Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 1

Chương 1: Đẳng Thanh Sơn
Chương 2: Tha Khiếu "Lang"
Chương 3: Dương Châu Thành
Chương 3: Biểu Ca “Thanh Hổ”
Chương 4: Nhãn Thần
Chương 5: Cường Địch Lai Tập
Chương 6: Sinh Tử Chi Chiến
Chương 7: Hổ Pháo Quyền
Chương 8: Tiềm Ẩn
Chương 9: Hổ Hình Thông Thần Thuật
Chương 10: Đối Ngã Tiếu Liễu
Chương 11: Đào Phạm ‘ Sở Thiên ’
Chương 12: Thiên Niên Kỉ Sự '
Chương 13: Thiên Niên Diễn Biến
Chương 14: ' Thiên Nhai Hành '
Chương 15: Phong Vũ Dục Lai
Chương 16: Các Phương Hội Tụ
Chương 17: Tiên Huyết Lâm Li
Chương 18: Cô Lang

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 1

Đằng Thanh Sơn

Trên lầu hai của Trà xan thính (phòng trà nhưng lại phục vụ cả đồ ăn) rất yên tĩnh, tiếng âm nhạc dịu dàng vang lên giống như làn nước nhẹ chảy qua khiến cho lòng người cảm giác thoải mái. Trên tầng hai của Trà xan thính khách nhân không có nhiều, ước chừng chỉ có mười mấy người. Từng nhóm hai ba người đều rất tự giác hạ thấp âm thanh đàm luận chủ đề của từng người. Nơi cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, khiến cho một số khách nhân không tự chủ được liền đưa mắt nhìn về phía đó.

Một thiếu nữ dáng người thanh thuần mặc quần bò, áo phông Polo trắng buộc tóc đuôi ngựa đi cùng một thiếu phụ dáng người cao ráo cắt tóc ngắn mặc trang phục màu tím bước lên tầng hai của Trà xan thính.

Trong Trà xan thính có không ít người ánh mắt sáng lên.

"Nhìn hai vị mĩ nữ kìa! Đặc biệt là vị mĩ nữ mặc đồ tím. Chậc chậc, ta học đại học tại Tô Châu bốn năm, lần này vừa mới trở về không ngờ An Nghi huyện thành của chúng ta lại có một đại mĩ nữ như vậy. Thật là thục nữ a, cô bên cạnh mặc dù còn non nớt một chút nhưng cũng là thanh thuần mỹ lệ a. "

"Hầu tử, mĩ nữ có đẹp đến mấy thì cũng là của người khác, đừng có lại nằm mơ nữa."

"Hắc, đại ca đừng có đả kích đệ mà. Đúng rồi, mĩ nữ tóc ngắn dáng người cao ráo là ai nhỉ. Đệ đến giờ cũng hơn hai mươi tuổi đầu rồi nhưng cô này tuyệt đối nằm trong top ba của toàn bộ nữ nhân đệ đã nhìn qua. Ngũ quan đó, khí chất đó... thật là chấn động lòng người. "

"Hầu tử, ta nói cho mà biết. Vị mĩ nữ đó tên là "Lâm Thanh", chính là một đại nhân vật bối cảnh rất lớn. Hai ngày trước chúng ta nhìn thấy chiếc xe Land Rover trị giá hai trăm vạn chính là của cô ta. Chỉ tính riêng tại An Nghi huyện thành cô ta đã đứng tên một tòa tửu điếm, hai tòa trà lâu. Chút sản nghiệp tại huyện thành của chúng ta chỉ là một bộ phận nhỏ trong những sản nghiệp của người ta mà thôi. "

"Lợi hại như vậy?" gã thanh niên có biệt hiểu "Hầu tử" không thể không trợn mắt lè lưỡi.

An Nghi huyện thành chính là một huyện thành rất bình thường nằm trong địa giới của Giang Tô, chiếc xe Land Rover trị giá hai trăm vạn mà chạy trong tiểu huyện thành thì quả là đáng tròn mắt.

"Lâm tiểu thư, gian phòng của cô chúng tôi đã chuẩn bị xong, xin mời đi theo tôi." Phục vụ viên tầng hai của Trà xan thính lập tức hướng tới hai vị mĩ nữ nói.

Hai vị mĩ nữ này dưới ánh mắt tò mò của không ít người ở đây chậm rãi đi theo phục vụ viên tiến vào phòng VIP, sau đó của phòng đóng kín lại.

***

Trong phòng.

Lâm thanh tùy ý gọi một bình trà rồi cho phục vụ viên lui xuống.

"Lâm thư, vài ngày này hôm nay ngày nào tỷ cũng đến đây, hơn nữa đều cố định phòng Vip này. Ha ha, tâm tư Tư Mã Chiêu của tỷ, ai ai cũng biết." Thiếu nữ tóc đuôi ngựa cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện cửa sổ chính là một cô nhi viện.

Khoảng sân trống trước cô nhi viện chỉ có vài nhân viên đang cùng các cô nhi vui đùa.

"Tiểu ny tử này." Lâm Thanh không thể phì cười mắng một tiếng. Nhưng mắt Lâm Thanh vẫn là chốc chốc nhìn xuyên qua cửa sổ hướng phía dưới cô nhi viên, ánh mắt tìm kiếm chốc lát tựa hồ không phát hiện được mục tiêu cần tìm nên mang theo chút tiếc nuối.

"Quái! Sao phía trước cô nhi viện lại không nhìn thấy bóng dáng của Đằng Thanh Sơn nhỉ, hôm nay sao hắn lại không đến? Hắn không biết Lâm thư của chúng ta tại đây khổ sở chờ hắn à?". Thiếu nữ tóc đuôi ngựa cố ý cảm thán một tiếng.

"Được rồi A Mẫn, đừng có ở đây phá nữa." Lâm Thanh mỉm cười.

Thiếu nữ tóc đuôi ngựa "Tiếu Mẫn" gật đầu, lập tức nghi hoặc hỏi:" Lâm thư, cuối cùng muội cảm thấy Đằng Thanh Sơn này rất thần bí. Lần đó chúng ta đến dãy Đại Hưng An leo núi Lâm thư ngộ hiểm, Đằng Thanh Sơn đã cõng tỷ đi gần hai mươi dặm đường núi. Đó chính là đường núi a. Đằng Thanh Sơn này thể lực thật tại quá đáng sợ."

"Hắn rất thần bí." Lâm Thanh cũng gật đầu.

Lâm Thanh còn nhớ rõ ràng tình cảnh lúc đó cùng Đằng Thanh Sơn gặp mặt.

Lần đó Lâm Thanh và vài người đồng đạo bằng hữu đi về phía Đông Bắc, đến dãy Đại Hưng An thám hiểm du lịch.

Là những thanh niên ưa mạo hiểm, nhóm của Lâm Thanh đương nhiên không đi theo đường mòn du lịch an toàn. Lúc đó bọn họ thuê một dân bản địa làm người dẫn đường, tiến đến một vài khu vực không được công khai với bên ngoài tiến hành thám hiểm.

Nào biết...

Rừng núi hoang vắng không có dấu chân người quả là đáng mê người, Lâm Thanh bị một con chim lạ hấp dẫn, bởi vì muốn chụp ảnh con chim này trong lúc vô ý đã tách ra, kéo dài khoảng cách với đồng đội. Cho đến khi Lâm Thanh sực tỉnh lại thì làm sao cũng tìm thấy nhóm của mình nữa.

Trong rừng núi hoang vu điện thoại di động căn bản không có tín hiệu, lại không thể cùng nhóm liên hệ.

Dưới tình huống này cho dù gọi trời trời không thấy, gọi đất đất không linh, Lâm Thanh chỉ có thể cắn răng một mình tìm đường trở về. Ai ngờ trên đường về mà lại gặp một nhóm săn trộm trong dãy núi Đại Hưng An. Những kẻ săn trộm này nhìn thấy trang phục của Lâm Thanh liền đoán ra đại khái.

Rừng thiêng nước độc, Lâm Thanh lại xinh đẹp như vậy. Đám người này tại trong núi đã một đoạn thời gian không động đến nữ nhân, nhìn thấy Lâm Thanh hoóc môn nam tính liền mãnh liệt trỗi dậy, không do dự nhiều liền lập tức động thủ. Lâm Thanh tính cách rất cứng rắn liền lập tức liều mạng phản kháng.

Có điều Lâm Thanh chỉ là một nữ nhân sao có thể đấu lại năm vị đại nam nhân.

Lâm Thanh tất nhiên là bị vài tên săn trộm đánh thụ thương, mắt nhìn bản thân sắp bị làm nhục Lâm Thanh đã cảm thấy tuyệt vọng thì Đằng Thanh Sơn, người một thân một mình trong dãy núi Đại Hưng An xuất hiện. Đằng Thanh Sơn xuất thủ nhanh như chớp, vốn bị thương nên Lâm Thanh còn chưa kịp nhìn rõ thì năm

tên đại hán đã ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

"Ư … " Hồi ức lại sự việc lúc đó Lâm Thanh không nhịn được ư lên một tiếng, trên mặt chính là xuất hiện nụ cười, "Vậy mà lúc đó Đằng Thanh Sơn còn muốn cho ta một mình đi về, may mắn hắn còn không quá tàn nhẫn, cuối cùng cõng ta trở về." Trong đầu Lâm Thanh hiện lên từng màn cảnh tượng lúc đó, Lâm Thanh nằm trên lưng của Đằng Thanh Sơn giống như con thuyền nhỏ bập bềnh về đến bến cảng. Mặc kệ đường núi gập ghềnh như thế nào Lâm Thanh vẫn thấy cảm giác trong lòng yên tĩnh.

Đi suốt hai mươi dặm đường núi gập ghềnh, Đằng Thanh Sơn vẫn cõng Lâm Thanh trên lưng về đến nơi.

Người bình thường đi hai mươi dặm đường núi đã đủ mệt lắm rồi, càng không nói cõng một người trên lưng. Hơn nữa còn là tại núi Đại Hưng An nơi vắng vẻ này, dù là ưu tú lính đặc chủng cũng sợ rằng cũng không chịu nổi.

Sau khi thần bí thanh niên Đằng Thanh Sơn và Lâm Thanh hai người tại dãy núi Đại Hưng An chia tay, Lâm Thanh vốn cho rằng khó có thể lại nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, ai biết tại An Nghi huyện thành này vậy mà lại gặp hắn.

"Đằng Thanh Sơn... " Lâm Thanh còn đang chìm đắm trong hồi ức.

"Lâm thư, nhìn kìa. Đằng Thanh Sơn đã xuất hiện!" Thanh âm của nữ hài tóc đuôi ngựa "Tiếu Mẫn" vang lên khiến cho Lâm Thanh bị đánh thức, nàng quay đầu thuận theo cửa sổ hướng phía dưới nhìn lại.

Đối diện cửa sổ chính là một cô nhi viện, tên đầy đủ là "Hoa Hân nhi đồng cô nhi viện". Lâm Thanh và Tiếu Mẫn xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy rõ ràng khoảng sân của cô nhi viện. Một thanh niên tóc ngắn đeo kính, mặc y phục bình thường đang mang theo

một chậu lớn đựng đầy táo đi đến khoảng sân của trước cô nhi viện.

"Oa! Táo"

“Ăn táo thôi."

"Nhanh xếp hàng ăn táo."

"Không cần loạn, cậu đứng sau tớ. Xếp hàng nào!"

Vốn các hài tử đang chơi đùa liền lập tức vây đến, đồng thời rất tự giác xếp thành hai tiểu đội.

Hoa Hân nhi đồng cô nhi viện mỗi ngày vào buổi sáng đều cung cấp cho những cô nhi này một cốc sữa, buổi chiều là một chút trái cây. Những cô nhi này bình thường cũng không có gì ăn vặt vì vậy trái cây buổi chiều vô cùng hấp dẫn bọn họ.

"Cám ơn Đằng thúc thúc."

Những hài tử đáng yêu này được chia những quả táo chín hồng đều rất thông minh hét một tiếng.

Thanh niên tóc ngắn nghe thấy trên mặt hiện lên nụ cười, trong tay không ngừng phát trái cây.

...

Trong phòng VIP của Trà xan thính, Lâm Thanh và Tiểu Mẫn hai người nhìn xuyên qua cửa sổ quan sát thanh niên tóc ngắn phân phát trái cây.

"Lâm thư, tỉ nhìn xem Đằng Thanh Sơn gia hỏa đó cười vui vẻ biết bao. Xem ra hắn rất yêu thích tiểu hài tử à." Tiếu Mẫn cảm thán nói.

“Hắn rất yêu thích tiểu hài tử, nếu không cũng không có đến

cô nhi viện này làm công miễn phí như vậy." Lâm Thanh ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ tại trên thân của thanh niên tóc ngắn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn đối đãi những cô nhi đó với nụ cười chân thành đã hoàn toàn hấp dẫn nàng. "Tiếu Mẫn, tỷ đột nhiên muốn làm một việc."

"Làm việc gì?" Tiếu Mẫn ánh mắt sáng lên.

Lâm Thanh cảm thán một tiếng: " Hoa Hân lão thái thái dựa vào sức lực của một người mà duy trì cô nhi viện này gần ba mươi năm, rất đáng kính trọng và khâm phục... Tỷ chuẩn bị đóng góp một trăm vạn. Muội đến gặp người của cô nhi viện nhé."

Giờ đây Hoa Hân lão thái thái đã quá tám mươi tuổi, chính là Viện trưởng của Hoa Hân nhi đồng cô nhi viện.

"Đó chính là việc tốt." Tiếu Mẫn vui mừng nói.

...

Lúc này thanh niên tóc ngắn Đằng Thanh Sơn cũng đang không ngừng phân phát táo, đại bộ phận hài tử đều đã lĩnh táo và bắt đầu ăn.

"Nhỏ thế!". Một hài đồng tóc hơi quăn nhìn xem quả táo trong tay mình, lại nhìn xem quả táo trong tay những người khác, phát hiện quả táo của bản thân nhỏ hơn hẳn. Cô nhi viện này mua táo đương nhiên là không có khả năng mỗi quả đều có kích cỡ giống nhau, vì vậy các hài tử cầm trái cây cũng có kích cỡ không giống nhau.

Có điều tiểu hài tử lại thích so sánh! Tựa hồ … hơi nhỏ hơn một chút thì bản thân liền thấy chịu thiệt.

"Ca, trái cây của đệ nhỏ nhất. Trái cây của huynh lớn hơn của đệ nhiều, gần lớn gấp đôi rồi." Hài đồng tóc quăn này nói với một hài đồng có vẻ cường tráng đứng bên cạnh.

"Ừ, hôm nay bụng của huynh không thoải mái, lớn như vậy huynh cũng ăn không hết, đổi với đệ nhé." Hài đồng cường tráng này cười nói. Đôi mắt đen nhánh của hài đồng tóc quăn sáng lên, liền nói:" Thật à?" Miệng nói như vậy nhưng ánh mắt nó chính là lại hướng về quả táo to đùng trong tay anh của nó.

"Còn có thể giả chắc?" Hài đồng cường tráng liền cười, cầm lấy quả táo trong tay của đệ đệ rồi đưa quả táo lớn trong tay mình cho nó.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đã phân phối xong, vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

"Hai huynh đệ này..." Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn như ẩn như hiện, trong đầu không khỏi hiện lên một cảnh tượng đã rất lâu rồi.

Đó là rất lâu trước đây vào một ngày ba mươi Tết.

Bên ngoài hoa tuyết lất phất bay, tiếng pháo không ngừng vang lên. Tại trong một gian phòng trống trải, một đám lớn hài tử cũng đều hoan hô vây quanh một vị lão nãi nãi khoảng sáu mươi tuổi.

"Mọi người đều có, đều có. Từng người một thôi." Lão nãi nãi đầu tóc bạc trắng này từ tường nhìn đám hài tử này, hướng mỗi hài tử phát cho ba cái kẹo đường hình con thỏ lớn. Tại thời gian xa xôi đó, thời gian cùng khổ đó, mỗi khi năm mới có thể sở hữu kẹo đường hình con thỏ đã là rất không tệ rồi.

"Cám ơn nãi nãi."

Một đám hài tử hoan hô kêu lớn, đứa nào cũng kích động đón lấy kẹo đường.

Bọn họ cả năm chưa được ăn lại kẹo đường rồi, lúc đó sao còn có thể nhịn được. Ai cũng đều vui vẻ ăn, còn kích động kêu lên.

"Ca." Một hài đồng mặc áo bông cũ kĩ, vá chằng vá đụp, chu môi nhìn đại ca của mình.

"Làm sao vậy Thanh Hà?". Hài đồng bên cạnh thân hình cao hơn một chút, cũng mặc quần áo cũ kĩ như vậy nghi hoặc nhìn lại.

"Đệ, đệ ăn hết kẹo rồi, ngon quá mà... Mới có một lát mà đệ đã ăn hết." Nói xong hài đồng được gọi là Thanh Hà này nhìn những hài tử khác vẫn đang ăn mà thèm chảy nước miếng. Hài đồng cao hơn một chút cúi đầu nhìn hai chiếc kẹo đường trong tay mình.

"Ừ, Thanh Hà. Lấy mà ăn này." Hài đồng cao hơn một chút nói.

"Ca, huynh không ăn à?" Thanh hà có chút do dự.

"Huynh đau răng." Hài đồng cao một chút cười nói. "Vừa rồi huynh ăn một cái thì thấy đau răng khó chịu quá! Cho đệ này. Đúng rồi, nhớ... khi ăn kẹo đệ đừng có nhai. Giống đệ như vậy nhai nát ra người khác một cái còn chưa ăn xong đệ đã ăn xong cả ba cái rồi."

"Vâng! Đệ biết rồi ca. Ca đối với đệ tốt nhất." Thanh Hà cười hi hi. " Nhưng, hai cái kẹo này đệ và ca ca mỗi người một cái nhé."

Hài đồng cao hơn một chút cúi đầu nhìn, hiển nhiên nó cũng chỉ là hài tử, không nhịn được kẹo đường quyến rũ, gật đầu: "Ừ, chúng ta mỗi người một cái."

...

"Mỗi người một cái." Đằng Thanh Sơn thấp giọng lẩm bẩm nói. " Thanh Hà, hai mươi năm rồi, cũng đã hai mươi năm rồi nhỉ."

Lúc đó tiếng bước chân vang lên, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một vị lão nãi nãi đầu tóc bạc trắng đang được một phụ nữ dìu, hướng nơi này bước tới.

"Viện trưởng nãi nãi!"

"Chào Viện trưởng nãi nãi"

Một đám cô nhi lập tức hưng phấn kêu lên, còn vị lão nãi nãi đầu tóc bạc trắng cũng cao hứng cười tựa như đóa hoa đang nở rộ.

"Viện trưởng nãi nãi." Đằng Thanh Sơn sững người. Vị viện trưởng nãi nãi này và vị lão nãi nãi chiếu cố hắn và đệ đệ trong ký ức nháy mắt hợp lại thành một. "Đã hai mươi năm rồi, nãi nãi năm nay chắc cũng phải tám mươi ba tuổi rồi." Đằng Thanh Sơn kích động khiến thân thể cũng hơi run rẩy.

Nhưng mà nháy mắt hắn liền thu liễm tâm tình, khôi phục lại sự bình tĩnh.

Viện trưởng, tiểu hỏa tử này là Đằng Thanh Sơn chủ động đến chỗ chúng ta làm việc miễn phí, đã đến đây được sáu ngày rồi. Tiểu tử này nhanh nhẹn chăm chỉ và rất thông minh." Người phụ nữ đó cười nói.

"Đằng Thanh Sơn?" Vị lão nãi tuổi đã quá tám mươi, đầu tóc bạc trắng này mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, cậu giúp tôi chiếu cố Viện trưởng một chút. Tôi vào bếp chuẩn bị bữa tối một chút cho các hài tử … " Phụ nữ này cười nói.

"Yên tâm, Lưu di." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Viện trưởng, cháu đi trước." Phụ nữ này và viện trưởng nói một tiếng, còn Đằng Thanh Sơn rất tự nhiên tiến lên giúp đỡ dìu Viện trưởng nãi nãi. Vị lão thái thái này nhìn Đằng Thanh Sơn cười đầy vẻ hiền từ:" Thanh Sơn, cậu năm nay hai mươi ba tuổi đúng không? Tôi đã nhìn qua tóm tắt lý lịch của cậu."

"Vâng, cháu vừa mới tốt nghiệp đại học." Đằng Thanh Sơn gật

đầu nói.

"Vừa nhìn cậu là tôi đã biết không làm qua việc nặng bao giờ. Vài ngày này tại chỗ tôi chịu khổ phải không?" Viện trưởng nãi nãi cười hỏi.

"Không có, cháu làm việc rất cao hứng." Đằng Thanh Sơn dìu viện trưởng, mỉm cười nói.

Viện trưởng nãi nãi cảm thán nói:" Thực sự mà nói, Thanh Sơn, nhìn thấy cậu tôi cảm thấy rất thân thiết, không nhịn được lại nghĩ đến rất lâu trước đây. Trong cô nhi viện này có một cô nhi, khoảng tám tuổi thì phải. Lúc đó cô nhi viện điều kiện rất kém, cũng chỉ có tôi và đứa con gái lớn chiếu cố các hài tử. Lúc đó trong các hài tử tại cô nhi viện có một đôi thân huynh đệ, một gọi là Thanh Sơn, một gọi là Thanh Hà. Tên này vẫn là tôi đặt cho bọn họ. Cậu cũng tên là Thanh Sơn... đây thật là duyên phận."

Đằng Thanh Sơn trong lòng run lên, lại gật đầu:" Vâng, là duyên phận."

"Nhưng Thanh Sơn đã được người khác nhận nuôi, rời khỏi cô nhi viện cũng đã hai mươi hai năm rồi. Giờ cũng chắc phải hai mươi chín tuổi, lớn hơn cậu nhiều. Nói không chừng nó cũng đã kết hôn sinh con rồi." Viện trưởng nãi nãi cảm thán nói." Hài tử đó rất thông minh, cũng không biết hiện tại nó thế nào. Thân thể này của tôi càng ngày càng không ổn, nếu như có thể lại nhìn thấy Thanh Sơn hài tử này một lần thì tốt biết mấy."

Đằng Thanh Sơn không nhịn được trong lòng run lên:" Tin rằng Viện trưởng nãi nãi nhất định sẽ được như nguyện."

Thanh Sơn, Thanh Hà là một đôi huynh đệ, vừa sinh ra không lâu đã bị người ta vứt tại trước cửa cô nhi viện. Lúc đầu vị Viện trưởng Hoa Hân cũng vừa mới mở cô nhi viện này. Thanh Sơn, Thanh Hà có thể nói là nhóm cô nhi sớm nhất. Hơn nữa, Viện

trưởng "Hoa Hân nãi nãi" vất vả từ từ nuôi đôi huynh đệ này lớn lên. Cảm tình đương nhiên cũng rất sâu đậm.

...

Lâm Thanh và Tiểu Mẫn quan sát Đằng Thanh Sơn tại cô nhi viện. Đằng Thanh Sơn trước tiên là đi cùng viện trưởng nãi nãi, sau này cũng là đi cùng các hài tử vui đùa. Từ đầu đến cuối không thấy hắn có chút nào bực mình. Các hài tử hiển nhiên cũng rất quý vị Đằng thúc thúc này. Sau đó Đằng Thanh Sơn đưa các hài tử đến thực đường (phòng ăn) ăn tối.

"Lâm thư, hắn đã ra." Tiểu Mẫn lập tức nói.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn từ cửa của cô nhi viện đi ra, Lâm Thanh lập tức xuyên qua cửa sổ hét lên nói: "Đằng Thanh Sơn!"

Đằng Thanh Sơn lúc này mới ngẩng đầu lên.

"Lên đây ngồi một lát." Lâm Thanh cười nói. Nàng rất rõ Đằng Thanh Sơn nhất định là đã ở tại nhà bếp ăn qua bữa tối, bởi vì... vài ngày trước nàng đã từng mời Đằng Thanh Sơn vài lần, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ là hai lần đến đây cũng nàng nói chuyện phiếm mà thôi.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:" Thôi, hôm nay tôi còn có chuyện, sau này có thời gian thì gặp lại sau nhé."

"Vậy cũng được." Lâm Thanh có chút thất vọng nhưng vẫn cười nói.

Lâm Thanh và Tiếu Mẫn nhìn hình bóng Đằng Thanh Sơn dần rời khỏi.

"Lâm thư, Đằng Thanh Sơn này thật là không nể mặt. Lâm thư đại mĩ nữ này tự thân mời hắn mà hắn cũng không đáp ứng." Tiếu Mẫn cười nói.

"Được rồi, đi thôi. Đến chỗ tỉ ăn tối nhé." Lâm Thanh đứng lên, cùng Tiếu Mẫn rời khỏi gian Trà xan thính này.

***

Trong sân một căn nhà của nông dân tại ngoại thành An Nghi huyện.

Trong khoảng sân trống trải, Đằng Thanh Sơn cởi trần lại không đeo kính. Khi đeo kính thì Đằng Thanh Sơn hiện ra ôn hòa khiêm nhường nhưng khi bỏ kính ra lại hiện lên trầm ổn kiên nghị.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đang cởi trần, đứng thế Hình Ý tam thể thức.

Hắn thót bụng ưỡn ngực, tay mô phỏng hình vuốt hổ, lòng bàn chân giống như đang lướt đi trên đất bùn. Đằng Thanh Sơn cả người đứng tại đó khiến cho người khác cảm giác như có một tọa núi lớn đứng tại đó. Bất kể là hắn tiến tới trước, quay người hay là xuất quyền thì đều khiến cho tinh thần của người khác cảm giác đến không thể rung động quả núi này.

"Hô! "Hô!"

Trong không khí truyền đến tiếng gió rít.

Một khi thủ thế thì hắn lại yên tĩnh như một chiếc đỉnh.

Chân trái của hắn giống như một chiếc cày cào trên mặt đất, chân phải đột nhiên dậm mạnh, hữu quyền thuận thế xuất ra, cả người giống như một chiếc cung đã giương cong đến cực hạn nhưng mà hữu quyền lại giống như lợi tiễn bắn ra.

"Phốc!"

Một tiếng vang lớn nổ lên trong không khí, trong khoảng sân thậm chí còn sinh ra một luồng kình phong.

Hình Ý tam thể thức chuyển sang Ngũ Hành quyền "Băng quyền" như nước chảy mây trôi, không một tia miễn cưỡng. Uy lực cực lớn càng sản sinh ra khí bạo.

Nếu như trên xã hội những người học tập võ thuật nhìn thấy một màn này nhất định sợ đến ngẩn người.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cả người bắt đầu tại trong sân chuyển động liên tục. Bằng Hình Ý tam thể thức làm gốc, chốc chốc hắn lại chuyển hóa thành Ngũ Hành quyền. Rất rõ ràng Đằng Thanh Sơn tại Ngũ Hành quyền "Pháo quyền" có thành quả tối cao.

"Hô."

Thân hình quay một vòng, Đằng Thanh Sơn lại khôi phục lại thức đầu tiên của Hình Ý tam thể thức, chầm chậm thở ra một hơi.

Tâm tĩnh như thủy, giống như mặt hồ không thể nổi sóng. Đằng Thanh Sơn tự nhiên rõ ràng cảm ứng đến toàn thân mọi nơi tình huống, từ lục phủ ngũ tạng cho đến toàn thân mỗi nơi cơ bắp, làn da sợi tóc. Nhưng khoảng cách so với trong truyền thuyết "nội thị" còn kém rất nhiều.

"Mặc dù chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nhưng bước này lại như là rãnh trời khó mà vượt qua. Nếu như trong đời có thể bước vào tông sư cảnh giới thì có chết cũng không còn gì tiếc nuối." Đằng Thanh Sơn không nhịn được cảm thán một tiếng.

Hoàn thành tâm nguyện thì chết cũng không có gì tiếc nuối.

Hình Ý quyền là một trong tam đại nội gia quyền thuật. Trong lịch sử đạt đến tông sư cảnh giới cũng có một số người, bất quá hiện đại xã hội có thể đạt đến tông sư cảnh giới dĩ nhiên là cực cực ít "Mặt đất này quá không bền chắc, căn bản không thể thoải mái phóng thủ thi triển một phen." Đằng Thanh Sơn quan sát một chút mặt đất bùn đã có chút rạn nứt. Đây vẫn là dưới tình huống

Đằng Thanh Sơn căn bản không thi triển toàn lực mà chỉ luyện tập. Nếu như là cùng với cường giả đại chiến thì mặt đất sợ rằng sẽ hoàn toàn bị xé nát.

Sau đó Đằng Thanh Sơn ngồi khoanh chân. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hô hấp nhẹ đến mức không thể nghe thấy. Tâm tĩnh như thủy.

Tinh thần của hắn vô hạn thoải mái. Thời gian chầm chậm trôi đi, rất nhanh đã đến đêm khuya.

Đằng Thanh Sơn như cũ ngồi khoanh chân tại trong sân. Lúc này phía bên ngoài trên con đường đầy bùn đất có một nam tử dáng người gầy ốm toàn thân mặc y phục đen chính đang thấp giọng nói vào micro ở cổ áo:" Hôi ưng, tôi đã tới nơi được nghi là mục tiêu đang ở." Sau đó, nam tử gầy ốm này lập tức cố bình tĩnh lại.

Hắn liền im lặng đến gần, bước chân nhẹ nhàng không phát ra chút âm thanh.

Hai tay hắn im lặng nắm lấy cạnh bờ tường, mười đầu ngón tay hơi dùng lực, một tay làm điểm tựa cả người phảng phất như một con báo nhảy vào. Hai chân hai tay của hắn cùng một lúc chạm đất, phát ra âm thanh nhẹ vô cùng.

Hắc y nam tử lập tức nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện ra ở trong đình viện giữa sân có một nhân ảnh mơ hồ đang ngồi khoanh chân khiến cho hắn giật mình.

"Các ngươi đã đuổi tới rồi à?" Người đang ngồi khoanh chân đó đột nhiên mở hai mắt.

"Chạy!" Hắc y nam tử sắc mặt biến đổi, không có chút nào do dự quyết định bỏ chạy.

Hắc y nam tử rất minh bạch, nếu như đánh lén ám sát thì hắn

có lẽ còn có hi vọng nhưng hiện tại đối phương đã phát hiện ra hắn. Dựa theo tình báo đã giới thiệu thì hắn căn bản không có chút hi vọng.

"Vèo" Hắc y nam tử lập tức lùi lại, vặn người muốn thoát ra khỏi sân.

"Oanh!"

Hắc y nam tử chỉ cảm thấy thân ảnh đang ngồi khoanh chân trong tầm mắt đó đột nhiên bật dậy, toàn bộ mặt đất bùn nước chấn động rạn nứt ra. Nhân ảnh đó giống như một con hổ đang nổi điên, nháy mắt liền vượt qua khoảng cách bẩy tám mét lao vào hắn. Hắc y nam tử kinh khủng đến nỗi thậm chí còn không kịp rút vũ khí ra.

"Phốc xích!" Hắc y nam tử chỉ cảm giác yết hầu đau nhói.

"Hơ ~~, hơ ~~" hắc y nam tử tưởng nói chuyện nhưng lại không thể nói ra lời, lập tức cúi đầu vô lực gục xuống. Hắn đã chết.

Đằng Thanh Sơn xé rách tay áo của hắc y nam tử, lấy máu bôi lên tay của hắn. Trên tay của hắc y nam tử hiện lên vết xăm hình mã vạch nhìn rất phức tạp. Bằng vào nhãn lực kinh nhân của Đằng Thanh Sơn có thể nhìn rõ ràng hình xăm đó mặc dù chỉ có ánh trăng yếu ớt chiếu sáng. Đằng Thanh Sơn sắc mặt hơi biến đổi:" Vì ta bọn chúng vậy mà cam lòng hao phí trả giá lớn như vậy, mời cả tổ chức "Hắc Ám Chi Thủ" truy tìm tung tích của ta."

"Hành tung đã lộ, An Nghi huyện thành này không thể ở lại."

Đằng Thanh Sơn lập tức quay người tiến vào trong phòng, thay một bộ quần áo khác rồi vác theo gói đồ nhân đêm tối yên lặng rời khỏi An Nghi huyện thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 2

Tha Khiếu "Lang"

Đằng Thanh Sơn vừa rời khỏi chốc lát, hai chiếc xe Santana cũ kĩ đã đi đến cách khoảng sân không xa.

Chiếc xe thứ nhất tổng cộng ba người, ghế sau ngồi một tên vai hùm lưng gấu hắc y tráng hán. Hắn cầm máy dò nhiệt độ trong tay, cẩn thận quan sát một phen liền lập tức thấp giọng nói: "Các vị, trong sân chắc phải không có người. Xuất phát thôi!"

Lập tức từ trong hai chiếc xe đi ra sáu người. Năm người da vàng, một người da trắng.

"Hi vọng gia hỏa đó thật sự không ở đây." Hắc y tráng hán dẫn đầu nhẹ giọng nói.

Nếu như hắn thực sự tại đó, chúng ta đến bao nhiêu chết bấy nhiêu." Người da trắng nói. Mặc dù tiểu đội nhân mã này thấp thỏm bất an chính là bọn họ không dám chống lại mệnh lệnh của tổ chức, mặc kệ có bức tường khó khăn ngăn cản phía trước vẫn vào trong sân. Chỉ chốc lát bọn họ đã rà soát toàn bộ một lần.

Tên hắc y tráng hán đứng đầu vẻ mặt thoải mái: "Mục tiêu đã đào tẩu, chỉ còn lại "Tiểu Tứ" thi thể. Hiện tại đã xác định mục tiêu xuất hiện tại khu vực chung quanh An Nghi huyện thành! Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, có thể trở về nghỉ ngơi. Đúng rồi, mang thi thể của Tiểu Tứ theo. Xử lý chung quanh cho sạch sẽ

vào."

Loại sự việc này bọn họ đã thực hiện nhiều nên vô cùng quen thuộc.

***

Nằm ở phía bắc của nước Ý trên bờ biển Adriatic là "Thủy thành" Venice, là nơi có lịch sử lâu đời. Ở đây từng nắm giữ toàn bộ quyền lực mạnh nhất của Châu Âu. Cho đến ngày nay, tọa thành thị cổ xưa này vẫn như cũ, có rất nhiều tọa kiến trúc lâu đời tồn tại từ thế kỉ mười bốn mười lăm.

Tại Venice có một tọa cổ bảo (Lâu đài) toàn thể kiến trúc đều là màu hồng đã sừng sững vài trăm năm.

Tọa cổ bảo kiến trúc này được gọi là "Hồng Bảo" hay còn được gọi là "Huyết Bảo", chính là tổ ốc của Châu Âu cổ xưa gia tộc Redmayne. Dù là Redmayne gia tộc thế lực phân bố tại toàn bộ tây phương nhưng tọa "Hồng Bảo" này vẫn là trung tâm quyền lực tối cao gia tộc Redmayne.

Trong Hồng bảo, tại một gian phòng tối tăm.

Trên tường của gian phòng có treo một màn hình tinh thể lỏng lớn, trên màn hình hiện tấm bản đồ. Trong phòng có một thanh niên tóc ngắn màu nâu đỏ (Tông hồng phát thanh niên) Và một lão giả đầu tóc bạc trắng (Ngân phát lão giả).

"Thiếu gia, tổ chức Hắc Ám Chi Thủ đã truyền tin tức đến, "Lang" xuất hiện tại đông phương cổ xưa quốc độ trong phạm vi Giang Tô khu vực An Nghi huyện thành. Thuộc hạ đã truyền tin tức này cho Tử vong liêm đao tổ chức." Ngân phát lão giả cung kính nói.

Thanh niên tóc ngắn sắc mặt có chút nhợt nhạt, ánh mắt âm lãnh trầm thấp nói: "Lang tồn tại chính là sự sỉ nhục của

Redmayne gia tộc! Hiện tại ta muốn chính là … bằng tất cả mọi giá, trong thời gian ngắn nhất giết chết Lang! Phải giải quyết tất cả điều này trước khi phụ thân biết."

"Vâng, thiếu gia." Ngân phát lão giả gật đầu tuân lệnh.

Ngay lúc đó, tiếng bước chân vang lên.

Thanh niên tóc ngắn sắc mặt biến đổi, chỉ thấy một trung niên nhân đồng dạng tóc ngắn màu nâu đỏ với bộ râu quai nón rậm rạp (Đại hồ tử) vẻ mặt lạnh nhạt đi vào.

"Phụ thân!" Thanh niên tóc ngắn lập tức cúi người.

"Tộc trưởng." Ngân phát lão giả cũng cúi người xuống.

Redmayne gia tộc trực hệ tử đệ đều có mái tóc màu nâu đỏ. Vị đại hồ tử trung niên nhân này chính là Redmayne gia tộc tối cao quyền lực chấp chưởng giả - Alexander & Redmayne. Alexander lạnh lùng hướng ánh mắt nhìn nhi tử của mình: "Ambrose, nhi tử của ta, con thật khiến cho ta thất vọng."

"Phụ thân. Con, con chỉ muốn nhanh chóng giải quyết thôi." Thanh niên này cúi đầu.

"Nhanh chóng giải quyết? Ta hiện tại đã bắt đầu hoài nghi năng lực của con! Nếu như không phải lần này bằng hữu của ta nói với ta sự việc này thì đến giờ chắc ta vẫn không biết phát sinh sự việc lớn như vậy." Alexander hừ lạnh một tiếng nói, "Cho đến hiện tại ta vẫn như cũ không thể tin được tin tức đó. Ambrose, con nói rõ ràng sự việc trải qua từ đầu đến cuối thật tỉ mỉ cho ta nghe xem."

Gia tộc trực hệ tử đệ "Ambrose" ngẩng đầu lên, đi đến trước máy tính.

"Phụ thân, sự việc lần này phát sinh chủ yếu liên quan đến

một sát thủ có biệt danh là "Lang". Nói xong hắn gõ trên bàn phím, lập tức màn hình tinh thể lỏng trên tường của đại sảnh xuất hiện rất nhiều hình hảnh và số lượng lớn tin tức.

"Hai mươi hai năm trước, gia tộc của chúng ta khống chế một trong hai đại sát thủ tổ chức là Red tại phạm vi toàn thế giới thu thập ba trăm sáu mươi hài đồng có thân thể và tố chất khá, trong đó có "Lang". Dựa theo tư liệu ghi lại thì Lang là Hoa nhân, lúc đó khoảng bảy tuổi. Tại tổ chức của chúng ta sàng lọc đợt một ba trăm sáu mươi hài đồng chỉ còn sống một trăm mười người và hắn là một trong những số đó.

Alexander quan sát màn hình miêu tả. "Một trăm mười ba hài đồng còn sống sau này bị đưa đến Siberia huấn luyện doanh, tiến hành sinh tử huấn luyện. Ba năm sau còn sống ba mươi tám người và hắn như cũ vẫn là một trong số đó, được chính thức trao tặng biệt danh - "Lang"

"Ba mươi tám hậu tuyển giả này được đưa đến chỗ Đẳng lão tiên sinh. Đẳng lão tiên sinh chỉ thu bốn người trở thành đồ đệ, trong đó có Lang. Sáu năm sau, Lang mười sáu tuổi trở về Tổ chức Red. Trong mười hai năm tiếp theo, Lang và Miêu là hai trong bốn đại sát thủ mạnh nhất của Tổ chức Red. Hai người này đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ."

"Chính tại Noel năm ngoái, một nhiệm vụ giá trị ba ức mĩ kim (300 triệu USD) cấp SS đưa đến trước mặt của con." Gã thanh niên Ambrose trầm thấp nói. "Tổ chức Red đã hai mươi năm chưa từng hoàn thành SS cấp biệt nhiệm vụ. Vì ba ức mĩ kim phần thưởng, cũng vì trọng chấn thanh danh của Tổ chức Red nên con đã nhận nhiệm vụ này."

"Hài tử của ta, con so với con sói cái bảo vệ sói con còn điên cuồng hơn nhiều." Alexander không thể không hừ lạnh nói.

Nhiệm vụ cấp biệt SS này là hắc ám thế giới tối cao đẳng cấp

nhiệm vụ, căn bản không nằm trong phạm vi năng lực mà Tổ chức Red có thể thừa nhận. Cho dù là có thể hoàn thành thì trả giá cũng vô cùng lớn.

"Con khiến cho tám lãnh đạo cao cấp của Tổ chức Red lập ra kế hoạch. Bọn họ hao phí rất nhiều tâm huyết, cuối cùng sử dụng "Lang và Miêu" đôi sát thủ này làm mồi nhử thành công hoàn thành nhiệm vụ!"

Thanh niên tóc nâu đỏ kiên định nói: "Trong mắt của con, Lang và Miêu đều chính là A cấp sát thủ. Bọn họ trong đời tối đa có thể mang đến cho tổ chức 1, 2 ức mĩ kim thu nhập. Lần này hi sinh bọn họ không những có thể một lần đạt được 3 ức mĩ kim, hơn nữa cũng có thể trọng chấn uy danh của Tổ chức Red, tại sao lại không làm?"

"Hừ", Alexander cười lạnh một tiếng. "Nhưng kết quả lại vô cùng hỏng bét"

"Vâng, phụ thân." Thanh niên lắc đầu thở dài, "Con không hề nghĩ đến, thậm chí còn không dám nghĩ qua … sát thủ vô cùng ưu tú "Lang" này, khi thực hiện nhiều nhiệm vụ như vậy, vậy mà còn có thể che dấu thực lực!!!"

Thanh niên tóc nâu liền hít sâu một hơi.

"Thực lực của chân chính của hắn không chỉ A cấp!"

"Trong quá trình thực hiện nhiệm vụ lần đó tổ chức đã giấu hai người bọn hắn, khiến cho hai người bọn hắn làm mồi nhử tống tử. "Miêu" đã chết, nhưng "Lang" lại còn sống. Sau khi đồng bọn tối ưu tú "Miêu" chết đi, Lang phát động điên cuồng trả thù. Hắn một mình một người đến tổng bộ của Tổ chức Red truy sát."

Alexander nghe vậy cũng không thể không biến sắc.

Một mình một người hướng tổng bộ của một tổ chức sát thủ

truy sát, đây là như thế nào điên cuồng? Ngay cả vị tối cao toàn lực chấp chưởng giả của gia tộc cổ xưa này cũng phải thán phục sự điên cuồng của sát thủ "Lang".

"Lang đã sinh hoạt tại tổng bộ của Tổ chức Red mười hai năm. Dựa vào sự quen thuộc đối với tổ chức, hắn im lặng tiềm nhập trong đó. Hai A cấp sát thủ, năm mươi hai B cấp sát thủ vậy mà tại trong lúc vô thanh vô tức không biết khi nào đã bị hắn giết chết gần một nửa, hơn nữa đã giết chết bảy người trong số tám lãnh đạo cao cấp của Tổ chức Red."

"Đến khi tổ chức phát hiện, bắt đầu vây công "Lang" thì lúc đó Lang lại thể hiện ra thực lực đáng sợ, một người độc chiến hai A cấp sát thủ. Thực lực của hắn vượt quá A cấp, rất nhanh liền giết chết hai người này, hơn nữa giết chết vị cao cấp quản lý nhân viên cuối cùng. Sau này hắn lại cùng với hơn hai mươi B cấp sát thủ quần chiến, một người đối chiến với nhiều người như vậy, dựa vào phi đao tuyệt kĩ vậy mà không thể tưởng tượng được đã giành thắng lợi. Có lẽ hắn cũng bị thương nhưng Tổ chức Red cùng toàn bộ A cấp và B cấp sát thủ đã hoàn toàn bị tiêu diệt."

Alexander sắc mặt đại biến.

"Một người quần chiến với hơn hai mươi B cấp sát thủ?" Alexander không dám tin.

Một người và hai A cấp sát thủ chiến đấu giành thắng lợi, Alexander không quá giật mình. Chính là một người và hơn hai mươi B cấp sát thủ chiến đấu mà còn giành thắng lợi thì không thể tưởng tượng được! Rốt cuộc song quyền nan địch tứ thủ, hơn hai mươi nhân vật lợi hai vây công một người thì không có khả năng thua được.

"Hắn ít nhất là S cấp sát thủ! Hoặc là thực lực vẫn còn mạnh hơn!" Alexander có thể phán đoán như vậy.

"Vâng, hắc ám thế giới đã điều chỉnh đẳng cấp của "Lang" thành S cấp. S cấp sát thủ trong phạm vi toàn thế giới bao gồm cả Lang cũng bất quá chỉ có năm mươi người." Thanh niên "Ambrose" thở dài, "Sớm biết hắn lợi hại như thế thì con sao lại có thể làm như vậy. Một S cấp sát thủ chính là mười ức mĩ kim cũng không thể đổi được."

A cấp sát thủ còn có thể huấn luyện.

Nhưng S cấp sát thủ, trong phạm vi toàn thế giới bình quân một ức người (100 triệu) mới có một người. Đương nhiên không bao gồm một số ẩn thế siêu cấp cường giả, nhưng mà điều đó cũng cho thấy rõ trình độ quý giá của S cấp sát thủ. Tổ chức Red đã vài chục năm không có S cấp sát thủ trấn giữ. Có S cấp biệt sát thủ và không có S cấp biệt sát thủ chênh lệch thật quá lớn.

"Tổ chức Red tổng bộ ở Siberia tại Nga. Sau khi trả thù thành công, Lang lập tức bắt đầu chạy trốn. Con cũng phải tại hắc ám thế giới phát động nhiệm vụ, bắt đầu truy sát hắn."

"Chính là, Lang thực sự rất mạnh."

"Từ Nga hắn liên tiếp lẩn trốn, sau đó lại thông qua biên giới Trung - Nga chạy vào đông phương cổ xưa quốc độ tỉnh Hắc Long Giang. Sau này chúng ta lại không thể tìm ra tung tích của hắn. Tại khu vực phân bố người Hoa đông phương cổ xưa quốc độ muốn tìm một Hoa nhân khó khăn là rất lớn. Không lâu trước đây, "Hắc Ám Chi Thủ" tổ chức cuối cùng phát hiện ra "Lang" xuất hiện tại một huyện thành trong phạm vi tỉnh Giang Tô.

Một hơi nói xong, thanh niên Ambrose sắc mặt cũng có chút khó coi.

"Đây là một sát thủ ưu tú, vốn hắn sẽ là chiếc răng nanh mạnh nhất của Redmayne gia tộc." Alexander cảm thán một tiếng. Sau khi nghe qua những trải qua của sát thủ Lang, hắn cũng có chút

kính trọng vị sát thủ có biệt danh "Lang" đó. Bất quá tổ chức sát thủ dưới quyền của Redmayne gia tộc lại bởi vì nội bộ phản bội dẫn đến toàn bộ tổ chức hủy diệt, đây thật là trò cười lớn nhất trong hắc ám thế giới! Trong vòng trăm năm nay hắc ám thế giới đã không có chuyện như vậy phát sinh!"

Thanh niên Ambrose cũng cúi đầu.

Đây chính xác là sỉ nhục!

Một tổ chức cường đại vậy mà bởi vì phản bội trả thù nên toàn bộ hủy diệt. Đây quả là không thể tưởng tượng. Redmayne gia tộc, một gia tộc cổ xưa truyền thừa vài trăm năm không thể chịu được sỉ nhục này!

"Giết chết hắn! Không ai có thể gây hấn Redmayne gia tộc lại có thể còn sống!" Alexander âm thanh trầm thấp vang lên, lại giống như chứa đựng vô tận nộ hỏa

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 3

Dương Châu Thành

Mưa xuân lất phất bay, màn mưa bao phủ lên cổ thành Dương Châu.

Tại vị trí dựa vào cửa sổ tầng hai của Dương liễu trà xã nằm ở khu phố cổ của thành Dương Châu, Đằng Thanh Sơn mắt đeo kính đang yên lặng ngồi tại đó. Phía trước mặt hắn đặt một cốc sữa đậu nành và một lồng bánh bao.

"Hành tung của ta đã bị tiết lộ, dự đoán một hai ngày tới sát thủ cũng sẽ có thể tìm thấy ta." Đằng Thanh Sơn đáy lòng rất biết rõ năng lực của đệ nhất quốc tế tình báo – Hắc Ám Chi Thủ. An Nghi huyện thành chính là một tiểu huyện dưới quyền của Dương Châu hạt, tối qua hắn cũng chỉ là từ huyện thành đi đến thị khu cách đó hơn trăm dặm mà thôi. Không phải hắn không thể chạy trốn mà là hắn không muốn chạy trốn!

Bởi vì, Dương Châu nơi đây có người mà hắn rất muốn nhìn thấy!

"Thanh Hà!"

Đằng Thanh Sơn nhìn vào một dãy nhà hai tầng cũ tại nơi xa.

Ăn xong bánh bao, uống hết cốc sữa đậu nành. Thậm chí hắn còn gọi thêm một cốc trà, vừa uống vừa chờ. Nước trà đã thêm vào ba lần thì đã là mười một giờ trưa và Đằng Thanh Sơn vẫn không

phát hiện ra người hắn muốn tìm.

“Trở về!”

Đằng Thanh Sơn liền lập tức trả tiền rồi rời khỏi trà xã, về đến nơi ở tạm của hắn tại Dương Châu.

…

Đây là một khu dân cư tại Tây thành khu của Dương Châu. Trên thị trường loại nhà này tiền thuê một tháng đại khái là một nghìn nguyên (1000 RMB), Đằng Thanh Sơn chỉ muốn ở ba tháng nhưng lại lấy ra một vạn khối (1 vạn RMB). Chủ nhà thấy vậy liền không lại yêu cầu nhìn thân phận chứng (CMND) của Đằng Thanh Sơn nữa, thậm chí còn không nói nhảm một câu. Hắn đã giao nhiều tiền như vậy thì chủ nhà còn phải sợ hãi điều gì?

Đằng Thanh Sơn nằm trên ghế xô pha trong phòng khách, vừa pha một chén trà thì điện thoại di động vang lên. Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Điện thoại này là hắn mới mua để dùng tạm, biết số điện thoại này chỉ có hai người, một là Lâm Thanh, một là Lưu di tại cô nhi viện. Lúc đó hắn cũng là vì muốn liên hệ với cô nhi viện nên mới mua chiếc điện thoại này.

“A lô! Đằng Thanh Sơn à, trưa nay mình cùng đi ăn trưa nhé!” Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất lực cười, liền mở miệng nói: “Rất áy náy, Lâm Thanh. Hiện tại tôi đã rời khỏi An Nghi huyện thành đến nơi khác rồi.”

“Cái gì?” Trong điện thoại truyền đến một tiếng kêu lớn.

“Anh làm sao lại đến nơi khác? Hôm qua không phải là vẫn tại … “ Lâm Thanh có chút vội vã hỏi.

“Lâm Thanh, huynh đệ của tôi hôm qua gọi điện khẩn cấp nói là trong nhà có chuyện vì vậy tôi phải vội về nhà, hơn nữa lúc đó trời đã tối nên tôi cũng không muốn thông báo làm phiền cô.” Đằng Thanh Sơn tùy tiện bịa lý do, hắn không muốn khiến cho những người bình thường này tham gia đến thế giới của hắn.

“Vậy à …” Lâm Thanh thanh âm hạ xuống hiện ra có chút thất vọng, lát sau mới lại mở miệng nói, ” Đằng Thanh Sơn, nhà của anh ở đâu? Nếu có thời gian có khi tôi sẽ đến đó du lịch.”

“Nhà của tôi ở tại vùng núi rất xa xôi, có nói ra cô cũng không biết đâu.” Đằng Thanh Sơn nói, “Lâm Thanh, chờ sau này tôi lại đến An Nghi huyện thành, đến lúc đó nhất định sẽ tìm cô. À, tôi đi ăn trưa đây, sau này có thời gian và cơ hội chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé.” Nói xong Đằng Thanh Sơn cũng dập máy.

Đằng Thanh Sơn tự chế diễu cười, ném điện thoại lên mặt bàn.

Sau đó hắn lấy từ trong cổ áo ra một chiếc tiểu đỉnh kích cỡ bằng đầu ngón tay đeo tại trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu đỉnh, giống như là đang vỗ về tình nhân.

“Tiểu Miêu, nam nhân của nàng mị lực lớn không? Nhanh như vậy đã có nữ hài theo đuổi rồi.”

Đằng Thanh Sơn như vậy nhìn tiểu đỉnh, lẩm bẩm nhẹ giọng nói: "Tiểu Miêu, ta đã ở tại An Nghi huyện thành gần một tuần, ta cũng đã nhìn thấy Viện trưởng nãi nãi, người vẫn từ tường như lúc đó. Nhìn thấy Viện trưởng nãi nãi ta cũng tính là đã hoàn thành một tâm nguyện. Hiện tại vẫn còn lại một tâm nguyện khác đó là gặp lại đệ đệ Thanh Hà. Thanh Hà ở ngay tại Dương Châu, dự đoán ta chắc phải có thể nhìn thấy nó.”

“Chờ ta nhìn thấy đệ đệ Thanh Hà xong thì ta sẽ không lại có tiếc nuối nữa!”

“Đến lúc đó ta sẽ đi khắp tổ quốc Đại giang Nam - Bắc, theo đuổi võ đạo đỉnh cao. Đương nhiên là sẽ có nàng liên tục đi cùng ta!”

Đằng Thanh Sơn mặc dù nhìn từ bề ngoài trông giống như một người trẻ tuổi vừa mới rời khỏi cổng trường đại học nhưng trên thực tế hắn đã gần ba mươi tuổi, chính là bởi vì tu luyện nội gia quyền đạt đến trình độ cực cao, quá khứ khổ tu dẫn đến trên thân thể một chút vết chai, da cũ bong ra, cả người hắn lại từ đầu tràn đầy sức sống, trẻ tuổi rất nhiều.

Hắn cầm lấy túi đồ bên cạnh, lấy laptop từ trong đó ra.

Sau khi cắm điện mở máy tính hắn liền mở chương trình nghe nhạc, sau đó liền đặt laptop tại trên bàn.

“Ta là một con sói đến từ phương Bắc, đi tại nơi cuồng dã không một dấu vết, thê lương hú lên tại phương Bắc …" một loạt giai điệu của bài hát “Lang” vang lên trong gian phòng. Ca khúc này Đằng Thanh Sơn rất thích bởi vì trong gần hai mươi năm thời gian hắn chỉ có một cái tên – Lang!.

Giống như người hắn yêu dấu chỉ có một danh tự - Miêu!

Từ khi bị mang đến Siberia – Nga, “Thanh Sơn” cái tên này đã trở thành quá khứ. Tại trải qua vô số sinh tử rèn luyện sàng lọc xuống, từ trong đống xác chết bước ra thì hắn mới có tư cách sở hữu một biệt danh – Lang!

Trước bảy tuổi, hắn vô ưu vô lự và là hài tử của cô nhi viện.

Năm bảy tuổi hắn bị thu dưỡng, vốn cho rằng sinh hoạt sẽ tốt đẹp hơn nhưng hắn chính lại tiến vào địa ngục và trở thành hậu tuyển giả của tổ chức sát thủ. Vòng sàng lọc đầu tiên, một đám hài tử chém giết nhau chỉ vì một chút thức ăn. Ba trăm sáu mươi người chỉ còn sống sót một trăm mười ba người. Sau đó hắn lại bị

tống vào huấn luyện doanh đáng sợ - Siberia.

Tại năm hắn mười tuổi, một trăm mười ba người lúc đó chỉ còn ba mươi tám người còn sống. Hắn dựa vào ý chí chống đỡ và đã tồn tại, đồng thời được tặng cho một cái tên – Lang! Cũng là năm đó hắn gặp đến sư phụ, một vị Hoa kiều Hình Ý quyền đại sư "Đằng Bá Lôi". Đằng Bá Lôi lúc đó thu bốn người, ba người khác chỉ là ký danh đệ tử, chỉ có hắn là Đằng Bá Lôi thân truyền đệ tử! Một điểm này ngay cả tổ chức sát thủ đều không biết.

Năm mười sáu tuổi hắn trở về tổ chức sát thủ, bắt đầu con đường của chân chính sát thủ.

Ngụy trang, ẩn nấp… các loại kĩ năng đều là do hắn tại trên bờ sinh tử không ngừng học tập, không ngừng nâng cao.

Trong những ngày tháng dài dằng dặc đó, hắn liên tục có một nữ hài cùng độ tuổi là "Miêu" làm bạn. Bọn họ đều là từ một đám ba trăm sáu mươi người lúc đó cùng một chỗ trải qua sàng lọc, cùng một chỗ trải qua sinh tử huấn luyện, cùng một chỗ làm môn hạ học tập tại Đằng Bá Lôi sư phụ, cùng một chỗ tại trong sát thủ tổ chức… cùng nâng đỡ, giúp đỡ lẫn nhau trải qua khó khăn.

Trên con đường sát thủ hắc ám đó không biết là từ khi nào bọn họ hai người ai cũng không thể rời khỏi nhau.

Vốn bọn họ kế hoạch là sẽ có một ngày hai người có thể rời khỏi tổ chức và trải qua tự do sinh hoạt. Chính là …

Đầu năm hắn hai mươi chín tuổi thì ác mộng giáng xuống.

Ngọn lửa phát ra từ vụ nổ tung đó khiến cho Đằng Thanh Sơn tuyệt vọng. Khi đó một nửa sinh mệnh của hắn, nữ sát thủ có tên "Miêu" đã chết! Đó chính là nữ nhân mà hắn yêu thương nhất, là sự tồn tại quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn! Cái chết của "Miêu" khiến cho Đằng Thanh Sơn lâm vào trạng thái điên cuồng

đến cùng cực, khiến cho Đằng Thanh Sơn biến thành một con sói cô độc và điên cuồng trên đường báo thù. Hắn không quan tâm tất cả mà bắt đầu báo thù!

Giết, giết chết tất cả những lãnh đạo cao cấp của tổ chức đã thiết lập ra kế hoạch này!

Hắn ôm tất cả suy nghĩ tiến đến báo thù nhưng nào biết tại giây phút sinh tử cuối cùng, tuyệt kĩ phi đao của hắn lại đột phá, vậy mà vẫn còn sống từ trong căn cứ của tổ chức chạy trốn ra.

…

Cái chết của "Miêu" khiến cho tâm cảnh của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn thay đổi. Lần này hắn âm thầm trở về tổ quốc chính là muốn gặp người thân như mẫu thân "Viện trưởng nãi nãi" và gặp thân đệ đệ "Thanh Hà" của hắn. Khi hoàn thành xong hai tâm nguyện Đằng Thanh Sơn liền không có gì vướng mắc nữa, nhất tâm theo đuổi võ đạo.

…

Đằng Thanh Sơn lắng nghe xong ca khúc một lần liền hít sâu một hơi, cẩn thận từng chút đặt tiểu đỉnh vào trong lòng sau đó hắn tắt chương trình nghe nhạc đồng thời mở kết nối mạng. Đằng Thanh Sơn thành thạo mở một trang web nước ngoài, tràn ngập trang web đều là tiếng Anh.

Đằng Thanh Sơn vô cùng quen thuộc click chuột và nhập ký tự. Hắn nhập vào những ký tự tiếng Anh một cách rất thành thạo.

"Mỗi lần muốn cùng Elena liên hệ đều phiền phức như vậy. Phần mềm "Giáp Trùng" (bọ cánh cứng) này mỗi lần đều phải download." Đằng Thanh Sơn download phần mềm Giáp Trùng xong liền tiến hành cài đặt trên máy tính. Giáp Trùng là một loại công cụ chat tương tự với Yahoo, QQ …

Bất quá, phần mềm Giáp Trùng do bằng hữu của Đằng Thanh Sơn là "Elena" một mình tự viết ra.

Nếu như nói QQ có hàng nghìn, hàng vạn tài khoản sử dụng thì công cụ chat Giáp Trùng này chỉ có hai tài khoản – một là Elena, một là Đằng Thanh Sơn. Phần mềm này chính là chỉ đơn thuần vì hai người tán gẫu mà lập trình nên.

Hắn khởi động phần mềm chat Giáp Trùng.

Toàn bộ màn hình đột nhiên hiện lên một mảng đen nhánh chỉ có hai giọt máu thê lương nhỏ xuống, sau đó lộ ra ô đăng nhập tài khoản và mật mã. Hắn liền đăng nhập tài khoản.

"Elena" Đằng Thanh Sơn nhập vào từ tiếng Anh xong liền chờ đợi đối phương trả lời.

Chỉ chốc lát, đối phương đã trả lời.

"Lang! À, hiện tại chắc phải gọi anh là Đằng Thanh Sơn." Nơi xa xôi tại Châu Âu, trong một tòa biệt thự vùng ngoại ô của Luân Đôn, một mĩ nữ tóc vàng để chân trần mặc đồ ngủ đang gõ bàn phím, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

"Elena, lần nước cô nói cho tôi biết một cô nhi tên là "Thanh Hà" hiện chính ở tại Dương Châu đúng không?" Đằng Thanh Sơn lại một lần dò hỏi.

"Đương nhiên, anh hoài nghi tình báo của tôi à? Khi đó tại cô nhi viện hắn được gọi là Thanh Hà, sau này được dưỡng phụ và dưỡng mẫu nhận nuôi nên đã đổi tên là "Tần Hồng". Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì hắn bước vào quân ngũ, sau này lại gia nhập một bộ môn đặc thù của quốc gia, hiện tại đang phụ trách khu vực Dương Châu. Địa chỉ mà tôi đưa cho anh tuyệt đối không có vấn đề." Elena vô cùng tin tưởng trả lời.

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Hôm nay hắn đã chờ nửa ngày, mặc

dù không chờ được nhưng lại không có nghĩa là đệ đệ của hắn không ở tại Dương Châu.

“Đúng rồi, Lang. Tôi phải nhắc nhở anh một lần nữa! Gia tộc Redmayne cường đại không có khả năng để cho anh còn sống. Lần này anh chẳng khác nào là đã hung hãn tát một cái lên mặt của Redmayne gia tộc. Tử vong liêm đao tổ chức đã nhận nhiệm vụ giết chết anh. Hai đại siêu cấp cường giả trong tổ chức của bọn họ sớm đã âm thầm tiến đến Trung Quốc, anh phải vô cùng cẩn thận. Một khi hành tung của anh bộc lộ thì phải lập tức chạy thật xa.”

“Ồ, hai đại siêu cấp cường giả của Tử vong liêm đao tổ chức? Là “Thần Thương Thủ” Tôn Trạch và “Toái Thể Cơ” Dole Goth Grove phải không.” Đằng Thanh Sơn gõ bàn phím trả lời.

“Thông minh, chính là hai người bọn họ. Đó chính là hai sát thủ S cấp, mỗi người thực lực đều không hề yếu hơn anh. Anh không thể sơ ý.” Elena nhắc nhở.

Đằng Thanh Sơn trong mắt bạo phát ra một tia tinh mang: “Tử vong liêm đao tổ chức ngoại trừ hai người này thì những người khác tôi căn bản không để trong mắt. Bất quá khi mà đã đến thì đúng lúc cùng tôi chiến đấu một trận."

“Khoa trương như vậy? Hắc hắc, không hổ là “Phi Đao” cô lang. Hiện tại danh vọng của anh không hề yếu kém so với bọn họ, chính là anh cũng chỉ có một người mà thôi. Bọn họ là hai người, một người cận chiến một người viễn công phối hợp với nhau uy lực tăng gấp bội. Lang, tôi dùng bằng hữu thân phận nhắc nhở anh, một khi hành tung tiết lộ thì anh phải lập tức chạy trốn thật xa.” Elena khuyên nhủ nói.

“Cô khuyên đã chậm rồi, hành tung của tôi đã bộc lộ từ hôm qua.” Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra một nụ cười rất đặc biệt. Từ khi thê tử “Tiểu Miêu” chết đi, Đằng Thanh Sơn hắn tối coi trọng chính là võ đạo. Có thể cùng với siêu cấp cường giả chiến đấu hắn

cầu còn không được.

“Cái gì? Đã tiết lộ à. Anh phải nhanh chóng chạy trốn đi thôi!” Elena cấp thiết nói.

“Ha ha, chạy cái gì mà chạy? Tôi chính tại Dương Châu, đứng đây chờ hai người bọn họ … đến chiến đấu với tôi!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt bắt đầu hiện lên nét sắc bén.

Thê tử đã chết, hắn không có gì vướng mắc cả. Giờ đây đã đến mức này, Đằng Thanh Sơn hắn còn sợ điều gì?

Đến bao nhiêu người Đằng Thanh Sơn hắn đều tiếp bấy nhiêu.

Cùng lắm là liều đến cùng. Tại Dương Châu thành này hắn đứng chờ toàn thế giới siêu cấp cường giả tiến đến. Đến một người thì chiến một người, đến hai người thì giết một đôi!

“Ta rất muốn nhìn xem là ai có thể giết được ta!” Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc như dao.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 3

Biểu Ca "Thanh Hổ"

Tộc trưởng Đằng Vân Long năm xưa có thể nói là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang.

Đằng Vân Long chính là ông ngoại của Đằng Thanh Sơn, cũng là "tộc trưởng" có địa vị cao nhất tại Đằng gia trang. Đồng dạng, trước kia lão cũng là đệ nhất thợ rèn tại nơi này.

Tuy nói chỉ là thợ rèn, nhưng kỹ nghệ chế tạo binh khí tổ truyền của Đằng gia so với thợ của một số lò rèn binh khí trong thành còn cao hơn một bậc.

Lão bình sinh thu nhận mười người đệ tử, trong đó xuất sắc nhất phải kể đến phụ thân "Đằng Vĩnh Phàm" của "Đằng Thanh Sơn". Đằng Vân Long tuổi tác đã cao, cho nên Đằng Vĩnh Phàm hôm nay hoàn toàn kế thừa y bát của lão, trở thành đệ nhất thợ rèn của toàn bộ Đằng gia trang. Nếu như đã là đệ nhất thợ rèn của trang, lại không có gì bất ngờ xảy ra, Đằng Vĩnh Phàm chắc chắn sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo.

Bởi vì tại Đằng gia trang, bình thường chỉ có ba loại nghề nghiệp là săn bắn, trồng trọt và chế tạo binh khí.

Săn bắn và trồng trọt kiếm được tiền quá ít, còn luyện chế binh khí thì thu nhập lại rất cao, có thể làm cho Đằng gia trang trở nên giàu có. Hơn nữa, toàn bộ binh khí của Đằng gia trang đều cần

thợ rèn luyện chế.

Thợ rèn có thể làm cho Đằng gia trang giàu có, cũng có thể chế tạo những binh khí sắc bén cho nam nhân của Đằng gia trang, cho nên địa vị của bọn họ trong thôn rất cao.

Đệ nhất thợ rèn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, không phải là tộc trưởng thì cũng là người kế thừa tộc trưởng.

oOo Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm một ngày hơn phân nửa thời gian đều phải đứng ở lò rèn, còn mẫu thân "Viên Lan" cũng phải bận bịu với những công việc khác, bình thường trong nhà chỉ có một mình Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng hài lòng với hoàn cảnh này, hắn chỉ cần đóng cửa viện lại là có thể an tâm tập luyện.

"Xoẹt..."

Chân trái của Đằng Thanh Sơn như một lưỡi cày bằng sắt, vẽ ra một đường trên mặt đất, chân phải và tay phải gần như đồng thời đánh ra.

Hình Ý tam thể thức, đơn giản nhất nhưng cũng là thâm ảo nhất.

Tam thể thức là căn nguyên của Hình Ý, ngay cả những Hình Ý tông sư đều phải luyện tập không ngừng. Mà Đằng Thanh Sơn hôm nay mỗi một quyền một cước đều tuyệt đối là ý cảnh của tông sư. Nếu như cẩn thận đến gần, sẽ có thể nghe được âm thanh rất nhỏ, đây là âm thanh do gân cốt trong cơ thể vận động sinh ra.

Gân cốt đồng thời phát ra âm thanh!

"Hô!" "Hô!" "Hấp!"

Đằng Thanh Sơn phối hợp tam thể thức, hô hấp khi thì cấp

bách, khi thì thong thả, lồng ngực giống như ống bễ thổi gió, ẩn chứa một quy luật kỳ dị.

Một lần hắn luyện tập đều là hai canh giờ.

Thu thế!

“Hoàn cảnh của thời cổ đại quả thật càng thích hợp với người luyện võ.” Đằng Thanh Sơn trong lòng lúc này đã là sóng gió cũng không kinh hãi: “Ta tập luyện Hình Ý quyền chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, không ngờ nội kình trong cơ thể so với thời kỳ đỉnh phong của kiếp trước còn hùng hậu hơn. Cũng khó trách lại có loại bí quyết khinh công như 'Thiên Nhai Hành'.”

Chân chính sinh sống tại thời cổ đại Đằng Thanh Sơn mới hiểu được, không phải “Thiên Nhai Hành” tiêu hao nhiều nội kình, mà vì kiếp trước nội kình của mình thật sự quá ít.

“Nội kình nhiều cũng có sự phiền não của nó.”

Đằng Thanh Sơn quả thật rất đau đầu, bởi vì hiện tại hắn chỉ mới bốn tuổi, kinh mạch trong cơ thể căn bản không thông suốt được bao nhiêu. Hơn nữa hắn cũng không dám cường hành dùng nội kình để đả thông kinh mạch, bởi vì nếu làm như vậy sẽ dẫn đến “kinh mạch tạp chất” ứ đọng tại kinh mạch chủ và những chi mạch khác, dẫn đến sau này không thể đả thông tất cả kinh mạch.

Vì lợi ích trước mắt mà đoạn tuyệt tiền đồ sau này, đây là điều mà Đằng Thanh Sơn không thể chấp nhận.

“Bất quá nội kình nhiều cũng giúp ta thoải mái cường hóa thân thể.” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Nội gia quyền chia làm ba trình tự, kỳ thật mỗi một trình tự đều là đề cao thân thể.

Trình tự thứ nhất thuần túy chỉ là khiến cho lực lượng của cơ

nhục đạt đến một cực hạn.

Trình tự thứ hai là sau khi luyện ra nội kình, dùng nội kình kích thích các tầng cơ nhục, khiến cho cơ nhục và gân cốt hấp thu năng lượng của nội kình, sinh trưởng lại lần nữa, khiến cho thân thể một lần nữa cường hóa. Giống như Đằng Thanh Sơn lúc trước dưới viên đạn của Thần Thương Thủ "Tôn Trạch" mà không chết, là vì lực lượng cơ nhục của hắn đã mạnh đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Trình tự thứ ba là sau khi đạt đến tông sư cảnh giới, đã có siêu việt cực hạn thân thể, tiếp tục khiến cho thân thể cường hóa.

Dù sao tại xã hội hiện đại, thiên địa linh khí quá mỏng manh, nội kình trong cơ thể ít, tự nhiên tất cả đều lấy việc cường hóa thân thể làm chính.

"Hiện tại nội kình của ta mặc dù nhiều, nhưng lại không dùng được. Trước tiên cứ dựa theo trình tự thứ hai, kích thích cơ nhục và gân cốt, cường hóa thân thể." Đằng Thanh Sơn vốn là tông sư, đương nhiên biết nên làm thế nào.

Nội kình tốt hơn nhiều so với chất dinh dưỡng, cơ nhục gân cốt cũng tốt hơn so với thực vật. Hấp thu chất dinh dưỡng, cơ nhục và gân cốt đã có thể phát triển, mà hấp thu nội kình lại làm cho gân cốt và cơ nhục được kích thích. Phương pháp hấp thu năng lượng của nội kình chính là bí pháp của nội gia quyền, cũng là điểm giá trị nhất của nó.

Tại thời không kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, hơn một ngàn năm qua đã vô số nhân vật thiên tài, người trước ngã xuống người sau lại tiếp bước, từng đời dần dần hoàn thiện, mới có thể sáng tạo ra loại quyền thuật huyền diệu như nội gia quyền.

"Ây, mẫu thân lẽ ra phải trở về rồi mới đúng!" Đằng Thanh Sơn mở cửa viện đi ra ngoài, sau đó đóng lại, chạy thẳng đến

luyện võ trường của Đằng gia trang.

Luyện võ trường là nơi náo nhiệt nhất tại Đằng gia trang.

“Hây!”

“Hô!”

Những tiếng thét lộn xộn pha lẫn những tiếng đàm luận trên trời dưới đất, tất cả đều truyền đến. Đằng Thanh Sơn đi đến nhìn một cái, chỉ thấy cả luyện võ trường ngoài thanh niên và tráng niên còn có một số thiếu niên và hài tử. Bọn họ hoặc là lăn thiết cầu, hoặc là nâng tạ đá, hoặc là luyện tập thương thuật.

Ngoại trừ mỗi buổi sáng tập thể thành niên hán tử trong tộc đến luyện võ trường tập luyện, thời gian khác mọi người đều tự mình tập luyện.

Bên cạnh luyện võ trường còn có một số phụ nữ làm những công việc vụn vặt như giặt quần áo hay vá đồ. Bọn họ một bên làm việc, một bên nhìn các nam nhân tập luyện.

- Thanh Sơn đến rồi à!

Vài phụ nữ mỉm cười hỏi han Đằng Thanh Sơn.

- Chào các thím!

Đằng Thanh Sơn cũng lễ phép đáp lời.

- Hài tử Thanh Sơn này thật là ngoan ngoãn, không hề gây ra chuyện. Chỉ mới bốn tuổi mà A Lan đã yên tâm để cho nó chơi đùa một mình rồi.

Những phụ nữ này mỉm cười khen ngợi. Thanh Sơn tại Đằng gia trang ngoại trừ nổi danh là “ăn khỏe”, còn có một điểm là “nhu thuận hiểu chuyện”.

Tiểu hài tử bình thường rất nghịch ngợm, những người đã từng nuôi dưỡng tiểu hài tử đều biết, nhưng Đằng Thanh Sơn thì lại rất ngoan ngoãn, không hề khiến cho phụ mẫu của hắn phải bận tâm.

- Mẹ!

Đằng Thanh Sơn liền đi đến chỗ mẫu thân mình.

Viên Lan đang ngồi bên cạnh luyện võ trường, trong lòng ôm một hài nhi. Hài nhi này chính là muội muội của Đằng Thanh Sơn, sinh ra đã được ba tháng, tên là "Thanh Vũ".

- Thanh Sơn, biểu ca của con ở bên kia kìa!

Viên Lan cười nói.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên thân cao gần sáu thước đang cầm một tạ đá lớn không ngừng giơ lên hạ xuống. Tạ đá kia vừa nhìn ít nhất cũng có đến trăm cân, muốn nâng lên hạ xuống như vậy phải cần lực cánh tay và vai rất mạnh.

"Thế giới này linh khí trong thiên địa dồi dào, tố chất thân thể của người bình thường so với xã hội hiện đại kiếp trước của ta còn mạnh hơn gấp ba lần." Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm khái.

- Biểu ca Thanh Hổ của con, tại lễ mừng năm mới đã nâng được ba trăm cân cự thạch. Chỉ mới chín tuổi đã nâng được ba trăm cân cự thạch, có lẽ nó sẽ là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang chúng ta sau này.

Viên Lan cảm khái.

Đằng Thanh Sơn "ừm" một tiếng.

Đằng Thanh Hổ, chín tuổi, thân cao gần sáu thước. Dựa theo

hệ số chiều cao của thế giới này, một thước tương đương với một phần tư mét. Nói cách khác, Đằng Thanh Hổ thân cao gần một thước năm. Dựa theo hoàn cảnh của thế giới này, thiếu niên chín tuổi có thể nâng vật nặng bảy tám mươi cân chỉ là chuyện bình thường. Nếu có thể nâng được hơn một trăm cân, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một cái hảo hán.

Còn như chín tuổi có thể năng được ba trăm cân, chỉ có thể gọi là "thiên phú dị bẩm". Mẫu thân Viên Lan nói Đằng Thanh Hổ tương lai có thể sẽ là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang, điều này cũng không phải là không có khả năng.

"Biểu ca có thể nâng ba trăm cân cự thạch, nếu như theo ta học tập nội gia quyền, thành tựu sau này không thể nào lường được." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Điều kiện luyện tập của nội gia quyền rất hà khắc. Xã hội hiện đại mặc dù có nhiều người luyện tập, thế nhưng một số môn phái nhỏ, chẳng hạn như Thần Thâu môn, thậm chí còn suy sụp đến mức không một người nào luyện được nội kình.

Dù sao muốn từ ngoại chuyển thành nội là rất khó khăn. Trong vạn người may ra chỉ có một người luyện thành nội kình. Còn như tông sư cảnh giới, sợ rằng trong một ức người mới có được một người. Yêu cầu về tư chất có thể tưởng tượng được.

Tư chất của biểu ca "Đằng Thanh Hổ" đích xác là không tệ.

"Đáng tiếc! Ta hiện tại chỉ là một hài tử, nói ra ai sẽ tin đây? Hơn nữa hiện tại cũng không thể công khai, hậu quả của nó..." Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ tiếp nữa.

- Này, Thanh Sơn!

Lúc này một tiếng gọi từ xa xa truyền đến, chỉ thấy Đằng Thanh Hổ bỏ tạ đá xuống, nửa thân trên đầy mồ hôi, mỉm cười đi

đến:

- Thanh Sơn, đệ mỗi ngày đều ở trong nhà làm gì? Nên thường xuyên đến luyện võ trường này một chút. Đệ bây giờ tuổi còn nhỏ, mặc dù không thể tu luyện lực lượng, nhưng cứ trốn ở trong nhà thì không tốt đâu.

Một tiểu hài tử cứ ru rú trong nhà, tính cách dần dần sẽ trở nên hướng nội, đích xác là không tốt.

- Đa tạ biểu ca quan tâm!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- A! Thanh vũ, tiểu Thanh Vũ!

Đằng Thanh Hổ ngước đầu đến bên cạnh hài nhi, cười cười trêu chọc.

- Này, Thanh Hổ! Người con đầy mồ hôi, đừng để rơi vào người Thanh Vũ, nhanh đi tắm một chút rồi mặc y phục vào!

Viên Lan lên tiếng khiển trách:

- Trưa nay đến nhà dì ăn cơm nhé! Hôm qua huynh đệ trong đội săn bắn đã đưa đến một con gà rừng, ta đã làm sạch sẽ rồi, đang để ở bếp lò.

- Hay quá!

Đằng Thanh Hổ reo lên vọt đến thùng nước cách đó không xa, cầm lấy chiếc gàu làm bằng vỏ bầu múc nước dội thẳng vào người, sau đó cầm khăn lau qua một chút, liền mặc y phục vào.

Đằng Thanh Sơn rất ưa thích biểu ca, bởi vì y có sự hào sảng của nam nhân Đằng gia trang, hơn nữa còn rất quan tâm đến mình và muội muội Thanh Vũ.

“Ây?” Lỗ tai của Đằng Thanh Sơn thoáng động.

Tu luyện nội gia quyền khiến cho giác quan của Đằng Thanh Sơn cực kỳ linh mẫn, hắn đã nghe được tiếng ồn ào yếu ớt từ xa xa truyền đến. Dần dần, thanh âm trở nên lớn hơn, sau đó chỉ thấy ba phụ nữ đỡ một nam nhân đầu đầy máu chạy nhanh đến. Một phụ nữ trong số đó liền hô lớn:

- Mọi người mau đến đây, khiêng Đại Hầu về nhà!

- Xảy ra chuyện gì?

Đại môn của Đằng gia trang mở ra, lập tức không ít người lao ra bên ngoài.

Toàn bộ luyện võ trường đều trở nên hỗn loạn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Viên Lan ôm lấy hài nhi trong lòng, đứng bật dậy.

- Nam nhân của đội thứ nhất và đội thứ hai ở lại trang, những nam nhân khác lập tức cầm vũ khí theo ta!

Một tiếng hét lớn từ cổng trang vang lên. Đằng Thanh Sơn vừa nghe đã nhận ra, người vừa lên tiếng chính là người dạy thương pháp cho toàn bộ Đằng gia trang, “đại sư phụ” Đằng Vĩnh Tương.

Đại sư phụ ra lệnh một tiếng, lập tức toàn bộ Đằng gia trang đều trở nên huyên náo, tin tức rất nhanh đã được truyền đi.

- Là người ngoài trang gây sự với chúng ta. Con mẹ nó, đánh chết bọn chúng!

Đằng Thanh Hổ cũng chụp lấy một thanh trường thương, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, có đi không?

Đằng Thanh Sơn tùy ý nhặt một mớ đá nhỏ trên mặt đất.

- Đệ định dùng mấy hòn đá này ném người ta sao?

Đằng Thanh Hổ không khỏi bật cười:

- Đá nhỏ như vậy, với khí lực của đệ chỉ là vô dụng thôi!

- Đi thôi, biểu ca! Mẫu thân đang đưa muội muội về nhà, nếu như người đến đây sẽ không cho đệ đi đâu!

Đằng Thanh Sơn cũng không giải thích nhiều. Hiện tại trong cơ thể hắn đại bộ phận kinh mạch đều chưa thông suốt, nhưng kinh mạch của hài tử vốn ít tạp chất, hơn nữa kinh mạch ở hai tay là được luyên tập tốt nhất. Lúc trước khi Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên biết được mình có nội kình, đã dùng một chưởng đánh xuyên qua mặt đất, lúc đó kinh mạch ở hai tay của hắn đã thông suốt rồi.

Đá nhỏ được quán nhập nội kình, dựa vào thủ pháp của phi đao để ném ra, so với đạn cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Đương nhiên khí lực bản thân của Đằng Thanh Sơn còn nhỏ, chỉ có thể dựa vào nội kình.

- Đi thôi! Yên tâm đi, biểu ca sẽ bảo vệ đệ!

Đằng Thanh Hổ tràn đầy tự tin, cầm một thanh trường thương cùng với Đằng Thanh Sơn theo đoàn người chạy ra bên ngoài.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 4

Nhãn Thần

Ngày thứ tư - Đằng Thanh Sơn ở tại Dương Châu thành, trong sân của căn nhà mà hắn thuê.

Đằng Thanh Sơn đang ngồi khoanh chân tại trong sân. Đêm đã dần trôi qua, khi ánh nắng ban mai đầu tiên chiếu xuống Dương Châu thành thì Đằng Thanh Sơn hầu như cũng mở mắt ra. Trong lòng hắn yên tĩnh như mặt nước, tinh thần nội liễm. Hắn đứng lên mặt hướng về phía mặt trời mọc hít sâu một hơi, vẻ mặt điềm tĩnh, lập tức thi triển Hình Ý thập nhị thức.

Hình Ý thập nhị thức phân thành Long, Hổ, Ưng, Hầu, Mã, Yến, Diêu, Kê, Hùng, Điểu Đài, Đà, Xà mười hai thức.

Mỗi thức đều vô cùng huyền diệu.

Chỉ thấy khi Đằng Thanh Sơn thi triển Long hình thì như du long xuất thủy, tại ngợp trời sóng biển bao quanh xuyên qua mà bay. Tốc độ của hắn nhanh như chớp, khí cuốn lại thành hình trôn ốc, quyền đầu vừa xoay vừa tiến tới. Một cỗ giống như điện giật xuyên qua không khí sắc bén vang lên. Long hình và "Toản quyền" trong Hình Ý ngũ hành quyền kết hợp gần như hoàn mĩ.

Khi hắn thi triển Hổ hình thì thân hình lên xuống tốc độ cực nhanh đến nỗi khiến cho người ta cảm giác đây chỉ là ảo ảnh chớp lên mà thôi. Lập tức hai tay hai chân của hắn chống xuống đất rồi

đột nhiên lao mạnh tới như mãnh hổ xuống núi, vậy mà mang theo một tiếng gầm nhẹ. Hắn đưa tay trái lên trước trán còn tay phải như pháo đạn mạnh mẽ phóng ra, trống rỗng vang lên âm thanh của tiếng pháo nổ tung. Tay trái, tay phải của hắn giao nhau, tay trái lại một lần phóng ra … trước sau luân phiên liên tục, giống như mãnh hổ xuống núi hai móng vuốt không ngừng xé rách, muốn tương con mồi xé rách thành mảnh vụn.

…

Khi hắn thi triển xong bài quyền thì mặt trời cũng đã lên cao.

Hắn nhìn về hướng mặt trời mọc, thu thế!

Đằng Thanh Sơn quan sát mặt trời mọc ánh mắt kiên định như đá, không thể rung động. Từ khi thê tử chết đi, Đằng Thanh Sơn chỉ có duy nhất một tín niệm kiên định đến mức cao nhất là theo đuổi "võ đạo". Ý niệm này cũng khiến cho Đằng Thanh Sơn đối với Hình Ý quyền lĩnh ngộ không ngừng nâng cao, mỗi lần nâng cao đều khiến cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy Hình Ý quyền bác đại tinh thâm.

"Đã ba ngày trôi qua, còn chưa nhìn thấy Thanh Hà!" Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhưng lại lập tức nở nụ cười, " Bất quá Hắc Ám Chi Thủ hiệu suất thật là thấp, chập tối hôm qua mới phát hiện ra tung tích của ta."

Đằng Thanh Sơn vốn cho rằng bằng hơn trăm dặm giữa Dương Châu thành và An Nghi huyện thanh thì Hắc Ám Chi Thủ chắc phải có thể tại trong vòng một ngày tìm thấy hắn. Ai lại nghĩ đến liên tục cho đến chập tối ngày thứ ba thì đối phương mới tìm thấy tung tích của hắn. Bất quá điều này cũng không kì quái, Hắc Ám Chi Thủ tổ chức vốn cho rằng … sau khi Đằng Thanh Sơn hành tung tiết lộ thì hắn phải lập tức cao chạy xa bay, vì vậy tinh lực dùng để rà soát chủ yếu dùng ở nơi khác.

Ai biết là Đằng Thanh Sơn không sợ chết, vậy mà vẫn lưu lại Dương Châu thành.

“Liên tục ba ngày liền đều không tìm thấy Thanh Hà, Thanh Hà hiện tại là thành viên của quốc gia đặc thù bộ môn, có lẽ có việc quan trọng trì hoãn.” Đằng Thanh Sơn giống như thường ngày rời khỏi chỗ ở, thuê một chiếc xe trực tiếp tiến đến Dương Liễu trà xã tại khu phố cổ.

Bình thường thì buổi sáng Đằng Thanh Sơn sẽ ngồi tại Dương Liễu trà xã, buổi chiều chính là ngồi tại quán cà phê Bạch Vân nơi không xa. Từ quán cà phê Bạch Vân hắn cũng có thể nhìn thấy nhà của đệ đệ “Thanh Hà”.

***

Tại Dương Liễu trà xã nằm ở khu phố cổ, Dương Châu thành.

“Tiên sinh đã đến rồi à, xin mời vào.” Phục vụ viên rất quen thuộc dẫn Đằng Thanh Sơn đến vị trí gần cửa sổ,” Tiên sinh, vẫn là sữa đậu nành và một lồng bánh bao phải không ạ?” Liên tục ba ngày liền mỗi ngày hắn đều ngồi cùng một vị trí, ăn cùng một món lại ngồi tại đây cả buổi sáng nên các phục vụ viên tự nhiên đối với Đằng Thanh Sơn muốn gọi món gì là vô cùng quen thuộc.

Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu nói: ” Đúng rồi, cám ơn.” Lập tức hắn lại quay đầu nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn hướng căn nhà nơi xa của đệ đệ Thanh Hà.

“Uhm, và ngày nay Thanh Hà căn bản không về nhà, đã xảy ra chuyện gì?” Đằng Thanh Sơn nhíu mày, đây đã là ngày thứ tư hắn đến quan sát. Liên tục vài ngày quan sát khiến Đằng Thanh Sơn đối với căn nhà của đệ đệ rất quen thuộc. Vừa nhìn qua rất đơn giản hắn đã có thể nhận ra là cửa chính đã từng mở ra hay không, cửa sổ có từng mở hay không, rèm có từng kéo lên hay không.

Không có gì thay đổi!

Hắn quan sát vài ngày nay nhìn ra căn nhà của Thanh Hà vài ngày này căn bản không có người ở.

“Vài ngày nữa thần thương thủ Tôn Trạch và toái thể cơ Dole Goth Grove sẽ đến. Hi vọng tại trước trận chiến này có thể gặp mặt đệ đệ.” Đằng Thanh Sơn đáy lòng lặng lẽ nói.

“Tiên sinh, đây là sữa đậu nành và bánh bao của ngài.”

Phục vụ viên mang đến một lồng bánh bao nhỏ và một cốc sữa đậu nành lớn. Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu dùng bữa sáng, đồng thời yên lặng chờ đợi …

…

Gió nhẹ thổi qua, một chiếc xe Land Rover rồ ga tiến tới trước trên con đường của khu phố cổ, Dương Châu thành. Một chiếc xe tràn đầy bá khí mang theo nam nhân vị đó lại do một vị mĩ nữ tóc ngắn thanh tú lái. Mĩ nữ lại lái loại xe này thật đặc biệt, không thể không khiến cho rất nhiều người trên đường ánh mắt sáng lên, ca tụng không thôi.

Lâm Thanh lái Land Rover yên lặng tiến tới trước.

Những ánh mắt hai bên đường nàng sớm đã rất quen thuộc, trên mặt nàng giờ chỉ có một chút cô đơn.

“Vốn cho rằng sẽ tỉnh tỉnh mê mê mãi như vậy nhưng lại khiến cho ta gặp đến hắn … Đằng Thanh Sơn, hắn như là một cơn gió đột ngột ập đến, khiến cho thế giới của ta lại một lần tràn đầy mầu sắc. Nhưng tiếp theo hắn lại như một cơn gió vô thanh vô tức rời khỏi. Đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.” Lâm Thanh ánh mắt lành lạnh, đột nhiên nhìn tại một gian trà xã bên đường – Dương Liễu trà xã.

Dương Liễu trà xã tại Dương Châu thành xa xa không nổi tiếng bằng Phú Xuân trà xã nhưng lại đồng dạng có giá trị lịch sử lâu đời, hơn nữa giá cả thấp hơn Phú Xuân trà xã rất nhiều.

Lâm Thanh theo thói quen quay xe lại, dừng chiếc Land Rover tại khoảng trống trước cửa của trà xã. Lâm Thanh tiến vào Dương Liễu trà xã.

“Lâm tiểu thư.” Phục vụ viên vừa nhìn thấy Lâm Thanh liền nhiệt tình bước tới nghênh tiếp.” Lâm tiểu thư lâu lắm rồi không đến đây.”

“Ra ngoài du lịch một chuyến.” Lâm Thanh mỉm cười nói xong liền trực tiếp đi tới cầu thang bước lên tầng trên.

…

Đằng Thanh Sơn đã ăn xong bữa sáng, hiện tại đang uống trà mắt quan sát căn nhà của đệ đệ Thanh Hà.

“Đằng Thanh Sơn !” Một thanh âm hơi run rẩy vang lên.

Đằng Thanh Sơn sững người, tại Dương Châu thành vốn không có người nhận ra hắn. Đằng Thanh Sơn nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy nơi cầu thang một nữ tử tóc ngắn mặc quần đen áo trắng đứng đó – Lâm Thanh! Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thanh, tâm tình bình tĩnh của Đằng Thanh Sơn không thể không chấn động mãnh liệt.

Trong mắt của Lâm Thanh vừa tức giận vừa vội vã, vừa có một tia vui mừng nhưng lại có một tia tức giận. Đó là một đôi mắt thế nào mà lại có thể chứa đựng nhiều loại tình cảm như vậy?

“Tiểu Miêu …”

Đằng Thanh Sơn còn nhớ năm hắn hai mươi tuổi cùng thê tử “Tiểu Miêu” tại Li Băng, Trung Đông chấp hành nhiệm vụ. Lần đó

bởi vì Tiểu Miêu trúng đạn, hắn khẩn cấp cởi y phục của Tiểu Miêu ra để lấy đầu đạn. Lúc đó Tiểu Miêu nhìn hắn ánh mắt cũng là như vậy …

Vừa tức giận vừa vội vã, vừa có vui mừng cũng lại có tức giận …

Ánh mắt đó giống như đúc!

Cũng là sau lần đó Tiểu Miêu và hắn mới vượt qua một bước quan trọng và trở thành người yêu.

“Đằng Thanh Sơn, không phải anh nói là có chuyện gấp về nhà à? Còn nói nhà anh tại vùng núi xa xôi tôi không biết? Sao anh vẫn tại Dương Châu?” Lâm Thanh đặt mông ngồi xuống phía đối diện Đằng Thanh Sơn liên tiếp trách móc. Lâm Thanh lại phát hiện Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Nhìn vào mắt của nàng!

Nhìn thẳng vào mắt một nữ sĩ tại đối diện chính là một hành vi rất thất lễ.

“Anh nhìn cái gì?” Lâm Thanh không nhịn được nói. Mặc dù nói như vậy nhưng đáy lòng nàng lại có một tia vui mừng vô cớ. Đằng Thanh Sơn khúc gỗ này cuối cùng phát hiện ra mị lực của ta rồi.

“Ánh mắt của cô rất giống với thê tử của tôi.” Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt nâng cốc lên uống một hớp trà.

Lâm Thanh chấn động.

“Thê tử của anh?” Lâm Thanh vừa rồi còn vô cùng tức giận muốn trách móc Đằng Thanh Sơn vì sao lừa dối bản thân, chính là nghe thấy “thê tử” hai từ này thì hoàn toàn ngây ngốc, “ Anh, anh

không phải là vừa mới từ đại học tốt nghiệp, vừa rời khỏi cổng trường đại học cơ mà? Làm sao lại có thê tử rồi?"

"Đại học?"

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói, " Tôi chưa từng học đại học." Kì thật ngay cả tôi đeo kính cũng là giả, chính là đơn giản ngụy trang mà thôi.

"Anh, anh …" Đầu óc Lâm Thanh đã hoàn toàn loạn.

"Tôi thấy áy náy vì đã liên tục lừa dối cô. Nói là nhà tôi tại vùng núi chính là lừa dối cô, nói là vừa tốt nghiệp đại học cũng đồng dạng là lừa dối cô." Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói," Lâm Thanh, tôi chính xác là có sự việc quan trọng, cô không tiện tham gia vào trong đó, vì vậy tôi liên tục gạti cô. Rất nhiều việc giải thích rất phức tạp, biện pháp tốt nhất chính là cô hãy coi như chưa từng thấy qua tôi."

Lâm Thanh vốn đã cảm thấy Đằng Thanh Sơn thần bí, đó là bởi vì Đằng Thanh Sơn tại đông bắc núi Đại Hưng An thể hiện ra thực lực kinh nhân, đáng sợ thể lực. Còn hiện tại, Lâm Thanh càng thêm cảm thấy Đằng Thanh Sơn thần bí.

"Coi như chưa từng thấy qua anh?" Lâm Thanh nhìn vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lâm Thanh cảm giác được Đằng Thanh Sơn ẩn dấu trong đáy lòng là sự lạnh nhạt, tựa hồ như kháng cự người khác tiếp xúc và tìm hiểu hắn!

"Anh liên tục lừa dối tôi. Chẳng nhẽ, anh không thể bù đắp tôi một chút?" Lâm Thanh hỏi ngược lại.

"Bù đắp?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

“Hôm nay anh bận không?” Lâm Thanh liền hỏi Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu: “Chiều nay tôi phải có mặt tại quán cà phê bên cạnh cả buổi chiều.”

“Rất tốt.” Lâm Thanh mỉm cười gật đầu. Tôi yêu cầu cũng không cao, anh tại đây uống trà thì tôi đi cùng bên cạnh. Chiều này anh đến quán cà phê. Tôi cũng đi đến quán cà phê, tôi có thể đi cùng anh. Nếu như anh muốn tiếp khách thì tôi không tham gia vào. Tôi chính là muốn đi cùng anh một ngày mà thôi. Thế nào?”

Đằng Thanh Sơn có chút nghi hoặc, nàng muốn đi cùng hắn một ngày?

Nếu như đối phương muốn ngồi tại bên cạnh, hắn cũng không thể cản được.

“Được thôi.” Đằng Thanh Sơn gật đầu, còn Lâm Thanh lại lộ ra một nụ cười.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 5

Cường Địch Lai Tập

Đằng Thanh Sơn và Lâm Thanh ngồi đối diện nhau trong quán cà phê Bạch Vân cách Dương Liễu trà xã không xa. Thời gian trôi đi rất nhanh và đã đến lúc mặt trời xuống núi.

"Nhanh thật." Lâm Thanh nhìn thoáng qua cửa sổ. Đã trải qua một ngày rồi mà hôm nay nàng cảm giác thấy thời gian trôi đi thật nhanh. Lâm Thanh nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trên mặt xuất hiện một nụ cười ngọt ngào. Mỗi khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn nàng đều cảm thấy rất thoải mái. Trái tim luôn trống trải không có điểm tựa của nàng nay đã thấy ấm áp hơn.

Lúc đó Đằng Thanh Sơn cõng nàng đi hơn hai mươi dặm đường núi. Cảm giác khi ở trên lưng của Đằng Thanh Sơn khiến nàng cả đời cũng không thể quên.

Đời này đến giờ nàng chưa từng bao giờ cảm giác thấy "an toàn", tâm linh bình tĩnh như vậy.

"Nếu như có thể vĩnh viễn như vậy nhìn hắn, cho đến khi biển cạn đá mòn thì tốt biết mấy." Lâm Thanh đáy lòng thầm nhủ, chính là trong đầu không thể không hiện lên hình ảnh của một người khiến cho Lâm Thanh trong lòng hơi run lên. "Không, ta không thể lại vướng mắc Đằng Thanh Sơn như vậy nữa. Tại An Nghi huyện thành còn không sao nhưng đây là Dương Châu thành. Nếu như bị hắn phát hiện thì Đằng Thanh Sơn sẽ hỏng bét mất!"

Chính là vừa nghĩ đến không thể lại gặp mặt Đằng Thanh Sơn thì trong đáy lòng Lâm Thanh làm sao lại không thấy cam tâm.

Gặp mặt tại núi Đại Hưng An đã là duyên phận.

Còn có thể gặp mặt tại An Nghi huyện thành thì lại càng thêm là duyên phận.

Giờ đây lại một lần gặp gỡ tại Dương Châu thành, ngay cả Lâm Thanh đều cảm thấy đây là ông trời thành toàn cho nàng.

“Phật nói, kiếp trước nhìn thấy nhau năm trăm lần thì mới có thể đổi lấy kiếp này một lần gặp nhau. Ta và Đằng Thanh Sơn liên tục ba lần nhân cơ duyên xảo hợp gặp mặt, đây phải là duyên phận mà ông trời đã xác định.” Lâm Thanh đáy lòng rất đau khổ, “Nhưng … ta lại không thể hại Đằng Thanh Sơn.” Nội tâm đấu tranh khiến cho Lâm Thanh vô cùng do dự.

Đằng Thanh Sơn hơi lắc đầu. Hôm nay hắn chờ một ngày nhưng vẫn không nhìn thấy đệ đệ “Thanh Hà”.

“Ồ?” Đằng Thanh Sơn đột nhiên chú ý đến tiếng nhạc vang lên trong quán cà phê lại chính là giai điệu của bài hát “Nhất trường du hí nhất trường mộng” (Một cuộc chơi một giấc mộng) của Tề Tần.

“Lâm Thanh, ca khúc này của Tề Tần thế nào?” Đằng Thanh Sơn mỉm cười hỏi.

Lâm Thanh lúc này thần trí mới tỉnh lại, vừa nghe Đằng Thanh Sơn hỏi liền cười: “Nhất trường du hí nhất trường mộng? Tề Tần chính là hát lại ca khúc này của Vương Kiệt.”

“Vậy à, tôi chỉ nghe ca khúc do Tề Tần hát.” Đằng Thanh Sơn nói.

Lâm Thanh kinh ngạc, một người nghe nhạc sao lại có thể chỉ

nghe một người hát. Thích một người ca hát là một chuyện nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn từ bỏ những bài hát của người khác a. Lâm Thanh không thể không tò mò hỏi: “Vì sao anh chỉ nghe Tề Tần hát?”

“Bởi vì anh ta có một ca khúc tên là Lang.” Đằng Thanh Sơn tùy ý nói.

“Lang?” Lâm Thanh đáy lòng càng nghi hoặc.

“Thôi, tôi phải về đây. Sau này nếu có cơ hội sẽ gặp lại.” Đằng Thanh Sơn đứng lên cười nói. Lâm Thanh còn không kịp nói thêm điều gì thì Đằng Thanh Sơn đã quay đầu đi ra ngoài. Lâm Thanh há miệng như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng lại vô lực ngồi xuống. Nghe tiếng ca thê lương vang lên Lâm Thanh cười chua xót: “Nhất trường du hí nhất trường mộng? Vậy thì ta hãy coi tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng mà thôi.” Nói xong nàng liền cầm lấy cốc rượu bên cạnh lên và uống một hơi hết sạch.

***

Lâm Thanh đột nhiên xuất hiện tại Dương Châu đối với Đằng Thanh Sơn mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ, hắn cũng chỉ là cảm thán một tiếng. Núi Đại Hưng An, An Nghi huyện thành, Dương Châu thành liên tục ba lần gặp mặt Lâm Thanh chỉ là quá xảo hợp mà thôi. Đương nhiên Đằng Thanh Sơn cũng chỉ là cảm thán mà thôi.

“Hô, hô ~~”

Tiếng gió đêm rít lên, cành của cây đào trong sân cũng không ngừng lung lay theo gió. Một đạo nhân ảnh đang không ngừng di động trong sân và tiếng không khí rạn nứt, tiếng gió rít lại vang lên. Bởi vì thanh âm trầm thấp, thêm vào các ngôi nhà cách nhau tương đối xa nên điều này đối với cư dân chung quanh ảnh hưởng không quá lớn.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn dừng thân hình lại, trong mắt hắn xuất hiện một tia nghi hoặc.

“Tông sư cảnh giới, rốt cuộc làm sao mới có thể bước vào tông sư cảnh giới?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng tràn đầy nghi vấn, “Ta đã tu luyện nhiều năm như vậy, giờ đây nội kính này hầu như đã có thể phát ra từ làn da trên khắp toàn thân, chỉ còn lại phần khó khăn nhất là da mặt! Bước cuối cùng này rốt cuộc phải đột phá thế nào?”

“Sư phụ vài chục năm bị vây khốn tại điểm này, cho đến cuối cùng cũng không thể bước vào tông sư cảnh giới.” Đằng Thanh Sơn than thở không thôi, trong lòng đối với tông sư cảnh giới càng tăng thêm khát vọng.

Hắn không suy nghĩ thêm về chuyện này nữa.

“Ta đi đến Dương Châu thành đã tám ngày rồi. Ròng rã tám ngày ta một lần cũng không nhìn thấy Thanh Hà.” Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút lo lắng,” dò hỏi Elena thì Elena bản thân lại tràn đầy lòng tin, vạn phần khẳng định rằng Thanh Hà chính là phụ trách khu vực Dương Châu nên chỉ ở tại đó.” Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp gì khác.

Hắn chỉ có thể thở nhẹ một tiếng, nhắm mắt tĩnh tu.

…

Lúc bình minh, giữa trời đất chính là tranh sáng tranh tối. Lúc này không khí lành lạnh rất mát mẻ.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt ngồi khoanh chân tại trong sân.

Trời đất vô cùng yên tĩnh.

“Oanh!” Cánh cửa gỗ dày trước sân giống như là bị pháo đạn bắn trúng đột nhiên bị tan nát. Số lượng lớn mảnh gỗ giống như

những mũi tên hướng phía trong bắn tới, bao phủ về hướng Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, hai tay hắn lập tức tạo thành hình hổ trảo cào mạnh lên mặt đất một cái, trực tiếp cào ra vài lỗ hổng trên mặt đất. Cả người hắn quay cuồng hướng tới trước đồng thời dưới chân dậm mạnh, thân hình giống như một con khỉ lập tức nhảy lên nóc nhà. Chính tại lúc đó có thanh âm rất nhỏ vang lên.

" Phốc! Phốc! Phốc!"

Liên tục ba tiếng vang lên!

Trong ba viên đạn có hai viên bay sát thân thể của Đằng Thanh Sơn, thiếu chút nữa bắn trúng hắn.

“Hai người bọn họ cuối cùng đã đến, có mang theo ống giảm thanh. ” Đằng Thanh Sơn nằm rạp trên nóc nhà quan sát bằng ánh mắt lạnh lùng giống như một con sói hoang đang săn mồi. Tay phải hắn lặng lẽ đưa xuống dưới chân, trong tay đã xuất hiện một thanh chủy thủ. Nói là chủy thủ nhưng trên thực tế thì đó chỉ là một con dao cắt trái cây bình thường mà thôi.

Có phi đao trong tay khí thế của Đằng Thanh Sơn càng mạnh.

“Hô –“ Trong không khí truyền đến tiếng gió rít. Một thân ảnh cao lớn cường tráng từ cửa trước xông vào giống như một chiếc xe tăng đang phóng tới với tốc độ cao. Thân ảnh này nháy mắt phát hiện ra Đằng Thanh Sơn đã nhảy lên nóc nhà, gã không hề do dự trực tiếp dậm chân một cái muốn nhảy lên. Đằng Thanh Sơn liền nhận ra đây là một người da trắng đầu trọc!

Cùng lúc đó, trước cửa sân lại xuất hiện một nam tử da vàng trông có vẻ gầy gò. Nam tử này tay cầm một khẩu súng màu bạc, ánh mắt lạnh lùng giống như núi băng vạn năm không tan. Đúng

lúc tên da trắng nhảy lên, hắn hướng về Đằng Thanh Sơn nổ súng.

" Phốc! Phốc!"

Liên tục hai phát súng.

Thời điểm hắn nổ súng và thời điểm tên da trắng cường tráng nhảy lên phối hợp hầu như hoàn hảo.

Nếu như Đằng Thanh Sơn ở trên nóc nhà tập trung sử dụng phi đao để đối phó với tên da trắng thì hắn tuyệt đối không thể chạy thoát được khi đối diện với viên đạn của S cấp sát thủ "thần thương thủ" Tôn Trạch. Nếu như hắn muốn toàn lực né tránh viên đạn thì khi đối diện với cận thân cường giả ' toái thể cơ' Dole Goth Grove cũng sẽ lâm vào cảnh khó khăn.

Trong chốc lát Đằng Thanh Sơn tựa hồ như không có biện pháp.

" Hanh!"

Ngay khi Tôn Trạch nổ súng, trong nháy mắt khi Dole Goth Grove nhảy lên thì Đằng Thanh Sơn đồng dạng cũng không hề do dự, dưới chân dùng lực chấn tan mái nhà, còn Đằng Thanh Sơn thì trực tiếp hướng phía dưới hạ xuống.

Hắn hạ xuống dưới khiến cho thế công của hai người bên đối phương hoàn toàn bị thất bại.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt như điện nhìn vào phía trên, tay phải ổn định không hề run rẩy. Đột nhiên hắn phất tay --

" Hưu!"

Trong tranh sáng tranh tối của bình minh, thanh phi đao rực rỡ như một đạo sét giữa không gian, xuyên thủng nóc nhà.

"Xuy!" Âm thanh quen thuộc đó vang lên khiến cho khóe

miệng của Đằng Thanh Sơn hiện lên nụ cười. Hiển nhiên là phi đao đã kích trúng mục tiêu.

Đằng Thanh Sơn cả người nhảy lên, linh hoạt nhanh chóng chui vào trong phòng. Hắn đưa tay xuống dưới gầm giường, hai tay mỗi bên đều cầm năm con dao. Tại một thành phố việc mua dao gọt trái cây là chuyện rất đơn giản. Đằng Thanh Sơn hai tay chạm vào ống quần, mười con dao này liền tra vào vỏ dao đeo trên đó.

" Bồng!"

Đột ngột những viên gạch trên đầu Đằng Thanh Sơn vỡ vụn, một thân ảnh khủng bố như quái thú thời tiền sử từ trên cao rơi xuống.

" Dole Goth Grove! Nếu ta cận chiến với quái thú này thì tỉ lệ giành thắng lợi là không cao. Hơn nữa một khi bị hắn quấn lấy lúc đó Tôn Trạch lại nổ súng thì ta chết chắc!” Đằng Thanh Sơn sắc mặt biến đổi, dậm chân một cái trông rất giống như một con voi lớn vụng về nhưng thân hình hắn lại quỷ dị di chuyển về phía sau vài mét. Sau đó hai tay hai chân hắn dùng lực, giống như một con hổ nhảy lên nháy mắt đã tiến vào trong sân.

Là cường giả của Hình Ý quyền, Đằng Thanh Sơn tất nhiên có tốc độ cực nhanh.

Từ trong phòng nhảy ra sân, không khí lạnh buổi sớm tạt vào mặt hắn nhưng đồng dạng theo đến chính là những viên đạn!

" Phốc!"

Một viên đạn hầu như đã tính chuẩn tốc độ và phương hướng nhảy của Đằng Thanh Sơn vừa vặn bay đến cản đường hắn. Đằng Thanh Sơn sớm đã có chuẩn bị liền phất tay phóng ra một thanh phi đao.

Trên thân kim loại lạnh lẽo của phi đao chớp lên vẻ sáng bóng, xuyên qua vài mét không gian chuẩn xác đến cực điểm va chạm với viên đạn. “Thương!” Viên đạn đó lập tức bị bay sang một bên.

" Phốc!"

Nhưng mà cùng lúc đó một viên đã khác tiếp tục bay đến.

Luận uy lực thì phi đao của Đằng Thanh Sơn uy lực còn lớn hơn đạn súng bắn ra, chính là tính về tốc độ thì Đằng Thanh Sơn phóng ra được một thanh phi đao thì những khẩu súng đã được cải tiến chuyên nghiệp đã có thể bắn ra vài viên đạn rồi.

“Hanh.” Đằng Thanh Sơn tại giữa không trung vặn người, cả người hắn giống như một con du long. Viên đạn trực tiếp bắn tới tay phải của Đằng Thanh Sơn, trong nháy mắt tay phải của hắn liền giống như một sợi gân bò bị kéo căng, đồng thời tay phải của hắn vừa xoay vừa tiến tới, toàn bộ cánh tay giống như có vài sợi gân bò đàn hồi đang xoắn lại.

Một cỗ khí kính hình trôn ốc mạnh mẽ sản sinh ra.

" Phốc!"

Nội kính hình trôn ốc giống như đầu mũi kim bắn ra, cùng với đầu của viên đạn va chạm khiến cho lực xuyên thấu của viên đạn bị giảm mạnh, đồng thời khi viên đạn bắn vào cơ bắp lập tức liền bị cơ bắp mạnh mẽ giữ lại.

“Hanh.” Hầu như nháy mắt, viên đạn liền bị cơ bắp đẩy ra rơi xuống mặt đất. Viên đạn rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh trong trẻo khiến cho “thần thương thủ” Tôn Trạch mỉm cười, cũng khiến cho người vừa từ trong phòng đi ra là ‘ toái thể cơ’ Dole Goth Grove trên mặt xuất hiện nụ cười.

Một người đứng tại cửa trước của sân, một người đứng tại cửa phòng.

Hai người mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đứng dưới gốc cây đào tại một góc của sân, sắc mặt bình tĩnh như mặt nước.

“ 'Phi đao' cô lang không hổ là siêu cấp cường giả có thể một mình diệt sát tổ chức Red. Vừa rồi ta liên tục bắn hai phát đạn vậy mà chỉ khiến cho tay phải của ngươi hơi thụ thương mà thôi. Năng lực không chế của ngươi đối với cơ bắp là ta không thể với tới. Bội phục, bội phục.” Thần thương thủ “Tôn Trạch” trông giống như là một thiếu niên tuấn tú.

Bất quá hai mắt hắn lạnh lẽo âm độc, giống như là con rắn độc trong rừng rậm Amazon.

Đằng Thanh Sơn rất rõ Tôn Trạch là cường giả tu tập một trong tam đại nội gia quyền là “Bát Quái chưởng”. Tuổi chân thật của hắn chắc cũng phải xấp xỉ bản thân và cũng sớm đã phải tu luyện ra nội kính. Phối hợp với súng ngắn thì hắn thật là một vị sứ giả của tử thần khiến cho vô số người kinh hoàng.

“Lang, ngươi là một cường giả. Dole Goth Grove ta bội phục ngươi. Ngươi hãy tự sát đi thôi.” Người da trắng thân hình cao lớn giống như gấu bắc cực trầm thấp nói.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt hơi lướt qua viên đạn trên mặt đất, trên viên đạn còn mang theo vết máu.

Đằng Thanh Sơn đáy lòng thầm thở dài một tiếng, mặc dù bản thân chỉ thiếu chút nữa liền có thể đạt đến tông sư cảnh giới, năng lực khống chế cơ bắp cũng đã đạt đến trình độ cực cao chính là vẫn không thể làm được dễ dàng chống lại viên đạn đặc chế này. Viên đạn đó trên thực tế đã ảnh hưởng đến tay phải của Đằng Thanh Sơn khiến thực lực của hắn bị giảm đi.

“Nhìn năng lực đề kháng đạn của thân thể ngươi ta đoán là

ngươi chắc đã đạt đến nội gia đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa liền có thể bước vào tông sư cảnh giới phải không.” Tôn Trạch thở dài một tiếng,” Đáng tiếc, lại thêm một vị nội gia cường giả phải chết.” Hai người liên thủ vốn đã ở vào thế thượng phong, hiện tại Đằng Thanh Sơn lại thụ thương khiến bọn họ càng chắc chắn chiến thắng không thể nghi ngờ gì cả.

“Lang. Cùng là người tu tập nội gia, ta tôn trọng ngươi. Ngươi tự sát đi thôi, để khi chết đi có thể diện một chút.” Tôn Trạch nói.

Loại siêu cấp cường giả như bọn họ chiến đấu đến cuối cùng đầu óc tan nát hoặc là thân thể tan tành đều là bình thường. Khiến cho Đằng Thanh Sơn chết đi có thể diện cũng là hai người này một chút thương xót.

“Tự sát?” Đằng Thanh Sơn ánh mắt như dao lướt qua hai người này "Thật nực cười, ai sống ai chết còn chưa biết được. Mạng của ta tại đây, có bản lĩnh thì đến mà lấy!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 6

Sinh Tử Chi Chiến

“Không tự lượng sức.” Tôn Trạch cười khẩy, ánh mắt gã càng thêm lạnh lẽo.

Bọn họ vừa rồi nói như vậy giống như là vì Đằng Thanh Sơn cân nhắc nhưng trên thực tế chính là muốn làm ảnh hưởng đến ý chí của hắn. Nếu như Đằng Thanh Sơn tự sát dĩ nhiên đó là điều tốt nhất. Một khi làm như vậy hai người bọn họ không phí công sức gì đã có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nếu như là chân chính bước vào sinh tử chiến, bọn họ hai người cho dù có thể giết chết Đằng Thanh Sơn thì dự đoán cũng sẽ bị thương.

“Dole Goth Grove trúng một đao của ta vậy mà lại không bị ảnh hưởng gì.” Đằng Thanh Sơn nhìn qua tráng hán người Nga,” gã và Tôn Trạch đều mặc đồng phục màu đen. Đồng phục này chắc phải có năng lực phòng ngự rất mạnh."

Lúc đó tên tráng hán người Nga này ở trên nóc nhà đã trúng một mũi đao. Nhưng hai người bọn họ sớm đã biết Đằng Thanh Sơn có tuyệt kĩ phi đao, lần này đến đây hai người đều mặc đồng phục có năng lực phòng ngự cực mạnh. Vừa rồi khi phi đao xuyên qua y phục thì uy lực đã rất yếu. Toái thể cơ ‘ Dole Goth Grove’ rất dễ dàng đã có thể dùng cơ bắp kẹp lấy thân đao, đẩy ra ngoài.

“Hầu tử, con sói này muốn tìm chết. Chúng ta thành toàn cho hắn thôi.” Đại hán người Nga ‘ Dole Goth Grove’ nói tiếng Trung rất lưu loát.

“Uy hiếp lớn nhất chính là thần thương thủ‘ Tôn Trạch’, phải giết chết hắn thì ta mới có cơ hội sống sót.”

Đằng Thanh Sơn thân thể đột ngột cúi xuống hầu như không có dấu hiệu gì báo trước, đôi chân đột nhiên dậm mạnh, hai tay cào xuống đất giống như mãnh hổ xuống núi. Hắn nhảy lên một cái cao gần tới mười mét, một chiêu pháo quyền nhắm hướng Tôn Trạch kích tới.

‘ Thần thương thủ’ Tôn Trạch đứng tại cửa trước ở sân khóe miệng hơi nhếch lên, cả người liền di động. Hắn chuyển thân trông giống như một đám ảo ảnh đang di động từ một bên vây đến. Đồng thời khẩu súng màu bạc trong tay hắn cũng phát ra âm thanh nho nhỏ gần như không thể nghe thấy.

" Phốc! Phốc!"

Tại nháy mắt đối phương giương súng Đằng Thanh Sơn đã uốn người giống như một con rắn độc chuyển hướng bên cạnh nhảy tới.

Nếu như nói đến sự linh hoạt của thân hình khi cận chiến thì trong tam đại nội gia quyền, Bát Quái chưởng có thể xưng là đệ nhất. Bát Quái chưởng có câu nói “Nhất tẩu, nhị thị, tam tọa, tứ phiên”. Đệ nhất chính là tối cơ bản “tẩu”. Vị cường giả Bát Quái chưởng cấp biệt đại sư “Tôn Trạch” này di chuyển giống như du long, nhanh như chớp, tự nhiên như gió.

Còn súng và đạn thì càng ác độc âm hiểm.

Bằng vào sự nhanh nhẹn của Bát Quái chưởng phối hợp với uy lực của hiện đại hỏa lực, Tôn Trạch đích xác là vô cùng đáng sợ.

“Tốc độ và sự linh hoạt của ta không bằng “Tôn Trạch”, ta muốn đuổi theo hắn không kịp trong khi hắn lại có thể không ngừng công kích ta. Đồng thời còn có tên ‘ toái thể cơ’ Dole Goth

Grove này … một khi ta phản ứng chậm một chút thì chờ đợi ta chỉ có cái chết. Ta chỉ có một lần cơ hội mà thôi!" Đằng thanh sơn nắm rất rõ tình cảnh hiện tại.

" Phốc." Lại là một viên đạn bắn tới. Đằng Thanh Sơn đã không kịp né tránh vì một bên có toái thể cơ' Dole Goth Grove quái thú đáng sợ này công kích.

"Không ổn."

Phần bụng của Đằng Thanh Sơn nháy mắt mềm mại như bông. Ngay khi viên đạn bắn trúng phần bụng hắn thì một cỗ nội kính mạnh mẽ từ trong phun ra khiến cho lực đạo của viên đạn bị giảm đi 70%, đồng thời cơ bắp hắn chấn động trở thành cứng như thép khiến cho đầu đạn bị ghim chặt vào trong sau đó bị cơ bắp đẩy ra. Đằng Thanh Sơn liền sử dụng thế thiết bản kiều (thế võ ngửa người ra phía sau hai tay và hai chân chạm đất bụng và mặt ngửa lên trời), hai tay chạm xuống đất, cả người giống như du long đạp sóng lao mạnh qua một bên.

Tôn Trạch tại nơi không xa cười lạnh.

"Ha ha …" Đại hán người Nga cười lớn, xông thẳng hướng Đằng Thanh Sơn.

"Chính là lúc này." Thân hình của Đằng Thanh Sơn lại chuyển đến góc sân phía dưới cây đào, hai tay mỗi tay cầm một thanh phi đao, ánh mắt hắn chuyển thành u uất đau thương, đồng thời hai thanh phi đao rời khỏi tay bay ra. Mỗi thanh phi đao đều tạo thành một quỹ đạo xuyên qua không gian nhắm hướng Tôn Trạch và Dole Goth Grove lạnh lẽo bắn tới.

Tôn Trạch cười lạnh bắn một phát đạn về phía thanh phi đao này.

Nếu chỉ nói riêng về kĩ thuật bắn súng thì Tôn Trạch có thể

xếp hạng trong top 10 thế giới. Dùng súng bắn trúng phi đao đối với hắn rất thoải mái.

“Vèo ~” Đại hán người Nga ‘ Dole Goth Grove’ gầm lên, tay phải đeo găng tay bằng kim loại hướng thẳng về phía phi đao.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng sâu thăm thẳm, ẩn ước chứa đựng một tia đau thương. Không thể tưởng tượng được nội kính truyền trong hai thanh phi đao có một mối liên hệ với tâm cảnh của Đằng Thanh Sơn.

" Bồng!"

" Bồng!"

Đúng lúc khi thanh phi đao sắp va chạm với viên đạn thì dưới tình huống giống như không hề có vật gì chạm vào, vậy mà bỗng nhiên lại rạn nứt ra thành bẩy tám mảnh thép một cách quỷ dị. Bẩy tám mảnh thép này quỹ đạo hơi biến hóa nhưng vẫn tốc độ vẫn như cũ cực nhanh bắn về phía Tôn Trạch. Viên đạn tự nhiên bị bắn trượt.

“Không –“ Tôn Trạch sắc mặt đại biến.

Ban đầu hắn cách Đằng Thanh Sơn không đủ mười mét, Đằng Thanh Sơn ném ra phi đao thì hắn lập tức liền nổ súng. Khi phi đao vỡ ra thì khoảng cách cũng chỉ cách hắn khoảng hai mét.

Với khoảng cách hai mét này bằng vào tốc độ bắn tới của các mảnh vỡ phi đao thì biến hóa đột nhiên này cũng chỉ kịp khiến cho thần kinh của Tôn Trạch vừa mới có phản ứng thì các mảnh phi đao đã đến trước mắt hắn.

" Phốc! Phốc! Phốc!"

Trong các mảnh vỡ của phi đao có ba mảnh trực tiếp bắn xuyên qua mặt của Tôn Trạch, từ phía sau đầu bay ra.

“ Ặc …” trong ánh mắt của Tôn Trạch mang theo vẻ khó tin được nhưng ngay lập tức liền u ám mất đi mầu sắc, cả người hắn mềm nhũn ngã lăn xuống đất.

Một trong năm mươi hai S cấp sát thủ của hắc ám thế giới, cường giả Bát Quái chưởng -‘thần thương thủ’ Tôn Trạch, đã chết.

Khuôn mặt của nội gia cường giả bình thường đều là nơi phòng ngự thấp nhất. Trừ phi đã đạt đến tông sư cảnh giới thì toàn thân mới không có nhược điểm. Loại người chưa đạt đến tông sư cảnh giới như Tôn Trạch đương nhiên là chết chắc.

“Bồng.” Đại hán người Nga ‘ Dole Goth Grove’ gặp phải đồng dạng hiểm cảnh nhưng hắn may mắn hơn nhiều bởi vì hắn dùng tay phải ngăn cản phi đao còn tay trái thói quen chắn tại trước mặt. Trong các mảnh vỡ của phi đao có hai mảnh bắn về mặt hắn liền bị hắn dùng tay trái đeo bao tay dễ dàng ngăn lại.

“Ngươi, ngươi …” Đại hán người Nga này nhìn sang hướng đồng bọn đã bị chết, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

“Hầu tử, hầu tử …” Dole Goth Grove nhìn Tôn Trạch miệng lắp bắp “Phi đao, phi đao làm sao lại vỡ ra?”

Một thanh phi đao, vô duyên vô cớ lại tự vỡ ra?

Đằng Thanh Sơn nhìn gã đại hán người Nga, trong lòng thầm thở ra một hơi.

Lúc đó đại chiến tại căn cứ của Tổ chức Red, một mình hắn và rất nhiều sát thủ chiến đấu. Song quyền nan địch tứ thủ (hai nắm đấm không thể địch lại bốn tay), mắt nhìn bản thân sắp bị vây công đến chết. Tại trên bờ sinh tử, tại tâm trạng chán nản tuyệt vọng vậy mà hắn lại phát hiện ra tại loại tâm cảnh đặc biệt đó bản thân có một loại cảm giác đối với trời đất chung quanh khiến cho

bản thân có thể cùng với "nội kính" trong thanh phi đao bắn ra có một tia liên hệ kì dị.

Dựa vào một tia liên hệ này, hắn hoàn toàn có thể khống chế phi đao khi nào vỡ ra.

Một thanh phi đao bắn đến, ngay khi sắp đến gần địch nhân lại đột nhiên vỡ ra thành vài mảnh thì địch nhân sao lại có thể kịp phản ứng? Giống như Tôn Trạch, trong hai mét ngắn ngủi hắn không thể kịp phản ứng thì đã bị bắn xuyên qua đầu.

Đây là tuyệt đối sát chiêu!

Mặc dù Đằng Thanh Sơn cũng không hiểu vì sao tại loại tâm lý đó lại có thể có một tia liên hệ với "nội kính" trong phi đao nhưng hắn đã nhớ loại trạng thái đó, nhớ một chiêu này. Đồng thời hắn cũng đặt tên cho chiêu này là "Ảm nhiên nhất đao"

"Lang, ngươi phải vì hầu tử bồi táng!" gã đại hán người Nga Dole Goth Grove hai mắt ẩn ước đỏ ngầu, phảng phất như một con sư tử đang nổi giận bắt đầu gào thét. Trong phạm vi của tầm mắt, đồng phục của đại hán người Nga này lại trướng lên gấp đôi. Sát nhân cơ khí (cỗ máy giết người) này bắt đầu dậm chân xuống đất.

Mặt đất chấn động rạn nứt ra, giống như bị một chiếc xe lớn tốc độ cao lao tới.

"Ha ha, đến đúng lúc lắm!" Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, không thèm né tránh mà lại hướng tới trước.

Hai chân hắn liên tục bước trên mặt đất, phảng phất như là một người khổng lồ giẫm đạp khiến cho mặt đất không ngừng rạn vỡ. Đằng Thanh Sơn trông vô cùng mạnh mẽ nhưng thân hình lại tự nhiên như du long. Tay trái hắn đưa lên trước mắt, tay phải giống như giao long xuất thủ, lấy thắt lưng làm trung tâm, lực lượng của toàn thân trong nháy mắt hoàn toàn tập trung trên tay

phải.

" Xuy xuy~~" Tay phải của hắn lại quỷ dị trương phình lên gấp đôi.

Gân xanh nổi lên giống như muốn vỡ tan ra, cơ bắp hắn giống như những sợi gân bò chằng chịt đầy tính đàn hồi. Một cỗ khí kính hình trôn ốc mạnh mẽ sinh ra, tay phải của hắn giống như một mũi khoan đang chuyển động sinh ra âm thanh mãnh liệt.

“Hơ!” Dole Goth Grove quái vật liền nhảy lên một cái, tay phải đeo bao tay kim loại giơ cao lên sau đó mang theo sức mạnh vạn cân giống như một viên đạn pháo bắn ra hướng mạnh về phía Đằng Thanh Sơn đánh tới.

Nắm tay to lớn của Dole Goth Grove mang theo một đám tàn ảnh va chạm với nắm tay của Đằng Thanh Sơn.

" Xuy~~"

Dole Goth Grove cảm giác đến một cỗ kính đạo kì lạ xuyên qua bao tay truyền vào, thậm chí còn khiến cho toàn bộ tay phải của hắn xoay chuyển, phát ra tiếng kêu nho nhỏ. Dole Goth Grove sắc mặt biến đổi, may mắn hắn tại du già cổ thuật (thuật Yoga) có thành tựu cực cao mới gượng chống lại được cỗ khí kính trôn ốc này: “Nếu như thực lực yếu một chút, sợ rằng cổ tay sẽ bởi vậy bị bẻ gẫy! Hiện tại tay phải của ta dự đoán chỉ có thể phát huy ra 80% thực lực.”

Dole Goth Grove không cảm dễ chịu nhưng Đằng Thanh Sơn tình huống lại càng không ổn.

Ngay khi nắm tay va chạm, Đằng Thanh Sơn cả người liền mượn lực nhảy lùi lại, “Ha ha …” Dole Goth Grove ngông cuồng phát ra tiếng cười, không có chút nào do dự tiếp tục cực nhanh lao tới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 7

Hổ Pháo Quyền

Đằng Thanh Sơn đầu ngón chân hơi điểm liền vọt mạnh sang một bên, dễ dàng kéo dài khoảng cách với Dole Goth Grove.

"Ngươi là con quỷ nhát gan, có giỏi thì đừng chạy." Dole Goth Grove đã có chút vội vã.

Đằng Thanh Sơn nhảy lên nóc nhà. Vừa rồi trong thời gian ngắn giao thủ thì nắm tay của hắn không bị thương gì. Dựa theo tu luyện bí pháp ‘ thiết sa chưởng ’ rèn luyện ra hai tay thì độ cứng có thể so với sắt thép, thêm vào nội kính dù là va chạm với bao tay kim loại cũng không có hề hấn gì. Vết thương chân chính thực ra nằm ở trên vai hắn.

Đằng Thanh Sơn nhìn lên vai phải, nơi đó đã có chút máu rỉ ra.

Hắn thấy vai phải đau đớn, đáy lòng cảm thấy không ổn: "Quái vật này thân thể quá mạnh. Lúc trước tay phải của ta đã bị trúng một phát đạn của Tôn Trạch, cơ bắp bên trong đã bị thương, hiện tại bị thương lại càng nghiêm trọng. Khi phát lực sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, chỉ còn lại khoảng 50% thực lực."

"Đối phó với quái vật này thì phi đao là vô dụng." Đằng Thanh Sơn suy nghĩ trong lòng.

Dole Goth Grove nhếch mép cười khẩy: "Đằng Thanh Sơn, nếu như ngươi sợ quá thì có thể chạy trốn."

Đó không phải là Dole Goth Grove giả vờ rộng rãi mà là bởi vì:

Luận tốc độ thì gã không bằng Đằng Thanh Sơn.

Nếu như Đằng Thanh Sơn muốn bỏ chạy thì gã không có khả năng ngăn cản.

Nhưng nếu như chỉ nói đến thực lực thì Dole Goth Grove không sợ Đằng Thanh Sơn chút nào.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn có tuyệt kĩ phi đao, một chiêu "Ảm Nhiên Nhất Đao" làm cho phi đao đột nhiệt bị vỡ ra, phương hướng cũng không thể xác định nhưng có ưu điểm đồng dạng cũng có khuyết điểm. Phi đao vỡ ra dẫn đến kính lực phân tán, khiến cho uy lực của các mảnh vỡ không quá mạnh!

Trừ phi công kích tại nơi yếu nhất là bộ mặt, nếu không thì đối với gã đại hán người Nga này không có tác dụng. ‘ Toái thể cơ ’ Dole Goth Grove thân thể mạnh mẽ, lại mặc chiến phục được thiết kế đặc biệt. Thêm vào gã đối với chiêu "Ảm Nhiên Nhất Đao" đã có sự chuẩn bị, vào thời khắc quan trọng chỉ cần hơi đưa tay lên che mặt là được.

Còn nếu như hai người cận chiến...

Đằng Thanh Sơn mặc dù là cường giả Hình Ý quyền, chỉ thiếu chút nữa đã có thể đạt đến tông sư cảnh giới.

Nhưng gã đại hán người Nga này cũng rất đáng sợ.

Dole Goth Grove trời sinh thần lực rất mạnh, cũng đã từng xưng bá hắc thị quyền đàn (đây là một loại thi đấu chui, các tuyển thủ tham gia đều phải kí sinh tử trạng trước khi thi đấu và rất bạo lực. Người xem có thể tham gia cá độ còn tuyển thủ sẽ nhận được tiền trước khi tham gia và nếu như chiến thắng và còn sống thì sẽ được chia thêm phần trăm thu nhập của tổng số tiền thu được qua cá độ). Thân thể gã cứng như sắt thép, lại tu luyện thêm du già cổ

thuật (Yoga), cương nhu kiêm tịnh (tu luyện cả nhu và cương). Điểm mạnh nhất của gã vẫn là từng ở tại Trung Quốc cơ duyên xảo hợp đạt được bí tịch ‘ quan tiết kĩ ’, hơn nữa tu luyện thành công. Điều này khiến cho Dole Goth Grove trở thành cỗ máy đáng sợ nhất khi cận chiến, mang theo biệt danh ' toái thể cơ ' và nằm trong số S cấp sát thủ của hắc ám thế giới.

"Sợ?"

Đằng Thanh Sơn chiến ý ngút trời: " Thật đáng buồn cười!"

Sau khi thê tử chết đi, 'võ đạo' đã trở thành niềm theo đuổi duy nhất của Đằng Thanh Sơn. Giờ đây hắn chỉ còn cách tông sư cảnh giới duy nhất một bước cuối cùng nhưng bước này lại giống như là lằn ranh giữa trời và đất, muốn vượt qua cực kỳ khó khăn. Tại sinh tử chiến đấu thì mới có thể lĩnh ngộ và tự vượt qua chính mình để đạt đến cảnh giới mới.

Kì phùng địch thủ có thể gặp lại không thể cầu.

Đằng Thanh Sơn không có gì lo lắng về sau sao lại có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy?

"Không chạy thì tốt, ngươi hãy vì hầu tử bồi táng đi." Dole Goth Grove thân hình như sấm sét, liên tục chạy năm bước khiến cho mặt đất rạn nứt ra, sau đó cả người nhảy lên.

"Đến đúng lúc lắm."

Đằng Thanh Sơn phất tay phóng ra một mũi phi đao.

"Bồng!" Dole Goth Grove Sớm có phòng bị, sử dụng bàn tay to lớn liền dễ dàng ngăn cản mũi phi đao này, khiến cho phi đao bị vỡ tan ra thành nhiều mảnh.

Ngăn cản xong mũi phi đao này, Dole Goth Grove bản thân vẫn ở tại trên không. Đằng Thanh Sơn liền ở trên cao lao xuống, mang

theo khí thế vô cùng xông tới. Tay trái hắn đưa lên trước mặt, tay phải giống như là đạn pháo bắn ra, trực tiếp hướng về đầu của Dole Goth Grove công tới.

"Ồ?" Dole Goth Grove xử loạn bất kinh (gặp phải cảnh hỗn loạn vẫn bình tĩnh), nắm tay to lớn của gã giống như một chiếc chùy nhằm hướng nắm tay của Đằng Thanh Sơn công tới.

"Oanh!" "Oanh!". . .

Hai tay trái phải của Đằng Thanh Sơn điên cuồng đan xen, liên tiếp xuất quyền khiến cho mắt thường đều không thể nhìn rõ. Chỉ thấy quyền ảnh liên tục xuất hiện, khiến cho Dole Goth Grove đang nhảy lên bị đánh rơi xuống mặt đất.

Pháo quyền như lửa, nhanh như sao băng.

Dole Goth Grove vừa rơi xuống đất liền lập tức lùi lại.

"Tên này thân thể cường tráng một cách đáng sợ." Đằng Thanh Sơn đáy lòng thầm kinh sợ. Vừa rồi đánh vào thân thể của đối phương hắn lại cảm giác như là đập trên một lớp bông được bao phủ bởi sắt thép, "Thân thể cứng như thép lại tu luyện thêm thuật Yoga, muốn đánh trọng thương gã quá khó."

Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh ngạc nhưng động tác lại không có chút nào do dự, vừa thấy chiếm ưu thế cả người hắn liền lập tức xông tới tiếp tục công kích.

"Hô, hấp ~~" Ngực của Dole Goth Grove phồng lên rồi xẹp xuống, khí thế toàn thân lại nổi lên. Hắn gào thét giống như một con gấu bắc cực xông tới, nắm tay cuồng bạo giống như một viên đạn pháo không ngừng bắn ra.

Băng!

Đằng Thanh Sơn cả người giống như một chiếc cung lớn đã bị

uốn cong đến cực hạn, ngay cả sống lưng đều run rẩy, tay trái thuận thế xuất ra một quyền Băng quyền như mũi tên, mang theo khí thế giống như một con thuyền cao tốc đang rẽ sóng.

Thối bộ là Băng quyền, Ảo bộ là Băng quyền, thuận bộ cũng là Băng quyền.

Đằng Thanh Sơn cả người giống như một con du long, bao quanh Dole Goth Grove xảo diệu né tránh trọng quyền của đối phương đồng thời tấn công đối phương tới tấp.

"Phốc." Dole Goth Grove không nhịn được khóe miệng tuôn ra vết máu, trong mắt lãnh quang chớp sáng. "Con sói này nội gia quyền thật mạnh mẽ, vậy mà lại khiến cho ta bị thương. Chỉ có thể dùng duy nhất một chiêu đó thôi." Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng rất kinh ngạc, nếu như là bản thân hắn bị trúng tám chiêu Băng quyền thì dự đoán sớm đã trọng thương rồi.

"Xuy -"

Dole Goth Grove ngón tay nắm giữ cổ tay của Đằng Thanh Sơn.

"Ha ha ~~" Dole Goth Grove mượn thế lôi mạnh Đằng Thanh Sơn, đồng thời dựa vào thói quen dùng chân phải đá tới!

Trong hắc thị quyền thì đó là chiêu đáng sợ nhất.

"Quan tiết kĩ?" Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn như bị kim châm, nội kính tự nhiên chấn động thành hình trôn ốc lập tức chấn khai (đẩy ra) ngón tay của đối thủ, lập tức giống như con cá chạch trơn tuột thu hồi tay trái lại.

Tay trái của hắn vừa chạy thoát một kiếp thì cú đá đã đến.

Chân của Dole Goth Grove giống như một thanh đao, hung hãn tấn công vào ngực của Đằng Thanh Sơn. Ngực của Đằng Thanh

Sơn vậy mà tự nhiên hạ xuống ba tấc né tránh thế công mạnh nhất nhưng chân của Dole Goth Grove vẫn như cũ tấn công vào ngực hắn. Chỉ nghe thấy một tiếng xương gẫy, Đằng Thanh Sơn đã hộc máu cả và cả người bị đá bay ra.

"Không ổn." Đằng Thanh Sơn vừa ngã xuống đất sắc mặt liền tái nhợt.

Mặt đất đang chấn động!

Dole Goth Grove giống như một chiếc xe lu tốc độ cao lao tới, cười lớn xông đến.

Đằng Thanh Sơn hai mắt đỏ ngầu, hai tay hắn cào mạnh lên mặt đất. Mười đầu ngón tay của hắn cắm sâu vào mặt đất, hai chân đột nhiên dậm mạnh, cả người giống như là một viên đá bị bắn ra từ máy bắn đá bắn thẳng tới, tay phải hắn cong lên nhằm hướng Dole Goth Grove tấn công.

"Ha ha …" Dole Goth Grove xuất một cước (xuất một cú đá), đá mạnh hướng Đằng Thanh Sơn.

"Bồng!" Tay phải của Đằng Thanh Sơn biến từ quyền thành chưởng, công tại xương ống chân của Dole Goth Grove. Mặc dù cảm thấy bàn tay bị chấn động đau đớn nhưng Đằng Thanh Sơn mượn thế cũ, tay phải công tới trên ngực của Dole Goth Grove.

Hầu như cùng lúc đó sắc mặt của Đằng Thanh Sơn trướng hồng. Hắn lấy thắt lưng làm trung tâm vặn mình một cái, lực lượng của cơ bắp trên toàn thân hầu như hoàn toàn truyền đến tay trái. Toàn bộ cơ bắp trên tay trái đều gồng cao, gân xanh nổi lên, tay trái so với tay phải tốc độ nhanh gần gấp đôi, hầu như theo một đường thẳng tập kích hướng ngực của Dole Goth Grove.

"A ~~" Dole Goth Grove gào thét, hướng về phía đầu của Đằng Thanh Sơn xuất một quyền.

Nếu như bị nắm tay của hắn đánh trúng đầu thì Đằng Thanh Sơn chết chắc!

"Thẳng tiến không lùi, không có gì sợ hãi..."

Đằng Thanh Sơn tại lúc quyết định thành bại đó trong nháy mắt vậy lại cảm nhận được Pháo quyền chân chính ý cảnh, lực lượng của hắn thuận theo toàn bộ vai trái liên tiếp truyền xuống, chấn động mãnh liệt. Lực lượng mạnh mẽ từ bờ vai truyền đến nắm đấm.

"Hống ~~" một tiếng hổ gầm nhẹ vang lên.

"Hưu!"

Giống như một viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng, tay trái của Đằng Thanh Sơn như là sao sao băng rơi, trực tiếp công tại trên ngực của Dole Goth Grove. Lực lượng mạnh mẽ của nắm đấm nháy mắt cắt đứt xương ngực vốn cứng như thép của gã. Lục phủ ngũ tạng của Dole Goth Grove bị chấn tan nát, sinh cơ nháy mắt toàn bộ đã bị cắt đứt.

Dole Goth Grove thân thể chấn động, nắm tay vốn hướng tới đầu của Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên mất lực đạo, đến khi chạm tới đầu của Đằng Thanh Sơn thì ngay cả làn da của hắn đều không bị thương.

"Điều này ..."

Dole Goth Grove trong mắt vẫn khó có thể tin được, tựa hồ vẫn không thể tin là bằng vào lực phòng ngự của hắn vậy mà lại bị một quyền đánh chết.

Ánh mắt hắn ảm đạm, thân thể ầm ầm ngã xuống.

"Phốc." Đằng Thanh Sơn không nhịn được phun ra một ngụm máu. Vừa rồi dính cú đá của Dole Goth Grove đã cắt ngang hai cái

xương ngực của hắn, khiến cho nội tạng bị thương nặng. Dưới loại tình huống đó Đằng Thanh Sơn không thể chiến đấu lâu dài vì vậy mới liều mạng thi triển ra chiêu mạnh nhất và cũng là nguy hiểm nhất --

Hổ Pháo quyền!

Trong Hình Ý Ngũ Hành quyền thì Phách quyền như phủ (rìu), Băng quyền như tiễn (mũi tên), Toản quyền như trùy, Hoành quyền như lương. Pháo quyền ý nghĩa cũng như tên gọi chính là giống như hỏa pháo. Pháo quyền phải là chiêu có uy lực lớn nhất trong Ngũ Hành quyền. "Hổ Pháo quyền" chính là kết hợp của Hổ hình và Pháo quyền sáng lập ra, uy lực càng mạnh. Đây chính là tuyệt chiêu của Hình Ý quyền do hải ngoại Đằng thị nhất mạch (dòng dõi họ Đằng ở nước ngoài) truyền xuống.

Hổ Pháo quyền uy lực mặc dù lớn nhất nhưng có ưu điểm đồng dạng cũng có khuyết điểm.

Khuyết điểm của Hổ Pháo quyền chính là sau khi phát ra một quyền mạnh nhất sẽ không thể kịp thời chuyển đổi chiêu thức. Một khi không thể giết chết địch nhân thì địch nhân có thể dễ dàng nắm bắt cơ hội đó để giết chết bản thân!

Ban đầu dù là bằng sự lợi hại của Hổ Pháo quyền cũng không thể giết chết được quái vật ' Dole Goth Grove '. Không ai nghĩ đến là tại trên bờ vực sinh tử Đằng Thanh Sơn vậy mà lại chạm đến bậc cửa 'tông sư cảnh giới' của Hình Ý quyền.

Hình ý hình ý, giống như hình nhưng lại trọng ý. Hình là phụ, ý là chính.

Tượng trưng khi đạt đến tông sư cảnh giới chính là có thể hoàn mĩ sử dụng lực lượng của mỗi một khối cơ bắp, mỗi một khớp xương. Lực lượng của xương có thể vận dụng đến cực hạn, khi chấn động có thể không thể tưởng tượng sinh ra tiếng gầm của

động vật. Giống như vừa rồi Đằng Thanh Sơn xuất ra Hổ Pháo quyền lại có tiếng "hổ hống" vang lên.

"Vừa rồi đó là..."

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sáng lên, trên mặt không thể dấu nổi vui mừng. Từ sau khi thê tử chết đi đến giờ hắn chưa từng kích động như vậy.

Mục tiêu theo đuổi theo đuổi của Nội gia cường giả chính là tông sư cảnh giới!

Có thể hoàn mĩ khống chế mỗi một cơ bắp trong thân thể, lực lượng của gân xương, nội kính xuyên qua kinh mạch toàn thân, mỗi quyền mỗi cước thậm chí còn sinh ra tiếng long ngâm hổ khiếu (rồng rầm, hổ gầm). Nhưng Đằng Thanh Sơn sử dụng quyền mạnh nhất - Hổ Pháo quyền mới có thể miễn cưỡng phát ra một chút thanh âm, tuyệt không phải là chân chính bước vào ngưỡng cửa tông sư.

"Loại cảm giác đó..." Đằng Thanh Sơn trong đầu nhớ rất rõ ý cảnh khi xuất ra quyền nọ.

Hồi tưởng lại loại ý cảnh đó, Đằng Thanh Sơn không nhịn được lộ ra nụ cười. Khí tức lập của hắn bỗng nhiên bị hỗn loạn khiến hắn cảm thấy trên ngực đau đớn liền ho khan một tiếng.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn quanh: "Hiện tại ta trọng thương, nơi này không thể ở lại." Đến con thỏ còn có ba hang (giảo thỏ tam quật), Đằng Thanh Sơn sớm đã chuẩn bị đối phó địch nhân tất nhiên là ở tại Dương Châu thành đã thuê vài nơi. Hắn cũng không tiến vào trong phòng mà một tay ôm ngực trực tiếp hướng tới bức tường bên cạnh, một tay chống xuống, cả người nhảy lên rời khỏi hiện trường.

Trong gian sân này chỉ lưu lại một mảng bừa bộn, hai đại sát

thủ S cấp ' thần thương' Tôn Trạch và ' toái thể cơ' Dole Goth Grove đều nằm lạnh lẽo trên mặt đất không có một chút sinh cơ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 8

Tiềm Ẩn

Trên đường cao tốc, một chiếc xe Audi A6 đang liên tục chạy về hướng bắc.

Trong xe tổng cộng có hai người. Một người là lái xe, người còn lại ngồi tại ghế sau có thân hình cao lớn, trông khoảng ba mươi tuổi. Khuôn mặt có vài phần hao hao giống Đằng Thanh Sơn.

"Ruuu, ruuu..." Điện thoại rung lên.

Hán tử cao lớn này rút điện thoại ra: "Alô, là Dương ca à, có chuyện gì vậy?"

Lập tức hán tử cao lớn sắc mặt liền biến đổi: "Huynh nói gì?"

" Sao lại có thể như vậy chứ?" Hán tử cao lớn không dám tin nói.

"Được rồi, đệ đã biết!" Hán tử cao lớn liền gật đầu, "Đệ đang trên đường về Dương Châu thành, biết rồi, ok!"

"Dương ca yên tâm, Tần Hồng đệ tính cách thế nào huynh còn không biết à. Huynh cứ yên tâm, đệ biết rõ thực lực của bản thân, không có chuyện lỗ mãng mà hành sự. Đệ có to gan thế nào cũng không dám lấy tính mạng của các huynh đệ ra nói đùa. Ok, đệ đã hiểu!" Hán tử cao lớn "Tần Hồng" dập máy, sắc mặt liền trầm xuống.

"Tần ca, xảy ra chuyện gì?" Lái xe hỏi.

"Tình huống không ổn, Dương Châu thành của chúng ta đã phát sinh một đại sự kiện khiến cho toàn thế giới hắc ám chú ý." Tần Hồng cất giọng trầm trầm trả lời.

"Sự việc gì vậy?" Lái xe hỏi.

Tần Hồng kể lại chi tiết: "Hai ngày trước, có hai đại S cấp sát thủ trong hắc ám thế giới là ' thần thương thủ' Tôn Trạch và ' toái thể cơ' Dole Goth Grove truy sát một S cấp sát thủ khác là 'phi đao' cô lang. Ba siêu cấp cường giả này tiến hành đại chiến, kết quả khiến cho người khác phải giật mình. 'Phi đao' cô lang đã một mình giết chết hai tên kia."

"Cái gì!" Lái xe kêu lên, "phi đao cô lang này sao lại có thể lợi hại như vậy?"

"Hắc ám thế giới đã bình chọn 'phi đao' cô lang làm đệ nhất nhân trong 50 sát thủ S cấp, xưng là chuẩn SS cấp sát thủ! Chưa biết chừng hắn đã có thực lực của SS cấp sát thủ rồi!" Tần Hồng trầm thấp nói.

"Trời ạ, sát thủ cấp bậc này ở tại Dương Châu thành, chẳng phải có nghĩa là nhân hình hạch đạn (vũ khí hạt nhân hình người) đang ở thành phố?" tên lái xe cũng bị dọa khiếp vía.

Bất kể là S cấp vẫn là SS cấp đều không phải bọn họ có thể chống lại.

"Rất phiền phức. Toàn bộ thế giới hắc ám tổng cộng mới có tám SS cấp sát thủ, mỗi một người đều đã vượt quá nhân thể cực hạn và đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được! Súng đạn bình thường đã đối với bọn họ vô hiệu! Hơn nữa dù là sử dụng vũ khí thì bằng vào tốc độ, thần kinh phản ứng tốc độ của bọn họ... Chúng ta còn chưa kịp giơ vũ khí lên thì người ta đã né tránh rồi."

Tần Hồng rất minh bạch SS cấp có nghĩa là thế nào.

Nếu như nói S cấp biệt được xưng là nhân thể cực hạn, có thể hoành hành trong thành phố không kiêng nể ai, uy hiếp cực cao nhưng điều động đặc biệt bộ đội còn có thể áp chế được. Còn SS cấp đã vượt quá nhân thể cực hạn, đạt đến thế gian tối cao. Bọn họ tồn tại đã có thể xưng là 'nhân hình hạch đạn'.

Một người được nghi là thế gian tối cao siêu cấp cường giả ở tại Dương Châu thành. Tần Hồng chỉ là tổ trưởng của tổ đặc biệt hành động phụ trách tại Dương Châu thành lại dám trêu chọc người ta chắc? Một tiểu đội tới nơi sợ rằng còn chưa kịp nổ súng người ta đã dùng vài thanh phi đao giết chết bọn họ rồi.

Hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

"Tần ca, chúng ta phải làm thế nào?" gã lái xe cũng lo lắng cất gọng hỏi.

"Còn có thể làm thế nào?" Tần Hồng hít sâu một hơi cất gọng trầm thấp " Căn cứ theo tình báo nói thì phi đao cô lang cũng là Hoa nhân như chúng ta, hơn nữa loại siêu cấp cường giả cấp độ như hắn chắc là không có phát điên lên đại khai sát giới. Nếu như hắn ở tại Dương Châu thì chúng ta dù phát hiện ra hắn cũng tối đa chỉ là theo dõi từ xa mà thôi. Ngàn vạn lần không nên kích nộ hắn."

Lái xe liền gật đầu.

"Ồ?"

Tần Hồng nhíu mày, nghi hoặc nhìn điện thoại. Điện thoại này của hắn là quốc an đặc biệt bộ môn thống nhất phân phát, lúc này một tin tình báo đã truyền đến.

"Không ổn" Tần Hồng sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

"Sự việc gì vậy?" Lái xe khẩn trương hỏi.

"Dương Châu thành của chúng ta sẽ trở thành trung tâm tập trung của toàn bộ hắc ám thế giới." Trên trán của Tần Hồng đã toát ra mồ hôi.

"Bây giờ phải làm sao đây?" Lái xe cũng rất lo lắng hỏi.

"Tổng bộ vừa mới truyền đến tin tức rằng Redmayne gia tộc lần này đã không tiếc trả giá, mời đến đệ nhất tổ chức trên thế giới 'Thần Quốc' ra tay. Hai trong ba người đứng đầu của 'Thần Quốc' là 'Vishnu' và 'Shiva' đã xuất phát đến Trung Quốc truy sát 'phi đao' cô lang." Tần Hồng cũng rất kinh ngạc.

Lái xe bị ngạc nhiên đến mức trong lòng run rẩy.

Toàn thế giới SS cấp sát, tổng cộng có tám người. Trong đó 'Thần Quốc' Tổ chức có ba người, biệt danh phân biệt là 'Đại Phạm Thiên' (Great Brahma), 'Vishnu' và Shiva. Ba biệt danh này kì thật là tên của ba vị chí cao thần trong truyền thuyết của thần thoại Ấn Độ và đó cũng là biệt danh mà hắc ám thế giới công nhận.

Từ đó có thể tưởng tượng ra sự đáng sợ của ba nhân vật này!

Còn tên thật của ba người này chưa từng được công khai.

"Hai trong ba người đứng đầu của Thần Quốc vậy mà dám đến đây." Tần Hồng nhíu mày nói.

Tại hắc ám thế giới Trung Quốc có địa vị đặc thù bởi vì Trung Quốc có quá nhiều cường giả. Chỉ nói riêng trong tám vị SS cấp sát thủ đã có ba người là Hoa nhân. Đồng thời, trong nước các vị tông sư về nội gia quyền mặc dù vô cùng ít ỏi nhưng vẫn là có. Mỗi một tông sư nội gia quyền đều có thể sánh với SS cấp sát thủ.

Vì vậy rất nhiều cường giả của hắc ám thế giới đều xưng Trung Quốc là ' cổ lão quốc độ' (quốc gia cổ xưa), ' thần kì quốc độ'

(quốc gia thần kì). Trong lòng bọn họ đều chứa đựng một tia kính nể.

Như tổ chức Red lúc đó đều là đưa các sát thủ đến chỗ Hình Ý đại sư 'Đằng Bá Lôi' để cho Đằng Bá Lôi dạy dỗ. Mặc dù Đằng Bá Lôi bọn họ bởi vì một chút nguyên nhân đặc biệt nên phải dạy dỗ nhưng phần lớn ông đều là lựa chọn Hoa nhân để dậy, hơn nữa tối đa cũng chỉ thu là ký danh đệ tử mà thôi.

"Tần ca, hai SS cấp sát thủ truy sát một chuẩn SS cấp. Nếu như đồng vu quy tận còn không sao, nhưng một khi ảnh hưởng đến bình dân vậy thì hỏng bét!" Lái xe cũng lo lắng nói.

"Đến lúc nguy cấp thì chúng ta dù là hi sinh tính mạng cũng không thể để cho bọn họ làm ảnh hưởng đến bình dân." Tần Hồng hít sâu một hơi, "Bất quá cũng không cần quá lo lắng, những người này còn không đến nỗi sát hại bình dân. Điều hiện tại chúng ta muốn làm chính là chờ đợi. Hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng rời khỏi đại lục.

Lái xe gật đầu.

Đối phó SS cấp sát thủ loại ' nhân hình hạch đạn' này, không đến lúc cần thiết thì quốc gia cũng không đối phó bọn họ. Nhưng một khi quốc gia chân chính quyết định đối phó bọn họ... khẳng định là quốc gia sẽ tập trung đầy đủ lực lượng, nắm chắc một lần có thể tiêu diệt thì mới động thủ. Rốt cuộc SS cấp sát thủ một khi không thể giết chết trong một lần thì hậu hoạn vô cùng nghiêm trọng.

Redmayne gia tộc sau khi biết được thực lực kinh nhân giờ đây của Đằng Thanh Sơn cũng đã bắt đầu sợ hãi, họ mới không tiếc tất cả mời 'Thần Quốc' tổ chức ra tay.

"Trong vòng ba ngày, toàn bộ thành viên tinh anh của đặc biệt hành động tổ trong phạm vi Giang Tô sẽ tập trung đến Dương

Châu thành, cẩn thận phòng bị." Hồng trầm thấp nói.

Trong lúc hai người nói chuyện thì chiếc xe đã theo đường cao tốc hướng về Dương Châu thành đi tới.

"A Quân, hình ảnh và các tin tức liên quan đến ‘phi đao' cô lang và hai trong ba người đứng đầu của Thần Quốc là 'Vishnu' 'Shiva' đã phát đến điện thoại của cậu. Chờ sau khi trở về phải cẩn thận quan sát, đừng để xảy ra chuyện trên đường chạm đến bọn họ đến nỗi không nhận ra." Tần Hồng nhắc nhở.

Gã lái xe trẻ tuổi mở điện thoại, cúi đầu nhìn qua một lần: "Đệ chưa từng thấy qua dáng vẻ của ba người bọn họ. Ồ, 'phi đao' cô lang này còn có chút tương tự với Tần ca huynh."

"Đúng rồi, ta cũng cảm giác hơi giống." Tần Hồng nhìn vào hình ảnh trong điện thoại.

Đó chính là hình ảnh khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn.

***

Mặc dù trận chiến trước đó dẫn tới toàn bộ hắc ám thế giới chấn động, thậm chí còn khiến cho Đằng Thanh Sơn hắn được gọi là ' chuẩn SS' cấp sát thủ nhưng bản thân Đằng Thanh Sơn lại ẩn cư tại ngoại thành Dương Châu trong một khu dân cư hẻo lánh. Hắn không ra khỏi cửa một bước mà một lòng dưỡng thương, tiềm tu võ đạo.

Trong gian sân yên tĩnh, Đằng Thanh Sơn mặc quần đen áo dài chính đang luyện tập ' Hình Ý tam thể thức'. Từng chiêu thức một do Đằng Thanh Sơn thi triển ra như nước chảy mây trôi, giống như là một loại hình nghệ thuật để người khác hưởng thụ.

Người ra thường nói bị thương gân cốt phải tịnh dưỡng một trăm ngày. Người bình thường gẫy xương muốn khôi phục thì phải ba tháng mới có thể lành lại. Đương nhiên nếu như xương đã bị

tan nát thì vô cùng phiền phức.

Đằng Thanh Sơn đã bước một chân vào tông sư cảnh giới, tố chất thân thể vượt quá người thường rất nhiều, thêm vào đối với khống chế khí huyết trong thân thể đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Phối hợp với mỗi ngày kiên trì tu luyện ' tam thể thức' kết hợp hô hấp, tốc độ khôi phục của hắn nhanh gấp nhiều lần so với người bình thường.

Tốc độ khôi phục của cơ bắp bị xé rách ở tay và phần bụng thì càng nhanh.

Hai mươi mốt ngày sau.

"Những ngày này liên tục ẩn cư tại đây một lòng dưỡng thương tu luyện, cũng không đi đến trong thành phố. Cũng không biết 'Thanh Hà' đã trở về chưa." Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Đằng Thanh Sơn rất sáng suốt. Trước đó hắn bị thương nên không thể đối phó các sát điên cuồng công kích vì vậy hắn lựa chọn cách ẩn náu. ' Hắc Ám Chi Thủ' tổ chức mặc dù lợi hại nhưng Đằng Thanh Sơn một lòng trốn tại các khu dân cư căn bản không lộ diện thì đối phương muốn tìm hắn cũng không phải là việc dễ dàng.

"Qua hai mươi mốt ngày tu luyện cuối cùng cũng đã đả thông toàn bộ kinh mạch trên toàn thân, nội kính đã có thể hoàn mĩ xuyên qua mọi nơi." Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra một nụ cười.

Trong trận chiến với Tôn Trạch, Dole Goth Grove, chiêu 'Hổ Pháo quyền' cuối cùng đã khiến Đằng Thanh Sơn chạm đến ngưỡng cửa của tông sư cảnh giới. Hai mươi mốt ngày nay tiềm tâm tĩnh tu khiến thể chất của hắn cũng dần dần được đề cao, cuối cùng các loại kinh mạch cũng hoàn toàn thông suốt. Nội kính đã có

thể dễ dàng tới được khắp toàn thân.

Giờ đây Đằng Thanh Sơn đã xứng danh là một vị tông sư!

Thân thể của con người có kì kinh bát mạch, mười hai kinh mạch chính và rất nhiều kinh mạch nhỏ không rõ tên. Tu luyện nội gia quyền chính là muốn đả thông kinh mạch khắp toàn thân, bao gồm cả các kinh mạch nhỏ. Thật ra trong quá trình đề cao này thì tố chất thân thể cũng không ngừng nâng cao.

"Tông sư chính là tông sư. Hai mươi mốt ngày này từ nội gia cực hạn bước vào tông sư cảnh giới, mặc dù tố chất thân thể dự đoán chỉ nâng cao 20% - 30% nhưng thực lực lại nâng cao gấp mấy lần." Đằng Thanh Sơn biết tông sư lợi hại như vậy bởi vì bọn họ vận dụng lực lượng càng lợi hại.

Đồng dạng là thân thể thì nội gia cực hạn cường giả một quyền chỉ có thể sở hữu một tấn công kích lực nhưng tông sư lại có thể phát huy ra ba bốn tấn công kích lực.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 9

Hổ Hình Thông Thần Thuật

" Lúc đó ta mới bẩy tuổi cũng là lúc ta đang bị huấn luyện ở Siberia địa ngục huấn luyện doanh. Lúc đó thân thể của ta còn chưa dậy thì nên loại huấn luyện vắt kiệt sức đó đối với thân thể của ta có ảnh hưởng rất lớn. Mặc dù sau này ta gia nhập môn hạ của sư phụ tu tập nội gia quyền. Chính là lúc còn nhỏ bị thiếu sót quá nhiều khiến cho tiềm lực của ta không cao, cho dù là đạt đến nội gia cực hạn nhưng nhân thể cực hạn và tố chất thân thể so với loại người như Dole Goth Grove vẫn là kém không ít."

Chưa vượt qua được tông sư cảnh giới thì con người tối đa chỉ có thể đạt đến cực hạn thân thể của bản thân, không thể vượt quá.

Huấn luyện là cần phải có mức độ.

Giống như là một số vận động viên vì muốn có thành tích nên bọn họ mỗi ngày đều liều mạng rèn luyện để đạt được danh hiệu. Khi còn trẻ bọn họ đạt được rất nhiều thành tích nhưng không ít người trong số bọn họ đến khi trung niên thân thể đã bị xuống cấp trầm trọng.

Đương nhiên là trình độ huấn luyện của vận động viên còn không quá đáng sợ.

Ví dụ như một số người huấn luyện Thái quyền. Trong bọn họ có một số người rất điên cuống giống như là máy móc. Khi hai mươi tuổi bọn họ rất đáng sợ nhưng rất nhiều người trong số bọn

họ thậm chí còn không sống được quá bốn mươi tuổi. Cho dù là bọn họ có thể sống lớn tuổi hơn một chút thì cũng phải chống gậy bởi vì bọn họ đã vắt kiệt quá nhiều tiềm lực nên ngay cả sinh mệnh lực cũng bị sớm tiêu hao đi.

Nội gia quyền lại bất đồng!

Nội gia quyền của Trung Quốc rất thần kì bởi vì mục đích đệ nhất của nội gia quyền tuyệt không phải là giết người mà là dưỡng sinh Trước dưỡng sinh, sau đó mới đến giết người.

Nếu như là cao thủ Thái quyền đến bốn mươi tuổi đã không phát huy được nữa thì đối với cường giả nội gia, bốn mươi tuổi chính là thời khắc tối cao. Đặc biệt là nội gia quyền tông sư, dù là bước vào tuổi tám, chín mươi đều có thực lực rất mạnh khiến cho người khác phải run sợ. Mỗi một vị nội gia quyền tông sư chỉ cần không bị giết chết đều có thể sống hơn trăm tuổi.

Từ đó có thể thấy rõ hiệu quả dưỡng sinh của nội gia quyền.

Đương nhiên tại quốc tế thì cổ du già thuật (Thuật Yoga) Của Ấn Độ có lịch sử lâu đời cũng có hiệu quả rất thần kì. Mặc dù cổ du già thuật không thể sánh được với nội gia quyền nhưng nội gia quyền có độ khó khăn cao, cổ du già thuật khó khăn thấp hơn một chút nên những người tu luyện cổ du già thuật ngược lại khá nhiều. Đương nhiên SS cấp trên toàn thế giới, hoặc có thể nói là tông sư cấp cường giả tuyệt đại đa số đều là luyện tập nội gia quyền.

"Một khi đạt đến tông sư cảnh giới thì đã có thể vượt quá nhân thể cực hạn." Đằng Thanh Sơn không thể không lộ ra một nụ cười.

Nội gia cực hạn là có thể hoàn toàn khống chế mỗi một cơ bắp.

Còn tông sư cảnh giới chính là có thể khống chế và dùng lực

lượng của cơ bắp, da gân và xương cốt. Đó cũng là nguyên nhân vì sao cùng là một loại thân thể nhưng tông sư cường giả lại có thể phát huy ra lực lượng càng mạnh.

"Bất quá nếu mỗi ngày dần từng bước tu luyện ‘ Tam thể thức ” Ngũ Hành quyền ” Thập nhị hình ’, dần nâng cao sức chịu đựng của xương, đề cao độ dẻo dai của da gân, tăng cường mật độ cơ bắp thì tốc độ này là quá chậm quá chậm." Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thán một tiếng, "May mà sư phụ truyền cho ta bí kĩ mạnh nhất của Hình Ý quyền là ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật ’."

Nội gia quyền của Trung Quốc có rất nhiều chủng loại. Ngoại trừ tam đại nội gia quyền ra thì còn có Bát Cực quyền, Ngũ Tổ quyền, Hồng quyền, Thông Bối quyền, Vịnh Xuân quyền … rất nhiều loại quyền pháp.

Chính là lý do vì sao Hình Ý quyền, Bát Quái chưởng, Thái Cực quyền lại có thể được xưng là tam đại nội gia quyền còn các loại quyền pháp khác đều thấp hơn một cấp?

Các loại quyền pháp khác chẳng lẽ không thể đạt được đến tông sư cảnh giới? Không phải là như vậy, các môn phái khác cũng có tông sư ra đời và cũng có rất nhiều người học tập.

Chân chính khác biệt chính là sự khác biệt ở tông sư!

Tông sư của Tam đại nội gia quyền bình thường đều mạnh hơn tông sư của các nội gia quyền khác! Các loại nội gia quyền khác sau khi tu luyện đến ‘ tông sư cảnh giới ’ thì đều phải dần dần từng bước tu luyện từ từ nâng cao còn môn phái của tam đại nội gia quyền mỗi phái đều có bí kĩ riêng. Sau khi bọn họ đạt đến tông sư cảnh giới thì mới có thể tu luyện bí kĩ!

Bí kĩ có thể khiến cho thực lực của tông sư cấp tốc nâng cao, và cũng chỉ có tông sư mới có thể tu luyện.

Chúng phân biệt là Hình Ý quyền bí kĩ ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’, Thái Cực quyền bí kĩ ‘ Huyền Võ Bàn Thạch Kính’ và Bát Quái chưởng bí kĩ ‘ Ngư Long Biến’.

‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’do Hình Ý quyền tông sư ‘ Cơ Tế Khả ’ sống tại cuối triều Minh truyền xuống. Trong truyền thuyết thì ‘ Cơ Tế Khả ’ tông sư nuôi một con hổ, khi ngủ ông đều là ngủ cùng với hổ. Sau một thời gian dài quan sát cuối cùng tại hơn trăm tuổi ông sáng tạo ra bí kĩ xưa nay chưa từng có là ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’.

Nói đến xương cốt thì hổ cốt (xương hổ) là nổi danh nhất. Hổ cốt ngâm rượu là bổ thận nhất. Từ đó có thể thấy rõ sự lợi hại của hổ cốt.

Luyện tập ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’chính là giống như một con hổ, nâng cao mật độ kiên cố của gân cốt.

Muốn tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’ thì phải đạt đến tông sư cảnh giới, hơn nữa phải sở trường Hổ hình trong Thập nhị hình thì mới có thể tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’. Bí kĩ này chỉ có hạch tâm đệ tử (đệ tử trung tâm) trong Hình Ý môn mới được truyền thụ.

"Trước tiên thử nghiệm xem đã."

Đằng Thanh Sơn đột nhiên rạp người xuống giống như một con hổ hình người nằm trên mặt đất. Mặt dù là nằm rạp trên mặt đất nhưng trên thực tế chỉ có hai tay hai chân đều chạm đất, còn các vị trí khác trên thân thể thì không. Cơ bắp trên thân thể hắn tuyệt đối không được run rẩy chút nào mà còn cần phải khống chế hô hấp, nội kình v. v Lúc thì lưng hắn hơi cong lên, lúc thì rạp xuống. Cột sống của hắn giống như là một con rồng bay lên rồi lại hạ xuống ẩn nấp vào trong mây.

Trong quá trình sống lưng trồi lên hạ xuống thì cơ bắp của hai

tay hai chân của hắn cũng đang vận chuyển.

Hô hấp, vận chuyển nội kình phải phối hợp hoàn mĩ với động tác.

Lực lượng từ mười đầu ngón tay của hắn truyền lên xương tay rồi liên tục truyền đến thân thể. Hắn hô hấp cũng dẫn tới lục phủ ngũ tạng chuyển động. Nặng lượng mạnh mẽ của nội kình cũng khiến cho gân cốt hắn sinh ra chấn động. Đằng Thanh Sơn không ngừng điều chỉnh, cố gắng đạt đến trạng thái mà ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’đã nói đến.

Động tác nhìn có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế lại rất phức tạp!

So với luyện tập toàn bộ ‘ Hình Ý thập nhị thức ’ đều khó hơn nhiều. Chỉ cần hô hấp của hắn hơi có một chút sai lệch đều không được. Nội kình khống chế chỉ cần có một tia nhầm lẫn cũng không được.

Hắn liên tục thí nghiệm, điều chỉnh!

Động tác của thân hình, hô hấp, vận chuyển nội kình, khống chế gân cốt...

Hắn phối hợp rất nhiều phương diện, không ngừng điều chỉnh cho đến khi đạt đến hoàn mĩ.

"Hô ～～ hô ～～" Đằng Thanh Sơn quay người đứng lên, cảm thụ lực lượng trên toàn thân ánh mắt hắn sáng lên: "Không nghĩ là tu luyện một ngày lại có thể nâng cao nhiều như vậy, tố chất thân thể ít nhất tăng lên 20%."

Mức độ tăng lên này Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được rõ ràng.

Hắn cũng biết bình thường vừa bắt đầu tu luyện thì tăng lên

rõ ràng nhất. Càng về sau mức độ càng thấp.

"Cơ tổ sư sáng tạo ra bí kĩ ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’này quả thật là không thể tưởng tượng. Động tác nhìn có vẻ đơn giản nhưng thật ra lại phức tạp vạn phần. Bí kĩ chính là mang theo động tác của một con hổ khi ngủ nhưng so với toàn bộ Hổ hình quyền trong Thập nhị hình lại phức tạp gấp mười lần, trăm lần. Động tác của thân hình, phối hợp hô hấp, vận chuyển nội kình, khống chế gân cốt các phương diện … cũng không biết Cơ tổ sư phải thí nghiệm bao lâu mới có thể sáng tạo ra."

Đằng Thanh Sơn vô cùng cảm xúc.

Mặc dù đệ nhất đại tổ sư (Tổ sư đời đầu tiên) của Hình Ý quyền là ai không rõ nhưng Cơ Tế Khả chính là vị đại tông sư có địa vị tối cao trong lịch sử của Hình Ý quyền. Rất nhiều Hình Ý môn nhân đều xưng ông là 'Cơ tổ sư'.

***

Thời gian từng ngày trôi qua, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn chìm đắm trong ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’. Tố chất thân thể của hắn cũng nâng cao với tốc độ kinh người. Loại tốc độ nâng cao kinh người này cũng khiến trong lòng Đằng Thanh Sơn càng thêm bội phục Cơ tổ sư.

Thoáng cái đã trôi qua nửa tháng.

Nửa tháng này tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’đã khiến cho tố chất thân thể của Đằng Thanh Sơn từ khi vừa bắt đầu có thể nâng cao 10% - 20% cho đến ngày thứ mười lăm thì mức độ nâng cao đã hạ thấp đến hầu như không thể phát giác. Bất quá mười lăm này này tố chất thân thể của Đằng Thanh Sơn so với mười lăm ngày trước có thể nói là đã nâng cao gấp đôi.

Mặc dù tố chất Thân thể nâng cao gấp đôi nhưng thực lực của

hắn nâng cao không chỉ là gấp đôi.

"Ta liên tục chìm đắm trong tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’, đều quên đến nhìn đệ đệ 'Thanh Hà'. Đằng Thanh Sơn mỉm cười. Thực tế là khi vừa chạy trốn vào trong nước thì Đằng Thanh Sơn lo lắng bản thân bị hai người ‘ thần thương thủ ’‘ toái thể cơ ’ liên thủ tiêu diệt nên mới vội vã trông mong trước khi chiến đấu có thể nhìn thấy đệ đệ ‘ Thanh Hà ’.

Còn hiện tại...

Sau khi đạt đến tông sư cảnh giới thì Đằng Thanh Sơn tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’. Có thể nói là hắn đã đứng tại nơi cao nhất của thế gian, thực lực so với trước khi đột phá nào chỉ mạnh hơn gấp mười lần.

Tất nhiên là Đằng Thanh Sơn không có chút nào vội vã, cũng không vội đi tìm đệ đệ.

"Trước tiên phải tìm hiểu một chút tình huống bên ngoài lúc này." Đằng Thanh Sơn tiến vào trong phòng, mở máy tính kết nối mạng sau đó dùng biện pháp giống lần trước liên hệ với 'Elena'.

"Elena!" Đằng Thanh Sơn gõ bàn phím.

Lát sau --

"A, Lang. Cuối cùng anh cũng đã liên hệ với tôi! Đã ròng rã một tháng rồi. Tôi còn sợ là anh đã chết." Tại nơi xa xôi ở thành phố Luân Đôn nước Anh, Elena chân trần ngồi trước máy tính, lắc lư đôi chân trắng ngần, gõ bàn phím phát tiết ra sự bất mãn của bản thân.

"Tôi phải dưỡng thương." Đằng Thanh Sơn cười gõ bàn phím trả lời.

"Vết thương của anh thế nào, đã lành chưa?" Elena lo lắng hỏi.

"Đã ổn. Đúng rồi, hiện tại tình huống bên ngoài thế nào?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Trên mặt Elena lộ ra chút lo lắng, trầm ngâm chốc lát mới gõ bàn phím trả lời: "Lang, anh rất lợi hại. Anh lại có thể giết Tôn Trạch và Dole Goth Grove. Hiện tại anh được bình là đệ nhất nhân trong năm mươi S cấp sát thủ, được hợi là 'chuẩn SS' cấp sát thủ. Anh có phải đang rất đắc ý không? Nhưng tôi phải nói cho anh biết một tin xấu."

"Nói đi." Đằng Thanh Sơn nhướn mày.

"Khả năng là Redmayne gia tộc thẹn quá hóa giận, cũng có khả năng là thực lực của anh đại tiến khiến cho Redmayne gia tộc lo lắng anh trả thù bọn họ. Tóm lại là Redmayne đã trả giá đắt, mời tổ chức đệ nhất trên thế giới là 'Thần Quốc' ra tay. Dự đoán hai trong ba người đứng đầu của 'Thần Quốc' là 'Vishnu' và 'Shiva' hiện tại sớm đã đến Trung Quốc và đang liên tục truy tìm tung tích của anh."

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

"Hai trong ba người đứng đầu của Thần Quốc?" Dù là thực lực đại tiến nhưng Đằng Thanh Sơn cũng phải giật mình.

Ba người đứng đầu của Thần Quốc được xưng là thần! Đương nhiên ba người này đều là SS cấp sát thủ, tuyệt đối là tông sư cảnh giới cường giả. Hơn nữa ba người đứng đầu của Thần Quốc bước vào tông sư cảnh cảnh đã rất nhiều năm. Bước vào tông sư cảnh giới rất nhiều năm và vừa mới bước vào tông sư cảnh giới đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn bởi vì tu luyện ‘ Hổ Hình Thông Thần Thuật’ khiến cho tố chất thân thể của hắn nâng cao gấp đôi, hầu như là thành tựu cả đời của một vị tông sư bình thường.

Chính là...

Địch nhân là hai trong ba người đứng đầu, là vô địch truyền thuyết trong thế giới hắc ám. Nhiều năm như vậy không ai có thể giết chết một trong ba người này.

"Lần này vậy mà mời đến bọn họ, hơn nữa còn là hai người cùng một chỗ xuất phát đến đối phó ta. Bọn họ thật là coi trọng ta!" Đằng Thanh Sơn mặc dù cảm thấy áp lực nhưng đáy lòng hắn cũng nổi lên chiến ý.

Đằng Thanh Sơn không biết là Thần Quốc điều động hai trong ba người đứng đầu tổ chức đến là bởi vì lo lắng Đằng Thanh Sơn có sư môn tại Trung Quốc. Hai người nếu như gặp phải Hình Ý môn tông sư xuất sơn giúp đỡ Đằng Thanh Sơn thì bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Chính vì vậy nên bọn họ mới phái hai người liên thủ truy sát Đằng Thanh Sơn.

Hai người liên thủ, tiến khả công, thối khả thủ (Tiến tới trước thì có thể tấn công, lùi lại thì có thể phòng thủ), chẳng khác nào tăng thêm một tầng bảo hiểm.

'Thần Quốc' tiếp thu nhiệm vụ cho đến giờ trong từ điển chưa hề có hai chữ ‘thất bại’!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 10

Đối Ngã Tiếu Liễu

Biết rằng hai trong ba người đứng đầu của tổ chức đệ nhất trên thế giới là ‘Thần Quốc’ đã đi đến Trung Quốc muốn truy sát mình nhưng Đằng Thanh Sơn không khẩn trương chút nào mà ngược lại có phần chờ đợi! Sau khi đạt đến tông sư cảnh giới, lại tu luyện ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật’ thì thực lực của Đằng Thanh Sơn so với quá khứ đã không chỉ là mạnh hơn gấp mười lần.

Nếu như là hiện tại có gặp lại Tôn Trạch và Dole Goth Grove thì chỉ cần hắn nhất tay nhấc chân liền đã có thể giết chết đối phương.

Cao thủ vốn tịch mịch, muốn tìm đối thủ cân sức là rất khó.

" Ba người đứng đầu, vô địch trong truyền thuyết? Truyền thuyết này sẽ bị ta phá vỡ."

Từ sáng sớm Đằng Thanh Sơn đã rời khỏi chỗ ở và thuê một chiếc xe taxi.

" Đi đến khu phố cổ. Ông biết Dương Liễu trà xã chứ? “ Sau khi tiến vào trong xe Đằng Thanh Sơn liền nói với lái xe.

Lái xe cười nói: " Biết rồi, tôi ở Dương Châu đã vài chục năm, Dương Liễu trà xã ở chỗ nào làm sao lại không biết. Yên tâm, trong vòng mười phút sẽ đến nơi! "

Quả nhiên là mười phút sau Đằng Thanh Sơn đã đến Dương Liễu trà xã.

***

Một chiếc xe thể thao Audi lướt đi trên con đường của khu phố cổ, ngồi tại vị trí bên cạnh lái xe chính là Lâm Thanh.

" Hi, Lâm thư. Mấy hôm nay tỉ có gặp đến Đằng Thanh Sơn không? “ Lái xe chính là Tiếu Mẫn.

Lâm Thanh lắc đầu: " Đã một tháng rồi nhưng một chút tin tức đều không có. Đành chịu, tỉ cũng không muốn mang đến phiền phức cho hắn. Coi như tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng." Lâm Thanh lập tức cười chế giễu, " Tỉ, cũng chỉ có quyền nằm mơ mà thôi." Đột nhiên tiếng điện thoại trong trẻo vang lên, Lâm Thanh lấy điện thoại từ trong túi ra.

" A lô." Lâm Thanh vừa mở miệng trả lời, sắc mặt liền hơi biến đổi.

" Tối hôm nay? Được rồi, gặp tại chỗ cũ." Lâm Thanh liền dập máy, sắc mặt rất khó coi.

Tiếu Mẫn lén lút nhìn Lâm Thanh nhẹ giọng hỏi: " Là Lý Minh Sơn à? "

" Ngoại trừ hắn ra thì còn có ai? “ Ánh mắt của Lâm Thanh mang theo chút căm hận.

" Nếu như hắn chết đi thì tốt." Tiếu Mẫn cũng bất lực phụ họa.

"Ừm, tỉ cũng chỉ mong cho hắn chết đi nhưng loại người này lại sống rất dai. Được rồi, A Mẫn. Dừng xe tại phía trước Dương Liễu trà xã cho tỉ xuống xe ở đó." Lâm Thanh bảo.

Cách chỗ đó không xa chính là Dương Liễu trà xã, chiếc xe

chầm chậm dừng lại. Sau khi Lâm Thanh xuống xe, Tiếu Mẫn liền lái xe rời khỏi.

Lâm Thanh Tiến vào Dương Liễu trà xã. Cách trang trí của trà xã kết hợp với phục vụ viên mặc trang phục tiểu nhị thời cổ đại khiến cho trà xã tràn ngập không khí cổ xưa.

Nhưng Lâm Thanh không có tâm tình thưởng thức những điều này. Nàng đi đến đây chỉ là vì muốn khiến cho tâm tình bình tĩnh một chút mà thôi.

Lâm Thanh thói quen đi lên tầng hai của trà xã, ánh mắt nhìn quanh. Ý chí của nàng đang bị sa sút nhưng ánh mắt lại đột nhiên sáng lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Lâm thanh liền tiến tới hai bước: " Đằng Thanh Sơn! "

" Lâm Thanh? “ Đằng Thanh Sơn đang nhàn nhã uống trà, nhìn thấy người đến là Lâm Thanh thì hắn liền mỉm cười.

Lâm Thanh ngồi xuống đối diện với Đằng Thanh Sơn với nét mặt kinh ngạc, nàng liền dò hỏi: " Mấy hôm nay anh có sự việc quan trọng gì à? Mấy hôm nay tôi không nhìn thấy anh đến đây." Câu nói đó tiết lộ ra một sự thật - Lâm Thanh bản thân mỗi ngày đều đi đến Dương Liễu trà xã, mục đích của nàng không cần nói cũng biết.

" Tôi bận chút việc. “ Đằng Thanh Sơn rất tùy ý trả lời.

" Lâm Thanh, cô mỗi ngày đều rỗi rãi như vậy sao? “ Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lâm Thanh mỉm cười: " Công việc trong công ty cũng rất đơn giản. Sự việc bình thường thì nhân viên đều có thể giải quyết được, gặp đến việc lớn mới phải tìm đến tôi. Đúng rồi, Đằng Thanh Sơn. Trước đây anh ở An Nghi huyện thành, hiện tại lại ở Dương Châu thành không về nhà. Chẳng nhẽ phu nhân của anh

không lo lắng giục anh trở về sao? “

" Nhà? “ Đằng Thanh Sơn sâu trong đáy lòng đã bị chấn động.

Bản thân có nhà chăng?

Khi còn nhỏ thì hắn coi cô nhi viện là nhà, nơi đó có Viện trưởng nãi nãi, có đệ đệ Thanh Hà. Sau này hắn trở thành sát thủ thì chỉ cần cùng Tiểu Miêu ở đâu thì nơi đó chính là nhà.

Hiện tại thì sao?

Bản thân còn có nhà chăng?

Đằng Thanh Sơn không nhịn được lại mân mê chiếc tiểu đỉnh đeo trên ngực, vì đó là di vật của thê tử ‘Tiểu Miêu’.

" Đằng Thanh Sơn? “ Lâm Thanh thấy Đằng Thanh Sơn sững sờ liền cất cao giọng.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu lên nhìn nàng: " Nàng đã qua đời rồi."

" Đã chết? “ Lâm Thanh trợn trừng mắt.

Trẻ tuổi như vậy có thê tử đã đủ để khiến cho người ta rất kinh ngạc, vậy mà ngay cả thê tử cũng đã chết. Điều này càng không thể tưởng tượng được.

" Cô đừng hỏi nữa? “ Đằng Thanh Sơn hơi nhíu mày.

Lâm Thanh cũng rất rõ đạo lý đối nhân xử thế. Nàng biết hắn trẻ tuổi như vậy đã có thê tử nhưng thê tử lại sớm qua đời, thêm vào thân thủ của Đằng Thanh Sơn rất cao cường, khẳng định hắn có bí mật rất lớn. "

Đằng Thanh Sơn, anh biết nhiều về Dương Châu thành không? Anh đã đến Sấu tây hồ chưa? Đã đến Cá viên chưa? “ Lâm Thanh

liền bắt đầu thay đổi chủ đề.

Đằng Thanh Sơn cũng liền từng câu từng câu một nói chuyện với Lâm Thanh nhưng sự chú ý của Đằng Thanh Sơn lại hầu như đều tập trung tại nhà của đệ đệ 'Thanh Hà'.

Chốc chốc hắn lại nhìn một lần, chỉ cần có người đi qua nhà của 'Thanh Hà' thì Đằng Thanh Sơn đều để mắt đến.

Đến khoảng mười rưỡi sáng, một chiếc xe Audi A6 màu đen đi đến trước cửa nhà của Thanh Hà liền dừng lại. Từ trong đó đi ra một người dáng vẻ cao lớn cường tráng, cao khoảng một mét chín mươi. Từ bên kia cửa xe đi ra một nữ tử mặc đầm bầu với cái bụng lớn tròn trịa.

" Thanh Hà! " Đằng Thanh Sơn từ trong đáy lòng không nhịn được đã mừng phát cuồng.

" Là Thanh Hà! " Đằng Thanh Sơn có một chút tư liệu của đệ đệ Thanh Hà, cũng biết hình dạng giờ đây của đệ đệ Thanh Hà. Thêm vào vẻ mặt của 'Thanh Hà' và hắn cũng có vài phần tương tự. Tối quan trọng là... Loại liên hệ của huyết mạch khiến cho Đằng Thanh Sơn vừa nhìn liền cảm thấy rất thân thiết.

" Chắc hẳn đó là thê tử 'Lý Nhiễm' của Thanh Hà." Đằng Thanh Sơn trên mặt không thể không lộ ra một nụ cười.

Nhìn thấy đệ đệ và thê tử đằm thắm thì Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

" Tiểu Nhiễm, để ta xách đồ cho. Nàng đã mang bầu to như vậy rồi, đừng loạn động." Lúc này Tần Hồng mở cốp sau của xe lấy ra hai chiếc va li lớn.

" Muội không sao." Lý Nhiễm đưa tay xoa bụng, trên mặt nở nụ cười.

Tần Hồng theo thói quen hướng bốn phía nhìn quanh một lần, chính vì vậy khiến cho hắn chú ý đến cửa sổ tầng hai của 'Dương Liễu trà xã' phía đối diện có một người đang nhìn vào hắn. Đặc biệt là hình dạng của đối phương khiến cho Tần Hồng cảm giác giống như phảng phất bị một luồng nước lạnh dội lên người.

" Lang! "

" Phi đao cô lang! " Tần Hồng sợ đến nỗi trái tim co giật mạnh.

Mặc dù hơn một tháng trước Tần Hồng đã nhận được tin tức, nhưng các tinh anh phòng bị rất lâu đều liên tục không phát hiện ra tung tích của 'phi đao cô lang', cũng không phát hiện ra tung tích hai người đứng đầu của tổ chức 'Thần Quốc'. Điều này khiến cho tinh thần của Tần Hồng hơi có chút buông lỏng. Hắn còn tưởng rằng phi đao 'cô lang' sớm đã rời khỏi Dương Châu.

" Hắn vẫn ở nơi đây." Tần Hồng đột nhiên lại bình tĩnh lại.

Lúc đó Tần Hồng cũng kinh ngạc phát hiện ra phi đao 'cô lang' lại hướng về phía hắn gật đầu cười cười.

Tần Hồng cũng giả vờ rất tự nhiên hướng về phía Đằng Thanh Sơn cười.

" Đi, chúng ta vào trong nhà thôi." Tần Hồng cũng không dám quá do dự liền mang theo thê tử nhanh chóng tiến vào trong nhà.

...

Trên tầng hai của trà xã, Đằng Thanh Sơn trong lòng vô cùng vui sướng. Trên mặt cũng không kìm được lộ ra nụ cười.

" Thanh Hà, cuối cùng ta cũng đã nhìn thấy đệ đệ Thanh Hà! Ha ha, không nghĩ đến là đệ muội cũng đã có mang. Quá tốt..." Đệ đệ 'Thanh Hà' là thân nhân duy nhất của hắn. Hai mươi hai năm không thấy, hiện tại lại được nhìn thấy một lần. Đặc biệt là đệ đệ

lại có gia đình hạnh phúc như vậy.

Đằng Thanh Sơn vui vẻ từ trong tâm khảm!

" Đệ đệ có cuộc sống hạnh phúc, hiện tại trong lòng của ta không còn lại chút nào vướng mắc cả." Đằng Thanh Sơn từ sâu trong tâm rất cao hứng và thoải mái. Tâm nguyện suốt hai mươi hai năm của hắn cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Hắn không dự định đến nói chuyện cùng Thanh Hà và cũng không dự định nhận huynh đệ.

Bởi vì...

Hắn không muốn khiến cho Thanh Hà biết rằng nó có một vị ca ca như vậy. Rốt cuộc Đằng Thanh Sơn hắn kẻ thù có không ít, chẳng hạn như là Redmayne gia tộc! Đặc biệt là làm sát thủ nhiều năm thì chắc chắn hắn kết thù oán với rất nhiều kẻ thù. Thanh Hà mặc dù cũng là thành viên của quốc gia đặc thù bộ môn nhưng mà cái vòng luẩn quẩn mà Đằng Thanh Sơn đang tham gia chính là chiếc vòng luẩn quẩn cao nhất của thế gian con người.

Cao thủ cường địch của Đằng Thanh Sơn nhiều như mây. Một khi bị kẻ thù biết rằng Thanh Hà là đệ đệ của hắn thì việc bọn họ muốn giết Thanh Hà trút căm phẫn quả là dễ như trở bàn tay.

" Thanh Hà." Đằng Thanh Sơn nhìn nơi ở của đệ đệ, chỉ có thể trong lòng lặng lẽ chúc đệ đệ hạnh phúc.

***

Sau khi Tần Hồng và thê tử ‘Lý Nhiễm’ tiến vào trong phòng ngủ, Lý Nhiễm định kéo rèm cửa mở cửa sổ liền bị Tần Hồng ngăn lại.

" Đừng kéo rèm cửa." Tần Hồng lúc này mới có thể thở ra một hơi.

" Làm sao." Lý Nhiễm cuối cùng phát giác ra có điểm không đúng.

" Vừa rồi người trên tầng hai của Dương Liễu trà xã chính là phi đao ‘cô lang’! " Tần Hồng nhẹ giọng nói.

Lý Nhiễm cũng bị dọa nhảy dựng lên. Nàng là thê tử của Tần Hồng đồng thời cũng là thành viên của Đặc biệt hành động tổ, đương nhiên cũng biết không ít bí mật.

" Phi đao ‘cô lang’? Huynh nói là phi đao ‘cô lang’ đang ở ngay bên cạnh chúng ta? “ Lý Nhiễm trước đó không hề nhìn thấy Đằng Thanh Sơn.

Tần Hồng gật đầu trầm giọng nói: " Tiểu Nhiễm, ổn rồi. Loại nhân vật đáng sợ như phi đao ‘cô lang’ không là chúng ta có thể đối phó." Lập tức Tần Hồng liền rút điện thoại ra bấm số: " Alô, Dương ca à. Đệ đã phát hiện ra phi đao ‘cô lang’. Đúng rồi, hắn đang ngồi tại gian trà xã cách nhà của đệ không xa."

" Đệ biết rồi, đệ sẽ không manh động (hành động thiếu suy nghĩ). Được rồi, tất cả chờ Dương ca huynh đến sắp đặt. Ok, đệ đã hiểu! "

Lập tức Tần Hồng liền dập máy.

" Thế nào, Dương ca nói gì? “ Lý Nhiễm hỏi.

Tần Hồng bất lực cười: " Còn có thể nói gì? Dương ca ra lệnh chúng ta điều gì cũng đừng làm, huynh ấy sẽ tự thân đến bố trí nhân thủ... Không có biện pháp, rốt cuộc phi đao ‘cô lang’ loại nhân vật này quá mạnh. Bọn họ loại nhân vật này cho dù là biết rõ rằng có người đang truy tìm thì bọn họ như cũ vẫn có thể tự do tự tại ngồi uống trà. Điều này là vì sao? “

" Bởi vì bọn họ không sợ hãi gì cả."

Tần Hồng đột nhiên nhíu mày: " Tiểu nhiễm, ta nhớ là vừa rồi ‘phi đao’ cô lang hướng về phía ta mỉm cười."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 11

Đào Phạm ‘ Sở Thiên ’

" Hắn mỉm cười với huynh? " Lý Nhiễm kinh ngạc hỏi.

" Ừ, không biết vì sao nhưng ta lại cảm giác thấy phi đao cô lang này không có ác ý." Tần Hồng cất giọng nghi hoặc, " Kì thật ta luôn cảm thấy 'phi đao' cô lang khiến cho ta có một loại cảm giác quen thuộc, tựa hồ như đã từng thấy qua hắn ở chỗ nào đó. Chính là ta nghĩ thế nào cũng không thể nhớ ra."

" Không nhớ ra thì đừng nghĩ nữa." Lý Nhiễm nói.

Chỉ quá một lát tiếng gõ cửa đã vang lên.

" Chắc là Dương ca đến, để ta ra mở cửa." Tần Hồng lập tức đi đến phòng khách, xuyên qua lỗ theo dõi nhìn qua bên ngoài rồi mới mở cửa. Ngoài cửa là một nam tử đeo kính thân cao khoảng một mét bẩy lăm trông rất thư sinh. Sau khi nam tử này tiến vào thì Tần Hồng liền đóng cửa lại.

Lúc đó Lý Nhiễm từ trong phòng ngủ đi ra.

" Dương ca." Lý Nhiễm cười chào hỏi.

" Tiểu Nhiễm, muội đang có mang thì đừng chạy loạn lên, chú ý nghỉ ngơi." Vị 'Dương ca' này cười nói. 'Dương ca' tên đầy đủ là 'Dương Vân', là tổng phụ trách nhân của Đặc biệt hành động tổ trong phạm vi toàn Giang Tô và thực lực của hắn cũng cực cao. Sự

việc lần này bởi vì liền quan đến 'phi đao' cô lang và hai người đứng đầu của Thần Quốc cho nên toàn bộ thành viên của Đặc biệt hành động tổ trong phạm vi Giang Tô đều tập trung đến Dương Châu.

Dương Vân nhìn sang Tần Hồng nói: " Tần Hồng, đệ nói là đã nhìn thấy 'phi đao' cô lang phải không? Đệ thử đến nhìn xem hắn còn ở đó không? "

Tần Hồng gật đầu, đi đến cửa sổ phòng khách nhìn xuyên qua cửa chớp.

" Dương ca, hắn vẫn ở đó." Tần Hồng vừa nói xong thì Dương Vân lập tức chạy tới.

" Dương ca huynh nhìn xem, hắn đang ngồi trên tầng hai của gian trà xã phía đối diện, chính là cửa sổ lớn nhất đó. Nam tử chính là phi đao cô lang, còn đối diện hắn có một nữ tử ngồi ở đó." Tần Hồng nhíu mày, " Ồ, lại là cô ta? "

" Cô ta? " Dương Vân có chút kinh ngạc.

" Ử, trước đó đệ không quan sát cẩn thận nữ tử đó không nghĩ đến lại là cô ta. Nữ tử này tên là Lâm Thanh và là nhân vật tương đối nổi danh ở Dương Châu thành của chúng ta." Dương Châu thành nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Nhân vật nổi danh này Tần Hồng đương nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Dương Vân hơi gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra bấm số.

" Trần Tam, mang nhân viên hai tổ của cậu đến đây, đến... để xem nào, đến quán cà phê Bạch Vân tại đối diện nhà của Tần Hồng tập trung. Tôi có nhiệm vụ quan trọng giao cho cậu! " Nói xong Dương Vân liền dập máy.

" Tần Hồng, đệ ở đây đừng đi đâu." Dương Vân dặn dò xong liền lập tức rời khỏi nhà của Tần Hồng.

...

Tại phòng Vip trong quán cà phê Bạch Vân chỉ có Dương Vân và một trung niên nhân có bề ngoài rất chất phác ngồi đó.

Nghe tai nghe truyền đến báo cáo, trung niên nhân này gật đầu nói: " Dương đầu, phi đao cô lang và Lâm Thanh đã rời khỏi Dương Liễu trà xã. Tiểu đội của tôi có một người phụ trách theo dõi Lâm Thanh còn bốn người khác sẽ thay nhau theo dõi phi đao cô lang."

Dương Vân không nói gì mà chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Chỉ chốc lát trung niên nhân này cười khổ báo: " Dương đầu, phi đao cô lang đã biến mất."

" Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta." Dương Vân lắc đầu cười nói, " 'Phi đao' cô lang này có thể nói là cường giả tối cao trên thế giới con người, lại từng là sát thủ nên đối với ẩn nấp, theo dõi người khác đều rất sở trường. Muốn bám theo hắn khó khăn rất lớn, đành chịu. Trần Tam, tổ của cậu cứ theo dõi vào Lâm Thanh cho tôi. Có lẽ có thể từ Lâm Thanh tìm ra manh mối."

" Vâng." Trần Tam lập tức tuân lệnh.

***

Trong căn hẻm cũ kĩ, Đằng Thanh Sơn giống như một người đang đi dạo.

" Vừa rồi theo dõi ta chắc phải là thành viên cùng tổ chức với đệ đệ." Đằng Thanh Sơn đã đoán ra, " Bằng vào thân phận của đệ đệ chắc là đãi tra ra thân phận 'phi đao' cô lang của ta." Đằng Thanh Sơn đối với điều này không để ý chút nào. Loại đội viên đặc công này trong mắt của hắn chẳng khác nào là người bình thường.

Vành tai của Đằng Thanh Sơn hơi cử động, tốc độ của hắn lập tức tăng nhanh.

Hắn đi đến ngã rẽ. Tại con phố phía trước có một nam tử gầy ốm đội mũ đang bước đi.

Đằng Thanh Sơn không ở tại Dương Liễu trà xã quá lâu chính là vì muốn bám theo nam tử gầy ốm này. Bất quá bằng vào thực lực của Đằng Thanh Sơn thì không cần dùng mắt nhìn mà chỉ cần dựa vào lỗ tai cũng đã có thể theo sát người khác.

" Sáng nay tiểu tử này đi qua nhà của đệ đệ ba lần, mỗi lần đi qua y phục đều thay đổi. Hơn nữa mỗi lần đi qua hắn đều quan sát cẩn thận nơi ở của đệ đệ, chắc phải là có ý đồ xấu." Đằng Thanh Sơn tập trung chú ý nhà của đệ đệ, đối với những người đi qua đó đều quan sát qua một lần.

Bằng vào ký ức lực đã được đặc biệt huấn luyện của hắn thì chỉ cần nhìn qua một lần thì tuyệt đối không thể quên được.

Đặc biệt là người phía trước này năng lực ngụy trang lại kém như vậy.

" Ánh mắt của người này cũng không đúng, nhìn sự vật xung quanh tựa hồ đều mang theo sự phòng bị." Đằng Thanh Sơn là một sát thủ cấp cao nhất nên rất dễ dàng phát hiện ra rất nhiều nhược điểm của đối phương. Hiển nhiên năng lực ngụy trang của đối phương là quá kém.

Đã phán đoán ra đối phương chắc phải có ý đồ xấu đối với đệ đệ, Đằng Thanh Sơn sao lại có thể dễ dàng buông tha? Đệ đệ Thanh Hà chính là thân nhân duy nhất của hắn.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn liên tục bám theo nhưng nam tử gầy ốm lại không hề nhận ra rằng đằng sau có người bám theo mình.

Không lâu sau nam tử gầy ốm này đi đến một khu dân cư nhỏ sáu tầng, thuận theo cầu thang đi lên tầng trên. Đằng Thanh Sơn đứng tại chân cầu thang lắng nghe.

" Tầng ba, căn phòng bên trái." Đằng Thanh Sơn lắng nghe âm thanh và rất dễ dàng đã nhận ra vị trí của đối phương.

Hắn lập tức đi theo cầu thang lên tầng ba, đi đến trước cửa căn phòng đó dí sát tai vào cánh cửa gỗ lắng nghe.

Âm thanh trong phòng rất nhỏ nhưng Đằng Thanh Sơn lại nghe rõ như ban ngày.

" Hi (Viết tắt của hello), Lý lão bản (Ông chủ Lý), Tôi đã đi qua chỗ đó. Ông không nói với tôi là Tần Hồng lại có một thê tử đang có mang. Tôi đến giết Tần Hồng đến lúc đó chắc chắn phải thuận tay giết chết luôn thê tử của hắn, nếu không thê tử của hắn hét lên bị những người chung quanh phát hiện ra thì tôi sẽ rất xui xẻo. Ông phải tăng giá lên thêm khoảng mười vạn. Giá này đối với ông chắc không đáng gì phải không."

Ngoài cửa phòng Đằng Thanh Sơn nghe vậy trong lòng lập tức nổi lên sát cơ.

Muốn giết đệ đệ của ta, lại còn muốn giết đệ muội?

Trên thế gian này đệ đệ là thân nhân duy nhất của hắn và hắn tuyệt đối không cho phép sự việc như vậy phát sinh.

" Ha ha, Lý lão bản quả nhiên sảng khoái. Không có vấn đề! Chờ xong việc tôi sẽ lập tức rời khỏi. Yên tâm, Tần Hồng lợi hại nhưng tôi sớm đã có kế hoạch, hắn chết chắc. Được rồi, ông chỉ cần chờ tin tức tốt lành của tôi thôi." Nam tử trong phòng nói xong liền dập máy.

Đằng Thanh Sơn đưa tay lên tay nắm cửa, nội kình chấn động sau đó rất thoải mái đẩy cửa tiến vào phòng. Cửa phòng giống như không hề khóa liền bị hắn đẩy ra.

Nam tử gầy ốm đang thoải mái nằm trên ghế xô pha của phòng khách, trong miệng còn rên rỉ ca khúc. Tay gã cầm điều

khiển từ xa lên vừa mới mở ti vi lên liền đảo mắt qua cửa phòng, ở đó vậy mà lại có một người trẻ tuổi đeo kính đẩy cửa tiến vào. Đối phương còn rất tự nhiên đóng cửa phòng lại.

" Ngươi, ngươi là ai? " Nam tử gầy ốm giật nẩy mình, trong lòng còn rất nghi hoặc. Chẳng nhẽ gã quên không khóa cửa? Không có khả năng, gã không có khả năng sơ ý như vậy.

" Ngươi hỏi ta là ai à? " Đằng Thanh Sơn cười bước tới.

Nam tử gầy ốm trong mắt chớp lên hung quang. Hắn nhanh như chớp rút súng lục từ thắt lưng ra.

Có điều người trẻ tuổi lúc trước vừa đứng tại cửa phòng vậy mà giờ đây lại quỷ dị đã đến trước mặt của gã và đưa tay nắm lấy khẩu súng của gã.

" Xuy xuy ~~" Nòng của khẩu súng vậy mà bị bẻ cong.

Nam tử gầy ốm sắc mặt đại biến.

Nòng súng vốn rất cứng, căn bản không cần nghi ngờ. Một người chỉ dựa vào lực tay đã có thể bẻ cong nòng súng, loại người này là gã có thể phản kháng?

" Vị đại ca này, huynh, huynh là thuộc nơi nào? " Nam tử gầy ốm bị dọa đến nỗi trong lòng run lên liền nói," Đệ là Sở Thiên, trên giang hồ cũng có chút thanh danh... Trước đây một đoạn thời gian ở tại quê nhà phạm tội bị truy nã liền đi đến nơi đây. Nếu như có chỗ nào đắc tội đại ca..."

" Câm mồm." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

'Sở Thiên' bị dọa lập tức im lặng.

" Hiện tại ta hỏi ngươi câu nào thì ngươi phải trả lời câu đó." Âm thanh của Đằng Thanh Sơn không có chút nào thay đổi, ánh

mắt lạnh lùng của hắn lại khiến cho tim của Sở Thiên đập thình thịch.

" Xin đại ca cứ nói." Sở Thiên liền nói.

" Có phải là ngươi lên kế hoạch muốn giết cả nhà của Tần Hồng." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng hỏi.

Sở Thiên sững người, lại bắt đầu do dự.

" Ca sát! " Sở Thiên hầu như không nhìn thấy đối phương động thủ thì đã cảm thấy tay phải nhói lên đau đớn. Toàn bộ xương tay của gã trực tiếp bị bẻ gẫy, khiến cho gã đau đớn muốn gào lên nhưng nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì Sở Thiên chỉ có thể cắn răng cố nhịn không hét lên. Bởi vì gã biết...

Dưới loại tình huống này gã càng hét lên thì chết càng nhanh.

Mặc dù đau đến nỗi trán rỉ đầy mồ hôi nhưng Sở Thiên vẫn run rẩy trả lời: " Vâng, là đệ phạm tội, dù sao cũng đã bị truy nã nên điếc không sợ súng. Vì vậy nên đệ đi qua Dương Châu thuận tiện làm một chuyến sau đó lập tức rời khỏi đây. Tần Hồng là bằng hữu của đại ca à? Nếu là vậy thì là huynh đệ không đúng, đệ không nói lời thứ hai sẽ lập tức rời khỏi. Nếu như đại ca có gì bất mãn xin cứ dặn dò."

" Ai thuê ngươi làm? " Giọng điệu của Đằng Thanh Sơn như cũ không có chút nào thay đổi.

" Điều này, điều này đệ cũng không thể nói." Sở Thiên nỗ lực gượng cười, " Điều này không hợp quy củ..."

" Ca sát." Nháy mắt xương tay trái của hắn cũng đã bị bẻ gẫy.

Bất quản là lực đạo này hay là sự lạnh lùng của đối phương đều khiến cho Sở Thiên gần như vỡ tan.

" Ta đã nói qua, ta hỏi ngươi đáp. Ta không muốn lại hỏi thêm lần thứ hai, nếu không ngươi đã biết hậu quả." Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói," Lý lão bản là ai! "

" Huynh đã biết? " Nghe Đằng Thanh Sơn nói ra ba từ 'Lý lão bản' thì đào phạm vong mệnh Sở Thiên này (Tù bị truy nã liều mạng, tương tự vong mệnh chi đồ) trong lòng không thể không tức giận, ngươi đã biết còn hỏi ta? Hai tay gã đều đã bị bẻ vụn nên Sở Thiên căn bản không dám nói gì.

" Trả lời ta." Đằng Thanh Sơn nói.

Sở Thiên hít sâu một hơi cố nhịn cơn đau từ hai tay truyền đến nói: " Đại ca, nếu như đệ trả lời thì huynh không được giết đệ. Nếu như huynh không đáp ứng thì hôm nay cho dù huynh hành hạ đệ cho đến chết thì đệ cũng không nói." Nói xong Sở Thiên cắn chặt răng, hai mắt nhìn chòng chọc vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ lạnh nhạt nhìn hắn nói: " Được! "

Sở Thiên thầm thở ra một hơi.

Gã cho rằng nhân vật có thực lực đẳng cấp này thì chắc phải rất coi trọng lời hứa.

" Ra lệnh cho đệ động thủ chính là Đổng sự trưởng (Chủ tịch hội đồng quản trị) 'Lý Minh Sơn' của Minh Sơn tập đoàn. Lý Minh Sơn cũng là nhân vật có tiếng trên giang hồ, rất ghê gớm." Sở Thiên nói.

" Lý Minh Sơn, Minh Sơn tập đoàn." Đằng Thanh Sơn đã nhớ cái tên này Lập tức Đằng Thanh Sơn vung tay lên, ngón trỏ và ngón giữa của hắn đã tạo thành kiếm chỉ trực tiếp đâm vào giữa trán của tên đào phạm (trốn tù) này. Sở Thiên chỉ cảm thấy đầu hơi đau đớn thì ý thức của hắn đã lâm vào mơ hồ. Hắn kinh hãi oán hận đích nhìn Đằng Thanh Sơn, sau đó ánh mắt hắn ảm đạm hoàn

toàn mất đi màu sắc.

Hắn hận Đằng Thanh Sơn không tuân thủ lời hứa.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nhìn người này một lần.

Từ khi bẩy tuổi bắt đầu hắn đã phải từ trong đống xác chết đấu tranh ngoi lên. Là một sát thủ có thể xưng là đáng sợ nhất trên toàn thế giới, từ bé hắn được truyền thụ chính là các loại thủ đoạn giết người. Sao hắn lại có thể vì một lời hứa đáng buồn cười mà buông tha đối thủ? Huống chi đối phương chính là kẻ muốn giết chết cả nhà của đệ đệ. Bất cứ thứ gì uy hiếp đến sinh mệnh của thân nhân thì Đằng Thanh Sơn tuyệt đối sẽ không thể để cho đối phương tồn tại.

Lưu lại một thi thể và một khẩu súng đã bị gấp khúc, Đằng Thanh Sơn rời khỏi gian phòng.

" Lý Minh Sơn! "

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nói trong lòng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 12

Thiên Niên Kỉ Sự '

Bên cạnh hồ Sấu Tây tại Dương Châu thành có một tọa tiểu khu toàn là biệt thự. Mỗi biệt thự bên trong tiểu khu hầu như đều có diện tích 500m2 trở lên và giá cả của chúng đều từ một nghìn vạn trở lên.

Tại chính giữa của toàn bộ tiểu khu có một tòa biệt thự chiếm diện tích lớn nhất, vừa vặn tiếp giáp với hồ Công Nhân trong tiểu khu hơn nữa còn đặc biệt lấy một phần của hồ Công Nhân làm hồ riêng của bản thân. Nơi này có phong cảnh đẹp nhất và giá cả tất nhiên cũng là đắt nhất. Tòa biệt thự này chính là nơi ở của đổng sự trưởng 'Lý Minh Sơn' của Minh Sơn tập đoàn.

Trên ban công tầng ba của tòa biệt thự này có một bể bơi lộ thiên.

Lý Minh Sơn rất thoải mái nằm trong bể bơi lộ thiên, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời.

Bình thường khi Lý Minh Sơn suy nghĩ vấn đề thì hắn thường thích một mình ngâm trong làn nước của bể bơi. Thân thể thoải mái thì đầu óc suy nghĩ vấn đề cũng nhanh chóng.

" Đơn đặt hàng này cũng phải khoảng mười ức (1 ức bằng 100 triệu), chắc ta phải nghĩ biện pháp để giành lấy mối hàng này."

Lý Minh Sơn nhíu mày.

" Ồ?" Lý Minh Sơn đột nhiên cảm giác một cơn gió thổi qua khiến phía thân trên lộ ra khỏi mặt nước của hắn cảm thấy hơi lạnh. Lý Minh Sơn bèn liếc nhìn về phía hướng gió và sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi.

Hắn chỉ thấy trên ban công có một thanh niên mặc quần đen áo T-Shirt màu xanh đang đứng đó. Người đó chính là Đằng Thanh Sơn.

" Ngươi là ai? Làm sao lại đến đây? " Lý Minh Sơn lâm nguy bất loạn (gặp nguy hiểm không hỗn loạn), trầm giọng nói. Đồng thời hắn trực tiếp từ trong bể bơi đi ra, thuận tay lấy khăn tắm quấn quanh thắt lưng.

Đằng Thanh Sơn vừa nhìn Lý Minh Sơn vừa đánh giá hắn. Lý Minh Sơn là một trung niên nhân nho nhã khoảng bốn mươi tuổi, phong độ bất phàm: " Nếu như không hiểu Lý Minh Sơn thì sợ rằng rất khó mà nhìn xuyên qua hắn." Đằng Thanh Sơn trước khi đến đây cũng đã thông qua 'Elena' điều tra tin tức của Lý Minh Sơn.

Lý Minh Sơn năm nay bốn mươi ba tuổi.

Khi còn trẻ Lý Minh Sơn từng là thành viên của một băng trộm và sau này trở thành nhân vật đại ca của băng trộm này. Hắn dựa vào tiền tài thu được sau những vụ trộm làm tiền vốn ban đầu và bắt đầu tham gia kinh doanh. Bởi vì người này hắc đạo, bạch đạo đều có người đặt vào, thêm vào cũng có một số lượng lớn thủ hạ đi theo hắn nên số tiền vốn này tăng trưởng rất nhanh chóng.

Hai mươi năm nay Minh Sơn tập đoàn của Lý Minh Sơn đã có tài sản gần một trăm ức.

" Ta khuyên ngươi không nên động đến khẩu súng được dấu trong khăn tắm." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Lý Minh Sơn sắc mặt biến đổi. Hắn nhanh chóng ra một khẩu

súng lục từ trong khăn tắm. Hắc đạo bạch đạo Lý Minh Sơn đều có tham gia. Trong khi kinh doanh không biết hắn đã bức bách bao nhiêu người phải gia phá nhân vong (nhà tan cửa nát), khi cho vay nặng lãi không biết đã khiến cho bao nhiêu người phải tự sát. Có quá nhiều người có thù oán với hắn.

Súng lục bình thường là vật bất li thân của Lý Minh Sơn.

Lý Minh Sơn vừa mới rút súng ra thì Đằng Thanh Sơn vốn đang cách đó mười mét nháy mắt đã đi đến trước mặt hắn.

" Ngươi." Lý Minh Sơn bị tốc độ của đối phương dọa nhảy dựng lên. Khẩu súng trong tay hắn đã rơi vào tay của Đằng Thanh Sơn.

Lý Minh Sơn chỉ nghe thấy tiếng các linh kiện của khẩu súng va chạm thì khẩu súng trong tay hắn đã bị tháo ra thành rất nhiều linh kiện. Đằng Thanh Sơn mỉm cười cầm lấy các linh kiện bằng thép này và lập tức chúng liền bị gấp khúc như một đống giấy vụn. Đằng Thanh Sơn rất tùy ý ném chúng trên mặt đất.

Lý Minh Sơn bị dọa đến mức tim đập thình thịch nhưng hắn vẫn cưỡng bách bản thân phải bình tĩnh, còn lộ ra một nụ cười thân thiện: " Vị huynh đệ này quả nhiên là hảo thủ đoạn, vậy mà không để lộ một dấu về gì có thể đi lên tầng ba. Bội phục, bội phục!" Đối phương có thể không động đến vệ sĩ và hệ thống giám thị đã lên đến tầng ba. Đây là thủ đoạn gì?

" Hiện tại ta hỏi ngươi vài vấn đề." Đằng Thanh Sơn vẻ mặt không có chút nào biến. Chút thủ đoạn bảo vệ của loại phú hào dân gian này đối với hắn mà nói thì căn bản không có một chút tác dụng. Quanh năm tung hoành trên toàn thế giới, có loại bảo vệ nghiêm ngặt gì mà Đằng Thanh Sơn hắn chưa từng thấy qua?

" Huynh đệ cứ nói." Lý Minh Sơn liền nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn vào Lý Minh Sơn nói: " Nói cho ta biết vì sao ngươi lại muốn giết Tần Hồng?"

" Giết Tần Hồng?" Lý Minh Sơn đáy lòng vô cùng kinh hãi. Số người biết sự việc này cực ít, rốt cuộc Tần Hồng chính là chính là thành viên của quốc gia đặc thù bộ môn nên Lý Minh Sơn hắn cũng không dám tuyên dương sự việc này khắp nơi.

" Huynh đệ từ chỗ nào nghe thấy tin đồn này vậy. Đây tuyệt đối là bôi nhọ hãm hại ta!" Lý Minh Sơn liền nói, " Lý Minh Sơn ta mặc dù không tính là doanh nhân chính đáng gì, chém giết thủ đoạn Lý Minh Sơn ta lúc còn trẻ cũng từng làm qua. Nhưng muốn khiến cho ta giết Tần Hồng thì ta dù là có mười lá gan cũng không dám."

" Hô!"

Chỉ nghe tiếng gió rít lên, Lý Minh Sơn đã cảm thấy toàn bộ lỗ tai và mặt trái đau đớn.

Đằng Thanh Sơn tát một cái khiến cho Lý Minh Sơn ngã lăn ra, khăn tắm cũng rơi xuống. Lý Minh Sơn nhìn vô cùng thảm hại, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót.

" Huynh đệ làm sao lại..." Lý Minh Sơn có chút tức giận ngẩng đầu lên nhìn hướng Đằng Thanh Sơn, chính là đón lấy hắn chính là ánh mắt lạnh lùng của Đằng Thanh Sơn và âm thanh bình tĩnh: " Trước mặt ta ngươi tốt nhất là không nên tỏ ra khôn vặt. Nếu như lại có lần nói dối tiếp theo thì ngày này năm sau chính là ngày dỗ của ngươi."

Lý Minh Sơn đáy lòng run rẩy.

Lý Minh Sơn hắn cũng là từng tham gia vào giới giang hồ, cũng thấy qua tội phạm sát nhân, người hung hãn cũng thấy không ít. Chính là Lý Minh Sơn cảm giác... Những tên giết người hung hãn

so với người trước mắt này chỉ như là vật nuôi đang giương nanh múa vuốt mà thôi.

Cúi đầu nhìn nòng súng bị bóp méo, Lý Minh Sơn đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Đằng Thanh Sơn nói: " Vị huynh đệ này, Lý Minh Sơn ta và Tần Hồng vô oan vô cừu (không có thù oán) gì cả. Đúng vậy, lần này ta mời một người đến giết Tần Hồng nhưng ta cũng đều là do người khác nhờ vả."

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, được người khác nhờ?

" Ai?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý Minh Sơn do dự nhìn Đằng Thanh Sơn. Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn đột nhiên hiện lên vô cùng sắc bén.

Lý Minh Sơn bị dọa lập tức liền nói: " Là Trầm Dương Minh! Đông bắc Trầm Dương Minh!"

" Trầm Dương Minh của Đông bắc nhị hổ?" Đằng Thanh Sơn nhướn mày. Hắn không nghĩ đến lại là Trầm Dương Minh.

Trong thế giới hắc ám thì Đông bắc nhị hổ cũng là tổ hợp sát thủ độc lập tương đối lợi hại. Một trong hai người tên là 'Vương Khánh', người còn lại là 'Trầm Dương Minh. Hai sát thủ này đều là A cấp sát thủ. 'Đông bắc nhị hổ' danh tiếng không nhỏ bất quá một năm trước một trong hai người là 'Vương Khánh' đã chết đi. Tổ hợp sát thủ này tất nhiên cũng đã giải tán.

Trong các sát thủ thì có người thuộc về một tổ chức lớn nào đó nhưng cũng có sát thủ độc lập tự do.

Đông bắc nhị hổ thuộc về sát thủ tự do, thuần thúy là vì sở thích của bản thân mới làm nghề này.

" Đúng vậy, ngươi cũng biết Trầm Dương Minh?" Lý Minh Sơn cười khổ nói, " Huynh đệ ngươi khi mà đã biết hắn thì phải biết

nỗi khổ của ta. Trên giang hồ thì cái tênTrầm Dương Minh của hắn chính là đại diện cho kim tự chiêu bài (bảng hiệu chữ vàng)! Lý Minh Sơn ta dù có hung hãn thế nào thì cũng không dám chọc tức hắn. Lần này hắn nhờ ta giết chết Tần Hồng, ta dám không nể mặt hắn chắc?"

Đằng Thanh Sơn ánh mắt như dao, lặng lẽ đánh giá Lý Minh Sơn.

" Trầm Dương Minh, hừ." Anh mắt của Đằng Thanh Sơn vô cùng lạnh lẽo.

Lý Minh Sơn nghe vậy liền chấn động. Thanh niên thần bí trước mắt này tựa hồ tuyệt không để ' Trầm Dương Minh' vào trong mắt.

" Rất đáng tiếc, vì ngươi phái người giết Tần Hồng nên ta phải dành cho ngươi trừng phạt!" Đằng Thanh Sơn âm thanh vẫn lạnh nhạt như cũ.

" Khoan đã, chờ một chút." Lý Minh Sơn kinh khủng nói. Hắn đã thành tinh làm sao lại đoán không ra ý tứ của Đằng Thanh Sơn, " Đừng giết ta, ngươi giết ta đối với ngươi không có bao nhiêu hảo hảo. Chỉ cần ngươi không giết ta... Ta có thể dành cho ngươi rất nhiều rất nhiều. Dù là ta đưa toàn bộ Minh Sơn tập đoàn cho ngươi cũng được."

Lý Minh Sơn biết đi đêm lắm có ngày gặp ma vì vậy hắn sớm đã gửi một số tiền lớn vào tài khoản ở nước ngoài. Đến thời khắc quan trọng thì số tiền đó dùng để đào mệnh. Dù là đưa Minh Sơn tập đoàn cho đối phương thì hắn như cũ vẫn có thể làm một phú ông.

" Ta không chú ý tiền tài." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Lý Minh Sơn trong đầu vận chuyển cực nhanh.

Đối phương không chú ý tiền tài vậy phải làm thế nào?

" Ta, ta còn có bí kíp!" Lý Minh Sơn ánh mắt sáng lên, vội kêu lên," Ta biết huynh đệ ngươi rất lợi hại. Mặc dù ta cũng tu luyện nội gia quyền nhưng mà thực lực còn chưa nhập môn. Bất quá... Ta lại có bí kíp tu luyện thành tuyệt đỉnh cao thủ."

Đằng Thanh Sơn không nhịn được liền nở nụ cười: " Bí kíp tu luyện trở thành tuyệt đỉnh cao thủ? Ngươi xem phim võ hiệp nhiều quá bị tẩu hỏa nhập ma chắc."

Đằng Thanh Sơn đã bước vào tông sư cảnh giới, lại tu luyện 'Hổ hình Thông Thần Thuật', có thể nói hắn đã là cường giả tối cao của nhân gian. Còn có bí kíp gì có thể hấp dẫn được hắn?

" Không, là bí kíp thật." Lý Minh Sơn vội nói, " Khi ta còn trẻ tuổi kì thật là đệ tử của một tiểu môn phái là 'Thần Thâu Môn', kì thật đó cũng chính là tiểu thâu (ăn trộm). Bất quá môn phái này rất sa sút, toàn bộ môn phái hiện tại ngay cả một người tu luyện ra nội kình đều không có."

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Thần Thâu Môn?

Một môn phái mà ngay cả một cao thủ tu luyện ra nội kình đều không có?

" Bất quá, Thần Thâu Môn của chúng ta có lịch sử lâu đời. Trong lịch sử cũng từng xuất hiện qua cao thủ tông sư cảnh giới." Lý Minh Sơn vội nói. Hắn rất rõ muốn đối phó loại cao thủ siêu tuyệt này thì có lẽ chỉ có bí kíp mới có thể cứu bản thân," Đó là bí kíp được Thần Thâu Môn chúng ta truyền thừa (truyền thụ) hơn hai nghìn năm, là bí kíp do tự tay một tông sư cao thủ thời kì Dân quốc thuật lại."

Đằng Thanh Sơn nhướn mày, đáy lòng nổi lên một tia hiếu kì.

" Bí kíp dấu ở đâu." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

" Ở trong thư phòng (phòng đọc sách) trên tầng ba của ta." Lý Minh Sơn đáy lòng thở ra một hơi vội nói" Ngươi đi theo ta."

" Ta kiến nghị ngươi đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn vì vài vệ sĩ trong biệt thự này có hay không đối với ta đều không có gì khác biệt." Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Minh Sơn vừa hồi ức lại cảnh đối phương bóp méo nòng súng liền biết rằng vài binh sĩ thối ngũ sợ rằng thực sự không có chút tác dụng: " Ta không dám có tâm tư gì khác, xin mời đi theo ta."

Đằng Thanh Sơn đi theo Lý Minh Sơn đến trong thư phòng ở tầng ba. Thư phòng của Lý Minh Sơn rất lớn, có một giá sách lớn chiếm hầu như một nửa bức tường. Lý Minh Sơn đi đến bên giá sách, ấn một nút bấm trên giá sách. Khi đó toàn bộ giá sách liền giống như một cánh cửa hướng hai bên mở ra lộ ra một thông đạo (đường đi) đã bị khóa bởi một cánh cửa sắt.

" Dấu cũng thật là bí mật." Đằng Thanh Sơn thấp giọng cười nói.

Lý Minh Sơn liền cười nói: " Rốt cuộc thì đó cũng tính là bảo bối truyền thừa của Thần Thâu Môn chúng ta." Nói xong hắn liền mở cánh cửa sắt, đưa tay lấy từ bên trong ra một cuốn sách cổ.

" Ngươi nhìn." Lý Minh Sơn liền đưa sách cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn liền cầm lấy nhìn. Trên bìa cuốn sách cổ có đề bốn chữ - 'Thiên Niên Kỉ Sự', bên góc có hai chữ - Liễu Nham.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 13

Thiên Niên Diễn Biến

Bởi vì đưa tay với lấy cuốn cổ thư cho nên thân thể của Lý Minh Sơn một nửa nằm ở trong thông đạo (đường đi). Chính tại lúc đó Lý Minh Sơn cắn răng, cả người hắn nhanh chóng chui vào thông đạo chỉ có độ cao bằng một nửa người bình thường và cánh cửa sắt lập tức đóng kín lại. Từ khi Lý Minh Sơn chui vào cho đến khi cánh cửa sắt đóng lại cũng không đến nửa giây. Rõ ràng là động tác này Lý Minh Sơn đã luyện qua rất nhiều lần.

" Hô, hô."

Trốn trong mật thất (phòng bí mật) chỉ có diện tích khoảng hai hoặc ba mét vuông, lúc này Lý Minh Sơn mới hơi thở ra một hơi.

" May mà lão tử đã sớm có chuẩn bị. Hừ, muốn ta tin rằng hắn sẽ không giết ta ư?" Lý Minh Sơn cười khẩy.

Lý Minh Sơn đã sớm cân nhắc qua, nếu một khi có người muốn giết bản thân thì hắn phải làm thế nào. Trong mật thất này chứa đựng thẻ tín dụng và rất nhiều vật phẩm để hấp dẫn sát thủ còn bản thân hắn sẽ chạy trốn vào trong.

Cho dù trong bất kỳ lúc nào thì Lý Minh Sơn cũng chỉ tin bản thân.

Cũng vì có phương thức chuẩn bị gần như chặt chẽ này nên hai mươi năm nay Lý Minh Sơn mới liên tục không bị sụp đổ.

" Ông ~~" Đột nhiên cánh cửa sắt dày năm cm lại hướng thẳng về phía Lý Minh Sơn bay tới.

Cánh cửa sắt dày đến năm cm cho dù là súng đạn cũng không thể bắn xuyên qua. Cho dù là Đằng Thanh Sơn nếu như dựa vào sức lực muốn đánh thủng cánh cửa sắt này thì sợ rằng cũng phải tập hợp sức dùng chiêu tối mãnh liệt là 'Hổ Pháo Quyền' mới được. Nhưng hắn không cần làm như vậy bởi vì... đánh gẫy chốt cửa đối với hắn là rất dễ dàng.

Một đạo thân ảnh nhảy vào bên trong.

" Huynh đệ, ngươi..." Lý Minh Sơn vội nói.

“Phốc." Một âm thanh rất nhỏ vang lên, trên thái dương huyệt của Lý Minh Sơn đã xuất hiện một lỗ hổng, máu từ đó đang chảy ra.

Lý Minh Sơn trợn tròn mắt không thể cử động, trong mắt hắn mang theo nỗi bất cam.

Đằng Thanh Sơn không thèm nhìn lại hắn một lần mà quay người lại im lặng rời khỏi.

***

Trong phòng khách của gian nhà Đằng Thanh Sơn thuê.

" Cũng không biết cuốn 'Thiên niên kỉ sự' này cuối cùng thuật lại những điều gì. Liễu Nham là một đại tông sư thời kì Dân Quốc thì ta cũng đã biết." Đằng Thanh Sơn trong lòng rất tò mò. Là người tu luyện nội gia quyền, Đằng Thanh Sơn tất nhiên cũng có chút hiểu biết về một vài nhân vật nổi danh trong lịch sử.

Liễu Nham có một biệt hiệu là 'Liễu thần hầu', một đại tông sư hiếm có của Hầu quyền phái. Tại thời kì đó Liễu Nham có địa vị tương đương với các nhân vật như 'Hổ đầu Thiếu bảo' Tôn Lộc

Đường...

Đã là do Liễu Nham viết ra thì Đằng Thanh Sơn tất nhiên cũng có động lực để tham khảo một phen.

Đằng Thanh Sơn mở cuốn 'Thiên niên kỉ sự' ra, chữ viết bên trong theo dạng phồn thể. Bởi vì rất nhiều sách vở cổ xưa đều viết bằng chữ phồn thể, Đằng Thanh Sơn lại là đệ tử của Đằng Bá Lôi còn Đằng Bá Lôi cũng là người sinh hoạt tại nước ngoài, biết chữ phồn thể cho nên Đằng Bá Lôi cũng dậy cho Đằng Thanh Sơn đọc sách viết bằng chữ phồn thể. Đằng Thanh Sơn đọc sách viết bằng chữ phồn thể không có chút khó khăn.

" Ta thật không nghĩ đến Liễu thần hầu này lại là Thần Thâu môn nhất mạch (thuộc môn phái Thần Thâu)."

Đằng Thanh Sơn cấp tốc lật các trang sách. Bởi vì quyển sách 'Thiên niên kỉ sự' này phía trước hầu như thuật lại một chút sự việc trong lịch sử của Thần Thâu môn cho nên Đằng Thanh Sơn lật tới khoảng một phần ba của cuốn sách liền bắt đầu dừng lại. Từ chương này bắt đầu tiêu đề có tên: Võ lâm chi thiên niên diễn biến (diễn biến xảy ra tròng vòng nghìn năm của võ lâm).

" Căn cứ vào lịch sử do Thần Thâu môn ghi lại cùng với những sự thật được ghi chép do ta tìm ra, ta phát hiện ra rằng từ xưa đến nay số người đạt đến tông sư cảnh giới càng lúc càng ít và cũng càng lúc càng khó."

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy một câu này cũng tự gật đầu đồng tình.

" Còn có, lịch sử của nội gia quyền mặc dù các đại tông phái đều xưng là trải qua nghìn năm nhưng trên thực tế thì loại nội gia quyền có lịch sử dài nhất là 'Thái Cực Quyền' cũng là do Võ Đang Trương Tam Phong sáng tạo ra vào thời Minh, cho đến giờ cũng không đủ nghìn năm. Trong lịch sử năm nghìn năm của Hoa hạ

chúng ta thì gần nghìn năm đổ lại đây mới xuất hiện nội gia quyền. Vậy vài nghìn năm trước đó thì sao?"

Đằng Thanh Sơn nhìn những dòng chữ này liền cảm thấy đồng cảm.

Hạ, Thương, Chu, Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Hán, Tam Quốc, lưỡng Tấn, Nam Bắc triều, Tùy Đường...

Mỗi một triều đại này chẳng lẽ mọi người đều là dựa vào man lực chiến đấu chắc?

Đằng Thanh Sơn không tin.

Chẳng hạn như các mãnh tướng thời kì Tùy Đường đều có thể dùng hai tay dễ dàng vận chuyển pho tượng sư tử đá nặng nghìn cân. Vận chuyển và nâng lên chính là hai khái niệm khác hoàn toàn. Giống như là người bình thường có thể nâng lên một bao thóc nặng trăm cân nhưng mà nếu như khiến cho họ một tay cầm quả tạ nặng mười cân tùy ý vung vẩy thì họ đều cảm thấy không thể vận chuyển dễ dàng.

Muốn vận chuyển được pho tượng sư tử đá nặng nghìn cân thì ít nhất phải có khí lực nâng lên vạn cân mới được.

Dù cho là Đằng Thanh Sơn hiện tại cũng phải dốc toàn lực ra mới có thể vận chuyển được loại pho tượng sư tử đá này, hơn nữa hắn còn không có khả năng duy trì thời gian dài chiến đấu.

Thời kì Tam Quốc một số mãnh tướng đã có thể dựa vào sức lực của một người để xông vào trong thiên quân vạn mã giết tướng soái của đối phương. Đây quả là không thể tưởng tượng được. Lực lượng của một người là có hạn làm sao có thể không đếm xỉa đến thiên quân vạn mã?

" Đúng rồi, gần nghìn năm đổ lại đây là lịch sử của nội gia quyền, vậy vài nghìn năm trước đó thì sao?" Đằng Thanh Sơn trong

lòng cũng không hiểu liền đọc tiếp các trang sau.

" Ta hao phí thời gian mười mấy năm sưu tập tư liệu, cuối cùng trong lòng đã có những suy đoán rõ ràng."

" Suy đoán của ta chính là -- từ thời kì Tùy Đường trở đi thì thiên địa linh khí (linh khí trong trời đất) đột nhiên giảm mạnh!"

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy điểm này thì vô cùng nghi hoặc.

" Dựa theo phát hiện của ta trên rất nhiều tư liệu, tại thời kì Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Hán... hầu như không có thứ gọi là nội gia quyền. Các cường giả lúc đó đều là hấp thu tinh hoa của trời đất, cũng chính là thiên địa linh khí. Bọn họ 'luyện tinh hóa khí' khiến cho trong cơ thể sản sinh ra nội kình. Cùng với tu luyện thì nội kình của bọn họ càng lúc càng mạnh, đả thông từng kinh mạch một cho đến khi hậu thiên đại thành."

" Cường giả hậu thiên đại thành có nội kình cuồn cuộn vô cùng mạnh mẽ."

" Cho đến khi nê hoàn cung thần bí trong đầu được mở ra, bọn họ sẽ bắt đầu quá trình 'luyện khí hóa thần'. Bọn họ sẽ dung hợp 'thần' với nội kình và thối luyện (rèn luyện) tại trong đan điền mới dần dần chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên để trở thành tiên thiên cường giả cường đại."

" Tiên thiên cường giả phải không ngừng thối luyện chân nguyên và chân nguyên sẽ không ngừng được thối luyện ở đan điền. Đó là giai đoạn thứ nhất 'Hư đan' cảnh giới. Khi chân nguyên ngưng tụ thành thực thể thì đó là giai đoạn thứ hai 'Thực đan' cảnh giới. Tại 'Thực đan' cảnh giới, chân nguyên phải trải qua nhiều lần thối luyện mới có thể đạt đến giai đoạn thứ ba là 'Kim đan' cảnh giới. Tiên thiên kim đan cường giả chính là cường giả đỉnh cao! Bọn họ có thực lực không thể tưởng tượng được. Cổ đại tương truyền rằng một người có thể xông vào trong thiên quân vạn

mã, một mình độc chiến vài vạn đại quân thì những người đó đều là cường giả đạt đến tiên thiên cảnh giới."

Đằng Thanh Sơn đọc đến đây liền cảm thấy quả là không thể tưởng tượng được!

Tại sao lại có thể như vậy?

Hậu thiên, tiên thiên?

'Thần' và 'nội kình' kết hợp lại có thể biến thành ‘tiên thiên chân nguyên'?

Tiên thiên cảnh giới vậy mà còn phân thành ba loại 'Hư đan' 'Thực đan' và 'Kim đan'?

" Cổ đại gọi là 'kim đan đại đạo' chính là chỉ điều này. Khi bước vào kim đan đại đạo thì mới chân chính là đã đạt đến đỉnh cao."

Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu.

Sợ rằng cũng chỉ có thể nói như vậy nếu không thì một số danh nhân trong lịch sử như 'Việt nữ', 'Hạng Vũ' vài siêu cấp cường giả … căn bản không thể giải thích được vì sao bọn họ lại lợi hại như vậy. Hơn nữa cũng có rất nhiều ghi chép rằng cổ nhân xưng các vị tu luyện giả thời kì Tam hoàng Ngũ đế là 'luyện khí sĩ'.

Dự đoán rằng đó cũng là vì bọn họ luyện hóa thiên địa linh khí nên mới được gọi như vậy.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục đọc xuống dòng dưới.

" Bất quá từ thời kì Tùy Đường thiên địa linh khí liền bắt đầu đột nhiên giảm mạnh."

" Vì vậy thời kì Tùy Đường rất nhiều anh hùng chiến tướng phải là một nhóm siêu cấp cường giả cuối cùng. Như Lý Nguyên

Bá, Tần Quỳnh bọn họ dự đoán là đã đạt đến tiên thiên cảnh giới thì mới có thể vận động những vật nặng nghìn cân mà không cảm thấy mệt mỏi." Những điều ghi trong cuốn sách thì Đằng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận.

Bản thân Đằng Thanh Sơn hắn tu luyện đã là cực hạn của con người trên thế gian. Nhưng nếu như muốn hắn hai tay mỗi tay cầm một pho tượng sư tử bằng đá, vận chuyển vật nặng nghìn cân và chiến đấu trong thời gian dài thì Đằng Thanh Sơn tự biết là hắn không thể làm được.

" Hơn nữa dựa theo một số ghi chép của các tông phái thì từ thời kì Tùy Đường về sau các cường giả càng lúc càng ít. Sau này thì ngay cả một tiên thiên cường giả cũng đều không lại xuất hiện. Cho đến khi bắt đầu Tống triều thì ngay cả việc hấp thu thiên địa linh khí luyện hóa ra nội kình cũng hầu như là không có khả năng."

Đằng Thanh Sơn nhìn đến đây liền thầm than.

Trước tiên là không có ai lại đạt đến tiên thiên, đến sau này căn bản là không thể tu luyện.

" Cường giả càng ít cũng khiến cho Tống triều của chúng ta yếu nhược. Khi mà con đường hấp thu thiên địa linh khí tu luyện ra nội kình không thể đi thì Tống triều tử dân (những người dân của triều Tống) đương nhiên phải tìm cách để đi lên một con đường khác."

Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu.

" Tại cổ đại thì chỉ có những người bất nhập lưu (không có thành tựu gì) mới tu luyện lực lượng trong thân thể bởi vì muốn dựa vào rèn luyện lực lượng trong thân thể để sinh ra nội kình thì hầu như là không có khả năng. Muốn tu luyện 'từ ngoài vào trong' thật là quá khó."

" Bất quá khi mà đơn thuần hấp thu thiên địa linh khí luyện ra nội kình không thể làm được thì điều này lại được mỗi một nhân vật tài hoa của thế hệ này tập trung vào nghiên cứu. Cùng với thời gian trôi đi thì dần dần cũng có người đã có thể dựa vào các loại thủ đoạn để sản sinh ra nội kình. Chẳng hạn như trong lịch sử thì chiến tướng 'Nhạc Phi' tại Tống triều chính là một vị chiến tướng đã luyện ra nội kình."

" Bất quá tại thời kì Tống triều thì nội gia quyền chỉ là hình thức nguyên thủy. Chỉ có cực thiểu số thiên chi kiêu tử (người được ông trời ban ơn) mới có thể tu luyện ra nội kình, còn đả thông kinh mạch toàn thân đạt đến tông sư cảnh giới thì căn bản là không có khả năng."

" Trải qua thời gian ngắn ngủi của Nguyên triều, vào đầu Minh triều thì Võ Đang Trương Tam Phong phải là người đầu tiên tu luyện nội gia quyền đến đỉnh cao, đả thông kinh mạch toàn thân. Ông là đại tông sư đã tu luyện cơ bắp, da thịt, lực lượng của gân cốt đều đến cực hạn. Cũng bắt đầu từ thời kì này thì hệ thống của nội gia quyền cuối cùng cũng đã hoàn thiện, sau đó thì Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền, Bát Quái Quyền... Các loại quyền pháp cũng dần dần xuất hiện."

Đằng Thanh Sơn đọc từ đầu đến cuối cảm xúc không thôi.

Hắn chỉ có thể cảm thán một tiếng.

Khả năng thích ứng hoàn cảnh của con người quả thật là rất mạnh Khi xưa thiên địa linh khí đầy đủ thì mọi người có thể học được hấp thu thiên địa địa khí luyện ra nội kình, thậm chí còn còn có thể luyện ra tiên thiên chân nguyên.

Sau này thiên địa linh khí đột nhiên giảm mạnh thì nhân loại phải làm thế nào?

Trải qua vài trăm năm tìm tòi, không biết bao nhiêu nhân vật

với thiên tư tung hoành đã phải lãng phí tuổi thanh xuân thì mới dần dần có nội gia quyền!

Cho đến thời hiện đại bây giờ thì hệ thống tu luyện của nội gia quyền đã phi thường hoàn thiện. Thậm chí còn có 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' 'Huyền Võ Bàn Thạch Kính' 'Ngư Long Biến' các loại kí kíp thần kì chỉ có tông sư mới có thể tu luyện.

Tại những năm tháng của Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Hán... những người lúc đó sao có thể tưởng tượng được rằng 'từ ngoài vào trong' cũng có thể tu luyện đến mức này.

" Kì thực quá trình tu luyện này chính là quá trình 'luyện tinh hóa khí' và 'luyện khí hóa thần'. Thời kì cổ đại thì 'tinh' trong luyện tinh hóa khí dùng để chỉ thiên địa tinh hoa, thiên địa linh khí nhưng mà giờ đây thì 'tinh' chính là dùng để chỉ tinh huyết trong cơ thể con người!

Liễu Nham đã nói trong cuốn sách rằng: " Bởi vì không thể hấp thu từ bên ngoài cho nên chúng ta chỉ có thể hấp thu tinh huyết trong cơ thể con người. Chính vì vậy cho nên cường giả tu luyện nội gia quyền phần lớn đều là ăn rất nhiều, một bữa ăn hết một nửa con dê nướng cũng là rất bình thường. Chính là vì bọn họ phải luyện hóa số lượng lớn tinh huyết nên đương nhiên phải ăn nhiều."

Đằng Thanh Sơn thầm tự gật đầu.

Chính xác là hắn ăn rất nhiều.

Tu luyện nội gia quyền điều đầu tiên là phải có thân thể cường tráng, khí huyết dồi dào. Khi tinh huyết dồi dào đến một trình độ nhất định thì mới có thể dần dần luyện hóa thành nội kình.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 14

' Thiên Nhai Hành '

" Nội gia quyền rèn luyện lực toàn thân cho đến khi tôi luyện ra nội kình, sau đó là đạt đến tông sư cảnh giới. Thật ra đây chính là giai đoạn ' luyện tinh hóa khí'. "

" Người cổ đại không chú trọng rèn luyện cơ bắp, gân cốt vì trong mắt của bọn họ đó chỉ là tiểu đạo (đường nhỏ). Bọn họ chú trọng chính là hấp thu thiên địa linh khí và luyện hóa ra nội kình. Rốt cuộc tại thời cổ đại thiên địa linh khí đầy đủ có thể luyện hóa ra số lượng lớn nội kình, thậm chí còn có thể lưu lại trong đan điền. Chúng ta tu luyện nội gia quyền chính là dựa vào luyện hóa tinh huyết trong cơ thể mới có thể luyện hóa ra một chút nội kình nên nội kình cực ít và đều lưu lại ở trong kinh mạch. "

Đằng Thanh Sơn đọc đến đây trong lòng không ngừng dâng tràn cảm xúc.

Hiện tại cường giả chiến đấu thì nội kình chỉ là phụ trợ. Chiến đấu phần lớn đều là dựa vào lực lượng của cơ bắp và gân cốt.

Còn người cổ đại đơn thuần chỉ là dựa vào cường đại nội kình để chiến đấu.

Nói chung người cổ đại 'tiền nhiều' nên bọn họ không cần chú ý. Còn người hiện đại thì 'tiền ít', 'nội kình' quá ít đến nỗi căn bản không cần lưu lại trong đan điền.

"Nhưng nội gia quyền so sánh với công pháp tu luyện của người cổ đại thì có nhược điểm và cũng có ưu điểm. "

" Nhược điểm chính là nội gia quyền tối cao đại tông sư dự đoán cũng chỉ là hậu thiên cực hạn cường giả trong thời cổ đại, tại cổ đại còn có tiên thiên cường giả. Tiên thiên cảnh giới thậm chí còn phân thành ba giai đoạn lớn là 'Hư đan' 'Thực đan' và 'Kim đan'. So với hiện tại thì cổ đại mạnh hơn rất, rất nhiều. "

" Ưu điểm chính là các đại tông sư nội gia quyền thì toàn thân kinh mạch đều là hoàn toàn đả thông. "

" Người cổ đại đả thông kinh mạch cực khó. Đả thông nhâm đốc nhị mạch với họ đã chính là thành tựu vô cùng trọng đại. "

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy điều này cũng cười.

Chính xác là như vậy. Đại tông sư tại hiện đại có ai không hoàn toàn đả thông kinh mạch toàn thân. Cho dù là kì kinh bát mạch hay thập nhị chính kinh, ngay cả những kinh mạch nhỏ đều hoàn toàn thông suốt. Nội kình có thể nháy mắt đạt đến các bộ vị trên toàn thân.

" Vừa bắt đầu ta không hiểu vì sao cổ đại tu luyện giả nội kình càng mạnh thì càng dễ dàng đả thông kinh mạch mới đúng nhưng làm sao bọn họ lại càng khó đả thông kinh mạch so với chúng ta? "

Đằng Thanh Sơn hơi gật đầu.

" Trải qua tìm hiểu và điều tra, ta đã có một chút suy đoán. "

" Cổ đại tu luyện giả bọn họ là hấp thu thiên địa linh khí, dự trữ đủ nhiều nội kình. Sau đó bọn họ dựa vào cường đại nội kình dần dần đả thông từng kinh mạch một. Loại phương pháp này giống như là nạo sông, bọn họ chuyển các loại bùn tắc và rác thải không ngừng đẩy về phía sau. Chúng bị đẩy về sau càng nhiều thì lòng sông phía sau lại càng chật chội. "

" Mặc dù nói là trong quá trình đả thông kinh mạch thì không ít tạp chất từ lỗ chân lông tuôn ra nhưng thực ra là lại có càng nhiều tạp chất bị đẩy vào trong các kinh mạch khác. "

Đằng Thanh Sơn thầm tự gật đầu.

" Mỗi khi bọn họ đả thông một kinh mạch thì lại khiến cho 'tạp chất' trong các kinh mạch khác càng dày đặc, cũng khiến cho việc đả thông kinh mạch tiếp theo khó khăn càng cao. " Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị lý luận này hấp dẫn, " Vì vậy cổ đại tu luyện giả có thể đả thông kì kinh bát mạch, thập nhị chính kinh đều là vô cùng hiếm thấy. Còn đả thông một chút tiểu mạch thì hầu như là không có khả năng! "

Đằng Thanh Sơn tán đồng điểm này.

Phương pháp quyết định kết quả.

Loại phương pháp đả thông kinh mạch của người cổ đại là thuần túy là dựa vào man lực. Bọn họ dựa vào cường đại nội kình không ngừng loại trừ tạp chất nên càng về sau càng khó đả thông. Điều này cũng không thể trách người cổ đại vì rốt cuộc phương pháp tu luyện của bọn họ chủ yếu là luyện hóa ra cường đại nội kình.

" Nhưng nội gia quyền lại không giống! "

" Nội gia quyền chính là rèn luyện mỗi nơi trên thân thể. Bất kể là cơ bắp, da thịt, gân cốt... đều được rèn luyện. Ngay cả kinh mạch cũng dựa vào quá trình rèn luyện kích thích mà biến thành càng lúc càng rộng lớn bền vững. Trong kinh mạch thì tạp chất ở mọi nơi ban đầu vốn không nhiều, sau này cùng với rèn luyện thì tạp chất cũng dần dần từ lỗ chân lông tuôn ra ngoài. "

" Bởi vì nội kình của chúng ta ít ỏi nên căn bản không thể dồn nén. Cùng với nhiều năm tu luyện thì tạp chất sẽ không ngừng

tuôn ra ngoài, cuối cùng sẽ có một ngày có thể đả thông toàn bộ kinh mạch đạt đến tông sư cảnh giới. "

Đằng Thanh Sơn cũng mỉm cười.

Bản thân hắn chính là nội gia quyền tông sư nên hắn biết rõ điểm này.

Nếu như nói phương pháp tu luyện tại cổ đại là dựa vào nội kình cường hành (cưỡng chế) tạp chất ra ngoài thì hiện tại nội gia quyền chính là cường hóa (củng cố, tăng cường) các bộ vị trên toàn thân, bao gồm cả kinh mạch. Các tiểu kinh mạch được nối liền với lỗ chân lông và trong quá trình tu luyện thì tạp chất sớm đã tuôn ra ngoài theo các lỗ chân lông. Tất nhiên là tạp chất trong các kinh mạch chủ yếu cũng sẽ chầm chậm lưu đến một vài mạch nhánh, sau đó từ lỗ chân lông tuôn ra ngoài.

Chúng vô thanh vô tức khiến cho toàn bộ tạp chất tuôn ra ngoài thông qua các mạch nhánh nhỏ.

Nhưng người cổ đại thì sao?

Khi vừa bắt đầu thì bọn họ đã dồn nén khiến cho số lượng lớn tạp chất dồn vào trong các kinh mạch, khiến cho các mạch nhánh nhỏ đột nhiên hoàn toàn bị tắc nghẽn lại.

Đây chính là đạo lý ‘chặn không bằng thông’.

Nội gia quyền tông sư chính là xuất phát từ việc cường hóa mọi nơi trong thân thể, xảo diệu khiến cho tạp chất tự nhiên chảy xuống.

" Vì vậy nếu nói từ góc độ đả thông kinh mạch thì phương pháp tu luyện của nội gia quyền chắc hẳn phải hơn xa phương pháp mà người cổ đại tu luyện! "

Nhìn thấy kết luận này thì Đằng Thanh Sơn phi thường tán

đồng.

Rốt cuộc người cổ đại có bao nhiêu người có thể đả thông toàn bộ kinh mạch?

" Có lúc ta suy nghĩ là nếu như có một vị nội gia quyền tông sư có thể trở về đến thời đại Hạ Thương Chu, Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Hán khi mà thiên địa linh khí còn dồi dào, toàn thân kinh mạch đều thông suốt lại tu luyện các loại bí pháp của cổ đại thì thành tựu của hắn sợ rằng sẽ là không thể hạn lượng (hạn chế). "

Cao thủ tịch mịch.

Vị 'Liễu thần hầu' tông sư này tại thời kì Dân quốc cũng đồng dạng là đứng tại đỉnh cao của nhân gian, khi ông ta biết là cổ đại cường giả tu luyện vậy mà còn có tiên thiên tam đại cảnh giới thì trong lòng sao lại có thể không hướng vãng (hướng về).

Đằng Thanh Sơn nhìn xong đoạn miêu tả dài này của 'Liễu thần hầu' thì trong lòng cũng cảm xúc không thôi.

" Hận rằng ta không được sinh tại thời cổ đại xa xôi. "

Đằng Thanh Sơn thầm than. Tại xã hội hiện đại này thì hắn đã tính là nhân vật tông sư tối cao nhưng mà tại thời cổ đại xa xôi thì hậu thiên đại thành chỉ là phổ thông (bình thường) cao thủ, ngay cả bậc cửa của tiên thiên đều không chạm đến. Tại thời đại đó cao thủ nhiều như mây. Chỉ tưởng tượng đến thôi Đằng Thanh Sơn đã không nhịn được một hồi nhiệt huyết sôi sục.

" Thật không biết vì sao từ thời kì Tùy Đường thì thiên địa linh khí lại nhanh chóng giảm xuống. " Đằng Thanh Sơn thầm nói, lập tức hắn liền lật các trang tiếp theo của cuốn 'Thiên Niên Kỉ Sự' này.

Quyển sách 'Thiên Niên Kỉ Sự' này chính xác là một quyển sách ghi lại phương pháp rèn luyện của Thần Thâu môn.

Phía sau của quyển sách này thuần thúy chính là thuật lại phương pháp rèn luyện của 'Hầu quyền' từ nhập môn cho đến tông sư cảnh giới. Mặc dù có thể dựa theo phương pháp này tu luyện nhưng nếu là người bình thường muốn tu luyện ra nội kình thì cực khó, càng không nói là trở thành tông sư.

" Ồ... "

Đằng Thanh Sơn lật đến vài trang cuối cùng thì không thể không giật mình.

" Thần Thâu môn của ta từng truyền xuống vài bí tịch từ thời cổ đại. Vừa bắt đầu ta không hề coi trọng vài bí tịch này nhưng trải qua điều tra về bí mật tu luyện của thời cổ đại thì ta mới biết rằng những bí tịch này đều là thật. Chính là thiên địa linh khí giảm xuống khiến cho những bí tịch này đều trở thành vô dụng. "

" Bất quá ngoại trừ bí kíp tu luyện thì còn có một quyển bí tịch 'Thiên Nhai Hành' nói về cách tu luyện tuyệt đỉnh khinh công của Thần Thâu môn chúng ta. Quyển bí kíp thời cổ đại này không phải là chỉ cách tu luyện nội kình mà thuần thúy chỉ là nói đến phương pháp sử dụng nội kình. Ta đạt đến tông sư cảnh giới cũng đã hai mươi năm, tích lũy nội kình cũng không ít. Sau khi thử nghiệm một phen thì ta phát hiện ra rằng chỉ cần thi triển một lần thì nội kình đã tiêu hao sạch! Ta chỉ có thể cảm thán... người cổ đại nội kình thật là quá hùng mạnh. "

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy điều này liền cười khổ.

Tông sư nội gia quyền chiến đấu tại hiện đại tối đa là thỉnh thoảng phát ra một cỗ nội kình. Rốt cuộc nội kình trong cơ thể là rất ít đến nỗi không cần lưu lại trong đan điền.

Còn cổ đại thì có thể chứa đầy đan điền. Số lượng nội kình phải lớn như thế nào mới có thể làm được như vậy?

" Liễu thần hầu ta tối kiêu ngạo chính là thân hình linh hoạt, tốc độ nhanh chóng. Nhưng mà ta phát hiện ra rằng khi thi triển 'Thiên Nhai Hành' mặc dù chỉ một lần đã hết sạch nội kình nhưng tốc độ này... thật là quá nhanh quá nhanh. Ta không nhẫn tâm nhìn những bí tịch như thế này từ đó biến mất nên đã ghi lại tại cuối quyển sách này. "

Vài trang cuối cùng của quyển sách 'Thiên Niên Kỉ Sự' chính là ghi lại bí tịch của môn thân pháp tuyệt đỉnh ' Thiên Nhai Hành' này.

Bí tịch này tại thời đại Xuân Thu Chiến Quốc, Tần Hán có lẽ là rất quý giá.

Chính là tại giờ đây thì bí tịch này tối đa chỉ có thể trở thành 'vật sưu tầm' mà thôi, tác dụng thực tế đã rất nhỏ. Rốt cuộc chỉ cần thi triển một lần đã có thể khiến cho một vị nội gia quyền đại tông sư hết sạch nội kình thì còn ai dám sử dụng? Không có nội kình thì khi chiến đấu chính là vô cùng nguy hiểm.

" Không biết 'Thiên Nhai Hành' lợi hại thế nào. " Đằng Thanh Sơn liền cẩn thận đọc.

Dựa theo miêu tả trong 'Thiên Nhai Hành' thì đạt đến tiên thiên kim đan cảnh giới thi triển 'Thiên Nhai Hành' có thể đạt đến tầng cao nhất là 'chỉ xích thiên nhai'.

" Lãng phí, quá lãng phí. "

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát phương pháp thi triển không nhịn được cảm thán.

***

Mặt trời lên cao dần, trong gian sân của căn phòng mà Đằng Thanh Sơn thuê ở khu dân cư có một đạo thân ảnh đang bước theo một hệ thống dấu chân quái dị. Trên mặt đất có rất nhiều dấu

chân lõm xuống.

Những dấu chân lõm xuống này chính là Đằng Thanh Sơn đối chiếu với vị trí bước chân mà 'Thiên Nhai Hành' miêu tả dẫm lõm xuống, sau đó bắt đầu không ngừng huấn luyện. Dựa theo ghi lại trong bí tịch thì điều cơ bản nhất của 'Thiên Nhai Hành' chính là hệ thống bộ pháp này. Nhìn chúng có vẻ đơn giản nhưng lại chứa đựng vô tận huyền ảo.

" Bộ pháp này có chút kì lạ. " Đằng Thanh Sơn dựa theo thứ tự bước theo bộ pháp. Từ đêm khuya đến giờ Đằng Thanh Sơn đã bước đi được một quãng thời gian dài và hắn cũng từ từ phát hiện ra quy luật đặc biệt chứa đựng trong bộ pháp.

Quy luật này không thể dùng logic để giải thích nhưng mà Đằng Thanh Sơn có thể cảm nhận được.

" Chỉ luyện bộ pháp này thì vô dụng. Bằng vào trình độ nhanh nhẹn ta tôi luyện ra từ Hình Ý thập nhị hình thì không hề kém so với nó. " Đằng Thanh Sơn dừng lại, " Xem ra phải chân chính phối hợp với nội kình thì bộ pháp 'Thiên Nhai Hành' này mới có thể phát huy ra chân chính uy lực. "

Đằng thanh từng là từng là siêu cấp sát thủ, ký ức lực đương nhiên rất tốt. Nội dung ngắn ngủi vài nghìn từ trong bí tịch ' Thiên Nhai Hành' cùng với ba tấm hình bộ pháp, sáu tấm hình kinh mạch đều đã được Đằng Thanh Sơn ghi nhớ sâu trong đầu.

" Thử xem 'Thiên Nhai Hành' rốt cuộc lợi hại thế nào. "

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng rất ngứa ngáy, giống như là vị đại tông sư thời kì Dân quốc 'Liễu thần hầu' không nhịn được quyến rũ vẫn là quyết định thí nghiệm một phen.

" Nội kình hướng đến xung môn, hướng thẳng xuống dưới, trải qua huyết hải, thương khâu lại hợp về đại đô rồi chuyển ngược

lại... " Trong đầu Đằng Thanh Sơn còn nhớ rất rõ phương pháp vận kình. Đồng thời với nội kình trong cơ thể vận chuyển thì cả người của Đằng Thanh Sơn phảng phất hóa thân thành một đạo sét bắn mạnh về phía trước.

Hưu!

Lập tức Đằng Thanh Sơn liền biến mất khỏi gian sân.

" Dừng! " Đằng Thanh Sơn vội ngăn chặn nội kình vận chuyển.

" Trong nháy mắt vậy mà vọt ra khỏi sân ít nhất cũng ba mươi mét. " Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, vậy mà hắn đã đến dưới một mảng tiểu thụ lâm tại ngoài sân. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị tốc độ đáng sợ này khiến cho ngây ngốc. Bản thân hắn sử dụng hổ phác cũng chỉ khoảng mười mét nhưng vừa rồi chỉ trong nhát mắt đã vượt qua khoảng cách ba mươi mét.

" Nội kình tiêu hao cũng quá nhanh, ta vừa khởi động liền lập tức ngừng lại vậy mà nội kình cũng đã bị tiêu hao mất một nửa. " Đằng Thanh Sơn hiểu ra những gì mà 'Liễu thần hầu' đã nói. Nếu như bản thân phản ứng chậm một chút sợ rằng chút nội kình trong cơ thể đã bị tiêu hao hết.

" Thật là không thể tưởng tượng được. Nhưng lúc chiến đấu ta không dám lãng phí như vậy. " Đằng Thanh Sơn sợ hãi thầm than không thôi.

Khinh công 'Thiên Nhai Hành' này rất thần kì nhưng mà nội kình tiêu hao cũng quá kinh nhân.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 15

Phong Vũ Dục Lai

Tại ga xe lửa Dương Châu.

Khoảng năm giờ chiều có hai người Ấn Độ bước ra khỏi cửa nhà ga. Một người cao gần một mét tám mươi, nụ cười ôn hòa trên mặt hắn khiến cho người ta cảm giác giống như cây cối trong mùa xuân tràn đầy sức sống. Có điều rất quái dị là đầu và cổ của hắn lại đều rất thô, hơn nữa tóc còn tết thành bím. Người Ấn Độ còn lại thân cao gần hai mét, đầu trọc. Trên mặt hắn không hiện ra vẻ gì cả.

" Hai vị tiên sinh đến Dương Châu du lịch à? " Lúc đó một thanh niên cắt tóc ngắn đi tới dùng tiếng Anh hỏi, " Chúng tôi là Công ty du lịch Tả Thủ (bàn tay trái). "

" Ừ. "

Hai người Ấn Độ gật đầu.

Bọn họ đi theo thanh niên tóc ngắn đến con đường cách trạm xe lửa không xa. Nơi đó đã đậu sẵn một chiếc taxi trông rất bình thường.

" Tung tích của cô lang phải truy tìm hơn một tháng mới ra, hiệu suất của Hắc ám chi thủ các ngươi thật là thấp. " Người Ấn Độ cao gần hai mét lạnh nhạt hừ lạnh một tiếng, hắn dùng tiếng Anh nói rất lưu loát.

Thanh niên tóc ngắn chỉ có thể cười: " Dự đoán là sau trận chiến với ' thần thương thủ' và ' toái thể cơ' thì phi đao cô lang cũng bị thương nên hắn liên tục ẩn náu không hiện thân. Hơn nữa tại Trung Quốc bọn tôi bị hạn chế quá lớn, nhân thủ cũng khá ít vì vậy hôm qua mới tìm thấy tung tích của hắn. "

" Chiến đấu với Tôn Trạch và Dole Goth Grove hai tiểu gia hỏa này (hai nhóc này) mà hắn cũng bị thương. Đại ca, xem ra giết chết phi đao cô lang không có một chút khó khăn. Một mình đệ đã có thể dễ dàng giải quyết hắn. " Người Ấn Độ cao lớn nói. Tổ chức đệ nhất thế giới 'Thần Quốc' có ba người đứng đầu biệt hiệu là Đại Phạm Thiên (Great Brahma), Vishnu và Shiva.

Ba người có địa vị tương đương nhau nhưng nói đến tuổi thì Vishnu lớn nhất nên làm đại ca.

Đại Phạm Thiên và Shiva tính cách vô cùng hiếu chiến còn Vishnu thì lại tương đối điềm đạm.

" Ừ, nhưng cũng không thể sơ ý. " Nam nhân Ấn Độ tết bím tóc dặn.

Hai người đứng đầu của tổ chức Thần Quốc ngồi trên chiếc taxi đi vào trong thành phố.

...

Sau khi hai người Ấn Độ này khỏi khoảng một tiếng, khoảng sáu giờ tối lại có một nhóm người xuất hiện tại ga xe lửa Dương Châu.

" Trầm lão đại, mời lên xe. " Hai chiếc xe Passat trông rất bình thường tiến tới đón họ.

Ngồi trên ghế sau của chiếc Passat đầu tiên là một nam tử gầy ốm đội mũ du lịch, mặc đồ thể thao. Ngồi bên cạnh hắn là một trung niên đầy mặt béo tròn với cái bụng to tướng.

" Lão đại của các ngươi và tên sát thủ mà hắn thuê đều đã chết? " Nam tử gầy ốm nhíu mày nói.

" Vâng, sau khi tên sát thủ chết, không lâu sau thì lão đại cũng qua đời. Lão đại chết trong mật đạo ở thư phòng, hai ngày sau khi lão đại chết thì người hầu dọn phòng ngửi thấy mùi hôi mới phát hiện ra thi thể của lão đại. " Trung niên nhân lắc đầu thở dài nói. " Bọn tôi đều không biết là ai đã ra tay. "

Nam tử gầy ốm nhíu chặt lông mày trầm giọng nói: " Không có khả năng là Tần Hồng. "

Tần Hồng là thành viên của Đặc biệt hành động tổ. Nếu muốn giết người thì hắn tuyệt đối sẽ không lưu lại thi thể mà sẽ dọn dẹp hiện trường vô cùng sạch sẽ.

" Trầm lão đại, sự việc lần này rất quỷ dị. Lão đại ở trong vòng bảo hộ dày đặc của bọn tôi vậy mà lại vô thanh vô tức bị giết. Giết Tần Hồng cũng không cần phải thanh toán vội, Trầm lão đại cần gì phải tự thân đến đây đặt mình vào tình thế nguy hiểm? " Trung niên nhân đầy mặt béo tròn khuyên nhủ.

" Hừ, ngươi thì biết gì. " Nam tử gầy ốm hừ lạnh liền khiến cho trung niên nhân sợ hãi không dám lên tiếng.

Rốt cuộc đối phương là đại nhân vật có tiếng trên giang hồ - Đông bắc Trầm Dương Minh.

" Đại ca, cho dù là đệ có chết thì cũng sẽ nhất định báo thù cho huynh. " Trầm Dương Minh lặng lẽ nói thầm. Bình thường nếu có thể hình thành tổ hợp sát thủ thì hai người lúc đó khẳng định đều là người có thể đưa tính mệnh của mình cho đối phương, cảm tình cũng vô cùng thâm hậu. Ví dụ như lúc đó tổ hợp 'Lang và Miêu', Đằng Thanh Sơn và thê tử của hắn căn bản vốn là phu thê. Miêu bị giết thậm chí còn khiến cho Đằng Thanh Sơn phát điên, hướng căn cứ của toàn bộ tổ chức truy sát.

Còn có 'thần thương thủ' và 'toái thể cơ'. Tôn Trạch vừa bị giết thì Dole Goth Grove liền phẫn nộ giống như một kẻ điên, điên cuồng công kích Đằng Thanh Sơn.

Có thể nói là đã hình thành nên tổ hợp sát thủ thì cảm tình của bọn họ khẳng định không phải bình thường.

'Vương Khánh' trong Đông bắc nhị hổ lúc đó gặp phải tinh anh của đặc biệt hành động tổ công kích và chết trong tay của Tần Hồng. Vương Khánh bị giết kì thực cũng là vì hắn giúp đỡ đệ đệ ' Trầm Dương Minh', cuối cùng Trầm Dương Minh cũng chạy trốn được kiếp nạn này giữ lại được tính mạng nhưng Vương Khánh lại bị thảm tử.

Người giết chết Vương Khánh chính là Tần Hồng!

Trầm Dương Minh cả đời đều không thể quên kẻ thù 'Tần Hồng'.

Ban đầu hắn muốn mượn dao để giết chết Tần Hồng nhưng có vẻ như sự việc không thể dễ dàng như vậy. Vì đại ca của hắn, Trầm Dương Minh không tiếc tất cả tự mình tiến đến Dương Châu.

" Tần Hồng, ngươi chết chắc. " Trầm Dương Minh trong lòng thầm nói. Hắn lập tức dặn dò, " Đến trước cửa của tửu điếm khách sạn phía trước thì các ngươi dừng lại. Ở đây không có việc cho các ngươi nữa. " Về việc giám thị hành tung của Tần Hồng thì Trầm Dương Minh không giao cho những tên lưu manh côn đồ này làm. Lần này hắn cũng phải trả giá đắt mời tổ chức ' Hắc ám chi thủ' giúp đỡ.

Chỉ cần có thể giết chết được Tần Hồng, Trầm Dương Minh hắn không tiếc gì cả.

***

Khoảng bẩy giờ tối, Đằng Thanh Sơn đang ngồi ăn cơm trong

một quán nhỏ ở nông thôn thì điện thoại vang lên.

" Ồ? " Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, phải là không người nào gọi điện cho hắn mới đúng chứ.

" A lô. " Đằng Thanh Sơn ấn nút nghe điện thoại.

" Đằng Thanh Sơn. Là tôi, Lâm Thanh. " Trong điện thoại truyền đến âm thanh kích động của Lâm Thanh, " Hiện tại anh rảnh không, tôi có chuyện gấp cần gặp anh. "

Giờ đây Đằng Thanh Sơn cũng không có việc gì khác mà chỉ một lòng chìm đắm trong võ đạo.

" Chuyện gấp? " Đằng Thanh Sơn có chút nghi hoặc hỏi.

" Ừ, sự việc phi thường khẩn cấp. Anh có thể đến đây một chút không? Tôi đang ở chỗ Minh Nguyệt hồ nằm tại Tây thành khu. " Lâm Thanh vội nói.

Đằng Thanh Sơn hơi suy nghĩ một chút sau đó gật đầu nói: " Được rồi, tôi sẽ đến ngay. "

Nói xong Đằng Thanh Sơn liền dập máy rồi gọi một chiếc taxi lập tức đi đến Minh Nguyệt hồ ở Tây thành khu. Trong lòng Đằng Thanh Sơn tràn đầy nghi hoặc: " Tiếp xúc vài lần với Lâm Thanh ta cảm thấy là cô ta có vẻ như là một người rất bình tĩnh, chưa từng vội vã như vậy. Nhưng nghe âm thanh cũng không giống là cô ta gặp đến nguy hiểm gì. "

Nghĩ không ra Lâm Thanh có sự việc gì nhưng hắn đã tiếp xúc không ít lần nên Đằng Thanh Sơn vẫn quyết định đi tới đó.

...

Lúc này trời đã hoàn toàn tối. Tại Minh Nguyệt hồ ở Tây thành khu chỉ có những chiếc đèn đường lờ mờ chiếu sáng. Đã muộn như

vậy nên nơi đó không có mấy người. Một chiếc Audi A4 yên tĩnh dừng tại bên cạnh của Minh Nguyệt hồ, ngồi tại vị trí lái xe là một nữ tử. Đó chính là Lâm Thanh.

Xuy -

Sau khi chiếc taxi dừng lại, Đằng Thanh Sơn trả tiền rồi xuống xe trực tiếp đi về hướng ven hồ.

" Đằng Thanh Sơn. " Lâm Thanh lập tức từ trong xe đi ra, kích động vẫy tay liên tục.

" Ồ? "

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn quanh. Ngoại trừ Lâm Thanh ra thì không có người nào khác ở đó. Hắn mang theo sự nghi ngờ bước về phía nàng.

" Đằng Thanh Sơn. " Lâm Thanh lập tức chạy tới.

" Cô tìm tôi gấp như vậy có chuyện gì? " Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

" Ha ha...? " Lâm Thanh không nhịn được nở nụ cười, " Tôi rất vui vẻ, phi thường vui vẻ vì vậy mới tìm anh. " Lúc đó nụ cười của Lâm Thanh rất rạng rỡ, ngay cả đôi mắt của nàng cũng tít lên. Đó là một nụ cười vô cùng thuần khiết được phát ra từ đáy lòng của nàng.

Từng cơn gió thổi qua mặt hồ khiến cho những sợi tóc lất phất bay qua khuôn mặt của Lâm Thanh. Lúc này nụ cười thoải mái của nàng thật là mang theo một loại mị lực đặc biệt.

" Vì sao cô lại vui vẻ như vậy? " Đằng Thanh Sơn mỉm cười hỏi.

" Ừ, tôi nói cho anh biết nhé. Lý Minh Sơn đã chết! " Lâm

Thanh kích động vạn phần nói, " Hắn đã chết, tên ác ma này cuối cùng cũng đã chết. Ha ha, tôi quá hưng phấn, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ được vui vẻ như vậy... "

Đằng Thanh Sơn sững người.

Lý Minh Sơn?

Chẳng lẽ là tên Lý Minh Sơn mà hắn giết chết?

" Lý Minh Sơn là ai? " Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

" Chính là Lý Minh Sơn của Minh Sơn tập đoàn. Anh không phải là người Dương Châu nên chắc cũng không biết hắn. " Lâm Thanh nói.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới xác định Lý Minh Sơn mà Lâm Thanh nói đến chính là tên trung niên nhân xảo quyệt mà hắn giết chết.

Lâm Thanh nắm chặt tay, thân thể nàng hơi run rẩy. Trong mắt của Lâm Thanh chớp lên tia hung hãn.

" Tôi nằm mơ cũng mong có người giết chết tên khốn nạn này. Có rất nhiều người muốn giết hắn nhưng mà hắn lại liên tục chạy thoát. Tôi thậm chí đã tuyệt vọng, chỉ có thể chờ đợi một ngày hắn bị mắc bệnh nan y. Thật không nghĩ đến hắn vậy mà lại chết trong mật đạo ở thư phòng. " Lâm Thanh sảng khoái cười, " Chết tốt lắm, chết quá tốt. "

" Có vẻ là hắn và cô có đại cừu (có mối thù lớn). " Đằng Thanh Sơn nói.

" Đại cừu? " Lâm Thanh cười lạnh nói, " Có thể nói là hắn còn có ơn đối với tôi! "

Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Có ơn?

Lâm Thanh tiếp tục nói: " Kì thực hoàn cảnh gia đình của tôi rất kém. Từ bé mẫu thân của tôi đã mắc bệnh nặng qua đời, phụ thân đi ra ngoài làm thuê lại không may bị rơi từ trên cao xuống biến thành bán thân bất toại (liệt nửa người). Tôi chỉ có thể nỗ lực chăm sóc đệ đệ, nuôi dưỡng và cho đệ đệ đi học. Anh cũng biết là một nữ hài có học vấn bình thường thì còn có thể có biện pháp gì? "

" Là Lý Minh Sơn bao dưỡng tôi. " Lâm Thanh cười lạnh nói.

Tâm tình của Đằng Thanh Sơn không có chút nào chấn động. Hắn đã thấy qua quá nhiều sự việc thê thảm, như hắn lúc đó mới bẩy tuổi đã phải đấu tranh sống còn để chui ra từ trong đống xác chết. Tình huống thê thảm gì mà hắn chưa nhìn qua. Đối với việc bao dưỡng này Đằng Thanh Sơn cũng không có chút nào kì thị (phân biệt đối xử). Đây gọi là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Ai ai cũng đều có gian khổ của mỗi người.

" Tôi dùng tiền nhận được từ hắn để chiếu cố đệ đệ, chiếu cố phụ thân đang nằm trên giường. Thời gian bao dưỡng được ước định là một năm. Tôi chuyển một bộ phận tiền bạc sang để kinh doanh, làm ăn càng lúc càng lớn. Cuối cùng tôi không cần dựa vào hắn nữa, nhưng tôi lại không thể thoát khỏi hắn bởi vì hắn có quyền thế thông thiên. Hắc đạo và bạch đạo hắn đều thông cật (bao gồm cả hắc đạo và bạch đạo). Nếu như hắn muốn giết chết tôi thì còn đơn giản hơn cả giết chết một con kiến. Tôi còn có đệ đệ, còn có phụ thân... Tôi phải nhẫn nhịn. "

" Trước mặt hắn thì tôi giống như là một kẻ nô lệ. "

" Tôi liên tục sống và trải qua trong nỗi kinh khủng và sự sợ hãi. Đừng nhìn trên bề ngoài tôi vinh quang nhưng trên thực tế thì... "

Lâm Thanh nhìn Đằng Thanh Sơn nói: " Cũng từ lần đó Đằng Thanh Sơn anh cõng tôi đi qua mười hai dặm đường, tôi nằm trên

lưng của anh lại cảm thấy trong lòng yên tĩnh. Lần đầu tiên tôi có cảm giác được an toàn. "

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất rõ loại cảm giác đó bởi vì khi đó ở tại Siberia huấn luyện doanh thì hắn cũng luôn ở sống và trải qua trong nỗi kinh hoàng. Hắn không dám có một phút giây nào buông lỏng bởi vì bất kỳ lúc nào hắn đều có khả năng tử vong. Chỉ đến khi trở thành đệ tử của sư phụ 'Đằng Bá Lôi' thì hắn mới được trải qua những ngày tháng yên tĩnh.

" Hiện tại tôi đã được giải thoát. Không có Lý Minh Sơn thì đám thủ hạ của hắn sẽ tan rã. " Lâm Thanh trước giờ chưa từng có loại cảm giác được giải thoát này, tâm tình quanh năm lo sợ phập phồng của nàng cuối cùng cũng đã có thể giải thoát. " Tôi cũng không cần phải trải qua những ngày tháng như vậy nữa, không cần lại phải như vậy nữa. Tôi vô cùng vui sướng. Tôi muốn tìm một người nào đó để nói chuyện, thổ lộ hết tất cả những điều này. Và người đầu tiên mà tôi nghĩ đến chính là anh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 16

Các Phương Hội Tụ

" Chúc mừng cô đạt được tự do và hạnh phúc. " Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói.

Lâm Thanh nhìn thẳng vào Đằng Thanh Sơn. Một nữ nhân xuất thân từ gia đình nghèo khổ như nàng có thể dựa vào một chút tiền vốn đầu tiên để thành đạt như ngày hôm nay thì Lâm Thanh cũng rất giỏi nhìn người. Nàng cảm giác được Đằng Thanh Sơn là một người khổng lồ đứng xa tại nghìn dặm, cho đến giờ chưa hề coi nàng là bằng hữu tri tâm.

" Đằng Thanh Sơn. " Lâm Thanh do dự nhưng vẫn cố lấy dũng khí dò hỏi, " Tôi muốn hỏi anh là nếu như tôi theo đuổi anh thì anh sẽ tiếp nhận tôi chứ? "

Là phái nữ lại hỏi những lời này thì Lâm Thanh phải cần có dũng khí rất lớn.

" Ấy náy. " Đằng Thanh Sơn không hề do dự trả lời.

Lâm Thanh sắc mặt hơi trắng bệch, tự chế giễu nói: " Anh chê tôi không sạch sẽ phải không? "

" Không phải. "

Đằng Thanh Sơn lắc đầu trả lời, " Trong lòng của tôi ngoại trừ thê tử ra thì không thể đặt thêm một nữ nhân nào nữa. "

Lâm Thanh nỗ lực gượng cười.

" Lâm Thanh, cô nên trở về. " Đằng Thanh Sơn đột nhiên nói.

Lâm Thanh sững người.

Nàng phát hiện ra ánh mắt của Đằng Thanh Sơn lúc này lại chú ý đến chỗ tối tăm ở phía xa. Chẳng nhẽ là có người ở đó? Lâm Thanh cũng nghi hoặc nhìn theo, trong ánh sáng mờ nhạt nàng nhìn thấy có hai bóng người đang dần dần đến gần. Dưới ánh sáng của đèn đường, Lâm Thanh miễn cưỡng nhìn thấy được hình dạng của hai người đó.

Đó rõ ràng là người thuộc quốc gia Nam Á!

Một người trong đó mặc áo cộc tay rộng màu trắng, quần dài trắng. Mái tóc cong tự nhiên của hắn kết thành một bím tóc dài, vẻ mặt hiền lành. Hai mắt hắn giống như là hai viên ngọc thạch đen nhánh.

Người còn lại cao gần hai mét, cái đầu trọc của hắn được ánh đèn chiếu sáng phản chiếu bóng loáng. Đôi mắt phát ra sự hung tợn giống như là ánh mắt của một con mãng xà, khiến cho tim của người khác đập thình thịch. Hai người này chính là hai trong ba người đứng đầu của tổ chức đệ nhất thế giới 'Thần Quốc' – Vishnu và Shiva!

" A. " Lâm Thanh bị dọa đến mức tim đập thình thịch.

" Xem ra hiệu suất của Hắc ám chi thủ rất bình thường. Cho đến giờ các ngươi mới tìm thấy ta. " Đằng Thanh Sơn dùng Hán ngữ nói.

" Tìm, thấy ngươi, ngươi, phải chết! " Nam tử Ấn Độ mặc y phục trắng hơi dừng lại nói. Hiển nhiên trình độ Hán ngữ của hắn tương đối thấp.

" Chết? " Lâm Thanh giật mình liền vội vàng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hạ thấp giọng nói: " Đằng Thanh Sơn, chúng ta báo cảnh sát thôi. "

Mặc dù nàng đã hạ âm thanh xuống rất thấp nhưng mà hai người đứng đầu của Thần Quốc đứng cách đó hơn ba mươi mét lại nghe rõ như ban ngày. Bạch y nhân (người mặc y phục trắng) 'Vishnu' trên mặt lộ ra một nụ cười còn 'Shiva' căn bản vốn không hiểu Hán ngữ.

Cảnh sát?

Ba vị có thể xưng là cường giả tối cao của nhân gian chiến đấu thì cảnh sát có thể nhúng tay vào chắc?

" Lâm Thanh, cô trở về đi thôi. " Thân hình của Đằng Thanh Sơn đột nhiên cử động.

" Ha ha, muốn giết ta thì đến đây. "

Đằng Thanh Sơn lao nhanh ẩn mình vào trong màn đêm bên Minh Nguyệt hồ.

" Muốn chạy? " Tráng hán (thanh niên cường tráng) đầu trọc Shiva thét lên một tiếng, cả người hắn liền giống như một tia sét lao nhanh tới còn bạch y nhân Vishnu lại mỉm cười giống như là đang đi dạo nhưng mỗi bước đi dạo của hắn vậy mà đều có bốn năm mét đuổi theo.

Lâm Thanh ngây ngốc nhìn một màn này.

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn ba người bọn họ đã khiến cho nàng hoàn toàn bị ngây ngốc.

" Không ổn, bọn họ muốn giết Đằng Thanh Sơn. " Lâm Thanh trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Quan tâm tắc loạn, mặc dù Đằng Thanh Sơn không khiến cho Lâm Thanh báo cảnh sát nhưng mà trong tiềm thức của nàng thì gặp đến tình trạng nguy hiểm thì báo cảnh sát. Lúc này Lâm Thanh vẫn là lựa chọn báo cảnh sát.

Từ sau khi Lâm Thanh và Đằng Thanh Sơn gặp mặt tại Dương Liễu trà xã bị Tần Hồng phát hiện thì Đặc biệt hành động tổ liền phái người chuyên môn theo dõi Lâm Thanh. Lúc này tại một tọa giả sơn nơi không xa bên cạnh Minh Nguyệt hồ có một nữ tử tóc ngắn mặc áo vét trông khá lão luyện lấy điện thoại ra nói: " Dương đầu, đột nhiên xuất hiện hai người Ấn Độ. Đó chắc là Vishnu và Shiva hai người này. Phi đao cô lang đã bắt đầu bỏ chạy nhưng hai người này cũng đang đuổi theo. "

...

Trong một gian nhà bình thường nằm tại khu phố cổ của Dương Châu thành vậy mà lại tụ tập gần hai mươi người.

" Hiện tại hai người đứng đầu của tổ chức Thần Quốc đã bắt đầu giao thủ với phi đao cô lang tại Minh Nguyệt hồ. Tình thế rất khẩn trương nên chúng ta cần phải qua đó xem. " Dương Vân nói xong liền lập tức bấm máy gọi điện thoại, " Lưu cục trưởng à, là tôi đây. Vừa rồi có người báo cảnh sát nói là tại Minh Nguyệt hồ có người Ấn Độ muốn giết người à? Được rồi, sự việc này chúng tôi sẽ phụ trách. Các vị không cần nhúng tay vào. "

Nếu như người bình thường tham gia vào trận đại chiến này chỉ làm ảnh hưởng đến bọn họ mà thôi.

" Tiểu Quân, các cậu vài người ở lại đây giúp tôi chiếu cố tẩu tử của các cậu. Tôi lo lắng Trầm Dương Minh sẽ đột nhiên xuất hiện. " Tần Hồng vừa mặc áo chống đạn và một loạt trang bị khác vừa giao phó thủ hạ.

Lần này mười sáu người xuất phát chính là những tinh anh ưu

tú nhất của Đặc biệt hành động tổ trong phạm vi Giang Tô. Tổ mà Tần Hồng quản lý chỉ có hắn một người được tham gia.

" Tần ca cứ yên tâm. " Những người ở lại tổng bộ lập tức nói.

Lúc đó Lý Nhiễm vác theo cái bụng tròn trịa cũng rời khỏi phòng. Tần Hồng vội dặn: " Tiểu Nhiễm, muội phải chú ý nghỉ ngơi. Bọn huynh rất nhanh sẽ trở về. "

" Huynh cẩn thận một chút. " Lý Nhiễm bản thân cũng là thành viên trong tổ chức nên nàng biết tính nguy hiểm của hành động lần này.

" Muội cứ yên tâm. " Tần Hồng an ủi.

" Xuất phát. " Dương Vân hạ lệnh.

" Nhanh lên Tần Hồng. " Thấy những người khác đã xông ra khỏi phòng, Tần Hồng không dám do dự liền lập tức đi theo các đồng đội. Bọn họ phân ra bốn chiếc xe Jetta nhanh chóng hướng tới Minh Nguyệt hồ ở Tây thành khu.

Trong phòng, trên mặt Lý Nhiễm cũng không nhịn được có một tia lo lắng.

" Tiểu Nhiễm thư. Tỉ cẩn thận một chút, đừng đứng ngoài cửa mà hãy nhanh chóng vào trong phòng. Tỉ quên cú điện thoại vài ngày trước rồi à? " Các thành viên khác của tổng bộ lập tức chạy đến khuyên nhủ Lý Nhiễm.

" Ta biết. " Lý Nhiễm cũng hồi ức lại cuộc điện thoại đó.

Lúc đó nàng đang đứng cạnh Tần Hồng nên có thể nghe thấy rõ ràng nội dung của cuộc điện thoại. Đối phương nhắc nhở Tần Hồng rằng Đông bắc ' Trầm Dương Minh' muốn giết hắn, hơn nữa mời ' Lý Minh Sơn' giúp đỡ. Lý Minh Sơn đã thuê một kẻ vong mệnh chi đồ là ' Sở Thiên'. ‘ Sở Thiên lúc này đang thuê một căn

phòng ở tại khu phố cổ.

Sau này bọn họ phát hiện ra thi thể của sở thiên. Tại sáng hôm nay bọn họ cũng biết là thi thể của Lý Minh Sơn đã bị phát hiện tại mật đạo trong thư phòng.

Hiện tại Tần Hồng bọn họ mới dám hoàn toàn xác định rằng Trầm Dương Minh thực sự muốn giết chết Tần Hồng.

Thêm vào Tần Hồng chính là người giết chết đại ca của Trầm Dương Minh là ' Vương Khánh' nên việc Trầm Dương Minh báo thù hoàn hoàn phù hợp logic. Vì vậy, Tần Hồng mới chuyển thê tử đến tổng bộ ở.

" Điện thoại là do ai gọi? Đối phương vì sao lại muốn giúp đỡ mình? " Lý Nhiễm và Tần Hồng đều rất nghi hoặc nhưng đối phương tuyệt không lưu lại tên tuổi.

Cuộc điện thoại này là do Đằng Thanh Sơn gọi. Trầm Dương Minh muốn giết chết đệ đệ của hắn nên Đằng Thanh Sơn đương nhiên không thể để cho đối phương còn sống. Vì vậy nên hắn đã nhờ 'Elena' giúp đỡ truy tìm tung tích của Trầm Dương Minh để tiện động thủ.

Có điều muốn truy tìm tung tích của một người cũng là cần thời gian, vì vậy Đằng Thanh Sơn mới yên lặng ở tại Dương Châu thành chờ tin tức của Elena.

Nhưng hắn còn chưa kịp chờ tin tức của Trầm Dương Minh thì hai người đứng đầu của tổ chức Thần Quốc đã đến.

***

Trầm Dương Minh và ba thủ hạ của hắn đang ở trong một gian phòng cho thuê tại khu phố cổ.

" Ồ, Tần Hồng đã rời khỏi nhà rồi à? Hắn hướng về Tây thành

khu phải không? " Trầm Dương Minh đang liên hệ điện thoại với tổ chức ' Hắc ám chi thủ', " Ok, ta sẽ lập tức xuất phát. Sẽ liên lạc khi cần thiết. "

Lúc chập tối Trầm Dương Minh đã từ tổ chức ' Hắc ám chi thủ' biết được tin Tần Hồng trốn tại tổng bộ của Đặc biệt hành động tổ nên hắn chỉ có thể chờ đợi cơ hội. Không nghĩ Tần Hồng đã xuất hiện nhanh đến như vậy.

" Được rồi các huynh đệ, chúng ta chỉ có một mục tiêu là giết chết Tần Hồng! "

Trầm Dương Minh giống như là một con ác lang, ánh mắt đảo qua thân của ba người nói.

" Đại ca cứ yên tâm. " Khi mà ba người đã lựa chọn cùng Trầm Dương Minh đến đây thì chứng tỏ bọn họ cũng đều là vong mệnh chi đồ.

" Nhớ mang theo súng. "

Trầm Dương Minh bốn người từng người một dấu súng trên người rồi lập tức rời khỏi gian phòng cho thuê. Bên ngoài đã có một chiếc xe hiệu Passat đậu sẵn. Sau khi bốn người lên xe thì bọn họ liền hướng về phía Tây thành khu đi tới.

Đi được một lát --

" Trầm Dương Minh, đám người Tần Hồng bọn họ đã tới Minh Nguyệt hồ ở Tây thành khu. Hiện tại phi đao cô lang và hai người đứng đầu của Thần Quốc cũng đang ở đó. Nơi đó rất nguy hiểm, ta khuyên ngươi tốt nhất là không nên tới đó. " Trong điện thoại truyền đến âm thanh của thành viên Hắc ám tổ chức.

" Cái gì? "

Trầm Dương Minh giật nẩy mình.

Phi đao cô lang và hai người đứng đầu của Thần Quốc? Ba người này đều là những người mà hắn phải ngưỡng nhìn.

" Cám ơn, nhưng cơ hội lần này rất hiếm có. Cho dù là ta phải chết thì cũng phải vì ca ca của ta báo thù! " Trầm Dương Minh lập tức ra lệnh cho thủ hạ ngồi ở vị trí lái xe, " Nhanh lên, đến Minh Nguyệt hồ ở Tây thành khu. " Trên đường đi có biển chỉ dẫn đường đến Minh Nguyệt hồ nên Trầm Dương Minh một nhóm người không ngừng vượt qua các xe khác trên đường cực nhanh phóng tới.

...

Minh Nguyệt hồ đã trở thành nơi hội tụ của các phe phái.

Đằng Thanh Sơn chạy một hơi đến một khu đất hoang nằm cách Minh Nguyệt hồ khoảng tám trăm mét thì dừng lại. Hai đại siêu cấp cường giả cũng đã đuổi đến đây.

" Phi đao cô lang, ngươi chỉ biết bỏ chạy thôi à? " Shiva phẫn nộ lưu loát nói ra một tràng tiếng Anh.

" Phải đồng thời đối phó hai người mà lại muốn thắng thì hầu như là không có khả năng. Ta chỉ có thể khiến cho bọn họ tê liệt sơ ý. " Đằng Thanh Sơn chạy trốn nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng nhanh chóng lập ra kế hoạch chiến đấu. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn đang cực nhanh bỏ chạy liền quay người lại vẫy tay phóng ra một mũi phi đao.

Trong màn đêm tối tăm, một điểm hàn tinh (sao lạnh trong đêm đông) bay thẳng về phía yết hầu của 'Shiva'

Tốc độ của nó nhanh đến mức Shiva không thể dùng tay chặn lại.

Đầu của tráng hán đầu trọc thân cao hai mét ' Shiva' này đột nhiên gấp khúc một cách quái dị. Cổ của hắn tựa hồ như kéo dài

ra hướng sang một phía di chuyển nên dễ dàng tránh khỏi mũi phi đao này.

Là một ' đại thành tựu giả' đã tu luyện du già cổ thuật đến cảnh giới viên mãn, đầu của Shiva có thể dễ dàng quay ba trăm sáu mươi độ. Gân cốt cơ bắp cảu hắn đã được rèn luyện đến mức không thể tưởng tượng được.

" Hưu! "

Một âm thanh sắc nhọn vang lên.

Đằng Thanh Sơn đã đến gần Shiva, nhanh như chớp dùng quyền đầu (nắm tay) tấn công hắn. Tráng hán đầu trọc ' Shiva' nhếch mép cười, quyền đầu của hắn giống như đạn pháo bắn ra.

" Bồng! "

Cả người của Đằng Thanh Sơn chấn động mạnh đồng thời hắn cũng liên tục lùi về phía sau vài bước.

" Đại ca, gia hỏa này thực lực không tệ, ha ha... Huynh ở bên cạnh quan sát nhé. " Shiva tựa hồ rất hưng phấn. Trong truyền thuyết của Ấn Độ thì ' Shiva' trong ba đại chí cao thần chính là thần của hủy diệt và phá hoại. Tráng hán đầu trọc này có thể đạt được danh hiệu 'Shiva' thì điều này cũng đã lộ ra một tin tức --

Y vô cùng hiếu chiến!

Bạch y nhân ' Vishnu' đứng tại một bên lặng lẽ quan sát tất cả điều này. Chưa biết chừng lúc nào đó hắn sẽ đột nhiên xuất thủ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 17

Tiên Huyết Lâm Li

Lúc đó đã là khoảng tám, chín giờ tối.

Quanh Minh Nguyệt hồ bao phủ một màu đen tối không có một bóng người, chỉ có nơi xa đèn đường phát ra một chút tia sáng yếu ớt. Trong bóng đêm dày đặc, tráng hán đầu trọc 'Shiva' mang theo vô cùng chiến ý.

" Ha ha... " Shiva cười lớn, hai chân gã cử động giống như là hai thanh đại đao đang chém về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nỗ lực đan chéo hai tay tại trước ngực.

" Phốc! " Chân phải của Shive cực nhanh đá tới.

Hai tay của Đằng Thanh Sơn phải chịu lực xung kích lớn như vậy nên đã bị đè về phía trước ngực. Đằng Thanh Sơn liền hơi điểm mũi chân xuống đất, vội vàng mượn lực lùi lại.

" Phi đao cô lang, thực lực của ngươi rất không tệ, đã tính là bước vào ngưỡng cửa của cảnh giới ' thiên nhân hợp nhất' rồi. Cũng chính là 'tông sư cảnh giới' mà người Trung Quốc các ngươi nói đến. Nhưng nhìn tuổi của ngươi thì chắc cũng chỉ là vừa mới bước vào chưa lâu, có đúng vậy không? Thật là đáng tiếc, ha ha... " Tráng hán đầu trọc 'Shiva' này dùng tiếng Anh khiêu khích.

Đằng Thanh Sơn biết ' thiên nhân hợp nhất' là cảnh giới tối cao

của du già cổ thuật Ấn Độ, tương đương với tông sư cảnh giới của nội gia quyền.

Nếu như không có 'Hổ Hình Thông Thần Thuật', tố chất thân thể không được nâng cao gấp đôi thì có lẽ hôm nay Đằng Thanh Sơn thực sự chết chắc.

Rốt cuộc hai người bên đối phương đều là SS cấp cường giả đã lâu năm.

Lúc này Đằng Thanh Sơn bộc lộ ra thực lực chỉ là vừa bước vào tông sư cảnh giới. Hắn tuyệt không thể hiện ra thực lực chân chính.

" Giải quyết nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nữa. " Bạch y nhân 'Vishnu' đứng tại một bên quan chiến liền mở miệng thúc.

" Ok, đại ca. "

Shiva trả lời xong liền hét lên một tiếng, cơ bắp toàn thân gã lập tức gấp khúc, nổi vồng lên, ngay cả xương sống cũng đều gấp khúc cuồn cuộn. Cả người bắt đầu dài ra cao lên, bất kể là tay chân, eo bụng hay là cổ của gã đều lớn lên gấp đôi. Lúc này Shiva trông giống như là ác ma hàng lâm.

" Có thể khiến cho ta xuất ra toàn bộ thực lực thì ngươi chết cũng có thể tự hào. " Shiva nói xong liền điểm đầu mũi chân, cả người giống như mũi tên bắn tới.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến liền vội vàng chạy trốn.

" Ngươi không thể chạy thoát. " Lúc này tốc độ của Shiva tăng mạnh, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không cam tâm gầm lên, quay người xuất ra một chiêu Băng quyền.

" Ha ha... " Shiva rất tùy ý xuất một cước đá tới trực tiếp đá vào tay của Đằng Thanh Sơn, đồng thời đá bay Đằng Thanh Sơn ra ngoài va vào một gốc cây lớn. Vào nháy mắt lúc Đằng Thanh Sơn chạm với gốc cây thì gã có thể nhìn thấy rõ ràng y phục phía sau lưng của Đằng Thanh Sơn nổi phồng.

Sau khi va chạm với gốc cây Đằng Thanh Sơn liền ngã lăn xuống đất.

" Phốc. " Một dòng máu rỉ ra từ khóe miệng của hắn.

" Ha ha... " Shiva càng thêm đắc ý lại một lần lao tới cực nhanh.

" Đã đến lúc không sai biệt lắm. " Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nói, vết máu vừa rồi chính là hắn cắn vào đầu lưỡi cố ý làm ra. Từ đầu đến cuối tất cả những gì hắn thực hiện đều là để tê liệt Shiva, cũng là vì tê liệt người đang đứng một bên quan chiến là Vishnu. Đằng Thanh Sơn giờ đây thể hiện ra thực lực chỉ là trình độ của cường giả vừa bước vào tông sư cảnh giới.

Điều này vừa đúng lúc phù hợp với suy đoán của Shiva và Vishnu nên bọn họ cũng không có chút nào hoài nghi.

" Chết đi. " Shiva giống như là phán quan đang quyết định sinh tử của đối phương, trực tiếp dùng chân từ trên cao chém xuống. " Xuy xuy ～～ " Một cước này hung mãnh đến mức cao nhất, mang theo tiếng gió rít lên khi cắt phá không khí trực tiếp hướng về Đằng Thanh Sơn. Một cước này còn chưa chạm đến Đằng Thanh Sơn thì hắn đã cảm giác đến phía trên đỉnh đầu có một cỗ khí áp bức rất mạnh.

Liền tại thời khắc đó --

Thân hình của Đằng Thanh Sơn lay động, tay trái của hắn giống như là giao long rời khỏi mặt nước, mang theo một cỗ kình

lực kì lạ hình trôn ốc hướng về chân của Shiva còn tay phải của hắn đã bắt đầu dồn lực.

" Phốc. ". Tay trái của Đằng Thanh Sơn và chân phải của Shiva tiếp xúc, khiến cho lực lượng của đối phương đột nhiên bị giảm đi quá nửa. Dù là như vậy nhưng cả người Đằng Thanh Sơn vẫn mượn thế đảo sang bên phải. Đồng thời tay phải của hắn vốn đã sớm dồn sức liền phảng phất như là một viên đạn pháo bắn ra, đột nhiên xuất kích --

Tay phải của hắn giống như là ngôi sao băng bay qua bầu trời, bằng thế sét đánh không kịp bưng tai tập kích vào ngực của đối phương.

" Ha ha... " Shiva vẫn điên cuồng cười, căn bản không hề chú ý đến một quyền này của Đằng Thanh Sơn. Gã trực tiếp xuất ra chân trái cắt phá không gian tập kích hướng Đằng Thanh Sơn.

Lúc này tay phải của Đằng Thanh Sơn công kích thì tất nhiên là trong thời gian ngắn không thể dùng tay phải để ngăn cản chân trái của gã.

" Phốc! "

Tay phải của Đằng Thanh Sơn gồng lên, một quyền lăng lệ (mạnh mẽ, ác liệt) này ngay tại nháy mắt sắp chạm đến ngực của Shiva thì uy thế đột ngột lại tăng mạnh. Bình thường nội gia quyền cao thủ chiến đấu đều là tại nháy mắt áp sát đối phương thì mới bạo phát ra uy lực mạnh nhất. Trong số đó có xuất sắc như Thốn kình của Vịnh Xuân quyền. Thốn kính nhìn thì thần bí nhưng nguyên lý thật ra không hề có chút phức tạp.

Nguyên lý chính là khiến cho lực lượng xuyên qua khớp xương, liên tục truyền đến cuối cùng của 'quyền đầu' (nắm tay) thì mới nháy mắt bạo phát ra uy lực mạnh nhất.

Đương nhiên cũng có thể thông qua cơ bắp truyền lực nhưng đây chỉ có thể tính là thủ đoạn của nội gia cường giả bình thường.

Là một đại tông sư thì khi Đằng Thanh Sơn bắt đầu thi triển một quyền này hắn không lộ ra dấu vết gì khiến cho Shiva không quá chú ý, nhưng cuối cùng nháy mắt bạo phát ra chính là --

" Bồng! "

Quyền của Đằng Thanh Sơn đã công thẳng đến huyệt Thiên Trung của Shiva!

" Ca sát! ". Tiếng xương cốt rạn nứt vang lên, một cỗ nội kình mãnh liệt đã trực tiếp xuyên qua làn da truyền đến lục phủ ngũ tạng của Shiva.

Thực lực của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã hoàn toàn bộc lộ!

Hắn vừa sử dụng chiêu thức có uy lực mãnh liệt nhất trong Ngũ Hành quyền là Pháo quyền!

" Hô. " Thân thể của Shiva cường đại như ác ma nhưng vẫn bị đánh bật trở lại, một ngụm máu trực tiếp phun ra từ miệng gã.

" Bahadur! " Bạch y nhân ‘Vishnu ' vốn đang đứng một bên yên tĩnh quan chiến sắc mặt đại biến, lo lắng hét lớn một tiếng.

Đằng Thanh Sơn đoán ra ‘Bahadur' có khả năng chính là tên thật của một trong ba người đứng đầu Thần Quốc là Shiva. Thật ra thực lực thực sự của Shiva chắc phải cùng Đằng Thanh Sơn chênh lệch không nhiều. Shiva đạt đến cảnh giới ' thiên nhân hợp nhất' vượt quá mười năm còn Đằng Thanh Sơn cũng tu luyện 'Hổ Hình Thông Thần Thuật'.

Nhưng vừa bắt đầu đối phương đã cho rằng Đằng Thanh Sơn thực lực yếu, thậm chí bọn họ còn không có phối hợp hai người

vây công Đằng Thanh Sơn.

Loại sơ ý này cuối cùng tại thời khắc quan trọng khiến cho ‘Shiva' nhận được sự giáo huấn.

Đằng Thanh Sơn đồng dạng là siêu cấp cường giả có cùng thực lực với gã, lại thi triển chiêu thức có uy lực cực mạnh là 'Pháo quyền', thêm vào Shiva quá mức tự tin trực tiếp dùng thân thể ngăn cản nên hậu quả của một quyền này có thể biết. Trong ngụm máu mà Shiva thổ ra ẩn ước còn có một chút mảnh vụn của nội tạng.

" Đại ca. " Shiva rơi xuống đất, biết tình thế không ổn gã liền muốn chạy trốn. Shiva là ' đại thành tựu giả' về du già cổ thuật cho nên bất kể là da thịt, cốt cách hay là nội tạng của hắn đều đã được rèn luyện đến mức không thể tưởng tượng được. Cho dù là nội tạng bị thương thì gã cũng không thể dễ dàng chết như vậy được. Sinh mệnh lực của gã so với bọ ngựa thì cũng không hề thua kém (có nghĩa là sống dai).

" Muốn chạy à? "

Thân hình Đằng Thanh Sơn cúi thấp xuống, hai tay chân hắn chống mạnh xuống đất giống như một con mãnh hổ phác tới. Chỉ nghe thấy mặt đất chấn động, Đằng Thanh Sơn nhảy lên một cái đã là mười mét, ánh mắc hắn sắc bén nhìn thẳng vào 'Shiva' giống như là một con mãnh hổ xuống núi thề sẽ xé xác đối phương ra mới chịu để yên.

" Sưu. " Ngay khi bạch y nhân ‘Vishnu' thấy huynh đệ bị trọng thương liền lập tức xông về phía Đằng Thanh Sơn.

Chính tại lúc đó --

Thành viên của Đặc biệt hành động tổ xuất phát từ tổng bộ tại khu phố cổ, trên đường đi lái xe với tốc độ hơn trăm cây số giờ lúc

đó đã đến được Minh Nguyệt hồ. Bằng vào khả năng cảm nhận của Đằng Thanh Sơn và hai người đứng đầu Thần Quốc thì bọn họ đương nhiên có thể phát hiện ra tiếng phanh xe khẩn cấp và rất nhiều tiếng bước chân vang lên.

" Ha ha, người trong sư môn của ta đã đến. " Đằng Thanh Sơn cười lớn, " Hôm nay các ngươi một người cũng không thể chạy thoát. "

" Sư môn? " Một câu nói này khiến cho Vishnu và Shiva giật mình.

Bọn họ kiêng nể nhất chính là các tông phái nội gia quyền trong phạm vi Trung Quốc, như Hình Ý môn, Võ Đang, Bát Quái môn … các đại tông phái. Có tông phái nào trong đó lại không có vài vị tông sư? Bọn họ lần này hai người đến truy sát phi đao ' cô lang' cũng đã dự đoán là dù cho có gặp đến tình huống nguy hiểm thì cũng có thể thoải mái rút lui.

Trong đáy lòng bọn họ căn bản không quan tâm đến phi đao 'cô lang'.

Rốt cuộc thì phi đao ' cô lang' trước kia chính là S cấp sát thủ. Dù là cô lang đã trở thành tông sư thì cũng chỉ là vừa mới bước vào tông sư cảnh giới, không đáng nói đến.

Chính là sự thật khác xa với tưởng tượng của bọn họ.

Hai tiếng 'sư môn' này khiến cho tâm cảnh của Vishnu và Shiva có một tia biến hóa.

Khi cao thủ chiến đấu thì tâm cảnh và khí thế là vô cùng quan trọng. Tâm cảnh rung động thì thực lực cũng bị yếu đi 20%.

" Hô. " Shiva chính tại liều mạng chạy trốn. Mặc dù gã biết đại ca ‘Vishnu' đang ở phía sau không xa nhưng mà gã căn bản không dám quay đầu lại. Gã không dám quay lại bởi vì chỉ cần gã có chút

do dự thì Đằng Thanh Sơn vốn đã cách hắn không xa đã có thể nắm bắt cơ hội để giết chết hắn.

Shiva nhảy qua loạn thạch, vượt qua đường cái liên tục chạy như bay.

" Dừng lại. " Bạch y nhân ‘Vishnu' tốc độ nhanh đến mức quỷ dị, vậy mà tốc độ cùng với Đằng Thanh Sơn chênh lệch không nhiều.

" Muốn giết chết ta ư? " Tráng hán đầu trọc ‘Shiva' gào lên một tiếng, giận dữ gầm lên quay người xuất ra một cước. Khả năng là động tác này dẫn tới nội thương nặng thêm nên máu từ miệng hắn liền tuôn ra.

Đối với việc 'Shiva' thùng rỗng kêu to thì Đằng Thanh Sơn vô cùng khinh thường. Hắn rất tự tin là một quyền do hắn xuất ra đã đánh trọng thương 'Shiva', lúc này Shiva chính là ngoài mạnh trong yếu mà thôi. Đằng Thanh Sơn giống như là một cơn lốc lao tới, hai tay hắn giống như là mũi tên bắn ra khỏi cung, điên cuồng công tới phía đối phương.

Băng quyền như tên. Lúc này Đằng Thanh Sơn đã liên tiếp xuất ra vài chiêu Băng quyền tấn công vào đầu của 'Shiva', khiến cho đầu của gã bị nát bét giống như là quả dưa bở vỡ.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn trì hoãn trong nháy mắt nên bạch y nhân ‘Vishnu' đã đuổi kịp tới.

" Phốc xích. " Vishnu phẫn nộ hung hãn xuất quyền. Quyền của y giống như là Bàn Cổ khai thiên địa, mang theo vô tận uy lực hướng Đằng Thanh Sơn công tới.

" Xuy xuy ~~ " Sau lưng của Đằng Thanh Sơn đột nhiên quái dị lõm xuống, khiến cho nắm tay của đối phương không thể chạm đến bản thân.

Bạch y nhân ‘Vishnu' liền mở tay phải ra biến thành trảo hình, giống như là con sư tử Châu Mĩ xé rách con mồi hung hãn cào lên lưng của Đằng Thanh Sơn, trực tiếp cào xuống một mảng huyết nhục (máu thịt). Đằng Thanh Sơn lúc đó cũng vừa giết chết Shiva, cả người hắn liền lập tức lao ra ngoài.

Lưng của Đằng Thanh Sơn trực tiếp bị cào xuống một mảng thịt lớn, loại đau đớn này có thể tưởng tượng được.

Một mảng tiên huyết lâm li! (Máu me đầm đìa)

Trong nháy mắt, cơ bắp ở lưng của Đằng Thanh Sơn cử động, máu liền ngừng chảy xuống. Đằng Thanh Sơn dựa vào lực khống chế của cơ bắp tạm thời khống chế vết thương.

" Không ổn, cơ bắp ở lưng bị xé rách một mảng. Lực của vai phát ra sẽ bị ảnh hưởng lớn, uy lực của hai tay trái phải cũng bị hạ thấp 20%. " Đằng Thanh Sơn hầu như không chú ý đến đau đớn nhưng thực lực hạ thấp xuống khiến cho Đằng Thanh Sơn có chút đau đầu. Rốt cuộc uy lực của quyền đầu có quan hệ chặt chẽ với cơ bắp ở lưng.

Nếu là lưng của người bình thường bị cắt xuống một khối thịt lớn thì dự đoán là người đó cũng không thể giơ tay lên được.

" Nhưng vẫn còn chấp nhận được, hi sinh một chút vết thương cuối cùng cũng đã giết chết được Shiva. Nếu như hắn không chết thì khi ta và Vishnu chiến đấu lúc nào cũng phải lo lắng đến Shiva đánh lén. " Đằng Thanh Sơn nhìn lại thi thể nằm trên đất của Shiva. Loại đại thành giả du già cổ thuật như Shiva thì chỉ cần một chút thời gian bọn họ đã có thể khống chế nội thương, ít nhất có thể phát huy ra 70 - 80% thực lực. Đến lúc đó khẳng định là có thể uy hiếp đến Đằng Thanh Sơn. Vì vậy Đằng Thanh Sơn mới không quan tâm tất cả giết chết Shiva.

Bạch y nhân ‘Vishnu' hít sâu một hơi. Y phục trắng của hắn

vậy mà lại trương phồng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 18

Cô Lang

Trong ba người đứng đầu của tổ chức 'Thần Quốc' thì Đại Phạm Thiên và Shiva đều vô cùng hiếu chiến. Chính là đại ca 'Vishnu' này lại là người tối thâm tàng bất lộ (ẩn dấu sâu không lộ ra). Ban đầu giết Đằng Thanh Sơn, Vishnu không có dự định xuất thủ nhưng y không hề nghĩ đến lại là kết quả như vậy.

Một trong ba người đứng đầu của 'Thần Quốc' là Shiva đã bị giết chết!

" Ta, muốn giết chết ngươi. " Bạch y nhân trầm giọng nói.

Đằng Thanh Sơn chỉ mỉm cười.

" Hô, hô. " Bạch y nhân 'Vishnu' nhanh nhẹn di động, thân hình y hóa thành ảo ảnh màu trắng trong nháy mắt đã đến trước mặt Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn phất tay tung ra một chiêu Băng quyền.

Điều quỷ dị là Vishnu lại không hề có ý định ngăn cản chiêu Băng quyền này của Đằng Thanh Sơn, thân hình của y chỉ hơi lệch đi, khiến cho quyền đầu của Đằng Thanh Sơn công lên vai.

" Không đúng. " Quyền đầu vừa chạm đến đối phương, Đằng Thanh Sơn liền cảm giác thấy như là trong bộ áo trắng căng phồng đó có một con mãng xà lớn đang chuyển động, khi quyền đầu của

hắn công tới thì con mãng xà này lại sống dậy. Bạch y nhân 'Vishnu' căn bản không bị thương mà lại mượn thế rạp người xuống đất, hai chân như chiếc lưỡi của con rắn độc đang thò ra đột nhiên kẹp chặt lấy chân phải của Đằng Thanh Sơn.

Vishnu vừa dùng lực, Đằng Thanh Sơn lập tức lăn xuống đất. Nếu như hắn không làm như vậy thì chân phải của hắn sẽ bị kẹp gẫy, " Ông ~~ " Cơ bắp trên chân phải của Đằng Thanh Sơn chấn động mãnh liệt, giống như là một chiếc cung lớn đang bắn tên khiến dây cung rung động. Nội kình kì lạ của Đằng Thanh Sơn cũng bắn về phía hai chân của đối phương.

Hai chân của bạch y nhân ‘ Vishnu ’ lại giống như là hai con rắn lớn từ thân trên của Đằng Thanh Sơn lao thẳng lên, quấn lấy cả người Đằng Thanh Sơn.

Trăn quấn người!

Thời khắc đó Đằng Thanh Sơn nghĩ đến cảnh những con mãng xà trong nguyên thủy sâm sâm (rừng nguyên thủy). Lực lượng đáng sợ nháy mắt truyền đến khiến cho hắn nghẹt thở.

" Hừ. " Đằng Thanh Sơn hừ một tiếng.

Bạch y nhân 'Vishnu' liền cảm giác thấy cơ bắp toàn thân của Đằng Thanh Sơn gấp khúc và rung lên. Đằng Thanh Sơn đang bị y quấn chặt bỗng nhiên giống như là hóa thân thành một con rồng mang theo một cỗ kình đạo kì lạ xoay tròn hóa giải lực quấn của y, giống như là tiềm long thăng thiên (rồng bay về trời), trực tiếp bay thẳng lên.

Toản quyền, Long hình. Đằng Thanh Sơn đạt đến trình độ này thì toàn thân hắn đều có thể hóa thành một con du long.

" Ba. " Bạch y nhân 'Vishnu' vỗ mạnh xuống đất, cả người y giống như là một con ngô công lớn (con rết lớn) nhảy lên, trực tiếp

nhằm hướng cổ chân của Đằng Thanh Sơn nắm lấy.

Đằng Thanh Sơn tại giữa không trung liền quay người, hai chân giống như phong hỏa luân (bánh xe lửa mà Na Tra đi dưới chân) trực tiếp bổ về phía Vishnu.

" Hưu! " Bạch y nhân 'Vishnu' đưa tay trái lên đỡ cú đá của Đằng Thanh Sơn, điều quỷ dị là tay trái của y lại quay ngược lại chín mươi độ nhưng không bị gẫy xương. Phải thừa nhận một điều là phương diện rèn luyện độ dẻo dai của du già cổ thuật chính xác có chỗ đặc biệt của nó.

Còn tay phải của Vishnu đang nắm lấy cổ chân phải của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn dậm mạnh hai chân, buộc đối phương phải buông lỏng ra nhưng hắn vẫn cảm thấy chân trái rất đau đớn.

" Không ổn, khớp xương bị trật rồi. " Chân trái của Đằng Thanh Sơn quỷ dị như là đang bị ai lôi kéo.

Hai tay chống xuống đất, cả người Đằng Thanh Sơn lại nhảy vọt lên không.

Chính tại giữa không trung, Đằng Thanh Sơn lập tức cầm lấy chân trái, vừa nắn vừa xoay. Một âm thanh nhỏ vang lên, khớp xương của Đằng Thanh Sơn đã được chỉnh lại. Đạt đến tông sư cảnh giới, Đằng Thanh Sơn đối với mỗi một khớp xương trên toàn thân đều rõ như lòng bàn tay. Kĩ thuật tiếp cốt của hắn tất nhiên là cực cao.

" Cơ bắp và da gân của y lại có thể luyện đến mức này. " Đằng Thanh Sơn nháy mắt đã quyết định sách lược (phương hướng hành động).

" Đối phó 'Vishnu' phải sử dụng Toản quyền!

Bạch y nhân 'Vishnu' đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

" Ông -- " Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy đầu hơi choáng váng.

Vishnu lập tức áp sát, đôi tay của y giống như lan hoa chỉ của phật đà (phật thích ca). Đằng Thanh Sơn lập tức dậm mạnh chân xuống đất, lực đàn hồi mạnh mẽ liền thuận theo chân của hắn truyền đến tay phải. Cơ bắp trên toàn thân của Đằng Thanh Sơn nháy mắt vặn thành một chiếc dây thừng. Một quyền xuất ra giống như không khí phảng phất như bị máy khoan xuyên thủng.

Hai tay của Vishnu vội đưa lên ngăn cản một quyền này của Đằng Thanh Sơn.

Hai tay hắn chạm nhau, lòng bàn tay lõm xuống. Hai tay của Vishnu hóa giải được cỗ Toản kình này.

Lập tức hai tay Vishnu trực tiếp nắm giữ lấy tay phải của Đằng Thanh Sơn, lực lượng mạnh mẽ từ mười đầu ngón tay của y trực tiếp lưu lại vài lỗ hổng rỉ máu trên tay của Đằng Thanh Sơn. Đối phương dùng hai tay nắm giữ vậy mà Đằng Thanh Sơn lại không thể tránh thoát. Biết không ổn Đằng Thanh Sơn lập tức rùn người dùng tay trái chống xuống đất, cả người bay lên về hướng đối phương.

Lúc này Vishnu giận dữ gầm lên một tiếng, đột nhiên điên cuồng lôi kéo --

Tê!

Tay phải của Đằng Thanh Sơn bị giật mạnh xuống, máu phun ra tung tóe.

Tay phải của Đằng Thanh Sơn đã bị giật đứt!

Trên mặt của Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ dữ tợn, hai chân hắn

giao nhau giống như là một con cá sấu mở to miệng ra sau đó ngậm miệng lại, trực tiếp quấn lấy chân phải của Vishnu! Tay trái còn nguyên vẹn của Đằng Thanh Sơn cào mạnh lên ống chân của Vishnu.

Đằng Thanh Sơn giận dữ gầm lên, tay trái và hai chân hắn dùng lực thắt chặt lại --

" Ca sát! "

Toàn bộ chân phải của Vishnu đều đã bị chặt đứt.

Đằng Thanh Sơn và Vishnu đều quấn lấy tại cùng một chỗ.

" A!!! " Bị đau nên Vishnu điên cuồng gầm lên. Chân trái của hắn còn nguyên vẹn mang theo vô tận lực lượng đá mạnh vào lưng của Đằng Thanh Sơn. Tiếng xương gẫy vang lên và Đằng Thanh Sơn hộc máu phun ra một ngụm máu, trong máu cói lẫn mảnh vụn của nội tạng.

" Bồng. "

Đằng Thanh Sơn giận dữ gầm lên một tiếng, hai chân hắn hướng về phía sau đạp mạnh, trực tiếp đạp lên háng của Vishnu. May mà Vishnu đã nháy mắt thu lực vào trong bụng nhưng cho dù là như vậy thì cả người y vẫn bị đánh bay, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn. Hiển nhiên là xương đùi trái của y đã bị vỡ tan nát.

Hai đại cường giả đỉnh cao chỉ trong một hai giây đã bị lưỡng bại câu thương.

" Phi đao cô lang, kĩ thuật cận chiến của ngươi rất không tệ. Bội phục. " Bạch bạch y nhân nỗ lực ngồi dậy nhìn Đằng Thanh Sơn, trên mặt lộ ra một nụ cười.

" Kĩ thuật cận chiến của ngươi cũng rất lợi hại. " Trên mặt

Đằng Thanh Sơn cũng lộ ra nụ cười.

Hai đại cao thủ tuyệt đỉnh thời khắc này vậy mà đều mỉm cười.

Bởi vì...

Đằng Thanh Sơn không có chút phòng ngự nào đối với cú đá dữ dội của Vishnu, không những khiến cho gân cốt ở lưng của hắn bị gẫy mà còn khiến cho lục phủ ngũ tạng của Đằng Thanh Sơn bị trọng thương. Đằng Thanh Sơn biết vết thương nặng như vậy trừ phi phát sinh kì tích, nếu không thì dù là sinh mệnh lực của tông sư cường giả cũng tối đa sống được nửa tháng. Còn người bình thường nếu như bị thương như thế chỉ sợ rằng sớm đã chết tại chỗ Vishnu thì bị chặt đứt chân phải, chân trái cũng đã bị phế. Từ nay về sau y chính là một người tàn phế, cũng không còn là SS cấp cường giả.

Hai người đều xong đời.

...

Các nhân viên tinh anh của Đặc biệt hành động tổ ở tại nơi không xa quan sát trận chiến đã hoàn toàn bị ngây ngốc.

" Hai con quái thú, hai tên điên. " Dương Vân không nhịn được buột miệng nói.

" Phi đao cô lang này quá đáng sợ. Hắn không những giết chết 'Shiva' vậy mà còn đánh trọng thương Vishnu trở thành tàn phế. " Một đội viên nữ không nhịn được thán phục một tiếng, lập tức cô ta nghi hoặc nhìn về hướng Tần Hồng, " Tần ca, huynh làm sao lại ngẩn ra như vậy? "

" Không có gì. " Tần Hồng lắc đầu đáp. Nhưng Tần Hồng lại cảm giác được là khi hắn nhìn thấy phi đao 'cô lang' bị đá trúng lưng, thổ ra mảnh vụn của nội tạng thì hắn tự nhiên lại cảm thấy

trong lòng đau đớn.

" Các vị, phi đao cô lang rõ ràng đã bị trọng thương, dự đoán là đã không thể sống được nữa. Còn Vishnu cơ bản đã trở thành tàn phế, muốn đứng dậy cũng không nổi. Đây là cơ hội tốt của chúng ta, chúng ta phải lập tức động thủ bắt lấy bọn họ. Có thể một lần bắt được hai đại SS cấp sát thủ chính là công lao lớn. " Dương Vân vội nói.

Lập tức đám đội viên này hai mắt tỏa sáng.

Phi đao cô lang có thể một người đại chiến với hai người đứng đầu của Thần Quốc, không thể nghi ngờ khẳng định là SS cấp cao thủ.

Hiện tại bọn họ lại có cơ hội bắt giữ phi đao cô lang và Vishnu. Sợ rằng nói ra cũng đã đáng để tự hào.

Dương Vân lập tức bắt đầu bố trí kế hoạch.

...

Trong lúc đám người của Đặc biệt hành động tổ lên kế hoạch động thủ, Trầm Dương Minh và ba tên thủ hạ của gã lại trốn ở trong đám cỏ dại nơi không xa. Bởi vì là ban đêm cho nên các thành viên của Đặc biệt hành động tổ căn bản không phát hiện ra tại vài chục mét phía ngoài còn có một nhóm người khác ở đó.

" Ba người các ngươi nhớ rõ, bất kể là phát sinh sự việc gì thì mục tiêu quan trọng nhất chính là Tần Hồng. " Trầm Dương Minh nhẹ giọng nói, " Sau khi ta động thủ, các ngươi cũng lập tức làm theo. Một khi hoàn thành chúng ta lập tức rút lui. "

" Ok, đại ca. " Ba tên vong mệnh chi đồ thấp giọng trả lời.

" Ok. " Trầm Dương Minh nhìn chằm chằm vào nơi xa.

Lần này gã không tiếc bất kỳ điều gì cũng phải giết chết Tần Hồng.

" Bọn họ đã hành động! " Trầm Dương Minh ánh mắt sáng lên, chỉ thấy nơi xa thành viên của Đặc biệt hành động tổ đã bắt đầu im lặng hành động. Bọn họ đã bắt đầu từ bốn phía bao vây Đằng Thanh Sơn và Vishnu.

...

Đằng Thanh Sơn và Vishnu đều nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất.

" Cô lang, những người này cũng muốn bắt chúng ta. " Vishnu mỉm cười nói.

" Ngươi không có hai chân, chỉ có thể làm bia đỡ đạn thôi. Bằng tình huống hiện tại của ngươi thì bị súng bắn cũng sẽ xong đời. " Đằng Thanh Sơn cười nhạo nói, lập tức ánh mắt nhìn về nơi không xa. Chỉ thấy ba người đang im lặng đến gần nơi này. Trong đó dáng người cao nhất chính là đệ đệ 'Thanh Hà' của hắn.

Chính tại lúc đó --

" Ồ? " Đằng Thanh Sơn đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy cách xa khoảng bốn mươi mét còn có một đám người khác.

" Trầm Dương Minh! " Bằng vào thị lực của Đằng Thanh Sơn thì hắn nháy mắt đã nhìn thấy hình dạng của một người trong số đó.

Trầm Dương Minh lúc này cũng đã rút súng, nhắm thẳng vào đầu của Tần Hồng bóp cò.

" Thanh Hà! "

Cơ bắp toàn thân của Đằng Thanh Sơn nháy mắt căng lên, hắn

hầu như là theo phản xạ vận chuyển thân pháp 'Thiên Nhai hành'. Nội kính còn lại trong cơ thể của hắn phảng phất như là không còn chút giá trị nào bỗng chạy rất nhanh. Cả người Đằng Thanh Sơn nháy mắt hóa thành một ảo ảnh mơ hồ rồi thân ảnh liền biến mất.

Tiểu đội ba người do Tần Hồng dẫn đầu đang đến gần chỗ của hai đại siêu cấp thủ là 'phi đao cô lang' và 'Vishnu'

Nhưng hắn đột nhiên lại phát hiện ra một họng súng.

" Trầm Dương Minh. " Tại thời khắc sinh tử, Tần Hồng cuối cùng cũng nhìn thấy Trầm Dương Minh. Đó là Trầm Dương Minh cố ý đứng dậy khiến cho đối phương nhìn thấy.

" Chết đi. " Trầm Dương Minh bóp cò, trong mắt gã còn mang theo niềm khoái cảm của sự báo thù.

Tốc độ của đầu đạn là phi thường nhanh. Tông sư dù là lợi hại thế nào thì tốc độ cũng không thể theo kịp đầu đạn.

Muốn né tránh đầu đạn phải là từ trước khi viên đạn được bắn ra đã bắt đầu né tránh.

" Hưu! "

Một viên đạn xuyên qua khoảng cách vài chục mét bắn về phía Tần Hồng.

Bằng vào tốc độ của đầu đạn thì Tần Hồng căn bản không kịp phản ứng.

" Không -- " Trong đầu Tần Hồng nháy mắt hiện lên hình ảnh thê tử 'Lý Nhiễm' đang mang bầu. Chẳng nhẽ hài tử vừa sinh ra đã phải chịu cảnh không có bố?

" Phốc, phốc! "

Quỷ dị là Đằng Thanh Sơn vốn biến mất tại chỗ vậy mà lại xuất hiện tại hơn mười mét phía ngoài.

Liên tục hai viên đạn găm vào người Đằng Thanh Sơn.

" Chết đi. " Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng.

Đằng Thanh Sơn phất tay trái phóng ra một mũi phi đao. Tốc độ của phi đao không hề chậm hơn đầu đạn, trực tiếp cắt phá không gian xuyên qua yết hầu của Trầm Dương Minh. Trong mắt của Trầm Dương Minh chỉ có sự kinh hãi. Ngay cả né tránh gã đều không kịp thực hiện.

" Phanh! " " Phanh! " " Phanh! "...

Phía sau Trầm Dương Minh xuất hiện ba người, điên cuồng hướng về phía Tần Hồng nổ súng. Tần Hồng trải qua một lần uy hiếp sớm đã né tránh, đồng thời Tần Hồng và các đồng đội cũng lập tức bắn trả. Kĩ thuật bắn súng cực chuẩn đã trực tiếp bắn xuyên qua đầu giết chết ba tên vong mệnh chi đồ.

Lúc này Dương Vân một đám người lập tức lao đến.

Thân thể Đằng Thanh Sơn nhũn xuống, ngã trên mặt đất.

" Tần Hồng, không sao chứ. " Dương Vân quan tâm nói.

" Đệ không sao. " Tần Hồng cảm thấy giống như là hắn đã trải qua một cơn ác mộng, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới hoàn toàn bị dọa tỉnh dậy.

" Phi đao cô lang. " Tần Hồng đột nhiên hồi tưởng lại người cứu hắn liền lập tức chạy tới.

Các thành viên khác của Đặc biệt hành động tổ cũng từng người đi tới. Bọn họ đều không hiểu vì sao phi đao cô lang lại xả thân cứu Tần Hồng.

" Cuối cùng thì Trầm Dương Minh cũng đã chết. " Đằng Thanh Sơn trong lòng thở ra một hơi. Trước đây hắn nhờ 'Elena' giúp đỡ truy tìm tung tích của Trầm Dương Minh chính là vì muốn giết chết Trầm Dương Minh trừ nguy hiểm cho đệ đệ. Hắn vốn cho rằng bởi vì trận chiến này nên không lại có biện pháp đến giết chết Trầm Dương Minh vậy mà Trầm Dương Minh lại đi đến nơi đây.

Đệ đệ đã an toàn, trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy thoải mái.

" Phi đao lang cô, ngươi, ngươi vì sao lại cứu ta? " Tần Hồng đứng trước mặt Đằng Thanh Sơn, nhìn Đằng Thanh Sơn hỏi.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy ngực đau nhói. Hắn biết rằng sau khi chiến đấu với Vishnu, dưới tình huống trọng thương sắp chết lại còn không quan tâm vết thương liều mạng thi triển ' Thiên Nhai hành'. Điều này khiến cho vết thương của hắn càng trở thành nghiêm trọng thêm. Đặc biệt là dưới loại tình huống đó hắn lại toàn lực bắn ra một mũi phi đao nên không có khí lực phòng ngự đầu đạn.

Ba viên đạn đã bắn trúng ngực của hắn.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được rằng sinh mệnh của hắn đang trôi đi.

" Tần Hồng... " Trên mặt Đằng thanh thanh lộ ra một nụ cười, giống như là một vị huynh trưởng nhìn Tần Hồng, tay trái miễn cưỡng hướng về phía Tần Hồng. Tần Hồng tuyệt không né tránh, Đằng Thanh Sơn vuốt đầu của Tần Hồng, mỉm cười nói, " Không vì sao cả. Nhớ, sau này phải chăm sóc hài tử cho tốt, sinh hoạt cho tốt là đủ rồi. "

Nói xong Đằng Thanh Sơn cảm thấy yết hầu co giật mãnh liệt " Phốc. " Một ngụm máu phun ra, mang theo mảnh vụn của nội tạng.

" Ngươi, ngươi. Vì sao? " Tần Hồng hoàn toàn không hiểu, chính là nhìn thấy Đằng Thanh Sơn như vậy hắn lại cảm thấy một phen đau lòng.

Đằng Thanh Sơn nhìn đệ đệ của mình, nhìn thật kĩ.

Đã hai mươi hai năm rồi không cẩn thận nhìn đệ đệ như vậy.

Có thể trước khi chết được nhìn kĩ đệ đệ thì ông trời đối đãi với hắn cũng không bạc.

Đằng Thanh Sơn từ từ thấy ý thức bắt đầu mơ hồ, đầu hắn cảm thấy choáng váng.

" Phải chết ư? " Đằng Thanh Sơn đã nhìn không rõ trước mắt.

Từng cảnh trong đời hắn phảng phất giống như một thước phim quay chậm đang chiếu lại.

Khi còn bé sinh hoạt hạnh phúc tại cô nhi viện. Cùng thê tử 'Tiểu Miêu' trải qua những ngày tháng như địa ngục ở Siberia, tu luyện nội gia quyền và các nhiệm vụ sát thủ liên tục... Trong lúc mơ hồ, Đằng Thanh Sơn tựa hồ như lại nghe thấy ca khúc mà hắn thích nghe nhất, một ca khúc như là một bức tranh miêu tả lại cuộc đời của hắn --

Ta là một con sói đến từ phương Bắc...

Đi tại nơi cuồng dã không một dấu vết...

Thê lương hú lên tại phương Bắc...

...

" Tiểu Miêu, ta đến với nàng đây. "

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tựa hồ như có một cơn gió lạnh thổi qua. Thân thể hắn lạnh đi nhưng trên mặt lại hiện lên một nụ

cười.

...

Thi thể của Đằng Thanh Sơn biến thành lạnh băng. Nơi ngực hắn sớm đã bị tiên huyết nhiễm hồng. Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn chết thì chiếc tiểu đỉnh đeo trên ngực vốn cũng đã bị máu của hắn nhiễm hồng đột nhiên biến mất. Chính là bởi vì tiểu đỉnh ở trong y phục nên không có ai phát hiện ra điều này.

Tần Hồng yên tĩnh quỳ tại đó, ngồi trước thi thể của Đằng Thanh Sơn.

" Hắn đã chết. " Dương Vân đứng tại một bên nói.

“Hắn, hắn vì sao lại cứu đệ? " Tần Hồng ngẩn ngơ nói.

' Không biết. Ngoại trừ bản thân hắn ra thì chắc không có ai biết cả. " Dương Vân lắc đầu thở dài một tiếng.

" Dương đầu. " Các đội viên khác lập tức chạy đến. " Vishnu đã tự sát. Hắn thà chết cũng không chịu bị chúng ra bắt giữ. "

Dương Vân lắc đầu thở dài nói: " Vishnu bị thương nặng nên thực lực không đủ. Dự đoán là bản thân hắn cũng không muốn đáng thương sống trên đời. "

" Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn! " Chính tại lúc đó một tiếng kêu vang lên. Chỉ thấy nơi xa Lâm Thanh đang chạy tới, đưa mắt tìm khắp nơi. Chính là khi vừa nhìn thấy thi thể của Đằng Thanh Sơn nằm cạnh Tần Hồng thì nàng đã hoàn toàn ngây ngốc.

Lâm Thanh đột nhiên chạy như bay đến quỳ xuống.

" Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn. Anh, anh làm sao vậy! " Lâm Thanh nhìn vết thương vì trúng đạn trên ngực của Đằng Thanh Sơn, còn có cánh tay bị chặt đứt của hắn nước mắt liên tục

rơi xuống.

" Cô gọi hắn là gì? "

Cả người Tần Hồng chấn động, quay đầu lại nhìn vào Lâm Thanh. Đặc biệt hành động tổ không hề biết tên thật của " Phi đao cô lang'. Kì thật cái tên 'Đằng Thanh Sơn' này cũng là do hắn tự đặt. 'Đằng' là họ của sư phụ 'Đằng Bá Lôi' còn 'Thanh Sơn' chính là tên của hắn lúc còn ở cô nhi viện.

" Đằng Thanh Sơn, anh bị làm sao vậy, sao anh lại chết, anh làm sao có thể chết được? " Lâm Thanh khóc nức nở, nước mắt lã chã tuôn rơi.

" Thanh Sơn, Thanh Sơn... "

" Không! " Tần Hồng kinh khủng trợn tròn mắt, xé mạnh y phục tại thắt lưng của Đằng Thanh Sơn. Trên thắt lưng của Đằng Thanh Sơn xuất hiện một vết chàm màu tím.

Nháy mắt sắc mặt của Tần Hồng biến thành trắng bệch, không có chút máu.

" Giết chết tên sát thủ, giết chết Lý Minh Sơn là huynh... " Tần Hồng run rẩy nói.

" Cái gì? " Lâm Thanh ở bên cạnh thân thể chấn động, nhìn về phía Tần Hồng, " Anh nói giết chết Lý Minh Sơn là ai? Là Đằng Thanh Sơn à? " Trong lòng Lâm Thanh cảm kích nhất sợ rằng chính là ân nhân đã giết chết Lý Minh Sơn, khiến cho nàng rời khỏi địa ngục. Nhưng nàng lại không biết là ai đã giết Lý Minh Sơn.

Nhưng ánh mắt của Tần Hồng vẫn chăm chú trên người của Đằng Thanh Sơn.

" Gọi điện thoại cũng là huynh... "

" Xả thân cứu đệ vẫn là huynh... "

Toàn thân Tần Hồng run rẩy, giọng nói đã khàn khàn.

" Vì sao, vì sao huynh không nói cho đệ biết, không nhận đệ. Vì sao... " Tần Hồng đau đớn khóc, trái tim của hắn tựa như đã bị xé ra thành nhiều mảnh. Hắn thân là thành viên của Đặc biệt hành động tổ nên cũng biết một chút thù oán của phi đao cô lang. Nháy mắt hắn liền biết nỗi khổ tâm của Đằng Thanh Sơn khi không nói cho hắn biết sự thật.

" Bởi vì an toàn của đệ? "

Đáy lòng Tần Hồng vô cùng chua xót và đau đớn. Hắn không thể công khai quan hệ chân chính của hắn và ca ca 'Đằng Thanh Sơn'. Vì thê tử và hài tử nên hắn cũng không thể làm như vậy.

Nếu như Tần Hồng làm như vậy thì thê tử và hài tử sắp sinh ra trên thế giới này của hắn sẽ ở vào cảnh nguy hiểm.

Nếu như Tần Hồng làm như vậy thì nỗi khổ tâm của ca ca 'Đằng Thanh Sơn' đến trước khi chết cũng không chịu nhận hắn là đệ đệ sẽ bị lãng phí.

Bản thân ca ca tại trước mặt nhưng hắn lại không dám gọi một tiếng.

" A ～～ " Tần Hồng đau khổ ngẩng mặt lên trời gào thét, chỉ có thể gầm lên một tiếng trong đáy lòng, " Ca! ! ! "

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 2

Chương 1: Đằng Gia Trang
Chương 2: Cổ Kim Bất Đồng
Chương 3: Biểu Ca “Thanh Hổ”
Chương 4: Danh Sách Xuất Chiến
Chương 5: Lang Nha Bổng Nặng Một Trăm Hai Mươi Hai Cân
Chương 6: Thế Giới Gì Thế Này!
Chương 7: Lễ Mừng Năm Mới
Chương 8: Nhất Minh Kinh Nhân *
Chương 9: Kế Hoạch Trong Tộc
Chương 10: Lựa Chọn
Chương 11: Thương Thuật Của Đằng Thanh Sơn
Chương 12: Thời Gian Thoi Đưa
Chương 13: Đội Thợ Săn
Chương 14: Bầy Sói Điên Cuồng
Chương 15: Về Nhà
Chương 16: Thủ Lĩnh Mới
Chương 17: Cao Thủ Nội Kình
Chương 18: Dương Châu Diêm Thương
Chương 19: Tối Cường Kế Hoạch
Chương 20: Hai Mươi Sáu Tháng Chạp
Chương 21: Giao Hàng
Chương 22: Lòng Tham
Chương 23: Địa Bảng
Chương 24: Bạch Mã Bang Hồng Tứ
Chương 25: Cường Đạo
Chương 26: Cầm Tặc Thủ
Chương 27: Hổ Quyền Của Đằng Thanh Sơn
Chương 28: ‘tối Cường Kế Hoạch’ Bắt Đầu
Chương 29: Bốn Năm Sau
Chương 30: Thiết Sơn Bang
Chương 31: Xích Đồng Chùy
Chương 32: Quát Lớn! Phi Đao!
Chương 33: Một Con Đường Sống
Chương 34: Hai Trăm Lượng Bạc
Chương 35: Bà Mối Đến Thăm
Chương 36: Cách Nghĩ Của Đằng Thanh Sơn
Chương 37: Hổ Hình Thông Thần
Chương 38: Đáy Bích Hàn Đầm
Chương 40: Mất Và Được
Chương 41: Bảy Cân Hai Lạng
Chương 42: Cao Thủ
Chương 43: Tổng Lâu Quận Giang Trữ
Chương 44: Thương Thành
Chương 45: Luân Hồi
Chương 46: Chúa Đất
Chương 47: Việc Lạ Ở Biên Cảnh

Chương 48: Mạng Người Như Cỏ Rác
Chương 49: Ai Giết?
Chương 50: Khả Phạ Đích Thạch Tử (Cục Đá Đáng Sợ)
Chương 51: Về Nhà
Chương 52: Không Chết?
Chương 53: Muốn Lấy Muội Muội Ta?
Chương 54: Tan Tành
Chương 55: Là Ngươi!
Chương 56: Dư Âm
Chương 57: Rúng Động

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 1

Đằng Gia Trang

Thiên hạ phân làm cửu châu, trong đó Dương châu là nơi nhất phồn hoa giàu có nhất.

Dương châu, Giang Ninh quận, Nghi thành.

Khu vực Nghi thành có một ngọn núi lớn gọi là Đại Duyên sơn, bên dưới chân núi có một thôn trang gọi là Đằng gia trang. Toàn bộ các ngôi nhà trong thôn trang này đều xây dựng rất gần nhau, nhìn vào trông giống như một chỉnh thể, chung quanh còn có một hàng rào bằng gỗ cao đến chín thước.

Có hàng rào gỗ này bảo vệ, bầy sói trên núi cũng không dễ dàng tiến vào thôn trang để ăn thịt người.

Lúc này, bên trong đình viện của một hộ gia đình thuộc Đằng gia trang đang có hơn mười người tụ tập. Trong đó một tráng hán mặc áo ngắn tuổi chừng ba mươi đang lo lắng đi qua đi lại bên ngoài cửa phòng.

- Vĩnh Phàm, đừng có đi tới đi lui như vậy nữa!

Một giọng nói nghiêm túc vang lên. Người vừa lên tiếng là một lão giả tóc đã ngả màu, nhưng thân hình vẫn còn cao to lực lưỡng.

- Sư phụ, con…

Tráng hán mặc áo ngắn kia cũng không biết nên nói gì.

Y không thể nào không sốt ruột, bởi vì lúc này thê tử của y đang sinh hài tử ở bên trong. Nữ nhân đều giống nhau, lần thứ nhất sinh đẻ đều tương đối nguy hiểm. Nữ nhân chết vì khó sinh tại Đằng gia trang cũng không phải là không có. Y kết hôn đã gần tám năm thê tử mới mang thai, cho nên đối với hài tử này vô cùng coi trọng. Lúc này tâm thần của y đương nhiên là rối loạn.

- Phàm ca, huynh đã nghĩ ra tên của hài tử chưa?

Một hán tử gầy gò đứng bên cạnh mỉm cười nói sang chuyện khác.

- Hài tử của ta sẽ lấy tên đệm là "Thanh". Tên thì ta cũng nghĩ ra rồi, nam thì gọi là "Thanh Sơn", nữ thì gọi là "Thanh Vũ".

Tráng hán mặc áo ngắn "Đằng Vĩnh Phàm" lộ ra vẻ tươi cười hiếm có.

Vừa dứt lời…

Một tiếng khóc của trẻ sơ sinh từ phòng trong truyền ra.

Mọi người nhất thời đều quay đầu nhìn về hướng cửa phòng. Chỉ nghe "két" một tiếng, một phụ nữ đã ôm hài nhi chạy ra ngoài, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười kinh hỉ, lớn tiếng nói:

- Vĩnh Phàm, là nam hài, là nam hài!

- Còn A Lan thì sao?

Lão giả cường tráng lại là người thứ nhất hô lên.

- Tộc trưởng! A Lan không có việc gì, mẫu tử đều bình an.

Người phụ nữ kia cười trêu chọc.

Lúc này, Đằng Vĩnh Phàm đã tiếp lấy hài nhi từ bà mụ kia, còn cẩn thận quan sát, tươi cười rạng rỡ:

- Ha ha! Là nhi tử! Ha ha! Đằng Vĩnh Phàm ta cuối cùng cũng có nhi tử rồi…

Lúc này, lão giả cường tráng đứng bên cạnh liền đưa tay tiếp lấy hài tử từ trong lòng hắn.

- Sư phụ, người hãy trông chừng hài tử giúp, con đi xem A Lan!

Đằng Vĩnh Phàm lập tức chạy ào vào trong phòng.

Lão giả cường tráng cũng mỉm cười nhìn hài nhi trong lòng mình.

“Đứa trẻ này vừa rồi khóc thật lớn, không tệ!” Lão giả cường tráng trên mặt đầy vẻ tươi cười.

- Sư phụ! Đứa trẻ này cứ nhìn chằm chằm vào người kìa.

Một đám người bên cạnh cười ha hả.

- Các người nhìn xem! Cặp mắt nhỏ đen láy của nó không hề chớp cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta. Ha ha. . . . . .

Lão giả cường tráng cười hớn hở, lập tức đưa tay khều khều chiếc mũi nhỏ của hài nhi.

- Cháu ngoại của ta, tiểu Thanh Sơn, gọi ông ngoại đi!

Nói đoạn, lão giả này cũng không nhịn được bật cười.

Hài tử vừa mới sinh ra làm sao có thể nói được?

...

Chung quanh đều là những tiếng cười, nhưng trong đầu Đằng Thanh Sơn thì lại vô cùng hỗn loạn.

“Chuyện gì xảy ra? Ta không phải đã chết rồi sao?”

Đằng Thanh Sơn vẫn còn nhớ kỹ. Hắn tại Minh Nguyệt hồ cùng với hai kẻ đứng đầu Thần quốc là “Shiva” và “Vishnu” đánh một trận, sau đó giết chết Trầm Dương Minh, nhưng chính mình cũng chết đi.

Đến khi bản thân khôi phục lại ý thức, hắn đã ở trong bụng mẹ, không bao lâu sau thì được sinh ra.

“Lão giả này là ông ngoại của ta? Còn cha mẹ ta đâu? ” Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát lão đầu trước mặt.

“Ngôn ngữ của những người chung quanh ta có thể hiểu được, cũng là Hán ngữ, nhưng nhìn cách ăn mặc của bọn họ, cùng với hình thức y phục… rõ ràng không phải là xã hội hiện đại. Đây là cổ đại! Ta, ta thế nào lại đi đến cổ đại?”

Cho dù Đằng Thanh Sơn đã trải qua huấn luyện sát thủ, tâm trí có kiên định, lúc này cũng hoàn toàn chấn động.

Ngay lúc này, Đằng Thanh Sơn bỗng cảm thấy đầu óc mệt mỏi rã rời: “Đầu óc của trẻ con còn chưa phát triển hoàn toàn, ta chỉ mới suy nghĩ một chút mà đã mệt như vậy rồi.”

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

oOo Lúc này là mùa đông của năm đầu tiên Đằng Thanh Sơn lạc đến thế giới này.

Những bông tuyết tựa như lông ngỗng tùy ý bay lả tả, cả thế giới như được khoác lên một tấm áo màu bạc trên người.

- Thanh Sơn, tuyết rơi có đẹp không?

Thiếu phụ "Viên Lan" vẻ mặt hiền từ ôm nhi tử "Đằng Thanh Sơn" của mình vào lòng, cùng nhau ngắm cảnh tuyết rơi.

- Ừm!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đằng Thanh Sơn đỏ bừng.

Sinh ra không đủ một năm, thanh đới còn chưa phát triển hoàn toàn, hài tử bình thường cũng chỉ có thể ê a bập bẹ. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại thường xuyên làm ra vẻ như một đại nhân nhỏ tuổi, chỉ gật đầu sau đó "ừm" một tiếng. Có điều hắn cũng chỉ phát âm như vậy với vài người mà thôi.

- Sắp đến giữa trưa rồi, cha con còn chưa về nữa!

Viên Lan lên tiếng.

- Này, tẩu tẩu!

Lúc này, một giọng nói từ ngoài cổng truyền đến. Cổng bị đẩy ra, một thanh niên mặc áo tơi xách theo một con thỏ rừng cười cười tiến vào.

- Đội ngũ lên núi săn bắn đã trở về rồi. Con thỏ rừng này là của nhà tẩu. Này, cứ nhận đi! Tôi trở về trước nhé!

Nói đoạn hắn liền đặt con thỏ bên cạnh cổng.

- Đa tạ!

Viên Lan cười nói.

- Không có gì đâu!

Nam tử kia liền đi ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn dù sao cũng có trí tuệ của người trưởng thành, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi này hắn đã hiểu đại khái

về tình hình của Đằng gia trang. Đằng gia trang này là một thôn trang độc lập tự cấp tự túc, bình thường đều có đội ngũ lên núi săn thú, những con mồi săn được sẽ phân phối dựa theo cống hiến của từng nhà.

Phụ thân "Đằng Vĩnh Phàm" của Đằng Thanh Sơn là thợ rèn giỏi nhất của Đằng gia trang. Chế tạo binh khí là một ngành nghề rất được coi trọng tại Nghi thành, cho nên địa vị của nhà hắn tại Đằng gia trang cũng rất cao.

Bỗng nhiên…

Mặt đất rung chuyển phảng phất như địa chấn.

- Bọn cường đạo đến thu "tiền hàng năm"!

Viên Lan biến sắc, lập tức đem Đằng Thanh Sơn buộc lại trên lưng, sau đó tiện tay vớ lấy một thanh hồng anh trường thương (1) trong nhà, chạy ra bên ngoài.

(1) Trường thương có buộc tua đỏ ở đầu.

Toàn bộ Đằng gia trang, bất kể là tráng hán, lão đầu, hay phụ nữ đều cầm trường thương và cung tiễn hướng ra bên ngoài.

"Cường đạo?" Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Thanh Sơn, đừng sợ, không có việc gì đâu!

Viên Lan trong lúc chạy còn an ủi nhi tử trên lưng.

Rất nhanh, Viên Lan đã đến được luyện võ trường lớn nhất tại Đằng gia trang, chiều dài và rộng đều có đến hai trăm mét. Lúc này, tại luyện võ trường đã có hơn ngàn người tụ tập. Nam nữ già trẻ hầu như mỗi người đều cầm trong tay một thanh hồng anh trường thương, cũng có không ít người cầm cung tên.

- A Lan!

Một tráng hán mặc áo lông đơn giản, bộ ngực lộ ra ngoài, trên tay cầm một thanh trường thương bước đến, chính là phụ thân "Đằng Vĩnh Phàm" của Đằng Thanh Sơn.

- Phàm ca!

Viên Lan lập tức bước đến gần.

Đằng Thanh Sơn nhìn phụ thân của mình. Chỉ thấy dưới mùa đông khắc nghiệt, người chỉ khoác lên mình một tấm da lông, cánh tay và cơ ngực rắn chắc khỏe đều lộ ra ngoài, hiển nhiên là một hán tử rất cường tráng. Có thể trở thành một người thợ rèn ưu tú, nhất định phải có đủ lực cánh tay.

- Nhi tử, đừng sợ!

Đằng Vĩnh Phàm trìu mến xoa xoa đầu Đằng Thanh Sơn.

- Mọi người tập trung lại, đừng chạy loạn!

Đằng Vĩnh Phàm nhắc nhở một tiếng, lập tức lao về phía trước.

Tất cả hảo hán của Đằng gia trang đều đứng phía trước luyện võ trường. Phụ nữ, trẻ con và người già đều cầm binh khí đứng ở phía sau.

- Này, đám nhóc con của Đằng gia trang!

Một tiếng hô lớn từ bên hàng rào truyền đến.

Đằng Thanh Sơn xuyên qua khe hở của đoàn người thấy được đám cường đạo bên ngoài hàng rào, tất cả đều cưỡi trên lưng những con ngựa cao lớn. Dẫn đầu là một nam tử ngực đầy lông đen, trên mặt hắn có một vết đao thật sâu, cao giọng hô lớn:

- Hãy giao tiền hàng năm ra đây! Quy tắc như cũ, một người nửa lượng bạc.

“Người kia dưới mùa đông giá rét lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, tuyệt đối là một cao thủ.” Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã có nhận định: “Số lượng cường đạo này nhìn không thấy rõ, nhưng cũng phải có đến vài trăm.”

“Bất quá Đằng gia trang cũng có đến mấy trăm hảo hán, tuyệt đối không phải dễ dàng bi ức hiếp như vậy.” Đằng Thanh Sơn cũng nhìn ra, các nam nhân của Đằng gia trang mỗi người đều trải qua rèn luyện quanh năm suốt tháng, đứng hiên ngang trông giống như những mãnh thú. Cường đạo bên ngoài mặc dù đông đúc và tàn độc nhưng cũng không dễ dàng thắng được.

Lúc này…

Đoàn người của Đằng gia trang liền dạt ra, một lảo giả cường tráng tóc hoa râm bước lên phía trước.

“Ông ngoại!” Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra.

Ông ngoại của Đằng Thanh Sơn gọi là “Đằng Vân Long”, là tộc trưởng của toàn bộ Đằng gia trang, cũng là người có uy tín tuyệt đối ở nơi này. Còn mẫu thân “Viên Lan” của Đằng Thanh Sơn là nghĩa nữ mà Đằng Vân Long thu dưỡng năm xưa.

- Ha ha! Lần này không ngờ tam đương gia lại tự mình đến đây!

Tộc trưởng Đằng Vân Long cất tiếng cười sang sảng.

- Chúng ta cũng biết quy củ, một người nửa lượng bạc. Toàn bộ năm trăm hộ dân của Đằng gia trang có hai ngàn người, tổng cộng là một ngàn lượng bạc. Ta nói có đúng không?

- Ha ha! Đằng lão đầu, ngươi nói không sai, là một ngàn lượng bạc!

Nam tử có vết đao cười lớn.

Nhân khẩu của Đằng gia trang đương nhiên cũng không chuẩn xác hai ngàn người, có điều cũng không sai biệt bao nhiêu. Tên thủ lĩnh cường đạo kia đương nhiên sẽ không tính toán điểm này.

- Mở cổng ra!

Đằng Vân Long hô lớn.

"Cạch cạch…" Cánh cổng cao lớn của Đằng gia trang ầm ầm mở ra, đồng thời có hai hán tử trong tộc phân biệt ôm hai rương lớn trực tiếp đi đến trước đại môn, buông tay ném xuống trên đất tuyết.

- Tam đương gia xin kiểm tra lại! Bên trong mỗi rương đều có năm trăm lượng bạc.

Đằng Vân Long nói lớn.

- Đi kiểm tra đi!

Nam tử có vết đao lập tức ra lệnh cho thủ hạ.

Lúc này có hai thủ hạ nhảy xuống ngựa, chạy đến mở rương ra. Bên trong rương chỉ có một phần là bạc, còn lại đều là những xâu tiền đồng, mỗi một xâu là một trăm mai. Hai gã cường đạo kia hiển nhiên là thường xuyên làm công việc này, động tác rất thành thục, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn đếm qua một lần, liền quay lại nhìn nam tử có vết đao gật đầu.

- Đằng lão đầu! Các ngươi hãy về nhà ăn cơm đi! Ha ha! Các anh em, đi thôi!

Mấy trăm cường đạo cưỡi trên tuấn mã hò hét rời đi.

…

Tại luyện võ trường của Đằng gia trang, các tộc nhân cũng bắt đầu giải tán.

- Nhi tử, chúng ta về nhà ăn cơm thôi!

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười, dùng một tay ôm lấy Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn từ đáy lòng lại thầm nghĩ: "Bọn cường đạo kia không ngờ lại có đến mấy trăm con tuấn mã, giá trị của mỗi con cũng không thấp. Có thể mua nhiều tuấn mã như vậy, xem ra cũng là một tổ chức cường đạo rất mạnh."

Căn cứ theo những gì xảy ra vừa rồi, Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng hiểu rõ: "Thu tiền hằng năm? Nếu như là "tiền hằng năm" ', hẳn là mỗi một năm mới nộp một lần. Nhóm cường đạo này có thể khiến cho Đằng gia trang hàng năm phải nộp phí bảo hộ, mấy trăm người xuất động lần này có lẽ cũng chưa phải là toàn bộ nhân mã của bọn chúng."

- Thì ra là Bạch Mã bang đến thu tiền hàng năm, ta còn tưởng là cường đạo khác!

Bên cạnh truyền đến giọng nói của những hán tử trong tộc đang đàm luận.

- Nhóm cường đạo khác mà dám đến gây chuyện với Đằng gia trang chúng ta thì đúng là tìm chết!

Những hán tử này đều mười phần nhiệt huyết. Có điều hiển nhiên bọn họ cũng không có biện pháp đối với Bạch Mã bang.

"Bạch Mã bang này rất mạnh sao?" Đằng Thanh Sơn tự hỏi.

Thế nhưng tuổi tác của hắn còn quá nhỏ, thanh đới còn chưa phát triển hoàn thiện, căn bản là không thể nói ra. Cho dù hắn có thể nói được, lẽ nào lại đi hỏi phụ thân… "Cha! Bạch Mã bang có bao nhiêu lợi hại?". Phụ thân hắn phỏng chừng sẽ bị dọa cho ngây người, hơn nữa có lẽ toàn bộ Đằng gia trang đều sẽ xôn xao. Các bạn có lòng hảo tâm xin hãy bấm thanks để tri ân và giúp chút tiền

trả lương cho dịch giả, cũng là một cách để truyện ra nhanh hơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 2

Cổ Kim Bất Đồng

Thấm thoắt, Đằng Thanh Sơn đã được ba tuổi.

Sáng sớm tinh mơ, một tiểu hài tử môi hồng răng trắng mặc áo bông đang cùng một phụ nữ vẻ mặt hiền từ dùng điểm tâm, chính là Đằng Thanh Sơn và mẫu thân "Viên Lan" của hắn.

- Thanh Sơn, con muốn một đệ đệ hay là muội muội?

Viên Lan trìu mến nhìn nhi tử của mình.

- Cả hai đều muốn!

Đằng Thanh Sơn há miệng húp cạn một chén cháo.

- Ừm! Vậy thì mẫu thân sẽ sinh một song bào thai.

Viên Lan mỉm cười khẽ vuốt ve bụng của mình. Lúc này bụng của bà đã hơi nhô ra, bà đã hoài thai được gần bốn tháng.

- Mẹ, con ăn xong rồi!

Đằng Thanh Sơn đẩy chén đũa qua một bên, liền chạy ra bên ngoài.

- Chạy chậm một chút, coi chừng dưới chân!

Viên Lan liền nói với theo. Bà nhìn chén cháo của Đằng Thanh

Sơn, không khỏi lắc đầu cảm thán: “Hài tử Thanh Sơn này sức ăn thật khỏe. Buổi sáng đã ăn hai cái bánh, lại còn ăn thêm một chén cháo. Lúc này chỉ mới ba tuổi… sức ăn của nó đã không kém ta rồi.”

Đằng Thanh Sơn, một tiểu hài tử chỉ mới ba tuổi lại có thể ăn nhiều như vậy. Tại Đằng gia trang, không ít người nhắc đến hắn đều phải tấm tắc ngợi khen.

oOo “Ăn càng nhiều thì càng tốt!” Đằng Thanh Sơn đi trên đường nhỏ, trong lòng thầm nghĩ: “Điều này nói lên lục phủ ngũ tạng của ta cường đại, hấp thu năng lượng sẽ tốt hơn, khí huyết trong cơ thể cũng trở nên mạnh mẽ.”

Đi đến thế giới này, cuộc sống của Đằng Thanh Sơn rất nhẹ nhàng. Nơi này không có cừu địch, chỉ có phụ mẫu luôn quan tâm và che chở hắn. Còn như việc chơi đùa cùng bọn hài tử hai ba bốn, đối với hắn mà nói đúng là một cực hình.

Cho nên Đằng Thanh Sơn rất an tâm, dựa theo kế hoạch của mình bắt đầu tập luyện.

Thân là siêu cấp sát thủ, nhất đại tông sư nội gia quyền, Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ khi nào nên tập luyện cái gì.

Mặc dù hắn năm nay ba tuổi, nhưng thời kỳ sơ sinh đã lấy mất của hắn “một năm”, hắn đến thế giới này trên thực tế chỉ mới hai năm. Trong thời gian hai năm này hắn không dám thực hiện bất cứ hình thức tu luyện lực lượng nào. Chuyện duy nhất mà hắn làm là tập luyện cho cơ thể dẻo dai, gia tăng tốc độ tăng trưởng của gân cốt.

Phương pháp này là do Đằng Thanh Sơn dựa vào thuật yo-ga cổ và kiến thức cơ bản của nội gia quyền tổng kết mà thành.

Thân thể của tiểu hài tử vốn mềm dẻo, tu luyện cũng là dễ

dàng nhất.

Một người trưởng thành sợ rằng phải tu luyện nửa năm một năm mới có thể dang hai chân thành đường thẳng, nhưng tiểu hài tử thì chỉ cần mười ngày nửa tháng là đã tập thành. Bởi vì tiểu hài tử gân cốt mềm dẻo, hơn nữa lại vừa vặn ở vào thời kỳ thân thể đang phát triển.

Thân thể càng dẻo dai thì càng tốt, gân cốt càng mạnh thì càng có lợi khi luyện tập nội gia quyền.

- Thanh Sơn, đi luyện võ trường chơi hả?

Trên đường thỉnh thoảng có một vài hàng xóm mỉm cười trò chuyện với Đằng Thanh Sơn.

- Dạ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Luyện võ trường là một khoảng sân dài rộng khoảng chừng hai trăm mét. Mỗi ngày vào buổi sáng, các nam nhân của Đằng gia trang đều đến nơi này tập luyện..

“Hây!”

“Hô!”

Từng tiếng thét hùng hồn như sấm động liên miên từ phía trước truyền đến.

Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng đến được luyện võ trường. Lúc này, tại khoảng sân rộng trống trải đang có mấy trăm người đứng chỉnh tề. Tất cả đều để trần nửa thân trên, người đầy mồ hôi, tay cầm trường thương, liên tục đâm về phía trước. Mấy trăm người đồng thời thét lên, đồng loạt xuất thương, khiến cho Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cũng không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Bên cạnh luyện võ trường cũng có không ít tiểu hài tử trợn mắt nhìn.

- Đầu thẳng, vai thẳng, thương thẳng, chân thẳng, thân thẳng!

Một tiếng hét vang vọng khắp cả luyện võ trường. Một trung niên nam tử dáng người gầy ốm, ánh mắt sắc bén đang bước đi giữa luyện võ trường. Đột nhiên, hắn giơ chân đá vào đùi một nam tử đang giơ trường thương bên cạnh, khiến cho đối phương lảo đảo.

- Thân thể không ổn định, lực lượng của eo đâu, có phải lãng phí hết trên người con mụ ở nhà rồi không thế? Đứng vững lại cho ta!

Nam tử gầy ốm quát mắng.

- Vâng, sư phụ!

Nam tử kia lập tức làm theo, không dám nói lại một câu nào.

- Bây giờ chịu khổ một chút, sau này gặp phải cường đạo sơn tặc hay mãnh thú trên núi thì sẽ ít đổ máu hơn!

Nam tử gầy ốm vừa đi vừa lạnh giọng nói:

- Gặp phải nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!

- Được rồi! Bây giờ đổi thành "Đẩu Đại Thương"!

Nam tử gầy ốm quát lớn:

- Tay trước nắm, tay sau chuyển… nhắm chuẩn phương hướng đâm ra. Bất kể là phòng ngự hay công kích đều có thể dựa vào một chiêu này. Luyện cho tốt, sau này khi các ngươi gặp phải nguy hiểm cũng có thể giữ được tính mạng.

Tất cả nam tử hán đều thi triển một chiêu quen thuộc này. Một

chiêu này, bọn họ không biết đã luyện bao nhiêu lần.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

“Các nam nhân của Đằng gia trang mỗi ngày đều luyện lập. Phương pháp huấn luyện này mặc dù đơn giản nhưng lại cực kỳ hữu hiệu. Có điều hai chiêu ‘Trung Bình Thích’ và ‘Đẩu Đại Thương’ này cũng đủ luyện cả đời.” Kiếp trước Đằng Thanh Sơn dù sao cũng là nhất đại Hình Ý tông sư, mà bản thân Hình Ý quyền cũng chính là ‘Thương quyền’.

Vô luận là Băng quyền hay Toản quyền đều có hàm ý của trường thương.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra được, những hảo hán của Đằng gia trang nếu tùy tiện chọn ra vài chục người, hình thành một thương trận, uy lực tuyệt đối không thể xem thường.

“Dựa vào vũ lực của Đằng gia trang, những nhóm cường đạo bình thường căn bản không dám chọc vào!” Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ đến Bạch Mã bang: “Có điều Bạch Mã bang kia là đệ nhất bang phái trong phương viên hai trăm dặm tại Nghi thành. Muốn gia nhập vào Bạch Mã bang thì yêu cầu là phải có tố chất thân thể. Cho dù như vậy, bang chúng nòng cốt của Bạch Mã bang vẫn có đến tám ngàn!”

Tám ngàn bang chúng nòng cốt, bên ngoài còn có một số lớn tiểu lâu la, tuyệt đối là hoàng đế tại Nghi thành.

Đằng gia trang cũng phải nộp “tiền hàng năm” để đổi lấy bình an.

…

Quan sát mấy trăm hán tử trong tộc tập luyện, Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nổi lên một ý niệm trong đầu.

“Gân cốt của ta dẻo dai, rất thích hợp để tu luyện. Mặc dù vẫn chưa thích hợp để tu luyện lực lượng áp bức, nhưng luyện tập Hình Ý quyền cũng không thành vấn đề.” Đằng Thanh Sơn quan sát thêm một hồi, liền chạy về nhà.

- Thanh Sơn, về rồi à!

Viên Lan lúc này đang cầm một xấp quần áo bẩn, chuẩn bị ra ngoài giặt.

- Dạ! Mẹ! Con mệt rồi, con muốn ngủ một lát!

Đằng Thanh Sơn trở về phòng của mình. Một tiểu hài tử chi mới ba tuổi, trong nhà đương nhiên không để cho hắn làm bất cứ việc gì. Lấy cớ là muốn đi ngủ, mẫu thân “Viên Lan” của hắn một điểm cũng không hoài nghi.

Đằng Thanh Sơn đóng cửa phòng và cửa sổ lại.

“Đã lâu không luyện Hình Ý quyền rồi!” Đằng Thanh Sơn vận động gân cốt một chút. Mấy năm không tập luyện, lúc này hắn cũng cảm thấy có chút hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, tâm tình liền bình phục lại. Hắn ở trong phòng bắt đầu thi triển, Hình Ý thập nhị hình, Hình Ý ngũ hành quyền, Hình ý tam thể thức hoàn toàn phối hợp với nhau, đến mức có tùy ý thi triển. Trong lúc nhất thời, một hồi mãnh hổ hạ sơn, một hồi mãng xà triền thân, một hồi du long xuất thủy…

Tiểu hài tử bình thường tay nhỏ chân nhỏ, cho dù có luyện nội gia quyền cũng chỉ là hình thức, hoàn toàn không có hiệu quả. Cho dù là có ý thức của tông sư, nhưng thân thể quá nhỏ, có muốn triển khai cũng không được. Cho nên Đằng Thanh Sơn hai năm nay vẫn chỉ rèn luyện sự dẻo dai, rèn luyện gân cốt. Cho đến hôm nay, phần eo của hắn uốn cong về phía sau, miệng đã có thể đụng đến

chân. Điều kiện thân thể như vậy đương nhiên là có thể thi triển nội gia quyền một cách đơn giản.

Điều kiện thân thể có đủ, lại có hiểu biết của một tông sư, kết quả còn phải nói hay sao?

Thân hình của Đằng Thanh Sơn di động, phối hợp với phương pháp hít thở, càng luyện tập lại càng hăng hái, không ngờ đã luyện tròn hai canh giờ. Nhập môn của nội gia quyền là càng luyện càng có lực, mà Đằng Thanh Sơn đâu chỉ là nhập môn, ý thức của hắn vốn là cấp bậc tông sư.

“Hây, hô!”

Đằng Thanh Sơn đánh đến cuối cùng, không nhịn được hưng phấn hét lên hai tiếng.

“Thật là sảng khoái! Gân cốt cơ nhục toàn thân tê dại, thật sự là thoải mái! Hiệu quả của nội gia quyền so với cổ thuật yo-ga rõ ràng là tốt hơn nhiều.” Đằng Thanh Sơn cực kỳ hài lòng.

Nội gia quyền vốn có hiệu quả cường hóa gân cốt cơ nhục, hơn nữa Đằng Thanh Sơn còn có ký ức của kiếp trước, thi triển Hình Ý quyền hiệu quả tự nhiên là tốt nhất. Hắn thậm chí còn có thể cảm giác được, mỗi lần sau khi luyện tập Hình Ý quyền gân cốt toàn thân đều phát sinh biến hóa.

Gân cốt cơ nhục kịch liệt đề thăng, đương nhiên phải cần có năng lượng. Vì vậy, Đằng Thanh Sơn lại càng ăn nhiều hơn.

oOo “Hây!”

Đằng Thanh Sơn tại đình viện nhảy vọt lên một cái, sau đó lại hạ xuống, một tay chống xuống mặt đất, sau đó lại xoay người, hai chân kẹp vào cổ.

“Hô, hấp!”

Vừa kịch liệt vận động, Đằng Thanh Sơn cũng đồng thời phối hợp thổ nạp hô hấp.

Sự ảo diệu của nội gia quyền, kỳ thật chính là sự phối hợp của thuật thổ nạp hô hấp và hình thể. Kiểu thổ nạp hô hấp này cũng sẽ khiến cho lục phủ ngũ tạng được cường hóa, kích thích gân cốt.

Mỗi khi cha và mẹ không có nhà, Đằng Thanh Sơn đều đóng cửa, sau đó luyện tập bên trong đình viện.

"Ây?"

Đằng Thanh Sơn bỗng giật mình dừng lại, sau đó ngồi xổm xuống, một chưởng đánh vào mặt đất. "Phụp!" Mặt đất liền xuất hiện một lỗ thủng.

"Làm sao có thể?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc đờ ra tại chỗ: "Ta, ta luyện tập Hình Ý quyền chỉ mới gần một tháng mà thôi, làm sao có thể sinh ra nội kình? Hơn nữa gân cốt cơ nhục của ta vẫn đang trong thời kì sinh trưởng, căn bản không đạt đến cực hạn của gân cốt, sao lại sinh ra nội kình?"

Vừa rồi, trong cơ thể Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên lại sản sinh ra nội kình.

Dựa theo trình tự của nội gia quyền, trước tiên cần phải luyện thể, khi cơ nhục thân thể đạt đến một cực hạn, khí huyết sung túc mới có thể chuyển hóa thành nội kình.

Nhưng hiện tại Đằng Thanh Sơn chỉ mới ba tuổi, cũng chỉ luyện Hình Ý quyền được một tháng, khoảng cách để thân thể đạt đến cực hạn còn cách xa vạn dặm, sao lại có thể sản sinh nội kình?

"Cổ đại và hiện đại, ta tu luyện đều là nội gia quyền, tại sao lại có sự khác nhau lớn như vậy?"

Đằng Thanh Sơn đột nhiên biến sắc: "Lẽ nào…"

Cổ đại và hiện đại, đích xác đều là tu luyện nội gia quyền, thế nhưng hoàn cảnh lại không giống nhau. Tại thời điểm hiện đại, linh khí trong thiên địa đã loãng đến mức có thể xem như không có. Còn cổ đại thì sao?

"Theo như truyền thuyết, thời cổ đại có thể hấp thu thiên địa linh khí để luyện ra nội kình. Mà hấp thu thiên địa linh khí này, trên thực tế chính là một loại phương pháp thổ nạp khí tức." Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn chợt sáng rực lên: "Thuật thổ nạp của nội gia quyền hẳn là cũng đồng dạng có thể hấp thu thiên địa linh khí. Chẳng lẽ trong thời gian một tháng này, ta tập luyện nội gia quyền, tự nhiên cũng hấp thu thiên địa linh khí, hiện tại đã chuyển hóa thành nội kình?"

Không có nguyên nhân nào khác!

Gân cốt cơ nhục của Đằng Thanh Sơn dù sao vẫn đang trong giai đoạn đầu, máu huyết trong cơ thể không có khả năng sản sinh ra nội kình.

Chỉ có một cách giải thích, đó là hấp thu thiên địa linh khí để sản sinh nội kình.

"Ba tuổi đã sản sinh nội kình, tại thời hiện đại căn bản là không thể." Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy run lên: "Con người hiện đại dựa vào ăn uống, hấp thu năng lượng chỉ có hạn. Còn hiện tại có thể hấp thu thiên địa linh khí, rốt cuộc ta sẽ đạt đến trình độ gì?"

Tại thời hiện đại, chỉ có thể dựa vào ăn uống để hấp thu năng lượng, năng lượng có hạn, vậy mà nội gia quyền đã có thể đạt đến cảnh giới sát thủ cấp SS.

Còn ở cổ đại, có thiên địa linh khí vô tận để hấp thu, nội gia quyền cao thủ sẽ có thể đạt đến cảnh giới gì?

Hai mắt của Đằng Thanh Sơn sáng lên.

Đột nhiên trong lòng hắn tràn ngập một loại khát vọng, khát vọng đối với tương lai.

Tương lai, bản thân hắn rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.

“Xem ra, trước tiên ta phải lập ra một kế hoạch tập luyện cho bản thân, cần phải thay đổi.” Đằng Thanh Sơn cảm thụ được một tia nội kình trong cơ thể, nhất thời hùng tâm vạn trượng.

À à, kiếm hiệp cổ điển, đúng sở thích của ta: dai ca:

Các bạn có lòng hảo tâm xin hãy bấm thanks để tri ân và giúp chút tiền trả lương cho dịch giả, cũng là một cách để truyện ra nhanh hơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 3

Biểu Ca "Thanh Hổ"

Tộc trưởng Đằng Vân Long năm xưa có thể nói là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang.

Đằng Vân Long chính là ông ngoại của Đằng Thanh Sơn, cũng là "tộc trưởng" có địa vị cao nhất tại Đằng gia trang. Đồng dạng, trước kia lão cũng là đệ nhất thợ rèn tại nơi này.

Tuy nói chỉ là thợ rèn, nhưng kỹ nghệ chế tạo binh khí tổ truyền của Đằng gia so với thợ của một số lò rèn binh khí trong thành còn cao hơn một bậc.

Lão bình sinh thu nhận mười người đệ tử, trong đó xuất sắc nhất phải kể đến phụ thân "Đằng Vĩnh Phàm" của "Đằng Thanh Sơn". Đằng Vân Long tuổi tác đã cao, cho nên Đằng Vĩnh Phàm hôm nay hoàn toàn kế thừa y bát của lão, trở thành đệ nhất thợ rèn của toàn bộ Đằng gia trang. Nếu như đã là đệ nhất thợ rèn của trang, lại không có gì bất ngờ xảy ra, Đằng Vĩnh Phàm chắc chắn sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo.

Bởi vì tại Đằng gia trang, bình thường chỉ có ba loại nghề nghiệp là săn bắn, trồng trọt và chế tạo binh khí.

Săn bắn và trồng trọt kiếm được tiền quá ít, còn luyện chế binh khí thì thu nhập lại rất cao, có thể làm cho Đằng gia trang trở nên giàu có. Hơn nữa, toàn bộ binh khí của Đằng gia trang đều cần

thợ rèn luyện chế.

Thợ rèn có thể làm cho Đằng gia trang giàu có, cũng có thể chế tạo những binh khí sắc bén cho nam nhân của Đằng gia trang, cho nên địa vị của bọn họ trong thôn rất cao.

Đệ nhất thợ rèn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, không phải là tộc trưởng thì cũng là người kế thừa tộc trưởng.

oOo Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm một ngày hơn phân nửa thời gian đều phải đứng ở lò rèn, còn mẫu thân "Viên Lan" cũng phải bận bịu với những công việc khác, bình thường trong nhà chỉ có một mình Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng hài lòng với hoàn cảnh này, hắn chỉ cần đóng cửa viện lại là có thể an tâm tập luyện.

"Xoẹt..."

Chân trái của Đằng Thanh Sơn như một lưỡi cày bằng sắt, vẽ ra một đường trên mặt đất, chân phải và tay phải gần như đồng thời đánh ra.

Hình Ý tam thể thức, đơn giản nhất nhưng cũng là thâm ảo nhất.

Tam thể thức là căn nguyên của Hình Ý, ngay cả những Hình Ý tông sư đều phải luyện tập không ngừng. Mà Đằng Thanh Sơn hôm nay mỗi một quyền một cước đều tuyệt đối là ý cảnh của tông sư. Nếu như cẩn thận đến gần, sẽ có thể nghe được âm thanh rất nhỏ, đây là âm thanh do gân cốt trong cơ thể vận động sinh ra.

Gân cốt đồng thời phát ra âm thanh!

"Hô!" "Hô!" "Hấp!"

Đằng Thanh Sơn phối hợp tam thể thức, hô hấp khi thì cấp

bách, khi thì thong thả, lồng ngực giống như ống bễ thổi gió, ẩn chứa một quy luật kỳ dị.

Một lần hắn luyện tập đều là hai canh giờ.

Thu thế!

“Hoàn cảnh của thời cổ đại quả thật càng thích hợp với người luyện võ.” Đằng Thanh Sơn trong lòng lúc này đã là sóng gió cũng không kinh hãi: “Ta tập luyện Hình Ý quyền chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, không ngờ nội kình trong cơ thể so với thời kỳ đỉnh phong của kiếp trước còn hùng hậu hơn. Cũng khó trách lại có loại bí quyết khinh công như 'Thiên Nhai Hành'.”

Chân chính sinh sống tại thời cổ đại Đằng Thanh Sơn mới hiểu được, không phải “Thiên Nhai Hành” tiêu hao nhiều nội kình, mà vì kiếp trước nội kình của mình thật sự quá ít.

“Nội kình nhiều cũng có sự phiền não của nó.”

Đằng Thanh Sơn quả thật rất đau đầu, bởi vì hiện tại hắn chỉ mới bốn tuổi, kinh mạch trong cơ thể căn bản không thông suốt được bao nhiêu. Hơn nữa hắn cũng không dám cường hành dùng nội kình để đả thông kinh mạch, bởi vì nếu làm như vậy sẽ dẫn đến “kinh mạch tạp chất” ứ đọng tại kinh mạch chủ và những chi mạch khác, dẫn đến sau này không thể đả thông tất cả kinh mạch.

Vì lợi ích trước mắt mà đoạn tuyệt tiền đồ sau này, đây là điều mà Đằng Thanh Sơn không thể chấp nhận.

“Bất quá nội kình nhiều cũng giúp ta thoải mái cường hóa thân thể.” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Nội gia quyền chia làm ba trình tự, kỳ thật mỗi một trình tự đều là đề cao thân thể.

Trình tự thứ nhất thuần túy chỉ là khiến cho lực lượng của cơ

nhục đạt đến một cực hạn.

Trình tự thứ hai là sau khi luyện ra nội kình, dùng nội kình kích thích các tầng cơ nhục, khiến cho cơ nhục và gân cốt hấp thu năng lượng của nội kình, sinh trưởng lại lần nữa, khiến cho thân thể một lần nữa cường hóa. Giống như Đằng Thanh Sơn lúc trước dưới viên đạn của Thần Thương Thủ "Tôn Trạch" mà không chết, là vì lực lượng cơ nhục của hắn đã mạnh đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Trình tự thứ ba là sau khi đạt đến tông sư cảnh giới, đã có siêu việt cực hạn thân thể, tiếp tục khiến cho thân thể cường hóa.

Dù sao tại xã hội hiện đại, thiên địa linh khí quá mỏng manh, nội kình trong cơ thể ít, tự nhiên tất cả đều lấy việc cường hóa thân thể làm chính.

"Hiện tại nội kình của ta mặc dù nhiều, nhưng lại không dùng được. Trước tiên cứ dựa theo trình tự thứ hai, kích thích cơ nhục và gân cốt, cường hóa thân thể." Đằng Thanh Sơn vốn là tông sư, đương nhiên biết nên làm thế nào.

Nội kình tốt hơn nhiều so với chất dinh dưỡng, cơ nhục gân cốt cũng tốt hơn so với thực vật. Hấp thu chất dinh dưỡng, cơ nhục và gân cốt đã có thể phát triển, mà hấp thu nội kình lại làm cho gân cốt và cơ nhục được kích thích. Phương pháp hấp thu năng lượng của nội kình chính là bí pháp của nội gia quyền, cũng là điểm giá trị nhất của nó.

Tại thời không kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, hơn một ngàn năm qua đã vô số nhân vật thiên tài, người trước ngã xuống người sau lại tiếp bước, từng đời dần dần hoàn thiện, mới có thể sáng tạo ra loại quyền thuật huyền diệu như nội gia quyền.

"Ây, mẫu thân lẽ ra phải trở về rồi mới đúng!" Đằng Thanh Sơn mở cửa viện đi ra ngoài, sau đó đóng lại, chạy thẳng đến

luyện võ trường của Đằng gia trang.

Luyện võ trường là nơi náo nhiệt nhất tại Đằng gia trang.

“Hây!”

“Hô!”

Những tiếng thét lộn xộn pha lẫn những tiếng đàm luận trên trời dưới đất, tất cả đều truyền đến. Đằng Thanh Sơn đi đến nhìn một cái, chỉ thấy cả luyện võ trường ngoài thanh niên và tráng niên còn có một số thiếu niên và hài tử. Bọn họ hoặc là lăn thiết cầu, hoặc là nâng tạ đá, hoặc là luyện tập thương thuật.

Ngoại trừ mỗi buổi sáng tập thể thành niên hán tử trong tộc đến luyện võ trường tập luyện, thời gian khác mọi người đều tự mình tập luyện.

Bên cạnh luyện võ trường còn có một số phụ nữ làm những công việc vụn vặt như giặt quần áo hay vá đồ. Bọn họ một bên làm việc, một bên nhìn các nam nhân tập luyện.

- Thanh Sơn đến rồi à!

Vài phụ nữ mỉm cười hỏi han Đằng Thanh Sơn.

- Chào các thím!

Đằng Thanh Sơn cũng lễ phép đáp lời.

- Hài tử Thanh Sơn này thật là ngoan ngoãn, không hề gây ra chuyện. Chỉ mới bốn tuổi mà A Lan đã yên tâm để cho nó chơi đùa một mình rồi.

Những phụ nữ này mỉm cười khen ngợi. Thanh Sơn tại Đằng gia trang ngoại trừ nổi danh là “ăn khỏe”, còn có một điểm là “nhu thuận hiểu chuyện”.

Tiểu hài tử bình thường rất nghịch ngợm, những người đã từng nuôi dưỡng tiểu hài tử đều biết, nhưng Đằng Thanh Sơn thì lại rất ngoan ngoãn, không hề khiến cho phụ mẫu của hắn phải bận tâm.

- Mẹ!

Đằng Thanh Sơn liền đi đến chỗ mẫu thân mình.

Viên Lan đang ngồi bên cạnh luyện võ trường, trong lòng ôm một hài nhi. Hài nhi này chính là muội muội của Đằng Thanh Sơn, sinh ra đã được ba tháng, tên là "Thanh Vũ".

- Thanh Sơn, biểu ca của con ở bên kia kìa!

Viên Lan cười nói.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên thân cao gần sáu thước đang cầm một tạ đá lớn không ngừng giơ lên hạ xuống. Tạ đá kia vừa nhìn ít nhất cũng có đến trăm cân, muốn nâng lên hạ xuống như vậy phải cần lực cánh tay và vai rất mạnh.

"Thế giới này linh khí trong thiên địa dồi dào, tố chất thân thể của người bình thường so với xã hội hiện đại kiếp trước của ta còn mạnh hơn gấp ba lần." Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm khái.

- Biểu ca Thanh Hổ của con, tại lễ mừng năm mới đã nâng được ba trăm cân cự thạch. Chỉ mới chín tuổi đã nâng được ba trăm cân cự thạch, có lẽ nó sẽ là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang chúng ta sau này.

Viên Lan cảm khái.

Đằng Thanh Sơn "ừm" một tiếng.

Đằng Thanh Hổ, chín tuổi, thân cao gần sáu thước. Dựa theo

hệ số chiều cao của thế giới này, một thước tương đương với một phần tư mét. Nói cách khác, Đằng Thanh Hổ thân cao gần một thước năm. Dựa theo hoàn cảnh của thế giới này, thiếu niên chín tuổi có thể nâng vật nặng bảy tám mươi cân chỉ là chuyện bình thường. Nếu có thể nâng được hơn một trăm cân, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một cái hảo hán.

Còn như chín tuổi có thể năng được ba trăm cân, chỉ có thể gọi là "thiên phú dị bẩm". Mẫu thân Viên Lan nói Đằng Thanh Hổ tương lai có thể sẽ là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang, điều này cũng không phải là không có khả năng.

"Biểu ca có thể nâng ba trăm cân cự thạch, nếu như theo ta học tập nội gia quyền, thành tựu sau này không thể nào lường được." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Điều kiện luyện tập của nội gia quyền rất hà khắc. Xã hội hiện đại mặc dù có nhiều người luyện tập, thế nhưng một số môn phái nhỏ, chẳng hạn như Thần Thâu môn, thậm chí còn suy sụp đến mức không một người nào luyện được nội kình.

Dù sao muốn từ ngoại chuyển thành nội là rất khó khăn. Trong vạn người may ra chỉ có một người luyện thành nội kình. Còn như tông sư cảnh giới, sợ rằng trong một ức người mới có được một người. Yêu cầu về tư chất có thể tưởng tượng được.

Tư chất của biểu ca "Đằng Thanh Hổ" đích xác là không tệ.

"Đáng tiếc! Ta hiện tại chỉ là một hài tử, nói ra ai sẽ tin đây? Hơn nữa hiện tại cũng không thể công khai, hậu quả của nó..." Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ tiếp nữa.

- Này, Thanh Sơn!

Lúc này một tiếng gọi từ xa xa truyền đến, chỉ thấy Đằng Thanh Hổ bỏ tạ đá xuống, nửa thân trên đầy mồ hôi, mỉm cười đi

đến - Thanh Sơn, đệ mỗi ngày đều ở trong nhà làm gì? Nên thường xuyên đến luyện võ trường này một chút. Đệ bây giờ tuổi còn nhỏ, mặc dù không thể tu luyện lực lượng, nhưng cứ trốn ở trong nhà thì không tốt đâu.

Một tiểu hài tử cứ ru rú trong nhà, tính cách dần dần sẽ trở nên hướng nội, đích xác là không tốt.

- Đa tạ biểu ca quan tâm!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- A! Thanh vũ, tiểu Thanh Vũ!

Đằng Thanh Hổ ngước đầu đến bên cạnh hài nhi, cười cười trêu chọc.

- Này, Thanh Hổ! Người con đầy mồ hôi, đừng để rơi vào người Thanh Vũ, nhanh đi tắm một chút rồi mặc y phục vào!

Viên Lan lên tiếng khiển trách:

- Trưa nay đến nhà dì ăn cơm nhé! Hôm qua huynh đệ trong đội săn bắn đã đưa đến một con gà rừng, ta đã làm sạch sẽ rồi, đang để ở bếp lò.

- Hay quá!

Đằng Thanh Hổ reo lên vọt đến thùng nước cách đó không xa, cầm lấy chiếc gàu làm bằng vỏ bầu múc nước dội thẳng vào người, sau đó cầm khăn lau qua một chút, liền mặc y phục vào.

Đằng Thanh Sơn rất ưa thích biểu ca, bởi vì y có sự hào sảng của nam nhân Đằng gia trang, hơn nữa còn rất quan tâm đến mình và muội muội Thanh Vũ.

“Ây?” Lỗ tai của Đằng Thanh Sơn thoáng động.

Tu luyện nội gia quyền khiến cho giác quan của Đằng Thanh Sơn cực kỳ linh mẫn, hắn đã nghe được tiếng ồn ào yếu ớt từ xa xa truyền đến. Dần dần, thanh âm trở nên lớn hơn, sau đó chỉ thấy ba phụ nữ đỡ một nam nhân đầu đầy máu chạy nhanh đến. Một phụ nữ trong số đó liền hô lớn:

- Mọi người mau đến đây, khiêng Đại Hầu về nhà!

- Xảy ra chuyện gì?

Đại môn của Đằng gia trang mở ra, lập tức không ít người lao ra bên ngoài.

Toàn bộ luyện võ trường đều trở nên hỗn loạn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Viên Lan ôm lấy hài nhi trong lòng, đứng bật dậy.

- Nam nhân của đội thứ nhất và đội thứ hai ở lại trang, những nam nhân khác lập tức cầm vũ khí theo ta!

Một tiếng hét lớn từ cổng trang vang lên. Đằng Thanh Sơn vừa nghe đã nhận ra, người vừa lên tiếng chính là người dạy thương pháp cho toàn bộ Đằng gia trang, "đại sư phụ" Đằng Vĩnh Tương.

Đại sư phụ ra lệnh một tiếng, lập tức toàn bộ Đằng gia trang đều trở nên huyên náo, tin tức rất nhanh đã được truyền đi.

- Là người ngoài trang gây sự với chúng ta. Con mẹ nó, đánh chết bọn chúng!

Đằng Thanh Hổ cũng chụp lấy một thanh trường thương, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, có đi không?

Đằng Thanh Sơn tùy ý nhặt một mớ đá nhỏ trên mặt đất.

- Đệ định dùng mấy hòn đá này ném người ta sao?

Đằng Thanh Hổ không khỏi bật cười:

- Đá nhỏ như vậy, với khí lực của đệ chỉ là vô dụng thôi!

- Đi thôi, biểu ca! Mẫu thân đang đưa muội muội về nhà, nếu như người đến đây sẽ không cho đệ đi đâu!

Đằng Thanh Sơn cũng không giải thích nhiều. Hiện tại trong cơ thể hắn đại bộ phận kinh mạch đều chưa thông suốt, nhưng kinh mạch của hài tử vốn ít tạp chất, hơn nữa kinh mạch ở hai tay là được luyên tập tốt nhất. Lúc trước khi Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên biết được mình có nội kình, đã dùng một chưởng đánh xuyên qua mặt đất, lúc đó kinh mạch ở hai tay của hắn đã thông suốt rồi.

Đá nhỏ được quán nhập nội kình, dựa vào thủ pháp của phi đao để ném ra, so với đạn cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Đương nhiên khí lực bản thân của Đằng Thanh Sơn còn nhỏ, chỉ có thể dựa vào nội kình.

- Đi thôi! Yên tâm đi, biểu ca sẽ bảo vệ đệ!

Đằng Thanh Hổ tràn đầy tự tin, cầm một thanh trường thương cùng với Đằng Thanh Sơn theo đoàn người chạy ra bên ngoài.

Chương tiếp theo chiều nay sẽ có Các bạn có lòng hảo tâm xin hãy bấm thanks để tri ân và giúp chút tiền trả lương cho dịch giả, cũng là một cách để truyện ra nhanh hơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 4

Danh Sách Xuất Chiến

Mùa xuân, thảo trường oanh phi.

(1) Cỏ mọc chim oanh bay. Hình dung cảnh sắc vào cuối xuân. Có xuất xứ từ Nam triều: Mộ xuân tam nguyệt, Giang Nam thảo trường, tạp hoa sinh thụ, quần oanh loạn phi.

Một con mương dẫn nước chia đôi hai bờ đồng ruộng bạt ngàn, mọc đầy những cây cỏ dại. Lúc này, hai bên bờ ruộng đều có hơn mười người đang dùng tay không đánh nhau.

- Dừng tay!

Một tiếng từ quát từ phía xa truyền đến.

Chỉ thấy xa xa một đám người đang vội vã chạy đến, người vừa lớn tiếng quát chính là nam tử gầy ốm dẫn đầu. Bất quá đám người trên bờ ruộng đã đánh đến hăng máu, không một ai dừng lại. Chỉ thấy nam tử gầy ốm kia đi ba bước lại nhảy lên hai bước, trong chốc lát đã xông vào giữa đám người. Chỉ thấy y tay cầm trường thương, cắm xuống sau đó hất một cái, lập tức đánh một người bay đi.

Chỉ trong nháy mắt công phu, bảy tám đại hán đã bị đánh bay, lập tức lồm cồm bò dậy.

- Là người của Lý gia trang các ngươi đả thương Đại Hầu?

Nam tử gầy ốm, cũng chính là đại sư phụ "Đằng Vĩnh Tương" huấn luyện thương pháp cho mọi người tại Đằng gia trang lớn tiếng quát hỏi.

- Đằng sư phụ! Chúng tôi dẫn nước vào ruộng, người của Đằng gia trang các người dựa vào cái gì mà chặn đường dẫn nước của chúng tôi!

Một tráng hán của Lý gia trang trên người còn có vết thương, giận dữ quát lên.

Lúc này, đám người của Đằng gia trang cũng đã chạy đến.

Một phụ nữ bên phía Đằng gia trang lập tức chửi mắng:

- Ngươi đúng là một tên khốn khiếp không có lương tâm! Từ đầu xuân đến nay ông trời không cho được một trận mưa. Ruộng của các ngươi thiếu nước, chẳng lẽ ruộng của chúng ta không thiếu hay sao? Khó khăn lắm mới có được một trận mưa lớn. Thế nào? Nước đều để cho người của Lý gia trang các ngươi dùng, còn ruộng của Đằng gia trang chúng ta thì không cần à?

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ gần bốn tuổi, vóc người nhỏ gầy nên dễ dàng xuyên qua khe hở giữa đám người chen lên phía trước.

"Giành nước?" Đằng Thanh Sơn nghe được, lúc này mới hiểu ra nguyên nhân sự việc.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn chưa từng làm qua việc nhà nông, rất nhiều chuyện hắn đều không hiểu. Nhưng hắn cũng biết một điểm, lúa mạch muốn sinh trưởng thì phải cần đến nước. Nếu như không đủ nước tưới, có lẽ sẽ bị mất mùa.

"Có điều bọn họ mặc dù đánh nhau, nhưng không có tai nạn chết người, cũng không hề động đến vũ khí." Đằng Thanh Sơn đảo mắt qua, phát hiện trên đồng ruộng còn có một số công cụ như

cuốc xẻng, nhưng vừa rồi hai bên đánh nhau đều chỉ dựa vào quyền cước, mặc dù có người bị thương chảy máu nhưng không có ai chết.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một chút đã hiểu ra.

“Nếu như Đằng gia trang chết một người, sợ rằng tất cả nam nhân của Đằng gia trang đều sẽ kéo đến chém giết. Hiện tại chỉ là giành nước, vẫn còn may. Nếu như xảy ra án mạng, hai thôn trang có lẽ đã sống chết với nhau rồi.”

Ngay lúc này, từ một hướng khác cũng có một nhóm người đông đảo đang hối hả chạy đến.

- Thanh Sơn, đừng chạy lung tung!

Lúc này, biểu ca “Đằng Thanh Hổ” cũng đã chen lên phía trước, lập tức nắm lấy Đằng Thanh Sơn:

- Ở đây rất lộn xộn. Một tiểu hài tử như đệ bị đụng một chút thôi cũng có thể bị thương đấy, cẩn thận một chút!

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn quay sang nhìn biểu ca cười cười.

- Ồ! Người của Lý gia trang cũng đến rồi.

Đằng Thanh Hổ nhìn về phía xa xa.

- Đằng Vĩnh Tương!

Một tiếng hét lớn vang lên. Một nam tử râu rậm thân hình cường tráng liền nhanh chạy đến.

- Sư phụ!

Các tộc nhân của Lý gia trang lập tức chạy đến bên cạnh.

Đằng Vĩnh Tương là sư phụ thương thuật của toàn bộ Đằng gia trang, còn nam tử râu rậm này là cũng là sư phụ của Lý gia trang, tên là "Lý Lương".

- Không có chuyện gì chứ!

Tráng hán râu rậm này nhìn một vòng chung quanh, lập tức có người của Lý gia trang nhỏ giọng kể lại sự tình.

- Lý Lương!

Ánh mắt nghiêm nghị của Đằng Vĩnh Tương đảo qua:

- Ngươi hẳn là đã biết, lâu nay ông trời không cho mưa xuống. Ruộng của các ngươi cần nước, ruộng của chúng ta cũng cần nước. Nhưng nước nhiều như vậy, ngươi nói nên làm sao đây?

Mưa lớn, kênh mương đầy, dân chúng liền lập tức đóng đầu mương lại. Làm như vậy, khi mực nước hạ xuống nước trong mương mới không chảy ngược. Thế nhưng nước nhiều như vậy làm sao phân chia?

- Làm sao à?

Tráng hán râu rậm "Lý Lương" cầm một thanh thiết thương, cười nhạo nói:

- Rất đơn giản! Chúng ta hãy đánh nhau một trận. Ta thắng, nước này để cho Lý gia trang chúng ta dùng. Nếu như ngươi thắng, nước để cho Đằng gia trang các ngươi dùng trước. Thế nào, ngươi có dám đánh không?

Nói đến đây, Lý Lương liền đem thiết thương cắm xuống bờ ruộng.

Cặp mắt của Đằng Vĩnh Tương khẽ nheo lại.

"Xem ra đại bá không mạnh bằng gã râu rậm 'Lý Lương' này."

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy, trong lòng suy nghĩ.

- Lý Lương!

Đằng Vĩnh Tương cười lạnh nói:

- Nước trong kênh mương này có quan hệ trọng đại, sợ rằng ngươi cũng không có quyền quyết định!

Lý Lương nghe được liền khựng người.

Nước này có quan hệ đến lương thực thu hoạch được, hắn quả thật không có tư cách đem ra đánh cuộc.

- Nếu như ngươi muốn đánh với ta, chúng ta hãy đặt cược bằng cái khác. Còn hôm nay, chúng ta đang bàn luận xử lý nước này như thế nào. Loại đầu heo như ngươi hãy đứng sang một bên, chờ tộc trưởng các ngươi đến rồi bàn tiếp!

Đằng Vĩnh Tương rất bình tĩnh.

Ngay lúc này, đoàn người đông đúc của Lý gia trang liền dạt sang tạo thành một con đường. Một lão giả râu tóc đụng đứng liền bước nhanh lên phía trước.

- Lý tộc trưởng!

Đằng Vĩnh Tương chắp tay.

- Vĩnh Tương, đằng lão đầu đâu?

Lão giả tùy tiện hỏi.

- Tộc trưởng sẽ lập tức đến ngay!

Đằng Vĩnh Tương trả lời.

Đằng Thanh Sơn nghe được liền minh bạch. Lão đầu nhìn

giống như Trương Phi này hẳn là tộc trưởng của Lý gia trang.

“Ha ha...”

Người chưa đến, tiếng cười sang sảng đã vang lên.

“Ngoại công!” Đằng Thanh Sơn lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một lão giả lưng hùm vai gấu bước đến, chính là tộc trưởng “Đằng Vân Long” của Đằng gia trang. Bên cạnh lão còn có một nam tử tay cầm thiết thương, chính là phụ thân “Đằng Vĩnh Phàm” của Đằng Thanh Sơn. Chỉ thấy Đằng Vân Long đi lên phía trước, cao giọng nói:

- Lý Hỏa Quân! Sự tình hẳn là ngươi đã biết. Nói đi, giải quyết thế nào!

- Đằng Vân Long, ngươi đúng là thẳng thắn!

Tộc trưởng “Lý Hỏa Quân” của Lý gia trang cười lớn:

- Cứ làm theo quy củ trước kia!

- Quần đấu hay là một đấu một!

Đằng Vân Long lên tiếng.

- Cái gì là quần đấu? Một đấu một?

Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng hỏi biểu ca Đằng Thanh Hổ bên cạnh.

Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói:

- Thanh Sơn! Hai thôn trang nếu xảy ra tranh chấp, bình thường đều dùng vũ lực để giải quyết. Quần đấu chính là mỗi bên phái cử ra mười hảo hán, không sử dụng bất cứ vũ khí gì, bắt đầu đánh nhau. Khi người của một bên bị đánh ngã không thể đứng

dậy được, bên còn lại sẽ giành thắng lợi. Quần đấu bình thường có chút thảm liệt, nói không chừng sẽ xảy ra án mạng. Còn một đấu một, không nói chắc đệ cũng hiểu được!"

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Tộc trưởng của Lý gia trang suy nghĩ một chút, liền cười nói:

- Như vậy đi, một đấu một! Chúng ta tỷ thí ba trận. Một ngày tổng cộng có mười hai canh giờ. Một trận thắng lợi, để cho một bên tùy ý sử dụng nước bốn canh giờ. Hai trận thắng lợi, được dùng nước tám canh giờ. Ba trận toàn thắng, bên thắng có thể tùy ý dùng nước, còn bên thua không được phép đụng vào!

Đằng Vân Long suy nghĩ một chút.

- Cứ như vậy đi!

Đằng Vân Long gật đầu đồng ý.

Hai đại tộc trưởng đều gật đầu, việc này hiển nhiên đã được quyết định.

- Nơi này quá nhỏ. Chúng ta hãy đi đến Huyết Sa Pha để so tài!

Đằng Vân Long lên tiếng.

- Đi!

Lý Hỏa Quân cũng gật đầu.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của hai đại tộc trưởng, nhân mã của hai tộc đều xuất phát đi đến Huyết Sa Pha.

- Thanh Sơn, con sao lại chạy đến nơi này!

Viên Lan ôm lấy Đằng Thanh Sơn, có chút tức giận khiển trách:

- Nơi này rất lộn xộn. Ta còn tưởng con đang ở trong trang, không ngờ lại chạy đến đây. Thanh Hổ, là con dẫn đệ đệ đến đây phải không? Đệ đệ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng con thì đã lớn rồi, sao lại dẫn nó đến đây như vậy!

Đằng Thanh Hổ bị giáo huấn chỉ biết cúi đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng ngoan ngoãn cúi đầu, nghe lời răn dạy của mẹ.

- A Lan!

Lúc này, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm liền bước đến:

- Được rồi, đừng la hài tử nữa! Đi, cùng đến Huyết Sa Pha!

Dứt lời, Đằng Vĩnh Phàm liền ôm lấy Đằng Thanh Sơn:

- Nhi tử ngoan! Lần này tỷ thí con phải quan sát cho tốt nhé. Sau này lớn lên cũng phải trở thành một hảo hán. Nếu như sau này con có thể lợi hại giống như biểu ca, ha ha, cha của con khi ngủ cũng sẽ cười!

Biểu ca Đằng Thanh Hổ chín tuổi đã có thể nâng ba trăm cân, tuyệt đối là thiên phú dị bẩm. Rất nhiều người đều cho rằng tương lai hắn sẽ là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang. Phụ thân có mang đợi với nhi tử như vậy cũng không khó lý giải.

"Vượt qua biểu ca?" Đằng Thanh Sơn ngẫm nghĩ, cũng không nói gì.

oOo Huyết Sa Pha là một khoảng đất trống trơ trọi, lúc này đang có gần ngàn người tụ tập.

- Vòng tròn này đại khái rộng năm trượng. Mỗi lần tỷ thí, hảo hán của Đằng gia trang và Lý gia trang đều để tay không tiến vào. Đến lúc đó, người nào bị đánh không đứng dậy nổi, hoặc là bị

đánh ra khỏi vòng tròn đều tính là thua, bên còn lại sẽ giành chiến thắng.

Một lảo giả tóc bạc tay chống quải trượng cao giọng nói.

Hai vị tộc trưởng đều nhìn nhau.

- Mỗi một trận thắng lợi, có thể dùng nước bốn canh giờ.

Lão giả tóc bạc lại cao giọng nói:

- Bây giờ xin mời hai vị tộc trưởng chọn ra ba tộc nhân, dựa theo trình tự trước sau viết ra giấy. Đến lúc đó, hai người đầu tiên trong danh sách sẽ tỷ thí với nhau. Người thứ hai sẽ tỷ thí với người thứ hai. Cuối cùng là hai người thứ ba thứ ba tỷ thí với nhau.

Đằng Thanh Sơn nghe xong quy tắc, không khỏi âm thầm gật đầu.

Loại phương pháp này cũng đã ngăn ngừa xảy ra loại chuyện như "Điền Kỵ đua ngựa" (2). Hai bên đều không biết trình tự xuất chiến của tộc nhân đối hpương, tự nhiên là không thể định ra kế hoạch.

- Chúng ta xong rồi!

Đằng Vân Long cười nói, trong tay cầm một tờ giấy đỏ.

- Chúng ta cũng xong rồi!

Lý hỏa quân cũng cầm một tờ giấy đỏ.

Lão giả tóc bạc chống quải trượng liền thu lấy hai tấm giấy, bắt đầu tuyên đọc:

- Bên phía Đằng gia trang, trình tự xuất chiến phân biệt là Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương. Bên phía Lý

gia trang, phân biệt là Lý Ô Thiên, Lý Lương, Lý Kim Phúc.

Đằng Vĩnh Lôi đối chiến Lý Ô Thiên.

Đằng Vĩnh Phàm đối chiến Lý Lương.

Đằng Vĩnh Tương đối chiến Lý Kim Phúc.

- Lý Kim Phúc?

Không ít người bên phía Đằng gia trang đều nghi hoặc.

Nên biết rằng Lý Lương và Lý Ô Thiên đều là thế hệ hàng chữ "Ô". Lý Lương sở dĩ không gọi là "Lý Ô Lương", là vì hai chữ "ô lương" này đọc lên gần giống với "vô lương", cho nên trưởng bối trong tộc mới trực tiếp gọi y là "Lý Lương". Về phần Lý Kim Phúc, rõ ràng là thấp hơn một bối phận so với hai người "Lý Ô Thiên" và "Lý Lương".

- Hài tử Lý Kim Phúc kia năm nay hẳn là chỉ mới mười mấy tuổi, vậy mà cũng xuất chiến!

Bên trong nội bộ của Đằng gia trang truyền đến những tiếng nghị luận.

"Phụ thân cũng phải xuất chiến?" Đằng Thanh Sơn nghe được, sự chú ý liền chuyển hướng, không khỏi quay đầu nhìn lại.

---

(2) Chú thích về "Điền Kỵ đua ngựa":

Thế kỷ thứ 4 trước công nguyên, Trung Quốc ở trong tình hình chư hầu cát cứ, trong lịch sử gọi là "Thời kỳ chiến quốc". Tôn Tân làm quan ở nước Ngụy, do bị đồng liêu Bàng Quyên ám hại, sau khi được sứ thần nước Tề cứu ra, ông đến kinh đô nước Ngụy.

Sứ thần nước Ngụy dẫn ông cho đại tướng nước Tề Điền Kỵ,

Điền Kỵ xin học binh pháp với Tôn Tân, Tôn Tân giảng ba ngày ba đêm, Điền Kỵ rất khâm phục, coi Tôn Tân là khách quý, Tôn Tân rất cảm ơn Điền Kỵ, luôn luôn hiến mứu hiến kế cho Điền Kỵ.

Đua ngựa là một môn giải trí quý tộc nước Tề yêu thích nhất trong thời đó. Từ quốc vương đến các đại thần, luôn luôn lấy đua ngựa để giải trí, và cá độ với nhiều tiền bạc. Điền Kỵ nhiều lần cá độ với quốc vương và các đại thần khác, những hễ đánh cuộc là bị thua. Có một ngày ông đua ngựa lại bị thua, buồn bã về nhà. Tôn Tân an ủi ông nói: “Lần sau đua ngựa ông dẫn tôi đến sân ngựa xem, có lẽ tôi sẽ giúp được ông.”

Khi đến một cuộc đua ngựa khác, Tôn Tân theo Điền Kỵ đến sân đua ngựa, các quan chức văn võ và người dân trong thành cũng đến xem. Tôn Tân được biết, ngựa đua chia theo tốc độ thành ba cấp là thượng trung hạ, cấp nào trang trí theo cấp ấy, ngựa đua theo đẳng cấp, đua ba lần ăn hai lần sẽ thắng.

Sau khi quan sát, Tôn Tân phát hiện, con ngựa của Điền Kỵ không thua ngựa của người khác, chỉ do vận dụng sách lược không thích đáng mới dẫn đến thất bại. Tôn Tân bảo Điền Kỵ: “Xin đại tướng yên tâm, tôi có cách cho đại tướng thắng.” Điền Kỵ nghe sau rất vui, lập tức lấy nghìn vàng làm tiền đánh cược mời quốc vương đua ngựa với ông. Trong đua ngựa, quốc vương chưa bao giờ thua, bởi vậy ngài vui vẻ nhận lời mời của Điền Kỵ.

Trước khi đua ngựa, Điền Kỵ theo mưu kế của Tôn Tân, lấy yên của ngựa thượng đẳng trang trí ngựa hạ đẳng, giả mạo ngựa thượng đẳng. Bắt đầu thi đua, ngựa của quốc vương chạy rất nhanh ở đẳng trước, ngựa của Điền Kỵ cách rất xa ở đẳng sau, quốc vương cười ha hả, vẻ đắc ý. Trận thứ hai, vẫn theo sắp xếp của Tôn Tân, Điền Kỵ lấy ngựa thượng đẳng đua với ngựa trung đẳng của quốc vương, trong tiếng hoan hô, chỉ thấy ngựa của Điền Kỵ chạy trước ngựa của quốc vượng, thắng trận thứ hai. Trận thứ ba, ngựa trung đẳng của Điền Kỵ đua với ngựa hạ đẳng của quốc

vương, ngựa của điền Kỵ một lần nữa chạy trước ngựa của quốc vương, kết quả là 2: 1, Điền Kỵ thắng quốc vương.

Quốc vương chưa thua bao giờ rất lấy làm kinh ngạc, ông không biết Điền Kỵ từ đâu có được ngựa tốt như vậy. Lúc này, Điền Kỵ thưa với quốc vương, ông thắng không phải là do tìm được ngựa tốt hơn, mà là áp dụng kế sách. Sau đó, ông nói ra kế sách của Tôn Tân, quốc vương bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tực triệu Tôn Tân vào cung. Tôn Tân nói với quốc vương, nếu điều kiện hai bên tương đương, đối sách thích đáng sẽ thắng đối phương; trong điều kiện hai bên cách rất xa, đối sách thích đắng cũng có thể giảm tốn thất tới mức tối thiểu. Sau đó, quốc vương bổ nhiệm Tôn Tân làm quân sư, chỉ huy quân đội của cả nước. Từ đó, Tôn Tân giúp đỡ Điền Kỵ, cải thiện phương pháp tác chiến của quân Tề, do vậy khi chiến tranh với quân đội nước khác, quân Tề luôn luôn thắng trận.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 5

Lang Nha Bổng Nặng Một Trăm Hai Mươi Hai Cân

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm lúc này đang đứng cùng với hai người Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Lôi, cả ba đang người đang hoạt động gân cốt.

“Ba người này xuất chiến cho Đằng gia trang chúng ta. Đại bá Đằng Vĩnh Tương là sư phụ thương pháp trong tộc, thực lực số một số hai. Thúc thúc Đằng Vĩnh Lôi là thủ lĩnh của đội săn, thực lực cũng rất mạnh. Còn cha ta mặc dù hiếm khi ra tay, nhưng nhìn hình dáng của người chắc cũng là một cao thủ.” Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút cảm thán.

Dân chúng dũng mãnh, chỉ một sơn trang đã có không ít hảo thủ, có thể tưởng tượng cường giả trên khắp thế giới nhiều đến mức nào.

“Cuối cùng cũng đánh rồi!” Đằng Thanh Hổ đứng cạnh Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng rực, cực kỳ kích động.

- Trận đầu tiên!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng nhìn mọi người cao giọng nói:

- “Đằng Vĩnh Lôi” của Đằng gia trang đối chiến “Lý Ô Thiên” của Lý gia trang. Hai vị hảo hán, xin tiến vào vòng đấu!

- Lôi tử, cố lên!

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm vỗ vỗ vai Đằng Vĩnh Lôi.

- Cẩn thận cước pháp của Lý Ô Thiên!

Đằng Vĩnh Tương nhắc nhở.

- Cứ xem ta đi!

Đằng Vĩnh Lôi mỉm cười tự tin, bước vào vòng đấu. Lý Ô Thiên cũng tương tự, nói vài câu với tộc nhân, sau đó bộ dạng cũng mười phần tự tin, tay không tiến vào trong vòng đấu rộng năm trượng. Chỉ thấy Đằng Vĩnh Lôi kéo chiếc áo vải trên người, ném ra ngoài vòng đấu, lộ ra thân trên săn chắc.

Lý Ô Thiên cũng ném áo đi, lộ ra thân thể cường tráng.

- Đằng Vĩnh Lôi! Hôm nay ngươi chắc chắn phải thua không nghi ngờ gì. Nhận thua sớm một chút, đỡ phải chịu tội!

Lý Ô Thiên da dẻ ngăm đen, dũng mãnh cường tránh.

- Sau trận chiến này ngươi chuẩn bị nằm giường nửa năm đi!

Đằng Vĩnh Lôi khinh thường đáp trả.

Hai vị hảo hán của hai tộc còn chưa động thủ thì đã gườm nhau - Hai vị!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng ánh mắt đảo qua hai người:

- Bắt đầu đi!

- Mời!

Lý Ô Thiên chắp tay.

- Mời!

Đằng Vĩnh Lôi cũng tương tự chắp tay.

Trong lúc nhất thời, hơn một ngàn người chung quanh tụ tập thành một vòng lớn, ai cũng giương mắt nhìn hai người ở giữa. Lần chiến đấu này chẳng những liên quan đến "nước", mà còn đến quan hệ vinh dự của gia tộc mình. Tất cả mọi người đều hy vọng có thể giúp gia tộc mình chiến thắng.

Đằng Vĩnh Lôi một tay đặt trước hàm dưới, một tay đặt tại thắt lưng, bắt đầu thận trọng di chuyển trong vòng đấu.

Hai tay của Lý Ô Thiên thì lại để trước ngực, hai chân trái phải chốc chốc lại nhấc lên, dường như chuẩn bị tùy thời đá ra.

Nhất thời toàn trường đều yên lặng.

Đằng Thanh Sơn trầm mặc quan sát: "Công phu của Đằng Vĩnh Lôi thúc thúc đều ở trên hai tay, còn Lý Ô Thiên kia dường như chỗ lợi hại nằm ở hai chân, hai tay chỉ dùng để bảo vệ những chỗ yếu hại." Tục ngữ nói, hai tay là cửa chắn, toàn bộ dựa vào chân đánh người. Bất quá chuyện này cũng không phải tuyệt đối, như công phu của Đằng Thanh Sơn, đại bộ phận đều ở trên quyền đầu.

Hai người Đằng Vĩnh Lôi và Lý Ô Thiên đều đang quan sát đối thủ.

"Xuy!" Lý Ô Thiên đột nhiên lao tới, chân trái vụt đá lên một cái, quét về phía cằm Đằng Vĩnh Lôi "Hô!" Tiếng kình phong lướt qua mặt Đằng Vĩnh Lôi, y vội vàng lùi lại.

Chân trái của Lý Ô Thiên vừa thu về, chân phải lại tiếp tục đá quét về phía Đằng Vĩnh Lôi.

Hai con ngươi của Đằng Vĩnh Lôi tựa như độc xà nhìn chằm chằm vào một cước này của đối thủ, tay phải vẫn một mực thủ thế chợt phóng ra, giống như tia chớp trực tiếp đánh vào chân đối thủ.

“Bồng” một tiếng, chân phải của Lý Ô Thiên bị đánh trúng, thân hình chao đảo.

“Hây!” Đằng Vĩnh Lôi trầm giọng quát một tiếng, thuận thế xoay người đá ra như gió lốc.

“Vù!” Chân trái tựa như đại đao quét về phía đối thủ.

Lý Ô Thiên không kịp lui về, cả người trực tiếp ngửa ra sau tránh khỏi một cước này. Tay phải của y chống xuống đất, thân thể tựa như một chiếc bánh xe trực tiếp quét ra một cước.

Đằng Vĩnh Lôi nhanh nhẹn nhảy lùi lại, tránh được công kích lần này.

Trong nháy mắt khi vừa nhảy về phía sau, Đằng Vĩnh Lôi lại đột nhiên lao đến, áp sát Lý Ô Thiên vẫn còn chưa kịp đứng dậy. Hai tay giống như đạn pháo điên cuồng đánh xuống.

“Bồng, bồng…”

Lý Ô Thiên bị ép dưới đất, sau khi trên mặt trúng hai quyền, chỉ nghe được xương cốt vỡ vụn, máu tươi bắn ra. Từ trong yết hầu của y phát ra một tiếng gầm tựa như dã thú, sống lưng thẳng đứng, hai đầu gối điên cuồng húc về phía thượng bàn của Đằng Vĩnh Lôi. Lực lượng mạnh mẽ của hai đùi đẩy bật Đằng Vĩnh Lôi ra ngoài.

- Chết đi!

Lý Ô Thiên khuôn mặt đầy máu gầm lên, hai chân giống như ảo ảnh liên tiếp đá về phía Đằng Vĩnh Lôi còn chưa đứng vững.

“Bộp!” “Bộp!”

Đằng Vĩnh Lôi dựa vào hai tay liên tiếp ngăn cản hai cước của đối phương.

“A..” Lý Ô Thiên gầm lên, đột nhiên sấn tới, hai chân điên cuồng quét ra, bức cho Đằng Vĩnh Lôi trong nháy mắt phải liên tục lui về phía sau.

- Không thể lui nữa!

Bên phía Đằng gia trang bỗng nhiên có người hô lớn.

Đằng Vĩnh Lôi ngẩn người.

Nguyên lai hắn đã lui đến giới hạn, nếu còn lui nữa sẽ ra khỏi vòng.

“A!” Lúc này, Lý Ô Thiên nhảy vọt lên một cái, hai chân bất chấp tất cả đạp ra.

Không kịp né tránh!

“Bồng!”

Chân phải đối phương đá trúng vào ngực, Đằng Vĩnh Lôi miệng phun máu tươi, cả người như sắp bay đi.

Đúng vào lúc này!

- Cút ra cho ta!

Đằng Vĩnh Lôi gầm lên một tiếng, hai tay bỗng nhiên duỗi ra mạnh mẽ tóm lấy chân phải của đối phương, sau đó ngửa người ném đối thủ về phía sau. Lý Ô Thiên cả người bị quẳng lên không chừng hai trượng, sau đó “bồng” một tiếng nặng nề rơi xuống đất, vô số tro bụi bắn lên.

Đằng Vĩnh Lôi cũng nửa quỳ trên mặt đất, hai tay ôm ngực - Lôi tử!

- Vĩnh Lôi!

Bên phía Đằng gia trang lập tức có không ít người chạy đến.

- Thiên ca!

- Cha!

- A Thiên!

Lý gia trang đồng dạng cũng có không ít người chạy đến ôm lấy Lý Ô Thiên.

- Cha! Thúc thúc không sao chứ?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi phụ thân.

Đằng Vĩnh Phàm xoa xoa đầu Đằng Thanh Sơn:

- Yên tâm đi! Chỉ là ngực trúng phải một cước, có lẽ phải tu dưỡng một hai tháng, cũng không phải vấn đề gì lớn.

Đằng Thanh Sơn thầm thở phào một hơi.

Đối với "Đằng Vĩnh Lôi", Đằng Thanh Sơn thật sự rất thân thiết. Dù sao Đằng Vĩnh Lôi cũng là thủ lĩnh của đội săn, thường xuyên mang con mồi săn được đến cho nhà hắn, thường xuyên qua lại, dần dần Đằng Thanh Sơn cũng trở nên quen thuộc.

- Trận chiến đầu tiên chấm dứt. Đằng Vĩnh Lôi của Đằng gia trang và Lý Ô Thiên của Lý gia trang đồng thời ra khỏi vòng, hòa nhau!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng cao giọng nói.

Tộc nhân của hai tộc chung quanh đều cảm thấy lo lắng. Không ai ngờ được trận chiến đầu tiên đã xuất hiện tình huống như vậy.

- Cha, cẩn thận một chút!

Đằng Thanh Sơn nhịn không được nói ra. Hắn nhìn ra được, loại chiến đấu này rất có thể sẽ dẫn đến tử vong - Yên tâm! Con trai, xem cha con thu thập tên gia hỏa kia nhé!

Đằng Vĩnh Phàm cười cười.

- Phàm ca, đừng chủ quan!

Mẫu thân Viên Lan cũng lo lắng nhìn trượng phu của mình.

Đằng Vĩnh Phàm gật gật đầu, lập tức chắp tay chào hỏi không ít người xung quanh.

- Trận thứ hai, Đằng Vĩnh Phàm của Đằng gia trang đối chiến Lý Lương của Lý gia trang. Hai vị, xin tiến vào vòng đấu!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng cao giọng nói.

- A Phàm, đánh chết tên Lý Lương đó cho ta!

Đại sư phụ "Đằng Vĩnh Tương" của tộc lên tiếng cổ vũ.

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười tiến vào vòng chiến.

- Ha ha! Đằng Vĩnh Phàm! Ta từ lâu đã muốn giao thủ với ngươi, nhưng ngươi cả ngày đều co đầu rụt cổ trong cái lò rèn của Đằng gia trang. Hôm nay ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút thiết quyền của Lý Lương ta!

Mãnh hán râu rậm Lý Lương cười lớn, đột nhiên cởi áo tiện tay quăng ra, sau đó bước vào vòng chiến.

Lông trên người Lý Lương rất phát triển, bộ ngực một khoảng đen thui, lông ngực cực kỳ dày.

- Được, để ta xem thử thiết quyền của ngươi như thế nào!

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười, cũng ném áo vải đi lộ ra thân hình

cường tráng. Cơ nhục ở vai lưng Đằng Vĩnh Phàm cực kỳ phát triển, lưng và vai đều nở nang giống như bên dưới ẩn giấu một đôi cánh. Cánh tay tráng kiện có thể so sánh với bắp đùi của thiếu niên.

Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng lên: "Cha mặc dù hiếm khi động thủ, nhưng quanh năm suốt tháng rèn đúc, lực lượng của hai tay đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ."

Đối với phụ thân, Đằng Thanh Sơn càng thêm tin tưởng.

Chỉ là hai người đối chiến, ngoài thực lực ra còn đòi hỏi sự phát huy khi lâm trận.

- Hai vị, bắt đầu đi!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng lên tiếng.

"Mời!" "Mời!"

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm và Lý Lương kia đồng thời chắp tay, sau đó đều lui về phía sau một chút, cẩn thận quan sát đối thủ.

- Lý Lương, ngươi không phải nói muốn cho ta kiến thức thiết quyền của ngươi sao?

Đằng Vĩnh Phàm cười lớn, đột nhiên lao đến một các cực kỳ bá đạo.

"Hừ!" Lý Lương cười lạnh một tiếng, thân hình như tia chớp lướt sang một bên sau đó áp sát vào, hai tay đã thủ thế vào giữa. Trong nháy mắt khi đến gần Đằng Vĩnh Phàm, quyền phải của y không chút lưu tình đánh về phía hõm vai của đối phương.

"Ha ha…" Chỉ thấy tay trái của Đằng Vĩnh Phàm tùy ý vung lên, lập tức đẩy tay của Lý Lương sang một bên, thuận thế đánh thẳng lại một quyền.

Tay trái của Lý Lương cũng vung lên cản lại.

“ Bồng!” Một thanh âm nặng nề như tiếng gõ trống vang lên.

Một quyền của Đằng Vĩnh Phàm sau khi đánh thẳng vào tay trái Lý Lương, tốc độ gần như không hề thay đổi tiếp tục đánh vào ngực đối phương.

“Rắc rắc!” Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Lý Lương chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn, tiếp đó cả người bắn lên trực tiếp văng ra ngoài vòng chiến.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Không ai ngờ được, sư phụ Lý Lương của Lý gia trang chỉ mới một hiệp đã bị Đằng Vĩnh Phàm đánh bay. Thực lực căn bản là không cùng một đẳng cấp.

- Phàm ca, tuyệt quá!

- Phàm ca!

Bên phía Đằng gia trang không ngừng vang lên những tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

- Lý Lương!

- Sư phó!

Không ít người bên phía Lý gia trang lúc này mới sực tỉnh, vội vàng chạy tới.

- Yên tâm!

Giọng nói của Đằng Vĩnh Phàm vang lên:

- Đến lúc cuối cùng ta đã thu lại ba phần lực, Lý Lương, còn chưa chết được!

Dứt lời, Đằng Vĩnh Phàm liền mìm cười đi về hướng thê tử Viên Lan và nhi tử Đằng Thanh Sơn. Y ôm lấy Đằng Thanh Sơn, cưng chiều nói:

- Con trai ngoan, thấy phụ thân thế nào?

- Lợi hại!

Đằng Thanh Sơn cười giơ ngón tay cái lên.

Một đứa nhỏ lại giơ ngón cái lên, cảnh này khiến cho không ít người trong Đằng gia trang bật cười ha hả. Rất hiển nhiên, thắng lợi áp đảo của Đằng Vĩnh Phàm đã khiến cho bọn họ phi thường thống khoái.

Còn bên phía Lý gia trang lại có không ít người trợn mắt há mồm. Đằng Vĩnh Phàm này thật sự quá mạnh. Bọn họ đã từng tận mắt nhìn thấy sư phụ Lý Lương có thể nâng lên cự thạch nặng bảy trăm cân. Lực lượng cánh tay mạnh như vậy, nhưng trước mặt Đằng Vĩnh Phàm lại không hề có sức phản kháng. Đằng Vĩnh Phàm rốt cuộc là mạnh đến mức nào?

- Không hổ là tộc trưởng đời kế của Đằng gia trang, hài tử Vĩnh Phàm này quả thật không tệ!

Tộc trưởng Lý Hỏa Quân của Lý gia trang đứng quan chiến cười nói.

- Ha ha!

Đằng Vân Long đắc ý cười lớn.

Đằng Vĩnh Phàm là con rể của y, lại là đệ tử đắc ý, y đương nhiên là cảm thấy tự hào.

- Kim Phúc, chuẩn bị một chút đi!

Lý Hỏa Quân trên mặt thoáng hiện lên vẻ đắc ý, cao giọng nói

với người thứ ba xuất chiến của Lý gia trang là Lý kim Phúc.

- Vâng, gia gia!

Một giọng nói hùng hậu vang lên.

Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu nhìn sang, bên phía Đằng gia trang cũng có không ít người nhìn theo. Chỉ thấy một thanh niên thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu bước lên phía trước. Thanh niên này hai tròng mắt giống như chuông đồng, tóc trên đầu từng sợi phảng phất như cương châm dựng đứng lên, trên người khoác một bộ da thú đơn giản giống như một dã nhân mới từ trong núi đi ra.

Trên vai hắn còn vác một cây lang nha bổng đen nhánh, phía đầu đầy mũi nhọn.

“Hừ!” Thiếu niên cường tráng như dã thú này tùy ý vung vẩy Lang Nha bổng hai cái, khiến cho người khác phải hoài nghi Lang Nha nha bổng này có phải làm bằng gỗ hay không, sau đó liền quẳng sang một bên.

Lang Nha bổng rơi xuống đất phát ra một tiếng “bồng” nặng nề, hoàn toàn có thể tưởng tượng được nó nặng đến mức nào.

“Lang Nha bổng này thuần túy là đúc bằng sắt hay sao, rốt cuộc là nặng đến bao nhiêu?” Đằng Vân Long có chút giật mình nhìn về phía Lý Hỏa Quân.

- Cũng thường thôi! Thanh lang nha bổng này của tôn nhi Kim Phúc cũng chỉ nặng một trăm hai mươi hai cân!

Lý Hỏa Quân mở miệng tùy ý nói ra, nhưng trên mặt không khỏi hiện lên vẻ đắc ý.

Tộc nhân của Đằng gia trang nhiều người đã sợ tới mức phát khiếp. Muốn sử dụng vũ khí nặng một trăm hai mươi hai cân, hơn

nữa còn thoải mái tự nhiên, hai tay tuyệt đối phải có hơn ngàn cân khí lực. Cái gọi là sức lực một địch mười, chỉ cần khí lực đáng sợ này thôi cũng đã khiến bọn họ cảm thấy lo lắng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 6

Thế Giới Gì Thế Này!

Trận thứ ba, Đằng Vĩnh Tương của Đằng gia trang đối chiến với Lý Kim Phúc của Lý gia trang. Hai vị, xin tiến vào vòng đầu!

Lão giả tóc bạc chống quải trượng nói.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát Lý Kim Phúc.

“Tên Lý Kim Phúc này, nhìn sát khí trong mắt, bộ dạng đúng là một con thú hoang.” Đằng Thanh Sơn cảm thấy lo lắng cho đại bá Đằng Vĩnh Tương của mình.

- Vĩnh Tương, cẩn thận một chút, đừng đấu lực với hắn!

Đằng Vĩnh Phàm nhỏ giọng nói:

- Tên Lý Kim Phúc này, lực lượng cánh tay của hắn tuyệt đối không kém hơn ta.

Trong Đằng gia trang, nói về lực lượng Đằng Vĩnh Phàm không nghi ngờ gì chính là đệ nhất nhân. Ngay cả Đằng Vĩnh Phàm cũng nói như vậy, có thể tưởng tượngđược thực lực của đối phương.

- Hiểu rồi!

Đằng Vĩnh Tương khẽ gật đầu.

Hơn một ngàn người đứng quan chiến đều yên lặng.

Cặp mắt như chuông đồng của Lý Kim Phúc quét về phía Đằng Vĩnh Tương, sau đó bước vào vòng chiến, trầm giọng nói:

- Ngươi, nhanh lên một chút!

Cặp mắt của Đằng Vĩnh Tương khẽ nheo lại, sau đó cũng bước vào trong vòng chiến, hai người đứng đối diện nhau. Đằng Vĩnh Tương lúc này không dám có một chút bất cẩn, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi hột.

- Hai vị, xin bắt đầu!

Lão giả tóc bạc vừa dứt lời, Lý Kim Phúc liền lao tới.

“Hống…”

Lý Kim Phúc gầm lên một tiếng như mãnh thú, hai tay và hai chân đột nhiên chống xuống đất, phảng phất giống như một con hổ cực nhanh lao về phía Đằng Vĩnh Tương. Cộng thêm bộ da thú trên người, càng khiến cho y giống như một con dã thú.

“Thật nhanh!” Đằng Vĩnh Tương vội lùi lại: “Ban đầu vốn muốn dựa vào tốc độ để đấu với hắn, nhưng hình như tốc độ của hắn so với ta còn nhanh hơn.”

“Soạt!” “Soạt!”

Lý Kim Phúc giống như một con mãnh hổ, hai vuốt trực tiếp lưu lại trên người Đằng Vĩnh Tương mấy vết cào.

Lý Kim Phúc hai mắt trợn trừng, lộ ra hung quang.

Y chống hai tay xuống đất, lại nhảy bật lên, song thủ tựa như thiết quyền liên tiếp đánh tới.

Đằng Vĩnh Tương không kịp né tránh, chỉ có thể nghênh tiếp.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"…

Trọng quyền liên tục đánh xuống. Đằng Vĩnh Tương chỉ đỡ được hai quyền, hai quyền tiếp theo đánh trúng vào ngực khiến cho cả người y bị đánh bay lên không, sau đó nặng nề rơi ra khỏi vòng chiến, máu tươi từ trong miệng không ngừng trào ra.

- Vĩnh Tương!

Đằng Vĩnh Phàm đang ôm Đằng Thanh Sơn vội vã chạy tới.

- Đại bá!

Đằng Thanh Sơn cũng cẩn thận quan sát.

- Hừ! Ngươi không giết thúc thúc của ta, ta cũng hạ thủ lưu tình tha cho hắn một mạng. Khi quyền đầu của ta đánh trúng người hắn chỉ có năm phần lực, còn chưa chết được đâu!

Lý Kim Phúc nói giọng khàn khàn, đồng thời nhìn chằm chằm vào Đằng Vĩnh Phàm:

- Đằng Vĩnh Phàm! Thực lực của ngươi không tệ… Đằng gia trang cũng chỉ có ngươi mới xứng làm đối thủ của ta.

Đằng Vĩnh Phàm ngẩng đầu nhìn lại.

Lý Kim Phúc thân cao tám thước, như một pho tượng ma thần, nhìn chằm chằm Đằng Vĩnh Phàm, cười nhạo nói:

- Đáng tiếc, ngươi lại trốn ở trong trang, cả đời này cũng chỉ như vậy!

Nói xong hắn liền xoay người, nhặt lấy thanh Lang Nha bổng làm kẻ khác phải kinh sợ, vác lên vai đi ra ngoài.

Người của Lý gia trang lập tức dạt ra một con đường cho hắn đi qua.

- Trận thứ ba, Lý Kim Phúc của Lý gia trang chiến thắng. Kết

thúc ba trận, Đằng gia trang và Lý gia trang mỗi bên thắng một trận và hòa một trận. Dựa theo quy định, từ hôm nay trở đi, Đằng gia trang và Lý gia trang mỗi ngày đều được sử dụng nước trong mương sáu canh giờ.

Lão giả tóc bạc tuyên bố kết quả.

Phân nửa người trong tộc Đằng gia trang và Lý gia trang đều vui vẻ chấp nhận kết quả này.

- Lý Hỏa Quân! Cháu trai ngươi hình như muốn rời khỏi Lý gia trang?

Đằng Vân Long quay sang hỏi.

"Ha ha…" Lý Hỏa Quân giống như chỉ sợ người chung quanh không nghe thấy, cao giọng nói:

- Tôn nhi Kim Phúc của ta, năm mười ba tuổi đã một mình tiến vào Đại Duyên sơn, khổ tu trong thời gian năm năm, làm bạn với dã thú, đã sáng tạo ra một bộ "Mãnh Hổ quyền". Nó cũng vừa mới kết thúc khổ tu, đã quyết định tham gia xét tuyển gia nhập "Quy Nguyên tông".

Nhất thời tất cả đều xôn xao.

"Quy Nguyên tông?" Đằng Thanh Sơn nghe được ba chữ này, liền giật mình.

" Tông phái?" Đằng Thanh Sơn chưa từng nghe nói qua trong lịch sử Trung Quốc lại có một tông phái như vậy.

- Xem ra cháu trai bảo bối của ngươi tiền đồ sau này không lường được.

Đằng Vân Long cười ha hả nói.

Tỷ thí tranh đoạt "nước" kết thúc, người của Đằng gia trang và

Lý gia trang đều tản đi. Chỉ là mọi người đều đàm luận về trận chiến này, đương nhiên đối tượng đàm luận phần lớn là Lý Kim Phúc.

Trên đường đi về.

- Cha, Quy Nguyên tông là cái gì?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc dò hỏi - Là một tông phái phi thường cường đại. Mục tiêu tương lai của ta chính là gia nhập Quy Nguyên tông.

Đằng Thanh Hổ đi bên cạnh kiên định nói.

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cười nói:

- Thanh Hổ có chí khí! Thanh Sơn! Quy Nguyên tông này là một tông phái có thể dạy đệ tử tu luyện ra nội kình. Nội kình và lực lượng gân cốt không giống nhau, uy lực cực lớn. Cao thủ từ tông phái này đi ra, có khi da non thịt mỏng, nhưng chỉ cần một chưởng là có thể phá tan cự thạch.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu. Sự ảo diệu của nội kình, hắn đương nhiên là hiểu rõ.

- Sao cha không đến Quy Nguyên tông!

Đằng Thanh Sơn hỏi tiếp:

- Hơn nữa, chẳng lẽ không có tông phái nào khác mà nhất định phải vào Quy Nguyên Tông hay sao?

Đằng Thanh Sơn thông minh lanh lợi, mặc dù chỉ mới bốn tuổi nhưng lại ăn nói rất rõ ràng mạch lạc. Đằng Vĩnh Phàm cũng hài lòng với nhi tử của mình.

Đằng Vĩnh Phàm cảm khái một tiếng, liền giải thích:

- Thanh Sơn! Toàn bộ thiên hạ tổng cộng có chín châu, trong đó Dương châu là phồn hoa nhất. Tại Dương châu, đệ nhất tông phái là "Thanh Hồ đảo", đệ nhị tông phái là "Quy Nguyên tông". Đương nhiên "Thiết Y Môn" và "Quy Nguyên tông" cùng xếp thứ hai, thực lực không chênh lệch bao nhiêu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Vậy tại sao không gia nhập "Thanh Hồ đảo"? Thanh Hồ đảo không phải là đệ nhất tông phái hay sao?

- Dương châu có mười ba quận thành, trong đó có chín quận lớn hoàn toàn do "Thanh Hồ đảo" khống chế. Bên trong chín quận lớn này, Thanh Hồ đảo là tông phái duy nhất. Ngay cả quan phủ nhân mã của chín quận thành và hơn trăm thành trì bên dưới đều nghe theo lệnh của Thanh hồ đảo. Nói cho chính xác, quan phủ nhân mã cũng là thành viên ngoại vi của Thanh Hồ đảo.

Đằng Thanh sơn nghe đến đầu óc choáng váng.

Đây là thế giới gì?

Đây là thời đại gì?

Một tông phái võ lâm không ngờ lại hoàn toàn khống chế chín quận thành lớn, ngay cả quan phủ nhân mã cũng phải nghe theo sự sai khiến, đồng thời còn là thành viên ngoại vi của tông phái!

- Trong số mười ba quận thành của Dương châu, đệ nhất tông phái "Thanh Hồ đảo" hoàn toàn khống chế chín quận thành lớn, còn Quy Nguyên tông thì hoàn toàn khống chế quận Giang Ninh chúng ta. Chín thành lớn thuộc quận Giang Ninh, quan binh ở đó kỳ thật đều là thành viên ngoại vi của Quy Nguyên tông, tất cả đều là đệ tử của Quy Nguyên tông. Tại quận Giang Ninh này, Quy Nguyên tông là trời, không có bất cứ tông phái nào dám chen chân vào.

Đằng Thanh Sơn vẫn như cũ, đầu óc mơ hồ.

Hắn dám khẳng định, trong lịch sử Trung Quốc tuyệt đối không có chuyện tông phái khống chế thiên hạ.

Thế giới này, tuyệt đối không phải là bất cứ triều đại nào trong lịch sử Trung Quốc.

- Thanh Sơn!

Biểu ca Đằng Thanh Hổ cũng hớn hở nói:

- Bạch Mã bang kia có tám ngàn bang chúng nòng cốt, đệ nói xem có lợi hại không? Nhưng mà họ vẫn phải hàng năm hiếu kính thành chủ đại nhân nghi thành. Nếu như làm cho thành chủ đại nhân mất hứng, thống lĩnh một nhóm vũ giả giết đến. Hừ! Đừng thấy họ có đến tám ngàn người, chỉ tùy tiện một hai trăm võ giả là đã có thể giết cho Bạch Mã bang không còn manh giáp.

Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn hiểu rõ. Tại quận Giang Ninh này Quy Nguyên tông chính là hoàng đế, quan phủ quan viên đều là đệ tử của Quy Nguyên tông. Ngay cả bang phái như Bạch Mã bang cũng phải cẩn cẩn từng li từng tý, không dám chọc giận đến bọn họ.

- Muốn gia nhập Quy Nguyên tông rất khó hay sao?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi - Ừ, rất khó!

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói:

- Muốn gia nhập Quy Nguyên tông chỉ có hai biện pháp. Một là hài tử dưới mười tuổi, đem nộp năm trăm lượng bạc sẽ có cơ hội học tập bí tịch. Nếu như trong vòng một năm không tu luyện được nội kình sẽ bị đuổi khỏi môn phái.

Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rõ, cho dù có được bí quyết,

cũng không phải ai cũng có thể hấp thu thiên địa linh khí luyện được nội kình.

Luyện tập nội gia quyền thành công, đó là trong vạn người không được một.

Còn hấp thu thiên địa linh khí luyện hóa nội kình, mặc dù đơn giản, nhưng sợ rằng trong hơn mười người chỉ có một người đạt được điều kiện.

- Năm trăm lượng bạc chỉ để đổi lấy một cơ hội, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói.

- Không phải còn có biện pháp thứ hai sao?

Đằng Thanh Sơn lập tức hỏi.

- Trong tông phái, cũng có quân đội để chinh phạt giết chóc. Chẳng hạn như Quy Nguyên tông thì có "Hắc Giáp quân". Ta nói biện pháp thứ hai chính là tìm cách gia nhập Hắc Giáp quân.

Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói:

- Quy tắc khảo hạch rất đơn giản. Có thể nâng được năm trăm cân cự thạch, coi như là tam lưu võ giả, có tư cách gia nhập Hắc Giáp quân. Có thể nâng lên hai ngàn cân cự thạch là nhị lưu võ giả. Có thể nâng lên một vạn cân cự thạch là nhất lưu võ giả.

Đằng Thanh Sơn chấn kinh.

Nhất lưu võ giả? Một vạn cân cự thạch? Kiếp trước bản thân đạt đến cảnh giới tông sư, sau khi tu luyện được "Hổ Hình thông thần thuật", bản thân ở trình độ đỉnh cao cũng có thể miễn cưỡng nâng được ngàn cân cự thạch.

Thế giới này thiên địa linh khí sung túc, thân thể tố chất con

người tốt, người có lực lượng mạnh cũng không ít.

- Một nam nhân thành niên bình thường có thể nâng được gần ba trăm cân cự thạch. Nhưng lực lượng này càng đề cao lên càng khó. Có thể nâng được bốn trăm cân, trong mười người sợ rằng chỉ được một người. Mà nâng được hơn năm trăm cân, trong trăm người may ra mới có một người.

Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói:

- Ta từ nhỏ khổ luyện, hôm nay cũng có thể nâng được một ngàn hai trăm cân, là người có khí lực mạnh nhất trong Đằng gia trang. Thế nhưng… trong hàng ngũ võ giả cũng chỉ là tam lưu.

Nâng được năm trăm cân đến hai ngàn cân đều là tam lưu võ giả.

Nâng được hai ngàn cân đến một vạn cân là nhị lưu võ giả.

Có thể nâng hơn một vạn cân chính là nhất lưu võ giả.

- Tam lưu võ giả, trong Hắc Giáp quân chỉ là tiểu binh, trong chiến đấu cũng chỉ là bia đỡ đạn. Ta đến đó có thể có được bí pháp tu luyện nội kình đơn giản nhất. Thế nhưng ta đã hơn ba mươi tuổi, tu luyện nội kình đã sớm không có tiền đồ nữa rồi.

Đằng Vĩnh Phàm thở dài nói.

Đằng Thanh Sơn thầm cám thán không thôi.

Phụ thân như vậy, trong Hắc Giáp quân cũng chỉ là chốt thí.

- Cái loại bang phái như Bạch Mã bang, trong mắt chúng ta thì lợi hại. Nhưng trong mắt của Quy Nguyên tông Hắc Giáp quân, chỉ tùy tiện phái ra một đội trăm người, trang bị “hắc giáp” đao thương tên bắn bình thường căn bản không thể đả thương, càn quét vài lần là có thể nghiền nát Bạch Mã bang thành từng mảnh

nhỏ.

Đằng Vĩnh Phàm thản nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn hít một hơi lạnh.

Trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, có đội quân đáng sợ như vậy sao?

Không có!

Có thể nâng dược vật nặng ngàn cân, không ngờ chỉ là tiểu binh chốt thí. Nâng lên hai ngàn cân đến vạn cân, đó mới là tinh anh.

Quân đội như vậy, người mặc áo giáp dày, tuyệt đối là dòng lũ cương thiết không thể năn cản được.

“Có được đội quân tám ngàn người như vậy, quân đội bình thường cho dù là một trăm vạn cũng bị quét sạch.” Đằng Thanh Sơn có chút hiểu được, vì sao tại thế giới này tông phái có thể trở thành tồn tại thống trị tối cao.

- Cha! Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông có bao nhiêu người?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 7

Lễ Mừng Năm Mới

Đằng Vĩnh Phàm cảm thán:

- Hắc Giáp quân tổng cộng có sáu ngàn người. Tục truyền tổ sư của Quy Nguyên tông đã định ra quy củ, Hắc Giáp quân phải vĩnh viễn duy trì số lượng sáu ngàn. Mỗi khi có người mới lợi hại gia nhập thì sẽ có một số lão nhân thực lực yếu kém bị đuổi ra khỏi Hắc Giáp quân. Bất quá mặc dù bị đuổi ra, nhưng họ vẫn là thành viên của Quy Nguyên tông như trước. Bọn họ sẽ trở thành những quan binh tiểu đội trưởng của các thành thuộc quận Giang Ninh.

- Cho nên, mặc dù bên ngoài truyền rằng nâng được năm trăm cân là có thể gia nhập Hắc Giáp quân, nhưng trên thực tế, bởi vì nhân số cố định nên tiêu chuẩn cao hơn nhiều. Có thể nâng được năm trăm cân, tối đa chỉ trở thành thành viên ngoại vi của Quy Nguyên tông mà thôi.

Đằng Vĩnh Phàm nói.

Đằng Thanh Sơn kinh thán không thôi.

Vĩnh viễn cố định nhân số biên chế có thể khiến cho Hắc Giáp quân trở nên càng ngày càng mạnh, tuyệt đối là quân đoàn tinh nhuệ.

“Quân đội thuần tuý do võ giả tạo thành.” Đằng Thanh Sơn kinh hãi không thôi.

Hắn rốt cuộc đã hiểu đây là thế giới gì.

Khi ở tại tiền thế, Đằng Thanh Sơn cũng đã từng nghĩ tới, nếu như có một vạn cường giả nội gia quyền hình thành một tổ chức. Một tổ chức như vậy tuyệt đối siêu việt hơn bất cứ quốc gia nào. Chỉ cần nghĩ đến mấy ngàn cường giả nội gia quyền đồng thời lẻn vào địch quốc tiến hành ám sát, có lẽ chỉ cần một đêm toàn bộ quốc gia sẽ đại loạn.

Bất quá, tại tiền thế loại chuyện này không thể nào xảy ra. Dù sao cũng quá ít người có thể luyện được nội kình. Chẳng hạn như Thần Thâu môn, một cường giả nội kình cũng không có. Thế giới có cường giả cấp SS, nhưng không chỉ số lượng rất ít, hơn nữa đều chỉ ủng hộ cho tổ quốc của mình.

“Thiên hạ cửu Châu, trong đó đệ nhị đại tông phái ‘Quy Nguyên tông’ của Dương châu đã có vũ lực mạnh đến như vậy. Thiên hạ này đúng là đặc sắc!” Đằng Thanh Sơn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Xem ra, cái gọi là cấp bậc SS hay tông sư cảnh giới kiếp trước, tại thế giới này chỉ có thể xem như là tinh anh mà thôi.

Cao thủ tịch mịch!

Đằng Thanh Sơn kiếp trước đã là cường giả đỉnh phong nhất của xã hội hiện đại, hắn cảm nhận được tịch mịch này. Còn ở kiếp này, trước giờ hắn vẫn không hiểu rõ lắm về thế giới này, cho đến hôm nay mới hoàn toàn minh bạch.

“Thế giới như vậy mới là thế giới mà ta mơ tưởng, dân chúng dũng mãnh, cường giả vô số!”

Khi biết rõ mình đang sống trong thế giới gì, Đằng Thanh Sơn lại càng thêm hăng hái, mỗi ngày đa số thời gian đều tập trung luyện tập. Có thiên địa linh khí sung túc, nội kình trong cơ thể hắn

cũng càng thêm hùng hậu. Đằng Thanh Sơn phi thường hào phóng, dùng nội kình tùy ý kích thích lục phủ ngũ tạng và cơ nhục gân cốt, khiến cho cơ quan nội tạng và cơ nhục gân cốt hấp thu cường hóa.

Nội gia quyền, thứ nhất là để dưỡng sinh, thứ hai là để giết người.

Về dưỡng sinh, nếu như cơ quan nội tạng của Đằng Thanh Sơn cường đại, sinh mệnh lực sẽ gia tăng kinh người.

Còn giết người, kỳ thật là khiến cho cơ nhục gân cốt đạt đến mức độ cực cao.

Tại xã hội hiện đại kiếp trước, hắn vẫn luôn phiền não về nội kình ít ỏi, không dám lãng phí. Ngay cả trong chiến đấu, khi khi nào đến thời khắc mấu chốt mới sử dụng một chút nội kình. Còn hiện tại, hắn không hề lo lắng thiếu thốn nội kình, chỉ băn khoăn về việc gân cốt, đầu khớp xương, cơ nhục và cơ quan nội tạng hấp thu nội kình quá chậm.

Có bổ sung đầy đủ, thân thể Đằng Thanh Sơn dựa vào phương pháp tu luyện của Nội Gia quyền đề cao "cực hạn tốc độ".

oOo Đêm qua tuyết rơi nhiều, toàn bộ Đằng gia trang như được khoác lên một tầng áo bạc.

Buổi sáng, các tộc nhân của Đằng gia trang đều dùng chổi quét tuyết đọng sang một bên, lộ ra một con đường có thể đi lại. Trận tuyết này khiến cho nhiệt độ giảm xuống, cho nên mọi người đều mặc áo bông dày.

Trong phòng trên của nhà Đằng Thanh Sơn, một nhà bốn người đang tụ tập cùng nhau dùng điểm tâm.

- Bánh Hương Tô!

Một tiểu cô nương tóc thắt bím đứng trên ghế, vui mừng hô lên:

- Mẹ, ở đâu ra vậy?

Mẫu thân Viên Lan cười nói:

- Con nói xem ở đâu ra? Bánh Hương Tô này là do cha con nhờ người từ "Bách Phúc đường" trong Nghi thành mua giúp. Hôm nay là đại niên ba mươi, có thể không mua một chút đồ ăn ngon hay sao?

- Tiểu Vũ!

Đằng Thanh Sơn mặc áo bông màu xanh ngồi trên ghế, nhìn muội muội của mình. Hôm nay là đại niên ba mươi, qua ngày hôm nay hắn cũng đã sáu tuổi, muội muội cũng đã ba tuổi. Mặc dù muội muội tuổi còn nhỏ nhưng lại phi thường thông tuệ, chỉ là có chút nghịch ngợm.

- Bụng muội nhỏ, chỉ có thể ăn một khối bánh Hương Tô thôi. Ở đây có hai khối.

Đằng Thanh Sơn chỉ vào bánh Hương Tô trên mâm:

- Đây là khối lớn nhất, còn đây là khối nhỏ nhất. Muội chọn cái nào?

- Muội?

Cặp mắt to đen láy của Thanh Vũ nhìn chằm chằm vào bánh Hương Tô, sau đó đứng lên, cố gắng rướn người cầm lấy khối bánh Hương Tô lớn trong mâm:

- Ca, muội muốn cái này!

Tiểu hài tử quả thật là tham lam.

- Tiểu Vũ, muội cần phải học cách khiêm nhường!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng:

- Thân thích bằng hữu ở cùng với nhau, muội chọn trước thì nên chọn cái nhỏ!

- Vì sao?

Thanh Vũ nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Vũ, con nên học tính khiêm nhường của ca ca con!

Đằng Vĩnh Phàm đứng bên cạnh cũng cười đùa nói:

- Bình thường tại nơi có đồ ăn ngon, con là người ăn đầu tiên, không thể trực tiếp chọn phần lớn nhất. Nếu như ra để cho ca ca của con chọn, nó nhất định sẽ chọn cái nhỏ.

Đằng Vĩnh Phàm trong sinh hoạt hằng ngày cũng từng bước dạy dỗ con gái.

- Ca! Hai cái này nếu cho huynh chọn, huynh sẽ chọn cái nhỏ?

Thanh Vũ qua sang hỏi.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vậy không phải là được rồi sao? Huynh chọn cái nhỏ, muội thì chọn cái lớn, muội đâu có sai!

Thanh Vũ nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm và mẫu thân Viên Lan nhất thời cũng giật mình, nhìn khuôn mặt non nớt của Thanh Vũ tràn đầy

biểu tình nghi hoặc, không khỏi dở khóc dở cười.

“Ha ha…” Đằng Vĩnh Phàm cười lớn:

- Đúng, đúng! Thanh Vũ ăn cái lớn.

- Dạ!

Thanh Vũ gật gật đầu, lập tức quay sang nhìn Đằng Thanh Sơn cười hì hì.

Đằng Thanh Sơn chỉ đành lắc đầu. Đối với một hài tử chỉ mới ba tuổi, có nói đạo lý cũng không được.

Có điều Đằng Thanh Sơn rất thích bầu không khí vui vẻ hoà thuận này.

Kiếp trước hắn là cô nhi, chưa từng được hưởng thụ tình thương của cha mẹ. Còn ở kiếp này, hắn lại nhận được sự yêu thương đùm bọc của cha mẹ, còn có một muội muội khả ái.

Trong bầu không khí ấm áp, cả nhà đã ăn xong bữa sáng.

- Thanh Sơn, con dẫn Thanh Vũ đến luyện võ trường chơi đi! Buổi trưa hôm nay trong tộc sẽ cử hành lễ mừng năm mới, tất cả mọi người sẽ đến luyện võ trường. Sau khi cử hành lễ mừng xong, mọi người trong tộc sẽ cùng nhau dùng bữa trưa ngay luyện võ trường.

Đằng Vĩnh Phàm nhắc nhở. Y rất yên tâm để Đằng Thanh Sơn chiếu cố cho Thanh Vũ.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn qua ngày hôm nay chỉ mới sáu tuổi, nhưng lại thông minh ngoan ngoãn, giống như hài tử mười tuổi vậy.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không có biên pháp, hắn chung quy không thể giả dạng ngây ngô giống như hài đồng được. Có

điều hắn cũng không dám biểu hiện quá mức, chỉ là tương đương với hài tử mười tuổi, như vậy người trong tộc chỉ cho rằng hắn là một thiên tài.

Còn nếu như khi hắn hai ba tuổi lại nói năng giống như người trưởng thành, sợ rằng mọi người sẽ xem hắn như là yêu quái.

- Con biết rồi, cha!

Đằng Thanh Sơn gật đầu, liền nắm tay muội muội, đi đến luyện võ trường náo nhiệt.

oOo Khi gần đến buổi trưa, toàn bộ luyện võ trường đã có hơn hai ngàn hơn người tụ tập. Toàn bộ tộc nhân của Đằng gia trang đều ở tại đây, án chiếu theo mỗi nhà mỗi hộ đứng ở các nơi.

Một cái đỉnh thật lớn đặt ở phía trước luyện võ trường. Hơn hai ngàn người của Đằng gia trang đứng xếp hàng ngay ngắn trật tự, người đứng đầu là tộc trưởng "Đằng Vân Long"..

- Mẹ, ngoại công đang làm gì vậy?

Trong đám người, "Thanh Vũ" trong lòng Viên Lan chớp chớp mắt nghi hoặc hỏi.

- Đừng lên tiếng!

Viên Lan nhẹ giọng nói.

Bởi vì quan hệ với phụ thân, một nhà Đằng Thanh Sơn cũng đứng ở vị trí phía trước đoàn người, cho nên Đằng Thanh Sơn có thể nhìn thấy rõ tất cả. Lúc này Tộc trưởng "Đằng Vân Long" đi đến bên cạnh nơi có đặt chiếc chậu bằng đồng, lão trước tiên rửa tay trong chậu đồng, sau đó dùng vải trắng lau khô. Lập tức có tộc nhân đem ba cây nhang thật lớn.

Đằng Vân Long cầm ba cây nhang, cao giọng nói:

- Dâng hương!

Lập tức có tộc nhân cầm nến đi đến gần, châm lửa vào ba cây nhanh.

Chỉ thấy Đằng Vân Long cầm ba cây nhang bước về hướng cự đỉnh, phía sau lão cón có ba tráng hán đi song song, chính là Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, ba hán tử mạnh nhất trong tộc. Ba người bưng ba chiếc mâm lớn, phía trên phân biệt bày đầu heo, đầu dê và đầu trâu đã chín.

Đằng Vân Long trang trọng bước lên bậc thang, sau đó cắm ba cây nhang vào cự đỉnh.

Ba người Đằng Vĩnh Phàm, cũng đem tế phẩm đặt trên bậc thang phía trước cự đỉnh.

- Tấu nhạc, nghênh thần!

Đằng Vân Long quay đầu nhìn về phía các tộc nhân, cao giọng nói.

“Choang!” Tiếng chiêng lập tức vang lên, sau đó là tiếng trống, liên tục gõ chín lần.

- Quỳ!

Đằng Vân Long cao giọng nói.

Nhất thời, hơn hai ngàn người tại luyện võ trường toàn bộ đều đồng loạt quỳ xuống.

Lúc này Đằng Vân Long cũng đang quay về hướng cự đỉnh quỳ xuống, cao giọng nói:

- Vũ hoàng tại thượng…

Tiếp đó là cả một tràng những lời ca tụng, khiến cho Đằng

Thanh Sơn nghe được cũng dở khóc dở cười: “Ngoại công không cầm giấy đọc lại có thể một hơi đọc vanh vách như vậy, trí nhớ đúng là tuyệt hảo!”

Nhìn về hướng cự đỉnh, Đằng Thanh Sơn cũng không khỏi cảm thán.

Đi đến thế giới này, hắn phát hiện ra mọi người tại thế giới này đối với “đỉnh” phi thường tôn trọng.

Hắn cũng vừa mới biết một tin tức vào năm ngoài. Tại thế giới này, vào mấy ngàn năm trước, nhân vật “Vũ hoàng” đã làm nên một chuyện từ khai thiên lập địa đến nay chưa từng có, đó là nhất thống thiên hạ. Sau khi Vũ hoàng thống nhất thiên hạ, liền đem thiên hạ phân làm chín châu, sau đó tập hợp đồng thau của chín châu, luyện chế thành chín cự đỉnh, phân tán tại chín châu.

Từ đó về sau, đỉnh trở thành biểu tượng của chí cao hoàng quyền và thần quyền, mọi người đều tín ngưỡng.

“Có điều thế giới này vũ lực cường thịnh, cao thủ nhiều như mây, muốn thống nhất thiên hạ thật sự là quá khó khăn. Sau khi Vũ hoàng qua đời, thiên hạ một lại lần tan rã. Mấy ngàn năm qua, ngoại trừ Vũ hoàng cũng chỉ có Tần Lĩnh thiên đế là từng thống nhất thiên hạ, nhưng sau khi Tần Lĩnh thiên đế chết đi, thiên hạ lại tiếp tục trở nên đại loạn.”

Đến thế giới này sáu niên, Đằng Thanh Sơn cũng biết, hai nhân vật vĩ đại nhất thế giới này là Vũ hoàng và Tần Lĩnh thiên đế. Mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có hai người này thống nhất được thiên hạ. Đồng dạng, hai người bọn họ vừa chết đi, thiên hạ lập tức trở nên đại loạn.

…

Đằng Vân Long sau khi nói một hơi cuối cùng cũng ngừng lại,

cao giọng nói:

- Bái!

Dứt lời lão liền cúi đầu bái lạy.

Những người trong tộc cũng lập tức làm theo.

- Nhị bái!

Đằng Vân Long lần thứ hai hô lên.

- Tam bái!

Tất cả tộc nhân bái lạy một lần nữa, đầu cúi xuống sát đất.

- Đứng dậy!

Đằng Vân Long cao giọng nói.

Tất cả mọi người đồng loạt đứng lên.

- Kết thúc buổi lễ!

Đằng Vân Long truyên bố.

Lúc này, tất cả mọi người mới thở phào một hơi, không ít phụ nữ không kìm được xoa xoa đầu gối. Vừa rồi quỳ lâu như vậy, chân đều cảm thấy mỏi rã rời.

“Ha ha…” Đằng Vân Long lúc này rốt cuộc phá lên cười:

- Hôm nay là đại niên ba mươi, các vị tộc nhân, hôm nay cứ ăn cho thoả thích! Đến đây, bày tiệc!

Lập tức, từng bàn tiệc nhanh chóng được mang đến luyện võ trường, các mâm thức ăn cũng được đưa đến mỗi bàn.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm đi đến.

- Cha!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ phụ thân muốn nói gì.

- Qua ngày hôm nay con đã sáu tuổi rồi. Sau khi ăn xong bữa trưa, cùng với lễ mừng hoạt động buổi chiều sẽ bắt đầu kiểm tra những hài tử cùng tuổi với con, dựa vào đó để quyết định con đường của các con sau này. Con hãy cố gắng lên, cho cha con một chút thể diện!

Đằng Vĩnh Phàm nói rất nhẹ nhàng, nhưng hiển nhiên có chút lo lắng.

Trước sáu tuổi, bọn nhỏ thoả thích chơi đùa trong tộc sẽ không quản. Nhưng bắt đầu từ sáu tuổi, hoặc là huấn luyện cung tiễn thuật, hoặc là học thương thuật, hoặc là trồng trọt …vân …vân.

- Biểu ca Thanh Hổ của con, khi sáu tuổi đã nâng được sáu mươi cân cự thạch.

Đằng Vĩnh Phàm nói:

- Cha đối với con kỳ vọng không cao, nhưng con ít nhất cũng phải đạt được trình độ trung bình.

Dù sao Đằng Vĩnh Phàm cũng là tộc trưởng đời kế tiếp, là đệ nhất hảo hán trong tộc. Nhi tử nếu như quá kém, trong lòng y cũng sẽ không thoải mái.

“Trình độ trung bình?” Đằng Thanh Sơn chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 8

Nhất Minh Kinh Nhân *

Nhất minh kinh nhân: Ám chỉ bình thường không có biểu hiện gì xuất sắc, nhưng đột nhiên lại làm ra thành tích kinh người. Tề Uy vương chìm đắm trong tửu sắc, ba năm không lên triều khiến cho quốc nội hỗn loạn. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi giải đố, liền bảo rằng trong hoàng cung có một con chim ba năm không hót. Tề Uy vương liền nói: "thử điểu bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân." (chim này bình thường không bay, nhưng bay một cái là lên đến tận trời. Bình thường không hót, nhưng vừa hót sẽ khiến người chấn kinh). Từ đó, Tề Uy vương siêng năng triều chính, chăm lo việc nước, thanh danh vang lừng.

Tại luyện võ trường trống trải có bày hơn trăm bàn tiệc, các tộc nhân tụ tập cùng với nhau, thống khoái cười nói, ăn thịt uống rượu. Mặc dù trong tộc không tính là quá giàu có, thế nhưng tại lễ mừng năm mới này vẫn có thể để cho mọi người trong toàn tộc ăn uống thoả thích.

- Phàm ca! Nào, ta kính huynh một chén!

Một mãng hán thân thể tráng kiện bưng một chén lớn lên.

- A Ngưu, nào!

Đằng Vĩnh Phàm hào sảng đứng lên, hai người sau khi cụng

chén liền trực tiếp uống cạn.

- Phàm ca! Hôm nay nhi tử Thanh Sơn của huynh phải tiến hành khảo hạch, huynh có tự tin không?

"A Ngưu" cười cười dò hỏi.

- Đương nhiên là có!

Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt.

A Ngưu hạ giọng nói:

- Thằng nhóc ở nhà ta cũng cùng tuổi với nhi tử của huynh. Ta đã ngầm khảo nghiệm qua, nó có thể nâng được bao cát nặng bốn mươi cân. Ha ha! Ta còn nhớ thành tích của Phàm ca lúc sáu tuổi là nâng được năm mươi cân. Lần này, nhi tử của ta nói không chừng sẽ là đứa lợi hại nhất trong đám bạn cùng lứa.

Tại sơn trang không có phương pháp tu luyện nội kình, cho nên thiên phú cùng và sự chuyên cần sẽ quyết định thành tựu sau này.

Đằng Vĩnh Phàm khi còn nhỏ đã có sức khỏa hơn người, hơn nữa còn siêng năng khắc khổ, lại thêm cả ngày rèn đúc, mới có được lực lượng ngàn cân như hôm nay.

Tôn tử của lão tộc trưởng "Đằng Vân Long", cũng chính là biểu ca "Đằng Thanh Hổ" của Đằng Thanh Sơn, khi sáu tuổi đã có thể nâng được sáu mươi cân cự thạch, chín tuổi lại nâng lên ba trăm cân, thiên phú như vậy so với Đằng Vĩnh Phàm năm đó còn mạnh hơn một bậc. Trong tộc kỳ vọng rất nhiều vào Đằng Thanh Hổ.

- Thanh Sơn con ta từ nhỏ đã nổi tiếng là ăn khỏe. Có thể ăn nhiều như vậy, khẳng định là không thể kém hơn so với con của ngươi!

Đằng Vĩnh Phàm có vẻ như mười phần tự tin.

Trên thực tế, trong lòng Đằng Vĩnh Phàm cũng cảm thấy thấp thỏm, bởi vì y chưa từng khảo nghiệm qua Đằng Thanh Sơn.

"Ăn khỏe là lợi hại?" Đằng Thanh Sơn ngồi tại bàn bên cạnh liếc nhìn phụ thân Đằng Vĩnh Phàm, trong lòng lại rất ung dung. Nguyên nhân bởi vì Hình Ý nội gia quyền, Đằng Thanh Sơn chưa từng ở trước mặt cha mẹ biểu hiện qua, còn về phần khảo hạch lần này, hắn không thể có một chút áp lực nào.

Ba tuổi bắt đầu sản sinh nội kình, cho đến bây giờ Đằng Thanh Sơn đã luyện được gần ba năm. Cộng thêm kế thừa huyết thống của phụ thân, tố chất thân thể trời sinh rất tốt, hiện tại lực lượng thân thể của hắn tuyệt đối khiến mọi người trợn mắt há mồm.

"Cha mẹ coi trọng như vậy, cũng không thể khiến cho cha thất vọng." Đằng Thanh Sơn quyết định triển lộ một chút thực lực.

...

Trận tuyết lớn đêm qua khiến cho tuyết đọng tại luyện võ trường ngập đến tận đầu gối. Bất quá trải qua hơn ngàn người giẫm đạp, sớm đã trở nên cứng chắc, phía trên còn rắc một lớp tro than, không thể nào bị trượt.

Hôm nay là đại niên ba mươi, toàn bộ buổi chiều Đằng gia trang đều chìm ngập trong bầu không khí vui vẻ.

Dân chúng dũng mãnh, tự nhiên thời khắc này mọi người cũng bắt đầu so tài bắn cung, tỷ thí sức lực, so tài thương thuật...

Sắc trời u ám, Đằng Thanh Sơn và muội muội Đằng Thanh Vũ đang ở trong đám người, nhìn những người chugg quanh biểu diễn tài nghệ.

- Mạnh lên nữa! Hắc Hùng! Đừng để cho tên tiểu gia hỏa kia

đánh bại nhé!

- Biểu ca, biểu ca!

Thanh âm trong trẻo từ miệng Đằng Thanh Vũ vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn muội muội trước người, lại nhìn về phía hai người đang đấu sức bên trong vòng tròn năm trượng. Hai người này phân biệt là biểu ca "Đằng Thanh Hổ" và đường ca "Đằng Thanh Hạo" của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Hạo là con trai của sư phụ thương thuật "Đằng Vĩnh Tương", hôm nay đã mười tám tuổi. Còn biểu ca Đằng Thanh Hổ, qua ngày hôm nay chỉ mới mười hai tuổi.

Đằng Thanh Hổ thân cao gần bảy thước (gần một mét bảy mươi lăm, một thước là một phần tư mét), còn Đằng Thanh Hạo thân cao bảy thước sáu tấc (một mét chín).

Mười tám tuổi sớm đã là thanh niên, còn mười hai tuổi chỉ có thể xem như là thiếu niên.

Đằng Thanh Hạo có biệt hiệu là "Hắc Hùng", bởi vì lực lượng của hắn rất mạnh. Trong số những tộc nhân cùng tuổi, Đằng Thanh Hạo có thể nói là bài danh đệ nhất.

"Hây!"

"Hô!"

Đằng Thanh Hổ và Đằng Thanh Hạo hai tay nắm vào đối thủ, giống hai con trâu rừng đấu sức, trán nổi lên gân xanh, nhìn trừng trừng vào đối thủ. Trong bọn họ, một người là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang trong tương lai, còn một người là đệ nhất nhân trong đám người trẻ tuổi.

"Xuy!" Hai tay của Đằng Thanh Hạo rung lên.

- Ra ngoài!

Đằng Thanh Hổ quát lớn một tiếng, thuận thế chụp ngược lại hai tay của đối phương, đồng thời dùng chân gạt một cái, đẩy mạnh Đằng Thanh Hạo ra ngoài. Đằng Thanh Hạo cả người bị đẩy trực tiếp bay lên, rớt ra ngoài vòng tròn.

- Mẹ nó!

Đằng Thanh Hạo lồm cồm bò dậy, liền mắng:

- Tên tiểu tử Thanh Hổ ngươi! Đã biết ngươi khí lực lớn, có một ngày sẽ vượt qua ta, thế nhưng ngươi cũng phải cho đại ca ngươi một chút mặt mũi chứ! Qua ngày hôm nay ngươi chỉ mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy đã vượt qua ta, xem ra sau này ta không có cơ hội thắng ngươi rồi.

Đằng Thanh Hổ cười hắc hắc.

Ngay lúc này, từ xa xa truyền đến giọng nói của tộc trưởng "Đằng Vân Long".

- Các vị tộc nhân, tất cả hãy qua đây!

Nhất thời, các tộc nhân tại khu vực đấu sức bắn tên đều tập trung vào giữa. Rất nhanh, hơn hai ngàn người đã tụ tập trong ngoài ba tầng. Giữa vòng tròn trống trải tại trung ương, tộc trưởng Đằng Vân Long sắc mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Đằng gia trang chúng ta nhân khẩu càng lúc càng đông, nam nhân đời sau so với đời trước càng mạnh hơn. Ha ha... Mỗi một hảo hán trong tộc ta đều đã từng là hài tử, mọi người hẳn là đã biết hiện tại đến tiết mục gì!

Tất cả mọi người đều bắt đầu huyên náo.

- Thanh Sơn!

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm và mẫu thân Viên Lan đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Vĩnh Phàm thấp giọng nói:

- Con đã lớn như vậy, ta cũng chưa từng có bất luận yêu cầu gì. Nhưng hôm nay con nhất định phải cố gắng. Nhớ kỹ, vinh quang của nam tử hán là dựa vào hai tay của chính mình tạo nên.

- Con biết rồi, phụ thân!

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu.

Hắn hiểu rõ, tại Đằng gia trang, ngay cả vị trí tộc trưởng cũng là do người lợi hại kế thừa. Bất luận là ai muốn được tôn trọng đều phải dựa vào thực lực của chính mình.

- Bây giờ, tất cả nam hài sáu tuổi hãy tập trung vào giữa!

Đằng Vân Long cao giọng nói.

Tuy nói là sáu tuổi, nhưng trên thực tế những hài tử này đến ngày mai mới tính là sáu tuổi. Có điều cũng chỉ kém một ngày mà thôi, bởi vì hôm nay là lễ mừng, cho nên chuyện này tự nhiên cũng phải giải quyết trong một ngày.

- Ta tin tưởng con!

Đằng Vĩnh Phàm tươi cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ca!

Đằng Thanh Vũ nằm trong lòng mẫu thân Viên Lan, mở to mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, giơ giơ nắm tay nhỏ nhắn:

- Huynh là mạnh nhất!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, sau đó từ trong đám người bước vào giữa. Các tộc nhân đều tự giác nhường đường cho đám hài tử đi qua. Toàn bộ Đằng gia trang có hai ngàn hơn người, những nam

hài cùng tuổi với Đằng Thanh Sơn cũng có đến năm mươi lăm đứa, những hài tử này đều xếp hàng ngay ngắn bên trong vòng tròn lớn.

Tộc trưởng Đằng Vân Long nhìn sắc trời, lúc này đã mờ tối.

- Thắp lửa lên!

Đằng Vân Long cao giọng nói.

Lập tức có tộc nhân châm lửa vào những cây đuốc chung quanh luyện võ trường, khiến cho chung quanh nhất thời sáng lên.

- Các hài tử, các con chắc đều đã nghe cả rồi!

Đằng Vân Long nhìn về phía năm mươi sáu đứa trẻ:

- Từng người các con hãy đi đến bên kia, ở đó có đủ các loại cự thạch từ mười cân đến một ngàn cân. Các con có thể nâng được bao nhiêu cân thì cứ nâng bấy nhiêu. Chỉ cần nâng lên khỏi đỉnh đầu thì xem như là thành công.

- Người thứ nhất, Đằng Thanh Lăng!

Đằng Vân Long trong tay cầm một tấm danh sách.

Nhất thời chung quanh trở nên yên tĩnh.

Đối với nam nhân Đằng thị bộ tộc, khảo hạch sáu tuổi và lễ thành nhân mười sáu tuổi là hai sự kiện quan trọng nhất trong thời kỳ trưởng thành. Chỉ cần nhìn thành tích khảo hạch sáu tuổi là đã có thể đoán được thành tựu của hài tử sau này.

mọi người, đặc biệt là cha mẹ của hài tử đều khẩn trương nhìn nhi tử của mình.

- Đằng Thanh Lăng, nâng được mười lăm cân! Kế tiếp, Đằng Thanh Trạch!

- Đằng Thanh Trạch, nâng được mười cân! Kế tiếp, Đằng Hồng!

...

Đám hài tử liên tiếp bước qua, mỗi khi nâng được cự thạch nặng hơn một chút, chung quanh lại vang lên những tiếng khen ngợi, cha mẹ của hài tử cũng vạn phần hài lòng.

“Hài tử sáu tuổi, bình thường chỉ có thể nâng được trọng lượng mười cân hoặc hai mươi cân.” Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng. Tố chất thân thể của người thường ở đây quả thật so với thế giới kiếp trước của hắn mạnh hơn rất nhiều.

“Có thể nâng được ba mươi cân đã là rất lợi hại. Cha ta năm đó sáu tuổi, nâng được năm mươi cân, có thể nói là cực mạnh. Biểu ca Thanh Hổ lại càng nâng được đến sáu mươi cân.” Đằng Thanh Sơn âm thầm cảm thán.

“Hây!” Một tiểu tử to béo đầu tròn, một hơi nâng lên cự thạch nặng bốn mươi cân.

- Đằng Thanh Giang, ha ha, giỏi lắm! Bốn mươi cân, hiện tại là người giỏi nhất!

Tộc trưởng Đằng Vân Long cười nói.

- Chậc chậc! Thằng nhỏ nhà A Ngưu không ngờ lại lợi hại như vậy, xem ra tương lai sẽ là một hảo hán!

- A Ngưu! Thật không ngờ thằng nhỏ nhà ngươi lại mạnh như vậy đấy!

Nhất thời chung quanh không ngừng vang lên những tiếng khen ngợi. Tráng hán gọi là A Ngưu trên mặt lộ ra vẻ tươi cười chất phác, hiển nhiên là rất cao hứng.

...

Từng hài tử lần lượt thử qua, đại bộ phận đều không thể vượt qua được hai mươi cân. Hài tử to béo kia tạm thời là người ưu tú nhất.

- Năm ngoái một nhóm hơn sáu mươi hài tử, đứa mạnh nhất nâng được bốn mươi lăm cân. Nhóm hài tử năm nay không biết có thể vượt qua được hay không!

Trong đám tộc nhân vang lên những tiếng bàn luận nho nhỏ. Hài tử có ưu tú hay không là chuyện phụ mẫu cực kỳ coi trọng.

Bỗng nhiên...

- Đằng Thanh Vi, hai mươi lăm cân! Kế tiếp, Đằng Thanh Sơn!

Giọng nói của Đằng Vân Long đột nhiên cao hơn vài phần. Dù sao đây cũng là ngoại tôn của lão. Mặc dù Viên Lan chỉ là nghĩa nữ, nhưng sự quan tâm của Đằng Vân Long đối với một nhà nữ nhi con rể này không hề kém hơn so với nhi tử thân sinh.

Hơn hai ngàn người quan khán chung quanh đều yên lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm đứa trẻ đứng ở trung ương, không cao cũng không béo, một đứa trẻ rất bình thường.

Sở dĩ tất cả quan tâm như vậy, là vì phụ thân của Đằng Thanh Sơn đệ nhất hảo hán trong tộc, Đằng Vĩnh Phàm.

Hổ phụ vô khuyển tử, phụ thân là đệ nhất hảo hán, còn nhi tử thì sao?

Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều nín thở, ngay cả tiểu Thanh Vũ cũng trừng mắt nhìn ca ca.

“Nâng bao nhiêu đây?” Đằng Thanh Sơn trong lòng suy nghĩ, đi về hướng những cự thạch.

Đi qua cự thạch nặng mười cân, mười lăm cân, hai mươi cân, Đằng Thanh Sơn không hề ngừng lại, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

- Tiểu tử Thanh Sơn này...

Không ít người trong miệng lẩm bẩm:

- Không ngờ ngay cả thử cũng không, cứ đi như vậy!

- Sáu mươi cân rồi, nó vẫn còn đi tới!

Tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương. Ban đầu chỉ là xem náo nhiệt, nhưng lúc này lại trở nên căng thẳng, bởi vì... nếu như trong bộ tộc xuất hiện tộc nhân đặc biệt lợi hại, cả tộc đều sẽ có lợi.

- Bảy mươi cân rồi, vẫn còn chưa dừng!

- Vẫn còn đi tiếp!

Không ít tộc nhân tại trường đều trợn mắt, ngay cả tộc trưởng Đằng Vân Long luôn luôn trầm ổn cũng có chút khẩn trương. Còn về phần phụ thân "Đằng Vĩnh Phàm" của Đằng Thanh Sơn, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Nên biết rằng, vật nặng có thể nâng càng lên cao thì càng khó. Đạt đến cực hạn, thậm chí chỉ cần tăng thêm một hai cân cũng có thể khiến cho người bị thương.

"Trong tộc ta, đệ nhất nhân trong lịch sử khi sáu tuổi cũng chỉ nâng được cự thạch nặng tám mươi cân." Đằng Vân Long nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

"Tám mươi cân cự thạch vẫn chưa dừng, còn đi tiếp? Tiểu gia hỏa này thật sự có thực lực, hay là cố ý trêu người." Đằng Vân Long trong lòng suy nghĩ.

Toàn bộ bầu không khí tại luyện võ trường đều trở nên căng

thẳng.

Đằng Thanh Sơn từng bước tiến về phía trước, mỗi lần bước tới đều khiến cho mọi người căng thẳng.

Đột nhiên...

Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng dừng lại, đứng phía trước tạ đá. Đây là tạ đá nặng một trăm cân.

“Đệ nhất nhân trong lịch sử Đằng thị bộ tộc ta, khi sáu tuổi cũng chỉ nâng được tám mươi cân. Ta chỉ là cho phụ thân một chút thể diện, cũng không muốn quá khoa trương. Cứ một trăm cân đi!” Đằng Thanh Sơn nhìn tạ đá trước mặt, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 9

Kế Hoạch Trong Tộc

Mọi người trong Đằng thị nhất tộc không ai dám nói chuyện, thậm chí dưới không khí khẩn trương này cũng không ai lớn tiếng thở gấp, mọi người đều chăm chú nhìn vào hài tử trông rất bình thường kia.

Đằng Thanh Sơn, một hài tử sáu tuổi muốn nâng một vật nặng trăm cân?

Điều này có thể sao?

Là cố ý thể hiện hay thực sự có thực lực?

"Thanh Sơn!" Đằng Vĩnh Phàm cùng mẫu thân Viên Lan khẩn trương nhìn hài tử của mình.

"Phù!" Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào thạch tỏa (tạ đá) trước mắt, đây là thạch tỏa được tộc nhân thường xuyên dùng để luyện tập vừa vặn nặng một trăm cân, cho nên trong lúc khảo hạch vì để thuận tiện nên lập tức mang sang.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn vươn đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy hai bên thạch tỏa.

Một hài tử chỉ cao đến eo người bình thường, muốn nâng thạch tỏa một trăm cân? Một màn này đều khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

“Ô!” Đằng Thanh Sơn lấy hơi hét.

Hai tay nó mạnh mẽ dùng lực, trong nháy mắt cánh tay nhỏ bé kia bộc phát ra lực lượng kinh nhân đột ngột nhấc lên!

Phì!

Thạch tỏa một trăm cân, bỗng chốc được hai tay nâng đến trước ngực.

“Điều này….” Tộc nhân Đằng thị nhất tộc, từ tộc trưởng cho đến những đứa trẻ bình thường đều trợn trừng hai mắt cực kỳ khẩn trương, Đằng Thanh Sơn có thể nâng được thạch tỏa qua đỉnh đầu sao?

Hừ nhẹ một tiếng, Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa dùng lực một hơi nâng thạch tỏa qua đỉnh đầu.

Cả luyện võ trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều chứng kiến màn này – một hài tử non nớt lại có thể nâng thạch tỏa trăm cân qua đỉnh đầu, trong tâm trí mọi người đều có chút mông muội và hỗn loạn, một lúc lâu sau mới có người bình tĩnh lại.

“Hay!” Một tiếng hét lớn vang lên.

“Một trăm cân. Ha ha… hài tử Thanh Sơn này thật lợi hại quá!”

“Thanh Sơn nó thành công rồi!”

……..

Nhất thời xung quanh hoan hô ầm ỹ, mỗi tộc nhân đều vô cùng hưng phấn, lịch sử của Đằng thị nhất tộc cuối cùng đã được sửa đổi, gần sáu tuổi đã có thể nâng thạch tỏa một trăm cân có thể xứng với ‘lực đại vô cùng’. Sáu tuổi đã như thế, vậy lúc hài tử này trưởng thành thì sẽ đạt đến trình độ nào?

Khi nâng thạch tỏa hai chân Đằng Thanh Sơn không chút run rẩy, hai tay mạnh mẽ giơ thẳng.

“Đây vẫn chưa phải cực hạn của Thanh Sơn.” Trong lòng Đằng Vân Long cùng không ít người không khỏi run lên.

Khi đạt tới cực hạn lúc đó hai tay hai chân đều không thể tự chủ, phải run rẩy mới đúng.

“Phù.”

Thạch tỏa rơi bình bịch trên mặt đất. Đằng Thanh Sơn lúc này mới thu hai tay lại, xoay người nhìn về phía cha và mẫu thân mình mỉm cười.

“Phàm ca, hài tử của huynh thật là lợi hại.”

“A Lan, Thanh Sơn nhà muội, thật sự là…Sau này khẳng định còn lợi hại hơn trượng phu muội.”

Một đám nam nữ vây lấy Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan, lúc này phu thê hai người trên mặt tràn đầy nét tươi cười, kích động đến đỏ bừng cả mặt. Có con như thế, cha còn mong hơn gì nữa? Trong đôi mắt Đằng Vĩnh Phàm mang theo sự kích động và lòng tự hào, hắn đưa mắt ngắm nhìn Đằng Thanh Sơn đứng ở giữa đám đông.

“Ha ha…Ngoại tôn ngoan của ta, ha ha…” Đằng Vân Long kích động ôm lấy Đằng Thanh Sơn, “Đằng Vân Long ta đến cuối đời còn có ngoại tôn tài ba như thế, ha ha… cho dù có chết cũng không tiếc, ha ha…”

Giọng Đằng Vân Long vô cùng kích động.

Có vũ lực siêu cường, sẽ khiến cả tộc đều có lợi.

“Thanh Sơn.” Xung quanh không ít các thúc bá, thẩm nương quen thuộc vây quanh lại, ai cũng đều khen ngợi, cưng chiều xoa

xoa cái đầu nhỏ của nó.

****

Hôm nay dựa theo đạo lý, sau khi đứa trẻ sáu tuổi này kiểm tra xong sẽ tổ chức lễ trưởng thành cho những người khác. Thế nhưng bởi vì Đằng Thanh Sơn đột ngột xuất hiện khiến cho lễ trưởng thành buổi tối phai nhạt đi không ít, mà tối nay phu phụ Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cũng trở thành người được quan tâm nhất trong Đằng thị nhất tộc.

Hầu hết mọi người đều vây lấy đôi phu phụ, bởi Đằng Thanh Sơn sớm đã mượn cớ 'quá buồn ngủ' mà trở về nhà rồi.

Trong nhà Đằng Thanh Sơn.

"Ca, huynh thật là lợi hại." Muội muội Thanh Vũ ở trong gian nhà chính kích động nhảy xổ lên, "Tảng đá lớn như vậy, ca ca hô một cái liền nâng lên."

Thạch tỏa một trăm cân thể tích cũng không lớn. Đương nhiên đối với nữ nhi gần ba tuổi mà nói, đích xác là tảng đá rất khổng lồ.

Đằng Thanh Sơn thấy vậy, mặt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

"Hôm nay biểu hiện một chút thực lực dường như là một chuyện tốt." Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nói, trong khi kiếp trước bởi vì quá mức nguy hiểm, khiến cho Thanh Sơn sẽ không dễ dàng hiển lộ thực lực, ngay cả trong tổ chức sát thủ 'Red' Đằng Thanh Sơn cũng khéo léo che giấu.

Chính vì khéo léo che giấu nên khiến hắn nhiều lần thoát khỏi cái chết.

Mà hiện giờ, Đằng Thanh Sơn mặc dù tuổi gần sáu nhưng bắt đầu khổ tu từ năm ba tuổi, trong ba năm nay nội kình cường hóa

hết thẩy thân thể gân cốt, mặc dù gần sáu tuổi nhưng chỉ nói gân cốt so với biểu ca ‘Đằng Thanh Hổ’ lúc chín tuổi đều phải mạnh hơn một bậc. Lúc Đằng Thanh Hổ chín tuổi chỉ có thể nâng ba trăm cân.

Đằng Thanh Sơn bây giờ chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, nâng ba trăm cân cũng rất nhẹ nhàng.

Tình huống này vẫn còn chưa sử dụng nội kình, dù sao nội kình hài tử và nội kình người trưởng thành không khác biệt, đều là nội kình cả! Một khi sử dụng nội kình, Đằng Thanh Sơn sẽ bộc phát ra thực lực đáng sợ.

“Hả?” Lỗ tai Đằng Thanh Sơn hơi động đậy.

Theo sau đó nó nghe thấy một tiếng ‘két’ ngoài cửa, chỉ thấy phu thê Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đi vào, Đằng Vĩnh Phàm lúc này đỏ bừng cả mặt, cả người đi đường đều có chút lảo đảo, lắc lư. Từ xa Đằng Thanh Sơn đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: “Rượu trong tộc nồng độ cồn phải thấp hơn rất nhiều so với xã hội hiện đại, phụ thân phải uống bao nhiêu rượu mới say như vậy nhỉ?”

Xã hội cổ đại, công nghệ chế rượu còn xa mới bằng xã hội hiện đại.

Uống hơn một vò, rất nhiều người đều sẽ không say.

Mà Đằng Vĩnh Phàm tửu lượng cực khỏe, mấy năm qua nó chưa từng thấy phụ thân say bao giờ.

“Ha ha… Thanh Sơn hài tử của ta, hãy đến đây.” Đằng Vĩnh Phàm vừa trông thấy con trai lập tức vui vẻ tiến lên ôm lấy Đằng Thanh Sơn, “Hài tử, cha con hôm nay thực là cao hứng, ha ha… Đằng Vĩnh Phàm ta, cũng có hài tử lợi hại như vậy. Sau này chờ con thanh danh lan xa, khiến người ta biết con còn có một phụ

thân gọi Đằng Vĩnh Phàm, ha ha…”

Đằng Vĩnh Phàm nói chuyện đầu lưỡi có chút không chịu nghe theo lời sai bảo.

“Được rồi Phàm ca, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Viên Lan đỡ Đằng Vĩnh Phàm ngồi xuống.

“A nương, cha hôm nay uống bao nhiêu rượu?” Đằng Thanh Sơn không nhịn được hỏi.

“Thanh Sơn, bữa tiệc đêm nay trong tộc mỗi người đều tới chúc rượu cha con, cha con hôm nay vui vẻ nên cũng không biết kìm chế, uống không ngừng…” Viên Lan vừa nói đến đây, Đằng Vĩnh Phàm đột nhiên đứng dậy, lảo đảo bước hai ba bước tiến vào góc sân trong, cúi người nôn ọe.

Uống rượu đến mức phải ói mửa, chứng tỏ Đằng Vĩnh Phàm hôm nay uống rất nhiều.

Ở góc sân có một vò nước, Đằng Vĩnh Phàm nắm lấy gáo múc nước lạnh dội lên trên mặt.

“Phì! Tốt hơn nhiều rồi!” Đằng Vĩnh Phàm đứng thẳng người lên.

“Sau này huynh đừng uống như vậy nữa.” Viên Lan có chút thương xót nói.

“Ha ha… Huynh cũng chỉ có một lần như vậy thôi, hài tử của chúng ta lợi hại như thế, kẻ làm cha như huynh cũng cảm thấy nở mày nở mặt.” Đằng Vĩnh Phàm ói ra một lần lại dùng nước lạnh súc miệng qua, rõ ràng đã tốt rất hơn nhiều.

Đúng vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

“Cộc, cộc, cộc!”

“Vĩnh Phàm, mở cửa.” Bên ngoài truyền đến thanh âm.

“Vâng sư phụ.” Đằng Vĩnh Phàm vội vàng bước đến trực tiếp mở then cửa, chỉ thấy có sáu người đang đứng ở bên ngoài, dẫn đầu chính là tộc trưởng ‘Đằng Vân Long’. Đằng Vĩnh Phàm vừa nhìn thấy, vội vàng mời: “Sư phụ, đại bá, mọi người đều mau vào nhà đi.” Nói xong, dẫn mấy người này bước vào gian nhà chính.

Tổng cộng có sáu người đến nhà nó.

Trong sáu người này, ngoại trừ hai người Đằng Vĩnh Tương, Vĩnh Lôi là ngang hàng, bốn người khác đều là trưởng bối trong tộc đều rất có danh vọng.

“Thanh Sơn, mau tới đây.” Đằng Vĩnh Phàm vội vàng gọi.

Đằng Thanh Sơn đi tới, nói: “Ngoại công, đại gia gia, tam đại gia, đại gia gia, đại bá, thúc!” Đằng thị nhất tộc bởi vì dân số quá nhiều, mấy lão giả hôm nay đến mặc dù đều là trưởng bối của Trương Dương nhưng trong đó chỉ có Tam gia gia là huynh đệ ruột của gia gia Đằng Thanh Sơn. Hai vị ‘Đại gia gia’ khác đều là đường huynh đệ (con chú bác) của gia gia Đằng Thanh Sơn.

Còn về gia gia của Đằng Thanh Sơn trước kia đã chết khi chiến đấu với cường đạo thổ phỉ, nãi nãi sinh bệnh nặng rồi cũng qua đời.

“Thanh Sơn.” Ánh mắt Đằng Vân Long cùng mấy lão đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đều phát sáng, đây chính là hi vọng tương lai của Đằng thị nhất tộc.

Đằng Vân Long lập tức quay đầu nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm: “Vĩnh Phàm, ta cùng mấy vị đại bá đều đã thương lượng qua, hài tử Thanh Sơn này tiền đồ vô lượng, nếu để nó ở lại Đằng gia trang chúng ta chỉ là rèn luyện chút khí lực tiền đồ sau này sẽ có hạn. Không bằng tộc chúng ta bỏ ra năm trăm lượng bạc, đưa

Thanh Sơn đến Quy Nguyên tông, xem Thanh Sơn có thể luyện ra nội kình hay không."

Muốn gia nhập Quy Nguyên tông chỉ có hai biện pháp.

Một là trẻ con mười tuổi trở xuống tổn hao năm trăm lượng bạc có thể ở Quy Nguyên Tông chờ một năm, trong một năm luyện ra nội kình thì mới trở thành đệ tử Quy Nguyên Tông, luyện không ra thì đá ra khỏi cửa.

Còn lại là người trưởng thành thì tiến hành kiểm tra rồi gia nhập Hắc Giáp quân.

"Tới Quy Nguyên tông?" Một hơi rượu cuối cùng của Đằng Vĩnh Phàm cũng bị tan biến.

"Thanh Sơn nó mới sáu tuổi." Viên Lan bên cạnh có chút không cam tâm, "Nghĩa phụ, con không nỡ để Thanh Sơn nó …."

"Hừ." Đằng Vân Long không nhịn được hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Từ mẫu làm hỏng con! Thanh Sơn tiền đồ vô lượng, tư chất tốt như vậy ở chỗ chúng ta ai tới dạy nó? Dạy nó thương thuật tự cả tộc chúng ta đúc kết ra? Những nghi thức hoa màu này thật là lãng phí thiên phú của Thanh Sơn!"

Trong tộc không thể có khả năng mỗi hài tử đều đưa tới Quy Nguyên tông.

Nhưng thiên phú Đằng Thanh Sơn tốt như thế, bọn họ vẫn nguyện ý bỏ ra năm trăm lượng.

Bị một hồi răn dạy của nghĩa phụ Đằng Vân Long, Viên Lan không dám lên tiếng.

"Sư phụ, người nói cũng đúng, chút trình độ này của chúng ta đích xác lãng phí thiên phú của Thanh Sơn." Đằng Vĩnh Phàm dù sao cũng là đệ nhất hảo hán trong tộc cũng trải qua không ít cảnh

đời liền gật đầu nói, “Có điều, Thanh Sơn mới sáu tuổi, bây giờ đã phải đưa tới Quy Nguyên tông rồi? Yêu cầu của Quy Nguyên Tông không phải là dưới mười tuổi sao, có thể chờ hai năm nữa mà.”

Một lão giả tóc bạc trên trán có một mụn thịt nhỏ ngồi bên cạnh Đằng Vân Long thấp giọng nói: “Hồ đồ! Vĩnh Phàm, chẳng nhẽ con chưa từng nghe qua, luyện nội kình càng sớm thì càng tốt ư!”

Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan dù sao cũng là phụ mẫu, nỡ lòng nào sớm để con trai rời đi, trong lòng bọn họ đích xác không muốn.

Đằng Vĩnh Phàm liếc qua thê tử, sau đó cắn răng gật đầu: “Vậy được rồi, cứ để Thanh Sơn nó…”

“Ngoại công, cha!” Đằng Thanh Sơn ở một bên đột nhiên mở miệng: “Quy Nguyên tông, con không muốn đi!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 10

Lựa Chọn

Tại nhà trên, Đằng Vân Long và một đám trưởng bối đều quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Từ đầu tới cuối, bọn họ căn bản không hề hỏi qua ý kiến của Đằng Thanh Sơn. Bởi vì trong mắt bọn họ, Đằng Thanh Sơn mặc dù có thiên phú cao, nhưng dù sao cũng chỉ là một hài đồng sáu tuổi. Hài đồng sáu tuổi đối với tương lai có thể nhận thức được bao nhiêu?

Loại chuyện này hài tử sao có thể làm chủ?

- Thanh Sơn!

Đằng Vân Long hiền lành cười nói:

- Quy Nguyên tông là đệ nhất tông phái tại quận Giang Ninh ta, con đến đó có thể nhận được bí tịch, luyện được nội kình. Đợi đến khi con luyện được nội kình, tương lai phóng mắt khắp cả Nghi thành cũng xem như là một hảo hán.

- Con không muốn đi!

Đằng Thanh Sơn kiên quyết lắc đầu.

Hắn tạm thời cũng không tìm được một cái cớ nào cho tốt, dù sao thân phận hiện tại của hắn cũng chỉ là hài đồng sáu tuổi.

- Sư phụ, con thấy nên đợi thêm hai năm nữa!

Đằng Vĩnh Phàm cũng không muốn xa nhi tử của mình, liền nói ra.

- Hừ! Vĩnh Phàm, ngươi phải suy nghĩ cho tương lai của Thanh Sơn!

Đằng Vân Long sắc mặt trầm xuống.

Lão giả tóc bạc trên trán có bướu thịt sắc mặt âm trầm, liền trách mắng:

- Vĩnh Phàm! Nhi tử của ngươi tiền đồ vô lượng, ngươi không thể hủy đi tiền đồ của nó!

Vị tam gia gia này tại Đằng gia trang nổi danh là nghiêm khắc, tiểu hài tử bình thường nhìn thấy đều sợ hãi không dám nói tiếng nào.

- Con không muốn ca ca đi!

Tiểu Thanh Vũ bên cạnh "oa" một tiếng, bỗng nhiên bật khóc.

- Thanh Vũ, đừng khóc!

Viên Lan lập tức ôm lấy nữ nhi.

- Tiểu Vũ, ngoan, đừng khóc! Ca không đi đâu.

Đằng Thanh Sơn cũng vuốt ve khuôn mặt của muội muội, sau đó quay đầu nhìn về phía các trưởng bối.

- Ông ngoại, vì sao nhất định muốn con đến Quy Nguyên tông? Con không muốn đi!

Đằng Thanh Sơn không có biện pháp, đến lúc này, hắn chỉ có thể dựa vào thân phận tiểu hài tử, phát tác tính tình.

- Thanh Sơn, đừng làm loạn!

Đằng Vân Long quát mắng.

- Thanh Sơn! Một tiểu hài tử như con thì biết cái gì, nghe lời đi!

Tam gia gia bên cạnh cũng trách mắng.

Đằng Thanh Sơn không muốn đi.

Bởi vì cho dù có được phương pháp tu luyện nội kình, hắn cũng không dám tu luyện. Bởi vì... phương pháp tu luyện nội kình, kỳ thật chính là phương pháp đả thông những đường kinh mạch, đồng thời khiến cho nội kình trong cơ thể vận chuyển theo chu thiên, tăng cường nội kình. Điều này tại "Thiên Niên Kỷ Sự" Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ, hơn nữa hắn cũng hiểu được thân pháp bí tịch "Thiên Nhai Hành".

Thế nhưng, hôm nay rất nhiều kinh mạch của hắn vẫn chưa thông.

Nếu như dựa theo nội kình bí pháp, cường hành đả thông kinh mạch, chỉ làm cho những kinh mạch tạp chất khác bị ứ đọng, sau này càng khó đả thông. Ưu thế tu luyện giả "nội gia quyền" của hắn cũng sẽ không còn. Cho nên, khi tu luyện "nội gia quyền" còn chưa đạt đến mức kinh mạch toàn thân tất cả đều thông suốt, Đằng Thanh Sơn sẽ không tu luyện cái gọi là bí tịch.

Dù sao tu luyện giả nội gia quyền tại phương diện đả thông kinh mạch có ưu thế rất lớn. Giai đoạn tiền kỳ tốc độ mặc dù không nhanh, nhưng khi đạt đến hậu kỳ, tất cả kinh mạch toàn thân lại có thể hoàn toàn thông suốt.

Hiện tại tu luyện bí tịch chính là hại hắn.

Thế nhưng, những lời này Đằng Thanh Sơn căn bản không thể nói ra.

- Con không đi!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Tam gia gia sắc mặt trầm xuống, quát lên:

- Làm càn! Một tiểu hài tử như con thì biết cái gì! Nhớ kỹ, phải nghe người lớn nói! Chúng ta đều chỉ muốn tốt cho con.

- Thanh Sơn!

Đằng Vân Long sắc mặt cũng trầm xuống.

- Các người nếu như cứ ép con đi, cho dù có bí tịch ở trước mặt, con cũng không luyện!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng:

- Đến lúc đó, chờ hết kỳ hạn một năm, Quy Nguyên tông sẽ đuổi con ra.

Tam gia gia kia chỉ vào Đằng Thanh Sơn, muốn mắng nhưng lại không biết nên nói gì.

Đích xác, ép buộc Đằng Thanh Sơn đi, nếu như Đằng Thanh Sơn có bí tịch cũng không luyện, bọn họ quả thật không có biện pháp.

- Thanh Sơn, con quá hồ đồ rồi!

Đằng Vân Long lửa giận dâng lên. Quanh năm thân là tộc trưởng, uy tín của lão không cho phép ai xâm phạm, liền quát lên:

- Ta đã nhìn con lớn lên. Bình thường con rất nghe lời, sao lần này lại hồ đồ như vậy? Ngoan ngoãn nghe lời đi! Chờ đến khi con trưởng thành sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ông ngoại.

Đằng Thanh Sơn khẽ lắc đầu, không nói gì.

Kháng nghị không lời!

Một đám trưởng bối tại nhà trên nhất thời đều không có biện pháp. Đằng Thanh Sơn bình thường vẫn nổi tiếng là nhu thuận, nhưng ngày hôm nay tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Hài tử càng nhu thuận, một khi trở nên bướng bỉnh thật đúng là khó thuyết phục.

- Không nghe lời! Vĩnh Tương, Vĩnh Lôi! Hai người các ngươi đem Thanh Sơn ra ngoài, nhốt tại phòng chứa củi!

Đằng Vân Long hạ lệnh.

Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Lôi không khỏi ngẩn ra.

- Sư phụ...

Đằng Vĩnh Phàm vội vã cầu xin.

- Không nghe ta nói sao?

Đằng Vân Long hai mắt trợn trừng.

Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Lôi cũng chỉ có thể làm theo, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Con tự mình đi!

Đằng Thanh Sơn không nói gì thêm, liền đi nhanh ra bên ngoài cửa trước. Hắn không cần người áp giải, lại chủ động đi đến phòng chứa củi bên cạnh đình viện, điều này cũng ngoài dự liệu của mọi người.

- Nghĩa phụ!

Viên Lan sốt ruột.

- Sư phụ!

Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn tộc trưởng Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long thở dài một tiếng:

- Thật không biết hài tử này Thanh Sơn xảy ra chuyện gì! Bình thường nó vẫn luôn ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại cố chấp như vậy. Có điều nó cũng chỉ là một hài tử... nhốt vài ngày, đến lúc đó nó cũng sẽ thay đổi chủ ý. A Lan, Vĩnh Phàm! Hai người các con cũng đừng thả Thanh Sơn ra. Đương nhiên, một ngày ba bữa cơm vẫn phải chuẩn bị cho tốt.

- Vâng, nghĩa phụ (sư phụ)!

Hai người Đằng Vĩnh Phàm chỉ đành đáp ứng.

- Bị nhốt ở một nơi nhỏ bé tối tăm như phòng củi, ngay cả người lớn cũng chịu không nổi vài ngày. Một hài tử chỉ mới sáu tuổi, không đến vài ngày nó sẽ chịu không nổi. Chờ khi nào nó nhận lỗi thì mới thả nó ra!

Đằng Vân Long lên tiếng. Đã đến mức này, lão cũng không có biện pháp.

Đối với một hài đồng sáu tuổi, lại còn là cháu ngoại, Đằng Vân Long quả thật không có biện pháp nào khác.

Dùng hình? Lão không nỡ.

Khuyên bảo? Chỉ là vô dụng.

Đem Đằng Thanh Sơn nhốt lại, đây là biện pháp duy nhất tạm thời.

oOo Theo đạo lý, tiểu hài tử đều thích chơi đùa, khó chịu nhất là bị ràng buộc. Mặc dù Đằng Vân Long rất xem trọng tiểu hài tử thiên phú dị bẩm này, nhưng cũng chỉ cho rằng Đằng Thanh Sơn có thể chịu được hai ba ngày. Thế nhưng bọn họ quả thật không

nghĩ đến... Đằng Thanh Sơn một hài đồng sáu tuổi, bị giam giữ tại phóng củi tròn sáu ngày không ngờ vẫn không kêu một tiếng.

Đằng Thanh Sơn vẫn rất bình tĩnh ở trong phòng củi, mỗi lần hỏi hắn có thay đổi chủ ý hay không, hắn đều như trước nói một câu: “Không muốn rời khỏi Đằng gia trang!”

Đằng Vân Long cũng sốt ruột.

Chẳng lẽ cứ giam giữ như thế? Giam giữ thời gian dài, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tâm tính của hài tử. Từ tận đáy lòng, Đằng Vân Long cũng cực kỳ thương yêu đứa cháu ngoại ngày. Lần này muốn cho cháu ngoại đến Quy Nguyên tông, lão cũng là suy nghĩ cho tương lai của nó.

...

Bên trong phòng củi.

Đằng Thanh Sơn tại không gian chật hẹp, lần lượt luyện tập tam thể thức. Tam thể thức được gọi là căn nguyên của Hình Ý, Đằng Thanh Sơn mặc dù tại cảnh giới đã là một tông sư, thế nhưng hắn vẫn như trước cảm thấy tam thế thức này sâu không thể lường, bình thường luyện tập đều có một chút cảm ngộ.

Bị giam giữ bên trong phòng củi, Đằng Thanh Sơn không khó chịu chút nào, trái lại hắn có thể thoải mái luyện tập.

Kiếp trước làm sát thủ, có loại hành hạ nào mà hắn chưa từng trải qua? Bị giam giữ? Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói căn bản không tính là trừng phạt.

“Ây?” Lỗ tai của Đằng Thanh Sơn khẽ động, lập tức ngừng tu luyện, ngồi xuống dựa vào bó củi bên cạnh.

Mỗi lần có người đến gần, Đằng Thanh Sơn đều ngừng tu luyện.

- Thanh Sơn!

Một giọng nói vang lên.

- Tam gia gia!

Đằng Thanh Sơn đáp lời. Bởi vì lo lắng vợ chống Đằng Vĩnh Phàm âm thầm thả Đằng Thanh Sơn ra, khiến cho việc giam giữ không có hiệu quả, cho nên vị này tam gia gia mới tự mình ở tại đây trông coi Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn! Tam gia gia nói với con, ở lại Đằng gia trang thật sự là lãng phí thiên phú của con. Con là thiên tài ngàn năm khó gặp của Đằng gia trang ta, tại thời điểm mấu chốt này con không thể đem tính tình của tiểu hài tử ra đùa giỡn!

Vị tam gia gia này vốn rất lãnh khốc, nhưng mỗi khi ông ta giận dữ, Đằng Thanh Sơn lại không nói không thèm để ý. Qua thời gian dài, vị tam gia gia này cũng chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo. Dù sao chỉ có nhẹ nhàng khuyên bảo thì Đằng Thanh Sơn mới nói chuyện cùng với lão.

- Thanh Sơn, con hiện tại vẫn không nguyện ý đi?

Tam gia gia dò hỏi.

- Tam gia gia! Con đã nói rồi, con không muốn rời khỏi Đằng gia trang, chí ít là bây giờ không muốn. Đừng nói các người nhốt con sáu ngày, cho dù là nhốt sáu thàng con cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Giọng nói của Đằng Thanh Sơn bình tĩnh, thế nhưng nói ra lại không hề có chút do dự, vô cùng kiên định.

Tam gia gia bên ngoài phòng củi cũng chỉ đành lắc đầu.

Một hài đồng sáu tuổi, có thể bị giam giữ sáu ngày vẫn không

có chút dao động nào. Tâm tính này, nếu như đến Quy Nguyên tông, nhất định sẽ có được thành tựu lớn.

“Két két!”

Cửa phòng củi bỗng mở ra.

“Sao vậy?” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Tam gia gia đừng ngoài cửa phòng củi, nhìn Đằng Thanh Sơn, dở khóc dở cười, nở một nụ cười bất lực:

- Được rồi, tiểu Thanh Sơn! Tam gia gia thừa nhận con lợi hại, ta và ngoại công của con đều chịu thua. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không ép buộc con đi nữa. Chừng nào con muốn đi thì chúng ta sẽ đưa con đi.

Bất kể như thế nào, Đằng Vân Long bọn họ đều rất thương yêu Đằng Thanh Sơn, không thể nào giam giữ lâu dài.

Sáu ngày là kỳ hạn mà đám người Đằng Vân Long thương lượng. Nếu như qua sáu ngày Đằng Thanh Sơn vẫn không chịu vâng lời, bọn họ chỉ có thể chịu thua.

- Tam gia gia!

Nhìn vẻ mệt mỏi rã rời trên mặt tam gia gia, trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng có một chút áy náy. Hắn biết, những lão nhân trong tộc này cũng là mong muốn hắn có được thành tựu lớn, cho nên mới làm như vậy. Thế nhưng nguyên nhân của hắn thì lại không thể nói ra.

Đối kháng lần này Đằng Thanh Sơn đã thắng, nhưng hắn lại cảm nhận được sự quan tâm trong lòng những trưởng bối này.

- Tam gia gia, người cứ yên tâm! Con ở tại Đằng gia trang cũng sẽ không để cho mọi người thất vọng!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng.

- Ha ha... Bị nhốt sáu ngày mà vẫn không nóng nảy. Con năm nay chỉ mới sáu tuổi. Ha ha! Hài tử như con tam gia gia ta cả đời chưa từng gặp qua. Thành tựu trong tương lai của con ta cũng không dám nói trước.

Tam gia gia lúc này chỉ có thể chấp nhận để cho Đằng Thanh Sơn ở lại Đằng gia trang.

Một lát sau, bên trong đình viện đã tụ tập không ít người trong nhóm Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long nhìn cháu ngoại của mình, bất lực cười cười, sau đó nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm:

- Vĩnh Phàm! Đứa con này của ngươi, đừng xem nó bình thường nhu thuận! Một khi bướng bỉnh, ta cũng không có biện pháp nào.

- Hài tử này thật không nghe lời, không hiểu được lòng tốt của sư phụ!

Đằng Vĩnh Phàm lúc này chỉ có thể an ủi tộc trưởng Đằng Vân Long.

- Thanh Sơn!

Đằng Vân Long quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn - Nói đi, con muốn học cái gì? Chỉ cần con muốn học, ông ngoại sẽ cố gắng nghĩ biện pháp tìm sư phụ tốt đến dạy cho con.

- Con muốn học thương!

Đằng Thanh Sơn nói ra kế hoạch đã nghĩ từ trước.

- Thương?

Đằng Vân Long nhướng mày:

- Thanh Sơn! Trong tộc chúng ta có rất nhiều người luyện thương, nhưng cũng chỉ là kỹ năng căn bản, tích lũy kinh nghiệm nhiều đời mà thành. Hơn nữa, thương pháp là loại khó luyện nhất trong số các binh khí, không có mười năm khổ công căn bản không thể sử dụng thuần thục được. Còn muốn tại thương pháp đạt được thành tựu lớn, có thể cả đời phải đắm chìm trong đó. Tại khu vực Nghi thành này ta chưa hề nghe nói có cao thủ dùng thương chân chính nào. Muốn tìm một sư phụ thương thuật lợi hại cho con quả thật là rất khó. Hay là con đổi một loại binh khí khác đi!

- Con sẽ luyện thương!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 11

Thương Thuật Của Đằng Thanh Sơn

Đằng Vĩnh Phàm có chút bực tức nói:

- Trong các loại binh khí, thương là khó luyện nhất. Thanh Sơn, sao con lại cố chấp thế?

- Cha, ông ngoại!

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Kỳ thật, từ nhỏ con nhìn thấy các vị thúc thúc bá bá luyện tập trường thương tại luyện võ trường, cảm thấy rất ngưỡng mộ. Cho nên, con nhân lúc cha mẹ không ở nhà, dùng mộc côn làm trường thương chơi đùa, cũng đã được hai ba năm rồi. Con rất thích sử dụng trường thương, hơn nữa thương pháp hiện tại của con hẳn là không kém các vị thúc thúc bá bá đâu.

Nhìn vẻ mặt của Đằng Thanh Sơn, mọi người trong phòng đều bật cười.

Lời của tiểu hài tử có thể là thật sao?

- Ha ha... Thanh Sơn, trẻ con không nên học nói khoác!

Đằng Vĩnh Tương cười nói:

- Các thúc thúc bá bá của cháu không ai là không luyện thương

vài chục năm, cơ sở rất vững chắc, không phải một đứa bé như cháu có thể so sánh được!

Mặc dù nam nhân trong Đằng gia trang không tính là cao thủ thương pháp, nhưng mỗi người đều đã luyện tập mười mấy hai mươi năm, cũng không thể xem thường được.

Đằng Vĩnh Phàm đứng bên cạnh cười ha hả nói:

- Thì ra là như vậy! Chẳng trách mẹ nói con thường xuyên ở nhà một mình, đóng cửa đình viện lại, thì ra là để luyện tập thương pháp. Con sợ bị chúng ta nhìn thấy trêu chọc nên mới giấu mọi người sao?

Trẻ con đều thích chơi đùa, nhưng Đằng Thanh Sơn thì lại thường ở lỳ trong nhà, chuyện này kỳ thật đã khiến cho vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan chú ý, nhưng bọn họ cũng không nói gì, - Nếu mọi người không tin thì có thể xem thử thương pháp của con!

Đằng Thanh Sơn nói. Hắn quả thật không có biện pháp khác, muốn trưởng bối đồng ý để hắn học tập thương pháp, hắn chỉ có thể làm như vậy. Kỳ thật ở nhà hắn đều luyện tập Hình Ý quyền, căn bản chưa từng luyện qua thương pháp.

- Được! Chúng ta sẽ xem thử cháu rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Đằng Vân Long cười ha hả:

- Đi, đến phòng chứa binh khí!

Mọi người liền rời khỏi nơi ở của Đằng Thanh Sơn.

Phòng chứa binh khí là một căn phòng rộng, thuần túy dùng đá tảng xây thành. Phòng cao gần hai trượng, rộng bốn trượng, chiều dài đến mười trượng.

- Tộc trưởng!

Cửa phòng chứa binh khí bình thường đều có tộc nhân trông coi.

- Mở cửa!

Đằng Vân Long ra lệnh.

Chỉ thấy hai cánh cửa sắt to lớn ầm ầm mở ra. Đằng Vân Long mỉm cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Tiểu Thanh Sơn, đi! Trước tiên hãy chọn một thanh trường thương mà cháu thích nhất. Ta muốn xem thử cháu lợi hại đến mức nào!

Nói đoạn, nhóm người Đằng Vân Long bao gồm cả Đằng Thanh Sơn đều đi vào phòng chứa binh khí.

“Oa!” Tiểu Thanh Vũ trong lòng Viên Lan kinh ngạc nhìn bốn phía.

Nền của phòng chứa binh khí được lát bằng đá xanh, trên tường treo hàng loạt binh khí, trọng phủ, cửu tiết giản, hậu bối khảm đao, cự hình thuẫn bài, cung tiễn... nhưng nhiều nhất vẫn là trường côn. Từng thanh trường côn hoặc dài hoặc ngắn, hoặc bằng gỗ hoặc bằng sắt đều dựa vào tường, kỳ quái chính là...

Không có một thanh trường thương nào!

Còn tận sâu trong phòng chứa binh khí là một đống rương sắt lớn, mỗi chiếc đều chỉ dài rộng chừng bốn thước, căn bản không thể cất được trường thương.

- Thương ở đâu vậy?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn ông ngoại Đằng Vân Long.

- Đây không phải sao?

Đằng Vân Long chỉ vào đống trường côn đang dựng trên tường, cười ha hả nói:

- Thanh Sơn! Đây đều là cán thương, còn mũi thương thì được bảo quản cẩn thận trong rương sắt. Cháu hãy chọn một cán, ta sẽ chọn cho cháu mũi thương thích hợp!

Đằng Thanh Sơn lúc này mới sực hiểu.

- Vóc dáng Thanh Sơn quá nhỏ, còn những cán thương này thì đều quá dài.

Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày nói. Một đứa bé sáu tuổi học múa thương? Trong tộc không hề có thương ngắn như vậy.

- Thanh Sơn, hiện tại khí lực của con còn yếu, tốt nhất là nên chọn cán thương bằng gỗ mềm!

Đằng Vĩnh Phàm nói:

- Trong số các loại trường thương bằng gỗ, cán thương làm bằng hợp nhuyễn mộc là nhẹ nhất, hơn nữa đầu thương cũng chỉ có năm sáu cân, với khí lực của con cũng có thể sử dụng được. Thanh Sơn, con chọn cây đó làm gì? Đó là thanh nam mộc, là loại nặng nhất, con dùng không nổi đâu.

Cán thương bằng gỗ trong phòng binh khí của Đằng gia trang chủ yếu phân thành thanh nam mộc, bạch lạp mộc, hợp nhuyễn mộc, ba loại này đều thích hợp làm nguyên liệu chế tạo cán thương. Trong đó hợp nhuyễn mộc là nhẹ nhất, bạch lạp mộc đứng thứ hai, còn thanh nam mộc là loại nặng nhất.

Đương nhiên thanh nam mộc cũng là loại tốt nhất, bền chắc co dãn vô cùng tốt, hơn nữa cán thương còn có thể ẩn giấu lực lượng. Một cây thương làm bằng thanh nam mộc tốt bình thường đều

sinh trưởng hơn năm mươi năm.

Cũng may là Đằng gia trang ở gần núi nên mới có thể tìm được nguyên liệu tốt như vậy.

- Cây này đi!

Đằng Thanh Sơn cầm cán thương làm bằng thanh nam mộc:

- Ông ngoại tìm giúp cháu mũi thương đi!

- Cây thương này cộng thêm mũi thương chắc cũng nặng khoảng mười lăm mười sáu cân.

Đằng Vân Long lo lắng nói:

- Muốn sử dụng được thanh nam thương nặng mười lăm mười sáu cân, khí lực của cháu hiện tại sợ rằng vẫn chưa đủ.

Theo Như Đằng Vân Long thấy, cháu ngoại của mình mặc dù có trăm cân khí lực, nhưng nếu muốn sử dụng trường thương nặng mười lăm mười sáu cân thì vẫn còn chưa đủ.

- Ông ngoại, ông giúp cháu tìm mũi thương đi!

Đằng Thanh Sơn cũng không nói nhiều.

- Được rồi, để cho cháu thử! Rồi cháu sẽ sẽ hết hy vọng thôi.

Đằng Vân Long tiến lên, nhìn ký hiệu trêm cán thương, sau đó mở một chiếc rương, lật lật một chút lấy một mũi thương ra. Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn, chỉ thấy mũi thương dẹt hình hạt lúa, sống cao, lưỡi sắc, mũi nhọn, trên còn có rãnh máu, nếu như đâm vào trong người chỉ sợ sẽ thành một lỗ máu, bên dưới còn cột tua đỏ.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu: “Mũi thương dẹp, đâm, chém, cắt đều có thể sử dụng. Rãnh máu có thể giúp cho đầu thương

đâm vào cơ thể không bị cơ nhục hút lại, không xuất hiện tình huống rút không ra. Tua đỏ này có thể ngăn ngừa máu của đối phương dính lên cán." Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt một cái đã phán đoán ra, công nghệ chế tạo mũi thương này rất cao.

- Để ta giúp cháu!

Đằng Vân Long nói xong, liền cầm lấy cán thanh nam thương và mũi thương ghép lại, gõ trên đất mấy cái, sau đó lấy ra một cái đinh, dùng búa sắt đóng chặt lại.

- Tốt rồi!

Đằng Vân Long mỉm cười đưa trường thương lại cho Đằng Thanh Sơn:

- Thanh nam thương này nặng mười lăm cân, dài khoảng bảy thước. Thanh Sơn, cháu dùng được không?

Đối với chiều cao của trẻ con, cây thương gần bảy thước thật sự là hơi dài.

- Ông cứ xem đi!

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp. Cây thương này đối với hắn mà nói thì quả thật hơi dài, thế nhưng thương ngắn hơn thì đều làm bằng hợp nhuyễn mộc, hắn không muốn dùng loại thương như vậy. Với thực lực của Đằng Thanh Sơn, một khi toàn lực thi triển, chỉ sợ có thể đánh gãy cán thương làm bằng hợp nhuyễn mộc.

- Mọi người lùi lại một chút đi!

Đằng Thanh Sơn nói.

Những trưởng bối trong tộc lập tức lùi ra bốn phía, nhưng trên trên mặt bọn họ đều có ý cười, hiển nhiên đều cho rằng tiểu giá

hỏa này đang làm trò.

“Hô!” Đằng Thanh Sơn một tay vung lên, không ngờ chỉ dùng một tay nắm lấy điểm cuối của cán thương, giơ ngang toàn bộ cây thương.

“Lực cánh tay thật mạnh!” Đám người Đằng Vân Long đều tròn mắt.

Muốn nâng một thanh thường thương nặng mười lăm cân, chỉ cầm vào cuối cán, giơ thẳng không trầm xuống, cần phải có lực cánh tay rất mạnh “Tiểu tử này tại lễ mừng năm mới vẫn còn ẩn giấu thực lực.” Đám người Đằng Vân Long thầm nghĩ.

Đằng Thanh Sơn một tay nắm lấy cán thương, cảm nhận được “kình” của cây thương này, liền yên lặng cảm nhận trong chốc lát, sau đó âm thầm gật đầu.

Tay trái vươn ta, nắm lấy giữa cán thương. Tay phải lay động, tay trái nâng lên. Trong nháy mắt, thanh nam thương phảng phất như có linh tính, hóa thành từng con độc xà bay múakhắp bốn phương. Đằng Thanh Sơn quay người lại, hai tay trượt xuống, thanh nam thương liền vẽ thành một vòng tròn, sau đó đập xuống thật mạnh.

“Bách!” Trường thương đánh vào nền nhà bằng đá.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén, nắm tay liền lay động thân thương. Trường thương lập tức giống như tia chớp, “vù” một tiếng đâm về phía trước, thậm chí còn sinh ra tiếng rít gió phá không.

- Ông ngoại, cha, tam gia gia... Mọi người thấy con dùng thương thế nào?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía mọi người.

Đám người Đằng Vân Long và Đằng Vĩnh Tương đều không

nên lời, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đằng Thanh Sơn vừa rồi sử dụng trường thương giống như nước chảy mây trôi. Thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng tại đây, Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Vĩnh Phàm có ai không phải là người trong nghề? Có ai không từng luyện tập trường thương suốt mấy chục năm? Bọn họ hoàn toàn nhìn ra được thương thuật bất phàm của Đằng Thanh Sơn.

Chỉ riêng động tác hai tay trượt xuống, đã khiến cho chiều cao của Đằng Thanh Sơn không còn là hạn chế khi thi triển thanh nam thương. Một cái trượt đó, không có mấy năm khổ công thì không làm nổi. Vô luận là đập thương, hay là nhất đâm cuối cùng, tất cả đều cực kỳ lăng lệ.

“Thiên tài!” Đằng Vân Long lẩm bẩm.

“Lão thiên.” Đằng Vĩnh Tương cũng hoàn toàn ngây ngốc.

Khí lực có thể là do trời sinh, nhưng thương thuật thì phải cần thời gian tập luyện. Tục ngữ có nói: “Côn tháng, đao năm, thương cả đời!”. Muốn sử dụng tốt một cây thương lớn, chỉ riêng công phu cơ bản cũng phải mất đến mấy năm, nếu không thì chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi. Chiêu thức của Đằng Thanh Sơn mặc dù đơn giản, nhưng trong đó đã ẩn chứa công phu thực sự, mọi người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng.

- Thanh Sơn, cháu ngoại của ta, cháu đúng là thiên tài!

Đằng Vân Long ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn:

- Thương pháp này của cháu làm thế nào luyện được vậy?

- Cháu, cháu là ở nhà hay dùng mộc côn tùy ý luyện tập, sau đó học trộm thương pháp của các vị thúc thúc bá bá ở luyện võ trường.

Đằng Thanh Sơn đã sớm chuẩn bị lý do. Hơn nữa thương thuật của hắn vừa rồi mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ tương đương với trình độ của các vị thúc thúc bá bá mà thôi.

- Học trộm? Trên đời này thật sự có kỳ tài như vậy!

Đằng Vĩnh Phàm không nhịn được sợ hãi than.

Mặc dù thương thuật của Đằng Thanh Sơn biểu hiện so với Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương vẫn còn có chênh lệch, nhưng so với đám thúc bá bình thường trong tộc thì đã không thua kém bao nhiêu.

- Ngoại công, cha, mọi người đồng ý cho con luyện thương chứ?

Đằng Thanh Sơn lên tiếng.

- Đương nhiên là đồng ý! Thanh Sơn con chính là sinh ra vì thương mà.

Đằng Vân Long lập tức nói. Hài đồng sáu tuổi đã có thương thuật như thế, tuyệt đối là trời sinh để dùng thương.

Đằng Thanh Sơn cười.

Kỳ thật luyện tập thương thuật, căn bản chính là công pháp cơ bản của Hình Ý quyền. Bản thân Hình Ý quyền chính là "thương quyền", vô luận là băng quyền, toản quyền, pháo quyền, hoành quyền, bổ quyền, không cái nào là không ẩn chứa thương ý. Luyện thương đến mức lĩnh hội "Ngũ Hành quyền", đây là lời dạy của sư phụ 'Đằng Bá Lôi' kiếp trước.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn kiếp trước không hao phí nhiều thời gian cho "thương thuật", nhưng hắn là Hình Ý tông sư, đạt đến cảnh giới thì thương thuật cũng như thuyền lên theo nước.

Đương nhiên... hôm nay Đằng Thanh Sơn chỉ thoáng hiển lộ một chút công phu cơ bản, nhưng một chút hiển lộ này cũng đã đủ khiến cho các trưởng bối trong tộc kinh hô thiên tài.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 12

Thời Gian Thoi Đưa

Thanh Sơn! Từ hôm nay trở đi, con sẽ học thương với Vĩnh Tương đại bá.

Đằng Vân Long nói.

Thương pháp của Đằng Thanh Sơn mặc dù không tính là quá cao siêu, nhưng trình độ thương pháp thực sự thì đã vượt qua đại bá. Hắn đương nhiên không muốn lãng phí thời gian, liền cười hỏi ngược lại:

- Đại bá, người còn có chiêu thức nào mới có thể dạy cho con không?

"Cái này..." Đằng Vĩnh Tương xấu hổ không biết nói gì.

Thương pháp của Đằng gia trang cũng chỉ là một số kỹ năng căn bản, còn có gì mới nữa? Có điều cùng là một chiêu, những người khác nhau thi triển ra uy lực cũng sẽ khác nhau một trời một vực. Chỉ là... điều này phải cần kinh nghiệm, không phải cứ dạy là được.

Nhìn Đằng Thanh Sơn diễn luyện vừa rồi, cơ sở đã rất khá, bọn họ căn bản không còn gì hay để dạy.

- Thương pháp của Đằng gia chúng ta cũng chỉ có một bộ. Một bộ này đã đủ cho chúng ta luyện cả đời rồi.

Đằng Vĩnh Tương nói.

- Cơ sở và một số kiến thức căn bản con đã hiểu thông, con sẽ tự mình cẩn thận rèn luyện!

Đằng Thanh Sơn nói.

Mấy người Đằng Vân Long và Đằng Vĩnh Tương đều nhìn nhau, cũng không biết nói gì hơn. Trình độ của bọn họ về mặt này đã không còn gì hay để dạy Đằng Thanh Sơn.

- Từ ngày mai trở đi, cháu cùng với nam nhân trong tộc tập luyện buổi sáng được không?

Đằng Vĩnh Tương dò hỏi.

- Cháu chỉ là một đứa bé, có lẽ một mình tập luyện trong khu rừng phía tây sẽ tốt hơn.

Đằng Thanh Sơn đã sớm có kế hoạch.

oOo Đằng gia trang được được xây dựng dựa vào chân Đại Duyên sơn.

Ở gần núi lớn, mỗi lần mưa lớn, trên núi thỉnh thoảng lại có đá lăn xuống. Vì để an toàn, Đằng gia trang đã cho trồng hàng loạt đại thụ ở phía tây ngọn núi. Trải qua hơn một ngàn năm sinh trưởng, nơi đó đã trở thành một phiến rừng rậm rạp. Cho dù có đá lăn xuống cũng sẽ bị hàng loạt đại thụ dễ dàng ngăn cản.

Lúc này, trong rừng cây đang có một đứa bé mặc áo bông xanh, trong tay cầm một cây thanh nam thương. Chỉ thấy hắn tùy ý đứng yên, tay phải duỗi thẳng.

“Hô!” Năm ngón tay phải cầm lấy phần cuối cán thương, cầm trường thương giơ ngang.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, cứ đứng yên như vậy, không

hề nhúc nhích.

- Thằng nhóc Thanh Sơn này rốt cuộc đang làm gì?

Cách đó không xa, Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vĩnh Tương đang lặng lẽ quan sát. Đằng Vĩnh Tương thấp giọng nói:

- Vĩnh Phàm! Con trai đệ cứ cầm một thương không nhúc nhích như vậy, rốt cuộc là luyện thương pháp gì, sao ta nhìn không hiểu?

- Đệ cũng không biết!

Đằng Vĩnh Phàm lắc đầu.

- Cầm một thanh trường thương như vậy rất hao khí lực. Thằng nhóc Thanh Sơn này cho dù có khí lực, phỏng chừng tối đa cũng chỉ kiên trì được một chung trà, thường thương nhất định sẽ phải hạ xuống.

Đằng Vĩnh Tương phân tích.

Hao phí nửa đời vào thương pháp, Đằng Vĩnh Tương đương nhiên là có tư cách đánh giá.

Nửa canh giờ trôi qua... Đằng Thanh Sơn vẫn như trước không nhúc nhích.

Một canh giờ trôi qua... Đằng Thanh Sơn vẫn như trước không nhúc nhích.

- Sao có thể như thế?

Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Phàm đã kết thúc bài luyện tập buổi sáng, nhưng lại phát hiện Đằng Thanh Sơn vẫn như trước không hề nhúc nhích. Hai người đều có chút kinh ngạc.

- Đi, đến đó xem!

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lẳng lặng đứng yên, nhưng quỷ dị là... gân cốt thân thể của hắn không ngờ lại phát ra thanh âm trầm thấp rất nhỏ. Đột nhiên, lỗ tai của hắn chợt động, liền thu hồi trường thương, quay đầu nhìn về phía người đến, cười nói:

- Cha, đại bá! Sao hai người lại đến đây?

- Thanh Sơn, từ nãy đến giờ con đang luyện cái gì vậy?

Đằng Vĩnh Phàm nghi hoặc hỏi.

- Cháu cầm trường thương như vậy rốt cuộc là có tác dụng gì?

Đằng Vĩnh Tương cũng không hiểu được.

- Cháu hẳn phải luyện uốn hoặc đâm thương mới đúng!

Đằng Thanh Sơn trong lòng thoáng lượng lự: "Có nên nói hay không? Nói ra sẽ khiến cha và đại bá khiếp sợ mất. Bỏ đi, mạo hiểm một lần, cũng là chỉ điểm cho bọn họ một chút."

Đằng Thanh Sơn liền dùng giọng trẻ con nói:

- Cha, đại bá! Con bình thường vẫn tập luyện như vậy. Con đang suy nghĩ... Bất kể là vũ khí gì cũng đều là quyền cước kéo dài, nếu như có thể luyện đến mức trường thương chính là một bộ phận của thân thể, con nghĩ sẽ rất lợi hại!

Lời nói có vẻ trẻ con nhưng lại làm cho hai người ngơ ngác.

"Một bộ phận của thân thể?" Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Phàm đều ngẩn ra.

"Cái này, cái này..." Đằng Vĩnh Tương đột nhiên kinh hô:

- Vĩnh Phàm! Ta từng nghe nói đến cảnh giới "Nhân thương

hợp nhất". Theo như lời Thanh Sơn, trường thương trở thành một bộ phận của thân thể, có phải chính là "nhân thương hợp nhất" hay không?

Ánh mắt của Đằng Vĩnh Phàm cũng sáng lên.

Các tộc nhân của Đằng gia trang cũng đã từng nghe nói về "nhân thương hợp nhất", nhưng không ai biết làm cách nào để đạt đến cảnh giới này. Đù sao thương là thương, người là người, làm sao có thể hợp nhất được?

- Thanh Sơn! Trường thương làm thế nào mới có thể trở thành một bộ phận của thân thể?

Đằng Vĩnh Tương vội hỏi. Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn nhi tử của mình.

Đằng Thanh Sơn cười đắc ý:

- Đây là một biện pháp do cháu nghĩ ra. Cầm lấy cán thương, cảm nhận lực lượng của cán thương, đến khi luyện thành, cho dù một con ruồi đậu lên cán thương cháu cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Còn cách không xa lắm.

Kỳ thật biện pháp này chính là "Đại Thương Thung", cơ sở của Thái Cực quyền, một trong tam đại nội gia quyền ở kiếp trước.

Đại Thương Thung nói ra thì rất đơn giản, đó chính là "thính kình", đến khi luyện thành, một sợi tóc chạm đến đại thương cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. "Thính kình" linh mẫn đạt đến mức này, đại thương và chân tay đã không còn phân biệt.

Đạt đến trình độ này, đến khi ra chiến trường, va chạm với binh khí của đối phương, sợ rằng trong nháy mắt khi va chạm, có thể dễ dàng thuận theo kình lực của đối phương, phảng phất như độc xà lao vào thân thể đối phương, lưu lại một cái lỗ trên cơ thể. Cao thủ chân chính chém giết, cho đến bây giờ đều là một chiêu

giết địch.

Từ nay về sau, thương pháp chính là cơ sở sinh tồn của hắn. Hắn đương nhiên muốn có một cơ sở thật tốt, cho nên nhất định phải cẩn thận nghiên cứu "Đại Thương Thung" này.

Kỳ thật sở dĩ Đằng Thanh Sơn chọn trường thương làm binh khí là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, binh khí nguội chiến đấu, một tấc dài là một tấc mạnh, binh khí dài sẽ chiếm ưu thế. Hai người chém giết, trường thương của ta đâm vào ngươi, sợ rằng đao của ngươi còn chưa với được đến ta. Chỉ là binh khí càng dài thì lại càng khó vận dụng.

Thứ hai, bản thân Hình Ý quyền chính là thương quyền, cho nên về mặt thương thuật bản thân hắn đã có một trình độ nhất định.

"Cầm một cây thương, cảm nhận lực lượng trên cán thương?" Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vĩnh Tương nhìn nhau, đều có chút hoài nghi. Có điều bọn họ cũng không nhiều lời, chỉ nhắc nhở hai tiếng rồi rời đi.

Đằng Thanh Sơn cười.

"Đại Thương Thung" là phương pháp luyện thương tốt nhất được công nhận trong nội gia quyền.

"Vũ khí, vĩnh viễn là quyền cước kéo dài. Muốn đem vũ khí luyện đến cực hạn, trước tiên quyền cước phải luyện đến trình độ cực cao, nếu không thì lấy gì dùng vũ khí? Hình Ý quyền của ta đã đạt đến cảnh giới tông sư, hiện tại luyện thương là vừa khéo." Đằng Thanh Sơn mỉm cười, lại tiếp tục cầm thương như trước.

Tay cầm thương, thân thể lại phát ra thanh âm trầm thấp cực kỳ nhỏ. Đây là thanh âm do gân cốt phát ra.

“Côn tháng, đao năm, thương cả đời! Thương pháp là phức tạp nhất. Quyền pháp của ta mặc dù đã đạt đến cảnh giới tong sư, nhưng về thương pháp thì vẫn còn xa vời vợi. Bản thân Hình Ý Ngũ Hành quyền đã có sự tương thông với thương pháp, từ hôm nay trở đi, ta bắt đầu thông qua Hình Ý Ngũ Hành quyền diễn biến ra Hình Ý Ngũ Hành thương vậy.”

Trong lòng đã có kế hoạch, nhưng Đằng Thanh Sơn hiểu được, muốn đem Ngũ Hành quyền diễn biến thành Ngũ Hành thương, tuyệt không phải vài ba năm là có thể thành công.

Rất nhiều người hao phí cả đời cho thương pháp, nhưng vẫn không được xem là cao thủ thương pháp, có thể tưởng tượng thương pháp khó luyện đến mức nào.

oOo Thời gian thoi đưa, thấm thoắt đã hơn ba năm.

Tại luyện võ trường.

- Mẹ! Ca ca ở trong rừng luyện thương sao còn chưa về, sắp đến giờ ăn trưa rồi!

Một tiểu nữ hài khuôn mặt hồng hào hỏi mẫu thân Viên Lan của mình.

- Anh con cả ngày luyện thương giống như bị nhập ma vậy, nói nó cũng vô dụng.

Viên Lan mỉm cười. Nhi tử có thể siêng năng khắc khổ như vậy, nàng làm mẫu thân đương nhiên là tự hào. Hơn nữa, trong ba năm này danh khí của Đằng Thanh Sơn tại Đằng gia trang càng lúc càng lớn, rất nhiều chuyện càng đồn đại thì càng khoa trương.

Chẳng hạn như “biết chữ”. Những hảo hán trong tộc sáu tuổi bắt đầu học, ít nhất phải học được ba nghìn chữ cơ bản nhất. Những đứa nhỏ khác phải học mất ba năm, nhưng Đằng Thanh Sơn thì chỉ gấn một tháng là đã học xong.

Chẳng hạn như luyện thương. Đằng Thanh Sơn tự nghĩ ra "Đoan Đại thương", kỳ thật chính là "Đại Thương Thung". Những tinh anh trong tộc, những nam nhân có trình độ thương thuật không tệ như Đằng Vĩnh Tương và Đằng Vĩnh Phàm, sau khi luyện thử "Đoan Đại thương" vài tháng đều phát hiện thương pháp có tiến bộ lớn, thương pháp giống như có linh tính vậy.

Lại nói về khí lực. Đằng Thanh Sơn từ nhỏ đã có khí lực lớn, tại lễ mừng năm mới không lâu, hắn mới chín tuổi không ngờ một hơi nâng lên sáu trăm cân sự thạch, khiến cho người khác phải trợn mắt há mồm. Một thiên tài khác Đằng Thanh Hổ lúc chín tuổi cũng chỉ nâng được ba trăm cân. Người ngoài trang nhắc đến Đằng Thanh Sơn đều cảm thán một câu "lực mạnh vô cùng".

Truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn có rất nhiều. Tóm lại, tại Đằng gia trang, Đằng Thanh Sơn chính là thiên tài ngàn năm khó gặp.

Bên trong rừng cây.

Một thiếu niên áo vải, tay cầm một cây thanh nam thương, ngước nhìn lá vàng trên cây đại thụ. Hắn liên tục tung ra ba cước như tia chớp, đá vào chung quanh đại thụ.

"Ông!" đại thụ đột nhiên rung lên, một lượng lớn lá cây từ trên cao rụng xuống.

Đợi đến khi chiếc lá đầu tiên rơi xuống cách đỉnh đầu ba tấc, thanh nam thương trong tay Đằng Thanh Sơn liền xuất ra.

"Xoát!"

Cả trường thương trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn mũi tên, từng đạo thương ảnh vẽ lên không trung, hoàn toàn bao trùm phía trên đỉnh đầu Đằng Thanh Sơn. Chỉ trong giây lát, tất cả lá cây đã rơi xuống đất. Nếu như có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện

trên mỗi phiến lá đều có một lỗ nhỏ.

“Băng quyền như tiễn! Đem ‘băng quyền’ trong Hình Ý Ngũ Hành quyền diễn biến thành thương pháp ‘như ảnh tùy hình’, không ngờ đến hôm nay mới hoàn toàn đại thành.”

Đằng Thanh Sơn Tùy ý liếc nhìn một gốc đại thụ bên cạnh. Trường thương rung động như tia chớp đâm ra, “phốc!” một tiếng, đâm chết một con sâu róm trên cành cây, nhưng vỏ cây lại không hề có chút thương tổn.

Hiển nhiên, trong nháy mắt khi Đằng Thanh Sơn đâm chết con sâu, trường thương liền dừng lại, không hề chạm đến vỏ cây. Lực khống chế chuẩn xác như vậy, nếu như để cho đám người phụ thân Đằng Vĩnh Phàm nhìn thấy, sợ rằng sẽ kinh ngạc đến ngây người. Thương thuật đạt đến trình độ này, trong mắt bọn họ đã đạt tới mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Có điều trong mắt Đằng Thanh Sơn thì như vậy vẫn chưa tính là gì.

“Các tiền bối Nội gia quyền đã từng nói qua, luyện thương phải cần đến cả đời, điều này quả thật không sai. Thương pháp này quả thật là rất khó. Cái gọi là ‘nhân thương hợp nhất’ chỉ là cơ sở của thương pháp cao thủ mà thôi. Hình Ý Ngũ Hành quyền diễn hóa thành Ngũ Hành thương pháp, cho đến bây giờ, ta cũng chỉ thành công đem ‘băng quyền’ diễn hóa thành thương pháp ‘như ảnh tùy hình’, đem ‘hoành quyền’ diễn hóa thành thương pháp ‘hỗn nguyên nhất khí’.”

Hoành quyền, thuộc tính là thổ, trong Ngũ Hành quyền là quyền pháp phòng ngự duy nhất, cho nên ‘hỗn nguyên nhất khí’ cũng là thương thuật phòng ngự.

Thương pháp của Đằng Thanh Sơn không có chiêu thức cố định, chỉ có ý cảnh. Vô luận là Thái Cực quyền, Hình Ý quyền, Bát

Quái chưởng, khi đạt đến đỉnh cao đều coi trọng ý cảnh. Đạt được ý cảnh, mỗi một quyền đều có uy lực rất lớn. Thương pháp cũng giống như vậy.

Thương pháp "như ảnh tùy hình", ý cảnh ẩn chứa chính là ý cảnh của băng quyền. Đem ý cảnh của quyền pháp chuyển hóa vào thương pháp, thật sự là rất khó, Đằng Thanh Sơn hao phí ba năm mới thành công hai chiêu.

Có thể nói, trong ba năm Đằng Thanh Sơn có thể luyện ra được hai chiêu này, nguyên nhân một phần cũng nhờ trước kia hắn là Hình Ý tông sư

"Một tấc dài là một tấc mạnh! Ý cảnh giống nhau, dùng thương thi triển uy lực lớn hơn rất nhiều." Đằng Thanh Sơn trong lòng suy nghĩ.

"Hai chiêu này, một để phòng ngự, một để công kích. Thương pháp mới luyện thành, cũng nên thí nghiệm một chút!" Đằng Thanh Sơn liền quay đầu đi về nhà. Lúc này đã đến giờ ăn trưa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 13

Đội Thợ Săn

"Phụ thân, mẫu thân!" Đằng Thanh Sơn bước nhanh vào sân nhà mình.

Trong gian phòng chính Đằng Vĩnh Phàm cười rất vui vẻ: "Thanh Sơn, cha chờ con đã được một lúc. Thực ra con mỗi ngày luyện thương ba bốn canh giờ cũng đủ rồi." Lúc này Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cùng con gái Đằng Thanh Vũ đang ngồi vây quanh cái bàn gỗ, Đằng Thanh Sơn cũng đặt thương dựa vào tường rồi ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

"Con biết." Đằng Thanh Sơn vừa ăn hai miếng, liền ngẩng đầu đề nghị: "Phụ thân, mẫu thân, con muốn gia nhập đội thợ săn."

"Đội thợ săn?" Viên Lan có chút ngập ngừng đưa mắt nhìn về phía trượng phu, Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày: "Thanh Sơn, con mới có chín tuổi mà đã muốn gia nhập đội thợ săn?" Đội thợ săn là một đội ngũ dũng mãnh nhất trong tộc do một nhóm nam nhân hợp thành do Đằng Vĩnh Lôi dẫn đầu, họ thường xuyên vào trong Đại Duyên Sơn săn thú để các hộ trong Đằng gia trang ít nhất đều có thịt ăn. Hơn nữa lông thú cũng có thể bán lấy tiền.

"Khí lực của con ở trong gia trang chắc hẳn có thể đứng trước hàng thứ mười." Đằng Thanh Sơn cười nói thêm.

Nhắc tới điều này, trên mặt Đằng Vĩnh Phàm không khỏi hiện lên tia tiếu ý.

Trong buổi lễ mừng chín tuổi, Đằng Thanh Sơn đã nâng được cự thạch sáu trăm cân, hơn nữa đó còn chưa phải cực hạn của nó. Chỉ nói tới lực lượng Đằng Thanh Sơn chính xác có thể đứng trên hàng thứ mười trong Đằng gia trang. (Ý nói là top ten)

"Ha ha…Con vốn có thiên phú tốt, vậy thì cũng nên rèn luyện thêm!" Sống trong thế giới tàn khốc này Đằng Vĩnh Phàm cũng thông suốt, ông cười đồng ý: "Từ ngày mai trở đi, con sẽ gia nhập đội thợ săn! Buổi chiều ta lập tức đến nói một tiếng với ngoại công của con, chờ đến sáng sớm ngày mai con trực tiếp tới luyện võ trường hội họp cùng với đội thợ săn trong tộc!"

"Cảm ơn phụ thân!" Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

Viên Lan ở bên cạnh lại không nhịn được trừng mắt với Đằng Vĩnh Phàm, bà hình như đang trách Đằng Vĩnh Phàm đáp ứng lời của con trai.

"Ca, huynh có thể mang về cho muội một chú thỏ con không?" Đôi mắt to trong veo của Thanh Vũ nhìn chằm chằm Thanh Sơn như dò hỏi.

"Không thành vấn đề!" Đằng Thanh Sơn khẳng định.

"Ca luôn tốt nhất với muội." Tiêu Viêm cười hì hì.

"Thanh Sơn này." Đằng Vĩnh Phàm đột nhiên nói: "Ta thấy con hãy mang theo người vài ngọn phi đao, chẳng phải con thường xuyên luyện phi đao trong rừng cây phía tây sao?"

"Thỉnh thoảng con cũng luyện một chút." Đằng Thanh Sơn trả lời, phụ thân là thợ rèn nên tự mình đi rèn chục ngọn phi đao vốn rất đơn giản. Kiếp trước nó tốn rất nhiều tâm huyết vào phi đao, bây giờ chỉ lúc nghỉ ngơi sau khi luyện thương mới mang phi đao ra nghịch một chút nhằm luyện lại bàn tay mà thôi.

Dù sao phi đao có thể tấn công từ xa, hoàn toàn có thể phối

hợp với trường thương của nó.

“Ta cũng nhắc nhở con, luyện thứ gì thì phải thật chuyên tâm.” Đằng Vĩnh Phàm thuận miệng nói một câu.

oOo Sáng sớm ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng.

Muội muội Thanh Vũ còn đang ngủ say, mà cả nhà ba người Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan, Đằng Thanh Sơn đã sớm ở trong sân nhà rồi.

“Thanh Sơn, con tuy có thiên phú và thương pháp cũng không tệ. Nhưng trên Đại Duyên Sơn mãnh thú, độc xà rất nhiều, con cần phải cẩn thận. Nếu thực sự chiến đấu với mãnh thú, ngàn vạn lần không thể run sợ.” Đằng Vĩnh Phàm vẫn trịnh trọng nhắc nhở, ông biết rõ với lực lượng của rất nhiều người, thương pháp tuy giỏi nhưng khi gặp chiến đấu sinh tử, vừa nhìn thấy máu đã bị dọa cho chân nhũn như con chi chi vậy còn đấu đá gì nữa?

Nếu như bị dọa nhũn cả chân, cho dù có thực lực cũng không thể phát huy được!

“Thanh Sơn.” Mẫu thân Viên Lan cũng nhắc nhở, “Con đừng có khoe tài khi đi cùng với những tộc nhân khác, hãy tới đây để a nương mặc bộ da thú này cho con.”

Chân xỏ ủng da, trên người còn khoác bộ áo da thú, bộ da thú này là lột từ một con dã thú da dày, qua khâu xử lý sau đó mới chế tạo. Nó mặc bộ áo da thú này chẳng khác nào mặc một bộ khải giáp đơn giản, rất có tác dụng phòng vệ.

“Hai người hãy yên tâm! Con đi trước đây.”

Đằng Thanh Sơn cầm theo cây thanh lam trường thương (trường thương bằng gỗ lim màu xanh?), bước nhanh ra ngoài sân.

……..

Hiện giờ còn rất sớm, trên luyện võ trường trời mới tờ mờ sáng, giờ luyện còn chưa bắt đầu nên luyện võ trường người cũng không nhiều. Song những đội viên của đội thợ săn mỗi người đều đã bắt đầu tụ tập, không ít người đang lớn giọng đàm luận, người người đều hào sảng, tự nhiên vô cùng.

“Ha ha…Đệ nhất hảo hán tương lai của Đằng gia trang chúng ta tới kìa!” Đằng Thanh Sơn vừa bước vào luyện võ trường lập tức nghe thấy thanh âm không xa, nó không nhịn được cười liền bước về phía đó.

“Thanh Sơn!” Đằng Vĩnh Lôi bước mau tới, cất tiếng cười ha ha, vỗ mạnh vào bả vai Thanh Sơn một cái, “Hảo tiểu tử, chín tuổi đã gia nhập đội thợ săn. Trong lịch sử Đằng gia trang chúng ta con chính là người đầu tiên!”

“Ta mười ba tuổi mới vào, Thanh Sơn thực sự quá lợi hại.” Một thiếu niên cường tráng vóc người cao hơn bảy thước cũng mặc áo da thú cười nói.

“Biểu ca.” Đằng Thanh Sơn mỉm cười mở miệng chào, người đó chính là Đằng Thanh Hổ.

Trên luyện võ trường còn có vài tộc nhân đang cố gắng huấn luyện, trong ánh mắt những tộc nhân nhìn về phía thành viên đội thợ săn đều ẩn chứa một tia hâm mộ. Có thể trở thành một thành viên trong đội phải là một hảo hán có tiếng tăm trong tộc, mỗi người đều có thực lực không thể khinh thường.

Đội thợ săn bao gồm cả Đằng Thanh Sơn sáng nay vừa gia nhập, tất cả có ba mươi hai người.

“Tốt! Tất cả mọi người, xuất phát!”

Ba mươi hai thợ săn của Đằng gia trang, mỗi người đều cầm trường thương, lưng đeo trường cung, mặc áo da thú bắt đầu bước

đi.

“Thanh Sơn, sau khi lên núi con nhớ đừng có để tụt hậu, rất nhiều người lần đầu tiên lên núi đã bị lạc đường, hơn nữa có vài hiểm họa bọn họ cũng chưa biết. Con mới lên lần đầu tiên cần phải nhìn nhiều, nghe nhiều!” Dọc đường Đằng Vĩnh Lôi chỉ điểm cho Đằng Thanh Sơn, nó im lặng lắng nghe.

Thực ra ở kiếp trước bản lĩnh sinh tồn trong cuộc sống hoang dã là điều mỗi sát thủ bắt buộc phải học.

Chỉ là rừng núi của thế giới này so với rừng núi kiếp trước có giống nhau hay không, Đằng Thanh Sơn cũng chưa xác định được, cho nên nó cũng không dám coi thường.

oOo Sáng sớm Đại Duyên Sơn hoàn toàn vắng lặng, một đội ngũ thợ săn tiến vào sâu trong Đại Sơn.

“Bên ngoài ngọn núi không có mãnh thú, đa số là thỏ và gà hoang, còn những con mãnh thú đều ở sâu bên trong rừng!” Đằng Vĩnh Lôi dọc đường đi giảng giải, trong lúc nói chuyện, tại bụi gai bên cạnh có một con thỏ non hình như bị đám người làm cho hoảng sợ, ‘Vù’ một tiếng liền chạy trốn.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng, trường thương trong tay như độc xà đâm cực nhanh tới con thỏ.

“Bồng!” Mũi thương đâm vào cạnh người con thỏ hoang, rồi sau đó mũi thương rung lên, gẩy lên người con thỏ lật nó lăn một vòng, Đằng Thanh Sơn lao tới trước vươn tay tóm lấy con thỏ.

“Hảo thương pháp.” Xung quanh không ít tộc nhân thấy thế đều thầm khen một tiếng.

Có thể không thương hại mà bắt được nó chứng tỏ rằng rất khó.

“Bắt sống làm gì?” Đằng Vĩnh Lôi cười hỏi.

“Đại bá, Thanh Vũ nhà con bảo con mang một chú thỏ hoang về cho nó chơi đùa.” Đằng Thanh Sơn vừa nói liền trói con thỏ lại, trực tiếp bỏ vào cái bọc sau lưng.

Tộc nhân xung quanh đều không nhịn được cười rộ lên, hiện tại còn chưa tới sâu trong đại sơn, mỗi tộc nhân hiển nhiên đều rất thoải mái, dọc đường cả đội cũng săn được hai con gà hoang, qua gần một canh giờ đội thợ săn cuối cùng đã bước vào khu vực nguy hiểm, cũng là khu vực săn thú nhiều nhất.

“Lấy tinh thần lên nào!” Đằng Vĩnh Lôi thấp giọng nói.

Lúc giữa trưa. “Hôm nay vận khí không được tốt, đến bây giờ cũng chỉ săn được hai con gà hoang, một con chó rừng, một con lợn lòi.” Đằng Thanh Hổ trong miệng lẩm bẩm, Đằng Thanh Sơn liếc mắt sang con chó rừng đã bị lột da mang nướng kia, “Nguyên nhân có thể là do thiên địa linh khí, quả nhiên ngay cả cùng loài mãnh thú trong đại sơn này cũng lớn hơn so với dã thú của thế giới kiếp trước.”

Ở kiếp trước, một con chó rừng nặng không quá năm sáu chục cân mà con chó rừng này lại hơn trăm cân.

Ba mươi hai tộc nhân, ăn hết quá nửa một con chó rừng nướng.

“Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục xuất phát.” Đằng Vĩnh Lôi sờ sờ mũi, “Hừ, tối thiểu phải giết thêm hai ba con lợn lòi nữa rồi trở về, tầm đó mới đủ.” Trong Đằng gia trang có hơn hai nghìn người, hiện tại chút ít mồi săn này cơ bản không đủ phần để chia, một con lợn lòi nặng vài trăm cân, chỉ cần săn hai hoặc ba con là đủ rồi.

Lợn lòi thân hình lớn, thịt ngon, nhưng săn lại khá khó.

Dù sao lợn lòi trong Đại Sơn lực công kích mạnh không kém chút nào so với mãnh hổ.

“Hử?” Tai Đằng Thanh Sơn vừa nhúc nhích, nó không nhịn được quay đầu nhìn về chỗ không xa, chỉ thấy một bóng trắng vừa lóe lên rồi biến mất.

“Là tuyết điêu (1)!” Trong tộc nhân truyền đến tiếng kinh hô.

(1) Chim ưng tuyết.

“Mau đuổi theo!” Đằng Vĩnh Lôi nhảy dựng lên.

Ba mươi hai tộc nhân ngay cả vưu trư vừa săn được cũng quẳng ngay tại chỗ mà tản ra, đuổi theo bóng trắng!

Đó chính là tuyết điêu!

Da điêu bình thường ở trong thành giá trị khoảng hai ngàn bạch ngân, mà một tấm da tuyết điêu hoàn hảo giá trị thấp nhất là ba nghìn hai trăm bạch ngân, nếu có thể giết con tuyết điêu này chẳng khác nào giết được một trăm con lợn lòi. Trong núi gặp được tuyết điêu, đúng là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Ba mươi hai tộc nhân đều chen lấn đuổi theo.

“Hưu!” “Hưu!” “Hưu!”

Song song với truy đuổi, đám tộc nhân cũng bắn ra từng làn tên, con tuyết điêu kia lại cực kỳ linh hoạt nên khá dễ dàng tránh thoát, mắt họ trông con tuyết điêu càng ngày chạy càng xa.

“Bắt lấy nó.” Đằng Vĩnh Lôi vội vàng hô.

“Đuổi không kịp.” Trên mặt Đằng Thanh Hổ cũng tràn đầy sốt ruột, con tuyết điêu quả thật quá linh hoạt.

Người duy nhất có thể miễn cưỡng đuổi theo con tuyết điêu chỉ có Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn lúc này linh hoạt như

linh hầu, rất nhanh nhảy tới nhảy lui không ngớt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào bụi gai phía trước nơi con tuyết điêu không ngừng tháo chạy. Bất kể tuyết điêu chạy tới đâu Đằng Thanh Sơn đều có thể theo sát nó.

“Chính là lúc này!” Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng, tay phải vung lên!

“Hưu!” Một đạo hàn quan trong nháy mắt quét qua thiên không.

Con tuyết điêu rất có linh tính kia rít lên một tiếng, tốc độ lại tăng lên nhưng đã quá muộn, một ngọn phi đao đã cắm thẳng vào chân sau của nó.

“Làm tốt lắm.” Đằng Vĩnh Lôi cùng nhóm người đuổi theo không xa đều kích động vỗ tay hoan hô, phải biết rằng tiền hàng năm cả Đằng gia trang dâng nộp cho ‘Bạch Mã bang’ cũng chỉ mới 1000 lượng bạc, mà con tuyết điêu này giá trị thấp nhất cũng là ba ngàn hai trăm lượng, chính là ba vạn xâu tiền, cũng chính là ba trăm vạn tiền, mỗi một đồng tiền có thể mua được một cái bánh bao nhân thịt.

Đây là một khoản tiền trời cho cực lớn a!

“Còn muốn chạy?” Đằng Thanh Sơn nhảy vọt tớii, tay phải lập tức tóm ngay lấy.

“Xuy—“ Tuyết điêu bất ngờ xoay người đưa miệng đớp, hàm răng sắc bén như giống lưỡi cưa kia có thể cắn đứt đao kiếm.

Đằng Thanh Sơn vừa lật tay liền dễ dàng né được cú đớp đó, úp tay vỗ thẳng vào đầu tuyết điêu.

Khóe miệng tuyết điêu bắn ra tia máu, con vật ngã lăn quay.

Thanh Sơn tóm lấy rồi rút ngọn phi đao trên đùi tuyết điêu, nó

không nhịn được cười.

“Ha ha…Thanh Sơn. Làm tốt lắm!” Đám tộc nhân đều đã đi tới, ai cũng nhìn chằm chằm vào con tuyết điêu xinh đẹp, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 14

Bầy Sói Điên Cuồng

Hưu!

Đột nhiên một mũi tên từ phía xa bắn về phía tay phải Đằng Thanh Sơn. Cảm giác của Đằng Thanh Sơn đối với chung quanh cực kỳ linh mẫn, nó lập tức thu tay lùi lại một chút sau đó quay đầu nhìn về hướng xuất phát của mũi tên.

Nhóm người Đằng Vĩnh Lôi bên cạnh nhìn thấy đều tức giận. Đằng Vĩnh Lôi cao giọng quát lên:

- Đúng là đồ d*i không có hòn (1), chỉ biết bắn lén sau lưng người khác!

- Đánh rắm con mẹ ngươi!

Một tiếng quát vang lên, đồng thời giữa núi rừng xuất hiện mấy chục người, trên người cũng đồng dạng mặc da thú. Dẫn đầu là một gã tráng hán thân cao gần tám thước tóc tai bù xù.

- Ồ! Thì ra là Vương gia trang ở phía bắc. Vương đại đầu, thế nào! Thấy chúng ta bắt được tuyết điêu rồi muốn động thủ sao?

Đằng Vĩnh Lôi cười nhạo.

Các nam nhân của Đằng gia trang cũng đều cười ồ lên. Đằng Thanh Hổ cười lớn nói:

- Đại bá! Đám tiểu nhân này cũng chỉ dám bắn lén mà thôi, đấu trực diện với chúng ta thì bọn chúng có là cái gì!

- Câm miệng!

Tráng hán tóc tai bù xù kia liền quát.

Một nam tử gầy gò mặc da thú đứng bên cạnh y cũng tức giận nói:

- Tuyết điêu này là chúng ta phát hiện trước, mất hơn một canh giờ mới có thể bức nó từ sào huyệt chạy ra. Tuyết điêu hoảng sợ nên chạy loạn, các ngươi vừa may nên mới bắt được nó!

Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn tất cả.

Người của Vương gia trang có thể là thật sự là phát hiện tuyết điêu trước tiên, bọn họ cũng không tiếc tất cả muốn để bắt tuyết điêu. Thế nhưng tuyết điêu cực kỳ linh hoạt, tốc độ lại nhanh, muốn bắt giữ là rất khó. Người của Vương gia trang không đuổi kịp, vừa khéo tiện nghi cho người của Đằng gia trang bắt được tuyết điêu này.

- Đó là do ngươi không có bản lĩnh!

Đằng Vĩnh Lôi tiến lên một bước, ánh mắt lăng lệ:

- Tốc độ của tuyết điêu rất nhanh, nếu như không có chúng ta, nó đã sớm chạy mất rồi.

- Dù sao cũng là chúng ta bức nó từ trong sào huyệt chạy ra!

Đại hán tóc tai bù xù nhìn chằm chằm vào Đằng Vĩnh Lôi:

- Lôi tử! Các ngươi cũng không thể độc chiếm nó được!

- Vương đạ đầu! Vương Trọng Bằng! Ngươi nghe cho rõ đây!

Ngữ khí của Đằng Vĩnh Lôi cứng rắn:

- Các ngươi trước đó đã bức tuyết điêu từ sào huyệt chạy ra, chuyện này thật giả ta cũng chẳng muốn biết. Ta chỉ biết một việc, chúng ta tại đại sơn này nhìn thấy tuyết điêu, sau đó người của chúng ta đã bắt được nó. Tuyết điêu này là của chúng ta, một sợi lông ngươi cũng đừng mong đụng vào. Muốn mềm hay cứng ngươi cứ việc đến đây, nam nhân của Đằng gia trang chúng ta sẽ bồi tiếp!

Nhưng nam nhân của Đằng gia chuyển đều nhìn về phía đối phương, chuẩn bị tuỳ thời ra tay. Đã đến lúc này, tuyệt không thể cúi đầu được.

Quy củ của thế giới này chính là như vậy.

Trong tay ta là của ta! Ngươi dám đưa tay cướp đoạt, ta sẽ chém đứt tay ngươi! Ngươi dám liều mạng với ta, ta sẽ lấy mạng của ngươi!

Đại hán tóc tai bù xù "Vương Trọng Bằng" ánh mắt đảo qua những nam nhân của Đằng gia trang, sau đó lại liếc nhìn tuyết điêu trong tay Đằng Thanh Sơn. Tuyết điêu này chỉ có phần chân nhỏ là bị thương, da lông có thể nói là hoàn chỉnh. Một bộ da tuyết điêu hoàn chỉnh như vậy là cực kỳ hiếm thấy, ít nhất cũng có giá ba ngàn lượng bạc, nếu như tìm được người mua tốt, giá cả có thể còn cao hơn.

Ba ngàn lượng bạc, xứng đáng để liều mạng!

- Cung tiễn chuẩn bị!

Giọng nói của Đằng Vĩnh Lôi vang lên.

Lập tức các hảo hán của Đằng gia trang, những người mang theo cung tiễn đều giương cung lắp tên, chuẩn bị tùy thời bắn ra.

“Hô!” Không ít thợ săn của Vương gia trang cũng lập tức giương cung, chuẩn bị bắn tên.

“Mẹ nó!” Vương Trọng Bằng trừng mắt nhìn đối phương vài lần, liếm môi một chút, hai con ngươi như dã thú đảo qua đám người Đằng Vĩnh Lôi, cười lạnh nói:

- Đằng Vĩnh Lôi! Lần này xem như ngươi lợi hại. Núi không dời nổi sông, ta sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay. Đi!

Mặc dù không cam lòng, thế nhưng nếu thật sự chém giết, Vương Trọng Bằng không nắm chắc được chút nào. Hắn chỉ có thể lựa chọn dẫn người rời đi.

Đám người Đằng Vĩnh Lôi đều nở nụ cười.

Nhìn thấy đám người Vương Trọng Bằng biến mất tại núi rừng phía trước, các nam nhân của Đằng gia trang đều cười ha hả. Đằng Vĩnh Lôi hài lòng vỗ vai Đằng Thanh Sơn, cười lớn nói:

- Thanh Sơn! Tiểu tử ngươi lần này đã lập được công lớn, cái trò phi đao kia quả thật không tệ. Ha ha... Một con tuyết điêu trên người không có một vết thương, chỉ phần chân là có một chút thương tích. Một bộ da tuyết điêu hoàn hảo như vậy, hắn là có thể bán được đến bốn năm ngàn vạn!

Dứt lời, Đằng Vĩnh Lôi liền cầm lấy tuyết điêu trong tay Đằng Thanh Sơn, sau đó cẩn thận bỏ vào túi sau lưng.

- Có con tuyết điêu này, Đằng gia trang chúng ta xem như quá may mắn rồi!

Một người khác lên tiếng.

Đằng Thanh Hổ kẹp lấy Đằng Thanh Sơn, cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi thật giỏi! Ta đã làm thợ săn hai năm, những

con mồi săn được cộng lại cũng không bằng con tuyết điêu này của ngươi.

- Cũng nhờ vào may mắn thôi!

Đằng Thanh Sơn cũng cười hì hì.

Trong lúc nhóm người Đằng gia trang đang vui vẻ cười nói, đột nhiên phía trước vang lên những tiếng bước chân dày đặc, thậm chí còn có những tiếng sói tru.

“Ngao...” “Ngao...” tiếng sói tru điên cuồng khiến cho tất cả người của Đằng gia trang đều biến sắc. Tại đại sơn này, cho dù gặp phải mãnh hổ hay gấu lớn bọn họ cũng không sợ, một nhóm người liên thủ, bọn họ dám chiến đấu với bất cứ dã thú nào.

Bọn họ chỉ sợ gặp phải bầy sói.

Bầy sói điên cuồng, số lượng càng nhiều thì càng đáng sợ.

- Cung tiễn thủ ở bên trong, những người khác ở bên ngoài! Chuẩn bị!

Sắc mặt Đằng Vĩnh Lôi trở nên nghiêm túc.

- Đằng Vĩnh Lôi!

Một tiếng hét từ phía xa truyền đến, chỉ thấy đám người của Vương gia trang đang vội vã chạy đến. Tất cả đám đều chạy rất nhanh, không ít người trên thân đầy vết máu, hơn nữa nhân mã rõ ràng thiếu đi rất nhiều. Ở phía sau chính là bầy sói đang đuổi theo.

- Hỗn đản!

Đằng Vĩnh Lôi giận dữ quát lên.

- Đám quỷ tha ma bắt này!

Bên phía Đằng gia trang không ít người bắt đầu chửi mắng. Rất hiển nhiên, đám người của Vương gia trang gặp phải bầy sói, không chống đỡ được, không ngờ lại chạy về hướng bọn họ, muốn kéo bọn họ theo xuống nước. Kỳ thực từ góc độ của những người Vương gia trang mà suy nghĩ thì cũng không gì đáng trách, tại thời khắc nguy hiểm, chỉ có cách dựa vào người của Đằng gia trang bọn họ mới có cơ may sống sót.

- Đằng Vĩnh Lôi, đừng tức giận! Chúng ta mới vừa đi không lâu sau đã gặp phải bầy sói. Cho dù không có chúng ta, các ngươi cũng sẽ gặp phải bọn chúng thôi.

Đại hán tóc tai bù xù "Vương Trọng Bằng" liền nói.

- Đừng nói nhảm, chuẩn bị nhanh đi!

Đằng Vĩnh Lôi quát lên.

Vương Trọng Bằng lập tức quay đầu gào lên:

- Chuẩn bị nhanh lên, chém giết cùng đám sói này một trận!

Đằng Thanh Sơn nhìn bốn phía, bầy sói hoang lúc này đang tụ tập chung quanh, số lượng càng lúc càng nhiều. Hiển nhiên đám sói này cũng cảm thấy uy hiếp, cho nên không tức lập tức tấn công, mà là bao vây chặt chẽ xung quanh.

"Đám sói hoang này mỗi một con đều cao hơn một thước năm. Lớn đến như vậy, so với sói hoang mà ta gặp tại kiếp trước còn khó chơi hơn." Đằng Thanh Sơn vẫn luôn chú ý xung quanh.

- Thúc!

Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói:

- Đám sói này số lượng nhiều lắm. Thoạt nhìn thì có khoảng hơn trăm con, còn ở phía xa thì không thấy rõ.

Đằng Vĩnh Lôi cũng hạ giọng:

- Nhớ kỹ, phải tìm được con sói đầu đàn, giết chết nó để chấn nhiếp những con lang khác, cọn chúng cũng sẽ biết khó mà lui!

Những nam nhân sống dưới đại sơn này đều biết, bầy sói không phải là loại biết rõ địch nhân cường đại mà vẫn liều lĩnh tìm chết. Bầy sói rất giảo hoạt thông minh, nếu như ngay từ đầu đã giết chết con sói đầu đàn, không có chỉ huy, lại bị khí thế chấn nhiếp, bầy sói cũng sẽ tự động thối lui.

Từng con sói hoang lượn lờ chung quanh, không ít co trên miệng còn có máu tươi, hiển nhiên vừa rồi đã cắn người. Số lượng sói hoang chung quanh càng lúc càng nhiều.

“Làm sao có nhiều sói như vậy?” Đằng Vĩnh Lôi nuốt một ngụm nước bọt, trên trán lấm tấm mồ hôi hột, lập tức trừng mắt nhìn Vương Trọng Bằng cách đó không xa.

- Trước đó chúng ta chỉ gặp khoảng trăm con sói, không nhiều như vậy.

Vương Trọng Bằng cũng cảm thấy không ổn.

- Tại Đại Duyên sơn, cho dù gặp phải bầy sói, bình thường cũng chỉ khoảng vài chục con. Hiện tại theo như ta thấy, số lượng đã vượt quá hai trăm con rồi!

Đằng Vĩnh Lôi có chút lo lắng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn bên cạnh:

- Thanh Sơn! Tình huống lần này rất nguy hiểm, thúc chỉ sợ cũng không nắm chắc bảo vệ ngươi liễu. Nhiều sói hoang xuất hiện như vậy, chỉ có một khả năng, đó là lang vương đi tuần!

Đằng Thanh Sơn trong lòng giật mình:

- Lang vương đi tuần?

- Đúng! Trước đây khi ta hai mươi tuổi, cũng đã một lần gặp phải lang vương đi tuần. Lần đó, trong đội thợ săn chỉ có ba người chạy thoát.

Đằng Vĩnh Lôi trầm giọng nói.

“Ngao...” Đột nhiên, một tiếng sói tru cao vút vang lên.

- Tấn công!

Đằng Vĩnh Lôi lập tức gầm lên một tiếng.

Những cung tiễn thủ đã chẩn bị sẵn sàng lập tức bắn ra những mũi lên sắc bén, xuyên qua khoảng cách mấy chục mét, hoặc đâm vào cơ thể só hoang, hoặc bắn vào khoảng không. Tất cả sói hoang đều gào lên, từ bốn phương tám hướng liều mạng xông đến, những cặp mắt hung ác lóe lên ánh sáng xanh nhìn chằm chằm vào đám nhân loại.

- Giết!

Đằng Vĩnh Lôi và Vương Trọng Bằng gần như đồng thời quát lên một tiếng.

Tộc nhân hai bên đều giơ trường thương, lạo về hướng đám sói hoang đang xông đến.

“Xích!” Trường thương đâm vào thân thể sói hoang, sau đó rút ra, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe.

Các nam nhân của Đằng gia trang chia làm hai hàng trước sau, phía trước đâm giết, phía sau phụ trợ, phòng ngừa có sói hoang khác nhân cơ hội công kích. Chỉ thấy thương ảnh bay lượn, từng con sói hoang bị đâm vào trọng thương gào lên, hoặc là chết đi. Mỗi một thợ săn đều điên cuồng giống như dã thú, thương thuật

được rèn luyện quanh năm suốt tháng triển hiện ra lực công kích cường đại.

“Phập xuýt!” Lưỡi thương đâm vào cơ thể sói hoang.

“Ngao!” Sói hoang gào lên mộ tiếng, lập tức ngoặm vào cánh tay của một tráng hán Đằng gia trang, rắc một tiếng, cánh tay đã đứt rời, máu tươi bắn ra.

Các nam nhân của Đằng gia trang căn bản không có thời gia để đồng tình hay khóc lóc, bởi vì lúc này tất cả mọi người đều rất nguy hiểm.

Co điều tình huống của Đằng gia trang xem ra vẫn còn tốt, bên phía người của Vương gia trang thì càng thảm hại hơn, trước đó đã chết khá nhiều người, bây giờ còn có không ít người thụ thương. Tốc độ chết càng nhanh, trong nháy mắt chỉ còn lại có bảy người sống sót. Trong đám người Đằng gia trang và Vương gia trang, ánh mắt sáng nhất chính là thiếu niên có vóc dáng nhỏ gầy Đằng Thanh Sơn!

“Xuy!” “Xuy!” “Xuy!”...

Thương ảnh bay lượn như độc xà. Tua đỏ tung bay, máu tươi lả tả, thê lương diễm lệ.

Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn giống như có sinh mệnh.

“Bồng!” “Bồng!” “Bồng!...

Từng con sói hoang phần đầu bị đâm thủng, lập tức mất mạng ngã xuống đất.

“Ây?” Đằng Thanh Sơn biến sắc, lập tức lay động trường thương. Trường thương linh hoạt như du long đâm vào đầu một con sói hoang đang lao về hướng Đằng Thanh Hổ, sau đó lập tức

thu thương lại.

- Cảm tạ!

Đằng Thanh Hổ cảm kích liếc qua một cái.

“A!” Lại một tiếng hét thảm vang lên, một tộc nhân bắp đùi bị rứt mất một khối thịt lớn, cả người bị sói hoang chồm lên, cắn nát yết hầu. Cuộc chiến với sói hoang chỉ mới diễn ra trong phút chốc, bên phía Đằng gia trang đã có ba tộc nhân bị chết, người thụ thương càng nhiều hơn.

- Liên bá!

Nhìn tộc nhân vừa mới chết đi, Đằng Thanh Sơn trong lòng đau xót. Đây đều là những trưởng bối trong tộc đã nhìn hắn lớn lên. Có điều, Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cho dù hắn có lợi hại cũng không thể bảo hộ được mọi người.

“Ngao...” Lại là một tiếng sói tru vang lên.

Nhất thời đám sói hoang càng thêm điên cuồng, liều mạng công kích đám người Đằng gia trang.

Lỗ tai của Đằng Thanh Sơn khẽ động.

“Lang Vương ngay kia!” Ánh mắt của hắn sắc bén như dao, nhìn chằm chằm vào một nơi phía xa. Đằng Thanh Sơn bất chấp tất cả, cả người đột nhiên lao về hướng Lang Vương vừa phát ra tiếng gào.

- Thúc, các người hãy ở đây, con đi giết lang vương!

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Lôi biến sắc.

(1) Ý nói là đồ tiểu nhân, không có hòn chẳng khác nào là hoạn

quan.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 15

Về Nhà

"Ngao…"

Tiếng tru của Lang vương lại vang lên. Đông đảo sói hoang lập tức lao về phía Đằng Thanh Sơn, hiển nhiên không cho hắn tiếp cận uy hiếp Lang vương.

- Tất cả đều tránh ra cho ta!

Sát cơ trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên, trường thương vũ động như ngàn vạn mũi tên bắn ra.

"Xuýt!" "Phập!"

Từng con sói hoang bị đâm thủng người. Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng, dường như đã trở về như lúc còn một mình đuổi giết ở tổ chức Red, trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng trước khi ba vị tộc nhân chết: "Chỉ trách ta muốn ẩn giấu thực lực, chưa đến lúc bị dồn tới đường cùng thì không muốn bị bại lộ, vậy mà chỉ trong chốc lát đám Liên bá đã chết rồi!"

Ảnh hưởng của kiếp trước đối với Đằng Thanh Sơn quá lớn.

Hành tẩu bí mật, ẩn giấu thực lực là thói quen của Đằng Thanh Sơn, nhưng lúc này hắn đã hối hận.

- Chết hết đi!

Thanh trường thương như du long vũ động, bao bọc cả người hắn bên trong. Đằng Thanh Sơn tay cầm trường thương dường như biến thành một con nhím khổng lồ, từng con sói hoang liều lĩnh vồ về phía hắn tất cả đều bị giết chết hoặc đánh bay. Trường thương trong tay tựa như có sinh mệnh vậy.

Thương pháp – Hỗn Nguyên Nhất Khí!

Bước đầu tiên Đằng Thanh Sơn luyện thương chính là hao phí tất cả thời gian và tinh lực diễn hóa "Hoành quyền" thành thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" có tính phong ngự này. Bước thứ hai mới nghiên cứu ra thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình" có tính công kích.

"Xuy!" "Xuy!" "Xuy!"

Đằng Thanh Sơn không ngừng tiến về trước, đám sói hoang điên cuồng vồ lấy căn bản ngăn không nổi bước tiến của hắn.

Một đường tiến bước, chỉ để lại xác sói đầy đất.

……..

"Thương pháp của Thanh Sơn!" Đôi mắt Đằng Vĩnh Lôi nhất thời lóe sáng.

- Mọi người cố gắng chống đỡ thêm một lát nữa!

Đằng Vĩnh Lôi hét lớn, nhưng đám sói hoang điên cuồng lại không hề có một chút chùn tay sờn lòng. Ngay lúc Đằng Thanh Hổ đâm chết một con sói hoang, hai con khác từ hai bên liền vồ lấy hắn, hiển nhiên bọn chúng đã phát hiện ra Đằng Thanh Hổ có uy hiếp rất lớn.

Đằng Thanh Hổ biến sắc. Hắn chỉ miễn cưỡng dùng trường thương đánh bay một con sói hoang bên phải, con còn lại hắn không kịp ngăn trở.

- Thanh Hổ!

Đằng Vĩnh Lôi biến sắc, vội vàng áp sát Đằng Thanh Hổ, trường thương vươn ra rồi đâm tới, lập tức đánh bay con sói hoang kia. Nhưng dù thương thuật Đằng Vĩnh Lôi cao tới đâu thì vẫn kém rất nhiều so với Thanh Sơn, dưới tình huống bị bầy sói công kích mà giúp đỡ người khác, chẳng khác nào đại biểu cho việc tự mình rơi vào nguy hiểm.

"Hống…" Ba con sói hoang vồ lấy Đằng Vĩnh Lôi.

- Cút!

Một cước của Đằng Vĩnh Lôi đá bay một con, trường thương lập tức rút về phòng thủ, nhưng vẫn chậm một bước.

Cán trường thương đánh bay con sói hoang bên phải, nhưng con bên trái thì lại cắn thẳng vào tay trái của hắn. "Rắc!" một tiếng, tay trái của Đằng Vĩnh Lôi lập tức đứt đoạn, máu tươi bắn tung tóe, bắn lên cả mặt Đằng Thanh Hổ ở bên cạnh.

Đằng Thanh Hổ ngẩn ra, kêu lên thảm thiết:

- Thúc!

- Mọi người khoác tay thành vòng tròn chống đỡ!

Đằng Vĩnh Lôi bị cụt một tay, nhưng vẫn dựa vào tay phải cầm thương duy nhất đâm chết con sói hoang đã cắn đứt tay trái hắn, đồng thời phát lệnh. Cơn đau khiến cho trán hắn đầy mồ hôi, nhưng vẫn phòng thủ vững chắc vị trí của mình như trước. Tất cả tộc nhân trong Đằng gia trang đều bi phẫn giết địch.

- Thương pháp của Thanh sơn rất cao, chắc chắn có thể giết chết Lang vương, mọi người hãy kiên trì.

Đằng Vĩnh Lôi hô lớn.

Tất cả tộc nhân đều cắn răng kiên trì, nhưng bất kể là bọn họ hay Đằng Vĩnh Lôi, tận đáy lòng đều có chút lo lắng. Thanh Sơn thực sự có thể giết chết Lang vương hay sao?

“Ngao…” Từ xa truyền đến tiếng sói tru phẫn nộ.

Nhất thời thế công của đám sói hoang vốn đang điên cuồng bỗng nhiên chậm lại, sau đó tất cả đều quay đầu chạy về phía Lang Vương.

“Là Thanh Sơn!” Đằng Vĩnh Lôi có chút lo lắng.

- Thúc, người xử lý vết thương trước đi!

Đằng Thanh Hổ gấp gáp đến nỗi sắp khóc.

Đằng Vĩnh Lôi lập tức xé một tấm vãi, băng bó cánh tay bị cụt, phòng ngừa máu chảy quá nhiều.

……

Trên một tảng đá lớn, một con cự lang toàn thân trắng muốt, cao chừng hai thước đang nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Chỉ nói về thể tích, con cự lang trắng muốt này đã vượt qua cả mãnh hổ. Bên cạnh nó còn có bốn con sói đầu đàn tầm vóc lớn hơn một bậc so với những con sói hoang khác, bốn con sói đầu đàn này đang bảo vệ Lang Vương.

Cách đó không xa, Đằng Thanh Sơn đang không ngừng tiến về phía trước, sói hoang vây công dày đặc đều bị đánh bay.

“Ngao…” Lang vương lại một lần nữa tru lên.

Chỉ thấy bốn con sói đầu đàn đột nhiên nhảy lên, nhanh chóng áp sát Đằng Thanh Sơn.

- Hừ! Súc sinh!

Sát cơ trong mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đến thấu xương, trường thương trong tay không chút lưu tình. Chỉ thấy bốn con sói đầu đàn vô cùng xảo quyệt, lượn lời trong bầy sói chốc chốc lại vồ lấy Thanh Sơn, vuốt sắc chụp vào vũ khí để áp chế Thanh Sơn.

- Chết hết đi!

Nội kình trong cơ thể Đằng Thanh Sơn từ kinh mạch hai tay rót vào trường thương. Tốc độ của trường thương trong tay đột nhiên lại tăng lên lần nữa.

“Vút!” “Vút!”

Liên tục hai tiếng, hai con sói đầu đàn lập tức bị đâm thủng đầu, mất mạng ngay đương trường.

Luận về sự cường thịnh của nội kình, Đằng Thanh Sơn từ lúc bốn tuổi, trạng thái nội kình còn nhiều hơn so với thời đỉnh phong của kiếp trước. Hôm nay nội kình lại càng cuồn cuộn mãnh liệt. Hơn nữa, hơn sáu năm tu luyện nội gia quyền cũng khiến cho kinh mạch hai tay hai chân và phần lưng đều hoàn toàn thông suốt.

Hai con sói đầu đàn khác hình như đã kinh sợ. Đằng Thanh Sơn không nhịn được cười lạnh, bước nhanh lên trước, trường thương trong tay như độc xà xuất động.

“Phập!” “Phập!”

Lại một lần nữa lấy đi tính mạng hai con sói đầu đàn. Loại súc sinh này đối với Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt tới cảnh giới “Nhân thương hợp nhất” mà nói, vốn không coi ra cái gì.

“Ngao…” Lang vương nổi giận gào lên một tiếng, trực tiếp từ trên tảng đá nhảy xuống vồ lấy Đằng Thanh Sơn, chỉ một bước đã nhảy xa hơn mười thước.

“Thật nhanh!” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm than.

Trường thương trong tay xoay một vòng, đâm về phía đầu của Lang Vương. Thân hình Lang vương cực nhanh cúi thấp xuống, dễ dàng tránh thoát một thương này, đồng thời chầm chậm tiếp cận Thanh Sơn. Tay phải của Đằng Thanh Sơn thu lại, trường thương nhanh chóng rút về, lại đâm về phía Lang vương lần nữa.

"Cạch!" Móng vuốt của Lang vương tóm chặt lấy cán thương, dường như muốn bẻ gãy nó.

Cán thương sớm đã được truyền vào nội kình, ngay lúc này, nội kình đột nhiên tràn ra.

Lang vương nhanh chóng lùi lại.

"Két két…" Cán thương của Đằng Thanh Sơn không ngờ lại phát ra thanh âm quái dị. Hắn sớm đã luyện đến trình độ "nhân thương hợp nhất", lập tức phát hiện ra vấn đề: "Không hay! Lực một trảo của Lang Vương tuyệt đối nặng đến mấy ngàn cân, cho dù mình truyền nội kình vào cán thương, nhưng cán thương bằng gỗ này vẫn chịu không nổi, bên trong đã có vết nứt rồi."

Lang vương lại gào lên lần nữa, lao về phía Thanh Sơn, đôi mắt hung hãn màu xanh biếc nhìn chằm chằm vào hắn.

Cán thương liền xoay lại, mũi thương tựa tia chớp đâm thẳng vào mắt Lang Vương.

"Ba!" Một trảo nhanh như chớp đập vào cán thương.

Phần trong cán thương sớm đã có vết nứt, đột nhiên "bồng!" một tiếng, gãy thành hai khúc. Lang vương lùi lại thật nhanh, đồng thời tru lên, ra lệnh cho hàng loạt sói hoang vây công Đằng Thanh Sơn. Hiện tại Đằng Thanh Sơn đã không còn binh khí, người ta bảo "hai tay khó địch lại bốn tay", một bầy sói hoang vây công, một mình hắn làm cách nào để ngăn cản được?

"Bộp!" "Bộp!" ….

Lòng bàn tay của Đằng Thanh Sơn liên tục vỗ lên đầu năm con sói hoang đang vây công, những con bị vỗ trúng tất cả đều vô lực nằm xuống, chết ngay tại chỗ.

Đến lúc này, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng tiếc nội kình.

“Hưu!” Một đạo hàn quang xẹt qua.

Lang vương lập tức lắc mình, một ngọn phi đao đã đâm trúng vào lưng nó. Nó không ngờ lại xoay đầu bỏ chạy.

“Tốc độ con Lang vương này thật nhanh. Cũng may kinh mạch hai chân mình sớm đã thông suốt.” Đằng Thanh Sơn tâm ý vừa động. Ở thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn vận chuyển công pháp “Thiên Nhai Hành”. Trong nháy mắt, cả người hắn hóa thành một làn khói xanh, lập tức xông ra khỏi bầy sói vây công, như tia chớp đuổi theo Lang vương đang bỏ chạy.

Lang Vương hoảng sợ quay đầu lại, tức giận gào một tiếng, sau đó lập tức cắn tới.

- Chết đi!

Thanh Sơn hét lên một tiếng, tay phải mang theo vô tận lực lượng và cả nội kình hung mãnh, đánh ra một quyền.

Pháo Quyền!

“Bồng!”

Nội kình mạnh mẽ chấn nát vuốt của Lang Vương, nắm đấm nện vào phần ngực đánh bay về phía sau, sau đó nặng nề rơi xuống đất. Lang Vương toàn thân co quắp, khóe miệng phun ra bọt máu, dường như còn muốn giẫy dụa. Nhưng chỉ trong chốc lát, nó đã đoạn tuyệt sinh cơ, không còn nhúc nhích.

“Ngao…” Đám sói hoang may mắn còn sống chỉ còn hơn chục

con, chứng kiến Lang vương bị giết chết dễ dàng như vậy, tất cả đều tru lên, đột nhiên chạy tứ tán, biến mất vào trong núi rừng.

Lúc này tiếng bước chân nhốn nháo từ phía xa vang lên, đám người Đằng Vĩnh Lôi đều chạy về phía này. Vừa liếc thấy xác sói đầy đất, thậm chí còn có cả cây thương gỗ đã gãy đôi, tất cả đều hoàn toàn chấn kinh, đặc biệt khi trông thấy thi thể khổng lồ của bốn con sói đầu đàn, đều hít một hơi lạnh.

Mỗi con sói đầu đàn như vậy đều cực kỳ đáng sợ, nhưng không ngờ cả bốn con đều bị giết chết.

Tất cả những điều này đều biểu hiện cuộc chiến vừa rồi, oanh liệt đến cỡ nào!

- Thanh Sơn!

Đám tộc nhân đều nhìn thấy Đằng Thanh Sơn ở xa xa.

Bọn họ cũng nhìn thấy thi thể Lang vương thể tích còn lớn hơn cả mãnh hổ nằm trên đất, trên lưng còn cắm một ngọn phi đao.

- Thúc!

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nhưng lập tức sắc mặt Thanh Sơn đại biến, nhìn chằm chằm vào cánh tay trái tàn khuyết của Đằng Vĩnh Lôi, trong đầu "ông" một tiếng. Những trưởng bối trong tộc, đám người ông ngoại, Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Tương là những người có quan hệ thân cận nhất với Đằng Thanh Sơn.

Tính cách Đằng Thanh Sơn rất đặc biệt, bởi vì nguyên nhân hành tẩu bí mật tại kiếp trước cho nên hắn rất ít khi thực sự tiếp nhận một người nào đó.

Nhưng một khi tiếp nhận, hắn lập tức xem người đó là chí thân.

Như cái chết của thê tử, có thể khiến cho hắn giận dữ mà chém giết vào tổng bộ của tổ chức “Red”, hắn không hề tiếc mạng mình. Còn hiện tại, tay trái của thúc thúc hắn đã bị đứt lìa.

- Thanh Sơn, đừng tự trách!

Khuôn mặt tái nhợt của Đằng Vĩnh Lôi lộ ra vẻ tươi cười.

- Đều là tại cháu!

Khóe mắt của Đằng Thanh Hổ có chút ươn ướt:

- Nếu không phải vì cứu cháu, thúc cũng sẽ không bị cắn đứt tay trái.”

- Thanh Hổ! Cho dù ta có chết, nhưng con thì phải sống!

Đằng Vĩnh Lôi lên tiếng..

Đằng Thanh Hổ ngẩn ra.

- Thiên hạ loạn lạc, đạo phỉ hoành hoành. Muốn cho toàn tộc có cuộc sống tốt đẹp, phải làm cho người còn sống càng mạnh mẽ hơn. Thanh Hổ! Con năm nay chỉ mới mười lăm tuổi nhưng đã có sức lực ngàn cân, hiện tại thứ còn thiếu duy nhất chính là kinh nghiệm và thương pháp.

Đằng Vĩnh Lôi nhắc nhở.

Thân thể Đằng Thanh Hổ khẽ run lên, sau đó gật đầu.

Lực lượng hắn mạnh nhưng thương pháp lại kém xa Đằng Vĩnh Lôi.

- Ta vẫn không sao, chỉ bị cụt tay mà thôi. Cường tử, lão Liên… Bọn họ đều đã chết rồi.

Trong mắt Đằng Vĩnh Lôi có chút ửng đỏ.

Y lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thế nhưng hôm nay ta rất cao hứng, thực sự rất cao hứng. Thanh Sơn! Một mình con đã giết bốn con sói đầu đàn, một con Lang vương, còn có hơn trăm con sói hoang. Hiện tại, con có thể nói là đệ nhất hảo hán trong Đằng gia trang!

Đằng Vĩnh Lôi đến bây giờ mới ý thức được thực lực chân chính của Thanh Sơn.

Một người giết hơn trăm con sói hoang, bốn con sói đầu đàn, một con Lang vương, đây là nhân vật đáng sợ cỡ nào?

Ánh mắt của những tộc nhân may mắn sống sót xung quanh đều sáng lên, nhìn vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng gia trang có hảo hán như vậy, tương lai còn ai dám ức hiếp?

- Khiêng thi thể bốn con sói đầu đàn và Lang vương kia đi thôi, chúng ta về nhà! Đằng Vĩnh Lôi nói.

- Đúng, về nhà!

Trong mắt không ít tộc nhân đều ửng đỏ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 16

Thủ Lĩnh Mới

Hàng rào bằng gỗ cao cao bao bọc chung quanh Đằng gia trang, còn có tộc nhân đứng tại đại môn canh gác.

- Đội thợ săn đã trở về!

Nơi đại môn vang lên tiếng reo hò.

Tại luyện võ trường trong tộc, không ít tộc nhân đang nói chuyện đều chạy tới, thế nhưng vừa nhìn, không ít người sắc mặt đại biến. Từ đằng xa đã thấy được những vết thương trên người thành viên của đội thợ săn, còn có vết tích băng bó, cùng với một số thi thể tộc nhân được khiêng theo.

Có tộc nhân đã chết!

- Cường tử!

Tiếng hét bi thống vang lên.

- Nhanh đi thông báo cho tộc trưởng!

Lập tức có người la lớn, thanh âm rất thê lương.

...

Một lát sau, tại luyện võ trường đã tụ tập gần hai ngàn người. Ngoại trừ những người còn đang canh tác ngoài ruộng, tất cả

những người còn lại đều tụ tập tại đây. Biểu tình của mỗi người đều rất nặng nề, đặc biệt hoàn có một số gia quyến của tộc nhân đã chết, đều khóc lóc quỳ trên mặt đất. Tộc trưởng Đằng Vân Long trên mặt cũng đầy vẻ đau xót.

- Lần này đội thợ săn lên núi, gặp phải Lang Vương đi tuần, tổng cộng đã chết năm người, bốn người tàn phế.

Thanh âm của Đằng Vân Long trầm thấp. Trong đám người ẩn ước có tiếng khóc.

- Đằng Vĩnh Liên, Đằng Vĩnh Cường, Đằng Vĩnh Nghĩa...

Đằng Vân Long một hơi đọc ra ra năm tên.

- Bọn họ là vì Đằng thị nhất tộc mà chết. Gia quyến của năm người bọn họ, trong tộc sẽ bồi thường cho mỗi nhà một trăm lượng bạc. Từ hôm nay trở đi, trong tộc sẽ phụng dưỡng bọn họ! Giọng nói của Đằng Vân Long có vẻ không ổn định. Đây là quy củ từ xưa, những người chết trận vì dòng họ sẽ được bồi thường một trăm lượng bạc, tàn phế sẽ được bồi thường năm mươi lượng bạc, gia quyến sẽ do toàn bộ tộc phụng dưỡng.

Đằng Thanh Sơn yên lặng nhìn tất cả.

Mấy năm nay, mặc dù hắn đã từng nghe nói có một thôn trang bị cường đạo thổ phỉ giết sạch, thế nhưng hắn không tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe nói mà thôi, không có cảm giác rung động như lúc này.

Bởi vì Đằng gia trang là một thôn trang lớn tương đối mạnh, cường đạo thổ phỉ bình thường đều không dám chọc vào, còn Bạch Mã bang thì chỉ thu tiền hàng năm. Cuộc sống của Đằng gia trang vẫn trôi qua rất yên bình, đã rất lâu không người nào bị giết.

Dù sao khi tiến vào đại sơn, mấy chục năm mới có thể gặp phải Lang Vương đi tuần một lần.

- Châm lửa!

Giọng nói của Đằng Vân Long đột nhiên vang lên, khiến cho Đằng Thanh Sơn giật mình bừng tỉnh.

Hoả táng! Đây là quy củ trong tộc.

Từng ngọn lửa bốc lên cao. Những cỗ thi thể đặt trên bó củi tất cả đã từng là trưởng bối quen thuộc trong tộc. Chu vi ngập tràn tiếng khóc, thế nhưng cũng có không ít người chỉ lẳng lặng nhìn tất cả, bởi vì bọn họ đã từng trải qua nhiều gian khổ, càng khó quên đi được.

Bọn họ đã sớm hiểu được, muốn sinh tồn tại mảnh đất này là phải đổ máu. Cho nên các tộc nhân từ nhỏ đã khổ luyện, không có một ngày lơ là.

oOo Từ đường của Đằng thị nhất tộc.

“Két két!” Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, những gia quyến cầm trên tay năm hủ tro cốt khóc lóc đi vào từ đường.

Đằng Thanh Sơn và phụ thân Đằng Vĩnh Phàm đứng cạnh nhau, lẳng lặng nhìn tất cả. Không gian của từ đường rất lớn, so với kho chứa binh khí không hề nhỏ hơn. Tại từ đường có bày rất nhiều hủ tro cốt, có thể nói là có đến ngàn vạn, những hủ tro cốt dày đặc được xếp đặt rất chỉnh tề.

“Đây là tro cốt của những tiền bối Đằng thị nhật tộc ngàn năm qua, các thế hệ vì dòng họ mà chết.” Đằng Thanh Sơn cũng biết điều này.

Cũng không phải tất cả đều được đặt vào từ đường.

Trong hơn một ngàn năm lịch sử của Đằng thị nhất tộc, những người vì dòng họ mà chết trận, có cống hiến cho dòng họ, có cống hiến đích, sau khi chết mới có thể tiến vào từ đường. Còn những

người bình thường, sau khi chết tối đa chỉ được hoả táng, không được vào từ đường, tên cũng lên không được ghi lên "Đằng thị tộc bia".

"Đằng thị tộc bia!"

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía những khối bia đá cao chừng một trượng đứng sừng sững trong từ đường, mỗi một khối bia đá thượng đều được khắc những cái tên dày đặc, mỗi một cái tên đều đại biểu cho những tiền bối trong lịch sử của Đằng thị nhất tộc.

- Danh lưu tộc bia!

Đằng Vân Long trầm giọng nói.

Lập tức có một lão giả tóc hoa râm, cầm dao khắc đi tới một khối bia đá, chăm chú khắc tên của năm người vào.

"Hu hu..." Những gia quyến của người chết đều bật khóc, khiến cho bầu không khí càng thêm bi thống.

Đằng Vân Long đi đến bên cạnh gia quyến của người chết. Bọn họ đều chết đi ở cái tuổi cường tráng nhất, hài tử của bọn họ hầu hết đều chỉ là thiếu niên, lớn nhất chỉ mới hai mươi tuổi. Đằng Vân Long xoa đầu một hài tử, ánh mắt nhìn về phía những thiếu niên khác:

- Cha của các con đều là hảo hán của Đằng thị nhất tộc ta, vì gia tộc mà chết, các ngươi phải cảm thấy tự hào vì bọn họ!

"Dạ!" Đám thiếu niên đều gật đầu.

Vài năm sau, những thiếu niên này cũng sẽ giống như phụ thân bọn chúng, cũng vì bảo vệ gia tộc mà chiến đấu. Đằng thị nhất tộc có thể ngàn niên bất diệt, chính là ngờ vào tinh thần bất khuất từng đời truyền lại.

oOo Nơi ở của tộc trưởng Đằng Vân Long, trên nhà chính đang có tám người tụ tập.

Ngoại trừ tộc trưởng Đằng Vân Long, còn có Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Vĩnh Phàm, cùng với ba vị lão nhân trong tộc, còn có một người là Đằng Thanh Sơn.

- Vĩnh Lôi! Lần này các ngươi làm rất tốt. Thi thể của Lang Vương kia, đao kiếm bình thường đều không thể đâm thủng qua da lông. Đặc biệt là thi thể này toàn thân đều trắng như tuyết, da lông cũng không bị tổn thương gì, so với da của mãnh hổ còn lớn hơn. Rất nhiều người có tiền và địa vị đều muốn mua, luận về giá trị không hề kém hơn so với da của tuyết điêu!

Đằng Vân Long lên tiếng.

Lần này thu hoạch của gia tộc đích xác không nhỏ. Da của Lang Vương so với da của tuyết điêu còn hiếm có và trân quý hơn, đặc biệt Lang Vương này toàn thân đều trắng như tuyết.

- Tộc trưởng.

Đằng Vĩnh Lôi lên tiếng:

- Lần này kỳ thật đều là nhờ Thanh Sơn. Nếu như không có nó, chúng tôi tối đa cũng chỉ có hai ba người quay về được, đừng nói đến chuyện giết chết Lang Vương. Bốn con sói đầu đàn và một con Lang Vương, còn có hơn trăm con sói hoang, tất cả đều là do Thanh Sơn giết chết.

Không ít người ở đây đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, lúc này vẫn còn là một thiếu niên.

Lần này có tộc nhân chết đi, mặc dù đau xót, nhưng sinh sống tại thời loạn thế này, sau khi biết được Đằng Thanh Sơn có vũ lực kinh người, từ đáy lòng bọn họ trái lại có một cảm giác vui mừng.

Một người giết chết trăm con sói hoang, bốn con sói đầu đàn, một con Lang Vương... Đây là loại cường giả đáng sợ đến mức nào? Mà cường giả như vậy còn chưa đến mười tuổi, đợi đến khi thành niên sẽ cường đại đến mức nào? Quan trọng nhất chính là... Cường giả này là người của Đằng thị nhất tộc bọn họ.

- Thanh Sơn, giỏi lắm!

Đằng Vân Long lên tiếng.

- May mà lúc trước Thanh Sơn không đến Quy Nguyên tông!

Đằng Vĩnh Tương cảm thán:

- Nếu như nó đến Quy Nguyên tông thì chưa chắc đã có được thương pháp cao như vậy. Hài tử Thanh Sơn này... một mình luyện tập, so với người khác được chỉ dạy còn tốt hơn.

Khi biết được chiến tích của Đằng Thanh Sơn, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận thực lực của hắn, không thể tranh luận chính là đệ nhất hảo hán trong tộc.

Đám người Đằng Vân Long cũng cảm thấy may mắn vì lúc trước không đưa Đằng Thanh Sơn đến Quy Nguyên tông. Nếu như Đằng Thanh Sơn đến Quy Nguyên tông, tạm thời căn bản sẽ không giúp đỡ được cho gia tộc, trừ phi là hắn có được địa vị cao tại Quy Nguyên tông. Nước xa không cứu được lửa gần, Đằng Thanh Sơn ở lại trong tộc, đương nhiên là có thể giúp đỡ càng nhiều cho gia tộc.

- Trường thương của Thanh Sơn đã bị gãy khi chiến đấu cùng với Lang Vương, hơn nữa cây thương đó đối với Thanh Sơn hiện tại, chỉ sợ là hơi ngắn một chút.

Đằng Vĩnh Tương lên tiếng.

- Ừm! Đúng vậy, nên đổi một cây trường thương khác! Thanh Sơn! Đi, chúng ta cùng đến kho binh khí!

Đằng Vân Long mỉm cười đứng dậy.

Đằng Thanh Sơn cũng theo mọi người đi đến kho binh khí.

Năm đó chỉ là một hài đồng sáu tuổi, Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy thanh nam thương bảy thước hơi dài một chút. Thế nhưng hôm nay hắn đã chín tuổi, chỉ qua ba tháng nữa là mười tuổi. Hắn hôm nay đã cao năm thước tám tấc (một mét bốn lăm), sử dụng trường thương bảy thước lại cảm thấy hơi ngắn. Lấy chiều cao mà nói, trường thương thuận tay nhất phải có độ dài khoảng bảy thước sáu tấc.

Kho binh khí mở ra.

- Thanh Sơn, con hãy chọn một thanh trường thương đi!

Đằng Vân Long cười nói.

Trong tộc có dự trữ rất nhiều trường thương, căn bản là không cần đặc biệt luyện chế, chỉ cần đến chọn là được.

Trường thương bằng gỗ, cho dù là thanh nam mộc tốt nhất, đối Đằng Thanh Sơn mà nói chỉ ngại chất liệu kém một chút.

“Nơi này cũng có thương làm bằng sắt và thép phổ thông. Chất lượng của thương sắt so với thương thép không kém hơn không ít, hơn nữa còn nhẹ hơn rất nhiều.” Đằng Thanh Sơn đi một vòng, ánh mắt dừng lại tại một cán thương bằng thép, hắn đưa tay cầm lấy, thử múa hai ba cái: “Cây thương này công nghệ không tệ, trọng lượng cũng vừa đủ, cộng thêm đầu thương cũng xấp xỉ hai mét. Mặc dù hơi dài một chút, nhưng đối với ta lại không có ảnh hưởng gì, sau này thân thể cua ta cao hơn một chút, có thể tiếp tục sử dụng thêm một đoạn thời gian nữa.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Đằng Vân Long:

- Ông ngoại, con chọn cây này!

- Thanh Sơn! Đây là một thanh thương thép thượng đẳng, cộng thêm đầu thương thì phải dài đến tám thước, nặng đến năm mươi hai cân. Nếu như gặp phải quần chiến, khí lực sẽ tiêu hao rất nhiều. Hay là con đổi một thanh khác đi!

Đằng Vân Long lên tiếng. Khí lực của con người là có hạn, trường kỳ huy động vũ khí hạng nặng trong thời gian quá dài, khí lực sẽ cạn sạch.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười:

- Cứ chọn nó đi, không cần đổi đâu!

Đạt đến cảnh giới "nhân thương hợp nhất", khi Đằng Thanh Sơn sử dụng trường thương, cơ nhục của thân thể chỉ dùng lực một phần, còn một bộ phân cơ nhục khác đều nghỉ ngơi, sợ rằng có đánh một ngày đêm cũng không thấy mệt. Lấy gân cốt hình ý tông sư và năng lực khống chế cơ nhục của hắn mà nói, đùa giỡn một thanh trường thương năm mươi hai cân làm sao có thể mệt được.

Huống hồ, hắn còn có nội kình.

- Được rồi, nói không lại con!

Đằng Vân Long cười ha hả đi đến những chiếc rương, lấy ra một đầu thương đồng bộ. Thương thép này công nghệ quả thật rất tốt, đầu thương và cán thương gắn vào nhau, cũng không phải là chỉ lắp vào, mà là bên trong có gần một thước ren, khiến cho đầu thương vững vàng gắn vào cán thương.

Tua đỏ mang theo một cỗ khí tức máu tanh, hiển nhiên thanh thương thép này đã thấm vô số máu.

"Ồ?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc vặn cán thương một cái, xoay tròn đem toàn bộ cán thương chia làm hai nửa.

Đằng Vân Long cười nói:

- Cán thương này chia làm hai đoạn, ở giữa cũng có ren. Bình thường ở bên ngoài, trường thương quá dài vướng bận thì có thể tháo ra, khi nào cần dùng thì gắn vào.

Đằng Thanh Sơn rất hài lòng với công nghệ này, sau khi đem trường thương bằng thép gắn vào, liền tùy ý múa vài cái.

"Vù, vù!"

Thương ảnh bay lượn, mang theo tiếng rít phá không.

"Không tệ!" Đằng Thanh Sơn càng hài lòng. Tính đàn hồi của thương thép này phi thường tốt, nếu như quán nhập nội kình vào, chịu đựng vạn cân khí lực cũng không có vấn đề gì.

- Tộc trưởng!

Lúc này Đằng Vĩnh Lôi ở bên cạnh liền lên tiếng, trên mặt y có vẻ khổ sở:

- Hiện tại tay trái của tôi đã bị đứt, không còn thích hợp đảm đương chức thủ lĩnh của đội thợ săn. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ ở lại trong tộc. Về phần thủ lĩnh của đội thơ săn, tộc trưởng, ngài cũng nên chọn một người khác!

Nhất thời bầu không khí thay đổi.

- Vĩnh Lôi!

Đằng Vĩnh Phàm an ủi vỗ vỗ vai Đằng Vĩnh Lôi. Cánh tay trái bị đứt, đối với một nam nhân thượng võ mà nói là một chuyện vô cùng thống khổ.

- Vĩnh Lôi! Sau này ngươi cứ ở lại trong tộc. Về phần thủ lĩnh của đội thợ săn... Đằng Vân Long quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Đằng Thanh Sơn.

Mấy lão nhân khác ở đây, còn có Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Vĩnh Tương đều quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Có ý tứ gì, chẳng lẽ là nói đến mình? bản thân mình qua ba bốn tháng nữa mới chỉ mười tuổi mà thôi.

- Thanh Sơn!

Đằng Vân Long nhìn hắn:

- Anh hùng không hỏi thiếu niên! Tại thời loạn thế này, không nhìn tuổi tác, chỉ nhìn vào thực lực! Từ hôm nay trở đi, con chính là thủ lĩnh của đội thợ săn. Con phải nhớ kỹ... Con hiện tại đã là đệ nhất hảo hán của Đằng thị nhất tộc chúng ta, thân là đệ nhất nhân trong tộc, con nhất định phải lãnh nhận trách nhiệm!

Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn về phía nhi tử của mình:

- Thanh Sơn! Nam nhân nhất định phải gánh lấy trách nhiệm. Đệ nhất hảo hán trong tộc nhất định phải có trách nhiệm của đệ nhất hảo hán. Từ hôm nay trở đi, con sẽ phải học cách gánh vác trách nhiệm, tương lai, trong tộc còn phải nhờ con dẫn dắt!

- Vâng, cha!

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên cảm giác như một tảng đá đè nặng lên người.

Những vấn đề khó khăn của gia tộc trước đây, đều là do đám người phụ thân và ông ngoại dẫn đầu giải quyết, hắn có thể không lo không nghĩ, nhưng từ hôm nay trở đi, hắn sẽ phải đứng ra.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 17

Cao Thủ Nội Kình

Đằng Thanh Sơn chính thức trở thành thủ lĩnh tân nhiệm của đội thợ săn Đằng gia trang, theo lẽ thường đội thợ săn bình quân hai ngày lên núi một lần, nhưng bởi lần trước bị chết năm người, bốn người tàn phế nên đội thợ săn cần phải chiêu mộ thêm đội viên, vì thế liên tục sáu ngày liền không lên núi săn thú.

Trong tộc, tộc trưởng có địa vị tối cao, tiếp theo chính là sư phụ thương pháp - thủ lĩnh đội thợ săn.

Gần mười tuổi, đã trở thành thủ lĩnh đội thợ săn.

Đằng Thanh Sơn trở thành mục tiêu để rất nhiều thiếu niên tại Đằng gia trang phấn đấu học tập, nhiều tộc nhân trong miệng khen ngợi Đằng Thanh Sơn không ngớt, nhỏ như thế mà đã lợi hại như vậy, đến khi trưởng thành chắc còn lợi hại hơn.

oOo “Phì!” “Phì!”

Gió lạnh không ngừng thét gào làm cho khí trời càng thêm giá rét, thời gian tổ chức lễ mừng năm mới chỉ còn khoảng hơn một tháng nữa.

“Hây!” “A!”

Từng tiếng hò hét vang lên trên luyện võ trường của Đằng gia trang, có khá nhiều thanh niên thiếu niên đang chăm chỉ tập luyện,

lăn thạch cầu, nâng thạch tỏa, nhấc thùng gỗ…. Người người huấn luyện, đồng thời thỉnh thoảng còn cười đùa với nhau.

“Thanh Sơn ca hôm trước giết một con hổ, móng vuốt con hổ đó nó cào lên bắp đùi ta.” Một thiếu niên bện tóc lệch vừa vung tay đấm vào bao cát lại vừa nói cùng đồng bạn bên cạnh. Thiếu niên bên cạnh cảm thán nói: “Thanh Sơn ca không phải người bình thường mà là thủ lĩnh đội thợ săn, cả cuộc đời ta nếu có thể làm thủ lĩnh đội thợ săn, vậy thì…hehe” Trên mặt thiếu niên tràn đầy hi vọng.

Đúng vào lúc này ----

Mặt đất hơi hơi rung động.

“Tiếng vó ngựa!” Không ít người tập luyện trên luyện võ trường đều quay đầu lại nhìn về phía đại môn, chỉ thấy phía xa mấy chục nhân ảnh đang cưỡi tuấn mã rất nhanh phi tới.

“Dừng lại.” người canh gác cổng Đằng gia trang quát to.

“Hừ” Một tiếng hừ lạnh vang lên giống như tiếng sấm vang bên tai tất cả mọi người.

“Hưu!” Một đạo hàn quang lóe sáng xẹt qua đại môn, chốt cửa đúc bằng sắt dày cộp của đại môn Đằng gia trang không ngờ bị rạch làm đôi, cả đại môn trực tiếp rầm rầm mở ra, hơn mười kỵ sĩ ngang nhiên vượt qua xông thẳng vào, vẫn không giảm tốc độ những kỵ sỹ đó trực tiếp xông vào trong luyện võ trường dọa không ít người của Đằng gia trang khiến họ vội vàng né sang bên cạnh.

“Hí ~~”

Hơn mười con tuấn mã bỗng nhiên dừng lại, móng ngựa nhấc cao về phía trước.

“Các ngươi, đây có phải là Đằng gia trang?” Một kẻ cầm đầu quát, thanh âm lớn lối đó khiến đám tộc nhân trong luyện võ trường cảm thấy lỗ tai vang lên tiếng ong ong.

Một hán tử người đầy mồ hôi vừa mới tập luyện xong tiến lên trước một bước, cất giọng trả lời: “Chúng tôi đây chính là Đằng gia trang, xin hỏi các vị hảo hán tới chỗ chúng ta có chuyện gì vậy?” Trong đám tộc nhân Đằng gia trang đã có người lặng lẽ đi báo tin cho tộc trưởng, người khác cũng không dám coi thường vọng động.

Nên biết rằng chốt cửa đúc bằng sắt của đại môn kia dày chừng một thước, rộng hai thước, một cái chốt cửa đúc sắt như vậy bỗng chốc bị chặt đứt. Thực lực mạnh như thế ai dám tới ngăn cản?

“Bảo tộc trưởng các ngươi mau lại đây.” Kẻ cầm đầu lạnh lùng quát.

Đằng Vân Long rất nhanh liền chạy tới, từ rất xa vừa nhìn thấy trong lòng Đằng Vân Long lập tức cả kinh, chỉ thấy kẻ cầm đầu phía xa sắc mặt vàng lợt, trên người mặc bộ áo lông cáo màu đen, tọa kỵ của hắn toàn thân đỏ rực, cao chừng tám thước: “Bộ áo lông cáo thượng đẳng này thấp nhất mấy trăm bạch ngân, mà con tuấn mã kia toàn thân đỏ rực rõ ràng là ‘Xích Hỏa mã’ của Đại Nhung*! Trị giá hai ngàn bạch ngân!”

Liếc thêm đám người tùy tùng đi theo, những kỵ sĩ tùy tùng đó hoàn toàn mặc áo choàng xanh, trên người mặc khải giáp xanh thẫm, tuấn mã mặc dù kém hơn một chút nhưng cũng là thần mã: “U Châu mã này cũng trị giá hai trăm bạch ngân, còn khải giáp kia! E rằng ngay cả đại đương gia của Bạch Mã bang cũng không nỡ bỏ tiền ra đặt mua. Cả tuấn mã nữa, đây là những người ở đâu?”

Nghe tộc nhân nói đối phương một kiếm có thể bổ then cửa, lại thấy cách ăn mặc của đối phương nên Đằng Vân Long đã có

chút đoán ra.

“Các vị đai nhân, lão hủ chính là tộc trưởng Đằng Vân Long của Đằng gia trang, không biết các vị đại nhân có chuyện gì?” Đằng Vân Long cúi người hỏi.

“Nghe nói các ông có thể rèn Bích Hàn đao?” Tên thủ lĩnh từ trên ngựa nhìn xuống, liếc mắt lạnh lùng nói.

“Đúng vậy.” Đằng Vân Long cũng thừa nhận.

“Vậy tốt lắm, ta có một mối làm ăn lớn giao cho ông!” Tên thủ lĩnh cao giọng nói.

“Các vị đại nhân đi đường vất vả rồi, hãy tới chỗ lão hủ nghỉ ngơi một lát rồi từ từ nói chuyện làm ăn. Thế nào?” Đằng Vân Long mỉm cười nói, trên mặt tên thủ lĩnh kia lộ ra vẻ tươi cười, hờ hững gật đầu: “Cũng tốt, ông dẫn đường trước đi.” Ngay lập tức, đám người hơn chục kỵ nhân mã này theo tộc trưởng đi về phía trước.

oOo Một đám người trong đội thợ săn đang cười nói, trong đó có bốn người cùng nhau nâng thi thể một con đại hắc hùng (gấu đen) lên.

“Thanh Sơn, một cậu của ngươi hôm nay quả thực nhanh như tia chớp, dễ dàng lùa con gấu ra rồi đâm thủng sọ não nó.” Đám tộc nhân đều rất vui vẻ, mấy ngày hôm nay đi săn thú bọn họ vô cùng sùng bái đối với hắn. Thứ nhất, lỗ tai Thanh Sơn rất linh mẫn, có động tĩnh gì là nhanh chóng liền phát hiện ra trước. Thứ hai, thương thuật của Thanh Sơn cực cao, bất kể con mồi gì đều khó có thể ngăn cản nổi một thương.

Có thủ lĩnh như vậy bọn họ sao có thể không vui mừng?

“Con gấu này, cũng không lớn lắm” Đằng Thanh Sơn cười “Mọi người không phải bảo là tiền bối trong tộc từng gặp qua một

con gấu lớn cao hơn một trượng à, một cú táp có thể đập gãy đại thụ?" Con gấu này mặc dù một cú táp cũng có lực ngàn cân nhưng tốc độ còn xa mới bằng con Lang Vương kia, giết nó Thanh Sơn chỉ cần một nhát.

"Đến nhà rồi." Đằng Thanh Sơn cười vui vẻ.

Vừa nhìn từ xa Thanh Sơn biến sắc, bởi đại môn gia trang đã mở toang. Đại môn Đằng gia trang bình thường không mở, cho dù là tộc nhân cày cấy trở về đều đi vào từ cửa nhỏ bên cạnh. Bình thường đội thợ săn trở về, hoặc đại đội nhân mã đến đây mới mở đại môn.

"Không hay, mau lên chút." Đằng Thanh Sơn hô.

Đám hảo hán trong đội thợ săn cả kinh, vội vàng xông vào trong gia trang.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vừa liếc liền phát hiện then cửa dày chắc không ngờ lại gãy làm hai nửa, nơi miệng vết chém sắc bén mà bóng loáng, đồng tử Thanh Sơn co rụt lại: "Vũ khí thật sắc bén, lực lượng thật mạnh! Có thể nhanh như chớp bổ đứt then cửa đúc sắt như vậy, mình cũng chỉ toàn lực sử dụng nội kình cùng một thanh binh khí tốt mới có thể đạt được hiệu quả như thế."

"Thanh Sơn ca!"

"Thanh Sơn!"

Trên luyện võ trường không ít người tới nghênh đón, hễ cứ thiếu niên đều xưng hô với Thanh Sơn là "Thanh Sơn ca", cho dù Thanh Sơn so với bọn chúng có lẽ còn nhỏ hơn một hai tuổi nhưng cũng đều xưng hô như vậy. Bởi địa vị đặc thù của Thanh Sơn rất nhiều thiếu niên đều phong Thanh Sơn làm đại ca, ai cũng rất sùng bái.

Đám đại nhân trong tộc, ai cũng coi Thanh Sơn là một trong

những người có thể chủ quản trong tộc.

“Làm sao vậy?” Thanh Sơn vội vàng hỏi.

“Thanh Sơn.” Một nam tử cường tráng nói, “Có một đội kỵ binh đều cưỡi đại mã thượng đẳng! Thủ lĩnh của đám kỵ binh chỉ cần một kiếm bổ đứt then cửa, có điều bọn họ lại nói muốn cùng Đằng gia trang chúng ta bàn bạc làm ăn. Hiện tại, những người đó đã được tộc trưởng đưa đến chỗ ông ấy.”

Đằng Thanh Sơn thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt! Mọi người ở đây, ta đi xem qua chút.” Đằng Thanh Sơn cầm thanh tấn thiết thương**, vội vàng chạy tới chỗ ngoại công Đằng Vân Long ở.

Từ xa, Thanh Sơn liền thấy từng con tuấn mã cùng những tên tráng hán thân mặc khải giáp, áo choàng màu xanh đứng ở ngoài cửa chỗ ngoại công ở, nhìn ánh mắt sắc bén của những kỵ sĩ đó chứng tỏ thực lực mỗi người rất mạnh: “Trông thân hình, ánh mắt bọn họ tuyệt đối là vũ giả! Không biết đội ngũ này từ đâu đến.”

Có thể nâng cự thạch năm trăm cân, lập tức được coi là tam lưu vũ giả.

Có thể nâng cự thạch hai ngàn cân mới là nhị lưu vũ giả.

“Tiểu tử, đứng sang một bên.” Một kỵ sĩ quát.

Mấy người đang bàn bạc trong sân dường như nghe thấy động tĩnh liền ngó ra ngoài, Đằng Vĩnh Long vội vàng nói: “Đó là ngoại tôn của ta, hãy cho nó vào đi.”

Kỵ sĩ kia lạnh lùng liếc mắt với Đằng Thanh Sơn một cái, Đằng Thanh Sơn lại mỉm cười bước vào sân mặt không hề tức giận.

“Cha, ngoại công.” Đằng Thanh Sơn phát hiện thấy trong sân

bên mình chỉ hai người, ngoại công Đằng Vân Long cùng phụ thân Đằng Vĩnh Phàm. Đằng Thanh Sơn quét mắt qua đại hán đang ngồi kia, nam tử mặc áo lông cáo màu đen tương tự cũng nhìn về phía hắn, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương sắc bén như đao.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh: "Cao thủ."

"Đằng Vĩnh Phàm!" Gã Thủ lĩnh nhìn chằm chằm Đằng Vĩnh Phàm: "Ông hiện giờ là đệ nhất binh khí tượng sư trong tộc. Vậy ông nói đi, mối làm ăn này của ta ông có làm hay không?"

"Thời gian có thể hơi gấp một chút!" Đằng Vĩnh Phàm cau mày chần chừ: "Công nghệ luyện chế Bích Hàn đao là tuyệt kỹ của Đằng gia trang chúng ta, một thanh Bích Hàn đao đều cần phải luyện chế tỉ mỉ không dám có chút sơ sẩy nào. Mà các vị đại nhân muốn đủ một trăm tám mươi hai thanh, hơn nữa còn phải hoàn thành trong chuyển cho các ngài. Điều này…"

"Ân! Vậy nghĩa là không được?" Tên thủ lĩnh kia biến sắc.

"Phù!" Một cỗ khí kình vô hình từ ngoài thân thủ lĩnh toát ra khiến chiếc ghế gỗ bên cạnh trong nháy mắt nứt toác, trên mặt đất xuất hiện những khe hở dày đặc.

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long tái mặt.

"Nội kình rất mạnh." Trong tâm Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: "Có thể từ ngoài thân phóng ra, hơn nữa cách không phóng bắn xuống đất mà uy lực còn có thể mạnh như vậy. Nội kình tên thủ lĩnh này hẳn phải mạnh hơn nhiều so với mình." Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, phương pháp nội gia quyền mặc dù cũng có thể luyện hóa thiên địa linh khí thành nội kình nhưng nội gia quyền chủ yếu vẫn là cải tạo thân thể.

"Đại nhân, đừng vội nóng giận." Đằng Vân Long cười ha hả

“Một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao hơn một tháng có thể luyện chế thành công, tuy nhiên có gặp một chút khó khăn. Có điều chúng ta sẽ rèn ngày đêm không ngừng, nhất định trước năm mới sẽ rèn xong.”

Trên mặt tên thủ lĩnh kia hiện lên vẻ tươi cười hài lòng: “Rất tốt.”

“Không biết tài liệu luyện khí là các vị đại nhân cung cấp, hay là…” Đằng Vân Long hỏi.

“Các loại tài liệu các ông tự mình phụ trách!” Tên thủ lĩnh dửng dưng nói, “Giá tiền, chúng ta đương nhiên sẽ hào phóng.”

*Đại Nhung: Trung Quốc thời xưa gọi người phương Tây là Đại Nhung.

** tấn thiết thương: thương được làm từ sắt tinh chế.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 18

Dương Châu Diêm Thương

Không biết vị đại nhân này ra giá bao nhiêu?

Đằng Vân Long cười ha hả nhìn tên thủ lĩnh áo lông chồn.

Tên thủ lĩnh kia cười nhạt nói:

- Nguyên liệu hoàn toàn do các ngươi phụ trách, giá cả cứ lấy một con số chẵn, một trăm lượng bạc một thanh Bích Hàn đao. Tin rằng các ngươi không thành vấn đề chứ?

"Một trăm lượng?" Đằng Vân Long nhíu mày. Mặc dù nói con số một trăm lượng bạc rất lớn, nhưng Bích Hàn đao… là tuyệt nghệ độc môn của Đằng gia trang, nguyên liệu cực kỳ trân quý, hơn nữa còn rất khó luyện chế, bán ra bên ngoài ít nhất cũng phải được một trăm lượng, thậm chí còn nhiều hơn. Nếu như chỉ bán một trăm lượng bạc, kiếm lời đúng là quá ít.

- Vị đại nhân này! Ít thế sao?

Đằng Vĩnh Phàm nói.

Tên thủ lĩnh kia cười lạnh nói:

- Được rồi, đừng xem chúng ta là kẻ ngốc! Chúng ta nếu như ra giá cao thì đã không cần tự mình chạy đến nơi này. Một trăm lượng bạc, ngươi có nhận hay không?

- Nhận!

Đằng Vân Long cố nặn ra vẻ tươi cười, siểm nịnh nói:

- Vị đại nhân này, có điều một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao, Đằng gia trang chúng tôi từ trước tới nay chưa từng nhận qua mối làm ăn lớn như vậy, nguyên liệu dự trữ trong trang cũng chỉ đủ luyện chế hai thanh. Những nguyên liệu nầy cần tốn rất nhiều bạc… Đại nhân có thể giao bạc trước cho chúng ta được không?

- Đồ còn chưa tới tay, bạc đã giao cho các ngươi?

Tên thủ lĩnh áo lông chồn đen cười nhạo hỏi.

Đằng Thanh Sơn ở một bên lẳng lặng nhìn tất cả, trong lòng cả kinh: "Tên thủ lĩnh này chẳng lẽ không muốn đưa tiền? Một trăm lượng bạc một thanh, đó chính là một mối làm ăn giá trị gần hai vạn hai lượng bạc, gia trang cho dù đưa tất cả tiền dư ra e rằng mới có thể miễn cưỡng xoay sở. Tên thủ lĩnh này chẳng lẽ muốn dùng vũ lực?" Đằng Thanh Sơn đã vận sức chờ tấn công, phòng ngừa xuất hiện cục diện không hay nhất.

- Vị đại nhân này nói đùa rồi. Đằng gia trang chúng tôi là một sơn trang bình thường, có thể có được bao nhiêu tiền? Ngay cả tiền mua sắm nguyên liệu chúng tôi cũng khó xoay sở, làm thế nào luyện chế binh khí cho các vị đại nhân?

Đằng Vân Long cười nói:

- Mong đại nhân hiểu cho chỗ khó xử của chúng tôi!

Sắc mặt tên thủ lĩnh kia trầm xuống.

Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh vội vàng cười nói:

- Vị đại nhân này! Người có thân phận cao như ngài chẳng lẽ

còn lo lắng một sơn trang bình thường như chúng tôi tham ô bạc của ngài? Đằng gia trang chúng tôi đời đời ở tại đây, không có khả năng chạy trốn. Đại nhân tạm ứng bạc cho chúng tôi trước, đến khi đó chúng tôi tự nhiên sẽ dâng Bích Hàn đao cho ngài.

Tên thủ lĩnh áo lông chồn đen lưỡng lự trong chốc lát, lập tức cười lạnh nói:

- Sơn trang nghèo nàn này của các ngươi e rằng khó xoay sở được phần tiền.

Nói xong, hắn liền lấy ra từ trong người ra một tấm ngân phiếu, quăng lên trên bàn.

- Đây là ngân phiếu trị giá tám ngàn lượng, bên trên có con dấu của tiền trang Dương châu, các ngươi cẩn thận xem đi.

Thủ lĩnh áo chồn đen nói.

Tiền trang Dương châu?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận xem xét, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ngân phiếu.

Con dấu trên ngân phiếu có hai chữ "Dương Diêm", phía trên còn có các số hiệu "một hai ba bốn" phức tạp, bên dưới cùng còn có một hàng chữ "dụ lệnh của cửu châu bát đại tông phái, ngụy tạo ngân phiếu giả, giết chết không tha", Đằng Thanh Sơn nhìn thấy trong lòng cả kinh: "Cửu châu bát đại tông phái? Thiên hạ cửu châu này, chẳng lẽ có đến tám tông phái cường đại nhất?"

"Ngân phiếu? Điều này…" Đằng Vân Long nhướng mày.

- Đại nhân! Đến tiền trang này chuyển tiền, chúng tôi cũng phải trả tiền. Hơn nữa… khoản làm ăn này gần hai vạn lượng bạc, còn xa mới đủ. Một sơn trang nhỏ như chúng ta, e rằng…

Đằng Vân Long lưỡng lự nói.

Tên thủ lĩnh kia "vút" một cái đứng dậy, sắc mặt âm trầm.

- Hừ! Tám ngàn lượng ngân phiếu, hơn một đồng cũng không có! Chúng ta ký kết văn tự, đến lúc đó, các ngươi đến Nghi thành đưa hàng, chúng ta sẽ trả khoản còn lại.

Tên thủ lĩnh lạnh lùng nói. Hai tên thủ hạ phía sau cũng đồng dạng gác tay lên chuôi trường đao bên hông. Ngoài viện có không ít kỵ binh cũng như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào trong viện.

Đằng Thanh Sơn thầm hít một hơi, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Đằng Vân Long và Đằng Vĩnh Phàm liếc mắt nhìn nhau.

- Nếu đại nhân đã nói như vậy, chúng ta hãy lập tức ký kết văn tự!

Đằng Vân Long cười ha hả nói.

- Thế mới đúng chứ!

Tên thủ lĩnh kia liền cười.

Hai bên lập tức ký tên chấp thuận, lập văn tự, phía trên giải thích kỹ càng thời gian địa điểm giao hàng và trả tiền.. vv..

- Ồ! Vị đại nhân này bảo chúng tôi đưa hàng đến Dương Châu thương hội ở Nghi Thành?

Đằng Vân Long kinh ngạc nói:

- Hóa ra các vị đại nhân là người của Dương Châu thương hội.

- Các ngươi biết là tốt rồi, đừng giở tâm cơ gì cả! Còn nữa, mỗi một thanh Bích Hàn đao, đến lúc đó chúng ta đều sẽ kiểm tra qua, nếu chất lượng có vấn đề thì, hừ…

Tên thủ lĩnh nói xong, liền cầm lấy văn tự, cũng không nói lời thừa trực tiếp bước nhanh ra ngoài viện.

- Các huynh đệ, đi thôi!

Hắn ra lệnh một tiếng, đám kỵ binh liền ùn ùn kéo nhau hò hét rời đi.

- Cha! Dương châu tiền trang là như thế nào?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn tấm ngân phiếu kia.

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười giải thích nói:

- Thanh Sơn! Thiên hạ cửu châu, giàu có nhất chính là Dương châu diêm thương và Vũ châu cự thương, dù sao Dương châu và Vũ châu cũng là hai nơi sầm uất nhất trong cửu châu. Cho nên trong thiên hạ này, tiền trang thực sự đáng tin cậy nhất cũng chỉ có hai, một là "Dương Châu tiền trang", cái còn lại là "Vũ châu ngân hào*". Chỉ có ngân phiếu của hai nhà này mới có thể thông hành không trở ngại giữa thiên hạ. Đương nhiên, dân gian bình thường như chúng ta không nhận ngân phiếu.

* ngân hào: tiệm vàng bạc.

- Tại sao?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khó hiểu. Ngân phiếu, không phải phương tiện dành dụm sao?

- Ngân phiếu, kỳ thực là ký gửi vàng bạc trong tiền trang và ngân hào, nhận lấy "chứng từ ký gửi". Trên mỗi ngân phiếu đều có số hiệu đặc biệt, công nghệ chế tác cũng đặc biệt đề phòng làm giả. Tiền trang nếu giúp ngươi giữ tiền, đương nhiên cũng phải một số tiền nhất định. Cho nên ngân phiếu này nhìn có vẻ như là tám ngàn lượng, nhưng khi chúng ta đến lấy thì lại không được nhiều như vậy.

Trong tâm Đằng Thanh Sơn trong lòng đã hiểu rõ.

Tại xã hội hiện đại, gửi tiền là có lợi tức, thế nhưng tại thời cổ đại, gửi tiền ngược lại phải trả tiền.

Điều này cũng có thể giải thích được. Tại xã hội cổ đại, đám thương nhân làm ăn buôn bán, mang theo nhiều vàng bạc cũng cảm thấy phiền phức. Ngân phiếu dễ mang theo, cũng càng dễ cất giấu, như vây sẽ an toàn hơn.

- Chẳng lẽ ngân phiếu không ai làm giả?

Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Ông ngoại Đằng Vân Long bên cạnh cười rộ lên:

- Ha ha! Ai dám làm giả? Con không thấy dòng chữ bên dưới sao…Dụ lệnh của cửu châu bát đại tông phái, ngụy tạo ngân phiếu giả, giết chết không tha.

- Bát đại tông phái là cái gì?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đằng Vĩnh Phàm giải thích:

- Thanh Sơn! Lúc trước ta đã nói qua với con, tại Dương châu chúng ta tông phái cường đại nhất chính là “Thanh Hồ đảo”, còn ở tám châu khác tương tự cũng có siêu cấp tông phái. Trong thiên hạ này tổng cộng có tám thế lực mạnh nhất, được xưng là bát đại tông phái. Dụ lệnh cộng đồng của bọn họ, nếu có người dám làm trái, vậy thì trong thiên hạ này không có chỗ nào để trốn!

Chín châu lại chỉ có tám phái, xem ra có một châu không có siêu cấp tông phái nào, hoặc là nói một siêu cấp tông phái không chế cả hai châu.

“Bát đại tông phái này, quả thực là bát đại chư hầu!” Đằng

Thanh Sơn trong lòng thầm nhủ.

Tông phái là sức mạnh đỉnh cao nhất của thế giới này, mỗi phái đều có quân đội cường hãn. Nên biết ngay cả Quy Nguyên tông cũng có đến sáu ngàn Hắc Giáp quân, vậy còn bát đại siêu cấp tông phái thì sao?

- Dương Châu diêm thương, tiền tài vô tận, thủ hạ cao thủ nhiều, bọn họ cũng không sợ chúng ta tham ô khoản tiền này.

Đằng Vân Long cười giễu một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm, căn dặn:

- Vĩnh Phàm! Tối nay con hãy âm thầm đến tìm Vương lão tam đặt hàng, bảo y nói cho lão đại bọn họ là chúng ta đặt mua những tài liệu này, bảo lão đại bọn họ mau chóng đưa nguyên liệu đến đây!

- Yên tâm!

Đằng Vĩnh Phàm gật đầu.

- Hiện tại phiền toái nhất chính là thời gian!

Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày nói:

- Sư phụ, còn có hơn một tháng, muốn luyện chế một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao thực sự rất khó. Hơn nữa các huynh đệ khác vốn không nắm vững công nghệ của Bích Hàn đao, trong tộc không người nào khác có thể hỗ trợ.

- Không sao, khi nguyên liệu đến đủ ta và con sẽ cùng nhau luyện chế!

Đằng Vân Long nói.

- Sư phụ…

Đằng Vĩnh Phàm kinh hãi.

“Sao, con cho rằng ta già rồi thì không làm được hả?

Đằng Vân Long cười nói.

Đằng Vân Long hiện tại đã qua tuổi sáu mươi, thể lực và tinh lực đều giảm xuống, mà luyện chế Bích Hàn đao đều yêu cầu rất cao đối với lực tay và các loại kỹ xảo.

- Yên tâm! Ta cũng chỉ hỗ trợ mà thôi. Đến lúc đó, một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao hơn nửa vẫn phải do con luyện chế.

Đằng Vân Long cười nói.

- Vâng!

Đằng Vĩnh Phàm lập tức quay đầu nhìn về phía Thanh Sơn:

- Thanh Sơn! Cha có một việc muốn giao cho con đi làm. Sáng mai con hãy dẫn theo đội thợ săn vào núi một lần nữa, đến “Bích Hàn đàm” lấy nước.

- Bích Hàn đàm ở đâu?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

Tuy nhiên, hai cái tên Bích Hàn đao và Bích Hàn đàm, Đằng Thanh Sơn cũng đoán ra, sợ rằng có chút quan hệ.

- Yên tâm! Những thành viên lão thành như bọn Thanh Hổ đều biết. Con chỉ cần nói với họ, bọn họ sẽ dẫn con đi. Luyện chế Bích Hàn đao, nước tôi luyện bắt buộc phải là nước của Bích Hàn đàm. Con hãy mang hai thùng nước đi, đựng đầy toàn bộ!

Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói.

Đằng Thanh Sơn đối với luyện khí hoàn toàn mù tịt, chỉ gật đầu:

- Cha cứ yên tâm!

oOo Mối làm ăn này đối với gia tộc có ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao trị giá gần hai vạn lượng bạc, Đằng gia trang không dám có chút nào chểnh mảng, sáng sớm ngày thứ hai Đằng Thanh Sơn lập tức dẫn theo đội thợ săn vào núi.

- Thanh Sơn! Tộc nhân của Đằng gia trang chúng ta có thể ăn ngon mặc đẹp chính là dựa vào Bích Hàn đao.

Bên trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Hổ cười giải thích:

- Mà luyện chế Bích Hàn đao, một là kỹ thuật luyện chế người ngoài không biết, hai là nước của Bích Hàn đàm này. Thanh Sơn, đệ không biết đâu… nước của Bích Hàn đàm lúc nào cũng rất lạnh.

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

- Ngay cả vào mùa hè nước ở đó cũng lạnh buốt, so với băng tuyết mùa đông còn lạnh hơn nhiều, nhưng quỷ dị chính là nó không hề kết băng!

Bên cạnh cũng có tộc nhân lên tiếng:

- Dùng nước này là tôi luyện, binh khí được luyện ra rất sắc bén và rắn chắc.

- Nếu đưa tay vào trong Hàn đàm, trong nháy mắt sẽ bị tê cứng.

- Lần trước một con gà hoang bị ta đuổi rơi vào trong đó, lập tức chết cứng ngay, căn bản không thể trèo lên.

Đám tộc nhân xung quanh tôi một câu anh một câu thi nhau

nói, hiển nhiên đều đã thấy qua sự thần kỳ của Bích Hàn đầm.

- Thần kỳ như vậy sao?

Đằng Thanh Sơn rất kinh ngạc.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 19

Tối Cường Kế Hoạch

Thanh Sơn, trèo lên Song Đầu sơn phía trước đệ sẽ thấy được Bích Hàn đầm.

Đằng Thanh Hổ chỉ về phía một ngọn núi phía trước xa xa.

Đằng Thanh Sơn nghe được nhiều tin tức như vậy, trong lòng càng thêm hiếu kỳ: "Thần kỳ như vậy, ta quả thật muốn đi xem một chút!"

Những tộc nhân trong đội thợ săn nhanh chóng tiến về phía trước. Sinh sống một thời gian dài trong núi, Đại Duyên sơn này quả thật giống như hậu viện của bọn họ. Bọn họ có thể biết được địa phương nào an toàn, địa phương nào sẽ có nguy hiểm.

Tục ngữ có nói, nhìn núi chạy chết cả ngựa. Mặc dù Song Đầu sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ, nhưng trên thực tế giữa nó và nhóm người Đằng Thanh Sơn vẫn còn một khoảng cách khá xa. Đi gần nửa canh giờ, đám người bọn họ mới trèo lên được đỉnh của Song Đầu sơn. Gió trên đỉnh núi rất lớn, thổi vào người vô cùng thoải mái.

- Thanh Sơn! Đầm nước trên sườn núi kia chính là Bích Hàn đầm.

Đằng Thanh Hổ lập tức chỉ về phía dưới.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hướng chỉ, chỉ thấy giữa sườn núi quả thật có một mảng trắng sáng, nhìn kỹ mới phát hiện ra đó là mặt nước.

- Chúng ta xuống phía dưới đi!

Đằng Thanh Sơn đi nhanh dẫn đầu, lập tức xuống núi.

Đằng Thanh Sơn từ trên một tảng đá cao năm sáu mét trực tiếp nhảy xuống, đáp xuống khoảng đất bằng giữa sườn núi, cuối cùng đã đến được Bích Hàn đầm "Nơi này thật đúng là lạnh!" Đằng Thanh Sơn kinh thán không thôi: "Khoảng ta giữa ta và bờ Bích Hàn đầm vẫn còn bảy tám mét, vậy mà lại cảm thấy nhiệt độ chung quanh giảm xuống rõ ràng, tuyệt đối dưới không độ."

"Ha ha..." Những người khác cũng đã đến nơi. Đằng Vĩnh Hạo lớn tiếng cười nói:

- Thanh Sơn, thế nào, có cảm thấy lạnh chưa? Chúng ta vẫn còn cách bờ đầm hơn ba trượng, vả lại cảm giác hiện tại cũng không tính là cường liệt. Nếu như đệ xuống thêm chút nữa, những địa phương khác lại rất nóng, nhưng nơi này thì đệ cần phải mặc áo bông.

Đằng Thanh Sơn kinh thán không thôi, thiên nhiên quả thật là thần kỳ.

- Này, các huynh đệ! Tất cả mọi người bắt đầu lấy nước đi!

Những tộc nhân khác lập tức cầm lấy gàu nước.

- Phù, thật lạnh!

Những tộc nhân ném gàu nước xuống đầm đều không nhịn được cảm thán một tiếng.

Đằng Thanh Sơn cẩm thận xem xét nước trong Bích Hàn đầm.

Nước đầm rất trong suốt, nếu như cẩm thận quan sát, có thể miễn cưỡng phát hiện... toàn thể mặt hồ này có một lớp màu tím vô cùng mờ nhạt. Nếu như chỉ đơn giản múc một gàu nước, căn bản là không thể phát hiện một chút màu sắc nào, nước vẫn trong suốt như trước.

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống bên cạnh đầm, cảm thấy một cỗ hàn ý phả vào mặt. Tiếp đó hắn đưa tay nhúng vào mặt nước, bàn tay trong nháy mắt đã đông cứng lại.

"Xuy..." Đằng Thanh Sơn hít một hơi: "Thực sự là lạnh, tối thiểu phải âm năm sáu chục độ!"

Đằng Thanh Sơn tại kiếp trước dù sao cũng đã từng sinh sống tại Tây Bá Lợi Á hoang vu nhất, tiếp thu huấn luyện như địa ngục, âm ba bốn chục độ là chuyện bình thường, khi lạnh nhất có thể đạt đến âm bảy tám chục độ. Có điều tại khu vực Đằng gia trang, cho dù là trời đông giá rét tối đa cũng chỉ âm vài độ.

Nước ở đây không ngờ lại lạnh đến mức này, quả thật là không thể tưởng tượng được.

Đằng Thanh Hổ ở bên cạnh phát hiện Đằng Thanh Sơn nhúng tay vào nước, không khỏi kinh hô:

- Thanh Sơn, đừng nhúng tay vào, sẽ đông cứng dẫn đến bị hủy đấy!

- Không sao đâu!

Đằng Thanh Sơn cười cười, cơ nhục trên tay rung động, nội kình lưu chuyển, liền dễ dàng loại trừ hàn ý.

Cường giả nội gia quyền vốn không sợ lạnh, mùa đông mặc một bộ y phục mỏng manh là chuyện rất bình thường.

- Các vị thúc bá! Các người trước tiên hãy đựng đầy thùng

nước, sau đó đến bên cạnh nghỉ tạm một hồi, đợi lát nữa hãy xuất phát!

Đằng Thanh Sơn sau khi nói xong, sự chú ý lại đời đến Bích Hàn đầm. Đầm này rộng ba trượng, dài năm sáu trượng: "Nước ở đây lạnh như thế, làm sao có thể dùng để tôi luyện?"

Mặc dù Đằng Thanh Sơn đối với chế tạo binh khí một khiếu cũng không thông. Thế nhưng hắn đã từng thấy qua, sau khichế tạo sẽ đem binh khí nhúng vào trong nước.

"Binh khí cực nóng, nhúng vào trong nước lạnh như vậy, binh khí sẽ không vì nhiệt độ lạnh mà vỡ vụn sao?" Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Nếu như lời này của hắn bị các thơ rèn biết được, sợ rằng sẽ bị cười cho thối mũi. Thủ đoạn tôi luyện chân chính có rất nhiều phương pháp, chẳng hạn như "cục bộ thối hỏa", "dự lãnh thối hỏa", "không thối hỏa", "đa chủng thối hỏa tề" .. vân... vân. Đừng nói là nước của Bích Hàn đầm, cho dù có lạnh hơn các thợ rèn cũng có thể dùng để tôi luyện.

Có điều tôi luyện cũng không phải là càng lạnh càng tốt, mà là cần thích hợp.

Nguyên liệu binh khí, phương pháp chế tạo, cách thức tôi luyện khác nhau sẽ hình thành binh khí đặc biệt. Mà công nghệ chế tạo "Bích Hàn đao" chính là do Đằng gia trang trải qua ngàn năm qua đời này sang đời khác đúc kết mà thành. Ngoại trừ Đằng gia trang, không có nơi nào khác có thể chế tạo được Bích Hàn đao.

"Ta là một người người ngoài nghề, nghĩ nhiều như vậy làm gì! Phụ thân bọn họ nếu đã cần nước này để tôi luyện, nhất định là có biện pháp dùng." Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ nhiều.

“Có điều nước ở đây lạnh đến như vậy, khi bắt đầu “tối cường kế hoạch ”, ta hoàn toàn có thể lợi dụng Bích Hàn đầm này để kích thích thân thể.” Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn sáng lên. Từ năm ba tuổi khi cơ thể sản sinh nội kình, Đằng Thanh Sơn đã định ra một kế hoạch tập luyện cho chính mình.

Khi mới bắt đầu sinh ra, chính là tập luyện tính dẻo dai.

Ba tuổi mới bắt đầu tu luyện Hình Ý quyền, đồng thời sử dụng nội kình không ngừng kích thích cường hóa gân cốt và cơ nhục. Giai đoạn này duy trì liên tục cho đến khoảng mười tuổi.

Trong kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, quan trọng nhất chính là “tối cường kế hoạch”.

Giai đoạn của kế hoạch này chính là thời kỳ phát dục.

Thời kỳ cơ thể phát dục của nam hài bình thường là bắt đầu từ khoảng mười tuổi. Đương nhiên cũng có một bộ phận nam hài từ mười bốn mười lăm tuổi thì mới bắt đầu. Tại giai đoạn phát dục, cốt cách và cơ nhục toàn thân đều sẽ đột nhiên phát triển cực kỳ kinh người, một năm cao lên hai mươi công phân (cm) là chuyện rất bình thường. Giai đoạn này là giai đoạn cơ thể tăng trưởng nhanh nhất.

Mà “tối cường kế hoạch” của Đằng Thanh Sơn, chính là dựa vào nguyên lý thời kỳ phát dục thân thể sẽ đột nhiên tăng trưởng mạnh mà định ra.

“Tại kiếp trước, bởi vì bảy tuổi ta mới bắt đầu, tại Tây Bá Lợi Á tiếp thu huấn luyện địa ngục, ép bức tiềm lực quá nhiều. Đến khi gặp được sư phụ, sư phụ chỉ để ta tập luyện lấy “dưỡng” làm chủ, bổ sung sự thiếu hụt của thân thể trước kia. Ta cũng chỉ dựa vào các loại dược liệu luyện ra một đôi Thiết Sa chưởng mà thôi, không dám luyện nhiều.”

Thời kỳ cơ thể phát dục, đây là do thiên địa tự nhiên ban cho, vô cùng thần kỳ.

Những người bình thường nếu như tại giai đoạn phát dục siêng năng vận động, mỗi năm thân cao hơn mười đến hai mươi công phân là chuyện rất bình thường.

Còn nếu như tại giai đoạn phát dục, ăn không ngon, dinh dưỡng không đủ, thân thể sẽ không phát triển tốt. Đến khi hơn hai mươi tuổi, cho dù ăn uống tốt cũng khó có thể bù đắp được.

Giai đoạn phát dục là thời gian cường hóa và cải tạo thân thể tốt nhất.

Đương nhiên, nếu như không nắm chắc trăm phần trăm, tùy tiện cường hành tập luyện, có thể sẽ dẫn đến tập luyện quá độ, thân thể chịu đựng không nổi mà gây ra mối hận cả đời.

“Thời kỳ thân thể phát dục là thượng thiên ban tặng để cải biến thân thể, là thời kỳ tốt nhất để cường hóa thân thể, bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội nữa. Tại kiếp trước khi ta luyện Thiết Sa chưởng, bởi vì lượng quá mức cho nên cần phải dùng các loại dược liệu phụ trợ. Bằng không nếu như Thiết Sa chưởng không luyện thành, bàn tay sẽ bị phế bỏ.” Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ sự nguy hiểm của việc cường hóa thân thể trong thời kỳ thân thể phát dục.

“Kiếp trước phải cần dược liệu bên ngoài bổ sung, nhưng kiếp này ta lại không cần.”

Đằng Thanh Sơn tràn đầy tự tin: “Từ khi ba tuổi ta đã bắt đầu luyện tập, dùng nội kình để kích thích đồng thời dung nhập vào gân cốt cơ nhục. Hiện tại, cường độ gân cốt cơ nhục của ta đã vượt xa người trưởng thành bình thường, hoàn toàn có thể tiến hành ‘tối cường kế hoạch’. Hơn nữa dược lực của dược liệu là từ bên ngoài dung nhập vào, còn hiện tại, nội kình của ta hùng hậu,

hoàn toàn có thể thông qua nội kình để bổ sung năng lượng tiêu hao cho gân cốt biến hóa!"

Gân cốt và cơ nhục muốn tăng cường phải cần năng lượng.

Cái gì là năng lượng?

Thân thể của người bình thường tăng trưởng, lượng cơm ăn tăng nhiều, chính là nguyên nhân tiêu hao đại lượng năng lượng. Còn một võ giả luyện Thiết Sa chưởng, gân cốt bàn tay tiêu hao năng lượng rất lớn, nếu như chỉ ăn thì không đủ năng lượng, cho nên cần phải có dược liệu phụ trợ.

Mà dược lực của dược liệu dù sao cũng là ngoại lực, đương nhiên không thể tốt bằng "nội kình" bên trong.

Chỉ là tại kiếp trước, số người luyện ra được nội kình quá ít. Hơn nữa... cho dù luyện hóa máu huyết đạt được một chút nội kình, thế nhưng lại quá ít ỏi. Cho dù là nội kình của một cường giả cấp bậc tông sư, chỉ cần thi triển một lần "Thiên Nhai Hành" sẽ tiêu hao hoàn toàn, có thể tưởng tượng được sự ít ỏi của nội kình này. Một chút nội kình đó không đủ để chi trì một phần trăm quá trình tiêu hao nội kình của "tối cường kế hoạch", thậm chí là một phần ngàn.

Bất quá... hiện tại lại không giống.

Đằng Thanh Sơn ở tại thế giới cổ đại này, có thiên địa linh khí sung túc, nội kình của hắn so với tông sư kiếp trước có thể nói là "nhiều như biển". Hơn nữa năng lực khống chế hắn gân cốt và cơ nhục cũng rất cao, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự biến hóa của gân cốt và cơ nhục, có thể trong quá trình phát dục điều tiết khống chế tiến hành kế hoạch một cách thích hợp, khiến cho tất cả đều nắm trong tay.

"Tối cường kế hoạch" này hắn có trăm phần trăm nắm chắc

thành công.

“Lực lượng của thân thể và gân cốt hầu hết đều là hình thành trong thời kỳ phát dục. Nếu như, ta có thể thực hiện ‘tối cường kế hoạch’ thành công một cách hoàn mỹ, vậy thì cơ thể của ta so với bất cứ tông sư tại kiếp trước đều cường đại hơn, đạt đến đỉnh cao của nội gia quyền trong lịch sử!” Đằng Thanh Sơn trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

Dù sao những tông sư nội gia quyền trong lịch sử liệu có được bao nhiêu nội kình? Căn bản không có khả năng tiến hành “tối cường kế hoạch” cao xa.

Hơn nữa khi bọn họ luyện ra nội kình, sợ rằng đã sớm qua thời kỳ phát dục.

Chỉ có Đằng Thanh Sơn ba tuổi đã có nội kình, gần bảy năm nuôi dưỡng, đến hôm nay mới tiến hành “tối cường kế hoạch”. Sau khi hoàn thất thời kỳ phát dục, thân thể của hắn sẽ đạt đến một trình độ đáng sợ trước nay chưa từng có.

“Ta đã sắp mười tuổi, hơn nữa ta cũng có cảm giác... gân cốt trong cơ thể dường như biến hóa cực nhanh.” Dựa vào năng lực không chế gân cốt của Đằng Thanh Sơn, hắn có thể cảm giác được loại biến hóa này. Kỳ thực khi thời kỳ phát dục đạt đến đỉnh điểm, cho dù là người bình thường cũng có thể nhận thấy được sự biến hóa của thân thể mình.

Còn ở thời kỳ ban đầu, người bình thường sẽ không phát hiện được, còn Đằng Thanh Sơn một đời hình ý tông sư lại có thể dễ dàng nhận thấy.

“Qua lễ mừng năm mới sẽ bắt đầu tối cường kế hoạch!” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nói.

- Thanh Sơn!

Trong số những tộc nhân bên cạnh có người gọi hắn:

- Chúng ta có nên trở về hay không?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn "Bích Hàn đầm", lập tức cười nhìn về phía các tộc nhân:

- Mỗi một một thùng nước nặng bốn năm trăm cân. Như vậy, Thanh Hạo ca còn có Thanh Hổ ca, hai người hãy vác trên lưng. Đến giữa đường ta sẽ thay phiên cho các ngươi. Được rồi, chúng ta hiện tại xuất phát, về nhà!

- Gánh về đến tộc chỉ là chuyện nhỏ!

Đằng Thanh Hổ cười tự đắc.

Đằng Thanh Hổ chín tuổi đã có thể lực nâng ba trăm cân, hôm nay còn kém hơn một tháng là mười sáu tuổi, hắn đã có ngàn cân cự lực. Mà Đằng Thanh Hạo kia đã sớm thành niên, cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

- Đừng khoác lác, trên đường ngã xuống thì mất mặt đấy!

Đám tộc nhân trong đội thợ săn trên đường cười nói, liền bắt đầu hạ sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 20

Hai Mươi Sáu Tháng Chạp

Thanh Sơn, đã về rồi à!

Đại môn của Đằng gia trang mở ra, các tộc nhân trông coi liền nhiệt tình chào hỏi.

Đằng Thanh Sơn trên tay cầm hai con gà rừng cũng cười nói:

- Dạ, về rồi! Phòng thúc! Hôm nay chúng tôi còn săn được một số con mồi, buổi tối các người có đồ nhắm rượu rồi.

Lần này vào núi chủ yếu là để lấy nước, đương nhiên trên đường quay lại, thấy con mồi cũng thuận tiện săn bắt một ít. Phỏng chừng có thể chia cho mỗi nhà một cân thịt.

"Ây?" Vừa tiến vào luyện võ trường, chân mày của Đằng Thanh Sơn liền nhíu lại.

Trên mặt đất ẩn ước còn có thể nhìn thấy vết bánh xe lõm xuống. Luyện võ trường này quanh năm bị giẫm đạp, vô cùng rắn chắc, có thể đè xuống mặt đất tạo thành vết lõm, trọng lượng của chiếc xe này có thể tưởng tượng được.

Đằng Thanh Sơn quay đầu dò hỏi một thiếu niên bên cạnh:

- Tam tử! Hôm nay có người nào đến trang vậy?

Thiếu niên kia liền nói:

- Thanh Sơn ca! Mới vừa rồi có một đội ngũ gần trăm người áp giải một xe hàng lớn hai ngựa kéo, hiện tại bọn họ đã đi về phía kho binh khí bên kia.

Vừa nghe, Đằng Thanh Sơn trong lòng đã đoán ra, có lẽ những người kia là đội ngũ áp giải nguyên liệu khoáng thạch dùng để luyện chế một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao.

- Ca ca!

Thanh âm trong trẻo vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chính là mẫu thân và muội muội Thanh Vũ của mình. Hôm nay Thanh Vũ rất vui vẻ, trực tiếp chạy đến ôm lấy Đằng Thanh Sơn. Cặp mắt to lập tức mở lớn nhìn vào gà rừng trên tay hắn:

- Ca! Hôm nay có thịt gà ăn rồi, còn có đến hai con.

- Mẹ! Mẹ mang gà rừng này về đi, con đến chỗ cha xem thử!

Đằng Thanh Sơn đưa hai con gà rừng cho mẫu thân Viên Lan.

- Được rồi! Cha con mấy ngày tới sẽ rất vất vả, cũng phải ăn vài thứ để bồi bổ thân thể.

Viên Lan cầm lấy hai con gà rừng.

Việc phân phối thức ăn trong tộc là dựa theo cống hiến của từng nhà. Đương nhiên cho dù không có cống hiến, cũng sẽ được cấp một phần thức ăn tối thiểu. Mà trong gia đình Đằng Thanh Sơn gia, Đằng Vĩnh Phàm là đệ nhất thợ rèn trong tộc, nhi tử Đằng Thanh Sơn hôm nay cũng là đệ nhất cao thủ trong tộc, còn là thủ lĩnh của đội thợ săn, tự nhiên sẽ được phân chia nhiều thức ăn hơn. Hai con gà rừng này là sau khi phân phối xong Đằng Thanh

Sơn chuẩn bị trực tiếp mang về nhà.

- Ca! Muội cũng muốn đi theo huynh chơi!

Thanh Vũ ôm lấy cánh tay Đằng Thanh Sơn.

Mẫu thân Viên Lan bên cạnh cười nói:

- Thanh Sơn, con hãy dẫn muội muội đến chỗ cha chơi đi! Nhưng mà lát nữa các con phải trở về dùng bữa trưa!

Đằng Thanh Sơn đáp lời một tiếng, liền nắm lấy cánh tay nhỏ bé của muội muội, cùng hai người Đằng Thanh Hổ và Đằng Thanh Hạo bên cạnh đi về hướng kho binh khí.

- Thanh Hổ ca, Thanh Hạo ca!

Đằng Thanh Sơn đi trên đường, từ xa đã nhìn thấy trước cửa kho binh khí có rất đông người tụ tập, liền nói:

- Các ngươi hãy đi vòng vào cửa sau của kho binh khí, đưa thùng nước vào là được!

- Hiểu rồi!

Mặc dù nói người ngoài nhìn thấy thùng nước cũng không có việc gì, nhưng Đằng Thanh Hổ và Đằng Thanh Hạo cũng biết, cố gắng bảo mật thì tốt hơn.

...

Kho binh khí lúc này rất náo nhiệt. Không ít những người học việc tại kho binh khí đang bàn luận về các loại nguyên liệu. Còn tại một chiếc bàn gỗ ở một góc của đình viện kho binh khí, có bốn người đang ngồi, phân biệt là Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long cùng với hai người lạ. Một người cao to cường tráng, nhìn rất uy mãnh. Còn lại là một người rất béo mập, trên người mặc áo lông cáo màu vàng, kim ban chỉ trên ngón tay cái lấp lánh phát sáng.

- Thanh Sơn, con đã đến rồi!

Đằng Vân Long ngồi trong đình viện trung ương của kho binh khí tươi cười chào hỏi.

Thanh Vũ cũng cất giọng giòn giã:

- Cha, ông ngoại!

Đồng thời lập tức chạy đến.

- Vĩnh Phàm! Đây là con gái của ngươi à? Thật là đáng yêu!

Người mập mạp cười ha hả nói.

Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười gật đầu, đồng thời đưa tay ôm Thanh Vũ đặt lên đùi.

Người mập mạp kia lại nói tiếp:

- Đằng lão tộc trưởng, Vĩnh Phàm! Chúng ta buôn bán không phải một năm hai năm, các người chắc cũng biết, giá cả chúng ta đưa ra tuyệt đối không cao. Một vạn ba ngàn lượng bạc, ta đã trừ số lẻ đi rồi.

- Lý Nhị!

Đằng Vân Long cười nói:

- Chúng ta đều là lão bằng hữu, Đằng Vân Long ta chưa bao giờ nói dối. Huống hồ chắc ngươi cũng hiểu được, có thể giao cho chúng ta một mối làm ăn lớn như vậy, có thể là người bình thường hay sao? Những người đó tự mình chạy đến Đằng gia trang ta, khẳng định là vì muốn ép giá thấp. Đằng gia trang chúng ta không có biện pháp, chỉ có thể tiếp nhận. Cái giá này của ngươi hãy thấp xuống một chút, để cho chúng ta còn có một chút lợi nhuận!

Người mập mạp kia suy nghĩ một chút.

- Được rồi!

Người mập mạp kia đưa tay phải vỗ xuống bàn, hào sảng nói:

- Niệm tình bằng hữu nhiều năm giữa chúng ta, ta cũng hiểu được khó khăn của các ngươi, không nói nhiều lời, một vạn hai ngàn năm trăm lượng bạc. Đây là giá thấp nhất, một đồng tiền cũng không bớt được nữa.

Đằng Vân Long và Đằng Vĩnh Phàm nhìn nhau.

- Đồng ý!

Đằng Vân Long gật đầu.

- Để ta bảo người đi lấy bạc!

Dứt lời, Đằng Vân Long liền quay sang gật đầu với Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh. Đằng Vĩnh Phàm liền tự mình đứng dậy đi lấy bạc.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn tráng hán ngồi bên cạnh người mập mạp: "Nam tử này hai mắt có thần, lực lượng gân cốt cũng rất mạnh, là một cao thủ không tệ. Có điều so sánh với thủ lĩnh của đội kỵ binh hôm qua đến đây thì còn kém xa."

Đúng lúc này, Đằng Vĩnh Phàm tự mình ôm một chiếc rương đến.

"Bồng!" Chiếc rương rơi xuống mặt đất.

- Lý Nhị! Trong này có bốn ngàn năm trăm lượng bạc. Còn đây là tám ngàn lượng ngân phiếu.

Nói đoạn, Đằng Vân Long liền lấy ngân phiếu ra.

"Ngân phiếu?" Sắc mặt của người mập mạp gọi là Lý Nhị khẽ biến đổi, y nhướng mày, liếc mắt nhìn vào tấm ngân phiếu. Khi

nhìn hai chữ “dương diêm” trên dấu ấn của ngân phiếu, sắc mặt mới dễ coi hơn một chút:

- Đằng lão tộc trưởng! Tàm ngàn lượng ngân phiếu này, ta đến Dương châu tiền trang đổi lấy bạc cũng phải nộp tám mươi lượng chi phí.

Một phần trăm, đây là tỷ lệ chi phí mà Dương châu tiền trang quy định.

Đằng Vân Long cười khổ:

- Lý Nhị! Đằng gia trang chúng ta bình thường làm sao có được ngân phiếu chứ? Cũng là do người đặt hàng kia, người ta chỉ đưa cho chúng ta tám ngàn lượng ngân phiếu này. Ta còn lo lắng đến lúc đó đối phương sẽ không trả khoản tiền còn lại. Ai! Ai bảo chúng ta chỉ là một thôn trang nhỏ, dễ bị ức hiếp. Lý Nhị, ngươi hãy rộng rãi một chút đi!

Lý Nhị mập mạp liền đứng lên, thở dài một hơi:

- Quên đi, ta cũng không tính toán nữa! Chúng ta làm ăn buôn bán, bản thân cũng phải cất bạc vào tiền trang. Này, đã đếm kỹ chưa?

- Là bốn ngàn năm trăm lượng!

Tráng hán mở rương kiểm tra số bạc gật đầu nói.

- Tốt lắm!

Lý Nhị mập mạp nhìn Đằng Vân Long:

- Đằng lão tộc trưởng, Vĩnh Phàm huynh đệ! Vụ buôn bán này của chúng ta đã xong. Ta cũng xin cáo từ trước!

Đằng Vân Long lập tức đứng dậy, đi tiễn đoàn người này.

Sau khi đám người này rời đi, bên trong kho binh khí phô lập tức trở nên yên tĩnh. Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phụ thân Đằng Vĩnh Phàm:

- Phụ thân! Vụ làm ăn này rất thiệt thòi sao?

- Nếu như có thể lấy được khoản tiền còn thiếu, cũng không tính là thiệt thòi!

Đằng Vĩnh Phàm nói:

- Một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao, giá trị một vạn tám ngàn hai trăm lượng bạc. Chúng ta chỉ mua các loại nguyên liệu cũng đã hao phí một vạn hai ngàn năm trăm lượng bạc, hơn nữa bên trong trang còn có một số nguyên liệu đặc thù khác, tiền vốn cũng gần hai ngàn lượng bạc. Cộng thêm nước của Bích Hàn đầm, còn có tiền công chế tạo.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Chỉ cần tiền mua nguyên liệu cũng đã tốn một vạn hai ngàn năm trăm lượng bạc. Nước của Bích Hàn đầm, đối với Đằng gia trang mà nói là không đáng giá, còn đối với những người không biết vị trí Bích Hàn đầm mà nói là bảo bối vô giá. Còn có Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long hơn một tháng không ngừng khổ cực chế tạo.

Mối làm ăn này, cho dù lấy được khoản tiền còn thiếu, cũng chỉ xem như kiếm được một chút mà thôi.

- Diêm thương này, đừng xem bọn chúng tài phú dồi dào, thế nhưng làm ăn thì lại rất keo kiệt. Bằng không làm sao lại tự mình chạy đến nơi này của chúng ta để đặt hàng?

Đằng Vĩnh Phàm cười nhạo.

- Số tiền còn thiếu, có khi nào không lấy được hay không?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Đằng Vĩnh Phàm thoáng suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Mặc dù ta cũng có chút lo lắng, bất quá... hẳn là sẽ không. Thứ nhất, bọn họ là Dương châu diêm thương, địa vị bất đồng, phỏng chừng cũng chẳng thèm ăn chặn tiền của chúng ta. Thứ hai, dựa vào vũ lực của đối phương, căn bản không cần giở thủ đoạn, cứ trực tiếp ép buộc chúng ta luyện chế binh khí, nếu không thì sẽ giết, đây không phải là dứt khoát hơn sao?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Phụ thân nói không phải là không có lý, chỉ là đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối, Đằng gia trang cũng lo lắng đối phương giở trò.

- Thanh Sơn! Từ hôm nay cho đến khi toàn bộ Bích Hàn đao luyện thành, mỗi ngày vào buổi tối ta đều phải ở lại kho binh khí này. Sự tình trong nhà, con hãy giúp đỡ mẹ một chút. Thanh Vũ vẫn còn chưa hiểu chuyện, mẹ con vừa làm việc vừa phải trông coi nó sẽ rất mệt.

Đằng Vĩnh Phàm nhắc nhở.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Muội muội Thanh Vũ dù sao cũng chỉ là một hài tử sáu tuổi, cũng không có ký ức kiếp trước giống như mình, bướng bỉnh không hiểu chuyện là rất bình thường.

oOo Những ngày tiếp theo, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm và tộc trưởng Đằng Vân Long hầu như hoàn toàn ở tại kho binh khí. Có đôi khi bận rộn, ngay cả ăn uống cũng không có thời gian về nhà, chỉ có thể bảo người nhà đưa cơm đến.

...

Thấm thoắt, lễ mừng năm mới chỉ còn cách năm ngày.

- Thanh Sơn! Tộc trưởng bảo cậu đến kho binh khí.

Đằng Thanh Sơn suất lĩnh đội săn thú vừa mới trở về, tộc nhân lập tức báo lại tin tức này.

- Biết rồi!

Đằng Thanh Sơn đưa con mồi trong tay cho Đằng Thanh Hổ:

- Thanh Hổ! Con mồi này các ngươi hãy phân chia đi.

Nói đoạn, Đằng Thanh Sơn liền cầm thương thép chạy về hướng kho binh khí. Đi được nửa đường, từ rất xa đã nghe thấy những tiếng rèn đúc "đinh đinh đang đang" phát ra từ kho binh khí.

Đằng Thanh Sơn đi vào kho binh khí.

- Thanh Sơn đến rồi!

Không ít các tộc nhân học việc cười chào hỏi.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn, chỉ thấy lúc này phụ thân Đằng Vĩnh Phàm đang để ngực trần, huy động thiết chùy.

- Thanh Sơn, con qua đây!

Đằng Vân Long ngồi bên trong đình viện, trên người chỉ khoác áo choàng, khuôn mặt đầy mồ hôi đang thở hổn hển. Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đi đến, lão tự giễu cười nói:

- Đúng là già rồi, mới chỉ nửa canh giờ ta đã mệt không chịu được. Đành phải dựa vào cha con thôi!

Đằng Thanh Sơn cười ngồi xuống:

- Ông ngoại! Bình thường những người trẻ tuổi trong tộc, lực cánh tay đều không đủ để chế tạo Bích Hàn đao, ông như vậy đã rất lợi hại rồi.

Vừa nghe những lời này, Đằng Vân Long nở nụ cười:

- Con đấy, chỉ biết nói lời dễ nghe. Được rồi! Thanh Sơn! Hôm nay ta tìm con là muốn nói với con, một trăm tám mươi thanh Bích Hàn đao này có lẽ đêm nay sẽ chế tạo thành công toàn bộ. Ngày mai là hai mươi sáu tháng chạp, là một ngày lành, thích hợp để lên đường. Đội thợ săn các con hãy ngụy trang vào trong thành bán da lông dã thú, đem một trăm tám mươi thanh Bích Hàn đao đưa vào thành. Đến lúc đó, cha con cũng sẽ cùng đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 21

Giao Hàng

Không thành vấn đề!

Đằng Thanh Sơn đáp.

Đằng Vân Long liền nhắc nhở:

- Các ngươi hãy chuẩn bị nhhiều một chút da lông dã thú, đến lúc đó bọc kín Bích Hàn đao. Thợ săn đi vào trong thành bán da thú, hẳn là sẽ không thu hút sự chú ý của cường đạo thổ phỉ.

Đằng Vân Long rất coi trọng vụ làm ăn này, dù sao cũng liên quan đến một số bạc quá lớn. Đối với đại diêm thương mà nói có lẽ chỉ như hạt cát trong sa mạc, nhưng đối với Đằng gia trang thì gần như là toàn bộ tài lực của trang.

- Ông ngoại cứ yên tâm! Kẻ nào dám có chủ ý với Bích Hàn đao, đến một người con sẽ giết một người!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng.

- Tốt!

Đằng Vân Long cười vỗ vào vai Đằng Thanh Sơn, lập tức đứng dậy:

- Được rồi! Ta con phải bận rộn cùng với cha con. Con hãy đi

về trước, đợi một lát nữa bảo mẹ còn đem bữa trưa đến cho cha con!

- Dạ!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn phụ thân đang chăm chú chế tạo binh khí cách đó không xa, liền xoay người rời khỏi kho binh khí.

oOo Sáng sớm ngày thứ hai, khi trời còn tối đen, rất nhiều người của Đằng gia trang vẫn chưa rời khỏi giường, những đội viên của đội thợ săn cùng với tộc trưởng, sư phụ thương pháp và một số thành viên quan trọng của Đằng gia trang đã tụ tập bên ngoài kho binh khí.

- Mười thanh Bích Hàn đao cột thành một bó, chia làm mười tám bó, bó cuối cùng cột mười hai thanh!

Đằng Vĩnh Phàm ở bên cạnh chỉ huy:

- Thanh Sơn! Các con hãy dùng da lông dã thú bọc kín các bó đao lại, sau đó cất vào trong túi vải! Phải làm sao để từ bên ngoài không thể nhìn ra được hình dạng của binh khí!

Những đội viên của đội thợ săn liền cẩn thận bọc binh khí lại.

Một số lượng lớn da lông của dã thú săn được trước đây lúc này đều được đem ra. Chỉ trong chốc lát, một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao đều được bọc lại thật kỹ.

- Vĩnh Phàm, Thanh Sơn!

Đằng Vân Long đi tới, nhìn hai người nói:

- Dọc đường đi các con phải phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể sơ xuất!

- Vâng, ông ngoại!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Đằng Vĩnh Phàm cũng nói:

- Sư phụ, người cứ chờ chúng con mang bạc về là được!

- Thanh Sơn, chúng ta xuất phát đi!

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

Đằng Thanh Sơn lập tức ra lệnh một tiếng. Những đội viên của đội thợ săn liền cầm trong tay trường thương sắc bén, một số người lưng còn đeo cung tên, tất cả bắt đầu xuất phát. Nhóm người Đằng Vân Long và Đằng Vĩnh Tương từ xa xa nhìn theo bóng lưng của bọn họ, trong lòng chỉ có thể mong sao trên đường thuận lợi bình an.

oOo Đi được nửa canh giờ trời mới bắt đầu sáng.

Trên con đường rộng rãi, những thợ săn của Đằng gia trang đều cảnh giác chú ý xung quanh, tiến nhanh về phía trước.

- Cha, người xem kìa!

Đằng Thanh Sơn đưa một ngón tay chỉ về phía trước, ở xa xa bên cạnh đường dường như có thi thể.

- Mọi người cẩn thận một chút!

Đằng Vĩnh Phàm trầm giọng quát lên.

Mọi người lập tức cẩn thận tiếp tục tiến về phía trước. Khi đến gần bọn họ mới thấy rõ, tổng cộng có mười hai thi thể, tất cả đều là nam nhân.

Những vết máu khô đã sớm biến thành màu đen, mười hai người này đã bị cướp sạch không còn gì cả.

- Bọn họ gặp phải cường đạo. Nhìn hình dạng của thi thể, có lẽ là chết vào nửa đêm hôm qua.

Đằng Vĩnh Phàm nhìn thoáng qua những thi thể:

- Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!

Đằng Thanh Sơn đi bên cạnh liền dò hỏi:

- Cha! Thi thể của bọn họ không ai thu dọn sao? Đằng Vĩnh Phàm vừa rồi nhìn thấy thi thể, nhưng tâm tình không có một chút biến hóa nào, lãnh đạm cười nói:

- Địa phương này thuộc về thôn trang nào, người của thôn trang đó khi đi ra trồng trọt, phát hiện được thì sẽ thu dọn những thi thể này.

Đằng Thanh Sơn nhíu màu nói:

- Cường đạo hung hăng ngang ngược như vậy, chúng ta trên đường sẽ không gặp phải cường đạo chứ?

- Thanh Sơn!

Một hán tử trung niên bên cạnh cười nói:

- Bọn cường đạo này giết người cũng phải xem đối tượng. Nếu như mục tiêu ít người lại có tiền, bọn chúng đương nhiên sẽ cướp. Nếu như nhiều người, nhưng lại mang theo một số lượng vàng bạc, bọn chúng phỏng chừng cũng sẽ liên hợp nhân mã ra tay. Còn những thợ săn nghèo nàn giống như chúng ta, vừa nhìn đã biết là không có nhiều tiền. Hơn nữa muốn giết chết những thợ săn chúng ta, bọn chúng cũng sẽ chết nhiều người. Không đáng thì bọn chúng sẽ không làm!

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

Cường đạo trước khi ra tay cũng phải tính toán có đáng giá

hay không. Những thợ săn nghèo khó trên người không có nhiều vàng bạc, hơn nữa lại cực kỳ khó chơi, bọn chúng rất ít khi chọc vào.

- Nhanh lên đi, vào thành sớm một chút thì tốt hơn!

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

Một đường đi tới, dần dần những đồng ruộng hai bên đường đã có thể nhìn thấy những người đang làm việc.

Khoảng cách giữa Đằng gia trang và Nghi thành không gần, nhưng cũng không quá xa. Nếu như chỉ dựa vào hai chân, bình thường phải cần gần hai canh giờ mới có thể đến được.

Bên ngoài đại môn của Nghi thành xuất hiện một đội ngũ thợ săn khoác da thú, chính là đám người Đằng Thanh Sơn. Đám người Đằng Thanh Sơn trời còn chưa sáng đã xuất phát, lúc này thiên địa đã là một mảnh sáng ngời bôn hô mới đến được Nghi thành. May mắn là trên đường đi bọn họ không gặp phải bất cứ cường đạo nào.

“Rốt cuộc đã đến rồi!” Đằng Thanh Sơn trên mặt hiện lên vẻ tươi cười. Đây là lần đầu tiên hắn vào thành.

Bởi vì thế đạo quá hỗn loạn, cho nên hài tử trong sơn trang không cơ hội vào thành.

- Một người hai đồng tiền!

Thủ vệ tại cổng thành uể oải nói. Phí vào thành này cũng là nhìn người mà thu. Loại người như thợ săn rất ngang ngược, bọn họ cũng không muốn dây dưa, cho nên chỉ thu một số tiền vào thành thấp nhất.

Sau khi giao nộp sáu mươi hai đồng tiền, đám người Đằng Thanh Sơn rốt cuộc cũng vào được thành.

- Ha ha! Trong thành thật là náo nhiệt!

Đằng Thanh Hổ bên cạnh ánh mắt sáng lên:

- Thanh Sơn! Đệ xem, trên đường có bao nhiêu là người. Bên cạnh đường đều là những tiểu thương, nhìn không thấy được điểm cuối. Chậc chậc! Trong trang của chúng ta biết đến bao giờ mới thấy được nhiều tiểu thương như vậy, nhiều trò vui như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được sự phồn hoa ở nơi này. Tiếng rao hàng của những tiểu thương, còn có tiếng mời chào của một số nhà trọ và tửu lâu, tất cả tạo nên một không khí rộn ràng nhốn nháo.

- Này! Ở trong thành, không đến lúc bắt buộc thì ngàn vạn lần đừng động thủ!

Đằng Vĩnh Phàm nhắc nhở:

- Cho dù gặp phải một số tên hỗn đản, bắt buộc phải động thủ, thì cũng phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng gây ra tai nạn chết người! Ở ngoài thành giết người có thể chưa tính, nhưng ở trong thành một khi giết người, chỉ cần chạy chậm một chút bị bắt giữ lại, sẽ bị tống vào đại lao, đời này coi như xong rồi.

Tất cả mọi người đều hiểu, lực lượng của quan phủ cũng chỉ quản lý bên trong thành. Còn về phía bên ngoài thành, mặc kệ là cường đạo thổ phỉ hung hăng ngang ngược ra sao, vị thành chủ đại nhân cao cao tại thượng kia cũng chẳng thèm quản, cũng không đủ nhân mã để quản.

- Lần này mọi người cũng đừng chạy loạn! Sau khi chúng ta giao hàng xong, mua sắm một chút rồi trở về, hiểu chưa?

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

- Hiểu rồi!

Đám tộc nhân đều gật đầu.

Bình thường mỗi lần đến Nghi thành bọn họ đều sẽ vui vẻ chơi đùa, dù sao cũng khó có cơ hội được vào thành. Chẳng hạn như đi sòng bạc hay mua sắm, chơi đùa một phen. Nhưng lần này là đi giao hàng, số vàng bạc liên quan quá lớn, cho nên mọi người cũng không dám lơ là.

...

Tại một con đường rộng vắng vẻ ít người qua lại, đám người Đằng Thanh Sơn đang đi trên con đường này.

Đằng Thanh Hổ bên cạnh cười nói:

- Thanh Sơn! Đệ đừng thấy ở đây ít người, nhưng đến buổi tối nơi này lại là địa phương náo nhiệt nhất tại Nghi thành. Đệ xem! Ba tầng lầu kia, đệ có biết đó là nơi nào không? Ha ha! Chắc chắn đệ sẽ không đoán được. Nữ nhân ở nơi đó, ai nấy da mặt cũng đều rất mỏng, chỉ nhấn vào cũng có thể chảy nước ra! (1)

(1) Kháp liễu đô năng tích xuất thủy lai (kháp xuất thủy lai): Dùng móng tay nhấn vào cũng có thể chảy nước ra, hình dung cực kỳ non nớt. (lần đầu tiên dịch truyện của Cà Chua mà phải xài đến cao cấp đại từ điển: 4:)

“Ha ha...” Các tộc nhân bên cạnh nghe được đều phá lên cười.

- Thanh Hổ! Tiểu tử ngươi thật sự đã nhấn qua các cô nương ở đó hay sao?

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả nói.

Đằng Thanh Hổ quệt mũi:

- Nơi này tốt thì có tốt, nhưng có điều giá cả quá đắt, đi vào uống chén trà cũng phải tốn một lượng bạc. Nghe nói muốn tìm

một nữ nhân lại càng đắt đến dọa người.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả nói:

- Thanh Hổ! Sao ngươi không suy nghĩ thử, ba kỹ viện chung quanh là ba nơi cao nhất tại Nghi thành, hơn nữa còn được xây dựng bên cạnh các đại thương hội quán, để làm gì? Khách nhân của bọn họ chính là những đại thương nhân có tiền, không phải là những người như chúng ta.

- Thanh Hổ! Nếu như ngươi muốn nếm thử tư vị của nữ nhân, cứ đến tiệm đậu hũ phía trước đường kia, một lần cũng chỉ mất một xâu tiền mà thôi.

Các tộc nhân cười đùa.

- Đi đi đi!

Đằng Thanh Hổ cười mắng:

- Ta còn chưa cưới vợ đâu đấy.

- Được rồi, đừng nói nữa! Phía trước đã là Dương châu thương hội quán rồi.

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn tại xã hội hiện đại đã từng đi qua rất nhiều đô thị lớn, những đô thị này muốn lái xe băng qua thành phố cũng phải mất đến mấy giờ, Nghi thành sao có thể so sánh được? Đương nhiên, đô thị tại kiếp trước đều là những kiến trúc làm bằng xi măng cốt thép, còn các loại kiến trúc ở đây lại tràn ngập phong cách cổ đại, nhìn lại có một tư vị khác.

- Đây là khu vực của các gia thương hội quán, trong đó Dương châu thương hội quán chiếm diện tích lớn nhất.

Đằng Vĩnh Phàm chỉ về phía trước nói:

- Đó chính là Dương châu thương hội quán!

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn, không khỏi hít một hơi.

Đại môn của Dương châu thương hội quán không ngờ lại rộng đến hơn mười trượng, hoàn toàn có thể đủ cho hai ba chục người song song đi vào. Hai thạch sư màu xanh lấp lóe kim quang ở hai bên cửa càng làm tăng thêm uy thế.

Đằng Vĩnh Phàm cảm thán:

- Thanh Sơn! Hai con sư tử bằng đá kia đều là dùng thanh kim thạch đúc thành. Lớn đến như vậy, mỗi một con tuyệt đối phải có trọng lượng đến vạn cân. Chỉ cần hai con sư tử bằng đá này thôi cũng đã giá trị đến mấy ngàn lượng bạc rồi.

Dương châu diêm thương, tài phú dồi dào, tuyệt không phải chỉ là nói suông.

- Cút ra xa một chút!

Trước cửa Dương châu thương hội quán có bốn tên đại hán trông coi, một tên trong số đó nhìn đám người Đằng Thanh Sơn quát mắng.

- Chúng ta là đến giao hàng, là Lý lão gia của quận Giang Ninh đặt hàng ở chỗ chúng ta!

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

- Lý lão gia của quận Giang Ninh?

Một người trong số đó nhướng mày nói:

- Các ngươi hãy đợi ở đây, ta vào thông báo một chút!

Đám người Đằng Thanh Sơn lẳng lặng chờ đợi tại cửa. Chỉ một lát sau, hai gã hán tử mặc y phục màu đen đã chạy tới, nhìn

lướt qua bên ngoài, sau khi nhìn thấy Đằng Vĩnh Phàm, một người trong số đó liền cao giọng nói:

- Đằng gia trang phải không, vào đi!

Nói đoạn, y liền quay đầu đi trước. Đám người Đằng Thanh Sơn lập tức theo sau.

Bên ngoài chỉ là một góc băng sơn của thương hội quán xa xỉ này, tiến vào bên trong mới biết được sinh hoạt của cự thương.

- Ai da!

Đằng Thanh Hổ trợn mắt.

Đằng Thanh Sơn cũng hít một hơi. Cả con đường đều được lót những tảng đá thật lớn, nhiều tảng đá đồng nhất chỉnh tề như vậy, phải hao phí bao nhiêu nhân lực? Thực vật hoa cỏ bên cạnh rất nhiều loại đều không phải là bản địa Nghi thành, tuyệt đối là từ nơi khác mang đến trồng, còn có các loại thủy hệ tại hồ nước lớn bên cạnh, thậm chí còn còn có nước suối chảy xuôi do người kiến tạo.

“Biệt thự xa hoa ở phía sau chắc cũng không kém hơn nơi này!” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ: “Hơn nữa đây mới chỉ là một thương hội quán mà thôi!”

Dương châu diêm thương, thiên hạ đệ nhất, chỉ có Vũ châu cự thương mới có thể so bì.

Kiến trúc bên trong thương hội quán là những tòa phủ đệ lớn.

- Đám các ngươi cẩn thận một chút! Các ngươi mà làm hư thứ gì, bồi thường không nổi đâu!

Một hán tử áo đen dẫn đường phía trước lên tiếng:

- Còn có các phủ đệ chung quanh, một số là có người ở. Những

người ở đó đều là đại nhân vật ngang hàng với lão gia nhà chúng ta. Các ngươi chọc vào bất cứ một người nào cũng đừng mong sống sót rời khỏi đây. Cẩn thận một chút!

- Chúng ta hiểu rồi!

Đằng Vĩnh Phàm vừa cười vừa nói.

Các tộc nhân đều hiểu rõ, Dương châu diêm thương là một đoàn thể siêu cấp cự phú có quan hệ với cửu châu bát đại tông phái, giết một ít người, thành chủ của Nghi thành sợ rằng cũng sẽ làm ngơ.

- Ở nơi này!

Một hán tử áo đen trong số đó lên tiếng:

- Loại làm ăn nhỏ này nói với quản gia là được rồi, đừng đi đến cửa chính quấy nhiễu lão gia, các ngươi sẽ không có kết quả tốt đâu. Đi theo ta, từ cửa sau đi vào!

Nói đoạn, y liền dọc theo ngõ nhỏ giữa hai tòa phủ đệ lớn, đi đến cổng hậu viện của tòa phủ đệ này.

Nơi này còn có không ít người hầu và hộ vệ sinh sống.

- Ồ! các ngươi đến rồi!

Vị thủ lĩnh kỵ binh lúc trước đến Đằng gia trang đặt hàng lúc này đang bệ vệ ngồi tại ghế trên, liếc mắt nhìn đám người Đằng Thanh Sơn:

- Vào đi! Hàng hóa đều lấy ra, để trên mặt đất!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 22

Lòng Tham

Lấy đao ra!

Đằng Vĩnh Phàm ra lệnh.

Các tộc nhân lập tức cởi túi trên lưng xuống, từ trong bọc da thú lấy ra từng bó Bích Hàn đao.

Từng bó Bích Hàn đao rơi xuống đất phát ra những tiếng vang trầm thấp. Vị thủ lĩnh kỵ binh kia ngồi tại ghế trên, cao ngạo liếc nhìn Bích Hàn đao trên mặt đất:

- Lão Trương! Các ngươi hãy kiểm nghiệm thật kỹ tất cả những thanh Bích Hàn đao này một lần, phòng ngừa những kẻ sơn dân này làm giả!

- Vâng, đại nhân!

Một trung niên nhân thân hình cao to bước đến, đồng thời gọi những người khác:

- Đều qua đây, mỗi một thanh đao đều phải kiểm tra thật kỹ!

Những sợi dây được tháo ra, "cang đang đang!" Bích Hàn đao rơi lả tả xuống mặt đất.

Một tên hộ vệ cầm lấy Bích Hàn đao cẩn thận xem xét. Bích

Hàn đao này toàn thân phát ra lục quang nhàn nhạt, cầm lấy chuôi đao còn có thể nhận thấy được từng đợt cảm giác mát lạnh, lưỡi dao sắc bén, tuyệt đối là một thanh hảo đao.

- Đại nhân!

Lão Trương đem một thanh Bích Hàn đao ném cho vị thủ lĩnh kỵ binh kia.

Vị thủ lĩnh tiếp lấy Bích Hàn đao, cẩn thận quan sát một chút, khẽ gật đầu:

- Nhìn qua thì thấy có vẻ tốt, không biết sử dụng thì thế nào!

- Các vị đại nhân xin cứ yên tâm!

Đằng Vĩnh Phàm cười tự tin nói:

- Trước khi đưa đến chúng tôi đều đã kiểm tra qua tất cả các thanh Bích Hàn đao này. Những thanh Bích Hàn đao mà Đằng gia trang chúng tôi bán ra chưa từng có thanh nào là thứ phẩm.

- Hừ! Đợi kiểm nghiệm xong mới biết được.

Vị thủ lĩnh kỵ binh kia liếc mắt với lão Trương một cái. Lão Trương kia liền ngầm hiểu.

- Đem củi đến đây!

Hộ vệ gọi là "lão Trương" kia cao giọng nói.

Một số lượng lớn những bó củi dùng để nhóm lửa được ôm đến, sau đó ném thẳng xuống đất, rải rác khắp nơi.

- Từng người hãy dùng Bích Hàn đao chém vào củi, thử xem sao!

Lão Trương lên tiếng.

Những hộ vệ này liền dùng Bích Hàn đao tùy ý bổ vào củi. Chỉ thấy từng cây củi vang lên tiếng đứt đoạn, không có một thanh Bích Hàn đao lật lại. Đằng Vĩnh Phàm nhìn thấy cảnh này, trong lòng chỉ cười nhạt. Dù sao kỹ thuật luyện chế Bích Hàn đao cũng là do những thế hệ tiền bối của Đằng gia trang cả ngàn năm qua đúc kết mà thành, làm sao có thể kém được?

"Ây?" Vị thủ lĩnh kỵ binh kia đột nhiên đứng dậy. Từ trong tay một hộ vệ cầm lấy một thanh Bích Hàn đao, tay phải nhẹ nhàng xoa lưỡi đao một chút, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Đám người của Đằng gia trang trong lòng thấp thỏm.

- Chuyện gì xảy ra, thanh đao này phần lưỡi sao lại cuộn lên?

Thủ lĩnh kỵ binh giận dữ ném thanh Bích Hàn đao kia xuống đất. Bích Hàn đao "đang" một tiếng rợi xuống trước mặt đám người Đằng Thanh Sơn.

"Làm sao có thể?" Đằng Vĩnh Phàm liền nhặt lên.

Các tộc nhân chung quanh liền quan sát, quả thật lưỡi của thanh Bích Hàn đao này bị cuộn lên.

Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt đại biến.

Dựa theo chứng từ ký kết, một khi xuất hiện vấn đề về chất lượng sẽ gặp phiền phức rất lớn.

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Đằng Vĩnh Phàm liên tục lắc đầu, sắc mặt lo lắng:

- Mỗi một thanh ta đều kiểm nghiệm qua, làm sao có thể như vậy?

- Không có khả năng?

Vị thủ lĩnh kia cười lạnh.

- Vị đại nhân này!

Giọng nói của Đằng Thanh Sơn đột nhiên vang lên, thanh âm vô cùng vang dội, phỏng chừng trong phạm vi mấy trăm trượng đều có thể nghe được.

Vị thủ lĩnh kỵ binh kia biến sắc, lập tức quát mắng:

- Tiểu tử, ngươi nói nhỏ một chút! Nếu như làm phiền đại lão gia đang nghỉ ngơi phía trước, đám các ngươi đều chuẩn bị ngồi tù mọt gông đi!

Đằng Thanh Sơn mới chỉ gần mười tuổi, nhìn thế nào cũng chỉ là một thiếu niên.

- Đại nhân, ngài có phải là có nội kình hay không? Nội kình trong truyền thuyết?

Đằng Thanh Sơn làm ra vẻ thèm muốn, kích động nhìn tên thủ lĩnh kia.

Tên thủ lĩnh kia ngẩn ra.

- Tôi vừa mới nhìn thấy ngài dùng tay vuốt qua thanh Bích Hàn đao này, lưỡi dao sắc bén kia...

Đằng Thanh Sơn còn chưa nói hết câu, sắc mặt của tên thủ lĩnh kia đã biến đổi, tức giận quát kên:

- Tiểu tử, câm miệng!

Đằng Thanh Sơn bề ngoài làm ra vẻ vô tội, nhưng trong lòng lại cười nhạt. Người khác không thấy được, thế nhưng giác quan của hắn linh mẫn, vừa rồi đã chú ý đến, thanh Bích Hàn đao này nguyên bản là hoàn hảo, nhưng sau khi bị tên thủ lĩnh này vuốt qua một cái, lưỡi dao bỗng nhiên cuộn lên.

Kỳ thật, Đẳng Thanh Sơn cũng có thể làm được như vậy. Dựa vào lực lượng của nội kình, từ mặt bên tác dụng lên lưỡi đao, lưỡi dao không cuộn lên mới là chuyện lạ.

Đẳng Thanh Sơn nhìn ra được, tên thủ lĩnh này rõ ràng là muốn quang minh chính đại vừa ăn cướp vừa la làng.

- Chuyện gì xảy ra?

Một giọng nói vang lên. Chỉ thấy một đám người từ bên trong phủ đệ đi tới. Dẫn đầu là một trung niên nam tử mặc áo lông màu đen, sắc mặt trắng nõn, thoạt nhìn đã biết là một kẻ sống trong nhung lụa. Bên cạnh y là một thiếu nữ khả ái mặc áo lông tuyết điêu màu trắng, dáng vẻ tinh nghịch, mái tóc thắt lại thành hai bím. Phía sau bọn họ là hai người hầu cùng với hai gã thiếp thân hộ vệ.

- Lão gia!

Một đám người tại hậu viện lập tức khom người.

- Ừm! Bích Hàn đao đưa đến rồi à? Nếu đã đưa đến thì hãy trả tiền nhanh một chút, để cho bọn họ đi, ồn ào cái gì!

Trung niên nam tử kia nhíu mày lên tiếng.

- Vâng, lão gia!

Tên thủ lĩnh kia lên tiếng.

- Này, Tần Tam! Vừa rồi các ngươi ồn ào vì chuyện gì vậy?

Thiếu nữ tinh nghịch kia chớp đôi mắt to, nghi hoặc dò hỏi, lập tức hiếu kỳ nhìn một đám tộc nhân Đẳng thị trên người mặc da thú.

Tên thủ lĩnh kỵ binh kia liền khom người nói:

- Tiểu thư! Chuyện là như thế này, chúng tôi đến chỗ bọn họ đặt hàng, hiện tại bọn họ đã giao hàng đến. Vừa rồi chúng tôi kiểm nghiệm qua... Chỉ là, trong đó có một thanh Bích Hàn đao chất lượng rất bình thường, chém vào củi không ngờ lưỡi lại bị cuộn lên.

Thiếu nữ khả ái kia nghe xong, nhìn về phía đám người Đằng Thanh Sơn, nhíu mày hừ một tiếng nói:

- Một trăm năm mươi lượng một thanh Bích Hàn đao, giá đắt như thế, vậy mà chém vào củi lưỡi cũng bị cuộn lên. Binh khí như vậy làm sao đạt yêu cầu!

Đám người Đằng Thanh Sơn và Đằng Vĩnh Phàm đều giật mình.

Một trăm năm mươi lượng một thanh?

Thế nhưng tên thủ lĩnh kỵ binh kia đặt hàng chỉ là một trăm lượng bạc, hơn nữa hiện tại xem ra ngay cả số tiền còn thiếu cũng không muốn trả.

- Tần Tam! Những thanh Bích Hàn đao khác thế nào?

Trung niên nhân sắc mặt trắng nõn lạnh đạm nói.

- Những thanh Bích Hàn đao khác đều khá tốt!

Tên thủ lĩnh kỵ binh kia liền nói:

- Bất quá còn chưa xem kỹ!

- Tần Đại, ngươi đến kiểm tra đi!

Trung niên nhân lên tiếng.

Một người trong số hai thiếp thân hộ vệ phía sau y trực tiếp đi về hướng những thanh Bích Hàn đao, đồng thời trừng mắt liếc

nhìn tên thủ lĩnh kỵ binh một cái, lúc này mới cầm lấy một thanh Bích Hàn đao, tùy ý múa may vài cái, sau đó quay đầu lại nói:

- Lão gia! Những thanh Bích Hàn đao này rất tốt, để cho những hộ vệ bình thường sử dụng tuyệt đối không có vấn đề.

- Tốt lắm! Tần Tam, trả tiền cho bọn họ để bọn họ đi nhanh một chút! Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa!

Trung niên nam tử lãnh đạm nói, lập tức nhìn về phía nữ nhi bên cạnh:

- Ngọc nhi, đi thôi! Hôm nay chúng ta còn phải đi bái phỏng Lưu bá bá của con, đi trễ cũng không tốt đâu.

- Vâng thưa cha!

Thiếu nữ khả ái hiếu kỳ nhìn đám người Đằng Thanh Sơn vài lần, sau đó cùng vị trung niên nam tử kia rời đi.

Còn vị hộ vệ gọi là "Tần Đại" lại đi đến trước mặt tên thủ lĩnh kỵ binh, hạ giọng nói:

- Tam sư đệ, đừng có cái gì cũng tham! Những người này kiếm chút bạc không dễ dàng, nếu như gây náo loạn khiến cho lão gia tức giận, đừng trách sư huynh này không giúp đệ!

Dứt lời, y lập tức theo vị lão gia kia rời đi.

- Không cho ta một chút mặt mũi nào!

Tên thủ lĩnh kỵ binh nhìn thấy đám người kia đã rời đi, mới oán hận lên tiếng:

- Đại sư huynh cái gì! Con mẹ nó, luôn luôn coi thường ta! Chờ đến khi ta cũng luyện đến tầng thứ sáu, còn phải nhìn vào sắc mặt của ngươi sao!

Tên thủ lĩnh kỵ binh lập tức lạnh lùng liếc mắt nhìn đám người Đằng Vĩnh Phàm.

- Đám sơn dân các ngươi! Bích Hàn đao có một thanh lưỡi bị cuộn lên, bất quá ta cũng chẳng muốn tính toán. Lão Trương, đưa cho bọn chúng ngân phiếu một vạn lượng, bảo bọn chúng cút đi!

Tên thủ lĩnh kỵ binh này ra lệnh.

Đằng Thanh Sơn nghe được liền nhướng mày.

Một vạn lượng?

Số tiền hàng còn thiếu vốn là một vạn hai trăm lượng bạc, nhưng tên thủ lĩnh kỵ binh này chỉ nói một câu, hai trăm lượng trong đó dĩ nhiên lại bỏ qua không thanh toán. Hai trăm lượng không phải là một con số nhỏ. Dù sao nhận vụ làm ăn này, Đằng gia trang cũng đã hao tốn rất nhiều nhân lực và các loại phí dụng khác, số tiền lời kiếm được rất ít, hai trăm lượng này không hề nhỏ.

- Đại nhân...

Đằng Vĩnh Phàm vừa muốn lên tiếng.

"Hừ!" Tên thủ lĩnh kỵ binh ánh mắt phát lạnh:

- Một thanh Bích Hàn đao lưỡi bị cuộn lên, ta không tìm các ngươi tính sổ là may. Đừng ở đây nhiều lời, cẩn thận lão tử phế đi các ngươi! Cút hết cho ta!

Lúc này, lão Trương kia cũng lấy ra một vạn lượng ngân phiếu đưa cho Đằng Vĩnh Phàm.

Đằng Vĩnh Phàm tiếp lấy ngân phiếu, quan sát thật kỹ, sau đó hạ giọng nói:

- Chúng ta đi!

Mặc dù nam nhân của Đằng gia trang đều đầy nhiệt huyệt, nhưng cũng sẽ không dại dột lấy trứng chọi đá. Vì hai trăm lượng bạc mà khiến cho mọi người gặp nguy hiểm là không đáng. Tất cả đều cố nén tức giận, rời khỏi Dương châu thương hội quản.

...

Ra khỏi Dương châu thương hội quản, các tộc nhân của Đằng thị mới chửi mắng.

- Cái tên gọi là Tần Tam kia, đùa kiểu gì vậy! Một trăm năm mươi lượng một thanh, ép giá một trăm lượng còn chưa tính, vậy mà hôm nay còn định không trả bạc!

Đằng Thanh Hổ tức giận mắng:

- Nếu như không phải Thanh Sơn nói lớn, làm cho vị kia lão gia đi đến, sợ rằng cái tên Tần Tam đó sẽ không thanh toán số tiền còn thiếu.

Đằng Vĩnh Phàm cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, vừa rồi có phải con muốn khiến cho vị lão gia kia chú ý?

- Con chỉ là nóng nảy mới hét lên vậy thôi.

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi con tận mắt nhìn thấy, tên thủ lĩnh kỵ binh kia vuốt qua lưỡi dao một chút, lưỡi dao liền bị cuộn lên.

Đằng Thanh Sơn mặc dù nói như vậy, nhưng trên thực tế hắn đúng là cố ý lớn tiếng, khiến cho những đại diêm thương chung quanh chú ý.

Cho dù không làm kinh động đến lão gia của phủ đệ này, nhưng nếu khiến cho những đại diêm thương chung quanh chú ý,

cũng xem như là đã thành công.

Đám người Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Thanh Hổ dù sao quanh năm sinh hoạt tại thôn trang, đối với cách nghĩ của những đại diêm thương này đều không rõ. Nhưng Đằng Thanh Sơn kiếp trước thân là siêu cấp sát thủ, hắn hiểu rất rõ về tâm lý một số siêu cấp phú hào và các nhân vật thượng tầng. Đối những người đó mà nói, tiền chỉ là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là chuyện lớn.

Nếu như truyền ra ngoài... một vị đại diêm thương vì một chút bạc mà tranh chấp với đám sơn dân, diêm thương đó có lẽ sẽ trở thành trò cười. Cho nên, bất kể thế nào, trong khu vực quản lý của Dương châu thương hội, vị diêm thương đó cũng không thể vì một chút bạc mà tranh chấp với bọn họ.

- Bất kể nói như thế nào, lần này cũng coi như là tai qua nạn khỏi.

Đằng Vĩnh Phàm cười nói:

- Thanh Sơn! Đây là lần đầu tiên con đến Nghi thành, trước khi trở về, ta sẽ dẫn con đến một nơi. Ta cũng vừa vặn muốn đến đó mua vài thứ.

- Là nơi nào?

Đằng Thanh Sơn có chút hiếu kỳ.

- Vạn Tượng lâu!

Đằng Vĩnh Phàm lên tiếng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 23

Địa Bảng

Ở trung tâm trục đường chính của Nghi Thành có một tòa lầu ba tầng chiếm một diện tích rất rộng, trên cửa chính treo hoành phi viết ba chữ vàng lớn – Vạn Tượng lâu!

Trong một con hẻm cạnh Vạn Tượng lâu vài chục thước.

“Ta và Thanh Sơn tới Vạn Tượng lâu một chuyến, mọi người tới chỗ lão Vương ở con phố phía trước bán hết da thú đi, sau đó chúng ta sẽ tập hợp ở con hẻm này.” Đằng Vĩnh Phàm phân phó, sau đó liếc mắt qua Đằng Thanh Hổ một cái, “Thanh Hổ, con cũng chưa từng vào Vạn Tượng lâu, muốn đi dạo cùng một chút hay không?”

“Đương nhiên là muốn rồi ạ!” Đằng Thanh Hổ ngẩng đầu mừng rỡ.

“Vậy thì giao tất cả binh khí cho lão Vương tạm thời bảo quản hộ.” Đằng Vĩnh Phàm nói, “Thanh Sơn, con cũng để thương lại đây, vào Vạn Tượng lâu này không cho phép mang theo vũ khí.”

“Thật lắm quy củ!” Đằng Thanh Sơn lầu bầu nhưng cũng giao thương của mình cho tộc nhân.

Sau đó, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Hổ, Đằng Thanh Sơn ba người lập tức đi về phía Vạn Tượng lâu, ở cửa chính Vạn Tượng lâu có hai nữ tử anh tư khí phách, bên hông đều đeo lợi kiếm mỉm

cười nghênh đón mỗi vị khách. Đồng thời nhắc nhở những người khách này không nên mang binh khí vào Vạn Tượng lâu.

Ba người Đằng Thanh Sơn đều mặc y phục thợ săn đi thẳng vào trong, hai nữ tử kia cũng không hề ngăn cản.

“Nơi này lớn quá!” Con mắt Đằng Thanh Hổ thoáng chốc trợn tròn mắt.

Đằng Thanh Sơn cũng thầm than, không gian bên trong Vạn Tượng lâu rất lớn, quầy hàng bày khắp nơi, chỉ riêng phục vụ đứng trong Vạn Tượng lâu cũng phải hơn trăm, hơn nữa đây mới chỉ vẻn vẹn một tầng.

“Thanh Sơn, Vạn Tượng lâu này tam giáo cửu lưu đều có thể tiến vào, hơn nữa đồ vật ở đây rất nhiều, cái gì cần đều có cả.” Đằng Vĩnh Phàm cảm khái nói, “Tầng một và tầng hai đều là bán đồ, còn về tầng ba… vốn không cho người ngoài vào, ở đó có điều nhiều đồ tốt, giá cả cũng đắt quá mức!”

Đằng Thanh Sơn nhìn trên quầy xếp đầy từng kiện thương phẩm, thầm khen: “Vạn Tượng lâu này làm ăn thực phát đạt, vật phẩm trân quý đều trực tiếp đặt ở ngoài, căn bản không sợ người ta trộm cướp!” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vừa quét qua lập tức phát hiện ở trong Vạn Tượng lâu này, ngoại trừ những tên phục vụ bình thường còn có một vài kẻ chuyên môn đi tuần tra.

“Có lẽ đó là những cao thủ nội kình, đi tuần nhằm phòng ngừa trộm cắp.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Đằng Thanh Hổ trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào một cái vòng tay bên cạnh: “Đây không phải là Lam Hoa thạch trạc tử sao? Chúng ta vào núi gặp may nhặt được một khối Lam Hoa thạch cũng chỉ bán một trăm lượng bạc. Một khối Lam Hoa thạch đó đủ để chế ra hơn chục cái trạc tử, nhưng một cái trạc tử ở đây, không ngờ lại bán một trăm hai mươi lượng bạc.”

Tên phục vụ đứng ở trong sạp hàng chỉ khinh thường liếc mắt Đằng Thanh Hổ một cái.

Nhìn một cái đúng là dân miền núi nghèo khó, ăn mặc như vậy vốn không có khả năng mua được những trạc tử chế tác tinh xảo này.

“Được rồi, vào trong xem chút.” Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày, trừng mắt với Đằng Thanh Hổ, ông lập tức đi tới bên cạnh, thấp giọng nói: “Thanh Hổ, con đừng nói toạc móng heo thế, mất thể diện lắm, biết không?”

Đằng Thanh Hổ cười hắc hắc, không nói thêm gì nữa.

“Phụ thân, người tới đây mua gì vậy?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

“Mua một ít nguyên liệu chế tạo binh khí, lần này luyện chế Bích Hàn đao đều đã hao phí rất nhiều nên mua thêm một ít. Nơi khác vốn không có, chỉ ở Nghi Thành đây mới có.” Đằng Vĩnh Phàm lập tức đi thẳng vào bên trong, “Đi, đến quầy nguyên liệu chế tạo vũ khí xem qua chút, cho các con mở rộng tầm mắt.”

Thường thường nam nhân trong trang lần đầu tiên vào Vạn Tượng lâu đều là há mồm trợn mắt.

Song đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, Vạn Tượng lâu này so với những quảng trường buôn bán cỡ lớn ở kiếp trước diện tích nhỏ hơn rất nhiều, vật phẩm cũng ít hơn rất nhiều nên hắn không hề ngạc nhiên.

Đám người Thanh Sơn đi tới quầy nguyên liệu chế tạo binh khí.

“Quá nhiều đồ lộn xộn.” Đằng Thanh Hổ lẩm bẩm.

Quả thực từng khối kim loại hoặc khối đá, thậm chí một vài

vật kiểu dạng vôi phấn… khác nhau để trên quầy hàng này, nói chung thoạt nhìn rất khó xem kỹ được nhưng giá cả lại làm người khác giật mình.

“Thanh Sơn, con xem.” Đằng Vình Phàm chỉ vào một khối kim loại màu bạc có vết hoa văn đặc thù, “Đây gọi là thép tinh văn, phải nói đây là loại thép có thể luyện chế ra binh khí có độ bền tốt nhất. Là nguyên liệu chế tạo cán thương tốt nhất! Đương nhiên giá cũng rất cao.”

Phục vụ bên trong quầy thấy Đằng Vĩnh Phàm biết xem hàng, liền tự đắc khoe khoang: “Cán trường thương được thép tinh văn này luyện chế thành ngay cả vô địch cường giả đạt đến tiên thiên cảnh giới trong truyền thuyết cũng khó chặt gãy.”

“Tiên thiên cảnh giới?” Đằng Thanh Sơn thầm kinh hãi.

Quả nhiên như ‘Thiên niên kỷ sự’ nói, thời kỳ thiên địa linh khí sung túc thì có thể đản sinh ra tiên thiên cảnh giới.

“Cái gì!” Đằng Thanh Hổ trợn mắt, nhìn chằm chằm vào tờ giấy phía dưới khối thép tinh văn, “Một cân* thép tinh văn bằng một cân vàng?”

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía giá cả đó, thầm giật mình.

Thép tinh văn này không ngờ lại cùng giá với vàng, ở thế giới này sức mua bằng vàng là rất đáng dọa người, một lượng thép tinh văn bằng một lượng vàng, bằng một trăm lượng bạch ngân.

“Thép tinh văn rất nặng, nếu chế tác một thanh trường thương hoàn toàn từ thép tinh văn thì cần ít nhất một trăm cân thép này.” Tên phục vụ kia khẽ cười nói, “Đó chính là một trăm cân vàng, cũng chính là mười vạn lượng bạch ngân! Không phải cự phú hoặc là võ giả lợi hại căn bản không đưa ra được số bạc này.”

Đằng Thanh Sơn hít một hơi lạnh.

Trời ạ! Mười vạn lượng bạch ngân để chế tác một cây trường thương? Tổng tiền của Đằng gia trang gom góp lại cũng chỉ khoảng hai vạn lượng bạch ngân mà thôi.

“Thiên niên hàn thiết?” Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào khối đá màu đen bên cạnh cục thép tinh văn, chưa chạm vào đã cảm giác thấy một cỗ hàn khí bức người.

“Đúng, thiên niên hàn thiết này vô phương luyện chế mà là đào từ các mỏ khoáng ra. Có điều giá cả so với thép tinh văn thấp hơn không ít, một cân thiên niên hàn thiết chỉ cần đổi bằng hai lượng vàng!” Đằng Vĩnh Phàm ở bên cạnh nói, giá của thiên niên hàn thiết cũng chính là bằng hai phần mười của thép tinh văn.

Đương nhiên, nguyên liệu này bọn Đằng Thanh Sơn vẫn có thể mua nổi.

“Những nguyên liệu này…” Trong tâm Đằng Thanh Sơn than thở không khôi, không hổ là thời kỳ thiên địa linh khí sung túc có thể sinh ra rất rất nhiều nguyên liệu thần kỳ, loại nguyên liệu thiên niên hàn thiết này chỉ có trong sách cổ mới miêu tả, xã hội hiện đại sớm đã không còn thứ kim loại này nữa rồi.

“Thanh Sơn, các con tới chỗ khác xem qua một chút, phụ thân mua nguyên liệu xong sẽ tới gọi các con đi.” Đằng Vĩnh Phàm bảo.

“Vâng, phụ thân!”

Đằng Thanh Sơn và biểu ca Đằng Thanh Hổ cùng nhau đi dạo tới các quầy khác trong Vạn Tượng lâu.

“Thanh Sơn, Thanh Sơn.” Đằng Thanh Hổ đột nhiên lay lay Thanh Sơn vài cái, Đằng Thanh Sơn ngơ ngác nhìn về phía hắn hỏi: “Sao thế huynh?” Đồng thời thuận theo ánh mắt của Đằng Thanh Hổ nhìn về phía cửa chính của Vạn Tượng lâu, chỉ thấy một nam tử anh tuấn mặc trường sam màu xanh nhạt cùng một nữ hài khả

ái mặc áo lông chồn màu trắng cùng nhau bước vào Vạn Tượng lâu.

Phía sau bọn họ còn có cả hộ vệ, người hầu.

“Là con gái của Đại Diêm Thương.” Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói.

“Đúng là nàng.” Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra, chỉ là sự chú ý của hắn đặt lên người nam tử kia nhiều hơn. “Bây giờ là tháng chạp trời đông giá rét nhưng thanh niên anh tuấn kia chỉ mặc vẻn vẹn một bộ trường sam, một chút cũng không thấy lạnh. Xem ra là cao thủ tu luyện nội kình.”

“Thanh Sơn.” Đằng Thanh Hổ len lén nhìn về phía xa, thấp giọng thì thầm “Thiên kim tiểu thư này cùng nữ tử trong núi của gia trang chúng ta quả khác nhau một trời một vực, đệ xem cô ấy có làn da trắng bóc, khuôn mặt so với đám nữ nhân trong thanh lâu còn mềm mại hơn.” Mấy lời này của Đằng Thanh Hổ khiến Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

“Muốn xem thì tới gần mà xem, ở xa nhìn trộm tính làm gì, trở về gia trang sau này có thể không được nhìn thấy đâu.” Đằng Thanh Sơn cười trêu.

Nữ tử trong núi lao động từ nhỏ, một sương hai nắng sao có thể so bì với tiểu thư giàu có cơm đưa tận miệng, quần áo tới tận tay?

“Ừ, tới gần xem sao.” Đằng Thanh Hổ rất liều lĩnh, quả nhiên đi về phía bên đó.

…….

“Lưu đại ca, huynh khoe với muội là huynh rất lợi hại, vậy muội hỏi huynh trên Tiềm Long bảng này có tên của huynh không?” Lúc tới gần, Đằng Thanh Sơn liền nghe được cô gái của

Diêm Thương đang chất vấn thanh niên thanh sam kia.

“Thanh Ngọc, có thể lên Tiềm Long bảng đều là ít ỏi tuấn kiệt trong cả thiên hạ Cửu Châu, không phải tên nào cũng tu luyện nội kình từ nhỏ sao? Huynh tu luyện quá muộn, có điều huynh cũng không quan tâm đến Tiềm Long bảng kia, chí hướng của huynh là được liệt tên vào Địa Bảng! Có thể liệt tên vào Địa Bảng mới là hào kiệt chân chính!”

Cô gái Diêm thương ‘Lý Thanh Ngọc’ che miệng cười: “Không lên được Tiềm Long bảng còn muốn lên Địa bảng?”

Sắc mặt thanh niên kia có chút đỏ lên: “Thanh Ngọc, muội cũng đừng chế nhạo huynh, đây chỉ là chí hướng! Còn đại sư huynh Thanh Hồ Đảo, một đại hào kiệt có thể đồng thời liệt tên trên Tiềm Long bảng, Địa bảng, mà Quy Nguyên tông bọn muội thì sao? Trên Tiềm Long bảng, Địa bảng, Quy Nguyên Tông bọn muội một người đều không có.”

“Đại sư huynh bọn huynh lợi hại cũng không phải huynh lợi hại.” Thanh Ngọc hừ giọng.

“Được rồi! Thanh Ngọc, đừng có nóng nảy.” Thanh niên kia liên tục dỗ dành: “Muội không phải muốn mua Tiềm Long bảng, Sồ Phượng bảng sao? Tiểu nhị, Tiềm Long bảng, Sồ Phượng bảng, mỗi thứ hai quyển.”

Đằng Thanh Sơn trông thấy rõ ràng tiểu nhị kia lấy ra bốn quyển thư tịch buộc chỉ, mỗi quyển dày ít nhất một ngón tay, trên cùng một quyển sách viết ba chữ như rồng bay phượng múa – “Tiềm Long bảng.” Sau đó người hầu phía sau thanh niên kia lập tức trả tiền, đó là bốn tấm ngân phiếu trăm lượng.

“Bốn trăm lượng?” Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm sợ hãi, “Bốn quyển sách bốn trăm lượng? Sao lại đắt như vậy?”

Sách hẳn phải rất rẻ mới đúng.

Đôi tuấn nam mỹ nữ cũng đi về phía các quầy khác, Đằng Thanh Sơn tiến tới quầy bán sách vừa rồi, bắt mắt nhất chính là ba quyển sách, ba quyển sách phân biệt là 'Tiềm Long bảng', 'Sồ Phụng bảng' và 'Địa Bảng', trong đó 'Tiềm Long bảng' và 'Sồ Phụng bảng' đều rất dày, duy chỉ có 'Địa Bảng' rất mỏng.

Trong đó hai quyển trước mỗi quyển trị giá trăm lượng bạc mà 'Địa Bảng' lại chỉ mười lượng bạc.

"Ba quyển sách này là cái gì?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Tên phục vụ trong điếm liếc qua Đằng Thanh Sơn, thấy hắn vẫn còn là thiếu niên, cười trả lời: "Tiểu tử, ba quyển sách này chính là miêu tả các hào kiệt nổi danh trên Cửu Châu đại địa cùng các cố sự tiểu sử về họ. Muốn mua phải xin bạc người lớn trong nhà các ngươi a." Mua những quyển sách này đại đa số là người luyện tập nội kình hoặc là con cháu nhà giàu sùng bái võ giả, vì thế giá những quyển sách này đều cực kỳ đắt.

Đằng Thanh Sơn trong tâm vừa động.

Mặc dù hiện giờ biết trên Cửu Châu đại địa có bát đại siêu cấp tông phái, nhưng có nhiều chuyện hắn vẫn rất mơ hồ.

"Quyển 'Địa Bảng' kia tôi mua." Đằng Thanh Sơn nói, đồng thời móc từ trong ngực ra một thỏi bạc mười lượng.

Thân là thủ lĩnh đội thợ săn trong tộc, mỗi tháng đều sẽ được cấp hơn mười lượng bạc. Trong tộc thủ lĩnh đội thợ săn, sư phụ thương pháp, đệ nhất thợ rèn có cống hiến lớn nhất nên bạc cấp cho cũng nhiều nhất. Thực ra lương tháng mười lượng bạc so với vài hộ vệ của Nghi Thành vẫn còn quá thấp.

Chỉ là bọn họ dù sao cũng là cống hiến sức lực cho tộc nên không thể yêu cầu quá cao.

“Thanh Sơn, mười lượng bạc một quyển sách?” Đằng Thanh Hổ bên cạnh vừa chuyển sự chú ý từ cô gái Diêm thương sang thì lập tức phát hiện Đằng Thanh Sơn tốn mười lượng bạc để mua một quyển sách.

“Đối với đệ quyển sách này xứng đáng với cái giá đó.” Đằng Thanh Sơn cười cười nhận lấy quyển sách từ tay người phục vụ.

“Hừ, cha đệ biết khẳng định sẽ trách đấy.” Đằng Thanh Hổ bĩu môi nói.

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng nguyên tại chỗ lật quyển sách ra xem.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 24

Bạch Mã Bang Hồng Tứ

Trang đầu tiên của ‘Địa bảng’.

“Trong thiên hạ Cửu Châu, anh hùng hào kiệt vô số.”

Như khu vực U Yên* nhị châu phía Bắc, Khổ Hàn chi địa, tám vạn U Yến thiết kỵ binh của Đông Bắc vương ‘Hồng Thiên’ từng chinh phục hơn nửa Cửu Châu. Như ba ngàn dặm Tần Lĩnh của Tây Bắc Ung Châu lại đản sinh ra một nhân vật phong hoa tuyệt đại như ‘Tần Lĩnh thiên đế’ Doanh Chính, Tần Lĩnh thiên đế năm ấy chỉ một tay đã khiến nước sông Nhạn Giang rộng hơn trăm trượng bị cạn kiệt, ông được vô số hậu nhân truyền tụng, sau đó ngoại trừ Vũ Hoàng trở thành đại anh hùng, đại hào kiệt thứ hai thống nhất cả Cửu Châu! Tại Vũ Châu ở trung tâm Cửu Châu lại sinh ra Vũ Hoàng - bậc đại anh hùng khai thiên tích địa tài giỏi nhất từ trước tới nay, Vũ Hoàng năm ấy từng nắm rìu xẻ núi, thống nhất thiên hạ chia thành Cửu Châu, lập ra Cửu Đỉnh và trở thành thiên cổ đệ nhất Đế hoàng, ông định đô ở Vũ Châu, vùng đất vương giả Vũ Châu này anh hùng hào kiệt lại càng nhiều…”

“Nhưng mấy ngàn năm trôi qua đi có rất nhiều anh hùng đã qua đời, thậm chí mấy trăm năm sau đã bị con cháu Cửu Châu đời sau lãng quên, tổ sư ‘Giang Tuấn’ của Vạn Tượng môn ta mỗi khi nghĩ đến đây đều buồn bã không thôi. Sau đó ta mới có ý định biên soạn ra ‘Thiên bảng’ và ‘Địa bảng’, hơn nữa dưới sự nâng đỡ, hành tẩu thiên hạ của Vạn Tượng môn chúng ta ghi chép về truyền kỳ

của mỗi anh hùng hào kiệt đã được đời sau của Vạn Tượng môn hoàn thiện, nên mới có Cửu Châu tứ bảng như ngày hôm nay – 'Thiên bảng', 'Địa bảng', 'Tiềm Long bảng', 'Sồ Phụng bảng'.

"Cửu Châu tứ bảng, cứ nửa năm đều biên soạn lại một lần! Ghi chép lại tên anh hùng hào kiệt các nơi trên Cửu Châu."

"Vạn Tượng môn ta nuôi chí để đại hào kiệt của Cửu Châu toàn bộ lưu danh vào tứ bảng. Dù ngàn vạn năm sau, con cháu đời sau cũng có thể biết được truyền kỳ anh hùng của đời trước."

Đằng Thanh Sơn xem một trang này không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Đối với rất nhiều hào kiệt mà nói, kim tiền phú quý có lẽ không có lực hấp dẫn nhưng lưu danh muôn thuở lại là giấc mộng lớn nhất của họ.

Đằng Thanh Sơn lật xem trang thứ hai.

"Trong Cửu Châu tứ bảng, 'Tiềm Long bảng' ghi chép một trăm linh tám anh hùng thiếu niên xuất sắc nhất, tuổi đời trong khoảng ba mươi trên Cửu Châu đại địa. Mà 'Sồ Phượng bảng' lại ghi chép một trăm linh tám vị cân quắc anh thư xuất sắc nhất tuổi tác trong vòng ba mươi trên Cửu Châu."

Đằng Thanh Sơn thấy vậy đôi mắt liền lóe sáng.

Nam nữ cả Cửu Châu mới chỉ chọn ra 108 người, vậy mỗi người tuyệt đối đều là thiên chi kiêu tử.

"Mà 'Thiên bảng', 'Địa bảng' lại là hạch tâm của Cửu Châu tứ bảng, cảnh giới tu luyện chủ yếu chia thành hậu thiên và tiên thiên! Mà tiên thiên cường giả, trong ngàn vạn người chỉ e mới có một người, cho nên hào kiệt khắp nơi hầu như vẫn chỉ là hậu thiên cường giả. 'Địa bảng' này ghi chép lại chính là bảy mươi hai vị hậu thiên đỉnh phong cường giả lợi hại nhất!"

Đôi mắt Thanh Sơn sáng lên, thầm nhủ: “Địa bảng này không hề hạn chế tuổi tác, có thể đứng hàng trước bảy mươi người trong cả ức vạn người của Cửu Châu thì đây mới là thực lực chân chính, chất lượng so với ‘Tiềm Long bảng’, ‘Sồ Phượng bảng’ phải cao hơn rất nhiều. Thực lực mỗi người trên ‘Địa bảng’ đều không thể coi thường.”

Đằng Thanh Sơn tiếp tục xem.

“ ‘Thiên bảng’ thì ghi lại ba mươi sáu vị siêu cấp cường giả đạt đến tiên thiên cảnh giới. Bởi vì số lượng tiên thiên cường giả cực kỳ hiếm hoi, thậm chí trong vòng một hai chục năm mà danh sách ‘Thiên bảng’ đều biến hóa rất nhỏ. Ngược lại, ‘Địa bảng’ lại cạnh tranh kịch liệt nhất, trong thiên hạ cường giả nội kình đạt đến hậu thiên đỉnh phong đã lên đến hàng ngàn vạn, nhưng liệt danh vào ‘Địa bảng’ vẻn vẹn chỉ có bảy mươi hai người! So sánh ‘Địa bảng’ với nửa năm trước thì bảy mươi hai người lúc đầu đã có mười một người bị hạ bảng, bị mười một hào kiệt khác thế chỗ.”

Đằng Thanh Sơn đọc sơ lược những miêu tả về danh sách bốn đại bảng phía trước.

Hiển nhiên…

Cái gọi là ‘Tiềm Long bảng’, ‘Sồ Phượng bảng’ là ghi lại những tuấn kiệt trẻ tuổi, những thiên chi kiêu tử. Mặc dù khá nhiều người rất trọng thị nhưng đem ra so sánh mà nói, người trong thiên hạ vẫn trọng thị hai bảng Thiên, Địa hơn, chỉ là tiên thiên cường giả quá ít ỏi, ‘Thiên bảng’ gần như không có biến hóa cho nên ‘Địa bảng’ ngược lại trở thành bảng cạnh tranh kịch liệt nhất.

Biết bao anh hùng hào kiệt không tiếc sinh tử chỉ để lưu tên trên ‘Địa bảng’.

“Có người bị kim tiền mê hoặc, có người bị mỹ nhân làm cho mê mẩn, nhưng đa số hào kiệt lại coi trọng cái ‘danh’ nhất.” Trong

lòng cảm thán không thôi, hắn lập tức muốn lật xem tên bảy mươi hai hào kiệt có thể liệt danh lên 'Địa bảng' của Cửu Châu đại địa.

"Thanh Sơn." Một thanh âm đột nhiên vang lên.

"Dạ? Cha!" Đẳng Thanh Sơn bừng tỉnh.

"Con đang xem gì đó? Sao mê mẩn thế!" Đẳng Vĩnh Phàm cười hỏi.

Đẳng Thanh Hổ bên cạnh cười trả lời thay: "Thanh Sơn nó tốn mười lượng bạc mua quyển 'Địa bảng' đấy ạ."

"Con thật đúng là không biết tiếc tiền." Đẳng Vĩnh Phàm cũng không trách cứ Đẳng Thanh Sơn, "Những thứ này cũng mua xong rồi, chúng ta đi thôi. Đến con hẻm kia chờ các tộc nhân khác." Ngay lập tức Đẳng Vĩnh Phàm, Đẳng Thanh Sơn, Đẳng Thanh Hổ ba người rời khỏi Vạn Tượng lâu đi vào trong con hẻm bên cạnh ngay gần đó.

o0o Trong con hẻm người đi lại ít hơn rất nhiều. Những tộc nhân khác vẫn chưa đến, Đẳng Thanh Sơn dựa vào vách tường tiếp tục đọc quyển 'Địa bảng'.

Trên 'Địa bảng' viết lại tên bảy mươi hai hào kiệt, hơn nữa cũng miêu tả một vài sự tích nổi tiếng của những hào kiệt đó.

"Chỉ cần có thể tu luyện nội kình công pháp, hao phí vài chục năm thì đều có thể tu luyện đến hậu thiên đỉnh phong. Nội kình tuy có nhiều điểm giống nhau nhưng thực lực lại cách biệt một trời một vực." Xem quyển sách này, Đẳng Thanh Sơn phập phồng không thôi, dựa theo những gì miêu tả lại, người đạt đến hậu thiên đỉnh phong quá nhiều.

Nhưng bởi vì bí tịch tu luyện khác nhau hoặc ngộ tính cũng khác nhau nên thực lực lại cách nhau khá xa.

Chẳng hạn như Đằng Thanh Sơn.

Tương tự như Đằng Thanh Sơn tu luyện 'Thiên Nhai Hành' và không tu luyện 'Thiên Nhai Hành', thực lực hoàn toàn là hai cấp độ khác biệt. Lúc này, nội kình bí tịch lại tăng lên tác dụng rất lớn.

Còn có cả ngộ tính riêng của mỗi người.

Đằng Thanh Sơn ngộ ra hai đại thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' và 'Hỗn Nguyên Nhất Khí', cho dù chỉ có lực lượng ngàn cân nhưng cầm một ngọn thương liền có thể dễ dàng giết chết một trăm con sói hoang. Mà Đằng Thanh Hổ tương tự cũng có lực lượng ngàn cân, lúc gặp phải công kích của bầy sói còn phải nhờ Đằng Vĩnh Lôi, Đằng Thanh Sơn giúp đỡ.

Nội kình ít hay nhiều chỉ là một cái cơ sở.

Phương pháp vận dụng cùng ngộ tính mỗi người cũng vô cùng quan trọng. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao các loại bí tịch lại dẫn tới từng trường giết chóc.

"Ây?" Đôi mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên lóe sáng, nhìn vào danh sách người đứng thứ năm mươi tám trên 'Địa bảng'.

"Dương Phàm năm bốn mươi tám tuổi, từng truy sát Hồng gia tứ huynh đệ với hung danh cực thịnh ba ngày ngày đêm, truy sát hơn ngàn dặm giết chết Hồng gia tứ huynh đệ ba người, chỉ còn sót lại 'Hồng Tứ'. Hồng Tứ này chạy về nhà cũ tại Nghi Thành lập lên Bạch Mã bang. Nhưng hai mươi năm qua đi, Hồng Tứ trước sau vẫn không dám đi tìm Dương Phàm báo thù, năm đó Dương Phàm năm mươi tuổi…"

Đây là giải thích cố sự của Dương Phàm, trong đó chỉ thoáng nhắc đến tên 'Hồng Tứ'.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại kinh ngạc.

“Hồng Tứ gia của Bạch Mã bang không ngờ lại còn có đoạn lịch sử này.” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, Bạch Mã bang có thể nói là chúa đất Nghi Thành, đại đương gia ‘Hồng tứ gia’ của Bạch Mã bang ở Nghi Thành tuyệt đối là nhân vật nói một không nói hai, ai có thể tưởng được đại nhân vật này cũng có lúc chật vật như thế.

“Cha, người xem.” Đằng Thanh Sơn cười cười, đưa sách cho phụ thân, “Người xem đoạn này.”

Đằng Vĩnh Phàm nghi hoặc nhận lấy rồi xem, đọc được một đoạn ông kinh ngạc nói: “Không ngờ Hồng tứ gia còn có ba vị ca ca. Khó trách gọi là Hồng Tứ! Có điều Dương Phàm này là ai lại lợi hại như thế nhỉ?” Nói xong Đằng Vĩnh Phàm cũng lật quyển sách xem lại từ đầu.

Đằng Thanh Sơn cười khổ.

Hắn không tưởng tượng được phụ thân cũng xem đến mê mẩn, tuy nhiên quyển sách này hắn cũng xem quá nửa rồi.

“Hồng tứ gia thực lực chắc hẳn cũng rất mạnh.” Đằng Thanh Sơn căn cứ chuyện kia lập tức có suy đoán, “Được liệt tên trên ‘Địa bảng’, đều có thể nói là nhân vật đứng trong hậu thiên đỉnh phong của cả Cửu Châu. Dương Phàm kia truy sát Hồng gia tứ huynh đệ mất ba ngày ba đêm, sau còn để cho Hồng tứ gia chạy thoát, Hồng Tứ gia thực lực không thể coi thường được. Hơn nữa… Hồng gia tứ huynh đệ còn được xưng ‘ Hung danh cực thịnh’, nếu không có thủ đoạn nào đó chắc chắn không được đánh giá như thế.”

Vẻn vẹn chỉ nói đơn giản vài câu trên ‘Địa bảng’ đã đại biểu thực lực phi phàm.

Dù sao Hồng gia tứ huynh đệ nếu không lợi hại thì sự tích đó sẽ không được ghi trên bảng như vậy.

o0o Trong lúc ba người Đằng Thanh Sơn đang chờ đợi tộc

nhân khác thì ngay ở trên đường, tại một nơi cách bọn Đằng Thanh Sơn đứng đợi tầm vài chục trượng.

“Thấy không? Chính là ba tên thợ săn đó.” Một hán tử áo đen chỉ về phía ba người Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

“Thấy rồi, Lãng ca. Huynh nói bọn chúng có vạn lượng ngân phiếu?” Một hán tử gày gò mắt cheo kinh ngạc hỏi lại.

Hán tử áo đen cười lạnh: “Ta còn gạt đệ sao? Nếu không phải coi đệ là đồng hương cùng một gia trang, ta sẽ nói tin tức này cho đệ chắc? Lần trước đại nhân chúng ta đã đặt binh khí ở chỗ bọn chúng nên vừa trả bọn chúng một vạn lượng ngân phiếu.”

“Một vạn lượng…” Đôi mắt của hán tử mắt cheo lóe sáng, rồi sau đó cười hê hê nói: “Lãng ca, huynh yên tâm. Chờ khi người của chúng ta giết bọn chúng cướp lấy ngân phiếu, chỗ tốt này tuyệt đối không thiếu phần của huynh. Có điều đệ cũng không rõ ràng là đại nhân bọn huynh đặt hàng trả bạc cho họ sao lại tiết lộ tin tức nói cho chúng ta, rồi bảo chúng ta tới cướp nhỉ?”

Hán tử áo đen cất gọng chế nhạo: “Điều này ngươi không hiểu đâu, vị đại nhân kia của chúng ta là kẻ có thù tất báo! Lần này vốn không định trả bạc cho đám dân quê này, ai ngờ đám dân quê đó kêu ầm ĩ khiến đại lão gia cũng ra mặt. Đại nhân chúng ta không có biện pháp nên mới trả bạc. Nhưng với tính cách của đại nhân chúng ta, làm sao có thể nuốt trôi được việc này, hắn không dám tức giận với đại lão gia, với vị đại sư huynh của hắn nên vẫn chẳng dám tìm đám dân quê này gây phiền toái.”

Hán tử mắt cheo kia cũng đểu giả phụ họa: “Vị đại nhân kia của các ngươi thật là ngoan độc nha. Thế nhưng… ta thích, ha ha...”

“Hừ, đi theo một đại nhân như vậy khiến những kẻ nhỏ yếu như chúng ta cũng có thể thu được không ít chỗ tốt. Nếu không

phải đại lão gia ra mặt thì một vạn lượng bạc kia ta ít nhất cũng được chia một trăm lượng.” Hán tử áo đen giọng tiếc nuối.

“Yên tâm đi, Lãng ca. Nếu chúng ta thực sự xử lý xong một vạn lượng này, huynh đệ chúng ta biếu đại nhân của huynh tuyệt đối không chỉ là con số một trăm lượng này thôi đâu.” Hán tử mắt cheo nịnh bợ.

Hán tử áo đen chỉ cười.

“Hây! Xem đi, đám thợ săn khác đều tới rồi, chắc bọn chúng sắp đi, đệ mau chuẩn bị đi.” Hán tử áo đen vội vàng dục.

“Huynh yên tâm, khu vực Nghi Thành này chúng ta rất quen thuộc, bọn chúng chạy không thoát đâu.” Hán tử mắt cheo chắp tay chào “Lãng ca, huynh đệ ta cáo từ trước. Buổi tối đệ sẽ tới tìm huynh.”

“Đi đi.” Hán tử áo đen trả lời.

o0o Lúc này, đám người Đằng gia trang đều đã tụ tập lại một chỗ.

“Mọi người tới đông đủ rồi. Đi, chúng ta trở về.” Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười trả lại cuốn sách cho Thanh Sơn, “Quyển sách này thực không tệ, trở về phải để cha đọc kỹ nhé.” Ông nói xong, đám thợ săn Đằng gia trang liền trêu đùa lẫn nhau, cười nói bước lên đường trở về.

*U Yến: Nước Yên của Trung Quốc thời xưa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 25

Cường Đạo

Mặt trời vẫn đứng ở trên cao, ánh dương mùa đông không hề gay gắt mà ngược lại chiếu lên người còn cảm thấy rất thoải mái. Đám thợ săn Đằng gia trang dọc đường về cười nói rất vui vẻ và cởi mở.

"Vĩnh Giang, da thú bán được bao nhiêu bạc?" Đằng Vĩnh Phàm dò hỏi.

"Lão Vương cùng chúng ta làm ăn rất nhiều lần nên trả giá cũng không tệ, những tấm da thú kia cộng lại cũng đã bán được hơn ba trăm năm mươi lượng bạc!" Một trung niên hán tử thân hình cao lớn, tướng mạo thật thà chất phác trả lời: "Thế nhưng vẫn trả không nổi con tuyết điêu Thanh Sơn bắt được khi ấy."

"Ta hôm nay ở Vạn Tượng lâu hỏi qua một lần, một tấm da tuyết điêu hoàn hảo bọn họ nguyện ý trả bốn ngàn lượng bạc." Đằng Thanh Hổ tấm tắc khen ngợi.

"Tuyết điêu có giá mà không có người mua, tộc trưởng cũng chưa vội bán mà. Có điều đó là Thanh Sơn lập được đại công, tộc trưởng phải thưởng cho mới đúng."

Đằng Vĩnh Phàm cười liếc nhìn con trai mình, con trai mạnh thì kẻ làm cha cũng cảm thấy tự hào, Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả: "Đủ dùng là được rồi, mọi người cùng hợp lại còn không phải vì

tông tộc sao? Thế nhưng da tuyết điêu thực sự rất quý. Lần này ta cùng sư phụ liều mạng luyện chế Bích Hàn đao nhiều như vậy mà tiền kiếm được không nhiều hơn một con tuyết điêu."

Tộc nhân xung quanh không nhịn được cười rộ lên.

"Đúng rồi! Vĩnh Giang, bánh bao và bánh ngô sáng nay chúng ta mang theo đâu? Cầm ra đây chúng ta ăn một chút, gần hai canh giờ nữa chúng ta mới trở về đến nhà đó." Đằng Vĩnh Phàm vội vàng nhắc nhở.

"Tới đây nào, mỗi người hai chiếc bánh bao và hai chiếc bánh ngô."

Gã cởi túi vải đựng bánh bao, bánh ngô được gói cẩn thận ở trong túi bắt đầu phân phát cho mọi người, Đằng Thanh Sơn cũng nhận lấy bánh bao, bánh ngô.

Họ há mồm cắn, nhồm nhoàm nhai. Sau đó lấy ra ống trúc đựng nước ra uống.

"Bánh bao này mùi vị cũng không tệ." Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ, ăn bánh bao, bánh ngô rồi uống nước mát và cùng một đám đại hán thô lỗ trêu đùa, Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy một sự ấm áp không hiểu nổi, "Mình thích cuộc sống như thế này!" Ngắm ánh mặt trời nóng cháy, trong tâm Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhủ thầm.

Đây là một đám hán tử chân thành, chất phác.

"Mọi người có biết vị Hồng tứ gia kia của Bach Mã bang vì sao gọi là Hồng Tứ không?" vui vẻ ăn xong, Đằng Vĩnh Phàm bắt đầu hỏi.

"Tên thôi mà, còn có thể có cái gì nữa?" Đám tộc nhân đều không hiểu rõ lắm.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả, cũng bắt đầu nói với tộc nhân chuyện vị cao thủ Dương Phàm truy sát Hồng gia tứ huynh đệ.

o0o Trong lúc nhóm Đằng Thanh Sơn đang đi trên đường thì ở một nơi cách con đường của bọn họ chừng năm sau thước.

Bên đường có một gò đất, trên gò đất mọc đầy cỏ dại héo vàng, đằng sau gò đất có một đám thổ phỉ đang ẩn náu.

"Nhị Cẩu Tử, ngươi đừng quýnh quáng lên như vậy, bảo ta mang người mai phục ở đây, Lãng ca kia của ngươi sẽ không truyền tin tức giả, cố ý đùa giỡn ta đấy chứ?" Một tráng hán da ngăm đen, hai mắt to như mắt trâu, lưng hùm vai gấu, mặc một áo bông rộng màu đen, cầm một thanh đại khảm đao dày, lộ ra lồng ngực mọc đầy lông đen dài, người này chính là thủ lĩnh đám thổ phỉ hung hãn.

Hán tử mắt cheo kia vội vàng thấp giọng nói: "Yên tâm đi, lão Đại, tuyệt đối không sai. Huynh đệ kia của đệ chính là thuộc hạ làm việc trong Đại Diêm Thương, hắn gạt đệ làm gì? Mười phần nắm chắc nên đệ mới cưỡi ngựa chạy tới chỗ huynh bảo huynh ra tay sao?"

"Ta nghĩ ngươi cũng không dám." Thủ lĩnh thổ phỉ cười lạnh: "Ngươi đến trước xem một chút, người đến lập tức nhắc ta một tiếng."

"Được." Hán tử gày gò mắt cheo thân hình linh hoạt, trực tiếp chạy ra hơn mười trượng nhìn chằm chằm vào con đường.

"Ca, đám người chúng ta đủ hay không?" Bên cạnh người tên thủ lĩnh một thanh niên tuấn tú hỏi.

"Yên tâm đi, lão tam. Theo lời Nhị Cẩu Tử báo đối phương tổng cộng có ba mươi mốt người. Trong đó còn có một đứa chỉ là một thằng nhóc nên trên thực tế chỉ có thể tính là ba mươi người,

chúng ta có một trăm linh ba huynh đệ. Mẹ nó, chúng ta cho bọn chúng nếm thử vài mũi tên trước, lúc đó bọn chúng gục xuống quá nửa, chỉ sót lại mười một mười hai người, chúng ta đồng thời xông lên còn không dễ dàng giết sạch chúng sao? Hừ, nếu không phải dê béo có vạn lượng ngân phiếu, ta cũng chẳng thèm mang theo nhiều huynh đệ đến thế." Tên thủ lĩnh cắm đại khảm đao phía sau lưng vào trong bùn đất, cất giọng cười nhạo.

"Ca, cứ cẩn thận chút, đối phương dù sao cũng là thợ săn." Thanh niên tuấn tú kia nhắc nhở.

"Sợ gì? Một mình ca của đệ chém một đao liền có thể khiến cho bọn chúng khóc cha gọi mẹ!" Tên thủ lĩnh hung hăng phun một bãi nước bọt, hùng hùng hổ hổ.

Qua một hồi lâu.

"Lão Đại." Hán tử mắt cheo ở nơi không xa vội vàng khom người lủi ra sau, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, "Dê béo tới rồi, đại khái còn xa khoảng trăm trượng, đám người đó mặc da thú nên từ rất xa đệ liền nhận ra."

Mắt tên thủ lĩnh sáng lên, từng tên thổ phỉ xung quanh đều rất hưng phấn, thế nhưng mỗi tên đều không lên tiếng. Những tên thổ phỉ này đều là thổ phỉ chuyên nghiệp, rất rõ ràng…Vào lúc này, ngàn vạn lần không thể bại lộ hành tung.

"Các huynh đệ." Tên thủ lĩnh hạ giọng, sắc mặt dữ tợn, "Chờ lát nữa đám thợ săn kia đi tới gần, đợi ta hạ lệnh các huynh đệ cùng nhau ra sức bắn bọn chúng. Tốt nhất ngay từ đầu phóng tên bắn chết quá nửa, chờ cướp được bạc chúng ta lập tức tới đi Xuân Hương viện vui vẻ!"

Cả đám thổ phỉ đều cười, trong đôi mắt lại lộ ra quang mang tàn ác giống hệt như một đàn mãnh thú chuẩn bị công kích.

o0o Nhóm Đằng Thanh Sơn lại không hề biết phía trước có người mai phục, đám cường đạo thổ phỉ này đã bắt đầu rút tên chuẩn bị công kích.

Động tác đám cường đạo thổ phỉ rất nhẹ nhàng, theo đạo lý người bình thường vốn không thể nghe thấy được.

"Hửm?" Vành tai Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên giật giật, hắn liếc mắt nhìn về gò đất phía xa.

Thân là cường giả nội gia quyền, hơn nữa được huấn luyện từ nhỏ nên lục thức của Đằng Thanh Sơn cực kỳ linh mẫn, người bình thường còn chưa tới gần hắn đều đã phát hiện ra. Lúc ở Nghi Thành, tên hán tử mắt cheo đã từng liếc qua đám người Đằng Thanh Sơn mấy lần ở rất xa, nhưng dù sao người trong Nghi Thành quá đông nên hắn không hề chú ý đến.

Nhưng đây là vùng ngoại thành hoang vắng!

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mà sau gò đất ở xa lại ẩn náu hơn trăm người đều bắt đầu chuẩn bị công kích, cho dù ẩn nấp có tốt hơn nữa Đằng Thanh Sơn vẫn phát hiện được.

"Cha." Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở miệng nói.

"Sao vậy?" Đằng Vĩnh Phàm nghi hoặc hỏi.

"Mọi người dừng lại." Đằng Thanh Sơn nhướng mày, đám tộc nhân lập tức nhìn về phía hắn, Đằng Thanh Sơn thấp giọng, "Mọi người thấy gì không? Cái gò đất ở trước mặt kia, ta có một cảm giác… Phía sau gò đất đó hẳn có người ẩn nấp. Hơn nữa số lượng người còn không ít!"

Đám tộc tộc không khỏi biến sắc.

Đằng Thanh Sơn lại nhìn thoáng qua gò đất, trong đầu suy nghĩ cực nhanh.

Lúc ở kiếp trước, những đặc công chuyên nghiệp cũng đừng mong tới gần Đằng Thanh Sơn mà không khiến hắn phát hiện, mà đám cường đạo này mặc dù khá chuyên nghiệp nhưng không giống đặc công kiếp trước là sát thủ trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, về phương diện ẩn náu thì vẫn còn kém xa. Cộng thêm việc hơn trăm người ở một chỗ mà không phát ra một chút thanh âm nào thì rất không khả thi.

“Phàm ca, làm sao bây giờ?” Không ít tộc nhân xung quanh nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm.

Đằng Vĩnh Phàm nhìn chằm chằm vào gò đất, thấp giọng hạ lệnh: “Chẳng có biện pháp nào khác, chúng ta bắt buộc phải quay lại! Thế này đi, chúng ta đi vòng từ đám ruộng bên cạnh vượt qua gò đất ở xa kia, nếu đối tượng của chúng là chúng ta thì chúng sẽ không nhẫn nhịn được mà xông ra. Nới khoảng cách ra xa cũng là cách phòng ngừa chúng tập kích.”

“Được, cứ làm như thế đi.”

Đám tộc nhân cũng không có cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Đám người Đằng Thanh Sơn đi xuống đường, tiến vào trong cánh đồng và duy trì khoảng cách chừng ba bốn mươi trượng với gò đất đó, xa như vậy cung tên bình thường cho dù có thể bắn tới thì uy lực cũng giảm đi rất nhiều.

o0o “Mẹ nó!” Tên thủ lĩnh phát hiện một màn này liền biến sắc, “Đám thợ săn này không ngờ lại phát hiện ra chúng ta.”

“Lão Đại, chúng ta làm sao đây?” Tên hán tử mắt cheo vội hỏi.

“Còn có thể làm gì nữa?” Tên thủ lĩnh vẻ mặt dữ tợn, trong mắt xẹt qua một tia điên cuồng, “Lão tử hơn trăm người còn sợ mấy tên đó ư? Các huynh đệ, nghe cho kỹ! Chờ lát nữa cùng lão tử

đồng loạt xông lên, cung thủ tới gần lập tức dốc sức bắn giết sạch toàn bộ bọn chúng."

Đám thổ phỉ từng tên sát khí đầy mình, trên tay bọn chúng tên nào chẳng có vài cái mạng?

o0o Đằng Thanh Sơn cố ý đi ở tận cùng bên trái, bởi vì gò đất kia chính là ở bên trái.

"Đám cường đạo thổ phỉ này hẳn không phải tới đánh cướp chúng ta chứ." Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói.

"Đừng nói nhảm, mặc kệ có phải đối phó chúng ta hay không, tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng." Đằng Vĩnh Phàm vẻ mặt nghiêm nghị, đám tộc nhân tất cả đều tập trung tinh thần cao độ, hoặc nắm trường thương, hoặc cầm trường cung. Chuyện thế này không phải xảy ra lần đầu tiên, trong thế giới này muốn sống tốt thì bắt buộc phải tàn nhẫn.

Cả đám đều nín thở.

"Sát!" Một tiếng hét hung ác từ sau gò đất vang lên, chỉ thấy một tên tráng hán lưng hùm vai gấu, da ngăm đen cầm một thanh đại khảm đao dày, dẫn đầu xông tới. Theo phía sau hắn không ngờ lại là một đoàn người, đám người này như sói đói, từ trên gò đất lao xuống dưới.

"Tấn công!" Đằng Vĩnh Phàm quát to.

"Hưu!" "Hưu!" "Hưu!" …….

Bên Đằng gia trang tiên phong bắn tên ra, chỉ là khoảng cách hai bên quá xa, hơn nữa bên Đằng gia trang người quá ít, mang theo cung tên cũng chỉ có mười hai người, đợt tên đầu tiên chỉ làm bị thương cánh tay một tên thổ phỉ mà thôi.

"Phàm ca, người bên chúng quá nhiều, làm sao đây?" Không ít

tộc nhân hỏi giọng hoảng sợ.

“Phàm ca, huynh cầm ngân phiếu chạy về trước đi, chúng ta ở đây ngăn cản.” Cũng có tộc nhận đối mặt với cái chết lại trở nên điên cuồng.

o0o Tên thủ lĩnh cầm đại khảm đao thấy đám thợ săn bắt đầu hoảng loạn, không khỏi đắc ý cười rộ lên: “Khoảng cách xa như vậy mà còn bắn, một đám ngu ngốc. Hừ, có điều lực tay cũng không nhỏ thì mới có thể bắn xa đến thế.” Đúng vào lúc này, tên thủ lĩnh giật mình phát hiện, một tên thợ săn nhỏ tuổi bên đối phương không ngờ lại cầm một thanh trường thương lao đến cực nhanh.

Tốc độ cực nhanh!

“Tìm chết!” Tên thủ lĩnh cười lạnh, “Cung thủ, bắn!”

Hiện tại khoảng cách đã ở trong tầm bắn, trong hơn trăm tên cường đạo thổ phỉ này mang theo cung tên có chừng hơn bốn mươi người. Bởi vì Đằng Thanh Sơn là người đầu tiên xông về phía chúng nên có nhiều cung tên bắn về phía Đằng Thanh Sơn.

“Tiểu tử rất có dũng khí, nhưng lại ngu xuẩn.” Tên thủ lĩnh cười nhạo.

“Vút! vút!”

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn đang lao tới cực nhanh, tấn thiết thương trong tay đột nhiên múa lên phảng phất như bánh xe xoay tròn, hễ mũi tên nào tới gần hắn thì toàn bộ đều bị đẩy ra. Một làn tên qua đi, trên người Đằng Thanh Sơn không hề có một chút thương tích, ánh mắt của hắn khóa chặt vào tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh thừ người ra.

Nhiều tên như vậy không ngờ không thể thương hại một

người?

Đám cường đạo thổ phỉ lúc này đang điên cuồng xông về phía đám thợ săn Đằng gia trang. Còn có không ít thổ phỉ lại rút tên lần nữa.

“Tiểu tử, chết đi.” Đám cường đạo hỗn loạn xông đến, có kẻ xông về phía Đằng Thanh Sơn trên mặt từng tên tràn ngập vẻ hung ác. Đám cường đạo khác lại xông về phía những tộc nhân khác, hiển nhiên trong mắt bọn chúng ba mươi thợ săn trưởng thành này mới là sự uy hiếp lớn nhất.

Đối mặt với khảm đao của đám cường đạo, tốc độ Đằng Thanh Sơn không hề giảm chút nào.

“Phốc!” “Phốc!” “Phốc!”

Tấn thiết thương trong tay tựa như độc xà xuất động, chỉ liên tục chớp hiện ba lần liền lưu lại ảo ảnh mơ hồ.

“Ôi ~~” Ba tên cường đạo tới gần Thanh Sơn trợn trừng mắt ôm lấy yết hầu, phát ra thanh âm ú ớ, liều mạng muốn hít thở nhưng máu tươi từ trong lỗ thủng nơi yết hầu đã phụt ra.

Ba tên thổ phỉ ầm ầm đổ xuống.

“Phốc!” “Phốc!” “Phốc!”

Thương ảnh thoáng hiện như dải lụa đỏ bay múa, vài giọt máu tươi tung bay trên thiên không.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn xông qua năm trượng, đám cường đạo thổ phí lại đổ xuống mười ba người, toàn bộ đều bị đâm thủng yết hầu, không tên nào ngoại lệ.

“Cái gì?” Sắc mặt tên thủ lĩnh đại biến, hắn đã nhìn nhầm, thiếu niên này mới là kẻ đáng sợ nhất trong đám thợ săn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 26

Cầm Tặc Thủ

Đám cung thủ thổ phỉ lùi hết về phía sau cùng, bọn chúng thấy Đằng Thanh Sơn giống như mãnh hổ xuống núi, khí thế như chẻ tre, liên tục giết mười sáu người, sau đó lại xông về phía tên thủ lĩnh khiến cho bọn chúng hoảng sợ cuống cả lên.

"Bắn chết nó đi!" Gã thanh niên tuấn tú vội vàng kêu to.

"Hưu!" "Hưu!" "Hưu!" "Hưu!" …

Những mũi tên bay veo veo như đàn châu chấu bắn về phía Thanh Sơn.

Vì Đằng Thanh Sơn đã thu hút được sự chú ý của đối phương nên áp lực đối với các tộc nhân khác giảm hẳn. Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Hổ thấy vậy lại càng khẩn trương hơn, Đằng Thanh Hổ hét: "Bọn chúng vây công Thanh Sơn rồi, mọi người đồng loạt xông lên!"

"Giết!"

Đám nam nhân Đằng gia trang mắt ai cũng đều ửng đỏ.

Do được huấn luyện từ nhỏ nên tình trạng hiện giờ đối với họ có tác dụng rất lớn, mọi người đều tự động lập nên trận hình, trường thương giương tua tủa đâm về hướng đám thổ phỉ đang tập kích.

o0o “Hừ.” Đằng Thanh Sơn không thèm để ý những mũi tên này, hắn vung tấn thiết thương trong tay lượn một vòng mang theo một cỗ đạo kình kỳ dị, hễ mũi tên nào tới gần thì tất cả đều bị lượn sang một bên.

Thương pháp – Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Tên thủ lĩnh cười gằn: “Tiểu tử, ngươi đi tìm chết!” Gã không hề trốn tránh mà ngược lại còn nổi giận gầm một tiếng, đại khảm đao dày chắc trong tay vẽ lên một đường vòng cung mang theo tiếng gió rít sắc bén mạnh mẽ bổ về phía Thanh Sơn. Tấn thiết thương trong tay Thanh Sơn hệt như có sinh mệnh, đầu mũi thương vừa vặn chặn lên sống thanh đại khảm đao.

“Sức quả là mạnh.” Sắc mặt tên thủ lĩnh đột nhiên đại biến, “Đao của ta…” gã chỉ cảm thấy thanh đại khảm đao dày sau khi cùng mũi thương đối phương va chạm dường như rơi trong dòng nước xoáy, không tự chủ được đã lệch hẳn sang một bên.

“Hửm?”

Đằng Thanh Sơn cũng không ngờ khi chạm vào đại khảm đao của đối phương, động tác đó khiến thanh trường thương thoáng biến hình, trường thương trong tay Thanh Sơn xoay tròn nhưng tốc độ vẫn không giảm mà trực tiếp đâm về phía yết hầu tên thủ lĩnh.

Tốc độ nhanh như tia chớp!

“Phù!” Trơ mắt nhìn mũi thương đâm tới, trong lòng tên thủ lĩnh hoảng sợ: “Làm sao có thể như vậy?”

Đối với sức mạnh bản thân tên thủ lĩnh rất tự tin vào một đao của gã, trường thương của đối phương cho dù ngăn được đao thì cũng phải bị gạt sang một bên, tại sao lại có khả năng mũi thương vừa xoay nhưng tốc độ không giảm vẫn trực tiếp đâm tới được?

Gã vĩnh viễn không hiểu được sự ảo diệu ẩn chứa trong cú xoay mũi thương kia.

Đó là thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình', thực ra ảo diệu trong chiêu này chính là 'Nhất Chuyển'.

'Nhất Chuyển' nói chính xác là một cỗ kình khí hình xoắn ốc.

Thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' vốn là từ 'Băng quyền' trong Ngũ Hành quyền biến hóa mà ra, bản thân hắn là Hình Ý quyền cấp bậc tông sư, Đằng Thanh Sơn vẫn phải tốn vài năm công phu mới thành công biến hóa 'Băng quyền' thành thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình'.

'Băng quyền' vốn nhanh như tên bắn, điểm đặc trưng đầu tiên của thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' này chính là nhanh! Phóng như tên bắn, nhanh như ảo ảnh!

Đặc trưng thứ hai chính là trong trường thương ẩn chứa một cỗ khí kình hình xoắn ốc.

Địch nhân cho dù dùng đao kiếm chém hoặc trường thương đâm tới thì trường thương trong tay Thanh Sơn cũng hoàn toàn có thể dễ dàng ngăn cản, hơn nữa nương theo đạo kình hình xoắn ốc, đạo kình sẽ xoay chuyển vũ khí địch nhân sang một bên, mà vũ khí của hắn gần như không bị ngăn cản vẫn trực tiếp đâm vào chỗ yếu hại tiêu diệt đối phương ngay lập tức.

Giết địch chỉ cần một chiêu!

Một chiêu này nhìn tưởng rất đơn giản nhưng lại khảo nghiệm trên rất nhiều phương diện, chẳng hạn như 'Thính kình' phải phát giác được đạo kình của đối phương, hơn nữa có thể mượn lực khiến đạo kình của đối phương xoay chuyển sang một bên, vũ khí của mình liền thuận thế giết chết đối thủ. Chỉ riêng chiêu này đã cần phải đạt đến cảnh giới 'Nhân thương hợp nhất."

Thứ hai, đó chính là bắt buộc phải đạt đến cảnh giới cực cao về phương diện khí kình hình xoắn ốc, như vậy mới có thể đẩy vũ khí đối phương sang một bên.

Bắt buộc phải là 'Băng quyền' cấp bậc tông sư đạt đến mức 'Nhân thương hợp nhất' lúc đó mới có thể hoàn mỹ thi triển được chiêu này.

Lúc chiến đấu thực sự giết người chỉ cần một chiêu. Mà chiêu này nhìn thì cực kỳ đơn giản nhưng trên thực tế lại cần phải nghiên cứu nghiền ngẫm nhiều năm mới ngộ ra.

"A!!!" Tên thủ lĩnh đối mặt với tình cảnh sắp phải chết liền rú một tiếng, cánh tay trái của gã không ngờ lại bắt lấy mũi thương của Đằng Thanh Sơn.

"Xuy!" Tấn thiết thương đâm thủng lòng bàn tay tên thủ lĩnh, chịu ảnh hưởng từ lòng bàn tay, đầu mũi thương tiếp tục đâm xuyên qua cơ bắp, gân cốt, xuyên suốt bả vai, máu tươi của gã phun mạnh ra. "Hừ!" Thanh Sơn vừa dụng lực vào trường trương, mũi thương ép cả người tên thủ lĩnh ngã xuống đất, vết thương phần vai của gã càng rộng ra thêm.

Hắn rút trường thương, mũi thương chĩa vào đôi mắt tên thủ lĩnh.

"Dừng tay!" Đằng Thanh Sơn quát to.

Trên cánh đồng trống trải, đám cường đạo đang say máu lập tức chấn kinh khi nhìn thấy cảnh này, mạng lão Đại của mình không ngờ lại nằm trong tay một tên tiểu tử. Không tự chủ được, đám cường đạo đều dừng tay lại và lùi về sau.

Còn tên thủ lĩnh với vết thương phần vai khiến cho gã đau đớn đến nỗi nét mặt co quắp lại, rồi trong ánh mắt gã bỗng nổi lên một tia hung tàn. Gã vẫn nằm trên mặt đất, đại khảm đao nơi tay phải

đột nhiên vung lên, “Hô!” Thanh đại khảm đao dày bổ thẳng về phía bắp đùi Thanh Sơn.

“Ngươi muốn đi tìm chết?”

Đằng Thanh Sơn quát to, chân phải nhanh như chớp đá lên cổ tay tên thủ lĩnh, nội kình trong cơ thể hắn bắn ra.

“Cách!” vang lên tiếng khớp xương bị vỡ vụn!

Đại khảm đao bị ném bay rơi xuống mặt đất xa xa.

Tay phải tên thủ lĩnh rủ xuống, bên trong khớp xương đã hoàn toàn vỡ nát.

“Ngươi còn nhúc nhích thêm một lần nữa, ta sẽ róc xương ngươi!” Ánh mắt Thanh Sơn sáng rực nhìn chằm chằm vào tên thủ lĩnh.

Trong lòng tên thủ lĩnh thực sự đã nổi giận, nhưng lúc này lại bị ánh mắt của Thanh Sơn dọa cho sợ hãi, gã cảm giác được… nếu như gã chỉ cần hơi nhúc nhích, thiếu niên này sẽ một thương đâm xuyên đầu hắn. Trong lúc hoảng hốt, tên thủ lĩnh cảm thấy thiếu niên cầm thương này giống như là Hồng Tứ gia của Bạch Mã bang.

Hồng Tứ gia, thời niên thiếu đã từng cùng ba vị huynh đệ tung hoành thiên hạ, cũng giành được ác danh ‘Hồng gia tứ huynh đệ’, vô số người đã chết trong tay họ, đám thổ phỉ bình thường chỉ cần Hồng Tứ gia liếc mắt một cái lập tức bị dọa đến nỗi nhũn cả chân.

Mà lúc này khí thế, ánh mắt của Thanh Sơn tương tự giống như Hồng Tứ gia khiến tên thủ lĩnh thổ phỉ hoảng sợ.

“Cha, không sao chứ ạ?” Đằng Thanh Sơn vội vàng hỏi.

Đám người Đằng Vĩnh Phàm cũng vừa chạy tới, đồng thời nâng đỡ những tộc nhân đang bị thương, Đằng Vĩnh Phàm từ xa

liền hô to: “Những người khác không sao, chỉ là…” Ánh mắt Thanh Sơn vừa lướt qua, lập tức nhìn thấy có một tộc nhân cả chân phải bị chặt đứt đã được băng bó, còn có một tộc nhân trên mặt bị quẹt vài đao, một con mắt cũng bị hỏng, vết thương sâu hoắm trông rất đáng sợ.

Gần như trên người tất cả tộc nhân đều dính máu.

Điều may mắn là mọi người trong tộc tương trợ lẫn nhau hợp thành thương trận nên không có người chết. Nếu không phải Đằng Thanh Sơn tóm được tên thủ lĩnh trì hoãn thêm thời gian thì đám tộc nhân chắc cũng hy sinh vài người.

“Hừ! Thanh Sơn, chúng ta giết mấy tên này đi.” Đằng Thanh Hổ tức giận nói.

Đằng Thanh Sơn thầm thở phào nhẹ nhõm, thực ra vừa rồi thời gian giao chiến rất ngắn, may là hắn ngay từ đầu đã chế trụ được tên thủ lĩnh khiến cho sự việc không có biến hóa thêm. Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn về phía tên thủ lĩnh nằm gục trên đất, quát: “Nói, vì sao muốn xuống tay với chúng ta? Nếu nói dối, ta sẽ cho ngươi biết tay.”

“Chúng ta là thổ phỉ, đương nhiên muốn cướp bóc.” Tên thủ lĩnh kia vẫn ngẩng đầu đáp.

“Vút!”

Trường thương thoáng động, tên thủ lĩnh lập tức vang lên tiếng kêu rên một hồi, trường thương của Thanh Sơn lại đâm thủng bả vai phải của gã, máu tươi lại tuôn ra, hắn vừa rút trường thương máu tươi liền phun lên thành vòi.

“Mẹ kiếp! Các ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc hả?” Đằng Thanh Hổ bên cạnh cũng gầm lên, “Lão tử vào thành nhiều lần như vậy mà chưa từng đụng phải thổ phỉ đến cướp đám thợ săn như chúng

ta! Nếu không giải thích rõ, đệ đệ ta không giết ngươi thì ta sẽ đâm chết ngươi.” Đằng Thanh Hổ tức giận cầm trường thương xông tới.

Đám tộc nhân Đằng gia trang cũng hiểu rõ, đám thợ săn vốn nghèo nhưng lại dũng mãnh, cường đạo bình thường sẽ không động thủ.

Đám tộc nhân Đằng gia trang đã cố ý đi vòng qua ruộng mà đám thổ phỉ này vẫn động thủ, dĩ nhiên đám thổ phỉ ẩn núp ở đó chính là rình đợi họ.

Cuối cùng điều gì khiến những tên thổ phỉ này tới cướp, giết đoàn thợ săn?

Tộc nhân Đằng gia trang đã nghĩ tới tấm ngân phiếu một vạn lượng! Cũng chỉ có một vạn lượng ngân phiếu mới đáng để cho bọn thổ phỉ động thủ.

“Thả lão Đại chúng ta ra.” Đám thổ phỉ kia cũng sốt ruột.

“Câm miệng!” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét qua.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn đã giết bọn chúng với tốc độ nhanh như chớp nên đã hoàn toàn chấn nhiếp bọn chúng. Ngay cả lão Đại cũng nằm trong tay Thanh Sơn chỉ sau một hiệp đấu, cho nên bọn chúng làm gì còn có tâm trí đối diện với hắn nữa? Cả đám chỉ biết sốt ruột nhưng lại không dám lên tiếng. Không ít kẻ hung hăng nhìn chằm chằm vào tên hán tử mắt cheo.

Tên hán tử mắt cheo cũng có chút sợ hãi.

Gã cũng không thể tưởng tượng nổi, một tên thiếu niên mà gã coi thường trong ba mươi mốt thợ săn lại là sát thần đáng sợ nhất.

“Ta nói.” Tên thủ lĩnh cuối cùng đã khuất phục, gã quay đầu nhìn chằm chằm vào tên hán tử mắt cheo ở xa, “Chính là hắn, Nhị

Cẩu Tử! Mẹ kiếp! Tên láo toét kia là thủ hạ trong Đại Diêm thương, hắn nói cho ta rằng các người có ngân phiếu một vạn lượng trong tay! Hai tay lão tử bị phế đều là do tên Nhị Cẩu Tử này ban cho!"

Tên thủ lĩnh đương nhiên hận tên hán tử mắt cheo nhất.

Hai tay của gã đều bị phế bỏ, hai bên vai cũng bị đâm thủng, cả cuộc đời gã coi như đã đi tong.

"Quả nhiên là vậy!" Đằng Thanh Sơn cũng không thấy bất ngờ.

Biết bọn họ có ngân phiếu vạn lượng ngoại trừ người trong tộc ra cũng chỉ có người của Đại Diêm thương.

"Tên gia hỏa đó tên là Tần Tam!" Đằng Thanh Sơn vẫn nhớ rõ lúc ở Dương Châu thương hội, nhớ kỹ cả tên của thủ lĩnh kỵ binh kia, "Chắc chắn chính là hắn."

"Nhị Cẩu Tử là ai?" Ánh mắt Thanh Sơn lướt về phía những tên thổ phỉ khác.

"A!" Tên hán tử mắt cheo sợ đến nỗi sắc mặt đại biến, gã xoay người muốn bỏ trốn. Nhưng một tên thổ phỉ khác đứng cạnh gã đã tung một cước vào mông khiến gã ngã sấp trên mặt đất.

"Còn muốn trốn sao?" Chỉ thấy thanh niên tuấn tú trong đám thổ phỉ tóm lấy tên hán tử mắt cheo trực tiếp lôi gã đến bên người Thanh Sơn, ném vèo xuống bên cạnh Thanh Sơn.

Thanh niên tuấn tú kia chắp tay nói với hắn: " Tiểu huynh đệ, chúng ta cũng chỉ nghe theo lời tên Nhị Cẩu Tử này là có 'dê béo' mới cho các huynh đệ xuất động. Nếu đã đụng chạm đến huynh đệ của người, các huynh đệ của Hổ Sơn Khâu chúng ta thành thật xin nhận lỗi! Mong tiểu huynh đệ thả ca ca ta ra, mọi chuyện chúng ta từ từ bàn bạc!"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 27

Hổ Quyền Của Đằng Thanh Sơn

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua lũ thổ phỉ xung quanh, ngẫm nghĩ: "Lũ thổ phỉ vẫn còn lại gần tám mươi tên, một khi ta động thủ sợ rằng những tên thổ phỉ sẽ chạy khắp nơi, chúng mà phân tán ra thì ta có lợi hại thêm chăng nữa chỉ có thể tiêu diệt tầm mười hai đến hai mươi người, điều đó cũng chẳng có lợi ích gì mà đám người Nham thúc… Đằng Thanh Sơn nhìn về phía tộc nhân.

Những tộc nhân này đều từng cùng với hắn vào núi săn thú mà hôm nay có người bị phế, có người mắt bị mù.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn như có lửa đốt.

"Mọi chuyện từ từ bàn bạc?" Đằng Vĩnh Phàm tiến lên trước hai bước đi đến trước người Thanh Sơn nhìn đám thổ phỉ, "Muốn cứu lão Đại của các ngươi cũng đơn giản thôi. Lấy tất cả các món đồ có giá trị trên người các ngươi ra, để xem có đủ bồi thường tổn thất cho tộc nhân chúng ta hay không? Lúc đó có lẽ chúng ta sẽ thả lão Đại các ngươi. Nếu nói một câu 'không…'"

Đằng Thanh Sơn không lên tiếng phản đối chỉ liếc nhìn phụ thân một cái, còn các tộc nhân khác cũng ưng thuận.

Ở thời đại này chết là một điều rất bình thường, nếu cái đầu thường xuyên phát nóng (ý nói: hành xử thô lỗ, thiếu trí tuệ) thì

Đằng gia trang sớm đã hủy diệt rồi, cho nên nhiều lúc bắt buộc phải suy xét theo lý trí. Giết nhiều thổ phỉ đối với Đằng gia trang không có lợi lộc gì, ngược lại có thể dẫn tới cho đám thổ phỉ phát điên lúc đó có thể tộc nhân sẽ chết càng nhiều hơn.

"Được, không thành vấn đề." Gã thanh niên tuấn tú vội vàng móc từ trong ngực ra ba thỏi bạc, đồng thời quay đầu nhìn về phía người khác, quát: "Còn không mau bỏ ra đi!"

Bọn thổ phỉ hơi lưỡng lự nhưng sau đó từng tên móc từ trong ngực ra bạc, tiền đồng.

"Tất cả cùng ném xuống đất một lượt, để ở đó." Đằng Vĩnh Phàm quát.

Từng tên thổ phỉ mặc dù không muốn nhưng vẫn ném bạc, tiền đồng vào trong ruộng, một lát sau xếp thành một đống nhỏ.

"Thanh Hổ, con tới đếm qua xem có bao nhiêu." Đằng Vĩnh Phàm phân phó.

"Dạ." Đằng Thanh Hổ chạy tới cẩn thận đếm một hồi, quay đầu báo cáo, "Không tính số lẻ, tổng cộng được ba trăm hai mươi ba lượng bạc!"

"Chỉ ít như vậy thôi à?" Đằng Vĩnh Phàm cười lạnh nhìn về phía gã thanh niên tuấn tú, "Đầu lão Đại Hổ Sơn Khâu các ngươi quả thật chỉ đáng giá chút bạc như thế sao?"

Gã thanh niên tuấn tú kia nghe vậy càng sốt ruột, người lo lắng tính mạng cho lão Đại nhất trong đám chính là gã, bởi vì đó là thân ca ca của gã! Thanh niên tuấn tú quay đầu nhìn chằm chằm vào một tên thổ phỉ gày gò tức giận nói: "Ngân phiếu ca ca ta đưa ngươi đâu?" Tên thổ phỉ ngẩn người, vội vàng nói: "Đó, đó là phần cống nạp cho Bạch Mã bang ạ!"

"Lúc này còn lo gì đến Bach Mã bang, ca ca ta sắp mất mạng

rồi.” Thanh niên tuấn tú quát.

Hiển nhiên thanh niên tuấn tú rất có uy tín.

“Vâng.” Tên thổ phỉ kia không đành lòng móc từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu ném xuống đất.

Đằng Thanh Hổ vừa nhìn thấy liền quay đầu tiếp tục báo cáo: “Mười sáu tấm ngân phiếu trăm lượng!”

“Hừ, mặc dù chưa đủ nhưng thôi cũng coi như tạm vậy. Được rồi, các ngươi có thể đi, thế nhưng hắn phải lưu lại.” Đằng Vĩnh Phàm chỉ vào tên hán tử mắt cheo, tên đó liền bị dọa cho sụn cả gối quỳ sụp xuống đất liên tục quay đầu sợ hãi nhìn về các thổ phỉ khác, “Các vị huynh đệ…”

“Hắn cũng không phải người Hổ Sơn Khâu chúng ta, chỉ là một tên vô lại mà thôi. Muốn chém, muốn giết mặc các vị xử lý, chỉ mong các vị mau thả lão Đại của chúng ta ra.” Thanh niên tuấn tú cất giọng lạnh nhạt.

“Cút đi.” Đằng Thanh Sơn phóng một cước vào phần hông tên thủ lĩnh thổ phỉ.

Tên thủ lĩnh bị đá bay và sau đó nặng nề ngã xuống trước mặt thanh niên tuấn tú.

“Chúng ta mau đi thôi.” Tên thủ lĩnh hạ giọng, vội vàng nói.

“Đi!” Thanh niên tuấn tú vừa đỡ tên thủ lĩnh liền lập tức hạ lệnh, đám thổ phỉ nhanh chóng chạy về phía xa.

“Các vị huynh đệ..” Tên hán tử mắt cheo giống như sắp khóc, sau đó quay đầu nhìn về phía tộc nhân Đằng gia trang đang nhìn chằm chằm, gã sợ đến nỗi toàn thân run rẩy.

Đằng Vĩnh Phàm nhìn thẳng vào tên hán từ mắt cheo quát:

“Nói, đem mọi chuyện từ đầu tới đuôi nói rõ ràng cho ta.”

Tên hán tử mắt cheo cả người run lên, vội vàng giải thích: “Các vị hảo hán, việc này cùng tiểu nhân một điểm quan hệ cũng không có, tiểu nhân chỉ là một tên truyền lời thôi! Vị huynh đệ kia của tiểu nhân là thuộc hạ làm công cho đại lão gia trong Dương Châu Đại Diêm thương, lần này là thủ lĩnh của hắn ra lệnh cho hắn tìm người đối phó các vị. Tên thủ lĩnh đó hình như còn đặt hàng chỗ các vị và đã trả cho các vị một vạn lượng bạc. Huynh đệ của ta còn nói là tên thủ lĩnh đó ngay từ đầu đã không định trả một vạn lượng bạc cho các vị.”

“Đồ chó, chính là tên khốn nạn kia.” Đằng Thanh Hổ tức giận gào ầm ĩ.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã nổi lên sát ý: “Tên thủ lĩnh kỵ binh kia chắc tên là Tần Tam!” Mặc dù hắn rất muốn giết Tần Tam nhưng tên Tần Tam kia dù sao cũng là một thuộc hạ tài giỏi của Đại Diêm Thương, hơn nữa luận về thực lực thì hiện giờ chỉ e vẫn chưa phải là đối thủ của y. Hiện tại hắn chỉ có thể nhẫn nại!

“Các vị hảo hán, các vị cứ coi như đánh một cái rắm mà buông tha cho ta đi.” Tên hán tử mắt cheo cầu xin.

Trường thương trong tay Đằng Vĩnh Phàm khẽ động đậy.

“Vút!” Trường thương đâm thủng yết hầu tên hán tử mắt cheo, hai mắt gã trợn trừng rồi sau đó cả người sinh cơ tiêu tán ngã gục xuống ruộng!

“Chúng ta đi thôi.” Đằng Vĩnh Phàm rút trường thương nói.

Tộc nhân Đằng thị dìu người bị thương, từng người mau chóng rời khỏi hiện trường.

Trên đường trở về.

“Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Phàm mở miệng gọi.

“Cha.” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phụ thân.

“Con có phải cảm thấy cha hôm nay thu bạc, thả đám thổ phỉ là rất sai lầm phải không?” Đằng Vĩnh Phàm thở dài một tiếng, “Thương pháp của con rất tốt, nếu cha buông tay để con giết họ thì cũng chỉ có thể giết được một số mà thôi, còn những người khác lúc đó cũng giết không ít tộc nhân chúng ta. Chỉ sợ khi ấy tộc nhân chúng ta chết lại càng nhiều hơn.”

“Vì tính khí nhất thời mà khiến tộc nhân rơi vào trong nguy hiểm, điều này tuyệt đối không được.” Đằng Vĩnh Phàm dạy bảo.

“Cha, con hiểu rồi.”

Nếu Đằng Thanh Sơn là một tiểu hài tử mười tuổi có lẽ thực sự sẽ dựa bản tính mà làm việc, nhưng hắn có ký ức kiếp trước nên hắn hiểu rõ lúc nào nên ẩn nhẫn và lúc nào nên bộc phát.

“Thanh Sơn, trong tộc bây giờ con cũng có tiếng nói cho nên con cũng có thể làm chủ nhiều việc. Nhưng con cần phải nhớ kỹ, muốn trong thế giới hỗn loạn này khiến Đằng thị nhất tộc chúng ta truyền thừa đi xuống thì ngàn vạn lần đừng dựa vào tính khí mà làm việc!” Đằng Vĩnh Phàm dặn dò “Con phải nhớ kỹ sau lưng của con còn có rất nhiều tộc nhân.”

“Con biết, thưa cha.” Trong tâm trí Thanh Sơn có chút rối loạn.

Hắn không phải vì lời phụ thân nói mà tâm loạn.

Mà là bởi vì…Hình Ý quyền!

“Hiện tại cũng là thời gian thích hợp để dạy tộc nhân Hình Ý Quyền rồi.” Trong tâm Đằng Thanh Sơn không ngừng suy tư, “Mình lúc trước mới năm sáu tuổi nên lời nói trong tộc không có trọng lượng. Hơn nữa một tên hài đồng dạy mọi người Hình Ý

quyền quả thật quá buồn cười. Bây giờ mình là đệ nhất nhân, mọi người trong tộc cũng biết sự lợi hại trong thương pháp của mình! Mình chỉ cần nói dối một câu chắc hẳn sẽ dễ dàng khiến cho các tộc nhân tin tưởng."

Đằng Thanh Sơn đi trên đường cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng hắn xác định "Ừm! Lần này trở về sẽ cùng tộc trưởng và cha nói qua một chút."

o0o Quay trở về tộc, thấy trong đám người Đằng Thanh Sơn có vài người bị thương khiến các tộc nhân Đằng gia trang có chút kinh hãi, may là không có ai chết nên mọi người cũng không bị chấn động nhiều.

Tại chỗ ở của tộc trưởng Đằng Vân Long.

Mấy vị lão nhân cùng với Đằng Vĩnh Tương, Đằng Vĩnh Lôi có địa vị cao trong tộc đều tụ tập ở đây.

"Vĩnh Phàm, mọi người lần này làm rất tốt." Đằng Vân Long cất giọng cảm thán, "Không nghĩ tới tên thủ lĩnh kỵ binh kia lòng dạ lại hẹp hòi như vậy, sau khi trả chúng ta một vạn lượng ngân phiếu không ngờ lại còn bảo người báo cho bọn thổ phỉ!"

"Đối với tên thủ lĩnh kỵ binh mà nói chúng ta chỉ là con kiến hôi, muốn nghiền chết lúc nào thì nghiền lúc ấy." Đằng Vĩnh Lôi cười lạnh.

"Một lần vào hơn trăm năm trước đệ nhất bang phái Nghi Thành "Đồng Hổ bang' lúc đầu không phải muốn diệt Đằng thị tông tộc chúng ta để lập uy sao? Còn may chúng ta chạy nhanh nên trốn vào trong núi nhưng vẫn bị đồ sát gần một nửa tộc nhân." Tam gia gia cảm thán "Thói đời mà, mạng người đúng là không đáng một xu."

"May là mọi người đều sống sót trở về." Đằng Vân Long nhìn

về phía Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Sơn, “Vĩnh Phàm, Thanh Sơn hai người có lẽ cũng mệt rồi, hãy trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng, sư phụ.” Đằng Vĩnh Phàm gật đầu.

“Ngoại công!” Đằng Thanh Sơn đột nhiên cất tiếng.

“Hả?” Không ít người nhìn về phía Thanh Sơn, đối với Thanh Sơn trưởng bối trong tông tộc vô cùng thương yêu, tuổi đời nhỏ như vậy lại có vũ lực kinh người đến như thế. Có cao thủ như vậy sau này tông tộc chắc chắn sẽ được nhờ. Chẳng hạn như hôm nay nếu không có Đằng Thanh Sơn chỉ sợ rằng đội thợ săn không mấy người có thể sống sót. Có Đằng Thanh Sơn chẳng những một người cũng không chết mà còn bức bách khiến thổ phỉ nôn ra cả đống bạc (Duyên: Không biết ai mới là thổ phỉ, he he...)

Đằng Thanh Sơn nhìn lão trưởng bối: “Ngoại công, con có một chuyện phải nói cho mọi người.”

“Nói đi.” Đằng Vân Long cười hiền từ.

“Chuyện gì thế, Thanh Sơn?” Tam gia gia cũng dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn nói: “Con sau khi gia nhập đội thợ săn không lâu đã từng giết một con mãnh hổ. Đồng thời trong lúc giết con đã cẩn thận quan sát các động tác của nó, sau khi trở về con lập tức cẩn thận nghiền ngẫm, con nhớ rằng Lý gia trang Lý Kim Phúc cũng có thể nghĩ ra một bộ ‘Mãnh Hổ quyền’ vì thế tự con cũng nghĩ ra được một bộ ‘Hổ Quyền!”

“Hổ quyền?” Các tộc nhân đều cười.

Trên Cửu Châu đại địa này các loại quyền pháp nhiều vô số, bởi vì rơi vào thời loạn nên ai cũng phải có một chút bản lĩnh?

“Thanh Sơn thật sự rất giỏi.” Đằng Vân Long cất lời khen ngợi nhưng cũng không nói gì thêm.

“Nhưng sau khi con luyện tập ‘Hổ quyền’ và phối hợp với khống chế hô hấp nên vào mấy hôm trước con phát hiện thấy trong cơ thể sản sinh ra một lực rất kỳ lạ!” Đằng Thanh Sơn khéo léo nói (Duyên: nói dối không ngượng mồm: die:).

“Trong cơ thể sinh ra một lực kỳ lạ?” Đám người trong cả căn phòng bỗng chốc ngẩn người.

“Lực gì?” Đằng Vân Long vội vàng hỏi.

Đằng Thanh Sơn ngồi cả người xuống: “Ngoại công, mọi người xem.” Tay hắn đặt yên một chỗ ở phía trên tấm ván gỗ, đồng thời vận nội kình.

“Phì!”

Nội kình như mũi tên bắn ra, chỉ thấy tấm ván gỗ vang lên thanh âm đứt gãy, đầu mép gỗ hoàn toàn vỡ vụn.

Đám người trong phòng hoàn toàn ngơ ngác, tất cả đều im lặng, ngây ngốc nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

“Nội kình!!!” Đằng Vĩnh Lôi với cánh tay cụt là người đầu tiên thốt.

“Là nội kình!” Đằng Vĩnh Tương giọng cũng kích động: “Là nội kình.”

“Đúng là nội kình, ta đã thấy qua, đây thực sự là nội kình.” Đằng Vân Long cũng kích động vạn phần, một đám tộc nhân phảng phất như một đàn sói đói đang nhìn chằm chằm một con dê non, từng khuôn mặt kích động đến đỏ ửng nhìn Đằng Thanh Sơn không chớp mắt.

“Thanh Sơn không ngờ lại luyện ra nội kình, làm sao có thể chứ?” Đằng Vĩnh Tương kinh ngạc.

Đằng Thanh Sơn cũng lắc đầu cố làm ra vẻ mờ mịt: “Con cũng không rõ lắm, con chỉ mô phỏng theo động tác mãnh hổ nên cảm thấy những động tác đó có thể rèn luyện thân thể, đồng thời phối hợp điều chỉnh hô hấp, nhưng con không nghĩ được là luyện tập có mấy tháng trong cơ thể không ngờ lại sinh ra nội kình. Đến con cũng không dám tin.”

“Ha ha…” Đằng Vân Long cười rộ lên, “Điều này có gì kỳ quái đâu, trong thiên hạ có vô số phương pháp tu luyện nội kình, những phương pháp này không phải đều do con người sáng tạo ra hay sao? Người khác có thể sáng tạo được thì thiên tài lợi hại nhất Đằng thị nhất tộc chúng ta ngàn năm qua chẳng nhẽ lại không thể sao?”

Từng tộc nhân liên tiếp gật đầu.

“Người khác có thể sáng tạo ra, vậy thì Đằng thị nhất tộc chúng ta xuất hiện một thiên tài như vậy cũng là điều tự nhiên thôi.” Đằng Vĩnh Tương cũng cười ha hả.

“Thế nhưng con chỉ mới mô phỏng theo của mãnh hổ và hô hấp chứ không có động tác cao thâm nào cả.” Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

“Đơn giản lắm, một bước một dấu chân. *” Đằng Vân Long vui vẻ vạn phần, “Lão gia hỏa Lý gia trang đắc ý với ta, cháu hắn sáng chế ra ‘Mãnh Hổ quyền’ Hừ! Đó chỉ là một kỹ năng giả mà thôi. ‘Hổ quyền’ này của ngoại tôn ta nhưng có thể luyện ra nội kình so với hắn lại càng mạnh hơn.”

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ trong ‘Hình Ý quyền’, ‘Tam Thể thức’ cùng ‘Ngũ Hành quyền’ trông thì đơn giản nhưng trên thực tế lại khó luyện nhất. Rất nhiều cao thủ Hình Ý quyền đều là luyện tập ‘Hình Ý Thập Nhị Hình’. Chỉ có luyện ‘Hình Ý Thập Nhị Hình’ có thành tựu mới quay ngược lại từng bước nghiên cứu ‘Ngũ Hành quyền’, ‘Tam Thể thức’.

“Hỗn tạp không bằng chuyên tâm, dạy họ ‘Thập Nhị Hình’ không bằng chỉ dạy riêng ‘Hổ Hình’, bọn họ luyện tập ‘Hổ Hình’ cũng càng dễ dàng có thành tựu hơn.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn tính toán.

Thứ mà hắn gọi là ‘Hổ quyền’ trên thực tế chính là ‘Hổ Hình quyền’ trong ‘Hình Ý Thập Nhị Hình’.

“Ngoại công, con nghĩ con sẽ truyền bộ ‘Hổ quyền’ này cho tộc nhân.” Đằng Thanh Sơn đề nghị.

“Tốt! Tốt lắm.” Đằng Vân Long liên tục gật đầu.

“Ha ha... Nếu chúng ta có nội kình thì Đằng gia trang chúng ta còn ai dám trêu chọc nữa?” Đằng Vĩnh Tương cũng rất kích động, Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh lại càng kích động hơn đưa tay vỗ lên bả vai Đằng Thanh Sơn, “Thanh Sơn, đời nay cha kiêu ngạo nhất chính là sinh ra một đứa con trai như con, ha ha…”

Cả đám tộc nhân đều kích động vạn phần.

Có ‘Hổ quyền’, thực lực Đằng gia trang sẽ phát sinh rất nhiều biến hóa.

“Mọi người đều phải nhớ.” Đằng Vân Long quay đầu về bốn phía, “Thanh Sơn sáng tạo ra ‘Hổ quyền’, nên tuyệt đối đừng truyền ra ngoài, việc này phải giữ bí mật. ‘Hổ quyền’ sau này chính là tuyệt kỹ của Đằng gia trang tông tộc chúng ta, tuyệt đối không truyền ra ngoài, truyền nam không truyền nữ!”

“Biết!” Từng người đều gật đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 28

‘tối Cường Kế Hoạch’ Bắt Đầu

Nữ nhân dù sao cũng phải lấy chồng, 'Hổ quyền' truyền cho nữ nhân rất dễ khiến cho tuyệt kỹ tông tộc lưu truyền ra ngoài.

“Thanh Sơn, con dự định dạy như thế nào?” Đằng Vân Long nhìn về phía Thanh Sơn, lúc này mọi người trong phòng cũng đều nhìn hắn, điều đó chứng tỏ ở trong lòng mọi người hắn lại được đề cao thêm lần nữa. Hắn tự sáng tạo ra một bộ quyền pháp lại có thể tu luyện ra nội kình, thiên tài như vậy thành tựu trong tương lai sẽ thế nào? Ai cũng không dám nói ra.

Cho dù ra sao thì trong lịch sử của Đằng thị tông tộc Đằng Thanh Sơn sẽ là cái tên chói lòa nhất.

Đằng Thanh Sơn trầm tư một lúc rồi nói: “Ngoại công, một mình con không thể cùng một lúc dạy quá nhiều người, con nghĩ chỉ cần tuyển chọn từ trong tộc hai ba mươi người xuất sắc nhất, từ sáng mai trở đi cứ bảo họ cùng con đến rừng cây phía tây luyện công buổi sáng và học 'Hổ quyền'!”

“Được, thống nhất như vậy đi.” Đằng Vân Long gật đầu cười “Nếu không phải ngoại công con tuổi đã quá cao thì ta cũng muốn theo con học.”

“Ngoại công, thân thể và xương cốt của người vẫn còn tốt cho nên vẫn theo con luyện được, nếu thực sự có thể luyện ra nội kình

cũng có thể kéo dài tuổi thọ.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

“Ha ha… Được, ngoại công ta bình thường cũng không có chuyện gì nên sẽ theo con học tập.” Đằng Vân Long ha ha cười vui vẻ.

“Thanh Sơn, ta có thể học không?” Đằng Vĩnh Lôi có đôi chút lưỡng lự nhưng không thể đứng yên đành lên tiếng dò hỏi.

Từ sau khi mất cánh tay, bề ngoài Đằng Vĩnh Lôi rất tươi tỉnh nhưng trong lòng lại khổ tâm vô cùng.

“Đương nhiên là có thể rồi.” Đằng Thanh Sơn vội nói, lịch sử của thế giới kiếp trước, trong giới tông sư ‘Hổ Hình quyền’ độc tí (một tay) không phải không có.

o0o 'Hổ quyền' đã được quyết định là bí kỹ tông tộc.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, những thanh thiếu niên xuất sắc trong tộc đã lựa chọn ra đủ ba mươi hai người, lớn tuổi nhất chính là tộc trưởng Đằng Vân Long, nhỏ tuổi nhất là tiểu tử ‘Đằng Thanh Hải’ mới tám tuổi. Thậm chí Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, ngay cả Đằng Vĩnh Lôi với cánh tay cụt toàn bộ đều bắt đầu tham gia đợt huấn luyện.

Biết 'Hổ quyền' có thể luyện ra nội kình cho nên từng người học tập đều hết sức chăm chú.

“Thanh Sơn, việc hô hấp này là thế nào, một hồi từ từ hít sâu, một hồi nín thở, một hồi lại bảo chúng ta ghìm hô hấp, còn phải phối hợp động tác thật khó chịu.” Ngày đầu tiên học 'Hổ quyền' mọi người đều cảm thấy không được thoải mái, Đằng Thanh Hổ là người đầu tiên nhăn nhó.

“Nghe theo Thanh Sơn, theo đó mà học.” Đằng Vân Long trừng mắt dọa khiến Đằng Thanh Hổ lập tức im bặt.

Đằng Thanh Sơn cười nói: “Biểu ca, hiện tại huynh cảm thấy khó chịu, chờ khi huynh luyện quen thì sẽ cảm thấy thoải mái thôi. ‘Hổ Hình quyền’ này luyện đến khúc sau sẽ khiến bản thân cảm thấy mình chính là một con hổ, đồng thời tiết tấu hô hấp bắt buộc phải phối hợp tốt. Cho nên mọi người bây giờ phải nghe thật kỹ, không thể luyện qua loa được.”

Thực ra Hình Ý quyền trong đó: hình là sơ, ý là trọng.

Có điều đó là đối với Hình Ý tông sư, các tộc nhân khác dù sao cũng vừa mới học nên bắt buộc phải đi dần từng bước một, một chút cũng không thể qua loa đại khái.

“Hiện tại, cũng đừng ở đó mơ mộng trong thoáng chốc liền luyện được giống như một mãnh hổ, phải bước từng bước một, các loại động tác, hô hấp, những động tác cơ sở này bắt buộc phải học thật tốt. Có trụ cột rồi 'Hổ quyền' mới có thể luyện thành công.” Đằng Thanh Sơn rất cẩn thận dặn dò.

Một ngày, hai ngày, ba ngày…Nửa tháng, một tháng…

Sau ba tháng tám ngày.

Trong rừng cây phía tây Đằng gia trang, các tộc nhân dang luyện tập ‘Hổ Hình quyền’.

“Gân cốt ta cả đêm đều tê dại, tốc độ sinh trưởng bắt đầu tăng nhanh chắc chắn đang bước vào thời kỳ dậy thì (sinh lý phát dục).” Đằng Thanh Sơn nhìn qua đám người luyện quyền trong lòng cũng thầm nghĩ: “Hiện tại ta hoàn toàn có thể bắt đầu ‘tối cường kế hoạch’ của mình. Chỉ là ‘Hổ Hình cuyền’ của cha cùng các thúc bá vẫn chưa có người nào luyện ra nội kình. Ta bắt buộc phải ở bên cạnh để chiếu cố thêm.”

Đằng Thanh Sơn đã bước vào thời kỳ dậy thì, khoảng thời gian hoàng kim của thời kỳ này bình thường tầm ba đến bốn năm.

Trong ba bốn năm này là khoảng thời gian thân thể phát triển quan trọng nhất.

Mặc dù sau này thân thể vẫn tiếp tục trưởng thành nhưng tốc độ không bằng ba bốn năm trước mắt.

“Ta tạm thời thực hiện chương trình huấn luyện đơn giản cho các thúc bá, chờ đến khi có thành quả một chút ta sẽ vào núi một mình tự tu luyện.” Đằng Thanh Sơn đưa ra quyết định, “Hơn nữa thế giới này không giống với thế giới kiếp trước, ở đây thiên địa linh khí rất sung túc, các thúc bá hẳn là có thể rất nhanh luyện ra nội kình.”

Từ Đằng Thanh Sơn nhìn ra, ở xã hội hiện đại kiếp trước dựa vào ‘Hổ Hình Quyền’ muốn luyện ra nội kình nếu không phải mất mấy năm thời gian thì ngay cả nghĩ cũng không dám.

Có điều ở xã hội cổ đại hiện nay thiên địa linh khí sung túc, chỉ riêng phương pháp thổ nạp hô hấp cũng đã đủ luyện hóa ra nội kình rồi.

“Ha ha… Ta luyện ra nội kình rồi, ta luyện ra nội kình rồi.” Tiếng la hét mừng như điên từ trong đám người luyện 'Hổ quyền' truyền ra.

Đằng Thanh Sơn vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Đằng Thanh Hổ kích động nhảy xổ lên với nét mặt đầy hưng phấn.

“Thanh Hổ, ngươi luyện ra nội kình rồi sao?” Mọi người đều vây quanh lại.

“Dạ, con cảm giác được.” Đằng Thanh Hổ liên tục gật đầu “Có điều con không thể sử dụng được.”

“Không thể sử dụng được? Nhưng Thanh Sơn có thể sử dụng và cách không đánh vỡ ván gỗ mà.” Đằng Vĩnh Lôi nói.

Tộc trưởng Đằng Vân Long mở miệng nói: “Ta nghe nói qua người bình thường chưa từng luyện qua nội kình thì kinh mạch trong cơ thể sẽ bế tắc. Luyện nội kình chính là quá trình đả thông kinh mạch, nhưng việc đả thông kinh mạch toàn thân gần như là chuyện không thể.”

Đằng Vân Long dù sao cũng là người học nhiều hiểu rộng, biết không ít sự việc.

Đằng Thanh Sơn đi tới cũng nói: “Biểu ca, huynh đừng có sốt ruột, cứ tiếp tục tu luyện như thế thì nội kình sẽ thông suốt hai tay, đến lúc đó thì có thể sử nội kình ra. Hơn nữa…. Lúc huynh luyện tập nó còn cường hóa cả thân thể, đến lúc ấy khí lực của huynh cũng sẽ càng trở nên mạnh hơn.”

Tộc nhân Đằng gia trang đối với nội kình hoàn toàn mù tịt, trong lòng mỗi người chỉ tưởng rằng nội kình rất thần kỳ.

“Còn có thể tăng khí lực?” Các tộc nhân ai cũng hớn hở.

“Đúng, đương nhiên có thể tăng khí lực. Hiện tại biểu ca đã luyện được nội kình, chỉ cần nỗ lực mọi người chắc chắn cũng sẽ luyện được thôi.” Đằng Thanh Sơn khích lệ.

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Thanh Sơn hiểu rõ, muốn hấp thu thiên địa linh khí luyện ra nội kình không phải ai ai cũng được, điều này phải xem vào tư chất của từng người nữa. Mặc dù những người được chọn ra đều là xuất sắc nhất tộc nhưng trong đó có lẽ chỉ có một số người cuối cùng có thể luyện ra nội kình thôi.

Có điều Đằng Thanh Sơn cũng chưa nói ra.

o0o Nửa tháng sau, Đằng Vĩnh Lôi cụt tay không ngờ lại trở thành người thứ hai luyện ra nội kình. Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được vị thúc thúc này của mình mặc dù cụt tay nhưng có lẽ luyện

tập lén lút ở nhà, luyện không biết ngày đêm vì vậy là người thứ hai thành công cũng không bất ngờ gì cả.

Lại hơn một tháng nữa trôi qua, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Thanh Hải mới tám tuổi kia tiếp tục luyện ra nội kình.

o0o Một đám tộc nhân thì đang luyện tập mà Đằng Thanh Sơn lại cả người đang trồng cây chuối, ngón trỏ tay phải chống xuống đất luyện tập lực ngón tay. Đằng Thanh Sơn hiện giờ tuy mới mười tuổi nhưng dù sao cũng có sức lực ngàn cân, quan trọng nhất chính là hắn tuổi đời nhỏ, thể trọng cũng nhỏ cộng thêm lực ngón tay mạnh nên cũng có thể làm được.

Một ngón trồng cây chuối đối với hắn mà nói đấy chỉ là cơ sở thôi.

“Phù!” Đằng Thanh Sơn đổ người xuống đất rồi đứng dậy.

Các tộc nhân khác cũng đều dừng luyện tập.

“Ngoại công, cha…Bắt đầu từ ngày mai ‘Hổ Hình quyền’ này mọi người cứ tự luyện tập đi.” Đằng Thanh Sơn nói.

“Cũng được, một chiêu một thức của 'Hổ quyền' chúng ta đều biết cả. Thanh Sơn, con cứ lo việc của mình đi.” Đằng Vân Long cười bảo, “Trong khoảng thời gian luyện ở bên cạnh nhìn thấy con ta mới biết lực lượng của con so với phán đoán của ta còn mạnh hơn nhiều.”

Đằng Thanh Sơn khiêm tốn cười: “Ngoại công, cha, con cảm thấy trong tộc không quá thích hợp cho con nghiên cứu quyền pháp và huấn luyện. Con quyết định từ ngày mai trở đi, ngoại trừ việc dẫn đội thợ săn vào núi săn thú thì thời gian ban ngày con đều ở trong đại sơn khổ luyện. Đến tối con sẽ trở về.”

“Ban ngày đều vào núi khổ luyện?” Các tộc nhân nhao nhao nghị luận.

“Thanh Sơn, con huấn luyện cần những công cụ gì? Có thể nói cho cha để cha giúp con rèn.” Đằng Vĩnh Phàm hỏi “Hà tất phải vào núi làm gì.”

Đằng Thanh Sơn vội nói: “Con lần này vào núi thực ra cũng muốn quan sát kỹ mãnh hổ để hoàn thiện 'Hổ quyền' một lần nữa. Nói không chừng con có thể sáng tạo ra quyền pháp càng lợi hại hơn ấy chứ. Còn về công cụ dùng để huấn luyện đương nhiên là cần thiết rồi, chờ lát nữa trở về nhà con sẽ nói thêm cho cha những dụng cụ con cần.”

Nhìn thương pháp của Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm cũng không lo lắng Thanh Sơn sẽ gặp nguy hiểm trong Đại Duyên sơn.

Đằng Vân Long mở miệng trấn an: “Được rồi, mọi người không cần nói nữa. Lý Kim Phúc của Lý gia trang cũng sống ở trong núi mấy năm, mà Thanh Sơn nó buổi tối mỗi ngày vẫn trở về nên mọi người không cần ngăn cản nữa. Hơn nữa…. Mãnh hổ, gấu, còn có cả bầy sói trong Đại Sơn thực sự không thể uy hiếp được Thanh Sơn đâu.”

Thấy tộc trưởng lên tiếng, mọi người cũng đều không nói thêm gì nữa.

o0o Đội thợ săn hai ngày mới vào núi một lần, hôm nay khi trời mới tờ mờ sáng.

Trong sân nhà Đằng Thanh Sơn.

“Thanh Sơn, vào núi rồi mọi chuyện đều phải cẩn thận.” Mẫu thân Viên Lan không yên tâm dặn dò, đồng thời nàng cũng thu dọn đồ đạc cho Thanh Sơn, trong túi đồ chứa cả tấn thiết thương đã tháo rời thành hai khúc, ngoài ra còn có vài món công cụ huấn luyện do Đằng Thanh Sơn yêu cầu.

“Yên tâm đi, mẹ.” Đằng Thanh Sơn vác túi đồ, xoa xoa đầu

muội muội Thanh Vũ đứng bên cạnh "Thanh Vũ, ở nhà phải nghe lời cha mẹ nhé."

"Muội sẽ nghe lời, ca." Thanh Vũ giọng trong vắt liến thoắng.

Đằng Thanh Sơn nhìn phụ mẫu mình rồi hít sâu một hơi, nhếch mép lộ ra vẻ tươi cười: "Cha, mẹ trước tiên con vào núi đã."

"Trong núi mãnh thú độc xà nhiều, con nhớ cẩn thận nhé." Đằng Vĩnh Phàm rốt cuộc đã mở miệng.

"Dạ." Đằng Thanh Sơn gật đầu, sau đó không chút do dự đi thẳng ra ngoài sân rời khỏi Đằng gia trang.

Trời đất xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Đằng Thanh Sơn đứng ở dưới chân Đại Sơn hít sâu một hơi, không khí mát lạnh buổi sớm khiến đầu óc hắn thanh tỉnh hơn rất nhiều.

"Cuối cùng, cuối cùng…Cuối cùng bắt đầu 'tối cường kế hoạch' được rồi." Đằng Thanh Sơn cảm thấy máu mình như đang sôi trào, vì một ngày như hôm nay mà mình đã chuẩn bị từ rất rất lâu rồi.

Tiềm lực con người một khi đã từng chịu áp lực sau này thành tựu sẽ rất thấp. Mà Đằng Thanh Sơn từ khi còn bé chưa bao giờ tiềm lực thân thể phải chịu áp lực.

Vẫn luôn chỉ là quá trình dưỡng thân, làm cường đại khí huyết tinh thần và thể xác, tăng cường sinh mệnh lực thôi.

"Thời kỳ dậy thì là giai đoạn của cả một đời người, chiều cao tăng nhanh nhất, xương cốt, cơ bắp, lục phủ ngũ tạng tăng trưởng nhanh chóng và mãnh liệt nhất. Đây cũng là giai đoạn nguy hiểm nhất." Đằng Thanh Sơn rất rõ điểm này, vào thời kỳ thanh xuân phát dục khiến cơ thể cao lớn lên hơn chục phân là rất dễ dàng.

Nhưng khi xương cốt thân thể thành hình, muốn cao thêm

chục phân nữa thì còn khó khăn hơn gấp trăm ngàn lần.

Nhưng trong giai đoạn dậy thì một khi được trải qua huấn luyện cũng dẫn đến những chuyện đáng tiếc không thể đền bù.

“Phú quý hiểm trung cầu (giàu sang mưu cầu trong nguy hiểm) hơn nữa với cảnh giới tông sư của mình, sự khống chế đối với gân cốt cơ bắp có thể tùy từng lúc điều chỉnh. Thời kỳ dậy thì là giai đoạn hoàng kim khai phá tiềm lực, một khi bỏ lỡ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn ngọn núi, “Trong cơ thể có nội kình như biển làm năng lượng dự trữ, năng lực cung cấp cho thân thể trong quá trình đề cao xương cốt, cơ bắp tiêu hao rất nhanh. Hơn nữa với cảnh giới nội gia quyền tông sư như mình, căn cứ vào tình hình thực tại rất dễ khống chế. Hai thứ kết hợp vào không biết thân thể này của mình có thể đạt đến trình độ gì đây!”

Trong lịch sử kiếp trước.

Chưa bao giờ có nội gia quyền tông sư có may mắn sinh sống trong thời đại thiên địa linh khí sung túc.

Cũng chưa bao giờ có nội gia quyền tông sư từ thời kỳ ấu thơ đã có được ý thức ngay từ đầu đã có kế hoạch cường hóa thân thể.

Qua nhiều năm như thế có thể nói Đằng Thanh Sơn không hề đi bằng đường vòng, thân thể của hắn có thể nói là một cái mốc cực hạn.

“Chờ khi ‘tối cường kế hoạch’ thành công thì ta sẽ biết được thân thể mình sẽ mạnh cỡ nào.” Đằng Thanh Sơn rất mong con người mình sau mấy năm nữa.

“Bắt đầu thôi!”

Đằng Thanh Sơn lưng đeo túi đồ bước vào trong Đại Duyên sơn bắt đầu thực hiện ‘tối cường kế hoạch’ của hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 29

Bốn Năm Sau

Mùa xuân trôi qua mùa thu lại đến, bốn năm thời gian đã trôi qua.

Đại Duyên sơn từ cổ chí kim đã sừng sững đứng ở trên đại địa, từng gốc cây đại thụ cứng cáp, từng bụi gại cỏ dại mọc chen lấn, từng chiếc lá khô mục nát rơi đầy đất và vô số dã thú sinh sống ở trong ngọn núi này so với bốn năm trước dường như không có gì thay đổi.

Hiện giờ đã là thời điểm đầu hạ, trong núi rừng Đại Duyên sơn dần dần bốc lên từng luồng khí ẩm ướt.

Không hề có một cơn gió, không khí của núi rừng ẩm ướt khiến người ta khó chịu.

"Sàn sạt ~~" Trong núi rừng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng lá cây khua khoắng nhè nhẹ, thanh âm càng ngày càng lớn.

"Phù!" Một bóng người xuất hiện ở phía xa xa trong núi khiến mặt đất hơi rung động, bóng người đã xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng.

Đây là một thanh niên chỉ mặc vẻn vẹn một chiếc quần ngắn, thân hình ở trần, chân đất, điều khiến người khác kinh ngạc nhất chính là thanh niên này không ngờ lại có thể nâng được một khối đá to lớn gấp vài lần so với cỡ người hắn, hai cánh tay rắn chắc

của người thanh niên hệt như hai bắp đùi trẻ con, cơ bắp trên hai tay hắn phảng phảng như hai cây sắt phát ra khí lực rất mạnh vững vàng nâng khối cự thạch này lên.

Đồng thời, đôi chân mạnh mẽ của thanh niên kia cũng rất mạnh mẽ, mỗi một chân đạp xuống đều có khí lực hơn ngàn cân, đôi chân giẫm lên mặt đất khiến cho một vùng, cứ như thế hắn chạy như bay vào trong rừng.

Chân đạp nát cành khô và nhảy qua cành cây trên mặt đất, thanh niên nâng cao cự thạch linh hoạt như viên hầu, đôi chân trần nhẹ nhàng chạy như bay không ngừng.

Rất lâu sau…

"Phù!" Người thanh niên hệt như quái thú thời tiền sử rốt cuộc đã dừng bước, hắn mạnh mẽ quăng khối cự thạch sang bên cạnh.

"Rầm!" Khối cự thạch vẽ lên một đường vòng cung, rơi bình bịch sang một bên, cành khô cỏ dại bên cạnh bị đập nát bấy hoàn toàn, sức rơi đó phá đất tạo thành một cái hố lớn.

Kỳ quái nhất chính là…

Hai tay và hai chân của người thanh niên cơ bắp cuồn cuộn, rất rắn chắc kia không ngờ lại xảy ra biến hóa. Đôi tay đôi chân của hắn rút nhỏ lại, nhỏ đến mức của người giống như có thân thể bình thường không hề dữ dội như vừa rồi, ngay cả cơ bắp cuồn cuộn cũng ẩn đi.

Chỉ từ bên ngoài quan sát không thể phát giác được, cơ bắp được ẩn dưới làn da ở chân tay khiến người khác trong lòng không khỏi rét run.

"Chạy việt dã một canh giờ, đến đây chấm dứt." Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn hai đỉnh núi, bốn năm trôi qua ngày nào cũng như vậy Đằng Thanh Sơn mỗi ngày đều tập luyện đến mức cực

hạn, đồng thời với cảnh giới tông sư hắn cũng cảm nhận rõ ràng mỗi nơi trên cơ thể, Đằng Thanh Sơn cũng chưa từng vượt qua phạm vi chịu đựng tạo nên sự tổn thương cho thân thể.

Chạy việt dã là việc Đằng Thanh Sơn mỗi ngày bắt buộc phải làm.

Sức chịu đựng là một phương diện hết sức quan trọng đối với tố chất thân thể, hơn nữa chạy việt dã trong núi rừng cũng có thể rèn luyện tính linh hoạt. Cơ bắp trên thân thể con người thực sự rất nhiều, nếu chỉ dựa vào dụng cụ huấn luyện thì không thể huấn luyện cho riêng mỗi khối cơ bắp. Thậm chí cường hóa một bộ phận nó sẽ áp chế cơ bắp khác phát triển.

Những điều này đều không thể.

Tính linh hoạt, tốc độ vốn là những điều Thanh Sơn cực kỳ coi trọng.

Khối cự thạch vừa rồi nặng chừng một vạn cân. Tại kiếp trước Đằng Thanh Sơn khi đạt tới cảnh giới tông sư mới có thể nâng được. Nhưng hiện tại nâng cự thạch một vạn cân hắn còn có thể chạy một canh giờ trong rừng núi. Sức chịu đựng đó của hắn e rằng ngay cả chiến đấu một ngày một đêm giữa thiên quân vạn mã cũng sẽ không xảy ra việc gì.

Hơn nữa nâng vạn cân cự thạch mà vẫn có thể linh hoạt như viên hầu. Nếu bỏ cự thạch ra, sự linh hoạt và tốc độ của hắn chỉ nghĩ tới liền biết ngay.

“Phù!”

Đằng Thanh Sơn nhảy lên phía trên, mỗi bước nhảy cao tới vài trượng, rồi sau đó hai tay liên tiếp vùng vẫy, hai chân vào nhau khiến cả người như bay rất nhanh lao đến đỉnh Song Đầu sơn. Đám thợ săn trong tộc muốn leo lên Song Đầu sơn bắt buộc phải

men theo đường nhỏ đi vòng quanh thân núi mất rất nhiều thời gian.

Nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ vẻn vẹn chỉ trong chốc lát đã tới được đỉnh núi.

Trên đỉnh núi này có hàng đống loạn thạch.

Đằng Thanh Sơn vung tay đánh về phía một khối đá cao chừng mấy trượng, khi tới gần khối cự thạch tốc độ cánh tay Thanh Sơn dần dần tăng vọt, từng khối cơ bắp cuồn cuộn tựa như gân trâu nổi lên, "Ầm!" Cánh tay đập lên khối đá tựa như roi quất vào tảng đá.

Bỗng nhiên trên khối đá cao sừng sững trên đỉnh núi không biết bao nhiêu năm qua xuất hiện một vết nứt.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

Đằng Thanh Sơn bước từng nhịp trông rất linh hoạt, hắn đi vòng quanh khối đá không ngừng di chuyển, đồng thời hai tay liên tiếp nện lên khối đá. Mỗi một lần nện đều khiến đá xuất hiện vết nứt, không biết hắn đã đánh vào đó bao nhiêu lần rồi.

"Bồng!" "Bồng!"

Thanh âm thay đổi, bởi Đằng Thanh Sơn hiện tại đã dùng chân công kích.

Đằng Thanh Sơn lúc thì đá, lúc thì quét, bóng chân liên tiếp rơi trên tảng đá, mỗi lần đều khiến khối đá rung rinh, trên đó xuất hiện từng vết nứt rất sâu, hàng tá đá vụn rơi xuống.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quát to một tiếng, nắm tay phải mạnh mẽ nện vào giữa khối đá, "Rầm!" một tiếng, nắm tay hắn hạ xuống lập tức xuất hiện hàng loạt khe nứt, đồng thời nắm tay phải thành chưởng kề vào mặt ngoài cự thạch, tay trái nắm lại nện vào

lòng bàn tay phải. Mang theo một cỗ chấn kình truyền vào bên trong, khiến cự thạch đầy vết rạn nứt 'Rầm' một tiếng rồi sụp đổ.

"Rào", hàng đống đá vụn lăn xuống tứ phía.

Quyền cước đánh nát tảng đá, đối với Đằng Thanh Sơn hiện giờ mà nói đã không còn khó khăn gì cả. Phá hủy một tòa cự thạch cao bằng mấy người sợ rằng ngay cả hơn trăm người luân phiên dùng búa sắt đập vào thì so với tốc độ phá hủy cũng không nhanh bằng Thanh Sơn. Chỉ nói về lực thì lực phá của quyền cước Thanh Sơn đã vượt qua hẳn búa sắt.

"Cũng phải nghỉ ngơi một chút." Đằng Thanh Sơn cười, trực tiếp từ trên đỉnh núi nhảy xuống dưới.

Cả người rất nhanh từ trên cao rơi xuống.

"Cách!" "Cách!"

Trong quá trình rơi Đằng Thanh Sơn lúc thì dùng hai tay vỗ vào núi đá, lúc thì dùng chân chạm, khiến cho tốc độ rơi xuống luôn ở trong phạm vị chịu được. Loại tốc độ xuống núi này, thực sự quá nhanh.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên đạp vào vách núi, cả người như một con cá nhỏ, mạnh mẽ nhảy lên, lướt xuống mặt nước phía dưới lưng chừng núi.

"Tùm!" Một tiếng, Đằng Thanh Sơn rơi vào trong nước, bọt nước văng tung tóe, rồi sau đó Đằng Thanh Sơn bơi trên mặt hồ.

"A, thật thoải mái." Cơn lạnh thấu xương khiến cơ nhục toàn thân Thanh Sơn đột nhiên run rẩy, cả người thoải mái nằm trên mặt hồ, không ngờ lại không chìm xuống.

Khổ luyện trên Đại Duyên Sơn, Bích Hàn đầm này chính là một nơi Đằng Thanh Sơn ở tạm thời, túi đồ cùng quần áo của hắn đều

cất ở một bên của Bích Hàn đầm. Dù sao trong khi khổ luyện, với cường độ huấn luyện của Thanh Sơn mà mặc quần áo, e rằng mỗi ngày đều phải thay một bộ quần áo mới. Không cách nào khác, Đằng Thanh Sơn đành phải mặc quần đùi huấn luyện.

"Bích Hàn đầm này thực kì lạ." Đằng Thanh Sơn nhìn đầm nước, cảm thán một tiếng, "Mật độ không ngờ so với mật độ cơ thể người còn cao hơn chút, trên mặt nước này, người vẫn không chìm. Cứ như Biển Chết của thế giới kiếp trước vậy."

Đầm nước Bích Hàn đàm đích xác rất kì lạ.

Người ở trong đó nổi tự nhiên, mật độ đầm nước rõ ràng dày hơn mật độ cơ thể người.

Tiếp nữa, hàng năm luôn duy trì nhiệt độ cực thấp, với kinh nghiệm kiếp trước của Thanh Sơn, nơi này phải đạt đến âm năm sáu chục độ. Xung quanh Bích Hàn đàm, đều bốc lên sương băng. Đặc biệt bây giờ vừa bước vào đầu hè, những nơi khác trong Đại Duyên Sơn vẫn nóng ẩm, nhưng nơi này lại lạnh đến cùng cực. Khiến cho xung quanh Bích Hàn đàm tự nhiên bốc lên từng đợt sương mờ.

Nhiệt độ thấp như thế mà đầm nước vẫn không đóng băng, càng khiến người ta tấm tắc khen ngợi.

Bình thường lúc huấn luyện toàn thân sẽ chảy mồ hôi, rất nóng.

Dưới tình huống nóng hết cả người này, trực tiếp nhảy vào đầm nước âm năm sáu chục độ thì cho dù là Thanh Sơn, cũng chỉ năm trước mới dám làm như vậy. Dù sao dưới sự kích thích của loại cực nóng và cực lạnh này, người bình thường trong nháy mắt toàn thân sẽ co giật, quả tim không chịu nổi áp lực rồi mất mạng ngay đương trường.

Lúc Đằng Thanh Sơn mười tuổi, tố chất thân thể đã cực tốt, lại có nội kình hộ thể, nếu lúc đó, cả người đầy mồ hôi nóng thoáng cái đột nhiên nhảy vào Bích Hàn đàm, mặc dù không đến mức chết đột ngột nhưng rụt gân, thân thể chịu ảnh hưởng, vẫn có thể.

“Loại kích thích đối nghịch nóng lạnh này, cũng tác động vào cả da toàn thân, sâu trong cơ nhục, tăng thêm tốc độ đề cao thân thể mình.” Đằng Thanh Sơn nằm trên mặt nước, nhiệt độ âm mấy chục độ, hắn vốn không cần dùng nội kình, chỉ riêng cơ nhục, da đã có thể dễ dàng chống cự với nhiệt độ này, “Có điều, hiện tại rõ ràng đã qua giai đoạn tốt nhất, tốc độ đề cao thân thể đã mau chóng chậm lại.”

Tiến hành ‘tối cường kế hoạch’ đã bốn năm.

Có thể nói, ‘tối cường kế hoạch’ đã kết thúc.

Bởi vì thời kỳ phát dục của cơ thể con người khoảng ba năm đầu tiên là ba năm tiến bộ kinh người nhất. Về sau, mặc dù vẫn sẽ tiếp tục duy trì phát dục hoàn thiện nhưng bất kể tốc độ trưởng thành thế nào thì vẫn sẽ khác, đều sẽ bắt đầu giảm mạnh.

“Có điều mức độ tiến bộ bốn năm này so với dự liệu của mình còn cao hơn chút.” Đằng Thanh Sơn nhớ lại tiến bộ trong bốn năm, trong tâm trí tràn đầy hớn hở.

Khổ tu bốn năm, thành quả cũng rất kinh nhân.

Tố chất thân thể của Thanh Sơn hiện giờ với với cảnh giới tông sư ở kiếp trước đều mạnh hơn rất nhiều. Hắn hiện tại, giết liền hai người ‘Thấp Bì’, ‘Thấp Nô’ có lẽ chỉ cần hai chiêu. Thân thể hắn có thể nói là ‘Gân thép xương sắt’ ‘Lực mạnh vô cùng’, có thể nói là một con quái thú hình người. Cho dù là đạn kiếp trước cũng đừng mong bắn rách lớp da hắn.

Nâng cự thạch mấy vạn cân, đều không phải chuyện khó.

Đương nhiên nâng cự thạch mấy vạn cân, Đằng Thanh Sơn cất bước cũng khó. Cho nên hắn huấn luyện chạy việt dã mới lựa chọn dùng cự thạch vạn cân.

Tay chân hắn cứng hơn cả sắt thép.

Kiếp trước, hai tay Đằng Thanh Sơn đều có thể chống đỡ trực tiếp bộ quyền sáo kim loại của 'Toái thể cơ' Dole Goaterolf, mà hiện tại, quyền cước của hắn càng thêm hung hiểm.

Trở lại kiếp trước, Đằng Thanh Sơn hiện tại tuyệt đối là vô địch.

Nhưng ở trên Cửu Châu đại địa thì sao?

Loại quái thú hình người như Đằng Thanh Sơn, lại tính là cấp bậc gì chứ?

"Sống trong thế giới thiên địa linh khí sung túc thế này, thành tựu quả nhiên cao hơn kiếp trước quá nhiều. Kinh mạch của mình hiện tại cũng chỉ sót lại kinh mạch rất nhỏ trên mặt chưa đả thông." Đằng Thanh Sơn thầm nhủ, bốn năm nay, tất cả tinh lực của Đằng Thanh Sơn gần như rót vào việc đề cao thân thể, tốc độ đả thông kinh mạch cũng vì thế chậm lại.

"Chờ khi kinh mạch đả thông, ta lập tức có thể tu luyện 'Hổ Hình Thông Thần Thuật', lại một lần nữa đề cao thân thể. Tại kiếp trước, 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' trong thời gian ngắn liền đề cao tố chất thân thể mình gần gấp đôi, không biết ở thế giới thiên địa linh khí sung túc thế này, hiệu quả của 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' sẽ đạt tới mức nào?"

Mặc dù hiện giờ tốc độ đề cao của Thanh Sơn đã giảm mạnh, nhưng…

Hắn còn có 'Hổ Hình Thông Thần Thuật'!

Kinh mạch toàn thân đều thông suốt mới có thể tu luyện ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật’.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 30

Thiết Sơn Bang

"Xuy xuy ~~" Hàn khí tràn ngập xung quanh Bích Hàn đầm, bóng người nổi trên mặt nước Hàn đầm trong hàn khí mờ mịt cũng hiện ra mơ hồ. "À, từ lần trước ta thăm dò đáy Bích Hàn đàm này cũng gần một tháng rồi." Đằng Thanh Sơn vận kình toàn thân, cả người liền đứng ở trong đầm nước, đầm nước ngập không đến ngực Thanh Sơn, "Thực lực ta so với một tháng trước cũng đề cao không ít, vậy thử lần nữa xem sao, xem có thể chạm tới đáy hay không!"

Mấy năm qua, Đằng Thanh Sơn tò mò vì sao Bích Hàn đàm lại thần kỳ như thế nên thường xuyên xuống đầm nước tìm tòi một phen.

Nhưng chưa có lần nào có thể thực sự chạm được đáy hồ.

"Rầm!" Bơi tới bờ đầm, hai tay Đằng Thanh Sơn ôm lấy một tảng đá nặng hơn trăm cân, hít sâu một hơi, nhất thời cả người liền chìm sâu xuống đáy. Thực ra khả năng khống chế đối với lực lượng cơ nhục gân cốt, nếu bình thường ở trong hồ, chỉ cần không chế tốt kình lực, liền có thể dễ dàng chìm xuống đáy nước.

Có điều, Bích Hàn đầm này mật độ nước so với bình thường phải cao hơn rất nhiều. Muốn thâm nhập đáy hồ, có hai biện pháp, một là ôm tảng đá, khối sắt, vật nặng gì đó.. vv.. hoặc sử dụng nội kình mới có thể ép mình chìm xuống. Đằng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không bỏ qua phương pháp đơn giản mà lãng phí nội

kình.

Ôm một tảng đá lớn, Đằng Thanh Sơn không ngừng chìm xuống.

Trong nước Bích Hàn đàm không có cỏ dại, cũng không có sinh vật, hoàn toàn yên tĩnh.

Theo tốc độ chìm xuống, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được, nhiệt độ nước đang nhanh chóng giảm xuống, càng lúc càng lạnh buốt. Có điều ngay từ đầu Đằng Thanh Sơn chỉ dựa vào thân thể mạnh mẽ, vẫn có thể chống đỡ được.

Mặt nước Bích Hàn đàm này cũng chỉ rộng bảy tám thước, dài hơn mười thước, nhưng độ sâu lại kinh người như thế." Đằng Thanh Sơn ôm tảng đá, không ngừng chìm xuống, "Bích Hàn đàm nằm giữa lưng chừng Song Đầu Sơn, mà bây giờ đã chìm xuống hơn trăm thước, hẳn là phải ở sâu trong lòng núi Song Đầu Sơn rồi."

Song Đầu Sơn, chỉ là một đỉnh núi nhỏ trên Đại Duyên Sơn, độ cao cũng chỉ ba bốn trăm thước.

"Thực lạnh." Cơ nhục Đằng Thanh Sơn hơi run rẩy, lúc này nhiệt độ nước đã rét buốt, giống như từng cây kim đâm vào khắp nơi trên da Thanh Sơn, thẩm thấu vào tận trong xương cốt, "Tảng đá gồ ghề này mình đã nhớ kỹ, lần này, mình phải xuống sâu hơn lần trước bốn thước, mới sử dụng nội kình."

Nội kình hùng hồn trong cơ thể đã mau chóng chạy tán loạn trong cơ thể, chống đỡ cơn lạnh cùng cực này.

Bích Hàn đàm, càng đi xuống thì càng rộng lớn, hiện tại đã dài rộng chừng vài chục thước nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn như cũ không phát hiện ra đáy hồ.

"Hiện tại, đã vượt qua chân núi Song Đầu Sơn rồi." Đằng

Thanh Sơn đoán độ sâu, “Nơi đây, thực tối tăm.” Với thị lực của Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể phân biệt trong phạm vi năm sáu thước, có thể thấy sâu trong Hàn Đàm này đã tối đến mức nào. Nhưng…

Lúc này vẫn chưa chạm tới đáy.

Thực ra nín thở ở đáy hồ, với thực lực của Thanh Sơn, nhịn một hai canh giờ đều không phải chuyện khó. Thân là cường giả nội gia quyền, sự tôi luyện đối với lục phủ ngũ tạng là cực kỳ quan trọng, phổi cường đại khiến hắn có thể kiên trì dưới đáy nước rất lâu. Đây chỉ là nguyên nhân một phía, chỉ riêng lượng hô hấp của phổi thì vẫn chưa đến mức có thể kiên trì dưới đáy nước một hai canh giờ được.

Nguyên nhân trọng yếu chính là --

Kinh mạch chủ đạo của Đằng Thanh Sơn, bao gồm cả các nhánh kinh mạch liên tiếp ở da dẻ, lỗ chân lông, hầu như đều đã thông suốt.

Với khả năng khống chế khí huyết thân thể của Thanh Sơn, hoàn toàn có thể thông qua lỗ chân lông, hấp thu dưỡng khí trong nước để bổ sung tiêu hao. Đương nhiên, loại tốc độ bổ sung này so với hô hấp bằng miệng mũi chậm hơn nhiều. Chỉ có thể duy trì tiêu hao ở mức thấp, không thể có hoạt động quá kịch liệt. Một khi kịch chiến ở dưới đáy nước, với tạng phủ cường đại của Thanh Sơn, có lẽ kiên trì trong chốc lát, cũng phải lên mặt nước để thở.

“Càng ngày càng lạnh.” Đằng Thanh Sơn cảm thấy xương cốt bị gân, màng da bọc lấy, đều bị từng cơn rét lạnh kích thích.

Nhiệt độ thấp như thế, Đằng Thanh Sơn sử dụng nội kình mà cũng có chút chống đỡ không nổi.

“Không thể xuống dưới nữa.” Đằng Thanh Sơn buông tảng đá

trong tay chìm vào đáy hồ, mà cả người hắn lại chịu lực đẩy tác dụng, dần nổi lên phía trên.

“Hoa!”

Đằng Thanh Sơn từ mặt nước nhô lên.

“Mặt nước con đầm này mình không ngờ lại cảm thấy ấm áp. Ha ha…” Đằng Thanh Sơn cười rộ lên, nước bên trên Hàn Dàm so với nước sâu trong nó đích xác coi là ‘ấm áp’. Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được rằng đây là ảo giác của thân thể con người. Nó giống như nước máy, khi mùa đông, đôi khi cảm thấy nước máy rất ấm áp.

Mà vào mùa hè lại cảm thấy nước máy rất lạnh.

Đây cũng là một quy luật, đáy đầm có thể coi là cực lạnh, cảm thụ qua cái lạnh đó rồi cảm thụ mặt nước đầm thì cảm thấy ‘ấm áp’ cũng không kì quái.

“Thâm nhập hai ba trăm thước áp suất nước cũng thực lớn.” Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi tạng phủ mới tốt hơn chút, người bình thường có thể lặn xuống nước mười thước liền cảm thấy áp suất quá lớn chịu không nổi, Đằng Thanh Sơn nhớ rõ, ở kiếp trước, kỷ lục tay không lặn xuống nước của thế giới đại khái là hơn trăm thước.

Người kia đều đã trải qua huấn luyện lâu dài mới có thể đạt đến loại trình độ này. Kiếp trước, ngay cả nội gia quyền tông sư có được nội kình, bình thường lặn xuống hơn hai trăm thước cũng đã chịu không nổi rồi.

Mà mật độ đầm nước này so với nước bình thường dày hơn nhiều. Mặc dù Đằng Thanh Sơn lần này chỉ lặn xuống hai ba trăm thước nhưng lại tương đương với lặn trong nước thông thường gần bốn trăm thước. Áp suất nước như thế, ngay cả Đằng Thanh

Sơn với thân thể cường hãn cũng cảm thấy khó chịu, tức ngực, cần phải mượn nội kình xua áp lực đi.

“Mỗi một tháng xâm nhập đáy đầm, gân cốt toàn thân thậm chí lục phủ ngũ tạng đều chịu cái lạnh cùng cực đó kích thích, không ngờ lại dần dần trở nên mạnh.” Đằng Thanh Sơn mấy năm qua cũng phát hiện ra một quy luật như vậy.

Mỗi lần lặn xuống, trong quá trình huấn luyện sau này, lục phủ ngũ tàng lại càng trở nên cường đại hơn.

Thật giống như cơ nhục bị kích thích sẽ tăng cường lên, tạng phủ chịu loại kích thích này cũng sẽ được nâng cao. Chỉ là…Loại kích thích cực hạn này, Đằng Thanh Sơn cũng không dám làm thường xuyên. Khoảng một tháng mới làm một lần.

“Lên bờ thôi!”

Đằng Thanh Sơn rời khỏi Hàn đàm, dùng khăn lông trong túi đồ lau sạch cả người rồi sau đó mặc quần áo. Lại lôi ra trường thương đã tháo rời thành hai đoạn hợp lại thành một. Cây tấn thiết thương này đã không phải cây trường thương bốn năm trước nữa rồi. Bởi vì Đằng Thanh Sơn hiện giờ đã cao hơn nhiều, cho nên đã đổi một cây tấn thiết thương dài chín thước, trọng lượng cũng đạt đến sáu mươi tám cân.

“Phù!” “Phù!”

Đằng Thanh Sơn ở bên đầm nước bắt đầu luyện tập thương pháp.

o0o Trời dần dần tối, các tộc nhân Đằng gia trang đang canh tác bên ngoài cũng đều trở về, trên luyện võ trường náo nhiệt nhất tụ tập không ít người, tiếng nhốn nháo vang khắp nơi.

“Lan tỷ, Thanh Sơn nhà tỷ về nhà rồi đó.” Thanh âm một phụ nữ vang lên trên luyện võ trường.

Mẫu thân Viên Lan đang ở luyện võ trường vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đằng Thanh Sơn mặc áo vải lưng đeo túi đồ từ cửa phụ cạnh cửa chính đi vào, đồng thời còn cười nói chào hỏi với tộc nhân xung quanh. Đằng Thanh Sơn mặc quần áo vào có vẻ rất thanh tú.

Đặc biệt bởi vì nguyên nhân tu luyện nội gia quyền nên trên người hắn không có vết sẹo nào, mặc dù ngũ quan không quá tuấn mỹ nhưng cũng coi là thanh tú.

Người thanh niên thoạt nhìn thanh tú như vậy, ai cũng không tưởng được, hắn lại có lực lượng đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

“Nương.” Đằng Thanh Sơn từ rất xa hét lên.

“Đang chờ con về nhà ăn cơm đấy.” Viên Lan ngắm con trai mình, cười đến híp cả mắt, bên người Viên Lan còn có một thiếu nữ đáng yêu thân cao chừng sáu thước, đây là muội muội Đằng Thanh Vũ gần mười một tuổi của Thanh Sơn, nữ hài bình thường phát dục thường sớm hơn nam hài. Điều kiện sinh hoạt của nhà Đằng Thanh Sơn lại tốt, Đằng Thanh Vũ sớm đã bắt đầu trưởng thành.

“Ca, bụng muội đói đến nỗi reo lên rồi.” Đằng Thanh Vũ cố ý kêu.

“Được, đi về ăn cơm nào.” Đằng Thanh Sơn đi tới cưng chiều xoa xoa đầu muội muội mình.

Đằng Thanh Vũ cũng hi hi cười, nàng đã quen với loại động tác chiều chuộng này của Thanh Sơn.

“Thanh Sơn, trở về thôi.”

“Ha ha, Thanh Sơn, ngày mai đừng quên phải vào núi săn thú nhé.”

Trên luyện võ trường, không ít người nhiệt tình chào hỏi Thanh Sơn. Bốn năm qua, địa vị của Thanh Sơn trong Đằng gia trang càng ngày càng cao, vào lễ mừng năm mới hai năm trước, Đằng Thanh Sơn đã từng một lần nâng cự thạch hai ngàn cân, khiến các tộc nhân kinh ngạc khen ngợi không thôi. Mọi người đều đoán, Đằng Thanh Sơn hiện giờ có lẽ có thể nâng cự thạch ba bốn ngàn cân.

Dù sao, đối với các tộc nhân thuần phác này mà nói, có thể nâng ba bốn ngàn cân đã rất đáng sợ rồi.

Đối với Thanh Sơn mà nói, không đến lúc cần thiết, hắn sẽ không bộc lộ tất cả thực lực.

Hơn nữa, ngay vào lễ mừng năm mới năm ngoái, biểu ca Đằng Thanh Hổ luyện tập 'Hổ Quyền' cũng nâng được cự thạch hai ngàn cân, trở thành nam nhân trong tộc có lực lượng chỉ thấp hơn Đằng Thanh Sơn.

o0o Trên bàn gỗ nhà Đằng Thanh Sơn, cả nhà bốn miệng đang cùng nhau ăn cơm tối, bởi vì Đằng Thanh Sơn đến buổi tối mỗi ngày mới về nhà, cho nên trong nhà Đằng Thanh Sơn, trong ba bữa cơm mỗi ngày thì bữa tối là thịnh soạn nhất.

"Thanh Sơn, ăn đi." Viên Lan quan tâm gắp một cái đùi gà to đặt vào trong bát Thanh Sơn, lại gắp một cái cánh gà cho con gái Thanh Vũ.

"Cảm ơn nương." Đằng Thanh Sơn cười nói, kiếp trước không cảm nhận được tình thường của cha mẹ, mà kiếp này, khi cảm nhận được thì Đằng Thanh Sơn rất thỏa mãn.

"Thanh Sơn, con nghe được gì không? Hiện tại, Nghi Thành chúng ta xuất hiện một bang phái cực kỳ lợi hại đó." Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm đầy chín chắn thận trọng mở miệng nói, Đằng Vĩnh Phàm giờ đã đối xử với Đằng Thanh Sơn như một người

trưởng thành.

“Cha, cha nói là Thiết Sơn bang?” Đằng Thanh Sơn nhíu mày, “Hôm qua lúc đi săn con cũng nghe người khác nhắc tới.”

“Ừ.” Đằng Vĩnh Phàm có chút lo âu, “Thiết Sơn bang này bệ vệ kiêu ngạo phi thường, hoàn toàn không để Bạch Mã bang trong mắt, trong nửa năm ngắn ngủi đã trở thành đệ nhị đại bang phái trong cả khu vực Nghi Thành. Nghe nói, hạch tâm bang chúng cũng có hơn ba ngàn người, ba vị đương gia cầm đầu, từng người đều là cao thủ lợi hại. Chỉ vẹn vẹn nửa năm liền khoách trương lớn đến như vậy, do Thiết Sơn bang đang cần gấp bạc nên rất nhiều thôn trang trong khu vực Nghi Thành đều bị bọn chúng uy hiếp.”

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Bạch Mã bang thu tiền hàng năm đó là vì duy trì tiêu phí thường xuyên của chúng.

Mà Thiết Sơn bang này phát triển nhanh chóng, đương nhiên còn phải cần nhiều bạc hơn.

“Nghe nói bọn chúng thu rất nhiều bạc, cha hôm nay vừa nhận được tin tức, hôm qua ba mươi dặm ngoài Hắc Mộc trang vì Thiết Sơn bang này đòi số bạc quá nhiều nên giao nộp không nổi, liền cự tuyệt…Ai ngờ, Thiết Sơn bang này đem cả Hắc Mộc trang hơn ngàn người, toàn bộ giết sạch sành sanh!”

“Cái gì? Tàn sát toàn trang?” Đằng Thanh Sơn liền tỉnh táo, cũng bị tin tức này làm cho kinh hãi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 31

Xích Đồng Chùy

Thời đại này mặc dù rất hỗn loạn nhưng loại chuyện tàn sát gia trang trời giận người oán này ở trong Nghi Thành đã rất lâu không phát sinh.

Mẫu thân Viên Lan ở bên cạnh kinh hô: "Phàm ca, Thiết Sơn bang kia điên cuồng như vậy sao? Chẳng nhẽ chúng không biết làm như vậy sẽ khiến cho biết bao gia trang trong Nghi Thành phẫn nộ sao? Còn nữa, Hắc Mộc trang…Mấy cô nương lấy người trong tộc chúng ta chính là người Hắc Mộc trang đó."

"Uhm, cho nên trong tộc hiện giờ cũng rất nhốn nháo." Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày nói, "Nhưng chúng ta có thể có biện pháp gì chứ."

"Thiết Sơn bang này quá mức tàn bạo." Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng bốc lên lửa giận, tàn sát gia trang, thực sự quá mất nhân tính.

Đằng Vĩnh Phàm nói: "Không có biện pháp, theo ta được biết, ba vị đương gia của Thiết Sơn bang đó đều là những nội kình cường giả rất có hung danh đã từng xông pha trên Cửu Châu đại địa đấy! Mỗi tên đều rất tàn nhẫn, có lẽ đồ sát Hắc Mộc trang cũng là cho các thôn trang khác coi làm gương. Đây là giết gà dọa khỉ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Chỉ đơn thuần vì bạc của một thôn trang, chưa cần thiết phải giết sạch toàn bộ, hiển nhiên là vì chấn nhiếp thôn trang khác.

“Phụ thân, nương, ca, bang phái đó sẽ đến chỗ chúng ta sao?” Thanh Vũ có chút lo lắng nói.

“Ta hiện giờ lo lắng nhất chính là...” Đằng Vĩnh Phàm lo lắng nói, “Thiết Sơn bang này rất có khả năng sẽ tới Đằng gia trang chúng ta, nói chính xác ra là... nhất định sẽ đến, bọn chúng chắc chắn sẽ đến thu bạc. Vấn đề là... lúc nào đến thôi!”

“Điểm ấy không thể không phòng bị.” Đằng Thanh Sơn gật đầu, điều này quan hệ đến sinh tồn toàn tộc nên không thể khinh thường, thoáng suy tư, Đằng Thanh Sơn liền nói: “Cha, con thấy thế này... Từ mai trở đi, đội thợ săn ra ngoài sẽ do Thanh Hổ dẫn đầu. Với thực lực Thanh Hổ hiện tại, vào trong núi cũng không có vấn đề gì. Mà con trong khoảng thời gian này cũng không vào núi khổ luyện, sẽ ở trong trang để phòng ngừa vạn nhất!”

Đằng Vĩnh Phàm gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy, nhưng đây chỉ là một phía, còn có rất nhiều chuyện khác đều cần thay đổi. Chẳng hạn như chuyện luyện tập ‘Hổ Quyền’ trong tộc, hiện giờ chắc phải chuyển đến luyện võ trường. Tùy lúc có thể ngăn cản địch nhân có thể xuất hiện.”

Bình thường luyện tập ‘Hổ Quyền’, đều là ở trong rừng.

Nhưng từ rừng cây chạy đến luyện võ trường cũng phải mất một ít thời gian.

“Nếu Thiết Sơn bang kia yêu cầu bạc không cao, chúng ta lùi một bước cũng không sao cả. Nếu ra giá thật sự quá cao, không cách nào khác... Chúng ta chỉ có thể chọn cách chống cự.” Đằng Vĩnh Phàm nói.

“Dạ.” Đằng Thanh Sơn đã sớm đưa ra quyết định. “Chuyện vẫn

chưa xấu đến tình trạng đó." Đằng Vĩnh Phàm cũng thấy vấn đề trầm trọng, cười nói: "Đằng gia trang chúng ta, so với Hắc Mộc trang còn mạnh hơn nhiều. Thiết Sơn bang đó cũng sẽ biết chọn lựa."

Đằng gia trang, đích xác mạnh hơn nhiều so với Hắc Mộc trang.

Bốn năm qua, chỉ riêng tộc nhân luyện ra nội kình đã có chừng hơn ba mươi người. Đương nhiên tộc nhân từng luyện tập 'Hổ Quyền' đã có vài trăm người, nhưng chỉ có ba mươi mấy người luyện ra nội kình, tỷ lệ đích xác rất thấp. Nhưng tộc nhân luyện ra nội kình, lực phá hoại sẵn có của mỗi người đều hết sức kinh người.

"Thiết Sơn bang nếu tưởng rằng Đằng gia trang chúng ta dễ ức hiếp như Hắc Mộc trang thì bọn chúng sai rồi." Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói, đáy lòng lại tiềm ẩn sát cơ.

Tới thời khắc mấu chốt, Đằng Thanh Sơn từ trước tới nay chưa bao giờ biết nương tay.

o0o Chuyện Hắc Mộc trang bị tàn sát truyền đi rất nhanh. Tộc nhân của cả Đằng gia trang rất nhanh đều biết. Đằng gia trang cũng trở nên sợ bóng sợ gió, hảo hán trong tộc từng người đều huấn luyện ở trong luyện võ trường, cho dù không ở luyện võ trường thì cũng là ở trong nhà, rất ít người rời khỏi thôn trang.

Duy chỉ có hơn ba mươi người đội thợ săn thỉnh thoảng mới ra ngoài săn thú.

Mà đệ nhất cao thủ trong tộc – Đằng Thanh Sơn, cũng ở lại trong trang, không hề vào núi. Cả Đằng gia trang đều đang chuẩn bị nghênh địch.

ở thời đại hỗn loạn này, muốn bảo vệ tốt cho tông tộc, chỉ có

thể dựa vào chính mình.

o0o Trên luyện võ trường hoàn toàn huyên náo.

“Hây!”

“Ha!”

Mỗi tộc nhân hoặc là luyện thương pháp, hoặc là luyện ‘Hổ Quyền’, còn có tộc nhân đang nâng thạch tỏa, lăn thiết cầu, xách thùng gỗ tôi luyện khí lực, các loại phương thức huấn luyện lưu truyền dân gian mặc dù đơn giản nhưng cũng rất có hiệu quả. Dưới tình huống cảm thấy có nguy cơ, các tộc nhân huấn luyện càng thêm khắc khổ.

Đám phụ nữ lại đi lo các chuyện lặt vặt như: canh tác, giặt quần áo, nấu cơm, chăm lo hài tử.. vv..

Đám nam nhân cường tráng chỉ cần khổ luyện, chỉ có nam nhân yếu ớt mới cùng phụ nữ lo các chuyện vụn vặt kia.

“Nhị nương, cô đừng khóc nữa.” Ba phụ nữ vừa giặt quần áo vừa đồng thanh nói với một phụ nữ đôi mắt đã ửng đỏ trong số đó.

“Đệ đệ ta bị giết rồi, bị Thiết Sơn bang Ai Thiên Đao giết chết rồi.” Người phụ nữ đó vừa nói nước mắt không tự chủ liền chảy xuống, “Đệ đệ ta ngoan ngãn nhất, lúc nhỏ thích ngủ với ta. Thích ăn bánh bột ta làm nhất.” Nói xong, vẫn nức nở, “Nhưng, nó đã chết rồi a.”

Khóe mắt những phụ nữ khác cũng bị những lời đó làm cho ửng đỏ.

“Nhị nương, nhà cha mẹ tỷ trong Lý trang còn may, chỉ chết mấy người, Thiết Sơn bang cầm bạc xong cũng đi ngay, nhưng Hắc Mộc trang kia lại bị giết toàn trang. Nhà nàng dâu của tam đệ

trượng phu ta, cha mẹ, đệ đệ muội muội của nàng, toàn bộ chết hết. Ai…" Đám phụ nữ cảm thán nói.

"Đằng gia trang chúng ta vẫn may."

"Uhm, Đằng gia trang, dù sao cũng là thôn trang nổi tiếng lợi hại trong phương viên vài chục dặm."

"Ở quê ta, ta có một đứa cháu gái đằng ngoại, tên Phương Lan, lớn lên rất xinh xắn, ta cũng muốn giới thiệu nàng cho hán tử của Đằng gia trang."

Đám phụ nữ này thi nhau đàm luận, ở thời đại này, thôn trang nào cường đại thì không bị ức hiếp, đám nam nhân trong thôn trang đó cũng dễ dàng tìm được nữ nhân. Dù sao, phụ mẫu cũng luôn lo lắng cho con mình, gả đến thôn trang cường đại, ăn no mặc ấm không bị ức hiếp thì đã là cuộc sống trong mộng tưởng rồi.

"Thiết Sơn bang kia đã tới rất nhiều thôn trang, không biết, lúc nào sẽ tới chỗ chúng ta."

"Đừng nói xui xẻo, đám Ai Thiên Đao này, ta cả đời cũng không muốn nhìn thấy bọn chúng."

Ngay trong tiếng bàn luận.

Đại địa đột nhiên rung rinh.

"Tiếng vó ngựa!" Hầu như hết thảy người trên cả luyện võ trường đều quay đầu nhìn về phía ngoài đại môn, Bạch Mã bang mỗi năm thu tiền, động tĩnh tiếng vó ngựa truyền đến, mọi người sớm đã quen thuộc. Cơn chấn động này rõ ràng là do tiếng vó ngựa dẫn tới. Nhưng... Lần này đến không phải Bạch Mã bang!

Sắc mặt đám Đằng Thanh Hổ hôm nay không đi săn thú mà ở trên luyện võ trường đột nhiên đại biến.

Đây là một đội kỵ binh, chỉ vừa quét mắt, dĩ nhiên nhìn không thấy điểm cuối mã đội này. Rất rõ ràng... Đội ngũ này, nhân mã rất đông.

“Là Thiết Sơn bang!”

Tiếng la hét thê lương vang lên!

“Ha ha... Đám tiểu tử Đằng gia trang!” Một tiếng cười lớn hệt như tiếng sấm rầm rập, chỉ thấy đó là một người đứng ngay trước mắt đội kỵ binh dày đặc, đó là một tráng hán cường tráng đầu trọc, mặc bối giáp, tráng hán đầu trọc này ngồi trên một con tuấn mã toàn thân đỏ rực, cao chừng tám thước, chính là Xích Hỏa Mã đến từ Đại Nhung, giá trị ngàn lượng bạch ngân.

Trên yên con Xích Hỏa Mã này còn mắc hai quả chùy tròn màu đồng đỏ, trên chùy còn đính rất nhiều mũi chùy nhọn.

Chỉ dùng mắt suy đoán, quả chùy tròn màu đồng đỏ này, mỗi quả đều phải nặng trăm cân.

Tráng hán đầu trọc này đột nhiên từ trên Xích Hỏa Mã nhảy xuống, nhẹ nhàng tựa như lông ngỗng, đồng thời hai tay cầm Xích Đồng Chùy, giữa hai quả chùy được nối liền bằng xích sắt dài chừng một trượng, tráng hán đầu trọc cười lớn một tiếng, đột nhiên vung quả chùy bên tay trái đồng thời quát to: “Mở!” Đại thiết chùy hệt như sao băng xẹt qua không trung, sinh ra tiếng gió chói tai đáng sợ, rầm rầm đập lên đại môn Đằng gia trang.

“Rầm!”

Cả đại môn rung động, rồi sau đó ‘Bồng’ một tiếng, đột nhiên nứt toác ra, từng mảnh gỗ cứng cáp liền vỡ vụn bay tung tóe.

Sau đó tráng hán đầu trọc thu hồi đồng chùy, từ không trung hạ xuống, con Xích Hỏa Mã kia dường như rất hiểu tính người, đột nhiên chạy đến khiến tráng hán đầu trọc vừa vặn rơi lên mình

ngựa.

“Sao có thể?” Đám người Đằng Thanh Hổ hít một hơi lạnh, trợn mắt há mồm nhìn từng mảnh gỗ nơi đại môn.

Đại môn trong tộc, đó là dùng vài cây cự mộc cứng rắn trên Đại Duyên Sơn dựng thành, cho dù hơn mười tráng hán mang cọc gỗ ra phá cũng phá không nổi. Thủ lĩnh kỵ binh dưới trướng Dương Châu Diêm Thương khi ấy bổ tan then cửa sắt là dùng xảo kình. Nhưng tráng hán đầu trọc này lại trực tiếp phá cửa.

“Nếu muốn phá mở đại môn, không có khí lực vạn cân thì không thể làm được.” Đây là một câu Đằng Vân Long lúc ấy nói qua.

Lúc này, đám tộc nhân hoàn toàn bị kinh hãi.

Chẳng nhẽ...

Tráng hán đầu trọc này có khí lực vạn cân?

“Ầm ầm!” Hàng loạt mã tặc dưới sự dẫn dắt của tên thủ lĩnh đầu trọc, phảng phất như một cơn gió xông vào luyện võ trường.

“Cút ngay.” Đám mã tặc cười lớn, liền dùng khảm đao trong tay mặc sức chém về phía đám tộc nhân trên luyện võ trường.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 32

Quát Lớn! Phi Đao!

Trên luyện võ trường hoàn toàn hỗn loạn, đám mã tặc lợi dụng tốc độ nhanh của chiến mã vung ra một đao, một đao này tuyệt đối có lực lượng ngàn cân nên người thường sao có thể ngăn cản?

"Choang!"

Một đao chém lên cán trường thương, chặt đứt cán thương, quét lên thân một tộc nhân tạo ra một vết thương lớn, huyết nhục văng ra, máu tươi chảy ròng ròng.

"Nhị ca." Tộc nhân khác vội vàng kéo tộc nhân bị thương ra phía sau, đồng thời trường thương trong tay đâm ra, chống đỡ với tên mã tặc vung đao này.

"Ha ha…" Đám mã tặc cười như điên dại.

"Hô!" Một tên mã tặc khoác thiết giáp, trên đầu quấn khăn trùm cưỡi chiến mã mạnh mẽ vung đại khảm đao, bổ từ trên xuống dưới về phía một tộc nhân Đằng thị, tộc nhân đó phòng ngự không kịp, mắt thấy mình sắp bị chém chết.

"Chết đi." Tên mã tặc này vẫn hung ác cười to.

Đúng vào lúc này ---

“Hưu!” Một thanh tấn thiết thương phá không mà tới, ‘cheng’ một tiếng, ngăn cản một đao này, cầm tấn thiết thương chính là đại sư phụ thương pháp ‘Đằng Vĩnh Tương’ của Đằng gia trang, Đằng Vĩnh Tương vốn là một trong số ít những hảo hán trong tộc sau bốn năm luyện tập ‘Hổ Quyền’ thì trong cơ thể cũng có được nội kình, khí lực bản thân cũng tăng mạnh.

“Xuống.” Đằng Vĩnh Tương quát to một tiếng.

Chỉ thấy thanh tấn thiết thương đột nhiên quất một cái, trực tiếp đè lên khảm đao, quất lên người tên mã tặc, phát ra một tiếng ‘bồng’, cả người mã tặc bị ném bay lên, đập lên người một tên mã tặc ở bên cạnh rồi lăn xuống đất.

“Luật luật luật ~~”

Cả đội mã tặc rốt cuộc đã dừng lại, mà tên tráng hán đầu trọc thủ lĩnh mã tặc cưỡi Xích Hồng Mã đã xông đến tận sâu trong đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Đằng Vĩnh Tương, không ngờ lại cười rộ lên: “Ha ha, bên ngoài đồn đại, hán tử Đằng gia trang các ngươi vũ dũng, quả nhiên có chút thực lực, không khiến ta thất vọng a.”

Sách lược Thiết Sơn bang ra ngoài trưng thu tiền tài rất đơn giản, xông lên trước chém mấy người, mặc kệ hắn sống hay chết, sau đó đòi tiền.

Đại đương gia Vương Thiết Sơn của Thiết Sơn bang, lúc ở sào huyệt từng nói qua lời như thế: “Chúng ta là cường đạo, là thổ phỉ! Bởi vì đám bình dân sợ cường đạo cho nên mới có thể nộp tiền hàng năm! Không e sợ, không hoảng hốt? Bọn chúng vì sao giao tiền? Bạch Mã bang kia lực ảnh hưởng quá sâu, Thiết Sơn bang chúng ta vừa mới thành lập nên bắt buộc phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn, chấn nhiếp Nghi Thành, sau này mới dễ làm việc. Đến những thôn trang này, mặc kệ chuyện khác, trước tiến chém mấy người, kệ hắn sống hay chết thì tâm lý đám bình dân tự nhiên sẽ

sợ sệt. Sợ sệt mới sẽ đưa tiền... Nếu không, bọn chúng còn tưởng rằng chúng ta tốt tính! Hừ... Còn về đám cứng đầu, diệt sạch cho ta. Dám phản kháng, giết sạch cho ta!"

Thiết Sơn bang tổng cộng có ba vị đương gia, hai vị đương gia khác cũng hết sức tán thành lời đại ca bọn chúng.

Ba huynh đệ xông xáo trên Cửu Châu đại địa hơn mười năm, sớm đã có nhận thức đối với thế giới này.

Đòi tiền?

Phải tàn nhẫn!

"Nhị đương gia, lão già kia thực lực không tồi, ta tới đối phó hắn."

"Giao cho ta, hai chiêu ta liền giải quyết hắn."

Xung quanh tên thủ lĩnh mã tặc có một đám nam nhân cưỡi chiến mã bờm xanh, đám nam nhân này tranh nhau nói.

Chiến mã bờm xanh này chính là Thanh Tông Mã của Thanh Châu, cũng phải vài trăm lượng bạc. Ngựa đám mã tặc phổ thông khác cưỡi, lông màu vàng đất, là ngựa bản địa của Dương Châu, chỉ cần mười lượng bạc lập tức có thể mua một thớt. Cưỡi ngựa gì cũng có thể nhìn ra được địa vị trong mã tặc.

"Mọi người lui ra sau." Đằng Vĩnh Tương vội nói.

Tộc nhân trên luyện võ trường liên tục đồng loạt thối lui, giơ trường thương, cẩn thận đề phòng. Lúc này, đám tộc nhân vốn ở trong nhà đã có không ít người chạy đến luyện võ trường. Là một thôn trang có hơn hai ngàn dân nên thôn trang vẫn còn rất lớn. Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm lúc này cũng đang trên đường chạy tới.

“Tam Tử, cho ngươi một cơ hội, tên cầm thương sắt kia, ngươi tới đối phó đi.” Thủ lĩnh mã tặc cười nhạt nói.

Đối phương cứng đầu, bắt buộc phải diệt trừ!

“Vâng, nhị đương gia.”

Phía sau hắn, một tên trong mười tám tên cưỡi Thanh Tông Mã cầm một thanh trường đao chỉ rộng hai đầu ngón tay, sống đao cũng khá mỏng, thoạt nhìn có chút na ná với kiếm.

“Lão già này, chịu chết đi.” Tam Tử cười nhạo một tiếng, Đằng Vĩnh Tương năm nay đã qua tuổi bốn mươi.

“Hô!” Mã tặc tên ‘Tam Tử’ tay cầm trường đao dài hẹp cả người nhảy lên, không ngờ từ trên ngựa nhảy cao hơn một trượng, phảng phất như một con chim ưng giương cánh vồ lấy Đằng Vĩnh Tương. Trường đao trong tay cũng nâng lên đỉnh đầu, mang theo một cỗ lực đạo đáng sợ lăng không chém xuống.

Đằng Vĩnh Tương đứng bình tĩnh, nắm chặt trường thương trong tay.

“Hưu!” Đằng Vĩnh Tương mở to mắt, trường thương trong tay phảng phất như độc long xuất động, từ từ đâm tới.

“Hả?” Tên mã tặc trẻ tuổi đang ở giữa không trung hơi biến sắc, tốc độ trường đao trong tay tăng vọt, mang theo một đạo ảo ảnh, không ngờ lại vừa vặn bổ vào mũi tấn thiết thương.

“Choang!” “Choang!”

Liên tục hai tiếng, tấn thiết thương bị đánh phản chấn sang một bên.

“Hừ!” tên mã tặc trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, đao thế biến đổi, lật tay đâm thẳng, đâm về phía ngực Đằng Vĩnh Tương.

“Vĩnh Tương!” Lúc này, Đằng Vĩnh Phàm vừa từ cửa hàng binh khí chạy đến luyện võ trường từ xa trông thấy một màn này, lập tức sắc mặt đại biến nhưng hắn căn bản cứu trợ không kịp.

Đúng vào lúc này ---

“Dừng tay!”

Phảng phất như một tiếng sấm vang vọng trên bầu trời, một tiếng quát này thậm chí khiến đám ngựa sợ đến nỗi nhảy chồm lên, khiến mấy tên mã tặc dọa cho ngã từ trên ngựa, lăn xuống đất. đồng thời một tiếng rít bén nhọn đáng sợ vang lên.

“Hưu!”

Tiếng rít gào kinh tâm động phách!

Một thanh phi đao xuyên qua không gian!

“Cao thủ!” Tên mã tặc tên ‘Tam Tử’ sắc mặt đại biến, tốc độ phi đao quá nhanh, căn bản không để cho có thời gian tránh né.

“Phốc!”

Một đạo hàn quang xẹt qua.

“A!” Mã tặc kêu ‘Tam Tử’ thống khổ gào lên một tiếng, rớt xuống đất, hắn ôm lồng ngực co quắp trên đất, máu tươi không ngừng tuôn ra. Phần lưng của hắn tương tự cũng có một lỗ máu. Thanh phi đao vừa rồi đâm từ trước ra sau ngực hắn, trực tiếp bắn lên hàng rào gỗ xa xa luyện võ trường.

“Cao thủ!” Tên thủ lĩnh nhị đương gia đang ngồi trên Xích Hỏa Mã kia quay đầu nhìn về hướng phi đao tập kích.

Những tên mã tặc lão luyện cưỡi Thanh Tông Mã khác cũng đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo vải, khuôn mặt thanh tú, tay cầm một thanh tấn thiết thương đã đến ngay trước mặt tộc nhân Đằng thị nhất tộc. Nương theo tiếng quát đó, nhị đương gia đã nhận định đối phương là một cao thủ nội kình.

“Thanh Sơn!”

“Thanh Sơn, ngươi đã tới rồi.”

Đám nam nhân Đằng thị nhất tộc từng người đều hớn hở, Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, nhìn về phía Đằng Vĩnh Tương: “Đại bá, không sao chứ?”

“Không sao, chỉ có điều, Thanh Sơn ngươi cẩn thận chút. Cao thủ trong đám mã tặc này không ít đâu.” Đằng Vĩnh Tương hạ giọng, “Đặc biệt là tên thủ lĩnh cưỡi Xích Hỏa Mã kia, chính là hắn dùng Xích Đồng Chùy phá tan đại môn Đằng gia trang chúng ta. Tuyệt đối có lực lượng vạn cân, là một nhất lưu võ giả!”

Có lực lượng vạn cân, mới là nhất đẳng võ giả.

“Yên tâm, đại bá, chỗ này giao cho con.” Đằng Thanh Sơn nói, đồng thời Đằng Thanh Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc trước, hắn đang ở trong sâu nhà mình luyện tập ‘Hình Ý Tam Thể Thức’, cảm giác được tiếng vó ngựa kia lập tức lao tới. Có điều từ lúc mã tặc phá tan cửa chính xông vào chém người, đến lúc Đằng Vĩnh Tương ra tay, thời gian lại quá ngắn.

Nhà Đằng Thanh Sơn cách luyện võ trường cũng phải đi một hồi. dù sao, đây là một thôn trang lớn có hơn hai ngàn người.

Cũng may tốc độ Thanh Sơn cực nhanh, rốt cuộc vào một khắc cuối cùng đã chạy tới.

“Ra mắt các vị hảo hán Thiết Sơn bang.” Đằng Thanh Sơn chắp tay, ánh mắt như đao, quét qua đám mã tặc Thiết Sơn bang. Bởi vì một tiếng quát vừa rồi đã dọa không ít mã tặc ngã từ trên ngựa

xuống, hiển nhiên, không ít mã tặc đối với Đằng Thanh Sơn vẫn còn có chút kiêng kị.

“Ha ha…. Hảo hán tử!” Tên nhị đương gia kia lớn tiếng khen ngợi, “Không tưởng được Đằng gia trang lại có hảo hán như thế, bội phục.”

“Một chùy phá tan đại môn Đằng gia trang ta, hảo hán Thiết Sơn bang, ta cũng vô cùng bội phục.” Đằng Thanh Sơn cao giọng nói.

Một hồi nói chuyện này, đám nam nhân trong nhà từng người cũng liên tiếp chạy ra luyện võ trường, Đằng Vân Long cũng đến, có điều Đằng Vân Long chưa mở miệng.

“Thế nhưng, thương hại người Thiết Sơn bang ta, ta cũng phải cho các huynh đệ một công đạo. ngươi có hai con đường, một, bồi thường một vạn lượng bạc. Hai, thủ hạ của ta có mười ba tên, chúng ra tay mà ngươi có thể sống sót. Vậy chuyện này cứ như vậy bỏ qua.” Tên mã tặc thủ lĩnh nhìn từ trên xuống, nói.

Tên nhị đương gia cũng biết rõ, nếu hôm nay không áp chế Đằng Thanh Sơn, e rằng sẽ lấy không được bao nhiêu bạc từ Đằng gia trang này.

“Woa, vậy ta thử xem hảo hán Thiết Sơn bang có thủ đoạn gì nào.” Đằng Thanh Sơn khẽ cười nói.

“Rất tốt, có can đảm.” Thủ lĩnh mã tặc vung tay, “Tản ra thành một vòng tròn, các huynh đệ hãy kiến thức qua hán tử Đằng gia trang này, xem có bản lãnh gì.”

Đám mã tặc lập tức tản khai thành một vòng lớn.

“Thanh Sơn.” Mấy người Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm đều ở một bên lo lắng nói.

“Thanh Sơn, ngăn cản không nổi, chúng ta cứ giao ít bạc là xong.” Đằng Vân Long hạ thấp giọng, mẫu thân Viên Lan ở bên cạnh cũng lo lắng nhìn con trai mình.

“Yên tâm, ngoại công.” Đằng Thanh Sơn ung dung cười, nụ cười dường như lây nhiễm đến xung quanh đám người Đằng Vân Long, “Nếu thủ lĩnh Thiết Sơn bang người ta muốn để con chỉ điểm cho mười ba tên thủ hạ của hắn, con cũng không thể không cho chút thể diện. Cứ giúp hắn, chỉ điểm thủ hạ đi.” Đằng Thanh Sơn cố ý kiến đám mã tặc đều nghe được lời của hắn.

“Hừ, thật to mồm, không sợ đứt lưỡi!” Một tiếng gầm phẫn nộ, mười ba nam nhân cưỡi Thanh Tông Mã từng tên đều nhảy lên.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Giữa không trung, mười ba nam tử liền rút một thanh lợi kiếm từ trên lưng ra.

“Có bản lãnh thì lại đây đánh với chúng ta một trận.” Mười ba tên thanh niên toàn bộ cầm trường kiếm, bình thường trong hoàn cảnh chém giết đông đảo nhân mã, khảm đao tương đối có lợi thế, mà trong hoàn cảnh đơn đấu, dùng trường kiếm lại khá có lợi thế. Những thanh niên này đều đeo trường kiếm, rất rõ ràng…Chúng đều đã đắm chìm trong kiếm pháp rất lâu rồi.

“Mã tặc làm thành một vòng tròn lớn như vậy, một khi Thanh Sơn bước vào trong, nếu mã tặc không thủ tín thì một đám mã tặc vây công, vậy sẽ rất nguy hiểm.” Đằng Thanh Hổ thấp giọng, có chút lo lắng nói.

“Thanh Sơn!”

“Thanh Sơn ca!”

Không ít tộc nhân đều lo lắng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười, lập tức tay cầm một thanh trường thương, trực tiếp đi vào trong trung tâm vòng tròn trống trải, một thân một mình đối mặt với rất nhiều mã tặc. Mà mười ba tên nam tử cầm kiếm kia đã bao vây Đằng Thanh Sơn, một tên cầm đầu cười nhạo nói: "Chúng ta cho ngươi cơ hội ra tay trước, nếu không…Ngươi sẽ không còn cơ hội ra tay nữa đâu."

"Có tin ta một đao phi thủng yết hầu ngươi hay không?" Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn về phía nam tử cầm kiếm kia.

Sắc mặt nam tử cầm kiếm hơi đổi, phi đao của Thanh Sơn, những kẻ này vừa rồi thực sự đều đã nhìn thấy.

"Các vị sư đệ, động thủ." Tên cầm đầu quát to.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 33

Một Con Đường Sống

Đằng Thanh Sơn do đã đọc qua 'Địa Bảng' Vạn Tượng môn biên soạn nên đối với thiên hạ cao thủ cũng có chút hiểu biết, trên Cửu Châu đại địa, cao thủ giống như Bạch Mã Bang Hồng tứ gia nằm trong đám cao thủ hậu thiên đỉnh phong cực kỳ lợi hại. Hắn thành lập Bạch Mã bang, dưới trướng khẳng định cũng có hàng đống cao thủ nội kình.

"Thiết Sơn bang này không ngờ lại dám cùng Bạch Mã bang đối kháng, cũng có một ít nội kình cao thủ. Có điều mã tặc dù sao cũng là mã tặc, không thể hấp dẫn cường giả thực sự, những kẻ này chỉ e đều là từ các tông phái thất bại nên mới ra ngoài gia nhập cường đạo." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng thực lực của mình.

Mình hiện giờ so với thời đỉnh phong kiếp trước còn phải mạnh hơn.

Kiếm của những người này, chỉ sợ ngay cả đâm vào người mình cũng không phá nổi da cơ nhục mình!

Choang! Choang! Choang!

Mười ba thanh lợi kiếm mang theo từng đạo hàn quang, đâm vào Đằng Thanh Sơn ở giữa trung tâm. Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên vũ động, phảng phất như một cơn lốc cuốn sạch lấy tất cả xung quanh, trong nháy mắt đồng thời ngăn

cản hết thảy lợi kiếm.

“Hảo thương pháp!” Nhị đương gia Thiết Sơn bang quan sát một màn này đôi mắt liền sáng lên, “Có điều, thương pháp này… Ta từ trước tới nay không ngờ chưa từng thấy qua, tới cùng là thương pháp của tông phái nào?”

Vị nhị đương gia này không thể nói là không biết nhiều hiểu rộng, lộ số thương pháp rất nhiều tông phái hắn đều đã thấy qua nhưng lại nhìn không thấu thương pháp của Đằng Thanh Sơn.

o0o Tộc nhân Đằng thị nhất tộc đều lo lắng nhìn một màn này, trong mắt bọn họ, trường kiếm của mười ba nam tử kia phảng phất như mưa bão liên tiếp không ngớt.

“Thanh Sơn.” Mẫu thân Viên Lan vô cùng khẩn trương.

“Nương, ca lợi hại nhất.” Thanh Vũ bên cạnh lại rất tin tưởng vị ca ca của mình.

Chẳng những người Đằng thị nhất tộc quan tâm, đám mã tặc của Thiết Sơn bang cũng rất coi trọng hồi chém giết này, nếu bọn chúng thua, đó thực sự là chuyện rất mất mặt. Đằng Thanh Sơn cùng mười ba kiếm thủ tranh đấu với nhau rất lâu, nhị đương gia cười Xích Hỏa mã, sắc mặt trầm xuống, quát: “Giải quyết nhanh chút.” Chiến đấu lâu như vậy mà vẫn chưa thương tổn đến Đằng Thanh Sơn, điều này khiến nhị đương gia có chút bất mãn.

Đằng Thanh Sơn thực ra vẫn luôn quan sát kiếm pháp của đối phương, dù sao đến thế giới này, hắn vẫn chưa hề giao thủ với nội gia cao thủ thực sự nào cả: “Kiếm pháp này cũng thật bất phàm, một chiêu một thức như nước chảy mây trôi, liên tiếp hỗ trợ lẫn nhau, đặc biệt là sau khi rót nội kình, uy lực cũng thực sự lớn. Tuy nhiên rất rõ ràng…Đám kiếm thủ này đều còn rơi vào giai đoạn ‘Hình’, chưa thông suốt được hàm ý của kiếm pháp!”

Thương pháp của Thanh Sơn, nhìn thì phức tạp.

Trên thực tế, từ đầu tới cuối, hắn thi triển đều cùng một chiêu – Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp!

Đằng Thanh Sơn luyện thương, là luyện ý.

Ý, hoàn toàn đúng, chiêu thức tùy ý đều bao hàm uy lực cực mạnh.

“Cũng có vài kiếm chiêu như vậy, người sáng tạo kiếm trận này cũng rất tài giỏi. Nhưng đám người sử dụng ra, uy lực phóng ra cũng bình thường.” Trong tâm Thanh Sơn thầm nhủ.

“Loạn kiếm thức!” Tên cầm đầu trong mười ba tên cầm kiếm quát.

Nhất thời, kiếm ảnh dày đặc của mười ba thanh lợi kiếm tựa như mười ba bông hoa màu bạc, bao phủ lấy Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn rơi vào trung tâm kiếm trận đột nhiên quát mắng một tiếng: “Buông tay!”

Mười ba tên kiếm thủ chỉ cảm thấy lự lượng ẩn chứa của thanh trường thương trong tay Thanh Sơn bỗng chốc mạnh đến mức không thể tin nổi, phảng phất như cự thạch đập lên trường kiếm của chúng vậy, chỉ nghe thấy “Xoảng!” “Xoảng!” “Xoảng!” ….. Một trận âm thanh hỗn loạn vang lên, mười ba thanh trường kiếm đều rớt xuống đất.

“Sao có thể…”

Mười ba tên kiếm thủ kinh hãi nhìn Đằng Thanh Sơn ở trung tâm, tay phải bọn chúng run rẩy không thôi, hổ khẩu đều rách toác, máu tươi chảy ròng ròng.

Yên tĩnh!

Trên luyện võ trường đông đảo mã tặc đều sợ ngây người, trong Thiết Sơn bang có thể cưỡi Thanh Tông Mã gần như đều là nội kình cao thủ, mười ba tên cao thủ liên thủ, không ngờ lại bị đánh bại. Điều này thực không thể tin nổi.

Đằng Thanh Sơn lại bước nhanh về phía tộc nhân mình, đám mã tặc sợ hãi vội vàng tách ra thành một con đường, để Đằng Thanh Sơn trở lại trong đám tộc nhân.

“Hay!”

“Đánh rất hay!”

Đám tộc nhân Đằng gia trang lại reo mừng, từng người đều rất kích động.

“Thanh Sơn, làm tốt lắm.” Ngoại công Đằng Vân Long cũng vỗ vỗ vào bả vai Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười cười sau đó quay đầu nhìn về phía tộc nhân đằng sau, hơi duỗi tay ép xuống, tộc nhân Đằng gia trang lập tức an tĩnh.

“Nhị đương gia.” Mười ba tên kiếm thủ đều ngượng ngừng thấp giọng đi tới một bên nhị đương gia, nhị đương gia sắc mặt khó coi, khẽ quát một tiếng: “Còn không lên ngựa để bẽ mặt ở đây sao?” Mười ba tên kiếm thủ lập tức lui sang bên cạnh, mà nhị đương gia lại nhìn về phía Thanh Sơn, cười to nói: “Hảo, hảo, hảo thương pháp!”

“Vậy chuyện đả thương thủ hạ ta, cũng bỏ qua đi.” Nhị đương gia cưỡi trên Xích Hỏa Mã, nhìn từ trên xuống cười nói, “Đằng gia trang các ngươi, giao cho Thiết Sơn bang chúng ta một khoản tiền hàng năm, chúng ta sẽ ngay lập tức rời đi.”

“Tiền hàng năm?” Đằng Thanh Sơn nói, “Xin hỏi nhị đương gia, tiền hàng năm này là bao nhiêu?” Cũng là nghe thấy mười ba tên kiếm thủ xưng hô ‘nhị đương gia’ nên Đằng Thanh Sơn mới

biết, kẻ đến đây là nhị đương gia trong ba vị đương gia của Thiết Sơn bang. Theo truyền ngôn, ba vị đương gia của Thiết Sơn bang, thực lực mạnh nhất chính là đại đương gia.

“Một người hai lượng bạc.” Vị nhị đương gia này cao giọng nói.

“Hai lượng bạc? Điều này không phải ăn thịt người sao.”

“Sao lại cao như vậy.”

“Không để chúng ta sống a.”

Đám tộc nhân Đằng gia trang hoàn toàn huyên náo, ngay Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt cũng đại biến, một người hai lượng bạc, tỷ lệ số tiền hàng năm này thực sự quá khoa trương. Cần biết, Bạch Mã bang cũng chỉ thu một người nửa lượng bạc.

“Nhị đương gia.” Đằng Thanh Sơn sắc mặt không quá dễ coi, “Một người hai lượng bạc, không phải quá cao sao?”

“Cao sao? Xung quanh Đằng gia trang ác ngươi nổi danh là thôn trang giàu có, một thôn trang như các ngươi hẳn phải có hơn hai ngàn người. Có điều, ta cũng chỉ dựa theo hai ngàn người mà tính. Một người hai lượng bạc, bảo các ngươi lấy ra bốn ngàn lượng bạc, chắc hẳn không phải chuyện khó chứ.” Nhị đương gia cười lạnh nói, “Lý trang kia cùng vài thôn trang nghèo khác, chúng ta đều thu hai lượng bạc một người, hôm nay ta cho tiểu huynh đệ ngươi thể diện, mới chỉ thu các ngươi hai lượng bạc một người thôi.”

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc hiểu được tại sao Hắc Mộc trang lại cự tuyệt giao tiền gây nên việc tàn sát toàn trang.

Bởi vì Thiết Sơn bang này quá tham lam.

Phải biết rằng…

Nhà kho tông tộc Đằng gia trang, tiền dư có lẽ cũng chỉ khoảng hai vạn lượng. Đương nhiên còn có da tuyết điêu và da lang vương. Nhưng nếu không có Đằng Thanh Sơn thì cũng không có da tuyết điêu, da lang vương, thậm chí ngay cả khoản làm ăn của Dương Châu Diêm Thương có lẽ cũng sẽ bị nuốt trôi mất một vạn lượng bạc.

Điều kiện sinh hoạt tộc nhân Đằng gia trang không tệ nên bình thường tiêu hao lớn, khiến cho tiền dư trong tộc cũng không nhiều.

Một lần liền thu bốn ngàn lượng bạc, thu mấy năm Đằng gia trang sẽ phải thắt chặt dây lưng để tiết kiệm tiền. Sau này thịt cũng không dám ăn, thịt thú săn đều phải cầm đi bán, cũng không dám mua vải vóc may quần áo mới, phải tiết kiệm tiền mà.

“Nhị đươn gia.” Đằng Thanh Sơn cao giọng nói, “Ngài hẳn cũng biết, dân quê miền núi chúng ta một năm cũng chỉ kiếm được một ít bạc, một hộ gia đình một năm thu nhập cũng chỉ mười mấy lượng bạc đã rất tốt rồi. Nhưng ăn uống thường ngày, phải tốn một nửa. Mà một hộ gia đình bình thường có bốn năm miệng. Thiết Sơn bang ngài một người thu hai lượng bạc, vậy một hộ gia đình, ngài lại thu đến gần mười lượng bạc đó! Bạch Mã bang hàng năm lại thu tiền nữa, chúng ta còn dư lại bao nhiêu? Nhị đương gia, ngài bảo tộc nhân chúng ta làm sao mà sống?”

Đằng Thanh Sơn là thủ lĩnh đội thợ săn trong tộc, bổng lộc tông tộc cấp cho là mười lượng bạc, một năm chỉ có một trăm hai mươi lượng. Đây là cao nhất cả thôn trang. Thủ lĩnh đội thợ sơn, đại sư phụ thương pháp, đệ nhất thợ rèn là ba người có bổng lộc cao nhất.

Mà tráng hán bình thường trong tộc, bổng lộc hàng tháng cũng chỉ một lượng bạc, một năm mười hai lượng. Trong đám bình dân cũng coi là không tệ.

Mà trong một hộ gia đình, một tráng hán phải nuôi phu nhân, con cái, người già. Nữ nhân cày cấy, ngoại trừ cung ứng ăn mặc trong gia đình, cũng chỉ có thể được chia hai ba lượng bạc thôi. Một hộ gia đình, một năm thu nhập cũng không cao. Ngày trước… Chỉ cống nộp tiền cho Bạch Mã bang thì tộc nhân Đằng gia trang còn có thể sống tốt qua ngày.

Nhưng nếu cống nộp khoản tiền hàng năm kếch sù như vậy cho Thiết Sơn bang, vậy sau này, chuyện ăn uống quả thực cũng là vấn đề lớn.

"Đừng ở đây nói nhảm." Nhị đương gia ngồi chễm chệ trên ngựa sắc mặt trầm xuống, "Lý trang kia, một người hai lượng cũng đều giao đủ, các ngươi lại giao không nổi sao?"

"Thanh Sơn." Đằng Vân Long lay lay cánh tay Đằng Thanh Sơn, tới gần Đằng Thanh Sơn, thấp giọng nói: "Nhị đương gia này thực lực quá mạnh, một chùy liền đập nát đại môn thôn trang chúng ta, tuyệt đối có khí lực vạn cân, không dễ trêu chọc đâu. Bốn ngàn lượng bạc, chúng ta tạm thời nhẫn nhịn, trước tiên cứ giao ra đi. Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang khẳng định sẽ có một ngày quyết phân thắng bại."

"Vị lão gia này nói rất đúng!" Nhị đương gia cười lớn nói, "Thiết Sơn bang chúng ta và Bạch Mã bang chắc chắn sẽ phân thắng bại, đến lúc đó, chờ khi Bạch Mã bang kia xong đời, Thiết Sơn bang chúng ta cũng sẽ hạ thấp tiền hàng năm, chúng ta cũng hiểu 'tế thủy trường lưu'* mà."

Đằng Vân Long biến sắc, ông hạ giọng, nguyên tưởng rằng nhị đương gia kia không nghe được, ai ngờ đối phương lại nghe thấy rõ ràng rành mạch.

"Chờ khi Bạch Mã bang xong đời mới hạ thấp tiền hàng năm?" Đáy lòng Thanh Sơn bốc lên lửa giận.

Hai đại bang phái muốn phân thắng bại, ai biết phải mất bao lâu? Lịch sử trước đây, bang phái cạnh tranh nhau vài chục năm cũng không phải chưa từng có.

“Nhị đương gia, lần này chúng ta có thể nhịn, có thể gom góp ra một khoản bạc như vậy, nhưng lần tới thôn trang chúng phải làm sao?” Nội kình trong cơ thể Thanh Sơn chậm rãi từ hai chân nhập vào đại địa, phóng về phía đám mã tặc.

Nhất thời, mặt đất rung động kịch liệt.

“Ầm ầm ầm ~~” Từ dưới chân Đằng Thanh Sơn, mặt đất rạn nứt, kéo dài về phía mã tặc khiến đám chiến mã sợ hãi nhảy chồm lên, “Luật luật ~~” Chiến mã nhảy loạn, không ít mã tặc bị ngã xuống ngựa. Đám mã tặc hoàn toàn hoảng loạn, mà sắc mặt nhị đương gia kia hơi biến sắc, thầm nhủ: “Tiểu tử này, nội kình thật mạnh.”

Những vết nứt ngoằn nghèo quanh co trên luyện võ trường hiện lên rất dữ tợn.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm nhị đương gia này, ánh mắt sắc bén, thanh âm trầm thấp: “Nhị đương gia, vẫn hi vọng ngươi có thể cho Đằng gia trang chúng ta một con đường sống!”

*tế thủy trường lưu: nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài (ví với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng tiết kiệm thì không bao giờ thiếu)

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 34

Hai Trăm Lượng Bạc

Ánh mắt nhị đương gia trên Xích Hỏa Mã chợt lóe, đắn đo suy nghĩ: "Tiểu tử kêu Đằng Thanh Sơn này thực lực thật mạnh, hơn nữa trong khu vực Nghi Thành, dân phong cực kỳ dũng mãnh, nếu bức bách quá kịch liệt thì đám dân quê lỗ mãng này chỉ e thực sự có thể động thủ, ngày trước tàn sát Hắc Mộc trang đã khiến Thiết Sơn bang của ta chết nhiều huynh đệ. Nếu hôm nay phải động thủ... E rằng một ngàn huynh đệ ta dẫn tới hôm nay phải chết quá nửa!"

Tiếng tăm vũ dũng của Đằng gia trang vốn đã lưu truyền ra bên ngoài.

Hơn nữa hôm nay, nhị đương gia cũng phát hiện, Đằng gia trang không ngờ lại có nội kình cao thủ, điều này không thể không khiến hắn kiêng kị. Thôn trang có nội kình cao thủ, nếu thật sự chém giết thì một ngàn mã tặc của hắn, thắng cũng là thắng trong thê thảm. Cuộc chiến của Thiết Sơn bang và Bạch Mã bang lại sắp tới, nếu ở Đằng gia trang tổn thất số lượng lớn nhân mã thì quả thật không đáng.

o0o Sau khi lời Đằng Thanh Sơn vừa dứt thì mặt đất liền rạn nứt. Trong đáy lòng không ít người Đằng gia trang đều mừng thầm, đồng thời nhìn tên thủ lĩnh mã tặc kia. Đám mã tặc của Thiết Sơn bang cũng ngó sang nhị đương gia của chúng, hiện tại mọi người đều chờ nhị đương gia lên tiếng!

“Ha ha...” Nhị đương gia cười ha hả, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn bên dưới, “Hảo thân thủ, chứng kiến thân thủ bậc này của tiểu huynh đệ, ta cũng ngứa ngáy vô cùng. Bằng không, chúng ta luận bàn một chút.”

“Luận bàn?”

Tộc nhân Đằng thị đều nhìn về phía Thanh Sơn.

“Thanh Sơn, đừng đi.” Đằng Vân Long hạ giọng nói, “Nhị đương gia này xông pha bên ngoài khẳng định có không ít thủ đoạn, hơn nữa nội kình cũng rất kinh nhân, một chùy đập nát đại môn Đằng gia trang chúng ta. Không dễ trêu chọc a. Nếu trong khi luận bàn hắn xuống tay độc ác thì... Thanh Sơn, ngươi vẫn còn trẻ a.”

Chẳng những Đằng Vân Long lo lắng mà Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cũng cực kỳ lo lắng cho con trai họ.

Từ bọn họ nhìn ra, nhị đương gia kia chính là một kẻ láu cá, rất nhiều tâm cơ. Con trai họ cũng vẫn chỉ xông xáo trong khu vực Nghi Thành, lại chỉ kiến thức qua vài vị nội gia cao thủ mà thôi.

“Phụ thân, nương, ngoại công, không sao. Nhị đương gia là tiền bối cao thủ nên sẽ không so đo với một tên tiểu tử như con đâu.” Đằng Thanh Sơn cười, cầm trường thương đi tới, chắp tay nói, “Nghe nói nhị đương gia vũ dũng hơn người, một chùy liền đập tan đại môn Đằng gia trang chúng ta, nên ta cũng ngứa ngáy vô cùng.”

“Ha ha, một hán tử thẳng thắn!”

Nhị đương gia cười lớn một tiếng, “Chỉ bằng việc ngươi đáp ứng luận bàn, chuyện hạ thấp tiền hàng năm cũng chỉ là một câu nói. Tới đây, tiểu huynh đệ, cẩn thận!”

Nói xong, nhị đương gia tay cầm hai quả Xích Đồng Chùy, lập

tức từ trên ngựa nhảy xuống.

“Đều tránh ra cho ta.” Nhị đương gia hét to một tiếng.

Nhất thời đám mã tặc trên luyện võ trường lập tức nắm dây cương, giục chiến mã lui sang một bên, lộ ra một khoảng đất trống rộng chừng hai mươi trượng. Trung tâm khu đất trống chỉ có nhị đương gia tay cầm hai quả Xích Đồng Chùy cực lớn, nhị đương gia xuống ngựa, Đằng thị tộc nhân mới phát hiện, vóc người vị nhị đương gia này cực kỳ cường tráng, ánh mắt trời rọi xuống, cả người vị tráng hán đầu trọc này hệt như sắt nung, tay cầm Xích Đồng Chuy tựa như Ma Thần.

“Thanh Sơn, đừng lỗ mãng, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.”

Đằng Vân Long nhìn đứa ngoại tôn này, có chút lo lắng, khẩn trương.

Đằng Thanh Sơn cười cười với thân nhân, sau đó cầm một thanh tấn thiết thương bước nhanh vào trung tâm khoảng đất trống trên luyện võ trường.

Nhị đương gia kia cường tráng như Ma Thần mà vóc người Đằng Thanh Sơn miễn cường cũng xem như khôi ngô, nhưng so bì với nhị đương gia, rõ ràng nhỏ bé hơn một bậc. Dù sao Đằng Thanh Sơn chỉ hơn bảy thước chút, nhưng nhị đương gia kia lại cao hơn Thanh Sơn nửa cái đầu, hông đều dày hơn một vòng.

Hai người đối chiến với nhau ở trung tâm mảnh đất trống.

“Mời.” Nhị đương gia chắp tay.

“Mời.” Đằng Thanh Sơn cũng chắp tay.

“Hãy cẩn thận.” Nhị đương gia nhấn chân một cái, cả người tựa như tên rời khỏi dây cung cấp tốc lao về phía Thanh Sơn, đồng thời tay phải cầm dây xích bắt đầu vũ động, trong đó một quả Xích

Đồng Chuy hệt như Phong Hỏa Luân cấp tốc xoay tròn ngay trên đỉnh đầu nhị đương gia, trong nháy mắt khi tiếp cận Đằng Thanh Sơn thì nhị đương gia đột nhiên vung tay phải.

“Hô!”

Quả Xích Đồng Chùy quay tròn kia tựa như lưu quang thiểm điện, mang theo tiếng gió rít sắc bén đập về phía Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vẫn luôn đứng thẳng đôi mắt chợt lóe hàn quang, tấn thiết thương trong tay phảng phất như một con giao long vẽ lên một vòng cung, cùng Xích Đồng Chùy kia khẽ chạm vào nhau, Xích Đồng Chùy lập tức thay đổi phương hướng, lệch sang một bên.

Giẫm đất!

Hô!

Cả người Đằng Thanh Sơn lao tới trước, tấn thiết thương trong tay phảng phất như một tia chớp màu đen, đâm thẳng lồng ngực nhị đương gia.

“Hảo thương pháp.” Nhị đương gia quát lớn một tiếng, dây xích sát kia xoay tròn, không ngờ lại quấn lấy trường thương của Thanh Sơn. Đồng thời cả người xông lên trước, một tay vung Xích Đồng Chùy đập về phía đầu Thanh Sơn.

“Hửm?”

Đằng Thanh Sơn cũng vì dây xích sắt quay tròn mà cảm thấy kinh ngạc, xoay nhìn thì đơn giản nhưng lại có thể không ảnh hưởng đến trụ hai quả Xích Đồng Chùy, còn làm mau lẹ đến như thế, không có mấy năm khổ công, cũng khó.

“Phá!” Đằng Thanh Sơn quát to một tiếng.

Trường thương trong tay đột nhiên rung mạnh, dắt theo xích sắt đập thẳng vào phần hông nhị đương gia, nện vị nhị đương gia kia không khỏi bay lên, xích sắt quấn chặt cũng buông lỏng, Đằng Thanh Sơn vội vàng thừa thế thu hồi trường thương, chân nhấn một cái, cả người bay lên, trực tiếp đâm một thương về phía nhị đương gia trên không trung.

“Oanh Sơn Chùy!” Khuôn mặt nhị đương gia đỏ bừng, đột ngột quát to một tiếng, Xích Đồng Chùy trên tay phải mang theo một âm hưởng cổ quái, hoa phá không khí, đập vào tấn thiết thương. Một chùy này đập xuống phảng phất như cự thạch vạn cân sụp xuống, khiến người ta cảm thấy vô phương phản kháng.

Đằng Thanh Sơn thân đang ở giữa không trung, trường thương trong tay như độc xà, đâm vào bên cạnh Xích Đồng Chùy, ‘choang’ một tiếng, thiết thương trong nháy mắt khi tiếp xúc thuận thế liền xoay --

‘Như Ảnh Tùy Hình’ thương pháp!

“Phốc!” Trường thương đâm thẳng vào ngực nhị đương gia.

Nhưng chẳng ai ngờ được, đồng thời lúc nhị đương gia nện một chùy thì Xích Đồng Chùy bên tay trái tương tự cũng nện xuống.

“Choang.” Chờ khi Đằng Thanh Sơn đẩy một chùy này ra, nhị đương gia ở giữa không trung trực tiếp lách người, tay phải thừa cơ tóm lấy cán thương của Thanh Sơn.

“Buông tay!” Nhị đương gia quát to một tiếng.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy một cỗ nội kình cường đại thông qua cán thương truyền tới, khí lực Đằng Thanh Sơn dùng trong tay đột nhiên bạo tăng, khí lực vạn cân liền rót lên cán thương, theo cán thương trực tiếp tác dụng lên tay nhị đương gia.

Nhị đương gia kia chỉ cảm thấy tay phải đột nhiên đau nhói, kìm không nổi lập tức buông cán thương xuống, lập tức vận chuyển nội kình, cả người mau chóng rớt xuống.

Nhị đương gia tay trái cầm xích sắt kéo theo hai quả Xích Đồng Chùy, tay phải lại hơi phát run, đau nhức kịch liệt.

“Nắm cán thương của ta, thực là đi tìm chết.” Đáy lòng Thanh Sơn thầm nhủ, đạt đến mức ‘nhân thương hợp nhất’, trường thương đã chẳng khác nào chân tay Thanh Sơn, muốn khiến cho Đằng Thanh Sơn buông trường thương, chẳng phải như cắt tay chân hắn? Há lại dễ dàng như thế sao?

“Kẹt ~~” Nhị đương gia sắc mặt dữ tợn, hai tay đều cầm chuôi Xích Đồng Chùy, quát to một tiếng, cả người vũ động hai quả Xích Đồng Chụy trăm cân, trong nháy mắt xông đến trước người Thanh Sơn.

“Thập Bát Oanh Sơn Chùy!”

Tiếng quát vang lên giữa khoảng không luyện võ trường.

Chỉ thấy hai quả Xích Đồng Chùy đó, chùy này tiếp theo chùy kia, phảng phất như nước sông liên miên bất tuyệt, lực đạo chùy trước so với chùy sau càng mạnh hơn.

“Thanh Sơn!”

Tộc nhân Đằng gia trang và mã tặc đều trợn mắt há mồm, Xích Đồng Chùy kia tốc độ cực nhanh, bọn họ chỉ miễn cưỡng thấy được từng đường ảo ảnh. Chùy ảnh này vừa nhanh vừa mạnh, dày đặc, tựa như hồng thủy dâng trào vậy.

“Cheng!” “Cheng!” “Cheng!” “Cheng!”...

Tiếng va chạm dày đặc vang lên, dày đặc thương ảnh trường thương cùng với dày đặc chùy ảnh Xích Đồng Chùy khiến người ta

vô phương thấy rõ.

“Bồng!”

Tiếng va chạm đột nhiên biến mất.

“Hô.” Cả người Đằng Thanh Sơn bị ném bay, theo một thế ‘Thiên Cân Trụy’ lập tức rớt xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng, chắp tay nói: “Nhị đương gia thực lực kinh người, ta cam bái hạ phong.”

Nhị đương gia kia khuôn mặt cũng đỏ bừng, sau khi thu hồi hai quả chùy, cẩn thận đánh giá Đằng Thanh Sơn một phen, sau đó cười ha ha nói: “Hảo, quả nhiên hảo thân thủ, trong khu vực Nghi Thành này có thể tiếp được ‘Thập Bát Oanh Sơn Chùy’ của ta mà không chết cũng không vượt quá mười người! Ngươi là một trong số đó. Ta, Vương Thiết Phong, nguyện kết giao bằng hữu với Đằng Thanh Sơn ngươi!”

“Đã là bằng hữu thì Vương Thiết Phong cũng cho ngươi thể diện, Đằng gia trang ngươi, một người dâng nộp một xâu tiền, chuyện này chỉ thế thôi.” Nhị đương gia hào sảng nói.

“Nhị đương gia quả nhiên hào sảng.” Đằng Thanh Sơn cũng cười nói.

“Ngoại công.” Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Nghe thấy một người chỉ nộp một xâu tiền, tộc trưởng Đằng Vân Long lập tức cùng đám người xung quanh góp tiền, một người một xâu tiền, cả Đằng gia trang cộng lại cũng chỉ cần nộp hai trăm lượng bạc. Dù sao thì mười xâu tiền mới tính là một lượng bạc, tiền hàng năm so với Bạch Mã bang kia đều phải thấp hơn một khoảng lớn.

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm lập tức tới đưa hai trăm lượng bạc.

“Thu lấy tiền hàng năm.” Nhị đương gia phân phó.

Lập tức có mã tặc tới thu hai trăm lượng bạc.

“Thanh Sơn huynh đệ, khi nào tới Thiết Sơn bang ta, chắc chắn sẽ có rượu thịt ngon chiêu đãi huynh đệ, hôm nay không nán lại thêm nữa, các huynh đệ, đi.” Nhị đương gia Vương Thiết Phong nhảy lên Xích Hỏa Mã, lập tức dẫn đầu kéo theo đám mã tặc hò hét nhau mà đi, nhanh chóng mất hút trong tầm mắt.

Trên con đường cách xa Đằng gia trang, đám mã tặc nườm nượp kéo nhau đi.

“Nhị đương gia.” Một thanh niên cưỡi Thanh Tông Mã vội nói, “Cứ như vậy buông tha cho tiểu tử đó?”

“Hừ.” Nhị đương gia hừ nhẹ một tiếng, trách mắng, “Người ta mới nhiêu tuổi đã lợi hại như thế, có thế dạy ra đệ tử lợi hại như vậy, ngươi nói xem, sư phụ hắn sẽ kém sao? Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, bây giờ là thời điểm mấu chốt cùng Bạch Mã bang tranh đấu, không thích hợp gây thù hằn.”

“Nhị đương gia nói rất đúng.” Thanh niên kia liên tục nịnh hót.

Bản thân nhị đương gia lại cúi đầu nhìn ngực mình, y phục nơi ngực có một lỗ thủng, nghĩ lại một màn lúc trước, nhị đương gai vẫn không khỏi sợ đến toát mồ hôi: “Đằng Thanh Sơn này tiếp ‘Thập Bát Oanh Sơn Chùy’ của ta, không ngờ còn có dư lực giết chết ta, hôm nay thực sự đã đi vòng trước mặt Diêm Vương lão gia a. Nếu tên Đằng Thanh Sơn nay không phải là bận tâm đến đại ca ta, còn có cả ba ngàn huynh đệ Thiết Sơn bang, ta hôm nay chỉ e thực sự xong đời rồi.” Một màn lúc trước quá nhanh, người ngoài nhìn không rõ nhưng bản thân nhị đương gia hoàn toàn biết.

Đằng Thanh Sơn thoạt nhìn thì sau cùng bị đánh bay, nói cam bái hạ phong.

Nhưng trên thực tế, Đằng Thanh Sơn từng một thương chạm y

phục hắn nhưng lại rút thương về, chủ động bay lùi ra sau, giả bộ thua trận.

Một khắc này, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể giết hắn.

Nếu đối phương đã cho thể diện thì nhị đương gia cũng sẽ không không cho đối phương thể diện, mới thu mỗi người chỉ vẻn vẹn một xâu tiền. Hơn nữa, nếu thực sự chém giết... Cho dù tàn sát Đằng gia trang thì một ngàn nhân mã của hắn, chỉ e không còn bao nhiêu người có thể sống sót. Quan trọng nhất chính là, chính hắn cũng không sống được.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 35

Bà Mối Đến Thăm

Đằng gia trang khắp nơi vui mừng, người cả thôn trang trước là xây dựng lại đại môn một lần nữa, rồi đêm đó, người toàn tộc lại bày tiệc rượu trên luyện võ trường ăn mừng một phen. Từ mấy ngày trước đến nay, Thiết Sơn bang đã qua rất nhiều thôn trang thu tiền hàng năm, tộc nhân Đằng gia trang đều rất lo lắng..

Thiết Sơn bang đến sẽ mang tới hậu quả đáng sợ gì.

Không biết gì là điều khiến người ta sợ hãi nhất.

Mà kết quả hôm nay lại hết sức vui mừng, dùng hai trăm lượng bạc kết thúc chuyện này, toàn tộc không một người nào chết, đây không phải chuyện hết sức vui mừng sao?

“Ha ha…Thanh Sơn.” Đằng Vân Long nâng chén, “Hôm nay tim ta một mực dâng lên tới tận cổ họng, tuy nhiên quá tốt rồi, hai trăm lượng bạc đều đã giải quyết xong. Không còn sự uy hiếp của Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang, Đằng thị chúng ta ở Nghi Thành này cũng có thể trải qua những ngày tháng yên lành rồi.”

Tại thế giới này, như tộc nhân Đằng gia trang thế này, có thể ăn no mặc ấm đã là những ngày tháng an lành rồi.

“Hôm nay, tất cả đều nhờ vào Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Tương ở một bên cũng cười rồi nâng chén, “Thanh Sơn, tới đây, đại bá mời con một chén, con đúng là đã cứu ta một mạng rồi đấy!”

Đằng Thanh Sơn vội đứng dậy nâng chén.

Đám người trong Đằng gia trang có thể quản việc ngồi quanh một cái bàn, sau khi qua ba tuần rượu, ăn qua năm vị, Đằng Vân Long liền mở miệng nói: "Mọi người cũng thấy, một núi không thể chứa hai hổ, Thiết Sơn bang và Bạch Mã bang khẳng định sẽ đấu tiếp, cuộc sống tiếp theo của chúng ta ở Nghi Thành sẽ tương đối hỗn loạn."

"Vâng." Đằng Vĩnh Phàm gật đầu, "Thiết Sơn bang hôm nay đã đi, có điều mọi người phải tăng cường huấn luyện, hơn nữa cũng phải tăng cường đề phòng."

"À, Thanh Sơn, ban ngày con tốt nhất vào Đại Duyên Sơn khổ luyện đi. Muốn khổ luyện thì đi vào lúc sáng sớm, tốt nhất là một hai canh giờ thì lập tức trở về. Hoặc là đi lúc chập tối." Đằng Vân Long cũng nói, Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu: "Con biết, thưa ngoại công."

Đằng Thanh Sơn biết, cường đạo thổ phỉ muốn chạy tới Đằng gia trang, ít nhất phải mất hai canh giờ.

Hơn nữa, đám thổ phỉ phải trở về sào huyệt trước khi trời tối. Bởi vì đây là xã hội cổ đại, không có điện, một khi trời tối xuống thì quả thực hoàn toàn tối om. Trừ phi vào những đêm trăng tròn, bằng không hơn ngàn nhân mã tiến bước trong đêm tối thì đó thực sự là mang vạ vào thân.

Cho nên, Đằng Vân Long mới nói như vậy. Dù sao thì Đằng Thanh Sơn cũng là đệ nhất cao thủ trong tộc.

Hôm nay nếu không có Đằng Thanh Sơn, có lẽ Đằng gia trang sẽ bị bóc lột ngàn vạn bạch ngân.

o0o Thời gian lặng lẽ trôi qua, hết thẩy đều như Đằng Vân Long dự liệu, trong khu vực Nghi Thành đã có hai đại bang phái

như Bạch Mã bang, Thiết Sơn bang thì không thể yên tĩnh được. Mỗi lần giao chiến, mỗi lần chém giết, tổn thất của Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang đều rất lớn.

Bạch Mã bang nhân thủ đông đảo, hơn nữa có rất nhiều tiền bạc dự trữ.

Nhưng ba vị đương gia của Thiết Sơn bang, không một ai không phải cao thủ lợi hại.

Đại đương gia Vương Thiết Sơn, dưới thanh Khai Sơn đao, không biết đã có bao nhiêu cao thủ phải mất mạng.

Nhị đương gia Vương Thiết Phong, hai thanh Xích Đồng Chùy, thậm chí có người nói cây chùy màu đồng đỏ này là do máu tươi nhiễm đỏ.

Tam đương gia Vương Thiết Hải với một cây tinh thiết trường thương, lại càng được xưng là cao thủ ‘đệ nhất thương pháp’trong khu vực.

Ba huynh đệ này, biết rõ uy danh của Hồng tứ gia Bạch Mã bang mà còn dám lập bang phái ở Nghi Thành, nếu không có vài phần thủ đoạn, sao dám làm vậy? Đặc biệt họ còn chiêu mộ một vài nội kình võ giả từ các nơi. Mặc dù những nội kình võ giả này thực lực bình thường, nhưng đối phó với mã tặc thổ phỉ lại vô cùng lợi hại.

Thiết Sơn bang khí thế ào ào, tàn nhẫn phi thường.

Mà Bạch Mã bang thì sao?

Hồng Tứ gia đã qua tuổi bảy mươi, tuy là hậu thiên đỉnh phong nhưng dù sao cũng chưa bước vào tiên thiên, công năng thân thể tất nhiên sẽ giảm xuống. Mà nắm đấm sợ trai trẻ, thế nên Hồng tứ gia đối phó với một trong ba huynh đệ Vương gia còn có nắm chắc chứ đối phó ba người, thực sự không nổi.

Bạch Mã bang mặc dù cũng có ba vị đương gia, nhưng hai vị đương gia khác, luận về thực lực còn kém xa Hồng Tứ gia. Tuy cũng là cao thủ nội kình nhưng hung danh 'oanh liệt' so với ba huynh đệ Vương gia còn phải kém hơn một chút.

Thế nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Bạch Mã bang tám ngàn hảo hán, há có thể đùa giỡn?

Hơn nữa, Hồng Tứ gia từ già cho đến lúc chết thì vẫn còn vị thiếu đương gia kia, hôm nay tuổi đã qua ba mươi, chính là lúc thân thể cường tráng nhất, lại càng được xưng là Bạch Mã bang đệ nhị cao thủ, chỉ kém hơn Hồng Tứ gia.

o0o Hai lưỡng đại bang phái này chém giết nhiều năm mà không đàm phán. Cuộc sống Đằng gia trang ngược lại càng trải qua những ngày an lành.

Chớp mắt đã qua hơn một năm, khoảng cách tới lễ mừng năm mới chỉ còn có mấy ngày.

Trong nhà Đằng Thanh Sơn.

"A Lan tỷ, Thanh Sơn nhà tỷ còn mấy ngày nữa là đã trưởng thành rồi đấy, cũng có thể tìm thông gia rồi." Một phụ nữ cười cười kéo tay mẫu thân Viên Lan, "Đứa cháu gái Tiểu Viện ở quê muội có thể nói là một bông hoa trong Lý trang chúng ta a. Năm nay mười năm cũng mới thành niên không lâu, cùng Thanh Sơn nhà chúng ta là trời sinh một cặp a."

Nam tử mười sáu trưởng thàh, nữ tử mười bốn trưởng thành, bình thường nam tử trưởng thành lập tức có thể tìm nàng dâu.

"Cô bé Tiểu Viện kia, ta chưa từng thấy qua, là người thế nào?" Viên Lan có chút động tâm.

"Điều đó còn phải nói sao. Tỷ tìm người hỏi thăm xem, Tiểu Viện tuyệt đối là đứa bé biết giữ bổn phận, tương lai khẳng định

sẽ hiếu kính ông bà, hơn nữa trong nhà có chuyện gì mà không biết làm?" Phụ nữ này vội nói.

Vẫn ở một bên nghe chuyện cô nương thanh tú kia, Thanh Vũ nhăn mũi 'Hừ' một tiếng nói: "Nhị nương, ca ca con tìm vợ, không phải người nào cũng đạt yêu cầu. Ít nhất phải qua một cửa của con. Mấy ngày nay người đến làm mối nhiều đến nỗi ngưỡng cửa nhà chúng con sắp nhanh chóng bị đạp bằng rồi, ca ca con phải cẩn thận tuyển chọn."

"Đứa nhỏ Thanh Vũ này." Người phụ nữ kia cười rộ lên, "Cũng đúng, Thanh Sơn là một trong những hảo hán ít ỏi trong khu vực Nghi Thành, cô nương nhà nào chẳng muốn gả cho nam nhân như vậy."

"Đúng vậy." Thanh Vũ đắc ý vênh mặt lên.

"Có điều, phải nói thêm, hai năm nay, nam nhân Đằng gia trang chúng ta cứ có một người trưởng thành thì lại có không ít cô nương thôn trang bên ngoài muốn gả sang bên đây a." Người phụ nữ cũng cười a a, "Thằng thứ hai nhà chúng ta, người tới mai mối cũng không ít đâu. Đừng nói chi Thanh Sơn nhà các ngươi. Dù sao thì Thanh Sơn đúng là hảo hán bậc nhất Đằng gia trang chúng ta."

Bởi vì cuộc chiến giữa Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang, đặc biệt là sự bóc lột của Thiết Sơn bang nên đã khiến rất nhiều thôn trang cuộc sống sinh hoạt cũng rất gian nan.

Điều này tỷ lệ nghịch với cuộc sống của Đằng gia trang lúc trước vốn đã tốt nay lại càng tốt hơn. Rất nhiều thôn trang xung quanh đều muốn gả đến Đằng gia trang này.

Còn về Thanh Sơn, hảo hán bậc nhất trong trang, danh tiếng bên ngoài, cái gì mà có khí lực vạn cân, mười tuổi có thể giết cả bầy sói... vv.. Các loại truyền thuyết này khiến không ít các cô nương thôn trang khác suy nghĩ vẩn vơ. Dù sao ở thời đại này, mọi

người vẫn bội phục nhất chính là những nam nhân vũ dũng như thế.

Đột nhiên ----

Cửa sân 'két' một tiếng mở ra, một thanh niên tay cầm trường thương bước nhanh vào trong.

"Ca." Thanh Vũ vội đứng dậy chạy ra ngoài.

"Thanh Sơn trở về rồi." Phụ nữ kia vội đứng dậy nhiệt tình chào hỏi.

"Nhị nương." Đằng Thanh Sơn cũng cười cười, "Cũng giữa trưa rồi, nhị nương ở lại đây ăn cơm trưa luôn đi."

"Thôi thôi." Người phụ nữ này trông thấy Đằng Thanh Sơn dường như có chút mất tự nhiên, vội cười nói: "Bữa trưa nhà ta cũng khá ngon, ta trước tiên về nhà đây. A Lan tỷ... Những điều muội nói với tỷ, tỷ phải từ từ cân nhắc nhé, Tiểu Viện cháu gái muội, đó thực sự là một cô nương tốt, tuyệt đối không sai."

Mẫu thân Viên Lan cũng cười rồi tiễn vị nhị nương này rời đi.

"Lại là tới mai mối." Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười.

"Ca, muội thấy hôm nay huynh rất cao hứng a, có chuyện vui gì thế?" Thanh Vũ và Đằng Thanh Sơn ở cùng nhau, là huynh muội ruột thịt nên rất dễ dàng phát giác Đằng Thanh Sơn hôm nay hình như hết sức cao hứng.

"Điều này mà muội cũng nhìn ra ?" Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Đương nhiên, huynh cũng không xem kỹ xem muội là ai à, muội chính là muội muội của đệ nhất hảo hán Đằng gia trang đó." Đằng Thanh Vũ cười đùa nói.

"Ừ, đúng là có chuyện vui. Có điều nói ra muội cũng không

hiểu đâu. A, phụ thân trở về rồi, chuẩn bị ăn cơm trưa thôi.” Tâm tình Đằng Thanh Sơn hôm nay rất tốt, bắt đầu từ hai năm trước, Đằng Thanh Sơn vào sáng sớm mỗi ngày, khi trời còn tối om không chút ánh sáng liền vào trong núi khổ luyện, khiêng cự thạch chạy vùn vụt trong núi.

Nán lại sau nửa canh giờ liền trở về ăn sáng.

Ban ngày Đằng Thanh Sơn đều ở trong tộc, hoặc là luyện tập ‘Hình Ý Quyền’, hoặc là luyện tập thương pháp.

Mà ngay hôm nay, hắn rốt cuộc đã đột phá được cánh cửa cuối cùng.

“Không nghĩ tới tố chất thân thể càng mạnh, đả thông kinh mạch cũng tăng thêm cả khó khăn. Thế nhưng rốt cuộc cũng đã đả thông nhánh kinh mạch cuối cùng... Từ hôm nay trở đi, kinh mạch toàn thân ta đã hoàn toàn thông suốt.” Đằng Thanh Sơn trong lòng vui sướng, khổ luyện gần hai năm qua, thực lực Đằng Thanh Sơn so với hai với hai năm trước lại càng mạnh thêm một bậc.

Các phương diện tố chất toàn thân đều có một sự vượt bậc, đương nhiên, mức độ đề thăng không mạnh như bốn năm trong ‘tối cường kế hoạch’ kia.

“Thật lực hiện tại của mình so với hai năm trước phải nâng cao lên chừng ba thành. Nhưng ai ngờ vẫn vô phương thâm nhập được đáy Bích Hàn đầm kia.” Trong tâm trí Thanh Sơn thầm nhủ: “Hôm nay cuối cùng kinh mạch đã hoàn toàn thông suốt, từ ngày mai bắt đầu luyện tập tuyệt kỹ tông sư ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật’ trong ‘Hình Ý Quyền’ của mình! Chờ thực lực đề thăng thêm một mức thì lại đi dò xét Bích Hàn đầm kia thêm lần nữa.”

“Thanh Sơn.” Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cũng ngồi xuống chuẩn bị ăn trưa, “Ta dọc đường vừa mới nhìn thấy nhị nương ngươi.”

“Phàm ca, huynh cũng thấy?” Mẫu thân Viên Lan bưng bát đũa lên bàn, đồng thời cười nói, “Nàng tới là để mai mối cho một đứa cháu gái, Thanh Sơn nhà chúng ta a, còn có vài ngày nữa mới thành niên nhưng hàng tá cô nương đã muốn gả sang đây rồi, mỗi người thực sự đều xinh đẹp như hoa.”

“Thanh Sơn, con nghĩ thế nào? Dự định lúc nào thành thân?” Đằng Vĩnh Phàm cầm đũa lên đồng thời dò hỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 36

Cách Nghĩ Của Đằng Thanh Sơn

“Thành thân?”

Đằng Thanh Sơn vội nói, “Phụ thân, nương, hiện giờ bàn chuyện này thực quá sớm. Con tạm thời cũng chưa muốn thành thân.”

“Những lời này là sao.” Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày, buông đũa khiển trách, “Thanh Sơn, ‘bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại’*! Thành thân hay không thành thân, không phải chuyện con muốn hay không muốn, đây là chuyện con bắt buộc phải thực hiện! Con không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho ta và nương của con. Chúng ta đang chờ ôm cháu đó.”

Thanh Vũ ở một bên che miệng cười trộm.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn phát khổ.

Tư tưởng hiện đại cùng cổ đại hoàn toàn bất đồng, xã hội hiện đại mọi người đối với con cháu đều rất coi trọng, càng đừng nói chi xã hội cổ đại này, đó chính là truyền thừa hương hỏa cả gia đình, so với mạng đều trọng yếu hơn! Nếu Đằng Thanh Sơn dám nói cả đời không muốn thành thân, chỉ sợ Đằng Vĩnh Phàm cha hắn sẽ ghét bỏ đứa con trai này, cũng sẽ tức giận đến mức cầm thương đập hắn.

“Phàm ca, Thanh Sơn qua mấy ngày nữa cũng vừa mới trưởng

thành, huynh sốt ruột gì chứ?" Mẫu thân Viên Lan bên cạnh vội lay Đằng Vĩnh Phàm, "Huynh năm đó cũng không phải hai mươi tám tuổi mới có con sao?"

"Chính vì huynh chậm trễ nên Thanh Sơn nó mới phải sớm." Đằng Vĩnh Phàm có chút tức giận, khó bình tĩnh lại, "Sớm kết hôn thì sẽ sớm có hài tử !"

Hai mươi tám tuổi có con, thuần túy xem như sinh muộn.

Giống như đại bá Đằng Vĩnh Tương, chỉ vẻn vẹn lớn hơn Đằng Vĩnh Phàm hai tuổi nhưng con trai Đằng Vĩnh Tương là 'Đằng Thanh Hạo' năm nay đã hai mươi bảy, qua lễ mừng năm mới cũng đã hai mươi tám, đủ lớn hơn Thanh Sơn cả giáp rồi. Ngay cả con cái cũng có ba đứa, Đằng Vĩnh Phàm này làm sao có thể không sốt ruột chứ?

Dù sao chính hắn cũng đã muộn, đương nhiên muốn con mình sớm một chút.

"Phụ thân, thành thân không phải chuyện một sớm một chiều. Đằng Thanh Sơn vội vàng giải thích, "Con cũng không phải nói không cưới, chỉ là chưa vội cưới."

Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này.

Mấy năm ở Đằng gia trang, bị tình thân sâu đậm vây quanh, Đằng Thanh Sơn sớm đã không phải tên sát thủ lãnh khốc như kiếp trước nữa. Hắn cũng không muốn vì chuyện kiếp trước mà kiếp này độc thân cả đời. Cho dù là nghĩ cho cha mẹ, tương lai cũng bắt buộc phải cưới một nàng dâu… Chỉ là Đằng Thanh Sơn chung quy không thể tùy tiện kiếm một nàng dâu trông xinh đẹp thuận mắt là lập tức cưới được. Chuyện này, rất không khả thi.

"Phụ thân, nàng dâu này, con phải tìm một người vừa ý cơ." Đằng Thanh Sơn cười đùa nói.

“Uhm.” Đằng Vĩnh Phàm lúc này mới hơi thoải mái.

“Thanh Sơn, ngươi tương lai chuẩn bị lấy mấy nàng dâu hả?” Đằng Vĩnh Phàm còn nói thêm.

“Phụt.” Thanh Vũ đang ăn cơm cũng phun cả cơm ra, trợn mắt liếc cha nàng, bất mãn nói, “Phụ thân, cha không thấy đám thúc bá, đa số không phải chỉ lấy một người sao. Cha sao lại nêu ra vấn đề này?”

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

“Đứa nhỏ này, biết gì hả.” Đằng Vĩnh Phàm hung dữ nói, “Con xem ngoại công con, có ba người vợ. Tam thúc con ở đầu tây cũng có hai người vợ. Nam nhân càng có bản lãnh thì phải cưới thêm mấy người vợ! Con vào trong thành xem xem, những đại thương nhân, mỗi kẻ đó không phải hàng tá vợ sao.”

Đằng Thanh Sơn ôm đầu.

Đau đầu a!

Nếu như mất ký ức kiếp trước thì cũng đã quen rồi. Nhưng Đằng Thanh Sơn thực sự rất không quen.

Đám thương nhân đó, Đằng Thanh Sơn cũng biết. Chánh thê, bình thê, còn có cả một đống tiểu thiếp, con cái cũng là hàng tá. Mà trong bình dân, bởi vì rất nhiều người tự mình cũng nuôi không xong, đương nhiên cũng chỉ cưới một người vợ thôi. Có chút bản lãnh, cưới hai ba người cũng là bình thường.

“Phàm ca, huynh sao không lấy thêm một người a?” Mẫu thân Viên Lan ở bên cạnh lườm Đằng Vĩnh Phàm.

Đằng Vĩnh Phàm cười: “A Lan, huynh có muội là được rồi mà.” Nói xong liền kéo tay Viên Lan, “Nhưng Thanh Sơn nó thực sự lợi hại hơn huynh, nên lấy thêm vài người nữa. Nam nhân lợi hại, thứ

nhất là xem có bao nhiêu vũ dũng, thứ hai chính là xem con cái có nhiều hay ít! Con cái càng nhiều, tương lai cũng dễ truyền thừa gia nghiệp hơn mà."

"Phụ thân!" Đằng Thanh Sơn lưỡng lự nhưng vẫn quyết định trước tiên nói thẳng chuyện này.

"Sao thế, mất hứng à?" Đằng Vĩnh Phàm hỏi ngược lại Đằng Thanh Sơn.

"Không phải, con có một chuyện bắt buộc phải nói." Đằng Thanh Sơn có chút trịnh trọng.

"Nói đi." Đằng Vĩnh Phàm cũng cẩn thận nghe.

"Phụ thân, hai năm trước con và nhị đương gia Thiết Sơn bang giao thủ, mọi người đã biết con có khí lực vạn cân. Mà hiện tại so với lúc trước, thực lực con vẫn đề thăng. Dựa theo cách nói ở bên ngoài, con hẳn được coi là nhất lưu võ giả." Đằng Thanh Sơn nói.

"Uhm." Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan cẩn thận nghe con trai giảng giải.

Đằng Thanh Sơn nói: "Con cảm thấy Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang tranh đấu càng ngày càng mãnh liệt, có lẽ cũng sắp có kết quả rồi. Con nghĩ… Chờ khi hai bang phái này phân thắng bại, Nghi Thành yên ổn xuống, Đằng gia trang khôi phục yên tĩnh. Con muốn rời khỏi Đằng gia trang, gia nhập Quy Nguyên Tông!"

"Rời khỏi Đằng gia trang?" Thanh Vũ ở bên kinh hô một tiếng.

Nhưng ngược lại, phu phụ Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan lại không kinh ngạc chút nào, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Lúc Đằng Thanh Sơn vừa xuất sinh trên thế giới này, lập tức đã có ý nghĩ xông pha thiên hạ, kiến thức qua thiên hạ cao thủ, nếu không hắn mỗi ngày khổ tu không hề gián đoạn, tới cùng vì

cái gì chứ? Bảo hắn cả đời này co đầu rụt cổ ở mảnh đất Đằng gia trang này, Đằng Thanh Sơn chỉ e chịu không nổi.

“Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Phàm mỉm cười vỗ vỗ bả vai Thanh Sơn, “Thực ra ta cùng nương con sớm đã nghĩ đến có một ngày con sẽ nhắc tới chuyện này.”

“Năm đó con sáu tuổi.” Đằng Vĩnh Phàm cười nói, “Lúc ấy ngoại công con vốn chủ trương tận lực cho con gia nhập Quy Nguyên Tông. Thậm chí còn bức bách con, nhốt con vào phòng chứa củi. Chỉ có điều lúc ấy con không muốn rời đi... Thực ra ta và nương của con vẫn luôn suy nghĩ, một đứa con thiên tài, thôn trang chúng ta sẽ không giữ con được bao lâu.”

Viên Lan bên cạnh cũng cười nói: “Thanh Sơn, nương rất cao hứng, nam nhân chí tại bốn phương, hảo hán nổi danh ở Nghi Thành, có người nào không phải xông pha trong thiên hạ, lập lên uy danh?”

“Nương.” Đằng Thanh Sơn lại phát hiện, đôi mắt mẫu thân mình đã đỏ lên.

“Thanh Sơn, với thực lực của con gia nhập Thanh Hồ Đảo đó cũng là việc cực kỳ dễ dàng. Con cũng nên biết, Thanh Hồ Đảo là một trong Cửu Châu bát đại tông phái. So với Quy Nguyên Tông còn mạnh hơn a.” Đằng Vĩnh Phàm nói.

Đích xác, thiên hạ Cửu Châu, trong đó Dương Châu đệ nhất tông phái ‘Thanh Hồ Đảo’ chính là một trong Cửu Châu bát đại tông phái.

Mà Quy Nguyên Tông, mặc dù tại Dương Châu cùng ‘Thiết Y Môn” cũng được xưng là đệ nhị, nhưng trên Cửu Châu đại địa, bài danh phải đứng trên mười.

“Phụ thân.” Đằng Thanh Sơn cười nói, “Dù sao Quy Nguyên

Tông cũng khống chế quận Giang Trữ của chúng ta, sau khi con gia nhập Quy Nguyên Tông thì vẫn ở trong khu vực quận Giang Trực. Hơn nữa sau này con cũng có thể thường xuyên về nhà thăm cha mẹ! Với thực lực nhất lưu võ giả của con, gia nhập Quy Nguyên Tông, chắc hẳn ra ngoài cũng không khó. Đến lúc ấy cũng có thể trợ giúp Đằng gia trang chúng ta."

Đôi mắt Đằng Vĩnh Phàm sáng lên, vỗ lên bả vai Đằng Thanh Sơn: "Không hổ là con trai ngoan của Đằng Vĩnh Phàm ta!"

"Đúng, Thanh Sơn, sau này một năm về thăm nương một lần thì nương đã rất vui rồi." Khóe mắt Viên Lan phớt hồng, "Những lúc khác, con hãy dốc sức khổ luyện, chuyện của con càng trọng yếu hơn."

"Phụ thân, nương, con bây giờ không phải còn chưa đi sao? Chưa chờ đến khi cục diện hỗn loạn ở Nghi Thành yên ổn lại, con cũng chẳng cách nào an tâm tới Quy Nguyên Tông." Đằng Thanh Sơn nói.

"Ừ." Đằng Vĩnh Phàm gật đầu, lập tức nhìn về phía thê tử của mình, "A Lan, Thanh Sơn đã quyết định tương lai phải đến Quy Nguyên Tông. Vậy…Vậy những bà mối kia, nàng đừng đáp ứng. Con trai chúng ta, thành tựu trong tương lai, ba vị đương gia Thiết Sơn bang và Hồng tứ gia của Bạch Mã bang còn xa mới có thể so bì. Nàng dâu sau này cũng phải là tiểu thư danh gia vọng tộc biết cầm kỳ thi họa a."

Đằng Thanh Sơn không nhịn được cười.

Hắn hiểu rõ cách nghĩ mọi người trong Đằng gia trang, có thể lấy tiểu thư danh gia vọng tộc biết cầm kỳ thi họa, từ mắt bọn họ xem ra thì đó là chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

o0o Tin tức Đằng Thanh Sơn chuẩn bị sắp rời khỏi Đằng gia trang cũng không hề truyền ra ngoài, chỉ có tộc trưởng cùng ít

người biết. Mọi người đều rất tán thành quyết định này của Thanh Sơn.

Nam nhi chí tại bốn phương!

Người có bản lãnh mới có thể ra ngoài xông pha.

Đồng thời cũng vì Đằng Thanh Sơn không gia nhập Thanh Hồ Đảo, ngược lại muốn gia nhập Quy Nguyên Tông mà cảm thấy cao hứng. Một khi Đằng Thanh Sơn lãnh chức cao trong Quy Nguyên Tông, vậy Đằng gia trang liền có thể được nhờ cậy rồi.

o0o Mấy ngày sau, ngày ba mươi tháng chạp, cũng chính là ngày lễ mừng năm mới.

Hôm nay, Đằng gia trang rất náo nhiệt, toàn bộ mọi người của thôn trang đều cùng nhau tụ tập ăn uống, rất vui vẻ. Mà vào buổi tối, Đằng gia trang có một nhóm thanh niên cũng chính thức trưởng thành. Trong đó bao gồm cả Đằng Thanh Sơn.

Buổi tối, xung quanh luyện võ trường đang đốt lửa, rất nhiều tộc nhân đều vây quanh từng chiếc bàn ăn uống.

“Thanh Sơn! Chúc mừng ngươi trưởng thành, sau này đã có thể lấy vợ, sinh con rồi, ha ha…Tới đây, huynh đệ chúng ta cạn một chén.” Đằng Thanh Hạo nâng bát đi tới, Đằng Thanh Sơn cũng cười cười rồi nâng bát: “Nào, cạn!” Hai người chạm bát, sau đó ngẩng đầu, một hơi liền uống sạch sành sanh.

“Các vị huynh đệ.” Hán tử cường tráng mặc áo da màu đen liếc qua đám người Thanh Sơn, cười nói: “Ta phải nói với mọi người một chuyện.”

“Thanh Hổ, có chuyện vui gì vậy?” Từng thanh niên Đằng thị nhất tộc đều nhìn vào Thanh Hổ.

Đằng Thanh Hổ cười nói: “Nếu không có gì bất ngờ, sang năm

ta sẽ thành thân.”

“Tiểu tử Thanh Hổ ngươi, sớm đã giục ngươi rồi, tiểu tử ngươi rốt cục đã sắp thành thân.” Đằng Thanh Hạo không nhịn được cười mắng, dù sao Đằng Thanh Hổ qua lễ mừng năm mới đã đủ hai mươi hai tuổi. Nam nhân hai mươi hai tuổi, tại Đằng gia trang gần như đều đã thành thân.

“Biểu ca.”

Đằng Thanh Sơn tóm lấy cánh tay Đằng Thanh Hổ, kéo hắn sang một bên, thấp giọng nói, “Biểu ca, huynh sao lại nghĩ vậy? Huynh không phải nói chờ khi cục diện hỗn loạn ở Nghi Thành yên ổn, chuẩn bị cùng đệ tới Quy Nguyên Tông sao? Sao trong chớp mắt lại thành thân?”

“Thanh Sơn.” Đằng Thanh Hổ cười nói, “Đại trượng phu đương nhiên phải ra ngoài lăn lộn. Có điều, lấy vợ rồi gia nhập Quy Nguyên Tông cũng không sao mà. Dù sao đến lúc đó, chờ khi ta đứng vững ở Quy Nguyên Tông mới tiếp nhận người vợ này! Lúc trước chưa thành thân đó là vì chưa tìm được đối tượng vừa ý, mà người này… Thanh Sơn, chị dâu ngươi, ta thực sự vừa nhìn đã thích.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 37

Hổ Hình Thông Thần

"Có thể lọt vào mắt xanh biểu ca huynh, chị dâu xem ra thực không tệ. Nào, biểu ca, vì huynh sắp thành thân, đệ mời huynh." Đằng Thanh Sơn cũng vì biểu ca mình có thể tìm được nữ nhân yêu thương mà cảm thấy vui vẻ.

"Ha ha… Nào, cạn."

Hai người chạm bát, uống một hơi hết sạch.

"Chỉ có điều Thanh Sơn, chờ sang năm, nhà ta mới có thể kết thân, còn về thành thân thì đến lúc ấy cha ta sẽ cùng nhà bên kia định hôn vào một ngày lành tháng tốt. Cho nên, có lẽ còn có vài tháng nữa." Đằng Thanh Hổ nói.

"Huynh còn ở đây mấy tháng? Có điều biểu ca, 'Hổ Quyền' mỗi ngày huynh cũng phải chăm chỉ luyện tập, tương lai đến Quy Nguyên Tông, muốn ra ngoài thực sự phải dựa vào bản lĩnh a." Đằng Thanh Sơn vội nhắc nhở.

"Ta hiểu mà." Đằng Thanh Hổ cười.

Ngày lễ mừng năm mới này, nam nhân Đằng thị tông tộc uống rất vui vẻ, dù sao bởi vì trong tộc có hơn mười cường giả đã luyện ra nội kình cũng khiến Đằng gia trang mấy năm nay, thanh danh càng ngày càng lớn. Nào là Lý gia trang, Vương gia trang ở bên cạnh cũng đều không dám tranh đấu với Đằng gia trang nữa.

o0o Mấy ngày tết này, các tộc nhân đều quây quần một chỗ thành đàn hưởng thụ lễ ăn mừng.

Trong nhà Đằng Thanh Sơn, mẫu thân Viên Lan và Thanh Vũ đều ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại một mình Đằng Thanh Sơn.

“Kẹt!” Then cửa được đẩy ra.

Đằng Thanh Sơn tự than thở cười nói: “Mấy ngày trước vì lễ mừng năm mới nên chuẩn bị đủ mọi chuyện. Bây giờ xong rồi, rốt cuộc có thể thoải mái. Cũng có thể chính thức bắt đầu tu luyện ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật’ rồi.” Mấy ngày trước, đầu tiên là Bạch Mã bang, Thiết Sơn bang tới thu tiền hàng năm, tiếp theo lại là mua sắm đồ tết các loại.

Đằng Thanh Sơn thân là đệ nhất cao thủ trong tộc nên rất nhiều chuyện đều phải do hắn ra tay, chờ khi tết đến, hắn mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

“Cơ Tế Khả (Ji Jike) tổ sư, sáng tạo ra bộ ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật này làm tuyệt kỹ chí cao ‘Hình Ý Quyền’ của ta. Trong khi ở kiếp trước, thiên địa linh khí loãng đến cực điểm, ta tu luyện không đủ một tháng, thân thể tố chất ròng rã chỉ đề cao gần gấp đôi. Mà kiếp này thiên địa linh khí sung túc, không biết có thể đề cao bao nhiêu!”

Đằng Thanh Sơn cả người thẳng tắp nhào về phía trước.

“Bồng!”

Hai tay thành hổ trảo bám vào đất nhìn như cả người nằm sấp trên đất, kì thực chỉ có hai tay hai chân chống đỡ cả thân thể.

“Hít!” “Hà!”

Phối hợp thổ nạp hô hấp, xương cột sống Đằng Thanh Sơn tựa như một con đại long lúc thì nhâng lên lúc thì hạ xuống, áp lực

mười đầu ngón tay chịu đựng thông qua từng đoạn khớp xương mau chóng truyền đến bả vai thậm chí cả cột sống, mà áp lực hai chân chịu đựng cũng tương tự từng khớp truyền đến vị trí xương cột sống.

Lực lượng lúc thì từ mười đầu ngón tay truyền đến hai chân, lúc thì từ hai chân truyền đến mười đầu ngón tay.

Cột sống kia chính là chủ đạo cả người.

Thổ nạp hô hấp khiến cho lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo, khi vận chuyển nội kình lại càng tăng thêm sự nhộn nhạo này. Thậm chí cũng tăng thêm áp lực, kích thích đối với khớp xương! Mỗi một lần hô hấp, mỗi một lần vận chuyển nội kình, mỗi một lần kình lực truyền đến đều phối hợp đến hoàn mĩ không chút sai sót. Dù sao thì Đằng Thanh Sơn sớm đã có kinh nghiệm.

“Phì, phì ~~”

Khớp xương toàn thân nhanh chóng truyền lại rung động, phát ra từng đợt tiếng ngáy vang dội, hệt như một con mãnh hổ đang nằm ngủ.

Ngứa!

Đầu khớp xương toàn thân mỗi nơi đều phát ngứa.

Mỏi nhừ!

Cơ nhục mỗi nơi đều dần dần phát mỏi.

Thoải mái!

Từ trong ra ngoài, lục phủ ngũ tạng, khí huyết lưu thông, gân cốt, lớp da cơ nhục đều phát sinh biến hóa cực kỳ nhỏ bé.

Tế bào gân cốt, mảnh sợi cơ nhục đều biến hóa cấp tốc, hấp thu cực kỳ ít ỏi nội kình. Nhưng thân thể mỗi nơi đều hấp thu cực

kỳ ít ỏi nội kình, lúc toàn thân đều hấp thu thì tính tổng lại, mỗi một khắc, nội kình toàn thân tiêu hao cũng là một con số rất kinh người.

"Xuy, xuy xuy ~~"

Vẻn vẹn chỉ trong chốc lát, nhiệt khí bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn đã bốc hơi, nhiệt khí như lớp sương mỏng, thanh âm gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn càng trầm thấp hơn.

"Không thể tin nổi." Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được biến hóa kịch liệt của thân thể, kinh ngạc tán thán không thôi, "Tố chất thân thể mình so với thời kỳ đỉnh phong ở kiếp trước còn phải mạnh hơn gấp hàng chục lần. Mỗi khi thi triển một vòng 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' này thời gian cũng ngắn đi nhiều. Không ngờ thời gian càng ngắn, hiệu quả lại càng nhiều như vậy!"

Đằng Thanh Sơn vào thời kỳ đỉnh phong lúc ở kiếp trước, có thể nâng vạn cân.

Phải biết rằng, cực hạn của con người lúc có thể nâng một vạn cân, bạn bảo hắn nâng thêm một ngàn nữa, vậy cũng khó như lên trời. Cực hạn càng nâng lên cao càng khó.

Mà Đằng Thanh Sơn hiện giờ lực nâng cực hạn đã vượt qua mười vạn cân. Thực lực so với kiếp trước đương nhiên phải mạnh hơn mấy chục lần, trăm lần. Một quyền đơn giản hiện giờ liền có thể đập chết bất cứ tông sư nào ở kiếp trước. Biểu hiện này chính là lực lượng đã mạnh đến cực điểm. Mà gân cốt thân thể cũng mạnh đến mức không thể tin nổi.

Lúc thi triển 'Hổ Hình Thông Thần Thuật', gân cốt, hô hấp, khống chế nội phủ cũng càng nhanh thêm hơn nữa.

Mỗi một lần thi triển một vòng quá trình rèn luyện thân thể thì thời gian tiêu hao cũng ngắn đi nhiều.

Cứ như thể chạy bộ, chạy chậm mà chạy hơn một vạn thước, rất nhiều người có thể kiên trì, nhưng bảo bạn lấy tốc độ cực hạn là một trăm thước thì chạy một vạn thước, chỉ e còn chưa được bao lâu, bước chân lập tức mỏi nhừ, vô lực ngã xuống rồi.

Đằng Thanh Sơn ở kiếp trước thi triển 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' cần phải rất lâu thì quá trình rèn luyện toàn thân mới có thể tiến hành xong một vòng. Mà hiện tại tốc độ phải nhanh hơn không chỉ hơn mười lần, loại tốc độ cực nhanh này, đây là lần đầu tiên khiến thân thể cường hãn của Thanh Sơn cảm thấy áp lực, đầu khớp xương phát ngứa, cơ nhục mỏi nhừ..

Trong sự biến hóa này, thân thể tiêu hao năng lượng cực nhanh, cũng chỉ là hấp thu nội kình!

"Không hổ là tuyệt kỹ chí cao của nội gia quyền! Duy chỉ có kinh mạch toàn thân toàn bộ thông suốt mới có thể tu luyện tuyệt kỹ, thực không thể tin nổi." Cho dù kiếp trước từng cảm nhận qua hiệu quả của 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' nhưng lúc này Đằng Thanh Sơn vẫn ngạc nhiên tán thán không thôi, "Nội kình tiêu hao cũng kinh người, may mắn thay, tại thời đại thiên địa linh khí sung túc này, nội kình trong cơ thể ta cũng khá nhiều."

Loại tốc độ tiến bộ này so với tốc độ giai đoạn huấn luyện tốt nhất là vừa phát dục còn phải kinh người hơn.

Thế nhưng điều kiện thi triển 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' quá hà khắc.

Hiện giờ trên Cửu Châu đại địa, người khổ luyện nội kình bí tịch, có thể đả thông tất cả các kinh mạch chủ yếu như kì kinh bát mạch, thập nhị chánh kinh này đều tính trên đầu ngón tay. Càng đừng nói chi đến việc đả thông hàng tá những nhánh mạch cực kỳ nhỏ. Những nhánh mạch này, người bình thường luyện tập nội kình giai đoạn đầu, e rằng hoàn toàn bế tắc, cả đời sợ rằng cũng khó đả thông.

Đây chính là hiệu quả bất đồng do phương pháp tu luyện sinh ra.

Tu luyện nội kình bí tịch thì nội kình trong cơ thể sẽ gia tăng rất nhanh nhưng đả thông kinh mạch sẽ rất khó.

Mà tu luyện nội gia quyền, yêu cầu tư chất cực cao, nội kình gia tăng rất chậm, chỗ tốt duy nhất chính là – đả thông kinh mạch phải dễ dàng hơn nhiều.

o0o 'Hổ Hình Thông Thần'!

Xứng đáng được xưng là 'Thông Thần', vừa luyện tới Đằng Thanh Sơn lập tức hoàn toàn chìm đắm trong loại cảm giác mĩ diệu do thực lực tăng lên cực nhanh này. Trong suốt cả một tháng kế tiếp, Đằng Thanh Sơn mỗi ngày tuyệt đại đa số thời gian đều luyện tập 'Hổ Hình Thông Thần Thuật', tố chất thân thể cả người đều không ngừng tăng cao với tốc độ khiếp người.

Trong sân.

Đằng Thanh Sơn tựa như một con mãnh hổ chiếm cứ trên mặt đất, nhiệt khí toàn thân bốc hơi, chờ đến khi đứng dậy thì nhiệt khí đã hoàn toàn tiêu tan.

" 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' này, kích thích đối với thân thể quá kịch liệt, lượng nước trong cơ thể tiêu hao quá nhiều. Sau mỗi lần luyện tập đều phải uống nhiều nước." Đằng Thanh Sơn đi tới chỗ một vại nước lớn, chộp lấy gáo nước, một hơi uống liền ba gáo cả người mới cảm thấy thoải mái.

Trải qua huấn luyện lâu như vậy, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ nguyên lý của 'Hổ Hình Thông Thần Thuật'.

"Nếu nói nâng thạch tỏa, lăn thiết cầu đều là huấn luyện gân cốt, cơ nhục thô sơ ở phương diện vĩ mô." Đằng Thanh Sơn thầm nhủ, "Vậy 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' này chính là huấn luyện vi

mô! Thoạt nhìn nằm sấp trên đất không có bao nhiêu biến hóa nhưng trên thực tế, đó lại là dựa vào nội kình, hô hấp, kình lực để kích thích tạng phủ, sợi cơ nhục, tế bào gân cốt, khiến nó được đề thăng. Xã hội hiện đại kiếp trước, nghe nói một vài vận động viên chạy cự ly ngắn đã dùng qua một vài kỹ thuật điện tử kích thích cơ nhục sinh trưởng. Chỉ là những nhà khoa học đó dùng điện từ kích thích, hiệu quả còn xa mới bằng 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' này của ta."

Dùng điện từ kích thích thân thể ở kiếp trước vẫn còn trong giai đoạn nghiên cứu, chỉ có tác dụng nới lỏng điều tiết, thúc đẩy đề thăng cực kỳ yếu ớt.

Hơn nữa, những dụng cụ đó giá cả cực kỳ cao.

"Nhưng đồng dạng thường xuyên thực hiện việc kích thích thì hiệu quả sẽ càng ngày càng thấp... Đến một trình độ nhất định, loại kích thích này sẽ không còn bất kỳ tác dụng nào nữa." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này, cứ như thể uống rượu vậy, lần đầu tiên uống rượu đúng là dễ say nhất, cũng dễ dàng nâng tửu lượng, càng về sau, tửu lượng càng lúc càng mạnh.

Nhưng đến một mức nhất định, tửu lượng lập tức đến cực hạn. Thậm chí theo tuổi già sức yếu, tửu lượng còn giảm xuống.

Đây là một quy luật, 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' có thể khiến tố chất thân thể Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đề cao, đạt đến một độ cao hoàn toàn mới. Nhưng sau khi đạt đến độ cao đó, sau này có dựa vào 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' nữa cũng vô dụng. Thậm chí chờ khi thân thể già yếu, tố chất thân thể còn tiếp tục giảm xuống.

"Tu luyện 'Hổ Hình Thông Thần Thuật' này cũng đã một tháng rồi, tuy nhiên bây giờ mỗi lần huấn luyện, mức đề thăng chính cả mình đã vô phương phát giác! Nhưng mặc dù không cách nào phát giác thì tố chất thân thể thực ra vẫn đang đề thăng cực kỳ chậm

chạp.” Đằng Thanh Sơn hiểu rằng luyện tập ‘Hổ Hình Thông Thần Thuật’ này một năm rưỡi nữa thì hoàn toàn vô dụng. “Có điều, đề thăng trong một tháng ngắn ngủi này, đã vượt qua mức độ đề thăng hai năm trước kia rồi!”

Đằng Thanh Sơn cực kỳ vui vẻ.

Từ mười đến mười sáu tuổi, trong sáu năm này Đằng Thanh Sơn đã có được khí lực vượt qua mười vạn cân, có thể nói tựa như Ma Thần.

Mà hiện tại trong một tháng huấn luyện này, lại khiến lực lượng hắn đề cao gần đủ năm thành.

Càng lên cao đề thăng càng khó, chỉ vẻn vẻn một tháng, lực lượng lại trên cơ sở cực hạn đề thăng thêm năm thành. Không thể không thừa nhận – Nội gia quyền truyền thừa hơn ngàn năm đích xác rất thần kỳ.

Đằng Thanh Sơn hiện giờ đã đại biểu cho đỉnh phong nội gia quyền!

Nội gia quyền trong thời cổ đại khi thiên địa linh khí sung túc, có thể đạt đến đỉnh phong!

Nội gia quyền đệ nhất cường giả từ xưa đến nay.

Đằng Thanh Sơn nắm chặt tay, cánh tay khẽ dùng lực, cả cánh tay vốn nhìn như bình thường bỗng chốc gân xanh lồi lõm, cả cánh tay hệt như thép quấn quanh, ẩn chứa lực lượng vô tận: “Đến hôm nay, ta đã luyên được trạng thái cao nhất của nội gia quyền trong lịch sử! Thực muốn xem xem, đám cường giả trên Cửu Châu đại địa có bao nhiêu lợi hại.”

“Thế nhưng... Hiện tại ta còn một việc!”

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười: “Đã sáu năm rồi, Bích Hàn đầm

kia ta đã thăm dò sáu năm rồi, mỗi tháng đều xâm nhập một lần nhưng lần nào cũng chưa tới đáy. Lần này, hẳn không sai biệt lắm.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối, “Ngày mai thôi, sớm mai hẵng vào núi thăm dò đáy Bích Hàn đầm kia!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 38

Đáy Bích Hàn Đầm

Sáng sớm ngày thứ hai, thiên địa hoàn toàn mờ mịt.

“Ầm ầm ầm ~~” Tiếng sấm vang rền, loáng thoáng có những hạt mưa tí tách rơi xuống.

“Thanh Sơn, trông thời tiết hôm nay hình như sắp có một cơn mưa to. Con sáng hôm nay đừng vào núi khổ luyện nữa.” Mẫu thân Viên Lan mặc áo bông dày đi ra khỏi phòng.

“Nương, không sao, chút mưa này chẳng đáng là gì. Dạ, con trước tiên lên núi đây.” Đằng Thanh Sơn nắm lấy thanh tấn thiết thương đi ra ngoài.

“Trở về sớm chút còn ăn sáng.” Mẫu thân Viên Lan hô một tiếng.

“Con biết rồi.” Ra khỏi cửa, Đằng Thanh Sơn rất nhanh liền rời khỏi Đằng gia trang, lên Đại Duyên Sơn.

o0o “Phù!” “Phù!”

Đằng Thanh Sơn cả người hóa thành một đường ảo ảnh, tạt qua núi rừng. Lúc rời khỏi Đằng gia trang, bầu trời chỉ có vài hạt mưa tí tách rơi xuống, nhưng chờ đến khi Đằng Thanh Sơn bước vào trong núi, cùng với một tiếng sấm nổ, cơn mưa này bỗng chốc trở nên xối xả, cả đất trời nước mênh mông khắp nơi.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn liền bị tưới ướt như chuột lột, toàn thân ướt sũng.

“Thật xui xẻo.” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Thân thể bị trút mưa, thực ra cũng là chuyện nhỏ. Hơn nữa buổi sáng ra ngoài bên trong túi đồ nơi ngực hắn cũng không có thứ gì, Đằng Thanh Sơn không sợ mưa trút nhưng…. Vì cơn mưa này mà kế hoạch thâm nhập Bích Hàn đầm cũng có chút rắc rối.

“Mặc kệ thế nào, chắc chắn hôm nay phải thâm nhập Bích Hàn đầm, chính là hôm nay.”

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đi qua, trong chốc lát liền đi tới Song Đầu Sơn, vách núi này đối với hắn mà nói tựa như đường phẳng, sau khi tháo rời trường thương thành hai khúc đeo sau lưng Đằng Thanh Sơn đồng thời dùng hai tay hai chân, chỉ trong chốc lát lập tức leo tới đỉnh núi. Sau đó trực tiếp từ đỉnh núi nhảy xuống, hai tay chốc chốc lại vỗ dọc theo núi đá hòng giảm tốc độ.

“Đóng băng thật nhanh.” Đằng Thanh Sơn rơi xuống lưng chừng núi, vào khu đất trống cạnh Bích Hàn đầm ngoài hai trượng, cười khổ nhìn Bích Hàn đầm.

Chỉ thấy bề ngoài Bích Hàn đầm đã ngưng kết thành một lớp băng dày kiên cố.

“Lớp băng này, tối thiểu phải dày ba mươi cm. Đây mới chỉ trong chốc lát?” Đằng Thanh Sơn vô cùng bất đắc dĩ, nước Bích Hàn đầm rất đặc thù, mật độ so với nước thường phải dày hơn rất nhiều, dưới tình huống nhiệt độ cực thấp đều không đóng băng. Mà mỗi khi mưa xuống, lúc nước mưa tiếp xúc với nước Bích Hàn đầm này nước mưa sẽ mau chóng đóng băng!

Mới đổ mưa xuống một lát mà băng đã dày một thước hai rồi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng biết mưa cho dù không ngừng

trút xuống thì tầng băng này cũng chỉ dày tối đa hai thước.

“Quần áo mình đều ướt sũng rồi, vậy hôm nay lặn xuống đầm cũng không cần phải cởi quần áo nữa.” Đằng Thanh Sơn vứt túi đồ chứa tấn thiết thương trên lưng sang một bên, tùy tiện ôm lấy một tảng đá lớn ở bên cạnh rồi nhảy lên, cả người vững vàng rơi trên lớp băng kiên cố. Giẫm lên lớp băng Đằng Thanh Sơn vẫn có thể cảm thấy từng đợt hàn khí.

Đột nhiên --

Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ dậm chân!

“Ầm!”

Phảng phất như thiên địa sụp đổ, lớp băng kiên cố dầy chừng một thước hai kia bỗng chốc bị giẫm đến rạn nứt rồi sụp đổ bay loạn ra bốn phía xung quanh, không ít mảnh băng vụn va chạm vào vách núi bên cạnh, nổ tan tành.

“Ta không tin lần này vẫn lặn không đến đáy.” Đằng Thanh Sơn ôm tảng đá nặng hơn trăm cân nhảy vào Bích Hàn đầm.

Nhiệt độ đủ khiến người thường chết rét kia mà Đằng Thanh Sơn vẻn vẹn chỉ mặc một chiếc áo mỏng lại dễ dàng chống đỡ.

“Ào ào ～～”

Đằng Thanh Sơn không ngừng chìm xuống làm cho đầm nước xôn xao.

“Theo quy luật hiện giờ trời đã sáng bảnh, nhưng hôm nay mưa lớn, sắc trời âm u mờ mịt, tầm nhìn trong nước rất thấp. Thế nhưng…Thị lực của mình hiện giờ so với tháng trước tốt hơn nhiều, dưới đáy nước ngược lại có thể nhìn thấy lại càng xa hơn.” Chỉ cần có một tia ánh sáng Đằng Thanh Sơn lập tức có thể nhờ vào tia sáng này nhìn rõ xung quanh.

Chìm xuống!

Không ngừng chìm xuống!

Hai mươi trượng!

Bốn mươi trượng!

Sáu mươi trượng!

o0o "Đều đã tiếp xúc rất nhiều lần với loại nhiệt độ lạnh cùng cực này thế mà vẫn cảm thấy quá lạnh, khó chịu." Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát vật thể bốn phía sườn bờ Hàn đầm, sâu trong sườn bờ Hàn đầm này có một ít vật thể, đó là những vật đối chiếu. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể dựa vào những vật đối chiếu này phân biệt rõ đại khái khoảng cách mình chìm xuống.

"Chắc hẳn đã vượt qua chân núi, xâm nhập vào trong lòng núi rồi." Đằng Thanh Sơn đánh giá độ sâu.

Lần trước đạt đến độ sâu này Đằng Thanh Sơn sớm đã chịu không nổi mà phải thi triển nội kình bảo vệ thân thể. Nhưng lần này Đằng Thanh Sơn lại chỉ dựa vào cơ nhục gân cốt mà kháng cự lại.

Không ngừng chìm xuống!

"Thực sâu, đây đúng là trong lòng đất rồi. Mình đã chìm sâu đủ ba trăm thước." Đằng Thanh Sơn cảm thấy thân thể rất rất lạnh, đồng thời ---

"Cách cách ～～"

Tảng đá trăm cân ôm trong tay không ngờ lại bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Lạnh khiến tảng đá rạn nứt! Đây là loại nhiệt độ thấp đến cỡ nào a!

“Lạnh đến biến thái.” Đằng Thanh Sơn kiếp trước từ trước tới giờ chưa từng cảm giác được loại nhiệt độ cực lạnh như thế, phảng phất như cơ nhục, màng da mạnh mẽ không hề có tác dụng ngăn cản cái lạnh cùng cực đó kích thích khớp xương, thậm chí loáng thoáng kích thích lục phủ ngũ tạng, toàn thân đều lạnh buốt, “Bắt buộc phải dùng nội kình rồi!”

Nội kình cuồng mãnh điên cuồng vận chuyển khắp nơi trên người kháng cự với cái lạnh.

“Dễ chịu hơn nhiều.” Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn xuống phía dưới đầm nước, bởi vì quá sâu nên cho dù với thị lực kinh người của Đằng Thanh Sơn cũng chỉ miễn cưỡng thấy rõ được xung quanh ba bốn thước.

“Hả?”

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn xuống phía dưới, “Tới đáy rồi?” Phía dưới mờ mờ ảo ảo, loáng thoáng có quầng sáng màu tím, chỉ là quầng sáng màu tím này rất yếu ớt khiến Đằng Thanh Sơn bỗng chốc đủ nhìn thấy rõ trong khoảng cách bảy tám trượng, hơn nữa dựa theo đó mà tới gần và Đằng Thanh Sơn cảm thấy nhiệt độ không ngờ lại bắt đầu tăng trở lại.

Đúng vậy, nhiệt độ vốn thấp cực điểm không ngờ bắt đầu tăng trở lại.

Nhưng khi hai chân Đằng Thanh Sơn hạ xuống, rốt cuộc mới kinh ngạc vui mừng khẳng định – đây chính là đáy Bích Hàn đầm.

“Hả? Đáy Bích Hàn đầm này không ngờ lại phát nhiệt? Hơn nữa còn phát ra quầng sáng màu tím, thực kỳ quái.” Đằng Thanh Sơn rất ngạc nhiên, hắn rốt cục đã biết nguyên nhân vì sao khi tiếp cận đáy nước, ngược lại nhiệt độ lại tăng. Nguyên nhân đó là do khoáng thạch dưới đáy đầm này.

Cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh đáy đầm.

Bởi vì phạm vi thị lực chừng bảy tám trượng nên Đằng Thanh Sơn cũng rất nhanh phân biệt rõ tình hình đáy đầm.

“Đáy Bích Hàn đầm này rộng khoảng hơn mười trượng…Chiều dài hơn hai mươi trượng.” Đằng Thanh Sơn tỉ mỉ nhìn bên trái, bởi vì cả đáy chỉ có vách núi bên trái Hàn đàm là có một thông đạo dài rộng khoảng ba trượng, “Hóa ra nước Hàn đầm là từ trong thông đạo này chảy sang.”

Đằng Thanh Sơn cũng phát giác càng tiếp cận tới hướng thông đạo thì nước đầm càng buốt hơn.

Đáy đầm không có bất cứ sinh vật, thực vật nào, chỉ có một loại đồ vật – khoáng thạch phát nhiệt kì lạ kia. Phía ngoài đáy đầm, tán loạn rất nhiều loại khoáng thạch này.

“Ồ.” Đằng Thanh Sơn nhặt một khối, loại khoáng thạch này bản thân có quầng sáng màu tím cực kỳ yếu ớt, dưới điều kiện tối tăm nơi đáy Hàn đàm mà có thể nhìn thấy loại ánh sáng tím này thì khả năng ở ngoại giới vào ban ngày có lẽ sẽ nhìn không rõ.

“Có thể dưới điều kiện lạnh thế này ngược lại phát nhiệt. Hơn nữa nhiệt độ còn rất cao thì chắc hẳn không phải khoáng thạch bình thường. Tốt nhất mang về nhờ cha giám định một lần.” Đằng Thanh Sơn nhặt hai khối khoáng thạch cỡ nắm tay cất vào chiếc túi bên trong ngực, túi ngực này cũng chỉ có thể chứa hai khối khoáng thạch mà thôi. “Hô, thực lạnh. Bên trong hoàn toàn tối om thế mà tầm nhìn lại càng thấp, không biết có gì nữa.” Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát bên trong thông đạo, song sâu trong thông đạo nơi đáy nước này không hề có loại khoáng thạch kì lạ kia, cho nên hoàn toàn tối om, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ trong khoảng hai trượng, căn bản không biết sâu trong thông đạo thần bí này có cái gì cả.

Nhưng đáy lòng Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy một cỗ nguy cơ…

“Xảy ra chuyện khác thường tất có mờ ám! Năng lực chịu đựng nhiệt độ thấp, áp suất nước của thân thể mình cũng sắp đến cực hạn. Hôm nay cũng đã tới được đáy đầm, hay là trước tiên quay về nhờ cha xem qua khoáng thạch. Chờ khi tương lai có cơ hội lại tiến vào thông đạo đáy nước lần nữa.” Đằng Thanh Sơn lập tức quyết định trở ra bên ngoài.

Bên trong thông đạo, thị lực Thanh Sơn không cách nào dõi tới được.

Loáng thoáng có một cặp đồng tử toái kim sắc cỡ hai nắm tay đang nhìn chằm chằm Thanh Sơn, nó cách Đằng Thanh Sơn khoảng hơn mười trượng, nhưng rõ ràng quái vật đáy nước này dưới tình huống tối tăm như thế lại có thể thấy rõ Thanh Sơn.

Vô thanh vô tức, quái vật đáy nước bắt đầu tới gần cửa thông đạo, con quái vật đáy nước này di dộng không ngờ lại không phát ra một tiếng động nào.

Đằng Thanh Sơn đứng ở đáy đầm liền quẳng tảng đá đã rạn nứt trong tay, cả người lập tức nổi lên trên.

Đúng vào lúc này --

“Xuy”

Quái vật đáy nước phát hiện Đằng Thanh Sơn sắp rời đi, tốc độ đột nhiên tăng vọt, tựa như một tia chớp, thoáng chốc liền xông ra khỏi thông đạo đáy nước đó.

“Cái quái gì thế?”

Tiếng động kịch liệt như thế, Đằng Thanh Sơn vốn đang nổi lên trên đương nhiên phát hiện ra. Hắn đột nhiên quay đầu, vừa

nhìn cả người liền kinh hãi đến nỗi trái tim co giật liên hồi, da đầu đều sắp rách toạc ra.

Dưới ánh tử quang lờ mờ nơi đáy đầm, Đằng Thanh Sơn liếc mắt liền thấy rõ ràng, đây là một con đại mãng xà to cỡ thùng nước! Lân phiến toàn thân con đại mãng xà này dày đặc, loáng thoáng nổi lên quầng sáng màu tím đỏ, chiều dài con mãng xà tạm thời không cách nào xác định được, nhưng chỉ riêng thân thể mang xà xuyên qua động khẩu đáy nước đã phải dài tầm sáu trượng.

Kiếp trước, đại mãng xà trong rừng nhiệt đới, hắn cũng không phải chưa từng giết qua.

Nhưng thể tích lớn như thế, thân to như thế, hắn lại chưa từng thấy qua.

Hơn nữa, con đại mãng xà còn từ trong khu vực lạnh buốt kia xông ra, khẳng định nó có chỗ bất phàm.

“Hống ~~” Tiếng rống trầm thấp phảng phất như cơn lốc quét qua khiến người ta sợ hãi.

Cùng với tiếng rống nhẹ, con mãng xà đáy đầm thoáng chốc trườn đến chỗ Thanh Sơn, há cái miệng to như chậu máu rộng chừng một trượng nuốt lấy Đằng Thanh Sơn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 40

Mất Và Được

Đoàng đoàng!

Cơn mưa to như trút nước, tiếng sấm đinh tai nhức óc cũng chốc chốc vang lên, trận mưa này hiển nhiên không phải trong một chốc một lát có thể tạnh.

Cách Đằng gia trang khoảng một dặm, một thanh niên chân trần đang đi trên bùn đất, tay áo của hắn đã rách te tua thành từng mảnh, cái quần cũng hoàn toàn rách toác thành vải vụn, tóc tai bù xù y hệt như một tên khất cái.

" Thật thảm hại. " Đằng Thanh Sơn nhìn qua y phục của mình, khi cùng con mãng xà dưới hồ sâu chiến đấu dưới Bích Hàn Đầm hắn đã không dẫn được mà dốc hết toàn lực, khí huyết hai chân hai tay cường thịnh đến mức cực điểm khiến quần và tay áo bị xé rách thành từng mảnh vụn, về phần đôi giày …… Lúc vào trong núi Đằng Thanh Sơn có đi giày, nhưng trước khi lặn xuống hồ đã cởi ra để ở một bên.

Lúc chạy trốn cũng không kịp mang về.

" Con mãng xà kia nổi cơn điên, có lẽ đôi giày của mình cũng bị đá vụn chôn luôn rồi. Bộ dạng ta thế này, sao gặp mọi người đây?" Đằng Thanh Sơn nhìn xa xa về phía Đằng gia trang không khỏi cười khổ.

Bộ dạng nhếch nhác thảm hại như thế này bị tộc nhân nhìn thấy có lẽ tộc nhân sẽ phỏng đoán, chuyện gì đã khiến Đằng Thanh Sơn phải chật vật đến vậy.

“Vút!”

Trong cơn mưa bão Đằng Thanh Sơn dần hoá thành một đạo ảo ảnh lao về phía bờ rào gỗ che chắn bên ngoài Đằng gia trang, chỉ một dặm đường nên trong chốc lát đã về đến nơi. Chân sau điểm nhẹ nhảy cao hơn một trượng liền dễ dàng vượt qua hàng rào cao cao này. Sau hàng rào chính là từng cây cọc gỗ được vót sắc cùng với nhà ở.

Nhẹ nhàng dậm chân lên cọc gỗ, Đằng Thanh Sơn liền nhảy lên mái nhà, chỉ thấy hắn vận nội kình, toàn thân nhẹ như chim yến đạp lên mái ngói mau chóng lẻn đi.

Rất may trận mưa bão này khiến tộc nhân hầu như đều trú trong nhà, thêm nữa hiện tại vẫn còn sớm, nhà nhà đều đang bận ăn sáng nên không ai chú ý đến dưới tình huống mưa to như vậy mà đệ nhất hảo hán của tông tộc đang gấp rút chạy trên mái nhà.

o0o Bên trong nhà Đằng Thanh Sơn.

Thanh Vũ đang nhóm lửa, mẫu thân “ Viên Lan" đang làm bánh mì, bận bịu chuẩn bị bữa sáng.

“Ủa? Có người vào.” Viên Lan kinh ngạc nhìn ra bên ngoài.

“ Mẹ” Đằng Thanh Sơn đẩy cửa đi vào trong sân gọi mẫu thân một tiếng, Viên Lan vội vàng cầm ô chạy tới khiếp sợ quan sát Đằng Thanh Sơn một hồi, vội vàng hỏi: “ Thanh Sơn, sao con lại thế này? Quần áo rách hết cả rồi. Ơ, giày của con đâu? Đi chân đất về nhà sao?”

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm cũng chạy tới hiên nhà, cũng kinh ngạc nhìn hắn đứng ở bên ngoài.

“ Thanh Sơn, con, con vào núi gặp phải chuyện gì? Sao lại nhếch nhác như vậy. Đúng rồi, Tấn thiết thương của con đâu ?” Đằng Vĩnh Phàm hỏi.

Đằng Thanh Sơn quẳng chiếc lá khô đang cầm trong tay qua một bên, rồi lấy từ trong túi ra một khúc tấn thiết thương, bất đắc dĩ cười khổ nói: “ Cha, không còn cách nào, chỉ còn lại một đoạn như vậy thôi ?” Đằng Vĩnh Phàm nghe xong liền biến sắc, thực lực của con trai mình ông biết rất rõ. Nó chính là nhất lưu võ giả.

Có thể khiến nhất lưu võ giả ngay cả binh khí cũng mất một nửa, vậy tình huống con mình gặp phải lúc ấy sẽ nguy hiểm cỡ nào chứ?

“ Cha, con đi tắm thay quần áo trên người trước đã.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

“ Ừ, nhanh đi thay quần áo, một lát nữa đến tìm cha. “ Đằng Vĩnh Phàm dặn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu rồi đi vào phòng của mình.

“ Phàm ca, Thanh Sơn đến cùng là gặp phải nguy hiểm gì vậy? Dã trư vương? Lang vương?” Mẫu thân Viên Lan nghi hoặc hỏi, Đằng Vĩnh Phàm lắc đầu: “ Bản lãnh của con nàng vẫn không biết sao? Mười tuổi đã có thể giết chết Lang vương, hiện tại cho dù là một trăm con Lang vương cũng không uy hiếp được nó, nó chính là nhất lưu võ giả! Ta thực không ngờ tới bên trong Đại Duyên sơn lại có thứ gì khiến Thanh Sơn nó chật vật đến vậy.”

“ Mẹ, mau lật bánh, bánh sắp cháy rồi. “ Thanh Vũ đang nhóm lửa vội hô to.

“ A.” Viên Lan vội vàng chạy tới.

******

Trong phòng Đằng Thanh Sơn.

Tắm rửa thay quần áo, đi giày, dùng một sợi thừng buộc tóc lại xong, Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy hoàn toàn thoải mái. Ở thế giới cổ đại không có hiệu cắt tóc, hơn nữa tộc nhân đều để tóc khá dài, Đằng Thanh Sơn sao được phép cắt tóc ngắn chứ?

" Tổn thất một bộ quần áo, một đôi giày, nửa đoạn trường thương, đổi lại là hai khối khoáng thạch. " Đằng Thanh Sơn cẩn thận đánh giá hai khối khoáng thạch trong tay.

Hai khối khoáng thạch một lớn, một nhỏ toàn bộ màu đen trông rất bình thường.

Hai khối khoáng thạch này, chính là hai khối khoáng thạch mà Đằng Thanh Sơn phát hiện ra trong đống khoáng thạch ở đáy Bích Hàn đầm, dù sao lúc đó hắn cũng không cách nào cầm về một lượng lớn. Chỉ là tiện tay cầm hai khối cất vào trong túi.

" Ủa, ở Bích Hàn đầm không phải là phát ra quầng sáng màu tím sao." Đặt ở trước mặt căn bản không thể nhìn thấy quầng sáng màu tím, Đằng Thanh Sơn liền lấy hai tay che khoáng thạch lại. Quả nhiên dưới bóng tối hắn cũng miễn cưỡng thấy được quầng sáng màu tím rất yếu ớt. Có lẽ ở đáy Bích Hàn đầm dưới điều kiện hoàn toàn tối tăm, quầng sáng màu tím này mới rõ ràng hơn.

" Trong Hàn đầm cảm giác khoáng thạch này rất nóng, hiện tại cũng chỉ cảm thấy âm ấm mà thôi." Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, ở bên ngoài bản thân mình cũng cảm thấy viên khoáng thạch này chỉ là âm ấm.

Dưới đáy Hàn đầm, đó là dưới điều kiện cực lạnh sờ vào khoáng thạch này mà cảm thấy rất nóng cũng là điều bình thường.

" Ta không hề hay biết gì về khoáng thạch cả, đi hỏi thử cha đây rốt cuộc là khoáng thạch gì." Đằng Thanh Sơn cất hai khối

khoáng thạch vào trong ngực rồi ra khỏi phòng, đi qua sân hướng về phía gian nhà chính.

Đặt ô xuống, hắn liền ngồi xuống bên cạnh bàn.

Bên ngoài trời mưa tầm tã, ngược lại trong phòng rất thoải mái ấm áp.

“ Thanh Sơn.” Đằng Vĩnh Phàm lo lắng dò hỏi, “ Con vào núi mới được chừng nửa canh giờ, rốt cuộc là gặp phải chuyện gì? Không ngờ lại khiến con ngay cả Tấn thiết thương cũng phải gãy một nửa.” Lên núi, xuống núi, xuống Bích Hàn đầm, nói ra thì chậm nhưng trên thực tế với tốc độ của Đằng Thanh Sơn, cả đi lẫn về đều không tới nửa canh giờ.

Mẫu thân vẫn đang chuẩn bị bữa sáng.

“ Gặp phải cái gì ?” Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười, “Cha, con cũng không ngờ Đại Duyên sơn của chúng ta không hẳn là một ngọn đại sơn, nhưng bên trong không ngờ lại có một con quái vật.”

“ Quái vật ?” Đằng Vĩnh Phàm càng thêm ngạc nhiên, “ Quái vật hình dạng thế nào?”

“Cự mãng đầu có sừng bạc, dài chừng hơn mười trượng.” Đằng Thanh Sơn nhớ tới con mãng xà ấy vẫn cảm thấy sợ hãi y như trước, con mãng xà đó có thể nói là đao thương bất nhập. Ngay cả tuyệt chiêu “Độc long toàn” cũng chỉ có thể làm rách một chút da, nên biết với lực lượng cùng thương pháp của hắn, lực xuyên thấu của mũi thương sớm đã vượt qua rất nhiều vũ khí nóng của kiếp trước rồi.

Có lẽ ngay cả một số tên lửa đạn đạo của kiếp trước cũng đánh không chết mãng xà có lực phòng ngự như thế.

“ Dài hơn mười trượng, mãng xà đầu có sừng bạc? Giao long?” Đằng Vĩnh Phàm cũng kinh ngạc hỏi lại.

Mãng xà đầu mọc sừng bạc, trên Cửu châu đại địa chính là giao long.

“ Giao long! Đó chính là yêu thú, thần thú, Thanh Sơn con đụng phải giao long?” Đằng Vĩnh Phàm không dám tin, “Đại Duyên sơn của chúng ta bên trong có giao long? “ Trong rất nhiều truyền thuyết của Cửu Châu đại địa có những quái vật rất mạnh không thể tin nổi, được xưng là “Thần thú” hoặc là “Yêu thú”.

Những quái vật này mỗi con đều có sức mạnh đáng sợ có thể huỷ diệt thành trì.

Đằng Thanh Sơn cười nói: “Cha, chính là Bích Hàn đầm, con lặn xuống Bích Hàn đầm... muốn xem tại sai Bích Hàn đầm này vì sao lạnh thế. Chính dưới đáy đầm đã đụng phải con giao long đó! May mà con trốn nhanh.”

“ Đứa nhỏ này, con thật hồ đồ.” Đằng Vĩnh Phàm nghe xong sau lưng không khỏi đổ một trận mồ hôi lạnh.

Vừa nghĩ đến con trai mình chiến đấu với giao long ở đáy Bích Hàn đầm, Đằng Vĩnh Phàm không khỏi hoảng sợ, nếu như con trai mình chết vậy làm thế nào?

“ Cha, không phải con về rồi sao.” Đằng Thanh Sơn nói, “Đúng rồi! Cha, sau này bảo tộc nhân vào Đại Duyên sơn lấy nước ở Bích Hàn đầm phải nhớ kĩ, tốt nhất đừng ném đá vào trong Bích Hàn đầm, nếu như đá chìm tới đáy đánh thức con quái vật kia thì một khi nó xuất hiện, tộc nhân bình thường của chúng ta chạy không thoát đâu."

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ chỗ đáng sợ của con giao long này.

Tốc độ của nó còn nhanh hơn so với Đằng Thanh Sơn.

Nếu nói không phải con giao long đó không muốn rời xa Bích Hàn đầm mà là cứ khăng khăng đuổi theo truy sát Đằng Thanh

Sơn. Vậy hôm nay hắn có thể an toàn trở về hay không vẫn là điều rất khó nói.

“Yên tâm, không ai to gan giống như tên tiểu tử con đâu.” Đằng Vĩnh Phàm nhìn con trai, ông mắng không nổi mà cười cũng không xong.

Không biết nên vì con trai mình có thể cùng yêu thú giao long trong truyền thuyết chém giết mà tự hào hay vì sự to gan của nó mà tức giận đây.

Đằng Thanh Sơn cũng biết hành vi lần này của mình đã khiến phụ thân không hài lòng, hắn liền lập tức chuyển sang vấn đề khác: “ Đúng rồi! Cha, lúc ở dưới đáy Bích Hàn đầm con đã phát hiện ra một loại khoáng thạch, loại khoáng thạch này dưới đáy Bích Hàn đầm ngược lại có thể phát nhiệt, rất quái dị. Người xem, đây là cái gì.”

Đằng Thanh Sơn móc từ trong ngực ra hai khối khoáng thạch màu đen.

Nhìn thoáng qua khoáng thạch này rất bình thường.

“ Hử! Ở đáy đầm à?” Cặp mắt ông sáng lên. Thân là một thợ rèn binh khí, Đằng Vĩnh Phàm đối với khoáng vật luyện binh khí biết rất nhiều.

Vừa sờ vào khoáng vật màu đen đó, trên mặt ông lền lộ ra thần sắc ngạc nhiên lẫn vui mừng: “Không ngờ lại ấm...” Rồi vội cầm một khối khoáng thạch màu đen đến trước người, hai tay khép lại che kín ánh sáng. Tỉ mỉ xem xét một lúc, Đằng Vĩnh Phàm kinh hô, “Đúng là nó! Thật sự là nó! Tử quang hàn thiết, chính là Tử quang hàn thiết!”

Đằng Thanh Sơn tràn đầy nghi hoặc trong lòng: “Cha, Tử quang hàn thiết là cái gì?"

Đằng Vĩnh Phàm ngẩng đầu, kinh hỉ nhìn Đằng Thanh Sơn: “ Thanh Sơn, Tử quang hàn thiết con không biết, nhưng nó còn có một cái tên khác - Vạn niên hàn thiết!”

“Vạn niên hàn thiết?” Đằng Thanh Sơn ngẩn người.

Bởi vì hắn nghĩ đến một loại khoáng thạch – Thiên niên hàn thiết. Khi đi qua Vạn Tượng lâu ở Nghi thành, Đằng Thanh Sơn đã nhìn qua loại khoáng thạch này, Thiên niên hàn thiết toàn thể ngăm đen mà phát ra hàn khí lạnh toát, giá cũng cực kì đắt, một cân thiên niên hàn thiết đáng giá hai lượng hoàng kim.

“Đúng, ta từng mua ở Vạn Tượng lâu một bộ sách giới thiệu về các loại luyện khí khoáng vật, trong đó có miêu tả về Tử quang hàn thiết này. Tử quang hàn thiết, cũng gọi là Vạn niên hàn thiết. Là kì bảo vô giá! Dựa theo những gì viết trong sách, chỉ có tại phương Bắc của Bắc bộ thảo nguyên trong Bắc Hải lạnh lẽo đó mới có người may mắn phát hiện ra.”

“Vạn niên hàn thiết này đã là hàn thiết trân quý nhất, Thiên niên hàn thiết bình thường sờ vào có khí lạnh thấu xương. Còn Vạn niên hàn thiết khi đạt cực điểm ngược lại trở nên ấm áp như ngọc.”

“ Vạn niên hàn thiết kiên cố không thể phá vỡ, khi luyện chế binh khí chỉ cần trộn vào một ít thì có thể luyện chế được thần binh lợi khí.” Đằng Vĩnh Phàm kích động vạn phần, “Vạn niên hàn thiết này giá trị gấp trăm lần Thiên niên hàn thiết! Hơn nữa có tiền cũng không mua được!”

“Gấp trăm lần Thiên niên hàn thiết ?” Đằng Thanh Sơn nhìn qua nhìn lại hai khối hắc thạch, trên mặt có chút ngây ra.

Đằng Thanh Sơn phát hiện cho dù bị tổn thất một bộ quần áo, một đôi giày, nửa đoạn thương đổi lại hai khối đá, hình như... lãi rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 41

Bảy Cân Hai Lạng

Đằng Vĩnh Phàm vốn là thợ rèn binh khí, nhìn thấy 'Tử Quang Hàn Thiết' trong truyền thuyết đương nhiên ông kích động đến nỗi đầu phát nhiệt.

Nhưng trong chớp mắt ông liền phản ứng lại.

"Thanh Sơn, theo cha vào phòng." Đằng Vĩnh Phàm vội nắm lấy hai khối Vạn niên hàn thiết lao vào trong phòng đồng thời nói vọng ra bên ngoài, "A Lan, huynh cùng Thanh Sơn có chuyện thương lượng, muội cứ ăn trước đi, không cần gọi bọn huynh, chúng ta lát nữa sẽ ăn."

Đằng Thanh Sơn theo chân phụ thân đồng thời tiến vào trong phòng.

Vừa tiến vào phòng Đằng Vĩnh Phàm lập tức khóa cửa.

"Thanh Sơn." Đằng Vĩnh Phàm nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, vội nói: "Hai khối Vạn niên hàn thiết này chính là trọng bảo vô giá! Một khi tin tức Đằng gia trang chúng ta có Vạn niên hàn thiết truyền ra ngoài bị Bạch Mã bang, Thiết Sơn bang biết được đối với Đằng gia trang chúng ta chính là tai ương diệt tộc."

Đạo lý 'hoài bích có tội' (ý nói cầm vật báu thì khó giữ mạng) Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết.

“Thanh Sơn, tin tức về Vạn niên hàn thiết ngay cả mẹ và muội muội con cũng không thể nói. Mẹ con còn dễ nhưng muội muội khó giữ được miệng, không cẩn thận nói ra lập tức sẽ xong đời. Tộc nhân chúng ta rất đoàn kết nhưng bọn họ cũng là người, đối mặt với hấp dẫn của trọng bảo cỡ này khó tránh xuất hiện chút ít tâm tư thèm muốn.” Đằng Vĩnh Phàm trịnh trọng dặn “Tin tức về Vạn niên hàn thiết chỉ có thể có ba người biết, con, cha và cả ngoại công con.”

Đằng Thanh Sơn gật đầu, ngoại công Đằng Vân Long là tộc trưởng rất đáng tín nhiệm.

Hơn nữa, Vạn niên hàn thiết muốn sử dụng khẳng định giấu không nổi ngoại công.

“Nào để ta lấy ra cân xem nặng bao nhiêu.” Đằng Vĩnh Phàm vội đi tới chỗ để cân phía sau lu gạo ở bên cạnh giường.

“Thiên niên hàn thiết một cân hàn thiết trị giá hai lượng hoàng kim. Vạn niên hàn thiết này giá cả trên trăm lần Thiên niên hàn thiết. Một cân Vạn niên hàn thiết, thấp nhất tối thiểu cũng phải hai trăm lượng hoàng kim, cũng chính là hai mươi cân hoàng kim.” Đằng Vĩnh Phàm nói xong, vội đặt một khối Vạn niên hàn thiết nhỏ hơn lên bàn cân.

Vừa cân.

Đằng Thanh Sơn cũng cẩn thận nhìn vạch cán cân, ngày trước ở Vạn Tượng lâu nhìn thấy ‘Tinh Văn cương’ đắt nhất cũng chỉ ngang giá với hoàng kim, nhưng Vạn niên hàn thiết lại gấp trên hai mươi lần hoàng kim.

“Bảy cân hai lạng!” Đằng Vĩnh Phàm ngạc nhiên vui mừng nói, “Chỉ một khối nhỏ như vậy đã bảy cân hai lạng. Không hổ là Vạn niên hàn thiết.”

“Cha! Bảy cân hai lạng nếu bán đi có lẽ được gần một trăm năm mươi cân hoàng kim, cũng chính là một ngàn năm trăm lượng hoàng kim a!” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cảm thán, một khối đá đen không có gì nổi bật đổi thành hoàng kim không ngờ lại có thể đổi thành một đống nhỏ hoàng kim. Tưởng tượng một đống nhỏ hoàng kim đặt trước mắt, quả thực đều khiến người ta động tâm.

“Tiểu tử, con nói làm cha cũng thấy động tâm rồi. Nào, xem khối to hơn chút nặng bao nhiêu.”

Vừa cân.

“Chín cân một lạng!” Đằng Vĩnh Phàm đè nén sự vui mừng ngạc nhiên xuống nói.

Đây là một khoản cự phú!

“Thanh Sơn, cộng với khối này vậy là hơn mười sáu cân! Vạn niên hàn thiết có tiền cũng không mua được. Thực sự bán đi có thể giá bán còn cao hơn. Có điều, tiền quá nhiều đối với gia trang chúng ta cũng không có bao nhiêu chỗ tốt.” Đằng Vĩnh Phàm đột nhiên cười nhìn về phía hắn “Thanh Sơn, con không phải vẫn luôn muốn luyện chế một thanh binh khí vừa tay sao?”

“Binh khí?”

“Ha ha, có Vạn niên hàn thiết thì cha con có thể nắm chắc chế cho con một thanh thần binh!” Đằng Vĩnh Phàm thập phần tự tin, “Trong thiên hạ này vốn có rất ít thần binh.”

Đằng Thanh Sơn không khỏi động tâm, Vạn niên hàn thiết rất đáng tiền, nhưng vì Đằng Thanh Sơn có kí ức kiếp trước nên đối với tiền bạc không hề coi trọng. Tiền, chỉ cần đủ dùng là được, nhiều đến một mức nhất định thì chỉ là con số mà thôi. Còn về thần binh lợi khí... Đáy lòng Đằng Thanh Sơn ngược lại hết sức mong chờ.

Bởi vì khí lực hắn quá lớn.

Hai tay khí lực hơn mười vạn cân, tấn thiết thương bình thường vốn không cách nào khiến Đằng Thanh Sơn dốc hết sức thi triển. Một vài chiêu thức tinh diệu thi triển ra tấn thiết thương rất dễ bị đứt đoạn.

"Cha, người nói dùng Vạn niên hàn thiết chế tạo binh khí? Nhưng lúc này mới có bấy nhiêu, thế thì không cách nào rèn ra một cây thương." Đằng Thanh Sơn liếc hai khối Vạn niên hàn thiết, "Nếu muốn rèn thành một thanh trường thương hoàn toàn do Vạn niên hàn thiết vậy con sẽ một lần nữa xuống Hàn đầm. Cẩn thận một chút hắn là không vấn đề gì."

"Vẫn còn muốn đi?" Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt, "Tiểu tử, nghe rõ cho cha sau này tuyệt đối không cho phép con vào Bích Hàn đầm kia nữa."

Đằng Thanh Sơn vội vàng xấu hổ cười.

Nếu âm thầm lặn xuống Bích Hàn đầm lấy được Vạn niên hàn thiết rồi lập tức chạy trốn, chính xác khả năng thành công là rất cao. Nhưng... Giao long đối với Đằng Thanh Sơn đã tràn ngập sự phẫn nộ, một khi phát hiện hắn lần nữa từ thông đạo đáy đầm bơi vào Bích Hàn đầm. Vậy Đằng Thanh Sơn cũng rất nguy hiểm.

"Ý của cha không phải là chỉ dựa vào Vạn niên hàn thiết này. Còn phải dựa vào Tinh Văn cương nữa!" Đằng Vĩnh Phàm nói.

"Tinh Văn cương?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày, "Nó không bằng Vạn niên hàn thiết mà?" Lúc trước cha còn nói muốn luyện chế một thanh thần binh hiếm có thiên hạ.

Đằng Vĩnh Phàm đắc ý cười: "Thanh Sơn, về thương pháp con là đệ nhất trong tộc, nhưng luận về rèn binh khí con còn kém xa lắm. Nhớ kỹ, rèn binh khí không phải nguyên liệu càng quý thì

càng tốt! Vạn niên hàn thiết không gì có thể phá nổi nhưng cán một thanh trường thương, độ cứng rắn là trọng yếu và càng trọng yếu hơn chính là độ bền có thể lưu giữ kình lực!"

Thích hợp mới là tốt nhất.

Chẳng hạn như gỗ, nguyên liệu gỗ cứng rắn rất nhiều nhưng làm cán thương cũng chỉ có thanh nam mộc, bạch chá mộc là độ bền đủ mười phần.

"Tinh Văn cương là thép có độ bền tốt nhất, cũng là nguyên liệu tốt nhất chế tạo cán thương hiện giờ chúng ta biết!" Đằng Vĩnh Phàm cười nói, "Tinh Văn cương dựa theo thư tịch kể lại, ngay cả tiên thiên cao thủ cũng khó có thể hủy diệt, một khi rót nội kình thì lại càng có thể thừa nhận vô tận cự lực."

Khí lực vô tận, đương nhiên không thể thực sự vô tận. Chỉ là đây là cực hạn rất, rất cao.

"Vạn niên hàn thiết lại thích hợp làm mũi thương! Mũi thương cần chính là vô kiền bất tồi**, cần chính là sắc bén!" Đằng Vĩnh Phàm cười, "Có điều, Tinh Văn cương chúng ta mua không nổi, cho nên... Vậy phải dùng Vạn niên hàn thiết đi đổi! Thanh Sơn, con hãy dùng khối Vạn niên hàn thiết bảy cân hai này tới Vạn Tượng lâu đổi lấy Tinh Văn cương."

Trong lòng Đằng Thanh Sơn nóng như lửa.

Tinh Văn cương làm cán thương, Vạn niên hàn thiết làm mũi thương, thần binh xuất thế này mới có thể hoàn toàn phát huynh thực lực của mình.

"Cha! Cần bao nhiêu Tinh Văn cương ạ?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

"Thanh Sơn, con muốn trường thương dài bao nhiêu?" Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

Đằng Thanh Sơn đắn đo một chút, thân hắn cao chừng bảy xích bốn tấc (1m85), hơn nữa thời kỳ dậy thì đã khiến gân cốt sinh trưởng đến một cực hạn, hiện giờ chiều cao gần như không tăng trưởng nữa. Vậy độ dài trường thường tốt nhất có lẽ khoảng chín xích sáu tấc (1m4). Đằng Thanh Sơn liền nói: “Cha, thương này dài tốt nhất là chín xích sáu tấc, đương nhiên ngắn hay dài một hai tấc cũng không có vấn đề gì lớn.”

“Thế nào gọi là vấn đề không lớn? Cha con rèn binh khí chín xích sáu tấc cho con, rèn ra chắc chắc phải là chín xích sáu tấc!” Đằng Vĩnh Phàm thoáng trầm tư nói, “Cây thương này Tinh Văn cương cần hẳn là vừa hơn trăm cân. Như vậy đi, con mua phòng trước một trăm linh năm cân Tinh Văn cương cho khỏi suy tính!”

“Con biết rồi, thưa cha.” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

“Con định lúc nào vào thành?” Đằng Vĩnh Phàm hỏi. Nghi thành chỉ là một thành nhỏ.

Một cửa hàng trong một thành nhỏ như Vạn Tượng lâu, loại nguyên liệu trân quý đó có thể tích trữ được bao nhiêu?

“Đúng, con nghĩ khá chu đáo hơn cha. Đúng là có thể Vạn Tượng lâu không tích trữ.” Đằng Vĩnh Phàm bừng tỉnh, ông dù sao cũng chỉ là bình dân dưới núi, trong mắt họ Vạn Tượng Lâu là một cửa hàng rất hoành tráng, căn bản không nghĩ đến điểm ấy. Đằng Thanh Sơn vừa nói như vậy ông mới hiểu rõ.

“Cho nên hôm nay con vào thành có lẽ không thể trở về ngay trong ngày. Con chuẩn bị vào trong thành chờ đến khi hàng hóa tới tay rồi mới trở về.” Đằng Thanh Sơn nói, hắn làm như thế cũng là phòng ngừa bị người ta theo dõi.

“Đằng Vĩnh Phàm lúc này mới cảnh giác, vội dặn: “Đúng, chờ mua được hàng hẵng chờ về. Còn nữa, con ở trong thành nhất định phải cẩn thận.”

“Yên tâm, cha.” Đằng Thanh Sơn khẽ cười, kiếp trước thân là siêu cấp sát thủ, một vài thủ đoạn ẩn nấp ám sát của sát thủ thời đại hiện tại hắn thực sự không để vào mắt. Nếu có người theo dõi mình đó chẳng khác nào thọ tinh uống thạch tín, muốn tìm đường chết.

o0o Ngay sáng hôm ấy Đằng Thanh Sơn cất trong ngực một khối Vạn niên hàn thiết nặng bảy cân hai lạng cùng với hơn mười lượng bạc và vài đồng tiền, tay cầm một thanh đại khảm đao rồi tiến vào thành.

Sau khi vào thành.

Đằng Thanh Sơn trước tiên đi tới tiệm vải, tốn ba lượng bạc sắm cho mình một bộ trang phục. Dùng ba lượng bạc mua quần áo đối với bình dân phổ thông mà nói đó là xa xỉ. Đối với nội kình cao thủ mà nói chỉ có thể coi là ‘tầm thường’. Đằng Thanh Sơn muốn làm chính là khiến người khác hoàn toàn không nhìn ra thân phận của mình.

Đó gọi là con người dựa vào cách ăn mặc, sau khi mặc bộ thanh sam thủ công khéo léo này vào, lưng đeo một thanh lợi đao khiến hắn một phong phạm của võ giả xông pha thiên hạ.

Tiếp đó lại vào một căn tửu lâu hưởng dụng một bữa cơm trưa thịnh soạn.

Đến buổi chiều Đằng Thanh Sơn mới đi về hướng Vạn Tượng lâu, khuôn mặt hờ hững của hắn lúc này khiến người đi đường xung quanh vừa nhìn lập tức cảm thấy không phải người tốt.

“Vào Vạn Tượng lâu chúng ta, xin mời bỏ binh khí lại.” Hai nữ tử đeo kiếm trước của Vạn Tượng lâu đồng thời duỗi tay ngăn cản.

“Hừ!” Ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Sơn quét qua hai nữ tử

này.

“Cút ngay!”

Thân hình Đằng Thanh Sơn xông lên trước, trực tiếp đánh bay hai nữ tử có nội kình. Nhất thời một vài nội kình cao thủ trong Vạn Tượng lâu vội vàng bao vây lại, những người này toàn bộ đều là hộ vệ. Một người cầm đầu trong đó cẩn thận đánh giá Đằng Thanh Sơn một phen, chắp tay nói: “Vị huynh đệ này, vào Vạn Tượng lâu chúng ta hãy bỏ binh khí lại, đây là quy củ.”

Ánh mắt ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Đằng Thanh Sơn quét về phía hắn, sát ý trong ánh mắt khiến đám người đó rùng mình.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước chính là từ trong đống người chết bò ra, kiếp này mười tuổi đã giết sạch bầy sói. Hắn vốn chính là một sát thần, muốn chấn nhiếp đám nội kình cao thủ này không phải quá dễ dàng sao?

“Nghi Thành nho nhỏ này còn chưa có người có tư cách khiến ta bỏ binh khí xuống.” Đằng Thanh Sơn ôm đao đứng lại lạnh lùng nói: “Bảo lâu chủ quản sự của các ngươi lại đây! Ta hôm nay tìm lâu chủ các ngươi có đại sự, ta không muốn giết người!”

“Đại sư huynh.” Một hộ vệ trong đó ngó sang tên cầm đầu.

“Tên này chỉ cần một cú va chạm lập tức khiến hai vị sư muội không chút lực phản khảng, chúng ta đắc tội không nổi. Mau đi mời lâu chủ sư thúc.” Thủ lĩnh hộ vệ thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt qua đám người, hờ hững cười.

Cái gọi là quy củ, đó là nói với người thường. Bỏ binh khí? Cao thủ lợi hại thực sự binh khí vốn là sinh mạng, làm sao có thể vì một Vạn Tượng lâu mà bỏ binh khí được?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 42

Cao Thủ

Tại tầng một của Vạn Tượng lâu, Đằng Thanh Sơn vẫn đang ôm đao đứng, mắt không thèm nhìn đám hộ vệ.

Cộp, cộp…

Một trong số các tên hộ vệ nhanh chóng lên lầu thông báo cho lâu chủ Vạn Tượng lâu. Vạn Tượng lâu tổng cộng có ba tầng, tầng một và tầng hai có rất nhiều quầy hàng, duy chỉ có tầng ba cấm người ngoài bước vào. Gian phòng đầu tiên bên cạnh lan can cầu thang Vạn Tượng lâu chính là nơi lâu chủ bình thường lưu lại.

“Sư thúc! Sư thúc!” Tên thanh niên hộ vệ lao vào gọi.

“La hét ầm ĩ, còn ra bộ dạng gì nữa.” Trong phòng có một vị trung niên nho nhã mặc áo bào trắng đang múa bút vẩy mực vẽ tranh quát.

“Sư thúc, dưới lầu có một vị cao thủ, thoạt nhìn giống như một loại người rất tàn nhẫn.” Hộ vệ đó vội nói.

“Cao thủ?” Người trung niên nho nhã nhíu mày, ông buông bút vẽ xuống đưa mắt nhìn về phía gã hộ vệ, “Con nói chi tiết thêm một chút.”

Tên hộ vệ cẩn thận bẩm: “Ngay mới vừa rồi vị khách mang đao này không nguyện ý bỏ binh khí xuống, lại còn trực tiếp đánh

bay hai vị sư muội đứng canh trước cửa. Hơn nữa chẳng thèm ngó ngàng đến các sư huynh đệ chúng con. Chúng con không dám tự tiện làm quyết định, với lại hắn cũng nói có đại sự tìm sư thúc. Cho nên…"

"Đừng làm loạn nữa." Người trung niên nho nhã vội nói, "Các con luyện nội kình hơn mười năm kinh nghiệm vẫn còn ít, đối phó người bình thường còn được. Đối phó với những cao thủ tàn nhẫn này vẫn còn kém xa. Con đi mời hắn lên đây, đồng thời bảo đại sư huynh cùng nhị sư huynh cùng lên luôn."

"Vâng, sư thúc." Tên hộ vệ lập tức lui ra.

Trong lòng người trung niên nho nhã nghi hoặc vô cùng: "Không biết nhân vật này đến từ đâu, có điều trước tiên gặp rồi hãy nói." Vạn Tượng môn không có dã tâm thống nhất thiên hạ nhưng Vạn Tượng lâu của họ lại mở khắp nơi tất cả các thành trên Cửu Châu, căn cứ vào thành trì lớn nhỏ, quy mô cửa hàng mà số lượng cao thủ cũng bất đồng.

Vạn Tượng lâu chỉ có vị lâu chủ này mới là đệ tử hạch tâm của Vạn Tượng môn, hậu thiên đỉnh phong cao thủ.

Hơn phân nửa nhân lực cả môn phái Vạn Tượng môn đều phân tán đến các Vạn Tượng lâu trong Cửu Châu đại địa. Cũng vì Vạn Tượng môn quá giàu có nên chiêu mộ nhân thủ cũng rất đơn giản.

"Cộp, cộp…"

Tiếng bước chân vang lên.

Một đao khách trông như thanh niên cùng hai hộ vệ đồng thời đi vào, ánh mắt đao khách này vừa quét qua liền dính chặt vào người trung niên nho nhã ngồi bên bàn.

Quan sát bước chân, ánh mắt, khí chất người vừa đến, vị lâu

chủ vốn biết qua vô số người này trong nháy mắt tự mình phán đoán: “Người này là một kẻ có tính cách quyết đoán, khí thế sắc bén, đao pháp có lẽ cũng sắc bén tương tự như thế, hẳn phải là một cao thủ thực lực rất mạnh.” Ông hiểu rất rõ trải qua những kinh nghiệm khác nhau sẽ khiến cho con người sinh ra khí chất khác nhau.

Chẳng hạn như phú hào có tiền thường được người ta tâng bốc, cười nói khí độ cũng khác nhau.

Mà người không có thực lực có dám giống như Đằng Thanh Sơn đi đùa giỡn với uy phong của Vạn Tượng lâu sao? Bị một đám nội kình cao thủ vây quanh chỉ sợ trong lòng đã sợ run, thần thái cũng chẳng được như thế.

Mà cao thủ làm được như vậy thì đó không phải là thể hiện uy phong mà là phong phạm của cao thủ!

Người không có thực lực nếu kiêu ngạo không buông binh khí, chỉ e rằng sẽ bị đánh gãy tay chân ném ra ngoài. Mà cao thủ không rời vũ khí Vạn Tượng lâu lại còn phải nhiệt tình chiêu đãi.

Cùng một chuyện người thực hiện khác nhau khiến cho kết quả tuyệt nhiên khác nhau.

“Tại hạ Vạn Tượng môn Hoắc Ngôn!” Người trung niên nho nhã chắp tay chào.

“Tần Lang!” Đằng Thanh Sơn cũng đáp, kiếp trước đệ đệ hắn tên ‘Tần Hồng”, bản thân hắn trong thế giới sát thủ hắc ám danh hiệu là ‘Lang’, Đằng Thanh Sơn cũng liền bịa ra cái tên giả này – Tần Lang.

Trong đầu vị lâu chủ Vạn Tượng môn Hoắc Ngôn này nhanh chóng tìm kiếm một lần, nhưng vẫn không truy ra nhân vật nào tên Tần Lang, có điều nhân vật lợi hại trên Cửu Châu đại địa lại vô

số, Hoắc Ngôn cũng không dám chậm trễ, cười nói: “Nghi Thành nhỏ bé này khó gặp được một cao thủ, Tần Lang huynh, mời ngồi.”

Đằng Thanh Sơn lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, hào sảng trực tiếp ngồi xuống.

“Nghi Thành đây đích xác khó gặp được cao thủ nội kình. Tuy nhiên…Vạn Tượng môn không hổ danh là đại môn phái, không ít vật phẩm đáng giá bày bán ở đó lại còn bảo đám đệ tử non nớt này tới trông coi, sự can đảm này ta cũng bội phục.” Trên mặt Đằng Thanh Sơn cũng lộ ra vẻ tươi cười, đơn giản nói.

Hai tên hộ vệ sắc mặt khẽ biến, nhưng không dám lên tiếng.

Hoắc Ngôn khẽ cười: “Đám đệ tử này chỉ là để chúng rèn luyện thôi mà. Trong thiên hạ các cao thủ bình thường vẫn cho Vạn Tượng môn chúng ta vài phần mặt mũi.”

Lúc này, thị nữ cũng dâng trà lên.

“Không biết Tần Lang huynh đến Vạn Tượng lâu chúng ta có việc gì?” Hoắc Ngôn dò hỏi. “Vạn niên hàn thiết? Tử quang hàn thiết?” Hoắc Ngôn trong lòng rung động liền vội vàng cẩn thận cầm xem xét, còn đặc biệt lấy tay che lại quan sát quầng sáng.

“Quả nhiên, quả nhiên là Vạn niên hàn thiết, trọng lượng cũng đúng!” Hoắc Ngôn cảm thụ trọng lượng nặng trĩu trong tay một chút rồi sau đó lại dùng nội kình mãnh mẽ chấn kích một nhát, khối Vạn niên hàn thiết một điểm tổn thương đều không có. Điều này khiến Hoắc Ngôn hoàn toàn chắc chắn khối đá đích xác là Vạn niên hàn thiết.

Hoắc Ngôn liếc mắt sang Đằng Thanh Sơn đáy lòng không nhịn được trầm ngâm nói: “Tần Lang huynh đệ, loại bảo bối Vạn niên hàn thiết này mà lấy ra từ tùy tiện như vậy. Quả nhiên là kẻ tài cao mà lá gan cũng lớn!”

Người bình thường có bảo vật giấu đi còn không kịp.

Hoắc Ngôn đã từng gặp qua một số người tới Vạn Tượng lâu mua bảo bối thường giở rất nhiều thủ đoạn, như thể lo lắng bị người ta cướp bảo vật vậy. Nhưng cao thủ chân chính lại không để ý, bởi vì cao thủ rất tự tin!

Ngươi dám thò tay cướp, ta liền có thể chém đứt tay ngươi thu hồi bảo bối lại!

“Hơn nữa bảo vật cỡ Vạn niên hàn thiết chỉ ở khu vực cực lạnh mới đản sinh. Tại Bắc Hải có thể lấy được vạn niên hàn thiết bình thường đều là cao thủ. Tần Lang này nói là ở một nơi hiểm địa lấy được. Ừm, nơi vạn niên hàn thiết sinh sôi đương nhiên là nơi hiểm địa rồi. Xem ra, thanh niên đao khách này thực lực rất mạnh.” Hoắc Ngôn hiểu rõ rằng không thể từ bề ngoài mà phán đoán thực lực người khác được.

Bởi vì nội kình cao thủ không lộ ra vẻ già nua, một thanh niên bề ngoài trông như hai mươi tuổi rất có thể đã ba bốn mươi rồi.

Chẳng hạn như Hoắc Ngôn trông thì như bốn mươi tuổi nhưng trên thực tế đã hơn sáu mươi.

“Tần Lang huynh đệ, đây đích xác là Vạn niên hàn thiết, không biết huynh muốn ra giá thế nào?” Lời Hoắc Ngôn vừa nói ra thì hai tên hộ vệ đứng ở bên liền đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên có chút mê tít mắt.

“Ra giá?” Đằng Thanh Sơn khẽ cười một tiếng nhìn về phía Hoắc Ngôn, “Tử quang hàn thiết chính là trọng bảo luyện chế binh khí, tại hạ sẽ mang nó ra đổi lấy bạc sao?”

Hoắc Ngôn xấu hổ cười.

“Tại hạ không bán, chỉ đổi!” Đằng Thanh Sơn nhìn Hoắc Ngôn.

“Không biết đổi lại bảo bối gì?” Hoắc Ngôn thăm dò.

“Tinh Văn cương!” Đằng Thanh Sơn trả lời “Vạn niên hàn thiết này của tại hạ nặng bảy cân hai, nên muốn chuẩn bị đổi lấy một trăm mười cân Tinh Văn cương. Đương nhiên vạn niên hàn thiết vượt xa cái giá này, giá chênh lệch các vị dùng hoàng kim hoặc ngân phiếu bù vào.” Đằng Thanh Sơn nói hết sức dứt khoát.

Hoắc Ngôn trầm ngâm nói: “Bảy cân hai…Vạn Tượng lâu chúng ta có thể đổi cho huynh một trăm mười cân Tinh Văn cương, ngoài ra cộng thêm năm trăm lượng kim phiếu Dương Diêm! Tần Lang, huynh cho rằng giá này thế nào?”

Án chiếu theo giá một cân Tử quang hàn thiết bằng hai mươi cân hoàng kim. Giá Hoắc Ngôn đưa ra phải cao không ít.

“Vạn niên hàn thiết thực so với Tinh Văn cương quý giá hơn, bao nhiêu tiền cũng không mua được! Giá huynh đài đưa ra hơi thấp một chút đấy.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Vạn niên hàn thiết "vô kiên bất tồi" đặc tính này rất nhiều nội kình cao thủ đều cầu mong có được binh khí như vậy. Nếu đã bao tiền cũng không mua được, vậy Vạn niên hàn thiết giá thành giao chân chính, một cân Tử quang hàn thiết hẳn là vượt xa hai mươi cân hoàng kim. Hơn nữa giá bán Tinh Văn cương ở Vạn Tượng lâu là ‘Một lượng Tinh Văn cương bằng một lượng hoàng kim’, vậy giá thành mua Tinh Văn Cương của Vạn Tượng lâu, phải rẻ hơn hoàng kim một chút.

“Điều này…” Hoắc Ngôn hơi lưỡng lự, rồi sau đó cắn răng, “Một trăm mười cân Tinh Văn cương cộng thêm sáu trăm lượng kim phiếu Dương Diêm. Giá này là giá cao nhất chúng ta có thể trả.”

“Rất tốt!” Đằng Thanh Sơn gật đầu, “Có điều, kim phiếu vẫn mong đổi thành vàng thỏi. Tại hạ không thích dùng kim phiếu.”

“Điều này không thành vấn đề.” Hoắc Ngôn đồng ý. Lúc tới tiền trang đổi cần phải giao nộp một khoản chi phí ký gửi, điểm này Vạn Tượng lâu vẫn không tính toán chi li đến mức ấy, “Tần Lang huynh, chỉ có điều huynh hẳn cũng rõ là Vạn Tượng lâu ở Nghi Thành này cũng không tích trữ nhiều Tinh Văn cương như thế.”

“Điểm ấy ta biết.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt, “Huynh cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị xong?”

“Ta lập tức phái người ngay trong đêm sang quận Giang Trữ ở ngoài ba trăm dặm, sáng mai vào tầm giờ này chắc chắn có thể chuẩn bị đầy đủ.” Hoắc Ngôn giọng chắc chắn.

“Chỗ này của huynh chắc có nơi ở lại. Vậy tại hạ cứ ở đây chờ huynh.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Hai tên hộ vệ đưa mắt nhìn nhau trong lòng thầm bội phục. Dám to gan lớn mật ở lại Vạn Tượng lâu, không sợ lén giết người cướp hàng đích xác là kẻ tài cao gan lớn.

“Không thành vấn đề.” Hoắc Ngôn cười nói, “Vạn niên hàn thiết này vẫn do Tần Lang huynh bảo quản. Ngày mai vào giờ này chúng ta sẽ giao dịch.”

o0o Phía sau Vạn Tượng lâu còn có một sân lớn cùng với hàng đống phòng ở. Đám hộ vệ, thị nữ cùng lâu chủ Hoắc Ngôn của Vạn Tượng lâu đều cư ngụ ở đây. Đằng Thanh Sơn cũng được an bài trong một căn phòng bày biện hết sức tinh tế. Nếu là khách sạn lớn thì căn phòng cỡ này tuyệt đối là phòng hạng sang.

Vào lúc xẩm tối, Vạn Tượng lâu đã đóng cửa.

Trong mảnh sân trống trải phía sau Vạn Tượng lâu có không ít hộ vệ đang luận bàn võ nghệ.

“Tần Lang, huynh xem kiếm thuật của bọn chúng thế nào?”

Hoắc Ngôn cùng Đằng Thanh Sơn hai người sóng vai đứng trên hành lang.

“Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, cười: “Kiếm thuật Vạn Tương môn rất bất phàm, tại hạ cũng đã từng thấy qua cao thủ Vạn Tượng môn động thủ, kiếm thuật ấy nhanh như chớp, mau lẹ sắc bén. Mà kiếm thuật những đệ tử này thì ‘đồ cụ kỳ hình, vô kỳ ý’ (chỉ có hình dáng bên ngoài mà không có ý)! Có lẽ chưa từng trải qua rèn luyện sinh tử thực sự!”

Trong ánh mắt đám nam, nữ nhân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa một tia bất bình.

Người trẻ tuổi đều rất cao ngạo, bị người ta bình phẩm như thế bọn họ làm sao có thể vừa lòng?

“Tần Lang huynh, không bằng hãy chỉ điểm sơ sơ cho đám vãn bối chậm tiến này, thế nào?” Hoắc Ngôn cười nói.

“Đã rất lâu rồi tại hạ không hoạt động gân cốt.” Đằng Thanh Sơn khẽ cười đi xuống hành lang, hắn cũng không muốn đêm nay xuất hiện mấy tên mao tặc nên trực tiếp ngay bây giờ bộc lộ thực lực.

Tên đại sư huynh cầm đầu đám hộ vệ chắp tay: “Mời.”

“Các ngươi đồng loạt lên đi.” Đằng Thanh Sơn cất giọng hờ hững.

Đám sư huynh đệ sắc mặt đại biến, tên ‘Tần Lang’ này không ngờ càn rỡ như thế! Sắc mặt Hoắc Ngôn trên hành lang lại khẽ biến, lập tức cao giọng cười: “Được Tần Lang huynh chỉ điểm là cơ hội tốt, bỏ lỡ sẽ không còn nữa đâu, cứ vui vẻ nhờ Tần Lang huynh chỉ giáo đi, cho dù có thua cũng không mất mặt.”

“Xem kiếm.” Một thiếu nữ trẻ tuổi lúc trưa bị Đằng Thanh Sơn đánh bay trong lòng sớm đã bụng đầy lửa giận, cô trực tiếp quát to

một tiếng và là người đầu tiên cầm kiếm phi thân đâm thẳng về phía Đằng Thanh Sơn. Tên đại sư huynh cũng đồng thời lao theo, trường kiếm trong tay huyễn hóa ra ba đạo kiếm ảnh bao phủ lấy đầu Đằng Thanh Sơn.

Hai người một chiêu liên thủ.

Đằng Thanh Sơn đứng tại chỗ, nhìn hai thanh trường kiếm đâm tới, theo đó tay phải động đậy.

Cheng! Cheng!

Hai tiếng thanh thúy vang lên, hai thanh trường kiếm đồng thời bị đánh bay rơi xuống trên đất.

Tay phải thiếu nữ và tên đại sư huynh kia đều run rẩy, họ khiếp sợ nhìn về phía Thanh Sơn. Đám sư huynh đệ tỷ muội xung quanh chứng kiến một cảnh này há mồm trợn mắt nhìn. Đại sư huynh là người lợi hại nhất trong bọn họ, thiếu nữ kia tương tự cũng là cao thủ nội kình. Đối phương không ngờ không thèm rút đao, chỉ dựa vào ngón tay liền đánh bay lợi kiếm.

Chỉ lực mạnh cỡ nào! Nhãn lực mạnh đến nhường nào!

“Đâm kiếm tâm không vững, tay cũng không ổn định mà còn muốn giết địch? Các ngươi hiện tại vẫn chưa cần phải luyện tập kiếm thuật phức tạp, mỗi ngày đâm kiếm một ngàn lần mơi là cơ bản nhất.” Đằng Thanh Sơn liếc mắt sang thiếu nữ, sau đó nhìn về phía đại sư huynh, “Về phần huynh đài này, trụ cột trước tiên phải vững rồi hẵng nói, kình lực phân tán lên ba đạo kiếm ảnh, hậu quả duy nhất chính là ba đạo kiếm ảnh uy lực đều yếu! Đối với người thực lực yếu hơn, huynh đài không cần dùng chiêu này cũng có thể thắng. Mà kẻ mạnh hơn chỉ cần liếc mắt một cái lập tức nhìn ra điểm hư thật trong kiếm pháp này.”

Đám nam nữ thanh niên đôi mắt phát sáng, có chút sùng bái

nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cẩn thận nghe từng lời chỉ điểm, bình phẩm. Bọn chúng chỉ là ngoại vi đệ tử, bình thường khó được cao thủ chỉ điểm. Trong mắt bọn chúng đã xem Đằng Thanh Sơn như một siêu cấp cao thủ, so với sư phụ bọn chúng còn mạnh hơn.

Không rút đao, chỉ dựa vào ngón tay liền đánh bay hai thanh kiếm, thực lực như vậy tuyệt đối là hậu thiên đỉnh phong.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước chính là tông sư 'Hình Ý Quyền', kiếp này trước mười tuổi đã đạt tới cảnh giới 'nhân thương hợp nhất'. So với một đám nam nữ chưa từng trải qua ít nhiều huyết tinh thực không biết mạnh bao nhiêu.

"Ha ha… chỉ pháp của Tần Lang huynh đơn giản mau lẹ nhưng rất lợi hại. Thực không biết đao pháp của Tần Lang huynh sắc bén cỡ nào!" Hoắc Ngôn cười, "Có thể kết giao với Tần Lang huynh, Hoắc Ngôn ta cũng vô cùng vui mừng, yến tiệc đã chuẩn bị xong ta nhất định phải cùng Tần Lang huynh uống vài chén mới được."

Đằng Thanh Sơn cười cùng với Hoắc Ngôn rời đi, chỉ lưu lại một đám thanh niên nam nữ sôi nổi bàn luận, kinh ngạc mãi không thôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 43

Tổng Lâu Quận Giang Trữ

Đêm đến, tại hậu viên Vạn Tượng lâu hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng.

“Hôm nay bộc lộ ra thực lực có lẽ đám tiểu mao tặc bình thường sẽ không có gan tới cướp Vạn niên hàn thiết.” Đằng Thanh Sơn rửa mặt, sau đó ‘Xoạc’ một tiếng, xé một tấm vải trên giường xuống, “Phòng ngừa mấy tên gia hỏa đui mù bị lợi lộc làm mê muội tới, vẫn chuẩn bị sơ sơ một chút.”

Hắn dẫm chân vận chuyển nội kình.

Véo!

Đằng Thanh Sơn đu lên xà nhà, dùng vải lau sạch tro bụi rồi tiện tay vứt tấm vải xuống dưới đất. Hắn mặc nguyên cả quần áo rồi nằm trên xà nhà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ thực sự bị biểu hiện của Đằng Thanh Sơn chấn nhiếp nên cả đêm không có bất kỳ ai tới quấy rầy. Hắn nhắm mắt cho đến khi trời tờ mờ sáng, ngoài phòng truyền đến từng tiếng hô to Đằng Thanh Sơn lúc này mới mở mắt nhảy xuống mặt đất.

“Ngủ thật thoải mái.” Đằng Thanh Sơn một cước đá tấm vải bẩn đó xuống giường, sau đó dùng khăn lông ướt lau qua mặt một lượt, cầm chiến đao, đeo túi đồ đi ra khỏi phòng.

Trong mảnh sân trống trải, đám thanh niên nam nữ kia đang khổ luyện kiếm thuật.

Đám thanh niên nam nữ này trông thấy Đằng Thanh Sơn đều không khỏi có chút thận trọng. Đối đãi với người bình thường bọn chúng tự cho là nội kình cao thủ nên thái độ tự nhiên có chút cao ngạo. Nhưng trước mặt Đằng Thanh Sơn… Bọn chúng căn bản đánh không lại một chiêu. Người ta tiện tay đưa ra Vạn niên hàn thiết, khí phách này cũng khiến đám nam nữ rất hâm mộ.

“Tần Lang huynh, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?” Lâu chủ Hoắc Ngôn cũng đi tới mỉm cười thăm hỏi.

“Ngủ cũng được.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt trả lời “Đúng rồi! Vật phẩm tại hạ cần chờ đến lúc trưa mới có thể lấy được nhỉ? Vậy tại hạ tạm thời ra ngoài dạo chơi, đợi đến buổi chiều sẽ quay lại.”

“Cũng được.” Hoắc Ngôn gật đầu.

Sau đó Đằng Thanh Sơn lập tức từ cửa hậu viên Vạn Tượng lâu đi ra ngoài.

“Sư thúc.” Một thiếu nữ áo xanh vội đi tới, tò mò thăm dò, “Gã Tần Lang này, tới cùng có lai lịch gì vậy? Hôm qua hắn không ngờ chỉ dựa vào đầu ngón tay đã đánh bay kiếm của đại sư huynh và Lộ sư tỷ! Cũng chỉ có đại sư bá mười năm trước đến đây, con mới được chứng kiến đại sư bá thi triển qua thủ đoạn trong nháy mắt đánh văng lợi kiếm này.”

Các sư huynh đệ tỷ muội khác cũng lục đục kéo tới, trong mắt bọn họ Đằng Thanh Sơn chính là một ẩn số.

Hoắc Ngôn nghiêm mặt giáo huấn: “Gã Tần Lang này là võ giả chân chính xông pha thiên hạ, từ trong sinh tử luyện ra đao thuật của mình. Các con học tập kiếm thuật đều là học từ tiền nhân.

Không biết được uy lực chân chính mỗi chiêu trong kiếm thuật! Mà gã Tần Lang rèn luyện đao thuật trong sinh tử này mới thực sự là võ giả đáng sợ. Hơn nữa, nội kình của hắn cũng cực mạnh! Dám dùng ngón tay đánh bay lợi kiếm của các con, chỉ sợ rằng đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong rồi."

Đám sư huynh đệ đưa mắt nhìn nhau.

"Nhìn tên Tần Lang đó bộ dạng như còn rất trẻ mà sao nội kình sao mạnh như vậy? Có lẽ sư môn của hắn cũng rất lợi hại, bí tịch hắn học thấp nhất cũng là 'nhân cấp' bí điển, thậm chí có thể là 'địa cấp' bí điển!" Tên đại sư huynh thấp giọng cảm thán "Giả như huynh đệ chúng ta cũng có thể được tập bí điển như thế thì quá tốt rồi."

Đám thanh niên xung quanh gật đầu liên hồi.

Bọn chúng chỉ là đệ tử ngoài cùng nhất của Vạn Tượng môn, học cũng chỉ là nội kình bí tịch nhập môn, tốc độ luyện hóa nội kình tương đối chậm.

"Hừ! Nội kình là căn cơ! Nội kình bí điển tốt, nhưng thủ đoạn, nhãn lực giết người thì chỉ có thể luyện ra." Hoắc Ngôn hừ lạnh một tiếng liếc mắt qua đám thanh niên, "Học trên giấy tới cùng chỉ là giác ngộ nông cạn, cho dù nội kình Tần Lang cùng các ngươi giống nhau, một mình hắn đều có thể dễ dàng giết sạch các ngươi. Đây chính là khác biệt về kinh nghiệm, nhãn lực và cũng là cảnh giới!"

Kẻ xông pha thiên hạ già đời cỡ Hoắc Ngôn hiểu rất rõ.

Cao thủ chân chính không ai không phải trải qua ma luyện để có được sự lĩnh ngộ của riêng mình. Tương tự như kiếm thuật, người khác thi triển ra uy lực lại khác biệt cực lớn.

"Hừ, chờ khi các ngươi thực sự đi áp giải hàng hóa, hành tẩu

lịch duyệt thiên hạ thì sẽ hiểu ngay thôi." Hoắc ngôn cất giọng lạnh nhạt, "Mau đi ăn sáng, chờ lát nữa mở cửa đón khách."

"Vâng, sư thúc."

o0o Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng vó ngựa dày đặc, ba thớt tuấn mã toàn thân màu xanh, chỉ có bốn vố trắng muốt đang phi như bay. Trên ba thớt tuấn mã có một lão giả cùng hai người trung niên, ba người này lưng đều đeo lợi kiếm. Nếu người biết nhìn, liếc mắt liền có thể nhận ra ba thớt tuấn mã chính là vương gia 'Đạp Tuyết' trong Thanh Tông mã sinh ra ở Thanh Châu.

'Đạp Tuyết' bảo mã cao hơn tám xích, ngoài trừ bốn vó trắng tinh, trên người hoàn toàn là màu xanh không tia tạp sắc, màu lông sáng bóng.

Đám ngựa này phi nhanh hết sức, tốc độ cũng rất nhanh. Mỗi một thớt ngựa 'Đạp Tuyết' giá năm ngàn lượng. Người không có thân phận, tài lực căn bản đừng nghĩ tới việc cưỡi loại bảo mã này.

Rất nhanh, ba thớt ngựa 'Đạp Tuyết' liền tiến vào Nghi Thành.

Hậu viện Vạn Tượng lâu.

"Sư tổ, sư phụ, sư bá!" Hai đệ tử sớm đã ở đây nghênh đón nhìn thấy ba người cưỡi trên ba thớt tuấn mã vội vàng hành lễ. Sau khi ba người xuống ngựa liền trực tiếp dắt ba thớt tuấn mã vào hậu viện, trong sân lập tức có người đón đưa ba thớt 'Đạp Tuyết' vào chuồng ngựa.

"Mau thông tri cho sư phụ các ngươi." Một người trung niên áo bào xanh trong đó cởi hành trang trên lưng, quát.

"Vâng, sư phụ." Tên đệ tử đó nhanh như gió chạy vào Vạn

Tượng lâu.

Ba người ở trong sân, đám đệ tử trẻ tuổi khác sợ đến nỗi đều không dám lên lời.

Người trung niên áo bào xanh ngoái đầu nhìn về phía lão giả: "Sư phụ, người nói tên Tần Lang bán Vạn niên hàn thiết này từ đâu xuất hiện? Ghi chép về thiên hạ anh hào của Vạn Tượng môn chúng ta, người có thực lực bình thường đều có tình báo ghi lại. Nhưng cao thủ được ghi chép trong tổng lâu quận Giang Trữ chúng con lại vốn không có tên của Tần Lang này."

"Chờ sư đệ con đến sẽ biết." Lão giả áo bào trắng nói.

"Đệ tử bái kiến sư phụ." Hoắc Ngôn lúc này cũng đi tới, vội vàng hành lễ.

"Hoắc Ngôn, lấy tin tức tình báo của con về gã Tần Lang kia nói chi tiết xem." Lão giả áo bào trắng dục.

"Vâng, thưa sư phụ. Gã Tần Lang này thực lực sâu không thể lường, chỉ riêng thực lực bộc lộ ra…." Hoắc Ngôn bắt đầu kể lại chi tiết phần Đằng Thanh Sơn hiển lộ ra, đồng thời cũng thêm cả nội dung suy đoán của hắn. Ba vị cao thủ Vạn Tượng môn từ tổng lâu quận Giang Trữ chạy đến đều cẩn thận lắng nghe.

o0o Vào giữa trưa, Đằng Thanh Sơn ở trong tửu lâu ăn trưa xong liền cầm chiến đao đi về phía Vạn Tượng lâu.

"Vào Vạn Tượng lâu, xin hãy bỏ binh khí xuống." Nữ tử đeo kiếm đón khách đang nói với một đôi tình lữ đang sắp bước vào Vạn Tượng lâu, đôi tình lữ đó cũng biết quy củ ngay lập tức bỏ binh khí xuống giao cho Vạn Tượng lâu tạm thời bảo quản. Mà đúng vào lúc này Đằng Thanh Sơn vác đao trực tiếp đi vào.

Nữ tử tiếp khách cũng không dám ngăn cản, sau khi Đằng Thanh Sơn bước nhanh vào trong hắn trực tiếp men theo cầu thang

lên tầng ba.

“Ơ này! Sao hắn không bỏ binh khí xuống?” Đôi tình lữ kia có chút giật mình.

Nữ tử tiếp khách căn bản chẳng thèm trả lời.

o0o Tầng ba Vạn Tượng lâu, trong phòng của Hoắc Ngôn.

Đằng Thanh Sơn vừa bước vào lập tức nhìn thấy bốn người, ba người trung niên cùng một lão giả áo bào trắng.

“Ha ha… Tần Lang huynh, nào tới đây ta giới thiệu cho huynh một lượt. Vị này là nhị sư huynh Phong Nghiêm của ta! Vị này là đại sư huynh Lưu Hòa Châu của ta!” Lâu chủ Hoắc Ngôn nhiệt tình giới thiệu, hai người trung niên cũng chắp tay cười. Vạn Tượng môn là môn phái làm ăn buôn bán, bình thường đãi khách đều rất lễ phép.

Lão giả áo bào trắng chắp tay cười nói: “Lão hủ là Lưu Thiên Nam! Nghe đồ nhi ta đề cập đến bản lạnh của tiểu huynh đệ ta rất bội phục. Không biết sư phụ tiểu huynh đệ là ai? Có lẽ lão hủ có thể biết được.”

“Sư phụ tại hạ tên là Đằng Bá Lôi!” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão giả áo bào trắng. “Không biết, Lưu tiền bối có nhận thức được không?”

“Đằng Bá Lôi? Hơn ba trăm năm trước trên Cửu Châu đại địa từng xuất hiện một tiên thiên cường giả tên Đằng Bá Lôi, có điều ông ta đã qua đời từ rất sớm. Gần một trăm năm qua trên Cửu Châu đại địa này, lão hủ thực không biết có vị kêu Đằng Bá Lôi đó có thể dạy dỗ ra được cao thủ tài giỏi như Tần Lang tiểu huynh đệ đây. Có điều thiên hạ này rất lớn, hiểu biết của lão hủ có hạn, chắc hẳn sư phụ của tiểu huynh đệ là cao thủ ẩn thế không muốn cho người ta biết.”

Đằng Thanh Sơn vừa nghe xong nét mặt hơi ngơ ngác.

Trên Cửu Châu đại địa thực sự có người tên Đằng Bá Lôi. Tuy nhiên đó là chuyện hơn ba trăm năm trước.

“Ha ha… chúng ta cũng đừng đứng nữa, ngồi xuống hãy nói.” Lão già áo bào trắng chờ khi mọi người đều ngồi xuống mới nói tiếp: “Chuyện Tần Lang tiểu huynh đệ muốn bán tử quang hàn thiết ta đã biết. Tinh Văn cương ngươi cần chúng ta đã mang từ tổng lâu quận Giang Trữ tới.”

Nói xong lão liền mở hành trang ở bên cạnh ra đặt lên đất, bên trong là từng khối kim chúc màu bạc lớn, vết hoa văn dạng chấm bề ngoài kim chúc phảng phất như hàng ngàn ngôi sao, trông rất rất rõ ràng. Đó chính là Tinh Văn cương giá ngang hoàng kim.

“Thật thú vị.” Đằng Thanh Sơn cười.

“Xin hỏi một câu, tử quang hàn thiết của Tần Lang tiểu huynh đệ từ đâu mà có?” Lão già áo bào trắng kia truy hỏi, bởi vì nơi thường thường có thể sinh ra tử quang hàn thiết chắc không phải chỉ có một khối mới đúng. Mặc dù nơi sản xuất bình thường rất nguy hiểm nhưng Vạn Tượng môn cao thủ cực nhiều, vì loại chí bảo vạn niên hàn thiết này xuất động hàng loạt cao thủ mạo hiểm đi khai thác cũng là đáng giá.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn phát lạnh, sắc mặt hơi trầm xuống.

Không khí trong phòng lập tức bất thường.

“Mấy vị, khoản mua bán này Vạn Tượng lâu hãy còn thực hiện hay không?” Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

“Đương nhiên thực hiện.” Lão giả áo bào trắng cũng cảm thấy được, chỉ dựa vào thực lực mấy người bọn họ, muốn cậy mạnh vơi Đằng Thanh Sơn cũng không nắm chắc bao nhiêu.

“Được, đây là Vạn niên hàn thiết.” Đằng Thanh Sơn lấy Vạn niên hàn thiết ra.

Hoắc Ngôn bên cạnh lại vội vàng xách một chiếc túi to tới: “Trong túi đó là một trăm mười cân Tinh Văn cương. Trong túi này của ta là sáu mươi cân hoàng kim! Huynh có thể ước lượng thử xem!”

Đằng Thanh Sơn chia Tinh Văn cương, hoàng kim trong hai túi to ra cẩn thận quan sát một lượt, phòng ngừa trong này kèm theo thứ gì đó.

“Vạn niên hàn thiết của tại hạ là bảy cân hai, không sai chứ?” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão giả áo bào trắng.

“Không sai.” Lão giả áo bào trắng cũng đứng dậy.

“Rất tốt, vậy tại hạ lập tức cáo từ.” Đằng Thanh Sơn nắm lấy hai túi, vật nặng một trăm bảy mươi cân trong tay Đằng Thanh Sơn phảng phất như không có trọng lượng, cứ như vậy Đằng Thanh Sơn đi thẳng xuống lầu.

Lão giả áo bào trắng nhíu mày nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi.

“Sư phụ…” Ba người khác đều nhìn về phía lão giả áo bào trắng.

“Hoắc Ngôn con ở lại đây, hai người các ngươi đi theo ta lặng lẽ theo sau, xem tên Tần Lang này đi đâu!” lão giả áo bào trắng Lưu Thiên Nam ngay lập tức dẫn theo hai tên đệ tử mau chóng rời khỏi Vạn Tượng lâu.

o0o Đằng Thanh Sơn đứng trên Đại Duyên sơn đưa mắt dõi về Đằng gia trang nơi xa xa, ngoái đầu liếc mắt cười giễu cợt một tiếng: “Theo dõi ta? Hiện tại chỉ e đều quay về phía Nam Đại Duyên sơn rồi.” Lúc hắn rời khỏi Nghi Thành liền cố ý đi cửa nam, men theo bờ sông Lan Hương Hà tiến vào Đại Duyên sơn.

Con đường này cùng đường về nhà của Đẳng Thanh Sơn, dài hơn chừng trăm dặm.

Đẳng Thanh Sơn cố ý đi vòng quanh một vòng trong Đại Duyên sơn, với tốc độ của hắn ở trong núi dễ dàng bỏ lại ba nội kình cao thủ rất xa. Sau đó Đẳng Thanh Sơn từ Nam bộ Đại Duyên sơn không ngừng trèo đèo lội suối đi qua sơn đạo hơn trăm dặm, lúc này mới chạy đến tận cùng Bắc bộ Đại Duyên sơn.

Lúc này, Đẳng gia trang đã ở trong phạm vi tầm nhìn.

“Một trăm cân Tinh Văn Cương, sáu mươi cân hoàng kim.” Đẳng Thanh Sơn vừa nghĩ đến vẻ mặt đám người ngoại công Đẳng Vân Long khi thấy được số hoàng kim này liền không nhịn được cười.

“Về nhà thôi!” Đẳng Thanh Sơn cười, như sao băng chạy về phía Đẳng gia trang ở xa xa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 44

Thương Thành

Trước khi rời khỏi Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn thay bộ y phục mua ở Nghi Thành thành áo vải bình thường, thanh chiến đao cũng giấu trong túi, khi này bộ dáng mới giống với mọi ngày trở về thôn trang, lưng đeo túi đi về phía thôn trang.

"Thanh Sơn vào núi trở về rồi!" Các tộc nhân canh gác ở đại môn Đằng gia trang cười chào, Đằng Thanh Sơn cũng nhiệt tình chào lại đám tộc nhân. Rời khỏi thôn trang một ngày, Đằng gia trang cũng không có bất cứ biến hóa nào. Dù sao thôn trang cũng có đến hai ngàn người, mấy ai có thể lưu ý việc đi lại của Đằng Thanh Sơn.

Suy cho cùng, tại Đằng gia trang, Đằng Thanh Sơn bình thường cũng chỉ là luyện tập thương pháp hoặc Hình Ý Quyền ở nhà, tộc nhân thường rất khó nhìn thấy Đằng Thanh Sơn.

"Ca!" Một cô nương thanh tú trên luyện võ trường hớn hở gọi.

"Thanh Vũ." Đằng Thanh Sơn hết sức yêu quý vị muội muội này, Thanh Vũ hiện giờ mười ba tuổi đã vô cùng xinh đẹp. Nữ hài mười bốn tuổi đã thành niên, có thể lập gia đình rồi. Mà bây giờ đã có không ít người tới đề thân, muốn cưới Đằng Thanh Vũ. Chẳng những là người bên ngoài trang, cả người trong trang cũng có.

Dù sao Đằng thị nhất tộc là bộ tộc đã có hơn ngàn năm lịch sử, trong lịch sử cũng từng gặp qua nhiều nguy hiểm. Những ngày di dời gian nan vất vả trước kia, vì tông tộc truyền thừa nên trường hợp huynh muội ruột thành thân cũng không phải không có. Mà cuộc sống Đằng thị tông tộc hiện giờ đã ổn định, bình thường chỉ cần trong ba đời không có quan hệ máu mủ, liền có thể thành thân.

“Thanh Vũ, cha ở đâu?” Đằng Thanh Sơn hỏi.

“Ở tiệm binh khí đó.” Thanh Vũ nói.

“Muội tới gọi cha trở về đi.” Đằng Thanh Sơn nhắn nhủ nói.

“Ài, biết rồi.” Thanh Vũ lập tức chạy về phía tiệm binh khí. Mà Đằng Thanh Sơn lại cầm túi vải đi về phía nhà mình.

o0o Trong chốc lát, trong gian chính nhà Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long ba người đã tụ tập ở đây, Đằng Vĩnh Phàm lập tức khóa cửa chính nhà mình lại.

“Thanh Sơn, bảy cân hai tử quang hàn thiết kia của con, đổi được những thứ gì?” Đằng Vân Long có chút kích động nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía ngoại công, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm ở bên cạnh cũng cười nói: “Thanh Sơn, chuyện này sau khi ngươi đi Nghi Thành, ta đã lập tức tới tìm ngoại công của con nói qua việc này. Ngoại công con rất cao hứng, ngoại tôn (cháu ngoại) của ông tài giỏi như thế, có thể cùng giao long đấu một trận, ha ha, đúng là tiểu tử nhà ngươi có chổ lỗ mãng nhưng ngoại công con rất cao hứng. Hoàn hảo, ngoại công con đã đáp ứng, bang trợ (giúp đỡ) con đả tạo (chế tạo) binh khí.”

“Tạ ơn ngoại công.” Đằng Thanh Sơn lập tức nói.

“Ha ha, cả đời ta làm thợ rèn, có thể rèn ra một thanh thần

binh, chết không hối tiếc a.” Đằng Vân Long cởi mở vui cười.

“Ngoại công, người nhìn xem.”

Đằng Thanh Sơn nói xong liền vạch hai túi vải ở bên. Trong đó, một túi bên trong chứa đầy những khối kim loại Tinh Văn Cương, túi còn lại tràn ngập những thỏi vàng tỏa sáng lập lòe chói mắt.

Hai người Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long hít một hơi, trợn tròn mắt.

“Đây là 110 cân Tinh Văn Cương và sáu mươi cân hoàng kim!” Đằng Thanh Sơn nói.

“Sáu mươi cân hoàng kim!” Đằng Vân Long ngây người trong chốc lát, ngay sau đó cười ha hả, đưa mắt liếc qua Đằng Vĩnh Phàm ở bên, “Vĩnh Phàm a, cả đời ta cũng chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy! Sáu mươi cân, đó cũng chính là sáu trăm lượng hoàng kim a! Có số vàng này, Đằng gia trang chúng ta ít nhất trong một trăm năm sẽ không sợ thiếu bạc.”

Từng thỏi vàng, có thỏi nặng một lượng, cũng có thỏi nặng một cân.

Một đống vàng lớn như thế, đích xác rất chói mắt, động lòng người.

“Bảy cân hai tử quang hàn thiết lại đổi được nhiều Tinh Văn Cương, hoàng kim như vậy, rất đáng giá!” Đằng Vĩnh Phàm cũng cười lên.

“Dùng Tinh Văn Cương và tử quang hàn thiết rèn một cây thần binh. Ta nằm mơ cũng không dám nghĩ!” Đằng Vĩnh Phàm con mắt phát sáng, “Rèn cán thương nguyên liệu tốt nhất là Tinh Văn Cương, rèn mũi thương nguyên liệu tốt nhất là tử quang hàn thiết, trên Cửu Châu đại địa này, có thể vượt qua thanh trường thương

này, e là không có mấy cái."

"Vĩnh Phàm, ta thấy hôm nay chúng ta nghỉ ngơi cho thật tốt, sáng sớm ngày mai, lập tức bắt đầu!" Đằng Vân Long nói.

"Được, thưa sư phụ, các thứ đồ trong quá trình rèn binh khí đều chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ chờ bắt đầu thôi." Đằng Vĩnh Phàm cũng cười nói.

o0o Sáng sớm ngày thứ hai.

Hai cửa phía trước, sau trong tiệm binh khí đều bị đóng chặt, bên trong chỉ có ba người – Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Sơn. Đằng Vĩnh Phàm làm chủ, ngoại công Đằng Vân Long làm phụ. Về phần Đằng Thanh Sơn chỉ là một tên giúp việc lặt vặt. Phụ thân và ngoại công, bảo hắn lo cái gì, hắn lập tức phải đi làm.

Các chuyện lặt vặt, Đằng Thanh Sơn làm hết sức nhanh chóng.

Chớp mắt bầu trời đã tối sầm.

Đằng Thanh Sơn đang đứng ở cửa sau.

"Thanh Sơn, mang những món ăn này vào hết đi." Mẫu thân Viên Lan ôm giỏ trúc tới chỗ này, đưa giỏ trúc đựng thức ăn cho Đằng Thanh Sơn.

"Dạ." Đằng Thanh Sơn nhận lấy sau đó cười nói, "Mẹ, hôm nay cha và con cả hai sẽ không về. Mọi người cứ đóng cửa lại đi ngủ trước đi, không cần chờ cha và con đâu."

"Cha con và ngoại công con, đúng là nổi điên rồi. Rèn một thanh binh khí, cả ngủ cũng không cần." Viên Lan bất đắc dĩ lắc đầu, bà chỉ biết, trượng phu và nghĩa phụ của bà rèn một kiện binh khí cho Thanh Sơn. Nhưng bà lại không biết giá trị thanh binh khí của Đằng Thanh Sơn đáng giá kinh người cỡ nào.

“Mẹ, cha cũng là vì con a. Được rồi, con phải vào đây.” Đằng Thanh Sơn cười và nói một tiếng với mẫu thân xong liền vào tiệm binh khí rồi chốt cửa.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” …

Từng tiếng nện búa có tiết tấu vang lên.

Đằng Thanh Sơn từ xa nhìn thấy dáng vẻ phụ thân vung búa sắt trong tiệm binh khí, bình thường rèn binh khí rất nhanh, nhưng kiện binh khí này của Đằng Thanh Sơn lại khác, rèn cán thương độ khó không cao. Mà khó nhất chính là – mũi thương! Dẫu sao nói về nguyên liệu, Tinh Văn Cương dưới nhiệt độ cao lại càng dễ dàng mềm đi.

Mà vạn niên hàn thiết độ khó lớn hơn nhiều.

Vạn niên hàn thiết vô kiên bất tồi, ngay cả dưới nhiệt độ cực cao cũng khó biến hình, hòa tan. Muốn rèn được vạn niên hàn thiết thì cực khó, cho dù ở Nghi Thành cũng khó tìm được một thợ rèn có thể rèn được vạn niên hàn thiết.

Thế nhưng, kỹ thuật rèn binh khí tại Đằng gia trang đã được nghiên cứu hơn trăm năm, có kinh nghiệm đặc biệt. Đừng thấy danh tiếng không lớn, nhưng tay nghề đích xác rất cao thâm. Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long dám rèn ngọn trường thương này đúng là có nắm chắc mới làm, Đằng Thanh Sơn chỉ thấy ngoại công Đằng Vân Long thỉnh thoảng lại rắc một ít bột phấn lên vạn niên hàn thiết.

Xuy xuy ~~

Mỗi lần rắc lên đều sinh ra nhiệt độ cực cao, khiến một phần vạn niên hàn thiết hơi mềm đi.

“Trở thành một người thợ rèn binh khí giỏi, cũng không hề dễ dàng.” Đằng Thanh Sơn đối với cách làm của cha, ngoại công, căn

bản không hiểu.

Đêm qua đi, ánh bình minh lại tới.

Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long hai người không nghỉ ngơi một giây phút nào, tinh lực hoàn toàn rót vào binh khí.

Lại một buổi sáng qua đi.

Sắc trời tối sầm.

“Ha ha…Thành công rồi.” phụ thân của Đằng Thanh Sơn cười to cầm một thanh trường thương từ tiệm binh khí đi ra, ngoại công Đằng Vân Long ở bên cạnh vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ hưng phấn, cũng đi vào trong sân.

“Thanh Sơn, con xem xem thanh thần binh ta và ngoại công con đã rèn được này.” Đằng Vĩnh Phàm vẻ mặt tự tin, chuyển thanh trường thường cho Đằng Thanh Sơn.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn không nhịn được có chút kích động, nhận lấy thanh trường thương, cán thương vào tay lạnh ngắt, khiến lòng người yên lặng. Cán thanh trường thương toàn thân màu xám bạc, mà mũi thương thì màu đen, lại phối hợp với tua đỏ nữa. Nhìn thoáng qua rất bình thường. Mũi thương này cùng mũi tấn thiết thương bình thường đều như nhau, sống cao lưỡi bạc đầu nhọn, trên sống còn có rãnh máu.

Mũi thương mặc dù màu đen nhưng rất sáng bóng, có thể rọi ra ánh sáng đỏ trong tiệm binh khí.

“Thanh Sơn, thanh trường thương này đã hao phí gần trăm cân Tinh Văn Cương cùng tám cân ba hàn thiết vạn năm, thương nặng tổng cộng một trăm linh tám cân! Thương dài chín xích sáu tấc!” Đằng Vân Long ha ha cười nói, “tử quang hàn thiết, mẹ nó, thực khó luyện. Rèn một thanh trường thương này, không ít hơn mười tám canh giờ.”

Hao phí mười tám canh giờ, thanh thần thương này chung quy mới có thể luyện thành.

“Ơ, cha, ngoại công, cán thương sao lại màu xám bạc, cũng nhìn không thấy tinh văn (hoa văn hình sao) ?” Đẳng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Bản thân Tinh Văn cương là màu sáng bạc mà không phải màu xám bạc giản dị này.

“Đây chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.” Đẳng Vĩnh Phàm cười ha ha nói, “Chẳng nhẽ để người ta liếc mắt một cái đã nhận ra đây là trường thương rèn từ Tinh Văn Cương hay sao?”

“Dạ.” Đẳng Thanh Sơn liên tục gật đầu.

Bằng không xông pha trong thiên hạ, có lẽ cán thương Tinh Văn Cương sẽ khiến cho người khác thèm thuồng. Nên nhìn không ra vẫn tốt hơn. Mà mũi thương bằng tử quang hàn thiết chỉ có dưới tình huống tối om mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy quầng sáng màu tím. Cho nên ngày thường, người bình thường cũng vô phương phát hiện ra mũi thương này là rèn từ vạn niên hàn thiết.

“Nguyên liệu rèn thanh trường thương này là Thanh Sơn con tiến vào Bích Hàn đầm, cửu tử nhất sinh (chín phần chết, một phần sống) mới lấy được.” Đẳng Vân Long cảm khái nói, “Lại nhờ vào tay nghề rèn sắt truyền thừa ngàn năm của Đẳng thị nhất tộc, thanh trường thương này mới xuất thế.”

“Đây là đệ nhất thần binh của Đẳng thị nhất tộc chúng ta trong ngàn năm qua!” Đẳng Vân Long có chút kích động sau đó nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, “Thanh Sơn, thần thương này con định đặt tên là gì?”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 45

Luân Hồi

“Tên thương…” Đằng Thanh Sơn ngắm cây thần binh, liếc qua phụ thân và ngoại công đã vì hắn rèn thần binh suốt mười tám canh giờ chưa từng nghỉ ngơi, Đằng Thanh Sơn đột nhiên có chút sụt sịt. Kiếp trước, hắn luôn cô độc, mà kiếp này hắn lại có được sự yêu thương của phụ mẫu, muội muội đáng yêu, còn có cả rất nhiều tộc nhân chất phác.

Kiếp trước kiếp này, phảng phất như một vòng luân hồi, kiếp này bù cho di hận kiếp trước.

“Cây thương nay cứ kêu là ‘Luân Hồi’ đi.” Đằng Thanh Sơn nói.

“Luân Hồi?” Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long đưa mắt nhìn nhau, bản thân bọn họ nghĩ đến rất nhiều cái tên, chẳng hạn như Hàn Thiết thương, Tử Văn thương, Hàn Tinh thương…vv.. nhưng vốn không nghĩ đến cái tên ‘Luân Hồi’ này. Hơi trầm tư một lát, ngoại công Đằng Vân Long cười ha ha nói: “luân hồi, luân hồi, địa ngục luân hồi! Thanh thương thần này vừa rút ra lập tức khiến địch nhân rơi vào trong cơn ác mộng mười tám tầng địa ngục, tên hay, rất có ý cảnh! Vĩnh Phàm, oa nhi Thanh Sơn này so với ngươi thực lợi hại hơn nhiều, đặt tên cũng hay thế cơ mà.”

“Lợi hại không bằng kẻ làm cha này, vậy không phải đời sau kém đời trước sao?” Đằng Vĩnh Phàm cũng vui vẻ cười lớn.

Đằng Thanh Sơn chỉ là âu sầu kiếp trước kiếp sau, cảm thán

vận mệnh vô thường, mới quyết định đặt tên thương là ‘Luân Hồi’, nào nghĩ đến ngoại công và cha lại liên tưởng xa như vậy.

“Thanh Sơn, thử xem, thương này thế nào.” Đằng Vân Long thôi thúc nói.

Con mắt Đằng Vĩnh Phàm cũng tỏa sáng, khổ tâm rèn thần thương, con trai có thể dùng tốt, người làm cha như hắn cũng không chút tiếc nuối. Cảm nhận sự băng lạnh từ cán thương truyền đến, tay phải Đằng Thanh Sơn hơi run, liền cầm chóp cán thương trường thương, trường thương một trăm linh tám cân liền trực tiếp vắt ngang: “Cha, ngoại công, hai người xin hãy lui lại vài bước.” Đằng Thanh Sơn cũng thấy được kình lực của bản thân Luân Hồi thương!

Bởi vì chất liệu thương khác nhau, ‘thính kình’ độ khó cũng khác nhau. Như Luân Hồi thương này, nặng chừng một trăm linh tám cân, cán thương dày chắc, ‘thính kình’ độ khó cũng càng lớn. Nhưng Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt đến cảnh giới ‘nhân thương hợp nhất’, cầm ngọn thương này cảm thụ trong giây lát, lập tức hoàn toàn nhìn thấu kình đạo bản thân Luân Hồi thương.

“Hô!”

Đằng Thanh Sơn tóm lấy trường thương, tay trái cầm thương, tay phải đong đưa, trong nháy mắt cả trường thương hóa thành từng đạo ảo ảnh hình tròn, phảng phất như một cái lồng bao phủ lấy Đằng Thanh Sơn. Rồi sau đó đột ngột dừng lại, mũi thương đang vũ động kia vẫn rung rinh không ngớt. Lập tức tay phải dùng lực, đầu mũi thương mạnh mẽ đâm liên tục về phía trước ba lần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Tốc độ cực nhanh, sinh ra tiếng gió rít.

Miêu tả thương pháp ở kiếp trước có nói đến ‘côn phạ điểm

đầu thương phạ viên’*, cao thủ thương pháp bình thường khi thi triển thương pháp, mũi thương sẽ vũ động khiến người ta không thể suy đoán ra quỹ tích, thoáng chốc liền đâm chết người. Nhưng sau khi đạt đến cảnh giới ‘nhân thương hợp nhất’, truy cầu lại chính là ổn định! Truy cầu chính là tinh diệu đến từng li từng tí!

Người ta gọi là ‘nhìn núi là núi, nhìn nước là nước’, ‘nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước’, ‘nhìn núi vẫn là núi, nhìn nước vẫn là nước’! Đây là tam trọng cảnh giới, tương tự cũng được áp dụng trên thương pháp.

‘Thương phạ viên’! Đó là cảnh giới người luyện thương thường theo đuổi.

Cao thủ chân chính, cần chính là sự khống chế tuyệt đối, nếu muốn đâm xuyên qua nửa miếng đậu hủ, tuyệt đối sẽ không đâm hơn một tí nào. Còn muốn đâm chết con ruồi trên thủy tinh, tuyệt đối không hư hao thủy tinh.

Đây chính là sự chuẩn xác!

Đằng Thanh Sơn thi triển trường thương, thương nhanh như chớp hơn nữa có thể trong nháy mắt cuối cùng đột nhiên thay đổi quỹ tích. Muốn đâm thế nào thì là thế ấy, hư thực kết hợp, đây mới là cao thủ thương pháp chân chính, khiến người ta khó lòng mà phòng bị.

“Độc Long Toàn!”

Đằng Thanh Sơn hứng khởi thi triển, tay phải cầm giữa cán thương, nội kình tay phải rót vào trường thương đồng thời phát ra kình đạo xoay vòng bên trong. Giống như khoan điện cực nhanh khoan thủng chân tường, cả trường thương mạnh mẽ khoan đục, thoáng chốc biến thành một tia chớp, không khí xung quanh đều vặn vẹo, khiến thương ảnh trường thương trở nên mờ mờ ảo ảo.

Trong nháy mắt khi trường thương đâm tới.

“Rầm!”

Tiếng gió rít chói tai mạnh mẽ vang lên, phảng phất như tiếng sấm mùa xuân đánh lên đất bằng, dọa cho Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long hai người ở bên nhảy dựng lên. Cả Đằng gia trang thoáng chốc trở nên ồn ào, không ít tộc nhân hô to “ Núi lở rồi!” Từng người vội vàng chạy về phía bên tiệm binh khí.

Trường thương rời tay bắn ra trong nháy mắt, lập tức nắm lấy phần chóp thương, Đằng Thanh Sơn theo liền hai bước lúc này mới nắm vững trường thương.

Một chiêu ‘Độc Long Toàn’ này uy lực cực lớn, có một luồng ‘toàn kình’. Đồng thời cũng có một thoáng ngắn ngủi thoát khỏi sự khống chế nơi tay, tuy nhiên với thương thuật của Thanh Sơn, hoàn toàn có thể trong nháy mắt kéo thương, chuyển công thành thủ.

“Hảo tiểu tử!” Đằng Vân Long hét to một tiếng, “Đây là chiêu gì? Một ngọn núi cũng phải bị đánh sập ấy chứ.”

“Ha ha, Thanh Sơn, nghe bên ngoài, các tộc nhân đều chạy tới rồi.” Đằng Vĩnh Phàm cũng cười lên.

Đằng Thanh Sơn nghe thấy bên ngoài có tộc nhân kêu ba chữ ‘Nổ lô rồi’ đành dở khóc dở cười. Đồng thời trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn: “Luân Hồi thương này quả nhiên bất phàm, có thể chịu nổi khí lực hơn mười vạn cân của ta cùng với nội kình bộc phát hoàn toàn, hơn nữa đây còn xa mới đến cực hạn của Luân Hồi thương.”

Lúc trước sử dụng tấn thiết thương, Đằng Thanh Sơn đều có thể cảm thấy chất liệu bên trong tấn thiết thương đang rung động, cảm giác tựa như gỗ bị ép đến cực hạn, sắp vỡ vụn.

Đằng Thanh Sơn mỗi lần đều phải thông qua nội kình, tận lực phụ trợ tấn thiết thương, chỉ sợ tấn thiết thương đứt đoạn, căn bản không cách nào phát huy đủ mười thành thực lực.

“Phát huy uy lực hoàn toàn, một chiêu ‘Độc Long Toàn’ này, uy lực đích xác cũng đủ mạnh. Nếu mình và con giao long đó đánh một trận, thì với Luân Hồi thương này, có lẽ con giao long đó cho dù muốn thắng, cũng không thể dễ dàng như thế được.” Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ, ngày hôm đó, mình dựa vào tấn thiết thương thi triển ‘Độc Long Toàn’ chỉ vẻn vẹn đâm thủng lân phiến bên ngoài giao long. Ngay cả cơ nhục bên trong cũng không cách nào đâm thủng. Nếu dùng Luân Hồi thương, hẳn là có thể đâm sâu hơn nữa. Nhưng muốn giết chết yêu thú giao long này, Đằng Thanh Sơn vẫn không hề nắm chắc. Dẫu sao…Con giao long đó luận về lực lượng, phòng ngự hay ‘hắc vụ’ nó phun ra, đều khiến Đằng Thanh Sơn cảm thấy sợ hãi.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài, tiện thể nói qua một tiếng với đám tộc nhân, đây không phải núi lở.” Đằng Vân Long cười ha ha, đi về phía đại môn.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm dở khóc dở cười, chỉ có thể cùng nhau ra ngoài.

o0o Đối với một võ giả chân chính mà nói, một thanh thần binh thì đó chính là huynh đệ thủ túc của mình. Mấy ngày vừa mới có được Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn mỗi ngày đều rèn luyện dùng thương, có điều mỗi lần, Đằng Thanh Sơn chỉ sủ lục một thành lực khí để luyện thương, chính là sợ động tĩnh quá lớn khiến cho các tộc kinh sợ.

Nửa tháng sau, trong rừng cây phía tây Đằng gia trang.

Đằng Thanh Hổ đến tìm Đằng Thanh Sơn đang luyện tập thương pháp.

“Thanh Sơn, cha ta và người Lý trang kia đã thương lượng, ngày thành thân ước định vào đầu tháng ba!” Đằng Thanh Hổ hưng phấn nói với Đằng Thanh Sơn ở bên, “Ha ha, thời gian còn có không đến một tháng, Thanh Sơn, đến lúc ấy ngươi phải đi cùng ta. Ngươi không phải vẫn luôn muốn ngắm nghía chị dâu ngươi thế nào sao? Đến lúc ấy ngươi sẽ được biết.”

“Xem bộ dáng đắc ý của huynh kìa.” Đằng Thanh Sơn cười rộ lên.

“Hắc hắc, thành thân, ta cũng nghĩ thông suốt rồi, cả đời này chỉ lấy một người.” Đằng Thanh Hổ sung sướng nói.

“Xem bộ dạng ngây ngô của huynh kìa.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, mối tình đầu của mỗi người bình thường đối với họ có ảnh hưởng rất lớn, như Đằng Thanh hổ lần đầu tiên thích nữ nhân nào đó, hiện tại lại sắp lần đầu tiên thành thân, bây giờ lại càng tung hô, sau này chỉ lấy một người. Tâm tình của Đằng Thanh Hổ, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

“Thanh Sơn, ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của ta, đầu tháng ba, ngươi nhất định phải đón dâu cùng ta.” Đằng Thanh Hổ vội vàng nói.

“Yên tâm, ta nhất định đi. Đúng rồi, trong tộc lúc ấy không ít người đi chứ.” Đằng Thanh Sơn thăm dò.

“Ừm, cha ta, gia gia ta, còn có cả một số tộc nhân, ít nhất mấy chục người đi đó.” Đằng Thanh Hổ nói.

Các tộc nhân Đằng gia trang trải qua cuộc sống yên ổn, cuộc sống mỗi ngày trôi đi, rất nhanh liền đến ngày đầu tháng ba đó.

Đầu tháng ba, dựa theo cách nói dân gian thì đó là kế cận hai ba tháng đẹp nhất, kết hôn, cử hành đại sự gì, đều nên cử hành vào những ngày này. Buổi trưa ngày mùng sáu tháng ba, mặt trời

đã lên cao, đại môn Đằng gia trang treo tơ hồng đỏ thắm, còn có cả hoa tươi đỏ chói, nơi nơi vui mừng.

Đại môn Đằng gia trang mở ra, không ít người đang tiễn đội ngũ rước dâu.

Trong đội rước dâu tuyệt đại đa số người đều dựa vào hai chân mà đi, duy chỉ có tộc trưởng Đằng Vân Long và tân lang Đằng Thanh Hổ mỗi người cưỡi một thớt Hoàng Tông Mã. Hoàng Tông Mã là ngựa bản địa Dương Châu, một thớt chỉ cần bỏ ra hơn mười lượng bạc, tương đối rẻ. Có điều bình dân không cần đến ngựa.

Cày cấy, cần chính là trâu.

Mà vào thành, chỉ dựa hai chân là được. Rất nhiều thôn trang cả trang không có đến một thớt ngựa, Đằng gia trang có hai thớt ngựa cũng coi như không tệ.

“Ha ha, Thanh Hổ, thẳng lưng lên, hôm nay mùng sáu tháng ba, là ngày đại hỉ của ngươi. Ngươi phải khiến cho người Lý trang xem xem, hán tử Đằng gia trang chúng là dạng gì.” Đằng Vân Long hôm nay cực kỳ vui vẻ, Đằng Thanh Hổ chính là cháu ruột của ông. Cháu ruột kết hôn, gia gia đương nhiên rất vui vẻ.

“Thanh Hổ, cẩn thận chút, đừng làm bẩn y phục tân lang của ngươi.” Không ít tộc nhân bên cạnh chọc ghẹo nói.

Đằng Thanh Hổ chỉ cười.

“Được rồi, xuất phát!” Đằng Vân Long ra lệnh một tiếng.

Ngay lập tức đội rước đâu này liền đi về phía Lý trang, Đằng Thanh Sơn chính là một thành viên trong đội rước dâu, đương nhiên hắn cũng đi bằng chân. Dẫu sao trong tộc cũng chỉ có hai thớt ngựa.

“Dựa theo tốc độ này, tới Lý trang cũng gần đến trưa rồi. Ở

bên đó ăn chút bánh trôi, bánh chay rồi mau mau trở về sẽ vừa kịp lúc bày tiệc.” Đằng Thanh Sơn mấy năm nay cũng chứng kiên qua không ít tộc nhân thành thân, đệ nhất hảo hán như hắn cùng đi rước dâu cũng không phải một hai lần nên đối với quá trình này rất quen thuộc.

Gió thổi nhẹ, mặt trời chênh chếch, đội rước lâu dọc đường cười nói đi về phía Lý trang.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 46

Chúa Đất

Đại môn Lý gia trang tương tự cũng treo tua hồng, hoa đỏ thắm rất rộn rã.

Có không ít người đều đứng ở cửa, từ xa nhìn về phía tây.

“Người của Đằng gia trang vẫn chưa ai đến.”

“Lý lão tam, ông về nhà chờ đi, gấp gáp cái gì chứ?” Vài thôn dân cười trêu ghẹo một người trung niên chất phác, người trung niên này chính là cha của Lý Lạc Hương - người sắp kết hôn trong ngày hôm nay. “Cha Lạc Hương, về nhà chuẩn bị chút đi, qua lát nữa người sẽ mau tới thôi.” Một phụ nữ vội kéo Lý lão tam trở về.

Lý lão tam cũng cười rồi cùng thê tử hắn trở về nhà chờ trước.

“Lạc Hương nhà chúng ta được gả đến Đằng gia trang, thật sự là có phúc! Trượng phu nàng không ngờ là hảo hán có khả năng nâng hai ngàn cân đấy.” Lý lão tam vừa đi vừa cảm thán, “Hai ngàn cân a, cả thôn trang Lý trang chúng ta cũng không có một vị hảo hán như vậy. Chắc chắn cuộc sống sau này của Lạc Hương sẽ rất hạnh phúc.”

“Xem ông cao hứng chưa kìa!” Thê tử của ông cũng cười rộ lên.

“Ta chỉ có một đứa con gái, ta có thể không cao hứng sao?” Lý

lão tam rất đắc ý nói.

Con gái có thể gả cho hảo hán lợi hại như vậy, lão Tam ở Lý trang này cũng tăng thêm thể diện, lão cả đời trung thực Lý gia trang ai cũng biết đến. Nhưng chính vì nữ nhi được gả cho một vị hảo hán lợi hại như thế nên tộc nhân trong trang, có ai không coi trọng Lý lão tam hắn chứ??

Đúng vào lúc này…

Mặt đất hơi hơi rung động.

“Tiếng vó ngựa, người Đằng gia trang đến rồi.” Lý lão tam mừng rỡ, ngay lập tức quay đầu chạy về phía đại môn Lý gia trang.

“Cha Lạc Hương hình như có rất nhiều ngựa, có chút giống như cường đạo đến thu tiền hàng năm.” Thê tử của ông vừa chạy, vừa nói.

“Nói càn, bây giờ là lúc nào mà thu tiền hàng năm hả? Đằng gia trang khẳng định là chuẩn bị không ít ngựa để phô trương thanh thế đấy.” Lý lão tam cất giọng phấn chấn, nhưng đúng vào lúc này…

“Mã tặc tới!”

“Người của Bạch Mã bang tới rồi!”

Từng tiếng hét to từ đằng trước vang lên, cả Lý gia trang không ít tộc nhân của Lý gia trang vội quơ lấy đao thương, xông về phía trước mặt. Lý lão tam có chút đờ đẫn. “Thật sự là Bạch Mã bang sao?” Lý lão tam rất nhanh phản ứng lại, cũng theo từng đám tộc nhân xông về phía trước mặt.

o0o Trên luyện võ trường rộng rãi trống trải của Lý gia trang, rất nhiều tộc nhân cầm binh khí kinh hãi nhìn đoàn mã tặc ấy. Chỉ

riêng bọn mã tặc xông vào luyện võ trường cũng đã mấy trăm tên, chưa kể ở ngoài đại môn của Lý gia trang còn có cơ số mã tặc. Lý thị tộc trưởng còn chưa bao giờ thấy qua Bạch Mã bang xuất động nhiều nhân mã như vậy.

“Thiếu đương gia, thuế năm nay chúng tôi cũng đã giao rồi, không biết hôm nay thiếu đương gia đến chỗ chúng tôi có điều chi phân phó?” Lý thị tộc trưởng mở miệng nói.

Cưỡi trên thớt ngựa Thanh Tông Đạp Tuyết mã là một nam tử cường tráng, thân hình như một cây cột sắt, nam tử này người mặc khải giáp màu xanh, đầu đội khôi giáp, ngay cả tọa kỵ Đạp Tuyết bảo mã của hắn cưỡi tương tự cũng có khải giáp bảo hộ. Nam tử này chính là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang – Thiếu đương gia “Hồng Chấn Kiệt”!

Ánh mắt sắc bén của Thiếu đương gia Bạch Mã bang thông qua đầu khôi quét xuống.

“Hôm nay, Lý gia trang các ngươi hình như có tin mừng a.” Thiếu đương gia cao giọng nói, “Không ít người đứng ở cổng lớn, có phải đang chờ rước dâu không?” Vị thiếu đương gia này đích thực rất thông minh, liếc mắt một cái liền đoán ra, Lý gia trang này là lấy nữ nhân vào trang hoặc là gả nữ nhân ra ngoài.

“Điều này…” Lý tộc trưởng hơi chần chờ, liền nói, “Thiếu đương gia, hôm nay đích thật là ngày khuê nữ cũa Lý gia trang chúng ta xuất giá.”

“Ồ, dẫn đến cho ta xem một chút.” Thiếu đương gia lạnh nhạt phân phó nói.

“Điều này không phù hợp…” Lý thị tộc trưởng còn chưa nói xong.

“Chát!” Một cây trường thương quất lên trên người Lý thị tộc

trưởng khiến ông bay lên, sau đó nặng nề rớt xuống đất, ói ra hai ngụm máu tươi. Bên cạnh thiếu đương gia là một tên mã tặc dùng thương, toàn thân tương tự cũng bao bọc bởi giáp, xuyên thấu qua mũ giáp lạnh giọng quát: "Lão đầu, thiếu đương gia biểu ngươi dẫn tân nương ra, ngươi phải lập tức dẫn ra ngay, nói thêm một câu nữa lão tử sẽ giết chết ngươi ngay tại đây."

Đám tộc nhân Lý gia trang đều bị chấn động.

Bên trong Bạch Mã bang cũng chia tinh anh và mã tặc phổ thông. Mà đám mã tặc đi theo thiếu đương gia, toàn thân khoác khôi giáp hiển nhiên tuyệt đối là tinh anh.

"Lý lão tam, dẫn con gái của ngươi đến đây." Lý tộc trưởng cắn răng, vội quát.

Lý lão tam toàn thân đều phát run.

"Thiếu đương gia nhìn trúng khuê nữ nhà ngươi, đó là phúc khí của con gái ngươi, nhanh đi." Lý tộc trưởng vội quát, hắn cũng cảm giác được có điều không ổn. . . . . Bởi vì Bạch Mã bang ra ngoài thu tiền hàng năm, từ trước tới nay chưa từng xuất động nhiều nhân mã tinh anh như thế. Đám mã tặc theo xung quanh thiếu đương gia, toàn bộ cả người lẫn ngựa đều mặc áo giáp.

Chỉ riêng những áo giáp trang bị này thôi, có lẽ cũng mất không ít bạc.

Lý lão tam rất nhanh liền chạy về nhà, dẫn theo con gái sắp xuất giá của mình đến luyện võ trường, mà Lý Lạc Hương thân mặc y phục xuất giá màu đeo khuôn mặt vẫn tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Đây chính là khuê nữ hôm nay sắp được gả cho Đằng gia trang." Lý tộc trưởng vội nói.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt từ trên nhìn xuống, ngắm kỹ tân nương phía dưới, mà lúc này Lý Lạc Hương lại cúi đầu, căn

bản không dám ngẩng đầu. Thiếu đương gia lạnh lùng quát: "Ngẩng đầu lên."

Lý Lạc Hương toàn thân run lên, không dám cãi lời, liền ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu đương gia cưỡi trên chiến mã.

"Thật không tệ." Thiếu đương gia vừa cười vừa chiêm ngưỡng một hồi, một tên mã tặc bên cạnh nói, "Tiểu cô nương vừa nhìn thật không tồi, các huynh đệ hôm nay sắp đi diệt Thiết Sơn Bang, tân nương này cũng dẫn đi luôn, khao thưởng cho các huynh đệ. Người đâu, dẫn vị tân nương tử này đi."

Lập tức có mã tặc nhảy xuống ngựa lao về phía Lý Lạc Hương.

"Các vị đại nhân, không thể được." Lý lão tam vội vàng che chắn trước mặt Lý Lạc Hương, thoáng chốc liền quỳ xuống.

Sắc mặt Lý Lạc Hương cũng tái mét, vốn ao ước của nàng hôm nay là muốn gả cho một vị hảo hán, nàng còn ước mơ sau này có thể sinh cho nam nhân của mình hai ba đứa nhóc, sống những tháng ngày yên lành. Đâu ngờ tới ngày kết hôn không ngờ lại gặp phải chuyện như thế này.

"Cút ngay." Ba tên mã tặc lao xuống, trong đó một tên một cước liền đá bay Lý lão tam, chặn tay bắt lấy Lý Lạc Hương.

"Không, không, nam nhân của tôi là Đằng Thanh Hổ của Đằng gia trang! Các người không thể bắt tôi!" Lý Lạc Hương phảng phất như đã điên lên, đột nhiên gào lên một tiếng thê lương, Lý Lạc Hương rất rõ một khi bị bắt vào trong hang ổ của đám mã tặc này, chuyện chờ đón nàng so với bước vào địa ngục càng đáng sợ hơn.

Lý tộc trưởng cũng liền nói: "Thiếu đương gia, khuê nữ Lạc Hương này, phải gả cho Đằng Thanh Hổ của Đằng gia trang, nhân mã của Đằng gia trang cũng đang trên đường tới đây."

"Đừng nói thê tử của Đằng Thanh Hổ, ngay cả thê tử của Đằng

gia trang đệ nhất hảo hán Đằng Thanh Sơn, hôm nay ta cũng dẫn đi như thường." Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt khinh thường quay đầu, bỗ nghễ liếc mắt nhìn chung quanh, tùy ý chỉ tay ba lần, "Ngươi, cả ngươi nữa…cùng với nữ tử kia, tất cả đều dẫn đi! Trước khi tiêu diệt Thiết Sơn bang cũng phải cho các huynh đệ vui vẻ một chút."

"Hay lắm."

Không ít mã tặc hưng phấn nhảy xuống ngựa, chạy tới bắt ba nữ nhân nọ, Hồng Chấn Kiệt đối với nữ tử tuổi còn nhỏ có lẽ có niềm ham thích đặc thù, ba người nữ tử này thoạt nhìn tất cả như vừa trưởng thành, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

"Thả khuê nữ của ta ra." Một đại hán bi phẫn gào lên, tay cầm một thanh cự phủ lao tới, bổ thẳng vào một tên mã tặc.

Một tên mã tặc toàn thân mặc khôi giáp, cưỡi ngựa, trường thương trong tay liền đẩy ra, tựa như ảo ảnh.

Vút!

Trường thương xuyên qua ngực của vị đại hán, hai tròng mắt của vị đại hán trợn tròn như chuông đồng, thế nhưng tên mã tặc đó chỉ lạnh lùng rút thương ra, máu tươi phun không ngừng.

"Đại sư phụ!"

"Đại sư phụ!"

Không ít thanh niên trong Lý gia trang đau xót kêu.

Ngồi trên lưng ngựa - thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt lạnh lùng nói: "Hôm nay ngày sáu tháng ba, một ngày đẹp trời! Cũng là ngày Bạch Mã bang ta tiêu diệt Thiết Sơn bang. Lý gia trang của các ngươi tốt nhất nên thức thời một chút, nếu không, ta chẳng ngại trước khi tiêu diệt Thiết Sơn bang, đồ sát Lý gia trang các

ngươi trước đâu."

Đám nam nhân Lý gia trang tức giận đến nỗi cả người phát run, nhưng không một ai dám lên tiếng.

Tên mã tặc mặc khôi giáp vừa rồi không ngờ chỉ trong chớp nhoáng liền giết chết đại sư phụ trong tộc của bọn họ. Lần này Bạch Mã bang đi tiêu diệt Thiết Sơn bang, nhân mã xuất động tuyệt đối là tinh anh. Tiêu diệt Lý gia trang của bọn họ khẳng định là không mất bao lâu.

"Các huynh đệ, đi thôi!" Hồng Chấn Kiệt cao giọng hô.

Ngay tức thì đám mã tặc cưỡi chiến mã từng tên rời đi, những nữ tử bị bắt làm tù binh gào thét rất thê lương. Nhưng mặc cho các nàng hô thế nào, thì các tộc nhân của Lý gia trang cũng không dám có hành động phản kháng. Trên mặt đất, thi thể đại sư phụ máu vẫn còn lòe loẹt chưa đông.

“Tộc trưởng. . . . . .” Không ít hán tử trong tộc đều chảy nước mắt, nhìn về phía tộc trưởng của bọn họ.

Lý thị tộc trưởng ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt chảy xuống: "Bạch Mã bang này chính là chúa đất a, chúng ta phản kháng, đó chính là tìm chết a!" Muốn sinh tồn trong thế giới hỗn loạn này tất cả bá tánh bình dân đều phải có phương pháp đối nhân xử thế của riêng mình, đối mặt với bang phái đáng sợ như Bạch Mã bang, nếu các thôn trang chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong thì bọn họ cũng không dám phản kháng.

Các tộc nhân của Lý gia trang khiêng thi thể đại sư phụ của bọn họ đi, đồng thời cũng đi an ủi những tộc nhân đã mất nữ nhi.

Trong chớp mắt, chuyện vui liền biến thành chuyện buồn.

Chả có cách nào khác, đối mặt với chúa đất của Nghi Thành, khống chế sự sống còn của bọn họ - Bạch Mã bang. Bọn họ chỉ có

thể nhẫn nhục chịu khi dễ. Việc cướp đoạt phụ nữ này cũng không phải xảy ra lần đầu.

Không lâu sau.

"Tộc trưởng, tộc trưởng, đội rước dâu của Đằng gia trang tới rồi." Tộc nhân tại đại môn Lý gia trang từ xa nhìn thấy đội rước dâu khoảng vài chục người, còn có cả tân lang mặc y phục màu đỏ đang cưỡi đại mã. Lập tức vội vã chạy về phía luyện võ trường báo tin cho Lý tộc trưởng.

Lý tộc trưởng mặt liền biến sắc, cười khổ nói: “Lý gia trang chúng ta, sao có thể giải thích với người Đằng gia trang đây!” Theo sau đó liền cắn răng, liếc tộc nhân xung quanh, “Không mặt mũi cũng phải đi, nào, cùng ta tới đón bọn họ.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 47

Việc Lạ Ở Biên Cảnh

Tại Cửu Châu có mười ba quận. Nam Tinh là một trong những quận thành của Cửu châu.

Trong Phong Lưu lâu, nơi các cô nương cao cấp nhất đang ở đó.

Tiếng đàn vọng ra uyển chuyển, khi thì nhẹ nhàng lướt nhanh, khi thì thong thả nhu hòa. Tiếng đàn trầm bổng làm cho tâm tình của con người thấy thoải mái, cầm nghệ có thể đạt tới trình độ này có thể nói một câu bất phàm. Cô gái lục y đang đánh đàn nhìn qua chỉ có thể coi khá thanh tú nhưng cầm nghệ của nàng lại đặt nàng vào địa vị cao.

Trong căn lầu, ngoại trừ lục y đang đánh đàn còn có một thanh niên tuấn tú mặc bạch sam. Thanh niên tuấn tú này mắt đang nhắm mắt, chăm chú lắng nghe tiếng đàn.

Đột nhiên.

Trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân.

“Lục Y. Cô lui ra trước đi. " Thanh niên tuấn tú nhẹ nhàng nói nhỏ “Dạ. " Cô nương Lục y đó khéo léo lui ra.

Gã thanh niên tuấn tú đó có một dự cảm không tốt, trong khi gã nghe tiếng đàn thì không cho phép hạ nhân tới quấy rầy, trừ phi

có đại sự phát sinh. Lúc này làm sao lại có đại sự phát sinh? 'Việc làm ăn của mình ở Lan Trạch hồ? Hay là việc chém giết cướp hàng của Cửu ca? ' Thanh niên tuấn tú suy nghĩ.

"Lão gia. " Một lão giả đi vào, khom người bẩm báo.

"Ừm" Thanh niên tuấn tú nhìn lên.

"Mạnh lão đã bị đô thống Hắc Giáp quân là Đằng Thanh Sơn giết. Một trăm tên sát thủ chỉ còn có mười ba tên còn sống. " Lão giả báo cáo.

Thanh niên tuấn tú gương mặt hơi đổi sắc, rồi lập tức lại lạnh nhạt nói: " Được rồi. Lão lui ra."

"Dạ. " Lão giả thối lui.

Trong lầu chỉ còn lại có một người, gã vuốt chiếc nhẫn Ngọc ban đang đeo trên ngón tay cái mình nhưng ánh mắt lại không nhìn vào đó, rõ ràng gã đang suy tính đến việc gì đó.

"Cửu ca ơi là Cửu ca! Vận khí của huynh thật là tốt! Có thể mời được cao thủ cỡ như Đằng Thanh Sơn. Quy Nguyên Tông có một thiên tài cao thủ như vậy lại được Gia Cát thúc thúc dạy bảo, Quy Nguyên Tông sau này có thể càng mạnh hơn! Mạnh lão... chết cũng hơi đáng tiếc. Nhưng đao pháp của lão ta đã học hết. Chết thì cũng đã chết rồi! " Thanh niên tuấn tú đột nhiên mở miệng nói. " Lục Y đàn một bản cho ta. "

Trong chốc lát, cô nương lục y đi dọc theo thang lầu lên đó.

"Công tử muốn nghe gì? " Lục y mở miệng hỏi.

"Thập diện mai phục!" Thanh niên tuấn tú cười khẽ nói.

Lục y cảm thấy đáy lòng rung động, cô bắt đầu gảy.

Thanh niên tuấn tú nhếch mép cười: " Cửu ca ơi Cửu ca.

Huynh lòng dạ thâm sâu, được cấp mười năm nhưng hơn phân nửa thời gian huynh đều ở hải ngoại. Quả thật là có nghị lực rất lớn! Huynh biết 'ma đao bất ngộ khảm tài công' (cái này bản tiếng trung gõ nhầm. Thành ngữ đúng là ma đao bất ngộ khảm sài công, có nghĩ là có mài dao cũng không làm chậm trễ việc bổ củi. Nghĩa bóng là nếu chuẩn bị kỹ lưỡng thì sẽ đạt được mục tiêu) cũng nên biết đạo lý ' Cây cao gió cả' chứ. Huynh ở hải ngoại chịu đựng vài năm, tin rằng đám đại ca ai cũng kiêng kỵ. Có nhiều huynh đệ ngầm liên thủ chống lại huynh, không biết huynh có phải là người cười cuối cùng hay không! "

Đằng Thanh Sơn giết chết Mạnh Điền đối với thanh niên tuấn tú này cơ bản không phải chuyện lớn.

Bởi vì gã là thương nhân!

Một cao thủ hậu thiên cho dù có thể liệt vào nhóm Địa Bảng nhưng cũng chỉ là cao thủ hậu thiên thôi. Hai quyền khó địch bốn tay, một khi gặp phải hàng trăm hàng ngàn mũi tên cùng phóng một lúc cũng có thể bị bắn hạ.

Về phần thương nhân mà luyện võ đối với họ thì là hình thức tự bảo vệ mình.

Chu Đồng từng nói qua, không thể bỏ tất cả trứng vào một rổ. Cho dù có thuê hộ vệ cũng không thể đem sự an toàn của mình hoàn toàn đặt cả vào cao thủ hộ vệ. Mình cũng nên có năng lực tự bảo vệ mình.

"""""""

Cót két! Cót két!

Tiếng bánh của xe hàng lăn đều, tiến dần trên quan đạo. Trên trán quân sĩ Hắc Giáp quân đều đổ mồ hôi hột.

Trời ạ!

Hôm nay tháng sáu, đúng ngay mùa hè nóng bức! Lúc này lại đúng vào buổi chiều, nhiệt độ cao nóng đến phát điên.

Quân sĩ Hắc Giáp quân ai cũng mặc trọng giáp dày cộp, kín mít. Bên trong trọng giáp giống như một hỏa lò. Những trọng giáp này lại có màu đen, màu đen có thể hấp thu nhiệt cao. Cả đám giáp quân đều đã quen, cũng không có ai cất mũ sắt, chỉ mở những nơi kết nối ở trọng giáp ra một chút để thoát nhiệt ra.

May mà quân sĩ Hắc Giáp quân thể chất đều rất tốt, họ cũng có nội kình, do đó mới có thể chống đỡ được.

Thường nhân làm sao dám dưới ánh mặt trời chói chang mùa hạ, mặc hắc sắc trọng giáp chứ? Chỉ có nước bị quay sống.

“Quá nóng! " Đằng Thanh Hổ lau trán, mồ hôi chảy ròng ròng. " Thanh Sơn, làm sao mà biểu đệ chẳng chảy một giọt mồ hôi nào thế? "

“Thanh Hổ, huynh so với đô thống à? " Đỗ Hồng bên cạnh cười hỏi.

Đằng Thanh Sơn chính xác là không sợ nóng. Bất kể mùa đông hay mùa hè, hắn chưa từng bị ảnh hưởng. Phải biết rằng đến cả Bích Hàn đầm với nhiệt độ thấp kinh người đến như vậy mà thể chất Đằng Thanh Sơn vẫn có thể chịu được. Nhiệt độ như thế, hắn mặc dù mặc huyền thiết nội giáp, lại thêm cả trang phục màu đen theo thể thức của Hắc Giáp quân cũng chẳng nhỏ ra một giọt mồ hôi nào.

Rèn luyện thân thể tới mức này ngay cả đặt vào ngọn lửa bình thường mà nướng, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng bị sao.

Nhiệt độ thấp, hắn có thể chịu được tới mức cực thấp.

Nhiệt độ cao, hắn cũng có thể tiếp nhận nhiệt độ cao mấy trăm độ.

Trừ phi lửa với nhiệt độ cực cao thì Đằng Thanh Sơn mới chịu không nổi.

“Chu huynh! Nóng như vậy, sao huynh không vào thùng xe nghỉ tạm? " Đằng Thanh Sơn cười nói.

Chu Sùng Thạch lắc đầu: " Nóng chừng này thì đã là cái gì? Ở vài hòn đảo nhỏ ở hải ngoại còn nóng hơn ở đây nhiều, tại hạ cũng đã từng phải chịu đựng rồi. Thanh Sơn huynh đệ, lần này huynh khổ cực rồi. Đến tối hôm nay chúng ta có thể qua địa giới Từ Dương quận tiến vào Sở quận rồi. Tầm tối mai chúng ta sẽ tới nơi. "

Từ sau trận chiến ở Thạch khách sạn, đoàn xe không còn gặp phải nguy hiểm gì nữa.

Thuận buồm xuôi gió.

“Đến lúc đó Thanh Sơn huynh đệ có thể nghỉ ngơi ở chỗ tại hạ. Lần này, huynh thiệt thòi nhiều quá. " Chu Sùng Thạch lòng tràn đầy cảm kích.

“Ha ha... muốn tạ ơn tại hạ vậy chờ tới chỗ của huynh đi. Để các huynh đệ của tại hạ nghỉ ngơi cả đêm. Nửa tháng nay liên tục mệt nhọc, mọi người cũng thèm ngủ lắm rồi nhưng không ai dám thư giãn. " Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói. Bây giờ mọi người tâm tình đều rất thoải mái, khoảng cách với mục tiêu đã rất gần.

Thời gian dần trôi qua, đến khi mặt trời chiều ngả về tây, sắc trời bắt đầu chạng vạng Đằng Thanh Sơn đã tới biên cảnh Từ Dương quận.

“Đi thêm vài dặm nữa là vượt qua Từ Dương quận. Đi thôi!”

Trên mặt Chu Sùng Thạch tràn đầy vẻ vui sướng.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhướng mày, nhìn về phía một

thôn trang gần đó. Nơi đó đang vọng đến những tiếng khóc, hơn nữa có rất nhiều người khóc.

Chẳng mấy chốc, Chu Sùng Thạch cũng nghe được.

“Phía trước có chuyện gì thế? " Chu Sùng Thạch kinh ngạc hỏi.

“Có rất người người khóc. Kể cả khi trong nhà có người chết cũng không có nhiều người khóc như vậy. " Đằng Thanh Sơn cũng kinh ngạc và nghi hoặc, nhưng mặc dù nghi hoặc mọi người vẫn đi gấp, chẳng việc gì phải mua thêm việc. Tiếp tục đi tới không tới nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn đi tới một khách sạn, nơi tiếp giáp giữa Từ Dương quận và Sở quận.

Vân Lai khách sạn! Bốn chữ thêu rõ ràng trên lá cờ bay phấp phới.

“Các vị khách quan mời, mời vào! " Lập tức hai tiểu nhị chạy ra nghênh đón. Đến cả chưởng quỹ cũng chạy đến rất nhanh, thái độ nhiệt tình.

Theo cách cũ.

Đám hộ vệ vào hậu viện ăn cơm, đồng thời trông coi hàng hóa. Quân sĩ Hắc Giáp quân thì ở lầu một trong đại sảnh khách sạn cơm nước. Hôm nay còn sớm mọi người cũng không sốt ruột, nên có thể từ từ thưởng thức.

“Này! Tiểu nhị, ta hỏi ngươi chuyện này? " Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

“Khách nhân xin cứ hỏi. " Tiểu nhị sớm bị bộ dạng của Hắc Giáp quân dọa sợ hết hồn, đương nhiên rất ngoan ngoãn.

“Trên đường chúng ta tới đây đại khái cách vài dặm có một thôn trang. Nơi đó có phải đã xảy ra đại sự gì không? Ta nghe thấy tiếng khóc rất thê thảm? " Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Nhất thời đám

quân sĩ Hắc Giáp quân chung quanh cũng nhìn tên tiểu nhị, đương nhiên họ cũng muốn biết đáp án.

Tên điếm tiểu nhị vừa nghe, cười bất lực: " Khách quan! Nói đến việc này … Kim gia trang … Chà! Thật đúng là thảm. Tầm một tháng trước, Kim gia mỗi ngày đều vô duyên vô cớ có một người mất tích. Phải nói là sống không thấy người, chết không thấy thi thể. Đến cả vết máu cũng không có nốt!"

“Ồ! " Đám người Đằng Thanh Sơn đều nghe rất chăm chú.

“Tầm nửa tháng tiếp theo, mỗi ngày đều có một người mất tích! Có người nói là có chó sói trên hỏa diệm sơn bên cạnh xuống ăn thịt người. Như vậy thì phải có xương thịt, phải có vết máu chứ. Ít nhất người có chết, cũng phải kêu một tiếng chứ! Nhưng không ai thấy gì cả. Không ai nghe gì cả. Người bỗng nhiên mất tích, tộc nhân của Đại Kim trang đương nhiên rất sợ hãi! Điểm chết người là, nửa tháng trước bắt đầu mỗi ngày lại hư không tiêu thất hai người! "

Đằng Thanh Sơn nghe mà cả kinh.

Người biến mất không có chút tung tích gì, việc này quá không hợp lý với lẽ thường.

“Vẫn tiếp tục như vậy, không ai biết nguyên nhân gì. Nếu người còn sống không thể không tìm thấy. Như đêm qua Đại Kim trang thoáng cái mất đi ba người! " Điếm tiểu nhị thở dài nói tiếp. "Ba người đó lại mất tích! Nếu tiếp tục như thế, Đại Kim trang làm gì còn ai sống sót? "

Đám người Đằng Thanh Sơn nghe mà cả kinh.

Người mất tích một cách vô cớ?

Ngay từ đầu mỗi ngày mất tích một người, sau đó mỗi ngày hai người. Đêm qua bắt đầu một ngày mất đi ba!

“Nghe nói các tộc nhân Đại Kim trang đều đang thương lượng. Muốn di chuyển dời làng. " Điếm tiểu nhị lắc đầu. " Mặc dù Đại Kim trang đã ở vùng đất này mấy trăm năm rồi, còn mồ mả tổ tông, không ai muốn rời nơi này. Nhưng cuộc sống như vậy quá sợ hãi. Ta thấy mấy ngày tới Đại Kim trang có lẽ sẽ bàn cách rời khỏi nơi này. "

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rất rõ. Cả một đại thôn trang muốn toàn bộ rời hỏi nơi chôn nhau cắt rốn của mình là gian nan biết bao nhiêu.

Bởi vì một khi di chuyển thì việc ăn uống của tộc nhân phải làm sao? Không có ruộng tốt cày cấy? Tất cả đều rất khó khăn.

Nếu có tiền tài vậy thì dễ làm. Nhưng thôn trang bình thường nếu không có ruộng đồng làm sao có thể nuôi được chừng đó tộc nhân? Quá trình di chuyển cũng là một quá trình rất gian nan.

“Nói thật khách sạn chúng ta cũng rất sợ, nhưng chúng ta chưa mất một ai cả. Tất cả mọi người đều cho là mình may mắn. Nếu ngày nào đó chúng ta cũng mất đi một người, vậy những người ở đây sợ đều sẽ phải ly khai. " Tiểu nhị lắc lắc đầu, rồi đi vào trong.

Đám người Đằng Thanh Sơn tới tấp nghị luận, rồi cũng chỉ có thể thở dài.

Bất kể là cao thủ giết người, hay là dã lang hổ báo ăn thịt người cũng không có khả năng không gây một tiếng động, thậm chí không có một vết máu.

...

Đoàn xe cần phải đi gấp. Mọi người cũng chỉ biết cảm thán than thở một phen. Sáng sớm hôm sau, đám người Đằng Thanh Sơn bèn đi tiếp, đến khi trời tối bước trên địa giới Sở quận mọi người tâm tình thả lỏng rất nhiều.

Tại cửa sơn trại của đệ nhất bang phái " Hồng Thạch bang ", trong Hòe thành ở Sở quận.

Rất nhiều cường đạo thổ phỉ trùng trùng điệp điệp dưới sự chỉ huy của ba vị đương gia cùng kéo ra ngoài.

“Chu huynh. Mục tiêu là nơi này à? " Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên hỏi. Chu Sùng Thạch chỉ cười thần bí.

“Đại ca! " Đại đương gia liếc mắt nhìn Chu Sùng Thạch, mắt hơi đỏ lên. " Mấy năm chưa thấy đại ca, đại ca đã đen đi nhiều! " Hai vị đương gia phía sau Đại đương gia đều khom người: " Lão gia! "

Đằng Thanh Sơn thấy thế, lập tức hiểu ngay.

Bang phái này chính là nhân mã dưới trướng Chu Sùng Thạch. Hóa ra khi Chu Sùng Thạch ra hải ngoại lưu lạc, đồng thời cũng ra lệnh cho tâm phúc thành lập bang phái mã tặc.

Chu Sùng Thạch và vị Đại đương gia đó ôm nhau, cả hai kích động phi thường.

“Thanh Sơn, đây là anh em kết nghĩa của ta Lưu Hổ! Nhị đệ, vị này là đô thống Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông Đằng Thanh Sơn! Là một cao thủ có tên trên Địa Bảng. Nếu không phải có Thanh Sơn huynh đệ. Sợ là mấy năm ở hải ngoại của ca ca ngươi đều đổ sông đổ biển cả. " Chu Sùng Thạch giới thiệu.

Lưu Hổ hiểu rất rõ, chuyến hàng hóa này có ỹ nghĩa như thế nào với đại ca mình.

Không đơn giản là Chu Sùng Thạch chỉ ra hải ngoại chịu khổ vài năm. Đồng thời cũng đại biểu cho việc gã có thể lấy được chức Chu gia gia chủ tương lai hay không.

“Thanh Sơn huynh đệ! " Đại đương gia ‘ Lưu Hổ’ chắp tay.

"Huynh đệ bảo vệ hàng hóa của đại ca, đại ân này, Lưu Hổ cả đời sẽ không quên! Phàm có việc gì, huynh cứ việc phân phó. Lưu Hổ tuyệt đối làm theo không nháy mắt! "

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 48

Mạng Người Như Cỏ Rác

“Mấy huynh đệ uống một ngụm đi! Chờ lát nữa một lèo diệt hết lũ Thiết Sơn bang kia!”

Có vài tên mã tặc đang truyền tay nhau hồ lô rượu, mỗi tên uống một ngụm, trong mắt từng tên mã tặc đều mang theo vẻ hung hãn, độc ác… Bọn chúng đều biết phe chúng là bên tấn công, Thiết Sơn bang chỉ là bên phòng thủ. Muốn diệt sạch chừng ba ngàn đệ tử hạch tâm Thiết Sơn bang thì người của Bạch Mã bang cũng sẽ chết không ít.

Rất có thể bọn chúng bây giờ đang uống một lần rượu sau cùng trong cuộc đời.

“Xoảng!” Hung hăng ném một hồ lô rượu trống không xuống đất, một tên mã tặc cầm khảm đao nhảy lên ngựa, quát, “Mấy vị huynh đệ, đi thôi! Chờ khi thắng rồi chúng ta rở về lại uống tiếp!”

“Uống tiếp!”

Mấy tên mã tặc dũng mãnh cũng giống gã cũng nhảy lên ngựa.

Một cảnh trên mảnh đất hoang này rất nhiều nơi đều đã diễn qua, bất kể là ai cũng hiểu rõ tại trận chiến người chết sẽ rất rất nhiều! Thế giới này chính là như thế, đừng thấy đám cường đạo thổ phỉ vào các buổi bình mình thường ngay diễu võ dương oai, vui vẻ khoái chí. Nhưng bọn chúng muốn làm Nghi Thành đệ nhất

bang phái thì phải dẫm đạp lên tất cả các bang phái khác.

Phải đổ máu hàng loạt huynh đệ!

Ngửa cổ uống rượu, há mồm nhai thịt, hàng đống bạc, hàng tá nữ nhân!

Cuộc sống khoái hoạt như vậy là được chất bởi vô tận máu tanh!

o0o Trong đám mã tặc la liệt có một đám toàn thân khoác khải giáp, ngay cả ngựa cũng có hộ giáp y. Toàn bộ đám mã tặc này đều vây xung quanh thiếu đương gia 'Hồng Chấn Kiệt', trên mặt đất có không ít nữ nhân đang nằm im không nhúc nhích.

"Các huynh đệ." Hồng Chấn Kiệt nhìn xung quanh với ánh mắt lạnh lẽo, "Ba huynh đệ Vương gia kia tuy dũng mãnh nhưng huynh đệ Bạch Mã doanh chúng ta ai ai cũng là hảo hán! Mọi người cũng đã rõ, đêm hôm nay hai trăm huynh đệ Bạch Mã bang chúng ta có lẽ sẽ có người ngã xuống vì cuộc chiến với Thiết Sơn bang, nhưng Hồng Chấn Kiệt đã nói, chỉ cần ta có một miếng ăn thì nữ nhân, hài tử huynh đệ Bạch Mã bang cũng được ăn!"

"Thiếu đương gia! Sự lợi hại của ba huynh đệ Vương gia tuy lưu truyền bên ngoài nhưng đám huynh đệ chúng ta mỗi người xung phong, lập tức sẽ đâm bọn chúng thành tổ ong! Sợ cái chym!" Một tên tráng hán cao chừng tám xích hét lên.

"Thiếu đương gia, các huynh đệ rượu cũng uống, nữ nhân cũng chơi rồi! Bây giờ lập tức tới làm thịt bọn nhãi ranh Thiết Sơn bang, lão tử cho dù chết ở đó đời này vậy cũng đủ rồi!"

Từng tên cường đạo hung hãn mặc khải giáp, lóe ra hung quang.

Có thể bước vào Bạch Mã doanh tinh anh nhất trong Bạch Mã bang, tên nào không phải cực kỳ hung hãn chứ?

“Được lắm!” Hồng Chấn Kiệt đột nhiên nhảy lên ngựa, sắc mặt dữ tợn rít lên một tiếng, “Các huynh đệ, lên ngựa!”

Hai trăm hảo hán tinh anh của Bạch Mã doanh đồng thời nhảy lên ngựa. Đám mã tặc khác ở xung quanh đều không tự chủ tránh ra, o0o Hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ từ xa nhìn thấy không ít mã tặc đang uống rượu hò hét, chốc chốc từng đợt thanh âm tru tréo truyền đến, hiển nhiên đám phỉ đồ này đều đang khoác vai nhau hò hét, uống rượu... để cổ vũ tinh thần.

“Thanh Sơn, bọn chúng hò hét như thế, người của Thiết Sơn bang có phát hiện ra không?” Đằng Thanh Hổ đột nhiên dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn từ xa quan sát hàng loạt cường đạo: “Đương nhiên là phát hiện! Nghi Thành lớn như vậy, mấy ngàn mã tặc ào ào di chuyển, có lẽ Thiết Sơn bang sớm đã nhận được tin tức rồi. Có điều nhân mã Thiết Sơn bang số lượng ít, bọn họ thà dựa vào lực phòng ngự kiên cố của sơn trại cũng sẽ không chủ động xuất kích đâu. Bạch Mã bang cũng biết điều này!”

Đằng Thanh Hổ gật đầu.

“Biểu ca, tám ngàn đệ tử hạch tâm Bạch Mã bang, nhân mã xuất động hôm nay ít nhất phải sáu bảy ngàn! Mà Thiết Sơn bang dựa vào sơn trại kiên cố... Trận chiến này có lẽ sẽ rất thảm.” Đằng Thanh Sơn thấp giọng nhận xét.

“Thanh Sơn... Lạc, Lạc Hương nàng sẽ chết sao?” Đằng Thanh Hổ hạ giọng thì thầm.

“Đệ không biết.” Đằng Thanh Sơn trả lời.

Thực ra trong lòng Thanh Sơn lại hiểu rõ, để vượt qua chín thành Lý Lạc Hương chắc phải bị giết! Đám cường đạo phỉ đồ này trước khi quyết chính chắc sẽ phát tiết một hồi vì không để cho đám nữ nhân xui xẻo này trở thành chỗ vướng chân, rất có thể sau

khi phát tiết xong sẽ trực tiếp giết chết! Vứt thi thể vào rừng hoang!

Mã tặc phía trước bãi đất hoang không ngừng lên ngựa xuất phát, số lượng còn lại tại đó ít dần.

Chỉ trong chốc lát.

“Người đi sạch cả rồi.” Đằng Thanh Hổ là người đầu tiên từ trong bụi cỏ hoang đứng dậy, trực tiếp chạy tới.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương cũng chạy theo.

Trên mảnh đất hoang bừa bãi khắp nơi này, vò, hồ rượu vỡ nát vứt đầy đất. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên chăm chú từ xa nhìn về phía trước: “Thi thể!” Chỉ thấy nơi xa xa kia có không ít thi thể, mà Đằng Thanh Hổ phảng phất như kẻ đên đang không ngừng lật xem từng thi thể.

Đằng Thanh Sơn vội chạy tới.

“Đều là nữ nhân!” Trong con kênh cạnh mảnh đất hoang la liệt từng cỗ thi thể, đều là nữ nhân trẻ tuổi, y phục người người tả tơi, thậm chí có vài người toàn thân xích lõa. Ánh mắt chỉ vừa quét qua đã có chừng vài chục cỗ thi thể!

“Đều là những người bị làm nhục đáng thương.” Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

“Lạc Hương, Lạc Hương!!!” Đằng Thanh Hổ đột nhiên khóc thét, ôm lấy một nữ tử chỉ còn áo lót tả tơi, thậm chí khóc đến nghẹn ngào. Đây là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời mà gã yêu thương.

Đằng Thanh Sơn im lặng đứng đằng sau.

Đằng Thanh Sơn không biết trong lòng có cảm xúc gì, chỉ cảm

thấy một trận chua xót.

“Soạt! Soạt!”

Đằng Thanh Sơn vồ lấy một mảnh vò rượu vỡ ở bên cạnh điên cuồng đào trên mặt đất, bùn đất bay tứ tung, không lâu sau một cái huyệt lớn đã đào xong. Đằng Thanh Hổ trịnh trọng ôm thi thể nữ hài đáng thương tên Lạc Hương đó đặt vào trong huyệt sâu. Sau đó gạt đất lấp đi.

Tạm thời chưa có điều kiện thực hiện việc hỏa táng, cũng chỉ dựng cho nàng một mộ phần thôi.

Quỳ gối trước mộ phần, nước mắt Đằng Thanh Hổ chảy xuống.

“Biểu ca.” Đằng Thanh Sơn mở miệng.

“Thanh Sơn, để huynh tận tình khóc một lần đi, huynh không cách nào báo thù cho Lạc Hương, chẳng nhẽ khóc còn không được sao?” Chạy suốt dọc đường Đằng Thanh Hổ chỉ hy vọng người yêu gã có thể sống sót, nhưng kết quả thật sự rất tàn khốc. Trong thế giới loạn lạc, loại chuyện này Đằng Thanh Hổ cũng đã từng nghe qua.

Nhưng khi sự việc xảy ra trên người mình, gã lại cảm thấy đau đớn như chích vào tim.

“Ai nói không thể báo thù? Cùng đệ đến Thiết Sơn bang.” Đằng Thanh Sơn nói.

Đằng Thanh Hổ đột nhiên ngẩng đầu, trợn tròn mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, kinh hô: “Thanh Sơn, đệ...”

“Còn chưa đi?” Đằng Thanh Sơn quát.

Đằng Thanh Hổ liền vội vàng đứng dậy tóm lấy Đằng Thanh

Sơn, vội vã nói: “Thanh Sơn, trong lòng huynh hận không thể chém thiếu đương gia Bạch Mã bang kia ngàn vạn đao! Nhưng Thanh Sơn đệi đừng vì chuyện này mà mạo muội đi giết thiếu đương gia đó! Đám phỉ đồ tới thu tiền năm Đằng gia trang chúng ta đó có rất rất nhiều nhận ra đệ! Đệ giết thiếu đương gia khẳng định sẽ bị nhận ra... Đến lúc ấy, Bạch Mã bang sẽ san bằng Đằng gia trang chúng ta! Đệ hẳn biết huyết khí của cường đạo, cho dù chết cũng chắc chắn phải báo cừu cho thiếu đương gia của bọn chúng!”

Nhìn Đằng Thanh Hổ lúc này Đằng Thanh Sơn thầm than thở, biểu ca mình đích xác rất biết nhẫn nhịn. Trong buổi loạn lạc không biết nhẫn nhịn căn bản không cách nào sinh tồn.

Còn về huyết khí của đám cường đạo thổ phỉ Đằng Thanh Sơn cũng hiểu.

Vào thời buổi loạn lạc rất nhiều cường đạo vốn không sợ chết!

Đầu rơi bát mẻ! Đây là câu đầu môi của rất nhiều cường đạo, cho dù Đằng Thanh Sơn thi triển tuyệt thế võ lực, một mình có thể diệt hết cả đại đương gia, nhị đương gia, tam đương gia cùng với thiếu đương gia! Nhưng dư nghiệt của Bạch Mã bang nếu ai muốn làm đại đương gia tân nhiệm, chuyện đầu tiên phải làm chính là giết Đằng Thanh Sơn, diệt Đằng gia trang báo thù cho lão đương gia của chúng! Lúc này mới có tức đảm nhiệm chức đương gia mới!

Đây là quy củ!

Đến lúc này sẽ có vô cùng vô tận các loại thủ đoạn ti bỉ. Đằng Thanh Sơn không sợ nhưng tộc nhân Đằng gia trang phải làm sao?

“Đệ là loại người lỗ mãng sao?” Đằng Thanh Sơn hỏi vặn lại.

Đằng Thanh Hổ thừ người.

Đúng, Đằng Thanh Sơn trong Đằng gia trang dường như chưa

từng phạm sai lầm, hắn làm chuyện gì cũng rất thận trọng.

“Thanh Sơn, ý của đệ là?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

“Yên tâm, đệ làm việc sẽ không khiến Đằng gia trang rơi vào nguy hiểm. Huynh xem thì sẽ biết.” Đằng Thanh Sơn xoay người, “Chúng ta đi, đi từ Đại sơn chạy thẳng đến Thiết Sơn bang.”

“Ừ.” Đằng Thanh Sơn mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn đi theo.

o0o Thiết Sơn bang xây dựa vào núi, phòng bị rất nghiêm ngặt, ngày ấy xây dựng sơn trại chính là để chuẩn bị ngăn cản các đợt tấn công điên cuồng của Bạch Mã bang.

Theo đạo lý thì để công phá đại môn sơn trại Thiết Sơn bang, Bạch Mã bang phải chết rất rất nhiều người.

Nhưng...

Đại môn sơn trại sớm đã bị đánh mở rồi.

“Giết đám nhãi ranh này! Các huynh đệ, xông lên!” Tiếng rít gào, tiếng hò hét vang lên khắp nơi trong sào huyệt Thiết Sơn bang, vào lúc này tên nào cũng đều liều mạng, mắt đỏ như máu, đao sáng loáng chuyển sang màu đao máu, đám bang chúng Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang chết hàng loạt.

o0o Tại lưng chừng núi Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người từ trên nhìn cảnh tượng chém giết đang diễn ra.

Đại môn Thiết Sơn bang sớm bị phá, cả sơn trại nơi nơi đều đang chém giết, loại xáp lá cà này là thảm liệt nhất, có tên người cưỡi ngựa xông loạn, có người trốn trong phòng sơn trại bắn tên. Hoàn toàn là dùng mạng đổi mạng! Trên tưởng, mặt đất cả sơn trại khắp nơi đều có thể thấy máu tươi, thi thể.

“Đây...” Đằng Thanh Hổ sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng phải hít một hơi lạnh! Xã hội kiếp trước sao có thể nhìn thấy cảnh vạn người giáp lá cà điên cuồng chém giết được? Đám cường đạo thổ phí phía dưới từng kẻ đều giết đến đỏ mắt, không phải người mình chỉ có một chữ: giết!

“Mạng người như cỏ rác!” Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên một cảm xúc.

Bình thường chỉ thấy đám cường đạo bắt cóc nữ nhân, cướp đoạt tiền tài. Nhưng hiện tại... Từng tên lại mất mạng.

Ở thời buổi loạn lạc này, bất kể là ai muốn giành được thì phải trả giá.

Giành được cuộc sống khoái lạc, trả giá chính là hàng ngàn lưỡi đao dính máu.

Muốn tộc nhân có cuộc sống yên lành, đám nam nhân trong tộc phải có đủ võ lực.

“Thanh Hổ, huynh ở đây chờ nhé.” Đằng Thanh Sơn dặn, rồi gân cốt toàn thân của hắn phát ra tiếng rung động, chiều cao không ngờ thấp đi một đoạn một cách quỷ dị, nhưng hai tay hai chân Đằng Thanh Sơn rõ ràng to lớn hơn, "Đệ xuống dưới một chuyến, Luân Hồi thương này của đệ, huynh cầm giúp.”

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn hắn biến thân: “Thanh Sơn, đệ...”

“Chờ khi ‘Hổ Quyền’ của huynh luyện đến cực điểm, có một ngày huynh có thể làm được.” Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Người bình thường luyện cơ bắp, cơ bắp vừa cứng cáp liền gồ lên. Tuy nhiên người bình thường không cách nào khống chế gân cốt.

Nội gia quyền tu luyện đến cảnh giới tông sư lập tức có thể

không chế mỗi một khớp xương quanh thân. Rất nhiều người đều biết đầu khớp xương và giữa khớp xương là có khe hở. Có vài người luyện tập Yoga, có thể trong thời gian ngắn tăng thêm mấy cm cũng chính là nguyên lý này. Mà Đằng Thanh Sơn thân thể rèn luyện đến cực hạn hoàn toàn có thể làm cho mình lùn một đoạn hoặc cao thêm một đoạn.

Còn về dung mạo thì...

Khớp xương mặt cố định rất khó biến đổi. Nhưng dung mạo vốn chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì một người mặt lạnh cùng cười híp mắt dung mạo biến hóa rất lớn. Nếu bôi lên một lớp đất, nhuôm thêm vài vết máu, vậy ai có thể nhận ra trong trận hỗn chiến này?

Đằng Thanh Sơn kéo đứt đoạn dây buộc tóc, xõa tóc ra, đồng thời bôi một vốc đất lên mặt, mái tóc xõa cũng che mặt lại.

“Thanh Hổ, huynh nhận ra được không?” Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

“Đây...” Đằng Thanh Hổ vẫn rơi vào trong khiếp sợ như trước.

Một tiểu tử thân hình cao lớn, rất tuấn tú lúc trước hiện giờ thấp hơn nửa cái đầu, cả người cũng tráng kiện hơn chút, thậm chí thân hình Đằng Thanh Sơn cũng hơi gù, khí chất cả người phảng phất như đều biến hóa. Cho dù Đằng Thanh Hổ ngắm kỹ người trước mắt cũng không dám tin rằng, đây chính là Đằng Thanh Sơn thanh tú lúc trước.

Kiếp trước thân là sát thủ nên loại ngụy trang đơn giản này căn bản không tính là cái gì. Về phần nguy trang khí chất, rất nhiều diễn viên trên TV đều biết. Một cô nương trẻ tuổi muốn hóa thân thành một bà già cũng không phải không có khả năng.

“Thanh Hổ, huynh cứ ở đây chờ đệ là được.” Đằng Thanh Sơn nói xong liền lao xuống dưới núi.

“Cẩn thận.” Đằng Thanh Hổ vội nói, đồng thời lòng lặng lẽ thầm nhủ, “Chiều cao thể hình đều có thể thay đổi, ngay cả ta cũng không dám nhận ra đó là Thanh Sơn. Đám cường đạo đến Đằng gia trang đối với Đằng Thanh Sơn cũng không quen thuộc lắm, không thể nhận ra được.” Thực ra cho dù cường đạo có ánh mắt nham hiểm hoài nghi thì có lẽ so sánh chiều cao cũng sẽ không hoài nghi nữa

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 49

Ai Giết?

Đằng Thanh Sơn chạy như bay về hướng chân núi.

“Thanh Hổ, đừng trách đệ!” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nói.

Trong thiên quân vạn mã của Bạch Mã bang, Đằng Thanh Sơn có thể xông vào chém giết sau đó thoát ra. Thế nhưng... nếu như một mình đánh thẳng vào thiên quân vạn mã, người của Bạch Mã bang rất có thể sẽ đoán ra thân phận của hắn. Hơn nữa, trong thiên quân vạn mã hắn căn bản không thể bảo hộ Lý Lạc Hương, như vậy hắn có thể sẽ mất mạng.

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điểm này.

Hơn nữa người của Bạch Mã bang nhất định sẽ suy đoán: Lý Lạc Hương chỉ là một cô nương bình thường sao có thể khiến cho một cao thủ liều mạng vì nàng? Lý trang không có khả năng, vậy thì chỉ có đệ nhất cao thủ “Đằng Thanh Sơn” trong truyền thuyết của Đằng gia trang.

Hơn nữa trong thiên quân vạn mã, nhiều người như vậy đều tập trung nhìn vào Đằng Thanh Sơn. Không ít đạo tặc đã từng đi qua Đằng gia trang, cũng đã gặp qua hắn, với dung mạo biến hóa không nhiều lắm, hắn sẽ rất dễ dàng bị nhận ra.

Đến lúc đó...

Tai nạn sẽ rơi xuống đầu Đằng gia trang.

Vì một nữ nhân cho đến bây giờ cũng chưa gặp qua mà khiến cho cả Đằng gia trang rơi vào nguy cơ, Đằng Thanh Sơn sẽ không làm. Cho dù có đi, hắn cũng không nắm chắc sẽ cứu được. Kỳ thực một điểm quan trọng nhất chính là... hắn căn bản không nhận ra Lý Lạc Hương. Cho dù có đi, hắn cũng không biết nàng là ai trong số nhiều nữ nhân bị bắt làm tù binh như vậy.

Kỳ thực luận về mức độ thống khổ, những nữ nhân khác chết đi cũng bất hạnh không kém gì nàng. Chẳng lẽ tất cả những người bất hạnh hắn đều phải đi cứu?

Trong thiên hạ này có rất nhiều nữ nhân chịu khổ bị cường đạo thổ phỉ bắt đi. Đằng Thanh Sơn cũng không có lòng hư vinh cao cả muốn cứu tất cả những người chịu khổ trong thiên hạ. Điều này chính là do thế đạo quyết định, sức người không thể thay đổi được.

“Tại thời loạn thế này, ta chỉ có thể nỗ lực bảo vệ tộc nhân của mình mà thôi!” Đằng Thanh Sơn thầm nói.

...

Đám đạo tặc của Thiết Sơn bang và Bạch Mã bang đang điên cuồng chém giết nhau. Người của Bạch Mã bang trên cánh tay đều có quấn vải trắng. Còn người của Thiết Sơn bang thì trên cánh tay đều quấn vải đỏ. Dù sao trong loạn chiến thiên quân vạn mã, căn bản không thể phân rõ đối thủ là ai, chỉ có thể nhìn vào mảnh vải trên tay.

Trong mắt người của Thiết Sơn bang, những kẻ nào quấn vải trắng tất cả đều giết, những kẻ nào không quấn vải cũng đồng dạng giết sạch.

Chỉ quan tâm đến giết!

“Sưu!”

Đằng Thanh Sơn lẻn vào bên trong sơn trại của Thiết Sơn bang, tháo mảnh vải đỏ trên cánh tay một thi thể đạo tặc Thiết Sơn bang, buộc vào cánh tay của mình. Hắn ngẩng đầu nhìn về một mảnh loạn chiến phía trước: “Ngàn vạn người chém giết, trong trường hỗn loạn này, nếu như ta bí mật giết chết Hồng tứ gia và thiếu đương gia kia, ai có thể biết được?”

Sát khí kìm nén đã lâu, cuối cùng cũng bùng phát.

- Hắn là kẻ giả dạng!

Một tiếng quát chói tai từ phía sau vang lên. Một gã đạo tặc Thiết Sơn bang cầm khảm đao trong tay tận mắt nhìn thấy Đằng Thanh Sơn ngụy trang thành huynh đệ của mình.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại liếc mắt nhìn tên đạo tặc này, ánh mắt phát lạnh, thân hình của hắn chợt nhoáng lên.

“Phập!” Tay phải của Đằng Thanh Sơn như tia chớp quét qua cổ họng của tên đạo tặc kia. Cả cổ họng đứt hơn phân nửa, máu tươi ồ ạt phun ra. Tên đạo tặc kia trợn mắt thật lớn, sau đó lập tức ngã xuống. Đằng Thanh Sơn liền cầm lấy khảm đao trong tay tên đạo tặc này. Dù sao cao thủ sử dụng trường thương tại Nghi thành cũng không nhiều, có thể sẽ khiến cho thân phận bại lộ, cho nên hắn không dùng Luân Hồi thương.

Cầm lấy thanh khảm đao này, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng tiến lên, đến gần một khu vực chiến đấu kích liệt tại tiền phương.

...

Phía trên Đạp Tuyết bảo mã, một lão giả tóc bạc toàn thân mặc khôi giáp nhìn về phía xa xa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Vương gia tam huynh đệ kia cho dù có cẩn thận đề phòng,

cũng không thể thoát khỏi chiêu này của lão phu. Ha ha...

- Sư phụ!

Một nam tử cao lớn mặc khôi giáp cưỡi Xích Hỏa mã bên cạnh cười nói:

- Tại Nghi thành, sư phụ lão nhân gia đã kinh doanh mấy chục năm. Thiết Sơn bang điên cuồng khuếch trương thế lực, chúng ta an bài một số gian tế trà trộn vào vào... Hừ, cho dù bọn chúng có cẩn thận đề phòng cũng không thể nào thoát được.

Có gian tế nội ứng ngoại hợp, phá cổng sơn trại cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

- Chấn Kiệt!

Vị lão giả tóc bạc mở miệng nói.

- Cha!

Một hán tử cũng cưỡi trên Đạp Tuyết bảo mã bên cạnh liền đáp lời.

- Vương gia tam huynh đệ này tung hoành thiên hạ, thủ đoạn hung tàn. Con còn quá ít kinh nghiệm giao đấu với cao thủ võ lâm. Hôm nay con hãy tọa trấn ở hậu quân, phòng ngừa có người không chiến mà chạy. Vương Hòa! Ngươi hãy thay sư đệ thống lĩnh Bạch Mã doanh, đến lúc đó trợ giúp lão phu, một lần giết chết Vương gia tam huynh đệ kia!

Hồng tứ gia thản nhiên dặn dò.

- Vâng thưa sư phụ!

Nam tử cưỡi Xích Hỏa mã kia liền đáp.

- Cha, người cũng phải cẩn thận!

Hồng Chấn Kiệt có chút lo lắng.

- Yên tâm! Cha của con tại Bạch Mã hồ, khổ tâm nghiên cứu "Lãnh Nguyệt đao quyết" mấy chục năm, đao pháp đã tiến thêm một tầng. Ta không sơ suất, Vương gia tam huynh đệ đừng mơ tưởng có thể thắng được ta. Vương Hòa! Nhân mã Bạch Mã doanh của ngươi không cần quan tâm gì khác, trước tiên hãy theo ta giết chết Vương gia tam huynh đệ kia, đến lúc đó Thiết Sơn bang sẽ tự bại!

...

Đằng Thanh Sơn trốn tại một gian lầu các trong sơn trại, nhìn về phía xa xa.

"Ta ngụy trang thành người của Thiết Sơn bang, một khi xông vào trận doanh của Bạch Mã bang, chỉ có cách chém giết không ngừng, thật sự là phiền phức." Khảm mã đao trên tay phải Đằng Thanh Sơn nhuốm đầy máu tươi. Vừa rồi hắn một đường đã giết chết chục người của Bạch Mã bang, sau đó trốn vào gian lầu các này.

Thỉnh thoảng có người của Bạch Mã bang xông vào, Đằng Thanh Sơn mới có thể tặng cho kẻ đó một đao.

"Hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được Hồng tứ gia kia và con của hắn. Có điều hai người này ta đều chưa từng gặp qua!" Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Hồng tứ gia là đại đương gia của Bạch Mã bang tại Nghi thành, là nhân vật trong truyền thuyết, số người đã gặp qua y rất ít.

Còn "Hồng Chấn Kiệt" con của y, nhiều người chỉ biết là Bạch Mã bang có một thiếu đương gia thống lĩnh "Bạch Mã doanh" tinh anh nhất của Bạch Mã bang, còn về tên của vị đương gia này rất

nhiều người đều không biết, đừng nói là tướng mạo của hắn.

Bạch Mã bang bình thường thu tiền hàng năm đều là do thủ hạ đi làm, thỉnh thoảng nhị đương gia và tam đương gia cũng sẽ đi. Dù sao tại Bạch Mã bang, địa vị cao nhất chính là đại đương gia, thứ hai là thiếu đương gia, sau đó mới đến nhị đương gia, tam đương gia.

“Hiện tại cứ tập trung vào Vương gia tam huynh đệ kia, đến lúc đó, Hồng tứ gia kia nhất định sẽ xuất hiện. Tuổi tác của Hồng tứ gia hẳn là rất lớn, đao lại rất mạnh mẽ, chỉ cần hai điểm này là có thể phán đoán được hắn là kẻ nào. Về phần thiếu đương gia kia, có thể được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, đao pháp hẳn là cũng rất lợi hại.” Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn chăm chú vào Vương gia tam huynh đệ phía xa xa.

...

- Ha ha! Hồng lão nhi! Ngươi con mẹ nó chỉ biết dùng âm mưu thủ đoạn, có bản lĩnh thì hãy ra đấu với ba huynh đệ chúng ta vài hiệp!

Chỉ thấy một tráng hán đầu trọc giống như ma thần, cầm một đôi Xích Đồng chùy điên cuồng huy vũ. Những đạo tặc Bạch Mã bang phía trước không phải bị đập nát đầu thì cũng bị đập nát thân thể.

Lão đại Vương Thiết Sơn trong số Vương gia tam huynh đệ trong tay cầm một thanh Khai Sơn đao, không một ai có thể ngăn cản được.

Lão nhị Vương Thiết Phong trong tay cầm một đôi Xích Đồng chùy, mỗi chùy đều lấy đi mạng người.

Lão tam Vương Thiết Hải, một cây tinh thiết trường thương trong tay tựa như giao long bay múa.

Ba huynh đệ thống lĩnh tinh anh của Thiết Sơn bang một đường chém giết, thế như chẻ tre, như bẻ gãy cành khô đánh thẳng vào. Rất nhiều đạo tặc của Bạch Mã bang bị giết, nhất thời Thiết Sơn bang sĩ khí đại tăng.

- Ha ha! Tam đệ! Đệ đừng gọi nữa! Hồng lão nhi này trốn ở Bạch Mã hồ mấy chục năm, đã sớm trở thành con rùa rụt cổ rồi.

Tráng hán đầu trọc cầm trong tay Khai Sơn đao vừa cười vừa nói. Dưới đao huy vũ, những tên mã tặc của Bạch Mã bang từ phía trước xông đến, cả người lẫn ngựa đều trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa. Đạo tặc của Bạch Mã bang sợ đến vỡ mật.

Vương gia tam huynh đệ tất cả đều có thân hình cường tráng, đều để đầu trọc, dung mạo cũng cực kỳ giống nhau.

- Ba tên tiểu nhi của Vương gia! Các ngươi không phải là muốn tìm lão phu sao?

Một giọng nói sang sảng vang lên trong thiên địa, hầu như tất cả mọi người trên chiến trường đều nghe được. Chỉ thấy một lão giả tóc bạc toàn thân mặc giáp, đầu đội mũ giáp cầm trong tay một thanh trường đao phát ra ánh sáng lạnh, đạp lên đầu không ít đạo tặc, từ phía trên trực tiếp bay đến.

Nhất thời đạo tặc của Bạch Mã bang đồng thanh reo hò.

“Nội kình thật mạnh!” Vương gia tam huynh đệ sắc mặt khẽ biến đổi.

...

Bên trong lầu các.

Cặp mắt của Đằng Thanh Sơn đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm vào lão giả đang thi triển khinh công:” Hồng tứ gia!”

...

Hồng tứ gia cầm một thanh trường đao trong tay, thân hình như ảo ảnh, liên tục đạp lên đầu hơn mười người, bay qua khoảng cách hơn trăm trượng.

- Ha ha! Chịu chết đi!

Một tiếng cười lớn cuồng ngạo vang lên.

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt đao trong tay Hồng tứ gia trong nháy mắt hóa thành hơn mười đạo đao ảnh, đồng thời bao trùm về hướng Vương gia tam huynh đệ. Vương gia tam huynh đệ hoảng hốt, đều cầm trứ binh khí liên tục ngăn cản những đao ảnh này.

Lão đại "Vương Thiết Sơn" thực lực cực mạnh, còn hai quả Xích Đồng chùy của lão nhị "Vương Thiết Phong" thì có thể bảo hộ trong phạm vi lớn, cho nên cũng không thụ thương.

Chỉ có lão tam "Vương Thiết Hải" là tại phần ngực và bụng xuất hiện một vết chém lớn.

Chỉ một lần giao thủ, Hồng tứ gia đã đả thương một người trong số ba huynh đệ.

- Các ngươi ai cũng đừng mong sống sót!

Hồng tứ gia cầm đao hạ xuống đất, trong mắt ẩn chứa sự cuồng ngạo.

...

"Cao thủ!" Trong lầu các, sắc mặt của Đằng Thanh Sơn khẽ biến đổi: "Hồng tứ gia này trong nháy mắt có thể xuất đao mười tám lần, làm sao lại nhanh như vậy? Mỗi một đao ảnh đều là thực chất, không phải là hư ảnh." Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, cho dù dựa vào lực lượng cơ nhục của hắn, trong nháy mắt đồng thời thi

triển, có lẽ cũng chỉ thi triển được tám chín đạo đao ảnh mà thôi.

Luận về tốc độ hắn không thể sánh bằng Hồng tứ gia này, nhưng thân thể của Hồng tứ gia tuyệt đối cũng không sánh được với hắn.

"Đây là uy lực của đao pháp bí tịch?" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Trên Cửu châu đại địa này, trong vô số năm qua, vô số cao thủ đời này đến đời khác đã sáng tạo ra những bản bí tịch bất phàm. Bản bí tịch "Thiên Nhai Hành" mà Đằng Thanh Sơn tu luyện, thân pháp dựa vào nội kình thi triển, so với tốc độ cực hạn dựa vào thân thể còn nhanh hơn rất nhiều.

Khinh công có bí tịch, vậy đao pháp, kiếm pháp, thương pháp đương nhiên cũng có bí tịch.

Tuyệt đối không thể khinh thường bí tịch.

"Đao pháp quả thật không tệ, có điều thương pháp của ta cũng là từ "Ngũ Hành quyền", ngàn năm tinh túy của nội gia quyền diễn hóa mà ra. Nếu như chỉ tùy tiện ngăn cản, giết hắn cũng là chuyện dễ dàng." Dù sao Đằng Thanh Sơn tinh thông cũng là thương pháp: "Đó là... đều cưỡi Thanh Tông mã, đều mặc áo giáp, là Bạch Mã doanh trong truyền thuyết?"

...

Hồng tứ gia đao pháp lăng lệ, nhưng Vương gia tam huynh đệ liên thủ hỗ trợ, không hề rơi vào thế hạ phong. Đặc biệt là Khai Sơn đao của lão đại "Vương Thiết Sơn" còn để lại trên người Hồng tứ gia những vết chém.

"Đông!" "Đông!"...

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển mạnh.

“Không hay!” Vương gia tam huynh đệ sắc mặt đại biến. Chỉ thấy nhân mã của Bạch Mã bang tránh ra một con đường, một đội ngũ kỵ binh tinh anh, tất cả người ngựa đều mặc khải giáp xông thẳng vào. tên kỵ binh dẫn đầu cầm một thanh đao tương tự Hồng tứ gia, đao pháp cũng đồng dạng lăng lệ. Đội ngũ kỵ binh tinh anh này bắt đầu chém giết, không người nào có thể ngăn cản được.

Khải giáp bảo hộ nghiêm mật, đặc biệt khi bắt đầu trùng kích, đạo tặc Thiết Sơn bang dễ dàng bị hất bay ra, rất nhiều đạo tặc bị giết chết.

Mà những đạo tặc này muốn giết đối phương, lại căn bản không thể phá được khải giáp.

Đội ngũ kỵ binh tinh anh hai trăm người này phảng phất như một dòng lũ cương thiết tràn về phía Vương gia tam huynh đệ.

...

Trên lầu các, Đằng Thanh Sơn quan sát được, mặc dù khải giáp của ngựa bảo hộ nghiêm mật, nhưng vẫn còn lộ ra màu lông.

“Đạo nhân mã này đều mặc khải giáp, ngựa cũng là Thanh Tông mã, đúng là Bạch Mã doanh. Tên dẫn đầu kia lại cưỡi Xích Hỏa mã, nhất định là thủ lĩnh của Bạch Mã doanh. Hơn nữa đao pháp của hắn và Hồng tứ gia cũng giống như nhau, chắc hẳn là tên thiếu đương gia kia.” Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn trở nên lạnh lẽo, nhặt lên một hòn đá.

...

Bạch Mã doanh này tuyệt đối là một đội ngũ tinh anh, trùng kích thẳng vào, quả thật đáng sợ.

Bọn họ căn bản không sợ tên, không sợ đối phương chém giết, bởi vì có khải giáp dày nặng bảo hộ bọn họ.

Chỉ có việc xông thẳng vào!

- Nhị đệ! Tam đệ! Tránh đi!

Vương Thiết Sơn sắc mặt đại biến, vội quát lên.

Đối mặt với dòng lũ cương thiết như vậy, Vương gia tam huynh đệ dù sao cũng chỉ là thân xác con người, đành phải lựa chọn né tránh.

Nhân mã của Bạch Mã doanh giống như một trận gió tràn đến, vô số trường thương thương ảnh đâm về phía Vương gia tam huynh đệ. Muốn giữ mạng trong thiên quân vạn mã... là rất khó khắn, chí ít Vương gia tam huynh đệ cũng làm không được.

“Phập!” “Phập!”

Lão tam “Vương Thiết Hải” vốn đã thụ thương không tránh được, liên tục bị vài đạo trường thương đâm thủng thân thể, cả người bị đâm như cái rỗ, sau đó bị hất bay đi.

- Tam đệ!

Hai huynh đệ Vương Thiết Sơn và Vương Thiết Phong đang bỏ chạy sắc mặt đại biến.

- Ha ha! các ngươi không thoát được đâu!

Tiếng cười lớn từ trong miệng tên thủ lĩnh Bạch Mã doanh vang lên. Chỉ thấy y cưỡi Xích Hỏa mã, thống lĩnh kỵ binh dưới trướng điên cuồng lao về hướng hai người Vương Thiết Sơn và Vương Thiết Phong.

Đúng lúc này...

“Hưu!”

Phảng phất như một đạo lưu tinh, từ trong đám người Thiết

Sơn bang bay đến, lướt qua khoảng không.

“Phập!” Đạo lưu quang này bắn vào trước ngực tên thủ lĩnh Bạch Mã doanh, dễ dàng xuyên qua khải giáp. Tên thủ lĩnh này cặp mắt mở lớn, sau đó từ trên ngựa rớt xuống. Những kỵ binh phía sau lập tức kéo dây cương, trở nên hỗn loạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 50

Khả Phạ Đích Thạch Tử (Cục Đá Đáng Sợ)

Lộc cộc … lộc cộc.

Rất nhiều mã tặc Bạch Mã Doanh ghìm cương lại, sợ đạp nhầm thi thể của thủ lĩnh.

Một bóng ảo ảnh như chớp xuyên qua đám kỵ binh này, bay đến bên cạnh thi thể, chính là Hồng Tứ gia vẻ mặt khó coi. Hồng Tứ gia vừa vuốt ve cổ của ái đồ, cẩn thận xem xét lổ thủng ở lưng áo giáp của ái đồ, trong lòng ngầm thất kinh: "Ám khí nào đây? Không ngờ đủ sức xuyên qua hai tầng áo giáp sau lưng và trước ngực."

Ngửng đầu, Hồng Tứ gia nhìn chăm chú hai huynh đệ Vương gia xa xa, ánh mắt như độc xà:

- Không ngờ ba huynh đệ Vương gia lại cũng có trợ thủ.

Sử dụng ám khí thật khó luyện được.

Muốn trở thành một cao thủ, lực cổ tay phải đủ cũng như phương pháp sử dụng nội kình phải đặc biệt.

- Các huynh đệ, vây chặt giết hết đi.

Hồng Tứ gia giọng giận dữ nói:

- Hai huynh đệ Vương Gia này, hôm nay không một người nào được thoát thân.

Đang nói, Hồng Tứ gia đã nắm thanh trường đao múa lên, hóa thành một luồng bóng đao phóng thẳng đến hai huynh đệ Vương gia.

- Giết! ! !

Kỵ binh Bạch Mã Doanh lại phóng ngựa theo vội vã kéo dài dọc theo con đường trong sơn trại. Phải biết đây là hang ổ của Thiết Sơn bang, đủ để cho vài ngàn người tập trung, hơn nữa còn có một số nhân mã lớn thường xuyên thao luyện, cũng như mã trường cho ngựa phi nước đại. Mỗi chiều cũng cỡ vài dặm.

- Ha ha ha, Hồng lão nhi, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận với ám khí của huynh đệ ta.

Vương Thiết Sơn đang bỏ chạy chợt động tâm cơ, cao giọng cười nói.

Hồng Tứ gia vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, căn bản không đáp lại, truy đuổi theo rất nhanh.

Đúng lúc này, không ít kỵ binh Bạch Mã Doanh đang phóng vội vã đã đến mặt trước, từng người từng người lập tức nhảy xuống ngựa, bọn chúng thân mang giáp trụ đang từ bốn phương tám hương vây chặt lấy hai huynh đệ Vương gia.

- Đại ca, tình huống không ổn.

Nhị đương gia Vương Thiết Phong nóng nảy nói.

- Cứ việc giết!

Vương Thiết Sơn liếm môi, ánh mắt lóe lên vẻ hung bạo như lang sói.

- Có cao thủ ngầm giúp chúng ta, hôm nay chúng ta có chết trong tay Hồng lão nhi hay không còn chưa chắc chắn.

Vương Thiết Phong nghĩ đến ám khí vừa rồi, trong lòng cũng dậy lên niềm tin.

. . . . . .

Trong lầu gác, Đằng Thanh Sơn ở cách xa vòng vây hai huynh đệ Vương gia. Còn những nhân mã khác của Bạch Mã Bang từ khắp nơi đến cướp giết người Thiết Sơn Bang, khiến cho bang chúng của Thiết Sơn Bang căn bản không cách nào hỗ trợ hai huynh đệ Vương gia.

- Hồng Tứ gia thật là cảnh giác, trong khi đuổi theo hai huynh đệ Vương gia, không có chút nào lơ là thiếu cảnh giác.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn liền thấy tốc độ của Hồng Tứ gia rõ ràng đã chậm hơn lúc bắt đầu không ít, ánh mắt cũng đôi khi nhìn về hướng này, bởi vì ám khí vừa rồi chính là phát ra từ đây.

Nhưng ám khí quá nhanh, không ai biết được thật ra xuất phát từ nơi nào.

- Lão già kia… ngươi đừng gấp, đợi một lúc sẽ tiễn ngươi lên đường.

Đằng Thanh Sơn âm thầm rời khỏi gian lầu đó.

Do mấy người Hồng Tứ gia đã chạy đến các góc khuất của các phòng ốc, Đằng Thanh Sơn nếu ở lại trong lầu gác sẽ không tìm được cơ hội.

Còn về phần Hồng Tứ gia, Đằng Thanh Sơn rất có lòng tin, với thời thế lúc trước, Đằng Thanh Sơn toàn lực ném phi đao ra, uy lực còn mạnh hơn so với đạn bắn. Ném đá thì yếu hơn một chút, nhưng cũng gần như đạn. Nếu như nói thời trước ném ra một viên

đá cũng như một viên đạn súng ngắn, thì giống thời nay viên đá ném ra hệt ngang với sức của đạn xuyên áo giáp.

Ngay cả thép tấm cũng dễ dàng bắn thủng.

Khi nhanh đến mức tận cùng, ngay cả lá xanh cũng có thể giết người, nói chi đến viên đá.

Trong phần lớn các phòng ốc của ngõ hẻm nhỏ, một trận chém giết tanh máu đang được tiến hành.

- Ha ha ha. Chết cho ta.

Vương Thiết Phong gầm lên, một đôi chùy đồng có xích múa lên điên cuồng, một hảo hán Bạch Mã Doanh vừa thích mũi lê đến Vương Thiết Phong, liền bị chùy đồng của Vương Thiết Phong thoát tay đập thẳng vào trên đầu của hảo hán đó. Cho dù trên đầu có đội mũ giáp bảo vệ, cũng bị nứt toác, máu tươi chảy ra, chết ngay tại chỗ.

Một đôi chùy đồng có xích của Vương Thiết Phong bảo vệ quanh thân thật hoàn hảo.

So với Vương Thiết Phong, Vương Thiết Sơn còn đáng sợ hơn.

Tay cầm một thanh Khai Sơn đao, múa lên liền phảng phất như một quả cầu đao to lớn, một đao được truyền nội kình vào trong có thể dễ dàng xuyên thủng áo giáp mã tặc rẻ thành hai mảnh.

- Các ngươi không còn chỗ trốn được!

Âm thanh lạnh lùng vang lên, Hồng Tứ gia vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo phốc thẳng đến, trường đao trong tay chớp mắt đã hóa thành chín bóng đao, cùng lúc chém thẳng đến Vương Thiết Phong.

- Keng … keng …keng.

Một đôi chùy đồng có xích được Vương Thiết Phong múa lên đến mức gió cũng không xuyên qua được, đồng thời cũng quát lên tàn bạo:

- Thập Bát Oanh Sơn Chùy.

Bóng chùy bay lượn, liên tiếp chạm vào trường đao, nội kình mạnh mẽ bạo liệt phun ra, tường phòng ốc chung quanh đều xuất hiện không ít lỗ thủng và vết chém.

Bóng đao quỷ dị đó biến đổi, bay theo một đường đi quỷ dị, vẽ thẳng về phía cổ họng của Vương Thiết Phong, khiến Vương Thiết Phong vẻ mặt biến hẳn.

- Keng!

Đột nhiên một thanh Khai Sơn đao xuất hiện, ngăn cản được một đao trí mệnh đó. Chính là đại ca Vương Thiết Sơn ra tay cứu giúp. Vương Thiết Phong liền quát lên một tiếng tàn bạo, một chùy đồng có xích thoát khỏi tay, bắn thẳng đến Hồng Tứ gia trước mặt. Hồng Tứ gia nhanh chóng thu đao xoay người, dễ dàng né được một chùy này.

- Nhị đệ, nhảy lên mái nhà.

Vương Thiết Sơn vội vàng hô lớn.

Vừa nói, Vương Thiết Sơn, Vương Thiết Phong hai người lập tức nhảy lên nóc nhà.

- Ồ?

Hồng Tứ gia vẻ mặt trầm hẳn.

- Lên mái nhà, cao thủ ngầm phóng ám khí đó rất dễ dàng nhìn được ta, đến lúc đó thì nguy hiểm rồi.

Tuy trong lòng tranh đấu một lúc, nhưng tự tin ở thực lực của

bản thân, cùng với ước muốn giết chết hai huynh đệ Vương gia, Hồng Tứ gia chần chừ một chút, cũng vội nhảy lên nóc nhà ngay.

Mái nhà không rắn chắc lắm, bất quá ba người đều là cao thủ nội kình, vận nội kình lên rồi, cả thân người nhẹ như chim yến.

- Vèo!

- Vèo!

Phần lớn nhân mã Bạch Mã Doanh từ bên dưới dùng trường thương đâm tới hai anh em Vương gia trên nóc nhà khiến cả hai kinh hiểm né tránh - Đại ca, chúng ta ở trên nóc nhà, nên đám người Bạch Mã Bang thấy rõ chúng ta, nguy hiểm lắm.

Vương Thiết Phong vội vàng nói, đồng thời hất đi một mũi tên bắn thẳng vào mình. Lúc này, chung quanh Bạch Mã Bang tụ tập càng lúc càng đông người.

- Trên đây, cao thủ ám khí đó mới có thể thấy được Hồng lão nhi, hơn nữa còn giết được lão.

Vương Thiết Sơn cũng quát nhỏ.

- Hiện tại cho dù thế nào, chúng ta chỉ cần nhắm hướng Tây Bắc xông ra, đến được Đại Duyên sơn là tốt nhất!

Vương Thiết Phong và Vương Thiết Sơn hai người đều mặc áo giáp, nhưng loại áo giáp này chỉ có tác dụng với tên thông thường.

Nhưng khó ngăn cản được lực đâm mạnh mẽ của trường thương.

Hai trăm kỵ binh của Bạch Mã Doanh cùng với chiến mã xông đến, sức mạnh mũi thương hoàn toàn có thể đâm xuyên được sắt thép. Nếu như không có chiến mã, với sức mạnh của chiến sĩ Bạch Mã Doanh, sức mạnh mũi thương đâm tới cũng không thể khinh

thường được.

- Đại ca, lão tặc đó đã đuổi tới rồi.

Vương Thiết Phong vội vàng lên tiếng.

- Hô!

Một bóng người cực nhanh, phảng phất như một thác nước phóng thẳng đến Vương Thiết Phong. Vương Thiết Phong quát lớn một tiếng, rồi dùng chùy đồng có xích ném tới. Đúng vào lúc đó, Hồng Tứ gia ánh mắt lạnh lại, vẻ mặt đỏ lên rừng rực, trường đao trong tay trầm xuống mãnh liệt thoát qua khỏi quả chùy. Đồng thời, tốc độ của trường đao lập tức tăng vọt đến mức đáng sợ.

Hô!

Chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, Vương Thiết Phong liền kinh ngạc đứng lại, chỗ eo bụng áo giáp đã xuất hiện một đường rách, máu tươi ồ ạt thấm ra.

Hai quả chùy đồng có xích rơi sầm xuống, phá vỡ nóc phòng, tiếp tục rơi xuống.

- Nhị đệ!

Vương Thiết Sơn vẻ mặt biến hẳn.

Vương Thiết Phong rơi từ trên nóc phòng xuống phía dưới, thân thể bị đứt đôi, máu tươi vương đỏ mặt đất.

- Vương Thiết Sơn, chỉ còn lại một mình ngươi rồi.

Hồng Tứ gia vẻ mặt đỏ hồng từ từ khôi phục lại bình thường, đồng thời cười lạnh nhìn Vương Thiết Sơn.

- Ngươi cũng đi đến hoàng tuyền để bầu bạn với hai huynh đệ của mình đi.

Đến mức này, Hồng Tứ gia đã có tự tin hoàn toàn, một đối một, lão thắng chắc chắn.

- Chiu!

Tiếng kêu sắc bén đáng sợ vang lên!

Hệt như một ngôi sao băng, nhanh chóng xuyên qua cự ly vài chục trượng!

- Nhanh quá.

Hồng Tứ gia chính là một lão giang hồ, từ trước đến giờ chưa từng bỏ quên cảnh giác đối với cao thủ ám khí, vẻ mặt biến hẳn, trở nên đỏ hồng lần nữa, trường đao trong tay quét lên một luồng ảo ảnh.

- Keng!

Ám khí đó va chạm thẳng vào trường đao, khiến cho trường đao bị hất bắn vuột khỏi tay.

- Sức mạnh đáng sợ thật, tốc độ đáng sợ thật.

Hồng Tứ gia tay phải tê dại, tự mình cảm nhận uy lực của ám khí đó, cuối cùng kinh hãi la lên:

- Cao thủ ám khí này, tuyệt đối có thể liệt vào bảng bảy mươi hai cao thủ!

Hồng Tứ gia đạt đến mức Hậu Thiên Điên Phong Hậu, chỉ có đối diện với người được liệt vào trong bảng cao thủ "Dương Phàm", mới hoảng sợ như vậy, không cách nào vượt qua.

May là đao của lão, cũng đã phải mất mấy vạn lượng bạc để mua nguyên liệu luyện chế thành một thanh thần binh.

Nếu như là một loại đao thông thường hẳn đã sớm bị xuyên

qua rồi.

- A!

Mới vừa ứng phó được với ám khí đó, Hồng Tứ gia liền cảm thấy cổ mình đau đớn kịch liệt.

- Ta …

Hồng Tứ gia đầu óc mê muội, nhìn thấy Vương Thiết Sơn cười hung ác trước mặt, lại nhìn thấy rất nhiêu bang chúng của Bạch Mã Bang ở chung quanh đang thất kinh, Hồng Tứ gia đột nhiên cảm thấy hít thở khó khăn, đưa tay bịt lấy yết hầu muốn hô hấp, lúc này đang có máu tươi tuôn ra ồng ộc.

- Ta trúng đao rồi!

Hồng Tứ gia hoảng sợ mở to mắt nhìn.

Trong quá khứ xông pha khắp vùng Cửu Châu, Hồng Tứ gia mỗi khi nhìn thấy địch nhân trúng đao của mình thường phải đến lúc chết mới phác giác. Hồng Tứ gia thường hay đắc ý, đao của mình thật nhanh! Nhưng hôm nay… cảnh tượng hệt như vậy lại phát sinh trên người lão.

Ngay mới rồi lúc lão phải ứng phó với ám khí trí mệnh, Vương Thiết Sơn đương nhiên nắm lấy cơ hội, một đao tàn độc xẹt qua yết hầu của lão.

Đao này quá nhanh, đợi đến lúc cổ cảm thấy đau, Hồng Tứ gia mới biết đã trúng phải đao rồi.

- Ngươi, ngươi …

Hồng Tứ gia bịt chặt yết hầu, trừng mắt nhìn Vương Thiết Sơn, muốn nói điều gì đó nhưng cũng không nói được, ngã ầm xuống nóc nhà, rơi tiếp xuống mặt đất, mũ trụ rơi ra bên cạnh,

máu tươi nhuộm đỏ mái tóc bạc. Lãnh chúa đất Nghi Thành đã chết như vậy!

Hồng Tứ gia không cam lòng!

Vương Thiết Sơn đó tuyệt đối không phải là đối thủ của lão, nếu như không phải vừa rồi lão bị ám khí đó khiến cho khiếp sợ, tập trung toàn bộ sức lực để ngăn trở ám khí, làm sao Vương Thiết Sơn có được cơ hội.

. . . . . .

Trong đám người Thiết Sơn bang hoảng loạn xa xa, một người đàn ông tóc tai bù xù, thân hình cực kỳ cường tráng lạnh nhạt nhìn hết cảnh này.

- Phải về thôi.

Hắn liếc nhìn bọn cường đạo thổ phỉ đang hoảng loạn chung quanh, rồi nhanh chóng âm thầm phóng thẳng về phía Đại Duyên Sơn, chỉ một lúc liền biến mất không thấy đâu nữa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 51

Về Nhà

"Đại đương gia chết rồi!"

"Đại đương gia chết rồi!"

o0o Bên trong sơn trại Thiết Sơn bang đầy thi thể và người bị thương, đám bang chúng Bạch Mã bang lại loạn hết cả lên. Uy tín của Hồng tứ gia quá cao! Bạch Mã bang là do Hồng tứ gia một tay tạo dựng, mặc dù nói bang chúng Thiết Sơn bang may mắn sống sốt đã chạy trốn khắp bốn phía nhưng cái chết của Hồng tứ gia đối với Bạch Mã bang là đả kích quá lớn, đám mã tặc Bạch Mã bang tinh thần ai cũng có chút hỗn loạn.

"Cút ngay." Đại đương gia Vương Thiết Sơn của Thiết Sơn bang điên cuồng xông về phía tây nam.

Xoạt!

Khai Sơn đao dọc đường trực tiếp chém giết người ngăn cản thành hai nửa, thừa dịp đang lúc hỗn loạn Vương Thiết Sơn rất nhanh liền xông vào trong Đại Duyên sơn.

"Đám nhãi ranh Bạch Mã bang nghe đây, Vương Thiết Sơn ta sẽ còn quay trở lại! Tên đương gia khác còn sống của Bạch Mã bang hãy rửa sạch cổ chờ Vương Thiết Sơn ta tới chém đi. Nếu sợ chết hãy quay trở về giải tán Bạch Mã bang đi…Ha ha…" Tiếng cười man dại vang vọng khắp cả bầu trời sơn trại mà nhân ảnh

Vương Thiết Sơn ai cũng không biết chạy đi đâu rồi.

“Vương Thiết Sơn…Các ngươi để hắn chạy thoát?” Nam tử có sẹo hình lưỡi đao thân mặc khải giáp, cưỡi Xích Hỏa Mã quát.

“Tam đương gia! Vương Thiết Sơn kia chạy rất nhanh, hơn nữa lúc ấy mọi người đều quan tâm tới đại đương gia…” Đám mã tặc Bạch Mã bang trả lời với giọng có chút bất đắc dĩ.

“Cha, cha…”

Lúc này một nhân ảnh lao nhanh tới, bỗng chốc liền quỳ bên thi thể Hồng Tứ gia, đó chính là thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt.

“Chấn Kiệt.” Nam tử mặt sẹo mở miệng nói. “Đừng khóc, đại ca đã chết rồi nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là phải phòng bị tên Vương Thiết Sơn! Hôm nay chúng ta diệt Thiết Sơn bang, giết hai huynh đệ của hắn, hắn sẽ cùng chúng ta liều chết không thôi! Lời cay độc sau cùng của hắn con cũng nghe thấy rồi.”

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt đứng thẳng người dậy: “Tam thúc, con biết. Lần này chúng ta tổn thất quá lớn, cha của con, sư huynh, nhị thúc, tất cả bọn họ đều chết rồi! Lo liệu việc cũng chỉ còn sót lại con và người thôi. Sau này rất nhiều chuyện phải nhờ tam thúc rồi.”

Nam tử mặt sẹo gật đầu, thở dài: “Lần này Bạch Mã bang chúng ta tổn thất không ít nhân mã, ngay cả Bạch Mã doanh cũng chết không ít người.”

“Vâng….”

Hồng Chấn Kiệt nhìn đưa mắt nhìn xung quanh, lần này Bạch Mã bang dẫn theo hơn sáu ngàn người tới, thực sự chết trong chiến đấu cũng chỉ hơn ngàn người nhưng thụ thương lại có rất nhiều, không ít người bị tàn phế. Đám tàn phế này tất nhiên lực chiến đấu sẽ đại giảm, sống cũng chỉ là thêm một miệng ăn mà

thôi.

“Cửa ải này Bạch Mã bang chúng ta phải gây dựng lại.” Hồng Chấn Kiệt nói.

“Vương Thiết Sơn kia mặc dù phiền phức nhưng chỉ vẹn vẻn một người, ngược lại không phải quá khó giải quyết.” Nam tử mặt sẹo nhíu mày “Không ổn nhất chính là đại ca đã chết! Đại ca đối với các bang phái trong Nghi Thành lực uy hiếp rất lớn. Rất nhiều bang phái đều thuần phục với chúng ta thậm chí giao tiền cũng chính là duyên cớ từ đại ca. Nhưng đại ca hiện tại đã chết, các bang phái lớn nhỏ chỉ sợ sắp ngo ngoe muốn động đậy rồi.”

Hồng Chấn Kiệt nghe xong cũng có chút phiền não.

Đại đương gia của một bang phái cường đại là phải trấn áp được người khác. Nếu không e rằng ngay cả thủ hạ cũng sẽ không tâm phục, địch nhân có lẽ cũng sẽ hạ thủ.

“Bạch Mã bang ở Nghi Thành hơn mười năm, căn cơ vững chắc cũng không phải người khác nói động là động vào được.” Hồng Chấn Kiệt hừ lạnh một tiếng, “Có điều tam thúc nói cũng không phải không có đạo lý, lần này phải thu nạp một ít bang chúng, không ổn nhất chính là lần này Bạch Mã doanh tổn thất mấy chục huynh đệ, hảo hán như Bạch Mã doanh đều là cha mất hơn mười năm bồi dưỡng ra, nay muốn bổ sung quả thực khó khăn.” Hạch tâm nhất Bạch Mã bang chính là Bạch Mã doanh này.

Lực chiến đấu của Bạch Mã doanh vượt qua cả hai ngàn mã tặc phổ thông.

Đây cũng là nhân mã tinh anh Hồng tứ gia noi gương theo ‘Hắc Giáp quân’ của Quy Nguyên tông tạo dựng lên.

“Chấn Kiệt, hiện giờ trời cũng sắp tối rồi, chúng ta có nên tạm thời ở lại đây chờ đến sáng mai xuất phát hay không?” Nam tử

mặt sẹo dò hỏi.

Ngửa mặt nhìn sắc trời u ám, Hồng Chấn Kiệt gật đầu nói: "Trước tiên xem xem có bao nhiêu huynh đệ thụ thương, bao nhiêu huynh đệ đã chết. Tất cả đều tính một lần!" Hồng Chấn Kiệt cũng cảm thấy phiền não, Hồng tứ gia cha hắn lúc còn sống thì thiếu đương gia hắn có thể thích ý hưởng thụ cuộc sống, miễn là có cha hắn.

Nhưng Hồng tứ gia vừa chết Hồng Chấn Kiệt liền cảm thấy rằng, vị trí chúa đất ở Nghi Thành này đã không phải dễ ngồi như thế.

o0o Trong Đại Duyên sơn.

'Rắc rắc', gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn phát ra thanh âm trầm thấp, cả người khôi phục lại chiều cao bản thân vốn có, thân hình cũng khôi phục nguyên dạng. Đằng Thanh Hổ ở bên mặc dù đã thấy qua một lần nhưng vẫn cảm thấy có chút khó tin y như trước.

"Thanh Hổ." Đằng Thanh Sơn lo lắng nói, "Vừa rồi thanh âm lúc đại đương gia Thiết Sơn bang kia trốn thoát sau cùng ngươi cũng nghe thấy rồi, Vương Thiết Sơn này đúng là cùng Bạch Mã bang không chết không thôi. Nghi Thành của chúng ta có lẽ sắp đại loạn, sau này…Đằng gia trang chúng ta e rằng cũng không thể yên ổn."

Đằng Thanh Sơn một bên cùng Đằng Thanh Hổ hành tẩu giữa núi rừng, một bên nói: "Lần này Bạch Mã bang tổn thất rất lớn, Hồng tứ gia và thiếu đương gia kia đều đã chết, ngay cả Bạch Mã doanh cũng tổn thất không ít nhân mã."

"Tên thiếu đương gia đã chết?" Đằng Thanh Hổ mừng rơn.

Hắn ở lưng chừng núi căn bản không thấy rõ phía dưới phát

sinh chuyện gì. Chỉ nghe thấy lời lúc Vương Thiết Sơn chạy trốn vận chuyển nội kình nói ra.

"Ừ, chết rồi." Đằng Thanh Sơn gật đầu, chính mình đích thân bắn chết, đương nhiên chắc chắn.

"Chết thật tốt, chết thật tốt!" Đằng Thanh Hổ giọng căm hận nói.

"Tổn thất của Thiết Sơn bang lại càng lớn hơn, hai mươi mấy mã tặc có nội kình cộng thêm ba ngàn bang chúng hạch tâm, không phải chết thì cũng là bỏ chạy rồi. Thiết Sơn bang lần này xong hết rồi! Chỉ có điều…" Đằng Thanh Sơn nhíu mày, "Bạch Mã bang tổn thất lớn như vậy, những bang phái khác ở Nghi Thành chúng ta khẳng định cũng sẽ hỗn loạn."

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ trong núi không ngừng đi về phía trước.

Đằng Thanh Sơn mặc dù biết tương lai sẽ loạn lạc nhưng lại không lo lắng! Bởi vì với tự thân vũ lực của Đằng gia trang, đặc biệt sự đản sinh của một đám cao thủ nội kình, điều này khiến Đằng gia trang căn bản không sợ những bang phái bình thường.

Mà Bạch Mã bang tổn thất lớn như vậy, tất cả tinh lực đều sẽ trút vào bang phái, có lẽ cũng sẽ không tới mấy thôn trang tìm phiền phức.

o0o Bầu trời nơi nơi tối mịt, sau nửa đêm Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người mới xuyên qua đại sơn đi tới bên ngoài đại môn Đằng gia trang.

"Ai?" Tộc nhân trực gác đại môn Đằng gia trang nhìn thấy hai nhân ảnh mù mờ từ nơi xa xa, vội quát.

"Là chúng ta, Thanh Sơn." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, Đại Duyên Sơn mặc dù lớn nhưng nếu chỉ bản thân Đằng Thanh Sơn

thì lộ trình trăm dặm cũng chỉ mất nửa canh giờ đã đủ đi qua, dựa theo tốc độ tính toán ở kiếp trước thì đó chính là 50-60km/h, đây lại là đường núi. Đương nhiên chuyện này chỉ có loại người phi thường như Đằng Thanh Sơn mới có thể làm.

Tốc độ Đằng Thanh Hổ cũng chậm hơn nhiều, hai người hao phí gần đủ bốn canh giờ, đến nửa đêm mới chạy tới Đằng gia trang.

"Thanh Sơn trở về rồi à?" Chỉ thấy trên luyện võ trường lập tức có mấy người chạy tới.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ từ cửa bên đi vào lập tức phát hiện ra tộc trưởng Đằng Vân Long cùng phụ mẫu Đằng Thanh Sơn, phụ mẫu Đằng Thanh Hổ.

"Thanh Sơn, các con thực khiến ta lo sợ." Đằng Vân Long cười đi tới, "Ai ngờ rằng hai đứa tiểu tử như hai con lại chạy theo Bạch Mã bang, làm cho ta lo sợ. Tốt rồi, cuối cùng các con vẫn còn sống trở về."

Đằng Thanh Sơn nương theo ánh đuốc bên đại môn liền có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt ngoại công, có lẽ đám người ngoại công hôm nay trở về vẫn luôn không cách nào yên tâm! Đám người nhà cũng không yên tâm, người người không ngủ, đều chờ ở trên luyện võ trường.

"Ngoại công."

"Gia gia."

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người cũng cảm giác được sự quan tâm của trưởng bối.

"Hôm nay các con gặp không ít chuyện chứ? Đi nào, đến chỗ ta nói." Đằng Vân Long bảo "A Lan, mấy người các con trước tiên đều trở về ngủ đi. Vĩnh Phàm, hai huynh đệ các con đều đi theo

ta.” Lập tức, mấy người Đằng Thanh Sơn liền đi tới chỗ ở của tộc trưởng Đằng Vân Long.

Trong gian phòng chính, sau khi đóng cửa lại trong phòng chỉ có năm người.

Tộc trưởng Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Hàng cùng Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ.

“Kết quả thế nào?” Đằng Vân Long vừa vào liền trực tiếp dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói: “Bạch Mã bang cùng Thiết Sơn bang tổn thất đều rất lớn, Thiết Sơn bang gần như hoàn toàn bị tiêu diệt, bang chúng phổ thông chỉ có một số ít chạy thoát, còn về cao thủ chỉ có đại đương gia Vương Thiết Sơn kia chạy thoát! Mà Bạch Mã bang…Tổn thất cũng rất lớn, Hồng tứ gia và thiếu đương gia con trai lão đều đã chết.”

“Hồng tứ gia đã chết?” Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Hàng ba người đều giật mình.

Hồng tứ gia, ba chữ này chính là một tấm biển bằng vàng.

Tại Nghi Thành, Hồng tứ gia chính là ông chúa tể! Có thể nói thao túng sống chết của rất nhiều người.

“Lão tặc này không ngờ lại chết rồi? Chết thực tốt, chết thực là tốt!” Đằng Vân Long không nhịn được cười lớn, cười đến nỗi mắt cũng rơi lệ, “Ai ngờ được cả đời này của Đằng Vân Long ta cũng có thể chờ đến lúc lão tặc này chết trước.”

“Lão tặc chó má, rốt cuộc cũng chết rồi.” Đằng Vĩnh Hàng cũng chửi.

Bọn Đằng Thanh Sơn cũng có thể hiểu được oán khí của các trưởng bối, hơn mười năm qua Bạch Mã bang tự tung tự tác, lúc

Đằng gia trang nhỏ yếu đã từng chịu qua sự ức hiếp quá lớn, cả thế hệ các trưởng bối, nữ nhân bị bắt đi có rất nhiều, đó có thể nói là nợ máu vô số.

“Lão tặc kia chết như thế nào?” Đằng Vân Long hỏi đến cùng.

“Con ở trên sườn núi không thấy rõ, Thanh Sơn ẩn náu ở trong hẳn hẳn sẽ thấy rõ.” Đằng Thanh Hổ nói, ba người Đằng Vân Long lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 52

Không Chết?

"Hồng tứ gia bị Vương Thiết Sơn kia một đao giết chết! Tình hình lúc ấy khá hỗn loạn, nhị đương gia Thiết Sơn bang Vương Thiết Phong lúc ấy lại bị Hồng tứ gia giết chết." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, mặc dù nói cái chết của Hồng tứ gia cùng với hắn có quan hệ rất lớn nhưng Đằng Thanh Sơn không hề định nói ra.

Nói ra chỉ là ra vẻ ta đây thôi, không có tác dụng.

"Báo ứng, quả là báo ứng!!" Đằng Vân Long không nhịn được cười lớn.

Những người khác trong gian phòng chính đều có vẻ rất cao hứng.

Đằng Vân Long cười: "Lão tặc kia chết thật sảng khoái lòng người. Nhưng lão vừa chết Nghi Thành này có lẽ sắp rối loạn rồi."

"Ngoại công, con thấy tông tộc chúng ta nên chế tạo khải giáp!" Đằng Thanh Sơn trịnh trọng đề nghị "Lúc chiến đầu không có khải giáp bảo vệ rất dễ mất mạng. Nhưng có khải giáp lúc chém giết thực phải mạnh hơn nhiều." Chỉ cần nhìn vào Bạch Mã doanh thân khoác trọng giáp, một người xông lên đã có thể dễ dàng giết chết rất nhiều người.

Khải giáp tốt thì tốt, chỉ là giá cả quá đắt!

Chế tạo một bộ khải giáp so với đao thương phải khó hơn nhiều, một bộ nếu nguyên liệu tốt có thể bao bọc toàn thân, khải giáp chế ra tốt thấp nhất phải ngàn lượng bạch ngân, đủ ngang giá với một thớt chiến mã thượng đẳng. Nếu nói trọng giáp giản lược cũng phải hai trăm lượng bạch ngân. Đây cũng duyên cớ là vì sao thôn trang bình thường không mua nổi khải giáp.

Vài tấm khải giáp tốt cũng khiến cho một thôn trang nghèo hết tiền.

Về phần vài thiết giáp mỏng giản lược, tiện nghi thì tiện nghi, có thể dân quê miền núi vũ dũng, trường thương đâm chọc một cái có thể đâm thủng, thiết giáp mỏng căn bản vô dụng. Nếu muốn có thể hoàn toàn bảo hộ bắt buộc phải là trọng giáp.

Đương nhiên lợi dụng nguyên liệu trân quý cỡ như Vạn niên hàn thiết có thể luyện chế ra khải giáp vừa nhẹ nhàng vừa tiện lợi, phong ngừa lại tốt nhưng giá cả quá cao. Dù sao một bộ khải giáp dùng nguyên liệu so với đao thương phải nhiều hơn nhiều.

“Món đồ đó thực quý giá.” Đôi mắt phụ thân Đằng Vĩnh Hàng của Đằng Thanh Hổ sáng lên nhưng vẫn chặc lưỡi nói như trước.

“Thanh Sơn nói đúng, chúng ta nên chế tạo trọng giáp.” Đằng Vân Long trước nay chưa từng hưng phấn kích động như thế, “Đằng gia trang chúng ta có thể tự mình chế tạo trọng giáp. Chỉ cần mua nguyên liệu là được! Nguyên liệu một bộ trọng giáp chúng ta tự mình chọn nguyên liệu, khoảng một trăm lượng bạc là đủ rồi. Đặt mua hai trăm kiện thì cũng chính là hai vạn lượng bạc!”

“Hai vạn lượng!” Đằng Vĩnh Hàng có chút chấn kinh.

“Việc này có thể làm được!” Đằng Vĩnh Phàm đứng dậy nói.

Đằng Thanh Sơn lần trước đi tới Nghi Thành đổi lấy Tinh Văn

cương đã mang trở về đủ sáu trăm lượng hoàng kim. Đằng gia trang không thiếu tiền!

“Chỉ là chế tạo nhiều khải giáp như vậy phải hao phí thời gian rất dài!” Đằng Vĩnh Phàm tính toán.

“Ừ, đến lúc đó tìm thêm vài tộc nhân tới trợ giúp, thứ trọng giáp này yêu cầu đối với tay nghề cũng không cao. Vĩnh Phàm, đám học đồ của ngươi cũng có thể chế tạo!” Đằng Vân Long nói, “Ngày mai chúng ta sẽ mở rộng quy mô tiệm binh khí một chút, những học đồ kia cùng nhau chế tạo, cố gắng sớm chế tạo ra hai trăm trọng giáp.”

“Ngoại công, cha, chế tạo hai trăm bộ?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đằng Vân Long cười ha ha nói: “Hảo hán lợi hại trong tộc đều được mặc!”

Vũ lực của Đằng gia trang hiện giờ đích xác rất mạnh, từ sau khi Đằng Thanh Sơn truyền thụ ‘Hổ Quyền’ thì nó đã trở thành môn quyền thuật cho nam tử trong Đằng thị tông tộc tu luyện từ nhỏ, qua sáu năm tộc nhân trong cơ thể sản sinh nội kình đã vượt qua năm mươi người. Tộc nhân khác mặc dù không sinh ra nội kình nhưng nội gia quyền đích xác có hiệu quả tăng độ cường tráng, khiến khí lực đám tộc nhân cũng tăng mạnh.

Tráng hán Đằng gia trang ngày trước, trình độ phổ biến là có thể nâng ba trăm cân.

Mà qua sáu năm rất nhiều người đều có năng lực nâng bốn trăm cân.

Hơn năm trăm cân đều có không ít, hoàn toàn có thể mặc trọng giáp bước đi như bay.

“Ngoại công, cha, con thấy tộc nhân trong tộc có nội kình đã

vượt qua năm mươi người, chúng ta trước tiên hẳn phải đặc chế năm mươi bộ trọng giáp. Chỗ giáp này dùng nguyên liệu tốt chút, cho tộc nhân luyện ra nội kình trong tộc sử dụng." Đằng Thanh Sơn đề nghị.

"Ta biết!" Đằng Vân Long tán thành, dù sao sáu trăm lượng vàng kia cũng chính là sáu vạn lượng bạc.

Đằng gia trang khi mua bán thì sắt tốt phải chế tạo lưỡi đao, vàng bạc này cũng phải tiêu tốn vào chỗ thật sự cần.

"Thanh Sơn, Thanh Hổ." Đằng Vân Long nhìn về phía hai người. "Ta biết hai con định gia nhập Quy Nguyên tông, lần này Thanh Hổ thành thân cũng không thành. Thôi bỏ đi, sau này Thanh Hổ con còn sợ không lấy được vợ sao? Ta muốn hỏi xem các con định lúc nào gia nhập Quy Nguyên tông?"

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ đưa mắt nhìn nhau.

"Ngoại công, chờ khi cục diện Nghi Thành sáng sủa một chút hẳng tính, chờ nhiều năm như vậy rồi cũng không vội một năm hay nửa năm." Đằng Thanh Sơn vẫn có chút không an tâm.

"Đúng." Đằng Thanh Hổ cũng gật đầu.

o0o Sáng sớm ngày thứ hai khi mặt trời mọc, Đằng gia trang đã bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, Đằng Vĩnh Phàm lập tức bố trí người đi đặt nguyên liệu cần thiết, không ít thanh niên hán tử trong tộc tất cả đều dỡ tường vây quanh tiệm binh khí bắt đầu thực hiện việc mở rộng quy mô, do lập tức phải chế tạo hai trăm bộ trọng giáp nên lượng công việc này so với rèn một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao còn phải lớn hơn nhiều.

Trong sân nhà Đằng Thanh Sơn.

"Hít!" "Hà!"

Tiếng hít thở trầm thấp mà đanh thép phối hợp với mỗi chiêu mỗi thức, Đằng Thanh Sơn đang luyện tập 'Hình Ý Tam Thể Thức', nhìn thì chậm chạp như đùn đẩy nhưng xuất quyền lại như sấm giật, sinh ra tiếng gió rít khiến cả sân đều nổi gió. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong 'Hình Ý Tam Thể Thức', hai chân như bén rễ trên mặt đất.

Hai tay luân phiên kết hợp nhanh – chậm, nặng – nhẹ.

Luân phiên hai thái cực, Đằng Thanh Sơn miệt mài luyện tập, không ngờ cảm nhận được một cỗ ý cảnh âm dương giao luân chuyển.

Đắm chìm trong loại ý cảnh này đủ một canh giờ, Đằng Thanh Sơn mới tạm dừng để nghỉ ngơi.

"Đến luyện võ trường xem chút." Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương rất nhanh liền đi tới luyện võ trường.

o0o Trên luyện võ trường rất huyên náo, nào thì luyện tập thương pháp, rèn luyện khí lực, luyện tập Hổ Quyền, tỉ thí với nhau, cả luyện võ trường có chừng mấy trăm hán tử, khí thế ngất trời. Bên cạnh luyện võ trường có không ít hài tử, nữ nhân cười xem, bàn luận. Mỗi người đều có vẻ rất vui tươi.

"Đám hán tử trong tộc liều chết vì cái gì, còn không phải vì để các tộc nhân có thể trải qua những ngày tháng yên lành sao?" Cảm nhận phần hòa thuận vui vẻ này, trong lòng Đằng Thanh Sơn rất ấm áp, những điều trước mắt chính là thứ các tộc nhân muốn bảo vệ!

"Ca!" Một thanh âm trong vắt vang lên, Thanh Vũ thân mặc vải hoa, buộc tóc đuôi gà hưng phấn chạy tới.

"Ở bên đó xem gì vậy? Xem bọn họ luyện Hổ Quyền à ?" Đằng Thanh Sơn cười nói.

“Bọn họ đánh đâu có giỏi như ca.” Thanh Vũ ôm lấy canh tay Thanh Sơn, ngọt ngào nịnh nọt.

“Xem muội nghịch ngợm y như một đứa con trai kìa, Tiểu Vũ, muội cũng trưởng thành sắp phải lấy chồng rồi, không chịu học chút dịu dàng, thùy mị xem sau này ai dám lấy muội.” Đằng Thanh Sơn cố ý giáo huấn, Thanh Vũ lại nhăn mũi yêu kiều: “Hừ, ca... Huynh cũng không xem xem, bao nhiêu người đến nhà chúng ta làm mối, có điều… Những nam nhân đó muội một người cũng không vừa mắt. Nam nhân của muội sau này cho dù không hơn được ca thì cũng phải bằng một nửa ca.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong không nhịn được cười.

Ngửa mặt nhìn trời, mặt trời đã lên chính giữa.

“Tiểu Vũ, chốc nữa sắp ăn cơm trưa rồi, chúng ta về nhà trước đi.” Đằng Thanh Sơn nói, lời vừa dứt hắn cảm thấy mặt đất rung rinh.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn về phía ngoài đại môn Đằng gia trang, chỉ thấy nơi xa kia loáng thoáng có không ít nhân mã đang phi đến, cả luyện võ trường lập tức yên tĩnh, không ít tộc nhân lập tức vồ lấy trường thương, thậm chí có không ít tộc nhân vội vàng hô: “Mã tặc tới rồi!”

Tiếng hô hào vang vọng bầu trời Đằng gia trang, nhất thời hàng loạt tộc nhân cả thôn trang từ các nơi cầm lấy trường thương, cung tiễn chạy về phía luyện võ trường.

“Bạch Mã doanh?” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Mã tặc ngoài đại môn, bất kể là người hay là ngựa đều khoác khải giáp đông nghìn nghịt, khiến lòng người không khỏi phát run. Đằng Thanh Sơn từn thấy qua mã tặc Bạch Mã doanh đương nhiên liếc mắt nhận ra ngay, hơn một trăm tên mã tặc này chính là Bạch

Mã doanh tinh anh nhất của Bạch Mã bang.

“Mở cửa!” Tiếng quát lớn của mã tặc bên kia vang lên.

Mở hay không mở?

Thủ vệ Đằng gia trang cùng không ít tộc nhân đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn mở miệng: “Mở cửa.”

Nhất thời đại môn tông tộc ầm ầm mở ra, hơn trăm kỵ binh Bạch Mã doanh liền tiến vào luyện võ trường.

“Bạch Mã bang cùng Thiết Sơn bang chập tối hôm qua vừa hơn thua sinh tử, Bạch Mã bang nhiều người như vậy, lại còn thương tật nên không thể trở về ngay trong đêm. Có lẽ sáng sớm mới từ Thiết Sơn bang kia xuất phát. Nói cách khác đám nhân mã Bạch Mã bang này không kịp quay trở lại Bạch Mã hồ đi thẳng đến Đằng gia trang ta.” Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, “Hả? Không hoàn toàn là người Bạch Mã bang!”

Vừa rồi mới chỉ nhìn sơ bộ từ xa thì hình như tất cả đều mặc khải giáp, nhưng hiện tại tới gần nhìn thì trong đám người này còn có mười hai người không mặc khải giáp.

“Ai là tộc trưởng Đằng gia trang các ngươi?” Thủ lĩnh cầm đầu Bạch Mã doanh cưỡi trên chiến mã lạnh lùng quát. Hơn trăm cả người lẫn ngựa thân khoác khải giáp đông nghìn nghịt, khiến không khí cả luyện võ trường phảng phất như ứ đọng lại, vả lại hôm qua chém giết nên khiến cho đám mã tặc Bạch Mã doanh này còn mang theo mùi máu tanh, càng khiến lòng người phát run, không ít tộc nhân đều không dám hít thở mạnh, đám hài tử đều hoảng sợ nhìn đám mã tặc.

“Là ta.” Đằng Vân Long lúc này từ trong đám người đi ra, Đằng Thanh Sơn lập tức theo phía sau ngoại công.

Tộc nhân đều đứng ở phía sau tộc trưởng, cầm binh khí, một

khi tộc trưởng hạ lệnh, sẽ bất chấp tất cả mà chiến đấu.

“Đằng Thanh Sơn, là ai?” Tên thủ lĩnh lại quát.

Đằng Thanh Sơn bước lên trước một bước, song song với ngoại công, cười nói: “Ta là Đằng Thanh Sơn, vị đại nhân này hẳn là thủ lĩnh Bạch Mã doanh, không biết tới Đằng gia trang chúng ta có chuyện gì?”

Ánh mắt lạnh lùng của tên thủ lĩnh quét qua Đằng Thanh Sơn, sau đó nhếch mép cười: “Ngươi chính là Đằng Thanh Sơn? Tương truyền người là đệ nhất hảo hán Đằng gia trang, bản lãnh của ngươi ta không biết, nhưng ít nhất… lá gan quả không nhỏ, hôm nay ta đến chỗ các ngươi có một việc đáng mừng tặng cho Đằng gia trang các ngươi.”

“Chuyện đáng mừng?” Đằng Vân Long có chút nghi hoặc.

Một tên kỵ binh bên cạnh người tên thủ lĩnh lập tức quát: “Các ngươi đều nghe cho rõ đây, vị này là thiếu đương gia Bạch Mã bang chúng ta! Đợi vài ngày nữa còn là tân nhiệm đại đương gia của Bạch Mã bang chúng ta! Hôm nay thiếu đương gia đến chỗ các ngươi chính là tới chiêu nạp các hảo hán chân chính, tiến vào Bạch Mã doanh chúng ta!”

Bên Đằng gia trang nhất thời huyên náo.

Bạch Mã doanh?

Đội ngũ tinh anh nhất trong Bạch Mã bang?

“Thiếu đương gia? Hắn chưa chết?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng lại chấn kinh, Đằng Vân Long bên cạnh cũng nghi hoặc liếc mắt sang Đằng Thanh Sơn.

Đêm qua Đằng Thanh Sơn rõ ràng đã nói, thiếu đương gia đã chết rồi mà!

“Hắn là thiếu đương gia, vậy người ta giết là ai?” Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lên trên con chiến mã, binh khí trong tay vị thiếu đương gia này cũng là lợi đao tương tự với Hồng tứ gia, “Người hôm qua ta giết cũng là thủ lĩnh Bạch Mã doanh, có cùng loại đao pháp với Hồng tứ gia mà.” Mặc dù không biết người mình giết là ai, nhưng Đằng Thanh Sơn hiểu rõ…

Mình giết không phải là thiếu đương gia, bởi vì thiếu đương gia đang ngay trước mắt mình.

“Hễ là hán tử có thể nâng năm trăm cân, lập tức có tư cách gia nhập Bạch Mã doanh! Có một người gia nhập, tiền hàng năm giảm bớt hai thành, có hai người gia nhập, tiền hàng năm giảm bốn thành…Chỉ cần chỗ các ngươi có thể có năm người gia nhập Bạch Mã doanh! Vậy thì từ nay về sau, tiền hàng năm Đằng gia trang các ngươi sẽ được miễn!” Kỵ binh kia lớn tiếng quát.

Nhất thời, trên luyện võ trường ồn ào tiếng bàn luận.

Mà thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt lại cưỡi trên chiến mã, phảng phất như hoàng đế tuần sát dân chúng dưới trướng hắn vậy, liếc nhìn đám người này.

“Ây?” Ánh mắt Hồng Chấn Kiệt rơi đến người một cô nương rất thanh tú phía sau Đằng Thanh Sơn, một thân áo vải hoa nhìn thì mộc mạc giản dị nhưng khuôn mặt lại phớt hồng ẩn hiện trên làn da trắng muốt, phảng phất như có thể bấm ra sữa vậy, thoạt nhìn tuổi tác không lớn, còn thắt đuôi gà tăng thêm vẻ ngây thơ. Nhưng bộ ngực nhô lên kia, vóc người mảnh khảnh đã chứng minh, cô nương mĩ lệ này sớm đã đến tuổi phát dục trưởng thành rồi.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt không khỏi sáng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 53

Muốn Lấy Muội Muội Ta?

Trên mặt Hồng Chấn Kiệt xuất hiện một tia tiếu ý, thu hồi ánh mắt từ trên người Thanh Vũ lại sau đó ánh mắt quét qua Đằng Vân Long và Đằng Thanh Sơn.

"Gia nhập Bạch Mã doanh, vậy không phải làm mã tặc sao?" Đằng Vĩnh Tương nhíu mày thấp giọng nói.

Đằng Vân Long trong lòng lo lắng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, con nói phải làm sao?"

"Bạch Mã doanh này không phải tốt như vậy thì tống cổ đi." Đằng Thanh Sơn suy tư trả lời.

Ngay lúc tộc nhân Đằng gia trang sôi nổi bàn luận.

"Rất nhiều người nằm mơ đều muốn vào Bạch Mã doanh. Cơ hội này đúng là khó gặp." Kỵ binh bên cạnh người Hồng Chấn Kiệt chỉ về phía mười hai tráng hán không có khải giáp. "Các ngươi xem xem, mười hai vị huynh đệ này chính là vừa mới từ năm thôn trang tuyển chọn ra! Mỗi một thôn trang đều đã có người gia nhập Bạch Mã doanh. Đằng gia trang các ngươi sẽ không ngoại lệ đâu!"

Ý tứ uy hiếp trong những lời này bọn Đằng Thanh Sơn đương nhiên nghe ra.

"Thiếu đương gia!" Đằng Vân Long chắp tay, lớn tiếng nói:

“Hán tử Đằng gia môn chúng tôi không nỡ rời khỏi Đằng gia trang, rời khỏi tông tộc.”

“Câm miệng!” Kỵ binh lên tiếng kia tức giận quát mắng. Chiến mã đột nhiên tiến lên vài bước. Trường thương trong tay hắn lập tức đâm xuống.

“Phốc!”

Đằng Thanh Sơn một tay tóm lấy cán thương, ngẩng đầu liếc tên kỵ binh: “Vị huynh đệ Bạch Mã doanh này, còn chưa nói đến chuyện Đằng gia trang chúng ta hôm nay có người gia nhập Bạch Mã doanh hay không, chỉ riêng việc ngoại công ta là tộc trưởng tông tộc Đằng thị chúng ta, không phải các ngươi có thể đánh có thể giết được. Ngươi hôm nay dám động vào tộc trưởng chúng ta, Đằng thị tông chúng ta sẽ khiến các ngươi không qua nổi cửa này!”

“Dám đánh gia gia ta. Đi tìm chết!” Đằng Vĩnh Hổ cũng gào thét.

“Thực cho rằng Đằng gia trang chúng ta dễ ức hiếp sao!”

“Lão tử chém chết ngươi!”

Đám nam nhân Đằng gia trang người người cầm vũ khí. Trong đôi mắt lấp lóe hung quang. Dang vẻ không thèm nhiều lời lập tức động thủ.

“Ngươi…” Kỵ binh kia hung hăng liên tục kéo vài lần nhưng trường thương ở trong tay Thanh Sơn lại không chút động đậy. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn buông tay, tên kỵ binh kia cả người không tự chủ loáng một cái lùi về sau. Suýt nữa ngã xuống ngựa, vội vàng nắm lấy dây cương thì lúc này mới ngồi vững, trông rất chật vật.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy cảnh này trong lòng thất kinh: “Tên Đằng Thanh Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, A Nghiêm tiểu tử là do cha một tay bồi dưỡng nên, đã luyện ra nội kình mà không ngờ lôi cán thương không chút động đậy. Tên Đằng Thanh Sơn cùng với những lời truyền ngôn của nhị đương gia Thiết Sơn bang hai nắm trước, quả thực không giả!” Liếc mắt cả Đằng thị tông tộc. “Trận chiến cùng Thiết Sơn bang, Bạch Mã bang ta tổn thất không nhỏ nên tốt nhất có lẽ đừng nên gây tổn thất nữa. Bằng không thực sự gây hấn, diệt sạch Đằng gia trang thì Bạch Mã doanh chúng ta có lẽ phải tổn thất quá nửa nhân mã!”

Bạch Mã doanh chính xác là các tinh anh lại phối hợp thêm trọng giáp, chiến mã thì ngay cả hậu thiên đỉnh phong tam đương gia Thiết Sơn bang Vương Thiết Hải cũng một lần xung phong đã bị giết chết. Hai vị đương gia khác của Thiết Sơn bang cũng chỉ có thể tránh né mũi tấn công sắc nhọn. Từ đó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Bạch Mã doanh.

Một khi hơn trăm kỵ binh xung phong tấn công, quét sạch Đằng gia trang đích xác không khó.

“Ha ha. Đằng Thanh Sơn. Ừ, cũng không tệ.” Hồng Chấn Kiệt cười nói. “Nếu ngươi gia nhập Bạch Mã doanh ta thì tiền thu hàng năm của Đằng gia trang ngươi cũng miễn luôn. Thế nào? Ta có thể cho ngươi làm thủ lĩnh tân nhiệm của Bạch Mã doanh.” Hiện tại Hồng Chấn Kiệt cần nhất chính là cao thủ thực sự.

Thủ lĩnh Bạch Mã doanh?

“Cảm ơn thiếu đương gia đã coi trọng ta nhưng Thanh Sơn không muốn rời xa gia đình, tạm thời không muốn tới Bạch Mã hồ.” Đằng Thanh Sơn chắp tay nói.

Đằng Thanh Sơn đang đánh cuộc.

Canh bạc này Bạch Mã bang hiện giờ đang rơi vào trong nguy hiểm. Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt rất không nỡ lãng phí tinh anh tại Đằng gia trang.

“Ha ha.” Người trên chiến mã Hồng Chấn Kiệt cười rộ lên. “Được, sau này lúc nào ngươi muốn gia nhập Bạch Mã bang ta thì cứ việc tới! Hôm nay ta cũng không so đo với Đằng gia trang các ngươi nữa.” Lời vừa dứt, không ít người Đằng gia trang thở phào một hơi. Đám người Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long lại rất nghi hoặc.

Bạch Mã bang, chính là chúa tể.

Từ lúc nào từng thấy qua Bạch Mã bang nhận thua? Từng thấy qua Bạch Mã bang giảng đạo lý?

Giảng đạo lý, đó đã không phải là Bạch Mã bang nữa rồi.

“Đằng Thanh Sơn, cô nương phía sau ngươi tên gọi là gì?” Hồng Chấn Kiệt đột nhiên hỏi.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Thanh Vũ phía sau lập tức bám lấy y phục Đằng Thanh Sơn, vội vàng trốn về phía sau hắn.

“Nàng là muội muội ta.” Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hồng Chấn Kiệt.

“Thiếu đương gia, ngài hỏi tiểu cô nương này làm gì?” Tộc trưởng Đằng Vân Long thấp giọng nói.

Hồng Chấn Kiệt lại không thèm để ý đến ánh mắt Đằng Thanh Sơn. Hắn cười ha ha nói: “Muội muội ngươi? À, ừ! Ca ca nàng là một hán tử thì tất nhiên muội muội lớn lên cũng phải xinh đẹp thanh tú. Hồng Chấn Kiệt ta hôm nay vác mặt dày xin ngỏ lời cầu hôn với Đằng gia trang các ngươi, để muội muội ngươi làm thiếp

của ta. Thế nào?"

"Thiếu đương gia." Là kẻ làm cha nên Đằng Vĩnh Phàm nóng nảy. "Con gái ta đã có hôn sự rồi." Ông chỉ có thể dùng lời nói dối, nói qua qua lấy lệ thôi.

"Có hôn sự? Thoái thác là được! Thoái thác không xong thì ngươi nói cho ta biết nam nhân kia là ai ta sẽ đi giết hắn!" Hồng Chấn Kiệt khẽ cười. Trở thành nữ nhân của Hồng Chấn Kiệt, sau này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận."

"Ta không gả cho ngươi!" Thanh Vũ đột nhiên hét lên.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt sáng lên, cười nói: "Thanh âm thật dễ nghe." Theo sau đó hắn liếc mắt qua Đằng tộc trưởng một cái. "Đằng lão tộc trưởng, ngươi nói xem phải thế nào?"

"Thanh Vũ nó đã có hôn sự. Thật sự không được." Đằng Vân Long cũng lấy lý do này chối từ.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nhìn đám người Đằng gia trang xung quanh: "Hồng Chấn Kiệt ta hôm nay đã cho Đằng gia trang các ngươi đủ mặt mũi rồi, còn muốn thêm nữa sao, thực không biết xấu hổ! Chờ khi tính khí Hồng Chấn Kiệt ta còn được tốt, các ngươi hãy nói rõ cho ta. Một câu thôi, cô gái này sẽ đi theo ta. Dám nói một chữ 'không' thì ta hôm nay sẽ huyết tẩy Đằng gia trang các ngươi!"

Nhất thời đám kỵ binh Bạch Mã doanh lập tức tiến về phía trước.

Mọi người trong Đằng gia trang trái tim bỗng rộn lên.

"Hừ." Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm.

Từ Hồng Chấn Kiệt nhìn ra, cha hắn đã chết nên Hồng Chấn Kiệt chính là chúa tể của Nghi thành. Nghi Thành này do hắn định

đoạt! Nữ nhân Đằng gia trang ai hắn thấy vừa mắt thì đó chính là phúc khí của người đó. Hôm nay hắn cũng cố ra vẻ quân tử một hồi. Ai ngờ được Đằng gia trang lại không cho mặt mũi. Cho nên Hồng Chấn Kiệt bắt đầu phát hỏa.

"Mẹ nó. Lo cái chym! Cùng lắm thì giết sạch sẽ, tổn thất vài huynh đệ Bạch Mã doanh! Hừ, Bạch Mã bang ta ít nhất còn có sáu ngàn hạch tâm đệ tử! Những bang phái nhỏ kia, còn dám làm phản sao?" Hồng Chấn Kiệt chính là lớn lên trong hang ổ thổ phỉ nên cả người toàn khí chất thổ phỉ.

Đầu đã phát nhiệt thì quản cái rắm. Giết xong rồi hãy nói.

"Thanh Sơn!" Đằng Vĩnh Phàm nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn. Con nói phải làm sao bây giờ?" Đằng Vân Long thấp giọng nói. "Nếu động thủ thì có nắm chắc không?"

Nắm chắc?

Nếu như động thủ ở Đằng gia trang, hơn một trăm tên trọng kỵ binh Bạch Mã doanh này xung phong thì Đằng Thanh Sơn muốn giết hơn trăm người cũng phải mất thời gian. Đến lúc ấy, có lẽ tộc nhân cũng phải chết một đống lớn.

"Ca." Thanh Vũ bám áo Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn ngoái đầu nhìn về phía muội muội. Trên khuôn mặt Thanh Vũ lênh láng nước mắt, nàng dường như cũng cảm thấy tương lai sắp trở nên tối tăm mù mịt.

"Tiểu Vũ. Tin tưởng ca không? Mặc kệ ca quyết định thế nào. Muội cũng tin chứ?" Đằng Thanh Sơn nhìn Thanh Vũ.

"Vâng." Đằng Thanh Vũ cắn cắn môi. "Muội nghe lời ca."

Đằng Thanh Sơn nắm tay Đằng Thanh Vũ. Sau đó ngẩng đầu

nhìn về phía Hồng Chấn Kiệt toàn thân sát khí: “Thiếu đương gia, thực tế thì muội muội ta nàng còn chưa trưởng thành. Cho dù thành thân cũng phải chờ đến sau lễ thành niên của năm mới. Hơn nữa, đại sự thành thân cũng phải do phụ mẫu làm chủ. Bằng không đến nhà ta ngồi xuống từ từ bàn chuyện này. Thế nào?”

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt hơi khép lại, sau đó cười lạnh một tiếng: “Được, ta xem ngươi còn có gì để nói!”

Ngay lập tức đám nhân mã lẫn Hồng Chấn Kiệt men theo con đường trong trang đi về phía nhà Đằng Thanh Sơn. Đám người Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm đương nhiên là theo cùng.

“Thanh Sơn. Trong hồ lô của hắn rốt cuộc là bán thuốc gì?” Không ít tộc nhân đáy lòng nghi hoặc từ đằng xa nhìn về hướng nhà Thanh Sơn.

“Thanh Sơn hắn sẽ không để Thanh Vũ gả ra bên ngoài chứ?” Có vài tộc nhân lo lắng.

Cũng có lão nhân trong tộc thở dài nói: “Còn có thể có biện pháp gì? Còn may là Thanh Vũ chính thức thành thân gả cho thiếu đương gia. Sau này cũng sẽ không chịu bao nhiêu đau khổ.”

“Nói cái gì vậy? Thanh Vũ sao có thể gả cho thiếu đương gia kia được?”

Trong phòng chính nhà Đằng Thanh Sơn có không ít người ngồi. Trong sân lại thêm nhân mã Bạch Mã doanh tay cầm vũ khí đứng đầy ở đó.

“Nói đi.” Hồng Chấn Kiệt lẫm liệt ngồi xuống, quét mắt sang đám người xung quanh.

Đằng Thanh Sơn cười xong rồi nói: “Nếu thiếu đương gia đã muốn thành thân cùng muội muội nhà ta như vậy thì ngài cũng

phải thể hiện chút thành ý chứ. Chưa bàn đến sính lễ. Nhưng ít nhất cũng phải định một ngày đẹp. Đến lúc ấy tới rước dâu mới phù hợp."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tay Thanh Vũ nắm chặt lấy mình.

"Thanh Sơn!" Không ít người đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đều rất giật mình.

"Rước dâu?" Hồng Chấn Kiệt ngó sang Đằng Thanh Vũ đang khóc như mưa.

Dựa theo tính cách của hắn, trực tiếp dẫn Thanh Vũ đi là được rồi. Còn rước dâu cái rắm. Chỉ có điều…

"Cô nương này thực khiến người ta động tâm. Hơn nữa ca nàng là một cao thủ, ta lấy muội muội hắn, hắn chẳng phải đã trở thành tiểu cửu tử (anh vợ) của ta sao? Đến lúc ấy hãy bảo hắn gia nhập Bạch Mã bang ta." Đáy lòng Hồng Chấn Kiệt nghĩ rằng rất hoàn hảo. Lấy một cô nương xinh đẹp còn có thể lôi kéo một cao thủ đi. Việc đáng mừng thế sao không làm chứ?

"Ha ha, cũng được. Vậy quyết định một ngày đi." Hồng Chấn Kiệt cười rộ lên.

"Ngoại công, tiếp sau có ngày nào ngày lành?" Đằng Thanh Sơn trưng cầu ý kiến.

Đằng Vân Long rất bình tĩnh nói: "Mười sáu tháng ba là ngày lành tháng tốt."

"Vậy không phải mất mấy ngày nữa à?" Hồng Chấn Kiệt liên tục lắc đầu. "Ngày kia, mùng chín tháng ba không phải là một ngày đẹp sao? Ngày kia, đến hôm ấy ta sẽ tự thân đến rước dâu."

"Được. Vậy ngày kia." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

“Rất thẳng thắn.” Hồng Chấn Kiệt ha ha cười rộ lên. “Đằng Thanh Sơn. Đại cữu tử của ta tới ngày kia khi ta tự thân dẫn người tới rước dâu, ngươi nhất định phải tới uống rượu mừng của ta đó.”

“Chắc chắn rồi. Thiếu bang chủ ngài tự thân mời, ta sao dám không đi?” Đằng Thanh Sơn đáp.

“Hay lắm.” Hồng Chấn Kiệt đứng dậy, cũng không thèm chào hỏi với người khác trực tiếp xoay người. “Các huynh đệ, chúng ta đi!”

Đưa mắt dõi theo đám người Hồng Chấn Kiệt rời đi, một vài người trong gian phòng chính sôi sùng sục.

“Thanh Sơn. Con sao lại nghĩ vậy. Sao có thể gả muội muội ngươi cho tên thiếu đương gia ấy?” Viên Lan vội vã nói.

Đằng Vân Long cũng nghi hoặc nói: “Thanh Sơn. Con thực sự định gả muội muội ngươi?” Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

“Ca!” Thanh Vũ bên cạnh nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nắm tay muội muội, an ủi nói: “Tiểu Vũ. Không sao cả. Tin tưởng ca.”

“Chuyện thành thân này không phải còn chờ đến ngày kia sao?” Đằng Thanh Sơn nói.

“Ngày kia. Nó rất nhanh sẽ đến.” Viên Lan thiết tha nói.

“Thế nhưng Hồng Chấn Kiệt kia không còn đến ngày kia nữa đâu.” Đằng Thanh Sơn ngoái đầu nhìn ra bên ngoài. “Nghe tiếng vó ngựa hẳn là đám người Bạch Mã bang đã rời khỏi Đằng gia trang rồi.”

Trong gian phòng chính không hề có bao nhiêu người ngoài.

Cũng chỉ có mấy người phu phụ Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Vũ và Đằng Vân Long. Người khác đều bị ngăn ở bên ngoài không cho tiến vào.

“Thanh Sơn, con muốn làm gì?” Mấy người Đằng Vĩnh Phàm đều phát giác có điểm bất thường.

“Con ra ngoài một chuyến.” Đằng Thanh Sơn hơi mỉm cười, cũng không cầm Luân Hồi thương rồi thi triển ‘Thiên Nhai Hành’ cả người bỗng hóa thành một đạo ảo ảnh. Thoáng chốc liền biến mất trong sân sau đó xuất hiện ở nóc nhà người khác. Lại lóe lên một lần nữa nhân ảnh đã biến mất trong tầm mắt đám người Đằng Vân Long.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 54

Tan Tành

Đám người Đằng Vân Long trong gian phòng chính mặt ai cũng ngơ ngác.

Thân ảnh hắn vừa nhoáng cái lập tức di chuyển đến nóc nhà phía xa, lại nhoáng lên lần nữa liền biến mất khỏi tầm mắt. Đây có phải là Đằng Thanh Sơn mà bọn họ biết sao?

"Thanh Sơn nó…" Đằng Vĩnh Phàm lắp ba lắp bắp nói.

"Đây là khinh công. Khinh công lợi hại nhất." Đằng Vân Long phản ứng lại, liên tiếp ngạc nhiên vui mừng nói: "Ta thời trẻ đã từng thấy qua Hồng tứ gia thi triển khinh công. Tốc độ của Hồng tứ gia cũng không nhanh bằng Thanh Sơn, thực quá nhanh. So với ngựa chạy nước rút còn phải nhanh hơn, Thanh Sơn không ngờ còn có khinh công lợi hại như vậy."

"Ca ca huynh ấy thật lợi hại." Thanh Vũ rất hưng phấn.

"Nghĩa phụ. Thanh Sơn nó bây giờ ra ngoài. Sẽ không…" Mẫu thân Viên Lan giọng lo lắng.

Đằng Vân Long cũng cau mày: "Chưa nghe Thanh Sơn nói sao? Hồng Chấn Kiệt không còn có ngày kia nữa. Thanh Sơn bây giờ ra ngoài chính là đi giết tên thiếu gia Hồng Chấn Kiệt kia, giết người Bạch Mã doanh."

“Sự phụ, sẽ không có việc gì chứ?” Đằng Vĩnh Phàm cũng rất lo lắng, dù sao danh tiếng của Bạch Mã bang quá lớn. Đó còn là nhân mã tinh anh nhất Bạch Mã bang, mỗi một chiến sĩ Bạch Mã bang thân đều khoác trọng giáp, cưỡi chiến mã thượng đẳng. Cùng nhau xông lên ngay cả cao thủ hậu thiên đỉnh phong cũng khó có thể may mắn sống sót.

“Ta vẫn luôn nhìn không thấu Thanh Sơn. Hắn mười tuổi có thể diệt đàn sói, giết lang vương. Một người có thể sáng tạo ra ‘Hổ Quyền’ mà không người nào dạy dỗ, lại có thể đạt đến đẳng cấp nhất lưu võ giả khí lực vạn cân. Hiện tại hắn lại hiển lộ ra khinh công kinh người như vậy.” Đằng Vân Long từ xa nhìn bầu trời. “Nếu Thanh Sơn đã muốn giết thiếu đương gia của Bạch Mã doanh kia thì ta tin rằng nó nhất định có thể làm được.”

Mấy người trong gian phòng chính đều im lặng.

Mấy năm qua Đằng Thanh Sơn đích xác không gì có thể làm khó được hắn. Không gì có thể ngăn cản Đằng Thanh Sơn.

Bọn họ nhìn về phía bầu trời bên ngoài, trong lòng người người đều chờ đợi. Đến giờ phút này điều bọn họ có thể làm duy nhất chính là chờ đợi.

Cảnh sắc đang tươi đẹp nhưng bỗng nhiên mây đen che phủ bầu trời, bầu trời lúc này tối sầm lại. Từng trận cuồng phong gào thét, ông trời quả thật là thay đổi thất thường.

Đằng Thanh Sơn thi triển ‘Thiên Nhai Hành’ rất nhanh hắn đã trông thấy bóng dáng người Bạch Mã bang. Ngừng thi triển ‘Thiên Nhai Hành’, hắn đơn thuần dựa vào thân thể cường đại cùng tốc độ vốn có mà theo dõi. Với thân thể tựa như quái vật của Đằng Thanh Sơn, tốc độ đó còn nhanh hơn tuấn mã nhiều nên có thể dễ dàng bám theo.

‘Thiên Nhai Hành’ chính là bí tịch khinh công hàng đầu trong

lịch sử kiếp trước của Đằng Thanh Sơn.

‘Thiên Nhai Hành’ chủ yếu phân thành ba tầng. Đạt tới tầng cao nhất có thể đạt được hiệu quả ‘Chỉ xích thiên nhai' (Nghĩa là tới chân trời chỉ trong gang tấc). Có điều Đằng Thanh Sơn đến hiện giờ cũng chỉ có thể tri triển tầng đầu tiên. Bởi vì tầng thứ hai cùng tầng thứ ba đều phải sau khi đạt đến tiên thiên cảnh giới mới có thể thi triển.

Dù sao thì loại cấp bậc ‘Chỉ xích thiên nhai’ yêu cầu rất hà khắc.

‘Thiên Nhai Hành’ gồm Tam phúc bộ pháp đồ và Lục phúc kinh mạch đồ.

Tầng thứ nhất chỉ cần luyện ‘Phúc bộ phạt đồ’ đầu tiên cơ bản nhất.

Đương nhiên với cảnh giới thân thể mạnh mẽ đến kinh nhân của Đằng Thanh Sơn. Chỉ đơn thuần tốc độ trời ban đã cực nhanh rồi. Phối hợp với bí tịch khinh công thì tốc độ lại càng kinh nhân.

“Ầm rầm rầm..”

Mây đen rợp trời, tiếng sấm cũng bắt đầu vang vọng.

Đằng Thanh Sơn như một làn khói xanh, duy trì tốc độ như tuấn mã phi nước đại đi theo đám người Bạch Mã doanh ở xa xa. Ánh mắt từ nơi xa của hắn ẩn hiện sát cơ: “Hồng Chấn Kiệt. Không nghĩ tới người giết hôm qua không phải là ngươi, để ngươi tránh được một nạn. Nhưng ngươi hôm nay không ngờ còn đưa đến tận cửa, còn muốn lấy Tiểu Vũ ư? Địa ngục không lối ngươi lại tự mình xông vào, tự tìm đường chết thì không thể trách người khác được.”

“Đám người Bạch Mã danh trên tay dính máu tươi vô số. Hôm nay phải giết bằng sạch.” Tốc độ Đằng Thanh Sơn đột nhiên gia

tăng, trực tiếp lẩn vào Đại Duyên sơn.

Trong Đại Duyên Sơn thân ảnh của hắn hệt như quỷ mị, tốc độ đột nhiên tăng như lốc cuốn.

Đám mã tặc Bạch Mã bang đang phi như bay trên con đường cạnh Đại Duyên sơn. Mà Đằng Thanh Sơn lại chạy ở trong Đại Duyên sơn song song với đám mã tặc.

“Cách Đằng gia trang ta cũng khoảng năm sáu dặm. Nếu để bọn chúng cùng vài ngàn nhân mã Bạch Mã tụ hợp một chỗ thì rất phiền phức. Nên động thủ rồi.” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ đám Bạch Mã bang này hắn có thể diệt sạch. Nhưng nếu trộn lẫn vào trong năm sáu ngàn nhân mã Bạch Mã bang, năm sáu ngàn người cho dù đứng tại chỗ cho ngươi giết, một giây giết một người cũng phải gần hai giờ.

Huống hồ người ta sẽ không đứng một chỗ cho ngươi giết.

Đồng thời một đám nhân mã chạy trốn mà mất hai giờ? Cho nên đối mặt với biển người, cao thủ có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể bắt giết thủ lĩnh thôi.

“Ầm ầm.”

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm. Theo đó là tiếng mưa lộp bộp.

Cơn mưa tới rất nhanh, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp bầu trời mưa như trút nước, điên cuồng đổ xuống. Bầu trời bỗng chốc nơi nơi trở nên mênh mông nước.

“Ngoại trừ mười hai người vừa gia nhập vậy còn một trăm mốn mươi sáu tên. Bắt đầu từng tên nào.” Đằng Thanh Sơn tùy ý vơ lấy một vài cục đá từ trên núi, những cục đá đó là thứ ám khí rẻ mạt nhất. Dưới khí lực vô tận, nội kình hùng hậu Đằng Thanh Sơn có được, lại là cao thủ hiểu rõ phương pháp phóng ám khí,

mỗi một cục đá chẳng khác nào một viên đạn xuyên giáp.

Ngay cả cao thủ cỡ như Hồng tứ gia, thi triển tuyệt kỹ mới miễn cưỡng dùng đao bảo vệ chỗ yếu hại nhưng vẫn bị một cục đá bắn cho binh khí trong tay bay đi. Lực đạo của cục đá này rất mạnh.

Hơn trăm kỵ binh đang phi như bay.

"Mẹ kiếp! Thời tiết quái gì thế này." Hồng Chấn Kiệt cưỡi ngay trước mặt không khỏi híp mặt lại. Bởi vì hàng loạt hạt mưa điên cuồng tạt xuống, đập vào mặt vẫn rất đau. "Ông trời nói đổi là đổi. Tiểu Đao, xung quanh có chỗ nào tránh mưa không?"

Kỵ binh bên cạnh liền nói: "Thiếu đương gia, tránh mưa ạ? Cũng chỉ có vài thôn trang miền núi thôi, trước mặt đại khái ba dặm có một thôn trang. Chúng ta có thể đến đó tránh mưa. Nhưng thưa thiếu đương gia, hàng loạt nhân mã do tam đương gia dẫn đầu hẳn là nhanh hơn chúng ta không đáng bao nhiêu, có lẽ chỉ nhanh hơn hai ba chục dặm thôi. Bằng không chúng ta chạy thêm một lát nữa, tới chỗ tam đương gia bên đó rồi hãy nghỉ ngơi."

"Cũng được. Chạy một mạch tới vậy." Hồng Chấn Kiệt đáp.

Vó ngựa giày xéo, bùn đất bay tứ tung. Hơn trăm kỵ binh này cúi đầu điên cuồng chạy.

"Ào ào.." Cuồng phong càn quét khắp nơi. Cơn mưa bị gió thổi tung bay đến những chiếc lá héo úa khiến chúng cũng bị tạt xuống. Trời đất hoàn toàn mịt mù.

"Vèo."

Thanh âm trầm thấp sắc bén vang lên. Một đạo lưu quang từ trong đại sơn bắn ra xuyên thủng đầu một tên mã tặc Bạch Mã bang chạy sau cùng.

“A.” Trán tên mã tặc đội đầu khôi giáp xuất hiện một tia máu. Máu tươi chảy ra lênh láng rồi bị bạo vũ trong nháy mắt xóa sạch vết máu đầy mặt tên mã tặc này. Tên mã tặc trợn trừng mắt sau đó cơ thể cả người mềm nhũn ngửa ra đằng sau rồi ngã xuống ngựa.

Cỗ thi thể rớt trên đất khiến cho bùn đất bắn tung tóe.

Trong cơn mưa to gió lớn, đám mã tặc mấy ai lại ngoái đầu nhìn về phía sau? Hơn nữa thanh âm một tên mã tặc lăn xuống đất trong con mưa căn bản không gây chú ý.

“Véo.”

Lại là một cục đá.

“Choác!” Lại là đầu một tên mã tặc xuất hiện một lỗ thủng. Máu tươi cùng óc nhão phòi ra. Lại là một cỗ thi thể ngã xuống ngựa.

Từng cục đá mang đi tính mạng từng tên mã tặc.

“Ê, Tam Tử. Ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện. Ngươi trước tiên nhanh lên chút.” Nói xong tên mã tặc này còn quay đầu liếc mắt một cái. Miệng còn thét: “Không nghe thấy ca ca nói gì với ngươi à?” Đôi mắt tên mã tặc bỗng trợn tròn. Bùn đất xa xa phía sau cứ cách ba bốn trượng chính là một cỗ thi thể. Từng cỗ nằm ở trong bùn lầy khiến sắc mặt hắn thoáng chốc trở nên trắng bệch. Sau lưng hắn không ngờ không còn đến một người sống.

“Thiếu đương gia…” Thanh âm thảm thiết vụt qua không trung.

“Phập.” Trên trán hắn cũng xuất hiện một cái lỗ.

Tất cả mã tặc đều kinh động, mọi người đều quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy tên mã tặc kêu gọi tương tự cũng vô lực từ trên thớt ngựa té xuống. Ngã ngào trong bùn lầy.

“Dừng.” Hồng Chấn Kiệt vội điên cuồng hét lớn. Tất cả mọi người đều ghìm dây cương dừng ngựa lại, hơn trăm người đều kinh hoảng dựa sát vào nhau.

“Thiếu đương gia, là ám khí, là ám khí… Bọn họ đều bị ám khí bắn nát đầu.” Một tên mã tặc vội hô hào. Đúng vào lúc này, lại có một cục đá từ bên trên Đại Duyên Sơn bắn ra. “Choác.” Trự tiếp bắn thủng đầu tên mã tặc cạnh người Hồng Chấn Kiệt.

Một kích lập tức xuyên thủng.

Mã tặc kia ngay cả nói cũng không ra, chỉ kinh khủng trợn trừng mắt rồi lăn xuống. Nhất thời đám mã tặc đều rơi vào hoảng loạn.

“Xoạt.” Vết máu tên mã tặc vừa chết bắn ra tung tóe lên mặt thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt, cả người hắn run lên, trong lòng cũng giật mình một cái. Vội vàng hướng lên Đại Duyên Sơn: “Quá nhanh. Ám khí kia ta căn bản phản ứng không kịp. Nếu ám khí này không phải bắn lên đầu Tiểu Đao mà là đầu ta. Ta không phải chết rồi sao?”

Trong tâm Hồng Chấn Kiệt bắt đầu sợ hãi. Hắn thực không muốn chết, hắn còn có hàng đống tiền, hàng tá nữ nhân để hưởng thụ, hắn sao có thể nguyện ý chết được?

“Thiếu đương gia, chúng ta ở đây chỉ làm đích ngắm cho hắn thôi.” Có mã tặc cao giọng hô. “Chúng ta chạy đi.”

“Đúng, chúng ta…” Hồng Chấn Kiệt cắn răng sắp hạ lệnh.

“Phập.” Cục đá lập tức xuyên thủng đầu tên mã tặc nói chuyện kia. Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy màn này đáy lòng cực lực run rẩy.

Một tên mã tặc lại xong đời.

“Chúng ta chạy mau.” Có ba tên mã tặc không thèm chiếu cố

đến thiếu đương gia. Lập tức muốn chạy trốn.

“Phập.” “Phập.” “Phập.”

Ba cục đá phảng phất như ba tia chớp bắn thủng đầu ba người. Ba người rầm rầm đổ xuống.

Trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn nửa ngồi trên đất phảng phất như một pho tượng điêu khắc, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía xa. Hai tay hắn mỗi tai cầm một cục đá, trước mặt còn có hai đống đá nhỏ. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể mau chóng vơ lấy ở đống đá trước mặt. Với tốc độ của tay Đằng Thanh Sơn, những người này sao có thể trốn được?

“Trốn?” Đằng Thanh Sơn vẫn không nhúc nhích. Hai tay hơi động đậy, hai cục đá lập tức vút qua không trung, thò ra đằng trước hai tay của hắn lại thêm hai cục đá. Nhanh chóng bắn một cục đá ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn lúc này chẳng khác nào một khẩu sniper hạng nặng, trong một giây có thể bắn ra hai ba phát.

Ba cỗ thi thể ngã nhào trên mặt đất, phảng phất như nện mạnh vào trái tim Hồng Chấn Kiệt ba lần. Hồng Chấn Kiệt nhìn về phía Đại Duyên sơn, cố nén nỗi sợ quát: “Ta biết ngươi, chính là ngươi đã hại chết cha ta, giết chết sư huynh ta có đúng không? Ngươi nói đi, ngươi rốt cuộc muốn gì mới có thể buông tha chúng ta. Tất cả mọi thứ chúng ta từ từ thương lượng.”

Sư huynh hắn bị một cục đá bắn cho toi mạng. Mà Hồng tứ gia cũng vì liều mạng ngăn chặn cục đá này mới bị Vương Thiết Sơn nắm được cơ hội giết chết.

“Người của Thiết Sơn bang tới báo thù đấy.” Một tên mã tặc sợ hãi gào.

“Là Thiết Sơn bang.”

“Đại đương gia chính là bị ám khí này đánh bay binh khí.” Từng thanh âm hoảng loạn vang lên trong đám mã tặc.

Không nhìn thấy địch nhân thực sự quá đáng sợ.

Trên mặt Hồng Chấn Kiệt tràn ngập nước mưa. Hắn lại cảm thấy mồ hôi lạnh của mình đều toát ra ngoài. Nhìn về phía Đại Duyên sơn trước mắt, nỗi sợ hãi trong lòng khiến đầu hắn trở nên hỗn loạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 55

Là Ngươi!

Không trốn thì mất mạng đấy! Mọi người hãy đồng loạt…

Một tên mã tặc vừa hô lên, “phập!”, đầu của hắn lập tức bị bắn nát, từ trên ngựa ngã xuống.

Mã tặc bên người ngay cả khôi giáp cũng bị bắn thủng, Hồng Chấn Kiệt vốn đã sợ hãi khi nhìn thấy cảnh này toàn thân không khỏi run lên, đáy lòng co thắt lại, chân cũng như nhũn ra. Nhiều năm nay đều sống dưới sự che chở của Hồng tứ gia, vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt này từ lúc nào đã cùng cao thủ lợi hại chân chính giao đấu?

“Làm sao đây? Làm sao đây? Ta phải làm sao bây giờ? Ta không thể chết, không thể chết!” Hồng Chấn Kiệt cảm thấy như không thể hít thở được. Hắn vuốt mạnh nước mưa trên mặt, cắn răng nhìn chằm chằm vào Đại Duyên sơn. Cho đến bây giờ hắn chưa từng cảm thấy Đại Duyên sơn lại có thể khiến cho hắn sợ hãi đến như vậy.

Hắn không biết lúc nào sẽ có ám khí từ trong Đại Duyên sơn bắn ra ngoài.

Sợ hãi! Không chỉ Hồng Chấn Kiệt sợ hãi, đám mã tặc còn lại cũng có kẻ như muốn ngã xuống.

- Không trốn thì sẽ chết!

Một giọng nói sợ hãi vang lên, lập tức có bảy tên mã tặc chạy trốn như bay.

“Phập!” “Phập!”

Bảy hòn đá liên tiếp lướt qua hư không. Chỉ trong thời gian hô hấp một lần, bảy tên mã tặc còn chưa chạy được năm trượng, đều từ trên ngựa ngã xuống.

- Đừng chạy! Chạy là chết!

Lập tức có mã tặc gào lên. Đích xác vừa rồi hễ có mã tặc chạy trốn, thậm chí còn hô lớn “chạy”, toàn bộ đều bị giết. Một đám mã tặc hoảng sợ đứng nguyên tại chỗ.

Không kẻ nào dám chạy trốn. Chạy chính là chết.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Thiếu đương gia!

- Hắn sẽ giết sạch chúng ta. Thiếu đương gia!

Tất cả mọi người đều gửi gắm hi vọng vào vị thiếu đương gia này, vị thiếu gia được xưng là đệ nhị cao thủ trong Bạch Mã bang.

- Tất cả câm miệng đi!

Hồng Chấn Kiệt giận dữ quát lên một tiếng.

Thực lực mạnh không có nghĩa là tố chất tâm lý cũng tốt. Đặc biệt ngay cả sư huynh có thực lực không kém hơn so với hắn, cũng không có chút lực phản kháng liền bị giết chết. Hồng tứ gia mạnh hơn nhiều so với hắn cũng bị đánh bay binh khí. Hồng Chấn Kiệt biết rõ, bản thân hắn tuyệt đối chạy không nổi loại ám khí chí mạng này.

- Tất cả đừng làm ồn! Thiếu đương gia đang nghĩ biện pháp.

Có mã tặc cao giọng quát.

Đột nhiên có mã tặc nhảy xuống ngựa, sau đó trốn phía sau ngựa, đồng thời hô lớn:

- Mọi người hãy xuống ngựa, dùng Thanh Tông mã che chắn. Tên gia hỏa Thiết Sơn bang kia không thể giết chết chúng ta đâu.

Có mẫu liền bắt chước theo. Hàng loạt mã tặc lần lượt nhanh chóng xuống ngựa, sau đó nấp ở phía sau không dám ló đầu ra.

“Bây giờ mới an toàn một chút.” Hồng Chấn Kiệt thầm thở phào một hơi: “Cao thủ ám khí? Thanh Tông Đạp Tuyết bảo mã của ta gân cốt cường tráng, hơn nữa lại có hai tầng trọng giáp bảo vệ, cao thủ đó dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể bắn xuyên ra phía sau thân thể Đạp Tuyết bảo mã. Thử giết chết ta đi!”

Không những Hồng Chấn Kiệt nghĩ như vậy, những mã tặc khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Trong Đại Duyên sơn, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này không khỏi lạnh lùng cười nhạo: “Bọn chúng tưởng rằng ngựa không biết sợ hãi sao?”

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, nếu như dùng toàn lực, hòn đá vẫn có thể xuyên qua chiến mã, bắn chết mã tặc phía sau, nhưng làm như thế áp lực đối với cổ tay quá lớn.

Hai tay của Đằng Thanh Sơn đều cầm lấy một hòn đá.

“Ngựa chạy rồi ta xem các ngươi làm thế nào?” Hai tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên ném hai hòn đá về phía mã tặc.

- Thiếu đương gia, ngài nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đám mã tặc nấp sau chiến mã bắt đầu trao đổi.

Hồng Chấn Kiệt ở trong hoàn cảnh an toàn, lúc này mới có thể

tỉnh táo suy nghĩ. Đúng vào lúc này, bên cạnh có mã tặc hô lên:

- Thiếu đương gia! Mười hai người chúng ta vừa triệu tập đến, bọn chúng không có một ai chết. Bọn chúng không có trọng giáp bảo vệ, cao thủ Thiết Sơn bang kia giết chúng hẳn phải dễ dàng hơn so với chúng ta.

Đám mã tặc đều phát hiện ra hiện tượng này.

- Bọn chúng không chết một người nào, còn chúng ta thì đã chết bốn mươi ba huynh đệ rồi.

Có mã tặc hét lên. Mặc dù mười hai người này cũng sắp gia nhập Bạch Mã doanh, nhưng dù sao vẫn chưa sống chung với nhau. Những mã tặc khác đối với bọn chúng cũng chẳng có bao nhiêu tình nghĩa huynh đệ.

- Thiếu đương gia! Có phải cao thủ Thiết Sơn bang kia chỉ giết những kẻ đã diệt Thiết Sơn bang như chúng ta, không giết bọn chúng?

Có mã tặc nói.

- Ừm!

Hồng Chấn Kiệt lạnh lùng liếc mắt qua mười hai người, cũng đồng ý với ý kiến này.

Đúng vào lúc này.

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!” “Vèo!”

Hàng loạt đá từ trong Đại Duyên sơn điên cuồng ném ra ngoài. Mỗi một hòn đá trực tiếp xuyên qua trọng giáp trên thân chiến mã bắn vào cơ thể. Cũng có hai còn chiến mã xui xẻo bị bắn thủng đầu.

Tiếng ngựa hí vang lên.

Vó ngựa giẫm đạp. Sự đau đớn do bị đâm xuyên thân thể khiến từng con chiến mã điên cuồng chạy loạn lên, đám mã tặc căn bản không giữ nổi. Thậm chí có một số mã tặc tóm lấy dây cương còn bị chiến mã kéo lê trên đất.

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!”

Lại là ba hòn đá, ba tên mã tặc bị ngựa kéo lê toàn bộ đầu đều bị bắn thủng bỏ mạng ngay đương trường. Máu tươi chảy lênh láng.

Vừa cảm thấy an toàn khi trốn phía sau ngựa, Hồng Chấn Kiệt vừa thở phào một hơi thì lập tức phát hiện chiến mã bên người đã chạy mất. Hắn không ngờ lại gấp gáp đến nỗi vồ lấy một cỗ thi thể trên đất che trước người. Vừa mới thấy được hy vọng, hiện tại chiến mã lại chạy mất, hy vọng tan vỡ, điều này khiến đám mã tặc càng thêm sợ hãi.

Không ít mã tặc đều học theo Hồng Chấn Kiệt, vồ lấy thi thể che trước người.

- Thiếu đương gia! Chúng ta liều mạng giết lên núi đi!

- Đồ lỗ mãng ngươi! Ngươi có biết người đó ở chỗ nào trên núi không? Chúng ta còn chưa lên được núi thì toàn bộ đã bị giết chết rồi.

- Tất cả câm miệng cho ta!

Hồng Chấn Kiệt đang hoảng sợ, đột nhiên giận dữ quát lên một tiếng.

Đám mã tặc toàn bộ đều im lặng.

Đúng vào lúc này.

- Chúng ta chạy đi! Cao thủ Thiết Sơn bang kia không giết

chúng ta!

Một tráng hán cầm trường thương lập tức bỏ chạy. Đây là một trong mười hai người vừa mới được Bạch Mã doanh triệu tập. Nhất thời mười một người còn lại đang chìm trong khủng hoảng cũng vội vàng chạy trốn.

- Ngăn bọn chúng lại!

Hồng Chấn Kiệt gầm lên một tiếng.

- Muốn chạy ư!

Chung quanh cũng có mã tặc một cước đạp ngã hán tử đang bỏ chạy.

Mười hai người thì chỉ có tám người chạy thoát, bốn người bị chặn lại. Quả thật Đằng Thanh Sơn không hề giết tám người bọn họ.

- Thiếu đương gia, cầu xin ngài thả tôi ra! Tôi còn có nương tử, còn có hài tử!

Một tráng hán quỳ xuống liên tục dập đầu.

- Lão tử ở đây chịu tội còn các ngươi thì lại muốn yên ổn bỏ chạy à?

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt rất bất bình:

- Mấy người các ngươi! Trừ phi hôm nay lão tử sống sót rời khỏi đây, bằng không thì một người cũng đừng mong đi được.

Ép người khác cùng chết ở nơi này?

"Khốn khiếp!" Bốn người bị chặn lại đều nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cực kỳ căm hận. Nhưng bên cạnh bọn họ đều có một tên mã tặc dùng trường thương gác lên yết hầu, khiến cho bọn

họ căn bản không dám nhúc nhích.

“Phập! ” “Phập! ” “Phập! ” “Phập! ”

Liên tục bốn thanh âm vang lên, bốn mã tặc đang trông chừng bốn người đều bị bắn thủng đầu.

Bốn người khiếp sợ nhìn mã tặc bên cạnh rầm rầm ngã xuống, nhưng tiếp đó liền mừng như điên. Người thứ nhất vừa bỏ chạy, ba người khác cũng dang hai chân lập tức chạy theo.

- Chúng ta cũng chạy!

Có hai tên mã tặc không ngờ cũng bỏ chạy theo bốn người kia.

Hai hòn đá lướt qua không trung mang theo hai vệt máu, hai cỗ thi thể rầm rầm đổ xuống.

Chạy chính là chết!

Không chạy thì đó là chờ chết!

Dưới cơn mưa tầm tã, hơn chín mươi tên mã tặc đều sắp phát điên.

- Các huynh đệ, cùng nhau xông lên giết tên gia hỏa kia!

Một tên mã tặc vồ lấy thi thể che chắn cho mình, sau đó điên cuồng hét lên.

Nhưng “phập” một tiếng, một hòn đá sượt qua thi thể bắn thủng yết hầu hắn. Tên mã tặc tương tự cũng mất mạng.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới buông tha cho chúng ta?

Có mã tặc đã tuyệt vọng liền nhìn về phía Đại Duyên sơn điên cuồng gào lên.

Tố chất tâm lý của thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt vẫn không bằng hơn phân nửa mã tặc: “Ta ở đây nhất định sẽ chết, nhất định sẽ chết! Ta căn bản không thể trốn được, không thể trốn được!” Toàn thân Hồng Chấn Kiệt phát run, cặp mắt ửng đỏ. Chỉ thấy hắn hô khàn cả giọng lên Đại Duyên sơn:

- Ngươi muốn gì? Ngươi rốt cuộc muốn gì? Ngươi nói đi, ta đều sẽ cho ngươi! Ta sẽ cho ngươi toàn bộ!

Thế nhưng vẫn có mã tặc điên cuồng y như trước.

- Tên hỗn đản Thiết Sơn bang ngươi! Đại gia ta cho dù chết thì tám ngàn huynh đệ Bạch Mã bang cũng sẽ báo thù cho ta.

Một mã tặc cường tráng đột nhiên gầm lên.

- Câm miệng!

Hồng Chấn Kiệt đột nhiên quay đầu thét lên với tên mã tặc này.

Tên mã tặc sững sờ nhìn hắn, lập tức cũng nổi giận:

- Thiếu đương gia! Cùng lắm là chết, sợ cái gì!

- Ngươi câm miệng cho ta!

Hồng Chấn Kiệt vỗ một chưởng, liền đánh bay tên mã tặc này.

- Ha ha! Đây chính là thiếu đương gia của Bạch Mã bang sao? Ha ha ha!

Một giọng nói hùng hậu đột nhiên vang vọng trong thiên địa. Ngay cả tiếng mưa cũng không thể che lấp được.

Tất cả mã tặc trong phút chốc yên tĩnh lại.

Giọng nói này chính là của cao thủ ám khí ẩn nấp trong Đại

Duyên sơn.

- Đúng! Ta là…ta là thiếu đương gia Bạch Mã bang.

Hồng Chấn Kiệt vội vã nói:

- Ngươi nói đi, rốt cuộc muốn thế nào mới thả ta đi? Ngươi cứ việc nói!

- Ngươi hôm nay nhất định phải chết!

Giọng nói hùng hậu vang lên giữa thiên địa.

Sắc mặt của Hồng Chấn Kiệt trong nháy mắt trắng bệch:

- Không, không…

- Tuy nhiên những mã tặc khác không nhất định phải chết!

Giọng nói kia tiếp tục vang lên, khiến cho không ít mã tặc mừng rỡ.

- Chỉ cần các ngươi có thể giết chết vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt kia, ta sẽ tạm tha cho các ngươi một con đường sống! Nếu như giúp Hồng Chấn Kiệt, vậy thì chắc chắn sẽ chết!

Giọng nói vang vọng giữa thiên địa khiến cho đám mã tặc không ngừng rối loạn.

Giết thiếu đương gia?

Trong Bạch Mã bang ai dám giết thiếu đương gia? Nhưng vào thời khắc sinh tử, không ít mã tặc lại đưa mắt nhìn nhau.

- Các ngươi muốn làm gì?

Hồng Chấn Kiệt vừa kinh hãi vừa giận dữ.

- Các vị huynh đệ!

Cũng có mã tặc gào lên:

- Cùng lắm thì chết! Các ngươi cho rằng tên hỗn đản Thiết Sơn bang kia sẽ dễ dàng thả chúng ta đi như vậy ư?

- Các huynh đệ! Hôm nay không có con đường thứ hai. Giết chết Hồng Chấn Kiệt!

- Hồng Chấn Kiệt không chết thì chúng ta chết!

Lập tức có mã tặc quát lên. Nhất thời hơn phân nửa mã tặc đều cầm trường thương lao về phía Hồng Chấn Kiệt. Tuy nhiên vẫn còn một bộ phận mã tặc từ nhỏ đã được Hồng tứ gia huấn luyện, cho nên tuyệt đối trung thành, điên cuồng bảo vệ Hồng Chấn Kiệt, giết những tên phản đồ này.

Nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Từng sinh mạng chết đi trong sự tàn sát lẫn nhau. Máu tươi loang lổ trên đất, cơn mưa dội xuống, nhiễm đỏ một khoảng lớn chung quanh.

- Muốn giết ta, đều chết đi!

Hồng Chấn Kiệt không hổ được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, liên tục giết chết hơn mười tên mã tặc lao đến.

Lúc này mã tặc còn sống cũng chỉ còn hai ba chục tên.

- Xem ra vẫn cần ta ra tay!

Giọng nói hùng hậu kia lại vang lên.

“Phập! ” “Phập! ” “Phập! ” “Phập! ”

Hàng tá những hòn đá lướt qua không trung. Từng tên mã tặc bị giết chết, kể cả những tên công kích Hồng Chấn Kiệt.

Vỏn vẹn chỉ trong chốc lát, mã tặc còn sống chỉ còn lại một mình thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt.

Hồng Chấn Kiệt nắm trường đao nhìn xung quanh. Trên mặt đất là thi thể một trăm bốn mươi sáu tên mã tặc, chỉ còn lại một mình hắn. Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt đột nhiên trợn tròn, nhìn về Đại Duyên sơn gầm lên:

- Là ngươi! Ngươi cố ý làm cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, để cho ngươi đỡ tốn sức lực, có đúng không?

Đến lúc này Hồng Chấn Kiệt cuối cùng đã hiểu ra.

- Ngươi thật thông minh!

Giọng nói hùng hậu đột nhiên trở nên quen thuộc.

“Giọng nói này hình như ta từng nghe qua ở đâu rồi.” Hồng Chấn Kiệt nhíu mày.

Chỉ thấy một bóng người từ trên Đại Duyên sơn nhảy xuống, rơi xuống bùn lầy, đi về phía Hồng Chấn Kiệt. Hồng Chấn Kiệt đội mưa cẩn thận quan sát người này. Hắn rất muốn xem thử cao thủ ám khí đáng sợ, tồn tại như một cơn ác mộng này rốt cuộc là ai, bằng không hắn có chết cũng không cam lòng.

- Là ngươi!

Hồng Chấn Kiệt khiếp sợ trợn tròn mắt.

Đằng Thanh Sơn tay không tấc sắt cứ như vậy từng bước một đi về phía Hồng Chấn Kiệt.

- Ngươi đã giết chết sư huynh ta! Là ngươi đã hại chết cha ta! Hóa ra chính là ngươi, Đằng Thanh Sơn!

Trong đôi mắt Hồng Chấn Kiệt tràn ngập hoảng sợ, không tự chủ được liên tục thối lui.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 56

Dư Âm

Cơn mưa nặng hạt làm cho Hồng Chấn Kiệt toàn thân đều ướt sũng lạnh buốt, nhưng lúc này nơi cảm thấy lạnh nhất lại chính là tâm của hắn.

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi đại nhân đại đức, tha cho ta một con đường sống đi!

Hồng Chấn Kiệt nuốt nước bọt trong cổ, một mặt lùi về phía sau, một mặt lo lắng nói:

- Ta, ta sẽ bỏ thê tử, ta sẽ lấy muội muội của ngươi làm chính thê! Muội muội của ngươi sau này chính là đại phu nhân của Bạch Mã bang ta. Ta sẽ nhường vị trí đại đương gia cho ngươi. Cầu xin ngươi, tha cho ta đi!

Hồng Chấn Kiệt "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống Hồng Chấn Kiệt đang quỳ trên đất dập đầu xin tha.

- Cầu xin…

Miệng Hồng Chấn Kiệt còn đang nói, đột nhiên một đạo hàn quang chợt lóe lên, đâm thẳng vào chỗ yếu hại nơi ngực Thanh Sơn.

- Đi chết đi!

Sắc mặt Hồng Chấn Kiệt đỏ bừng, bộ dáng như điên cuồng.

Thực ra từ lúc Đằng Thanh Sơn hiện thân, Hồng Chấn Kiệt đã hiểu được, đối phương không thể tha mạng cho hắn bởi vì hắn đã biết được diện mạo thực sự của hung thủ. Nếu như đối phương không hiện thân thì hắn may ra còn có một cơ hội để giữ mạng. Vì vậy Hồng Chấn Kiệt cầu xin hoàn toàn là để khiến cho Đằng Thanh Sơn lơi lỏng cảnh giác, thi triển ra một đao mạnh nhất.

Nhất định phải giết chết Đằng Thanh Sơn!

Không phải Đằng Thanh Sơn chết thì chính là Hồng Chấn Kiệt hắn chết!

“Choang!” Tay phải Đằng Thanh Sơn kẹp lấy trường đao, lạnh lùng nhìn Hồng Chấn Kiệt. Cái thủ đoạn nhỏ này của Hồng Chấn Kiệt đối với người đã trải qua huấn luyện siêu cấp sát thủ thời hiện đại như hắn thì chỉ như trẻ sơ sinh. Đằng Thanh Sơn muốn làm chính là nhìn thấy đối phương vùng vẫy, giãy dụa rồi cứ lần lượt đập tan hy vọng của đối phương, cho đến khi đối phương suy sụp và tuyệt vọng.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt đại biến, liên tục kéo hai ba lần nhưng đều không nhúc nhích.

- Buồn cười!

Tay phải Đằng Thanh Sơn vừa nhúc nhích, trường đạo bị hắn kẹp lập tức lướt qua cổ Hồng Chấn Kiệt.

“Phụt!” Máu tươi tựa như hơi nước phun ra.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt trợn tròn, dường như không thể tin mình lại chết như vậy.

- Ngươi…ngươi…

Hắn muốn nói gì đó, nhưng rất nhanh đã vô lực ngã xuống, ánh mắt dần dần trở nên ảm đạm.

Giết chết Hồng Chấn Kiệt, trong lòng Đằng Thanh Sơn không hề có chút dao động.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn đi đến bên cạnh từng cỗ thi thể, kiểm tra một lượt để phòng ngựa có người chưa chết. Sau khi kiểm tra một lần toàn bộ một trăm bốn mươi sáu cỗ thi thể, lúc này Đằng Thanh Sơn mới lặng lẽ rời đi trong cơn mưa.

Đằng gia trang, trong gian phòng chính nhà Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vân Long, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ bốn người đều ở nơi này. Mọi người đều đang sốt ruột chờ đợi.

- Thanh Sơn liệu có xảy ra chuyện gì không?

Đáy lòng Viên Lan rất lo lắng.

- Nàng yên lặng một lát, đừng nói ở đây nữa! Thanh Sơn sẽ không sao đâu.

Đằng Vĩnh Phàm trách một tiếng. Y rất hiếm khi trách mắng Viên Lan, nhưng lần này hiển nhiên Đằng Vĩnh Phàm cũng rất lo lắng bực dọc.

- Tất cả bớt tranh cãi đi!

Tộc trưởng Đằng Vân Long nhíu mày quát.

Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở góc tường không lên tiếng, chỉ là đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

“Vù!” Trong gian phòng chính đột nhiên nổi lên một cơn gió, một bóng người lập tức xuất hiện trong phòng.

- Cha! Mẹ!

Thân ảnh cao lớn quen thuộc đó khiến bốn người trong phòng bỗng chốc đều vui mừng đứng dậy. Thanh Vũ ngồi ở góc tường bỗng nhiên lao vào người Đằng Thanh Sơn, ôm lấy hắn, vùi đầu vào lồng ngực của hắn mà khóc:

- Muội biết ca ca sẽ an toàn trở về mà! Ca…

Nói xong vẫn cứ khóc.

- Tiểu Vũ, muội xem ca không phải không hề có một chút thương tích nào hay sao? Đừng khóc nữa!

Đằng Thanh Sơn cười, trìu mến xoa đầu Thanh Vũ hai lần.

Thanh Vũ cũng rất thích động tác quen thuộc này của Đằng Thanh Sơn, nức nở vài tiếng rồi không khóc nữa.

- Thanh Sơn, không sao chứ?

Mẫu thân Viên Lan cũng không ngừng quan sát chung quanh Đằng Thanh Sơn.

- Còn hỏi nữa! Thanh Sơn không phải đã nói không sao à?

Đằng Vĩnh Phàm quát một tiếng, đồng thời ánh mắt cũng cẩn thận quan sát Đằng Thanh Sơn một lượt.

Đằng Thanh Sơn cảm nhận được sự quan tâm trong từng ánh mắt và từng lời nói của người thân, trong lòng cảm thấy ấm áp, lặng lẽ thầm nhủ: “Bất kể thế nào cũng không cho phép người khác thương tổn bọn họ.”

Những kẻ uy hiếp đến nhà mình, Đằng Thanh Sơn sẽ không từ thủ đoạn tiêu diệt sạch. Không động thủ thì thôi, nhưng một khi đã động thủ thì nhất định sẽ giết sạch, không để lại hậu họa.

- Thanh Sơn, vậy Bạch Mã doanh kia?

Ông ngoại Đằng Vân Long nói.

- Không còn Bạch Mã doanh!

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống nói.

Mấy người trong phòng đều ngẩn ra.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm cực kỳ kinh hãi:

- Ý của con là người của Bạch Mã doanh…?

- Toàn bộ đã chết hết.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói.

- Một tên không để lại?

Đằng Vân Long cũng không dám tin.

Đằng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận.

Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long liếc mắt nhìn nhau, không giấu nổi sự kinh hãi. Mặc dù sớm biết Đằng Thanh Sơn muốn đi giết thiếu đương gia và người của Bạch Mã doanh, nhưng sau khi nghe được nhân mã tinh anh nhất của Bạch Mã bang ở Nghi Thành là Bạch Mã doanh một tên cũng không lưu lại, toàn bộ bị giết sạch thì vẫn cảm thấy chấn động như trước.

- Thanh Sơn! Bạch Mã doanh bị con giết sạch, vậy... vậy Bạch Mã bang có biết hay không?

Đằng Vân Long dò hỏi. Dù sao tám ngàn đệ tử hạch tâm của Bạch Mã bang, tuy nói là đã tổn thất một phần khi giao đấu cùng

Thiết Sơn bang, nhưng vẫn có hàng đống nhân mã như trước. Hơn nữa Bạch Mã bang còn có rất nhiều lâu la bên ngoài.

Mấy ngàn nhân mã kia cuồn cuộn kéo đến, một mình Đẳng Thanh Sơn có thể làm được gì?

- Ông ngoại! Mọi người cứ yên tâm! Chỉ cần mọi người không nói thì sẽ không ai biết.

Đẳng Thanh Sơn tự tin nói.

Đẳng Vân Long vội nhìn về phía ba người Đẳng Vĩnh Phàm, Viên Lan và Thanh Vũ nói:

- Các ngươi phải nhớ kỹ, chuyện này ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài!

- Dạ! Đánh chết con cũng không nói!

Thanh Vũ liên tục gật đầu.

- Yên tâm đi! Không ai có thể hoài nghi con, qua vài ngày mọi người sẽ biết thôi.

Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn tự tin. Lần này hắn thả cho mười hai hán tử khác chạy đi, thứ nhất là vì dưới tay mười hai người đó cũng không có bao nhiêu oan hồn, thứ hai là hắn cũng muốn mượn mồm của bọn họ truyền bá tin tức này trong Nghi Thành.

Dù sao thì ngoại trừ Hồng Chấn Kiệt sau cùng, những mã tặc khác kể cả mười hai người đó đều tưởng rằng cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đến báo thù.

Cơn mưa đến nhanh đi cũng nhanh, không đầy nửa canh giờ đã tạnh.

Bạch Mã bang đông đảo mấy ngàn người đã bắt đầu sửa soạn đồ đạc và y giáp chuẩn bị xuất phát.

Phía sau đám nhân mã Bạch Mã bang chính là một thôn trang. Tộc nhân trong thôn trang này đều sợ hãi nhìn nhân mã Bạch Mã bang.

Tam đương gia khoác áo da, ngồi trên một chiếc ghế gỗ được đặt ở trên đường.

- Còn chưa tới?

Tam đương gia nhíu mày.

- Tam đương gia! Thiếu đương gia dẫn nhân mã Bạch Mã doanh đi thu phục người mới, có lẽ là đang tránh mưa ở bên ngoài!

Một tên mã tặc ở bên người vội nói.

Tam đương gia lại nói:

- Bây giờ mưa đã ngớt, cũng đã đợi một lúc lâu rồi, bọn Chấn Kiệt lẽ ra phải đến rồi chứ?

Tên mã tặc kia đắn đo một hồi:

- Tam đương gia! Nếu không thì để thuộc hạ dẫn vài huynh đệ đi xem thử?

Tam đương gia gật đầu, vung tay nói:

- Ừ! Ngươi dẫn mười mấy người dọc theo đường trở về, tìm thử xem bọn thiếu đương gia rốt cuộc ở đâu!

- Vâng, Tam đương gia!

Tên mã tặc lập tức vung tay, gọi hơn mười mã tặc khác lập tức cưỡi ngựa phi đi.

Bạch Mã bang có rất nhiều mã tặc đều đã lên ngựa, trong đó

một phần đã bắt đầu tiến về phía sào huyệt của chúng.

- Tam đương gia, tam đương gia!

Tiếng hét thảm từ rất xa vang lên.

Tam đương gia đang ngồi trên ghế lẳng lặng chờ đợi, nghe được tiếng kêu thảm thiết này không khỏi biến sắc, đột nhiên đứng dậy quát lên:

- Kêu la cái gì! xảy ra chuyện gì rồi?

- Chết rồi! Thiếu đương gia đã chết rồi! Bạch Mã doanh toàn bộ chết sạch rồi!

Tiếng kêu thảm thiết từ rất xa vang lên, ngay cả đám mã tặc Bạch Mã bang vốn nhao nhao chuẩn bị rời đi bỗng chốc đều dừng lại. Tất cả mã tặc đều im lặng quay đầu nhìn về mười mấy tên mã tặc hét lớn kia.

Vẻ mặt mười mấy tên mã tặc đều hoảng sợ, liên tục hét lên:

- Toàn bộ chết sạch rồi, một người cũng không còn!

Tam đương gia sắc mặt đại biến.

- Các huynh đệ, theo ta!

Tam đương gia điên cuồng hét lên một tiếng, nhảy thẳng lên Xích Hỏa mã bên bên, rút roi ngựa quát một tiếng: “Giá!”

Xích Hỏa Mã điên cuồng chạy đi.

- Đi!

Từng đoàn mã tặc theo sau tam đương gia vội vàng phi đi.

“Bạch Mã doanh đều chết sạch?” Đám mã tặc nhận được tin

tức này hoàn toàn ngây ngốc. Sau đó từng tên liên tục gào lên, đồng loạt theo tam đương gia phi tới.

Thiên quân vạn mã chạy như bay. Thanh thế này khiến cho đám tộc nhân trong thôn trang bên cạnh đều bị dọa một phen.

- Mọi người nghe thấy gì không? Thiếu đương gia của Bạch Mã bang, còn có cả Bạch Mã doanh đều chết sạch rồi.

- Ai giết vậy?

- Ai mà biết! Có điều ta thấy tất cả người Bạch Mã bang đều điên cuồng như nhau. Thiên quân vạn mã này giết tới, ai có thể chống đỡ được đây?

Nhìn theo đám mã tặc cuồn cuộn bất tận lao đi, phảng phất như hồng thủy điên cuồng cuốn tới. Khí thế này quả thật khiến cho người ta sợ đến vỡ mật.

Nhân mã đông nghìn nghịt của Bạch Mã bang rất nhanh đã đến nơi tràn ngập thi thể trên mặt đất.

“Vụt!” Dây cương kéo lại, từng thớt chiến mã đều dừng lại.

Tam đương gia từ trên Xích Hỏa Mã nhảy xuống, lập tức chạy về phía từng cỗ thi thể đó. Bùn đất bay loạn văng tung tóe. Tất cả mã tặc Bạch Mã doanh đều mặc trọng giáp, nhưng lại không có một người sống sót.

Hàng loạt mã tặc phía sau đều ngây ngốc.

Sắc mặt tam đương gia cũng rất khó coi, gào lên:

- Mau, xem thử có ai còn thở hay không?

Nói đoạn, hắn vội vàng đi kiểm tra từng cỗ thi thể. Rất nhanh hắn liền phát hiện ra thi thể của thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt. Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt vẫn trợn trừng như trước, chết không

nhắm mắt.

- Tam đương gia! Người của Bạch Mã doanh tự tàn sát lẫn nhau!

Có mã tặc sợ hãi hét lên.

Đích xác có vài mã tặc giữa yết hầu vẫn còn vết đâm của trường thương, đó chính là một nhóm mã tặc tự tàn sát lẫn nhau.

- Đầu bị bắn thủng, ngay cả khôi giáp cũng bị bắn xuyên. Những người này toàn bộ đều là bị ám khí bắn chết.

Cũng có mã tặc hô lên.

Khuôn mặt tam đương gia vẫn bình tĩnh, không nói lời nào.

- Là cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang! Chính là cao thủ ám khí đã đánh bay binh khí của đại đương gia! Hắn đến để báo thù!

Cũng có mã tặc nói.

- Tam đương gia! Chúng ta phải báo thù cho thiếu đương gia a!

- Tam đương gia!

Những tên mã tặc đầu mục chung quanh đều nhìn về phía tam đương gia. Một khi thiếu đương gia chết đi thì địa vị cao nhất của Bạch Mã bang chính là vị tam đương gia này.

- Là ám khí! Vương Hòa sư điệt và đại ca của ta đều vì ám khí kia nên mới chết!

Tam đương gia trầm giọng nói:

- Hơn nữa nhân mã Bạch Mã doanh này đều bị ám khí đó bắn chết. Về phần tự tàn sát lẫn nhau, chỉ là một màn do hung thủ ngụy tạo ra, khiến cho chúng ta nghi ngờ lung tung thôi. Hung thủ

chính là cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đã giết chết Vương Hòa sư điệt và gián tiếp hại chết đại ca ta. Có lẽ Vương Thiết Sơn kia cũng góp phần trong đó!

Mã tặc xung quanh cũng đều tán thành với ý kiến này.

- Tam đương gia, ngài nói chúng ta phải làm sao đây?

Đám mã tặc đầu mục đều nhìn tam đương gia.

Tam đương gia lạnh lùng nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta trước tiên phải tìm cho ra cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đó! Đợi đến khi tìm được rồi, Bạch Mã bang ta sẽ không tiếc tất cả bằm thây hắn thành vạn mảnh, cúng tế hương hồn đại ca ta và Chấn Kiệt!

- Bằm thây vạn mảnh!

Những tên mã tặc đầu mục đều thét lên.

Trên mặt tam đương gia ẩn chứa sát khí, nhưng đáy lòng lại mừng thầm: “Ha ha... Ông trời đã giúp ta rồi! Tên tiểu tử lỗ mãng Hồng Chấn Kiệt còn muốn làm đại đương gia sao? Hôm qua nó thoát được một mạng, ai ngờ hôm nay đã chết rồi! Ha ha... Từ nay về sau ta chính là đại đương gia của Bạch Mã bang. Báo thù? Cao thủ ám khí đó có thể giết sạch cả Bạch Mã doanh, đi báo thù không phải tự tìm chết hay sao?”

Ngoài miệng hô báo thù, nhưng đáy lòng tam đương gia lại không hề nghĩ như vậy.

Thù của Hồng tứ gia và Hồng Chấn Kiệt liên quan cái rắm gì đến hắn?

Tam đương gia trong Bạch Mã bang là thấp nhất, chịu khó chịu khổ nhiều nhất, nhìn có vẻ như thô lỗ, nhưng trên thực tế hắn lại

người cực kỳ tàn nhẫn âm độc. Chỉ là khi Hồng tứ gia còn sống thì hắn không dám làm gì. Ngày hôm qua Hồng tứ gia đã chết, cho dù hôm nay Hồng Chấn Kiệt không chết thì hắn sau này cũng sẽ tìm một cơ hội để giết chết Hồng Chấn Kiệt.

“Từ nay về sau Nghi Thành chính là thiên hạ của ta!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 57

Rúng Động

Sang ngày thứ hai bắt đầu mặt trời chiếu rọi, trên luyện võ trường Đằng gia trang rất náo nhiệt.

“Nhanh lên chút, nhanh lên chút nào!” Ba xe hàng do ngựa kéo tiến thẳng vào Đằng gia trang, trên xe hàng này đều là các loại nguyên liệu sắt thép.

Đằng gia trang cần nguyên liệu để chế tạo hai trăm bộ trọng giáp cuối cùng đã vận chuyển tới.

“Thanh Sơn, ha ha… vụ mua bán này của Đằng gia trang các người quả là không nhỏ, hàng chừng hơn một vạn cân nên ta phải dùng đến cả ba xe chở hàng lớn để vận chuyển.” Lão béo nói chuyện mặc áo choàng màu vàng, ưỡn cái bụng tươi cười đi tới và lớn tiếng chào hỏi.

“Lý Nhị thúc, chúng ta làm ăn cũng chỉ là làm ăn nhỏ làm sao lớn bằng hãng buôn các thúc được.” Đằng Thanh Sơn cũng cười nói.

Lý Nhị cầm một cái tẩu thuốc chạm ngọc rít hai hơi, cười vui vẻ: “A, Thanh Sơn! Ta tới tìm ngoại công cháu thì bọn họ đã đi, cháu phải vất vả rồi.” Lý nhị cũng biết địa vị của Đằng Thanh Sơn trong Đằng gia trang, lão cũng nghe nói qua Đằng Thanh Sơn thực lực mạnh cho nên mới đặc biệt tới chào hỏi.

“Thanh Sơn, nguyên liệu đến rồi, mọi người đã có thể bắt đầu chế tạo trọng giáp.” Đằng Thanh Hổ bên cạnh có chút kích động.

“Ừm, có hai trăm bộ trọng giáp, vậy thì hán tử trong Đằng gia trang chúng ta luyện ra nội kình, mỗi người đều có thể chống lại hơn chục tên cường đạo, nếu như vận dụng tốt tác dụng lại càng lớn hơn!” Đằng Thanh Sơn hiểu được tộc nhân luyện ra nội kình nhưng thân thể chính họ cũng không phải đao thương bất nhập, nếu chỉ vẹn vẹn mặc áo vải chém giết với mã tặc thì cho dù luyện ra nội kình, một người tối đa cũng chỉ giết được vài người rồi sẽ bị cường đạo khác quần công giết chết.

Nhưng một khi có trọng giáp, không sợ đao kiếm của người bình thường thì có thể phát huy lực công kích chân chính của nội kình cao thủ.

Rất nhanh, người của hãng buôn liền cầm theo vàng bạc rời khỏi Đằng gia trang.

Đến giữa trưa, đám nữ nhân bận việc cày cấy trên cánh đồng đều trở về. Có phụ nữ vừa bước vào thôn trang lập tức hô hào, không ít người thích náo nhiệt khác đều ra đón, nghe qua chút chuyện thú vị gì gì đó. Bởi vì chu vi đồng ruộng cùng thôn trang khác nối liền nhau cho nên bình thường các thông tin nhanh nhạy chính là từ những người phụ nữ này.

“Thiếu đương gia Bạch Mã bang, còn cả Bạch Mã doanh kia toàn bộ bị giết sạch rồi.” Đám phụ nữ người người ríu ra ríu rít nói.

“Cái gì?” Một vài hán tử trong tộc đang luyện tập ‘Hổ Quyền’ hoặc thương pháp vốn không buồn nghe chuyện của các bà các cô cũng đều chạy tới hỏi.

“Thật mà. Thiếu đương gia và Bạch Mã doanh kia toàn bộ đều chết sạch rồi, một tên cũng không sót lại. Chính là cao thủ ám khí

của Thiết Sơn bang giết đó."

"Mấy người làm sao biết được? Tin tức này chắc chắn thật chứ?"

"Hôm qua Bạch Mã bang tới chỗ chúng ta, không phải chiêu nạp người vào Bạch Mã doanh đó thôi? Đúng hôm qua lúc ấy Lý gia trang đã có người được chiêu mộ gia nhập, tin tức này chính là hán tử Lý gia trang kia nói! Cao thủ ám khí Thiết Sơn bang có cừu báo cừu, cũng không hề lạm sát người vô tội, không giết mười hai người bọn họ."

Nhất thời càng có nhiều tộc nhân lao tới.

"Thanh Sơn, thiếu đương gia và Bạch Mã bang kia đều bị người ta giết sạch rồi, chúng ta đi nghe thử." Đằng Thanh Hổ cũng không khỏi kinh ngạc liền chạy đến.

Đằng Thanh Sơn khẽ cười khi nhìn thấy tình hình như vậy.

Hán tử trong núi vốn rất chất phác!

Chắc chắn mười hai hán tử kia đối với người Bạch Mã bang đầy bụng oán khí. Ngược lại đối với cao thủ ám khí Thiết Sơn bang lại có một tia cảm kích. Họ may mắn giữ được một mạng, mỗi người trở về thôn trang đương nhiên sẽ đàm luận về chuyện này. Việc bùng nổ của tin tức làm cho tốc độ truyền bá thực sự hết sức kinh người.

"Chết thực là tốt!"

"Cao thủ kia thực lợi hại. Ám khí đều chưa nhìn thấy đâu thì đầu của mã tặc Bạch Mã doanh đã bị xuyên thủng rồi."

Từng tộc nhân ở bên kia cảm thán.

Đằng Thanh Sơn trong lòng nhẹ nhõm, xoay người cười: "Về

nhà ăn cơm trưa thôi!”

Bạch Mã doanh cùng tên thiếu đương gia là do cao thủ Thiết Sơn bang giết chết. Chuyện này ở Nghi Thành đã là điều chắc chắn nên không có ai hoài nghi.

Ngay cả Bạch Mã bang cũng treo giải thưởng ở bên ngoài, nói ai có thể bắt được cao thủ ám khí này sẽ được thưởng vạn lượng bạch ngân! Bạch Mã bang một khi treo thưởng thì cũng đã chứng thực cao thủ ám khí Thiết Sơn bang kia chính là hung thủ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ trong chớp mắt đã hơn nửa năm trôi qua.

Trời mùa đông giá rét, từng bông tuyết tung bay.

Trong gian phòng chính nhà Đằng Thanh Sơn, chỉ có Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người ngồi đối diện với nhau uống rượu.

“Hehehe… Thanh Sơn, huynh thế nào cũng không nghĩ đến Vương Thiết Sơn là một cao thủ lợi hại như thế không ngờ lại thua dưới tay Lưu tam gia Bạch Mã bang!” Đằng Thanh Hổ cảm thán. “Ngày trước vị Lưu tam gia này đã tới Đằng gia trang chúng ta thu tiền hàng năm không ít lần, huynh thực không nhìn ra y là một kẻ lợi hại như vậy!”

“Chó cắn người không kêu mới thực sự là kẻ ngoan độc, bề ngoài nhìn không ra được đâu.” Đằng Thanh Sơn uống một hớp rượu phụ họa.

Đại đương gia hiện giờ của Bạch Mã bang chính là tam đương gia họ Lưu ngày trước!

Còn về tên thật là gì cũng chẳng có mấy người biết. Bởi vì ngày trước là tam đương gia cho nên bên ngoài đều gọi một tiếng ‘Lưu tam gia’. Nhờ Lưu tam gia này mà hơn nửa năm qua địa vị

Bạch Mã bang chẳng những không xuống cấp, ngược lại càng thêm củng cố. Bạch Mã bang một lần nữa lại có tiếng là tám ngàn đệ tử.

Còn có người nói nhân mã thực sự của Bạch Mã bang đã vượt qua một vạn. Đương nhiên Bạch Mã bang chỉ tự xưng tám ngàn đệ tử.

"Lưu tam gia này biết dùng nhất là âm mưu quỷ kế! Mấy tháng trước Quang Đầu bang cũng không phải rất cuồng ngạo sao? Nhưng ngoảnh đầu lại thì vị đại đương gia Quang Đầu bang ấy đã hết trên bụng nữ nhân rồi." Đằng Thanh Hổ không ngừng nói, "Mà Liễu Thủy bang không ít người ở Nghi Thành đã thấy nó và Quang Đầu bang liên thủ tiêu diệt Bạch Mã bang sao? Đâu ngờ rằng Liễu Thủy bang cuối cùng lại trở mặt thuần phục Bạch Mã bang, ngay cả Vương Thiết Sơn cũng bởi thế mà bị vạn tiễn thịt sống!"

Đằng Thanh Sơn nghe xong chỉ cười.

"Huynh vẫn nghĩ Vương Thiết Sơn sẽ ra sức Bạch Mã bang, đâu ngờ cái mạng nhỏ của mình cũng xong đời." Đằng Thanh Hổ lắc đầu cảm thán không thôi.

Đằng Thanh Sơn cười nói: "Biểu ca, thực ra Lưu tam gia chỉ dẫn chút ít nhân mã đến Đằng gia trang miễn trừ tất cả tiền thu hàng năm sau này của Đằng gia trang, hơn nữa còn xưng huynh gọi đệ với đệ, đệ lập tức biết Nghi Thành này cuối cùng vẫn cứ là của hắn!" Đằng Thanh Sơn cũng có chút bội phục gã Lưu tam gia này.

Bởi vì Lưu tam gia rất hiểu nhược điểm bản tính con người.

Qua hơn nửa năm này, Quang Đầu bang, Liễu Thủy bang hưng thịnh, đó đều là bị công phá từ nội bộ. Không có một bang nào hao phí đại lượng nhân mã đi diệt sát cả.

"Hừ, xem như Lưu tam gia kia thức thời, bằng không nếu hắn

dẫn nhân mã đến Đằng gia trang thì hắn dẫn bao nhiêu chúng ta giết chúng bấy nhiêu!" Đằng Thanh Hổ lại tự tin cười.

"Huynh nói đến điều này khiến cho đệ lại nhớ tới tên gia hỏa được xưng là Nghi Thành đệ nhất cao thủ." Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Thực ra cơn chấn động hơn nửa năm qua, thế lực cường đạo Nghi Thành đã trải qua ba giai đoạn.

Giai đoạn đầu tiên, quần hùng cùng nhau vùng lên sau khi Hồng tứ gia chết, Lý Duyên Sơn vốn được xưng là Nghi Thành đệ nhất cao thủ đã thành lập Duyên Sơn bang lại mau chóng quật khởi, trở thành một bang phái duy nhất có thể đối kháng lại với Bạch Mã bang. Có rất nhiều người đều xem trọng Duyên Sơn bang này.

Giai đoạn thứ hai, Duyên Sơn bang toàn diệt, Quang Đầu bang và Liễu Thủy bang vùng lên đều cực kỳ cường thịnh. Thế lực cường đạo trong Nghi Thành có thể nói là 'thế chân vạc'.

Giai đoạn thứ ba, chính là Bạch Mã bang thu phục Quang Đầu bang, Liễu Thủy bang, lại thêm một lần nữa đứng đầu và cũng không ai dám khiêu chiến vị trí của Bạch Mã bang nữa.

Trong ba giai đoạn này, Duyên Sơn bang ban đầu vốn có hy vọng nhất. Gã Lý Duyên Sơn cũng là cao thủ.

Hắn thu tiền hàng năm, đâu nghĩ đến Đằng gia trang không ngờ một đồng cũng không nộp!

Gã Đại đương gia này lập tức nổi phát hỏa!

Lập tức dẫn theo gần ba ngàn nhân mã tiến đến muốn tiêu diệt Đằng gia trang vốn được bên ngoài truyền tụng vũ dũng này, thuận tiện cho việc dễ dàng uy hiếp thôn trang khác. Gã Đại đương gia lại còn tự mình chiếm giữ vị trí Nghi Thành đệ nhất cao thủ,

ngay cả Vương Thiết Sơn cũng cam bái hạ phong! Lúc đánh đến Đằng gia trang khi ấy, nhìn thấy không ít người Đằng gia trang thân mặc trọng giáp, gã chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, còn cười lớn: “Ha ha... Đưa trọng giáp cho Lý Duyên Sơn ta nào!”

Sau đó, gã dùng Lang Nha Bổng đập tan đại môn Đằng gia trang.

Đồng thời phía sau gã cũng có một trăm tên mã tặc mặc trọng giáp cùng gần ba ngàn mã tặc phổ thông.

Đâu ngờ rằng…

Lúc thực sự bắt đầu chiến đấu thì một cảng đáng sợ đã phát sinh!

Mã tặc mặc trọng giáp dưới trướng Lý Duyên Sơn chỉ là lựa chọn những tên thân thể cường tráng mà thôi. Mà tộc nhân Đằng gia trang thân mặc trọng giáp gần ngay trước mặt nhất đều là cao thủ có nội kình! Từng thanh trường thương ẩn chứa nội kình đâm tới, trực tiếp xuyên thủng thân thể mã tặc thân mặc trọng giáp bình thường.

Năm mươi tộc nhân thân mặc trọng giáp thượng đẳng phảng phất như máy xay thịt, bọn họ không hề sợ đao kiếm bình thường, dễ dàng chém giết hàng loạt mã tặc. Phía sau còn có các tộc nhân mặc trọng giáp phổ thông khác hỗ trợ. Cộng thêm việc đại môn rộng như vậy cho nên mã tặc có thể xông vào cũng chỉ bấy nhiêu thôi, trên đất còn có hàng đống gai nhọn, chiến mã không cách nào phi vào, chỉ có thể xuống đất chiến đấu.

Nghiêng hẳn về một bên!

Gã Lý Duyên Sơn được xưng là Nghi Thành đệ nhất cao thủ kia liền sốt ruột, không ngờ lại muốn một mình giết sạch năm mươi

cao thủ nội kình của Đằng gia trang. Nhưng gã vừa nhúc nhích thì cũng là lúc Đằng Thanh Sơn ra tay!

Đằng Thanh Sơn dùng sự thật nói cho Lý Duyên Sơn biết, gã chẳng phải Nghi Thành đệ nhất cao thủ.

Lý Duyên Sơn bỏ mạng!

Mã tặc sĩ khí sa sút nhưng sự điên cuồng đã ăn sâu vào trong cốt tủy đã khiến bọn chúng muốn báo thù. Nhưng bị tộc nhân mặc trọng giáp của Đằng gia trang, dưới sự dẫn dắt của đám tộc nhân ẩn chứa nội kình tiếp tục chém giết hơn trăm tên làm cho đám mã tặc còn sót lại kinh hoàng mà chạy. Trận chiến này Đằng gia trang giết đủ gần ngàn mã tặc! Còn tước đoạt được một trăm bộ trọng giáp, khiến cho Đằng gia trang càng số trọng giáp tăng lên!

Trận chiến này khiến cho danh tiếng của Đằng gia trang càng mạnh, cũng không có mã tặc nào dám đến thu tiền năm nữa.

Gã Lưu tam gia vào ngày thứ ba sau chuyện đó lại tự thân chạy đến Đằng gia trang miễn trừ tiền năm vĩnh viễn cho Đằng gia trang, còn cùng Đằng Thanh Sơn xưng huynh gọi đệ.

“Lưu tam gia này rất biết phân lượng, biết người nào có thể dây vào, người nào không thể dây vào.” Đằng Thanh Sơn cười nói, Lưu tam gia đã có tâm kết giao nên Đằng Thanh Sơn trong việc thống nhất thế lực cường đạo ở Nghi Thành cũng âm thầm ra tay hai lần, trong hai lần này, thực lực hiển lộ ra đã khiến Lưu tam gia sợ hãi.

Lưu tam gia biết người nào không thể đắc tội!

“À! Thanh Sơn, chỉ có điều thế lực cường đạo ở Nghi thành đã ổn định rồi hai chúng ta cũng phải rời khỏi thôn trang rồi đó.” Đằng Thanh Hổ đột nhiên có chút thương cảm.

“Đúng! Chúng ta nên đi rồi.” Đằng Thanh Sơn cảm thán một

tiếng.

Ba ngày sau vào buổi sáng sớm, hai ngàn người Đằng gia trang đều tụ tập trên luyện võ trường, hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ dẫn đầu hơn trăm tráng hán trong tộc lại một lần nữa diễn luyện 'Hổ Quyền'!

Hơn trăm người đồng loạt luyện 'Hổ Quyền' rất có khí thế.

Mẫu thân Viên Lan cùng muội muội Tiểu Vũ nhìn thấy cảnh này khóe mắt đều lệ rơi, bởi vì hôm nay Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ sắp rời khỏi Đằng gia trang tới gia nhập Quy Nguyên tông!

Rất lâu sau…

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ mỗi người đều đeo túi đồ, binh khí của từng người cũng tháo rời cất trong túi, có hơn hai ngàn tộc nhân tới tiễn biệt.

"Ca!" Thanh Vũ ôm Thanh Sơn không nỡ để ca ca mình rời đi. Mẫu thân Viên Lan ở bên cạnh nước mắt không ngừng chảy xuống, Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh vỗ vỗ bả vai con trai: "Nam nhân chí tại bốn phương! Thanh Sơn nó ra ngoài là muốn xông qua một phen làm nên đại nghiệp, đừng khóc lóc sướt mướt nữa."

Đằng Vĩnh Phàm mặc dù nói như vậy nhưng mắt ông cũng đỏ lên.

"Tiểu Vũ, ca sau này sẽ trở về thăm muội và cha mẹ mà." Đằng Thanh Sơn sủng ái xoa xoa đầu Thanh Vũ.

"Ca, huynh nhất định phải trở về thăm muội." Thanh Vũ sụt sịt nói.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu.

“Cha, mẹ bảo trọng.” Đằng Thanh Sơn cố nặn ra nụ cười.

“Chúng ta biết, con ở bên ngoài phải giữ gìn thân thể.” Đằng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan hai người đều không nỡ.

Đằng Thanh Sơn cùng thân nhân lưu luyến chia tay, Đằng Thanh Hổ tương tự như vậy, “Mọi người đừng tiễn nữa!” Mắt Đằng Thanh Hổ cũng đỏ lên, gã liên tục vẫy tay.

Trong tiếng chúc phúc của tộc nhân, Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Sơn hai người cuối cùng đã xách túi đồ rời khỏi Đằng gia trang, bước lên hành trình của họ!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 3

Chương 1: Quận Giang Trữ
Chương 2: Khảo Hạch Nhập Tông
Chương 3: Nhất Lưu Võ Giả
Chương 4: Sáu Ngàn Hắc Giáp Quân
Chương 5: Gia Cát Nguyên Hồng
Chương 6: Kém Quá Xa
Chương 7: Chỉ Còn Lại Một Người
Chương 8: Thương Giang Kiếm Quyết
Chương 9: Xích Tử Chi Tâm?
Chương 10: Hắc Yểm Mã
Chương 11: Ngọc Thô
Chương 12: Bạch Kỳ Đô Thống
Chương 13: 'mãnh Ngưu Đại Lực Quyết'
Chương 14: Uy Lực
Chương 15: Bái Phỏng
Chương 16: Ta Tên Đằng Thanh Sơn
Chương 17: Tầng Thứ Sáu
Chương 18: Động Tâm?
Chương 19: 'mãnh Ngưu Đại Lực Quyết' Đệ Cửu Tầng!
Chương 20: Triệu Kiến Lúc Nửa Đêm!
Chương 21: Nhập Ma
Chương 22: Diêm Đan Thần
Chương 23: Hất Mũi Quá Mặt
Chương 24: Khu Mỏ Tử Kim
Chương 25: Đô Thống Đại Nhân, Ngài Không Sao Chứ?
Chương 26: Kẻ Trộm Vàng
Chương 27: Hỏa Tận Tân Truyền
Chương 28: Âm Thầm Theo Dấu
Chương 29: Giết Chóc
Chương 30: Trúng Độc
Chương 31: Điều Tra Đến Cùng
Chương 32: Ký Hồng Đến
Chương 33: Không Ngừng Vươn Lên
Chương 34: Tân Nhiệm Đô Thống
Chương 35: Bạch Mã Bang Lưu Tam Gia
Chương 36: Về Nhà!
Chương 37: Nàng Là Ai?
Chương 38: Mệnh Lệnh
Chương 39: Nhân Mãng Chi Chiến
Chương 39: Đi Xa
Chương 40: Huyết Thạch Pha
Chương 41: Thiên Quân Vạn Mã
Chương 42: Cao Thủ
Chương 42: Áo Lót Kim Tàm Ti
Chương 43: Tổng Lâu Quận Giang Trữ
Chương 43: Cao Thủ "Địa Bảng"

Chương 44: Thương Thành
Chương 44: Huyết Chiến Nửa Đêm
Chương 45: Luân Hồi
Chương 45: Huyết Nhân
Chương 46: Chúa Đất
Chương 46: Sự Đáng Sợ Của Mười Tám Vạn Cân Lực Lượng
Chương 47: Đi Theo Ta!
Chương 48: Mạng Người Như Cỏ Rác
Chương 49: Ai Giết?
Chương 50: Khả Phạ Đích Thạch Tử (Cục Đá Đáng Sợ)
Chương 51: Về Nhà.
Chương 52: Không Chết?
Chương 53: Muốn Lấy Muội Muội Ta?
Chương 54: Tan Tành
Chương 55: Là Ngươi!
Chương 56: Dư Âm
Chương 60: Dưới Lòng Đất
Chương 61: Xích Lân Thú
Chương 62: Độc Chiếm
Chương 63: Gặp Mặt
Chương 64: Giết Chết Bọn Chúng
Chương 65: Linh Quả Chín. Tất Cả Điên Cuồng!
Chương 66: Mục Tiêu Công Kích.
Chương 67: Cốt Nhục Tan Rã
Chương 68: Xích Lân Thú Bộc Phát
Chương 69: Nghiệt Súc.
Chương 70: Cường Giả.
Chương 71: Cực Mạnh
Chương 72: Đại Phát Tài.
Chương 73: Công Dụng Kỳ Diệu Của Linh Căn.
Chương 74: Thân Thể Biến Hóa.
Chương 75: Trận Chiến Khốc Liệt.
Chương 76: Giang Ninh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 1

Quận Giang Trữ

Bầu trời giống như một chiếc đĩa màu xanh lam tuyệt đẹp. Phía chân trời lững lờ vài đám mây trắng tinh phảng phất như tơ lụa mềm mại đang trôi.

Gió khe khẽ thổi mang theo mùi máu tanh!

“Ha ha… Thanh Sơn, bọn cường đạo này chủ yếu là tặng bạc cho chúng ta!” Thanh Hổ đang lục soát từng cỗ thi thể cường đạo trên mặt đất cười ha hả nói. Xung quanh con đường là mười ba cỗ thi thể, trong đôi mắt những cỗ thi thể đều hiện lên nét kinh hãi hoặc là điên cuồng, toàn bộ thân dính đầy vết máu nằm trên đất.

Mười tám tên cường đạo này là một phần nhỏ trong lũ cường đạo vừa mới cướp hai huynh đệ Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ.

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ liên thủ đuổi giết đám cường đạo, sau đó tiêu diệt luôn tên trùm sỏ nên khiến cho những tên khác bỏ chạy tứ tán.

“Chúng ta không cưỡi ngựa lại chỉ đeo một túi đồ, thoạt nhìn không mang binh khí. Đám cường đạo kia không cướp chúng ta thì cướp ai?” Đằng Thanh Sơn cười ha hả, hắn cũng lục soát vàng bạc trong ngực từng cỗ thi thể.

“Thanh Sơn, đệ đừng nói nữa. Lục soát bạc của cường đạo thật thống khoái.” Thanh Hổ cười sung sướng. “Vẫn là đệ thông

minh. Ban đầu huynh còn định bảo chúng ta gấp rút lên đường với tốc độ nhanh nhất trong vòng một ngày chạy tới quận Giang Trữ. Nếu gấp rút lên đường như vậy có lẽ không kiếm được bạc rồi."

Nghi Thành cách quận Giang Trữ cũng không xa lắm.

Quận Giang Trữ ở phía đông Nghi Thành. Hai người xuất phát cũng không cần vòng qua Đại Duyên Sơn mà chỉ cần men theo đại lộ thông suốt đi về phía trước là được. Con đường này dài tầm hơn ba trăm dặm, theo đường này Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hoàn toàn có thể trong một ngày tới nơi.

"Quy Nguyên Tông thu nhận người cũng chỉ vào một ngày nóng nhất và lạnh nhất trong năm. Một là mười hai tháng sáu, một là mùng sáu tháng mười hai!" Đằng Thanh Sơn đứng dậy vừa đếm bạc vừa nói: "Chúng ta đi từ sáng sớm mùng ba tháng mười hai, vội gì chứ? Nếu không đến quận Giang Trữ cũng lãng phí tiền khách sạn!"

"Được thôi, nghe theo lời đệ." Thanh Hổ đếm số bạc vụn trên tay, giọng rất đắc ý: "Thanh Sơn, huynh thu được khoảng hơn hai mươi lượng bạc. Đệ thì sao? Tên thủ lĩnh cường đạo kia bạc trên người hẳn không ít chứ?"

"Vâng! Tên thủ lĩnh cường đạo đó quả là có nhiều bạc nhất. Trong ngực có ba thỏi bạc, các tên lâu la khác đều là bạc vụn, chỗ đệ cộng tất cả là hơn sáu mươi lượng bạc." Đằng Thanh Sơn cũng cười rồi cất số bạc này vào trong túi hành lý sau lưng. Trên đường có cường đạo đánh cướp, giết cường đạo xong đổi lại cướp tiền, quả thực cũng là chuyện cực kỳ thú vị.

Đằng Thanh Hổ vui vẻ quên cả mệt: "Ha ha… Thanh Sơn, hơn ba trăm dặm đường này chúng ta dọc đường ăn uống vui đùa, bây giờ đi cũng sắp được ba ngày rồi đấy. Bạc mang theo một chút không tốn, lại còn còn kiếm được hơn ba trăm lượng bạc!"

Sáng sớm mùng ba tháng chạp, hai người rời khỏi Đằng gia trang.

Hôm nay là mùng năm tháng chạp. Hai người ở trên đường lòng vòng cũng đã ba ngày. Ăn cũng không ít và uống cũng không kém.

“Tung hoành thiên hạ như này thật thống khoái! Há mồm ăn thịt, ngửa mồm uống rượu, bạc cả đống. Thực muốn chơi thêm vài ngày nữa” Thanh Hổ cười. Mặc dù nói như vậy nhưng gã cũng hiểu rằng với chút thực lực của gã mà xông pha trong thiên hạ, gặp phải cường đạo lợi hại thì lập tức xong đời.

Đằng Thanh Sơn liếc gã một cái: “Ngày mai Quy Nguyên tông bắt đầu thu nhận người, bỏ qua ngày mai thì lại phải chờ thêm nửa năm nữa đó. Biểu ca, chờ thêm nửa năm nữa đệ cũng không vội, nếu huynh thực sự muốn chơi đùa thêm đệ sẽ bồi tiếp. Thế nào?”

“Huynh chỉ tùy tiện nói một câu thôi mà.” Thanh Hổ cười híp mắt “Gia nhập Hắc Giáp Quân so với du ngoạn có thể diện hơn nhiều!”

“Đi nào! Đến quận Giang Trữ sớm chút, chúng ta chưa lần nào đến đấy, phải từ từ dạo chơi ngắm cảnh chút.” Đằng Thanh Sơn thúc. Ngay lập tức hai huynh đệ đeo hành lý bước nhanh về phía đông.

Vào lúc sẩm tối, mặt trời ngả dần về phía tây. Bầu trời phía tây ánh lên ráng chiều rất tươi đẹp.

Hai thanh niên đeo hành lý bộ dạng phong trần mệt mỏi sóng vai mà đi. Thỉnh thoảng cũng có người đi đường cưỡi ngựa từ bên cạnh nhanh chóng phi qua.

“Thanh Sơn. Tới quận Giang Trữ rồi!” Thanh Hổ kích động reo

hò.

Đằng Thanh Sơn từ xa nhìn về thành trì cổ xưa phía xa kia. Tường thành quận Giang Trữ trải dài về hai phía nam bắc, nhìn mơ hồ không thấy được bờ.

“Thế giới này trên Cửu Châu đại địa thành trì lớn hơn so với quận Giang Trữ này cũng không có mấy.” Đằng Thanh Sơn đối với Cửu Châu đại địa, một chút tri thức cơ sở vẫn còn biết được. Thiên hạ tổng cộng chia thành cửu châu, trong mỗi một châu thì thành trì lớn nhất chính là những quận thành này. Đương nhiên lớn hơn quận thành trong thiên hạ còn có hai nơi!

Một là Vũ Thành do Vũ Hoàng năm đó thống nhất thiên hạ lập ra!

Một nữa là Tần Vương Thành phía Tây Bắc Nhung Châu do Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ lập ra!

Vũ Thành và Tần Vương Thành đều đã từng là vương thành của Cửu Châu cho nên chiếm diện tích lớn cũng không có gì là lạ. Ngoại trừ hai vương thành này ra thì những quận thành bình thường khác cũng không kém bao nhiêu. Như quận thành Giang Trữ diện tích khoảng hai ba mươi dặm, cư dân trong quận thành khoảng chừng trăm vạn người. Quận thành khác nhau cũng chỉ có chút khác biệt.

Quận thành Giang Trữ lấy trung tâm là quận Giang Trữ đồng thời lại dựa sát Đông Hải. ‘kênh đào Vũ Dương’ lại chảy qua thành nên buôn bán cực kỳ phát đạt. Tự nhiên quận thành Giang Trữ này rất giàu có.

“Thành trì có thể dung nạp trăm vạn người, vào thời cổ đại mà chỉ dựa vào sức người xây dựng lên quả thực rất khó” Đằng Thanh Sơn vẫn nhớ rõ lịch sử Trung Quốc cổ đại kiếp trước. Thành trì lớn nhất cũng chỉ dung nạp được khoảng trăm vạn cư dân, siêu cấp

đại thành giống như thành trước mắt này trong lịch sử Trung Quốc cổ đại đều rất hiếm.

Đằng Thanh Sơn hiện giờ sống trong thế giới này, quận thành trăm vạn người trong thiên hạ Cửu Châu lại có rất nhiều.

“Truyền thuyết Vũ Thành kia có thể dung nạp năm trăm vạn dân cư, Tần Vương Thành lại dung nạp tám trăm vạn dân cư! Hai tòa vương thành như thế nhưng không hề có đại lâu chọc trời, mật độ dân cư thấp, chỉ đơn thuần chiếm diện tích lớn. So với Thượng Hải, Bắc Kinh ở kiếp trước đều phải lớn hơn. Thực sự không thể tin nổi.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn có chút kỳ vọng, một ngày nào đó có thể được trông thấy hai tòa vương thành trong lịch sử kia.

Trong khi Đằng Thanh Sơn đang suy nghĩ thì đã cùng Thanh Hổ đi tới cửa thành.

“Thật nhiều người. Nhiều người ra khỏi thành như vậy ư?” Thanh Hổ kinh ngạc nhìn đám người nhốn nháo kia. Gánh nấm đảm (Basidiomycota) , đẩy xe hàng, với tiểu thương chiếm đa số.

“Đám tiểu thương, bán hàng rong này ban ngày làm ăn buôn bán, buổi tối phải về nhà, từ đây trở về cũng phải mất chút thời gian.” Sau khi hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ nộp phí vào thành thì cuối cùng đã bước vào quận thành Giang Trữ trong truyền thuyết!

Hai người vừa bước vào quận thành Giang Trữ lập tức bị rung động.

“Đường phố thực rộng.” Đằng Thanh Sơn nhìn đường phố rộng rãi trước mắt hoàn toàn do từng khối đá xanh ngăn ngắp lát ngăn nắp trên đất, lòng hắn có chút rung động. “Con đường này đủ để chứa hơn mười thớt tuấn mã đi song song với nhau. Tối thiểu phải rộng ba mươi thước.” Ngay cả một vài đường cho người đi

bộ ở xã hội hiện đại kiếp trước, sợ rằng cũng không rộng như vậy.

“Thanh Sơn, người ta đều nói con đường phồn hoa nhất trong quận Giang Trữ chính là con đường này đấy.” Đôi mắt Thanh Hổ phát sáng. “Hiện tại sạp hàng của lái buôn hai bên đường còn có rất nhiều nè. Đi nào! Chúng ta phải từ từ dạo chơi!”

Thanh Hổ đúng là nông dân vào quận thành, đôi mắt ngó nghiêng khắp nơi.

Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng cũng hơi kinh ngạc. Dù sao so với vài thành phố lớn chứa ngàn vạn người của quốc tế ở kiếp trước thì quận thành này đúng là kém rất xa. Có điều bố cục quận thành này rất rộng rãi, chỉ đơn thuần dựa vào sức người xây dựng lên. Sự hoành tráng, cổ xưa đó khiến Đằng Thanh Sơn rất yêu thích.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai tay cầm thịt nướng ăn, thoải mái dạo chơi…

“Quận thành đúng là khác xa. Chơi đùa, ăn uống đều tốt hơn Nghi Thành chúng ta nhiều nhiều.” Thanh Hổ rất hả hê, sau đó ngẩng đầu nhìn đến một tòa tửu lâu ba tầng xa xa. Đây là một tòa tửu lâu làm toàn bằng gỗ, tường ngoài còn có điêu khắc tinh xảo. Thoạt nhìn đúng là một tửu lâu sang trọng bậc nhất.

Cửa chính tửu lâu còn có hoành phi mạ vàng, trên vết ba chữ như rồng bay phượng múa: Lãm Nguyệt Lâu.

“Thanh Sơn, chúng ta vào ăn thử một lần. Thế nào?” Đôi mắt Thanh Hổ lại phát sáng.

Đằng Thanh Sơn cũng biết loại tửu lâu này chi phí rất cao. Tửu quán nhỏ bình thường một bữa nửa lượng bạc đã không tồi rồi, tửu lâu này phải đắt hơn rất nhiều. Nhưng ba ngày trên dọc đường tới đây cũng kiếm được mấy trăm lượng bạc từ trên người cường

đạo nên: “Được. Đi xem xem tửu lâu quận thành này như thế nào!”

Vừa mới bước vào tầng một tửu lâu lập tức có tiểu nhị nghênh tiếp.

“Hai vị khách quan, tầng một tầng hai Lãm Nguyệt Lâu chúng tôi đều đã đông khách, chỉ còn lại vị trí ở tầng một. Chỉ có hai cái bàn, hai vị khách quan chọn cái nào?” Tiểu nhị nhiệt tình mời mọc.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét qua một lượt, tùy ý chọn: “Vậy bàn sát cửa sổ đi.”

“Các ngươi làm ăn ở đây thực phát đạt.” Thanh Hổ khen ngợi một câu rồi liền cùng Đằng Thanh Sơn hai người vào chỗ ngồi. Tiểu nhị lập tức dâng một quyển thực đơn viết đầy đủ món ăn.

“Thực không phải đắt bình thường!” Thanh Hổ hô nhẹ một tiếng, sau đó cười: “Thế nhưng rất thú vị!”

Tiểu nhị vẫn đang ở bên cạnh nhiệt tình giới thiệu: “Lãm Nguyệt Lâu chúng ta nổi danh với mười hai vị hoa quả, hai mươi tám món đồ nhắm. Những thứ này đều là chiêu bài của Lãm Nguyệt Lâu chúng ta, trong thực đơn đều có! Hai vị khách quan có thể tự mình xem qua!”

“Nhìn hai vị khách cũng là hán tử hào sảng, thích rượu ngon thịt lớn. Lãm Nguyệt Lâu chúng ta cũng có ‘tam tuyến nhục điều’, ‘bạo sao trư yêu’.

“Chúng ta tự mình xem.” Đằng Thanh Sơn vội mở miệng nói. Tên tiểu nhị này nói đến các món ăn toàn không phải bình thường.

Tiền hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ kiếm được từ đám cường đạo tiêu cũng không tiếc nên một hơi gọi tám món. Trong đó có sáu món đều là món mặn, lại gọi thêm hai bình rượu ngon. Giá cả tính sơ qua một lần cũng đủ tốn gần hai mươi lượng bạc, nếu là dân miền núi bình thường một năm cũng chỉ kiếm

được từng đó mà thôi.

“Mùi vị thực không tồi.” Đằng Thanh Sơn ăn những món cao lương mỹ vị này không khỏi gật đầu.

Đằng Thanh Hổ vừa ăn cũng gật đầu liên hồi: “Ừm ừm.. Thịt này không tệ, ăn rất ngon. Rượu này cũng rất nguyên chất, rất thú vị.” Mặc dù Lãm Nguyệt Lâu này giá quá đắt đỏ nhưng mùi vị đích xác không như bình thường.

“Thanh Sơn, đệ xem những người vào tửu lâu này không phải là nhà giầu thì đều là người có địa vị. Tên nào cũng vậy. Khà khà...” Đằng Thanh Hổ cười nói.

“Vâng” Đằng Thanh Sơn cũng cười rồi gật đầu.

Ngay lúc hai người đang ăn uống vui vẻ thì có một thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

“Cái gì? Đông khách sao?” Thanh âm bất mãn vang lên. “Ta hôm nay chính là mở tiệc mời huynh đệ ta nên đặc biệt đến Lãm Nguyệt Lâu các ngươi. Tầng ba cao cấp không có mà ngay cả vị trí bình thường như tầng một, tầng hai cũng không có sao?”

“Khách quan, hết chỗ rồi.” Tên tiểu nhị không chút tức giận.

Một gã công tử toàn thân bạch bào đứng ở cửa tầng một đưa mắt liếc nhìn vào bên trong. Ánh mắt dừng lại trên người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ.

Dù sao thì đúng là từ cách ăn mặc, khí chất có thể phán định ra thực lực, thân phận mỗi người. “Hai tiểu tử này, một tên quay lưng ta không nhìn rõ, còn tên khác la hét ầm ĩ, mặt mày hớn hở, rõ ràng chưa từng thấy qua cảnh này.”

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ cũng không để ý đến lời người ngoài cửa. Hai người vẫn vui vẻ ăn uống lại còn nhìn xuyên

qua song cửa ngắm cảnh sắc bên ngoài, thoải mái đàm luận.

“Hai vị khách quan.” Tiểu nhị đột nhiên chạy đến bên cạnh hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ.

“Hả?” Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu.

“Vị khách quan kia hy vọng hai vị có thể nhường cái bàn này cho họ. Hai người gọi món hết bao nhiêu vị khách quan kia đều trả hết.” Tiểu nhị nói. “Không biết hai vị khách quan có thể đáp ứng hay không?”

Thanh Hổ vừa nhai thịt trong miệng vừa ngẩng đầu trừng mắt với tiểu nhị, gã cười nhạo liếc mắt sang vị quý công tử bên ngoài: “Hắn bao? Mẹ kiếp! Bảo chúng ta đi cũng dễ thôi. Để lại một ngàn lượng bạc hai huynh đệ chúng ta lập tức rời đi. Nếu hắn keo kiệt không nỡ bỏ ra vậy thì ngươi trực tiếp bảo hắn cút đi!”

Đằng Thanh Sơn nâng chén rượu uống một hớp, mỉm cười nhìn sự tình phát triển.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 2

Khảo Hạch Nhập Tông

Ở tại cửa tửu lâu tổng cộng có bốn người, gã công tử sang trọng cùng một tên tráng hán lưng hùm vai gấu, toàn thân trang phục màu xanh đang sóng vai đứng, phía sau là hai tên hộ vệ cầm đao kiếm.

Nghe thấy lời châm chọc của Đằng Thanh Hổ, sắc mặt gã công tử trở nên khó coi, đây rõ ràng là không để cho gã thể diện!

"Hai người thấy được thì cứ thu!" Gã công tử trầm giọng đe dọa "Nếu không…. hừ!" Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ cơ bản không thèm đếm xỉa đến gã.

Tên tiểu nhị vội hạ giọng khuyên can: "Hai vị khách quan, vị kia là nhị công tử của Vương gia Đông Thành, cũng là đệ tử Quy Nguyên tông, hắn còn đỡ chứ vị bên cạnh đó chính là bách phu trưởng Lý đại nhân của thành vệ quân quận Giang Trữ chúng ta, một câu nói liền có thể khiến hai vị khách quan vào đại lao đấy."

Thanh vệ quân bách phu trưởng? Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ đưa mắt nhìn nhau, Đằng Thanh Sơn cười, thản nhiên ngồi tại chỗ nói:

"Ha ha, công tử nhà giàu? Cẩu công tử nhà giàu! Bao tiền ăn một bàn liền bảo chúng ta đi, trong Lãm Nguyệt Lâu này khách nhiều như vậy, nếu như theo lời các vị nói ta bao tiền ăn rồi bảo

các vị nhường bàn thì ai chịu? Không ai chịu đâu. Vị nhị công tử Vương gia gì gì đó, ngay cả một ngàn lượng bạc cũng không nỡ mang ra còn ở đây nói giả bộ công tử nhà giàu, ha ha…" Không còn băn khoăn về tông tộc, Đằng Thanh Sơn còn sợ cái gì? Trừ phi gặp tiên thiên cao thủ khó kiếm chứ hậu thiên cao thủ vẫn chưa ai khiến Đằng Thanh Sơn sợ hãi. "Ha ha ha.." Cả tửu lâu vang dội tiếng cười, ăn cơm ở đây không giàu thì cũng là địa vị cao quý, họ cũng vui vẻ đến xem nhiệt náo.

Sắc mặt gã công tử cùng tráng hán kia đều rất khó coi.

"Xem ra các ngươi không cho ta thể diện rồi!" Sắc mặt gã công tử trầm xuống, quát: "Bắt chúng cho ta!" Hai tên hộ vệ phía sau lập tức tiến lên trước.

"Mấy vị khách quan..." Tên tiểu nhị cũng sốt ruột.

"Mẹ kiếp! Ầm ĩ cái gì! Có tiền thì giỏi lắm à!" Một tiếng quát phảng phất như tiếng sấm vang lên trong Lãm Nguyệt Lâu, chỉ nghe thấy 'Bịch' 'Bịch' tiếng bước chân hỗn loạn, một đám người từ trên lầu đi xuống, Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ cũng quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Đám người này toàn bộ trang phục màu đen, đại hán cầm đầu hệt như một con gấu đen đứng thẳng, trên mặt râu ria xồm xoàm, đôi mắt như chuông đồng, cả người cực kỳ cường tráng, trên tay áo màu đen hắn khoác còn thêu viền vàng.

Mười mấy người này từ cầu thang đi xuống, không khí cả lầu một đều hệt như ngưng đọng lại.

"Lão tử ghét nhất kẻ ỷ thế hiếp người, cút đi hết cho ta!" Đại hán râu ria xồm xoàm như gấu đen quát to một tiếng khiến hai tên hộ vệ quay đầu nhìn về phía tên công tử kia, dường như muốn trưng cầu ý kiến thiếu gia bọn chúng. Sắc mặt đại hán râu ria xồm xoàm trầm xuống, thân hình vụt chuyển.

Thân ảnh hệt như bôn lôi, trong nháy mắt liền đến trước người hai tên hộ vệ, y vung tay một cái, 'Bồng! ' Tay phải trực tiếp đánh bay hai tên hộ vệ cường tráng ra ngoài, nặng nề ngã ở xa xa trên đường lớn đè ngã cả mấy người đi đường. "Lời của lão tử cũng không còn tác dụng nữa!" gã đại hán râu ria xồm xoàm trừng mắt.

"Cao thủ." Đôi mắt Đằng Thanh Sơn phát sáng, bất kể thế nào thì chí ít khinh công của đại hán râu ria xồm xoàm này rất tốt.

"Hạ huynh!" Bách phu trưởng thành vệ quân một mực trầm mặc cũng vội vã nói: "Không nghĩ tới huynh cũng ở đây, đệ đã quấy rầy tửu hứng của Hạ huynh quả thực xấu hổ. Đi! Chúng ta đi uống mấy chén, thế nào? Cứ cho là ta thay Vương nhị công tử bồi lễ với Hạ huynh!" Gã công tử bên cạnh sợ đến không dám lên tiếng.

"Ồ! Ta còn tưởng tiểu tử ỷ thế kia là ai, hóa ra là ngươi. Lão tử không có thời gian bồi ngươi uống rượu, ngươi hãy tránh sang một bên đi!" Gã hán tử râu ria xồm xoàm quát mắng.

Sau đó hán tử râu ria xồm xoàm ngoái đầu về phía Đằng Thanh Sơn cười ha hả: "Lão Hạ ta bội phục nhất kẻ có khí phách! Hai huynh đệ các ngươi cũng không tệ! Các ngươi không cần cho hai tên gia hỏa này thể diện, nếu chúng dám ức hiếp thì hãy trực tiếp nhờ người truyền một lời nhắn đến Hắc Giáp quân tìm lão Hạ ta, ta sẽ giải quyết công bằng giúp các ngươi!" Nói xong, hán tử râu ria xồm xoàm còn vơ lấy một khối thịt trên bàn Đằng Thanh Sơn ném luôn vào miệng.

"Khà khà, mùi vị không tệ! Lão Hạ ta giúp các ngươi một lần, ăn một khối thịt không sao chứ." Hán tử râu ria xồm xoàm ha ha cười nói.

"Huynh đệ ta cũng coi thường nhất những kẻ ỷ thế hiếp người, những món ở đây lão huynh ngươi cứ việc ăn hết đi." Đằng

Thanh Sơn cười vui vẻ.

Hán tử râu ria xồm xoàm xoa xoa cái mũi, đánh giá Đằng Thanh Sơn một lượt: “Tiểu tử cũng có ý tứ. Được! Nhớ kỹ, ta tên Hạ Sóc! Đến Hắc Giáp quân tìm ta, nhất định sẽ thấy!” Sau đó y hét lớn một tiếng.

“Được rồi! Các huynh đệ, chúng ta đi thôi!” Tiếp đó đám hán tử đi ra khỏi tửu lâu.

“Đi!” Sắc mặt tên bách phu trưởng thành vệ quân kia có chút khó coi, cùng gã công tử chật vật rời đi.

Bên trong tửu lâu nhất thời huyên náo.

Đôi mắt Đằng Thanh Hổ phát sáng, cực kỳ hâm mộ nhìn mãnh hán tên là Hạ Sóc dẫn dắt đám người rời đi, gã quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn nói đầy vẻ tán dương: “Thanh Sơn, người tên là Hạ Sóc kia thật quá oai phong, gã bách phu trưởng thành vệ quân gì gì đó bị quát mắng, ngay cả rắm cũng không dám đánh, thực thống khoái! Thống khoái!” “Dù sao đó cũng là Hắc Giáp quân!” Đằng Thanh Sơn cười.

Thành vệ quân chỉ là quản lý dân thường thôi...

Chớp mắt lập tức rời khỏi tửu lâu.

Tối hôm đó hai người ngụ trong một khách sạn, bởi vì ngày mai phải tiến vào Quy Nguyên tông. Thanh Hổ rất hưng phấn, nằm tán gẫu với Đằng Thanh Sơn một mạch đến tận đêm mới ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Ngay khi ngụ tại tầng một khách sạn này, hai người đã yêu cầu một ít bánh bao thịt, hai bát cháo để ăn. “Thanh Sơn, hôm qua chúng ta vì tìm một nhà khách sạn ở Quy Nguyên tông, không ngờ lại tìm mười bốn nhà mới có phòng trống. Xem ra lần này số người

muốn gia nhập Quy Nguyên Tông cũng không ít đâu." Thanh Hổ có chút hưng phấn. "Rất nhiều!" Đằng Thanh Sơn liếc mắt xung quanh, người ăn cơm ở tầng một khách sạn toàn bộ đều mang binh khí, vừa nhìn đã nhận ra toàn là võ giả. Có lẽ đều muốn gia nhập Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông. "Cộp!" "Cộp!" "Cộp!" "Cộp!" …. Trên lầu khách sạn không ít người liên tiếp đi xuống, tất cả tám người. Tám người này đều rất cường tráng, người cầm đầu sắc mặt lạnh lùng, trên mặt có hai vết đao, lưng đeo một thanh chiến đao dầy rộng chừng sáu thước đi xuống. Người phía sau gã ai cũng đều cầm binh khí, ánh mắt lãnh lẽo.

Đằng Thanh Sơn còn ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt, tám người này ăn rất nhanh, bánh bao thịt chỉ một miếng một cái, bọn họ dùng bữa muộn hơn Đằng Thanh Sơn nhưng lại ăn xong nhanh hơn.

"Chúng ta đi thôi!" Nam tử mặt sẹo cầm đầu là người đầu tiên đứng dậy, bảy người khác đồng loạt theo hắn đứng lên.

"Thanh Hổ, đi tới Quy Nguyên Tông nào!" Đằng Thanh Sơn cũng đứng dậy rồi xuống lầu, trả bữa sáng rồi kết sổ, hai người trực tiếp theo đám người đó rời đi.

Con người đều có tính quần tụ, đám võ giả khác trong khách sạn cũng người người đứng dậy rời khỏi đó.

Quy Nguyên tông nằm trên đất thuộc khu Đông Nam trong quận thành Giang Trữ, có thể nói là thành trong thành.

Bởi vì Quy Nguyên tông thu đệ tử và Hắc Giáp quân chiêu mộ người là cùng một ngày cho nên điều này khiến cho ngoài cửa chính Quy Nguyên tông chi chít ngựa, xe ngựa sang trọng, có thể nói là ngựa xe như nước! Tụ tập ở đây không phải phú hào quyền quý mà chính là võ giả lợi hại, từng người đang tiến vào Quy Nguyên tông. "Muốn gia nhập Hắc Giáp quân, đi bên này tiến hành khảo hạch nhập tông!" Quy Nguyên tông có rất nhiều đệ tự chuyên

môn phụ trách tiếp đãi, đưa hài đồng gia nhập Quy Nguyên tông, mời đi bên kia" "Nhập tông khảo hạch?" Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ cũng theo dòng người tiến vào trong Quy Nguyên tông. "Cũng không biết khảo hạch nhập tông là gì nữa?" Đằng Thanh Hổ lẩm bẩm.

"Đến phía trước xem là biết ngay." Đằng Thanh Sơn cười nói.

Men theo con đường lót đá xanh, hành tẩu trong chốc lát liền đi tới một sân bãi trống trải, trên sân bãi trống trải này đã tụ tập hơn trăm người tới tham gia khảo hạch Hắc Giáp Quân, hầu hết đều là nam tử. Nói là 'hầu hết' tự nhiên còn có một số rất ít nữ tử.

"Muốn gia nhập Hắc Giáp quân, dựa theo thứ tự đến đây, từng người tới! Tiến hành khảo hạch!" Một thanh âm hùng hậu vang lên.

Bọn Đằng Thanh Sơn lập tức đi gần về phía trung ương.

Chỉ thấy trên mảnh đất trống trung tâm đặt bốn tảng đá lớn màu đen kích cỡ không đồng đều, bên trên còn có mấy chữ lớn màu trắng dùng bút lông viết, phân biệt là 'năm trăm cân', 'một ngàn cân', 'hai ngàn cân', 'một vạn cân'.

"Có thể nâng năm trăm cân, có thể làm ngoại vi đệ tử Quy Nguyên tông chúng ta! Có thể nâng một ngàn cân mới có tư cách trở thành tân binh của Hắc Giáp quân! Trải qua một lần sàng lọc trong nội bộ Hắc Giáp quân nữa cuối cùng giữ lại đó mới là quân sĩ Hắc Giáp quân! Nâng hai ngàn cân là nhị lưu võ giả, có tư cách cạnh tranh chức với năm đội trưởng trong Hắc Giáp quân! Có thể nâng cự thạch một vạn cân thì là nhất lưu võ giả, có tư cách cạnh tranh chức bách phu trưởng trong Hắc Giáp quân!" Nhất thời trên sân bãi, trong những võ giả quen thuộc đều lặng lẽ nghị luận.

"Không ngờ rằng quân sĩ Hắc Giáp quân yêu cầu lại được đề cao. Có thể nâng một ngàn cân mới là tân binh, còn phải trải qua

sàng lọc nội bộ…” Không ít người sôi nổi bàn luận.

Đằng Thanh Hổ lại thầm thở phào một hơi.

Bởi vì sau khi Đằng Thanh Hổ luyện tập ‘Hổ Quyền’, sớm đã có thể nâng được cự thạch hai ngàn rồi.

“Không nghĩ tới khảo hạch nhập tông chính là thứ này.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

Một đám người quây thành một vòng tròn, từng người bước vào trong đó bắt đầu tiến hành khảo hạch, Đằng Thanh Sơn đứng hàng sau cùng, đồng thời cũng quan sát khảo hạch của người khác. “Hây!” Một hán tử cường tráng, hừ mạnh một tiếng liền nâng cự thạc năm trăm cân lên. “Còn nâng được tảng khác không?” Một đệ tử Quy Nguyên tông ngồi ở một bên, tay cầm bút lông lạnh nhạt dò hỏi.

Hán tử kia thật thà lắc đầu nói: “Một ngàn cân, tôi vẫn nâng không nổi.” “Ừm, đây là thẻ của ngươi! Trước tiên sang một bên chờ đi.” Một đệ tử Quy Nguyên tông khác ném cho hán tử một tấm thẻ.

“Ha ha… tới ta!” Một nam tử thể trạng ục ịch, tai to mặt lớn đem đại thiết chùy trong tay ném sang bên cạnh, đại thiết chùy nện xuống đất phát ra tiếng vang rầm trời, sau đó hắn ưỡn cái bụng to đi về phía cự thạch một vạn cân rồi nắm lấy cự thạch đó.

“Ôi!” Nam tử ục ịch vừa phát lực, mặt đất đột nhiên rung rinh.

Nam tử này đã nâng cự thạch vạn cân lên đến vị trí cổ nhưng thế nào cũng vô phương nâng lên được nữa, nam tử ục ịch này thở phì phò mấy ngụm khí, rống giận mấy tiếng đều không thành công, chỉ có thể buông cự thạch xuống ‘Rầm’ một tiếng.

“Thiếu chút nữa! Đáng tiếc, nhị lưu võ giả.” Tên đệ tử Quy Nguyên tông bàn giấy kia hỏi, “Tên, tuổi tác của ngươi?” “Chu Đạt,

hai mươi sáu tuổi!” Nam tử mập mạp nhặt thiết chùy lên, hừ hai tiếng, trong miệng vẫn lẩm bẩm: “Mẹ kiếp! Ở nhà nâng được, tới đây thế đéo nào cũng nâng không nổi nhỉ.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 3

Nhất Lưu Võ Giả

"Thật lợi hại!"

"Trong năm chức đội trưởng. Có một cái là của gã Chu Đạt rồi."

Đông đảo các võ giả xung quanh kinh ngạc bàn tán, bởi vì đây là võ giả duy nhất ngay ngày bắt đầu 'nhập tông khảo hạch' đã dám nhấc vạn cân cự thạch, còn thiếu chút nữa thì thành công. Vạn cân cự thạch đặt trên đất lớn hơn so với thân thể người vài cỡ, rất nhiều người nhìn thấy đều không có can đảm nhấc lên.

"Sư đệ! Giao thẻ nhị lưu võ giả cho huynh!"

Gã đệ tử Quy Nguyên tông đang ghi chép lấy từ trong tay sư đệ ở bên cạnh nhận lấy một tấm thẻ màu đen, chính giữa tấm thẻ này chỉ có một chữ 'Nhị'.

Gã trực tiếp viết hai chữ 'Chu Đạt' lên mặt trái tấm thẻ, đồng thời tươi cười ném tấm thẻ cho y: "Chu Đạt huynh, thực lực của huynh với nhất lưu võ giả chẳng kém là bao, mặc dù không cách nào cạnh tranh bách phu trưởng. Nhưng chức 'ngũ trưởng' Hắc Giáp quân huynh có mười phần nắm chắc."

"Hừ hừ… Sáng nay tại hạ ăn mười ổ bánh bao nên căng phồng bụng lên, nếu không khẳng định có thể nâng được." Nam tử béo tròn nhặt đại thiết chùy của hắn lên rồi nhận lấy tấm thẻ đi sang

một bên.

“Thanh Sơn, huynh đi tranh đoạt chức ‘ngũ trưởng’ Hắc Giáp quân, gặp phải tên béo ị này chắc huynh trực tiếp nhận thua mất. Tên này chỉ cần đập một chùy thì huynh tiếp không nổi.” Đằng Thanh Hổ nói với Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh: “Đúng rồi! Thanh Sơn, chúng ta lúc nào đi nhận khảo hạch nhập tông nâng thạch đầu vậy?”

“Đệ thì không vội lắm. Huynh xem, muốn đi khảo hạch thì đi thôi.” Đằng Thanh Sơn đứng trong đám người nhìn từng người liên tiếp tiến hành khảo hạch nhập tông.

Nửa canh giờ đã trôi qua chỉ trong chớp mắt.

“Tránh ra, đến lượt ta!” Tiếng quát to vang lên, một thanh niên cường tráng trên người còn đeo túi da thú bước nhanh đến khoảng đất trống ở giữa sân, tiến về nơi cự thạch hai ngàn cân.

Hai tay giương ra giống hệt như sắt nung kẹp lấy một tòa nham thạch màu đen. Hai tay vững vàng nâng dưới đáy, chữ ‘hai ngàn cân’ viết bằng bút lông trên tòa nham thạch màu đen rất rõ ràng, “Ôi ~~” Theo một tiếng quát khẽ, toàn thân thanh niên cường tráng đó hơi run rẩy, tòa nham thạch màu đen rầm rầm một tiếng liền trực tiếp bị nhấc lên.

“Hay!”

“Hảo hán tử!”

Nhất thời xung quanh tràn ngập tiếng khen ngợi, thanh niên mặc da thú này cười rồi quẳng tòa nham thạch màu đen sang bên cạnh.

“Các hạ còn nâng được một vạn cân không?” Đệ tử Quy Nguyên tông phụ trách ghi chép cười dò hỏi.

“Không được.” Thanh niên lắc đầu.

“Tên? Tuổi?” Gã đệ tử Quy Nguyên tông liền nhặt một tấm thẻ nhị lưu võ giả từ bên cạnh.

“Phó Quân Phàm! Mười sáu!” Thanh niên mở miệng trả lời.

“Mười sáu tuổi?”

“Mười sáu tuổi đã là nhị lưu võ giả? Thanh niên này tiền đồ vô hạn lượng a.”

“Tiểu tử đó đến từ đâu mà lợi hại thế!”

Đám võ giả xung quanh rất chấn kinh, gia nhập Quy Nguyên tông đại đa số đều quá tuổi hai mươi. Bình thường thực lực mạnh thì số tuổi đều khá lớn, Đằng Thanh Sơn cũng kinh ngạc liếc mắt qua người thanh niên tên là ‘Phó Quân Phàm’ này: “Mười sáu tuổi? Vậy không phải còn nhỏ hơn mình một chút sao?”

Còn có vài ngày nữa là Tết mừng năm mới, qua Tết thì Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi.

“Phó Quân Phàm!” Chính thức phụ trách khảo hạch nhập tông là một trung niên áo xám hình thể khỏe mạnh. Y một mực yên lặng xem Phó Quân Phàm tuổi gần mười sáu tiến hành khảo hạch nhập tông điều đó cũng khiến cho y kinh ngạc không khỏi liếc mắt thêm vài lần.

“Hiện tại Phó Quân Phàm là nhị lưu võ giả thứ ba! Nhất lưu võ giả một người cũng không có. Đại ca, cao thủ lần này tới gia nhập Hắc Giáp quân không nhiều lắm.”

“Giờ mới được nửa canh giờ, đừng vội. Cao thủ chưa xuất hiện đâu.” Thanh âm lạnh lùng cạnh Đằng Thanh Sơn truyền tới.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn, người vừa nói chính là nam tử

lạnh lùng có hai vết sẹo trên mặt, thân hình gầy gò, lưng đeo một thanh chiến đạo cỡ lớn, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy người này trong lòng không khỏi khẽ động: “Là y!” Lúc sáng sớm ăn điểm tâm ở khách sạn hắn từng gặp qua người này, đồng thời nhớ kỹ dọc đường đi với nam tử gầy gò này còn có bảy người.

“Nghe giọng điệu của họ thì dường như nam tử mặt sẹo này hẳn là một võ giả lợi hại.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm phán đoán.

o0o Khảo hạch nhập tông tiến hành đâu vào đấy, thời gian trôi qua nhanh, người quan sát xung quanh càng ngày càng nhiều.

“Ha ha… Đến ta!” Đằng Thanh Hổ hét lớn và bước vào khoảng đất trống ở giữa.

Con mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

“Thanh Hổ nâng hai ngàn cân hẳn là không vấn đề gì.” Đằng Thanh Sơn biết rõ, cho dù không sử dụng nội kình nhưng Đằng Thanh Hổ luyện tập ‘Hổ Quyền’ vốn đã có thành tựu, chỉ bằng lực khí cũng có thể nâng hai ngàn cân. Nếu dựa vào nội kình phụ trợ có thể nâng được ba bốn ngàn cân.

Cũng không tháo túi đồ, hai tay Đằng Thanh Hổ trực tiếp ôm lấy cự thạch hai ngàn cân.

“Lên!” Một tiếng quát lớn.

Cự thạch hai ngàn cân theo tiếng hô này lập tức bị nâng lên cao. Đôi tay cường tráng của Đằng Thanh Hổ gân xanh gồ lên.

Tiện tay buông ra, ‘bồng’ một tiếng, cự thạch hai ngàn cân nặng nề rơi trên đất “Ha ha… huynh đài cũng đừng hỏi nữa, cự thạch một vạn cân kia tại hạ nâng không nổi.” Đằng Thanh Hổ sang sảng cười, nói rất thẳng thắn. Tính cách thẳng thắn này cũng chiếm được tiếng cười thiện ý của đám võ giả xung quanh, hán tử

có thực lực, tính tình ngay thẳng quả thực không khiến người ta chán ghét.

Gã đệ tử Quy Nguyên tông cũng cười: "Tên và tuổi của các hạ."

"Đằng Thanh Hổ! Năm nay hai mươi hai, qua năm mới là hai mươi ba!" Đằng Thanh Hổ nói thẳng.

"Qua năm mới tất cả mọi người đều lớn thêm một tuổi, điều này khỏi phải nói." Gã đệ tử Quy Nguyên tông cũng cười ha ha, rồi gã viết lên tấm thẻ tên của Đằng Thanh Hổ.

Sau khi tiếp nhận tấm thẻ nhị lưu võ giả, Đằng Thanh Hổ lập tức trở về bên người Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, đệ xem tấm thẻ này cũng chẳng có gì đặc biệt, đen xì và viết mấy chữ bút lông ở trên mà thôi." Đằng Thanh Sơn vừa nhìn vào tấm thẻ thì đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên: "Tránh ra!"

Hắn ngoái đầu nhìn thấy nam tử mặt sẹo chen chúc trước người hai tên võ giả rồi dẫn đầu đi vào mảnh đất trống ở giữa.

"Ai chen lão…?" Hai võ giả bị chen lấn, có một người trong đó nhất thời tức giận, miệng lập tức muốn chửi mắng nhưng thấy cự hình chiến đao đeo sau lưng đối phương liền ngậm miệng không dám nói thêm một chữ nào, thanh chiến đao sau lưng nam tử kia dài chừng sáu xích, người bình thường quả không dễ dàng sử dụng cự đao như thế.

Nam tử mặt sẹo đi thẳng tới mảnh đất trống, tiến về phía mục tiêu của gã – cự thạch một vạn cân!

Đến bây giờ vẫn chưa có người nào có thể hoàn toàn nâng cự thạch một vạn cân.

"Hắn muốn nâng một vạn cân?"

“Xem bộ dạng thì người này cũng là loại người mạnh mẽ.” Một đám người xung quanh thấp giọng nghị luận nhưng ánh mắt từng người đều nhìn chằm chằm vào nam tử mặt sẹo.

Nam tử mặt sẹo cũng không cởi đao, hai tay trực tiếp nâng cự thạch một vạn cân lên.

“Hừ!” mạnh một tiếng, trên mặt nam tử mặt sẹo hiện lên một tia thanh quang, khối nham thạch vạn cân đó trực tiếp bị nâng lên. Gân xanh hai cánh tay gồ lên, sau đó quẳng cự thạch vạn cân rầm rầm xuống mặt đất, khiến mặt đất bị lõm vào nửa đoạn.

Vị trung niên áo xám phía sau thanh niên đệ tử Quy Nguyên tông ngồi ở đó không khỏi đứng bật dậy, cười lớn: “Hay, nhất lưu võ giả! Nhất lưu võ giả đầu tiên của đợt nhập tông khảo hạch hôm nay đã xuất hiện! Vị huynh đệ này, cho biết tên và tuổi?”

“Công Dương Khánh, ba mươi sáu!” Nam tử mặt sẹo lạnh lùng trả lời.

“Công Dương Khánh? Công Dương Khánh của Từ Dương quận? Là người từng trong một đêm một thân một mình tiêu diệt ba trăm mã tặc?” Đám võ giả xung quanh nhất thời chấn kinh.

“Từ Dương Quận, đại đương gia của Dương Giác Sơn? Hắn như thế nào cũng tới đây?”

“Công Dương Khánh, không phải có bảy huynh đệ chí cốt sao? Hắn tới rồi, vậy thì huynh đệ của hắn có lẽ cũng đến rồi.”

Một cao thủ nổi danh như thế hiện thân cũng dẫn tới hứng thú cho mọi người.

Thiên hạ Cửu Châu, Dương Châu tổng cộng có mười ba quận. Trong đó có chín quận là do Thanh Hồ Đảo khống chế, một quận do Quy Nguyên tông khống chế, hai quận khác chính là do rất nhiều tông phái, thế lực hỗn tạp chế ngự. So sánh với nhau mà nói

thì người sống trong hai quận đó mới đúng là kêu khổ nói không lên lời.

Người của quận Giang Trữ đã coi như hạnh phúc nhất rồi.

Từ Dương quận kia chính là một trong hai quận đó.

“Đường đường là đại đương gia của Dương Giác Sơn sao lại chạy tới quận Giang Trữ chúng ta gia nhập Hắc Giáp quân?” Một vài đám võ giả thấp giọng nghị luận.

Thanh Hổ cũng quan sát nam tử mặt sẹo kia. Nghe mọi người xung quanh bàn luận, sau đó gã thấp giọng hưng phấn nói: “Thanh Sơn, Công Dương Khánh này là một nhân vật lợi hại, đã từng là một đại đương gia của một bang phái lớn ở Từ Dương quận, trong cuộc tranh đoạt bách phu trưởng Hắc Giáp quân đệ phải cẩn thận với hắn.”

Đằng Thanh Sơn cười. Thực lực của hắn ngoại trừ lần chiến đấu với giao long thì chưa bao giờ bộc lộ ra, Thanh Hổ cũng không biết điều đó.

“Bách phu trưởng…” Đằng Thanh Sơn chỉ cười khi nhìn người khác tiến hành khảo hạch nhập tông. Tận đáy lòng cái chức bách phu trưởng này Đằng Thanh Sơn sớm đã nhằm vào rồi.

o0o Chớp mắt đã gần hai canh giờ trôi qua.

“Các vị!” Trung niên áo xám của Quy Nguyên tông đứng dậy, cao giọng nói: “Nhập tông khảo hạch buổi sáng sẽ kết thúc vào trước buổi trưa. Hiện giờ cách buổi trưa còn có thời gian một tuần trà, muốn tiến hành nhập tông khảo hạch xin mời mau mau một chút. Nếu không chờ đến buổi chiều sẽ lại tiếp tục!”

Đằng Thanh Sơn quay đầu liếc mắt sang một tòa ‘Nhật miện’ bằng đá cỡ lớn ở xa xa.

‘Nhật miện’ là công cụ tính thời gian đơn giản, chế tác cũng không hề phức tạp.

“Đến hiện tại đã xuất hiện hai mươi mốt vị nhị lưu võ giả, nhất lưu võ giả chỉ có một mình Công Dương Khánh. Đằng Thanh Sơn nhớ rõ ràng và minh bạch. Đến bây giờ lôi kéo sự chú ý của hắn chỉ có Phó Quân Phàm đồng tuổi mười sáu cùng tám huynh đệ Công Dương Khánh.

Bản thân Công Dương Khánh là nhất lưu võ giả, bảy huynh đệ của y toàn bộ đều là nhị lưu võ giả. Cũng không loại bỏ khả năng bảy tên huynh đệ kia của y bảo lưu thực lực.

“Thanh Sơn, đệ lúc nào tiến hành khảo hạch vậy, buổi chiều à?” Đằng Thanh Hổ thăm hỏi.

“Buổi chiều mới tham gia khảo hạch, vậy bữa trưa không phải ta tự tốn tiền sao?” Đằng Thanh Sơn chế nhạo nói. Đồng thời cũng vui vẻ bước vào mảnh đất trống ở giữa.

“Cơm trưa, tốn tiền?” Đằng Thanh Hổ nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Theo quy củ của Quy Nguyên tông, ai vượt qua nhập tông khảo hạch thì cơm ăn đều do Quy Nguyên tông cung cấp miễn phí. Nếu không tiến hành nhập tông khảo hạch thì Đằng Thanh Sơn bữa trưa phải tự bỏ tiền ra mua đồ ăn.

“Thanh niên này đi về phía cự thạch vạn cân!”

“Hắn không phải cũng muốn nâng cự thạch vạn cân chứ?”

Nhìn thấy hướng đi của Đằng Thanh Sơn, đám người xung quanh rất nhanh liền an tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn, ngay cả Công Dương Khánh và bảy tên huynh đệ của y cũng tương tự nhìn theo.

Đôi tay vững vàng xốc lấy hai bên cự thạch vạn cân.

“Lên!” Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng.

Phù!

Không dốc hết sức lực, cự thạch vạn cân lập tức giơ cao qua đỉnh đầu sau đó Đằng Thanh Sơn quẳng cự thạch vạn cân sang bên.

“Ha ha... Lại là một nhất lưu võ giả! Nhất lưu võ giả thứ hai của buổi sáng hôm nay đã xuất hiện.” Trung niên ám xám cao giọng cười tuyên bố. “Xin hỏi tên và tuổi của vị huynh đệ này?” Đám võ giả xung quanh cũng huyên náo, họ đều đang đàm luận thanh niên kia là thần thánh phương nào.

“Đằng Thanh Sơn!”

Đằng Thanh Sơn cười khẽ rồi trả lời “Mười sáu tuổi!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 4

Sáu Ngàn Hắc Giáp Quân

Yên tĩnh!

Ngay cả Công Dương Khánh và vị trung niên áo xám kia cũng đều an tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn Đằng Thanh Sơn, rất lâu không nói ra lời!

Muốn nâng cự thạch một vạn cân. Đó là cực cực kỳ khó.

Điều này đối với việc nội kình bộc phát trong nháy mắt có yêu cầu hết sức cao. Hễ có thể thực hiện một bước này, bình thường được xưng là 'Nhất lưu võ giả', vừa được xưng là hậu thiên đỉnh phong!

Đan điền cơ thể người tích trữ nội kình tựa như hải dương. Mà kinh mạch chính là từng dòng sông trong đó.

Nội kình con người trong nháy mắt phát ra từ hai tay, không phải là xem nội kình trong cơ thể nhiều bao nhiêu mà là xem độ rộng, mức cứng cáp của kinh mạch. Kinh mạch càng rộng, càng cứng cáp mới có thể trong nháy mắt rót ra càng nhiều nội kình, bạo phát ra nội kình càng mạnh. Nếu kinh mạch quá hẹp thì giống như một miệng của hồ nước, miệng hồ quá nhỏ, nước trong hồ có nhiều hơn nữa cũng khó chảy ra ngoài!

Độ dẻo dai của kinh mạch thì phải trải qua tu luyện mà không ngừng phát triển, mới có thể đề cao.

“Nhất lưu võ giả mười sáu tuổi!” Vị trung niên áo xám chấn kinh nhìn Thanh Sơn. “Quy Nguyên tông ta ngàn năm qua, loại thiên tài thế này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Thanh niên tên Đằng Thanh Sơn đủ để so bì với thiếu tông chủ.”

“Mười sáu tuổi a!”

“Nhất lưu võ giả. Ta năm mười sáu tuổi cũng mới nâng được năm trăm cân mà thôi.”

“Đằng Thanh Sơn này là người ở đâu a.” Đám võ giả xung quanh lúc này đều bàn tán xôn xao. So sánh Công Dương Khánh lúc trước với Đằng Thanh Sơn, quả thực kém một khoảng lớn. Dù sao Công Dương Khánh đã là nhân vật thành danh, cũng ba mươi sáu tuổi rồi. Nhất lưu võ giả ba mươi sáu tuổi cùng với nhất lưu võ giả mười sáu tuổi. Tiềm lực ai lớn hơn? Trong lòng những người trên sân bãi này đều rõ ràng.

“Đằng Thanh Sơn. Đó là đệ nhất cao thủ Nghi Thành chúng ta!”

“Nghi Thành đệ nhất cao thủ. Tên đúng là Đằng Thanh Sơn, đại đương gia Lý Duyên Sơn của Duyên Sơn bang kia chính là bị một thương của hắn đâm thủng yết hầu!”

Nghi Thành là một trong chín thành lớn của quận Giang Trữ. Đằng Thanh Sơn giết chết Lý Duyên Sơn, được xưng là Nghi Thành đệ nhất cao thủ nên tự nhiên người trong quận Giang Trữ biết cái tên ‘Đằng Thanh Sơn’ này rất nhiều. Mọi người lúc đầu không dám nghĩ Nghi Thành đệ nhất cao thủ chỉ với ‘mười sáu tuổi’ mà thôi.

Vậy quá dọa người rồi!

“Nghi Thành Đằng Thanh Sơn?” Trung niên áo xám cao giọng cười nói: “Quy Nguyên tông ta đã từng nghe nói tới cái tên Nghi Thành Đằng Thanh Sơn. Nhưng không ngờ rằng Đằng huynh đệ

mới mười sáu tuổi!”

Đằng Thanh Sơn nhận tấm thẻ nhất lưu võ giả rồi cũng lui sang một bên.

Trong ánh mắt đám võ giả xung quanh nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa một tia kinh sợ. Dù sao thì đó cũng là nhất lưu võ giả.

“Tiểu Mạn, ngươi đến làm gì?” Thanh âm trách mắng của trung niên áo xám vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía mảnh đất trống trung ương. Một thiếu nữ áo vàng thoạt nhìn gầy yếu bước tới mảnh đất trong. Miệng nói: “Sư bá, con tới đương nhiên là muốn gia nhập Hắc Giáp quân rồi! Sư phụ người cũng đã nói, vùi đầu khổ luyện cũng không bằng ma luyện trong sinh tử. Cho nên con liền tới đây tham gia Hắc Giáp quân. Vốn cứ tưởng rằng con hôm nay là nhất lưu võ giả nhỏ tuổi nhất đấy, không ngờ rằng lại xuất hiện một nhất lưu võ giả mới mười sáu tuổi.”

Thiếu nữ áo vàng trong miệng lắp ba lắp bắp, đồng thời đi về phía cự thạch vạn cân.

“Lên!” Thiếu nữ áo vàng quát khẽ một tiếng, bàn tay trắng muốt nắm lấy cự thạch vạn cân.

Phù!

Cự thạch vạn cân phảng phất như con phỗng bị nâng thẳng lên cao.

Hoàn toàn yên lặng.

Một thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn, mảnh dẻ, miệng còn lắp bắp như vậy không ngờ cũng là nhất lưu võ giả?

“Tiểu Mạn, sư phụ ngươi đáp ứng cho ngươi gia nhập Hắc Giáp quân?” Trung niên áo xám nhíu mày nói.

“Hứ. Lần trước còn muốn gia nhập sư phụ không cho phép. Người nói rằng chờ ngày nào con có thực lực nhất lưu võ giả thì sẽ cho phép con gia nhập Hắc Giáp quân. Hiện giờ con có thực lực ấy rồi chẳng nhẽ sư phụ con thân phận là tông chủ một tông còn nói lời không giữ lời sao?” Thiếu nữ áo vàng liếc mắt qua đệ tử Quy Nguyên tông phụ trách ghi chép. “Tiểu Lâm Tử, sư tỷ ta năm nay hai mươi ba, tên không cần nói nữa chứ. Mau giao thẻ nhất lưu võ giả cho ta. Hứ. Từ hôm nay trở đi ta không thuộc nội môn Quy Nguyên tông rồi. Hắc hắc, ta muốn tới quân doanh Hắc Giáp quân!”

“Ngũ Mạn sư tỷ, thẻ đây!” Đệ tử Quy Nguyên tông kia liền đưa tấm thẻ.

Thiếu nữ áo vàng cầm trong tay tấm thẻ đi đến trước mắt Đằng Thanh Sơn nhìn ngó đánh giá trên dưới một lượt, nhíu mày nói: “Ta tưởng rằng ta đã rất lợi hại. Ta hai mươi ba đạt đến cảnh giới nhất lưu võ giả. Tưởng phải gây chấn động cho đám ngu ngốc ở đây chứ. Ai ngờ rằng danh tiếng đều dâng sạch cho ngươi rồi.”

“Tiểu tử ngươi nha. Tên Đằng Thanh Sơn hử? Ngươi mới mười sáu? Cùng với tên sư đệ quái vật của ta lợi hại như nhau? Loại quái vật đó Quy Nguyên tông mấy trăm năm cũng chỉ xuất hiện một người. Ngươi cũng là một quái vật như thế? Ngươi hãy thành thật khai báo, ngươi có phải cố ý khai man tuổi hay không a?” Thiếu nữ áo vàng không ngừng nói.

Thiếu nữ nhìn thì xinh xắn khả ái này thật quá nhiều chuyện!

Cũng có thể nói là như vậy không quá!

“Ê này. Bổn cô nương đang nói với ngươi đấy!” Thiếu nữ áo vàng chống hông trừng mắt nói.

“Thanh Hổ, đi thôi. Chúng ta đi ăn cơm trưa.” Đằng Thanh Sơn cũng không nói chuyện với bà tám này, quay đầu rời đi với Đằng Thanh Hổ.

“Tiểu tử này.” Cô nàng áo vàng trợn tròn mắt. “Được lắm, Đằng Thanh Sơn đúng không. Ta nhớ kỹ rồi!” Nàng ta nhăn nhăn cái mũi xinh xắn, quay đầu rời đi. Đám võ giả xung quanh rất tự giác tách thành một con đường. Đừng thấy người ta chỉ là một cô nương xinh xắn đáng yêu, người ta chính là một nhất lưu võ giả cơ đấy!

Bên trong những đại tông phái như thế này, nam nữ đều có thể luyện tập nội kình. Chỉ nhìn từ bề ngoài không thể nào nhìn ra thực lực cao thấp.

Vũ Dương Đại Vận Hà* trên thông với Vũ Châu, dưới thông với Dương Châu trải dài gần vạn dặm. Chảy qua nửa Cửu Châu, một mạch thông với Đông Hải vô tận phía đông Dương Châu. Con kênh ‘Vũ Dương Đại Vận Hà’ này chính là năm đó sau khi Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ, thống trị đường sông khắp thiên hạ, theo hướng chảy của dòng nước mà khai phá ra một con kênh này.

Chính vì đường sông này mới khiến Dương Châu sầm uất giàu có như vậy.

Vũ Dương Đại Vận Hà là từ trong quận thành Giang Trữ chảy xuyên qua. Quy Nguyên tông thuộc khu vực đông nam quận thành Giang Trữ, cả Quy Nguyên tông phương viên chừng gần mười dặm, vừa vặn được Vũ Dương Đại Vận Hà này chia thành hai bộ phận đông – tây.

Khu vực Quy Nguyên tông phía tây kênh đào, đó là chỗ của đệ tử ngoại môn.

Khu vực phía đông mới là khu vực trung tâm của Quy Nguyên tông. Khối trung tâm này lấy đồi ‘Long Cương’ làm giới tuyến,

phân thành hai khối nam – bắc. Phía nam là nơi đệ tử nội môn Quy Nguyên tông tu luyện. Tông chủ, trưởng lão, hộ pháp.. vv.. của Quy Nguyên tông toàn bộ cư ngụ ở đó, có chừng hơn vạn cư dân.

Mà khu vực Quy Nguyên tông phía bắc 'Long Cương' lại là nơi của quân doanh Hắc Giáp quân.

"Quy Nguyên tông không ngờ lại được chia thành hai bộ phận đông – tây. Chúng ta phải tới quân danh Hắc Giáp quân nghĩa là phải ngồi thuyền!" Đằng Thanh Hổ đứng ở trên mũi thuyền cảm thán nói.

Sắc trời lúc này đã mờ mịt, trời đã vào đêm.

Cả một ngày nhập tông khảo hạch của Hắc Giáp quân đã kết thúc. Có thể nâng một ngàn cân mới có tư cách bước vào Hắc Giáp quân trở thành tân binh. Sau khi trải qua sàng lọc tiếp tục được giữ lại mới là quân sĩ Hắc Giáp quân chân chính. Những người chỉ có thể nâng năm trăm cân thì ngay cả tư cách bước vào quân doanh Hắc Giáp quân cũng không có.

"Ba trăm sáu mươi ba người! Chín nhất lưu võ giả, ba mươi tám nhị lưu võ giả cùng hơn ba trăm tam lưu võ giả có thể nâng ngàn cân." Đằng Thanh Sơn thở dài cảm thán nói. "Chiêu mộ nửa năm cũng chỉ có bấy nhiêu cao thủ như thế. Hắc Giáp quân hàng năm vẫn bảo trì số lượng sáu ngàn người cũng chả trách lại mạnh như vậy."

Buổi sáng đích xác chỉ có ba nhất lưu võ giả. Nhưng phần lớn cao thủ buổi sáng đều không vội ra mặt. Chờ đến buổi chiều thì những cao thủ đó mới từng người lộ mặt "Thanh Sơn, cô nương Ngũ Mạn đó đi tới kìa." Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói.

"Ngũ Mạn?" Đằng Thanh Sơn hất mắt. Cô nương áo vàng đó đích xác đang đi tới.

“Đi thôi, chúng ta đi tới sau sàn tàu.” Đằng Thanh Sơn đối với cô nàng này có chút đau đầu. Tránh né một chút là trên hết.

“Nhìn thấy ta liền chạy?” Thiếu nữ áo vàng trừng mắt sau đó quay đầu nhìn về phía nam tử mặt sẹo. Nàng cười híp mắt đi tới. “Này này. Công Dương Khánh! Ngươi đang làm rất tốt vị trí đại đương gia Dương Giác Sơn kia mà. Vậy tới Quy Nguyên tông chúng ta gia nhập Hắc Giáp quân làm gì? Đúng rồi, những tên cường đạo của Dương Giác Sơn ngươi giải tán hay chưa? Nếu chưa bỏ đi vậy để ta tới làm đại đương gia chơi đùa chút. Thế nào?”

Công Dương Khánh hơi nhướng mày, vội xoay người.

“Cập bến rồi. Mọi người lên bờ.” Công Dương Khánh vội nói với bảy huynh đệ.

Một đêm mới đến quân doanh Hắc Giáp quân Đằng Thanh Sơn căn bản không hề được tiếp xúc với Hắc Giáp quân. Bởi vì tất cả bọn họ vẫn chưa thể được coi là quân sĩ Hắc Giáp quân chân chính. Cho nên đành ở lại bên ngoài cùng quân doanh Hắc Giáp quân. Mỗi người tạm thời qua đêm ở trong một căn phòng đơn giản.

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy trăm người đang phân tán ở bên từng chiếc bàn đá ngoài trời. Ăn một bát cháo lớn, hàng đống bánh thịt, bánh bao.

Những thứ này muốn ăn bao nhiêu thì cứ việc ăn.

“Biểu ca, hôm nay sắp phải tiến hành tranh đoạt bách phu trưởng, ngũ trưởng Hắc Giáp quân. Ngươi phải cẩn thận chút. Nhớ kỹ yếu quyết thương pháp. Chiếu theo ta nói, chú trọng ở thính kình.” Đằng Thanh Sơn nhắc nhở. ‘Đại thương thung’ Đằng Thanh Sơn thời thơ ấu đã truyền cho tộc nhân rồi.

‘Đại thương thung’ nhìn thì đơn giản nhưng lại là phương pháp luyện thương thượng đẳng.

“Yên tâm đi Thanh Sơn.” Đằng Thanh Hổ tự tin mười phần.

“Đinh!” “Đinh!” “Đinh!”

Mặt đất hơi chấn động, tiếng rung rinh truyền đến.

“Các vị!” Vị trung niên áo xám cao giọng nói: “Sáu ngàn quân sĩ Hắc Giáp quân đã đến thao trường, mọi người cũng mau tới đi.”

Nhất thời hơn ba trăm người nhao nhao quẳng bát đũa, lau lau qua loa khóe miệng một lần rồi từng người cầm binh khí đi về phía thao trường. Lúc cách thao trường còn một khoảng xa xa thì đám người Đằng Thanh Sơn lập tức trông thấy Hắc Giáp quân trong thao trường!

Một dải lớn đông nghìn nghịt chia thành bốn khối lớn, yên tĩnh không một tia hỗn loạn.

Sáu ngàn người tập trung cùng một chỗ, không một tia thanh âm. Toàn bộ đều mặc trọng giáp màu đen, sát khí nồng nặc. Trong không khí còn tản mác mùi máu tanh! Nhìn cả dải Hắc Giáp quân đông nghìn nghịt, yên tĩnh này dường như đang đối mắt với đại hải sâu thẳm trầm lắng rộng lớn khôn cùng, khiến người ta cảm thấy ngẹt thở! Quá kinh khủng!

Ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy khó chịu trong lòng. Đám võ giả khác không ít người sắc mặt bỗng chốc đều trắng bệch.

“Sáu ngàn Hắc Giáp quân!” Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cả đội Hắc Giáp quân. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu rõ tông phái vì sao có thể cao cao tại thương. Đối mặt với sáu ngàn Hắc Giáp quân như thế này, chỉ

riêng sát khí dày đặc truyền thừa qua từng đời đã đủ khiến người ta mất đi dũng khí kháng cự rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 5

Gia Cát Nguyên Hồng

Sáng sớm, từng tia sáng mặt trời tỏa xuống khắp cả thao trường.

Nhưng sáu ngàn Hắc Giáp quân thì phảng phất như đầm nước sâu lạnh toát, khiến cả thao trường đều trở nên lạnh lẽo.

Hơn ba trăm người dọc đường đi lại vốn còn bàn luận sôi nổi đột nhiên không hẹn mà cùng yên tĩnh xuống, dưới không khí này, không ai dám nói chuyện.

“Hửm?” Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy ngực mình dường như bị một khối đá đè lên, hơi điều chỉnh hô hấp liền khôi phục lại như bình thường.

“Trong Hắc Giáp quân này bất cứ một người nào ta đều không sợ nhưng sáu ngàn người ở cùng một chỗ, tuy xa như vậy nhưng khí thế vẫn hoàn toàn áp chế ta.” Đằng Thanh Sơn cũng không lên tiếng, theo đám người cùng nhau đi về phía thao trường. Dọc theo con đường rộng rãi rải đá xanh, lúc hơn ba trăm người tiến vào thao trường thì trong sáu ngàn người không ít người đều ngoái đầu nhìn lại, trong ánh mắt đầy tự tin cũng đầy khiêu khích.

Có thể trở thành một quân sĩ Hắc Giáp quân là rất đáng tự hào.

“Ha ha…” Tiếng cười lớn đột nhiên vang khắp cả không trung thao trường, Đằng Thanh Sơn theo tiếng nhìn tới, chỉ thấy xa xa,

bốn nam nữ mặc trường bào màu đen đi song hành về phía gần trước mặt thao trường, phát ra tiếng cười chính là một lão giả áo đen trong đó.

Lão giả áo đen này, mũi ưng, đầu bạc, ánh mắt sắc bén.

“Thanh Phong, ta nghe nói nhập tông khảo hạch lần này có chín nhất lưu võ giả?” Lão giả tóc bạc áo đen từ xa mở miệng nói. Tám chỗ trống bách phu trưởng của Hắc Giáp quân chúng ta, không biết trong chín người này lại có mấy người có thể đoạt được. Nếu một người cũng không thể đoạt, vậy mất thú vị rồi.” Vị trung niên một mực dẫn đường cho đám người Đằng Thanh Sơn lập tức khom lưng, cười nói: “Nhị sư bá, chín vị nhất lưu võ giả lần này, quả có vài nhân vật lợi hại, đám bách phu trưởng dưới trướng người phải cẩn thận đấy.” Trong bốn vị áo đen đứng song song, ngoại trừ vị lão giả áo đen tóc bạc này thì còn có ba người, hai nam một nữ. Một vị nam tử trong đó cao chừng chín xích, thể hình cực kỳ cường tráng, cả khuôn mặt hắn đều hiện lên màu kim loại sáng bóng, hệt như sắt nung vậy. Một vị nam tử khác thân cao gần tám xích, thoạt nhìn khá trẻ, ánh mắt rất sắc bén. Ánh mắt hắn nhìn quanh đám Hắc Giáp quân phía dưới, những quân sĩ kia đều không khỏi cúi đầu, không dám đối diện với hắn.

Còn về nữ tử duy nhất trong bốn vị áo đen này, bởi vì mặc áo bào đen cho nên vóc người nhìn không rõ ràng.

Nhưng chiều cao lại hơn bảy xích, trong phái nữ xem như rất cao. Làn da trắng nám, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao khiến người ta không khỏi kiêng kị ba phần.

“Sư đệ, Hắc Giáp quân ta xuất chiến mặc dù chỉ là tám bách phu trưởng yếu nhất. Nhưng cũng không phải những nhất lưu võ giả gì kia có thể dễ dàng đánh bại được.” Vị tráng hán thân hình cao lớn nhất lớn tiếng nói, thanh âm hắn còn mang theo tiếng dội hưởng vào trong ngực.

Vào lúc này, bốn vị áo đen đi tới khán đài phía trên thao trường.

Trên khán đài đặt năm chiếc ghế. Bốn vị áo đen chia nhau ngồi xuống, chỉ giữ lại ghế trống trung tâm.

“Bái kiến thống lĩnh!” Đột nhiên trong Hắc Giáp quân truyền đến một thanh âm trầm thấp.

Nhất thời! Rầm!

Sáu ngàn Hắc Giáp quân ngay ngắn thành hình quỳ xuống, tiếng va đạp của trọng giáp trên người vang lên rất chói toi, sáu ngàn Hắc Giáp quân này đồng thời hô: “Bái kiến thống lĩnh!” Tuy nhiên trong sáu ngàn Hắc Giáp quân cũng có hơn chục người đứng ở gần rìa nhất hơi cúi người, không hề quỳ xuống.

“Đứng dậy đi.” Mở miệng chính là lão giả tóc bạc áo đen kia.

Sáu ngàn Hắc Giáp quân đồng thời đứng dậy.

“Bốn người bọn họ…” Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát, bốn người áo đen cao cao tại thượng đó, chắc hẳn chính là tứ đại thống lĩnh của Hắc Giáp quân! Đây mới là cường giả hậu thiên đỉnh phong chân chính, không phải nhất lưu võ giả bình thường có thể so sánh.” Tận đáy lòng Đằng Thanh Sơn toát lên một tia chiến ý.

Nâng một vạn cân cự thạch, là một cái giới hạn!

Đạt tới giới hạn này chính là nhất lưu võ giả, cũng được xưng là hậu thiên bá phong. Nhưng chỉ cần có một quyển nội kình bí tịch tốt, khổ tu hơn mười năm rồi đạt đến hậu thiên đỉnh phong cũng chẳng phải chuyện khó. Điều này cũng dẫn đến… trong thiên hạ, hậu thiên đỉnh phong quá nhiều!

Ba huynh đệ Thiết Sơn bang đều thế!

Hồng tứ gia, cũng vậy!

Vị Lý Duyên Sơn bị Đằng Thanh Sơn giết chết, cũng chẳng khác!

Một Nghi Thành nho nhỏ đã nhiều như vậy, thế thì trong tông phái, hậu thiên đỉnh phong càng nhiều.

Chín nhất lưu võ giả của lần nhập tông khảo hạch này, vậy cũng đều là hậu thiên bá phong! Hoàn toàn có thể tưởng tượng trên Cửu Châu đại địa, hậu thiên đỉnh phong có bao nhiêu. Nhưng…. Thực lực mỗi người cũng chẳng phải giống nhau, bởi vì mỗi người có công pháp nội kình riêng biệt hoặc là thiên phú dị thường.

Có thể trong nháy mắt bộc phát ra khí lực mấy vạn cân!

Chẳng hạn như Đằng Thanh Sơn, mặc dù chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, chỉ có thể coi là hậu thiên cường giả. Nhưng thực lực của hắn có thể dễ dàng hành hạ đến chết một đám nhất lưu võ giả.

“Hắc Giáp quân, địa vị tối cao chính là thống lĩnh! Không biết thực lực so với ta thì thế nào.” Đằng Thanh Sơn cũng không dám quá tự cao.

Dù sao ngược dòng lịch sử của Cửu Châu đại địa đã có mấy ngàn năm, lợi dụng nội kình đã tới mức đăng phong tạo cực. Như Hồng tứ gia Bạch Mã bang kia đã từng ngăn cản cục đá của Đằng Thanh Sơn. Mà tứ đại thống lĩnh lại càng lợi hại hơn, có những thủ đoạn nào, vẫn còn khó nói.

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, đằng xa lại có ba thân ảnh đi tới. Tứ đại thống lĩnh ngồi cao ở trên lập tức đứng dậy, hơi khom người cung kính nói: “Bái kiến tông chủ!” “Bái kiến tông chủ!” Vị trung niên áo xám cùng hơn

mười Hắc Giáp quân quân sĩ ở gần rìa nhất cũng lập tức khom người.

“Bái kiến tông chủ!” Sáu ngàn Hắc Giáp quân khác toàn bộ lại đều quỳ xuống.

Trong ba người đó, người trung niên dẫn đầu toàn thân mặc áo bào màu trắng, trên mặt mang theo một tia tiếu ý, làn da trắng muốt, hành tẩu trên đường phảng phất như bồng bềnh bay tới. Hai bên người y lại là một đôi thanh niên nam nữ. Người thanh niên nam tử mặc áo gấm màu xanh, con ngươi xoay tròn, phảng phất như đang nghĩ ra chủ ý không đứng đắn gì đó.

Mà nữ tử trẻ tuổi toàn thân mặc sa y vàng nhạt, gió thổi sa y bay phấp phới, tựa như tiên nữ không nhiễm bụi trần, đôi mắt lại càng trong veo không chứa một tia tạp chất nào, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt. Trong khi đi đường đều mang theo một cỗ tư vị kì lạ, khiến người ta theo đó mà động tâm.

Tiên nữ hạ phàm?

“Cô gái thực xinh đẹp!” Với tâm tính của Đằng Thanh Sơn khi nhìn thấy thiếu nữ này trong lòng cũng không khỏi rung lên.

Đằng Thanh Hổ cùng với những người khác hoàn toàn ngơ ngác nhìn.

Người trung niên áo trắng dẫn theo đôi nam nữ đi thẳng lên trên, ngồi ở chiếc ghế dựa trung tâm.

Mà đôi nam nữ thanh niên kia lại ngồi phía sau hắn.

Người trung niên áo trắng cùng tứ đại thống lĩnh nói qua loa hai câu, liền ngoái đầu nhìn về phía Hắc Giáp quân bên dưới, cười nói: “Mọi người đứng dậy cả đi!” “Tạ ơn tông chủ!” Người này, chính là kẻ nắm quyền tuyệt đối trong khu vực quận Giang Trữ, nhất nhất tông chủ Quy Nguyên tông Gia Cát Nguyên Hồng!

“Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông chúng ta mỗi nửa năm sẽ thu nhận cao thủ ngoại giới một lần! Lần này nhất lưu vũ giả có chín người, nhị lưu võ giả ba mươi tám người. Khiến ta cảm thấy kinh ngạc nhất chính là…Trong đó có một nhất lưu võ giả tuổi mới gần mười sáu!” Lời này của Gia Cát Nguyên Hồng vừa bật ra, Hắc Giáp quân bên dưới dù cho kỷ luật có tốt hơn nữa cũng không nhịn nổi thấp giọng bàn tán.

“Mười sáu tuổi? Sao có thể?” “Đồng dạng thiên tài như thiếu tông chủ?” “Hừ!” Trong năm người ngồi trên khán đài thì vị nam tử trẻ tuổi lãnh tuấn kia hừ lạnh một tiếng, nhất thời Hắc Giáp quân lập tức an tĩnh.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói: “Nhị sư bá, cuộc tranh đoạt bách phu trưởng bên dưới, ngươi tới chủ trì đi.” “Vâng, tông chủ.” Vị lão già áo đen tóc bạc lập tức đứng dậy, nhìn xung quanh bên dưới, cao giọng nói: “Sáu ngàn Hắc Giáp quân ta, tổng cộng chia thành bốn đạo nhân mã, tổng cộng có sáu mươi vị bách phu trưởng! Cứ nửa năm, trong mười lăm vị bách phu trưởng của mỗi đội nhân mã đều sẽ có hai vị bách phu trưởng yếu nhất bị cách chức. Bốn đội nhân mã, tổng cộng có tám vị bách phu trưởng, bọn họ hiện tại sẽ cùng cạnh tranh với chín vị nhất lưu võ giả tranh đoạt tám vị trí bách phu trưởng!” Lời của hắc bào lão giả khiến cho hơn ba trăm người đều thấp giọng bàn luận.

Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng hiểu được quy tắc tranh đoạt bách phu trưởng.

Tám bách phu trưởng yếu nhất đang trong thời hạn cùng chín người bọn họ tranh đoạt tám vị trí này.

“Mười bảy người, tranh đoanh tám vị trí bách phu trưởng. Người thất bại trực tiếp trở thành đội trưởng!” Lão giả áo đên lạnh lùng nhìn xuống dưới, “Ngưu Triển, Hồng Hưng Dương, Hạ Sóc, Tư Đồ Ninh…” Lão giả áo đen liên tục một hơi báo ra tên tám người.

“Tám người các ngươi đều trả Thanh Tông Đạp Tuyết Mã cùng xích thiết trọng giáp lên đây.” Lão giả áo đen lạnh lùng nói.

Nhất thời, từ bên gần rìa sáu ngàn Hắc Giáp quân nhất có tám người đi ra, tám người này đều dắt một thớt bảo mã, trên bảo mã còn xếp chồng lên nhau một bộ trọng giáp màu đỏ sậm. Sắc mặt tám người đều không quá dễ coi, hiển nhiên thế này quá bẽ mặt.

“Chín nhất lưu võ giả cũng tiến lên phía trước.” Lão giả áo đen hạ lệnh.

“Đi nào, tới cùng một chỗ với tám vị bách phu trưởng đi.” Vị trung niên áo xám vội vàng đẩy đám người Đằng Thanh Sơn.

Công Dương Khánh lạnh lùng, Ngũ Mạn tinh nghịch, Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương…Chín vị nhất lưu võ giả đều đi tới phía trước Hắc Giáp quân, đứng song song với tám vị bách phu trưởng kia.

“Tám người bọn họ là tám người kém nhất trong sáu mươi vị bách phu trưởng!” Lão giả áo đen quét mắt về phía chín người Đằng Thanh Sơn, “Thế nhưng, cho dù là tám người kém nhất thì trong chín người các ngươi, cũng chẳng có mấy người có thể thắng được bọn họ! Muốn trở thành bách phu trưởng của Hắc Giáp quân chúng ta, không có chút bản lãnh thì không được.”

Nhất lưu võ giả, ai lại không có ngạo khí?

Chưa đâu vào đâu, ai lại nhận thua?

Đằng Thanh Sơn cùng tám người đều trầm mặc, chỉ liếc mắt về phía tám vị bách phu trưởng ở bên cạnh, trong ánh mắt đều ẩn chứa một tia chiến ý.

“Phương thức tỉ thí rất đơn giản!” Lão giả áo đen cao giọng nói, “Trên thao trường có tám lôi đài, tám người Ngưu Triển, Hồng Hưng Dương bọn họ, mỗi người lên trên một lôi đài, trước tiên

tạm thời làm lôi chủ. Mà chín nhất lưu võ giả các ngươi có thể khiêu chiến bọn họ, khiêu chiến thắng thì chính là lôi chủ. Thất bại rồi có thể khiêu chiến một người khác! Mười bảy người các ngươi, mỗi người đều có cơ hội khiêu chiến hai lần! Lúc khiêu chiến kết thúc, tám vị lôi chủ còn ở trên lôi đài chính là tám vị bách phu trưởng. Nhớ kỹ, tỷ thí lôi đài không thể gây thương hại đến tính mạng, kẻ cố ý giết người, giết!" Lão giả áo đen lạnh lùng nói.

Cao thủ ở đây rất nhiều, có cố ý giết người hay không, liếc mắt có thể thấy ngay.

"Được rồi, Ngưu Triển, tám người các ngươi lên lôi đài đi." Lão giả áo đen lạnh lùng hạ lệnh, lúc này tám vị bách phu trưởng kia đang cùng chín vị nhất lưu võ giả quan sát lẫn nhau. Cũng đồng thời đi về phía tám lôi đài kia.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lại rơi lên người vị tráng hán tựa như gấu đen hình người kia.

Bởi vì…. Đây là người quen! Chính là vị bách phu trưởng Hắc Giáp quân đã từng ra tay trượng nghĩa ở Lãm Nguyệt Lâu kia, Hạ Sóc!

"Hạ huynh." Đằng Thanh Sơn cười đi qua.

"Ngươi là…" Hạ Sóc đột nhiên trừng mắt trâu, "Ngươi…ngươi là tiểu tử trẻ tuổi ở Lãm Nguyệt Lâu hôm trước…Ngươi là nhất lưu võ giả?"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 6

Kém Quá Xa

Sáu ngàn Hắc Giáp quân lập tức tản ra. Bên dưới nơi bọn họ đứng lúc đầu có một khối lôi đài lớn lát nham thạch màu đen. Mỗi lôi đài đều có diện tích chừng mười trượng. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đều phân tán vây quanh từng tòa lôi đài.

- Xem ra lần trước cho dù không có lão Hạ ta, lão đệ ngươi cũng có thể dễ dàng đánh gục hai tên tiểu tử kia!

Hạ Sóc cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào:

- Được rồi, lão đệ! Ta lên lôi đài trước, đệ hoàn toàn có thể khiêu chiến ta!

Nói xong, Hạ Sóc chân khẽ nhấn một cái, liền bay vọt lên ngoài mấy trượng trên lôi đài.

Tám bách phu trưởng ban đầu toàn bộ đều lên lôi đài.

Tám người này đều khẽ khom người hướng về phía tông chủ và tứ đại thống lĩnh ở xa xa.

- Bắt đầu đi! Chín người các ngươi có thể lựa chọn bất kỳ người nào trong số bọn họ tiến hành khiêu chiến.

Lão giả tóc bạc áo đen hờ hững nói. Ba vị thống lĩnh khác và tông chủ đều ngồi trên cao từ xa nhìn xuống tám lôi đài sắp bắt

đầu tỷ thí.

- Ngưu ca! Mấy huynh đệ chúng ta hôm nay nếu như bị bọn chúng đuổi xuống, vậy thì thật bẽ mặt!

Hạ Sóc quay đầu về phía bách phu trưởng Ngưu Triểu ở tòa lôi đài bên cạnh cười nói.

- Chỉ dựa vào bọn chúng mà cũng muốn thắng huynh đệ chúng ta? Đổ máu mấy năm nay là vô ích sao? Chỉ cần nắm tay của lão Ngưu ta, hừ… Chấp bọn chúng một tay, bọn chúng cũng đừng mơ thắng được lão Ngưu ta!

Thể hình Ngưu Triển cũng tương đối giống Hạ Sóc, đều thuộc loại to con.

- Ngưu ca nói đúng, yên tâm!

Sáu vị bách phu trưởng khác trên lôi đài cũng đều cười ầm lên.

Rất rõ ràng, tám gã nguyên là bách phu trưởng này ngạo khí mười phần:

- Ai là người đầu tiên trong các ngươi khiêu chiến?

Ngưu Triển hô lớn.

- Đồ trâu ngốc nhà ngươi! Để bổn cô nương giáo huấn ngươi!

Người đầu tiên không kìm nổi tức giận chính là thiếu nữ áo vàng Ngũ Mạn kia. Chân nàng vừa nhấn, lập tức phiêu dật đáp xuống lôi đài của Ngưu Triển, đồng thời rút trường kiếm sau lưng ra.

Đằng Thanh Sơn và bảy nhất lưu võ giả khác cũng không nóng vội. Dù sao chỉ là tranh đoạt giữa mười bảy người, xem qua thực lực người khác đối với cuộc tỷ thí này là rất có ích.

- Thanh Sơn! Đệ nói xem nha đầu kia có thể thắng không?

Đằng Thanh Hổ đứng bên cạnh nói.

- Nha đầu Ngũ Mạn kia?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Đệ không có cách nào xác định được. Ngưu Triển kia hiển nhiên là có nhiều kinh nghiệm chém giết, có điều Ngũ Mạn này nghe nói là đệ tử của tông chủ Quy Nguyên Tông, có lẽ sẽ có chiêu thức công kích đặc thù gì đó. Xem là biết ngay!

Cuộc chiến chưa bắt đầu, Đằng Thanh Sơn cũng không dám phán đoán.

- Ha ha! Con bé Tiểu Mạn này!

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi nở nụ cười.

Nữ thống lĩnh duy nhất trong số tứ đại thống lĩnh nhìn thấy Ngũ Mạn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Lúc này gần như tất cả chú ý của mọi người đều tập trung trên lôi đài này.

Ngưu Triển nhíu mày:

- Tiểu Mạn, ngươi đến khiêu chiến ta?

- Đồ trâu ngốc! Ngươi nghe cho rõ đây! Vị trí bách phu trưởng của ngươi sẽ là của bổn cô nương. Mau lấy vũ khí ra, bằng không ngươi sẽ hối hận không kịp đấy!

Ngũ Mạn cầm trường kiếm, mười phần tự tin.

- Hừ! Để cho một đứa nhóc con như ngươi đánh bại, vậy công

phu bốn mươi năm của ta luyện vô ích sao? Tới đi! Đối phó ngươi còn chưa đáng để ta sử dụng binh khí!

Ngưu Triển này ngay cả trường thương cắm một bên cũng không thèm rút, chỉ dùng tay không đối diện với Ngũ Mạn.

Ngũ Mạn hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay khẽ động. “Vút!”, một tia sáng màu xanh rạch ngang bầu trời, mũi kiếm đã đến trước người Ngưu Triển.

Thân hình Ngưu Triển khẽ nghiêng qua, tay phải rất nhanh vỗ lên thân kiếm.

Mắt thấy hắn sắp vỗ lên thân kiếm, Ngũ Mạn lại xoay thân trường kiếm, lưỡi kiếm không ngờ lại nhắm vào bàn tay Ngưu Triển. Nếu như Ngưu Triển vẫn tiếp tục vỗ xuống, bàn tay nhất định sẽ bị cắt đứt.

“Bồng!” Mặt đất rung động.

Nham thạch trên lôi đài đột nhiên vỡ tung, một khối nham thạch trong số đó văng vào phần bụng Ngũ Mạn.

“Phụt!” Ngũ Mạn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

- Ngươi chơi xấu!

Ngũ Mạn tức giận chỉ vào Ngưu Triển.

Hóa ra vừa rồi Ngưu Triển dùng tay vỗ kiếm là giả, chiêu thức thực sự là âm thầm dùng nội kình chấn động nham thạch dưới mặt đất. Trong nháy mắt khi Ngũ Mạn áp sát, mũi chân của hắn liền hất một khói nham thạch ẩn chứa nội kình đánh về phía Ngũ Mạn.

Ngưu Triển cười ha hả nói:

- Tiểu Mạn! Vừa rồi nếu ta ra tay độc ác, ẩn chứa nội kình nhiều thêm chút thì ngươi đã chết rồi! Chân chính chém giết không phải chỉ cần kiếm pháp cao là có thể chắc chắn thắng được!

- Được rồi! Tiểu Mạn, con thua rồi!

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng trên khán đài cao giọng nói.

- Hứ! Đồ trâu đần!

Ngũ Mạn lau khóe miệng, tức tối đi xuống lôi đài.

Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng cười. Đám bách phu trưởng của Hắc Giáp Quân đều từng trải qua chém giết sinh tử, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Ngũ Mạn kia sống dưới sự che chở của tông chủ, sao có thể chịu qua đắng cay khổ cực? Cho dù kiếm pháp lợi hại, nội kình hùng hậu, nhưng chân chính giao đấu thì lại bị đánh bại trong nháy mắt.

Ngũ Mạn bước xuống lôi đài, thế nhưng lại đi về phía Đằng Thanh Sơn.

“Hả?” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Ngũ Mạn sư tỷ!

Một giọng nói ôn nhu từ phía sau Đằng Thanh Sơn vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc sa y màu vàng và một thiếu niên mặc thanh y cùng nhau đi tới. Người vừa lên tiếng chính là thiếu nữ xinh đẹp này.

Thanh y thiếu niên cười đùa nói:

- Sư tỷ! Tỷ không phải nói muốn đoạt một cái chức bách phu trưởng cho bọn đệ xem sao? Thế mà thoáng cái đã thua rồi. Ha ha… “Thanh Quang Điện kiếm quyết” của tỷ rất lợi hại, nhưng tỷ quá ngốc, dễ dàng bị trúng chiêu như vậy!

- Tiểu Vân đáng chết!

Ngũ Mạn nghiến răng nghiến lợi:

- Còn nữa! Thanh Thanh! Ngươi cũng giúp ca ca ngươi ức hiếp sư tỷ ta phải không?

Thiếu nữ xinh đẹp kia không nhịn được nhẹ giọng cười.

Đằng Thanh Sơn chú ý đến mỗi biểu hiện của biểu ca Đằng Thanh Hổ, lúc này không hề chớp một cái nhìn chằm chằm vào thiếu nữ xinh đẹp kia. Chẳng riêng gì Đằng Thanh Hổ, không ít người xung quanh cũng đều nhìn về phía thiếu nữ xinh đó.

“Thiếu nữ này, trời sinh có khả năng mị hoặc?” Đằng Thanh Sơn kiếp trước thân là sát thủ, đã từng trải qua huấn luyện tố chất tâm lý, cho nên muốn mê hoặc hắn là một việc rất khó khăn. Còn Đằng Thanh Hổ và một vài chàng trai thuần phác khác lại dễ dàng bị mê hoặc.

- Ngũ Mạn sư tỷ! Tỷ không phải nói có một nhất lưu võ giả mười sáu tuổi tên là Đằng Thanh Sơn sao, hắn ở đâu vậy?

Thanh y thiếu niên vội dò hỏi.

- Nhìn đi! Đây không phải hắn sao?

Ngũ Mạn chỉ về phía Đằng Thanh Sơn.

Đôi mắt thanh y thiếu niên sáng lên, vội đi đến cười nói:

- Đằng huynh! Ta tên là Gia Cát Vân, hôm qua đã nghe nói đến đại danh của huynh. Vị này là muội muội của ta, Gia Cát Thanh.

Thiếu nữ bên cạnh cũng cẩn thận đánh giá Đằng Thanh Sơn, mỉm cười nói:

- Ta tên Gia Cát Thanh. Hóa ra huynh chính là Đằng Thanh

Sơn, cũng thuộc dạng thiên tài như ca ca ta.

- Hắn có chỗ nào hơn được Tiểu Vân?

Ngũ Mạn ở bên lại nói:

- Cũng chỉ là nội kình hùng hậu hơn chút thôi. Tiểu Vân chính là một quái vật, trong ba tháng đã lĩnh ngộ được ý cảnh của "Thanh Quang Điện Kiếm Quyết".

Ý cảnh?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận liếc nhìn Gia Cát Vân kia một cái. Hắn biết thiếu niên này chính là thiếu tông chủ Gia Cát Vân, nhất đại thiên tài của Quy Nguyên Tông trong truyền thuyết.

- Lại thua rồi!

Ngũ Mạn đột nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn mặc dù đang nói chuyện, nhưng vẫn chú ý đến cuộc tỷ thí trên lôi đài. Sau Ngũ Mạn lại có một vị nhất lưu võ giả là Liễu Lương lên khiêu chiến. Vị Liễu Lương này cùng với một vị bách phu trưởng tên là Tư Đồ Ninh kịch chiến rất lâu, nhưng vẫn bị một đao đánh bay ra ngoài lôi đài như trước.

Liên tục hai trận, phe khiêu chiến toàn bộ đều thất bại.

- Bách phu trưởng yếu nhất của Hắc Giáp Quân đều có thực lực mạnh như vậy!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm than thở.

- Ha ha…Trong chín người các ngươi chẳng có người nào lợi hại hơn chút cả. Thế trận nghiêng về một bên như thế, chẳng thú vị chút nào!

Ngưu Triển cười nói. Đông đảo quân sĩ Hắc Giáp Quân quan

sát cuộc chiến cũng đều cười rộ lên. Trong lòng đám quân sĩ này vẫn ủng hộ tám vị bách phu trưởng của bọn họ.

Sắc mặt hơn ba trăm võ giả thông qua khảo hạch đều khó coi.

- Ai nói không có?

Ngũ Mạn hét lên:

- Trâu ngốc! Ngươi là người lớn tuổi nhất, nhưng bên chúng ta có một nhất lưu võ giả ít tuổi nhất, chỉ mới mười sáu tuổi có thể đánh bại ngươi.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi mau cho chúng ta một chút thể diện đi!

Ngũ Mạn vội dùng ánh mắt hứng thú pha thêm chút thỉnh cầu nói.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nhìn lôi đài trước mắt.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn, vẫn luôn mộng tưởng… sẽ gặp được thiên hạ cao thủ, để xem thử những thiên hạ cao thủ này so với nội gia quyền của hắn rốt cuộc có chỗ nào khác biệt.

“Vậy bắt đầu từ trận chiến này đi! Hy vọng ngươi đừng khiến ta quá thất vọng!”

Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ, sau đó tay cầm Luân Hồi thương, cả người nhảy lên ngoài mấy trượng trên lôi đài. Bất kể là sáu ngàn Hắc Giáp Quân hay là hơn ba trăm võ giả thông qua khảo hạch đều nhìn chằm chằm lên lôi đài.

Ngưu Triển là người lớn tuổi nhất trong tám người, đối chiến với Đằng Thanh Sơn là người nhỏ tuổi nhất trong chín người nhất lưu võ giả.

- Đằng Thanh Sơn này thoạt nhìn rất trầm ổn, không hề có chút hấp tấp nào.

Gia Cát Nguyên Hồng từ xa nhìn lên chiến đài, cười nói.

- Nhưng hắn dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, có được bao nhiêu kinh nghiệm!

Lão giả tóc bạc áo đen lại nói.

- Xem thì biết ngay!

Gia Cát Nguyên Hồng rất hứng thú quan sát cuộc chiến.

Mấy ngàn người vây quanh quan sát cuộc chiến này.

- Nhất lưu võ giả mười sáu tuổi!

Ngưu Triển cười ha hả:

- Đằng Thanh Sơn đúng không? Danh tiếng của ngươi hiện tại cũng không nhỏ, nhưng thiên phú có tốt cũng cần phải mài giũa. Để Ngưu đại ca mài giũa cho ngươi một phen đi!

- Ngưu ca, đừng quá tàn nhẫn nhé!

Hạ Sóc xa xa cũng ha ha cười nói.

- Yên tâm!

Ngưu Triển vươn tay tóm lấy trường thương màu đen bên cạnh.

Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, bình tĩnh đứng tại chỗ.

- Xem thương!

Ngưu Triển đột nhiên quát lớn một tiếng, trường thương trong

tay chầm chậm vũ động. Thanh đại thương phảng phất như một con giao long màu đen đột nhiên xuất động, nuốt chửng lấy Đằng Thanh Sơn. Mũi thương huyễn hóa thành mấy đạo thương ảnh trùm lên đầu đối phương.

Nhanh mà tàn nhẫn!

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này, đáy lòng âm thầm thở dài: "Ngay cả 'nhân thương hợp nhất' cũng chưa đạt đến, lực thương cũng không thể hoàn toàn nắm giữ. Đáng tiếc…"

Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn khẽ động.

Vù!

Luân Hồi thương tựa như một mũi tên nhọn bắn ra. Trong nháy mắt khi chạm đến đại thương màu đen của đối phương, Luân Hồi thương phảng phất như du xà, nương theo cỗ kình đạo đó khẽ xoay một cái, liền dễ dàng khiến cho đại thương màu đen của đối phương văng sang một bên.

"Bồng!" Mũi Luân Hồi thương khẽ rung động, hất vào phần eo Ngưu Triển.

Ngưu Triển tựa như một bao cát cũ nát trực tiếp bị đánh bay lên, văng ra xa chừng bảy tám trượng rồi rơi vào trong đám Hắc Giáp quân.

"Không có chút hứng thú nào." Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm thở dài, cái hắn muốn là tìm được một cao thủ có thể khiến mắt hắn sáng lên. Lúc ở kiếp trước, hắn đã từng đứng trên đỉnh cao của nội gia quyền. Tại đỉnh phong cũng là tịch mịch. Hắn cần chính là một đối thủ có thể khiến cho hắn kinh hỉ.

Nhưng hình như khoảng cách của Ngưu Triển đối với yêu cầu thấp nhất của Đằng Thanh Sơn vẫn còn kém không ít.

Một chiêu đánh bại bách phu trưởng Ngưu Triển?

Tất cả mọi người đều ngây ngốc. Vừa rồi rất nhiều người đều không nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy… một thương rất tùy tiện của Đằng Thanh Sơn lại đánh bại một thương nhìn có vẻ uy lực khiếp người của bách phu trưởng Ngưu Triển.

“Tiểu tử này…” Ngũ Mạn trợn mắt há mồm.

---*---

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 7

Chỉ Còn Lại Một Người

Thiếu tông chủ Quy Nguyên tông Gia Cát Vân ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn trên lôi đài.

- Ca! Đằng Thanh Sơn này so với huynh thế nào?

Thiếu nữ Gia Cát Thanh bên người hắn nhẹ giọng hỏi.

Gia Cát Vân lắc đầu, trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười khó hiểu:

- Không biết… Không thể so sánh được, chưa rõ ràng lắm. Có điều thực lực của hắn thực sự rất mạnh, it nhất đã đạt đến cảnh giới "nhân thương hợp nhất"!

Gia Cát Thanh kinh dị nhìn Đằng Thanh Sơn trên lôi đài.

Từ nhỏ tới lớn, ca ca Gia Cát Vân của nàng đều là thiên tài đứng đầu Quy Nguyên Tông. Gia Cát Thanh cũng có chút sùng bái ca ca mình. Nhưng giờ đây… xuất hiện một kẻ đồng trang lứa với ca ca mình, hơn nữa thực lực hình như cũng không thấp hơn so với ca ca.

"Đằng Thanh Sơn…" Gia Cát Thanh lúc này mới nghiêm túc đánh giả Đằng Thanh Sơn trên lôi đài.

Rúng động!

Cả thao trường đều trở nên hỗn loạn.

Ngưu Triển rớt xuống đất, ngay từ đầu phảng phất như đang nằm mộng. Lúc đầu hắn còn nói muốn "mài mài giũa giũa" đối phương, ai ngờ lại bị người ta một thương đánh bay xuống đài. Nếu như là chiến đấu sinh tử, đối phương vừa rồi hoàn toàn có thể một thương đục một cái lỗ lên người hắn.

Ngưu Triển đứng dậy, từ xa nhìn Đằng Thanh Sơn trên lôi đài, hét lớn:

- Hảo thương pháp! Đằng Thanh Sơn! Thương pháp của ngươi so với lão Ngưu ta mạnh hơn gấp chục lần, ta thua cũng chẳng oan chút nào!

Đằng Thanh Sơn trên lôi đài cũng mỉm cười khẽ chắp tay.

- Ngưu huynh! Thương pháp của huynh khống chế lực lượng còn hơi thiếu chút hỏa hầu. Nếu như có thể tiến thêm một bước nữa, hôm nay ai thắng ai thua cũng còn khó nói!

Đằng Thanh Sơn không chút kiêu ngạo. Thực ra trong lòng hắn, chút thành tích này căn bản cũng không đáng để kiêu ngạo.

Lúc này, vị trung niên áo xám ở xa xa cao giọng nói:

- Đằng Thanh Sơn làm lôi chủ lôi đài đầu tiên. Người khác cũng có thể chọn hắn khiêu chiến. Cuộc tranh đoạt bách phu trưởng này, chín vị rớt đài, xin mời tiếp tục!

Khiêu chiến Đằng Thanh Sơn?

"Quái vật mười sáu tuổi! Mới mười sáu tuổi đã đánh bại trâu ngốc. Khiêu chiến hắn, vậy cơ hội khiêu chiến còn được bao nhiêu? Không sợ chưa đủ bẽ mặt hay sao?" Ngũ Mạn thì thầm trong miệng. Nàng đã thất bại một lần, chỉ còn lại một lần khiêu chiến.

Ngũ Mạn hiểu rất rõ thực lực của Ngưu Triển, không hề kém hơn nàng, thậm chí kinh nghiệm còn phong phú hơn.

Một chiêu đánh bại bách phu trưởng Ngưu Triển?

Thực lực cỡ nào?

“Quái vật!”

“Thiên tài!”

Đám nhất lưu võ giả khác trong lòng đều có ý niệm như thế. Mặc dù bọn họ nhìn không thấu một chiêu đơn giản của Đằng Thanh Sơn vì sao có thể đánh bại Ngưu Triển, nhưng chính vì nhìn không thấu… đã đại biểu cho việc bọn họ và đối phương chênh lệch quá lớn.

- Đến ta!

Một tiếng quát lớn vang lên. Một nam tử tóc tai bù xù lưng đeo một thanh trường đao liền nhảy lên lôi đài, khiêu chiến một bách phu trưởng khác.

Cuộc tranh đoạt bách phu trưởng lại tiếp tục tiến hành.

……

Theo tiến hành tranh đoạt, đám bách phu trưởng ban đầu liên tiếp có người bị đánh bại. Trong mười bảy người, bất cứ người nào cũng đều có cơ hội khiêu chiến hai lần, điều này khiến cho cuộc tranh đoạt càng thêm kịch liệt.

Mà ở ngay trước khán đài, tứ đại thống lĩnh và tông chủ ngồi trên cao quan sát.

- Chín vị nhất lưu võ giả lần này thực lực quả thực không tệ, có thể đấu ngang sức ngang tài với tám vị bách phu trưởng cũ.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

Tứ đại thống lĩnh bên cạnh hắn trên mặt lại không chút tươi cười. Vị lão giả tóc bạc áo đen kia hừ giọng nói:

- Tông chủ! Lần này là tám vị bách phu trưởng của Hắc Giáp Quân chúng ta rơi vào thế hạ phong. Chúng tôi nhìn ra được!

Bởi vì trong chín vị nhất lưu võ giả, còn có người chưa ra tay.

- Trong số chín vị nhất lưu võ giả lần này, thực lực mạnh có ba người!

Đại hán ngồi trên ghế, dáng người cao lớn nhất, cả người hệt như sắt nung trầm giọng nói:

- Công Dương Khánh kia ở Từ Dương quận có thể tạo ra thanh danh như vậy, tuyệt đối là cao thủ. Mà Đằng Thanh Sơn mặc dù tuổi chỉ gần mười sáu, nhưng thực lực của hắn thực sự rất mạnh. Về phần người thứ ba Nhạc Tùng, đó chính là đệ tử của "Thương Giang Nhất Kiếm" tiền bối, thực lực đương nhiên không cần phải nói!

- Đệ tử của Thương Giang Nhất Kiếm tiền bối, hơn nữa được coi là y bát truyền nhân. "Thương Giang kiếm quyết" của Nhạc Tùng này tuyệt đối đã đạt đến một cảnh giới rất cao.

Một thanh niên nam tử khác nói.

- Sư phụ, người thấy thế nào?

Nữ thống lĩnh duy nhất trong số tứ đại thống lĩnh nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng cười mỉm nhìn lên lôi đài:

- Hiện tại trong ba người này thì Đằng Thanh Sơn đã xuất thủ, còn Công Dương Khánh và Nhạc Tùng đều chưa xuất thủ.

- Có điều, Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện này quả thật khiến cho ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cảnh giới của hắn rất cao. Các ngươi xem! Hắn đứng trên lôi đài không vui không buồn. Từ khi hắn lên lôi đài giao chiến, cho đến khi đánh bại Ngưu Triển được hàng ngàn người xung quanh khen ngợi, tâm tình đều không có chút biến hóa nào. Chỉ riêng phần định lực này thôi đã… Hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy!

Gia Cát Nguyên Hồng hiển nhiên rất tán thưởng Đằng Thanh Sơn.

Bốn người khác cũng không khỏi trầm mặc.

Đích thực…

Mấy ngàn người xem vây quanh khen ngợi, cho dù là cao thủ thì từ đáy lòng cũng sẽ tự nhiên sinh ra một chút tự đắc.

Bình thường khi chiến đấu tâm lặng như nước thì không hiếm thấy, nhưng được mấy ngàn người hâm mộ khen ngợi mà tâm vẫn lặng như nước, vậy có thể nói tâm tính ma luyện thực sự đã đạt đến mức độ cực cao.

- Cảnh giới thương pháp của hắn cũng rất cao!

Gia Cát Nguyên Hồng khen ngợi:

- Nó không sử dụng thương pháp màu mè huyền ảo, nhưng một thương đơn giản đó ít nhất đã đạt đến cảnh giới "nhân thương hợp nhất", biến chiêu thức phức tạp thành đơn giản!

"Nhân thương hợp nhất? Biến phức tạp thành đơn giản?" Tứ đại thống lĩnh đều thầm khiếp sợ.

Bọn họ đều hiểu rất rõ, thực lực của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng chính là siêu cấp cường giả được liệt danh trên "Thiên bảng", sự đánh giá của ông tuyệt đối sẽ không sai.

- Sư huynh! Đằng Thanh Sơn này nếu như giao chiến với Nhạc Tùng, ai sẽ thắng?

Tráng hán thân cao chín thước mở miệng nói.

- Đằng Thanh Sơn cảnh giới tuy cao, nhưng nội kình bí tịch của hắn thì không biết thế nào. Dù sao thì đối với một cao thủ nội kình chính là căn bản. Một quyển bí tịch tuyệt đỉnh có tác dụng rất lớn. Mà Đằng Thanh Sơn này nghe nói là ở trong khu vực Nghi Thành, ta thấy… nội kình bí tịch hắn tu luyện có lẽ là bí tịch bình thường. Hắn có thể có được nội kình thâm hậu như thế, phỏng chừng là do có được linh quả linh dược gì đó thôi!

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- So với Vân nhi, Đằng Thanh Sơn nếu như có khuyết điểm thì đó có thể chính là về phương diện nội kình bí tịch.

Bí tịch lợi hại, hiệu quả mang đến sẽ rất đáng sợ. Như "Thiên Nhai Hành" có thể khiến cho tốc độ tăng vọt một khoảng lớn. Mà trong nội kình bí pháp, bí tịch thương pháp lợi hại có thể khiến cho lực công kích trong nháy mắt bạo tăng.

Ánh mắt của Gia Cát Nguyên Hồng quả thật rất độc đáo, suy đoán cũng rất chính xác. Đằng Thanh Sơn căn bản chưa từng tu luyện qua nội kình bí tịch, hắn đối với phương pháp vận dụng nội kình chỉ là đơn giản nhất… truyền nội kình vào trong vũ khí. Đây là phương pháp đơn giản nhất, nguyên thủy nhất.

- Nhạc Tùng này có thể nhận được sự khen ngợi từ Thương Giang Nhất Kiếm Ngụy lão huynh, vậy cảnh giới cũng tuyệt đối đạt đến cấp độ cực cao. Hắn và Đằng Thanh Sơn, ai thắng ai thua… không chiến một trận, ta cũng không dám nói chắc.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói.

- Phong nhi!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía thanh niên nam tử duy nhất trong số tứ đại thống lĩnh:

- Hai người Nhạc Tùng và Đằng Thanh Sơn này, cho dù kém so với con thì cũng không quá nhiều. Con nên cảnh giác đấy!

Người này là Tang Phong trong số tứ đại thống lĩnh, là đệ nhất cao thủ không thể dị nghị trong lớp trẻ của Quy Nguyên Tông. Tuy nói thiếu tông chủ Gia Cát Vân là thiên tài, nhưng Gia Cát Vân dù sao cũng còn quá trẻ, còn Tàng Phong đã qua tuổi ba mươi. Có điều cao thủ nội kình tuổi thọ đều rất dài, ba mươi tuổi vẫn chỉ xem như thanh niên mà thôi.

- Vâng thưa sự phụ!

Tang Phong thống lĩnh đáp.

- A! Công Dương Khánh kia lên lôi đài rồi!

Lão giả tóc bạc áo đen mở miệng nói. Nhất thời khiến cho chúng nhân đều nhìn lại.

Trong cuộc chiến tranh đoạt bách phu trưởng lần này, cuộc chiến của ba người Công Dương Khánh, Đằng Thanh Sơn và Nhạc Tùng mới là đáng xem nhất.

……

Trên lôi đài, Công Dương Khánh tay cầm cự hình chiến đao, ánh mắt âm u lạnh lẽo. Đối thủ của hắn chính là Hạ Sóc.

- Có thể tiếp được ba đao của ta mà không bại, ta tự mình xuống đài!

Công Dương Khánh lạnh lùng nói.

“Ngươi? Ba chiêu thắng lão Hạ ta? Nằm mơ đi!

Hạ Sóc vươn tay chụp lấy trường thương màu đen bên cạnh. Chân phải đá cán thương, tiếp đó tay trái thuận thế nắm lấy cán thương. Tay phải nắm chuôi thương, rất đơn giản đâm về phía trước…

Vù!

Mũi trường thương trong nháy mắt lướt qua khoảng cách mấy trượng đâm thẳng đầu Công Dương Khánh.

“Hây!”

Công Dương Khánh đột nhiên quát khẽ một tiếng. Hai tay cầm chiến đao của hắn đột nhiên bổ thẳng một cái. Không khí chợt phát ra thanh âm lách tách.

“Cheng!” “Cheng!” “Cheng!”

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân phía dưới gần như chỉ loáng thoáng thấy được ba đạo đao ảnh đỏ như máu, sau đó một thanh trường thương trực tiếp thoát khỏi tay Hạ Sóc bay lên, còn bản thân Hạ Sóc lại bị thân chiến đao nặng nề bổ lên lồng ngực.

“Phụt!” Hạ Sóc miệng phun máu tươi, cả người trực tiếp bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

- Hay!

- Đánh hay lắm!

Phía dưới lập tức vang lên những tiếng khen ngợi. Trong đó la ó vui mừng nhất chính là bảy huynh đệ của Công Dương Khánh. Đồng thời đám võ giả thông qua khảo hạch khác cũng hưng phấn lớn tiếng khen hay.

- Các vị! Ai muốn khiêu chiến với ta thì cứ việc lên!

Công Dương Khánh đứng trên lôi đài nhìn về phía dưới lạnh

lùng nói.

Hạ Sóc cố gắng từ dưới đất đứng dậy, nhìn bàn tay đã toạc máu của mình.

“Đao thật tàn nhẫn!” Hạ Sóc trong lòng vẫn còn sợ hãi.

……

“Đao tràn đầy sát ý, vừa nhanh vừa độc!” Đằng Thanh Sơn trên lôi đài cũng xem cuộc chiến này. Ba đao liên tiếp của Công Dương Khánh hắn nhìn thấy rõ: “Chiêu thức đơn giản mà nhanh chóng, vừa vặn công kích vào nhược điểm của đối phương. Khó nhất chính là cỗ khí thế tràn ngập sát ý không gì cản nổi kia.”

Đằng Thanh Sơn khẳng định đao pháp của đối phương tuyệt đối là được sáng tạo ra từ trong chém giết.

Trong nháy mắt khi xuất đao, sát ý quá nồng.

“Thật là muốn tỷ thí với hắn!” Đằng Thanh Sơn càng hứng thú với Công Dương Khánh.

Công Dương Khánh này đáng cho được coi trọng một chút.

……

Sau khi Công Dương Khánh xuất thủ, trong mười bảy người tranh đoạt bách phu trưởng chỉ còn lại một người vẫn chưa hề động thủ, đó chính là nam tử áo xanh vẫn một mực im lặng quan sát cuộc chiến, Nhạc Tùng.

- Nhạc huynh! Huynh chuẩn bị khiêu chiến với ai?

Lúc này thiếu tông chủ Gia Cát Vân đang ở bên cạnh Nhạc Tùng. Nhạc Tùng thân hình cao lớn, hai bờ vai cực rộng, khuôn mặt cương nghị hệt như đao khắc. Cả người đứng đó chẳng khác nào một ngọn núi vắt ngang.

Gia Cát Thanh cũng nhìn Nhạc Tùng. Thanh niên cao thủ này được phụ thân Gia Cát Nguyên Hồng của nàng đánh giá rất cao.

- Công Dương Khánh là một cao thủ. Thế nhưng… thực lực của hắn ta cũng hiểu rõ. Muốn thắng hắn, ta có tám phần nắm chắc. Còn Đằng Thanh Sơn, ta đối với hắn không hề biết rõ, nhưng ta có cảm giác… hắn còn đáng sợ hơn cả Công Dương Khánh!

Ánh mắt Nhạc Tùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn trên lôi đài.

Huynh muội Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh đều cả kinh.

- Huynh muốn khiêu chiến…

Gia Cát Vân đã đoán ra.

- Đằng Thanh Sơn!

Trên mặt Nhạc Tùng hiện lên vẻ tươi cười, sau đó giậm chân một cái.

“Vút!”

Trong nháy mắt Nhạc Tùng đã lên lôi đài ngoài mấy trượng.

- Thương Giang, Nhạc Tùng!

Nhạc Tùng lưng đeo một thanh trọng kiếm màu đen nhìn Đằng Thanh Sơn trên lôi đài.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên, cũng mỉm cười đáp lời:

- Nghi Thành, Đằng Thanh Sơn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 8

Thương Giang Kiếm Quyết

"Khiêu chiến Đằng Thanh Sơn?" Đằng Thanh Hổ không khỏi nín lặng. Trong lòng hắn, Đằng Thanh Sơn chính là một người không gì không thể làm được. Nhưng dù sao Đằng Thanh Sơn ngày trước chỉ xông pha ở Nghi Thành, gặp được quá ít cao thủ. Còn hôm nay, nơi này chính là địa bàn của Quy Nguyên Tông, võ giả hậu thiên đỉnh phong đều có đến hàng tá.

Bất kể là đám nhất lưu võ giả Ngũ Mạn, Công Dương Khánh, hay là đông đảo quân sĩ Hắc Giáp Quân đều ngưng thần quan sát cuộc chiến này.

"Có ý tứ!" Gia Cát Nguyên Hồng nhìn thấy cảnh này, tiếu ý trên mặt càng đậm.

Vị lão giả tóc bạc áo đen tuổi tương đối lớn và vị tráng hán rắn rỏi trong tứ đại thống lĩnh đều rất hứng thú quan sát. Đôi mắt của vị Tang Phong thống lĩnh tuổi còn khá trẻ cũng híp lại, ánh mắt phảng phất như lưỡi dao lãnh toát.

Nữ thống lĩnh kia thì lại lẳng lặng quan sát.

Trên lôi đài, hai thanh niên cao thủ đứng ở hai đầu.

Đằng Thanh Sơn, thân cao bảy thước bốn tấc (gần 1m85), nội gia quyền tu luyện đến đỉnh phong, thể hình cũng coi như tương đối cường tráng. Còn Nhạc Tùng chiều cao so với Đằng Thanh Sơn

không kém bao nhiêu, nhưng phần vai lại rộng hơn, cánh tay cũng dài hơn, cả người có vẻ càng cường tráng.

Chỉ từ bề ngoài căn bản nhìn không ra điểm khác biệt giữa hai người.

Thương Giang, Nhạc Tùng! Sư phụ là Thương Giang Nhất Kiếm, hôm nay vừa mới xuất sư đến Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông tiếp thụ ma luyện. Ở bên ngoài, ngoại trừ vài tuyệt đỉnh cao biết Thương Giang Nhất Kiếm có người đệ tử như vậy, rất nhiều người còn không biết có một nhân vật như Nhạc Tùng.

Nghi Thành, Đằng Thanh Sơn! Quái vật tuổi gần mười sáu, thanh danh tương tự cũng không nổi bật. Dù sao thì danh hiệu Nghi Thành đệ nhất cao thủ vốn không có gì đáng để khoe khoang.

Hai thanh niên này, ai mạnh hơn?

Cả thao trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đều quan sát hai người.

- Đằng Thanh Sơn, hãy cẩn thận!

Nhạc Tùng tự tin cười, rút thanh trọng kiếm màu đen sau lưng ra.

- Ra tay đi!

Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, bình tĩnh nhìn đối thủ.

Ánh mắt Nhạc Tùng đột nhiên sáng rực, cả người khí thế bừng lên, gầm nhẹ một tiếng:

- Đằng Thanh Sơn, trước tiên hãy tiếp 'Phá Lãng Thức' của ta!

Chân hắn khẽ động, rút ngắn khoảng cách với Đằng Thanh Sơn, trọng kiếm màu đen trong tay đơn giản chém thẳng một nhát.

Rầm!

Một nhát chém thế mạnh lực nặng.

Đằng Thanh Sơn trong lúc hoảng hốt, dường như nghe thấy tiếng sóng biển, mà thanh trọng kiếm màu đen đã hạ xuống đỉnh đầu.

- Phá!

Đằng Thanh Sơn đứng thẳng tại chỗ, tay phải khẽ rung lên, trường thương lập tức như độc xà xuất động, khéo léo chạm lên thân trọng kiếm. Thanh trọng kiếm màu đen không tự chủ được hơi nghiêng sang bên, nhưng vẫn chém về phía bả vai Đằng Thanh Sơn như trước.

“Hả? Kình đạo thật mạnh, thật quỷ dị!” Đằng Thanh Sơn giật mình, vội nghiêng người tránh một kiếm này: “Thương pháp ‘Như Ảnh Tùy Hình’ của ta không ngờ lại chẳng cách nào hoàn toàn hóa giải lực công kích, khống chế phương hướng công kích của hắn. Kiếm pháp này quả nhiên có chỗ đặc thù !” Người bình thường giao thủ với Đằng Thanh Sơn, thường thường vũ khí vừa chạm, Đằng Thanh Sơn đã thắng rồi.

Nhưng lúc này đã xuất hiện vấn đề.

“Sao có thể?” Đằng Thanh Sơn giật mình, nhưng Nhạc Tùng kia càng giật mình hơn: “Ta ở trong Thương Giang luyện tập kiếm pháp, ngay cả dòng chảy ngầm của Thương Giang cũng không cách nào thay đổi thế kiếm của ta. Trường thương của hắn làm sao có kình đạo mạnh như vậy được ?”

Trong cảm giác của Nhạc Tùng, mũi trường thương của Đằng Thanh Sơn tựa như dòng xoáy ngầm dưới đáy sông Thương Giang, vừa va chạm kiếm thế lập tức bị ảnh hưởng: “Chẳng trách tên Ngưu Triển kia vừa chạm vào trường thương của Đằng Thanh Sơn,

vũ khí liền bật ra xa như vậy, trực tiếp bị thua. Ta đã sớm đạt tới cảnh giới 'nhân kiếm hợp nhất', vậy mà kiếm thế vẫn bị ảnh hưởng. Có điều ta cũng không tin Đằng Thanh Sơn này có thể liên tục tiếp được 'Phá Lãng tam thập tam kiếm' của ta!" Nhạc Tùng bô pháp ảo diệu, trọng kiếm trong tay chiêu trước nối tiếp chiêu sau.

"Cheng!" "Cheng!" "Cheng!" …

Nhạc Tùng vây lấy Đằng Thanh Sơn, không ngừng di chuyển vị trí, phảng phất như một con cá trong nước vô cùng linh hoạt. Mỗi một nhát chém trọng kiếm đều là thế mạnh lực mạnh.

"Kiếm pháp thật quỷ dị!" Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy trọng kiếm của đối phương nhát sau nặng hơn nhát trước. "Bồng!" "bồng!" … Nham thạch dưới chân hắn xuất hiện một dấu chân. Mỗi một lần di chuyển, dưới bàn chân của Đằng Thanh Sơn đều xuất hiện một dấu chân.

- Thật ngoạn mục!

Gia Cát Nguyên Hồng quan sát trận chiến này cười rộ lên:

- "Phá Lãng tam thập tam kiếm" trong Thương Giang kiếm quyết, kiếm sau mạnh hơn kiếm trước. Ban đầu mỗi kiếm chỉ có lực xung kích chừng vạn cân, sau đó càng ngày càng nặng. Có điều thương pháp của Đằng Thanh Sơn lại càng huyền diệu, cả người không ngờ lại dễ dàng hóa giải kình lực xuống mặt đất, thân thể không chịu ảnh hưởng chút nào. Chỉ riêng khả năng khống chế kình lực này, thực sự khiến người ta thán phục. Không biết dưới dạng hoàn cảnh gì mới có thể tạo ra một thiên tài như vậy!

Mượn lực hóa giải lực!

Đằng Thanh Sơn kiếp trước chính là tông sư nội gia quyền, đối với cơ nhục và gân cốt toàn thân sớm đã đạt tới đỉnh phong. Đối phương thế mạnh lực nặng, nhưng kình lực mỗi lần hắn đều dễ

dàng truyền dọc theo hai chân xuống mặt đất.

- Đằng Thanh Sơn này không ngờ vẫn chỉ di chuyển trong phạm vi một trượng.

Lão giả tóc bạc áo bào đen kinh ngạc kinh thán nói.

- "Phá Lãng tam thập tam kiếm" của Nhạc Tùng mới sử dụng đến kiếm thứ hai mươi ba, càng về sau lực đạo càng lớn. Ta không tin Đằng Thanh Sơn này có thể dễ dàng phòng thủ trong ba mươi ba kiếm.

Tang Phong thống lĩnh lạnh lùng nói. "Phá Lãng tam thập tam kiếm" này uy danh rất thịnh, cho dù là bản thân hắn cũng bắt buộc phải dùng toàn lực đối phó mới có thể ngăn cản, không thể thoải mái như vậy được.

Trên lôi đài, thân hình Nhạc Tùng nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng kiếm thế lại nặng như núi. Một kiếm rồi lại một kiếm, liên tiếp không ngừng.

"Cheng!" "Cheng!" "Cheng!"

Đằng Thanh Sơn vẫn di chuyển trong phạm vi một trượng như cũ. Trường thương trong tay mỗi lần hơi chạm vào trọng kiếm liền thu lại. Mặc dù mỗi lần hắn đều lưu lại trên đất một dấu chân rất sâu, nhưng vẻ tươi cười của hắn cũng càng ngày càng rang rỡ.

"Có thể sáng tạo ra kiếm pháp này, thực sự là thiên tài! Kiếm pháp tựa như nước sông cuồn cuộn bất tuyệt, kiếm này nối tiếp kiếm kia, uy lực càng ngày càng lớn, khí thế càng ngày càng thịnh. Thực muốn xem thử kiếm thế này lúc nào thì đến cùng!"

Kình lực hai tay Đằng Thanh Sơn sử dụng đều khoảng vạn cân. Ngoại trừ con giao long nơi Bích Hàn đầm kia, đến nay còn chưa ai có thể bức hắn sử ra lực lượng đáng sợ trong cơ thể.

“Kiếm thứ ba mươi hai rồi! Lực xung kích một kiếm này thấp nhất có mấy vạn cân, cao thủ hậu thiên đỉnh phong bình thường sớm đã bị chém chết rồi.” Trường thương Đằng Thanh Sơn khẽ xoay, lại một lần nữa ngăn cản một kiếm của đối phương. Kình lực đáng sợ thông qua trường thương truyền đến hai tay, dễ dàng dọc theo xương cốt, mô cơ, gân cốt, cơ nhục truyền đến hai chân, đối với nội kình của Đằng Thanh Sơn không chút nào hao tổn.

“Kiếm thứ ba mươi ba!” Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm đếm kiếm chiêu của đối phương.

“Bồng!” Một kiếm cuối cùng của Nhạc Tùng không ngờ lại là cầm hai tay, điên cuồng chém mạnh một nhát, mang theo uy thế còn lại của ba mươi hai kiếm trước. Một kiếm này thậm chí còn khiến cho không khí xung quanh trở nên chấn động, tiếng gió rít ầm ầm, khiến cho cảnh tượng chiến đấu trước mặt người xem chung quanh trở nên vặn vẹo.

“Cheng!” Vẫn là một thương cực kỳ đơn giản như trước. Xuất thương đơn giản, nhưng trong nháy mắt khi trọng kiếm đối phương chạm phải, cả trường thường lập tức sinh ra một lực xoáy đáng sợ, hệt như một cơn nước đáng sợ nhìn không thấy trong bóng tối, cuốn lấy trọng kiếm đối phương, biến đổi kiếm thế của đối phương.

- Ha ha… sảng khoái, thật sảng khoái!

Nhạc Tùng đã lùi ra ngoài mấy trượng, cả người hưng phấn, đôi mắt cũng hơi ửng đỏ, cười phá lên:

- Có thể một mạch tiếp được “Phá Lãng tam thập tam kiếm” của ta, thương pháp của Đằng huynh ta cực kỳ bội phục. Không biết thương pháp này tên gọi là gì?

- Thương pháp có tên là “Như Ảnh Tùy Hình”

Đằng Thanh Sơn cũng khen ngợi nói:

- Thân pháp và kiếm pháp của Nhạc huynh cũng vô cùng huyền diệu, không biết tên gọi là chi?

Đằng Thanh Sơn vừa rồi cũng nghe đối phương nói đến "Phá Lãng thức", rất hiển nhiên bộ kiếm pháp này không chỉ có một thức này.

- Kiếm pháp này của ta chính là do sư phụ ta ở Thương Giang cảm ngộ trăm năm mà sáng tạo ra, tên là "Thương Giang Kiếm Quyết". Vừa rồi ta sử dụng chính là "Phá Lãng thức" trong "Thương Giang Kiếm Quyết". Còn về thân pháp của ta, có tên là "Du Long Thức"!

Nhạc Tùng thẳng thắn nói. Thực ra tên võ công bí tịch cũng chẳng cần phải giữ bí mật.

Lời vừa dứt, bên dưới đều trở nên huyên náo.

- "Thương Giang kiếm quyết", đó chính là "Thương Giang kiếm quyết"? Nhạc Tùng này là đệ tử của "Thương Giang Kiếm Thánh"?

Võ giả quan sát cuộc chiến tại đây cũng biết một vài nhân vật cực kỳ nổi tiếng trong thiên hạ. "Thương Giang Nhất Kiếm" Ngụy Vu Nhai chính là một vị siêu cấp cường giả cực kỳ nổi danh trên Cửu châu đại địa, một trong ba mươi sáu người được liệt danh trên "Thiên bảng", được tôn xưng là "Thương Giang Kiếm Thánh".

- "Thương Giang kiếm quyết" tổng cộng có sáu thức, uy lực cực lớn. Đằng huynh! "Điệp Lãng thức" trong "Thương Giang kiếm quyết" ta còn chưa đại thành, dùng đến thì không cách nào thu phát tùy tâm, huynh phải cẩn thận đấy!

Nhạc Tùng trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn có chút kinh hỉ. Nhạc Tùng này ngoại trừ "Phá Lãng thức" vừa rồi không ngờ còn có "Điệp Lãng thức" càng lợi hại hơn.

- Ha ha.. Nhạc huynh! Không cần nương tay, cứ việc tới đi!

Đằng Thanh Sơn cầm thương mà đứng.

Nhạc Tùng vẻ mặt trịnh trọng, trên mặt nổi lên một quầng sáng màu xanh, mũi kiếm của thanh trọng kiếm màu đen liên tiếp có kình khí thoát ra, bắn vào nham thạch trên đất, chấn nát nham thạch thành bụi phấn. Rất hiển nhiên, Nhạc Tùng không thể hoàn toàn khống chế nội kình.

- Điệp Lãng thức!

Nhạc Tùng khẽ quát một tiếng. "Ầm rầm rầm!", thanh trọng kiếm mang theo tiếng sóng gào thét rất rõ ràng, chém về phía Đằng Thanh Sơn.

Từng cỗ nội kình chấn động sản sinh ra tiếng nước sông gào thét, thanh trọng kiếm trong tay Nhạc Tùng dường như biến thành dòng Thương Giang đầy căm phẫn, nuốt chửng lấy Đằng Thanh Sơn.

Kiếm chưa tới, khí thế đã khiến cho Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

"Không hay! Uy lực một kiếm này so với trước lớn hơn rất nhiều!" Đằng Thanh Sơn thầm giật mình. Chỉ đơn thuần dựa vào "Như Ảnh Tùy Hình" thương pháp tuyệt đối không giải hóa giải cỗ lực lượng công kích này. Có điều nếu dựa vào khí lực cường đại, hắn có thể trực tiếp một thương đập chết đối phương.

Chưa tới lúc cần thiết, Đằng Thanh Sơn cũng không muốn bộc lộ lực lượng kinh người của mình, bởi vì đây là bí mật lớn nhất của hắn.

“Phải sử dụng đến ‘Hỗn Nguyên Nhất Khí’ thương pháp thôi!”

“Như Ảnh Tùy Hình” thương pháp dù sao cũng chỉ là thương pháp công kích, mặc dù có công năng hóa giải lực lượng, nhưng sao có thể so sánh được với “Hỗn Nguyên Nhất Khí” thương pháp? “Hỗn Nguyên Nhất Khí” thương pháp mới chính là thương pháp phòng ngự duy nhất trong “Ngũ Hành thương”, là thương pháp phòng ngự hóa giải lực cực mạnh.

“Vù!” Luân Hồi thương xoay tròn.

Thương ảnh bay múa, trước người Đằng Thanh Sơn phảng phất như hóa thành một dòng xoáy lắng đọng đáng sợ dưới biển sâu. Trong nháy mắt khi trọng kiếm của Nhạc Tùng tiếp xúc với thương ảnh của Đằng Thanh Sơn, nước sông Thương Giang căm phẫn phảng phất như bị dòng xoáy nuốt chửng. Một cỗ lực đạo quỷ dị khiến cho Nhạc Tùng chật vật thổ huyết.

- Buông tay!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng.

“Vù!”

Đối mặt với lực thôn phệ đáng sợ, Nhạc Tùng cũng không cách nào khống chế nổi trọng kiếm trong tay. Trọng kiếm trực tiếp rời khỏi tay bị cuốn đi nện mạnh xuống nham thạch trên đất. Cả lôi đài đột ngột rung chuyển, phảng phất như bị thiên thạch ngoài vũ trụ rơi xuống.

“Rầm! ”

Nham thạch trên lôi đài hoàn toàn nứt ra. Từng vết nứt dữ tợn kéo dài, bụi đá vỡ vụn bay khắp nơi.

“Sao, sao có thể…” Tay phải Nhạc Tùng khẽ run lên, khó tin nhìn trọng kiếm ngập trong hố đá vụn. Tất cả những điều này hắn

không cách nào tin được.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 9

Xích Tử Chi Tâm?

Hô...

Tứ đại thống lĩnh đồng thời đứng cả dậy, chấn kinh nhìn một màn này.

- Làm sao có thể? "Thương Giang kiếm quyết" Điệp Lãng thức không ngờ lại bị phá như vậy?

Lão giả tóc bạc áo đen khiếp sợ nói.

Tráng hán vóc người to cao nhất trong tứ đại thống lĩnh sắc mặt cũng đại biến:

- Thương pháp phòng ngự lực hóa giải thật mạnh! Thương pháp này đã gần đạt đến "phản phác quy chân" rồi!

"Một thương phòng ngự đó..." Tàng Phong cũng hoàn toàn ngây ngốc.

"Đằng Thanh Sơn..." Nữ tử duy nhất trong tứ đại thống lĩnh sắc mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Tứ đại thống lĩnh hoàn toàn bị thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" của Đằng Thanh Sơn làm cho rúng động, không tự chủ đứng dậy.

- Sư phụ! Đó là thương pháp gì?

Nữ tử kia quay đầu nhìn về phía sư phụ nàng ở giữa, Gia Cát Nguyên Hồng.

Trong năm người trên khán đài chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng vẫn thản nhiên ngồi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là đôi mắt chợt sáng lên. Y cẩn thận đánh giá thật kỹ Đằng Thanh Sơn trên lôi đài, vẻ tươi cười trên mặt dần dần nở rộ:

- Đằng Thanh Sơn! Hay cho Đằng Thanh Sơn!

Cả thao trường hoàn toàn yên tĩnh, tiếp sau đó là tiếng la ó ầm ĩ.

- Vừa rồi nhìn rõ thương pháp đó không? Một thương đó làm sao ngăn cản được vậy?

- Ào một cái, trọng kiếm của Nhạc Tùng liền văng tay. Không biết đã xảy ra chuyện gì?

Hơn sáu ngàn võ giả trên thao trường xôn xao bàn luận. Mọi người đều là võ giả, đối với "Thương Giang kiếm quyết" Điệp Lãng thức của Nhạc Tùng mặc dù không hiểu, nhưng uy lực khiếp người đó tất cả đều nhìn ra được. Chiêu số phòng ngự của Đằng Thanh Sơn quá nhanh, bọn họ căn bản không thấy rõ.

- Thanh Sơn, đánh tốt lắm!

Đằng Thanh Hổ hưng phấn cao giọng hét lên.

- Đằng Thanh Sơn này là gì của ngươi?

Quân sĩ Hắc Giáp quân và đám võ giả bên cạnh Đằng Thanh Hổ không nhịn được dò hỏi.

- Đó là biểu đệ của ta!

Đằng Thanh Hổ tự hào nói.

Mọi người trên Cửu Châu đại địa đều rất kính trọng võ giả, vừa nghe Đằng Thanh Hổ nói như vậy, người chung quanh cũng nhìn hắn bằng con mắt khác, lập tức bắt đầu bắt chuyện với Đằng Thanh Hổ, đồng thời dò hỏi một vài chuyện nổi danh trong quá khứ của Đằng Thanh Sơn.

Trên lôi đài…

"Sao… làm sao có thể như vậy? Điệp Lãng thức của ta…Không đúng, không đúng…" Nhạc Tùng nhìn chằm chằm vào tay phải của mình, không nhịn được lắc đầu.

- Nhạc huynh!

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này này, không khỏi nhíu mày gọi một tiếng. Nhưng Nhạc Tùng dường như vẫn không nghe thấy gì.

"Một chiêu vừa rồi của ta, chẳng lẽ đả kích quá lớn đối với Nhạc Tùng này? Tâm trí sẽ không yếu ớt như vậy chứ?" Đằng Thanh Sơn ngẫm nghĩ, đồng thời tay phải vung lên. Luân Hồi thương trong tay liền vọt ra, đâm thẳng vào trong hố đá không xa. Mũi thương liền hất thanh trọng kiếm bị đánh bay kia về trước người Nhạc Tùng.

"Cheng!"

Trọng kiếm đập lên tảng đá phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Cả người Nhạc Tùng giật mình một cái, ánh mắt mới khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, lập tức nhặt trọng kiếm lên, chắp tay xấu hổ nói:

- Thanh Sơn huynh đệ! Vừa rồi đang nhớ lại thương pháp của huynh đệ, muốn tìm cách phá giải nó, cho nên nhất thời đã quá

nhập tâm. Thật xấu hổ, thật xấu hổ!

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, hóa ra y không phải bị đả kích mà là đang suy nghĩ cách phá giải thương pháp của mình đến nhập thần.

- Thương Giang kiếm quyết của Nhạc huynh rất bất phàm. Nếu như Điệp Lãng thức có thể đại thành, ta cũng sẽ không chiến thắng dễ dàng như vậy được!

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

- Trận chiến hôm nay, ta đối với Điệp Lãng Thức lại lĩnh ngộ được không ít, thực sự cảm kích Thanh Sơn huynh đệ.

Trên mặt Nhạc Tùng lại tràn ngập vẻ tươi cười:

- Thanh Sơn huynh đệ! Sau này chúng ta cùng ở Hắc Giáp quân, sẽ có rất nhiều thời gian đệ luận bàn. Ta xin xuống dưới trước, không ngăn cản người khác lên khiêu chiến ngươi nữa!

Nhạc Tùng cười ha hả đi xuống lôi đài, đồng thời hét lớn với những người chung quanh:

- Các vị muốn khiêu chiến Đằng Thanh Sơn thì đừng bỏ lỡ cơ hội hiếm có ngày hôm nay!

Khiêu chiến Đằng Thanh Sơn?

Biết rõ không phải đối thủ, còn đi khiêu chiến, không phải tự mình chuốc khổ sao?

- Phương Quan! Ta và ngươi đấu một trận!

Một tiếng hét lớn vang lên, lại là một nhất lưu võ giả nhảy lên lôi đài.

Mỗi người đều có cơ hội khiêu chiến hai lần. Đám nhất lưu võ

giả bên dưới từng người lại bắt đầu tiến hành khiêu chiến. Đám người Ngũ Mạn, Ngưu Triển, Hạ Sóc cũng bắt đầu chiến đấu rất kịch liệt. Quân sĩ Hắc Giáp quân chung quanh xem cuộc chiến cũng đều hết sức hưng phấn.

Nhưng… đúng là không có ai đến khiêu chiến Đằng Thanh Sơn.

"Không ngờ ta chỉ khống chế khí lực ở một vạn cân mà trong đám người này đều không ai có thể đánh bại ta!" Đằng Thanh Sơn thầm cảm thán: "Nhạc Tùng kia nếu như có thể đại thành 'Điệp Lãng thức', có lẽ sẽ có thể ép ta sử dụng khí lực mạnh hơn!"

Át chủ bài lớn nhất của Đằng Thanh Sơn cũng chẳng phải "Thiên Nhai Hành" mà là một thân quái lực đáng sợ.

Năm ấy sau khi tu luyện "Hổ Hình Thông Thần thuật" được một tháng, lúc giao chiến cùng với yêu thú giao long trong Bích Hàn đầm, Đằng Thanh Sơn đã có được sức lực khoảng mười lăm vạn cân. Sau đó lại ở trong Đằng gia trang hơn nửa năm, thời gian này hắn vẫn một mực tu luyện "Hổ Hình Thông Thần thuật".

Mặc dù tiến bộ có chút chậm chạp, nửa năm sau càng không tiến bộ thêm được nữa, nhưng Đằng Thanh Sơn thân là một siêu cấp cao thủ, khống chế lực lượng vô cùng tinh chuẩn. Khi hắn dẫn Đằng Thanh Hổ cùng nhau rời khỏi quê nhà, đi tới quận Giang Ninh, ước chừng hai tay đã có sức lực khoảng mười tám vạn cân.

Đó gọi là sức lực một địch mười!

Sức lực khủng bố của Đằng Thanh Sơn, chỉ cần một cú đập đơn giản cũng có thể đập chết Nhạc Tùng.

Nếu sức lực kinh khủng đó phối hợp thêm với thương pháp huyền diệu của hắn, Đằng Thanh Sơn căn bản chính là một sát thần.

“Ở Quy Nguyên Tông này hắn là có thể học được nội kình bí tịch. Không biết ta tu luyện nội kình bí tịch, thực lực sẽ đề thăng thế nào!” Đằng Thanh Sơn vẫn không hề tự cao tự đại, cho rằng chỉ dựa vào sức lực của mình đã thiên hạ vô địch.

Dù sao thì Vũ Hoàng trong truyền thuyết, năm nhát búa chẻ sập một ngọn núi đồ sộ. Tần Lĩnh Thiên Đế trong truyền thuyết một chưởng có thể ngăn nước sông Nhạn Giang rộng hơn trăm trượng.

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến đều cảm thấy không rét mà run. Muốn ngăn dòng nước rộng trăm trượng, ngọn núi đồ sộ ầm ầm sụp đổ… điều này mạnh hơn so với hắn ngàn vạn lần. Người ta có lẽ chỉ cần một chưởng là dễ dàng đánh chết hắn.

“Không phải trên Cửu Châu đại địa này không có ai mạnh hơn ta, mà là ta tiếp xúc đều là cao thủ trong lớp trẻ. Có lẽ ngay cả sư phụ của Nhạc Tùng, Thương Giang Kiếm Thánh gì đó đã mạnh hơn ta rồi.” Đáy lòng Đằng Thanh Sơn ngược lại có chút hưng phấn, vì có đối thủ mà hưng phấn.

Khiêu chiến lần lượt tiến hành. Trong mười bảy người mỗi người đều có cơ hội khiêu chiến hai lần. Theo thời gian trôi qua, đợt khiêu chiến này cũng đến thời khắc cuối cùng.

- Đây là trận cuối cùng rồi. Ha ha! Người khác đều sợ không dám khiêu chiến Đằng Thanh Sơn.

Tráng hán cao to không nhịn được cười nói.

- Đằng Thanh Sơn kia tạo nghệ trên thương pháp cũng có thể nói đã đến mức “phản phác quy chân”. Người khác cũng chẳng ngốc, đương nhiên sẽ không khiêu chiến hắn.

Lão giả tóc bạc áo đen nói.

- Phản phác quy chân? Hắn còn chưa đạt đến bước đó.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói.

- Tông chủ?

- Lục sư phụ?

Tứ đại thống lĩnh đều nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng khen ngợi nói:

- Có điều, hắn chỉ mới mười sáu tuổi, mười sáu tuổi! Một thanh niên mười sáu tuổi đã có thương pháp tuyệt vời như thế, không hề thua kém một số đại sư thương pháp trên Cửu Châu đại địa. Chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất hắn là đại sư của Phật tông chuyển thế, là phật sống của Phật tông chuyển thế.

Trên Cửu Châu đại địa, nổi danh nhất, căn cơ thâm hậu nhất, có bát đại tông phái.

Trong đó mạnh nhất trong bát đại tông phái chính là Ma Ni tự. Thất đại tông phái khác đều khống chế một châu, duy chỉ có Ma Ni tự này khống chế hai châu. Ma Ni tự thuộc Tây Vực Cửu châu, phạm vi thế lực bao quanh Nhung châu và phía tây Lương châu.

Phật tông của Ma Ni tự cũng là tông phái duy nhất trong bát đại tông phái có lịch sử mấy ngàn năm.

Phật tông tại Nhung châu và Lương châu có quyền uy tuyệt đối.

Trong bát đại tông phái Cửu châu, thất đại tông phái khác đều tu luyện "luyện tinh hóa khí", thần hợp với khí để đạt đến cảnh giới "luyện khí hóa thần", bước vào tiên thiên cảnh giới. Đây cũng là phương pháp tu luyện rộng rãi nhất trong cả phạm vi Cửu châu.

Mà Phật tông tu luyện lại hoàn toàn bất đồng. Bọn họ tu luyện "tam mạch thất luân", "minh tâm kiến tính", để kết thành Xá Lợi

tử, đạt được "La Hán quả nghiệp". Hễ Phật tông đại sư có thể kết thành Xá Lợi tử đều được xưng là La Hán Phật môn, ngang với tiên thiên cao thủ.

Phật tông tu luyện có chỗ đặc thù riêng.

Bởi vì cơ thể người chịu giới hạn của thiên địa, tuổi thọ cuối cùng cũng kết thúc. Mà một vài Phật tông đại sư lại đạt đến cảnh giới khó tin, trước khi chết lại có thể duy trì linh hồn không mê muội, có thể chuyển thế thành phật sống, mang theo tất cả ký ức kiếp trước.

Phật sống có thể sử ra thương pháp như vậy cũng không có gì là lạ.

- Nếu như là phật sống chuyển thế, sớm đã bị hòa thượng của Ma Ni tự đưa đi rồi, sao có thể ở chỗ chúng ta?

Lão giả tóc trắng áo đen nói.

- Khả năng phật sống chuyển thế là rất thấp.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu thừa nhận. Thực ra hắn làm sao cũng không ngờ được, Đằng Thanh Sơn mặc dù không phải phật sống chuyển thế, nhưng hắn lại là nội gia quyền tông sư của một thế giới khác chuyển thế.

- Sư phụ, loại khả năng thứ hai thì sao?

Tàng Phong dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói:

- Loại khả năng thứ hai chính là hắn có một khỏa "xích tử chi tâm" có thể cảm ngộ thiên địa. Từ nhỏ sống trong rừng núi, tuân theo thiên đạo tự nhiên, bái thiên địa làm thầy mới có thể lĩnh ngộ ra thương pháp đơn giản lại ẩn chứa huyền ảo bất tận như vậy.

“Xích tử chi tâm” a!

Vừa bước vào hồng trần, lòng người đã loạn.

Mà ở trên Cửu châu đại địa, có một số thiên tài tâm tính thuần khiết, bọn họ có một khỏa “xích tử chi tâm” có thể cảm ngộ tự nhiên, bái thiên địa làm thầy. Thương pháp đao pháp ngộ ra, mỗi một chiêu nhìn tưởng như đơn giản lại đều ẩn chứa huyền ảo sâu xa khôn lường.

- Có điều, Phong nhi! Các con cũng đừng nên nhụt chí!

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Có thể sáng tạo ra thương pháp như vậy, có chỗ tốt cũng có chỗ xấu!

- Chỗ tốt, chỗ xấu?

Tứ đại thống lĩnh đều nhìn về phía ông.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu nói:

- Người bình thường luyện tập đao pháp kiếm pháp đều từ đường lối cơ sở từng bước luyện tập. Kiếm pháp học tập cũng càng ngày càng cao thâm phức tạp. Từ đơn giản đến phức tạp là một quá trình. Qua từng lần chiến đấu, các cao thủ sẽ phát hiện ra nhược điểm kiếm pháp, đao pháp của mình, rồi dần dần cải tiến, bắt đầu biến phức tạp thành đơn giản, cuối cùng đạt đến mức phản phác quy chân.

Từ đơn giản đến phức tạp rồi lại từ phức tạp đến đơn giản, đến lúc mỗi chiêu mỗi thức đều có uy lực vô tận.

- Lần lượt thất bại, lần lượt lĩnh ngộ, lần lượt cải tiến đến khi cuối cùng giác ngộ. Điều này so với ngay từ đầu bái thiên địa làm thầy, sáng tạo ra chiêu thức đơn giản mà uy lực lớn lại càng mạnh

hơn.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Con hiểu rồi!

Tàng Phong gật đầu.

Trải qua hồng trần ma luyện mới có thể đạt được thành tựu càng cao hơn nữa.

- Loại thiên tài giống như Đằng Thanh Sơn, tuổi còn quá trẻ. Mặc dù hiện tại lĩnh ngộ được thương pháp lợi hại như vậy, nhưng hắn chưa từng trải qua quá nhiều thất bại. Nếu muốn tiến bộ hơn nữa thì bắt buộc phải trải qua ma luyện.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói:

- Đương nhiên, loại thiên tài này một khi trải qua đột phá ma luyện, thành tựu sẽ không thể lường được!

Tứ đại thống lĩnh đều gật đầu.

Song bọn họ không hề biết kinh nghiệm ma luyện của Đằng Thanh Sơn so với bọn họ tưởng tượng còn nhiều hơn rất nhiều.

- Tông chủ! Tranh đoạt bách phu trưởng kết thúc rồi.

Lão giả áo đen tóc trắng nói.

- Ừm, bắt đầu nhận trọng giáp, chiến mã!

Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 10

Hắc Yểm Mã

Trên thao trường, đám Hắc Giáp quân tụm năm tụm ba nhỏ giọng bàn luận.

- Khiêu chiến bách phu trưởng chấm dứt! Tám bách phu trưởng tân nhiệm, phân biệt là Đằng Thanh Sơn, Ngưu Triển, Công Dương Khánh, Hồng Hưng Dương, Nhạc Tùng…

Lão giả áo đen trên khán đài cao giọng liên tục báo tên tám người giành được chiến thắng sau cùng.

- Tám bách phu trưởng hãy tiến lên phía trước!

Lão giả áo đen lớn tiếng nói.

Đằng Thanh Sơn và bảy người đi song song tiến về phía trước.

“Bịch!” “Bịch!” “Bịch!”

Tám thớt Thanh Tông Đạp Tuyết mã khoác trọng giáp được tám quân sĩ Hắc Giáp quân dắt đến. Trên yên của mỗi thớt Thanh Tông Đạp Tuyết mã đều xếp một bộ xích thiết trọng giáp màu đỏ sậm.

- Bách phu trưởng Hắc Giáp quân chúng ta mỗi người đều có một con Thanh Tông Đạp Tuyết mã và một bộ xích thiết trọng giáp. Còn về binh khí, có thể sử dụng binh khí mình mang theo

hoặc cũng có thể yêu cầu với tông phái.

Lão giả áo đen lạnh lùng nói.

- Đằng Thanh Sơn!

Lão giả áo đen đột nhiên nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Từ hôm nay trở đi sẽ ngươi sẽ là đệ nhất lĩnh Hắc Giáp quân, đệ tam bách phu trưởng trong đội ngũ dưới trướng đô thống!

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn cao giọng đáp.

- Nhận chiến mã và trọng giáp!

Lão giả áo đen lạnh lùng nói.

Nhất thời một tên quân sĩ Hắc Giáp quân ở bên dắt thớt Thanh Tông Đạp Tuyết mã kia đến đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nhận lấy Thanh Tông Đạp Tuyết mã và xích thiết trọng giáp: “Hắc Giáp quân thật giàu có, chỉ là bách phu trưởng đã được sử dụng Thanh Tông Đạp Tuyết mã và xích thiết trọng giáp rồi.”

Thanh Tông Đạp Tuyết mã, đó là vương giả trong Thanh Tông mã, trị giá năm ngàn lượng bạc.

Xích thiết trọng giáp, không thấp hơn chút nào so với Thanh Tông Đạp Tuyết mã.

Nếu như tính thêm cả trọng giáp khoác trên thân chiến mã, chỉ riêng trang bị, giá trị đã hơn một vạn lượng bạc. Không thể nói là không xa xỉ.

- Ngưu Triển!

Lão giả áo đen lại lần nữa lên tiếng:

- Từ hôm nay trở đi ngươi chính là đệ tam lĩnh Hắc Giáp quân, đệ nhất bách phu trưởng dưới trướng đô thống...

Liên tục tám bách phu trưởng đều nhận chiến mã và trọng giáp. Quân sĩ Hắc Giáp quân bên dưới cặp mắt đều không khỏi có chút đỏ lên.

- Cuộc tranh đoạt bách phu trưởng chấm dứt. Chín vị nhất lưu võ giả thất bại, trực tiếp trở thành đội trường. Hiện tại bắt đầu tranh đoạt đội trưởng.

Lão giả áo đen lạnh nhạt nói, sau đó lại ngồi xuống. Cuộc tranh đoạt đội trưởng này, đệ nhất thống lĩnh hắn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái.

So sánh với cuộc chiến tranh đoạt bách phu trưởng, tranh đoạt đội trưởng thanh thế giao thủ rõ ràng yếu hơn một chút, nhưng cả thao trường lại càng thêm náo nhiệt.

- Thanh Sơn, đệ coi đi! Chức đội trưởng này ta nhất định sẽ đoạt lấy. Đệ đã đoạt được chức bách phu trưởng, ta cũng không thể làm đệ bẽ mặt được!

Đằng Thanh Hổ tự tin cười.

Đằng Thanh Sơn cũng có phần nắm chắc đối với thực lực của Thanh Hổ. Trong số nhị lưu võ giả, biểu ca này của mình cũng xem như trung đẳng. Bởi vì tu luyện "Đại Thương Thung" và "Hổ quyền", biểu ca mình trên phương diện tốc độ thương pháp và thính kình hẳn phải tương đương với bách phu trưởng Ngưu Triển.

"Đoạt một chức đội trưởng, hẳn sẽ không thành vấn đề!" Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

- Đằng Thanh Sơn!

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đến chính là Ngũ Mạn.

Ngũ Mạn chớp chớp mắt nói:

- Đằng Thanh Sơn! Ta ban đầu quả thật nhìn không ra, không ngờ ngươi lại lợi hại như vậy. Ngay cả Nhạc Tùng cũng bị ngươi đánh bại. Thương pháp của ngươi luyện như thế nào vậy? Sư phụ của ngươi là ai?

- Ta tự mình sáng tạo ra, cô có tin hay không?

Đằng Thanh Sơn vui vẻ cười.

- Hứ! Vẫn còn khoác loác!

Ngũ Mạn hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Thanh Tông Đạp Tuyết mã đang được Đằng Thanh Sơn dắt. Trong mắt nàng lộ ra vẻ hâm mộ, lập tức trừng mắt với Đằng Thanh Sơn một cái:

- Hừ! Đám quái vật các ngươi, lần này không ngờ lại xuất hiện mấy cao thủ, bằng không tám vị trí bách phu trưởng ta khẳng định ta sẽ có một chỗ. Không biết khi nào ta mới có một thớt Thanh Tông Đạp Tuyết mã đây?

- Sư tỷ! Thanh Tông Đạp Tuyết mã này cho dù tỷ giành được, muốn thuần phục cũng không phải chuyện đơn giản đâu!

Lúc này Gia Cát Vân cùng muội muội Gia Cát Thanh của y đang đi tới.

- Đằng huynh! Đạp Tuyết mã này huynh dắt còn được, chứ muốn ngồi lên lưng khiến cho nó ngoan ngoãn nghe lời, quả thật không phải là chuyện đơn giản đâu!

Gia Cát Vân cười cười nhắc nhở:

- Càng là bảo mã thì thuần dưỡng càng khó khăn, phải có kiên nhẫn!

- Ô… Ca! Các huynh xem! Đằng Thanh Hổ kia thắng rồi.

Gia Cát Thanh đột nhiên hô lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại.

Quả nhiên lúc này Đằng Thanh Hổ tay cầm trường thương đang đắc ý gào thét ầm ĩ. Tuy nhiên trên thao trường huyên náo đó gần như nghe không thấy.

oOo Đêm tối, mảnh trăng lơ lửng trên cao.

Hiện giờ là tháng chạp lạnh lẽo, buổi tối rất lạnh. Tại nơi quân doanh Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông, đám bách phu trưởng mỗi người đều có một tòa đình viện riêng biệt. Mà tân nhiệm bách phu trưởng Đằng Thanh Sơn lúc này đang ở trong đình viện của mình.

“Đám quân sĩ Hắc Giáp quân công phu uống rượu thật lợi hại!” Đằng Thanh Sơn nhớ lại ngày hôm nay, thở dài không thôi.

Ban ngày là tranh đoạt bách phu trưởng và đội trưởng, đến tối lại là uống rượu ăn mừng. Đằng Thanh Sơn trở thành tân nhiệm bách phu trưởng, những quân sĩ dưới trướng hắn đương nhiên muốn mời rượu. Mà những cao thủ khác trong Hắc Giáp quân kính trọng Đằng Thanh Sơn là một cao thủ, cũng đến mời rượu.

Còn may là cơ quan tạng phủ Đằng Thanh Sơn cực kỳ cường đại mới có thể không say.

“Hôm nay còn có một việc chưa làm.” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía góc đình viện đang cột Thanh Tông Đạp Tuyết mã.

“Thuần phục ngựa?” Đằng Thanh Sơn cười cười đi tới.

Đôi mắt của Thanh Tông Đạp Tuyết mã ngó ngó Đằng Thanh Sơn, sau đó lại cúi đầu xuống, căn bản không thèm để ý đến hắn.

“Hây!” Tay phải Đằng Thanh Sơn đè lên yên ngựa, đột nhiên dùng lực.

Thanh Tông Đạp Tuyết mã cảm thấy không vững liền quỳ xuống.

Thanh Tông Đạp Tuyết mã nhất thời tức giận, bốn vó giẫm đạp, liều mạng muốn đứng dậy, đồng thời phát ra tiếng hí phẫn nộ.

Đằng Thanh Sơn chỉ vẻn vẹn đè tay phải lên yên ngựa, mặc cho Thanh Tông Đạp Tuyết mã phẫn nộ phản kháng, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn đứng thẳng… Cánh tay của Đằng Thanh Sơn phảng phất như một ngọn núi, mặc cho chiến mã điên cuồng cũng vô phương làm cho tay phải của hắn dời đi một tấc.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn con Thanh Tông Đạp Tuyết mã này.

Dần dần, Thanh Tông Đạp Tuyết mã từ bỏ phản kháng, cúi đầu xuống.

Động vật rất đơn giản, ngươi mạnh hơn nó, nó sẽ chọn cách thuần phục.

“Hả?” Lỗ tai Đằng Thanh Sơn khẽ nhúc nhích.

“Két!” Cửa đình viện mở ra, Đằng Thanh Hổ đi vào, cả người đầy mùi rượu, cười nói:

- Thanh Sơn! Ha ha! Chỗ ở của bách phu trưởng đúng là tốt hơn chỗ ta. Cái phòng của ta, ngay cả sân đều không có. Ta ngủ

luôn ở đây nhé!

- Được, không vấn đề gì!

Đằng Thanh Sơn cười trả lời. Hôm nay biểu ca mình cũng dựa vào thực lực giành được vị trí đội trưởng.

- Vừa rồi ta nghe thấy tiếng ngựa hí. Sao thế, đệ đang thuần phục con Thanh Tông Đạp Tuyết mã à?

Đằng Thanh Hổ hỏi.

- Ừm!

- Sao rồi?

Đằng Thanh Hổ hỏi:

- Ta nghe đám huynh đệ kia nói, Đạp Tuyết mã này không phải dễ thuần phục đâu.

- Đã thuần phục rồi.

Đằng Thanh Sơn cười cười từ trong phòng mang ra một ấm trà:

- Xem biểu ca cả người toàn mùi rượu kìa, uống ít nước cho tỉnh rượu đi!

Nói xong liền đi đến góc đình viện. Hai huynh đệ ngồi hai bên bàn đá, uống trà nói chuyện phiếm.

- Ừ, cũng đúng! Thanh Sơn đệ mười tuổi đã có thể giết chết lang vương, thuần phục một con Đạp Tuyết mã thì tính là gì!

Đằng Thanh Hổ hai mắt sáng lên:

- Thanh Sơn! Đệ có biết tọa kỵ và trọng giáp của đô thống và

thống lĩnh Hắc Giáp quân là gì không?

- Là gì?

Đằng Thanh Sơn quả thật không rõ ràng lắm.

Hắc Giáp quân tổng cộng có bốn vị thống lĩnh, mười hai vị đô thống, sáu mươi vị bách phu trưởng.

- Nghe những huynh đệ kia nói, các bách phu trưởng đều có Đạp Tuyết mã, xích thiết trọng giáp. Còn đô thống đại nhân chính là Xích Huyết mã trị giá hai ba vạn lượng bạc và hàn thiết trọng giáp cũng trân quý tương tự. Nghe nói một thớt Xích Huyết Bảo mã có thể một ngày đi hơn hai ngàn dặm đấy.

Đằng Thanh Hổ cùng đám quân sĩ bình thường ở cùng một chỗ nên cũng nghe được không ít tin tức.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

Xích Huyết bảo mã?

Đằng Thanh Sơn cũng từng nghe qua, loại chiến mã này mồ hôi chảy ra đều là màu đỏ, tốc độ chạy cực nhanh.

Hàn thiết trọng giáp, đương nhiên không thể hoàn toàn là thiên niên hàn thiết, mặc loại như vậy trên người sẽ cảm thấy lạnh buốt thấu xương, chỉ một phần nguyên liệu là hàn thiết mà thôi. Hàn thiết trọng giáp này lực phòng ngự tất nhiên cũng cực cao.

- Tứ đại thống lĩnh thì sao?

Đằng Thanh Sơn truy hỏi.

- Tứ đại thống lĩnh, tọa kỵ là Hắc Long mã trong tam đại long mã trên Cửu châu đại địa, ngoài ra còn được gọi là Hắc Yểm mã.

- Nghe nói loại ngựa này một ngày có thể chạy năm ngàn dặm.

Khi chạy chỉ cảm thấy một cơn hắc phong tạt qua, nhìn gì cũng không thấy. Tứ đại thống lĩnh mặc dù có đủ tư cách có được Hắc Yểm mã, nhưng nghe nói trong bọn họ chỉ có hai người thuần phục được Hắc Yểm mã mà thôi, hai người trẻ hơn một chút đều không thuần phục thành công.

Đằng Thanh Sơn thầm kinh ngạc.

Một ngày chạy năm ngàn dặm?

Nên biết, chiến mã không thể chạy liên tục suốt hai mươi tư giờ, cũng cần phải nghỉ ngơi. Hắc Yểm mã này cho dù là long mã, một ngày chạy được mười hai giờ đã xem như lợi hại rồi. Mười hai giờ chạy năm ngàn dặm, vậy chẳng khác nào bốn trăm dặm một giờ.

“Vận tốc hai trăm km? Đây còn là tốc độ lâu dài. Nếu như tốc độ bộc phát, vận tốc trong nháy mắt có lẽ phải đến bốn trăm km. So với tốc độ cực hạn của những chiếc xe đua siêu cấp ở kiếp trước còn nhanh hơn.” Đằng Thanh Sơn cảm thấy giật mình.

Không hổ danh là long mã!

Một ngày chạy năm ngàn dặm, quá đáng sợ! Cũng chỉ thời kỳ thiên địa linh khí sung túc thế này mới có thể sinh ra được.

“Ngựa càng lợi hại thì thuần phục càng khó. Mặc dù Hắc Yểm mã đã từng bị đám tiền bối Quy Nguyên tông thuần phục, dã tính giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn không phải đám cao thủ bình thường có thể thuần phục được.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

- Chiến giáp của tứ đại thống lĩnh là huyền thiết trọng giáp, lực phòng ngự cũng cực cao.

Đằng Thanh Hổ nói.

“Ừm!” Đằng Thanh Sơn đối với thứ gọi là trọng giáp cũng

không quá quan tâm.

Bởi vì…

Trọng giáp trong quần chiến thì lợi hại, nhưng trong đơn đấu lại có nhược điểm trí mạng.

Trọng giáp không thể không có chút khe hở nào. Mà trên người có khe hở thì cao thủ hoàn toàn có thể thông qua khe hở đó, giết chết địch nhân.

Chỗ trí mạng nhất của trọng giáp chính là ảnh hưởng đến tốc độ, ảnh hưởng đến độ nhanh nhạy.

Thân là một cao thủ, trong sinh tử độc đấu độ nhanh nhạy rất quan trọng. Nếu như mặc trọng giáp, động tác và độ linh hoạt khẳng định sẽ suy giảm nhiều. Trong thiên quân vạn mã thì không nói, nhưng một đấu một, đối phương hoàn toàn có thể linh hoạt né tránh, dễ dàng chà đạp ngươi.

Hai huynh đệ đàm đạo tới tận đêm khuya.

- Được rồi! Biểu ca! Đêm khuya rồi, nghỉ sớm chút đi, sáng mai còn phải luyện công sớm!

Đằng Thanh Sơn nói.

"Ừ!" Đằng Thanh Hổ đột nhiên có chút hiu quạnh:

- Đúng a, sáng mai còn phải luyện công sớm… Thanh Sơn! Bắt đầu từ ngày mai chúng ta chính là một thành viên chân chính của Hắc Giáp quân, ta thực sự có chút không quen. Cũng không biết tộc nhân trong Đằng gia trang thế nào rồi.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn cũng khẽ run lên.

Đúng vậy! Từ hôm nay trở đi, hắn cũng là một thành viên của Quy Nguyên Tông, hay chính xác là bách phu trưởng của Hắc Giáp

quân.

- Được rồi, đừng khiến thân nhân trong tộc thất vọng!

Đằng Thanh Sơn khích lệ.

“Ừm!” Đằng Thanh Hổ hít sâu một hơi:

- Huynh đệ chúng ta ở Quy Nguyên Tông này cố gắng dốc sức, chờ đến sau này nở mày nở mặt sẽ trở về!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 11

Ngọc Thô

Đêm khuya.

Bên trong Quy Nguyên tông quận Giang Ninh hoàn toàn yên tĩnh, hầu hết tất cả mọi người đều đã ngủ, nhưng trong thư phòng của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, ánh nến nhưng vẫn sáng như trước.

Gia Cát Nguyên Hồng đầu tóc bù xù, mặc trường bào màu trắng rộng thùng thình, chân trần, tay cầm bút vẽ đang mặc sức tự nhiên vẩy bút lên trang giấy trên bàn. Trên mặt y còn mang theo nét tươi cười, hiển nhiên hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh họa tranh.

"Cộc!" "Cộc!" "Cộc!" "Cộc!" …

Tiếng gõ cửa vang lên.

Gia Cát Nguyên Hồng ngừng tay, hài lòng ngắm nhìn bức tranh, lúc này mới đặt bút vẽ sang một bên, cười nói:

- Vào đi!

Cửa phòng mở ra.

Người trung niên áo xám ban ngày phụ trách tiếp đãi hơn ba trăm võ giả mỉm cười đi vào, liếc mắt qua bức tranh trên bàn:

- Tranh của tông chủ càng ngày càng truyền thần. Tuyệt học của tông chủ có y bát truyền nhân, nhưng họa kỹ này thì vẫn chưa có truyền nhân giỏi.

- Cũng chỉ nguệch ngoạc qua loa, hưởng thú thanh nhàn mà thôi!

Gia Cát Nguyên Hồng ngược lại không quan tâm, nhìn trung niên áo xám:

- Sư huynh! Bảo huynh điều tra gốc gác của Đằng Thanh Sơn, thế nào rồi?"

- Đã điều tra rồi!

Trung niên áo xám trả lời.

Quy Nguyên tông chính là đại tông phái khống chế cả quận Giang Ninh. Ở biên giới cả Giang Ninh quận, mỗi một thành trì đều có nhân viên tình báo. Quy Nguyên tông muốn điều tra tin tức của Đằng Thanh Sơn, chỉ vài canh giờ liền có thể điều tra rõ ràng rành mạch.

- Mau nói nghe xem!

Gia Cát Nguyên Hồng vội nói.

- Tông chủ!

Trên mặt trung niên áo xám tràn ngập tiếu ý:

- Đằng Thanh Sơn tuyệt đối là nhân vật thiên phú dị thường. Hắn sinh ra trong một thôn trang miền núi tên "Đằng gia trang" dưới chân núi Đại Duyên sơn ở Nghi thành. Nghe nói năm sáu tuổi đã có thể nâng tảng đá trăm cân.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày một cái.

- Tầm mười tuổi, thương pháp đã cao siêu, có thể giết chết lang vương!

- Năm đó mười bốn tuổi đã giao thủ với lão nhị Vương Thiết Phong trong ba huynh đệ Vương gia, chẳng kém là bao!

- Mười sáu tuổi, cũng chính là năm nay, hắn đã từng một thân một mình giết chết đại đương gia Lý Duyên Sơn của Duyên Sơn bang, được truyền tụng là Nghi thành đệ nhất cao thủ. Mà Đằng gia trang cũng là thôn trang có thịnh danh vũ dũng nức tiếng gần xa.

Trung niên áo xám nói một mạch.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu:

- Ừm! Lai lịch thật là tường tận rõ ràng!

- Tông chủ an tâm! Thân thế lai lịch của Đằng Thanh Sơn hết sức trong sạch. Người của chúng ta sớm đã thu thập một ít tin tức về hắn rồi. Phụ thân của hắn tên là Đằng Vĩnh Phàm, mẫu thân gọi là Viên Lan, không có điểm nào khả nghi!

Trung niên áo xám vạn phần vững tin.

“Không khác với những suy đoán của ta!”

Gia Cát Nguyên Hồng để chân trần, tóc tai bù xù đi tới trước cửa sổ:

- Thương pháp của Đằng Thanh Sơn ta chưa từng thấy qua, chắc hẳn là tự sáng tạo, khả năng được cao thủ truyền thụ là rất rất nhỏ. Quan trọng nhất chính là, nội kình hắn vận dụng quá cẩu thả, nội kình bí tịch chắc hẳn là loại kém nhất.

Các loại tâm pháp nội kình bí tịch, kiếm pháp bí tịch có thể khiến cho nội kình phát huy ra uy lực vô cùng.

Như Nhạc Tùng kia, một chiêu "Thương Giang kiếm quyết" Điệp Lãng Thức, lực công kích trong nháy mắt gấp chục lần cường giả hậu thiên đỉnh phong bình thường. Ngay cả Đằng Thanh Sơn, dưới điều kiện ẩn dấu lực lượng kinh nhân, cũng bắt buộc phải dựa vào "Hỗn Nguyên Nhất Khí" thương pháp mới có thể phòng ngự.

Cho nên Điệp Lãng thức mới lợi hại như vậy.

Kiếm pháp và tâm pháp, thiếu một thứ cũng không được.

Nội kình bí tịch của Đằng Thanh Sơn… cũng chẳng phải kém nhất, mà là… hắn căn bản không có nội kình bí tịch. Hắn sở dĩ có nội kình, nguyên nhân là vì tu luyện nội gia quyền. Nội kình chỉ là một hiệu quả lệ thuộc vào việc tu luyện nội gia quyền mà thôi.

"Tuổi gần mười sáu, dưới điều kiện không có bất cứ ai dạy dỗ, không ngờ so với đệ tử tâm đắc Nhạc Tùng của Ngụy lão huynh còn mạnh hơn. Điều này còn là dưới điều kiện nội kình kém cỏi. Đây là một thiên tài chân chính, một viên ngọc thô chưa từng được mài giũa tạo hình." Đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng sáng rực lên.

Thân là tông chủ một tông phái, có thể giành được một viên ngọc thô tốt quả là một sự may mắn.

- Tông chủ, ngài chuẩn bị lúc nào mới thu nhận Đằng Thanh Sơn này làm đồ đệ?

Trung niên áo xám không nhịn được mở miệng nói.

Trong tứ đại thống lĩnh, Tang Phong là đệ tử Gia Cát Nguyên Hồng, nữ thống lĩnh họ Quan kia cũng là đệ tử của y. Gia Cát Nguyên Hồng chẳng những thực lực bản thân cực mạnh, về phương diện dạy dỗ đệ tử cũng cực kỳ lợi hại. Có thể được hắn hết lòng dạy dỗ, không có một người nào kém cỏi.

- Không! Ta tạm thời không định thu hắn làm đệ tử.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

- Điều này… Tông chủ! Tại sao lại như vậy?

Trung niên áo xám chấn kinh.

Bởi vì quan hệ sư đồ là một loại quan hệ hết sức chặt chẽ.

Địa vị của sư phụ, cùng với địa vị của cha mẹ không khác là bao.

Thu Đằng Thanh Sơn làm đệ tử, cùng Đằng Thanh Sơn trở thành quan hệ sư đồ cũng càng có thể dễ dàng khiến Đằng Thanh Sơn cống hiến sức lực cho Quy Nguyên tông.

- Thiên phú của Đằng Thanh Sơn cùng Vân nhi chẳng khác mấy. Quan trọng nhất không phải là thiên phú của nó, mà là tâm tính!

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Vân nhi không chịu nổi tịch mịch. Mặc dù thiên phú của nó cực cao, nhưng cao thủ chân chính thì bắt buộc phải chịu được tịch mịch. Song tính cách cũng không thể cưỡng bức áp chế, bằng không thì sẽ phản tác dụng. Đối với Vân nhi, ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mà thôi!

Gia Cát Nguyên Hồng mong chờ rất cao đối với con mình.

- Còn Đằng Thanh Sơn thì lại khác, trên người nó ta nhìn thấy được một sự chín chắn không phù hợp với lứa tuổi. Chín chắn vững vàng như tòa đại sơn, đến mức đối mặt với sự tán thưởng của sáu ngàn Hắc Giáp quân tâm linh cũng không ba động một chút nào. Loại tâm tính này cộng thêm thiên phú của hắn, cùng với khỏa “xích tử chi tâm” kia… hắn căn bản không cần ta dạy dỗ.

- Con đường tự mình sáng tạo mới là thích hợp nhất cho mình.

Ta chỉ cần dẫn dắt một chút, hết thảy để nó tự mình sáng tạo!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói.

Trung niên áo xám có chút ngẫm nghĩ gật đầu.

- Đây là một viên ngọc thô, là thiên tài mà Quy Nguyên tông chúng ta ngàn năm qua đều khó có thể gặp được. Tương lai nó có lẽ còn là nhân vật gánh vác sự nghiệp của Quy Nguyên tông chúng ta. Một viên ngọc thô như vậy, bắt buộc phải cẩn thận mài giũa tạo hình.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán.

Trung niên áo xám giật nảy người:

- Tông chủ! Đằng Thanh Sơn này, ngài nói tương lai nó sẽ trở thành nhân vật gánh vác sự nghiệp của Quy Nguyên tông chúng ta? Ý của ngài là nó… nó có thể đạt đến tiên thiên?

Trên Cửu châu đại địa, những tông phái cổ xưa cường đại đã truyền thừa qua hàng ngàn năm.

Nhân vật trấn tông chân chính, đó là tiên thiên cường giả.

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt sâu xa, xuyên qua song cửa sổ ngắm trời đêm:

- Thần cùng khí hòa hợp mới có thể bước vào tiên thiên cảnh giới. Chỉ có thể ngộ mà không thể cưỡng cầu… Ta cũng không dám nói nó chắc chắn có thể bước vào tiên thiên. Nhưng trong lớp nhân vật tuấn kiệt trẻ tuổi của Quy Nguyên tông ta, nếu nói ai có hy vọng nhất, thì đó hẳn phải là Đằng Thanh Sơn này!

- Được rồi! Sư huynh! Huynh cũng vất vả như vậy rồi, trở về nghỉ ngơi sớm chút đi!

Gia Cát Nguyên Hồng lãnh đạm nói.

Trung niên áo xám cũng lập tức rời khỏi thư phòng.

…

Trong thư phòng, ánh nến mờ mịt yếu ớt.

Gia Cát Nguyên Hồng tóc tai bù xù hai tay chắp lưng ngắm trời đêm, thấp giọng lẩm bẩm: “Đằng Thanh Sơn này thân thế lai lịch đều rất trong sạch, nhưng vì sao ta luôn cảm thấy nó rất thần bí? Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?”

Kẻ có thể khiến cho Gia Cát Nguyên Hồng nhìn không thấu vốn rất ít.

Sau đó, y đi lên bồ đoàn sau bàn sách, khoanh chân ngồi xuống. Phẩy tay áo một cái, ngọn nến liền vụt tắt.

“Két!” Cánh cửa thư phòng tự động đóng lại.

Trong bóng tối, Gia Cát Nguyên Hồng nhắm mắt lại, khoanh chân tĩnh tọa.

o0o Trời tờ mờ sáng, cả quân doanh Hắc Giáp quân lập tức náo nhiệt hẳn lên. Hơn sáu ngàn Hắc Giáp quân, cơm nước đều là thỏa sức ăn. Quân sĩ độc thân bình thường đều là ăn tùy tiện trong hỏa phu doanh, còn quân sĩ có gia thất lại đến hỏa phu doanh nhận cơm nước về cho thê tử và con cái trong nhà cùng nhau ăn.

Đúng vậy!

Quân sĩ Hắc Giáp quân có thể dẫn theo thê tử và con cái vào quân doanh.

Dù sao một khi trở thành quân sĩ Hắc Giáp quân thì chính là chuyện cả đời, cho nên Quy Nguyên tông cũng sẽ không quá vô tình, cho phép đám quân sĩ dẫn thê tử và con cái theo.

Nơi dùng cơm của hỏa phu doanh là bốn căn phòng chiếm diện

tích cực kỳ rộng rãi. Mỗi một căn phòng rộng chừng mười trượng, chiều dài chừng ba mươi trượng. Hắc Giáp quân tổng cộng có bốn đội nhân mã, bốn căn phòng này đủ để chứa sáu ngàn Hắc Giáp quân dùng cơm.

- Ha ha! Thanh Sơn huynh đệ!

- Đằng huynh! Lại đây nào!

- Đại nhân! Chúng tôi đều ăn xong rồi sao lúc này ngài mới tới!

Đằng Thanh Sơn vừa bước vào, rất nhiều người lập tức chào hỏi nhiệt tình, có người cùng là bách phu trưởng, cũng có một số quân sĩ phổ thông. Buổi yến tiệc ăn mừng đêm qua, rất nhiều người đã coi Đằng Thanh Sơn như người huynh đệ tốt.

- Sáng nay ăn gì vậy?

Đằng Thanh Sơn cùng cười đi tới.

Thức ăn của Hắc Giáp quân cực kỳ đầy đủ.

Bánh bao, trứng gà, bánh trứng, bánh bao thịt, sủi cảo.. vv.. Xếp đầy thùng này sang thùng khác. Dù sao quân sĩ Hắc Giáp quân cũng có thể ăn, nhiều người ăn như vậy thì đồ ăn đương nhiên cũng nhiều.

- Đồ ăn so với trong trang chúng ta còn tốt hơn.

Đằng Thanh Hổ một hơi ăn hết một quả trứng, hai hơi ăn hết một cái bánh bao thịt, ăn rất khoái chí.

- Ăn nhiều chút, chờ lát nữa luyện công mới có khí lực!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Thanh Sơn!

Đằng Thanh Hổ đột nhiên cau mày nói:

- Ta mặc dù là đội trưởng nhưng cũng chẳng phải trong "bách nhân đội" của đệ. Ta là thuộc "thương binh đội", đệ cũng là bách phu trưởng của "thương binh bách nhân đội". Đệ tìm người hỏi xem có thể sắp xếp ta vào trong 'bách nhân đội' của ngươi hay không!"

Đằng Thanh Sơn nghe xong, cũng cảm thấy đây là một vấn đề.

Lúc đó mình được sắp xếp làm đệ nhất lĩnh dưới trướng đệ tam đô thống, biểu ca Đằng Thanh Hổ mặc dù cũng dưới trướng đệ tam đô thống nhưng không ở cùng trong "bách nhân đội" với mình.

Dù sao thì…

Cũng chỉ có chức đội trưởng mới phải cạnh tranh. Có chỗ trống, người thắng mới được lên chức.

Mà trong "bách nhân đội" của Đằng Thanh Sơn, chức đội trưởng không hề có chỗ trống. Đằng Thanh Hổ đương nhiên không được sắp xếp vào đó.

- Đây chỉ là chuyện nhỏ, đợi lát nữa đệ đi hỏi một lần! Cho huynh đến chỗ đệ hẳn là không có chuyện gì!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Hề hề! Vẫn là theo bên Thanh Sơn đệ tốt hơn!

Đằng Thanh Hổ cười đùa nói.

Rất nhanh, hai người lập tức ăn xong bữa sáng, cùng hàng đống quân sĩ Hắc Giáp quân đồng loạt ùn ùn chạy về thao trường.

o0o Trên thao trường, lấy mỗi "bách nhân đội" làm thành một khối vuông, bắt đầu huấn luyện.

“Hây!”

“Ha!”

Một trăm quân sĩ dưới trướng Đằng Thanh Sơn, toàn bộ đều mặc trọng giáp, luyện tập thương thuật. Vào lúc hàng loạt quân đội chém giết, cũng không cần thương pháp cao siêu phức tạp, đâm chọc đơn giản là được. Thứ cần chính là lực lượng và tốc độ.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát, giám thị đốc thúc.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn liếc mắt sang bên một “thương binh bách nhân đội” khác ở không xa, Đằng Thanh Hổ đang ở trong đội đội thương binh.

- Điền Đan huynh!

Đằng Thanh Sơn cười đi về phía bách phu trưởng Điền Đan của một “bách nhân đội”.

Cùng dưới trướng một đô thống, mấy vị bách phu trưởng tối qua đương nhiên đã uống rượu làm quen với nhau.

- Thanh Sơn huynh đệ!

Điền Đan cầm trường thương cười ha hả đáp lời.

Đằng Thanh Sơn nói thẳng:

- Điền Đan huynh! Đệ có một việc muốn nhờ huynh giúp đỡ!

- Có việc gì cứ nói đi! Nếu ta có thể giúp đỡ thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Điền Đan rất thẳng thắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 12

Bạch Kỳ Đô Thống

Điền Đan này, hôm qua Đằng Thanh Sơn đã cùng hắn uống không ít rượu nên cũng nhận định Điền Đan là một người thẳng thắn.

"Điền Đan huynh, là thế này… Biểu ca Đằng Thanh Hổ và ta cùng nhau từ quê nhà đến Quy Nguyên Tông. Hôm qua hắn đã trở thành đội trưởng trong 'bách nhân đội' của huynh. Ta nghĩ… Có thể điều biểu ca ta đến 'bách nhân đội' của ta hay không." Đằng Thanh Sơn nói thẳng, "Mà trong 'bách nhân đội' của ta lại điều một đội trưởng khác đến 'bách nhân đội' của ngươi."

Điền Đan nhíu mày.

"Sao thế, có vấn đề à?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Các ngươi là huynh đệ, điều Đằng Thanh Hổ đến chỗ ngươi, ta đương nhiên không phản đối. Nhưng…hai 'bách nhân đội' đổi người lẫn nhau, chuyện này bắt buộc phải thông qua đô thống đại nhân đáp ứng a." Điền Đan nhìn Đằng Thanh Sơn, "Thanh Sơn huynh đệ, vị đô thống đại nhân kia của chúng ta, tối qua uống rượu, ngươi cũng gặp rồi. Đó chính là một người rất kiêu ngạo."

Đổi người giữa hai 'bách nhân đội' đích xác phải được đô thống đáp ứng.

"Ngươi nói là Bạch Kỳ đô thống?" Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

“Thanh Sơn huynh đệ vừa mới đến Hắc Giáp Quân có lẽ còn chưa nhìn thấu vị Bạch Kỳ này. Ngươi đừng thấy hắn thoạt nhìn có lễ nghĩa nhưng trên thực tế… sự kiêu ngạo đã ăn sâu tận xương tủy rồi. Hắn tự cho là xuất thân từ đệ tử hạch tâm của Quy Nguyên Tông nên đối với đám ngoại nhân gia nhập Quy Nguyên Tông chúng ta đều có chút xem thường!” Điền Đan nói. Một là đệ tử Quy Nguyên Tông của mình, sau đó gia nhập Hắc Giáp Quân. Hai là hàng loạt ngoại nhân gia nhập Hắc Giáp Quân. Đám người như Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ, Công Dương Khánh đều thuộc loại thứ hai.

Mà Ngũ Mạn, Tàng Phong thống lĩnh đều thuộc loại thứ nhất.

Loại thứ nhất bởi vì từ nhỏ đã là đệ tử Quy Nguyên Tông, được sự bồi dưỡng của Quy Nguyên Tông. Đủ thực lực sau đó gia nhập Hắc Giáp Quân. Những người này đương nhiên càng được Quy Nguyên Tông tín nhiệm. Một thống lĩnh, đô thống của quân đội cùng các chức tước quan trọng, thực lực chỉ là một mặt, trung thành lại càng trọng yếu hơn!

“Loại việc nhỏ này, Bạch Kỳ đô thống có lẽ sẽ không làm khó ta đâu.” Đằng Thanh Sơn nói.

“Thanh Sơn huynh đệ lát nữa khách khí chút, Bạch Kỳ đô thống là người rất sĩ diện nên hắn có lẽ sẽ đáp ứng.” Điền Đan nhắc nhở.

“Nhìn kìa, Bạch Kỳ đô thống hiện đang ở bên đó.” Điền Đan chỉ vào nơi xa xa nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo phương hướng chỉ dẫn, khu vực phía đông thao trường, nơi đó có không ít bách phu trưởng, đô thống đang một mình luyện tập kiếm pháp, thương pháp, đao pháp, còn có không ít người luận bàn với nhau. Trong đó có một thanh niên nam tử có hai chòm râu đang luyện tập thương pháp.

Hây! Hây!

Thương tựa như du long, mũi thương huyễn hóa thành một vòng viên ảnh.

Người này chính là Bạch Kỳ - một trong tam đại đô thống dưới trướng đệ nhất thống lĩnh.

“Hửm?” Ánh mắt Bạch Kỳ vừa liếc về chỗ xa xa, chỉ thấy hai người Đằng Thanh Sơn, Điền Đan đang sóng vai đi về phía hắn, Bạch Kỳ không khỏi suy tư: “Hai người bọn chúng lại đây làm gì?” Khi luyện tập sáng sớm, đối với quân sĩ phổ thông, đội trưởng yêu cầu rất cao.

Nhưng đối với bách phu trưởng, đô thống, thống lĩnh cũng không hề ép buộc.

“Đô thống đại nhân.” Đằng Thanh Sơn từ xa liền cười gọi.

“Ồ, Thanh Sơn.” Bạch Kỳ lập tức mỉm cười thu trường thương lại, nghênh đón, “Thanh Sơn, ngày đầu tiên luyện tập, cảm thấy thế nào?”

“Sáu ngàn người cùng nhau luyện tập rất hăng say.” Đằng Thanh Sơn nói.

“Nói thì là sáu ngàn Hắc Giáp Quân chứ thực ra trên giáo trường không hề đủ sáu ngàn người, chỉ hơn năm ngàn thôi.” Bạch Kỳ đô thống vuốt vuốt râu nói, “Hắc Giáp Quân chúng ta, trường kỳ có một bộ phân quân sĩ ra bên ngoài thực hiện ít nhiệm vụ.”

Đằng Thanh Sơn chợt hiểu liền gật đầu, Điền Đan bên cạnh nói: “Bạch Kỳ đô thống, hôm nay Thanh Sơn huynh đệ đến tìm đại nhân là có một việc nhờ đại nhân trợ giúp.”

“Hả, có chuyện gì? Cứ việc nói, chỉ cần ta có thể trợ giúp thì nhất định sẽ giúp.” Bạch Kỳ đô thống rất thẳng thắn.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn hơi thả lỏng, liền nói: “Là thế này, huynh đệ Đằng Thanh Hổ và ta cùng nhau từ quê nhà tới đây gia nhập Hắc Giáp Quân. Hắn hiện tại đang là một đội trưởng dưới trướng Điền Đan huynh. Ta muốn điều người huynh đệ của ta đến chỗ ta. Vấn đề này hẳn là không lớn chứ.”

Bạch Kỳ đô thống nghe xong lại trầm mặc.

“Đô thống đại nhân.” Đằng Thanh Sơn gọi.

“Thanh Sơn a.” Bạch Kỳ đô thống trịnh trọng nói, “Đây là Hắc Giáp Quân, kỷ luật Hắc Giáp Quân không phải ở nhà, ngươi nói đổi người là có thể đổi người được! Đằng Thanh Hổ được sai phái dưới trướng Điền Đan, đó là thống lĩnh đại nhân tự mình quyết định. Ta sao có thể dễ dàng sửa đổi?”

“Đây chỉ là chuyện nhỏ, càng trọng yếu hơn chính là, Thanh Sơn các đội trưởng dưới trướng ngươi đều đã quen với đám quân sĩ. Dẫn dắt nhân mã tất nhiên càng phải thuận buồm xuôi gió hơn. Hiện tại ngươi bảo hai đội trưởng đổi chỗ với nhau, khẳng định sẽ có chút không kịp thích ứng.”

Bạch Kỳ đô thống nghiêm túc nói, “Việc này ta không thể giúp ngươi.”

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Bạch Kỳ này không ngờ lại thảo luận chuyện kỷ luật với hắn. Mấy lời khách sáo này đối với kẻ sống hai đời người như Đằng Thanh Sơn mà nói, căn bản vô dụng.

“Đô thống đại nhân, đây vẻn vẹn chỉ là một việc nhỏ thôi mà. Đổi đội trưởng một lần, ta tin rằng biểu ca ta và vị đội trưởng dưới trướng ta sẽ rất nhanh quen với thuộc hạ mới. Đối với quân lực Hắc Giáp Quân chúng ta không chút ảnh hưởng nào. Đô thống đại nhân, ngài hãy giúp ta một lần.” Đằng Thanh Sơn cười nói,

“Đằng Thanh Sơn ta sẽ nhớ mãi ân huệ này của đô thống đại nhân.”

Bạch Kỳ đô thống lại bất mãn nói: “Thanh Sơn, không phải ta đã nói với ngươi, hai huynh đệ các ngươi mặc dù không ở cùng trong một ‘bách nhân đội’, nhưng vẫn cùng trong Hắc Giáp Quân, mỗi ngày đều có thể gặp nhau, tội gì phải để biểu ca ngươi đến đội ngũ của ngươi chứ? Chuyện này ta không thể đáp ứng! Hơn nữa ngươi cũng phải để ý tính tình của ngươi, chúng ta là Hắc Giáp Quân chứ không phải bang phái lộn xộn gì, không thể chuyện gì cũng làm theo ý mình được!”

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn có chút bất mãn.

Bạch Kỳ này, ngụ ý ‘Chỗ này là Hắc Giáp Quân, phải chú trọng kỷ luật’.

Thế giới này bất kể chỗ nào, đều không tránh khỏi nhân tình thế thái. Bàn về kỷ luật cũng phải xem lúc nào chứ. Nếu lúc quan trọng, chuyện trọng yếu, Đằng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không yêu cầu. Nhưng cho phép Đằng Thanh Hổ đến đội ngũ của mình chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng đối phương lại lấy lông gà làm tiễn lệnh.

Loại lý do thoái thác này của Bạch Kỳ, có lẽ lũ nhóc để chỏm sẽ bị lừa gạt. Nhưng Đằng Thanh Sơn dù sao cũng có kinh nghiệm hai kiếp.

“Thanh Sơn huynh đệ.” Điền Đan vội nháy mắt.

Đằng Thanh Sơn cũng không cầu xin Bạch Kỳ nữa, cùng Điền Đan đồng thời đi ra.

Bạch Kỳ đô thống dõi theo bóng lưng Đằng Thanh Sơn rời đi, đáy lòng cười lạnh: “Hừ, một tên tiểu tử nghèo khổ dưới chân núi tưởng rằng có bản lĩnh thương pháp lợi hại thì cho rằng mình tài

giỏi lắm sao? Là cái quái gì chứ!" Đối với người có thiên tư cực cao, bình thường có hai loại phản ứng.

Một loại là bội phục, kính nể, tán thưởng. Loại thứ hai chính là ghen ghét, đố kỵ.

Bạch Kỳ đô thống nói chuyện đàng hoàng nhưng trên thực tế lại là người lòng dạ hẹp hòi. Đằng Thanh Sơn hôm qua chỉ thể hiện chút vượt trội, đáy lòng Bạch Kỳ đã có chút bất mãn.

"Đây là Hắc Giáp Quân chứ không phải bang phái! Hắc Giáp Quân coi trọng nhất chính là trung thành. Không trung thành, ngươi cho dù thực lực mạnh hơn chăng nữa cũng đừng mong trở thành đô thống, thống lĩnh!" Bạch Kỳ cười lạnh, bách phu trưởng có thể dựa vào thực lực để tranh đoạt, nhưng đô thống, thống lĩnh chính là do Quy Nguyên Tông điều động.

"Số mệnh ngươi cả đời cũng chỉ làm bách phu trưởng, cả đời làm thủ hạ dưới tay ta." Trong lòng Bạch Kỳ lúc này rất sung sướng, thỏa mãn rồi bắt đầu luyện tập thương pháp.

o0o Hai người Đằng Thanh Sơn, Điền Đan sóng vai đi.

"Ai dè đúng như lời Điền Đan huynh." Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười nói.

Điền Đan an ủi nói: "Thanh Sơn huynh đệ, ngươi cũng đừng quá để ý. Bạch Kỳ đô thống kia lời nói thì đường hoàng, chú trọng nhưng tận trong xương tủy vốn xem thường chúng ta. Nhưng cũng không có cách nào khác… Người ta là đệ tử hạch tâm Quy Nguyên Tông, Quy Nguyên Tông tín nhiệm hắn. Có điều Quy Nguyên Tông cũng không ngăn cản khiêu chiến tỷ thí giữa bách phu trưởng, đô thống, thống lĩnh. Ngươi hoàn toàn có thể đi khiêu chiến hắn, đánh hắn một trận xả giận cũng tốt. Chỉ cần đừng xảy ra án mạng là được."

Bách phu trưởng, đô thống, thống lĩnh đều là nhất lưu võ giả.

Quy Nguyên Tông cũng không cấm khiêu chiến lẫn nhau.

“Đánh cho hắn một trận?” Đằng Thanh Sơn thoáng cân nhắc, cười cười không nói thêm gì nữa.

Đánh người xả giận?

Tiểu tử lỗ mãng có thể sẽ làm nhưng Đằng Thanh Sơn không thể làm ra loại chuyện không có chỗ tốt cho mình, ngược lại có chỗ xấu. Mặc kệ thế nào… Hiện tại Bạch Kỳ đô thống đối với đa số bách phu trưởng đều xem thường. Không hề đặc biệt chĩa vào hắn.

Nhưng nếu mình đánh đối phương một trận để xả giận, vậy sau này sẽ rất phiền phức.

“Hiện tại vẫn chưa cần thiết.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Loại tiểu nhân vật lòng dạ hẹp hòi này không đáng phải đi trêu chọc, dù sao cũng là tiểu quỷ khó dây.

o0o Sau khi buổi luyện tập kết thúc, đám quân sĩ được nghỉ ngơi.

Đằng Thanh Sơn đang cùng chín quân sĩ dưới trướng ở cùng một chỗ, ngồi dưới đất mặc sức bàn luận.

“Ê này, các huynh đệ.” Đằng Thanh Hổ tùy tiện nói chuyện với chín quân sĩ dưới trướng, “Tới Quy Nguyên Tông hắn là co thể được học nội kình bí tịch chứ nhỉ. Ta sao lại không thấy bí tịch gì a, Quy Nguyên Tông cũng không đưa cho ta.”

“Đại nhân.” Một quân sĩ trong đó cười ha hả nói, “Gia nhập Hắc Giáp Quân đương nhiên sẽ được tu luyện nội kình bí tịch.”

“Ta sao lại không thấy đâu?” Đằng Thanh Hổ nhíu mày nói.

“Đại nhân, nội kình bí tịch này được điêu khắc trên một bia đá lớn phía bắc thao trường, mỗi một quân sĩ Hắc Giáp Quân đều có thể xem, đều có thể luyện.” Một quân sĩ khác nói, “Nội kình bí tịch đó là nội kình thống nhất của Hắc Giáp Quân, uy lực cũng xem như không tồi. Có điều vài cao thủ lợi hại bản thân đã có nội kình bí tịch nên không cần luyện tập loại nội kình bí tịch kia.”

“Trên bia đá phía bắc? Mọi người đều có thể xem?”

Đôi mắt Đằng Thanh Hổ sáng lên, vội vàng đứng dậy nhìn về phía bắc, đích xác ở phía bắc thao trường loáng thoáng có một tấm bia đá cao lớn.

Đằng Thanh Hổ rất rõ ràng… Hắn và Đằng Thanh Sơn đều là tu luyện ‘Hổ Quyền’ mới có nội kình. ‘Hổ Quyền’ trên bản chất vốn không tính là nội kình bí tịch. Đối với nội kình bí tịch, hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ đều hết sức mong chờ.

“Tên gọi là gì?” Đằng Thanh Hổ cảm thấy trái tim mình đập rộn ràng.

“Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết! Xem như là nội kình bí tịch rất tốt.” Đám quân sĩ nói.

“Là nội kình bí tịch công kích rất mạnh.” Cũng có quân sĩ khen.

Trong mắt đám quân sĩ phổ thông, ‘Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết’ đích xác coi như bí tịch rất cao cấp. Mà trong mắt loại người có danh sư dạy dỗ như Nhạc Tùng, căn bản không thèm để ‘Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết’ vào mắt. Song, đối với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ vốn chưa từng luyện qua nội kình bí tịch mà nói, ‘Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết’ chính là một bảo bối.

“‘Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết’?” Đằng Thanh Hổ lập tức lăn mình đứng dậy, chạy thẳng về phía Đằng Thanh Sơn ở không xa, hắn muốn nói cho Đằng Thanh Sơn tin tức này!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 13

‘mãnh Ngưu Đại Lực Quyết’

Bên cạnh thao trường không ít các bách phu trưởng, đô thống đều ở đây luyện tập, bọn họ đều là cao thủ hậu thiên đỉnh phong nên mỗi một người đều có phương pháp tu luyện của riêng mình, vô cùng kỳ quặc cũng không phải là ít. Mà Đằng Thanh Sơn đang không ngừng luyện tập ‘Tam Thể Thức’.

“Hây”! “Ha!”

Một lần vừa đạp chân vừa ra quyền.

Động tác ‘Tam Thể Thức’ thoạt nhìn hết sức đơn giản, tầm thường. Nếu như không có nhận thức cực cao đối với ‘Hình Ý Quyền’, và đối với thổ nạp hô hấp của ‘Tam Thể Thức’, giải thích thâm sâu với ý cảnh của ‘Hình Ý Quyền’, căn bản không thể phát hiện ra ‘Tam Thể Thức’ bác đại tinh thâm cỡ nào.

Chung quanh có người chú ý tới Đằng Thanh Sơn luyện ‘Tam Thể Thức’, nhưng lại không phát hiện ra quyền pháp này có gì đặc thù.

“Ý cảnh của ‘Pháo Quyền’ diễn biến thành thương pháp, thương pháp này rốt cuộc thi triển thế nào, cỗ kình lực cường bạo bộc phát trong nháy mắt làm thế nào sinh ra thông qua thương pháp?” Đằng Thanh Sơn hy vọng từ trong ‘Tam Thể Thức’ tìm được đáp án, lần lượt suy nghĩ cách thi triển ‘Tam Thể Thức’, “‘Hổ

Pháo Quyền' của ta là một quyền mạnh nhất trong rất nhiều bí pháp của 'Hình Ý Quyền', nhưng ta ngay cả ý cảnh của 'Pháo Quyền', đều không thể chuyển vào thương pháp, càng đừng nói đến ý cảnh của 'Hổ Pháo Quyền'."

'Băng Quyền', 'Hoành Quyền', 'Toàn Quyền' trong Ngũ Hành Quyền Đằng Thanh Sơn đều hoàn toàn chuyển đổi thành thương pháp. nhưng 'Pháo Quyền', 'Bá quyền', Đằng Thanh Sơn vẫn chưa thể diễn biến thành công.

Độ khó quá cao.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên liếc từ xa thấy Đằng Thanh Hổ đi tới.

"Muốn cho biểu ca vào trong 'bách nhân đội' của ta nhưng lại bị Bạch Kỳ gây khó dễ. Biểu ca chắc sẽ có chút thất vọng." Đằng Thanh Sơn ngừng 'Tam Thể Thức' lại, đi về phía Đằng Thanh Hổ.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn!" Khuôn mặt Đằng Thanh Hổ đầy vui mừng.

"Biểu ca." Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ nói, "Chuyện ngươi vào trong đội trăm người Bạch Kỳ đô thống không đáp ứng."

"A." Đằng Thanh Hổ thừ người, liếc mắt nhìn Bạch Kỳ đô thống đang luyện thương ở xa xa, hạ giọng nói, "Chính là Bạch Kỳ đô thống kia? Không cho thể diện như vậy à? Ta nghe nói, bảy huynh đệ của Công Dương Khánh, có ba người được Công Dương Khánh điều đến 'bách nhân đội của chính hắn đấy."

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được Bạch Kỳ đô thống gây khó dễ cho mình.

Nhưng cho dù hiểu được thì làm thế nào chứ?

Chữ 'quan'* có hai miệng, còn không phải để mặc cho đối

phương nói sao?

(*: Quan: 官 viết theo tiếng Trung có thể hình dung ra như một khuôn mặt gồm mũi, ria mép, và 2 cái miệng ^^)

“quên đi, không nói chuyện này nữa. Thanh Sơn, ta phải nói cho ngươi một việc đáng mừng.” Đằng Thanh Hổ đắc ý nói.

“Hả?” Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, chuyện gì có thể được trở thành chuyện đáng mừng?

“Thanh Sơn, lúc chúng ta đến Quy Nguyên Tông không phải từng nói qua, Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên Tông cũng có nội kình bí tịch có thể tu luyện sao? Hắc hắc... Ngươi đến bây giờ, có phát hiện ra ở Hắc Giáp Quân này tu luyện bí tịch gì hay không?” Đằng Thanh Hổ làm ra vẻ mê hoặc nói.

Con mắt Đằng Thanh Sơn bỗng chốc sáng rực lên.

Nội kình bí tịch?

Bất kể kiếp trước hay kiếp này, Đằng Thanh Sơn đều chưa từng thấy qua nội kình bí tịch, bí tịch duy nhất của hắn chỉ là khinh công bí tịch thiên nhai hành. Khinh công bí tịch, chỉ dùng để tiêu hao nội kình, không cách nào dùng để tu luyện nội kình. Nội kình bí tịch chân chính rốt cuộc là cái dạng gì. Đằng Thanh Sơn không biết!

“Thanh Hổ, ngươi biết?” Đằng Thanh Sơn cảm thấy trống ngực mình đập rộn ràng.

“Ừ! Ta còn biết này bí tịch ở đâu.” Đằng Thanh Hổ đắc ý nói, “Quyển bí tịch này tên là ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’!”

“‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’?” Năm chữ này khiến máu Đằng Thanh Sơn đều sôi trào.

Cuối cùng!

Mình cuối cùng có thể kiến thức qua nội kình bí tịch rồi!

“Ở đâu?” Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

“Nhìn kìa, ở đó, chính là tấm bia đá kia!” Đằng Thanh Sơn chỉ về chỗ xa xa phía bắc thao trường, Đằng Thanh Sơn vội theo hướng Thanh Hổ chỉ nhìn đi, chỉ thấy loáng thoáng nơi xa quả nhiên có một bia đá màu đen cao lớn.

“Đi nào!” Đằng Thanh Sơn nắm lấy Luân Hồi thương ở bên, lập tức chạy về phía đó.

Hắn đợi quyển nội kình bí tịch này đã lâu lắm rồi!

o0o Tấm bia cao lớn toàn thân màu đen, bị gió thổi nắng chiếu quanh năm khiến bia đá đầy bụi bặm. Nhưng nét chữ khắc trên bia đá lại hết sức rõ ràng, phía trên cùng bia đá chính là năm chữ lớn – ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’!”

Hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn quan sát ngay trước bia đá.

Không chỉ riêng hai người Đằng Thanh Sơn, còn có không ít các võ giả khác gia nhập Hắc Giáp Quân không lâu cũng đang quan sát bia đá này, thậm chí có người còn cầm giấy bút bắt đầu ghi chép.

“‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’!”

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng, đọc qua nội dung trên tấm bia đá.

“‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’, là do đại tông chủ thứ mười hai của Quy Nguyên Tông – Phong Thiện sáng tạo ra, là một bản bí tịch uy lực rất mạnh trong nhân cấp bí tịch của Quy Nguyên Tông

ta.”

Đằng Thanh Sơn cũng nghe nói qua, bí tịch chủ yếu chia làm bốn bậc thiên cấp, địa cấp, nhân cấp và bất nhập lưu. Tuy nhiên đối với rất nhiều người mà nói, thiên cấp, địa cấp, nhân cấp cũng chẳng khác nhau bao nhiêu, bởi vì... Thiên cấp, địa cấp so với nhân cấp, chỉ là thêm một ít phương pháp tu luyện sau khi trở thành tiên thiên thôi.

Mhưng có bao nhiêu người có thể đạt tới tiên thiên chứ?

Cho nên một quyển nhân cấp bí tịch đối với tuyệt đại đa số mà nói đã hoàn toàn đầy đủ rồi.

“’Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ mặc dù uy lực cực lớn, nhưng luyện tập độ khó cũng cực cao. Cho nên, mặc dù uy lực xem như cực mạnh trong nhân cấp bí tịch, nhưng bởi vì độ khó quá lớn nên chỉ có thể xem như trung đẳng trong nhân cấp bí tịch, ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ tổng cộng chia thành chín tầng. Khi tu luyện đến tầng thứ năm, lập tức có thể có được vạn cân cự lực, xem như nhất lưu võ giả. Sau này, mỗi khi đề cao một tầng, thực lực đều sẽ đột nhiên tăng mạnh. Khi đạt tới đệ cửu tầng tối cao, trong các cao thủ hậu thiên đều khó tìm được địch thủ!”

Đằng Thanh Sơn thấy những lời này, không khỏi thất kinh.

Tầng thứ năm đã có vạn cân cự lực, sau này mỗi khi đề cao thêm một tầng thực lực vẫn tăng vùn vụt, vậy đệ cửu tầng sẽ mạnh cỡ nào đây?

Đằng Thanh Sơn xem những lời này, không khỏi thầm than: “Đồng dạng xem như nhất lưu võ giả, hậu thiên đỉnh phong. Nhưng tu luyện bí tịch khác nhau, thực lực sẽ cách xa một trời một vực. Nhạc Tùng kia một chiêu ‘Điệp lãng thức’ có lẽ có thể dễ dàng giết chết một đám nhất lưu võ giả.”

Đây chính là kết quả do bí tịch mang lại.

“’Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ này rốt cuộc khó tu luyện ở đâu?” Đằng Thanh Sơn xem tiếp.

“ ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ mới bắt đầu tu luyện thì dễ dàng nhưng về sau càng ngày càng khó. Bởi vì… Mỗi một lần đột phá đều phải đả thông kin mạch mới.

Nếu muốn tu luyện ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ đến đệ cửu tầng, bắt buộc phải đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch! Nhưng ngay cả tiên thiên cường giả cũng chỉ một bộ phận nhỏ đả thông được kì kinh bát mạch!”

Thấy được điều này, Đằng Thanh Sơn chợt hiểu: “Chẳng trách uy lực lớn như vậy mà cũng chỉ có thể coi như trung đẳng trong nhân cấp bí tịch! Phải đả thông kì kinh bát mạch? Dựa theo phương pháp của nội kình bí tịch, cứ đả thông một đường kinh mạch thì tạp chất trong kinh mạch càng nhiều. Càng về sau tiến bộ càng khó, muốn đả thông toàn bộ kì kinh bát mạch đích xác khó như lên trời!”

“Tiên thiên cường giả, cũng một số ít đả thông được kỳ kinh bát mạch?” Đằng Thanh Sơn từ một câu này, hiểu được một điểm…

Hậu thiên bước vào tiên thiên, cùng với việc kinh mạch có đả thông toàn bộ hay không, không hề có quan hệ!

Còn nữa…

Ngay cả tiên thiên cường giả, đại đa số cũng chưa đả thông kì kinh bát mạch. Càng đừng nói chi đến tất cả kinh mạch toàn thân.

“Ha ha, khó đối với người khác nhưng đối với ta mà nói.. Đừng nói là kì kinh bát mạch, cho dù các loại kinh mạch khác, ta toàn bộ đều thông suốt rồi.” Trong lòng Đằng Thanh Sơn một trận

thoải mái, mình lúc còn nhỏ không bằng lòng đến Quy Nguyên Tông quả nhiên là sáng suốt.

Mấy năm nay, nội gia quyền của mình đã tu luyện đạt đến đỉnh phong.

Kinh mạch toàn thân không chỗ nào không thông suốt.

Với tư chất của hắn, tu luyện bí tịch gì, tốc độ đều sẽ cực kỳ đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục đọc: "Cần tránh, tu luyện bí tịch bắt buộc phải bình tâm tĩnh khí, tìm một nơi yên tĩnh, không có ngoại nhân ảnh hưởng. Bằng không nếu bị ảnh hưởng, một khi tâm loại thì nội kình sẽ xông vào các kinh mạch chưa đả thông, khiến kinh mạch vỡ tan, nhẹ thì trở thành phế nhân, nặng thì đứt hết kinh mạch mà chết!"

" 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' đệ nhất tầng: Ý Tụ..."

Ngay trước tấm bia, Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu luyện 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết'.

Tẩu hỏa nhập ma?

Đằng Thanh Sơn sợ cái tẩu hỏa nhập ma gì chứ. Kinh mạch toàn thân hắn đều thông suốt, nội kình có thể trong nháy mặt thông đến mỗi nơi. Đối với người khác mà nói, kinh mạch vào đường rẽ thì đó chính là ác mộng! Nhưng đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, một chút ảnh hướng đều không có.

Dựa theo khẩu quyết, Đằng Thanh Sơn bắt đầu vận chuyển Mãnh Ngưu Đại Lực quyết tầng thứ nhất.

"Nội kình bí tịch này quả nhiên khác xa nội gia quyền." Đằng Thanh Sơn dựa theo khẩu quyết, lúc nhanh lúc chậm có tiết tấu, khống chế nội kình vận chuyển một chu thiên trong kinh mạch

‘Thủ thái dương’ của thập nhị chính kinh. Luồng khí nội kình phảng phất như một người lao công cẩn thận tẩy rửa bức tường kinh mạch vận chuyển trong từng đường kinh mạch, kích thích kinh mạch.

Đồng thời, lúc vận chuyển một chu thiên, nội kình không ngờ lại tự động hấp nạp thiên địa linh khí.

Nội gia quyền là dựa vào hô hấp thổ nạp để luyện hóa thiên địa linh khí. Mà nội kình bí tịch lại để nội kình chủ động luyện hóa, hấp thu nên hiệu suất phải cao hơn rất nhiều.

“Xuy xuy ~~” Nội kình phảng phất như du long cấp tốc bơi lượn, kinh mạch của Đằng Thanh Sơn chính là một đại đạo rộng rãi.

Trong thời gian một tách trà, Đằng Thanh Sơn đã bắt đầu tu luyện đệ nhị tầng ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’.

Thực ra toàn bộ kinh mạch Đằng Thanh Sơn đã thông suốt, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp luyện tập tầng cao nhất. Nhưng hiện dù sao cũng là lần đầu tiên tu luyện nội kình bí tịch, Đằng Thanh Sơn vì thể ngộ nên vẫn cẩn thận từ tầng một từ từ luyện tập.

“Ô! Tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí rõ ràng nhanh lên không ít.” Đằng Thanh Sơn mừng rơn, vòng chu thiên đã trở nên dài hơn, tốc độ hấp nạp luyện hóa phải nhanh hơn nhiều. “Tốc độ luyện hóa nội kình này so với ta dựa vào ‘Hổ Quyền’ phải nhanh hơn không chỉ mười lần.”

Đây mới là tầng thứ hai mà thôi!

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc đã hiểu ra điểm khác biệt giữa nội kình bí tịch và nội gia quyền.

Nội gia quyền chủ yếu là dưỡng sinh cường thể, hết thảy đều

lấy nuôi dưỡng cường hóa thân thể làm chủ. Nội kình bí tịch đơn thuần chỉ là điên cuồng hấp nạp thiên địa linh để luyện hóa ra nội kình.

"Còn may là đang ở thời cổ đại, bằng không ở hiện đại, thiên địa linh khí tiêu tan, có nội kình bí tịch cũng vô dụng." Đằng Thanh Sơn điên cuồng luyện tập cực tốc, chỉ trong chốc lát, tầng thứ hai cũng thành công, tốc độ tu luyện của hắn tuyệt đối là tốc độ khoa trương nhất từ trước tới nay trên cả Cửu Châu đại địa.

"Ưm, bắt đầu tu luyện tầng thứ ba!"

Đằng Thanh Sơn mau chóng bước vào tầng thứ ba, nhất thời tốc độ luyện hóa thiên địa linh khí lại một lần nữa tăng vọt. Nội kình bắt đầu phân dòng từ hai đường kinh mạch khác nhau, sau đó hợp lại, nương theo một quỹ tích kỳ diệu, chốc chốc vẫn hơi chậm lại, kích thích huyệt vị một lần.

"Cảm giác thực kỳ diệu!" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy được kinh mạch chịu chút ảnh hưởng, có điều loại ảnh hưởng này cực kỳ nhỏ bé.

"Đệ tứ tầng!"

Đằng Thanh Sơn không chút do dự, bắt đầu tu luyện tầng thứ tư.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 14

Uy Lực

Trước tấm bia đá.

Không ít người đang cầm bút lông, giấy, ghi lại nội dung 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết'. Đằng Thanh Hổ cũng từ bên cạnh mượn được giấy bút, cũng không ngừng ghi chép.

Cả 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' tổng cộng hơn hai ngàn chữ, Đằng Thanh Hổ lực cổ tay đủ mạnh, một mạch viết gần một canh giờ mới hoàn toàn sao chép lại hơn hai ngàn chữ kia.

"Hả? Sao lại chỉ có nội dung sáu tầng trước? Đằng Thanh Hổ nhìn trước nhìn sau tấm bia đá lớn mộ lần, phát hiện trên tấm bia đá này chỉ có khẩu quyết tâm pháp của 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' sáu tầng trước, từ tầng bảy đến tầng chín căn bản không có.

"Thanh Sơn, Thanh Sơn." Đằng Thanh Hổ gọi sang bên cạnh.

Đằng Thanh Sơn đang nhắm mắt tu luyện nội dung đệ lục tầng 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết', từng huyệt vị của 'Thủ thái dương' và 'Thủ thái âm' kinh mạch đang trận trận tê dại, phảng phất như có người lấy ngón tay dùng lực ấn vào những huyệt vị này. Bản thân kinh mạch cũng trận trận tê dại.

Từng tia nội kình đang vây lấy huyệt vị, hòa quyện rất nhanh.

Nội kình phảng phất như con sâu nhỏ, nhẹ nhàng cắn lấy kinh

mạch, kích thích kinh mạch.

“Vị tiền bối sáng tạo ra ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ thực sự lợi hại. Không ngờ lại nghĩ ra được phương pháp kích thích, cường hóa kinh mạch như vậy! Đằng Thanh Sơn thầm tán thưởng.

Nội kình bí tịch này có vận chuyển chu thiên, cũng có kích thích huyệt vị, cường hóa bộ phận kinh mạch, cũng có phương pháp phát ra nội lực từ hai tay.

Nội kình của ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ này là bộc phát ra từ hai tay, cho nên chỉ chủ tu hai đường kinh mạch ‘Thủ thái dương’ và ‘Thủ thái âm’ trong thập nhị chính kinh, hai đường kinh mạch này tựa như hai ‘ống đại bác’, bắn ‘đạn dược’ là nội kình này ra.

Cho nên ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ gần như đại bộ phận thời gian đều hao phí trên việc cường hóa hai đường kinh mạch này.

Kinh mạch càng thô, càng cứng cáp, mới có thể phóng ra nội kình càng nhiều.

“Hả?” Đằng Thanh Sơn mở mắt, “Sao vậy, biểu ca?”

Kinh mạch Đằng Thanh Sơn hoàn toàn thông suốt nên hoàn toàn có thể tùy lúc ngừng tu luyện, vốn không sợ nội kình chạy vào đường rẽ.

“Thanh Sơn, ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ chỉ có sáu tầng trước, ba tầng sau không tìm thấy a.” Đằng Thanh Hổ vội nói. “Bản bí tịch này ban đầu còn nói có chín tầng mà, trên bia đá sao lại chỉ có sáu tầng trước, cả bia đá ta đều nhìn trước nhìn sau một lần rồi.”

Đằng Thanh Sơn cả kinh: “Không có ba tầng sau?”

Chính mình đã tu luyện sáu tầng, hơn nữa lấy cảm giác đối với kinh mạch của mình, mình hoàn toàn có thể tiếp tục tu luyện.

“Ê này, Thanh Hổ huynh đệ, có sáu tầng trước, còn không đủ sao?” Quân sĩ Hắc Giáp Quân bên cạnh có một người cũng vừa mới gia nhập hôm qua, hắn quen Đằng Thanh Hổ, “Chỗ này đầy đủ sáu tầng, tu luyện đến tầng năm chính là nhất lưu võ giả! Tu luyện đến tầng sáu có lẽ không ít bách phu trưởng đều không phải đối thủ của ngươi. Đừng tham lam quá, có thể tu luyện tốt sáu tầng đã không tệ rồi.”

“Ách, cũng đúng.”

Đằng Thanh Hổ sờ đầu, “Thiết Đầu, ta vừa rồi không nghĩ đến điểm này, sáu tầng đã đủ rồi.”

Đủ?

Đủ cái rắm!

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn cười khổ, sáu tầng trước của ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ chỉ là đã nhử mình ‘nghiện’ rồi. Với độ dẻo dai kiên cường của kinh mạch mình, đến tận phương pháp vận chuyển của tầng sáu đối với kích thích kinh mạch mới có cảm giác rõ ràng. Chỉ là vẫn không cảm thấy áp lực như trước.

Thân thể như quái vật của Đằng Thanh Sơn, thực sự quá mạnh mẽ.

“‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ dù sao cũng là nhân cấp bí tịch.” Đằng Thanh Sơn quan sát tấm bia đá cao lớn trước mắt, “Khắc trên bia đá, công khai cho phép quân sĩ Hắc Giáp Quân xem. Giấu đi ba tầng uy lực cực lớn cũng không kì lạ.”

“Thanh Sơn, ngươi không sao chép à?” Đằng Thanh Hổ nghi hoặc hỏi.

“Sao chép làm gì?” Đằng Thanh Sơn cười nói, “Chút khẩu quyết này, liếc mắt một lần đã nhớ kỹ rồi.”

“Coi một lần đã nhớ kỹ?” Đằng Thanh Hổ sững sờ.

Hơn hai ngàn chữ a! Coi một lần đã nhớ kỹ?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười, mình tu luyện một lần, lộ tuyến, phương pháp vận chuyển đương nhiên nhớ rõ ràng rành mạch. Hơn nữa tu luyện đến tầng sáu, tu luyện chỉ cần sử dụng phương pháp tầng sáu là được, không cần sử dụng năm tầng trước.

o0o Buổi chiều.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đứng trong đình viện của mình.

Đằng Thanh Sơn tâm ý vừa động, nội kình lập tức dựa theo khẩu quyết ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ tầng thứ sáu, từ trong đan điền bộc phát, sau đó chia thành năm cỗ, đi qua năm đường kinh mạch trong kì kinh bát mạch. Sau đó mau chóng ở tay phải Đằng Thanh Sơn.

“Rầm!”

Luân Hồi thương đột nhiên đập xuống đất, sinh ra tiếng gió rít mãnh liệt, bùn đất bay tứ tung, trên mặt đất đình viện xuất hiện một cái hố rất sâu.

Đằng Thanh Sơn quan sát hố bùn lớn kia một lần, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “ ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ nói không sai, đạt đến tầng sáu, uy lực đích xác mạnh hơn tầng năm nhiều! Một kích của ta, tương đương với lực lượng ba vạn cân.”

Đằng Thanh Sơn có lực lượng cường đại, hắn thông qua lực phá hoại của nội kình có thể phán định một kích này tương đương với lực lượng rất mạnh.

“Có điều, người bình thường tu luyện đến tầng sáu, kinh mạch

hẳn không cứng cáp, rộng như ta, lực bộc phát của nội kình hẳn cũng yếu hơn ta. Có lẽ khoảng hai vạn cân." Đằng Thanh Sơn mặc dù dựa theo phương pháp bộc phát nội kình của tầng thứ sáu 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết', nhưng kinh mạch hắn chứa quá nhiều nội kình nên uy lực cũng càng cao, càng lớn.

Nhưng…

"Nội kình tiêu hao quá kinh người! Nếu điên cuồng sử dụng nội kình như thế này, có lẽ sử ba mươi lần, nội kình sẽ hết sạch. Cho dù với tốc độ khôi phục của tầng sáu, thấp nhất phải tốn thời gian một ngày mới có thể khôi phục đầy đủ nội kình." Đằng Thanh Sơn nhưng lại hiện vẻ tươi cười.

Đáy lòng hắn rất vui vẻ.

"Ha ha, so với nội kình, sự lâu dài của lực lượng nhục thể phải lớn hơn nhiều!" Đằng Thanh Sơn rất hả hê.

"Nội kình của ta bây giờ đã coi như tương đối hùng hậu, nhưng toàn lực sử dụng nội kình, Luân Hồi thương, vung thương ba mươi lần thì nội kình sẽ hết sạch! Nếu là võ giả bình thường, nội kình mà háo sạch thì chỉ chờ chết thôi."

"Nhưng lực lượng thân thể ta phải mạnh mẽ hơn nhiều, hai tay có chừng mười tám vạn cân cự lực! Hơn nữa, hai tay ta chò dù sử dụng hơn mười mấy vạn cân cự lực, một ngày đều sẽ không mệt!" Đằng Thanh Sơn phát hiện, lực lượng cơ nhục có chỗ chiếm ưu thế hơn so với lực lượng nội kình.

Đó chính là tính lâu dài!

Thân là một nội gia quyền tông sư, lúc công kích cùng thời điểm chỉ có cực ít bộ phận cơ nhục rơi vào trạng thái bộc phát.

Chẳng hạn như đánh ra một quyền.

Phát lực từ lòng bàn chân một đường dọc theo hông, phần vai, phần khủy tay truyền lực cho đến tận nắm tay. Trong quá trình này cơ nhục phần chân chỉ ngay từ đầu phát lực chứ lúc truyền đến phần hông, cơ nhục phần chân lập tức rơi vào trạng thái nghỉ ngơi. Cho dù điên cuồng chiến đấu, Đằng Thanh Sơn cũng có thể khiến phần lớn cơ nhục thân thể được nghỉ ngơi.

Điều này khiến cho…

Đằng Thanh Sơn có thể một mạch chém giết một ngày một đêm mà sẽ không có chuyện gì.

Còn võ giả bình thường, sẽ bị nuốt sống sạch sẽ nội kình, sau đó bị giết chết!

“Tuy nhiên sau này ta cũng có thể quang minh chính đại, thỉnh thoảng sử ra lực lượng hai vạn cân rồi.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, khí lực của mình là một con át chủ bài, kiếp trước thân là sát thủ nên khiến Đằng Thanh Sơn vun đắp thành một thói quen…

Không tới thời khắc cuối cùng sẽ không để lộ con át chủ bài.

Ngay cả chiến đầu với Nhạc Tùng, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ sử ra khí lực vạn cân thôi.

Mà hiện tại đã học được ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ nên Đằng Thanh Sơn có thể quang minh chính đại thỉnh thoảng sử ra lực khí hai vạn cân, người khác hỏi Đằng Thanh Sơn vì sao mạnh như vậy, Đằng Thanh Sơn có thể nói nguyên nhân là do ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’.

o0o Vào lúc sẩm tối.

“Đằng huynh, Đằng huynh!” Bên ngoài cửa vang lên tiếng gọi.

Đằng Thanh Hổ lập tức chạy ra mở cửa.

“A, thiếu tông chủ, Thanh Thanh cô nương.” Đằng Thanh Hổ nhìn thấy hai người bên ngoài, kinh ngạc vui mừng đến nỗi mặt hơi ửng đỏ, ngay sau đó mới phản ứng lại, vội nói: “Mau vào đi.”

Hai huynh muội Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh sóng vai đi tới.

Gia Cát Thanh và Gia Cát Vân, hai người đều toàn thân bạch y.

“Là thiếu tông chủ và Thanh Thanh cô nương.” Đằng Thanh Sơn đang một mình uống rượu, một tay kia ném phi đao vội đứng dậy tiếp đón.

“Ha ha, gọi thiếu tông chủ gì chứ, thực không sảng khoái. Trực tiếp xưng hô huynh đệ không hay hơn sao? Có lẽ, Đằng huynh còn nhỏ hơn ta đó.” Thiếu tông chủ Gia Cát Vân ha ha cười, hắn cùng Đằng Thanh Sơn đều mười sáu tuổi, đích xác không nói được chính xác ai lớn hơn.

“Hả? Ta sinh ra vào đầu mùa xuân, thiếu tông chủ thì sao?” Đằng Thanh Sơn hỏi ngược lại.

“A, xem ra ta phải gọi Đằng huynh một tiếng đại ca rồi.” Gia Cát Vân bất đắc dĩ nói, “Ta sinh ra vào mùa hạ, Đằng đại ca, tiểu đệ hôm nay cùng với muội muội đến mới hai huynh đệ ngươi ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm tối, cũng xem như là tiếp đón các ngươi từ phương xa đến Quy Nguyên Tông ta.”

Gia Cát Thanh bên cạnh nói: “Ca muội hôm qua đã muốn mời Thanh Sơn đại ca và Thanh Hổ đại ca rồi, chỉ là hôm qua cả Hắc Giáp Quân ăn mừng cho nên chúng ta hôm nay mới tới.”

“Thanh Sơn đại ca, Thanh Hổ đại ca, hai huynh sẽ không từ chối chứ?” Gia Cát Thanh nhìn về phía hai người.

Bị Gia Cát Thanh nhìn chăm chú, Đằng Thanh Hổ chỉ biết gật đầu: “Đi, đương nhiên đi rồi. Thanh Sơn, ngươi nói đúng không?”

“Thiếu tông chủ và Thanh cô nương đều tự mình đến đây, ta sao dám không đi chứ?” Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

o0o Đi trên đường lớn trong quận thành Giang Trữ, Gia Cát Thanh kia liền quấn khăn che mặt.

“Không cách nào khác, muội muội ta nếu không đeo khăn che, đi tới đâu đều sẽ có người vây quanh xem.” Gia Cát Vân bất đắc dĩ nói, Đằng Thanh Sơn gật đầu, lần đầu tiên nhìn thấy Thanh cô nương này, Đằng Thanh Sơn liền phát hiện nàng có một cỗ mị hoặc trời sinh. Biểu ca Đằng Thanh Hổ của mình lần đầu tiên lại càng ngây ngốc, đương nhiên rất nhiều võ giả khác cũng bị mê hoặc.

Nhất cử nhất động của nữ nhân, thậm chí cao hứng, phẫn nộ đều có sự gợi cảm tận trong xương tủy.

Gợi cảm là mị hoặc.

Mà loại tinh khiết phảng phất như tiên nữ hạ phàm, rung động lòng người cũng tương tự là mị hoặc.

“Hiện tại, đều có rất nhiều người tới Quy Nguyên Tông ta cầu thân, muốn lấy muội muội ta đấy.” Gia Cát Vân thấp giọng nói.

“Ca!” Thanh cô nương buồn bực.

“Tông chủ không đáp ứng chứ?” Đằng Thanh Hổ có chút sốt ruột nói, cười nói: “Đương nhiên không rồi, chỉ mấy tên tiểu tử đó mà cũng xứng để lấy muội muội ta? Cha ta cũng nói, hôn sự của muội muội ta phải được bản thân muội muội và cha hai người đều đồng ý, mới xem như xác định.”

“Như vậy thì tốt.” Đằng Thanh Hổ gật đầu.

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ liếc qua biểu ca mình, biểu ca đích xác là một hán tử lỗ mãng chưa từng thấy qua thiên tiên mỹ nữ,

nhìn thấy Gia Cát Thanh này, đều có chút thất thố: “Thanh cô nương này, mị hoặc đích xác lớn, hơn nữa cũng là tiểu cô nương thuần khiết. Biểu ca thích nàng cũng không lạ, biểu ca nếu thực sự muốn lấy thì quả là mối nhân duyên tốt. Có điều… Với địa vị của Gia Cát Thanh, biểu ca muốn với tay đến, rất khó a!”

“Đi nào, phía trước chính là Lãm Nguyệt Lâu! Chúng ta vào thôi.” Gia Cát Vân cười, dẫn đầu bước vào Lãm Nguyệt Lâu.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ, Gia Cát Thanh ba người cũng đi vào theo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 15

Bái Phỏng

Bên trong tầng một Lãm Nguyệt Lâu, gần như ngồi kín.

“Mấy vị khách quan.” Tiểu nhị lập tức mặt tươi roi rói chào đón.

Gia Cát Vân rất tùy ý nói: “Nhã gian ‘Tử khí đông lai’ của tầng ba.” Lãm Nguyệt Lâu là một trong số những đại tửu lâu ít ỏi của quận thành Giang Trữ, trong đó nhã gian tầng ba, giá cả lại càng đắt đỏ.

Song, đám phú thương trong quận thành Giang Trữ mời khách, bình thường đều sẽ chọn nhã gian tầng ba Lãm Nguyệt Lâu.

Mà nhã gian ‘tử khí đông lai’ lại càng là một phòng đắt nhất.

“Điều này…” Tiểu nhị không khỏi ngẩn người.

“Ây?” Gia Cát Vân nhíu mày.

“Vị khách quan này, nhã gian ‘Tử Khí Đông Lai’ đã sớm bị Lý lão giả Đông Thành đặt trước rồi, khách quan có thể hay không…” Lời tiểu nhị còn chưa nói xong, chưởng quỹ ở tầng một lập tức chạy tới, hắn vội che trước người tiểu nhị, chắp tay bồi thêm vẻ mặt tươi cười: “A, hóa ra là Gia Cát công tử, mời lên lầu, tiểu nhân xin đi trước dẫn đường.”

Bốn người Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn cũng đi theo vị chưởng quỹ kia men theo cầu thang đi lên tầng ba.

Trong đại sảnh tầng một, có vài tên tiểu nhị.

“Nhã gian ‘Tử Khí Đông Lai’ kia chẳng phải được Lý lão gia đặt rồi sao?” Tiểu nhị kia vẫn có chút sững sờ.

“Lý lão gia tính là cái rắm ấy.” Một tên tiểu nhị khác lập tức kéo hắn, thấp giọng nói bên tai hắn: “Nhớ kỹ rằng vị thiếu gia vừa rồi kia, đó chính là thiếu tông chủ Quy Nguyên Tông! Đừng nói là Lý lão gia gì gì đó, ngay cả quận thủ đại nhân quận Giang Trữ tới cũng không nhường chỗ cho hắn! Nhớ nhé, lần sau thấy vị thiếu tông chủ này, ngàn vạn lần đừng gọi thiếu tông chủ, phải gọi Gia Cát công tử! Thiếu tông chủ không muốn quá nhiều người biết thân phận của hắn.”

“A!” Tiểu nhị kia kinh hãi.

Thiếu tông chủ Quy Nguyên Tông?

Quy Nguyên Tông quản lý cả quận Giang Trữ, cái gọi là quận thủ, thành chủ, đều phải nghe lời của Quy Nguyên Tông. Thân phận thiếu tông chủ này đích xác rất dọa người.

o0o Nhã gian ‘Tử Khí Đông Lai’ là một phòng lớn nhất trong bốn nhã gian trống trải ở tầng ba. Bên ngoài rất lạnh nhưng trong nhã gian này rất ấm áp, còn châm trầm hương, mùi thơm say lòng người kia quanh quẩn khắp nhã phòng.

Bốn người bọn Đằng Thanh Sơn ngồi xuống.

“Gia Cát công tử, hôm nay ăn món gì?” Chưởng quỹ khom người cười.

Gia Cát Vân khoát tay nói: “Mùa đông thế này, ăn nóng cho dễ chịu, vậy mang một bàn ‘Đông bổ kim hoa yến’ tới đi!”

“Được ạ.” Chưởng quỷ cười cười vội vàng đi ra khỏi nhã gian.

“ ‘Đông bổ kim hoa yến’? Món gì vậy?” Đằng Thanh Hổ ngơ ngơ ngác ngác nói.

Gia Cát Vân cười nói: “Thanh Hổ đại ca, ‘Đông bổ kim hoa yến’ này là một trong bát đại yến tịch của Lãm Nguyệt Lâu, tổng cộng có ba mươi hai món, vào mùa đông ăn càng thích hợp. Các loại món ăn phối chế chuẩn bị rất ngon, huynh tự mình làm mấy món ăn còn không bằng đầu bếp người ta chuẩn bị cả một bữa yến tịch đấy.”

“Ba mươi hai món! Thực lãng phí!” Đằng Thanh Hổ cười ha hả nói.

Rất nhanh từng loại thức ăn được đưa lên, bốn người bọn Gia Cát Vân, ia Cát Thanh, ằng Thanh Sơn, uống rượu, mặc sức đàm luận.

“Thanh cô nương, ca của cô nội kình hùng hậu, nội kình của cô chắc cũng mạnh a.” Đằng Thanh Sơn cười cười khen ngợi nói.

“Đằng đại ca, huynh sao lại nói như vậy?” Gia Cát Thanh có chút nghi hoặc.

“Mùa đông lớn thế này, cô và ca ca cô cùng mặc ít như thế, không phải nội kình thâm hậu, chẳng nhẽ tự mình chuốc khổ sao?” Đằng Thanh Sơn chọc ghẹo nói, Gia Cát Thanh bỗng nhiên không nhịn được cười đến híp cả mắt: “Đằng đai ca, điều này huynh nói sai rồi, muội không phải do nội kình thâm hậu mà là bởi vì bên trong mặc một kiện ‘Tuyết tằm y’!”

Gia Cát Vân cũng bất đắc dĩ nói: “Kinh mạch của muội muội ta rất yếu nhược, mặc dù tu luyện nội kình từ nhỏ nhưng nội kình rất yếu.”

“Nội kình yếu nhưng muội có ca ca bảo vệ muội a.” Gia Cát

Thanh hi hi cười nói.

Gia Cát Vân xoa xoa đầu muội muội cười.

Đằng Thanh Sơn thấy một màn này, không khỏi nhớ đến muội muội 'Thanh Vũ' của mình, mình bình thường cũng sẽ cưng chiều xoa xoa đầu muội muội: "Rời khỏi nhà cũng mấy ngày rồi, không biết Tiểu Vũ hiện giờ có nhớ đến ta hay không…"

o0o Bốn người bọn Đằng Thanh Sơn ở trên lầu ăn uống, tầng một Lãm Nguyệt Lâu có một đám người đi tới.

Nam tử dẫn đầu xem bộ dạng chừng bốn năm mươi tuổi, y mặc áo áo lông chồn trắng nạm viền vàng, tay phải còn đeo ngọc chỉ nửa trong suốt. Ngay cả đứng ở đó đều có một cỗ khí thế ung dung thoải mái. Bên cạnh hắn có một đôi phu thê trẻ tuổi, trong đó nơi ngực nữ tử đang ôm một đứa bé.

Phía sau mấy người này chính là ba tên hộ vệ cao lớn.

"Lý lão gia." Chưởng quỹ kia vội nghênh đón.

"Yến tiệc ta đặt chuẩn bị xong rồi chứ, dẫn chúng ta đến nhã gian 'Tử Khí Đông Lai' nào. Ngọc nhi, chúng ta lên." Vị Lý lão gia kia lạnh nhạt phân phó nói.

"Lý lão gia, nhã gian 'Tử Khí Đông Lai' đã có người bên trong rồi." Chưởng quỹ kia nói tiếp.

"Hả?" Lý lão gia nhíu mày, ánh mắt quét về phía hắn.

Quanh năm thân mang chức trọng, một ánh mắt của Lý lão gia khiến tâm lý chưởng quỹ cảm thấy kiêng kị, hắn vội nói: "Lý lão gia, điều này không thể trách ta, không lâu trước có một đám người cũng muốn tiến vào nhã gian 'Tử Khí Đông Lai'. Chính là Gia Cát công tử."

“Gia Cát công tử?” Lý lão gia nhíu mày.

Vị Lý lão gia trong quần thể Diêm Châu diêm thương khổng lồ này cũng xem như nhân vật có tên tuổi, gia tài ngàn vạn, cùng rất nhiều tông phái có liên hệ, đích xác xem như đại nhân vật.

“Đúng là thiếu tông chủ.” Chưởng quỹ kia hạ giọng nói.

“Di?” Lý lão gia ngơ ngác.

Những kẻ kinh doanh như bọn họ, muốn giàu có hơn đều phải lấy lòng các đại tông phái. Nếu không tông phái tùy tiện phái vài người lập tức có thể chiếm đoạt toàn bộ gia sản của hắn.

“Hóa ra là Gia Cát công tử, Ngọc nhi, Phong nhi, chúng ta đi lên bái phỏng một chút.” Lý lão gia nói.

“Thiếu tông chủ?” Đôi phu thê kia cũng đều là nội kình cao thủ, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

“Thanh Ngọc, là vị thiên tài của Quy Nguyên Tông các ngươi đó.” Nam tử trẻ tuổi nói, “Đi nào, chúng ta tới bái phỏng.”

Nữ tử kia chính là ‘Lý Thanh Ngọc’, nam tử là trượng phu của nàng – Lưu Như Phong.

Ngày ấy Đằng gia trang từng nhận một mối làm ăn 182 thanh Bích Hàn đao, lúc ấy Đằng Thanh Sơn và phụ thân Đằng Vĩnh Phàm dẫn theo một đám tộc nhân hộ tống 182 thanh Bích Hàn đao, từng đưa đến hội Dương Châu thương hội của Nghi Thành.

Vị thủ lĩnh hộ vệ Tần Tâm kia từng hòng không trả tiền, sau lại trút giận lên đám người Đằng Thanh Sơn, còn phái người cho cường đạo đồ sát đám thôn dân đui mù này.

oo Tầng ba Lãm Nguyệt Lâu.

Lý lão gia cùng nữ nhi, nữ tế, ngoại tôn hắn đều ở ngoài cửa

nhã gian, ba tên hộ vệ cũng ở phía sau, Lý lão gia hờ hững phân phó: “Ba người các ngươi đừng theo vào nữa.” Sau đó liền cao giọng nói: “Gia Cát công tử, Lý Tuấn cùng tiểu nữ Thanh Ngọc, tới bái kiến, hy vọng được gặp!”

Bên trong nhã gian.

Đám người Đằng Thanh Sơn đang ăn rất vui vẻ.

“Lý Tuấn, ai vậy?” Đằng Thanh Hổ nghi hoặc nói.

“Hả? Lý Tuấn? Diêm Thương Lý Tuần?” Gia Cát Vân sửng sốt, sau đó cười, “Thanh Sơn đại ca, Thanh Hổ đại ca, xem ra nhã gian ‘Tử Khí Đông Lai’ chúng ta ngồi đây chính là do vị Lý Tuấn kia đặt trước. Vậy chúng ta gặp hắn một lần, dù sao vẫn phải cho người ta chút thể diện chứ.”

“Vào đi!” Gia Cát Vân cao giọng nói.

Nhất thời ‘két’ một tiếng, cửa đẩy ra.

Vị Lý lão gia dắt theo nữ nhi, nữ tế cùng nhau bước vào.

“Ra mắt thiếu tông chủ!” Lý lão mỉm cười cúi đầu.

“Lý lão gia, điều này không thể. Mấy người chúng ta chiếm nhã gian ngươi đặt, sao có thể nhận đại lễ như vậy?” Gia Cát Vân cố ý nói.

“Ta mời thiếu tông chủ còn mong chẳng được, ta đặt nhã phòng cho thiếu tông chủ, đó là vinh hạnh của ta.” Lý lão gia cười nhạt nói, “Ta giới thiệu cho thiếu tông chủ một lần, đây là nữ tế Lưu Như Phong của ta, đệ tử hạch tâm Thanh Hồ đảo. Còn Thanh Ngọc, thiếu tông chủ cũng biết rồi.”

“Thanh Ngọc sư tỷ chính là người Quy Nguyên Tông ta, ta đương nhiên biết. Lưu Như Phong? A, nghe nói sư tỷ kết hôn rồi,

xem ra chính là Lưu Như Phong này rồi.” Gia Cát Vân liếc mắt Lưu Như Phong một cái, “Ồ, còn là đệ tử hạch tâm Thanh Hồ đảo, rất lợi hại a.”

Lưu Như Phong chắp tay cười: “Trong khu vực Dương Châu ta, ai không biết tiếng thiên tài của Gia Cát công tử chứ?”

“Lý lão gia, mấy người chúng ta phải tiếp tục ăn cơm.” Gia Cát Vân nói.

“Vậy chúng ta không quấy rầy nữa, thiếu tông chủ, các ngài tiếp tục.” Lý lão gia cười, lập tức dẫn nữ nhi nữ tế lui xuống, đóng cửa phòng nhã gian lại.

Bên trong nhã gian lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

“Hừ, Thanh Ngọc sư tỷ không ngờ lại gả cho đệ tử Thanh Hồ đảo.” Gia Cát Vân lẩm bẩm.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, đáy lòng thầm nhủ: “Lý lão gia đó ta dường như đã gặp qua ở đâu rồi!” Lần trước lúc Đằng Thanh Sơn mười tuổi, đã gặp qua Lý Thanh Ngọc cùng Lý lão gia phụ thân nàng, Lý lão gia đó cùng hắn chỉ có duyên gặp mặt một lần. Mà Lý Thanh Ngọc lúc ấy chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, hiện giờ đã là thê tử người ta, bộ dáng khí chất đều biến hóa không nhỏ.

“Ây? Là hắn! Lý lão gia quận Giang Trữ!” Đôi mắt Đằng Thanh Sơn bỗng chốc sáng rực lên, hắn rốt cuộc đã nhớ lại.

‘Vụt’, Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

“Thanh Sơn, làm sao vậy?” Đằng Thanh Hổ sửng sốt.

“Thanh Hổ, năm chúng ta đưa Bích Hàn đao đến Nghi Thành ấy, vị Lý lão gia, tiểu thư nhà giàu tên gọi Ngọc nhi kia, ngươi đã quên rồi?” Khuôn mặt Đằng Thanh Sơn lạnh tanh, trực tiếp đi ra ngoài cửa. Đằng Thanh Hổ ngơ ngơ ngác ngác, thoáng sửng sốt,

sau đó đôi mắt trợn tròn.

“Là bọn chúng!” Đằng Thanh Hổ đột ngôt đứng dậy, cũng lao theo ra ngoài.

“Sao vậy?” Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hai người ngẩn ra, cũng vội đứng dậy.

Ra khỏi nhã gian, Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe, trong nháy mắt tập trung vào một nhã gian phía nam.

Đám cường đạo cướp giết đám người Đằng Thanh Sơn lúc ấy, mặc dù duyên cớ bởi có Đằng Thanh Sơn nên đám người Đằng gia trang không ai chết, nhưng lại có một người mù mắt, một người cụt chân, quanh năm nằm liệt trên giường. Còn có một người bị cụt tay.

Ba vị tộc nhân kia đều đi cùng đội thợ săn, là một trong những hảo hán ít ỏi trong tộc.

Cứ như vậy bị phế đi!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn một mực không quên mối thù này!

Khi đó nếu không có Đằng Thanh Sơn, có lẽ hơn ba mươi người Đằng gia trang đều sẽ bị giết sạch. Lúc ấy Đằng Thanh Sơn vì tộc nhân nên đã nhẫn nhịn báo thù, Đằng Thanh Sơn lúc ấy từng nghĩ qua – chờ sau này có cơ hội, nhất định phải giết chết Tần Tâm kia!

Đằng Thanh Sơn đi tới, đá một cước vào cửa.

“Bồng!” Đại môn bị đá văng.

“Ai vậy?” Lý lão gia bất mãn quát vang lên, mà ba tên hộ vệ kia đều đứng dậy.

“Ồ, hóa ra là bằng hữu của thiếu tông chủ.” Trên mặt Lý lão

gia hiện lên vẻ tươi cười, “Mau mời vào.”

Đằng Thanh Sơn đứng ở cửa, lạnh lùng quét mắt vào trong nhã gian, ánh mắt trong chớp mắt liền khóa chặt vào môt tên trong ba tên hộ vệ, Đằng Thanh Sơn nhớ rất rõ ràng, ba tên hộ vệ này, một người trong đó tên gọi ‘Tần Đại’, là người khi ấy đỡ lời giúp bọn họ. Mà tên đứng bên cạnh chính là Tần Tam!

“Ngươi là Tần Tam?” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 16

Ta Tên Đằng Thanh Sơn

Đám người trong phòng có chút mông muội.

"Tần Tam, ngươi biết vị tiểu huynh đệ này?" Lý lão gia nghi hoặc dò hỏi.

Chính Tần Tam cũng khó chịu.

Người thanh niên trước mắt mình căn bản không biết a, có điều Tần Tam nghe qua đại lão gia nói, cũng biết người trước mắt là bằng hữu của thiếu tông chủ Quy Nguyên Tông, lập tức chắp tay nói: "Vị huynh đệ này, tại hạ chính là Tần Tam, nhưng hình như ta không quen ngươi thì phải!"

Đúng vào lúc này, Đằng Thanh Hổ tỉnh ngộ hơi chậm một chút rốt cuộc đã chạy tới.

"Không nhận ra ta?" Vẻ mặt Đằng Thanh Sơn càng thêm lạnh lẽo.

"Tần Tam! Còn nhận ra gia gia ngươi không?" Một tiếng quát to, Đằng Thanh Hổ bỗng chốc xông vào trong phòng, bộ dáng như hổ điên, chen tay vớ lấy ghế gỗ ở bên cạnh, mấy ngàn cân khí lực rót vào trong chiếc ghế, lập tức hung hăng đập về phía Tần Tam.

Hây! Chiếc ghế ập xuống, Tần Tâm còn có chút mông muội cũng cáu giận: "Lũ chó đẻ từ đâu ra!" Đồng thời rút trường kiếm

ngang hông ra hung hăng chém lên ghế gỗ.

Bồng! Chiếc ghế vỡ vụn, từng mảnh ghế vụn bay tứ tán, có mảnh đập lên người Tần Tam, cũng có mảnh đập lên mâm thức ăn trên bàn, mâm thì bị đập vỡ vụn, thức ăn cũng bắn tung tóe. Nhất thời cả phòng ngập tiếng kinh hô, Lý Thanh Ngọc kia vội cúi người, bảo vệ con mình.

“Dừng tay.” Lý Thanh Ngọc cùng trượng phu ‘Lưu Như Phong’ của nàng gần như đồng thời mắng giận.

Nhưng Đằng Thanh Hổ đang bị lửa giận tràn ngập trong lòng nào còn biết dừng tay? Nên biết, trong ba người tàn phế đó có một người chính là hàng xóm từ nhỏ đã hết sức chiều chuộng Đằng Thanh Hổ, Đằng Thanh Hổ rất quý vị nhị thúc này, vào đội thợ săn cũng là do vị nhị thúc dẫn hắn theo.

Lần cường đạo cướp giết đó, nhị thúc cụt mất một chân, một hán tử thiện lương, cả đời đã bị phế!

“Chết đi cho ta!” Đằng Thanh Hổ cúi người quét chân một cái.

“Thanh Hổ!” Đằng Thanh Sơn vội quát.

Lần này ra ngoài mọi người không mang bính khí. Đằng Thanh Hổ nếu cầm trường thương cũng không chắc chắn có thể thắng. Càng huống chi hiện tại không có binh khí.

“Tìm chết!” Tần Tam là môt kẻ tâm ngoan thủ lạt. Hắn không chọc người đã tốt lắm rồi. Ai lại dám trêu chọc hắn? Hiện tại người khác muốn giết hắn, hắn nào còn quan tâm đến điều gì khác. Cả người nhảy lên né một cú quét chân này đồng thời tay phải cầm thanh trường kiếm hung hăng bổ xuống phía dưới!

Đằng Thanh Hổ vồ lấy chân chiếc bàn bốn chân bên cạnh.

“Hây!”

Chiếc bàn lập tức tung lên đập lên người Tần Tam.

“Hừ.” Tần Tam cười lạnh, trường kiếm trực tiếp bổ nát chiếc bàn vuông, sau đó kiếm thế liên tiếp không giảm, trực tiếp bổ về phía Đằng Thanh Hổ.

Đúng vào một khắc này…

“Vút!”

Một tia hàn quang lóe lên trong nhã gian rồi vụt tắt!

“A!” Môt tiếng hét thảm, trường kiếm trong tay Tần Tâm không tự chủ rời khỏi tay.

“Chết đi.” Đằng Thanh Hổ lại đá lên một cước vào lồng ngực Tần Tam. Tay trái Tần Tam đỡ tay phải, đồng thời lúc rơi xuống chân phải nhẹ nhàng đá vào Đằng Thanh Hổ, cả người mượn thế bay vọt ra sau một trượng, hóa giải lực xung kích này rồi mới rơi xuống.

Sắc mặt hắn trắng bệch, tay trái nắm lấy cổ tay phỉa.

Cổ tay phải hắn đang cắm một ngọn phi đao!

“Phi đao thực nhanh!” Trong đôi mắt Lưu Như Phong lóe hàn quang, không nhịn được nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đã ném phi đao kia, Đằng Thanh Sơn vừa rôi nhìn thấy Đằng Thanh Hổ có nguy hiểm, đương nhiên phải ra tay.”

“Dừng tay! Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì, hãy nói cho rõ ràng!” Lý lão gia phẫn nộ quát.

“Tiểu tử, chịu chết đi.”

Hai tên hộ vệ khác thấy sư đệ mình bị bắn thủng cổ tay, không khỏi giận dữ. Hai người ‘Xoảng! ’ ‘Xoảng!” hai tiếng, rút trường kiếm ra.

“Dừng tay.” Lý lão gia cũng quát bọn chúng.

“Lão gia!” Một hộ vệ trong đó vội la lên, Lý lão gia lạnh lùng nói: “Biết rõ sự việc rồi hãy nói!” Sau đó hắn nhìn về phía Đằng Thanh Sơn nơi cửa, lúc này, thiếu tông chủ Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh cũng đã đến cửa nhã gian.

Lý lão gia khuôn mặt bình tĩnh nói: “Thiếu tông chủ, vị bằng hữu của ngươi xảy ra chuyện gì vậy, không hỏi phải trái vừa bước vào liền muốn giết hộ vệ của ta. Còn khiến một bàn yến tiệc ngon của ta biến thành thế này đây!”

Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hai người cũng rất mơ hồ.

Có điều Gia Cát Vân lại cười đùa nói: “Lý đại lão gia, ngươi sốt ruột cái gì chứ? Chẳng phải chỉ là một bàn yến tiệc sao, nếu chúng ta không đúng ta sẽ bồi thường bàn khác cho ngươi. Có điều trước đó chúng ta phải xem xem, rốt cục là ai đúng ai sai, phải không?”

“Ta cũng rất muốn biết chân tướng sự việc!” Lý lão gia lạnh giọng nói.

“Đằng đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Gia Cát Vân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Hổ lại nóng nảy tức giận nói: “Còn hỏi xảy ra chuyện gì à? Ngươi để cho tên Tần Tam kia tự nói đi!” Nói xong liền nhìn chằm chằm gắt gao vào Tần Tam đang đỡ cổ tay kia, “Tần Tam, ngươi sẽ không quên Đằng gia trang chứ, sẽ không quên một vạn lượng bạc kia chứ?”

Đằng Thanh Sơn cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Tam.

“Đằng gia trang? Một vạn lượng bạc?” Chính Tần Tam cũng rất mơ hồ.

Mấy năm nay theo đằng sau lão gia, Tần Tam cũng thầm vụng

trộm tham ô không ít bạc. Có điều đều là ẩu đả nhỏ, Lý lão gia kia cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở làm ngơ thôi. Còn về 'Đằng gia trang', chuyện đã trôi qua bảy năm, trong thiên hạ các loại thôn trang như 'Lý gia trang' 'Vương gia trang' nhiều không kể xiết, Tần Tam hắn đâu còn nhớ rõ.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?" Tần Tam rút phía đao nơi cổ tay ra, điểm huyệt cầm máu, bước lên hai bước, đứng ngang hàng với hai tên sư huynh của mình, tức giận quát: "Ta vốn không nhận ra các ngươi!"

"Thiếu tông chủ, ngươi nghe thấy rồi chứ?" Lý lão gia trầm giọng nói.

"Hô!"

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt liền di chuyển, nhã gian vô cớ nổi lên một cơn gió, hai tên sư huynh bên cạnh Tần Tam sắc mặt đại biến "Tìm chết." Quát to một tiếng rồi vội vàng đâm trường kiếm trong tay, nhưng chỉ nghe thấy 'Bồng!" "Bồng!" hai tiếng, hai người này lập tức bị hất bay.

Sau đó nặng nề ngã trên đất, miệng tràn máu tươi, hai người vội bò dậy, trong đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

"Cao thủ!" Hai sư huynh đệ bọn chúng đều đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong, nào ngờ tay cầm trường kiếm ở trước mặt Thanh Sơn đều không đánh lại được một hiệp. Chúng đâu biết… Đằng Thanh Sơn vốn chính là 'Hình Ý Quyền' tông sư, tay không cận chiến chính là cực kỳ am hiểu.

Nhãn lực của Thanh Sơn, hai cú 'Băng Quyền' lập tức khiến hai người trọng thương.

o0o Không có sư huynh đệ ở bên, Tần Tam đã quýnh đít lên!

"A!" Tần Tam điên cuồng kia, tay trái còn tốt phảng phất như

vuốt sắt, vồ lấy đầu Thanh Sơn. Không ai có thể hoài nghi, mấy ngón tay này của Tần Tam tuyệt đối có thể xuyên phá xương sọ.

Đằng Thanh Sơn vươn tay tóm lấy cổ tay Tần Tam rồi khẽ vặn!

"Rắc!" Cả người Tần Tam gập xuống lưng, khuôn mặt đau đớn trở nên trắng bệch: "Các ngươi rốt cuộc là ai? Ta không nhận ra các ngươi!"

"Không nhận ra chúng ta?" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, "Bảy năm trước, các ngươi đặt tại Đằng gia trang chúng ta 182 thanh Bích Hàn đao, ngươi trả đặt cọc tám ngàn lượng. Hơn ba mươi hán tử Đằng gia trang chúng ta tự thân đưa Bích Hàn đao đến Dương Châu thương hội ở Nghi Thành, ngươi còn nhớ chứ?"

Con mắt Tần Tam bỗng chốc trợn tròn: "Kia… Đám sơn dân đã chết?"

Trong mắt Tần Tam, đám sơn dân kia sớm đã bị cường đạo giết chết rồi. Mặc dù đám cường đạo đánh cướp không thanh ngược lại bị giết nhưng cũng không có báo tin tức này cho Tần Tam.

"Ha ha…Sơn dân đã chết?" Đằng Thanh Sơn cười lạnh, "Đúng, đúng, chúng ta suýt nữa thì chết. Cũng may…Đám cường đạo đó thực lực rất tầm thường, đãgiết chúng ta không thành ngược lại bị tộc nhân chúng ta giết chết. Có điều chúng ta cũng biết… Là ngươi! Là ngươi sai người tiết lộ tin tức cho đám cường đạo, nói rằng chúng ta có một vạn ngân phiếu, đúng không?"

Trong đôi mắt Tần Tam đầy vẻ khó tin.

Đằng Thanh Hổ cũng gào thét: "Lũ khốn nạn các ngươi! Lúc ấy chúng ta tới Dương Châu hội quán đã biết tiểu tử ngươi không

phải thứ gì tốt đẹp. Bích Hàn đao, ngươi và lão gia ngươi nói là một trăm năm mươi lượng bạc một thanh, nhưng trả cho chúng ta chỉ có một trăm lượng. Rồi sau đó cố ý dùng nội kình phá hỏng một thanh Bích Hàn đao, muốn đổ oan cho chúng ta, không trả một vạn lượng bạc cho chúng ta!"

"Ngươi là đại nhân vật? Là nội kình cao thủ? Không tham ô được bạc liền trút giận lên đám sơn dân nghèo khó chúng ta! Trận chiến với cường đạo đó, ta vĩnh viễn sẽ không quên! Nhị thúc cả đời đã bị tàn phế, thường xuyên ở cạnh luyện võ trường ngây ngốc xem những tộc nhân khác luyện thương, len lén lau nước mắt! Ngươi…đều do ngươi!" Đằng Thanh Hổ gào thét.

Cả nhã gian chỉ có tiếng gào thét của Đằng Thanh Hổ, những người khác đều im lặng.

Mọi người đều hiểu được chuyện đã trải qua.

"Là bọn họ, cha, bọn họ là người trong đám sơn dân kia." Lý Thanh Ngọc thấp giọng nói.

"Ta biết." Sắc mặt Lý lão gia vô cung khó coi.

Hộ vệ Tần Tam này của hắn tay chân không sạch sẽ, đáy lòng Lý lão gia cũng rõ ràng. Có điều Tần Tam rất thông minh, biết người nào có thể đắc tội người nào không. Theo hắn nhiều năm như vậy cũng không gây ra đại họa gì.

Hắn cũng không quan tâm cho lắm.

Ai ngờ...

Đám sơn dân nghèo khổ ngày ấy không ngờ lại sinh ra hai cao thủ. Vì thế, sự báo thù của đám sơn dân nghèo khổ đã tới rồi!

"Vị này, chắc hẳn là Đằng huynh đệ." Lý lão gia cười nói. "Sự việc xảy ra ta cũng hiểu, hết thảy đều là do hộ vệ của ta không

đúng. Có điều chuyện xảy ra cũng chẳng cách nào cứu vãn được nữa, vẫn mong Đằng huynh đệ cho ta chút thể diện, tha mạng cho hắn. Ta chắc chắn sẽ đền bù đầy đủ cho các ngươi."

Đằng Thanh Sơn ngoái đầu liếc hắn, trên mặt lộ ra nụ cười lãnh khốc.

"Vị Lý lão gia này, ta giết nữ nhi, nữ tế ngươi, cho ngươi ít bạc, ngươi đáp ứng không?" Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm hắn, đồng thời trên tay trái Đằng Thanh Sơn xuất hiện một ngọn phi đao.

Lý lão gia thừ người.

Hắn không chút hoài nghi Đằng Thanh Sơn sẽ vung ngọn phi đao ra.

"Điều này..." Lý lão gia lưỡng lự.

"Thế nên ngươi hay hơn hết là ngậm miệng lại." Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lẽo, sau đó quay đầu nhìn sang Tần Tam bị hắn vặn gẫy tay, "Tần Tam, trong mắt ngươi đám người sơn dân nghèo khó chúng ta lúc ấy chỉ là con kiến, ngươi muốn giẫm chết thì giẫm chết. Mà hôm nay, trong mắt ta ngươi chính là một con kiến. Ta bây giờ cũng muốn giẫm chết ngươi!"

Hai huynh muội Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh đều yên lặng nhìn một màn này.

Gia Cát Thanh bị hù dọa, nàng từ trước tới giờ không nghĩ đến, Đằng Thanh Sơn luôn luôn mỉm cười, lễ phép, chín chắn kia không ngờ lại có lúc lạnh lùng đáng sợ đến thế!

Gia Cát Vân thì ngược lại, trong mắt hắn không ngờ lại nổi lên quang mang hưng phấn.

"Dừng tay!" Hai tên sư huynh kia đều quát lên, tên Tần Đại

trong đó càng quát, “Đằng huynh đệ, chuyện này là sư đệ ta không đúng, có điều vẫn mong ngươi tha mạng cho sư đệ ta. Gã là đệ tử của Kim Kiếm môn ta, ngươi giết hắn chính là trở thành kẻ địch của Kim Kiếm môn ta, hắn cho dù chết cũng phải do sư môn ta xử trí, vẫn mong…”

Trong mắt Tần Tam cũng có chút khát vọng sống sót.

“Thanh Sơn, giết hắn đi, tên này, ta nằm mơ cũng đều muốn giết hắn.” Đằng Thanh Hổ hét, tay trái Đằng Thanh Sơn duỗi ra, chộp lấy yết hầu Tần Tam.

“Không…..” Tần Tam sắc mặt đại biến.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn Tần Tam, ngón tay vừa dụng lực.

Rắc!

Tiếng khớp xương vỡ vụn!

Tần Tam liều mạng hít thở nhưng hắn cũng chẳng cách nào hít thở được nữa, sắc mặt hắn trắng bệch, trong đôi mắt còn mang theo liên tiếp vẻ không cam tâm, sợ hãi, oán hận sau đó ánh mắt hoàn toàn ảm đạm. Đằng Thanh Sơn buông tay, cả người Tần Tam mềm nhũn đổ xuống đất.

Đã chết!

“Ngươi, ngươi…” Hai tên sư huynh tỏ vẻ nóng nảy.

“Địch nhân của ta, muốn giết ta tự mình động thủ. Không cần Kim Kiếm môn các ngươi giúp!” Đằng Thanh Sơn lạnh lùng liếc sang hai người một cái, “Kim Kiếm môn các ngươi nếu có người muốn báo thù. Ta lúc nào cũng tiếp! Thanh Hổ, chúng ta đi!”

Thanh Hổ nhìn thoáng qua Tần Tam nằm trên đất, hung hăng

nhổ một bãi nước bọt: “Cứt chó!” Lúc này mới theo Đằng Thanh Sơn đi.

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ quay đầu đi về phía ngoài cửa, đột nhiên đi được nửa đường, Đằng Thanh Sơn khựng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía hai sư huynh đệ: “Đúng rồi, tiện đây nói một câu, Kim Kiếm môn các ngươi tìm người báo thù, đừng tìm sai người! Các ngươi nghe cho rõ đây, ta tên Đằng Thanh Sơn !”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 17

Tầng Thứ Sáu

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người đi về phía ngoài cửa.

Mà đứng ngay cửa, thiếu tông chủ Gia Cát Vân cười nhạo nhìn hai sư huynh đệ Tần Đại nói: “Kim Kiếm môn? Ha ha... Thế nào, không ngờ dám uy hiếp người của Quy Nguyên tông ta ư? Đừng nói là hai hậu bối đệ tử như các ngươi, cho dù là môn chủ Kim Kiếm môn của các ngươi, cũng không dám ở địa bàn Quy Nguyên tông nói những lời này!” Vẻ mặt như cười như không.

Sư huynh đệ Tần Đại, hai người đều ngẩn ra.

“Việc này… thiếu, thiếu tông chủ...” Tần Đại lắp bắp, muốn nói nhưng lại không biết nói gì.

“Thiếu tông chủ, hai tên tiểu tử bọn chúng không hiểu chuyện, bọn chúng cũng chỉ vì cứu sư đệ mới nói như vậy, trên đời này đó cũng là một đạo lý hiển nhiên! Chuyện này Tần Tam đã sai, chết cũng không trách được người khác. Xin thiếu tông chủ chớ trách.” Lý lão gia lúc này cũng vội vàng nói.

“Hừ!”.

Thiếu tông chủ Gia Cát Vân lúc này mới cười lạnh một tiếng, quay đầu dẫn muội muội theo hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ cùng rời đi.

Bên trong nhã gian đổ nát, lúc này mới trở về an tĩnh.

“Hai người các ngươi cũng thật hồ đồ!” Lý lão gia sắc mặt trầm xuống, hướng hai người Tần Đại, Tần Nhị trách mắng, “Tần Tam, tên tiểu tử này tay chân không sạch sẽ, chọc người, chết cũng bỏ qua đi! Hai người các ngươi lời nói thốt ra cũng không nhìn cho rõ đối phương là ai! Đó chính là Quy Nguyên tông! Kim Kiếm môn các ngươi tại Từ Dương quận nhàn nhã qua ngày, cho rằng địch nhân không đủ lợi hại hả? Vương lão ca chèo chống Kim Kiếm môn dễ dàng sao? Nếu như bởi vì hai người các ngươi mà trở mặt với Quy Nguyên tông... E rằng Kim Kiếm môn cũng không trụ được bao lâu nữa đâu.”

Tần Đại, Tần Nhị hai người nhất thời đầm đìa mồ hôi lạnh.

Trên Cửu Châu đại địa này, tông phái cũng có phân chia cao thấp.

Cửu châu bát đại tông phái, không cần tranh cãi, mỗi một tông phái đều cực kì cường đại.

Mà Quy Nguyên tông, có thể nắm giữ địa bàn một quận, truyền thừa hơn ngàn năm, thâm căn cố đế. Chỉ riêng tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng đã là siêu cấp cường giả trên Cửu Châu đại địa, ngay cả Thanh Hồ đảo cũng không hi vọng tùy tiện trêu chọc Quy Nguyên tông... Quy Nguyên tông, ở trên Cửu Châu đại địa, cũng được xem như là một đại tông phái.

Trong mười ba quận của Dương Châu, ngoại trừ chín quận do Thanh Hồ đảo khống chế, cùng với hai quận do Quy Nguyên Tông và Thiết Y môn khống chế, bên trong coi như còn có chút an bình. Hai quận còn lại đều hỗn loạn.

Trong đó Từ Dương quận, chỉ riêng một vài tiểu tông phái lộn xộn cũng đã có hơn chục, các thế lực cường đạo thổ phỉ cũng rất nhiều.

Các tông phái đó, lâu dài thì trụ được trăm năm, ngắn thì mấy năm đã bị tiêu diệt. Sau đó lại có tông phái mới thành lập. Cái người ta gọi là tông phái này... so với Quy Nguyên tông, chính là con kiến so với con voi. Chênh lệch thật sự rất lớn. Kim Kiếm môn tại Từ Dương quận mặc dù cũng được xem như tông phái tương đối lợi hại, nhưng so sánh với Quy Nguyên tông thì còn kém quá xa.

Bởi vì Kim Kiếm môn, một tiên thiên cường giả cũng không có.

"Tần Đại." Lưu Như Phong cũng cau mày nói: "Trước kia, ta thấy ngươi làm việc cũng xem như chín chắn. Hôm nay như thế nào lại hồ đồ như vậy! Thực lực của Đằng Thanh Sơn kia, ta thấy trừ phi là Kim Kiếm môn môn chủ đích thân đến, nếu không, e là không ai địch nổi!"

Lưu Như Phong là hạch tâm đệ tử của Thanh Hồ đảo.

Nhưng hắn tại Thanh Hồ đảo cũng nghe nói đến một vài đại danh cao thủ của Quy Nguyên tông. Đặc biệt tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, trên Cửu Châu đại địa, ai nguyện ý trêu chọc Gia Cát Nguyên Hồng?

Tần Đại bất đắc dĩ bi ai nói: "Tam sư đệ hắn mặc dù bình thường đối nhân xử thế kém một chút, nhưng dù sao từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau tập võ, hơn mười năm, cảm tình cũng sâu đậm. Đằng Thanh Sơn muốn giết tam sư đệ, ta vừa rồi nóng nảy nên mới nói như vậy, cũng chỉ hy vọng là hắn có thể nể mặt Kim kiếm môn ta, tha cho tam sư đệ một mạng!"

"Chỉ trách là ta cùng đại sư huynh tài nghệ không bằng người." Sắc mặt Tần Nhị cũng bi thương.

Lý lão gia cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể Tần Tam, thở dài một tiếng nói: "Được rồi, đem Tần Tam hậu táng đi, chuyện này coi như xong, không cho phép nhắc lại nữa! Đằng Thanh Sơn kia

tuổi còn trẻ, thủ đoạn lợi hại như vậy, lại cùng thiếu tông chủ quan hệ không nhỏ, sau này tại Quy Nguyên tông, sợ là sẽ có địa vị cao, tốt hơn hết vẫn không nên đắc tội!"

Đã gây ra đến mức này, gia nhân của Lý lão gia cũng bồi thường cho Lãm Nguyệt lâu chút bạc rồi trở về.

Bọn Đằng Thanh Sơn bốn người dọc theo đường cái, qua "vận hà kiều" *, rồi một đường đi dọc theo bờ đê phía đông con kênh Vũ Dương.

"Không nghĩ tới cuộc sống của thường dân lại là như vậy." Dọc đường đi, Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh hỏi han hai người Đằng Thanh Hổ, Đằng Thanh Sơn về một ít chuyện xưa của Đằng gia trang, Gia Cát Vân giọng căm hận nói: "Giết hay lắm, cái loại hỗn tạp này, đáng chết!"

"Thiếu tông chủ..." Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng.

Gia Cát Vân liền bất mãn nói: "Đằng đại ca, ta gọi huynh là đại ca, ta không thích nhất là người khác gọi ta là thiếu tông chủ, ưm, huynh cứ gọi ta là Tiểu Vân được rồi."

Đằng Thanh Sơn hơi ngẩn ra, lập tức cười: "Cũng tốt, được rồi, Tiểu Vân, ta muốn hỏi một chút, Kim Kiếm môn này là môn phái từ đâu đến, lại dám mở miệng uy hiếp?"

Gia có gia quy, quân có quân quy!

Ngay ngày thứ nhất tiến vào Hắc Giáp quân, lúc ở tiệc liên hoan buổi tối. Các huynh đệ Hắc Giáp quân cũng đã từng nhắc nhở Đằng Thanh Sơn về quy củ trong Hắc Giáp quân.

Quy củ đơn giản!

Bên ngoài gặp phải đánh nhau, mặc kệ là có lý hay không có lý, đánh thắng trước rồi mới nói! Mặc kệ thế nào, không thể làm

giảm sút thanh danh của Hắc Giáp quân!

Tuyên ngôn hùng hồn là như vậy!

Tuy nhiên, trong thâm tâm các quân sĩ Hắc Giáp quân đều tự cho rằng -- Chỉ cần không phải là bát đại tông phái, người của các tông phái khác mặc kệ mọi việc, đánh rồi mới nói. Về phần bát đại tông phái, vẫn phải cấp chút mặt mũi. Như Thanh Hồ đảo, dù sao cũng chiếm cứ những chín quận, so với Quy Nguyên tông mạnh hơn quá nhiều.

“Ta còn thực sự không có nghe nói qua môn phái này.” Đằng Thanh Sơn tự giễu cười nói, ngay ngày thứ nhất tiến vào Hắc Giáp quân, Đằng Thanh Sơn đã nhớ kĩ tên của đại tông phái trên Cửu Châu!

“Đó chỉ là một tông phái nhỏ ở Từ Dương quận !” Gia Cát Vân bình chân như vại nói, “Trong khu vực Dương Châu, Thanh Hồ đảo, Thiết Y môn cùng Quy Nguyên tông chúng ta. Trong phạm vi mười một quận đã cấm chế người khác khai tông lập phái. Cho nên các quận còn lại, các tiểu tông phái đặc biệt nhiều, thế nhưng đều là những tông phái nhỏ yếu. Kim Kiếm môn... Hừ, muốn tiêu diệt, một đô thống suất lĩnh nhân mã của một doanh, là có thể dễ dàng tiêu diệt sạch sẽ!”

“Nga, nguyên lai là tại Từ Dương quận.” Đằng Thanh Sơn chợt hiểu.

Công Dương Khánh chính là đến từ Từ Dương quận.

Từ Dương quận cùng Thiên Nam quận, hẳn được xem như hai quận loạn nhất của Dương Châu.

Hơn nữa bình thường các đại tông phái, nội môn đệ tử ít khi chịu hạ mình làm hộ viện cho đám phú thương, bởi vì, các tông phái như Thanh Hồ đảo, Quy Nguyên tông, quan phủ chính là lực

lượng bên ngoài của bọn họ, hoàn toàn có thể cho các đệ tử tiến vào quan phủ làm quan.

Làm quan, đương nhiên so với hộ viện, phải tiêu sái hơn.

“Tiểu tông phái của Từ Dương quận, cũng ngạo mạn ?” Đằng Thanh Hổ trừng mắt.

“Thanh Hổ đại ca, hai người kia chỉ là hậu bối đệ tử của Kim Kiếm môn, không biết trời cao đất rộng.” Gia Cát Vân hừ nói: “Cha ta thường nói, người của Quy Nguyên tông ta, ở bên ngoài bất kể gặp phải ai, đánh thắng trước rồi mới nói! Chỉ cần không phải làm chuyện đại gian đại ác, hết thảy sẽ do Quy Nguyên tông ta chống đỡ!”.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, cười.

Đây mới chính thức là một đại tông phái, dám nói ra lời!

“Được rồi.” Gia Cát Vân đột nhiên hạ giọng nói, “Đằng đại ca, hôm nay, ngươi đánh bại hai người kia, trong nháy mắt thì đã vọt tới trước mặt bọn chúng, khiến đối phương đều không kịp ngăn cản, tức thì bị đánh bay cả hai. Hai người kia, hẳn cũng là nhất lưu võ giả. Lực lượng, tốc độ hôm nay Đằng đại ca hiển lộ, có lẽ so với ngày hôm qua mạnh hơn a.”.

Ngày hôm qua, trong cuộc chiến tranh đoạt vị trí bách phu trưởng.

Đằng Thanh Sơn từ đầu tới cuối, đều là dựa vào một cây trường thương. Tốc độ, lực lượng thân thể lộ ra rất bình thường, nhưng hôm nay, đối mặt với hai gã nhất lưu võ giả, bàn tay trần của Đằng Thanh Sơn hiển lộ ra ưu thế áp đảo.

“À, đó cũng là may mắn nhờ vào ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’.” Đằng Thanh Sơn cười nói.

Bên cạnh vẫn lẳng lặng, Gia Cát Thanh có chút kinh ngạc mở miệng: "'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết', Hắc Giáp quân 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết'? Thanh Sơn đại ca, thực lực của huynh tăng lên, với nó có quan hệ gì?"

"'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' này, ta tu luyện đã tới tầng thứ sáu, cho nên sức bộc phát, tốc độ các loại đều đề thăng trên diện rộng." Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

"A!" Gia Cát Vân kinh hô.

"Tầng thứ sáu?" Gia Cát Thanh bị dọa phát sợ, bởi vì có khăn che mặt che kín nên nhìn không rõ vẻ mặt của Gia Cát Thanh.

"Thanh Sơn, ngươi, ngươi tầng thứ sáu rồi ?" Đằng Thanh Hổ cũng kinh hãi.

"Mới vẻn vẹn một ngày a." Gia Cát Vân cũng không thể tin nổi.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu: "Đúng, mặc dù chỉ một ngày, có điều... Kỳ kinh bát mạch của ta phần lớn đã thông suốt. Cho nên, tu luyện sáu tầng trước chỉ một mạch là hoàn thành. Không có bất cứ vấn đề gì. Song... Mãnh Ngưu Đại Lực quyết đích xác lợi hại. Đã làm thực lực của ta đề cao một khoảng lớn!"

Gia Cát Vân chợt hiểu, nhưng hắn lại càng thán phục thêm.

"Ca, đã tới Bắc đại môn rồi." Gia Cát Thanh nói.

Lúc đầu nhập tông khảo hạch, bọn Đằng Thanh Sơn là từ Tây đại môn tiến vào, bây giờ là từ Quy Nguyên tông Bắc đại môn quay về.

"Đằng đại ca, ta càng ngày càng bội phục huynh. Ân... Ta cùng muội muội phải về rồi. Đằng đại ca và Thanh Hổ đại ca cũng phải quay về quân doanh, chúng ta chia tay ở đây." Gia Cát Vân cười nói, liền đó huynh muội hai người rời đi.

Đằng Thanh Sơn từ xa nhìn theo bóng lưng Gia Cát Vân rời đi.

“Biết ta tu luyện đến tầng thứ sáu... Tin tức này, hẳn là sẽ nhanh truyền đến tai Gia Cát Nguyên Hồng !” Đằng Thanh Sơn yên lặng suy nghĩ: “Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng, ta thân thế trong sạch, đáng để lôi kéo. Có lẽ cũng nên có chút cử động !”

“Thanh Hổ, chúng ta trở về.”

Đằng Thanh Sơn ngay lập tức quay đầu cùng Đằng Thanh Hổ, đi thẳng về phía quân doanh Hắc Giáp quân.

o0o Hôm nay giết Tần Tam, Đằng Thanh Sơn căn bản không có một tia rung động.

Bởi vì, đây là thế giới của võ giả! Giết chóc thường xuyên phát sinh, đệ tử của tiểu tông phái chết đi là chuyện rất bình thường. Đặc biệt Đằng Thanh Sơn là người của Quy Nguyên tông, Kim Kiếm môn kia làm sao dám trêu chọc?

Xông pha trên Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn cũng từng suy nghĩ về vấn đề an toàn của Đằng gia trang.

Tông phái bình thường, Đằng Thanh Sơn không sợ!

Bởi vì, cho dù là hậu thiên võ giả nếu như đối mặt với thiên quân vạn mã, đặc biệt là đám trọng giáp chiến sĩ, bị trọng giáp chiến sĩ vây sát, hậu thiên cao thủ vẫn có thể dễ dàng bị giết chết.

Chẳng hạn như tam đương gia của Thiết Sơn bang, đó chính là hậu thiên đỉnh phong võ giả, nhưng vẫn bị Bạch Mã doanh vây công giết chết. Dù sao thì đám võ giả tuy tu luyện nội kình nhưng thân thể vẫn là yếu ớt, hai nắm đấm khó địch lại bốn tay, đối mặt với sự vây công của quân đội hùng mạnh, vẫn có thể dễ dàng bị giết chết.

Hiện giờ Đằng gia trang, đã có được mấy trăm trọng giáp

chiến sĩ, còn có rất nhiều cung thủ. Vũ lực như vậy, ngay cả đám mã tặc cũng không dám trêu chọc!

Ngay cả ba nghìn thổ phỉ của Duyên Sơn bang, đều bị giết đến hù dọa mà chạy.

Bình thường, hậu thiên võ giả cũng không dám trêu chọc loại thôn trang như vậy, thôn trang như vậy vốn có thể xem như một bang phái cường đại.

Trong đám hậu thiên võ giả... Ngoại trừ con quái vật Đằng Thanh Sơn ra, e rằng còn chưa có ai có thể một người địch lại hàng ngàn hảo hán vũ dũng!

o0o Đằng gia trang đã cường đại, Đằng Thanh Sơn cũng không còn gì sợ hãi. Quan trọng hơn chính là... Trên Cửu Châu đại địa, chém giết lẫn nhau, rất ít liên lụy đến tông tộc. Nếu có người đắc tội với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn giết không nổi đối phương, chẳng lẽ lại đi tiêu diệt tông tộc của đối phương?

Loại chuyện này, trừ phi là kẻ điên cuồng, ít có người làm như vậy.

Bởi vì làm như vậy, sẽ bị cả thiên hạ phỉ nhổ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 18

Động Tâm?

Gia Cát Vân cùng muội muội ‘Gia Cát Thanh’ đi trên con đường mòn trong Quy Nguyên tông, lúc này Gia Cát Vân cũng đã bỏ khăn che mặt ra.

“Muội muội.” Gia Cát Vân gọi, Gia Cát Thanh không phản ứng.

“Muội muội!” Gia Cát Vân lại gọi một tiếng.

“A!” Gia Cát Thanh lúc này mới bừng tỉnh, trông thấy ca ca trộm cười nhìn nàng, không khỏi nhớ tới mới vừa rồi đang suy tư, không nén được có chút đỏ mặt, khẽ nói: “Ca, huynh gọi gì a?”

“Vừa rồi suy nghĩ lung tung gì thế, gọi muội vài tiếng muội mới nghe thấy.” Gia Cát Vân hắc hắc cười nói.

“Muội vừa rồi...” Khuôn mặt Gia Cát Thanh đỏ bừng.

Gia Cát Vân thấp giọng nói: “Nha đầu này có phải để mặt tới thanh niên tuấn kiệt kia hay không? Chẳng lẽ là Đằng đại ca?” Gia Cát Thanh mặt đỏ như sắp nhỏ máu, có chút ngượng ngùng nói: “Ca, đừng nói nữa.” Thực ra với tuổi của Gia Cát Thanh qua lễ mừng năm mới liền trưởng thành, cũng chính là lúc thiếu nữ hoài xuân.

Ánh mắt Gia Cát Thanh không thể nói không cao, bởi vì có ca ca thiên tài như Gia Cát Vân, thiếu niên trong tông phái tầm

thường nàng không thèm để mắt.

Mà Đằng Thanh Sơn hoành không xuất thế, lúc tranh đoạt bách phu trưởng, Gia Cát Thanh đã có chút để ý Đằng Thanh Sơn. Lần này mời Đằng Thanh Sơn ra ngoài ăn cơm, cho nên hắn mới đi theo. Quan trọng nhất chính là... Khi Đằng Thanh Sơn giết Tần Tam kia, cỗ khí thế ương ngạnh đó đã khiến Gia Cát Thanh rung động.

Gia Cát Thanh không nói rõ được là sợ hãi hay là cái gì, tóm lại ấn tượng của Đằng Thanh Sơn ở trong lòng nàng càng khắc thêm sâu.

Nói là yêu đương thì còn quá sớm.

Nhưng ít nhất, đáy lòng Gia Cát Thanh đã có hình bóng của Đằng Thanh Sơn.

“Ta đã đoán đúng, cũng khó trách, mẫu người tuấn kiệt như Đằng đại ca, thích cũng không lạ. Đám sư tỷ sư muội trong tông phái, đều hỏi qua ta vị nhất lưu võ giả mười sáu tuổi Đằng đại ca này đấy.”

“Muội muội, muội phải cẩn thận. Đằng đại ca bị người ta cướp đi. Muội sau này hối hận cũng không kịp đâu.” Gia Cát Vân cười nhạo nói.

“Hứ, ca ca thích giễu cợt muội.” Gia Cát Thanh quay đầu, cố ý không thèm nhìn Gia Cát Vân, nhưng đáy lòng Gia Cát Thanh lại có chút nghi hoặc: “Chẳng lẽ ta thật sự thích Đằng đại ca ?”

Chuyện tình yêu vốn rất mơ hồ.

Có yêu hay không rất khó xác định.

Cõi lòng Gia Cát Thanh trong lúc nhất thời dấy lên rất nhiều tâm tư hỗn loạn.

“Hai đứa các ngươi đã muộn như vậy còn chạy đi đâu vậy!” Lúc này, nơi không xa vang lên một thanh âm quen thuộc.

Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh quay đầu nhìn, chỉ thấy trước căn phòng nọ, Gia Cát Nguyên Hồng toàn thân áo bào trắng đang ngồi trước bàn cờ, một thân một mình cầm kì phổ cờ vây, bàn cờ trước người ông cũng bày biện bố trận cờ vây phức tạp.

“Cha!” Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh vội hô đồng thời đi tới.

“Cha, lại đánh cờ a, con xoa bóp vai cho cha.” Gia Cát Thanh lanh lợi chạy đến đằng sau Gia Cát Nguyên Hồng, đám lưng bóp vai cho Gia Cát Nguyên Hồng.

“Vân nhi, đi đâu vậy?” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Gia Cát Nguyên Hồng là một phụ thân tương đối hiền lành, nhi tử nữ nhi, đáy lòng mặc dù có chút kính sợ đối với phụ thân nhưng bình thường lại rất vui vẻ ầm ĩ.

“Con cùng muội muội hôm nay mời hai huynh đệ Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ ra ngoài ăn tối.” Gia Cát Vân bất đắc dĩ nói, “Nhưng thế nào cũng không ngờ được, cơm ăn đến một nửa, lại gặp phải chuyện phiền toái. Đằng Thanh Sơn đại ca gặp cừu địch cũ, hắn còn giận dữ giết người đó.”

“Hả?” Thần sắc Gia Cát Nguyên Hồng không chút nào biến hóa, cười nhạt nói, “Ngươi đem chuyện xảy qua cẩn thận nói cho ta nghe một chút.”

“Cha, là thế này.” Gia Cát Vân lập tức bắt đầu kể lại, Thanh cô nương đang đấm lưng bóp vai cũng chốc chốc ở một bên kể lại, trong chốc lát, liền nói lại chuyện này một lần.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong không khỏi gật đầu, khen: “Đằng Thanh Sơn này sát phạt quả thật cũng quyết đoán!”

Đối với cái gọi Kim Kiếm môn kia, Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không thèm để ý... Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng, Kim Kiếm môn chỉ là một con kiến, giẫm một cái lập tức có thể giẫm chết. Căn bản không đáng lãng phí tinh thần.

"Đúng rồi, cha." Thanh cô nương vội nói, "Đằng đại ca hôm nay lúc giết tên Tần Tam kia, rất dễ dàng đánh bại hai sư huynh của Tần Tam. Sau đó chúng con hỏi Đằng đại ca... Mới biết, Đằng đại ca không ngờ đã đạt tới 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' tầng thứ sáu!"

"Muội muội nói rất đúng." Gia Cát Vân cũng hưng phấn nói, "Đích xác là tầng thứ sáu, vẻn vẹn một ngày đã đạt tới 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' tầng thứ sáu. Đằng Thanh Sơn còn nói, kỳ kinh bát mạch của hắn phần lớn đều thông suốt nên tu luyện mới nhanh như vậy."

"Ô?" Đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng sáng lên.

Thanh cô nương nói: "Hiện tại Đằng đại ca nếu tỷ thí với Nhạc Tùng đại ca lần nữa, khẳng định rất dễ dàng có thể đánh bại Nhạc Tùng đại ca." Ngay sau đó trong mắt Thanh cô nương hiện lên một tia giảo hoạt, hạ giọng nói: "Cha a, Đằng đại ca tu luyện đến tầng thứ sáu mà bí tịch trên tấm bia đá chỉ có sáu tầng trước, phương pháp tu luyện ba tầng sau, chúng ta có nên cho Đằng đại ca hay không a."

Gia Cát Vân không khỏi liếc mắt muội muội mình một cái.

"Đúng vậy, cha. Đằng đại ca hiện tại không có bí tịch tu luyện, thực lực không cách nào đề thăng, rất lãng phí thời gian a." Gia Cát Vân cũng nói.

"Các ngươi cùng Đằng Thanh Sơn quan hệ cũng rất không tệ a."

“Có điều ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ dù sao cũng là nhân cấp bí tịch của Quy Nguyên tông ta! Sáu tầng trước có thể công khai nhưng ba tầng sau không dễ dàng truyền ra ngoài. Đằng Thanh Sơn hắn dù sao cũng chỉ là mới gia nhập Hắc Giáp quân chúng ta thôi.” Gia Cát Nguyên Hồng nói, “Chờ hắn ở Hắc Giáp quân mấy năm, hoặc là lập công lớn, rồi hãy nói.”

“Mấy năm? Lập công lớn?” Thanh cô nương ở bên trước mặt người khác thì dịu dàng ít nói, nhưng ở trước mặt cha nàng lại biết nũng nịu chọc ghẹo, “Cha, Nhạc Tùng kia, cha không phải cho phép hắn tận tình xem tất cả nhân cấp bí tịch sao? Hắn cũng chỉ là mới gia nhập tông phái.”

“Hắn là hắn, Đằng Thanh Sơn là Đằng Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng cố ý không đáp ứng, Nhạc Tùng là đệ tử Ngụy Vu Nhai, Gia Cát Nguyên Hồng chịu sự nhờ vả của Ngụy Vu Nhai, đương nhiên sẽ nhiệt tình chiêu đãi lớp hậu bối như Nhạc Tùng này.

Thanh cô nương đứng ở đó, cố ý lạnh mặt không nói lời nào.

“Ô, xem ra nữ nhi bảo bối của ta để mắt đến Đằng Thanh Sơn kia rồi. Nếu đã như vậy... Vân nhi, ngươi giúp Thanh Thanh tới mật thất lấy một quyển ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ đầy đủ. Lựa lúc đưa cho Đằng Thanh Sơn!” Gia Cát Nguyên Hồng bất đắc dĩ nói, “Không có biện pháp, đây là nữ nhi của ta muốn cho Đằng Thanh Sơn bí tịch, nếu không cho sau này chẳng ai có thể đấm lưng bóp vai cho kẻ làm cha như ta nữa.”

“Vâng, thưa cha!” Gia Cát Vân vui vẻ đáp.

Thanh cô nương mặt có chút đỏ.

“Cha, con về ngủ đây.” Thanh cô nương lập tức chạy như bay rời đi.

“Cha, con cũng về trước.” Gia Cát Vân nói một tiếng rồi cũng rời theo.

Gia Cát Nguyên Hồng trông hai đứa con, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ tươi cười, lập tức nhìn thoáng qua hướng Hắc Giáp quân: “Đằng Thanh Sơn không ngờ một mạch luyện đến tầng thứ sáu, xem ra ta suy đoán không sai. Hắn đích xác có kỳ ngộ, ăn thiên tài địa bảo mới có nhiều nội kình như vậy, dựa vào thiên tài địa bảo thay đổi thể chất của hắn, đả thông nhiều kinh mạch như vậy... 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' đành giao cho ngươi, xem ngươi dựa vào quyển ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ này có thể đạt tới trình độ nào! Muốn làm nữ tế của ta? Phải cẩn thận xem xem!”

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức không suy nghĩ nhiều thêm nữa, lại vùi đầu đắm chìm vào trong ván cờ của hắn.

o0o Đêm khuya.

Đằng Thanh Hổ đã sớm đi ngủ, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn ở trong trong đình viện khoanh chân tĩnh tu, nội gia quyền đã sớm tu luyện đến cực điểm, ngũ tạng lục phủ, khí huyết lưu động, Đằng Thanh Sơn có thể khống chế hoàn mỹ, dưới loại trạng thái tĩnh tu này, hô hấp yếu ớt đến mức gần như không cách nào phát hiện, trống ngực càng chậm lại đến nỗi mỗi phút đồng hồ chỉ có mấy lần.

Khoanh chân rơi vào không ninh chi cảnh tĩnh tu một canh giờ, đã hơn cả giấc ngủ ba bốn canh giờ.

Lúc bình minh thay thế bóng đêm, trong thiên địa xuất hiện những tia sáng đầu tiên thì Đằng Thanh Sơn mở mắt.

Lập tức đứng dậy, Đằng Thanh Sơn liền tập ‘Tam Thể Thức’ trong thời gian một tách trà, rồi dừng lại: “Năm ấy, nội gia quyền đạt tới tông sư cảnh giới, mọi người tưởng rằng đã đạt tới cực hạn. Nhưng Cơ Tế Khả tổ sư sáng tạo ra ‘Hổ Hình Thông Thần

thuật' có thể khiến thực lực tông sư lại một lần nữa tăng lên! Ta hiện tại lại đạt tới cực hạn trước nay chưa từng có. Ta có thể giống như Cơ Tế Khả tổ sư dựa trên cơ sở của tiền nhân sáng tạo ra bí pháp mạnh hơn, tiếp tục đề cao uy lực nội gia quyền hay không?"

Nội gia quyền là căn bản của Đằng Thanh Sơn.

Hiện giờ 'Hổ Hình Thông Thần thuật' đối với Đằng Thanh Sơn đã không có hiệu quả, lực lượng thân thể đã đạt tới một cực hạn không cách nào tăng thêm được nữa. "Bỏ đi, sáng tạo ra nội gia quyền đỉnh phong cao hơn, ngàn năm qua cũng không có ai đột phá thêm nữa. Không thể nóng vội! Hiện tại để tăng cường thực lực thì biện pháp duy nhất, chính là dựa vào nội kình!" Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này.

Hiện giờ 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' của mình đã tu luyện đến tầng thứ sáu.

Với khả năng chịu đựng của kinh mạch mình, có thể có sức bộc phát khoảng ba vạn cân. Kết hợp với hai tay mười tám vạn cân cự lực của mình, mình nếu như lực lượng gân cốt, lực lượng nội kình đồng thời bộc phát, lực lượng hai tay phải vượt qua hai mươi vạn cân.

Đối với võ giả lợi hại mà nói.

Thân thể đều là tương đối yếu ớt, bình thường có một hai ngàn cân khí lựcđã xem như không tệ, so sánh với nội kình có thể bỏ qua. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại trái ngược hoàn toàn, thân thể của hắn lại càng mạnh hơn.

"Chỉ đáng tiếc, 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' kia ta chỉ có sáu tầng trước! Ba tầng sau không biết lúc nào có thể giành được." Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

o0o Sáng sớm hôm đó, sau khi ăn sáng xong, đám quân sĩ Hắc Giáp quân lại bắt đầu thần luyện.

“Hây!” “Ha!”

Các quân sĩ mặc trọng giáp lần lượt đâm trường thương.

Đằng Thanh Sơn luyện tập thương pháp ở ngay cạnh ‘bách nhân đội’ của mình, có điều luyện tập khác xa với đám quân sĩ. Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn đâm ra với tốc độ cực nhanh, đã huyễn hóa ra hơn mười đạo ảo ảnh, thương này nối tiếp thương kia, phảng phất như một vòng luân hồi liên miên bất tuyệt.

“Đại nhân!”

“Đại nhân!”

Đám quân sĩ luyện thương này đột nhiên hô.

“Ây?” Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía những quân sĩ ấy, một quân sĩ trong đó vội chỉ về phía bên cạnh không xa: “Đại nhân, bên kia!”

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn, chỉ thấy cạnh thao trường, Gia Cát Thanh toàn thân lục y đang vẫy tay về phía bên này. Đằng Thanh Sơn lúc này mới thu thương đi về phía bên đó.

“Thanh cô nương, sao cô lại tới đây?” Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

“A, là ca ca muội.” Gia Cát Thanh nói, “Huynh ấy ngày hôm qua mượn cha muội quyển ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ này. Tuy nhiên hiện tại huynh ấy đang ở tu luyện, không có thời gian cho nên bảo muội qua đây một chuyến, đem ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ này cho huynh. Đây chính là bản đầy đủ, nội dung chín tầng đều có.” Nói xong liền lấy ra từ trong ngực một quyển thư tịch bọc vải.

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ: “Giúp ta cám ơn ca ca của cô, cũng cám ơn Thanh cô nương đã khổ cực một chuyến.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 19

'mãnh Ngưu Đại Lực Quyết' Đệ Cửu Tầng!

"Không cực khổ đâu, muội cũng không có việc gì nên chạy sang một chuyến thôi mà." Thanh cô nương nhoẻn miệng cười, lập tức từ trong bọc lấy ra cuốn sách đưa cho Đằng Thanh Sơn, "Này, cầm lấy!"

Đằng Thanh Sơn tiếp nhận, trên bộ sách vẫn còn thoáng một chút hơi người nóng ấm, cúi đầu nhìn cuốn bí tịch, trên bìa ngoài bí tịch có năm chữ lớn "Mãnh Ngưu Đại Lực quyết"!

Rốt cuộc tới tay!

Có 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' ba tầng sau, thực lực của mình sẽ có thể lần nữa tăng lên.

"Ưm." Thanh cô nương liền nói, "Muội không quấy rầy Đằng đại ca huynh thần luyện, muội đi về trước."

Đằng Thanh Sơn còn chưa kịp nói thêm gì, Thanh cô nương đã tức khắc chạy như bay rời đi. Trong gió lạnh của buổi sớm mùa đông, góc áo Thanh cô nương theo gió phiêu lãng. Nhìn theo bóng lưng nàng chạy đi, cũng là một loại hưởng thụ.

Đằng Thanh Sơn cười, liền đem bí tịch đặt trong ngực, quay đầu trở lại thao trường tiếp tục luyện thương.

Trên thao trường tiếng hô quát nổi lên bốn phía, trong lúc các

quân sĩ Hắc Giáp quân khổ luyện, đám bách phu trưởng, đô thống không ít người đều từ xa chứng kiến hai người Đằng Thanh Sơn, Thanh cô nương từ lúc gặp nhau cho đến lúc chia lìa.

“Hắc, thấy không? Thanh cô nương cùng Thanh Sơn huynh đệ ở cùng một chỗ đấy, nhìn bộ dáng... còn rất thân cận nữa chứ.”

“Ha ha, Thanh Sơn huynh đệ tuổi trẻ anh hùng, Thanh cô nương cùng Thanh Sơn huynh đệ xứng đôi vừa lứa. Ta thấy, đóa hoa xinh đẹp nhất của Quy Nguyên tông chúng ta sắp rơi vào Hắc Giáp quân chúng ta rồi.”

o0o Đám bách phu trưởng này nghị luận cười nói với nhau. Trong Quy Nguyên tông theo đuổi Gia Cát Thanh có rất nhiều. Chủ yếu phân biệt là hai phe lớn, Quy Nguyên tông hạch tâm đệ tử cùng quân sĩ Hắc Giáp quân. Trong thâm tâm song phương vẫn âm thầm đấu đá. Xem cuối cùng phe nào có thể giành được mỹ nhân về.

“Tất cả im lặng! Đây là thao trường, không phải là chỗ các ngươi huyên thuyên!” Một tiếng quát lạnh vang lên.

Mấy vị bách phu trưởng quay đầu nhìn lại, lời vừa nói chính là của Bạch Kỳ đô thống.

Đám bách phu trưởng ánh mắt trao đổi lẫn nhau một cái, trộm cười hai cái, không nói gì.

Bạch Kỳ đô thống lạnh lùng liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn xa xa, cười lạnh: “Một tên tiểu tử nghèo kiết xác, vừa tới Quy Nguyên tông ta, đã muốn câu dẫn Thanh Thanh sư muội! Xem ra phải tìm một cơ hội để ngươi hiểu rõ thân phận thật sự của mình!” Trong đông đảo các nam tử theo đuổi Thanh cô nương, trong đó cũng có Bạch Kỳ đô thống.

Các võ giả tu luyện nội kình, phần lớn tuổi thọ lâu dài, rất

nhiều người hơn ba mươi tuổi vẫn chưa thành thân.

Như Tang Phong, như nữ thống lĩnh duy nhất trong bốn đại thống lĩnh, đều là chưa thành thân. Bạch Kỳ đô thống cũng chưa thành thân.

Buổi sáng luyện công, khí trời còn rất tốt.

Nhưng rất nhanh nổi gió, sắc trời liền trở nên u ám, chờ đến lúc bọn Đằng Thanh Sơn ăn cơm trưa, tuyết đã rơi nhiều như lông ngỗng, bay lả tả khắp nơi.

“Tuyết rơi là điềm báo năm được mùa! Trước khi qua lễ mừng năm mới có một trận tuyết lớn như vậy, đó là chuyện tốt a.” Đằng Thanh Sơn cảm nhận được sự lạnh lẽo của hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay, trong lòng cũng hân hoan, lập tức liếc mắt sang Đằng Thanh Hổ bên cạnh, nói: “Sáng nay biểu ca hình như như có tâm sự, đang suy nghĩ gì vậy?”

Đằng Thanh Hổ cúi đầu đi, không lên tiếng.

“Biểu ca!” Đằng Thanh Sơn hô.

“Hả?” Đằng Thanh Hổ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, “Sao vậy, Thanh Sơn?”

“Còn hỏi đệ làm sao, hai ngày trước vẫn cười ha ha, nhìn bộ dáng biểu ca hiện tại, hoàn toàn là bộ dáng mang tâm sự nặng nề. Chỉ còn kém là đem ba chữ “ta rất buồn” viết lên trên mặt thôi! Huynh có chuyện gì, có thể nói với ta không? Nói đi, đừng giấu ở trong bụng nữa.” Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

Đằng Thanh Hổ co rúm một cái, cắn răng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: “Thanh Sơn, ngươi có phải thích Thanh Thanh cô nương hay không?”

“Hả?” Đằng Thanh Sơn thừ người.

Điều này đâu có liên quan a?

Mình thích Thanh Thanh?

Đằng Thanh Hổ vuốt mặt, nói: “Ài, thực ra cũng không sao! Ta cũng không dối gạt ngươi. Nhìn thấy Thanh Thanh cô nương ta không biết tại sao lại thích đến như vậy. Ta cũng biết, ta không xứng với người ta! Cho nên đáy lòng tuy có âm thầm nghĩ tới, nhưng không dám nói! Hôm nay chứng kiến Thanh cô nương tự mình tới tìm ngươi, ta đoán là Thanh Thanh cô nương đã thích ngươi. Lòng ta nhẽ ra phải vì ngươi mà cao hứng, nhưng cũng có chút khó nuốt trôi.”

“Tuy nhiên, Thanh Sơn!” Đằng Thanh Hổ vội la lên, “Ngươi đừng bận tâm, dù sao ta cũng không có bản lãnh để lấy được cô nương tốt đến như vậy, ngươi hãy vì Đằng gia trang chúng ta giành lấy vinh dự, cưới Thanh cô nương này đi.”

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên!

“Chát!”

Đằng Thanh Sơn vỗ một cái lên đầu Đằng Thanh Hổ, cười mắng, “Biểu ca, trong đầu huynh hồ đồ cái gì vậy a! Ta thích Thanh cô nương? Huynh nghe ai nói vậy?”

“Ách, cô nương tốt như vậy, ngươi không thích?” Đằng Thanh Hổ hỏi ngược lại.

“Là cô nương tốt thì ai cũng phải thích?” Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười, lập tức nhìn chằm chằm Đằng Thanh Hổ: “Biểu ca, huynh nghe rõ ràng cho ta. Ta đối với tiểu nha đầu này một điểm tâm tư cũng không có. Có bản lãnh huynh cứ đi mà lấy nàng. về phần ta... ừm, ta không để ý đến nàng.”

Con mắt Đằng Thanh Hổ chớp chớp.

“Được rồi, về thôi, đừng có đứng đần ở đây nữa.” Đằng Thanh Sơn kéo bả vai Thanh Hổ, hai huynh đệ kề vai sát cánh trong tuyết bay lả tả, đi về phía phòng.

“Ta thích Thanh cô nương?” Đằng Thanh Sơn trong lòng dở khóc dở cười.

Nhìn thấy Thanh cô nương này, Đằng Thanh Sơn thật giống như nhìn thấy muội muội "Thanh Vũ " của mình, đây đơn thuần chỉ là cảm giác ca ca đối với muội muội. Hơn nữa... Bản thân kiếp trước đã sống hai mươi chín năm, kiếp này lại thêm mười sáu năm, đã sớm không còn tâm tính của tiểu hài tử đầu để chỏm. Kinh nghiệm nhiều như vậy, tâm tính đã sớm bền như đá, há có thể dễ dàng động tâm như vậy? Đối với loại tiểu cô nương thơ ngây này, Đằng Thanh Sơn chỉ có ý ngắm nhìn từ xa, không hề có ý niệm khinh nhờn.

Cưới vợ?

Chưa có yêu cầu của phụ thân mẫu thân, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không nóng vội, trừ phi gặp được một người thực sự khiến mình động tâm, nếu không sẽ không lấy.

o0o Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, đến chiều, trong đình viện của Đằng Thanh Sơn đã phủ một lớp tuyết dày.

Khoanh chân ngồi trên tuyết, trên người Đằng Thanh Sơn đã bao phủ một lớp tuyết.

Trong chuồng ngựa, con Thanh tông đạp tuyết mã ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn đang đắm chìm trong tu luyện, rồi lại cúi đầu ăn cỏ khô.

“Tu luyện nội kình, thực ra chính là quá trình tu luyện đả thông từng đường kinh mạch! Tùy theo kinh mạch càng ngày càng thông suốt, tốc độ tu luyện mới càng có thể tăng thêm. Rất nhiều

người hao phí vài chục năm đến trăm năm, cũng chẳng cách nào đả thông nhâm đốc nhị mạch khó khăn nhất. Song... Ta toàn thân kỳ kinh bát mạch, thập nhị chính kinh, rất nhiều nhánh kinh mạch không chỗ nào không thông. Tu luyện nội kình ngược lại đơn giản dễ dàng hơn nhiều."

Đằng Thanh Sơn trong lòng thoải mái, hưng phấn.

Tu luyện nội kình, đối với hắn mà nói, chính là ngựa chạy trên đất bằng.

Giao thông ở hậu thế, phiền toái chính là kiến tạo từng con đường cao tốc. Mỗi một đường cao tốc đều hao phí vô tận sức người, sức vật. Mà sau khi đường cao tốc tu kiến thành công, vận chuyển tiện lợi, kinh tế đề cao cũng rất mạnh. Đả thông kinh mạch, chính là quá trình kiến tạo đường cao tốc.

Đó là điều phiền toái nhất.

Thế mà Đằng Thanh Sơn chẳng khác ngay từ đầu đường cao tốc đã hoàn thành, vận chuyển hàng hóa 'nội kình' đương nhiên vô cùng đơn giản.

"Tầng thứ tám!"

Đằng Thanh Sơn đã bắt đầu vận chuyển khẩu quyết tâm pháp tầng thứ tám.

Trong cơ thể, nội kình cuồn cuộn, các huyệt vị đều có nội kình xoay quanh, trận trận cảm giác tê dại xuyên suốt toàn thân.

"Tu luyện đến tầng thứ tám, tốc độ luyện hóa thiên địa linh khí, so với ta dựa vào Hình Ý quyền luyện hóa nội kình đều nhanh không chỉ gấp trăm lần. Xem ra, cho dù nội kình của ta hao phí hết sạch, mấy canh giờ là có thể hoàn toàn phục hồi."

Đằng Thanh Sơn thở dài không thôi, " Kiếp trước, nội kình là

bảo bối, không nỡ lãng phí. Hoàn toàn là từ máu huyết trong cơ thể luyện hóa mà ra, nhưng kiếp này, nội kình không đáng tiền!"

Trong bất tri bất giác...

Đằng Thanh Sơn bước vào tầng thứ chín của 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết'!

Nội kình như thác lũ, ào ạt chạy trong kỳ kinh bát mạch, tầng thứ chín khó khăn nhất chính là - đả thông cửa khẩu nhâm đốc nhị mạch.

"Cảm giác tê dại càng lúc càng mãnh liệt! Ai dè kích thích huyệt vị cũng cần nội kình kích thích kinh mạch như vậy, không ngờ lại có thể khiến cho kinh mạch càng trở nên cứng cỏi hơn." Đằng Thanh Sơn dựa theo khẩu quyết trong bí tịch, cái gọi là kích thích huyệt vị chính là nội kình vây quanh huyệt vị, lần lượt cọ xát phi thường êm ái, chỉ sợ tổn thương yếu huyệt.

Dựa theo khẩu quyết trên bí tịch, một khi yếu huyệt nào bị thương, sau này nội kình vận chuyển tới đây, tốc độ chảy qua sẽ rất chậm chạp.

"Huyệt vị? Đạo lý này ta hiểu, kinh mạch là đường cao tốc, vậy huyệt vị, chính là cầu bắc qua sông nối liền đường cao tốc! Một khi cầu bị hao tổn, khi qua cầu, tốc độ đương nhiên chậm lại. Một khi cầu bị chặt đứt, cả đường cao tốc đều bị phế bỏ." Đằng Thanh Sơn cảm giác, nội kình trong cơ thể, phảng phất như quả cầu tuyết, càng ngày càng hùng hậu.

Đại lượng nội kình dũng mãnh đổ về trong đan điền, đan điền phảng phất như cái động không đáy, không ngừng hấp thu nội kình.

Qua hồi lâu, Đằng Thanh Sơn cảm thấy đan điền của mình bành trướng, không cách nào chứa thêm nội kình.

“Hửm.. Đầy rồi?”

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài, “Dựa theo những gì trong ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ ghi lại, khi mới tu tập nội kình, đan điền rất nhỏ. Theo thời gian càng lâu, đan điền càng lúc càng lớn. Cuối cùng có một ngày, đan điền đạt tới một cái cực hạn, không cách nào mở rộng thêm nữa. Có điều, ta cách cực hạn của đan điền, hẳn là vẫn còn có chút khoảng cách.”

Đan điền lớn nhỏ là có hạn, tích trữ nội kình cũng là có hạn, chẳng phải là vô cùng vô tận.

Chính vì như thế nên đám võ giả lúc chém giết mới bị tiêu hao hết nội kình.

Song, theo tu luyện, đan điền sẽ dần dần lớn. Cũng giống như bụng của con người, ăn càng nhiều sẽ càng căng lớn. Đương nhiên là có một cái cực hạn! Đạt tới một cái cực hạn, có tu luyện hơn nữa, cũng không có thể lớn hơn.

o0o Trong sân tuyết, Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân ngồi đã biến thành một người tuyết.

Phù!

Đằng Thanh Sơn đứng lên, tuyết đọng rơi xuống.

“Tầng thứ chín? Chỉ đơn giản như vậy ta đã đạt tới tầng thứ chín. Đối với ta mà nói, cái trân quý nhất, vẫn là khẩu quyết phát ra nội kình ở tầng thứ chín!” Đằng Thanh Sơn tâm ý vừa động, nội kình trong đan điền đột ngột bộc phát, dọc theo kỳ kinh bát mạch mãnh liệt trào ra, lập tức dũng mãnh hội tụ ở kinh mạch trên cánh tay phải.

“A!”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh mạch trong cơ thể một trận

đau nhức, đau đến biến sắc, nội kình liền từ các tiểu kinh mạch trên cách tay nhanh chóng phân tán.

"Chiu chiu!"

Không ít nội kình bắn lên trên mặt tuyết, lộ ra một loạt lỗ nhỏ.

"Nguy hiểm thật." Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Mới vừa rồi tám đạo nội kình, từ trong kỳ kinh bát mạch tuôn ra, rồi sau đó hợp lại trên cánh tay Đằng Thanh Sơn, dung lượng thừa nhận của kinh mạch trên cánh tay lại không bằng tám đầu chủ kinh mạch trong kỳ kinh bát mạch hội tụ. Luồng nội kình hợp lưu này quá lớn, thiếu chút nữa làm một kinh mạch trên cánh tay Đằng Thanh Sơn nứt ra. May là Đằng Thanh Sơn các mạch đều thông, lập tức thông qua các tiểu tĩnh mạch, tản mác phân tán.

"Kỳ kinh bát mạch của ta quá rộng, mặc dù có thể trong nháy mắt tuôn ra nhiều nội kình, nhưng số lượng kinh mạch của cánh tay lại ít, chẳng khác là ngòi pháo quá nhỏ! Đạn dược lại nhiều, không cách nào trong nháy mắt bắn được ra ngoài! Đáng tiếc." Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười.

Lúc đầu khi luyện tập tầng thứ sáu, luồng nội kình hội tụ rất nhỏ, kinh mạch trên cánh tay Đằng Thanh Sơn còn có thể thừa nhận, lần này thì không được.

"Xem ra những gì trong 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' nói rất đúng, ta cũng phải tốn hao thời gian, mở rộng thêm kinh mạch, nuôi dưỡng kinh mạch." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

o0o Những ngày sau đó, Đằng Thanh Sơn nhàn nhã ở trong Hắc Giáp quân, bình thường, ngoại trừ luyện tập thương pháp, thỉnh thoảng còn dẫn dắt các quân sĩ luyện tập thuật cưỡi ngựa, thời gian còn lại, phần lớn đều tu luyện 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết' tiến hành mở rộng kinh mạch, theo thời gian trôi qua, kinh

mạch của Đằng Thanh Sơn cũng dần dần càng trở nên rộng rãi, cứng cỏi hơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 20

Triệu Kiến Lúc Nửa Đêm!

Rất nhanh liền tới ngày lễ mừng năm mới, tối hôm đó, Đằng Thanh Sơn chính thức kiến thức qua đệ tử Quy Nguyên tông nhiều đến cỡ nào!

Đệ tử hạch tâm, đệ tử ngoại vi Quy Nguyên tông, tam đại bộ phận nhân mã Hắc Giáp quân, tổng cộng mấy vạn người tề tụ trên chỗ rộng rãi nhất của thao trường Hắc Giáp Quân. Mấy vạn nhân mã này, dưới sự dẫn dắt của tông chủ 'Gia Cát Nguyên Hồng' cùng với rất nhiều trưởng lão tiến hành đại lễ bái tế hoàng đế!

Sau đó cũng tiến hành những cuộc tỷ thí lôi đài náo nhiệt, còn có cả khen thưởng cho những ai có thể giành được chiến thắng trong cuộc tỷ thí.

Có điều…

Đằng Thanh Sơn không hề tham gia, mà lần tỷ thí trong lễ mừng năm mới đó, vượt trội nhất chính là thiếu tông chủ Gia Cát Vân. 'Thanh Quang Điện Kiếm quyết' của Gia Cát Vân uy lực cực lớn, liên tiếp đánh bại hơn mười người. Cuối cùng Nhạc Tùng ra tay cùng Gia Cát Vân đánh một trận. Gia Cát Vân buộc phải sử ra 'Thiểm Điện Cửu Kiếm', không ngờ lại đánh bại Nhạc Tùng!

o0o Thoáng chốc, Đằng Thanh Sơn đã tới Hắc Giáp quân này hơn hai tháng, những ngày đông giá rét đã qua đi, bắt đầu bước

vào đầu xuân.

Trong đình viện của Đằng Thanh Sơn.

“Ca, hynh lần này nhất định phải thắng a.” Thanh cô nương trong đình viện vui thích hô.

“Ta thấy vẫn phải thua!” Đằng Thanh Hổ lại đắc ý cười nói.

Lúc này tại trong đình viện, Đằng Thanh Sơn cùng thiếu tông chủ Gia Cát Vân đang luận bàn, cả người Gia Cát Vân huyễn hóa thành ảo ảnh, vây quanh Đằng Thanh Sơn đang di chuyển cực nhanh. Mà Đằng Thanh Sơn lại chỉ di chuyển trong phạm vi một trượng, một tay cầm thương, mỗi một lần đều ngăn cản lợi kiếm như sét đánh của Gia Cát Vân.

. “Cheng!” “Cheng!” “Cheng!”...

Tiếng va chạm giữa trường thương và lợi kiếm vang lên dày đặc.

“Kiếm thật nhanh!”

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục, “Chỉ đơn thuần nói về độ nhanh xuất kiếm, hẳn phải là đệ nhất nhân trong lớp trẻ Quy Nguyên tông. Hơn nữa, tốc độ của Tiểu Vân đã theo kịp tốc độ cực hạn của lực lượng thân thể ta hoàn toàn bộc phát rồi.” Thân thể Đằng Thanh Sơn có thể xứng với hai chữ quái vật, cho dù không thi triển ‘Thiên Nhai Hành’, chỉ đơn thuần dựa vào tốc độ cực hạn của thân thể đã rất đáng sợ.

Bởi vậy có thể tưởng tượng tốc độ của Gia Cát Vân kinh nhân cỡ nào.

“Ha ha... Tiểu Vân, ‘Thiểm Điện Cửu Kiếm’ của ngươi, đích xác nhanh như thiểm điện, liên miên bất tuyệt. Phối hợp hoàn mỹ với nhịp chân của ngươi. Đáng tiếc vẫn không phá được thương pháp

của ta. Tốc độ di chuyển của ngươi có nhanh hơn nữa, cũng làm sao bằng tốc độ xuất thương của ta?" Đằng Thanh Sơn vừa ngăn cản, còn vừa cười lớn, "Nếu không có tuyệt chiêu, hôm nay ngươi vẫn phải thua!"

Đây đã là lần thứ thứ ba Gia Cát Vân cùng Đằng Thanh Sơn lén lút giao thủ.

Hai lần trước, Gia Cát Vân đều thua. Nhưng mỗi một lần thua, Gia Cát Vân lần sau đến đều có tiến bộ. Đáng tiếc, thương pháp phòng ngự 'Hỗn Nguyên Nhất Khí' của Đằng Thanh Sơn, có thể xứng danh là mai rùa.

Vút!

Gia Cát Vân lui về phía sau cực nhanh, trịnh trọng nhìn Đằng Thanh Sơn: "Đằng đại ca, hai lần giao thủ trước với huynh, đã khiến 'Thiểm Điệm Cửu Kiếm' của đệ đại thành. Đệ trong nửa tháng nay cũng đã học được 'Nhất Tuyến Kiếm'. 'Nhất Tuyến Kiếm' này là kiếm pháp cực kỳ cao cấp trong kiếm pháp của Quy Nguyên tông. Đệ cũng chỉ hiểu được sơ sài, tuy nhiên, huynh phải cẩn thận!"

'Thanh Quang Điện Kiếm quyết', 'Thiểm Điện Cửu Kiếm', 'Nhất Tuyến Kiếm', đây là từng bước tiến.

'Thiểm Điện Cửu Kiếm' đại thành mới có thể học 'Nhất Tuyến Kiếm'.

"Ồ?" Đôi mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

"Đệ cũng đừng làm ta thất vọng." Đằng Thanh Sơn giữ sức chờ đợi.

Tam Xích Thanh Phong kiếm Gia Cát Vân cầm trong tay, khí thế ngưng tụ.

Đột nhiên……

Ánh mắt Gia Cát Vân đột nhiên trở nên sắc bén, Tam Xích Thanh Phong kiếm trong tay bỗng tự dưng biến mất, Đằng Thanh Sơn chỉ nhìn thấy phía trước có một đạo thanh quang đang lao tới.

Chỉ có một đạo thanh quang này!

"Ầm!" Lực lượng thân thể của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt bộc phát, trường thương trong tay cũng hóa thành một đạo ảo ảnh!

"Cheng!"

Trường thương trực tiếp đánh bay Thanh Phong kiếm, rồi sau đó hơi rung trước ngực Gia Cát Vân.

Thanh Phong kiếm triệt để hất bay ra xa xa, đập lên tường, khiến vách tường rung mạnh một cái, xuất hiện khe nứt rất nhỏ. Mà bản thân Gia Cát Vân bị trường thương làm cho run lên, lực lượng cường đại khiến cả người hắn đều bay lên, sau đó rơi xuống. Đằng Thanh Sơn khống chế kình lực hết sức tinh diệu nên Gia Cát Vân không chút nào thương hại.

"Kiếm vừa rồi kiếm thật nhanh." Đằng Thanh Sơn thất kinh, "Lực lượng thân thể của vừa rồi, trong nháy mắt bộc phát tới hơn hai thành!"

Kiếm của Gia Cát Vân, đúng là một tia sáng màu xanh!

Nhanh đến mức khiến Đằng Thanh Sơn bắt buộc phải sử dụng hai thành lực lượng mới có thể khiến tốc độ trường thương theo kịp tốc độ của kiếm.

"Ca, huynh lại thua rồi." Thanh cô nương nở nụ cười.

"Kiếm vừa rồi thật nhanh." Đằng Thanh Hổ khen, "Thế nhưng

thương của Thanh Sơn lại càng nhanh hơn!"

Gia Cát Vân bất đắc dĩ cười, nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn: "Đằng đại ca, huynh thực sự là quái vật! 'Thanh Quang Điện Kiếm quyết' 'Thiểm Điện Cửu Kiếm' đệ ngộ ra, tất cả đều đại thành mới ngộ ra được chút bề ngoài của 'Nhất Tuyến Kiếm', nhưng uy lực của 'Nhất Tuyến Kiếm' đã vượt qua 'Thương Giang Kiếm quyết' - Đoạn Lãng Thế! Chỉ một kiếm này đã tiêu hao đủ gần một thành nội kình trong cơ thể đệ! So với 'Thiểm Điện Cửu Kiếm' kia của đệ nhanh hơn nhiều lắm, không ngờ huynh ngay cả chiêu này cũng chống đỡ được!"

"Tiểu Vân, kiếm pháp của ngươi quả đáng sợ, nếu như nhanh hơn nữa, e rằng ngay cả ta cũng khó tiếp nổi." Đằng Thanh Sơn khen ngợi nói, "Nếu không phải tu luyện 'Mãnh Ngưu Đại Lực quyết', ta thực không tiếp nổi một kiếm này của đệ."

Kiếm của Gia Cát Vân, đích xác rất nhanh!

"Cha đệ nói, kiếm pháp trong thiên hạ này, ' duy khoái bất phá' (duy chỉ nhanh là không phá được)! Khi 'Nhất Tuyến Kiếm' của ta đại thành, tuyệt đối có thể liệt danh trong bảy hai người trên 'Địa Bảng'!" Gia Cát Vân tự tin nói.

" 'Duy khoái bất phá' ?" Đằng Thanh Sơn lại cười.

Hắn không đồng ý điểm này.

Không có gì là vô địch, không phá nổi. Kiếm pháp nhanh đến cực điểm quả rất đáng sợ. Nhưng thân thể mạnh mẽ đến mức cực điểm, kiếm ngươi đâm vào thân thể người ta mà người ta không bị tổn thương, sao có thể thắng?

Mạnh đến cực điểm, âm nhu đến cực điểm, nhanh đến cực điểm, phòng ngự mạnh đến cực điểm...

Trong thiên hạ này, chia thành hàng vạn hàng nghìn đường lối,

mỗi một cái đạt tới chung cực đều rất đáng sợ.

“Nếu ngày nào đó, ta có thể đạt được một thành của cha ta, như vậy đã có thể thắng Thanh Sơn huynh, cũng có thể tung hoành thiên hạ rồi.” Gia Cát Vân nói.

Gia Cát Thanh ở bên cạnh vui đùa nói: “Ca, với tính tình của huynh, mỗi ngày luyện kiếm đều không đủ ba canh giờ. Còn muốn vượt qua cha? Huynh đi hỏi qua các sư bá bạch xem, thời trẻ của cha năm ấy, mỗi ngày đều là luyện kiếm, ngủ cũng ôm kiếm ngủ nên năm ấy mới có danh xưng ‘Kiếm Ma’ đó, cha so với huynh chăm chỉ hơn nhiều. Thế mà cũng lạ, cha hiện tại ngược lại không đụng vào kiếm, mỗi ngày không phải vẽ tranh thì cũng là đánh cờ, cha không lo lắng thực lực giảm xuống sao?”

“Muội biết cái gì, kiếm pháp của cha đã mức khó lường rồi.” Trong mắt Gia Cát Vân hiện lên một tia sùng bái.

Đằng Thanh Sơn tâm ý vừa động.

“Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, rốt cuộc mạnh ra sao?” Đằng Thanh Sơn thật sự muốn khiêu chiến Gia Cát Nguyên Hồng một lần, “Có điều y ẩn tàng quá quá sâu. Ta căn bản không cảm giác được thực lực hắn mạnh cỡ nào! Nhưng thực lực Tiểu Vân hiển lộ đã rất mạnh rồi. Vậy tiên thiên cường giả thì sao?”

Thực lực của Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn chỉ có hân thưởng chứ không hề quan tâm.

Trong hậu thiên cường giả, e rằng không ai có thể là đối thủ của mình. Uy hiếp đến mình, chính là đám tiên thiên cường giả đáng sợ kia.

Mặc dù muốn khiêu chiến, nhưng Đằng Thanh Sơn không muốn bại lộ con át chủ bài cuối cùng, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

o0o Buổi tối, Đằng Thanh Sơn đang ở trong đình viện luyện tập thương pháp.

Vút! Vút! Vút!

Trường thương huyễn hóa thành hóa ảnh, tốc độ nhanh đến cực điểm.

“ ‘Như Ảnh Tùy Hình’ thương pháp, vốn từ ‘Băng Quyền’ diễn biến thành, thuộc tính mộc, ứng với sinh sôi không ngừng, thương pháp ‘Như Ảnh Tùy Hình’ này, chẳng những phải nhanh hơn nữa còn phải có một cỗ ý cảnh sinh sôi không ngừng, liên miên không dứt.” Thương pháp ‘Như Ảnh Tùy Hình’ của Đằng Thanh Sơn trong nghiên cứu gọt đẽo cũng đã có những tiến bộ không ngừng.

‘Như Ảnh Tùy Hình thương’, ‘Hỗn Nguyên Nhất Khí thương’, ‘Độc Long Toàn thương’, tam đại thương pháp này, Đằng Thanh Sơn đang từng bước đề cao hoàn thiện.

“Cộc!” “Cộc!”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Đằng Thanh Sơn thu hồi thương dựng xuống, đi tới mở cửa, đứng ngoài cửa là một nam đệ tử Quy Nguyên Tông.

“Đằng Thanh Sơn, mời đi theo ta, tông chủ mời ngươi tới chỗ ngài một chuyến.” Tên đệ tử nói.

“Tông chủ muốn gặp ta?” Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

“Đúng.” Tên đệ tử gật đầu.

Mặc dù nghi hoặc nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn cầm trường thương đi theo tên đệ tử này ra khỏi phòng, đi về phía khu vực hạch tâm đệ tử của Quy Nguyên tông.

o0o Bên ngoài thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

Đằng Thanh Sơn đã tới bên ngoài cửa, trong thư phòng loáng thoáng có ánh sáng, nam đệ tử kia khom người nói: “Tông chủ, Đằng Thanh Sơn đã dẫn tới rồi.” Lập tức nam đệ tử này cũng thối lui rời đi.

“Thanh Sơn, ngươi vào đi.” Thanh âm lạnh nhạt từ trong thư phòng truyền đến.

“Gia Cát Nguyên Hồng này tìm ta làm gì? Nhận ta làm đệ tử?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng nghi hoặc, nhưng hành động lại không chút do dự, trực tiếp tiến lên đẩy cửa thư phòng ra.

Két!

Cửa phòng mở ra, Đằng Thanh Sơn liếc mắt một cái đã thấy Gia Cát Nguyên Hồng đang ngồi ở trước bàn sách, xem một bản thư tịch. Gia Cát Nguyên Hồng nghe thấy thanh âm cửa mở, lúc này mới đặt thư tịch xuống, ngẩng đầu mỉm cười nhìn lại: “Ồ, Thanh Sơn, đến chỗ ta mà cũng mang thương, cũng chả trách tuổi nhỏ như vậy, thương pháp đã đạt tới mức này.”

“Thanh Sơn chỉ là vùi đầu khổ luyện, không quan tâm đến những chuyện khác.” Đằng Thanh Sơn nói.

“Ừ!”

Gia Cát Nguyên Hồng cười gật đầu, “Không kiêu không nóng nảy, được lắm! Ngươi cùng Vân nhi luận bàn, vẫn phá được ‘Nhất Tuyến Kiếm’ của nó, ta thật có chút giật mình. Xem ra, nội kình bộc phát ra của ngươi so với lúc tranh đoạt bách phu trưởng trước đã mạnh hơn hơn nhiều. ‘Mãnh Ngưu Đại Lực quyết’ của ngươi tu luyện đến tầng mấy rồi ?”

“Tầng thứ tám.” Đằng Thanh Sơn nói.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên đã hoàn toàn luyện xong chín tầng, chỉ là bởi vì hạn chế kinh mạch, Đằng Thanh Sơn dựa vào

lực bộc phát nội kình trong nháy mắt, lực lượng thân thể có lẽ tương đương với khoảng năm vạn cân.

Có điều, Đằng Thanh Sơn cũng không dám nói cho Gia Cát Nguyên Hồng biết.

Nếu nói chín tầng đều đã luyện thành, vậy không phải nói kỳ kinh bát mạch của mình đã hoàn toàn thông suốt sao?

"Ừm, kỳ kinh bát mạch gần như toàn bộ thông suốt, hẳn là chỉ còn lại nhâm đốc nhị mạch chưa đả thông... Xem ra, kỳ ngộ của ngươi năm đó không nhỏ a." Gia Cát Nguyên Hồng khen, dựa vào chính mình đả thông nhiều kinh mạch như vậy, hơn nữa còn ở độ tuổi mười bảy tuổi này, căn bản khó có khả năng.

"Ngươi có thể đạt tới tầng thứ tám, phối hợp với thương pháp của ngươi, trên Cửu Châu đại địa, ngươi ít nhất có thực lực liệt danh trên 'Tiềm Long bảng'!" Gia Cát Nguyên Hồng khen, "Thế nhưng ngươi cũng đừng kiêu ngạo, thương pháp của ngươi mặc dù lợi hại nhưng xem bộ dáng, ngươi cũng chưa từng học qua thương pháp trụ cột."

Nói xong, Gia Cát Nguyên Hồng ném thư tịch cầm trong tay về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn kinh ngạc tiếp nhận, cúi đầu nhìn, trên thư tịch này có bốn chữ 'Liệt Hỏa Thương quyết'.

" 'Liệt Hỏa Thương quyết' này tổng cộng có chín chín tám mươi mốt chiêu, mỗi chiêu phối hợp với nội kình thi triển ra, coi như một bộ nhân cấp bí tịch không tồi. Ngươi hãy cẩn thận học bộ thương pháp cơ sở này, ta tin rằng đối với sự lĩnh ngộ thương pháp của chính ngươi, cũng có chỗ tốt." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Đằng Thanh Sơn mừng thầm.

Thương pháp của mình hoàn toàn từ 'Ngũ Hành quyền' diễn

biến mà thành, thương pháp của thế giới này, hắn ngược lại một chiêu cũng chưa từng học qua.

“Tạ ơn tông chủ.” Đằng Thanh Sơn liền nói.

“Tốt lắm, cẩn thận tu luyện, sau này, ngươi có thể liệt danh trên ‘Tiềm Long bảng’ hay ‘Địa Bảng’, cũng là thể diện của Quy Nguyên tông chúng ta!” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, “Đúng rồi, qua vài ngày nữa, một doanh nhân mã của các ngươi phải đi đóng giữ tại mỏ vàng của Quy Nguyên Tông chúng ở Hoa Phong Thành. Ngươi trước tiên hãy đi chuẩn bị... Hơn nữa, Hoa Phong Thành kia cách nhà cũ ở Nghi Thành của các ngươi không xa. Có cơ hội, ngươi cũng thuận đường trở về thăm nhà một chút.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 21

Nhập Ma

"Được rồi, ngươi lui đi" Gia Cát Nguyên Hồng khẽ cười rồi phân phó.

"Dạ, Tông chủ"

Đằng Thanh Sơn hơi khom người xuống rồi lùi ra khỏi thư phòng, sau khi hắn rời khỏi thì cửa phòng tự động đóng lại.

"A, Cách không đóng cửa phòng?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc liếc nhìn cửa phòng" Chiêu này ta làm không được, tiên thiên cao thủ quả nhiên bất phàm" Đằng Thanh Sơn mặc dù sức mạnh kinh người nhưng với sức mạnh tuyệt đỉnh này đối với phương pháp cách không lại chẳng có chút tác dụng nào.

Lập tức Đằng Thanh Sơn không còn suy nghĩ nhiều nữa, giờ phút này trong lòng hắn đầy vui mừng.

"Cuối cùng đã có thể về nhà" Trong lòng Đằng Thanh Sơn có chút hưng phấn, kiếp trước hắn không có phụ mẫu, kiếp này ở Đằng gia trang nhiều năm như vậy hắn thật sự rất lưu luyến mái nhà ấm áp này. Rời nhà chỉ có hai tháng, vừa nghĩ đến chuyện về nhà hắn quả thật có chút kích động. Nhà, dù sao cũng là nơi ấm áp nhất.

… Mở cửa sân ra, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phòng của biểu ca Thanh Hổ, cửa phòng vẫn còn ánh sáng" Biểu ca còn chưa

ngủ?" Vừa nghĩ vậy, hắn bèn gõ gõ cửa" Biểu ca, là đệ đây"

"Đằng Thanh Sơn, vào đi." Giọng Đằng Thanh Hổ vọng ra.

Đẩy cửa phòng, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra biểu ca mình đầu đầy mồ hôi, không ngừng dùng bộ pháp huyền diệu luyện tập. Đằng Thanh Sơn cười khen" Biểu ca, bộ pháp này là trụ cột của khinh công" Thiên Nhai Hành" phải luyện thật nhập tâm như lưu thủy hành vân, khinh công mới được coi là thành công."

Khinh công" Thiên Nhai Hành" tổng cộng có ba tầng, mà tầng thứ hai và thứ ba phải là tiên thiên cường giả mới có thể tu luyện. Đằng Thanh Sơn hiện giờ cũng chỉ có thể luyện tập tầng thứ nhất.

Ngay sau lễ mừng năm mới, vì để biểu ca có thứ để bảo vệ tính mạng Đằng Thanh Sơn liền truyền" Thiên Nhai Hành" bộ pháp tầng thứ nhất cho gã. Dù sao nội kình của biểu ca chỉ bình thường, sức mạnh trong cơ thể còn khả dĩ, thực lực như vậy so với nhất lưu võ giả còn một khoảng cách lớn. Có thêm khinh công thân pháp này thì sẽ có thêm thứ để bảo vệ tính mạng.

Tuy nhiên bí tịch có lợi hại thì cũng còn phải xem là ai sử dụng đã. Như Đằng Thanh Sơn kiếp trước là tông sư, đối với bộ pháp lĩnh ngộ rất cao, chỉ đơn thuần dùng sức mạnh thân thể cũng đã giúp hắn có tốc độ đáng sợ, hơn nữa có" Thiên Nhai Hành" phụ gia khinh công lại càng kinh người. Thanh Hổ thi triển đương nhiên sẽ còn kém xa.

"Đằng Thanh Sơn, bộ pháp này huynh tu luyện hơn một tháng mà cảm thấy vẫn không được tự nhiên" Thanh Hổ cuối cùng cũng đã tạm ngừng lại.

"Không được tự nhiên? Đó là cảnh giới của huynh còn thấp" Đằng Thanh Sơn cười" Chờ đến một ngày nào đó huynh cảm thấy tự nhiên mà còn hưởng thụ bộ pháp này, có thể thong dong đi suốt một ngày chẳng những cảm thấy không mệt mỏi mà tinh thần còn

tốt hơn. Khi đó trụ cột tầng thứ nhất coi như thành rồi."

Thanh Hổ trợn mắt" Đi suốt một ngày, không bị mệt mỏi? Ngược lại tinh thần còn tốt hơn? Thật hay giả vậy đệ?"

"Đương nhiên là thật" Đằng Thanh Sơn đáp lại, kiếp trước lần đầu tiên luyện tập bộ pháp Thiên Nhai Hành này hắn đã mau chóng cảm thấy tinh thần không có chút nào mệt mỏi.

"Biểu ca, đệ nói cho huynh một việc đại hỷ" Đằng Thanh Sơn cười, hắn vừa nhớ tới việc được về nhà.

"Có hỷ sự gì?" Mắt Thanh Hổ chợt sáng lên.

"Vài ngày tới nhất doanh nhân mã của chúng ta sẽ xuất phát đi tới Hoa Phong thành, đóng đô tại mỏ vàng. Hoa Phong thành gần với Nghi thành, với lại trên đường đi đến Hoa Phong thành sẽ đi qua Nghi thành. Đến lúc đó chúng ta có thể thuận đường về nhà một chuyến" Đằng Thanh Sơn vui vẻ cười" Chính là đóng ở chỗ mỏ vàng, thỉnh thoảng cũng có thể về".

"Về nhà? Quay về Đằng gia trang?" Đằng Thanh Hổ mừng rỡ" Ha ha, thật là tốt quá!"

Không chỉ là Đằng Thanh Sơn mà Thanh Hổ từ lúc sinh ra đến giờ toàn là ở tại Đằng gia trang, đối với Đằng gia trang thật sự rất lưu luyến.

"Được rồi biểu ca, huynh luyện tập nửa canh giờ nữa rồi nghỉ ngơi đi" Đằng Thanh Sơn nói xong liền xoay người rời khỏi phòng Thanh Hổ.

"Một nửa canh giờ? Không thành vấn đề" Thanh Hổ từ nhỏ đã liều mạng khổ luyện rèn luyện khí lực, đương nhiên lúc này có thể tiếp tục kiên trì.

Đằng Thanh Sơn trở lại phòng của mình, hắn châm đèn lên.

Xuy!

Ngọn đèn bừng sáng, Đằng Thanh Sơn ngồi một bên rồi lấy từ trong người ra quyển bí tịch Liệt Hỏa thương quyết, ngoài bìa viết bốn chữ lớn" Liệt Hỏa Thương Quyết" làm cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất cao hứng lập tức lật ra xem, dưới ánh đèn lờ mờ chữ viết có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đằng Thanh Sơn vừa xem liền hoàn toàn chìm đắm vào. Từng trang lật ra, hoặc là chữ viết hoặc là đồ họa thương pháp, ngoài ra còn có một vài bức họa đồ vận chuyển nội kình kinh mạch trong cơ thể người.

"Thì ra là so với Thiên Nhai Hành không có khác biệt lắm, dựa vào nội kình kích thích huyệt vị, sản sinh bộc phát lực cường đại trong nháy mắt" Đằng Thanh Sơn vừa nhìn liền nghĩ đến bí tịch Thiên Nhai Hành liền hiểu ngay nguyên lý của thương pháp, khinh công.

Huyệt vị cơ thể người quả thật thần kỳ. Một ít kim châm, xoa bóp chính là thông qua huyệt vị kích thích khí huyết trong cơ thể vận chuyển.

Mà bí tịch này là thông qua nội kình bên trong cơ thể kích thích huyệt vị, hiểu như huyệt vị trong cơ thể người như là một bầu trời có rất nhiều vì sao, hơn nữa còn có rất nhiều huyệt vị ẩn. Lúc kích thường rất nguy hiểm, bởi vì thân thể tố chất mỗi người khác nhau nên khiến cho sức chịu đựng của huyệt vị cũng khác nhau.

Một khi kích thích huyệt vị vượt quá hạn độ, sẽ dẫn đến tổn thương huyệt vị, nhẹ thì công lực hao tổn nhiều, nặng thì sẽ trở thành phế nhân thậm chí là bỏ mạng. Kích thích huyệt vị nặng hay nhẹ, trình tự trước sau, kích thích huyệt vị này sinh ra hiệu quả gì đều rất phức tạp. Vô số năm qua vì sáng tạo bí tịch mà không biết bao nhiêu thiên tài tẩu hỏa nhập ma, hoặc là công lực bị phế hoặc

là bỏ mạng.

“So sánh với Thiên Nhai Hành thì Liệt Hỏa thương quyết này kích thích đơn giản hơn, ngay cả phạm vi cũng yếu hơn” Đằng Thanh Sơn cười” Nhưng mà dù đơn giản, ta cũng không có cách nào sáng tạo” Đằng Thanh Sơn vẫn là rất quý trọng bí tịch này, dù sao nó cũng là bí tịch thương pháp đầu tiên.

Kiếm tạo còn có thể kết hợp. Thương pháp thì lại không phải chuyện đơn giản.

“Mỗi một chiêu thương pháp uy lực có thể coi như tạm được, tám tám chín mươi mốt chiêu, để ta thử xem” Đằng Thanh Sơn lập tức bước ra khỏi phòng tiến vào đình viện.

Cầm trong tay Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn bắt đầu dựa theo miêu tả trong Liệt Hỏa thương quyết, nhận thức đâu ra đấy rồi chăm chú diễn luyện.

“Hô!” “Xuy!”

Trường thương mỗi khi thi triển những tiếng nổ chốc chốc lại vang lên, phối hợp với thi triển nội kình, thương pháp nhìn như đơn giản nhưng lại phát ra uy lực không nhỏ. Tỷ như một chiêu Hồi Mã thương, kết hợp với thi triển nội kình, tính chất ẩn tàng cùng với sự bộc phát trong chớp mắt lập tức tăng lên gấp đôi.

Đem tám mươi mốt chiêu đều triển khai, mỗi chiêu đều chăm chú mô phỏng một lượt, Đằng Thanh Sơn liền đã có thể thuận tay. Sau đó hắn liền một hơi thi triển tám mươi mốt chiêu, không ngừng lại tiếp tục thi triển tám mươi mốt chiêu này. Lần thứ hai thi triển rõ ràng là đã thoải mái thuần thục hơn. Tiếp tục thi triển lần thứ ba, Đằng Thanh Sơn thi triển Liệt Hỏa thương quyết này đã đạt cử trọng nhược khinh, ý cảnh thuận theo.

Đứng thu thương lại “Một hơi luyện như thế tiêu hao tới ba

thành nội kình" Trên mặt Đằng Thanh Sơn tươi tỉnh" Nhưng nội kình cùng chiêu thức kết hợp uy lực quả không nhỏ. Có thể tham khảo một chút trên Ngũ hành thương pháp của ta."

Đằng Thanh Sơn căn cứ vào Ngũ Hành quyền mà sáng chế ra Ngũ Hành thương pháp, hiện giờ mới chỉ có ba chiêu.

Trong ba chiêu," Như ảnh tùy hình" một khi thi triển thì nhanh như ảo ảnh, liên miên không ngớt, là thương pháp thích hợp nhất trong quần chiến." Hỗn nguyên nhất khí thương" phòng ngự mạnh mẽ nhất." Độc long toản" là một chiêu càng đáng sợ hơn, ngay cả giao long cũng bị một chiêu này đâm phá. Nhưng mà thương pháp của Đằng Thanh Sơn cùng với kích thích huyệt vị lại không có liên quan.

"Ta đem phương thức tăng cường vận chuyển nội kình của Liệt Hỏa thương quyết, tham khảo trên Như ảnh tùy hình thương pháp có thể khiến cho tốc độ Như ảnh tùy hình thương pháp tăng lên" Trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy mừng rỡ" Liệt Hỏa thương quyêt" này chín chín tám mươi mốt chiêu, đại đa số chiêu thức có chung ý cảnh, hoàn toàn có thể dung hợp các chiêu phân tán"

Cảnh giới của Đằng Thanh Sơn đã đạt tới trình độ rất cao, hắn luyện mấy lần liền phát hiện Liệt Hỏa thương quyết các chiêu thức phức tạp có thể tham khảo lẫn nhau, dung hợp tạo ra chiêu thức mới.

Chuyện này cần cân nhắc lại, giờ đã là đêm rất khuya rồi. Đêm đã khuya, Đằng Thanh Sơn liền đi nghỉ ngơi. Nhưng bình minh hôm sau hắn đã bắt đầu nghiên cứu Liệt Hỏa thương quyết, thoạt nhìn thì dễ dàng lúc thi triển thì lại khó khăn. Đằng Thanh Sơn đã nhìn được ra Liệt Hỏa thương quyết tám mươi mốt chiêu này thì ý cảnh có thể chia ra làm năm sáu loại, nhưng lúc thực hiện thì lại gặp khó khăn.

….

Trên thao trường, Đằng Thanh Sơn một mình đứng ở bên cạnh thao trường cầm Luân Hồi thương trong tay, chốc chốc lại đâm ra hơn mười nhát rồi lại lắc đầu, cân nhắc phối hợp lại.

“Đằng Thanh Sơn huynh đệ đang làm cái gì vậy?”

“Không biết, ta vừa gọi cũng chả thấy hắn phản ứng gì. Hắn nghiên cứu thương pháp kia quả thực là nhập ma mà”

Chính xác Đằng Thanh Sơn một khi đắm chìm vào một loại sự tình thì quả thực là nhập ma, mỗi ngày ngoài trừ lúc ăn cơm, nghỉ ngơi, tất cả thời gian đều hao phí trên việc luyện thương. Mỗi chiêu đơn giản, Đằng Thanh Sơn đều tách ra, tỉ mỉ cẩn thận nghiên cứu, không ngừng cảm ngộ ý cảnh trong đó.

“Liệt Hỏa thương quyết này tám mươi mốt chiêu chủ yếu có thể chia làm năm loại ý cảnh, nếu như thành công thì có thể kết hợp thành năm chiêu” Đêm tối, trong đình viện, trên mặt Đằng Thanh Sơn đã lộ vẻ tươi cười” Nói đến năm loại ý cảnh này đều thuộc về hỏa thuộc tính. Một ngày nào đó ta đem năm chiêu này kết hợp lại làm một, pháo quyền của ta hẳn là có thể thi triển thành công”.

Trong quá trình chìm đắm Đằng Thanh Sơn cẩn thận cân nhắc, đã phát hiện ra càng nghiên cứu Liệt Hỏa thương quyết, cảm ngộ với pháo quyền càng thêm tiến bộ. Đây là sự thúc đẩy cùng phát triển. Bởi vì pháo quyền thành tựu cao, Đằng Thanh Sơn mới có thể nghiên cứu sâu với Liệt Hỏa thương quyết.

…

Nhoáng một cái, ba ngày đã trôi qua. Ban đêm.

Xuy! Xuy! Xuy…

Trong sân tối om xuất hiện từng đạo hàn quan dày đặc, dưới ánh trăng chiếu rọi, hàn quan dày đặc bao trùm phạm vi ba thước. Đại lượng hàn quang biến thành một đóa hoa hỏa diễm nở ra.

Đứng thu thương lại, trên mặt Đằng Thanh Sơn đã tươi cười" Liệt Hỏa thương quyết ngũ đại ý cảnh, ta rốt cuộc đã sáng tạo ra chiêu thứ nhất. Chiêu Hỏa thụ ngân hoa này là chiêu mộng ảo mê hoặc nhất" Hao phí ba ngày, hơn nữa dưới thành tựu pháo quyền hỏa thuộc tính, Đằng Thanh Sơn rốt cuộc đã sáng chế ra chiêu Hỏa thụ ngân hoa này.

"Đằng Thanh Sơn." Đằng Thanh Hổ từ trong phòng đi ra.

"Biểu ca." Đằng Thanh Sơn cười nói "Còn chưa nghỉ à?"

"Vừa mới luyện bộ pháp, ngày mai chúng ta xuất phát tới Hoa phong thành có thể thuận đường về qua nhà một chút, huynh có chút hưng phấn nên ngủ không yên" Thanh Hổ kích động nói.

"Ngày mai xuất phát? Ai nói vậy? Đệ sao lại không biết?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Lúc luyện công sáng sớm hôm nay tuyên bố, thống lĩnh đại nhân công khai tuyên bố, tất cả mọi người đều nghe thấy, đệ lại không nghe thấy?" Thanh Hổ cảm thấy khó hiểu.

"Tuyên bố sáng sớm hôm nay?" Đằng Thanh Sơn cười.

Hắn suốt ngày chìm đắm trong thương pháp, lúc ăn cơm trong đầu cũng có thương pháp nào có nghe người khác nói gì. Trừ khi có người quấy rầy hắn, nếu không hắn đều không để ý gì hết, tự nhiên là không có nghe thấy tin tức đó.

"Thì ra là ngày mai xuất phát"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 22

Diêm Đan Thần

Vào sáng sớm ngày thứ hai tại thao trường.

Khí lạnh đầu xuân bao phủ thao trường, phía trước đang có rất nhiều kỵ binh, đều là trận doanh hắc sắc kỵ binh. Tất cả đều đứng yên tại chỗ, tựa như một hố đen sâu hoắm, sát khí nồng đậm khiến người ta phải nín thở.

- Thống lĩnh đại nhân, người của doanh ta đã đến đầy đủ rồi!

Bạch Kỳ thân mặc hàn thiết trọng giáp, tay cầm một thanh trường thương màu đen dài gần một trượng. Dưới người hắn là Xích Huyết mã cao hơn chín thước, thần tuấn phi thường.

- Xuất phát thôi!

Lão giả tóc bạc mặc hắc bào, cũng là đệ nhất thống lĩnh "Ký Hồng" đại nhân trong số tứ đại thống lĩnh, lạnh lùng nói.

- Xuất phát!

Bạch Kỳ đô thống ra lệnh.

Phía sau hắn, tầng tầng lớp lớp kỵ binh đã bắt đầu di chuyển. Năm trăm binh sĩ, tất cả đều mặc trọng giáp thượng đẳng, tay cầm trường thương, ngồi trên Ô Vân mã có giá cả ngàn lượng bạc trắng. Dẫn đầu là năm bách phu trưởng, trên người mặc xích thiết

trọng giáp, cầm trường thương, ngồi trên Thanh Tông Đạp Tuyết mã có giá năm ngàn lượng bạc.

Dưới sự thống lĩnh của Bạch Kỳ đô thống và năm bách phu trưởng, năm trăm binh sĩ của đệ tam doanh thuộc Hắc Giáp quân đệ nhất lĩnh rất nhanh đã rời khỏi quận Giang Ninh, theo đường lớn tiến về hướng Hoa Phong thành.

oOo Trên quan đạo cách Giang Ninh quận thành khoảng hơn tám mươi dặm "Giá!" "Giá!" "Giá!"

Mười mấy con tuấn mã chạy như bay trên đường, làm bắn lên vô số bụi mù.

- Gia gia! Sao chúng ta lại phải chạy trốn? Chẳng nhẽ tặc nhân kia lại dám giết chúng ta trong quận thành?

Một thiếu niên cưỡi tuấn mã hỏi một lão giả đang phi ngựa bênh cạnh.

Lão giả thở dài nói:

- Đan thần, ngươi không hiểu rồi! Nếu như không trốn, Diêm gia chúng ta có thể đã xong đời rồi!

- Cha của con quá tin tưởng vào tên Vương Phóng, chẳng những rơi vào âm mưu của hắn mà còn bị hắn nắm nhược điểm nữa. Toàn bộ sinh ý của cha con đã mất hết, hơn nữa còn thiếu nợ Vương Phóng năm mươi vạn lượng bạc. Năm mươi vạn lượng bạc! Có đem tất cả vốn liếng trong nhà Diêm gia chúng ta cho hắn cũng không đủ. Huống hồ chúng ta vốn không hề nợ hắn, chính tên ác lang này đã âm mưu hại Diêm gia chúng ta. Bây giờ chúng ta chỉ có trốn khỏi Giang Ninh quận thành đi đến nơi khác mà thôi.

Thiếu niên kia im lặng, hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra…

Tại Giang Ninh quận thành, Diêm gia nhà hắn vốn là một trong những thương nhân giàu có. Diêm Đan Thần hắn từ lúc sinh ra đã không phải lo lắng về cái ăn cái mặc, hơn nữa từ nhỏ đã gia nhập Thanh Hồ đảo, trở thành đệ tử nhập môn. Không ngờ rằng lần này quay về gặp người thân lại xảy ra sự tình như vậy.

Diêm gia nhà hắn đã sụp đổ rồi, toàn bộ sinh ý của cha hắn đều mất hết, hiện tại chỉ đành dẫn theo người nhà rời khỏi Giang Ninh quận thành.

Dựa theo quỷ củ trong nhà, lẽ ra sau khi thành niên Diêm Đan Thần sẽ từ Thanh Hồ đảo trở về nhà bắt đầu buôn bán. Tại Thanh Hồ đảo, hắn cũng rất cố gắng học công phu, thân thủ trong đám thiếu niên cũng xem như không tệ. Những lúc rảnh rỗi, hắn đã nghĩ sau này trở về nhà buôn bán, sẽ tuyển mấy nha hoàn xinh đẹp và mấy tên hộ vệ, yên ổn làm ăn, duy trì gia sản của tổ tông, sống một cách thoải mái.

Thế nhưng hiện tại vận mệnh của hắn đã thay đổi.

“Cha…” Diêm Đan Thần nhìn nam tử cưỡi ngựa chạy trước tiên, đó chính là phụ thân “Diêm Hành” của hắn. Ông vốn là một thương nhân khôn khéo, không ngờ lần này lại bị trượt chân. Chỉ một lần vấp ngã, đã làm cho cố gắng của mấy thế hệ chỉ còn lại một ít vốn liếng trong nhà.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ còn lại một mảng u ám.

- Ha ha! Diêm đại lão gia, đi đâu mà vội vàng như vậy?

Một tiếng cười sang sảng vang vọng trên bầu trời, khiến cho đám người Diêm gia đang phi ngựa sắc mặt lập tức đại biến.

Chỉ thấy ở phía sau, tai một đám cỏ dại nơi ngã rẽ xa xa, từng thớt chiến mã lần lượt lao ra. Dẫn đầu là một đại hán tóc dài để xõa, tay cầm một thanh trường đao màu đỏ sậm dài gần năm

thước.

Đại hán tóc xõa cười lớn:

- Ha ha! Diêm đại lão gia còn muốn mang theo tiền tài chạy trốn hay sao?

Có ít nhất gần trăm tên mã tặc xuất hiện.

- Mã tặc!

Một người trong đám Diêm gia kinh hô.

Mười mấy người bọn họ làm sao có thể chống lại gần trăm tên mã tặc?

- Chạy!

Đám người Diêm gia cũng không giảm tốc độ, điên cuồng giục ngựa chạy trốn.

- Ha ha! Huynh đệ chúng ta đã sớm ở đây cung kính chờ đợi Diêm đại lão gia rồi!

Lại một tiếng cười lớn vang lên. Tại một góc ngoặt của con đường phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đám gần trăm tên mã tặc khác.

Đám người Diêm gia liền dừng cương lại - Lão gia!

- Đại ca!

Không ít người nhìn về phía người quản sự của Diêm gia, cũng là phụ thân Diêm Hành của Diêm Đan Thần.

Phía trước có mã tặc chặn đường, phía sau lại có mã tặc đuổi giết, bọn họ phải làm thế nào?

- Các vị huynh đệ, xin hãy tha cho Diêm gia chúng tôi một con đường sống, chúng tôi vô cùng cảm kích! Các vị muốn bao nhiêu tiền bạc xin cứ việc nói!

Diêm Hành cao giọng nói, đã đến mức này thì chỉ còn cách dùng tiền mua mạng.

- Diêm đại lão gia có thể xuất ra bao nhiêu bạc đây?

Tên thủ lĩnh mã tặc tóc xõa cười ha hả:

- Chúng ta có nhiều huynh đệ như vậy, hơn nữa còn có vợ con, phải cần rất nhiều bạc đấy!

- Đây là hai năm vạn lượng ngân phiếu!

Diêm Hành lấy trong người ra một xấp ngân phiếu:

- Các vị huynh đệ xin hãy tha cho một nhà chúng tôi, ngân phiếu này là của các vị!

Đám người Diêm gia nhìn những tên mã tặc này, bọn họ cũng không dám liều mạng động thủ, bởi vì nhân số của đối phương quá nhiều.

- Phì phì! Thật là hào phóng!

Tên thủ lĩnh mã tặc cười:

- Nhưng mà ta còn cảm thấy chưa hài lòng!

Diêm Hành cắn răng nói:

- Vàng bạc của Diêm gia chúng ta đều lưu lại cho các người, chỉ mong các người tha cho Diêm gia chúng ta một con đường sống. Nếu không… ngân phiếu này một khi xé nát thì cũng hkông còn giá trị.

Trong giọng nói của Diêm Hành ẩn chứa sự uy hiếp, cùng lắm thì xé nát ngân phiếu, khiến cho mã tặc cũng không có được bạc.

“Ồ!” Tên thủ lĩnh mã tặc cười nhạo một tiếng:

- Diêm đại lão gia! Tiền bạc mà ngươi mang theo hẳn là vốn liếng trong nhà, cất trong nhà đương nhiên là vàng và bạc trắng. Ngài hủy được ngân phiếu, nhưng có hủy được vàng và bạc trắng không?

Diêm Hành sắc mặt đại biến. Lần này y chạy trốn, quả thật cất sau ngựa chính là những thỏi vàng. Đây đều là vốn liếng giữ nhà của Diêm gia, đương nhiên sẽ không dùng ngân phiếu.

- Chúng ta không chỉ muốn bạc của các ngươi, mà còn muốn bạc của Vương đại lão gia. Không giết các ngươi làm sao có thế lấy bạc của Vương đại lão gia? Cho nên, tất cả các ngươi đều phải chết!

Tên thủ lĩnh mã tặc cười ha hả:

- Vương đại lão gia còn dăn dò chúng ta nhắn lại với Diêm đại lão gia ngài một câu: “Đại ca, lên đường bình an!

Sắc mặt Diêm Hành tức giận đến tím lại, gào lên một tiếng:

- Vương lão nhị! Ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!

- Các huynh đệ! Giết!

Tên thủ lĩnh mã tặc đột nhiên quát lên.

Nhất thời hai đội nhân mã trước sau, gần hai trăm mã lao đến chém giết mười mấy người Diêm gia.

Diêm Hành phẫn nộ gầm lên, đồng thời rút chiến đao bên hông ra.

- Cha, dẫn Đan Thần chạy đi!

Diêm Hành hét lên, lập tức xông lên phía trước.

Gần hai trăm tên mã tặc đồ sát, mười mấy này người làm sao có thể thoát được?

“Phập!”

“A!”

Đám nam nhân trẻ tuổi của Diêm gia lần lượt bị giết chết, chỉ còn lại bốn người có nội kình, đó là Diêm Hành, tam đệ và phụ thân của ông, cùng với Diêm Đan Thần.

- Mẹ!

Diêm Đan Thần gào lên, lập tức tránh khỏi một đao của mã tặc chém đến, đồng thời trở tay dùng một kiếm đâm thủng yết hầu mã tặc này.

Mẫu thân của hắn không có nội kình, vừa bắt đầu thì đã bị mã tặc giết chết. Còn Diêm Hành lại giống như một kẻ điên, mặc dù liên tiếp bị trúng ba đao, nhưgn vẫn điên cuồng chém giết.

- Cha, mau dẫn Đan Thần chạy đi!

Diêm Hành cố gắng che trước người phụ thân và nhi tử của mình, để bọn họ có thể chạy trốn. Từ lúc bị rơi vào âm mưu cho đến khi tỉnh ngộ, toàn bộ sinh ý của đã không còn, khiến cho ông hối hận không nguôi, đã rất nhiều lần muốn tự sát.

Diêm Hành lúc này đã không còn sợ chết, chỉ nghĩ cách làm sao để cho nhi tử của mình có thể sống sót.

- Đan thần, mau đi!

Diêm Hành hét lên.

- Cha!

Diêm Đan Thần mặc dù đau xót, nhưng dưới sự lôi kéo của gia gia, hai người cùng nhau vượt qua ánh đao bóng kiếm lao ra ngoài, chạy trốn về phía tây.

“Xoẹt!” “Xoẹt!”

Một đao đâm thủng lồng ngực Diêm Hành, một đao khác trực tiếp lướt qua đầu, chiếc đầu lập tức bay lên.

Diêm Đan Thần mặc dù chạy, nhưng vẫn quay đầu nhìn lại, hoàn toàn chứng kiến một màn này. Mã Tặc chém giết chỉ trong thời gian vài lần lần hô hấp, Diêm gia chỉ còn lại hắn và gia gia.

- Ha ha! Muốn chạy trốn?

Không ít mã tặc đuổi theo phía sau.

“Cha, mẹ, thúc…” Diêm Đan Thần trước nay vẫn sống trong an nhàn sung sướng, cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày như hôm nay. Hắn quay đầu liếc nhìn lại, chỉ thấy đám mã tặc hò hét vung những thanh chiến đao dính đầy máu, cưỡi chiến mã phi nhanh ch1ong đuổi theo. Đám mã tặc này quanh năm đều sống trên cưỡi ngựa, vì vậy rất tinh thông kỹ thuật, nhanh chóng đuổi đến gần.

- Đan Thần, chạy mau!

Vị gia gia kia quát lên một tiếng, lập tức cầm trường kiếm ngăn cản đám mã tặc đang đến.

- Gia gia!

Diêm Đan Thần sắc mặt đại biến Đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên rung mạnh.

“Ân?” tên thủ lĩnh mã tặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa

đang có một dòng nước lũ màu đen trùng trùng điệp điệp tràn đến. Mỗi người đều mặc trọng giáp màu đen, cưỡi trên lưng chiến mã mang giáp đen, mỗi thớt chiến mã đều cao khoảng tám thước. Mỗi kỵ binh đều cầm trường thương trong tay, lao đến với một tốc độ đáng sợ, giống như một dòng lũ cương thiết đang gào thét.

“Hắc Giáp quân!” Tên thủ lĩnh mã tặc sắc mặt đại biến, lập tức hét lên:

- Tản ra! Các huynh đệ mau tản ra!

Nhưng vẫn có không ít mã tặc không kịp phản ứng. Hắc Giáp quân trùng trùng điệp điệp vốn đang ở cách đó trăm trượng, chỉ trong nháy mắt đã đến gần, tốc độ không hề giảm bớt, giống như nghiền nát những con kiến, lao thẳng vào trong đám mã tặc. Từng đạo hàn mang lóe lên trên những trường thương, lấy đi từng tính mạng.

“Đây là…” Diêm Đan Thần kinh hãi nhìn đội quân đáng sợ như từ trên trời giáng xuống.

- Hắc Giáp quân! Là Hắc Giáp quân!

Vi gia gia của Diêm Đan thần sắc mặt đại hỉ, nhưng sau đó đại biến:

- Đan Thần, mau tránh sang một bên!

Hắc Giáp quân đang trên đà xông thẳng đến, thuận đường giết chết bọn họ chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng đã không còn kịp!

Tốc độ của Hắc Giáp quân quá nhanh, từ lúc nghiền nát đám mã tặc cho đến khi lao tới trước mặt Diêm Đan Thần chỉ chưa đầy thời gian một lần hô hấp.

“Vù!” Một thanh trường thương màu đen đâm tới.

Diêm Đan Thần và gia gia hắn hoàn toàn bị sát khí ngập trời trùng trùng điệp điệp của Hắc Giáp quân làm cho sợ ngây người, ngay cả một ý niệm phản kháng cũng không có. Dưới khí thế tựa như đất trời sụp đổ của Hắc Giáp quân, ngay cả võ giả bọn họ cũng không có ý niệm phản kháng trong đầu.

“Bồng!” Thanh trường thương kia đột nhiên xoay chuyển, đánh vào trước người Diêm Đan Thần và lão giả kia. Hai người lập tức bị đánh bay qua đồng ruộng bên cạnh.

- Ta, ta vẫn chưa chết?

Diêm Đan Thần ngẩn người một lát, gia gia của hắn cũng đờ ra.

Một kỵ sĩ Hắc Giáp quân mặc trọng giáp màu đỏ sậm giữ chặt dây cương, cầm trường thương dừng lại một bên.

Diêm Đan Thần ngơ ngác nhìn kỵ sĩ này, hắn vẫn nhớ kỹ chính vị kỵ sĩ này đã xuất thương đánh bay hai người.

- Hai người mau đi đi, đừng để những mã tặc còn may mắn sống sót giết chết!

Kỵ sĩ kia cười nhạt nói.

- Đằng Thanh Sơn huynh đệ, nói lằng nhằng với bọn chúng làm gì, mau đi thôi!

Một kỵ sĩ mặc trọng giáp màu đỏ sậm khác hô lên.

“Giá!”

Lập tức, vị kỵ sĩ vừa lên tiếng cũng giục ngựa nhanh chóng rời đi.

Vị gia gia kia nhìn Hắc Giáp quân rời đi, thở dài nói:

- Thật là may mắn! Đan Thần! Đây là Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông. Hắc Giáp quân trên đường đi nếu gặp người bình thường thì sẽ giảm tốc độ để không làm họ bị thương, nhưng một khi gặp phải cường đạo mã tặc thì sẽ giết hết toàn bộ. đây cũng là một phương pháp luyện binh.

Lão quay đầu nhìn một số mã tặc sắc mặt trắng bệch may mắn sống sót ở xa xa, vội vàng nói:

- Đan Thần! Chúng ta mau đi thôi!

“Đằng Thanh Sơn huynh đệ? Thanh Sơn? Hắc Giáp quân?” Diêm Đan Thần thấp giọng lẩm bẩm. Bị gia gia thúc giục, hắn lập tức theo chân gia gia cưỡi lên một con chiến mã đang chạy trốn bên bờ ruộng, sau đó thoát đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 23

Hất Mũi Quá Mặt

"Dát!" "Dát!"

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Đội ngũ kỵ binh như một con rồng đen cực nhanh tiến bước trên quan đạo.

Quân sĩ Hắc Giáp quân lấy đội ngũ một trăm người làm đơn vị, tiến về phía trước một cách trật tự. Đệ nhất bách nhân đội đi phía trước, còn đệ ngũ bách nhân đội đi ở sau cùng. Các quân sĩ đều phải theo trật tự mà tiến, còn năm bách phu trưởng và đô thống thì lại có thể đi trước hoặc sau đội ngũ, dò xét xung quanh.

- Điền Đan lão ca! Hắc Giáp quân chúng ta trên đường nếu như gặp cường đạo thổ phỉ, đều trực tiếp giết chết như vậy à?

Đằng Thanh Sơn vẫn có chút kinh ngạc với phản ứng vừa rồi của Hắc Giáp quân.

Sau khi ra khỏi Giang Ninh quận thành chỉ hơn nửa canh giờ, đã gặp phải một trận chém giết ở phía trước. Bạch Kỳ đô thống chỉ hô một tiếng "giết", cả Hắc Giáp quân lập tức không hề do dự, phảng phất như nghiền nát một đám kiến, từ trong đám đạo tặc hơn trăm người xông qua chém giết.

- Thanh Sơn huynh đệ!

Một bách phu trưởng khác đi song song với Đằng Thanh Sơn là

Điền Đan cười nói:

- Huynh đệ là lần đầu tiên dẫn đại quân ra ngoài, không biết quy củ của Hắc Giáp quân ta. Hắc Giáp quân ta hành quân, hễ gặp phải cường đạo thổ phỉ, đều giết sạch không hề do dự. Hơn nữa còn có thể xem như là luyện binh. Bọn cường đạo thổ phỉ này trước đây đã cướp của giết người rất nhiều, chúng ta giết chết bọn chúng cũng là việc nên làm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu. Đối với đám thổ phỉ này hắn cũng chẳng có hảo cảm. Nam nhi có vũ lực và dũng khí, cần gì phải tham gia cái hoạt động cướp bóc này.

- Nhưng mà Đằng Thanh Sơn huynh đệ! Huynh đệ cũng thật là thiện lương, vừa rồi đã cứu lão đầu và thiếu niên kia!

Điền Đan lên tiếng. Lúc đó hắn nhìn thấy rất rõ, khi bắt đầu Đằng Thanh Sơn cũng không phải chạy ở phía trước nhất, nhưng sau đó vì cứu lão đầu và thiếu niên kia, cho nên mới thúc ngựa lao lên phía trước, đánh bay hai người ra.

Nếu như Đằng Thanh Sơn chậm một chút, chỉ sợ hai người đó đã bị đông đảo Hắc Giáp quân đâm chết. Dù sao Hắc Giáp quân bình thường dưới tốc độ cực nhanh, muốn bọn họ trong nháy mắt đánh bay hai người cũng làm không được.

- Đệ từ xa đã nhìn thấy đám cường đạo này đuổi giết lão đầu và thiếu niên kia. Đối với đệ mà nói cũng chỉ là tùy ý ra tay, không hao tốn bao nhiêu khí lực, mà đối với hai người bọn họ thì lại là bảo toàn được tính mạng, đệ sao lại không làm chứ?

Đằng Thanh Sơn cưỡi trên thanh Tông Đạp Tuyết mã nói.

Điền Đan nghe xong cũng nở nụ cười.

Trong tiếng cười, Hắc Giáp quân nhanh chóng tiến về phía trước.

……

Lên đường từ sáng sớm, lúc này mặt trời đã nhô cao. Trên quan đạo, Hắc Giáp quân vẫn không ngừng tiến về phía trước.

- Là Hắc Giáp quân! Mau tránh ra!

Một số thương nhân và người đi đường nhìn thấy Hắc Giáp quân từ rất xa, vội vàng tránh sang hai bên, chỉ sợ rằng nếu cản đường sẽ bị Hắc Giáp quân giẫm chết.

Đằng Thanh Sơn cưỡi trên lưng chiến mã, ánh mắt quét về phía những người ven đường. Những người này hoặc là sợ hãi, hoặc là sùng bái, thậm chí có người còn không dám đứng thẳng nhìn Hắc Giáp quân. Trước mặt đội quân mang theo sát khí đẫm máu, sắc mặt của những người này càng trở nên tái nhợt.

- Đầu thương kia còn có vết máu kìa!

- Trên móng ngựa và khải giáp còn có thịt nát đó!

Người đi đường đều nhỏ giọng nghị luận, càng thêm hoảng sợ.

Hắc Giáp quân hò hét tiến qua, nhanh chóng rời đi.

“Năm đó ta cùng đám người phụ thân cùng nhau đi đến Nghi thành, trên đường còn lo lắng gặp phải cường đạo, nhưng bây giờ thì lại là cường đạo sợ gặp phải chúng ta.” Trên đường đi, Đằng Thanh Sơn cũng biết được sự “hoành hoành bá đạo” của Hắc Giáp quân. Dọc đường không một kẻ nào dám cản đường, cũng không có một kẻ nào dám tiến lên phía trước. Đây chính là quân uy của Hắc Giáp quân. Không một người nào dám ngăn cản.

- Thanh Hổ! Chúng ta đã tiến vào ranh giới Nghi thành. Đợi lát nữa một doanh nhân mã của chúng ta sẽ tiến vào Nghi thành, dùng cơm trưa và nghỉ ngơi trong chốc lát. Huynh và ta đợi lát thuận đường về nhà ăn cơm trưa, sau đó tụ tập cùng đại quân!

Đằng Thanh Sơn điều khiển ngựa đi đến bên cạnh Đằng Thanh Hổ nói.

- Ừm! Đã lâu rồi không về nhà!

Đằng Thanh Hổ cũng có chút chờ mong.

Đến Nghi Thành là dọc theo đường lớn, còn quay về Đằng gia trang lại là vòng theo chân núi Đại Duyên.

“Giá!” Đằng Đằng Thanh Sơn thúc ngựa vọt lên phía trước.

“Ân?” Bạch Kỳ đô thống đi phía trước liếc mắt nhìn thấy Đằng Thanh Sơn từ phía sau vọt tới, chân mày không khỏi nhíu lại.

- Đô thống đại nhân!

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

- Ồ! Thanh Sơn, có việc gì vậy?

Bạch Kỳ đô thống mỉm cười nói.

- Đô thống đại nhân! Phía trước có một ngã ba. Nhà của tôi ở ngay trong phạm vi của Nghi thành, tôi chuẩn bị cùng biểu ca thuận đường trở về nhà một chuyến. Đô thống đại nhân các người còn ở Nghi thành dùng cơm trưa và nghỉ ngơi, đến lúc đó tôi và biểu qua sẽ trở lại hội họp cùng đại quân. Đã khá lâu không trở về, quả thật có chút nhớ nhà.

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa nói.

Bạch Kỳ đô thống nhướng mày.

Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục nói:

- Chuyện này tông chủ cũng đã cho phép!

Gia Cát Nguyên Hồng quả thật đã từng đồng ý chuyện này, cho nên Đằng Thanh Sơn mới dám nói vậy.

- Tông chủ cho phép?

Sắc mặt Bạch Kỳ đô thống trầm xuống, trách mắng:

- Thanh Sơn! Những việc nhỏ của Hắc Giáp quân đều là do các tầng quan quân phụ trách, tông chủ đều không quản, chỉ có đại sự ngài mới tham gia chủ trì. Ngươi muốn về nhà, loại chuyện nhỏ nhặt này là do ta quản. Ngươi chỉ mới gia nhập Hắc Giáp quân, lần thứ nhất dẫn dắt quân đội, chẳng lẽ trong mắt không có quân kỷ hay sao?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Bạch Kỳ đô thống này lại muốn làm khó hắn - Đô thống đại nhân, trước đó đã có ba binh sĩ về nhà thăm người thân.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói. Đây chỉ là đi đóng giữ, trên đường lợi dụng thời gian dùng cơm nghỉ ngơi trở về một chuyến, vốn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

- Bọn chúng là binh sĩ bình thường!

Bạch Kỳ đô thống quát nói:

- Còn ngươi là bách phu trưởng, cần phải làm gương, sao có thể tùy tiện! Hơn nữa bọn chúng đều là quân sĩ già, đã có một năm rưỡi không trở về nhà. Còn ngươi thì sao, mới rời khỏi nhà bao lâu? Hừ! Mười bảy tuổi, còn chưa trưởng thành sao? Nam nhi chí tại bốn phương, sao lại cứ luôn nhớ nhà?

Giọng điệu của Bạch Kỳ đô thống ra vẻ cao cao tại thượng, tùy tiện khiển trách Thanh Sơn.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống:

- Việc này không cần đô thống quản!

- Những việc này ta không quản được, nhưng việc ngươi rời đi hay không lại là do ta quản. Binhsĩ già có thể tạm thời thăm người thân, còn người mới tất cả đều không được trở về!

Bạch Kỳ lạnh lùng nói:

- Đằng Thanh Sơn! Trong lúc hành quân nếu như ngươi dám vi phạm quân lệnh, ta có thể hạ lệnh trục xuất khỏi ngươi Hắc Giáp quân, thậm chí còn có thể giết chết ngươi ngay tại chỗ!

Đằng Thanh Sơn trong lòng tức giận, thế nhưng hắn vẫn phải nhẫn nại.

"Tên hỗn đản này, lại cầm lông gà làm lệnh tiễn!" Đằng Thanh Sơn cũng biết quân kỷ của Hắc Giáp quân, trong lúc hành quân và chấp hành nhiệm vụ, hễ vi phạm quân lệnh, thủ lĩnh quân đội có quyền hạ lệnh giết chết. Có quân lệnh như vậy cũng không có gì là kỳ lạ, dù sao trong thời khắc mấu chốt chấp hành nhiệm vụ, không được phép xuất hiện tình trạng nhiễu loạn quân kỉ.

Nhưng lần này chỉ là nhiệm vụ đóng quân bình thường.

- Đằng Thanh Sơn! Chờ lần sau ngươi chấp hành nhiệm vụ, đến lúc đó ngươi muốn thăm người thân ta cũng không cản trở, nhưng lần này thì không được!

Giọng điệu của Bạch Kỳ đô thống làm ra vẻ "dạy bảo sâu xa":

- Ngươi cần phải học cách trưởng thành! Nam nhân sao có thể cứ nhớ nhà?

Đằng Thanh Sơn cũng không nói gì, kéo dây cương cho ngựa chậm lại, lùi xuống đại quân ở phía sau.

Nhìn Đằng Thanh Sơn lui lại phía sau, Bạch Kỳ đô thống trong

lòng cười nhạo: “Tiểu tử muốn đấu với ta? Ngươi chỉ là một người ngoài, chuẩn bị cả đời làm bách phu trưởng dưới trướng của ta đi! Ta sẽ đè đầu cưỡi cổ ngươi cả đời!”

Nếu như nói lần đầu khi Đằng Thanh Sơn nổi trội, Bạch Kỳ trong lòng chỉ có một chút một chút đố kỵ, vậy thì khi nhìn thấy Thanh cô nương thân cận với Đằng Thanh Sơn, trong lòng Bạch Kỳ đã bị ngọn lửa đố kỵ thiêu đốt.

Quan cao một cấp ép chết người!

Bạch kỳ muốn đối phó với Đằng Thanh Sơn đích xác là rất dễ dàng. Với danh nghĩa quân kỷ, Đằng Thanh Sơn không thể nói được gì, trừ khi là hắn không muốn ở lại Hắc Giáp quân.

……

Đằng Thanh Sơn và Thanh Hổ cưỡi ngựa sóng vai.

- Thanh Sơn, làm sao vậy?

Đằng Thanh Hổ dò hỏi:

- Sắc mặt của đệ có vẻ không tốt lắm.

- Lần này chúng ta không có biện pháp về nhà.

Sắc mặt của Đằng Thanh Sơn rất khó coi.

- Xảy ra chuyện gì?

Đằng Thanh Hổ nóng lòng, mấy ngày nay huynh đệ bọn họ vẫn mong đợi được về nhà.

- Là Bạch Kỳ kia, dùng quân kỷ chụp mũ lên đầu để chèn ép đệ!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Thanh Hổ! Bạch Kỳ nói như vậy mặc dù quá đáng, nhưng nếu như chúng ta cãi lời hắn, đó chính là chống lại quân lệnh, hắn có quyền ha lệnh giết chết chúng ta ngay tại chỗ. Cho nên chúng ta chỉ có thể trước tiên nhẫn nại, đợi sau này hãy trở về!

Đằng Thanh Hổ tức giận nghiến răng, nhưng cũng không có biện pháp nào.

Vi phạm quân kỷ, đây chính là tội lớn.

oOo Nghi thành.

Năm trăm binh sĩ Hắc Giáp quân cưỡi chiến mã, trùng trùng điệp điệp tiến vào đường cái rộng lớn. Trên đường, bất luận là xe ngựa của phú thương hiển quý, hay là chiến mã của võ giả đều nép vào bên cạnh đường, không ai dám cản đường của Hắc Giáp quân. Trong lúc nhất thời ngay cả những tiểu thương cũng không dám rao hàng.

- Dừng!

Bạch Kỳ đô thống ra lệnh một tiếng, người ngựa tất cả đều dừng lại.

Phía trước đường có một nam tử nho nhã mặc trường bào màu trắng, sau lưng hắn còn có không ít binh vệ.

- Bạch Kỳ đô thống! Ha ha! Đã lâu không gặp!

Nam tử nho nhã chắp tay nói.

Bạch Kỳ nhảy xuống ngựa, cũng mỉm cười chắp tay nói:

- Dương lão ca! Chúng ta đã một năm không gặp. Cuộc sống của lão ca thật là quá tiêu sái, còn huynh đệ chúng ta thì lại phải dầm mưa dãi nắng.

- Biết các huynh đệ khổ cực, cho nên bốn tòa tửu lâu chung

quanh, tiệc rượu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Nam tử nho nhã nói.

Ngay lập tức, đám Hắc Giáp quân đều xuống ngựa, bắt đầu chia ra các tòa tửu lâu dùng cơm. Bốn tòa tửu lâu này hoàn toàn được bao trọn, bên trong không hề có khách nhân nào khác. Quân sĩ Hắc Giáp quân cứ tám người một bàn, ngồi chật cả bốn tòa tửu lâu. Còn Đằng Thanh Sơn và những bách phu trưởng khác cũng tụ tập tại một bàn.

Về phần Bạch Kỳ đô thống thì lại dùng cơm cùng với vị thành chủ Nghi thành.

……

Bên trong một gian phòng thanh nhã.

Đằng Thanh Sơn và bốn vị bách phu trưởng khác ngồi cùng với nhau.

- Thanh Sơn huynh đệ! Bạch Kỳ đô thống kia xem thường những người bên ngoài chúng ta như vậy, huynh đệ cũng đừng quá để ý!

- Con người hắn vốn rất hẹp hòi!

Một đại hán đầu trọc uống rượu cười nói với Đằng Thanh Sơn.

- Lão Đỗ! Ta xem chừng chuyện này không đơn giản như vậy đâu. Bạch Kỳ kia có ý tứ gì với Thanh cô nương, chẳng lẽ các người không nhìn ra sao?

Điền Đan lại nói:

- Nhất định là do Thanh cô nương và Thanh Sơn huynh đệ thân cận với nhau, Bạch Kỳ kia trong lòng ghen ghét, cho nên mới nhắm vào Thanh Sơn huynh đệ. Không phải chỉ là một lần đóng quân hay

sao, có cần phải chuyện bé xé ra to hay không?

Đằng Thanh Sơn vẫn thản nhiên uống rượu, trong lòng đã có kế hoạch: “Hắn lần trước không đồng ý cho Thanh Hổ qua bên ta, ta đã nhượng bộ. Xem ra hắn đã cho rằng ta còn trẻ tuổi dễ ức hiếp, mới hất mặt lên trời như vậy!”

Đằng Thanh Sơn dù sao cũng là nhân vật đã sống qua hai kiếp: “Ta càng nhẫn nhịn thì hắn lại càng quá đáng. Xem ra nhất định phải tìm một cơ hội, chấn nhiếp dạy dỗ hắn một phen, nếu không sau này khó mà chịu được. Hơn nữa…. ta còn không thể vi phạm quân kỷ, dạy dỗ hắn mà phải làm cho hắn không thể nói gì được.” Đằng Thanh Sơn trong lòng thoáng suy nghĩ, lập tức có kế hoạch.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 24

Khu Mỏ Tử Kim

Năm trăm binh sĩ Hắc Giáp quân sau khi dùng cơm trưa xong, nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó mới rời khỏi Nghi thành tiếp tục lên đường, đi một mạch hơn ba trăm dặm. Đến chập tối cuối cùng cũng đến được mục tiêu là "Thiết Liên sơn" bên ngoài thành Hoa Phong, cũng chính là mỏ vàng ở nơi này. Dưới chân núi Thiết Liên đang có mấy trăm người tụ tập, dẫn đầu là hai người có dung mạo khá giống nhau, bọn họ đang nghênh đón năm trăm quân sĩ Hắc Giáp quân từ quận Giang Ninh đến đây.

- Ha ha! Bạch Kỳ sư đệ!

Một trong hai người dẫn đầu từ xa đã cao giọng gọi.

Bạch Kỳ đô thống dẫn dắt năm trăm quân sĩ, cuối cùng đã đến nơi.

- Quế Đào sư huynh! Quế Khánh sư huynh!

Bạch Kỳ xuống ngựa, mỉm cười chắp tay.

Sư huynh đệ Quế Đào và Quế Khánh năm nay đã quá tuổi bốn mươi, là "Quế Thị Song Đao" nổi danh của Quy Nguyên tông. Đệ đệ Quế Đào là một đô thống của Hắc Giáp quân, đã sớm đạt đến hậu thiên đỉnh phong, thực lực kinh người. Còn đại ca là Quế Khánh là thành chủ của thành Hoa Phong, thực lực không hề dưới đệ đệ của y.

Gia gia của hai huynh đệ bọn họ là trưởng lão của Quy Nguyên tông, thực lực thâm sâu khôn lường, mà hai người càng là trụ cột của Quế gia. Trong Quy Nguyên tông cũng có có không ít đệ tử đời sau của Quế gia, những người thường cũng không dám khi dễ bọn họ.

- Bạch Kỳ sư đệ! Những chiến mã này không cách nào lên núi, tạm thời giao cho ta đi!

Quế Khánh cười nói.

- Ha ha! Trong ba tháng này còn phải nhờ sư huynh chiếu cố cho những chiến mã này!

Bạch Kỳ nói.

- Đương nhiên!

Quế Khánh vung tay lên, không ít binh vệ sau lưng y lập tức chạy đến dắt ngựa. Hơn năm trăm thớt chiến mã tập trung tại một nơi ở chân núi, do một số binh vệ của Hoa Phong thành giúp trông nom.

- Đi! Lên núi thôi!

Tất cả đám người Đằng Thanh Sơn đều lập tức lên núi.

……

Đằng Thanh Sơn và bốn bách phu trưởng khác đi cùng với nhau.

- Tòa Thiết Liên sơn này là bảo bối lớn nhất của Quy Nguyên tông chúng ta, ngay cả "Thanh Hồ đảo" cũng phải thèm thuồng. Thế nhưng có thèm thì cũng vô dụng, bởi vì tòa bảo sơn này là thuộc khu vực Gianh Ninh quận chúng ta.

Đỗ Hồng, người lớn tuổi nhất trong số năm vị bách phu trưởng

khen:

- Bên trong núi này đều tàng trữ vàng!

- Hoàng kim thì có là gì! Sâu trong mỏ vàng còn có một khối tử kim quáng nhỏ đấy!

Vạn Phạm Tường cao gầy nói.

- Tử kim quáng?

Đằng Đằng Thanh Sơn dò hỏi:

- Đó là gì vậy?

Trên đường đi Đằng Thanh Sơn cũng đại khái biết được tình huống của mỏ vàng bên trong Thiết Liên sơn, thế nhưng lại không biết về tử kim quáng.

Điền Đan ở bên cạnh nói:

- Thanh Sơn lão đệ! Mỏ vàng này phạm vi rất lớn, đương nhiên khai thác cũng khó khăn không nhỏ. Mà tại sâu trong mỏ vàng có một khu vực không hề có hoàng kim mà lại là tử kim. Tử kim! Trong truyền thuyết "Thiên kiếm" mà năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế dùng để hiệu lệnh thiên hạ chính là dùng tử kim chế tạo. Chậc chậc! Một lượng tử kim có thể tương đương với một trăm lượng hoàng kim, hơn nữa tử kim lại nặng. Thanh Thiên kiếm đó chắc cũng phải phải có hơn trăm cân tử kim, chính là mười vạn lượng hoàng kim, đúng là một báu vật vô giá!

- Binh khí của Tần Lĩnh Thiên Đế chính là do lạn thiết làm ra, đều là bảo vật vô giá!

Bên cạnh cũng có người lên tiếng.

- Kỳ thật tử kim cũng không thích hợp để làm binh khí lắm. Tần Lĩnh Thiên Đế mặc dù có Thiên kiếm, nhưng ông ta lại dựa

vào hai tay để làm binh khí. Thiên Kiếm chỉ là đại biểu cho địa vị của ông ta mà thôi. Nói về độ cứng, tử kim so với huyền thiết vẫn còn kém hơn một chút. Thế nhưng tử kim lại là biểu tượng cho địa vị tôn sùng, một số ít đại phú thương, hoặc là tông chủ của các tông phái cũng thích dùng tử kim. Đó chính là thể diện!

Vạn Phạm Tường nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, kiến thức được mở mang không ít.

Tử kim sở dĩ được quý trọng, chính là vì nó đại biểu cho thể diện.

Đường đường Tần Lĩnh Thiên Đế, từ cổ chí kim cũng chỉ có ông ta và Vũ hoàng là đã từng thống nhất thiên hạ. Vũ Hoàng kiến tạo cửu đỉnh, mà cửu đỉnh tượng trưng cho cửu châu mỗi người đều bái tế. Còn Tần Lĩnh Thiên Đế thì lại dùng tử kim hiếm có để đúc nên "Thiên kiếm" hiệu lệnh thiên hạ. Nhờ đó Tử kim trở nên cực kỳ trân quý.

Dụng tử kim chính là có thể diện.

- Bạch Kỳ sư đệ! Nghe nói lần tranh đoạt bách phu trưởng, có một người gọi là Đằng Thanh Sơn chỉ mới mười sáu tuổi, hiện tại chắc là đã mười bảy tuổi. Hắn liên tục đánh bại nhiều người, ngay cả đệ tử đắc ý Nhạc Tùng của lão tiền bối Ngụy Vu Nhai cũng bại trong tay hắn. Nghe nói hắn ở trong doanh của đệ phải không?

Giọng nói từ phía trước truyền đến làm cho Đằng Thanh Sơn không khỏi ngẩng đầu nhìn.

Bạch Kỳ đi cùng với huynh đệ Quế gia, lúc này hắn liền xoay người dẫn huynh đệ Quế gia đi đến.

- Bốn vị này sư huynh chắc đã biết cả rồi. Người mới này chính là Đằng Thanh Sơn!

Bạch Kỳ chỉ vào Đằng Thanh Sơn nói:

- Thanh Sơn! Vị này là Hoa phong thành chủ Quế Khánh đại nhân, còn vị này là Quế Đào đô thống!

Hoa Phong thành chủ Quế Khánh vừa nhìn thấy Thanh Sơn, nhất thời nhiệt tình cười nói:

- Thanh Sơn huynh đệ, ta tại Hoa Phong thành đã nghe nói đến đại danh của đệ. Ha ha… Đệ cũng trạc tuổi với Vân sư đệ, thực lực cũng kinh người như vậy, xem ra sau này Quy Nguyên tông chúng ta phải nhờ vào Vân sư đệ, đệ, và mấy người Tang Phong sư đệ rồi!

Bạch Kỳ đô thống sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Ca! Bạch Kỳ sư đệ hôm nay thực lực cũng đã tăng tiến rất nhiều. Đệ nghe nói "Triều Dương cửu thương" của đệ ấy đã sắp đại thành, thực lực so với Tang Phong sư đệ có lẽ cũng không kém bao nhiêu!

Quế Đào đô thống vừa cười vừa nói.

Bạch Kỳ đô thống lúc này mới cười nói:

- "Triều Dương cửu thương" của đệ, trước đó vài ngày trên Long Cương quan sát mặt trời mọc, ngẫu nhiên có sở ngộ. Đệ đã ngộ ra được điểm khó khăn cuối cùng của "Triều Dương cửu thương" này, sau đó bỏ một chút thời gian luyện tập, cuối cùng đã có thể hoàn toàn thấu hiểu. Đương nhiên so với Tang Phong sư huynh thì đệ vẫn còn kém một chút.

Mặc dù lời nói có vẻ khiêm tốn, nhưng trên mặt hắn lại thoáng hiện lên vẻ tự mãn.

Hiểu được "Triều Dương cửu thương" cho nên Bạch Kỳ cũng có chút tự đắc. Hắn tự thấy so với "Tang phong" thống lĩnh, đệ

nhất nhân trong số thanh niên đồng lứa cũng không hề thua kém. Nhưng bởi vì khiêm tốn, hắn cũng không dám nói quá.

- Ồ? Vậy thì đúng là phải chúc mừng sư đệ!

Hai người Quế Đào và Quế Khánh quả thật có chút giật mình.

- Đúng rồi! Sư đệ! Chuyện đóng quân tại mỏ vàng này an bài thế nào đây?

Quế Đào nói:

- Chuyện này cần phải an bài cho ổn thỏa, sáng sớm ngày mai nhân mã của ta phải trở về quận Giang Ninh rồi!

- Chuyện này là đương nhiên!

Bạch Kỳ xoay người phân phó:

- Điền Đan! Ngươi chỉ huy một trăm binh sĩ dưới trướng của ngươi, phụ trách khu thứ nhất của mỏ vàng!

- Tuân lệnh!

Điền Đan khom người.

- Đỗ Hồng! Ngươi chỉ huy một trăm binh sĩ dưới trướng của ngươi, phụ trách khu vực thứ hai tại phía nam mỏ vàng!

- Tuân lệnh!

Đỗ Hồng khom người.

- Lưu Hòa! Ngươi chỉ huy một trăm binh sĩ dưới trướng của ngươi, phụ trách khu vực thứ ba tại phía tây mỏ vàng!

- Tuân lệnh!

Lưu Hòa vóc dáng thấp bé khom người.

- Vạn Phạm Tường! Ngươi chỉ huy một trăm binh sĩ dưới trướng của ngươi, phụ trách khu vực thứ thư cuối cùng của mỏ vàng!

- Tuân lệnh!

Vạn Phạm Tường vóc dáng cao gầy khom người.

Lúc này năm bách phu trưởng, chỉ còn có Đằng Thanh Sơn là chưa có được bổ nhiệm.

Quế Khánh bên cạnh kinh ngạc nói:

- Sư đệ! Đệ định cho Thanh Sơn huynh đệ chỉ huy binh sĩ phụ trách khu mỏ tử kim sao? Thanh Sơn huynh đệ là lần đầu lãnh binh, cũng là lần đầu đóng quân, vẫn còn chưa quen thuộc. Theo ta thấy… nên đổi người khác đi!

- Không cần đâu! Thanh Sơn thực lực không tệ, tin rằng hắn sẽ làm tốt!

Bạch Kỳ đô thống nhìn về phía Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, có phải không?

Đằng Thanh Sơn chắp tay lĩnh mệnh.

oOo Ngày thứ hai, Quế Đào đô thống chỉ huy năm trăm binh sĩ dưới trướng trở về Giang Ninh quận thành, còn đám người Đằng Đằng Thanh Sơn thì đóng quân tại Thiết Liên sơn. Kỳ thật ngoài quân sĩ Hắc Giáp quân, còn có gần ngàn binh vệ của Hoa Phong thành và Nghi thành giúp đỡ trông coi.

Bất quá, trách nhiệm trọng đại trông coi khu mỏ tử kim thì lại không thể để cho những binh vệ bình thường nhúng tay vào. Trong mắt của Quy Nguyên tông, chỉ có Hắc Giáp quân mới là đáng tín nhiệm nhất.

….

Sáng sớm, Đằng Thanh Sơn đi lên Thiết Liên sơn. Trên núi có không ít quân sĩ Hắc Giáp quân, binh vệ cùng với những người làm việc khai thác.

“Tử kim quý giá vô cùng. Một lượng tương đương với trăm lượng vàng kim, chính là một vạn lượng bạc. Bình dân bình thường một năm cũng chỉ kiếm được khoảng mười mấy hai mươi lượng bạc, cả đời bọn họ cũng không kiếm đủ một lượng tử kim. Tử kim động lòng người, cũng có không ít người liều mạng vì nó.”

Đằng Thanh Sơn sau một ngày chấp hành nhiệm vụ, đã hoàn toàn hiểu được trông coi khu mỏ tử kim này là xui xẻo và vất vả như thế nào.

Bảo vệ thật tốt, không xảy ra sai sót, đó là bổn phận của ngươi, không hề được khen thưởng. Nhưng một khi xảy ra sự cố, đó là do ngươi thất trách, nhất định phải chịu phạt.

Cho nên “khu mỏ tử kim” là một nơi rất nhạy cảm, phụ trách trông coi ở đó là một chuyện rất khổ cực.

“Bạch Kỳ này xem ra muốn nhằm vào ta đến cùng!” Cặp mắt Đằng Thanh Sơn hơi nhíu lại, nhanh chóng đi về hướng đông.

- Đại nhân!

Binh vệ và quân sĩ Hắc Giáp quân bên cạnh nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đều cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, tiếp tục đi tới.

Làm một võ giả mỗi ngày đều phải khổ luyện, nếu muốn có chỗ đứng trên thế giới này thì phải dựa vào thực lực. Luyện công vào sáng sớm gần như đã trở thành tập quán của binh sĩ Hắc Giáp quân, đương nhiên đám bách phu trưởng và đô thống cũng luyện

công buổi sáng.

- Ha ha.. Lão Đỗ! Thương của ngươi mặc dù khí mạnh lực nặng, nhưng tại phương diên tốc độ lại thiếu sót không ít. Ngươi còn phải khổ luyện nhiều!

Chỉ nghe tiếng cười đắc ý từ phía đông truyền đến. Đằng Thanh Sơn vừa nghe đã nhận ra đó là thanh âm của Bạch Kỳ đô thống.

Khi đến gần, Đằng Thanh Sơn đã thấy ở xa xa Bạch Kỳ đô thống và bốn vị bách phu trưởng khác đều có mặt.

Trong đó Đỗ Hồng đã ngã trên mặt đất, lúc này đang chống thương đứng dậy, dường như chân đã bị thương.

“Luận bàn?” Đằng Thanh Sơn cười.

Trong Hắc Giáp quân, bách phu trưởng, đô thống và thống lĩnh đều là nhất lưu võ giả. Vì để để thúc đẩy thực lực gia tăng, Hắc Giáp quân cho phép bọn họ luận bàn với nhau, đương nhiên điều kiện trước tiên là không được giết người.

- Thanh Sơn! Chúng ta đều luyện công buổi sáng, sao giờ này đệ mới đến?

Điền Đan từ xa đã hô lên. Trong số năm bách phu trưởng, quan hệ giữa y và Đằng Thanh Sơn là tốt nhất.

- Đệ luyện thương pháp tại nơi ở một hồi!

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đi tới, lập tức mỉm cười nhìn Bạch Kỳ đô thống:

- Thương pháp của đô thống quả nhiên lợi hại, ngay cả lão Đỗ cũng không phải là đối thủ. Nghe nói thương pháp “Triều Dương cửu thương” của đô thống đã đại thành, không biết có dám cùng

thuộc hạ luận bàn hay không?

Thanh âm của Đằng Thanh Sơn vang vảng, chung quanh không ít quân sĩ Hắc Giáp quân, binh vệ bình thường cùng với một ít công nhân nghe được.

Dám?

"Dám" và "nguyện ý" là hai ý tứ hoàn toàn khác nhau.

Đằng Thanh Sơn hỏi "có dám", rõ ràng là có ý khiêu khích. Nếu như Bạch Kỳ đô thống không đám ứng, cũng xem như là hắn không dám so tài với Đằng Thanh Sơn. Một người luyện võ mà không có dũng khí, sau này tại Hắc Giáp quân sẽ bị người khác âm thầm cười nhạo.

"Thanh Sơn huynh đệ thật có ý tứ!" Bốn bách phu trưởng đều cười thầm.

Không ít binh sĩ Hắc Giáp chung quanh ánh mắt đều sáng lên nhìn một màn này. Bạch Kỳ đô thống, rốt cuộc có dám hay không?

Mà sắc mặt của Bạch Kỳ đô thống thì lại đỏ bừng, lập tức cười ha hả nói:

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi tuổi còn trẻ, tại tranh đoạt bách phu trưởng lại liên tiếp đánh bại mấy người, cho nên cuồng vọng tự đại như vậy cũng là bình thường. Có điều, đô thống ta hôm nay sẽ cho ngươi biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 25

Đô Thống Đại Nhân, Ngài Không Sao Chứ?

Vậy xin mời đô thống đại nhân cho thuộc hạ được mở rộng tầm mắt, xem thử bản lĩnh của ngài!

Đằng Thanh Sơn chắp tay nói.

Bạch Kỳ đô thống cười giễu:

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi từ nhỏ đến lớn sống chỉ sinh sống tại nơi núi rừng, có lẽ chưa từng gặp qua một tay thương pháp lợi hại nào. Hôm nay ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút uy lực của thương pháp thượng đẳng.

Bạch Kỳ đô thống cười cợt có chút kiêu ngạo, lập tức đi đến một mảnh đất trống cách đó không xa.

- Thuộc hạ rất mong đợi!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, cũng theo Bạch Kỳ đi đến khoảng đất trống. Một tay hắn cầm thương, tư thế như đang chờ lâm trận.

Lúc này, không ít quân sĩ Hắc giáp quân ở gần đó cũng tiến đến quan sát.

“Thanh Sơn so tài với Bạch Kỳ đô thống?” Đằng Thanh Hổ vội vàng chạy đến, ánh mắt sáng lên: “Quả nhiên là thật! Bạch Kỳ tỷ thí với Thanh Sơn. Hà hà!”

- Thanh Hổ, đến rồi à! Ngươi nói thử xem Thanh Sơn đại nhân có thể thắng được không?

- Cứ yên tâm! Thanh Sơn chắc chắn sẽ thắng. Các người cứ xem đi!

Đám quân sĩ lúc này cũng nhỏ giọng bàn luận. Hơn trăm người đứng tản ra xung quanh.

Đóng quân tại ngọn núi này là một công việc vô cùng nhàm chán, cho nên trận so tài giữa Bạch Kỳ đô thống và Đằng Thanh Sơn bách phu trưởng đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Tên Đằng Thanh Sơn này hôm nay lại dám khiêu khích ta! Hừ! Tiểu tử này vừa đến Hắc Giáp quân đã dám câu dẫn Thanh Thanh sư muội, còn tự cho mình là thiên tài. Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ hắn ra trò, ít nhất cũng phải khiến cho hắn nằm liệt giường một hai tháng, để cho hắn biết sự lợi hại của ta!” Bạch Kỳ đô thống trong lòng lửa giận hừng hực, nhưng hắn cũng không dám nhân cơ hội này giết chết Đằng Thanh Sơn, bởi vì Hắc giáp quân có quy củ không được thừa dịp luận bàn để giết người.

- Đằng Thanh Sơn, chuẩn bị xong chưa?

Bạch Kỳ đô thống mặc trang phục màu đen, cầm trong tay trường thương màu đen, mười phần kiêu ngạo.

- Đô thống đại nhân xin cứ ra tay, để thuộc hạ xem thử bản lĩnh của ngài kinh người như thế nào!

Đằng Thanh Sơn cũng mặc trang phục màu đen, cầm thương mỉm cười nói. Lời này của hắn rõ ràng ẩn chứa sự châm chọc, khiến cho Bạch Kỳ càng giận dữ.

“Hừ!”

Bạch Kỳ đô thống hừ lạnh một tiếng, chân phải đạp mạnh

xuống đất, cả người như một mũi tên trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy trượng. Trường thương trong tay hướng về phía trước, như độc xà lè lưỡi, mang theo tiếng rít chói tai trực tiếp đâm vào ngực Đằng Thanh Sơn.

Đối mặt với một chiêu này, Đằng Thanh Sơn chỉ cười nhạt.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn tay phải cầm thương gác ra phía sau người, chân hắn khẽ điểm một cái lách người sang bên cạnh, dễ dàng tránh khỏi một thương này.

- Xuất thương đi!

Bạch Kỳ đô thống tức giận hét lên, đồng thời trường thương trong tay trực tiếp quét ngang một cái.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng nhún người nhảy lên, tiếp đó chân phải đạp vào cán thương của Bạch Kỳ, cả người bay vọt lên, cười vang nói:

- Đô thống đại nhân! Thực lực của thuộc hạ chỉ bình thường, nhưng cũng không phải loại thương pháp thô thiển này có thể đả thương được đâu. Ngài nên sử dụng thương pháp lợi hại hơn một chút đi!

Bạch Kỳ giận dữ, chỉ ba bước liên tục đã vượt qua khoảng cách gần mười trượng.

“Vù!”

Trường thương nháy mắt lướt qua khoảng cách mười trượng, tiếng xé gió như sấm rền, thậm chí còn khiến cho lá rụng chung quanh bay lên.

- Xem chiêu này của ta!

Đằng Thanh Sơn cười nhạt, hắn cuối cùng đã ra tay.

“Vù!”

Trong nháy mắt, trường thương biến hóa thành muôn vàn ảo ảnh. Chỉ nghe những tiếng va chạm “cheng!” “cheng!” “cheng!” liên tục vang lên, trường thương của Bạch Kỳ đô thống lập tức bị lệch sang một bên.

Đối mặt với bóng thương ập đến, Bạch Kỳ sợ hãi lập tức ngả người xuống, đồng thời tay trái chống xuống đất muốn bay ngược về phía sau.

“Vèo!”

Một đạo thương ảnh lướt đến vùng ngực của Bạch Kỳ, nhưng hắn vẫn kịp dựa vào tay trái đang chống xuống, mượn lực nhanh chóng lùi ra xa.

- Ảo ảnh của đầu thương này giống như một ngọn lửa vậy!

- Thương pháp thật nhanh!

Những người chung quanh nhìn thấy một màn này đều kinh thán. Đằng Thanh Sơn đối mặt với công kích của Bạch Kỳ đô thống, từ đầu đến giờ chỉ né tránh mà không hề xuất thương, nhưng khi hắn vừa xuất chiêu đầu tiên thì đã khiến cho Bạch Kỳ đô thống rơi vào thế hạ phong.

Bạch Kỳ vỗ mạnh vào một gốc đại thụ ở bên cạnh, mượn lực xoay người đứng thẳng dậy. Phần ngực trên y phục màu đen của hắn đã bị phá rách, lộ ra áo lót màu trắng bên trong. Lúc này bộ dáng của hắn có chút chật vật, hung ác nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn ở phía xa: “Thương pháp thật nhanh! Không ngờ Đằng Thanh Sơn này vẫn còn ẩn giấu thương pháp tuyệt diệu như vậy!”

Một chiêu vừa rồi chính là chiêu đầu tiên sau khi Đằng Thanh

Sơn nghiên cứu "Liệt Hỏa thương quyết" tổng kết ra, có tên là "Hỏa Thụ Ngân Hoa".

- Thanh Sơn thật lợi hại! Thương pháp vưa rồi so với loại thương pháp đơn giản mà huyền ảo khi tranh đoạt bách phu trưởng hoàn toàn không giống!

- Theo ta thấy, hôm nay Bạch Kỳ đô thống sẽ phải thất bại rồi!

- Bạch Kỳ bình thường có chút kiêu ngạo. Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng Thanh Sơn lại có thể giúp chúng ta dạy dỗ hắn một phen, để cho hắn biết đám bách phu trưởng chúng ta không phải dễ ức hiếp như vậy!

Đám người đứng xem đều nhỏ giọng bàn luận. Nhìn thấy Bạch Kỳ bình thường cuồng ngạo hiện tại lại chật vật như vậy, tất cả đều hưng phấn khoái chí.

……

Bạch Kỳ liếc mắt nhìn đám quân sĩ chung quanh đang quan sát trận chiến. Chỉ thấy đám quân sĩ này thỉnh thoảng lại nhìn hắn, đồng thời nhỏ giọng bàn luận, sắc mặt của hắn không khỏi đỏ bừng lên.

Hắn là một kẻ rất coi trọng sĩ diện.

"Hôm nay cần phải hết sức cẩn thận, nếu không thì thật sự có thể lật thuyền trong mương!" Ánh mắt của Bạch Kỳ phát lạnh.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bạch Kỳ, trong lòng thầm cười nhạt. Vừa rồi hắn hoàn toàn có cơ hội đánh trọng thương đối phương, có điều để cho Bạch Kỳ thua một cách đơn giản như vậy thì không thể đạt được hiệu quả mà hắn mong muốn: "Hôm nay nhất định phải để cho hắn biết "đau", biết thế nào là sợ hãi, để sau này không dám chọc đến ta nữa!"

Đằng Thanh Sơn cười lớn nói:

- Đô thống đại nhân, thương pháp lợi hại của ngài đâu rồi? Trước mặt thuộc hạ cũng không thể ẩn tàng như vậy chứ!

- Ngươi muốn xem "Triều Dương cửu thương" của ta sao?

Bạch Kỳ hít sâu một hơi, khí tức toàn thân thu liễm. Chân hắn điểm nhẹ một cái, cả người không một tiếng động lao về phía Đằng Thanh Sơn.

Khi khoảng cách giữa hắn và Đằng Thanh Sơn chỉ còn ba trượng.

"Oanh!"

Bạch Kỳ hai mắt trợn trừng, sắc mặt dữ tợn, giống như đã phát điên. Trường thương trong tay từ mềm mại trong nháy mắt biến thành mạnh mẽ. Tiếng xé gió vang lên, lá rụng xung quanh bay tán loạn về bốn phía. Trường thương tựa giao long xuất động, gào thét như muốn nuốt chửng Đằng Thanh Sơn.

Cỗ khí thế cuồng bạo này khiến cho người khác trong lòng tự nhiên sinh ra sợ hãi.

"Ồ!" Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn sáng lên: "'Triều Dương cửu thương' này quả thật có chỗ bất phàm!"

Đồng thời, hắn cũng thi triển thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình".

"Vút!"

Thương ảnh như một mũi tên, đơn giản mà sắc bén.

"Cheng!"

Hai thanh trường thương nhẹ nhàng va chạm, nhưng Bạch Kỳ

lại cảm thấy trường thương trong tay như rơi vào một vòng xoáy vô hình, không kìm được lệch sang một bên.

Bạch Kỳ sắc mặt đại biến, nổi giận quát lên một tiếng:

- Bát Vân Kiến Nhật! (rẽ mây nhìn thấy mặt trời)

Trường thương trong tay trong nháy mắt trở nên mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất như mây mù. Trong khi đang đâm tới Đằng Thanh Sơn, tốc độ đột ngột gia tăng, khí thế bạo phát, so với một thương trước đó còn đáng sợ hơn.

“Bát Vân Kiến Nhật” là là một chiêu cao nhất trong “Triều Dương cửu thương”, ý cảnh âm dương đều dung hợp vào một thương này.

Chỉ có điều, một chiêu “Bát Vân Kiến Nhật” lợi hại nhất này trên thực tế Bạch Kỳ cũng chỉ có thể xem như là tiểu thành.

“Ha ha…” Đằng Thanh Sơn cười lớn. Hắn vẫn sử dụng một chiêu đơn giản là đâm thẳng tới, nhưng so với một chiêu vừa rồi thì nhanh hơn rất nhiều, tiếng rít gió càng chói tai hơn.

“Năm vạn cân lực đạo!”

Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn lạnh lùng sắc bén. Đã đến mức này, hắn muốn cho đối phương phải thua một cách thảm hại, vì vậy trực tiếp bộc ra năm vạn cân lực lượng. Lúc trước hắn chỉ dùng một vạn cân khí lực sử ra thương pháp “Như Ảnh Tùy Hình”, đã có thể cùng với Nhạc Tùng bất phân cao thấp. Lần này thi triển năm vạn cân khí lực, Bạch Kỳ làm sao có thể chống đỡ được?

“Cheng!”

Trường thương ẩn chứa kình lực hình xoắn ốc, khiến cho một thương lăng lệ của Bạch Kỳ bị lệch sang một bên. Trường thương lệch ra đập vào mặt đất phát ra tiếng va chạm mạnh, nhất thời

khiến cho mặt đất nứt ra, đá vụn bắn tung tóe. Đám quân sĩ đang quan sát chung quanh vội vàng lách người, tránh khỏi đất đá bắn ra.

“Không thể nào!” Bạch Kỳ sắc mặt đại biến.

- Buông tay!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, Luân Hồi thương chuyển động đánh vào cán thương ở gần cổ tay Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ chỉ cảm thấy tay phải đau nhức, cơ nhục theo phản xạ thả lỏng ra, trường thương lập tức bắn tung lên.

Cán thương trong tay Đằng Thanh Sơn mượn lực phản chấn, trực tiếp đánh vào ngực Bạch Kỳ.

“Bồng!”

Cặp mắt của Bạch Kỳ trong nháy mắt trợn tròn, cả người trực tiếp bị đánh bay đi, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó rơi xuống đất. Thân thể hắn dính đầy bùn đất ẩm ướt và những phiến lá khô, vô cùng thảm hại.

……

“Làm sao có thể? Ta… ta… làm sao có thể thất bại?” Bạch Kỳ ngã trên mặt đất, máu tươi chảy ra trên tay phải, nhưng hắn lại hoàn toàn bị một thương vừa rồi của Đằng Thanh Sơn chấn nhiếp. Một chiêu “Bát Vân Kiến Nhật” mà hắn lấy làm kiêu ngạo nhất lại bị đối phương dễ dàng phá giải, hơn nữa còn đánh bay binh khí của hắn.

Thanh trường thương kia đang nghiêng nghiêng cắm vào mặt đất.

- Thương pháp của Thanh Sơn đại nhân thật tuyệt diệu!

- Vừa rồi ta còn chưa thấy rõ, trường thương của Đô thống đại nhân đã bị đánh bay đi rồi!

- Thanh Sơn đại nhân thật lợi hại!

Đám quân sĩ chung quanh sôi nổi bàn luận.

Đằng Thanh Sơn bộc phát ra năm vạn cân khí lực, trong nháy mắt thi triển thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình", tốc độ cực nhanh. Trong mắt của đám quân sĩ chung quanh, chỉ nhìn thấy bóng thương trong tay Đằng Thanh Sơn lóe lên, sau đó trường thương trong tay Bạch Kỳ đô thống đã văng lên, đồng thời thân thể Bạch Kỳ cũng bị đánh bay đi.

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

- Đô thống đại nhân! Đây chính là "Triều Dương cửu thương" của ngài sao?

Đằng Thanh Sơn đi đến bên người Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ thân thể run lên, nhìn thẳng vào Đằng Thanh Sơn trước mặt.

- Ngươi, ngươi…

Bạch Kỳ chùi vết máu trên khóe miệng, vịn vào gốc cây bên cạnh đứng lên.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên lại bước đến gần, khiến cho Bạch Kỳ kinh hãi không ngừng lui về phía sau, đồng thời hét lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Lúc này hắn quả thật rất sợ hãi Đằng Thanh Sơn.

- Không có gì!

Đằng Thanh Sơn đến gần Bạch Kỳ, hạ giọng nói:

- Bạch Kỳ đô thống! Ngài là đô thống, còn ta là bách phu trưởng. Có điều… ngài cũng đừng nên khinh người quá đáng! Sau này ngày tháng chúng ta ở tại Hắc Giáp quân còn rất dài, nếu như ngài quá phận, biết đâu thuộc hạ không kiềm chế được lại làm ra những chuyện máu tanh, có đúng không?

Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt sắc bén như đao, nhìn chằm chằm vào Bạch Kỳ ở khoảng cách gần.

Bạch Kỳ rùng mình một cái, hắn cảm giác được sát khí trong lời nói của Đằng Thanh Sơn: "Tên Đằng Thanh Sơn này… Đúng! Hắn mặc dù nhìn có vẻ trầm tĩnh, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười bảy tuổi. Nếu như ta bức bách khiến cho hắn thẹn quá hóa giận, không chừng hắn dưới cơn giận dữ sẽ âm thầm ra tay giết chết ta!"

Thế giới này vốn là cường giả vi tôn. Mặc dù nói quân kỷ của quân đội rất quan trọng, nhưng nếu như Đằng Thanh Sơn âm thầm xuất thủ, không một ai nhìn thấy, vậy thì ai có thể trả lại công bằng cho Bạch Kỳ?

Trước đây Bạch Kỳ không hề sợ, bởi vì hắn cho rằng thực lực của mình mạnh hơn Đằng Thanh Sơn. Nhưng lần này, hắn cuối cùng đã nhận ra sự chênh lệch giữa hai người.

- Đô Thống đại nhân, ngài không sao chứ?

Giọng nói của Đằng Thanh Sơn đột nhiên trở nên lớn hơn.

Sắc mặt Bạch Kỳ thoáng biến đổi, lập tức phản ứng:

- Không có việc gì, chỉ bị thương nhẹ thôi!

Nói xong, hắn liền đi về hướng trường thương của mình đang cắm trên mặt đất…

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 26

Kẻ Trộm Vàng

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân sôi nổi bàn luận, ánh mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cũng không giống như trước.

Thực lực mạnh mẽ sẽ được kính trọng và sùng bái.

- Một thương cuối cùng của Bạch Kỳ Đô thống uy lực vô cùng kinh người, không ngờ Thanh Sơn huynh đệ lại phá giải một cách dễ dàng như vậy, hơn nữa còn đánh bay binh khí trong tay đối phương!

Bách phu trưởng Vạn Phàm Tường cao gầy kinh thán.

- Trong hàng ngũ thế hệ thanh niên trẻ tuổi, Thanh Sơn phỏng chừng có thể được liệt vào ba người đứng đầu!

Bách phu trưởng Điền Đan cũng nói.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đang đi đến.

- Thanh Sơn lão đệ! Một thương cuối cùng của đệ so với lúc trước khi tranh đoạt Bách phu trưởng thì mạnh hơn nhiều. Xem ra lúc đó đệ vẫn còn ẩn tàng thực lực!

Điền Đan mỉm cười nghênh đón.

Đằng Thanh Sơn cũng cười nói:

- Điền Đan lão ca! Khi đó đệ vẫn còn chưa tu luyện "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", cho nên thực lực kém hơn một chút. Không thể không nói "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" này so với bí tịch mà đệ tu luyện trước đây lợi hại hơn rất nhiều!

- Đệ tu luyện chính là "Mãng Ngưu Đại Lực quyết"?

Bốn vị bách phu trưởng khác đều kinh ngạc.

Bởi vì có thể trở thành nhất lưu võ giả thì nội kình phải hùng hậu, đương nhiên là phải có bí tịch của riêng mình. Theo suy nghĩ của bốn người bách phu trưởng đám Điền Đan và Vạn Phàm Tường, Đằng Thanh Sơn hẳn phải có bí tịch nội kình của riêng mình mới đúng.

- Đương nhiên là nhờ nó, bằng không làm sao thực lực của đệ có thể tăng tiến nhiều như vậy!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Vậy đệ tu luyện đến tầng thứ mấy mà có uy lực lớn như vậy?

Điền Đan hỏi.

- Tầng thứ tám!

Đằng Thanh Sơn đáp.

Bốn người bách phu trưởng nhìn nhau, đều trợn mắt há mồm.

"Mãng Ngưu Đại Lực quyết" mặc dù uy lực lớn nhưng lại khó tu luyện, nếu đã luyện đến tầng thứ tám, vậy kỳ kinh bát mạch cũng gần như đã hoàn toàn đả thông.

- Khó trách!

- Thanh Sơn hẳn có lẽ đã từng ăn được thiên tài địa bảo gì đó!

Bốn người bách phu trưởng đã hoàn toàn hiểu được vì sao Đằng Thanh Sơn lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này, âm thầm gật đầu: “Tại Hắc Giáp Quân ta cũng không thể hoàn toàn ẩn tàng thực lực, cũng phải lộ ra một chút mới có thể được trọng dụng. 'Mãng Ngưu Đại Lực quyết' tầng thứ tám chắc hẳn có thể khiến cho tất cả hậu thiên cao thủ đều coi trọng!”

Đây cũng là nguyên nhân mà vừa rồi hắn sử dụng năm vạn cân khí lực.

“Mãng Ngưu Đại Lực quyết” tầng thứ tám, nội kình trong nháy mắt bộc phát cũng gần tương đương với năm vạn cân khí lực.

Dựa vào lực lượng cấp độ này, Đằng Thanh Sơn tin tưởng có thể giao thủ với bất kỳ hậu thiên cao thủ nào. Còn về thực lực chân chính, chỉ khi nào đối mặt với nguy hiểm hắn mới bộc phát ra.

oOo Trận chiến vài ngày trước giữa Đằng Thanh Sơn và Bạch Kỳ Đô thống đã nhanh chóng âm thầm truyền khắp toàn bộ khu mỏ. Ánh mắt của quân sĩ Hắc Giáp Quân và các binh vệ giúp đỡ trông coi nhìn Đằng Thanh Sơn đều biến đổi, ai ai cũng tôn sùng và kính ngưỡng. Đặc biệt là các vệ binh của Nghi Thành lại càng lấy đó làm kiêu ngạo.

Đằng Thanh Sơn là người Nghi Thành, các binh vệ của Nghi Thành đương nhiên cảm thấy tự hào và kiêu ngạo.

Ban đêm!

Bầu trời một mảnh đen kịt, không có sao trời, cũng không có ánh trăng. Các nơi trong khu mỏ lập tức thắp đuốc lên. Binh vệ gác đêm cũng đi tuần tra.

Một hán tử trẻ tuổi nằm sấp trong đám cỏ dại um tùm, ánh

mắt sáng ngời nhìn những binh vệ tuần tra phía trước: “Đám binh vệ này không biết mệt hay sao vậy? Làm ơn qua bên kia ngủ sớm một chút đi!” Hán tử trong lòng nôn nóng.

Vào khu mỏ làm việc rất cực nhọc, một chút tiền công ít ỏi thì có tính là gì? Mỗi ngày đào vàng, nhìn những mảnh vàng đương nhiên là động tâm.

Số vàng đào được mỗi ngày đều phải tập trung vào tay tiểu đội trưởng, sau đó chuyển đến nhà kho. Hắn chính là tiểu đội trưởng, mỗi ngày đều lén lút giấu đi một chút vàng. Mỗi lần hai ba mảnh vàng, người của Hắc Giáp Quân căn bản không thể phát hiện được. Tích góp suốt hai tháng, hắn cũng đã gom góp được một cân hai lượng hoàng kim.

Mười hai lượng hoàng kim, cũng chính là một ngàn hai trăm lượng bạc. Một bình dân trong một năm có thể kiếm được hai mươi lượng bạc đã xem như không tệ, một ngàn hai trăm lượng thì phải làm cả đời.

Hán tử cắn răng. Hắn đã chuẩn bị hơn hai tháng, tối nay mới mang theo vàng định trốn ra ngoài.

“Mẹ nó! Là chết hay giàu sang thì phải xem hôm nay thôi!”

Lúc này hắn phát hiện vệ binh tuần tra đang xoay lưng đi về hướng tây.

“Chính là lúc này!”

Hắn nghiến răng.

“Vù!”

Toàn bộ lực khí đều xuất ra, hán tử đột ngột lao đi, vượt qua tuyến tuần tra thứ nhất, sau đó lập tức nằm áp sát xuống một hố cạn. Kỳ thực nếu như các binh vệ tuần tra cẩn thận quan sát thì

vẫn có thể nhìn thấy hắn, có điều lúc này đã là đêm khuya, các binh vệ tuần tra đều rất mệt mỏi, cặp mắt cũng đã díp lại, không có động tĩnh lớn thì bọn họ sẽ không chú ý.

Hán tử kia hít sâu hai ngụm, không dám phát ra tiếng động lớn, nhìn chăm chú vào gốc cây ở phía xa.

“Vận khí thật tốt, chạy qua tuyến canh giác chết người mà không bị phát hiện!” Hán tử mừng thầm. Đối với những thợ mỏ khai khác ở đây, tuyến tuần tra này được goi là “tuyến chết người”.

“Tiếp theo có lẽ vận khí sẽ không tốt như vậy nữa, một mạch lao ra ngoài. Hiện tại giơ bàn tay không thấy năm ngón, chỉ cần chạy đến nơi không có đuốc thì sẽ có thể chạy thoát!” Hán tử hít sâu hai ngụm, dồn lực vào hai chân, tiếp đó cả người bộc phát, giống như một con báo khoẻ mạnh điên cuồng lao xuống chân núi.

“Ù!”

Tại thời khắc sinh tử, hán tử kia bộc phát ra một tốc độ trước nay chưa từng có. Hắn chỉ cảm thấy tiếng gió rít ù ù hai bên tai.

Đột nhiên!

- Có kẻ trộm vàng! Bắt lấy hắn!

Tiếng hô lớn vang lên.

“Bị phát hiện rồi!” Hán tử kia cảm thấy trái tim như đang co rúm lại, không còn giữ được bình tĩnh. Tại thời khắc sinh tử tồn vong này, tốc độ chạy trốn của hắn lại nhanh hơn một chút. Binh vệ xung quanh vừa lao đến, còn chưa kịp bao vây, hắn đã lủi vào một khu vực tối đen dưới chân núi.

- Đuổi theo! Đuổi theo cho ta! Đám ăn hại này, nhiều người như vậy mà không ngăn được hắn à!

Một tráng hán râu đen giận dữ quát lên.

- Bắt lấy hắn!

- Đừng để hắn chạy thoát!

Rất đông binh vệ cầm đuốc lao xuống chân núi.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn toàn thân mặc trang phục màu đen cũng đi đến. Bình thường buổi tối hắn đều không ngủ, mà lại tĩnh tu dưỡng tâm dưỡng thể. Phía bên này vừa có động tĩnh, hắn liền cảm giác được ngay.

- Đại nhân!

Tráng hán rân đen vội khom người nói.

- Hồ Đồng! Xảy ra chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Mấy ngày nay tại khu mỏ hắn cũng nhận biết được không ít người.

Hồ Đồng này là đại đội trưởng của thành vệ quân Hoa Phong thành, tại Hoa Phong thành cũng xem như là một đại nhân vật. Có điều trước mặt Hắc Giáp quân, y cũng khôn khéo hơn rất nhiều.

Hồ Đồng bất đắc dĩ nói:

- Có kẻ trộm vàng! Không có cách nào, vàng quả thật khiến người ta mờ mắt. Mặc dù đã có rất nhiều kẻ trộm bị bắt giết, nhưng vẫn có người liều mạng!

- Khu mỏ này có bao nhiêu kẻ trộm vàng?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Khu mỏ này có khoảng hai ba ngàn thợ mỏ. Mỗi năm có đến hơn trăm người trộm vàng chạy trốn, nhưng thật sự có thể chạy

thoát được cũng không đến mười người.

Hồ Đồng thở dài nói:

- Có điều trong thời thế hỗn loạn này vẫn có một số người không sợ chết, gom góp được một cân vàng thì không còn để ý đến tính mạng nữa. Nếu như chạy thoát được thì có thể trở về cưới một cô vợ đẹp, sống những ngày tháng thoải mái.

Chạy trốn thất bại chỉ có một con đường chết.

Thành công sẽ trở nên giàu có.

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu: "Đúng là đem tính mạng ra đánh cuộc!"

Hắn liền đi về nơi nghỉ của mình.

- Thế nào rồi? Có bắt được không?

Hồ Đồng quát hỏi.

- Đại nhân! Chỉ thiếu chút nữa là bắt được rồi. Thuộc hạ còn chém cho hắn một đao, nhưng tiểu tử đó chạy quá nhanh, hơn nữa bên ngoài lại tối đen. Cuối củng tiểu tử đó lăn người lủi mất, chúng tôi tìm không được!

Đám binh vệ chán nản trở về.

Hồ Đồng lập tức chửi mắng:

- Đúng là một đám ăn hại! Từ đầu xuân tới nay chỉ mới hơn một tháng, không nghĩ đến đã xuất hiện kẻ đầu tiên trốn thoát!

……

Những ngày tháng tại khu mỏ chính là như vậy.

Đám thợ mỏ hàng ngày đào mỏ, đập vụn khoáng thạch khổ cực đãi vàng. Binh vệ và quân sĩ Hắc Giáp quân thì tuần tra đốc thúc. Còn đám Đằng Thanh Sơn thì lại luyện tập thương pháp các loại. Bốn người bách phu trưởng khác thì còn đỡ, chỉ có Đằng Thanh Sơn là cực khổ nhất. Hắn phụ trách khu mỏ tử kim, trách nhiệm lớn nhất, mỗi ngày đều không dám lơ là.

Vàng đã khiến người ta điên cuồng như vậy huống hồ là tử kim.

Đằng Thanh Sơn ở nơi này chưa đến một tháng đã phát hiện hai kẻ mưu toan trộm tử kim bỏ trốn, nhưng bọn chúng không cách nào thoát được. Canh gác chung quanh khu mỏ tử kim là nghiêm ngặt nhất, so với những khu vực khác khó trốn thoát hơn rất nhiều.

Đối với Quy Nguyên tông mà nói, mỗi năm tổn thất vài cân hoàng kim cũng chẳng tính là gì, nhưng tổn thất tử Kim thì lại rất tiếc xót.

oOo - Đại nhân! Lát nữa chúng tôi sẽ trở về thành Hoa Phong một chuyến, ngày mai sẽ quay lại. Đại nhân cần gì xin cứ dặn chúng tôi!

Sáng sớm, đại đội trưởng Hồ Đồng nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đang luyện thương, liền đi đến nhiệt tình lên tiếng. Theo như hắn thấy, Đằng Thanh Sơn còn nhỏ tuổi nhưng thực lực rất mạnh, tương lại tiền đồ vô lượng, bây giờ kết giao chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn hắn:

- Ngươi giúp ta kiếm một ít Dương Hà tửu nhé!

Đằng Thanh Sơn vốn thích uống rượu, Đằng Thanh Hổ thì còn thích hơn.

- Được thôi!

Hồ Đồng cười đến hàn râu cũng rung lên.

……

Thành Hoa Phong vào buổi tối, tại nơi ở của Hồ Đồng.

- Đổng lão đệ! Đệ đúng là bảo ta đùa với lửa. Nếu như chuyện này bại lộ, ta cũng không tránh khỏi liên lụy!

Hồ Đồng đặt chén rượu xuống, nhìn nam tử đối diện.

Nam tử ngồi đối diện với Hồ Đồng thân chỉ cao bảy thước, vóc người cũng xem như là thấp bé, chỉ có đôi mắt là hiện lên vẻ lanh lợi.

Tên tiểu gia hỏa trẻ tuổi nhìn có vẻ lanh lợi này chính là một tên gian tặc vô cùng gian xảo, Hồ Đồng biết rõ thủ đoạn của đối phương ác độc như thế nào.

Một tên tiểu tử chỉ mới hai mươi tuổi đầu, nhưng tại Hoa Phong thành không biết có bao nhiêu người đã thua dưới tay hắn.

Cho dù Hồ Đồng là đại đội trưởng của thành vệ quân, đối diện với tên thanh niên này, nghĩ đến những sự tích của hắn cũng cảm thấy trong lòng phát lạnh.

- Hồ lão ca! Đây là năm ngàn lượng ngân phiếu. Sau khi thành công đệ sẽ còn hậu tạ!

Thanh niên kia sờ sờ mũi của mình, cười nói:

- Chuyện cần làm đệ đã nói với Hồ lão ca cả rồi. Huynh hẳn đã biết… chuyện này đối với huynh căn bản không có một chút nguy hiểm nào. Đến lúc đó cho dù có xảy ra chuyện, đệ không khai ra thì ai biết được chuyện này có liên quan đến huynh? Hơn nữa cho dù đệ có khai ra, huynh cũng có thể nói là đệ và huynh có cừu oán,

cố ý đổ tội cho huynh. Huynh tuyệt đối không có nguy hiểm gì!

- Yên tâm đi Hồ lão ca! Đổng Duyên đệ làm việc huynh còn không biết hay sao?

Đổng Duyên lại nói.

Hồ Đồng nhìn nhìn năm ngàn lượng ngân phiếu, cặp mắt khẽ nheo lại, sau đó đưa tay cầm lấy cất vào trong người:

- Được rồi! Đổng lão đệ! Nể tình chúng ta ngày trước ta sẽ giúp đệ lần này. Nhưng mà người của đệ bao giờ thì xuống núi?

- Hai mươi tám tháng ba! Vị huynh đệ đó lần trước huynh đã gặp rồi, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì!

Đổng Duyên nói.

- Hai mươi tám tháng ba? Yên tâm! Ngày đó cho dù ta không ngủ cũng sẽ làm tốt chuyện chuyện này cho đệ!

Hồ Đồng cười nhạt:

- Nhưng ta chỉ có thể giúp đệ một khâu thôi, những khâu khác ta sẽ không quản!

- Khâu của lão ca chính là quan trọng nhất. Nào! Chúng ta cạn chén!

Đổng Duyên cười nâng chén, trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 27

Hỏa Tận Tân Truyền

Đảo mắt, đám người Đằng Thanh Sơn tới khu mỏ Thiết Liên sơn cũng đã được hơn một tháng.

Chập tối, sắc trời u ám.

Các nơi của khu mỏ đã được thắp đuốc lên, có nơi còn đốt những đống lửa lớn. Rất đông binh vệ và quân sĩ Hắc Giáp quân cẩn thận tuần tra.

Đằng Thanh Sơn ở tại một căn lều rộng trong khu mỏ tử tinh, đây là nơi ở của hắn tại Thiết Liên sơn.

"Xuy xuy!" Đống lửa cháy rất lớn.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đứng bên cạnh đống lửa, đắm chìm trong thương pháp.

"Tìm đường sống trong cõi chết! Ý cảnh trong tuyệt vọng lại có một tia hy vọng…" Đằng Thanh Sơn chìm trong suy nghĩ. Hơn một tháng này hắn đã đem tám mươi mốt chiêu "Liệt Hỏa thương quyết" giải khai dung hợp, tổng kết thành năm ý cảnh lớn, hiện tại đã sáng tạo ra bốn chiêu thương pháp.

Chiêu thứ nhất có tên là "Hỏa Thụ Ngân Hoa" (đen hoa rực rỡ). Một chiêu này phi thường mộng ảo và mỹ lệ, hơn nữa cũng dễ dàng mê hoặc địch nhân.

Chiêu thứ hai có tên là "Hỏa Thượng Kiêu Du" (thêm dầu vào lửa). Đằng Thanh Sơn đặt tên rất tầm thường, nhưng lại đơn giản dễ hiểu, miêu tả rõ ràng uy lực của một chiêu này. Thương pháp vừa xuất, trong nháy mắt uy lực bộc phát, giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Chiêu thứ ba có tên là "Hỏa Trung Thủ Lật" (lấy hạt dẻ trong lửa). Một chiêu này phi thường âm độc, xuất chiêu cực nhanh hơn nữa còn vô thanh vô tức.

Chiêu thứ tư có tên là "Phong Hỏa Liêu Nguyên" (gió lửa bừng bừng). Một chiêu này chính là chiêu thức dùng để quần chiến, cực kỳ tiêu hao khí lực, nhưng uy lực cũng rất kinh người.

Hiện giờ chỉ còn lại chiêu thứ năm. Ý cảnh của chiêu này có chút tương tự như ý cảnh ảm nhiên (buồn bã), nhưng lại có chút bất đồng.

"Không đúng!" Đằng Thanh Sơn khẽ lắc đầu.

Lúc trước để sáng tạo ra "Hỏa Thụ Ngân Hoa" hắn chỉ tốn gần ba ngày, nhưng càng về sau thì lại hao phí thời gian càng nhiều. Thật sự mà nói, những chiêu này uy lực mặc dù kinh người, nhưng cũng không bằng được ba chiêu "Như Ảnh Tùy Hình", "Hỗn Nguyên Nhất Khí" và "Độc Long Toàn".

Dù sao kiếp trước Đằng Thanh Sơn cũng đã nghiên cứu Ngũ Hành quyền pháp rất lâu, kiếp này hắn lại hao phí mười mấy năm mới sáng tạo ba chiêu này. Nhìn thì đơn giản, nhưng đã đạt đến trình độ phản phác quy chân, uy lực kinh người.

Thế nhưng khi diễn hóa "Pháo quyền" trong Ngũ Hành quyền thành thương pháp, Đằng Thanh Sơn lại không thể sáng tạo ra chiêu thức mới. Hắn có cảm giác, khi giải khai và dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết", sự lĩnh ngộ đối với hỏa thuộc tính cũng được đề cao, đối với việc diễn hóa Pháo quyền thành thương pháp,

trong đầu hắn cũng cảm thấy rõ ràng hơn.

Kiếp trước "Hổ Pháo quyền" là tuyệt chiêu của Đằng Thanh Sơn, kiếp này diễn hóa thành thương pháp, uy lực so với "Độc Long Toàn" còn mạnh hơn.

Có điều, ăn thì phải ăn từng miếng.

Trước tiên phải dung hợp "Liệt Hỏa Thương quyết" sáng tạo ra chiêu thứ năm, nếu không thì đừng nói đến diễn hóa "Pháo quyền" còn khó khăn hơn.

"Ý cảnh ảm nhiên và tìm đường sống trong cõi chết có bản chất khác nhau, vậy cảnh giới…"

Trong lúc Đằng Thanh Sơn đang suy tư, đột nhiên một tiếng "bách!" vang lên.

Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đống lửa bên cạnh so với lúc trước đã tàn đi không ít. Một số cây củi đốt hồi lâu, trên thân đã có những đốm lửa đỏ rực, khi thì sáng khi thì lại mờ. Hắn tiện tay cầm lấy hai cây củi khô bên cạnh ném vào, nhất thời những cây củi đốt đã lâu, trên thân có những đốm lửa nhỏ đỏ rực trong nháy mắt lại bùng lên.

"Ấy?"

Trong khoảnh khắc khi những đốm lửa nhỏ đỏ rực bùng lên, một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu Đằng Thanh Sơn, ánh mắt lập tức sáng lên.

" Đúng rồi!"

Đằng Thanh Sơn lập tức cầm lấy Luân Hồi thương bên cạnh, hai mắt nhắm lại, đồng thời tay phải cầm lấy cán thương, tay trái cầm lấy thân thương. Trước tiên hắn kéo cán thương về, sau đó đột ngột đẩy ra. Nội kình trong cơ thể lập tức truyền vào Luân Hồi

thương.

Chỉ thấy mũi thương nhanh chóng đâm ra phía trước. Khi đạt đến cực hạn, đầu thương khẽ rung lên.

“Vù!” “Vù!”

Đầu thương bỗng nhiên sinh ra kình lực xoáy lốc có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

“Đúng, chính là loại cảm giác này!” Đằng Thanh Sơn kinh hỉ như điên, lập tức xoay người tiếp tục xuất ra một thương, đâm vào thân một thân cây đại thụ bên cạnh.

“Bùng!”

Mũi thương đâm vào thân cây liền sinh ra tiếng nổ mạnh. Thân cân phải cần đến hai người mới ôm trọn trực tiếp xuất hiện một lỗ thủng lớn kinh người, gỗ vụn bắn ra tứ tán. Đại thụ bắt đầu lắc lư, dường như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Đám quân sĩ Hắc Giáp quân chung quanh sợ đến nhảy dựng lên, ai nấy đều cẩn thận đề phòng.

- Mọi người cẩn thận một chút, đừng để đại thụ ngã vào đầu!

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, lập tức đạp một cái vào thân cây, nhất thời đại thụ ầm ầm đổ xuống trước mặt hắn. Các quân sĩ Hắc Giáp quân đã sớm chuẩn bị đều tránh sang một bên.

- Đại nhân! Đúng là thương pháp tuyệt diệu, đại thụ to như vậy mà cũng bị đốn ngã!

- Thương pháp của đại nhân chúng ta đúng là nhất đẳng!

Đám quân sĩ bắt đầu tán tụng.

Đằng Thanh Sơn trong lòng vô cùng thống khoái, thầm nghĩ: “Phi đao ‘Ẩm Nhiên Nhất Đao’ của ta cũng chỉ có thể khống chế

phi đao bạo liệt từ xa. Còn nội kình vừa rồi, phối hợp với khống chế lực đạo, dẫn dắt tinh thần ý niệm, không ngờ lại sinh ra nội kình xoáy lốc. Uy lực bạo liệt của một thương này quả thật không nhỏ. À… Chiêu thức này gọi là 'Hỏa Tận Tân Truyền' (lửa tàn thêm củi) đi!"

Đằng Thanh Sơn rất hài lòng với chiêu thức này.

Trong số năm chiêu thức dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết", "Hỏa Tận Tân Truyền" này chính là chiêu lợi hại nhất.

"Đáng tiếc! Một chiêu này phải dựa vào 'nội kình' mới có thể đạt đến hiệu quả như vậy, chỉ bằng lực lượng thân thể thì không làm được. Có điều với nội kình của ta, uy lực của chiêu này cũng xem như không tệ!" Đằng Thanh Sơn đối với việc diễn hóa "Pháo quyền" thành thương pháp, trong đầu càng cảm thấy rõ ràng.

Mất hơn một tháng, hắn rốt cuộc cũng sáng tạo ra năm chiêu này.

Lúc này tâm tình của hắn rất tốt, lập tức cầm Luân Hồi thương bắt đầu đi tuần tra tại khu mỏ tử tinh.

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Những quân sĩ Hắc Giáp quân đang tuần tra đốc thúc nhìn thấy Đằng Thanh Sơn liền hành lễ.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu, liếc mắt nhìn vào hang mỏ, lúc này đã bắt đầu có người đi ra:

- Khai thác hôm nay đã kết thúc rồi sao?

- Vâng thưa đại nhân! Đám nhân công trong hang mỏ đã bắt

đầu đi ra.

Quân sĩ Hắc Giáp quân cung kính nói.

Đằng Thanh Sơn lại mỉm cười đi về phía mỏ quặng. Chung quanh khu mỏ này đều bị đào sâu xuống bên dưới, trong đó còn có những hang mỏ rất sâu. Hắn dọc theo một hang mỏ đi sâu vào bên trong. Lúc này những thợ mỏ đang bắt đầu đi ra ngoài, nhìn thấy Đằng Thanh Sơn liền khom người hành lễ.

Trên mặt, trên đầu và trên người những thợ mỏ này đều dính đầy bụi bặm, vô cùng chếch nhác.

- Nhị Cẩu! Hôm nay ngươi đào được bao nhiêu tử kim?

- Xem đi, ở trên tay ta hết đấy! Hôm nay là ngày ta làm nhiều nhất trong cả tháng, nhưng vẫn phải nộp lên, có đào được nhiều hơn nữa thì cũng không phải của chúng ta!

- Ngươi xem này! Cộng hết tử kim của tám người cũng chỉ được một chút như vậy thôi!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hán tử đang nói, trong lòng bàn tay của y đang cầm một ít hạt tử kim vụn, liền nhướng mày nói:

- Tử kim của tám người sao đều ở trong tay ngươi?

- Đại nhân!

Hán tử kia nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, lập tức sợ hãi hành lễ, sau đó mới nói:

- Chỗ tử kim này là các huynh đệ giao cho tôi để nộp cho các vị quân sĩ đại nhân của Hắc Giáp quân một lần, như vậy các vị quân sĩ đại nhân cũng tiện hơn một chút!

- Ngươi tên là gì!

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Hán tử có chút sợ hãi nói:

- Tôi… tôi tên là Ngô Đại Cam!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, liền liếc nhìn vào bên trong hang mỏ, sau đó quay đầu đi ra ngoài. Bên ngoài hang mỏ không xa có hai gã quân sĩ Hắc Giáp quân đang ngồi trước bàn, thu nhận tử kim của mỗi nhân công đào được, đồng thời ghi vào danh sách.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu: "Dựa theo quy củ của Quy Nguyên tông, thợ mỏ làm việc tại khu mỏ tử tinh không được phép tiếp xúc với những thợ mỏ tại khu vực khác. Hơn nữa nơi ở của bọn họ còn thường xuyên bị kiểm tra không hề báo trước. Khi đi còn phải cởi sạch y phục, cạo trọc đầu, cấp cho bọn họ một bộ quần áo mới để cho bọn họ sạch sẽ mà đi. Cũng là cách phòng ngừa có kẻ trộm tử kim!"

Quy củ của khu mỏ tử kim nghiêm ngặt hơn rất nhiều so với bốn khu mỏ khác, muốn vô thanh vô tức trộm đi tử kim quả thật khó như lên trời.

- Đại Cam ca! Vị Hắc Giáp quân đại nhân kia nói gì với huynh vậy?

Một số thợ mỏ nhìn Ngô Đại Cam hỏi.

- Không có gì!

Ngô Đại Cam tùy tiện đáp lời, sau đó liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn ở phía xa một cái, lúc này mới thầm thở phào một hơi, ngẫm nghĩ: "Ngày kia chính là hai mươi tám tháng ba, cũng là thời điểm quan trọng nhất. Ta phải cẩn thận một chút, không được để cho người của Hắc Giáp quân chú ý, bằng không làm hỏng đại sự của đại ca thì sẽ gay go!"

Ngô Đại Cam lập tức trở về nơi nghỉ của hắn oOo Rất nhanh đã đến ngày hai mươi tám tháng ba.

Dựa theo quy củ của khu mỏ Thiết Liên Sơn, vào ngày này mỗi tháng các nhân công tại bốn khu mỏ hoàng kim có thể trở về nhà thăm người thân. Còn ở khu mỏ tử kim, một năm mới có một cơ hội rời khỏi khu vực khai thác mỏ.

Sáng sớm hôm nay.

Sương mù mỏng manh tràn ngập khiến cho không khí trở nên mát mẻ. Tâm tình của các thợ mỏ hơm nay cũng tốt hơn rất nhiều.

- Làm việc cả ngày lẫn đêm tại nơi này mệt chết đi được, đến ngủ cũng không thoải mái! Cuối cùng cũng có thể về nhà rồi!

- Ha ha! Nhớ lão bà của ngươi rồi à?

- Há há! Ngủ trên giường gỗ lạnh như băng này sao có thể bằng ôm lão bà ngủ ở nhà!

Một đám thợ mỏ đang nói chuyện với nhau, xếp thành một đội lần lượt tiến hành "kiểm tra soát người", sau đó mới có thể rời khỏi khu mỏ.

- Bọn các ngươi tốt nhất đừng nên vi phạm một cách hồ đồ! Một khi phát hiện trên người có hoàng kim, cho dù chỉ là một chút cũng sẽ bị xử tử!

Một thủ lĩnh binh vệ quát lớn:

- Trước khi lục soát người, các ngươi hãy tự kiểm tra mình trước, đừng bị kẻ khác vu oan hãm hại! Đợi đến khi bị chúng ta hiện, các ngươi có nói gì cũng vô dụng!

Một nhóm binh vệ ngăn trước đường, quan sát thật kỹ đám thợ mỏ này, còn một nhóm khác thì chuyên môn tiến hành lục

soát.

Dựa theo quy củ, đối với khu mỏ hoàng kim thì việc lục soát sẽ do các binh vệ phổ thông tiến hành. Còn đối với khu mỏ tử kim, việc này sẽ do các quân sĩ Hắc Giáp quân chuyên môn phụ trách.

Đúng lúc này, một tráng hán râu đen bước nhanh tới.

- Đại nhân!

Các binh vệ lập tức hành lễ. Người đến chính là đại đội trưởng thành vệ đội của Hoa Phong thành, địa vị có thể nói chỉ đứng sau thành chủ, đám tiểu vệ binh này đương nhiên rất cung kính.

- Ừm!

Hồ Đồng đảo mắt qua các thợ mỏ đang xếp hàng, lập tức nói lớn với đám vệ binh:

- Các huynh đệ cần phải cẩn thận một chút! Mỗi một người đều phải lục soát kỹ càng, đừng để sót một người nào!

- Xin đại nhân cứ yên tâm! Bọn chúng đừng mơ có thể mang theo một chút vàng nào!

Tên thủ lĩnh binh vệ lập tức lấy lòng.

- Ừm!

Hồ Đồng gật gật đầu.

Ánh mắt của hắn cẩn thận quét qua một vòng, đột nhiên liếc nhìn về phía xa hơn mười trượng. Khi nhìn thấy một gã hán tử trung niên trên người mặc y phục đơn giản chắp vá đang đi đến, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 28

Âm Thầm Theo Dấu

Hán tử trung niên từ xa nhìn đại đội trưởng Hồ Đồng, sau đó quay sang tán gẫu với những người xếp hàng bên cạnh.

"Phù!" Hồ Đồng cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, sau đó giả vờ nhìn sang bên cạnh. Nhưng không ai ngờ được, lúc này Bạch Kỳ đô thống của Hắc Giáp quân sắc mặt lạnh lùng lại đang đi về hướng này.

"Bạch Kỳ này bình thường rất ít gặp, hôm nay sao hắn lại đến đây?" Hồ Đồng trong lòng rất tức giận, nhưng ngoài mặt lại tươi cười, lập tức bước đến nghênh đón:

- Đại nhân! Sáng nay ngài không luyện tập sao?

- Hôm nay là ngày hai mươi tám. Đã biết sẽ có không ít thợ mỏ về thăm người thân, ta đương nhiên phải đến xem thử. Hồ Đồng! Trông coi người của ngươi cho tốt, bảo bọn họ lục soát cẩn thận một chút!

Bạch Kỳ đô thống lạnh nhạt dặn dò.

Hồ Đồng vừa nghe lập tức khom người cười nói:

- Vâng thưa đại nhân! Chuyện này huynh đệ chúng tôi đã làm nhiều lần rồi, xin ngài cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề!

“Hừ!” Bạch Kỳ đô thống hừ một tiếng, sau đó đứng một bên quan sát đám thợ mỏ xếp thành đội ngũ, từng người lần lượt bị lục soát.

Đám thợ mỏ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lên một cái, sau đó lại sợ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ đô thống. Bọn họ cũng biết Bạch Kỳ đô thống là một đại nhân vật.

- Kiểm tra cẩn thận chút!

Hồ Đồng ở một bên hò hét.

Bạch Kỳ đô thống lơ đãng nhìn chung quanh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đám thợ mỏ này.

“Vàng có trọng lượng khá nặng. Nếu như bí mật mang theo nhiều, giấu trong người thì y phục sẽ không chỉnh tề, chỗ dấu vàng sẽ bị trĩu xuống!” Bạch Kỳ hiểu rõ điểm này. Giống như bỏ một cục sắt vào túi áo, túi áo sẽ bị trĩu xuống, quần áo trên người cũng sẽ không chỉnh tề.

Bạch Kỳ đảo mắt qua một vòng.

Nhìn thoáng qua thì không thấy có gì đặc biệt.

“Ấy?” Bạch Kỳ trong lòng vừa động, ánh mắt lập tức dừng lại tại dấu chân do một hán tử trung niên xếp hàng phía sau vừa bước qua lưu lại. Trong khu mỏ này có rất nhiều bụi, có nơi còn có đá vụn và cả bùn đất, cho nên chân vừa giẫm xuống sẽ lưu lại dấu chân. Đương nhiên đội ngũ này trước sau có nhiều người giẫm xuống, dấu chân tất sẽ hỗn loạn.

Nhưng ánh mắt của Bạch Kỳ há phải tầm thường?

Chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã lưu ý đến hai dấu chân của hán tử trung niên kia lưu lại. Tuy nói hai dấu chân này ngay sau đó đã bị một thợ mỏ phía sau đè lên, nhưng Bạch Kỳ vẫn còn nhớ rất rõ.

“Một chân hơi sâu còn một chân lại hơi nông!” Bạch Kỳ trong lòng giật mình.

Hắn cẩn thận quan sát hán tử trung niên kia: “Ấy! Quần áo của hắn chỉnh tề, nhìn bề ngoài cỏ vẻ như không hề lén mang theo thứ gì. Có điều hai chân của hắn cũng không phải một dài một ngắn mà lại rất bình thường. Một chân hơi sâu còn một chân lại hơi nông, chỉ có một khả năng, đó là trên một chân có buộc vật nặng như khối sắt!”

Bạch Kỳ có thể trở thành đô thống, mặc dù lòng dạ có chút hẹp hòi, nhưng không thể phủ nhận năng lực của hắn.

Có thể lĩnh ngộ được “Triều Dương cửu thương”, hắn cũng xem như là một kẻ thông minh. Chỉ từ một chút khác biệt giữa hai dấu chân lộ ra trong nháy mắt, hắn đã phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

“Hừ!” Bạch Kỳ đô thống lập tức không nhìn hán tử trung niên kia nữa.

Hán tử trung niên kia trong lòng có quỷ. Vừa rồi Bạch Kỳ ở phía xa quan sát hắn một hồi, khiến cho hắn trong lòng căng thẳng: “Chẳng lẽ vị đại nhân của Hắc Giáp quân này đã phát hiện ra? Không thể nào, từ bên ngoài tuyệt đối không thể nhìn thấy được! Phù… Rốt cuộc cũng không nhìn ta nữa! Có lẽ vị đại nhân vật của của Hắc Giáp quân này vừa rồi đã thất thần!”

Bất kể như thế nào, hán tử trung niên cũng đã không còn đường lui.

Nếu đại sự lần này thành công, cả đời hắn sẽ giàu sang.

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Chung quanh bỗng nhiên vang lên những giọng nói cung kính. Bạch Kỳ liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương đang theo đường núi đi đến, nhìn thấy Bạch Kỳ liền chắp tay nói:

- Đô thống đại nhân cũng ở đây sao?

- Ừm! Thanh Sơn, ngươi đi đâu vậy?

Bạch Kỳ cười nói.

- Thuộc hạ đang đi tìm Điền Đan huynh tụ hợp!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Vậy sao còn không mau đi? Việc lục soát nhỏ nhặt này có các binh vệ phụ trách là được rồi!

Bạch Kỳ đô thống cười nhạt nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn một cái, sau đó cũng mỉm cười cáo lui. Từ sau lần khiêu chiến đó, thái độ của Bạch Kỳ đô thống đối với hắn rõ ràng đã thay đổi, thậm chí còn không dám làm ra vẻ lạnh lùng trước mặt hắn.

Có điều…

Đằng Thanh Sơn cũng không cảm thấy cao hứng bao nhiêu. Loại nhẫn nại này của Bạch Kỳ khiến cho hắn đánh giá đối phương cao hơn một bậc.

……

Nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi, Bạch Kỳ lại quay đầu nhìn về phía Hồ Đồng:

- Hồ Đồng! Công việc lục soát này làm nhanh lên một chút đi!

- Vâng thưa đại nhân!

Hồ Đồng mừng thầm.

Vốn hắn còn chuẩn bị bảo một người đang lục soát tránh ra để hắn tự mình làm, nhằm dễ dàng để cho người nọ đi qua. Nhưng hiện tại, câu nói của Bạch Kỳ càng khiến cho hắn dễ hành động hơn.

- Chậm quá! Hai người lục soát như vậy thì đến bao giờ mới xong? Bây giờ cứ ba người một nhóm, hai người các ngươi cứ tiếp tục, ta sẽ tự mình lục soát! Hai người các ngươi hãy học hỏi ta cho tốt!

Hồ Đồng bước nhanh tới, đồng thời vẫy tay với những người đang xếp hàng:

- Vài người các ngươi hãy qua bên ta!

Nhất thời, đội ngũ vốn xếp thành hai hàng lúc này đã phân thành ba hàng.

- Tất cả đều cởi hết ngoại y ra, tự mình làm đi!

Hồ Đồng quát lên.

Từng thợ mỏ lần lượt cởi ngoại y. Trước tiên Hồ Đồng nhanh chóng sờ qua ngoại y một lần, xem thử giữa hai lớp ngoại y có vật cứng gì hay không. Tiếp đó hắn lại lục soát nội y một lượt. Sau đó lại cẩn thận sờ qua bên ngoài khố tử, xem giữa hai lớp quần có giấu vàng hay không. Tiếp theo hắn lại trực tiếp bảo đám thợ mỏ cởi dây lưng, tuột quần xuống đến tận đầu gối, xem có dấu vàng nơi hạ thể hay không. Cuối cùng là kiểm tra giày và đầu tóc một lần.

Hồ Đồng kiểm tra quả thật rất nhanh.

- Một người!

Hồ Đồng hô lên.

Hồ Đồng liên tục kiểm tra ba người. Ba người này đều không hề giấu vàng.

- Người kế tiếp!

Hồ Đồng quát lên.

Hán tử trung niên kia lập tức đến trước mặt Hồ Đồng, ngoại y đã cởi ra, bên trong chỉ còn bộ áo lót cũ nát, rõ ràng không hề giấu thứ gì. Hồ Đồng dựa theo trình tự cẩn thận lục soát một lượt. Ngoại y, khố tử, giày, đầu tóc, trong người …vv, toàn bộ đều kiểm tra một lần. Tất cả đều không có vấn đề gì.

- Người kế tiếp!

Hồ Đồng nói.

Hán tử trung niên kia lập tức mặc lại y phục, mang giày vào, dọc theo sơn đạo đi xuống chân núi.

“Hừ!” Bạch Kỳ đô thống nhìn thoáng qua hán tử trung niên một cái, trong lòng cười lạnh: “Xem ra Hồ Đồng này chắc hẳn đã bị mua chuộc rồi! Không ngờ có thể mua chuộc Hồ Đồng… Lén mang theo vàng? Không thể nào! Cho dù lén mang theo mười cân vàng thì cũng chỉ tương đương với một vạn lượng bạc, còn chưa đủ để mua chuộc đại đội trưởng thành vệ đội. Vậy... chẳng lẽ là lén giấu tử kim?”

Bạch Kỳ đô thống nghi hoặc: “Làm sao có thể lén giấu tử kim? Nhân công của khu mỏ tử kim và khu mỏ hoàng kim căn bản không thể gặp nhau. Chẳng lẽ ta đã đoán sai, hán tử trung niên kia không hề giấu thứ gì?”

Ngay lúc này!

- Nhìn thấy chưa? Cứ theo như lão tử mà làm, nhanh lên một chút! Ngươi đến lục soát đi!

Hồ Đồng lúc này đi sang một bên, ra lệnh cho một binh vệ thay hắn kiểm tra.

Bạch Kỳ liếc nhìn một cái, trong lòng khẽ động: "Ấy? Hồ Đồng kia từ đầu đến cuối tổng cộng chỉ kiểm tra bốn người. Người thứ tư chính là hán tử trung niên kia. Kiểm tra đến người thứ năm, chỉ mới lục soát được một nửa hắn thì đã nghỉ ngơi. Hừ! Xem ra hắn thật sự là bị mua chuộc!"

Tiếp đó Bạch Kỳ liền đi xuống núi.

- Đại nhân!

Hồ Đồng cười bước đến.

- Ta xuống núi đi dạo, ngươi theo làm gì?

Bạch Kỳ quát lên.

Hồ Đồng khựng lại, liền thối lui.

Bạch Kỳ lúc này mới bước đi, giống như dạo chơi lững thững đi xuống núi. Dù sao hắn cũng là một cao thủ nội kình, theo dõi một hán tử nhà nông làm sao có thể mất dấu được?

"Nếu như ta đoán không lầm, tài sản mà tên hán tử kia lén lút mang đi nhất định là không nhỏ! Khả năng hắn có mang theo tử kim ít nhất cũng đến năm thành!" Bạch Kỳ động tâm. Dựa theo quy củ của Quy Nguyên tông, tử kim mỗi ngày đào được đều phải ghi chép lại. Cho dù hắn là đô thống cũng không có biện pháp ngầm bỏ vào túi riêng.

Con người ai cũng có lòng tham. Cho dù là xã hội hiện đại,

một số vị quan to cũng tham ô tiền tài. Không cần nói đến Bạch Kỳ.

Mặc dù là một đô thống cao quý của Hắc Giáp quân, lương tháng không ít, nhưng so với một số phú thương thì vẫn còn kém xa. Con người ai cũng có dục vọng. Bạch Kỳ cũng muốn mua vài nha hoàn xinh đẹp, mua một ít kẻ hầu người hạ để cho cuộc sống của mình càng thoải mái, thậm chí còn có thể mua một số nguyên liệu tốt để chế tạo binh khí. Những thứ này đều cần bạc trắng ngần, vàng rực rỡ.

“Hừ! Khoản tiền này là của ta! Dù sao tông phái cũng không biết được!” Bạch Kỳ đã động lòng tham.

Hắn muốn giết chết hán tử trung niên kia, đoạt lấy tiền tài Nếu như là giết lầm, vậy thì chỉ trách đối phương xui xẻo.

……

Trên quan đạo dưới chân núi Thiết Liên sơn đang có năm thớt chiến mã, bên cạnh ngựa đều có người.

Một người trong đó thân cao bảy thước, chính là hán tử nhỏ gầy “Đổng Duyên”. Chung quanh hắn còn có ba người khác. Trong ba người này có hai đại hán thân hình cao lớn, dáng người tương đối mập mạp. Người còn lại là một trung niên nhân đầu tóc bạc trắng.

- Đại ca! Huynh nói xem Lý lão tam có mang tử kim xuống được không? Đệ quả thật không hiểu. Khu mỏ tử kim và khu hoàng kim tách biệt nhau, Lý lão tam vào khu mỏ hoàng kim làm nhân công, làm sao có kiếm được tử kim?

Một trong hai đại hán mập mạp dò hỏi:

- Đại ca! Bí mật này bây giờ có thể nói cho đệ được không?

- Nhị Bàn! Để ta nói cho các người biết vậy!

Đổng Duyên cười giễu nói:

- Khu mỏ tử kim và khu mỏ hoàng kim có một thông đạo nhỏ nối liền.

- Cái gì?

Hai hán tử mập mạp đều giật mình, còn người trung niên tóc bạc thì lại rất bình tĩnh.

- Kỳ thật chuyện này cũng là do một huynh đệ của ta, trong lúc đào bới tại khu mỏ tử kim vô ý đào quá sâu, không ngờ lại đào thông với một hang nhỏ của khu mỏ hoàng kim. Sau đó y liền đóng chặt hang mỏ này lại. Biết được bí mật này cũng không có mấy người!

Đổng Duyên cười nhạt nói:

- Tử kim mà Vương huynh đệ gom góp được trong hơn một năm nay đại khái khoảng mười cân. Y cất dấu vào một nơi tại thông đạo bí mật kia, sau đó Lý lão tam lại lấy ra. Đợi Lý lão tam đem khoản tử kim kia ra ngoài, chúng ta sẽ giàu to!

Đối với Đổng Duyên mà nói, ba người bên cạnh hắn lúc này chính là những người mà hắn tin tưởng nhất, đều là những người đã cùng hắn vào sinh ra tử.

Trước đây hắn không nói cho Đại Bàn và Nhị Bàn biết việc này, cũng vì lo lắng tính cách cẩu thả của hai tên mập này sẽ làm tiết lộ ra ngoài.

“Mười cân!” Đại Bàn và Nhị Bàn đều cả kinh.

Nhị Bàn lẩm bẩm:

- Mười cân tử kim, vậy chính là một vạn cân hoàng kim, cũng là một ngàn vạn lượng bạc. Một ngàn vạn lượng bạc… chúng ta

giàu to rồi!

Một ngàn vạn lượng bạc là một con số vô cùng lớn.

Cho dù là một đại diêm thương giàu có, gia tài có trăm vạn lượng bạc đã xem như không tệ.

- Mười cân tử kim! Hừ! So với số lượng tử kim mà Quy Nguyên tông đào được trong một năm thì chẳng tính là gì. Thế nhưng có số tài sản này, chúng ta cũng không cần chui rúc tại Hoa Phong thành nho nhỏ này nữa!

Đổng Duyên cười nói. Đột nhiên hắn liếc nhìn về phía xa:

- Ấy! Nhìn kìa, có thợ mỏ xuống núi rồi! Có lẽ Lý lão tam cũng sắp xuống!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 29

Giết Chóc

Bên cạnh một khe suối trong veo trên Thiết Liên sơn, hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan đang thoải mái uống rượu ăn thịt.

- Phì phì! Thịt cuốn này mùi vị quả thật không tệ!

Điền Đan ném một miếng thịt cuốn vào miệng, nhai hai miếng liền nuốt xuống bụng, sau đó uống một ngụm rượu nồng, luôn mồm hô sảng khoái.

- Hồ Đồng này rất biết cách đối nhân xử thế!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Thân là Bách phu trưởng, ăn uống quả thật tốt hơn nhiều, nhưng cũng không thể ăn được các loại món ăn đặc sắc. Những thứ này đều là do Hồ Đồng kia đặc biệt sai người từ Hoa Phong thành mang đến hiếu kính bọn họ.

- Thời gian đóng giữ ở đây chỉ mới qua được một nửa, vẫn còn hơn một tháng chúng ta mới có thể trở về Giang Ninh quận thành. Nhưng mà ngay sau khi trở về sẽ phải bận rộn tham gia so tài Bách phu trưởng. Mỗi một lĩnh đều phải so tài để chọn ra hai người yếu nhất, chuẩn bị nghênh tiếp tân nhân tuyển chọn vào ngày mười hai tháng sáu.

Điền Đan cười nói:

- Thanh Sơn huynh đệ thì không cần lo lắng rồi!

Hắc Giáp quân tổng cộng có bốn lĩnh nhân mã, mỗi một lĩnh đều phải tuyển ra hai Bách phu trưởng thực lực kém nhất.

- Điền Đan lão ca! Trong đệ nhất lĩnh chúng ta thực lực của huynh cũng xem như lợi hại, số người kém hơn huynh cũng không ít đâu!

Đằng Thanh Sơn đang nói giữa chừng, đột nhiên nhìn về phía xa:

- Này, huynh xem bên kia kìa!

"Hử?" Điền Đan cũng nghi hoặc nhìn lại.

Xuyên qua những cây đại thụ và hoa cỏ xanh um tươi tốt, thấp thoáng nhìn thấy trên con đường núi xa xa có một bóng người.

- Bạch Kỳ?

Điền Đan kinh ngạc thốt lên.

- Hắn xuống núi làm gì? Hôm nay là ngày những thợ mỏ xuống núi… Hắn đường đường là một đô thống, xuống núi để làm gì?

Điền Đan không thể lý giải được.

"Có chút khác thường!" Đằng Thanh Sơn nhướng mày, lập tức quay đầu nhìn Điền Đan cười nói:

- Điền Đan lão ca! Chúng ta theo sau xem một chút không phải là biết ngay sao?

- Được! Đi thôi!

Điền Đan cũng cảm thấy hứng thú.

Hai người cầm lấy binh khí, liền bám theo phía sau.

……

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Bạch Kỳ hành tẩu trên sơn đạo. Một số binh vệ lên xuống núi nhìn thấy hắn lập tức cung kính hành lễ.

Bạch Kỳ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của hán tử trung niên ở cách xa hơn hai mươi trượng: "Trên sơn đạo này có nhiều binh vệ như vậy, nếu như ta hạ thủ có lẽ sẽ bị bọn chúng phát hiện. Đặc biệt là từ trên người nam tử trung niên kia lục soát được tử kim, bị đám binh vệ chung quanh nhìn thấy và loan truyền ra, như vậy thì hỏng bét!"

Bạch Kỳ cố kìm nén sự nôn nóng, một mạch đi theo.

Con đường núi này là náo nhiệt nhất, bởi vì dưới chân núi cũng có một đám binh vệ chuyên môn canh giữ và chăm sóc những chiến mã. Các binh vệ trên núi và dưới núi thường xuyên thay ca, đưa đồ ăn các loại, cho nên trên sơn đạo này thường xuyên nhìn thấy binh vệ.

……

Hán tử trung niên "Lý lão tam" và các thợ mỏ khác cùng nhau xuống núi, có vẻ rất bình thường.

- Này, Lý lão tam! Ngươi làm việc một mạch nửa năm trời, tiền công cũng không ít. Trở về nhà vợ của ngươi nhất định sẽ chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, chăn êm nệm ấm chờ ngươi đấy nhỉ!

- Ta à? Bà nương của ta nếu tốt như vậy thì ta đã không nỡ rời

khỏi nhà!

Lý lão tam hừ một tiếng, đồng thời giả vờ tùy ý liếc nhìn ra phía sau một cái. Bóng người kia ở phía xa khiến cho hắn trong lòng cả kinh: "Đai nhân vật của Hắc Giáp quân này trước đó đã nhìn chằm chằm vào ta một lúc, bây giờ lại theo ta làm gì?"

Trong lòng có quỷ, đương nhiên càng nghĩ thì lại càng hoài nghi.

"Không! Không thể nào! Hắn không thể nào phát hiện được!" Lý lão tam không thể nghĩ được mình lộ ra sơ hở ở chỗ nào.

"À! Đổng lão đại đang ở ngay chân núi, chờ đến khi gặp được Đổng lão đại thì sẽ không sao rồi. Hoàn thành đại sự này, về sau có thể hưởng phú quý cả đời!" Lý lão tam cố nén lo lắng, giả vờ tùy ý truyện trò cùng các nhân công chung quanh, đi về hướng chân núi.

……

Bạch Kỳ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hán tử trung niên kia. Trong mắt hắn, giết chết một tên hán tử bình thường như vậy căn bản là dễ như trở bàn tay. Hiện tại chuyện mà hắn cần cân nhắc chính là không để binh vệ nhìn thấy hắn giết người và lục soát được tử kim.

"Trước tiên để cho ngươi sống lâu thêm một chút!" Bạch Kỳ cứ như vậy đi theo, hắn cũng không sợ bị đối phương phát hiện.

Lý lão tam và Bạch Kỳ một trước một sau cứ như vậy hạ sơn.

Đương nhiên phía sau hai người bọn họ còn có hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan lặng lẽ bám theo.

……

Con ngươi của Bạch Kỳ đột nhiên co rút lại: "Đã đến chân núi

rồi!”

Tốc độ của hắn lập tức gia tăng.

Chỉ thấy Lý Lão tam kia vừa chia tay với các nhân công khác liền lao vào một ngã rẽ bên cạnh, biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Kỳ.

Chỉ trong thời gian hô hấp vài cái Bạch Kỳ đã lao đến chân núi, hắn lập tức nhìn về hướng quan đạo.

- Đổng lão đại!

Lý lão tam vừa nhìn thấy bóng người và chiến mã xa xa, lập tức chạy đến.

“Tiếp ứng?” Bạch Kỳ trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

- Cùng chết đi!

Chung quanh chỉ có vài tên nhân công, không hề có vệ binh. Hơn nữa đối phương có chiến mã tiếp ứng, Bạch Kỳ đã không thể suy nghĩ quá nhiều.

“Vù!” “Vù!”

Bạch Kỳ thi triển khinh công, tựa như một trận gió nhanh chóng đến gần Lý lão tam.

Lý lão tam quay đầu nhìn lại, không khỏi hoảng sợ hét lên:

- Đổng lão đại! Cứu mạng!

Đồng thời hai chân cũng liều mạng bỏ chạy, nhưng túi tử kim cột trên chân phải lại khiến cho hắn căn bản không thể chạy nhanh.

- Kẻ nào!

Tráng hán dáng người cao lớn béo mập, một tay cầm một cây giản sắt màu đen giận dữ quát lên.

“Hừ!”

Bạch Kỳ cười nhạo một tiếng. Thân phận của hắn thế nào, sao lại phải quan tâm đến một tên tiểu tặc bên cạnh?

- Chết đi!

Bạch Kỳ cười khinh thường, trường thương trong tay nháy mắt đâm về hướng Lý lão tam.

Lý lão tam hoảng sợ hét lên:

- Cứu mạng!

Thế nhưng bốn người Đổng Duyên ở phía xa căn bản không thể đến kịp để cứu hắn. Chỉ nghe một tiếng “phập”, đầu thương đã từ phía sau đâm xuyên qua cổ họng của hắn.

Lý lão tam hai mắt trợn trừng.

Vốn là…

Một trường đại phú quý hắn đã sắp đạt được, nhưng tại thời khắc cuối cùng lại bị giết chết.

Đổng Duyên ở phía xa sắc mắt trầm xuống, quát lên:

- Giết hắn!

“Đông!” “Đông!” “Đông!”

Đại Bàn cầm một đôi giản sắt, Nhị Bàn cầm một đôi chùy đồng lớn, còn nam tử trung niên tóc bạc thì cầm một thanh kiếm sắc lập tức lao đến. Đổng Duyên giữ khoảng cách xa xa bám theo phía sau cùng, trong tay xuất hiện hai thanh phi đao.

“Hừ!” Bạch Kỳ tung một cước đá văng thi thể của Lý lão tam sang một bên, sau đó dùng trường thương vạch một đường của chân phải của Lý lão tam, lập tức cắt chiếc quần ra một lớp, ẩn ước có thể nhìn thấy chiếc túi vải được buộc trên cẳng chân. Chiếc túi vải này đã có vết rách, từng mảnh tử kim vụn lộ ra, ánh sáng màu tím rung động lòng người.

Cặp mắt Bạch Kỳ lập tức sáng lên.

- Tiểu tặc!

Đại Bàn chạy đầu tiên cũng đã nhìn thấy tử kim, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, thiết giản trong tay đập mạnh tới.

- Buông tay!

Bạch Kỳ cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay vung lên.

“Vù!”

“Cheng!” Trường thương va chạm vào thiết giản.

Đại Bàn chỉ cảm thấy tay phải chấn động, cả người không kìm được thối lui ba bước.

Bạch Kỳ cũng cảm thấy tay phải tê rần, giật mình nhìn tên nam tử cao lớn béo mập này: “Khí lực thật kinh người!”

Chỉ một lần giao thủ này, Bạch Kỳ đã xác định đối phương là nhất lưu võ giả.

- Đại ca! Dùng cách đấu lực!

Đại Bàn hét lên một tiếng.

- Cùng tiến lên!

Đổng Duyên cũng đã lao qua.

Nam tử tóc bạc tay cầm trường kiếm, “bá!” một tiếng, một mảnh bóng kiếm lập tức bao phủ Bạch Kỳ đô thống.

Bạch Kỳ sắc mặt lạnh lẽo, lập tức lay động cán thương, trường thương trong tay trong nháy mắt múa thành vòng tròn. Chỉ nghe những tiếng va chạm không ngừng vang lên, kiếm ảnh đã bị đánh bật ra.

“Cao thủ này cũng là một nhất lưu võ giả!” Bạch Kỳ trong lòng càng thêm lo lắng, hắn quả thật không nghĩ đến lại xuất hiện nhiều cao thủ lợi hại như vậy.

……

Hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan trốn trong bụi cỏ, nhìn chăm chú vào bên này. Bởi vì cự ly khá xa, bọn họ cũng không nhìn thấy tử kim.

- Thanh Sơn! Chúng ta làm thế nào đây?

Điền Đan thấp giọng hỏi.

- Điền lão ca! Chuyện thú vị như vậy sao không xem thêm một lát?

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Điền Đan cũng gật đầu nở nụ cười:

- Bạch Kỳ giết chết tên nhân công kia, hơn nữa lại dẫn ra mấy tên cao thủ lợi hại này, xem ra chuyên này có vẻ không bình thường. Phiền toái này là tự hắn gây ra, vậy thì để cho hắn tự giải quyết. Nhìn thấy tên Bạch Kỳ này chịu khổ cũng là cũng là một chuyện rất có ý tứ!

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát trận chiến:

- Ừm! Trong số bốn người kia, người cầm phi đao luôn trốn ở bên cạnh không dám cận chiến, chân chính động thủ chỉ có ba người. Trong đó hai tên mập mạp sức lực không nhỏ, nhưng chùy pháp và giản pháp thì lại bình thường. Chỉ có nam tử tóc bạc kia có thể xem như là cao thủ, nhưng so với Bạch Kỳ thì vẫn còn kém không ít.

- Ừm! Tên mập cầm song chùy kia đã bị đâm một thương, xem ra ba người đối phương cũng không đánh lại Bạch Kỳ. Thật đáng tiếc, vốn còn muốn xem Bạch Kỳ mất mặt chịu khổ!

Điền Đan chán nản nói.

Bạch Kỳ luyện thành "Triều Dương cửu thương", cho dù là so với Nhạc Tùng cũng không kém bao nhiêu.

Khi hắn so tài với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn dùng năm vạn cân khí lực thi triển thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình" , Bạch Kỳ mới thất bại thảm như vậy, nhưng thực lực chân chính của hắn thì vẫn rất mạnh.

Có thể đảm nhiệm chức vụ đô thống, không có một chút thủ đoạn thì sao làm được?

……

- Nhị Bàn, lui mau!

Đổng Duyên vội vàng hét lên.

- Muốn chạy?

Bạch Kỳ cười lớn một tiếng, trường thương trong tay rung lên. Nhị Bàn chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một tia sáng, rực rỡ giống như ánh mặt trời.

"Vù!"

Đổng Duyên vội vàng phóng ra một thanh phi đao, bắn thẳng về hướng Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ rung động trường thương, lập tức gạt phi đao bay đi, đồng thời đâm thẳng về phía trước. “Phập!” một tiếng, trường thương trực tiếp đâm vào ngực Nhị Bàn, sau đó nhanh chóng rút ra.

“Phụt!”

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Nơi ngực của Nhị Bàn xuất hiện một lỗ thủng lớn kinh người, máu tươi tuôn ra. Nhị Bàn mở to mắt nhìn về phía Đổng Duyên ở xa xa, muốn nói gì đó nhưng ý thức cuối cùng đã biến mất, cả người ngã rầm xuống.

- Nhị Bàn!

Đổng Duyên sắc mặt đại biến.

- Tiểu đệ!

Đại Bàn cũng điên cuồng.

- A Duyên! Các ngươi mau chạy đi!

Trung niên tóc bạc quát lớn, đồng thời trên mặt hắn hiện lên một lớp sương mù màu trắng, tốc độ của trường kiếm trong tay đột nhiên tăng vọt.

- Không! Ta phải báo thù cho tiểu đệ!

Hai mắt Đại Bàn đỏ bừng, giống như đã phát điên.

- Ha ha! Muốn liều mạng?

Bạch Kỳ cười lớn:

- Hôm nay các ngươi một người cũng đừng mong trốn thoát!

Sau khi luyện thành "Triều Dương cửu thương", Bạch Kỳ chưa bao giờ thi triển một cách thống khoái như vậy. Lúc trước khi vừa mới luyện thành đã bị Đằng Thanh Sơn đả kích một trận, điều này khiến cho hắn rất không cam lòng. Còn hiện tại đối mặt với đám người này, hắn ra tay vô cùng sảng khoái.

"Xoẹt!"

Bụng của Đại Bàn bị rạch một thương, máu tươi ứa ra.

"Cheng!" Trung niên tóc bạc ngăn cản một thương, đồng thời một cước đá bay thân thể Đại Bàn.

- A Duyên! Ngươi mang Đại Bàn chạy trước đi!

Trung niên tóc bạc vội vàng nói.

Đổng Duyên nhìn chằm chằm thi thể của Nhị Bàn, toàn thân khẽ run lên, sau đó quay đầu nhìn về phía Bạch Kỳ, hai mắt cũng ẩn ước đỏ bừng, trầm giọng nói:

- Thúc! Thúc mang Đại Bàn chạy đi!

Nói đoạn, cả người hắn bỗng nhiên lao về phía Bạch Kỳ. Đổng Duyên từ lúc bắt đầu chỉ trốn ở phía xa thi triển phi đao, nhưng lúc này hắn lại nhanh chóng tiếp cận.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 30

Trúng Độc

Ha ha! Chịu chết đi!

Bạch Kỳ điên cuồng cười lớn. Hắn căn bản không hề để Đổng Duyên vào mắt.

Một kẻ ngay từ đầu chỉ dám trốn ở xa phóng phi đao, có thể có được mấy phần thủ đoạn?

- Đại ca!

Đại Bàn đã bị thương vội vàng hét lên.

- A Duyên! Bình tĩnh đi!

Trung niên tóc bạc cũng nôn nóng. Bọn họ đều biết thực lực của Đổng Duyên là yếu nhất trong bốn người, chỉ vì hắn thông minh và thủ đoạn nên mới thành thủ lĩnh. Nếu bàn về thực lực, bất kể là Đại Bàn hay Nhị Bàn cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Đổng Duyên giống như điên cuồng lao đến.

“Ha ha!” Bạch Kỳ hai tay cầm thương, định đâm chết Đổng Duyên.

Đúng lúc này…

Ánh mắt Đổng Duyên thoáng hiện lên thần sắc lạnh lẽo, trong

tay áo phải đột nhiên lộ ra một vật dài hình ống màu đen. Hắn đột ngột nhấn vào một cái khe trên ống dài màu đen đó.

“Chíu!”

Vài đạo ảo ảnh từ miệng ống đen bắn ra, tốc độ cực nhanh nghe rợn cả người.

Bạch Kỳ biến sắc: “Không tốt!”

Ám khí vô danh kia quá nhanh, hắn chỉ kịp vung trường thương trong tay lên, mới miễn cường đỡ được một đạo ảo ảnh trong đó.

- Tiểu tặc! Chịu chết đi!

Bạch Kỳ chỉ cảm thấy tay trái và đùi phải đau nhói, nhanh chóng trở nên tê dại. Hắn giận dữ rống lên, muốn giết chết Đổng Duyên kia.

Nhưng Đổng Duyên lại quay người bỏ chạy:

- Không sợ chết thì đuổi theo đi!

Một khi trúng độc, vận động càng mạnh thì khí huyết sẽ lưu thông càng nhanh, tốc độ lan ra của độc cũng sẽ mau hơn. Bạch Kỳ chỉ có thể đứng tại chỗ, căn bản không dám động. Mà Đổng Duyên lại đứng cách đó mười trượng, rõ ràng là không có ý định chạy, ánh mắt đảo qua thi thể của Nhị Bàn, lại nhìn về phía bao tử kim buộc ở chân Lý lão tam.

Trong đó đều là Tử Kim.

- Lại đây! Tới đây ta sẽ giết ngươi!

Bạch Kỳ đột nhiên điểm mạnh vào huyệt vị trên tay trái và đùi phải, đồng thời lập tức xé vải áo, buộc chặt phần vai gần tay tay trái và trên đùi phải, muốn ngăn máu huyết lưu thông.

Trung niên tóc bạc kia lập tức ôm lấy thi thể Nhị Bàn.

- Đô Thống đại nhân!

Một tiếng hô lớn vang lên. Hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan rốt cuộc cũng hiện thân.

- Chúng ta đi!

Đổng Duyên cắn răng, trực tiếp lao đến nhảy lên ngựa.

Trung niên tóc bạc đặt thi thể Nhị Bàn lên ngựa. Đại Bàn cũng lên ngựa. Mấy người bọn họ lập tức thúc ngựa chạy đi. Những con ngựa mà bọn Đổng Duyên cưỡi đều có thể một ngày đi ngàn dặm, tốc độ trong nháy mắt bộc phát, khiến cho hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng của đối phương.

Kỳ thật luận về tốc độ, Điền Đan có lẽ không đuổi kịp, nhưng Đằng Thanh Sơn thì lại có thể.

Có điều…

Hắn không thể vì giúp Bạch Kỳ trút giận mà bại lộ thực lực ……

Mấy người Đổng Duyên thúc ngựa chạy như bay, trong lòng đau đớn.

- Tiểu đệ! Tiểu đệ!

Mắt Đại Bàn ngấn lệ, trong lòng thống khổ.

Đổng Duyên nghiến răng:

- Là ta! Là do ta! Nếu như ta sớm lấy Quỷ Linh châm ra, Nhị Bàn sẽ không phải chết!

Lúc Nhị Bàn rơi vào nguy hiểm, Đổng Duyên căn bản không

kịp lấy Quỷ Linh châm ra. Hắn chỉ có thể dùng phi đao ngăn cản, không có cách nào cứu được Nhị Bàn.

- Đại ca, không thể trách huynh! Vừa rồi huynh căn bản không kịp cứu Nhị Bàn, ta cũng chỉ có thể đứng nhìn!

Đại Bàn thống khổ.

- A Duyên, đừng quá đau khổ! Nhị Bàn chết rồi, nhưng cũng may hắn còn lưu lại con cái, xem như huyết mạch vẫn chưa tuyệt!

Trung niên tóc bạc thở dài nói:

- Chúng ta bây giờ phải chiếu cố thật tốt cho hai đứa con của hắn!

"Ừm!" Đổng Duyên trầm ngâm một lát:

- Thúc! Hoa Phong thành này không thể ở lại được nữa. Chúng ta hãy quay về, mang theo tiền tài lập tức rời khỏi Hoa Phong thành, rời xa Giang Ninh quận!

"Hả?" Trung niên tóc bạc cả kinh.

- Đại ca! Nhân mã chúng ta cực khổ xây dựng nên ở Hoa Phong thành không cần nữa sao?

Đại Bàn nhìn Đổng Duyên. Nhân mã dưới trướng bọn họ đều là người địa phương, đều có gia đình. Bảo những người bình thường này theo họ xông pha thiên hạ căn bản là chuyện không thể nào.

- Cần bỏ thì phải bỏ, nghĩ nhiều như vậy làm gì! Chúng ta có thể tạo dựng ở Hoa Phong thành này một mảnh thiên địa riêng thì ở nơi khác có thể còn tốt hơn. Hơn nữa thằng khốn của Quy Nguyên tông kia, Đổng Duyên ta nhất định có một ngày phải lấy mạng nó!

Đổng Duyên nghiến răng nghiến lợi nói.

- Trúng Quỷ Linh châm hắn có chết không?

Trung niên tóc bạc hỏi.

- Hừ! Nếu hắn do dự không quyết, đợi khi độc khuếch tán ra thì hắn sẽ chết chắc. Nhưng nếu như hắn tàn nhẫn một chút với bản thân thì sẽ không chết, cao lắm chỉ thành người tàn phế thôi!

Đổng Duyên cười lạnh:

- Cho dù là phế nhân, giết chết huynh đệ ta, ta nhất định phải tự tay giết hắn!

Sau đó đám người Đổng Duyên lập tức phi nhanh về Hoa Phong thành.

Giữa trưa hôm đó, bọn họ mang theo con cái gia thất lặng lẽ rời khỏi Hoa Phong thành, tiếp tục lưu lạc thiên hạ.

……

- Đô Thống đại nhân! Ngài không sao chứ?

Điền Đan liền hỏi.

Đằng Thanh Sơn lúc này lại phát hiện ra chiếc túi buộc trên chân của thi thể bên cạnh, trong túi lộ ra màu sắc của tử kim. Hắn giật mình: “Không ngờ lại là tử kim! Khó trách Bạch Kỳ lại âm thầm động thủ, thì ra là vì muốn nuốt trọn chỗ tử kim này mà không cho người trong tông phái biết!”

Hắn lập tức đưa tay mở chiếc túi ra, hốt tử kim bỏ vào trong túi.

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi làm gì vậy?

Bạch Kỳ hét lên.

- Chỗ tử kim này là do người kia lén mang ra, đương nhiên là phải mang về!

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói.

Bạch Kỳ nghiến răng nghiến lợi, trong lòng thống hận.

Hắn một mình âm thầm truy sát trung niên hán tử kia vì cái gì? không phải là vì tử kim kia sao? Nhưng hiện tại bị hai người Đằng Thanh Sơn phát hiện, hắn căn bản không có cơ hội một mình độc chiếm. Trừ phi… hắn có thể giết chết hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan. Nhưng hắn hiểu rất rõ thực lực của Đằng Thanh Sơn.

Hắn tình nguyện cùng bốn người vừa rồi đánh mười trận cũng không muốn đánh một trận với Đằng Thanh Sơn.

Tử Kim không lấy được, bản thân còn bị trúng độc, thật đúng là trộm gà không được lại mất nắm gạo.

- Chà chà! Đô Thống đại nhân! Điền Đan huynh! Túi tử kim này ít nhất cũng phải mười cân, thậm chí còn có thể hơn mười cân.

Đằng Thanh Sơn xách túi vải cảm thán nói. Cùng một thể tích, tử kim so với hoàng kim nặng hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân mà "Thiên kiếm" của Tần Lĩnh Thiên Đế trong truyền thuyết lại cần đến hơn trăm cân Tử Kim.

Dù sao lợi kiếm bình thường cũng chỉ nặng vài cân, còn "Thiên kiếm" lại hơn trăm cân. Một túi nhỏ tử kim nặng mười cân cũng có thể hiểu được.

- Mười cân tử kim?

Điền Đan sợ hãi than:

- Vậy chính là một ngàn cân hoàng kim, cũng là một trăm vạn lượng bạc. Đây là một khoản tiền cực lớn. Khu mỏ tử kim của Quy Nguyên tông ta một tháng cũng chỉ kiếm được mấy chục cân tử kim mà thôi. Đám người này thật có thủ đoạn, không ngờ trộm được đến mười cân mà không bị phát hiện!

Mỗi tháng lấy trộm một cân, Quy Nguyên tông căn bản không thể phát hiện. Dù sao khai thác tử kim, sản lượng mỗi tháng không thể hoàn toàn như nhau.

"Mười cân!" Bạch Kỳ càng thêm đau xót. Lương tháng của đô thống là một ngàn lượng bạc, nhưng trừ đi các khoản chi tiêu ăn uống hàng ngày, một năm hắn chỉ còn lại chừng ba đến năm ngàn lượng bạc, muốn tích lũy được một trăm vạn lượng bạc thì trăm năm cũng không đủ.

- Đại nhân!

- Đại nhân! Ở đây xảy ra chuyện gì?

Vài binh vệ từ xa chạy lại, cung kính hỏi.

- Đô Thống đại nhân! Ngài còn đi được không?

Điền Đan lo lắng hỏi.

- Hai người các ngươi!

Bạch Kỳ chỉ vào hai tên binh vệ, hét lên:

- Dìu ta lên núi!

Hai tên binh vệ bất đắc dĩ, đành phải làm theo mệnh lệnh, dìu Bạch Kỳ dậy.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn Bạch Kỳ, chỉ thấy sắc mặt của hắn

trắng bệch, lộ ra vẻ thống khổ.

Vừa đi được khoảng hai mươi trượng, Bạch Kỳ vội vã hét lên:

- Mau đặt ta xuống! Mau!

Hai binh vệ kia bị dọa đến ngây người.

- Cút!

Bạch Kỳ vội vã vung tay phải lên, đánh bay hai tên binh vệ kia qua một bên, sau đó lập tức đặt mông ngồi xuống, xé toạc ống quần chân phải của mình.

“Roẹt!”

Cả ống quần bị xé ra.

“Cái gì!” Đằng Thanh Sơn và Bạch Kỳ vừa nhìn thấy liền biến sắc. Chỉ thấy chân phải của Bạch Kỳ phồng to lên, biến thành màu đen sẫm.

- Đây là loại độc gì?

Điền Đan kinh hô.

“Độc này không ngờ lại lợi hại như vậy!” Bạch Kỳ vốn cho rằng có thể dùng nội kình để chống đỡ được, không ngờ hắn đã phong bế huyệt đạo, lại còn dùng vải buộc thật chặt, nhưng chỉ có thể làm giảm tốc độ lây lan, căn bản không thể ngăn chặn được:

- Điền Đan! Hai người các ngươi có biết đây là độc gì không? Có biết phương pháp giải độc nào không?

Điền Đan lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng lắc đầu.

Đối với độc Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không sợ, bởi vì "trọng tâm" tu luyện của hắn chính là khống chế thân thể. Khi còn ở kiếp trước, hắn đã có thể khống chế khí huyết lưu động, khống chế nhịp tim giảm xuống …vv. Còn ở kiếp này, khả năng khống chế thân thể của hắn càng lợi hại hơn. Vô luận là cơ nhục, màng da, đầu khớp xương, lục phủ ngũ tạng …vv, hắn đều có thể khống chế được. Thân thể trong nháy mắt có thể cao lên hoặc thấp đi vài tấc. Thậm chí hắn còn có thể khống chế một khu vực cục bộ, trong thời gian ngắn ngừng lưu chuyển khí huyết. ……

Bản thân Đằng Thanh Sơn không sợ, nhưng hắn lại không thể giúp được người khác.

- Đô thống đại nhân! Chất độc này lan ra càng lúc càng nhanh!

Điền Đan vội nói. Mắt thấy vùng màu đen trên chân Bạch Kỳ đang mở rộng, lan đến bắp đùi, hắn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Bạch Kỳ thét lên:

- Có đao không?

- Không có!

- Tôi có chủy thủ!

Một binh vệ bên cạnh la lên.

- Đưa cho ta!

Bạch Kỳ lập tức nhận lấy chủy thủ từ trong tay binh vệ kia, trực tiếp rạch một vết trên đùi. Huyết dịch màu đen lập tức chảy ra.

Chỉ trong chốc lát, Bạch Kỳ lại chửi rủa: "Hoàn toàn tê dại rồi! Đây là độc gì vậy? Cho máu chảy ra hoàn toàn không có một chút tác dụng nào!" Bạch Kỳ cảm giác được rất rõ độc tố đang lan ra

không ngừng, một khi kéo dài đến nơi yếu hại, hắn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Mồ hôi lạnh toát ra trán Bạch Kỳ, toàn thân khẽ run lên.

“Xoẹt!”

Hắn xé rách y phục thân trên, chỉ thấy tay trái lúc này cũng biến thành đen sẫm, phồng lên.

“Làm sao bây giờ? Làm sao? Ta không thể chết, không thể chết được!” Bạch Kỳ cuống đến mức toàn thân run lên, mồ hôi lạnh toát ra.

- Đô Thống đại nhân, còn chần chờ sẽ không cứu được đâu!

Điền Đan hét lên.

Bạch Kỳ rùng mình một cái, sau đó nhìn vào bắp đùi và tay trái đen sẫm đã phồng lên. Hắn cắn răng, đột ngột vung chủy thủ lên.

“Phập!” “Phập”

Bắp đùi và cánh tay trái đều bị chặt đứt.

Chỉ thấy máu tươi chảy ra từ nơi bị cắt đều là màu đỏ.

“A!” Bạch Kỳ phát ra một tiếng kêu thống khổ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 31

Điều Tra Đến Cùng

Một chân và cánh tay trái bị chặt bỏ, cho dù trước đó Bạch Kỳ đã phong bế yếu huyệt, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra.

Bạch Kỳ sắc mặt tái xanh, ánh mắt ảm đạm.

- Nhanh! Nhanh giúp ta cầm máu! Nhanh!

Giọng nói của Bạch Kỳ cũng có chút vô lực.

Điền Đan bên cạnh sốt ruột, lập tức ngồi xuống xé một mảnh áo ngoài đã rách nát của Bạch Kỳ, sau đó dùng sức buộc chỗ đứt lại thật chặt. Dù sao với kiểu trực tiếp chém đứt một chân như thế này, phong bế huyệt đạo cũng không được bao nhiêu tác dụng. Nếu cứ để máu chảy ra như vậy, hoàn toàn có thể khiến cho người ta mất máu quá nhiều mà chết.

Vết thương trên đùi phải và tay trái đều đã được cầm máu.

Bạch Kỳ môi trắng bệch, sắc mặt tái nhợt không một chút máu, ánh mắt ảm đạm, dường như đã bắt đầu rơi vào trạng thái mê man.

- Nhanh! Khiêng đô thống đại nhân lên núi!

Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh nhìn các binh vệ quát lên:

- Còn nữa! Ngươi! Ngươi nữa! Hai người các ngươi nhanh chóng phi ngựa đến Hoa Phong thành, tìm đại phu tốt nhất đến đây! Nhanh!

- Vâng thưa đại nhân!

Những binh vệ này cũng sợ đến ngây người, bởi vì đô thống đại nhân chính là thủ lĩnh một doanh của Hắc Giáp quân. Lập tức có hai binh vệ nhanh chóng chạy đến chiến mã, còn các binh vệ khác lập tức khiêng Bạch Kỳ chạy lên núi.

Hai người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan đi phía sau xa xa.

Sắc mặt Điền Đan vẫn kinh hãi như trước, quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn lão đệ! Lần này chúng ta đùa hơi quá rồi!

- Đúng là đùa hơi quá!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Nếu như Đằng Thanh Sơn và Điền Đan lộ diện ngay từ đầu, doạ cho đối phương bỏ chạy thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Kỳ thật lúc đầu bọn họ chỉ muốn xem Bạch Kỳ chịu khổ, nhưgn nhìn thấy Bạch Kỳ chiếm thượng phong, trong lòng quả thật không thoải mái. Ai ngờ chỉ trong nháy mắt Bạch Kỳ đã trúng chiêu.

- Việc này cũng không thể trách chúng ta! Chúng ta không hề muốn hại hắn, ai mà biết tên tiểu tử kia lại có ám khí ác độc như vậy! Trách thì chỉ có thể trách số mạng của Bạch Kỳ không tốt!

Điền Đan lập tức cười lạnh nói.

Ở thời đại hỗn loạn này chẳng có ai là người nhát gan.

- Thanh Sơn lão đệ! Chuyện chúng ta nhìn lén tốt nhất đừng nên nói ra. Mặc dù không phải là chuyện lớn, nhưng truy cứu ra

cũng rất là phiền phức.

Điền Đan nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, cười nói:

- Yên tâm! Đệ cũng không rãnh rỗi tự tìm phiền toái cho mình!

Một đô thống của Hắc Giáp quân bị thương như vậy, Quy Nguyên tông tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Đệ và ta đều không nói thì ai biết được!

Điền Đan cười nhạt nói:

- Kỳ thật nhìn thấy Bạch Kỳ cũng có ngày hôm nay, lão ca ta trong lòng lại rất thống khoái. Ha ha! Trước đây nhìn hắn tác oai tác quái, có bao giờ hắn nghĩ đến sẽ có ngày này cơ chứ! Hà hà! Tự gây nghiệt thì không thể trách được người khác!

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hướng Bạch Kỳ được khiêng lên núi. Đối với Bạch Kỳ, hắn vốn không hề có một chút hảo cảm nào.

- Hắn cả đời này xem như tàn phế rồi!

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

- Bị đứt một chân thì đứng còn không xong. Lại còn đứt một cánh tay. Đúng là tàn phế! Coi như xong rồi!

Điền Đan thoáng nhìn túi tử kim trong tay Đằng Thanh Sơn, cười nhạo nói:

- Bất quá.. có thể trách được ai? Bạch Kỳ rõ ràng là thèm muốn túi tử kim này, cho nên mới ngầm ra tay ý đồ độc chiếm. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, có bị tàn phế cũng không trách được ai!

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn túi tử kim trong tay.

“Tiền tài động lòng người!” Hắn hiểu rất rõ sức mạnh của kim tiền. Tại thế giới ngầm ở kiếp trước, các sát thủ sở dĩ tiếp nhân nhiệm vụ giết người, chẳng phải cũng là để nhận kim tiền hay sao?

Tiền và quyền lực, từ xưa đến nay đều có sức mạnh vô cùng lớn.

……

Ngay khi binh vệ mang Bạch Kỳ tàn phế hôn mê lên đến trên núi, cả khu mỏ đều náo động. Tất cả các quân sĩ Hắc Giáp quân đều chấn kinh.

Đại đội trưởng Hồ Đồng của Thành vệ đội Hoa Phong thành, từ xa nhìn thấy các quân sĩ Hắc Giáp quân khiêng Bạch Kỳ đi lên, sắc mặt lộ vẻ khó coi: “Ta biết mà! Bạch Kỳ vừa rồi đi theo, khẳng định không phải là chuyện tốt. Quả nhiên là vậy! Thủ đoạn của tên Đổng Duyên kia quả thật âm độc, ngay cả Bạch Kỳ cũng bại trong tay hắn!”

“Chuyện này đúng là phiền toái! Phiền toái lớn rồi!” Hồ Đồng đứng trong khu mỏ, trên trán đầy mồ hôi hột, đầu óc trở nên rối bời.

“Bạch Kỳ bị đứt một chân và cánh tay, xem như xong rồi! Quy Nguyên tông nhất định sẽ không bỏ qua, sẽ điều tra xuống… Lúc đó Bạch Kỳ là theo tên thủ hạ của Đổng Duyên xuống núi. Hắn cũng đã nhìn thấy chính ta lục soát người, chắc hẳn đã biết ta bị mua chuộc!” Hồ Đồng trong lòng lo lắng.

Khu mỏ là nơi Quy Nguyên tông cực kỳ coi trọng.

Cả gan bị mua chuộc, một khi bị phát hiện chính là tử tội.

“Không! Bạch Kỳ chưa chắc đã để ý ta kiểm tra tên hán tử kia. Có lẽ hắn sẽ không tìm ta gây phiền toái!” Hồ Đồng trên trán đổ mồ hôi hột, nhưng hắn cũng không hề để ý.

Giờ phút này, tự đáy lòng hắn vẫn không cam, không cam chịu sự nghiệp của mình lại sụp đổ như vậy, trong lòng vẫn còn có một tia hy vọng.

Hắn cắn răng một cái!

“Không màng gì nữa, mạng nhỏ là quan trọng nhất! Mặc kệ, cứ chuẩn bị trước là hơn! Trước tiên về Hoa Phong thành nghe ngóng tin tức rồi hãy hành động !” Hồ Đồng trong lòng quyết định.

……

Bên trong khu mỏ, phía ngoài nơi ở của Bạch Kỳ, năm vị bách phu trưởng đều tụ tập cùng một chỗ.

- Bạch Kỳ đô thống bị thương đến mức này, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?

Lưu Hòa thấp bé có chút lo lắng:

- Canh giữ khu mỏ mà lại để cho đô thống trở thành tàn phế, cấp trên nhất định sẽ trách tội xuống!

- Hừ! Các thống lĩnh đại nhân còn chưa có hồ đồ đến như vậy đâu!

Vạn Phàm Tường cao gầy hai mắt híp lại cười nhạo nói:

- Chuyện trải qua chúng ta cũng đều biết cả rồi. Việc này căn bản là do Bạch Kỳ tự làm tự chịu, có thể trách ai? Đừng nói là bị tàn phế, cho dù có chết cũng là do hắn tự chuốc lấy!

Vạn Phàm Tường lúc này căn bản không để Bạch Kỳ vào mắt.

Trước đây Bạch Kỳ sở dĩ khiến cho người khác kính sợ, chính là vì thân phận "đô thống" của hắn. Còn hiện tại thân thể đã tàn phế, còn muốn làm đô thống hay sao? Tự nhiên có người trong lòng đã không để tâm đến Bạch Kỳ.

- Nói những chuyện này cũng vô dụng, vậy thì nói làm gì!

Điền Đan lớn tiếng nói:

- Hiện tại có ba việc chúng ta cần làm. Thứ nhất là mời đại phu chữa trị cho Bạch Kỳ đô thống. Thứ hai là điều tra xem tử kim nhiều như vậy, rốt cuộc là như thế nào bị trộm mang ra ngoài. Thứ ba là lập tức đem chuyện này báo cho Giang Ninh quận thành, để cho các thống lĩnh và tông chủ quyết định!

Đỗ Hồng và Đằng Thanh Sơn cũng đều đồng ý với Điền Đan.

- Đại phu đã đi mời rồi!

Đỗ Hồng lớn tiếng nói:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ tự mình đi một chuyến! Mang theo vài người trở về Giang Ninh quận thành, đem tin tức này nói cho các vị thống lĩnh đại nhân!

- Ừm! Vậy phải phiền lão Đỗ ngươi rồi!

Điền Đan gật đầu.

Mấy người bọn Đằng Thanh Sơn lập tức phân công ra. Đỗ Hồng tự mình dẫn hơn mười tinh anh của Hắc Giáp quân, ngựa không dừng vó chạy về Giang Ninh quận thành. Còn Đằng Thanh Sơn và ba bách phu trưởng còn lại cũng bắt đầu điều tra xem tử kim rốt cuộc làm cách nào bị trộm mang ra ngoài !.

Điều tra đến cùng!

……

Bốn bách phu trưởng bọn Đằng Thanh Sơn và Điền Đan tụ tập cùng một chỗ.

- Người của các vị có tra được tin tức hữu dụng nào không?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía ba người còn lại:

- Phía bên ta không thu hoạch được gì!

- Không có!

Điền Đan lắc đầu.

- Không tra ra được một chút gì cả!

Hai người Vạn Phàm Tường và Lưu Hòa cũng lắc đầu.

Vạn Phàm Tường chửi mắng:

- Đám khốn khiếp này thật là có thủ đoạn! Khu mỏ tử kim canh phòng nghiêm ngặt như thế, vậy mà vẫn có thể đem mười cân tử kim ngoài. Rốt cuộc là làm cách nào để mang ra chứ?

Điền Đan nói:

- Chúng ta hiện tại cũng biết được một chút tin tức. Người chết kia gọi là Lý lão tam, làm việc ở khu mỏ thứ hai phía nam. Đó là khu mỏ hoàng kim, sao có thể lấy được tử kim?

Đằng Thanh Sơn cũng nhíu mày.

Công nhân của khu mỏ tử kim căn bản không thể tiếp xúc với nhân công của bốn khu mỏ khác, ngay cả nơi sinh hoạt cũng tách xa nhau, căn bản không cách nào gặp mặt.

- Có hai khả năng!

Đằng Thanh Sơn cau mày nói:

- Thứ nhất là trong một trăm quân sĩ Hắc Giáp quân giám sát dưới trướng của ta có nội tặc. Hắn âm thầm giấu giếm tử kim, sau đó tìm mọi cách giao cho Lý lão tam. Có điều các quân sĩ Hắc Giáp quân giám sát tại khu mỏ tử kim đều không được phép rời khỏi khu vực của mình. Quản lý rất nghiêm ngặt, cho nên khả năng có nội tặc là không cao!

Trong số năm khu mỏ lớn, phụ trách trông coi khu mỏ tử kim là xui xẻo nhất, Đằng Thanh Sơn xem như đã lĩnh hội được điều này.

Hiện tại trong số năm bách phu trưởng, áp lực lên hắn là lớn nhất, bởi vì chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng. Không phải là chuyện Bạch Kỳ bị tàn phế, mà là mười cân tử kim bị mang ra ngoài.

Mười cân tử kim chính là một trăm vạn lượng bạc, đây chính là một khoản tiền rất lớn.

Một Bạch Kỳ đối với Quy Nguyên tông mà nói cũng chỉ là một hậu thiên cao thủ, cái mạng của hắn còn chưa đáng giá một trăm vạn lượng bạc.

- Lần này có thể trộm mười cân ra ngoài, vậy lần sau cũng có thể trộm mười cân!

Đằng Thanh Sơn nghiêm túc nói:

- Quy Nguyên tông tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh. Bạch Kỳ bị tàn phế là việc nhỏ, tử kim bị trộm ra ngoài mới là chuyện lớn. Nhất định cần phải điều tra ra phương pháp lấy trộm, nếu không… sau này không được yên ổn đâu!

Ba bách phu trưởng còn lại đều gật đầu.

Mỏ vàng ở Thiết Liên sơn này chính là bảo bối của Quy Nguyên tông, ngay cả các thế lực khác như Thanh Hồ đảo cũng

thèm thuồng. Quy Nguyên tông cho dù liều mạng cũng phải bảo vệ bảo bối này.

Hiện tại có người dám trộm tử kim, Quy Nguyên tông sao có thể dễ dàng bỏ qua?

- Thanh Sơn huynh đệ! Vừa rồi đệ nói có hai khả năng, một là trong quân sĩ Hắc Giáp quân có nội tặc, vậy khả năng còn lại thì sao?

Điền Đan hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn về hang mỏ phía xa nói:

- Hang mỏ sâu như vậy, để khai thác tử kim, đám thợ mỏ phải liều mạng đào sâu xuống dưới. Nhiều năm trôi qua, số lượng hang ngầm bên trong rất nhiều. Ta nghĩ… có thể khu mỏ tử kim và hoàng kim có một hang động thông nhau dưới lòng đất, khiến cho nhân công của khu mỏ tử kim có thể tiếp xúc với nhân công của khu mỏ hoàng kim.

Hai người Điền Đan và Vạn Phàm Tường đều ngẩn ra.

Nhưng Lưu Hòa lại lắc đầu:

- Thanh Sơn huynh đệ! Các quân sĩ giám sát không phải thường xuyên đi trước dò xét sao? Binh vệ và quân sĩ Hắc Giáp quân giám sát khu mỏ hoàng kim cũng sẽ đi xuống dò xét. Nếu như hai bên thông nhau, hẳn sẽ bị phát hiện mới đúng!

- Thông rồi lại lấp kín!

Đằng Thanh Sơn nói:

- Việc này không phải là không có khả năng!

Đằng Thanh Sơn từ đáy lòng không tin quân sĩ dưới trướng của mình lại xuất hiện, bởi vì ở phương diện này quân kỷ của Quy

Nguyên tông rất nghiêm ngặt. Một khi bị phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

- Tra! Chỉ có thể điều tra đến cùng!

Điền Đan nói.

- Chúng ta cứ tận lực điều tra là được! Tra không ra, chúng ta cũng chẳng có cách nào!

Lưu Hòa khẽ cười nói.

- Đại nhân! Đại nhân! Đô thống đại nhân đã tỉnh rồi!

Đột nhiên một quân sĩ Hắc Giáp quân trông nom Bạch Kỳ chạy đến.

- Tỉnh rồi?

Bốn người Đằng Thanh Sơn đều đứng lên.

- Hỏi Bạch Kỳ thử xem, hắn nhất định là biết gì đó!

Điền Đan nói:

- Nếu không thì sao lại hắn lại đuổi giết Lý lão tam kia!

Bốn người bách phu trưởng lập tức chạy đến nơi ở của Bạch Kỳ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 32

Ký Hồng Đến

Lúc này là giữa trưa.

Bốn người Đằng Thanh Sơn iến vào nơi ở của Bạch Kỳ. Đằng Thanh Sơn vừa bước vào phòng đã ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt và mùi vị thảo dược. Mặc dù đại phu còn chưa đến, nhưng binh vệ và quân sĩ tại khu mỏ này nhiều như vậy, cũng có người biết một số phương pháp trị liệu đơn giản, cho nên đã trị liệu sơ qua cho Bạch Kỳ.

Cũng mau mà Bạch Kỳ nội kình hùng hậu, cho nên chỉ hôn mê hai ba canh giờ đã tỉnh dậy.

- Đô thống đại nhân!

Điền Đan chắp tay nói:

- Lão Đỗ đã tự mình dẫn người trở về Giang Ninh quận thành, báo lại chuyện này với tông phái!

Bạch Kỳ lúc này khuôn mặt tái nhợt âm trầm, ánh mắt trở nên âm độc, không còn vẻ tiêu sái như trước nữa.

- Điều tra được thân phận những kẻ giao thủ với ta chưa?

Bạch Kỳ lạnh lùng nói.

- Thưa… vẫn chưa! Thuộc hạ và Thanh Sơn lão đệ đều không nhận ra được mấy tên đó, mà những người khác thì lại không chứng kiến!

Điền Đan chắp tay nói.

- Phế vật!

Bạch Kỳ đang ngồi ở trên giường đột nhiên bật dậy, giận dữ quát mắng:

- Hai người các ngươi không nhận ra, chẳng lẽ lại không biết vẽ? Vẽ một bức hoạ đi thăm dò cho ta. Điều tra thân phận của tên tiểu tử kia, còn có một tên tóc bạc và một tên mập mạp. Nhanh đi! Tra ra cho ta, nhất định phải bắt được mấy tên đó!

Bạch Kỳ hai mắt tựa như phun lửa, cả người giống như phát điên.

Phế vật?

Điền Đan sắc mặt lạnh lẽo, liếc mắt nhìn Bạch Kỳ một cái, nhưng lại nhịn xuống không nói gì.

Trong mắt đám người Vạn Phàm Tường cũng thoáng hiện lên vẻ khinh thường. Trước đây danh tiếng của Bạch Kỳ không được tốt, hiện tại đã trở phế tàn phế, vậy mà còn ra vẻ đô thống hay sao!

Ánh mắt Bạch Kỳ đảo qua bốn người trước mặt, trong lòng càng thêm giận dữ: “Đám hỗn đản này! Vừa nhìn thấy ta tàn phế thì đã không khinh thường!”

Mặc dù căm hận, nhưng Bạch Kỳ cũng không dám làm quá, bởi vì hắn hiểu rõ… một tên tàn phế như vậy, vị trí đô thống nhất định không thể ngồi được nữa. Sau này cô độc một mình, nếu như đắc tội với bốn người trước mắt, đối phương hoàn toàn có thể sau

này hành hạ hắn.

- Đô thống đại nhân!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng:

- Việc điều tra thân phận tặc nhân chúng tôi đương nhiên phải làm, có điều hiện quan trọng nhất chính là tử kim rốt cuộc bị trộm ra ngoài như thế nào. Không biết đô thống đại nhân có tin tức gì không?

Hai mắt Bạch Kỳ sáng lên, lập tức quát lớn:

- Đi! Nhanh lên! Bắt ngay tên Hồ Đồng cho ta! Chính hắn là nội tặc!

Thanh âm gào thét vang vọng trong phòng, khiến cho đám người Đằng Thanh Sơn trong lòng giật mình.

- Hồ Đồng?

Bốn người Đằng Thanh Sơn đều ngẩn ra. Cái tên đại đội trưởng giỏi nịnh nọt của Thành vệ đội Hoa Phong thành lại chính là nội tặc?

- Đi!

Điền Đan là người thứ nhất quay đầu rời khỏi phòng. Ba người còn lại cũng lập tức đi theo.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Bạch Kỳ cùng với một binh sĩ Hắc Giáp quân trông nom hắn. Bạch Kỳ trong mắt lóe lên hung quang, đảo qua tên lính bên cạnh, quát lên:

- Ngươi cũng cút ra ngoài đi!

Tên binh sĩ kia bị dọa đến nhảy dựng lên, lập tức chạy ra ngoài.

Bạch Kỳ ngồi trên giường, vén tấm chăn lên, nhìn chân tay tàn phế đã được băng bó. Hắn yên lặng, nước mắt chảy xuống: “Ta… Chân của ta… Tay của ta…” Bạch Kỳ toàn thân run rẩy, trong đầu nhất thời hiện lên vô số ý niệm. Hắn dương như nhìn thấy cuộc sống như như ác mộng sau này.

“Xong hết rồi! Ta đã xong hết rồi!”

Bạch Kỳ bỗng cúi đầu bật khóc. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng tàn nhẫn.

“Ta nhất định phải giết chết thằng khốn phóng ám khí kia, nhất định! Còn có tên Hồ Đồng, chính hắn đã thả cho tên thợ mỏ kia đi qua!” Đến lúc này, Bạch Kỳ đã thống hận tất cả: “Còn mấy tên bách phu trưởng bọn Điền Đan và Đẳng Thanh Sơn, bọn chúng hiện tại trong lòng đều xem thường ta!”

Hắn muốn trả thù, nhưng hắn cảm thấy mình lại không có năng lực để trả thù.

“A a a!” Bạch Kỳ ngước đầu phát ra tiếng gào thống khổ và giận dữ.

Đột nhiên Bạch Kỳ lại cảm thấy đầu óc choáng váng, liền vô lực ngã xuống giường. Dù sao hắn mất máu quá nhiều, vừa mới thức tỉnh, hiện tại tâm tình dao động quá mạnh, lại vừa nổi điên gào lên, thân thể tự nhiên không chịu được, lâm vào trạng thái mê man.

Bốn người Đẳng Thanh Sơn lo lắng về chuyện Hồ Đồng, cho nên cũng không ra lệnh cho Hắc Giáp quân quân, tự mình đến nơi ở của Hồ Đồng.

- Bốn vị đại nhân! Hồ Đồng đại nhân sáng hôm nay đã quay về Hoa Phong thành. Nghe nói là ngài ấy biết một vị danh y tại Hoa Phong thành, cho nên đi mời vị danh y kia đến đây chữa trị cho đô

thống.

Đối mặt với bốn người Đằng Thanh Sơn, một tên binh vệ sợ hãi nói.

Bốn người Đằng Thanh Sơn nhìn nhau.

- Đi thôi!

Điền Đan thở dài một tiếng, liền quay đầu lại.

- Quả nhiên tên Hồ Đồng kia là nội tặc!

Vạn Phàm Tường cười lạnh nói:

- Có điều tên Hồ Đồng này cũng thông minh, nhìn thấy Bạch Kỳ bị trọng thương tàn phế, biết không ổn liền chạy ngay!

- Hắn đi từ buổi sáng, hiện tại đã là giữa trưa, chúng ta làm sao đuổi kịp!

Lưu Hòa thở dài nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Truy đuổi Hồ Đồng là không có khả năng! Bây giờ chúng ta phải điều tra thật kỹ tử kim bị mất như thế nào!

- Ừm! Trước tiên hãy xem xét những chỗ sâu trong hang mỏ, xem thử có nơi nào thông với khu mỏ hoàng kim hay không. Nhất định phải tra thật kỹ!

……

Các nhân công của khu mỏ tử kim từng người bắt đầu bị thẩm vấn. Hế người nói ra có thông đạo nối liền đến hoàng kim khu, chẳng những không bị trừng phạt mà còn được khen thưởng một ngàn lượng bạc.

Nhưng không có một nhân công nào biết.

Thẩm vấn không được, quân sĩ Hắc Giáp quân chỉ có thể bắt đầu dò xét cẩn thận những hang mỏ khu tử kim. Các binh vệ bình thường cũng bắt đầu dò xét các hang mỏ hoàng kim. Cả khu mỏ tạm thời đình chỉ khai thác, các thợ mỏ đều nghỉ ngơi tại nơi ở của mình.

……

Tất cả các quân sĩ Hắc Giáp quân đều bận rộn, đám người Đằng Thanh Sơn cũng đều mệt mỏi.

Rất nhanh trời đã tối đen.

- Đại nhân! Đại phu đến rồi! Đại phu đến rồi!

Một binh vệ chạy đến thông báo.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra, tên binh vệ này chính là một trong hai ngươ mà mình đã sai đi mời đại phu, lập tức quát lên:

- Đại phu đang ở đâu?

- Đã đến chỗ đô thống đại nhân rồi!

Tên binh vệ đáp.

- Đi! Chúng ta đi xem một chút!

Vạn Phàm Tường đứng dậy, cùng bốn người Đằng Thanh Sơn đi đến chỗ ở Bạch Kỳ.

Mới vừa đi đến ngoài cửa, đã nghe được những tiếng chửi mắng từ trong phòng truyền ra.

- Cút ra ngoài! Cút đi!

Rất nhanh đã thấy một lão già tóc bạc chật vật chạy ra, vừa nhìn thấy bốn người Đằng Thanh Sơn, liền chắp tay:

- Bốn vị đại nhân!

- Thế nào rồi?

Đằng Thanh Sơn lên tiếng hỏi.

Đại phu kia lập tức cung kính đáp:

- Vị đại nhân trong phòng thân thể không việc gì, mặc dù bị trọng thương như vậy, nhưng vẫn có thể duy trì. Hiện tại chỉ cần điều dưỡng cẩn thận, sau đó bồi bổ cho thật tốt là được!

Bị tàn phế, cho dù có mời được đại phu tốt đến mấy, nhiều nhất chỉ có thể điều trị tốt thân thể. Tay chân bị mất có thể mọc lại được sao?

Nếu như tại xã hội kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, đứt tay chân như vậy hoàn toàn có thể trừ hết độc tố, sau đó nối lại. Có điều đây là cổ đại, không phải là xã hội khoa học kỹ thuật của kiếp trước.

- Điền Đan! Lưu Hòa! Mấy người ác ngươi ở bên ngoài phải không? Vào đây cho ta!

Tiếng gào của Bạch Kỳ từ trong phòng truyền ra:

- Ta bảo các ngươi bắt ngay Hồ Đồng đến đây, thế người đâu rồi? A! Mấy người các ngươi vào đây cho ta!

- Tên Hồ Đồng đã sớm chạy thoát, bọn thuộc hạ cũng không có biện pháp. Đô thống đại nhân! Ngài thân thể trọng thương, hiện tại cần tĩnh tâm điều dưỡng, không nên nổi giận, chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa!

Điền Đan cao giọng nói, lập tức dùng ánh mắt trao đổi với bốn

người kia một cái, sau đó đi ra xa.

Bạch Kỳ hiện tại đã phát điên, ở lại hoàn toàn là chịu tội.

- Đám hỗn đãn các ngươi!

Tếng mắng chửi giận dữ của Bạch Kỳ truyền ra.

Bốn người Đằng Thanh Sơn chỉ đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì.

Ở thời đại này, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết đi trong chém giết chết đi. Nếu như là vì thân nhân hoặc tộc nhân, có lẽ còn khiến cho người khác cảm thán vài tiếng, khâm phục một phen. Còn như Bạch Kỳ, tham tiền tài mà gặp nạn thì không đáng để đồng tình.

oOo Đêm, trên Thiết Liên sơn an tĩnh.

Đằng Thanh Sơn ở trong một căn phòng đá rộng rãi, khoanh chân tĩnh tọa trên giường. Khí huyết lưu động với tốc độ thong thả, sự trao đổi chất cũng giảm bớt, nhịp tim hạ thấp đến một mức cực chậm.

Đột nhiên, tiếng bước chân dày đặc vang lên.

“Ấy?” Đằng Thanh Sơn đột ngột mở mắt ra.

- Đại nhân! Đại nhân!

Một quân sĩ Hắc Giáp quân từ bên ngoài chạy vào, vội vàng hô lên:

- Thống lĩnh đại nhân đến rồi!

- Thống lĩnh đại nhân?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Hiện tại là lúc đêm khuya. Buổi sáng bách phu trưởng Đỗ Hồng mới xuất phát đến quận Giang Ninh, cho dù tốc độ nhanh, cũng phải buổi chiều mới có thể đến nơi. Không nghĩ chỉ vào đêm khuya thống lĩnh đại nhân đã đến.

"Vù!"

Đằng Thanh Sơn lập tức lao ra ngoài. Từ xa đã nhìn thấy bóng người thấp thoáng. Hắn lập tức chạy nhanh đến.

- Thanh Sơn huynh đệ! Thống lĩnh đại nhân đã đến chỗ Bạch Kỳ rồi!

Vạn Phàm Tường cũng vừa mới mặc xong y phục, lliền cùng Đằng Thanh Sơn chạy đến chỗ Bạch Kỳ.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói:

- Thống lĩnh đại nhân không ngờ lại đến nhanh như vậy, đi ngay trong đêm, xem ra tông phái đối chuyện này phi thường coi trọng!

"Ừm!" Vạn Phàm Tường cũng gật đầu:

- Thanh Sơn! Đến lúc đó đừng ôm trách nhiệm vào mình, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đâu!

- Ta hiểu!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Khi hai người Đằng Thanh Sơn chạy đến nơi ở của Bạch Kỳ, đã thấy vô số ngọn đuốc sáng rực bên ngoài. Lúc này hai người Điền Đan và Lưu Hòa cũng sánh vai từ xa xa chạy đến. Bốn vị bách phu trưởng nhìn nhau, lập tức cùng đi vào bên trong phòng.

- Thống lĩnh đại nhân!

Bốn người Đằng Thanh Sơn cúi người.

- Ừm! Các ngươi đến rồi!

Một lão già tóc bạc mặc hắc bào đang đứng trước giường. Bách phu trưởng Đỗ Hồng thì đang đứng bên cạnh.

Lão giả tóc bạc mặc hắc bào quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn bốn người một cái:

- Chỉ vỏn vẹn hơn một tháng, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy! Còn nữa, khu mỏ tử kim là do ai phụ trách trông coi!

- Là thuộc hạ!

Đằng Thanh Sơn tiến lên một bước, khom người nói.

Cặp mắt của lão giả tóc bạc mặc hắc bào nhíu lại:

- Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn cũng từng nghe nói qua chuyện của vị thống lĩnh đại nhân này. Lão là đệ nhất thống lĩnh " Ký Hồng", một trong tứ đại thống lĩnh, cũng là người lớn tuổi nhất. Nghe nói nắm nay lão đã hơn một trăm tuổi, bối phận cực cao, ngay cả tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng cũng phải gọi một tiếng "nhị sư bá". Đã là đệ nhất thống lĩnh, đương nhiên cũng là đệ nhất cao thủ trong số tứ đại thống lĩnh.

Có thể nói, Ký Hồng chính là đệ nhất nhân vật của Hắc Giáp quân, là cột chống của tông phái.

- Chuyện của ngươi một lát nữa sẽ nói!

Ký Hồng lạnh lùng nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, lập tức đảo qua bốn người khác, lớn tiếng nói:

- Năm người các ngươi hãy ra ngoài trước! Không mệnh lệnh

của ta, không ai được phép tiến vào. Nhớ đóng cửa lại!

- Vâng thưa thống lĩnh đại nhân!

Năm vị bách phu trưởng khom người, liền rời khỏi phòng đóng cửa lại.

Bên ngoài phòng.

- Thanh Sơn huynh đệ! Lần này đệ xui xẻo thật rồi! Vị thống lĩnh đại nhân này của chúng ta chính là một người vô cùng tàn nhẫn!

Điền Đan nhỏ giọng nói. Ba vị bách phu trưởng khác cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Bọn họ đều thầm kêu may mắn, lúc đầu không bị an bài đến trông coi khu mỏ tử kim.

Trông coi tốt, không xảy ra vấn đề, đó chính là bổn phận, không hề được khen thưởng.

Nhưng một khi xảy ra chuyện, vậy chính là phiền toái.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 33

Không Ngừng Vươn Lên

Mùi thuốc tràn ngập bên trong phòng. Ký Hồng đứng ở đó, giống như một cây lao thẳng tắp "Ai…" Ký Hồng thở dài một tiếng thật sâu, nhìn thoáng qua Bạch Kỳ tàn phế đang chán nản:

- Bạch Kỳ! Ngươi quả thật hồ đồ! Ngươi vốn là một người có thiên phú, cộng thêm xuất thân của ngươi, Quy Nguyên tông ta nhất định sẽ chú trọng bồi dưỡng. Ta cũng đã già rồi, ngôi vị thống lĩnh này không còn ngồi được mấy năm nữa. Mấy năm sau, vị trí thống lĩnh khẳng định sẽ được tuyển chọn từ một trong ba đô thống dưới trướng của ta. Trong số ba đô thống, thực lực của ngươi không kém hai người còn lại bao nhiêu, hơn nữa lại là người nhỏ tuổi nhất. Quy Nguyên tông ta muốn bồi dưỡng đương nhiên phải bồi dưỡng những người có tiềm lực. Dựa vào thực lực của ngươi, hơn nữa còn là đệ tử nòng cốt, muốn ngồi trên vị trí thống lĩnh cũng không phải là không thể. Nhưng hiện tại ngươi…

Bạch Kỳ nghe những lời an ủi và cảm thán của Ký Hồng, nhất thời trong lòng đau xót.

Tương lai vốn đang rạng rỡ, nhưng hiện tại lại trở thành một mảnh tối đen.

- Sư tổ!

Bạch Kỳ nước mắt chảy ra, thống khổ kêu khóc:

- Con không cam lòng, thật sự không cam lòng! Sư tổ phải báo thù cho con!

- Khóc! Còn khóc sao!

Ký Hồng trách mắng.

Sư phụ của Bạch Kỳ chính là đệ tử của Ký Hồng, hắn đương nhiên rất quan tâm đến đồ tôn này.

Bạch Kỳ cố kìm nước mắt, nhưng trong lòng lại rất đau khổ.

- Ngươi khóc thì có ích lợi gì? Ngươi có thể trách được ai?

Sự đau xót của Ký Hồng cũng không kém:

- Nếu như ngươi không có ý đồ độc chiếm số tử kim kia, làm sao…

- Sư tổ! Con… con là muốn đoạt lại tử kim cho tông phái!

Bạch Kỳ liền nói.

- Còn cãi bướng!

Ký Hồng sắc mặt lạnh lẽo:

- Nếu như là vì tông phái, ngươi cần gì phải đi theo tên nhân công đó! Khi Hồ Đồng kiểm tra người trên núi, ngươi cứ trực tiếp sai người lục soát tên nhân công đó một lần, không phải là được rồi sao? Còn ở đây ngươi lại bám theo, đến tận chân núi mới động thủ! Ngươi ra lệnh một tiếng cho năm trăm Hắc Giáp quân, đừng nói là ba bốn nhất lưu võ giả, cho dù là một trăm nhất lưu võ giả, đối mặt với năm trăm Hắc Giáp quân trùng sát cũng phải tháo chạy!

Bạch Kỳ khóe miệng run run, nói không nên lời.

Người sáng suốt chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, chỉ là Bạch Kỳ đã tàn phế, cũng muốn kiếm cho mình một chút thể diện.

Ký Hồng nhìn thấy thảm trạng của Bạch Kỳ, cũng không nói thêm.

- Bạch Kỳ ngươi cũng là một hảo hán của Hắc Giáp quân! Không phải chỉ là đứt một chân một tay hay sao?

Ký Hồng trách mắng:

- Trong lịch sử của Quy Nguyên tông chúng ta, "Liễu Thiên Huyết" tiền bối tổ sư mặc dù cả hai tay đều bị tàn phế, nhưng dựa vào một đôi chân, thậm chí còn sáng tạo ra "Linh Xà thối pháp", bày tên trên "Thiên bảng", danh chấn thiên hạ!

Bạch Kỳ khẽ cắn môi, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Liễu Thiên Huyết tổ sư kia tốt xấu gì cũng có hai chân, nhưng Bạch Kỳ hắn thì chỉ có một chân.

- Hừ! Đừng có làm ra bộ dạng chết cha chết mẹ khó coi như vậy!

Ký Hồng ánh mắt sắc bén:

- Nói đến thời nay! Ta hỏi ngươi, hiện giờ người đứng thứ ba trên "Địa bảng" là ai?

Bạch Kỳ giật mình.

- Đường… Đường Hàm!

Bạch Kỳ nhớ đến sự tích của người này.

- Đường Hàm này năm đó thiên tư cũng rất cao, là nhất đại thiếu niên anh kiệt được liệt vào "Tiềm Long bảng". Khi y hai mươi mốt tuổi, hai tay và hai chân hắn bị địch nhân phế đi. Đường

Hàm này cả gân tay và gân chân đều bị chặt đứt, chỉ có thể ngồi trên ghế, có thể nói là sức lực trói gà không chặt. Nhưng người ta vùi đầu vào ám khí điển tịch, nghiên cứu trong ba mươi năm, cuối cùng khi hiện thân, bằng vào ám khí vô song đã từng một mình tiêu diệt hơn trăm tên nhất lưu võ giả!

Ký Hồng lạnh lùng nói:

- Trong số các cao thủ hậu thiên, ai dám nói có thể chắc chắn thăng được Đường Hàm? Ám khí của y ảo diệu không thể lường. Một chiêu "Tiên Nữ Tán Hoa" kia, cho dù là tiên thiên cao thủ cũng cảm thấy sợ hãi. Nếu như không phải hắn tay chân không tiện, di động bị hạn chế thì xếp hàng đệ nhất "Địa Bảng" cũng có khả năng!

Cao thủ hậu thiên đỉnh phong, trên đất cửu châu có đến ngàn vạn người, không thể đếm hết được.

Trên "Địa Bảng" có bảy mươi hai vị trí. Bình thường thứ tự gần nhau, thực lực cũng rất khó phân hơn kém. Tất cả đều phải xem kết quả khi lâm trận chém giết.

Bạch Kỳ cúi đầu.

Đích thực, tình huống của Đường Hàm so với hắn còn tệ hơn nhiều. Hắn tốt xấu gì cũng còn một chân và một tay, có thể dùng sức được.

- Tên Đường Hàm này, ngay cả ta cũng vô cùng khâm phục!

Ký Hồng cảm thán một tiếng:

- Năm đó khi y tàn phế, chuyện đầu tiên mà y làm là gì?

- Cái này…

Bạch Kỳ ngẩn người, lập tức nói:

- Thành thân!

- Đúng! Chân tay của y tàn phế, chuyện đầu tiên y làm chính là thành thân. Y tổng cộng có chín thê tử, con trai có tám người, con gái có sáu người!

Ký Hồng trầm giọng nói:

- Năm đó khi Đường Hàm khổ cực nghiên cứu thuật ám khí, cũng truyền dạy cho con cái của mình. Tám người con trai của y, có người nào không phải là cao thủ ám khí lợi hại? Nhắc đến "Đường Môn bát hùng", ai lại không giơ ngón cái lên? Trong thiên hạ này, ai dám chọc đến Đường gia bọn họ? Đường Hàm này lúc đầu khổ tâm dạy dỗ con cái, đã nghĩ đến cho dù bản thân không thể thành công, dựa vào con cái sau này cũng có thể chống lên một mảnh trời. Người trong thiên hạ nhắc đến Đường Hàm, có ai không kính trọng? Còn ngươi thì sao, vừa tàn phế thì đã trở nên suy sụp tinh thần như vậy!

Bạch Kỳ nghĩ đến Đường Hàm, trong lòng cũng cảm thấy nóng lên, nhất thời trong đầu hiện lên rất nhiều ý niệm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn lại cảm thấy nhụt chí, trong lòng thầm nghĩ: "Ám khí thuật mênh mông vô tận, ngay cả Đường tiên sinh thiên phú cao như vậy cũng phải mất ba mươi năm. Ta… ta làm được không?"

Ký Hồng nhìn thoáng qua Bạch Kỳ, thầm lắc đầu. Đồ tôn này của lão, từ nhỏ đến lớn đều một đường thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu đả kích lớn nào. Trên cửu châu đại địa mỗi ngày đều có giết chóc, người tàn phế hằng hà sa số. Chân chính có thể từ tàn phế lập nên uy danh cũng không có nhiều người, những người thành công có ai lại không có nghị lực kiên cường.

"Còn chưa làm đã không tin tưởng vào bản thân, sao có thể thành công?" Ký Hồng thầm thở dài.

- Sư tổ! Người nói con…

Bạch Kỳ vừa mới mở miệng, Ký Hồng liền trách mắng:

- Ngươi muốn từ tàn phế lập nên sự nghiệp thì phải không ngừng cố gắng. Những cái khác ngươi cứ từ từ mà suy nghĩ, không ai có thể giúp ngươi!

Nói xong, Ký Hồng liền bước nhanh ra ngoài phòng, chỉ còn lại Bạch Kỳ đang ngơ ngẩn ngồi trên giường.

Đằng Thanh Sơn năm người tụ tập ở ngoài phòng Bạch Kỳ, mặc dù lúc đêm khuya, nhưng từng cây đuốc vẫn soi rõ đường chung quanh.

“Két két!”

Cửa mở ra, Ký Hồng sắc mặt lạnh lùng bước ra ngoài.

- Các ngươi đi theo ta!

Ký Hồng nhìn lướt qua năm người một cái, liền đi về phía trước. Năm người Đằng Thanh Sơn nhìn nhau, liền im lặng đi theo Ký Hồng.

Đi được khoảng mấy chục trượng, đến một nơi ánh lửa lờ mờ, Ký Hồng liền ngừng lại.

- Đằng Thanh Sơn!

Ký Hồng gọi lớn.

- Thống lĩnh đại nhân!

Đằng Thanh Sơn hơi khom người.

Ký Hồng đột ngột xoay người nhìn về phía hắn:

- Ta hỏi ngươi! Tử kim này bị trộm ra ngoài đã một ngày, ngươi hiện tại đã điều tra ra rốt cuộc là bị trộm như thế nào chưa?

- Vẫn chưa!

Đằng Thanh Sơn trả lời ngắn gọn, cũng không hề biện bạch cho mình.

Ký Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn, trong lòng thầm gật đầu. Lão chán ghét nhất là loại người vừa gặp phải vấn đề đã trốn tránh trách nhiệm. Bất giác, trong lòng Ký Hồng ngầm so sánh Đằng Thanh Sơn với đồ tôn "Bạch Kỳ" của hắn, không khỏi âm thầm lắc đầu. Lão lập tức lạnh lùng nói:

- Khu mỏ tử kim có quan hệ rất trọng đại. Quy Nguyên tông ta từ tông chủ đến các trưởng lão đối với việc này đều phi thường coi trọng. Ngươi trông coi sơ xuất, ta tạm thời cũng không trừng phạt ngươi. Ta hạn cho ngươi trong vòng mười ngày phải tìm ra nguyên nhân tử kim bị! Bốn người bách phu trưởng khác cũng phải hợp tác với Đằng Thanh Sơn!

- Rõ!

Đằng Thanh Sơn chắp tay.

- Rõ!

Bốn bách phu trưởng khác cũng khom người.

- Nếu như tìm được, việc này coi như xóa bỏ. Còn nếu như trong vòng mười ngày mà vẫn không tìm được…

Sắc mặt Ký Hồng trầm xuống.

- Thống lĩnh đại nhân xin cứ yên tâm! Trong vòng mười ngày thuộc hạ nhất định sẽ tìm được nguyên nhân tử kim bị trộm ra ngoài!

Giọng nói của Đẳng Thanh Sơn âm vang có lực.

Việc trộm tử kim cũng không nằm ngoài mấy phương pháp đã phỏng đoán. Bất kể là có nội tặc hay là dưới lòng đất có thông đạo bí mật, có một điểm có thể khẳng định được, đó là trong đám nhân công của khu mỏ tử kim có người tích góp tử kim. Cho nên khi quân sĩ Hắc Giáp quân thẩm vấn, khẳng định là có người đã nói dối. Quân sĩ bình thường không biết cách để kiểm nghiệm có nói dối hay không, nhưng Đẳng Thanh Sơn dựa theo thủ đoạn thẩm vấn của sát thủ kiếp trước, muốn điều tra ra cũng không phải là việc khó.

Dựa vào thủ đoạn của Đẳng Thanh Sơn, đối phó với đám thợ mỏ bình thường này, từ ánh mắt, vẻ mặt... vv, không cần vài ngày là có thể tra ra.

- Tốt!

Ký Hồng cười lạnh nói:

- Hy vọng ngươi nói được thì làm được!

- Còn nữa!

Ký Hồng đảo mắt qua năm người một cái:

- Tên đội trưởng "Hồ Đồng" của Thành vệ đội Hoa Phong thành kia cấu kết với ngoại tặc, các ngươi bắt được hắn chưa?

- Thống lĩnh đại nhân! Hồ Đồng từ sáng khi biết chuyện xảy ra, đã lặng lẽ rời đi rồi!

Điền Đan lên tiếng.

- Thống lĩnh đại nhân! Đối với tên Hồ Đồng này chúng ta nên làm gì?

Vạn Phàm Tường cũng dò hỏi.

Ký Hồng lạnh lùng nói:

- Đối với chuyện đóng quân tại khu mỏ, nội quy nghiêm ngặt của của tông phái trước sau như một. Tên Hồ Đồng cấu kết với ngoại tặc, cho dù hắn là đại đội trưởng của Thành vệ đội cũng không ngoại lệ. Truyền lệnh xuống, truy nã Hồ Đồng trong phạm vi Giang Ninh quận. Phàm là người bắt được hoặc giết chết hắn, thưởng một ngàn lượng bạc và một quyển bí tịch của Quy Nguyên tông chúng ta!

Giết chết Hồ Đồng?

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm than. Hồ Đồng này vốn là đại đội trưởng Thành vệ đội, nhưng bởi vì chuyện này, hắn ngay cả giải thích cơ hội đều không có, trực tiếp bị xử tử.

Dù sao…

Quy Nguyên tông cực kỳ coi trọng khoáng sản tử kim. Hơn nữa lần này còn khiến cho một đô thống tàn phế, Quy Nguyên tông làm sao có thể lưu tình? Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, đây chính là quy củ!

oOo Ngày thứ hai, trời vừa sáng Đằng Thanh Sơn đã ra lệnh cho các quân sĩ Hắc Giáp quân bắt đầu lục soát cẩn thận khu mỏ tử kim. Bốn vị bách phu trưởng khác cũng hiệp trợ hắn, lệnh cho quân sĩ dưới trướng trợ giúp.

Nhất thời, cả khu mỏ trở nên sợ bóng sợ gió.

Suốt ba ngày, lục soát khu mỏ tử kim mấy lần vẫn không tìm thấy thông đạo bí mật, nội tặc cũng khó mà tìm. Đằng Thanh Sơn lập tức bắt đầu tra hỏi đám thợ mỏ khai thác tử kim. Có thể tích lũy mười cân tử kim, tuyệt không phải một người khai thác có thể làm được, cho nên bước đầu tiên của hắn chính là…

Điều tra ra những người nào đã giúp đỡ thu thập tử kim của

những thợ mỏ khác, giao một lần cho quân sĩ Hắc Giáp quân.

Điều tra được tổng cộng có mười lăm người, là đầu mục của các thợ mỏ. Bọn họ thường xuyên tập trung tử kim lại, sau đó giao nộp lên một lần.

Từ trong mười lăm người này, Đằng Thanh Sơn chỉ tốn thời gian nửa ngày đã khẳng định trong đó có ba người đáng hoài nghi.

Tiếp đó…

Sự việc đã trở nên đơn giản.

Trực tiếp bảo quân sĩ Hắc Giáp quân, dùng thủ đoạn thẩm vấn tội phạm, đe dọa, tra tấn …vv. Hắc Giáp quân vừa bày binh bố trận, lập tức đã có một người bị dọa khai ra. Chỉ cần thẩm vấn thêm nửa canh giờ, hai người khác cũng đều sợ hãi khai ra tất cả.

Dù sao ba người này cũng chỉ là bình dân, không trải qua huấn luyện đặc biệt, làm sao chống chọi được thẩm vấn chuyên môn.

Thì ra, phương pháp trộm tử kim ra ngoài không chỉ có một loại.

Mà phương pháp trộm mười cân tử kim này mang ra ngoài cũng được điều tra ra. Đích thực là có thông đạo bí mật, có điều thông đạo nhỏ đó bình thường đều dùng khoáng thạch lấp lại. Nơi đó sâu không thấy được, cộng thêm sâu trong quặng mỏ có rất nhiều hang ngầm, cho nên quân sĩ Hắc Giáp quân tìm kiếm ba ngày mà vẫn không tìm được nơi bí mật.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 34

Tân Nhiệm Đô Thống

Tại một gốc đại thụ ba bốn người ôm, năm vị bách phu trưởng đang ở dưới tàng cây.

- Thanh Sơn huynh đệ! Thống lĩnh đại nhân hạn cho đệ mười ngày, vậy mà chưa đến một nửa thời gian đệ đã điều tra ra rồi. Thống lĩnh đại nhân chắc cũng không có cớ để gây phiền phức cho đệ nữa!

Vạn Phàm Tường vừa cười vừa nói.

Đỗ Hồng bên cạnh cũng thấp giọng nói:

- Vạn huynh! Nói nhỏ một chút! Bị thống lĩnh đại nhân nghe được thì thảm đấy!

Vạn Phàm Tường lập tức nhìn quanh bốn phía, sau đó cười nói:

- Sợ cái gì? Thống lĩnh đại nhân có lợi hại thì cũng là hậu thiên cao thủ, xa như vậy lão không nghe được chúng ta nói chuyện đâu! Đúng rồi! Hiện tại Bạch Kỳ đã tàn phế, các người nói xem tân nhiệm đô thống của doanh chúng ta sẽ là ai?

"Tân nhiệm đô thống?" Những người khác đều nhìn nhau.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng máy động.

- Tân nhiệm đô thống chắc là chọn ra trong số năm người chúng ta!

Điền Đan nói:

- Luận về thực lực, Thanh Sơn huynh đệ là lợi hại nhất. Luận về kinh nghiệm từng trải, lão Đỗ lại là người giỏi nhất. Có điều tuyển chọn đô thống trước nay đều là do tông phái chỉ định, còn nhìn vào sự trung thành, phải khiến cho tông phái yên tâm mới có thể được chọn làm đô thống!

Những người còn lại đều gật đầu.

- Có khi nào điều một bách phu trưởng từ các doanh khác đến đây làm đô thống hay không?

Lưu Hòa thấp giọng nói.

- Nói nhảm!

Vạn Phàm Tường mắng:

- Tân nhiệm đô thống, muốn chọn đương nhiên phải chọn người từ doanh chúng ta. Các doanh khác cũng đến tranh đoạt vị trí này? Ta là người đầu tiên không phục!

- Ta cũng không phục!

Điền Đan cũng nói.

Đằng Thanh Sơn điềm đạm cười nói:

- Yên tâm đi! Bên phía tông phái sẽ không làm bừa đâu, nhất định cũng phải khiến cho chúng ta tâm phục!

- Năm người chúng ta đều là trải qua nhập tông khảo hạch mới tiến vào Hắc Giáp quân.

Đỗ Hồng lạnh lùng nói:

- Trong tông phái, chức vị đô thống và thống lĩnh bình thường đều thiên vị đệ tử hạch tâm. Có điều bình thường đều tuyển chọn từ bách phu trưởng ngay tại doanh đó. Hy vọng tông phái đừng làm cho chúng ta tâm nguội lạnh!

Đằng Thanh Sơn cũng nhận thấy được, trong Hắc Giáp quân vẫn còn tồn tại một số mâu thuẫn.

Phàm là những người thông qua khảo hạch nhập tông tiến vào như hắn đều tự giác lập thành một phe, đối với đệ tử hạch tâm của tông phái đều ẩn chứa một ý niệm đối lập trong đầu. Còn những đệ tử hạch tâm thì đều tự cho mình cao hơn một bậc, xem thường những người từ bên ngoài đến. Bởi vì trong lịch sử, chuyện các tông phái đối địch với Quy Nguyên tông sắp đặt gian tế tiến vào Hắc Giáp quân cũng không phải là không có.

- Chọn một người trong số năm chúng ta làm đô thống là tốt nhất. Còn như tùy tiện điều một đệ tử hạch tâm không có kinh nghiệm đến đây, nếu có năng lực thì không sao, còn nếu không có thực lực, lão tử sẽ ngầm chỉnh hắn đến chết!

Vạn Phàm Tường cười nhạo nói.

- Nói lời tạm biệt luôn cũng được!

Lưu Hòa cũng hạ giọng cười lạnh nói.

Có thể đảm đương bách phu trưởng, có ai là hiền đây?

Điền Đan liếc liếc nhìn về phía xa, đột nhiên giật mình, thấp giọng nói:

- Thống lĩnh đại nhân đang đến!

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía xa, chỉ thấy thống lĩnh "Ký

Hồng" đang bước nhanh đi tới. Nhất thời năm vị bách phu trưởng đều yên tĩnh lại, không hề lên tiếng.

- Thống lĩnh đại nhân!

Năm người khom người.

Ký Hồng đảo mắt qua năm người một cái, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười hiếm có:

- Tốt lắm! Đằng Thanh Sơn lần này làm việc rất tốt, phát hiện ra những sơ hở của việc trông coi khu mỏ tử tinh. Hiện tại chuyện này cũng coi như hoàn toàn sáng tỏ rồi, ta cũng nên trở về. Trước khi rời đi, có một việc ta nhất định phải nói!

Năm người Đằng Thanh Sơn trong lòng thoáng động.

- Bạch Kỳ tay chân tàn phế, từ nay về sau chắc phải rời khỏi Hắc Giáp quân. Cho nên, nhân mã của doanh các ngươi cũng phải tuyển ra một người để đảm nhiệm chức vị đô thống!

Ký Hồng nói.

Năm người Đằng Thanh Sơn đều đều cảm thấy nhiệt huyết dâng lên.

Cả Hắc Giáp quân tổng cộng chỉ có mười hai vị đô thống, còn về chức vị tứ đại thống lĩnh thì rất khó tranh đoạt. Chẳng như tứ đại thống lĩnh hiện nay, bất kể là đệ nhất thống lĩnh "Ký Hồng", đệ nhị thống lĩnh "Bàng Sơn", hay là hai vị thống lĩnh khác đều là đệ tử hạch tâm của Quy Nguyên tông.

Trong số đó, Ký Hồng chính là nhị sư bá của tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng", bối phận cực cao, đảm nhiệm vị trí đệ nhất thống lĩnh đã mấy chục năm.

Còn Bàng Sơn chính là sư đệ của "Gia Cát Nguyên Hồng", đảm

nhiệm vị trí thống lĩnh cũng đã mười mấy năm.

Về phần đệ tam thống lĩnh "Tang Phong" và đệ tứ thống lĩnh "Quan Lục", đều là đệ tử thân truyền của Gia Cát Nguyên Hồng.

Vị trí thống lĩnh rất khó đạt được. Chỉ có vị trí đô thống là còn có chút hy vọng.

- Tân nhiệm đô thống của doanh các ngươi là tông chủ tự mình bổ nhiệm, ta chỉ truyền đạt lại.

Ký Hồng lạnh lùng nói.

Năm người Đằng Thanh Sơn đều thầm mong đợi. Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng tự mình bổ nhiệm, rốt cuộc là ai?

- Từ hôm nay trở đi, tại Hắc Giáp quân đệ nhất lĩnh, đô thống của đệ tam doanh là…

Ánh mắt Ký Hồng đảo qua năm người, lớn tiếng nói:

- Đằng Thanh Sơn!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên. Bốn người khác trong lòng cũng giật mình, có chút bất đắc dĩ và không cam lòng. Có điều sau đó bọn họ liền khôi phục lại bình thường. Dựa theo quy củ đề bạt người của Quy Nguyên tông, bình thường nếu như năng lực ngang nhau thì sẽ đề bạt người trẻ hơn, chỉ cần nhìn đệ tam thống lĩnh "Tang Phong" và đệ tứ thống lĩnh "Quan Lục" thì sẽ biết.

Dù sao người trẻ tuổi thì tiềm lực cũng lớn hơn.

Đằng Thanh Sơn vừa cũng giống như bọn họ thông qua nhập tông khảo hạch mà vào, hơn nữa trong mấy tháng qua đối đãi với mọi người cũng không tệ, cộng thêm thực lực mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Tất cả đều đồng ý chuyện này.

- Đằng Thanh Sơn!

Ký Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đại nhân!

Đằng Thanh Sơn khom người.

- Bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là tân nhiệm đô thống!

Ký Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đây là do tông chủ tự mình bổ nhiệm. Mặc dù ta cũng không hiểu tông chủ vì sao lại chọn một tiểu tử chỉ mới gia nhập Hắc Giáp quân chưa đến nửa năm như ngươi đảm nhiệm vị trí quan trọng này, nhưng lệnh của tông chủ ra lệnh ta tự nhiên sẽ không kháng lại. Mà việc điều tra vụ án trộm tử kim ngươi làm không tệ, ta cũng cảm thấy hài lòng… Sau này ngươi ở dưới trướng của ta, mong rằng đừng làm cho ta thất vọng. Nếu như làm việc kém cỏi, ta vẫn có thể loại bỏ ngươi như thường!

- Thanh Sơn ghi nhớ!

Đằng Thanh Sơn khom người.

Sự lạnh lùng nghiêm khắc của của Ký Hồng nổi danh khắp cả Hắc Giáp quân, ngay cả đệ tam thống lĩnh và đệ tứ thống lĩnh cũng từng bị lão huấn giáo huấn khiển trách qua, huống hồ là Đằng Thanh Sơn.

- Ừm!

Ký Hồng gật đầu:

- Chiến mã và trọng giáp các loại của đô thống, đợi ngươi quay về tông phái sẽ cấp sau. Được rồi! Các ngươi tiếp tục đóng giữ tại nơi này, đợi hết kỳ hạn ba tháng thì hãy trở về. Ta bây giờ phải mang Bạch Kỳ đi trước, trở về Giang Ninh quận thành. Các ngươi cũng không cần phải điều binh khiển tướng để đưa tiễn chúng ta!

Theo lý, thống lĩnh rời đi thì nhân mã cả doanh đều phải xếp hàng cung tiễn. Có điều lần này, năm người Đằng Thanh Sơn cũng chỉ dẫn theo một số ít quân sĩ Hắc Giáp quân đưa tiễn đến chân núi, đưa mắt nhìn Ký Hồng thống lĩnh mang theo hơn mười tinh anh và Bạch Kỳ rời đi.

Mấy người Đằng Thanh Sơn nhìn mười mấy kỵ binh biến mất ở sau quan đạo, chỉ lưu lại một đám bụi mù.

- Bạch Kỳ mặc dù tàn phế, nhưng vẫn còn nội kình trong người, nếu không chiến mã chạy nhanh như vậy, hắn làm sao có thể ngồi được!

Vạn Phàm Tường cười nói.

Bạch Kỳ bị mất một chân, vì để cho hắn có thể chịu được tốc độ chạy nhanh, cho nên trực tiếp cố định thân thể hắn trên yên ngựa. Bạch Kỳ tốt xấu gì cũng là hậu thiên đỉnh phong cao thủ, vẫn có thể ngồi vững trên chiến mã.

- Được rồi! Mọi người lên núi đi!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Chúng ta còn chưa chúc mừng Thanh Sơn làm đô thống mà!

Điền Đan cười nói.

- Thuộc hạ bái kiến đô thống đại nhân!

Lưu Hòa đột nhiên hướng Đằng Thanh Sơn khom người nói.

Điền Đan cũng khom người cười nói:

- Thuộc hạ bái kiến đô thống đại nhân!

Hai người khác cũng làm như vậy.

- Mấy người các ngươi!

Đằng Thanh Sơn cười ha hả:

- Không có người ngoài thì cứ gọi ta là Thanh Sơn được rồi! Chúng ta không cần phải câu nệ mấy cái quy củ rườm rà này!

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được quy củ, trong trường hợp chính thức nhất định phải xưng hô là đô thống.

- Chúng ta vốn là huynh đệ, nhưng đô thống thì vẫn phải gọi. Quy củ này cũng không thể phá bỏ được!

Đỗ Hồng bên cạnh cười ha hả nói:

- Thanh Sơn huynh đệ! Đệ tuổi còn trẻ mà "Mãng Ngưu Đại Lực quyết" đã đạt đến tầng thứ tám, thương pháp lại vô song. Xem ra sau này tại Hắc Giáp quân chúng ta tiền đồ sẽ thênh thang!

Điền Đan cũng gật đầu:

- Theo ta thấy, thêm vài năm nữa Thanh Sơn nói không chừng sẽ có thể trở thành thống lĩnh!

- Làm thống lĩnh cũng tốt! Hiện tại bốn vị thống lĩnh đều là đệ tử hạch tâm, quy củ này cũng nên thay đổi rồi!

Vạn Phàm Tường chỉ sợ thiên hạ không loạn.

- Thanh Sơn! Đệ làm đô thống rồi, vậy chắc vị bách phu trưởng đội nhân mã của đệ sẽ tuyển chọn như thế nào? Thống lĩnh đại nhân đã giao cho đệ quyết định chuyện này.

Điền Đan hỏi:

- Thanh Sơn! Hay là để cho biểu ca Đằng Thanh Hổ của đệ làm?

Điền Đan vừa dứt lời, ba người khác đều nhướng mày.

- Quy củ không thể phá hư!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh:

- Từ ngày mai, năm mươi đội trưởng của doanh ta sẽ bắt đầu tỉ thí. Người cuối cùng chiến thắng sẽ được làm bách phu trưởng!

Trực tiếp để cho biểu ca đảm đương chức vị bách phu trưởng?

Đằng Thanh Sơn quả thật có quyền hạn này, nhưng nên biết, Hắc Giáp quân cứ nửa năm lại tuyển chọn người mới một lần, bách phu trưởng thực lực yếu vẫn có thể bị đào thải trở thành đội trưởng như thường. Cho nên, hiện tại cho dù mình cất nhắc biểu ca thì cũng vô dụng, tất cả phải dựa vào biểu ca tự mình cố gắng.

"Dựa vào thực lực của biểu ca, chắc cũng đã tiếp cận nhất lưu võ giả." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

oOo Trong những ngày tiếp theo, tại khu mỏ Thiết Liên sơn bên ngoài Hoa Phong thành, năm mươi đội trưởng bắt đầu tỉ thí.

Lần tỉ thí này hoàn toàn đều dựa vào bản lĩnh thật sự, một trận phân định thắng thua. Một khi thua sẽ không còn cơ hội.

Đằng Thanh Hổ là điểm sáng trong cuộc tỉ thí lần này. Dù sao khi nhập tông khảo hạch biểu hiện của hắn cũng không tệ, hơn nữa còn luyện qua "Đại Thương Thung", am hiểu thính kình, thương pháp rất lợi hại. Mà sau khi gia nhập Hắc Giáp quân, hắn lại tu luyện "Mãng Ngưu Đại Lực quyết".

Nên biết, Đằng Thanh Hổ đã luyện tập "Hổ quyền" nhiều năm, mà "Hổ quyền" chính là "Hổ Hình quyền" trong Hình Ý thập nhị hình.

Luyện tập "Hổ quyền" được sáu bảy năm, kỳ kinh bát mạch

của Đằng Thanh Hổ có hai nhánh đã thông. Sau đó hắn tu luyện "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", chỉ trong một ngày đã luyện thành tầng thứ ba, bắt đầu tu luyện tầng thứ tư. Lúc này đã mấy tháng trôi qua, kinh mạch của Đằng Thanh Hổ đã thông đến ba nhánh, bắt đầu đả thông nhánh kinh mạch thứ tư.

Tám nhánh kinh mạch của kỳ kinh bát mạch thông suốt, cũng chính là đại thành tầng thứ chín.

Đằng Thanh Hổ thông suốt ba nhánh, cũng chính là đại thành tầng thứ tư, bắt đầu tu luyện tầng thứ năm.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ: "Biểu ca hiện tại tu luyện tầng thứ năm, trong nháy mắt bộc phát nội kình, cộng thêm lực lượng thân thể, chắc cũng gần đến vạn cân. Có điều, tạp chất của những kinh mạch khác trong kỳ kinh bát mạch của biểu ca vốn rất thưa thớt, nếu như chỉ vì cái lợi trước mắt, dựa theo phương pháp 'Mãng Ngưu Đại Lực quyết' để bài trừ tạp chất, sau này muốn đột phá sẽ càng khó khăn hơn!"

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không có cách nào.

Nếu như không để biểu ca luyện tập "Mãng Ngưu Đại Lực quyết", muốn nội gia quyền đạt đến "cảnh giới tông sư", chỉ sợ có thêm hai mươi năm nữa cũng chưa chắc đã thành công. Cảnh giới tông sư này thật quá khó khăn.

Nếu đã không có biện pháp, Đằng Thanh Sơn cũng không ngăn cảm biểu ca luyện tập "Mãng Ngưu Đại Lực quyết".

……

Trong tỉ thí, Đằng Thanh Hổ gần như bộc phát ra lực lượng của nhất lưu võ giả, cộng thêm thương pháp đơn giản mà lăng lệ, không ngờ lại thắng liên tiếp một mạch đến cuối cùng. Trận đấu sau cùng, đối thủ của hắn là một người nhất lưu võ giả. Trong trận

chiến này, Đằng Thanh Hổ dựa vào sự khống chế tinh vi đối với cơ nhục thân thể, cộng thêm thương pháp sắc bén, không ngờ lại một lần đánh bại đối thủ.

Cuối cùng, Đằng Thanh Hổ trở thành tân nhiệm bách phu trưởng.

"Biểu ca được ta hướng dẫn, thương pháp tuy còn đơn giản, nhưng dựa vào thủ pháp thính kình uy lực cũng không nhỏ. Có thể trở thành bách phu trưởng cũng không có gì bất ngờ. Có điều… thời gian đến lần tuyển chọn người mới tiếp theo cũng sắp đến rồi!" Đằng Thanh Sơn ngẫm nghĩ: "Dựa vào thực lực của biểu ca, có thể sẽ nằm trong số tám vị bách phu trưởng yếu nhất. Nếu như bị khiêu chiến, có thể có thể rơi xuống trở thành đội trưởng một lần nữa. Ừm! Từ ngày mai sẽ bắt đầu truyền thụ cho biểu ca 'Liệt Hỏa ngũ thức'!"

Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra 'Liệt Hỏa ngũ thức', chính là năm chiêu sau khi dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết".

Năm chiêu này, uy lực so với "Triều Dương cửu thương" của Bạch Kỳ thì mạnh hơn. Đặc biệt là một chiêu cực mạnh "Hỏa Tận Tân Truyền", uy lực lại càng kinh người.

Biểu ca Đằng Thanh Hổ học "Liệt Hỏa ngũ thức" này, cho dù chỉ học hai ba thành, cũng đủ để ngồi yên tại vị trí bách phu trưởng rồi. Nếu như có thể đại thành, hoàn toàn lĩnh hội năm chiêu, thực lực sẽ không yếu hơn so với Bạch Kỳ.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 35

Bạch Mã Bang Lưu Tam Gia

Sáng sớm, tại một nơi vắng vẻ trên Thiết Liên sơn, hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ đang ở đây.

- Thanh Sơn! Đệ tìm ta có việc gì?

Đằng Thanh Hổ gần đây rất xuân phong đắc ý. Năm mươi đội trưởng tỉ thí, hắn đạt được ngôi vị số một, giành được chức bách phu trưởng, đương nhiên là cảm thấy kiêu ngạo.

Đằng Thanh Sơn nghiêm mặt:

- Nhìn bộ dạng của huynh chắc là đã quên mất tháng sáu chính là lần tuyển mới người mới. Đến lúc đó, Hắc Giáp quân sẽ tỉ thí để chọn ra tám bách phu trưởng yếu nhất, để bọn họ tranh đoạt chức vị bách phu trưởng cùng với những nhất lưu võ giả mới đến.

Đằng Thanh Hổ ngẩn ra, lập tức gãi đầu, cười hì hì nói:

- Đến lúc đó nên làm sao thì cứ làm như vậy!

- Đón lấy!

Đằng Thanh Sơn từ trong lòng lấy ra một quyển sách ném qua.

- Đây là cái gì?

Đằng Thanh Hổ tiếp lấy. Đây rõ ràng là một số trang bản thảo

đính lại thành thư tịch, nhưng cũng không phải là một bản sao chép. Bìa ngoài là một trang giấy màu trắng có viết bốn chữ lớn: "Liệt Hỏa Ngũ Thức.

Đằng Thanh Hổ kinh ngạc liền lật ra xem.

- Thanh Sơn, cái này…

Cặp mắt Đằng Thanh Hổ sáng lên, kinh hỉ nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn! Đây là bí quyết thương pháp phối hợp với nội kình. Đệ kiếm được ở đâu vậy? Ai nha! Nội kình của ta phối hợp thương pháp này, uy lực sẽ càng lớn hơn. Có điều thoạt nhìn thì có vẻ rất phức tạp!

Đột nhiên, Đằng Thanh Hổ sửng sốt, kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn! Đây… đây là bí tịch của Quy Nguyên tông phải không? Trong tông phái có quy định, bí tịch mà bọn họ ban cho không được phép truyền cho người khác, nếu không chính là làm trái tông quy. Bí tịch này ta không thể học được!

Dứt lời, hắn liền ném quyển bí tịch lại cho Đằng Thanh Sơn.

- Yên tâm! Đệ là loại người không biết nặng nhẹ như vậy hay sao?

Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa ném trở lại:

- Quyển bí tịch "Liệt Hỏa ngũ thức" này là do đệ sáng tạo, huynh học sẽ không có vấn để gì!

- Là do đệ sáng tạo?

Đằng Thanh Hổ trợn mắt.

Đằng Thanh Sơn lại từ trong người lấy ra một quyển "Liệt Diễm thương quyết":

- Quyển "Liệt Diễm thương quyết" mới là do tông phái ban cho đệ. Trên thực tế, lẽ ra sau khi huynh học "Liệt Diễm thương quyết" đại thành thì mới học đến "Liệt Hỏa ngũ thức", có điều đệ cũng không thể làm trái quy định trong tông. Hơn nữa thời gian đến khi tuyển chọn người mới không còn lại bao nhiêu, để huynh học "Liệt Diễm thương quyết" trước căn bản là không kịp học "Liệt Hỏa ngũ thức".

Tông quy của Quy Nguyên tông rất nghiêm ngặt.

Ban cho một người bí tịch, nếu như người này truyền ra khắp thiên hạ, như vậy Quy Nguyên tông còn có bí mật gì đáng nói? Cho nên, bí tịch chỉ có bản thân có thể học, nếu như truyền cho người khác, như vậy chính là tội lớn.

Cho dù hậu quả không lớn, có lẽ cũng phải bị giam vào ngục một năm rưỡi, để cho người đó sám hối.

Nếu như tổn hại nặng nề, chẳng hạn như đem bí tịch phi thường quan trọng của tông phái truyền ra ngoài, vậy thì sẽ phế bỏ võ công, thâm chí có thể trực tiếp xử tử.

Có điều những loại bí tịch tự sng tạo ra như "Liệt Hỏa ngũ thức", Quy Nguyên tông sẽ không cấm đoán, trái một khi biết, còn phi thường cao hứng muốn thu nhận bí tịch này. Căn cứ vào uy lực của bí tịch mới sáng tạo, sẽ ban cho người sáng tạo nên bí tịch những phần thưởng khác nhau.

- Huynh trực tiếp học "Liệt Hỏa ngũ thức", khó khăn sẽ lớn hơn một chút. Nhưng có đệ tự mình hướng dẫn, vấn đề cũng không lớn.

Đằng Thanh Sơn rất có lòng tin:

- Năng lực thính kình của huynh cũng xem như đã không tệ, phỏng chừng qua mấy năm nữa sẽ có thể đạt đến trạng thái nhân thương hợp nhất!

Đằng Thanh Sơn từ khi còn là thiếu niên đã dễ dàng đã đạt đến nhân thương hợp nhất. Nguyên nhân là do kiếp trước hắn là một tông sư. Còn Đằng Thanh Hổ, muốn đạt đến nhân thương hợp nhất, còn phải luyện "Đại Thương Thung" thêm một thời gian dài.

- Ừm! Thanh Sơn! Ta nghe lời đệ!

Đằng Thanh Hổ có chút chờ mong.

- Từ hôm nay trở đi, vào sáng sớm mỗi ngày và chập tối, huynh sẽ học tập thương pháp này trong nửa canh giờ!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Rõ thưa sư phụ biểu đệ!

Đằng Thanh Hổ cười đùa nói. Vô luận là "Thiên Nhai Hành", "Liệt Hỏa ngũ thức" hoặc là "Hổ quyền" ... vv, đều là do Đằng Thanh Sơn dạy hắn. Mặc dù hai người là biểu huynh đệ, nhưng lại có tình cảm thầy trò.

Đạo của võ công không phân biệt tuổi tác, chỉ phân biệt sư đồ.

- Nghiên túc một chút, đừng để trở thành một trong tám bách phu trưởng yếu nhất! Nếu như truyền ra ngoài, mặt mũi của ta cũng không tốt đẹp gì.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Yên tâm đi Thanh Sơn! Ta nhất định sẽ không làm cho đệ mất mặt!

Đằng Thanh Hổ nói.

oOo Trong những ngày tiếp theo, Đằng Thanh Sơn hướng dẫn một cách tỉ mỉ cho Đằng Thanh Hổ. Bởi vì hắn hiểu rõ thực lực của biểu ca, cho nên tùy theo trình độ mà dạy. Thực lực của Đằng Thanh Hổ tiến bộ hoàn toàn nằm trong dự tính của Đằng Thanh Sơn.

Hai chiêu "Hỏa Thượng Kiêu Du" và "Hỏa Trung Thủ Lật" trong "Liệt Hỏa ngũ thức", Đằng Thanh Hổ xem như có chút thành tựu. Còn hai chiêu "Hỏa Thụ Ngân Hoa" và "Phong Hỏa Liêu Nguyên" có độ khó rất cao, Đằng Thanh Hổ chỉ có thể xem như chạm đến bên rìa. Còn về chiêu thức lợi hại nhất là "Hỏa Tận Tân Truyền", nên biết là ngay cả Đằng Thanh Sơn kiếp trước đã hiểu được ảm nhiên chi cảnh, cũng phải hao phí rất lâu mới sáng tạo ra được chiêu thức này. Đằng Thanh Hổ đối với chiêu này quả thật một điểm cũng không thông. Đối với loại ý cảnh "tìm đường sống trong cõi chết" cũng không lĩnh hội được một chút nào.

Không có biện pháp…

Đằng Thanh Hổ đối với cảnh giới này vẫn còn có khoảng cách không ít.

"Hỏa Thượng Kiêu Du" là một chiêu dũng mãnh nhất trong năm chiêu, mà "Hỏa Trung Thủ Lật" lại là một chiêu âm hiểm nhất. Có hai chiêu này, biểu ca trong hàng ngũ bách phu trưởng cũng xem như là trung đẳng trở lên!" Đằng Thanh Sơn rất tin tưởng: "Đợi sau khi trở về, cuộc tỉ thí trong nội bộ Hắc Giáp quân còn phải xem biểu hiện của biểu ca!"

oOo Rất nhanh, thời gian ba tháng đóng giữ khu mỏ đã trôi qua.

Chập tối hôm nay.

- Thanh Sơn huynh đệ! Ha ha… Lần trước ta và đệ đệ của ta đã nói tiền đồ của đệ là vô lượng. Nhìn xem, chưa được bao lâu thì

đệ đã là đô thống rồi! Nếu như không chê, gọi ta một tiếng huynh đệ là được rồi!

Thành chủ Hoa Phong thành "Quế Khánh" vừa cười vừa nói.

Đằng Thanh Sơn cũng có hảo cảm đối với vị thành chủ Quế Khánh này, ít ra đối phương cũng không hề kiêu ngạo, hơn nữa lần trước đối đãi với hắn cũng không tệ.

- Quế huynh! Đệ cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Lần này tử kim bị trộm, huynh đệ ngươi xem như là nhân họa đắc phúc!

Quế Khánh thần bí nói:

- Đệ đã điều tra ra thân phận của hung thủ hại Bạch Kỳ tàn phế hay chưa?

- Vẫn chưa!

Đằng Thanh Sơn đáp. Đối với hung thủ kia hắn cũng không điều tra đến cùng.

- Là một tên tội phạm trẻ tuổi gọi là Đổng Duyên!

Quế Khánh cảm thán nói:

- Đổng Duyên này tại Hoa Phong thành ta, đối với những bình dân bình thường mà nói thì danh khí cũng không lớn, nhưng trong giới phú thương và các bang phái thì lại không ai không biết. Hắn là một tên tiểu tử thủ đoạn độc ác, tranh đấu với hắn cho dù thắng được thì cũng là thắng thảm.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ tên trẻ tuổi kia. Lúc đó đồng bọn của hắn bị giết chết, hắn làm ra vẻ điên cuồng lao đến giết Bạch

Kỳ, nhưng đột nhiên nhưng lại phóng ra ám khí.

- Tên Đổng Duyên đó ta chỉ thấy một kần!

Đằng Thanh Sơn cũng khen ngợi:

- Có điều hắn rất âm hiểm. Nhìn có vẻ như điên cuồng, nhưng thật sự lại là ngụy trang. Dưới trướng còn có mấy nhất lưu võ giả, hơn nữa ám khí của hắn còn rất độc. Người như vậy quả thật không dễ chọc!

- Đúng là không dễ chọc! Tên tiểu tử này khi mười mười hai tuổi đã dám dùng độc giết chết cả nhà một phú thương, ngay cả hộ vệ cũng không lưu lại. Ta vừa mới nghe được tin tức, Đổng Duyên này đã chạy đến Từ Dương quận, còn gia nhập vào một đại bang phái ở đó.

Quế Khánh nói:

- Ta có cảm giác… tên Đổng Duyên này mười năm sau nhất định sẽ là một nhân vật làm mưa làm gió ở Dương châu chúng ta!

Đằng Thanh Sơn thầm cả kinh.

Mười hai tuổi đã độc sát cả nhà một phú thương, quả thật dủ thâm đủ độc…

- Đô thống đại nhân!

Một quân sĩ Hắc Giáp quân phụ trách cảnh giới chạy đến - Doanh nhân mã đóng giữ khác có lẽ sẽ lập tức đến chân núi!

- Đi! Chúng ta xuống nghênh đón thôi!

Đằng Thanh Sơn liền nói.

Lập tức, đô thống " Đằng Thanh Sơn" và thành chủ Hoa Phong thành "Quế Khánh" liền lên đường xuống núi.

Sáng sớm, sau khi đưa tiễn một doanh nhân mã khác, Đằng Thanh Sơn suất lĩnh năm trăm quân sĩ Hắc Giáp quân dưới trướng, cưỡi chiến mã trùng trùng điệp điệp rời khỏi Thiết Liên sơn, tiến về quận Giang Ninh.

Khi đến đây, Đằng Thanh Sơn chỉ là bách phu trưởng, còn Đằng Thanh Hổ chỉ là đội trưởng.

Mà khi quay về, Đằng Thanh Sơn đã là đô thống, còn Đằng Thanh Hổ cũng là bách phu trưởng. Số phận con người chính là kỳ diệu như vậy.

oOo Chiến mã của Hắc Giáp quân chạy như bay, nhanh chóng tiến vào quan đạo.

Bụi mù cuồn cuộn. Trên quan đạo bất kể là thương nhân, bình dân hay mã tặc cường đạo đều tránh sang ven đường, chỉ sợ kinh động đến Hắc Giáp quân này.

“Cộp!” “Cộp!” “Cộp!”

Chiến mã chạy như bay. Lên đường từ sáng sớm, cho đến khi mặt trời chói mắt, đám người Đằng Thanh Sơn đã rời khỏi khu vực Hoa Phong thành, tiến vào khu vực Nghi thành.

- Dừng!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

“Rập rập!”

Các quân sĩ Hắc Giáp quân đã qua huấn luyện lập tức dừng lại, không hề rối loạn. Năm vị bách phu trưởng lập tức chạy đến bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Đô thống đại nhân…

Đám người Điền Đan nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Điền huynh! Ta và các người tạm thời tách ra ở đây. Ta và Thanh Hổ về nhà một chuyến, còn các cứ trực tiếp đến Nghi thành dùng cơm nghỉ tạm. Chắc hẳn thành chủ Nghi thành đã chuẩn bị rượu và thức ăn cả rồi. Đến chiều ta và Thanh Hổ sẽ đến Nghi thành hội họp với các người. Đến lúc đó sẽ xuất phát trở về Giang Ninh!

Đằng Thanh Sơn nói.

Đám người Điền Đan gật đầu.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn muốn về nhà mà không được, bởi vì trên hắn có Bạch Kỳ đô thống. Còn hiện tại, Đằng Thanh Sơn chính là đô thống, là người đứng đầu của doanh nhân mã này, hắn nói làm thế nào tự nhiên phải làm như vậy.

- Cuối cùng cũng có thể về nhà!

Đằng Thanh Hổ nói.

- Lần này trở về! Lão Đỗ! Điền huynh! Bốn người các vị hãy quản lý nhân mã cho tốt!

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở.

- Đô thống đại nhân yên tâm!

Bốn người đều cười.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Hổ:

- Thanh Hổ! Chúng ta đi!

Trong trường hợp trước số đông quân sĩ, Đằng Thanh Sơn phải giữ gìn uy nghiêm của một đô thống, cho nên hắn gọi Đằng Thanh Hổ là “Thanh Hổ”, chứ không gọi là biểu ca.

“Giá!” “Giá!”

Hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ điều khiển chiến mã chạy như bay, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hắc Giáp quân.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Điền Đan nói.

Đỗ Hồng gật đầu, lập tức cao giọng nói:

- Đi!

Nhân mã Hắc Giáp quân lập tức ùn ùn tiến về hướng Nghi thành, nửa canh giờ rốt cuộc cũng đến được Nghi thành.

oOo Trên đường chính của Nghi thành, Hắc Giáp quân trùng điệp tiến bước. Những quầy hàng, thương nhân và người đi đường đều tránh sang bên cạnh, không dám chọc đến đoàn quân sĩ đáng sợ này. Mà phía trước tửu lâu lần trước, thành chủ Nghi thành “Dương Kha” đang suất lĩnh một đám thủ hạ nghênh đón Hắc Giáp quân.

- Thành chủ đại nhân!

Một nam tử mặc cẩm bào trên mặt có vết đao cười nói:

- Tân nhiệm đô thống Đằng Thanh Sơn này chính là người Nghi thành chúng ta, hơn nữa quan hệ với ta cũng không tệ.

Người này đúng là Lưu tam gia của Bạch Mã bang. Lưu tam gia thân là đại đương gia của Bạch Mã bang, đương nhiên cũng có một phần khí khái ung dung.

Thế nhưng những người biết được sự tích của Lưu tam gia, có ai không biết thủ đoạn độc ác của hắn?

- Ha ha! Có phải vì Đằng Thanh Sơn đó thực lực quá mạnh mẽ, cho nên ngươi Lưu tam ngươi mới có ý kết giao hay không?

Trung niên nam tử một thân y phục màu trắng cười ha hả nói:

- Có điều vận khí của ngươi thật không tệ! Đằng Thanh Sơn này mới vừa vào Hắc Giáp quân không lâu đã trở thành đô thống, hơn nữa còn là do tông chủ tự mình bổ nhiệm. Tông chủ đối với hắn rất ưu đãi… Hắn còn trẻ như vậy đã là đô thống, sau này nhất định tiền đồ thênh thang. Ngươi cũng xem như tinh mắt, kết giao được một bằng hữu như vậy.

Lưu tam gia hiện giờ tươi cười đầy mặt.

- Ồ! Hắc Giáp quân đến rồi. Này! Ngươi cũng nên đi gặp mặt hảo hữu Đằng Thanh Sơn của ngươi đi!

Thành chủ Nghi thành "Dương Kha" vừa cười vừa nói, lập tức cùng Lưu tam gia tiến lên nghênh đón.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 36

Về Nhà!

Năm trăm quân sĩ Hắc Giáp Quân trùng trùng điệp điệp, chỉnh tề như một tiến bước tại Nghi thành. Sát khí nồng đậm khiến cho những bình dân xung quanh kin sợ không dám liên tiếng. Cả con đường chỉ còn tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Thành chủ Nghi Thành dẫn theo một đám binh vệ từ xa nhìn thấy, lập tức bước đến nghênh đón.

- Dừng!

Đỗ Hồng ra lệnh một tiếng.

Toàn bộ Hắc Giáp Quân đều đồng thời dừng lại.

- Xuống ngựa!

Đỗ Hồng quát lớn. Một trận âm thanh giáp sắt va chạm vang lên, toàn bộ năm trăm quân sĩ đều xuống ngựa.

- Ha ha! Các vị rốt cuộc cũng đến rồi!

Thành chủ Nghi Thành "Dương Kha" bước đến nghênh đón.

- Thành chủ!

Bốn vị bách phu trưởng đi đầu tiên cùng chắp tay nói.

- đô thống của các vị đâu?

Dương Kha nghi hoặc hỏi.

Đỗ Hồng hạ giọng nói:

- Thành chủ! đô thống đại nhân tạm thời tách ra với chúng tôi, trở về quê của ngài.

Dương Kha chợt hiểu, liền gật đầu cười:

- Thanh Sơn là người của Nghi Thành. Ừm! Cũng nên về thăm nhà một chuyến. Được rồi! Mọi người chắc cũng đã mệt mỏi, mau chóng dùng cơm rồi nghỉ ngơi thôi! Chiến mã cứ để cho chúng ta trông coi!

- Đa tạ thành chủ!

Năm trăm quân sĩ bắt đầu chia ra, phân đến bốn gian tửu lâu.

- Nghe rồi chứ?

Dương Kha liếc mắt nhìn Lưu Tam bên cạnh một cái:

- Vị Đằng Thanh Sơn kia đã về nhà rồi. Nếu đã không gặp được Đằng Thanh Sơn, ngươi cũng nên thuận tiện giao lưu cùng với mấy bị bách phu trưởng kia đi, đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại đâu!

- Đúng vậy!

Lưu Tam cười đáp lời, có điều đáy lòng cũng có chút thất vọng: “Nghe nói Đằng Thanh Sơn lão đệ đã trở thành đô thống, không ngờ lại không thể gặp được. Lần sau muốn gặp Đằng Thanh Sơn không biết phải chờ đến khi nào!

oOo Hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ đang thúc ngựa chạy như bay, làm bốc lên những đám bụi mù.

- Thanh Sơn! Đệ xem kia!

Thanh Hổ mừng rỡ chỉ về phía xa.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa, nơi đó thấp thoáng có một thôn trang, chính là nơi mà hắn đã sống suốt mười mấy năm qua, Đằng gia trang.

"Rốt cuộc cũng đến rồi!" Đằng Thanh Sơn không kìm được trong lòng vui mừng khôn xiết: "Lúc này mới chưa đầy nửa năm mà ta đã nhớ nhà như vậy!"

Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng cảm thấy hài lòng. Kiếp trước hắn căn bản là không có nhà, mà kiếp này tại Đằng gia trang, hắn có cha mẹ hắn, có muội muội, còn có rất nhiều tộc nhân lo lắng cho hắn.

Đây chính là gốc rễ của hắn.

- Chúng ta đã về rồi!

Đằng Thanh Hổ từ xa đã hưng phấn hô lên:

- Mở cửa! Mở cửa!

……

Đằng gia trang vẫn như trước, cuộc sống trôi qua trong yên bình và tĩnh lặng. Nơi đại môn có hai tộc nhân đang nghi hoặc nhìn về hai kỵ binh đang phi đến với tốc độ kinh người.

- Kỵ binh đến sao? Chẳng lẽ là mã tặc? Nhưng tại sao chỉ có hai người!

- Hình như còn mặc trọng giáp! Ngay cả ngựa cũng có trọng giáp, không giống như bọn mã tặc bình thường.

Hai tộc nhân canh gác nghi hoặc.

Đúng lúc này…

- Chúng ta đã về rồi! Mở cửa! Mở cửa!

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai. Hai tộc nhân đang canh gác chợt giật mình, lập tức cẩn thận nhìn ra bên ngoài. Lúc này chiến mã đã chạy đến phía trước đại môn.

- Đây là… A! Là Thanh Hổ! Còn có Thanh Sơn nữa! Mau mở cửa ra!

- Thanh Sơn đã về rồi!

- Thanh Hổ đã về rồi!

Thanh âm vang dội ẩn chứa sự phấn khích, vang vọng khắp cả luyện võ trường.

Nhất thời rất đông các tộc nhân của Đằng gia trang tại luyện võ trường lập tức chạy đến đại môn chạy tới.

- Ha ha! Nhị thúc! Liên thúc!

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống ngựa, cởi bỏ mũ giáp, sau đó chào hỏi các tộc nhân xung quanh.

Rất đông tộc nhân vây quanh hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ.

- A! Thanh Sơn đã về rồi! Chà chà! Đây là trọng giáp của Hắc Giáp Quân sao?

- Thanh Hổ! Ngựa của ngươi là loại gì, sao lông toàn là màu đen như thế?

Toàn bộ luyện võ trường trở nên náo nhiệt.

- Vĩnh Phàm! Thanh Sơn con ngươi đã về rồi!

- Lan tỷ! Thanh Sơn đã về rồi!

Tiếng la hét nhanh chóng truyền khắp Đằng gia trang. Viên Lan đang ở nhà nấu cơm làm đồ ăn cùng Thanh Vũ, vừa nghe tiếng la này, liền trực tiếp ném nồi niêu xuống, ngay cả đồ ăn cũng không để ý đến, lập tức chạy đến luyện võ trường. Trên đường còn dò hỏi:

- Có thật Thanh Sơn đã về rồi không?

Khi mẹ con Viên Lan và Thanh Vũ chạy đến luyện võ trường, từ xa đã nhìn thấy Đằng Thanh Sơn mặc xích thiết trọng giáp. Lúc này Đằng Thanh Sơn vừa quay đầu lại, cũng nhìn thấy mẫu thân và muội muội của mình.

- Mẹ!

Đằng Thanh Sơn gọi lớn.

Mẫu thân Viên Lan thì còn bình tĩnh, nhưng muội muội Thanh Vũ thì lại ào vào lòng Đằng Thanh Sơn, hô lên một tiếng "ca", hai mắt đỏ lên.

- Tiểu Vũ! Đừng khóc! Đừng khóc!

Đằng Thanh Sơn liên tục an ủi.

- Ừm! Muội nhớ ca ca quá!

Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn ca ca của nàng. Nàng từ nhỏ đã sống trong sự nuông chiều của Đằng Thanh Sơn, giờ đây đột nhiên gần nửa năm không gặp nhau, quả thật cảm thấy không quen.

- Thanh Sơn! Thanh Hổ!

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tộc trưởng Đằng Vân Long và phụ thân Đằng Vĩnh Phàm đang đi tới.

Đằng Vân Long nhìn Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ một chút, cười nói:

- Trở về thật là tốt! Thanh Sơn, làm tốt lắm! Mới có nửa năm không gặp con đã là một đô thống của Hắc Giáp quân, toàn bộ Đằng gia trang chúng ta đều được vẻ vang mặt mũi!

- Thanh Sơn, làm tốt lắm!

Đằng Vĩnh Phàm cũng vỗ vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

- Ngoại công! Cha… Các người… Các người làm sao biết vậy?

Đằng Thanh Sơn có chút giật mình. Chuyện mình vừa mới được làm đô thống, ngay cả Đằng gia trang cũng biết?

- Lý Nhị tham kiến đô thống đại nhân!

Một người tay mang nhẫn ngọc, ưỡn cái bụng to béo cười tủm tỉm khom người một cái.

- Lý Nhị thúc!

Đằng Thanh Sơn cũng cười chào hỏi. Đằng Vân Long ở bên cạnh cười nói:

- Thanh Sơn! Tin tức này là do Lý Nhị vừa mới nói cho chúng ta biết. Vụ làm ăn vừa rồi, Lý Nhị cũng chỉ thu của chúng ta tám phần bạc, còn hai phần khác được miễn.

- Đây là do lão gia nhà chúng tôi phân phó! Sau này Đằng gia trang mua sắm nguyên liệu thì lấy tám phần!

Lý Nhị này vừa cười vừa nói.

- Lão gia nhà thúc là ai?

Đằng Thanh Sơn đến giờ cũng chưa biết thân phận của vị lão gia kia.

Lý Nhị nói:

- Lão gia nhà tôi sống ở quận Giang Ninh, họ Lam tên là Sơn Hổ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Vị Lam Sơn Hổ này đã cấp cho mình chút thể diện, mình đương nhiên phải ghi nhớ, sau này nếu có cơ hội sẽ thuận tiên giúp đỡ một phen.

- Ha ha! Tôi cũng không quấy rầy nữa!

Lý Nhị khẽ khom người, lập tức dẫn theo người của cửa hàng rời đi.

- Thanh Sơn và Thanh Hổ khó có cơ hội trở về, hơn nữa Đằng gia trang chúng ta đã sinh ra một đô thống của Hắc Giáp Quân, đây chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông. Chuẩn bị bày tiệc!

Đằng Vân Long cười lớn nói:

- Thanh Sơn! Thanh Hổ! Tiệc rượu này không được chuẩn bị trước, các con cần phải chờ một hai canh giờ, đến lúc đó phải bồi rượu các tộc nhân cho tốt đấy!

Đằng Thanh Hổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ông ngoại! Con và biểu ca chỉ có thể dùng cơm trưa ở nhà, một lát nữa phải tiếp tục lên đường đến Giang Ninh quận thành!

Đằng Thanh Sơn lập tức nói:

- Cho nênkhông cần phải bày tiệc đâu!

- A! Ăn cơm trưa xong sẽ đi ngay?

Tộc nhân xung quanh có chút sửng sốt.

Đằng Vân Long cũng cười gật đầu:

- Hắc Giáp Quân công việc bận rộn, hơn nữa Thanh Sơn hiện tại đã là đô thống. Mọi người đừng làm phiền Thanh Sơn nữa, cũng không thể làm chậm trễ đại sự của nó. Được rồi! Thanh Sơn! Thanh Hổ! Hai người các con trước tiên hãy về nhà vui vẻ đoàn tụ với cha mẹ!

……

Trong nhà không có người ngoài, chỉ có một nhà bốn người Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn! Ăn đi!

Viên Lan liên tục gắp thức ăn vào bát cho Đằng Thanh Sơn.

- Mẹ! Đủ rồi! Đủ rồi!

Đằng Thanh Sơn nhìn mẫu thân, lại nhìn sang phụ thân ở bên cạnh, cùng với muội muội ngoan ngoãn, trong lòng cảm thấy ấm áp.

- Thanh Sơn à! Lần sau khi nào thì con mới có thể trở về?

Đằng Vĩnh Phàm dò hỏi.

- Trước cuối năm chắc có thể trở về một chuyến, ở lại được hai ba ngày!

Đằng Thanh Sơn đáp.

Thành viên của Hắc Giáp Quân không thể dễ dàng rời đi. Chỉ có những quan quân cấp cao mới có được vài ngày nghỉ ngắn ngủi. Địa vị càng cao thì thời gian nghỉ càng dài. Mà đô thống muốn tạm thời về nhà thăm người thân mấy ngày, còn phải trải qua một cửa của thống lĩnh đại nhân.

Mà bản thân thống lĩnh thì lại rất thoải mái. Bởi vì Thống Lĩnh có ít chuyện phải làm, cho nên thời gian tự do cũng nhiều hơn.

- Phải đến cuối năm sao?

Thanh Vũ có chút thất vọng.

- Cha! Mẹ! Tiểu Vũ năm nay cũng đã trưởng thành rồi, chắc hẳn cũng có không ít nhà đến cầu thân chứ? Tiểu Vũ có nhìn trúng ai không?

Đằng Thanh Sơn cười ha hả nói. Đối với việc hôn nhân của muội muội hắn vẫn rất quan tâm coi trọng.

- Hứ! Ca! Đừng bàn đến chuyện này nữa!

Thanh Vũ hừ một tiếng:

- Một đám đến cầu thân này, đừng nói là so với ca ca, ngay cả biểu ca Đằng Thanh Hổ cũng không bằng được.

Viên Lan ở bên cạnh lắc đầu cười nói:

- Không có cách nào! Thanh Sơn à! Tầm mắt của Thanh Vũ rất cao, không để ý đến một người nào!

- Mẹ! Gấp cái gì! Năm nay con chỉ mới mười bốn tuổi, đợi qua mấy năm nữa thành thân cũng không muộn mà!

Thanh Vũ lập tức phản bác, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Ca! Huynh đi Giang Ninh quận thành, có thể cho muội đi theo được không. Muội từ nhỏ đến lớn vẫn chưa được đến Giang Ninh quận thành lần nào.

- Hồ đồ!

Đằng Vĩnh Phàm khiển trách.

- Đừng làm phiền ca ca của con!

Viên Lan cũng nói.

Đằng Thanh Sơn trong lòng máy động, liền nói:

- Cha! Mẹ! Kỳ thật Hắc Giáp Quân cũng cho phép mang người nhà đến ở cùng. Đương nhiên với quân sĩ Hắc Giáp Quân bình thường thì điều kiện có chút khắt khe, có điều bách phu trưởng trở lên thì thoải mái. Con bây giờ đã là đô thống, chắc hẳn sẽ có một toà nhà không tệ. Các người có thể đến đó ở cùng với con. Tiểu Vũ cũng có thể đến, sau này mọi người rãnh rỗi cũng có thể tiến vào quận thành dạo chơi!

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan nhìn nhau, có chút động tâm.

Được sống cùng với nhi tử của mình, đây đúng thật là chuyện tốt.

- A ha! Con muốn đi! Con muốn đi!

Thanh Vũ hưng phấn nhảy lên.

- Cha! Mẹ! Hai người thấy sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía cha mẹ mình.

Viên Lan nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm. Làm một người phụ nữ, nên nghe theo ý kiến của nam nhân.

Đằng Vĩnh Phàm suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Không được! Thanh Sơn! Chắc con cũng biết ông ngoại con tuổi đã cao, vị trí tộc trưởng sẽ do ta kế thừa. Kỳ thật đây chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất chính là…. ta muốn dạy cho con em trong tộc cách chế tạo binh khí. Cái nghề tổ truyền này trong tộc chỉ còn ta và ông ngoại của con nắmrõ. Ông ngoại còn tuổi đã cao như vậy, chẳng lẽ còn phải đi dạy! Cho nên…

Viên Lan cũng gật đầu.

Đằng Vĩnh Phàm tiếp tục nói:

- Đi quận thành thì ta và mẹ con có thể hưởng phúc, nhưng lại không thể chăm lo cho người trong tộc được. Như vậy đi, con cứ dẫn theo Tiểu Vũ đi cùng. Nó là một đứa con gái, đến địa phương lớn mở mang tầm mắt cũng là việc tốt. Ta và mẹ con ở tại Đằng gia trang này, có nhiều tộc nhân sống cùng như vậy cũng không có việc gì. Sau này nếu như có thời gian, hãy trở về thăm hai người già chúng ta là được rồi!

Phụ thân đã quyết định chủ ý, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể đáp ứng.

- Được rồi! Tiểu Vũ sẽ cùng con đến Quy Nguyên Tông. Nếu lúc nào cha mẹ muốn đi, cũng có thể đến ở cùng một hai tháng rồi về cũng không sao. Khoảng cách giữa quận thành với chỗ chúng ta cũng chỉ hơn ba trăm dặm, cha cứ nhờ người thông báo một tiếng, con sẽ tự mình đến đón!

Đằng Thanh Sơn nói.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 37

Nàng Là Ai?

Đằng Thanh Sơn ở lại nhà một canh giờ, sau đó mang theo muội muội Thanh Vũ cùng cưỡi Thanh Tông Đạp Tuyết mã, cùng với Đằng Thanh Hổ, dưới sự đưa tiễn của các tộc nhân rời khỏi Đằng gia trang đi đến Nghi Thành.

Từ Đằng gia trang chạy đến Nghi Thành chưa đầy nửa canh giờ "Cộp cộp…"

Hai người Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ giảm bớt tốc độ, phía trước đã là cổng thành của Nghi Thành.

- Mau tránh ra! Mau tránh ra!

Những thành vệ vừa nhìn thấy trang phục và chiến mã của hai người Đằng Thanh Sơn, lập tức quát những người xung quanh tránh sang hai bên, sau đó cung kính để cho hai người cưỡi ngựa vào thành.

- Ca!

Thanh Vũ tròn mắt quay đầu lại nhìn tên vệ binh kia:

- Hắc Giáp quân đúng là lợi hại, ngay cả thành vệ cũng không dám thu tiền!

- Thu tiền?

Đằng Thanh Hổ bên cạnh cười nói:

- Thanh Vũ! Cho dù là thành chủ Nghi thành cũng không có tư cách thu tiền của Thanh Sơn, Thanh Sơn hiện tại là đô thống, dựa theo cấp bậc quan chức, thành chủ Nghi thành cũng chỉ ngang hàng với Thanh Sơn mà thôi!

Bất kể là quan phủ hay là Hắc Giáp Quân đều thuộc sự khống chế của Quy Nguyên Tông. Cho nên cấp bậc cũng phân ra cao thấp.

Giang Ninh quận tổng cộng có chín thành lớn, địa vị của chín thành chủ này tương đương với đô thống của Hắc Giáp Quân. Còn quận thủ (1) của thành chính "Giang Ninh quận thành", địa vị so với thống lĩnh của Hắc Giáp quân không sai biệt lắm.

(1) Ngày xưa quan đứng đầu một quận được gọi là "thái thủ", vì vậy đời sau cũng gọi quan tri phủ là "quan thủ".

Có điều, cho dù là đô thống hay thống lĩnh đều thuộc Hắc Giáp Quân, cho nên các thành chủ và quận thủ trong lòng tự nhiên đều cảm thấy thấp hơn một chút.

- Đô thống đại nhân!

Trước cửa tửu lâu đã có một nhóm quân sĩ tụm năm tụm ba trò chuyện, vừa nhìn thấy hai con chiến mã chạy đến, lập tức có quân sĩ hô lên.

- Tiểu Vũ! Xuống ngựa đi!

Sau khi Thanh Tông Đạp Tuyết mã hoàn toàn dừng hẳn, Thanh Vũ mới cẩn thận nhảy xuống. Dù sao Thanh Tông Đạp Tuyết mã này cũng cao hơn tám thước, có chút hơi cao so với nàng.

Đằng Thanh Sơn vừa xuống ngựa, lập tức có quân sĩ chạy đến cầm lấy dây cương.

- Đô thống đại nhân! Thành chủ Nghi Thành vẫn đang đợi ngài tại tửu lâu bên trái!

Có quân sĩ thấp giọng bẩm báo.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy thành chủ Nghi thành Dương Kha đang dẫn theo không ít người ra khỏi tửu lâu đi về phía mình. Có lẽ vừa rồi hắn đi trên đường đã bị quân sĩ trong tửu lâu phát hiện báo lại cho vị thành chủ kia.

- Ha ha! Đằng đô thống! Vì đợi ngài mà rượu phải hâm lại ba lần rồi.

Dương Kha tiến đến vừa cười vừa nói:

- Nhưng mà cuối cùng thì cũng gặp được đô thống trẻ tuổi nhất của Hắc giáp quân chúng ta. Đáng tiếc… lúc này đã không còn sớm, nếu không ta nhất định sẽ cùng ngài uống một trận thống khoái!

- Đợi lần sau ta trở lại Nghi Thành, nhất định sẽ cùng Dương thành chủ uống thỏa thích một phen!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Thanh Sơn lão đệ!

Một giọng nói từ phía sau Dương Kha vang lên.

“Ấy! giọng nói này là…” Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên nhìn về phía sau Dương Kha. Chỉ thấy một trung niên nam tử trên mặt có vết đao từ trong đám người phía sau Dương Kha bước ra.

- Lưu Tam lão ca!

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

- Ha ha! Lúc trước Thanh Sơn lão đệ gia nhập Hắc Giáp quân,

ta đã biết là đệ tiền đồ vô lượng, nhưng ta cũng ngờ được chưa đến nửa năm mà đệ đã trở thành đô thống!

Lưu Tam lập tức liếc nhìn số đông quân sĩ Hắc Giáp quân đang ra khỏi tửu lâu.

Đằng Thanh Sơn chắp tay cười nói:

- Dương Thành chủ! Lưu Tam lão ca! Hiện tại đã không còn sớm, để lần sau ta nhất định sẽ chiêu đãi hai vị thật tốt. Vậy ta xin đi trước!

Lập tức, trước sự đưa tiễn của đám người Dương Kha và Lưu Tam, bọn Đằng Thanh Sơn đều leo lên chiến mã.

- Tiểu Vũ! Ôm chặt vào!

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói, sau đó cao giọng hét lên:

- Xuất phát!

Lập tức, năm trăm quân sĩ Hắc Giáp quân trùng trùng điệp điệp dưới sự dẫn dắt của Đằng Thanh Sơn bắt đầu rời khỏi Nghi Thành. Vừa ra khỏi thành liền thúc ngựa chạy như bay, dùng tốc độ cực nhanh tiến về quận Giang Ninh.

……

Khi sắc trời trở nên lờ mờ, đám người Đằng Thanh Sơn mới đến cổng thành phía đông của Giang Ninh quận thành. Quân doanh của Hắc Giáp quân ở sát cổng thành phía đông. Sau khi vào thành, nhóm người Đằng Thanh Sơn lập tức tiến vào quân doanh. Năm trăm quân sĩ đều giải tán trở về nơi ở.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đằng Thanh Sơn vừa xuất hiện tại giáo trường thì đã có không ít bách phu trưởng hảo hữu và một số đô thống đến chúc mừng.

- Thanh Sơn huynh đệ! Xin chúc mừng!

- Thanh Sơn huynh đệ! Hiện tại đệ là đô thống trẻ tuổi nhất, chờ thêm mươi mười năm nữa Ký Hồng thống lĩnh thoái vị, vị trí thống lĩnh của đệ nhất lĩnh chúng ta đệ nhất định có hy vọng!

- Trở thành đô thống rồi, Thanh Sơn huynh đệ không khao mừng sao?

- Đúng! Phải ăn mừng lớn một phen!

Người đến chúc mừng không phải là ít, có người thành tâm, cũng có người ngầm châm biếm. Một người khi chiếm được vị trí cao sẽ có người sùng bái khâm phục, cũng sẽ có người ganh tị.

"Không bị người ghen ghét thì chỉ là kẻ kẻ tầm thường", lời này không phải là giả. Đằng Thanh Sơn đương nhiên sẽ không để ý.

Bất kể như thế nào, Đằng Thanh Sơn cũng là nhân vật trung tâm của buổi tập luyện sáng sớm hôm nay. Mọi người đều biết hắn đã trở thành đô thống.

- Các vị! Tối nay ta sẽ bày yến tiệc tại Lãm Nguyệt lâu, đến lúc đó mời mọi người nể mặt đến tham gia!

Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói. Nhất thời chung quanh không ngừng vang lên những tiếng hưởng ứng.

Tại Hắc Giáp quân Đằng Thanh Sơn cũng rất được lòng người, lúc ngày mọi người đều vui vẻ hưởng ứng. Ai cũng muốn xây dựng quan hệ với vị đô thống tiền đồ vô lượng này.

- Đằng đô thống!

Một quân sĩ Hắc Giáp quân chạy đến cung kính nói:

- Thống lĩnh đại nhân có lệnh, mời đô thống đại nhân đến

nhận vật phẩm và nhà ở của đô thống. Đô thống đại nhân! Ngài chỉ cần theo thuộc hạ là được!

- Dẫn đường đi!

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, theo quân sĩ Hắc Giáp quân này rời khỏi giáo trường.

Đến Hắc Giáp quân đã gần nửa năm, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn chưa biết đô thống ở tại nơi nào.

- Đô thống đại nhân! Tòa nhà này chính là nơi ở của ngài sau này, đã được quét dọn sạch sẽ rồi. Xích Huyết mã và hàn thiết trọng giáp của ngài cũng ở trong đình viện. Xin đô thống đại nhân hãy chuẩn bị Thanh Tông Đạp Tuyết mã và xích thiết trọng giáp cho tốt, có lẽ một lát nữa sẽ có người đến thu hồi!

Đằng Thanh Sơn gật đầu - Đô thống đại nhân! Đây là chìa khóa cửa lớn và các gian phòng.

Quân sị Hắc Giáp Quân kia liền đưa chìa khóa ra.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy chìa khóa, liền mở cửa lớn ra, tham quan kỹ lưỡng một vòng.

Tòa nhà tại Giang Ninh quận thành cũng xem như không tệ, có tiền đình, trung đình, hậu đình ba đình viện. Phía trước nhà có ba gian phòng. Phía sau còn có hai tầng lầu nhỏ, trên dưới tổng cộng có gian sáu phòng. Cả tòa nhà tống cộng có chín gian phòng.

Đình viện có ba cái, đặc biệt là trong đó còn có ao, trong ao có trồng hoa thủy tiên.

Sau đình viện còn có ngựa, chính là Xích Huyết mã kia.

“Nơi ở của đô thống so với bách phu trưởng tốt hơn rất nhiều” Đằng Thanh Sơn lập tức trở về nơi ở cũ, gọi muội muội Thanh Vũ

và biểu ca Thanh Hổ của mình bắt đầu chuyển nhà, đem y phục và một số vật dụng chuyển đến nhà mới.

Hao phí nửa canh giờ mới làm xong.

“Oa!” Thanh Vũ lăn qua lăn lại trên giường:

- Ca! Giường này thật êm, thật là thoải mái!

- Nơi ở của đô thống so với bách phu trưởng chúng ta thì xa xỉ hơn nhiều.

Đằng Thanh Hổ nhìn chung quanh than thở:

- Thanh Sơn! Đệ có nhiều phòng như vậy, có thể cho ta ở với được không?

- Đệ không cho phép thì huynh sẽ không ở sao?

Đằng Thanh Sơn cười đùa nói.

Đằng Thanh Hổ cũng cười gãi gãi đầu.

Đúng lúc này…

- Thanh Sơn Đại ca! Thanh Sơn đại ca!

Một giọng nói từ ngoài cửa đình viên vang lên. Ba người Đằng Thanh Sơn liền cùng nhau bước ra ngoài.

“Két két!”

Cửa mở ra, bên ngoài chính là hai người Gia Cát Vân và Gia Cát Thanh.

- Thanh Sơn đại ca! Đệ biết huynh được thăng lên đô thống, sẽ chuyển đến chỗ ở mới, cho nên đặc biệt đến chúc mừng huynh đây!

Gia Cát Vân nói, đột nhiên phát hiện muội muội Gia Cát Thanh của mình bên cạnh có vẻ không thoải mái.

Gia Cát Thanh lúc này đang nhìn chằm chằm vào Thanh Vũ, bởi vì nàng thấy Thanh Vũ đang ôm cánh tay của Đằng Thanh Sơn, có vẻ rất thân mật.

Gia Cát Thanh nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn đại ca! Nàng ta là ai vậy?

- Muội nói Tiểu Vũ?

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Gia Cát Thanh vừa nghe Đằng Thanh Sơn nói gọi thân mất là "Tiểu Vũ", trong lòng không khỏi run lên.

- Thanh Thanh cô nương!

Đằng Thanh Hổ bên cạnh liền nói:

- Đây là muội muội của Thanh Sơn, gọi là Thanh Vũ!

"Đây là muội muội của huynh ấy?" tâm tình của Gia Cát Thanh trong phút chốc trở nên thoải mái, liền chạy đến nắm lấy tay Thanh Vũ:

- Ta nghe nói Thanh Sơn đại ca có một muội muội, thì ra gọi là Thanh Vũ. Tên ta cũng có một chữ "Thanh" giống như tên của cô, chúng ta chắc ta có duyên với nhau!

Đằng Thanh Vũ nhìn Gia Cát Thanh:

- Tên cô là Gia Cát Thanh phải không?

"Ừm!" Gia Cát Thanh liền gật đầu.

- Hôm qua ta có nghe ca ca nhắc đến tên cô!

Đằng Thanh Vũ nói.

- Thật vậy sao?

Gia Cát Thanh trong lòng mừng thầm.

Đằng Thanh Sơn bên cạnh nhìn thấy Gia Cát Thanh và muội muội Thanh Vũ của mình vừa gặp đã rất hợp nhau, trong lòng không khỏi cao hứng, liền nhìn về phía Gia Cát Vân:

- Tiểu Vân! Đây là muội muội Đằng Thanh Vũ của ta. Lần này ta đưa muội ấy từ nhà đến đây. Có điều tại Hắc Giáp quân nữ nhân quá ít, chỉ toàn là nam nhân, cho nên ta nghĩ… có thể nào cho muội ấy gia nhập Quy Nguyên tông, trở thành đệ tử của Quy Nguyên tông hay không?

Dựa theo quy củ của Quy Nguyên Tông, đối với việc thu nhận đệ tử bên ngoài, bình thường đều phải dưới mười tuổi.

- Chuyện này không thành vấn đề!

Gia Cát Vân sảng khoái nói:

- Thanh Vũ là muội muội của huynh, mà huynh lại là đô thống của Hắc Giáp Quân chúng ta, cũng xem như là người nhà của Quy Nguyên Tông. Chút chuyện nhỏ này thì có là gì!

Đằng Thanh Vũ cũng mừng rỡ.

Đằng Thanh Sơn cũng vừa nói chuyện này với muội muội của mình vào tối qua. Dù sao tại Quy Nguyên tông cũng không có việc gì làm, không bằng học tập nội kình bí tịch. Nhưng “Mãng Ngưu Đại Lực quyết” thì lại không thích hợp cho nữ nhân học. Mà muội muội Thanh Vũ trong lòng cũng muốn học, đương nhiên là không phản đối đề nghị của Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Vũ!

Gia Cát Thanh cũng nói:

- Chuyện này chỉ cần ta nói một tiếng là được, không cần đến Thanh Sơn đại ca ra mặt đâu!

Gia Cát Thanh chính là con gái của tông chủ, một chút chuyện nhỏ này thì có là gì.

"Ừm!" Thanh Vũ mừng rỡ liên tục gật đầu:

- Cảm ơn cô, Tiểu Thanh!

Đằng Thanh Sơn nhìn hai nữ hài tử này. Mới gặp nhau chưa được bao lâu đã xưng hô thân mật "Tiểu Vũ, Tiểu Thanh", đúng là nam nữ có nhiều cái khác nhau.

- Tiểu Vũ! Cô tới Quy Nguyên tông của ta, còn chưa được đi tham quan phải không?

Gia Cát Thanh nói:

- Ta dẫn cô đến Long Cương chơi, còn có đê sông dài mười dặm, có thể ngồi thuyền du ngoạn. Đến buổi tối thì còn nhiều thứ hấp dẫn nữa!

- Hay quá!

Thanh Vũ liên tục gật đầu:

- Ca ca căn bản không có thời gian đưa ta đi chơi!

Gia Cát Thanh quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn đại ca! Muội dẫn Tiểu Vũ ra ngoài dạo chơi trước nhé!

- Được, được!

Đằng Thanh Sơn vui vẻ đồng ý. Gia Cát Thanh từ nhỏ lớn lên tại Quy Nguyên Tông, Thanh Vũ ở cùng với nàng nhất định rất nhanh sẽ quen được một đám bằng hữu, mình cũng không cần quá lao tâm.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 38

Mệnh Lệnh

Gia Cát Thanh và Thanh Vũ đi ra ngoài, trong đình viện chỉ còn lại ba người Đằng Thanh Sơn…

- Mười hai tháng sáu sẽ tuyển chọn người mới, cho nên vài ngày nữa sẽ phải chọn ra tám bách phu trưởng yếu nhất. Thanh Hổ đại ca! Đệ rất lo lắng cho huynh!

Gia Cát Vân cười đùa nói.

Đằng Thanh Hổ lại tự tin mười phần:

- Thiếu tông chủ! Vài ngày nữa bắt đầu tỉ thí, ngài cứ chờ xem đi!

“Hử?” Gia Cát Vân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Thực lực của Biểu ca hắn hiểu rõ ràng nhất, cho dù không thắng được những bách phu trưởng giỏi nhất, nhưng vẫn nằm trong cấp độ trên.

oOo Trong những ngày kế tiếp, các bách phu trưởng và đội trưởng của Hắc Giáp quân bắt đầu tỉ thí từng vòng. Cao thủ lần lượt so tài khiến cho thao trường phi thường náo nhiệt. Mà Đằng

Thanh Hổ chỉ là một đội trưởng vừa được thăng chức bách phu trưởng, tự nhiên có rất nhiều bách phu trưởng cho rằng hắn là một quả hồng dễ nuốt.

Cho nên ngay từ đầu đã có người khiêu chiến Đằng Thanh Hổ.

Nhưng Đằng Thanh Hổ dựa vào hai chiêu 'Hỏa Thượng Kiêu Du" và "Hỏa Trung Thủ Lật" một mạnh mẽ một âm hiểm, thắng liên tiếp một mạch ba gã bách phu trưởng. Nhất thời các bách phu trưởng còn lại hiểu được, Đằng Thanh Hổ này cũng không dễ đụng tới.

oOo Đêm tối mùa hè vẫn khô nóng như ban ngày.

Ký Hồng vẫn mặc một bộ hắc bào đi đến bên ngoài thư phòng của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Vừa đi đến cửa, một giọng nói bên trong thư phòng bỗng vang lên:

- Nhị sư bá, vào đi!

Ký Hồng đẩy cửa tiến vào.

Lúc này Gia Cát Nguyên Hồng đang xem một tờ giấy.

- Tông chủ! Ngài vội vã tìm ta như vậy có chuyện gì?

Ký Hồng dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ nói:

- Là người con thứ chín của hảo bằng hữu "Chu Đồng" của ta, đến nhờ ta một chuyện.

- Chu Đồng? Là Chu tài thần của Dương châu?

Ký Hồng có chút giật mình.

Trong thiên hạ này, Dương châu diêm thương và Vũ Châu

thương nhân nổi danh nhất. Còn như nói về thương nhân nổi tiếng nhất thiên hạ trong vô số năm qua, vậy thì chắc chắn đó là đệ nhất phú hào Phạm tài thần "Phạm Lễ" vào hơn ba ngàn năm trước.

Đương nhiên Phạm Lễ đã chết lâu rồi.

Mà hiện nay trong thiên hạ này, nổi danh nhất không thể nghi ngờ chính là đệ nhất nhân "Chu Đồng" của Dương hâu diêm thương. Còn về phần Chu Đồng rốt cuộc có bao nhiêu tiền, có lẽ cũng không có mấy người biết rõ.

Phụ thân của Chu Đồng chỉ có thể xem như là một thương nhân nhỏ. Mà Chu Đồng khi mười tuổi đã lập nên "Phụng Dương tửu lâu". Chỉ vỏn vẹn ba năm, Phụng Dương tửu lâu gần như đã trải rộng khắp cả Dương châu. Vì lợi nhuận kiếm được rất nhiều, y dựa vào cơ sở này, bắt đầu từng bước thâm nhập vào các ngành nghề khác.

Chu Đồng làm việc có một quy củ, đó là đi từng bước một. Mỗi một lần đều chỉ đầu tư vào một một ngành nghề, sau khi thành công tại ngành nghề đó, mới tiến bước vào nghành nghề mới.

Sáu mươi năm trôi qua, lúc này Chu Đồng đã có gia tài vô tận.

Điểm chết người chính là…

Tên gia hỏa Chu Đồng được xưng là "Tài thần" này bản thân còn là một tiên thiên cường giả. Hao phí rất nhiều tinh lực vào công việc làm ăn, vậy mà vẫn có thể trở thành tiên thiên cường giả, ngay cả Gia Cát Nguyên Hồng cũng khâm phục và kính trọng không thôi.

Trong thiên hạ này có rất nhiều người sùng bái "Chu Đồng".

- Quê nhà của Chu Đồng là thuộc phạm vi thế lực của Thanh Hồ đảo. Có chuyện gì mà con hắn không mời Thanh Hồ đảo hỗ trợ, ngược lại đi mời chúng ta?

Ký Hồng nghi hoặc hỏi.

Đối với Chu Đồng được xưng là "thiên hạ đệ nhất phú thương này", cho dù là Quy Nguyên tông cũng phải đối đãi một cách trịnh trọng.

- Ha ha! Thiên phú của vị tài thần này trên phương diện kinh doanh chỉ sợ trong lịch sử không có mấy người có thể so sánh được. Thế nhưng sở hữu tiền tài vô tận, y cũng có nỗi khổ riêng!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Y có mười sáu người con trai. Nữ nhi thì ko sao, gả ra bên ngoài chỉ cấp cho chút của hồi môn là được. Còn con trai thì rất khó phân chia. Y là một người cha thông minh tuyệt đỉnh, mười sáu nam tử tất cả đều rất giỏi giang. Chu Đồng có tài sản vô tận, làm sao để phân chia? Các con trai đều muốn tranh giành chức vị gia chủ của Chu gia.

Ký Hồng nhất thời bật cười:

- Phân chia gia sản? Ha ha… Đại tông phái có tranh đoạt tông chủ, Chu gia hắn cũng có tranh giành gia chủ. Thật là thú vị!

Một đại gia tộc, nhất định chỉ có một con trai kế thừa vị trí gia chủ. Một khi kế thừa vị trí gia chủ, sẽ gần như có được tuyệt đại đa số tài sản. Còn những đứa con khác, chỉ có thể được chia một phần rất nhỏ.

Đương nhiên dựa vào tài sản của Chu Đồng mà nói, cho dù chỉ một phần nhỏ thì cũng đã rất nhiều rồi.

Nhưng những đứa con này mấy ai có thể hài lòng? Lòng tham của con người thật đáng sợ, cho dù ngoài miệng nói không cần, nhưng trong lòng có mấy người không quan tâm đến gia tài ức vạn?

- Tông chủ! Chu Đồng kia là tiên thiên cường giả, tuổi thọ rất dài, vẫn chưa cần lo lắng những chuyện này mới phải!

Ký Hồng nói.

- Người không lo xa tất có ưu phiền! Hơn nữa vị tài thần này đối với việc kinh doanh đã không còn hứng thú. Y chuẩn bị toàn tâm nghiên cứu võ đạo, cho nên phải tuyển chọn một người thừa kế!

Ký Hồng nói:

- Mười sáu người con trai của y đều rất thông minh. Vì vậy Chu Đồng đã định ra quy củ, ccấp cho bọn chúng một khoản tiền tài, trong thời gian mười năm, ai là người kiếm được nhiều tiền nhất sẽ trở thành gia chủ!

Ký Hồng cười nhạo nói:

- Biện pháp này thật là ngu xuẩn! Chẳng lẽ Chu Đồng kia không sợ có một số tông phái sẽ nhúng tay vào cuộc tranh giành gia chủ nhà hắn, âm thầm ủng hộ một người con nào đó hay sao?

- Ngu xuẩn? Một tài thần mười tuổi đã có thể kiếm được cả trăm vạn lượng bạc mà là ngu xuẩn, trong thiên hạ chắc cũng không còn người thông minh!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói.

Ký Hồng không khỏi xấu hổ.

Đích thực, trong thiên hạ có ai dám nói Chu Đồng ngu xuẩn? Cho dù Chu Đồng có làm một chuyện ngu xuẩn, khẳng định sẽ có người nói y làm chuyện này là có thâm ý khác, người bình thường không thể nào hiểu được.

- Con trai thứ chín của hắn nhờ tông chủ làm việc gì?

Ký Hồng nghi hoặc hỏi.

- Hắn nhờ ta phái một số cao thủ giúp hắn bảo vệ một chuyến hàng!

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Thù lao là một vạn lượng bạc!

Cái giá này mời cao thủ của Quy Nguyên tông cũng không tính là cao.

- Tông chủ! Ngài có đáp ứng hay không?

Ký Hồng dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Năm đó khi ta đi thăm Chu Đồng, đã gặp qua mười sáu con trai của hắn, đều là những nhân vật rất lợi hại. Con trai thứ chín của hắn tính tình tốt nhất, là một người nhìn như trẻ con, nhưng trên thực tế tâm cơ… lại rất thâm sâu. Ta có cảm giác, con trai lớn nhất, con trai thứ chín và con trai thứ mười ba, gia chủ tương lai của Chu gia sẽ là một trong ba người đó!

Trí tuệ của Gia Cát Nguyên Hồng, trên cửu châu đại địa có ai không biết?

- Giúp hắn một lần, đối với chúng ta cũng không có hại gì!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ nói:

- Cuộc tỉ thí bách phu trưởng mấy ngày trước sư bá có xem không?

- À! Ta có xem!

Ký Hồng gật đầu.

- Có nhìn thấy thương pháp của "Đằng Thanh Hổ", biểu ca của Đằng Thanh Sơn không?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Cái này…

Ký Hồng có chút kinh ngạc:

- Đằng Thanh Hổ kia chỉ có hai chiêu lợi hại, một chiêu mạnh mẽ tàn nhẫn, còn một chiêu quỷ dị âm hiểm. Có điều thương pháp nay Quy Nguyên tông ta hình như không có. Có chuyện gì vậy?

- Ta nhắc cho sư bá một câu! Ta đã từng cấp cho Đằng Thanh Sơn một quyển "Liệt Hỏa thương quyết".

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Liệt Hỏa thương quyết! Cấp cho Đằng Thanh Sơn? "Liệt Hỏa thương quyết" đó ta cũng từng xem qua, tổng cộng có chín chín tám mươi mốt chiêu, uy lực chỉ bình thường.

Ký Hồng ngẫm nghĩ một chút, lập tức ánh mắt sáng lên:

- Tông chủ! Ngài nói là Đằng Thanh Sơn dùng thương quyết kia…

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- "Liệt Hỏa thương quyết" mỗi một chiêu uy lực chỉ bình thường, nhưng hai chiêu kia của Đằng Thanh Hổ, ta khẳng định là từ trong "Liệt Hỏa thương quyết" dung hợp sáng tạo ra! Có điều Đằng Thanh Hổ thực lực bình thường, chỉ học được hai chiêu. Theo ta đoán, thương pháp mà Đằng Thanh Sơn lĩnh ngộ dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết" sáng tạo ra hẳn là không chỉ có hai chiêu, hơn nữa uy lực chiêu thức so với Đằng Thanh Hổ thi triển còn lớn hơn!

Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt tinh tường, chỉ nhìn chiêu số mà Đằng Thanh Hổ thi triển tại tỉ thí bách phu trưởng đã đoán ra.

- Cái này… Dung hợp "Liệt Hỏa thương quyết", còn sáng tạo ra thương pháp lợi hại hơn? Hơn nữa chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, cái này…

Ký Hồng lắc đầu cười khổ:

- Ta quả thật không dám tin Đằng Thanh Sơn lại đạt đến trình độ này!

- Nhị sư bá!

Gia Cát Nguyên Hồng lên tiếng.

Ký Hồng khẽ khom người.

- Lần này chuyện áp tải hàng hóa cho vị cửu thiếu gia "Chu Sùng Thạch", tất cả đều giao cho Đằng Thanh Sơn! Bảo hắn tuyển thêm hai bách phu trưởng, cùng với hai tiểu đội mười người của Hắc Giáp quân cùng đi!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhẹ nói:

- Một vạn lượng bạc, ta phái Đằng Thanh Sơn suất lĩnh nhân mã, xem như vị cửu thiếu gia kia được lợi rồi!

- Về phần vị cửu thiếu gia kia, ta sẽ báo tin cho hắn, bảo hắn sáng sớm ngày mốt dẫn người đến cổng phía bắc của quân doanh của Hắc Giáp quân chờ đợi.

Gia Cát Nguyên Hồng nói thêm.

- Rõ!

Ký Hồng lĩnh mệnh, lập tức rời khỏi thư phòng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về hướng quân doanh của Hắc Giáp quân xa xa: “Chỉ trong mấy thang ngắn ngủi lại có thể sáng tạo ra thương pháp bậc này, xem ra trước đây ta vẫn còn đánh giá thấp hắn! Có lẽ không lâu sau, Quy Nguyên tông ta sẽ có thể xuất hiện một thiên tài đồng thời được vài ‘Tiềm Long bảng’ và ‘Địa Bảng’!”

……

Trong Quy Nguyên tông, không một ai có thể được liệt vào “Tiềm Long bảng”. “Địa Bảng” cũng tương tự không có.

Một người muốn đồng thời có tên trong hai bảng, chẳng khác nào nói trước ba mươi tuổi phải được liệt vào “Địa Bảng”. Điều kiện này quá hà khắc. Dân cư trong thiên hạ rất đông, tự nhiên cũng có không ít người có nghị lực và thiên phú. Gia Cát Vân chỉ có thể xem như là thiên tài của Quy Nguyên tông, còn xét trên cả Dương châu, vẫn còn có người thiên phú cao hơn hắn, không cần phải nói đến toàn bộ cửu châu.

Có thể đồng thời được liệt vào “Địa Bảng” và “Tiềm Long bảng”, danh tiếng sẽ vang dội khắp cả cửu châu.

oOo Giờ luyện công buổi sáng tại thao trường.

Đằng Thanh Sơn vừa mới nhận được lệnh của Ký Hồng, đứng phía trước một doanh nhân mã, cao giọng nói:

- Bách phu trưởng Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ, mỗi người hãy tuyển ra một tiểu đội mười người dưới trướng chính mình, sáng mai cùng ta đi đến Sở quận!

Dựa theo mệnh lệnh của thống lĩnh, mình phải chọn ra hai bách phu trưởng để cùng đi. Đỗ Hồng là người lớn tuổi nhất có nhiều kinh nghiệm, mà lần này cũng có thể để cho biểu ca “Thanh Hổ” được đi rèn luyện. Cho nên mới tuyển hai vị bách phu trưởng này.

- Rõ!

Hai người Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ khom người lĩnh mệnh, sau đó lập tức tuyển dưới trướng ra một tiểu đội mười người.

“Không ngờ vừa mới trở về không lâu, còn chưa kịp đi xem tuyển chọn người mới thì lại phải lên đường rồi!” Đằng Thanh Sơn mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại rất chờ mong. Sở quận ở sát ranh giới phía bắc của Dương châu, từ quận Giang Ninh muốn đến đo lộ trình cũng phải gần hai ngàn dặm. Bởi vì phải áp tải hàng hóa, mỗi ngày có thể đi được hai trăm dặm thì đã xem như không tệ rồi.

- Thanh Sơn huynh đệ! Đi đến Sở quận làm gì vậy?

Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ đi tới, thấp giọng hỏi.

- À! Là hỗ trợ áp tải hàng hóa! Lão Đỗ! Con đường này có nguy hiểm hay không?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Mời Hắc Giáp chúng ta áp tải hàng hóa, vậy chắc là sinh ý lớn, phiền toái cũng sẽ không nhỏ. Hơn nữa từ Giang Ninh quận ch1ung ta đến Sở quận lộ trình gần hai ngàn dặm, dọc đường còn phải đi qua Từ Dương quận hỗn loạn rất, phiền toái nhất định sẽ không nhỏ!

Đỗ Hồng cau mày nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương bắc xa xa.

Nguy hiểm?

Đằng Thanh Sơn cũng không sợ nguy hiểm. Từ khi đến thế giới này hẵn vẫn chỉ ở trong quận Giang Ninh, rốt cuộc cũng có thể xông pha giang hồ một phen.

“Chuyến đi này nên nhìn thử thực lực của cao thủ trong thiên hạ một phen!” Đằng Thanh Sơn trong lòng chờ mong. Trong Quy Nguyên tông hắn không thể đánh giết một cách thoải mái, nhưng ở bên ngoài hắn chính là thủ lĩnh, đến lúc đó thực lực chân chính chém giết cùng một vài cao thủ, muốn che giấu những người bên cạnh cũng không khó.

- Mọi người chuẩn bị một chút, nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu xuất phát. Lần Này chúng ta vừa đi vừa về phải đến bốn ngàn dặm lộ trình.

Đằng Thanh Sơn dặn dò.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 39

Nhân Mãng Chi Chiến

Trong đôi mắt màu vàng đục của con mãng xà này thể hiện vẻ cao cao tại thượng và khá hờ hững, có lẽ đối với một con quái vật nơi đầm sâu mà nói giết chết một tên nhân loại vốn không đáng nhắc tới. Cái miệng tràn ngập mùi máu đã xông đến trước mặt Đằng Thanh Sơn.

"Ô ~~" Đằng Thanh Sơn ánh mắt toát lên nét lạnh lùng, tay phải chuyển thành chưởng đao giơ lên cao nghênh đón cái miệng như chậu máu bổ xuống một nhát!

Bàn tay hóa thành một đạo ảo ảnh!

Rầm! Dòng nước mau chóng bị bổ đôi!

"Bồng!"

Dưới đầm sâu, một chưởng ẩn chứa lực lượng đáng sợ trực tiếp bổ vào đầu con mãng xà phát ra thanh âm va chạm trầm thấp. Lực chưởng đó của Đằng Thanh Sơn lớn vô cùng, khi bổ xuống khiến đầu con mãng xà không tự chủ được đã trầm xuống, nhưng chỉ trầm xuống tầm một trượng con mãng xà đã ngừng lại.

Con mãng xà phát ra tiếng rống tức giận, đưa ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào tên nhân loại ở trên!

Đằng Thanh Sơn đang bơi lượn phía trên!

“Quái vật! Đây tuyệt đối là quái vật, một chưởng của mình cho dù là đá tảng hoặc sắt thép đều có thể bị bổ đôi nhưng da con mãng xà này không ngờ ngay cả một vết thương cũng không có. Hơn nữa đầu chỉ hơi gằm xuống liền hóa giải khí lực một chưởng của mình, thực không thể tin nổi.” Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ quyền cước của mình mạnh đến mức nào.

Chính vì biết điều đó nên hắn mới càng thấy được sự khủng bố của con mãng xà này.

“Trên trán nó còn có một cái sừng rất nhỏ màu bạc, chẳng nhẽ con quái vật này là giao long?” Đằng Thanh Sơn đang cấp tốc bơi lên phía trên đồng thời trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ, sau một chưởng bổ ra đó hắn mới nhìn thấy trên đầu con mãng xà thấy ở đó có một chiếc sừng bạc cao chừng một thước.

Mãng xà có sừng?

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn chưa từng thấy qua mãng xà có sừng, sợ rằng chỉ có giao long trong truyền thuyết mới có thôi. Hắn không biết con mãng xà trong đầm sâu này có phải giao long hay không nhưng nó tuyệt đối là môt con quái vật.

“Hống ~~” Đôi đồng tử màu tím của con mãng xà đột ngột thu nhỏ lại, tiếng rống giận vang lên. Nó rốt cuộc đã nhìn thẳng vào con mồi trước mắt, “Hô” một tiếng, nó liền cấp tốc bơi trườn lên phía trên, tốc độ so với Đằng Thanh Sơn còn nhanh hơn vài lần.

“Khoảng cách đến mặt nước Hàn đầm chỉ có trăm thước, không hay!” Đằng Thanh Sơn chưa kịp vui mừng liền phát hiện con mãng xà trong nháy mắt đã trườn lên.

Oanh!

Dòng chảy trào dâng, mãng xà thân to cỡ thùng nước, trên

người đầy lân phiến màu tím đỏ từ một bên Đằng Thanh Sơn trườn tới, sau đó nửa thân thể trực tiếp chặn ngang phía trên Đằng Thanh Sơn, nửa còn lại ở bên dưới hắn.

"Thực dài!" Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn trông thấy rõ độ dài con mãng xà này, "Có lẽ dài khoảng ba mươi thước, thân thể khổng lồ như vậy thế mà lân phiến của nó không ngờ lại không thể phá vỡ, lực lượng phần đầu có thể dễ dàng hóa giải một chưởng toàn lực của mình. Lực lượng của nó đáng sợ hơn mình gấp bội, thậm chí còn nhiều hơn."

Con mãng xà này nếu đứng thẳng lên thì cao chừng mười tầng nhà.

Một con mãng xà như thế, chỉ riêng phần đầu đã có thể hóa giải lực lượng một chưởng của Thanh Sơn, vậy bản thân lực lượng của nó sẽ đáng sợ cỡ nào?

Cặp đồng tử vàng đục mang theo vẻ lạnh lùng cao cao tại thượng của nó nhìn chằm chằm vào hắn.

"Xuy xuy ~~"

Nhanh như chớp, thân thể khổng lồ của con mãng xà đầm sau mau chóng co cụm quấn lại, thân thể khổng lồ dài hơn mười trượng như muốn xiết cả người hắn ép thành thịt băm. Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy trước mặt hoàn toàn mơ hồ, mọi hướng xung quanh hắn đều bị thân hình khổng lồ kia chèn ép.

"Con quái vật này có sức mạnh vô tận, một khi bị nó xiết chắc chắn không cách nào sống sót." Đằng Thanh Sơn cắn răng.

"Xoạt ~~" Hai chân Thanh Sơn đột nhiên phình lên chống đỡ đến nỗi cả quần bị rách toạc, mạch máu căng ra tựa như một con thanh xà, cơ bắp như từng chiếc lò xo quấn lấy. Nội kình trong cơ thể phảng phất như hồng thủy hung hãn điên cuồng xuyên thấu

qua hai chân phóng ra bên ngoài.

“Phá!” Rống giận một tiếng, chân phải Thanh Sơn hung hăng đá lên người con mãng xà đang quấn lấy.

Lực phần chân bình thường so với lực phần tay phải mạnh hơn nhiều. Một người bình thường nếu có thể nâng vật năng trăm cân, vậy chân hắn mạnh mẽ đá với lực xung kích bốn trăm cân là đều rất bình thường.

Hai tay Đằng Thanh Sơn có khí lực hơn mười vạn cân, vậy chân phải càng mạnh hơn chứ? Mà vào thời khắc đối mặt với sinh tử này lực mạnh nhất nơi chân cộng thêm lực công kích của đại lượng nội kình, quả thực lớn đến mức không thể tin nổi.

“Bồng!” “Bồng!”

Hai chân liên tục đá mạnh hai lần.

“Hống ~~” Quái vật mãng xà đau đớn gào thét một tiếng, thân thể của nó bị đá mạnh đập vào vách núi bên cạnh Hàn đầm phát ra rung động kịch liệt, cả mặt ngoài vách núi ‘Bồng’ một tiếng, hàng loạt đá vụn tung tóe trong nước. Cả vách núi đáy đầm đều rạn nứt ra từng khe hở.

“Hưu!”

Đằng Thanh Sơn thừa cơ đột nhiên bơi lên trên, để tăng tốc nội kình trong cơ thể tiêu hao rất nhanh.

“Quái vật, tuyệt đối là quái vật, một cước của mình cũng không thể phá được da nó, xem ra hôm nay toi rồi, giữ mạng cũng khó đây. Còn có năm mươi thước, bốn mươi thước, ba mươi thước…” Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra ánh sáng phía trên, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng mưa rào rào bên ngoài.

“Hống ~~” Tiếng rống giận dữ điên cuồng từ đáy đầm truyền

đến.

Mãng xà bên dưới vũ động thân thể, lại một lần nữa trườn cực nhanh phi lên.

Nhưng Đằng Thanh Sơn đã gần đến mặt nước Hàn đầm, con mãng xà mắt thấy sắp đuổi không kịp Đằng Thanh Sơn, không ngờ há miệng --

“Xuy xuy ～～”

Vụ khí màu đen từ phía miệng nó phun ra, hễ chỗ nào vụ khí màu đen tràn đến thì tất cả chỗ nước ở chỗ đó trong nháy mắt đóng thành băng. Trong nháy mắt, từ miệng mãng xà đến mặt nước Hàn đầm, thủy vực sâu chừng hai mươi thước toàn bộ đông lại tổng thể thành một khối băng lớn.

Đằng Thanh Sơn cả người lập tức bị đông cứng trong khối băng.

“Lạnh, thật là lạnh.” Nội kình toàn thân Đằng Thanh Sơn cuồn cuộn trào dâng, khí huyết trong cơ thể cường thịnh đến cực điểm chỉ vì ngăn cản cái rét đáng sợ này.

“Con quái vật mãng xà không ngờ còn có chiêu này, hắc vụ nó phun ra ngay cả nước Hàn đầm cũng có thể đông lại.” Nước Hàn đầm rất khó đóng băng bây giờ lại kết thành băng, bởi thế có thể tưởng tượng rốt cuộc lạnh đến như thế nào. Có điều cũng may Đằng Thanh Sơn ở trong băng, nếu bị ‘hắc vụ’ còn lạnh hơn kia tác động đến có lẽ toàn thân sẽ chết cóng vì rét.

Dù sao có thể dễ dàng đóng băng Hàn đầm thì ‘hắc vụ’ kia khẳng định càng buốt lạnh hơn.

“Quái vật, thực sự là quái vật.” Đằng Thanh Sơn rất lo lắng, đồng thời vung hai tay đập vỡ khối băng.

“Bồng!” “Bồng!”

Nắm tay nhanh như chớp, khối băng bên trên mau chóng tan nát và vỡ vụn.

Thật ra khi Đằng Thanh Sơn nói con mãng xà đầm sâu kia là quái vật thì bản thân của hắn cũng đã là một tiểu quái vật rồi.

“Hống ~~” Con mãng xà đó đột nhiên xông lên trên, hàng loạt khối băng bị đập vỡ vụn, nó rất nhanh đuổi theo hướng Thanh Sơn, thề phải nuốt tươi hắn.

“Oanh!” một tiếng vang lên, hàng loạt khối băng từ trên mặt nước Hàn đầm bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng, đồng thời một nhân ảnh lập tức từ trong nước lao ra rơi xuống một chỗ không xa Hàn đầm.

“Chung quy đã ra được.” Đằng Thanh Sơn không dám có chút lơ là, trực tiếp lao về phía túi đồ ở không xa, lúc này trời mưa tầm tã nên cả trời đất bao trùm mênh mông toàn nước, Đằng Thanh Sơn tóm lấy túi đồ trực tiếp xé “Xoạc” một tiếng, rồi lấy ra từ trong đó thanh tấn thiết thương đã chia thành hai khúc.

Hống ~~

Rít lên giận dữ, “Rầm” một tiếng, con quái vật mãng xà đáng sợ từ trong Hàn đầm phá băng mà ra, đầu con mãng xà khổng lồ hung ác quét qua bốn xung quanh, thoáng chốc ánh mắt liền hướng về phía Thanh Sơn.

“Hô!” Đằng Thanh Sơn vốn không kịp nối hai khúc cán thương, cả người lập tức thi triển ‘Thiên Nhai Hành’ hóa thành một luồng khói xanh xông ra lưng chừng núi.

Hắn vừa nhảy lên liền rồi tiếp tục từ lưng chừng núi bay xuống dưới!

“Hống ~~” Thân xà khổng lồ đột ngột trườn ra, miệng cắn lấy Đằng Thanh Sơn đang bay giữa không trung.

“Xéo đi!” Đằng Thanh Sơn tức giận gầm lên, nửa khúc trường thương trong tay hóa thành một đạo ảo ảnh rời khỏi tay, mang theo tiếng gió rít sắc bén đâm về phía đầu mãng xà.

“Xuy xuy ~~” Mũi thương của nửa khúc tấn thiết thương xoay tròn đâm lên lân phiến của đại mãng xà, khó khăn lắm mới chọc được lỗ thủng nhỏ, mũi thương xuyên qua tiến vào bên trong lớp lân phiến, máu tươi từ đầu đại mãng xà thấm ra ngoài, thế công của nó cũng hoàn toàn ngừng lại.

Đằng Thanh Sơn thoáng chốc liền rơi xuống phía dưới thâm sơn.

Cả trời đất mênh mông nước, con quái vật cuối cùng cũng nhìn không thấy bóng Đằng Thanh Sơn nữa.

Đại mãng xà tức giận quẫy đầu, khúc tấn thiết thương kia bị văng đập vào một bên vách núi, vách núi phảng phất mềm như miếng đậu phụ, tấn thiết thương không ngờ chui tọt vào khu vực bên trong vách núi.

Quái vật đầu nhiễm đầy máu cực kỳ phẫn nỗ, há cái miệng như to tướng sức phun ra bốn phương tám hướng, hắc vụ từ miệng nó phun ra tràn ngập bốn xung quanh, vách núi dính phải hắc vụ này lập tức vô thanh vô tức hóa thành bột đá vụn, chảy thành dòng xuống phía dưới.

“Hống ~~”

Nơi lưng chừng núi con mãng xà đáng sợ này nhìn trời mà rít gào, phát tiết sự phẫn nộ, xung quanh vách núi đều rung rinh dường như vì cơn phẫn nộ của nó mà rung động.

Rất lâu sau con quái vật mãng xà mới lui vào trong Bích Hàn

đầm, Bích Hàn đầm khôi phục lại vẻ bình ổn, trên mặt nước rất nhanh lại xuất hiện một tầng băng dày kiên cố.

o0o Dưới vách núi Đằng Thanh Sơn đứng giữa rừng, bấp chấp cơn mưa tầm tã hắn ngẩng đầu lên nhìn phía lưng chừng núi, lúc nhìn thấy con mãng xà ngẩng đầu lên trời rống giận thì trong lòng run rẩy không thôi.

“Sâu trong thông đạo tại đáy đầm đó không biết rốt cục là cái gì mà lại lại sinh ra quái vật đáng sợ như thế. Hôm nay nếu không phải mình chạy nhanh, chỉ e hôm nay đã mất mạng ở đấy rồi.” Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ, thiên địa linh khí sung túc nhân loại có thể càng trở nên mạnh hơn, tương tự cũng sẽ sinh ra quái vật đáng sợ.

“Tuyệt chiêu ‘Độc Long Toàn’ của mình không ngờ chỉ phá được vảy của nó. Quái vật.” Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng.

Từ mười tuổi đến mười sáu tuổi, trong sáu năm qua khi thân thể Đằng Thanh Sơn nghỉ ngơi thì hắn đã bắt đầu nghiên cứu thương thuật.

Trước lúc mười tuổi, Đằng Thanh Sơn nghiên cứu ra hai loại thương pháp ‘Như Ảnh Tùy Hình’ và “Hỗn Nguyên Nhất Khí’. Mà sáu năm qua, Đằng Thanh Sơn trường kỳ thể ngộ trong Hàn đầm rốt cuộc đã diễn hóa ‘Toàn Quyền’ với thuộc tính nước thành thương pháp ‘Độc Long Toàn’, thương pháp này uy lực cực lớn.

Một thương sử ra hệt như độc long rời nước, có thể dễ dàng đục lên thân đối thủ một lỗ thủng. Uy lực cực lớn.

Có lợi tất có hại.

Một chiêu ‘Độc Long Toàn’ này sử ra, trường thương trong nháy mắt sẽ thoáng mất khống chế, nhưng so với uy lực của nó thì khuyết điểm này cũng có thể bỏ qua.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 39

Đi Xa

Gió sớm mai vẫn luôn mát mẻ.

Đằng Thanh Sơn đang dẫn đầu hơn hai mươi người dưới trướng đi trên con đường bên trong quân doanh. Bên cạnh là ba người Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh và Thanh Vũ đang đưa tiễn.

- Ca! Từ nơi này tới Sở quận có đến gần hai ngàn dặm lộ trình, trên đường nguy hiểm rất nhiều, huynh phải cẩn thận đấy!

Thanh Vũ đi bên cạnh Đằng Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy vẻ lưu luyến.

Đằng Thanh Sơn cười xoa xoa đầu Thanh Vũ:

- Tiểu Vũ, muội lo lắng cho ta à?

- Ca của muội là mạnh nhất!

Thanh Vũ lập tức vừa hất mặt lên, tự tin nói.

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất vui vẻ vì được xông xáo một phen. Còn về phần muội muội của mình, không lâu trước đây Thanh Vũ đã gia nhập Quy Nguyên tông. Không thể không thừa nhận thiên phú củaThanh Vũ không tồi, chỉ tu luyện bí tịch nội kình vẻn vẹn bảy ngày, trong cơ thể đã sinh ra nội kình. Mặc dù không thể so với một số thiên tài chỉ trong một ngày là có thể

luyện ra nội kình, nhưng dù sao Thanh Vũ cũng chỉ mới mười bốn tuổi.

- Tiểu Vân! Thanh Thanh cô nương! Lần này ta ra ngoài, muội muội của ta phải phiền các người chiếu cố rồi!

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai người.

- Chuyện này huynh không cần phải lo! Có điều huynh ở bên ngoài cũng đừng sơ xuất, Từ Dương quận kia chính là nơi loạn nhất!

Gia Cát Vân cũng dặn dò.

Trong khi nói chuyện, đám người Đằng Thanh Sơn đã tới cổng phía bắc của quân doanh Hắc Giáp quân.

Xuyên qua cổng phía bắc, Đằng Thanh Sơn có thể nhìn thấy những xe chở hàng hóa bên ngoài, nhìn thoáng qua thì thấy có khoảng tám chiếc.

- Tiểu Vũ! Mấy người các ngươi đừng tiễn nữa!

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở.

"Ân!" Thanh Vũ cũng nhìn về phía Đằng Thanh Hổ:

- Biểu ca! Trên đường phải nghe theo ca ca của muội, đừng gây chuyện nhé!

- Thanh Sơn là đô thống, ta đương nhiên là phải nghe theo!

Đằng Thanh Hổ cười hì hì.

Gia Cát Thanh ở bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn không hé môi, lúc này không nhịn được liền nói:

- Thanh Sơn đại ca, trên đường nhớ cẩn thận nhé!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn, liền mỉm cười gật đầu.

Mà Đằng Thanh Hổ nhìn thấy cảnh này, cũng nhếch miệng quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa.

- Đi! Chúng ta ra ngoài!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

Hai vị bách phu trưởng và tiểu đội quân sĩ dưới trướng đều dắt chiến mã đi ra khỏi đại môn. Đến khi ra ngoài, Đằng Thanh Sơn mới nhìn rõ, số xe chở hàng hóa ở nơi này ít nhất cũng phải đến mười chiếc. Còn có hai cỗ xe ngựa lớn, chung quanh tụ tập gần trăm người, hầu hết trên người đều mặc hộ giáp tựa như vảy rắn giống nhau.

- Ha ha! Vị này chắc là Đằng Thanh Sơn đô thống phải không?

Một lão đầu tóc hoa râm liền bước đến chào hỏi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, liếc nhìn gần trăm tên hộ vệ kia, cười nói:

- Chu gia các người giàu khắp thiên hạ, có nhiều hộ vệ như vậy, xem ra các huynh đệ dưới trướng ta trên đường cũng sẽ thoải mái hơn!

- Đây cũng chỉ là một ít nhân thủ của lão gia nhà tôi, làm sao so được với được với Hắc Giáp quân!

Lão đầu cười nói:

- Lão hủ là Ngô Đàm! Lão gia nhà tôi ở bên kia!

Đằng Thanh Sơn cũng đã nhìn thấy một nam tử cao to cách đó không xa, cùng hại gã hộ vệ phía sau bước đến.

- Đằng đô thống!

Nam tử cao lớn liền chắp tay cười nói:

- Ta vừa đến quận Giang Ninh vài ngày đã nghe được đại danh của đằng đô thống, là đô thống trẻ tuổi nhất, tiền đồ vô lượng nhất của Hắc Giáp quân. Ta còn đang suy nghĩ muốn gặp mặt Đằng đô thống hắn là rất khó khăn, không ngờ Gia Cát thúc thúc lại cử Đằng đô thống đến giúp ta bảo vệ chuyến hàng này. Đúng là đã giúp ta sớm gặp được Đằng đô thống, trong lòng ta thật vui vẻ vô cùng!

- Vị này chính là Chu cửu gia phải không?

Đằng Thanh Sơn cũng biết thân phận đối phương, người con thứ chín của tài thần "Chu Đồng" giàu nhất thiên hạ gọi là Chu Sùng Thạch.

- Còn gọi cửu gia cái gì? Gọi như vậy chẳng khác nào bảo ta đã già. Đằng đô thống nể mặt thì cứ gọi ta một tiếng huynh đệ là được rồi!

Chu Sùng Thạch vừa cười vừa nói.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm khen, vị tài thần "Chu Đồng" kia giáo dục con trai cũng thật là có thủ đoạn. Chu Sùng Thạch này trong lúc cười nói đều khiến cho người ta cảm thấy như cẩy cỏ gặp gió xuân, trong lòng thoải mái. Đằng Thanh Sơn ghét nhất là loại công tử bột tự cho mình cao hơn người một bậc, luôn hò hét quát mắng những người khác.

Đằng Thanh Sơn và Chu Sùng Thạch trong lúc nói chuyện liền xưng hô là huynh đệ.

Rất nhanh, đoàn xe đã lên đường.

……

Ra khỏi cổng thành, tiến bước trên quan đạo, tốc độ có nhanh

hơn một chút.

- Cha! Con muốn cưỡi ngựa!

Vừa mới đi được không lâu, tại cửa sổ xe ngựa liền lộ ra một chiếc đầu của tiểu nam hài, lên tiếng gọi Chu Sùng Thạch đang cưỡi ngựa.

- Con chưa từng học qua làm sao cưỡi ngựa được? Ngồi yên trong xe với mẹ con đi!

Chu Sùng Thạch quát.

Tiểu nam hài kia lè lưỡi, liền lui vào trong xe.

- Chu huynh lần này mang theo cả gia quyến?

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc, liền hỏi Chu Sùng Thạch đi bên cạnh:

- Từ đây đến Sở quận, dọc đường đi nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Sao huynh không để chị dâu và hài tử ở lại quê nhà?

- Thanh Sơn huynh đệ có điều không biết!

Chu Sùng Thạch cười nói:

- Ta lần này là từ hải ngoại trở về. Không thể để người nhà lưu lại hải ngoại, đương nhiên là phải cùng nhau trở về rồi!

- Hải ngoại?

Đằng Thanh Sơn có chút giật mình.

Chu Sùng Thạch gật đầu, cũng không nói kỹ càng.

Đằng Thanh Sơn cũng biết đối phương có bí mật, liền nói sang chuyện khác, tò mò hỏi:

- Chu huynh! Đệ chưa bao giờ ra biển bao giờ, hải ngoại Đông hải này có gì hay không?

- Đông Hải này vô biên vô tận.

Chu Sùng Thạch cảm thán nói:

- Không ra biển, đệ vĩnh viễn sẽ không biết biển rộng đáng sợ như thế nào nào. Trên biển rộng cũng có không ít hải đảo. Có hải đảo không một bóng người, có hải đảo lại có rất nhiều người, có hải đảo lại là hoang dã chưa được khai hóa. Đương nhiên cũng có không ít con dân của Cửu Châu chúng ta ở đó.

Đằng Thanh Sơn yên lặng gật đầu.

Đi đến Quy Nguyên tông lâu như vậy, hắn cũng hiểu được một chút về kiến thức địa lý của thế giới này.

Cửu Châu mênh mông rộng lớn, dân chúng có đến ức vạn.

Mà phía tây Cửu Châu chính là sa mạc, thỉnh thoảng cũng có ốc đảo chứa nhiều quốc gia nhỏ.

Còn ở phương bắc chính là thảo nguyên rộng lớn, xa hơn nữa chính là Bắc hải.

Tại hướng đông chính Đông hải mênh mông.

Phía nam Cửu Châu được xưng là "Nam Hoang hoang dã". Bên trong Nam Hoang vô tận có rất nhiều độc xà và mãnh thú. Nơi đó có thể nói là khu vực cấm của loài người, bởi vì bên trong có rất nhiều nguy hiểm, thậm chí còn có một số yêu thú đáng sợ. Có điều trong truyền thuyết… rất nhiều võ giả theo đuổi võ đạo đã tiến vào Nam Hoang để khổ tu. Bên trong Nam Hoang cũng có không ít bí tịch và trân bảo do võ giả chết đi lưu lại.

Có điều…

Phồn hoa nhất, giàu có nhất, cao thủ nhiều nhất, tông phái nhiều nhất vẫn luôn là Cửu Châu đại địa.

Cao thủ của những đảo nhỏ tại hải ngoại và những nước nhỏ ở Tây Vực căn bản không thể nào so được với Cửu Châu.

- Những người sinh sống trên đảo nhỏ ở hải ngoại rất cực khổ.

Chu Sùng Thạch cảm thán nói:

- Lực lạc mấy năm tại các đảo này, ta cả đời cũng không muốn ra biển nữa!

- Chu huynh lưu lạc tại hải ngoại là vì buôn bán sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

“Buôn bán cũng là một nguyên nhân. Còn có một nguyên nhân khác, đó là từ nhỏ ta đã muốn đi khắp các nơi trong thiên hạ.

Chu Sùng Thạch cảm thán nói:

- Các quốc gia tại Tây Vực sa mạc, trước năm hai mươi tuổi ta đã đi qua. Man hoang kia cách Dương châu chúng ta cũng không xa lắm, ở ngay tại phía nam của Dương châu. Kỳ thật cũng không có gì, chính là các loại đồi núi lớn nhỏ, rất nhiều đại thụ không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, còn có các loại độc xà độc trùng và mãnh thú. Ta chỉ ở tại khu vực ngoài cùng của man hoang hơn một tháng, trò chuyện với một số mạo hiểm võ giả, cũng không dám đi vào bên trong.

Chu Sùng Thạch nhìn chung quanh, cười ha hả nói:

- Lang bạt lâu như vậy, vẫn là Cửu Châu đại địa chúng ta giàu có nhất!

…….

Đằng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận, dự tính của hắn trước đó đã quá tốt đẹp, tốc độ của đoàn xe so với hắn tưởng tượng còn chậm hơn nhiều. Mặc dù nói những xe hàng này đều có ngựa kéo, nhưng lộ trình quan đạo đều là đường đất. Hố nhỏ, hòn đá hòn đất gì gì đó quá nhiều, khiến cho tốc độ của xe hàng chậm hơn dự tính.

Có lẽ chỉ cần một người chạy chậm cũng có thể vượt qua tốc độ của xe hàng.

Một ngày đại khái chỉ có thể đi được khoảng một trăm hai mươi dặm.

Một đường gian khổ, đám người Đằng Thanh Sơn liên tục đi qua ranh giới hai quận. Tại ngày thứ mười một, bọn họ rốt cuộc tiến vào khu vực quận Từ Dương.

. …..

“Ào ào!”

Sắc trời trước đó còn tốt, nhưng đột nhiên cuồng phong nổi lên, mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm vang. Tất cả đều là dấu hiệu của một trận mưa lớn. Mưa như trút nước, khiến cho đoàn xe đi đường càng khổ không nói lên lời.

- Mưa thật lớn! Nếu có thể tìm được một chỗ tránh mưa ở gần đây thì tốt quá!

Chu Sùng Thạch cười khổ nói.

Mưa một lát, đường đất liền biến thành bùn nhão, khiến cho tốc độ của đoàn xe trở nên chậm chạp. Hơn nữa bị mưa lớn tạt xuống người cũng không dễ chịu gì.

“Cheng!” “Cheng! ““Cheng!” …

Quân sĩ Hắc Giáp quân thân mặc trọng giáp, giọt mưa tạt xuống người bọn họ phát ra những tiếng va chạm.

- Thanh Sơn!

Đằng Thanh Hổ cưỡi ngựa bên cạnh nói:

- Ha ha! Bảo đệ mặc trọng giáp thì đệ không chịu! Nhìn đi, hiện tại đã bị ướt sũng rồi!

Đám người Đằng Thanh Hổ toàn thân đều mặc trọng giáp, chỉ có mặt và tay là lộ ra bên ngoài. Bên trong cổ còn có giáp che, vừa vặn hoàn toàn ngăn cản nước mưa, không cách nào xối vào bọn họ.

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Nhân mã Hắc Giáp quân bao gồm cả Đằng Thanh Sơn tổng cộng có hai mươi ba người. Những người khác đều theo lệnh mặc trọng giáp toàn thân, chỉ có Đằng Thanh Sơn là chỉ mặc nội giáp, giáp chân và giáp tay, còn những thứ khác đều không mặc. Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói… nếu chỉ luận về lực phòng ngự, hàn thiết trọng giáp này chỉ sợ còn chưa bằng thân thể của hắn.

Hơn nữa, nếu như mặc nguyên bộ trọng giáp, sẽ ảnh hưởng đến sự linh hoạt tại nhiều phương diện.

- Chu huynh! Chung quanh cũng không có nơi nào để tránh mưa, mọi người hãy cố chịu đựng, mùa mùa hè đến nhanh nhưng đi cũng nhanh. Có điều… Huynh cũng bảo người của huynh cảnh giác một chút. Hiện tại chúng ta đã tiến vào khu vực quận Từ Dương. Từ quận là một quận rất hỗn loạn, mã tặc rất nhiều. Uy danh của Hắc Giáp quân sợ rằng không chấn nhiếp được đám mã tặc điên cuồng của nơi này!

“Ừm!” Chu Sùng Thạch cũng nghiêm túc gật đầu.

Hắc Giáp quân có thể tung hoành tại quận Giang Ninh, nhưng tại các quận khác, còn phải xem Hắc Giáp quân của ngươi đến bao nhiêu người. Nếu như ít người, nhân gia cũng không cần quan tâm, cứ tiêu diệt sạch sẽ các ngươi. Chỉ cần hành động bí mật một chút, không để lại sơ hở là được.

oOo Bọn Đằng Thanh Sơn suy đoán không sai. Ngay khi đoàn xe của bọn họ vừa mới tiến vào khu vực quận Từ Dương chưa được bao lâu, tin tức đã bị một thế lực mã tặc không nhỏ tại nơi này biết được.

- Tránh ra! Tránh ra hết cho ta!

Một nam tử một mắt thân hình gầy gò quát mắng, đồng thời chạy về hướng một tòa nhà không xa.

- Tứ gia!

Hai gã hắn tử trước cửa tòa nhà kia lập tức cười chào hỏi.

- Đại đương gia! Đại đương gia!

Nam tử gầy gò một mắt kia vừa đẩy cửa lớn ra, lập tức cao giọng hô lên:

- Có dê béo! Dê to béo!

- Ồn ào cái gì!

Một tiếng quát lớn vang lên.

Một hán tử đầu trọc để trần nửa thân trên bước ra khỏi nhà chính, nơi ngực của hắn có hai vết sẹo dữ tợn. Lúc này hắn đang bất mãn nhìn về phía nam tử gầy gò một mắt:

- Tiểu Tứ! Đệ nói có dê béo hả? Chuyện thường thôi mà, bảo các huynh đệ thủ hạ ra tay là được rồi!

- Đại đương gia! Lần này tuyệt đối là một phi vụ lớn, phải cần đại đương dẫn đầu!

Hán tử gầy gò một mắt nhãn tình sáng lên:

- Thương đội này còn mời cả Hắc Giáp quân của Quy Nguyên tông áp tải hàng hóa đấy!

"Ồ?" Cặp mắt của đại hán đầu trọc sáng lên:

- Hắc Giáp quân? Có bao nhiêu người?

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 40

Huyết Thạch Pha

Người của chúng ta thấy rất rõ, quân sĩ Hắc Giáp quân tổng cộng có hai mươi ba người!

Hám tử một mắt đáp ngay.

Đại đương gia sờ sờ cái đầu trọc của mình, mắt nheo lại, dần dần nở một nụ cười:

- Chỉ có hai mươi ba tên thôi à? Hừ hừ… Huynh đệ chúng ta một người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ để dìm chết cả đám chúng nó rồi! Nhưng mà, có thể mời được Hắc Giáp quân thì xem ra đây thật sự là một vụ lớn. Được rồi! Kể lại tình huống thương đội đó, nói đến kỹ một chút xem nào.

Hán tử gầy gò một mắt cười khẩy nói:

- Đại đương gia! Thương đội này ngoại trừ được người của Hắc Giáp quân bảo vệ, họ còn mời những hộ vệ khác nữa, đại khái có khoảng bảy tám mươi tên gì đó. Về phần hàng hóa… tổng cộng có mười xe, đầy ăm ắp, mỗi xe đều chất đầy rương. Đồng thời còn có hai xe ngựa, bên trong hẳn là tên phú thương da mỏng mỡ dày và và đám đàn bà.

Đại đương gia trầm mặc.

Hán tử gầy gò biết, Đại đương gia nhìn có vẻ như thô lỗ,

nhưng tâm tư lại rất tinh tế, bây giờ hiển nhiên là đang suy nghĩ làm cách nào đối phó được với thương đội đó.

Hồi lâu sau…

- Bảy tám mươi tên hộ vệ thì giải quyết dễ dàng thôi! Các huynh đệ của ta điều khiển năm trăm cung tiễn thủ, chỉ hai đợt cung tiễn là có thể tiêu diệt những hộ vệ này!

Đại đương gia nhíu mày nói.

- Nhưng cái phiền toái là hai mươi ba tên Hắc Giáp quân kia! Cả người lẫn ngựa đều mang trọng giáp, đao kiếm khó có thể làm chúng bị thương. Muốn giết chết bọn chúng, tổn thất của huynh đệ chúng ta tuyệt đối cũng không ít đâu!

- Cho dù chúng có lợi hại tới đâu, chỉ hai mươi ba tên thì làm ăn gì được?

Hán tử gầy gò một mắt nói.

Đại đương gia khinh thường liếc mắt nhìn hắn:

- Ta đương nhiên là biết! Có nhiều biện pháp giết chúng, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, một khi muốn tiêu diệt người của Hắc Giáp quân thì phải giết sạch toàn bộ, không thể để cho một con cá nào lọt lưới. Một khi để lọt một tên, chúng sẽ biết dung mạo chúng ta, sau đó tra ra thân phận chúng ta, đợi đến khi đại quân của Hắc Giáp quân đến báo thù thì rất nguy hiểm.

Toàn bộ giết sạch, Quy Nguyên Tông ở ngoài ngàn dặm rất khó tra ra ai là hung thủ, những nếu để cho có cá lọt lưới, vậy thì rất phiền toái lắm…

- Ngựa của Hắc Giáp quân đều là ngựa tốt! Ngươi có nhìn thấy màu sắc của những con ngựa đó không?

Đại đương gia dò hỏi.

Mặc dù chiến mã bọc kín trọng giáp, nhưng cũng không có khả năng che kín toàn bộ. Chẳng hạn như tai ngựa, chân ngựa hoặc đuôi ngựa, những nơi này đều có thể nhìn ra màu sắc của ngựa.

Hán tử một mắt hơi xấu hổ, đột nhiên nhớ tới cái gì, liền nói:

- À! Có rồi, ta nhớ rồi! Có hai con ngựa có móng màu trắng. Đúng, đệ nhớ rõ mà!

- Là Thanh Tông Đạp Tuyết mã!

Đại đương gia gật đầu nói:

- Đó là chiến mã đặc trưng của bách phu trưởng Hắc Giáp quân. Xem ra lần này ít nhất có hai bách phu trưởng, không biết có sĩ quan cấp bậc đô thống hay không?

- Có đô thống thì sao? Không phải chỉ là một hậu thiên cao thủ thôi sao.

Hán tử một mắt nói.

- Ngươi thì biết cái gì!

Đại đương gia quát.

- Bản thân Đô thống chả là cái gì, nhưng tọa kỵ lại là Xích Huyết mã. Với tốc độ bộc phát của Xích Huyết mã, đô thống đó mà muốn chạy trốn chúng ta làm sao ngăn được? Đừng nói đến nó, chỉ cần hai con Thanh Tông Đạp Tuyết mã chạy nước đại là đã có thể vượt qua cả "Truy Phong" của ta rồi, những người khác chẳng một ai có thể đuổi kịp!

Đại đương gia sờ sờ cái đầu trọc của mình, phân phó:

- Ngươi bảo đám Nhị đương gia tới đây!

- Đại đương gia, muốn làm à?

Hán tử một mắt nhãn tình sáng lên.

- Đương nhiên phải làm! Nhiều hộ vệ như vậy, còn mời được cả Hắc Giáp quân, hàng hóa này ít nhất cũng phải hơn mười vạn lượng bạc.

Đại đương gia ánh mắt âm lãnh:

- Cho dù là có Xích Huyết mã, ta cũng có cách làm cho hắn không cách nào sống sót rời đi!

oOo Sắc trời trở nên u ám.

Trên quan đạo không ngừng vang lên những tiếng ngựa hí và những tiếng kêu thảm thiết.

Hắc Giáp quân chia làm hai tiểu đội mười người, cưỡi chiến mã tạo thành hai đạo cuồng phong, điên cuồng lao vào đội ngũ của đám mã tặc cường đạo. Những mũi thương lạnh lẽo lay động, đâm vào thân thể yếu ớt của đám cường đạo. Một khi chiến mã Hắc Giáp quân lướt qua, những quân sĩ lập tức chỉ cần mượn lực dùng sức, một cú đâm đã có thể dễ dàng đâm xuyên thân thể mã tặc.

Ba người Đằng Thanh Sơn, Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ cưỡi chiến mã đứng giữa quan đạo.

Hễ có mã tặc lao tới, ba người chỉ cần tùy ý động thương là có thể đâm chết những tên cường đạo mã tặc này.

- Mấy trăm tên mã tặc này mà cũng dám đánh cướp chúng ta, thật sự là muốn chết!

Đỗ Hồng cười lạnh nói.

- Có lẽ chẳng ai được chém giết thỏa thích cả!

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Thân là đô thống, hắn hiểu rất rõ sự đáng sợ của quân sĩ Hắc Giáp quân.

Mỗi một kỵ binh Hắc Giáp quân có thể nói đều là một pháo đài di động, cả binh lính lẫn ngựa đều được mặc trọng giáp. Ngoài ra, chiến mã quân sĩ bình thường đều là Ô Vân mã giá trị ngàn lượng bạc. Trong đội ngũ mã tặc, bình thường chỉ có thủ lĩnh đội ngũ mới có thể cưỡi loại ngựa này.

Chiến mã vốn đã mạnh, cộng thêm bất kỳ quân sĩ Hắc Giáp quân nào cũng có khí lực vượt qua ngàn cân, không ít người còn tu luyện "Mãng Ngưu quyết". Hơn nữa một đội do mười người tạo thành hỗ trợ lẫn nhau, mười người lao lên, có thể nói là như một cỗ máy nghiền.

Hai đội mười người đánh thẳng vào vài lần, đám mã tặc đã chết hơn trăm tên. Những mã tặc khác đều kinh hoàng bỏ chạy.

- Đô thống đại nhân, những mã tặc khác đã chạy rồi!

Hai tiểu đội mười người đã trở lại.

Trên trọng giáp của chiến mã và kỵ sĩ đều đầy máu và thịt vụn, cả một phiến đầy mùi máu tươi. Giết địch hơn trăm tên, không một người bị thương! Đây chính là Hắc Giáp quân, là sự đáng sợ của quân đội Quy Nguyên Tông!

- Ừm! Lau chùi khải giáp một chút đi, đợi lát nữa rồi xuất phát!

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Rõ!

Những quân sĩ Hắc Giáp quân bắt đầu lau chùi trọng giáp.

- Những mã tặc này dám trêu vào chúng ta, thật đúng là không

chữ “chết” viết như thế nào. Ta giết mười một tên mã tặc, vừa mới làm nóng thân thể, còn chưa tận hứng, chúng đã bỏ chạy rồi.

- Ngươi đừng có đắc ý! Lão tử ta chỉ giết có sáu tên. Ngươi lao lên trước tiên, rõ ràng chiếm được tiện nghi rồi!

Những tiếng bàn luận vang lên, tất cả mọi người đều coi trận chiến vừa rồi như không.

Những hộ vệ đội xe đều thầm kinh hãi. Vũ lực Hắc Giáp quân quá cường đại khiến cho họ phải kinh ngạc.

- Thanh Sơn huynh đệ!

Chu Sùng Thạch vừa cười vừa đi tới:

- Ta thấy những mã tặc này có lẽ chỉ cho rằng các ngươi là trọng kỵ binh bình thường, không nhận ra các ngươi là Hắc Giáp quân. Ha ha… Nếu như nhận ra, chỉ với vài người như vậy làm sao dám tới cướp bóc chứ!

“Ừm!” Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Từ đây cách quận Giang Ninh chúng ta hơn một ngàn dặm. Đám mã tặc chưa thấy qua sự đời này không biết chúng ta là người của Hắc Giáp quân cũng không có gì là kỳ quái. Được rồi. Chu huynh! Sắc trời đã tối rồi, chúng ta cũng nên đi sớm một chút! Phía trước chính là “Phạm Vu thành” của Từ Dương quận, hôm nay chúng ta cũng có thể vào thành tìm nhà trọ nghỉ ngơi rồi!

- Ha ha! Mấy hôm này toàn ở ngoài trời, không được tắm rửa đàng hoàng. Bây giờ là mùa hè, cả người hôi hám, nhất định phải tắm rửa cho sạch mới được!

Chu Sùng Thạch cười nói.

Bình thường khoảng cách giữa hai thành thị là vào khoảng hai

ba trăm dặm, có nơi còn xa hơn.

Đội xe này một ngày chỉ đi được khoảng trăm dặm, đương nhiên là rất nhiều khi phải đóng ở ngoài trời. Trên quan đạo, ven đường thỉnh thoảng cũng có được một hai nhà trọ, nhưng điều kiện của những nơi này rất kém…

Ở trong thành thoải mái nghỉ ngơi một đêm, ăn xong điểm tâm, đội xe lại tiếp tục lên đường.

……

- Lão gia! Dựa theo ghi chép trên bản đồ, năm dặm phía trước là Huyết Thạch pha (vách Huyết Thạch). Trên Huyết Thạch pha, chênh lệch giữa phần trên và phần dưới là gần hai trượng. Con đường cao như vậy, nếu như một đội mã tặc lớn ẩn nấp ở dưới vách, chúng ta căn bản không thể nhìn thấy được. Nơi này là nơi mã tặc thường xuyên mai phục, chúng ta phải cẩn thận!

Ngô lão nhắc nhở.

Một hộ vệ bên cạnh cười nói:

- Ngô lão, ngài đừng lo! Nơi này ai ai cũng đều biết là mã tặc thường xuyên mai phục, tất cả đều có chuẩn bị rồi. Cho dù có mã tặc có chủ ý với chúng ta, cũng sẽ không chọn chỗ đó đâu!

- Thực chính là hư, hư cũng là thực!

Chu Sùng Thạch liếc nhìn tên hộ vệ bên cạnh:

- Huyết Thạch pha này thường xuyên có mã tặc mai phục, như vậy nói lên nơi đó rất thích hợp cho việc mai phục. Nơi thích hợp cho mai phục, đám mã tặc đương nhiên sẽ chọn!

Chu Sùng Thạch nhìn về phía Đằng Thanh Sơn bên cạnh, lên tiếng gọi:

- Thanh Sơn huynh đệ! Còn năm dặm nữa là đến Huyết Thạch pha rồi, phải cẩn thận một chút đấy!

- Chu huynh yên tâm! Nếu như phía trước có mã tặc, chúng tôi cũng sẽ đánh lui bọn chúng!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

oOo Bên dưới Huyết Thạch Pha, lúc này đúng là đang có vô số cường đạo mã tặc tụ tập. Điểm đặc biệt là chỉ có một bộ phận mã tặc là cưỡi ngựa.

- Đợi chúng đến thì làm theo ta phân phó, rõ chưa?

Tên Đại đương gia nhìn vào những người chung quanh.

- Yên tâm đi đại ca! Chúng ta có nhiều người như vậy, hơn nữa kế hoạch của đại ca phải nói là áo trời không vết rách. Ha ha… Bọn chúng đừng mơ có thể thoát được một tên nào!

Mấy tên mã tặc bên cạnh Đại đương gia cười nói:

- Chúng ta nơi này có ba ngàn huynh đệ, chỉ cần dùng người cũng có thể đè chết bọn chúng rồi!

- Dùng người đè à? Mạng huynh đệ không phải là mạng sao?

Đại đương gia mắng:

- Nhớ kỹ, phải học cách dùng đầu óc!

Vị Đại đương gia này cho rằng kế hoạch của mình tuyệt đối không có một sơ hở nào.

- Bảo tất cả huynh đệ im lặng, không được lên tiếng!

Đại đương gia phân phó.

……

Đằng Thanh Sơn cưỡi ngựa đi đầu tiên, phía trước một dặm chính là Huyết Thạch pha.

“Hử?” Tai của Đằng Thanh Sơn khẽ động.

Vô luận là thân thể, gân cốt, lục phủ ngũ tạng hay giác quan linh mẫn... vv, tất cả Đằng Thanh Sơn đều đạt tới đỉnh cao của con người. Ba ngàn mã tặc tụ tập dưới Huyết Thạch pha, cho dù có yên lặng đến đâu thì vẫn phát ra không ít tiếng động.

“Có người! Hơn nữa còn rất nhiều người!” Lỗ tai Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra.

- Dừng!

Đằng Thanh Sơn vung tay, cả đội xe đều dừng lại.

- Thanh Sơn huynh đệ, có chuyện gì vậy?

Chu Sùng Thạch đi tới. Khoảng cách một dặm, ba ngàn người lại không ai lên tiếng, người bình thường làm sao có thể nghe được thanh âm?

- Chu huynh! Dưới Huyết Thạch pha quả thật có mã tặc ẩn nấp, hơn nữa còn có rất nhiều. Ta không thể xác định số lượng, nhưng… vì an toàn, chúng ta nên đi đường vòng thì hơn!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Đường vòng?

Chu Sùng Thạch nhướng mày.

Muốn đi đường vòng, vậy thì phải đi thêm đến hơn ba trăm dặm, như vậy thì phải mất thêm gần ba ngày.

- Nhiều mã tặc lắm! Cho dù chúng tôi có giết được chúng cũng không thể bảo vệ cho các người được!

Đằng Thanh Sơn nói. Lúc này căn bản không cần phái người đi dò xét, bởi vì… khoảng cách chỉ có một dặm. Bây giờ quay đầu đi, đối phương có lẽ còn chưa kịp phát hiện, nhưng nếu phái người đi dò xét, đối phương nhất định sẽ phát hiện ra tung tích của mình.

Chu Sùng Thạch quay đầu lại nhìn đội xe, gật gật đầu:

- Được thôi, chúng ta đi đường vòng!

Chu Sùng Thạch vừa ra lệnh, tất cả mọi người trong đội xe đều nghe theo, quay đầu vòng sang đường khác.

Có điều…

Đội ngũ mã tặc sớm đã tập trung vào đám Đằng Thanh Sơn, giữa đường đều có không ít người giám thị, khi vừa quay đầu là đã bị phát hiện ngay.

“Vèo!”

Một mũi tên lệnh bay thẳng lên không.

- Ha ha! Các vị, lưu lại đây thôi!

Một tiếng cười lớn từ xa xa truyền đến, giống như tiếng sấm giữa trời quang. Chỉ thấy dưới Huyết Thạch pha xuất hiện nhân mã dày đặc trùng trùng điệp điệp.

- Các ngươi đừng mong chạy thoát! Cách đây mười dặm cũng có hai ngàn huynh đệ chúng ta đang chờ, các ngươi không có đường nào thoát đâu!

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 41

Thiên Quân Vạn Mã

Đừng nghe đám mã tặc này đe dọa, mọi người mau chóng cắt đuôi chúng!

Chu Sùng Thạch hô lên.

Nhất thời cả đám mã phu đều giật cương, thúc ngựa tăng tốc.

Xe hàng lắc lư, may mắn là những chiếc rương đã sớm được buộc chặt cố định bằng những sợi dây thừng lớn vào. Bất kể là xe hàng hay xe ngựa đều lao nhanh như bay. Đây là lúc chạy trốn, không ai dám chần chờ. Quân sĩ Hắc Giáp quân thì đi cuối cùng bọc hậu, ngăn cản mã tặc truy kích.

- Ngoài mười dặm có hai ngàn mã tặc thật sao?

Đỗ Hồng hít một hơi:

- Thanh Sơn…

- Thật hay giả cũng khó nói lắm!

Đằng Thanh Sơn nhìn tốc độ của xe hàng và xe ngựa, thầm thở dài.

Khiến cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy bất lực là xe hàng dù có chạy liều mạng thì tốc độ vẫn rất chậm. Nếu như nơi này chỉ có

người của Hắc Giáp quân thì họ đã sớm vung roi quất ngựa chạy xa rồi. Có xe hàng ở đây nên rất phiền toái.

- Ha ha! Các ngươi không tin à? Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được! Ta bây giờ cũng từ từ đuổi theo các ngươi, để cho các ngươi nhìn thấy là thật hay giả!

Giọng nói ồm ồm vang vọng khắp thiên địa. Có thể truyền thanh âm xa như vậy, người kia tuyệt đối là một cao thủ có nội kình hùng hậu không thể nghi ngờ.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Đích thực, đám mã tặc lại chầm chậm chạy theo. Với tốc độ đáng thương của xe hàng, đám mã tặc này nếu muốn truy theo thì có thể đuổi kịp rất nhanh.

- Xem ra thật sự là có mai phục rồi!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Lần này thì phiền toái rồi!

Đỗ Hồng cũng bắt đầu lo lắng.

……

“Hừ! Giết các ngươi mà chết càng ít huynh đệ thì càng tốt!” Đại đương gia cưỡi chiến mã từ từ chạy theo phía sau. Lần hắn hắn suất lĩnh ba ngàn huynh đệ, trong đó chỉ có một ngàn mã tặc là có chiến mã. Mà hiện tại bởi vì chỉ cần thong thả đuổi theo, cho nên hai ngàn mã tặc còn lại đều được hưởng lợi. Điều này khiến cho hai ngàn mã tặc vẫn có thể đuổi theo.

“Đợi hai bên vây lại, bọn chúng có chắp cánh cũng không thoát!” Đại đương gia càng cười đắc ý.

……

Đội xe điên cuồng chạy. Nhưng chỉ một lát sau, mọi người đều biến sắc.

“Ầm ầm…”

Mặt đất kịch liệt rung lên, từ phía trước truyền đến.

- Quả thật có mai phục, hơn nữa còn có rất nhiều người!

Chu Sùng Thạch nhìn về phía xa xa, ở đó có những cái bóng dày đặc đang nhanh chóng lao đến gần. Cách xa như vậy mà vẫn cảm thấy mặt đất rung lên, có thể tưởng tượng được số lượng mã tặc đông kinh người như thế nào.

Chu Sùng Thạch nhìn về phía trước, rồi lại quay đầu nhìn phía sau.

Phía sau, vị Đại đương gia kia đang chỉ huy đại quân đi theo rất nhàn nhã.

“Mã tặc ở Từ Dương quận không ngờ lại dám động đến hàng hóa do Hắc Giáp quân bảo vệ!” Chu Sùng Thạch thầm hận. Lô hàng hóa này của hắn vô cùng quan trọng. Hắn suy nghĩ rất lâu mới quất định mời người của Hắc Giáp quân đi theo.

Theo như hắn thấy… những đám mã tặc nhỏ yếu nhất định sẽ bị Hắc Giáp quân đồ sát. Còn những đám mã tặc cường đại, hẳn là phải biết đại danh của Hắc Giáp quân.

Nên biết, một khi động đến hàng hóa do Hắc Giáp quân bảo vệ, vậy thì sẽ gặp phải sự trả thù của Hắc Giáp quân. Chu Sùng Thạch cho rằng mã tặc cường đại hẳn là sẽ cố kỵ không dám ra tay.

Thế nhưng…

Chu Sùng Thạch đã quên!

Mã tặc chính là đám người chuyên lấy đầu giắt ở thắt lưng, tên nào cũng dám mạo hiểm. Có lẽ trong số mã tặc cường đại cũng có những đội cố kỵ Hắc Giáp quân, không dám ra tay. Thế nhưng… quận Từ Dương là một trong hai quận loạn nhất trong mười ba quận thuộc Dương châu, thế lực mã tặc cũng là mạnh nhất, việc xuất hiện một đội mã tặc điên cuồng cũng là chuyện bình thường thôi.

……

"Tất cả đều giết sạch, Quy Nguyên Tông làm sao biết được là ai giết chúng?" Đại đương gia cười lạnh nhìn cảnh này. Phía xa xa, đội xe đã dừng lại, bởi vì hai đầu quan đạo đều có mã tặc.

Về phần hai bờ quan đạo, đó là ruộng lúa. Ruộng này rất lầy lội, người nào bước xuống là bị lún vào đó ngay. Bất kể là chiến mã hay xe hàng, một khi lọt vào đó thì rất khó đi. Đám mã tặc với ngàn vạn người cùng ùa tới, vậy thì chẳng còn chỗ nào có thể chạy được.

……

- Ha ha… Ta rất có quy củ! Chỉ cần các ngươi lưu lại tất cả hàng hóa và tiền bạc, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng!

Thanh âm của Đại đương gia vang vọng cả bầu trời.

- Vị hảo hán này, những hàng hóa này giao cho ngài cũng chẳng có tác dụng gì!

Chu Sùng Thạch cười vang:

- Như vậy đi! Ta tặng cho ngài mười vạn lượng bạc, ngài để chúng ta mang theo hàng hóa rời đi… Như vậy tất cả mọi người đều không ai tổn thương hòa khí. Dù sao một khi chém giết thì sẽ chết rất nhiều người một cách không đáng. Bây giờ các hảo hán không chết một ai cả, lại có mười vạn lượng bạc, không phải là tốt

hơn sao?

Bên phía đám mã tặc.

- Đại ca! Tên đó nói cũng đúng! Chúng ta chỉ cần tiền chứ không chứ không cần giết người mà.

Bên cạnh có người nói với Đại đương gia:

Đại đương gia liếc mắt nhìn hắn, quát lên:

- Lão Tam, trong đầu ngươi chỉ có tiền thôi à!

Đại đương gia lập tức cao giọng nói:

- Ta nói rồi, để lại tất cả hàng hóa và vàng bạc, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng!

Đúng lúc này…

- Vị này chắc là Đại đương gia của bang phái rồi!

Đằng Thanh Sơn cười xích huyết tiến lên lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng có lừa gạt chúng ta! Bảo chúng ta lưu lại hàng hóa và vàng bạc? Chỉ sợ sau khi chúng ta đáp ứng, đến lúc đó các ngươi sẽ thừa dịp lấy hàng hóa để lao đến giết chúng ta, khiến cho chúng ta trở tay không kịp!

Tên Đại đương gia biến sắc, hắn đích thực là nghĩ như vậy.

Bởi vì…

Đã dám cướp bóc hàng hóa vàng bạc mà Hắc Giáp quân bảo vệ, chắc chắn không thể cho người của Hắc Giáp quân một con đường sống, phải giết sạch toàn bộ. Nếu không Hắc Giáp quân quay lại báo thù thì rất thảm.

- Ngươi nghe rõ cho ta!

Đằng Thanh Sơn người ngồi trên xích huyết, lạnh lùng nói.

- Phàm là hàng hóa do Hắc Giáp quân ta bảo vệ, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách cướp đoạt! Các ngươi cũng bị mỡ heo bọc kín tim rồi mới dám cướp hàng hóa do Hắc Giáp quân ta bảo vệ. Ta, đô thống của đê tam doanh thứ ba thuộc đệ nhất lĩnh của Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông, nói rõ cho các ngươi biết! Hôm nay các ngươi dám cướp hàng hóa, vậy thì bang phái của các ngươi trong vòng nửa tháng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn!

Tên Đại đương gia sững sờ.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Đừng nghĩ tới việc diệt khẩu! Nếu như ta muốn chạy trốn, với đám người này căn bản không thể ngăn được. Tốt nhất là nên thức thời, biết khôn mà nhường đường để chúng ta rời đi, nếu không… Hừ! Đại quân của Hắc Giáp quân của ta mà tràn đến, sẽ đạp bằng bang phái của các ngươi!

Mỗi một câu của Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa nội kình hùng hậu, thanh âm vang vọng khắp bầu trời, mấy ngàn mã tặc đều nghe được rất rõ ràng.

Tất cả mã tặc đều hơi hoảng hốt.

Kể cả vị Đại đương gia kia, trong lòng hắn cũng hơi kiêng kỵ.

- Các huynh đệ! Chúng ta chính là sống trên đầu đao mũi kiếm, sợ cái gì? Đầu rơi thì có bát đựng!

Đại đương gia gầm lên, khuôn mặt dữ tợn.

- Con mẹ nó! Chúng ta có năm ngàn huynh đệ, nếu như để cho một nhúm người bọn chúng sống sót thì còn thể diện chó gì? Cứ

dứt khoát tự sát hết đi!

- Đúng! Chúng ta có năm ngàn hảo hán, sợ cái rắm gì!

Cả đám mã tặc đều hét lên.

- Con mẹ nó! Đứa nào dám lùi thì đều là đám hèn nhát không có trứng!

Những tiếng hò hét vang lên khiến cho đám mã tặc đều đỏ bừng mắt. Mã tặc vốn sống trên đao kiếm, rất kiêng kỵ người khác nói chúng không có can đảm. Huống hồ bọn chúng lại có đến năm ngàn người, sợ cái gì?

- Cung tiễn thủ, bắn!

Đại đương gia đột nhiên quát lên.

……

Đám Đằng Thanh Sơn đều biến sắc.

Chu Sùng Thạch quát lên:

- Bảo vệ xe ngựa!

Nhất thời, những hộ vệ chung quanh có hơn phân nửa đều lấy ra những tấm chắn rất lớn hình vuông, đứng bao quanh xe ngựa, dùng tấm chắn bảo vệ xe ngựa kín mít.

“Veo!” “Veo!” “Veo!”

……

Hai bên mã tặc đều có mấy chục tên cung tiễn thủ xếp thành hàng ngang, có một bộ phận cung tiễn thủ đã tràn đến bờ ruộng. Những mũi tên như mưa mùa hạ, điên cuồng bắn đến.

Quân sĩ Hắc Giáp quân đều kéo mũ giáp che mặt lại, sau đó cúi đầu xuống. Những mũi tên bắn trúng người họ căn bản không việc gì cả.

Còn Đằng Thanh Sơn thì khổ cực hơn một chút, cưỡi ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa, dùng xe ngựa ngăn cạm những mũi tên phía sau, đồng thời dùng trường thương ngăn những mũi tên phía trước.

Kỳ thật… những mũi tên bắn này vào người Đằng Thanh Sơn cũng không có việc gì, chỉ sợ đến cả mặt của hắn cũng bắn không thủng nổi. Có điều hắn không muốn bại lộ bí mật của mình.

- Giết!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

- Giết!

Hai tiểu đội mười người lại lần nữa xung phong. Cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, Hắc Giáp quân cũng không hề sợ hãi chút nào.

“Bồng!” “Bồng!” “Bồng!”

……

Chỉ nghe những tiếng nặng nề vang lên, phía trước trận doanh mã tặc bỗng xuất hiện rất nhiều món đồ làm bằng sắt đúc, cao chừng nửa thước. Những mũi nhọn rất sắc bén chĩa về những chiến mã đang lao tới.

“Cự mã thung (cọc chống ngựa)!” Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Rất nhiều cự mã thung, hơn nữa trước sau tầng tầng lớp lớp. Hắc Giáp quân cho dù có phá tan được tầng thứ nhất, cũng sẽ bị tầng phía sau ngăn trở, căn bản không thể xung phong. Cứ như

vậy kết cục sẽ bị đối phương ùa lên vây chặt, những kỵ sĩ trên ngựa sẽ bị kéo xuống, đến lúc đó thì coi như xong đời.

- Dừng!

Đằng Thanh Sơn quát.

- Ha ha… Chơi chiến mã à? Ha ha! Có cự mã thung này ta xem các ngươi làm sao xung phong được!

Đại đương gia cười lớn:

- Các huynh đệ, giết cho ta!

Nhất thời rất đông mã tặc nhảy xuống ngựa lao về phía trước. Cự mã thung không cho chiến mã xung phong, nhưng đối với con người thì không ảnh hưởng gì lớn.

- Thanh Sơn huynh đệ, bây giờ phải làm sao?

Chu Sùng Thạch nhìn thấy cảnh này tỏ ra nóng nảy.

Hắn không cam lòng!

Hắn lưu lạc tại hải ngoại mấy năm vì cái gì? Hắn không cam lòng để những hàng hóa này bị cướp đi.

- Mọi người lùi ra phía sau, bảo vệ Chu cửu gia!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Rõ!

Quân sĩ Hắc Giáp quân đáp ngay, nhưng bọn họ lại nghi hoặc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, không hiểu hắn muốn làm gì?

“Ầm ầm ầm…”

Lúc này, vô số mã tặc phía trước giống như thủy triều tràn

đến, phía sau cũng có rất đông mã tặc lao lên.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn nhảy dựng lên khỏi chiến mã, cả người giống như mũi tên bắn về phía trước. Sau khi đáp xuống mặt đất, hắn liền nhanh chóng lao về phía đám mã tặc.

- Ha ha… Một người mà muốn đấu với thiên quân vạn mã của ta? Hắn nghĩ rằng hắn là tiên thiên cường giả à? Các huynh đệ! Giết hắn cho ta, giết chết hắn!

Đại đương gia cười lớn.

Đối mặt với những mã tặc như thủy triều đang tràn đến, Đằng Thanh Sơn một người nghênh đón chúng.

- Giết!

Đám mã tặc dữ tợn vung đao thương lao vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào tên Đại đương gia, trường thương trong tay cuối cùng đã động.

Khi mới mười tuổi, rất nhiều dã lang cũng không thương tổn được Đằng Thanh Sơn, bây giờ đám mã tặc này muốn giết hắn Sơn sao?

Thương pháp —— Hỗn Nguyên Nhất Khí!

“Phập!” “Phập!” “Phập!”

Chỉ thấy mã tặc phía trước Đằng Thanh Sơn đều lần lượt nhuộ máu bay đi. Mã tặc dày đặc giống như thủy triều, còn Đằng Thanh Sơn thì lại giống như một chiến thuyền xé nước lao tới.

Không thể ngăn cản!

- Giết hắn! Mau! Tiến lên giết hắn!

Đại đương gia kinh hãi:

- Dây sắt, dây sắt! Trói hắn lại!

"Ầm!"

Đằng Thanh Sơn lao lên, toàn thân giống như một con nhím đầy những mũi thương sắc nhọn. Những kẻ bị quét trúng trên người đều xuất hiện một lỗ thủng văng đi. Không một ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

- Mau! Ngăn hắn lại! Giết hắn!

Đại đương gia lúc này đã muốn lui về phía sau. Đồng thời vài tên cao thủ tinh anh bên cạnh hắn đã vung xích sắt lên.

- Chết đi!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, giống như tiếng sét mùa xuân giữa đất bằng, tốc độ trong nháy mắt tăng vọt, lại nhảy lên cao.

"Nhảy lên à?" Mấy tên mã tặc tinh anh ánh mắt sáng lên, lập tức vung xích sắt trong tay.

"Veo!" "Veo!" "Veo!"

Ba cây phi đao bắn trúng vào bốn gã mã tặc tinh anh, có một phi đao đồng thời xuyên qua hai người. Trong mắt những tên mã tặc này tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhưng chúng đã chết rồi.

Đằng Thanh Sơn đạp lên đầu một mã tặc, cả người như cuồng phong lao vào tên Đại đương gia.

- Chết đi!

Trường đao trong tay Đại đương gia bổ thẳng về phía Đằng Thanh Sơn đang ở giữa không trung.

“Hừ!” Đằng Thanh Sơn rung mạnh trường thương trong tay. Trường thương như một phong hỏa luân (bánh xe phong hỏa, pháp khí của Na Tra trong Phong Thần đấy ^^), đánh bay hơn mười tên mã tặc trong phạm vi hai trượng, trong đó có cả Đại đương gia.

Lúc tên Đại đương gia bị đánh bay bi, hắn vẫn không dám tin: “Ta… ta cũng là một cao thủ hậu thiên đỉnh phong, vây mà tên này, tên này…”

Hổ khẩu (giữa ngón cái và ngón trỏ) của hắn đã bị chấn rách, té phịch xuống đất, trong lòng vẫn còn không dám tin.

“Vù!”

Thân thể Đằng Thanh Sơn lay động, giống như ảo ảnh.

Đằng Thanh Sơn vươn một tay chụp lấy yết hầu Đại đương gia, nhấc cả người hắn lên.

- Dừng tay!

Đằng Thanh Sơn quát lớn, vang vọng cả thiên địa, ánh mắt lạnh lùng quét qua chung quanh. Mấy tên mã tặc hoàn toàn bị chấn nhiếp đến ngây người. Ngay cả quân sĩ Hắc Giáp quân, hộ vệ đội xe và đám người Chu Sùng Thạch cũng khiếp sợ nhìn cảnh này.

Tất cả mã tặc đều dừng lại, ngây ngốc nhìn cảnh này.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Đại đương gia đang bị nhấc lên, lạnh lùng nói:

- Ta nói rồi, người của ngươi căn bản không cản được ta!

- A, ta…

Đại đương gia muốn lên tiếng, nhưng yết hầu bị nắm chặt lại không nói được.

Đây là một ví dụ rất rõ về việc lấy đầu tướng soái giữa thiên quân vạn mã trong lịch sử ở thế giới kiếp trước của Đằng Thanh Sơn.

Hôm nay Đằng Thanh Sơn thi triển thủ đoạn này. Với thương phát của hắn hiện tại, đám mã tặc này đến cả ngăn cản cước bộ cũng không làm được, nhưng vì bảo vệ bọn người Chu Sùng Thạch… hắn mới quyết định dùng thủ đoạn lôi đình, trước hết bắt sống tướng địch.

Cầm tặc trước tiên phải cầm vương!

"Hừ!"

Đằng Thanh Sơn ném Đại đương gia sang bên cạnh. Tên Đại đương gia kia lùi lại liên tục hai ba bước mới đứng vững.

Đại đương gia hoảng sợ nhìn Đằng Thanh Sơn. Hắn không rõ… vì sao chênh lệch giữa hắn và đối phương lớn đến như vậy. Chẳng lẽ cao thủ Quy Nguyên Tông đều lợi hại như vậy cả sao?

- Đô thống đại nhân! Đô thống đại nhân!

Đại đương gia khọt khẹt yết hầu, vội vàng:

- Là chúng tôi không biết tự lượng sức mình! Tôi sẽ lập tức bảo người của tôi rút đi, tuyệt đối không dám ngăn cản đô thống đại nhân!

Bất kể là thương pháp hay là thủ đoạn dùng phi đao trong nháy mắt giết chết bốn gã tinh anh của Đằng Thanh Sơn đều khiến cho hắn sợ hãi.

- Đúng vậy! Chúng tôi rút lui, bây giờ sẽ đi ngay!

Bọn người Nhị đương gia cách đó không xa cũng hoảng sợ.

- Tất cả tránh ra, để cho đô thống đại nhân đi!

Đại đương gia quát.

Nhất thời đám mã tặc lập tức tránh ra một con đường lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Đại đương gia, ánh mắt lạnh lẽo:

- Hử! Như vậy thôi à, để chúng ta đi sao? Cướp hàng hóa do Hắc Giáp quân chúng ta bảo vệ… đây là tử tội! Ngươi nghĩ chỉ như vậy là xong sao?

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 42

Cao Thủ

Tại tầng một của Vạn Tượng lâu, Đằng Thanh Sơn vẫn đang ôm đao đứng, mắt không thèm nhìn đám hộ vệ.

Cộp, cộp…

Một trong số các tên hộ vệ nhanh chóng lên lầu thông báo cho lâu chủ Vạn Tượng lâu. Vạn Tượng lâu tổng cộng có ba tầng, tầng một và tầng hai có rất nhiều quầy hàng, duy chỉ có tầng ba cấm người ngoài bước vào. Gian phòng đầu tiên bên cạnh lan can cầu thang Vạn Tượng lâu chính là nơi lâu chủ bình thường lưu lại.

“Sư thúc! Sư thúc!” Tên thanh niên hộ vệ lao vào gọi.

“La hét ầm ĩ, còn ra bộ dạng gì nữa.” Trong phòng có một vị trung niên nho nhã mặc áo bào trắng đang múa bút vẩy mực vẽ tranh quát.

“Sư thúc, dưới lầu có một vị cao thủ, thoạt nhìn giống như một loại người rất tàn nhẫn.” Hộ vệ đó vội nói.

“Cao thủ?” Người trung niên nho nhã nhíu mày, ông buông bút vẽ xuống đưa mắt nhìn về phía gã hộ vệ, “Con nói chi tiết thêm một chút.”

Tên hộ vệ cẩn thận bẩm: “Ngay mới vừa rồi vị khách mang đao này không nguyện ý bỏ binh khí xuống, lại còn trực tiếp đánh

bay hai vị sư muội đứng canh trước cửa. Hơn nữa chẳng thèm ngó ngàng đến các sư huynh đệ chúng con. Chúng con không dám tự tiện làm quyết định, với lại hắn cũng nói có đại sự tìm sư thúc. Cho nên…"

"Đừng làm loạn nữa." Người trung niên nho nhã vội nói, "Các con luyện nội kình hơn mười năm kinh nghiệm vẫn còn ít, đối phó người bình thường còn được. Đối phó với những cao thủ tàn nhẫn này vẫn còn kém xa. Con đi mời hắn lên đây, đồng thời bảo đại sư huynh cùng nhị sư huynh cùng lên luôn."

"Vâng, sư thúc." Tên hộ vệ lập tức lui ra.

Trong lòng người trung niên nho nhã nghi hoặc vô cùng: "Không biết nhân vật này đến từ đâu, có điều trước tiên gặp rồi hãy nói." Vạn Tượng môn không có dã tâm thống nhất thiên hạ nhưng Vạn Tượng lâu của họ lại mở khắp nơi tất cả các thành trên Cửu Châu, căn cứ vào thành trì lớn nhỏ, quy mô cửa hàng mà số lượng cao thủ cũng bất đồng.

Vạn Tượng lâu chỉ có vị lâu chủ này mới là đệ tử hạch tâm của Vạn Tượng môn, hậu thiên đỉnh phong cao thủ.

Hơn phân nửa nhân lực cả môn phái Vạn Tượng môn đều phân tán đến các Vạn Tượng lâu trong Cửu Châu đại địa. Cũng vì Vạn Tượng môn quá giàu có nên chiêu mộ nhân thủ cũng rất đơn giản.

"Cộp, cộp…"

Tiếng bước chân vang lên.

Một đao khách trông như thanh niên cùng hai hộ vệ đồng thời đi vào, ánh mắt đao khách này vừa quét qua liền dính chặt vào người trung niên nho nhã ngồi bên bàn.

Quan sát bước chân, ánh mắt, khí chất người vừa đến, vị lâu

chủ vốn biết qua vô số người này trong nháy mắt tự mình phán đoán: “Người này là một kẻ có tính cách quyết đoán, khí thế sắc bén, đao pháp có lẽ cũng sắc bén tương tự như thế, hẳn phải là một cao thủ thực lực rất mạnh.” Ông hiểu rất rõ trải qua những kinh nghiệm khác nhau sẽ khiến cho con người sinh ra khí chất khác nhau.

Chẳng hạn như phú hào có tiền thường được người ta tâng bốc, cười nói khí độ cũng khác nhau.

Mà người không có thực lực có dám giống như Đằng Thanh Sơn đi đùa giỡn với uy phong của Vạn Tượng lâu sao? Bị một đám nội kình cao thủ vây quanh chỉ sợ trong lòng đã sợ run, thần thái cũng chẳng được như thế.

Mà cao thủ làm được như vậy thì đó không phải là thể hiện uy phong mà là phong phạm của cao thủ!

Người không có thực lực nếu kiêu ngạo không buông binh khí, chỉ e rằng sẽ bị đánh gãy tay chân ném ra ngoài. Mà cao thủ không rời vũ khí Vạn Tượng lâu lại còn phải nhiệt tình chiêu đãi.

Cùng một chuyện người thực hiện khác nhau khiến cho kết quả tuyệt nhiên khác nhau.

“Tại hạ Vạn Tượng môn Hoắc Ngôn!” Người trung niên nho nhã chắp tay chào.

“Tần Lang!” Đằng Thanh Sơn cũng đáp, kiếp trước đệ đệ hắn tên ‘Tần Hồng”, bản thân hắn trong thế giới sát thủ hắc ám danh hiệu là ‘Lang’, Đằng Thanh Sơn cũng liền bịa ra cái tên giả này – Tần Lang.

Trong đầu vị lâu chủ Vạn Tượng môn Hoắc Ngôn này nhanh chóng tìm kiếm một lần, nhưng vẫn không truy ra nhân vật nào tên Tần Lang, có điều nhân vật lợi hại trên Cửu Châu đại địa lại vô

số, Hoắc Ngôn cũng không dám chậm trễ, cười nói: “Nghi Thành nhỏ bé này khó gặp được một cao thủ, Tần Lang huynh, mời ngồi.”

Đằng Thanh Sơn lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, hào sảng trực tiếp ngồi xuống.

“Nghi Thành đây đích xác khó gặp được cao thủ nội kình. Tuy nhiên…Vạn Tượng môn không hổ danh là đại môn phái, không ít vật phẩm đáng giá bày bán ở đó lại còn bảo đám đệ tử non nớt này tới trông coi, sự can đảm này ta cũng bội phục.” Trên mặt Đằng Thanh Sơn cũng lộ ra vẻ tươi cười, đơn giản nói.

Hai tên hộ vệ sắc mặt khẽ biến, nhưng không dám lên tiếng.

Hoắc Ngôn khẽ cười: “Đám đệ tử này chỉ là để chúng rèn luyện thôi mà. Trong thiên hạ các cao thủ bình thường vẫn cho Vạn Tượng môn chúng ta vài phần mặt mũi.”

Lúc này, thị nữ cũng dâng trà lên.

“Không biết Tần Lang huynh đến Vạn Tượng lâu chúng ta có việc gì?” Hoắc Ngôn dò hỏi. “Vạn niên hàn thiết? Tử quang hàn thiết?” Hoắc Ngôn trong lòng rung động liền vội vàng cẩn thận cầm xem xét, còn đặc biệt lấy tay che lại quan sát quầng sáng.

“Quả nhiên, quả nhiên là Vạn niên hàn thiết, trọng lượng cũng đúng!” Hoắc Ngôn cảm thụ trọng lượng nặng trĩu trong tay một chút rồi sau đó lại dùng nội kình mãnh mẽ chấn kích một nhát, khối Vạn niên hàn thiết một điểm tổn thương đều không có. Điều này khiến Hoắc Ngôn hoàn toàn chắc chắn khối đá đích xác là Vạn niên hàn thiết.

Hoắc Ngôn liếc mắt sang Đằng Thanh Sơn đáy lòng không nhịn được trầm ngâm nói: “Tần Lang huynh đệ, loại bảo bối Vạn niên hàn thiết này mà lấy ra từ tùy tiện như vậy. Quả nhiên là kẻ tài cao mà lá gan cũng lớn!”

Người bình thường có bảo vật giấu đi còn không kịp.

Hoắc Ngôn đã từng gặp qua một số người tới Vạn Tượng lâu mua bảo bối thường giở rất nhiều thủ đoạn, như thể lo lắng bị người ta cướp bảo vật vậy. Nhưng cao thủ chân chính lại không để ý, bởi vì cao thủ rất tự tin!

Ngươi dám thò tay cướp, ta liền có thể chém đứt tay ngươi thu hồi bảo bối lại!

“Hơn nữa bảo vật cỡ Vạn niên hàn thiết chỉ ở khu vực cực lạnh mới đản sinh. Tại Bắc Hải có thể lấy được vạn niên hàn thiết bình thường đều là cao thủ. Tần Lang này nói là ở một nơi hiểm địa lấy được. Ừm, nơi vạn niên hàn thiết sinh sôi đương nhiên là nơi hiểm địa rồi. Xem ra, thanh niên đao khách này thực lực rất mạnh.” Hoắc Ngôn hiểu rõ rằng không thể từ bề ngoài mà phán đoán thực lực người khác được.

Bởi vì nội kình cao thủ không lộ ra vẻ già nua, một thanh niên bề ngoài trông như hai mươi tuổi rất có thể đã ba bốn mươi rồi.

Chẳng hạn như Hoắc Ngôn trông thì như bốn mươi tuổi nhưng trên thực tế đã hơn sáu mươi.

“Tần Lang huynh đệ, đây đích xác là Vạn niên hàn thiết, không biết huynh muốn ra giá thế nào?” Lời Hoắc Ngôn vừa nói ra thì hai tên hộ vệ đứng ở bên liền đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên có chút mê tít mắt.

“Ra giá?” Đằng Thanh Sơn khẽ cười một tiếng nhìn về phía Hoắc Ngôn, “Tử quang hàn thiết chính là trọng bảo luyện chế binh khí, tại hạ sẽ mang nó ra đổi lấy bạc sao?”

Hoắc Ngôn xấu hổ cười.

“Tại hạ không bán, chỉ đổi!” Đằng Thanh Sơn nhìn Hoắc Ngôn.

“Không biết đổi lại bảo bối gì?” Hoắc Ngôn thăm dò.

“Tinh Văn cương!” Đằng Thanh Sơn trả lời “Vạn niên hàn thiết này của tại hạ nặng bảy cân hai, nên muốn chuẩn bị đổi lấy một trăm mười cân Tinh Văn cương. Đương nhiên vạn niên hàn thiết vượt xa cái giá này, giá chênh lệch các vị dùng hoàng kim hoặc ngân phiếu bù vào.” Đằng Thanh Sơn nói hết sức dứt khoát.

Hoắc Ngôn trầm ngâm nói: “Bảy cân hai…Vạn Tượng lâu chúng ta có thể đổi cho huynh một trăm mười cân Tinh Văn cương, ngoài ra cộng thêm năm trăm lượng kim phiếu Dương Diêm! Tần Lang, huynh cho rằng giá này thế nào?”

Án chiếu theo giá một cân Tử quang hàn thiết bằng hai mươi cân hoàng kim. Giá Hoắc Ngôn đưa ra phải cao không ít.

“Vạn niên hàn thiết thực so với Tinh Văn cương quý giá hơn, bao nhiêu tiền cũng không mua được! Giá huynh đài đưa ra hơi thấp một chút đấy.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Vạn niên hàn thiết "vô kiên bất tồi" đặc tính này rất nhiều nội kình cao thủ đều cầu mong có được binh khí như vậy. Nếu đã bao tiền cũng không mua được, vậy Vạn niên hàn thiết giá thành giao chân chính, một cân Tử quang hàn thiết hẳn là vượt xa hai mươi cân hoàng kim. Hơn nữa giá bán Tinh Văn cương ở Vạn Tượng lâu là ‘Một lượng Tinh Văn cương bằng một lượng hoàng kim’, vậy giá thành mua Tinh Văn Cương của Vạn Tượng lâu, phải rẻ hơn hoàng kim một chút.

“Điều này…” Hoắc Ngôn hơi lưỡng lự, rồi sau đó cắn răng, “Một trăm mười cân Tinh Văn cương cộng thêm sáu trăm lượng kim phiếu Dương Diêm. Giá này là giá cao nhất chúng ta có thể trả.”

“Rất tốt!” Đằng Thanh Sơn gật đầu, “Có điều, kim phiếu vẫn mong đổi thành vàng thỏi. Tại hạ không thích dùng kim phiếu.”

“Điều này không thành vấn đề.” Hoắc Ngôn đồng ý. Lúc tới tiền trang đổi cần phải giao nộp một khoản chi phí ký gửi, điểm này Vạn Tượng lâu vẫn không tính toán chi li đến mức ấy, “Tần Lang huynh, chỉ có điều huynh hẳn cũng rõ là Vạn Tượng lâu ở Nghi Thành này cũng không tích trữ nhiều Tinh Văn cương như thế.”

“Điểm ấy ta biết.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt, “Huynh cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị xong?”

“Ta lập tức phái người ngay trong đêm sang quận Giang Trữ ở ngoài ba trăm dặm, sáng mai vào tầm giờ này chắc chắn có thể chuẩn bị đầy đủ.” Hoắc Ngôn giọng chắc chắn.

“Chỗ này của huynh chắc có nơi ở lại. Vậy tại hạ cứ ở đây chờ huynh.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói.

Hai tên hộ vệ đưa mắt nhìn nhau trong lòng thầm bội phục. Dám to gan lớn mật ở lại Vạn Tượng lâu, không sợ lén giết người cướp hàng đích xác là kẻ tài cao gan lớn.

“Không thành vấn đề.” Hoắc Ngôn cười nói, “Vạn niên hàn thiết này vẫn do Tần Lang huynh bảo quản. Ngày mai vào giờ này chúng ta sẽ giao dịch.”

o0o Phía sau Vạn Tượng lâu còn có một sân lớn cùng với hàng đống phòng ở. Đám hộ vệ, thị nữ cùng lâu chủ Hoắc Ngôn của Vạn Tượng lâu đều cư ngụ ở đây. Đằng Thanh Sơn cũng được an bài trong một căn phòng bày biện hết sức tinh tế. Nếu là khách sạn lớn thì căn phòng cỡ này tuyệt đối là phòng hạng sang.

Vào lúc xẩm tối, Vạn Tượng lâu đã đóng cửa.

Trong mảnh sân trống trải phía sau Vạn Tượng lâu có không ít hộ vệ đang luận bàn võ nghệ.

“Tần Lang, huynh xem kiếm thuật của bọn chúng thế nào?”

Hoắc Ngôn cùng Đằng Thanh Sơn hai người sóng vai đứng trên hành lang.

“Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, cười: “Kiếm thuật Vạn Tương môn rất bất phàm, tại hạ cũng đã từng thấy qua cao thủ Vạn Tượng môn động thủ, kiếm thuật ấy nhanh như chớp, mau lẹ sắc bén. Mà kiếm thuật những đệ tử này thì ‘đồ cụ kỳ hình, vô kỳ ý’ (chỉ có hình dáng bên ngoài mà không có ý)! Có lẽ chưa từng trải qua rèn luyện sinh tử thực sự!”

Trong ánh mắt đám nam, nữ nhân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa một tia bất bình.

Người trẻ tuổi đều rất cao ngạo, bị người ta bình phẩm như thế bọn họ làm sao có thể vừa lòng?

“Tần Lang huynh, không bằng hãy chỉ điểm sơ sơ cho đám vãn bối chậm tiến này, thế nào?” Hoắc Ngôn cười nói.

“Đã rất lâu rồi tại hạ không hoạt động gân cốt.” Đằng Thanh Sơn khẽ cười đi xuống hành lang, hắn cũng không muốn đêm nay xuất hiện mấy tên mao tặc nên trực tiếp ngay bây giờ bộc lộ thực lực.

Tên đại sư huynh cầm đầu đám hộ vệ chắp tay: “Mời.”

“Các ngươi đồng loạt lên đi.” Đằng Thanh Sơn cất giọng hờ hững.

Đám sư huynh đệ sắc mặt đại biến, tên ‘Tần Lang’ này không ngờ càn rỡ như thế! Sắc mặt Hoắc Ngôn trên hành lang lại khẽ biến, lập tức cao giọng cười: “Được Tần Lang huynh chỉ điểm là cơ hội tốt, bỏ lỡ sẽ không còn nữa đâu, cứ vui vẻ nhờ Tần Lang huynh chỉ giáo đi, cho dù có thua cũng không mất mặt.”

“Xem kiếm.” Một thiếu nữ trẻ tuổi lúc trưa bị Đằng Thanh Sơn đánh bay trong lòng sớm đã bụng đầy lửa giận, cô trực tiếp quát to

một tiếng và là người đầu tiên cầm kiếm phi thân đâm thẳng về phía Đằng Thanh Sơn. Tên đại sư huynh cũng đồng thời lao theo, trường kiếm trong tay huyễn hóa ra ba đạo kiếm ảnh bao phủ lấy đầu Đằng Thanh Sơn.

Hai người một chiêu liên thủ.

Đằng Thanh Sơn đứng tại chỗ, nhìn hai thanh trường kiếm đâm tới, theo đó tay phải động đậy.

Cheng! Cheng!

Hai tiếng thanh thúy vang lên, hai thanh trường kiếm đồng thời bị đánh bay rơi xuống trên đất.

Tay phải thiếu nữ và tên đại sư huynh kia đều run rẩy, họ khiếp sợ nhìn về phía Thanh Sơn. Đám sư huynh đệ tỷ muội xung quanh chứng kiến một cảnh này há mồm trợn mắt nhìn. Đại sư huynh là người lợi hại nhất trong bọn họ, thiếu nữ kia tương tự cũng là cao thủ nội kình. Đối phương không ngờ không thèm rút đao, chỉ dựa vào ngón tay liền đánh bay lợi kiếm.

Chỉ lực mạnh cỡ nào! Nhãn lực mạnh đến nhường nào!

“Đâm kiếm tâm không vững, tay cũng không ổn định mà còn muốn giết địch? Các ngươi hiện tại vẫn chưa cần phải luyện tập kiếm thuật phức tạp, mỗi ngày đâm kiếm một ngàn lần mơi là cơ bản nhất.” Đằng Thanh Sơn liếc mắt sang thiếu nữ, sau đó nhìn về phía đại sư huynh, “Về phần huynh đài này, trụ cột trước tiên phải vững rồi hẵng nói, kình lực phân tán lên ba đạo kiếm ảnh, hậu quả duy nhất chính là ba đạo kiếm ảnh uy lực đều yếu! Đối với người thực lực yếu hơn, huynh đài không cần dùng chiêu này cũng có thể thắng. Mà kẻ mạnh hơn chỉ cần liếc mắt một cái lập tức nhìn ra điểm hư thật trong kiếm pháp này.”

Đám nam nữ thanh niên đôi mắt phát sáng, có chút sùng bái

nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cẩn thận nghe từng lời chỉ điểm, bình phẩm. Bọn chúng chỉ là ngoại vi đệ tử, bình thường khó được cao thủ chỉ điểm. Trong mắt bọn chúng đã xem Đằng Thanh Sơn như một siêu cấp cao thủ, so với sư phụ bọn chúng còn mạnh hơn.

Không rút đao, chỉ dựa vào ngón tay liền đánh bay hai thanh kiếm, thực lực như vậy tuyệt đối là hậu thiên đỉnh phong.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước chính là tông sư 'Hình Ý Quyền', kiếp này trước mười tuổi đã đạt tới cảnh giới 'nhân thương hợp nhất'. So với một đám nam nữ chưa từng trải qua ít nhiều huyết tinh thực không biết mạnh bao nhiêu.

"Ha ha… chỉ pháp của Tần Lang huynh đơn giản mau lẹ nhưng rất lợi hại. Thực không biết đao pháp của Tần Lang huynh sắc bén cỡ nào!" Hoắc Ngôn cười, "Có thể kết giao với Tần Lang huynh, Hoắc Ngôn ta cũng vô cùng vui mừng, yến tiệc đã chuẩn bị xong ta nhất định phải cùng Tần Lang huynh uống vài chén mới được."

Đằng Thanh Sơn cười cùng với Hoắc Ngôn rời đi, chỉ lưu lại một đám thanh niên nam nữ sôi nổi bàn luận, kinh ngạc mãi không thôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 42

Áo Lót Kim Tàm Ti

Tháng sáu hè nóng bức, mặt trời buổi sáng đã có phần gay gắt.

Bị Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm, tên Đại đương gia đổ mồ hôi hột đầy trán. Cái này tuyệt không phải là vì thời tiết quá nóng, mà là vì hắn quá hoảng sợ. Trải qua lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Đại đương gia đã hiểu rõ ràng sự đáng sợ của thống lĩnh Hắc Giáp quân trước mắt:

- Đô thống đại nhân… ngài… ngài muốn gì xin cứ nói?

Đằng Thanh Sơn giơ một tay lên, năm ngón tay xòe ra.

- Năm… năm vạn lượng bạc?

Đại đương gia lắp bắp nói.

- Năm vạn lượng bạc? Ngươi xem thường cái mạng của mình quá đấy!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vẫn không rời khỏi hắn, lạnh lùng nói.

- Năm mươi vạn lượng bạc! Bây giờ hãy lấy ra năm mươi vạn lượng bạc, ta sẽ tha mạng cho ngươi. Bằng không…

Đằng Thanh Sơn nhấc mũi thương Luân Hồi thương lên, chĩa vào mặt Đại đương gia.

Bị mũi thương chĩa thẳng vào, Đại đương gia chỉ cảm thấy một luồng hàn ý lạnh lẽo chạy khắp người.

- Đô thống đại nhân! Năm mươi vạn lượng bạc, ta… đi lấy.. đi lấy ngay!

Đại đương gia vội vàng nói.

Năm mươi vạn lượng là một số tiền lớn, nhưng Đại đương gia lại không dám chần chờ một chút nào.

Đằng Thanh Sơn ép hắn đối phương nộp số tiền này, tuyệt không phải là để dọa nạt: "Vừa mới tiến vào Từ Dương quận không bao lâu đã gặp phải một bang mã tặc cường đại như vậy! Từ Dương quận rộng lớn giàu có, muốn ra khỏi địa giới tối thiểu còn phải cần thêm hơn sáu bảy ngày nữa. Nếu hôm nay không trừng phạt tên khốn khiếp này, một khi truyền ra ngoài, phỏng chừng những đám mã tặc khác cũng sẽ ôm ý niệm may rủi, cho dù cướp bóc không thành cũng sẽ không bị trừng phạt!"

Nhất định phải trừng phạt!

Không trừng phạt thì không đủ chấn nhiếp những mã tặc khác! Phải khiến cho chúng phải sợ hãi mới được!

- Nhưng mà đô thống đại nhân! Bây giờ tôi cũng không có nhiều bạc như vậy. Tôi ra ngoài không có khả năng mang theo mình nhiều bạc như vậy. Hay là ngài chờ một lát, tôi sẽ lập tức tự mình trở về đem bạc tới đây!

Lúc này Đại đương gia nói chuyện với giọng rất nhỏ, chỉ sợ làm cho Đằng Thanh Sơn mất hứng.

"Hử?" Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng:

- Ngươi còn muốn chạy?

Đại đương gia trong lòng run lên, liền nói:

- Không, không! Tôi sẽ bảo nhị đệ ta về lấy!

- Đừng nói nhảm nữa!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Ta không có thời gian chờ ngươi đi lấy bạc. Người của ngươi đi đi về về, ai biết phải mất bao lâu? Ta hạn cho ngươi trong thời gian một chén trà lấy ra năm mươi vạn lượng bạc! Nếu như thiếu mười vạn lượng, ta sẽ chặt hai cánh tay của ngươi. Thiếu hai mươi vạn lượng, tasẽ chặt hai tay và hai chân! Thiếu ba mươi vạn lượng bạc… ngươi sẽ không nhìn thấy mặt trời lặn sau núi hôm nay nữa đâu!

Trong nháy mắt sắc mặt Đại đương gia trắng bệch, chân nhũn ra:

- Đô thống đại nhân… Tôi… tôi bây giờ không thể đào đâu ra nhiều bạc như vậy! Thời gian một chén trà quá ngắn… quá ngắn!

Đại đương gia cuống quít đến sắp khóc.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Bất kể là bạc vàng hay là ngân phiếu, thậm chí cả binh khí quý giá và bảo bối đều có thể tính giá được. Ta hạn cho ngươi trong thời gian một chén trà, gom đủ những thứ có giá trị năm mươi vạn lượng bạc đến đây!

- Không được đem chiến mã và mấy thứ đồng nát cho ta, ta không có chỗ cất đâu!

- Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian một chén trà!

Lời nói của Đằng Thanh Sơn khiến cho Đại đương gia cuống đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, liên tục móc trong ngực ra một đống kim phiếu:

- Tôi… tôi có một ngàn lượng kim phiếu ở đây!

Một kim phiếu này đại biểu cho một ngàn lượng hoàng kim, giá trị mười vạn lượng bạc.

- Ẩm Huyết đao của tôi đây! Đây là thứ tôi phải hao phí hơn mười vạn lượng bạc mới chế tạo thành.

Đại đương gia đến cả chiến đao của mình cũng ném xuống đất.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt liếc nhìn thanh Ẩm Huyết đao:

- Thanh đao này định giá mười vạn lượng!

- Dạ dạ!

Đại đương gia liên tục nói, đồng thời cẩn thận nghĩ xem nơi này còn tìm được thêm cái gì không, gấp đến độ mồ hôi cuồn cuộn.

Đối với võ giả thì một thanh vũ khí, áo giáp, chiến mã, giá trị đều cực kỳ đắt đỏ.

Chẳng hạn như Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn. Chỉ riêng cán thương đã dùng đến trăm cân tinh văn cương giá trị mười vạn lượng bạc. Đầu thương do "tử quang hàn thiết" đúc thành. Khối tử quang hàn thiết đúc thành đầu thương chính là khối lớn trong số hai khối hàn thiết mà Đằng Thanh Sơn lấy được năm đó, giá trị gần hai mươi vạn lượng bạc.

Nói cách khác……

Cây Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn đã có giá trị gần ba mươi vạn lượng bạc rồi.

……

Đám quân sĩ Hắc Giáp quân vốn còn đang ngạc nhiên, lúc này lại không khỏi cười tủm tỉm.

- Đô thống đại nhân quả thật là lợi hại!

- Đám mã tặc đó không thể gây thương tổn cho đại nhân tí tẹo nào. Đô thống đại nhân vừa rồi múa trường thương thật giống như mãnh hổ hạ sơn, toàn bộ mã tặc chung quanh đều bị đánh bay.

- Há há! Măm mươi vạn lượng bạc! Đô thống đại nhân thật là ác ôn!

Cả đám không ngớt lời tán tụng. Được đi theo một đô thống lợi hại như vậy, bọn họ cũng cảm thấy có thể diện.

Trong xe ngựa, gia đình Chu Sùng Thạch đều vui mừng ló đầu ra ngoài xem.

- Cha! Đằng thúc thúc một mình có thể đánh bại đám mã tặc như vậy sao? Đằng thúc thúc có lợi hại được như cha không?

Thằng bé chớp chớp đôi mắt to nhìn Đằng Thanh Sơn ở phía xa, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái. Tiểu hài tử rất dễ sùng bái anh hùng. Huống hồ Đằng Thanh Sơn vừa rồi ngay giữa đám mã tặc như thủy triều đã dễ dàng đồ sát bắt được tên đầu sỏ.

Thủ đoạn này ngay cả Chu Sùng Thạch cũng cảm thấy kính nể.

- Đằng thúc thúc còn lợi hại hơn cha nhiều!

Chu Sùng Thạch mỉm cười xoa đầu con mình:

- Sau này con cũng phải tập võ cho tốt, trở thành anh hùng hào kiệt giống như Đằng thúc thúc của con!

“Ừm!” Nam đồng gật đầu lia lịa.

- Cha! Con cũng muốn tập võ!

Một đứa nhỏ khác cũng xen vào.

- Con cũng muốn!

Một nữ hài khác cũng nói theo.

“Ha ha…” Chu Sùng Thạch không khỏi cười rộ lên:

- Được rồi! Học hết, học hết!

Trẻ con họ Chu đều có quy củ, đã là con cháu, bất kể nam nữ đều phải tu luyện nội kình. Nếu như tư chất không tu luyện được nội kình thì lại là chuyện khác.

- Cha! Đằng thúc thúc đang làm gì thế?

Con gái Chu Sùng Thạch hỏi.

Chu Sùng Thạch nhìn Đằng Thanh Sơn đang dọa nạt Đại đương gia ở phía xa, vẻ mặt tươi cười nói:

- Thúc ấy đang kiếm tiền!

- À!

Cả ba hài tử hai nam một nữ đều có vẻ như sực hiểu ra.

……

Bên phía đoàn xe thì rất thoải mái chuyện trò vui vẻ, nhưng bên phía mã tặc thì lại rất rối loạn. Những mã tặc bình thường đều hoảng sợ. Vừa rồi chỉ trong chốc lát đã có hơn hai trăm mã tặc bị Đằng Thanh Sơn giết chết, bây giờ tình huống của Đại đương gia cũng không ổn, đến cả lực hoàn thủ cũng không có.

Hoảng sợ!

Đại đương gia là người hoảng sợ nhất!

- Nhanh lên, thời gian một chén trà sắp hết rồi!

Đằng. Thanh Sơn lạnh lùng quát:

- Mấy thứ đồ ở đây, cộng lại chỉ có thể tính là ba mươi ba vạn lượng bạc thôi!

Đến cả ngân phiếu và vũ khí của mấy Nhị đương gia, Tam đương gia cộng lại cũng còn chưa đủ.

Tên Đại đương gia cuống đến mức mồ hôi như mưa rơi. Đột nhiên hắn nhớ đến thức gì, liền quát những người chung quanh:

- Lão Nhị! Đem cảnh ngọc phật của ngươi ra đây! Nhanh lên!

- Đại ca, đây là tổ truyền của ta…

Tên Nhị đương gia tỏ vẻ nóng nảy.

- Ngươi đi chết đi! Tổ truyền cái rắm, đưa ra nhanh lên!

Đại đương gia quát lớn, sắc mặt dữ tợn. Đã đến lúc này, nếu như tên Nhị đương gia kia còn dám nói nhảm, Đại đương gia tuyệt đối dám động thủ giết hắn.

Tên Nhị đương gia kia không cam lòng lấy từ trong cổ ra một khối ngọc phật được điêu khắc tinh xảo.

Khối ngọc phật nhỏ này ẩn ước phát ra hào quang.

“Ồ?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

- Đại ca…

Nhị đương gia không nỡ đưa “ảnh ngọc phật” này ra.

- Đừng nói nữa! Có mạng sau này muốn gì mà không được?

Đại đương gia vươn tay đoạt lấy, sau đó cố nở một nụ cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Đô thống đại nhân! Cảnh ngọc phật này là được mang từ Tây Vực tới, tuyệt đối là một bảo vật hiếm có, ngay cả có bạc cũng rất khó mua được. Món đồ này ít nhất cũng phải giá trị hơn mười vạn lượng bạc.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Cảnh ngọc phật định giá mười vạn lượng. Bây giờ cộng lại là bốn mươi ba vạn lượng bạc, vẫn còn thiếu bảy vạn lượng. Thời gian một chén trà đã sắp hết rồi, ngươi không lấy thêm được gì nữa, ta sẽ chặt hai cánh tay của ngươi!

Đại đương gia sắc mặt đại biến.

- Ai? Ai còn có bảo bối giá trị? Ai có?

Đại đương gia quay sang bốn phía gào lên.

Chung quanh yên tịnh không ai lên tiếng, chỉ sợ cho dù có cũng không nỡ lấy ra.

- Không có hả? Vậy thì chặt hai cánh tay của ngươi, coi như để cho ngươi nhớ đời!

Đằng Thanh Sơn nói xong liền làm như muốn huy động Luân Hồi thương. Đầu thương có hình mũi tên, hai bên có hai lưỡi sắc, có thể dễ dàng cắt đứt một cánh tay.

- Không, không!

Đại đương gia vội vàng hô lên:

- Tôi còn có!

Dứt lời Đại đương gia liền cởi áo ngoài ra. Chỉ thấy trên người hắn còn mặc một bộ áo lót màu vàng kim. Hắn luyến tiếc cởi bộ áo lót này ra bỏ trên mặt đất, sau đó nói:

- Đô thống đại nhân! Áo lót này của ta hoàn toàn làm bằng tơ kim tằm ở nam hoang. Tơ tằm này còn quý hơn cả tử kim. Áo lót mặc vào người, đông thì ấm hạ thì mát, hơn nữa lực phòng ngự còn có thể so với trọng giáp. Áo lót kim tàm ti này căn bản không mua được.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên, đưa tay nhặt lấy bộ áo lót này. Bộ áo này rất nhẹ. Huyền thiết nội giáp của mình nặng đến mấy chục cân, còn áo lót kim tàm ti này có lẽ chỉ khoảng một cân mà thôi.

Đúng là bảo bối tốt!

Đối với những võ giả chỉ có lực lượng thân thể đạt khoảng ngàn cân, mặc trọng giáp trên người quả thật rất khó chịu. Do đó áo kim tàm ti này tuyệt đối là bảo vật mà võ giả nào cũng thèm muốn. Giá trị của nó tuyệt đối cao hơn Ẩm Huyết Đao nhiều. Đương nhiên đối với loại quái vật như Đằng Thanh Sơn thì mặc huyền thiết nội giáp nặng mấy chục cân và mặc áo lót kim tàm ti nặng một cân cũng chẳng khác nhau là mấy.

Đại đương gia vốn không muốn đem bảo bối này ra. Dù sao thì tiền tài cũng dễ kiếm, nhưng bảo bối thì lại rất khó mua.

- Coi như ngươi gom góp đủ rồi, ta tha mạng cho ngươi.

Đằng Thanh Sơn ltrực tiếp cất hết kim phiếu, ngân phiếu, cảnh ngọc phật trên mặt đất vào trong người, những thứ khác thì đều trên tay.

- Đô thống đại nhân! Áo kim tàm ti của tôi ít nhất cũng có giá hai mươi vạn lượng bạc, hay là, thanh Ẩm Huyết đao…

Tên Đại đương gia mới nói được một nửa, Đằng Thanh Sơn liền lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, khiến cho hắn bị dọa không dám lên tiếng nữa.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy hai thanh trường đao, một cây cung thiên niên hàn thiết và áo kim tàm ti. Trong người còn có kim phiếu và ngân phiếu giá trị hơn mười vạn lượng, cùng với một khối cảnh ngọc phật. Lập tức đi về phía đoàn xe của mình, đồng thời lạnh lùng quát:

- Còn không bảo người của ngươi tránh đường cho xe ta qua!

- Mau! Tránh ra cho ta! Tránh ra!

Đại đương gia vội vàng hô lên.

Bên phía đoàn xe, tất cả đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với ánh mắt kính nể.

Trên thế giới này, cường giả như vậy sẽ được tôn trọng.

- Thanh Sơn huynh đệ!

Chu Sùng Thạch gật đầu cười với Đằng Thanh Sơn, sau đó nhìn chung quanh, rồi lập tức phân phó:

- Thu lá chắn lại! Nhanh lên! Mọi người lên ngựa xuất phát!

Vừa được lệnh, nhất thời cả đoàn xe lại tiếp tục trùng trùng xuất phát.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 43

Tổng Lâu Quận Giang Trữ

Đêm đến, tại hậu viên Vạn Tượng lâu hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng.

“Hôm nay bộc lộ ra thực lực có lẽ đám tiểu mao tặc bình thường sẽ không có gan tới cướp Vạn niên hàn thiết.” Đằng Thanh Sơn rửa mặt, sau đó ‘Xoạc’ một tiếng, xé một tấm vải trên giường xuống, “Phòng ngừa mấy tên gia hỏa đui mù bị lợi lộc làm mê muội tới, vẫn chuẩn bị sơ sơ một chút.”

Hắn dẫm chân vận chuyển nội kình.

Véo!

Đằng Thanh Sơn đu lên xà nhà, dùng vải lau sạch tro bụi rồi tiện tay vứt tấm vải xuống dưới đất. Hắn mặc nguyên cả quần áo rồi nằm trên xà nhà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ thực sự bị biểu hiện của Đằng Thanh Sơn chấn nhiếp nên cả đêm không có bất kỳ ai tới quấy rầy. Hắn nhắm mắt cho đến khi trời tờ mờ sáng, ngoài phòng truyền đến từng tiếng hô to Đằng Thanh Sơn lúc này mới mở mắt nhảy xuống mặt đất.

“Ngủ thật thoải mái.” Đằng Thanh Sơn một cước đá tấm vải bẩn đó xuống giường, sau đó dùng khăn lông ướt lau qua mặt một lượt, cầm chiến đao, đeo túi đồ đi ra khỏi phòng.

Trong mảnh sân trống trải, đám thanh niên nam nữ kia đang khổ luyện kiếm thuật.

Đám thanh niên nam nữ này trông thấy Đằng Thanh Sơn đều không khỏi có chút thận trọng. Đối đãi với người bình thường bọn chúng tự cho là nội kình cao thủ nên thái độ tự nhiên có chút cao ngạo. Nhưng trước mặt Đằng Thanh Sơn… Bọn chúng căn bản đánh không lại một chiêu. Người ta tiện tay đưa ra Vạn niên hàn thiết, khí phách này cũng khiến đám nam nữ rất hâm mộ.

“Tần Lang huynh, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?” Lâu chủ Hoắc Ngôn cũng đi tới mỉm cười thăm hỏi.

“Ngủ cũng được.” Đằng Thanh Sơn cười nhạt trả lời “Đúng rồi! Vật phẩm tại hạ cần chờ đến lúc trưa mới có thể lấy được nhỉ? Vậy tại hạ tạm thời ra ngoài dạo chơi, đợi đến buổi chiều sẽ quay lại.”

“Cũng được.” Hoắc Ngôn gật đầu.

Sau đó Đằng Thanh Sơn lập tức từ cửa hậu viên Vạn Tượng lâu đi ra ngoài.

“Sư thúc.” Một thiếu nữ áo xanh vội đi tới, tò mò thăm dò, “Gã Tần Lang này, tới cùng có lai lịch gì vậy? Hôm qua hắn không ngờ chỉ dựa vào đầu ngón tay đã đánh bay kiếm của đại sư huynh và Lộ sư tỷ! Cũng chỉ có đại sư bá mười năm trước đến đây, con mới được chứng kiến đại sư bá thi triển qua thủ đoạn trong nháy mắt đánh văng lợi kiếm này.”

Các sư huynh đệ tỷ muội khác cũng lục đục kéo tới, trong mắt bọn họ Đằng Thanh Sơn chính là một ẩn số.

Hoắc Ngôn nghiêm mặt giáo huấn: “Gã Tần Lang này là võ giả chân chính xông pha thiên hạ, từ trong sinh tử luyện ra đao thuật của mình. Các con học tập kiếm thuật đều là học từ tiền nhân.

Không biết được uy lực chân chính mỗi chiêu trong kiếm thuật! Mà gã Tần Lang rèn luyện đao thuật trong sinh tử này mới thực sự là võ giả đáng sợ. Hơn nữa, nội kình của hắn cũng cực mạnh! Dám dùng ngón tay đánh bay lợi kiếm của các con, chỉ sợ rằng đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong rồi."

Đám sư huynh đệ đưa mắt nhìn nhau.

"Nhìn tên Tần Lang đó bộ dạng như còn rất trẻ mà sao nội kình sao mạnh như vậy? Có lẽ sư môn của hắn cũng rất lợi hại, bí tịch hắn học thấp nhất cũng là 'nhân cấp' bí điển, thậm chí có thể là 'địa cấp' bí điển!" Tên đại sư huynh thấp giọng cảm thán "Giả như huynh đệ chúng ta cũng có thể được tập bí điển như thế thì quá tốt rồi."

Đám thanh niên xung quanh gật đầu liên hồi.

Bọn chúng chỉ là đệ tử ngoài cùng nhất của Vạn Tượng môn, học cũng chỉ là nội kình bí tịch nhập môn, tốc độ luyện hóa nội kình tương đối chậm.

"Hừ! Nội kình là căn cơ! Nội kình bí điển tốt, nhưng thủ đoạn, nhãn lực giết người thì chỉ có thể luyện ra." Hoắc Ngôn hừ lạnh một tiếng liếc mắt qua đám thanh niên, "Học trên giấy tới cùng chỉ là giác ngộ nông cạn, cho dù nội kình Tần Lang cùng các ngươi giống nhau, một mình hắn đều có thể dễ dàng giết sạch các ngươi. Đây chính là khác biệt về kinh nghiệm, nhãn lực và cũng là cảnh giới!"

Kẻ xông pha thiên hạ già đời cỡ Hoắc Ngôn hiểu rất rõ.

Cao thủ chân chính không ai không phải trải qua ma luyện để có được sự lĩnh ngộ của riêng mình. Tương tự như kiếm thuật, người khác thi triển ra uy lực lại khác biệt cực lớn.

"Hừ, chờ khi các ngươi thực sự đi áp giải hàng hóa, hành tẩu

lịch duyệt thiên hạ thì sẽ hiểu ngay thôi." Hoắc ngôn cất giọng lạnh nhạt, "Mau đi ăn sáng, chờ lát nữa mở cửa đón khách."

"Vâng, sư thúc."

o0o Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng vó ngựa dày đặc, ba thớt tuấn mã toàn thân màu xanh, chỉ có bốn vố trắng muốt đang phi như bay. Trên ba thớt tuấn mã có một lão giả cùng hai người trung niên, ba người này lưng đều đeo lợi kiếm. Nếu người biết nhìn, liếc mắt liền có thể nhận ra ba thớt tuấn mã chính là vương gia 'Đạp Tuyết' trong Thanh Tông mã sinh ra ở Thanh Châu.

'Đạp Tuyết' bảo mã cao hơn tám xích, ngoài trừ bốn vó trắng tinh, trên người hoàn toàn là màu xanh không tia tạp sắc, màu lông sáng bóng.

Đám ngựa này phi nhanh hết sức, tốc độ cũng rất nhanh. Mỗi một thớt ngựa 'Đạp Tuyết' giá năm ngàn lượng. Người không có thân phận, tài lực căn bản đừng nghĩ tới việc cưỡi loại bảo mã này.

Rất nhanh, ba thớt ngựa 'Đạp Tuyết' liền tiến vào Nghi Thành.

Hậu viện Vạn Tượng lâu.

"Sư tổ, sư phụ, sư bá!" Hai đệ tử sớm đã ở đây nghênh đón nhìn thấy ba người cưỡi trên ba thớt tuấn mã vội vàng hành lễ. Sau khi ba người xuống ngựa liền trực tiếp dắt ba thớt tuấn mã vào hậu viện, trong sân lập tức có người đón đưa ba thớt 'Đạp Tuyết' vào chuồng ngựa.

"Mau thông tri cho sư phụ các ngươi." Một người trung niên áo bào xanh trong đó cởi hành trang trên lưng, quát.

"Vâng, sư phụ." Tên đệ tử đó nhanh như gió chạy vào Vạn

Tượng lâu.

Ba người ở trong sân, đám đệ tử trẻ tuổi khác sợ đến nỗi đều không dám lên lời.

Người trung niên áo bào xanh ngoái đầu nhìn về phía lão giả: "Sư phụ, người nói tên Tần Lang bán Vạn niên hàn thiết này từ đâu xuất hiện? Ghi chép về thiên hạ anh hào của Vạn Tượng môn chúng ta, người có thực lực bình thường đều có tình báo ghi lại. Nhưng cao thủ được ghi chép trong tổng lâu quận Giang Trữ chúng con lại vốn không có tên của Tần Lang này."

"Chờ sư đệ con đến sẽ biết." Lão giả áo bào trắng nói.

"Đệ tử bái kiến sư phụ." Hoắc Ngôn lúc này cũng đi tới, vội vàng hành lễ.

"Hoắc Ngôn, lấy tin tức tình báo của con về gã Tần Lang kia nói chi tiết xem." Lão giả áo bào trắng dục.

"Vâng, thưa sư phụ. Gã Tần Lang này thực lực sâu không thể lường, chỉ riêng thực lực bộc lộ ra…." Hoắc Ngôn bắt đầu kể lại chi tiết phần Đằng Thanh Sơn hiển lộ ra, đồng thời cũng thêm cả nội dung suy đoán của hắn. Ba vị cao thủ Vạn Tượng môn từ tổng lâu quận Giang Trữ chạy đến đều cẩn thận lắng nghe.

o0o Vào giữa trưa, Đằng Thanh Sơn ở trong tửu lâu ăn trưa xong liền cầm chiến đao đi về phía Vạn Tượng lâu.

"Vào Vạn Tượng lâu, xin hãy bỏ binh khí xuống." Nữ tử đeo kiếm đón khách đang nói với một đôi tình lữ đang sắp bước vào Vạn Tượng lâu, đôi tình lữ đó cũng biết quy củ ngay lập tức bỏ binh khí xuống giao cho Vạn Tượng lâu tạm thời bảo quản. Mà đúng vào lúc này Đằng Thanh Sơn vác đao trực tiếp đi vào.

Nữ tử tiếp khách cũng không dám ngăn cản, sau khi Đằng Thanh Sơn bước nhanh vào trong hắn trực tiếp men theo cầu thang

lên tầng ba.

“Ơ này! Sao hắn không bỏ binh khí xuống?” Đôi tình lữ kia có chút giật mình.

Nữ tử tiếp khách căn bản chẳng thèm trả lời.

o0o Tầng ba Vạn Tượng lâu, trong phòng của Hoắc Ngôn.

Đằng Thanh Sơn vừa bước vào lập tức nhìn thấy bốn người, ba người trung niên cùng một lão giả áo bào trắng.

“Ha ha… Tần Lang huynh, nào tới đây ta giới thiệu cho huynh một lượt. Vị này là nhị sư huynh Phong Nghiêm của ta! Vị này là đại sư huynh Lưu Hòa Châu của ta!” Lâu chủ Hoắc Ngôn nhiệt tình giới thiệu, hai người trung niên cũng chắp tay cười. Vạn Tượng môn là môn phái làm ăn buôn bán, bình thường đãi khách đều rất lễ phép.

Lão giả áo bào trắng chắp tay cười nói: “Lão hủ là Lưu Thiên Nam! Nghe đồ nhi ta đề cập đến bản lạnh của tiểu huynh đệ ta rất bội phục. Không biết sư phụ tiểu huynh đệ là ai? Có lẽ lão hủ có thể biết được.”

“Sư phụ tại hạ tên là Đằng Bá Lôi!” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão giả áo bào trắng. “Không biết, Lưu tiền bối có nhận thức được không?”

“Đằng Bá Lôi? Hơn ba trăm năm trước trên Cửu Châu đại địa từng xuất hiện một tiên thiên cường giả tên Đằng Bá Lôi, có điều ông ta đã qua đời từ rất sớm. Gần một trăm năm qua trên Cửu Châu đại địa này, lão hủ thực không biết có vị kêu Đằng Bá Lôi đó có thể dạy dỗ ra được cao thủ tài giỏi như Tần Lang tiểu huynh đệ đây. Có điều thiên hạ này rất lớn, hiểu biết của lão hủ có hạn, chắc hẳn sư phụ của tiểu huynh đệ là cao thủ ẩn thế không muốn cho người ta biết.”

Đằng Thanh Sơn vừa nghe xong nét mặt hơi ngơ ngác.

Trên Cửu Châu đại địa thực sự có người tên Đằng Bá Lôi. Tuy nhiên đó là chuyện hơn ba trăm năm trước.

“Ha ha… chúng ta cũng đừng đứng nữa, ngồi xuống hãy nói.” Lão già áo bào trắng chờ khi mọi người đều ngồi xuống mới nói tiếp: “Chuyện Tần Lang tiểu huynh đệ muốn bán tử quang hàn thiết ta đã biết. Tinh Văn cương ngươi cần chúng ta đã mang từ tổng lâu quận Giang Trữ tới.”

Nói xong lão liền mở hành trang ở bên cạnh ra đặt lên đất, bên trong là từng khối kim chúc màu bạc lớn, vết hoa văn dạng chấm bề ngoài kim chúc phảng phất như hàng ngàn ngôi sao, trông rất rất rõ ràng. Đó chính là Tinh Văn cương giá ngang hoàng kim.

“Thật thú vị.” Đằng Thanh Sơn cười.

“Xin hỏi một câu, tử quang hàn thiết của Tần Lang tiểu huynh đệ từ đâu mà có?” Lão già áo bào trắng kia truy hỏi, bởi vì nơi thường thường có thể sinh ra tử quang hàn thiết chắc không phải chỉ có một khối mới đúng. Mặc dù nơi sản xuất bình thường rất nguy hiểm nhưng Vạn Tượng môn cao thủ cực nhiều, vì loại chí bảo vạn niên hàn thiết này xuất động hàng loạt cao thủ mạo hiểm đi khai thác cũng là đáng giá.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn phát lạnh, sắc mặt hơi trầm xuống.

Không khí trong phòng lập tức bất thường.

“Mấy vị, khoản mua bán này Vạn Tượng lâu hãy còn thực hiện hay không?” Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

“Đương nhiên thực hiện.” Lão giả áo bào trắng cũng cảm thấy được, chỉ dựa vào thực lực mấy người bọn họ, muốn cậy mạnh vơi Đằng Thanh Sơn cũng không nắm chắc bao nhiêu.

“Được, đây là Vạn niên hàn thiết.” Đằng Thanh Sơn lấy Vạn niên hàn thiết ra.

Hoắc Ngôn bên cạnh lại vội vàng xách một chiếc túi to tới: “Trong túi đó là một trăm mười cân Tinh Văn cương. Trong túi này của ta là sáu mươi cân hoàng kim! Huynh có thể ước lượng thử xem!”

Đằng Thanh Sơn chia Tinh Văn cương, hoàng kim trong hai túi to ra cẩn thận quan sát một lượt, phòng ngừa trong này kèm theo thứ gì đó.

“Vạn niên hàn thiết của tại hạ là bảy cân hai, không sai chứ?” Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão giả áo bào trắng.

“Không sai.” Lão giả áo bào trắng cũng đứng dậy.

“Rất tốt, vậy tại hạ lập tức cáo từ.” Đằng Thanh Sơn nắm lấy hai túi, vật nặng một trăm bảy mươi cân trong tay Đằng Thanh Sơn phảng phất như không có trọng lượng, cứ như vậy Đằng Thanh Sơn đi thẳng xuống lầu.

Lão giả áo bào trắng nhíu mày nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi.

“Sư phụ…” Ba người khác đều nhìn về phía lão giả áo bào trắng.

“Hoắc Ngôn con ở lại đây, hai người các ngươi đi theo ta lặng lẽ theo sau, xem tên Tần Lang này đi đâu!” lão giả áo bào trắng Lưu Thiên Nam ngay lập tức dẫn theo hai tên đệ tử mau chóng rời khỏi Vạn Tượng lâu.

o0o Đằng Thanh Sơn đứng trên Đại Duyên sơn đưa mắt dõi về Đằng gia trang nơi xa xa, ngoái đầu liếc mắt cười giễu cợt một tiếng: “Theo dõi ta? Hiện tại chỉ e đều quay về phía Nam Đại Duyên sơn rồi.” Lúc hắn rời khỏi Nghi Thành liền cố ý đi cửa nam, men theo bờ sông Lan Hương Hà tiến vào Đại Duyên sơn.

Con đường này cùng đường về nhà của Đẳng Thanh Sơn, dài hơn chừng trăm dặm.

Đẳng Thanh Sơn cố ý đi vòng quanh một vòng trong Đại Duyên sơn, với tốc độ của hắn ở trong núi dễ dàng bỏ lại ba nội kình cao thủ rất xa. Sau đó Đẳng Thanh Sơn từ Nam bộ Đại Duyên sơn không ngừng trèo đèo lội suối đi qua sơn đạo hơn trăm dặm, lúc này mới chạy đến tận cùng Bắc bộ Đại Duyên sơn.

Lúc này, Đẳng gia trang đã ở trong phạm vi tầm nhìn.

“Một trăm cân Tinh Văn Cương, sáu mươi cân hoàng kim.” Đẳng Thanh Sơn vừa nghĩ đến vẻ mặt đám người ngoại công Đẳng Vân Long khi thấy được số hoàng kim này liền không nhịn được cười.

“Về nhà thôi!” Đẳng Thanh Sơn cười, như sao băng chạy về phía Đẳng gia trang ở xa xa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 43

Cao Thủ "Địa Bảng"

Đám cường đạo mã tặc tách ra một đường lớn, để đoàn xe thong thả rời đi.

Không ai dám ngăn trở.

Lần này Đại đương gia của chúng, một nhân vật cũng xem như rất có máu mặt tại Từ Dương quận đã hoàn toàn mất hết thể diện. Đại đương gia này còn có nghiêm lệnh, chuyện xảy ra hôm nay tuyệt đối không được truyền ra ngoài.

Nhưng……

Hôm nay chung quanh có rất nhiều người, hơn nữa trong đám mã tặc có rất nhiều thành phần phức tạp, làm sao có thể không truyền ra ngoài?

……

Chuyện tốt khó lan truyền, chuyện xấu thì truyền ra ngàn dặm!

Đệ nhất bang phái "Vu Sơn bang" ở thành Phạm Vu thuộc quận Từ Dương, cướp bóc không thành, hơn nữa còn bị cướp ngược lại vô số bảo bối giá trị trên trăm vạn lượng bạc. Tin tức này như một luồng gió nhanh chóng truyền khắp các thành thị và các thế lực lớn ở Từ Dương quận.

Vu Sơn bang, một lần cướp bóc có thể xuất động hơn năm vạn người, có thể tưởng tượng được thực lực cường đại như thế nào.

Luận về thực lực chân chính, bọn chúng so với "Bạch Mã bang" tại Nghi thành quê nhà của Đằng Thanh Sơn còn mạnh hơn một chút. Thế nhưng lần này bọn chúng lại ngã rất đau.

Những bảo bối, rất nhiều cái đều bị định giá thấp. Giá trị thực sự cũng phải đến khoảng bảy tám mươi vạn lượng. Nhưng theo lời đồn truyền bá, càng truyền thì lại càng phóng đại lên.

……

Từ Dương quận rất loạn.

Vu Sơn Bang có thể đứng vững được, hơn nữa còn có thế lực khổng lồ như vậy, không thể nói bang phái này kém cỏi. Chỉ có thể nói là Đằng Thanh Sơn quá mạnh mẽ. Thiên quân vạn mã căn bản không thể ngăn trở được hắn, muốn bắt thủ lĩnh cũng dễ như lấy đồ trong túi.

Vì vậy Vu Sơn bang đã thất bại.

Cộng thêm danh khí của Hắc Giáp quân, mấy đại bang phái cùng với một số tông phái khác trong Từ Dương quận không ai dám đến đánh cướp nữa.

oOo Đoàn xe chậm rãi tiến trên quan đạo. Bảy tám mươi hộ vệ kỵ binh cộng thêm hơn hai mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân bảo vệ hàng hóa tiến về phía trước. Dọc theo đường đi không có bất kỳ một tên cường đạo thổ phỉ nào dám can đảm đánh cướp.

- Đô thống đại nhân! Ai cũng nói Từ Dương quận ày rất loạn. Đô thống đại nhân lần trước lập uy, hai ngày rồi chúng ta chẳng gặp được một lần cướp bóc nào!

Đỗ Hồng vừa cười vừa nói.

- Ha ha! Nếu như dám đến, Thanh Sơn lại kiếm thêm được một mớ nữa!

Đằng Thanh Hổ cười ha hả nói.

Lần trước khi Đằng Thanh Sơn ra tay, đã lộ ra thực lực kinh người, khiến cho địa vị của hắn trong cả đoàn xe càng tăng cao.

Lần đó Đằng Thanh Sơn thu được một đống kim phiếu ngân phiếu, cộng lại là mười ba vạn lượng. Cảnh ngọc phật, cương cung, chiến đao, áo lót kim tàm ti mặc dù trân quý hơn, nhưng tạm thời không thể đổi bạc được.

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đều rất hâm mộ, nhưng bọn họ cũng không nghĩ đến việc được chia ngân lượng.

Dù sao…

Lần này là Đằng Thanh Sơn dựa vào thực lực cá nhân kiếm được. Trong Hắc Giáp quân, nếu như một đội ngũ Hắc Giáp quân bình định được một đám cường đạo, cho dù sĩ quan quân đội không xuất lực thì vẫn được hưởng phần lớn vàng bạc lấy được. Huống hồ trận này cả đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đều chẳng ai xuất lực.

Thế nhưng, Đằng Thanh Sơn vẫn chia bạc cho bọn họ.

Hai bách phu trưởng, mỗi người một vạn lượng bạc.

Hai mươi binh sĩ kể cả đội trưởng, mỗi người một ngàn lượng bạc.

Số tiền này so với lương một năm của mọi người còn lớn hơn. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân được tiền đầy túi, đương nhiên càng ủng hộ Đằng Thanh Sơn hơn. Bảy tám mươi hộ vệ đoàn xe trông thấy mà thèm, nhưng Đằng Thanh Sơn lại chẳng thèm chia cho bọn họ một lượng bạc nào.

Đây là lợi ích của Hắc Giáp quân.

“Đề cao cảm giác về sự ưu việt của Hắc Giáp quân, như vậy cũng sẽ sinh ra lòng trung thành lớn hơn!” ‘ Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điểm này, liếc liếc mắt nhìn vào xe ngựa. Lúc này Chu Sùng Thạch đang ngồi trong xe ngựa chơi đùa với ba hài tử.

Nghĩ đến hài tử, Đằng Thanh Sơn không khỏi chua xót trong lòng.

Hắn bây giờ còn nhớ rõ ký ức của kiếp trước.

……

“Lang! Đến khi rời khỏi tổ chức, chúng ta nhất định phải sinh hai hài tử, một nam một nữ!”

“Ừm! Được!”

“Đến lúc đó chúng ta sẽ cho chúng học vẽ tranh, học dương cầm… sống cuộc sống của người bình thường! Không thể để cho bọn chúng học giết người! Cuộc sống như vậy… em thật sự chán ngàn lắm rồi!”

“Ừm! Chúng ta sẽ rời khỏi tổ chức nhanh thôi! Sẽ nhanh thôi, Tiểu Miêu!”

……

“Tiểu Miêu!” Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ thê tử kiếp trước, bề ngoài lãnh khốc như một cỗ máy, nhưng khi ở với mình thì lại là một phụ nữ dịu dàng, là nữ nhân duy nhất mà hắn từng yêu cho đến bây giờ.

Vốn theo như kế hoạch, sau khi hắn đột phá đến cấp SS thì có thể rời khỏi tổ chức, cùng sống với Tiểu Miêu, sinh con đẻ cái.

Đáng tiếc, Tiểu Miêu đã chết. Sau khi Tiểu Miêu chết, hắn điên

cuồng trả thù tiêu diệt Red, rồi lĩnh ngộ được cảnh giới "Ảm Nhiên nhất đao", sau đó chìm đắm trong võ đạo, cuối cùng bước vào cảnh giới tông sư. Đáng tiếc, tất cả đều đã muộn.

"Tiểu Miêu…" Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm.

Đằng Thanh Sơn lắc lắc đầu, cố gắng kìm nén những kỷ niệm yêu thương của kiếp trước, cố ép cho mình quên đi tất cả. Dù sao bây giờ hắn đã là một người mới. Nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn xúc động nghĩ về những điều này.

"Kiếp này ta có cha mẹ, có muội muội, có tộc nhân. Ta đã rất thỏa mãn rồi!" Đằng Thanh Sơn chẳng mấy chốc đã bình phục tâm tình: "Truy cầu đỉnh cao của võ đạo! Vũ Hoàng trong truyền thuyết có thể năm búa bổ vỡ một tòa núi cao. Tần Lĩnh Thiên Đế một chưởng có thể làm nước sông khô kiệt trăm trượng. Ta bây giờ còn cách bọn họ quá xa. Con đường võ đạo vừa đài đẳng đẫng vừa gập ghềnh, đáng để ta dùng một kiếp sau để truytìm!"

Đằng Thanh Sơn một lòng kiên định như bàn thạch.

……

Bánh xe "cót két cót két" lăn tròn. Bên trong xe rộng rãi chỉ có Chu Sùng Thạch và hai thê tử. Về phần đám hài tử thì đều ở chung với những người hầu ở một chiếc xe ngựa phía sau.

- Lão gia!

Một mỹ phụ mặc y phục màu xanh lục nói với vẻ bất an:

- Chúng ta tiến vào Từ Dương quận đã bốn ngày rồi, có lẽ chỉ còn hai ba ngày nữa là có thể ra khỏi quận này. Đến được Sở quận chúng ta sẽ an toàn… Các huynh đệ của Lão gia sẽ không làm gì cả sao?

- Đại tỷ nói đúng! Trong lòng thiếp cũng có chút sợ hãi!

Một mỹ phụ khác mặc y phục màu tím cũng nói.

Chu Sùng Thạch ngả lưng, ăn trái cây, cười nói:

- Ha ha! Các nàng đừng lo lắng! Chúng ta vừa mới từ hải ngoại trở về, trựx tiếp từ Đông hải tiến vào Giang Ninh quận thành, chỉ lưu lại có vài ngày liền xuất phát đi đến được Sở quận. Những Huynh đệ của ta đều giống như ta tự mình phát triển, thu thập tin tức cũng không nhanh như vậy… Chỉ sợ bây giờ các huynh đệ nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người biết ta trở về mà thôi!

Giang Ninh quận thành là một thành trì ven biển, đây cũng là nguyên nhân mà Chu Sùng Thạch lưu lại nơi này.

- Lão gia, một khi bọn họ biết thì sẽ thế nào?

Mỹ phụ áo xanh lục thấp thỏm nói.

- Nàng không phải đã đoán được rồi sao?

Chu Sùng Thạch nói:

- Bọn họ không dám giết ta và bọn trẻ đâu, dù sao ai cũng là tử tôn của Chu gia! Cha ta hận nhất là con cái tương tàn. Một khi bọn họ làm như vậy, với mạng lưới tin tức của cha ta nhất định sẽ biết được rõ ràng. Đến lúc đó cha sẽ không thể để cho kẻ giết huynh đệ làm gia chủ, thậm chí còn bị lấy hết gia sản, đuổi ra khỏi Chu gia!

Hai người đàn bà cũng thấy dễ chịu hơn.

Đích xác, người cha chồng mà các nàng gọi là “Tài thần” đó có sức uy hiếp rất lớn.

- Bọn họ không dám giết ta và hài tử, nhưng có thể hủy đi hoặc cướp đoạt hàng hóa của ta!

Chu Sùng Thạch nhướng mày:

- Nếu như hàng hóa bị cướp đi, đợi khi hết thời hạn mười năm, khả năng ta trở thành gia chủ phỏng chừng cũng chỉ có hai thành mà thôi!

Hai thê tử của hắn cũng hiểu được tầm quan trọng của hàng hóa.

Trượng phu của các nàng bôn ba tại hải ngoại mấy năm cũng là vì hàng hóa này.

- Có hàng hóa, đợi hết hạn mười năm, vị trí gia chủ ít nhất ta cũng nắm chắc được chín thành!

Chu Sùng Thạch cười vẻ tự tin.

oOo Mười ba quận Dương Châu, phía nam giàu có, phương bắc nghèo nàn. Nhưng cho dù là nghèo như "Sở quận", trong cả lãnh địa Cửu Châu cũng xem như tương đối giàu có.

Trên quan đạo phía bắc, dân cư thưa thớt, rất khó tìm được một khách sạn.

Trên quan đạo, cả một vùng hoang vu dã ngoại có rất ít khách sạn. Chủ yếu là vì một khách sạn lẻ loi tại nơi này rất dễ bị cường đạo thổ phỉ đánh cướp. Có thể mở khách sạn tại vùng hoang vu dã ngoại này, ai cũng đều có bối cảnh và thực lực.

Tam Thạch là một khách sạn trên quan đạo phía bắc của Từ Dương quận. Trong vòng sáu mươi dặm về phía nam và phía bắc, không hề có một nhà trọ nào khác.

Một gian trong phòng trong hậu viện Tam Thạch khách sạn.

- Mạnh lão!

Một hán tử mặc áo ngắn màu vàng đất đi vào phòng, liền nói ngay:

- Nhân mã của Chu cửu gia hiện tại chỉ còn cách chúng ta khoảng năm mươi dặm. Nhưng bây giờ đã là buổi chiều, đến lúc trời tối có lẽ cũng chưa đến được khách sạn chúng ta. Nói không chừng bọn chúng sẽ ngủ đêm ngoài trời. Đến lúc đó, kế hoạch của lão gia không phải là…

Trong phòng đang có một trung niên lông mi cực dày, hắn đang lau chùi một thanh trường đao hẹp dài hơi cong, khắp thân trường đao đều đỏ như máu.

- Hừ! Lo cái gì?

Trung niên này hừ một tiếng:

- Tam Thạch khách sạn nhất định là có trên bản đồ. Cửu thiếu gia cho dù ở hải ngoại vài năm, nhưng dù sao vẫn là thiếu gia nhà giàu. Cũng chỉ đi thêm vài dặm trong trời đêm là đến được nơi này rồi. Cho dù Cửu thiếu gia không tới, chúng ta cũng có thể đến đó ra tay như thường!

Hán tử áo ngắn liên tục nịnh hót, sau đó cười nói:

- Có Mạnh lão ra tay nhất định là mã đáo thành công. Nhưng mà nghe nói là Chu cửu gia đã mời được nhân mã Hắc Giáp quân, trong đó có một vị đô thống là cao thủ rất lợi hại!

- Được rồi! Ngươi có thể đi!

Trung niên kia lạnh lùng nói. Từ đầu đến cuối hắn chỉ nhìn chăm chú vào trường đao trong tay, căn bản không hề nhìn hán tử áo ngắn kia một cái.

- Vâng, vâng!

Hán tử áo ngắn vội vàng thối lui.

Nhìn thái độ của đối phương, trong lòng hán tử áo ngắn không

hề có một chút giận dữ nào. Bởi vì vị Mạnh lão này… chính là đệ nhất cao thủ dưới trướng lão gia của hắn, "Thập Tam thiếu gia của Chu gia".

Đừng thấy bộ dáng trung niên của đối phương mà lầm. Trên thực tế lão đã hơn tám mươi tuổi rồi, nhưng nhờ vào nội kình hùng hậu, giỏi về dưỡng sinh, nên mới có thể bảo trì được dung mạo như thế.

"Có Mạnh lão ra tay, nhất định là có thể cướp được hàng hóa. Nếu những người đó đến khách sạn! Hừ! Mạnh lão cũng không cần phải ra tay!" Hán tử áo ngắn tự tin đi ra khỏi phòng. Tam Thạch khách sạn chính là nơi hai ngày trước bọn họ vừa mới mua đứt, chuyên được dùng để chào đón Chu Sùng Thạch.

Mạnh lão vốn tên là "Mạnh Điền".

Nếu mở "Địa bảng" ra, sẽ biết được tên Mạnh Điền này chính là cường giả bài danh thứ sáu mươi mốt trên "Địa bảng".

Đừng nhìn vào số "sáu mươi mốt" này xem thường.

Nên nhớ, ngay cả bốn Đại thống lĩnh của Hắc Giáp quân cũng chưa có tư cách được liệt vào "Địa bảng". Cao thủ hậu thiên đỉnh phong trong thiên hạ rất nhiều. Phàm là người có tên trong "Địa bảng", có ai không có tuyệt chiêu kinh người? Ngay cả những cao thủ mới tiến vào tiên thiên, đối mặt với những người có tên trong "Địa bảng" cũng phải cảnh giác.

Mặc dù nội kình thua xa không bằng tiên thiên, nhưng cao thủ "Địa bảng" đều có chiêu số đặc biệt.

Có thể khiến cho một cao thủ "Địa bảng" ra sức vì mình, vị Thập Tam thiếu gia của Chu gia kia quả thật là có thủ đoạn.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 44

Thương Thành

Trước khi rời khỏi Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn thay bộ y phục mua ở Nghi Thành thành áo vải bình thường, thanh chiến đao cũng giấu trong túi, khi này bộ dáng mới giống với mọi ngày trở về thôn trang, lưng đeo túi đi về phía thôn trang.

"Thanh Sơn vào núi trở về rồi!" Các tộc nhân canh gác ở đại môn Đằng gia trang cười chào, Đằng Thanh Sơn cũng nhiệt tình chào lại đám tộc nhân. Rời khỏi thôn trang một ngày, Đằng gia trang cũng không có bất cứ biến hóa nào. Dù sao thôn trang cũng có đến hai ngàn người, mấy ai có thể lưu ý việc đi lại của Đằng Thanh Sơn.

Suy cho cùng, tại Đằng gia trang, Đằng Thanh Sơn bình thường cũng chỉ là luyện tập thương pháp hoặc Hình Ý Quyền ở nhà, tộc nhân thường rất khó nhìn thấy Đằng Thanh Sơn.

"Ca!" Một cô nương thanh tú trên luyện võ trường hớn hở gọi.

"Thanh Vũ." Đằng Thanh Sơn hết sức yêu quý vị muội muội này, Thanh Vũ hiện giờ mười ba tuổi đã vô cùng xinh đẹp. Nữ hài mười bốn tuổi đã thành niên, có thể lập gia đình rồi. Mà bây giờ đã có không ít người tới đề thân, muốn cưới Đằng Thanh Vũ. Chẳng những là người bên ngoài trang, cả người trong trang cũng có.

Dù sao Đằng thị nhất tộc là bộ tộc đã có hơn ngàn năm lịch sử, trong lịch sử cũng từng gặp qua nhiều nguy hiểm. Những ngày di dời gian nan vất vả trước kia, vì tông tộc truyền thừa nên trường hợp huynh muội ruột thành thân cũng không phải không có. Mà cuộc sống Đằng thị tông tộc hiện giờ đã ổn định, bình thường chỉ cần trong ba đời không có quan hệ máu mủ, liền có thể thành thân.

“Thanh Vũ, cha ở đâu?” Đằng Thanh Sơn hỏi.

“Ở tiệm binh khí đó.” Thanh Vũ nói.

“Muội tới gọi cha trở về đi.” Đằng Thanh Sơn nhắn nhủ nói.

“Ài, biết rồi.” Thanh Vũ lập tức chạy về phía tiệm binh khí. Mà Đằng Thanh Sơn lại cầm túi vải đi về phía nhà mình.

o0o Trong chốc lát, trong gian chính nhà Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long ba người đã tụ tập ở đây, Đằng Vĩnh Phàm lập tức khóa cửa chính nhà mình lại.

“Thanh Sơn, bảy cân hai tử quang hàn thiết kia của con, đổi được những thứ gì?” Đằng Vân Long có chút kích động nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía ngoại công, phụ thân Đằng Vĩnh Phàm ở bên cạnh cũng cười nói: “Thanh Sơn, chuyện này sau khi ngươi đi Nghi Thành, ta đã lập tức tới tìm ngoại công của con nói qua việc này. Ngoại công con rất cao hứng, ngoại tôn (cháu ngoại) của ông tài giỏi như thế, có thể cùng giao long đấu một trận, ha ha, đúng là tiểu tử nhà ngươi có chổ lỗ mãng nhưng ngoại công con rất cao hứng. Hoàn hảo, ngoại công con đã đáp ứng, bang trợ (giúp đỡ) con đả tạo (chế tạo) binh khí.”

“Tạ ơn ngoại công.” Đằng Thanh Sơn lập tức nói.

“Ha ha, cả đời ta làm thợ rèn, có thể rèn ra một thanh thần

binh, chết không hối tiếc a.” Đằng Vân Long cởi mở vui cười.

“Ngoại công, người nhìn xem.”

Đằng Thanh Sơn nói xong liền vạch hai túi vải ở bên. Trong đó, một túi bên trong chứa đầy những khối kim loại Tinh Văn Cương, túi còn lại tràn ngập những thỏi vàng tỏa sáng lập lòe chói mắt.

Hai người Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long hít một hơi, trợn tròn mắt.

“Đây là 110 cân Tinh Văn Cương và sáu mươi cân hoàng kim!” Đằng Thanh Sơn nói.

“Sáu mươi cân hoàng kim!” Đằng Vân Long ngây người trong chốc lát, ngay sau đó cười ha hả, đưa mắt liếc qua Đằng Vĩnh Phàm ở bên, “Vĩnh Phàm a, cả đời ta cũng chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy! Sáu mươi cân, đó cũng chính là sáu trăm lượng hoàng kim a! Có số vàng này, Đằng gia trang chúng ta ít nhất trong một trăm năm sẽ không sợ thiếu bạc.”

Từng thỏi vàng, có thỏi nặng một lượng, cũng có thỏi nặng một cân.

Một đống vàng lớn như thế, đích xác rất chói mắt, động lòng người.

“Bảy cân hai tử quang hàn thiết lại đổi được nhiều Tinh Văn Cương, hoàng kim như vậy, rất đáng giá!” Đằng Vĩnh Phàm cũng cười lên.

“Dùng Tinh Văn Cương và tử quang hàn thiết rèn một cây thần binh. Ta nằm mơ cũng không dám nghĩ!” Đằng Vĩnh Phàm con mắt phát sáng, “Rèn cán thương nguyên liệu tốt nhất là Tinh Văn Cương, rèn mũi thương nguyên liệu tốt nhất là tử quang hàn thiết, trên Cửu Châu đại địa này, có thể vượt qua thanh trường thương

này, e là không có mấy cái."

"Vĩnh Phàm, ta thấy hôm nay chúng ta nghỉ ngơi cho thật tốt, sáng sớm ngày mai, lập tức bắt đầu!" Đằng Vân Long nói.

"Được, thưa sư phụ, các thứ đồ trong quá trình rèn binh khí đều chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ chờ bắt đầu thôi." Đằng Vĩnh Phàm cũng cười nói.

o0o Sáng sớm ngày thứ hai.

Hai cửa phía trước, sau trong tiệm binh khí đều bị đóng chặt, bên trong chỉ có ba người – Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Sơn. Đằng Vĩnh Phàm làm chủ, ngoại công Đằng Vân Long làm phụ. Về phần Đằng Thanh Sơn chỉ là một tên giúp việc lặt vặt. Phụ thân và ngoại công, bảo hắn lo cái gì, hắn lập tức phải đi làm.

Các chuyện lặt vặt, Đằng Thanh Sơn làm hết sức nhanh chóng.

Chớp mắt bầu trời đã tối sầm.

Đằng Thanh Sơn đang đứng ở cửa sau.

"Thanh Sơn, mang những món ăn này vào hết đi." Mẫu thân Viên Lan ôm giỏ trúc tới chỗ này, đưa giỏ trúc đựng thức ăn cho Đằng Thanh Sơn.

"Dạ." Đằng Thanh Sơn nhận lấy sau đó cười nói, "Mẹ, hôm nay cha và con cả hai sẽ không về. Mọi người cứ đóng cửa lại đi ngủ trước đi, không cần chờ cha và con đâu."

"Cha con và ngoại công con, đúng là nổi điên rồi. Rèn một thanh binh khí, cả ngủ cũng không cần." Viên Lan bất đắc dĩ lắc đầu, bà chỉ biết, trượng phu và nghĩa phụ của bà rèn một kiện binh khí cho Thanh Sơn. Nhưng bà lại không biết giá trị thanh binh khí của Đằng Thanh Sơn đáng giá kinh người cỡ nào.

“Mẹ, cha cũng là vì con a. Được rồi, con phải vào đây.” Đằng Thanh Sơn cười và nói một tiếng với mẫu thân xong liền vào tiệm binh khí rồi chốt cửa.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” …

Từng tiếng nện búa có tiết tấu vang lên.

Đằng Thanh Sơn từ xa nhìn thấy dáng vẻ phụ thân vung búa sắt trong tiệm binh khí, bình thường rèn binh khí rất nhanh, nhưng kiện binh khí này của Đằng Thanh Sơn lại khác, rèn cán thương độ khó không cao. Mà khó nhất chính là – mũi thương! Dẫu sao nói về nguyên liệu, Tinh Văn Cương dưới nhiệt độ cao lại càng dễ dàng mềm đi.

Mà vạn niên hàn thiết độ khó lớn hơn nhiều.

Vạn niên hàn thiết vô kiên bất tồi, ngay cả dưới nhiệt độ cực cao cũng khó biến hình, hòa tan. Muốn rèn được vạn niên hàn thiết thì cực khó, cho dù ở Nghi Thành cũng khó tìm được một thợ rèn có thể rèn được vạn niên hàn thiết.

Thế nhưng, kỹ thuật rèn binh khí tại Đằng gia trang đã được nghiên cứu hơn trăm năm, có kinh nghiệm đặc biệt. Đừng thấy danh tiếng không lớn, nhưng tay nghề đích xác rất cao thâm. Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long dám rèn ngọn trường thương này đúng là có nắm chắc mới làm, Đằng Thanh Sơn chỉ thấy ngoại công Đằng Vân Long thỉnh thoảng lại rắc một ít bột phấn lên vạn niên hàn thiết.

Xuy xuy ~~

Mỗi lần rắc lên đều sinh ra nhiệt độ cực cao, khiến một phần vạn niên hàn thiết hơi mềm đi.

“Trở thành một người thợ rèn binh khí giỏi, cũng không hề dễ dàng.” Đằng Thanh Sơn đối với cách làm của cha, ngoại công, căn

bản không hiểu.

Đêm qua đi, ánh bình minh lại tới.

Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long hai người không nghỉ ngơi một giây phút nào, tinh lực hoàn toàn rót vào binh khí.

Lại một buổi sáng qua đi.

Sắc trời tối sầm.

“Ha ha…Thành công rồi.” phụ thân của Đằng Thanh Sơn cười to cầm một thanh trường thương từ tiệm binh khí đi ra, ngoại công Đằng Vân Long ở bên cạnh vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ hưng phấn, cũng đi vào trong sân.

“Thanh Sơn, con xem xem thanh thần binh ta và ngoại công con đã rèn được này.” Đằng Vĩnh Phàm vẻ mặt tự tin, chuyển thanh trường thường cho Đằng Thanh Sơn.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn không nhịn được có chút kích động, nhận lấy thanh trường thương, cán thương vào tay lạnh ngắt, khiến lòng người yên lặng. Cán thanh trường thương toàn thân màu xám bạc, mà mũi thương thì màu đen, lại phối hợp với tua đỏ nữa. Nhìn thoáng qua rất bình thường. Mũi thương này cùng mũi tấn thiết thương bình thường đều như nhau, sống cao lưỡi bạc đầu nhọn, trên sống còn có rãnh máu.

Mũi thương mặc dù màu đen nhưng rất sáng bóng, có thể rọi ra ánh sáng đỏ trong tiệm binh khí.

“Thanh Sơn, thanh trường thương này đã hao phí gần trăm cân Tinh Văn Cương cùng tám cân ba hàn thiết vạn năm, thương nặng tổng cộng một trăm linh tám cân! Thương dài chín xích sáu tấc!” Đằng Vân Long ha ha cười nói, “tử quang hàn thiết, mẹ nó, thực khó luyện. Rèn một thanh trường thương này, không ít hơn mười tám canh giờ.”

Hao phí mười tám canh giờ, thanh thần thương này chung quy mới có thể luyện thành.

“Ơ, cha, ngoại công, cán thương sao lại màu xám bạc, cũng nhìn không thấy tinh văn (hoa văn hình sao) ?” Đẳng Thanh Sơn có chút nghi hoặc.

Bản thân Tinh Văn cương là màu sáng bạc mà không phải màu xám bạc giản dị này.

“Đây chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.” Đẳng Vĩnh Phàm cười ha ha nói, “Chẳng nhẽ để người ta liếc mắt một cái đã nhận ra đây là trường thương rèn từ Tinh Văn Cương hay sao?”

“Dạ.” Đẳng Thanh Sơn liên tục gật đầu.

Bằng không xông pha trong thiên hạ, có lẽ cán thương Tinh Văn Cương sẽ khiến cho người khác thèm thuồng. Nên nhìn không ra vẫn tốt hơn. Mà mũi thương bằng tử quang hàn thiết chỉ có dưới tình huống tối om mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy quầng sáng màu tím. Cho nên ngày thường, người bình thường cũng vô phương phát hiện ra mũi thương này là rèn từ vạn niên hàn thiết.

“Nguyên liệu rèn thanh trường thương này là Thanh Sơn con tiến vào Bích Hàn đầm, cửu tử nhất sinh (chín phần chết, một phần sống) mới lấy được.” Đẳng Vân Long cảm khái nói, “Lại nhờ vào tay nghề rèn sắt truyền thừa ngàn năm của Đẳng thị nhất tộc, thanh trường thương này mới xuất thế.”

“Đây là đệ nhất thần binh của Đẳng thị nhất tộc chúng ta trong ngàn năm qua!” Đẳng Vân Long có chút kích động sau đó nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, “Thanh Sơn, thần thương này con định đặt tên là gì?”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 44

Huyết Chiến Nửa Đêm

Trời dần tối, trên đường muỗi cũng nhiều lên.

- Con mẹ nó! Muỗi của quận Từ Dương sao còn ác ôn hơn muỗi ở quận Giang Ninh chúng ta nữa!

Đằng Thanh Hổ tát mạnh vào mặt mình, đập chết một con muỗi. Mùa hè mà phải đi gấp ban đêm, cái thống khổ nhất là muỗi quá nhiều.

- Ài! Chúng ta ở đây vẫn xem như còn đỡ. Nghe nói Man Hoang ở phía nam muỗi ban đêm còn ác liệt hơn nhiều. Có một loại muỗi độc, đến cả võ giả chúng ta bị cắn trúng tay một phát thì cánh tay cũng phải tê buốt. Nếu như bị cắn vài phát thì có thể trúng độc mà chết.

Đỗ Hồng cảm thán nói.

Đằng Thanh Hổ kinh hãi:

- Muỗi độc lợi hại vậy sao?

- Ngươi cho là Man Hoang dễ vào vậy sao? Trong Man Hoang không dấu chân người, do đó có thể sinh ra những thứ cỏ linh chi ngàn năm, sâm vương, còn có rất nhiều thiên tài linh bảo, một vài yêu thú kỳ lạ…vv. Thậm chí còn có rất nhiều bí tịch và binh khí do những võ giả đã chết lưu lại. Nhiều bảo bối như vậy, nếu Man

Hoang dễ vào thì trong đó đã sớm bị người ta dọn sạch rồi!

Đỗ Hồng cảm thán nói.

Đằng Thanh Hổ gật đầu đầu ý.

Chẳng hạn như áo lót kim tàm ti mà Đằng Thanh Sơn vừa tìm được, kim tàm chính là thứ chỉ có ở Man Hoang.

“Trong rừng già không dấu chân người, sẽ sinh ra yêu thú và thiên tài địa bảo.” Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu. Ngay cả Đại Duyên sơn ở gần quê nhà mình cũng có thể ẩn giấu một con giao long, vậy trong Man Hoang bát ngát khôn cùng không dấu chân người, làm sao có thể không có yêu thú lợi hại?

- Mọi người nhanh lên! Chỉ còn hai mươi dặm nữa thôi. Đi đến Tam Thạch khách sạn thì sẽ được ăn thịt uống rượu thoải mái. Cố chịu đựng một lát, đến Tam Thạch khách sạn rồi nghỉ ngơi sau!

Lão Ngô Đàm la lớn.

- Tất cả mọi người hãy phấn khởi lên, cố chịu đựng thêm một lát!

Những tiếng hưởng ứng vang dội. Đám hộ vệ đều phấn khởi bàn tán xem tối nay ăn uống cái gì.

Một lúc lâu sau, đoàn xe rốt cuộc cũng tới được Tam Thạch khách sạn.

- Khách quan! Các vị khách quan! Xin mời vào trong!

Nhìn thấy bên ngoài xuất hiện một thương đội lớn, nhất thời ba bốn tiểu nhị lao ra, hỗ trợ rất nhiệt tình.

Vị quản gia Ngô Đàm phân phó:

- Tiểu nhị! Đưa những hộ vệ này đến hậu viện khách sạn các

ngươi! Tại hậu viện chuẩn bị thêm vài cái bàn, có thức ăn và rượu ngon thì mau mau dọn lên cho họ!

Ngô Đàm quay đầu lại nhìn đám hộ vệ, hô lớn:

- Các vị huynh đệ nên chú ý một chút, không được uống quá nhiều!

- Ngô lão yên tâm đi! Tôi đã trọ ở khách sạn này không phải chỉ một lần hai lần, chúng tôi không làm chậm đại sự đâu!

Một đầu lĩnh hộ vệ cười nói.

Nhất thời bảy tám mươi hộ vệ dắt theo rất nhiều chiến mã, xe ngựa, hàng hóa, kéo nhau tới hậu viện khách sạn. Dù sao thì hàng hóa và chiến mã đều là những thứ rất quý, đặc biệt là chiến mã của Hắc Giáp quân thì cần phải trông coi cẩn thận.

- Thanh Sơn huynh đệ! Đi, chúng ta đi vào ăn cơm trước!

Chu Sùng Thạch cười nói với Đằng Thanh Sơn.

Chu Sùng Thạch cùng với đám phu nhân và hài tử của hắn đi với vài tên người hầu, cùng với người đám Hắc Giáp quân của Đằng Thanh Sơn tiến vào khách sạn.

Vừa bước vào khách sạn.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, chú ý tới một bên khách sạn đang có năm bàn khách nhân. Những người đó hoặc là ở trần, hoặc là phanh ngực, uống rượu thoải mái, nói năng tùy tiện. Trên bàn hoặc trên ghế của chúng đều bày đủ thứ binh khí đao kiếm các loại, cộng lại cũng phải đến hai mươi mấy người.

Khi đám quân sĩ Hắc Giáp quân của Đằng Thanh Sơn toàn thân mặc trọng giáp vừa tiến vào khách sạn, nhiệt độ bên trong dường như giảm xuống một chút. Những hán tử này vốn đang tùy ý cười

nói đều hạ giọng, nhìn về phía bên này vài lần. Cả đám đều sờ sờ binh khí, hoặc là dời vũ khí đến nơi thuận tay.

Hành tẩu bên ngoài, một lời bất hòa là rút đao nói chuyện, máu chảy đầu rời là chuyện rất thường.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Khách sạn này mặc dù không nhỏ nhưng cũng chỉ có mười cái bàn. Đối phương đã chiếm năm bàn, chỉ còn lại có năm bàn. Người của Hắc Giáp quân ai nấy đều mặc trọng giáp, bình thường cứ bốn người chiếm một bàn, cho dù ngồi chen chúc thì chừng đó bàn cũng không đủ.

- Đám người các ngươi!

Đỗ Hồng toàn thân mặc trọng giáp, lạnh lùng nhìn về phía những người khác:

- Ngồi dồn sang bên cạnh, chừa lại cho ta một cái bàn!

- Ngươi nói cái gì!

Một hán tử cao lớn mình trần vỗ mạnh vào bàn, đứng bật dậy.

Những tiếng "lích kích" vang lên, hai mươi quân sĩ Hắc Giáp quân đều quay đầu lạnh lùng nhìn người kia.

Hán tử cao lớn này bị dọa thầm run lên.

"Choang!" "Choang!" …

Hai mươi mấy hán tử đều lập tức cầm binh khí, nhưng ai cũng có vẻ dè chừng sợ hãi.

Họ nhìn ra được, những người vừa đến trên người đều mặc trọng giáp, một khi đánh nhau bọn họ rất bất lợi.

- Đừng gây chuyện!

Một hán tử tóc bù xù lạnh lùng túm tên hán tử cao lớn ngồi xuống, đồng thời chắp tay nói:

- Các vị hảo hán! Năm bàn dành cho các vị thì quả thật không đủ. Chúng tôi chừa ra một bàn nhé!

Hán tử tóc dài bù xù này rõ ràng rất có uy.

Những hán tử khác của phe đối phương mặc dù không cam lòng, nhưng cũng làm theo.

Cho dù là sáu cái bàn, bên phía Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngồi chen chúc.

- Chưởng quỹ! Mang đồ ăn và rượu nhanh lên!

Quản gia Ngô Đàm gọi thức ăn, sau đó lập tức phân phó.

- Dạ dạ! Lập tức sẽ có ngay!

Tên chưởng quỹ tự mình đem thực đơn lên, sau đó lập tức chạy về phía hậu viện.

Đám người Đằng Thanh Sơn ngồi tại sáu bàn. Hai mươi mấy hán tử bên kia đều hạ giọng rất nhỏ khi nói chuyện.

Chẳng mấy chốc… từng mâm thức ăn, từng bình hảo tửu không ngừng được đưa lên. Đám Đằng Thanh Sơn ăn uống khá lịch sự, rõ ràng đẹp mắt hơn đám hán tử giang hồ kia nhiều.

- Thanh Sơn huynh đệ! Mọi người ăn nhanh một chút rồi nghỉ ngơi! Bây giờ đã không còn sớm nữa, sáng mai còn phải lên đường sớm!

Chu Sùng Thạch nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lúc này bên ngoài trời đã tối đen. Quản gia Ngô Đàm lấy ra ngân châm và lan vân châu, kiểm nghiệm xem thức ăn có độc hay không. Đám quân sĩ Hắc Giáp quân cũng kiểm tra một chút, sau đó mới bắt đầu ăn.

Hành tẩu bên ngoài, đặc biệt là tại những khách sạn tại vùng hẻo lánh, nhất định phải cẩn thận.

Bên trong một gian phòng lớn ở hậu viện khách sạn đang có hơn mười người tụ tập. Người đứng đầu chính là Mạnh lão kia.

- Thắp đèn đi!

Mạnh lão lạnh nhạt nói.

- Vâng!

Tên hán tử áo ngắn mặc trang phục điếm tiểu nhị gật đầu, lập tức bưng một ngọn đèn đi ra khỏi phòng, bằng qua hậu viện đi đến đại sảnh. Hắn liếc nhìn chưởng quỹ một cái, sau đó thay đổi một ngọn đèn đang tắt.

Ngọn đèn lặng lẽ cháy không một tiếng động.

Hán tử áo ngắn nhìn lướt qua mọi người trong đại sảnh, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, trong lòng cười lạnh: “Đi đến khách sạn này thì căn bản không cần Mạnh lão ra tay, các ngươi nhất định phải chết!”

Đám người trong đại sảnh khách sạn, đang ăn uống rất ngon miệng.

- Thanh Sơn! Đến đây, cạn ly nào!

Chu Sùng Thạch cười nâng chén.

Đằng Thanh Sơn cũng uống cạn một hơi. Một luồng hơi nóng bỏng chui vào bụng, cảm thấy rất thoải mái. Đột nhiên mũi của

hắn ngửi ngửi, chân mày nhíu lại.

Nên biết rằng… Đằng Thanh Sơn đến cả khí huyết lưu thông cũng có thể khống chế được, cơ quan tạng phủ chỉ cần có chút vấn đề là có thể phát giác ra. Hắn sớm đã đạt đến cực hạn của nội gia quyền. Hiện tại mũi của Đằng Thanh Sơn vừa ngửi một cái, đã phát hiện trong không khí có một luồng khí không màu không vị, có thể khiến cho thần kinh tê liệt.

- Nín hơi, dùng khăn thấm nước che mũi và miệng lại!

Đằng Thanh Sơn quát lớn:

- Có người hạ độc!

"Có độc!" Trong đại sảnh nhất thời vô cùng náo loạn.

Đằng Thanh Sơn đứng bật dậy, tay cầm Luân Hồi thương, ánh mắt quét về hường ba gã điếm tiểu nhị gần đó.

"Thực sự là có độc!"

Người hôn mê đầu tiên là đứa con gái nhỏ của Chu Sùng Thạch. Những người khác cũng cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. May mà Đằng Thanh Sơn đã nhắc sớm, bọn họ chỉ hít vào chút ít, nếu không thì đã sớm hôn mê rồi.

Thể chất càng tốt thì càng khó trúng độc.

Chẳng hạn như muốn làm cho một con voi hôn mê, sẽ phải cần lượng thuốc mê gấp nhiều lần con người.

Mà thể chất của Đằng Thanh Sơn so với voi còn mạnh hơn nhiều. Đừng nói hít vào một chút, ngay cả khi hít vào nhiều cũng rất khó làm cho hắn hôn mê. Nếu như hắn khống chế khí huyết vận chuyển, căn bản không thể nào trúng độc.

- Đô thống đại nhân!

Cả đám người đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bảo vệ Chu cửu gia, nhanh đến hậu viện đi!

Đằng Thanh Sơn hạ lệnh.

- Giết!

Từ hậu viện vang lên những tiếng quát, tiếng sau đó là thanh âm chém giết.

- Ha ha! Hắc Giáp quân đô thống Đằng Thanh Sơn không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ, nhanh như vậy đã phát hiện ra chất độc "tùy phong nhất mộng" không màu không vị!

Một tràng cười lớn vang lên. Nhất thời từ trên lầu khách sạn lao ra mười mấy người. Tất cả đều cầm cung tiễn trong tay, chĩa xuống dưới lầu bắn điên cuồng.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn đám cung tiễn thủ kia: "Trong Quần chiến cung tiễn thủ có uy hiếp rất lớn, phải diệt trừ chúng trước!"

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn cả người nhảy vọt lên, nhảy thẳng lên lầu hai.

- Giết chết hắn!

Các cung tiễn thủ tại hành lang lầu hai đều rút chiến đao bên hông ra, chém về phía Đằng Thanh Sơn.

"Phập!" "Phập!" "Phập!" …

Giống như một cơn gió lốc, Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt liên tục giết hơn mười cung tiễn thủ. Lúc này những quân sĩ Hắc Giáp quân khác cũng đã bảo vệ cả nhà Chu Sùng Thạch tiến vào hậu viện.

Đằng Thanh Sơn sau khi giết chết hơn mười cung tiễn thủ, lập tức một cước đá thẳng vào cửa phòng bên cạnh, nhảy vào một phòng trên lầu hai, sau đó cả người "bồng" một tiếng trực tiếp húc vỡ cửa sổ lớn, nhảy xuống giữa cuộc hỗn chiến trong hậu viện.

Máu chảy khắp nơi!

Đám hộ vệ đã có hơn mười người ngã trên mặt đất, rất nhiều người khác trên người cắm đầy những mũi tên.

Đám hộ vệ vốn đã lâm vào thế hạ phong tuyệt đối, may mà quân sĩ Hắc Giáp quân từ tiền sảnh chạy đến, bắt đầu lao vào chém giết đám sát thủ của đối phương. Nhân mã của đối phương rất nhiều, có đến gần cả trăm tên.

"Không ngờ lại có không ít cao thủ nội kình! Chết rồi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, quân sĩ Hắc Giáp quân của ta sợ rằng phải chết hơn phân nửa!"

Chỉ trong chốc lát đã có hai quân sĩ Hắc Giáp quân ngã xuống, đương nhiên số người ngã xuống của đối phương cũng nhiều hơn.

Vừa đáp xuống hậu viện, Đằng Thanh Sơn liền điên cuồng chém giết chung quanh, trong nháy mắt đã hạ gục mấy người.

"Phập!" "Phập!" "Phập!" …

Trường thương của Đằng Thanh Sơn cực kỳ quỷ dị, bất kể giết ai đều chỉ cần một thương. Hắn liên tục một mạch giết chết tám người. Tàm người này đều là cao thủ nội kình của đối phương., nhưng đứng trước thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình" Đằng Thanh Sơn, bọn chúng không hề có sức phản kháng.

- Hảo thân thủ!

Một tiếng hét lớn vang lên.

“Ầm!”

Một bóng người từ một gian phòng lao ra, giống như một tia chớp. Tốc độ đáng sợ thậm chí còn tạo ra một trận cuồng phong, ngay sau đó là ánh đao chói mắt như máu đỏ.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy cả người đều bị ánh đao này áp chế, tựa như lọt vào một hố băng.

“Cao thủ! Còn mạnh hơn cả Nhạc Tùng và Gia Cát Vân gấp mười lần!” Chỉ một đao đáng sợ này đã khiến cho Đằng Thanh Sơn trong lòng nhiệt huyết dâng trào: “Cuối cùng đã gặp được cao thủ chân chính rồi!”

“Vù!”

Trường thương gào thét giống như một con giao long nuốt chửng ánh hào quang kia.

Thương pháp “Như Ảnh Tùy Hình” năm vạn cân lực lượng!

Vừa ra tay đã là năm vạn cân!

“Choang!”

Ánh đao và bóng thương va chạm trên không. Chỉ thấy cao thủ kia thân ảnh như một cơn gió lốc, dễ dàng đánh tan kình lực xoáy ốc của Đằng Thanh Sơn, đồng thời bay lên nóc nhà bên cạnh.

Mạnh Điền trong lòng cũng kinh hãi: “Thương pháp thật đáng sợ! Trong thương pháp không ngờ lại ẩn chứa lực xoáy vô hình, ngay cả đao ý của ta cũng bị ảnh hưởng!

- Xuống đi!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, trường thương trong tay đập mạnh vào vách tường bên cạnh.

“Ầm!”

Cả vách tường tựa như tờ giấy ầm ầm sụp đổ, đá vụn bay tung tóe, bụi đất bốc lên mù mịt. Mạnh Điền lập tức nhảy lên.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén như dao, cánh tay rung lên, trường thương vừa đập xuống vách tường trong nháy mắt lại hóa thành thế đâm.

“Vút!”

Trường thương tựa như một tia chớp đâm thẳng vào thân hình của Mạnh Điền giữa không trung.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 45

Luân Hồi

"Tên thương…" Đằng Thanh Sơn ngắm cây thần binh, liếc qua phụ thân và ngoại công đã vì hắn rèn thần binh suốt mười tám canh giờ chưa từng nghỉ ngơi, Đằng Thanh Sơn đột nhiên có chút sụt sịt. Kiếp trước, hắn luôn cô độc, mà kiếp này hắn lại có được sự yêu thương của phụ mẫu, muội muội đáng yêu, còn có cả rất nhiều tộc nhân chất phác.

Kiếp trước kiếp này, phảng phất như một vòng luân hồi, kiếp này bù cho di hận kiếp trước.

"Cây thương nay cứ kêu là 'Luân Hồi' đi." Đằng Thanh Sơn nói.

"Luân Hồi?" Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long đưa mắt nhìn nhau, bản thân bọn họ nghĩ đến rất nhiều cái tên, chẳng hạn như Hàn Thiết thương, Tử Văn thương, Hàn Tinh thương…vv.. nhưng vốn không nghĩ đến cái tên 'Luân Hồi' này. Hơi trầm tư một lát, ngoại công Đằng Vân Long cười ha ha nói: "luân hồi, luân hồi, địa ngục luân hồi! Thanh thương thần này vừa rút ra lập tức khiến địch nhân rơi vào trong cơn ác mộng mười tám tầng địa ngục, tên hay, rất có ý cảnh! Vĩnh Phàm, oa nhi Thanh Sơn này so với ngươi thực lợi hại hơn nhiều, đặt tên cũng hay thế cơ mà."

"Lợi hại không bằng kẻ làm cha này, vậy không phải đời sau kém đời trước sao?" Đằng Vĩnh Phàm cũng vui vẻ cười lớn.

Đằng Thanh Sơn chỉ là âu sầu kiếp trước kiếp sau, cảm thán

vận mệnh vô thường, mới quyết định đặt tên thương là ‘Luân Hồi’, nào nghĩ đến ngoại công và cha lại liên tưởng xa như vậy.

“Thanh Sơn, thử xem, thương này thế nào.” Đằng Vân Long thôi thúc nói.

Con mắt Đằng Vĩnh Phàm cũng tỏa sáng, khổ tâm rèn thần thương, con trai có thể dùng tốt, người làm cha như hắn cũng không chút tiếc nuối. Cảm nhận sự băng lạnh từ cán thương truyền đến, tay phải Đằng Thanh Sơn hơi run, liền cầm chóp cán thương trường thương, trường thương một trăm linh tám cân liền trực tiếp vắt ngang: “Cha, ngoại công, hai người xin hãy lui lại vài bước.” Đằng Thanh Sơn cũng thấy được kình lực của bản thân Luân Hồi thương!

Bởi vì chất liệu thương khác nhau, ‘thính kình’ độ khó cũng khác nhau. Như Luân Hồi thương này, nặng chừng một trăm linh tám cân, cán thương dày chắc, ‘thính kình’ độ khó cũng càng lớn. Nhưng Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt đến cảnh giới ‘nhân thương hợp nhất’, cầm ngọn thương này cảm thụ trong giây lát, lập tức hoàn toàn nhìn thấu kình đạo bản thân Luân Hồi thương.

“Hô!”

Đằng Thanh Sơn tóm lấy trường thương, tay trái cầm thương, tay phải đong đưa, trong nháy mắt cả trường thương hóa thành từng đạo ảo ảnh hình tròn, phảng phất như một cái lồng bao phủ lấy Đằng Thanh Sơn. Rồi sau đó đột ngột dừng lại, mũi thương đang vũ động kia vẫn rung rinh không ngớt. Lập tức tay phải dùng lực, đầu mũi thương mạnh mẽ đâm liên tục về phía trước ba lần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Tốc độ cực nhanh, sinh ra tiếng gió rít.

Miêu tả thương pháp ở kiếp trước có nói đến ‘côn phạ điểm

đầu thương phạ viên’*, cao thủ thương pháp bình thường khi thi triển thương pháp, mũi thương sẽ vũ động khiến người ta không thể suy đoán ra quỹ tích, thoáng chốc liền đâm chết người. Nhưng sau khi đạt đến cảnh giới ‘nhân thương hợp nhất’, truy cầu lại chính là ổn định! Truy cầu chính là tinh diệu đến từng li từng tí!

Người ta gọi là ‘nhìn núi là núi, nhìn nước là nước’, ‘nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước’, ‘nhìn núi vẫn là núi, nhìn nước vẫn là nước’! Đây là tam trọng cảnh giới, tương tự cũng được áp dụng trên thương pháp.

‘Thương phạ viên’! Đó là cảnh giới người luyện thương thường theo đuổi.

Cao thủ chân chính, cần chính là sự khống chế tuyệt đối, nếu muốn đâm xuyên qua nửa miếng đậu hủ, tuyệt đối sẽ không đâm hơn một tí nào. Còn muốn đâm chết con ruồi trên thủy tinh, tuyệt đối không hư hao thủy tinh.

Đây chính là sự chuẩn xác!

Đằng Thanh Sơn thi triển trường thương, thương nhanh như chớp hơn nữa có thể trong nháy mắt cuối cùng đột nhiên thay đổi quỹ tích. Muốn đâm thế nào thì là thế ấy, hư thực kết hợp, đây mới là cao thủ thương pháp chân chính, khiến người ta khó lòng mà phòng bị.

“Độc Long Toàn!”

Đằng Thanh Sơn hứng khởi thi triển, tay phải cầm giữa cán thương, nội kình tay phải rót vào trường thương đồng thời phát ra kình đạo xoay vòng bên trong. Giống như khoan điện cực nhanh khoan thủng chân tường, cả trường thương mạnh mẽ khoan đục, thoáng chốc biến thành một tia chớp, không khí xung quanh đều vặn vẹo, khiến thương ảnh trường thương trở nên mờ mờ ảo ảo.

Trong nháy mắt khi trường thương đâm tới.

“Rầm!”

Tiếng gió rít chói tai mạnh mẽ vang lên, phảng phất như tiếng sấm mùa xuân đánh lên đất bằng, dọa cho Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vân Long hai người ở bên nhảy dựng lên. Cả Đằng gia trang thoáng chốc trở nên ồn ào, không ít tộc nhân hô to “ Núi lở rồi!” Từng người vội vàng chạy về phía bên tiệm binh khí.

Trường thương rời tay bắn ra trong nháy mắt, lập tức nắm lấy phần chóp thương, Đằng Thanh Sơn theo liền hai bước lúc này mới nắm vững trường thương.

Một chiêu ‘Độc Long Toàn’ này uy lực cực lớn, có một luồng ‘toàn kình’. Đồng thời cũng có một thoáng ngắn ngủi thoát khỏi sự khống chế nơi tay, tuy nhiên với thương thuật của Thanh Sơn, hoàn toàn có thể trong nháy mắt kéo thương, chuyển công thành thủ.

“Hảo tiểu tử!” Đằng Vân Long hét to một tiếng, “Đây là chiêu gì? Một ngọn núi cũng phải bị đánh sập ấy chứ.”

“Ha ha, Thanh Sơn, nghe bên ngoài, các tộc nhân đều chạy tới rồi.” Đằng Vĩnh Phàm cũng cười lên.

Đằng Thanh Sơn nghe thấy bên ngoài có tộc nhân kêu ba chữ ‘Nổ lô rồi’ đành dở khóc dở cười. Đồng thời trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn: “Luân Hồi thương này quả nhiên bất phàm, có thể chịu nổi khí lực hơn mười vạn cân của ta cùng với nội kình bộc phát hoàn toàn, hơn nữa đây còn xa mới đến cực hạn của Luân Hồi thương.”

Lúc trước sử dụng tấn thiết thương, Đằng Thanh Sơn đều có thể cảm thấy chất liệu bên trong tấn thiết thương đang rung động, cảm giác tựa như gỗ bị ép đến cực hạn, sắp vỡ vụn.

Đằng Thanh Sơn mỗi lần đều phải thông qua nội kình, tận lực phụ trợ tấn thiết thương, chỉ sợ tấn thiết thương đứt đoạn, căn bản không cách nào phát huy đủ mười thành thực lực.

“Phát huy uy lực hoàn toàn, một chiêu ‘Độc Long Toàn’ này, uy lực đích xác cũng đủ mạnh. Nếu mình và con giao long đó đánh một trận, thì với Luân Hồi thương này, có lẽ con giao long đó cho dù muốn thắng, cũng không thể dễ dàng như thế được.” Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ, ngày hôm đó, mình dựa vào tấn thiết thương thi triển ‘Độc Long Toàn’ chỉ vẻn vẹn đâm thủng lân phiến bên ngoài giao long. Ngay cả cơ nhục bên trong cũng không cách nào đâm thủng. Nếu dùng Luân Hồi thương, hẳn là có thể đâm sâu hơn nữa. Nhưng muốn giết chết yêu thú giao long này, Đằng Thanh Sơn vẫn không hề nắm chắc. Dẫu sao…Con giao long đó luận về lực lượng, phòng ngự hay ‘hắc vụ’ nó phun ra, đều khiến Đằng Thanh Sơn cảm thấy sợ hãi.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài, tiện thể nói qua một tiếng với đám tộc nhân, đây không phải núi lở.” Đằng Vân Long cười ha ha, đi về phía đại môn.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm dở khóc dở cười, chỉ có thể cùng nhau ra ngoài.

o0o Đối với một võ giả chân chính mà nói, một thanh thần binh thì đó chính là huynh đệ thủ túc của mình. Mấy ngày vừa mới có được Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn mỗi ngày đều rèn luyện dùng thương, có điều mỗi lần, Đằng Thanh Sơn chỉ sủ lục một thành lực khí để luyện thương, chính là sợ động tĩnh quá lớn khiến cho các tộc kinh sợ.

Nửa tháng sau, trong rừng cây phía tây Đằng gia trang.

Đằng Thanh Hổ đến tìm Đằng Thanh Sơn đang luyện tập thương pháp.

“Thanh Sơn, cha ta và người Lý trang kia đã thương lượng, ngày thành thân ước định vào đầu tháng ba!” Đằng Thanh Hổ hưng phấn nói với Đằng Thanh Sơn ở bên, “Ha ha, thời gian còn có không đến một tháng, Thanh Sơn, đến lúc ấy ngươi phải đi cùng ta. Ngươi không phải vẫn luôn muốn ngắm nghía chị dâu ngươi thế nào sao? Đến lúc ấy ngươi sẽ được biết.”

“Xem bộ dáng đắc ý của huynh kìa.” Đằng Thanh Sơn cười rộ lên.

“Hắc hắc, thành thân, ta cũng nghĩ thông suốt rồi, cả đời này chỉ lấy một người.” Đằng Thanh Hổ sung sướng nói.

“Xem bộ dạng ngây ngô của huynh kìa.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng, mối tình đầu của mỗi người bình thường đối với họ có ảnh hưởng rất lớn, như Đằng Thanh hổ lần đầu tiên thích nữ nhân nào đó, hiện tại lại sắp lần đầu tiên thành thân, bây giờ lại càng tung hô, sau này chỉ lấy một người. Tâm tình của Đằng Thanh Hổ, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

“Thanh Sơn, ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của ta, đầu tháng ba, ngươi nhất định phải đón dâu cùng ta.” Đằng Thanh Hổ vội vàng nói.

“Yên tâm, ta nhất định đi. Đúng rồi, trong tộc lúc ấy không ít người đi chứ.” Đằng Thanh Sơn thăm dò.

“Ừm, cha ta, gia gia ta, còn có cả một số tộc nhân, ít nhất mấy chục người đi đó.” Đằng Thanh Hổ nói.

Các tộc nhân Đằng gia trang trải qua cuộc sống yên ổn, cuộc sống mỗi ngày trôi đi, rất nhanh liền đến ngày đầu tháng ba đó.

Đầu tháng ba, dựa theo cách nói dân gian thì đó là kế cận hai ba tháng đẹp nhất, kết hôn, cử hành đại sự gì, đều nên cử hành vào những ngày này. Buổi trưa ngày mùng sáu tháng ba, mặt trời

đã lên cao, đại môn Đằng gia trang treo tơ hồng đỏ thắm, còn có cả hoa tươi đỏ chói, nơi nơi vui mừng.

Đại môn Đằng gia trang mở ra, không ít người đang tiễn đội ngũ rước dâu.

Trong đội rước dâu tuyệt đại đa số người đều dựa vào hai chân mà đi, duy chỉ có tộc trưởng Đằng Vân Long và tân lang Đằng Thanh Hổ mỗi người cưỡi một thớt Hoàng Tông Mã. Hoàng Tông Mã là ngựa bản địa Dương Châu, một thớt chỉ cần bỏ ra hơn mười lượng bạc, tương đối rẻ. Có điều bình dân không cần đến ngựa.

Cày cấy, cần chính là trâu.

Mà vào thành, chỉ dựa hai chân là được. Rất nhiều thôn trang cả trang không có đến một thớt ngựa, Đằng gia trang có hai thớt ngựa cũng coi như không tệ.

“Ha ha, Thanh Hổ, thẳng lưng lên, hôm nay mùng sáu tháng ba, là ngày đại hỉ của ngươi. Ngươi phải khiến cho người Lý trang xem xem, hán tử Đằng gia trang chúng là dạng gì.” Đằng Vân Long hôm nay cực kỳ vui vẻ, Đằng Thanh Hổ chính là cháu ruột của ông. Cháu ruột kết hôn, gia gia đương nhiên rất vui vẻ.

“Thanh Hổ, cẩn thận chút, đừng làm bẩn y phục tân lang của ngươi.” Không ít tộc nhân bên cạnh chọc ghẹo nói.

Đằng Thanh Hổ chỉ cười.

“Được rồi, xuất phát!” Đằng Vân Long ra lệnh một tiếng.

Ngay lập tức đội rước đâu này liền đi về phía Lý trang, Đằng Thanh Sơn chính là một thành viên trong đội rước dâu, đương nhiên hắn cũng đi bằng chân. Dẫu sao trong tộc cũng chỉ có hai thớt ngựa.

“Dựa theo tốc độ này, tới Lý trang cũng gần đến trưa rồi. Ở

bên đó ăn chút bánh trôi, bánh chay rồi mau mau trở về sẽ vừa kịp lúc bày tiệc.” Đằng Thanh Sơn mấy năm nay cũng chứng kiên qua không ít tộc nhân thành thân, đệ nhất hảo hán như hắn cùng đi rước dâu cũng không phải một hai lần nên đối với quá trình này rất quen thuộc.

Gió thổi nhẹ, mặt trời chênh chếch, đội rước lâu dọc đường cười nói đi về phía Lý trang.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 45

Huyết Nhân

Đối phó với một thương sắc bén như có thể xé rách bầu trời, Mạnh Điền giống như chỉ tùy ý bổ xuống một đao.

“Vù!”

Ánh đao yêu dị đỏ như máu lại một lần nữa lóe lên.

“Choang!”

Mạnh Điền mượn lực bay vào giữa đám người Hắc Giáp quân đang chém giết giữa hậu viện.

“Ha ha!”

Một tiếng cười lớn vang lên. Ánh đao đỏ rực như tia chớp bổ vào bách phu trưởng Đỗ Hồng. Đỗ Hồng không khỏi biến sắc, trường thương trong tay căn bản đã không kịp ngăn cản.

“Véo!”

Trong đêm đen xuất hiện một luồng hàn quang xuyên qua không gian. Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Mạnh Điền ở phía xa, tay trái của hắn vừa mới bắn ra một thanh phi đao.

Tốc độ phi đao cực nhanh khiến cho Mạnh Điền cũng khẽ biến sắc.

“Cheng!”

Huyết Nguyệt Đao trong tay Mạnh Điền lập tức vung lên ngăn cản ngọn phi đao.

- Đỗ Hồng! Tốc chiến tốc thắng, giết sạch người của chúng!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, đồng thời cả người như một mãnh hổ lao về phía Mạnh Điền. Trường thương trong tay mang theo hàn mang băng lãnh đâm thẳng vào Mạnh Điền.

- Rõ! Đô thống đại nhân!

Đỗ Hồng cao giọng đáp, sau đó quát lớn một tiếng:

- Các huynh đệ! Giết sạch chúng đi!

Hai mươi hai binh sĩ Hắc Giáp quân lúc này đã có hai người ngã xuống.

Thế nhưng… tám gã cao thủ nội kình nguy hiểm nhất của đối phương trước đó đã Bị Đằng Thanh Sơn giết sạch khi vừa mới tiến vào hậu viện. Lúc này những cao thủ bên phía Tam Thạch khách sạn lại phải đối mặt với quân sĩ Hắc Giáp quân toàn thân mặc trọng giáp, hơn nữa còn biết cách phối hợp hỗ trợ lẫn nhau. Không có cách nào! Đao kiếm chém vào người đối phương, đối phương vẫn không có việc gì, còn bọn chúng thì chỉ mặc nhuyễn giáp, làm sao chiến đấu?

Muốn giết Hắc Giáp quân trừ phi là đánh những nơi chỗ nối của trọng giáp, hoặc là chém vào những nơi hở ra trên mặt, nhưng những chỗ này đều quá nhỏ.

“Phập!” “Phập!” “Phập!” …

Quân sĩ Hắc Giáp quân xếp thành hai đội, không ngừng tiến tới. Từng tên cao thủ của Tam Thạch khách sạn ngã gục dưới

trường thương. Mấy chục hộ vệ dưới trướng của Chu Sùng Thạch cũng dùng cung tiễn ở một bên bắn giết. Nhất thời bên phía Đằng Thanh Sơn ngược lại chiếm ưu thế. Nhân mã dưới trước Mạnh Điền tử thương rất nhiều.

Tậm thời không nói đến chuyện chém giết của những người này. Cuộc chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Mạnh Điền cũng đang rất quyết liệt.

"Ầm!"

Luân Hồi thương đột nhiên đập xuống, lực lượng và tốc độ mạnh mẽ tạo thành tiếng xé gió kinh người.

Mạnh Điền nhún chân một cái, cả người liền bay lên nóc Tam Thạch khách sạn cao ba bốn trượng. Luân Hồi thương trực tiếp đập vỡ một lỗ lớn trên vách tường khách sạn. Đằng Thanh Sơn vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức cũng nhảy lên cao, giống như một con chim ưng lao về phía con mồi.

"Đằng Thanh Sơn này có thật chưa đến hai mươi tuổi không?" Mạnh Điền có chút hoài nghi về tin tình báo của Chu gia Thập Tam thiếu gia: "Mỗi một chiêu nhìn như đơn giản, nhưng lại khiến cho người ta rất khó ngăn cản. Trông giống như đâm thẳng, nhưng lại tùy thời có thể xoay chuyển thay đổi phương hướng công kích. Rõ ràng là đập mạnh xuống, nhưng trong nháy mắt lại có thể thu về thay đổi hướng công kích!"

"Chưa đến hai mươi tuổi, thương pháp lại giống như nước sông cuồn cuộn ào ạt, làm cho người ta rất khó ngăn cản!" Mạnh Điền có chút nóng nảy: "Là lão quái vật nào có thể dạy ra được một đồ đệ như vậy? Vài năm nữa chỉ sợ ta cũng không phải là đối thủ của hắn!"

Mạnh Điền không biết.

Đằng Thanh Sơn lúc trước sáng tạo thương pháp đa tốn hao rất nhiều tinh lực. Thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" là thương pháp phòng ngự cực mạnh. Trong vòng lưu chuyển liên tục của trường thương, có thể trong nháy mắt chuyển hóa thành bất cứ thương pháp công kích nào. Lấy thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" làm trung tâm, Đằng Thanh Sơn căn bản không sợ công kích bị ngắt quãng, khiến cho địch nhân một cơ hội.

Một chiêu duy nhất có sơ hở chính là "Độc Long Toàn".

Một khi thi triển "Độc Long Toàn", thương pháp có một tích tắc không thể khống chế được. Nhưng tuyệt chiêu "Độc Long Toàn" đến cả giao long cũng có thể đánh bị thương. Nếu như chiêu này không giết chết được địch nhân, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có nước chạy trốn mà thôi.

"Rập!" "Rập!" "Rập!" …

Mạnh Điền lướt như bay trên nóc nhà. Đằng Thanh Sơn cũng đuổi theo phía sau như tia chớp.

- Ha ha! Đằng Thanh Sơn! Nể tình ngươi vẫn chưa đến hai mươi tuổi, nếu như có thể tiếp được một chiêu này của ta, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Mạnh Điền nổi lên lòng ái tài.

- Đúng là nói khoác không biết ngượng!

Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Sắc mặt Mạnh Điền chợt biến đổi. Hắn là một siêu cấp cao thủ được liệt vào Địa Bảng, là một tiền bối có thân phận, hơn nữa cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, cho nên mới nói như vậy.

- Vậy thì tiếp "Huyết Nguyệt Vũ" của ta đi!

Một tiến cười lớn vang lên. Mạnh Điền vốn đang lướt như bay đột nhiên xoay người, tung ra một đao nhanh như chớp.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc bén, trường thương trong tay theo tâm ý mà chuyển động, một chiêu thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình" trực tiếp đâm tới.

"Vù!" "Vù!" "Vù!" "Vù!" …

Gần như chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của Mạnh Điền hoàn toàn trở nên mơ hồ. Đằng Thanh Sơn chỉ còn nhìn thấy những ánh đao bap phủa từ các phương hướng chung quanh. Phía trên, phía trước, phía sau, phía dưới, bên hông… Trong nháy mắt, hắn thật sự giống như bị một nhà ngục ánh đao giam chặt lại.

Huyết Nguyệt Vũ là tuyệt chiêu danh chấn thiên hạ của Mạnh Điền, trong nháy mắt có thể xuất ra bảy bảy bốn mươi chín đao, mỗi một đao đều có uy lực đáng sợ.

"Choang!" "Choang!" "Choang!" "Choang!" …

Những tiếng va chạm dồn dập liên tục vang lên. Mỗi một lần va chạm đều sinh ra những tiếng nổ mãnh liệt, khiến cho gạch ngói chung quanh đều vỡ ra bắn tung lên.

Mạnh Điền lui lại, sau đó đứng tại một cây xà lớn trên nóc nhà.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng trên một xà gỗ khác, trong lòng thất kinh: "Tốc độ thật kinh người, so với Tiểu Vân còn nhanh hơn nhiều. May mắn là thương pháp Như Ảnh Tùy Hình của ta hiên tại đã đã ngộ ra được cảnh giới 'sinh sôi không ngừng, liên miên không dứt', cho nên mới có thể xuất thương liên tục, mỗi thương đều gắn liền với nhau. Nếu không, chỉ dựa vào khí lực nắm vạn cân thì có lẽ đa không ngăn cản được!"

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, nhưng hắn không biết Mạnh Điền

cũng chấn kinh không kém.

“Hắn… Hắn chặn được? Huyết Nguyệt Vũ của ta nhanh như vậy mà hắn lại chặn được toàn bộ!” Mạnh Điền cảm thấy máu trong cơ thể chợt dâng lên, như muốn phun ra.

Bốn mươi chín đao, mỗi đao đều nhanh như nhau. Muốn làm được như vậy, tốc độ di động và vung đao đều yêu cầu vô cùng hà khắc.

- Ha ha… Đằng Thanh Sơn! Lão hủ bội phục! Xem ra không bao lâu nữa ngươi cũng có thể được liệt vào “Địa Bảng”. Nhưng Mạnh Điền ta đã nói là làm, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Nói đến đây Mạnh Điền liền cười cười, sau đó lao vào trong bóng đêm xa xa.

Một tiếng xé gió vang lên, lại là một thanh phi đao bay đến.

Mạnh Điền không thể không ngừng lại, toàn lực ngăn cản cây ngọn phi đao.

- Mạnh Điền! Ngươi muốn chạy à? Còn phải xem ta có cho ngươi đi hay không đã!

Thân hình Đằng Thanh Sơn lao đến gần như đồng thời với phi đao. Khi Mạnh Điền ngăn cản ngọn phi đao, đã đã thấy Đằng Thanh Sơn từ trên cao lao xuống.

Luân Hồi thương thế mạnh lực trầm đập xuống.

“Vù!”

Mặc dù nói Phách quyền chuyển thành thương pháp vẫn chưa hoàn toàn thành công, nhưng với lĩnh ngộ về Phách quyền của Đằng Thanh Sơn, thi triển một chiêu này vẫn như một tòa núi lớn

ầm ầm đổ xuống.

“Ầm ầm! ’

Thương pháp mang theo tiếng xé gió đáng sợ.

Mạnh Điền đang ngăn cản thanh phi đao, không kịp né tránh, chỉ có thể giơ Huyết Nguyệt đao ngang đỉnh đầu.

“Choang!”

Ngói gỗ dưới chân vỡ vụn. Mạnh Điền trực tiếp bị một thương đánh ngã xuống.

……

Hai mươi mấy hán tử ở đại sảnh ngay khi bắt đầu céhm giết đã lập tức chạy ra khỏi khách sạn. Bọn họ đứng ở bên ngoài xa xa quan sát động tĩnh. Lúc này vừa thấy Đằng Thanh Sơn và Mạnh Điền chém giết trên nóc nhà, sau đó Mạnh Điền ngã xuống.

- Đại ca! Nghe được không? Một người gọi là Mạnh Điền, còn một người gọi là Đằng Thanh Sơn.

Hán tử tóc dài bù xù gật đầu nói:

- Mạnh Điền là siêu cấp cao thủ có tên trên “Địa bảng”. Không ngờ huynh đệ chúng ta tại khách sạn hoang vu này mà có thể nhìn thấy một trận đại chiến như vậy. Nhưng người gọi là Đằng Thanh Sơn đó cũng thật là lợi hại, không hề ở thế hạ phong chút nào!

- Vừa rồi chúng ta còn muốn động thủ với người ta, thật đúng là muốn chết!

Những hán tử này đều nghĩ lại thấy sợ.

Nhìn vào thủ đoạn vừa rồi, phỏng chừng chỉ cần một mình Đằng Thanh Sơn là có thể giết sạch tất cả bọn họ.

- Đại ca! Huynh nói ai sẽ thắng?

Đám hán tử đều nhìn chằm chằm vào Tam Thạch khách sạn. Lúc này bên trong không ngừng vang lên những tiếng nổ, hiển nhiên Đằng Thanh Sơn và Mạnh Điền đang chém giết bên trong.

- Chắc là Mạnh Điền! Nghe lời nói vừ rồi của hắn trên nóc nhà, rõ ràng là ái tài cho nên không thi triển tuyệt chiêu cực mạnh!

Hán tử tóc bù xù ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hơn nữa Mạnh Điền có thể được liệt vào "Địa bảng", khẳng định có tuyệt chiêu đáng sợ. Một khi hắn thi triển, Đằng Thanh Sơn kia có lẽ sẽ thất bại!

Hắn vừa dứt lời thì "vù" một tiếng, một bóng người húc vỡ cửa sổ của khách sạn, sau đó lao ra bên ngoài. Người này tỏ ra có chút chật vật, chính là Mạnh Điền.

"Vút!"

Hàn quang đáng sợ từ vách tường khách sạn bắn ra, giống như một cỗ máy khoan tường (khoan cắt bê tông, điện thoại số… ^^). Lập tức "ầm' một tiếng, cả người Đằng Thanh Sơn xô vỡ vách tường, đá vụn bay tứ tung, nhưng đôi mắt sắc bén của hắn thì vẫn nhìn chằm chằm vào Mạnh Điền như trước.

"Vút!" Đầu thương phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo đã đến trước người Mạnh Điền.

"Choang!" Thân thể Mạnh Điền bị chấn văng đi.

- Đằng Thanh Sơn! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết!

Mạnh Điền giận dữ quát lên.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn lão:

- Nếu như ngươi có thể giết ta, vậy thì cứ việc thi triển thủ đoạn của ngươi ra. Nếu không… ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!

Ánh mắt Mạnh Điền lạnh đi. Hắn không phải không muốn giết Đằng Thanh Sơn, mà là tuyệt chiêu của hắn một khi thi triển sẽ gây tổn hại không nhỏ cho thân thể. Cho nên không đến thời khắc sinh tử, hắn cũng không muốn sử dụng chiêu này.

Nhưng đứng trước thương phát lăng lệ ào ạt của Đằng Thanh Sơn, Mạnh Điền thật sự không có biện pháp khác.

- Là ngươi muốn chết!

Mạnh Điền nghiến răng. Thân thể hắn phát ra những tiếng "xoẹt xoẹt" quỷ dị, lớp da trong nháy mắt biến thành màu đỏ, thậm chí lỗ chân lông trên người còn chảy ra những giọt máu. Trong phút chốc, những giọt máu đã nhuộm đỏ cả chiếc áo mỏng manh trên người Mạnh Điền, cả người hắn biến thành một huyết nhân, toàn thân đỏ bừng đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn không sợ mà còn lấy làm mừng: "Cuối cùng cũng có thể thấy được thực lực chân chính của cao thủ 'Địa bảng' rồi!"

Huyết nhân, đao cũng đỏ như máu!

- Chết đi!

Mạnh Điền gầm lên dữ tơn.

Một cái bóng đỏ như máu trong nháy mắt xẹt qua khoảng cách mười trượng, tốc độ cực nhanh khiến cho Đằng Thanh Sơn cũng chấn kinh.

"Xoẹt!" Huyết Nguyệt Đao nhanh đến cực hạn, thậm chí còn khiến cho không khí chấn động. Đao ảnh mơ hồ khiến Đằng Thanh

Sơn không thể nhìn rõ chung quanh, hắn không nhìn thấy rõ chân thân của đao.

Tai của Đằng Thanh Sơn khẽ động.

Mắt tai kết hợp, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã phán định được vị trí của đao. Nội kình trong cơ thể lập tức dâng trào, khiến cho tốc độ xuất thương của hắn tăng lên một bậc.

Đằng Thanh Sơn cũng đã kết hợp "Liệt Hỏa thương quyết", một lần nữa hoàn thiện Ngũ Hành thương pháp, mỗi một thương đều có thể thông nội kình để kích thích yếu huyệt, khiến cho tốc độ xuất thương tăng vọt. Bình thường Đằng Thanh Sơn không cần làm như vậy, nhưng hôm nay hắn rốt cuộc phải làm.

Cũng là năm vạn cân lực lượng, nhưng có nội kình phụ trợ, tốc độ xuất thương trong nháy mắt tăng lên sáu bảy thành.

"Vù!"

Luân Hồi thương như một tia chớp xé rách bầu trời đâm vào bóng đao màu đỏ mơ hồ.

"Choang!"

Luân Hồi thương và Huyết Nguyệt Đao gần như vừa va chạm đã bật ra, cả hai đều bị ảnh hưởng thay đổi phương hướng. Mạnh Điền và Đằng Thanh Sơn đều tránh né binh khí của đối phương. Chỉ là… Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn dài chín thước sáu tấc, còn Huyết Nguyệt Đao thì chỉ khoảng hơn bốn thước.

Lúc này, binh khí càng dài thì càng có lợi. Huyết Nguyệt Đao còn chưa chạm đến Đằng Thanh Sơn, Luân Hồi thương đã xoay tròn đâm vào cánh tay trái Mạnh Điền.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 46

Chúa Đất

Đại môn Lý gia trang tương tự cũng treo tua hồng, hoa đỏ thắm rất rộn rã.

Có không ít người đều đứng ở cửa, từ xa nhìn về phía tây.

“Người của Đằng gia trang vẫn chưa ai đến.”

“Lý lão tam, ông về nhà chờ đi, gấp gáp cái gì chứ?” Vài thôn dân cười trêu ghẹo một người trung niên chất phác, người trung niên này chính là cha của Lý Lạc Hương - người sắp kết hôn trong ngày hôm nay. “Cha Lạc Hương, về nhà chuẩn bị chút đi, qua lát nữa người sẽ mau tới thôi.” Một phụ nữ vội kéo Lý lão tam trở về.

Lý lão tam cũng cười rồi cùng thê tử hắn trở về nhà chờ trước.

“Lạc Hương nhà chúng ta được gả đến Đằng gia trang, thật sự là có phúc! Trượng phu nàng không ngờ là hảo hán có khả năng nâng hai ngàn cân đấy.” Lý lão tam vừa đi vừa cảm thán, “Hai ngàn cân a, cả thôn trang Lý trang chúng ta cũng không có một vị hảo hán như vậy. Chắc chắn cuộc sống sau này của Lạc Hương sẽ rất hạnh phúc.”

“Xem ông cao hứng chưa kìa!” Thê tử của ông cũng cười rộ lên.

“Ta chỉ có một đứa con gái, ta có thể không cao hứng sao?” Lý

lão tam rất đắc ý nói.

Con gái có thể gả cho hảo hán lợi hại như vậy, lão Tam ở Lý trang này cũng tăng thêm thể diện, lão cả đời trung thực Lý gia trang ai cũng biết đến. Nhưng chính vì nữ nhi được gả cho một vị hảo hán lợi hại như thế nên tộc nhân trong trang, có ai không coi trọng Lý lão tam hắn chứ??

Đúng vào lúc này…

Mặt đất hơi hơi rung động.

“Tiếng vó ngựa, người Đằng gia trang đến rồi.” Lý lão tam mừng rỡ, ngay lập tức quay đầu chạy về phía đại môn Lý gia trang.

“Cha Lạc Hương hình như có rất nhiều ngựa, có chút giống như cường đạo đến thu tiền hàng năm.” Thê tử của ông vừa chạy, vừa nói.

“Nói càn, bây giờ là lúc nào mà thu tiền hàng năm hả? Đằng gia trang khẳng định là chuẩn bị không ít ngựa để phô trương thanh thế đấy.” Lý lão tam cất giọng phấn chấn, nhưng đúng vào lúc này…

“Mã tặc tới!”

“Người của Bạch Mã bang tới rồi!”

Từng tiếng hét to từ đằng trước vang lên, cả Lý gia trang không ít tộc nhân của Lý gia trang vội quơ lấy đao thương, xông về phía trước mặt. Lý lão tam có chút đờ đẫn. “Thật sự là Bạch Mã bang sao?” Lý lão tam rất nhanh phản ứng lại, cũng theo từng đám tộc nhân xông về phía trước mặt.

o0o Trên luyện võ trường rộng rãi trống trải của Lý gia trang, rất nhiều tộc nhân cầm binh khí kinh hãi nhìn đoàn mã tặc ấy. Chỉ

riêng bọn mã tặc xông vào luyện võ trường cũng đã mấy trăm tên, chưa kể ở ngoài đại môn của Lý gia trang còn có cơ số mã tặc. Lý thị tộc trưởng còn chưa bao giờ thấy qua Bạch Mã bang xuất động nhiều nhân mã như vậy.

“Thiếu đương gia, thuế năm nay chúng tôi cũng đã giao rồi, không biết hôm nay thiếu đương gia đến chỗ chúng tôi có điều chi phân phó?” Lý thị tộc trưởng mở miệng nói.

Cưỡi trên thớt ngựa Thanh Tông Đạp Tuyết mã là một nam tử cường tráng, thân hình như một cây cột sắt, nam tử này người mặc khải giáp màu xanh, đầu đội khôi giáp, ngay cả tọa kỵ Đạp Tuyết bảo mã của hắn cưỡi tương tự cũng có khải giáp bảo hộ. Nam tử này chính là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang – Thiếu đương gia “Hồng Chấn Kiệt”!

Ánh mắt sắc bén của Thiếu đương gia Bạch Mã bang thông qua đầu khôi quét xuống.

“Hôm nay, Lý gia trang các ngươi hình như có tin mừng a.” Thiếu đương gia cao giọng nói, “Không ít người đứng ở cổng lớn, có phải đang chờ rước dâu không?” Vị thiếu đương gia này đích thực rất thông minh, liếc mắt một cái liền đoán ra, Lý gia trang này là lấy nữ nhân vào trang hoặc là gả nữ nhân ra ngoài.

“Điều này…” Lý tộc trưởng hơi chần chờ, liền nói, “Thiếu đương gia, hôm nay đích thật là ngày khuê nữ cũa Lý gia trang chúng ta xuất giá.”

“Ồ, dẫn đến cho ta xem một chút.” Thiếu đương gia lạnh nhạt phân phó nói.

“Điều này không phù hợp…” Lý thị tộc trưởng còn chưa nói xong.

“Chát!” Một cây trường thương quất lên trên người Lý thị tộc

trưởng khiến ông bay lên, sau đó nặng nề rớt xuống đất, ói ra hai ngụm máu tươi. Bên cạnh thiếu đương gia là một tên mã tặc dùng thương, toàn thân tương tự cũng bao bọc bởi giáp, xuyên thấu qua mũ giáp lạnh giọng quát: "Lão đầu, thiếu đương gia biểu ngươi dẫn tân nương ra, ngươi phải lập tức dẫn ra ngay, nói thêm một câu nữa lão tử sẽ giết chết ngươi ngay tại đây."

Đám tộc nhân Lý gia trang đều bị chấn động.

Bên trong Bạch Mã bang cũng chia tinh anh và mã tặc phổ thông. Mà đám mã tặc đi theo thiếu đương gia, toàn thân khoác khôi giáp hiển nhiên tuyệt đối là tinh anh.

"Lý lão tam, dẫn con gái của ngươi đến đây." Lý tộc trưởng cắn răng, vội quát.

Lý lão tam toàn thân đều phát run.

"Thiếu đương gia nhìn trúng khuê nữ nhà ngươi, đó là phúc khí của con gái ngươi, nhanh đi." Lý tộc trưởng vội quát, hắn cũng cảm giác được có điều không ổn. . . . . Bởi vì Bạch Mã bang ra ngoài thu tiền hàng năm, từ trước tới nay chưa từng xuất động nhiều nhân mã tinh anh như thế. Đám mã tặc theo xung quanh thiếu đương gia, toàn bộ cả người lẫn ngựa đều mặc áo giáp.

Chỉ riêng những áo giáp trang bị này thôi, có lẽ cũng mất không ít bạc.

Lý lão tam rất nhanh liền chạy về nhà, dẫn theo con gái sắp xuất giá của mình đến luyện võ trường, mà Lý Lạc Hương thân mặc y phục xuất giá màu đeo khuôn mặt vẫn tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Đây chính là khuê nữ hôm nay sắp được gả cho Đằng gia trang." Lý tộc trưởng vội nói.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt từ trên nhìn xuống, ngắm kỹ tân nương phía dưới, mà lúc này Lý Lạc Hương lại cúi đầu, căn

bản không dám ngẩng đầu. Thiếu đương gia lạnh lùng quát: "Ngẩng đầu lên."

Lý Lạc Hương toàn thân run lên, không dám cãi lời, liền ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu đương gia cưỡi trên chiến mã.

"Thật không tệ." Thiếu đương gia vừa cười vừa chiêm ngưỡng một hồi, một tên mã tặc bên cạnh nói, "Tiểu cô nương vừa nhìn thật không tồi, các huynh đệ hôm nay sắp đi diệt Thiết Sơn Bang, tân nương này cũng dẫn đi luôn, khao thưởng cho các huynh đệ. Người đâu, dẫn vị tân nương tử này đi."

Lập tức có mã tặc nhảy xuống ngựa lao về phía Lý Lạc Hương.

"Các vị đại nhân, không thể được." Lý lão tam vội vàng che chắn trước mặt Lý Lạc Hương, thoáng chốc liền quỳ xuống.

Sắc mặt Lý Lạc Hương cũng tái mét, vốn ao ước của nàng hôm nay là muốn gả cho một vị hảo hán, nàng còn ước mơ sau này có thể sinh cho nam nhân của mình hai ba đứa nhóc, sống những tháng ngày yên lành. Đâu ngờ tới ngày kết hôn không ngờ lại gặp phải chuyện như thế này.

"Cút ngay." Ba tên mã tặc lao xuống, trong đó một tên một cước liền đá bay Lý lão tam, chặn tay bắt lấy Lý Lạc Hương.

"Không, không, nam nhân của tôi là Đằng Thanh Hổ của Đằng gia trang! Các người không thể bắt tôi!" Lý Lạc Hương phảng phất như đã điên lên, đột nhiên gào lên một tiếng thê lương, Lý Lạc Hương rất rõ một khi bị bắt vào trong hang ổ của đám mã tặc này, chuyện chờ đón nàng so với bước vào địa ngục càng đáng sợ hơn.

Lý tộc trưởng cũng liền nói: "Thiếu đương gia, khuê nữ Lạc Hương này, phải gả cho Đằng Thanh Hổ của Đằng gia trang, nhân mã của Đằng gia trang cũng đang trên đường tới đây."

"Đừng nói thê tử của Đằng Thanh Hổ, ngay cả thê tử của Đằng

gia trang đệ nhất hảo hán Đằng Thanh Sơn, hôm nay ta cũng dẫn đi như thường." Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt khinh thường quay đầu, bỗ nghễ liếc mắt nhìn chung quanh, tùy ý chỉ tay ba lần, "Ngươi, cả ngươi nữa…cùng với nữ tử kia, tất cả đều dẫn đi! Trước khi tiêu diệt Thiết Sơn bang cũng phải cho các huynh đệ vui vẻ một chút."

"Hay lắm."

Không ít mã tặc hưng phấn nhảy xuống ngựa, chạy tới bắt ba nữ nhân nọ, Hồng Chấn Kiệt đối với nữ tử tuổi còn nhỏ có lẽ có niềm ham thích đặc thù, ba người nữ tử này thoạt nhìn tất cả như vừa trưởng thành, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

"Thả khuê nữ của ta ra." Một đại hán bi phẫn gào lên, tay cầm một thanh cự phủ lao tới, bổ thẳng vào một tên mã tặc.

Một tên mã tặc toàn thân mặc khôi giáp, cưỡi ngựa, trường thương trong tay liền đẩy ra, tựa như ảo ảnh.

Vút!

Trường thương xuyên qua ngực của vị đại hán, hai tròng mắt của vị đại hán trợn tròn như chuông đồng, thế nhưng tên mã tặc đó chỉ lạnh lùng rút thương ra, máu tươi phun không ngừng.

"Đại sư phụ!"

"Đại sư phụ!"

Không ít thanh niên trong Lý gia trang đau xót kêu.

Ngồi trên lưng ngựa - thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt lạnh lùng nói: "Hôm nay ngày sáu tháng ba, một ngày đẹp trời! Cũng là ngày Bạch Mã bang ta tiêu diệt Thiết Sơn bang. Lý gia trang của các ngươi tốt nhất nên thức thời một chút, nếu không, ta chẳng ngại trước khi tiêu diệt Thiết Sơn bang, đồ sát Lý gia trang các

ngươi trước đâu."

Đám nam nhân Lý gia trang tức giận đến nỗi cả người phát run, nhưng không một ai dám lên tiếng.

Tên mã tặc mặc khôi giáp vừa rồi không ngờ chỉ trong chớp nhoáng liền giết chết đại sư phụ trong tộc của bọn họ. Lần này Bạch Mã bang đi tiêu diệt Thiết Sơn bang, nhân mã xuất động tuyệt đối là tinh anh. Tiêu diệt Lý gia trang của bọn họ khẳng định là không mất bao lâu.

"Các huynh đệ, đi thôi!" Hồng Chấn Kiệt cao giọng hô.

Ngay tức thì đám mã tặc cưỡi chiến mã từng tên rời đi, những nữ tử bị bắt làm tù binh gào thét rất thê lương. Nhưng mặc cho các nàng hô thế nào, thì các tộc nhân của Lý gia trang cũng không dám có hành động phản kháng. Trên mặt đất, thi thể đại sư phụ máu vẫn còn lòe loẹt chưa đông.

“Tộc trưởng. . . . . .” Không ít hán tử trong tộc đều chảy nước mắt, nhìn về phía tộc trưởng của bọn họ.

Lý thị tộc trưởng ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt chảy xuống: "Bạch Mã bang này chính là chúa đất a, chúng ta phản kháng, đó chính là tìm chết a!" Muốn sinh tồn trong thế giới hỗn loạn này tất cả bá tánh bình dân đều phải có phương pháp đối nhân xử thế của riêng mình, đối mặt với bang phái đáng sợ như Bạch Mã bang, nếu các thôn trang chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong thì bọn họ cũng không dám phản kháng.

Các tộc nhân của Lý gia trang khiêng thi thể đại sư phụ của bọn họ đi, đồng thời cũng đi an ủi những tộc nhân đã mất nữ nhi.

Trong chớp mắt, chuyện vui liền biến thành chuyện buồn.

Chả có cách nào khác, đối mặt với chúa đất của Nghi Thành, khống chế sự sống còn của bọn họ - Bạch Mã bang. Bọn họ chỉ có

thể nhẫn nhục chịu khi dễ. Việc cướp đoạt phụ nữ này cũng không phải xảy ra lần đầu.

Không lâu sau.

"Tộc trưởng, tộc trưởng, đội rước dâu của Đằng gia trang tới rồi." Tộc nhân tại đại môn Lý gia trang từ xa nhìn thấy đội rước dâu khoảng vài chục người, còn có cả tân lang mặc y phục màu đỏ đang cưỡi đại mã. Lập tức vội vã chạy về phía luyện võ trường báo tin cho Lý tộc trưởng.

Lý tộc trưởng mặt liền biến sắc, cười khổ nói: “Lý gia trang chúng ta, sao có thể giải thích với người Đằng gia trang đây!” Theo sau đó liền cắn răng, liếc tộc nhân xung quanh, “Không mặt mũi cũng phải đi, nào, cùng ta tới đón bọn họ.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 46

Sự Đáng Sợ Của Mười Tám Vạn Cân Lực Lượng

A!

Mạnh Điền đau đớn kêu thảm một tiếng, đao thế của Huyết Nguyệt đao không khỏi yếu đi.

Đằng Thanh Sơn thừa cơ vạch một đường, muốn chém vào ngực của Mạnh Điền.

Mạnh Điền cũng biết hiện tại là thời khắc sinh tử, trong nháy mắt khi cánh tay trái bị đâm thủng, chân dậm mạnh một cái, cả người nhảy vọt lên trên. Hắn mặc dù chạy rất nhanh, nhưng vẫn bị Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn chặt đứt cánh tay trái, đồng thời lưu lại một vết thương trên ngực.

"Vù!"

Một thân ảnh đỏ như máu bay ra xa bỏ chạy.

- Đằng Thanh Sơn! Cừu hận hôm nay Mạnh Điền ta nhất định sẽ báo!

Mạnh Điền gầm lên một tiếng.

Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn trở nên lạnh lẽo.

"Muốn chết!" Tốc độ của Đằng Thanh Sơn cũng tăng vọt. Hai

bóng người màu đỏ và màu đen, một trước một sau lao vào trong bóng tối hoang vu.

……

- Cái này… điều này sao có thể chứ?

Đám hán tử đều trơn mắt há mồm.

- Đằng Thanh Sơn lại đánh bại được Mạnh Điền, hơn nữa còn chặt một cánh tay, làm cho Mạnh Điền trọng thương!

Tên thủ lĩnh thất kinh.

Đám hán tử bên cạnh liên tục hỏi:

- Đại ca! Mạnh Điền kia không phải là cao thủ "Địa bảng" à? Sao lại thua trong tay Đằng Thanh Sơn? Hiện giờ Đằng Thanh Sơn đang đuổi giết, vậy Mạnh Điền kia có thể bị giết không?

Tên thủ lĩnh suy nghĩ rồi nói:

- Tốc độ của Mạnh Điền rõ ràng rất nhanh. Nhưng hắn bị mất một tay, lại còn bị trọng thương, khẳng định là dần dần sẽ chậm đi. Nếu như Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục truy đuổi, quả thật có thể giết chết được Mạnh Điền!

Đúng lúc này…

Đám người phía sau lao lên, chính là đám quân sĩ Hắc Giáp Quân và bọn người Chu Sùng Thạch. Chu Sùng Thạch vừa nhìn thấy cánh tay đứt rơi trên mặt đất, không khỏi biến sắc, lập tức quay đầu quát hỏi đám hán tử đứng một bên quan chiến:

- Cánh tay này là của Mạnh Điền hay Đằng Thanh Sơn?

Tên thủ lĩnh liền nói:

- Các vị hảo hán! Chúng tôi vừa mới nhìn thấy, Mạnh Điền và Đằng Thanh Sơn chiến đấu, cuối cùng Mạnh Điền bị chặt đứt một tay bỏ chạy. Hiện tại Đằng Thanh Sơn đang đuổi giết!

"Mạnh Điền thua sao?" Bọn người Đằng Thanh Hổ và Chu Sùng Thạch không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Phàm là người học võ, bình thường đều nhìn vào Địa bảng. Vừa rồi nghe Mạnh Điền xưng tên, lại căn cứ vào đao pháp, bọn họ đều đoán ra được thân phận của hắn. Tất cả mọi người đều rất lo lắng cho Đằng Thanh Sơn bởi vì đối phương là một nhân vật lợi hại được liệt vào Địa bảng.

……

Trên đồng không mông quạnh, Đằng Thanh Sơn đuổi theo như bay.

"Ta chặt một cánh tay của Mạnh Điền, hắn chắc chắn sẽ rất hận ta. Sau khi bỏ chạy, hắn còn nghiến răng nói sẽ báo thù!" Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc diệt cỏ tận gốc. Đặc biệt loại người có thực lực cao cường có đại cừu với mình, nhất định phải giết chết.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh: "Ừm! Bây giờ chung quanh cũng không có ai cả!"

"Vù!"

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt gia tăng lên!

Khinh công — Thiên Nhai Hành!

"Chặt một tay của ta, thù này nhất định phải báo!" Mạnh Điền trong lòng đại hận.

"Còn đuổi theo ta! Hừ! Tốc độ của hắn làm sao so được với

ta!” Mạnh Điền rất tự tin.

Bản thân hắn là dựa vào tốc độ thủ thắng, vừa rồi lại thi triển cấm chiêu, cho nên tốc độ còn nhanh hơn.

Đích xác…

Nếu như Đằng Thanh Sơn không thi triển thân pháp “Thiên Nhai Hành”, căn bản không thể đuổi kịp.

“Cái gì?” Mạnh Điền cảm thấy tiếng gió phía sau, liền quay đầu nhìn lại, sắc mặt không khỏi đại biến. Tốc độ của Đằng Thanh Sơn không ngờ còn nhanh hơn cả hắn.

“Không thể nào!” Mạnh Điền trong lòng căn bản không muốn tin.

- Mạnh Điền! Chết đi!

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

“Ta đã bị thương nặng, nếu như tiếp tục chém giết liên tục, nhất định sẽ bỏ mạng trong tay Đằng Thanh Sơn. Ta đã mất một tay, Huyết Nguyệt đao lại ngắn hơn thương của hắn nên bất lợi. Lần này cho dù trường thương của hắn đâm vào, ta cũng phải thừa cơ giết hắn.

Mạnh Điền đã hạ quyết tâm, bất chấp tất cả để giết chết Đằng Thanh Sơn, cho dù chết cũng phải kéo theo đối phương cùng chết.

Mạnh Điền dáng vẻ như điên cuồng, gầm lên một tiếng:

- Cùng chết đi!

Huyết Nguyệt Đao trong tay y mang theo hàn quang thê lương bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

Mạnh Điền đã chuẩn bị nghênh đón một thương lăng lệ của đố

phương.

Nhưng… hắn sai rồi!

Lúc này Đằng Thanh Sơn không thi triển thương pháp "Như Ảnh Tùy Hình", mà là…

"Ha ha…" Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, trường thương trong tay vung lên tựa như một cây gậy. Chiêu thế giống như cha mẹ đánh hài tử trong dân gian, không hề có ý cảnh thương pháp hay côn pháp gì, chỉ tùy ý vung lên đập mạnh xuống Mạnh Điền.

"Xoẹt xoẹt!"

Cánh tay của Đằng Thanh Sơn cuộn lên.

"Ầm ầm!"

Giống như tiếng sấm giữa trời, cú đập của Đằng Thanh Sơn lại sinh ra tiếng nổ đáng sợ. Chung quanh bị kình khí đáng sợ làm cho phát nổ.

"Bùng!"

Chỉ nghe một tiếng nổ tung, phía trước đã biến thành một mảnh huyết vụ.

"Ha ha! Thống khoái! Thống khoái! Thật là khó có cơ hội thi triển tất cả sức mạnh!"

Đằng Thanh Sơn nhìn đám bùn dưới đất bị máu nhiễm đỏ. Vừa rồi mặc dù chỉ là một cú đập rất đơn giản, nhưng đã ẩn chứa lực lượng mạnh nhất của thân thể hắn, mười tám vạn cân lực lượng!

Sức lực một địch mười!

Cần gì biết chiêu thức của ngươi, cần gì biết ý cảnh của ngươi!

Ta vung trường thương lên, có thể đập ngươi nát thành thịt vụn!

Trên mặt đất đã không còn thi thể nữa. Dưới lực lượng mười tám vạn cân đập xuống, trường thương đạt tới một tốc độ đáng sợ, hơn nữa còn khiến cho không khí phía trước trường thương bị nén lại. Khi Luân Hồi thương đập vào người Mạnh Điền, gân cốt toàn thân Mạnh Điền trong nháy mắt toàn bộ gãy nát. Không khí bị nén lại cũng nổ tung, khiến cho thân thể hắn vỡ nát, không còn hài cốt.

Mười phần sức mạnh!

Sức mạnh đỉnh cao của nội gia quyền!

Cao thủ "Địa bảng" Mạnh Điền đứng trước lực lượng tuyệt đối này, hài cốt cũng không còn.

Vật phẩm còn nguyên vẹn mà Mạnh Điền lưu lại chỉ có một thanh Huyết Nguyệt Đao.

"Huyết Nguyệt đao này không hổ là một thanh thần binh. Dưới lực lượng mười tám vạn cân của ta mà vẫn không hề biến dạng hoặc có vết nứt nào!" Đằng Thanh Sơn tán thưởng, nhặt thanh Huyết Nguyệt đao lên: "Mạnh Điền! Ngươi xem như là cao thủ đầu tiên trên Địa bảng mà ta giết chết. Huyết Nguyệt đao này xem như là bằng chứng!"

Đằng Thanh Sơn nhìn bóng tối chung quanh: "Khắp vùng Cửu Châu có vô số cao thủ. Hôm nay ta giết chết Mạnh Điền, người trong thiên hạ có lẽ đã biết tên của ta rồi!"

……

Đêm tối, bên ngoài Tam Thạch khách sạn, người của Hắc Giáp quân và bọn người Chu Sùng Thạch đều chờ tại đây.

- Thanh Sơn sao vẫn còn chưa về!

Đằng Thanh Hổ lo lắng.

Chu Sùng Thạch đứng bên cạnh cười nói:

- Đừng lo! Thanh Sơn huynh đệ đã đánh trọng thương Mạnh Điền, cho dù không giết được đối phương cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu!

Tuy là nói như vậy, nhưng tất cả mọi người đều biết, cao thủ "Địa bảng" một khi liều chết thì vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Đằng Thanh Sơn từ trong bóng tối đi ra.

- Thanh Sơn!

Ánh mắt Đằng Thanh Hổ sáng lên mừng rỡ, là người đầu tiên chạy đến đón hắn.

- Thanh Sơn huynh đệ, sao rồi?

Chu Sùng Thạch cũng bước đến nghênh đón.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ giơ Huyết Nguyệt đao trong tay lên:

- Từ hôm nay trở đi không còn Mạnh Điền nữa!

Mọi người ở đây trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn cả kinh như trước.

Đánh bại Cao thủ "Địa bảng và giết chết cao thủ "Địa bảng" hai khái niệm khác nhau.

- Thanh Sơn, đệ giết chết Mạnh Điền rồi à? Vậy thì đệ cũng là cao thủ "Địa bảng" rồi! Tin rằng trên "Địa bảng" mới sẽ có tên của đệ!

Chu Sùng Thạch khen ngợi.

Đỗ Hồng đứng bên cạnh cũng kinh hỉ nói:

- Đô thống đại nhân! Ngài hiện tại còn trẻ đã có thể được liệt vào "Địa bảng", vậy thì cũng có thể được liệt vào "Tiềm Long bảng". Đồng thời có tên trên cả hai bảng, ha ha… Ngài là người đầu tiên của Quy Nguyên Tông chúng ta đó!

Mọi người đều vô cùng hưng phấn.

Tất cả mọi người đều biết, trên "Địa bảng" có một quy tắc. Phàm là một người đơn đả độc đấu giết chết cao thủ "Địa bảng", hoặc là làm cho cao thủ "Địa bảng" trực tiếp nhận thua, người thắng sẽ trực tiếp thay thế vị trí của cao thủ "Địa bảng". Đây là biện pháp nhanh nhất. Nếu như chỉ đả thương thì chưa đủ để thay thế vị trí.

Nói cách khác, Đằng Thanh Sơn sau này sẽ trực tiếp được liệt vào vị trí sáu mươi mốt trên "Địa bảng".

- Vị trí sáu mươi mốt trên 'Địa bảng'!

Mọi người đều tán tung.

Trên đất Cửu Châu, mỗi ngày có rất nhiều người đi khiêu chiến với cao thủ "Địa bảng" để mong được thành danh. Nhưng cao thủ "Địa bảng" rất ít khi ra tay. Cho dù có ra tay, hầu hết đều có thể chiến thắng, rất nhiều người khiêu chiến đã bị giết. Cũng có nhiều người khiêu chiến chỉ để danh truyền thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn giết chết Mạnh Điền, hơn nữa còn đập nát thi thể đối phương, Trực tiếp quang vinh được liệt vào vị trí sáu mươi mốt trên "Địa bảng".

Từ nay về sau, Đằng Thanh Sơn không còn là một võ giả bình thường nữa. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn khiêu chiến

hắn, muốn đánh bại hắn để được nổi danh.

“Đến càng nhiều càng tốt! Cường giả chân chính tìm đến là tốt nhất!” Đằng Thanh Sơn rất mong đợi.

Cao thủ tịch mịch, nếu như có đối thủ có thể cùng hắn đánh một trận, hắn ngược lại sẽ rất vui.

……

- Chu huynh! Chúng ta tổn thất như thế nào?

Đằng Thanh Sơn hỏi Chu Sùng Thạch.

Trên mặt Chu Sùng Thạch hiện lên chút bi ai:

- Tám mươi hộ vệ dưới trướng ta đã chết ba mươi sáu người, trọng thương mười tám người. Những người khác hầu hết cũng thương nhẹ. Nói cách khác, chỉ còn lại có hai mươi sáu người có thể chiến đấu được.

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài.

Tử thương hơn phân nửa, quả thật là rất thảm.

- Lão Đỗ!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Đỗ Hồng.

Đỗ Hồng sắc mặt nghiêm túc:

- Đô thống! Chúng ta đã chết hai huynh đệ, còn có một bị thương nặng. Hắn vận khí tốt, một kiếm từ khe hở tại thắt lưng đâm vào mà vẫn không chết. Những người khác đều không sao!

Quân sĩ Hắc Giáp Quân nhờ đều mặc trọng giáp, nếu không trúng chiêu thì thôi, một khi trúng chiêu thì bình thường đều phải chết.

Hai người chết, một người trọng thương, đó là kết cục của Hắc Giáp quân.

- Đối phương thì sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đối phương đã chết tám mươi mấy người. Còn có mười mấy người thấy tình thế không ổn đã chạy thoát!

Đỗ Hồng nói.

Chu Sùng Thạch vỗ vai Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn huynh đệ, đừng để ý! May mà có đệ nhắc nhở sớm, cho nên chúng ta bị trúng độc rất ít. Những ai có nội kình đều có thể bức ra. Nếu như chậm một chút… hoặc là đệ không ngăn cản được Mạnh Điền, lần này chúng ta coi như xong rồi. Không biết là kẻ nào có thể phái ra cao thủ cấp bậc như Mạnh Điền? Nhưng cũng là chuyện tốt! Thanh Sơn huynh đệ giết được Mạnh Điền, có thể được liệt vào "Địa bảng" rồi.

- Các vị! Không còn sớm nữa, hãy nhanh chóng xử lý một số thi thể huynh đệ rồi nghỉ ngơi, sáng mai sẽ tiếp tục lên đường!

Chu Sùng Thạch nói.

Nhất thời mọi người đều đi vào hậu viện, chuẩn bị xử lý những thi thể.

- Thanh Sơn, đệ thật lợi hại!

Đằng Thanh Hổ đi song song với Đằng Thanh Sơn đi tới, hưng phấn nói:

- Dòng họ Đằng chúng ta cuối cùng cũng xuất hiện một người có thể đồng thời được liệt vào "Địa bảng" và "Tiềm Long bảng". Ông nội của chúng ta mà biết, chỉ sợ có nằm mơ cũng sẽ cười mà

tỉnh lại.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 47

Đi Theo Ta!

"Phía trước là đến rồi, Thanh Hổ, ngươi lập tức sẽ được nhìn thấy tân nương tử của ngươi rồi a, ha ha…" Tộc nhân Đằng thị chọc ghẹo nói.

Đằng Thanh Hổ thường ngày miệng lưỡi rất lợi hại nhưng hôm nay lại có chút đỏ mặt, chỉ sung sướng cười.

Phía trước chính là đại môn Lý gia trang, Đằng Thanh Sơn tâm tình vốn rất tốt lại phát hiện dấu chân ngựa chi chít trên mặt đất: "Nhiều dấu chân ngựa như vậy? Nhiều ngựa thế cũng chỉ có cường đạo hay thổ phỉ thôi. Chẳng lẽ Lý gia trang gặp phải thổ phỉ?" Đằng Thanh Sơn cẩn thận liếc nhìn về phía Lý gia trang nhưng lại không thấy vết máu nào.

"Có lẽ chỉ là tạt qua." Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Đúng vào lúc này, Lý tộc trưởng dẫn theo không ít tộc nhân tới cửa đại môn nghênh đón, sắc mặt cả đám người đều rất khó coi, Lý tộc trưởng kia cũng chỉ cố nặn ra vẻ tươi cười.

Đám người Đằng gia trang cảm rõ ràng cảm thấy không khí không đúng!

Bình thường lúc rước dâu, đối phương hẳn phải khua chiêng gõ trống, đám nữ nhân tụ tập góp vui hẳn phải đều chạy ra ngoài xem náo nhiệt mới đúng. Nhưng Lý gia trang này rất vắng lặng, chỉ

có một số người ra nghênh đón, cũng không hề có tiếng chiêng trống.

“Lý tộc trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?” Đằng Vân Long xuống ngựa, nhíu mày dò hỏi.

Tới rước dâu, đối phương lại không khua chiêng gõ trống, hơn nữa sắc mặt đối phương cũng không tốt lắm, Đằng Vân Long đương nhiên mất hứng. Có điều Đằng Vân Long cũng nhận thấy rằng, trong đó hẳn phải có nguyên do nào đó. Bằng không Đằng Vân Long sớm đã tức giận rồi.

“Thông gia a!” Một nhân ảnh đột nhiên từ phía sau xông ra, lao đến bên người Đằng Vân Long, bỗng quỳ xuống, kêu thảm thiết, “Lạc Hương nhà tôi... bị Bạch Mã bang bắt đi rồi! Mọi người, mọi người nhất định phải cứu con gái tôi a, cứu nó a!”

Sắc mặt Đằng Thanh Hổ vốn còn nghi hoặc trong nháy mặt liền trắng bệch.

“Lý tộc trưởng, rốt cục xảy ra chuyện gì?” Đằng Vân Long sắc mặt khó coi, quát.

Lý tộc trưởng kia cười khổ rồi nói: “Đằng lão ca, Lý gia trang chúng ta xin lỗi các ngươi! Ta làm sao cũng không ngờ tới… Hôm nay không ngờ lại là ngày Bạch Mã bang đi diệt Thiết Sơn bang, lúc chúng tạt qua chỗ chúng ta thì đám người thiếu đương gia kia liền bắt giữ mấy vị cô nương trẻ tuổi trong tộc chúng ta, trong đó có cả con bé Lạc Hương. Ngay cả đại sư phụ trong tộc chúng ta cũng bị giết chết rồi, chúng ta không có biện pháp! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Mã bang dẫn mấy cô nương trong tộc đi thôi a!”

Khuôn mặt Đằng Vân Long đã bình tĩnh.

“Đám hỗn đản này!” Đằng Thanh Hổ trên ngựa phẫn nộ gầm một tiếng rồi nhảy xuống ngựa.

“Ngươi muốn làm gì?” Đằng Vân Long vươn tay tóm lấy Đằng Thanh Hổ, tức giận trừng mắt nhìn cháu nội mình.

Đằng Thanh Hổ tức đến nỗi cả người phát run, cô nương lần đầu tiên hắn yêu thương trong cuộc đời đã bị Bạch Mã bang bắt đi rồi, Đằng Thanh Sơn sao không tức giận chứ?

“Lý tộc trưởng.” Đằng Vân Long vỗ vỗ bả vai Lý tộc trưởng, thở dài một hơi, “Đằng gia trang chúng ta không phải không biết đạo lý, cũng không trách được các ngươi! Ài…Gặp phải loại chuyện này, ngoại trừ nhẫn nhịn cũng chẳng có biện pháp nào khác cả. Mùng sáu tháng ba…Là một ngày đẹp nhưng ai ngờ được, Bạch Mã bang cũng chọn ngày này đi diệt Thiết Sơn bang! Sớm biết thế đã không chọn ngày hôm nay rồi.”

Mọi người đều hiểu. Bạch Mã bang chọn hôm nay đi đại quyết chiến chính vì hôm nay là một ngày tốt. Mà Đằng Thanh Hổ chính vì chọn ngày này thành thân cũng dẫn đến việc Lạc Hương bị bắt cóc. Không thể không nói, đây chính là số mệnh! Khổ mệnh!

“Lý tộc trưởng.” Đằng Thanh Hổ nhìn chằm chằm vào Lý tộc trưởng kia, “Người Bạch Mã bang đi bao lâu rồi?”

“Sắp được nửa canh giờ.” Lý tộc trưởng nói.

“Thanh Hổ, theo ta trở về.” Đằng Vân Long quát một tiếng, Đằng Thanh Hổ đứng tại chỗ, cắn răng nắm chặt tay.

“Thông gia a, cũng chỉ các ngươi mới có thể cứu Lạc Hương nhà ta a.” Lý lão tam kia khóc lóc than thở, sốt ruột đến nỗi dập đầu không ngừng. Lý tộc trưởng sắc mặt trầm xuống, vội quát: “Lôi lão tam trở về đi, hắn bây giờ đã mất hết suy nghĩ rồi.” Đám tộc nhân vội vàng tóm lấy lão tam, lôi ông vào trong trang.

“Cứu Lạc Hương nhà ta a, cầu xin mọi người đấy.” Lý lão tam mặt đầy tro bụi, vẫn không ngừng dập đầu, đầu cũng sứt rồi.

Đằng Thanh Hổ trơ mắt nhìn Lý lão tam vốn sắp thành 'nhạc trượng' hắn bị tộc nhân Lý thị lôi vào trong tộc.

"Thanh Hổ, trở về! ' Đằng Vân Long tức giận quát.

Đằng Thanh Hổ không cam lòng nhìn theo hướng dấu chân ngựa trải dài kia, cuối cùng đành cắn răng, quay đầu nhảy lên ngựa theo tộc nhân đồng loạt đi về phía Đằng gia trang.

o0o Trên đường về, Đằng Vân Long lúc này mới hoãn giọng nói: "Thanh Hổ, con đã không còn nhỏ nữa rồi, con nên biết nặng nhẹ! Cường đạo thổ phỉ làm gì? Bọn chúng chính là cướp bóc! Bạch Mã bang tọa trấn tại Nghi Thành chúng ta, chúng đã sớm tính toán cẩn thận rồi, tiền thu hàng năm cũng chỉ nhiều như vậy. Chỉ thỉnh thoảng đi cướp một vài nữ nhân, cuộc sống trong trang so với thời thanh niên của ta tốt hơn nhiều."

"Con hẳn phải biết, nhị nương của con, chính là bị cường đạo bắt đi đấy. Con tới hỏi thăm xem, đám đồng lứa với cha ngươi, bao nhiêu cô nương bị bắt đi? Dẫu sao cường đạo thổ phỉ cũng muốn sinh con cái! Cần nữ nhân a!" Đằng Vân Long thở dài nói, "Hằng năm đi bắt cóc nữ nhân các thôn trang, đó đã là tục lệ rồi."

Đằng Thanh Hổ không lên tiếng.

Đằng Thanh Sơn vừa đi vừa nghe đáy lòng cảm thấy trầm trọng, sinh tồn, đích xác là một chuyện rất gian nan.

"Mấy năm nay, danh tiếng Đằng gia trang chúng ta cũng lớn, bang phái cường đạo bắt cóc nữ nhân bình thường cũng chỉ tìm đến thôn trang yếu kém, cũng e sợ người Đằng gia chúng ta phát điên lên đấu với bọn chúng." Đằng Vân Long cảm khái nói, "Cuộc sống của chúng ta hai mươi năm trước cùng Lý gia trang không kém là bao! Đích xác rất gian nan!"

"Gia gia…" Đằng Thanh Hổ há há mồm.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn rất khó chịu.

Hắn hiểu rằng, ở trên đời này, cường đạo thổ phỉ tiêu diệt không bao giờ hết. Cho dù Đằng Thanh Sơn hắn có thể diệt sạch Bạch Mã bang, có lẽ lập tức sẽ có một bang phái khác xưng bá Nghi Thành. Có lẽ, bang phái đó so với Bach Mã bang lại càng tham lam hơn.

“Muốn cho Đằng gia trang chúng ta không phải chịu ức hiếp, chỉ dựa vào lực lượng một người thì tuyệt đối không đủ.” Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này, “Duy chỉ có một biện pháp… Gia nhập Quy Nguyên Tông, có thể chiếm vị trí cao trong Quy Nguyên Tông! Đến lúc ấy, tùy tiện phân phó Bạch Mã bang một tiếng, Bạch Mã bang e rằng sẽ không dám đụng chạm đến Đằng gia trang ta nữa!”

Ý niệm gia nhập Quy Nguyên Tông của Đằng Thanh Sơn càng thêm mạnh.

Dẫu sao thì ở quận Giang Trữ, Quy Nguyên Tông chính là ‘Thiên’! Quy Nguyên Tông muốn diệt Bạch Mã bang, chỉ như ghì chết một con kiến thôi.

o0o Đám người Đằng thị đang đi trên đường, không khí rất ngưng trọng.

“Thanh Hổ!” Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở miệng.

Không ít người nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn mở miệng nói: “Thanh Hổ, đi theo ta!”

Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngoái đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, mắt sáng rực lên.

“Thanh Sơn, con muốn làm gì?” Đằng Vân Long kinh hãi, “Con cũng hồ đồ rồi?” Đằng Thanh Sơn trong tâm trí Đằng Vân Long từ nhỏ đã vô cùng thông tuệ, hơn nữa làm chuyện gì từ trước đến nay

chưa từng khiến ông lo lắng, rất chững chạc! Hơn nữa với võ lực tuyệt thế của Đằng Thanh Sơn, cũng khiến đám tộc nhân coi Đằng Thanh Sơn thành thủ lĩnh tinh thần trong tộc.

Chẳng hạn như Thiết Sơn bang đến Đằng gia trang năm đó, đứng ra nói chuyện chính là Đằng Thanh Sơn.

"Ông ngoại, người cứ yên tâm, con sẽ không gây tai họa đâu." Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Đằng Vân Long nhìn nét mặt Đằng Thanh Sơn, mới hơi an tâm một chút, nói: "Thằng bé Thanh Hổ này mặc dù tuổi lớn hơn ngươi nhưng làm việc lại lỗ mãng hơn ngươi…Trải qua chuyện này, đối với hắn sau này cũng có chỗ tốt. Làm người, luôn luôn không thể làm việc lỗ lãng, toàn bằng tình cảm nhất thời được. Con cũng đừng khiến chúng ta lo lắng."

"Cháu hiểu mà." Đằng Thanh Sơn nói, "Ông ngoại, người cứ an tâm, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì đâu."

Đằng Thanh Hổ lúc này đã nhảy xuống ngựa, đi theo bên cạnh Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn!"

"Ông ngoại, người dẫn tộc nhân trở về trước đi! Con cùng Thanh Hổ rất nhanh sẽ trở về tộc." Đằng Thanh Sơn nói.

"Thanh Sơn, con làm gì ta không cản. Nhưng ta muốn khuyên con một câu, bất kể quyết định làm việc gì, con phải nhớ kỹ rằng, sau lưng con còn có hơn hai ngàn tộc nhân Đằng thị nhất tộc đấy!" Đằng Vân Long nói.

"Vâng." Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu.

"Thanh Hổ, chúng ta đi." Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương rồi dẫn Đằng Thanh Sơn mau chóng chạy về phía Thiết Sơn bang.

Sào huyệt Bạch Mã bang là tại Bạch Mã hồ của Nghi Thành, phương viên Bạch Mã hồ khoảng hơn chục dặm, là đại hồ khá nổi tiếng của cả quận Giang Trữ, giữa hồ còn có một hòn đảo nhỏ. Bạch Mã bang chính là an bài sào huyệt Bạch Mã bang trên hòn đảo này. Nằm ở trung tâm hồ, đương nhiên dễ thủ khó công.

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Mã bang có thể đứng vững nhiều năm như vậy.

Mà sào huyệt của Thiết Sơn bang là ở phía Đông Nam Đại Duyên Sơn.

Nếu từ Bạch Mã hồ chạy đến Thiết Sơn bang, cần phải vòng qua cả Đại Duyên Sơn. Mặc dù nói biên giới phía Bắc Nghi Thành cũng chỉ gần hai trăm dặm, nhưng đây không phải đường thẳng mà là phải vòng qua cả Đại Duyên Sơn… Cho nên lộ trình từ Bạch Mã hồ đến Thiết Sơn bang cũng đủ ba trăm dặm.

Nhân mã Bạch Mã bang xuất phát từ sáng sớm, đám nhân mã láo nháo đó có lẽ đến tối mới có thể chạy tới Thiết Sơn bang.

“Người của Bạch Mã bang hẳn là buổi trưa sẽ không dừng lại nghỉ ngơi mà ăn ít lương khô ngay trên lưng ngựa.” Đằng Thanh Sơn nhìn vết tích trên đường mà phán đoán. Đồng thời hắn cùng Đằng Thanh Hổ hai người dựa vào hai chân chạy dọc theo con đường đó. Nếu là một mình Đằng Thanh Sơn, tốc độ chạy phải vượt xa chiến mã, nhưng tốc độ Đằng Thanh Hổ lại quá chậm.

Đằng Thanh Hổ mặc dù có khả năng nâng hai ngàn cân nhưng cơ quan tạng phủ lại không đủ mạnh, tốc độ tối đa chỉ bằng vận động viên maratong.

Từ Lý gia trang đến Thiết Sơn bang, lộ trình hơn trăm dặm.

Đằng Thanh Hổ chạy sắp chết mệt, có lẽ cũng sắp hơn hai canh giờ rồi.

“Thanh Sơn, Lạc Hương nàng ta có xảy ra chuyện hay không?” Đằng Thanh Hổ thở hổn hển, có chút lo lắng.

“Khó nói lắm.” Đằng Thanh Sơn không dám cam đoan, bởi vì ngay cả quân đội bình thường đều có thể chứa gái điếm, đám nhân mã cường đạo này lại càng bất chính hơn, bắt cóc nữ nhân, từ từ phát tiết, đây là một chuyện hết sức bình thường. Khó có thể mơ tưởng xa vời vào đám mã tặc so với quân đội càng có kỷ luật hơn này được.

Chạy gấp rút hai canh giờ, mặt trời cũng sắp xuống núi rồi.

“Xem kìa, trước mặt là mã tặc.” Đằng Thanh Sơn chỉ về phía trước, nơi xa xa trước mặt, trên mảnh đất hoang rộng rãi kia, đám mã tặc đang ngồi nghỉ ngơi la liệt trên đó, trong có một số mã tặc đã bắt đầu lên ngựa, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Bọn chúng sắp xuất phát rồi sao?” Đằng Thanh Hổ nói.

“Chỗ này cách sào huyệt Thiết Sơn bang chỉ nửa canh giờ đi đường.” Đằng Thanh Sơn nhướng mày nói, “Ta đoán, nhân mã Bạch Mã bang chạy một mạch đến chỗ này sau đó mới bắt đầu nghỉ ngơi ăn cơm. Ăn no nghỉ đủ xong sẽ lập tức xuất phát, ‘nhất cổ tác khí’* diệt Thiết Sơn bang.”

• nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm hăng hái tinh thần... Hàm chứa ý cổ vũ.

• Xuất xứ từ ‘Tả truyện_ Trang Công thập niên’: ‘phu chiến dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’/ Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống dũng khí tăng lên. Đánh hai tiếng trống dũng khí suy giảm. Đánh ba tiếng trống dũng khí không còn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 48

Mạng Người Như Cỏ Rác

"Mấy huynh đệ uống một ngụm đi! Chờ lát nữa một lèo diệt hết lũ Thiết Sơn bang kia!"

Có vài tên mã tặc đang truyền tay nhau hồ lô rượu, mỗi tên uống một ngụm, trong mắt từng tên mã tặc đều mang theo vẻ hung hãn, độc ác… Bọn chúng đều biết phe chúng là bên tấn công, Thiết Sơn bang chỉ là bên phòng thủ. Muốn diệt sạch chừng ba ngàn đệ tử hạch tâm Thiết Sơn bang thì người của Bạch Mã bang cũng sẽ chết không ít.

Rất có thể bọn chúng bây giờ đang uống một lần rượu sau cùng trong cuộc đời.

"Xoảng!" Hung hăng ném một hồ lô rượu trống không xuống đất, một tên mã tặc cầm khảm đao nhảy lên ngựa, quát, "Mấy vị huynh đệ, đi thôi! Chờ khi thắng rồi chúng ta rở về lại uống tiếp!"

"Uống tiếp!"

Mấy tên mã tặc dũng mãnh cũng giống gã cũng nhảy lên ngựa.

Một cảnh trên mảnh đất hoang này rất nhiều nơi đều đã diễn qua, bất kể là ai cũng hiểu rõ tại trận chiến người chết sẽ rất rất nhiều! Thế giới này chính là như thế, đừng thấy đám cường đạo thổ phỉ vào các buổi bình mình thường ngay diễu võ dương oai, vui vẻ khoái chí. Nhưng bọn chúng muốn làm Nghi Thành đệ nhất

bang phái thì phải dẫm đạp lên tất cả các bang phái khác.

Phải đổ máu hàng loạt huynh đệ!

Ngửa cổ uống rượu, há mồm nhai thịt, hàng đống bạc, hàng tá nữ nhân!

Cuộc sống khoái hoạt như vậy là được chất bởi vô tận máu tanh!

o0o Trong đám mã tặc la liệt có một đám toàn thân khoác khải giáp, ngay cả ngựa cũng có hộ giáp y. Toàn bộ đám mã tặc này đều vây xung quanh thiếu đương gia 'Hồng Chấn Kiệt', trên mặt đất có không ít nữ nhân đang nằm im không nhúc nhích.

"Các huynh đệ." Hồng Chấn Kiệt nhìn xung quanh với ánh mắt lạnh lẽo, "Ba huynh đệ Vương gia kia tuy dũng mãnh nhưng huynh đệ Bạch Mã doanh chúng ta ai ai cũng là hảo hán! Mọi người cũng đã rõ, đêm hôm nay hai trăm huynh đệ Bạch Mã bang chúng ta có lẽ sẽ có người ngã xuống vì cuộc chiến với Thiết Sơn bang, nhưng Hồng Chấn Kiệt đã nói, chỉ cần ta có một miếng ăn thì nữ nhân, hài tử huynh đệ Bạch Mã bang cũng được ăn!"

"Thiếu đương gia! Sự lợi hại của ba huynh đệ Vương gia tuy lưu truyền bên ngoài nhưng đám huynh đệ chúng ta mỗi người xung phong, lập tức sẽ đâm bọn chúng thành tổ ong! Sợ cái chym!" Một tên tráng hán cao chừng tám xích hét lên.

"Thiếu đương gia, các huynh đệ rượu cũng uống, nữ nhân cũng chơi rồi! Bây giờ lập tức tới làm thịt bọn nhãi ranh Thiết Sơn bang, lão tử cho dù chết ở đó đời này vậy cũng đủ rồi!"

Từng tên cường đạo hung hãn mặc khải giáp, lóe ra hung quang.

Có thể bước vào Bạch Mã doanh tinh anh nhất trong Bạch Mã bang, tên nào không phải cực kỳ hung hãn chứ?

“Được lắm!” Hồng Chấn Kiệt đột nhiên nhảy lên ngựa, sắc mặt dữ tợn rít lên một tiếng, “Các huynh đệ, lên ngựa!”

Hai trăm hảo hán tinh anh của Bạch Mã doanh đồng thời nhảy lên ngựa. Đám mã tặc khác ở xung quanh đều không tự chủ tránh ra, o0o Hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ từ xa nhìn thấy không ít mã tặc đang uống rượu hò hét, chốc chốc từng đợt thanh âm tru tréo truyền đến, hiển nhiên đám phỉ đồ này đều đang khoác vai nhau hò hét, uống rượu... để cổ vũ tinh thần.

“Thanh Sơn, bọn chúng hò hét như thế, người của Thiết Sơn bang có phát hiện ra không?” Đằng Thanh Hổ đột nhiên dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn từ xa quan sát hàng loạt cường đạo: “Đương nhiên là phát hiện! Nghi Thành lớn như vậy, mấy ngàn mã tặc ào ào di chuyển, có lẽ Thiết Sơn bang sớm đã nhận được tin tức rồi. Có điều nhân mã Thiết Sơn bang số lượng ít, bọn họ thà dựa vào lực phòng ngự kiên cố của sơn trại cũng sẽ không chủ động xuất kích đâu. Bạch Mã bang cũng biết điều này!”

Đằng Thanh Hổ gật đầu.

“Biểu ca, tám ngàn đệ tử hạch tâm Bạch Mã bang, nhân mã xuất động hôm nay ít nhất phải sáu bảy ngàn! Mà Thiết Sơn bang dựa vào sơn trại kiên cố... Trận chiến này có lẽ sẽ rất thảm.” Đằng Thanh Sơn thấp giọng nhận xét.

“Thanh Sơn... Lạc, Lạc Hương nàng sẽ chết sao?” Đằng Thanh Hổ hạ giọng thì thầm.

“Đệ không biết.” Đằng Thanh Sơn trả lời.

Thực ra trong lòng Thanh Sơn lại hiểu rõ, để vượt qua chín thành Lý Lạc Hương chắc phải bị giết! Đám cường đạo phỉ đồ này trước khi quyết chính chắc sẽ phát tiết một hồi vì không để cho đám nữ nhân xui xẻo này trở thành chỗ vướng chân, rất có thể sau

khi phát tiết xong sẽ trực tiếp giết chết! Vứt thi thể vào rừng hoang!

Mã tặc phía trước bãi đất hoang không ngừng lên ngựa xuất phát, số lượng còn lại tại đó ít dần.

Chỉ trong chốc lát.

“Người đi sạch cả rồi.” Đằng Thanh Hổ là người đầu tiên từ trong bụi cỏ hoang đứng dậy, trực tiếp chạy tới.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi Thương cũng chạy theo.

Trên mảnh đất hoang bừa bãi khắp nơi này, vò, hồ rượu vỡ nát vứt đầy đất. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên chăm chú từ xa nhìn về phía trước: “Thi thể!” Chỉ thấy nơi xa xa kia có không ít thi thể, mà Đằng Thanh Hổ phảng phất như kẻ đên đang không ngừng lật xem từng thi thể.

Đằng Thanh Sơn vội chạy tới.

“Đều là nữ nhân!” Trong con kênh cạnh mảnh đất hoang la liệt từng cỗ thi thể, đều là nữ nhân trẻ tuổi, y phục người người tả tơi, thậm chí có vài người toàn thân xích lõa. Ánh mắt chỉ vừa quét qua đã có chừng vài chục cỗ thi thể!

“Đều là những người bị làm nhục đáng thương.” Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

“Lạc Hương, Lạc Hương!!!” Đằng Thanh Hổ đột nhiên khóc thét, ôm lấy một nữ tử chỉ còn áo lót tả tơi, thậm chí khóc đến nghẹn ngào. Đây là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời mà gã yêu thương.

Đằng Thanh Sơn im lặng đứng đằng sau.

Đằng Thanh Sơn không biết trong lòng có cảm xúc gì, chỉ cảm

thấy một trận chua xót.

“Soạt! Soạt!”

Đằng Thanh Sơn vồ lấy một mảnh vò rượu vỡ ở bên cạnh điên cuồng đào trên mặt đất, bùn đất bay tứ tung, không lâu sau một cái huyệt lớn đã đào xong. Đằng Thanh Hổ trịnh trọng ôm thi thể nữ hài đáng thương tên Lạc Hương đó đặt vào trong huyệt sâu. Sau đó gạt đất lấp đi.

Tạm thời chưa có điều kiện thực hiện việc hỏa táng, cũng chỉ dựng cho nàng một mộ phần thôi.

Quỳ gối trước mộ phần, nước mắt Đằng Thanh Hổ chảy xuống.

“Biểu ca.” Đằng Thanh Sơn mở miệng.

“Thanh Sơn, để huynh tận tình khóc một lần đi, huynh không cách nào báo thù cho Lạc Hương, chẳng nhẽ khóc còn không được sao?” Chạy suốt dọc đường Đằng Thanh Hổ chỉ hy vọng người yêu gã có thể sống sót, nhưng kết quả thật sự rất tàn khốc. Trong thế giới loạn lạc, loại chuyện này Đằng Thanh Hổ cũng đã từng nghe qua.

Nhưng khi sự việc xảy ra trên người mình, gã lại cảm thấy đau đớn như chích vào tim.

“Ai nói không thể báo thù? Cùng đệ đến Thiết Sơn bang.” Đằng Thanh Sơn nói.

Đằng Thanh Hổ đột nhiên ngẩng đầu, trợn tròn mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, kinh hô: “Thanh Sơn, đệ...”

“Còn chưa đi?” Đằng Thanh Sơn quát.

Đằng Thanh Hổ liền vội vàng đứng dậy tóm lấy Đằng Thanh

Sơn, vội vã nói: “Thanh Sơn, trong lòng huynh hận không thể chém thiếu đương gia Bạch Mã bang kia ngàn vạn đao! Nhưng Thanh Sơn đệi đừng vì chuyện này mà mạo muội đi giết thiếu đương gia đó! Đám phỉ đồ tới thu tiền năm Đằng gia trang chúng ta đó có rất rất nhiều nhận ra đệ! Đệ giết thiếu đương gia khẳng định sẽ bị nhận ra... Đến lúc ấy, Bạch Mã bang sẽ san bằng Đằng gia trang chúng ta! Đệ hẳn biết huyết khí của cường đạo, cho dù chết cũng chắc chắn phải báo cừu cho thiếu đương gia của bọn chúng!”

Nhìn Đằng Thanh Hổ lúc này Đằng Thanh Sơn thầm than thở, biểu ca mình đích xác rất biết nhẫn nhịn. Trong buổi loạn lạc không biết nhẫn nhịn căn bản không cách nào sinh tồn.

Còn về huyết khí của đám cường đạo thổ phỉ Đằng Thanh Sơn cũng hiểu.

Vào thời buổi loạn lạc rất nhiều cường đạo vốn không sợ chết!

Đầu rơi bát mẻ! Đây là câu đầu môi của rất nhiều cường đạo, cho dù Đằng Thanh Sơn thi triển tuyệt thế võ lực, một mình có thể diệt hết cả đại đương gia, nhị đương gia, tam đương gia cùng với thiếu đương gia! Nhưng dư nghiệt của Bạch Mã bang nếu ai muốn làm đại đương gia tân nhiệm, chuyện đầu tiên phải làm chính là giết Đằng Thanh Sơn, diệt Đằng gia trang báo thù cho lão đương gia của chúng! Lúc này mới có tức đảm nhiệm chức đương gia mới!

Đây là quy củ!

Đến lúc này sẽ có vô cùng vô tận các loại thủ đoạn ti bỉ. Đằng Thanh Sơn không sợ nhưng tộc nhân Đằng gia trang phải làm sao?

“Đệ là loại người lỗ mãng sao?” Đằng Thanh Sơn hỏi vặn lại.

Đằng Thanh Hổ thừ người.

Đúng, Đằng Thanh Sơn trong Đằng gia trang dường như chưa

từng phạm sai lầm, hắn làm chuyện gì cũng rất thận trọng.

“Thanh Sơn, ý của đệ là?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

“Yên tâm, đệ làm việc sẽ không khiến Đằng gia trang rơi vào nguy hiểm. Huynh xem thì sẽ biết.” Đằng Thanh Sơn xoay người, “Chúng ta đi, đi từ Đại sơn chạy thẳng đến Thiết Sơn bang.”

“Ừ.” Đằng Thanh Sơn mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn đi theo.

o0o Thiết Sơn bang xây dựa vào núi, phòng bị rất nghiêm ngặt, ngày ấy xây dựng sơn trại chính là để chuẩn bị ngăn cản các đợt tấn công điên cuồng của Bạch Mã bang.

Theo đạo lý thì để công phá đại môn sơn trại Thiết Sơn bang, Bạch Mã bang phải chết rất rất nhiều người.

Nhưng...

Đại môn sơn trại sớm đã bị đánh mở rồi.

“Giết đám nhãi ranh này! Các huynh đệ, xông lên!” Tiếng rít gào, tiếng hò hét vang lên khắp nơi trong sào huyệt Thiết Sơn bang, vào lúc này tên nào cũng đều liều mạng, mắt đỏ như máu, đao sáng loáng chuyển sang màu đao máu, đám bang chúng Bạch Mã bang và Thiết Sơn bang chết hàng loạt.

o0o Tại lưng chừng núi Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người từ trên nhìn cảnh tượng chém giết đang diễn ra.

Đại môn Thiết Sơn bang sớm bị phá, cả sơn trại nơi nơi đều đang chém giết, loại xáp lá cà này là thảm liệt nhất, có tên người cưỡi ngựa xông loạn, có người trốn trong phòng sơn trại bắn tên. Hoàn toàn là dùng mạng đổi mạng! Trên tưởng, mặt đất cả sơn trại khắp nơi đều có thể thấy máu tươi, thi thể.

“Đây...” Đằng Thanh Hổ sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng phải hít một hơi lạnh! Xã hội kiếp trước sao có thể nhìn thấy cảnh vạn người giáp lá cà điên cuồng chém giết được? Đám cường đạo thổ phí phía dưới từng kẻ đều giết đến đỏ mắt, không phải người mình chỉ có một chữ: giết!

“Mạng người như cỏ rác!” Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên một cảm xúc.

Bình thường chỉ thấy đám cường đạo bắt cóc nữ nhân, cướp đoạt tiền tài. Nhưng hiện tại... Từng tên lại mất mạng.

Ở thời buổi loạn lạc này, bất kể là ai muốn giành được thì phải trả giá.

Giành được cuộc sống khoái lạc, trả giá chính là hàng ngàn lưỡi đao dính máu.

Muốn tộc nhân có cuộc sống yên lành, đám nam nhân trong tộc phải có đủ võ lực.

“Thanh Hổ, huynh ở đây chờ nhé.” Đằng Thanh Sơn dặn, rồi gân cốt toàn thân của hắn phát ra tiếng rung động, chiều cao không ngờ thấp đi một đoạn một cách quỷ dị, nhưng hai tay hai chân Đằng Thanh Sơn rõ ràng to lớn hơn, "Đệ xuống dưới một chuyến, Luân Hồi thương này của đệ, huynh cầm giúp.”

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn hắn biến thân: “Thanh Sơn, đệ...”

“Chờ khi ‘Hổ Quyền’ của huynh luyện đến cực điểm, có một ngày huynh có thể làm được.” Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Người bình thường luyện cơ bắp, cơ bắp vừa cứng cáp liền gồ lên. Tuy nhiên người bình thường không cách nào khống chế gân cốt.

Nội gia quyền tu luyện đến cảnh giới tông sư lập tức có thể

không chế mỗi một khớp xương quanh thân. Rất nhiều người đều biết đầu khớp xương và giữa khớp xương là có khe hở. Có vài người luyện tập Yoga, có thể trong thời gian ngắn tăng thêm mấy cm cũng chính là nguyên lý này. Mà Đằng Thanh Sơn thân thể rèn luyện đến cực hạn hoàn toàn có thể làm cho mình lùn một đoạn hoặc cao thêm một đoạn.

Còn về dung mạo thì...

Khớp xương mặt cố định rất khó biến đổi. Nhưng dung mạo vốn chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì một người mặt lạnh cùng cười híp mắt dung mạo biến hóa rất lớn. Nếu bôi lên một lớp đất, nhuôm thêm vài vết máu, vậy ai có thể nhận ra trong trận hỗn chiến này?

Đằng Thanh Sơn kéo đứt đoạn dây buộc tóc, xõa tóc ra, đồng thời bôi một vốc đất lên mặt, mái tóc xõa cũng che mặt lại.

“Thanh Hổ, huynh nhận ra được không?” Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

“Đây...” Đằng Thanh Hổ vẫn rơi vào trong khiếp sợ như trước.

Một tiểu tử thân hình cao lớn, rất tuấn tú lúc trước hiện giờ thấp hơn nửa cái đầu, cả người cũng tráng kiện hơn chút, thậm chí thân hình Đằng Thanh Sơn cũng hơi gù, khí chất cả người phảng phất như đều biến hóa. Cho dù Đằng Thanh Hổ ngắm kỹ người trước mắt cũng không dám tin rằng, đây chính là Đằng Thanh Sơn thanh tú lúc trước.

Kiếp trước thân là sát thủ nên loại ngụy trang đơn giản này căn bản không tính là cái gì. Về phần nguy trang khí chất, rất nhiều diễn viên trên TV đều biết. Một cô nương trẻ tuổi muốn hóa thân thành một bà già cũng không phải không có khả năng.

“Thanh Hổ, huynh cứ ở đây chờ đệ là được.” Đằng Thanh Sơn nói xong liền lao xuống dưới núi.

“Cẩn thận.” Đằng Thanh Hổ vội nói, đồng thời lòng lặng lẽ thầm nhủ, “Chiều cao thể hình đều có thể thay đổi, ngay cả ta cũng không dám nhận ra đó là Thanh Sơn. Đám cường đạo đến Đằng gia trang đối với Đằng Thanh Sơn cũng không quen thuộc lắm, không thể nhận ra được.” Thực ra cho dù cường đạo có ánh mắt nham hiểm hoài nghi thì có lẽ so sánh chiều cao cũng sẽ không hoài nghi nữa

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 49

Ai Giết?

Đằng Thanh Sơn chạy như bay về hướng chân núi.

“Thanh Hổ, đừng trách đệ!” Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nói.

Trong thiên quân vạn mã của Bạch Mã bang, Đằng Thanh Sơn có thể xông vào chém giết sau đó thoát ra. Thế nhưng... nếu như một mình đánh thẳng vào thiên quân vạn mã, người của Bạch Mã bang rất có thể sẽ đoán ra thân phận của hắn. Hơn nữa, trong thiên quân vạn mã hắn căn bản không thể bảo hộ Lý Lạc Hương, như vậy hắn có thể sẽ mất mạng.

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điểm này.

Hơn nữa người của Bạch Mã bang nhất định sẽ suy đoán: Lý Lạc Hương chỉ là một cô nương bình thường sao có thể khiến cho một cao thủ liều mạng vì nàng? Lý trang không có khả năng, vậy thì chỉ có đệ nhất cao thủ “Đằng Thanh Sơn” trong truyền thuyết của Đằng gia trang.

Hơn nữa trong thiên quân vạn mã, nhiều người như vậy đều tập trung nhìn vào Đằng Thanh Sơn. Không ít đạo tặc đã từng đi qua Đằng gia trang, cũng đã gặp qua hắn, với dung mạo biến hóa không nhiều lắm, hắn sẽ rất dễ dàng bị nhận ra.

Đến lúc đó...

Tai nạn sẽ rơi xuống đầu Đằng gia trang.

Vì một nữ nhân cho đến bây giờ cũng chưa gặp qua mà khiến cho cả Đằng gia trang rơi vào nguy cơ, Đằng Thanh Sơn sẽ không làm. Cho dù có đi, hắn cũng không nắm chắc sẽ cứu được. Kỳ thực một điểm quan trọng nhất chính là... hắn căn bản không nhận ra Lý Lạc Hương. Cho dù có đi, hắn cũng không biết nàng là ai trong số nhiều nữ nhân bị bắt làm tù binh như vậy.

Kỳ thực luận về mức độ thống khổ, những nữ nhân khác chết đi cũng bất hạnh không kém gì nàng. Chẳng lẽ tất cả những người bất hạnh hắn đều phải đi cứu?

Trong thiên hạ này có rất nhiều nữ nhân chịu khổ bị cường đạo thổ phỉ bắt đi. Đằng Thanh Sơn cũng không có lòng hư vinh cao cả muốn cứu tất cả những người chịu khổ trong thiên hạ. Điều này chính là do thế đạo quyết định, sức người không thể thay đổi được.

“Tại thời loạn thế này, ta chỉ có thể nỗ lực bảo vệ tộc nhân của mình mà thôi!” Đằng Thanh Sơn thầm nói.

...

Đám đạo tặc của Thiết Sơn bang và Bạch Mã bang đang điên cuồng chém giết nhau. Người của Bạch Mã bang trên cánh tay đều có quấn vải trắng. Còn người của Thiết Sơn bang thì trên cánh tay đều quấn vải đỏ. Dù sao trong loạn chiến thiên quân vạn mã, căn bản không thể phân rõ đối thủ là ai, chỉ có thể nhìn vào mảnh vải trên tay.

Trong mắt người của Thiết Sơn bang, những kẻ nào quấn vải trắng tất cả đều giết, những kẻ nào không quấn vải cũng đồng dạng giết sạch.

Chỉ quan tâm đến giết!

“Sưu!”

Đằng Thanh Sơn lẻn vào bên trong sơn trại của Thiết Sơn bang, tháo mảnh vải đỏ trên cánh tay một thi thể đạo tặc Thiết Sơn bang, buộc vào cánh tay của mình. Hắn ngẩng đầu nhìn về một mảnh loạn chiến phía trước: “Ngàn vạn người chém giết, trong trường hỗn loạn này, nếu như ta bí mật giết chết Hồng tứ gia và thiếu đương gia kia, ai có thể biết được?”

Sát khí kìm nén đã lâu, cuối cùng cũng bùng phát.

- Hắn là kẻ giả dạng!

Một tiếng quát chói tai từ phía sau vang lên. Một gã đạo tặc Thiết Sơn bang cầm khảm đao trong tay tận mắt nhìn thấy Đằng Thanh Sơn ngụy trang thành huynh đệ của mình.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại liếc mắt nhìn tên đạo tặc này, ánh mắt phát lạnh, thân hình của hắn chợt nhoáng lên.

“Phập!” Tay phải của Đằng Thanh Sơn như tia chớp quét qua cổ họng của tên đạo tặc kia. Cả cổ họng đứt hơn phân nửa, máu tươi ồ ạt phun ra. Tên đạo tặc kia trợn mắt thật lớn, sau đó lập tức ngã xuống. Đằng Thanh Sơn liền cầm lấy khảm đao trong tay tên đạo tặc này. Dù sao cao thủ sử dụng trường thương tại Nghi thành cũng không nhiều, có thể sẽ khiến cho thân phận bại lộ, cho nên hắn không dùng Luân Hồi thương.

Cầm lấy thanh khảm đao này, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng tiến lên, đến gần một khu vực chiến đấu kích liệt tại tiền phương.

...

Phía trên Đạp Tuyết bảo mã, một lão giả tóc bạc toàn thân mặc khôi giáp nhìn về phía xa xa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Vương gia tam huynh đệ kia cho dù có cẩn thận đề phòng,

cũng không thể thoát khỏi chiêu này của lão phu. Ha ha...

- Sư phụ!

Một nam tử cao lớn mặc khôi giáp cưỡi Xích Hỏa mã bên cạnh cười nói:

- Tại Nghi thành, sư phụ lão nhân gia đã kinh doanh mấy chục năm. Thiết Sơn bang điên cuồng khuếch trương thế lực, chúng ta an bài một số gian tế trà trộn vào vào... Hừ, cho dù bọn chúng có cẩn thận đề phòng cũng không thể nào thoát được.

Có gian tế nội ứng ngoại hợp, phá cổng sơn trại cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

- Chấn Kiệt!

Vị lão giả tóc bạc mở miệng nói.

- Cha!

Một hán tử cũng cưỡi trên Đạp Tuyết bảo mã bên cạnh liền đáp lời.

- Vương gia tam huynh đệ này tung hoành thiên hạ, thủ đoạn hung tàn. Con còn quá ít kinh nghiệm giao đấu với cao thủ võ lâm. Hôm nay con hãy tọa trấn ở hậu quân, phòng ngừa có người không chiến mà chạy. Vương Hòa! Ngươi hãy thay sư đệ thống lĩnh Bạch Mã doanh, đến lúc đó trợ giúp lão phu, một lần giết chết Vương gia tam huynh đệ kia!

Hồng tứ gia thản nhiên dặn dò.

- Vâng thưa sư phụ!

Nam tử cưỡi Xích Hỏa mã kia liền đáp.

- Cha, người cũng phải cẩn thận!

Hồng Chấn Kiệt có chút lo lắng.

- Yên tâm! Cha của con tại Bạch Mã hồ, khổ tâm nghiên cứu "Lãnh Nguyệt đao quyết" mấy chục năm, đao pháp đã tiến thêm một tầng. Ta không sơ suất, Vương gia tam huynh đệ đừng mơ tưởng có thể thắng được ta. Vương Hòa! Nhân mã Bạch Mã doanh của ngươi không cần quan tâm gì khác, trước tiên hãy theo ta giết chết Vương gia tam huynh đệ kia, đến lúc đó Thiết Sơn bang sẽ tự bại!

...

Đằng Thanh Sơn trốn tại một gian lầu các trong sơn trại, nhìn về phía xa xa.

"Ta ngụy trang thành người của Thiết Sơn bang, một khi xông vào trận doanh của Bạch Mã bang, chỉ có cách chém giết không ngừng, thật sự là phiền phức." Khảm mã đao trên tay phải Đằng Thanh Sơn nhuốm đầy máu tươi. Vừa rồi hắn một đường đã giết chết chục người của Bạch Mã bang, sau đó trốn vào gian lầu các này.

Thỉnh thoảng có người của Bạch Mã bang xông vào, Đằng Thanh Sơn mới có thể tặng cho kẻ đó một đao.

"Hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được Hồng tứ gia kia và con của hắn. Có điều hai người này ta đều chưa từng gặp qua!" Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Hồng tứ gia là đại đương gia của Bạch Mã bang tại Nghi thành, là nhân vật trong truyền thuyết, số người đã gặp qua y rất ít.

Còn "Hồng Chấn Kiệt" con của y, nhiều người chỉ biết là Bạch Mã bang có một thiếu đương gia thống lĩnh "Bạch Mã doanh" tinh anh nhất của Bạch Mã bang, còn về tên của vị đương gia này rất

nhiều người đều không biết, đừng nói là tướng mạo của hắn.

Bạch Mã bang bình thường thu tiền hàng năm đều là do thủ hạ đi làm, thỉnh thoảng nhị đương gia và tam đương gia cũng sẽ đi. Dù sao tại Bạch Mã bang, địa vị cao nhất chính là đại đương gia, thứ hai là thiếu đương gia, sau đó mới đến nhị đương gia, tam đương gia.

“Hiện tại cứ tập trung vào Vương gia tam huynh đệ kia, đến lúc đó, Hồng tứ gia kia nhất định sẽ xuất hiện. Tuổi tác của Hồng tứ gia hẳn là rất lớn, đao lại rất mạnh mẽ, chỉ cần hai điểm này là có thể phán đoán được hắn là kẻ nào. Về phần thiếu đương gia kia, có thể được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, đao pháp hẳn là cũng rất lợi hại.” Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn chăm chú vào Vương gia tam huynh đệ phía xa xa.

...

- Ha ha! Hồng lão nhi! Ngươi con mẹ nó chỉ biết dùng âm mưu thủ đoạn, có bản lĩnh thì hãy ra đấu với ba huynh đệ chúng ta vài hiệp!

Chỉ thấy một tráng hán đầu trọc giống như ma thần, cầm một đôi Xích Đồng chùy điên cuồng huy vũ. Những đạo tặc Bạch Mã bang phía trước không phải bị đập nát đầu thì cũng bị đập nát thân thể.

Lão đại Vương Thiết Sơn trong số Vương gia tam huynh đệ trong tay cầm một thanh Khai Sơn đao, không một ai có thể ngăn cản được.

Lão nhị Vương Thiết Phong trong tay cầm một đôi Xích Đồng chùy, mỗi chùy đều lấy đi mạng người.

Lão tam Vương Thiết Hải, một cây tinh thiết trường thương trong tay tựa như giao long bay múa.

Ba huynh đệ thống lĩnh tinh anh của Thiết Sơn bang một đường chém giết, thế như chẻ tre, như bẻ gãy cành khô đánh thẳng vào. Rất nhiều đạo tặc của Bạch Mã bang bị giết, nhất thời Thiết Sơn bang sĩ khí đại tăng.

- Ha ha! Tam đệ! Đệ đừng gọi nữa! Hồng lão nhi này trốn ở Bạch Mã hồ mấy chục năm, đã sớm trở thành con rùa rụt cổ rồi.

Tráng hán đầu trọc cầm trong tay Khai Sơn đao vừa cười vừa nói. Dưới đao huy vũ, những tên mã tặc của Bạch Mã bang từ phía trước xông đến, cả người lẫn ngựa đều trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa. Đạo tặc của Bạch Mã bang sợ đến vỡ mật.

Vương gia tam huynh đệ tất cả đều có thân hình cường tráng, đều để đầu trọc, dung mạo cũng cực kỳ giống nhau.

- Ba tên tiểu nhi của Vương gia! Các ngươi không phải là muốn tìm lão phu sao?

Một giọng nói sang sảng vang lên trong thiên địa, hầu như tất cả mọi người trên chiến trường đều nghe được. Chỉ thấy một lão giả tóc bạc toàn thân mặc giáp, đầu đội mũ giáp cầm trong tay một thanh trường đao phát ra ánh sáng lạnh, đạp lên đầu không ít đạo tặc, từ phía trên trực tiếp bay đến.

Nhất thời đạo tặc của Bạch Mã bang đồng thanh reo hò.

“Nội kình thật mạnh!” Vương gia tam huynh đệ sắc mặt khẽ biến đổi.

...

Bên trong lầu các.

Cặp mắt của Đằng Thanh Sơn đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm vào lão giả đang thi triển khinh công:” Hồng tứ gia!”

...

Hồng tứ gia cầm một thanh trường đao trong tay, thân hình như ảo ảnh, liên tục đạp lên đầu hơn mười người, bay qua khoảng cách hơn trăm trượng.

- Ha ha! Chịu chết đi!

Một tiếng cười lớn cuồng ngạo vang lên.

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt đao trong tay Hồng tứ gia trong nháy mắt hóa thành hơn mười đạo đao ảnh, đồng thời bao trùm về hướng Vương gia tam huynh đệ. Vương gia tam huynh đệ hoảng hốt, đều cầm trứ binh khí liên tục ngăn cản những đao ảnh này.

Lão đại "Vương Thiết Sơn" thực lực cực mạnh, còn hai quả Xích Đồng chùy của lão nhị "Vương Thiết Phong" thì có thể bảo hộ trong phạm vi lớn, cho nên cũng không thụ thương.

Chỉ có lão tam "Vương Thiết Hải" là tại phần ngực và bụng xuất hiện một vết chém lớn.

Chỉ một lần giao thủ, Hồng tứ gia đã đả thương một người trong số ba huynh đệ.

- Các ngươi ai cũng đừng mong sống sót!

Hồng tứ gia cầm đao hạ xuống đất, trong mắt ẩn chứa sự cuồng ngạo.

...

"Cao thủ!" Trong lầu các, sắc mặt của Đằng Thanh Sơn khẽ biến đổi: "Hồng tứ gia này trong nháy mắt có thể xuất đao mười tám lần, làm sao lại nhanh như vậy? Mỗi một đao ảnh đều là thực chất, không phải là hư ảnh." Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, cho dù dựa vào lực lượng cơ nhục của hắn, trong nháy mắt đồng thời thi

triển, có lẽ cũng chỉ thi triển được tám chín đạo đao ảnh mà thôi.

Luận về tốc độ hắn không thể sánh bằng Hồng tứ gia này, nhưng thân thể của Hồng tứ gia tuyệt đối cũng không sánh được với hắn.

"Đây là uy lực của đao pháp bí tịch?" Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Trên Cửu châu đại địa này, trong vô số năm qua, vô số cao thủ đời này đến đời khác đã sáng tạo ra những bản bí tịch bất phàm. Bản bí tịch "Thiên Nhai Hành" mà Đằng Thanh Sơn tu luyện, thân pháp dựa vào nội kình thi triển, so với tốc độ cực hạn dựa vào thân thể còn nhanh hơn rất nhiều.

Khinh công có bí tịch, vậy đao pháp, kiếm pháp, thương pháp đương nhiên cũng có bí tịch.

Tuyệt đối không thể khinh thường bí tịch.

"Đao pháp quả thật không tệ, có điều thương pháp của ta cũng là từ "Ngũ Hành quyền", ngàn năm tinh túy của nội gia quyền diễn hóa mà ra. Nếu như chỉ tùy tiện ngăn cản, giết hắn cũng là chuyện dễ dàng." Dù sao Đằng Thanh Sơn tinh thông cũng là thương pháp: "Đó là... đều cưỡi Thanh Tông mã, đều mặc áo giáp, là Bạch Mã doanh trong truyền thuyết?"

...

Hồng tứ gia đao pháp lăng lệ, nhưng Vương gia tam huynh đệ liên thủ hỗ trợ, không hề rơi vào thế hạ phong. Đặc biệt là Khai Sơn đao của lão đại "Vương Thiết Sơn" còn để lại trên người Hồng tứ gia những vết chém.

"Đông!" "Đông!"...

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển mạnh.

“Không hay!” Vương gia tam huynh đệ sắc mặt đại biến. Chỉ thấy nhân mã của Bạch Mã bang tránh ra một con đường, một đội ngũ kỵ binh tinh anh, tất cả người ngựa đều mặc khải giáp xông thẳng vào. tên kỵ binh dẫn đầu cầm một thanh đao tương tự Hồng tứ gia, đao pháp cũng đồng dạng lăng lệ. Đội ngũ kỵ binh tinh anh này bắt đầu chém giết, không người nào có thể ngăn cản được.

Khải giáp bảo hộ nghiêm mật, đặc biệt khi bắt đầu trùng kích, đạo tặc Thiết Sơn bang dễ dàng bị hất bay ra, rất nhiều đạo tặc bị giết chết.

Mà những đạo tặc này muốn giết đối phương, lại căn bản không thể phá được khải giáp.

Đội ngũ kỵ binh tinh anh hai trăm người này phảng phất như một dòng lũ cương thiết tràn về phía Vương gia tam huynh đệ.

...

Trên lầu các, Đằng Thanh Sơn quan sát được, mặc dù khải giáp của ngựa bảo hộ nghiêm mật, nhưng vẫn còn lộ ra màu lông.

“Đạo nhân mã này đều mặc khải giáp, ngựa cũng là Thanh Tông mã, đúng là Bạch Mã doanh. Tên dẫn đầu kia lại cưỡi Xích Hỏa mã, nhất định là thủ lĩnh của Bạch Mã doanh. Hơn nữa đao pháp của hắn và Hồng tứ gia cũng giống như nhau, chắc hẳn là tên thiếu đương gia kia.” Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn trở nên lạnh lẽo, nhặt lên một hòn đá.

...

Bạch Mã doanh này tuyệt đối là một đội ngũ tinh anh, trùng kích thẳng vào, quả thật đáng sợ.

Bọn họ căn bản không sợ tên, không sợ đối phương chém giết, bởi vì có khải giáp dày nặng bảo hộ bọn họ.

Chỉ có việc xông thẳng vào!

- Nhị đệ! Tam đệ! Tránh đi!

Vương Thiết Sơn sắc mặt đại biến, vội quát lên.

Đối mặt với dòng lũ cương thiết như vậy, Vương gia tam huynh đệ dù sao cũng chỉ là thân xác con người, đành phải lựa chọn né tránh.

Nhân mã của Bạch Mã doanh giống như một trận gió tràn đến, vô số trường thương thương ảnh đâm về phía Vương gia tam huynh đệ. Muốn giữ mạng trong thiên quân vạn mã... là rất khó khắn, chí ít Vương gia tam huynh đệ cũng làm không được.

“Phập!” “Phập!”

Lão tam “Vương Thiết Hải” vốn đã thụ thương không tránh được, liên tục bị vài đạo trường thương đâm thủng thân thể, cả người bị đâm như cái rỗ, sau đó bị hất bay đi.

- Tam đệ!

Hai huynh đệ Vương Thiết Sơn và Vương Thiết Phong đang bỏ chạy sắc mặt đại biến.

- Ha ha! các ngươi không thoát được đâu!

Tiếng cười lớn từ trong miệng tên thủ lĩnh Bạch Mã doanh vang lên. Chỉ thấy y cưỡi Xích Hỏa mã, thống lĩnh kỵ binh dưới trướng điên cuồng lao về hướng hai người Vương Thiết Sơn và Vương Thiết Phong.

Đúng lúc này...

“Hưu!”

Phảng phất như một đạo lưu tinh, từ trong đám người Thiết

Sơn bang bay đến, lướt qua khoảng không.

“Phập!” Đạo lưu quang này bắn vào trước ngực tên thủ lĩnh Bạch Mã doanh, dễ dàng xuyên qua khải giáp. Tên thủ lĩnh này cặp mắt mở lớn, sau đó từ trên ngựa rớt xuống. Những kỵ binh phía sau lập tức kéo dây cương, trở nên hỗn loạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 50

Khả Phạ Đích Thạch Tử (Cục Đá Đáng Sợ)

Lộc cộc … lộc cộc.

Rất nhiều mã tặc Bạch Mã Doanh ghìm cương lại, sợ đạp nhầm thi thể của thủ lĩnh.

Một bóng ảo ảnh như chớp xuyên qua đám kỵ binh này, bay đến bên cạnh thi thể, chính là Hồng Tứ gia vẻ mặt khó coi. Hồng Tứ gia vừa vuốt ve cổ của ái đồ, cẩn thận xem xét lổ thủng ở lưng áo giáp của ái đồ, trong lòng ngầm thất kinh: "Ám khí nào đây? Không ngờ đủ sức xuyên qua hai tầng áo giáp sau lưng và trước ngực."

Ngửng đầu, Hồng Tứ gia nhìn chăm chú hai huynh đệ Vương gia xa xa, ánh mắt như độc xà:

- Không ngờ ba huynh đệ Vương gia lại cũng có trợ thủ.

Sử dụng ám khí thật khó luyện được.

Muốn trở thành một cao thủ, lực cổ tay phải đủ cũng như phương pháp sử dụng nội kình phải đặc biệt.

- Các huynh đệ, vây chặt giết hết đi.

Hồng Tứ gia giọng giận dữ nói:

- Hai huynh đệ Vương Gia này, hôm nay không một người nào được thoát thân.

Đang nói, Hồng Tứ gia đã nắm thanh trường đao múa lên, hóa thành một luồng bóng đao phóng thẳng đến hai huynh đệ Vương gia.

- Giết! ! !

Kỵ binh Bạch Mã Doanh lại phóng ngựa theo vội vã kéo dài dọc theo con đường trong sơn trại. Phải biết đây là hang ổ của Thiết Sơn bang, đủ để cho vài ngàn người tập trung, hơn nữa còn có một số nhân mã lớn thường xuyên thao luyện, cũng như mã trường cho ngựa phi nước đại. Mỗi chiều cũng cỡ vài dặm.

- Ha ha ha, Hồng lão nhi, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận với ám khí của huynh đệ ta.

Vương Thiết Sơn đang bỏ chạy chợt động tâm cơ, cao giọng cười nói.

Hồng Tứ gia vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, căn bản không đáp lại, truy đuổi theo rất nhanh.

Đúng lúc này, không ít kỵ binh Bạch Mã Doanh đang phóng vội vã đã đến mặt trước, từng người từng người lập tức nhảy xuống ngựa, bọn chúng thân mang giáp trụ đang từ bốn phương tám hương vây chặt lấy hai huynh đệ Vương gia.

- Đại ca, tình huống không ổn.

Nhị đương gia Vương Thiết Phong nóng nảy nói.

- Cứ việc giết!

Vương Thiết Sơn liếm môi, ánh mắt lóe lên vẻ hung bạo như lang sói.

- Có cao thủ ngầm giúp chúng ta, hôm nay chúng ta có chết trong tay Hồng lão nhi hay không còn chưa chắc chắn.

Vương Thiết Phong nghĩ đến ám khí vừa rồi, trong lòng cũng dậy lên niềm tin.

. . . . . .

Trong lầu gác, Đằng Thanh Sơn ở cách xa vòng vây hai huynh đệ Vương gia. Còn những nhân mã khác của Bạch Mã Bang từ khắp nơi đến cướp giết người Thiết Sơn Bang, khiến cho bang chúng của Thiết Sơn Bang căn bản không cách nào hỗ trợ hai huynh đệ Vương gia.

- Hồng Tứ gia thật là cảnh giác, trong khi đuổi theo hai huynh đệ Vương gia, không có chút nào lơ là thiếu cảnh giác.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn liền thấy tốc độ của Hồng Tứ gia rõ ràng đã chậm hơn lúc bắt đầu không ít, ánh mắt cũng đôi khi nhìn về hướng này, bởi vì ám khí vừa rồi chính là phát ra từ đây.

Nhưng ám khí quá nhanh, không ai biết được thật ra xuất phát từ nơi nào.

- Lão già kia… ngươi đừng gấp, đợi một lúc sẽ tiễn ngươi lên đường.

Đằng Thanh Sơn âm thầm rời khỏi gian lầu đó.

Do mấy người Hồng Tứ gia đã chạy đến các góc khuất của các phòng ốc, Đằng Thanh Sơn nếu ở lại trong lầu gác sẽ không tìm được cơ hội.

Còn về phần Hồng Tứ gia, Đằng Thanh Sơn rất có lòng tin, với thời thế lúc trước, Đằng Thanh Sơn toàn lực ném phi đao ra, uy lực còn mạnh hơn so với đạn bắn. Ném đá thì yếu hơn một chút, nhưng cũng gần như đạn. Nếu như nói thời trước ném ra một viên

đá cũng như một viên đạn súng ngắn, thì giống thời nay viên đá ném ra hệt ngang với sức của đạn xuyên áo giáp.

Ngay cả thép tấm cũng dễ dàng bắn thủng.

Khi nhanh đến mức tận cùng, ngay cả lá xanh cũng có thể giết người, nói chi đến viên đá.

Trong phần lớn các phòng ốc của ngõ hẻm nhỏ, một trận chém giết tanh máu đang được tiến hành.

- Ha ha ha. Chết cho ta.

Vương Thiết Phong gầm lên, một đôi chùy đồng có xích múa lên điên cuồng, một hảo hán Bạch Mã Doanh vừa thích mũi lê đến Vương Thiết Phong, liền bị chùy đồng của Vương Thiết Phong thoát tay đập thẳng vào trên đầu của hảo hán đó. Cho dù trên đầu có đội mũ giáp bảo vệ, cũng bị nứt toác, máu tươi chảy ra, chết ngay tại chỗ.

Một đôi chùy đồng có xích của Vương Thiết Phong bảo vệ quanh thân thật hoàn hảo.

So với Vương Thiết Phong, Vương Thiết Sơn còn đáng sợ hơn.

Tay cầm một thanh Khai Sơn đao, múa lên liền phảng phất như một quả cầu đao to lớn, một đao được truyền nội kình vào trong có thể dễ dàng xuyên thủng áo giáp mã tặc rẻ thành hai mảnh.

- Các ngươi không còn chỗ trốn được!

Âm thanh lạnh lùng vang lên, Hồng Tứ gia vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo phốc thẳng đến, trường đao trong tay chớp mắt đã hóa thành chín bóng đao, cùng lúc chém thẳng đến Vương Thiết Phong.

- Keng … keng …keng.

Một đôi chùy đồng có xích được Vương Thiết Phong múa lên đến mức gió cũng không xuyên qua được, đồng thời cũng quát lên tàn bạo:

- Thập Bát Oanh Sơn Chùy.

Bóng chùy bay lượn, liên tiếp chạm vào trường đao, nội kình mạnh mẽ bạo liệt phun ra, tường phòng ốc chung quanh đều xuất hiện không ít lỗ thủng và vết chém.

Bóng đao quỷ dị đó biến đổi, bay theo một đường đi quỷ dị, vẽ thẳng về phía cổ họng của Vương Thiết Phong, khiến Vương Thiết Phong vẻ mặt biến hẳn.

- Keng!

Đột nhiên một thanh Khai Sơn đao xuất hiện, ngăn cản được một đao trí mệnh đó. Chính là đại ca Vương Thiết Sơn ra tay cứu giúp. Vương Thiết Phong liền quát lên một tiếng tàn bạo, một chùy đồng có xích thoát khỏi tay, bắn thẳng đến Hồng Tứ gia trước mặt. Hồng Tứ gia nhanh chóng thu đao xoay người, dễ dàng né được một chùy này.

- Nhị đệ, nhảy lên mái nhà.

Vương Thiết Sơn vội vàng hô lớn.

Vừa nói, Vương Thiết Sơn, Vương Thiết Phong hai người lập tức nhảy lên nóc nhà.

- Ồ?

Hồng Tứ gia vẻ mặt trầm hẳn.

- Lên mái nhà, cao thủ ngầm phóng ám khí đó rất dễ dàng nhìn được ta, đến lúc đó thì nguy hiểm rồi.

Tuy trong lòng tranh đấu một lúc, nhưng tự tin ở thực lực của

bản thân, cùng với ước muốn giết chết hai huynh đệ Vương gia, Hồng Tứ gia chần chừ một chút, cũng vội nhảy lên nóc nhà ngay.

Mái nhà không rắn chắc lắm, bất quá ba người đều là cao thủ nội kình, vận nội kình lên rồi, cả thân người nhẹ như chim yến.

- Vèo!

- Vèo!

Phần lớn nhân mã Bạch Mã Doanh từ bên dưới dùng trường thương đâm tới hai anh em Vương gia trên nóc nhà khiến cả hai kinh hiểm né tránh - Đại ca, chúng ta ở trên nóc nhà, nên đám người Bạch Mã Bang thấy rõ chúng ta, nguy hiểm lắm.

Vương Thiết Phong vội vàng nói, đồng thời hất đi một mũi tên bắn thẳng vào mình. Lúc này, chung quanh Bạch Mã Bang tụ tập càng lúc càng đông người.

- Trên đây, cao thủ ám khí đó mới có thể thấy được Hồng lão nhi, hơn nữa còn giết được lão.

Vương Thiết Sơn cũng quát nhỏ.

- Hiện tại cho dù thế nào, chúng ta chỉ cần nhắm hướng Tây Bắc xông ra, đến được Đại Duyên sơn là tốt nhất!

Vương Thiết Phong và Vương Thiết Sơn hai người đều mặc áo giáp, nhưng loại áo giáp này chỉ có tác dụng với tên thông thường.

Nhưng khó ngăn cản được lực đâm mạnh mẽ của trường thương.

Hai trăm kỵ binh của Bạch Mã Doanh cùng với chiến mã xông đến, sức mạnh mũi thương hoàn toàn có thể đâm xuyên được sắt thép. Nếu như không có chiến mã, với sức mạnh của chiến sĩ Bạch Mã Doanh, sức mạnh mũi thương đâm tới cũng không thể khinh

thường được.

- Đại ca, lão tặc đó đã đuổi tới rồi.

Vương Thiết Phong vội vàng lên tiếng.

- Hô!

Một bóng người cực nhanh, phảng phất như một thác nước phóng thẳng đến Vương Thiết Phong. Vương Thiết Phong quát lớn một tiếng, rồi dùng chùy đồng có xích ném tới. Đúng vào lúc đó, Hồng Tứ gia ánh mắt lạnh lại, vẻ mặt đỏ lên rừng rực, trường đao trong tay trầm xuống mãnh liệt thoát qua khỏi quả chùy. Đồng thời, tốc độ của trường đao lập tức tăng vọt đến mức đáng sợ.

Hô!

Chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, Vương Thiết Phong liền kinh ngạc đứng lại, chỗ eo bụng áo giáp đã xuất hiện một đường rách, máu tươi ồ ạt thấm ra.

Hai quả chùy đồng có xích rơi sầm xuống, phá vỡ nóc phòng, tiếp tục rơi xuống.

- Nhị đệ!

Vương Thiết Sơn vẻ mặt biến hẳn.

Vương Thiết Phong rơi từ trên nóc phòng xuống phía dưới, thân thể bị đứt đôi, máu tươi vương đỏ mặt đất.

- Vương Thiết Sơn, chỉ còn lại một mình ngươi rồi.

Hồng Tứ gia vẻ mặt đỏ hồng từ từ khôi phục lại bình thường, đồng thời cười lạnh nhìn Vương Thiết Sơn.

- Ngươi cũng đi đến hoàng tuyền để bầu bạn với hai huynh đệ của mình đi.

Đến mức này, Hồng Tứ gia đã có tự tin hoàn toàn, một đối một, lão thắng chắc chắn.

- Chiu!

Tiếng kêu sắc bén đáng sợ vang lên!

Hệt như một ngôi sao băng, nhanh chóng xuyên qua cự ly vài chục trượng!

- Nhanh quá.

Hồng Tứ gia chính là một lão giang hồ, từ trước đến giờ chưa từng bỏ quên cảnh giác đối với cao thủ ám khí, vẻ mặt biến hẳn, trở nên đỏ hồng lần nữa, trường đao trong tay quét lên một luồng ảo ảnh.

- Keng!

Ám khí đó va chạm thẳng vào trường đao, khiến cho trường đao bị hất bắn vuột khỏi tay.

- Sức mạnh đáng sợ thật, tốc độ đáng sợ thật.

Hồng Tứ gia tay phải tê dại, tự mình cảm nhận uy lực của ám khí đó, cuối cùng kinh hãi la lên:

- Cao thủ ám khí này, tuyệt đối có thể liệt vào bảng bảy mươi hai cao thủ!

Hồng Tứ gia đạt đến mức Hậu Thiên Điên Phong Hậu, chỉ có đối diện với người được liệt vào trong bảng cao thủ "Dương Phàm", mới hoảng sợ như vậy, không cách nào vượt qua.

May là đao của lão, cũng đã phải mất mấy vạn lượng bạc để mua nguyên liệu luyện chế thành một thanh thần binh.

Nếu như là một loại đao thông thường hẳn đã sớm bị xuyên

qua rồi.

- A!

Mới vừa ứng phó được với ám khí đó, Hồng Tứ gia liền cảm thấy cổ mình đau đớn kịch liệt.

- Ta …

Hồng Tứ gia đầu óc mê muội, nhìn thấy Vương Thiết Sơn cười hung ác trước mặt, lại nhìn thấy rất nhiêu bang chúng của Bạch Mã Bang ở chung quanh đang thất kinh, Hồng Tứ gia đột nhiên cảm thấy hít thở khó khăn, đưa tay bịt lấy yết hầu muốn hô hấp, lúc này đang có máu tươi tuôn ra ồng ộc.

- Ta trúng đao rồi!

Hồng Tứ gia hoảng sợ mở to mắt nhìn.

Trong quá khứ xông pha khắp vùng Cửu Châu, Hồng Tứ gia mỗi khi nhìn thấy địch nhân trúng đao của mình thường phải đến lúc chết mới phác giác. Hồng Tứ gia thường hay đắc ý, đao của mình thật nhanh! Nhưng hôm nay… cảnh tượng hệt như vậy lại phát sinh trên người lão.

Ngay mới rồi lúc lão phải ứng phó với ám khí trí mệnh, Vương Thiết Sơn đương nhiên nắm lấy cơ hội, một đao tàn độc xẹt qua yết hầu của lão.

Đao này quá nhanh, đợi đến lúc cổ cảm thấy đau, Hồng Tứ gia mới biết đã trúng phải đao rồi.

- Ngươi, ngươi …

Hồng Tứ gia bịt chặt yết hầu, trừng mắt nhìn Vương Thiết Sơn, muốn nói điều gì đó nhưng cũng không nói được, ngã ầm xuống nóc nhà, rơi tiếp xuống mặt đất, mũ trụ rơi ra bên cạnh,

máu tươi nhuộm đỏ mái tóc bạc. Lãnh chúa đất Nghi Thành đã chết như vậy!

Hồng Tứ gia không cam lòng!

Vương Thiết Sơn đó tuyệt đối không phải là đối thủ của lão, nếu như không phải vừa rồi lão bị ám khí đó khiến cho khiếp sợ, tập trung toàn bộ sức lực để ngăn trở ám khí, làm sao Vương Thiết Sơn có được cơ hội.

. . . . . .

Trong đám người Thiết Sơn bang hoảng loạn xa xa, một người đàn ông tóc tai bù xù, thân hình cực kỳ cường tráng lạnh nhạt nhìn hết cảnh này.

- Phải về thôi.

Hắn liếc nhìn bọn cường đạo thổ phỉ đang hoảng loạn chung quanh, rồi nhanh chóng âm thầm phóng thẳng về phía Đại Duyên Sơn, chỉ một lúc liền biến mất không thấy đâu nữa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 51

Về Nhà.

Bên trong sơn trại Thiết Sơn bang đầy thi thể và người bị thương, đám bang chúng Bạch Mã bang lại loạn hết cả lên. Uy tín của Hồng tứ gia quá cao! Bạch Mã bang là do Hồng tứ gia một tay tạo dựng, mặc dù nói bang chúng Thiết Sơn bang may mắn sống sốt đã chạy trốn khắp bốn phía nhưng cái chết của Hồng tứ gia đối với Bạch Mã bang là đả kích quá lớn, đám mã tặc Bạch Mã bang tinh thần ai cũng có chút hỗn loạn.

"Cút ngay." Đại đương gia Vương Thiết Sơn của Thiết Sơn bang điên cuồng xông về phía tây nam.

Xoạt!

Khai Sơn đao dọc đường trực tiếp chém giết người ngăn cản thành hai nửa, thừa dịp đang lúc hỗn loạn Vương Thiết Sơn rất nhanh liền xông vào trong Đại Duyên sơn.

"Đám nhãi ranh Bạch Mã bang nghe đây, Vương Thiết Sơn ta sẽ còn quay trở lại! Tên đương gia khác còn sống của Bạch Mã bang hãy rửa sạch cổ chờ Vương Thiết Sơn ta tới chém đi. Nếu sợ chết hãy quay trở về giải tán Bạch Mã bang đi…Ha ha…" Tiếng cười man dại vang vọng khắp cả bầu trời sơn trại mà nhân ảnh Vương Thiết Sơn ai cũng không biết chạy đi đâu rồi.

"Vương Thiết Sơn…Các ngươi để hắn chạy thoát?" Nam tử có

sẹo hình lưỡi đao thân mặc khải giáp, cưỡi Xích Hỏa Mã quát.

“Tam đương gia! Vương Thiết Sơn kia chạy rất nhanh, hơn nữa lúc ấy mọi người đều quan tâm tới đại đương gia…” Đám mã tặc Bạch Mã bang trả lời với giọng có chút bất đắc dĩ.

“Cha, cha…”

Lúc này một nhân ảnh lao nhanh tới, bỗng chốc liền quỳ bên thi thể Hồng Tứ gia, đó chính là thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt.

“Chấn Kiệt.” Nam tử mặt sẹo mở miệng nói. “Đừng khóc, đại ca đã chết rồi nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là phải phòng bị tên Vương Thiết Sơn! Hôm nay chúng ta diệt Thiết Sơn bang, giết hai huynh đệ của hắn, hắn sẽ cùng chúng ta liều chết không thôi! Lời cay độc sau cùng của hắn con cũng nghe thấy rồi.”

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt đứng thẳng người dậy: “Tam thúc, con biết. Lần này chúng ta tổn thất quá lớn, cha của con, sư huynh, nhị thúc, tất cả bọn họ đều chết rồi! Lo liệu việc cũng chỉ còn sót lại con và người thôi. Sau này rất nhiều chuyện phải nhờ tam thúc rồi.”

Nam tử mặt sẹo gật đầu, thở dài: “Lần này Bạch Mã bang chúng ta tổn thất không ít nhân mã, ngay cả Bạch Mã doanh cũng chết không ít người.”

“Vâng….”

Hồng Chấn Kiệt nhìn đưa mắt nhìn xung quanh, lần này Bạch Mã bang dẫn theo hơn sáu ngàn người tới, thực sự chết trong chiến đấu cũng chỉ hơn ngàn người nhưng thụ thương lại có rất nhiều, không ít người bị tàn phế. Đám tàn phế này tất nhiên lực chiến đấu sẽ đại giảm, sống cũng chỉ là thêm một miệng ăn mà thôi.

“Cửa ải này Bạch Mã bang chúng ta phải gây dựng lại.” Hồng

Chấn Kiệt nói.

“Vương Thiết Sơn kia mặc dù phiền phức nhưng chỉ vẹn vẻn một người, ngược lại không phải quá khó giải quyết.” Nam tử mặt sẹo nhíu mày “Không ổn nhất chính là đại ca đã chết! Đại ca đối với các bang phái trong Nghi Thành lực uy hiếp rất lớn. Rất nhiều bang phái đều thuần phục với chúng ta thậm chí giao tiền cũng chính là duyên cớ từ đại ca. Nhưng đại ca hiện tại đã chết, các bang phái lớn nhỏ chỉ sợ sắp ngo ngoe muốn động đậy rồi.”

Hồng Chấn Kiệt nghe xong cũng có chút phiền não.

Đại đương gia của một bang phái cường đại là phải trấn áp được người khác. Nếu không e rằng ngay cả thủ hạ cũng sẽ không tâm phục, địch nhân có lẽ cũng sẽ hạ thủ.

“Bạch Mã bang ở Nghi Thành hơn mười năm, căn cơ vững chắc cũng không phải người khác nói động là động vào được.” Hồng Chấn Kiệt hừ lạnh một tiếng, “Có điều tam thúc nói cũng không phải không có đạo lý, lần này phải thu nạp một ít bang chúng, không ổn nhất chính là lần này Bạch Mã doanh tổn thất mấy chục huynh đệ, hảo hán như Bạch Mã doanh đều là cha mất hơn mười năm bồi dưỡng ra, nay muốn bổ sung quả thực khó khăn.” Hạch tâm nhất Bạch Mã bang chính là Bạch Mã doanh này.

Lực chiến đấu của Bạch Mã doanh vượt qua cả hai ngàn mã tặc phổ thông.

Đây cũng là nhân mã tinh anh Hồng tứ gia noi gương theo ‘Hắc Giáp quân’ của Quy Nguyên tông tạo dựng lên.

“Chấn Kiệt, hiện giờ trời cũng sắp tối rồi, chúng ta có nên tạm thời ở lại đây chờ đến sáng mai xuất phát hay không?” Nam tử mặt sẹo dò hỏi.

Ngửa mặt nhìn sắc trời u ám, Hồng Chấn Kiệt gật đầu nói:

“Trước tiên xem xem có bao nhiêu huynh đệ thụ thương, bao nhiêu huynh đệ đã chết. Tất cả đều tính một lần!” Hồng Chấn Kiệt cũng cảm thấy phiền não, Hồng tứ gia cha hắn lúc còn sống thì thiếu đương gia hắn có thể thích ý hưởng thụ cuộc sống, miễn là có cha hắn.

Nhưng Hồng tứ gia vừa chết Hồng Chấn Kiệt liền cảm thấy rằng, vị trí chúa đất ở Nghi Thành này đã không phải dễ ngồi như thế.

o0o Trong Đại Duyên sơn.

‘Rắc rắc’, gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn phát ra thanh âm trầm thấp, cả người khôi phục lại chiều cao bản thân vốn có, thân hình cũng khôi phục nguyên dạng. Đằng Thanh Hổ ở bên mặc dù đã thấy qua một lần nhưng vẫn cảm thấy có chút khó tin y như trước.

“Thanh Hổ.” Đằng Thanh Sơn lo lắng nói, “Vừa rồi thanh âm lúc đại đương gia Thiết Sơn bang kia trốn thoát sau cùng ngươi cũng nghe thấy rồi, Vương Thiết Sơn này đúng là cùng Bạch Mã bang không chết không thôi. Nghi Thành của chúng ta có lẽ sắp đại loạn, sau này…Đằng gia trang chúng ta e rằng cũng không thể yên ổn.”

Đằng Thanh Sơn một bên cùng Đằng Thanh Hổ hành tẩu giữa núi rừng, một bên nói: “Lần này Bạch Mã bang tổn thất rất lớn, Hồng tứ gia và thiếu đương gia kia đều đã chết, ngay cả Bạch Mã doanh cũng tổn thất không ít nhân mã.”

“Tên thiếu đương gia đã chết?” Đằng Thanh Hổ mừng rơn.

Hắn ở lưng chừng núi căn bản không thấy rõ phía dưới phát sinh chuyện gì. Chỉ nghe thấy lời lúc Vương Thiết Sơn chạy trốn vận chuyển nội kình nói ra.

“Ừ, chết rồi.” Đằng Thanh Sơn gật đầu, chính mình đích thân bắn chết, đương nhiên chắc chắn.

“Chết thật tốt, chết thật tốt!” Đằng Thanh Hổ giọng căm hận nói.

“Tổn thất của Thiết Sơn bang lại càng lớn hơn, hai mươi mấy mã tặc có nội kình cộng thêm ba ngàn bang chúng hạch tâm, không phải chết thì cũng là bỏ chạy rồi. Thiết Sơn bang lần này xong hết rồi! Chỉ có điều…” Đằng Thanh Sơn nhíu mày, “Bạch Mã bang tổn thất lớn như vậy, những bang phái khác ở Nghi Thành chúng ta khẳng định cũng sẽ hỗn loạn.”

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ trong núi không ngừng đi về phía trước.

Đằng Thanh Sơn mặc dù biết tương lai sẽ loạn lạc nhưng lại không lo lắng! Bởi vì với tự thân vũ lực của Đằng gia trang, đặc biệt sự đản sinh của một đám cao thủ nội kình, điều này khiến Đằng gia trang căn bản không sợ những bang phái bình thường.

Mà Bạch Mã bang tổn thất lớn như vậy, tất cả tinh lực đều sẽ trút vào bang phái, có lẽ cũng sẽ không tới mấy thôn trang tìm phiền phức.

o0o Bầu trời nơi nơi tối mịt, sau nửa đêm Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người mới xuyên qua đại sơn đi tới bên ngoài đại môn Đằng gia trang.

“Ai?” Tộc nhân trực gác đại môn Đằng gia trang nhìn thấy hai nhân ảnh mù mờ từ nơi xa xa, vội quát.

“Là chúng ta, Thanh Sơn.” Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, Đại Duyên Sơn mặc dù lớn nhưng nếu chỉ bản thân Đằng Thanh Sơn thì lộ trình trăm dặm cũng chỉ mất nửa canh giờ đã đủ đi qua, dựa theo tốc độ tính toán ở kiếp trước thì đó chính là 50-60km/h, đây

lại là đường núi. Đương nhiên chuyện này chỉ có loại người phi thường như Đằng Thanh Sơn mới có thể làm.

Tốc độ Đằng Thanh Hổ cũng chậm hơn nhiều, hai người hao phí gần đủ bốn canh giờ, đến nửa đêm mới chạy tới Đằng gia trang.

“Thanh Sơn trở về rồi à?” Chỉ thấy trên luyện võ trường lập tức có mấy người chạy tới.

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ từ cửa bên đi vào lập tức phát hiện ra tộc trưởng Đằng Vân Long cùng phụ mẫu Đằng Thanh Sơn, phụ mẫu Đằng Thanh Hổ.

“Thanh Sơn, các con thực khiến ta lo sợ.” Đằng Vân Long cười đi tới, “Ai ngờ rằng hai đứa tiểu tử như hai con lại chạy theo Bạch Mã bang, làm cho ta lo sợ. Tốt rồi, cuối cùng các con vẫn còn sống trở về.”

Đằng Thanh Sơn nương theo ánh đuốc bên đại môn liền có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt ngoại công, có lẽ đám người ngoại công hôm nay trở về vẫn luôn không cách nào yên tâm! Đám người nhà cũng không yên tâm, người người không ngủ, đều chờ ở trên luyện võ trường.

“Ngoại công.”

“Gia gia.”

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ hai người cũng cảm giác được sự quan tâm của trưởng bối.

“Hôm nay các con gặp không ít chuyện chứ? Đi nào, đến chỗ ta nói.” Đằng Vân Long bảo “A Lan, mấy người các con trước tiên đều trở về ngủ đi. Vĩnh Phàm, hai huynh đệ các con đều đi theo ta.” Lập tức, mấy người Đằng Thanh Sơn liền đi tới chỗ ở của tộc trưởng Đằng Vân Long.

Trong gian phòng chính, sau khi đóng cửa lại trong phòng chỉ có năm người.

Tộc trưởng Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Hàng cùng Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Hổ.

“Kết quả thế nào?” Đằng Vân Long vừa vào liền trực tiếp dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói: “Bạch Mã bang cùng Thiết Sơn bang tổn thất đều rất lớn, Thiết Sơn bang gần như hoàn toàn bị tiêu diệt, bang chúng phổ thông chỉ có một số ít chạy thoát, còn về cao thủ chỉ có đại đương gia Vương Thiết Sơn kia chạy thoát! Mà Bạch Mã bang…Tổn thất cũng rất lớn, Hồng tứ gia và thiếu đương gia con trai lão đều đã chết.”

“Hồng tứ gia đã chết?” Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Hàng ba người đều giật mình.

Hồng tứ gia, ba chữ này chính là một tấm biển bằng vàng.

Tại Nghi Thành, Hồng tứ gia chính là ông chúa tể! Có thể nói thao túng sống chết của rất nhiều người.

“Lão tặc này không ngờ lại chết rồi? Chết thực tốt, chết thực là tốt!” Đằng Vân Long không nhịn được cười lớn, cười đến nỗi mắt cũng rơi lệ, “Ai ngờ được cả đời này của Đằng Vân Long ta cũng có thể chờ đến lúc lão tặc này chết trước.”

“Lão tặc chó má, rốt cuộc cũng chết rồi.” Đằng Vĩnh Hàng cũng chửi.

Bọn Đằng Thanh Sơn cũng có thể hiểu được oán khí của các trưởng bối, hơn mười năm qua Bạch Mã bang tự tung tự tác, lúc Đằng gia trang nhỏ yếu đã từng chịu qua sự ức hiếp quá lớn, cả thế hệ các trưởng bối, nữ nhân bị bắt đi có rất nhiều, đó có thể nói là nợ máu vô số.

“Lão tặc kia chết như thế nào?” Đằng Vân Long hỏi đến cùng.

“Con ở trên sườn núi không thấy rõ, Thanh Sơn ẩn náu ở trong hẳn hẳn sẽ thấy rõ.” Đằng Thanh Hổ nói, ba người Đằng Vân Long lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 52

Không Chết?

"Hồng tứ gia bị Vương Thiết Sơn kia một đao giết chết! Tình hình lúc ấy khá hỗn loạn, nhị đương gia Thiết Sơn bang Vương Thiết Phong lúc ấy lại bị Hồng tứ gia giết chết." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, mặc dù nói cái chết của Hồng tứ gia cùng với hắn có quan hệ rất lớn nhưng Đằng Thanh Sơn không hề định nói ra.

Nói ra chỉ là ra vẻ ta đây thôi, không có tác dụng.

"Báo ứng, quả là báo ứng!!" Đằng Vân Long không nhịn được cười lớn.

Những người khác trong gian phòng chính đều có vẻ rất cao hứng.

Đằng Vân Long cười: "Lão tặc kia chết thật sảng khoái lòng người. Nhưng lão vừa chết Nghi Thành này có lẽ sắp rối loạn rồi."

"Ngoại công, con thấy tông tộc chúng ta nên chế tạo khải giáp!" Đằng Thanh Sơn trịnh trọng đề nghị "Lúc chiến đầu không có khải giáp bảo vệ rất dễ mất mạng. Nhưng có khải giáp lúc chém giết thực phải mạnh hơn nhiều." Chỉ cần nhìn vào Bạch Mã doanh thân khoác trọng giáp, một người xông lên đã có thể dễ dàng giết chết rất nhiều người.

Khải giáp tốt thì tốt, chỉ là giá cả quá đắt!

Chế tạo một bộ khải giáp so với đao thương phải khó hơn nhiều, một bộ nếu nguyên liệu tốt có thể bao bọc toàn thân, khải giáp chế ra tốt thấp nhất phải ngàn lượng bạch ngân, đủ ngang giá với một thớt chiến mã thượng đẳng. Nếu nói trọng giáp giản lược cũng phải hai trăm lượng bạch ngân. Đây cũng duyên cớ là vì sao thôn trang bình thường không mua nổi khải giáp.

Vài tấm khải giáp tốt cũng khiến cho một thôn trang nghèo hết tiền.

Về phần vài thiết giáp mỏng giản lược, tiện nghi thì tiện nghi, có thể dân quê miền núi vũ dũng, trường thương đâm chọc một cái có thể đâm thủng, thiết giáp mỏng căn bản vô dụng. Nếu muốn có thể hoàn toàn bảo hộ bắt buộc phải là trọng giáp.

Đương nhiên lợi dụng nguyên liệu trân quý cỡ như Vạn niên hàn thiết có thể luyện chế ra khải giáp vừa nhẹ nhàng vừa tiện lợi, phong ngừa lại tốt nhưng giá cả quá cao. Dù sao một bộ khải giáp dùng nguyên liệu so với đao thương phải nhiều hơn nhiều.

“Món đồ đó thực quý giá.” Đôi mắt phụ thân Đằng Vĩnh Hàng của Đằng Thanh Hổ sáng lên nhưng vẫn chặc lưỡi nói như trước.

“Thanh Sơn nói đúng, chúng ta nên chế tạo trọng giáp.” Đằng Vân Long trước nay chưa từng hưng phấn kích động như thế, “Đằng gia trang chúng ta có thể tự mình chế tạo trọng giáp. Chỉ cần mua nguyên liệu là được! Nguyên liệu một bộ trọng giáp chúng ta tự mình chọn nguyên liệu, khoảng một trăm lượng bạc là đủ rồi. Đặt mua hai trăm kiện thì cũng chính là hai vạn lượng bạc!”

“Hai vạn lượng!” Đằng Vĩnh Hàng có chút chấn kinh.

“Việc này có thể làm được!” Đằng Vĩnh Phàm đứng dậy nói.

Đằng Thanh Sơn lần trước đi tới Nghi Thành đổi lấy Tinh Văn

cương đã mang trở về đủ sáu trăm lượng hoàng kim. Đằng gia trang không thiếu tiền!

“Chỉ là chế tạo nhiều khải giáp như vậy phải hao phí thời gian rất dài!” Đằng Vĩnh Phàm tính toán.

“Ừ, đến lúc đó tìm thêm vài tộc nhân tới trợ giúp, thứ trọng giáp này yêu cầu đối với tay nghề cũng không cao. Vĩnh Phàm, đám học đồ của ngươi cũng có thể chế tạo!” Đằng Vân Long nói, “Ngày mai chúng ta sẽ mở rộng quy mô tiệm binh khí một chút, những học đồ kia cùng nhau chế tạo, cố gắng sớm chế tạo ra hai trăm trọng giáp.”

“Ngoại công, cha, chế tạo hai trăm bộ?” Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đằng Vân Long cười ha ha nói: “Hảo hán lợi hại trong tộc đều được mặc!”

Vũ lực của Đằng gia trang hiện giờ đích xác rất mạnh, từ sau khi Đằng Thanh Sơn truyền thụ ‘Hổ Quyền’ thì nó đã trở thành môn quyền thuật cho nam tử trong Đằng thị tông tộc tu luyện từ nhỏ, qua sáu năm tộc nhân trong cơ thể sản sinh nội kình đã vượt qua năm mươi người. Tộc nhân khác mặc dù không sinh ra nội kình nhưng nội gia quyền đích xác có hiệu quả tăng độ cường tráng, khiến khí lực đám tộc nhân cũng tăng mạnh.

Tráng hán Đằng gia trang ngày trước, trình độ phổ biến là có thể nâng ba trăm cân.

Mà qua sáu năm rất nhiều người đều có năng lực nâng bốn trăm cân.

Hơn năm trăm cân đều có không ít, hoàn toàn có thể mặc trọng giáp bước đi như bay.

“Ngoại công, cha, con thấy tộc nhân trong tộc có nội kình đã

vượt qua năm mươi người, chúng ta trước tiên hẳn phải đặc chế năm mươi bộ trọng giáp. Chỗ giáp này dùng nguyên liệu tốt chút, cho tộc nhân luyện ra nội kình trong tộc sử dụng." Đằng Thanh Sơn đề nghị.

"Ta biết!" Đằng Vân Long tán thành, dù sao sáu trăm lượng vàng kia cũng chính là sáu vạn lượng bạc.

Đằng gia trang khi mua bán thì sắt tốt phải chế tạo lưỡi đao, vàng bạc này cũng phải tiêu tốn vào chỗ thật sự cần.

"Thanh Sơn, Thanh Hổ." Đằng Vân Long nhìn về phía hai người. "Ta biết hai con định gia nhập Quy Nguyên tông, lần này Thanh Hổ thành thân cũng không thành. Thôi bỏ đi, sau này Thanh Hổ con còn sợ không lấy được vợ sao? Ta muốn hỏi xem các con định lúc nào gia nhập Quy Nguyên tông?"

Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ đưa mắt nhìn nhau.

"Ngoại công, chờ khi cục diện Nghi Thành sáng sủa một chút hẳng tính, chờ nhiều năm như vậy rồi cũng không vội một năm hay nửa năm." Đằng Thanh Sơn vẫn có chút không an tâm.

"Đúng." Đằng Thanh Hổ cũng gật đầu.

o0o Sáng sớm ngày thứ hai khi mặt trời mọc, Đằng gia trang đã bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, Đằng Vĩnh Phàm lập tức bố trí người đi đặt nguyên liệu cần thiết, không ít thanh niên hán tử trong tộc tất cả đều dỡ tường vây quanh tiệm binh khí bắt đầu thực hiện việc mở rộng quy mô, do lập tức phải chế tạo hai trăm bộ trọng giáp nên lượng công việc này so với rèn một trăm tám mươi hai thanh Bích Hàn đao còn phải lớn hơn nhiều.

Trong sân nhà Đằng Thanh Sơn.

"Hít!" "Hà!"

Tiếng hít thở trầm thấp mà đanh thép phối hợp với mỗi chiêu mỗi thức, Đằng Thanh Sơn đang luyện tập 'Hình Ý Tam Thể Thức', nhìn thì chậm chạp như đùn đẩy nhưng xuất quyền lại như sấm giật, sinh ra tiếng gió rít khiến cả sân đều nổi gió. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm trong 'Hình Ý Tam Thể Thức', hai chân như bén rễ trên mặt đất.

Hai tay luân phiên kết hợp nhanh – chậm, nặng – nhẹ.

Luân phiên hai thái cực, Đằng Thanh Sơn miệt mài luyện tập, không ngờ cảm nhận được một cỗ ý cảnh âm dương giao luân chuyển.

Đắm chìm trong loại ý cảnh này đủ một canh giờ, Đằng Thanh Sơn mới tạm dừng để nghỉ ngơi.

"Đến luyện võ trường xem chút." Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương rất nhanh liền đi tới luyện võ trường.

o0o Trên luyện võ trường rất huyên náo, nào thì luyện tập thương pháp, rèn luyện khí lực, luyện tập Hổ Quyền, tỉ thí với nhau, cả luyện võ trường có chừng mấy trăm hán tử, khí thế ngất trời. Bên cạnh luyện võ trường có không ít hài tử, nữ nhân cười xem, bàn luận. Mỗi người đều có vẻ rất vui tươi.

"Đám hán tử trong tộc liều chết vì cái gì, còn không phải vì để các tộc nhân có thể trải qua những ngày tháng yên lành sao?" Cảm nhận phần hòa thuận vui vẻ này, trong lòng Đằng Thanh Sơn rất ấm áp, những điều trước mắt chính là thứ các tộc nhân muốn bảo vệ!

"Ca!" Một thanh âm trong vắt vang lên, Thanh Vũ thân mặc vải hoa, buộc tóc đuôi gà hưng phấn chạy tới.

"Ở bên đó xem gì vậy? Xem bọn họ luyện Hổ Quyền à ?" Đằng Thanh Sơn cười nói.

“Bọn họ đánh đâu có giỏi như ca.” Thanh Vũ ôm lấy canh tay Thanh Sơn, ngọt ngào nịnh nọt.

“Xem muội nghịch ngợm y như một đứa con trai kìa, Tiểu Vũ, muội cũng trưởng thành sắp phải lấy chồng rồi, không chịu học chút dịu dàng, thùy mị xem sau này ai dám lấy muội.” Đằng Thanh Sơn cố ý giáo huấn, Thanh Vũ lại nhăn mũi yêu kiều: “Hừ, ca... Huynh cũng không xem xem, bao nhiêu người đến nhà chúng ta làm mối, có điều… Những nam nhân đó muội một người cũng không vừa mắt. Nam nhân của muội sau này cho dù không hơn được ca thì cũng phải bằng một nửa ca.”

Đằng Thanh Sơn nghe xong không nhịn được cười.

Ngửa mặt nhìn trời, mặt trời đã lên chính giữa.

“Tiểu Vũ, chốc nữa sắp ăn cơm trưa rồi, chúng ta về nhà trước đi.” Đằng Thanh Sơn nói, lời vừa dứt hắn cảm thấy mặt đất rung rinh.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn về phía ngoài đại môn Đằng gia trang, chỉ thấy nơi xa kia loáng thoáng có không ít nhân mã đang phi đến, cả luyện võ trường lập tức yên tĩnh, không ít tộc nhân lập tức vồ lấy trường thương, thậm chí có không ít tộc nhân vội vàng hô: “Mã tặc tới rồi!”

Tiếng hô hào vang vọng bầu trời Đằng gia trang, nhất thời hàng loạt tộc nhân cả thôn trang từ các nơi cầm lấy trường thương, cung tiễn chạy về phía luyện võ trường.

“Bạch Mã doanh?” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Mã tặc ngoài đại môn, bất kể là người hay là ngựa đều khoác khải giáp đông nghìn nghịt, khiến lòng người không khỏi phát run. Đằng Thanh Sơn từn thấy qua mã tặc Bạch Mã doanh đương nhiên liếc mắt nhận ra ngay, hơn một trăm tên mã tặc này chính là Bạch

Mã doanh tinh anh nhất của Bạch Mã bang.

“Mở cửa!” Tiếng quát lớn của mã tặc bên kia vang lên.

Mở hay không mở?

Thủ vệ Đằng gia trang cùng không ít tộc nhân đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn mở miệng: “Mở cửa.”

Nhất thời đại môn tông tộc ầm ầm mở ra, hơn trăm kỵ binh Bạch Mã doanh liền tiến vào luyện võ trường.

“Bạch Mã bang cùng Thiết Sơn bang chập tối hôm qua vừa hơn thua sinh tử, Bạch Mã bang nhiều người như vậy, lại còn thương tật nên không thể trở về ngay trong đêm. Có lẽ sáng sớm mới từ Thiết Sơn bang kia xuất phát. Nói cách khác đám nhân mã Bạch Mã bang này không kịp quay trở lại Bạch Mã hồ đi thẳng đến Đằng gia trang ta.” Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, “Hả? Không hoàn toàn là người Bạch Mã bang!”

Vừa rồi mới chỉ nhìn sơ bộ từ xa thì hình như tất cả đều mặc khải giáp, nhưng hiện tại tới gần nhìn thì trong đám người này còn có mười hai người không mặc khải giáp.

“Ai là tộc trưởng Đằng gia trang các ngươi?” Thủ lĩnh cầm đầu Bạch Mã doanh cưỡi trên chiến mã lạnh lùng quát. Hơn trăm cả người lẫn ngựa thân khoác khải giáp đông nghìn nghịt, khiến không khí cả luyện võ trường phảng phất như ứ đọng lại, vả lại hôm qua chém giết nên khiến cho đám mã tặc Bạch Mã doanh này còn mang theo mùi máu tanh, càng khiến lòng người phát run, không ít tộc nhân đều không dám hít thở mạnh, đám hài tử đều hoảng sợ nhìn đám mã tặc.

“Là ta.” Đằng Vân Long lúc này từ trong đám người đi ra, Đằng Thanh Sơn lập tức theo phía sau ngoại công.

Tộc nhân đều đứng ở phía sau tộc trưởng, cầm binh khí, một

khi tộc trưởng hạ lệnh, sẽ bất chấp tất cả mà chiến đấu.

“Đằng Thanh Sơn, là ai?” Tên thủ lĩnh lại quát.

Đằng Thanh Sơn bước lên trước một bước, song song với ngoại công, cười nói: “Ta là Đằng Thanh Sơn, vị đại nhân này hẳn là thủ lĩnh Bạch Mã doanh, không biết tới Đằng gia trang chúng ta có chuyện gì?”

Ánh mắt lạnh lùng của tên thủ lĩnh quét qua Đằng Thanh Sơn, sau đó nhếch mép cười: “Ngươi chính là Đằng Thanh Sơn? Tương truyền người là đệ nhất hảo hán Đằng gia trang, bản lãnh của ngươi ta không biết, nhưng ít nhất… lá gan quả không nhỏ, hôm nay ta đến chỗ các ngươi có một việc đáng mừng tặng cho Đằng gia trang các ngươi.”

“Chuyện đáng mừng?” Đằng Vân Long có chút nghi hoặc.

Một tên kỵ binh bên cạnh người tên thủ lĩnh lập tức quát: “Các ngươi đều nghe cho rõ đây, vị này là thiếu đương gia Bạch Mã bang chúng ta! Đợi vài ngày nữa còn là tân nhiệm đại đương gia của Bạch Mã bang chúng ta! Hôm nay thiếu đương gia đến chỗ các ngươi chính là tới chiêu nạp các hảo hán chân chính, tiến vào Bạch Mã doanh chúng ta!”

Bên Đằng gia trang nhất thời huyên náo.

Bạch Mã doanh?

Đội ngũ tinh anh nhất trong Bạch Mã bang?

“Thiếu đương gia? Hắn chưa chết?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng lại chấn kinh, Đằng Vân Long bên cạnh cũng nghi hoặc liếc mắt sang Đằng Thanh Sơn.

Đêm qua Đằng Thanh Sơn rõ ràng đã nói, thiếu đương gia đã chết rồi mà!

“Hắn là thiếu đương gia, vậy người ta giết là ai?” Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lên trên con chiến mã, binh khí trong tay vị thiếu đương gia này cũng là lợi đao tương tự với Hồng tứ gia, “Người hôm qua ta giết cũng là thủ lĩnh Bạch Mã doanh, có cùng loại đao pháp với Hồng tứ gia mà.” Mặc dù không biết người mình giết là ai, nhưng Đằng Thanh Sơn hiểu rõ…

Mình giết không phải là thiếu đương gia, bởi vì thiếu đương gia đang ngay trước mắt mình.

“Hễ là hán tử có thể nâng năm trăm cân, lập tức có tư cách gia nhập Bạch Mã doanh! Có một người gia nhập, tiền hàng năm giảm bớt hai thành, có hai người gia nhập, tiền hàng năm giảm bốn thành…Chỉ cần chỗ các ngươi có thể có năm người gia nhập Bạch Mã doanh! Vậy thì từ nay về sau, tiền hàng năm Đằng gia trang các ngươi sẽ được miễn!” Kỵ binh kia lớn tiếng quát.

Nhất thời, trên luyện võ trường ồn ào tiếng bàn luận.

Mà thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt lại cưỡi trên chiến mã, phảng phất như hoàng đế tuần sát dân chúng dưới trướng hắn vậy, liếc nhìn đám người này.

“Ây?” Ánh mắt Hồng Chấn Kiệt rơi đến người một cô nương rất thanh tú phía sau Đằng Thanh Sơn, một thân áo vải hoa nhìn thì mộc mạc giản dị nhưng khuôn mặt lại phớt hồng ẩn hiện trên làn da trắng muốt, phảng phất như có thể bấm ra sữa vậy, thoạt nhìn tuổi tác không lớn, còn thắt đuôi gà tăng thêm vẻ ngây thơ. Nhưng bộ ngực nhô lên kia, vóc người mảnh khảnh đã chứng minh, cô nương mĩ lệ này sớm đã đến tuổi phát dục trưởng thành rồi.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt không khỏi sáng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 53

Muốn Lấy Muội Muội Ta?

Trên mặt Hồng Chấn Kiệt xuất hiện một tia tiếu ý, thu hồi ánh mắt từ trên người Thanh Vũ lại sau đó ánh mắt quét qua Đằng Vân Long và Đằng Thanh Sơn.

"Gia nhập Bạch Mã doanh, vậy không phải làm mã tặc sao?" Đằng Vĩnh Tương nhíu mày thấp giọng nói.

Đằng Vân Long trong lòng lo lắng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn: "Thanh Sơn, con nói phải làm sao?"

"Bạch Mã doanh này không phải tốt như vậy thì tống cổ đi." Đằng Thanh Sơn suy tư trả lời.

Ngay lúc tộc nhân Đằng gia trang sôi nổi bàn luận.

"Rất nhiều người nằm mơ đều muốn vào Bạch Mã doanh. Cơ hội này đúng là khó gặp." Kỵ binh bên cạnh người Hồng Chấn Kiệt chỉ về phía mười hai tráng hán không có khải giáp. "Các ngươi xem xem, mười hai vị huynh đệ này chính là vừa mới từ năm thôn trang tuyển chọn ra! Mỗi một thôn trang đều đã có người gia nhập Bạch Mã doanh. Đằng gia trang các ngươi sẽ không ngoại lệ đâu!"

Ý tứ uy hiếp trong những lời này bọn Đằng Thanh Sơn đương nhiên nghe ra.

"Thiếu đương gia!" Đằng Vân Long chắp tay, lớn tiếng nói:

“Hán tử Đằng gia môn chúng tôi không nỡ rời khỏi Đằng gia trang, rời khỏi tông tộc.”

“Câm miệng!” Kỵ binh lên tiếng kia tức giận quát mắng. Chiến mã đột nhiên tiến lên vài bước. Trường thương trong tay hắn lập tức đâm xuống.

“Phốc!”

Đằng Thanh Sơn một tay tóm lấy cán thương, ngẩng đầu liếc tên kỵ binh: “Vị huynh đệ Bạch Mã doanh này, còn chưa nói đến chuyện Đằng gia trang chúng ta hôm nay có người gia nhập Bạch Mã doanh hay không, chỉ riêng việc ngoại công ta là tộc trưởng tông tộc Đằng thị chúng ta, không phải các ngươi có thể đánh có thể giết được. Ngươi hôm nay dám động vào tộc trưởng chúng ta, Đằng thị tông chúng ta sẽ khiến các ngươi không qua nổi cửa này!”

“Dám đánh gia gia ta. Đi tìm chết!” Đằng Vĩnh Hổ cũng gào thét.

“Thực cho rằng Đằng gia trang chúng ta dễ ức hiếp sao!”

“Lão tử chém chết ngươi!”

Đám nam nhân Đằng gia trang người người cầm vũ khí. Trong đôi mắt lấp lóe hung quang. Dang vẻ không thèm nhiều lời lập tức động thủ.

“Ngươi…” Kỵ binh kia hung hăng liên tục kéo vài lần nhưng trường thương ở trong tay Thanh Sơn lại không chút động đậy. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn buông tay, tên kỵ binh kia cả người không tự chủ loáng một cái lùi về sau. Suýt nữa ngã xuống ngựa, vội vàng nắm lấy dây cương thì lúc này mới ngồi vững, trông rất chật vật.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn hắn.

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy cảnh này trong lòng thất kinh: “Tên Đằng Thanh Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, A Nghiêm tiểu tử là do cha một tay bồi dưỡng nên, đã luyện ra nội kình mà không ngờ lôi cán thương không chút động đậy. Tên Đằng Thanh Sơn cùng với những lời truyền ngôn của nhị đương gia Thiết Sơn bang hai nắm trước, quả thực không giả!” Liếc mắt cả Đằng thị tông tộc. “Trận chiến cùng Thiết Sơn bang, Bạch Mã bang ta tổn thất không nhỏ nên tốt nhất có lẽ đừng nên gây tổn thất nữa. Bằng không thực sự gây hấn, diệt sạch Đằng gia trang thì Bạch Mã doanh chúng ta có lẽ phải tổn thất quá nửa nhân mã!”

Bạch Mã doanh chính xác là các tinh anh lại phối hợp thêm trọng giáp, chiến mã thì ngay cả hậu thiên đỉnh phong tam đương gia Thiết Sơn bang Vương Thiết Hải cũng một lần xung phong đã bị giết chết. Hai vị đương gia khác của Thiết Sơn bang cũng chỉ có thể tránh né mũi tấn công sắc nhọn. Từ đó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Bạch Mã doanh.

Một khi hơn trăm kỵ binh xung phong tấn công, quét sạch Đằng gia trang đích xác không khó.

“Ha ha. Đằng Thanh Sơn. Ừ, cũng không tệ.” Hồng Chấn Kiệt cười nói. “Nếu ngươi gia nhập Bạch Mã doanh ta thì tiền thu hàng năm của Đằng gia trang ngươi cũng miễn luôn. Thế nào? Ta có thể cho ngươi làm thủ lĩnh tân nhiệm của Bạch Mã doanh.” Hiện tại Hồng Chấn Kiệt cần nhất chính là cao thủ thực sự.

Thủ lĩnh Bạch Mã doanh?

“Cảm ơn thiếu đương gia đã coi trọng ta nhưng Thanh Sơn không muốn rời xa gia đình, tạm thời không muốn tới Bạch Mã hồ.” Đằng Thanh Sơn chắp tay nói.

Đằng Thanh Sơn đang đánh cuộc.

Canh bạc này Bạch Mã bang hiện giờ đang rơi vào trong nguy hiểm. Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt rất không nỡ lãng phí tinh anh tại Đằng gia trang.

“Ha ha.” Người trên chiến mã Hồng Chấn Kiệt cười rộ lên. “Được, sau này lúc nào ngươi muốn gia nhập Bạch Mã bang ta thì cứ việc tới! Hôm nay ta cũng không so đo với Đằng gia trang các ngươi nữa.” Lời vừa dứt, không ít người Đằng gia trang thở phào một hơi. Đám người Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long lại rất nghi hoặc.

Bạch Mã bang, chính là chúa tể.

Từ lúc nào từng thấy qua Bạch Mã bang nhận thua? Từng thấy qua Bạch Mã bang giảng đạo lý?

Giảng đạo lý, đó đã không phải là Bạch Mã bang nữa rồi.

“Đằng Thanh Sơn, cô nương phía sau ngươi tên gọi là gì?” Hồng Chấn Kiệt đột nhiên hỏi.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Thanh Vũ phía sau lập tức bám lấy y phục Đằng Thanh Sơn, vội vàng trốn về phía sau hắn.

“Nàng là muội muội ta.” Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hồng Chấn Kiệt.

“Thiếu đương gia, ngài hỏi tiểu cô nương này làm gì?” Tộc trưởng Đằng Vân Long thấp giọng nói.

Hồng Chấn Kiệt lại không thèm để ý đến ánh mắt Đằng Thanh Sơn. Hắn cười ha ha nói: “Muội muội ngươi? À, ừ! Ca ca nàng là một hán tử thì tất nhiên muội muội lớn lên cũng phải xinh đẹp thanh tú. Hồng Chấn Kiệt ta hôm nay vác mặt dày xin ngỏ lời cầu hôn với Đằng gia trang các ngươi, để muội muội ngươi làm thiếp

của ta. Thế nào?"

"Thiếu đương gia." Là kẻ làm cha nên Đằng Vĩnh Phàm nóng nảy. "Con gái ta đã có hôn sự rồi." Ông chỉ có thể dùng lời nói dối, nói qua qua lấy lệ thôi.

"Có hôn sự? Thoái thác là được! Thoái thác không xong thì ngươi nói cho ta biết nam nhân kia là ai ta sẽ đi giết hắn!" Hồng Chấn Kiệt khẽ cười. Trở thành nữ nhân của Hồng Chấn Kiệt, sau này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận."

"Ta không gả cho ngươi!" Thanh Vũ đột nhiên hét lên.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt sáng lên, cười nói: "Thanh âm thật dễ nghe." Theo sau đó hắn liếc mắt qua Đằng tộc trưởng một cái. "Đằng lão tộc trưởng, ngươi nói xem phải thế nào?"

"Thanh Vũ nó đã có hôn sự. Thật sự không được." Đằng Vân Long cũng lấy lý do này chối từ.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nhìn đám người Đằng gia trang xung quanh: "Hồng Chấn Kiệt ta hôm nay đã cho Đằng gia trang các ngươi đủ mặt mũi rồi, còn muốn thêm nữa sao, thực không biết xấu hổ! Chờ khi tính khí Hồng Chấn Kiệt ta còn được tốt, các ngươi hãy nói rõ cho ta. Một câu thôi, cô gái này sẽ đi theo ta. Dám nói một chữ 'không' thì ta hôm nay sẽ huyết tẩy Đằng gia trang các ngươi!"

Nhất thời đám kỵ binh Bạch Mã doanh lập tức tiến về phía trước.

Mọi người trong Đằng gia trang trái tim bỗng rộn lên.

"Hừ." Hồng Chấn Kiệt sắc mặt âm trầm.

Từ Hồng Chấn Kiệt nhìn ra, cha hắn đã chết nên Hồng Chấn Kiệt chính là chúa tể của Nghi thành. Nghi Thành này do hắn định

đoạt! Nữ nhân Đằng gia trang ai hắn thấy vừa mắt thì đó chính là phúc khí của người đó. Hôm nay hắn cũng cố ra vẻ quân tử một hồi. Ai ngờ được Đằng gia trang lại không cho mặt mũi. Cho nên Hồng Chấn Kiệt bắt đầu phát hỏa.

"Mẹ nó. Lo cái chym! Cùng lắm thì giết sạch sẽ, tổn thất vài huynh đệ Bạch Mã doanh! Hừ, Bạch Mã bang ta ít nhất còn có sáu ngàn hạch tâm đệ tử! Những bang phái nhỏ kia, còn dám làm phản sao?" Hồng Chấn Kiệt chính là lớn lên trong hang ổ thổ phỉ nên cả người toàn khí chất thổ phỉ.

Đầu đã phát nhiệt thì quản cái rắm. Giết xong rồi hãy nói.

"Thanh Sơn!" Đằng Vĩnh Phàm nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn. Con nói phải làm sao bây giờ?" Đằng Vân Long thấp giọng nói. "Nếu động thủ thì có nắm chắc không?"

Nắm chắc?

Nếu như động thủ ở Đằng gia trang, hơn một trăm tên trọng kỵ binh Bạch Mã doanh này xung phong thì Đằng Thanh Sơn muốn giết hơn trăm người cũng phải mất thời gian. Đến lúc ấy, có lẽ tộc nhân cũng phải chết một đống lớn.

"Ca." Thanh Vũ bám áo Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn ngoái đầu nhìn về phía muội muội. Trên khuôn mặt Thanh Vũ lênh láng nước mắt, nàng dường như cũng cảm thấy tương lai sắp trở nên tối tăm mù mịt.

"Tiểu Vũ. Tin tưởng ca không? Mặc kệ ca quyết định thế nào. Muội cũng tin chứ?" Đằng Thanh Sơn nhìn Thanh Vũ.

"Vâng." Đằng Thanh Vũ cắn cắn môi. "Muội nghe lời ca."

Đằng Thanh Sơn nắm tay Đằng Thanh Vũ. Sau đó ngẩng đầu

nhìn về phía Hồng Chấn Kiệt toàn thân sát khí: “Thiếu đương gia, thực tế thì muội muội ta nàng còn chưa trưởng thành. Cho dù thành thân cũng phải chờ đến sau lễ thành niên của năm mới. Hơn nữa, đại sự thành thân cũng phải do phụ mẫu làm chủ. Bằng không đến nhà ta ngồi xuống từ từ bàn chuyện này. Thế nào?”

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt hơi khép lại, sau đó cười lạnh một tiếng: “Được, ta xem ngươi còn có gì để nói!”

Ngay lập tức đám nhân mã lẫn Hồng Chấn Kiệt men theo con đường trong trang đi về phía nhà Đằng Thanh Sơn. Đám người Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long, Đằng Vĩnh Phàm đương nhiên là theo cùng.

“Thanh Sơn. Trong hồ lô của hắn rốt cuộc là bán thuốc gì?” Không ít tộc nhân đáy lòng nghi hoặc từ đằng xa nhìn về hướng nhà Thanh Sơn.

“Thanh Sơn hắn sẽ không để Thanh Vũ gả ra bên ngoài chứ?” Có vài tộc nhân lo lắng.

Cũng có lão nhân trong tộc thở dài nói: “Còn có thể có biện pháp gì? Còn may là Thanh Vũ chính thức thành thân gả cho thiếu đương gia. Sau này cũng sẽ không chịu bao nhiêu đau khổ.”

“Nói cái gì vậy? Thanh Vũ sao có thể gả cho thiếu đương gia kia được?”

Trong phòng chính nhà Đằng Thanh Sơn có không ít người ngồi. Trong sân lại thêm nhân mã Bạch Mã doanh tay cầm vũ khí đứng đầy ở đó.

“Nói đi.” Hồng Chấn Kiệt lẫm liệt ngồi xuống, quét mắt sang đám người xung quanh.

Đằng Thanh Sơn cười xong rồi nói: “Nếu thiếu đương gia đã muốn thành thân cùng muội muội nhà ta như vậy thì ngài cũng

phải thể hiện chút thành ý chứ. Chưa bàn đến sính lễ. Nhưng ít nhất cũng phải định một ngày đẹp. Đến lúc ấy tới rước dâu mới phù hợp."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tay Thanh Vũ nắm chặt lấy mình.

"Thanh Sơn!" Không ít người đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đều rất giật mình.

"Rước dâu?" Hồng Chấn Kiệt ngó sang Đằng Thanh Vũ đang khóc như mưa.

Dựa theo tính cách của hắn, trực tiếp dẫn Thanh Vũ đi là được rồi. Còn rước dâu cái rắm. Chỉ có điều…

"Cô nương này thực khiến người ta động tâm. Hơn nữa ca nàng là một cao thủ, ta lấy muội muội hắn, hắn chẳng phải đã trở thành tiểu cửu tử (anh vợ) của ta sao? Đến lúc ấy hãy bảo hắn gia nhập Bạch Mã bang ta." Đáy lòng Hồng Chấn Kiệt nghĩ rằng rất hoàn hảo. Lấy một cô nương xinh đẹp còn có thể lôi kéo một cao thủ đi. Việc đáng mừng thế sao không làm chứ?

"Ha ha, cũng được. Vậy quyết định một ngày đi." Hồng Chấn Kiệt cười rộ lên.

"Ngoại công, tiếp sau có ngày nào ngày lành?" Đằng Thanh Sơn trưng cầu ý kiến.

Đằng Vân Long rất bình tĩnh nói: "Mười sáu tháng ba là ngày lành tháng tốt."

"Vậy không phải mất mấy ngày nữa à?" Hồng Chấn Kiệt liên tục lắc đầu. "Ngày kia, mùng chín tháng ba không phải là một ngày đẹp sao? Ngày kia, đến hôm ấy ta sẽ tự thân đến rước dâu."

"Được. Vậy ngày kia." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

“Rất thẳng thắn.” Hồng Chấn Kiệt ha ha cười rộ lên. “Đằng Thanh Sơn. Đại cữu tử của ta tới ngày kia khi ta tự thân dẫn người tới rước dâu, ngươi nhất định phải tới uống rượu mừng của ta đó.”

“Chắc chắn rồi. Thiếu bang chủ ngài tự thân mời, ta sao dám không đi?” Đằng Thanh Sơn đáp.

“Hay lắm.” Hồng Chấn Kiệt đứng dậy, cũng không thèm chào hỏi với người khác trực tiếp xoay người. “Các huynh đệ, chúng ta đi!”

Đưa mắt dõi theo đám người Hồng Chấn Kiệt rời đi, một vài người trong gian phòng chính sôi sùng sục.

“Thanh Sơn. Con sao lại nghĩ vậy. Sao có thể gả muội muội ngươi cho tên thiếu đương gia ấy?” Viên Lan vội vã nói.

Đằng Vân Long cũng nghi hoặc nói: “Thanh Sơn. Con thực sự định gả muội muội ngươi?” Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

“Ca!” Thanh Vũ bên cạnh nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nắm tay muội muội, an ủi nói: “Tiểu Vũ. Không sao cả. Tin tưởng ca.”

“Chuyện thành thân này không phải còn chờ đến ngày kia sao?” Đằng Thanh Sơn nói.

“Ngày kia. Nó rất nhanh sẽ đến.” Viên Lan thiết tha nói.

“Thế nhưng Hồng Chấn Kiệt kia không còn đến ngày kia nữa đâu.” Đằng Thanh Sơn ngoái đầu nhìn ra bên ngoài. “Nghe tiếng vó ngựa hẳn là đám người Bạch Mã bang đã rời khỏi Đằng gia trang rồi.”

Trong gian phòng chính không hề có bao nhiêu người ngoài.

Cũng chỉ có mấy người phu phụ Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Thanh Vũ và Đằng Vân Long. Người khác đều bị ngăn ở bên ngoài không cho tiến vào.

“Thanh Sơn, con muốn làm gì?” Mấy người Đằng Vĩnh Phàm đều phát giác có điểm bất thường.

“Con ra ngoài một chuyến.” Đằng Thanh Sơn hơi mỉm cười, cũng không cầm Luân Hồi thương rồi thi triển ‘Thiên Nhai Hành’ cả người bỗng hóa thành một đạo ảo ảnh. Thoáng chốc liền biến mất trong sân sau đó xuất hiện ở nóc nhà người khác. Lại lóe lên một lần nữa nhân ảnh đã biến mất trong tầm mắt đám người Đằng Vân Long.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 54

Tan Tành

Đám người Đằng Vân Long trong gian phòng chính mặt ai cũng ngơ ngác.

Thân ảnh hắn vừa nhoáng cái lập tức di chuyển đến nóc nhà phía xa, lại nhoáng lên lần nữa liền biến mất khỏi tầm mắt. Đây có phải là Đằng Thanh Sơn mà bọn họ biết sao?

"Thanh Sơn nó…" Đằng Vĩnh Phàm lắp ba lắp bắp nói.

"Đây là khinh công. Khinh công lợi hại nhất." Đằng Vân Long phản ứng lại, liên tiếp ngạc nhiên vui mừng nói: "Ta thời trẻ đã từng thấy qua Hồng tứ gia thi triển khinh công. Tốc độ của Hồng tứ gia cũng không nhanh bằng Thanh Sơn, thực quá nhanh. So với ngựa chạy nước rút còn phải nhanh hơn, Thanh Sơn không ngờ còn có khinh công lợi hại như vậy."

"Ca ca huynh ấy thật lợi hại." Thanh Vũ rất hưng phấn.

"Nghĩa phụ. Thanh Sơn nó bây giờ ra ngoài. Sẽ không…" Mẫu thân Viên Lan giọng lo lắng.

Đằng Vân Long cũng cau mày: "Chưa nghe Thanh Sơn nói sao? Hồng Chấn Kiệt không còn có ngày kia nữa. Thanh Sơn bây giờ ra ngoài chính là đi giết tên thiếu gia Hồng Chấn Kiệt kia, giết người Bạch Mã doanh."

“Sự phụ, sẽ không có việc gì chứ?” Đằng Vĩnh Phàm cũng rất lo lắng, dù sao danh tiếng của Bạch Mã bang quá lớn. Đó còn là nhân mã tinh anh nhất Bạch Mã bang, mỗi một chiến sĩ Bạch Mã bang thân đều khoác trọng giáp, cưỡi chiến mã thượng đẳng. Cùng nhau xông lên ngay cả cao thủ hậu thiên đỉnh phong cũng khó có thể may mắn sống sót.

“Ta vẫn luôn nhìn không thấu Thanh Sơn. Hắn mười tuổi có thể diệt đàn sói, giết lang vương. Một người có thể sáng tạo ra ‘Hổ Quyền’ mà không người nào dạy dỗ, lại có thể đạt đến đẳng cấp nhất lưu võ giả khí lực vạn cân. Hiện tại hắn lại hiển lộ ra khinh công kinh người như vậy.” Đằng Vân Long từ xa nhìn bầu trời. “Nếu Thanh Sơn đã muốn giết thiếu đương gia của Bạch Mã doanh kia thì ta tin rằng nó nhất định có thể làm được.”

Mấy người trong gian phòng chính đều im lặng.

Mấy năm qua Đằng Thanh Sơn đích xác không gì có thể làm khó được hắn. Không gì có thể ngăn cản Đằng Thanh Sơn.

Bọn họ nhìn về phía bầu trời bên ngoài, trong lòng người người đều chờ đợi. Đến giờ phút này điều bọn họ có thể làm duy nhất chính là chờ đợi.

Cảnh sắc đang tươi đẹp nhưng bỗng nhiên mây đen che phủ bầu trời, bầu trời lúc này tối sầm lại. Từng trận cuồng phong gào thét, ông trời quả thật là thay đổi thất thường.

Đằng Thanh Sơn thi triển ‘Thiên Nhai Hành’ rất nhanh hắn đã trông thấy bóng dáng người Bạch Mã bang. Ngừng thi triển ‘Thiên Nhai Hành’, hắn đơn thuần dựa vào thân thể cường đại cùng tốc độ vốn có mà theo dõi. Với thân thể tựa như quái vật của Đằng Thanh Sơn, tốc độ đó còn nhanh hơn tuấn mã nhiều nên có thể dễ dàng bám theo.

‘Thiên Nhai Hành’ chính là bí tịch khinh công hàng đầu trong

lịch sử kiếp trước của Đằng Thanh Sơn.

‘Thiên Nhai Hành’ chủ yếu phân thành ba tầng. Đạt tới tầng cao nhất có thể đạt được hiệu quả ‘Chỉ xích thiên nhai' (Nghĩa là tới chân trời chỉ trong gang tấc). Có điều Đằng Thanh Sơn đến hiện giờ cũng chỉ có thể tri triển tầng đầu tiên. Bởi vì tầng thứ hai cùng tầng thứ ba đều phải sau khi đạt đến tiên thiên cảnh giới mới có thể thi triển.

Dù sao thì loại cấp bậc ‘Chỉ xích thiên nhai’ yêu cầu rất hà khắc.

‘Thiên Nhai Hành’ gồm Tam phúc bộ pháp đồ và Lục phúc kinh mạch đồ.

Tầng thứ nhất chỉ cần luyện ‘Phúc bộ phạt đồ’ đầu tiên cơ bản nhất.

Đương nhiên với cảnh giới thân thể mạnh mẽ đến kinh nhân của Đằng Thanh Sơn. Chỉ đơn thuần tốc độ trời ban đã cực nhanh rồi. Phối hợp với bí tịch khinh công thì tốc độ lại càng kinh nhân.

“Ầm rầm rầm..”

Mây đen rợp trời, tiếng sấm cũng bắt đầu vang vọng.

Đằng Thanh Sơn như một làn khói xanh, duy trì tốc độ như tuấn mã phi nước đại đi theo đám người Bạch Mã doanh ở xa xa. Ánh mắt từ nơi xa của hắn ẩn hiện sát cơ: “Hồng Chấn Kiệt. Không nghĩ tới người giết hôm qua không phải là ngươi, để ngươi tránh được một nạn. Nhưng ngươi hôm nay không ngờ còn đưa đến tận cửa, còn muốn lấy Tiểu Vũ ư? Địa ngục không lối ngươi lại tự mình xông vào, tự tìm đường chết thì không thể trách người khác được.”

“Đám người Bạch Mã danh trên tay dính máu tươi vô số. Hôm nay phải giết bằng sạch.” Tốc độ Đằng Thanh Sơn đột nhiên gia

tăng, trực tiếp lẩn vào Đại Duyên sơn.

Trong Đại Duyên Sơn thân ảnh của hắn hệt như quỷ mị, tốc độ đột nhiên tăng như lốc cuốn.

Đám mã tặc Bạch Mã bang đang phi như bay trên con đường cạnh Đại Duyên sơn. Mà Đằng Thanh Sơn lại chạy ở trong Đại Duyên sơn song song với đám mã tặc.

“Cách Đằng gia trang ta cũng khoảng năm sáu dặm. Nếu để bọn chúng cùng vài ngàn nhân mã Bạch Mã tụ hợp một chỗ thì rất phiền phức. Nên động thủ rồi.” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ đám Bạch Mã bang này hắn có thể diệt sạch. Nhưng nếu trộn lẫn vào trong năm sáu ngàn nhân mã Bạch Mã bang, năm sáu ngàn người cho dù đứng tại chỗ cho ngươi giết, một giây giết một người cũng phải gần hai giờ.

Huống hồ người ta sẽ không đứng một chỗ cho ngươi giết.

Đồng thời một đám nhân mã chạy trốn mà mất hai giờ? Cho nên đối mặt với biển người, cao thủ có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể bắt giết thủ lĩnh thôi.

“Ầm ầm.”

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm. Theo đó là tiếng mưa lộp bộp.

Cơn mưa tới rất nhanh, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp bầu trời mưa như trút nước, điên cuồng đổ xuống. Bầu trời bỗng chốc nơi nơi trở nên mênh mông nước.

“Ngoại trừ mười hai người vừa gia nhập vậy còn một trăm mốn mươi sáu tên. Bắt đầu từng tên nào.” Đằng Thanh Sơn tùy ý vơ lấy một vài cục đá từ trên núi, những cục đá đó là thứ ám khí rẻ mạt nhất. Dưới khí lực vô tận, nội kình hùng hậu Đằng Thanh Sơn có được, lại là cao thủ hiểu rõ phương pháp phóng ám khí,

mỗi một cục đá chẳng khác nào một viên đạn xuyên giáp.

Ngay cả cao thủ cỡ như Hồng tứ gia, thi triển tuyệt kỹ mới miễn cưỡng dùng đao bảo vệ chỗ yếu hại nhưng vẫn bị một cục đá bắn cho binh khí trong tay bay đi. Lực đạo của cục đá này rất mạnh.

Hơn trăm kỵ binh đang phi như bay.

"Mẹ kiếp! Thời tiết quái gì thế này." Hồng Chấn Kiệt cưỡi ngay trước mặt không khỏi híp mặt lại. Bởi vì hàng loạt hạt mưa điên cuồng tạt xuống, đập vào mặt vẫn rất đau. "Ông trời nói đổi là đổi. Tiểu Đao, xung quanh có chỗ nào tránh mưa không?"

Kỵ binh bên cạnh liền nói: "Thiếu đương gia, tránh mưa ạ? Cũng chỉ có vài thôn trang miền núi thôi, trước mặt đại khái ba dặm có một thôn trang. Chúng ta có thể đến đó tránh mưa. Nhưng thưa thiếu đương gia, hàng loạt nhân mã do tam đương gia dẫn đầu hẳn là nhanh hơn chúng ta không đáng bao nhiêu, có lẽ chỉ nhanh hơn hai ba chục dặm thôi. Bằng không chúng ta chạy thêm một lát nữa, tới chỗ tam đương gia bên đó rồi hãy nghỉ ngơi."

"Cũng được. Chạy một mạch tới vậy." Hồng Chấn Kiệt đáp.

Vó ngựa giày xéo, bùn đất bay tứ tung. Hơn trăm kỵ binh này cúi đầu điên cuồng chạy.

"Ào ào.." Cuồng phong càn quét khắp nơi. Cơn mưa bị gió thổi tung bay đến những chiếc lá héo úa khiến chúng cũng bị tạt xuống. Trời đất hoàn toàn mịt mù.

"Vèo."

Thanh âm trầm thấp sắc bén vang lên. Một đạo lưu quang từ trong đại sơn bắn ra xuyên thủng đầu một tên mã tặc Bạch Mã bang chạy sau cùng.

“A.” Trán tên mã tặc đội đầu khôi giáp xuất hiện một tia máu. Máu tươi chảy ra lênh láng rồi bị bạo vũ trong nháy mắt xóa sạch vết máu đầy mặt tên mã tặc này. Tên mã tặc trợn trừng mắt sau đó cơ thể cả người mềm nhũn ngửa ra đằng sau rồi ngã xuống ngựa.

Cỗ thi thể rớt trên đất khiến cho bùn đất bắn tung tóe.

Trong cơn mưa to gió lớn, đám mã tặc mấy ai lại ngoái đầu nhìn về phía sau? Hơn nữa thanh âm một tên mã tặc lăn xuống đất trong con mưa căn bản không gây chú ý.

“Véo.”

Lại là một cục đá.

“Choác!” Lại là đầu một tên mã tặc xuất hiện một lỗ thủng. Máu tươi cùng óc nhão phòi ra. Lại là một cỗ thi thể ngã xuống ngựa.

Từng cục đá mang đi tính mạng từng tên mã tặc.

“Ê, Tam Tử. Ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện. Ngươi trước tiên nhanh lên chút.” Nói xong tên mã tặc này còn quay đầu liếc mắt một cái. Miệng còn thét: “Không nghe thấy ca ca nói gì với ngươi à?” Đôi mắt tên mã tặc bỗng trợn tròn. Bùn đất xa xa phía sau cứ cách ba bốn trượng chính là một cỗ thi thể. Từng cỗ nằm ở trong bùn lầy khiến sắc mặt hắn thoáng chốc trở nên trắng bệch. Sau lưng hắn không ngờ không còn đến một người sống.

“Thiếu đương gia…” Thanh âm thảm thiết vụt qua không trung.

“Phập.” Trên trán hắn cũng xuất hiện một cái lỗ.

Tất cả mã tặc đều kinh động, mọi người đều quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy tên mã tặc kêu gọi tương tự cũng vô lực từ trên thớt ngựa té xuống. Ngã ngào trong bùn lầy.

“Dừng.” Hồng Chấn Kiệt vội điên cuồng hét lớn. Tất cả mọi người đều ghìm dây cương dừng ngựa lại, hơn trăm người đều kinh hoảng dựa sát vào nhau.

“Thiếu đương gia, là ám khí, là ám khí… Bọn họ đều bị ám khí bắn nát đầu.” Một tên mã tặc vội hô hào. Đúng vào lúc này, lại có một cục đá từ bên trên Đại Duyên Sơn bắn ra. “Choác.” Trự tiếp bắn thủng đầu tên mã tặc cạnh người Hồng Chấn Kiệt.

Một kích lập tức xuyên thủng.

Mã tặc kia ngay cả nói cũng không ra, chỉ kinh khủng trợn trừng mắt rồi lăn xuống. Nhất thời đám mã tặc đều rơi vào hoảng loạn.

“Xoạt.” Vết máu tên mã tặc vừa chết bắn ra tung tóe lên mặt thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt, cả người hắn run lên, trong lòng cũng giật mình một cái. Vội vàng hướng lên Đại Duyên Sơn: “Quá nhanh. Ám khí kia ta căn bản phản ứng không kịp. Nếu ám khí này không phải bắn lên đầu Tiểu Đao mà là đầu ta. Ta không phải chết rồi sao?”

Trong tâm Hồng Chấn Kiệt bắt đầu sợ hãi. Hắn thực không muốn chết, hắn còn có hàng đống tiền, hàng tá nữ nhân để hưởng thụ, hắn sao có thể nguyện ý chết được?

“Thiếu đương gia, chúng ta ở đây chỉ làm đích ngắm cho hắn thôi.” Có mã tặc cao giọng hô. “Chúng ta chạy đi.”

“Đúng, chúng ta…” Hồng Chấn Kiệt cắn răng sắp hạ lệnh.

“Phập.” Cục đá lập tức xuyên thủng đầu tên mã tặc nói chuyện kia. Hồng Chấn Kiệt nhìn thấy màn này đáy lòng cực lực run rẩy.

Một tên mã tặc lại xong đời.

“Chúng ta chạy mau.” Có ba tên mã tặc không thèm chiếu cố

đến thiếu đương gia. Lập tức muốn chạy trốn.

“Phập.” “Phập.” “Phập.”

Ba cục đá phảng phất như ba tia chớp bắn thủng đầu ba người. Ba người rầm rầm đổ xuống.

Trong Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn nửa ngồi trên đất phảng phất như một pho tượng điêu khắc, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía xa. Hai tay hắn mỗi tai cầm một cục đá, trước mặt còn có hai đống đá nhỏ. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể mau chóng vơ lấy ở đống đá trước mặt. Với tốc độ của tay Đằng Thanh Sơn, những người này sao có thể trốn được?

“Trốn?” Đằng Thanh Sơn vẫn không nhúc nhích. Hai tay hơi động đậy, hai cục đá lập tức vút qua không trung, thò ra đằng trước hai tay của hắn lại thêm hai cục đá. Nhanh chóng bắn một cục đá ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn lúc này chẳng khác nào một khẩu sniper hạng nặng, trong một giây có thể bắn ra hai ba phát.

Ba cỗ thi thể ngã nhào trên mặt đất, phảng phất như nện mạnh vào trái tim Hồng Chấn Kiệt ba lần. Hồng Chấn Kiệt nhìn về phía Đại Duyên sơn, cố nén nỗi sợ quát: “Ta biết ngươi, chính là ngươi đã hại chết cha ta, giết chết sư huynh ta có đúng không? Ngươi nói đi, ngươi rốt cuộc muốn gì mới có thể buông tha chúng ta. Tất cả mọi thứ chúng ta từ từ thương lượng.”

Sư huynh hắn bị một cục đá bắn cho toi mạng. Mà Hồng tứ gia cũng vì liều mạng ngăn chặn cục đá này mới bị Vương Thiết Sơn nắm được cơ hội giết chết.

“Người của Thiết Sơn bang tới báo thù đấy.” Một tên mã tặc sợ hãi gào.

“Là Thiết Sơn bang.”

“Đại đương gia chính là bị ám khí này đánh bay binh khí.” Từng thanh âm hoảng loạn vang lên trong đám mã tặc.

Không nhìn thấy địch nhân thực sự quá đáng sợ.

Trên mặt Hồng Chấn Kiệt tràn ngập nước mưa. Hắn lại cảm thấy mồ hôi lạnh của mình đều toát ra ngoài. Nhìn về phía Đại Duyên sơn trước mắt, nỗi sợ hãi trong lòng khiến đầu hắn trở nên hỗn loạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 55

Là Ngươi!

Không trốn thì mất mạng đấy! Mọi người hãy đồng loạt…

Một tên mã tặc vừa hô lên, “phập!”, đầu của hắn lập tức bị bắn nát, từ trên ngựa ngã xuống.

Mã tặc bên người ngay cả khôi giáp cũng bị bắn thủng, Hồng Chấn Kiệt vốn đã sợ hãi khi nhìn thấy cảnh này toàn thân không khỏi run lên, đáy lòng co thắt lại, chân cũng như nhũn ra. Nhiều năm nay đều sống dưới sự che chở của Hồng tứ gia, vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt này từ lúc nào đã cùng cao thủ lợi hại chân chính giao đấu?

“Làm sao đây? Làm sao đây? Ta phải làm sao bây giờ? Ta không thể chết, không thể chết!” Hồng Chấn Kiệt cảm thấy như không thể hít thở được. Hắn vuốt mạnh nước mưa trên mặt, cắn răng nhìn chằm chằm vào Đại Duyên sơn. Cho đến bây giờ hắn chưa từng cảm thấy Đại Duyên sơn lại có thể khiến cho hắn sợ hãi đến như vậy.

Hắn không biết lúc nào sẽ có ám khí từ trong Đại Duyên sơn bắn ra ngoài.

Sợ hãi! Không chỉ Hồng Chấn Kiệt sợ hãi, đám mã tặc còn lại cũng có kẻ như muốn ngã xuống.

- Không trốn thì sẽ chết!

Một giọng nói sợ hãi vang lên, lập tức có bảy tên mã tặc chạy trốn như bay.

“Phập!” “Phập!”

Bảy hòn đá liên tiếp lướt qua hư không. Chỉ trong thời gian hô hấp một lần, bảy tên mã tặc còn chưa chạy được năm trượng, đều từ trên ngựa ngã xuống.

- Đừng chạy! Chạy là chết!

Lập tức có mã tặc gào lên. Đích xác vừa rồi hễ có mã tặc chạy trốn, thậm chí còn hô lớn “chạy”, toàn bộ đều bị giết. Một đám mã tặc hoảng sợ đứng nguyên tại chỗ.

Không kẻ nào dám chạy trốn. Chạy chính là chết.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Thiếu đương gia!

- Hắn sẽ giết sạch chúng ta. Thiếu đương gia!

Tất cả mọi người đều gửi gắm hi vọng vào vị thiếu đương gia này, vị thiếu gia được xưng là đệ nhị cao thủ trong Bạch Mã bang.

- Tất cả câm miệng đi!

Hồng Chấn Kiệt giận dữ quát lên một tiếng.

Thực lực mạnh không có nghĩa là tố chất tâm lý cũng tốt. Đặc biệt ngay cả sư huynh có thực lực không kém hơn so với hắn, cũng không có chút lực phản kháng liền bị giết chết. Hồng tứ gia mạnh hơn nhiều so với hắn cũng bị đánh bay binh khí. Hồng Chấn Kiệt biết rõ, bản thân hắn tuyệt đối chạy không nổi loại ám khí chí mạng này.

- Tất cả đừng làm ồn! Thiếu đương gia đang nghĩ biện pháp.

Có mã tặc cao giọng quát.

Đột nhiên có mã tặc nhảy xuống ngựa, sau đó trốn phía sau ngựa, đồng thời hô lớn:

- Mọi người hãy xuống ngựa, dùng Thanh Tông mã che chắn. Tên gia hỏa Thiết Sơn bang kia không thể giết chết chúng ta đâu.

Có mẫu liền bắt chước theo. Hàng loạt mã tặc lần lượt nhanh chóng xuống ngựa, sau đó nấp ở phía sau không dám ló đầu ra.

“Bây giờ mới an toàn một chút.” Hồng Chấn Kiệt thầm thở phào một hơi: “Cao thủ ám khí? Thanh Tông Đạp Tuyết bảo mã của ta gân cốt cường tráng, hơn nữa lại có hai tầng trọng giáp bảo vệ, cao thủ đó dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể bắn xuyên ra phía sau thân thể Đạp Tuyết bảo mã. Thử giết chết ta đi!”

Không những Hồng Chấn Kiệt nghĩ như vậy, những mã tặc khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Trong Đại Duyên sơn, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này không khỏi lạnh lùng cười nhạo: “Bọn chúng tưởng rằng ngựa không biết sợ hãi sao?”

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, nếu như dùng toàn lực, hòn đá vẫn có thể xuyên qua chiến mã, bắn chết mã tặc phía sau, nhưng làm như thế áp lực đối với cổ tay quá lớn.

Hai tay của Đằng Thanh Sơn đều cầm lấy một hòn đá.

“Ngựa chạy rồi ta xem các ngươi làm thế nào?” Hai tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên ném hai hòn đá về phía mã tặc.

- Thiếu đương gia, ngài nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đám mã tặc nấp sau chiến mã bắt đầu trao đổi.

Hồng Chấn Kiệt ở trong hoàn cảnh an toàn, lúc này mới có thể

tỉnh táo suy nghĩ. Đúng vào lúc này, bên cạnh có mã tặc hô lên:

- Thiếu đương gia! Mười hai người chúng ta vừa triệu tập đến, bọn chúng không có một ai chết. Bọn chúng không có trọng giáp bảo vệ, cao thủ Thiết Sơn bang kia giết chúng hẳn phải dễ dàng hơn so với chúng ta.

Đám mã tặc đều phát hiện ra hiện tượng này.

- Bọn chúng không chết một người nào, còn chúng ta thì đã chết bốn mươi ba huynh đệ rồi.

Có mã tặc hét lên. Mặc dù mười hai người này cũng sắp gia nhập Bạch Mã doanh, nhưng dù sao vẫn chưa sống chung với nhau. Những mã tặc khác đối với bọn chúng cũng chẳng có bao nhiêu tình nghĩa huynh đệ.

- Thiếu đương gia! Có phải cao thủ Thiết Sơn bang kia chỉ giết những kẻ đã diệt Thiết Sơn bang như chúng ta, không giết bọn chúng?

Có mã tặc nói.

- Ừm!

Hồng Chấn Kiệt lạnh lùng liếc mắt qua mười hai người, cũng đồng ý với ý kiến này.

Đúng vào lúc này.

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!” “Vèo!”

Hàng loạt đá từ trong Đại Duyên sơn điên cuồng ném ra ngoài. Mỗi một hòn đá trực tiếp xuyên qua trọng giáp trên thân chiến mã bắn vào cơ thể. Cũng có hai còn chiến mã xui xẻo bị bắn thủng đầu.

Tiếng ngựa hí vang lên.

Vó ngựa giẫm đạp. Sự đau đớn do bị đâm xuyên thân thể khiến từng con chiến mã điên cuồng chạy loạn lên, đám mã tặc căn bản không giữ nổi. Thậm chí có một số mã tặc tóm lấy dây cương còn bị chiến mã kéo lê trên đất.

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!”

Lại là ba hòn đá, ba tên mã tặc bị ngựa kéo lê toàn bộ đầu đều bị bắn thủng bỏ mạng ngay đương trường. Máu tươi chảy lênh láng.

Vừa cảm thấy an toàn khi trốn phía sau ngựa, Hồng Chấn Kiệt vừa thở phào một hơi thì lập tức phát hiện chiến mã bên người đã chạy mất. Hắn không ngờ lại gấp gáp đến nỗi vồ lấy một cỗ thi thể trên đất che trước người. Vừa mới thấy được hy vọng, hiện tại chiến mã lại chạy mất, hy vọng tan vỡ, điều này khiến đám mã tặc càng thêm sợ hãi.

Không ít mã tặc đều học theo Hồng Chấn Kiệt, vồ lấy thi thể che trước người.

- Thiếu đương gia! Chúng ta liều mạng giết lên núi đi!

- Đồ lỗ mãng ngươi! Ngươi có biết người đó ở chỗ nào trên núi không? Chúng ta còn chưa lên được núi thì toàn bộ đã bị giết chết rồi.

- Tất cả câm miệng cho ta!

Hồng Chấn Kiệt đang hoảng sợ, đột nhiên giận dữ quát lên một tiếng.

Đám mã tặc toàn bộ đều im lặng.

Đúng vào lúc này.

- Chúng ta chạy đi! Cao thủ Thiết Sơn bang kia không giết

chúng ta!

Một tráng hán cầm trường thương lập tức bỏ chạy. Đây là một trong mười hai người vừa mới được Bạch Mã doanh triệu tập. Nhất thời mười một người còn lại đang chìm trong khủng hoảng cũng vội vàng chạy trốn.

- Ngăn bọn chúng lại!

Hồng Chấn Kiệt gầm lên một tiếng.

- Muốn chạy ư!

Chung quanh cũng có mã tặc một cước đạp ngã hán tử đang bỏ chạy.

Mười hai người thì chỉ có tám người chạy thoát, bốn người bị chặn lại. Quả thật Đằng Thanh Sơn không hề giết tám người bọn họ.

- Thiếu đương gia, cầu xin ngài thả tôi ra! Tôi còn có nương tử, còn có hài tử!

Một tráng hán quỳ xuống liên tục dập đầu.

- Lão tử ở đây chịu tội còn các ngươi thì lại muốn yên ổn bỏ chạy à?

Thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt rất bất bình:

- Mấy người các ngươi! Trừ phi hôm nay lão tử sống sót rời khỏi đây, bằng không thì một người cũng đừng mong đi được.

Ép người khác cùng chết ở nơi này?

"Khốn khiếp!" Bốn người bị chặn lại đều nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cực kỳ căm hận. Nhưng bên cạnh bọn họ đều có một tên mã tặc dùng trường thương gác lên yết hầu, khiến cho bọn

họ căn bản không dám nhúc nhích.

“Phập! ” “Phập! ” “Phập! ” “Phập! ”

Liên tục bốn thanh âm vang lên, bốn mã tặc đang trông chừng bốn người đều bị bắn thủng đầu.

Bốn người khiếp sợ nhìn mã tặc bên cạnh rầm rầm ngã xuống, nhưng tiếp đó liền mừng như điên. Người thứ nhất vừa bỏ chạy, ba người khác cũng dang hai chân lập tức chạy theo.

- Chúng ta cũng chạy!

Có hai tên mã tặc không ngờ cũng bỏ chạy theo bốn người kia.

Hai hòn đá lướt qua không trung mang theo hai vệt máu, hai cỗ thi thể rầm rầm đổ xuống.

Chạy chính là chết!

Không chạy thì đó là chờ chết!

Dưới cơn mưa tầm tã, hơn chín mươi tên mã tặc đều sắp phát điên.

- Các huynh đệ, cùng nhau xông lên giết tên gia hỏa kia!

Một tên mã tặc vồ lấy thi thể che chắn cho mình, sau đó điên cuồng hét lên.

Nhưng “phập” một tiếng, một hòn đá sượt qua thi thể bắn thủng yết hầu hắn. Tên mã tặc tương tự cũng mất mạng.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới buông tha cho chúng ta?

Có mã tặc đã tuyệt vọng liền nhìn về phía Đại Duyên sơn điên cuồng gào lên.

Tố chất tâm lý của thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt vẫn không bằng hơn phân nửa mã tặc: “Ta ở đây nhất định sẽ chết, nhất định sẽ chết! Ta căn bản không thể trốn được, không thể trốn được!” Toàn thân Hồng Chấn Kiệt phát run, cặp mắt ửng đỏ. Chỉ thấy hắn hô khàn cả giọng lên Đại Duyên sơn:

- Ngươi muốn gì? Ngươi rốt cuộc muốn gì? Ngươi nói đi, ta đều sẽ cho ngươi! Ta sẽ cho ngươi toàn bộ!

Thế nhưng vẫn có mã tặc điên cuồng y như trước.

- Tên hỗn đản Thiết Sơn bang ngươi! Đại gia ta cho dù chết thì tám ngàn huynh đệ Bạch Mã bang cũng sẽ báo thù cho ta.

Một mã tặc cường tráng đột nhiên gầm lên.

- Câm miệng!

Hồng Chấn Kiệt đột nhiên quay đầu thét lên với tên mã tặc này.

Tên mã tặc sững sờ nhìn hắn, lập tức cũng nổi giận:

- Thiếu đương gia! Cùng lắm là chết, sợ cái gì!

- Ngươi câm miệng cho ta!

Hồng Chấn Kiệt vỗ một chưởng, liền đánh bay tên mã tặc này.

- Ha ha! Đây chính là thiếu đương gia của Bạch Mã bang sao? Ha ha ha!

Một giọng nói hùng hậu đột nhiên vang vọng trong thiên địa. Ngay cả tiếng mưa cũng không thể che lấp được.

Tất cả mã tặc trong phút chốc yên tĩnh lại.

Giọng nói này chính là của cao thủ ám khí ẩn nấp trong Đại

Duyên sơn.

- Đúng! Ta là…ta là thiếu đương gia Bạch Mã bang.

Hồng Chấn Kiệt vội vã nói:

- Ngươi nói đi, rốt cuộc muốn thế nào mới thả ta đi? Ngươi cứ việc nói!

- Ngươi hôm nay nhất định phải chết!

Giọng nói hùng hậu vang lên giữa thiên địa.

Sắc mặt của Hồng Chấn Kiệt trong nháy mắt trắng bệch:

- Không, không…

- Tuy nhiên những mã tặc khác không nhất định phải chết!

Giọng nói kia tiếp tục vang lên, khiến cho không ít mã tặc mừng rỡ.

- Chỉ cần các ngươi có thể giết chết vị thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt kia, ta sẽ tạm tha cho các ngươi một con đường sống! Nếu như giúp Hồng Chấn Kiệt, vậy thì chắc chắn sẽ chết!

Giọng nói vang vọng giữa thiên địa khiến cho đám mã tặc không ngừng rối loạn.

Giết thiếu đương gia?

Trong Bạch Mã bang ai dám giết thiếu đương gia? Nhưng vào thời khắc sinh tử, không ít mã tặc lại đưa mắt nhìn nhau.

- Các ngươi muốn làm gì?

Hồng Chấn Kiệt vừa kinh hãi vừa giận dữ.

- Các vị huynh đệ!

Cũng có mã tặc gào lên:

- Cùng lắm thì chết! Các ngươi cho rằng tên hỗn đản Thiết Sơn bang kia sẽ dễ dàng thả chúng ta đi như vậy ư?

- Các huynh đệ! Hôm nay không có con đường thứ hai. Giết chết Hồng Chấn Kiệt!

- Hồng Chấn Kiệt không chết thì chúng ta chết!

Lập tức có mã tặc quát lên. Nhất thời hơn phân nửa mã tặc đều cầm trường thương lao về phía Hồng Chấn Kiệt. Tuy nhiên vẫn còn một bộ phận mã tặc từ nhỏ đã được Hồng tứ gia huấn luyện, cho nên tuyệt đối trung thành, điên cuồng bảo vệ Hồng Chấn Kiệt, giết những tên phản đồ này.

Nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Từng sinh mạng chết đi trong sự tàn sát lẫn nhau. Máu tươi loang lổ trên đất, cơn mưa dội xuống, nhiễm đỏ một khoảng lớn chung quanh.

- Muốn giết ta, đều chết đi!

Hồng Chấn Kiệt không hổ được xưng là đệ nhị cao thủ của Bạch Mã bang, liên tục giết chết hơn mười tên mã tặc lao đến.

Lúc này mã tặc còn sống cũng chỉ còn hai ba chục tên.

- Xem ra vẫn cần ta ra tay!

Giọng nói hùng hậu kia lại vang lên.

“Phập! ” “Phập! ” “Phập! ” “Phập! ”

Hàng tá những hòn đá lướt qua không trung. Từng tên mã tặc bị giết chết, kể cả những tên công kích Hồng Chấn Kiệt.

Vỏn vẹn chỉ trong chốc lát, mã tặc còn sống chỉ còn lại một mình thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt.

Hồng Chấn Kiệt nắm trường đao nhìn xung quanh. Trên mặt đất là thi thể một trăm bốn mươi sáu tên mã tặc, chỉ còn lại một mình hắn. Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt đột nhiên trợn tròn, nhìn về Đại Duyên sơn gầm lên:

- Là ngươi! Ngươi cố ý làm cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, để cho ngươi đỡ tốn sức lực, có đúng không?

Đến lúc này Hồng Chấn Kiệt cuối cùng đã hiểu ra.

- Ngươi thật thông minh!

Giọng nói hùng hậu đột nhiên trở nên quen thuộc.

“Giọng nói này hình như ta từng nghe qua ở đâu rồi.” Hồng Chấn Kiệt nhíu mày.

Chỉ thấy một bóng người từ trên Đại Duyên sơn nhảy xuống, rơi xuống bùn lầy, đi về phía Hồng Chấn Kiệt. Hồng Chấn Kiệt đội mưa cẩn thận quan sát người này. Hắn rất muốn xem thử cao thủ ám khí đáng sợ, tồn tại như một cơn ác mộng này rốt cuộc là ai, bằng không hắn có chết cũng không cam lòng.

- Là ngươi!

Hồng Chấn Kiệt khiếp sợ trợn tròn mắt.

Đằng Thanh Sơn tay không tấc sắt cứ như vậy từng bước một đi về phía Hồng Chấn Kiệt.

- Ngươi đã giết chết sư huynh ta! Là ngươi đã hại chết cha ta! Hóa ra chính là ngươi, Đằng Thanh Sơn!

Trong đôi mắt Hồng Chấn Kiệt tràn ngập hoảng sợ, không tự chủ được liên tục thối lui.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 56

Dư Âm

Cơn mưa nặng hạt làm cho Hồng Chấn Kiệt toàn thân đều ướt sũng lạnh buốt, nhưng lúc này nơi cảm thấy lạnh nhất lại chính là tâm của hắn.

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi đại nhân đại đức, tha cho ta một con đường sống đi!

Hồng Chấn Kiệt nuốt nước bọt trong cổ, một mặt lùi về phía sau, một mặt lo lắng nói:

- Ta, ta sẽ bỏ thê tử, ta sẽ lấy muội muội của ngươi làm chính thê! Muội muội của ngươi sau này chính là đại phu nhân của Bạch Mã bang ta. Ta sẽ nhường vị trí đại đương gia cho ngươi. Cầu xin ngươi, tha cho ta đi!

Hồng Chấn Kiệt "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống Hồng Chấn Kiệt đang quỳ trên đất dập đầu xin tha.

- Cầu xin…

Miệng Hồng Chấn Kiệt còn đang nói, đột nhiên một đạo hàn quang chợt lóe lên, đâm thẳng vào chỗ yếu hại nơi ngực Thanh Sơn.

- Đi chết đi!

Sắc mặt Hồng Chấn Kiệt đỏ bừng, bộ dáng như điên cuồng.

Thực ra từ lúc Đằng Thanh Sơn hiện thân, Hồng Chấn Kiệt đã hiểu được, đối phương không thể tha mạng cho hắn bởi vì hắn đã biết được diện mạo thực sự của hung thủ. Nếu như đối phương không hiện thân thì hắn may ra còn có một cơ hội để giữ mạng. Vì vậy Hồng Chấn Kiệt cầu xin hoàn toàn là để khiến cho Đằng Thanh Sơn lơi lỏng cảnh giác, thi triển ra một đao mạnh nhất.

Nhất định phải giết chết Đằng Thanh Sơn!

Không phải Đằng Thanh Sơn chết thì chính là Hồng Chấn Kiệt hắn chết!

“Choang!” Tay phải Đằng Thanh Sơn kẹp lấy trường đao, lạnh lùng nhìn Hồng Chấn Kiệt. Cái thủ đoạn nhỏ này của Hồng Chấn Kiệt đối với người đã trải qua huấn luyện siêu cấp sát thủ thời hiện đại như hắn thì chỉ như trẻ sơ sinh. Đằng Thanh Sơn muốn làm chính là nhìn thấy đối phương vùng vẫy, giãy dụa rồi cứ lần lượt đập tan hy vọng của đối phương, cho đến khi đối phương suy sụp và tuyệt vọng.

Hồng Chấn Kiệt sắc mặt đại biến, liên tục kéo hai ba lần nhưng đều không nhúc nhích.

- Buồn cười!

Tay phải Đằng Thanh Sơn vừa nhúc nhích, trường đạo bị hắn kẹp lập tức lướt qua cổ Hồng Chấn Kiệt.

“Phụt!” Máu tươi tựa như hơi nước phun ra.

Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt trợn tròn, dường như không thể tin mình lại chết như vậy.

- Ngươi…ngươi…

Hắn muốn nói gì đó, nhưng rất nhanh đã vô lực ngã xuống, ánh mắt dần dần trở nên ảm đạm.

Giết chết Hồng Chấn Kiệt, trong lòng Đằng Thanh Sơn không hề có chút dao động.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn đi đến bên cạnh từng cỗ thi thể, kiểm tra một lượt để phòng ngựa có người chưa chết. Sau khi kiểm tra một lần toàn bộ một trăm bốn mươi sáu cỗ thi thể, lúc này Đằng Thanh Sơn mới lặng lẽ rời đi trong cơn mưa.

Đằng gia trang, trong gian phòng chính nhà Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vân Long, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ bốn người đều ở nơi này. Mọi người đều đang sốt ruột chờ đợi.

- Thanh Sơn liệu có xảy ra chuyện gì không?

Đáy lòng Viên Lan rất lo lắng.

- Nàng yên lặng một lát, đừng nói ở đây nữa! Thanh Sơn sẽ không sao đâu.

Đằng Vĩnh Phàm trách một tiếng. Y rất hiếm khi trách mắng Viên Lan, nhưng lần này hiển nhiên Đằng Vĩnh Phàm cũng rất lo lắng bực dọc.

- Tất cả bớt tranh cãi đi!

Tộc trưởng Đằng Vân Long nhíu mày quát.

Thanh Vũ lẳng lặng ngồi ở góc tường không lên tiếng, chỉ là đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

“Vù!” Trong gian phòng chính đột nhiên nổi lên một cơn gió, một bóng người lập tức xuất hiện trong phòng.

- Cha! Mẹ!

Thân ảnh cao lớn quen thuộc đó khiến bốn người trong phòng bỗng chốc đều vui mừng đứng dậy. Thanh Vũ ngồi ở góc tường bỗng nhiên lao vào người Đằng Thanh Sơn, ôm lấy hắn, vùi đầu vào lồng ngực của hắn mà khóc:

- Muội biết ca ca sẽ an toàn trở về mà! Ca…

Nói xong vẫn cứ khóc.

- Tiểu Vũ, muội xem ca không phải không hề có một chút thương tích nào hay sao? Đừng khóc nữa!

Đằng Thanh Sơn cười, trìu mến xoa đầu Thanh Vũ hai lần.

Thanh Vũ cũng rất thích động tác quen thuộc này của Đằng Thanh Sơn, nức nở vài tiếng rồi không khóc nữa.

- Thanh Sơn, không sao chứ?

Mẫu thân Viên Lan cũng không ngừng quan sát chung quanh Đằng Thanh Sơn.

- Còn hỏi nữa! Thanh Sơn không phải đã nói không sao à?

Đằng Vĩnh Phàm quát một tiếng, đồng thời ánh mắt cũng cẩn thận quan sát Đằng Thanh Sơn một lượt.

Đằng Thanh Sơn cảm nhận được sự quan tâm trong từng ánh mắt và từng lời nói của người thân, trong lòng cảm thấy ấm áp, lặng lẽ thầm nhủ: “Bất kể thế nào cũng không cho phép người khác thương tổn bọn họ.”

Những kẻ uy hiếp đến nhà mình, Đằng Thanh Sơn sẽ không từ thủ đoạn tiêu diệt sạch. Không động thủ thì thôi, nhưng một khi đã động thủ thì nhất định sẽ giết sạch, không để lại hậu họa.

- Thanh Sơn, vậy Bạch Mã doanh kia?

Ông ngoại Đằng Vân Long nói.

- Không còn Bạch Mã doanh!

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống nói.

Mấy người trong phòng đều ngẩn ra.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm cực kỳ kinh hãi:

- Ý của con là người của Bạch Mã doanh…?

- Toàn bộ đã chết hết.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói.

- Một tên không để lại?

Đằng Vân Long cũng không dám tin.

Đằng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận.

Đằng Vĩnh Phàm và Đằng Vân Long liếc mắt nhìn nhau, không giấu nổi sự kinh hãi. Mặc dù sớm biết Đằng Thanh Sơn muốn đi giết thiếu đương gia và người của Bạch Mã doanh, nhưng sau khi nghe được nhân mã tinh anh nhất của Bạch Mã bang ở Nghi Thành là Bạch Mã doanh một tên cũng không lưu lại, toàn bộ bị giết sạch thì vẫn cảm thấy chấn động như trước.

- Thanh Sơn! Bạch Mã doanh bị con giết sạch, vậy... vậy Bạch Mã bang có biết hay không?

Đằng Vân Long dò hỏi. Dù sao tám ngàn đệ tử hạch tâm của Bạch Mã bang, tuy nói là đã tổn thất một phần khi giao đấu cùng

Thiết Sơn bang, nhưng vẫn có hàng đống nhân mã như trước. Hơn nữa Bạch Mã bang còn có rất nhiều lâu la bên ngoài.

Mấy ngàn nhân mã kia cuồn cuộn kéo đến, một mình Đẳng Thanh Sơn có thể làm được gì?

- Ông ngoại! Mọi người cứ yên tâm! Chỉ cần mọi người không nói thì sẽ không ai biết.

Đẳng Thanh Sơn tự tin nói.

Đẳng Vân Long vội nhìn về phía ba người Đẳng Vĩnh Phàm, Viên Lan và Thanh Vũ nói:

- Các ngươi phải nhớ kỹ, chuyện này ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài!

- Dạ! Đánh chết con cũng không nói!

Thanh Vũ liên tục gật đầu.

- Yên tâm đi! Không ai có thể hoài nghi con, qua vài ngày mọi người sẽ biết thôi.

Đẳng Thanh Sơn hoàn toàn tự tin. Lần này hắn thả cho mười hai hán tử khác chạy đi, thứ nhất là vì dưới tay mười hai người đó cũng không có bao nhiêu oan hồn, thứ hai là hắn cũng muốn mượn mồm của bọn họ truyền bá tin tức này trong Nghi Thành.

Dù sao thì ngoại trừ Hồng Chấn Kiệt sau cùng, những mã tặc khác kể cả mười hai người đó đều tưởng rằng cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đến báo thù.

Cơn mưa đến nhanh đi cũng nhanh, không đầy nửa canh giờ đã tạnh.

Bạch Mã bang đông đảo mấy ngàn người đã bắt đầu sửa soạn đồ đạc và y giáp chuẩn bị xuất phát.

Phía sau đám nhân mã Bạch Mã bang chính là một thôn trang. Tộc nhân trong thôn trang này đều sợ hãi nhìn nhân mã Bạch Mã bang.

Tam đương gia khoác áo da, ngồi trên một chiếc ghế gỗ được đặt ở trên đường.

- Còn chưa tới?

Tam đương gia nhíu mày.

- Tam đương gia! Thiếu đương gia dẫn nhân mã Bạch Mã doanh đi thu phục người mới, có lẽ là đang tránh mưa ở bên ngoài!

Một tên mã tặc ở bên người vội nói.

Tam đương gia lại nói:

- Bây giờ mưa đã ngớt, cũng đã đợi một lúc lâu rồi, bọn Chấn Kiệt lẽ ra phải đến rồi chứ?

Tên mã tặc kia đắn đo một hồi:

- Tam đương gia! Nếu không thì để thuộc hạ dẫn vài huynh đệ đi xem thử?

Tam đương gia gật đầu, vung tay nói:

- Ừ! Ngươi dẫn mười mấy người dọc theo đường trở về, tìm thử xem bọn thiếu đương gia rốt cuộc ở đâu!

- Vâng, Tam đương gia!

Tên mã tặc lập tức vung tay, gọi hơn mười mã tặc khác lập tức cưỡi ngựa phi đi.

Bạch Mã bang có rất nhiều mã tặc đều đã lên ngựa, trong đó

một phần đã bắt đầu tiến về phía sào huyệt của chúng.

- Tam đương gia, tam đương gia!

Tiếng hét thảm từ rất xa vang lên.

Tam đương gia đang ngồi trên ghế lẳng lặng chờ đợi, nghe được tiếng kêu thảm thiết này không khỏi biến sắc, đột nhiên đứng dậy quát lên:

- Kêu la cái gì! xảy ra chuyện gì rồi?

- Chết rồi! Thiếu đương gia đã chết rồi! Bạch Mã doanh toàn bộ chết sạch rồi!

Tiếng kêu thảm thiết từ rất xa vang lên, ngay cả đám mã tặc Bạch Mã bang vốn nhao nhao chuẩn bị rời đi bỗng chốc đều dừng lại. Tất cả mã tặc đều im lặng quay đầu nhìn về mười mấy tên mã tặc hét lớn kia.

Vẻ mặt mười mấy tên mã tặc đều hoảng sợ, liên tục hét lên:

- Toàn bộ chết sạch rồi, một người cũng không còn!

Tam đương gia sắc mặt đại biến.

- Các huynh đệ, theo ta!

Tam đương gia điên cuồng hét lên một tiếng, nhảy thẳng lên Xích Hỏa mã bên bên, rút roi ngựa quát một tiếng: “Giá!”

Xích Hỏa Mã điên cuồng chạy đi.

- Đi!

Từng đoàn mã tặc theo sau tam đương gia vội vàng phi đi.

“Bạch Mã doanh đều chết sạch?” Đám mã tặc nhận được tin

tức này hoàn toàn ngây ngốc. Sau đó từng tên liên tục gào lên, đồng loạt theo tam đương gia phi tới.

Thiên quân vạn mã chạy như bay. Thanh thế này khiến cho đám tộc nhân trong thôn trang bên cạnh đều bị dọa một phen.

- Mọi người nghe thấy gì không? Thiếu đương gia của Bạch Mã bang, còn có cả Bạch Mã doanh đều chết sạch rồi.

- Ai giết vậy?

- Ai mà biết! Có điều ta thấy tất cả người Bạch Mã bang đều điên cuồng như nhau. Thiên quân vạn mã này giết tới, ai có thể chống đỡ được đây?

Nhìn theo đám mã tặc cuồn cuộn bất tận lao đi, phảng phất như hồng thủy điên cuồng cuốn tới. Khí thế này quả thật khiến cho người ta sợ đến vỡ mật.

Nhân mã đông nghìn nghịt của Bạch Mã bang rất nhanh đã đến nơi tràn ngập thi thể trên mặt đất.

“Vụt!” Dây cương kéo lại, từng thớt chiến mã đều dừng lại.

Tam đương gia từ trên Xích Hỏa Mã nhảy xuống, lập tức chạy về phía từng cỗ thi thể đó. Bùn đất bay loạn văng tung tóe. Tất cả mã tặc Bạch Mã doanh đều mặc trọng giáp, nhưng lại không có một người sống sót.

Hàng loạt mã tặc phía sau đều ngây ngốc.

Sắc mặt tam đương gia cũng rất khó coi, gào lên:

- Mau, xem thử có ai còn thở hay không?

Nói đoạn, hắn vội vàng đi kiểm tra từng cỗ thi thể. Rất nhanh hắn liền phát hiện ra thi thể của thiếu đương gia Hồng Chấn Kiệt. Đôi mắt Hồng Chấn Kiệt vẫn trợn trừng như trước, chết không

nhắm mắt.

- Tam đương gia! Người của Bạch Mã doanh tự tàn sát lẫn nhau!

Có mã tặc sợ hãi hét lên.

Đích xác có vài mã tặc giữa yết hầu vẫn còn vết đâm của trường thương, đó chính là một nhóm mã tặc tự tàn sát lẫn nhau.

- Đầu bị bắn thủng, ngay cả khôi giáp cũng bị bắn xuyên. Những người này toàn bộ đều là bị ám khí bắn chết.

Cũng có mã tặc hô lên.

Khuôn mặt tam đương gia vẫn bình tĩnh, không nói lời nào.

- Là cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang! Chính là cao thủ ám khí đã đánh bay binh khí của đại đương gia! Hắn đến để báo thù!

Cũng có mã tặc nói.

- Tam đương gia! Chúng ta phải báo thù cho thiếu đương gia a!

- Tam đương gia!

Những tên mã tặc đầu mục chung quanh đều nhìn về phía tam đương gia. Một khi thiếu đương gia chết đi thì địa vị cao nhất của Bạch Mã bang chính là vị tam đương gia này.

- Là ám khí! Vương Hòa sư điệt và đại ca của ta đều vì ám khí kia nên mới chết!

Tam đương gia trầm giọng nói:

- Hơn nữa nhân mã Bạch Mã doanh này đều bị ám khí đó bắn chết. Về phần tự tàn sát lẫn nhau, chỉ là một màn do hung thủ ngụy tạo ra, khiến cho chúng ta nghi ngờ lung tung thôi. Hung thủ

chính là cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đã giết chết Vương Hòa sư điệt và gián tiếp hại chết đại ca ta. Có lẽ Vương Thiết Sơn kia cũng góp phần trong đó!

Mã tặc xung quanh cũng đều tán thành với ý kiến này.

- Tam đương gia, ngài nói chúng ta phải làm sao đây?

Đám mã tặc đầu mục đều nhìn tam đương gia.

Tam đương gia lạnh lùng nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta trước tiên phải tìm cho ra cao thủ ám khí của Thiết Sơn bang đó! Đợi đến khi tìm được rồi, Bạch Mã bang ta sẽ không tiếc tất cả bằm thây hắn thành vạn mảnh, cúng tế hương hồn đại ca ta và Chấn Kiệt!

- Bằm thây vạn mảnh!

Những tên mã tặc đầu mục đều thét lên.

Trên mặt tam đương gia ẩn chứa sát khí, nhưng đáy lòng lại mừng thầm: “Ha ha... Ông trời đã giúp ta rồi! Tên tiểu tử lỗ mãng Hồng Chấn Kiệt còn muốn làm đại đương gia sao? Hôm qua nó thoát được một mạng, ai ngờ hôm nay đã chết rồi! Ha ha... Từ nay về sau ta chính là đại đương gia của Bạch Mã bang. Báo thù? Cao thủ ám khí đó có thể giết sạch cả Bạch Mã doanh, đi báo thù không phải tự tìm chết hay sao?”

Ngoài miệng hô báo thù, nhưng đáy lòng tam đương gia lại không hề nghĩ như vậy.

Thù của Hồng tứ gia và Hồng Chấn Kiệt liên quan cái rắm gì đến hắn?

Tam đương gia trong Bạch Mã bang là thấp nhất, chịu khó chịu khổ nhiều nhất, nhìn có vẻ như thô lỗ, nhưng trên thực tế hắn lại

người cực kỳ tàn nhẫn âm độc. Chỉ là khi Hồng tứ gia còn sống thì hắn không dám làm gì. Ngày hôm qua Hồng tứ gia đã chết, cho dù hôm nay Hồng Chấn Kiệt không chết thì hắn sau này cũng sẽ tìm một cơ hội để giết chết Hồng Chấn Kiệt.

“Từ nay về sau Nghi Thành chính là thiên hạ của ta!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 60

Dưới Lòng Đất

Hán tử gầy gò vừa nhìn thấy trang phục của đối phương, sắc mặt lập tức đại biến: "Là người của Quy Nguyên tông!"

Hiện giờ nhân mã của các đại tông phái tại chân núi Hỏa Diễm sơn đều mặc trang phục đồng nhất, rất dễ dàng phân biệt được. Gặp phải nhân mã của những đại tông phái này, võ giả bình thường đều lựa chọn tránh đi.

"Bây giờ nếu ta đi xuống, nhất định sẽ bị bọn họ bắt lấy. Với chút thực lực này của ta căn bản không thể trốn thoát khỏi vòng vây của Quy Nguyên tông. Không còn cách nào khác!" Hán tử gầy gò ngẩng đầu lên, cắn răng một cái, lập tức cầm lấy dây leo nhanh chóng trèo lên phía trên. Dù sao hắn cũng là một người luyện võ, tốc độ leo lên rất nhanh.

Nếu như hắn nhảy xuống phía dưới, nhất định sẽ bị bắt.

Trốn vào trong huyệt động bên dưới dây leo? Đối phương tiến vào huyệt động, cũng sẽ rất nhanh tìm được hắn.

Leo lên phía trên, nếu như tốc độ nhanh, có thể lên đến đỉnh của vách đá thấp này trước thì còn có hy vọng.

……

Đằng thanh Sơn đứng ở chân núi, ngước đầu nhìn hán tử gầy

gò đang leo nhanh trên vách đá.

- Đô thống! Chúng ta không đuổi theo sao?

Đỗ Hồng có chút sốt ruột.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười nhạt, liền nhặt hai hòn đá vụn trên mặt đất, sau đó nhìn lên dốc đứng. Lúc này đã không còn dây leo để nắm, khiến cho hán tử gầy gò bắt đầu gặp khó khăn.

Đằng Thanh Sơn tùy ý ném một hòn đá trong tay ra. Hòn đá giống như sao băng nhanh chóng xẹt qua không trung, chuẩn xác bắn vào cánh tay phải của hán tử gầy gò.

“A!” Tay phải của hán tử gầy gò đang nắm lấy mỏm đá không khỏi lỏng ra, kêu một tiếng đau đớn, cả người mất trọng tâm, lập tức ngã xuống bên dưới.

Vách đá này cao khoảng hơn mười trượng. Nếu như nhảy xuống bên dưới, nhiều nhất cũng chỉ gãy xương đại loại. Thế nhưng hán tử gầy gò này lại mất đi trọng tâm, rơi xuống phía dưới trong tư thế ngả ra phía sau, cho dù là nhất lưu võ giả cũng phải chết tươi.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn hóa thành một trận gió, nhìn thân thể từ trên cao rơi xuống giống như một viên đạn pháo, vươn tay ra.

Hơn mười trượng là khoảng bốn mươi thước, tương đương với một tòa nhà cao hơn mười tầng tại kiếp trước của Đằng Thanh Sơn. Từ trên cao như vậy rơi xuống, lực va chạm rất mạnh, cho dù là nhất lưu võ giả nếu dùng tay tiếp lấy có lẽ cánh tay cũng sẽ bị gãy.

Chỉ thấy tay phải của Đằng Thanh Sơn chạm vào lưng của hán tử gầy gò, sau đó lập tức hạ xuống, triệt tiêu đi chín phần lực va

chạm. Tiếp đó hắn thu tay lại để mặc cho hán tử gầy gò ngã xuống.

“Bịch!”

Triệt tiêu chín phần lực va chạm, hán tử gầy gò ngã xuống mặt đất chỉ cảm thấy tức ngực, cũng không bị trọng thương.

Kỳ thật với chút lực va chạm này. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể dùng một tay đón lấy. Nhưng nếu như trực tiếp đón lấy, cho dù bản thân hắn không có việc gì, nhưng hán tử gầy gò kia có lẽ sẽ chết tươi, cho nên hắn chỉ có thể dùng phương pháp nhu hòa này.

“Ta biết bí mật của hắc hỏa linh quả, bây giờ hắn lại cứu ta, có lẽ là vẫn chưa hiểu rõ lắm tình huống trong huyệt động, muốn bắt ta dẫn đường. Một khi bọn họ tìm được hắc hỏa linh quả, nhất định sẽ giết ta để diệt khẩu. Bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho ta tự do rời đi. Bọn họ muốn độc chiếm hắc hỏa linh quả này!” Hán tử gầy gò không phải là một kẻ ngốc, trái lại là một tay giang hồ lão luyện. Hắn hiểu rõ bất luận kẻ nào phát hiện được hắc hỏa linh quả, phản ứng chính là độc chiếm.

Đang nằm trên đất, hắn đột nhiên vung tay lên, một đạo hàn quang từ khoảng cách gần bắn vào ngực Đằng Thanh Sơn. Sau đó hắn lập tức chống hai tay xuống đất, “vù” một tiếng chạy như bay về phía xa.

“Cheng!” Ngón tay của Đằng Thanh Sơn bắn ra lập tức đánh bay thanh chủy thủ. Hắn nhìn hán tử gầy gò đang chạy như bay, một hòn đá trong tay lại bắn ra.

“A!” Chân phải của hán tử gập lại, cả người lập tức ngã xuống đất.

- Nếu như còn chạy trốn, ta sẽ giết ngươi!

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai. Hán tử gầy gò vốn còn muốn giữ mạng trong lòng cảm thấy tuyệt vọng. Hắn hiểu rõ, vừa rồi đột nhiên tập kích cũng không thể chạy thoát được, vậy thì bây giờ càng khó có hy vọng chạy thoát. Hắn không phải là một người muốn chết.

Hán tử gầy gò xoa xoa khuỷu chân phải, đứng dậy quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cố nặn ra vẻ tươi cười:

- Các vị hảo hán Quy Nguyên tông, các vị…

- Trong huyệt động kia có hắc hỏa linh quả phải không?

Đằng Thanh Sơn trực tiếp hỏi.

Hán tử gầy gò khựng lại. Đối phương đoán rất chuẩn xác.

- Đúng!

Hán tử gầy gò gật đầu.

Lúc này đám người Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ cũng đã chạy tới, nghe được đều mừng rỡ.

- Thanh Sơn, đệ đoán thật chuẩn xác! Hắc hỏa linh quả đúng thật là ở trong hẻm núi này, chúng ta trước đây đều là tìm lung tung!

Đằng Thanh Hổ nói.

Đằng Thanh Sơn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Bản thân cũng là căn cứ vào địa điểm con Xích Lân ấu thú kia bỏ chạy, tùy tiện suy đoán mà thôi.

Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó:

- Thanh Hổ, lão Đỗ! Các ngươi hãy theo ta vào huyệt động! Những người khác ở chung quanh đây, làm bộ như đang tìm địa

điểm của hắc hỏa linh quả, chờ chúng ta đi ra!

- Rõ thưa Đô thống!

Một đám người hạ giọng nói.

Hán tử gầy gò kia sợ hãi nhìn Đằng Thanh Sơn: "Không sai! Người này chính là Đằng Thanh Sơn đô thống của Quy Nguyên tông, lúc trước đã tỉ thí với Tư Mã Phong. Khó trách từ độ cao mười sáu mười bảy trượng rơi xuống hắn cũng có thể dễ dàng tiếp được. Ta đánh lén ở khoảng cách gần như vậy hắn cũng có thể dễ dàng ngăn cản!"

Biết được thân phận của đối phương, hán tử gầy gò sao còn dám phản kháng.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh một chút.

Chung quanh hiện tại không có người nào. Khe núi này khá bí ẩn, cho dù có người đến tìm kiếm cũng là rất ít. Những người đó tìm kiếm một lần, bình thường cũng sẽ không tìm lại nữa.

- Chúng ta vào huyệt động thôi!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

Tay trái của hắn lập tức nắm lấy hán tử gầy gò, trực tiếp nhảy vọt lên độ cao bảy tám trượng. Tay phải tùy ý nắm lấy một khối đá nhô ra, lại mượn lực bay lên. Sau đó lại dùng chân nhún một cái, trực tiếp bay đến nơi huyệt động. Hắn gạt những dây leo ra, lập tức tiến vào bên trong.

Hai người Đằng Thanh Hổ và Đỗ Hồng cũng dùng tay chân nhanh chóng leo lên. Cả hai đều là nhất lưu võ giả, leo lên một lần vài khối đá, chỉ trong thời gian hô hấp vài cái đã tiến vào huyệt động.

Đằng Thanh Sơn thả đám dây leo xuống che cửa động lại như cũ.

Bên trong huyệt động khá tối tăm, nhưng độ cao lại chừng hơn một trượng, không cần phải khom lưng cúi người.

- Ngươi đi trước dẫn đường!

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt ra lệnh.

Đỗ Hồng đứng bên cạnh hán tử gầy gò liền quát lên:

- Tiểu tử! Nếu như ngươi còn giở trò, đô thống đại nhân không động thủ, ta cũng sẽ một thương đâm chết ngươi!

Lúc này bọn Đỗ Hồng đều lấy trường thương sau lưng ra. Đằng Thanh Sơn cũng rút trường thương giắt ngược sau lưng cầm trên tay.

Bên trong huyệt động tất cả đều là không biết trước, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Các vị đại nhân xin cứ yên tâm! Trước mặt Đằng đô thống tiểu nhân có mười lá gan cũng không dám chạy trốn nữa!

Hán tử gầy gò vội vàng cung kính nói:

- Đô thống, các vị đại nhân! Tiểu nhân xin đi trước dẫn đường!

Dứt lời, hán tử gầy gò liền chạy vào sâu bên trong động.

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng lo lắng: “Những đại tông phái này có người nào lại mềm lòng nương tay? Hiện tại ta còn hữu dụng, nhưng chờ đến khi bọn chúng nhìn thấy hắc hỏa linh quả, sợ rằng sẽ giết ta để diệt khẩu. Ta nhất định phải tìm cơ hội để chạy trốn!”

Tuy rất sợ Đằng Thanh Sơn, nhưng hắn càng sợ bị giết người

diệt khẩu nhiều hơn.

Mặc dù trong lòng đang nghĩ cách chạy trốn, nhưng ngoài miệng hắn lại vui vẻ nói:

- Đằng đô thống! Thông đạo này không dài lắm, phía trước chính là một khe nứt lớn.

- Khe nứt?

Đằng Thanh Sơn cảm giác mình đã đi khoảng hơn trăm mét, liền thấy được một một khe nứt lớn. Khe nứt này chiều rộng khoảng chừng một trượng, bên trong tối đen, sâu không lường được. Chỉ là ẩn ước có một cỗ khí tức nóng hổi từ bên trong khe nứt này tràn ra, thổi vào mặt.

Đỗ Hồng quát hỏi:

- Tiểu tử, ngươi làm sao đi xuống?

Hán tử gầy gò liền nói:

- Các vị đại nhân! Khe nứt này sâu khoảng trăm trượng, người rơi xuống chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tiểu nhân cũng phải hao tốn mốt thời gian nửa đêm chạy đến một vách đá khác, chuyên môn thu thập một số dây leo rắn chắc, nối lại thành một sợi dây thật dài. Nó ở ngay bên kia.

Vừa nói hắn vừa chỉ về hướng bên cạnh không xa, nơi đó quả thật có cột một sợi dây leo rắn chắc.

- Ta đi xuống trước!

Đằng Thanh Sơn lên tiếng, đồng thời nhìn về phía hán tử gầy gò:

- Ngươi sẽ là người thứ hai! Thanh Hổ, Lão đỗ! Các người theo ở phía sau!

Đằng Thanh Sơn lo lắng hán tử gầy gò kia sẽ giở thủ đoạn, cho nên mới an bài như vậy.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn lại giắt Luân Hồi thương vào sau người, sau đó liền nhảy xuống, chân đạp vào vách đá bắt lấy sợi dây leo kia, tiếp đó nhanh chóng trượt xuống.

- Nhanh lên một chút!

Đỗ Hồng quát tên hán tử kia.

Hán tử gầy gò liền leo xuống.

Trên đường trượt xuống, Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện khe nứt này càng ngày càng tối: "Cho dù dựa vào thị lực của ta, nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng nhìn được khoảng năm sáu thước. Nếu như là nhất lưu võ giả bình thường, sợ rằng chỉ có thể nhìn thấy hai tay của mình."

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy hơi nóng của lưu huỳnh phả vào mặt. Một đường trượt xuống, nhiệt độ không ngừng tăng lên, khí nóng của lưu huỳnh cũng càng lúc càng dày.

"Phịch!"

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc cũng chạm đất: "À! Đại khái khoảng chừng trăm trượng. Dựa theo độ cao của vách đá huyệt động mà tính toán, vị trí của ta lúc này hẳn là dưới đáy của khe nứt, sâu khoảng hơn tám chín mươi trượng!"

Chỉ chốc lát. Ba người hán tử gầy gò, Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ cũng đều đến nơi.

- Đi trước dẫn đường đi!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

Hán tử gầy gò liền đi lên phía trước, đồng thời nói:

- Đằng đô thống! Đây là dưới đáy sâu, nhiệt độ rất nóng.

Phía trước dần dần có chút ánh đỏ. Nhờ vào là ánh sáng mờ nhạt, Đằng Thanh Sơn có thể nhìn được khoảng cách xa vài chục mét. Chỉ thấy phía trước có mơ hồ có sương mù màu đỏ.

- Màu đỏ?

Đỗ Hồng có chút kinh ngạc.

- Đằng đô thống! Kỳ thật đó là hơi nước.

Hán tử hầy gò lên tiếng.

- Hơi nước phải là màu trắng, tiểu tử ngươi lừa ai chứ? Có phải muốn giở thủ đoạn không?

Đằng Thanh Hổ quát.

Hán tử gầy gò liền sợ hãi nói:

- Các vị đại nhân! Tôi quả thật không dám lừa các vị! Đây đích thật là sương trắng. Bởi vì quá nóng, cho nên nơi này mới xuất hiện hơi nước như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, nhiệt độ càng lúc càng nóng hơn. Trong hẻm núi mặc dù cũng nóng, nhưng vẫn không quá mức, hiện tại đã có chút hơi quá.

Ba người Đằng Thanh Sơn theo hán tử gầy gò cùng nhau đi vào trong "sương đỏ". Đằng Thanh Sơn vừa đến gần liền xác định, đây quả thật là hơi nước bình thường. Dần dần, hắn nghe được những tiếng "cót cót" giống như đun sôi nước. Tay phải của hắn đặt lên vai của hán tử gầy gò, một đường đi theo.

"Đằng Thanh Sơn này đúng là cẩn thận." Hán tử gầy gò cảm

thụ được bàn tay đặt trên vai mình: “Địa phương này là dễ trốn nhất, nhưng mà…”

Vốn hắn định chạy trốn ở nơi này, nhưng hiện tại lại không có biện pháp, chỉ đành tiếp tục đi.

Đi được khoảng chừng mấy chục trượng, sương mù liền nhạt đi, tiếng “cót cót” càng thêm rõ ràng. Cuối cùng, đám người Đằng Thanh Sơn cũng ra khỏi khu vực sương mù.

- Đây là…

Đằng Thanh Hổ và Đỗ Hồng trợn mắt há mồm.

Hán tử gầy gò kia liền nói:

- Đây là hỏa nham thạch mà trong sách có ghi chép. “Nham thạch!” Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ đây là thứ gì: “Tầng nham thạch hẳn phải ở dưới sâu trong lòng đất, không nghĩ tới dưới đáy này đại khái hai ba trăm thước lại xuất hiện dòng nham thạch. Xem ra… nơi này quả thật từng có núi lửa bộc phát.”

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 61

Xích Lân Thú

Theo tri thức ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, tầng nham thạch này bình thường phải ở dưới đáy hơn vạn thước. Tuy nhiên vẫn có một số khu vực đặc thù, tại nơi tương đối nông cũng xuất hiện nham thạch. Có điều đây là Cửu Châu đại địa, có áp dụng được kiến thức của kiếp trước hay không cũng khó nói. Những ý niệm này cũng chỉ thoáng hiện lên trong đầu Đằng Thanh Sơn.

- Đi trước dẫn đường!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

- Được, được!

Hán tử gầy gò dọc theo bên cạnh thông đạo nóng hổi đi tới. Chỉ là, hắn vẫn giữ khoảng cách với dòng nham thạch đến mấy trượng, bởi vì càng tới gần, hơi nóng bốc lên càng đáng sợ.

- Thanh Sơn! Địa phương này thật nóng muốn chết!

Đằng Thanh Hổ trên trán đầy mồ hôi hột.

Đằng Thanh Sơn vẫn như trước bình tĩnh đi tới. Hắn thậm chí còn đi cách nham thạch chỉ khoảng một hai trượng, cảm giác được rất rõ từng đợt hơi nóng trong nham thạch phun ra xâm nhập vào cơ thể mình: "Nhiệt độ của hơi nóng này có lẽ khoảng một trăm độ, võ giả bình thường quả thật khó có thể chịu nổi nhiệt độ cỡ

này.”

Hơi nóng một trăm độ, đối với thân thể Đằng Thanh Sơn mà nói chẳng tính là gì, sợ rằng chỉ có nhiệt độ trong nham thạch mới có chút uy hiếp với hắn. Nên biết, mức độ cứng rắn của thân thể hắn còn vượt qua hợp kim sắt thép, ngay cả đao kiếm của nhất lưu võ giả đều không sợ. Thân thể đáng sợ như vậy, khả năng chịu đựng nhiệt độ cực hạn rất kinh khủng.

- Ba vị đại nhân! Hỏa nham thạch dưới đáy này khiến cho chung quanh quá nóng, hơn nữa còn làm cho người ta rất khát.

Hán tử gầy gò không ngừng nói:

- À! Phía trước đại khái còn khoảng hai dặm đường, chính là nơi của hắc hỏa linh quả. Có điều chỗ đó lại càng nóng hơn.

- Hai dặm đường?

Đằng Thanh Sơn thúc giục:

- Chúng ta đi nhanh một chút!

- Vâng!

Hán tử gầy gò lập tức tăng tốc chạy đi.

Vừa chạy, Đằng Thanh Sơn vừa nhìn chung quanh. Chung quanh dòng nham thạch, những vật ở thể rắn như đá các loại đều có màu đen sẫm. Về phần vách đá ở bên cạnh bên cạnh, mặt ngoài ẩn ước có nửa màu trắng. Đằng Thanh Sơn torng lúc đi qua liền đưa tay chạm vào, lập tức có đá vụn bị xói mòn rơi xuống. Đương nhiên, ngoại trừ mặt ngoài thì lớp đá bên trong vẫn rất cứng rắn.

Hơn nữa…

Bên cạnh nham thạch không chỉ có một con đường. Trong lòng đất này còn có những đường hầm, có điều càng vào sâu thì lại

càng tối đen, căn bản không biết sâu bên trong có thứ gì.

- Đường hầm này thông đến nơi nào?

Đằng Thanh Sơn nói.

- Không biết! Địa phương quỷ dị này tôi cũng không dám xông loạn. Lúc ấy đi xuống, tôi chỉ dọc theo hỏa nham thạch một đường đi tới, như vậy khi quay đầu lại cũng dễ dàng trở ra, không bị lạc đường.

Hán tử gầy gò nói:

- Càng đi về phía trước sẽ càng nóng, nơi có hắc hỏa linh quả là nơi nóng nhất.

Dọc theo dòng nham thạch quanh co đi tới. Dần dần Đằng Thanh Sơn phát hiện: "Ấy? Dòng nham thạch này đổi màu? Lúc ta vừa mới nhìn thấy, nham thạch rõ ràng có màu đỏ, dọc theo đường đi không để ý, đến đây đã là màu cam."

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy hơi nóng càng mạnh hơn.

- Phía trước chính là nơi có hắc hỏa linh quả.

Nam tử gầy gò liền nói.

"Hắc hỏa linh quả!" Ánh mắt hai người Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ đều sáng lên, liền tăng tốc.

Càng đi tới, nhiệt độ lại càng cao.

Vừa đi qua một khúc quanh khác, đám người Đằng Thanh Sơn liền đến được một khu vực rất trống trải. Nham thạch vốn chảy thành dòng đã biến thành "hồ nham thạch". Hồ này gần như hình tròn rộng chừng hơn mười trượng, nham thạch bên bờ hồ đều có màu cam. Càng tới gần giữa hồ, nhan thạch dần dần biến thành màu vàng kim. Đặc biệt tại khu vực trung ương nham thạch lại là

màu trắng lóa mắt.

Giữa hồ có một khối đá màu đen. Trên khối đá màu đen đó lại có một gốc cây sinh trưởng, lá cây và quả cây cũng có màu đen.

Rễ cây gần như đều ở trong đá, chỉ lộ ra bên ngoài một đoạn rất ngắn, chủ yếu là lá cây và quả.

Nhìn thoáng qua, quả cây màu đen này rất bình thường, không có gì nổi bật.

"Cót cót…"

Chung quanh khối đá ở giữa hồ, phảng phất như nước suối không ngừng nổi lên từng đợt nham thạch. Nham thạch nổi lên đều là màu trắng, trắng đến lóa mắt, có cảm giác như ngước đầu nhìn lên mặt trời.

"Nham thạch màu trắng kia đều là nham thạch dưới trạng thái nhiệt độ cực cao. Càng chảy xuôi ra ngoài, nhiệt độ càng hạ thấp, màu sắc cũng dần dần biến hóa." Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chú vào nham thạch màu trắng nổi lên: "Ở dưới khối đá màu đen nhất định là có một thông đạo thông đến sâu trong lòng đất, nham thạch là từ nơi này chảy ra. Nham thạch màu trắng này nhiệt độ rất kinh người!"

Đối với nham thạch màu đỏ, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn có ý niệm muốn thử ngâm mình vào trong đó.

Đương nhiên, đó chỉ là ý niệm mà thôi.

Có điều…

Nhìn thấy nham thạch trắng đến lóa mắt này, Đằng Thanh Sơn ngay cả cái ý niệm đó cũng không dám có: "Nham thạch màu trắng này, cho dù là thân thể của ta, một khi đi xuống tuyệt đối cũng chịu không nổi."

Không cần thử nghiệm, chỉ cần nhìn nham thạch trắng đến lóa mắt giống như mặt trời, Đằng Thanh Sơn đã hiểu được.

“Khối đá đen giữa hồ, dưới nham thạch màu trắng chẳng những không hòa tan biến dạng, ngay cả màu sắc cũng không có biến hóa, tuyệt đối không phải là đá bình thường.” Đằng thanh sơn hiểu được, khối đá màu đen kia hẳn cũng là bảo vật.

Thế nhưng…

Khối đá màu đen ở giữa hồ, hơn nữa thể tích còn lớn như vậy, ai cũng không biết phần giấu ở bên dưới dòng nham thạch còn lớn bao nhiêu, căn bản không cách nào mang đi.

“Linh căn kia có thể sinh trưởng trên loại đá này, tuyệt đối là bất phàm.”

……

Ngay khi ba người Đằng Thanh Sơn đang cảm thán nhìn chăm chú vào hồ nham thạch, hán tử gầy gò kia lại cắn răng một cái, đột nhiên lao vào bên trong đường hầm tối đen bên cạnh.

- Đô thống! Tiểu tử đó chạy chạy rồi!

Đỗ Hồng hô lên một tiếng, lập tức đuổi theo.

Ngay khi hán tử gầy gò vừa chạy vào đường hầm, Đằng Thanh Sơn cũng phản ứng, liền đuổi theo. Có điều khi Đằng Thanh Sơn và Đỗ Hồng chạy đến đường hầm, liền thấy hán tử gầy gò rẽ vào một khúc quanh, biến mất khỏi tầm nhìn.

- Ngươi ở nơi này, ta đuổi theo hắn!

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Rõ!

Đỗ Hồng tuân mệnh.

Tất cả mọi người đều biết, hán tử gầy gò kia biết vị trí của hắc hỏa linh quả, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát. Nếu không, Quy Nguyên tông khó có thể ung dung lấy được hắc hỏa linh quả và hắc hỏa linh căn.

……

Trong đường hầm sâu thẳm, hễ nhìn thấy một đường rẽ khác, hán tử gầy gò liền lại cắm đầu lủi vào: "Nếu như dọc theo nham thạch chạy về phía sau, bọn họ nhất định sẽ đuổi kịp ta. Lúc nãy tại khu vực sương trắng không có cơ hội trốn, hiện tại chỉ có thể trốn vào trong đường hầm này. Bên trong hoàn toàn tối đen, nói không chừng ta sẽ có hy vọng chạy thoát."

Hắn tử gầy gò nhắm mắt chạy loạn.

Đằng Thanh Sơn lúc thì chạy nhanh, lúc thì dừng lại. Trong đầu còn ghi nhớ: "Trái, trái, phải, trái…"

Kỳ thật nói về tốc độ, Đằng Thanh Sơn nhanh hơn rất nhiều so với đối phương. Thế nhưng bên trong đường hầm này hoàn toàn tối đen, khi đối phương quẹo vào, hắn căn bản không thể nhìn thấy rõ, chỉ có thể dùng tai để nghe, cho nên tốc độ cũng chậm đi.

"Ấy…" Đằng Thanh Sơn đứng tại một ngã rẽ, lỗ tai cẩn thận nghe ngóng. Tiếng chân chạy đúng là từ phía trước truyền đến, nhưng trước mặt hắn lại là vách đá.

"Rốt cuộc là đi bên nào?" Đằng Thanh Sơn đã từng trải qua huấn luyện sát thủ, những ký ức lộ trình đơn giản này không thành vấn đề.

Đột nhiên…

Chân phải của Đằng thanh sơn như một đạo ảo ảnh mạnh mẽ

đá vào vách núi phía trước. “Bồng!” một tiếng, vách đá dày chừng hơn một trượng trực tiếp bị Đằng Thanh Sơn một cước đá vỡ. Phía trên cũng có vô số đá vụn rơi xuống, nhưng trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn chỉ sử ra một thức “Hỗn Nguyên Nhất Khí” đã dễ dàng đánh văng toàn bộ ra ngoài.

Thông đạo dày hơn một trượng, đủ để chứa một người bị Đằng Thanh Sơn một cước đá vỡ.

Đi qua thông đạo, Đằng Thanh Sơn lại nghe ngóng.

……

“Phải trốn, phải trốn! Địa phương quỷ quái này tối đen, người của Quy Nguyên tông có thể tìm được ta mới là lạ!” Hán tử gầy gò trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Đợi một lát nữa hãy chậm rãi tìm đường ra ngoài!”

Ngay khi trong lòng hắn đang thoải mái, đột nhiên…

“Vù!”

Một mùi tanh ập đến. Hán tử gầy gò còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy toàn thân đau nhức, sau đó không còn ý thức.

Một cặp đồng tử màu đỏ quét qua chung quanh, một quái vật to lớn màu đen chậm rãi đi ra khỏi hang ổ ban đầu. Quái vậy này thân hình cao chừng hai trượng, dài khoảng bốn năm trượng khiến cho người khác kinh hãi, đúng là Xích Lân thú. Có điều Xích Lân thú hiện giờ so với hơn một tháng trước thì cường đại hơn nhiều.

Xích Lân thú hiện giờ, hậu thiên cường giả hầu như không thể uy hiếp đến nó.

Xích Lân thú đi tới từng bước một, rất nhỏ không hề có một chút thanh âm. Bốn chân nhẹ nhàng giống như con mèo nhỏ đi tới, lặng yên không một tiếng động.

Đi được một lát, khi đi qua một khúc quanh, Xích Lân thú liền phát hiện một bóng dáng phía xa. Bóng dáng kia rất quen thuộc, cùng với một cây trường thương từng đả thương nó. Đồng tử màu đỏ lạnh lùng của Xích Lân thú co rút lại, toàn thân lập tức lui về.

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên quay đầu nhìn qua.

"Ấy?"

Đằng Thanh Sơn lập tức lùi lại như tia chớp, xông đến khúc quanh kia, nhìn sang hai bên.

"Không có ai?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày: "Cảm giác của ta hẳn là không sai!"

Ở kiếp trước, những đặc công đều không thể lặng lẽ tới gần Đằng Thanh Sơn. Kiếp này khi mười tuổi, mã tặc mai phục không một kẻ nào có thể tránh khỏi phát hiện của hắn.

Con Xích Lân thú kia mặc dù chỉ liếc mắt một cái liền lập tức lùi về, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn trong nháy mắt phát hiện ra.

"Ấy?" Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương trong tay, nhìn ngã rẽ hai bên: "Một chút động tĩnh cũng không có…"

Hồi lâu, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể lựa chọn trở ra. Nhưng hắn lại không biết, hán tử gầy gò lúc này đã trở thành bữa ăn trong bụng Xích Lân thú.

……

Một lúc sau, Xích Lân thú lại tiến vào trong mê cung tối tăm. Xích Lân thú trời sinh quen thuộc với hoàn cảnh tối tăm nóng cháy. Ở trong đường hầm gần như không có một chút ánh sáng này, Đằng Thanh Sơn nhiều nhất chỉ có thể nhìn xa mười thước, nhưng Xích Lân thú thì lại có thể nhìn rõ giống như ban ngày. Đây là năng lực đặc biệt của cặp mắt của nó.

Mũi của Xích Lân thú cũng rất linh, chỉ cần nghe mùi, nó đã dễ dàng dọc theo đường nhỏ mà Đằng Thanh Sơn rời đi đuổi theo.

Chỉ chốc lát, Xích Lân thú dừng lại tại một nơi.

Nơi này chính là nơi vừ rồi Đằng Thanh Sơn một cước đá vỡ vách đá dày chắc. Nham thạch dày chừng hơn một trượng, sợ rằng bất cứ hậu thiên võ giả nào trong thiên hạ đều khó có thể công phá được, nhưng Đằng Thanh Sơn thì lại có thể một cước đá vỡ.

Nên biết, trên cơ thể người, lực lượng của phần chân bình thường mạnh hơn so với lực cánh tay.

Hai tay của Đằng Thanh Sơn có mười tám vạn cân lực lượng, phần chân càng đáng sợ hơn.

Tuy nhiên hai tay có thể sử dụng binh khí, có thể ngưng tụ lực lượng vào mũi thương. Mũi thương rất nhỏ, lực công phá tập trung đáng sợ như vậy, uy lực đương nhiên lớn hơn rất nhiều. Về mặt khống chế binh khí, chân không thể nào so được với hai tay, nhưng về mặt lực lượng, phần chân trời sinh mạnh hơn rất nhiều.

Lúc trước khi Đằng Thanh Sơn đối mặt với giao long tại Bích Hàn đàm, cũng nhờ một cước đá văng mới có thể chạy trốn.

Lực một chân của hắn ít nhất cũng có hai ba chục vạn cân, đương nhiên dễ dàng đá vỡ nham thạch này.

Xích Lân thú rất quen thuộc hang ổ của mình, trước hôm nay, nơi này tuyệt đối không bị vỡ.

Xích Lân thú ngẩng chiếc đầu lớn lên, nhìn chằm chằm vào phương hướng Đằng Thanh Sơn rời đi, một đôi đồng tử màu đỏ thu lại. Trí tuệ của nó không hề thấp hơn loài người phổ thông. Từ động khẩu đáng sợ này, nó phán định ra… địch nhân ẩn chứa thực lực đáng sợ đủ để uy hiếp nó.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 62

Độc Chiếm

Bên trong hồ nham thạch, nham thạch màu trắng lóa mắt chậm rãi lưu động.

Vừa nhìn thấy Đằng Thanh Sơn từ trong đường hầm tối đen bên cạnh đi ra, Đỗ Hồng liền hỏi:

- Đô thống, có đuổi kịp tiểu tử đó không?

- Đường hầm này ngã rẽ quá nhiều, không khác gì một mê cung, hơn nữa còn tối đen…

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, lập tức phân phó:

- Được rồi, tạm thời đừng quan tâm đến người kia! Hiện tại đã phát hiện được hắc hỏa linh quả, có điều hiển nhiên quả này còn một thời gian nữa mới thành thục. Chúng ta hãy đi về trước!

- Ừm! Việc này cũng nên bẩm báo cho thống lĩnh!

Đỗ Hồng cũng gật đầu.

- Tương lai lấy được hắc hỏa linh quả, ngươi nói xem tông phái sẽ cấp cho ai đây?

Đằng Thanh Hổ hỏi.

Đỗ Hồng nói:

- Nhờ đô thống đại nhân nghĩ đến hẻm núi này có chút cổ quái, cho nên mới chạy tới, đây chính là công lớn của đô thống đại nhân. Hơn nữa thực lực của đô thống đại nhân là đệ nhất nhân trong lớp thanh niên của Quy Nguyên tông chúng ta. Bất kể là từ tiềm lực hay là từ công lao mà cân nhắc, hẳn là phải cấp cho đô thống đại nhân.

- Đúng, nói rất đúng!

Đằng Thanh Hổ liên tục gật đầu.

- Hắc hỏa linh quả còn chưa tới tay, nghĩ đến việc này làm gì!

Đằng Thanh Sơn cười dọc theo đường đến trở ra:

- Chúng ta trở về thôi!

- Ở nơi này chỉ một lúc ta đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô rồi!

Đằng Thanh Hổ vừa nói vừa lau trên trán đầy mồ hôi.

Cho dù ở cách xa một chút, nhiệt độ khu vực trong lòng đất này bình thường đều khoảng sáu mươi độ. Nhiệt độ cao như vậy, đương nhiên chảy rất nhiều mồ hôi. May mắn bọn họ đều là võ giả lợi hại, nếu như là người bình thường, có lẽ đã nóng đến hôn mê bất tỉnh.

……

Dọc theo khe nứt sâu thẳm tối đen, bọn Đằng Thanh Sơn cầm lấy dây leo nhanh chóng trèo lên phía trên. Leo một mạch hơn trăm trượng, rồi sau đó nhảy lên thông đạo huyệt động trên cao.

Ba người lần lượt nhảy ra khỏi nứt, đi về hướng miệng hang.

- Chờ một lát, đừng vội ra ngoài! Trước tiên xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài, xem thử có người khác hay không, nếu như không

có thì chúng ta hãy xuất hiện!

Đằng Thanh Sơn nói.

Đỗ Hồng và Đằng Thanh Hổ đều gật đầu. Bọn họ đều hiểu được… huyệt động thông đạo này là một bí mật lớn.

Ba người đi tới cửa động. Đằng Thanh Sơn xuyên qua khe hở của dây leo nhìn ra bên ngoài.

Trong hẻm núi ngoại trừ người của Hắc Giáp quân, còn còn có hai võ giả bình thường.

- Chờ một lát!

Đằng Thanh Sơn nói.

Hai người Đằng Thanh Hổ và Đỗ Hồng đều lẳng lặng chờ đợi. Đằng Thanh Sơn phát hiện… hai gã võ giả bình thường kia hiển nhiên đối với người của Quy Nguyên tông có chút sợ hãi, rất nhanh đã rời khỏi khu vực hẻm núi.

- Đi, xuống thôi!

Đằng Thanh Sơn vén đằng mạn lên, trực tiếp nhảy xuống.

Độ cao hơn mười trượng, nhất lưu võ giả lợi hại vẫn dám nhảy xuống, cho nên việc này sẽ không làm bại lộ thực lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ làm cho các quân sĩ Hắc Giáp quân này càng bội phục hắn mà thôi.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn từ hơn mười trượng trực tiếp hạ xuống đất, dễ dàng triệt tiêu lực va chạm.

Chỉ thấy Đằng Thanh Hổ cầm lấy dây leo trượt xuống. Khi trượt được vài trượng, hắn mới dùng một chút lực nắm chặt đằng

mạn lại. Đến khi thân thể dừng lại, lúc này hắn mới nhảy xuống, khẽ giẫm vào vách đá, ung dung đáp xuống đất.

"Vù!" Đỗ Hồng lại học theo Đằng Thanh Sơn, từ miệng hang nhảy xuống.

- Lão Đỗ!

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Có điều khi rơi xuống đất, Đỗ Hồng trực tiếp hạ thấp người, đồng thời lăn tròn sát đất, nhìn chung đã giảm bớt lực va chạm.

- Đô thống đại nhân quả thật lợi hại! Độ cao như vậy, lão Đỗ ta cũng không có biện pháp hoàn toàn triệt tiêu lực va chạm, còn phải lăn vài vòng nữa chứ!

Đỗ Hồng cười ha hả.

Đằng Thanh Hổ bên cạnh đi tới, châm chọc nói:

- Lão Đỗ! Ta thì phải dựa vào dây leo, còn ngươi thì lại trực tiếp nhảy xuống, đúng là không nể mặt ta! Ngươi nói xem nên làm sao bây giờ?

- Rượu buổi tối hôm nay ta nhường một bình cho ngươi, được rồi chứ?

Đỗ Hồng cười ha hả nói.

- Một bình?

Đằng Thanh Hổ liền lắc đầu:

- Không! Buổi tối hôm nay người không được uống rượu, rượu của ngươi thuộc về ta!

Ký Hồng đã có nghiêm lệnh hạn chế uống rượu. Bởi vì buổi

chiều cần phải tìm tòi, cho nên giữa trưa uống rượu rất ít. Buổi tối có thể uống nhiều hơn một chút, nhưng vẫn bị hạn chế, Bách phu trưởng nhiều nhất chỉ được một người ba bình rượu.

- Toàn bộ về ngươi, ba bình?

- Thế nào, chê ít à? Nếu không thì rượu buổi tối ngày mai của ngươi cũng cho ta!

……

Đằng Thanh Sơn cũng mặc kệ hai người, trực tiếp dặn dò các binh lính Hắc Giáp quân khác:

- Tiểu đội thứ nhất tạm thời đứng trong hẻm núi này, tốt nhất là ẩn đi, trốn trong lùm cây bụi cỏ cỏ hay gì đó, quan sát cửa huyệt động kia cho ta! Nếu như phát hiện tên nam tử gầy gò bị ta mang đi trở ra ngoài, các ngươi hãy bắt lấy hắn!

- Rõ!

Quân sĩ tiểu đội thứ nhất liền tuân mệnh.

- Đô thống đại nhân, nếu như tên kia muốn chạy trốn thì sao?

Tiểu đội thứ nhất liền hỏi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Như vậy thì chặt đứt chân của hắn! Nếu như hắn liều chết với các ngươi, vậy thì không cần nương tay!

- Rõ!

Những quân sĩ này đều thở phào một hơi. Có những lời này Đằng Thanh Sơn, bọn họ cũng không phải sợ trước sợ sau.

oOo Lúc giữa trưa, Quan Lục dẫn theo nhân mã trở về đại

doanh trước tiên, sau đó Ký Hồng mới trở về. Khi nhân mã hai phương vừa đến, Đằng Thanh Sơn đã về trước lập tức mời Quan Lục và Ký Hồng vào bên trong đại doanh. Ba người bí mật thương nghị.

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt Ký Hồng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quan Lục cũng giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn. Mấy ngày qua, vẫn không có tin đồn có người phát hiện được chỗ của hắc hỏa linh quả.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Đúng vậy! Buổi sáng hôm nay ta vừa mới phát hiện được chỗ sinh trưởng của hắc hỏa linh quả. Nơi đó quả thật là vô cùng nóng cháy Nơi có dòng nham thạch, đương nhiên là nóng muốn chết.

- Mau, nói kỹ một chút xem!

Ký Hồng mừng rỡ.

Đằng Thanh Sơn lập tức bắt đầu nói chi tiết. Hai người Ký Hồng và Quan Lục bên cạnh nghe được sắc mặt cũng vẻ vui mừng. Nghe nói hắc hỏa linh quả kia lại sinh trưởng ở chỗ hỏa nham thạch, hai người cũng có chút giật mình.

- Có điều tên tiểu tử dẫn đường kia đã trốn vào trong đường hầm, ta không thể tìm được. Bên trong đó hoàn toàn tối đen, hơn nữa còn là một mê cung.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Ta đã ra lệnh cho một đội nhân mã, yên lặng ẩn núp ở trong hẻm núi chờ đợi. Một khi người kia từ huyệt động đi ra, tuyệt đối không thể không trốn thoát.

Ký Hồng nghe được liên tục gật đầu.

- Ha ha! Thanh Sơn, lần này ngươi làm rất tốt!

Ký Hồng cao hứng vỗ vai Đằng Thanh Sơn:

- Chỉ cần giải quyết cái tên chạy thoát kia, vậy thì tin tức này chỉ có Quy Nguyên tông chúng ta biết được. Đến lúc đó, hắc hỏa linh quả và hắc hỏa linh căn chính là vật trong lòng bàn tay của chúng ta rồi.

Quan Lục cũng liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, nàng không hiểu, vì sao Đằng Thanh Sơn cuối cùng vẫn có thể lập công lao.

- Hiện tại chúng ta cần phải giữ bí mật!

Ký Hồng liền nói:

- Không thể để cho người khác biết…… Như vậy đi, trưa nay chúng ta vẫn cứ làm theo bình thường, đợi đến buổi chiều đi ra ngoài tìm tòi. Thanh Sơn, Quan Lục! Hai người các ngươi theo ta lặng lẽ tiến vào huyệt động kia, nhìn kỹ một chút!

Hai người Ký Hồng và Quan Lục chưa từng thấy hắc hỏa linh quả, không nhìn một chút cũng không yên tâm.

oOo Buổi chiều cùng ngày. Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng và Quan Lục dẫn theo nhân mã tiến vào Hỏa Diễm sơn. Rất nhanh, ba người lặng lẽ đi đến chỗ hẻm núi kia.

- Thống lĩnh đại nhân! Đô thống đại nhân!

Tiểu đội nhân mã kia lập tức từ trong bụi cỏ đi ra.

- Có phát hiện tiểu tử đó không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Không có!

Tên đội trưởng lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng không biết… hán tử gầy gò kia vĩnh viễn cũng không thể trở ra.

- À! Có lẽ hắn lạc vào mê cung, không tìm được đường ra.

Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó:

- Ừm! Các ngươi trước tiên nghỉ ngơi một chút! Tiểu đội thứ hai hãy lấy thức ăn ra, để cho bọn họ dùng cơm!

Thành viên của tiểu đội thứ hai lập tức lấy ra thức ăn vẫn còn nóng từ trong gói đồ mang theo, đưa cho quân sĩ của tiểu đội thứ nhất.

Ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng và Quan Lục lại đi về hướng vách đá thấp kia.

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua chung quanh, sau khi thấy không có ai, lúc này mới chỉ về hướng huyệt động:

- Chính là chỗ đó!

- Quả thật giấu rất khéo, huyệt động trên vách đá, hơn nữa còn có dây leo che khuất.

Ký Hồng nở nụ cười:

- Một dãy Hỏa Diễm sơn rộng lớn, những ngọn núi nhỏ hằng hà sa số, ai lại leo lên vách đá để tìm. Cho dù có chú ý vách đá, sợ rằng cũng khó tìm được huyệt động này. Tốt lắm! Thanh Sơn, ngươi đi trước đi!

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, nhảy vọt lên độ cao gần mười trượng, dưới chân lại nhún một cái đã đến ngay cửa

huyệt động, nhanh chóng đi vào.

- Khinh công của Thanh Sơn thật không tồi!

Ký Hồng khen ngợi.

Quan Lục hừ một tiếng, cũng tương tự nhảy vọt lên cao đến tám chín trượng, nhún vào một tảng đá nhô ra, bay lên lẩn vào huyệt động. Ký Hồng nhìn chung quanh một chút, cũng nhanh chóng đi vào.

……

Khe nứt lớn sâu thẳm, hơi nước nồng đậm, còn có dòng nham thạch nóng cháy, tất cả đều khiến cho hai người Ký Hồng và Quan Lục kinh ngạc cảm thán không thôi. Đặc biệt là nhiệt độ của dòng nham thạch khiến cho hai người đều kiêng kỵ, đi cách dòng nham thạch vài trượng. Không phải là bọn họ không dám tới gần, mà là bọn họ không muốn lãng phí nội kình Càng tới gần, nội kình hao phí càng nhiều.

Ai có thể giống như Đằng Thanh Sơn, đi bên cạnh dòng nham thạch cũng không quan tâm? Đương nhiên, Đằng Thanh Sơn cũng đồng dạng đi theo hai người Ký Hồng, cách dòng nham thạch xa xa.

- Ha ha… quả nhiên là hắc hỏa linh quả!

Bên cạnh hồ nham thạch. Ba người nhìn hắc hỏa linh quả ở giữa hồ phía xa.

- Thanh Sơn, ngươi đã lập công lớn rồi!

Ký Hồng cao hứng cười nói.

- Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày vào buổi sáng và chiều, chúng ta đều tiến vào nhìn một lần. Một khi linh quả thành thục lập tức hái

ngay, ngàn vạn lần đừng để Xích Lân thú kia đoạt trước!

Ký Hồng nghiêm túc nói:

- Nơi này có hắc hỏa linh quả sinh trưởng, Xích Lân thú khẳng định là thường xuyên lui tới. Hơn nữa có lẽ nó đã đến thời kỳ trưởng thành, cao khoảng hơn hai trượng… một hậu thiên võ giả đơn độc căn bản không thể uy hiếp được. Chỉ có tiên thiên cường giả, hoặc là một đám hậu thiên võ giả mới có thể đối phó với nó.

……

Cứ như vậy, bọn Đằng Thanh Sơn thoạt nhìn vẫn giống như lui tới bình thường. Chỉ là mỗi ngày ba người Ký Hồng, Quan Lục và Đằng Thanh Sơn đều lặng lẽ cẩn thận tiến vào huyệt động hai lần, buổi sáng và buổi chiều đều vào một lần. Dù sao bọn họ cũng không có cách nào xác định hắc hỏa linh quả kia khi nào thì thành thục.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

oOo Điểu Đại là một võ giả thích xông xáo thiên hạ. Hỏa Diễm sơn có vô số võ giả tụ tập, việc trọng đại như vậy hắn đương nhiên là tới tham gia. Có điều đối với hắn mà nói, các loại khiêu chiến hoặc là báo thù vào buổi tối mỗi ngày lại làm cho hắn hưng phấn hơn, về phần ban ngày tìm kiếm hắc hỏa linh quả hắn lại có chút nhàm chán.

- Dựa vào thực lực của ta, có lấy được hắc hỏa linh quả thì cũng không giữ được.

Điểu đại tìm kiếm trong chốc lát, sau đó liền tìm một đỉnh núi, thích ý nằm dưới một gốc cây đại thụ, đón gió núi ngủ trưa.

“Có tiếng nói chuyện?” Điểu Đại mở mắt ra, xoay người một cái liền leo đến bên bờ, nhìn xuống khe sâu phía dưới. Lúc này quả nhiên có ba người đang ở cùng một chỗ.

“Không phải là Ký Hồng thống lĩnh của Quy Nguyên tông sao? Kia là Đằng Thanh Sơn… còn có nữ tử kia…” Ánh mắt Điểu Đại torng nháy mắt sáng lên, lập tức lui đầu, xuyên qua đám cỏ dại lặng lẽ nhìn về phía dưới. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng cùng với nữ tử kia trước sau nhanh chóng lẩn vào trong một huyệt động trên một vách đá khác.

Mỗi lần đi vào, ba người này đều cẩn thận nhìn lướt qua chung quanh, giống như nhìn xem có người hay không.

“Ồ! Cẩn thận như thế, hơn nữa nơi đó còn bí mật như vậy, chẳng lẽ chỗ đó chính là…” Ánh mặt Điểu Đại sáng rực lên, vẻ tươi cười trên mặt càng rạng rỡ: “Điểu Đại ta lăn lộn nhiều năm như vậy, xem ra cũng đến lúc gặp vận may rồi!”

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 63

Gặp Mặt

Tại chân núi Hỏa Diễm sơn, những lều trại nối liền thành một phiến.

Vào lúc giữa trưa, đa số võ giả đều đang dùng cơm, cũng có một số người sau khi ăn xong hóng mắt ở dưới bóng cây.

"Ấy! Thiếu đảo chủ 'Cổ Thế Hữu' của Thanh Hồ đảo ra rồi!" Điểu Đại trong lòng vui vẻ. Hắn nhìn chăm chú vào doanh trại của Thanh Hồ đảo, yên lặng chờ đợi. Lúc này Cổ Thế Hữu kia đang cầm một thanh trường thương, dựa vào bên cạnh một gốc cây đại thụ thấp bé, nhắm mắt dưỡng thần.

Điểu Đại vừa muốn tới gần, hai gã cao thủ bên cạnh Cổ Thế Hữu lập tức lạnh lùng liếc nhìn về phía hắn.

Nhưng Điểu Đại không hề sợ chút nào, vẫn tiếp tục đi tới.

Nên biết, nơi mà thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu nghỉ ngơi, chung quanh phạm vi hơn mười trượng không một ai dám tới gần, chỉ sợ làm cho những cao thủ Thanh Hồ đảo mất hứng.

- Mau cút đi!

Một cao thủ thấp giọng quát.

- Thiếu đảo chủ!

Điểu Đại lại hô lên.

Cổ Thế Hữu mở mắt ra, thản nhiên nhìn thoáng qua Điểu Đại, trên mặt khẽ mỉm cười:

- Hình như ta không nhận ra ngươi!

Điểu Đại hạ giọng nói:

- Thiếu đảo chủ, tôi có một bí mật lớn muốn nói cho ngài biết!

- Bí mật gì?

Cổ Thế Hữu trong lòng máy động, liền đi tới.

Điểu Đại cười hì hì, đứng trước người Cổ Thế Hữu, nhỏ giọng nói:

- Bí mật về chỗ của hắc hỏa linh quả!

Cặp mắt của Cổ Thế Hữu híp lại, ánh mắt như đao phong lạnh buốt tập trung vào Điểu Đại.

Điểu Đại lại cười hì hì:

- Thiếu đảo chủ! Tôi chỉ là một tiểu nhân vật, hiện tại ngay cả một quyển bí tịch binh khí cũng không có, ngay cả bí tịch nội kình cũng chẳng ra gì.

Cổ Thế Hữu hơi nghĩ ngợi, liền nói:

- Ngươi muốn loại bí tịch binh khí nào?

- Tốt nhất là loan đao!

Điểu Đại liền nói:

- Loại trên tay tôi đây!

Điểu Đại liền đem loan đao bên hông đưa cho Cổ Thế Hữu xem.

- Loan đao…

Cổ Thế Hữu cười:

- Nếu như ngươi nói là thật! À! Hộ vệ của ta vừa vặn có một quyển nhân cấp bí tịch "Cuồng Phong Đao", bên trong có kèm theo nội kình tâm pháp.

Điểu Đại trong lòng mừng như điên.

Nhân cấp bí tịch!

Hắn xông xáo trong thiên hạ, chỉ tập luyện một quyển bí tịch nội kình không ra gì. Về phần đao pháp thì lại là nhìn lén người khác luyện tập, tùy ý học một chút chiêu thức. Thực lực của hắn như vậy… trong đám võ giả xem như là cấp độ thấp nhất. Chính cần vài tay võ giả hạng ba múa vài chiêu thức hoa hòe hoa sói cũng đủ làm cho hắn sợ rồi.

- Ngươi trước tiên hãy dẫn ta đi! Nếu như thật sự có hắc hỏa linh quả, ta sẽ đưa bí tịch cho ngươi!

Cổ Thế Hữu nói.

- Kỳ thật có hắc hỏa linh quả hay không, tôi cũng không nắm chắc mười phần.

Điểu Đại còn nói thêm, rào trước đón sau.

Sắc mặt Cổ Thế Hữu nhất thời trầm xuống:

- Ngươi giỡn mặt với ta à?

- Không, không!

Điểu Đại liền nói:

- Tôi trong lúc vô ý nhìn thấy Ký Hồng thống lĩnh của Quy Nguyên tông, Đằng Thanh Sơn đô thống, còn có một nữ tử khác, ba người bọn họ lặng lẽ tiến vào một địa phương bí ẩn. Hơn nữa trước khi đi vào bọn họ còn rất cẩn thận, có vẻ rất thần bí. Ba người bọn họ không đi tìm hắc hỏa linh quả mà lại tiến vào một địa phương bí ẩn như vậy, nhất định đó là chỗ của hắc hỏa linh quả.

Sắc mặt Cổ Thế Hữu lúc này mới dễ coi hơn một chút.

"Quy Nguyên tông…" Cổ Thế Hữu lập tức nhìn về phía Điểu Đại:

- Địa phương bí ẩn kia ở đâu?

- Thiếu đảo chủ, vậy bí tịch…

Điểu Đại liền nói.

- Đương nhiên sẽ cho ngươi!

Cổ Thế Hữu hừ một tiếng:

- Một quyển bí tịch ta còn không để vào mắt, đến nơi đó rồi tự nhiên sẽ giao cho ngươi!

Điểu Đại cười hì hì nói:

- Thiếu đảo chủ! Ngài là người ở địa vị cao, còn tôi chỉ là một tiểu nhân vật, ngài cho tôi bí tịch còn sợ tôi lừa gạt sao?

Cổ Thế Hữu hơi trầm ngâm:

- Vậy cũng được! Đi, trước tiên theo ta vào lều… đợi đến buổi chiều khi cùng nhau vào núi, ngươi hãy dẫn chúng ta đi!

- Vâng, vâng!

Điểu Đại liên tục đáp.

Trong lòng Điểu Đại lại mừng như điên: “Ha ha! Điểu Đại ta cuối cùng cũng có được một quyển tâm pháp nội kình và bí tịch đao pháp tốt, ta có thể đổi đời rồi! Lần trước Vương lão tam kia dám hạ nhục ta, con mẹ nó, chờ đao pháp của ta đại thành, nhất định phải tìm hắn báo thù!”

Hắn lập tức ngoan ngoãn tiến vào trong doanh trại của Thanh Hồ đảo.

oOo Buổi chiều, dưới hẻm núi tổng cộng có bốn người. Ngoại trừ Điểu Đại, còn có Cổ Thế Hữu, một trung niên nhận hơi béo, cùng với một lão đầu hói trời sinh một đôi mắt tam giác. Quân sĩ Hắc Giáp quân ngày thứ nhất còn ẩn núp trong bụi cỏ chờ hán tử gầu gò kia xuất hiện, nhưng sau đó vì để không bị lộ, bọn họ cũng không dám túc trực thường xuyên ở nơi này.

Một khi bị người khác phát hiện người của Hắc Giáp quân luôn luôn túc trực ở đây, rất dễ dàng dẫn đến hoài nghi, cho nên bọn họ vẫn phải làm bộ tìm tòi ở bên ngoài.

- Nhìn kìa, chính là nơi đó!

Điểu Đại chỉ về phía trên chỉ.

- Huyệt động bí ẩn ở tại nơi đó?

Lão già đầu hói mắt tam giác ngước đầu nhìn, lập tức cả người nhảy lên, giống như một con chim ưng đã đến trên vách đá. Lão cầm lấy dây leo, xem xét một chút, phát hiện huyệt động lớn giấu phía sau, liền nhìn xuống phía dưới gật đầu.

- Ha ha! Thật sự là có một huyệt động bí ẩn! Bí ẩn như vậy, có thể đúng là nơi có hắc hỏa linh quả!

Nhất thời trung niên mập mạp liền mang theo Điểu Đại, nhún vài cái trên vách đá liền bay đến huyệt động. Cổ Thế Hữu cũng theo sát mà vào.

Điểu Đại cũng chưa từng tiến vào nơi này. Bốn người bọn họ chỉ có thể cẩn thận không ngừng đi tới, trước tiên là dọc theo khe nứt trong lòng đất, sau đó xuyên qua hơi nước đi tới bên bờ nham thạch. Bọn họ cũng không dám xông loạn vào đường hầm tối tăm bên cạnh, chỉ một đường đi về phía trước. Không ngừng đi tới, cho đến khi tới hồ nham thạch kia.

Nham thạch cuồn cuộn trắng đến lóa mắt, lấy khối đá màu đen giữa hồ làm trung tâm, như nước suối không ngừng bốc lên bên ngoài. Hơi nóng sôi trào khiến cho bốn người bên cạnh hồ đều một đầu đầy mồ hôi.

Trung niên mập mạp kinh hỉ nhìn hắc hỏa linh quả trên khối đá màu đen:

- Ha ha, là hắc hỏa linh quả! Chính là hắc hỏa linh quả!

Trên khuôn mặt lão già hói đầu cũng hiện lên vẻ cười lạnh:

- Hừ! Quy Nguyên tông thật là may mắn, dĩ nhiên phát hiện nơi này trước. Có điều hắc hỏa linh quả này là của Thanh Hồ đảo chúng ta.

Đúng vào lúc này, một giọng nói hơi run rẩy vang lên:

- Ba vị đại nhân, tiểu nhân có một việc phải nói!

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người vừa lên tiếng chính là Điểu Đại đã tiết lộ tin tức.

“Người này không cần để lại!” Lão đầu hói đã chuẩn bị ra tay.

Loại người biết được bí mật này, chỉ có chết mới là biện pháp

giữ bí mật tốt nhất.

- Ba vị đại nhân Thanh Hồ đảo! Trước khi đến đây tiểu nhân chỉ sợ các đại nhân giết tiểu nhân diệt khẩu, cho nên tiểu nhân đã lưu lại một đường lui.

Điểu Đại cười gượng gạo:

- Nếu như buổi tối hôm nay tiểu nhân không thể còn sống trở về, vậy thì… bí mật của nơi giấu hắc hỏa linh quả này khẳng định sẽ bị truyền ra ngoài.

Sắc mặt ba người Cổ Thế Hữu đều biến đổi.

- Ba vị đại nhân tha mạng, là tôi lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử!

Điểu Đại liền nói:

- Một khi tiểu nhân trở về, tin tức này tuyệt đối sẽ không truyền ra!

“Hừ!” Lão đầu hói hừ lạnh một tiếng.

Ở thời này không có ai là kẻ ngốc. ba người lão đầu hói và Cổ Thế Hữu, bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng giết chết Điểu Đại. Nhưng hiện tại bọn họ lại không dám. Không ai biết được… Điểu Đại rốt cuộc đã giở thủ đoạn gì. Đến lúc đó một khi tin tức thật sự truyền ra, bọn họ xem như đã toi công.

- Người của Thanh Hồ chúng ta đương nhiên sẽ không nuốt lời!

Lão đầu hói lạnh lùng nói:

- Có điều, trước khi hắc hỏa linh quả thành thục, ngươi phải ở lại doanh trại của Thanh Hồ đảo chúng ta!

- Được, được!

Điểu Đại liên tục gật đầu.

- Sư bá, sư tổ!

Cổ Thế Hữu nhìn hắc hỏa linh quả kia, trong mắt có một tia nóng cháy:

- Quy Nguyên tông kia cũng biết nơi của hắc hỏa linh quả này. Đến lúc đó… nếu như người của Quy Nguyên tông tranh đoạt với chúng ta thì phải làm sao?

- Bọn chúng dám!

Lão đầu hói hừ một tiếng, trong cặp mắt tam giác lóe ra ánh lạnh:

- Một cái Quy Nguyên tông nho nhỏ cũng dám tranh với Thanh Hồ đảo chúng ta? Nếu như bọn chúng thật sự không biết điều, cứ trực tiếp hạ độc thủ. Bọn chúng dám cướp đoạt hắc hỏa linh quả, cho dù có chết cũng là thực lực không bằng người. Chết vài người, Quy Nguyên tông dám đến hỏi Thanh Hồ đảo chúng ta sao?

Cổ Thế Hữu và trung niên nhân hơi béo kia chỉ có thể gật đầu đồng ý. Lần này mặc dù tuyên bố với bên ngoài là Cổ Thế Hữu dẫn đầu nhân mã, kỳ thật đệ nhất cao thủ trong đoàn lại là sư tổ "Đỗ Cửu" của.

……

Lúc này, ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng và Quan Lục đang dọc theo một khe nứt, cầm lấy dây leo nhanh chóng trượt xuống.

Phía dưới một mảnh tối đen.

"Phịch!"

Ba người lần lượt đáp xuống đất, ngửi thấy mùi lưu huỳnh quen thuộc, lập tức đi vào bên trong sương trắng.

- Thanh Sơn! Theo ta thấy, qua vài ngày nữa hắc hỏa linh quả kia có lẽ sẽ thành thục!

Ký Hồng vừa đi vừa nói, trên mặt đầy vẻ tươi cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

- Ừm! Cẩn thận qua mấy ngày này, hắc hỏa linh quả sẽ có hy vọng vào tay chúng ta!

Bọn Đằng Thanh Sơn không ngừng đi tới.

……

"Cót cót!"

Nham thạch chậm rãi lưu động, khí lưu nóng cháy tỏa ra bốn phía.

Cổ Thế Hữu lau mồ hôi trên trán:

- Sư tổ, sư bá, chúng ta đi về trước đi!

- Sau này mỗi ngày đến hai lần!

Lão đầu hói vừa nói vừa xoay người lại. Ba người cùng với Điểu Đại dọc theo đường tới trở ra.

Thế nhưng vừa đi được vài bước, tại một khúc quan phía trước, bóng dáng ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng và Quan Lục liền xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ba người Cổ Thế Hữu đều giật mình.

Ba người Đằng Thanh Sơn cũng ngẩn ra.

Điểu Đại nhìn thoáng qua nhân mã hai bên, cũng trợn tròn mắt.

“Bọn họ không ngờ lại vào lúc này!” Cổ Thế Hữu không ngờ đối phương cũng tiến vào lúc này.

Ba người bên phía Thanh Hồ đảo mặc dù giật mình, nhưng tốt xấu gì trong lòng cũng có chuẩn bị. Nhưng ba người Đằng Thanh Sơn thì tâm lý không hề chuẩn bị chút nào. Trong mắt bon họ, hắc hỏa linh quả đã là vật trong lòng bàn tay, nhưng tại thời điểm mấu chốt, người của Thanh Hồ đảo không ngờ cũng có thể lẻn vào.

“Người của Thanh Hồ đảo không ngờ cũng vào được!” Sắc mặt Ký Hồng đại biến.

“Chuyện này phiền toái đây!” Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Ha ha…

Lão đầu hói nở nụ cười:

- Ký Hồng! Vân khí của các ngươi thật không tệ, có thể phát hiện được nơi này. Có điều… Thanh Hồ đảo chúng ta đã phát hiện nơi này hơn nửa tháng rồi. Tới trước được trước, hắc hỏa linh quả này đương nhiên là thuộc về Thanh Hồ đảo chúng ta!

Cổ Thế Hữu và trung niên mập mạp đứng hai bên lão đầu hói.

- Đỗ lão cửu!

Ký Hồng cả giận nói:

- Ngươi nói nửa tháng trước đã vào đây? Vây thì ta hỏi ngươi, ngươi làm thế nào để xuống được khe nứt sâu trăm trượng?

Lão đầu hói ngẩn ra. Bọn họ là theo dây leo kia mà xuống.

- Đỗ lão cửu, ngươi nói dối cũng không chớp mắt một cái!

Ngươi nói tới trước được trước, vậy thì dây leo kia chính là do người của chúng ta bện!

Thanh âm của Ký Hồng rất lớn, nhìn thẳng vào lão đầu hói kia.

Điểu Đại nhìn hai bên tranh cãi, thầm nghĩ: “Dây leo này là do người ta bện. Người của Thanh Hồ đảo các ngươi làm sao có thể tiến vào đây sớm hơn người của Quy Nguyên tông? Nói dối không ngờ chỉ thoáng cái đã bị người ta vạch trần!”

Sắc mặt lão đầu hói nhất thời trở nên khó coi.

- Dây leo là do người của chúng ta bện, tiến vào nơi này đầu tiên đương nhiên là người của Quy Nguyên tông chúng ta!

Ký Hồng lạnh lùng nói:

- Ngươi vừa rồi đã nói, tới trước được trước!

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 64

Giết Chết Bọn Chúng

Lão đầu hói cứng lưỡi, nói không ra lời.

- Ký Hồng!

Cổ Thế Hữu cười lên tiếng:

- Sư tổ của ta chỉ thuận miệng gạt ngươi một chút, vậy mà ngươi đã nói ra dây leo kia là do các ngươi bện. À… Xem ra hiện giờ biết nơi của hắc hỏa linh quả này chỉ có Quy Nguyên tông ngươi và Thanh Hồ đảo ta, vậy thì dễ xử lý rồi! Quy Nguyên tông ngươi đừng tranh với Thanh Hồ đảo ta, sau này chúng ta nhất định sẽ hậu tạ!

Sắc mặt Ký Hồng trầm xuống:

- Thiếu đảo chủ! Lời này quả thật không lọt tai! Thế nào, Quy Nguyên tông ta giống như thiếu bạc lắm sao?

Lão đầu hói sắc mặt băng lãnh, quát lên:

- Ký Hồng! Ta nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Đỗ Cửu ta ở đây nói rõ, hắc hỏa linh quả và hắc hỏa linh căn này đều là của Thanh Hồ đảo ta, Quy Nguyên tông ngươi một mảnh lá cây cũng đừng mơ có được. Nếu như ngươi vẫn còn dây dưa…

Cặp mắt tam giác của lão đầu hói lóe ra ánh ạnh, đồng thời "cheng" một tiếng, rút ra hai thanh đoản đao bên hông.

- Ký Hồng, khuyên ngươi một câu, hãy ngoan ngoãn trở về đi!

Hai tay của lão đầu hói đều cầm một thanh đoản đao.

……

Sắc mặt Ký Hồng trở nên khó coi. Đằng Thanh Sơn và Quan Lục liếc mắt nhìn nhau một cái.

"'Sinh Tử Đao' Đỗ Cửu, xấp hàng thứ mười bảy trên 'Địa Bảng', sư phụ của đảo chủ Thanh Hồ đảo!" Đằng Thanh Sơn hiểu rõ ràng thân phận của đối phương. Luận về thực lực, hắn không hề quan tâm đến tên "Sinh Tử Đao" Đỗ Cửu này. Bài danh trước hai mươi, Đằng Thanh Sơn với một thanh Luân Hồi thương tuyệt đối có thể đánh chết.

Chỉ là…

Đối phương là sư phụ của đảo chủ Thanh Hồ đảo. Hiện giờ đảo chủ Thanh Hồ đảo chính là tiên thiên cường giả, là nhân vật kiêu hùng xưng bá Dương châu. Ai dám giết sư phụ của hắn?

- Đỗ lão cửu!

Ký Hồng có chút tức giận.

- Ký Hồng! Nhìn vào lúc chúng ta còn trẻ cũng có một phen giao tình, ta cho ngươi đường lui. Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám xuống tay! Trong ba người các ngươi thực lực mạnh nhất hẳn là Đằng Thanh Sơn kia. Hừ! Giết chết Mạnh Điền, thực lực quả thật không tồi, nhưn so với ta vẫn còn kém xa!

Lão đầu hói lạnh lùng nói:

- Ta đếm tới ba, nếu như các ngươi còn không đi thì đừng

trách ta vô tình!

“Sinh Tử Đao” Đỗ Cửu tuyệt đối là một nhân vật ngang ngược lãnh khốc, trong thiên hạ có ai không biết?

- Thống lĩnh đại nhân!

Đằng Thanh Sơn và Quan Lục đều nhìn về phía Ký Hồng.

Ký Hồng cắn răng.

Đằng Thanh Sơn trong lòng đã có chút lo lắng: “Nếu như Ký Hồng này thật sự đem hắc hỏa linh quả tặng cho đối phương, vậy thì hắc hỏa linh căn rất khó đoạt được. Ta nắm chắc có thể giết chết Đỗ Cửu kia, nhưng mà… Ký Hồng lại không biết ta có thực lực này!”

Đúng vậy, Ký Hồng vốn không hiểu rõ thực lực chân chính của Đằng Thanh Sơn.

- Một!

Đỗ Cửu lạnh lùng nói.

Trước tình thế bức bách, Ký Hồng đành cắn răng một cái, quát lên:

- Chúng ta đi!

“Đi?” Đằng Thanh Sơn có chút nóng nảy.

- Ký Hồng, Ký thống lĩnh! Như vậy thì đa tạ Quy Nguyên tông các ngươi! Có điều… Ta cũng không muốn khi chúng ta vừa ra ngoài, lại nghe được tin tức về vị trí hắc hỏa linh quả truyền lung tung. Nếu như tin tức thật sự bị tiết lộ, ta chỉ có thể hoài nghi các ngươi mà thôi!

Giọng nói của Cổ Thế Hữu truyền đến:

- Như vậy thì rất mất cảm tình!

Ký Hồng quả thật muốn sau khi rời khỏi đây sẽ tiết lộ tin tức, dù sao đối phương không nắm được nhược điểm của hắn.

Nhưng nghe Cổ Thế Hữu vừa nói như vậy, Ký Hồng liền đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm vào ba người đối phương:

- Đỗ lão cửu… làm người cũng không thể thái quá! Hôm nay các ngươi ngoan độc, có điều… Hừ! Làm người quá đáng như vậy nhất định sẽ bị báo ứng!

- Báo ứng?

Ánh mắt âm độc của Đỗ Cửu đảo qua ba người Đằng Thanh Sơn:

- Chỉ bằng vào ba người các ngươi!

- Sư bá tổ!

Quan Lục thấp giọng nói.

- Thống lĩnh đại nhân!

Đằng Thanh Sơn cũng vội vàng nói, bộ dáng giống như đang tức giận. Đằng Thanh Sơn chỉ là một thanh niên mười bảy tuổi, là cái tuổi rất nóng tính, cho dù có trầm ổn, lúc này không kìm được lửa giận cũng là chuyện bình thường.

Đằng Thanh Sơn cũng không muốn cứ như vậy quay đầu lại, hắc hỏa linh căn kia hắn nhất định phải lấy được: “Tốt nhất là có thể động thủ bây giờ! Nếu như Ký Hồng không đồng ý, vậy thì chỉ có thể ngầm tiến hành cướp lấy hắc hỏa linh căn mà thôi.”

Sắc mặt Ký Hồng trầm xuống:

- Thanh Sơn, Quan Lục! Chúng ta đi!

Hai người Đằng Thanh Sơn và Quan Lục chỉ có thể chịu đựng, theo phía sau Ký Hồng.

……

Ba người Cổ Thế Hữu và Đỗ Cửu đều cười. Điểu Đại đứng một bên cũng cười phụ họa.

- Đỗ lão tiền bối quả thật lợi hại! Người của Quy Nguyên tông cũng phải nuốt giận mà đi như vậy!

Điểu Đại tâng bốc.

Trên khuôn mặt của lão đầu hói thoáng hiện ra vẻ tự mãn.

Từ khi đệ tử của hắn đạt tới tiên thiên, sau đó trở thành đảo chủ của Thanh Hồ đảo, địa vị của hắn cũng như thuyền lên theo nước. Hơn nữa hắn còn là cao thủ được liệt vào "Địa Bảng", tại Thanh Hồ đảo có địa vị cực cao, ngông cuồng ngang ngược đã trở thành thói quen. Có ai dám trêu chọc đến hắn?

- Ha ha! Đại đương gia, phía trước chính là chỗ của hắc hỏa linh quả!

Một tiếng cười rất nhỏ từ xa xa truyền đến.

Ba người bên phía Thanh Hồ giật mình, đều quay đầu nhìn về một mặc khác bên kia hồ. Hồ nham thạch này vốn chảy xuôi về hai bên, bọn Đằng Thanh Sơn bọn họ là từ dòng nham thạch bên trái đi đến, mà giọng nói vừa rồi lại là từ hướng bên phải vang lên.

"Bên này có người vào được?" Lão đầu hói giật mình.

- Điểu Đại!

Cổ Thế Hữu nhìn về phía Điểu Đại.

- Tôi, tôi không biết!

Điểu Đại liên tục lắc đầu. Đây là lần đầu tiên hắn tiến vào lòng đất, làm sao biết được đầu bên kia là cái gì?

Lão đầu hói hạ giọng nói:

- Hiện tại mặc kệ những cái khác, chúng ta hãy đến đó xem thử!

Nhất thời, ba người Thanh Hồ đảo liền lén đi về hướng bên phải, rõ ràng so với bên trái càng rộng hơn. Thông đạo mặc dù quanh co, nhưng bởi vì rất rộng, cho nên người của Thanh Hồ đảo mới đi hơn mười trượng đã thấy được một nhóm nhân mã khác ở xa xa.

Hai bên cách nhau đại khái khảng năm mươi trượng.

- Là Thanh Hồ đảo! Chạy mau!

Trong số đám người đối phương bỗng có một người hô to. Nhất thời nhóm người kia không chút do dự bỏ chạy trối chết.

- Giết chết bọn chúng!

Lão đầu hói gầm lên một tiếng, lập tức lao nhanh đến.

Cổ Thế Hữu và sư bá của hắn cũng lập tức bay nhanh đuổi theo. Đám người đang chạy phía xa tốc độ đều chỉ bình thường, còn bên phía Thanh Hồ đảo đều đều là tuyệt đỉnh cao thủ trong hậu thiên, rất nhanh đã thu hẹp khoảng cách.

……

Ba người Ký Hồng, Đằng Thanh Sơn và Quan Lục vốn đang đầy một bụng lửa giận, dọc theo đường cũ trở ra, đương nhiên nghe được hai tiếng hô lớn này.

“Là Thanh Hồ đảo!”

“Giết chết bọn chúng!”

Ba người đều nhìn nhau.

- Có một nhóm người khác!

Quan Lục ngẩn người nói.

- Quay lại!

Ký Hồng liền quát khẽ một tiếng. Ba người lập tức xoay người chạy về hướng đám người Thanh Hồ đảo bên kia.

Một đường chạy như bay.

“Phía trước đang có chém giết!” Mặc dù đường đi quanh co, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nghe được tiếng chém giết không xa. Nói về tốc độ, ba người Quy Nguyên tông so với ba người Thanh Hồ đảo khác biệt không nhiều. Có điều ba người Thanh Hồ đảo đang cùng đối phương chém giết, tốc độ tự nhiên là chậm lại. Rất nhanh, bọn Đằng Thanh Sơn đã nhìn thấy rõ tràng cảnh chém giết phía xa.

- Đại đương gia, chạy mau!

Một tráng hán trong đó hét lên, không ngờ lúc trúng đao vẫn ôm chặt lấy chân của vị sư bá Thanh Hồ đảo kia.

“Cốp!” - Tam đệ!

Vị đại đương gia kia đã chạy ra ngoài hơn mười trượng, hắn nhìn lại, nước mắt chảy xuống.

- Đại đương gia, chạy mau!

Những người khác cũng liều chết chặn lại. Khinh công của vị đại đương gia kia hiển nhiên cũng không tồi, lập tức chạy trốn như bay.

Cổ Thế Hữu nóng lóng muốn đuổi theo, nhưng những người này đều liều chết chặn lại. Những mã tặc này đều là kẻ liều mạng, thủ đoạn cũng rất âm độc, hoặc là dùng phấn vôi, hoặc là ném ám khí, thậm chí còn không để ý đến tính mạng ôm lấy bọn họ. Cho dù là cao thủ "Địa bảng", đối mặt những mã tặc tinh anh này liều chết chặn lại, tốc độ cũng bị ảnh hưởng.

"Phập!"

"Phập!"

Máu tươi bắn tung tóe, ba người Thanh Hồ đảo cuối cùng cũng thoát khỏi mười người ngăn trở. Nhưng bọn họ đã không còn thấy bóng dáng vị đại đương gia kia, chỉ có thể một đường đuổi theo.

- Ngã ba!

Ba người Thanh Hồ đảo đứng ở ngã ba, nhìn hai con đường phía trước, không biết bên đuổi theo bên nào.

- Ha ha! Đỗ lão cửu! Tên thủ lĩnh mã tặc kia khinh công so với các ngươi không kém nhiều lắm. Có một đám kẻ liều mạng giúp hắn chặn lại, hắn đã sớm chạy thoát rồi!

Lúc này ba người Ký Hồng cũng đã đến. Ký Hồng chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái vô cùng:

- Người tính không bằng trời tính! Thanh Hồ đảo các ngươi đã được định sẵn không có số độc chiến hắc hỏa lihn quả rồi!

Ba người Thanh Hồ đảo nhìn ba người Quy Nguyên tông, chỉ hừ một tiếng, liền quay đầu đi.

- Không ngờ còn có một thông đạo khác!

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cảm thán một tiếng.

Quan Lục lạnh lùng nói:

- Có một thông đạo khác là đúng rồi! Thông đạo huyệt động mà chúng ta đến chỉ cao một trượng, cà Xích Lân thú kia thì hiện tại có lẽ đã coa hơn hai trượng. Khi còn bé, nó có thể từ thông đạo của chúng ta tiến vào, nhưng khi trưởng thành, nó sẽ không thể chui lọt được. Cho nên, khẳng định còn có một thông đạo khác rộng hơn!

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu ra.

Đúng vậy!

Xích lân thú khẳng định là muốn đến ăn hắc hỏa linh quả, cho nên chắc chắn có một thông đạo khác mà nó có thể chui lọt vào.

“Lúc trước dĩ nhiên không chú ý đến điểm này!” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

“Có điều cũng tốt!” Đằng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm: “Đến lúc đó ngư long hỗn tạp, rất dễ cho ta xuống tay. Dùng thủ đoạn của ta, mười phần nắm chắc nhín có thể lấy được hắc hỏa linh căn trong hỗn loạn.

……

Một tráng hán đầu buộc ba đuôi sam từ dưới đầm nước nhô lên, hai mắt hắn đỏ bừng:

- Tam đệ, A Hổ… các ngươi… a!

Những huynh đệ này sinh tử đều vì đại ca hắn mà mất đi tính mạng.

Hai mắt tráng hán đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi, căm hận nói:

- Thanh Hồ đảo! Thù này không báo, ta chết cũng không yên! Hắc hỏa linh quả! Hắc hỏa linh quả này các ngươi đừng mơ độc

chiếm!

oOo Đêm tối, đánh người Đằng Thanh Sơn đang dùng cơm ở chân núi.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên có thanh âm truyền đến.

- Nghe nói không? Có người ở phía tây Hỏa Diễm sơn, trong hồ sâu phía dưới ngọn núi có phi hầu thạch phát hiện một cái thông đạo dưới đáy nước. Thông đạo này chảy vào trong lòng đất, cuối cùng thông đến một đường hầm rộng rãi. Đi hơn hai ba dặm liền phát hiện dòng nham thạch, lại đi thêm hai dặm nưa thì chính là chỗ của hắc hỏa linh quả.

- Phi hầu thạch? Lần trước chúng ta tìm tòi vẫn đi ngang qua đó, còn xuống cái hồ sâu kia tắm rửa một cái. Dưới đáy hồ lớn kia quả thật có một thông đạo?

- Lời đồn có mắt có mũi, không ít người đã bắt đầu đến đó xem thử rồi.

- Sao chúng ta cũng không qua đó nhìn một chút!

……

Ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng và Quan Lục nhìn nhau.

- Cửa thông đạo này không ngờ là ở dưới đáy hồ.

Ký Hồng cảm thán.

- Tin tức này hẳn là do vị "Đại đương gia" kia tiết lộ. Chỉ hai ba canh giờ ngắn ngủi đã có nhiều người như vậy, truyền bá thật là nhanh!

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thán.

Quan Lục cũng gật đầu nói:

- Xem ra… hắc hỏa linh quả và hắc hỏa linh căn, muốn độc chiếm cũng khó khăn.

Khi tin tức này hoàn toàn truyền bá ra, đã quyết định một chuyện, tranh đoạt hắc hỏa linh quả sẽ là một trường hỗn chiến.

Một đám cao thủ ngoài sáng và trong tối, đang chờ đến khi hắc hỏa linh quả thành thục sẽ chính thức ra tay.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 65

Linh Quả Chín. Tất Cả Điên Cuồng!

Thống lĩnh! Ta thấy chúng ta nên lập tức xuất phát, dẫn người tới đóng quân bên cạnh hồ dung nham. - Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

- Bây giờ không ít người đã chạy tới cái đầm đó rồi. Nếu chúng ta không đi... Đợi ngày mai, sợ là các khu vực chung quanh hồ dung nham, đều bị những người khác chiếm chỗ mất.

Ký Hồng chấn động.

Đúng, chiếm chỗ!

Hồ dung nham chỉ có một khoảng đất hình cung dài hơn mười trượng. Sông dung nham chỉ có một bên là có thông đạo đủ rộng. Hơn nữa đến gần hồ dung nham rất nóng, ngay cả nhất lưu vũ giả tối thiểu cũng phải cách hồ dung nham hai ba trượng, gần quá thì rất hao tốn nội kình.

Điều này khiến cho phiến đất trống chung quanh hồ dung nham nhiều nhất chỉ có thể chứa được hai ba trăm người.

Những người khác chỉ có thể ở trong đường hầm, hoặc là ở trên bờ sông dung nham.

Tóm lại, nếu càng chậm, sợ càng khó chiếm được chỗ.

- Nếu ngay từ đầu mà mình đóng ở cách đó hơn mười trượng, căn bản không có cơ hội cướp được Hắc Hỏa linh quả.

Ký Hồng đứng lên.

- Thanh Sơn, Quan Lục, lập tức dẫn người. Chúng ta lập tức tới hang ngầm! Phải chiếm được vị trí tốt trước. Được rồi... đem theo cả chút thức ăn, và nước nữa!

Biết được tình huống dưới đất, đám người Đằng Thanh Sơn trong vòng nửa canh giờ, tiêu phí không ít bạc, mua rất nhiều bánh bao, các loại lương khô, đồng thời cũng đeo những bao lớn, bao nhỏ trên lưng. Thức ăn và đồ uống đã chuẩn đầy đủ, đám người Đằng Thanh Sơn liền lập tức chạy tới hẻm núi.

Khi đám người Đằng Thanh Sơn đến thì...

- Ha ha. Ký Hồng. Các ngươi tới nhanh thật.

Đỗ Cửu đang đứng ở hẻm núi. Hắn và những cao thủ dưới trướng Thanh Hồ Đảo, ai nấy cũng đều lưng đeo thức ăn, hoặc là túi nước, đang theo nhau tiến vào huyệt động.

- Các ngươi mau lên.

Ký Hồng phân phó:

- Thanh Sơn dẫn đầu, đi trước đi.

- Rõ!

Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao nước lớn nhất, phải nặng tới một ngàn cân. Nặng như vậy, cao thủ bình thường cõng mà muốn leo núi hoặc vào trong động, quả là hơi phiền toái.

- Các ngươi gấp làm gì?

Tên thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu đứng phía dưới vung trường

thương trong tay lên, cản Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn bây giờ lưng đeo túi nước. Cổ Thế Hữu nghĩ tính linh hoạt của Thanh Sơn sẽ yếu đi rất nhiều. Nhưng Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn vung lên, lập tức mượn lực cả người nhảy tới. Điểm hai phát vào đá núi, rồi sau đó đạp vào vai một cao thủ Thanh Hồ Đảo, luồn vào huyệt động.

- Khinh công rất tuyệt!

Cổ Thế Hữu khen.

- Mau đi.

Ký Hồng là người chủ trì, những cao thủ khác đều không thể làm được. Lưng đeo mấy trăm cân, muốn nhảy lên thì quả là khó khăn quá lớn.

Bên Thanh Hồ Đảo cuối cùng cũng hoàn toàn đi vào trước một bước. Bên Quy Nguyên Tông đã chậm một chút.

...

Nóng! Rất nóng!

Cho dù là cao thủ Thanh Hồ Đảo, hay là cao thủ Quy Nguyên Tông, lưng đeo mấy trăm đồ vật mà hành tẩu trong điều kiện nhiệt độ cao trên sáu mươi độ, bên cạnh dòng dung nham nóng rực đang chảy, thỉnh thoảng có từng cơn nhiệt khí phun ra vẫn làm cho họ khó chịu. Mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt mỗi người - Trong chỗ nóng nực này mà vẫn phải tiếp tục đi à? Trời ạ.

- Quá nóng! Cả đời ta chưa tới nơi nào nóng như vậy.

Những cao thủ đều cảm thấy, ở đây vài ngày là chết chắc.

Chẳng mấy chốc, người của Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo, đều đã tới bên bờ hồ dung nham.

Lúc này. Bên bờ hồ dung nham chỉ có hai phương nhân mã. Những nhân mã nơi khác còn chưa tới. Tin tức vẫn đang nhanh chóng được truyền đi:

- Chúng ta nhanh vào huyệt động thôi. Gần chân núi có một cái hồ có thể thông vào. Nó ở phía tây Hỏa Diệm Sơn, chúng ta tới mau.

Ký Hồng lộ ra vẻ tươi cười.

- Tốt lắm. Chúng ta chiếm cứ một vùng rộng bốn trượng là được, những người khác đến sau không có chỗ là phải đứng ở lối vào đường hầm rồi.

Mặc dù nói là cách bờ hồ dung nham chừng hơn mười trượng, nhưng tất cả mọi người đều biết, ở đó có cả vạn tên vũ giả. Cao thủ nhiều như vậy, Quy Nguyên Tông muốn chiếm một nửa, chỉ sợ những cao thủ khác sẽ xé xác bọn họ ra mất!

- Thanh Sơn, nóng thế. Chúng ta ăn ngủ đều ở đây à? - Đằng Thanh Hổ vẻ mặt đau khổ.

- Không có cách nào khác, cố gắng chịu đựng một chút. - Đằng Thanh Sơn cười nói, - Ngày nào Hắc Hỏa linh quả chín, ngày đó chúng ta sẽ được thoải mái.

Trong chu vi rộng bốn trượng, một loạt mười người ngồi. Mỗi người cách sáu bảy thước, để ai nấy có thể nằm nghỉ ngơi.

Chỉ có thể ngồi thành ba hàng, những người khác phải ở trong đường hầm.

...

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều vũ giả cũng kéo tới.

- Con mẹ nó, quá nóng!

Rất nhiều vũ giả lần đầu tiên đi vào, nhất thời kêu khổ.

- Vừa nóng, vừa khô! Phải mang theo nhiều nước. Nếu không một đêm là không chịu nổi rồi.

Rất nhiều vũ giả có kinh nghiệm vừa tiến đến lập tức quay đầu lại ra ngoài lấy nước.

...

- Nhiều người vậy! Hắc Hỏa linh quả ở đâu? Ta không nhìn thấy.

Một vài vũ giả tới chậm, nhìn phía trước cơ man nào là vũ giả đang ngồi, hoặc đang nằm mà choáng cả người.

Càng luc càng có nhiều vũ giả tràn vào đường hầm.

Bờ sông dung nham chỉ kéo dài hai ba trăm trượng, nên đại lượng vũ giả đều phải ở trong đường hầm.

- Thanh Sơn. Cũng may các ngươi nghĩ chu đáo.

Đằng Thanh Hổ nhìn xa xa, đâu đâu cũng nhìn thấy người dày đặc, - Nhiều người như vậy, nếu chúng ta tới chậm chắc chắn là không thể vào được!

- Ra ngoài thì dễ, đi vào rất khó! - Đằng Thanh Sơn cũng cảm thán nói.

Nếu người nào muốn đi ra ngoài, đám vũ giả ở tầng ngoài sẽ rất hợp tác. Nhưng, nếu người ở ngoài muốn vào bên trong, người ở bên trong sẽ cản lại, thậm chí còn động đao, động kiếm - Người của Tiêu Dao Cung thảm rồi. - Đằng Thanh Hổ cảm thán nhìn về phía đám người cách đó hơn mười trượng, - Họ tối thiểu đã chết bốn năm mươi người.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn nhìn xa xa, nơi có đám người mặc áo bào trắng.

Đám người này là cao thủ Tiêu Dao Cung, một trong tám Đại tông phái ở Cửu Châu. Lần này người của Tiêu Dao Cung tới hơi muộn một chút. Do đó, khi họ vừa tới, đám vũ giả đã bít chặt gần trăm trượng. Nếu ở ngoài trăm trượng, làm sao mà có cơ hội đoạt được Hắc Hỏa linh quả chứ?

Do đó, bọn họ buộc phải ép vào!

Rất nhiều vũ giả đang ở phía trước. Bắt họ phải nhường vị trí, ngay lập tức phát sinh mâu thuẫn. Mà đám vũ giả phía trước lại rất nhiều, ai sợ ai còn chưa biết?

Đám vũ giả đều là người dữ dằn, một khi đánh nhau, đều xuống tay rất độc ác!

Máu tung tóe. May mà Hắc Bạch - nhị vị trưởng lão của Tiêu Dao Cung liên tục chém giết, cũng chấn trụ được những vũ giả điên cuồng. Cuối cùng, nhân mã Tiêu Dao Cung cũng còn cách hồ dung nham mười trượng. Đến đây muốn đi thêm về phía trước, cũng chẳng ai nhường nữa. Bởi vì bây giờ phía trước cơ hồ đều là cao thủ! Tiêu Dao Cung nếu còn cố đi thêm về phía trước, chỉ sợ hôm nay không còn bao nhiêu người sống sót.

...

- Chỗ này mồ hôi ra nhiều quá, rất dễ khát.

Đám vũ giả thường xuyên uống nước. Trong đường hầm này, thức ăn không cần nhiều, chủ yếu là nước.

Ba ngày trôi qua!

Trong đường hầm, có nơi nhiệt độ đạt tới sáu mươi độ. Ở đây ba ngày cho dù là vũ giả lợi hại, thì nhiều người cũng bị nóng đến

váng đầu. Không ít người thực lực yếu, đã phải ly khai hầm ngầm, lên mặt đất. Đối với họ, việc đi xuống hầm ngầm, chỉ là xem trò vui mà thôi. Vì xem trò, mà chịu khổ như vậy, không đáng giá.

Ba ngày, hơn phân nửa vũ giả đã bỏ đi.

Nhưng, bên bờ hồ dung nham đám vũ giả mạnh nhất đều đang kiên trì.

- Thân thể đám vũ giả được huấn luyện quá kém!

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu. Vũ giả đều có nội kình hùng hậu, nhưng gặp phải nhiệt độ cao, thân thể gần như chịu không nổi, - Gặp phải khốn cảnh, nội kình tiêu hao sạch. Họ chỉ có nước chờ chết.

Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng uống một hớp nước. Kỳ thật không uống nước, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng có vấn đề gì. Chỉ là hắn không muốn làm cho người khác cảm thấy kỳ quái. Chút nhiệt độ ấy, đối với Đằng Thanh Sơn chẳng hề có chút ảnh hưởng.

- Vù ~~~

Đột nhiên, trong hồ dung nham, một luồng nhiệt khí xáo động.

- Nóng quá!

Không ít vũ giả ngồi ở gần đó, bị nhiệt khí nóng bỏng thổi vào, cả kinh lập tức lùi lại.

- Tối thiểu cũng phải trên một trăm độ. Có chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn cũng cả kinh, lập tức nhìn về phía hồ dung nham. Chỉ thấy ở trung ương hồ dung nham, nơi ‘ Hắc Hỏa linh quả ’ sinh trưởng trên hắc sắc cự thạch, lúc này đang ẩn hiện phát ra từng đợt hồng quang. Lúc thì hồng, lúc thì đen. Mỗi một lần biến ảo, đều khiến nhiệt khí xáo động.

Vù!

Vù!

Nhiệt khí xao động có nóng đến đâu, cũng không làm cho đám vũ giả lui về phía sau.

- Hắc Hỏa linh quả chín rồi!

Không biết ai hô to một tiếng.

Vốn rất yên lặng, cả hầm đá nhất thời ồ lên, thậm chí còn có vũ giả từ phía sau cố len về phía trước.

- Vù vù ~~~

Hắc Hỏa linh quả trong nháy mắt, toàn bộ biến thành màu đỏ đậm! Thậm chí bề ngoài còn có ngọn lửa thiêu đốt!

- Chín rồi!

Cả đám vũ giả đều đứng lên. Cơ hồ trong nháy mắt, mấy đạo thân ảnh bay về phía tảng đá đen giữa hồ dung nham.

- Cướp linh quả!

- Giết chết chúng!

Bạo loạn!

Đám vũ giả ở phía sau cũng không cam lòng. Ai nấy đều lao về phía trước. Còn những người không thể đi về phía trước, cũng hô lớn “giết chết chúng”, “cướp”.

Bầu không khí thoáng cái trở nên điên cuồng. Mấy đạo bóng đen bay về phía tảng đá, càng làm không khí đạt tới cao trào!

- Giết chết chúng!

- Hưu!

- Oanh!

- Phốc!

...

Cơ hồ trong nháy mắt, phi đao, liễu diệp đao …, vô số ám khí bắn về phía mấy người đi đầu đang bay về phía hòn đá. Ngoài ám khí, thậm chí còn rất nhiều tảng đá từ những cao thủ không có ám khí tiện tay ném ra. Những tảng đá do vũ giả nhất lưu ném ra cũng có uy lực rất đáng sợ.

- Bảy người!

Đằng Thanh Sơn tỉnh táo đứng không nhúc nhích.

Bồng! Bồng! Phốc!

Những tiếng động loạn xạ vang lên, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết. Bảy người bay về phía tảng đá, ngay lập tức có sáu người trọng thương rơi vào hồ dung nham. Người thứ bảy, cố kiên trì thêm chốc lát. Nhưng ngay sau đó đã bị một tảng đá nện vào cái cổ, cả người rơi thẳng xuống.

Bảy người đều chìm vào trong dung nham!

Trong hồ dung nham, toàn những dung nham màu vàng kim. Bảy người vừa rơi vào, toàn thân thoáng cái đã bốc lửa, cháy phừng lên! Họ phát ra những tiếng kêu thảm thiết thê lương!

- A!!!

Thanh âm thê lương. Giống như quỷ hồn gào rú.

- Xoẹt xoẹt ~~~

Chìm trong dung nham màu vàng kim, cơ hồ trong nháy mắt da thịt bảy người đều hóa thành tro bụi, chỉ còn lại có bạch cốt. Nhưng chẳng mấy chốc, bạch cốt cũng hòa tan không còn chút nào!

Vốn đám vũ giả rục rịch điên cuồng, nhìn thấy cảnh này, hít mạnh một hơi, không khí điên cuồng thoáng cái đọng lại.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 66

Mục Tiêu Công Kích.

Bục, bục.

Dung nham chậm rãi lưu động, thi thoảng phun ra từng luồng nhiệt khí. Vũ giả ở đây có mấy người trước nay đã được thấy dung nham?

Không có!

Đến cả Đằng Thanh Sơn, trải qua hai kiếp cũng mới là lần đầu tiên thấy dung nham.

Uy lực dung nham làm cho một đám vũ giả không sợ trời, không sợ đất hoàn toàn bị chấn trụ. Kết cục bi thảm của bảy tên vũ giả làm cho tất cả cao thủ đang rục rịch đều lạnh mình.

- Nhiệt độ thiệt kinh người! - Đằng Thanh Sơn cũng không nhịn được hít mạnh một hơi.

Đại bộ phận khu vực hồ dung nham này đều là dung nham có màu vàng kim. Chỉ có khu vực giữa hồ mới là dung nham màu trắng chói mắt. Rất rõ ràng, dung nham màu trắng có nhiệt độ cực kì cao. Nhưng, cho dù chỉ là dung nham màu vàng kim thì nhiệt độ ở đó phỏng chừng cũng rất cao!

Nóng bỏng! Nóng tới mức có thể trong nháy mắt hòa tan xương.

- Mọi người lên đi. Cướp lấy Hắc Hỏa linh quả!

- Cướp linh quả. Giết!

Xa xa ở bên ngoài, đám vũ giả nhìn thấy những gì phát sinh ở hồ dung nham, vẫn còn hô lớn, cố gắng lấn lên trước.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, liếc mắt nhìn đám vũ giả đang hò hét xa xa:

- Đám vũ giả này thật phiền. Chỉ sợ cao thủ các Đại tông phái chết càng nhiều, họ càng cao hứng!

Ngay lúc này, thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo - Cổ Thế Hữu sang sảng hô lớn:

- Chư vị! Chúng ta tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, nhưng cũng không thể để đám vũ giả bên ngoài kia làm loạn! Mọi người liên thủ, phàm là người bên ngoài lao vào trong này, giết sạch!

- Lão hủ đồng ý!

Ngụy thương Long của Thiết Y Môn hưởng ứng đầu tiên.

- Đồng ý. - Ký Hồng cũng gật đầu.

Phàm là những người ở trong đều đồng ý truyền đạt mệnh lệnh. Ra lệnh cho bộ phận người dưới trướng tập trung ứng phó với người bên ngoài. Phòng ngừa bên ngoài có người tiến vào bên trong.

...

Thông đạo chỉ rộng mấy trượng, vũ giả mà đánh giáp lá cà thì một lượt cũng chỉ được vài người.

Vũ giả của những môn phái nhỏ và vũ giả đơn độc chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng. Tất cả xếp thành hàng một dài tới mấy

trăm trượng, nên tuyệt đại đa số chỉ ở phía sau gào thét, căn bản không thể tham chiến. Những vũ giả có thể tham chiến, thật sự quá ít, căn bản không thể uy hiếp tới cao thủ tinh anh của các Đại tông phái!

Đúng là một người giữ cửa, vạn người không qua được!

Các Đại tông phái chỉ tùy tiện phái ra vài tinh anh, luân phiên nhau bịt kín vài thông đạo chủ yếu! Nhất thời, những tên mưu toan làm loạn, cũng không dám động thủ nữa.

Ai động là giết!

- Giết!

Phía sau cũng vẫn có người gào lên.

- Ngươi kêu làm con mẹ gì. Ngươi giỏi thì lên đi.

Ngay lập tức, hía trước có người chửi ầm lên.

- Các ngươi ở phía sau ngồi đó mà xem, để lão tử liều mạng sao?

Không ai ngu! Không ai muốn vì người khác mà hi sinh mạng mình.

- Những vũ giả này không có người chỉ huy thống nhất thì làm sao có thể thắng được?

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng nhìn ra điểm cốt lõi.

- Cho dù mấy ngàn tên vũ giả không tiếc tính mạng đấu với cao thủ các Đại tông phái. Các Đại tông phái cộng lại gần ngàn người cũng có thể giết sạch chúng! Huống chi, những người này phần lớn chỉ tới xem náo nhiệt. Ai muốn vứt bỏ tính mạng mình chứ?

Chỉ trong một thời gian ngắn, thế cục hỗn loạn đã được khống chế.

Đằng Thanh Sơn thoáng nhìn chung quanh hồ dung nham:

- Các thế lực, cộng lại cũng gần ngàn người. Nếu cần chỉ trong nháy mắt có tới hai ba trăm người có thể tham chiến.

- Đừng vội. Bây giờ ai lên trước là người đó muốn chết! - Ký Hồng cười chế diễu - Khi không có thực lực tuyệt đối vô địch thì cần phải nhẫn nại! - Đằng Thanh Sơn, Quan Lục đứng ở phía sau Ký Hồng đều hiểu.

Khi cao thủ các thế lực lớn đang suy nghĩ phương pháp cướp đoạt thì… Đột nhiên, một đạo ảo ảnh bắn nhanh vào giữa hồ dung nham, tốc độ cực nhanh. Cơ hồ hơn phân nửa cao thủ vây quanh ở hồ dung nham phản xạ lập tức. Tất cả đều phóng ra ám khí trong tay, đủ các loại phi đao, thậm chí còn có người tùy ý ném một tảng đá.

Vù! Vù! Vù!

Vô số ám khí như trận gió lốc cuốn vào ảo ảnh đó.

- Ầm ầm ~~

Chỉ thấy liên tiếp ánh đao màu xanh sáng rực lên, bọc kín lấy cái bóng đó. Vang lên những tiếng ‘ Choang ‘ ‘ Choang ‘ ‘ Choang ‘ liên tiếp. Cơn mưa dày đặc đã hoàn toàn bị ngăn cản. Tuy nhiên nó cũng làm cho tốc độ người đó hơi chậm lại. Chỉ còn cách hồ dung nham chừng hơn mười trượng. Trong khi đó từ bờ bay đến giữa hồ, cũng phải vài chục trượng - Người này có thể nhảy gần ba mươi thước! Một vũ giả nhất lưu nếu không ai ngăn cản, toàn lực nhảy may ra có thể miễn cưỡng bay tới đó! - Đằng Thanh Sơn nhìn về phía bóng người đó thầm nhủ.

- Nhưng hắn có thể nhảy ra mà lại còn bị ảnh hưởng của

nhiều ám khí quá.

- Là Lôi Thần Đao Ngô Việt! - Một thanh âm vang lên.

Chính là Lôi Thần Đao Ngô Việt! Siêu cường giả đứng thứ chín trên Địa Bảng!

Mái tóc dài tung bay, ánh mắt sắc bén, tay áo phất phơ theo gió kèm theo một thanh trường đao lập lóe hàn quang, hoàn toàn nói lên thân phận của Lôi Thần Đao Ngô Việt!

Tài cao gan lớn! Lôi Thần Đao Ngô Việt không coi sự uy hiếp của các cao thủ ở đây vào đâu, nhảy lên đoạt Hắc Hỏa linh quả!

- Đáng tiếc. Cao thủ này lại phải chết như vậy.

Thấy cảnh này, không ít người thầm thở dài. Cho dù là cao thủ Địa Bảng, một khi lọt vào trong dung nham, cũng sẽ không còn hài cốt.

- Không đúng!

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, nhìn về phía Lôi Thần Đao Ngô Việt đang ở giữa không trung.

- Vèo!

Ánh mắt Ngô Việt không có vẻ kinh hoảng chút nào. Tay trái hắn móc trong ngực ra một quyển sách nhanh như chớp, ném xuống thật nhanh.

Bộ sách xoay tròn trong không trung, thân ảnh Ngô Việt nhanh chóng hạ xuống, điểm lên quyển sách.

- Vù!

Bộ sách chìm hẳn vào trong dung nham.

- Bùng!

Bề mặt dung nham xuất hiện một ngọn lửa, bộ sách lập tức hóa thành tro bụi. Còn Ngô Việt cũng dựa vào đó mà bay thêm mấy trượng, đáp xuống tảng đá đen giữa hồ dung nham.

Nói thì chậm, nhưng thực tế thì rất nhanh!

- Không tốt!

Ký Hồng, Ngụy Thương Long, Cổ Thế Hữu, Đỗ Cửu và hai vị trưởng lão Hắc Bạch... Tất cả các cao thủ đều biến sắc. Thực lực thứ chín trên Địa Bảng, Ngô Việt một khi có thể có được chỗ đứng dưới chân, vậy những người khác còn ở ngoài hơn mười trượng, căn bản không thể uy hiếp tới hắn. Cho dù rất khó uy hiếp, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn hắn thành công.

- Vù!

- Vù!

- Vù!

...

Rất nhiều ám khí lại một lần nữa cuốn về phía Lôi Thần Đao Ngô Việt. Đứng bên bờ hồ dung nham, Đằng Thanh Sơn trong tay cũng cầm một thanh phi đao, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào bóng người đó:

- Ngô Việt! Mặc dù ta có hảo cảm với ngươi. Nhưng... Vào lúc như thế này, ta cũng không thể lưu thủ.

Khi Đằng Thanh Sơn nhìn đúng thời cơ, chuẩn bị ném phi đao thì ....

- A!

Một tiếng gào trầm trầm, thê thảm vang lên.

Chỉ thấy Lôi Thần Đao Ngô Việt một cước vừa đạp trên tảng đá hắc sắc.

- Vù!

Chân phải chợt bốc lên ngọn lửa. Lôi Thần Đao Ngô Việt thậm chí còn không kịp bước lên ngắt lấy Hắc Hỏa linh quả! Chỉ thấy chân phải của hắn vừa đặt lên tảng đá …

Đạp mạnh một cái!

Ngô Việt nhanh chóng bay ngược về bờ hồ, trường đao trong tay cũng đẩy bắn đi rất nhiều ám khí.

Tất cả mọi người đều chết lặng người nhìn cảnh này!

- Cút ngay!

Ngô Việt gầm thét, vung mạnh thanh đao lên một cái. Đám vũ giả ở phương hướng hắn lao vào lập tức dạt ra. Ngô Việt xoay người một cái, sau đó khoanh chân ngồi xuống, chụp lấy chân phải mình. Chiếc giầy phải đã bị cháy mất. Phần da thịt ở chân phải cũng bỏng nặng, máu chảy đầm đìa, còn thấy cả xương ngón chân.

Tất cả mọi người đều sợ đến ngẩn người ra!

Đằng Thanh Sơn cũng giật mình nhìn về phía tảng đá giữa hồ dung nham. Chỉ vừa mới dậm chân lên đó, ngay lập tức phải bắn ngược về. Quá trình chân hắn đạp vào tảng đá hắc sắc tuyệt đối không tới một giây! Chỉ ngắn ngủi như vậy, mà khiến cho chân một vũ giả nhất lưu trở thành như vậy…

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt!

Tảng đá hắc sắc đó quả là nóng tới mức vô cùng đáng sợ. Phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào tảng đá hắc sắc. Dung nham không ngừng bốc lên khói trắng:

- Đúng rồi! Tảng đá hắc sắc đó nằm trong hồ dung nham! Chung quanh nó lại không ngừng phun ra dung nham màu trắng. Dung nham màu trắng nóng tới mức khó tin. Mà tảng đá hắc sắc, tiếp xúc với dung nham trắng lâu như vậy làm sao mà không nóng cho được?

Sắt thép có khả năng dẫn nhiệt rất mạnh. Tảng đá hắc sắc phỏng chừng cùng loại với loại quặng hiếm như Vạn Niên Hàn Thiết. Khẳng định là nó dẫn nhiệt rất tốt! Nếu không thì cũng không có khả năng nóng tới mức như thế.

- Dung nham màu trắng nóng đến mức không tưởng. Còn đá hắc sắc bề ngoài nhìn rất bình thường, nhưng nhiệt độ ngoài của nó tối thiểu cũng phải mấy trăm độ!

Đằng Thanh Sơn suy đoán.

...

- Mau. Đưa chiến ngoa hàn thiết (cái ủng bằng sắt) cho ta!

Thanh âm Cổ Thế Hữu từ xa truyền đến. Lúc này không ít cao thủ đều bắt đầu đổi ủng.

- Tảng đá nóng bỏng như vậy. Ủng làm bằng da thuộc bình thường vừa lên là bị thiêu hủy ngay. Chỉ dựa vào chiến hoa của Hắc Giáp quân chúng ta cũng được rồi. - Ký Hồng cười nói.

Cao thủ Hắc Giáp quân được trang bị trọng giáp thống nhất. Không chỉ trên người, đến cả những phụ tùng khác từ đầu tới chân đều có đủ. Mũ trụ, hộ tâm, chiến hoa đều có thể chống được đao kiếm.

Ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục đều đi chiến

hoa! Chiến hoa hai người Ký Hồng và Quan Lục thậm chí còn có pha cả huyền thiết. Chiến hoa của Đằng Thanh Sơn cũng pha thiên niên hàn thiết. Loại chiến hoa dùng tài liệu trân quý như thế này, không thể cháy được ở nhiệt độ cao, cũng không thể hòa tan.

- Lôi Thần Đao Ngô Việt độc lai độc vãng, lại đi ủng bình thường, dám đạp lên tảng đá…đúng thật là xui xẻo. - Ký Hồng cười.

Đằng Thanh Sơn nhìn quanh. Chung quanh không ít cao thủ đều đang đổi ủng. Bọn họ tìm những đôi chiến hoa bằng sắt thép mà đi vào. Loại ủng này rất nặng, tạo thành áp lực rất lớn trên đôi chân. Do đó ngoại trừ quân đội, cao thủ nội kình bình thường đều là chỉ đi những đôi ủng thoải mái.

- Thanh Sơn, Quan Lục!

Ký Hồng thì thào nhỏ giọng.

- Bây giờ tất cả mọi người đều đã rục rịch. Chúng ta chỉ có thực lực chừng ấy, tuyệt đối không thể làm chim đầu đàn được! Nhưng... Tất cả mọi người cũng không ai nhường ai. Một khi tất cả vọt lên… Quan Lục, ngươi ở lại đây. Thanh Sơn theo ta đánh tới, cướp đoạt Hắc Hỏa linh quả và Hắc Hỏa linh căn!

Quan Lục nhướng mày:

- Ta...

Ký Hồng sầm mặt lại. Quan Lục liền không dám nói thêm, chỉ liếc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Ký Hồng nhìn quanh, những cao thủ khác cũng đang thu mình. Ký Hồng thì thào nhỏ giọng:

- Thanh Sơn, đợi lát nữa cần phải hành động cho thống nhất! Hái được Hắc Hỏa linh quả, tông chủ rất có thể sẽ cho ngươi đó!

Nếu chúng ta chỉ có được Hắc Hỏa linh căn... Tông chủ cũng không coi trọng món đồ đó lắm. Do đó, mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta vẫn là Hắc Hỏa linh quả!

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 67

Cốt Nhục Tan Rã

Những cao thủ mạnh nhất ở quanh bờ hồ dung nham đều thu mình chuẩn bị. Tất cả mọi người đều đang hy vọng một người nào đó sẽ đi trước thu hút sự chú ý của người khác, sau đó mình sẽ theo vào.

Tất cả mọi người đều có ý nghĩ đó, nên luôn đề phòng lẫn nhau, không có một ai lao ra trước.

- Ủa? - Đằng Thanh Sơn quay đầu lại.

- Vù!

Từ phía nhân mã Thanh Hồ Đảo, một thân ảnh màu xám nhanh chóng lao về phía trung ương hồ dung nham.

- Đi tìm chết!

Chỉ trong nháy mắt rất nhiều ám khí xé nát không khí lao tới bóng xám đó.

- Ha ha...

Một tràng tiếng cười rộ lên, ánh đao sáng quắc lóe lên kèm theo tiếng kim loại kêu leng keng. Rất nhiều ám khí bị đánh rơi xuống, nhanh chóng bị hòa tan thành một bộ phận của dung nham.

- Đỗ Cửu!

Ánh mắt sắc bén của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã nhận ra thân phận bóng người đó. Thân ảnh áo tro đó chính là đệ nhất cao thủ của Thanh Hồ Đảo lần này tới đây - Đỗ Cửu.

- Ừm. Trên lưng hắn có gì?

Đao pháp Đỗ Cửu rõ ràng kém hơn Lôi Thần Đao Ngô Việt một chút. Hắn không thể hoàn toàn ngăn trở ám khí bốn phía.

Trên quần áo có vài lỗ thủng, nhưng từ những lỗ thủng đó lóe lên một màu vàng nhạt.

- Chẳng lẽ là nội giáp ám kim thần thiết?

Đằng Thanh Sơn thấy mà thất kinh. Ám kim thần thiết tuyệt đối chẳng hề thua gì Vạn Niên Hàn Thiết. Mặc dù ám kim hàn thiết không sắc bằng tử quang hàn thiết, nhưng về tính mềm dẻo thì hơn một bậc, rất thích hợp với việc chế tạo chiến giáp phòng ngự. Nhưng cái giá lại quá đắt, người bình thường không thể chịu nổi. Hơn nữa, cũng rất khó tìm được nhiều ám kim thần thiết.

Đỗ Cửu cũng bắt chước búng ra một quyển sách, chân đạp một cái, mượn lực nhảy lên hòn đá giữa hồ dung nham!

- Đỗ Lão Cửu! - Ký Hồng biến sắc.

- Lên!

Ký Hồng quát lớn.

- Vù!

- Vù!

Đằng Thanh Sơn và Ký Hồng cơ hồ trong nháy mắt đồng thời nhảy lên, như một trận kình phong bay về phía hòn đá hắc sắc

giữa hồ.

Vù! Vù! Vù...

Không chỉ hai người Đằng Thanh Sơn, mà những người khác như Hắc Bạch nhị lão… cơ hồ phải đến mười cường giả cũng đồng thời nhảy lên. Hơn nữa phản ứng của bọn họ cũng rất thống nhất: vừa bay lên, vừa ném ám khí, tất cả đều tập trung vào một mục tiêu là Đỗ Cửu!

Đỗ Cửu đi trước, chỉ có ngăn được hắn thì những người khác mới có hy vọng.

- Véo!

Một viên đá từ trong tay Đằng Thanh Sơn bắn ra.

- Ha ha. Các ngươi chậm rồi...

Ý tứ của Đỗ Cửu rất rõ ràng, hai thanh đoản đao nhanh chóng gạt ám khí. Theo Đỗ Cửu thì hắn tới đó trước, đương nhiên là người đầu tiên có thể lấy được Hắc Hỏa linh quả. Đến lúc đó cho dù có gặp phải những ám khí ngăn cản, cũng có thể ném quả Hắc Hỏa linh quả về nơi có nhân mã của mình. Cứ như vậy Hắc Hỏa linh quả gần như đã về tay.

Trong lúc Đỗ Cửu đang mừng rỡ thì.

- Choang!

Một viên đá đánh vào đoản đao trên tay lão già hói đầu Đỗ Cửu. Nụ cười Đỗ Cửu đột nhiên tắt ngấm. Viên đá đó ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, làm cho hổ khẩu tay phải Đỗ Cửu trong nháy mắt nứt ra, máu chảy ròng ròng. Cả người lão cũng bị sức mạnh kinh người chứa trong viên đá đẩy nghiêng qua một bên. Thân thể lảo đảo làm cho Đỗ Cửu ngã ngửa về phía sau, bụng ngửa lên trời.

Bây giờ, toàn thân lão đã ngã ngửa ra. Việc đầu tiên lão cần phải làm là phải thay đổi cho được thế đang rơi xuống dung nham nóng cháy của mình.

Nhưng lúc này hắn đang ngửa bụng lên trời, có muốn lấy đồ ra để mượn lực cũng không làm được.

- Không!

Đôi mắt tam giác của Đỗ Cửu tràn đầy sự hoảng sợ, vội quay eo, cố gắng tận dụng nội kình cuối cùng cũng quay được người. Cuối cùng hắn cũng lật bụng lại. Nhưng hắn vừa chuyển thân, đã thấy dòng dung nham nóng rực ngay trước mắt!

Cả mặt hướng về phía dòng dung nham, Đỗ Cửu chìm cả người vào trong đó. Hắn không còn có được cơ hội phản ứng nữa!

Từ khi bị viên đá đánh vào đến khi hắn cố xoay người, rồi nhào vào dòng dung nham chỉ không tới một hơi thở.

- A!

Đỗ Cửu chỉ phát ra nửa tiếng kêu thảm thiết rồi ngay lập tức tiếng kêu tắt lịm!

Xoẹt xoẹt ~

Những cao thủ xung quanh chứng kiến rõ ràng toàn bộ. Họ thấy cao thủ Địa Bảng Đỗ Cửu - sư phụ của đảo chủ Thanh Hồ Đảo Đỗ Cửu cả người nhúng vào trong dòng dung nham, trong nháy mắt, bốc lên một ngọn lửa lớn. Chẳng mấy chốc cốt nhục, tất cả đều tan rã không còn gì. Chỉ còn lại có chiếc chiến hoa chậm chầm chìm xuống, ngoài ra còn có bộ nội giáp màu vàng lợt, từ từ chìm xuống trong dòng dung nham. Một cao thủ trong nháy mắt chỉ còn lại có chiến hoa và nội giáp, không còn hài cốt!

- Sư tổ!

Cổ Thế Hữu đứng ở bờ hồ la hét.

- Ai. Ai hại chết sư tổ?

Đám người Thanh Hồ Đảo lửa giận ngút trời. Ai nấy đều nóng nảy, nhưng ám khí vừa rồi ném ra chỉ trong nháy mắt, mà người lại quá nhiều. Đâu phải chỉ có một cao thủ, mà chung quanh một đoàn cao thủ đều ném ám khí. Trong đám ám khí dày đặc này, phân rõ người nào ném ra cái nào là việc không làm được!

Thậm chí cũng chẳng có bao nhiêu người có thể dùng mắt để thấy được quỹ tích viên đá đó!

Viên đá quá nhanh!

Cao thủ Đỗ Cửu, tung hoành hơn trăm năm, cuối cùng đã chết như vậy!

Bên bờ hồ dung nham, trong lòng những cao thủ chỉ cảm thán một chút, rồi ánh mắt lại dán vào tảng đá giữa hồ dung nham. Lúc này, một đám cao thủ đều nhìn chằm chằm vào tảng đá hắc sắc. Có nhiều cao thủ như vậy, mà lại chỉ có một quả Hắc Hỏa linh quả.

Ai lấy được đây?

Do đó. Phải giết chóc là chuyện đương nhiên!

- Vù.

Một trường đao bổ về phía Đằng Thanh Sơn. Thân thể Đằng Thanh Sơn nghiêng đi, tránh được cú đánh, đồng thời một cước đá ngược vào tên vũ giả phía trước. Tên vũ giả phía trước một tay nhanh chóng vung trường kiếm đâm vào một trung niên hai bờ tóc hoa râm.

Trên tảng đá đen chỉ rộng có một trượng, khoảng ba thước

vuông, mà đứng mười mấy người thì là cảnh tượng gì?

Đằng Thanh Sơn vung thanh trường thương chín thước sáu tấc, trường thương vung lên, có thể bao trùm cả tảng đá lớn hắc sắc này. Do đó có thể nói trận hỗn chiến này cực kỳ khốc liệt, nhưng cũng rất tinh tế.

- Lão Nhị. Chúng ta lên!

Một lão giả đập mạnh gậy sắt, tránh được một đao, sau đó đạp mạnh, rồi xoay tròn lao về phía hồ dung nham. Ngắn ngủn chỉ vài hơi thở, trên người lão già này đã trúng đao. May mà lão có vận khí tốt, nếu vận khí kém một chút thì đã thảm rồi.

...

Vù!

Một thanh đại đao bổ thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Muốn chết!

Đằng Thanh Sơn nổi giận. Tráng hán đầu trọc cầm đại đao to lớn liên tiếp chuyên môn muốn đối phó mình. Thương trong tay Đằng Thanh Sơn chấn động, như một con du long, nện mạnh vào sống đại đao.

Bồng!

Kình khí nổ tung ra bốn phía!

Lấy cứng đối cứng!

- Cái gì!

Ngay khi cán Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn nện xuống, tráng hán đầu trọc đã biến sắc!

Trong vùng này chỉ rộng có một trượng, nhiều người chém giết như vậy, nên tất cả mọi người rất ít lấy cứng đối cứng. Bởi vì, những cao thủ này một lần va vào đều dụng lực công kích đến mấy vạn cân. Loại đánh nhau này sinh ra phản chấn làm cho người ta không tự chủ được phải thối lui ra sau. Thực lực lợi hại thì lùi lại ít, thực lực yếu một chút thì lùi lại xa.

Diện tích hẹp, thoái lui một bước là rất có thể lọt vào trong dòng dung nham.

Đầu trọc tráng hán trở tay không kịp, bị đánh đến nỗi sẩy chân, rồi bị ném văng lên. Còn Đằng Thanh Sơn chỉ lui một bước. Kỳ thật với thực lực Đằng Thanh Sơn, hắn cũng chẳng lui chút nào, nhưng cũng phải giả vờ một chú. Đằng Thanh Sơn né tránh một kiếm của cao thủ khác, trường thương trong tay đâm về phía đại hán đầu trọc...

Luân Hồi thương, dài chín thước sáu tấc!

Tráng hán đầu trọc biến sắc. Người đang ở giữa không trung lập tức xoay người, nhưng vừa mới chuyển thân, mắt hắn đã phát hiện ra một đạo ảo ảnh phóng tới.

- Không!

Tráng hán đầu trọc không ngừng gào lên. Hắn múa loạn đao lên để che lưng.

- Bồng!

Luân Hồi thương đâm tới trong nháy mắt. Đầu thương chấn động, biến đâm thành đập, nện thẳng vào ngực tráng hán đầu trọc, làm cho tráng hán đầu trọc này như một viên thiên thạch, ầm một tiếng bị đập lọt vào dòng dung nham!

- Một ngọn lửa bốc lên, có nghĩa là một cao thủ lợi hại vừa chết đi.

- Đi!

Lại có ba gã cao thủ bị thương, bay khỏi tảng đá hắc sắc ở trung ương hồ dung nham. Kể cả Ngụy Thương Long của Thiết Y Môn! Từ lúc chiến đấu đến giờ, ngắn ngủn chỉ vài phút, đã gần mười cao thủ, hoặc chết hoặc bỏ đi.

Chỉ một lát sau, trên tảng đá chỉ còn lại có sáu người.

Quy Nguyên Tông có hai người —— Thanh Sơn, Ký Hồng.

Tiêu Dao Cung có hai người —— Hắc Bạch nhị vị trưởng lão.

Một lão giả áo tro tóc bạc, dùng đao. Nhưng Đằng Thanh Sơn căn bản không nghe nói về người này bao giờ.

Người thứ sáu là một lão bà, trên mặt có vết sẹo, sử dụng đao xuất quỷ nhập thần.

...

- Lão Bạch!

Hắc trưởng lão và Bạch trưởng lão đưa mắt trao đổi một chút. Họ biết, lúc này trong số sáu người trên tảng đá hắc sắc, cái uy hiếp họ nhiều nhất là phe Quy Nguyên Tông. Bởi vì Quy Nguyên Tông cũng có hai đại cao thủ. Họ cũng có hai.

Về phần hai người kia, đều là độc hành.

- Xoẹt!

Một thanh trường kiếm hắc sắc đâm vào Đằng Thanh Sơn. Trường thương của Đằng Thanh Sơn co lại, đẩy phắt trường kiếm hắc sắc này ra. Nhưng ngay sau đó một thanh kiếm màu trắng từ phía sau đâm tới.

Hiển nhiên, Hắc Bạch hai vị trưởng lão muốn hợp lực đối phó

với Đằng Thanh Sơn.

Một tấc dài một tấc cường. Nhưng, ở chỗ hẹp, sử dụng binh khí dài hơi kém thế một chút.

Nhiều người cũng biết, trong một không gian nhỏ, uy lực thương pháp cũng giảm xuống.

Lúc này, một luồng hàn quang quật về phía Đằng Thanh Sơn. Chính là từ lão bà trên mặt có vết sẹo. Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến:

- Ba người này muốn đối phó ta trước!

Đằng Thanh Sơn từng giết chết Mạnh Điền, nên mọi người đương nhiên cho rằng hắn là cao thủ Địa Bảng.

- Thanh Sơn. Cẩn thận.

Ký Hồng lập tức vung trường đao, bổ về phía lão bà.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, Luân Hồi thương trong tay trong nháy mắt nhanh chóng múa lên như du long, đầu thương và cán thương đều có thể phòng ngự. Chỉ thấy hai bóng kiếm trắng đen mờ mịt như sương khói, còn trường thương của Đằng Thanh Sơn lại linh động nhanh nhẹn. Cho dù hai phương đồng thời có người công kích, đều có thể nhanh chóng đỡ gạt công kích của đối phương.

- Nhìn kìa, Đằng Thanh Sơn thật mạnh. Một thanh trường thương lại có thể địch nổi Hắc bạch nhị vị trưởng lão của Tiêu Dao Cung!

- Hắc Bạch nhị vị trưởng lão là cao thủ Địa Bảng liên thủ mà không thể giết chết Đằng Thanh Sơn trong thời gian ngắn. Thương pháp của Đằng Thanh Sơn quả là phòng ngự rất lợi hại.

Ai nấy đều rất khiếp sợ - Năm người Hắc bạch Nhị trưởng lão, Đằng Thanh Sơn đều có thanh danh bên ngoài. Còn lão đầu tóc bạc thì hơi lạ, nhưng cũng có thể ngang tay với họ.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 68

Xích Lân Thú Bộc Phát

Lão giả đó cũng hơi có thanh danh ở Từ Dương quận chúng ta. Có người gọi hắn là Vương Vẫn! Nhưng... Lão ở trong thành Phạm Vu chúng ta cũng chỉ có thể xem là có tên tuổi. Thế mà bây giờ, lão lại có thể đánh ngang với những cao thủ Địa Bảng khác. Không ngờ lão Vương này lại ẩn dấu thực lực như vậy.

- Chỉ là hơi có tên tuổi trong thành Phạm Vu? Nhưng hắn có thể đánh ngang tay với thống lĩnh Ký Hồng và trưởng lão Thiện Thủy Tông ở Thanh Châu là Thích Diễm. Xem như hắn đã tiếp cận Địa Bảng rồi.

Những vũ giả khác nghe thế cũng xì xào tán thưởng.

Một vũ giả không được xếp vào loại đứng đầu ở một thành nhỏ, có thể tưởng tượng được thực lực như thế nào. Theo đạo lý nhiều nhất thì cũng chỉ xem như là vũ giả nhất lưu mà thôi.

- Che dấu kỹ thật!

Không ít người âm thầm nhớ cái tên Vương Vẫn này. Từ hôm nay trở đi, đại danh Vương Vẫn sẽ được truyền bá một cách nhanh chóng.

Hắc Bạch nhị vị trưởng lão liên thủ đối phó với Đằng Thanh Sơn. Ký Hồng và lão giả tóc bạc Vương Vẫn đánh nhau với mụ đàn bà âm ngoan Thích Diễm, ba người đánh nhau hết sức kịch liệt.

...

Tất cả mọi người ở đây đều không ai chú ý đến hồ dung nham.

Bục ~~-

Thỉnh thoảng từ trong đó có bọt khí bốc ra. Nhiệt khí tản ra, đây là việc rất bình thường. Nhưng thực ra trong hồ dung nham, một con vật khổng lồ đang ẩn dưới dòng dung nham nóng cháy. Dòng dung nham chậm rãi lưu động, nhiệt độ rất đáng sợ, thế mà căn bản không gây thương tổn cho con thú to lớn này một chút nào.

Con thú này cao hơn hai trượng, thân hình khổng lồ dài hơn năm trượng, còn có một cái đuôi cũng dài hơn hai trượng.

Nó chính là Xích Lân thú!

Xích Lân thú vốn là yêu thú hỏa hệ. Trong cơ thể nó ẩn chứa rất nhiều sức mạnh Hỏa hệ! Một khi nó nuốt được Xích hỏa linh quả, sẽ lại một lần nữa lột xác. Đến lúc đó, nó có thể phun ra hỏa diễm. Uy lực hỏa diễm này còn đáng sợ hơn cả dung nham, có thể làm tan vàng chảy sắt dễ dàng. Đến cả tiên thiên cường giả cũng phải sợ nó ba phần.

Về phần dòng dung nham, con Xích Lân thú này cảm thấy rất thoải mái khi ngâm mình trong đó. Từ bé, nó đã được thai nghén rồi sinh ra trong hoàn cảnh này. Đáy hồ dung nham là một nơi nó cảm thấy rất thoải mái. Nhiệt độ chẳng hề ảnh hưởng tới nó chút nào. Ở đáy dòng dung nham, nó vẫn có thể mở to mắt! Cặp đồng tử trong suốt bề ngoài không bị ảnh hưởng, có thể dễ dàng chịu đựng nhiệt độ cao.

Hoàn toàn khác với mắt nhân loại, chẳng những mắt của nó có thể thích ứng với nhiệt độ cao, còn có thể nhìn trong bóng đêm như ban ngày.

Nó vẫn đang trầm mình ẩn núp! Vốn là yêu thú, thính lực của nó cũng mạnh đến đáng sợ. Đôi tai của nó nghe tiếng binh khí đánh nhau rất rõ ràng. Thậm chí còn có thể căn cứ vào thanh âm mà phân rõ phương vị từng người.

...

Không ai biết Xích Lân thú ẩn ở đáy hồ dung nham. Sáu người Đằng Thanh Sơn đều đang điên cuồng chém giết nhau.

Hắc trưởng lão và Bạch trưởng lão đưa mắt trao đổi một chút, trong lòng khó nén nổi sự kinh hãi. Mặc dù hai người này một người bài danh thứ sáu mươi chín, một người bài danh thứ bảy mươi trên Địa Bảng, xem như xếp hàng cuối. Nhưng dù sao hai người đều là cao thủ Địa Bảng, hơn nữa lại đang chiến đấu trong một không gian rất hẹp.

- Không thể bộc lộ thân phận của ta!

Lão giả tóc bạc Vương Vẫn tránh một đao của Thích Diễm, trong đầu thầm nghĩ: “Ta đã hao phí gần một năm mới tạo ra được thói quen, động tác, nụ cười của Vương Vẫn. Một khi thân phận ‘ Vương Vẫn’ của ta bị bộc lộ, đến lúc đó, Ngụy Vô Nhai khẳng định sẽ đánh tới! Bây giờ chỉ có thể đùa giỡn với đám tiểu tử này thôi”.

Một thanh trường đao của Vương Vẫn, lúc mở rộng ra, lúc thu lại mang theo uy lực thật lớn.

Trong lúc sáu đại cao thủ chém giết lẫn nhau...

- Oanh!

Dòng dung nham đang chậm rãi lưu động chợt phát nổ! Dung nham bắn tung tóe ra bốn phía, bắn cả vào những cao thủ đang đứng ở bờ hồ dung nham, làm họ kinh hô né tránh. Có vài miếng dung nham bắn trúng vài người. Dung nham nóng rực làm cho quần áo trong nháy mắt cháy phừng lên, còn đốt thấu cả da thịt.

Những vũ giả đáng thương bị bắn trúng kêu la thảm thiết.

- A!

Xoẹt ——

-

Còn có mùi thịt cháy bốc ra. Nhưng họ cũng còn may, chỉ có một bộ phận bị thương. Sáu người trên tảng đá hắc sắc thì còn thảm hơn - Thứ gì vậy? - Sáu người đều hết sức chấn động.

Đối mặt với những tia dung nham bắn ra, sáu đại cao thủ đều nhanh chóng né tránh. Nhưng ngay sau đó họ thấy một cái đầu khổng lồ lòi ra khỏi hồ dung nham. Cái đầu đó dài chừng tám thước (hai mét), cái đầu to đến hãi nhân, còn cao hơn một người đàn ông trưởng thành bình thường.

- Xích Lân thú!

Đằng Thanh Sơn biến sắc. Xa xa ồ lên những tiếng kinh hô. Không ai ngờ, Xích Lân thú lại giấu mình ở đáy hồ dung nham.

Cái đầu khổng lồ của con Xích Lân thú này nhô ra, cặp mắt như một cái đèn lồng đỏ rực nhìn chằm chằm vào sáu người. Miệng há ra thật lớn...

Vù!

Một dòng dung nham như hai như mũi tên phụt về phía sáu người trên tảng đá hắc sắc.

- Xích Lân thú này lại có thể hút dung nham? Rồi lại phun ra?

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ. Xích Lân thú vốn quen với nhiệt độ cao, đến cả cặp mắt yếu ớt cũng đều có thể chống đỡ được, chứ đừng nói là khoang miệng, yết hầu. Dung nham phun ra, biến thành một mảng lớn, trùm thẳng vào tảng đá lớn hắc sắc.

Sáu đại cao thủ đồng thời nhảy lên.

- Ầm!

Cả thân thể khổng lồ của Xích Lân thú hoàn toàn từ giữa dòng dung nham lao ra, vọt lên cao chừng hai trượng. Cả thân thể khổng lồ của nó như một tòa núi nhỏ cao bốn năm trượng, làm cho đám vũ giả không khỏi kinh hoàng.

Cái miệng rộng đáng sợ của Xích Lân thú mở ra, cạp vào cao thủ đến từ Thanh Châu, cũng là người đàn bà duy nhất trong sáu người - Thích Diễm. Vết sẹo trên mặt méo xệch đi. Mụ quát lớn một tiếng, loan đao trong tay bổ thẳng về phía Xích Lân thú đang tấn công.

Xích Lân thú hơi nghiêng người tránh được.

- Choang!

Loan đao bổ vào lân giáp trên trán Xích Lân thú, nhưng chỉ lưu lại trên lớp vảy dày đặc một vết trắng. Xích Lân thú cũng nhân cơ hội đớp vào Thích Diễm.

- Rắc!

Hàm răng như cái cưa cạp trúng người Thích Diễm, nghiến qua nghiến lại,. Thân hình Thích Diễm bị cắt làm hai đoạn, một đoạn rơi xuống hồ dung nham lập tức hóa thành tro bụi. Còn đoạn kia bị Xích Lân thú nuốt chửng. Cảnh này cơ hồ làm tất cả vũ giả hoảng sợ!

Chỉ trong chớp mắt, Thích Diễm đã chết!

Vù!

Đám người Đằng Thanh Sơn vừa nhảy lên, lúc này cũng hạ xuống. Trong khi hạ xuống, không có cách nào mượn lực được.

- Vù!

Thân thể cao lớn của Xích Lân thú ầm ầm lao về phía năm người!

Phải biết, cả tảng đá hắc sắc bề ngoài chỉ dài rộng hơn một trượng. Còn con Xích Lân Thú thân cao quá hai trượng, dài bốn năm trượng. Nó vừa lao vào, năm người Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác được như có một tòa núi nhỏ áp tới. Đôi chân trước của Xích Lân thú, mang theo lợi trảo sắc bén đang chụp tới!

Nó không dám chụp vào Đằng Thanh Sơn!

Trong đám nhân loại trước mắt nó, Đằng Thanh Sơn là người có sức uy hiếp lớn nhất!

Lợi trảo vừa chụp vào, giống như bốn lợi đao đồng thời đâm tới, phân biệt chụp vào Ký Hồng thống lĩnh và Bạch trưởng lão.

- Choang!

- Choang!

Xích Lân thú kềnh càng chụp tới, đánh bay năm đại cao thủ ra ngoài. Trong đó Ký Hồng thống lĩnh và Bạch trưởng lão bị lợi trảo công kích là thảm nhất. Trường đao trong tay Ký Hồng bị đánh bay, cánh tay phải tức thì bị vỡ nát, máu văng tung tóe. Còn Bạch trưởng lão bị gãy chân trái.

- Cút ngay!

- Biến!

Ba người kia đều phát ra ra những công kích mãnh liệt, đâm vào lân giáp, đáng tiếc, không thương tổn nó chút nào.

Đằng Thanh Sơn và lão già tóc bạc Vương Vẫn cũng đồng thời phát ra công kích cực mạnh!

- Ầm!

Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn mang theo một tiếng rít chói tai trong không khí làm cho người ta biến sắc, đập về phía Xích Lân thú. Khi sắp đập vào con Xích Lân thú, uy lực trong nháy mắt tăng vọt!

Bùng!

Còn lão giả tóc bạc Vương Vẫn thì chiến đao trong tay như muốn xé cả trời, bổ mạnh vào thân hình Xích Lân thú.

- Hống ~~-

Xích Lân thú phát ra tiếng rống đau đớn, thân thể cao lớn bị đánh quay cuồng.

Công kích của Đằng Thanh Sơn và lão giả tóc bạc Vương Vẫn đều làm nó bị thương.

- Hảo tiểu tử.

Lão giả tóc bạc liếc nhìn Thanh Sơn. Người bên ngoài cách xa, hơn nữa một chiêu của Đằng Thanh Sơn phải tới lúc cuối cùng mới bộc phát uy lực cực mạnh.

Thời gian quá ngắn, những người ở xa căn bản không phát hiện được, mà cũng không có nhãn lực để phán đoán ra uy lực của một thương này, nhưng lão giả tóc bạc lại có thể phán đoán ra.

- Khắp thiên hạ, trong những cường giả hậu thiên, Đằng Thanh Sơn này tối thiểu cũng có thể xếp thứ hai mươi.

Lão giả tóc bạc trong lòng thầm nghĩ.

Xích Lân thú bị hai người đánh cho một cú đau đớn quay cuồng.

Đằng Thanh Sơn và lão giả tóc bạc bị lực phản chấn của cú đánh này làm cho bay ngược trở lại bờ hồ.

Lần bị đánh bay này, trong năm người, Đằng Thanh Sơn và lão giả tóc bạc, Hắc trưởng lão đều có chuẩn bị trước, nương vào lực phản chấn hoàn toàn có thể bay đến bờ hồ dung nham. Nhưng Bạch trưởng lão và Ký Hồng thì thảm hơn. Họ đã bị trọng thương, nên khi bay về phía bờ, chỉ được một quãng, rồi rơi xuống dưới.

- Lão Bạch!

Hắc trưởng lão kêu lên thê lương. Chỉ có thể trơ mắt nhìn một chân của Bạch trưởng lão vô lực giãy dụa. Cuối cùng lọt vào dòng dung nham bị đốt thành một ngọn lửa!

- Thống lĩnh đại nhân!

Trên bờ hồ dung nham, Quan Lục và cả đám người đều kinh hô.

- Thống lĩnh!

Đằng Thanh Sơn cũng biến sắc.

Bạch trưởng lão thì thảm rồi, tình huống Ký Hồng cũng không ổn!

- Ta phải chết như thế này sao?

Ký Hồng đảo người rơi xuống. Hắn căn bản phải chết, không có cách nào khác. Thậm chí Ký Hồng còn cảm giác được luồng hơi nóng bỏng từ chân mình truyền đến.

- Thống lĩnh!

Tiếng hét lớn vang bên tai Ký Hồng.

Ký Hồng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo thương ảnh bổ tới, như tạt vào một bao cát, thương ảnh này quật vào bụng Ký Hồng ——

Vù!

Cả người Ký Hồng được ném văng lên trên, bay thẳng đến bờ hồ dung nham. Ký Hồng không kịp vui mừng. Hắn khiếp sợ nhìn Đằng Thanh Sơn giữa trời hồ dung nham:

- Thanh Sơn!

- Thanh Sơn!

Quan Lục cũng khiếp sợ.

Ở bờ hồ dung nham, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Có người khiếp sợ, có người khâm phục, cũng có người đắc ý...

Đằng Thanh Sơn cứu Ký Hồng, cả người bị lực phản chấn ngược bay về phía tảng đá lớn hắc sắc.

Lực phản chấn này rõ ràng không đủ để Đằng Thanh Sơn bay qua khoảng cách ba trượng tới được tảng đá lớn hắc sắc. Nếu tiếp tục bay như vậy, sẽ rơi xuống dòng dung nham nóng bỏng!

- Thanh Sơn!

Đằng Thanh Hổ gào lên.

- Đô thống đại nhân!

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân cũng gào lên.

Đằng Thanh Sơn chuyển thân, mặt hướng về phía tảng đá lớn hắc sắc, rồi cười gằn, vung mạnh Luân Hồi thương, đập thẳng xuống dưới dòng dung nham bên dưới!

Bùng!

Đầu Luân Hồi thương hình thoi dẹp đánh vào dung nham, tạo thành lực phản chấn tác dụng vào người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn như một đầu hùng ưng, lại một lần nữa lao về phía tảng đá hắc sắc ở trung ương hồ dung nham.

Trên tảng đá lớn màu đen, cái đầu khổng lồ của Xích Lân thú nhô ra khỏi hồ dung nham. Đôi đồng tử màu đỏ băng giá nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang bay tới.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 69

Nghiệt Súc.

Ục~~

Hồ dung nham phát ra khí lưu với hơi nóng kinh người, cũng không ngăn cản được sự hưng phấn kích động của đám vũ giả chung quanh chút nào. Họ đều muốn nhìn xem Đằng Thanh Sơn đánh với yêu thú kia như thế nào!

- Vù!

Một đạo ảo ảnh bay từ bờ hồ dung nham bắn về phía tảng đá lớn giữa hồ dung nham cực nhanh, lục thức của Đằng Thanh Sơn vô cùng nhạy cảm, nhanh chóng phát hiện ra:

- Hả? Là lão giả tóc bạc! Hắn vẫn còn dám tới à!

Trong số năm đại cao thủ bị Xích Lân thú hất văng đi thì một người chết, một người tàn phế. Hắc trưởng lão cũng đang lâm vào trạng thái hoảng sợ.

Chỉ có lão giả tóc bạc gọi là ‘ Vương Vẫn ’ này vẫn tiếp tục bay tới!

- Một vũ giả hậu thiên, cũng không làm nên chuyện gì!

Đằng Thanh Sơn vừa rơi xuống đất liền lao về phía Hắc Hỏa linh quả.

Đầu con Xích Lân thú to áp vào tảng đá lớn hắc sắc, đồng tử đỏ đậm nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, đột nhiên trong đồng tử lóe lên tia nhìn chế diễu. Giữa cái miệng đầy răng trắng ởn của Xích Lân thú, một luồng ảo ảnh màu đỏ thật dài chợt thoát ra, như một tia chớp, trong nháy mắt phóng tới chỗ Hắc Hỏa linh quả!

Chỉ một giây thôi…Hắc Hỏa linh quả đã biến mất, chỉ còn lại có linh căn trong suốt, cắm rễ vào tảng đá lớn hắc sắc.

- Nghiệt súc!!!

Lão giả tóc bạc Vương Vẫn đang bay giữa không trung gầm lên một tiếng.

- Muốn chết!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi, quát lớn một tiếng. Luân Hồi thương trong tay, nháy mắt hóa thành một tia chớp, đâm thẳng vào đầu của con Xích Lân thú trong hồ dung nham.

- Hống ~~

Con Xích Lân thú phát ra một tiếng kêu đắc ý, lập tức nhanh chóng chìm vào trong dòng dung nham.

Phốc!

Luân Hồi thương đâm trúng vào dung nham, rồi thu hồi lại ngay.

- Xích Lân thú này cố ý!

Đằng Thanh Sơn hơi bực mình nghĩ.

- Nó lúc trước đánh bay năm người chúng ta, hoàn toàn có đủ thời gian ăn Hắc Hỏa linh quả. Nhưng nó không làm như vậy! Nó cố ý chờ ta tới, để ta cảm giác có hy vọng tìm được Hắc Hỏa linh

quả, sau đó đột nhiên ăn mất! Đầu lưỡi Xích Lân thú, trông y hệt như một con độc xà, có tốc độ cực nhanh. Phóng ra, cuốn một cái, Hắc Hỏa linh quả đã biến mất. Đằng Thanh Sơn căn bản không hề kịp phản ứng.

- Tất cả những việc này rõ ràng đều nằm trong sự khống chế của Xích Lân thú. Hừ! Xem ra, lần trước ta làm thương tổn nó, nó vẫn còn nhớ mãi không quên.

Đằng Thanh Sơn cũng nhận ra Xích Lân thú có trí tuệ không thua nhân loại, - Nhưng đối với mình, Hắc Hỏa linh căn còn quan trọng hơn cả Hắc Hỏa linh quả!

Ý niệm này lập tức lóe lên trong đầu. - Hắc Hỏa linh căn ẩn chứa năng lượng thần bí. Thường nhân ăn vào là có thể trong nháy mắt có vạn cân cự lực. Không biết ta ăn vào, tương lai năng lượng có hoàn toàn phát huy được không. Có thể đạt tới cảnh giới nào nhỉ?

Khi Đằng Thanh Sơn đang muốn lấy Hắc Hỏa linh căn thì...

- Vù!

Một ánh đao bổ về phía Đằng Thanh Sơn. Chính là lão giả tóc bạc Vương Vẫn vừa đáp xuống!

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, tay nắm Luân Hồi thương đâm một cái về phía sau. Lợi dụng cán thương đập vào lão giả tóc bạc ‘ Vương Vẫn ’, tay trái Đằng Thanh Sơn vẫn hướng về phía Hắc Hỏa linh căn!

- Bùng!

Trường đao và cán Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn va chạm rất mạnh.

Bùng!

Va chạm cường đại sinh ra tiếng nổ đáng sợ đinh tai nhức óc! Kình khí nổ tung, tạo thành một cơn cuồng phong lan tỏa ra bốn phía, cả hồ dung nham nóng rực sinh ra những cơn sóng.

Đằng Thanh Sơn cả người bị chấn động không khỏi lảo đảo tiến về phía trước ba bước.

- Cao thủ! Cao thủ tuyệt đối, mạnh hơn cả Mạnh Điền.

Đằng Thanh Sơn chấn động, trong lòng lập tức vô cùng hưng phấn. Đằng Thanh Sơn cười to, đồng thời cả người xoay nhanh như chớp, Luân Hồi thương xẹt qua một vòng tròn sáng, mang theo kình khí mắt thường có thể thấy được đập mạnh vào đầu lão giả tóc bạc.

Choang!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được trong cán thương truyền lại chấn động quỷ dị đi tới, tự nhủ:

- Cao thủ lợi hại thật! Ẩn dấu thật kỹ, trong Địa Bảng căn bản không có người này, không biết ở đâu lại lòi ra. Phỏng chừng lão cũng là một cao thủ thật biết cách ẩn nhẫn.

Trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn lại đâm ra rất nhanh.

- Vèo!

Một luồng ngân quang hiện lên, đầu thương đâm mạnh về phía trước, không khí bị phá vỡ, tựa như một luồng sấm sét đánh tới.

- Choang!

Lão giả tóc bạc vừa đỡ nhát thương này liền cảm giác thấy trong thương này ẩn chứa kình đạo xoắn ốc kỳ lạ, như muốn cuốn

bay chiến đao trong tay. Khuôn mặt lão giả tóc bạc lập tức sa sầm:

- Hừ, không thể lãng phí thời gian với tiểu tử này nữa! Tốc chiến tốc thắng!

Rồi thấy ánh đao chói mắt không ngừng lóe lên!

Vù! Vù! Vù!

Chín ánh đao sáng rực, hầu như cùng mọt lúc đánh nhanh như chớp vào thương ảnh! Mỗi một thương ảnh đều bị một ánh đao đón đỡ!

- Hừ.

Giao thủ trong nháy mắt, lão giả tóc bạc càng rùn người xuống thấp, như một người cá uốn mình lao đi. Tới bên cạnh Hắc Hỏa linh căn, tay trái quỷ dị của lão lập tức vung lên. Với thị lực của Đằng Thanh Sơn cũng chỉ miễn cưỡng thấy một đạo ảo ảnh…

Hắc Hỏa linh căn không còn nữa!

- Ha ha, Đằng Thanh Sơn, quả nhiên là thế hệ thanh niên cao thủ. Lão hủ tiềm tu hơn mười năm, cũng chỉ có thể trên một bậc thôi.

Một tiếng cười to, bóng lão giả tóc bạc đã tới giữa hồ dung nham.

- Lưu Hắc Hỏa linh căn lại!

Đằng Thanh Sơn quát lớn, rồi đạp mạnh vào tảng đá lớn hắc sắc, lao về phía bờ hồ dung nham. Trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất khiếp sợ:

- Lão gia hỏa này, vừa rồi trong nháy mắt mỗi một đao tối thiểu cũng ẩn chứa lực mười vạn cân cự lực. Hơn nữa trong tình huống như thế này, lại còn có thể thi triển thân pháp quỷ dị đến

vậy. Khiến cho ta cũng không kịp có phản ứng!

Quỷ dị!

Đúng, đúng là quỷ dị!

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cho rằng, chỉ riêng nói về thân pháp linh hoạt, cho dù mình bộc phát tất cả thực lực, sợ khó có thể so được với đối phương:

- Lão gia hỏa này hẳn có thể được xếp trong Địa Bảng. Một đối thủ không thể bỏ qua!

Đằng Thanh Sơn căn bản không thể buông tha cho đối thủ, rất muốn đấu với đối phương một trận. Quan trọng nhất là Hắc Hỏa linh căn. Đằng Thanh Sơn bắt buộc phải chiếm!

...

Lão giả tóc bạc này lại bay về phía phe Thanh Hồ Đảo.

- Ngăn hắn lại!

Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo là Cổ Thế Hữu chợt quát. Phía sau rất nhiều cao thủ, nhanh chóng lao lên. Có một vài người rút ra trường thương, hơn mười luồng thương ảnh như lưới đánh cá chụp vào lão giả tóc bạc. Lão giả tóc bạc vừa rơi xuống bên hồ, liền lập tức chợt lóe rất linh động.

Vù!

Giống như một con cá, lão chui vào vào giữa đám cao thủ Thanh Hồ Đảo.

- A!

- A!

- A!

...

Liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết, máu bắn tung tóe, lão giả tóc bạc đã dễ dàng chạy ra khỏi chỗ của nhân mã Thanh Hồ Đảo.

- Giết hắn, đoạt Hắc Hỏa linh căn! Hắn chỉ có một người, đánh không lại chúng ta đâu.

Có người gào lên. Rõ ràng, những vũ giả phía sau xem kịch hay ở đây, đại đa số cũng không tham lam Hắc Hỏa linh căn này. Mặc dù Hắc Hỏa linh căn có thể dễ dàng bồi dưỡng ra một vũ giả nhất lưu, còn có thể cải thiện thể chất. Nhưng vũ giả bình thường có nó cũng không giữ được.

Vừa thoát ra khỏi trở ngại ở chỗ Thanh Hồ Đảo, tóc bạc lão giả trông hệt như một con cá gặp nước, linh hoạt nhanh chóng lao đi.

- Đừng chạy!

Đằng Thanh Sơn quát to, tốc độ trong nháy mắt tăng lên ba bốn thành, cũng đuổi theo rất nhanh.

...

Hai đại cao thủ một người chạy một người truy, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt các cao thủ. Bây giờ, giữa hồ dung nham nóng bỏng, đã không còn Hắc Hỏa linh căn, Hắc Hỏa linh quả. Đương nhiên ở một nơi nào đó trong dòng dung nham, đang có Xích Lân thú ẩn núp, nhưng không ai dám trêu vào nó.

- Không ngờ chết nhiều cao thủ như vậy, lần này thật sự là hấp dẫn.

- Ừm, Tiêu Dao Cung Bạch trưởng lão cũng đã chết. Thích Diễm của Thiện Thủy Tông cũng bị Xích Lân thú ăn thịt rồi! Lý lão tiên sinh của Từ Dương quận chúng ta cũng chết trong hồ dung nham, Sinh Tử Đao Đỗ Cửu của Thanh Hồ Đảo cũng đã chết... Mấy người vừa chết toàn là tuyệt đỉnh cao thủ, thế mà… Ai nấy đều than thở.

Cao thủ chết, mới có thể thỏa mãn lòng ham muốn xem đánh đấm của đám vũ giả này.

Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn! Nhưng cao thủ lợi hại nhất, đều khinh thường tiền tài. Cái làm họ điên cuồng là những linh quả linh thảo được thiên địa sinh ra. Những thứ trân quý, hiếm thấy, có thể làm vật liệu chế tạo thần binh lợi khí.

- Vương Vẫn mạnh thật, không ngờ có thể đoạt được Hắc Hỏa linh căn! Đằng Thanh Sơn tựa hồ yếu hơn hắn một chút.

- Đằng Thanh Sơn không kém, nhưng Vương Vẫn thân pháp quỷ dị linh hoạt. Nếu chính thức đánh nhau, hai người ai thua ai thắng cũng khó nói lắm. Ngươi không thấy à, Hắc Bạch nhị vị trưởng lão liên thủ mà không thể áp chế được Đằng Thanh Sơn. Thủ đoạn này, chậc chậc... Nghe nói, Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi thôi.

- Mười bảy tuổi mà đã mạnh như vậy, đúng là gặp quỷ!

...

Tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả lần này, ai ngờ cuối cùng lại bị Xích Lân thú đoạt mất.

Kỳ thật cũng phải nói là Xích Lân thú có vận khí tốt. Hắc Hỏa linh quả vừa vặn sinh trưởng ở giữa hồ dung nham, như vậy nó mới có thể ẩn núp ở đó. Nếu không, trong vòng vây bao nhiêu vũ giả như vậy, chỉ sợ hơn mười vũ giả nhất lưu liên thủ là có thể

ngăn chặn được con Xích Lân thú này rồi. Dù sao, nó còn chưa chính thức lột xác.

Lần này, tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả không có ai thắng lợi. Trán Ký Hồng chảy đầy mồ hôi to như hột đậu nành, cố chịu nỗi đau cụt tay, quát:

- Được rồi! Hắc Hỏa linh quả đã bị Xích Lân thú ăn, chúng ta về trước đi. Vẫn còn lân giáp cũ của Xích Lân thú lột ra... Sau này xem thử vận khí như thế nào mới biết.

- Thống lĩnh đại nhân, Thanh Sơn hắn... - Đằng Thanh Hổ lo lắng.

Ký Hồng liếc mắt nhìn hắn, cố cười:

- Thương pháp của Thanh Sơn, có thể phòng ngự rất mạnh. Tên Vương Vẫn mặc dù thâm tàng bất lộ, nhưng muốn đánh bại được Thanh Sơn, cũng không phải dễ dàng đâu. Hơn nữa, chúng ta ở đây cũng không ai có thể là đối thủ của Vương Vẫn.

Lúc này, nhân mã khắp nơi cũng đều nhất nhất rời đi, thỉnh thoảng cũng có người gọi an ủi Ký Hồng.

- Sư bá tổ!

Quan Lục đột nhiên nói.

- Hả?

Ký Hồng nhìn cô.

- Ta mang theo ba mươi Hắc Giáp quân tinh anh, đi giúp Đằng Thanh Sơn.

Quan Lục nói.

Ký Hồng suy nghĩ một chút. Quan Lục thực lực không tệ, còn

Hắc Giáp quân sở trường đánh theo đội ngũ. Ba mươi tinh anh liên thủ đích xác có thể uy hiếp được Vương Vẫn, liền gật đầu nói:

- Ừm, cũng tốt! Nhưng Quan Lục… ngươi phải hết sức cẩn thận. Ba mươi tinh anh của Hắc Giáp quân, ngàn vạn lần không được để cho họ phân tán ra.

Quan Lục gật đầu.

- Muốn đi thì đi mau đi.

Ký Hồng quát.

- Theo ta!

Quan Lục hạ lệnh, rồi lập tức mang theo ba mươi tinh anh, lao về phía hướng thông đạo.

Ký Hồng nhìn cánh tay cụt của mình, rồi nhìn thoáng qua hồ dung nham. Nếu không có Đằng Thanh Sơn, hôm nay, hắn đã chết. Ký Hồng thầm thở dài:

- Đứt mất cánh tay phải, nguyên khí đại thương. Ta cũng đã già rồi, thực lực nhất định phải lùi lại! Chà, vị trí thống lĩnh, ta cũng nên nhường lại thôi! Ừm... Thống lĩnh mới, để cho ai kế nhiệm nhỉ? Đằng Thanh Sơn? Hắn có ân cứu mạng với ta. Chỉ là, lý lịch hắn quá ít. Lại ở trong Hắc Giáp quân một thời gian quá ngắn! Chỉ sợ, các trưởng lão Quy Nguyên Tông khó mà tín nhiệm Đằng Thanh Sơn.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 70

Cường Giả.

Vù!

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đuổi theo phía sau, ánh mắt hắn chăm chú vào bóng người xa xa.

- Lão gia hỏa! Thực lực ngươi quả thật mạnh kinh người. Nhưng Hắc Hỏa linh căn phải là của ta. Ngươi từ từ chạy đi. Đợi chạy thật xa, tới chỗ không có ai, ta sẽ giải quyết!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ nếu che dấu thực lực, thì muốn giết lão già tóc bạc này là điều rất khó!

Muốn dùng con bài chưa lật, tốt nhất đừng cho người khác thấy!

Một trước một sau, tốc độ hai người chênh lệch không đáng kể.

- Hừ! Tiểu tử! Nếu lão muốn chạy trốn thật, ngươi làm sao mà đuổi kịp?

Lão già tóc bạc Vương Vẫn liếc mắt nhìn người đuổi phía sau.

- Nếu không phải lo về tên điên Ngụy Vu Nhai, không thể vứt bỏ cái thân phận Vương Vẫn thì ta sớm đã giết ngươi rồi. Đuổi đi! Đợi ra ngoài, ta sẽ giết ngươi!

Muốn bảo trì thân phận Vương Vẫn, lão già tóc bạc cũng không thể hiển lộ thực lực của mình được.

Đoạt Hắc Hỏa linh căn chẳng qua là hắn dùng thân pháp quỷ dị linh hoạt. Đơn thuần nói về tốc độ, cũng không phải là quá đáng, vẫn được đám vũ giả chung quanh thừa nhận.

...

Vô luận là Đằng Thanh Sơn hay là Vương Vẫn, đều ôm ý niệm như nhau, cùng che dấu thực lực. Đợi đến chỗ không có ai sẽ bộc phát thực lực mạnh nhất, giải quyết đối thủ. Hai người đều nắm chắc sẽ giết chết được đối phương!

- Bồng!

Dọc theo đường hầm không ngừng lao đi. Đường hầm xéo xéo chạy lên trên, Đằng Thanh Sơn đã thoáng thấy lão già tóc bạc nhảy vào trong nước. Đằng Thanh Sơn không chút do dự theo sát nhảy luôn vào.

Bơi ở trong nước, lát nữa khi không còn đường nữa thì buộc phải leo lên trên thôi! Không ngừng chạy về phía trước, chẳng mấy chốc, Đằng Thanh Sơn đã thoát ra khỏi hồ nước.

- Hồ nước này nhỏ hơn Bích Hàn Đàm hồi trước nhiều.

Đằng Thanh Sơn như một con rái cá, vừa thoát ra khỏi nước, lập tức đáp lên bờ. Xa xa, trong núi rừng, một bóng người mơ hồ đang lao đi.

- Hừ ngươi còn chạy nữa à? - Đằng Thanh Sơn lập tức đuổi theo.

Trong Hỏa Diệm Sơn, hai đại cao thủ một chạy một đuổi. Lão già tóc bạc nhanh chóng lẩn vào trong vùng rừng rậm. Chỉ trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn đã chạy đuổi đến nơi:

- Chỗ này, cách hồ sâu đó tối thiểu mười dặm. Hơn nữa, vũ giả bình thường dựa theo đường xuống núi, không có khả năng tới chỗ quỷ này!

- Có thể giải quyết hắn rồi!

Tốc độ Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục tăng lên!

...

Trên mặt nước ở hồ sâu liên tiếp nổi lên một đám người. Đám người này lập tức bơi vào bờ. Đó là Quan Lục và ba mươi Hắc Giáp quân tinh anh do nàng suất lĩnh.

- Hả?

Quan Lục nhìn chung quanh, căn bản không nhìn ra một ai. Trong lúc nhất thời, không biết chạy theo hướng nào.

- Thống lĩnh! Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Hắc Giáp quân tinh anh đều đợi Quan Lục hạ lệnh. Quan Lục nhìn hai con đường phía trước, cau mày, rồi lập tức nhìn về phía một ngọn núi xa xa, lạnh lùng nói:

- Bây giờ, chúng ta đuổi tới ngọn núi phía trước. Tới đỉnh núi sẽ cẩn thận quan sát dưới chân núi, xem có thể tìm được Đằng đô thống không.

- Rõ!

Đứng cao nhìn được xa. Hơn nữa, Hắc Giáp quân tinh anh không thể tách ra nên Quan Lục chỉ có thể ra lệnh như thế. Đám người lập tức chạy tới ngọn núi xa xa.

- Rào rào ~~

Nước chảy róc rách, một khoảng rừng trúc đang rì rào trong

gió. Bên cạnh rừng trúc là một khoảng đất hoang vu. Phía sau vùng đất hoang vu đó là một vách đá dựng đứng phẳng như gương. Lão già tóc bạc như một trận gió bay lơ lửng, cuối cùng dừng lại giữa vùng đất hoang. Thời gian một hơi thở, một đạo hào quang đen chợt lóe lên, một thanh niên trang phục đen đã đứng ở đó.

- Đằng Thanh Sơn!

Lão già tóc bạc cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Lão phu sớm nghe qua đại danh của ngươi. Bây giờ gặp mặt mới biết, người quả là cường giả trong đám hậu thiên. Tuyệt đối có thể xếp thứ mười.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười:

- Lão gia hỏa, ẩn giấu kỹ thật. Ta thấy thực lực của ngươi hẳn là có thể xếp vào mười bậc đầu trong Địa Bảng.

Ngay từ đầu mình đuổi không quá nhanh. Tới khi Đằng Thanh Sơn sử dụng Thiên Nhai Hành tầng thứ nhất, lập tức đạt tới tốc độ kinh người.

- Biết như vậy, sao ngươi còn dám đuổi theo? - Lão già tóc bạc cười chế diễu.

- Xem ra ngươi rất tự tin.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng:

- Lão gia hỏa, ta không có thời gian lãng phí với ngươi. Giao Hắc Hỏa linh căn ra, ta tha cho ngươi một mạng.

- Hắc Hỏa linh căn? Hừ! - Lão già tóc bạc lạnh nhạt nói.

- Lần này lão phu không ngờ con Xích Lân thú lại ẩn mình phía dưới dung nham, nếu không ta đâu thèm lấy Hắc Hỏa linh căn làm gì? Nhưng... không có Hắc Hỏa linh quả, thì Hắc Hỏa linh căn này

cũng coi như lão phu không đến nỗi đi một chuyến tay không.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Vù!

Tay nắm chặt trường thương, Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Xem ra ngươi không muốn giao rồi. Thật sự muốn chết?

- Muốn chết sao? - Lão già tóc bạc cười phá lên, như nghe câu chuyện đùa hay nhất thiên hạ. Lập tức sắc mặt lão nhanh chóng trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao, như một con diều hâu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Mười bảy tuổi có thực lực đủ để có tên trong tốp hai mươi cao thủ Địa Bảng. Đáng tiếc, với thiên phú của ngươi, tương lai cũng đủ để bước vào tiên thiên. Thế mà hôm nay, lại phải chết trên tay ta.

Đằng Thanh Sơn rung trường thương trong tay.

Vèo!

Trường thương như một mũi tên bay ra từ cây cung rất cứng, mang theo luồng sức mạnh sắc bén, đâm thẳng vào lão già tóc bạc.

- Chết đi! - Lão già tóc bạc đột nhiên hét lớn một tiếng. Thanh đao trong tay chém ra một nhát đơn giản!

Xoẹt! Một âm thanh chói tai như dùng đao miết vào thủy tinh.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, Luân Hồi thương trong tay lập tức rung lên. Đầu thương như một con độc xà linh hoạt đâm vào trường đao.

- Bùng!

Kình khí tràn ra bốn phía, làm cho cát đá bay tung tóe! Chỉ kình khí va chạm sinh ra mà đã có uy lực như vậy…

Vù!

Đằng Thanh Sơn cả người lập tức lùi lại ba bước, tay phải run lên.

- Cái này... Lão gia hỏa này làm sao mạnh như vậy nhỉ? - Đằng Thanh Sơn trong lòng chấn động.

- Một thương lúc nãy của ta, lại dưới tình huống có chuẩn bị cho dù là người đứng đầu Địa Bảng, cũng không có khả năng đẩy ta lui ba bước! - Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn kĩ lão già tóc bạc.

Lão gia hỏa này có phải là hậu thiên cường giả không đây? Chẳng lẽ trong số hậu thiên cường giả, có người mạnh đến như thế này? Mình dựa vào nội gia quyền, mới có thân hình mạnh đến cực hạn, còn lão gia hỏa kia thì sao?

- Ha ha. Thực lực thật sự là khá, đáng tiếc hôm nay ngươi hẳn phải chết. - Lão già tóc bạc cười to, lại vung một đao bổ tới.

Vù!

Một ánh đao màu xám xé trời vọt tới trước mặt Đằng Thanh Sơn.

- Đây là …. ? - Đằng Thanh Sơn trừng mắt. Ánh đao màu xám này bay tới, nhưng lão già tóc bạc vẫn còn đứng ngoài ba trượng, cầm trong tay trường đao.

- Đao quang ly thể? Làm sao có thể công kích khoảng cách xa như vậy? - Đằng Thanh Sơn lập tức múa Luân Hồi thương trong tay, đánh vào đao quang màu xám.

Bồng! Đao quang màu xám vỡ ra. Uy lực giảm đi, nhưng đao quang vẫn đâm tới như trước. Đằng Thanh Sơn lập tức né tránh, nhưng vẫn bị một luồng đao quang bổ vào ngực.

- Rầm!

Quần áo bị xé rách, mảnh đao quang bổ vào hàn thiết nội giáp của Đằng Thanh Sơn.

Bồng!

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào lão giả tóc bạc, lạnh giọng nói:

- Ngươi không phải là vũ giả hậu thiên!

- Ha ha...

Lão già tóc bạc cười to:

- Đúng. Ta không phải là vũ giả hậu thiên. Ta đã bước vào tiên thiên. Tiểu tử... Thiên phú của ngươi dù tốt đến mấy, hôm nay cũng phải mất mạng trong tay ta. Tiên thiên cường giả mà giết vũ giả hậu thiên thì quá đơn giản. Chỉ mấy chiêu đao khí là giết được ngươi rồi!

Nói rồi. Lão già tóc bạc vung chiến đao.

Vù! Vù! Vù!

Liên tục ba ánh đao, từ trên cây đao của lão bay ra, rồi lăng không bay về phía Đằng Thanh Sơn - Hừ.

Đằng Thanh Sơn lập tức thi triển Thiên Nhai hành, hóa thành một trận khói xanh tránh ba ánh đao kia. Có hai đao quang bay ra xa, chặt phá rừng trúc như lưỡi cưa kim loại. Chỉ nghe những cây trúc đổ xuống ầm ầm, ngay sau đó, một khoảng tro bụi bốc lên. Đạo thứ ba quét qua thân thể Đằng Thanh Sơn, rồi bổ vào vách

núi.

Bồng!

Đá bay tán loạn, xuất hiện một hố đá sâu gần năm sáu thước, chung quanh còn có những vết nứt chằng chịt. Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng khẳng định:

- Không ngoài sở liệu, đao khí này hẳn là tiên thiên chân nguyên ly thể, ngưng tụ thành đao khí. Đơn thuần đao khí viễn trình công kích, thì uy lực đương nhiên yếu hơn đao khí ngưng tụ trong chiến đao nhiều!

Một vũ giả nội kình, nếu nội kình phát uy lực ra ngoài thì rất bình thường. Nhưng nếu ẩn chứa vào tay thì một chưởng đủ để chụp vỡ đá núi. Tiên thiên cường giả cũng như thế!

Đao khí ẩn chứa trong vũ khí thì lực công kích của vũ khí sẽ rất mạnh. Nếu đao khí ly thể công kích thì uy lực yếu đi không ít. Nhưng... Có thể dễ dàng phát núi đá thành một cái hố to, uy lực như vậy nếu chém vào người cao thủ hậu thiên, đủ để dễ dàng giết chết một cao thủ hậu thiên.

Vì cường độ thân thể của cao thủ hậu thiên rất bình thường, nên rất dễ dàng bị đao khí giết chết!

- Trốn nhanh thật! - Lão già tóc bạc cười lạnh nói.

- Nhưng lão phu không có thời gian lãng phí với ngươi. Đằng Thanh Sơn. Chết ở trong tay ta thì ngươi cũng đáng tự hào rồi. - Lão già tóc bạc đột nhiên nhằm phía Đằng Thanh Sơn, đồng thời liên tục phất chiến đao trong tay.

Vù! Vù! Vù!...

Liên tiếp bắn ra chừng mười đao quang, từ các phương vị khác nhau bao trùm cả vùng. Trong nháy mắt, những luồng đao quang

này hình thành một cái chụp hình bán nguyệt. Thanh Sơn muốn trốn, cũng chỉ có thể di động trong vòng một trượng.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp những tiếng nổ mạnh vang lên.

- Ha ha. Thật là đáng tiếc cho một nhân tài mới xuất hiện. Hắn rất có tiền đồ, không ngờ lại chết như vậy. - Lão già tóc bạc khóe miệng nhếch lên, trông rất tà dị.

- Ngươi cười quá sớm rồi! - Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, khiến cho mắt lão già tóc bạc không khỏi trợn trừng lên:

- Sao lại như thế được?... Hắn... Hắn không chết?

Lúc này trang phục đen trên người Đằng Thanh Sơn đã rách bươm. Nhưng những chỗ da thịt lộ ra, từ cánh tay tới mặt mũi, lại không có lấy một chút vết thương nào. Đao quang oanh kích vào mặt, nhưng không để lại một chút vết thương!

- Không. Không có khả năng!

Đôi mắt Lão già tóc bạc lóe lên vẻ kinh dị.

- Một vũ giả hậu thiên, không có khả năng chống được nhiều đao khí như vậy. Trên người hắn có nội giáp, nhưng mặt thì không có. Thế mà mặt cũng không có vết thương. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ...

Tiên thiên cường giả. Sở dĩ luôn luôn thắng vũ giả hậu thiên, nguyên nhân quan trọng nhất là Tiên thiên chân nguyên của Tiên thiên cường giả rất mạnh, có thể dễ dàng ly thể, cũng ẩn chứa lực công kích rất mạnh, nên dễ dàng giết chết vũ giả hậu thiên. Cho dù vũ giả hậu thiên có lợi hại đến đâu cũng không đỡ được.

Chỉ có tiên thiên cường giả, mới dễ dàng chống đỡ được đao khí công kích.

- Chẳng lẽ… Ngươi, ngươi cũng tiên thiên cường giả? Lão già tóc bạc lắc đầu.

- Không có khả năng, mười bảy tuổi, làm sao có thể là tiên thiên cường giả!

Hắn không muốn tin, nhưng sự thực bức bách hắn phải tin - Đằng Thanh Sơn! Ngươi cũng bước vào tiên thiên rồi sao?

Lão già tóc bạc nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Tiên thiên?

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Ngươi tự mình cảm thụ một chút. Chẳng phải sẽ biết sao?

Nói rồi, song chưởng và bắp chân của và Đằng Thanh Sơn thoạt nhìn rất nhu hòa chợt phồng lên. Trong nháy mắt biến thành như một cây thép, gân xanh như những con độc xà vặn vẹo. Cánh tay, bắp chân đều biến thành to lớn hơn, từ một nhân vật nhìn như rất thanh tú, bây giờ biến thành một ma thần đáng sợ!

- Cái này...

Lão già tóc bạc trừng mắt.

- Ngươi là nhân loại đầu tiên chứng kiến thực lực mạnh nhất của ta!

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 71

Cực Mạnh

Lúc trước thấy uy lực của đao khí, Đằng Thanh Sơn đã hiểu, nếu chỉ là đao khí thì không thể làm gì được mình. Kiếp trước thân thể hắn dựa vào nội kình phụ trợ, chỉ bằng vào thân thể mà chống được những viên đạn.

Bây giờ, thân thể hắn còn cường đại hơn kiếp trước nhiều, đơn thuần nói về trình độ phòng ngự, thân thể Đằng Thanh Sơn tuyệt đối có thể so với một vài hợp kim kim loại đặc biệt! Nói về lực phòng ngự thân thể, Đằng Thanh Sơn tương đương với Xích Lân thú khi chưa lột xác. Nói về sức mạnh, Đằng Thanh Sơn càng vượt xa Xích Lân thú chưa lột xác!

Có thể nói hắn chính là một con yêu thú hình người!

- Hừ! Nguyên lai ngươi là tiên thiên cường giả.

Lão già tóc bạc liếm môi một chút, ánh mắt u lãnh nói:

- Tiên thiên cường giả mười bảy tuổi. Ngàn năm qua trên Cửu Châu, ngoại trừ ngươi cũng chỉ có một người. Ngươi là người thứ hai, Hắn vừa dứt lời. Khuôn mặt lạnh lùng của Đằng Thanh Sơn nở ra một nụ cười lạnh, đạp mạnh một cái. Ầm một tiếng, đất văng tung tóe, Đằng Thanh Sơn cả người hóa thành một đạo hắc sắc thiểm điện lao ra ngoài. Đồng thời Luân Hồi thương trong tay mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt lướt qua khoảng cách

mấy trượng, đâm thẳng vào lão già tóc bạc.

Người như sấm đánh, thương như tia chớp!

Một thương vừa xuất, tiếng rít trong không khí làm cho người ta nhức tai, hai mắt sắc bén của Đằng Thanh Sơn như dính chặt vào đối thủ, Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình triển khai với lực mười tám vạn cân!

Lão già tóc bạc sắc mặt khẽ biến, điểm chân một chút, rồi bay ngược ra sau, đồng thời chiến đao trong tay lóe ra phiêu dật, mang theo ánh hàn quang.

- Bồng!

Kình khí mãnh liệt nổ tung, trên đất bị phá ra một hố to, đất đá chung quanh bị cuồng phong cuộn lên. Một thương của Đằng Thanh Sơn vừa đánh xuống, trường thương lại kéo lại ngay, trong nháy mắt tiếp tục thi triển thương pháp ' Như Ảnh Tùy Hình ', đến mức tận cùng!

Thương pháp như tên, nhanh như ảo ảnh! Mạnh như sấm giật!

- Bồng!

- Bồng!

- Bồng!

Liên tục ba thương!

Thương nào thương nấy sắc bén, cuồng mãnh vô tận, chung quanh một khoảng cát bay đá chạy. Những mảnh đá vụn thậm chí còn bắn thủng cả vách đá. Giữa vùng cát bay đá chạy, cuồng phong gào rú, Đằng Thanh Sơn cả người không ngừng lao tới, còn lão già tóc bạc thì không ngừng lui về phía sau.

Rất rõ ràng, lão già tóc bạc hoàn toàn bị rơi ở thế hạ phong!

- Thương pháp sắc bén dũng mãnh thật! Đằng Thanh Sơn lại có thể khống chế tiên thiên chân nguyên hoàn mỹ như vậy. Cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan cũng đã được hắn củng cố tốt rồi.

Lão già tóc bạc chấn động, - Hơn nữa thương pháp của hắn, một thương liền một thương. Tốc độ của ta đã nhanh, nhưng, căn bản không thoát được thương pháp!

Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, sinh sôi liên miên không dứt, một khi bị thương pháp này nhắm vào, rất khó có thể đào thoát.

- Vù!

Mũi thương trực tiếp tìm vào đầu lão già tóc bạc. Lão già tóc bạc bị dọa liều mạng dùng đao tiếp tục chống đỡ. Hắn không dám không đỡ. Vì đao của hắn ngắn hơn thương của Đằng Thanh Sơn. Hắn còn chưa tới gần được, Đằng Thanh Sơn đã có thể giết chết hắn.

- Bùng!

Thanh âm thanh thúy vang lên, chiến đao nứt toác ra, lưỡi dao vỡ vụn bắn tung tóe. Ngay khi chiến đao nổ tung, lão già tóc bạc cắn răng, mặt sầm xuống, mắt cũng đỏ lên, chân dậm mạnh, tốc độ nhanh kinh người, đào thoát khỏi thương pháp Đằng Thanh Sơn.

Cuồng phong ngưng lại, cát đá rơi xuống.

Mọi thứ an tĩnh.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy toàn thân mình tựa hồ mỗi một tế bào đều hưng phấn. Lần trước giết chết Mạnh Điền, chỉ mới sử dụng lực mười tám vạn cân cự lực. Đến cả Mãng Ngưu Đại Lực Quyết vẫn chưa sử dụng, hơn nữa chỉ một chiêu, đã thắng lợi rồi. Cũng chưa được tính là khởi động làm nóng người, còn trận này...

- Đằng Thanh Sơn! Đừng tưởng rằng đánh vỡ được đao ta là ngươi đã thắng, Sắc mặt lão già tóc bạc hết sức khó coi.

- Đao đó, kỳ thật là binh khí của ‘ Vương Vẫn ’! Đối với đao pháp, ta cũng không tinh thông gì lắm. Bây giờ, ta sẽ khiến cho ngươi biết, thực lực chân chính của ‘ Quỷ Hồ ’ Tư Mã Khánh!

Nói rồi, lão già tóc bạc hai tay xuất hiện một cái bao tay nửa trong suốt màu đen.

- Quỷ Hồ Tư Mã Khánh? - Đằng Thanh Sơn nhướng mày, căn bản chưa nghe nói về cái tên này. Kỳ thật đối với tiên thiên cường giả, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng biết nhiều!

Thật ra Quỷ Hồ Tư Mã Khánh cũng có danh khí không nhỏ trong lòng các tông chủ Đại tông phái và một vài tiên thiên cường giả. Quỷ Hồ Tư Mã Khánh mặc dù chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, nhưng lão có thể dễ dàng thay đổi dung mạo, thanh âm …, rất dễ giả tạo thành người khác.

Tư Mã Khánh, giảo hoạt, âm hiểm, lại sở trường thay đổi dung mạo, thanh âm. Về khinh công lại rất sở trường. Do đó mặc dù rất nhiều cừu địch, nhưng rất khó ai có thể giết được hắn.

- Ha ha... Nguyên lai chiến đao đó không phải là binh khí của ngươi, chẳng trách yếu như vậy! Đến cả vài thương của ta mà cũng không tiếp được! - Đằng Thanh Sơn càng thêm hưng phấn, - Đến đây đi, Tư Mã Khánh, binh khí của ngươi đâu?

- Đây là binh khí của ta, Tư Mã Khánh cười tà dị, thân thể lắc lư như quỷ ảnh, liên tiếp chín lần, đã xuất hiện thành một ảo ảnh, trong nháy mắt lắc ra xa ngoài mười trượng, phiêu dật lóe lên một vầng sáng lao về phía Đằng Thanh Sơn. Đối mặt với Tư Mã Khánh đang đến gần, trường thương trong tay Đằng Thanh Sơn đâm một cú sắc ngọt vô tình!

Vèo!

Tựa như một tia chớp màu bạc!

- Hoa!

Tay phải Tư Mã Khánh như quỷ trảo, bề ngoài mang theo hào quang màu xám, lại từ một bên chụp vào cán thương của Đằng Thanh Sơn.

- Muốn chết, Đằng Thanh Sơn sử ra chiêu Hỏa Thượng Kiêu Du. Đầu Luân Hồi thương lập tức sinh ra một luồng kình khí mãnh liệt đánh vào tay phải Tư Mã Khánh.

- Thương pháp thật huyền diệu. Đến cả việc sử dụng tiên thiên chân nguyên, đã đạt tới cảnh giới Nhập Vi. Tiền đồ sau này không thể đo lường được, nhưng hắn lại phải chết trên tay ta!

Tư Mã Khánh thầm than. Tay phải nhanh chóng biến thành trảo, năm ngón tay xảo diệu như đánh đàn, mơn trớn vào cán thương của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy vài luồng kình đạo kỳ dị liên miên, tác dụng vào Luân Hồi thương, làm yếu bớt lực công kích.

- Không hay!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khẽ biến.

Tư Mã Khánh chộp lấy một thương này, rồi cả người lập tức tiếp cận Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn bộc phát thực lực của tiên thiên cường giả. Đã có thể mang cái tên Quỷ Hồ, tốc độ, sự linh hoạt đều rất ghê gớm. Đằng Thanh Sơn cũng không kịp thu thương, đối phương đã tới trước người, mang theo một hào quang màu xám đánh vào mặt mình.

Thời điểm quyết định!

Tay trái Đằng Thanh Sơn đã động, thiết quyền ẩn chứa sức mạnh kinh người, như một mũi tên rời cung, đấm mạnh ra!

Thối Bộ Băng Quyền!

- Bồng!

Một quyền sắc bén nện vào bàn tay Tư Mã Khánh, khiến lão biến sắc:

- Quyền pháp cận thân thật lợi hại!

Cao thủ dụng binh khí bình thường, đặc biệt người dùng trường thương, một khi bị cận thân chắc chắn sẽ rất thảm. Nhưng Tư Mã Khánh không biết... Đằng Thanh Sơn lúc trước lại là tông sư Hình Ý Quyền!

Hắn sở trường nhất chính là quyền pháp!

Tay phải vừa vung trảo đã bị ngăn cản, Tư Mã Khánh sầm mặt lại. Tay trái hắn đánh mạnh vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Muốn chết!

Đằng Thanh Sơn gầm lớn một tiếng, cũng không ngăn cản một chưởng đó, nhưng một cước đá tung ra! Chân vốn mạnh hơn, phát lực lớn hơn cánh tay nhiều, trong nháy mắt sức mạnh của chân đã bộc phát vô cùng kinh người.

Ầm!

Thối ảnh như sấm sét, mang theo sức mạnh đáng sợ, đá ra!

Tư Mã Khánh thấy tình thế không ổn, giật mình thu hồi hai tay, đồng thời đỡ lấy cước của Đằng Thanh Sơn đang đá ra.

- Bùng!

Tư Mã Khánh cảm giác hai tay tê rần.

Vù!

Tư Mã Khánh cả người bị kia lực công kích ném văng lên lên cao:

- Tay ta! Tay ta!!!

Ở giữa không trung, hắn hấp tấp khống chế tiên thiên chân nguyên tập trung vào hai tay đã tê liệt. Đến khi rơi xuống đất, hai tay hắn đã khôi phục lại tri giác. Trong lòng hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ:

- Đằng Thanh Sơn, hắn... Một cước của hắn sao mạnh hơn nắm tay nhiều như vậy?

Bình thường dùng tiên thiên chân nguyên công kích, bất luận chỉ dùng chân, hay là dụng quyền, cũng bộc phát ra ra tiên thiên chân nguyên như nhau, uy lực hắn là không chênh lệch nhiều.

Nhưng, Đằng Thanh Sơn lại có sức mạnh cơ bắp gân cốt. Lực chân so với cánh tay thì có ưu thế sức mạnh. Xương chân trời sinh to lớn hơn xương cánh tay nhiều! Cơ bắp cũng muốn bự hơn! Trong nháy mắt có thể bộc phát ra sức mạnh rất lớn. Đương nhiên, việc khống chế binh khí thì cánh tay chiếm ưu thế hơn chân.

- Quyền pháp Đằng Thanh Sơn này cũng lợi hại. Xm ra, muốn giết hắn, chỉ có thể dựa vào tính linh hoạt, đồng thời thi triển mười tám quỷ thủ!

Tư Mã Khánh trong nháy mắt đã tỉnh táo lại. Hắn cũng phát hiện, đơn thuần chỉ bằng vào tốc độ khinh công để chạy đường dài, hắn không thể nhanh hơn Đằng Thanh Sơn được. Nhưng di chuyển trong khoảng cách nhỏ, hắn rõ ràng chiếm được ưu thế.

Dựa vào tính linh hoạt, giết chết Đằng Thanh Sơn!

- Vù!

Đằng Thanh Sơn đạp mạnh một cái, mặt đất nứt nẻ, như một viên sao băng bay nhanh qua, trong nháy mắt xẹt qua khoảng cách hơn mười trượng.

- Vèo!

Thương như du long, đâm thẳng vào mặt Tư Mã Khánh!

Tư Mã Khánh cười cười, lại một lần nữa lắc mình, đồng thời năm ngón tay phải phất khẽ vào Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn, chỉ muốn làm theo kế cũ. Nhưng lần này, Tư Mã Khánh vừa mới đánh tan được lực một thương của Đằng Thanh Sơn, thương thứ hai của Đằng Thanh Sơn đã tới!

Vù! Vù! Vù!...

Thương ảnh liên miên không dứt, một thương tiếp một thương, điên cuồng đâm vào Tư Mã Khánh. Trường thương nhanh như thiểm điện, sinh ra những vệt rách trong không khí vô cùng đáng sợ. Chung quanh cuồng phong gào rú, cát bay đá chạy. Chung quanh Đằng Thanh Sơn và Tư Mã Khánh, hôn thiên ám địa, còn Đằng Thanh Sơn thì vẫn điên cuồng hết thương này tiếp theo một thương khác.

- Cái này... Làm sao không thể đến gần được?

Tư Mã Khánh chỉ cảm giác mười đầu ngón tay đều đau đớn.

- Lần trước, ta sơ ý từ Như Ảnh Tùy Hình đổi thành Hỏa Thượng Kiêu Du, làm mất đi ý cảnh liên miên không dứt, để ngươi thừa cơ. Bây giờ thương pháp ta sinh sôi không dứt, tốc độ thương nhanh gấp mười lần tốc độ di động của ngươi, Một thanh trường thương của Đằng Thanh Sơn vung lên, cực kỳ mãnh liệt.

Tư Mã Khánh cuống quít, hắn không thể áp sát vào Đằng

Thanh Sơn!

- Chạy!

Tư Mã Khánh thầm nghĩ.

- Ha ha...

Nhìn thấy đối phương muốn chạy trốn, Đằng Thanh Sơn cười ha hả, - Chịu chết đi!

Cũng vẫn là thương pháp Như Ảnh Tùy Hình! Chỉ là, uy lực thương pháp, đột nhiên tăng vọt! Mười tám vạn cân cự lực! Thêm vào nội kình Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín bộc phát sáu vạn cân cự lực!

Trong nháy mắt gia tăng sáu vạn cân cự lực!

- Bồng!

Cả người Tư Mã Khánh văng sang vách đá, hắn dễ dàng dùng hai tay cắm vào vách đá, đồng thời cả người nhanh chóng búng lên trên vách đá dựng đứng.

- Muốn chạy trốn!

Đằng Thanh Sơn cũng nhảy lên, tay trái không thua thần binh lợi khí đâm mạnh vào núi đá, một trảo mượn lực, cả người nhảy lên cao hơn mười trượng. Việc leo núi như thế này, rõ ràng Đằng Thanh Sơn nhanh hơn Tư Mã Khánh, độ cao nhảy lên cũng cao hơn, chỉ ba lượt nhảy, đã tới giữa núi. Lúc này Đằng Thanh Sơn đã đuổi theo kịp Tư Mã Khánh rồi.

- Nhận lấy cái chết đi!

Luân Hồi thương đâm mạnh vào!

- Chết rồi Tư Mã Khánh sợ hãi nhảy lên.

- Ầm ầm ~~

Hai mươi bốn vạn cân, sức mạnh thân thể, sức mạnh nội kình hoàn toàn bộc phát! Một thương này còn đáng sợ hơn đạn pháo bình thường. Vách đá nổ tung, đá vụn nứt ra bay loạn, một khoảng tràn ngập bụi bặm, một hố khổng lồ rộng chừng bốn năm trượng (mười thước vuông), sâu ba bốn trượng (bảy tám thước) bỗng xuất hiện.

Một thương lại mạnh đến như thế!

Vô số cự thạch bay loạn xạ, mỗi một khối đều ẩn chứa lực công kích đáng sợ, trong đó có vài khối cự thạch đánh trúng vào người Tư Mã Khánh. Tư Mã Khánh không chỗ nào mượn lực, từ trên cao rơi xuống!

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn cả người đứng giữa sườn núi, như một con nhện. Sau đó hai chân đạp mạnh, cả người như đạn pháo cắm thẳng xuống Tư Mã Khánh phía dưới. Tốc độ Đằng Thanh Sơn rơi xuống còn nhanh hơn cả Tư Mã Khánh.

- Không!

Tư Mã Khánh đang ở giữa không trung, không chỗ nào có thể né tránh được.

Đằng Thanh Sơn bổ xuống Tư Mã Khánh, sức mạnh thân thể từ eo bộc phát ra, trong nháy mắt truyền lại tới tay phải, Luân Hồi thương hóa thành một tia chớp màu bạc! Mang theo một tiếng nổ mạnh đáng sợ, chỉ có hơn chứ không kém tiếng sấm!

Tia chớp màu bạc!

Hoa phá trường không!

- Không!

Tư Mã Khánh trừng mắt, chỉ có thể liều mạng dùng song chưởng che trước người.

Phốc!

Máu văng tung tóe!

Ngũ Hành Thương Pháp —— Độc Long Toản!

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 72

Đại Phát Tài.

Mũi Luân Hồi thương như một mũi khoan xoay tròn, vô cùng dễ dàng liên tiếp đâm vào bàn tay màu xám. Rồi sau đó tốc độ giảm xuống một chút, đâm xuyên vào ngực Tư Mã Khánh, ngay vị trí trái tim! Vầng sáng màu xám bề ngoài thân thể của Tư Mã Khánh dần dần tản đi.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc như dao, trong nháy mắt nắm chắc cán thương Luân Hồi bạt một cú cuối cùng!

- Vèo!

Một dòng máu tươi bắn ra, Tư Mã Khánh trừng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, trong đôi mắt có pha vẻ hoảng sợ oán độc không cam lòng... Rất phức tạp.

- Ta… ta chết trong tay một thanh niên mười bảy tuổi à?

Tư Mã Khánh cảm giác thấy sinh cơ tiêu tán nhanh chóng. Nhưng đầu óc vẫn còn hoạt động tự hỏi. Ánh mắt hắn dần dần ảm đạm, nhưng vẫn dán vào thân ảnh sát thần lạnh lùng phía trên, - Tư Mã Khánh ta lang bạt cả đời, đến cả Ngụy Vu Nhai cũng không giết được. Việc tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, ta chỉ là tới đùa một chút cho vui. Ai có thể nghĩ, ta lại thua vào tay một thanh niên mười bảy tuổi! Đúng, lần này, ta thua vì tự đại. Đối mặt với bất kỳ

một tiên thiên cường giả nào, ta đều lặng lẽ tập kích, đánh trộm không thành là bỏ chạy. Đối mặt với một thanh niên mười bảy tuổi, ta trở nên tự đại. Chỉ tự đại một lần, ta... Quỷ Hồ Tư Mã Khánh mãi mãi không còn được cơ hội sửa sai nữa!

Ánh mắt Tư Mã Khánh hoàn toàn ảm đạm, ý thức cũng mơ hồ dần.

Đằng Thanh Sơn rút trường thương ra xong, lại vung cước dẫm nát thi thể Tư Mã Khánh, rồi từ từ hạ tốc độ. Thi thể Tư Mã Khánh nhanh chóng rơi xuống!

Bồng!

Thi thể lão đập mạnh vào nền đất, máu bắn ra bốn phía.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn rơi xuống đất, cũng phát ra tiếng ầm ầm.

- Đại khái độ cao một trăm mét. Nếu rơi tự do xuống, thuần túy dựa vào thân thể, có thể chịu đựng được. - Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Nếu ta sử dụng nội kình, giảm bớt sức rơi của thân thể, tốc độ có thể giảm bớt không ít. Nếu phối hợp thêm với kỹ xảo tá lực, đại khái có thể nhảy xuống từ độ cao ba trăm thước, chứ không cần dựa vào mượn lực bên ngoài!

Từ sau khi thực lực không ngừng đề cao, Đằng Thanh Sơn lâu rồi chưa xem xét khả năng cực hạn của mình khi phải rơi xuống. Để đảm bảo, bình thường nếu từ trên núi nhảy xuống, Đằng Thanh Sơn đều đánh vào vách đá, hoặc là hai chân đạp vào vách đá mà làm chậm tốc độ rơi.

Nhưng vừa rồi từ độ cao một trăm mét rơi xuống, Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện thân thể mình có thể chịu đựng được, có nghĩa

là đã mạnh hơn mấy năm trước rất nhiều.

...

Trong vùng đất trống bên cạnh vách đá dựng đứng, máu tươi pha với đất đá, thi thể Tư Mã Khánh đã rách mướp, còn Đằng Thanh Sơn lúc này từ từ đi tới. Một đôi bao tay này, đeo nó vào là có thể tiếp xúc với binh khí, đáng tiếc... Bây giờ bị phá mất rồi! Đằng Thanh Sơn vươn tay, xé tung quần áo ngoài thân Tư Mã Khánh.

Rầm!

Bên trong quần áo là một tầng nội giáp màu đen! Trên ngực nội giáp màu đen đó cũng xuất hiện một lỗ thủng to.

Vô luận là tay, hay nội giáp, dưới tuyệt chiêu Độc Long Toản của Đằng Thanh Sơn, đều bị đâm thành một lỗ thủng lớn. Dù sao năm đó Đằng Thanh Sơn dùng thiết thương, với thực lực còn yếu hơn bây giờ, đã có thể dựa vào chiêu này đâm phá lân giáp con giao long. Vì vậy bây giờ Đằng Thanh Sơn đã rất tự tin …

Sức mạnh thân thể, sức mạnh nội kình hoàn toàn bộc phát, dưới Độc Long Toản cực mạnh, gặp phải giao long, cũng có thể đánh nó bị thương!

- Nội giáp, bao tay rách nát này xem như lãng phí. Ta không rảnh hơi mà thu mấy thứ rách nát này. - Đằng Thanh Sơn vung tay thọc vào túi trong bộ quần áo của Tư Mã Khánh, lấy ra toàn bộ những đồ vật bên trong.

Vài lượng bạc vụn! Một mảnh ngân phiếu thấm nước!

Hắc Hỏa linh căn trong suốt lóe lên những tia sáng kỳ dị! Những cái rễ trên Linh căn còn có màu ngà ngà.

Một cái bao da dê hoàn toàn được bọc kín!

- Phải dựa vào hồ sâu tiến vào, toàn thân đều ướt nhẹp. Nhưng Tư Mã Khánh, thật là giàu có. Một ngân phiếu một trăm lượng bạc mà không thèm đặt vào bao da dê. Không hổ là tiên thiên cường giả, không quan tâm tới mấy thứ tiền vặt, bên trong này có cái gì đây?

Đằng Thanh Sơn không nói hai lời, trước hết đem Hắc Hỏa linh căn nhét vào trong ngực, đó là thứ quan trọng nhất. Rồi sau đó, Đằng Thanh Sơn mới mở bao da dê ra.

- Chậc chậc!

Đằng Thanh Sơn thoáng cái trừng mắt, " Lão gia hỏa này, thật là là lắm tiền! "

Trong đó dày cộp hàng đống kim phiếu! Chữ viết trên đó đều có màu vàng. Kinh người nhất là, chỉ có hai tờ mệnh giá một trăm lượng hoàng kim, đại bộ phận đều là ngàn lượng hoàng kim. Ở cuối cùng, lại có vài tờ kim phiếu mệnh giá vạn lượng hoàng kim! Cộng lại, tổng kim phiếu chừng bảy tám mươi tờ, quả là lắm tiền!

- Sáu mươi tám tờ một ngàn lượng kim phiếu! Hai tờ trăm lượng kim phiếu, còn có tám tờ vạn lượng kim phiếu! Cộng lại cũng gần mười lăm vạn lượng hoàng kim chứ ít gì.

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi!

Chỗ này có thể gần tới một ngàn một trăm vạn lượng bạc! Bất luận để ở đâu, cũng là một đống của cải khổng lồ!

- Xấp tiền này!

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một xấp kim phiếu, giống như kiếp trước cầm một xấp một trăm nhân dân tệ, nhưng giá trị cao hơn gấp trăm gấp ngàn lần. “ Lão gia hỏa này… sao một đống của cải khổng lồ như thế này, lại bỏ hết ở trên người làm gì? " Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ, rồi cũng hiểu ngay!

Đằng Thanh Sơn cười cười thầm nhủ:

- Tên Tư Mã Khánh này, là lấy thân phận Vương Vẫn! Nói không chừng có lúc cần phải bỏ chạy, nên tiền tài đương nhiên sẽ không để ở chỗ của Vương Vẫn rồi!

Quỷ Hồ Tư Mã Khánh, một khi bị phát hiện hành tung, phải chạy trốn ngay, tiền tài đương nhiên phải mang theo người!

Làm một tiên thiên cường giả, Quỷ Hồ Tư Mã Khánh giảo hoạt nổi danh. Tiền của một tiên thiên cường giả đương nhiên rất dễ kiếm. Tư Mã Khánh đã hơn trăm tuổi, của cải tích lũy đương nhiên đạt tới một con số kinh người. Mà với tính cách hắn, không thể tin bất kỳ người nào.

Giết người chiếm của cải, nếu bị giết, tiền tài cũng sẽ bị đoạt. Nhưng nếu đã chết rồi thì vàng bạc chẳng còn ý nghĩa gì với hắn nữa.

Chỉ cần hắn không chết, với năng lực tiên thiên cường giả của hắn, người khác làm sao có thể lấy tiền trong người hắn được? Do đó, để trong người hắn là an toàn nhất.

- Nhiều kim phiếu như vậy, sợ là tích lũy cả đời ngươi rồi. Ta sẽ nhận lấy vậy!

Của cải khổng lồ như vậy, trong lòng Đằng Thanh Sơn mặc dù cũng hâm mộ, nhưng tâm tình lại rất sung sướng. Làm một siêu cường giả, việc kiếm tiền là rất đơn giản. Quỷ Hồ Tư Mã Khánh phỏng chừng cũng bỏ nhiều công để kiếm tiền, bây giờ mới dừng tay.

Dù sao, với thực lực tiên thiên cường giả, cho dù giữa ban ngày, tùy tiện cướp một tên buôn muối, của cải cướp đoạt được cũng phải trên trăm vạn lượng bạc, đó là còn ít đấy. Chỉ là, đối với tiên thiên cường giả, vàng bạc cũng không phải là quá quan trọng.

- Rất nhiều tiền. Không có tiền quả là rất phiền toái, Đằng Thanh Sơn hiểu rõ: có số tiền này, có thể làm cho cuộc sống của cha mẹ, tộc nhân của mình thay đổi rất nhiều. Vốn Đằng Thanh Sơn nghĩ rằng cái bao dày như vậy, hẳn là có bí tịch. Đáng tiếc lại toàn là kim phiếu. Căn bản không có bí tịch!

Vốn Đằng Thanh Sơn còn mơ mộng tới bí tịch thân pháp cận thân. Dù sao Thiên Nhai Hành chỉ là bí tịch để thi triển khinh công khi chạy khoảng cách xa, cứ không phải là xê dịch né tránh trong phạm vi nhỏ!

- Những vật kỳ lạ này là gì... Thật kỳ quái.

Thanh Sơn phát hiện bên trong bao, ngoại trừ kim phiếu ra, còn có một vài thứ gì đó rất loạn. Tỷ như ngân châm lan vân châu cần thiết để tung hoành thiên hạ. Lại còn có một bình sứ nhỏ, ngoài ra còn có hai mảnh...

- Mặt nạ?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cầm lấy mặt nạ màu da người: “Chẳng lẽ đây là mặt nạ da người? "

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ hai cái mặt nạ da người. Một cái nhìn như thanh niên bình thường, một cái khác là một trung niên nam tử có vết sẹo trên mặt. Công nghệ xem ra cực kỳ tinh diệu. Đằng Thanh Sơn lấy tay sờ sờ vào mặt nạ da người chỉ thấy mát rượi, nhẹ như không.

- Ủa? Trên mặt Tư Mã Khánh...

Thanh Sơn cẩn thận xoa xoa ở cằm và tóc mai của Tư Mã Khánh, cuối cùng phát hiện ra dấu vết, dùng sức kéo mạnh, liền lấy ra một cái mặt nạ da người.

Phía dưới mặt nạ da người, mới là mặt của Tư Mã Khánh.

Tư Mã Khánh này môi rất mỏng, đôi mắt hẹp dài. Xem về tướng mạo, có thể thấy là một người cay nghiệt.

- Tư Mã Khánh này về phương diện dịch dung, thật là lợi hại. Công nghệ làm mặt nạ da người này, có thể so được với người hóa trang giỏi nhất ở thời của ta.

Đằng Thanh Sơn vừa sờ hắn hiểu rõ, mặt nạ da người này sử dụng vật liệu đặc thù để chế tạo: " Có mặt nạ da người này, ta làm việc cũng tiện lợi hơn! "

Đằng Thanh Sơn thông qua việc khống chế thân thể gân cốt cơ bắp, nhưng thân thể biến cao biến thấp, biến to ra, biến gầy đi một chút thì được, chỉ có khuôn mặt là khó có thể biến hóa.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn là sát thủ, việc giả mạo dịch dung cũng từng được học. Nhưng vẫn phải cần một vài vật liệu. Còn mặt nạ da người thì sử dụng đơn giản hơn nhiều!

- Mặc dù không có bí tịch, nhưng cũng không tệ. Ta cho ngươi được an nghỉ nhé.

Đằng Thanh Sơn nắm chặt Luân Hồi thương trong tay, khua thương đâm mạnh vào nền đá phía trước. Khi mũi thương xoay tròn, mắt thường cũng có thể thấy được kình khí.

- Bùng!

Một tiếng nổ vang, cứ như ở dưới đáy có chôn thuốc nổ. Đất đá phía trên bị bắn tung ra, lộ ra một cái hố dài, rộng hơn trượng, sâu gần một trượng.

Liệt Hỏa Ngũ Thức —— Hỏa Tẫn Tân Truyền!

Đằng Thanh Sơn chỉ hao phí chút nội kình, đã dễ dàng phá ra một cái hố to. Sau đó ném thi thể Tư Mã Khánh vào đó. Đằng Thanh Sơn cũng đem đất đá chung quanh đẩy mạnh vào trong hố,

mai táng kỹ lưỡng thi thể lão. Tiên thiên cường giả Tư Mã Khánh được mai táng không kèn không trống ở Hỏa Diệm Sơn như vậy đó.

Ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, không ai biết.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn từ bìa rừng vọt lên một khe núi bên cạnh. Qua trận chiến, trên mặt Đằng Thanh Sơn cũng đầy bụi. Rửa qua một chút, Đằng Thanh Sơn cũng rửa nốt cả cái mặt nạ Vương Vẫn cho sạch sẽ: " Mặt nạ này do lão ta sử dụng. Nếu đeo nó, sợ dễ bị phát hiện, mang tới phiền toái không nhỏ, hai cái kia thì thích hợp cho ta dùng hơn! "

Đằng Thanh Sơn đem mặt nạ da người nam tử có sẹo lên đeo vào mặt. Hắn chỉ cảm thấy lớp da mình như áp vào một mảng mát lạnh, lớp bên ngoài tự động hút dính vào lớp da trong, rất thoải mái. Thanh Sơn không cảm thấy không thoải mái chút nào: " Thủ đoạn công kích của Tư Mã Khánh này rất bình thường, nhưng năng lực chế tạo mặt nạ da người thật khá. "

Ngắm mình trong dòng suối nhỏ, hiện ra một khuôn mặt trung niên hán tử dữ dằn.

- Nếu ta thay đổi thân hình chút nữa, cả cha mẹ ta cũng không thể nhận ra ta được, Đằng Thanh Sơn lập tức tháo mặt nạ ra, rồi đút vào bao da dê, sau đó nhét vào giữa hàn thiết nội giáp và áo trong. Không phải Đằng Thanh Sơn không muốn nhét vào túi áo ngoài, mà là áo khoác của hắn đã hoàn toàn rách nát rồi.

- Bây giờ, nên ăn món đồ nho nhỏ này thôi!

Đằng Thanh Sơn cầm lấy Hắc Hỏa linh căn!

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 73

Công Dụng Kỳ Diệu Của Linh Căn.

Hắc Hỏa linh căn thoạt nhìn giống như nhân sâm. Khác một chỗ là linh căn trong suốt, chỉ có vài cái rễ màu ngà ngà.

- Món đồ nho nhỏ này mà có thể thai nghén ra Hắc Hỏa linh quả.

Đằng Thanh Sơn rất tán thưởng. Kỳ thật Đằng Thanh Sơn không biết... Hắc Hỏa linh căn không chỉ thai nghén ra Hắc Hỏa linh quả. Kỳ thật đến cả việc sinh ra Xích Lân thú, cũng gắn bó chặt chẽ với Hắc Hỏa linh căn!

Hắc Hỏa linh căn, thông qua những cái rễ, không ngừng hấp thu sức mạnh Hỏa trong thiên địa chung quanh, cuối cùng trải qua biến hóa đặc thù, trong Hắc Hỏa linh căn sinh ra năng lượng kỳ lạ!

Loại năng lượng này rất thần kỳ. Bởi vì nhờ có nó, mới sinh ra Xích Lân ấu thú. Xích Lân thú và Hắc Hỏa linh quả có gắn bó chặt chẽ với nhau. Đến cả giai đoạn phát triển đều cơ hồ giống nhau!

Khắp vùng Cửu Châu, rất nhiều người đều cho rằng Hắc Hỏa linh căn mặc dù kỳ lạ, nhưng công dụng không bằng Hắc Hỏa linh quả. Cái này hoàn toàn sai! Hắc Hỏa linh quả ẩn chứa năng lượng của Thần, có thể gia tăng Tinh thần của con người, làm cho Thần của người ta biến thành cường đại, nên dễ dàng bước vào tiên thiên.

Còn Hắc Hỏa linh căn thì khác hẳn! Hắc Hỏa linh căn, kỳ thật ẩn chứa một loại năng lượng Sinh mạng đặc tính. Loại năng lượng này có thể thai nghén sinh ra Xích Lân thú, cũng có thể thai nghén ra Hắc Hỏa linh quả.

Rất kỳ lạ!

Trong lịch sử có người ăn Hắc Hỏa linh căn, chỉ phát hiện thể chất biến hóa, thân thể trong nháy mắt có vạn cân cự lực. Còn họ cũng không thấy có gì lạ nữa... Việc này không thể trách, vì tiềm lực thân thể họ chưa được phát ra hoàn toàn, làm sao khai thác được năng lượng trong thiên linh địa bảo Hắc Hỏa linh căn?

- Không biết, hiệu quả như thế nào đây Đằng Thanh Sơn rửa sơ trong nước một chút, rồi sau đó, cắn mạnh Hắc Hỏa linh căn.

- Rắc!

- Hả? Cứng thế!

Vỏ ngoài Hắc Hỏa linh căn rất cứng. Vừa cắn vỡ ra, thịt bên trong lại rất mềm. Vừa vào miệng đã tan, một luồng sức mạnh nóng bỏng trong nháy mắt tràn vào yết hầu. Đằng Thanh Sơn bất chấp tất cả, cắn liền hai miếng, rồi sau đó nuốt trọn cả bộ rễ.

- Luồng năng lượng thật là mạnh, với sức chịu đựng của thân thể ta chắc không thành vấn đề.

Trong lịch sử, không có ai chết vì ăn Hắc Hỏa linh căn. Thân thể Đằng Thanh Sơn mạnh như thế, càng không thể xảy ra sự cố. Đằng Thanh Sơn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hô hấp thoáng cái chậm hẳn lại. Tinh thần cả người hoàn toàn nội liễm. Đằng Thanh Sơn cẩn thận cảm thụ cơ bắp gân cốt khí huyết nội phủ toàn thân xem thử có biến hóa gì không. Luồng năng lượng nóng bừng thiêu đốt dọc theo yết hầu tiến vào thực quản, sau đó bắt đầu nhanh chóng khuếch tán ra.

Luồng năng lượng này nhanh chóng dung nhập lục phủ ngũ tạng, gân cốt cơ bắp, hầu như không còn sót chỗ nào trong thân thể. Thậm chí cả lớp da bên ngoài cũng tự nhiên hấp thu luồng năng lượng này.

- Ầm!

Luồng năng lượng cũng hướng lên thân trên, nhanh chóng tràn ngập vào đầu Đằng Thanh Sơn. Lớp da mặt, mắt, tai …, đều được năng lượng này dung nhập.

- Năng lượng thần kỳ thật.

Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác rõ ràng thân thể mình vốn đã tu luyện đến mức tận cùng, không thể tăng lên nữa, nay lại như một gốc cây đại thụ được một thứ nước sinh mạng thần kỳ một lần nữa được đề cao thêm một bậc, từng sợi cơ bắp thay đổi tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là xương, lại có cảm giác bị một luồng lửa thiêu đốt mãnh liệt! Luồng cảm giác, duy trì đại khái một thời gian uống cạn chén trà nhỏ, rồi chậm rãi tiêu tán đi mất. Hắc Hỏa linh căn hóa thành năng lượng kỳ lạ hoàn toàn dung nhập vào từng tế bào trong thân thể Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn đứng lên, rút Luân Hồi thương đang cắm trên mặt đất cắm vào bên cạnh.

- Hát!

Sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát, cơ bắp trong nháy mắt tăng trưởng, săn lại, ẩn chứa cự lực vô tận, Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn đâm mạnh một cái!

Ầm!

Một tiếng nổ phát ra. Sức mạnh đáng sợ của Luân Hồi thương làm cho không khí trong nháy mắt bị nén lại. Trường thương chợt dừng lại, khí bị nén đến mức tận cùng vỡ tung ra như một viên đạn pháo vô hình ném bom vào rừng trúc phía trước quét đi một mảng lớn.

- Ủa…! Thực ra, ta đã đề cao tới gần hai vạn cân khí lực!

Đằng Thanh Sơn khống chế sức mạnh của mình rất chính xác, có thể cảm giác rõ ràng những biến hóa.

- Trong truyền thuyết, vừa ăn Hắc Hỏa linh căn xong, không phải sẽ gia tăng một vạn cân khí lực sao?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn tự hỏi. Nhớ lại cảm giác vừa rồi ăn Hắc Hỏa linh căn… nó giống hệt như luyện thiết sa chưởng ở kiếp trước: trong quá trình tu luyện, xoa một vài loại rượu thuốc mới có thể hấp thu dược hiệu. Nếu người bình thường không luyện quyền cước, xoa rượu thuốc vào thì chỉ lãng phí!

Cùng một đạo lý như vậy, năng lượng khổng lồ của Hắc Hỏa linh căn có thể dung nhập vào trong cơ thể, nếu muốn hoàn toàn hấp thu, phải chủ động huấn luyện, hấp thu nó cho tốt. Vì thân thể ta vốn đã luyện đến bước cực cao, không thể tăng thêm nữa, cần hấp thu năng lượng ngoại giới gấp rút, nên lần này hấp thu mãnh liệt, cao hơn hẳn thường nhân!

Nhu cầu hấp thu của thân thể thường nhân đối với năng lượng Hắc Hỏa linh căn không mãnh liệt lắm, tự nhiên hấp thu ít thôi.

Thân thể Đằng Thanh Sơn có nhu cầu lớn, hấp thu cũng nhiều hơn một chút.

- Nhưng ta cảm giác, thấy có rất nhiều năng lượng vẫn còn ẩn trong cơ thể.

Đằng Thanh Sơn rất tin tưởng vào cảm giác của mình. Năng lượng của một vài loại thiên địa linh bảo, rất khó hấp thu hoàn toàn, không có khả năng vừa nuốt vào bụng là hấp thu trăm phần trăm. Khẳng định còn có rất nhiều năng lượng ẩn trong cơ thể. Mới vừa rồi cũng mới chỉ hấp thu được một bộ phận mà thôi.

- Năng lượng ẩn trong thân thể, dùng Hổ Hình Thông Thần Thuật, hẳn là có thể giúp thân thể mình hấp thu lần thứ hai. - Đằng Thanh Sơn gật đầu tự nhủ.

- Đợi trở về, sẽ bắt đầu tiếp tục luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật. Hổ Hình Thông Thần Thuật có thể hấp thu những năng lượng từ những mọi ngóc ngách bên trong cơ thể. Hẳn là có thể sử dụng để khai mở tiềm lực ẩn chứa của Hắc Hỏa linh căn.

- Trở về!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay thanh Luân Hồi, hóa thành một ảo ảnh, nhanh chóng phi hành trong núi rừng. Chỉ trong nháy mắt hắn đã đi được rất xa. Đằng Thanh Sơn hướng về phía chân núi Hỏa Diệm Sơn, nơi đóng quân mà chạy đi. Gió thổi mơn man làm cho Đằng Thanh Sơn rất thoải mái.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phía trước có một đội quân dày đặc, chính là người của Quy Nguyên Tông.

- Quan thống lĩnh, ngươi sao lại tới đây? - Thân thể Đằng Thanh Sơn nhoáng lên, đã bay qua chào. Quan Lục mang theo nhân mã, lo lắng tìm kiếm Đằng Thanh Sơn. Tìm mãi mà chưa tìm được bóng người Đột nhiên, thanh âm quen thuộc vang lên, một bóng người thoáng cái đã đi tới trước mắt. Quan Lục không khỏi vui mừng, nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi phụng phịu quát:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi đuổi giết Vương Vẫn, rốt cuộc đã

chạy đi đâu? Chúng ta tìm chung quanh một vòng lớn, thế mà nhìn không thấy cái bóng của ngươi!

- Quan thống lĩnh! - Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ta truy theo Vương Vẫn cũng không biết chạy đến ở nào nữa.

- Giết hắn chưa? - Quan Lục dò hỏi.

- Không, lão gia hỏa đó quá giảo hoạt.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói. Mình đã ăn Hắc Hỏa linh căn rồi. Đương nhiên không thể thừa nhận mình giết Vương Vẫn.

Quan Lục lắc đầu thở dài một tiếng:

- Tiếc quá, Hắc Hỏa linh căn bị hắn mang chạy mất. Thôi, một cái Hắc Hỏa linh căn, cũng không ảnh hưởng lớn! Ngươi... Trên người ngươi sao mà rách nát thế kia, không bị thương chứ?

Quần áo Đằng Thanh Sơn lúc này còn nát hơn cả một tên khất cái. Hắn bị nhiều đao khí công kích như vậy mà. Tuy nhiên thân thể cũng không có việc gì cả, chỉ có quần áo bị rách nát.

- Không có việc gì. - Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Cậy mạnh. - Quan Lục hừ một tiếng, rồi lập tức ra lệnh, - Đằng đô thống đã trở về, về nơi đóng quân thôi!

Cả một nhóm người nhanh chóng rầm rộ trở về.

...

Trở lại chân núi, Ký Hồng nhìn thấy Đằng Thanh Sơn an toàn trở về, cũng mừng rỡ. Đối với việc không có được Hắc Hỏa linh căn cũng không quá chú ý. Lần này Đằng Thanh Sơn đã cứu hắn một mạng ở hồ dung nham. Thái độ của Ký Hồng với Đằng Thanh Sơn cũng thay đổi nhiều. Đến tối, đám người Quy Nguyên tông tụ

lại ăn cơm.

Đêm tối. Bên cạnh một đống lửa, ba người Đằng Thanh Sơn, Ký Hồng, Quan Lục tụ tập cùng nhau.

- Chuyện lần này, chỉ còn lại có một việc cuối cùng, tìm ra hắc sắc lân giáp do Xích Lân thú lột ra!

Ký Hồng nói.

- Thanh Sơn, Quan Lục, ta thấy... Một việc cuối cùng này cứ an bài vài chục người lưu lại đi tìm, tìm được là chuyện tốt, không tìm thấy thì thôi. Ba người chúng ta chỉ huy đại bộ phận người ở đây về Giang Ninh trước đi Quan Lục nhíu mày nói:

- Lân giáp của Xích Lân thú lột ra rất lớn, đủ để chế tạo không ít bộ chiến giáp! Hơn nữa, mỗi một bộ chiến giáp đều nhẹ hơn so với trọng giáp bình thường, nhưng khả năng phòng ngự còn mạnh hơn. Chúng ta nên coi trọng Hắc sắc lân giáp này.

Ký Hồng từ sau khi cụt tay, đã không có còn ý chí chiến đấu nữa. Hắn bây giờ nghĩ đến việc trở về Giang Ninh, lo diều dưỡng cho tốt. Tùy tiện dạy vài hậu bối đệ tử, cố sống lâu. Hắn quá mệt mỏi rồi!

- Lân giáp của Xích Lân Thú hẳn là còn có phòng ngự mạnh hơn cả hàn thiết nội giáp của ta. - Đằng Thanh Sơn nói.

- So với huyền thiết chiến giáp của thống lĩnh đại nhân thì yếu hơn một chút, nhưng... Lân giáp rõ ràng mỏng, phỏng chừng cũng nhẹ hơn nhiều, độ mềm dẻo cũng rất tốt!

Bình thường các loại trọng giáp, ở những chỗ nối có rất nhiều phiền toái. Nhưng lân giáp của Xích Lân thú, bên ngoài là lân giáp toàn bộ là da, mặc vào người, không cần lo đến những khe ở ở chỗ nối.

- Ý của hai người các ngươi là quyết tâm đoạt lân giáp của Xích Lân Thú hả? - Ký Hồng nhìn hai người.

Quan Lục gật đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu.

Có vài vật dù có nhiều tiền cũng khó mà mua được. Như huyền thiết, như vạn niên hàn thiết, ám kim thần thiết. Ngoài ra còn có lân giáp của Xích Lân Thú nữa.

- Chà! Ta đã già rồi.

Ký Hồng thấy thế nở nụ cười miễn cưỡng.

- Bây giờ phải dựa vào thanh niên các ngươi thôi Ký Hồng ngay sau đó nói:

- Nhưng Xích Lân thú nuốt Hắc Hỏa linh quả, sẽ lại một lần nữa tăng trưởng, biến thành lớn hơn nữa. Đồng thời dần dần biến hóa... Quá trình này, phỏng chừng cũng cần thời gian một tháng. Còn khi Xích Lân thú biến hóa thành công, sẽ biến thành con vật rất đáng sợ. Đến cả tiên thiên cường giả cũng kiêng kỵ! Muốn đoạt lân giáp của nó là rất nguy hiểm Quan Lục liền nói:

- Xích Lân thú, không có khả năng cứ đứng mãi trong hang ổ, đợi nó không có ở trong hang ổ, ta đi ăn trộm!

- Cẩn thận một chút, chắc không có việc gì đâu. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Thể tích của nó thật khổng lồ. Đến lúc đó, chúng ta tìm một lối nhỏ chui vào, nó cũng chẳng thể đuổi theo được - Các ngươi...

Ký Hồng làm thống lĩnh nhiều năm như vậy, cũng hiểu, tiềm lực của hậu bối đều phải trải qua những lần tôi luyện, cứ được bảo vệ thường xuyên rất khó mà phát triển.

- Được rồi, ta đưa tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân về trước! Ba mươi cao thủ đệ tử hạch tâm Quy Nguyên Tông, lưu lại cho các ngươi! Ba mươi người này có khinh công tốt hơn quân sĩ Hắc Giáp Quân. Để họ trợ giúp các ngươi... Nhớ kỹ, đừng chủ quan, tất cả đều phải cẩn thận, cẩn thận!

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn, Quan Lục cùng tuân lệnh.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 74

Thân Thể Biến Hóa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ký Hồng chỉ huy gần năm mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân rời đi. Đằng Thanh Sơn, Quan Lục cùng với ba mươi cao thủ Quy Nguyên Tông lưu lại. Không chỉ riêng Quy Nguyên Tông muốn có được lân giáp của Xích Lân Thú, mà vẫn còn rất nhiều người ở lại chân núi Hỏa Diệm Sơn.

...

Đảo mắt, Ký Hồng rời đi đã được hai mươi sáu ngày rồi!

Khi trời tối, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, tiêu diêu tự tại đi về phía chân núi.

- Đằng đô thống!

Những cao thủ của Quy Nguyên Tông đóng quân ở đấy thấy Đằng Thanh Sơn trở về, đều nhiệt tình chào hỏi. Từ khi thấy trận chiến với các cao thủ ở hồ dung nham, mọi người đều hiểu rõ hơn về thực lực của Đằng Thanh Sơn. Hắn tuyệt đối có thực lực Địa Bảng, hơn nữa phải đứng hàng đầu trong Địa Bảng!

- Đằng đô thống, tìm được Xích Lân thú chưa?

- Ha ha, các ngươi đông người như vậy mà không tìm được, ta muốn tìm được cũng rất khó. - Đằng Thanh Sơn cười lên tiếng nói.

- Hừ. - Một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, Quan Lục thống lĩnh lạnh lùng từ đại trướng của nàng đi ra:

- Nhiều người như vậy, chỉ chờ có mình ngươi!

- Ha ha, ăn cơm, ăn cơm.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, cũng không muốn đấu võ mồm với Quan Lục.

- Trêu vào phụ nữ! Chà!

Đằng Thanh Sơn ngồi bên cạnh cái bàn, liếc nhìn Quan Lục bên cạnh, rồi thầm than.

- Không phải chỉ thắng cô một lần sao? Ta đã giữ lại không ít thực lực rồi mà. Cũng đâu có để cho cô thua khó coi lắm đâu. Bây giờ sao cứ luôn lạnh nhạt với ta thế.

Đằng Thanh Sơn rất bất lực.

Hai mươi sáu ngày trước, Ký Hồng mới vừa đi… Theo Quan Lục nói, nàng và Đằng Thanh Sơn mỗi người dẫn một nửa nhân mã vào núi truy tìm. Đằng Thanh Sơn lại nói muốn đi một người một mình vào núi, bảo Quan Lục một người mang theo tất cả cao thủ. Điều này làm cho Quan Lục rất bất mãn, không biết nghĩ như thế nào, lại nhắc tới việc tỷ thí!

Biết rõ Đằng Thanh Sơn mạnh, Quan Lục còn thật sự muốn tỷ võ sao?

Kết quả Đằng Thanh Sơn để Quan Lục thua một chút, không để cho Quan Lục thua quá mất mặt. Những tưởng... Đằng Thanh Sơn có thể một mình hành động, nhưng Quan Lục lại còn thành kiến với Đằng Thanh Sơn hơn.

- Đằng Thanh Sơn!

Quan Lục và Đằng Thanh Sơn ngồi cùng một cái bàn ăn cơm chiều, rồi trịnh trọng nói:

- Đã hai mươi sáu ngày rồi, Xích Lân thú phỏng chừng đã lột xác xong. Lúc này tiến vào Hỏa Diệm Sơn, nguy hiểm tăng lên rất nhiều. Ta thấy ngươi đừng một mình hành động, theo chúng ta cùng nhau đi. An toàn hơn một chút.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Quan thống lĩnh, nếu Xích Lân thú hoàn toàn lột xác, những người chúng ta nếu liều mạng với nó, chắc chắn là muốn chết rồi.

Quan Lục sững sờ. Đến cả tiên thiên cường giả cũng kiêng kỵ con Xích lân thú sau khi đã lột xác ba phần, ai dám liều mạng là chỉ có nước chịu chết.

- Tìm lân giáp, không phải dùng sức mạnh, chúng ta phải dựa vào cái này.

Đằng Thanh Sơn dùng một ngón tay chỉ chỉ vào đầu, - Yên tâm đi, Quan thống lĩnh, ta nắm chắc mà.

- Hừ. - Quan Lục lạnh mặt.

Nàng có hảo tâm bảo Đằng Thanh Sơn cùng nhau hành động, Đằng Thanh Sơn lại căn bản không cảm kích. Đằng Thanh Sơn nhìn Quan Lục lúc nào cũng lạnh nhạt, cười cười rồi thấp giọng nói:

- Quan thống lĩnh, ta nói cho ngươi một bí mật.

- Hử? - Quan Lục nhíu mày nhìn hắn.

- Kỳ thật Quan thống lĩnh rất đẹp, nếu không phải cả ngày lạnh lùng như vậy, mà thường xuyên cười nói, trong tông phỏng

chừng sẽ có rất nhiều người theo đuổi đó. Khà khà.

Đằng Thanh Sơn cười trêu ghẹo. Quan Lục nghe thế mắt trừng lên, trong nháy mắt sửng sốt một chút. Nàng nổi danh ở Quy Nguyên Tông là băng giá lãnh khốc. Hơn nữa tuổi còn trẻ, có vị trí thống lĩnh cao siêu. Với khí phách như vậy, thanh niên nam tử bình thường ai dám theo đuổi chứ? Trước mặt nàng, chỉ nói chuyện không cũng đã run sợ rồi.

Quan thống lĩnh nhìn vào Đằng Thanh Sơn, cắn chặt răng, cuối cùng:

- Hừ.

Giận dữ hạ đôi đũa xuống, Quan thống lĩnh chạy thẳng vào trong trướng của mình. Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua hình bóng Quan Lục, cười cười lắc đầu, thích ý uống cạn một chén rượu.

- Phụ nữ!

Đằng Thanh Sơn thở dài một tiếng, kiếp trước trong tổ chức sát thủ, nữ sát thủ yêu mị, nữ sát thủ băng giá, có thứ nào mà Đằng Thanh Sơn chưa thấy qua? Những phụ nữ còn băng giá hơn cả Quan thống lĩnh cũng đều đã gặp qua. Tỷ như thê tử ‘ Tiểu Miêu ’, cũng là một nữ tử băng giá như một cái máy! Chỉ khi ở bên người Đằng Thanh Sơn, mới lộ ra nữ tính.

Kỳ thật đối với sự băng giá của Quan Lục, Đằng Thanh Sơn ngược lại còn có chút hảo cảm. Có lẽ... Là vì thê tử kiếp trước của hắn cũng là loại người băng giá như thế này.

- Nếu kiếp trước ta đã có thực lực mạnh như vậy, chắc rất nhiều bi kịch cũng đã không xảy ra.

Đằng Thanh Sơn lại uống cạn một chén rượu, mặc dù hơi thương cảm, nhưng tâm tình Đằng Thanh Sơn lại rất bình tĩnh.

- Thế giới kiếp trước, thiên địa linh khí rất loãng, cũng không có những kỳ vật lạ lùng như Hắc Hỏa linh căn.

Hồi ức đã hai mươi sáu ngày vừa qua, Đằng Thanh Sơn cũng có chút thán phục. Kỳ thật hắn sở dĩ hành động một mình, là vì...

Hắn vào núi, tuyệt không phải là truy theo Xích Lân thú, mà là lặng lẽ luyện tập Hổ Hình Thông Thần Thuật. Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, Hổ Hình Thông Thần Thuật đích xác làm cho toàn thân tiếp tục khai phá tiềm lực, hấp thu năng lượng.

Nhưng hấp thu phần năng lượng thần kỳ của Hắc Hỏa linh căn ẩn trong cơ thể Đằng Thanh Sơn, cũng có liên quan tới thời gian Đằng Thanh Sơn tu luyện! Đằng Thanh Sơn tu luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật thời gian càng dài thì việc hấp thu năng lượng càng tăng. Hơn nữa, loại tiến bộ này, lại tăng lên với một tốc độ cơ hồ cố định.

Suốt hai mươi sáu ngày, Đằng Thanh Sơn mỗi ngày đề cao gần như nhau!

- Hai mươi sáu ngày, làm sức mạnh gân cốt của ta một lần nữa tăng lên thêm một vạn cân. Hơn nữa xem ra, cũng còn xa mới tới tận cùng.

Đằng Thanh Sơn cũng thán phục. Năng lượng ẩn chứa trong Hắc Hỏa linh căn quả là khổng lồ. Cho tới bây giờ, cộng thêm với ngay từ đầu mình đã đột nhiên gia tăng hai vạn cân cự lực, bây giờ tổng cộng đã gia tăng ba vạn cân rồi!

Sức mạnh thân thể, từ mười tám vạn cân tới hai mươi mốt vạn cân…chỉ trong chưa tới một tháng.

- Hắc Hỏa linh căn cũng may mà rơi vào tay ta! Nếu là vũ giả khác, họ chỉ tăng lên được thời điểm ban đầu, chứ không phải đề cao sức mạnh thân thể. Ăn Hắc Hỏa linh căn vào, đối với họ cũng

chỉ làm lãng phí.

Đằng Thanh Sơn thở dài thấy lãng phí cho những người đã ăn Hắc Hỏa linh căn trong lịch sử.

Quá lãng phí!

Bản thân mình tăng lên ba vạn cân sức mạnh, thế mà vẫn còn đề cao với tốc độ cố định như trước.

- Giống như tiên thiên cường giả Tư Mã Khánh, uy lực tiên thiên chân nguyên nổ ra, đại khái tiếp cận hai mươi vạn cân.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng nhớ trận chiến trước đó vài ngày - Ta chỉ dùng nội kình trong nháy mắt đề cao sáu vạn cân cự lực, đã làm hắn bị thương nặng rồi. Đương nhiên... Việc này cũng là vì bản thân Tư Mã Khánh quá yếu! - Đằng Thanh Sơn rất tỉnh táo! Giết chết Tư Mã Khánh, Đằng Thanh Sơn không kiêu ngạo cho rằng mình là vô địch.

- Căn cứ vào thực lực của Tư Mã Khánh, phỏng chừng hắn là Hư Đan - cảnh giới đầu tiên trong tiên thiên tam đại cảnh giới! Hơn nữa, Tư Mã Khánh lại sở trường về linh hoạt cận chiến và lẩn trốn, nên rất kém về phương diện chính diện chém giết.

Đằng Thanh Sơn đoán, Tư Mã Khánh trước đây trong đám tiên thiên cường giả, hẳn là xếp vào loại nhân vật hạng bét.

Giống như mình, cùng là cao thủ hậu thiên đỉnh thì Lôi Thần Đao Ngô Việt, có thể dễ dàng giết chết một đám vũ giả nhất lưu.

Cho dù cùng là Tiên Thiên Hư Đan, hẳn là cũng có cao thấp.

- Nhưng, ta rõ ràng ưu thế áp đảo mà đánh chết Tư Mã Khánh. Ít nhất chống lại cao thủ Tiên Thiên Hư Đan, ta vẫn nắm chắc một chút.

Đằng Thanh Sơn cũng không tự coi nhẹ mình.

- Ừm, ngày mai vào núi, bắt đầu tìm Xích Lân thú!

Đằng Thanh Sơn lập tức không suy nghĩ nhiều nữa.

Sáng sớm hôm sau, lúc này đã vào tháng chín cuối mùa thu rồi, thời tiết cũng lạnh hơn rất nhiều.

- Nháy mắt, đã hơn ba tháng rồi.

Đằng Thanh Sơn một mình một người tiến lên Hỏa Diệm Sơn, cảm thán không thôi. Đầu tháng sáu, mình hộ tống hàng hóa đi Sở quận, mất gần hai mươi ngày, lại ở Hỏa Diệm Sơn này hơn hai tháng. Khi rời Giang Ninh, là tháng sáu mùa hè nóng bức, bây giờ thời tiết đã mát đi nhiều.

Đằng Thanh Sơn như một con linh hầu, nhanh chóng đi lên trên núi. Hắn cũng lười đi đường vòng.

Một đường leo thẳng tới một tòa núi cao, rồi lập tức từ đỉnh vách núi nhảy xuống, nội kình trong cơ thể vận chuyển, sức nặng cả người giảm đi, rơi xuống hẻm núi phía dưới!

Bùng!

Vừa rơi xuống đất, mặt đất chấn động mạnh, xuất hiện một cái hố đất, chung quanh cũng nứt nẻ ra. Đằng Thanh Sơn mỉm cười đi tới.

- Vách núi trăm trượng, nội kình và sức mạnh thân thể kết hợp, đích xác có thể dễ dàng mượn lực công kích.

Đằng Thanh Sơn lập tức chui thẳng vào trong huyệt động, bắt đầu tiến vào khu vực hồ dung nham ngầm dưới đất. Nơi Đằng Thanh Sơn tìm tòi đầu tiên là khu vực ngầm dưới đất!

...

Rất nhiều vũ giả đều nói, Xích Lân thú qua trận chiến ấy, muốn lột xác hẳn là sẽ rời vùng đất sâu, mà là lên trên vùng bí ẩn nào đó gần mặt đất. Do đó rất nhiều người chỉ cày xới ở gần mặt đất!

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng rất nhiều vũ giả cũng đều biết: Xích Lân thú, rất có thể ở ngầm dưới đất!

Bởi vì ngầm dưới đất có những đường hầm mê cung! Những đường hầm này đều tối đen, trong đó còn có những đường hầm có độ cao rất lớn, hoàn toàn có thể cho con Xích Lân thú đi lại. Có vài đường hầm thấp một chút, nhưng... Mọi người ai cũng sợ hãi bóng tối, nên e ngại những đường hầm mắt thương nhìn không thấy này.

Do đó, không ai muốn đi.

- Ục ục ~~

Hồ dung nham vẫn sôi lên như hồi ức lại chuyện cũ. Đằng Thanh Sơn trực tiếp đi thẳng vào trong đường hầm. Đi rất chậm, thanh Luân Hồi thương tùy thời chuẩn bị công kích.

- Không ngờ mắt ta lại có thể nhìn xa như vậy trong bóng đêm.

Đằng Thanh Sơn cảm thán không thôi. Trong đường hầm tối đen, Đằng Thanh Sơn có thể liếc mắt thấy hơn mười trượng (gần trăm mét). Phải biết là, một tháng trước, Đằng Thanh Sơn ở trong đường hầm này, cũng chỉ có thể thấy rõ mấy trượng thôi.

Từ khi luyện tập Hổ Hình Thông Thần Thuật trong bóng tối, thị lực Đằng Thanh Sơn rõ ràng đã tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, thính lực cũng tăng lên.

- Một khi ta bộc phát sức mạnh thân thể, lớp da toàn thân sẽ trở nên có màu đỏ sậm! Trình độ cứng cáp cũng rõ ràng tăng lên nhiều.

Đằng Thanh Sơn biến hóa trong hai mươi sáu ngày, cũng phải thán phục bản thân mình. Lớp da ẩn hiện màu đỏ sậm, càng thêm cứng rắn hơn... Điều này làm cho Đằng Thanh Sơn nghĩ tới yêu thú!

- Xích Lân thú! Ta nhớ lần đầu tiên khi đuổi giết, toàn thân nó đột nhiên hóa thành đỏ rực, tốc độ tăng lên rất nhiều.

- Hiện tại sức mạnh thân thể ta mà bùng nổ, lớp da cũng có màu đỏ sậm, nên bình thường cũng không ai ngờ.

Đằng Thanh Sơn không hề ngu ngốc. Hắn nhận thấy việc này có liên quan tới Hắc Hỏa linh căn!

Lần đầu tiên chủ động hấp thu năng lượng của Hắc Hỏa linh căn, thị lực, thính lực, lớp da của Đằng Thanh Sơn chưa từng biến hóa. Nhưng bây giờ, sau khi tu luyện hấp thu năng lượng, đã bắt đầu từng bước biến hóa.

- Ít nhất, trong bóng đêm, ta có thể chiếm được ưu thế! Hơn nữa, phòng ngự thân thể cũng mạnh hơn trước. Đương nhiên... Không được kinh khủng như Xích Lân thú!

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới Xích Lân thú, đã tán thưởng không thôi. Xích Lân thú khi còn nhỏ, sức mạnh thân thể rất bình thường, thế mà lân giáp lại mạnh đến mức đáng sợ như vậy. Đằng Thanh Sơn tuy cũng được đề cao, nhưng cũng không nhiều lắm.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn một đường tùy ý đi tới, rồi đột nhiên, vừa quay đầu lại nhìn về phía xa xa, đại khái cách hắn hơn mười trượng, một khối màu đỏ đậm đang tiến về phía bên này.

- Xích Lân thú! Lân giáp đỏ đậm? Nó... Nó hoàn toàn lột xác rồi?

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, - Ủa, ta thấy nó mà nó chẳng hề có phản ứng gì… Con Xích Lân thú này không nhìn thấy ta à?

Đằng Thanh Sơn không hiểu về thị lực của Xích Lân thú cho lắm.

Cũng như vậy, Xích Lân thú cũng nghĩ rằng Đằng Thanh Sơn không nhìn tới nó ở cách xa hơn mười trượng! Trong mắt nó, ở trong hoàn cảnh hoàn toàn tối tăm, nhân loại chính là người mù.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 75

Trận Chiến Khốc Liệt.

Xích Lân thú trong nháy mắt nhận ra tên nhân loại kia chính là người mà nó muốn giết nhất.

Hơn hai mươi ngày nay, tuyệt không phải không có vũ giả tiến vào vùng hồ ngầm tìm tòi. Đám vũ giả tiến vào khu vực này, nhất là những người tiến vào khu hầm ngầm dưới đất, nếu không may gặp phải Xích Lân thú, đều thành một món ăn khoái khẩu cho nó! Xích Lân thú vừa mới lột xác, lân giáp hoàn toàn biến thành màu đỏ đậm, thực lực tăng lên rất nhiều. Cho nên nó có mười phần nắm chắc có thể giết chết nhân loại trước mắt!

Chết!

Xích Lân thú bước đi không một tiếng động ra khỏi hang ổ, cặp mắt màu đỏ còn lớn hơn cả cặp chuông đồng, ẩn chứa sát ý không hề che dấu!

- Hả? Nó có thể thấy được ta?

Đằng Thanh Sơn thấy Xích Lân thú đi về phía mình, đặc biệt sát ý trong ánh mắt trong mắt nó, làm trong lòng hắn thất kinh, lập tức lạnh lùng cười.

- Nhưng... Con Xích Lân thú này chỉ sợ còn không biết ta cũng thấy nó. - Đằng Thanh Sơn liếc nhìn Xích Lân thú, rồi quay đi chỗ khác, coi như không nhìn thấy Xích Lân thú. Đồng thời hắn âm

thầm thu mình!

Xích Lân thú không một tiếng động từ từ đến gần, khi khoảng cách còn cách Đằng Thanh Sơn mười trượng, đồng tử nó trong nháy mắt co lại …

- Gần, gần nữa đi!

Đằng Thanh Sơn toàn thân buông lỏng hết sức.

Vù!

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy con Xích Lân thú trong nháy mắt hóa thành một luồng hồng quang khổng lồ vọt tới.

- Hây!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quát lớn một tiếng, hai mắt trợn trừng. Thân thể vốn đang buông lỏng, như một dây cung trong nháy mắt bung ra sức mạnh hãi nhân. Đằng Thanh Sơn đạp mạnh xuống đất, nham thạch dưới chân nổ tung vô số mảnh vụn bắn ra, sức mạnh kinh người dọc theo hai chân trong nháy mắt truyền tới eo. Đằng Thanh Sơn xoay phắt người lại.

Lực đạo trong nháy mắt truyền tới hai tay. Cơ bắp song chưởng cuộn lên, xé rách cả tay áo. Lộ ra song chưởng mạnh mẽ ẩn ẩn có màu đỏ sậm!

- Vèo!

Một luồng chớp màu bạc, đâm vào luồng hồng quang!

Hai mươi mốt vạn cân cự lực của thân thể! Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín! Hoàn toàn bộc phát!

Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình! Hai mươi bảy vạn cân lực!

- Choang!

Tiếng kim loại chói tai vang lên!

- Ầm!

Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn và lợi trảo màu đỏ va chạm vào nhau, khiến cho không khí nổ tung, giống như những đao băng vô hình bay về phía bốn phía. Chỉ nghe những tiếng ầm ầm liên miên không dứt, đá vụn bay tán loạn. Trên vách đá chung quanh đường hầm xuất hiện những vết nứt thật sâu, bụi đất bao trùm khắp nơi.

- Hống ~~

Xích Lân thú cả thân thể bị ném văng ra xa một trượng, thân thể khổng lồ quay cuồng trên mặt đất, nhưng nó lập tức đứng lên rất nhanh. Hai mắt Xích Lân thú trở nên đỏ sậm lại, giống như phát điên. Nó nổi xung, há miệng gầm lớn, một lần nữa lao vào Đằng Thanh Sơn!

Nó đã hoàn toàn lột xác! Cái oai của yêu thú, không thể để cho nhân loại khinh nhờn!

Cú đánh này cũng làm cho Đằng Thanh Sơn lập tức lùi lại ba bước:

- Hay cho một con yêu thú! Móng vuốt của nó thật lớn, tương tự bốn cây thần binh sắc bén! Dám cứng đối cứng với Luân Hồi thương của ta.

Vừa rồi giao chiến trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra vũ khí của yêu thú là lợi trảo của nó! Hơn nữa Xích Lân thú có thể trong một thời gian rất ngắn dùng lợi trảo ngăn cản Luân Hồi thương. Chứng tỏ tốc độ phản ứng của nó cũng cực nhanh!

Sức rất mạnh, phản ứng nhanh, phòng ngự mạnh…

Đó chính là Xích Lân thú!

Đối mặt với Xích Lân thú điên cuồng đánh tới …

- Nghiệt súc!

Đằng Thanh Sơn quát lên một tiếng lớn, thân hình như tia chớp, cũng xông lên, Luân Hồi thương trực chỉ vào Xích Lân thú!

- Oanh!

- Oanh!

- Oanh!

...

Luân Hồi thương, một thương tiếp theo một thương, nhanh như chớp. Mỗi một thương đều mang theo thế mạnh lực trầm, ẩn chứa cự lực đáng sợ! Hơn nữa, mỗi một thương đều ẩn chứa lực đạo xoáy tròn kinh người. Thương pháp thi triển sinh sôi liên miên bất tuyệt, cho dù là lợi hại như Xích Lân thú cũng cảm thấy thân thể cao lớn của nó bị lâm vào một vòng xoáy lớn vô hình!

- Bùng!

Thân hình Đằng Thanh Sơn bị đập vào vách đá, làm cho nơi va chạm bị chấn vỡ ra, bụi bắn tung tóe. Nhưng Đằng Thanh Sơn dường như vô sự, cả người lại nhanh chóng nhằm vào Xích Lân thú lao tới!

- Bùng!

Thân thể khổng lồ của Xích Lân thú cũng va chạm vào vách đường hầm bên cạnh. Không có cách nào khác, độ rộng đường hầm cũng chẳng lớn gì cho lắm. Thân hình Xích Lân thú to như vậy, chém giết với Đằng Thanh Sơn trong đường hầm âm u này, căn bản không thể di động trong phạm vi rộng được. Hai bên đều

thi triển thực lực cực hạn trong không gian nhỏ hẹp nơi đây!

- Con yêu thú này… không ngờ lột xác xong, sức mạnh của nó lại gia tăng nhiều như vậy! - Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng rất khiếp sợ.

Không đến lúc cần thiết, Đằng Thanh Sơn không muốn sử dụng Độc Long Toản.

Bởi vì một khi sử dụng, đặc biệt với đối tượng là Xích Lân thú to lớn, chỉ sợ có xuyên thấu qua nó cũng khó giết chết được! Mà không thể giết chết được nó thì với tốc độ phản ứng của Xích Lân thú, sẽ cho Đằng Thanh Sơn một vuốt! Đến lúc đó, Đằng Thanh Sơn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình tuy có uy lực yếu hơn Độc Long Toản, nhưng lại hơn ở chỗ liên miên không dứt, không hề có sơ hở!

- Hống ~~~

Xích Lân thú phẫn nộ gầm thét, nó đã thực sự nổi giận! Nó đã lột xác, không ngờ lại vẫn không đối phó được với một nhân loại. Xích Lân thú điên cuồng, giống như một pháo đài bằng thép di động về phía Đằng Thanh Sơn, công kích liên tục. Nó phải xé rách Đằng Thanh Sơn ra làm vạn mảnh!

Một người một yêu thú điên cuồng lần lượt đối chiến. Xích Lân thú lúc này thân cao gần hai trượng bảy, chiều dài cũng có năm sáu trượng. Thân hình khổng lồ như thế lại ẩn chứa sức mạnh kinh người. Còn Đằng Thanh Sơn thân cao bảy thước sáu tấc (một thước chín), trông như rất nhỏ yếu, nhưng cũng ẩn chứa sức mạnh không thua Xích Lân thú chút nào!

Một người một yêu thú, đều có sức mạnh chí cường!

Bồng! Bồng! Bồng! Bồng!

Nơi hai bên chiến đấu, đá vụn ầm ầm sụp đổ. Núi đá như vậy cũng bị đánh rách tả tơi, đá vụn bị đánh bay loạn. Ngay từ đầu chiến đấu, Đằng Thanh Sơn dùng thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, cấu thành vòng xoáy khổng lồ vô hình, hoàn toàn áp chế con yêu thú. Mỗi một lần va chạm, Đằng Thanh Sơn đều có thể đi tới, còn yêu thú cũng không thể không lui về phía sau. Lúc này, Xích Lân thú đã thoái lui tới cửa hang ổ của nó!

- Chính là lúc này!

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. Nơi này là hang ổ của Xích Lân thú. Đằng Thanh Sơn đã có thể tránh né lợi trảo của đối phương, thi triển tuyệt chiêu.

- Vù!

Vận chuyển Thiên Nhai Hành công pháp trong cơ thể, sức mạnh thân thể cũng bộc phát đến mức chót. Đằng Thanh Sơn vèo một cái, nghiêng người, lẻn đến sào huyệt Xích Lân thú, toàn bộ sức mạnh tập trung vào cánh tay phải. Luân Hồi thương trong tay trong nháy mắt hóa thành một mũi khoan, cực nhanh đâm vào ót của Xích Lân thú.

Ầm!

Luân Hồi thương sinh ra một kình đạo xoay tròn mãnh liệt. Do sinh ra từ bên trong, kình đạo của Luân Hồi thương quá mạnh, làm cho Đằng Thanh Sơn cũng không thể cầm vững được thương!

Vèo!

Thương như một tia chớp màu bạc!

- Hống ~~

Ngay khi Đằng Thanh Sơn vọt đến bên người nó, Xích Lân thú liền nhận thấy được nguy cơ, liền gầm thét phẫn nộ. Đồng thời

thân thể khổng lồ cũng cố né tránh. Cái đuôi dài của nó vốn lúc nãy vắt trong đường hầm nên căn bản không thể quất vào Đằng Thanh Sơn, bây giờ lại hóa thành một cái bóng, như một cái cây roi dài quất mạnh vào Đằng Thanh Sơn!

- Xoẹt ——

Mũi thương Luân Hồi, chính là do tử quang hàn thiết chế tạo thành, sắc bén vô cùng, đâm thấu qua tầng ngoài lân giáp, rồi sau đó đâm vào cơ bắp. Máu tươi nhất thời từ lân giáp đỏ đậm, vỡ vụn phun ra ngoài!

- Không ổn.

Ngay khi Đằng Thanh Sơn đâm trúng thì cái đuôi của Xích Lân thú cũng tới trước người Đằng Thanh Sơn.

Không kịp bạt thương ngăn cản!

Đằng Thanh Sơn chỉ kịp tay trái nắm lấy Luân Hồi thương, còn cánh tay phải hóa thành du long, dùng Hình Ý quyền miễn cưỡng ngăn cản. Cánh tay phải mạnh mẽ trong nháy mắt như mãng xà đấm ra một quyền, cùng với cái đuôi va chạm rất mạnh.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn cả người như một viên đạn pháo vọt vào trong cái hang bằng đá. Một tiếng nổ vang lên, một mặt núi đá bị phá thành một cái lỗ thủng khổng lồ.

- Thân thể ta đã sớm đề phòng, thế mà vẫn bị thương. Nói về phòng ngự của lân giáp, ta thua Xích Lân thú không ít.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn cánh tay phải của mình. Trên cánh tay phải xuất hiện một vết thương lớn. Nhưng với năng lực khống chế khí huyết của Đằng Thanh Sơn, không hề chảy ra một giọt máu nào, vết thương hoàn toàn bị phong bế.

Đuôi của Xích Lân thú quất một cú rất mạnh, nếu Đằng Thanh Sơn ngạnh kháng, chỉ sợ thương tích còn nặng hơn.

Dù sao Xích Lân thú phòng ngự quá mạnh, toàn thân đều là binh khí!

- Hống ~~

Vết thương trên lưng Xích Lân thú phun ra rất nhiều máu, nó phẫn nộ há hoác cái miệng đỏ như máu gầm thét! Không ngờ một nhân loại, lại làm cho nó bị thương nặng!

Phải chết!

Cái mồm to như chậu máu đột nhiên phun ra một luồng lửa màu trắng! Ngọn lửa còn chưa tới, Đằng Thanh Sơn cả kinh đạp mạnh vào đá núi, nghiêng người nhảy sang một bên.

- Xoẹt xoẹt ~~

Mặt núi đá hoàn toàn tan thành những mảnh nhỏ. Đằng Thanh Sơn cả kinh, sắc mặt đại biến:

- Xích Lân thú phun ngọn lửa, có thể tan vàng chảy sắt! Nhưng hình như nó tựa hồ rất mệt!

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, con Xích Lân thú sau khi phun ra một ngọn lửa, miệng mũi chợt thở gấp, tựa hồ rất mệt.

- Hống ~~

Thấy Đằng Thanh Sơn, nó lại phẫn nộ.

- Không đấu với ngươi nữa!

Đằng Thanh Sơn đưa mắt thoáng nhìn, ở bên cạnh hang ổ chính là một miếng hắc sắc lân giáp thật lớn. Đằng Thanh Sơn lao vụt qua, cánh tay phải nắm chặt lấy nó, rồi quấn mạnh một cái,

khoác lên trên vai, cả người như một trận gió, từ góc cái hang vừa bị ngọn lửa của Xích Lân thú hòa tan thành một động khẩu, chạy ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn thoát khỏi hang, ánh mắt nhìn quanh, phát hiện ra bên trái có một thông đạo nhỏ hẹp:

- Ừm, chính là nó!

- Hống ~~

Xích Lân thú phẫn nộ xô mạnh vào núi đá, cũng chạy theo.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn lao về phía đường hầm có vẻ hẹp, chui tọt vào nó, thoáng cái đã thoát ra xa hơn mười trượng. Con Xích Lân thú phẫn nộ gầm thét ở ngoài động khẩu. Chụp, cào, xé rách sâu thêm mấy trượng, cuối cùng rồi nó cũng đình chỉ không còn cố gắng nữa. Đường hầm như thế này, thân thể cao lớn của nó căn bản không thể đi vào!

Nó mới đào sâu thêm mấy trượng, Đằng Thanh Sơn đã chạy ra xa hơn mười trượng rồi.

- Hống ~~~

Xích Lân thú gầm thét phẫn nộ vài tiếng, cuối cùng hậm hực rời đi. Với trí tuệ của nó, nó hiểu rằng mặc dù vừa mới lột xác, nhưng khoảng cách tới đỉnh cao còn một đoạn dài. Nếu năng lượng thuộc tính Hỏa ẩn chứa trong cơ thể nhiều hơn, thì không chỉ phun ra một ngọn lửa đã khiến nó mệt mỏi rồi.

...

Khiêng lân giáp cuộn thành một đống lớn, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng theo khe nứt, chẳng mấy chốc đã đến miệng huyệt

động.

Nhìn cả người rách rưới, Đằng Thanh Sơn lại nhìn vào hắc sắc lân giáp một bên cuộn thành cuộn tròn lớn thầm nhủ:

- Cuộn lân giáp này đã cuốn lại vài vòng, mà cũng cao bằng một người! Nếu trải rộng ra, phỏng chừng trùm kín cả một cái đình viện.

Nhớ lại trận chiến vừa rồi, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, - Con Xích Lân thú này hẳn là vừa mới lột xác xong! Độ cao đại khái chỉ có hai trượng bảy tám gì đó, tuyệt không phải cao quá ba trượng như bộ sách ghi lại. Hơn nữa phun lửa chỉ có một lần đã như không còn lực tiếp tục.

Uy lực của ngọn lửa màu trắng cũng thật đáng sợ!

- Nói về uy lực, ngọn lửa màu trắng này so với hắc sắc hàn khí do con giao long ở Bích Hàn Đàm phun ra, phỏng chừng chẳng kém mấy. Nhưng con giao long có thể liên tiếp phun ra không ngừng. Khi ta nhảy xuống vách núi, con giao long vẫn còn phát tiết phun ra hàn khí. Hiển nhiên, giao long chẳng quan tâm gì tới mớ hàn khí này!

Đằng Thanh Sơn suy đoán. Con giao long đó hẳn là đã sống thật lâu, năng lượng trong người rất mạnh. Còn Xích Lân thú, vừa mới lột xác, vẫn còn quá trẻ nên năng lượng trong người ít hơn.

- Đánh nhau với con Xích Lân thú, sức mạnh của ta xem ra không kém gì nó, nhưng lân giáp nó quá mạnh. Độc Long Toản phỏng chừng không làm nó bị thương tới mức yếu hại.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, nếu liều mạng thật, nhân lúc Xích Lân thú còn chưa trưởng thành, hắn cũng nắm chắc năm sáu thành có thể giết chết Xích Lân thú.

Nhưng Xích Lân thú cũng có thể giết chết hắn. Như thế không

đáng để liều mạng!

- Được lân giáp, cũng coi như đã đại công cáo thành, có thể về Giang Ninh rồi. Món đồ này nặng thật, một cuộn tròn lớn như vậy, mà nặng hơn vạn cân.

Đằng Thanh Sơn nhìn cái vòng hắc sắc lân giáp bên người, lập tức ôm cuộn da thoát ra khỏi huyệt động, nhảy xuống núi.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 76

Giang Ninh.

Thanh Sơn như một trận gió từ trên núi thoát ra, lủi nhanh vào trong trướng của mình.

Lúc này là buổi sáng, không ít vũ giả đều vào núi, hơn nữa tốc độ chạy của Đằng Thanh Sơn rất nhanh, trực tiếp từ núi lủi vào trong trướng, nên thật ra không có mấy người chú ý. Chỉ có mấy người phục vụ của Quy Nguyên Tông ở nơi đóng quân mới phát hiện ra một bóng người chợt lóe lên rồi tiến vào trướng của Đằng đô thống.

- Người nào? - Lập tức có người phục vụ quát to.

- Là ta. - Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền ra.

- A, đại nhân về sớm vậy à?

Người hầu đó không dám quấy rầy nữa.

- Mang cho ta một thùng nước lớn, ta muốn tắm rửa! - Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền ra.

- Rõ!

Bên trong trướng, Đằng Thanh Sơn cởi áo khoác rách nát, rồi bắt đầu cẩn thận quan sát hắc sắc lân giáp của Xích Lân thú. Hắc sắc lân giáp vừa trải ra, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện có rất nhiều

thứ:

- Hả? Có gai nhọn!

Đằng Thanh Sơn phát hiện, lân giáp hẳn là vừa bao trùm cả người Xích Lân thú. Chỉ có lân giáp ở đầu và cái cổ là không có, chắc là bị xé rách rồi.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra lúc Xích Lân thú lột xác đã làm lân giáp cũ bị rách, rồi từ trong đó chui ra ngoài.

- Lân giáp này tầng tầng lớp lớp, rất dày. Nhưng nếu xé rách từ bên trong, thật ra rất đơn giản.

Đằng Thanh Sơn nhìn vào mặt trong. Bên trong kỳ thật là một lớp da dày, mặc dù chắc, nhưng phi đao ẩn chứa nội kình của hắn có thể cắt ra được. Lân giáp gắn trên miếng da này cũng bị tách ra theo, - Đống gai nhọn này chẳng có gì hữu dụng, bỏ ra ngoài luôn.

Đằng Thanh Sơn đem cả tấm lân giáp, dùng phi đao từ bên trong tách ra làm ba khối to. Sau đó cạy toàn bộ mấy cây gai nhọn vốn mọc ở lưng lân giáp ra.

- Mấy cây gai nhọn này thật là nặng.

Đằng Thanh Sơn nắm lấy mấy cái gai nhọn đen này ra. Lúc còn trên lưng Xích Lân thú, Đằng Thanh Sơn cảm thấy chúng rất nhỏ. Lúc này gỡ ra mới thấy.

- Không ngờ chúng dài hơn nửa thước, to bằng nắm tay. Một cây này lại nặng tới cả trăm cân!

Đằng Thanh Sơn bắt đầu rút ra từng cây… đủ tám mươi mốt cây gai nhọn!

- Đại bộ phận sức nặng của lân giáp đều ở trên những gai nhọn này.

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười. Tám mươi mốt gây gai nhọn này cộng lại chừng tám ngàn cân. Cộng cả lân giáp màu xám đại khái nặng hai ngàn cân!

- Chất liệu gai nhọn rất đặc thù, hẳn cũng là bảo bối.

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

...

Giữa trưa, Quan Lục mang theo đám người về nơi đóng quân.

- Đại nhân đã về rồi.

Người hầu nghênh đón rất nhiệt tình.

- Ừm, Đằng đô thống trở lại chưa? - Quan Lục lạnh lùng hỏi.

- Đằng đô thống buổi sáng ra ngoài không lâu, đã trở lại rồi.

Người hầu liền nói. Quan Lục nhướng mày, nhìn về phía đại trướng của Đằng Thanh Sơn:

- Lại lười biếng!

- Quan thống lĩnh!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên đi ra khỏi đại trướng - Đi vào đây một chút.

- Hả?

Quan Lục hơi nghi hoặc, nhưng vẫn đi vào đại trướng của Đằng Thanh Sơn. Liếc nhìn chung quanh bên trong đại trướng, lập tức nhìn thẳng vào Đằng Thanh Sơn:

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ, ngươi muốn giải thích vì sao sáng hôm nay về sớm à?

Lúc này Đằng Thanh Sơn mặc bộ áo khoác mới, vết thương trên cánh tay cũng nhìn không ra.

Đằng Thanh Sơn chỉ vào cái bàn cách đó không xa:

- Ngươi nhìn bên kia kìa!

Quan Lục nhìn kỹ. Lúc đầu vốn nàng không để ý lắm, nhưng khi nhìn kỹ lại, thấy ngay cạnh góc tường gần cái bàn, có xếp chỉnh tề một đống gì đó màu xám trắng, tổng cộng có ba xấp dày xếp lên nhau. Còn phía dưới cái bàn là những cây gai nhọn, tùy ý bỏ một đống ở đó.

- Đây là cái gì? Nặng thế, cũng phải bảy tám trăm cân.

Quan Lục nghi hoặc đi qua, lật mớ đồ đó lên.

Rào!

Hắc sắc lân giáp lật ra, rơi xuống đất, lộ ra một mặt lớp vảy đen bóng.

- Đây là... - Quan Lục trừng mắt.

- Đây là hắc sắc lân giáp của Xích Lân thú! Một mặt đều là vảy, mặt khác thì là lớp da màu xám trắng! Thứ này được ta chia làm ba khối, mỗi khối dài hai trượng, rộng hơn một trượng!

Đằng Thanh Sơn nói, trong lòng sớm tính toán, ba khối cộng lại, đại khái năm mươi thước vuông.

Quan Lục khiếp sợ quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Ngươi, ngươi...

- Dưới cái bàn là đống gai nhọn của Xích Lân thú. Món đồ đó thật nặng, mỗi một cây cũng phải trên trăm cân. Đủ tám mươi mốt cây đó! - Đằng Thanh Sơn nói.

Quan Lục hít sâu một hơi, rồi hỏi:

- Lân giáp của Xích Lân Thú ngươi lấy đâu ra thế?

- Đương nhiên là trộm từ trong hang ổ của Xích Lân thú rồi. - Đằng Thanh Sơn bất lực nói.

- Ngươi không biết chứ con Xích Lân thú đó đã lột xác rồi, toàn thân biến thành màu đỏ đậm, thực lực quá mạnh. Nếu không phải ta chạy nhanh, lủi vào một đường hầm thấp, đã bị con Xích Lân thú đó giết chết rồi.

Quan Lục trừng mắt, quát:

- Ngươi thật là liều mạng. Có bị thương không?

Nói xong liền cẩn thận quan sát thân thể Đằng Thanh Sơn.

- Bị cái đuôi của Xích Lân thú quẹt trúng một chút, bị thương ngoài da thịt. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Nhanh, đưa ta xem. - Quan Lục liền nói.

- Không có việc gì, ngươi xem ta có giống như bị thương không?

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác.

- Bây giờ chúng ta đã có được lân giáp của Xích Lân Thú rồi. Ta thấy, chúng ta nên mau chóng chuẩn bị một chút, trở về Giang Ninh thôi!

Đám người Đằng Thanh Sơn thừa dịp buổi chiều người ít, bốn mươi người liền chạy tới Hoa thành. Những cái gai nhọn, lân giáp cũng không quá nặng. Hơn nữa nhiều người, lại có xe ngựa, nên rất dễ dàng mang tới Hoa thành. Ở Hoa thành nghỉ một đêm, đợi đến sáng ngày hôm sau, đám người Đằng Thanh Sơn cưỡi những con thượng đẳng chiến mã, cùng xuất phát!

Ba tấm hắc sắc lân giáp thì một cái để ở trên người con xích huyết mã của Đằng Thanh Sơn, hai cái kia đều buộc chặt ở lưng hắc yểm mã của Quan Lục.

Hắc yểm mã là một trong tam đại long mã, lưng đeo gần hai ngàn, nhưng cũng chạy nhanh không kém gì ô văn mã. Tám mươi mốt cây gai nhọn thì phân cho ba mươi cao thủ đệ tử hạch tâm, mỗi người mang trên người hoặc là ba cây, hoặc là hai cây.

...

Đám người lao nhanh đi rất nhanh. Mặc dù dưới chân Hỏa Diệm Sơn cũng có người hoài nghi Quy Nguyên Tông tìm được, nhưng mọi người cũng không xác định lắm. Đồng dạng cũng không có cao thủ nào nguyện ý trêu vào đoàn người do Đằng Thanh Sơn cầm đầu.

Hai ngày đã qua, đến buổi chiều ngày thứ ba, đám người Đằng Thanh Sơn rốt cục an toàn về đến Giang Ninh quận thành.

...

- Ca ca!

- Thanh Sơn!

- Thanh Sơn đại ca!

Đằng Thanh Sơn vừa mới đến cửa bắc Quy Nguyên Tông, đã thấy muội muội Thanh Vũ, Gia Cát Vân, Thanh cô nương, Đằng Thanh Hổ nhốn nháo một đám. Trong những người này chỉ có mấy người là nghênh đón Đằng Thanh Sơn, những người còn lại đều là hảo hữu hoặc thân nhân của ba mươi đệ tử hạch tâm.

- Tiểu Vũ! Hơn ba tháng rồi, có nhớ ca không?

Đằng Thanh Sơn cười sờ sờ đầu Thanh Vũ.

- Nhớ muốn chết, muội còn tưởng rằng một tháng là ca có thể trở về rồi. - Thanh Vũ nói có chút bất mãn.

Lúc này bên cạnh bỗng có một thanh âm vang lên:

- Đằng đô thống! Tông chủ có lệnh, bảo ngươi khi nào về thì lập tức đi gặp ngài ngay. Ta dẫn đường. Đằng đô thống, xin mời.

Đằng Thanh Sơn nhìn qua, đó là một đệ tử áo xanh.

- Được rồi! Biểu ca, ngươi đưa đồ đạc của ta về chỗ ở trước. Ta đi gặp tông chủ một chút, rồi về sẽ tìm các ngươi.

Đằng Thanh Sơn và mấy người cười cười, rồi theo đệ tử áo xanh.

Dưới tàng cây một gốc cây liễu thấp bé tráng kiện, những cành liễu trên cây theo gió phất phơ. Bên cạnh cây liễu, Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trên ghế, cầm một quyển sách đọc rất chăm chú. Gia Cát Nguyên Hồng vẫn mái tóc dài tung bay như trước, mặc áo trường bào màu trắng với cái tay áo rộng thùng thình.

- Gia Cát Nguyên Hồng!

Đằng Thanh Sơn đưa mắt thấy Gia Cát Nguyên Hồng từ đằng xa. Không biết vì sao, lúc này lão lại làm cho Đằng Thanh Sơn có một loại cảm giác rất mơ hồ. Giống như Gia Cát Nguyên Hồng và cái cây đó, cùng làn gió nhẹ phất phơ, hoàn toàn dung hợp làm một khối, tựa như là một bức tranh thuỷ mặc.

- Tông chủ.

Đệ tử áo xanh cung kính hô.

- Quỷ dị thật.

Đằng Thanh Sơn không dám suy nghĩ nhiều, vội theo sau.

- Thanh Sơn tới rồi à.

Gia Cát Nguyên Hồng ngẩng đầu, cười khẽ.

- Tốt lắm, ngươi lui ra trước đi. Thanh Sơn, tới đây.

Tên đệ tử áo xanh khom người lui ra. Đằng Thanh Sơn đi đến bên cạnh chỗ đất trống.

- Những gì ngươi làm hơn ba tháng qua, ta đều biết rõ. Ngươi làm tốt lắm!

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu hài lòng. Việc đạt được lân giáp thì khi còn ở Hoa thành thì đã thông qua bồ câu đưa tin tức nhanh chóng truyền về Giang Ninh rồi. Gia Cát Nguyên Hồng đương nhiên biết rõ, - Giết Mạnh Điền, cứu Ký Hồng thống lĩnh, đoạt được lân giáp của Xích Lân Thú. Nói đi, ngươi muốn được thưởng cái gì?

Đằng Thanh Sơn rùng mình, mới về đã được thưởng?

- Tông chủ.

Đằng Thanh Sơn cung kính nói:

- Ta muốn nêu có thể cho biểu ca ta một bộ chiến giáp chế tạo từ lân giáp của Xích Lân Thú! Đồng thời hy vọng tông chủ có thể cử một người nào đó trong tông dạy cho muội muội ta.

- Đây đều là việc nhỏ. Xích Lân thú này hình thể khổng lồ, lân giáp đủ để chế tạo hai mươi bộ lân giáp bao trùm toàn thân. Lân giáp là do một mình ngươi tìm được, ta cho ngươi hai bộ. Về phần cho ai, ngươi tự mình an bài. Muội muội ngươi... Ha ha, có thiên phú lắm. Quy Nguyên Tông ta nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta muốn hỏi chính là ngươi. Bản thân ngươi thì sao? Có yêu

cầu gì không?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Ta cho ngươi một vị trí thống lĩnh, ngươi có muốn làm không?

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Thống lĩnh?

Sau khi Ký Hồng cụt tay, Đằng Thanh Sơn cũng biết, Ký Hồng khẳng định sẽ thoái vị. Nhưng vị trí bốn Đại thống lĩnh, hết thảy đều phải có xuất thân là một trong số những đệ tử hạch tâm của tông phái đảm nhiệm. Bởi vì vị trí đó quá trọng yếu. Thực lực Đằng Thanh Sơn tuy mạnh, nếu ngồi trên vị trí đó thì quả là quá coi trọng hắn.

- Ta hả? Trong tông có thể đồng ý không?

Đằng Thanh Sơn không tin.

- Ngươi làm đệ tử thân truyền của ta, không phải là được sao?

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ.

- Đệ tử thân truyền?

Đằng Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào Gia Cát Nguyên Hồng. Trước giờ, sư phó của mình cũng chỉ có một, đó chính là Đằng Bá Lôi của kiếp trước! Kiếp trước Đằng Thanh Sơn là tông sư Hình Ý quyền, trong nội tâm hắn rất kiêu hãnh, bảo hắn bái sư... Việc cũng không dễ dàng gì.

- Chẳng biết tông chủ có bản lĩnh gì có thể dạy ta được!

Đằng Thanh Sơn nhìn vào Gia Cát Nguyên Hồng. Gia Cát Nguyên Hồng buông bộ sách, đứng dậy đi đến một bên, bẻ một cảnh liễu, đứng trên bãi đất trống nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, ngươi dùng trường thương, ta dùng cành liễu này. Ngươi và ta cùng bộc phát sức mạnh ẩn chứa một vạn cân. Sao, có được không?

Nói rồi, cành liễu trong tay lão trong nháy mắt quán nhập chân nguyên, trở nên cứng chắc thẳng tắp.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Bộc phát sức mạnh như nhau?

Đối phương là cành liễu? Mình là Luân Hồi thương? Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng chính là siêu cường giả có tên trong Thiên bảng, tông chủ Quy Nguyên Tông, danh truyền thiên hạ một phương nên Đằng Thanh Sơn cũng không dám coi thường.

- Xin mời tông chủ chỉ giáo!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi thương, chắp tay nói. Giống như cường giả luận bàn, có gì phải sợ?

- Xuất thương đi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ đứng nguyên tại chỗ.

- Vèo!

Trường thương của Đằng Thanh Sơn động rất đột ngột, hóa thành một mũi tên sắc nhọn, mang theo một tiếng kêu chói tai, đâm vào Gia Cát Nguyên Hồng. Đằng Thanh Sơn đích xác sử dụng một vạn cân khí lực, đồng thời cũng sử dụng nội kình kích thích yếu huyệt, làm cho trường thương có tốc độ nhanh hơn.

- Ngươi thua rồi!

Thanh âm bình thản vang lên! Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn cảnh liễu trước ngực mình, mũi nhọn của cành liễu đó đang chỉ vào ngực hắn.

- Cái này...

Tốc độ phản ứng của Đằng Thanh Sơn là cực nhanh. Hắn rõ ràng nhớ cảnh vừa rồi. Mình vừa mới xuất thương, Gia Cát Nguyên Hồng dễ dàng hơi nghiêng người tránh được. Gia Cát Nguyên Hồng chỉ bước một bước đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, rồi lập tức đâm một kiếm. Một đâm đơn giản như vậy, đã làm cho Đằng Thanh Sơn không kịp tránh!

Kỳ thật, nếu Đằng Thanh Sơn bộc phát hai mươi mốt vạn cân khí lực, tốc độ trong nháy mắt bộc phát, phối hợp với Thiên Nhai Hành, cũng có thể tránh được.

Nhưng, hai người chính là cùng sử dụng một vạn cân khí lực!

- Sư phó, người làm sao chỉ đơn giản như thế có thể né tránh thương của ta như vậy? Người cũng chỉ bộc phát ra một vạn cân tiên thiên chân nguyên khí lực?

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng vẻ nghi hoặc.

- Ngươi đã hoài nghi ta, còn gọi ta là sư phó sao? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi lại.

- Chỉ bằng vào cú đâm vừa rồi! Một cú đâm vừa rồi hoàn toàn vô thanh vô tức, tốc độ nhanh vô cùng. Chỉ vì tốc độ nhanh như vậy, nên ta có thể hoài nghi sư phó sử dụng tiên thiên chân nguyên nhiều hơn. Nhưng, vô thanh vô tức, không có chút tiếng gió nào thì về điểm này, tông chủ có thể là làm sư phó của ta rồi!

Đằng Thanh Sơn sự thật bị thuyết phục.

Có lẽ, mình bộc phát tất cả thực lực, có thể giết chết một cao

thủ Tiên Thiên Hư Đan.

Nhưng thương pháp của mình đâm ra, khẳng định là mang theo tiếng động.

Còn cành liễu của Gia Cát Nguyên Hồng, đâm vào mình với một tốc độ kinh người, theo đạo lý sẽ sinh ra khí nổ, sinh ra cuồng phong, nhưng... Sự thật là vô thanh vô tức!

Khí nổ, cũng không tốt!

Bởi vì khi khí nổ sẽ có tiếng động, chứng tỏ, không khí biến thành lực cản, mới có thể sinh ra khí nổ! Có lực cản lớn như vậy, có thể làm cho tốc độ thương pháp bị hạn chế.

Nếu không có không khí cản lại, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều.

Vô thanh vô tức... Chứng minh là không khí không trở thành lực cản!

- Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng cười phá lên, - Một cú đâm này, vô thanh vô tức, nhìn như đơn giản, kì thực... Là do ta gần đây vừa mới lĩnh ngộ được.

Được người khen ngợi vào chỗ đắc ý nhất của mình, Gia Cát Nguyên Hồng cũng rất cao hứng. Ít nhất, Đằng Thanh Sơn rất có mắt. Cái thứ vô thanh vô tức nhìn như không có gì đặc biệt này mới là chỗ lợi hại nhất.

- Ngươi muốn học được chiêu này, trước hết phải đạt tới tiên thiên, sau khi tới tiên thiên, mới có thể từng bước đi tới. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được... Tiên thiên cường giả cao thấp cũng có chênh lệch rất lớn!

Cảnh giới của mình, mặc dù cũng đã là rất cao, nhưng nghe ý của Gia Cát Nguyên Hồng thì... Về cảnh giới, phải đợi đạt tới tiên thiên, mới có thể từng bước lĩnh ngộ được. Chưa tới tiên thiên, căn bản không thể lĩnh ngộ.

- Vi sư sẽ chọn ngày tốt lành, chính thức thu ngươi làm đệ tử!

Trên mặt Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra nụ cười.

- Thanh Sơn, trong số hai mươi sáu đệ tử của vi sư, ngươi là đệ tử vĩ đại nhất! Vốn vi sư muốn lấy Hắc Hỏa linh quả giúp ngươi một tay, để ngươi bước vào tiên thiên. Nhưng xem ra, ngươi phải dựa vào bản thân mình mà cố gắng rồi!

- Vâng, sư phó. - Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

Cảnh giới của Gia Cát Nguyên Hồng, đủ để làm sư phó mình!

- Ừm, ngày chính thức thu ngươi làm đệ tử thân truyền, cũng là lúc ngươi đảm nhiệm chức vụ đệ nhất thống lĩnh! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 4

Chương 1: Thần Dữ Khí Hòa.
Chương 2: Phi Đao.
Chương 3: Trên Đại Điện
Chương 4: Tứ Đại Thần Cấp Bí Điển
Chương 5: Vũ Các.
Chương 6: Lòng Người.
Chương 7: Trường Thương Sở Hướng.
Chương 8: Cực Hạn Đan Điền
Chương 9: Vùng Đất Man Hoang.
Chương 10: Đao Khách.
Chương 11: Ổn Định.
Chương 12: Nam Man.
Chương 13: Giết Người Bằng Thuốc Độc.
Chương 14: Bí Mật.
Chương 15: Thiết Tí Hầu Sơn.
Chương 16: Hang Ổ Bầy Khỉ
Chương 17: Nhân Lúc Hỗn Loạn, Ra Tay.
Chương 18: Đánh Ra Ngoài.
Chương 19: Bước Vào Tiên Thiên
Chương 20: Ngân Giác Sơn.
Chương 21: Tiểu Đỉnh Màu Đen
Chương 22: Hắc Thiết Bảo Đồ.
Chương 23: Cửu Đỉnh
Chương 24: Vong Ngã Chi Cảnh
Chương 25: Đi Mất! ?
Chương 27: Bên Trong Quy Nguyên Tông.
Chương 28: Nhạc Phụ! ! ?
Chương 29: Bùi Tam.
Chương 30: Công Hiệu Của Rượu Chu Quả.
Chương 31: Chiêu Thứ Tư.
Chương 32: Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt.
Chương 33: Kịch Chiến
Chương 34: Nhận Lệnh!
Chương 35: Kim Lân Vệ.
Chương 36: Viên Đá Phá Không
Chương 37: Diệt Môn! ! ! .
Chương 38: Xích Hổ Bào

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 1

Thần Dữ Khí Hòa.

Gia Cát Nguyên Hồng chăm chú nhìn Đằng Thanh Sơn. Càng ngắm đáy lòng càng vui mừng: "Tâm tính kiên định, thiên phú tốt. Lại có nghị lực! Dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của ta thì sau mười năm bước chân vào cảnh giới tiên thiên e cũng chẳng khó. Một khi đạt tới tiên thiên liền có thể cảm ngộ được thiên đạo, dần dần đề cao cảnh giới... Với tính cách đó, khổ tu hơn mười năm thì thành tựu của hắn cũng có thể vượt qua ta. Thậm chí, Thanh Sơn còn có thể đưa Quy Nguyên tông ta trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái. Thay thế cho Thanh Hồ đảo kia!"

Đối với siêu cấp cường giả mà nói thì một số bí điển hay bảo vật, bọn họ cũng không để trong mắt. Đối với họ thì chúng cũng chỉ là ngoại vật mà thôi.

Đến cấp độ như Gia Cát Nguyên Hồng thì lại càng trọng thị việc tu luyện. Mà bọn họ muốn tìm một đệ tử thực sự vừa ý, quả là rất khó!

Bảo bối thì dễ kiếm nhưng đệ tử thì quả thật là khó tìm!

- Thanh Sơn. Ngươi sau này phải dốc lòng tu luyện. Có như vậy mới nhanh chóng bước vào tiên thiên chi cảnh. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Vâng, thưa sư phụ. - Đằng Thanh Sơn đáp.

Miệng thì đạp vậy nhưng tận đáy lòng Đằng Thanh Sơn lại nghi hoặc. Mình có lẽ đã sớm đạt tới hậu thiên đỉnh cao. Mà luận cảnh giới... Tính cả hai kiếp thì mình đã sống tương đối nhiều. Tự đánh giá về cảnh giới thì mặc dù không cách nào so với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng nhưng ít nhất không thua kém "Quỷ hồ" Tư Mã Khánh kia. Nhưng tại sao mình không hề cảm nhận được một điểm dấu hiệu bước vào tiên thiên?

- Sư phụ. Từ hậu thiên bước vào tiên thiên rốt cuộc phải làm thế nào? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng thấy Đằng Thanh Sơn nóng lòng như vậy không khỏi cười rộ lên.

- Được. Hôm nay ta sẽ nói qua với ngươi một chút! Trong thiên hạ này tiên thiên cao thủ cực kì ít ỏi. Trong ngàn vạn người đều khó xuất hiện một người! Mà cao thủ hậu thiên đỉnh phong lại có tới hàng nghìn hàng vạn. Bởi vậy, ngươi có thể hiểu được sự khó khăn từ hậu thiên bước vào tiên thiên là như thế nào.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Số lượng dân cư Đằng Thanh Sơn biết rất rõ. Như ở Nghi thành, quê hương của hắn, trong phương viên hai ba trăm dặm có hai ba trăm vạn nhân khẩu. Cả quận Giang Ninh ước chừng ba nghìn vạn nhân khẩu. Cả Dương Châu chỉ e cũng phải tới ba bốn ức nhân khẩu!

- Hậu thiên muốn bước vào tiên thiên. Điều trước tiên là cần phải đạt tới hậu thiên đỉnh phong! - Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói tiếp điều thứ hai.

- Tiếp theo 'Thần' trong 'Tinh khí thần' của nhân thể phải đủ mạnh! Điều thứ ba là tìm được phương pháp "Thần dữ khí hòa"!

Có ba điều này kết hợp với thiên phú, nghị lực cùng với cơ duyên xảo hợp thì người đó mới có thể bước vào tiên thiên!

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ khắc sâu những điều này vào trong lòng. Biện pháp "Thần dữ khí hòa"? Đằng Thanh Sơn nghe mà ù ù cạc cạc.

- Đạt tới hậu thiên đỉnh phong ngươi hẳn đã biết. Điều thứ hai "Tinh khí thần", ta sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi một chút! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- 'Tinh' chính là tinh hoa trong cơ thể người, ý tứ cũng chính là máu huyết. Con người ta sống trên đời hô hấp khí trời, ăn ngũ cốc, cao lương cũng có thể hóa thành 'Tinh' trong cơ thể! Thân thể con người 'Tinh' là căn bản!

- 'Khí' là hấp nạp linh khí của đất trời. Sau khi dùng phương pháp tu luyện chủ động luyện hóa liền biến thành nội kình! Nói cách khác 'Khí' có thể cùng 'Tinh' kếp hợp khiến thân thể võ giả trở nên mạnh mẽ. Về nội kình ngươi có lẽ cũng đã hiểu. Mà trong ba điều này thì ngươi phải nghe cho rõ thế nào là 'Thần'! - Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm túc nói.

Đằng Thanh Sơn chăm chú lắng nghe.

Điều này quan hệ đến việc có thể bước vào tiên thiên cảnh giới hay không.

- 'Thần' cũng chính là một từ mà người miền núi gọi là 'Tinh thần'. Cũng chính là 'Tâm thần' mà võ giả chúng ta hay gọi. Có một số người suốt ngày cảm thấy ngây ngây ngô ngô, mơ mơ màng màng chính là 'Thần' không đủ dẫn đến tâm thần yếu! Mà có người cả ngày tinh thần đủ mười phần làm chuyện gì cũng đều hăng hái, đây chính là ' Thần sung túc'. Đương nhiên cái gọi là 'thần sung túc' này chỉ nói với người bình thường.

- Các võ giả tu luyện nội kình. Nội kình vốn có thể 'Dưỡng thần' cho nên các võ giả bình thường đều là thần sung túc! Muốn đạt tới tiên thiên, yêu cầu đối với 'Thần' so với 'thần sung túc' của người thường phải cao hơn gấp mười, gấp trăm lần! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Yêu cầu này là hà khắc nhất. Hầu như tuyệt đại đa số võ giả đều bị hãm ở cửa này, không cách nào bước vào tiên thiên.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Sư phụ. Làm thế nào có thể biết 'Thần' đủ đạt tới tiên thiên?

- Hỏi rất hay! - Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Muốn biết 'Thần' có đủ đạt tới tiên thiên hay không thực ra có một biện pháp hết sức đơn giản!

- Biện pháp gì? - Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười rồi vung tay. Chỉ thấy một cỗ lưu quang màu xanh đậm từ lòng bàn tay hắn bay ra. Trong cỗ lưu quang màu xanh đậm ấy, Đằng Thanh Sơn cảm nhận được một cỗ lực lượng đáng sợ, khiến cho hắn không khỏi dán mắt vào cỗ lưu quang đó:

- Tiên thiên chân nguyên! Đây là tiên thiên chân nguyên! Tiên thiên chân nguyên của sư phụ so với Tư Mã Khánh mạnh hơn quá nhiều! Còn chưa chạm tới đã khiến ta cảm thấy kinh hãi.

Chỉ thấy cỗ lưu quang ấy tựa như một dải lụa màu màu xanh đậm vờn quanh thân thể Gia Cát Nguyên Hồng hai vòng, cuối cùng lại dung nhập vào trong cơ thể ông. Sau đó Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn. Nhìn thấy không?

- Thấy. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Lúc 'Thần' của ngươi có thể khống chế nội kình. Như vậy nghĩa là ngươi đã bước một chân vào tiên thiên. - Gia Cát Nguyên Hồng vừa cười vừa nói.

- 'Thần dữ khí hòa' chính là nói có thể cùng với khí dung hợp hết thảy. Khống chế khí vận chuyển bên trong. Đương nhiên độ khó rất cao! Phải cố gắng nắm được phương pháp 'Thần dữ khí hòa'.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Làm thế nào mới có thể 'Thần dữ khí hòa'? - Đằng Thanh Sơn liên tục hỏi.

- Muốn cho 'Thần' cường đại có thể đột phá phong bế 'nê hoàn cung'! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- 'Nê hoàn cung' ở trong đầu con người! Mà "Thần" thì giấu ở trong 'nê hoàn cung' bị phong bế này. Cho nên võ giả bình thường căn bản không cách nào đột phá được.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được một chút. Trong 'Ngàn năm kỷ sự' ở kiếp trước cũng nhắc tới "Nê hoàn cung". Loại bỏ trở ngại ở 'nê hoàn cung', lấy 'Thần' cùng 'Khí' dung hợp mới có thể chuyển hóa bước vào tiên thiên.

- Đương nhiên để "Thần" đột phá 'nê hoàn cung' cũng có bí pháp! Cũng chính là biện pháp của 'Thần dữ khí hòa'. - Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Những phương pháp này đều là bí mật bất truyền của các đại tông phái!

- Các tiền bối tông sư thế hệ đầu tiên không có bí pháp thì làm thế nào đột phá? - Đằng Thanh Sơn không nhịn được hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Không có bí pháp? Vậy thì phải sáng tạo! Bí pháp của các đại tông phái đương nhiên đều do một vài tiền bối sáng tạo ra.

Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh ngạc tán thán. Muốn thông qua 'Thần' khống chế nội kính vận chuyển ra bên ngoài cơ thể thật sự quá khó khăn.

- Thanh Sơn! Các bí tịch chia làm ba cấp độ: 'Thiên cấp', 'Địa cấp', 'Nhân cấp'. 'Nhân cấp' mật điển ngươi biết rồi. Nó chính là bí tịch mà đám hậu thiên cao thủ tu luyện. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Mà 'Địa cấp' mật điển chính là ẩn chứa biện pháp đột phá tiên thiên, chỉ vài tiên thiên cường giả mới có thể tu tập. Còn'Thiên cấp' mật điển đương nhiên càng thêm thần diệu.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn! 'Địa cấp' mật điển, 'Thiên cấp' mật điển có quan hệ trọng đại, bắt buộc phải được sự đồng ý của các trưởng lão mới có thể cho ngươi! Cho nên chuyện mật điển đợi sau khi ta chính thức thu ngươi làm đệ tử rồi mới có thể cấp cho.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Một đại tông phái tự nhiên phải có quy củ của nó. 'Địa cấp' mật điển, 'Thiên cấp' mật điển không thể nói cho là cho!

- Thanh Sơn! Ta nói cho ngươi biết: Quy Nguyên tông ta có hai 'Thiên cấp' mật điển! Trong đó 'Quy Nguyên tâm điển' uy lực lớn nhất, nó là tâm điển trấn tông của Quy Nguyên tông chúng ta! - Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói.

Cùng cấp bậc thì uy lực cũng chia cao thấp. Điểm này Đằng Thanh Sơn cũng hiểu. Có đôi khi một ít tuyệt chiêu uy lực đích

thực rất lớn. “Độc long toản” của mình đúng là rất mạnh.

- Chẳng lẽ sư phụ muốn truyền cho ta ‘Quy Nguyên tâm điển’? - Đáy lòng Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: “Quy Nguyên tông ‘mật điển’. Chỉ cần nghe tên cũng đủ biết tầm quan trọng của nó.”

Gia Cát Nguyên Hồng tiếp tục nói:

- ‘Quy Nguyên tâm điển’ là tâm điển mà các cao thủ của Quy Nguyên tông ta tu luyện nhiều nhất. Hơn một ngàn năm qua, đạt tới tiên thiên hơn chín phần đều là nhờ tu luyện ‘Quy Nguyên tâm điển’! Cho nên các vấn đề trong quá trình tu luyện ‘Quy Nguyên tâm điển’, đều có rất nhiều thư tịch là tâm huyết mà các tiền bối ‘dùng tâm thể nghiệm’. Chúng đều có thể dùng tham khảo. Có như thế trong quá trình tu luyện mới khó dẫn đến việc đi đường quanh co.

- Nhưng... ‘Quy Nguyên tâm điển’ là tu luyện kiếm pháp! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy liền ngạc nhiên. Kiếm pháp? Mình tu luyện thương pháp thì đưa cho mình có ích lợi gì?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Quy Nguyên tông ta. Lưỡng đại thiên cấp mật điển thì có một loại là kiếm pháp, một loại là đao pháp. Cho nên Thanh Sơn… nếu ngươi muốn học ‘Quy Nguyên tâm điển’ thì tốt nhất bỏ thương pháp học kiếm pháp! Thực ra thì đạo lý giữa chúng đều tương thông. Với cảnh giới thương pháp của ngươi, học kiếm pháp chắc chắn cũng sẽ rất nhanh.

- Thanh Sơn! Ngươi thấy thế nào? - Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bỏ thương pháp? Học kiếm pháp? Ý nghĩ này vừa mới nổi lên trong đầu đã bị Đằng Thanh Sơn từ bỏ. Kiếp trước khổ công luyện

‘Hình Ý quyền’. Kiếp này tiếp tục nghiên cứu lại phổ vào thương pháp. Đến bây giờ, hắn sử dụng trường thương như sử dụng cánh tay mình. Hơn nữa ‘Ngũ Hành quyền pháp’ mình mới chuyển hóa được ba chiêu, còn có hai chiêu chưa thể phổ được vào trong thương pháp. Hiện tại xem ra, ‘Ngũ Hành thương pháp’ uy lực hiển nhiên cực lớn.

- Sư phụ. Không cần đâu! - Đằng Thanh Sơn không hề đắn đo, trực tiếp lắc đầu nói.

- Con vẫn học thương pháp. Trong tông chúng ta có thương pháp mật điển nào không?

- Có. Nhưng cũng chỉ là một bí tịch ‘U Nguyệt thương điển’! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Thanh Sơn! Trong các binh khí đao, kiếm, côn, bổng…vv… thương là khó thành nhất! Trên Cửu Châu đạt tới tiên thiên mà sử dụng thương pháp, số lượng phải ít hơn rất nhiều so với sử dụng kiếm! Thương pháp muốn đạt đỉnh cao độ khó rất lớn. Có quá ít sách có thể tham khảo.”

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn! Ngươi cứ suy nghĩ cẩn thận đi! Ta định 21/9 chính thức thu ngươi làm đệ tử trên Quy Nguyên tông đại điện! Đợi đến hôm đó ngươi hãy trả lời ta!

- Vâng, thưa sư phụ!

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Đúng rồi, Thanh Sơn. ‘Thần dữ khí hòa’ là ‘Thần’ khống chế nội kình. Không cần ngươi phải đạt tới mức giống ta. Chỉ cần có thể hơi khống chế là được. ‘Nội kình li thể’ ngươi có thể hơi khống chế. Vậy ‘Thần dữ khí hòa’ xem như đã thành công. Đương nhiên ngươi cũng chớ nóng vội. Muốn đạt đến bước này rất khó. Chờ

đến khi có được mật điển, ngươi dựa theo biện pháp trong đó từ từ luyện tập, chung quy có một ngày sẽ có thể đại thành. - Gia Cát Nguyên Hồng lập tức cười nói.

- Được rồi! Ngươi đi về đi.

Đằng Thanh Sơn lại ngơ ngẩn đứng ở tại chỗ. Nội kình li thể. Chỉ cần khống chế một chút?

Vậy…

'Ám nhiên phi đao' của mình?

Mình có thể phổ nội kình vào phi đao bắn ra xa, rồi khống chế khiến cho nó nổ tung. Điều này thì xem như cái gì?

- Đứng đần ra đấy làm gì? - Gia Cát Nguyên Hồng quát khẽ.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 2

Phi Đao.

Vâng thưa sư phụ!

Đằng Thanh Sơn cũng không nhiều lời, lập tức cúi người thối lui.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn theo Đằng Thanh Sơn rời đi, lúc này mới mỉm cười cầm quyển sách lên, nằm trên ghế đọc.

o0o Bước trên con đường nhỏ, trong lòng Đằng Thanh Sơn có chút kích động: "Dựa theo sư phụ nói, nội kình rời khỏi thân thể, hôn nữa còn có thể khống chế nội kình, như vậy đại biểu cho việc 'Thần' đã đột phá trở ngại của 'nê hoàn cung', bước một chân vào tiên thiên. 'Ảm Nhiên phi đao' của ta chẳng phải là như vậy sao? Chẳng lẽ ta đã sớm bước một chân vào tiên thiên?"

Vốn tưởng rằng rất khó, nhưng hiện tại không ngờ phát hiện ra trong lúc vô ý lại thành công.

Thực ra Đằng Thanh Sơn ở kiếp trước đã đạt đến cấp bậc tông sư. Mặc dù nói tông sư ở kiếp trước chỉ có thể tương đương với hậu thiên cao thủ trên Cửu Châu đại địa, nhưng nói về lực chiến đấu thực sự, một vị tông sư nội gia quyền e rằng có thể giết chết một đống nhất lưu võ giả. Bởi vì tông sư nội gia quyền mặc dù cũng chỉ có vạn cân khí lực, nhưng đó lại là lực lượng thân thể, cho nên có thể kiên trì rất lâu. Hơn nữa tông sư nội gia quyền có

thể hoàn toàn nội liễm hơi thở, khả năng khống chế cơ nhục thân thể đã đạt đến cực điểm.

Luận về cảnh giới thì các tông sư kiếp trước cao hơn nhiều, nếu như không phải linh khí thiên địa quá ít, sợ rằng thành tựu của bọn họ càng vượt trội.

Mà "Thần" trong "Tinh Khí Thần", cảnh giới bản thân của Thanh Sơn đã rất cao, mà nội gia quyền lại là dưỡng sinh, khả năng nuôi dưỡng "Thần" cũng vô cùng tốt. "Thần" của Đằng Thanh Sơn tự nhiên rất cường đại.

"Nhưng tại sao nội kình chỉ là hậu thiên, chưa bước vào tiên thiên?" Trong lòng Đằng Thanh Sơn nghi hoặc: "Bỏ đi, không cần vội! Hai mươi mốt tháng chín là ngày chính thức bái sư, đến khi đó đã có thể xem những miêu tả chi tiết về chuyện bước vào tiên thiên trong mật điển."

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, hiển nhiên tuyệt kỹ "Ảm Nhiên phi đao" đã đại biểu cho mình bước một chân vào tiên thiên.

"Chờ khi ta 'thần dữ khí hòa' chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên, đến lúc đó tiên thiên chân nguyên của ta kết hợp với lực lượng thân thể…" Đằng Thanh Sơn từ đáy lòng chờ mong: "Hơn nữa nội kình của ta đã không thể cường hóa thân thể, không biết… tiên thiên chân nguyên kia có thể tiếp tục cường hóa thân thể hay không!"

Dùng hắc hỏa linh căn, thân thể Đằng Thanh Sơn đã có thể tiếp tục đề thăng.

Nhưng sự đề thăng này chung quy có một ngày sẽ kết thúc.

Tiên thiên chân nguyên rõ ràng có cấp độ cao hơn so với nội kình, cho nên nói không chừng sẽ có hiệu quả kỳ lạ.

o0o Đằng Thanh Sơn về lại chỗ ở. Hắn vừa mới tắm rửa thay

quần áo thì đã bị mấy người Đằng Thanh Hổ, Gia Cát Vân, Tiểu Vũ và Gia Cát Thanh kéo ra ngoài ăn cơm. Bọn họ tại Lãm Nguyệt lâu vừa ăn vừa nói chuyện, hết nửa canh giờ cho đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, lúc này mới ríu rít trở về Quy Nguyên tông.

- Thanh Sơn đại ca, đợi đến ngày hai mươi mốt tháng chín chúng ta chính là sư huynh đệ rồi!

Gia Cát Vân cười hì hì nói:

- A! Vậy đệ ở đây sớm gọi trước một tiếng, 'Tứ sư huynh'!

- Sư đệ!

Đằng Thanh Sơn cũng cười đáp.

- Tứ sư ca!

Thanh cô nương cũng lại gần hô lên.

Tại Quy Nguyên tông, môn hạ đều dựa theo tuổi tác để luận đệ huynh. Bởi vì bình thường đều gia nhập Quy Nguyên tông dưới mười tuổi, cho nên rất ít khi xuất hiện người lớn tuổi. Hơn nữa cho dù có đặc biệt thu nhận đệ tử lớn tuổi, bình thường những đệ tử này đều có một ít bản lĩnh thiên phú.

- Sắc trời không còn sớm nữa rồi. Tiểu Vân, Tiểu Thanh, hai người các ngươi hãy trở về nghỉ ngơi đi!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Thanh cô nương gật đầu nói:

- Biết rồi! Tiểu Vũ, sáng mai đến chỗ ta nhé, chúng ta cùng nhau luyện kiếm!

- Được!

Thanh Vũ cũng vui vẻ gật đầu.

Lập tức đội ngũ hai bên chia tay nhau. Ba ngươi Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ và Thanh Vũ trở về nơi cư ngụ của mình. Lúc này trời đã tối, một mảnh trăng rằm lơ lửng giữa không trung.

- Ca! Lúc trước chỗ này chỉ có một mình muội, huynh và Thanh Hổ biểu ca đều đi ra ngoài.

Thanh Vũ cười nói:

- Hiện tại mọi chuyện đã xong xuôi hết rồi, ca sẽ không ra ngoài nữa chứ?

- Sắp tới sẽ không.

Đằng Thanh Sơn nói xong liền đi về nơi ở của mình:

- Thanh Vũ, Biểu ca, các người đi theo ta!

Hai người Thanh Vũ và Đằng Thanh Hổ có chút nghi hoặc, nhưng vẫn theo sau. Nơi ở của Đằng Thanh Sơn là một tòa nhà hai tầng phía sau phủ đệ, sau khi tiến vào trong phòng, lập tức phát hiện ra một chiếc túi to. Trong chiếc túi đều chứa mọi thứ Đằng Thanh Sơn mang từ Hỏa Diễm sơn về.

Chiến túi dễ dàng tháo ra.

- Tiểu Vũ, xem đi!

Đằng Thanh Sơn từ trong chiếc túi lấy ra một chiếc áo lót mềm mại màu vàng.

- Đây là cái gì?

Thanh Vũ trợn tròn mắt.

Đằng Thanh Hổ bên cạnh vội giới thiệu:

- Thanh Vũ! Đây chính là bảo bối mà Thanh Sơn đoạt được trong lần bắt tên thủ lĩnh của mấy ngàn mã tặc kia, được gọi Kim Ti Bối Tâm. Mặc nó vào, hậu thiên cao thủ bình thường đều không thể xuyên thủng chiếc áo này, hơn nữa còn cực kỳ nhẹ, không hề giống như trọng giáp trên người Hắc Giáp quân chúng ta.

"Ô!" Thanh Vũ vui vẻ nhận lấy:

- Oa! Thật mềm, thật mát, sờ thật dễ chịu, hơn nữa còn không nặng lắm!

Chiếc áo này đúng là không nặng lắm, chỉ gần một cân, so với vài bộ trọng giáp nội giáp thì quả thật nhẹ hơn rất nhiều. Mà những bộ hàn thiết và huyền thiết nội giáp mặc trên người rất cứng rắn, nặng trình trịch, sao thể thoải mái bằng áo lót kim tằm ti này được.

- Ca, huynh không mặc sao?

Thanh Vũ liền nói:

- Muội biết võ giả mặc nội giáp quá nặng thực lực sẽ bị ảnh hưởng.

- Ca không cần!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười nói.

Với lực lượng hai mươi mốt vạn cân kinh người của hắn hiện tại, mặc trọng giáp hơn chục cân thì có tính là gì? Đừng nói là mặc nội giáp mấy chục cân, cho dù có mặc hai ngàn cân thì cũng chẳng khác gì thanh sam mấy lạng.

- Biểu ca!

Đằng Thanh Sơn cũng từ bên trong chiếc túi lấy ra Thiên niên hàn thiết cung:

- Lúc trong tộc huynh cũng đã từng luyện tập cung tên. Cây Thiên niên hàn thiết cung này có thể chịu đựng mấy vạn cân khí lực, cũng đủ cho huynh sử dụng. Khi luyện thương quá mệt mỏi thì có thể luyện cung, thêm một môn chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Đằng Thanh Hổ đưa tay nhận lấy cây Thiên niên hàn thiết cung. Loại binh khí này giá cả cực kì đắt đỏ, chỉ vẻn vẹn số lượng 'Thiên niên hàn thiết' trên thân cung cũng đủ dọa người rồi.

- Biểu ca! Chỗ này có sáu vạn lượng bạc, huynh cầm đi!

Đằng Thanh Sơn đưa một xấp ngân phiếu tới:

- Làm một bách phu trưởng, sau này tìm vợ, mời người đi uống rượu ăn cơm, còn phải mua sắm binh khí, tất cả đều cần bạc. Huynh cầm đi!

Lúc trước Đằng Thanh Sơn đã tước đoạt hơn mười vạn lượng bạc từ đám thổ phỉ kia, đương nhiên hiện giờ chút bạc đó hắn chẳng hề để ý.

- Sáu vạn lượng!

Đằng Thanh Hổ nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, còn đệ thì sao?

- Đệ có rồi!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía muội muội:

- Tiểu Vũ! Chỗ này có năm vạn lượng bạc, muội cất vào chỗ nào đó đi, sau này muốn dùng thì lấy!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, Quy Nguyên tông có nhiều đệ tử như vậy, trong đó khẳng định cũng sẽ ngầm ganh đua dựa dẫm. Nếu như nghèo khó không có bạc, cũng sẽ bị người ta ngầm xem

thường.

Con người rất thực dụng.

- Vâng vâng!

Thanh Vũ rất hưng phấn. Mấy ngày nay nàng theo Thanh cô nương ra ngoài chèo thuyền dạo phố đều tốn tiền của đối phương, cho nên nàng cũng rất ngại ngùng.

- Ca, huynh không cần sao?

Thanh Vũ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ca còn rất nhiều!

Đằng Thanh Sơn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Vũ, cười nói.

Thực ra từ khi lấy được món tài phú kinh người của "Quỷ Hồ" Tư Mã Khánh, Đằng Thanh Sơn cũng chưa từng muốn lộ ra. Bất kể là bách phu trưởng hay là đệ tử Quy Nguyên tông, có mấy vạn lượng bạc đều không tính là trái với thông lệ. Nhiều ngân phiếu như vậy Đằng Thanh Sơn chỉ dự phòng, sau này cũng có thể dùng trong tộc. Về phần mình, nhu cầu đối với vàng bạc của hắn vẫn rất thấp.

- Được rồi! Hai người các ngươi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải luyện công buổi sáng!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Biết rồi ca!

Thanh Vũ vui vẻ đáp.

Đợi hai người rời đi, lúc này Đằng Thanh Sơn mới xoay người lấy ra một đống phi đao, sau đó từ cửa sổ nhảy xuống sân sau.

……

Trong sân.

Gió đêm thổi vi vu. Đằng Thanh Sơn đặt hơn mười thanh phi đao sang một bên, nhặt vài hòn đá lên, sau đó hít sâu một hơi, trong nháy mắt tiến vào trạng thái "ảm nhiên", tiện tay ném một hòn đá nhỏ ra.

"Viu!"

Tốc độ bay của hòn đá không nhanh, tại nửa đường thì vang lên một tiếng "cạch" rồi vỡ tan.

"Ừmm! Dưới trạng thái 'ảm nhiên', ta từ khoảng cách xa có thể khống chế nội kình nổ tung. 'Thần' của ta đích thực có thể khống chế nội kình. Vậy… có thể khống chế nội kình vờn quanh như sư phụ hay không?" Đằng Thanh Sơn lại ném hòn đá nhỏ ra, đồng thời cố gắng khống chế hòn đá chuyển hướng.

Nhưng khi "Thần" của Đằng Thanh Sơn vừa mới cảm ứng được nội kình, muốn khống chế chuyển hướng thì…

"Bồng!"

Hòn đá vỡ vụn.

"Không đúng! 'Thần' của ta vừa khống chế nội kình thì đã phá vỡ cân bằng mà nổ tung rồi." Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Nội kình khuấy động thì dường như toàn thân đều khuấy động, vừa chạm đã phản ứng kịch liệt.

Hòn đá có thể tích nhỏ, ẩn chứa nội kình ít, cho nên khống chế dễ dàng hơn. Nếu như ngay cả hòn đá nhỏ cũng không thể khống chế chuyển hướng thì không cần phải nói đến phi đao.

"Viu!" "Bồng!"

“Viu!” “Bồng!”

……

Đằng Thanh Sơn lần lượt thí nghiệm. Những tiếng vang này thậm chí còn dẫn tới sự chú ý của muội muội Thanh Vũ và biểu ca Thanh Hổ, có điều lại bị Đằng Thanh Sơn nói một câu tổng cổ đi. Sau đó hắn lại tiếp tục đắm chìm vào nghiên cứu làm thế nào có thể khiến “Thần” khống chế nội kình càng thêm xảo diệu, để đạt tới hiệu quả khiến cho hòn đá chuyển hướng.

Dần dần Đằng Thanh Sơn phát hiện, cũng không phải đến cuối cùng chuyển hướng mới khống chế nội kình. Khi nội kình truyền vào bên trong hòn đá, “Thần” và nội kình đã có sự liên hệ. Trong quá trình phi hành, ‘Thần’ cố gắng cùng với “nội kình” dung hợp lại, trong ngươi có ta, trong ta lại có ngươi. Đương nhiên hòn đá bay ra chỉ trong thời gian nháy mắt, muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó khiến cho “Thần” của mình dung hợp với “nội kình”, độ khó cực kỳ cao.

……

Đằng Thanh Sơn lần lượt thí nghiệm, tổng kết nguyên nhân thất bại, không ngừng cải thiện.

“Viu!” Lại là một hòn đá bắn ra.

Lúc tới trước hòn giả sơn xa xa thì hòn đá đột nhiên chuyển hướng vẽ thành hình vòng cung, đập vào một tảng đá nhô lên trên hòn giả sơn, “bồng” một tiếng vỡ tan tành.

“Thành công rồi!” Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười.

“‘Ám Nhiên Nhất Đao’, phi đao nổ tung mặc dù có tính bất ngờ, nhưng uy lực của phi đao vỡ vụn đương nhiên cũng sẽ giảm xuống. Mà uy lực của phi đao chuyển hướng này thì không hề bị

giảm.” Đằng Thanh Sơn trong lòng vui mừng: “Hiện tại ‘Thần’ và ‘nội kình’ dung hợp, khống chế tốt hơn nhiều. Đương nhiên muốn cho tiên thiên chân nguyên vờn quanh thân thể hai vòng rồi trở về cơ thể như sư phụ, độ khó quá cao!”

Có tiến bộ, Đằng Thanh Sơn rất cao hứng. Chỉ riêng tuyệt kỹ phi đao này hắn đã đủ tự tin giết chết loại tiên thiên cao thủ yếu nhược như Tư Mã Khánh kia.

“Hừ! Bình thường tiên thiên cao thủ muốn dùng nội kình truyền vào phi đao… Với phi đao chất liệu bình thường, truyền vào quá nhiều nội kình e rằng sẽ bị vỡ vụn!” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. Khả năng thừa nhận nội kình của binh khí vốn có hạn, đây cũng là nguyên nhân tại sao thần binh lợi khí lại trân quý như vậy.

Nhưng Đằng Thanh Sơn ném phi đao thì lại hoàn toàn khác.

Lực lượng của hắn cũng chẳng phải truyền vào trong phi đao, mà chỉ là một ít nội kình tiến vào bên trong, còn lực lượng thân thể thì lại tác dụng vào bên ngoài phi đao.

Giống như ném một hòn đá, cho dù mười vạn cân khí lực, hòn đá phải chãm vào vật thể mới có thể vỡ vụn. Tuy nhiên nếu như bộc phát mười vạn cân khí lực “nội kình” truyền vào hòn đá, hòn đá e rằng còn chưa bay ra thì bên trong đã hóa thành bột phấn rồi.

“Đây là ưu thế lớn nhất của lực lượng thân thể!” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 3

Trên Đại Điện

Chỉ còn cách ngày hai mươi mốt tháng chín có mấy ngày.

Buổi sáng hôm nay, Đằng Thanh Sơn luyện tập Tam Thể thức, nhận thức ý cảnh, muốn sáng tạo ra chiêu thứ tư trong "Ngũ Hành Thương Pháp". Buổi chiều hắn lại tu luyện "Hổ Hình Thông Thần thuật". Sau khi ăn Hắc Hỏa linh căn, tiếp tục tu luyện, lực lượng thị lực và thính lực của hắn đều từ từ tăng lên. Buổi tối, hắn lại nghiên cứu tuyệt kỹ phi đao.

Đương nhiên khoảng thời gian dùng cơm trưa cơm chiều hắn đều cùng các huynh đệ trong Hắc Giáp quân uống rượu đàm tiếu. Kỳ thật không chỉ có Đằng Thanh Sơn luôn luôn khắc khổ, mà tuyệt đại đa số mọi người trong Hắc Giáp quân cũng đều rất chăm chỉ. Có thể trải qua sàng lọc ở lại với Hắc Giáp quân, số người thích ăn ngon mặc đẹp là rất ít.

o0o Đảo mắt đã là ngày hai mươi mốt tháng chín.

Sáng sớm trời lờ mờ sáng, đa số mọi người trong quân doanh Hắc Giáp quân vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ, nhưng chỗ ở của Đằng Thanh Sơn thì lại vô cùng huyên náo.

- Biểu ca, biểu ca!

Thanh Vũ sớm đã ở đình viện, nhảy dựng lên tỏ vẻ hưng phấn, lớn tiếng gọi.

- Mau rời giường! Hôm nay chúng ta phải lên đại điện.

- Trời mới mờ sáng mà.

Đằng Thanh Hổ đẩy cửa phòng đi ra, cầm theo một cây hỗn thiết thương, bất lực đưa mắt nhìn Thanh Vũ.

- Thanh Vũ, muội nhìn xem lúc này là lúc nào? Phải nửa giờ nữa mới tới điểm tâm.

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Đằng Thanh Hổ vẫn đi ra đình viện, tập luyện thương pháp.

Thanh Vũ cũng hừ một tiếng:

- Thật là lười! Xem ca của muội kìa! Muội vừa rời giường thì đã thấy huynh ấy đánh quyền rồi.

- Ta làm sao so được với Thanh Sơn, cứ ngủ là hơn!

Đằng Thanh Hổ dừng trường thương, cười nói.

- Muội cũng không xem thử! Ca của muội buổi tối đều khoanh chân tĩnh tọa ở phía sau đình viện. Ta làm sao so được với hắn, làm sao ta không ngủ mà tĩnh tọa được? Vừa tĩnh tọa vừa ngủ, ta quả thật không có bổn sự đó.

“Vù!” “Vù!”

Phía sau đình viện vang lên những tiếng rít.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn đang luyện tập Tam Thể thức. Tam Thể Thức rất phổ thông, nhưng trong tay Đằng Thanh Sơn thì lại có một vẻ rất đặc biệt. Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện ra hai chân của Đằng Thanh Sơn hình như ẩn chứa một cây cung, hai tay cũng giống như một cây cung, cả thân thể đều là một cây cung.

Toàn thân đều ẩn chứa một luồng kình đạo, thong thả mà

nhanh chóng, đột nhiên xuất quyền như kéo cung bắn ra một mũi tên sắc bén.

Thu thế.

Ngực của Đằng Thanh Sơn giống như thở phào một hơi, trên mặt nở một nụ cười điềm tĩnh. Mỗi một lần luyện tập Tam Thể thức, hắn đều nhận thấy một luồng khí sinh sôi không ngừng. Ý cảnh âm dương điều hoà. Chỉ là ý cảnh đó quá mức cao thâm, cho nên Đằng Thanh Sơn khó có thể nhìn thấu được.

- Biểu ca, Tiểu Vũ! Hôm nay sao dậy sớm vậy? Chúng ta ăn điểm tâm đi!

Đằng Thanh Sơn đi về phía đình viện.

- Ca, huynh hãy thay quần áo đi! Hôm nay là ngày tông chủ chính thức thu huynh làm đệ tử, đến lúc đó sẽ cử hành trên đại điện, rất nhiều trưởng lão hộ pháp đều có mặt.

Thanh Vũ không ngừng nói Đằng Thanh Sơn nhìn lại dơ dáy của mình, bởi vì tĩnh tu một đêm bên trong đình, cho nên quần áo của hắn đã dính đầy bụi.

- Không vội! Sau khi ăn điểm tâm trở về thay quần áo cũng được!

Đằng Thanh Sơn nói.

Ba người cùng rời khỏi nơi ở.

o0o Mặt trời đã lên, ánh sáng ban mai vạn trượng chiếu rọi đại điện Quy Nguyên tông.

Ngoài đại điện có hơn mười bậc thang, rất nhiều đệ tử Quy Nguyên tông đang xếp hàng. Một dàn đệ tử đứng đó, mặc đồng phục áo choàng màu trắng, thân thể thẳng tắp. Ở phía xa còn có

rất nhiều đệ tử áo quần lộn xộn tụ tập với nhau, đứng xa xa nhìn vào đại điện thấp giọng bàn luận.

- Hôm nay trong tông có đại sự gì nhỉ? Sư thúc ta và những đệ tử đời thứ hai mươi bảy đều đứng ở bên ngoài đại điện.

- Ai mà biết! Đệ tử đời thứ hai mươi bảy mới có tư cách đứng ngoài điện, đệ tử đời thứ hai mươi tám chúng ta chỉ có thể đứng xa mà nhìn. Nhìn kìa! Sư tổ! Oa, còn có trưởng hộ pháp!

Rất nhiều đệ tử đều nhìn thấy đám người xa xa, bọn họ là lãnh đạo của Quy Nguyên tông, mà Đằng Thanh Sơn hiện tại đang đứng giữa đám người này.

- Tất cả bách phu trưởng, mỗi một bậc đứng hai người, theo thứ tự đi xuống đứng bên ngoài điện!

Ký Hồng mặc y phục màu đen quát lớn. Đám bách phu trưởng đi theo phía sau đều khom người tuân lệnh. Lần tụ tập này, đến cả bách phu trưởng Hắc Giáp quân cũng không có tư cách được vào đại điện, chỉ được đứng ở bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài điện, mỗi một bậc có hai bách phu trưởng cùng với hai đệ tử đời thứ hai mươi bảy, Đằng Thanh Hổ là một trong số đó.

Trên đại điện.

Hai bên bày hai hàng ghế, chừa ở giữa thành một con đường đi thẳng tới cửa đại điện. Một dãy ghế có khoảng mười tám cái, cộng lại là ba mươi sáu cái.

Bốn đại thống lĩnh và mười một đô thống đều ngồi ở bên phải. Hắc Giáp quân có mười hai đô thống, nhưng có một vị phải ở bên ngoài. Ngoại trừ mười lăm người này, còn có "Quận thủ" Giang Ninh thành cùng với "Tướng quân" của Thành Vệ quân, ngồi ở phía trước bốn Đại thống lĩnh.

Tổng cộng mười bảy người, đương nhiên dãy ghế bên phải chỉ còn có ghế đầu tiên là chưa ai ngồi.

Dãy bên trái có mười tám ghế, cũng có mười bảy người ngồi. Vị trí đầu tiên bên tay trái cũng không có ai ngồi.

“Theo chỗ ngồi, có thể nhìn ra thế lực của Quy Nguyên tông lớn như thế nào.” Đằng Thanh Sơn ngồi vị trí sau cùng bên trái, ánh mắt đảo qua đám người: “Dãy bên trái hẳn là dành cho trưởng lão và hộ pháp của Quy Nguyên tông, chắc là những người quản lý đệ tử bên ngoài. Về dãy ghế của Hắc Giáp quân… Ủa, hai người kia…

Đằng Thanh Sơn cũng không biết về “Quận thủ” Giang Ninh quận thành và “Tướng quân” của Thành Vệ quân.

Lúc này Tông chủ còn chưa tới, trong đại điện rất ồn ào náo nhiệt, tuỳ ý cười nói.

- Lão Nghiêm! Người ngồi trước dãy chúng ta là ai mà lại có thể ngồi trên bốn vị thống lĩnh?

Đằng Thanh Sơn thấp giọng dò hỏi.

Nghiêm Qua bên cạnh cũng là một vị thống lĩnh dưới trướng đô thống.

- Thanh Sơn! Hai người đó một người là “Quận thủ” của Giang Ninh quận thành, người kia là “Tướng quân” của Thành Vệ quân. Hai người này khống chế tám vạn Thành Vệ quân đấy.

Nghiêm Qua thì thầm nói.

- Thành Vệ quân mặc dù đều là từ Hắc Giáp quân chúng ta loại ra, nhưng cũng có nhiều người rất giỏi. Bọn họ cũng là quân đội bảo vệ Quy Nguyên tông như chúng ta.

“Thì ra là họ!” Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Vì Hắc Giáp quân vẫn luôn luôn bảo trì số lượng sáu ngàn, mà người muốn vào được Hắc Giáp quân thì lại rất nhiều, cho nên có không ít người bị loại. Kỳ thật có nhiều người thực lực cũng rất khá, nhưng họ vẫn bị loại, do đó Quy Nguyên tông thu những người này vào Thành Vệ quân. Nhân số của Giang Ninh Thành Vệ quân là tám vạn, là quân đội lớn nhất trong cả quận Giang Ninh.

Đương nhiên, nếu như đánh trên đất bằng, chính diện chém giết, sáu ngàn Hắc Giáp đủ để tiêu diệt tám vạn Thành Vệ quân.

Nhưng nếu tám vạn Thành vệ quân dựa vào tường thành rất cao của quận Giang Ninh để phòng thủ, cho dù là sáu ngàn Hắc Giáp cũng rất khó công phá.

“Đây chính là Quy Nguyên tông!” Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thán. Một đội sáu ngàn Hắc Giáp tinh anh, một đội Thành Vệ quân số lượng khổng lồ tám vạn người được huấn luyện cực tốt, đệ tử hạch tâm gần vạn người, đệ tử bên ngoài càng vô số kể, đây chính là Quy Nguyên tông, hoàn toàn thống trị quận Giang Ninh.

Ngay vào lúc này…

Ba bóng người từ bên ngoài đại điện đi vào. Người đi đầu chính là Gia Cát Nguyên Hồng tóc dài tung bay, trường bào xanh nhạt. Phía sau y là hai người. Một người là lão giả tóc hoa râm mặc áo vải mộc mạc, còn người kia là một trung niên ánh mắt như điện, khí thế sắc bén.

- Sư thúc, sư bá tổ, mời các vị ngồi!

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

Hai người kia khẽ khom mình, sau đó chia nhau tự nhiên ngồi ở ghế thủ vị hai bên trái phải.

“Hai người này!” Trong lòng Đằng Thanh Sơn lập tức đoán ra: “Chẳng lẽ hai người này là Chấp pháp trưởng của Quy Nguyên tông trong truyền thuyết?”

Mấy ngày vừa qua ở Hắc Giáp quân, Đằng Thanh Sơn cũng từng nghe nói qua về Chấp pháp trưởng lão. Chấp pháp trưởng lão có địa vị cực cao, chỉ thấp hơn tông chủ một chút.

Còn những vị trí khác như thống lĩnh, quận thủ, trưởng lão, hộ pháp, đô thống…vv, địa vị đều thấp hơn không ít.

……

Trong đại điện, Gia Cát Nguyên Hồng ngồi xuống, những người khác cũng đều ngồi xuống.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng lên tiếng gọi.

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy, khom người nói:

- Tông chủ!

Lúc này là nơi công khai, còn chưa chính thức bái sư, Đằng Thanh Sơn vẫn phải xưng hô là tông chủ như trước.

- Thanh Sơn từ bé sống ở núi rừng, lấy trời đất tự nhiên làm sư phụ, tự sáng tạo ra thương pháp. Tuổi còn trẻ mà đã đánh chết được “Huyết Nguyệt Đao” Mạnh Điền. Ở trận Hỏa Diệm Sơn, hai người Hắc Bạch trưởng lão của Tiêu Dao cung liên thủ đối phó, nhưng vẫn không hề rơi vào thế hạ phong. Ha ha! Thanh Sơn đúng là nhân tài như ngọc thô. Hôm nay, Gia Cát Nguyên Hồng ta chính thức thu Thanh Sơn làm đệ tử, xin chư vị làm chứng!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Đằng Thanh Sơn lập tức tiến lên, nhận lấy chén trà trong khay

do thị nữ đưa lên, sau đó quỳ một gối dâng trà.

- Sư phụ, mời uống trà!

Đằng Thanh Sơn cung kính dâng trà lên.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười tiếp nhận, nhấp vài hớp rồi để sang một bên, mỉm cười gật đầu:

- Từ hôm nay trở đi, Thanh Sơn chính là đệ tử đời thứ hai mươi bảy của Quy Nguyên tông. Sau này phải chăm chỉ cố gắng, sớm ngày bước vào cảnh giới tiên thiên!.

Quá trình bái sư kỳ thật rất đơn giản, uống trà bái sư thì đã coi như xong rồi.

- Vâng thưa sư phụ!

Đằng Thanh Sơn cung kính nói.

- Đứng lên đi!

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

Từ hôm nay trở đi Đằng Thanh Sơn là thân truyền đệ tử của tông chủ, thân phận này đâu phải bình thường. Có thể thành tông chủ, bình thường đều là những đệ tử ưu tú nhất. Mà tông chủ tuyển chọn đệ tử, bình thường đều là những người ưu tú nhất. Dựa theo quy củ truyền thống, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tông chủ đời tiếp theo của Quy Nguyên tông bình thường sẽ được tuyển ra từ hàng ngũ đệ tử thân truyền của tông chủ.

Giống như Tang Phong và Quan Lục, còn trẻ mà đã trở thành thống lĩnh. Ngoại trừ thực lực ra, thân phận đệ tử thân truyền của tông chủ cũng có chút ít quan hệ.

- Chúc mừng tông chủ!

Đám người trong đại điện đều chắp tay chúc mừng.

- Ha ha… Hôm nay thu Thanh Sơn làm đệ tử là một việc nhỏ, còn có một đại sự lớn hơn cần làm.

Gia Cát Nguyên Hồng nói xong liền nhìn về phía Ký Hồng. Nhất thời trong đại điện đều im lặng, tất cả mọi người đều biết… Thời khắc mấu chốt đã tới!

Quá trình thu đệ tử rất đơn giản, lúc trước cũng rất ít khi có động tĩnh lớn như vậy.

Lần này triệu tập nhiều người như vậy, mọi người trong lòng đều biết, phỏng chừng chính là muốn tuyển thống lĩnh mới. Thống lĩnh là vị trí nắm giữ thực quyền, hơn nữa… vị trí của Ký Hồng chính là đệ nhất thống lĩnh. Dựa theo quy củ, ba vị thống lĩnh kia đều dưới sự chỉ huy của lão.

- Các vị!

Ký Hồng đứng lên, cao giọng nói.

- Ta làm chức đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân đã chừng năm mươi năm rồi. Bây giờ ta cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, muốn lui khỏi vị trí đệ nhất thống lĩnh.

Sau đó lão liền nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng:

- Xin tông chủ hãy tuyển thống lĩnh mới!

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

-----*-----

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 4

Tứ Đại Thần Cấp Bí Điển

Mười một vị đô thống trên điện, trong lòng đều có chút mong đợi. Vị trí thống lĩnh bị khuyết đương nhiên phải tuyển người mới rồi!

Ngay cả ba vị thống lĩnh Bàng Sơn, Tang Phong, Quan Lục trong lòng cũng không bình tĩnh được! Đây lại là tuyển đệ nhất thống lĩnh a…

Bàng Sơn là đệ nhị thống lĩnh, Tang Phong là đệ tam thống lĩnh, Quan Lục là đệ tứ thống lĩnh. Ba người bọn họ đều cùng muốn tiến thêm một bước!

- Lúc này Lưu Tinh của ta cũng có chút thành tựu! Đến cả sư thúc sợ cũng không phải là đối thủ của ta... Vị trí đệ nhất thống lĩnh này phải là của ta!

Tang Phong cả người nóng bừng lên. Lưu Tinh đao chính là một trong số hai đại thiên cấp mật điển của Quy Nguyên Tông, chuyên về đao pháp. Tang Phong trước giờ vẫn kiên nhẫn tiềm tu, rất ít lưu lãng trong thiên hạ. Vì thế, thanh danh của hắn cũng không lớn. Nhưng trước khi Đằng Thanh Sơn đến, Gia Cát Nguyên Hồng cũng đã chấm Tang Phong! Bởi vì, Tang Phong một mạch khắc khổ tiềm tu, thực lực rất kinh người. Bọn người thanh niên thế hệ Gia Cát Vân giao thủ với hắn đều bị đánh bại một cách dễ dàng!

- Nhị sư bá làm việc cho Quy Nguyên Tông chúng ta, chỉ huy Hắc Giáp quân chiến đấu nhiều năm rồi, công lao rất lớn! Từ hôm nay, nhị sư bá sẽ là trưởng lão của Quy Nguyên Tông!

Gia Cát Nguyên Hồng nói sang sảng, trên mặt Ký Hồng cũng lộ vẻ tươi cười. Già rồi, thoái vị làm chức trưởng lão, coi như là công thành danh toại. Không ít người hướng về phía Ký Hồng chúc mừng. Gia Cát Nguyên Hồng dừng lại một chút, rồi nói:

- Song vị trí thống lĩnh Hắc Giáp quân không thể khuyết được.

Nhất thời, trong đại điện lại im lặng. Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vang trong đại điện trống trải:

- Vị trí đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân sẽ do Đằng Thanh Sơn, nguyên đô thống của lĩnh một dưới trướng Ký Hồng đảm nhiệm!

Trong đại điện mọi người ồ lên! Đằng Thanh Sơn làm đệ nhất thống lĩnh? Không ít người nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn. Đi lên đây tiếp nhận chiến giáp!

Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói. Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy, đi về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

- Sao lại là hắn?

Tang Phong sắc mặt đại biến.

- Ta vốn là thống lĩnh! Cho dù đề bạt Đằng Thanh Sơn làm thống lĩnh, nhiều nhất cũng chỉ nên cho hắn làm đệ tứ thống lĩnh. Vị trí đầu, hắn phải do ba người chúng ta trúng tuyển! Với thực lực của ta, vị trí đệ nhất thống lĩnh hắn phải là ta mới đúng!

Hai tròng mắt sắc bén Tang Phong hơi nheo lại.

Đột nhiên … Tang Phong đứng phắt dậy, đi đến giữa điện,

nhất thời không ít người nhìn về phía hắn.

- Hử?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía ái đồ của mình.

- Có kịch hay xem rồi!

- Tang Phong sợ là không phục Các trưởng lão hộ pháp nhìn nhau cười. Ai cũng rất hứng thú nhìn cảnh này. Dù sao đây là việc nội bộ của Hắc Giáp quân, tuyển đệ nhất thống lĩnh. Cho dù tuyển đi tuyển lại cũng không đến lượt các hộ pháp trưởng lão đảm nhiệm.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía này.

- Sư phụ!

Tang Phong cung kính nói.

- Thanh Sơn sư đệ thực lực bất phàm, cũng lập được công lớn, đích xác có tư cách trở thành thống lĩnh! Chỉ là, Thanh Sơn sư đệ dù sao cũng quá trẻ, kinh nghiệm ít. Lúc trước sư bá tổ đảm nhiệm chức đệ nhất thống lĩnh, ba người chúng ta rất tin phục. Nhưng Thanh Sơn... con thấy, hay là tạm thời để sư đệ đảm nhiệm đệ tứ thống lĩnh thì tốt hơn.

Hai người Quan Lục và Bàng Sơn đều trầm mặc. Tang Phong cảm thấy thấp thỏm, chờ xem Gia Cát Nguyên Hồng nói gì!

- Lui ra! - Gia Cát Nguyên Hồng quát. Tang Phong sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng. Gia Cát Nguyên Hồng sầm mặt xuống nói:

- Ai là đệ nhất thống lĩnh là do ta và chấp pháp trưởng lão cùng thương nghị quyết định. Đâu tới lượt ngươi định đoạt? Đủ rồi! Phong nhi, ngươi lui xuống trước đi.

Tang Phong cảm thấy chấn động.

Ở Quy Nguyên Tông, địa vị cao nhất là tông chủ và chấp pháp trưởng lão. Những việc lớn bình thường đều là do tông chủ và chấp pháp trưởng lão thương lượng quyết định. Hắn là một đệ tử đích xác không có tư cách hoài nghi quyết định này. Tang Phong cảm thấy không cam lòng... Những năm gần đây, hắn đều là đại biểu cho thế hệ thanh niên của Quy Nguyên Tông. Không ai so được với hắn. Tang Phong cũng không lui ra, cắn răng cất cao giọng nói:

- Sư phụ! Vị trí bốn Đại thống lĩnh này, là căn cứ vào thực lực. Năm đó sư bá tổ đánh bại ba người chúng ta. Bây giờ, Thanh Sơn sư đệ muốn đảm nhiệm đệ nhất thống lĩnh, vậy cũng phải cho người ta tâm phục. Ta là người đầu tiên khiêu chiến... Xem Thanh Sơn sư đệ có bản lĩnh như thế nào!

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng thầm thở dài. Đồ đệ Tang Phong này nghị lực thực sự không tệ, cũng có thiên phú. Cái duy nhất không hay là — quá coi trọng danh lợi! Khi còn ở Hắc Giáp quân, Tang Phong cũng rất coi trọng sự phân chia cấp bậc cao thấp. Những Hắc Giáp quân đô thống nhìn thấy Tang Phong đều rất sợ.

- Đến cả việc ai là đệ nhất thống lĩnh mà cũng giữ trong lòng... Ánh mắt hẹp hòi quá. Thống lĩnh? Trưởng lão? Đều là hư vô. Đạt tới tiên thiên, trở thành tiên thiên cường giả, đó mới thật là bổn sự.

Gia Cát Nguyên Hồng đối với tên đệ tử Tang Phong của mình hiển nhiên hơi không hài lòng.

- Lần này cũng nên mượn tay Thanh Sơn, giáo huấn hắn một chút. Hy vọng hắn có thể tỉnh lại!

Gia Cát Nguyên Hồng vẫn rất hi vọng vào tên đệ tử vốn có

nghị lực này.

- Thanh Sơn. Ngươi có bằng lòng ứng chiến hay không?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đám trưởng lão hộ pháp thống lĩnh trong điện đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đệ tử nguyện ý.

Đằng Thanh Sơn khom người nói. Tang Phong liếc nhìn Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc như đao.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu, rồi cất cao giọng nói:

- Nhưng hôm nay là ngày Thanh Sơn tiếp nhận đệ nhất thống lĩnh! Không nên khiêu chiến... Phong Nhi trước tiên lui xuống! Hôm nay, Thanh Sơn tiếp nhận chiến giáp trước. Đợi ngày hai mươi tám tháng chín, ba vị thống lĩnh kia nếu không phục, đều có thể khiêu chiến Thanh Sơn! Ai chiến thắng cuối cùng, sẽ là đệ nhất thống lĩnh!

- Vâng thưa sư phụ.

Tang Phong lúc này mới lui ra, liếc liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

-. Giết chết Mạnh Điền thì sao? Đấu ngang tay với hắc bạch Nhị trưởng lão sao? Thực lực chắc không kém. Nhưng... Mới mười bảy, ta không tin hắn là đối thủ của Lưu Tinh đao!

Tang Phong rất tự tin.

...

Trên đại điện Đằng Thanh Sơn cung kính tiếp nhận một bộ huyền thiết chiến giáp đi đôi với chức đệ nhất thống lĩnh.

- Huyền thiết trọng giáp của Thống lĩnh quả nhiên rất nặng.

Vừa cầm lấy nó, Đằng Thanh Sơn đã thấm thía sức nặng của áo giáp. Xích thiết trọng giáp của Bách phu trưởng, chưa tính cả giày và mũ trụ, cộng lại chừng hơn hai trăm cân. Một bộ hàn thiết chiến giáp của đô thống cũng phải tới ba trăm cân. Dù sao chỉ cần một lớp hàn thiết bên trong giáp đã hơn mười cân rồi.

Trọn bộ huyền thiết trọng giáp của thống lĩnh, cộng lại phải trên năm trăm cân! Cho dù là võ giả nhất lưu, mặc bộ quần áo năm trăm cân trên người, chắc chắn cũng cảm thấy không thoải mái. Những người có thực lực tiếp cận với Địa Bảng như Ký Hồng, Bàng Sơn, cũng có thể chịu được. Nếu lao vào chém giết, sẽ làm ảnh hưởng tới tính linh hoạt. Bình thường khi mặc vào, chỉ là mặc áo giáp để đi chiến đấu thôi. Bởi vậy có thể thấy, lân giáp Xích Lân thú quí giá như thế nào, trọn bộ chỉ khoảng một trăm cân mà trình độ phòng ngự cao hơn cả hàn thiết trọng giáp một bậc, các chỗ nối cũng được bảo vệ rất tốt!

Trong đại điện bổ nhiệm đệ nhất thống lĩnh, còn ở ngoài đại điện, hai mươi bảy Đại đệ tử mặc áo bào trắng và Hắc Giáp bách phu trưởng mặc trang phục đen, đều có thể nghe thanh âm trong điện rõ ràng. Mọi người đều thầm thì thảo luận.

- Đệ nhất thống lĩnh lại là Đằng Thanh Sơn.

- Ta sớm đã đoán được rồi. Hắn có thể đấu ngang tay với Hắc Bạch trưởng lão của Tiêu Dao Cung. Hắc bạch trưởng lão đó... Đều là có tên trên Địa Bảng. Tùy tiện một người, một chiêu đã có thể giết chết chúng ta rồi. Hai vị liên thủ không thể đánh bại được Đằng Thanh Sơn. Chậc chậc, ngày nào đó, ta cũng có thể bằng được Thanh Sơn thì tốt quá.

- Còn gọi là Thanh Sơn sư đệ? Người ta là thống lĩnh.

- Hắn cũng là một trong số hai mươi bảy Đại đệ tử như chúng

ta. Gọi sư đệ thì đã làm sao.

- Miễn bàn đi. Vừa mới nghe rồi đó: ngày hai mươi tám tháng chín, Tang Phong thống lĩnh muốn khiêu chiến với Thanh Sơn thống lĩnh.

- Tang Phong... Trong thế hệ thanh niên chúng ta, hắn trước giờ chưa biết thua.

- Đằng Thanh Sơn có thể chém giết cao thủ Địa Bảng mà!

...

Một đám cao thủ đệ tử và bách phu trưởng thầm thì thảo luận. Còn Đằng Thanh Hổ là vui vẻ nhất.

Không lâu sau, trong đại điện bỗng thấy một đám người đi ra. Tông chủ chấp pháp trưởng lão đi trước. Sau đó là bốn Đại thống lĩnh, trưởng lão, đô thống hộ pháp đi theo sau. Nhất thời, đám bách phu trưởng và các đệ tử ở ngoài đại điện đều im lặng.

- Biểu ca. Bộ huyền thiết trọng giáp này ngươi giúp ta mang về nhé.

Đằng Thanh Sơn đưa món đồ cho Đằng Thanh Hổ.

- Được.

Đằng Thanh Hổ gật đầu lia lịa.

- Ta có việc. Một lát nữa mới về nhà.

Nói rồi. Đằng Thanh Sơn đi theo tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Đằng Thanh Sơn cứ lẳng lặng đi theo sau Gia Cát Nguyên Hồng.

- Thanh Sơn. Quyết định xong chưa? Học kiếm pháp hay là thương pháp?

Gia Cát Nguyên Hồng mở miệng hỏi.

- Sư phụ. Đệ tử học thương pháp!

Đằng Thanh Sơn cung kính nói. Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong không khỏi gật đầu:

- Ta cũng đoán là như vậy! Thanh Sơn, kỳ thật kiếm pháp và thương pháp cũng có chỗ chung! Kiếm chú trọng về đâm, mà thương pháp thì cũng trọng về đâm! Những thành tựu của ngươi về thương pháp, hoàn toàn có thể chuyển hóa thành kiếm pháp.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, thương pháp và kiếm đích xác có chỗ chung. Một thanh kiếm cũng là một trường thương được đơn giản hoá!

- Thương trường…. nếu hai người có một khoảng cách, vậy thương sẽ có ưu thế! Chính vì chiều dài, nó lại không linh hoạt bằng kiếm! Trường kiếm bốn thước, có thể thay đổi thi triển ra các loại kiếm pháp. Đặc biệt sau khi đạt tới tiên thiên... Từ sau khi Thi kiếm Lý Thái Bạch xuất thế tung hoành trong thiên hạ, kiếm pháp càng đạt tới đỉnh cao. Trong những cường giả tiên thiên, người sử dụng kiếm là nhiều nhất!

Gia Cát Nguyên Hồng nói. Đằng Thanh Sơn cũng biết về Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

Đến cả trong bộ sách về Địa Bảng, Tiềm Long Bảng cũng nhắc tới đám người Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế.

Từ các loại bộ sách này, địa vị cao nhất là Vũ Hoàng và Tần Lĩnh Thiên Đế. Hai người đó đều đã từng thống nhất thiên hạ. Hơn nữa vũ lực đều có một không hai thiên hạ. Trong số những cao thủ không thống nhất thiên hạ, chỉ có hai người có thể cùng sánh vai được với Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế.

Một người lập ra Ma Ni Tự, sáng chế phương pháp tu luyện Phật Tông được xưng là tổ sư Phật Tông tên là Thích già! Ma Ni Tự có thể độc chiếm hai châu trong chín châu, cao thủ nhiều như mây, thâm sâu khôn lường, trở thành phái mạnh nhất trong số tám Đại tông phái ở cả Cửu Châu. Việc này có quan hệ rất lớn với Thích già tổ sư.

Người còn lại là phong hoa tuyệt đại Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch. Người này ba ngàn năm trước, chỉ có một thanh trường kiếm mà tung hoành thiên hạ, không có địch thủ. Song hắn không khai tông lập phái, tuyệt học của hắn là Thanh Liên Kiếm Ca nghe nói cũng xảy ra một trường hạo kiếp trong lịch sử.

Vô số năm qua, bốn người này đứng trên đỉnh cao. Họ cũng để lại tứ đại bí điển. Cửu Đỉnh Thiên Thư, Thanh Liên Kiếm Ca, Kim Thân Phật Đà, Thiên Đế Thần Giám. Tứ đại bí điển này được xưng là tứ đại Thần Cấp Bí Điển. Nhưng, vô số năm qua, cũng có người có được những bí điển này, nhưng lại không một ai có thể đạt tới thành tựu của bốn người đó.

- Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Sư phụ, ta vẫn học thương pháp!

Cổ nhân không có thành tựu về thương pháp, chẳng lẽ... Mình không thể sáng tạo ra một bộ độc đáo sao?

- Ngươi đó, vi sư không thuyết phục ngươi nữa. Theo vi sư vào Vũ Các!

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 5

Vũ Các.

Bây giờ là buổi sáng, ánh nắng ban mai ôn hòa chiếu rọi lên những bậc thang xanh đậm đi lên lầu, làm cho các tầng lầu các của một tòa thạch thất cổ xưa bao phủ một vầng sáng, trông như mộng như ảo. Trên vách tường thạch thất đầy rêu xanh có những dấu vết kể rõ sự cổ xưa của căn thạch thất này!

Căn lầu phía trên có hai chữ trạm to như rồng bay phượng múa …Vũ Các!

- Thanh Sơn. Đây là nơi Quy Nguyên Tông ta giữ bí tịch, Vũ Các! - Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói.

- Năm đó khi Quy Nguyên Tông ta được khai sáng, thì Vũ Các cũng được thành lập. Cho tới bây giờ, đã có một trên ngàn năm lịch sử rồi!

- Tông chủ!

Hai đệ tử trông coi cửa Vũ Các, vừa nhìn thấy Gia Cát Nguyên Hồng lập tức khom mình hành lễ.

Đằng Thanh Sơn đi theo Gia Cát Nguyên Hồng, tiến vào trong Vũ Các. Lầu một Vũ Các kê toàn giá sách. Trên giá sách bày biện một dãy những bản bí tịch.

- Ước chừng cũng có tới mấy trăm bản bí tịch!

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm thán phục.

- Tông phái ngàn năm lịch sử, đích xác không tầm thường.

- Lầu một và lầu hai, đều là bí tịch nhân cấp và bí tịch cấp thấp. Địa cấp mật điển đều được cất ở tầng hầm. Đi theo ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nói xong, theo một lối đi sâu vào bên trong.

- Ở hầm cũng có?

Đằng Thanh Sơn vội đuổi theo. Ở góc lầu một, trên cửa sổ cạnh lối vào, có một cái bàn viết. Trên bàn viết bày biện một cái bầu rượu, một chén rượu ngoài ra còn có cả một bộ sách. Một lão giả tóc hoa râm, đang chăm chú xem một quyển sách giấy đã ố vàng.

- Sư tổ!

Gia Cát Nguyên Hồng kêu nhẹ một tiếng. Đằng Thanh Sơn nghe xong như muốn nhảy dựng lên:

- Sư tổ của sư phụ? Ký Hồng thống lĩnh là nhị sư bá của sư phó! Vậy, người này, hẳn là sư phụ của Ký Hồng. Ký Hồng đã hơn trăm tuổi thì lão giả này cũng phải ….

Nhưng trong tông phái có rất nhiều điều bí ẩn, theo bối phận mà luận tuổi thì cũng rất khó. Ở Quy Nguyên Tông, lão giả tám mươi tuổi lắm khi còn gọi thanh niên hai ba mươi tuổi là sư thúc!

- A! À, Tông chủ. - Lão giả tóc hoa râm lúc này mới bừng tỉnh.

- Sư tổ xin giao chìa khóa xuống tầng hầm bí mật cho Nguyên Hồng. Làm phiền sư tổ. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, cầu thang xuống mật đạo chính ở phía sau lão giả hoa râm.

- Tông chủ chờ một lát.

Này lão giả lập tức đi xuống cầu thang, lấy ra một cái chìa khóa mở cánh cửa sắt đen ra. Chỉ nghe kẹt một tiếng, cánh cửa đã được mở ra.

- Ủa..

Đằng Thanh Sơn liếc qua bộ sách của lão già đang đọc. Chỉ thấy có một trang đang mở ra, trên đó có viết: " Ngày hôm sau, Trương Dã cầm chặt tinh thiết cung, một lần nữa đi vào núi. Lúc này, Trương Dã không mắc phải một sai lầm nào, thành công săn được một đầu heo rừng". Thấy mấy câu đó, Đằng Thanh Sơn có vẻ ngạc nhiên. Hắn đã đoán ra đó là … một tạp thư về dã sử.

Lão giả đó nhìn Đằng Thanh Sơn, nhếch miệng:

- Cậu thanh niên! Ngươi cũng thích xem tạp thư à? Đây là tác phẩm một ngàn năm trước, là một cuốn dã sử về Trương Dã, hào kiệt một thời của Dương Châu chúng ta. Mặc dù phần lớn đều nói khoác, nhưng xem cũng hay hay. Nếu ngươi thích xem, ta cũng có thể cho ngươi mượn vài bản?

- Không cần. Không cần. - Đằng Thanh Sơn nói liên tục.

- Thanh Sơn. Sư tổ là người trông coi Vũ Các. Ngươi gọi ông là Vũ trưởng lão đi. - Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Thanh Sơn ra mắt Vũ trưởng lão. - Đằng Thanh Sơn vội khom người.

Vũ trưởng lão nhãn tình sáng lên, rồi hơi nheo mắt lại:

- Hả? Ngươi chính là Đằng Thanh Sơn à. Nghe Ký Hồng nói lui khỏi, chức đệ nhất thống lĩnh chính là do ngươi tiếp nhận! Ừm, hay hay... Ký Hồng cũng phải hơn trăm tuổi rồi, quá già để giữ vị trí thống lĩnh. Sớm lui xuống một chút thì không đến mức đứt mất

một cái cánh tay.

- Vũ trưởng lão, ta xin đưa Thanh Sơn vào trước. - Gia Cát Nguyên Hồng liền nói.

- Được …được, biết ngươi chê ta lắm chuyện. - Vũ trưởng lão lại vùi đầu vào xem dã sử.

Đằng Thanh Sơn nửa khóc nửa mếu. Đúng là một lão tiểu hài. Người già hơn một trăm tuổi, tính tình đích xác rất thú vị.

Dọc theo cầu thang, thông đạo đi vào xuống hầm rất u ám. Theo thông đạo đi xuống dưới mấy trượng, đẩy cửa đá ra, rồi tiến vào một gian phòng rộng. Bên trong phòng có đốt hai ngọn đèn nên cũng không quá tối. Sau khi Gia Cát Nguyên Hồng đi vào, lại đốt thêm hai cây nến nữa!

- Thanh Sơn, sách được bày biện ở hai bên này là những bí tịch Địa Cấp! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra, hai bên phòng, hai bức tường cơ hồ hoàn toàn là những giá sách. Trên giá sách xếp đầy những quyển bí tịch. Trong đó có những phiến đá, phiến trúc ….

- Bí tịch ở đây, tuyệt đại đa số đều là chỉ có một vài chiêu thức và phương pháp vận chuyển tiên thiên chân nguyên.

- U Nguyệt Thương Điển ở bên kia. Nó là mật điển về thương pháp rất trân quý của Quy Nguyên Tông. Nó bao hàm tất cả quá trình, phương pháp làm sao bước vào tiên thiên, cho đến lúc đạt tới cảnh giới tiên thiên Kim đan. Bên trong cũng có một vài tâm đắc của những tiền bối ghi lại.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ vào giá sách cách đó không xa. Đằng Thanh Sơn lập tức nhìn tới. Chỉ thấy nơi đó bày biện một xấp da dê thật dày, được bọc ba lần vải.

- Đây là...

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Đó là tấm da dê nguyên bản U Nguyệt Thương Điển! Bên trong chỉ có phương pháp tu luyện thương, không có những kinh nghiệm tâm đắc. Bởi vì lúc đó chưa có nghề giấy. Phải mấy trăm năm sau mới có. Những nguyên bản đã được thu thập từ rất lâu, kỳ thật đều là những tấm đá, lá sắt, da dê, mảnh trúc, vân vân. Bên cạnh quyển sách, là bản sao. Ngươi lấy một quyển đi! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Bản sao bộ sách U Nguyệt Thương Điển có ba bản. Thanh Sơn cũng phát hiện ra ba bản này vốn giống nhau như đúc. Đằng Thanh Sơn liền lấy một quyển - Thật là dày! - Đằng Thanh Sơn tùy ý lật tới lật lui.

U Nguyệt Thương Điển chính do một cường giả tên là Ngũ Khắc Phiền sáng chế. Trong đó chủ yếu chia làm các bộ phận là Hậu Thiên, Tiên Thiên Hư Đan, Tiên Thiên Thực Đan, Tiên Thiên Kim Đan.

- Bí tịch này ngươi mang về rồi từ từ xem. Thanh Sơn! Nhớ kỹ, U Nguyệt Thương Điển này là một thứ thượng đẳng trong những Địa Cấp mật điển. Ngươi nhất định thiết không thể ngoại truyền! - Gia Cát Nguyên Hồng nói nghiêm túc.

- Vâng. Sư phó. - Đằng Thanh Sơn cũng hiểu.

Bình thường bí tịch địa cấp chỉ nói về sự tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, căn bản không có tới cảnh giới khác, và cũng chỉ nói về thương pháp.

Còn U Nguyệt Thương Điển, từ hậu thiên tới Tiên thiên kim đan, cái gì cũng có. Bí tịch như thế, đích xác rất quý.

- Với thiên tư của ngươi, nếu bỏ thương học kiếm thì trong

vòng ba năm, về mặt kiếm pháp, tuyệt đối vượt qua thương pháp! Đến lúc đó có Quy Nguyên Tâm Điển, việc ngươi tu luyện để có thể bước vào tiên thiên sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi chọn U Nguyệt Thương Điển, sau này hối hận thì vi sư cũng không có khả năng giúp ngươi lấy Quy Nguyên Tâm Điển đâu. Ngươi bây giờ nên suy nghĩ kỹ đi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Sư phụ! Ta vẫn học thương pháp. - Đằng Thanh Sơn hiểu ý của sư phụ.

Ba năm? Kiếm pháp đạt tới cảnh giới thương pháp bây giờ? Trong vòng ba năm, thương pháp của mình sợ có thể đạt tới một cảnh giới mới rồi.

- Con đường này do ngươi tự mình chọn lấy!

Gia Cát Nguyên Hồng vẻ mặt nghiêm túc.

- Sau này ta xem ngươi tự mình phát triển! Còn nữa, vài ngày sau, ngày hai mươi tám tháng chín, sư huynh ngươi sẽ đấu với ngươi. Đến lúc đó... Ta hy vọng ngươi đừng lưu thủ, thắng cho thật gọn gàng!

- Vâng thưa sư phó. - Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc nghĩ: “Sư phó bảo mình không được lưu thủ?”

- Nhưng ngươi cũng đừng sơ ý. Sư huynh ngươi một mực tiềm tu, rất ít khi lang bạt bên ngoài. Mặc dù danh khí không lớn, nhưng thực lực rất khá đó.

Gia Cát Nguyên Hồng nói xong, rồi thổi tắt hai ngọn nến, rồi bước ra ngoài! Đằng Thanh Sơn đi theo sau Gia Cát Nguyên Hồng

ra khỏi Vũ Các.

Keng!

Cửa thông đạo xuống hầm được đóng lại, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng chẳng mấy chốc đã rời khỏi Vũ Các. Sau đó... Đằng Thanh Sơn đi tới nơi Hắc Giáp quân, còn Gia Cát Nguyên Hồng thì về chỗ ở của mình.

Đêm tối, gió mát, những lá cây bị thổi phất phơ, Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa bên trong đình viện. Ánh mắt dán vào U Nguyệt Thương Điển. U Nguyệt Thương Điển đang mở. Trang đang mở ra chính là giảng thuật làm sao bước vào tiên thiên!

- Dựa theo U Nguyệt Thương Điển, cái khó nhất là làm cho Thần đột phá nê hoàn cung! Thần của ta bây giờ đã đột phá nê hoàn cung rồi, cũng đã là hậu thiên đỉnh phong. Hẳn là có thể gắn Thần với Khí. Làm cho Thần và nội kình dung hợp thành một khối, hóa thành tiên thiên chân nguyên rồi.

Đằng Thanh Sơn đọc đi đọc lại nội dung mấy lần. Dựa theo giảng thuật trong bí tịch thì Thần đột phá nê hoàn cung xong, muốn cho Ý Tồn Đan Điền, Thần Dữ Khí Hòa thì rất đơn giản!

Dựa theo kinh nghiệm tâm đắc của ba tiền bối đã từng tu luyện U Nguyệt Thương Điển. Thì Ý Tồn Đan Điền Thần Dữ Khí Hòa chính là: ý tồn đan điền kỳ thật cũng là tâm thần và nội kình dung hợp vào nhau. Muốn sinh ra luồng Tiên thiên chân nguyên đầu tiên, trong ba vị tiền bối người nhanh nhất chỉ cần một giờ, còn người chậm nhất mất ba ngày! Tóm lại một khi Thần đột phá nê hoàn cung, lại là hậu thiên đỉnh phong, vậy muốn đạt tới tiên thiên là việc không khó. Về phần tốc độ, hẳn là có liên quan tới sự mạnh yếu của Thần!

- Kiếp trước ta đã có thể để Thần đột phá nê hoàn cung rồi. Tu luyện lâu như vậy, xét về cảnh giới cũng không thua kém tiên

thiên hư đan cường giả là mấy. Thần của ta, trong một canh giờ hắn là có thể sinh ra Tiên thiên chân nguyên rồi. Thế mà...

Buổi chiều hôm nay, Đằng Thanh Sơn đã tu luyện được hai canh giờ!

Nhưng vẫn không sinh ra chút Tiên thiên chân nguyên nào cả.

- Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, đứng dậy, nhét bí tịch vào trong lòng.

- Trước tiên ăn cơm đã. Ba vị tiền bối đó, người chậm nhất cũng mất ba ngày mới được… Ừm! Buổi tối tiếp tục tu luyện.

...

Đằng Thanh Sơn không phải là người nói mà không làm. Song... Liên tiếp sáu ngày! Trong sáu ngày này, Đằng Thanh Sơn căn bản không quan tâm về việc mình sắp đấu với Tang Phong.. mọi tinh lực của hắn đều tiêu phí vào việc làm sao đạt tới được cảnh giới tiên thiên!

Mỗi ngày, tuyệt đại bộ phận thời gian Đằng Thanh Sơn đều bỏ vào việc này. Nhưng liên tục sáu ngày khổ luyện, nội kình trong đan điền Đằng Thanh Sơn vẫn không sinh ra luồng Tiên thiên chân nguyên nào cả! Luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên này, là quan trọng nhất. Một khi có cái đầu tiên, sau này chuyển hóa cũng dễ dàng hơn!

Trong vòng sáu ngày, nội kình vẫn không chuyển hóa! Nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn tu luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật, tiếp tục làm cho sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn tăng lên với tốc độ chậm rãi nhưng rất đều.

- Ba vị tiền bối tu luyện U Nguyệt Thương Điển luyện xuất ra

luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên thì người nhanh nhất mất một canh giờ, chậm nhất mất ba ngày. Ta mất sáu ngày rồi, nội kình vẫn không chút động tĩnh.

Đằng Thanh Sơn đầy nghi hoặc.

- Rốt cuộc vì nguyên nhân gì? Hậu thiên đỉnh phong, Thần đột phá nê hoàn cung, đều có mà! So với vũ giả khác, ta có đặc thù là thân thể rất mạnh! Chẳng lẽ, việc đạt tới tiên thiên có liên quan tới việc thân thể quá mạnh?

Đằng Thanh Sơn tiếp tục suy tư về nguyên nhân thất bại!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 6

Lòng Người.

"Nội kình lột xác thành tiên thiên chân nguyên, về nguyên tắc không liên quan gì tới thân thể mạnh hay yếu" - Thanh Sơn suy tư hồi lâu, lắc đầu. Hắn không phải là người để tâm vào chuyện vụn vặt.

" Ừm. Hôm nay là ngày hai mươi bảy tháng chín rồi, ngày mai đã là ngày tỷ thí với Tang Phong! Ta thử tiếp tục tu luyện, nếu không thành... Đợi sau khi tỷ thí xong, ta đi tìm sư phụ!"

Không có cách nào khác, chỉ có thể hỏi đi hỏi Gia Cát Nguyên Hồng Ngửa đầu nhìn trời ——

Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây chiếu xuống rực rỡ. Bây giờ còn cách giờ ăn cơm trưa có một giờ nữa.

- Hôm nay. Không thấy tiểu Vũ tu luyện! Ừm. Tới chỗ đám đệ tử trung tâm xem sao.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy. Cơ bắp chấn động mạnh một cái, từ trong cơ thể sinh ra một luồng kình phong, rũ sạch tro bụi trên người và quần áo, sau đó rời khỏi chỗ ở, lướt qua Long Cương, đi tới chỗ đám đệ tử trung tâm tu luyện.

- Hình như tiểu Vũ có nói, sư phụ của nó có tên là Vương Khanh Lan.

Đằng Thanh Sơn đi tới một bãi đất dọc theo con đường nhỏ, thấy xa xa có ba đệ tử đang luyện kiếm pháp, bước chân nhanh chóng, kiếm quang chớp động. Ba đệ tử này di động rất nhanh, ra tay cũng khá lợi hại. Họ cũng phát hiện ra Đằng Thanh Sơn từ xa đang đi tới, vừa thấy lập tức ngừng luyện kiếm.

- Là Đằng Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng thu Đằng Thanh Sơn làm thân truyền đệ tử trên đại điện, còn cho Đằng Thanh Sơn nhận vị trí đệ nhất thống lĩnh. Các đệ tử Quy Nguyên Tông, cơ hồ đều nhận ra Đằng Thanh Sơn.

- Thống lĩnh đại nhân! - Ba người đều lập tức khom người.

- Các ngươi có biết, Vương Khanh Lan sư thúc dạy đệ tử ở đâu không? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- A Vương Khanh Lan sư bá! Bà ở trong nhã viên góc đông nam. Đệ tử của sư bá, đều ở trong nhã viên.

Một đệ tử lập tức chỉ dẫn hướng. Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, rồi đi về phía nhã viên hướng đông nam.

Trong nhã viên có cầu nhỏ, suối, nhìn cũng rất lịch sự tao nhã. Phía đông con suối, là một bãi cỏ trống trải. Có một nữ đệ tử đang luyện kiếm pháp ở đó. Trên một cái ghế bên cạnh, có một mỹ phụ mặc trường bào màu đỏ nhạt đang chỉ điểm cho nữ đệ tử này tu luyện.

Phía tây con suối cũng có một đám nữ đệ tử đang nghỉ.

- Nhìn kìa, Đằng Thanh Vũ đến cả kiếm pháp cũng không đánh ra được! Hừ. Với thực lực của nó, hẳn là chỉ xứng là đệ tử của hai mươi tám Đại đệ tử! Thế mà cũng bái làm môn hạ sư phụ, đồng lứa với chúng ta. - Một thiếu nữ mặc lục y hừ một tiếng. Thiếu nữ mặt hơi gầy bên cạnh cũng nói:

- Không có biện pháp. Ai kêu người ta có quan hệ tốt với con gái tông chủ lại còn có một ca ca lợi hại nữa.

Lục y thiếu nữ cười chế diễu nói:

- Có chỗ dựa vững chắc thì đã làm sao. Trong số sư tỷ muội chúng ta, thực lực Đằng Thanh Vũ là kém nhất!

- Thôi. Nhị sư tỷ, nói ít một chút.

Bên cạnh một nữ nhân mặt trái xoan mở miệng nói.

- Thanh Vũ dù sao cũng mới luyện kiếm mấy tháng thôi. Chúng ta từ bé đã luyện tập nhiều năm, Thanh Vũ yếu hơn chúng ta cũng không có gì lạ!

- Thế nào? Thất sư muội, ngày hôm trước nghe nói các ngươi có mấy người theo Đằng Thanh Vũ ra ngoài đi bộ, ăn của người ta nên bây giờ nói giúp cho người ta phải không?

Lục y thiếu nữ nói vẻ châm chọc Thiếu nữ mặt trái xoan sầm mặt, cười lạnh:

- Đúng vậy. Thanh Vũ sư muội là người chất phác. Ta thích chơi với nó thì đã làm sao? Tối hôm trước, đâu phải vài sư tỷ muội chúng ta, đến cả thiếu tông chủ cũng theo chúng ta đi chơi mà! Đáng tiếc. Có ai đó muốn được đi chơi với thiếu tông chủ, nhưng cũng chỉ ngồi đó mà mơ mộng hão huyền thôi!

- Ngươi ….

Lục y thiếu nữ vô cùng tức giận. Thiếu nữ mặt trái xoan quay đầu đi rồi ngồi xuống một bên, không để ý tới lục y thiếu nữ chút nào.

- Đằng Thanh Vũ, không phải chỉ có chút tiền bạc sao? Có vậy thôi mà cả đám đều bu vào.

Lục y thiếu nữ thì thầm hầm hừ.

- Tháng trước, Đằng Thanh Vũ còn rất nghèo. Khi Đằng Thanh Sơn vừa về, Đằng Thanh Vũ đã có bạc ngay! Không phải chỉ nhờ có một ca ca lợi hại sao? Đến cả sư phụ cũng bất công!

Bên cạnh cũng có người nói:

- Nhị sư tỷ. Đằng Thanh Sơn là thân truyền đệ tử của tông chủ, vừa là đệ nhất thống lĩnh! Các sư tỷ muội muốn lập quan hệ tốt với Đằng Thanh Vũ cũng không lạ. Phỏng chừng cả đám đều muốn gả cho Đằng Thanh Sơn nữa. Chỉ muốn một bước làm phượng hoàng.

Trong đám nữ đệ tử, có vài người có quan hệ tốt với Đằng Thanh Vũ, cũng có vài nữ đệ tử không thích Đằng Thanh Vũ. Thực lực chênh lệch, có chỗ dựa vững chắc! Bên cạnh đó, Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh và Đằng Thanh Vũ lại quan hệ rất tốt...

Việc này, đủ để làm cho người ta không thích Đằng Thanh Vũ.

Xem ra, trong lòng các nữ đệ tử cũng mơ mộng gả cho nam đệ tử lợi hại. Người như Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn, Tang Phong có địa vị cao, thực lực mạnh, sớm bị một đám nữ đệ tử thảo luận sau lưng rồi. Một vài nữ đệ tử tướng mạo xấu xí một chút, tự biết không có hy vọng, ngược lại càng thêm ghen ghét.

- Phượng hoàng? Hừ. Hãy chờ xem. Đừng thấy Đằng Thanh Sơn bây giờ phong quang như vậy! Ngày mai, hắn sẽ tỷ thí với Tang Phong sư huynh! Ta không tin Đằng Thanh Sơn có thể đánh lại Tang Phong sư huynh.

Lục y thiếu nữ hầm hừ nói lớn.

- Tang Phong sư huynh sớm an vị ở vị trí thống lĩnh rồi. Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi, cho dù có lợi hại tới đâu sợ cũng không bằng được Tang Phong sư huynh. - Thiếu nữ mặt gầy cũng

phụ họa.

- Đúng! Đợi kia Đằng Thanh Sơn thua, không còn giữ được vị trí đệ nhất thống lĩnh, bị Tang Phong sư huynh đàn áp! Lúc đó ta xem Đằng Thanh Vũ còn đắc ý không. Thường xuyên mở miệng ca tung anh nó, lúc đó xem dám nói gì nữa.

Lục y thiếu nữ cười chế diễu.

- Nghe nói bọn họ là từ nông thôn tới, chẳng trách không có giáo dưỡng!

- Nhị sư tỷ. Ngươi có ý gì? Ngươi nghĩ rằng ngươi hơn được Thanh Vũ muội à? Ngươi nghĩ rằng ngươi theo đuổi được thiếu tông chủ sao?

Thiếu nữ trái xoan nghe không lọt tai liền phản ứng.

Lục y thiếu nữ đỏ mặt nói:

- Ta … Ta... Đằng Thanh Vũ nó là một đưa con gái ở nông thôn, càng không xứng với thiếu tông chủ! Đừng nói là nó, cả ca ca của nó nữa, ngươi cứ đứng đó mà xem... Ngày mai, khẳng định hắn sẽ bị Tang Phong sư huynh đánh đến mức không có lực hoàn thủ!

Ngay lúc này …

- Thống lĩnh đại nhân!

Hai nữ đệ tử vừa thấy, mắt sáng lên, lập tức cung kính hô. Nhóm nữ đệ tử ngồi nghỉ này bị giật mình, nhảy lên, xoay người nhìn qua. Vị lục y thiếu nữ cũng nhìn sang ….

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn trang phục quần áo màu xanh đang đi tới. Ánh mắt như con dao nhỏ đảo qua lục y thiếu nữ. Lục y thiếu nữ chỉ cảm thấy kinh hãi tận đáy lòng, cứ như chìm vào hồ

băng, cả người chảy mồ hôi hột. Đằng Thanh Sơn chỉ nhìn lướt qua, đồng thời cười cười nhìn thoáng qua thiếu nữ mặt trái xoan, rồi sau đó đi về phía tiểu kiều, vượt qua bờ bên kia.

- Đằng thống lĩnh vừa rồi tới đây làm ta không dám thở nữa.

Một vài nữ đệ tử kích động vạn phần.

- Vừa rồi Đằng đô thống cười với ta. - Thiếu nữ mặt trái xoan kinh hỉ vạn phần.

Lục y thiếu nữ thì sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn lén theo hình bóng Đằng Thanh Sơn! Một ánh mắt lại có thể làm nàng run sợ như vậy!

...

Đằng Thanh Sơn thầm than:

- Mấy cô gái này quả nhiên phức tạp. Thanh Vũ xử sự thân ái, làm người rất mộc mạc, lại bị nói thành cô nương ở nông thôn! Nhưng cũng may... Ít nhất trong số nữ đệ tử, không hề thiếu những bạn bè quan hệ tốt với Thanh Vũ.

Đằng Thanh Sơn kỳ thật sớm đoán ra nhất định có người ghen ghét với Thanh Vũ.

- Thanh Vũ!

Đằng Thanh Sơn cười hô lên một tiếng.

- Ca ca!

Thanh Vũ đang luyện kiếm quay đầu vừa thấy liền kinh hỉ lao tới.

- Ca ca sao rồi?

Thanh Vũ rất kinh hỉ. Nàng luyện kiếm mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên Đằng Thanh Sơn tới tìm nàng.

- Ta đến thăm ngươi. - Đằng Thanh Sơn cười cười vuốt đầu Thanh Vũ.

Lúc này mỹ phụ nhân một thân trường bào màu đỏ nhạt cũng cười cười đi tới:

- Thống lĩnh đại nhân!

- Sư thúc. Ngươi gọi ta là Thanh Sơn là được.

Thanh Sơn cười nói. Theo địa vị thống lĩnh ở Hắc Giáp, coi như cùng cấp bậc với trưởng lão Quy Nguyên Tông. Vương Khanh Lan tuy mới hai mươi sáu, nhưng rất có địa vị trong số hai mươi sáu Đại đệ tử. Ở Quy Nguyên Tông có bối phận cao không có nghĩa là địa vị cao.

Dù sao, ở Quy Nguyên Tông, những người có bối phận cao hơn tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng ba bốn lần cũng vẫn có!

- Không biết tiểu muội muội ta học với sư thúc như thế nào? - Đằng Thanh Sơn nói.

- Thanh Sơn.

Mỹ phụ mỉm cười bảo:

- Thanh Vũ thiên tư không tệ, có nhận thức với kiếm pháp rất tốt! Chỉ là thời gian tập luyện còn ngắn quá, mà nội kình cũng ít... Cần phải khắc khổ tu luyện thêm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Vậy làm phiền sư thúc rồi - Đâu có gì! - Mỹ phụ đáp.

Vương Khanh Lan ở trong Quy Nguyên tông rất lâu. Họ thấy

những người còn trẻ được như Đằng Thanh Sơn mà đã là đệ nhất thống lĩnh, vừa là đệ tử thân truyền của tông chủ chắc chắn sau này sẽ có thành tự rất lớn ở Quy Nguyên Tông. Rất có thể sau này chính là tân nhậm tông chủ của Quy Nguyên tông. Bây giờ nên lập quan hệ tốt sau này mới có lợi.

Đằng Thanh Sơn nhìn Thanh Vũ vui vẻ, cảm thấy cũng thoải mái. Nữ đệ từ ghen ghét xem thường Thanh Vũ, nhưng cũng không dám xem thường Thanh cô nương, vì Thanh cô nương là con gái tông chủ. Thanh Vũ tới đây với tư cách muội muội mình, mà thực lực bản thân mình lại chưa chính thức được thừa nhận! Nếu mình được công nhận là người mạnh nhất trong thế hệ thanh niên, thậm chí còn trở thành tiên thiên cường giả thì khác hẳn!

Những nữ tử này cho dù ghen ghét, chỉ sợ cũng không dám nói như vậy!

- Trận đấu với Tang Phong, việc thắng quả là quá đơn giản! - Đằng Thah Sơn thầm nghĩ.

...

Ngày hai mươi tám tháng chín, thời tiết âm u!

Buổi sáng, trên sàn đấu của Hắc Giáp quân người đến tấp nập. Vô luận là quân sĩ Hắc Giáp quân, hay là các đệ tử trung tâm của Quy Nguyên Tông đều tới đây. Thậm chí còn có các trưởng lão, hộ pháp kể cả tông chủ cũng đều tới quan khán trận đại chiến này! Như vậy có thể thấy được tầm quan trọng của cuộc chiến này như thế nào!

Đài cao ba tầng, ở giữa được kiến tạo thành lôi đài rộng dài mười trượng, lúc này không có một bóng người. Chung quanh lôi đài bóng người dày đặc, tất cả đều nhìn lên lôi đài.

- Đằng thống lĩnh khẳng định có thể thắng. Người là cao thủ

Địa Bảng mà!

- Hắn mới mười bảy tuổi! Tang Phong thống lĩnh một mực tiềm tu, Đằng thống lĩnh sợ là khó so được với Tang Phong thống lĩnh!

...

Quân sĩ Hắc Giáp Quân, đệ tử trung tâm của Quy Nguyên Tông, tổng cộng cả vạn người, ai nấy cười đùa vui vẻ bàn tán xôn xao, rất ầm ĩ. Tất cả mọi người đều xì xầm thảo luận!

Lần này hai người tỷ võ thì một người đã từng là đệ nhất nhân của Quy Nguyên Tông trong lứa thanh niên - Tang Phong. Còn người kia là Đằng Thanh Sơn vừa gia nhập vào Quy Nguyên Tông không đủ một năm, nhưng thanh danh đã rất cao. Năm nay gần mười bảy tuổi, nhưng đã là cường giả có tên trong Địa Bảng.

Hai người đều là thống lĩnh Hắc Giáp quân!

Ai thắng?

Trận này sẽ quyết định ai là người đứng đầu thế hệ thanh niên Quy Nguyên Tông! Có lẽ, vị trí tông chủ Quy Nguyên Tông sau này, cũng sẽ là người chiến thắng hôm nay.

- Vù!

Một thân ảnh đen cao lớn, vọt trên đầu các đệ tử, bay lên lôi đài. Người này lưng hùm vai gấu, cao chừng chín thước (cao khoảng hai thước hai). Trên gương mặt có kim loại sáng bóng, tựa như khắc bằng kim loại. Đó chính là sư đệ của tông chủ, thống lĩnh thứ hai của Hắc Giáp quân Bàng Sơn!

Bàng Sơn đứng trên lôi đài, nhất thời trên vạn người đều nhanh chóng im lặng. Bàng Sơn đảo mắt nhìn mọi người, rồi nói:

- Cuộc chiến này, thống lĩnh Tang Phong khiêu chiến với thống lĩnh Đằng Thanh Sơn! Người thắng, sẽ là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân! Bây giờ... Đằng Thanh Sơn thống lĩnh và Tang Phong thống lĩnh, xin mời lên đài!

Thanh âm như tiếng sấm nổ, vang vọng cả sàn đấu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 7

Trường Thương Sở Hướng.

Những trận cuồng phong thổi qua sàn đấu. Bầu trời âm u làm cho sàn đấu lại càng thêm u ám hơn cả những khu vực xung quanh, khiến cho người ta hít thở không thông!

- Ca! Cẩn thận nhé!

Đằng Thanh Vũ và Đằng Thanh Hổ, Gia Cát Vân đứng cùng nhau. Trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên nụ cười lạnh lùng, rồi thi triển thân pháp Thiên Nhai Hành, cả người như một luồng khói xanh, lơ lửng bay trên đầu đám người. Hắn điểm nhẹ một chút trên đầu hai đệ tử Quy Nguyên Tông, rồi bay lên trên đài.

- Sư thúc!

Đằng Thanh Sơn cười chào Bàng Sơn!

- Khinh công hay lắm! - Bàng Sơn nhãn tình sáng lên, khen ngợi.

Đài cao phải tới bốn thước, rộng tới mười trượng, do những viên đá xám xịt màu than chì làm thành. Khoảng trống trên đài, bây giờ chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và Bàng Sơn. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa, phát hiện Tang Phong toàn thân mặc trang phục màu đen. Tang Phong cầm một thanh trường đao, lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Thân hình xé gió, như một ánh lưu quang, lóe lên vài lần, đã xuyên qua khoảng cách hơn hai mươi trượng, tới trên lôi đài.

- Tang Phong thống lĩnh!

- Tang Phong sư huynh!

...

Những tiếng hoan hô lác đác, rồi sau đó trở thành ầm ĩ. Có những quân sĩ Hắc Giáp Quân, cũng có đệ tử trung tâm Quy Nguyên Tông cùng nhau hoan hô. Mấy năm nay, xem ra có rất nhiều người khâm phục và ủng hộ Tang Phong.

- Đằng thống lĩnh!

- Đằng Thanh Sơn!

...

Rất nhiều quân sĩ Hắc Giáp Quân gào ầm lên, đặc biệt là những binh sĩ dưới trướng Đằng Thanh Sơn trước kia, cùng hô lên vang dội. Đằng Thanh Hổ là kêu gào dữ tợn nhất. Đằng Thanh Sơn chính từ lĩnh một, tự nhiên, quân sĩ của lĩnh một đều ủng hộ cho hắn.

Còn nhân mã lĩnh ba thì ủng hộ Tang Phong. Quân của lĩnh hai, lĩnh bốn cũng đồng dạng gào lên.

Trong nháy mắt!

Cả sàn đấu chìm trong tiếng gào thét. Tiếng gào rú hết đợt này đến đợt khác như một cơn lốc cuốn khắp cả sàn đấu. Trong đó lôi đài chính là trung tâm cơn lốc. Đằng Thanh Sơn mặc trang phục màu xám, trong tay cầm cây Luân Hồi thương màu xám. Tang Phong mặc trang phục đen, tay cũng nắm chặt binh khí.

Bàng Sơn đứng ở trung ương lôi đài mở miệng:

- Người nào thua trong cuộc tỷ thí lôi đài này nên tự nhận thua. Trong lúc tỷ thí phải có chừng mực, nhưng nếu ai cố ý giết người, hết thảy đều xử tử!

Bàng Sơn gằn giọng, tiếng nói sang sảng truyền khắp sàn đấu, tiếng gào rú xung quanh lập tức im lặng xuống. Bàng Sơn quay đầu nhìn về phía xa, đám người tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trên đài khẽ gật đầu với hắn.

- Đằng Thanh Sơn. Tang Phong, bắt đầu!

Bàng Sơn nói xong, rồi xoay người nhảy xuống lôi đài. Trên đài chỉ còn lại có hai người Đằng Thanh Sơn và Tang Phong!

- Tang Phong sư huynh xin mời chỉ giáo!

Đằng Thanh Sơn giơ một tay ra.

- Xin mời!

Tang Phong cũng lạnh lùng chắp tay.

...

Trên sàn đấu không còn chút tạp thanh nào. Ở đài cao gần sàn đấu, có ba người ngồi ở trên ghế, chính là tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng cùng với hai chấp pháp trưởng lão.

- Tông chủ, nhìn Tang Phong kìa. Trước ánh mắt của hàng vạn vũ giả, ánh mắt hắn vẫn không có lấy một chút dao động nào. Đứng trên lôi đài như một thanh lợi đao, tâm trí kiên định như thế, chỉ cần tâm tính tốt, cũng sẽ tìm được vị trí rất cao. So với lần trước ta xem hắn tỷ võ với Ký Hồng, có lẽ đã mạnh hơn rất nhiều.

Trưởng lão chấp pháp tóc hoa râm nhận xét. Tông chủ cười gật đầu. Trung niên lạnh lùng bên cạnh nói:

- Sư bá! Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nội liễm, bất động như núi! Trường thương cầm trong tay vẫn đứng nguyên tại chỗ, căn bản không chịu chút ảnh hưởng nào, mới chừng đó tuổi mà làm được thì thật là khó!

- Sư thúc, Sư bá tổ, cho là ai sẽ thắng?

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ rồi nhìn lên lôi đài.

- Không dám nói!

Sư bá tổ lắc đầu. Trung niên lạnh lùng cũng lắc đầu, rồi nói:

- Tông chủ! Ngươi cho rằng ai sẽ thắng?

- Thanh Sơn giết Mạnh Điền, ta cũng chưa thấy... Có lẽ hôm nay, hắn có thể hiển lộ thực lực chính thức ra.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói.

- À... Phong cuối cùng cũng ra tay rồi!

...

Đích xác, trên đài, Tang Phong đã bắt đầu tấn công. Đằng Thanh Sơn vẫn giữ nguyên trường thương, cười nhạt chờ đợi!

- Thắng. Phải thắng dứt khoát! - Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tập trung vào Tang Phong.

Ánh mắt Tang Phong như một con ác ưng, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Đột nhiên chân Tang Phong dậm mạnh một cái gây ra chấn động, làm cho mặt đá nứt ra vài cái khe, còn bản thân hắn hóa thành một luồng lưu quang lao về phía Đằng Thanh Sơn. Khoảng cách gần tám trượng trong nháy mắt đã bị thu hẹp. Chỉ nghe những âm thanh ầm ầm, xoẹt xoẹt.

Đao ảnh như ánh trăng rằm u ám! Một mũi đao lóe ra hàn

quang, chiếu rọi vào đồng tử Đằng Thanh Sơn.

Đồng tử Đằng Thanh Sơn co lại, cánh tay trong nháy mắt truyền ra lực đạo kinh người, Luân Hồi thương đã động.

Vù.

Trường thương tựa như mũi tên bắn ra, mũi thương mang theo tiếng rít chói tai!

- Choang!

Binh khí trong nháy mắt chạm nhau, mũi thương của Đằng Thanh Sơn sinh ra một kình đạo hình xoắn ốc mạnh mẽ, đánh cho chiến đao không khỏi cuốn sang một góc bên cạnh. Tang Phong sắc mặt nhất thời đại biến! Vốn khí thế Tang Phong rất sắc bén, chiến đao trong tay bỗng cảm thấy tựa hồ như lâm vào vòng nước xoáy vô hình.

Vù!

Trường thương đâm thẳng vào tim Tang Phong!

- Không!

Tang Phong mắt trừng lên.

- Choang!

Vào thời khắc sinh tử. Vỏ đao trong tay trái hắn xẹt qua một vòng sáng, đánh trúng mũi thương của Đằng Thanh Sơn, nương vào lực đánh, cả người dậm mạnh chân một chút, lập tức đảo về phía sau mấy trượng. Vừa rơi xuống Tang Phong mới phát giác ra trán mình đầy mồ hôi lạnh. Sau lưng cũng lạnh toát.

- Thương pháp đáng sợ thật!

Tang Phong kinh hãi. Vì muốn thắng nhanh chóng, dứt khoát,

Đằng Thanh Sơn ngay lập tức dùng tới lực đạo sáu vạn cân! Mãnh Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín cũng bộc phát. Lực đạo mạnh như vậy, phối hợp với Ngũ Hành Thương Pháp của Đằng Thanh Sơn, đến cả cao thủ Địa Bảng Mạnh Điền cũng đánh không lại.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

Vù!

Mũi nhọn trường thương hóa thành một luồng lưu quang lại một lần nữa đâm vào Tang Phong.

- Vù!

- Vù!

- Vù!

...

Thương ảnh như những mũi tên sắc bén! Vạn mũi cùng bắn!

Thương ảnh như một đám độc xà, nhe răng cắn về phía Tang Phong. Tang Phong một tay giữ chiến đao, một tay giữ vỏ đao, chân bước linh hoạt, không ngừng né tránh, chiến đao cùng vỏ đao trong tay không ngừng quét gạt nhưng … hắn vẫn không ngừng lui về phía sau!

- Sao lại như thế chứ? Sao có thể như vậy được? Sao lại như thế?

Trong lúc thoái lui, Tang Phong cảm thấy lo lắng vạn phần.

- Ta phải lập tức phản công!

Tang Phong muốn công kích, nhưng mỗi một thương của Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa kình đạo hình xoắn ốc. Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn trường kỳ luyện tập Tam Thể Thức, đối với ý cảnh sinh

sinh không ngừng lại càng thêm hiểu sâu hơn. Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình hoàn toàn nuốt chửng đối thủ!

Một thương rồi lại một thương, một vòng xoáy nối liền một vòng xoáy! Gian nan ngăn cản từng thương một, nhưng thương pháp sinh sinh không thôi, liên tục không dứt làm cho Tang Phong như lâm vào một vòng xoáy khổng lồ. Tang Phong bị cuốn lấy, không chỗ nào có thể né tránh! Tang Phong chỉ cảm thấy đao pháp của mình căn bản không thể thi triển được, mỗi một lần ngăn cản đều muốn thổ huyết!

Đừng nói là Tang Phong! Đến cả tiên thiên cường giả Tư Mã Khánh, hay yêu thú Xích thú đã biến thân mà bị thương pháp Như Ảnh Tùy Hình của Đằng Thanh Sơn cuốn lấy, đều khó có thể thoát được.

Tựa như một con thuyền nhỏ, khi lâm vào những đợt sóng không ngừng. Gian nan ngăn cản một cơn sóng thì lại thêm một cơn sóng khác cuốn tới... Rồi sẽ có lúc, con thuyền nhỏ sẽ lật!

- Phốc!

Vỏ đao bị đánh văng đi! Tang Phong chỉ còn lại có một vỏ đao trong tay. Trán hắn đầy mồ hôi hột, sắc mặt đỏ bừng, mắt trừng to, nhìn chằm chằm vào thương ảnh đang đánh về phía hắn.

- Choang!

- Choang!

- Choang!

...

Vù!

Thanh chiến đao cũng bị đánh văng lên!

- A!

Tang Phong thống khổ gầm lên.

Yên tĩnh!

Vô cùng yên tĩnh!

Chỉ thấy trên đài, Tang Phong đang ngồi phệt xuống, sắc mặt trắng bệch. Còn mũi Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn đang dán vào yết hầu của Tang Phong.

- Ta, ta...

Trong đôi mắt Tang Phong dần dần có thần. Hắn nhìn trường thương bàng bạc trước mắt, nghĩ lại mà sợ, nhớ lại cái cảm giác mũi thương quỷ dị truyền đến cảm xúc lành lạnh. Hắn vừa rồi rõ ràng thấy trường thương đã đâm vào yết hầu của hắn.

- Ta không chết? Đằng Thanh Sơn... Ngay thời điểm cuối cùng, lại có thể dừng thương lại?

...

Hàng vạn quân sĩ Hắc Giáp Quân và các đệ tử trung tâm ở sàn đấu trong lúc này đều ngây người.

Trận đấu này diễn ra rất ngắn! Ngoại trừ lúc đầu Tang Phong bổ ra một đao, ngay sau đó phải đối mặt với thương ảnh như thủy triều mãnh liệt của Đằng Thanh Sơn. Dưới sự bao phủ như vũ bão vô cùng đáng sợ của trường thương, Tang Phong như một con cừu nhu nhược, miễn cưỡng ngăn cản được vài giây. Rồi trong nháy mắt, vỏ đao bị đánh văng, sau đó, chiến đao cũng bị đánh bay đi nốt!

Thua vô cùng thảm hại!

Trên đài cao bên cạnh sàn đấu, Gia Cát Nguyên Hồng và hai

chấp pháp trưởng lão đang ngồi, ai cũng hít mạnh một hơi.

- Thương pháp thật là lợi hại!

Lão giả tóc hoa râm tán thưởng.

Mắt Gia Cát Nguyên Hồng cũng tỏa sáng, khen rằng:

- Lúc Thanh Sơn tranh đoạt bách phu trưởng, cũng dùng thương pháp này, nhưng... Khi đó, hắn căn bản không có ý cảnh sinh sinh hoàn mỹ như thế này. Mỗi chiêu, mỗi thức đều tương liên với nhau, một khi không phá được thương đầu tiên, thì khi đối mặt với những thương ảnh liên miên không dứt của Thanh Sơn, sẽ lâm vào cảnh không thể giãy dụa!

- Càng giãy dụa, thua càng thảm! - Trung niên lạnh lùng cũng thán phục.

- Đối mặt với thương pháp này, hoặc là dùng tiên thiên chân nguyên có tính áp đảo, đánh tan khí thế hắn! Hoặc là dùng công kích nhanh hơn, phá chiêu thứ nhất của hắn! Hoặc là, dùng tốc độ cực nhanh thoát ly khỏi vòng bao phủ của thương pháp.

Ba người này đều là tiên thiên cường giả, nhãn lực cực cao, liếc mắt đã thấy chỗ lợi hại của thương pháp Đằng Thanh Sơn. Cho dù gặp phải tiên thiên cường giả, thương pháp này cũng rất đáng sợ.

- Kỳ thật Tang Phong thực lực không tệ. Lưu Tinh đao của hắn sợ là tu luyện tới tầng thứ hai Nguyệt Đao rồi.

Trung niên lạnh lùng tán thưởng. Trong số những tiên thiên cường giả của Quy Nguyên Tông, chỉ có hắn là tu luyện đao pháp! Hơn nữa cũng tu luyện Lưu Tinh đao.

- Tông chủ, Đằng Thanh Sơn đúng là mười bảy tuổi sao? Hơn nữa thương pháp là do hắn sáng tạo à?

Trung niên lạnh lùng nhìn Gia Cát Nguyên Hồng vẻ không dám tin. Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn trên đài:

- Vừa rồi thương pháp đó, ý cảnh sinh sinh không thôi. Trong nháy mắt cuối cùng, hắn lại có thể dễ dàng dừng lại, mũi thương chạm vào yết hầu Tang Phong, cũng không làm thương tổn chút nào. Sự khống chế này đã đến mức Nhập Vi cảnh giới!

Hai chấp pháp trưởng lão đều gật đầu. Loại công kích mãnh liệt như cuồng phong này thế mà trong nháy mắt thương pháp có thể chạmvào lớp da ở yết hầu người ta, khiến cho đối phương không bị thương chút nào. Khống chế đích xác kinh người.

- Với tư chất của hắn, một khi đạt tới tiên thiên. Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng nở một nụ cười hết sức rực rỡ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 8

Cực Hạn Đan Điền

Thực lực của Tang Phong cũng rất tốt! Nếu phải đấu với hắc bạch trưởng lão của Tiêu Dao Cung, cũng không kém hơn nhiều. Còn so với Huyết Nguyệt Đao Mạnh Điền, thì kém hơn một chút.

Đằng Thanh Sơn thầm bình phẩm. Ngũ Hành Thương Pháp của mình, trong lúc nghiên cứu cảm ngộ, cũng không ngừng hoàn thiện. Đặc biệt là lúc ở Hỏa Diệm Sơn, chỉ dựa vào Hỏa Thượng Kiêu Du và Hỏa Trung Thủ Lật mà đã đánh bại môn chủ Trọng Kiếm môn.

Lúc đó, mình đã lĩnh ngộ sự kết hợp giữa âm dương và cương nhu, nên đề cao một bậc. Thương pháp Như Ảnh Tùy Hình vừa thi triển lên, nhiều chỗ tương liên, càng thêm viên mãn.

- Xem ra Tang Phong cũng rất có tiềm lực.

Đằng Thanh Sơn nhìn hình bóng cô đơn của Tang Phong thầm nghĩ:

- Nếu có thể vượt qua sự đả kích khó khăn, tương lai sẽ là cường giả! Tang Phong sau này là rồng hay là rắn, phải nhìn vào tố chất trong lòng hắn thôi.

Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn bảy tuổi đã kinh qua việc tôi luyện sát thủ! Giết người, huấn luyện sinh tồn, tra tấn huấn luyện …. Phải đối mặt với sự chết sống của bằng hữu, người yêu và của

chính bản thân mình.

Có thể nói Đằng Thanh Sơn đã trải qua nhiều chuyện lắm!

Kiếp trước kiếp này, càng làm cho tâm tình Đằng Thanh Sơn thêm viên mãn. Làm sao Tang Phong có thể so sánh được?

- Trận tỷ thí này Đằng thống lĩnh chiến thắng!

Bàng Sơn đứng ở trên lôi đài, nói sang sảng.

- Đằng thống lĩnh, vẫn là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân của chúng ta!

Trên vạn người, ánh mắt hoàn toàn tụ vào trên lôi đài, nhìn Đằng Thanh Sơn trong trang phục màu xám.

- Đằng Thanh Sơn!

- Đằng thống lĩnh!

...

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đều điên cuồng gào lên, cả đám kích động vạn phần, gầm rú! Trong Hắc Giáp quân luôn luôn là cường giả vi tôn! Đằng Thanh Sơn với thực lực của mình đánh bại Tang Phong. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân tự nhiên coi Đằng Thanh Sơn là người đứng đầu Hắc Giáp quân! Các đệ tử trung tâm Quy Nguyên Tông có rất nhiều người cực kỳ hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn xuất thân bình thường, mười bảy tuổi đã có thực lực như thế, làm cho rất nhiều đệ tử trung tâm coi Đằng Thanh Sơn trở thành mục tiêu!

Không còn gì để nghi ngờ nữa, từ hôm nay trở đi, Đằng Thanh Sơn chính là người đứng đầu thế hệ thanh niên!

Trời âm u cả ngày, rốt cục đêm đó có mưa to!

Rào rào!

Nước mưa như trút nước, làm cho trời thêm ẩm ướt và oi bức!

Đằng Thanh Sơn ngồi trên hành lang lầu hai, ngả người trên ghế trên nhìn mưa:

- Quy Nguyên Tông, thật là kính nể và sùng bái cường giả. Đánh bại Tang Phong... Chỉ là một chuyện nhỏ, đã khiến cho động tĩnh lớn như thế.

Hồi ức tới trận chiến sáng hôm nay, Đằng Thanh Sơn cũng dở khóc dở cười.

Có người chúc mừng, có người muốn cùng Đằng Thanh Sơn nói mấy câu. Có người muốn nhờ Đằng Thanh Sơn thu con cháu thân thích của họ làm đệ tử. Trong số hai mươi bảy Đại đệ tử, Đằng Thanh Sơn với thực lực như vậy, chắc chắn có đủ tư cách thu đệ tử.

...

Tóm lại, trận này, hoàn toàn nâng cao địa vị của Đằng Thanh Sơn.

- Địa vị được tôn kính, chính là dựa vào thực lực.

Đằng Thanh Sơn thầm than, khắp vùng Cửu Châu, ở đâu cũng thế! Muốn có được sự tôn kính luôn phải dựa vào hai tay của chính mình! Tai nghe là hư, mắt thấy là thực. Bên ngoài tương truyền Đằng Thanh Sơn lợi hại đến đâu, rất nhiều đệ tử, quân sĩ từ đáy lòng vẫn chưa chắc thừa nhận. Chính thức được nhìn thấy trận chiến này, lúc đó mới tâm phục khẩu phục!

- Đứng đầu sau tiên thiên cường giả thì đã là gì? Khắp vùng Cửu Châu, chính thức lợi hại chính là tiên thiên cường giả! Ở Quy Nguyên Tông, một khi trở thành tiên thiên cường giả, lập tức cũng

là chấp pháp trưởng lão, địa vị vô cùng cao cả!

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi, làm sao mới đạt tới được tiên thiên. Tuy nghe mấy lời nịnh nọt tâng bốc vào buổi sáng, nhưng hắn cũng không tự đắc chút nào. Hồi lâu, Đằng Thanh Sơn đứng dậy, lập tức khoanh chân ngồi ở hành lang, tiếp tục thử luyện xuất luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên.

...

Mưa rơi liên miên, cho đến sáng sớm hôm sau. Mưa to đã ngớt, chỉ còn một trận mưa nhỏ, tiếng tí tách vẫn vang lên.

Đằng Thanh Sơn mở mắt. Khoanh chân ngồi trên hành lang một đêm, quần áo Đằng Thanh Sơn đã hơi ẩm ướt.

- Đọc kỹ U Nguyệt Thương Điển, cũng hiểu rõ phương pháp bước vào tiên thiên. Ta tu luyện chừng cả một ngày, nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Chỉ có thể đến hỏi sư phụ!

Đằng Thanh Sơn liền đi rửa mặt một chút, rồi đi ăn điểm tâm, sau đó đi tìm Gia Cát Nguyên Hồng.

Sáng sớm, Thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng mở rộng. Gia Cát Nguyên Hồng đi chân trần, tóc dài tung bay, mặc trường bào rộng thùng thình, đang cầm cây bút lông trên bàn viết. Trên bàn viết có một lư hương đang tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn đứng trước cửa cung kính nói.

- À, Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng không ngẩng đầu lên, lúc thì thong thả, khi thì nhanh chóng huy động bút lông, - Đi vào đi.

Đằng Thanh Sơn đi vào thư phòng, ngửi mùi thơm, tâm tình không khỏi lắng xuống. Hắn lẳng lặng đứng một bên, cũng không nói gì. Hắn nhìn thấy sư phụ đang họa một bức họa thác nước từ trên núi chảy xuống, vài nét bút giản lược, những vách đá liền xuất hiện trên giấy Tuyên Thành. Một lúc lâu sau, Gia Cát Nguyên Hồng mới dừng bút lại.

- Họa bức này, tối thiểu phải tới giữa trưa mới thành được.

Gia Cát Nguyên Hồng cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn, - Thanh Sơn, ngươi thích vẽ tranh chứ?

- Không thích.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Kỳ thật vẽ tranh, là biện pháp luyện tâm tình rất tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói, - Tỷ như khi ngươi phẫn nộ, có thể vẽ ra một bức tranh về một trận hỏa hoạn lớn thiêu đốt các phòng ốc. Đem toàn bộ sự giận dữ của lửa, hoàn toàn ẩn vào trong bức họa, làm sao cho người ta vừa nhìn bức họa, có thể cảm nhận được ngọn lửa có thể thiêu đốt tất cả. Tất cả sự điên cuồng, phẫn nộ đều ẩn chứa trong đó.

- Tâm tình khác nhau, còn có thể khống chế họa bút cho tốt. Vẽ một bức tranh đẹp, không được để có bất kỳ nét bút hỏng nào! Việc này đối với khống chế tâm tình cũng yêu cầu cực cao!

Gia Cát Nguyên Hồng nói. Đằng Thanh Sơn cũng gật gật đầu. Muốn biểu hiện để vẽ ra ý cảnh, đầu tiên, tài nghệ vẽ tranh phải đạt tới trình độ cực cao.

- Tu luyện sau khi đạt tới tiên thiên, là cảnh giới tu luyện tâm tình, cảm ngộ Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Thanh Sơn! Ngươi phải học một môn hoặc một biện pháp

nào đó để tôi luyện tâm tình! Trong U Nguyệt Thương Điển, có viết vài biện pháp. Ví như luyện tập viết chữ 'nguyệt '. Viết một chứ 'nguyệt ', cộng lại có tới mười tám loại phương pháp khác nhau. Cổ nhân sáng tạo ra chữ, không hề vô căn cứ. Viết chữ, đi sâu vào nó, đích xác có thể cảm nhận được cái ý ẩn chứa vô tận trong một chữ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, vẫn bảo trì trầm mặc như trước!

Viết chữ, vẽ tranh?

Đằng Thanh Sơn nhiều nhất sẽ viết chữ, giỏi lắm đã vẽ một bức tranh chân dung đơn giản. Đây là những thứ sát thủ phải được huấn luyện. Về phần ý cảnh? Đằng Thanh Sơn còn xa lắm. Hơn nữa, hắn cũng không có hứng thú về phương diện này. Hắn có hứng thú với quyền pháp, thương pháp!

' Tam Thể Thức ', Đằng Thanh Sơn tôi luyện là có thể có ngày qua ngày vẫn không biết mệt. Về phần viết chữ? Đối với hắn đó chính là sự hành hạ.

- Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.

- Nói đi, ngươi tới có chuyện gì?

- Sư phụ! Kỳ thật đệ tử, sớm có thể để "thần" đột phá nê hoàn cung.

- Cái gì?

Gia Cát Nguyên Hồng cho dù rất trầm ổn, cũng bị bất ngờ, đôi mắt trừng lên một cái!

- Thanh Sơn thật sự có thể làm ' thần ' đột phá nê hoàn cung à?

Gia Cát Nguyên Hồng không dám tin. Đạt tới tiên thiên, trở ngại lớn nhất chính là cửa này. Một khi ‘ thần ’ có thể đột phá tới tiên thiên, coi như đã một bước tiến vào tiên thiên rồi. Có thể nói, cơ hồ chắc chắn sẽ vào được tiên thiên.

Tiên thiên cường giả mười bảy tuổi? Đó là khái niệm gì!

- Sư phụ! Người xem.

Đằng Thanh Sơn lấy ra một thanh phi đao, tùy ý vung lên trong thư phòng.

Vù!

Phi đao phá không, đột nhiên dừng lại trên đường, xẹt qua một thành một quầng sáng, đâm vào thân cây kia.

- Cái này...

Mắt Gia Cát Nguyên Hồng thoáng cái đã sáng bừng lên, kích động vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha, Thanh Sơn ơi Thanh Sơn! Vi sư đã cho là ngươi rất lợi hại rồi, ngươi lại lần nữa làm cho vi sư kinh hỉ! Ha ha... Phi đao rẽ ngang? Thần của ngươi, không chỉ ly thể, hơn nữa còn có thể khống chế đạt tới trình độ như vậy, ‘ thần ’ của ngươi quá mạnh, ta chắc chắn đảm bảo ngươi có thể bước vào tiên thiên trong vòng một canh giờ!

Quy Nguyên Gia Cát, trên khắp vùng Cửu Châu, đều luôn nghĩ với việc nhìn xa trông rộng. Nhưng đối mặt với một đệ tử mười bảy tuổi có thể bước vào tiên thiên, mặc cho ai cũng đều không thể bảo trì vẻ tỉnh táo trầm ổn.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn bất lực nói, - Kỳ thật từ sau khi được U

Nguyệt Thương Điển, ta đã bắt đầu ‘ Ý Tồn Đan Điền, Thần Dữ Khí Hòa ’, muốn cô đọng ra luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên. Nhưng, chín ngày đã qua, ta vẫn không thành công.

- Cái gì, không có khả năng.

Gia Cát Nguyên Hồng không dám tin.

- Đây là sự thật.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng rất khó chịu. Gia Cát Nguyên Hồng hơi giật mình, ngay sau đó tỉnh táo lại xuống, trầm ngâm nói:

- Đạt tới tiên thiên có hai điều kiện, một là hậu thiên đỉnh phong, một là thần đột phá ‘ nê hoàn cung ’. Ngươi đều đạt tới rồi, làm sao lại không thành công? Vừa rồi phi đao chuyển hướng, ta thấy rất rõ. So với lúc ta vừa bước vào tiên thiên, ‘ thần ’ của ngươi khống chế tốt hơn rất nhiều. Chẳng lẽ là không đạt tới hậu thiên đỉnh phong? Không có khả năng, lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đã là hậu thiên đỉnh phong rồi mà.

- Thanh Sơn! Ngươi khoanh chân ngồi xuống, dựa theo những lời ta nói, lại một lần nữa thử xem.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Vâng, sư phó.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi xuống. Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Tâm thần ngươi phải hoàn toàn đắm chìm vào đan điền, tốt nhất là tụ tập tới giữa đan điền, ở vòng xoáy trung tâm ấy.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở to mắt, nghi hoặc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng:

- Sư phó, vòng xoáy trung tâm? Trong đan điền mà có vòng xoáy trung tâm à?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng hơi kinh ngạc.

- Đương nhiên có!

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nói:

- Hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa làm nội kình, rồi tồn trong đan điền. Càng ngày hấp thu nội kình nhiều hơn, đan điền sẽ mở rộng ra, rồi chậm rãi lớn lên. Giống như tiểu Vân ấy, tu luyện tâm pháp lợi hại, hấp thu thiên địa linh khí rất mau, mười năm là đan điền có thể phát triển đến cực hạn. Không lớn hơn nữa, lúc đó, nội kình trong đan điền cũng sẽ tự nhiên hình thành vòng xoáy! Đây là điều mà bất kỳ ai tu luyện nội kình đều phải biết chứ?

Đằng Thanh Sơn trợn tròn mắt.

- Sư phụ, đan điền của con … hoàn toàn chưa đạt tới cực hạn!

Đằng Thanh Sơn nói. Nghe thấy thế, Gia Cát Nguyên Hồng khiếp sợ nói:

- Không có khả năng! Lần đầu tiên ngươi tranh đoạt bách phu trưởng, đã là vũ giả có một thực lực rất mạnh, còn tâm pháp nội kình của ngươi rõ ràng rất kém. Hẳn là ăn được linh quả gì gì đó, mới có nội kình hùng hậu như vậy. Linh quả có thể gia tăng nội kình, cũng có thể cải tạo đan điền, làm cho đan điền phát triển đến cực hạn.

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười. Hắn rốt cục biết nguyên nhân là gì rồi!

Thiên địa linh quả? Chó má thật. Nội kình của mình, là dựa vào Hình Ý quyền hấp thu bổ sung thêm. Kỳ thật cũng không có hấp thu nội kình gì nhiều. Cho dù tranh đoạt bách phu trưởng,

mình cũng chỉ dựa vào lực lượng thân thể, tuyệt không phải nội kình. Nội kình mình quả đúng là còn rất nhỏ yếu.

Muốn tu luyện mau, dựa vào Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín, thì tốc độ tu luyện một ngày bây giờ, vượt qua tốc độ hồi đó ở Đằng gia trang hàng trăm lần. Còn Mãng Ngưu Đại Lực Quyết chỉ nói về phương pháp tu luyện, không có khả năng đưa hậu thiên đạt đến mức tận cùng. Phải từ từ tu luyện thì đan điền mới đạt đến mức tận cùng.

Mỗi một người tu luyện, bình thường đều được sư phụ dạy bảo. Nhưng, Đằng Thanh Sơn lúc trước không có sư phụ dạy nội kình. Bây giờ có rồi, nhưng trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng, tên tiểu tử này, là một đệ tử thiên tài có tên trong Địa Bảng?

- Chẳng trách! Đến cả Gia Cát Vân tu luyện tâm pháp lợi hại, cũng phải tiêu phí mười năm thì đan điền mới đạt đến cực hạn. Đan điền ta phát triển với tốc độ nhanh hơn, là từ việc tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết. Việc tu luyện này còn chưa trọn một năm, đương nhiên không đến cực hạn.

Đằng Thanh Sơn trong lòng phát khổ. Ai ngờ, cái vây khốn mình lại rất bình thường, đó là đạt tới hậu thiên đỉnh phong!

- Thanh Sơn, đan điền của ngươi vẫn còn phát triển à, chưa đến cực hạn sao?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vậy ngươi bằng vào tâm pháp bình thường, vài chục năm làm sao có được nội kình hùng hậu như thế?

Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi.

- Ta... Ta không phải có nội kình hùng hậu, là do kinh mạch

rộng. Có thể trong nháy mắt bộc phát nội lực nhiều hơn.

Đằng Thanh Sơn nói. Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc. Linh quả có thể cải tạo kinh mạch, so với linh quả gia tăng nội kình còn hiếm và trân quý hơn nhiều! Kinh mạch càng rộng, trong nháy mắt sức bật càng mạnh.

- Chẳng trách, Mãng Ngưu Đại Lực Quyết của ngươi có thể phát huy thực lực mạnh như vậy.

Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc nói, - Lúc trước ngươi ăn linh quả gì thế?

- Ta không có cảm giác gì! Trong núi, thường xuyên ăn vài thứ quả núi. Kinh mạch cũng từ từ thay đổi.

Đằng Thanh Sơn nói. Đằng Thanh Sơn không thể nói ra bí mật Hình Ý Quyền, cho dù có nói... Chỉ sợ khắp vùng Cửu Châu cũng chẳng ai có thể lý giải được. Đó là thành tựu thuộc về một thế hệ khác.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu:

- Thiên địa tự nhiên thật là thần kỳ. Rất nhiều linh quả linh thảo, mà không ai biết cả. Ngươi phỏng chừng gặp may, ăn phải cái gì đó! Tốt lắm, bây giờ vấn đề của ngươi cũng biết rõ rồi đó là đan điền chưa phát triển đến cực hạn, chưa tới hậu thiên đỉnh phong!

Trong đầu vũ giả, đạt tới một vạn cân, đan điền đã đạt đến cực hạn, đủ đạt tới hậu thiên đỉnh phong... Đây là khái niệm đã trở thành nghiễm nhiên.

Dù sao của trở thành vũ giả nhất lưu, đan điền cơ hồ đều đạt đến cực hạn. Linh quả thiên địa có thể khuếch trương kinh mạch nhân thể thì vô cùng quí hiếm. Ai ngờ, xuất hiện một quái thai như Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ! Nếu ta dùng công pháp Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tu luyện, phải bao lâu thì đan điền mới có thể đạt đến cực hạn.

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Trước đây vài năm, đan điền ngươi phát triển sợ rất chậm! Với tốc độ của Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín, ta phỏng chừng... Ngươi tối thiểu còn cần ba bốn năm nữa thì đan điền mới có thể đạt đến cực hạn, bước vào cảnh giới tiên thiên.

Gia Cát Nguyên Hồng nói, Đằng Thanh Sơn nhất thời trong lòng có chút lo lắng.

Ba bốn năm?

- Nhưng nếu để ngươi lãng phí ba bốn năm như vậy thì quá không đáng giá.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói.

- Không có cách nào khác... Chỉ có tìm được linh quả trong nháy mắt tăng cường nội kình, để đan điền ngươi phát triển đến cực hạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 9

Vùng Đất Man Hoang.

Dùng linh quả tăng nội kình? Đằng Thanh Sơn chẳng biết gì nhiều về linh quả lẫn yêu thú.

Gia Cát Nguyên Hồng cười hà hà nói:

- Vốn vi sư nghĩ rằng ngươi ăn linh quả gia tăng nội kình. Nguyên lai là linh quả cải tạo kinh mạch. Bây giờ, còn phải nghĩ biện pháp tìm linh quả gia tăng nội kình!

Mặc dù hơi phiền toái, nhưng Gia Cát Nguyên Hồng ngược lại rất mừng rỡ.

Bởi vì...

Tìm được linh quả, lập tức Đằng Thanh Sơn có thể bước vào tiên thiên rồi.

- Sư phụ. Ở đâu có linh quả gia tăng nội kình?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nói:

- Trong Vũ Các không hề thiếu tạp thư. Ngươi không thấy à?

Thấy vẻ mặt Đằng Thanh Sơn, lão cũng hiểu, rồi mỉm cười chậm rãi nói:

- Linh quả gia tăng nội kình, mở rộng đan điền đến cực hạn,

tổng cộng có sáu loại. Ví dụ như Tử Băng Tâm, Trúc Tiết linh quả, Chu Quả …. Sáu loại này đều có thể gia tăng nội kình. Mấy thứ linh quả này đều thuộc loại bình thường. Thứ linh quả ngươi ăn mà có thể cải tạo kinh mạch mới là trân quý.

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

"Ông trời ơi. Không ngờ lại có tới sáu loại linh quả gia tăng nội kình. Cửu Châu này xem ra còn thần kỳ hơn kiếp trước nhiều".

- Đương nhiên. Sáu loại linh quả này cũng có hiệu quả bất đồng! Tỷ như Tử Băng Tâm. Ngươi ăn vào thì đan điền đạt đến cực hạn ngay, nhưng đồng thời nội kình cũng sẽ bị ảnh hưởng khí lạnh của Băng.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Còn Chu quả, sau khi ngươi ăn, sẽ làm cho nội kình ẩn chứa hỏa khí!

Gia Cát Nguyên Hồng nhắc tới việc này, rồi cả cười:

- Đương nhiên, ngươi bây giờ mới là hậu thiên cường giả. Nội kình cũng không biểu hiện hỏa tính, hay băng thuộc tính. Ăn cái gì cũng được cả. Nhưng một khi ăn quả mà đạt tới tiên thiên, phương pháp tu luyện tiên thiên chân nguyên phải có cùng đặc tính với linh quả.

Đằng Thanh Sơn cau mày. Cơ hồ tất cả vũ giả, nội kình đều như nhau. Không có màu sắc, cũng không có phân ra nóng lạnh. Nhưng, sau khi đạt tới tiên thiên, tiên thiên chân nguyên lại có màu sắc! Như Quỷ hồ Tư Mã khánh, tiên thiên chân nguyên có màu xám. Phương pháp tu luyện cũng bất đồng, sẽ làm cho tiên thiên chân nguyên ẩn chứa đặc thù khác nhau. Như phương pháp trong U Nguyệt Thương Điển, khi đạt đến mức tận cùng sẽ ẩn chứa đặc tính u lãnh băng hàn.

- Thanh Sơn! Ngươi chắc muốn tu luyện U Nguyệt Thương Điển. Do đó, nên có tiên thiên chân nguyên ẩn chứa đặc tính băng hàn. Ngươi tốt nhất tìm tới Tử băng tâm. Ăn Tử Băng Tâm sẽ làm cho tiên thiên chân nguyên của ngươi sau này có nhiều hàn khí. Uy lực lớn hơn nữa! Nhưng muốn tìm được Tử Băng Tâm, cũng rất khó, phỏng chừng không có tông phái nào có dự trữ cả.

- Muốn tìm Tử Băng Tâm, ngươi phải xuyên qua Cửu Châu, một đường hướng bắc. Tới thảo nguyên phương bắc, rồi xuyên qua thảo nguyên, tới tận bờ biển... Chỉ có ở đó mới có hy vọng tìm được Tử Băng Tâm! Tử Băng Tâm một khi hái xuống, trong vòng một tháng không ăn sẽ hóa thành nước. Đây là nguyên nhân lý do vì sao cơ hồ không có tông phái nào dự trữ.

Một vài loại trái cây nếu để lâu sẽ thối rữa. Hơn nữa hái được linh quả đều rất khó khăn. Do đó bình thường, những tông phái phải bỏ rất nhiều công mới có thể hái được.

- Từ Dương Châu chúng ta, đi tới đó, đường đi xa lắm...

Gia Cát Nguyên Hồng nói thêm. Đằng Thanh Sơn nghe xong lắc đầu:

- Sư phó, ta không cần Tử Băng Tâm, ta muốn phục dụng Chu Quả!

- Chu quả?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn! Chu quả ẩn chứa hỏa thuộc tính. Ngươi không tu luyện U Nguyệt Thương Điển sao? U Nguyệt Thương Điển luyện xuất ra tiên thiên chân nguyên thuộc tính hàn. Ngươi lại ăn chu quả vào, nóng lạnh tranh đấu, không tốt với ngươi đâu.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ta cũng chỉ tham khảo U Nguyệt Thương Điển mà thôi. Từ đó ta muốn tìm hiểu phương pháp từ Hư Đan bên trong đan điền đạt tới Thực Đan và Kim đan. Về phần phương pháp vận chuyển bên kinh mạch trong, ta sẽ không học.

Nhân thể kỳ kinh bát mạch có mười hai chính kinh. Vì tiên thiên cường giả không thể đều đả tất cả thông được, nên thay vì tiêu phí đại lượng thời gian vào việc đả thông tất cả kinh mạch không bằng chuyên môn tu luyện mấy kinh mạch thôi. Chuyên tu luyện mấy kinh mạch có thể làm kinh mạch trở nên rộng hơn. Tỷ như chuyên tu kinh mạch thuộc tính Âm hàn, tiên thiên chân nguyên sau này sẽ ẩn chứa thuộc tính âm hàn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn khác hẳn! Toàn thân kinh mạch của hắn sớm đã thông rồi. Phương pháp vận chuyển U Nguyệt Thương Điển cũng chỉ để tham khảo. Đối với hắn phương pháp đó lãng phí kinh mạch khác. Còn không bằng học tập Mãng Ngưu Đại Lực Quyết. Mãng Ngưu Đại Lực Quyết tầng thứ chín đó là dựa vào kỳ kinh bát mạch toàn lực hấp thu. Tám kinh mạch đồng thời hấp thu thì tốc độ hấp thu linh khi không thể chậm hơn U Nguyệt Thương Điển.

...

Tâm pháp. Kỳ thật bước đầu tiên là hấp thu linh khí từ trời đất chuyển hóa làm nội kình. Sau đó, nội kình kết hợp với Thần chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên. Trong đan điền, thành Hư Đan, rồi tu luyện tới Thực Đan, cuối cùng đạt tới Kim đan!

Đối với Đằng Thanh Sơn, U Nguyệt Thương Điển cũng là một nơi để tham khảo. Quá trình Hư Đan chuyển hóa thành Thực Đan, Kim Đan mới đáng học tập.

Đương nhiên, kinh nghiệm của những tiền bối đi trước là rất

quan trọng!

- Không học?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng là một siêu cường giả. Hiểu được ý của Đằng Thanh Sơn.

- Không học thì không học! Vấn đề này cũng chẳng sao. Chỉ là... Vì sao phải ngươi muốn ăn chu quả? Chẳng lẽ hỏa thuộc tính hơn băng thuộc tính?

- Sư phụ. Con nghiên cứu Hỏa Thương Quyết, sáng chế ra Liệt Hỏa Ngũ Thức. Bây giờ đang nghiên cứu đưa Liệt Hỏa Ngũ Thức dung hợp làm một, chuyển hóa thành chỉ cần một thương pháp! Đệ tử dùng một chiêu này, sử dụng tiên thiên chân nguyên có hỏa thuộc tính mà thi triển ra thì uy lực lớn hơn nữa.

Đằng Thanh Sơn nói. Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc:

- Liệt Hỏa Ngũ Thức còn có thể dung hợp làm một chiêu à?

- Hay hay!

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói.

- Vi sư mặc dù chưa thấy qua Liệt Hỏa Ngũ Thức của ngươi, nhưng nghe Ký Hồng nói qua. Ngươi chỉ dựa vào hai chiêu đã đánh bại môn chủ trọng kiếm môn Tư Mã Phong rồi.

Với thực lực của Gia Cát Nguyên Hồng, lão hoàn toàn có thể tưởng tượng uy lực của nó như thế nào. Loại chiêu thức lợi hại như thế, mà còn muốn hóa giải dung hợp thành một chiêu! Ngay cả Gia Cát Nguyên Hồng nếu không mất mấy năm, sợ cũng khó làm được.

- Tốt lắm!

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Thanh Sơn đi tìm chu quả đi!

- Xin hỏi sư phụ. Chu quả này ở nơi nào?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Gia Cát Nguyên Hồng nói ngay:

- Thời gian bảo tồn Chu quả còn ngắn hơn cả Tử Băng Tâm. Cho dù hái xong, đặt trong hộp ngọc, thời gian mười lăm giờ là bắt đầu thối rữa! Ta phỏng chừng không tông phái nào có dự trữ nó cả. Do đó, phải tự mình hái lấy. Theo ta được biết phía nam Man Hoang thật ra có chu quả!

- Nam hoang?

Đằng Thanh Sơn sinh ra chút hứng thú. Nam man, Nam hoang, Man Hoang... Vài chữ này cũng nói lên một vùng đất. Một nơi làm cho rất nhiều vũ giả thèm thuồng.

- Ừm. Chu quả sinh trưởng ở đó. Xâm nhập vào Man Hoang đại khái tám trăm dặm! Ở nơi đó, có khá nhiều Chu quả. Đương nhiên việc hái nó cũng rất khó.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Ngươi bây giờ đi tới Vũ Các, tìm Vũ trưởng lão lấy một bản đồ Man Hoang tới đây. Được rồi, lấy cả hai bộ sách nói về linh quả và yêu thú nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

- Vâng. Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn lập tức rời thư phòng.

...

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi, gió lạnh đập vào mặt, Đằng Thanh Sơn đội mưa chạy tới Vũ Các.

Chỉ mất thời gian một chén trà nhỏ, Đằng Thanh Sơn đã gác cây dù vào cửa thư phòng, rồi đi vào trong thư phòng.

- Đưa bản đồ Man Hoang cho ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Vâng. Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn lấy ra một bản giấy khá lớn. Gia Cát Nguyên Hồng nhận lấy rồi trải ra trên bàn. Bản đồ Man Hoang hoàn toàn được mở ra. Bản đồ dài gần bốn thước, rộng gần hai thước. Trên mặt vẽ rất nhiều điểm. Nhưng đây chỉ giới thiệu vài bộ phận trong Man Hoang thôi.

- Thanh Sơn. Phần bản đồ Man Hoang này giới thiệu địa hình sau khi vào Man Hoang đại khái hơn hai ngàn dặm.

Gia Cát Nguyên Hồng lấy ra cái bút lông, rồi vẽ một vòng tròn trong đó.

- Nơi này gọi là Thiết Tí Hầu sơn, chính là chỗ có Chu quả trong Man Hoang.

Sau khi đánh dấu, Gia Cát Nguyên Hồng đưa bản đồ cho Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn! Trong Thiết Tí Hầu sơn nổi danh về yêu thú Thiết Tí Hầu. Thiết Tí Hầu chỉ một con thì thực lực không mạnh bằng Xích Lân thú.

- Nhưng cho dù không mạnh, nhưng nó cũng là yêu thú. Khoảng chừng có thực lực của cao thủ Địa Bảng. Quan trọng nhất là ở đó có cả một bầy Thiết Tí Hầu!

Gia Cát Nguyên Hồng nói. Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Cả một bầy khỉ?

- Cả tiên thiên cường giả mà hái Chu quả cũng không dám làm càn! Thanh Sơn, trong bộ sách về yêu thú cũng có nói một vài điểm về Thiết Tí Hầu này. Ngươi xem cẩn thận, sau đó đi Man Hoang! Nhớ kỹ... Hái Chu quả, cần đầu óc, chứ không phải làm càn.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói.

- Chuyện này đi nhiều người cũng chẳng có ý nghĩ gì. Do đó cứ dựa vào một mình ngươi thôi.

- Vâng. Sư phó.

Đằng Thanh Sơn không sợ chút nào. Rất hiển nhiên trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng, cao thủ Địa Bảng chỉ cần động não cẩn thận một chút, cũng có thể hái được chu quả.

- Ngươi chuẩn bị khi nào thì đi?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Ngày mai.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

...

Đằng Thanh Sơn đã nói là làm, không phải là người lằng nhằng. Ngày hôm đó, Đằng Thanh Sơn gặp muội muội Thanh Vũ và biểu ca Thanh Hổ tạm biệt. Đồng thời buổi chiều ngày hôm đó cũng đi mua một con thanh tông mã! Hành tẩu bên ngoài, Đằng Thanh Sơn không nghĩ đến việc nghênh ngang cưỡi một trong tam đại mã Hắc Yểm Mã chạy đi khắp nơi. Hắc Yểm Mã mà bị người ta thấy, thân phận hắn tự nhiên bị bại lộ.

Tối hôm đó, trời mưa dầm dề.

- Khó tin! Thật sự là khó tin.

Đằng Thanh Sơn buông bộ sách yêu thú xuống.

- Nguyên lai Cửu Châu lại có yêu thú như vậy. Có mạnh có yếu. Nguyên lai... Giao long ở Bích Hàn Đàm lại đáng sợ như vậy!

Đọc bộ sách này, Đằng Thanh Sơn mới thấy sợ. Con giao long ở Bích Hàn Đàm đáng sợ hơn Xích Lân thú rất nhiều.

Trong bộ sách có nói vài con như vậy: tử quang mãng xà. Phần lớn thời gian nó sống ở chung quanh khu vực Tử quang hàn thiết, lúc còn nhỏ thì Tử quang mãng xà dài ba trượng, thực lực bình thường. Khi trưởng thành thì dài tám trượng, có thể phun sương trắng, đánh nát núi đá. Tiên thiên cường giả cũng phải tránh né. Khi tử quang mãng xà sống lâu, sẽ từ từ phát triển hơn nữa. Khi đạt mười trượng, sẽ sinh ra ngân giác đầu tiên. Rồi từ mãng xà hóa thành giao long, trở thành tử quang giao long. Đó là yêu thú cao nhất! Lúc đó, nó có thể phun hắc vụ. Cho dù là tiên thiên cường giả mà dính phải hắc vụ, cũng sẽ trong nháy mắt hóa thành tro bụi! Cho dù cường giả Tiên Thiên Kim Đan, khi đối mặt với con yêu thú này, không cẩn thận cũng có thể chết!

- Vận khí.

Đằng Thanh Sơn vừa qua cơn hoảng sợ.

- Con giao long ở Bích Hàn Đàm đại khái dài mười hai trượng! Nếu bị hắc vụ phun vào, ta quả thật tiêu đời rồi.

Lúc đó, Đằng Thanh Sơn gặp may. Giao long trong Bích Hàn Đàm phun ra hắc vụ làm đông cứng cả đàm thủy ở Bích Hàn Đàm, nên Thanh Sơn bị đông cứng trong một khối băng, chỉ phải chịu nhiệt độ thấp do khối băng đông lại, chứ không phải là nhiệt độ cực thấp của hắc vụ, quả là may mắn...

- Xem sách này, thì tử quang mãng xà có thể vượt qua Xích Lân thú. Mãng xà hóa thành giao long, thực lực càng mạnh hơn một

tầng.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

- Nếu ngày nào đó, con giao long đó chạy ra khỏi Bích Hàn Đàm, tàn sát bừa bãi thiên hạ, không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Nghĩ rồi lập tức gập sách lại.

- Ừm. Nghỉ ngơi một chút. Sáng mai xuất phát!

Đằng Thanh Sơn lại khoanh chân tĩnh tu. Tim đập chậm lại tới cực thấp, sinh mạng đặc thù giảm xuống đến cực hạn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 10

Đao Khách.

Sáng sớm hôm sau, trời rất âm u. Giang Ninh quận thành, cửa bắc Quy Nguyên Tông, một thanh niên nam tử dắt một con Thanh tông mã, mặc trường bào màu xanh, tóc dài xõa tung bay, trông rất ngỗ ngược, phía sau lưng có đeo túi, bên hông đeo một thanh trường đao.

- Tốt lắm. Đừng tiễn nữa, trong vòng nửa tháng ca sẽ trở lại.

Đằng Thanh Sơn cười rồi nhảy lên ngựa.

- Ca! Trên đường cẩn thận nhé.

Hai người Đằng Thanh Vũ, Đằng Thanh Hổ đưa mắt nhìn theo Đằng Thanh Sơn. Lần này, Đằng Thanh Sơn ra ngoài làm việc cũng không mất thời gian dài, nên cũng không nói cho nhiều người biết.

Cộc! Cộc! Cộc!

Thanh tông mã lướt trên quan đạo, làm văng bùn đất nước đọng trên quan đạo.

- Bây giờ hơi thay đổi diện mạo một chút, phỏng chừng dọc theo đường đi cũng chẳng có mấy ai nhận ra ta.

Đằng Thanh Sơn nhìn trường đao bên hông. Trên đường đi, Đằng Thanh Sơn không muốn xảy ra sự cố gì. Ba chữ Đằng Thanh

Sơn rất có tiếng tăm ở khắp vùng Cửu Châu. Đặc biệt là ở Dương Châu, danh khí hắn quá lớn!

Do đó, Luân Hồi thương được tháo ra thành hai đoạn đặt vào bao. Đằng Thanh Sơn chỉ mang theo một thanh Ẩm Huyết Đao thôi. Thanh Ẩm Huyết Đao này lúc trước hắn cưỡng bức tên Đại đương gia cường đạo mà đoạt lấy.

- Rất nhiều người nghe tên ta rồi, nhưng chính thức gặp ta thì cũng còn rất ít! Cho dù là ở Hỏa Diệm Sơn, cũng chỉ là một bộ phận thấy hình dáng ta. Bây giờ xõa tóc, đeo chiến đao, khí chất hơi biến hóa, chỉ có rất ít người có thể nhận ra ta!

Trên mặt Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ vừa cười. Thân phận hắn bây giờ là Tần Lang!

Đao khách Tần Lang, một đao khách phóng đãng ngỗ ngược tiêu sái, tung hoành thiên hạ. Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, ngửi mùi bùn đất, tâm tình rất tốt:

- Thực lực khi ta dùng đao cho dù không bằng Địa Bảng, cũng phải đạt tới cấp bậc trong Tiềm Long Bảng.

Đao pháp Đằng Thanh Sơn là đao pháp giết người! Năm đó trong tổ chức sát thủ, hắn học qua đủ thứ binh khí ngắn, từ chủy thủ, phi đao, đoản đao.

Thủ đoạn sát thủ là khoái, chuẩn, ngoan (nhanh, chuẩn, độc)!

Đằng Thanh Sơn không có gì thủ đoạn huyền diệu, mà chỉ có ba chữ khoái, chuẩn, ngoan này thôi. Với nhãn lực của Đằng Thanh Sơn, tốc độ phản ứng cùng với tính chính xác khi khống chế lực đạo, một đao chém ra sẽ có uy lực rất ghê gớm. Đương nhiên, uy lực này cũng liên quan đến việc Đằng Thanh Sơn sử dụng bao nhiêu lực đạo. Nếu đơn giản chỉ chém một cú thật mạnh, sợ có thể dễ dàng bổ vỡ một căn nhà.

...

- Chu quả ơi chu quả! Năng lượng hỏa thuộc tính của ngươi so với Hắc Hỏa linh căn thì có hơn không?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng ngựa, trong lòng cảm thán.

Tìm chu quả! Tại sao phải ăn chu quả mà không ăn Tử Băng Tâm? Đằng Thanh Sơn cũng không muốn nói thật cho sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

Muốn ăn chu quả, thực ra không quan hệ gì với Liệt Hỏa Ngũ Thức! Mà là vì Hắc Hỏa linh căn. Từ sau khi ăn Hắc Hỏa Linh Căn, khi luyện tập Hổ Hình Thông Thần Thuật, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra toàn thân nóng lên. Lớp da bên ngoài ẩn hiện màu đỏ sậm, cơ bắp và lớp da tựa hồ trở nên cứng cỏi hơn. Rất hiển nhiên Hắc Hỏa linh căn có ẩn chứa hỏa thuộc tính.

- Đã ăn hắc hỏa linh căn,. Tự nhiên ta chỉ có thể chọn chu quả.

Đằng Thanh Sơn cảm thán nói. Bắc hải... Chỉ có thể chờ cơ hội sau này vậy.

Đằng Thanh Sơn đều rất tò mò về hai nơi Man Hoang và bờ biển phía bắc.

Phẫn Thành, một đao khách ngổ ngược phóng đãng lang bạt thiên hạ, Đằng Thanh Sơn dọc theo đường đi tâm tình cũng rất thoải mái. Có khi gặp phải cường đạo thổ phỉ đui mù, hắn ra tay không thương tiếc để luyện đao pháp! Có khi, qua đêm ở núi rừng hoang dã, giết dã thú làm thức ăn. Có khi, gặp phải một vài vũ giả trong tửu lâu, cũng sẽ uống vài chén, kết giao bằng hữu.

...

Tóm lại Đằng Thanh Sơn lúc này rất thích ý, rất thoải mái. Với thực lực hắn bây giờ, một mình lang bạt thiên hạ, nếu ai trêu vào

hắn thì quả là muốn chết rồi.

...

Dương Châu. Trong địa bàn Vũ An quận. Bụi đất bay lên, ba thớt chiến mã phi như bay, tới một ngã ba...

Cọc cọc~~-

Chiến mã hí lên, rồi dừng lại.

- Tần Lang huynh! Chúng ta chia tay ở đây! Ta và nhị đệ ta còn phải tới Viêm Châu. Đợi sau này Tần Lang huynh tới Viêm Châu, nhớ ghé Mãnh hổ bảo của ta. Ba người chúng ta lại uống một trận.

Tráng hán vóc người cường tráng, mặc áo ngắn, ngực vạch ra cười vang.

- Ha ha... Mãnh Hổ huynh! Huynh đệ các ngươi cứ chuẩn bị đủ rượu đi!

Đằng Thanh Sơn cũng cười nói.

- Nhất định rồi. Huynh đệ ta xin cáo từ. Tần Lang huynh, sau này còn gặp lại!

Hai tráng hán bộ dáng tương tự như nhau cùng chắp tay chào.

- Sau này còn gặp lại!

Đằng Thanh Sơn cũng cười.

- Giá!

- Giá!

Này hai tráng hán lúc này cưỡi mã, dọc theo quan đạo đi về phía tây.

- Tung hoành thiên hạ. Kết giao bằng hữu khắp nơi đích xác rất thích.

Đằng Thanh Sơn cưỡi thanh tông mã, tiếp tục phi về phía nam. Rời Giang Ninh quận thành đã vài ngày, Đằng Thanh Sơn cũng đã chạy gần ngàn dặm đường. Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không vội, một đường thong thả cảm thụ phong tục nhân tình của khắp vùng Cửu Châu.

Hai người vừa rồi là hai thủ lĩnh của một thế lực ở Viêm châu trong vùng Cửu Châu này, gọi là Mãnh hổ bảo. Trong một tửu lâu, Đằng Thanh Sơn thấy có người bá đạo khi dễ người ta, liền ra tay giáo huấn. Sau khi triển lộ thực lực, khiến cho hai người chú ý, liền có ý kết giao. Đằng Thanh Sơn và huynh đệ Mãnh Hổ cũng đồng hành được hai ngày. Cả Đằng Thanh Sơn lẫn hai người đều là những vũ giả lợi hại, hơn nữa cũng đều rất hào sảng. Ba người một đường tiêu sái thống khoái.

...

Đang lúc Đằng Thanh Sơn cưỡi ngựa nhàn nhã, phi nhanh trên quan đạo thì...

Đột nhiên …

Đát! Đát! Đát!

Tiếng vó ngựa phi dồn dập vang lên, mang theo đạo kình phong từ bên cạnh Đằng Thanh Sơn xẹt qua, sau đó chạy lên phía trước. Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước, thấy trên hai con ngựa, là hình bóng của hai người đàn bà! Trong đó một người đàn bà đã trưởng thành. Còn người kia, là một thiếu nữ, xem ra còn nhỏ.

- Cưỡi ngựa nhanh thế?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Hai người này cưỡi hoàng tông mã thôi, thế mà chạy mau như vậy. Hoàng tông mã chắc mệt lắm đây.

Chát! Chát!

Roi ngựa quất vun vút, đánh vào hai thớt ngựa. Hai con hoàng tông mã ra sức chạy. Thiếu nữ ngoái về phía sau, lập tức lại quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước.

- Hử?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Thiếu nữ...

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào hình bóng thiếu nữ đó. Vừa rồi cô gái quay đầu lại thoáng nhìn, Đằng Thanh Sơn bàng hoàng phát hiện ra gương mặt nhìn nghiêng của thiếu nữ này rất giống với người vợ kiếp trước của mình Tiểu Miêu.

- Tiểu Miêu?

Đằng Thanh Sơn vốn tâm tình đang rất thoải mái, ngay lập tức biến mất. Đằng Thanh Sơn thúc mạnh con ngựa.

- Giá!

Thanh tông mã lập tức tăng tốc. Dưới sự khống chế của Đằng Thanh Sơn, thanh tông mã đuổi theo phía sau thiếu nữ đó.

- Để xem mặt của thiếu nữ này ra sao!

Nhìn nghiêng thì giống nhau, nhưng nhìn thẳng thì khác nhiều là việc rất bình thường. Ở sâu trong tâm linh Đằng Thanh Sơn cái bóng Tiểu Miêu vẫn luôn luôn khắc sâu.

Nhìn thấy một bên mặt làm cho Đằng Thanh Sơn cứ phải đi theo sau. Kiếp trước kiếp này, cố quên đi mối tình khắc sâu cả đời

đâu phải chuyện dễ dàng gì? Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn hình bóng thiếu nữ đằng xa, ánh mắt lóe lên hào quang.

...

Người cưỡi ngựa phi thật nhanh đó là hai mẹ con. Trông hai người đều rất xơ xác. Bà mẹ tóc rối bù, còn cô thiếu nữ lệ rơi lã chã.

-. Đừng khóc! - Mẫu thân nói.

- Mẹ ơi, cha đã chết. Chúng ta không có nhà. Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tặc nhân này là ai?

Thiếu nữ cắn môi, trên mặt đầy những vệt nước mắt, nàng không quên được cảnh máu phun tứ phía, những thi thể ngã xuống. Căn nhà mà nàng sống vài chục năm nay đã không còn! Mẫu thân cũng đỏ mắt lên:

- Chúng ta chạy mau. Đám tặc nhân này hẳn là chưa phát hiện ra. Đến khi chúng ta tới được Vũ An Quận Thành, số ngân phiếu trên người mẹ cũng tạm đủ để chúng ta sống qua ngày. Con đừng nghĩ ngợi gì nhiều. Hai người đàn bà chúng ta không báo cừu được, mẹ nghĩ con sau này chỉ cố mà sống cho tốt.

Thiếu nữ chảy nước mắt, rồi gật đầu.

- Còn ba mươi dặm nữa là tới Vũ An Quận Thành. - Mẫu thân an ủi.

Vèo!

Một mũi tên bỗng nhiên lòi ra khỏi ngực người đàn bà này, trên mũi tên đầy máu. Đôi mắt người đàn bà tràn đầy vẻ khiếp sợ. Cô thiếu nữ trợn mắt nhìn mũi tên đầy máu trên ngực mẫu thân, trong nháy mắt sắc mặt trở thành trắng bệch! Nàng theo phản xạ nắm chặt lấy dây cương.

- Mẹ ơi …

Thanh âm thê lương, thậm chí còn thất thanh cố gọi.

- Ha ha. Hai mẹ con yếu đuối mà cũng dám lang thang trong giang hồ…

Tiếng cười vang lên, chỉ thấy ở bên đường, sau bụi cỏ đi ra mười tên cường đạo. Người đàn bà cả người vô lực ngã xuống chân ngựa, lăn đi vài vòng, nhưng mắt vẫn nhìn con gái mình chằm chằm, miệng không ngừng ói ra những dòng máu:

- Mau chạy đi con!

Sau khi nói được vài tiếng, người đàn bà rốt cuộc bất động.

- Mẹ. Mẹ.

Thiếu nữ sắc mặt trắng bệch.

- Tiểu cô nương trông rất khá. Nhưng thấy huynh đệ chúng ta sao lại dừng ngựa lại. Ha ha, bây giờ muốn chạy trốn thì đã muộn.

Hơn mười tên cường đạo lao tới vây kín. Trong đó có năm tên đạo tặc có cung tiễn. Khoảng cách gần như thế, chúng cũng không lo thiếu nữ sẽ chạy trốn.

Thiếu nữ nhìn mười tên cường đạo. Trong đầu lại hiện lên cơn ác mộng với máu tung tóe, những thi thể ngã xuống, rồi cúi đầu ôm lấy mẫu thân.

- Tiểu cô nương, làm cho huynh đệ chúng ta vui vẻ một chút. Huynh đệ chúng ta có lẽ sẽ tha cái mạng nhỏ cho cô nương.

Mấy tên phỉ hung tợn cười cười đi tới. Một tiểu cô nương nhỏ yếu, trong mắt chúng thì không có lấy một chút uy hiếp nào.

Thiếu nữ nhìn hơn mười tên đạo tặc, trong lòng vô cùng phẫn

hận. Nhưng nàng không có năng lực phản kháng.

- Ác tặc này...

Thiếu nữ rút ra một cây chủy thủ hộ thân.

- À, muốn phản kháng à? - Đám cường đạo đều cười.

Vù!

- Cha. Mẹ. Con gái đi gặp cha mẹ đây.

Thiếu nữ đâm mạnh vào bụng mình. Có chết, nàng cũng không muốn bị đám cường đạo thổ phỉ này vũ nhục.

Choang!

Chủy thủ trong tay thiếu nữ bắn khỏi tay. Đồng thời một ảo ảnh lao thẳng vào giữa đám cường đạo. Chỉ nghe những thanh âm vèo vèo, rồi máu bắn ra, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

- Đại nhân tha mạng!

- Tha mạng.

Đám cường đạo này vô cùng hoảng sợ muốn chạy, nhưng chỉ trong khoảng hai hơi thở, tất cả cường đạo toàn bộ đều ngã xuống - Trên yết hầu đều xuất hiện một vết rách.

Choang!

Đằng Thanh Sơn đút Huyết Ẩm Đao vào vỏ, xoay người nhìn thiếu nữ sắc mặt trắng bệch, trong lòng thầm hận:

- Chậm một chút! Nếu ta nhanh hơn, lại chú ý cẩn thận chung quanh một chút, mẹ nàng sẽ không chết!

Đằng Thanh Sơn vốn đi theo mẹ con này đại khái hơn mười

trượng, vì cưỡi ngựa nên tiếng vó ngựa dồn dập, che dấu những động tĩnh quá nhỏ.

Hơn nữa tinh thần Đằng Thanh Sơn vẫn còn bần thần, đám cường đạo lại ẩn mình kín đáo cách hơn mười trượng nên Đằng Thanh Sơn không thể phát hiện ta.

Kỳ thật trong tiếng vó ngựa dồn dập, muốn phát hiện được đám cường đạo ẩn núp ngoài mười trượng, cho dù là Đằng Thanh Sơn cũng phải tập trung tinh thần quan sát.

Sau khi đối phương bắn tên, xuyên thủng ngực mẫu thân, dù phản ứng của Đằng Thanh Sơn có nhanh đến đâu, với khoảng cách quá xa như vậy, căn bản không thể cứu được.

- Dường như...

Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ này giống hệt Tiểu Miêu khi còn là thiếu nữ năm đó!

- Ô ô ~~-

Thiếu nữ nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi chạy đến cạnh thi thể mẫu thân nàng, quì xuống bên cạnh mẫu thân khóc vẻ vô cùng thương tâm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 11

Ổn Định.

Phù phù….

Trên quan đạo nằm phơi hơn mười thi thể, mùi máu tanh tưởi tràn ngập bao phủ khắp nơi. Thỉnh thoảng có người đi đường đi ngang qua, nhìn thấy cảnh này đều sợ run. Ai nấy đều đi vòng, nhanh chóng bỏ đi, chỉ sợ chọc giận đao khách áo xanh đang đứng đó.

Đằng Thanh Sơn đứng lặng lẽ nhìn thiếu nữ.

- Hu hu...

Thiếu nữ khóc hồi lâu, tiếng khóc dần dần nhỏ đi. Trong vòng một ngày, mất đi tất cả thân nhân, đây quả là sự đả kích quá lớn đối với nàng. Nàng quì bên cạnh thi thể mẫu thân khóc lóc hồi lâu, đầu óc trống rỗng cuối cùng dần dần tỉnh táo lại. Thiếu nữ đứng phắt lên, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong mắt hiện lên sắc thái khó hiểu, rồi tiến lên hai bước.

- Phịch!

Thiếu nữ quỳ sụp xuống, dập đầu vừa khóc vừa nói:

- Ân nhân! Xin người báo thù cho ta, giết đám tặc nhân! Ta nguyện cả đời làm trâu làm ngựa báo đáp ân nhân!

Nàng là một nữ tử yếu đuối, làm gì có năng lực báo thù? Vừa rồi Đằng Thanh Sơn có thực lực giết chết cường đạo, nàng thấy như vậy bèn cho rằng hắn tuyệt đối có thể dễ dàng tiêu diệt cừu nhân nhà nàng. Còn bây giờ nàng chỉ cô độc một người, không nơi nương tựa, không thể nói đến việc báo thù. Nàng chỉ có thể cầu Đằng Thanh Sơn! Cái nàng có duy nhất là bản thân nàng!

- Đứng lên, trước hết hoả táng mẫu thân ngươi đã. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Dạ. - Thiếu nữ gật đầu lia lịa.

Nhìn thiếu nữ nước mắt nhạt nhòa, đặc biệt gương mặt giống hệt như thê tử Tiểu Miêu của mình kiếp trước, Đằng Thanh Sơn kìm lòng không đậu phải đối xử thật tốt với thiếu nữ này. Vận mệnh của nàng so với Tiểu Miêu cũng thê thảm như nhau, lại càng làm cho Đằng Thanh Sơn sinh ra chút thương tiếc.

Trên bãi đất hoang bên cạnh quan đạo không xa, đống lửa cháy ngùn ngụt, mùi thi thể cháy bốc lên nồng nặc. Thiếu nữ quỳ gối trước đống lửa, dập đầu ba cái trịnh trọng, rồi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đống lửa, đôi mắt đầy lệ:

- Mẹ ơi, xin yên tâm. Con gái nhất định sẽ báo thù cho cha, ông nội. Nhất định sẽ như vậy!

Nói xong, lại dập đầu ba cái, rồi lúc này mới rưng rưng nước mắt đứng lên.

- Ân nhân. - Thiếu nữ nhìn Đằng Thanh Sơn.

Tự đáy lòng thiếu nữ, Đằng Thanh Sơn là một siêu cường giả, có thể cứu được nàng. Nàng là một nữ hài tử rất đúng mực, nàng biết... Cứ nghe lệnh của Đằng Thanh Sơn là được, đừng lắm miệng.

- Theo ta đi Vũ An Quận Thành trước.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Dạ. - Thiếu nữ gật đầu.

Lập tức Đằng Thanh Sơn cưỡi Thanh tông mã, thiếu nữ cưỡi hoàng tông mã, hai người song hành phi về phía Vũ An Quận Thành.

Trên quan đạo….

- Cô tên là gì?

Đằng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

- Lý! - Thiếu nữ nói.

Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm một lần, rồi gật gật đầu. Lúc trước khi nhìn thấy thiếu nữ tên là Lý này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Đằng Thanh Sơn còn cho rằng Tiểu Miêu sống lại. Nhưng thiếu nữ này khi đối mặt với cường đạo hiển nhiên... không hề có năng lực phản kháng gì.

Còn thê tử kiếp trước của mình ‘ Tiểu Miêu ’ lại là một cao thủ Hình Ý Quyền, coi như bằng cấp với Đằng Thanh Sơn. Năm đó trong tổ chức Redd được xếp hạng là một trong Tứ Đại sát thủ cấp A!

Hai người hợp tác thành tổ hợp sát thủ ‘ Lang và Miêu ’ có danh khí rất lớn! Nếu là Tiểu Miêu, cho dù không đạt đến thành tựu trước kia, nhưng trở thành vũ giả nhất lưu cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên vẻ mặt băng giá quả quyết, nhưng cũng rất ôn nhu của Tiểu Miêu. Thiếu nữ này nhìn nghiêng, trông rất giống Tiểu Miêu, tự đáy lòng lại thở dài một tiếng. Mặc kệ như thế nào... thì Tiểu Miêu đã là việc xảy ra ở kiếp trước rồi. Ở thế giới này không còn có Tiểu Miêu nữa!

Giúp thiếu nữ này cũng chỉ vì tình yêu sâu đậm với thê tử kiếp trước.

- Ân nhân, có thể gọi ta là Tiểu!

Thiếu nữ nhìn Đằng Thanh Sơn, - Ta có thể gọi ân nhân là gì?

- Ta là Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không giấu diếm thân phận trước mặt thiếu nữ này, nhỏ giọng nói.

- Tiểu, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười ba tuổi.

Thiếu nữ nói, - Đằng... Đằng đại ca!

Thiếu nữ có vẻ thấp thỏm nhìn thoáng qua, thấy Đằng Thanh Sơn không có ý giận, lúc này mới tiếp tục nói, - Đằng đại ca, chúng ta đi Vũ An Quận Thành làm gì? ... Nhà ta không ở Vũ An Quận Thành đâu, ta, ta muốn báo thù.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn nàng:

- Báo thù? Cừu nhân là ai?

- Ta, ta không biết.

Lý cắn môi, lắc đầu nói. Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Không biết cừu nhân, làm sao báo thù được?

Sắc mặt Lý nhất thời tái nhợt.

- Đúng, không biết cừu nhân, làm sao báo thù được?

Lý lại lặng lẽ chảy nước mắt, lẩm bẩm nói.

- Đêm tối, ta căn bản không thấy rõ, rồi được mẹ ta đưa ra ngoài chạy trốn. Ta chỉ nhìn thấy rất nhiều thi thể... Ta… ta… ta căn bản không biết họ là ai, họ có hình dạng như thế nào ta cũng chẳng biết!

Thấy Lý như thế, Đằng Thanh Sơn khẽ quát một tiếng:

- Đừng khóc!

Lý rùng mình.

- Nói rõ tình hình thực tế của nhà ngươi cho ta biết.

Đằng Thanh Sơn nói, - Nhìn bộ dạng ngươi, hẳn là sống trong gia đình giàu có. Chắc là ở trong thành... Người dám giết người trong thành cũng không nhiều đâu. Căn cứ vào tình huống ở nhà ngươi, rất hi vọng có thể tra ra từ bằng hữu của cha ngươi.

Lý kinh hỉ nói:

- Nhà ta cách Uyển Thành một trăm dặm. Cha ta tên là Lý Viên, là một thương nhân ở Uyển Thành. Ông nội của ta là...

Lý kể lại rành mạch tình hình của nhà nàng.

- Ừ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nhìn nàng, - Ngươi chuẩn bị tự mình báo thù, hay muốn ta giúp ngươi báo thù?

- Ta muốn tự mình báo thù, nhưng bản thân mình không có biện pháp báo thù. - Lý khổ sở nói.

- Ta có thể cho người dạy ngươi luyện tập nội kình. - Đằng Thanh Sơn nói.

Lý lắc đầu nói:

- Hồi nhỏ, cha ta đưa ta đi Thanh Hồ Đảo, muốn để ta trở thành vũ giả. Nhưng... Ta căn bản không luyện ra nội kình. Hơn nữa mọi người ở Thanh Hồ Đảo đều nói là tất cả kinh mạch của ta đều có rất nhiều tạp chất. Căn bản không thể vận chuyển nội kình tâm pháp.

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm than. Trời sinh kinh mạch đã khó tu luyện... Có thể Tu luyện Hình Ý Quyền được. Nhưng tu luyện Hình Ý Quyền rất khó khăn. Cũng yêu cầu tư chất cực cao. Muốn dựa vào Hình Ý Quyền tu luyện tới mức có thể báo thù, có thể cả đời cũng không làm được.

Dương Châu, Vũ An Quận Thành, đường liễu quanh hồ có phong cảnh tuyệt đẹp. Con đường một mặt nhìn vào hồ, trên đường có hàng liễu dài ngút mắt, cành liễu theo gió bên hồ đung đưa, nước hồ theo gió nhộn nhạo thành những gợn sóng, cảnh sắc rất đẹp.

Đường liễu quanh hồ này nơi các phú hào, nhà giàu ở Vũ An Quận Thành ở. Khắp nơi đầy những phủ đệ, cái nào cái nấy rộng lớn, giá cũng rất đắt.

- Bảo Vương lão gia các ngươi tới đây. Nói với lão là có người ở Giang Ninh quận thành tới. - Đằng Thanh Sơn đứng ở cửa một tòa phủ đệ nói. Hai hộ vệ canh cửa phủ đệ khẽ rùng mình.

- Đại nhân, xin chờ một chút, tiểu nhân đi báo tin.

Một hộ vệ lập tức đi vào trong phủ đệ. Lý đứng sau Đằng Thanh Sơn, nhìn tòa phủ đệ này, xem ra còn lớn phủ đệ nhà nàng rất nhiều. Lý mất đi tất cả thân nhân, bây giờ cũng chỉ người trước mắt này là có thể bảo vệ được nàng. Chẳng mấy chốc, một lão mập mạp, mặc áo choàng màu vàng kim đi tới rất nhanh. Vừa thấy Đằng Thanh Sơn, lão mập mạp nhãn tình sáng lên, lập tức khom người:

- Thống lĩnh đại nhân!

- Thống lĩnh?

Lý thất kinh, trộm nhìn qua Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu, theo ta vào. - Đằng Thanh Sơn nói.

...

Trên lầu hai, một căn lầu trong tòa phủ đệ, Đằng Thanh Sơn ngồi cạnh chiếc bàn tròn, lão mập cung kính đứng một bên, Lý đứng sau Đằng Thanh Sơn.

- Cũng biết thống lĩnh đại nhân sẽ tới. Vương lão Tam ta đã nghe về việc của thống lĩnh đại nhân, nhưng vẫn vô duyên không được gặp. Hôm nay có thể nhìn thấy thống lĩnh đại nhân thật là may mắn!

Lão mập này cười đến cả mặt đều nở hoa.

- Lão Vương, có chuyện này ta muốn nhờ ngươi. - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

Lão Mập lập tức nói ngay:

- Xin Thống lĩnh đại nhân cứ việc phân phó.

- Cô nương này tên là Lý, cha nàng là Lý Viên ở cách Uyển Thành không xa. Lý Viên là một thương nhân, nhà cũng coi như giàu có. Nhưng, đêm hôm qua, người cả nhà nàng đều bị người ta giết. Ta muốn ngươi điều tra một chút, rốt cuộc ai giết chết cả nhà nàng.

Đằng Thanh Sơn nói. Lão mập hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý. Lý thì thấp thỏm nhìn lão mập.

- Thống lĩnh đại nhân xin yên tâm, Uyển Thành là một chỗ khá

nhỏ. Những nhân vật phú hào cũng không nhiều. Muốn điều tra những thứ như thế nào cũng rất đơn giản. Hơn nữa giết người trong thành là đại sự. Điều tra càng dễ dàng hơn. Ở bên kia Uyển Thành cũng có nhân mã Quy Nguyên Tông chúng ta. Mất vài ngày là tuyệt đối có điều tra rõ sự tình này.

Lão mập vỗ ngực nói.

Quy Nguyên Tông có cứ điểm ở khắp trong Dương Châu cảnh nội. Đương nhiên, ở Từ Dương quận, Thiên Nam Quận là hai quận hỗn loạn nhất, cũng có rất nhiều cứ điểm. Còn trong phạm vi thế lực Thanh Hồ Đảo thì cứ điểm rất ít.

- Tốt lắm. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trên mặt Lý lúc này xuất hiện vẻ vui mừng.

- Lão Vương, ngươi nghỉ ngơi đi. Thuận tiện, cho người đưa thức ăn lên đây.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Vâng, thống lĩnh đại nhân. - Lão mập lập tức lui ra.

Lý cảm kích nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, cám ơn ngươi! Ta... Ta là một tiểu cô nương, đại ân này ta cả đời không báo được.

- Được rồi.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu, - Đừng nói đến báo ân. Có lẽ việc này đối với ngươi là rất lớn, nhưng đối với ta thì chỉ cần phân phó một tiếng. Cũng không có gì. Do đó, ngươi bất tất coi việc này quá quan trọng. Ta nghĩ, cha ngươi và mẹ ngươi cũng muốn ngươi sống tốt, chứ không phải làm kiếp nô tỳ.

Lý rùng mình. Mẹ nàng đúng là muốn nàng có cuộc sống an ổn,

không muốn báo thù.

- Do đó, ngươi phải sống theo tâm nguyện của cha mẹ ngươi, sống cho tốt. Đợi sau này, cưới được người tốt sống một cuộc sống thảnh thơi. - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Đằng... - Lý hơi ngẩn người.

Vốn nàng quyết định cả đời hầu hạ Đằng Thanh Sơn. Hắn muốn nàng làm cái gì, nàng cũng nguyện ý. Nhưng không ngờ... Đằng Thanh Sơn cứu nàng, giúp nàng báo thù mà không đòi thù lao gì. Cha mẹ chết, Lý cảm thấy vô cùng cô độc, lúc này cảm thấy trong lòng chợt ấm áp, mắt hơi rơm rớm, nói nhỏ:

- Đằng đại ca, cám ơn anh.

- Ăn cơm xong rồi nghỉ ngơi, tạm thời cô ở đây. Cô muốn ở đây bao lâu thì ở. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Dạ.

Lý gật gật đầu, - Đằng đại ca, anh thì sao?

- Hôm nay nghỉ ngơi ở Vũ An Quận Thành, ngày mai ta còn phải đi tiếp.

- Đằng đại ca, ngươi phải đi, ta cũng muốn đi với ngươi...

Lý hơi suốt ruột.

Đằng Thanh Sơn an ủi:

- Tiểu, ta phải đi Man Hoang! Man Hoang rất nguy hiểm. Ta căn bản không thể chiếu cố ngươi được! Hơn nữa, ngươi còn có cuộc sống của mình.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 12

Nam Man.

Ban đêm, bóng tối bao phủ khắp mọi nơi!

Từng cơn gió đêm lạnh lùng thê lương, thổi qua cả Vũ An Quận Thành. Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi trên lầu hai. Trên lầu không đốt nến, chỉ toàn một màu tối đen. Trên bàn bày biện hai bầu rượu, gió đêm từng đợt thổi vào quần áo hắn, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi bên bàn như trước, thỉnh thoảng lại uống một ly.

Trong căn lầu tối đen, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ ngồi đó.

- Tiểu Miêu! Ta không ngờ, kiếp này lại còn có thể gặp được một cô gái giống em như vậy! Không biết, cô ấy lớn lên có còn giống em nữa không!

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

- Chà... Vốn ta nghĩ đã trải qua hai kiếp, thì trong lòng cũng đã có thể quên! Nhưng gặp Tiểu ở nơi này, ta mới biết được... Từng nụ cười, thậm chí còn cả những lời nói của em, ta vẫn nhớ rõ. Tất cả những việc này hình như khắc vào linh hồn ta, cho dù khi ta có cuộc đời mới cũng không thể quên được.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên vẻ tươi cười.

- Tiểu Miêu, xem ra chồng em, muốn tìm được một người đàn

bà ở kiếp này cũng rất khó! Tất cả đều tại em cả đó.

Đằng Thanh Sơn lại uống cạn một ly.

...

Đêm nay, Đằng Thanh Sơn không ngủ, không khoanh chân tĩnh tu, chỉ ngồi trong lầu tối, tận hưởng những cơn gió lồng lộng, một mình một người ngồi trong bóng đêm.

Sáng sớm. Lý một thân áo xanh vội chạy vào trong phủ đệ, đi tìm Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu cô nương. Dậy sớm vậy à? - Lão mập cười nói.

- Vương đại bá. Đằng đại ca đâu? - Lý vội vàng nói.

- Thống lĩnh đại nhân đã đi từ sáng sớm rồi. Ngài đi tới Man Hoang. - Lão mập cười nói.

- Đi rồi sao? - Lý thoáng rùng mình một cái.

Lão mập liền nói:

- Thống lĩnh đại nhân bảo Tiểu cô nương ở lại đây, sự tình báo thù thống lĩnh đại nhân sẽ giúp cô giải quyết. Còn nữa…

Nói dứt lời, lão mập lấy trong lòng ra một mảnh kim phiếu.

- Đây là một trăm lượng kim phiếu, là do thống lĩnh đại nhân trước khi đi giao cho ta. Tiểu cô nương nếu muốn mua một căn nhà, sau này lập gia đình, có thể dùng chúng.

Lý nhìn xấp kim phiếu, không nhịn được chảy nước mắt. Một trăm lượng kim phiếu, đó là một vạn lượng bạc. Ăn uống bình thường thì cả đời cũng đã đủ.

- Mua một căn nhà, lập gia đình...

Nước mắt Lý lặng lẽ chảy dài.

...

Giúp cho Tiểu một lần, làm cho ký ức kiếp trước của Đằng Thanh Sơn càng thêm sâu sắc. Đằng Thanh Sơn tâm tình trở nên hơi u uất. Hắn cũng không rỗi hơi mà du sơn ngoạn thủy nữa, mà một đường rất nhanh đi tới. Đêm hôm ấy, Đằng Thanh Sơn đã tới tòa thành gần Man Hoang nhất của Dương Châu - Nam Man thành!

Nam Man thành, có kích cỡ gần bằng Nghi thành. Nhưng vì Nam Man thành là nơi gần Man Hoang nhất trong cảnh nội Dương Châu, do đó ở đây rất phồn hoa. Một vài vũ giả không sợ chết đi Man Hoang thám hiểm, hay một vài người đến bên ngoài Man Hoang hái một vài thứ thuốc và dược thảo, đều tụ tập ở Nam Man thành. Mặc dù Man Hoang nguy hiểm, nhưng lại có rất nhiều dược thảo mà nơi khác khó tìm.

Bên trong Nam Man thành…

- Chưởng quỹ! Chuẩn bị cho ta một gian phòng hảo hạng.

Đằng Thanh Sơn đi vào đại sảnh một khách sạn, phân phó, - Cho một bàn rượu và thức ăn.

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn chọn một cái bàn có vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

- Khách quan dùng gì? - Tiểu nhị lập tức cầm thực đơn tới.

Gọi chút rượu và thức ăn, Đằng Thanh Sơn bắt đầu ăn uống.

- Tiểu mất đi tất cả thân nhân, sợ là phải một thời gian nữa, mới có thể hoàn toàn quên được.

Đằng Thanh Sơn ăn đồ ăn, trong lòng thầm nghĩ. Đối với Lý... Đằng Thanh Sơn cũng không có cảm tình nam nữ gì, dù sao Lý chỉ

là một tiểu cô nương mười ba tuổi, so với muội muội tiểu Vũ của mình vẫn còn nhỏ hơn.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn, tuổi hắn chỉ sợ đủ làm cha của Lý rồi. Cho nên đối với hắn đây cũng chỉ là sự quan tâm của huynh trưởng mà thôi.

- Ừm, nàng ở Vũ An Quận Thành, có lão Vương chiếu cố, cũng không có gì nguy hiểm. Sau này, tất cả nàng đều phải dựa vào bản thân mình mà sống.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, hắn chỉ là một lữ khách trong đời của Lý thôi.

Vù!

Một trung niên áo tro đội mũ rộng vành bước vào trong khách sạn, nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, đôi mắt xẹt qua vẻ kinh sắc. Sau đó, trung niên này đi theo thang lên thẳng lầu trên.

...

Trong một nhã gian ở lầu ba, quanh bàn tròn bày đầy rượu và thức ăn, chung quanh có ba gã trung niên và hai ông lão đang ngồi. Năm người này mặc trường bào màu xám. Trong đó một lão già, chính là trưởng lão Ngụy Thương Long của ‘ Thiết Y Môn ’ ở Dương Châu Sở quận. Nnăm người đang trò chuyện ăn vui vẻ.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng đập cửa vang lên, năm người trong nhã gian đều im lặng.

- Vào đi.

Ngụy Thương Long mở miệng nói. Cửa được đẩy ra, trung niên áo tro đi vào. Năm người đang uống rượu thấy người này, thở

phào một hơi. Người này đóng cửa nhã gian xong, bỏ nón ra, rồi lập tức nói:

- Sự tình đã ổn thỏa rồi! Nhưng... Ta vừa từ dưới lên đây, đụng phải Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông ở lầu một!

- Đằng Thanh Sơn! - Năm người đều hơi giật mình.

Ngụy Thương Long quay đầu nhìn sang bên cạnh, nơi có trung niên tướng mạo tuấn tú tóc hoa râm:

- Sư huynh! Đằng Thanh Sơn tới đây, có khi nào Quy Nguyên Tông biết bí mật của Thiết Y Môn chúng ta không?

Nghe ngữ khí của Ngụy Thương Long thì người trung niên có khuôn mặt tuấn tú này chính là người đứng đấu trong nhóm người này.

- Trong Thiết Y Môn chúng ta, cũng chẳng có mấy người biết bí mật này! Quy Nguyên Tông chắc không biết.

Trung niên tuấn tú này lắc đầu.

- Nhưng bí mật này của Thiết Y Môn chúng ta lại tìm được từ Từ Dương quận. Chẳng lẽ, Quy Nguyên Tông cũng tìm được vài đầu mối ở Từ Dương quận sao?

Sáu người trong nhã gian đều im lặng. Việc này, quan hệ hết sức trọng đại.

- Sư huynh.

Ngụy Thương Long nhíu mày nói:

- Đằng Thanh Sơn là thống lĩnh Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông. Hắn không có việc gì sao phải mò tới Nam Man thành? Ta không thể tưởng được hắn còn có chuyện gì khác. Do đó, ta lo hắn ngầm theo dõi chúng ta. Thậm chí không chỉ có hắn, mà còn có

những người khác nữa, chúng ta không nên chủ quan.

Vừa nói tới đây, mấy người đều căng thẳng.

- Nếu bị họ theo dõi, chúng ta sẽ gặp phiền toái.

- Sư bá tổ, chúng ta phải làm sao bây giờ?

...

Cả đám đều nhìn về phía trung niên tuấn tú.

- Đừng có sợ!

Trung niên tuấn tú lắc đầu nói:

- Nếu có những người khác của Quy Nguyên Tông, chúng ta sớm đã phát hiện rồi. Chắc Đằng Thanh Sơn chỉ có một mình một người... Hừ, nếu hắn không biết tự lượng sức mình, thì quả là muốn chết. Mặc kệ. Chúng ta ăn cơm, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai xuất phát tiến vào Man Hoang!

- Vâng.

Năm người khác đều cung kính lên tiếng.

Sáng sớm, sáu người Thiết Y Môn mặc trường bào màu xám, đội nón nhanh chóng rời khỏi Nam Man thành, sau đó đi bộ tiến vào Man Hoang. Dù sao trong núi rừng Man Hoang có rất nhiều vực thẳm, căn bản không thể cưỡi ngựa trong đó, chỉ có thể dựa vào hai chân. Đằng Thanh Sơn xuất phát sau sáu người Thiết Y Môn một chút.

Ánh sáng mặt trời đã lên, Đằng Thanh Sơn ra khỏi cửa nam Nam Man thành, một đường đi về phía nam.

- Man Hoang... Chẳng biết Man Hoang rốt cuộc lớn như thế nào?

Từ xa nhìn vào chỉ thấy một màu xanh vô tận, thậm chí còn thấp thoáng thấy cả bóng những ngọn núi cao chọc trời, ẩn hiện giữa mây mù. Đây là Man Hoang! Khu vực nguy hiểm nhất khắp vùng Cửu Châu.

Dương Châu nằm ở phía đông nam Cửu Châu. Đi về phía nam là Viêm Châu, về phía tây nam là Nhung Châu, phía nam của ba châu này đều là Man Hoang! Đi sâu hơn nữa thì trong sách không ghi lại.

- Trên bản đồ Quy Nguyên Tông, cũng chỉ ghi lại chiều sâu hai ngàn dặm. Sâu nữa... hoàn toàn không hề có gì ghi chép lại.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, phân rõ phương hướng, rồi thu bản đồ lại, tiếp tục đi tới rất nhanh.

...

Man Hoang có rất ít người đi vào, những cành khô lá mục phủ dày trên mặt đất, đạp lên nghe lạo xạo. Có nhiều gốc cây đại thụ cổ xưa, không biết sinh trưởng bao nhiêu năm rồi. Chỉ đi được mấy canh giờ, Đằng Thanh Sơn đã nhìn thấy những thân cây rất nhất, to chừng ba trượng.

- Man Hoang nếu so với khu rừng Amazone kiếp trước thì cái nào lớn hơn nhỉ?

Đằng Thanh Sơn kiếp trước từng tới huấn luyện tại rừng rậm Amazon.

- Nhưng Amazon phần lớn đều là thuỷ vực, còn ở đây là núi. Hơn nữa rải rác đủ thứ dã thú, độc xà, độc trùng, thậm chí còn còn có yêu thú, xem ra nguy hiểm hơn nhiều!

Mùi cành khô lá mục thối rữa tràn ngập khắp núi rừng. Những tán cây đại thụ bao trùm cả khoảng rộng làm cho không khí nơi này rất nặng nề.

Đằng Thanh Sơn tiến bước nhẹ nhàng, Man Hoang cổ xưa tựa như một chỗ quen thuộc.

Bên cạnh một cây đại thụ đen thui, một con độc xà quấn quanh một gốc cây cũng có màu đen, nó đang nhìn chòng chọc vào tên nhân loại di chuyển trong rừng - Đằng Thanh Sơn!

- Vù!

Độc xà thu mình, giống như một cái tia chớp đen lao mạnh ra, cắn vào Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Nhịp bước Đằng Thanh Sơn không thay đổi chút nào, Huyết Ẩm Đao trong tay lóe lên một đạo hồng quang. Con độc xà từ giữa không trung rơi xuống, hai đoạn thân thể ngọ ngoạy trên mặt đất mãi không thôi, sức sống quả lai dai dẳng. Đằng Thanh Sơn chẳng thèm liếc mắt nhìn nó, tiếp tục đi nhanh, trong nháy mắt, đã đi ra xa.

Độc xà?

Đằng Thanh Sơn căn bản không sợ độc, hơn nữa, với trình độ linh mẫn của lục thức, độc xà mãnh thú, căn bản không thoát khỏi sự phát hiện của hắn.

...

Tốc độ đi của Đằng Thanh Sơn rất mau, còn sáu người Thiết Y Môn lại chậm. Mặc dù họ đều là cao thủ, thậm chí còn có một người là tiên thiên cường giả. Nhưng... Họ cũng không dám khinh thường độc xà côn trùng trong Man Hoang.

Đặc biệt cao thủ hậu thiên, một khi bị cắn, không chết cũng trọng thương!

- Ngân Giác Sơn! Phải vào sâu thêm hai ngàn dặm. Ở Man Hoang đều là núi rừng hồ nước, lại còn có độc xà, côn trùng, mãnh thú... Chúng ta sợ là cần nửa tháng mới có thể tới được.

Đám người Ngụy Thương Long đều nắm chắc binh khí. Trong Man Hoang, cho dù có tên trong Địa Bảng, nếu bị một con trùng cắn phải cũng có thể chết!

Nguy cơ không chỗ nào không có!

- Có người tới!

Trung niên tuấn tú sắc mặt lạnh lùng, quát khẽ một tiếng. Năm người còn lại lập tức im lặng. Chỉ thấy xa xa một bóng người thấp thoáng, còn thoáng nhìn về phía bên này.

- Là Đằng Thanh Sơn!

Ngụy Thương Long biến sắc. Sắc mặt mấy người đều trở nên rất khó coi.

- Đằng Thanh Sơn đi theo phía sau chúng ta...

Một cao thủ Thiết Y Môn, nhìn về phía trung niên tuấn tú, - Sư bá tổ! Đằng Thanh Sơn phỏng chừng thật sự theo dõi chúng ta! Mới ra khỏi Nam Man thành, suốt một dải bình nguyên mênh mông cho nên hắn không dám đi theo quá nhanh. Tới Man Hoang, hắn mới vội vã đuổi theo. Vừa rồi nếu không phải sư bá tổ nhận thấy được tiếng động, chúng ta phỏng chừng vẫn không biết hắn theo sau.

- Có có thể là trùng hợp...

Có người khác mở miệng. Trung niên tuấn tú trầm giọng nói:

- Lần trước gặp phải, lần này cũng gặp hắn. Có lẽ trùng hợp. Nhưng cũng có thể là hắn theo dõi chúng ta.

- Mặc kệ theo dõi thật hay không, bí mật Thiết Y Môn cũng không lộ ra được! Một khi lộ ta ngoài Thiết Y Môn chúng ta không có khả năng hưng thịnh được, thậm chí còn đưa tới tai ương ngập đầu.

Trung niên tuấn tú lạnh lùng nói:

- Lưu Kiến! Ngươi đi sau, tìm cách giết Đằng Thanh Sơn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 13

Giết Người Bằng Thuốc Độc.

Vâng, sư bá tổ!

Một hán từ gầy gò mặc áo xám cung kính nói. Ngụy Thương Long bên cạnh cũng nhắc nhở:

- Sư huynh! Thực lực Đằng Thanh Sơn mạnh hơn cả ta một bậc! Thực lực hộ pháp Lưu Kiến mặc dù rất khá, nhưng đấu với Đằng Thanh Sơn...

Ở dưới hồ lửa ngầm trong vùng Hỏa Diệm Sơn, Ngụy Thương Long đã chứng kiến thực lực của Đằng Thanh Sơn.

- Đây không phải là một cuộc tỷ thí công bình!

Trung niên tuấn tú lạnh lùng nói. Đôi mắt Lưu Kiến xẹt lên chút hồng quang, thấp giọng cười nói:

- Ngụy trưởng lão yên tâm, ta biết phải làm gì. Huống chi, lần này tới Man Hoang, chúng ta đều mang theo độc dược "giấc mộng Nam Kha". Trúng phải "giấc mộng Nam Kha", tiên thiên cường giả có lẽ còn có năng lực phản kháng, chứ cao thủ hậu thiên... Hừ hừ, đến lúc đó hắn coi như cái thớt để ta băm vằm!

Ngụy Thương Long nghe xong gật gật đầu.

Kỳ thật đám vũ giả rất khinh thường việc dụng độc, tỷ thí bình

thường đều theo đuổi công bình, chứng minh thực lực bản thân. Chỉ là... bây giờ, đội ngũ cao thủ tinh anh của Thiết Y Môn cùng đi, có quan hệ tới một đại bí mật. Bí mật này thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới sự hưng thịnh của Thiết Y Môn. Đây là nguyên nhân vì sao họ không xác nhận được Đằng Thanh Sơn có theo dõi thật không, nhưng vẫn muốn giết chết hắn! Cho dù giết lầm một ngàn, không thể buông tha một người được!

Vì mục đích, không tiếc thủ đoạn, điều này cũng có thể hiểu được.

- Lưu Kiến, mau đi đi!

Trung niên tuấn tú phân phó.

- Đợi sau khi giết Đằng Thanh Sơn, ngươi theo lộ tuyến hành tẩu đuổi theo!

- Vâng, sư bá tổ.

Trên mặt Lưu Kiến lộ ra nụ cười khát máu. Sau đó thân thể bay vụt ra xa, linh hoạt luồn vào trong núi rừng, tránh những bụi gai dây rừng, theo hướng Đằng Thanh Sơn vừa biến mất đuổi theo. Chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt năm người Thiết Y Môn.

- Chúng ta tiếp tục đi.

Trung niên tuấn tú ra lệnh.

Lúc này. Năm người Thiết Y Môn vô cùng cẩn thận tiếp tục đi theo con đường đã định.

Không khí ẩm thấp tràn ngập các nơi. Với khứu giác của Đằng Thanh Sơn, thậm chí trong mùi lá mục còn có thể ngửi được mùi thi thể dã thú thối rữa. Ánh mặt trời ban trưa xuyên qua tầng lá dày đặc, sau khi lọt qua những bụi cây, cỏ dại chung quanh, chỉ

còn lưu lại một vài quầng sáng.

Đằng Thanh Sơn tiến rất nhanh trong Man Hoang.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn hơi quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy trong bụi gai rậm rạp, một đôi đồng tử ẩn núp đang nhìn chằm chằm vào mình. Đôi đồng tử đó tản ra một sự tàn bạo! Nhưng khi gặp ánh mắt Đằng Thanh Sơn, con dã thú ẩn mình trong bụi gai tựa hồ nhận thấy được nhân loại này khó đối phó.

Xoát! Dã thú nhanh chóng biến mất. Đằng Thanh Sơn không ngừng tiến lên, tiếp tục đi tới, chỉ hơi cau mày:

- Ủa? Vừa rồi là dã thú gì mà chạy tốc độ nhanh như thế? Nó che dấu cũng rất xảo diệu.

Trong Man Hoang có rất nhiều động vật, mà ở địa cầu căn bản không có.

Đằng Thanh Sơn có được quyển sách từ trong Vũ Các Quy Nguyên Tông, nhưng trong đó cũng chỉ giới thiệu vài loại yêu thú. Về phần các loại dã thú thì không giới thiệu... Đằng Thanh Sơn cũng không dám coi thường dã thú. Một vài con dã thú mặc dù không có linh trí, nhưng có lẽ có bản lĩnh đặc thù. Chưa chắc ít uy hiếp hơn yêu thú!

- Sáu người vừa rồi, có một người là Ngụy Thương Long! Còn có một người nữa, lần trước ta cũng gặp ở Hỏa Diệm Sơn rồi. Sáu người này hẳn là người của Thiết Y Môn.

Đằng Thanh Sơn hồi ức về sáu người hắn vừa gặp không lâu.

- Cao thủ Thiết Y Môn tới Man Hoang làm gì? Chẳng lẽ, cũng để hái linh quả?

Đằng Thanh Sơn cũng không quá để ý đến sáu người Thiết Y Môn.

Đằng Thanh Sơn tới Man Hoang là tìm chu quả... Tìm được chu quả xong là trở về! Về phần người của đám người Thiết Y Môn chẳng có liên quan gì tới hắn?

Do đó, Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt, cũng chẳng thèm chào hỏi, tiếp tục một mình nhanh chóng chạy tới Thiết Tí Hầu Sơn.

...

Vù! Vù!

Một thân áo xám, hộ pháp Thiết Y Môn Lưu Kiến cầm đoản đao trong tay, rất nhanh tiến vào Man Hoang.

- Con mẹ nó, Đằng Thanh Sơn chạy còn nhanh hơn cả khỉ! Hắn chắc không biết là trong Man Hoang rất nguy hiểm sao? Tối thiểu cũng chạy mười dặm thế mà vẫn chưa thấy được cái bóng!

Lưu Kiến căn cứ vào hướng đi của Đằng Thanh Sơn, đạp lá khô, quẹt vào những bụi gai, vất vả bám theo.

Đích xác rất gian nan!

Bình thường hậu thiên cường giả đi một ngày trong Man Hoang được khoảng hơn trăm dặm, đã xem là nhanh rồi. Dù sao trong Man Hoang cũng quá nhiều nguy hiểm, không cẩn thận là có thể trúng chiêu. Nhẹ thì trọng thương, nặng là chết.

Nhưng Lưu Kiến đuổi theo Đằng Thanh Sơn, chỉ có thể cắn răng gia tốc! Trong Man Hoang căn bản không có đường, gai mọc thành bụi, cỏ dại ngập đầu, cành khô lá mục khắp nơi. Do đó, một khi có người đi qua, khẳng định sẽ quẹt vào những bụi cỏ dại, thậm chí chặt đứt những bụi gai để đi tới, sẽ làm cho người phía sau thấy được tung tích rõ ràng. Đương nhiên... nếu thời gian dài

một chút thì rất khó phân biệt.

Lưu Kiến và Đằng Thanh Sơn một trước một sau, chênh lệch cũng khoảng một dặm. Lưu Kiến liều mạng mới có thể miễn cưỡng đuổi theo.

- Với tốc độ như vậy, một ngày tối thiểu đi tới bốn năm trăm dặm!

Lưu Kiến trong lòng mắng thầm, nhưng tai mắt đều cẩn thận chú ý chung quanh.

- May mà đây là khu vực bên ngoài Man Hoang! Ừm, mau một chút!

Lưu Kiến không muốn lãng phí nhiều thời gian, thúc dục nội kình, tốc độ nhanh hơn một chút.

Khi hắn gia tốc, khoảng cách giữa Lưu Kiến và Đằng Thanh Sơn cũng càng ngày càng gần. Đằng Thanh Sơn cũng không biết có người theo dõi. Trong Man Hoang một ngày đi được bốn năm trăm dặm là rất dễ dàng.

- Ừm, có tiếng động?

Đằng Thanh Sơn khựng lại, đôi tai động đậy.

Sàn sạt ~~~~

Phía sau truyền đến những thanh âm rất nhẹ. Đằng Thanh Sơn nhíu mày quay đầu nhìn về phía phía sau:

- Phía sau có dã thú? Không đúng... Dường như, có một người đang đi đến gần ta!

Đằng Thanh Sơn vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía sau, rốt cục, xuyên qua đám dây leo, thấy phía xa có một bóng người mơ hồ. Bóng người nọ nhanh chóng xuyên qua những kẽ hở của dây

leo, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã thấy rõ rồi.

- Là một trong số sáu người của Thiết Y Môn!

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã xác định.

- Sao hắn lại một mình một người đuổi theo ta?

Đằng Thanh Sơn trong lòng nghi ngờ. Lúc này, Đằng Thanh Sơn cũng không ngờ được rằng đối phương muốn giết hắn. Dù sao trong lòng Đằng Thanh Sơn... Thiết Y Môn tựa hồ không có lý do gì để giết hắn. Chỉ là đối phương có hành động lạ thường, làm cho Đằng Thanh Sơn cảnh giác.

Người nọ nhanh chóng đến gần.

Đằng Thanh Sơn vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương! Khoảng cách không ngừng gần hơn, rốt cục, người đó cũng thấy được Đằng Thanh Sơn. Chỉ trong chốc lát đã đối mắt với hắn...

Lưu Kiến khổ cực theo dõi, thấy Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào mình, tự đáy lòng không khỏi run lên:

- Đằng Thanh Sơn này thật là cẩn thận. Từ xa đã phát hiện ra lão tử rồi! Bây giờ phải làm sao?

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Lưu Kiến lưu chuyển bao nhiêu ý nghĩ. Trên mặt hắn lộ ra nụ cười, đi nhanh về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng huynh đệ! Ngươi làm ta đuổi theo mệt quá.

- Ngươi là ai?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Man Hoang yên tĩnh nặng nề, chung quanh chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và Lưu Kiến.

- Ha ha, ta là hộ pháp Thiết Y Môn Lưu Kiến.

Lưu Kiến vừa đi tới, đồng thời hắn đưa tay đút đoản đao vào vỏ, đồng thời khi đút vào vỏ, tay phải rất tùy ý ép vào một chút. Ngực Lưu Kiến hơi phồng lên, trong đó có một tiểu hồ lô. Căng cơ bụng lên, tay phải ấn mạnh.

Xoẹt!

Hồ lô nhất thời xuất hiện vết nứt. Nhưng do thanh âm đoản đao đút vào vỏ cũng đồng thời vang lên, nên âm thanh vết nứt đó căn bản không nghe rõ.

- Lưu hộ pháp?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Không biết Lưu hộ pháp sốt ruột đuổi theo ta là có chuyện gì?

- Là như thế này! Ngụy trưởng lão chúng ta vừa mới thấy ngươi...

Tốc độ nói chuyện của Lưu Kiến chậm hẳn xuống, khi khoảng cách với Đằng Thanh Sơn còn bốn năm thước, hắn cũng không đến gần hơn, cứ như vậy nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cũng biến sắc:

- Ngươi... Ngươi dụng độc!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng nhận ra một thứ vật chất kì lạ đang thẩm thấu vào máu mình, nhất thời thân thể run lên. Mặc dù cả người rất yếu ớt, nhưng Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã khống chế được khí huyết lưu động, bức thứ vật chất không biết tên này ra ngoài cơ thể.

Bề ngoài, Đằng Thanh Sơn lại làm như vô lực ngồi phịch trên mặt đất.

- Ha ha, đúng, ta dụng độc. Đáng tiếc, ngươi biết hơi chậm.

Lưu Kiến mỉm cười nói.

- Có phải là cảm giác toàn thân tê dại vô lực không? Đến cả nội kình cũng không đề lên được? Không cần giãy dụa! Trúng phải "giấc mộng Nam Kha" của Thiết Y Môn ta, đến cả tiên thiên cường giả cũng bị ảnh hưởng tới thực lực.

- Lưu hộ pháp, ta với Thiết Y Môn ngươi không oán không cừu.

Đằng Thanh Sơn ngồi phệt trên mặt đất, hậm hực nói lớn.

- Đúng, là không oán không cừu.

Lưu Kiến cười chế diễu.

- Ai bảo ngươi đi tới Man Hoang.

- Ta tới Man Hoang thì sao? Có liên quan gì mà muốn giết ta?

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Lưu Kiến. Lúc này, Đằng Thanh Sơn rất muốn biết Thiết Y Môn vì sao muốn giết mình. Do đó tạm thời giả vờ bị trúng độc, muốn để đối phương nói ra.

Xoẹt!

Lưu Kiến rút đoản đao bên hông ra, trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn:

- Đằng Thanh Sơn! Muốn trách thì trách mạng ngươi không tốt, đáng tiếc... Một cao thủ Địa Bảng gần mười bảy tuổi, cứ như thế mà chết lặng lẽ ở miền Man Hoang này. Sau khi chết, thi thể còn bị dã thú ăn. Nhưng, chết trên tay ta coi như ngươi cũng đã có phúc ba đời rồi.

Vừa nói, Lưu Kiến vừa đến gần Đằng Thanh Sơn.

Đột nhiên …

Đoản đao vừa vung lên. Vù một tiếng, đoản đao lóe ra một vòng sáng, bổ thẳng về phía cổ Đằng Thanh Sơn! Lưu Kiến muốn một đao chém đứt đầu đối phương!

Vốn Đằng Thanh Sơn vô lực ngồi phệt trên mặt đất, tay phải chợt động.

- Chát!

Một đạo ảo ảnh nện vào cổ tay phải Lưu Kiến, chỉ nghe xương tay vỡ vụn.

- A!! !

Lưu Kiến phát ra tiếng kêu đau đớn. Đoản đao bị đánh văng đi, quay vài vòng không trung rồi rơi xuống thảm cỏ. Lưu Kiến cắn răng, tay trái còn như muốn chụp vào Đằng Thanh Sơn.

Bùng!

Nắm tay Đằng Thanh Sơn nện vào bụng Lưu Kiến. Một tiếng tiếng rên trầm trầm, Lưu Kiến cả người bị ném văng ra ngã gục xuống, cuộn lại đau đớn, sắc mặt trắng bệch:

- Đan điền, nội kình của ta,...

Hắn hoảng sợ phát hiện ra đan điền mình đã bị chấn vỡ, nội kình cũng toàn bộ tản mất. Đan điền một khi bị hủy, vĩnh viễn không thể tu luyện nội kình!

Không thể tu luyện nội kình? Đối với vũ giả thì còn thảm hơn so với việc bị chặt hai chân!

- Ngươi … tại sao ngươi không trúng độc?

Lưu Kiến ngã trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Đằng Thanh Sơn, -

Ngươi không có khả năng có giải dược. Hơn nữa ta không thấy ngươi dùng giải dược.

Đằng Thanh Sơn đạp trên cành khô lá mục, phát ra những tiếng vang lạo xạo, từng bước lạnh lùng đi về phía Lưu Kiến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 14

Bí Mật.

Thanh Sơn mặc dù một quyền phá hủy đan điền đối phương, những vẫn nghi hoặc không hiểu vì sao Thiết Y Môn chỉ vì mình tới Man Hoang lại phải giết mình? Trong lòng thầm nghĩ: "Cao thủ tới Man Hoang nhiều vô kể. Nếu Thiết Y Môn giết tất cả mọi người tới Man Hoang, thì chỉ sợ không đủ sức giết! Khẳng định bọn chúng có bí mật gì đó."

Trong lòng nghĩ thế, ánh mắt Đằng Thanh Sơn vẫn nhìn chằm chằm vào Lưu Kiến, tựa như con cô lang nhìn chọc chọc vào con mồi.

- Không, không!

Lưu Kiến hoảng sợ lùi ra sau, hắn không muốn chết!

Bùng!

Tay trái đẩy mạnh, Lưu Kiến cả người quay đầu phóng về phía sau như điên. Mặc dù bị hủy đan điền, nhưng hắn dù sao cũng là một vũ giả lợi hại, thân thể tố chất rất tốt, chạy trốn với tốc độ rất nhanh. Nhưng... So với Đằng Thanh Sơn thì còn cách quá xa.

Vù!

Lưu Kiến chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, sau đó cảm thấy cổ mình bị nắm chặt.

- A ~~

Cả hai chân Lưu Kiến bị nhấc khỏi đất. Đằng Thanh Sơn nắm cổ áo Lưu Kiến, kéo cả người Lưu Kiến lên không. Lưu Kiến năn nỉ:

- Đằng … Đằng Thanh Sơn... Không, Đằng thống lĩnh! Đằng thống lĩnh, ta chỉ nghe lệnh làm việc. Ngài phế bỏ nội kình của ta, khiến ta trở thành một phế nhân rồi. Xin ngài, thả ta ra đi!

Lưu Kiến rất coi trọng cái mạng nhỏ của mình! Nội kình không có thì thôi, với thân phận hộ pháp Thiết Y Môn của mình, cho dù không có nội kình, cuộc sống sau này cũng sẽ không khổ. Trong nhà hắn còn có vợ đẹp, hắn còn chưa hưởng thụ hết những lạc thú trên đời nên làm sao nguyện ý chết được?

- Ta hỏi ngươi!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Tại sao muốn giết ta?

Lưu Kiến thất kinh. Bí mật này quan hệ trọng đại, Lưu Kiến dù sao cũng sống ở Thiết Y Môn hơn mười năm, cũng rất trung thành. Lưu Kiến lắc đầu cười khổ nói:

- Lần này tiến vào Man Hoang có quan hệ trọng đại với Thiết Y môn. Chúng ta hoàn toàn nghe lệnh sư bá tổ. Về phần tại sao muốn giết ngươi, thì đó là do sư bá tổ ra lệnh. Ta cũng không biết vì sao...

- Ngươi không biết?

Đằng Thanh Sơn vươn tay nắm lấy ngón tay phải tàn phế của Lưu Kiến, rồi từ từ bóp mạnh.

- A a a. Gãy rồi, gãy rồi Lưu Kiến hoảng sợ gào lên.

- Rắc!

Giống như nắm vỡ vỏ lạc, theo tiếng kêu thảm thiết của Lưu Kiến, một ngón tay bị Đằng Thanh Sơn khơi khơi bóp nát. Đằng Thanh Sơn nhìn Lưu Kiến:

- Ta không muốn ngươi nói láo một lần nữa! Nói láo lần này, ta bẻ một ngón tay phải. Nói láo lần nữa, ta sẽ phế cổ tay trái ngươi!

Lưu Kiến sắc mặt trắng bệch.

- Ta không...

- Ngươi dám nói ngươi không nói láo sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn chằm chằm. Lưu Kiến miệng há hốc, không dám lên tiếng.

- Sư bá tổ các ngươi, tại sao hạ lệnh giết ta?

Đằng Thanh Sơn tiếp tục hỏi.

Lưu Kiến cắn chặt răng, nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Chỉ cần ta không nói ra bí mật đó, hẳn là không có việc gì. Ta cứ tùy tiện nói ra vài thứ linh bảo hiếm quý trong thiên địa, hắn phỏng chừng sẽ không hoài nghi.

Rồi thấp thỏm nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng thống lĩnh, kỳ thật chúng ta lần này đi tới Man Hoang là để hái Bất Tử thảo!

- Bất Tử thảo?

Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh.

Con người sống lâu có hạn. Nếu cao thủ hậu thiên, cho dù thân thể khỏe mạnh, sống đến một trăm năm mươi tuổi là phải chết. Một trăm năm mươi tuổi là đại hạn của cao thủ hậu thiên! Bình thường cao thủ hậu thiên đỉnh, chỉ cần không bị người ta giết chết, phần lớn đều có thể sống hơn trăm tuổi.

Còn tiên thiên cường giả thì có giới hạn là hai trăm tuổi! Cho dù tiên thiên vũ giả lợi hại tới đâu, thân thể mạnhtới đâu, cũng không thể nào chống lại giới hạn! Đương nhiên, hai trăm năm không phải là ít.

Còn Bất Tử thảo, cũng có thể làm cho người ta sống lâu hơn. Bất Tử thảo tuyệt không phải nói ăn vào là bất tử! Mà là... Một khi ăn Bất Tử thảo, tục truyền nó có thể làm cho người ta sống thêm hai trăm năm! Cho dù là bị trọng thương gần chết, ăn Bất Tử thảo vào là có thể khôi phục thân thể trong một thời gian ngắn. Đối với tiên thiên cường giả thì bản thân mình sống lâu được hai trăm năm, gia tăng thêm hai trăm năm nữa... Phỏng chừng không có lấy một tiên thiên cường giả nào có thể chống lại sự hấp dẫn này.

Trong số thiên địa linh bảo, Bất Tử thảo cũng xếp vào loại đứng đầu.

- Man Hoang khôn cùng, rất có thể có Bất Tử thảo. Thiết Y Môn các ngươi lại có tin tức này à.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Lưu Kiến.

- Bất Tử thảo này quan hệ rất trọng đại. Một khi tiết lộ ra ngoài, có lẽ khiến cho một vài siêu cường giả ẩn thế lộ diện. Đến lúc đó, Thiết Y Môn của ta chỉ sợ không ứng phó được với những siêu cường giả trong thiên hạ.

Lưu Kiến nói.

- Do đó, lần này chúng ta được sư bá tổ tự mình chỉ huy nhân

mã, một đường vô cùng cẩn thận tới đây. Nhưng... Khi chúng ta ở trong khách sạn ở Nam Man thành lại thấy Đằng thống lĩnh. Sau đó khi tới Man Hoang lại gặp ngươi, chúng ta hoài nghi, ngươi cố ý theo dõi chúng ta!

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu. Nguyên lai thấy mình hai lần.

- Bất Tử thảo này quan hệ trọng đại. Vì để ngừa vạn nhất, do đó, sư bá tổ ra lệnh ta tới giết ngươi! - Lưu Kiến nói liên tục.

- Sư bá tổ các ngươi là ai? - Đằng Thanh Sơn quát.

Lưu Kiến nói:

- Sư bá tổ tên là Đặng Canh!

- Đặng Canh? Tiên thiên cao thủ? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ừ, tiên thiên. Hắn là chấp pháp trưởng lão Thiết Y Môn chúng ta.

Lưu Kiến nói. Đằng Thanh Sơn khẽ cau mày:

- Tiên thiên ở cảnh giới nào?

Lưu Kiến lắc đầu nói:

- Cái này ta không biết.

Thấy Đằng Thanh Sơn trợn mắt, Lưu Kiến hoảng sợ nói:

- Đằng thống lĩnh, ta không biết thật! Sư bá tổ có địa vị rất cao ở Thiết Y Môn ta. Việc hắn là tiên thiên cường giả thì rất nhiều người biết. Nhưng, hắn là Hư Đan, Thực Đan, Kim đan, thì ta là một hộ pháp làm sao có thể biết được? Việc này là đại bí mật.

- Hừ. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đặng Canh đó bước vào tiên thiên bao lâu rồi?

Đằng Thanh Sơn lại hỏi, căn cứ vào thời gian bước vào tiên thiên, cũng có thể hơi phán đoán được thực lực đối phương.

- Sợ phải hai mươi năm rồi. - Lưu Kiến nói.

Hai mươi năm!

Không dài không ngắn, có người bước vào tiên thiên hai mươi năm, chưa từng tiến bộ. Cũng có người, hai mươi năm có thể từ Hư Đan một mạch luyện tới Kim đan đỉnh.

- Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng! Nếu ngươi trả lời thật thà, ta có thể không giết ngươi.

Đằng Thanh Sơn đặt Lưu Kiến sang một bên, gạt lá khô trên mặt đất, mặt lộ vẻ tươi cười.

- Nhưng, nếu ngươi nói láo, ta sẽ từ từ đánh gãy tứ chi ngươi, rồi từ từ bóp nát từng ngón tay ngươi, sau đó đem con dao nhỏ khoét trên người ngươi những vết thương nho nhỏ. Nếu để máu chảy ra, mùi máu tươi sẽ hấp dẫn dã thú tới đây. Bị dã thú ăn tươi phỏng chừng ngươi sẽ rất thích.

Lưu Kiến sắc mặt tái nhợt.

- Nói, các ngươi muốn đi đâu trong Man Hoang? - Đằng Thanh Sơn quát lớn!

Lưu Kiến sững sờ. Mục tiêu là một đại bí mật, một khi nói ra, coi như nguy rồi.

- Có cốt khí.

Đằng Thanh Sơn cười, rồi vươn tay, nắm lấy cổ tay trái Lưu Kiến nhanh như chớp. Lưu Kiến hoảng sợ hô lên:

- Không, đừng.. ta … ta nói … ta nói! !!

- Rắc!

Đằng Thanh Sơn bẻ mạnh, như tiếng gỗ gãy, cổ gay đã vỡ vụn, đầu xương trắng hếu đều lộ ra.

- Nhớ … không được chần chờ! Ta không có thời gian lãng phí với ngươi!

Đằng Thanh Sơn đứng lên.

- Là Bán Nguyệt Hồ! Bán Nguyệt Hồ trong Man Hoang! - Lưu Kiến nói liên hồi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng:

- Lưu Kiến! Kỳ thật ta lần này vào Man Hoang, căn bản chẳng quan hệ gì với Thiết Y Môn của ngươi, ngươi tự mình tìm tới muốn giết ta... Theo đạo lý, ta hẳn phải giết ngươi. Cho ngươi cơ hội mà ngươi làm cho ta rất thất vọng. Ngươi lại nói láo như lần trước! Do đó, nơi này là nơi ngươi táng thân.

- Không ta không nói láo. - Lưu Kiến gào lên.

- Hừ! Bán Nguyệt Hồ ở trong Man Hoang? Từ Sở quận của các ngươi, muốn đi Bán Nguyệt Hồ trong Man Hoang, đường gần nhất hẳn phải là đi thẳng, sau đó tiến vào Viêm Châu. Từ Viêm Châu tiến vào Man Hoang!

Đằng Thanh Sơn nhìn Lưu Kiến, Lưu Kiến sắc mặt đại biến, vội vàng nói:

- Thiết Y Môn của ta có nhân thủ ở Dương Châu, do đó đi...

Đằng Thanh Sơn nói ngay:

- Cho dù các ngươi từ Nam Man xuất phát, đi tới Bán Nguyệt

Hồ Man Hoang cũng hẳn phải đi về phía tây nam, chứ không phải đi về phía chính nam! Chẳng lẽ, sư bá tổ các ngươi thích đi vòng?

Lưu Kiến cắn răng, thầm hận. Đương nhiên mục tiêu không phải là Bán Nguyệt Hồ, hắn dù sao cũng được Thiết Y Môn nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, cho dù sợ chết nhưng thật ra cũng rất trung thành với Thiết Y Môn, cho nên trong tình huống khẩn cấp lập tức báo ra một cái tên. Nhưng, hắn không ngờ, hắn vừa nói dối là bị Đằng Thanh Sơn nhìn thấy ngay.

- Được, ta nói cho ngươi biết, nhưng ngươi không được giết ta.

Lưu Kiến cắn răng nói.

- Nói láo, là phải trả giá đắt.

Đằng Thanh Sơn lại vươn người, giơ tay phải ta.

- Không … đừng. - Lưu Kiến gào liên tục.

Chát!

Đằng Thanh Sơn nắm vào vai phải Lưu Kiến, cười khẽ nói:

- Đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ... Nói đi, nếu không nói, không có cơ hội nữa.

Lưu Kiến đau đến đổ mồ hôi trán, hắn gật đầu lia lịa:

- Ta nói, nhưng ngươi phải thả ta đi.

- Hừ, còn ở đó nói nhảm.

Đằng Thanh Sơn lại muốn vươn tay phải, Lưu Kiến vô cùng sợ hãi cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn, liền nói:

- Là Ngân Giác Sơn! Ngân Giác Sơn bên trong Man Hoang! Sư

bá tổ đi chỗ đó, ta lần này tuyệt đối không nói láo, nếu nói láo thì ta sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Ngân Giác Sơn?

Đằng Thanh Sơn biết nơi đó. Đó là một quả núi cao vô cùng hiểm trở nằm sâu hai ngàn dặm trong Man Hoang.

- Đừng có đi gấp như vậy.

Đằng Thanh Sơn vươn tay, móc trong túi Lưu Kiến ra vài thứ.

- Có lẽ, trên người hắn có mang theo bản đồ, bản đồ có thể đánh dấu mục tiêu của họ.

Thoáng cái đã móc ra một bản đồ, trải ra chính là bản đồ Man Hoang. Đáng tiếc, bản đồ Man Hoang này cũng không đánh dấu gì.

- Quả là cẩn thận. - Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

- Ta có thể đi rồi chứ?

Lưu Kiến thấp thỏm nói. Thấy Đằng Thanh Sơn gật đầu, hắn xoay người quay đầu bỏ đi, từ đáy lòng thầm hận, - Đằng Thanh Sơn! Cừu hận này, lão tử cả đời sẽ không quên, ngươi …

- A!

Lưu Kiến gào lên thảm thiết.

Phốc! Phốc! Phốc!

Máu phun ra, cả người Lưu Kiến ngã sập xuống đất, tứ chi vô lực. Đằng Thanh Sơn lúc này mới đút Huyết Ẩm Đao vào vỏ.

- Ngươi.. ngươi đã nói … là ngươi không giết ta, thả ta đi mà?

Lưu Kiến nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Ta không giết ngươi! Bây giờ, ngươi không phải vẫn còn sống à?

Đằng Thanh Sơn xoay người bỏ đi, Lưu Kiến nhìn máu không ngừng chảy ra, chung quanh có những tiếng ‘ sàn sạt ’, xa xa một một đôi xanh lè đang nhìn chằm chằm vào hắn. Mùi máu đã hấp dẫn đám dã thú trong Man Hoang!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 15

Thiết Tí Hầu Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng không hoàn toàn tin vào tin tức từ Lưu Kiến. Tuy nhiên có thể trong đó có vài điểm chuẩn xác. Thiết Y Môn tới Man Hoang khẳng định là có chuyện trọng yếu, nếu không sẽ không giết mình. Có thể là Bất Tử thảo. Cũng có thể là cái khác. Thứ hai, dựa theo phương hướng hành tẩu Thiết Y Môn, cùng với ngữ khí ánh mắt của Lưu Kiến mà phán đoán, đến chín mươi phần trăm đó chính là Ngân Giác Sơn.

Nhưng...

Tạm thời mục tiêu của mình là Thiết Tí Hầu Sơn.

- Thiết Y Môn Đặng Canh thực lực còn chưa xác định được. Hơn nữa, tên Đặng Canh này còn có bốn thủ hạ. Tốc độ chạy một ngày cũng khoảng một, hai trăm dặm. Bọn chúng muốn tới được Ngân Giác Sơn tối thiểu là nửa tháng. Trên đường có thể gặp chuyện trì hoãn, nên thời gian có khi còn dài hơn. Trước tiên ta cứ đi Thiết Tí Hầu Sơn. Đợi ăn xong Chu quả, luyện hóa ra được tiên thiên chân nguyên, thực lực tăng lên, rồi chạy tới Ngân Giác Sơn cũng vẫn kịp!

Đối với người muốn giết mình, Đằng Thanh Sơn trước giờ chưa hề lưu tình! Bảo bối cướp được thì cướp, không thì phá hỏng chuyện của đối phương cũng tốt!

...

Có quyết định rồi, Đằng Thanh Sơn gia tăng tốc độ càng nhanh hơn nữa. Ngày đầu tiên hắn đi được sáu trăm dặm. Tối hôm ấy nghỉ ngơi trong một hốc cây lớn, có một con mãng xà cùng với hai con dã thú cùng loại với thằn lằn bò lên cây tập kích Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nghỉ ngơi tuyệt không phải ngủ. Hắn khoanh chân tĩnh tọa nghỉ ngơi, khi đó giác quan của hắn còn linh mẫn hơn.

Con mãng xà và dã thú cùng loại với thằn lằn chỉ trong nháy mắt bị hắn giết chết.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn lại nhanh chóng xuất hành. Trên đường đi, hắn giết chết rất nhiều dã thú. Đến trưa, Đằng Thanh Sơn đã đến mục tiêu -Thiết Tí Hầu Sơn!

Thiết Tí Hầu Sơn chìm khuất trong mây.

- Thiết Tí Hầu Sơn quả là cao!

Quần áo rách hết, nhưng tinh thần Đằng Thanh Sơn lại rất tốt, ngửa đầu nhìn tòa núi cao sừng sững.

- Xem ra tối thiểu cũng phải ba bốn cây số! Nếu muốn leo lên đỉnh núi, một khi không có biện pháp tá lực, coi như ta sẽ ngã xuống thành một cái bánh thịt.

Lúc này, tâm tình Đằng Thanh Sơn rất tốt. Vất vả bao ngày, cuối cùng đã đến mục tiêu.

- Sư phụ chỉ nói chu quả ở Thiết Tí Hầu Sơn. Nhưng không biết... nó ở đâu trong Thiết Tí Hầu Sơn này.

Đằng Thanh Sơn nguyên vốn tưởng rằng Thiết Tí Hầu Sơn là một quả núi nhỏ. Không ngờ được nó lại là một quả núi lớn cao vòi vọi như vậy.

- Muốn tìm khắp cả Thiết Tí sơn thì mất rất nhiều thời gian.

- Phải làm sao mới tìm được?

Chỉ một lát sau, trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười:

- Ừm... Theo như bộ sách nói, Thiết Tí Hầu thủ hộ chung quanh chu quả, không cho người ta dễ dàng kiếm được chu quả... Ha ha đúng rồi. Trong Thiết Tí Hầu Sơn, có con nào khác ngoài Thiết Tí Hầu biết rõ chu quả ở chỗ nào. Xem ra ta chỉ cần nhanh chóng leo lên, rồi tìm được chỗ Thiết Tí Hầu. Khẳng định là có thể có được chu quả.

Trước hết tìm một vách núi tương đối thấp. Sau đó Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao, nhanh chóng leo lên núi!

Thiết Tí Hầu Sơn là một tòa núi hiểm trở, chiếm diện tích rất lớn. Nhưng Thanh Sơn leo lên nhanh như đi trên đất bằng chạy thẳng lên trên núi. Thỉnh thoảng gặp phải vài thứ phiền toái, hắn dựa vào hai tay đánh ra.

Thiết Tí Hầu Sơn, Đằng Thanh Sơn ngồi trên chạc một cây đại thụ, lấy ra một cái bánh và hồ lô đựng nước:

- Đợi ăn xong, sẽ đi một vòng. Núi này quá lớn, muốn tìm được Thiết Tí Hầu cũng khó.

Đằng Thanh Sơn uống một ngụm nước, sau đó cắn mạnh hai miếng bánh. Gió núi thổi qua người hắn vù vù.

- Hử?

Tai Đằng Thanh Sơn chợt động, rồi nhìn về phía ngoài xa hơn

mười trượng. Chỉ thấy một con mãng xà xanh mượt đang chậm rãi trườn phát ra tiếng động rất nhẹ, đôi đồng tử kim sắc liếc nhìn chung quanh. Con mãng xà này đại khái dài bốn trượng, trông còn lớn hơn cả một đùi người lớn.

- Mãng xà mạnh thật! Con lục mãng này cũng thú vị thật. Nó cũng được xem như là yêu thú bình thường.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã phân rõ. Đây là yêu thú - Lục Thanh Mãng.

Nhưng con lục thanh mãng dài bốn trượng, cũng chẳng có chút uy hiếp gì đối với Đằng Thanh Sơn.

Trừ phi nó dài mười trượng, sau đó lột xác, biến thành Bích thanh giao chỉ dài ba thước. Bích Thanh Giao mặc dù rất nhỏ rất nhỏ, nhưng tính uy hiếp không thua kém con Tử quang giao long ở Bích Hàn Đàm chút nào. Giao long này tuyệt không phải thể tích càng lớn là nhất định càng lợi hại. Bích Thanh Giao thể trạng nhỏ, thân thể lại cứng rắn như thần binh, hoàn toàn có thể làm vũ khí giết người! Hơn nữa, nó còn có kịch độc! Đến cả Tiên Thiên Kim Đan cường giả cũng phải kiêng kỵ Bích thanh giao.

- Độc tính Bích thanh giao lan truyền cực nhanh. Đến cả ta vốn có thể khống chế được sự lưu động của khí huyết, chỉ sợ cũng phải hết sức cẩn thận.

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn con Lục Thanh Mãng. Bích thanh giao lợi hại, nhưng Lục Thanh Mãng thì chỉ bằng một cao thủ Địa Bảng.

Vù! Vù!

Tiếng kình phong vang lên. Chỉ thấy ba cái bóng đỏ rực bay tới, con mãng xà vội lùi lại hơn mười trượng.

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. Ba cái bóng đỏ rực đó là

ba con viên hầu. Toàn thân phủ lông tơ màu đỏ! Một đôi đồng tử màu xanh lam, có đôi tay rất đặc thù. Con viên hầu này có đôi tay dài, xem ra còn hơn cả hai chân. Mấy cái vuốt trên song chưởng lóe ra sánh sáng lạnh lẽo.

- Thiết Tí Hầu!

Đằng Thanh Sơn không còn nghi ngờ gì nữa.

- Cuối cùng gặp được Thiết Tí Hầu rồi!

Dựa theo những gì trong bộ sách ghi lại, Thiết Tí Hầu chính có một đôi tay và một cặp móng vuốt đặc thù. Lực cánh tay lớn vô cùng, có thể dễ dàng xé nát một con dã thú hung mãnh. Hơn nữa đôi tay này tựa như thần binh được trui rèn. Lợi trảo cứng rắn, sắc bén có thể phá vỡ cự thạch.

- Thiết Tí Hầu. Thiết Tí Hầu! Cái lợi hại nhất của nó là đôi Thiết Tí! Song chưởng có mười vạn cân cự lực, đủ để giết chết cao thủ Địa Bảng. Theo như bộ sách nói, đối mặt với bầy khỉ, tiên thiên cường giả cũng không dám trưc điện đánh giết.

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục. Thiết Tí Hầu hơi giống với hắn. Sức mạnh song chưởng rất mạnh.

“Mình mặc dù hơn được một con Thiết Tí Hầu, nhưng nếu bị hơn mười con vây công thì …”.

Đằng Thanh Sơn ngẫm lại cũng thấy hơi kiêng kỵ:

- Song chưởng mười vạn cân cự lực, hơn nữa lì lợm. Khí lực như vậy, quán nhập vào đôi trảo sắc bén... Thân thể của ta chẳng biết có kháng cự được không nữa.

Cao thủ hậu thiên bình thường toàn lực đánh ra cũng không gây thương tổn tới Đằng Thanh Sơn. Nhưng gặp phải Thiết Tí Hầu thì Đằng Thanh Sơn cũng không nắm chắc lắm.

- Khẹt! Khẹt!

Ba con Thiết Tí Hầu phát ra tiếng kêu, rồi sau đó tách ra, lao về phía con Lục Thanh Mãng.

- À. Thiết Tí Hầu giết Lục Thanh Mãng?

Đằng Thanh Sơn rất hứng thú quan khán.

- Xoẹt xoẹt ~~ thân thể cao lớn của Lục Thanh Mãng chợt co lại, cả người thành một vòng tròn, cái đầu rắn nghênh cao, đồng tử kim sắc nhìn chằm chằm vào ba con Thiết Tí Hầu. Hiển nhiên... ba con Thiết Tí Hầu làm cho nó cảm thấy bị uy hiếp đến tính mạng. Ở Thiết Tí Hầu Sơn này nó tuyệt không phải lần đầu tiên giao chiến với Thiết Tí Hầu.

- Phì!

- Khẹt khẹt khẹt khẹt!

Ba con Thiết Tí Hầu vây quanh Lục Thanh Mãng, đồng thời trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị. Nhất thời, một con Thiết Tí Hầu xoay người chạy tới chỗ gần đó, ôm lấy một gốc cây đại thụ lớn, rồi sau đó dùng lợi trảo cắt mạnh vào thân cây. Lợi trảo của nó như một con dao nhỏ dễ dàng cắt ngang cây đại thụ.

Vù!

Con Thiết Tí Hầu này ôm cây đại thụ rất lớn, gầm một tiếng ‘ Khẹt’, rồi đập mạnh vào đầu Lục Thanh Mãng.

- Lực cánh tay thật mạnh, móng vuốt sắc bén thật.

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

- Mười vạn cân cự lực sao? Nhìn thế kia chỉ có hơn, chứ không kém.

Đối với trận quyết đấu giữa hai yêu thú, Đằng Thanh Sơn càng cảm thấy hứng thú hơn.

Vù! Con Lục Thanh Mãng thân thể cuộn lên.

Bùng!

Cây đại thụ đập vào người con mãng xà, nhưng Lục Thanh Mãng đã tránh né trước một bước. Thiết Tí Hầu lại một lần nữa gầm lên một tiếng, vung mạnh cây đại thụ lên, đập vào đầu Lục Thanh Mãng. Đối mặt với thân cây đại thụ, Lục Thanh Mãng chỉ có thể uốn mình trốn tránh.

- Khẹt!

Lại một tiếng gầm Vù! Vù!

Bên cạnh hai con Thiết Tí Hầu khác vẫn nhìn nhìn, bây giờ đồng thời nhảy ra. Thừa dịp Lục Thanh Mãng tránh né cây đại thụ, trong nháy mắt một con trảo vào cái đuôi Lục Thanh Mãng. Một khác bổ về phía đầu Lục Thanh Mãng. Chỗ yếu hại của rắn bình thường là ở sau đầu một chút. Đâm trúng vào đó mới có thể giết chết mãng xà.

Những vị trí khác cho dù đâm xuyên qua thân thể mãng xà, cũng khó giết chết.

- Hống ~~

Mãng xà phát ra tiếng gầm lên đáng sợ. Cái đuôi quật mạnh về phía Thiết Tí Hầu. Còn cái đầu thì ngoắc mạnh, phun ra một dòng chất lỏng thanh sắc.

Bùng!

Cái đuôi Lục Thanh Mãng giao kích với một đôi lợi trảo của Thiết Tí Hầu. Con Thiết Tí Hầu thân thể quay nhanh, tránh ra xa

cái đuôi Lục Thanh Mãng, nhưng vẫn xuất hiện một vết thương chảy máu.

- Khẹt!

Một đầu Thiết Tí Hầu khác lập tức né tránh chất lỏng thanh sắc.

- Xoẹt xoẹt ~

Chất lỏng màu xanh dính vào đá lập tức ăn mòn, ở chỗ đó xuất hiện một cái lỗ sâu.

- Bùng!

Con Thiết Tí Hầu thứ ba vung cây đại thụ, thừa dịp Lục Thanh Mãng phản kháng hai con Thiết Tí Hầu khác, nện mạnh vào nó.

- Hống ~~

Lục Thanh Mãng đau đớn kêu lên một tiếng, thân hình quăng lên, đánh mạnh vào cây đại thụ.

Hai con Thiết Tí Hầu khác lại một lần nữa xông lên. Lục Thanh Mãng chỉ dùng cái đuôi quất một cái.

- Vèo!

Một đôi lợi trảo cắm vào thân thể Lục Mãng, lập tức lôi mạnh đi. Cả người Lục Thanh Mãng bị cắt thành hai đoạn. Lục Thanh Mãng đau đớn gào lên, không ngừng co quắp giãy dụa. Lúc này, ba con Thiết Tí Hầu đồng thời nhảy lên, dễ dàng giết chết Lục Thanh Mãng.

- Khẹt!

- Khẹt khẹt!

- ~~

Ba con Thiết Tí Hầu kêu lên vui mừng. Một con Thiết Tí Hầu móc mật của con Lục Sắc Mãng Xà nuốt chửng. Sau đó chúng khiêng thi thể Lục Thanh Mãng cao hứng rời đi.

Ở xa xa hơn mười trượng, ẩn dưới cây đại thụ, Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng phiền toái:

- Không hổ là yêu thú! Có trí tuệ hơn nhiều con khác. Hiển nhiên, chúng biết phân công. Một con Thiết Tí Hầu dùng cây viễn công, hai Thiết Tí Hầu khác cận thân công kích. Lục Thanh Mãng đối phó chậm một chút, chắc chắn phải chết. Hơn nữa... Thiết Tí Hầu quá linh hoạt! - Một khi bị một đám Thiết Tí Hầu vây công, với sự linh hoạt của chúng, muốn chạy trốn cũng khó.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

- Chẳng trách. Sư phụ nói, muốn có được Chu quả, phải động não. Ngàn vạn lần không thể làm bừa. Ừm... Theo dõi Thiết Tí Hầu là có thể tìm được chỗ chu quả.

Đằng Thanh Sơn đút đồ đạc vào bao, rồi sau đó xốc lại bao lưng, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, lặng lẽ theo vết Thiết Tí Hầu chạy đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 16

Hang Ổ Bầy Khỉ

Thanh Sơn đi theo phía sau ba con Thiết Tí Hầu một khoảng, nhẹ nhàng linh hoạt đuổi theo. Khi gặp những bụi gai chặn đường, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn bay lơ lửng xa trên mười trượng hơn, dễ dàng tránh thoát được. Tóm lại, Đằng Thanh Sơn ở trên Thiết Tí Hầu Sơn, cố gắng không phát ra một tiếng động.

“Khẹt! "

“Khẹt "

Ba con Thiết Tí Hầu khiêng thi thể Lục Thanh Mãng chạy một mạch, hưng phấn kêu to. Với lục thức linh mẫn của chúng, cũng không phát hiện ra ở sau lưng có người theo đuôi.

Liên tục bảy tám dặm đường, Đằng Thanh Sơn chợt nghe thấy..

“Xoạt "

“~~~~ "

...

Những tiếng kêu của Thiết Tí Hầu ríu rít, vô cùng hỗn tạp, ở gần đó truyền đến.

“Nghe tiếng kêu có thể thấy số lượng Thiết Tí Hầu hẳn là rất nhiều. " Đằng Thanh Sơn nhìn ba con Thiết Tí Hầu khiêng thi thể Lục Thanh Mãng biến mất khỏi tầm mắt, vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề động đậy. " Bây giờ không thể mù quáng theo đuôi nữa, không ngờ mình lại đến ổ của Thiết Tí Hầu. Lỡ lọt vào đó thì thật là thảm. "

Nằm rạp xuống, Đằng Thanh Sơn từ từ đến gần nơi có tiếng kêu.

“Róc rách~~ " Tiếng nước chảy mặc dù rất yếu, nhưng Đằng Thanh Sơn lại nghe rất rõ.

Đến giữa sườn núi, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đi thêm đại khái một dặm, lúc này mới dừng lại, ẩn ở trong bụi cỏ. Phía trước là một cái hồ nước gần như hình tròn, đại khái rộng khoảng mười trượng. Trong hồ nước còn tỏa ra nhiệt khí. Không ít Thiết Tí Hầu đang đùa nghịch trong hồ nước, có vài con Thiết Tí Hầu ở trên bờ.

“Số lượng Thiết Tí Hầu nhiều thật. Trong hồ nước nóng có khoảng ba mươi con. Trên bờ còn có hơn mười con Thiết Tí Hầu. " Đằng Thanh Sơn cười. " Mấy con Thiết Tí Hầu này lại thích tắm nước nóng nữa chứ. "

Nhìn bề ngoài, hồ nước phát ra nhiệt khí đó cũng giống như ôn tuyền. Chỉ là, không biết có phải là ôn tuyền thật không, nếu không tự mình cảm thụ nhiệt độ thì cũng khó nói.

“Khẹt! "

Thiết Tí Hầu vui chơi, gào ầm ĩ trong hồ nước. Đám Thiết Tí Hầu trên bờ cũng kêu la inh ỏi. Đáng tiếc, Đằng Thanh Sơn chỉ nghe mà không hiểu ngôn ngữ của bọn chúng.

“Ủa! " Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, nhìn chằm chằm vào giữa ôn tuyền.

Chính giữa hồ nước nóng, có một tảng đá tròn trịa nổi trên mặt nước. Trên đó mọc ra hơn mười rễ cây thật dài tinh tế, trên rễ cây có một phiến lá xanh. Trong đó có ba gốc cây giữa những cái lá xanh lại lộ ra trái cây màu đỏ.

Mười gốc cây kia, có ba cái cũng có trái. Nhưng những trái này vẫn còn xanh. Mấy cái cây khác thì chỉ có lá, cũng không trái.

“Chu quả! " Đằng Thanh Sơn đã xem tranh ảnh tư liệu về các loại linh quả, vừa thấy nó không khỏi mừng rỡ. " Ta gặp may rồi, lại có tới ba quả chín tới. Ba quả còn lại phỏng chừng phải đợi mấy tháng nữa mới có thể hoàn toàn chín". Chu quả chưa chín, ăn vào chỉ có hại, không có lợi.

“Nhưng, ở đây có gần năm mươi con Thiết Tí Hầu! " Đằng Thanh Sơn cau mày, " Làm sao bây giờ? "

“Xông vào khẳng định là không được. Ba con Thiết Tí Hầu khiêng thi thể Lục Thanh Mãng căn bản không có ở đây. Rất hiển nhiên, ở Thiết Tí Hầu Sơn không chỉ có bầy Thiết Tí Hầu trước mắt! " Đằng Thanh Sơn có dự cảm, đám Thiết Tí Hầu ở đây bảo vệ chu quả mới chỉ là một bộ phận mà thôi.

‘ Hầu Vương ’ trong bầy khỉ chắc là một nhân vật lợi hại, sợ còn chưa tới đây.

“Nếu ta trực tiếp lao vào đoạt chu quả, phỏng chừng, còn chưa lấy được chu quả, Thiết Tí Hầu đã vây kín, thậm chí còn kêu những Thiết Tí Hầu khác tới". Đằng Thanh Sơn suy tư một lát. " Ừm, phàm là sinh vật, khẳng định có lúc buồn ngủ. Thiết Tí Hầu tuy có trí tuệ, nhưng cũng chỉ như một đứa hài đồng, chưa thể làm phận sự nghiêm ngặt như quân nhân được. "

Chỉ còn biết một chữ —— đợi!

Đợi khi trời tối, khi đám Thiết Tí Hầu ngủ sẽ đi trộm chu quả!

Với thị lực trong đêm tối của mình, hành động trong đêm thì hiệu quả tốt hơn.

...

Vì chuẩn bị trộm chu quả, do đó, Đằng Thanh Sơn lấy bình nước của mình vốn còn hơn phân nửa, toàn bộ đổ sạch. Trong hồ lô mà còn nước, nếu Đằng Thanh Sơn hành động không mạnh, có lẽ sẽ không phát ra âm thanh. Khi có hành động kịch liệt, biến hóa mãnh liệt, nước trong trong hồ lô sẽ sinh ra tiếng động. Huyết Ẩm Đao, cũng đút vào bao, dùng quần áo bao lại không để cho phát ra tiếng động.

Cầm trong tay cây Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn lẳng lặng ẩn núp trong bụi cỏ.

“Đến đêm, từ một bên sẽ lao tới! " Đằng Thanh Sơn cẩn thận xem xét hoàn cảnh, thậm chí còn cả những hòn đá, cây cối chung quanh, suy tư một phương án an toàn nhất. " Hái xong, nếu không bị phát hiện, thì lặng lẽ trở về. Nếu bị phát hiện, trực tiếp nhảy lên cây... Đám Thiết Tí Hầu còn chưa tới tiên thiên, không có khả năng đuổi theo ta. "

Hắn nằm yên không phát ra chút tiếng động nào, lẳng lặng chờ. Lúc này cũng đã sắp tối, sắc trời hôn ám.

"Hú! " Một tiếng rú chói tai vang lên.

Đằng Thanh Sơn thời khắc nào cũng nhìn chằm chằm vào hồ ôn tuyền xa xa, mắt không khỏi nheo lại.

Vù! Vù! Vù!

Gần năm mươi con Thiết Tí Hầu, sau khi nghe tiếng kêu chói tai, nhảy ra khỏi hồ nước nóng nhanh như chớp. Tất cả Thiết Tí Hầu đều ở trên bờ hồ, mỗi một con Thiết Tí Hầu đều kêu lên, đứng thẳng nhìn chăm chú vào một con Thiết Tí Hầu đang đi tới. Còn

Thiết Tí Hầu này có thể trạng xem ra cao lớn hơn những con khác rất nhiều!

Thiết Tí Hầu bình thường, nếu so với nhân loại thì hơi thấp hơn một chút. Nhưng con Thiết Tí Hầu đang đi tới thì cao gần chín thước, toàn thân có một bộ lông màu đỏ, trước ngực lại có một đám lông bạc. Con Thiết Tí Hầu cao lớn này nhìn lướt qua đám Thiết Tí Hầu, sau đó ‘ vù ’ một tiếng, nhảy cao tới mấy trượng, dừng ở giữa hồ.

Liên tục nhảy vài lần, Thiết Tí Hầu cao lớn đã đi tới một gốc cây chu quả, vươn tay ngắt lấy một trái chu quả đỏ ửng!

“Chết tiệt! "

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến: “ Chu quả bị hái rồi! "

Vốn Đằng Thanh Sơn còn lên kế hoạch đợi ban đêm sẽ động thủ, ai biết... Thiết Tí Hầu cao lớn đêm nay lại động thủ hái mất. Vào lúc này, gần năm mươi con Thiết Tí Hầu, vây quanh bên hồ, rất ngoan ngõan. Chúng đều nhìn vào con Thiết Tí Hầu cao lớn hái quả... Đằng Thanh Sơn căn bản không có cơ hội nào!

Bựt! Bựt!

Vài tiếng dứt khoát, ba trái chu quả chín đã bị hái xuống.

“Chẳng lưu lại một quả cho mình! Phiền toái thật. " Đằng Thanh Sơn cắn răng, " Thực lực Thiết Tí Hầu cao lớn đó hẳn là mạnh hơn Thiết Tí Hầu bình thường nhiều! " Thiết Tí Hầu bình thường, song chưởng đã có lực không thua mười vạn cân, Thiết Tí Hầu cao lớn... Thực lực sợ là có thể so được với tiên thiên cường giả.

“Tìm cơ hội khác vậy. " Đằng Thanh Sơn không dám cướp.

Ai biết, trong bầy khỉ còn có bao nhiêu Thiết Tí Hầu nữa?

“Khẹt! " Thiết Tí Hầu cao lớn quát to một tiếng, nhất thời có gần ba mươi con Thiết Tí Hầu lập tức đi theo nó, chỉ còn có hơn mười con Thiết Tí Hầu ở lại.

Đằng Thanh Sơn tay nắm Luân Hồi thương, lặng yên len lỏi trong rừng, bắt đầu theo đuôi đám Thiết Tí Hầu. Theo chân chúng đại khái được hai dặm... Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy xa xa tối thiểu có trên trăm con Thiết Tí Hầu đang đợi. Trong số Thiết Tí Hầu này, có một con Thiết Tí Hầu có cơ thể cũng rất cao lớn, ngực cũng có lông tơ màu bạc.

“Khẹt!! "

Con Thiết Tí Hầu cao lớn vừa dẫn đám Thiết Tí Hầu đến, lập tức nghe thấy tiếng hoan hô ầm ĩ.

“Bầy khỉ này có số lượng thật là nhiều. Ở ngoài cửa đã có trên trăm con, không biết bên trong có bao nhiêu? " Đằng Thanh Sơn núp ở một vách đá thoáng nhìn qua. Một tay bám vào vách núi thẳng đứng, một tay giữ Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn dễ dàng lách qua, trong chốc lát đã ra khỏi vách núi này.

Trên vách núi có một khoảng bằng phẳng, khoảng trống đó đầy dây leo cỏ dại. Đằng Thanh Sơn đứng trên khoảng bằng phẳng này, chậm rãi đi về phía trước một đoạn, rồi sau đó nằm xuống, trườn tới rìa vách núi thẳng đứng, nhìn xuống phía dưới nơi có hang ổ bầy khỉ.

“Thiên địa ơi! " Vừa thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

Chỉ thấy phía dưới, rất nhiều Thiết Tí Hầu lông đỏ ở khắp các nơi, có con ăn trái cây dại, có con đùa nghịch đánh nhau. Có thể thấy một hai con Thiết Tí Hầu cao lớn: " Chẳng trách không ai dám làm bừa. Hang ổ bầy khỉ Thiết Tí Hầu này lại có hơn một ngàn con! Chỉ mấy con Thiết Tí Hầu cao lớn cũng đã có tới tám đầu rồi.

"

Song chưởng mỗi con Thiết Tí Hầu có thể có mười vạn cân khí lực. Hơn một ngàn Thiết Tí Hầu, ai dám xông vào?

“Thiết Tí Hầu đang cầm chu quả. " Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy, con Thiết Tí Hầu cao lớn đang cầm ba chu quả, đi về phía một huyệt động bên cạnh vách núi. Cửa huyệt động này, đang có hai con Thiết Tí Hầu bình thường thủ vệ. Thiết Tí Hầu cao lớn cứ thế tiến vào trong huyệt động, không ai ngăn trở.

“À... Xem ra, mấy con Thiết Tí Hầu đều ẩn trong huyệt động kia. " Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào huyệt động gần đó, nhìn kỹ một chút rồi nghĩ: “Ừm! Nếu ta lên phía trên huyệt động đó, đợi buổi tối, dùng tốc độ thật nhanh, từ phía trên xoay người một cái, sau đó đi vào trong huyệt động, cũng có khả năng thành công. "

...

Thiết Tí Hầu cao lớn ôm ba chu quả, đi vào trong huyệt động không dừng lại. Sau khi đi được một lúc, nó tới một chỗ sâu trong núi. Trong đó có một hố to hình vuông, bên trong hố to hình vuông đang có rất nhiều chất lỏng màu đỏ, mùi rượu nồng nặc bay tứ tán. Thiết Tí Hầu cao lớn này giật giật mũi, không khỏi liếm môi một chút.

Nó cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì, lúc này ở bên cạnh hố to hình vuông có một con Thiết Tí Hầu cùng cỡ với Thiết Tí Hầu bình thường, nhưng... Cả bộ lông nó đều có màu bạc, hai đồng tử lóe lên màu vàng! Trước mặt con Thiết Tí Hầu kim đồng tử có bộ lông màu bạc này, con Thiết Tí Hầu cao lớn rất ngoan ngoãn.

Thiết Tí Hầu đồng tử vàng, lông bạc liếc mắt nhìn con Thiết Tí

Hầu cao lớn.

“Khẹc! " Con Thiết Tí Hầu cao lớn lập tức đem ba chu quả bỏ ra, rồi lui về phía sau hai bước.

Thiết Tí Hầu Kim đồng tử lấy từ bên cạnh ra một cái thạch bồn (cái cối đá). Bên trong thạch bồn có chứa nước màu xanh, cùng các loại dã quả màu trắng. Sau đó, nó lấy một trái chu quả, bỏ vào thạch bồn rồi dùng một cây thạch côn (chày đá), giã nát đống trái cây này, hòa với nước, lại biến thành màu đỏ nhạt.

“Xoẹt xoẹt! " Thiết Tí Hầu Kim đồng tử ngửi ngửi, lại lấy một chu quả nữa, bỏ chu quả này vào giã tiếp.

“Xoẹt xoẹt. " Một lần nữa ngửi ngửi, Thiết Tí Hầu kim đồng tử lúc này mới hài lòng gật đầu.

Bưng thạch bồn lên, đến gần hố to hình vuông bên cạnh, đổ toàn bộ chất lỏng màu đỏ vào hố. Thiết Tí Hầu Kim đồng tử cười hài lòng, rồi sau đó lấy một trái chu quả cuối cùng, tùy ý bỏ sang bên cạnh thạch bồn, hiển nhiên không còn các phối liệu khác nữa.

“Khẹec! " Thiết Tí Hầu Kim đồng tử quay sang con Thiết Tí Hầu cao lớn kêu.

Thiết Tí Hầu cao lớn vừa nghe thế, vui mừng giơ hai tay lên, hưng phấn gào lên. Sau đó chạy vội ra ngoài.

Thiết Tí Hầu kim đồng tử ở lại bên trong lấy ra một cái vại đá, nhúng vào cái hố múc một cốc lưng lưng, nó tự mình uống trước một hớp lớn, sau đó đắc ý kêu lên vài tiếng, rồi cầm cả cái vại đá đi ra ngoài hang.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 17

Nhân Lúc Hỗn Loạn, Ra Tay.

Đằng Thanh Sơn lặng yên rình trên phía trên, hô hấp yếu tới mức không thể nghe được.

“Đi ra rồi. " Đằng Thanh Sơn rõ ràng thấy Thiết Tí Hầu từ miệng huyệt động đi ra. " Ừm, chu quả trong tay nó, quả nhiên đã bỏ vào trong đó rồi. "

Con Thiết Tí Hầu to lớn mới vừa đi khỏi động lập tức phát ra những tiếng " Khẹt khẹt ". Tiếng kêu hưng phấn cao vút, quanh quẩn khắp bầu trời hang ổ bầy khỉ. Vốn đám Thiết Tí Hầu vẫn còn đang chơi đùa vui vẻ, nghe tiếng kêu của con Thiết Tí Hầu này, cả đám đều hoa chân múa tay vui sướng hưng phấn gào ầm ĩ.

Khẹt khẹt khẹt...

Những tiếng kêu hòa với nhau, sau đó, cả đám Thiết Tí Hầu lập tức chạy đến, lấy ra mấy cái chén đá.

“Cái chén? " Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn cảnh này.

Có vài con Thiết Tí Hầu, hình như mất chén của mình. Mấy con Thiết Tí Hầu này tùy ý chụp lấy một tảng đá, rồi sau đó dùng móng vuốt sắc bén có thể so với thần binh của mình thành những con dao nhỏ, nhanh chóng khoét trên tảng đá như máy cắt kim loại, đào móc một lát rất nhanh, tảng đá đã biến thành một cái chén đá.

Còn không ít con Thiết Tí Hầu nghe kêu la, từ các nơi chạy ra, khiến cho số lượng Thiết Tí Hầu phía dưới một lần nữa gia tăng.

“Có gần một ngàn Thiết Tí Hầu bình thường, mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn! " Đằng Thanh Sơn thầm thán phục, " Nhưng, chúng đều cầm cái chén làm gì nhỉ? "

Ngay lúc này ——

Thiết Tí Hầu lông toàn thân màu bạc, đồng tử kim sắc, vóc dáng bình thường từ miệng huyệt động đi ra. Trong tay nó cầm một vại rượu lớn bằng đá. Bên trong vại rượu đó đầy những chất lỏng màu đỏ, mùi thơm nồng nặc tỏa ra tràn ngập khắp nơi. Đằng Thanh Sơn cách miệng huyệt động chỉ hơn mười trượng, cũng có thể ngửi được mùi thơm.

“Mùi này... " Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy mùi thơm này làm cho hắn sảng khoái, cảm giác thư dãn tràn ngập toàn thân.

“Chỉ mùi vị mà đã hấp dẫn như vậy rồi. " Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Thiết Tí Hầu kim đồng tử thầm nghĩ: " Tất cả Thiết Tí Hầu đều rất cung kính đối với con khỉ có bộ lông màu bạc này. " Đằng Thanh Sơn nhìn ra được, con Thiết Tí Hầu kim đồng tử này hiển nhiên là vua của cả bầy khỉ! Trong quần thể yêu thú, có thể lên làm vua, khẳng định là một con lợi hại nhất.

Nhưng đối với Hầu Vương thì Đằng Thanh Sơn cũng không rõ lắm về thực lực đối phương.

“Bộ sách yêu thú chỉ nói về Thiết Tí Hầu bình thường. Đến cả Thiết Tí Hầu cao lớn và Hầu Vương thì chưa từng nói qua. " Đằng Thanh Sơn thầm than, bộ sách đó sao lại không giới thiệu một cách toàn diện chứ.

Phía dưới ——

Sau khi con Thiết Tí Hầu kim đồng tử gọi to, nhất thời một

ngàn con Thiết Tí Hầu đều hoan hô nhảy nhót.

Chỉ thấy Thiết Tí Hầu kim đồng tử lấy cái vại rượu đựng đầy chất lỏng màu đỏ, phân chia vào mấy cái bát to của mười ba con Thiết Tí Hầu to lớn dưới trướng. Sau đó mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn tự mình trút chu quả tửu của mình cho đám Thiết Tí Hầu. Tốc độ của Thiết Tí Hầu rất nhanh. Đảo mắt một ngàn con Thiết Tí Hầu, mỗi con đều được chia một ly.

...

“Thơm thật! " Đằng Thanh Sơn không khỏi tán thưởng.

Chia cho một ngàn Thiết Tí Hầu, mùi thơm nồng nặc hoàn toàn tản ra. Sắc trời đã tối thui, cả đám Thiết Tí Hầu thỉnh thoảng hưng phấn liếm láp món rượu quí giá này, một ly chu quả tửu tối thiểu cũng phải uống tới hơn mười hớp.

“Hử? " Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét về phía xa xa.

Chỉ thấy gần đó, trên một cái cây, bỗng xuất hiện một bóng đen, đôi con ngươi màu xám thần bí lóe lên trong bóng đêm.

“Là một con báo đen. " Thị lực đêm tối của Đằng Thanh Sơn là vô cùng tốt. Liếc mắt đã nhận ra bóng đen xa xa đó là một con hắc báo đen thui, da lông bóng loáng. " Là yêu thú Hắc Phong báo. Tốc độ của nó hẳn là còn nhanh hơn ta. " Hắc phong báo lúc nãy dùng tốc độ bám vào cây, Đằng Thanh Sơn đã thấy rất rõ ràng.

Vèo!

Một cái bóng khác ẩn náu trong bụi rậm cách đó không xa, đôi mắt xám ngắt nhìn chằm chằm vào sào huyệt của bầy khỉ.

...

“Nhiều yêu thú vậy à? " Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh hãi. "

Yêu thú Hắc Phong báo, Thanh Văn Lang, Tử Điện Ngô Công, còn có hai con không biết là gì. " Dưới góc độ Đằng Thanh Sơn, với lục thức của hắn đã phát hiện ra năm con yêu thú. Rốt cuộc có bao nhiêu yêu thú ẩn núp chung quanh? Đằng Thanh Sơn cũng không dám nói.

Tóm lại, rất nhiều yêu thú! Đương nhiên, Đằng Thanh Sơn ẩn núp tại đây, tính uy hiếp cũng chẳng kém yêu thú chút nào.

"Khẹt! "

Kim Đồng Hầu Vương đắc ý uống một hớp lớn chu quả tửu, liếc mắt nhìn đám yêu thú ẩn núp chung quanh, có vẻ rất khinh thường.

Đám Thiết Tí Hầu kia cũng hưng phấn kêu gào. Trên một ngàn con Thiết Tí Hầu, đương nhiên có con phát hiện ra yêu thú. Nhưng... Đám Thiết Tí Hầu này hiển nhiên cũng xem thường đám yêu thú. Cả đám đắc ý uống chu quả tửu, mỗi lần uống còn phải đắc ý kêu to vài tiếng.

Ở Thiết Tí Hầu Sơn, Thiết Tí Hầu là bá chủ! Yêu thú khác đều không thể tranh phong với Thiết Tí Hầu!

...

Gây rối!

Đám yêu thú ẩn núp, hiển nhiên đều bị mùi chu quả tửu hấp dẫn tới. Lực hấp dẫn của chu quả tửu quá mạnh. Đám yêu thú ẩn núp tại chung quanh, nhưng không có lấy một con nào dám nhào vào tranh với bầy khỉ. Nếu chỉ một con Thiết Tí Hầu, những con yêu thú độc hành không sợ chút nào. Nhưng hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu, con nào mà chẳng do dự!

“Không khí không thích hợp. " Đằng Thanh Sơn nhìn đám yêu thú xa xa, thầm than. " Ta tới Man Hoang, rất ít gặp được yêu thú.

Nhưng trên Thiết Tí Hầu Sơn, không chỉ có Chu quả, còn có đám Thiết Tí Hầu. Thậm chí còn có yêu thú khác. "

Đằng Thanh Sơn hiểu. Yêu thú sở dĩ xuất hiện, cũng có liên quan tới thiên địa! Thiết Tí Hầu Sơn này xuất hiện linh quả như vậy, hấp dẫn nhiều yêu thú tới. Quả núi này tuyệt không phải là một quả núi bình thường.

Trong khi Đằng Thanh Sơn lẳng lặng ẩn núp…

“Gừ! "

Một âm thanh ầm ầm bén nhọn vang tới. Chỉ thấy trên trời cao, một ảo ảnh màu bạc xẹt qua bầu cao, như một tia chớp bắn vào giữa bầy khỉ.

“Là chim ưng. Nhưng, đây là thần ưng, trong bộ sách của ta cũng không thấy nói về nó. " Đằng Thanh Sơn cũng phát giác, trong bộ sách yêu thú cũng không hoàn chỉnh. Con thần ưng đang bổ xuống đó, hai cánh xòe ra rộng trên một trượng, vừa nhảy vào bầy khỉ, trong nháy mắt thần ưng đã bổ về phía một trong số mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn.

Phốc!

Cánh chim quạt một cái.

Bùng!

Con Thiết Tí Hầu cao lớn bị ném văng vào vách núi, tiếng động rất lớn, trên vách núi xuất hiện một hố to, đá vụn tung ra.

“Vù! " Miệng thần ưng vọc vào trong bình rượu, hút một hơi. Bao nhiêu nước chu quả tửu bên trong còn thừa đều bị nó uống sạch.

“Khẹt khẹt "

Đám Thiết Tí Hầu nhất thời huyên náo, cả đám lộ ra vẻ mặt hung ác.

“Khẹt! " Kim Đồng Hầu Vương quát to một tiếng, tựa như một tia chớp màu bạc, lao thẳng vào đầu thần ưng. Thần ưng màu bạc cũng không sợ con Kim Đồng Hầu Vương, hai cánh chấn động, bay vọt lên trời.

Phốc!

Kim Đồng Hầu Vương đạp xuống mặt đất, mặt đất rung động dữ dội, hóa thành một luồng ánh sáng màu bạc, trong nháy mắt nhảy lên cao hơn hai mươi trượng, cặp tay sắt vươn ra một bộ móng vuốt màu xám. Thần ưng màu bạc nhất thời xoay người, chu mỏ, ưng trảo công kích vào con Kim Đồng Hầu Vương.

Vù! Vù! Vù!

Khi Hầu Vương và thần ưng đấu với nhau, đám yêu thú ẩn núp xung quanh, lập tức lao vào bầy khỉ, cướp đoạt chu quả tửu mà chúng chưa kịp uống.

“Khẹt! Khẹt! Khẹt! "

Thiết Tí Hầu kêu gào, đồng thời cả đám cố uống sạch chu quả tửu trong chén mình, không cho yêu thú bên ngoài tranh đoạt. Sau đó hơn mười con Thiết Tí Hầu kết thành một đội, bổ về phía những con yêu thú. Những con yêu thú lao vào, uống được mấy chén chu quả tửu, thấy tình thế không ổn, cũng tranh thủ chạy trốn Kỳ thật khi bầy khỉ đại loạn, Đằng Thanh Sơn đã lẻn đến vách phía trên huyệt động.

“Đúng là đại loạn, chẳng biết có Thiết Tí Hầu ở chung quanh đây trông chừng không. " Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn xuống đám Thiết Tí Hầu phía dưới, vài đầu Thiết Tí Hầu đang nhìn cảnh đánh nhau xa xa, nhưng lại căn bản không chú ý đến phía trên.

Vù!

Đằng Thanh Sơn từ vách núi thẳng đứng hạ xuống dưới không một tiếng động. Trong nháy mắt đã rơi xuống miệng huyệt động, năm ngón tay phải dễ dàng chọc vào đá trong huyệt động. Với lực giúp đỡ của tay phải, thân thể mềm mại vô cốt dán vào vách huyệt động, trực tiếp trườn sâu vào trong. Thời gian trườn vào trong chỉ trong một cái nháy mắt.

Vù!

Đằng Thanh Sơn đã biến mất vào sâu trong huyệt động.

Đám Thiết Tí Hầu đứng ở cửa huyệt động, vẫn còn nhìn chằm chằm vào cuộc đánh nhau với đám yêu thú xa xa, khi thì hưng phấn kêu gọi, khi thì gầm gừ, căn bản không chú ý tới Đằng Thanh Sơn.

...

Đằng Thanh Sơn tay phải cầm Luân Hồi thương, tay trái cầm một thanh phi đao, vô cùng cẩn thận tiến vào trong huyệt động. Bên trong huyệt động rất tối, nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thể thấy rõ được phía trước. Dọc theo huyệt động đi loanh quanh vài vòng, Đằng Thanh Sơn cũng đi tới chỗ trống trải trong lòng núi.

Mùi rượu nồng nặc từ trong đó truyền ra.

“Đây là —— " Đằng Thanh Sơn nhìn vào hố đá hình vuông, bên trong có thứ chất lỏng màu đỏ. " Nhiều như vậy? Bên ngoài đám yêu thú chỉ vì một chút rượu đã đánh đến một sống một chết. Không ngờ nơi này lại nhiều như vậy. Nhưng, ta phải tìm chu quả trước! "

Bên cạnh hố hình vuông này có một vài bình to lọ nhỏ, thạch bồn, vại rượu gì gì đó.

“Chu quả! "

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy một trái chu quả nằm cạnh thạch bồn, " Còn lại một quả? Hai quả kia đâu? " Đằng Thanh Sơn tìm được một chu quả, nhưng lại kinh ngạc phát hiện... Chu quả phát ra mùi vị, rất tương tự với cái thứ chất lỏng màu đỏ kia.

“Bên trong thạch bồn, còn có một chút cặn chất lỏng màu đỏ. Chẳng lẽ... Tửu thủy màu đỏ được làm từ chu quả và vài nguyên liệu khác? " Đằng Thanh Sơn trong lòng hơi hiểu ra.

“Yêu thú muốn cướp uống, rượu này phỏng chừng có thể uống được. Nhưng... " Đằng Thanh Sơn cởi bao xuống, trước hết nhét chu quả vào bao cái đã. " Một khi ăn chu quả, nội kình trong cơ thể sẽ tăng vọt, đan điền cũng sẽ cấp tốc khuếch trương. Thời gian đan điền biến hóa phỏng chừng ta không thể vận dụng nội kình như ý. Bây giờ tình huống nguy cấp, cứ đợi chạy đi rồi hãy ăn. "

Bên ngoài bầy khỉ rất đông, càng ở lâu trong huyệt động, lại càng nguy hiểm. Lúc này mặc kệ là linh quả gì, tạm thời Đằng Thanh Sơn không dám ăn.

“Chu quả tửu này không uống thì thật sự là lãng phí. Bây giờ uống nó, nếu khiến cho thân thể phản ứng đặc thù, chắc chắn không chạy trốn nhanh được. " Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua đám bình to lọ nhỏ xung quanh, nhưng đều là bằng đá, rất thô sơ. Đến cả nắp bình cũng không có. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn thoáng nhìn vào hồ lô bên trong bao của mình!

Đây là hồ lô đựng nước! Lang bạt bên ngoài, hồ lô chuyên để đựng nước chắc chắn không nhỏ.

“Lấy đầy một hồ lô. Một hồ lô, cũng phải có cả cân ấy chứ. " Đằng Thanh Sơn mừng rỡ, lập tức mở nắp bình ra, nhúng hồ lô rỗng vào bồn đá, chỉ nghe những thanh âm ộc ộc, chu quả tửu tràn vào trong hồ lô.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 18

Đánh Ra Ngoài.

Rượu chu quả trong hầm đá kêu ùng ục, chẳng mấy chốc, cả hồ lô đã đầy. Đằng Thanh Sơn nhanh chóng lau phía ngoài hồ lô một chút, sau đó đậy nắp bình, rồi nhét luôn vào bao.

“Thiết Tí Hầu thật là nghèo. Ngoại trừ rượu chu quả, chẳng còn thứ gì khác. Yêu thú mặc dù có trí tuệ, nhưng về phương diện nhu cầu hưởng lạc thì rất thấp. Ừm... Chu quả có rồi, cũng nên đi thôi! " Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn chung quanh, rồi cột chặt cái bao vào người, cầm cây Luân Hồi thương, nhón chân không một tiếng động ly khai khỏi hang.

Trong hang ổ của bầy khỉ, trận đánh nhau diễn ra rất nhanh chóng. Đám yêu thú cướp rượu chu quả để uống. Uống rồi, cả đám nhanh chóng bỏ chạy. Còn đám Thiết Tí Hầu kéo đàn kéo lũ chạy tới, chỉ muốn giết chết yêu thú. Dám đến cướp rượu, đều có vài phần bổn sự. Hơn phân nửa yêu thú đều bị thương chạy đi. Chỉ lại hai con yêu thú xui xẻo bị Thiết Tí Hầu phân thây!

Đương nhiên, Thiết Tí Hầu cũng chết hai con. Thế giới loài thú vốn tàn khốc như thế.

“Khẹt! "

“Khẹt... khẹt! !! "

Đám Thiết Tí Hầu đánh một trận đại thắng, đều hưng phấn

hoan hô. Xa xa, Kim Đồng Hầu Vương và thần ưng cũng đánh nhau kịch liệt. Trên người hai con đều có đầy vết thương. Chỉ nghe những tiếng tiếng kêu cao vút bén nhọn, con thần ưng rốt cục bay thẳng lên cao. Kim Đồng Hầu Vương cũng thôi không đuổi nữa.

“Khẹt! " Thân ảnh Hầu Vương thấp thoáng trên trời, rống lên vài tiếng.

Ngay lúc này…

Trên vách huyệt động sâu thẳm, một thân ảnh như một con thằn lằn toàn thân dán vào vách núi. Luân Hồi thương cắm vào đai lưng, cả người hòa vào bóng đêm. Hắn sử dụng cả hai tay hai chân, không một tiếng động dán vào đỉnh thạch bích, từ từ tới gần nửa động khẩu. Đôi mắt thời khắc nào cũng chú ý tới hai con Thiết Tí Hầu cao lớn ngoài cửa động!

“Thật sự là xui xẻo! " Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. " Xem ra đám yêu thú chém giết bên ngoài đã kết thúc. Lại còn hai con Thiết Tí Hầu cao lớn tự mình trấn thủ! Mấy con này đánh nhanh quá. "

Vốn Đằng Thanh Sơn nghĩ rằng cuộc đánh nhau còn đang tiếp tục. Hắn có thể thừa dịp hỗn loạn mà chạy đi.

Ai ngờ...

Đám yêu thú này phụ kỳ vọng của hắn. Cả đám yêu thú đều ham sống sợ chết, uống được chu quả tửu xong là cả đám chạy trốn. Trong chốc lát hang ổ bầy khỉ đã im lặng.

“Hy vọng bọn chúng không phát hiện ra ta. " Đằng Thanh Sơn chậm rãi tới gần cửa động.

Kỳ thật, hắn chỉ cần một tay là có thể làm cho cả người dán vào đỉnh vách núi. Thế nhưng... vì an toàn, không muốn phát ra chút tiếng động nào, Đằng Thanh Sơn dùng hai tay hai chân, đến cả toàn thân cũng dùng sức. Cả thân người giống như hút dính vào

đỉnh thạch bích. Lúc này, khoảng cách với miệng huyệt động chỉ còn có hai trượng!

Hai con Thiết Tí Hầu cao lớn ở miệng huyệt động, trong đó có một con đột nhiên nghiêng người chỉ móng vuốt về phía xa kêu ‘ Khẹt ’ như muốn nói cái gì.

Vì nó hơi nghiêng người, khóe mắt đã phát hiện ra Đằng Thanh Sơn trên đỉnh thạch bích.

“Khẹt! "

Con Thiết Tí Hầu cao lớn trợn mắt, lại có nhân loại tiến vào hang hổ bầy khỉ chúng nó à!

“Không xong! " Ánh mắt sắc bén như đao của Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra sự tình. Vốn như con nhện áp vào đỉnh thạch bích, hai tay hai chân Đằng Thanh Sơn tuột ra, tựa như một tia chớp bắn ra ngoài!

“Khẹt! " Con Thiết Tí Hầu cao lớn cũng nổi giận trảo tới.

“Bùng! "

Cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn phồng lên, một quyền mạnh mẽ nện vào lợi trảo của con Thiết Tí Hầu cao lớn. " Bùng! " Tựa như tiếng bom nổ ì ầm, khí ép mãnh liệt làm cho kình khí chung quanh dạt ra. Sức mạnh hơn hai mươi vạn cân hình xoắn ốc làm cho con Thiết Tí Hầu cao lớn phải vội vàng ứng phó. Một quyền này đủ để nó phải lui về phía sau ba bước. Mỗi một bước đều để lại trên đá những dấu rất sâu.

Còn Đằng Thanh Sơn nhờ vào phản lực bắn ngược thân thể vào không trung, lộn một vòng!

Vù!

Cực kỳ linh hoạt, hướng về phía trên mấy trượng, rồi sau đó hai tay chụp vào vách đá, nhảy lên bình đài trên vách núi thẳng đứng.

“Khẹt khẹt khẹt! !! " Hai con Thiết Tí Hầu cao lớn đều phẫn nộ gầm lên.

“Khẹt khẹt khẹt. ~~- "

Cả bầy khỉ đều xôn xao. Trong nháy mắt, tối thiểu phải tới trăm con Thiết Tí Hầu đều phát hiện ra một nhân loại từ huyệt động của chúng nó bay lên bình đài trên vách núi thẳng đứng. Bên trong huyệt động có rượu chu quả mà chúng vô cùng trân quý, bình thường chúng cũng rất khó được uống.

Khẹt khẹt!! !

Tiếng kêu vang vọng khắp bầu trời, hàng trăm hàng ngàn Thiết Tí Hầu từ các nơi điên cuồng lao vào.

Vù! Vù! Vù!

Đám Thiết Tí Hầu nhảy cao bảy tám trượng. Cả đám nhảy lên vách núi một cách dễ dàng, gần như phát điên, cùng lao vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đang chạy trốn, lúc này sắc mặt đại biến: " Phiền toái rồi! Không còn biện pháp khác. Chỉ có thể đi theo con đường gần nhất. Vừa đánh vừa chạy ra ngoài! Không chạy, chắc chắn chết! " Tay phải Đằng Thanh Sơn rút ra Luân Hồi thương sau lưng, cả người nhảy lên vách núi thẳng đứng nhanh như chớp. Nhanh chóng vận chuyển Thiên Nhai Hành, Đằng Thanh Sơn một lần nữa bộc phát sức mạnh thân thể.

Tốc độ hắn cực nhanh!

Thiết Tí Hầu bình thường đuổi theo phía sau, thấy khoảng

cách ngày càng lớn. Đáng tiếc... Thiết Tí Hầu quá nhiều, có rất nhiều con từ các phương hướng khác lao vào cản trở! Mặc kệ như thế nào, Đằng Thanh Sơn cũng phải đối mặt với sự ngăn trở. Đằng Thanh Sơn nheo mắt, ánh mắt trỏ nên lạnh lẽo!

“Choang! "

Đồng thời tám con Thiết Tí Hầu lao vào Đằng Thanh Sơn. Mỗi một con Thiết Tí Hầu đều gầm rú, múa đôi Thiết Tí trảo mà chúng vô cùng tự hào.

“Chết! "

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hóa thành ảo ảnh, như một cái đuôi bò cạp, lóe lên bốn đạo ánh sáng màu bạc sắc bén.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Thương ảnh như điện xẹt.

Máu bắn ra!

Tám con Thiết Tí Hầu thậm chí còn chưa kịp làm cho Đằng Thanh Sơn chậm lại chút nào, thì hắn đã lướt qua người chúng rồi. Yết hầu bốn con Thiết Tí Hầu bắn máu phì phì. Cả bốn đều vô lực ầm ầm ngã xuống. Bốn con Thiết Tí Hầu khác còn sống phẫn nộ gào lên!

Tốc độ Đằng Thanh Sơn không chậm lại chút nào, tiếp tục lao về phía trước!

Giết!

Giết chết tất cả con nào cản trở!

Lúc này. Thời gian hết sức khẩn trương – chỉ cần chậm đi một cái nháy mắt, có lẽ Đằng Thanh Sơn sẽ chết.

“Khẹt khẹt khẹt khẹt ~~- " Bốn con Thiết Tí Hầu chết, những con khác đều gào lên. Thiết Tí Hầu từ các nơi cùng bao vây.

Kim Đồng Hầu Vương vừa đại chiến với thần ưng trở về hang ổ, vốn chỉ muốn để thủ hạ đi giết tên nhân loại đó. Nhưng bốn thương sắc bén của Đằng Thanh Sơn, làm Hầu Vương nổi giận. Nó ngửa đầu gầm một tiếng: " Khẹt! !! " Rồi lập tức đạp mạnh một cái.

Ầm! Mặt đá nứt ra.

Vèo!

Kim Đồng Hầu Vương hóa thành một luồng kim quang, trong nháy mắt đã nhảy xa hơn mười trượng. Vừa rơi xuống, rồi đột nhiên đạp một cái, lại hơn mười trượng!

“Chết rồi. " Đằng Thanh Sơn thấy thế sắc mặt đại biến. " Tốc độ Hầu Vương tối thiểu mau hơn ta gấp đôi. Dựa theo đường cũ, thì ta không thể chạy thoát. " Đằng Thanh Sơn vừa chạy, vừa đảo mắt nhìn chung quanh. Đột nhiên nhìn về phía nam. " Vẫn còn một con đường khác. Chỉ có như vậy mới được! "

Đằng Thanh Sơn hơi nghiêng người, phóng thẳng về phía nam.

“Khẹt khẹt ~~ “ … Mười một con Thiết Tí Hầu vẫn còn chặn phía trước, trong số đó còn có một con Thiết Tí Hầu cao lớn!

“Luân Hồi thương của ta có thể giết chết một Thiết Tí Hầu bình thường. Nhưng không cách nào giết chết được một con Thiết Tí Hầu cao lớn. " Trước đây Đằng Thanh Sơn từng giao thủ với những con Thiết Tí Hầu cao lớn rồi. Mấy con Thiết Tí Hầu cao lớn tuyệt đối có có thể so với tên Quỷ hồ Tư Mã khánh, đường đi phía trước Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt bị chặn ——

Tay trái bắn ra một luồng ánh sáng!

Vèo!

Hàn quang xẹt qua, bắn thẳng đến yết hầu con Thiết Tí Hầu cao lớn.

“Khẹt! " Thiết Tí Hầu cao lớn lập tức bắt lấy hàn quang đang bay tới. Nhưng luồng sáng đột nhiên lóe lên thành một vòng cung, đi vòng lợi trảo của nó, đâm thẳng vào mặt nó.

Vèo!

Phi đao đâm xuyên qua đầu Thiết Tí cao lớn! Trắng đỏ bắn ra!

“Khẹt khẹt! " Kim Đồng Hầu Vương đang chạy tới thấy thế càng thêm phẫn nộ. Thiết Tí Hầu bình thường thì có số lượng rất nhiều, có chết thì cũng không sao. Nhưng Thiết Tí Hầu cao lớn lại là cánh tay phải đắc lực của nó! Hầu Vương nổi giận xung thiên, tốc độ kinh người một bước đã khiến cho đá cũng nổ tung.

Thiết Tí Hầu rất thông minh! Thấy Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt giết chết bốn con Thiết Tí Hầu, do đó, mười một con Thiết Tí Hầu lại phân tán xếp thành ba hàng. Hàng đầu có bốn con, hàng thứ hai có ba con, hàng thứ ba có bốn con, lần lượt thay nhau bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

Cách làm này làm Đằng Thanh Sơn cho dù giết chết ba bốn con cũng không có cách nào phá tan hàng rào.

“Có trí tuệ. Thật phiền toái. "

Tốc độ Đằng Thanh Sơn không chậm lại chút nào, tựa như một cỗ xe tăng điên cuồng gia tốc, ầm ầm phóng đi.

Bùng!

Đạp mạnh xuống đất, Đằng Thanh Sơn lại nhảy lên.

Vù! Vù! Vù!

Mười một con Thiết Tí Hầu, cơ hồ đồng thời đều nhảy lên, cản trở Đằng Thanh Sơn!

“Trận hình rối loạn! " Đằng Thanh Sơn ánh mắt lạnh lùng, Luân Hồi thương trong tay như một con độc xà trong nháy mắt liên tục đâm ra ba thương. Giết chết ba Thiết Tí Hầu. Rồi Luân Hồi thương lại nhanh chóng hóa thành một vòng tròn —— Hỗn Nguyên Nhất Khí thương pháp!

Thương pháp phòng ngự duy nhất của Ngũ Hành Thương Pháp Bùng!

Ba con Thiết Tí Hầu từ trên cao vô lực văng xuống, tám con Thiết Tí Hầu khác đều va vào nhau văng đi tứ tán.

“Mấy con khỉ này quả là rất mạnh. " Đằng Thanh Sơn quần áo nát bấy, một vết rách xuất hiện trên cánh tay. Tuy nhiên chỉ là rách da thôi. Hỗn Nguyên Nhất Khí thương cũng không phải phòng ngự tuyệt đối. Nếu địch nhân vây công thật mạnh, một khi tốc độ Luân Hồi thương đã bị ảnh hưởng, thương pháp phòng ngự sẽ không hoàn mỹ.

Nhanh như thiểm điện ——

Vừa đột phá được con Thiết Tí cao lớn và mười một con Thiết Tí Hầu bình thường, Đằng Thanh Sơn nhằm thẳng về phía nam.

“Khẹt! " Hầu Vương cuộng nộ đã đuổi đến nơi. Kim quang lóe lên, cực kỳ bạo ngược.

Vù!

Vừa nhảy vừa đánh tới.

Vốn đang lao về phía bên kia cực nhanh, Đằng Thanh Sơn đột nhiên quay đầu lại rồi vung tay —— một luồng hàn quang phá không!

Giữa không trung hiện lên một luồng quang mang kim loại!

“Bùng! " Hữu trảo của Hầu Vương bóp nát phi đao. Phi đao này ẩn chứa lực đạo vượt qua hai mươi vạn cân, toàn bộ giáng vào người nó khi còn đang ở giữa không trung, nên cả thân người Hầu vương bị đánh lùi về phía sau.

“Lợi trảo của Hầu Vương có tốc độ còn nhanh hơn tốc độ phi đao của ta. " Đằng Thanh Sơn thán phục. " Hầu Vương này mạnh hơn ta nhiều. Phỏng chừng có thể so được với cường giả cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan. " Đằng Thanh Sơn càng thêm kiên định về lựa chọn của mình. Đối mặt với yêu thú đáng sợ như vậy, một khi bị đuổi theo, hẳn chắc chắn phải chết!

“Khẹt! " Hầu Vương bị phản chấn về phía sau, lập tức tiếp tục lao lên.

Song ….

Hầu Vương bị phản chấn hạ xuống nên trì hoãn trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn đã vọt tới bên bờ nam Thiết Tí Hầu Sơn —— đứng trên vách đá! Phía dưới vách đá là sương trắng lượn lờ, Thâm bất khả trắc, sâu khôn lường!

Không chút do dự!

Vù!

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi thương, nhảy mạnh xuống dưới chân núi.

“Khẹt! " Hầu Vương đứng trên vách đá, nổi điên lên, chụp lấy hai tảng đá, ném mạnh về phía Đằng Thanh Sơn.

Àm! Ầm!

Người đang lơ lửng ở giữa không trung, Đằng Thanh Sơn

không thể né tránh!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 19

Bước Vào Tiên Thiên

Thanh Sơn trong nháy mắt nhảy xuống dưới, mặt ngửa lên trên! Hai tảng đá một trước, một sau bắn về phía hắn!

“Hầu Vương này chỉ cậy mạnh, không có kỹ xảo ám khí gì hết! Cậy mạnh như vậy phỏng chừng chỉ có một bộ phận rất nhỏ mới có tác dụng lên tảng đá". Nếu là lúc bình thường, Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng né tránh. Nhưng đang ở giữa không trung, không thể mượn lực, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể chính diện ngạnh kháng.

Hầu Vương trong lúc tức tối ném ra hai tảng đá. Đằng Thanh Sơn ánh mắt sắc bén, Luân Hồi thương trong tay đâm ra rất nhanh…

“Bùng! " " Bùng! "

Hai tảng đá vỡ vụn. Tuy nhiên lực công kích của hai tảng đá rất mạnh làm cho Đằng Thanh Sơn uốn mình, tốc độ rơi xuống càng thêm kinh người.

“Không xong! " Đằng Thanh Sơn lộn người lại, nhìn vách đá phía bắc, vách đá cách hắn tối thiểu phải bốn năm trượng. Với khoảng cách này Đằng Thanh Sơn căn bản với không tới.

Vù!

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, cuồng phong rít lên. Đằng

Thanh Sơn cũng biết vách đá ở Thiết Tí Hầu Sơn này khẳng định có chỗ lồi lõm. Chỉ là... nếu hắn tiếp tục như vậy, không có gì tá lực, rơi xuống bảy tám trăm mét, cho dù không chết cũng phải tàn phế! Chỗ Đằng Thanh Sơn nhảy xuống, khoảng cách đại khái gần ba cây số. Nhưng... Độ cao ba cây số, không có khả năng không gặp phải mỏm đá.

Dù sao Thiết Tí Hầu Sơn tuyệt không phải không nghiêng, chỉ có một đoạn là dốc đứng thôi. Nhưng khoảng cách dốc đứng rốt cuộc dài bao nhiêu?

Đằng Thanh Sơn phải tìm được chỗ tá lực! Nếu không có biện pháp tá lực, trong vòng ba trăm thước thì Đằng Thanh Sơn không việc gì. Rơi thẳng từ độ cao năm trăm thước thì Đằng Thanh Sơn có lẽ sẽ bị thương nặng. Bảy tám trăm mét, không chết cũng tàn phế. Cao hơn nữa, rơi xuống là hắn phải chết.

“Độ cao hơn một cây, sẽ thành một khối thịt vụn. Rơi xuống đó cả người cũng biến dạng". Đằng Thanh Sơn mặc dù lo lắng, nhưng vẫn bảo trì sự tỉnh táo.

Vù! Vù!

Gió lạnh vù vù bên tai.

“Chỉ vài hơi thở, khoảng chừng đã rơi hơn ba trăm thước rồi. " Đằng Thanh Sơn hơi lo lắng, rồi đột nhiên nhãn tình sáng lên. Trên một vách đá có một dây leo rủ xuống, theo gió khẽ đung đưa.

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn vung mạnh ra!

Xoẹt!

Luân Hồi thương cuốn lấy dây leo. " Phốc! " Dây leo trong nháy mắt bị lôi thẳng băng. Rơi xuống đã hơn ba trăm thước, hơn nữa lại còn thêm lực hai tảng đá công kích, dây leo chỉ giữ được trong nháy mắt, rồi đứt rời. Vòng dây leo quanh Luân Hồi thương bị

cuốn theo Đằng Thanh Sơn tiếp tục rơi xuống.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn chưa đến được gần vách núi.

“Vừa rồi trong nháy mắt, mượn một phần lực. " Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi. " Nếu Thiết Tí Hầu Sơn này cấu tạo bình thường, không có khả năng liên tục sáu bảy trăm mét đều dốc đứng như vậy. " Ý niệm trong đầu Đằng Thanh Sơn mới lóe lên, Đằng Thanh Sơn đã thấy vách đá phía dưới có một mỏm đá cong lộ ra Mắt vừa thấy, Đằng Thanh Sơn lập tức đạp lên!

Bùng!

Hai chân Đằng Thanh Sơn đạp mạnh vào mỏm đá, đá núi nứt toác, mảnh vụn bay loạn. Thân thể Đằng Thanh Sơn quay một vòng, triệt tiêu lực rơi, tới gần vách núi. Phốc một tiếng, tay phải Đằng Thanh Sơn lập tức cắm vào trong núi đá, cố định thân thể.

“Phù! " Đằng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi.

“Vừa rồi nếu không có cái dây leo. Ta không chết quả thật cũng tàn phế. " Đằng Thanh Sơn thầm than. Trong quá trình chạy trốn, Đằng Thanh Sơn đã có quyết định hoàn toàn chính xác. Với thực lực của Kim Đồng Hầu Vương, nếu không nhảy xuống vách đá, một khi bị nó đuổi kịp, Thanh Sơn phỏng chừng sẽ bị giết chết trong nháy mắt!

“Không thể dừng lại ở chỗ này! Lần này sợ đã chọc giận con Hầu Vương đó. Kim Đồng Hầu Vương rất có thể sẽ ra lệnh thủ hạ chạy theo đuổi giết ta! " Đằng Thanh Sơn không rõ tính tình Kim Đồng Hầu Vương.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Thiết Tí Hầu Sơn này không thể ở lâu. " Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh, thầm nghĩ phải xuống núi với tốc độ nhanh nhất.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan khán phía dưới một chút, rồi lúc này mới nhảy mạnh xuống dưới. Mỗi lần nhảy xuống mười trượng. Đằng Thanh Sơn chỉ cần bám được vào vách đá ngừng lại một chút. Mười trượng rồi lại mười trượng. Cho dù đi vào chỗ hõm, Đằng Thanh Sơn cũng có thể xoay người áp vào gần vách đá hơn.

Cứ như vậy, vô cùng cẩn thận một đường xuống núi rất nhanh. Khi còn cách đáy khoảng trăm trượng, Đằng Thanh Sơn nhảy thẳng xuống phía dưới.

“Vù! " Những cây đại thụ đập vào mặt.

“Xào xào! " Đằng Thanh Sơn cước đạp lên một chạc cây đại thụ, rồi sau đó nét mặt thoải mái dừng lại ở đó.

“Hắc. Cuối cùng chạy ra khỏi Thiết Tí Hầu Sơn rồi". Đằng Thanh Sơn vô cùng mừng rỡ. " Ừm. Đề phòng bị Thiết Tí Hầu đuổi theo, nên chạy thêm trăm dặm nữa rồi tính tiếp". Đằng Thanh Sơn lập tức bay nhanh vào sâu trong Man Hoang. Bây giờ, tốc độ của hắn nhanh hơn nhiều so với lúc mới vừa vào Man Hoang.

Hai giây sau, đã biến mất trong cánh rừng sâu.

...

Phía dưới vách đá mây mù lượn lờ, Kim Đồng Hầu Vương thấy tên nhân loại liên tiếp bỏ rơi nó. Sau khi ném ra hai tảng đá, nó không khỏi phẫn nộ gầm thét!

Tiếng gầm gừ vang vọng khắp chân trời. Thế nhưng, cho dù là nó, cũng không dám nhảy xuống vách núi sâu không lường được này. Nếu không phải bị buộc tới không có cách nào khác, nó sẽ không chọn cách nhảy xuống vách núi.

“Khẹt khẹt! "

“Khẹt khẹt khẹt! " Bầy khỉ bên trong hang ồn ào. Đám Thiết Tí Hầu hiển nhiên rất tức giận.

Mười hai con Thiết Tí Hầu cao lớn khác cũng vọt tới trước mặt Kim Đồng Hầu Vương. Cả đám đều đang đợi lệnh của nó.

“Khẹt! " Hầu Vương nhếch miệng hống một tiếng, rồi sau đó một mình nhanh chóng lao vào huyệt động. Đối với đám Thiết Tí Hầu này, cái quan trọng nhất là rượu chu quả. Chết mất một đại Thiết Tí Hầu, nhưng một thời gian sau, trong bầy khỉ còn có thể có một con Thiết Tí Hầu tiến hoá biến thành cao lớn.

Vừa tiến vào huyệt động một lát, Kim Đồng Hầu Vương liền chạy ra.

Đám Thiết Tí Hầu thấy nó đi ra, chúng vô cùng sợ hãi. Rượu chu quả hết rồi sao?

“Khẹt khẹt ~~ “ Hầu Vương nhếch miệng cười kêu lên.

Nhất thời đám Thiết Tí Hầu đều hoan hô. Chúng đều biết rượu vẫn còn, dù sao chúng có cả một hố to chu quả tửu. Đằng Thanh Sơn chỉ lấy một hồ lô. Nếu chỉ dựa vào mắt mà nhìn thì cơ hồ không nhìn ra có gì khác nhau. Chu quả vẫn còn... Bầy khỉ cũng không thèm đuổi giết Đằng Thanh Sơn nữa.

Đuổi giết. Không bõ.

Đám Thiết Tí Hầu, đặc biệt là Hầu Vương, đều rất thông minh.

Đêm tối, một vầng trăng rằm tròn trịa treo trên trời. Ánh trăng mông lung bao trùm khắp Man Hoang. Đằng Thanh Sơn đang ngồi trên một chạc của cây đại thụ to: " Ta chạy một mạch một trăm dặm rồi! Thiết Tí Hầu không biết ta chạy về phía nào, rất khó có thể đuổi theo! " Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn buông lỏng. Sau đó mở bao lấy ra trái chu quả.

“Vì chu quả, thiếu chút nữa đã chết! " Đằng Thanh Sơn cảm thán.

Chu quả đỏ rực, tựa như một quả táo đỏ. Lần này Đằng Thanh Sơn mạo hiểm cũng không hối hận. Nếu sợ trước sợ sau, muốn thành được đại sự cũng rất khó. Giống như hôm nay, chạy trốn đến mức cực hạn, Đằng Thanh Sơn đã có nhận thức thêm về thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, làm sao bảo trì cơ sở liền lạc, gia tăng uy lực, đã có có chút lĩnh ngộ.

Trong sinh tử rất dễ dàng đạt đến cực hạn. Thậm chí đột phá cực hạn của mình!

“Ăn nó vào, đan điền sẽ đạt đến cực hạn. Thần dữ khí hòa, vậy là có thể đạt tới tiên thiên rồi. " Đằng Thanh Sơn cắn một miếng, cảm giác rất mềm rất dịu.

Liên tục ba miếng, Đằng Thanh Sơn đã ăn sạch trái chu quả.

Chu quả vừa vào cơ thể, lập tức hóa thành nhiệt lưu nóng bỏng, cuồn cuộn chảy qua từng kinh mạch, cuối cùng hội tụ ở đan điền trong bụng. Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được đan điền đang nóng lên. Cảm giác này rất thoải mái. Luồng nhiệt lưu dung nhập vào đan điền xong, thành đan điền tựa như hòa tan mất.

Không ngừng khuếch trương!

Xoẹt xoẹt ~~-

Không gian đan điền không ngừng tăng trưởng lên. Lúc trước tu luyện rất lâu mới có gia tăng một chút, cho dù tu luyện tâm pháp nội kình lợi hại, cũng phải mười năm thì đan điền mới có thể đạt đến cực hạn. Nhưng phục dụng chu quả... Lập tức đan điền phát triển với tốc độ làm cho người ta líu lưỡi!

Đại khái nửa canh giờ, đan điền rốt cục không còn khuếch trương nữa, dòng nhiệt lưu cũng tiêu tán đi nhiều.

“Nói về dung lượng bây giờ đan điền là lớn gấp gần bốn lần. " Đằng Thanh Sơn cảm ứng nội bộ đan điền. Lúc này đan điền của hắn đã đạt đến cực hạn. Hình dạng cũng như một quả trứng gà, làm cho nội kình xoay tròn tự nhiên. Hoàn toàn tự nhiên...

Vòng xoáy nội kình cuộn lại với nhau. Còn giữa đan điền chính là trung tâm vũng xoáy.

“Muốn đạt tới tiên thiên, đan điền phải đạt đến cực hạn. Phỏng chừng cái này cũng có liên quan". Đằng Thanh Sơn vô cùng cảm thán. Trước đây ở trong đan điền tụ tập kình lực. Khi vận động đặc thù, đan điền chẳng qua chỉ là một nơi cất giữ thôi. Khi đạt tới cực hạn, nội kình đều luôn luôn vận động.

“Thử nếm chu quả tửu xem mùi vị như thế nào. "

Đằng Thanh Sơn lấy ra cái hồ lô, mở nắp, ngửa đầu uống một ngụm nhỏ.

“Hả? " Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy chu quả tửu rất nóng. Lập tức một luồng năng lượng nóng bỏng tỏa khắp toàn thân, kể cả vị trí đan điền. Cảm giác toàn thân nóng bừng rất tốt. Sau đó luồng năng lượng dung hợp với từng tế bào trong cơ thể.

Một lát sau ——

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng, kinh hỉ nhìn hồ lô: " Chu quả tửu. Lại có một bộ phận năng lượng dung hợp vào đan điền, trợ giúp đan điền khuếch trương. Nhưng đan điền của ta đã đạt đến cực hạn, xem ra không có hiệu quả! Nhưng... Chu quả tửu lại còn có thể đề cao sức mạnh thân thể nữa. "

Đúng, nó cũng tương tự như Hắc Hỏa linh căn, có thể đề cao sức mạnh thân thể!

Vừa mới uống một ngụm nhỏ, sức mạnh đã gia tăng. Thanh Sơn có thể phát hiện rất rõ ràng điều đó... Tối thiểu cũng gia tăng

mấy ngàn cân sức mạnh.

“Chẳng trách yêu thú muốn liều mạng uống rượu này. Nguyên lai là có thể gia tăng sức mạnh thân thể. Trong chu quả tửu, ngoại trừ chu quả ra, khẳng định còn có những linh quả khác nữa. Nếu không không có khả năng thần kỳ như thế. " Đằng Thanh Sơn thán phục. " Nhưng, mặc kệ là linh dược bảo bối gì, hiệu quả ăn lần đầu đều là tốt nhất. Càng uống nhiều, hiệu quả khẳng định sẽ càng yếu. Bằng không, đám Thiết Tí Hầu, cũng sẽ không chỉ có mười ba con Thiết Tí Hầu cao lớn. "

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, rượu này khẳng định chỉ có tác dụng nhất định. Nhưng, ít nhất như thế cũng là một điều cực tốt rồi. Hít sâu một hơi, Đằng Thanh Sơn thu hồi hồ lô, bắt đầu ngưng thần chú ý vị trí đan điền.

Ý tồn đan điền, thần dữ khí hòa!

...

Đêm tối. Một khoảng yên tĩnh, ẩn hiện tiếng gió.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh ngồi đó. Hắn rõ ràng quan sát thấy đan điền của mình. Bên trong đan điền có những vòng xoáy tự hành xoay tròn. Chỉ trong thời gian uống cạn chén trà, vòng xoáy nội kình trong đan điền dần dần lột xác. Rất nhiều nội kình vô sắc tụ tập, sau đó giữa đan điền xuất hiện một luồng chân nguyên như ngọn lửa đỏ rực!

Luyện tinh hóa khí. Luyện khí hóa thần! Thần dữ khí hòa, làm xong là có thể bước vào cảnh giới tiên thiên. Một luồng tiên thiên chân nguyên xuất hiện. Thực lực của Đằng Thanh Sơn sẽ tăng về chất!

“Thành! " Đằng Thanh Sơn mở mắt. " Rốt cục đạt tới tiên thiên rồi. "

Thời gian chỉ một chén trà là xong, có thể thấy được Thần của Đằng Thanh Sơn cường đại như thế nào.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nam, tựa hồ muốn khám phá hư không: " Thiết Y Môn lần trước phái người ám sát ta. Khẳng định bọn họ có đại sự gì đó. Bây giờ, ta cũng đã bước vào tiên thiên. Mấy ngày nay cũng đủ để làm cho nội kình của ta hoàn toàn chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên... Ừm. Sáng mai ta sẽ đi tới tận Ngân Giác Sơn. Ta muốn xen Thiết Y Môn rốt cuộc có đại bí mật gì! "

Lập tức Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, toàn thân bắt đầu luyện hóa luồng tiên thiên chân nguyên trong cơ thể

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 20

Ngân Giác Sơn.

Sau khi vào cảnh giới tiên thiên, trên đường Đằng Thanh Sơn chạy tới Ngân Giác Sơn, cơ hồ lúc nào cũng tranh thủ luyện hóa tiên thiên chân nguyên. Lần này, Đằng Thanh Sơn di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Trong Man Hoang, gần như bảo trì tốc độ một ngày tám trăm dặm, chỉ cần hai ngày, Đằng Thanh Sơn đã tới được Ngân Giác Sơn. Cả một lộ trình hơn một ngàn dặm, Đằng Thanh Sơn cũng gặp được một con yêu thú, còn bình thường thì đủ thứ dã thú độc trùng với số lượng kinh người. Cơ hồ cứ một phút là Đằng Thanh Sơn đã giết một con. Cứ như vậy, một đường giết chóc máu me mới tới được đây.

” Ngân Giác Sơn!”

Đằng Thanh Sơn nhìn tòa núi cao hiểm trở phía trước. Phải nói quả núi này cực kỳ hiểm trở, hầu như dốc đứng tạo thành một cái sừng trâu khổng lồ. Núi đá xung quanh lởm chởm, vách núi cũng cực kỳ dốc, mới có thể hình thành hình ‘ sừng trâu ’. Bởi vì vách núi đá hơi trắng, do đó được gọi là Ngân Giác Sơn!

- Phù, cuối cùng tới rồi, dã thú độc trùng dọc đường thật là phiền toái.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn mình, quần áo rách nát, vết máu

bầy nhầy.

- Chẳng trách vũ giả hậu thiên không dám tiến sâu vào trong Man Hoang! Bên bờ Man Hoang dã thú độc xà cũng không đến nỗi, số lượng cũng không nhiều. Nhưng vào sâu hơn, căn bản là là nhà của chúng! Tùy ý là thấy. Vũ giả hậu thiên dám xâm nhập vào Man Hoang, cơ hồ hẳn phải chết!

Man Hoang, được xưng là cấm địa. Đằng Thanh Sơn bây giờ đã hoàn toàn hiểu được lý do của nó. Bên bờ Man Hoang, đám vũ giả còn có thể mò vào.

Sâu trong Man Hoang hả? Cứ đi là chịu chết!

- Xào xạo ~~~

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn cách đó không xa, có một dòng nước từ trên núi chảy xuống.

Bên cạnh dòng nước, có hơn mười con đại xà lớn chừng cánh tay, màu tím sậm. Phía sau, trong cánh rừng, thấp thoáng vài bóng dã thú. Trên bầu trời còn có vài con ác điểu thỉnh thoảng hạ xuống, móng vuốt chụp trúng một cái con đại xà, sau đó từ trên cao quẳng xuống, giết chết con đại xà.

Đây là Man Hoang! Quê hương mãnh thú độc trùng! Nơi yêu thú xưng vương xưng bá! Khu vực cấm của nhân loại!

Đằng Thanh Sơn đi đến dưới chân núi nơi dòng suối nhỏ chảy xuống, vốc một ngụm nước suối uống một hớp.

- Xoẹt ——

Cách Đằng Thanh Sơn đại khái một trượng, một cái con đại xà màu tím sậm có cái đầu cơ hồ thành hình tam giác, vung mạnh người, bổ về phía Đằng Thanh Sơn.

- Chát!

Đằng Thanh Sơn tay phải vung lên. Đại xà màu tím sậm bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn, máu tươi vung tung tóe, nằm im dưới đất không nhúc nhích.

- Xào xào ~~

Đám độc xà khác nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, nhanh chóng lảng ra xa. Vết máu và khí tức trên người Đằng Thanh Sơn làm cho đám độc xà này rất kiêng kỵ. Dã thú độc xà rất đơn giản, giết chết và ăn những con yếu, tránh né cường giả, hoặc là thần phục cường giả! Đương nhiên Đằng Thanh Sơn là nhân loại.

Lũ dã thú ngỗ ngược này rất mạnh, việc thần phục nhân loại là rất khó. Muốn thuần phục được chúng phải có kỹ xảo và sự kiên nhẫn rất lớn, thời gian thật dài.

- Ta chỉ cần hai ngày đã từ Thiết Tí Hầu Sơn tới Ngân Giác Sơn. Những cao thủ Thiết Y Môn, tốc độ hẳn là không nhanh được như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phương tây. Trước mắt toàn bộ phủ đầy ráng đỏ, - Sắc trời đã tối, ta phải tìm một chỗ có thể nương thân. Từ từ chờ đám người Thiết Y Môn.

Lập tức, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không đếm xỉa gì đến đám mãnh thú, nhẹ nhàng nhảy lên vài cái, mỗi lần đều cao hơn mười trượng, thoáng cái đã tới thân núi Ngân Giác Sơn.

...

Giữa sườn núi Ngân Giác Sơn, trên vách núi đột ngột nhô ra một huyệt động có thể đi vào, sâu ước chừng ba bốn trượng, Đằng Thanh Sơn tạm thời ở lại đây.

Đằng Thanh Sơn ngồi dựa vào miệng huyệt động, phía trước

huyệt động đầy dây leo rủ xuống.

Xuyên qua dây leo, Đằng Thanh Sơn có thể liếc mắt thấy núi rừng phía dưới. Nếu từ phương bắc có người lên núi, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể thấy rõ. Nháy mắt, Đằng Thanh Sơn đã ở Ngân Giác Sơn được hai ngày. Trong hai ngày vừa rồi, Đằng Thanh Sơn tuyệt đại bộ phận thời gian đều bỏ vào việc luyện hóa tiên thiên chân nguyên. Nhưng đến bây giờ, hắn vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa thành công. Bình thường tiên thiên cường giả, phải mười ngày hay nửa tháng mới có thể hoàn thành.

Nội kình chuyển thành ' tiên thiên chân nguyên ', đích thật là chuyện phiền toái. Mấy ngày nay, Đằng Thanh Sơn cũng chuyển hóa khoảng chừng tám phần tiên thiên chân nguyên.

Ngồi ở miệng huyệt động, trong tay cầm lấy một khối thịt nướng.

- Xoẹt.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một cái đùi dã lang, chẳng mấy chốc đã ăn sạch, sau đó lấy ra một cái lọ nhỏ tự chế bằng đá, uống một ngụm nước, - Cái thứ rượu chu quả nhiều thật, bao nhiêu bình có thể đựng nước ta đều để đựng chu quả tửu cả rồi. Chỉ có thể dùng món đồ này uống nước thôi... Cũng không biết, đám người Thiết Y Môn khi nào thì tới. Nếu một ngày tốc độ một hai trăm dặm, phỏng chừng cũng phải mất nửa tháng.

Đằng Thanh Sơn muốn nướng thịt dã lang, cũng phải xuống núi vào sâu trong Man Hoang mà nướng. Tốt nhất, không nên lưu lại dấu vết có người sống ở Ngân Giác Sơn.

- Xoẹt xoẹt ~~~

Thanh âm ma sát vang lên trên núi đá, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy một con đại xà thanh sắc dọc theo dây leo, chậm rãi từ miệng huyệt động trườn xuống phía dưới. Nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn ngược lại cười cười, cảm thán:

- Sâu trong Man Hoang, chính là hang ổ mãnh thú độc xà.

Vào lúc này ——

- Hà!

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, xa xa phía dưới hình như có năm đạo nhân ảnh nhỏ như con kiến, - Rốt cục tới rồi! So với thời gian ta đoán, xem ra nhanh hơn gấp hai ba lần.

Trong năm người Thiết Y Môn thì tiên thiên cường giả Đặng Canh sắc mặt hồng nhuận, quần áo chỉ hơi rách nát một chút, nhiễm vài vết máu, cũng không có bị thương. Nhưng bốn người khác thì rất thảm. Cả đám mặt mày nhem nhuốc, cơ hồ mỗi người đều bị thương, một trung niên cao gầy còn bị đứt một cánh tay.

- Ha ha, Ngân Giác Sơn. Chúng ta rốt cục tới Ngân Giác Sơn rồi!

- Phù, tới Ngân Giác Sơn. Đợi khi tìm được bảo đồ, chúng ta sẽ trở về, cũng không cần phải chạy như vậy.

- Sau này ta nhất định không vào Man Hoang nữa.

...

Bốn người khác đều không nhịn được, cả đám đều có vẻ rất hưng phấn. Bên cạnh Đặng Canh cũng cười nói:

- Mấy ngày nay mọi người đích xác bị liên luỵ rồi! Nhưng không có cách nào khác... Lưu Kiến đi giết Đằng Thanh Sơn, vẫn chưa trở về. Mặc dù khả năng Lưu Kiến phản bội là rất thấp nhưng chúng ta không thể không đề phòng Đằng Thanh Sơn từ

miệng Lưu Kiến biết được tin tức, thông báo cho cao thủ Quy Nguyên Tông tới...

Ngụy Thương Long bên cạnh cười:

- Sư huynh! Tất cả mọi người đều biết sư huynh cũng là vì Thiết Y Môn ta. Chúng ta chỉ cần có vài ngày đã tới Ngân Giác Sơn. Đằng Thanh Sơn cho dù nghĩ biện pháp thông báo cho Quy Nguyên Tông, sau khi truyền tin tức cũng cần một thời gian, từ Giang Ninh quận thành chạy tới đây cũng lại cần một khoảng thời gian. Cao thủ Quy Nguyên Tông cũng tới không kịp.

Đặng Canh cũng gật đầu.

Vốn, Thiết Y Môn chuẩn bị vô cùng cẩn thận, từ từ đi tới. Nếu Lưu Kiến còn sống trở về, họ cũng sẽ gia tốc. Thế mà Lưu Kiến không lại trở về, nên họ lo lắng. Tự nhiên, chạy tới Ngân Giác Sơn nhanh hơn.

Càng xâm nhập vào Man Hoang, các loại mãnh thú độc trùng lại càng nhiều. Cho dù là tiên thiên cường giả Đặng Canh, cũng không có cách nào chiếu cố hoàn toàn cho bốn người khác, thậm chí còn để một người cụt tay. Đó là còn có Đặng Canh trợ giúp. Nếu không, bốn người Ngụy Thương Long sợ căn bản không thể còn sống mà đến được Ngân Giác Sơn.

Man Hoang, đích xác rất đáng sợ.

- Bây giờ sắc trời còn sớm, chúng ta trước hết lên Ngân Giác Sơn. Đại khái tìm qua một chút, xem có tìm được di thể của Ngụy Đan không! - Đặng Canh nói.

- Vâng.

Bốn người khác đều đáp.

Lúc này năm người bắt đầu lên núi. Có tiên thiên cường giả

Đặng Canh mở đường, bốn người Ngụy Thương Long hỗ trợ lẫn nhau, tốc độ lên núi thật ra rất nhanh. Chỉ là trên núi thường xuyên xuất hiện mãnh thú, độc xà, côn trùng nên làm cho người ta rất đau đầu. Ngân Giác Sơn mặc dù cũng coi là núi cao hiểm trở, nhưng căn bản không thể so được với Thiết Tí Hầu Sơn.

Kỳ thật một quả núi có hình dáng như cái sừng trâu, nếu mà rất cao thì quả là quá khó tin.

- Ngân Giác Sơn này không phải là quá lớn, tất cả mọi người chú ý chung quanh một chút. Xem có nơi nào thích hợp cho người ta tĩnh tu hay không. - Đặng Canh vừa lên núi, vừa phân phó.

Bọn bốn người Ngụy Thương Long cũng chia ra, mà tiến tới. Mắt bọn họ cũng đảo khắp nơi, cẩn thận chú ý các phương vị. Một khi thấy huyệt động, hoặc là hộc đá, họ sẽ lập tức đi vào lục soát một phen. Lục soát không có gì, lại tiếp tục đi tới.

...

Khoảng cách giữa bọn người Đặng Canh và Đằng Thanh Sơn chỉ có hơn mười trượng. Hắn lặng lẽ một đường theo đuôi, mỗi một bước của hắn đều không gây ra một tiếng động, tiếng hít thở càng yếu ớt.

Đằng Thanh Sơn lúc này đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước. Hắn biến thành một trung niên trên mặt có vết sẹo do đao kiếm, thân thể cũng trở nên cường tráng hơn rất nhiều, chiến đao và Luân Hồi thương đều thu vào cái bao. Sử dụng những hóa trang bên ngoài, thay đổi hình dạng thân thể, Đằng Thanh Sơn lúc này hoàn toàn thay đổi.

- Họ tìm cái gì nhỉ?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, - Chuyên môn nhìn vào những huyệt động, hộc đá gì gì đó, không giống như tìm "Bất tử thảo".

Lưu Kiến lúc trước nói Thiết Y Môn tới Man Hoang là để tìm "Bất tử thảo". Bây giờ, Đằng Thanh Sơn bắt đầu hơi hoài nghi. Vào lúc này, phía trên truyền đến thanh âm.

- Sư huynh! Chúng ta tìm được tin tức là Ngụy Đan tiền bối ẩn cư ở Ngân Giác Sơn, nhưng... Ông ấy có lẽ trước khi chết đã rời khỏi Ngân Giác Sơn rồi.

Ngụy Thương Long nói với thanh âm bình thường, nhưng cái tai Đằng Thanh Sơn quá linh mẫn, ngoài mười trượng cho dù nhỏ giọng đối thoại hắn cũng có thể nghe rõ ràng Đặng Canh lắc đầu nói:

- Ngụy Đan tiền bối, dù sao cũng là cao thủ sáu trăm năm trước. Tin tức chúng ta tìm được cũng chỉ là khi ông ấy đạt tới tiên thiên kim đan xong, vẫn một mạch ở lại Ngân Giác Sơn tiềm tu. Trước khi chết có rời đi không thì không ai biết. Chúng ta chỉ có thể từ từ tìm tòi khắp Ngân Giác Sơn.

Lại một người mở miệng nói:

- Sư bá! Ngụy Đan tiền bối năm đó cũng có thể có tên trong Thiên bảng, là một trong số những người đứng đầu. Ông ấy tiềm tu tại đây, chắc cũng sẽ không tìm một nơi nào vách núi khô cứng, mà hẳn là là nơi có phong cảnh thanh tĩnh.

- Ừm. - Đặng Canh nghe xong gật gật đầu.

- Như vậy, chúng ta có thể tìm với tốc độ nhanh hơn. Những nơi nhỏ bé khô khan thì đừng xem, cứ đi thẳng về phía trước, chỉ để ý tới nơi Ngụy Đan có thể ở, kiểm tra cho kỹ.

Đặng Canh phân phó.

- Vâng.

Tốc độ lên núi của nhóm năm người Thiết Y Môn lập tức mau

lên nhiều. Họ căn bản không ngờ có người đi theo sau lưng họ. Dù sao họ phát hiện ra Lưu Kiến không đuổi theo, liền lập tức chạy tới Ngân Giác Sơn rất nhanh. Theo họ, Quy Nguyên Tông cho dù biết được tin tức, cường giả tiên thiên cũng không đuổi tới kịp.

- Ừm. Ngụy Đan?

Đằng Thanh Sơn có chút nghi hoặc, - Sáu trăm năm trước đã có tên trong Thiên bảng, lại nằm trong nhóm mười siêu cường giả, khẳng định đã chết mấy trăm năm rồi. Họ tìm di thể của Ngụy Đan làm gì nhỉ, chẳng lẽ có di bảo gì sao? Bình thường thì bí tịch, thần binh gì gì đó, đối với tiên thiên cường giả cũng không có lực hấp dẫn gì nhiều.

Đằng Thanh Sơn chẳng biết gì về ‘ Ngụy Đan ’ cả.

Nghe thấy “tiên thiên kim đan”, “xếp trong số mười người đứng đầu Thiên bảng”, cũng biết Ngụy Đan là một nhân vật rất giỏi.

- Nhân vật sáu trăm năm trước, Thiết Y Môn còn tìm thi thể hắn làm gì...

Đằng Thanh Sơn không thể tưởng được, có bảo bối gì có thể hấp dẫn Thiết Y Môn như thế.

- Khẳng định đây là một đại bí mật gì đó của bọn họ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 21

Tiểu Đỉnh Màu Đen

Dáng vẻ bên ngoài đã thay đổi từ hình dáng đến chiều cao, Đằng Thanh Sơn trông hoàn toàn khác hẳn. Cho dù bị người của Thiết Y Môn phát hiện, người của Thiết Y Môn cũng sẽ không biết hắn là Đằng Thanh Sơn... Chỉ sợ có người nói thẳng cho họ, người đó chính là Đằng Thanh Sơn thì mọi người của Thiết Y Môn cũng không tin!

- Không có dấu vết gì hết!

Ngụy Thương Long cùng đám người của Thiết Y Môn không ngừng tìm kiếm, hao phí một ngày trời. Với tốc độ của họ, khoảng chừng cũng đã tìm tới đỉnh núi.

- Sư huynh, phía trước đã là đỉnh núi rồi. Nếu đỉnh núi cũng không có, chúng ta phải làm sao bây giờ? - Ngụy Thương Long vội la lên.

Đặng Canh ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, cắn răng nói:

- Từ khi tổ sư gia khai sáng ra Thiết Y Môn ta, sau khi rời nhân thế, vẫn truyền xuống di mạng, bảo đệ tử hậu bối những đời sau phải tìm kiếm phần bảo đồ! Hơn một ngàn năm rồi, những đệ tử đời sau của Thiết Y Môn ta chưa bao giờ bỏ qua lời dặn dò này. Mọi người cố gắng lên đây chính là cơ hội để Thiết Y Môn chúng ta tìm được bảo đồ!

- Dạ.

Cả đám nghe xong đều thấy nhiệt huyết dâng trào. Thiết Y Môn hơn một ngàn năm qua, đích xác chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm bảo đồ này. Kỳ thật trong thiên hạ, không chỉ có Thiết Y Môn, mà những tông phái khác cũng có cao thủ đi tìm kiếm nó.

- Một khi tìm được bảo đồ, Thiết Y Môn ta trong vòng hơn mười năm, nhất định có thể áp đảo cả Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo, trở thành Dương Châu đệ nhất tông phái. Có tên trong bát đại tông phái trên thiên hạ!

Đặng Canh gằn giọng nói:

- Thiết Y Môn ta có thể hưng thịnh hay không, phải xem vào sự thành công của chúng ta lần này. Mọi người tìm cẩn thận, nhất định sẽ tìm được!

- Đúng, nhất định tìm được!

Mấy người đều mở to mắt, chăm chú tìm kiếm.

...

- Tìm kiếm bảo đồ? Vượt qua Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo?

Đằng Thanh Sơn nghe xong liền chấn động.

- Một tông phái muốn xưng bá một châu, phải dựa vào đại lượng cao thủ. Hoặc là có hơn mười tiên thiên cường giả! Như vậy mới đủ để thống trị một châu! Nhưng nghe bọn chúng nói thì hình như...

- Chỉ dựa vào một phần bảo đồ là được? Bảo đồ này rốt cuộc chứa bí mật gì nhỉ? - Đằng Thanh Sơn cũng hết sức băn khoăn.

Một phần bảo đồ là có thể làm Thiết Y Môn trong vòng hơn

mười năm là có thể xưng bá Dương Châu? Bên trong bảo đồ rốt cuộc có bí mật gì đây?

- Hơn nữa dường như, từ khi tổ sư khai sáng ra Thiết Y Môn, vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm.

Đằng Thanh Sơn suy đoán, xem ra bảo đồ này tối thiểu cũng đã tồn tại trên ngàn năm. Hơn nữa khẳng định nó ẩn chứa bí mật kinh thiên. Nếu không không có khả năng làm một tông phái đã qua ngàn năm cũng không bỏ qua việc tìm kiếm.

Bí mật như thế nào?

Bảo đồ đó là gì?

- Lần này, bắt được cá lớn rồi.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười, lặng lẽ đi theo sau.

hóm năm người Thiết Y Môn tiếp tục tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng đã tới được đỉnh núi. Cũng chỉ còn đỉnh núi là nơi họ chưa tìm.

- Đỉnh núi mà không tìm thấy gì thì phiền toái rồi.

Bọn người Ngụy Thương Long cũng đã tục tục lên tới đỉnh núi.

- Tìm cho ta. Lục tung tất cả ngõ ngách trên cả đỉnh núi! Phải tìm cho bằng được!

Đặng Canh bình tĩnh hô lớn, hắn hiển nhiên hơi mất kiên nhẫn. Kỳ thật những gì hắn nói với thủ hạ cũng chỉ là một phần của bí mật, bí mật đầy đủ thì chỉ có tiên thiên cường giả của Thiết Y Môn mới biết được.

Cũng vì biết được bí mật nên Đặng Canh mới dự đoán được rõ ràng phần bảo đồ đó được cất giấu ở đây!

...

Bởi vì nơi đây quanh năm vắng vết chân người, trên đỉnh núi đầy cỏ dại và bụi gai.

- Nhà đá!

- Sư huynh, nhìn kìa, có một căn nhà đá.

Bọn người Ngụy Thương Long mừng rỡ, chỉ thấy có nhà đá ba gian dựa vào đỉnh núi phía bắc. Căn nhà đá phủ kín bởi một đám dây leo, trên vách tường đầy rêu phong, những viên đá đều ẩn ẩn có những vết nứt. Hiển nhiên không biết qua bao nhiêu năm tháng rồi mà không có ai ở đây cả. Phía trước căn nhà đá, chính là một hồ nước rất rộng, có lẽ cũng rộng đến chừng hơn mười trượng.

- Sư bá, đỉnh núi này, có rất nhiều hố lớn, cái nào cái nấy đều rất sâu.

Người của Thiết Y Môn phát hiện trên đỉnh núi có một vài dấu vết đặc thù. Những cái hố này rất sâu, hình như bị một người khổng lồ dùng đại chùy nện xuống, tạo thành những vết nứt rất dài, vạch ngang vạch dọc, rất mất trật tự.

Đặng Canh cẩn thận quan sát trên mặt đất một chút, rồi mỉm cười:

- Đây rõ ràng là dấu vết lưu lại của hai tiên thiên cường giả chém giết nhau. Hơn nữa... Hai người này đều có thực lực rất mạnh. Một người dùng loại binh khí lớn như nắm đấm hoặc đại chùy, còn người kia dùng kiếm! Nếu ta đoán đúng, những hố to này hẳn là dấu vết do hai nắm đấm của Ngụy Đan tiền bối lưu lại. Còn những vết nứt, là một cường giả sử dụng kiếm lưu lại.

Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

- Những hố to, vết nứt, chỉ là dấu vết do tiên thiên chân

nguyên phả ra ngoài của hai vị tiền bối tạo thành! - Đặng Canh nói vẻ tự tin, - Có thể làm hai cường giả không thể hoàn toàn khống chế được tiên thiên chân nguyên, vậy hai người này... Hẳn là đánh nhau đến sinh tử!

Đặng Canh cũng là tiên thiên cường giả, hắn hiểu rõ thực lực của Ngụy Đan! Cao thủ tiên thiên kim đan, một chiêu một thức, tiên thiên chân nguyên hoàn toàn được sử dụng một cách triệt để.

Trừ phi gặp phải kình địch, đánh đến lúc sinh tử, mới không thể khống chế được.

- Mọi người mau tìm đi. Tìm khắp phòng bên trong, chung quanh cũng phải tìm kỹ. Bây giờ đừng có gấp tìm bảo đồ, trước hết tìm cho được hài cốt!

Đặng Canh nói xong, tự mình vào trong nhà đá, những người khác cũng lao về những nơi khác nhau trên đỉnh núi.

...

Đằng Thanh Sơn tránh dưới chân núi hơn mười trượng, chỉ có thể dựa vào tai để nghe. Với thính lực của mình, có thể nhận ra những người này đang làm gì. Qua một hồi lâu, tai Đằng Thanh Sơn vẫn áp vào núi đá, có thể cảm giác được tiếng bước chân tụ tập với nhau.

- Sư huynh, không tìm thấy.

- Sư bá cũng không tìm được.

- Đã tìm khắp chung quanh. Sư huynh! Bây giờ, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Hiển nhiên, Đặng Canh cũng trầm mặc. Một hồi lâu, lão đột nhiên nói:

- Nhìn, cái kia!

- Đáy hồ?

- Đúng, trên đỉnh núi này, chỉ còn lại có cái hồ này là không tìm. Bây giờ mọi người cùng nhau đi vào, tìm thật kỹ. Tiện thể cũng tìm luôn hài cốt. Nếu tìm được cốt hài, vậy rất dễ dàng có thể tìm được bảo đồ.

Đặng Canh phân phó,.

- Đừng chập chạp nữa, đi, nhảy xuống nước.

Thanh âm vừa vang lên, Đằng Thanh Sơn bỗng nghe một loạt tiếng "Tõm! Tõm! Tõm! ... '

Liên tiếp vang lên tiếng người nhảy vào nước.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Xem ra bọn họ đều xuống hồ rồi.

Hắn như một con chim ưng nhè nhẹ lướt trên mặt đất, trong nháy mắt đã lẻn đến bên bờ đỉnh núi. Đằng Thanh Sơn ẩn ở bên bờ, trong một đám dây rừng dày đặc. Hắn ẩn mình trong đó một lát, lại nhìn hồ nước xa xa, lẳng lặng chờ đợi.

- Phốc!

Tích tắc đã có người từ mặt nước chui ra, hít thở hai hơi, lại tiếp tục lặn xuống.

- Năng lực nín thở quá kém.

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

- Cường giả hậu thiên, chỉ có nội kình mạnh, lục phủ ngũ tạng quá bình thường. Những lỗ chân lông lại không thể hít thở, đích

xác không nhịn được lâu. Tiên thiên cường giả, tiên thiên chân nguyên có thể phát sinh ra một vòng bảo vệ, ẩn chứa dưỡng khí, có thể lặn được rất lâu.

Trong số năm người Thiết Y Môn, bốn gã cao thủ hậu thiên chỉ lặn xuống đáy hồ trong chốc lát, lại phải đi lên hít thở. Còn tiên thiên cường giả ' Đặng Canh ' thì vẫn một mực ở dưới đáy hồ.

- Bồng.

Ngụy Thương Long từ mặt nước chui ra, hắn đang ôm một bộ hài cốt, kinh hỉ hô lên.

- Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi!

Thanh âm vọng mãi trên đỉnh núi.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Bốn người khác cơ hồ đồng thời ngoi lên mặt nước, Đặng Canh liền nói:

- Mọi người cùng lên bờ!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy năm người Thiết Y Môn vừa lên bờ, liền vây lấy bộ hài cốt, cho dù cách rất xa, Đằng Thanh Sơn cũng có thể liếc mắt thấy được hai tay hài cốt đó mang theo một bộ quyền sáo màu tím.

- Năm ngón tay thô to mạnh mẽ. Cho dù nhiều năm đã qua, ngoại trừ ở ngực có hai cái xương sườn bị gãy, xương ở những những vị trí khác không tổn thương chút nào... Tuyệt đối là tiên thiên cường giả. Hơn nữa, trên tay còn có cái bao tay, hẳn là Thiên Ưng Trảo danh khí vang dội sáu trăm năm trước! - Đặng Canh nói.

Những người khác bên cạnh cũng gật đầu:

- Ngụy Đan tiền bối, chỉ dùng hai tay là có thể giết người. Binh khí ' Thiên Ưng Trảo ', đích thật là vũ khí độc môn.

- Xem ra, là có người giết chết Ngụy Đan tiền bối. Nhìn vị trí nơi ngực, hẳn là bị đâm xuyên vào chỗ yếu hại mà chết. - Ngụy Thương Long nói.

- Phỏng chừng có liên quan tới những dấu vết chém giết chung quanh.

Đặng Canh lắc đầu nói.

- Nguyên tưởng rằng Ngụy Đan tiền bối là chết già, ai ngờ bị người ta giết chết! Nhưng... đối phương không lấy Thiên Ưng Trảo. Phỏng chừng người đó cũng là một siêu cường giả, nên không quan tâm tới nó. Các ngươi thu lấy Thiên Ưng Trảo, lát nữa mang về Thiết Y Môn ta. Đó là một binh khí rất tốt. - Đặng Canh phân phó.

- Dạ. - Mấy người đều tuân lệnh.

- Sư huynh, bảo đồ thì sao?

Những người khác căn bản không phát hiện ra trên bộ xương này có bảo đồ.

- Mấy trăm năm qua rồi, bị ngâm trong nước, quần áo Ngụy Đan tiền bối cũng đã mục nát. Nhưng bảo đồ thì không có khả năng mục nát được. Nếu không phải bị cường giả sử dụng kiếm mang đi, cũng bị những mạch nước ngầm ở đáy hồ đánh dạt tới chỗ khác.

Đặng Canh lập tức đứng dậy, - Các ngươi ở đây trông chừng, hai người kia theo ta xuống nước, tiếp tục tìm bảo đồ.

- Dạ.

Ngụy Thương Long và người trung niên cụt một tay ở lại trên bờ. Ba người khác đều một lần nữa nhảy xuống nước.

- Sư thúc, ngươi xem ngực của Ngụy Đan tiền bối này, ở đó có một món đồ nho nhỏ.

Trung niên cụt một tay gỡ trên xương ngực ra một cái vòng nhỏ. Ngụy Thương Long nhìn thoáng qua, cười nói:

- Không ngờ Ngụy Đan tiền bối, còn thích đeo trang sức trước ngực. Phỏng chừng là đồ gia truyền, hoặc là có ý nghĩa đặc thù gì đó. Đừng xem thường cái hột nhỏ này. Chỉ nhìn Thiên Ưng Trảo cũng biết toàn là thần binh rất tốt.

Ngụy Thương Long nói rồi liền gỡ đôi bao tay màu tím Thiên Ưng Trảo ra, sau đó tung tung trên tay mình, chụp mạnh vào trong đất.

- Xoẹt! Xoẹt!

Mặt đá trên đỉnh núi, dường như trở thành bùn đất, dễ dàng bị hắn nắm lên một cục to.

- Không hổ là binh khí của cường giả cấp tiên thiên kim đan. Ta cũng không biết nó do cái gì chế tạo ra nữa.

Ngụy Thương Long thán phục nói. Trung niên cụt một tay bên cạnh cũng bỏ cái vòng cổ qua một bên, ánh mắt hoàn toàn dán vào thần binh ‘ Thiên Ưng Trảo ’.

...

Xa xa Đằng Thanh Sơn vẫn đang rình rập, vốn ở ngoài quan sát nên rất tỉnh táo, dán mắt vào cái vòng cổ, mắt hắn bỗng nhiên lóe sáng. Theo thị lực của Đằng Thanh Sơn, rõ ràng thấy vật phẩm ở vòng cổ, là một tiểu đỉnh màu đen lớn bằng đầu ngón tay!

- Tiểu đỉnh này...

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tim đập nhan hơn, đầu như bị điện giật, - So với tiểu đỉnh Tiểu Miêu lưu lại cho ta thì giống như đúc!

Từ khi Tiểu Miêu chết, tiểu đỉnh trở thành bảo bối của Đằng Thanh Sơn, mỗi ngày đều đeo trên người. Nhưng, từ sau khi chết đi tới thế giới Cửu Châu này, tiểu đỉnh cũng chỉ còn tồn tại trong trí nhớ. Hắn không ngờ bây giờ lại có thể thấy được vật phẩm giống như đúc!

- Động thủ!

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, chân đạp mạnh, lập tức lao ra ngoài không một tiếng động, mỗi tay cầm một thanh phi đao lấp lóe hàn quang!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 22

Hắc Thiết Bảo Đồ.

Trên đỉnh Ngân Giác Sơn, bên cạnh bờ hồ, Ngụy Thương Long và trung niên cụt tay mừng rỡ bàn về Thiên Ưng Trảo. Đột nhiên, Ngụy Thương Long tựa hồ nhận ra cái gì đó, giật mình quay đầu nhìn về phía sau.

- Chết đi!

Khi Ngụy Thương Long vừa quay đầu, Đằng Thanh Sơn đã bắn ra hai thanh phi đao trong tay. Véo! Véo! Hai thanh phi đao xuyên qua không gian vọt tới. Khoảng cách hơn mười trượng, với tốc độ phi đao của Đằng Thanh Sơn, hai cao thủ hậu thiên không chút chuẩn bị, làm sao mà tránh khỏi chứ?

- Phốc! Phốc!

Hai thanh phi đao bắn vào sau gáy, rồi từ khoang miệng bắn ra ngoài! Ngụy Thương Long và trung niên một tay trừng mắt, vô lực ngã xuống bên cạnh bộ hài cốt.

- Phù!

Hai người vừa ngã xuống, Đằng Thanh Sơn cũng nhẹ nhàng lướt tới. Hắn không thèm liếc nhìn hai người vừa chết, tay trái tùy ý lượm vài viên đá nhỏ dưới đất, tay phải còn lại chụp vào tiểu đỉnh màu đen đang vứt trơ trọi trên đất. Ánh mắt hắn vẫn hoàn toàn dán vào tiểu đỉnh. Tay phải vuốt nhè nhè bên ngoài tiểu đỉnh

màu đen này.

- Chính là nó. Chính là nó. Giống như đúc!

Di vật mà thê tử kiếp trước rất coi trọng, nay trùng sinh lại gặp lại nó.. tiểu đỉnh màu đen trong tay Đằng Thanh Sơn tựa hồ hoàn toàn trùng hợp.

- Chất liệu này, xúc giác này... giống hệt nhau.

Mắt Đằng Thanh Sơn hơi rơm rớm. Sau đó, Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gỡ tiểu đỉnh màu đen ra, rồi đeo vào trước ngực. Cảm thụ tiểu đỉnh dán vào ngực, Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn bộ hài cốt chìm dưới đáy hồ mấy trăm năm, thầm nghĩ.

- Ngụy Đan tiền bối, không ngờ ngài lại có được tiểu đỉnh. Ngài và ta tuy cách nhau sáu trăm năm, nhưng cũng coi như có duyên phận.

Chính vào lúc này…

- Rào!

Một đạo nhân ảnh từ mặt nước vọt ra, chính là một cao thủ hậu thiên của Thiết Y Môn vừa đi xuống đáy hồ tìm kiếm bảo đồ.

Ánh mắt lạnh lùng, Đằng Thanh Sơn bắn ra một hòn đá.

Phốc!

Bộ vị ấn đường của người nọ bị hòn đá bắn thủng, thân thể vô lực như muốn chìm xuống nước. Đằng Thanh Sơn đứng trên bờ hồ lập tức vươn tay chụp lấy thi thể đó, rồi để thi thể đó tùy ý ngã xuống đất.

- Những người kia ở sâu dưới đáy hồ. Hồ nước chỉ thoáng xáo động, ảnh hưởng xuống phía dưới cũng ít, họ căn bản không biết được ta giết người trên này.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh đứng trên bờ.

- Có ba người xuống đáy hồ, một tiên thiên, hai hậu thiên. Sau khi giải quyết xong đám cao thủ hậu thiên, mình có thể an tâm đối phó với tên tiên thiên kia.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ chờ đợi.

...

- Bảo đồ này rốt cuộc ở đâu? Hồ này vừa sâu vừa rộng như vậy, đáy hồ lại dày đặc toàn bùn, làm sao mà tìm được?

Lão giả tóc hoa râm cau mày, rồi thở ra một hơi rồi lại cẩn thận tìm tòi. Lần này, cao thủ lớn tuổi của Thiết Y Môn tới đây chỉ có hai người. Một là lão già này - Điền trưởng lão. Còn người kia là Ngụy Thương Long.

Mặc dù nói về tuổi thì Đặng Canh cũng xấp xỉ tuổi lão. Nhưng Đặng Canh đã vào được tiên thiên nhiều năm, nên bề ngoài không thấy già chút nào.

- Phù!

Miệng thở phì phò, Điền trưởng lão ngoi lên mặt hồ.

- Bùng!

Đầu vừa ngoi lên mặt nước, những giọt nước lấp lóa phủ kín cả mặt nên không thấy rõ cảnh chung quanh. Lúc này Điền trưởng lão chỉ liên tục tham lam hít mạnh vài hơi, rồi thở hổn hển.

- Phốc!

Điền trưởng lão chỉ cảm thấy bộ vị ấn đường cùng cái đầu của mình đau đớn vô cùng, ý thức đột nhiên biến mất.

...

Đằng Thanh Sơn như một cánh chim, bay qua mặt hồ, nắm được thi thể Điền trưởng lão, rồi đặt xuống bờ hồ bên kia. Khi đặt thi thể xuống hắn cố hết sức nhẹ tay, phát ra động tĩnh cực kỳ nhỏ. Sau đó, Đằng Thanh Sơn lại quay về nơi có hài cốt của Ngụy Đan tiền bối.

- Bây giờ chỉ còn lại có một tên họ Đặng thôi!

Tay phải Đằng Thanh Sơn cầm chắc phi đao. Đối phó với Đặng Canh, cơ hội tốt nhất định là vào lúc đối phương vừa ngoi lên, phải lập tức cho hắn một phi đao! Kiếp trước Đằng Thanh Sơn là một sát thủ, đã được huấn luyện về việc không tiếc tất cả thủ đoạn để giết chết đối thủ. Hắn không theo đuổi mấy thứ đạo lý ngu ngốc. Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng không rõ lắm về thực lực đối phương.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trong lúc vô ý dán vào hai tay Ngụy Thương Long. Trên tay Ngụy Thương Long vẫn còn đeo một đôi bao tay màu tím.

- Hử?

Đằng Thanh Sơn còn nhớ lúc trước hai người đối thoại.

- Đây thần binh mà là bọn hắn nói Thiên Ưng Trảo! Ngụy Đan... Theo như chúng nói, đã là một siêu cường giả tiên thiên kim đan, có tên trong số mười người đứng đầu Thiên bảng. Vũ khí của cường giả bậc này nhất định không tầm thường.

Tay trái Đằng Thanh Sơn gỡ bộ quyền sáo Thiên Ưng Trảo, nhưng tay phải của Đằng Thanh Sơn vẫn nắm chặt phi đao, tùy thời chuẩn bị tập kích Đặng Canh khi lão nhô lên khỏi mặt nước.

- Nặng thật.

Tay trái tung lên tung xuống, ánh mắt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ kinh hỉ.

- Thiên Ưng Trảo quyền sáo, thoạt nhìn rất nhẹ, nhưng sự thật thì nặng trên mười cân.

Đằng Thanh Sơn hiểu rằng binh khí này quý trọng đến như thế nào. Sợ là không thua kém Luân Hồi thương của mình. Tay trái Đằng Thanh Sơn xòe ra. Quyền sáo Thiên Ưng Trảo mặc dù nặng, nhưng lại rất mềm mại. Hình như trên tay có mang theo một tầng da dày. Những đốt ngón tay, lại có ánh kim loại màu tím, xem ra rất sắc bén. Đằng Thanh Sơn đeo bao tay này vào rồi vung tay lên.

- Xoẹt!

Như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua không khí.

- Chẳng trách Ngụy Thương Long, chỉ vung tay là dễ dàng chụp nát núi đá.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên một ý niệm.

- Có bao tay này... Ta đây hoàn toàn có thể dựa vào độ đàn hồi và sắc bén của bao tay mà chém giết với người khác. Ta luyện Hình Ý Quyền cũng có lúc cần dùng binh khí!

Hai tay Đằng Thanh Sơn mặc dù còn cứng hơn cả sắt thép, nhưng cũng không có cách nào so được với "Vạn Niên Hàn Thiết". Đao kiếm bình thường của cường giả tuy rất sắc bén, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn có thể dám dùng tay không chụp vào.

Nhưng nếu là đao kiếm cấp bậc Luân Hồi thương, Thanh Sơn mà dùng tay không chụp lấy, phỏng chừng sẽ bị người ta cắt đứt tay!

- Ừm. Từ hôm nay trở đi, nam tử mặt sẹo này sẽ có thân phận mới, cũng mang theo Thiên Ưng Trảo khi chiến đấu!

Đằng Thanh Sơn đã có chuẩn bị, làm cho hóa thân của mình trở thành một nhân vật thành danh. Sau này... Lợi dụng có danh

tiếng của ‘hóa thân’, sẽ có có nhiều diệu dụng không thể tưởng được. Bàn tay phải cũng mang bao tay nhanh như chớp.

- Có một đôi Thiên Ưng Trảo, hoàn toàn có thể cùng cận chiến với tiên thiên cường giả.

Trên cánh tay Đằng Thanh Sơn vừa mang theo quyền sáo, động thời cũng cầm chắc một thanh phi đao, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào hồ. Một khi Đặng Canh lọt vào tầm, hai thanh phi đao sẽ bắn ra như chớp!

...

Thời gian trôi qua. Đảo mắt đã qua gần nửa canh giờ rồi, Đặng Canh vẫn không nhô lên.

- Đặng Canh này quả có thể nhịn thở thật lâu.

Đợi nửa canh giờ. Đằng Thanh Sơn vẫn không nóng ruột chút nào. Hắn vẫn ngồi yên, hai tay cầm phi đao rất ổn định, trên mặt hắn có vẻ tươi cười:

- Mò tới Ngân Giác Sơn, có thể thu được tiểu đỉnh, xem như đã có được thu hoạch lớn nhất ngoài ý muốn rồi.

Có được tiểu đỉnh, ngoài sự cảm động và cao hứng, Đằng Thanh Sơn vẫn còn có một vài nghi hoặc.

- Kích cỡ, hình thức, xúc cảm giống như đúc so với kiếp trước! Nhưng, tiểu đỉnh này bị ngâm dưới đáy hồ sáu trăm năm! Rốt cuộc là kim loại gì mà ngâm sáu trăm năm mà không có chút hao mòn nào nhỉ.

- Kiếp trước ta không nhận biết được cái đỉnh này là do chất liệu gì tạo thành. Đến bây giờ chất liệu cái đỉnh này ta cũng vẫn không biết như trước!

Quan trọng nhất là... Kiếp trước hắn ở địa cầu, kiếp này hắn ở lục địa Cửu Châu. Mặc kệ xét về hoàn cảnh lẫn lịch sử phát triển, mọi thứ đều hoàn toàn khác hẳn, tuyệt không thể là một thế giới. Nhưng... Thế giới khác nhau, tại sao lại có một tiểu đỉnh như thế. Muốn chế tạo được một tiểu đỉnh như vậy, không hề đơn giản chút nào!

Đằng Thanh Sơn ở Cửu Châu đại địa cũng coi như là một nhân vật hơi có thân phận, cũng biết khá nhiều về những tài liệu trân quý. Nhưng hắn chưa từng nghe qua về nguyên liệu nào mà chìm trong nước hàng trăm năm cũng không suy chuyển chút nào... Ai có năng lực làm ra một tiểu đỉnh như vậy? Chẳng lẽ xảo hợp mà kiếp trước và kiếp này đều có một tiểu đỉnh như vậy xuất hiện?

Vấn đề này làm cho Đằng Thanh Sơn không thể không nghi hoặc!

- Sao lại có thể trùng hợp như vậy? Hai thế giới đều có tiểu đỉnh xuất hiện? Hay là tiểu đỉnh ở kiếp trước của ta, cũng đi theo ta tới thế giới này. Nhưng nó lại ở đây tới sáu trăm trước?

Đằng Thanh Sơn nghĩ vậy, rồi không khỏi lắc đầu bác bỏ ý tưởng của mình. Tất cả những việc này quá hoang đường Tuy đầu không ngừng suy nghĩ, nhưng ánh mắt Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn tập trung vào mặt hồ.

...

Dưới đáy hồ sâu, ánh sáng từ mặt trời chiếu xuống rất yếu ớt. Nhưng, dưới đáy hồ có một màn hào quang màu trắng bơi qua lại. Trong màn hào quang này chính là Đặng Canh! Với tiên thiên chân nguyên ly thể, hình thành màn hào quang chung quanh thân thể. Bên trong màn hào quang này không hề thiếu không khí. Với năng lực nín thở của Đặng Canh, chút không khí ấy đủ để hắn lặn rất lâu dưới đáy hồ.

- Chẳng lẽ bảo đồ đó bị tên cường giả giết chết Ngụy Đan tiền bối mang đi rồi?

Đặng Canh cau mày. Hắn cúi đầu, màn hào quang chỉ bao phủ tới khuỷu tay. Hai tay của hắn sục vào hồ nước, không ngừng đánh tung lớp bùn dưới đáy hồ lên.

- Mặc kệ như thế nào. Lật tung cả đáy hồ lên xem rồi tính sau.

Đặng Canh quả là người rất kiên nhẫn. Từng tấc từng tấc bị lật đi lật lại, rồi soi tìm. Một vài tảng đá, vài thi thể loài chim bay thối rữa ở đó cũng bị xới tung. Tìm trong đáy hồ một hồi, cũng đã gần một canh giờ rồi! Đặng Canh lúc này mới chỉ tìm trong một phần đáy hồ, khoảng non nửa khu vực mà thôi.

- Hử?

Đặng Canh tay khua khoắng trong đám bùn, đột nhiên chạm phải một khối gì cưng cứng. Đặng Canh không hưng phấn chút nào, chỉ tùy ý móc vật cứng rắn đó ra ngoài. Dưới đáy hồ gặp phải những thứ cưng cứng là việc quá bình thường. Những hài cốt của loài chim, những tảng đá chìm xuống đây nhiều lắm. Song khi hắn vừa rút tay ra, mắt liền mở to ra.

Đây là một vật hình lập phương rất cứng. Đặng Canh hai tay vung mạnh một cái, chùi sạch tầng bùn bên ngoài đồ vật này. Với quang mang từ màn hào quang chân nguyên chiếu vào, Đặng Canh có thể thấy rõ ràng —— đây là một phiến kim loại đen. Trên phiến kim loại màu đen này có một mặt hình như khắc dày đặc những vết khắc kì lạ.

Chất liệu này rất quen thuộc, những vết khắc rất quen thuộc, làm cho Đặng Canh phát run lên vì kích động.

- Ha ha. Là nó. Đúng là nó.

Hai tay Đặng Canh không khỏi run lên.

- Bảo đồ hắc thiết! Ha ha. Một nửa bảo đồ hắc thiết. Thiết Y Môn ta rốt cục đã có rồi! Tổ sư gia! Thiết Y Môn ta có hi vọng hưng thịnh rồi. Ha ha. Một nửa trên của bảo đồ hắc thiết, Tổ sư gia đã có được từ một ngàn năm trước, chỉ thiếu có phần dưới của bộ phận bảo đồ thôi. Bây giờ, bảo đồ hợp nhất. Xong rồi! Thiết Y Môn ta có thể mở ra bảo tàng của Vũ Hoàng trong truyền thuyết rồi!

Đặng Canh toàn thân kích động run lên. Tổ sư gia Thiết Y Môn khi lâm tử vẫn nhắc nhở các thế hệ môn chủ Thiết Y Môn đời sau, phải vĩnh viễn không bỏ qua việc tìm kiếm nửa bộ phận bảo đồ hắc thiết này! Thiết Y Môn có nửa phần bảo đồ. Chỉ cần không tiết lộ... Chà … Người khác mà có được nửa bộ phận này cũng không có cách nào mở ra bảo tàng. Do đó, Thiết Y Môn chỉ cần cố gắng, cuối cùng cũng có một ngày có thể thành công.

- Một ngàn năm rồi! Ha ha...

Đặng Canh kích động chưa từng thấy. Đột nhiên, ánh mắt hắn chợt đứng lại.

- Ủa. Hắc thiết bảo đồ này còn ghi vài dòng chữ nhỏ?

Trong những vết khắc dày đặc trên bảo đồ hắc thiết, lại có một hàng chữ viết …

” Người có được tàng bảo đồ mà xông vào là hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Người có được tàng bảo đồ này cần mang theo một đỉnh trong số cửu đỉnh. Cần phải ghi nhớ!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 23

Cửu Đỉnh

Đáy hồ tối đen như mực, Đặng Canh há hốc mồm nhìn những dòng chữ trên bảo đồ hắc thiết.

- Một đỉnh trong số cửu đỉnh?

Đặng Canh cảm thấy khổ sở:

- Tìm được tàng bảo đồ vẫn còn chưa đủ, còn muốn thêm cái gì một đỉnh trong số Cửu Đỉnh nữa! Thật là phiền toái...

Đặng Canh đương nhiên biết về cửu đỉnh. Vũ Hoàng vô địch thiên hạ, sau khi thống nhất liền đem thiên hạ chia làm Cửu Châu.

Đồng thời, Vũ Hoàng lại từ Cửu Châu thu thập những kim loại quí hiếm, đúc thành chín cái đỉnh.

Cửu đỉnh này cũng đại biểu cho Cửu Châu.

Từ đó... Phàm là dân chúng Cửu Châu, từ sơn dân bình thường cho đến những đại nhân vật của bát đại tông phái, một khi tới 'ngày tế' đều là phải bái tế Vũ Hoàng, bái tế cửu đỉnh. Đỉnh trở thành vật thờ cúng.

Truyền thuyết về Vũ Hoàng và cửu đỉnh, dân chúng khắp vùng Cửu Châu không ai không biết. Đến ngày tế, không ai không bái tế.

- Vũ Hoàng lão nhân gia lưu lại tàng bảo đồ này, vẫn còn có thêm chiêu này nữa. Cửu đỉnh ơi... Từ khi lão nhân gia rời nhân thế, thiên hạ hỗn loạn, cửu đỉnh đã có thể biến mất rồi. Dường như, cũng chỉ có Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch' tiền bối đã từng tìm được một đỉnh.

Đặng Canh là chấp pháp trưởng lão Thiết Y Môn nên biết không ít tin tức về cao thủ tiền bối.

Từ cổ chí kim, những người giỏi nhất từ trước tới nay, nếu được đặt lên để so sánh, cũng chỉ có bốn người: Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Già tổ sư, Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch'.

- Lý Thái Bạch tiền bối năm đó từng tìm được một đỉnh, còn dùng đỉnh đó để đựng rượu uống.

Đặng Canh cũng nhớ tới những gì được ghi lại.

Lý Thái Bạch, hẳn là nhân vật ngỗ ngược, tiêu sái nhất từ trước tới nay trong số bốn người vĩ đại này. Tuy có vũ lực tuyệt thế vô địch thiên hạ nhưng không thống nhất thiên hạ, cũng không truyền đệ tử hoặc lập tông phái. Cầm trong tay một thanh thanh kiếm, tiêu sái đi khắp thiên hạ lưu lại vô số truyền thuyết. Có được một trong cửu đỉnh, chỉ giữ để uống rượu. Đó là một truyền thuyết.

Lúc đó Lý Thái Bạch còn cảm thán:

- Đỉnh của Cửu Châu, được hương khói của dân chúng Cửu Châu phụng dưỡng lại trở nên thần kỳ như vậy. Vốn chỉ là một đại vật vô tri, bây giờ chỉ nhỏ bằng cái bát. Đến cả Thanh Phong kiếm của ta cũng không có thể gây xây xước cho nó chút nào. Thần kỳ thần kỳ!

Khắp vùng Cửu Châu, một vài đại nhân vật của các tông phái cũng đều biết về điển cố này.

Cửu Đỉnh. Có thể nhỏ đi và cũng không thể bị phá hỏng!

Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch' là một nhân vật coi như có thể so với Vũ Hoàng. Đến cả lão cũng không có cách nào gây tổn thương tới cửu đỉnh, đủ biết cửu đỉnh này thần kỳ như thế nào.

Từ sau Vũ Hoàng, khắp vùng Cửu Châu có vô số dân chúng, hết đời này tới đời khác đều bái tế Vũ Hoàng, cửu đỉnh. Nhiều đời như vậy, cho tới bây giờ... Trong lòng rất nhiều người, cửu đỉnh không chỉ đơn thuần là một cái đỉnh, mà là biểu tượng đại biểu cho khắp vùng Cửu Châu. Ẩn chứa ký thác của dân chúng Cửu Châu!

...

Trong đáy hồ, Đặng Canh cảm thấy lo lắng.

- Các đời môn chủ của Thiết Y Môn ta, từ chấp pháp trưởng lão đều luôn luôn tìm kiếm tàng bảo đồ này! Trên một nghìn năm đến bây giờ tìm được rồi, thế mà con mẹ nó, vật đã tới trước mắt, tàng bảo đồ còn yêu cầu ta cần có một cái đỉnh, đỉnh bình thường còn đỡ, phải là một trong số cửu đỉnh, không phải muốn đùa với ta sao!

Đặng Canh luống cuống đến mức thật muốn chửi cả Vũ Hoàng, - Cửu đỉnh là vật thần kỳ, Thiết Y Môn ta làm sao mà tìm được? Ngay cả bày ở trước mặt ta, chỉ sợ ta cũng không biết.

Đột nhiên.

Trong đầu Đặng Canh hiện lên một hình tượng. Trước ngực bộ hài cốt của Ngụy Đan tiền bối có đeo một cái tiểu đỉnh màu đen.

- Hà!

Đặng Canh tươi cười, mắt cũng sáng rực lên.

- Đúng, đúng!

Đặng Canh kích động vạn phần, - Cửu đỉnh thần kỳ vạn phần, còn có thể thay đổi kích cỡ. Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch' tìm được một đỉnh, của lớn bằng cái bát nhỏ. Kia tự nhiên cũng có thể nhỏ như một ngón tay! Chẳng trách Ngụy Đan đem cái tiểu đỉnh đó đeo bên người!

- Hơn nữa tiểu đỉnh ngâm trong nước mấy trăm năm cũng không hư hỏng, cũng không rỉ sét. Vốn ta chỉ nghĩ là nguyên liệu trân quý, bây giờ xem ra, ha ha… đã là cửu đỉnh, tiểu đỉnh có ngâm trong nước thì làm sao mà hư hỏng được chứ?

Đặng Canh càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

Ngụy Đan là một cao thủ tiên thiên kim đan làm sao trở nên cầu kỳ được, còn đeo một cái tiểu đỉnh kỳ lạ như thế? Hơn nữa Ngụy Đan cũng tìm được một phần sau của tàng bảo đồ... Kết hợp lại với nhau hoàn toàn có thể suy ra. Ngụy Đan vì tàng bảo đồ mới phải tìm tiểu đỉnh. Sau khi tìm được, đương nhiên cũng đeo theo bên mình!

- Ha ha... Ông trời giúp Thiết Y Môn ta rồi!

Trong lòng Đặng Canh nhất thời thoải mái, - Ta cần tiểu đỉnh, ông trời liền lập tức đưa tới. Bây giờ tàng bảo đồ đã có rồi, tiểu đỉnh cũng có nốt, Thiết Y Môn ta có thể mở bảo tàng của Vũ Hoàng ra! Hơn mười năm, Thiết Y Môn ta nhất định có thể tiêu diệt được Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo, khống chế cả Dương Châu! Có tên trong bát đại tông phái!

Lập tức, Đặng Canh đút tàng bảo đồ vào trong ngực rồi ngoi lên mặt nước.

Ngửa đầu thấy được mặt nước Đặng Canh chợt biến sắc, y đột nhiên ngưng lại.

- Không đúng!

Đặng Canh nhìn chung quanh, - Ta ở dưới đáy hồ hao phí khoảng chừng một canh giờ, làm sao không thấy đám người Điền trưởng lão?

Đáy hồ cũng chỉ lớn có vậy, ba người tìm dưới đáy hồ theo đạo lý thì phải thường xuyên đụng phải nhau. Nhưng Đặng Canh nhớ lại mình tìm dưới đáy hồ một thời gian dài, chưa từng gặp phải đám người của Điền trưởng lão.

Đặng Canh ngửa đầu nhìn mặt hồ sóng lăn tăn.

Sắc mặt y lạnh lẽo:

- Tình hình xem ra có biến.

Đặng Canh lập tức rút thanh trường kiếm màu bạc ra, thanh kiếm này tên là 'Ngân Lân Kiếm', cũng một thanh thần binh khó lường.

******

Đằng Thanh Sơn ở trên bờ hồ đợi hơn một canh giờ, sắc trời cũng đã tối, vầng trăng rằm đang mọc ở phía chân trời.

- Vù vù ~~~

Trên đỉnh núi, tiếng gió rít mãnh liệt.

- Dát, dát…

Một vài con ác điểu không biết tên bay qua đầu phát ra những tiếng kêu não nùng. Đằng Thanh Sơn vẫn ở bờ hồ, hai tay đeo Thiên Ưng Trảo, trong tay cầm một thanh phi đao. Cho dù đợi một canh giờ hắn vẫn không lo lắng chút nào, đợi thêm vài canh giờ nữa cũng không phải việc khó.

Gió núi gầm rú, ác điểu kêu lên.

- Ầm ầm ~~~

Đột nhiên mặt hồ vốn bình lặng bỗng bị nổ mạnh, mặt hồ rộng hơn mười trượng đều bị phá tung lên, sóng nước bắn cao đến mấy trượng.

Những bọt nước bắn lên cao ngút trời khiến hắn không thể phân rõ người ở chỗ nào.

- Chết rồi, Đặng Canh phát hiện ra có người ẩn núp.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, đợi một canh giờ nhưng vẫn đợi tiếp!

Đột nhiên, trong những con sóng ngút trời tràn lên bờ, một bóng đen xuất hiện rồi lao vào bờ, hướng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Hừ!

Phi đao trên tay phải Đằng Thanh Sơn bắn mạnh ra!

Vèo!

Vèo!

Hai thanh phi đao như một trợ thủ đắc lực, một trước một sau tựa như hai tia chớp xẹt qua bầu trời, khi còn cách người nọ một trượng, phi đao đầu tiên đột nhiên quẹo lại thành một vòng tròn.

- Véo!

Liên tiếp xuất hiện những bóng kiếm màu bạc, như là cả một thác nước bao lấy thanh phi đao của Đằng Thanh Sơn, chỉ nghe những tiếng ‘ choang ’‘ choang ’ liên tục, hai thanh phi đao của Đằng Thanh Sơn đã bị chấn thành mảnh vỡ. Còn bóng người đang lao tới, thân thể không khỏi khựng lại, thậm chí còn thoái lui hai

bước liên tiếp.

Đặng Canh nhìn nam tử có vết sẹo đao trước mắt:

- Nam tử mặt sẹo phi đao bá đạo lại mạnh như vậy, chấn đến hai tay ta cũng hơi run lên.

Ánh mắt Đặng Canh đảo qua ngực bộ hài cốt, đồng tử co rụt lại:

- Không còn tiểu đỉnh!

- Giết đệ tử Thiết Y Môn của ta, nhận lấy cái chết đi!

Đặng Canh gầm lên một tiếng, lao vào Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi mà xứng giết ta sao?

Đằng Thanh Sơn phát ra thanh âm thô cuồng, chân đạp mạnh xuống đất một cái, như một con mãnh hổ trên núi cũng lao về phía Đặng Canh.

Hai người vốn đứng cách nhau đến mấy trượng, chỉ một giây là lập tức là lao vào nhau chém giết.

- Xoẹt!

Ngân Lân Kiếm lóe sáng đã đâm đến trước mắt Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chân bước linh hoạt, tay phải vung lên, thân thể vừa chuyển, chỉ nghe choang một tiếng, tay phải và Ngân Lân Kiếm chạm vào nhau, ‘ Thiên Ưng Trảo ’, không bị suy chuyển chút nào không hổ là binh khí của cường giả tiên thiên kim đan.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn tung ra một băng quyền!

- Phốc!

Nắm tay như tên rời cung, không khí ở đầu nắm tay bị nén,

xuất hiện những vòng khí ép hình cung đến mắt thường cũng có thể thấy được, không khí phát ra rung động ầm ì, mật độ không khí phát sinh biến hóa làm cho một quyền của Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ. Đặng Canh thấy thế trong lòng cũng rất căng thẳng, y lập tức lui bước, đồng thời Ngân Lân Kiếm chém ra một đường cong.

- Bồng!

Một tiếng nổ mạnh, không khí hình thành cao áp đã nổ tung lên.

Nhất thời cả một vùng đất đá bay tung tóe.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn thu lại hai nắm đấm, một quyền thu về, một quyền khác xuất ra, khi thì hai đấm liên tiếp công kích, chân bước mau, khi tiến khi lùi, biến hóa không lớn, nhưng cơ hội thì nắm rất chuẩn xác. Nắm chắc khống chế không gian, đã mức vô cùng kinh người rồi. Băng quyền sinh sôi không ngừng, hoàn toàn bao phủ Đặng Canh.

Băng quyền như tên, tuần hoàn vô cùng!

Còn kiếm pháp của Đặng Canh cũng rất hãi nhân. Mỗi một kiếm của y đều có một luồng sáng, có những vệt sáng lớn, có vệt sáng nhỏ, tiên thiên chân nguyên ẩn chứa trong đó cũng khi thì mạnh khi thì yếu, hoàn toàn phá giải băng quyền của Đằng Thanh Sơn.

- Đặng Canh này … năng lực phòng ngự của kiếm pháp, sợ không thua gì thương pháp 'Hỗn Nguyên Nhất Khí' của ta. Mỗi một luống sáng đều như một cái lá chắn, hơn nữa lá chắn vô cùng vô tận.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy đối phương rất lợi hại, - Sức mạnh thân thể ta phối hợp với tiên thiên chân nguyên, thế mà không

chiếm được thượng phong!

Hắn giật mình, chẳng lẽ Đặng Canh không sợ hãi?

- Nam tử mặt sẹo này ở đâu ra thế nhỉ? Chỉ bằng vào một đôi quyền lại có thể áp chế được ta, buộc ta chỉ có thể phòng ngự, không thể công kích.

Đặng Canh cũng sốt ruột, - Trong số cao thủ tiên thiên thực đan, ta chưa hề nghe nói có một nhân vật như vậy.

Ầm!

Sấm dậy đất bằng!

- Chết rồi!

Đặng Canh thấy trong không gian hình như tràn ngập đầy những nắm đấm, không khỏi chấn động. Những nắm tay ẩn chứa một luồng kình khí kỳ lạ xuyên phá không gian lao tới, chung quanh đều xuất hiện những luồng kình khí vặn vẹo, Đặng Canh chỉ có thể lui về phía sau, đồng thời một chém ngang thanh Ngân Lân Kiếm.

- Bùng!

Đặng Canh cả người lùi liên tiếp mấy bước, từng bước đều làm cho núi đá rung động, xuất hiện những hố to, từng khối đá lớn chung quanh bị vỡ vụn ra - Dừng lại!

Đặng Canh hô lên.

Đằng Thanh Sơn nhìn Đặng Canh:

- Ta dùng 'Thiên Ưng Trảo' thi triển 'Hổ Pháo Quyền', mặc dù tốc độ hơi chậm nhưng sức mạnh thì không thua ' Độc Long Toản ' chút nào, thế mà Đặng Canh lại có thể ngăn cản được.

Đặng Canh lúc này cảm thấy hai tay gân cốt ẩn ước từng cơn đau nhức: ‘muốn giết nam tử mặt sẹo này phỏng đoán ta cũng phải trả giá không nhỏ. ‘

- Vị huynh đệ này thân thủ tốt thật! Không ngờ trong thiên hạ, trong số với tiên thiên thực đan lại còn một người sở trường quyền pháp như thế. - Đặng Canh nói.

- Kiếm pháp của ngươi cũng không kém. - Đằng Thanh Sơn cũng đáp.

Trên đỉnh núi, hai đại cao thủ đều hơi kiêng kỵ đối phương.

Trên mặt Đặng Canh lộ ra vẻ tươi cười:

- Tiểu bối của Thiết Y Môn mạo phạm huynh đệ, ngươi giết chết họ, việc này không thành vấn đề. Nhưng... huynh đệ, xin trả lại vật truyền thừa của Thiết Y Môn ta, tiểu đỉnh đen đó trả lại cho Thiết Y Môn ta đi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 24

Vong Ngã Chi Cảnh

Tiểu đỉnh màu đen là vật truyền thừa của Thiết Y Môn các ngươi sao?

Nét mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đặng Canh vốn chuẩn bị giết chết Đằng Thanh Sơn đoạt lấy tiểu đỉnh đen, nhưng sau một trận giao thủ ngắn ngủi, y cũng phát hiện ra đối thủ rất khó xơi, tự nhiên thay đổi sách lược. Y mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng, chính là vật truyền thừa của Thiết Y Môn chúng ta. Năm đó bị Ngụy Đan đoạt đi, tới bây giờ mới tìm lại được, cũng xin ngươi đưa tiểu đỉnh màu đen trao lại cho Thiết Y Môn của ta, sự tình trước đây sẽ hoàn toàn xóa bỏ!

- Đưa lại, đưa lại cái rắm!

Đằng Thanh Sơn thô lỗ quát, vết sẹo làm hắn có vẻ càng dữ tợn hơn, - Đặng Canh! Ngươi là đồ khốn khiếp vô liêm sỉ, có biết ta là ai không?

Đặng Canh sắc mặt trầm xuống, nam tử thô lỗ này mắng y là 'vô liêm sỉ', làm y hơi tức giận.

- Ngụy Đan tiền bối chính là tổ sư gia môn hộ của ta!

Đằng Thanh Sơn ngẩng cao đầu, quát lớn, - Trong thiên hạ sở trường quyền pháp, chẳng có bao nhiêu người còn có thể đạt tới tiên thiên cảnh giới. Vừa rồi, ngươi cũng thưởng thức được nắm tay của ta... hẳn là cũng đoán được thân phận của ta. Ta chính là truyền nhân của Ngụy Đan tiền bối. Ngụy Đan tổ sư gia năm đó ẩn cư ở Ngân Giác Sơn, nhưng sau đó lại biến mất vô tung, 'Thiên Ưng Môn' ta với các đời môn chủ, đều thỉnh thoảng đến Ngân Giác Sơn, xem như bái tế tổ sư gia một chút.

Đặng Canh chết lặng.

Quyền pháp của Ngụy Đan? Sáu trăm năm rồi, hơn nữa giấy chỉ mới được phát minh ra hai ba trăm năm gần đây. Những nghi chép lúc trước đều rất giản lược, những ghi chép trên da dê, cũng chỉ có vài dòng ghi việc liên quan tới Ngụy Đan, cũng chỉ đơn giản miêu tả là Ngụy Đan có quyền pháp bá đạo, sắc bén. Hơn nữa, Ngụy Đan cũng không có truyền nhân!

Nhưng Đặng Canh cũng không biết về quyền pháp của Đằng Thanh Sơn.

Trên bộ sách có nói Ngụy Đan không có truyền nhân là không có truyền nhân sao? Ngầm thu một đệ tử cả ngoại nhân cũng không biết, điều đó cũng chẳng có gì là kỳ quái!

- Lần này ta tới Ngân Giác Sơn để bái tế tổ sư gia. Ai ngờ thấy Thiết Y Môn các ngươi dám vớt hài cốt của tổ sư gia! Khinh nhờn hài cốt của tổ sư gia. Ta há có thể tha cho chúng chứ?

Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói.

- 'Thiên Ưng Trảo' này chính là thần binh của Thiên Ưng Môn ta. Chỉ có trên tay ta mới có thể phát huy uy lực lớn nhất! Còn nữa tiểu đỉnh màu đen này cũng là vật thiết thân của tổ sư gia ta. Cũng phải là vật kế thừa của ' Thiên Ưng Môn ' ta. Thiết Y Môn các ngươi dựa vào cái gì mà muốn lấy?

Đằng Thanh Sơn nói ra một hơi, Thật sự làm cho Đặng Canh á khẩu không trả lời được.

Đặng Canh ngụy ngôn muốn dùng đạo lý để áp chế Đằng Thanh Sơn.

Ai ngờ. Đằng Thanh Sơn còn cao tay hơn nhiều. Xem ra còn giỏi hơn cả y.

- Ngươi... Thiên Ưng Môn? Ngụy Đan là môn phái nào? Sao ta chưa từng nghe qua?

Đặng Canh nói.

- Có nhiều việc ngươi cũng chẳng biết!

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh.

- Thiên Ưng Môn ta phụng mạng tổ sư là phải ẩn thế. Trong thiên hạ cũng chỉ có vài người người biết ta. Lần này, nếu không phải là các ngươi khinh nhờn di hài tổ sư gia, ta có lẽ không ra tay. Tốt lắm, ta còn muốn an táng cho tổ sư gia, ngươi mau mau rời đi. Nếu không...

Đặng Canh tức giận.

Thế là thế nào?

Đặng Canh cũng coi như là người có ngôn từ sắc bén, làm sao lại lắp bắp như vậy, bây giờ ngược lại tới mức mình chẳng còn đạo lý gì cả.

Nhưng... Dòng chữ trên bảo đồ hắc thiết có viết ‘người có được tàng bảo đồ, nếu xông vào là hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Muốn có được bảo bối cần mang theo một trong số Cửu đỉnh. Những lời này cần phải ghi nhớ! ’, Đặng Canh nhớ rành mạch câu đó. Cửu đỉnh khó mà tìm được, sợ so với bảo đồ còn khó hơn một

bậc!

Từ sau khi Vũ Hoàng ly thế, mấy ngàn năm qua trong thiên hạ cũng chỉ biết có Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch' là người từng tìm được mà thôi.

Nếu lần này không tìm được tiểu đỉnh, vậy khi nào mới có thể tìm được?

- Ta mặc kệ ngươi là ai!

Đặng Canh sắc mặt âm trầm, quát, - Ta khuyên ngươi, mau mau mang tiểu đỉnh màu đen đó giao cho ta. Nếu không... Ngân Giác Sơn sẽ là nơi táng thân của ngươi! Thiên Ưng Môn của ngươi cũng gặp phải tai ương!

- Sao, mạnh bạo thế à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái, rồi nở nụ cười.

Trên thực tế đáy lòng Đằng Thanh Sơn đang tính toán đủ điều:

- Tên Đặng Canh ngay từ đầu phát hiện ra di hài này, cũng không để ý tới ' tiểu đỉnh ' nhưng sau khi tìm kiếm bảo đồ dưới đáy hồ một lúc lâu, bây giờ lại không thèm báo cừu cho bốn gã cao thủ hậu thiên, mà chỉ chăm chăm muốn tìm cho được tiểu đỉnh này! Xem y bây giờ đã gần phát điên rồi, tầm quan trọng của tiểu đỉnh đối với y không cần nói cũng biết!

Ngay từ đầu không coi trọng tiểu đỉnh.

Tìm kiếm bảo đồ một canh giờ, lại coi trọng tiểu đỉnh như vậy.

Đằng Thanh Sơn suy đoán ra một điểm: Đặng Canh hẳn là tìm được bảo đồ, hơn nữa phát hiện ra ' tiểu đỉnh ' này hẳn là có quan hệ mật thiết với bảo đồ!

- Chỉ có như vậy mới có thể giải thích, ngắn ngủn một canh giờ y đã hoàn toàn thay đổi thái độ với tiểu đỉnh.

Đằng Thanh Sơn phán đoán, nhưng vẫn nghi hoặc như trước 'kiếp trước mình tìm được một cái tiểu đỉnh đen, kiếp này tìm được lần thứ hai. Tiểu đỉnh này có quan hệ như thế nào với bảo đồ mà Thiết Y Môn tìm kiếm? '

Vào lúc này.

- Ngươi muốn chết!

Đặng Canh tức giận, trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh, một đạo kiếm quang màu trắng bạc đâm vào Đằng Thanh Sơn.

- Hay lắm!

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, đón kiếm quang đang phóng tới.

- Choang!

Tay trái Đằng Thanh Sơn vung lên, xem ra muốn cận chiến với Đặng Canh, nhưng tay trái vừa vung lên, Đằng Thanh Sơn đã biến sắc, - Không đúng!

Một kiếm này của Đặng Canh lại rất nhẹ nhàng, ẩn chứa kình đạo rất yếu, cái này làm cho kình lực dự trữ nơi tay trái của Đằng Thanh Sơn, hình như vung quyền đấm vào hư không.

Đặng Canh linh hoạt lui một bước, việc lui bước chỉ đơn giản là nghiêng người một bên lùi một bước.

- Phốc!

Ngân Lân Kiếm bổ tới xéo một bên, mang theo một luồng khí sắc bén.

Đằng Thanh Sơn lập tức ngả người xuống, tay trái đập mạnh xuống đất một cái, núi đá ầm ầm nổ tung, sinh ra một luồng kình đạo phản lực. Đằng Thanh Sơn như một viên đạn pháo bắn về phía Đặng Canh, đồng thời bụng co lại, kình đạo toàn thân truyền vào chân phải, chân phải đạp mạnh về phía sau.

- Choang!

Đặng Canh hình như sớm đoán trước tới việc Đằng Thanh Sơn có chiêu này, sớm né tránh, Ngân Lân Kiếm ngược lại bổ về phía cổ Đằng Thanh Sơn.

- Choang!

Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh, lần này giao thủ so với lần giao thủ trước đã khác hẳn. Mặc dù thực lực đối phương dường như không tăng, nhưng không biết như thế nào mà... Công kích của mình hoàn toàn lâm vào thế bị động bị đối phương nắm trong tay, chiêu thức gì đối phương cũng tựa hồ biết trước cả. Trong lòng Đằng Thanh Sơn có hơi giật mình, ánh mắt nhìn vào mắt Đặng Canh, mắt Đặng Canh không còn thần thái gì mà có vẻ hơi ảm đạm.

- Vong Ngã Chi Cảnh!

Đằng Thanh Sơn trong lòng thất kinh.

- Vù!

Kiếm quang sắc bén trong nháy mắt đâm đến trước ngực hắn.

Hữu chưởng Đằng Thanh Sơn đánh mạnh ra vào sống kiếm, thân thể linh hoạt lắc một cái, rồi Ngân Lân Kiếm xẹt ra một luồng sáng, lại một lần nữa bao phủ cả người Đằng Thanh Sơn.

Thoái lui!

Từng bước thoái lui!

- Đặng Canh này thật là liều mạng.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn hơi sốt ruột.

Hắn đọc trong U Nguyệt Thương Điển, biết sau khi đạt tới tiên thiên, phải qua một vài bước tu luyện. Tỷ như, phải đạt tới cảnh giới Nhập Vi, 'Thần' mới có thể đột phá tới ' nê hoàn cung ', lúc đó mới có cơ hội bước vào cảnh giới ' tiên thiên hư đan '. Nói cách khác... Phàm là tiên thiên hư đan, đều phải đạt tới cảnh giới Nhập Vi.

Muốn đạt tới cảnh giới 'Thực Đan', phải lĩnh ngộ được ' Vong Ngã Chi Cảnh ' hoặc là lĩnh ngộ được 'Chân Ngã Chi Cảnh'.

Cảnh giới 'Vong Ngã' và 'Chân Ngã', chỉ cần lĩnh ngộ một cái là có thể bước vào quá trình 'Tiên Thiên Thực Đan' rất nhanh. Nhưng cảnh giới 'Vong Ngã' và 'Chân Ngã' lại rất khác nhau.

Cảnh giới Vong Ngã ít khó khăn, nếu tu luyện ' Vong Ngã cảnh giới ' sau này rất ít có khả năng đạt tới ' tiên thiên kim đan '. Trong trạng thái 'cảnh giới Vong Ngã' trong đầu chỉ có chiến đấu, không tiếc tất cả muốn giết chết đối thủ, vì giết chết đối thủ thậm chí còn không tiếc mình cụt tay hay trọng thương.

Dưới cảnh giới Vong Ngã, nói đúng ra là không tồn tại lý trí.

Chân Ngã cảnh giới khó khăn cao hơn, sau này có khả năng đạt tới 'tiên thiên kim đan' cao hơn nhiều. Khi trong trạng thái cảnh giới Chân Ngã, ý thức chiến đấu không hề kém cảnh giới Vong Ngã chút nào, hơn nữa còn có lý trí.

...

Một khi toàn thân tiến vào 'cảnh giới Vong Ngã', coi như một tên điên đang chiến đấu!

- Đặng Canh thật là liều mạng, không giết chết ta là hắn không cam lòng.

- Phốc!

Bóng kiếm xẹt qua bụng Đằng Thanh Sơn rạch nát quần áo, thậm chí còn lưu lại một vết kiếm trên ‘ huyền thiết nội giáp ’.

Hàng vạn hàng nghìn kiếm quang bao phủ Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn có vẻ hơi chật vật trong màn kiếm quang.

- Không thể tiếp tục như vậy.

Đằng Thanh Sơn nóng nảy. Sức mạnh thân thể mình, cộng với sức lực ẩn chứa trong ‘tiên thiên hư đan’, gần như không chênh lệch so với cao thủ ‘Tiên Thiên Thực Đan ’. Nhưng... Về cảnh giới, mình kém hơn một bậc. Mình căn bản không biết ‘cảnh giới Vong Ngã’, cũng không hiểu ‘cảnh giới Chân Ngã’.

Dựa theo miêu tả trong ‘ U Nguyệt Thương Điển ’.

Mặc kệ là ‘ Vong Ngã ’ hay ‘ Chân Ngã ’, đều là ý thức chiến đấu cực mạnh, có thể làm cho bản thân nhập vào kiếm pháp, thương pháp, thi triển rất hoàn mỹ. Hơn nữa, đối với việc vận dụng chân nguyên tiên thiên, cũng tinh diệu tới mức đỉnh cao. Đối với việc khống chế không gian chiến đấu giữa hai người cũng cực kỳ chuẩn xác. Thậm chí còn có thể biết trước đối phương sắp công kích gì.

Có thể nói thế này ——

‘ Vong Ngã ’ và ‘ Chân Ngã ’, đều có thể đem thực lực cá nhân phát huy tới đỉnh cao! ‘ Chân Ngã ’ hơn ‘ Vong Ngã ’ một phần lý trí.

- Thà rằng gặp phải người tu luyện ‘ Chân Ngã ’, cũng không muốn gặp phải người tu luyện ‘Vong Ngã ’, y bây giờ là một người

máy, một người điên.

Đằng Thanh Sơn xoay phắt người, đồng thời đấm hai quyền, như một đôi thiết chùy đập mạnh xuống đất, ầm ầm nổ ra một tiếng!

Giống như tiếng sấm mùa xuân vang dội khắp nơi!

Mặt đất ầm ầm nổ tung ra. Vì Đằng Thanh Sơn cố ý khống chế, đại đa số núi đá đều bắn về phía Đặng Canh.

- Chạy thôi!

Đằng Thanh Sơn lập tức lao về phía dưới chân núi bỏ chạy.

- Đừng chạy!

Hai mắt Đặng Canh xám đục, giống như một con dã thú gầm gừ bắn vào vô số loạn thạch đang trở ngại mình, hóa thành một ánh lưu quang truy theo Đằng Thanh Sơn cực nhanh.

Vù!

Vù!

Hai người một trước một sau, Đặng Canh là cường giả tiên thiên thực đan, rất sở trường về khinh công. Nhưng cái quỷ dị là... Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn.

- Một người điên! Nhưng cũng chỉ tiến vào 'Vong Ngã Chi Cảnh', chạy mãi thì tốc độ cũng sẽ không gia tăng.

Đằng Thanh Sơn giống như một tia chớp, hắn bây giờ đã là cường giả tiên thiên! Do đó... Với Thiên Nhai Hành mà kiếp trước hắn học được, hắn rốt cục có thể thi triển đến khinh công tầng thứ hai rồi.

Thiên Nhai Hành tổng cộng có ba tầng, ba về bộ pháp, sáu về

kinh mạch.

Khi đạt tới tiên thiên mới có thể thi triển tầng thứ hai.

Tốc độ tầng thứ nhất đã rất kinh người, một khi thi triển tầng thứ hai, phối hợp với thân thể quái vật của Đằng Thanh Sơn.

Đặng Canh chỉ có thể trơ mắt nhìn Đằng Thanh Sơn biến mất trong tầm nhìn. Mãi đến khi thoát khỏi trạng thái điên loạn, Đặng Canh mới dừng lại, hai tròng mắt cũng khôi phục lại vẻ trong trẻo.

- Để hắn chạy mất rồi!

Đặng Canh thở phì ra một bụng đầy lửa giận, hai mắt hơi đỏ lên, - Cửu Châu đỉnh! Thiếu chút nữa đã tới tay ta rồi!!!

Thiết Y Môn khổ cực một ngàn năm, bao nhiêu gian khổ? Hơn nữa, tiểu đỉnh từng nằm ngay dưới mắt Đặng Canh lại không để ý, đến khi tìm thấy bảo đồ hắc thiết, y mới ý thức được tiểu đỉnh đặc biệt như thế nào.

Khi y muốn lấy nó... tiểu đỉnh bị người ta lấy đi!

Tất cả đều đã muộn!

Đã tìm được bảo đồ hắc thiết lại không cách nào tìm được bảo tàng của Vũ Hoàng, trên bảo đồ nói rõ ‘ xông vào là hẳn phải chết không thể nghi ngờ ’.

- A a a...

Đặng Canh gầm lên một tiếng, Ngân Lân Kiếm trong tay điên cuồng bổ ra chung quanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Núi đá nổ tung, chung quanh những cây đại thụ ầm ầm sụp đổ, Đặng Canh sắc mặt dữ tợn gầm rú:

- Môn chủ Thiên Ưng Môn, ta nhất định phải bầm thây thành ngươi vạn đoạn!

Tiếng gầm gừ quanh quẩn khắp núi rừng Man Hoang, làm không ít mãnh thú độc xà sợ hãi chạy loạn cả lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 25

Đi Mất! ?

Không gian đen kịt, trong núi rừng Man Hoang âm u.

- Vù!

Một tàn ảnh vụt xuyên qua thật nhanh, thỉnh thoảng có vài con độc xà, mãnh thú muốn tập kích tàn ảnh đó nhưng hết thảy đều bị giết sạch.

Nghe tiếng gầm gừ phẫn nộ từ xa xa truyền đến ‘ môn chủ Thiên Ưng Môn, ta nhất định phải bầm thây ngươi thành vạn đoạn! ’, Đằng Thanh Sơn cười khẩy một tiếng:

- Môn chủ Thiên Ưng Môn ư? Ngươi có bản sự, trước tiên hãy tìm khắp vùng Cửu Châu, cố mà tìm cho được một Thiên Ưng Môn cái đã.

‘ Thiên Ưng Môn ’ chỉ là do Đằng Thanh Sơn thuận miệng mà bịa ra thôi.

Về phần thật sự có hay không thì bản thân hắn cũng chẳng biết. Ít nhất, hắn cũng chưa hề nghe nói là có môn phái đó.

Nếu thật sự có, và nếu Thiết Y Môn đi tìm được, cũng chỉ có thể tính là Thiên Ưng Môn đó xui xẻo mà thôi.

- ‘ Vong Ngã cảnh giới ’, không hổ là trạng thái chiến đấu cực

mạnh, có thể đem không gian, thực lực bản thân phát huy tới đỉnh cao, trận vừa rồi, nhiều lần mình bị đối phương chiếm tiên cơ! May mà mình khi chạy trốn thì cảnh giới cũng không có ảnh hưởng gì tới cả.

Hồi tưởng lại trận đánh vừa rồi, Đằng Thanh Sơn cũng phải thốt lên tán thưởng.

Dựa theo phân chia cấp bậc cảnh giới.

Tiên Thiên Hư Đan, bình thường là cảnh giới Nhập Vi.

Tiên Thiên Thực Đan, là ‘ cảnh giới Vong Ngã ’ hoặc ‘ cảnh giới Chân Ngã ’.

Tiên Thiên Kim Đan, đó là ‘ Phản phác quy chân ’!

Nếu nói ‘ cảnh giới Vong Ngã ’ và ‘ cảnh giới Chân Ngã ’ là ý thức chiến đấu cực mạnh, vậy thì ‘ Phản phác quy chân ’, lại có một điểm lợi hơn hẳn đó là có thể làm cho lực cản không khí biến mất!

Giống như những tiên thiên cường giả bình thường, chỉ cần giơ tay, nhấc chân là đá tảng phải nổ tung. Một kiếm đâm ra, lực cản không khí quả thực kinh người. Tốc độ càng nhanh, lực cản không khí càng lớn! Cho dù là ‘ cảnh giới Vong Ngã ’ và ‘ cảnh giới Chân Ngã ’, cũng không có khả năng tiêu trừ được lực cản của không khí.

Nhưng tiên thiên kim đan cường giả lại có thể làm được!

Một kiếm như nhau, cùng có tiên thiên chân nguyên như nhau, một khi không có lực cản của không khí, là có thể nhanh hơn gấp hai gấp ba lần. Nhanh hơn gấp hai gấp ba, đó là khái niệm gì? Chính là một kích nhất định giết chết đối phương a!

Bởi vì cường giả Tiên Thiên Kim Đan, một chiêu một thức,

không làm cho khí bị dồn ép, cũng không có cuồng phong gầm rú, có vẻ rất bình thường, vì vậy, cảnh giới đó được gọi là ‘ Phản phác quy chân ’! Lúc trước, Gia Cát Nguyên Hồng khi thu nhận Đằng Thanh Sơn làm đệ tử, thi triển thủ đoạn chính là ‘ Phản phác quy chân ’ này!

Đằng Thanh Sơn cũng đọc trong U Nguyệt Thương Điển mới biết được điểm này.

- Dựa theo U Nguyệt Thương Điển, chỉ có cảnh giới tăng lên, cái ‘ thần ’ của con người mới có thể lột xác. Một khi ‘ thần ’ mà lột xác sẽ dung hợp được với tiên thiên chân nguyên, lúc đó tiên thiên chân nguyên mới có thể lột xác! Ta bây giờ phải lĩnh ngộ ‘ cảnh giới Chân Ngã ’ mới được.

Đằng Thanh Sơn không muốn tu luyện ‘ cảnh giới Vong Ngã ’, bởi vì một khi đã trở nên quên mình (vong ngã), lúc chiến đấu sẽ không còn quan tâm tới bản thân mình bị thương nặng nhẹ ra sao nữa.

Hơn nữa, tu luyện Vong Ngã, tương lai rất khó bước vào Tiên Thiên Kim Đan. Kỳ thực rất nhiều cường giả, cũng không muốn tu luyện ‘ cảnh giới Vong Ngã ’, thế nhưng ‘ cảnh giới Chân Ngã’ quá khó, chỉ đành có thể lùi bước mà tu luyện cái còn lại, chấp nhận ‘cảnh giới Vong Ngã ’ thấp hơn, tu luyện dễ dàng hơn.

***

Đằng Thanh Sơn một đêm không hề nghỉ ngơi, liên tục lao mình lướt đi thật nhanh, một đường giết chết vô số mãnh thú, độc xà. Buổi tối hôm sau mới nghỉ ngơi một đêm, đợi đến buổi sáng ngày thứ ba, Đằng Thanh Sơn đi ra khỏi biên giới Man Hoang.

Đến cạnh một con sông, Đằng Thanh Sơn cởi bộ quần áo rách nát trên người ra, rồi nhảy xuống sông tắm rửa, lại thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác.

- Lạo xạo, lạo xạo ~~

Gân cốt, cơ nhục Đằng Thanh Sơn phát ra những tiếng kêu khe khẽ, chỉ thấy song chưởng tráng kiện của hắn co rút lại một chút, thân hình vươn cao hơn một chút, đồng thời lột bỏ mặt nạ bên ngoài. Nhất thời từ một tên lỗ mãng mặt sẹo tráng kiện trước kia, giờ đã biến thành một thanh niên thanh tú.

Thu đôi quyền sáo ' Thiên Ưng Trảo ' vào trong bao, đeo lại cây Ẩm Huyết Đao, xốc lại bao đồ đạc, lập tức lên đường.

Một lát sau, Đằng Thanh Sơn đã đi ra khỏi Man Hoang.

- Đúng là ra bên ngoài thật vô cùng thoải mái!

Đi ra khỏi Man Hoang, ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu trên người, hơi ấm dào dạt, gió nhẹ mơn man, càng thêm khoan khoái hơn!

- Không khí cũng tươi mát hơn, không giống ở bên trong Man Hoang, lúc nào cũng có mùi thi thể dã thú thối rữa quanh năm không tiêu tan hết.

Tâm tình Đằng Thanh Sơn lúc này rất tốt.

Vừa ở trong Man Hoang gần mười ngày, lại mới đấu đá với Đặng Canh một trận!

Trận chiến ấy, Đằng Thanh Sơn đích xác đã bị rơi vào thế hạ phong. Nhưng đó cũng là vì hắn chưa sử dụng thương!

Dù sao cả đời này, tinh lực của Đằng Thanh Sơn đều dồn vào thương pháp. Một tấc dài là một tấc mạnh. Luân Hồi thương một khi thi triển ra, mặc dù cảnh giới thấp hơn đối phương, nhưng thương pháp của Đằng Thanh Sơn lại vô cùng đáng sợ. Hai người nếu liều chết một trận thì Đằng Thanh Sơn với thương pháp sắc bén, phần thắng cũng không hề ít hơn năm thành!

Chỉ là... Cao thủ sử dụng thương quá ít, rất nhiều người đã biết thương pháp của Đằng Thanh Sơn. Một khi dùng thương, sẽ phải lấy mạng kẻ địch, không giết được Đặng Canh, thân phận hắn rất có thể sẽ bại lộ.

Mà sử dụng quyền pháp, cho dù không giết được Đặng Canh, thân phận cũng sẽ không bị lộ!

- Dù sao mục đích của ta là phá hỏng chuyện của bọn chúng! Hiệu quả đã đạt được rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng không quá quan tâm đến việc có giết được Đặng Canh hay không,.

- Lần này đi Man Hoang, thu hoạch xem ra không nhỏ.

Ăn được chu quả, bước vào tiên thiên, lại tìm được Thiên Ưng Trảo.

- Quan trọng nhất là nó!

Đằng Thanh Sơn sờ sờ vào tiểu đỉnh đen trên ngực, sau đó lại cho vào trong áo. Đằng Thanh Sơn cũng không thèm để ý đến quan hệ giữa tiểu đỉnh màu đen với bảo đồ. Trong lòng hắn... Ý nghĩa kỷ niệm của tiểu đỉnh mới là quan trọng.

***

Vũ An quận thành.

- Cộp, Cộp, Cộp.

Đằng Thanh Sơn cưỡi thanh tông mã, đi quanh con đường ven hồ Vũ An quận thành. Lúc trước Đằng Thanh Sơn đã để cô gái nhỏ họ ‘ Lý’ tại đây, hơn nữa hắn cũng đã hứa giúp nàng báo thù.

- Không biết tiểu cô nương này bây giờ như thế nào rồi.

Đằng Thanh Sơn đi tới nơi, kinh ngạc phát hiện ra, - Ủa, con đường quanh hồ này vì sao lại trở nên náo nhiệt như vậy!

Bên cạnh con đường ven hồ đều là những tòa nhà lớn, phải là phú thương hoặc nhân vật có thế lực mới có thể mua được.

Con đường này, bình thường ban ngày rất thanh tĩnh.

Trên mặt hồ cạnh con đường, có một con thuyền lớn tuyệt đẹp neo đậu, Đằng Thanh Sơn cũng biết, đó chính là hoa thuyền! Bình thường buổi tối, sẽ có rất nhiều hoa thuyền, hấp dẫn những phú thương trên bờ xuống hưởng lạc - Bây giờ là ban ngày, sao lại có nhiều hoa thuyền như thế nhỉ?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

Những chiếc hoa thuyền bập bềnh, xem ra ở rất gần bờ, có một hoa thuyền lớn nhất thậm chí còn cập vào bờ, mà ở bãi cỏ trên bờ lúc này đang tụ tập một đám người đông nghịt. Liếc mắt qua, tối thiểu cũng phải có hơn một ngàn người, đứng kéo dài cả một đoạn tới hơn mười trường.

Đằng Thanh Sơn vừa giữ cương ngựa, hướng về phía chỗ đông người nhất, vừa nhìn náo nhiệt, chợt nghe những tiếng kêu trong trẻo:

- Đi ở phía sau, chính là 'Xuân Hương' cô nương, người đứng đầu tứ Hương của Thiên Hương viên chúng ta.

Nhất thời hơn một ngàn người đều đổng thanh hoan hô.

- Xuân Hương cô nương, đêm nay, nàng là của ta.

- Ha ha, ta tới cổ vũ cho nàng.

Những tiếng cười, tiếng reo hò vang lên không ngớt.

***

Đến khi Đằng Thanh Sơn tới gần, mới phát hiện…

Nguyên lai phía bãi cỏ trên bờ để đầy những tấm thảm lông, trên đó bày biện những cái bàn lớn, tổng cộng có năm mươi bàn. Đám phú thương quý nhân mặc đồ đẹp đẽ quý giá ngồi ở những chiếc bàn này, còn đám hộ vệ, người hầu của họ đều đứng ở một bên. Những nhân vật phú thương vừa thỏa thích uống rượu, ăn trái cây, vừa theo dõi màn biểu diễn trên hoa thuyền.

Còn phía bên ngoài năm mươi cái bàn, có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt. Những nhân vật này thì quả thực là bi thảm, cả đám người chen chúc nhau rất chật chội, khổ sở.

- Lão vương.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vừa đảo qua, đã thấy lão Vương mập cũng đang ngồi ăn nho.

Lão Vương mập mạp mặc áo choàng kim sắc, phía sau có hai hộ vệ, hắn xem ra cũng rất có vai vế, một mình độc chiếm một bàn.

Nghe thanh âm, Vương mập quay phắt đầu lại, lập tức nhanh chóng chạy đến bên người Đằng Thanh Sơn, cung kính nói:

- Thống lĩnh đại nhân, người đã về rồi, xin chúc mừng thống lĩnh đại nhân.

- Lão Vương, ngươi quả là biết hưởng thụ.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói.

- Hắc hắc, bình thường không có việc gì, nên cũng tìm một vài tiệc vui nho nhỏ giải sầu.

Vương mập cũng cười đáp, đồng thời hắn hò hét trách mắng hai hộ vệ của mình, - Còn không dắt ngựa cho thống lĩnh đại nhân,

đứng đần ra ở đấy làm gì.

Đằng Thanh Sơn đưa dây cương:

- Lão Vương, lần trước ta bảo ngươi chiếu cố cho một tiểu cô nương, vậy tiểu cô nương đó bây giờ đâu rồi?

- Tiểu cô nương hả?

Vương mập lắc đầu nói, - Thống lĩnh đại nhân, lần trước người vừa đi được hai ngày, tiểu cô nương đó đột nhiên lại có một sư phụ! Nàng nói với ta, nàng muốn đi theo sư phụ của mình... Lúc đi, còn bảo ta giao cho ngài một phong thư. À, Tiểu cô nương đó cũng bảo người đừng báo thù cho nàng, nàng và sư phụ của nàng sẽ tự báo thù.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhíu mày:

- Sư phụ?

- Ừm.

Vương mập mạp gật đầu, - Là một nữ nhân, trông bề ngoài khoảng chừng ba bốn mươi tuổi. Nhưng... Ánh mắt người đàn bà này rất kinh người. Nàng chỉ liếc mắt nhìn ta một cái mà khắp lưng ta đã xuất hạn mồ hôi lạnh, hẳn là một nhân vật cực lợi hại. Nhưng người đàn bà đó lại dường như rất thích tiểu cô nương kia.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, kinh mạch tiểu cô nương họ Lý này rất nhiều tạp chất, không thể vận chuyển nội kình tâm pháp, làm sao lại có được một vị sư phụ chứ?

- Lão vương cũng là cao thủ hậu thiên, có thể làm cho lão Vương sợ hãi như vậy, người đàn bà đó phỏng chừng là một cao thủ lợi hại. Có thể thu tiểu cô nương đó làm đồ đệ, phỏng chừng có thể có thủ đoạn giải quyết vấn đề kinh mạch của cô ta.

Đằng Thanh Sơn cũng thở dài một hơi, - Lão Vương, ngươi đi lấy lá thư đưa lại cho ta, ta sẽ nghỉ tạm và ăn cơm trưa.

Vương mập liền nói:

- Thống lĩnh đại nhân, người ngồi chỗ của ta đi.

Nói rồi, Vương mập lập tức phân phó người gọi món ăn.

***

Bên bờ hồ gió thổi phơ phất.

Vừa ăn mỹ thực, lại vừa được ngắm nhìn đám nữ tử đẹp mê người biểu diễn trên sàn hoa thuyền, đích xác rất là thoải mái.

- Tuyển hoa khôi ư?

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống một lát, nghe người chung quanh nói chuyện, cũng biết hôm nay là ngày gì. Đây là hội tuyển hoa khôi được tiến hành ở Vũ An Quận Thành bốn năm một lần, người tham gia đều là những người có danh tiếng. Đằng Thanh Sơn vốn dĩ vẫn tưởng rằng thanh lâu nữ tử rất phong trần, nhưng mười hoa khôi có tên tranh giải, chẳng những xinh đẹp, mà còn có khí chất rất khác biệt. Nói về vẻ đẹp và khí chất, bọn họ không hề thua kém Gia Cát Thanh chút nào, mà cầm kỳ thi họa, cũng rất nhiều sở trường.

- Chỉ là số mạng không tốt, rơi vào cảnh phong trần.

Đằng Thanh Sơn nhìn những nữ tử này, không khỏi thầm lắc đầu. Ở thời loạn thế này, khi gia thế không tốt, nếu trông càng xinh đẹp, vậy thì số phận sẽ càng thảm thương.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu lại.

Chỉ thấy hai hán tử trang phục màu xanh đang đi tới, một người quát:

- Cái bàn phía sau góc kia, ngươi tới chỗ kia mà ngồi! Cái bàn này, Thanh Hồ Đảo chúng ta chiếm. Còn các ngươi nữa, cái bàn này của các ngươi, Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng chiếm.

Hai người này ngữ khí vô cùng bá đạo.

- Thanh Hồ Đảo? Chẳng trách lớn lối như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng giật mình.

Ở Dương Châu, Thanh Hồ Đảo, chính là hoàng đế a!

- Ừm, không nghe ta nói à?

Hán tử áo xanh sắc mặt trầm xuống, trừng mắt về phía Đằng Thanh Sơn.

- À, Đằng thống lĩnh, ha ha, nhân sinh sao lại trùng hợp thế!

Một tiếng cười vang lên, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên vận trường bào màu trắng bạc và một thiếu nữ áo tím sóng vai đi tới, phía sau họ là năm nam nữ thanh niên đi theo.

- Cổ Thế Hữu!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra người này chính là thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo ‘Cổ Thế Hữu’.

- Thiếu đảo chủ.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Thiết Phàm, lui ra.

Cổ Thế Hữu ra lệnh cho tên hán tử áo xanh, - Vị này chính là đệ nhất thống lĩnh Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn! Trong Địa Bảng được đưa ra nửa cuối năm nay, Đằng thống lĩnh bài danh thứ bốn mươi sáu Địa Bảng. Đằng thống lĩnh, không ngại ta cùng sư muội ngồi bên cạnh ngươi chứ.

- Xin mời.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói, đồng thời đáy lòng cũng rất nghi hoặc!?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 27

Bên Trong Quy Nguyên Tông.

Nhất thời xung quanh hơn một ngàn người đều ồ lên.

Khiêu chiến đệ nhất nhân trên Tiềm Long Bảng: Đằng Thanh Sơn?

Đằng Thanh Sơn đôi mắt nheo lại, ánh nhìn lãnh đạm đảo qua đại hán đen thui: " Muốn đánh với ta một hồi à, trước hết hãy báo tên thật ra! "

“Ta gọi là Thiết Tháp! " Đại hán da đen trầm giọng nói.

“Đằng thống lĩnh, tên ngốc này muốn khiêu chiến với ngươi, ngươi hãy đừng để lật thuyền trong mương nhé. " Cổ Thế Hữu cười nói, hắn nói ra những lời này hiển nhiên là có ý xem thường ‘ Thiết Tháp ’. Đương nhiên, những lời nói lúc trước của vị lão gia ‘ Bùi Tam ’ của đại hán đen này đã làm cho Cổ Thế Hữu rất khó chịu, lúc này hắn đang chửi thầm trong bụng.

Nếu là thanh niên bình thường, sớm đã lao vào chém giết rồi.

Nhưng Cổ Thế Hữu không phải là một kẻ thường nhân, hiện tại hắn chưa muốn trêu vào Bùi Tam thần bí này.

“Lật thuyền trong mương? " Nam tử áo tím ‘ Bùi Tam ’ cười khà khà nói, " Ở Hỏa Diệm Sơn, nghe nói Cổ Thế Hữu đã bại về tay Hoa Xích Trụ! "

Cổ Thế Hữu nhìn chằm chằm vào Bùi Tam, từ đáy lòng bốc lên sát khí.

“Hộ vệ của ta chính là sư phụ của Hoa Xích Trụ! " Nam tử áo tím ‘ Bùi Tam ’ nói.

“Sư phụ Hoa Xích Trụ! "

Mọi người ồ lên!

Đằng Thanh Sơn cũng chấn động. Hắn cũng chứng kiến qua Hoa Xích Trụ sử dụng trường côn đánh bại Cổ Thế Hữu ở chân núi Hỏa Diệm Sơn. Không ngờ đại hán đen thui trước mắt mình lại là sư phụ của Hoa Xích Trụ.

“Ngươi nói là sư phụ của Hoa Xích Trụ à. Sao có thể như thế được? " Cổ Thế Hữu hừ một tiếng.

“Tin hay không tùy ngươi. Nhưng đến cả đồ đệ của người ta mà cũng có thể thắng được ngươi, vậy Thiết Tháp có thể thắng ngươi rất dễ dàng. " Bùi Tam cười khẽ nói. Trong ánh mắt Cổ Thế Hữu lóe lên hàn quang, trong lòng sát khí ngùn ngụt bốc lên: " Bùi Tam này, ta nhất định phải tự tay giết hắn! "

Tên Thiết Tháp rút ra một đôi thiết giản thô kệch màu đen từ sau lưng: " Đằng Thanh Sơn. Xin mời! "

“Xoẹt xoẹt! "

Đằng Thanh Sơn lấy trong bao ra hai đoạn Luân Hồi thương, nối vào nhau, sau đó cầm trong tay cây Luân Hồi thương, phân phó cho hộ vệ đi theo mình: " Bảo quản cái bao của ta. " " vâng thưa thống lĩnh đại nhân. " Tên hộ vệ cung kính nói.

“Xin mời! " Đằng Thanh Sơn tựa như một cây lao thẳng tắp, đứng nghiêm tại chỗ.

Hai người còn cách nhau ba cái bàn.

“Hừ! " Đại hán đen thui mỗi tay nắm chắc một cây thiết giản, nhảy vút lên, lướt qua ba cái bàn, như một con gấu đen to lớn lao vào Đằng Thanh Sơn. Hai cây thiết giản trong tay chốc lát đã hóa thành hai con hắc long hướng Đằng Thanh Sơn đập tới. Những luồng cuồng phong sắc bén quét qua, mọi người xung quanh lập tức lùi ra xa.

“Quá mạnh mẽ! "

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, Luân Hồi thương trong tay đâm mạnh ra.

“Choang! " Đầu thương chạm vào thiết giản.

“Lực đạo thật mạnh, phải tới cả vạn cân! " Đằng Thanh Sơn chấn động, đồng thời tức giận hừ một tiếng!

Quay vòng một thế ‘ Hỏa Thượng Kiêu Du ’, đầu của Luân Hồi thương bắn ngược rất mạnh, chấn động trong không trung làm đại hán đen không thể mượn lực ở đâu được, bị đánh bay về phía mặt hồ.

Đại hán da đen đạp nhẹ trên mặt nước hồ một chút, rồi sau đó nhảy lên mui hoa thuyền.

“Ha ha... Đằng Thanh Sơn, ta xem thường ngươi rồi. " Đại hán đen cười nói. Hai người giao đấu, cho dù đánh về phía đối phương, bình thường thân thể cũng đều phải rất gần mặt đất. Bởi vì... Một khi nhảy lên quá cao, không có chỗ mượn lực, sẽ không thể thay đổi phương hướng, dễ dàng bị địch nhân chụp lấy cơ hội phản công, trừ phi bản thân vô cùng tự tin.

Nếu không, có rất ít người lựa chọn việc nhảy cao như vậy để chiến đấu.

“Thực lực của ngươi cũng không tệ. " Đằng Thanh Sơn điểm nhẹ dưới chân một chút, cả người như tên rời cung, bắn mạnh về phía đỉnh hoa thuyền.

Trường thương như một con du long màu bạc, đâm thẳng vào yết hầu của Thiết Tháp.

“Choang! "

Hai người một lần nữa giao kích. Những mảnh gỗ dưới chân Thiết Tháp bị chấn đến gãy nát, hắn lập tức lao về phía sau. Còn Đằng Thanh Sơn điểm mũi thương, như một con hùng ưng nhìn chằm chằm vào con mồi, bổ thẳng về phía đại hán đen, cây Luân Hồi thương hóa thành đạo đạo thương ảnh, như những mũi tên bắn thẳng vào chỗ yếu hại!

Hai người quấn lấy nhau như bóng với hình!

Bùng! Bùng! Bùng!

Đằng Thanh Sơn và đại hán đen, lại đạp xuống mặt nước, từ bờ hồ bên này, một mạch đánh tới bờ hồ đối diện. Những luồng khí sắc bén mãnh liệt, làm cho nước trên mặt hồ nổ tung lên, những tiếng ầm ầm làm mặt nước vốn yên tĩnh nứt toác ra.

Thương ảnh của Đằng Thanh Sơn như hàng nghìn hàng vạn đóa hoa lệ cùng nở rộ. Còn một đôi thiết giản của Thiết Tháp thì như hai cái giáp sắt, phòng ngự hoàn mỹ vô khuyết.

“Hây! " Đại hán Thiết Tháp chợt quát mạnh một tiếng, trong đôi mắt ẩn chứa kim quang lóe lên, một cây thiết giản ở tay phải đánh mạnh về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ầm!

Tiếng không khí bị dồn ép nổ tung vang vọng khắp trời!

“Người này còn ẩn giấu sức mạnh. " Đằng Thanh Sơn biến sắc, lập tức thi triển thương pháp ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’, dùng hết sức hy vọng đánh tan một kích của đối phương.

Bùng!

Thiết giản và Luân Hồi thương đụng nhau, những tiếng nổ vang vọng khắp nơi.

“Phù! " Đằng Thanh Sơn bị chấn động quăng ngược lại phía sau, lướt trên mặt hồ, hắn đạp xuống nước một chút, rồi sau đó mới nhảy lên một hoa thuyền khác.

“Người này, chẳng lẽ là tiên thiên cường giả? " Mắt Đằng Thanh Sơn hơi nheo lại.

Cú đánh vừa rồi có sức mạnh khoảng chừng mười lăm vạn cân, cường giả hậu thiên không có khả năng bộc phát ra lực mạnh như vậy.

“Đằng Thanh Sơn, đệ nhất Tiềm Long Bảng, quả là danh bất hư truyền, bội phục, bội phục. " Đại hán đen chắp tay, rồi lập tức nhảy lên, sau đó đạp trên mặt hồ, bay đến bên cạnh nam tử áo tím.

“Lão gia. " Đại hán đen khom người.

“Đi thôi. " Trung niên áo tím ‘ Bùi Tam ’ lúc này mang theo đại hán đen và nữ tử ôm cây cổ cầm ‘ Mộng Đỗ Quyên ’ bỏ đi.

...

“Phù! " Đằng Thanh Sơn nhảy bờ, nghi hoặc nhìn theo ba người bọn nam tử áo tím rời đi: " Đại hán đen đó vừa rồi phát ra một chiêu rất lợi hại, mắt hắn có kim quang lóe lên. Ta tuyệt đối không nhìn lầm! Hán tử này là một tiên thiên cường giả! Một tiên thiên cường giả, lại trở thành hộ vệ... Nam tử áo tím này là ai nhỉ? "

“Ta còn có việc, sau này chúng ta sẽ gặp nhau nhiều hơn, bây giờ ta xin đi trước”. Đằng Thanh Sơn nói rồi đứng dậy bái chào.

“Đằng thống lĩnh. " Nữ tử áo tím Ôn Tiêu cũng chắp tay chào.

Sau đó, hai sư huynh muội, mang theo năm nam nữ thanh niên rời đi. Đằng Thanh Sơn không để ý... Trong số năm người nam nữ đi theo Cổ Thế Hữu, có một thiếu niên hắc y tuấn tú thường xuyên liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, người này chính là thiếu niên mà lúc trước Đằng Thanh Sơn cứu được khi hành quân đến mỏ vàng —— Diêm Đan Thần.

Diêm Đan Thần nhìn Đằng Thanh Sơn thật lâu, sau đó đi theo thiếu đảo chủ nhanh chóng ly khai.

Ơn cứu mạng, hắn chưa bao giờ quên!

“Đằng thống lĩnh, lão hủ... "

“Đằng thống lĩnh... "

Chung quanh đám phú thương đều tới chào hỏi. Đằng Thanh Sơn chắp tay, rồi cầm lấy bao đồ, đi về phía phủ đệ của Vương mập. Những người ở đây thật sự quá phiền nhiễu, hắn không muốn dây dưa. Vừa mới ra khỏi đám người, Đằng Thanh Sơn đã thấy Vương mập đang từ xa đi tới.

“Thống lĩnh đại nhân. " Vương mập lấy từ trong ngực ra một phong thư, " Thư của Lý tiểu cô nương đây này! "

Đằng Thanh Sơn nhận lấy.

“Thống lĩnh đại nhân, việc tuyển hoa khôi, phỏng chừng còn một canh giờ nữa. " Vương mập kinh ngạc nói.

“Không muốn xem, chốc nữa ta sẽ về Quy Nguyên Tông. " Đằng Thanh Sơn mở thư ra, chữ viết trên đó rất đẹp ——

‘ Đằng đại ca: Vốn ta cũng từng suy nghĩ tới những gì huynh nói - trở thành một người bình thường. Nhưng, sau khi người đi không lâu, ta đang đi bộ ở Vũ An Quận Thành thì gặp được sư phụ ta. Bà đã thu nhận ta làm đệ tử, rồi lại cho ta uống một chén nước nhỏ. Uống quả là rất ngon. Uống vào xong kinh mạch ta cơ hồ đều thông cả. Ta bây giờ đã có thể tu luyện nội kình rồi. Tự đáy lòng, ta kỳ thực không muốn làm một người bình thường, ta cũng muốn tự mình giết đám cường đạo thổ phỉ giống như Đằng đại ca! ‘

‘đại cừu kia, ta và sư phụ sẽ báo, không phiền Đằng đại ca nữa. Chờ sau khi ta xuất sư, ta sẽ đi tìm Đằng đại ca! Nhất định là như vậy...

Mấy lời xin báo cho đại ca biết! ’

Đằng Thanh Sơn nhìn xong nở nụ cười: " Tiểu cô nương này thật là có vận may, sư phụ nàng hẳn đã cho nàng uống ‘ Ngọc Tinh Chi Tủy ’. "

Ngọc Tinh Chi Tủy, còn trân quí hơn chu quả nhiều, nó có thể cải thiện gân cốt, nếu là người bình thường có thể đả thông tất cả kinh mạch. Tiểu cô nương này có nhiều tạp chất trong kinh mạch, nên cũng gần như toàn bộ đả thông.

***

Vũ An Quận Thành, trong một gian thư phòng u tĩnh.

“Tìm thấy ba người bọn nam tử áo tím ‘ Bùi Tam ’ chưa? " Cổ Thế Hữu trầm giọng nói.

Bên cạnh tráng hán râu rậm liền nói: " Thành Vệ Quân đã phái ra năm ngàn nhân mã đi tìm rồi, nhưng, nhưng ba người hán tử áo tím không biết ẩn núp ở nơi nào, nên vẫn chưa tìm được. Nhưng thiếu đảo chủ cứ yên tâm, ba người bọn chúng tuyệt đối trốn không thoát đâu. "

“Hừ. " Ánh mắt Cổ Thế Hữu lạnh xuống, " Tên Bùi Tam hôm nay rất kiêu ngạo, căn bản không coi Thanh Hồ Đảo của ta vào mắt. Không bắt được hắn, ta không thể hả giận được. Tốt lắm, ngươi mau mau đi an bài người, cẩn thận tra xét cho ta! Ta không tin, ba người sống sờ sờ như vậy lại có thể thoát được! "

“Dạ. " Tráng hán râu rậm đáy lòng cảm thấy run lên, vội rời khỏi thư phòng.

Bùi Tam hôm nay đích xác trêu cho Cổ Thế Hữu rất giận, nhưng hắn nhìn không thấu Bùi Tam, do đó không dám nổi giận tại chỗ.

Một khi phát hoả ở đương trường, nếu đối phương là cường giả lợi hại, rất có thể mình cũng tiêu đời. Do đó hắn cố gắng nhẫn nhịn, nhịn cho tới khi có đủ thủ hạ nhân mã! Thanh Hồ Đảo của hắn chính là một trong tám Đại tông phái khắp vùng Cửu Châu!

Ở Dương Châu, không ai dám trêu vào Thanh Hồ Đảo!

“Phù. "

Cổ Thế Hữu thở phào một hơi, lộ ra vẻ tươi cười, " Thứ hai Tiềm Long Bảng? Hừ, chẳng bao lâu nữa, vị thiên tài mười bảy tuổi này, đệ nhất Tiềm Long Bảng cũng sẽ không còn nữa. Ta lại trở thành người đứng đầu mới! "

***

Dương Châu, Giang Ninh quận thành, bên trong Quy Nguyên Tông, thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

“Truyền lệnh cho bắc môn thủ vệ, báo cho Đằng Thanh Sơn thống lĩnh một khi về tới, lập tức đi đến chỗ ta! " Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

“Vâng thưa tông chủ. " Đệ tử áo xanh khom người nói, sau đó

lập tức rời khỏi thư phòng chạy tới cửa bắc.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mật tín trong tay, đây là tin tức truyền đến từ Vũ An Quận Thành — " Đằng thống lĩnh từ Man Hoang trở về, không bị thương! " Ngắn ngủi vài chữ như vậy, đã làm cho tâm tình Gia Cát Nguyên Hồng không còn bình thản nữa.

“Không biết, Thanh Sơn có tìm được chu quả hay không, nếu tìm được... " Gia Cát Nguyên Hồng có chút kích động, " Tiên thiên mười bảy tuổi? " Con người không có khả năng suốt đời bất tử, do đó, tốc độ tu luyện cũng quyết định thành tựu sau này. Có người hơn trăm tuổi mới tới tiên thiên, có người năm mươi tuổi đã là tiên thiên, mà Đằng Thanh Sơn mười bảy tuổi trở thành tiên thiên.

Chênh lệch quá lớn.

Mười bảy tuổi bước vào tiên thiên, khi có đủ thời gian, có thể đạt tới một vị trí đỉnh cao!

“Chẳng biết hắn có tìm được chu quả hay không. " Gia Cát Nguyên Hồng cũng hơi lo lắng, đi tìm chu quả, bản thân cũng phải nhờ vào vận khí.

***

Đến trưa, ánh mặt trời rực rỡ, tại cửa bắc Quy Nguyên Tông.

“Cộc cộc cộc ~~ "

Móng ngựa gõ đều, Đằng Thanh Sơn nhảy khỏi lưng con thanh tông mã.

“Thống lĩnh đại nhân! " Thủ vệ trông cửa bắc cung kính chào, sau đó lập tức có người đến dắt ngựa, một tên hộ vệ bước lên nói: " Thống lĩnh đại nhân, tông chủ truyền lệnh, bảo ngài khi về lập tức đến gặp tông chủ ngay! "

“Lập tức đến gặp ngay? " Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, rồi trong lòng cũng hiểu được, " Sư phụ phỏng chừng muốn biết ta có tìm được chu quả hay không, xem mình có đạt tới tiên thiên không. "

Đưa thanh tông mã cho thủ vệ, Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao đồ, lập tức chạy tới chỗ ở của Gia Cát Nguyên Hồng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 28

Nhạc Phụ! ! ?

“Thống lĩnh đại nhân!”

“Thống lĩnh đại nhân!”

Trên đường Đẳng Thanh Sơn đi qua, gặp những đám quân sĩ Hắc Giáp Quân ai nấy đều vô cùng cung kính. Đẳng Thanh Sơn thông qua khảo hạch nhập tông được tuyển vào Hắc Giáp quân, không đầy một năm, mới mười bảy tuổi, trở thành đệ nhất Hắc Giáp quân. Trong Hắc Giáp quân, có vô số quân sĩ sùng bái kính nể Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn khẽ gật đầu, mau chóng ra khỏi phạm vi quân doanh Hắc Giáp quân, lướt qua một cái gò nhỏ, rồi tiến vào phạm vi chỗ ở của đệ tử trung tâm.

“Xem kìa, là Đẳng thống lĩnh.”

Đẳng Thanh Sơn đang bước đi chợt nhìn thấy ba nữ đệ tử thanh niên, đợi khi Đẳng Thanh Sơn vừa đi tới gần, ánh mắt ba thiếu nữ đều sáng bừng lên, đồng thời hô: “Đẳng thống lĩnh!” Các nàng tha thiết mong chờ nhìn Đẳng Thanh Sơn, hy vọng Đẳng Thanh Sơn có thể nói với các nàng vài lời, nhưng Đẳng Thanh Sơn chỉ gật đầu rồi lướt qua các nàng.

Các nàng quay đầu nhìn theo bóng lưng Đẳng Thanh Sơn đi xa dần.

“Đằng thống lĩnh, quả có phong phạm cao thủ.” Một thiếu nữ thắt bím tóc thán phục.

“Nói về bối phận, Đằng thống lĩnh là sư thúc của chúng ta đó. Chúng ta nên gọi là Đằng sư thúc mới đúng!”

“Đằng sư thúc? Gọi sư thúc không hay lắm, gọi như thế nghe ra Đằng thống lĩnh già quá, huynh ấy năm nay mới mười bảy tuổi, chỉ lớn hơn ta một tuổi. Nhưng Đằng thống lĩnh thật là lợi hại, mười bảy tuổi đã xếp đệ nhất trong Tiềm Long Bảng, quá lợi hại.”

“Nhị sư tỷ, ngươi từng nói muốn đi bộ cùng với Đằng thống lĩnh mà? Sao mà vừa rồi chỉ ngây ngốc đứng nhìn, không dám nói gì cả?”

“Nhỏ giọng một chút, ta cũng nói chơi với các ngươi thôi.” Thiếu nữ mắt to thoáng cái đỏ bừng mặt mũi.

Thiếu nữ này luyện võ từ nhỏ, do đó vóc người rất cân đối. Lúc này ba cô nương thanh xuân trẻ măng bàn tán ầm ĩ trên đường, làm không ít nam đệ tử mê tít mắt. Trong Quy Nguyên Tông có rất nhiều nam đệ tử đi tìm nữ đệ tử để thành thân, nhưng mặc kệ là nam đệ tử hay nữ đệ tử đều có phân chia cao thấp.

Như Đằng Thanh Sơn, xếp thứ nhất trong Tiềm Long Bảng, đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân ở Quy Nguyên Tông, số người thầm cảm mến Đằng Thanh Sơn đích xác có rất nhiều.

...

Dọc theo hành lang, Đằng Thanh Sơn đi đến cửa thư phòng của sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

“Sư phụ!” Đằng Thanh Sơn đứng trước cửa cung kính thưa.

“À, Thanh Sơn, mau vào đi.” Gia Cát Nguyên Hồng buông bộ sách đang đọc trong tay, mỉm cười, sau đó cẩn thận quan sát Đằng

Thanh Sơn một phen, “Thanh Sơn, nhìn vẻ mặt ngươi, tâm tình tựa hồ rất khá, lần này vào Man Hoang thu hoạch như thế nào?” Mặc kệ cao thủ có lợi hại như thế nào, nhìn bề ngoài cũng không có cách nào phán đoán ra một người trước mắt mình có đạt tới tiên thiên hay không.

Dù sao, chân nguyên tiên thiên được giấu ở trong đan điền, không ai dùng mắt mà có thể nhìn xuyên qua được.

Nhiều nhất là từ tinh thần khí chất một người, có thể có chút phán đoán đại khái.

“Thu hoạch cũng không tệ, ở Man Hoang, đệ tử lấy được chu quả rồi.” Đằng Thanh Sơn nói.

Phù!

Gia Cát Nguyên Hồng nhãn tình sáng ngời: “Thanh Sơn bây giờ không ngờ đạt tới tiên thiên rồi?”

“Có lẽ là như vậy, thưa sư phụ.” Đằng Thanh Sơn đáp lời. Vừa nói chuyện, Đằng Thanh Sơn toàn thân bắt đầu hiện ra vầng sáng đỏ rực, trên tóc cũng toát ra ánh sáng màu đỏ rực, trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn giống như một hỏa thần đứng đó, tiên thiên chân nguyên nóng hừng hực làm cho không khí trong thư phòng như sinh ra một trận sóng nhiệt.

“Hay!” Gia Cát Nguyên Hồng nhìn thấy cảnh này, không khỏi vô cùng mừng rỡ, cười vang đầy thích thú, “Ha ha, Thanh Sơn, làm rất tốt, tiên thiên cường giả mười bảy tuổi, ha ha... Khắp vùng Cửu Châu, trong ngàn năm qua ngươi là người thứ hai! Mà trong năm trăm năm qua, ngươi chính là đệ nhất một người đó!”

Khắp vùng Cửu Châu, dân cư rất nhiều.

Quận Giang Ninh có hai, ba ngàn vạn dân cư, Dương Châu gần ba ức. Cả Cửu Châu có hai ba mươi ức dân cư. Sinh lão bệnh tử,

đại đa số mọi người đều sống không quá trăm tuổi, có thể tưởng tượng được trong một ngàn năm lịch sử, có bao nhiêu người. Trong vô số dân cư như thế, một ngàn năm, kể cả Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có hai kỳ tài như vậy mà thôi.

Trong vòng năm trăm năm, lại chỉ duy nhất có một Đằng Thanh Sơn!

"Sư phụ, người đầu tiên trong ngàn năm qua là ai?" Đằng Thanh Sơn có chút tò mò.

"Đó là tăng nhân phật tông ' Ma Ni Tự', tên là Hạng Phàm Trần, họ Hạng này tuyệt đối là một thiên tài, nhân vật phong hoa tuyệt đại, mười sáu tuổi đã tu thành La Hán vị, trở thành phật tông La Hán, cũng chính là tương đương với Tiên Thiên của chúng ta." Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Hạng Phàm Trần?" Đằng Thanh Sơn đáy lòng ghi nhớ kỹ cái tên này.

Hạng Phàm Trần mười sáu tuổi đã tu thành phật tông La Hán, thiên phú tuyệt đối phải vượt qua chính mình. Đằng Thanh Sơn hiểu rõ... Mình kiếp trước là tu luyện Hình Ý Quyền hơn hai mươi năm, nhưng Hạng Phàm Trần lại dựa vào chính bản thân hắn.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói: "Nhưng Hạng Phàm Trần khác với Thanh Sơn ngươi, tính cách hắn rất cố chấp."

"Hạng Phàm Trần này trong lịch sử được xưng là 'Yêu tăng', đầu tiên ý nói hắn là thiên tài tuyệt đỉnh, thứ hai ý nói về tính cách của hắn! Hạng Phàm Trần vào năm mươi sáu tuổi, đã ly khai khỏi Ma Ni Tự, hành tẩu thiên hạ, làm dậy lên một cuộc mưa máu, gió tanh. Có thể nói, năm đó khắp vùng Cửu Châu, cũng chỉ có siêu cường giả trấn tông của tám Đại tông phái mới có thể miễn cưỡng đấu với Hạng Phàm Trần, nhưng không ai giết được Hạng Phàm Trần. Đến khi hắn hơn trăm tuổi, Hạng Phàm Trần đã coi như vô

địch thiên hạ! Sau đó, yêu tăng này có lẽ vì cảm thấy quá tịch mịch, nên ẩn thế, rất ít lộ diện ở vùng Cửu Châu."

Đằng Thanh Sơn than thầm.

Dựa theo phương diện tâm lý học, thiên tài phần lớn đều đơn độc hành tẩu.

"Hạng Phàm Trần này đã là vô địch thiên hạ, chẳng lẽ còn chưa đạt tới cảnh giới của Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch hay sao?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Chưa." Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu đáp.

"Đã vô địch thiên hạ, người khác làm sao biết được là Hạng Phàm Trần không đạt tới cảnh giới cao như Vũ Hoàng?" Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

Gia Cát Nguyên Hồng cười cười nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn: "Hạng Phàm Trần vô địch, khác với Vũ Hoàng vô địch. Vũ Hoàng vô địch, có thể dùng lực một người, thống nhất cả Cửu Châu! Ngươi bây giờ còn không hiểu, chờ ngươi đạt tới cảnh giới của ta, lúc đó sẽ biết... Hạng Phàm Trần và bốn người Vũ Hoàng, Thích tổ sư khác biệt rất nhiều."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

"Nhưng Hạng Phàm Trần này là người của sáu trăm năm trước, sớm đã chết rồi, hóa thành cát bụi." Gia Cát Nguyên Hồng cảm khái một tiếng.

Dù thiên tài có lợi hại tới đâu cũng không có cách nào chống cự với thời gian.

...

Lư hương trong thư phòng đã tàn, Gia Cát Nguyên Hồng lại cắt một khúc trầm hương cho vào lò hương.

“Thanh Sơn.” Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, “Ngươi thiên phú rất cao, tương lai có lẽ cũng có thể vô địch thiên hạ. Nhưng, sư phụ cần nhắc nhở ngươi, không được kiêu ngạo. Thiên phú là một mặt, cố gắng cá nhân, các loại kỳ ngộ, cũng là một mặt khác. Ngươi khi đọc U Nguyệt Thương Điển, vẫn chỉ là nên tham khảo, cần phải tự mình xây dựng một thương pháp khác. Như Hạng Phàm Trần, tu luyện chính là một trong Tứ Đại Thần Điển gọi là Kim Thân Phật Đà. Do đó, ngươi muốn vượt qua được Hạng Phàm Trần, quả là rất khó...”

Gia Cát Nguyên Hồng cũng muốn đả kích Đằng Thanh Sơn một chút, tránh cho Đằng Thanh Sơn quá kiêu ngạo.

“Đệ tử đã hiểu, thưa sư phụ.” Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đối phương có một trong tứ đại thần điển là Kim Thân Phật Đà, mình chỉ có mật điển địa cấp U Nguyệt Thương Điển, chênh lệch rất lớn.

“Ừm, ngươi đã đạt tới tiên thiên, dựa theo quy củ của Quy Nguyên Tông ta, tự nhiên trở thành ‘Chấp pháp trưởng lão’ rồi. Lúc này Quy Nguyên Tông ta có hai vị chấp pháp trưởng lão. Ngươi chính là vị thứ ba.” Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, “Ta chuẩn bị chọn ngày lành, tuyên bố việc này.”

Đằng Thanh Sơn đương nhiên theo lệnh của sư phụ.

“Ha ha, Thanh Sơn, sư phụ cũng muốn nói với ngươi một việc riêng.” Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên nói.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

“Là như thế này, Vân nhi có nói với ta, nó rất có cảm tình với muội muội của ngươi Thanh Vũ, hơn nữa, hai hài tử cũng có tình ý

với nhau... Do đó ta cùng ngươi thương lượng một chút, nếu ngươi không phản đối, cứ để cho chúng sống chung một thời gian, đến sang năm, sẽ cho hai hài tử này thành thân, ngươi thấy như thế nào?" Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Tiểu Vân và muội muội của đệ tử à?" Đằng Thanh Sơn không khỏi tươi cười.

Đằng Thanh Sơn sớm đã biết chuyện tình cảm giữa Gia Cát Vân và muội muội mình, kỳ thật muội muội mình khi vừa tới Quy Nguyên Tông, cũng chưa gặp ai quen, thường xuyên chơi với hai huynh muội Gia Cát Thanh, Gia Cát Vân, hai thanh niên nam nữ, sớm chiều gần gũi hơn nửa năm, phát sinh cảm tình cũng không có gì lạ.

Đối với nhân cách phẩm hạnh của Gia Cát Vân, Đằng Thanh Sơn cũng rất vừa lòng. Nếu muội muội thật sự gả cho Gia Cát Vân, mình cũng có thể yên tâm.

"Sư phụ, đệ tử không phản đối, nhưng, việc này phải chờ phụ thân và mẫu thân của con đồng ý mới được." Đằng Thanh Sơn nói.

"À, phụ mẫu của ngươi... Ta nghĩ thời gian dài như vậy, phụ mẫu ngươi vẫn chưa một lần tới Quy Nguyên Tông ta. Khi nào có thời gian, hãy đưa hai người tới đây. Tốt nhất là để họ ở lại đây, huynh muội ngươi cũng có thể chiếu cố hai người họ tốt hơn. " Gia Cát Nguyên Hồng nói.

"Ừm, đệ tử chuẩn bị tết năm nay sẽ rước phụ mẫu tới đây chơi vài ngày. " Đằng Thanh Sơn bất lực cười nói, " Nhưng mà phụ mẫu của con có tình cảm rất sâu đậm với tộc nhân dòng họ, do đó hai người cũng không muốn ở lâu tại nơi này. "

"À."

Gia Cát Nguyên Hồng bưng chén trà ở bên cạnh, uống một

ngụm, rồi cười nói, “Thanh Sơn, chuyện tình cảm giữa muội muội ngươi và Vân nhi tạm thời cứ để sang một bên, ta thấy ngươi, đợi sang năm mới cũng mười tám tuổi rồi. Cũng nên thành thân đi thôi! Ngươi bây giờ đồng thời có tên trong Địa Bảng và Tiềm Long Bảng, lại là đệ nhất Tiềm Long Bảng, vừa là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông ta, cũng sắp là chấp pháp trưởng lão! Trong tông, các trưởng lão, hộ pháp, hay đại loại các sư huynh đệ của ta, không ít người đều muốn đề nghị việc hôn nhân với ngươi, họ đều là người nhà hoặc thân thích bằng hữu, nhưng ai cũng muốn giới thiệu một tiểu cô nương vừa độ tuổi, ngươi chừng nào có thời gian, cũng có thể đi xem một chút.”

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Sư phụ cũng muốn làm mối sao?

“Sư phụ, việc này...” Đằng Thanh Sơn chỉ có thể lắc đầu.

Quy Nguyên Tông kỳ thật cũng như một vương triều, dù sao khống chế hai ba ngàn vạn dân cư, bên trong Quy Nguyên Tông cũng có không ít thế lực muốn để cô nương nhà mình gả cho Đằng Thanh Sơn để lôi kéo hắn cũng không có gì lạ.

“Không vừa lòng các cô nương đó à? " Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, " Ánh mắt xem ra rất cao a! Như vậy đi, vi sư giới thiệu cho ngươi một cô nương tốt. "

Đằng Thanh Sơn ngẩn người!

“Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, đây là việc thiên kinh địa nghĩa.” Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, “Nữ nhi của ta là Thanh Thanh, cũng sắp mười sáu rồi. Số người đề nghị kết thông gia cũng nhiều đến nỗi cửa nhà muốn bị họ phá bung ra. Nhưng ta thấy ngươi và Thanh Thanh rất phù hợp, cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, mọi cái đều tinh thông, nó lại nhỏ hơn ngươi hai tuổi, về tuổi tác như vậy cũng rất vừa vặn. Con gái ta gả cho Thanh Sơn

ngươi, chắc cũng không đến nỗi làm cho ngươi phải xấu mặt chứ? Nếu ngươi không phản đối, bản thân ta làm cha, nên cũng vì Thanh Thanh mà làm chủ... Đến lúc đó bảo phụ mẫu ngươi tới đây nói một tiếng, đợi sau này sẽ chọn ngày thành thân." Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

Gia Cát Nguyên Hồng dường như chỉ hiềm làm sư phụ còn chưa đủ, muốn làm cả nhạc phụ nữa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 29

Bùi Tam.

Sư phụ! Con tạm thời không muốn nghĩ với việc thành thân. - Đằng Thanh Sơn nói.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn thật sâu, rồi sau đó cười rộ lên:

- Ha ha… Bây giờ thì ta đã hiểu tại sao tên tiểu tử nhà ngươi mới mười bảy tuổi có thể đạt tới tiên thiên rồi! Ngươi giống hệt như Hạng Phàm Trần kia, toàn thân tinh lực đều bỏ vào việc tập luyện. Nhưng Thanh Sơn, ta phải nhắc nhở con, dựng vợ gả chồng cũng là đại sự của nhân sinh. Con không được quên điều đó đâu đấy. "

- Vâng! Con biết. - Đằng Thanh Sơn kỳ thật cũng đau đầu.

Thanh cô nương đúng là một cô gái tốt, khí chất như tiên nữ, rất tinh khiết. Một cô gái như vậy, trong thời loạn thế như thế này rất ít khi gặp được. Bởi vì khi đã trải qua những sự việc chém giết máu me, rất khó bảo toàn được sự thuần khiết như vậy. Còn Gia Cát Thanh là con gái tông chủ nên mới có được cuộc sống an nhàn. Hơn nữa, Gia Cát Nguyên Hồng dạy con rất tốt, nên mới có thể có được khí chất như vậy.

Thế nhưng, Đằng Thanh Sơn chỉ quan tâm tới Thanh cô nương như một muội muội, tuyệt không hề để ý đến tình cảm nam nữ.

Song lời của sư phụ nói thì Đằng Thanh Sơn cũng hiểu. Dựng vợ gả chồng đúng là chuyện đại sự!

Lúc này hắn đang sống trong một xã hội cổ đại. Mà trong cái xã hội này có ba thứ bất hiếu trong đó không có con là một tội lớn! Khi còn ở Đằng gia trang, cha hắn - Đằng Vĩnh Phàm từng ép Đằng Thanh Sơn sớm thành thân. Nhưng khi thấy Đằng Thanh Sơn tiến vào Quy Nguyên Tông phải dốc sức phấn đấu, nên mới cho trì hoãn vài năm.

“Dù gì cũng phải nghĩ tới việc nhà, cũng cần có người hương khói. Rồi cũng phải cho cha một đứa cháu trai. " Đằng Thanh Sơn thầm thở dài nghĩ: " Mặc kệ ra sao. Vài năm nữa từ từ cưới vợ cũng được". Hắn cũng không chắc mình có tìm được một người giống như Tiểu Miêu, một người có thể làm cho mình cảm động.

Đằng Thanh Sơn khẳng định cha mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý cho hắn cả đời này độc thân. Đồng thời với hiếu tâm của hắn vẫn không dám đoạn tuyệt hương khói trong nhà...

- Sư phụ! Lúc con trở về có đi qua Vũ An Quận Thành, ở đó gặp phải một cao thủ, da đen, thân thể cường tráng, có tên là Thiết Tháp. Hắn khiêu chiến với con... Con phát hiện người này hắn là tiên thiên cường giả. - Đằng Thanh Sơn đem ý nghĩ vẫn chôn trong bụng nói ra.

Gia Cát Nguyên Hồng chấn động:

- Tiên thiên cường giả khiêu chiến với ngươi? Chẳng lẽ hắn biết ngươi đạt tới tiên thiên rồi?

- Trước đó chắc cũng không biết đâu. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Nhưng sau khi đấu với con hắn là hắn đã biết. "

Mình có thể ngăn được một thiết giản, Thiết Tháp đương nhiên có thể đoán ra thực lực của Đằng Thanh Sơn.

- Kỳ quái là khi hắn bộc lộ thực lực chính thức, trong mắt hiện lên một đạo kim quang. - Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

- Trong mắt hiện lên kim quang? - Gia Cát Nguyên Hồng nghe xong nhíu mày nói.

- Ừm! Nghe ngươi nói như vậy thì tên Thiết Tháp này hẳn là người của Ma Ni Tự!

- Ma Ni Tự? - Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

- Ừm! Tám đại tông phái trong thiên hạ, chỉ có Ma Ni Tự là phật tông. Bảy đại tông phái khác như chúng ta đều là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần. Còn trong mắt hiện lên kim quang, cũng chỉ có người của Ma Ni Tự thôi. Dù sao, phật tông Ma Ni Tự theo đuổi việc hình thành xá lị, còn chúng ta tu luyện thì cầu Tiên Thiên Kim Đan. Trong mắt có kim quang lóe lên, thì trong phật tông chỉ cần đạt tới cấp La Hán, có thể làm được rồi. Nếu là chúng ta, phải đạt tới Tiên Thiên Kim Đan mới có thể làm được.

Đằng Thanh Sơn nghe mà không hiểu lắm. Bởi vì hắn không hiểu về việc tu luyện của Phật tông. Tựa hồ, phương pháp tu luyện của Ma Ni Tự hoàn toàn khác hẳn những tông phái khác.

- Tóm lại, gã Thiết Tháp đó một trăm phần trăm là người của Ma Ni Tự. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Sư phụ! Thiết Tháp làm hộ vệ cho một trung niên gọi là Bùi Tam. - Đằng Thanh Sơn nói ngay.

- Ngày đó, ở Vũ An Quận Thành, Bùi Tam này bỏ ra một vạn lượng hoàng kim, mua lấy một hoa khôi. Hơn nữa, Bùi Tam này rất xem thường thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Thế Hữu.

- Cao thủ cấp La Hán làm hộ vệ? - Gia Cát Nguyên Hồng hơi giật mình.

- Bùi Tam có phải là đại nhân vật của Ma Ni Tự không nhỉ? Nhưng Ma Ni Tự lại rất phản đối việc lãng phí tiền tài. Dùng một vạn lượng hoàng kim mua một hoa khôi, sợ Ma Ni Tự sẽ không cho phép.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng kinh ngạc. Ma Ni Tự chính là tông phái đứng đầu trong tám đại tông phái!

- Ta cũng nhìn không thấu. Dưới trướng Ma Ni Tự cũng có người kiếm tiền. Nhưng cho dù có tiền, họ cũng không dám tiêu phí một vạn lượng hoàng kim mua lấy một hoa khôi... Thậm chí còn đắc tội với thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo nữa! - Gia Cát Nguyên Hồng rất biết điều đó. Những người đứng đầu của Ma Ni Tự có thể xem thường Thanh Hồ Đảo, cũng có thể dùng rất nhiều tiền tài. Nhưng, có thể vào được cấp lãnh đạo, khẳng định phải bắt đầu là những tăng nhân bên trong tự. Đã là tăng nhân bên trong tự, vậy phải cấm nữ sắc chứ đừng nói tới việc xài tiền mua hoa khôi.

Về phần đệ tử thế tục, không khỏi gần nữ sắc, nhưng chắc chắn không có khả năng có vị trí cao ở Ma Ni Tự. Những đệ tử thế tục này cũng không dám xem thường thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo.

- Có hai khả năng, một là Bùi Tam có đại ân với Ma Ni Tự, làm Ma Ni Tự phái một cao thủ cấp La Hán đến làm hộ vệ. Thứ hai, Bùi Tam là siêu cường giả, hoặc là trưởng bối của hắn. Nếu là siêu cường giả, vậy phải lợi hại tới mức có thể trộm được phật tông bí điển của Ma Ni Tự, cho hộ vệ của mình tu luyện. Hơn nữa còn có thể làm cho hộ vệ đạt tới tiên thiên! - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng thất kinh. Hai khả năng này, mặc kệ cái nào cũng đều kinh người.

- Thanh Sơn! Không có việc gì thì hãy đi về trước nghỉ ngơi đi. - Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Vâng, sư phụ. - Đằng Thanh Sơn rời khỏi thư phòng.

...

Dương Châu, Vũ An Quận Thành.

Trong một phủ đệ nghỉ mát hào hoa xa xỉ, Cổ Thế Hữu mặt xanh rờn ngồi trên ghế đá. Trước mặt hắn có tráng hán râu rậm cung kính đứng yên.

Từ ngày Bùi Tam mang theo hộ vệ Thiết Tháp, Mộng Đỗ Quyên hai người rời đi, Cổ Thế Hữu liền lập tức cử mấy ngàn người đi tìm. Về sau, thậm chí còn cử trên vạn người. Với thân phận của mình, Cổ Thế Hữu điều ra vạn người cũng chỉ là một việc nhỏ.

Trong khu vực Thanh Hồ Đảo, sử dụng tới vạn người, vậy mà tới buổi sáng ngày thứ hai mới tìm được bọn người Bùi Tam. Đến giữa trưa, tin tức đã truyền tới chỗ Cổ Thế Hữu.

- Lý tướng quân! - Cổ Thế Hữu nhìn tráng hán râu rậm.

- Ngươi nói xem, mấy ngàn Thành Vệ Quân vây kín đám người Bùi Tam vậy mà bị giết chết mấy trăm người. Tên đội trưởng chỉ huy mấy ngàn người còn bị người ta bắt sống?

Cổ Thế Hữu sắc mặt trầm xuống.

- Quả thực trở thành chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ! Mặt mũi của Thanh Hồ Đảo chúng ta đã bị các ngươi phá mất hết rồi! Đối phương chỉ có ba người lại còn có một người đàn bà nhu nhược, trong khi đó các ngươi có mấy ngàn người. Nếu là ta, sớm đã cắt cổ tự tử rồi! "

Tráng hán râu rậm liền nói:

- Thiếu đảo chủ, tráng hán đen là tiên thiên cường giả, toàn

thân tạo thành một cái lồng khí, cung tiễn không bắn trúng được, dễ dàng bắt được tên đội trưởng chỉ huy.

- Tiên thiên? - Cổ Thế Hữu giận đến nghiến chặt răng.

- Tất cả đều là giảo biện, ham sống sợ chết thôi! Tiên thiên thì đã làm sao? Hắn chẳng lẽ có thể thoáng cái giết sạch mấy ngàn người à? Tiên thiên chân nguyên là có hạn, mấy ngàn người cùng lao lên, tên hộ vệ tiên thiên đó nhiều nhất giết được mấy trăm người. Những người khác không bắt được Bùi Tam hay sao?

Tráng hán râu rậm khổ sở nói:

- Thiếu đảo chủ! Thành Vệ Quân ta tuyệt không phải nhát gan sợ chết, nhưng Bùi Tam còn lợi hại hơn cả hộ vệ của hắn.

Cổ Thế Hữu khựng người lại.

- Người chúng ta cùng lao lên, nhưng Bùi Tam vung đao một cái, lập tức giết chết hơn mười người. - Tráng hán râu rậm nói.

- Ánh đao ly thể sao? Cũng là tiên thiên cường giả. - Cổ Thế Hữu sắc mặt không khỏi đại biến.

Một tiên thiên hộ vệ, kỳ thật đã làm cho Cổ Thế Hữu cảm thấy kiêng kỵ. Nhưng Bùi Tam lại cũng là tiên thiên cường giả. Cổ Thế Hữu cần phải suy nghĩ kỹ... Ngay cả Thiết Y Môn tổng cộng mới có ba tiên thiên cường giả. Quy Nguyên Tông cộng cả Đằng Thanh Sơn cũng mới có bốn tiên thiên cường giả.

Tiên thiên, rất khó đạt tới. Nhưng Bùi Tam, hai người chủ tớ đã là hai tiên thiên.

- Thế này là thế nào? - Cổ Thế Hữu do dự.

- Thiếu đảo chủ! Tên Bùi Tam còn bảo người của chúng ta truyền lời cho thiếu đảo chủ một câu. - Tráng hán râu rậm nói.

- Nói. - Cổ Thế Hữu bình tĩnh nói.

- Bùi Tam nói... - Tráng hán râu rậm cười khổ nói:

- Nói cho Cổ Thế Hữu kia biết, nếu không muốn chết, thì đừng tới làm phiền ta!

- Khẩu khí ghê gớm thật. - Cổ Thế Hữu nheo mắt lại.

Tráng hán râu rậm cảm thấy thấp thỏm. Với những gì hắn biết về thiếu đảo chủ, gặp phải loại vũ nhục này, khẳng định hắn sẽ nổi giận xung thiên.

- Cho tất cả mọi người lui về. - Cổ Thế Hữu âm thanh lạnh lùng nói.

- Còn nữa... Đợi lát nữa ta muốn trở về Thanh Hồ Đảo. Ngươi đi thông báo cho sư muội ta một chút.

- Vâng. - Tráng hán râu rậm lập tức thối lui.

...

Trong con sông An Dương Hà, một cái du thuyền cao hai tầng chậm rãi tiến lên. Mộng Đỗ Quyên ngồi trên đó đánh Thất huyền cầm, tiếng đàn quanh quẩn hai bên bờ An Dương Hà. Một người chèo thuyền mặc hắc y đứng ở đuôi tàu lái qua lại, còn nam tử áo tím Bùi Tam thì nằm trên boong tàu phía trước, thích ý ngả người trên chiếc ghế, nghe tiếng đàn, rung đùi đắc ý, trong miệng ê a hát.

- Lão gia! Ngài nói Cổ Thế Hữu đó có dám phái người tới đây nữa không? - Tráng hán Thiết Tháp đứng ở phía sau Bùi Tam hỏi.

Bùi Tam từ từ nhắm hai mắt ê a một tiểu khúc:

- Hả? Yên tâm, nếu tên Cổ Thế Hữu ngu tới trình độ đó, thì hắn là không thể có được tên trong Địa Bảng đâu. Nhưng lần này tới Dương Châu, chơi một chuyến thật là sướng. Đằng Thanh Sơn

còn mạnh hơn những gì ta đoán trước, lại còn tìm được một nhạc công tài hoa như Đỗ Quyên cô nương.

- Đằng Thanh Sơn đó mới mười bảy tuổi đã tới tiên thiên, đích xác rất lợi hại. Chỉ có yêu tăng Hạng Phàm Trần mấy trăm năm trước là có thể so sánh được. - Tráng hán Thiết Tháp cũng tán dương.

- Nhưng Đằng Thanh Sơn luyện thương, còn Quy Nguyên Tông, về thương pháp lại rất bình thường. Lão gia, thiên phú của Đằng Thanh Sơn, bị Quy Nguyên Tông lãng phí mất rồi.

- Cứ nhìn mà xem! Cứ chờ thêm mười năm nữa, chẳng phải sẽ biết sao? - Nói xong, Bùi Tam lại híp mắt, hừ hừ ca một tiểu khúc.

Du thuyền chậm rãi đi về phía tây.

...

Quy Nguyên Tông, trong khuê phòng Gia Cát Thanh. Sau giờ ngọ ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Gia Cát Thanh đang ngồi cạnh bàn khâu một bộ quần áo. Đây là một bộ áo ngoài màu xanh, xem ra cũng sắp xong. Gia Cát Thanh lúc này đang cầm kim khâu, bàn tay đưa lên đưa xuống rất nhịp nhàng.

“Đằng đại ca chắc cũng trở lại từ Man Hoang rồi... " Trên mặt Gia Cát Thanh không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Một bộ áo ngoài màu xanh, là do nàng tự mình chọn nguyên liệu, thậm chí còn may cả lớp lót trong là một tầng tơ tằm trắng như tuyết. Khi mặc ngoại bào này, hiệu quả giữ ấm có thể so với áo lông cừu thượng đẳng, hơn nữa cũng có thể phòng ngự cung tiễn bình thường.

“Cha nói là sẽ giúp ta... Không biết Đằng đại ca... " Gia Cát Thanh vừa nghĩ tới đây mặt đã đỏ lên.

Ngay lúc này, Gia Cát Thanh nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy xa xa có một bóng người đang đi tới.

- Cha? - Gia Cát Thanh buông kim, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

- Thanh Thanh! Chiều nay không luyện kiếm à? - Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười hỏi.

- Dạ. - Gia Cát Thanh gật đầu, đương nhiên không luyện kiếm, nàng đang may quần áo.

- Được rồi! Thanh Sơn sư huynh ngươi hôm nay vừa trở về. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 30

Công Hiệu Của Rượu Chu Quả.

Thanh Sơn sư huynh về rồi à? - Trong lòng Gia Cát Thanh không nén được niềm vui, lập tức nghĩ tới việc cha làm mai cho nàng, trong lòng không khỏi thấp thỏm, lại có chút chờ mong.

- Ừ. - Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói.

- Cha cũng nói với hắn về việc hôn nhân rồi.

Gia Cát Thanh cắn cắn môi, nhìn chằm chằm vào cha nàng. Gia Cát Nguyên Hồng thấy con gái như thế, không khỏi bất lực thở dài. Kỳ thật từ lúc thấy con gái mình xin cả bộ Mãng Ngưu Đại Lực Quyết cho Đằng Thanh Sơn, lão biết con gái bảo bối đã nảy sinh tình cảm với Đằng Thanh Sơn rồi.

- Lúc đó ta có nói với Đằng Thanh Sơn, cháu gái một vài trưởng lão trong Quy Nguyên Tông, tỷ như biểu tỷ của ngươi, cả Lưu Hương sư muội, đều là những cô nương tốt... - Gia Cát Nguyên Hồng càng nói, Gia Cát Thanh càng nóng lòng. Cha nàng làm sao lại giúp cho những cô nương khác. Nếu Đằng Thanh Sơn và những người này thành thân, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Thấy vẻ mặt Gia Cát Thanh như vậy, Gia Cát Nguyên Hồng cười rộ lên:

- Thôi, Thanh Thanh! Nói thẳng nhé, Thanh Sơn sư huynh ngươi toàn tâm chìm vào việc tu luyện, tạm thời không muốn

thành thân. Do đó hắn cự tuyệt tất cả các cô nương.

Gia Cát Thanh không yên, khẩn trương nhìn cha nàng.

- Về phần Thanh Thanh... - Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười.

- Hắn thật ra không nói rõ là cự tuyệt, chỉ là nói, bây giờ còn chưa muốn nghĩ đến việc thành thân.

Gia Cát Thanh rùng mình.

- Thanh Sơn sư huynh của ngươi là một kỳ tài. - Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán nói.

- Quên nói cho ngươi biết, hắn bây giờ đã đạt tới tiên thiên! Mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên cường giả, đưa mắt nhìn khắp cả vùng Cửu Châu, trong vòng năm trăm năm, hắn chính là một người duy nhất! Cho dù thiên phú cao tới đâu, kỳ ngộ tốt hơn nữa, nếu không đem thể xác và tinh thần đầu nhập vào tu luyện, cũng khó có thành tựu như vậy!

- Thanh Sơn sư huynh đạt tới tiên thiên rồi à? - Gia Cát Thanh cũng bị tin tức này làm sợ ngây người.

- Được rồi. Thanh Thanh. Cha còn có việc, phải đi Vũ các một chuyến. - Gia Cát Nguyên Hồng lập tức rời đi, chỉ để lại Gia Cát Thanh một người đứng bên cạnh con đường.

Gia Cát Thanh đưa mắt nhìn hình bóng cha biến mất đằng xa, rồi nhẹ giọng nói:

- Cha! Cám ơn cha. - Gia Cát Thanh rất thông tuệ. Nàng có thể hiểu được những lời vừa rồi, cha nàng nói như vậy hoàn toàn để cho nàng cảm thấy dễ chịu một chút.

...

Ánh mặt trời sau giờ ngọ rất rực rỡ, nhưng Gia Cát Thanh tâm

tình rất kém, chầm chậm xoay người lại, đi vào khuê phòng của mình.

- Không muốn thành thân, không có nghĩa là ám chỉ việc cự tuyệt... - Gia Cát Thanh đứng ngẩn người, nhìn bộ quần áo trên bàn.

- Nhưng Đằng đại ca mới mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên, tâm tư phỏng chừng đều bỏ vào việc tu luyện, đâu có như ta, suốt ngày nghĩ lung tung. Ừm, ta cũng không thể thua anh ấy quá xa được... Cần phải chân thành, kiên định!

Gia Cát Thanh hít sâu một hơi, rồi ngồi lên ghế, tiếp tục may áo. Mặc dù chọc mình giận, nhưng hiển nhiên, cha đã giúp mình làm mai nhưng không thành. Việc này đã làm ảnh hưởng tới nàng, trong khi may không tự chủ được cứ suy nghĩ loạn lên.

- A. - Tay trái Gia Cát Thanh rụt lại.

Chỉ thấy đầu ngón trỏ tay trái xuất hiện một vết châm, một giọt máu đỏ thắm đang chảy ra. Một vết kim đâm không nhỏ, Gia Cát Thanh vội lấy một mảnh giấy cạnh bàn, rồi dùng nó cuốn lấy ngón trỏ.

- Ai nha, làm sao bây giờ? - Gia Cát Thanh nhìn cái áo.

Cho dù nàng thu tay lại rất mau, nhưng cũng có hai giọt máu nhỏ vào bên cái túi áo. Hai giọt máu thấm vào tơ tằm, vào qua cả một tầng bố. Gia Cát Thanh lập tức lật bộ áo lên xem lại. May quá, chỉ có hai giọt, thấm qua tơ tằm tuyết và bố, bên ngoài chỉ tạo thành một chấm nhỏ xíu, đỏ thẫm.

Quần áo có màu xanh thẫm, căn bản không lộ liễu.

“Chỉ nhìn sơ qua thì nhìn không ra.” - Gia Cát Thanh thở phào một hơi.

...

Quy Nguyên Tông, chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

- Két! - Cánh cửa viện mở ra, chỉ thấy Thanh Vũ sôi nổi lao vào sân, mặt tràn đầy nụ cười.

- Thanh Vũ! Anh ngươi đã về! - Một âm thanh oang oang, sang sảng vang lên.

Thanh Vũ chấn động, nhìn về phía viện, lập tức hưng phấn lao vào:

- Anh!

Giống như một con con thỏ nhỏ vui mừng vọt vào trong viện, ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn đang ngồi.

- Anh về thật tốt quá. Em vẫn một mạch nhắc tới anh đó. Mấy ngày anh chưa về, em ăn cơm không thấy ngon, ngủ không ngon giấc.

- Thật chứ? - Đằng Thanh Sơn nháy mắt nói.

- Ta phát hiện, muội muội ta bây giờ đến cả cơm trưa cũng không trở về nhà ăn. - Đằng Thanh Sơn về nhà từ buổi sáng, sau đó, cùng biểu ca Đằng Thanh Hổ ăn cơm trưa. Về phần muội muội Đằng Thanh Vũ, căn bản không nhìn thấy bóng người đâu cả.

Đằng Thanh Hổ cho hay, bây giờ Thanh Vũ thường xuyên ở cùng với Gia Cát Vân. Đằng Thanh Hổ ngồi bên cạnh cũng chế nhạo:

- Đúng đó. Mấy hôm rồi, ta cùng ăn cơm với đám quân sĩ của ta, rất ít khi thấy Thanh Vũ.

- Biểu ca! - Thanh Vũ trừng mắt nhìn Đằng Thanh Hổ, sau đó bất lực nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ca! Ta không biết huynh trở về thật. Nếu không, ta sẽ không ăn cơm trưa mà về với ca.

- Tốt lắm. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Việc giữa ngươi và Tiểu Vân, tông chủ đã nói với ta rồi... Ta cũng hứa rồi, đợi tết sang năm, sẽ đưa cha mẹ tới đây. Nếu cha mẹ gật đầu đồng ý, chuyện giữa ngươi và tiểu Vân coi như xong.

Thanh Vũ tuy tuỳ tiện, lúc này nghe thế cũng không khỏi đỏ mặt.

- Biểu ca, tiểu Vũ! Đây là bảo bối ta mang từ Man Hoang về. - Đằng Thanh Sơn nói xong, chỉ vào hồ lô rượu đặt trên bàn.

- Tiểu Vũ, vừa rồi biểu ca ngươi hỏi đây là cái gì, ta vẫn không chịu nói cho hắn biết. - Đằng Thanh Hổ chỉ có thể chớp mắt, rồi cười hắc hắc nói:

- Thanh Sơn! Bây giờ thì nói đi, đây là món đồ gì?

- Đừng hỏi. - Đằng Thanh Sơn nói xong, lấy ra hai cái chén nhỏ bên cạnh đưa tới trước mặt Thanh Hổ và Thanh Vũ.

Mở nút ra, đổ rượu chu quả ra khỏi hồ lô. Dòng chất lỏng màu đỏ từ miệng hồ lô chảy ra, ngay lập tức mùi thơm lan ra khắp phòng, Thanh Hổ và Thanh Vũ không do dự ngửi ngửi, rồi cầm lấy hai cái chén nhỏ.

- Uống nó đi. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Dạ. - Thanh Hổ và Thanh Vũ, ngửi thấy mùi thơm đã cảm thấy nước miếng chảy ra rồi, nhất thời không do dự gì, đưa lên miệng uống luôn.

Ực ực ~~~

Một hơi uống sạch - Toàn thân nóng đến đổ mồ hôi. - Đằng

Thanh Hổ giật mình nói, mặt Thanh Vũ cũng đỏ bừng lên.

Một lát sau.

- Cảm giác như thế nào? - Đằng Thanh Sơn nhìn Thanh Hổ, Thanh Vũ đang chìm trong khiếp sợ.

- Đan điền ta đang lớn lên không ít. - Thanh Hổ giật mình nói.

Thanh Vũ cũng giật mình nói:

- Toàn thân gân cốt muội đều lột xác, cả người tràn trề kình lực. - Nói rồi, Thanh Vũ bỏ chạy ra hòn giả sơn bên cạnh bờ ao, hai tay ôm một tảng đá chừng ngàn cân. Bàn tay mềm mại của nàng khẽ dùng sức. Vù! Tảng đá lớn ngàn cân bị nhấc cao lên.

“Lực lượng của ta, khi nào thì mạnh như vậy nhỉ? " Thanh Vũ chấn động.

Từ nhỏ Thanh Vũ cũng không luyện tập gì, sau khi nhập Quy Nguyên Tông mới bắt đầu tu luyện nội kình. Mặc dù có nội kình, nhưng vừa rồi, Thanh Vũ chỉ dựa vào lực lượng thân thể, thế mà không ngờ, sức mạnh thân thể lại tăng lên nhiều như vậy.

- Sức mạnh của ta cũng tăng lên. - Đằng Thanh Hổ bổ mạnh một cái, một trận cuồng phong bốc lên.

- Tốt lắm, uống thêm nửa bát nhỏ. - Đằng Thanh Sơn nói xong, lại châm thêm nửa bát nhỏ chu quả tửu nữa.

- Uống hết đi. - Đằng Thanh Sơn nói.

Thanh Hổ, Thanh Vũ rất kinh hỉ, lập tức lại uống xong nửa bát nhỏ nữa.

- Cảm giác bây giờ như thế nào? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Không có cảm giác gì. - Thanh Vũ lắc đầu.

- Toàn thân thoải mái nóng bỏng, nhưng đan điền và thân thể tựa hồ không có gì thay đổi.

- Thanh Hổ! Ca thì sao? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Đan điền không thay đổi, nhưng sức mạnh thân thể thì tăng lên. - Thanh Hổ nói vẻ khó có thể tin. Hắn của cảm nhận rõ ràng những biến hóa của gân cốt cơ bắp.

- Nhưng lần này tăng lên nhỏ hơn lần trước nhiều.

Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng gật gật đầu.

- Rượu chu quả này, chỉ tác dụng tốt đối với người chưa dùng. - Đằng Thanh Sơn nói. Ở Thiết Tí Hầu sơn, mấy con Thiết Tí Hầu thậm chí còn cả những con yêu thú cũng đều muốn cướp rượu chu quả. Rượu chu quả này đối với người uống lần đầu hoặc là yêu thú thì có công hiệu rất tốt, nhưng uống càng nhiều, hiệu quả càng ít, cho đến lúc không còn hiệu quả nữa.

Còn có một điểm nữa! Tố chất thân thể càng tốt, càng có khả năng hấp thu chu quả tửu nhiều, thân thể yếu, hấp thu ít hơn. Như Thanh Vũ, một cô gái có tố chất thân thể bình thường, cho dù chu quả tửu có lợi hại tới đâu, nhiều nhất là có thể làm cho nàng gia tăng hai ba ngàn cân khí lực, làm sao có thể so với một vũ giả nhị lưu.

Còn Thanh Hổ, bát đầu rõ ràng hấp thu rất nhiều, còn nửa bát nhỏ thứ hai, lại hấp thu một bộ phận. Rõ ràng sức lực gia tăng nhiều hơn Thanh Vũ.

...

Như yêu thú Thiết Tí Hầu cơ hồ đại đa số đều có lực cánh tay mười vạn cân. Lại còn được thường xuyên có chu quả tửu để uống... Hiển nhiên công hiệu của chu quả tửu là có hạn. Nhưng trước khi Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên uống chu quả tửu, sức

mạnh thân thể đã tiếp cận hai mươi hai vạn cân rồi!

Thân thể mạnh như thế, thậm chí còn vượt qua cả những con Thiết Tí Hầu một bậc.

Lần đầu tiên hắn uống một hớp, sức lực thân thể đã tăng lên nhiều, nhưng, sau khi uống nữa, càng uống thì hiệu quả càng yếu, rốt cuộc không cần dùng nữa.

Uống như vậy, Đằng Thanh Sơn đã có thể gia tăng tới hai vạn cân lực đạo. Bây giờ, chỉ đơn thuần thân thể, sức lực của Đằng Thanh Sơn là đạt tới hai mươi bốn vạn cân.

Mặc dù chỉ là Hư Đan nhưng có thêm lực lượng thân thể cộng lại làm hắn có thể đấu với tiên thiên cường giả Thực Đan một trận.

- Thanh Sơn! Lực lượng của ta, tối thiểu gia tăng tám ngàn cân! - Đằng Thanh Hổ kinh hỉ nói.

- Ta cảm giác, chỉ thuần túy sử dụng lực lượng thân thể, so với việc sử dụng nội kình cũng chỉ thua một chút thôi.

- Sao như vậy được? - Thanh Vũ nhíu mày.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Thanh Vũ! Vốn thân thể càng mạnh, càng có thể hấp thu hiệu quả chu quả tửu nhiều. Như ngươi là một cô gái nên không cần rèn luyện cơ bắp. Nếu rèn luyện, sẽ tráng kiện hơn cả tiểu Vân. Cẩn thận, nếu không Tiểu Vân không dám cưới ngươi đó.

- Hắn dám sao. - Thanh Vũ trừng mắt, rồi mặt đỏ lên nói:

- Ca! Bây giờ vẫn còn sớm mà.

- Ha ha... - Đằng Thanh Sơn cười, lập tức nhìn về phía biểu ca Đằng Thanh Hổ.

- Biểu ca, mặc dù ngươi gia tăng tám ngàn cân khí lực, nhưng chu quả tửu cũng chưa hoàn toàn phát huy đâu. Ngươi cần phải khổ luyện nhiều, sức mạnh thân thể còn có thể tăng lên nữa.

- Thật à? - Thanh Hổ vô cùng mừng rỡ.

- Đương nhiên.

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Ăn xong Hắc Hỏa linh căn, Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, rượu chu quả và Hắc Hỏa linh căn, cho dù tạm thời làm cho mình tăng lên nhiều như vậy, nhưng theo quá trình tu luyện, còn có thể từng bước phát huy hơn nữa. Rượu chu quả vừa uống vào, phần tác dụng chính thức bước đầu, phỏng chừng chỉ là bộ phận cực nhỏ.

“Nhưng Hổ Hình Thông Thần Thuật, tác dụng đối với thân thể ta đã yếu đi không ít. " Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện.

Thân thể càng phát triển, việc tăng lên càng khó khăn. Đằng Thanh Sơn phỏng chừng, khi tới hậu kỳ, cho dù năng lượng chu quả tửu của đã thấm hết vào trong cơ thể, Hổ Hình Thông Thần Thuật cũng không nhất định có thể đem tiềm lực chuyển hóa thành thực lực được! Hổ Hình Thông Thần Thuật chỉ là tuyệt kỹ trong bộ Hình Ý Quyền ở kiếp trước, cũng không còn nhiều tác dụng đối với thân thể Đằng Thanh Sơn nữa rồi.

Rồi sẽ có một ngày, Hổ Hình Thông Thần Thuật sẽ hoàn toàn vô dụng!

Đằng Thanh Sơn, tu luyện nội gia quyền, đã làm cho thân thể đạt tới mức khó tin. Hắn cần phải sáng chế ra một loại tuyệt kỹ nội gia quyền cao siêu hơn cả Hổ Hình Thông Thần Thuật!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 31

Chiêu Thứ Tư.

Gia đình không có việc gì, thân là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân, Đằng Thanh Sơn bình thường căn bản chỉ dồn vào việc tu luyện. Đằng Thanh Sơn lúc này ở trong phủ đệ rộng lớn phía bắc Quy Nguyên Tông, quận Giang Ninh. Chủ trước của tòa phủ đệ này là một thương nhân buôn muối, vì muốn làm ăn lớn cần nhiều vốn quay vòng, nên bán tòa phủ đệ này đi. Đằng Thanh Sơn đã bỏ ra ba mươi vạn lượng bạc mua lại!

Vào lúc sáng sớm…

Tại cửa bắc Quy Nguyên Tông, thủ vệ mặc giáp trụ đen đứng nghiêm, người trên đường căn bản không dám đến gần cửa bắc.

- Thống lĩnh đại nhân! - Nhìn thấy năm người vừa đi tới, thủ vệ lập tức khom mình hành lễ.

- Ừ.

Đằng Thanh Sơn cười gật gật đầu, rồi mang theo muội muội Thanh Vũ, biểu ca Thanh Hổ, và hai người huynh muội Gia Cát Vân, Gia Cát Thanh đi qua Quy Nguyên nhai, dọc theo kênh đào đi thẳng về phía bắc. Khu vực đông bắc ở Giang Ninh quận thành thuộc loại khu vực cho nhà giàu.

Càng tới gần phủ đệ quận Giang Ninh, giá trị càng cao. Đ khoảng ba bốn dặm, Đằng Thanh Sơn dừng lại.

- Chính là tòa nhà này. - Đằng Thanh Sơn chỉ vào cánh cửa lớn, đại môn phủ đệ rộng chừng sáu bảy trượng. Hai bên phủ đệ, đặt hai con tuấn mã bằng đá chạm đang chồm lên, khiến cho cả phủ đệ thêm mười phần khí phách. Bảng hiệu cũ phía trên đại môn đã được gỡ xuống.

- Lão gia! - Vừa thấy Đằng Thanh Sơn tới, trung niên đứng ở đại môn lập tức ra đón.

“Danh tác. " Gia Cát Vân vừa thấy, không khỏi nhãn tình sáng lên, rồi cảm thán nói.

- Đại ca! Phủ đệ của ngươi nếu nhìn từ bên ngoài thì không nhỏ chút nào. Chiếm diện tích mấy mẫu đó? Quy Nguyên Tông chúng ta mặc dù chiếm diện tích rất rộng, nhưng vì có nhiều người quá, nên ta cũng chỉ được phân có mấy gian nhà thôi. Không bằng số lẻ của ngươi.

- Nó chiếm diện tích đại khái hơn mười mẫu một chút. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Mười mẫu đất. - Thanh Vũ, Thanh Hổ cũng kinh hỉ.

- Mọi người vào xem đi. - Đằng Thanh Sơn lập tức dẫn đầu đi vào. Bên trong có hòn giả sơn, ao hoa sen, hoa viên, cột chạm đá, đình đài, lầu các, soi bóng xuống hồ nước long lanh làm không gian đột nhiên trở nên rất thoáng. Trong phủ đệ, đám người cứ đi mãi mà vẫn chưa hết, Thanh Vũ thậm chí còn nghĩ mình nằm mơ.

Không thể không nói, tên thương nhân buôn muối ở Dương Châu này đích xác biết cách hưởng thụ.

- Lão gia.!

- Lão gia.!

Dọc theo đường đi, thị nữ trong phủ đệ vừa nhìn thấy Đằng

Thanh Sơn đã cung kính chào.

- Còn có thị nữ tuyệt đẹp như vậy nữa à? - Gia Cát Vân cảm khái nói.

- Một phủ đệ lớn như thế này, cần không ít người quét dọn, tưới hoa... Như thế mà vẫn thiếu, phủ đệ lớn như vậy phải làm rất nhiều việc. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Hộ vệ trước kia, ta toàn bộ điều về đây. Có đội thân vệ rồi, không cần họ nữa.

- Đúng! Đội thân vệ của Hắc Giáp quân chúng ta đương nhiên mạnh hơn bất kỳ loại hộ vệ nào. - Gia Cát Vân cũng nói.

Thân là đệ nhất thống lĩnh, hắn sẽ có đội thân vệ của mình. Khi thống lĩnh ở bên ngoài, đội thân vệ cũng phải đi theo bảo vệ thống lĩnh, đây là quy củ của Quy Nguyên Tông.

- Hây!

- Hực!

Đi đến một khoảng luyện võ trường trống trải, đã thấy không ít thân vệ đang tập sớm.

- Ca! Mua phủ đệ lớn như vậy, ở sao cho hết? Thanh Vũ thấp giọng hỏi.

- Mua nhà lớn như vậy, chúng ta ở trước, rồi tương lai cho cha mẹ, còn có người của Đằng bộ tộc của chúng ta nữa chứ. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Không có xây dựng thế lực lớn mạnh lâu dài, đến lúc nào đó, ta già lão chết đi, Đằng gia trang chúng ta ở nông thôn sẽ gặp phải đủ loại nguy cơ, cứ vào thành là tốt nhất. Ở trong thành là nơi an toàn nhất. Phủ đệ này có thể chứa được hai ngàn người. Chỉ mấy

trăm người ở đây sẽ không thành vấn đề!

Đằng Thanh Sơn sớm nghĩ về kế lâu dài cho Đằng gia trang.

Vĩnh viễn ở nông thôn khẳng định không thể phát triển được. Đằng gia trang đã có tay nghề tổ truyền chế tạo binh khí, hơn nữa không thua bất kỳ tượng sư đứng đầu nào ở Nghi thành. Như thế, cho dù vào thành, tộc nhân Đằng gia trang cũng sẽ không đến nỗi không sống được.

- Ừ. - Thanh Vũ nghe xong rất mừng rỡ.

- Việc này, để khi đưa cha mẹ tới, ca sẽ nói với họ một chút. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Đi vào trong phủ đệ.

- Đằng đại ca. - Gia Cát Thanh cười nói.

- Ngươi vừa vào phủ mới, đó là một việc đại hỷ, ta cũng không tặng nổi quà quá đắt tiền. Chỉ có món quà nhỏ này thôi! - Nói rồi nàng đưa cái bao mang trong người ra, sau đó đưa cho Đằng Thanh Sơn. Gia Cát Thanh vẫn còn cầm cái bao, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào Đằng Thanh Sơn.

- Còn có lễ vật nữa à? - Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cười, đồng thời tiếp nhận quà.

- Ca! Đây là tiểu Thanh tự mình chọn vải, rồi lấy tơ tằm tuyết trong tông mà may thành. Từ đầu tới cuối, đều là tiểu Thanh tự mình làm đó, ngươi mở nhìn xem đi. Mặc thử xem nào, xem nữ công của tiểu Thanh ra sao. - Thanh Vũ cũng nói liên hồi, đồng thời còn trộm nháy mắt cho Gia Cát Thanh, khiến cho Gia Cát Thanh không khỏi đỏ mặt.

- Đúng, mở ra nhìn xem. - Gia Cát Vân cũng thúc giục.

Đằng Thanh Sơn cũng cười rồi mở bao. Đây là một kiện y bào màu xanh sậm, sờ vào thấy mềm mại thoải mái, hẳn là vải thượng đẳng.

- Phù! - Vừa bung ra, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng mặc vào người.

- Kích cỡ rất vừa. - Đằng Thanh Sơn nhìn vào trong cái áo, thấy bên trong là một tầng tơ tằm tuyết.

- Tay nghề Tiểu Thanh quả là không tệ. - Đột nhiên ánh mắt Đằng Thanh Sơn tập trung vào trên cái túi tơ tằm tuyết. Tơ tằm tuyết màu trắng nõn, nhưng lại có một vết máu rất nổi bật.

Một mạch thấp thỏm không yên, Gia Cát Thanh lo lắng Đằng Thanh Sơn sẽ thấy vết máu. Nhận thấy trên mặt Đằng Thanh Sơn hơi ngạc nhiên, nàng liền đoán ra ngay: “Anh ấy thấy rồi!” . Rồi không khỏi mặt đỏ, lúng túng nói:

- Đằng đại ca! Đó …đó … đó là ta không cẩn thận, bị kim đâm vào ngón tay, nên dính vào đó.

- Kim đâm vào ngón tay? Tay nghề muội mà còn có thể bị đâm vào ngón tay à? - Gia Cát Vân kinh ngạc nói.

- Không cẩn thận thôi. - Gia Cát Thanh liền nói.

- Tiểu Thanh khổ cực rồi, bộ áo này rất tốt. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Tầng tơ tằm tuyết bên trong, khi mặc vào cũng thấy rất thoải mái.

Gia Cát Thanh nghe thế không khỏi vui mừng.

...

Ở Quy Nguyên Tông, đô thống Hắc Giáp quân có thể ở bên

ngoài. Về phần thống lĩnh, trưởng lão thì càng không phải nói. Về phần chấp pháp trưởng lão, quyền càng cao đến kinh người.

Thời gian Đằng Thanh Sơn chính thức trở thành chấp pháp trưởng lão đã được định vào ngày mười một đầu tháng ba.

...

Phủ đệ do Đằng Thanh Sơn mua, được muội muội Thanh Vũ đặt tên là "Đằng phủ". Dựa theo muội muội Thanh Vũ nói, thấy cái phủ đệ khác, cái gì "Lý phủ", cái gì "Quách phủ", do đó nàng cũng rất khó chịu. Do đó, cũng đặt tên cho phủ đệ mình là "Đằng phủ"!

Tương lai tộc nhân Đằng gia trang cũng sẽ ở đó, Đằng phủ quả là cái tên rất thích hợp.

Đêm ngày hai tháng mười một.

Đằng phủ, trong luyện võ trường mà Đằng Thanh Sơn độc chiếm.

"Ầm! " " ầm! " " ầm! " " ầm! "...

Những tiếng nổ mạnh từ trong luyện võ trường truyền ra, chỉ thấy Đằng Thanh Sơn trên thân mặc quần dài, cả người chảy đầy mồ hôi, hai tay cầm Luân Hồi thương. Tay phải đâm mạnh một cái, cả cây thương lao ra không một tiếng động, nhưng lại phát ra lực đạo kỳ lạ.

-Oang!

Đầu thương sinh ra ảo ảnh mơ hồ!

"Hừ! " Đằng Thanh Sơn buông mạnh tay trái, tay phải cầm lấy Luân Hồi thương, dựa thế đâm một cú rất sắc bén.

- Phốc!

Một luồng kình khí đỏ rực hình xoắn ốc quấn quanh đầu thương, kình khí màu đỏ hình xoắn ốc này là tiên thiên chân nguyên, không ngừng xoay tròn, tụ vào mũi Luân Hồi thương. Tiên thiên chân nguyên kết cấu hình xoắn ốc mạnh như vậy, trong nháy mắt đã nén thành một điểm, tụ tập vào vị trí mũi thương!

Không khí trong nháy mắt bị nén thành một điểm, sức nén cực cao, uy lực vụ nổ này thật sự rất kinh người, chưa kể còn có cả tiên thiên chân nguyên trong đó.

“Oanh! " Mũi thương Luân Hồi thương phát ra tiếng nổ điếc tai. Kình khí chung quanh bay tán loạn, cả một tảng cỏ bị chém thành những vết thật sâu. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu mũi thương đâm vào địch nhân, đột nhiên nổ tung như thế sẽ đáng sợ như thế nào.

Từ khi đạt tới tiên thiên cảnh giới, tiên thiên chân nguyên có thể ly thể, chiêu thứ tư Ngũ Hành Thương Pháp của Đằng Thanh Sơn đã hoàn thành được một nửa.

“Không đúng, không đúng! "

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, lắc đầu. Bởi vì thí nghiệm chiêu thức, do đó hắn rất ít thí nghiệm tiên thiên chân nguyên.

“Chỉ một điểm tiên thiên chân nguyên vẫn chưa thể kết hợp với lực nén của Luân Hồi Thương. Đừng nói tới việc toàn lực thi triển. " Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu, chiêu thứ tư Hình Ý ngũ hành thương, là dung hợp Liệt Hỏa Ngũ Thức với ý cảnh của Hổ Pháo Quyền mà sáng chế ra.

Theo đạo lý một khi thi triển, tiên thiên chân nguyên cường đại sẽ hình thành vòng xoáy ở đầu thương, rồi sau đó dọc theo lực đạo của vòng xoáy, thuận thế nén ở mũi thương thành một điểm! Đây là điểm thứ nhất!

Điểm thứ hai! Đó là Đằng Thanh Sơn dựa theo phương thức của ‘ Hổ Pháo Quyền ’, bộc phát ra kình lực cực mạnh, thông qua Luân Hồi thương, sinh ra một lực xuyên thấu kinh người. Chỉ cần có điểm này, uy lực sẽ không kém gì Độc Long Toản. Còn theo điểm thứ nhất, lực đạo tiên thiên chân nguyên theo hình xoắn ốc nén thành một điểm, uy lực cũng tiếp cận với ‘ Độc Long Toản ’.

Một khi hai điểm kết hợp, uy lực sẽ cực kỳ đáng sợ!

“Thật là quá khó để kết hợp hai điểm. " Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Muốn làm việc này thì việc khống chế Luân Hồi thương phải có yêu cầu quá hà khắc.

Trước hết dùng nguyên lý Hỏa Tẫn Tân Truyền (hết lửa còn củi), làm cho tiên thiên chân nguyên có thể hình thành vòng xoáy, hơn nữa nén thành một điểm, tiếp theo lập tức để Hổ Pháo Quyền phát kình, làm lực đạo toàn thân xuyên qua Luân Hồi thương mà bộc phát.

Còn muốn làm cho hai điểm uy lực trong nháy mắt cùng nhau bộc phát, đạt tới hiệu quả cực mạnh!

“Ta chỉ sử dụng lượng tiên thiên chân nguyên cực nhỏ, thế mà cũng không thành, phải làm sao bây giờ? " Đằng Thanh Sơn hơi phiền não.

Vấn đề này, hắn buồn rầu rất nhiều ngày rồi. Nếu để Gia Cát Nguyên Hồng biết, phỏng chừng sẽ sợ ngây người.

Một chiêu của Đằng Thanh Sơn rất khó thi triển. Vô luận yêu cầu về tâm tình, yêu cầu về lực lượng, yêu cầu về tiên thiên chân nguyên, thậm chí yêu cầu về việc khống chế Luân Hồi thương, đều hà khắc đến tận cùng.

“Vấn đề lớn nhất là làm cho tiên thiên chân nguyên kết cấu

theo hình xoắn ốc, nén thành một điểm. Phải giữa sự tuyệt vọng tồn tại có tia hy vọng, như Hổ Pháo Quyền khi tâm tình cuồng bạo phẫn nộ... Hai tâm tình không đồng nhất, quả là khó. " Đằng Thanh Sơn suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên biến sắc, " Không đúng! Lầm rồi, lầm rồi, lầm rồi! !! Phương pháp khống chế tiên thiên chân nguyên sai rồi. "

Đằng Thanh Sơn mắt sáng lên, lúc này chuẩn bị thí nghiệm lần thứ hai.

Ngay lúc này ——

- Ca! - Muội muội Thanh Vũ chạy tới.

- Ca vẫn còn tu luyện à?

- Có việc gì? - Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn muội muội.

- Ngày mai anh sẽ trở thành chấp pháp trưởng lão rồi. Tối hôm nay, ta và tiểu Vân, và cả tiểu Thanh, chuẩn bị đưa ngươi cùng chơi đêm ở kênh đào! Đầu tiên là chúc mừng trước. - Thanh Vũ nói liên hồi. Đằng Thanh Sơn nhìn sắc trời, rồi cười gật đầu:

- Cũng được! Chúng ta đi chơi một chút, để ta thay quần áo. "

Nhìn Đằng Thanh Sơn rời đi, Thanh Vũ kích động sờ nắm tay:

- Hắc hắc, tiểu Thanh, thành hay không thành, phải xem ngươi đó.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 32

Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt.

Nơi đóng quân của Quy Nguyên tông, là nơi Đại Vận Hà chia Vũ Dương làm hai, phạm vi nơi đóng quân, đại khái dài khoảng mười hai dặm.

Mỗi buổi tối, những nam thanh nữ tú trong Quy Nguyên tông rất thích đi chơi đêm trên kênh đào.

Quy Nguyên Tông, bên cạnh bến tàu Long Cương.

Đằng Thanh Sơn cùng muội muội ' Thanh Vũ ' tới đây, nhìn những chiếc du thuyền bập bềnh trên kênh đào, những đôi thanh niên nam nữ đang tiến vào những con du thuyền.

- Nhiều du thuyền thật - Đằng Thanh Sơn cảm khái.

- Đúng thế! Huynh cả ngày ôm cây Luân Hồi thương, khó biết được tình hình bên ngoài. Thanh Vũ có vẻ cảm khái, rồi lập tức thấy xa xa có hai thân ảnh, vẫy tay lia lịa nói:"Mau đi tới, bên này!"

Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy người đang đi tới chính là huynh muội Gia Cát Vân.

- Thanh Sơn đại ca hẳn là lần đầu tiên đi chơi đêm trên kênh đào. Gia Cát Vân cười nói:"Đi, đi tới bến tàu." Bốn người cùng nhau đi về phía bến tàu. Vừa tới bến tàu, họ dừng lại trước một du thuyền treo đèn lồng đỏ, đang đợi khách. Gia Cát Vân hô:"Vương

Bá, thuyền của ngươi để chúng ta bao nhé."

- Được thôi! - Người chèo thuyền tóc hoa râm cười đáp.

Bốn người Đằng Thanh Sơn theo nhau lên thuyền.

- “Hử?" Đằng Thanh Sơn vừa đi vào đã phát hiện căn buồng nhỏ trên tàu có những hành lang, mà hai bên những buồng nhỏ trên tàu đều được ngăn bằng những bình phong, chia thuyền làm bốn khối khu vực. Theo lý, bốn khu vực này đủ để cho bốn đôi tình lữ xem cảnh đêm kênh đào.

- “Ca, huynh và tiểu Thanh ở bên kia đi. Huynh phụ trách chiếu cố cho tiểu Thanh nhé..." Thanh Vũ cười nói, rồi lập tức nàng và Gia Cát Vân kéo một bình phong xuống, làm Đằng Thanh Sơn, Thanh cô nương căn bản không nhìn thấy họ. Tương tự... hai người Thanh Vũ cũng nhìn không thấy hai người Đằng Thanh Sơn.

Người chèo thuyền ở bên ngoài boong tàu, có bình phong che chắn, cũng nhìn không thấy cảnh bên trong.

- Đích xác là một nơi hẹn hò rất tốt - Đằng Thanh Sơn không khỏi cười khổ. "Biện pháp này phỏng chừng là do đứa nhỏ tiểu Vũ nghĩ ra."

- Đằng đại ca, chúng ta ngồi xuống đi - Gia Cát Thanh rất dũng cảm ngồi xuống trước. Nếu hai người đã có tình ý, bình thường là ngồi cùng bên dựa sát vào nhau, nhưng Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh hiển nhiên còn chưa tới bước đó. Hai người ngồi đối diện. Ở giữa có một cái bàn nhỏ.

Trên bàn bày biện đủ thứ trái cây, các loại bánh trái và các món ăn bình dân, còn có một cái đèn lồng đỏ treo một bên.

"Rào rào ~~ " Sóng nước rì rào.

Quay đầu có thể thấy nước sông bên dưới, trong ánh đèn lồng

mông lung, Gia Cát Thanh như một nàng tiên lẳng lặng ngồi đối diện, cảnh này đích xác rất mộng ảo.

- Phong cảnh thật đẹp - Đằng Thanh Sơn khen. "Tiểu Thanh, ăn vài thứ đi" Đằng Thanh Sơn lấy mấy cái bánh được bày biện trên bàn ra mời.

Gia Cát Thanh "Ừm" Một tiếng, rồi cầm lấy một cái bánh ngọt xinh xinh, nhè nhẹ cắn một miếng.

Hiển nhiên, trước mặt Đằng Thanh Sơn, nàng cũng hơi thận trọng, mặt hơi đỏ lên.

- Đằng đại ca, ngày mai cha sẽ công khai vị trí chấp pháp trưởng lão cho huynh trên đại điện. Sau khi làm chấp pháp trưởng lão, chức vị đệ nhất thống lĩnh huynh còn tiếp tục làm chứ? - Gia Cát Thanh mở miệng, dù sao đi chơi đêm trên kênh đào là cả một thời gian dài, chẳng lẽ cứ lẳng lặng xấu hổ mãi như vậy?

- Theo lời sư phó nói, tạm thời cứ làm như trước - Đằng Thanh Sơn nói.

- Làm thống lĩnh Hắc Giáp quân cũng hơi khổ cực, còn làm chấp pháp trưởng lão dễ dàng hơn, địa vị cao cả hơn, hơn nữa bình thường căn bản không có việc gì - Gia Cát Thanh cảm thán nói Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, đạt tới tiên thiên, mới là chấp pháp trưởng lão.

Nhưng tiên thiên cường giả, cũng chia làm ba bậc ‘ Hư Đan ’‘ Thực Đan ’ ‘ Kim Đan ’. Quy Nguyên Tông đương nhiên sẽ không để chấp pháp trưởng lão bị bận rộn vì quá nhiều việc vặt mà chậm trễ việc tu luyện của chấp pháp trưởng lão. Dù sao đó cột trụ của một tông phái chính là mấy tiên thiên cường giả. Dựa vào họ, Quy Nguyên Tông mới có thể đảm bảo địa vị.

- Ủa, nhìn kìa, ở kia hình như là Đằng thống lĩnh.

- Đúng là Đằng thống lĩnh rồi.

- Hắn ngồi đối diện với... Là con gái tông chủ Thanh cô nương hả?

Lúc này, hai cái du thuyền lần lượt lướt qua, trên một con thuyền khác có vài nam nữ thanh niên đang ngồi, rõ ràng thấy được Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh.

- Sư muội, sư tỷ muội ngươi đừng nghĩ lung tung nữa nhé, Đằng thống lĩnh đã có Thanh cô nương rồi.

- Sư ca, sư tỷ muội ta cũng đã nghĩ rồi, chỉ mơ mộng một chút thôi. Đằng thống lĩnh là thiên tài, Thanh cô nương cũng là thiên tiên, họ mới là trời sinh một đôi. Trước đây ta còn không biết hai người họ có gì với nhau, trong tông phái tựa hồ cũng không đồn đại gì, nhưng hôm nay đã để chúng ta bắt gặp.

Tiếng thảo luận từ hai con thuyền xa dần, càng lúc càng nhỏ.

Thanh cô nương nghe thế đỏ bừng hai tai.

Đằng Thanh Sơn thấy Thanh cô nương như thế: "Tiểu cô nương này, quả là mỏng mặt quá." Trong ánh đèn lồng mông lung, một cô nương thẹn thùng tuyệt đẹp ngồi đó, chung quanh ngoại trừ tiếng gió, tiếng nước, không còn gì khác. Loại không khí này đích xác rất mập mờ.

...

Trong buồng nhỏ, Thanh Vũ và Gia Cát Vân, đang cười trộm.

- Tiểu Vân, vừa mới nghe được mấy người kia nói, hắc hắc, chờ chuyện tình giữa ca ca ta và tiểu Thanh truyền khắp cả Quy Nguyên Tông, đến lúc đó... -Thanh Vũ cười cười nheo một mắt một cách tinh quái.

- Ừm, cho dù hai người đó không xẩy ra việc gì, nhưng truyền thì cứ truyền, tình huống cũng sẽ biến đổi thôi. Huống chi, muội muội ta đích xác thích ca ca của ngươi. hơn nữa, muội muội ta là một cô gái tuyệt đẹp khó tìm trong Giang Ninh quận thành... Đương nhiên, Thanh Vũ cũng đẹp như muội muội ta vậy. - Gia Cát Vân liền nói.

- "Hừ!" Thanh Vũ lúc này mới hài lòng, hừ một tiếng yêu kiều.

Những cô nương trẻ có dung mạo tuyệt đẹp kỳ thật có rất nhiều. Nhưng... Khí chất tinh khiết như thiên sơn tuyết liên của Gia Cát Thanh thì quả là độc nhất.

Lần đầu tiên thấy Gia Cát Thanh, Đằng Thanh Sơn cũng hơi chấn động trong lòng, mà cả đám Đằng Thanh Hổ cũng nhìn đến ngây người.

Ái mộ Gia Cát Thanh, đó là việc bình thường. Giống như Bạch đô thống, có ai không theo đuổi Gia Cát Thanh chứ?

Tuyệt đại đa số đều tự thẹn mình thua kém khi đứng trước mặt Gia Cát Thanh, như Đằng Thanh Hổ, tuy có tâm ái mộ, cũng biết rằng chênh lệch giữa hai người là quá lớn.

Ái mộ là việc bình thường!

Không thích Gia Cát Thanh mới là không bình thường!

...

Du thuyền chậm rãi trôi trên kênh đào. Một lúc lâu sau, có rất nhiều người trong Quy Nguyên Tông đã bắt đầu đi ngủ, nhiệt độ cũng giảm xuống nhiều. Trên kênh đào, gió đêm càng lạnh giá.

“Phù, phù!"

Từng đợt gió đêm thổi qua, Gia Cát Thanh bị gió thổi không

khỏi cả người run lên, sắc mặt cũng tái đi. Tố chất thân thể nàng từ nhỏ vốn đã không tốt.

- Biết ban đêm trời lạnh, thế mà không mặc áo dày một chút.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, cởi tấm áo màu xanh sậm, khoác vào người Gia Cát Thanh. Cái áo này, chính là do Gia Cát Thanh lúc trước tặng cho Đằng Thanh Sơn, bên trong là tơ tằm, mặc dù quần áo rất nhẹ, nhưng cũng rất ấm.

Thanh cô nương cầm lấy cái áo, cuộn tròn cả người vào cái áo, cảm thụ nhiệt độ cơ thể bên trong cái áo.

Đây là nhiệt độ cơ thể của Đằng Thanh Sơn!

Thanh cô nương cắn môi, nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn chỉ mặc một cái áo ngắn không có tay, cho dù là gió lạnh thổi vù vù, Đằng Thanh Sơn vẫn không lạnh một chút nào. Năm đó đến cả Bích Hàn Đàm mà Đằng Thanh Sơn còn dám đi vào, chút gió lạnh như thế thì thấm vào đâu?

Hồi lâu sau.

- Trước là tới bờ rồi - Âm thanh ồ ồ của người chèo thuyền truyền đến.

Thanh Vũ và Gia Cát Vân đứng dậy, đi ra, vừa thấy Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh, không khỏi cười cười.

- Ca, y phục của huynh, sao lại bay tới người tiểu Thanh như thế - Thanh Vũ cố ý nói.

- Thôi, lên bờ đi. - Đằng Thanh Sơn cũng đứng dậy, trong không khí mập mờ trong du thuyền, lại là cô nam quả nữ, Đằng Thanh Sơn thừa nhận, loại không khí mập mờ này, lại thêm một cô nương đẹp như thiên tiên như thế nào, đích xác có thể hòa tan lòng người. Đã qua một giờ mà Đằng Thanh Sơn cũng không có

cảm giác gì, thời gian cứ thế trôi đi.

- “Ừm." Gia Cát Thanh cũng đứng dậy cùng Đằng Thanh Sơn, "Đằng đại ca, cái áo này... "

- Cô mặc nó đi, đợi lần sau đưa lại cho ta - Đằng Thanh Sơn nói.

- “Ừm. " Thanh cô nương gật gật đầu, có vẻ vẻ tươi cười. Hai người Gia Cát Vân, Thanh Vũ bên cạnh thấy thế không khỏi nhìn nhau cười. Kế hoạch tối hôm nay, xem ra đã có hiệu quả.

...

Trong Quy Nguyên tông có không ít nam nữ, không có việc gì thì chơi đêm trên kênh đào, người nắm quyền lực cao nhất quận Giang Ninh —— Gia Cát Nguyên Hồng, lúc này đang cau mày.

Đêm tối, bên trong thư phòng.

Ánh nến hôn ám chập chờn, Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trên chiếc bàn sách, cau mày.

- Tình huống, đã tới nông nỗi nghiêm trọng như vậy rồi à - Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chằm chằm vào mảnh mật tín trên chiếc bàn viết.

Một trung niên áo bào tro đứng ở trước bàn viết, gật đầu nói:" Tông chủ, một thời gian trước, những người tiềm phục của Quy Nguyên Tông ta đã có phát hiện một chút động tĩnh ở Từ Dương quận và Thiên Nam quận rồi, nhưng chỉ là chớm phát hiện thôi. Nhưng... Hôm nay, các thành trì ở Từ Dương quận, Thiên Nam quận, đều bắt đầu giết chóc, đã chết không ít người rồi."

Trong mười ba quận Dương Châu, chín quận do Thanh Hồ Đảo thống trị, một quận do Quy Nguyên Tông thống trị, một quận do Thiết Y Môn thống trị. Còn lại ‘ Từ Dương quận ’‘ Thiên Nam quận

’ đều trong tình trạng hỗn loạn.

Cùng một ngày, Từ Dương quận, Thiên Nam Quận, đều phát hiện ra rất nhiều cuộc giết chóc, đây không phải là một việc nhỏ.

- Nhất định là do Thanh Hồ Đảo làm à? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi lại. Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía phía nam:" Thanh Hồ Đảo đã chuẩn bị việc này lâu lắm rồi, không phát động thì thôi, một khi phát động... "

Dương Châu đệ nhất tông phái là Thanh Hồ Đảo!

Nhưng Thanh Hồ Đảo, chỉ thống lĩnh chín quận, Thanh Hồ Đảo không có một ngày nào không nghĩ đến việc tiêu diệt Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn, hoàn toàn thống nhất Dương Châu. Nhưng Thanh Hồ Đảo phải nghĩ tới việc... Một khi chém giết, Thanh Hồ Đảo cho dù có thể tiêu diệt được Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn, cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Thanh Hồ Đảo nguyên khí đại thương, còn có tư cách bảo vệ cho cả Dương Châu sao?

Một trong tám Đại tông phái, trấn thủ Thanh Châu là ‘ Tiêu Dao Cung ’, chẳng lẽ không làm con chim sẻ rình mồi phía sau sao?

- Thanh Hồ Đảo này ẩn nhẫn nhiều năm như vậy rồi - Gia Cát Nguyên Hồng nói: " Một khi đã động thủ, tuyệt đối không đơn giản như vậy! Mặc dù chỉ là nhằm vào Từ Dương quận, Thiên Nam quận, nhưng tình huống đã rất không ổn! Rất có thể vì vậy mà sẽ phát sinh một cuộc chiến tranh lan khắp cả Dương Châu!"

Trung niên áo bào tro cũng có vẻ rất nghiêm túc.

Vừa nghĩ tới ‘ Thanh Hồ Đảo ’ khổng lồ, Quy Nguyên Tông cho dù là ai, cũng không thể dễ dàng đối phó được.

Người ta chiếm cứ chín quận, nhân mã vượt xa Quy Nguyên

Tông, Thiết Y Môn.

- Bảo các đệ tử ở Từ Dương quận, Thiên Nam quận cẩn thận điều tra! Khi có phát hiện trọng yếu, phải lập tức truyền tới đây! - Gia Cát Nguyên Hồng ra lệnh.

- “Vâng." Trung niên áo bào tro tuân lệnh.

- Ngươi lui xuống trước.

Bên trong thư phòng chỉ còn lại có Gia Cát Nguyên Hồng, Gia Cát Nguyên Hồng nhìn xuyên qua cửa sổ vào bầu trời đêm, ánh mắt mờ ảo, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì. Cứ thế đứng mãi cho đến lúc sáng hôm sau.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 33

Kịch Chiến

Ngày mùng ba tháng một, tuyết rơi ngập trời, từng đợt cuồng phong rú lên.

Trong đại điện âm u của Quy Nguyên Tông, lúc này rất yên lặng.

Gia Cát Nguyên Hồng một mình một người lẳng lặng ngồi ở vị trí tông chủ, những người khác đều chưa tới. Thời gian họp đã định là sau khi mọi người luyện võ buổi sáng xong mới có thể khai mạc. Hiển nhiên Gia Cát Nguyên Hồng tới quá sớm.

“Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo... " Gia Cát Nguyên Hồng nheo mắt lại, " Các thành trì ở Từ Dương quận, Thiên Nam quận, phát sinh chém giết trong cùng một ngày. Dù là thằng mù cũng có thể đoán được, là do Thanh Hồ Đảo các ngươi động thủ. Cổ Ung... Ngươi đây là nhắc nhở ta, ngươi muốn động thủ rồi à? " Trong số những người cùng thế hệ, cũng chỉ có vài người đáng để Gia Cát Nguyên Hồng coi trọng.

Cổ Ung, là một trong số đó!

Cổ Ung, đảo chủ Thanh Hồ Đảo! Có thể nói là người nắm quyền thế cao nhất trong khắp vùng Cửu Châu này.

Cổ Ung và Gia Cát Nguyên Hồng tuổi tương đương, lúc còn thanh niên, ở Dương Châu nổi tiếng nhất chính là hai người. Bây

giờ, họ một người là đảo chủ Thanh Hồ Đảo, một người là tông chủ Quy Nguyên Tông!

- Có điều, nếu ngươi muốn ăn Quy Nguyên Tông của ta, ta cũng sẽ cho ngươi biết thế nào là rụng hết răng! - Trong đôi mắt Gia Cát Nguyên Hồng xẹt qua một luồng hàn quang.

Mưu trí của ‘ Quy nguyên Gia Cát ’, khắp vùng Cửu Châu ai mà chẳng biết?

Đừng thấy Gia Cát Nguyên Hồng xử sự khiêm tốn, thật sự rất ít người có can đảm trêu vào Gia Cát Nguyên Hồng.

...

Cuồng phong gầm rú. Rốt cục, hai đệ tử trẻ tuổi đi vào đại điện. Đây là hai đệ tử chuyên môn phục vụ trà nước.

- Thời tiết quỉ quái thật. Gió tuyết thật lớn. Sao năm nay tuyết lớn đến sớm như vậy?

- Ai biết. Giang Ninh quận thành của chúng ta ở gần Đông hải. Bình thường phải tới mùa đông tuyết mới rơi. Năm nay đích xác hơi sớm. Lạ thật. - Hai đệ tử thanh niên thì thầm. Vì đại tuyết cuồng phong, nên trong đại điện có vẻ âm u. Hai đệ tử nhân tiện muốn đi thắp sáu ngọn đèn lớn trên tường.

Những ngọn đèn đứng này đều được chế tạo từ đồng thau thượng đẳng. Mỗi một cái đèn đều được chạm khắc bằng tay rất tinh xảo.

Bình thường nếu buổi tối họp trên đại điện, hoặc là vào những ngày âm u, sáu cây đèn cỡ lớn này sẽ được đốt lên.

“Xoẹt!" Một ngọn đèn bắt lửa sáng lên.

Cả đại điện đều sáng lên rất nhiều.

“A." Một đệ tử quay đầu đi về phía một ngọn đèn khác thì thấy xa xa trên đại điện có bóng người đang ngồi, giật nảy mình.

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Hai đệ tử thanh niên lập tức có phản ứng.

- Ừm, các ngươi đốt đèn cho tốt trước đi. - Gia Cát Nguyên Hồng lạnh nhạt nói.

- Dạ. - Hai đệ tử thanh niên lập tức thận trọng, cũng không dám lên tiếng nữa. Sau khi hai đệ tử vừa đến, chẳng mấy chốc trưởng lão, hộ pháp từng người một cũng đều lục tục kéo tới, mọi người đều kinh ngạc không hiểu vì sao tông chủ hôm nay lại tới sớm như vậy, mỗi người đều theo vị trí của mình ngồi xuống.

Sáu cây đèn đã được đốt lên, có thêm nhiều người, đại điện tựa hồ cũng ấm áp lên nhiều.

Đám người Hắc Giáp quân gần như đến cùng lúc, Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Tang Phong, Quan Lục bốn người tự nhiên ngồi ở phía trước, các đô thống đều ngồi ở phía sau.

- Sư phó. - Đằng Thanh Sơn đều hành lễ.

- Ừm. - Thấy Đằng Thanh Sơn, Tang phong, Quan Lục, Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu:" Ngồi xuống trước đi. Chờ hai vị chấp pháp trưởng lão một chút. "

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc:" Hôm nay sư phụ tới sớm thật."

Chẳng mấy chốc, một lão giả áo vải mộc mạc, và trung niên bạch y lãnh khốc sóng vai đi vào, hai vị chấp pháp trưởng lão, tự nhiên ngồi vào ghế thủ vị được chừa trống. Hai người này đều

mỉm cười gật đầu với Đằng Thanh Sơn, nhưng không thèm để ý tới những người khác.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi rất khá. - Trung niên lãnh khốc ngồi trên ghế gần Đằng Thanh Sơn mỉm cười mở miệng chào.

...

Ngoài điện tiếng gió rú lên, bông tuyết bay tán loạn, trong điện đều rất yên tĩnh, chỉ có những tiếng loẹt xoẹt từ ngọn đèn đứng vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía tông chủ ' Gia Cát Nguyên Hồng ', đợi tông chủ lên tiếng.

- Quy Nguyên Tông ta, từ khi tổ sư gia sáng lập tới nay, đã trên một ngàn năm, đệ tử vô số, nhưng số người đạt tới tiên thiên, thì trên một ngàn năm qua, cũng chỉ có gần bốn mươi người thôi. - Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói: " Trong đó, đạt tới tiên thiên muộn nhất, là 136 tuổi! Đạt tới tiên thiên sớm nhất, hơn ngàn năm trước, là 28 tuổi!"

Trong điện rất nhiều người cũng biết rõ, như tông chủ ' Gia Cát Nguyên Hồng ', khi đạt tới tiên thiên, cũng phải tới 30 tuổi.

- Bất quá, Quy Nguyên Tông ta bây giờ xuất hiện một vị tiên thiên cường giả mới! Mà hắn chỉ gần mười bảy tuổi! - Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng oang oang, tự hào vạn phần:" Lướt mắt khắp vùng Cửu Châu này, trong năm trăm năm qua, cũng chỉ có một người như vậy! Một người duy nhất, hắn là ai, đại khái các ngươi cũng đều biết rồi. "

Ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt có hưng phấn, có khâm phục, có vẻ khó tin, cũng có người ghen ghét...

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói:" Mười bảy tuổi đạt tới

tiên thiên, ha ha, ta phải tới ba mươi tuổi mới đạt tới. Nếu một người từ năm tuổi bắt đầu tu luyện, Thanh Sơn mới tu luyện mười hai năm, còn ta tu luyện 25 năm mới đạt tới tiên thiên. So với Thanh Sơn chậm hơn gấp đôi! Ta không cảm thấy xấu hổ, chỉ cảm thấy tự hào! Bởi vì, hắn là đệ tử của ta! Bởi vì, hắn là đệ tử của Quy Nguyên Tông ta! Mà không phải là người của tám Đại tông phái. Tám Đại tông phái mạnh thì sao, năm trăm năm qua, đệ nhất thiên tài, cũng là ở Quy Nguyên Tông ta."

Mọi người lúc này nghe thế không khỏi hào hùng vạn trượng.

Đúng.

Thiên tài cả Cửu Châu năm trăm năm qua, là người của Quy Nguyên Tông chúng ta!

- Thanh Sơn. - Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng lên.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là vị chấp pháp trưởng lão thứ ba Quy Nguyên Tông chúng ta, cũng là trưởng lão trẻ nhất lịch sử! - Gia Cát Nguyên Hồng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, chậm rãi nói:" Về phương diện tu luyện, đối với ngươi, không cần phải nói thêm gì nữa! Ta chỉ muốn nói cho ngươi... Hy vọng sau mười năm, ngươi sẽ trở thành niềm tự hào của các đệ tử Quy Nguyên Tông ta! Quy Nguyên Tông ta sẽ vì ngươi mà được huy hoàng!"

Đằng Thanh Sơn nghe thế ngực nóng bừng lên.

- Đây là lệnh bài chấp pháp trưởng lão, cầm lấy! - Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng đưa ra.

Đằng Thanh Sơn cũng trịnh trọng tiếp nhận.

- Đằng Thanh Sơn, chúc mừng. - Lão giả tóc hoa râm đối diện mở miệng cười nói.

- Quy Nguyên Tông ta cũng có thêm được một vị chấp pháp trưởng lão - Trung niên nam tử lạnh lùng cũng cười rộ lên.

Trong đại điện lan tỏa không khí vui mừng, mọi người hướng về phía Đằng Thanh Sơn chúc mừng. Cho dù là ‘ Tang Phong ’ trong lòng không thích, rất ghen ghét, cũng lên tiếng chúc mừng Đằng Thanh Sơn. Bởi vì mọi người hiểu rõ... Quy Nguyên Tông xuất hiện một thiên tài cực giỏi, sau này có thể làm cho Quy Nguyên Tông trở nên mạnh hơn nhiều.

Quy Nguyên Tông cường đại, đối với tất cả mọi người đều có lợi.

****

Trong đại điện, tất cả mọi người cười hà hà uống trà đàm luận, đột nhiên một thân ảnh hoả tốc lao vào.

- Tông chủ.

Một tiếng hô to, làm cả đại điện đều im lặng, không ít người quay đầu tức giận nhìn ra cửa trước. Nhìn thấy người này, mọi người mới có chút kinh ngạc.

Trung niên áo bào tro tiến vào đại điện, liền nói:" Tông chủ, mật tín khẩn cấp."

Gia Cát Nguyên Hồng nhướng mày, quát lớn:"Đóng cửa! " Đệ tử thủ vệ giữ cửa đại điện mặc dù nghi hoặc, nhưng cũng lập tức ầm ầm đóng cửa đại điện. Trong đại điện cũng thoáng tối sầm lại, chỉ còn lại có sáu ngọn đèn chiếu sáng.

- Đưa mật tín cho ta. - Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Trung niên áo bào tro lập tức đưa ra một mảnh giấy cuộn tròn lên, Gia Cát Nguyên Hồng cúi đầu nhìn một chút.

Trong đại điện mọi người đều im lặng, tất cả mọi người đều cảm thấy không khí không ổn lắm.

Chuyện gì có thể làm mật tín phải đưa đến tận đại điện? Chẳng lẽ không hoãn được một canh giờ sao? Có thể thấy được sự tình vô cùng khẩn cấp.

Vì sao, tông chủ đến cả mật tín còn chưa nhìn, đã phân phó đóng cửa điện lại rồi?

Những việc như thế này, làm cho mọi người trong lòng hơi nghi hoặc, đều cảm thấy bất an.

- Hừ, quả nhiên như vậy." - Gia Cát Nguyên Hồng cười lạnh một tiếng, rồi ngẩng đầu quét mắt về phía đám người trong đại điện. Tất cả mọi người đều nhìn tông chủ vẻ chờ mong, Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói:" Ngày hôm qua, các thành trì ở Từ Dương quận, Thiên Nam quận, đều xảy ra tranh đoạt chém giết quyền lực. Nhân mã chém giết, là một vài bang phái, tiểu tông phái. "

Trong đại điện không ít người tỏ ra nghi hoặc.

Thiên Nam quận, Từ Dương quận bản thân vốn rất loạn, việc chém giết có gì kỳ quái chứ?

Nhưng Đằng Thanh Sơn thì tâm trí rất nhạy cảm, đã nhận thấy vấn đề ở chỗ nào.

- Giành quyền cùng một ngày sao? - Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Lúc này Gia Cát Nguyên Hồng cất cao giọng nói tiếp:" Phỏng chừng tối hôm qua, các thành trì ở Từ Dương Quận, Thiên Nam

Quận mới ổn định trở lại. Đến sáng nay, các thành trì Từ Dương Quận, Thiên Nam quận, đều công khai đối ngoại, từ hôm nay trở đi... Từ Dương quận, Thiên Nam quận, sẽ do Thanh Hồ Đảo thống lĩnh! "

Lúc này mọi người sắc mặt đại biến!

- Thanh Hồ Đảo thống lĩnh hai quận đó à?

- Như thế nào nhanh như vậy?

Cả đám người đều kinh hãi, tất cả mọi người đều hiểu, tin tức này đáng sợ như thế nào!

- Tin tức này được truyền tới với tốc độ nhanh nhất! - Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mọi người xung quanh, bình tĩnh nói: " Từ hôm nay trở đi, mười ba quận Dương Châu, trong đó có mười một quận do Thanh Hồ Đảo thống lĩnh, họ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Nói vậy mọi người cũng nhìn ra được rồi, Thanh Hồ Đảo thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam quận với tốc độ cực nhanh! "

Đằng Thanh Sơn cũng thầm lo lắng.

- Tại sao mau như vậy? Hiển nhiên, Thanh Hồ Đảo sợ đã chuẩn bị sẵn sàng thật lâu rồi. Không ít tông phái, bang phái thế lực ở Từ Dương quận, Thiên Nam quận, đã là người của Thanh Hồ Đảo rồi. Chúng sớm nắm chắc rồi, nhất cử thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam quận. Nhưng, tại sao lúc trước họ không phát động, cho tới hôm nay mới phát động? - Gia Cát Nguyên Hồng ánh mắt rất sắc bén.

Phía dưới không ít trưởng lão, hộ pháp đổ mồ hôi lạnh.

Tất cả mọi người đều không ngốc.

Thanh Hồ Đảo có thực lực cực mạnh, hơn nữa sớm có thể thống nhất Từ Dương quận, Thiên Nam quận, vì sao đợi cho tới

hôm nay? Còn đối ngoại công khai?

- Năm đó ta thấy Cổ Ung là đã biết tiểu tử này rất có dã tâm! - Nam tử trung niên lạnh lùng nói giận dữ.

- Chúng tới đây chúng ta cũng không để cho chúng dễ chịu gì. - Bàng Sơn giận dữ nói.

Tất cả mọi người đều hiểu...

Thanh Hồ Đảo, dám công khai tuyên bố Từ Dương quận, Thiên Nam quận là do họ thống trị, ý tứ rất minh xác — Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn, hai ngươi chờ bị Thanh Hồ Đảo ta thu thập đi!

Tất cả mọi người không nghi ngờ khả năng Thanh Hồ Đảo có thể tiêu diệt được Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn.

Dù sao, người ta là Thanh Hồ Đảo căn cơ thâm sâu, nhân mã rất nhiều.

Tỷ như, Quy Nguyên Tông Hắc Giáp quân có sáu ngàn, còn ‘ Ngân Giao Quân ’ của Thanh Hồ Đảo đã tới tám vạn! Mặc dù tố chất chỉnh thể hơi yếu hơn một chút, nhưng cũng không thua bao nhiêu. Điểm chết người chính là, tiên thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo nhiều hơn Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn cộng lại đến vài lần!

Người ta chiếm chín quận, phát triển bao nhiêu năm, mặc kệ là nhân mã bản thân hay tinh anh cao thủ, tiên thiên cường giả, đều áp đảo tuyệt đối đối thủ.

- Thanh Hồ Đảo này vẫn không có động tĩnh gì, là sợ khi diệt Quy Nguyên Tông và Thiết Y Môn, sẽ bị tổn thất nhân mã quá nhiều, rồi bị những Đại tông phái khác lợi dụng. - Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có:" Nhưng bây giờ họ dám làm như thế, hiển nhiên đã nắm chắc! Ẩn nhẫn lâu như thế, không phát động thì thôi, khi đã động... "

Trong đại điện những người khác đều sắc mặt rất khó coi, thậm chí còn không ít người bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh.

Một khi thật sự đánh nhau...

Quy Nguyên Tông, rất có thể bị san thành bình địa! ! !

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 34

Nhận Lệnh!

Đại điện Quy Nguyên Tông, đại môn đang đóng chặt.

- Loẹt xoẹt …

Tiếng cháy tí tách của sáu ngọn đèn đứng vang lên rõ ràng trong đại điện. Không khí trong đại điện hoàn toàn lắng đọng, không ít người trán đổ mồ hôi, có người sắc mặt tái nhợt, có người hai đấm nắm chặt... Cho dù thuộc tầng lớp cao cấp của Quy Nguyên Tông nhưng dưới áp lực đại quân Thanh Hồ Đảo sắp tấn công, ai nấy đều rất khẩn trương.

- Nhìn xem, xem các ngươi kìa?

Gia Cát Nguyên Hồng nổi giận quát lớn.

Đám người trong đại điện ai nấy đều giật mình, cùng nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

- Người của Thanh Hồ Đảo còn chưa tới, còn chưa phái nhân mã đánh giết tới đây, các ngươi đã bị dọa thành ra như vậy rồi! Vậy chúng ta dứt khoát đừng đánh, cứ đầu hàng quách cho xong.

Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt của Gia Cát Nguyên Hồng đảo qua mọi người:

- Các vị trưởng lão, hộ pháp, đô thống, các ngươi nói xem, nếu

chúng ta đầu hàng, Thanh Hồ Đảo có để cho chúng ta sống không?

Cả đại điện im lặng như tờ!

Cả đám đều hiểu, Thanh Hồ Đảo muốn thống nhất cả Dương Châu, nếu quả là chúng tấn công, tuyệt đối không có khả năng để cho cao thủ Quy Nguyên Tông sống sót. Có lẽ những người cấp thấp còn được tha, nhưng tinh anh, lãnh đạo của Quy Nguyên Tông thì Thanh Hồ Đảo dứt khoát phải giết sạch toàn bộ để tránh hậu họa!

- Tới thì tới, ai sợ ai?

Một đại hán tráng kiện tóc dài, giận dữ hét:

- Quy Nguyên Tông chúng ta, có tám vạn Thành Vệ Quân Giang Ninh quận thành! Sáu ngàn Hắc Giáp quân! Trên vạn đệ tử trung thành, mấy vạn ngoại vi đệ tử! Nhiều người như vậy cùng tử thủ trong thành Quy Nguyên Tông, ta không tin Thanh Hồ Đảo có thể đánh thành dễ dàng được!

Giọng nói thô cuồng, ẩn chứa tiếng kim loại loảng xoảng của Hắc Giáp quân thống lĩnh thứ hai Bàng Sơn cũng vang lên:

- Cha, chú bác, ông nội, thậm chí các đại trưởng bối của ta, đều ở Quy Nguyên Tông! Ta chỉ nói một câu … tông môn diệt vong, toàn gia tộc họ Bàng của ta sẽ chết trước!

Hai tròng mắt Bàng Sơn hơi đỏ lên, như muốn ăn thịt người.

- Bàng lão Nhị quả là một hán tử!

Một lão giả tóc bạc cười rộ lên:

- Toàn gia tộc họ Phong cũng thề cùng tồn vong với tông môn!

- Giết! Giết một là hòa vốn, giết hai là có lời.

...

Trong đại điện không ít nam tử tâm huyết nghiến răng gầm lên. Ở khắp vùng Cửu Châu, lúc nào cũng thấy việc sinh tử. Hầu hết những người có thể trở thành nhân vật lãnh đạo đều là những người đầy nhiệt huyết và can đảm. Ngay từ đầu họ sợ hãi khi hình dung cảnh tông môn bị tiêu diệt, nhưng qua cơn sợ hãi, họ trở nên điên cuồng!

Dù chết, cũng khiến cho Thanh Hồ Đảo phải trả giá đắt!

Quy Nguyên Tông có chỗ đứng ở quận Giang Ninh trên một ngàn năm, rất nhiều thế hệ gia tộc đều dốc sức cho Quy Nguyên Tông, như Phong gia, Bàng gia, Gia Cát gia vân vân... Ngay từ các thế hệ đầu, hài tử của những gia tộc này đã bắt đầu được giáo dục phải chiến đấu cho tông phái! Ở những thế hệ sau, niềm tin cùng tồn vong với tông phái đã sớm cắm rễ vào tâm hồn của họ rồi!

Nếu phản bội tông phái sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo, xem thường! Huyết chiến vì tông phái, cho dù phải chết, khi người khác nhắc tới cũng sẽ giơ ngón tay cái khen ngợi!

Tông phái nuôi ngươi, cho ngươi nội kình, bí tịch, cho ngươi địa vị... Tới thời điểm mấu chốt ngươi phải huyết chiến cho tông phái!

- Được!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mọi người cười ha hả:

- Đệ tử Quy Nguyên Tông của ta không ai sợ chết!

- Rơi đầu chỉ là chuyện nhỏ, sợ cái gì!

Đại hán râu ria, thần tình thô lỗ, tráng kiện cũng gào lên.

- Sư đệ nói đúng lắm.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười:

- Từ khi tổ sư gia ta sáng lập ra Quy Nguyên Tông tới nay đã hơn một ngàn năm. Không ai có thể diệt được Quy Nguyên Tông ta, ngay cả Thanh Hồ Đảo cũng không được! Bây giờ ta có thể nói cho mọi người rõ... Chỉ cần các ngươi nghe ta điều khiển, ta dám chắc, Thanh Hồ Đảo sẽ không diệt được Quy Nguyên Tông ta!

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn về phía tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

- Sao sư phó lại nắm chắc như vậy?

Đằng Thanh Sơn cũng giật mình.

Thiên hạ đều biết trí tuệ của Quy Nguyên Gia Cát. Nếu câu trên do một người bình thường thốt ra, mọi người sẽ cho rằng y chỉ nói cho mạnh miệng. Nhưng lại chính là lời của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, mặc dù có chút khó tin, nhưng tự đáy lòng mọi người đều tin tưởng … có lẽ, tông chủ thật sự có thể bảo vệ được Quy Nguyên Tông!

Gia Cát Nguyên Hồng chính là cột chống trời của Quy Nguyên Tông!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười, nụ cười ẩn chứa tự tin mọi việc đều nắm trong tay!

- Huyết chiến, phải chuẩn bị tử vong.

Gia Cát Nguyên Hồng đảo mắt nhìn mọi người.

Bầu máu nóng trong lòng Đằng Thanh Sơn sôi sùng sục. Giết chóc? Hắn chưa bao giờ sợ việc giết chóc! Tiền thế của hắn, bảy tuổi đã phải vượt qua việc giết chóc. Nếu nói về tung hoành giết địch giữa thiên quân vạn mã mà vẫn an toàn, phỏng chừng không ai có thể giỏi hơn Đằng Thanh Sơn.

- Đương nhiên, hiện nay Thanh Hồ Đảo chỉ công khai tuyên bố muốn thống lĩnh Từ Dương quận, Thiên Nam Quận; cũng chưa bảo là muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông ta và Thiết Y Môn.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Do đó, hiện tại mọi người có thể yên tâm một chút. Ừm... Giữa trưa nay, ta sẽ thết tiệc trong đại điện. Ngày hôm nay, tất cả mọi người ở nguyên trong đại điện.

Gia Cát Nguyên Hồng nói tiếp:

- Theo ta đoán, nếu Thanh Hồ Đảo muốn động thủ với Quy Nguyên Tông, hẳn là sẽ tiến hành trong hôm nay. Nếu hôm nay mà chúng chưa xuất quân... Phỏng chừng chúng ta phải đợi nhiều ngày sau.

Mọi người đều gật đầu, nhưng không vì những lời của Gia Cát Nguyên Hồng mà cảm thấy thoải mái chút nào.

Tất cả mọi người đều hiểu, khả năng Thanh Hồ Đảo động thủ là rất cao.

...

Lãnh đạo Quy Nguyên Tông đều tụ tập trong đại điện để có thể nhận lệnh tông chủ vào bất kỳ lúc nào. Mọi người trò chuyện cùng nhau, đồng thời cũng thấp thỏm đợi tin...

Giữa trưa, mọi người cùng ở trong đại điện dùng cơm.

Buổi chiều, tuyết ngừng rơi.

Cả trời đất một màu trắng xóa, ánh sáng hắt vào đại điện sáng trưng. Trong đại điện, các lãnh đạo của Quy Nguyên Tông đang nói chuyện phiếm, nhưng ai nấy đều chú ý ra bên ngoài, cùng đợi tin tức. Không ít hộ pháp, đô thống đang hô hấp, hoặc nhắm mắt

dưỡng thần, thậm chí nhè nhẹ xoa đầu.

Hiển nhiên, chờ đợi trong lo lắng đã sinh ra áp lực vô hình trong lòng, làm cho tinh thần mọi người hơi nặng nề.

Thịch! Thịch!

Có tiếng bước chân vội vã nhanh chóng từ ngoài đại điện vang đến. Trong nháy mắt, các trưởng lão, hộ pháp, đô thống trong đại điện đều quay đầu nhìn ra cửa.

Từ bên ngoài, có một trung niên áo tro bình tĩnh cầm một mảnh giấy phi nhanh vào đại điện Quy Nguyên Tông - Vù!

Trong điện không ít người không kềm người được, đứng bật dậy.

- Tông chủ! Trung niên áo tro lập tức dâng phong mật thư cuộn tròn cho tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng cau mày, chăm chú đọc mật thư.

Mọi người trong đại điện đều nín thở, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng đăm đăm... Không ai biết trong mật thư rốt cuộc viết cái gì. Đại điện trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, e rằng đến cả một tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

- Lốp bốp!

Tiếng tí tách của cây đèn đứng vang lên, làm cho không ít người trong đại điện không khỏi run lên.

Gia Cát Nguyên Hồng chăm chú nhìn phong thư, nhìn rất lâu...

- Sao mà nhìn lâu vậy?

Đằng Thanh Sơn cũng vì áp lực mà cảm thấy như thiếu không khí, không thể hít thở. Hắn cũng nhìn chằm chằm vào sư phó Gia

Cát Nguyên Hồng của hắn.

Rốt cục …

Tầm mắt Gia Cát Nguyên Hồng dời khỏi bức mật thư, ngẩng đầu nhìn mọi người rồi đứng dậy.

Tóc tai bù xù, một thân trường bào rộng thùng thình màu trắng nhưng Gia Cát Nguyên Hồng đứng ở trước ghế tông chủ, khí thế lại như một thanh kiếm sắc bén vừa tuốt ra khỏi vỏ. Ánh mắt lão đảo qua mọi người, lạnh lùng nói:

- Chuẩn bị đánh thôi!

Im lặng!

Trong đại điện nặng nề, yên tĩnh không một tiếng động, câu nói "Chuẩn bị đánh thôi" của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng nghe thì rất bình tĩnh, nhưng lại làm cho tất cả mọi người tựa như thấy cảnh chém giết đẫm máu của thiên quân vạn mã. Đây không phải là trận chiến bình thường, mà là trận chiến sinh tử tồn vong của Quy Nguyên Tông!

- Vù!

Hai vị chấp pháp trưởng lão cùng đứng lên.

Vù! Đằng Thanh Sơn cũng đứng thẳng người.

Bàng Sơn, Tang Phong, Quan Lục và các vị trưởng lão cũng đứng lên. Những đô thống, hộ pháp khác cũng lục tục đứng lên. Tất cả đều có vẻ rất bình tĩnh.

Từ buổi sáng hôm nay, họ đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi!

Ba giờ chờ đợi dày vò, mọi người đều nuôi một chút hy vọng xa vời, hy vọng có thể Thanh Hồ Đảo không tấn công. Mọi người

cùng đợi, cùng chịu sự dày vò trước đó chưa từng có. Cuối cùng, bốn chữ "Chuẩn bị đánh thôi" được tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng nói ra lại khiến mọi người cảm thấy rất bình tĩnh.

Kết quả đã có … chiến!

- Căn cứ vào tin tức, hai vạn nhân mã Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo ở biên giới Từ Quận đã xuất phát toàn bộ tiến về phía Sở quận! Trong đó không biết có bao nhiêu tiên thiên cao thủ.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng thông báo, - Hiển nhiên, chủ ý của Thanh Hồ Đảo là trước tiên tiêu diệt Thiết Y Môn, kế đó mới diệt Quy Nguyên Tông ta!

Mọi người đều thất kinh.

Hai vạn Ngân Giao quân? Ngân Giao quân có thể so với đội Hắc Giáp quân. Hắc Giáp quân chỉ có sáu ngàn, để diệt Thiết Y Môn, Thanh Hồ đảo lại phái ra hai vạn? Ngoài ra, còn chưa biết bao nhiêu tiên thiên cường giả tham gia. Hơn nữa, đây mới chỉ là những thông tin ban đầu! Không ai biết sẽ có đợt nhân mã thứ hai hay không.

- Ta dự tính, nhân mã Thanh Hồ Đảo đối phó Quy Nguyên Tông ta đã xuất phát rồi, nhưng tin tức còn chưa tới tay ta thôi.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vẫn bình thản như trước.

- Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yến trường lão, nghe lệnh!

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng lướt qua.

Vù! - Ba người các ngươi chỉ huy lĩnh một, lĩnh hai của Hắc Giáp quân, tổng cộng ba ngàn nhân mã, cấp tốc hành quân tới quận Giang Ninh phía nam Duyên Giang thành! Chỉ huy Thành Vệ đội ở Duyên Giang thành, bảo vệ Duyên Giang thành!

Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

- Nhận lệnh!

Ba người đều chắp tay, đồng thanh xướng lên.

...

Sau đó cả quân doanh Hắc Giáp quân đều sôi động, ầm ĩ. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân thuộc lĩnh một và lĩnh hai, nhiều lắm là nói được vài câu tạm biệt thân nhân, rồi sau đó lập tức mặc trọng giáp, cưỡi ngựa, cầm binh khí trong tay, nhanh chóng tụ tập ở giáo trường.

Ngay sau khi Gia Cát Nguyên Hồng phân phó, Đằng Thanh Sơn và Bàng Sơn đã truyền lệnh triệu tập những quân sĩ đang nghỉ ngơi ở các nơi, chưa tới nửa canh giờ đã tập hợp đủ.

Giáo trường của quân doanh Hắc Giáp quân đông nghìn nghịt người. Tất cả ba ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân đều cưỡi chiến mã, xếp thành phương trận (phương trận: đội hình quân sĩ xếp theo hình vuông), có chỗ là phương trận trường thương, có chỗ là phương trận lá chắn chiến đao, có chỗ là phương trận cung tiễn thủ... Ba ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân tựa như một con cự thú đang mai phục, không phát ra chút tiếng động.

Đằng Thanh Sơn mặc huyền thiết trọng giáp che phủ toàn thân, đầu đội mũ trụ, cầm trong tay Luân Hồi thương, cưỡi hắc yên mã! Hắn liếc mắt nhìn ra xa xa, muội muội Thanh Vũ đang ở đó.

Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yến trường lão ba người đều cưỡi chiến mã, nhìn tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng đợi lệnh.

- Thanh Sơn, ngươi là đệ nhất thống lĩnh, chuyến này ngươi là chỉ huy!

Gia Cát Nguyên Hồng nhắc nhủ tiếp:

- Ngươi cũng phải nghe lời sư thúc ngươi, và ý kiến của Yến trường lão nữa.

- Rõ.

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Tốt lắm, xuất phát!

Gia Cát Nguyên Hồng cười, gật đầu.

Đằng Thanh Sơn kéo dây cương, quay đầu ngựa, giơ cao Luân Hồi thương, cao giọng quát:

- Xuất phát!

Ầm ầm …

Ba ngàn Hắc Giáp quân bắt đầu xuất phát rất trật tự, như một con rồng đen cuồn cuộn không dứt hướng về phía bắc môn (Ba_Van: tác giả nhầm, theo các chương sau thì nam môn mới đúng). Hắc Giáp quân xuất binh với khí thế hùng tráng, tất cả chiến sĩ đều biết lần này sắp có đại chiến. Thân là quân sĩ Hắc Giáp Quân... Thời điểm huy hoàng nhất, chính là lúc huyết chiến!

- Sau cuộc chiến này không biết có bao nhiêu người có thể trở về? Đằng Thanh Sơn cũng từ từ tiến lên.

- Đằng đại ca!

Một thanh âm khẩn thiết vang đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau đoàn quân Hắc Giáp, Gia Cát Thanh đang đứng trước Thanh Vũ, nàng vẫy tay liên tục, mặt tràn đầy vẻ lo lắng, đang hô lớn:

- Em đợi anh trở về!

Lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi run lên, nhưng hắn chỉ vung tay trái lên, tiếp tục theo đoàn quân rầm rộ rời đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 35

Kim Lân Vệ.

Gia Cát Thanh tiễn Đằng Thanh Sơn khuất trong đoàn Hắc Giáp quân, sau đó mắt đỏ ửng, tay vẫy hoa liên hồi. Đại quân nhận lệnh xuất phát quá nhanh, rất nhiều người không biết kịp. Vừa ra khỏi khuê phòng, ngẫu nhiên biết tin, Gia Cát Thanh không khỏi cực kỳ hoảng sợ vội chạy tới giáo trường.

Khi nàng đến nơi, Đằng Thanh Sơn đã khởi hành!

Sắp huyết chiến với Thanh Hồ Đảo?

Gia Cát Thanh cực kỳ sợ hãi, e rằng rốt cuộc mình không được gặp Đằng Thanh Sơn nữa. Nhìn đoàn Hắc Giáp quân rầm rộ rời đi, không dằn lòng được, Gia Cát Thanh phải gọi to: "Đằng đại ca, em đợi anh về!"

Một cô nương kêu to "em đợi anh về" trước công chúng! Việc này cần có dũng khí kinh người.

- Thanh Thanh!

Gia Cát Nguyên Hồng đi tới gần, nhìn con gái, không khỏi thầm than.

- Cha!

Thoáng cái, Gia Cát Thanh nhào vào lòng cha, cố kìm nước

mắt, nhưng không nhịn được. Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên Gia Cát Thanh thật sự thích một người. Khi thấy Đằng Thanh Sơn dẫn đại quân rời đi, nàng rất sợ hãi, rất lo lắng, e rằng khi gặp lại Đằng Thanh Sơn, chỉ còn thấy thi thể của chàng mà thôi!

- Đừng khóc, Thanh Sơn sư huynh sẽ trở về!

Gia Cát Nguyên Hồng an ủi.

Gia Cát Thanh ngẩng đầu nhìn cha.

- Ta đã phái Yến trưởng lão theo, hắn là cao thủ Tiên Thiên Kim Đan. Thanh Sơn cũng đạt tới tiên thiên rồi, việc bảo toàn tính mạng hẳn là không có vấn đề gì!

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Thanh Hồ Đảo không có Tiên Thiên Kim Đan cao thủ à?

Gia Cát Thanh lo lắng.

- Có. Nhưng Thanh Hồ Đảo phải đồng thời đối phó với hai đại tông phái. Hơn nữa còn có không ít cao thủ phải trấn giữ hang ổ. Trong trận công kích đầu tiên, chúng sẽ không cử nhiều người tới thành Duyên Giang đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng đáp.

- Tông phái không thể cam đoan Đằng Thanh Sơn không thương tổn một cọng lông. Một cao thủ chân chính, có ai không phải trải qua các loại khốn cảnh, được kinh nghiệm sinh tử tôi luyện mới có thể đạt tới đỉnh cao?

Mặc kệ là thanh niên thời đại Gia Cát Nguyên Hồng, hay là cao thủ bây giờ, sinh tử tôi luyện cơ hồ là việc mà mỗi một cao thủ đều phải trải qua.

Nếu không, cho dù thiên phú có tốt tới đâu cũng chỉ là thiên

phú. Không trải qua chiến đấu sinh tử thực sự, không thể phát triển lên được.

- Anh, biểu ca, các người nhất định phải về!

Thanh Vũ cắn môi, nhìn về phương bắc, nơi nhân mã Hắc Giáp quân đang xa dần. Bình thường nàng rất tuỳ tiện, nhưng thực ra từ bé nàng được Đằng Thanh Sơn quan tâm chăm sóc. Trong lòng nàng, những người quan trọng nhất chính là cha mẹ và Đằng Thanh Sơn ca ca.

...

Trên quan đạo ngoài quận thành của quận Giang Ninh, ba ngàn Hắc Giáp quân đang nhanh chóng tiến về phương nam. Ba người Đằng Thanh Sơn, Bàng Sơn, Yến trường lão đều cưỡi hắc yểm mã dẫn đầu đại quân. Hắc yểm mã là một trong tam đại long mã, chỉ bốn Đại thống lĩnh và chấp pháp trưởng lão, tông chủ mới có mà cưỡi.

Ba thớt hắc yểm mã phóng nhanh trước đoàn quân, nhưng ba người Đằng Thanh Sơn không cảm thấy tròng trành chút nào.

- Thanh Sơn! Thanh Thanh đối đãi với ngươi quả là rất tốt, khiến một tiểu cô nương hiểu lễ nghĩa như vậy mà gọi “chờ anh về” trước công chúng, quả là rất khó.

Bàng Sơn đi bên cạnh cười nói:

- Ngươi không được phụ lòng Thanh Thanh đó.

Đằng Thanh Sơn cười cười, không nói nhiều.

Vừa rồi Thanh cô nương gọi lớn như vậy, đích xác trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn chấn động cả người. Trong lòng hắn còn đọng lại hình ảnh một đôi mắt đẫm nước, đầy vẻ lo lắng, sợ hãi, làm cho trái tim băng giá của Đằng Thanh Sơn vỡ ra.

- Sư thúc, Yến trường lão, hai vị có hiểu biết gì nhiều về Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Yến trường lão tóc bạc đáp bằng giọng khàn khàn:

- Ngân Giao quân có thể sánh được với Hắc Giáp quân ta... Nhưng, đội quân cường đại nhất Thanh Hồ Đảo, tuyệt không phải Ngân Giao quân mà là Kim Lân vệ! Đó là một đội ngũ hoàn toàn gồm vũ giả nhất lưu tinh anh.

- Kim Lân vệ?

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Hoàn toàn gồm vũ giả nhất lưu? Trong sáu ngàn Hắc Giáp quân, cao thủ đạt tới cảnh giới vũ giả nhất lưu chỉ sợ cũng chỉ hơn một trăm người.

Bàng Sơn bên cạnh cũng trịnh trọng nói:

- Thanh Hồ Đảo khống chế chín quận, đương nhiên nhiều cao thủ. Kim Lân vệ của Thanh Hồ Đảo gồm tổng cộng hai ngàn người, là đội quân đáng sợ nhất của Thanh Hồ Đảo. Hai ngàn Kim Lân vệ này, một khi đánh tới đây... hoàn toàn có thể giết sạch sáu ngàn Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông ta.

- Hai ngàn?

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

Chẳng trách trong đại điện, những lãnh đạo Quy Nguyên Tông khác đều khẩn trương như vậy, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

- Chắc chắn Kim Lân vệ phải để lại một bộ phận khá lớn phòng thủ sào huyệt, chính thức ra ngoài chinh chiến chỉ là một

phần.

Yến trường lão bàn.

Đằng Thanh Sơn chợt nghiêm mặt suy nghĩ.

- Sư thúc, Yến trường lão!

Đằng Thanh Sơn mở miệng.

- Hả?

Hai người nhìn về phía hắn.

- Bây giờ tại hạ đang lo một việc.

Đằng Thanh Sơn trầm thấp:

- Thanh Hồ Đảo cử quân xuất chinh, có thể sẽ để Kim Lân vệ làm tiên phong, trước tiên tấn công thành Duyên Giang. Tốc độ của Kim Lân vệ chỉ sợ nhanh hơn tốc độ của Hắc Giáp quân chúng ta nhiều. Nếu như vậy, Thành Vệ đội có thể ngăn cản được Kim Lân vệ không?

Hai người Bàng Sơn, Yến trường lão cũng lo lắng.

Thành Duyên Giang là một trong chín thành lớn, cũng là nơi có quân phòng thủ nhiều nhất quận Giang Ninh, nhưng cũng chỉ có một vạn. Một vạn Thành Vệ Quân, thân thể tố chất, năng lực đều nâng được năm trăm cân, xem ra cũng không tệ. Nhưng...

- E rằng chỉ cần mấy trăm Kim Lân vệ cũng có thể nhanh chóng mở đột phá khẩu, chém chết tướng thủ thành, phá vỡ thành Duyên Giang.

Bàng Sơn băn khoăn.

- Yến trường lão! Hay là hai người chúng ta tới thành Duyên

Giang trước?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Hai người chúng ta?

Yến trường lão nghe xong, hơi trầm tư một chút rồi gật đầu:

- Được, có hai người chúng ta hiệp trợ một vạn Thành Vệ Quân, chỉ cần Kim Lân vệ không nhiều quá, cũng không cần phải lo.

Yến trường lão này chính là cường giả "Tiên Thiên Kim Đan". Một khi lão và Đằng Thanh Sơn cùng đi chẳng khác nào một cây có hai gốc. Nếu đánh giết từ từ, chỉ một mình Yến trường lão cũng có thể giết chết mấy trăm Kim Lân vệ!

- Sư thúc, người hãy chỉ huy Hắc Giáp quân nhanh chóng tiến tới đó.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Ừm, các ngươi cẩn thận!

Bàng Sơn gật đầu nhận lời.

- Giá!

- Giá!

Hai người Đằng Thanh Sơn và Yến trường lão, nhè nhẹ thúc vào bụng ngựa, hai thớt hắc yểm mã tức thời tăng tốc.

Vù! Vù!

Hai bóng đen lóe lên, trong một hơi thở đã biến mất ở ngoài trăm trượng, chỉ lưu lại một hàng vó ngựa trên đồng tuyết mênh mông.

Hắc yểm mã, một trong tam đại long mã trong thiên hạ, có thể ngày đi năm ngàn dặm, có thể tưởng tượng được tốc độ nhanh đến thế nào.

...

Đát! Đát! Đát!

Tiếng vó ngựa dồn dập, một đoàn chiến mã cao hơn tám xích chạy trên quan đạo làm tung lên không ít tuyết. Trên chiến mã là chiến sĩ mặc áo giáp dạng vảy, toàn bộ đều đen thui, chỉ ở vai áo giáp, mảnh che tay, mới có vài hoa văn kim sắc. Chế tạo loại áo giáp kết cấu vảy cá này còn phức tạp, hao phí tiền bạc và công sức hơn nhiều so với toàn bộ trọng giáp của Quy Nguyên Tông.

Đương nhiên, những chỗ nối cũng được bảo vệ rất tốt.

- Chỉ còn cách thành Duyên Giang ba mươi dặm.

Người cưỡi chiến mã đi đầu, là lão giả mặc chiến giáp màu vàng lợt, đôi mắt vô cùng sắc bén nhìn về phương bắc:

- Hồ trưởng lão, ta nghĩ có khi Quy Nguyên Tông còn chưa biết Thanh Hồ Đảo ta đang tiến đánh tới nơi...

Phía sau hắn là một trung niên trường bào màu xám, người trung niên lạnh lùng đáp:

- Tốt nhất là chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất đoạt được thành Duyên Giang, đại quân phía sau chẳng mấy chốc sẽ tới. Đoạt được thành Duyên Giang rồi, quân đội ta có thể cuồn cuộn tràn xuống, chắc chắn có thể tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

- Hồ trưởng lão, ta chưa rõ vì sao đảo chủ lại cẩn thận với Quy Nguyên Tông như vậy? Vừa tập kích tiến công thành Duyên Giang, vừa rất thận trọng, phải tiêu diệt Thiết Y Môn trước tiên, rồi đợi các cao thủ hội tụ, đại quân mới cùng tiến lên diệt Quy Nguyên

Tông. Theo ta thấy, cũng nên làm như với Thiết Y Môn, đánh rốc một hơi, chẳng phải là xong rồi sao?

Lão giả có mái tóc hoa râm nói.

- Hừ, Thiết trưởng lão, đừng xem thường Gia Cát Nguyên Hồng! Coi thường Gia Cát Nguyên Hồng, hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Trung niên đáp lời.

- Đợi đến lúc còn cách mục tiêu năm dặm, lập tức xuống ngựa, thi triển khinh công đến gần.

Tiếng vó ngựa vang động sẽ bị đối phương phát hiện dễ dàng.

...

Mùa đông, trời tối rất sớm.

Trên đầu tường thành Duyên Giang, chiến sĩ đứng dày đặc, còn có rất nhiều chiến sĩ qua lại tuần tra, không khí nghiêm trọng trước nay chưa từng có. Thật ra, vào sáng sớm hôm nay, Thành chủ thành Duyên Giang, đội trưởng Thành Vệ đã phái người tới hạ lệnh phong kín cửa thành, đề phòng cẩn mật: rất có thể nhân mã Thanh Hồ Đảo sẽ tấn công.

Cách đây không lâu, Quy Nguyên Tông lại có ra lệnh truyền đến …

Nhân mã Thanh Hồ Đảo có thể tấn công bất kỳ lúc nào.

- Mọi người mở to mắt ra! Đợi thêm chốc lát nữa, đến đêm nay Hắc Giáp quân sẽ tới, đến lúc đó mọi người sẽ đở vất vả.

Một hán từ gầy gò thân mặc áo giáp đen đi lại trên tường thành, phía sau hắn có vài binh vệ tinh anh.

Sắc trời hôn ám, may mà có tuyết nên những binh vệ có thể

thấy rõ cảnh vật từ phía xa xa.

- Có địch nhân!

Một tiếng kêu to báo động.

Binh vệ đứng trên tường thành đều giật mình run lên, mọi người trừng mắt nhìn về phía dưới thành xa xa.

- Làm sao?

Đại đội trưởng Thành Vệ đội cũng chạy tới đầu tường nhìn ra. Vừa thấy cảnh bên ngoài, y không khỏi biến sắc, gầm lên:

- Cung tiễn thủ, chuẩn bị!!!

Chỉ thấy dưới thành xa xa, từng cái bóng mông lung tiến nhanh đến.

Áo giáp những người này đều bao một tầng vải trắng, toàn thân từ đầu tới chân đều bao vải kín mít. Trong màn tuyết trắng, toàn thân bọn chúng hòa vào mặt đất, căn bản rất khó phát hiện.

Khi binh lính thành Duyên Giang phát hiện thì đám người này đã vọt tới ngoài năm mươi trượng.

- Giết!

Từ những chiến sĩ toàn thân trắng tuyết dưới thành vang lên tiếng hét, lập tức tốc độ của bọn chúng bỗng tăng vọt, không cần ẩn giấu thân hình nữa.

Vù! Vù! Vù!

Cả đám như những con beo thoăn thoắt, mỗi bước nhảy tới hai ba trượng, nhanh như chớp lao về phía thành Duyên Giang.

- Cao thủ, đều là cao thủ.

Đại đội trưởng Thành Vệ đội Ngô Hạo vừa thấy tốc độ cũa địch quân lao tới đã sợ ngây người, lập tức trừng mắt quát lớn:

- Bắn! Bắn cho ta!!!

Trên tường thành, đám binh vệ dày đặc kéo cường cung, nhằm vào kẻ địch áo trắng phía dưới phóng tên.

Viu! Viu! Viu!

Những mũi tên ùn ùn phóng ra, như châu chấu trùm xuống!

Vèo! Vèo! Keng! keng!

Các loại âm thanh vang lên, áo trắng trên người của quân địch phía dưới bỗng bị xé rách. Nhưng chúng đều mặc hắc sắc chiến giáp bên trong, căn bản những mũi tên của binh vệ không gây tổn thương chút nào cho kẻ địch.

Đại đội trưởng Thành Vệ đội Ngô Hạo vừa thấy áo giáp địch nhân lộ ra, sắc mặt đại biến:

- Kim Lân vệ!

Nhưng binh vệ bình thường lại không biết loại chiến giáp này.

- Nước sôi, dầu sôi, mau!

Ngô Hạo quát lớn.

Kim Lân vệ nhanh chóng vọt tới chân thành, nhưng vì tường thành cao tới mười trượng, dù là vũ giả nhất lưu cũng không thể nhảy qua. Chỉ thấy không ít Kim Lân vệ búng người nhảy lên cao bốn năm trượng, rồi sau đó dùng chủy thủ cắm vào tường thành, cả người treo tòn ten trên tường thành.

Trong nháy mắt, mười mấy tên Kim Lân vệ đã ‘treo’ người trên tường thành, sắp sửa mượn lực nhảy tiếp.

- Đổ!!!

Đại đội trưởng Ngô Hạo dữ tợn quát to.

- Vù!

Nước sôi, dầu sôi từ trên trút xuống như mưa. Nước sôi, dầu sôi bắn tung tóe, cho dù áo giáp phòng ngự có tốt tới đâu, cũng không phòng được nước sôi, dầu nóng.

- A!

- A!

Không ít Kim Lân vệ vội nhảy lên né tránh, nhưng cũng không ít người bị phỏng, dĩ nhiên chỉ là những vết thương nhẹ.

- Lửa!

Đại đội trưởng lại gầm lên.

Không ít đuốc từ trên tường thành ném xuống. Dưới thành sớm đã đầy những dầu sôi, đuốc vừa chạm vào lập tức cả tường thành ngập trong biển lửa, trên vách tường thành cũng đầy lửa. Hiển nhiên, lực lượng phòng hộ thành muốn nhờ ngọn lửa để ngăn trở Kim Lân vệ. Đáng tiếc, đệ nhất tinh binh "Kim Lân vệ" của Thanh Hồ Đảo không phải dễ dàng bị ngăn trở như vậy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 36

Viên Đá Phá Không

Dưới thành Duyên Giang, ngọn lửa ngập trời hòa tan tuyết chung quanh thành.

Trong màn tuyết phía xa, trung niên áo tro Hồ trưởng lão và ông già tóc hoa râm Thiết trưởng lão đứng sóng vai, tự tin mười phần nhìn trận chiến.

- Các huynh đệ, lên!

Một Kim Lân vệ toàn thân bao phủ trọng giáp hét lớn. Vừa rồi y ở phía sau đám Kim Lân vệ, nay tốc độ bỗng tăng vọt, một bước nhảy xa ba bốn trượng, mang theo một trận cuồng phong nhằm tường thành xông lên. Những mũi tên từ trên tường thành 'choang', 'choang' bắn trải trên người hắn chỉ có thể lưu lại trên trọng giáp vài điểm xước.

Mấy trăm Kim Lân vệ phân tán ra dọc theo tường thành, cùng nhau xông lên thành.

- Bùng!

Đầu lĩnh Kim Lân vệ đạp mạnh trên mặt đất, sau đó nhảy lên lần nữa, lướt thẳng qua phạm vi ngọn lửa sáu bảy trượng, dẫm mạnh vào những chủy thủ mà đồng bọn đã cắm trên tường thành, bắn vút lên cao.

Thì ra mười mấy tên Kim Lân vệ lao lên đợt đầu chỉ nhằm lưu lại một vài thanh chủy thủ, để cho mọi người có điểm đặt chân.

Vù! Vù! Vù!

Cơ hồ đồng thời mười mấy tên Kim Lân vệ dẫm vào chủy thủ, đạp mạnh xuống một cái rồi lao lên trên.

- Đổ!!!

Tiếng hô khàn giọng từ trên tường thành truyền đến.

- Rào rào …

Những nồi sắt đựng đầy dầu sôi nóng bỏng được đổ lật xuống. Nước sôi, dầu nóng đổ xuống vô tình. Dưới dầu nóng nước sôi, mười mấy tên Kim Lân vệ nhảy lên đợt đầu đều cúi đầu, mặc cho dầu sôi rót vào, vẫn liều mạng chụp mấy đầu tường thành.

Tiếng gầm của Kim Lân vệ.

- Giết!

Một thanh chiến đao bổ mạnh về phía ngón tay của tên Kim Lân vệ, cũng có cái bổ vào nơi họ đặt chân. Trong đa số trường hợp, vài tên binh vệ đồng thời công kích một Kim Lân vệ.

- Choang!

- Choang!

Tuy hai tay trùm bao sắt, mũ trụ bảo hộ mặt nhưng không ít Kim Lân vệ vẫn bị chém rơi xuống đất. Vẫn có rất nhiều Kim Lân vệ xông lên được đầu tường, có cả tên Kim Lân vệ đầu lĩnh. Y cười dữ tợn, quát lớn:

- Các huynh đệ. Giết!

Tiếng hô vọng vang khắp trời thành Duyên Giang.

- Giết!

- Giết!

Mọi tên Kim Lân vệ đều gầm lên đầy khát máu.

- Bùng!

Một cái tát trực tiếp đập nát đầu một binh vệ, óc bắn ra, rồi gã lập tức rút chiến đao bên hông, điên cuồng chém giết tùy ý. Đám Kim Lân vệ tựa như sói giữa bầy dê.

- Choang!

Một binh vệ thủ thành trung niên đang cầm một nồi dầu sôi, hướng về phía một Kim Lân vệ mà hắt vào!

Rào!

Trở tay không kịp, dầu sôi xuyên qua mặt nạ bảo hộ, thấm vào người tên Kim Lân vệ xấu số.

- A a a …

Tên Kim Lân vệ rú lên đau đớn thảm thiết, cố gỡ mặt nạ ra, da mặt hắn hoàn toàn bị bỏng, mắt gần như mù. Hắn đau đớn muốn lột ngay mũ trụ của mình ra lập tức. Hiển nhiên, bên trong mũ trụ đầy dầu sôi. Nhưng…

- Vèo!

Binh vệ trung niên này vung mạnh chiến đao trên tay, chém bay đầu tên Kim Lân vệ.

- Lưu thúc, làm tốt lắm!

Một binh vệ thanh niên bên cạnh hưng phấn hét lớn.

- Cẩn thận!

Binh vệ trung niên sắc mặt đại biến.

- Vù!

Đao ảnh hiện lên, người thanh niên trợn trừng mắt, máu tươi từ ngực không ngừng phun ra như suối, ngã sầm xuống. Một bóng kim sắc" vù" một tiếng nhằm về phía binh vệ trung niên:

- Giết huynh đệ ta, chết đi!

Cái bóng kim sắc này nổi điên rồi.

- Đồ chó!

Binh vệ trung niên quát lên một tiếng lớn, đánh tới.

...

- Đổ tiếp cho ta.

Thành Vệ đội Đại đội trưởng thành Duyên Giang Ngô Hạo tung một cước nhanh như chớp, đá tung một Kim Lân vệ lên cao, ngã xuống chân thành.

Ngô Hạo có thể trở thành đại đội trưởng, tự nhiên cũng là vũ giả nhất lưu.

- Không xong rồi.

Ngô Hạo vừa thấy trên đầu tường thành trong nháy mắt đã xông lên trên trăm tên Kim Lân vệ. Mà binh vệ thủ thành cũng phải lên rất nhiều người mới có thể tạm thời cầm cự được.

- Chỉ trong chốc lát đã chết tối thiểu hơn trăm người! Cứ tiếp

tục như vậy, chết thêm mấy trăm người nữa, phỏng chừng quân ta sẽ bỏ chạy tán loạn.

- Hắc Giáp quân không tới kịp rồi!

Ngô Hạo biến sắc.

Ba gã Kim Lân vệ, giống như ba con yêu thú bằng sắt vây quanh hắn, Ngô Hạo không còn chỗ nào có thể chạy được.

- Choang!

- Vèo!

Một cánh tay bị chém văng lên.

- Phốc!

- Phốc!

- Phốc!

- Phốc!

- Phốc!

...

Liên tiếp những tiếng xé gió vang lên.

- Ta … ta không chết?

Ngô Hạo trố mắt, chỉ thấy đầu của ba gã Kim Lân vệ chung quanh hắn đều bị bắn thủng. Trên mũ trụ có lỗ thủng đầy máu, lần lượt ba gã Kim Lân vệ ngã xuống. Không chỉ ba gã, chỉ trong thời gian một hơi thở, đã có hơn mười tên Kim Lân vệ gục ngã!

Kim Lân vệ trên đầu tường thành đều kinh hãi.

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn một thân huyền thiết trọng giáp và Yến trưởng lão một thân áo giáp giản dị đã xuất hiện trên đầu tường.

- Thanh Sơn, không tệ!

Yến trưởng lão cười, sau đó thân hình chợt động.

- Choang!

- Choang!

...

Chỉ thấy kiếm quang màu bạc chói mắt không ngừng lóe ra, một bóng người với tốc độ kinh người bay khắp nơi. Bóng người lướt qua nơi nào là nơi đó một tên Kim Lân vệ ngã xuống.

- Tiên thiên cường giả!!!

Tiếng kêu hoảng hốt vang lên.

- Toàn bộ chết đi!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo quyết liệt đảo qua đầu tường. Tay trái rút một túi bố nhỏ đầy đá bỏ xuống mặt đất, hai tay Đằng Thanh Sơn đồng thời chụp lấy những viên đá, hai tay hóa thành ảo ảnh. Những viên đá từ trong tay Đằng Thanh Sơn biến thành lợi khí giết người đáng sợ!

- Phốc!

- Phốc!

- Phốc!

...

So với Tiên Thiên Kim Đan Yến trưởng lão, những viên đá của Đằng Thanh Sơn đáng sợ hơn hẳn. Dù sao khi thấy Yến trưởng lão đánh tới, đám Kim Lân vệ đều lập tức né tránh nên Yến trưởng lão phải dựa vào tốc độ đuổi giết.

Nhưng Đằng Thanh Sơn thì khác.

Mỗi viên đá bắn ra là một sinh mạng biến mất.

Với chỉ lực từ hai tay Đằng Thanh Sơn, viên đá có sức sát thương hoàn toàn không thua kém đạn của súng bắn tỉa kiếp trước. Mỗi một viên đá đều có thể bắn thủng mũ trụ, xuyên qua đầu Kim Lân vệ. Hơn nữa với trình độ ám khí của Đằng Thanh Sơn, viên nào viên nấy đều tinh chuẩn không thể nghi ngờ!

Hai tay, bằng với hai thanh cây súng bắn tỉa đặc biệt, hơn nữa tốc độ phóng ra đạt một giây hai phát! Viên đạn lại có giá rất rẻ, " viên đá".

...

Thành Duyên Giang sắc trời hôn ám, cảnh đồ sát đang diễn ra!

Trước, là Kim Lân vệ đồ sát binh vệ bình thường. Còn bây giờ, là Đằng Thanh Sơn và Yến trưởng lão đồ sát Kim Lân vệ.

- Thoái lui!

- Lui lại!!!

Tiếng hét phẫn nộ từ dưới chân thành vang đến, đám Kim Lân vệ nhanh chóng nhảy ra khỏi đầu tường, phóng nhanh xuống đất. Mặc dù Kim Lân vệ chạy trốn nhanh chóng, nhưng những" viên đá" đâu đâu cũng có vẫn phá không xuyên tiếp qua đầu bốn gã Kim Lân vệ, những Kim Lân vệ khác mới nhảy xuống đến chân thành.

Nhưng tới được chân thành, vẫn thấy vài tên Kim Lân vệ bị

bắn thủng đầu, ầm ầm ngã xuống.

- Chạy, chạy, chạy mau!

Kim Lân vệ chạy trốn còn nhanh hơn cả báo, ai nấy đều gần như suy sụp tinh thần, cùng kéo nhau đồng thời chạy trốn. Chung quanh chúng vẫn có đồng bọn từng người một vô lực ngã xuống, tiếng rít mạnh mẽ xé gió vẫn quanh quẩn bên tai. Mãi đến khi chạy ra ngoài mười trượng, những viên đá mới ngừng bắn theo. Nhưng bọn chúng vẫn không dám ngưng nghỉ, vẫn cắm đầu cuống cuồng chạy một mạch đến ngoài trăm trượng.

Trên tuyết.

Đám Kim Lân vệ quay đầu nhìn đồng bạn. Ai nấy đều sắc mặt tái nhợt, vô lực ngồi phịch xuống đất, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

******

- Ha ha, thắng rồi!

- Chúng ta thắng rồi!

Binh vệ trên tường thành Duyên Giang hưng phấn hoan hô. Vừa rồi, đích xác trận công thành chiến ngắn ngủi làm họ rất hoảng sợ, nhưng cuối cùng họ đã thắng.

Những binh vệ mất đi huynh đệ, bằng hữu thậm chí còn phát tiết nỗi giận dữ vào xác những tên Kim Lân vệ.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn đứng trên tường thành, nhìn đám Kim Lân vệ xa xa trên tuyết, - Chạy nhanh thật.

Đằng Thanh Sơn cũng nắn nắn hai nắm đấm của y. Vừa rồi chỉ trong chốc lát y bắn ra nhiều" viên đá" như vậy, hơn nữa tốc độ

lại cao như thế, mỗi một viên đá đều phải có lực xuyên thấu rất mạnh... Việc này cần đòi hỏi dụng sức rất cao, may mà Đằng Thanh Sơn từ bé đã khổ luyện mười ngón tay.

- Thanh Sơn!

Trên người đầy vết máu, Yến trưởng lão tiến đến gần, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Yến trưởng lão!

Xoay người lại, Đằng Thanh Sơn cười đáp.

- Ta chưa từng nghe thấy thủ đoạn bắn ám khí như ngươi.

Yến trưởng lão nhìn xuống túi đá đang ở trên mặt đất. Chỉ sợ không ai dám tin chỉ là những viên đá bình thường này lại có thể lấy đi sinh mạng trân quý của Kim Lân vệ.

- Vừa rồi ngươi giết bao nhiêu Kim Lân vệ? Hẳn là phải trên một trăm chứ.

- Giết tám mươi hai Kim Lân vệ trên đầu tường, giết thêm ba mươi ba Kim Lân vệ dưới chân thành - Đằng Thanh Sơn đáp.

Cho dù chính mắt thấy rõ, nhưng Yến trưởng lão vẫn cảm thấy khó có thể tin:

- Ta giết hai mươi mốt Kim Lân vệ, còn Thanh Sơn lại giết chết một trăm mười lăm Kim Lân vệ.

- Yến trưởng lão!

Thành Vệ đội Đại đội trưởng" Ngô Hạo" chạy tới chào cung kính, rồi lập tức nhìn Đằng Thanh Sơn, thoáng chần chờ một chút. Trong bốn Đại thống lĩnh, ba người khác thì Ngô Hạo đều biết... Người trước mắt thì hắn không biết. Nhưng bộ dạng Đằng Thanh Sơn thì rõ ràng là thân phận thống lĩnh, chẳng mấy chốc hắn đã

đoán ra thân phận Đằng Thanh Sơn.

- Cảm ơn Đằng thống lĩnh cứu mạng.

Ngô Hạo cung kính, tự đáy lòng vô cùng thán phục. Tuyệt kỹ" ám khí" của Đằng thống lĩnh thật là đáng sợ, đám Kim Lân vệ không ngừng ngã xuống.

...

Đám binh vệ trên đầu tường Duyên Giang thành đang vận chuyển những thi thể đồng đội, mùi máu tanh nồng nực.

Trong khi đó, dưới chân thành, cách tường thành trăm trượng, trên bãi tuyết.

- Lưu bách phu trưởng, ngươi nói ngươi căn bản không thấy rõ là ám khí gì sao?

Thiết trưởng lão mái tóc hoa râm giận dữ hỏi.

Cách ngoài trăm trượng, với tốc độ, thể tích của viên đá, cho dù là tiên thiên cường giả cũng căn bản không thể nhìn thấy rõ.

Tên Kim Lân vệ cả người đầy vết máu, mắt còn đầy vẻ hoảng sợ:

- Thiết trưởng lão, thuộc hạ chỉ nghe thấy một tiếng xé gió chói tai, rồi sau đó, các huynh đệ lần lượt ngã xuống... Chết quá nhanh, quá nhanh, từng người từng người ngã xuống. Chúng thuộc hạ chạy trốn đến chân thành, tiếng xé gió vẫn không ngừng rít lên, mỗi một lần là có một huynh đệ ngã xuống! Tiếng rít chói tai vẫn vang lên không ngừng, quá nhanh! Chúng thuộc hạ từ dưới chân thành chạy tiếp, chỉ cần hai ba hơi thở, đã gục thêm một đoàn huynh đệ nữa.

- Thiết trưởng lão, sư phó!

Một thanh âm thê lương vang lên, một thanh niên trên mặt đầy nước mắt quỳ sụp trước mặt hai trưởng lão, vừa khóc vừa nói:

- Con cầu các người nhất định phải giết chết hung thủ báo thù cho đại ca con. Sư phó!!!

Kim Lân vệ bất chấp sinh tử chạy trốn tới đây, căn bản không còn dũng khí xông lên lần nữa.

Thanh niên này căn bản không tin tưởng vào năng lực tự mình đi báo thù, chỉ có thể cầu xin sư phó hắn!

- Đóng quân tại chỗ!

Trung niên áo tro không để ý tới đệ tử mình, lạnh lùng hạ lệnh.

Hai người Thiết trưởng lão, Hồ trưởng lão ở cách nơi đóng quân không xa.

- Tập kích chiếm thành đã thất bại!

Trung niên áo tro nhìn về phía nơi đóng quân.

- Kim Lân vệ này đã hoàn toàn không còn tinh thần chiến đấu nữa rồi!

Thiết trưởng lão hai mái tóc hoa râm tức giận vạn phần:

- Hồ trưởng lão! Chết cả trăm Kim Lân vệ! Thanh Hồ Đảo ta tổng cộng có hai ngàn Kim Lân vệ! Chỉ một lát mà chết đi gần một trăm năm mươi người, Thanh Hồ Đảo ta chưa bao giờ tổn thất nhiều như thế này! Ám khí đáng sợ có thể xuyên qua mũ trụ Kim Lân vệ là do ai làm? Hơn nữa chỉ trong chốc lát đã giết hơn một trăm, rốt cục ở thành Duyên Giang có bao nhiêu cao thủ ám khí?

- Quy Nguyên Tông, quả nhiên thâm tàng bất lộ!

Trung niên áo tro nhìn thành Duyên Giang xa xa, - Đợi sau khi chiếm được Duyên Giang thành, tốt nhất chúng ta phải bắt sống tên cao thủ ám khí này!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 37

Diệt Môn! ! ! .

Đích xác kế hoạch của Đảo chủ rất ổn thoả, trước diệt Thiết Y Môn, sau tập trung quân đội từng bước tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Thiết trưởng lão không thể không thừa nhận:

- Trước, ta còn xem thường Quy Nguyên Tông. Nhưng không ngờ vừa giao chiến, Quy Nguyên Tông lại lộ ra một cao thủ ám khí! Hơn nữa rõ ràng không chỉ một người! Gia Cát Nguyên Hồng... Không biết rốt cuộc hắn còn có chiêu gì!

Trung niên áo tro cảm thán một tiếng:

- Gia Cát Nguyên Hồng đứng thứ sáu trong Thiên bảng! Đảo chủ chỉ đứng thứ bảy Thiên bảng. Trí mưu của hắn cũng thâm sâu khôn lường... Phương pháp "thận trọng" của đảo chủ quả là chính xác! Thắng là phải vững chắc, không cho Gia Cát Nguyên Hồng có cơ hội lật lại.

- So với Gia Cát Nguyên Hồng, môn chủ Thiết Y Môn Niếp Dung không chỉ kém hơn một bậc.

Thiết trưởng lão cười rộ lên:

- Với tốc độ của Ngân Giao quân, hẳn là bây giờ đã đến Sở quận thành rồi.

Trung niên áo tro cũng lộ vẻ tươi cười:

- Ừm, được sư thúc ta dẫn đầu, mười vị tiên thiên cường giả chỉ huy hai vạn Ngân Giao quân đánh tới, trong đó có tới ba cường giả 'Tiên Thiên Kim Đan'... Tối nay, Thiết Y Môn nhất định bị diệt. Đợi sau khi Thiết Y Môn bị diệt, mười tiên thiên cường giả sẽ tới đây hội cùng chúng ta, đảo chủ lại dẫn theo nhân mã Thanh Hồ Đảo tới, các nơi cùng tụ tập... San bằng Giang Ninh quận thành sẽ là một việc cực kỳ dễ dàng!

- Thiết Y Môn... Qua tối nay sẽ không còn trên đời nữa!

Thiết trưởng lão hầm hừ, ánh mắt có vẻ rất hưng phấn.

Không động thì thôi, vừa động là thủ đoạn sét đánh.

Phải làm cho những Đại tông phái khác trong thiên hạ không kịp phản ứng, nhanh chóng thống nhất Dương châu; một khi dây dưa kéo dài, sẽ rất phiền toái.

******

Đêm, gió lạnh hú lên!

Trong Sở quận thành lửa cháy ngập trời, ánh lửa hắt lên đỏ hồng cả bầu trời. Cả Sở quận thành vang lên tiếng sát phạt như ngàn vạn tiếng sấm vang vọng trên bầu trời.

Trụ sở Thiết Y Môn, đó là một thành trì trong thành trì!

Cũng như Quy Nguyên Tông, Sở quận thành nằm trong thành. Lúc này, trên tường thành, tám ngàn "Thiết Y quân", quân sĩ của Thiết Y Môn, cộng thêm sáu vạn Thành Vệ Quân, trên một vạn đệ tử trung tâm, mấy vạn ngoại vi đệ tử. Tất cả dưới sự dẫn dắt của các vị trưởng bối lao vào cuộc chiến đẫm máu.

- Phóng!

Một cao thủ Thiết Y Môn mặc áo giáp quát to.

Chỉ thấy trong tường thành, một cao thủ Thiết Y Môn sử dụng "Vạn Quân Thần Nỗ" bắn ra. Đây là một loại cung nỏ rất đáng sợ. Dùng chân đạp vào cánh nỏ, dựa vào lực hai chân và hai tay, mỗi lần chỉ có thể bắn được hai mũi tên. Mũi tên vừa phát ra, thậm chí còn có thể xuyên qua cả trọng giáp!

Nhưng Vạn Quân Thần Nỗ chế tạo cực kỳ phức tạp, nguyên liệu rất đắt. Trong Thiết Y Môn tổng cộng có hai trăm cái. Nhưng Vạn Quân Thần Nỗ có thể xuyên được trọng giáp loại thượng đẳng thì cũng cần có lực tay rất mạnh. Tối thiểu cũng phải bộc phát ra bốn năm ngàn cân khí lực thì mới có thể dùng nó được.

Vạn Quân Thần Nỗ, uy lực kinh người, nhưng độ chính xác thì hơi kém.

Đương nhiên, đại quân song phương chém giết, khuyết điểm đó cũng chẳng là gì.

Viu! Viu! Viu! Viu!

Trong nháy mắt, mấy trăm tiếng rít chói tai xẹt qua trời cao, đâm thẳng vào giữa đám Ngân Giao quân như thủy triều phía dưới, nhất thời không ít quân sĩ Ngân Giao quân bị xuyên qua thân thể, ngã gục xuống.

- Ai đầu hàng, không giết!

- Ai đầu hàng, không giết!

Thanh âm cao thủ Thanh Hồ Đảo vang vọng khắp bầu trời Thiết Y Môn.

- Muốn chúng ta đầu hàng hả, nằm mơ đi!

- Giết một tên là đủ vốn, giết hai là có lời rồi! Các huynh đệ,

giết thôi!

Những đệ tử Thiết Y Môn được một số người chỉ huy, ai nấy điên cuồng giết chóc.

...

Trong quân doanh Thiết Y Môn, ở lầu ba một căn lầu, một nam tử áo bào xanh đứng trước lan can, lặng lẽ quan sát cuộc chém giết trên tường thành. Ánh lửa chập chờn hắt vào mặt gã, khi mờ khi tỏ.

- Vèo!

- Vèo!

Hai mũi tên của Ngân Giao quân bắn phập vào mấy cửa sổ của căn lầu.

- Môn chủ!

Một lão giả tóc xõa, tóc bạc mặc giáp trụ báo cáo:

- Thanh Hồ Đảo có rất nhiều tiên thiên cường giả, đám người Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong đều đã tới. Đặng Canh trưởng lão bị họ giết rồi, Ngô trưởng lão cũng bị họ giết! Tinh anh đầu lĩnh đệ tử của chúng ta đều bị họ đồ sát. Đầu lĩnh bị giết, đệ tử của chúng ta đều có nước chịu chết thôi! Đệ tử Thiết Y Môn ta đã chết nhiều lắm rồi!!!

Lão giả tóc bạc nước mắt ròng ròng.

Thiết Y Môn có ba tiên thiên cường giả, bây giờ đã chết hai, chỉ còn lại có môn chủ Niếp Dung.

- Giết!!!

- Sư đệ!!!

Một thanh âm bi phẫn từ xa truyền đến. Rất nhiều đệ tử Thiết Y Môn ở vào trạng thái điên cuồng. Sau khi những tiên thiên cường giả của bản môn, cùng với một vài cao thủ lợi hại như trưởng lão, hộ pháp … bị một đám tiên thiên cường giả địch nhân đồ sát dễ dàng, Thiết Y Môn không còn người chỉ huy, hoàn toàn rối loạn.

- Môn chủ, ngươi chạy đi, chạy đi... Không chống được nữa rồi.

Lão giả tóc bạc đầy nước mắt, vội vàng nói.

- Niếp Dung, bó tay chịu trói đi!!!

Tiếng quát vang dội, quanh quẩn trên bầu trời Thiết Y Môn.

- Sư huynh! Ta đi trước một bước! Ha ha, mấy tên nhãi Thanh Hồ Đảo, chết đi …

Âm thanh ầm ầm vang lên.

- Sư phó, đệ tử đi trước một bước!

...

- Sư phó!

Một bóng người xông lên lầu, đó là một thanh niên tuấn tú bị thương trên ngực, tay phải cũng đứt lìa. Vừa lên lầu, hắn lập tức quỳ xuống, khóc lớn:

- Sư phó, đại sư huynh, nhị sư huynh, tứ sư muội, ngũ sư đệ... Toàn bộ đã chết, toàn bộ đã chết rồi!!! Chúng ta không chống được nữa rồi, không chống được rồi!!!

Niếp Dung vẫn lặng lẽ đứng trên lầu, thậm chí không xoay người lại.

Hắn lẳng lặng đứng đó, chỉ có hai hàng nước mắt âm thầm chảy.

- Lui ra!

Thanh âm Niếp Dung khản đặc.

- Sư phó!

Thanh niên cụt tay quì trên mặt đất, khóc đến thân thể run lên.

Niếp Dung lấy từ trong lòng ra hai bảo đồ hắc thiết có vẻ không trọn vẹn. Hai khối bảo đồ hắc thiết bị sót một chút ở mép, nhưng bản đồ thì thật ra không bị tổn hại chút nào. Phía dưới khối thứ hai đã không còn trọn vẹn nữa... Trước kia, nơi này có một hàng chữ:

"Người có được tàng bảo đồ, nếu xông vào đó hẳn phải chết. Nhớ kỹ, cần mang theo một trong Cửu đỉnh, cần phải ghi nhớ điều này!"

Hai tấm bảo đồ, bên mép đều không trọn vẹn.

Nếu chỉ cần nhìn hai tấm bảo đồ, sẽ thấy bản thân bảo đồ không bị hư hại gì, căn bản không thể nghĩ được lại còn có hàng chữ kia.

- Sư muội, việc xây lại Thiết Y Môn ta phải dựa vào ngươi rồi.

Niếp Dung lặng lẽ thì thầm, hắn hiểu rõ... Ba tiên thiên cường giả của Thiết Y Môn phải chết, nếu còn một ai sống sót, Thanh Hồ Đảo sẽ không bỏ qua việc truy tìm. Lão ngửa đầu nhìn về phía xa xa, đại quân Thanh Hồ Đảo đã phá vỡ tường thành tràn vào trong thành rồi.

Niếp Dung nhìn hai tấm bảo đồ, sắc mặt dữ tợn:

- Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo! Ngươi diệt Thiết Y Môn của

ta, ta cũng sẽ không cho các ngươi sống dễ chịu đâu! Kho báu Vũ Hoàng, ngươi giữ đi, lấy đi...

Lập tức, vèo!

Niếp Dung hóa thành một đạo hắc quang lao nhanh về hướng đông.

- Ha ha, Niếp Dung, đại sự không ổn còn muốn chạy à?

Một tiếng cười to vang lên.

- Muốn giữ chân ta à, nằm mơ!

Niếp Dung cười lớn ngạo nghễ...

...

Đêm mồng ba tháng mười một, mười tiên thiên cường giả, tám trăm Kim Lân vệ, hai vạn Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo đánh vào Thiết Y Môn. Thiết Y Quân của Thiết Y Môn chết sáu ngàn, đệ tử trung tâm chết bảy ngàn, còn lại trọng thương, hoặc đầu hàng, hoặc bị bắt làm tù binh. Thành Vệ Quân tử vong trên một vạn, còn lại chạy trốn hoặc đầu hàng, ngoại vi đệ tử tử vong trên một vạn, còn lại bỏ chạy hoặc đầu hàng.

Hai vị chấp pháp trưởng lão Thiết Y Môn là Đặng Canh, Ngô Phàm Đồng đều bị giết!

Tất cả trưởng lão, thống lĩnh, chết!

Môn chủ Niếp Dung, chết!

Từ đó, Thiết Y Môn bị diệt!

Ngay đêm hôm đó, mười vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo liền rời khỏi Sở quận, nhanh chóng chạy tới quận Giang Ninh... chuẩn bị hội hợp với đại quân, sẵn sàng đối phó Quy Nguyên Tông.

****

Rạng đông, trời sáng dần.

Trên tường thành Duyên Giang, hai người Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão cùng sóng vai đứng sững, mặt đăm đăm... Vừa rồi, tin tình báo đã truyền tới thành Duyên Giang … Thiết Y Môn đã bị diệt!

- Thiết Y Môn, hết rồi!

Yến trưởng lão thở dài một tiếng.

- So với Thiết Y Môn, Thanh Hồ Đảo mạnh hơn quá nhiều, chỉ một đêm mà Thiết Y Môn đã bị diệt.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy tâm tình trầm trọng. Lúc trước tiếp xúc với bọn người Cổ Thế Hữu, Đằng Thanh Sơn còn chưa cảm giác được thế hệ thanh niên Thanh Hồ Đảo như thế nào, nhưng Thanh Hồ Đảo vừa động thủ đã nghiền nát Thiết Y Môn.

- Chẳng những mạnh hơn Thiết Y Môn, mà còn mạnh hơn cả Quy Nguyên Tông chúng ta nhiều.

Yến trưởng lão có vẻ bất lực.

Thỏ chết cáo khóc!

Thiết Y Môn và Quy Nguyên Tông được đặt song song với nhau, là đệ nhị tông phái ở Dương Châu. Thiết Y Môn một đêm đã bị diệt... Vậy Quy Nguyên Tông có thể chống được bao lâu?

- Sư phó nói là nắm chắc việc bảo trụ Quy Nguyên Tông. Có thật nắm chắc không, hay là chỉ ra vẻ trấn tĩnh để mọi người không hoảng hốt?

Đằng Thanh Sơn không thể tưởng được... Rốt cuộc bằng vào cái gì mà Quy Nguyên Tông có thể kháng cự được với Thanh Hồ

Đảo? Có lẽ, căn bản không có gì cả, nhưng lão sư chỉ giở thủ đoạn giúp mọi người không tuyệt vọng thôi.

Thiết Y Môn hôm nay, rất có thể sẽ là Quy Nguyên Tông ngày mai!

- Bây giờ, chỉ có nghe lời sư phó thôi.

Đằng Thanh Sơn biết năng lực nắm đại cục của mình rất bình thường.

- Thanh Sơn! Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo đã tới đóng quân dưới chân thành rồi. Hôm nay, sợ là sẽ có một tràng đại chiến.

Yến trưởng lão nhìn dưới chân thành, những quân doanh nối liền nhau.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn xuống những quân doanh dưới chân thành:

- Yến trưởng lão! Chúng ta có ba ngàn Hắc Giáp quân, hơn nữa dựa vào lợi thế tường thành, từ trên cao đánh xuống. Mặc dù chúng có một vạn Ngân Giao quân, cộng thêm hơn ba trăm Kim Lân vệ... Nhưng Kim Lân vệ căn bản không có đủ. Hơn nữa mỗi lần xông lên tường thành cũng chỉ có một số lượng nhất định, chúng ta hoàn toàn có thể chiến thắng!

Yến trưởng lão cũng cười.

Có lẽ Quy Nguyên Tông sẽ bị diệt tông, nhưng... Ít nhất lúc này cũng phải thắng một trận! Trước tiên phải kiếm lại chút vốn!

...

Dưới chân thành, đại quân Thanh Hồ Đảo đã bắt đầu tập kết.

Trung niên áo tro Hồ trưởng lão, Thiết trưởng lão mái tóc hoa

râm, cùng với đại hán cường tráng toàn thân bao phủ trong chiến giáp, ba người tụ tập với nhau.

- Bây giờ Hắc Giáp quân đã đến Duyên Giang thành. Hắc Giáp quân không như Thành Vệ bình thường. Ngân Giao quân ta còn phải xông lên tường thành, mỗi lần xông lên cũng không được nhiều người lắm, xông bừa lên căn bản là chịu chết thôi.

Tên đại hán cường tráng phân tích, vẻ sốt ruột:

- Chúng ta dựa vào mười tiên thiên cường giả để nhanh chóng mở lỗ hổng, tiêu diệt Thiết Y Môn. Nhưng ba người chúng ta, chỉ là ba tiên thiên cường giả... Cũng không biết, trong Duyên Giang thành có bao nhiêu tiên thiên cường giả.

Thanh Hồ Đảo có hai mươi mốt tiên thiên cường giả. Để tiêu diệt Thiết Y Môn, chúng đã phái ra mười người, cũng cần người giữ sào huyệt, tự nhiên số lượng tiên thiên cường giả phái đến Quy Nguyên Tông cũng không nhiều.

- Ta thấy lão gia hỏa Yến Mạc Thiên, tiên thiên cường giả khác thì không thấy.

Thiết trưởng lão đáp.

Hồ trưởng lão nói to:

- Đảo chủ có dặn: tập kích không thành thì phải thận trọng, nhất định không thể làm bừa. Nhìn vào cao thủ ám khí của địch mà xem... Nếu Gia Cát Nguyên Hồng cũng ẩn trong Duyên Giang thành mà cả ba chúng ta cùng xông lên … Hai người Gia Cát Nguyên Hồng và Yến Mạc Thiên cũng đủ để giết chết ba chúng ta rồi!

Trong ba người họ, chỉ có một Tiên Thiên Kim Đan, đại hán là Tiên Thiên Thực Đan, còn Thiết trưởng lão thì yếu nhất, là Tiên Thiên Hư Đan.

- Ta có một biện pháp!

Đột nhiên đại hán cường tráng nêu giải pháp.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 38

Xích Hổ Bào

Biện pháp gì, ngươi dám giao thủ với Gia Cát Nguyên Hồng à?

Trung niên áo tro cười khẩy.

- Không, đương nhiên không phải!

Đại hán cường tráng cười nói:

- Hồ trưởng lão! Gia Cát Nguyên Hồng là tông chủ, hắn y phải trấn thủ Giang Ninh quận thành, chắc không thể ở thành Duyên Giang được. Biện pháp của ta là... làm giảm nhuệ khí Hắc Giáp quân, để nội bộ chúng bắt đầu rạn nứt.

Trung niên áo tro, Thiết trưởng lão cùng nhìn hắn lưu tâm.

- Ta thấy, tin tức Thiết Y Môn bị diệt phỏng chừng chỉ có lãnh đạo cao cấp của Quy Nguyên Tông mới biết, họ không dám nói với các đệ tử. Nếu để các đệ tử tuyệt vọng, sợ hãi, vậy có thể có không ít tiểu đệ tử thiếu can đảm sẽ suy sụp, đào ngũ.

Đại hán cường tráng phân tích.

Đích xác... Nếu để các đệ tử nhỏ tuổi biết Thiết Y Môn bị diệt trong một đêm, chỉ sợ sẽ có không ít người Quy Nguyên Tông sợ hãi.

Dù sao, ngay cả Đằng Thanh Sơn với Yến trưởng lão đều cảm thấy không thể xoay chuyển tình thế, chứ đừng nói là đệ tử bình thường.

- Ý của ngươi là?

Trung niên áo tro sáng mắt.

- Khiêu chiến trước trận!

Đại hán cường tráng cười nói:

- Hơn nữa công khai tin tức Thiết Y Môn bị diệt! Làm rúng động lòng quân!

" Khiêu chiến trước trận"! Bình thường, đối với trận chiến giữa những tông phái cỡ lớn, khi hai bên đang giằng co, cao thủ thủ lĩnh sẽ có tác dụng rất lớn. Nếu đánh bại, thậm chí giết chết thủ lĩnh đối phương, có thể khiến cho tinh thần đối phương sụp đổ.

- Công khai tin tức Thiết Y Môn bị diệt... Ừm, được lắm. Ngươi nói khiêu chiến trước trận à?

Trung niên áo tro nhíu mày.

- Ý của ta là...

Đại hán cường tráng lập tức nói ngay.

******

Buổi sáng. Mặt trời đã mọc.

Thành Duyên Giang, ba ngàn Hắc Giáp quân đang ở trên đầu tường. Ai nấy đều dùng điểm tâm. Trên tường thành còn những vết máu của trận chiến hôm qua. Dưới chân thành, đại quân Thanh Hồ Đảo đã bắt đầu tập kết.

- Họ muốn công thành?

Đằng Thanh Sơn đứng trên tường thành, nhìn đại doanh Thanh Hồ Đảo xa xa.

- Công thành có gì không tốt? Có thể giết thêm được vài tên.

Yến trưởng lão cười khẽ, đáp.

Ầm …

Dưới chân thành vọng đến tiếng chấn động.

- Hử??!

Đằng Thanh Sơn chăm chú nhìn xuống dưới chân thành.

Chỉ thấy đại quân Thanh Hồ Đảo xa xa đã tập kết xong, lúc này lại bắt đầu chậm rãi chỉnh tề hành quân đến gần thành Duyên Giang. Trên vạn quân sĩ Ngân Giao quân như một dòng lũ đen chậm rãi áp tới gần. Quân sĩ Ngân Giao quân mặc trọng giáp cùng màu đen, chỉ là mảnh che tay, mũ trụ thì có vài viền màu bạc.

- Đề phòng!

Đằng Thanh Sơn hô lớn.

- Rào! rào!

Vốn đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đang ăn điểm tâm hoặc đang dựa vào vách tường thành ngủ lấy sức đều vội vàng vùng đứng lên. Mọi binh sĩ đều nắm chắc binh khí, nhìn xuống Ngân Giao quân phía dưới đang áp tới gần. Ba ngàn Hắc Giáp quân, đấu với một vạn Ngân Giao quân! Đương nhiên bên mình có lợi thế tường thành.

- Dừng!

Một tiếng hét lớn. Đoàn Ngân Giao quân dừng lại, đứng cách tường thành tám mươi trượng.

Một lão giả mặc áo bào màu trắng, hai mai tóc hoa râm đi đến trước hàng quân Ngân Giao, ngửa đầu nhìn về phía thành Duyên Giang.

- Hắn muốn làm gì?

Hai người Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão đều cảm thấy rất nghi hoặc.

- Ta là chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo "Thiết Vạn Mậu", ta báo cho các ngươi một tin... Đêm qua, đại quân Thanh Hồ Đảo ta đã bình định được Sở quận thành, tiêu diệt Thiết Y Môn. Thiết Y Môn môn chủ Niếp Dung cùng với hai vị chấp pháp trưởng lão đều đã chết, hầu như đệ tử trung tâm, Thiết Y quân cũng chết sạch... Từ nay về sau, trong thiên hạ không còn Thiết Y Môn nữa!

Thiết trưởng lão nói sang sảng.

Thanh âm vang to khắp nơi, ba ngàn Hắc Giáp quân đều nghe rõ.

- Không có khả năng!

- Một đêm bị diệt?

- Tiêu diệt Thiết Y Môn, tiếp theo là Quy Nguyên Tông chúng ta.

Không ít quân sĩ Hắc Giáp Quân hoảng loạn, quân sĩ bình thường chưa biết tin Thiết Y Môn bị diệt... Lúc này mới biết.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn, Yến trưởng lão đại biến.

- Không ổn!

Hai người nhìn nhau, đều hiểu được ý đồ của đối phương.

Ngay cả Đằng Thanh Sơn và Yến trưởng lão lúc vừa mới nhận được tin này mà cũng bị chấn động, cảm thấy vô lực, trời đất quay cuồng, huống chi là quân sĩ bình thường? Quy Nguyên Tông, Thiết Y Môn đều tồn tại trên một ngàn năm. Quân sĩ Hắc Giáp quân đều nghĩ rằng, cho dù bị diệt, cũng không thể dễ dàng như vậy.

Nhưng không ngờ, Thiết Y Môn đã bị diệt trong một đêm!

Còn Quy Nguyên Tông thì sao?

Loại không khí sợ hãi, bất an tràn ngập cả Hắc Giáp quân.

- Ăn nói bừa bãi!

Yến trưởng lão quát lớn:

- Thiết Y Môn một đêm bị diệt? Sao chúng ta không biết? Bản lĩnh nói khoác của Thanh Hồ Đảo các ngươi thật là càng lúc càng thêm lớn. Ngươi nói Thiết Y môn bị diệt, ta nói... các ngươi đi tấn công Thiết Y Môn, bị tổn thất trầm trọng. Đừng có ở đây mở miệng nói khoác!

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân vừa nghe thế, trong lòng hơi dễ chịu một chút … có lẽ, thật sự là đối phương bịa đặt tin tức.

- Nói khoác? Ha ha... Yến Mạc Thiên! Ta hỏi ngươi: Hồ trưởng lão của Thanh Hồ Đảo muốn ra đây đấu với ngươi một trận, ngươi có dám không?

Thiết Vạn Mậu ngay trước trận lớn tiếng hỏi. Lúc này, trung niên áo tro cũng nhìn về phía Yến Mạc Thiên.

Trên tường thành, Yến Mạc Thiên nhướng mày.

Hồ trưởng lão?

Khả năng thắng lão rất thấp. Một khi hắn tiêu đời, cả ba ngàn Hắc Giáp quân cũng tiêu theo.

- Ha ha...

Thiết Vạn Mậu phía dưới cười vang, - Thanh Hồ Đảo của ta cao thủ nhiều như mây, có rất nhiều người mạnh hơn ta. Nhưng hôm nay Thiết Vạn Mậu ta ở đây, Quy Nguyên Tông các ngươi có ai dám đấu với ta một trận không?

Ánh mắt đảo qua đám người trên tường thành, dần dần trên mặt hắn hiện lên nụ cười khinh miệt.

Trên tường thành Hắc Giáp quân ồ lên.

- Một tên hề thôi!

Một tiếng cười lạnh, một cái bóng đen từ trên tường thành vọt ra, đáp xuống mặt đất.

...

Dưới chân thành Duyên Giang, trên đồng tuyết, một bóng đen cả người mặc huyền thiết trọng giáp và Thiết Vạn Mậu một thân áo bào trắng đứng nhìn nhau.

- Hãy xưng tên!

Thiết Vạn Mậu quát, đồng thời trong lòng hắn cũng thấy kỳ quái. Dựa theo kế hoạch... Nếu Yến Mạc Thiên xuất hiện, hắn sẽ nhận thua, để cho Hồ trưởng lão lên. Nhưng căn cứ vào tình hình hắn nắm được, Quy Nguyên Tông có ba tiên thiên cường giả, căn bản là không có ai đảm nhiệm chức thống lĩnh Hắc Giáp quân.

Do đó hắn tiếp chiến sẽ đảm bảo thắng, hơn nữa còn có thể đả kích nhuệ khí đối phương.

- Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn một thân huyền thiết trọng giáp, cầm trong tay Luân Hồi thương, lạnh lùng đáp:

- Nhớ tên ta, đến khi gặp Diêm Vương thì biết đường mà báo.

- Tiểu tử kiêu ngạo thật.

Thiết Vạn Mậu cười khẩy, khi biết đối thủ là Đằng Thanh Sơn, hắn càng tự tin hơn.

Đằng Thanh Sơn, mười bảy tuổi, đệ nhất Tiềm Long Bảng!

- Hậu thiên mà thôi, thật sự là muốn chết. Còn mặc trọng giáp mà đấu với ta, không biết mặc trọng giáp sẽ ảnh hưởng tới tốc độ à?

Thiết Vạn Mậu cười chế diễu, lập tức rút chiến đao của mình, cất cao giọng:

- Đằng Thanh Sơn! Đây là "Phong Lôi Đao", là đao sẽ lấy mạng ngươi.

Đằng Thanh Sơn giơ ngang thanh Luân Hồi thương, mũi thương chỉ vào Thiết Vạn Mậu:

- Trong vòng ba chiêu, nhất định ta sẽ lấy mạng ngươi!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Lời này vừa nói ra!

- Ba chiêu!

Bàng Sơn hét lớn một tiếng.

- Ba chiêu!

Nhất thời tất cả Hắc Giáp quân đều hô lớn lên.

...

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân, trước đây bị Thiết Vạn Mậu sỉ nhục, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Thiết Vạn Mậu khiêu khích... khiến đám quân sĩ Hắc Giáp Quân rất khó chịu, nhưng bọn chúng thật sự không ai dám xông ra. Khi Đằng Thanh Sơn xuất chiến, thậm chí còn khẳng định" trong vòng ba chiêu, nhất định ta sẽ lấy mạng ngươi", mọi người đều cảm thấy thống khoái.

- Ba chiêu!

- Ba chiêu!

Ai nấy đều hô to.

Hai quân dàn trận, Đằng Thanh Sơn cùng Thiết Vạn Mậu đối chiến trước trận.

- Tiểu tử kiêu ngạo!

Thiết Vạn Mậu cười phẫn nộ:

- Ta chỉ cần một chiêu là lấy mạng ngươi rồi!

Gầm lên giận dữ, Thiết Vạn Mậu cầm Phong Lôi Đao, thân hình như thiểm điện lao vào Đằng Thanh Sơn. Còn Đằng Thanh Sơn toàn thân huyền thiết trọng giáp, cầm Luân Hồi thương lặng lẽ đứng tại chỗ, tựa như một tòa núi lớn.

- Xoẹt xoẹt!

Thanh âm quái dị chói tai vang lên.

Một ánh đao màu xanh theo một quỹ tích kỳ diệu không ngừng chấn động, đồng thời bảy cái lỗ trên Phong Lôi Đao, do múa cực nhanh đã sinh ra âm thanh ầm ĩ chói tai, trong nháy mắt đã tới gần Đằng Thanh Sơn. Thanh âm do Phong Lôi Đao phát ra ì ầm "Ầm! ầm!..." nghe như tiếng sấm vang lên bên tai.

- Khoe mẽ?

Thiết Vạn Mậu cười chế diễu trong lòng.

- Muốn chết!

Ba ngàn Hắc Giáp quân nín thở, ai cũng nhìn xuống Đằng Thanh Sơn phía dưới, họ khát vọng Đằng Thanh Sơn đại diện được cho Quy Nguyên Tông chiến đấu, chiến thắng vì họ!

Vốn đứng nguyên tại chỗ, rốt cục bây giờ Đằng Thanh Sơn đã động!

- Ầm!

Ngoài thân Đằng Thanh Sơn bộc phát ra sóng khí màu đỏ rực, cả người tựa như biến thành một người lửa.

- Tiên thiên!

Thiết Vạn Mậu trong lòng thất kinh.

- Tiên thiên? Tiên thiên mười bảy tuổi?

Hồ trưởng lão đang ở xa xa cũng chấn động.

- Một!

Một tiếng quát trầm thấp vang vọng khắp nơi.

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn mang theo một luồng hỏa quang. Hắc Giáp quân, Ngân Giao quân đang xem cuộc chiến chỉ cảm thấy mắt hoa lên, hào quang màu đỏ rực và hào quang màu xanh đã giao vào nhau, hào quang màu xanh lại lui về phía sau!

- Lực đạo quái dị thật.

Thiết Vạn Mậu lập tức lùi lại.

- Vèo!

Từ phòng ngự trong nháy mắt chuyển sang công kích, Hỗn Nguyên Nhất Khí chuyển thành Như Ảnh Tùy Hình, nhanh như một tia chớp phóng ra, nhắm ngay yết hầu của Thiết Vạn Mậu.

- Hai!

- Nhanh quá!

Thiết Vạn Mậu liền lắc mình né tránh.

Đằng Thanh Sơn như một Hỏa Thần chìm trong ngọn lửa, hai tròng mắt lộ ra hai luồng hàn quang:

“Chính là lúc này! “

Trong Luân Hồi thương sinh ra một kình đạo rất quỷ dị.

- Oàng!

Cán thương rung động liên tục.

Tùy ý!

Không có qui luật!

- Xoẹt xoẹt …

Tiên thiên chân nguyên hình xoắn ốc màu đỏ rực dọc theo mũi thương xoay tròn, tựa như một mũi dùi, lập tức nén lại rồi nhanh chóng tụ tập, tụ ở mũi thương thành một điểm màu đỏ chói mắt. Luân Hồi thương chỉ trong chốc lát tựa như một con rồng lửa bắn ra thật mạnh, tốc độ cực nhanh, Thiết Vạn Mậu căn bản không kịp né tránh.

- Phốc!

Mũi thương đâm vào ngực Vạn Mậu, rồi trong nháy mắt xuyên thấu nội giáp.

Thiết Vạn Mậu trợn trừng.

- Ầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực xoay tròn, mang theo kình đạo xoắn ốc bắn vào khu vực phía trước. Đám Ngân Giao quân xa xa vội né tránh. Đến khi tiên thiên chân nguyên tiêu tán, quân sĩ Ngân Giao quân mới đứng lại, ai nấy nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cả người đang bao phủ trong trọng giáp.

Đằng Thanh Sơn giơ Luân Hồi thương, quát to:

- Ba!

- Ba chiêu!

- Ba chiêu!

Tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân đều phấn khởi, ai nấy đều hoan hô ầm ĩ.

Ánh mắt Đằnng Thanh Sơn đảo qua đám quân sĩ Ngân Giao quân, sau đó liếc nhìn mặt đất. Trên mặt đất, Thiết Vạn Mậu đã bị tiên thiên chân nguyên tụ tập đến cực hạn sinh ra nhiệt độ cao kinh người thiêu cháy, chỉ còn lại một vài khúc xương. Nội giáp, Phong Lôi Đao vương vãi khắp nơi.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nhảy lên cao, lướt ngang qua độ cao mười trượng, hạ thân trên tường thành.

Y xoay người nhìn đám Ngân Giao quân xa xa dưới chân thành.

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân hoan hô không dứt, còn quân sĩ Ngân Giao quân thì rõ ràng tinh thần bị trấn áp thê thảm.

- Uy lực của Xích Hổ Bào quả nhiên như ta đã đoán trước. Chỉ cần ba thành uy lực là có thể dễ dàng giết chết Tiên Thiên Hư Đan.

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Kỳ thật ngày đó, Đằng Thanh Sơn suy nghĩ tới "Xích Hổ Bào" rồi linh quang chợt lóe. Đợi theo Gia Cát Thanh du ngoạn kênh đào xong, lúc về y đã thử nghiệm thương pháp mới này. Quả nhiên như đã đoán trước, vừa thử đã thành công ngay.

Trên tường thành.

- Yến trưởng lão! Bây giờ nhuệ khí của Hắc Giáp quân ta lên cao. Ngân Giao quân dám công thành thì chỉ có nước chịu chết.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nói với Yến trưởng lão.

- Thanh Sơn, ngươi xem, đây là tin tức vừa được đưa tới khi ngươi đang tỷ thí.

Yến trưởng lão đưa một tờ mật thư.

- Mật thư?

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nhận lấy, cúi đầu xuống đọc:

" Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung suất lĩnh đại quân tập kích. Lập tức triệt thoái khỏi thành Duyên Giang, toàn quân cấp tốc về Giang Ninh!"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 5

Chương 1: Triệt Thoái. Đuổi Giết!
Chương 2: Hãm Thành!
Chương 3: Đánh Đi! Đánh Đi! ! !
Chương 4: Ăn Mừng!
Chương 5: Hư Cảnh!
Chương 6: Bắt Người
Chương 7: Đằng Vĩnh Phàm
Chương 8: Điên Cuồng
Chương 9: Vô Để Động
Chương 10: Xử Tử.
Chương 11: Tin Dữ.
Chương 12: Gió Nổi Mây Vờn.
Chương 13: Lửa Giận Của Đằng Thanh Sơn.
Chương 14: Hồ Ngầm Dưới Đất.
Chương 15: Hai Cực.
Chương 16: Thiên Hồng Thủy Cung.
Chương 17: Đặc Thù.
Chương 18: Cường Giả Tụ Tập.
Chương 19: Dãy Dụa Trong Sinh Tử.
Chương 20: Bóng Người Mơ Hồ
Chương 21: Thì Ra Là Hắn.
Chương 22: Cường Giả Liên Thủ.
Chương 23: Vô Danh Tiểu Tốt.
Chương 24: Nhổ Bật Gốc Dương Liễu
Chương 25: Xúc Tu Quái Vật.
Chương 26: Nhân Thú Giao Đàm
Chương 27: Hai Con Đường.
Chương 28: Mê Cung.
Chương 29: Một Tên Chết Vì Đụng Xe!
Chương 30: Súc Cốt!
Chương 31: Truyền Lệnh!
Chương 32: Lộ Tuyến.
Chương 33: Tiếng Gầm Bi Phẫn.
Chương 34: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn
Chương 35: Ngươi Không Có Duyên Với Bảo Tàng
Chương 36: Tính Mạng.
Chương 37: Một Nơi Huyền Bí.
Chương 38: Lời Thỉnh Cầu Của Vũ Hoàng.
Chương 39: Tặng Vật Của Vũ Hoàng.
Chương 40: Cực Hạn Tăng Lên
Chương 41: Sự Tình Không Ngờ.
Chương 42: Thân Phận Bại Lộ.
Chương 43: Biến Thành Cá.
Chương 44: Chết Đi.
Chương 45: Phá Đường Mà Ra.
Chương 46: Liên Tiếp Hạ Lệnh

Chương 47: Đục Nước Béo Cò
Chương 48: Đánh Lừa Thị Giác.
Chương 49: Nghĩ Thông Suốt Rồi.
Chương 50: Lộ Diện Trong Nháy Mắt.
Chương 51: Dập Đầu.
Chương 52: Đoán Đá?
Chương 53: Hai Con Giao Long.
Chương 54: Hạo Kiếp Phủ Xuống.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 1

Triệt Thoái. Đuổi Giết!

Tuyết rơi dày khắp nơi, tiết trời ngày càng giá rét.

Gió lạnh gầm rú, hàn khí bao phủ khắp Duyên Giang thành, mà trên mặt tường thành hai người Đằng Thanh Sơn và Yến Mạc Thiên trong lòng còn lạnh giá hơn.

Ánh mắt băng lãnh quyết liệt của Đằng Thanh Sơn xuyên qua mặt nạ bảo hộ của mũ trụ, quét về phía Ngân Giao quân phía dưới, trầm giọng nói:

"Yến trưởng lão, dựa theo tính toán thời gian, tin tức tình báo truyền tới tông đại khái phải mất ba canh giờ, từ tông truyền tiếp tới chúng ta, phỏng chừng cũng phải một hai canh giờ nữa, như vậy... đại quân Thanh Hồ Đảo hẳn là đã hành quân được bốn năm canh giờ rồi!"

Yến Mạc Thiên trịnh trọng nói:

-"Nếu Thanh Hồ Đảo không quản hết thảy hành quân gấp thì trong ngày hôm nay có thể đến dưới chân thành Duyên Giang này rồi!"

Tình báo biết quá ít, nên cũng chỉ có thể suy đoán đại khái thời gian mà thôi.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

“Đảo chủ Thanh Hồ Đảo ‘ Cổ Ung ’ lại tự mình xuất lĩnh quân binh! Hơn nữa họ trước công đả Thiết Y Môn, sau lại tấn công Quy Nguyên Tông ta. Bây giờ nhân mã các phương đã hội hợp lại, nhân thủ phái ra, khẳng định sẽ đông đảo hơn lần công kích Thiết Y Môn nhiều lắm. Quả thật là coi trọng Quy Nguyên Tông chúng ta!”

Cái ‘ coi trọng ’ này tuyệt không phải là một chuyện tốt lành gì, mọi người Quy Nguyên Tông đều tình nguyện để Thanh Hồ Đảo xem thường mình, phái ít người hơn một chút.

“Một khi ‘ Cổ Ung ’ dẫn đại quân tới đây, chúng ta dù có muốn chạy cũng trốn không thoát, đừng mong gì triệt thoái được.”

Yến Mạc Thiên thấp giọng bất lực, “Vốn tưởng nhân cơ hội này, giết thêm vài người của Thanh Hồ Đảo nữa, nhưng... Thanh Sơn đã giết chết tên Thiết Vạn Mậu, chúng ta lần này xuất động đại quân, cũng đáng giá.”

Đằng Thanh Sơn quay đầu cười cười:

“Thiết Vạn Mậu? Hắn quá tự đại, thực ra cũng chỉ có thể khi dễ hậu thiên cao thủ mà thôi.”

“Bàng thống lĩnh.” - Đằng Thanh Sơn hô lớn gọi.

Bàng Sơn từ đằng xa lập tức đi lại.

‘ Dù không cam lòng, cũng phải đi thôi. ’ Đằng Thanh Sơn than thầm trong lòng rồi quay sang cùng thương lượng quá trình rút lui với hai người Bàng Sơn và Yến Mạc Thiên.

***

Dưới Duyên Giang thành, thi thể hài cốt cháy khô được bày trên đất. Một vài quân sĩ Ngân Giao Quân đang phụng mệnh liệm thi thể hài cốt của chấp pháp trưởng lão ‘ Thiết Vạn Mậu ’. Còn phía bên kia những quân sĩ Ngân Giao Quân khác đều đang thấp

giọng thảo luận. Thi thoảng lại ngước lên trên tường thành, nhìn bóng người mặc trọng giáp đen, cầm Luân Hồi thương màu bạc đi qua đi lại trên đó.

“Trưởng lão. Tướng quân!”

Hai quân sĩ Ngân Giao Quân, một người đang vác cái bao đựng thi thể và hài cốt. Một người khác cầm cái bao đựng Phong Lôi Đao và nội giáp, mảnh che tay.. v. v.

“Để xuống.”

Trung niên áo xám tro lạnh lùng phân phó.

“Dạ.”

Hai quân sĩ Ngân Giao Quân mở bao, Phong Lôi Đao, nội giáp đều bày ra cả trên mặt đất.

“Hồ trưởng lão!”

Đại hán trung niên mặc trọng giáp dằn giọng gầm gừ, “Triệu sư tổ suất lĩnh đại quân tiêu diệt Thiết Y Môn, mười tiên thiên cường giả không tổn hao lấy một người, mà bên chúng ta tại Duyên Giang thành này đã chết mất Thiết trưởng lão! Việc này quả thực là vô cùng nhục nhã, chúng ta làm sao nuốt trôi cho được?”

Trung niên áo tro liếc mắt nhìn hắn:

“Lam tướng quân, ngươi muốn làm gì? Ra trước trận khiếu chiến ư? Đối phương căn bản không xuất chiến, ngươi sẽ phải làm thế nào đây? Tiến công hay sao?”

“Trong vòng mấy năm nay, đây là tiên thiên đầu tiên của Thanh Hồ Đảo ta bị chết! Hơn nữa là trước trận bị giết chết! Thật là việc vô cùng nhục nhã!”

Vị Lam tướng quân hai mắt trợn tròn, tức giận không chịu nổi,

“Chúng ta tiến công liên tục, ta không tin là sẽ không làm gì được bọn chúng!”

Trong mắt trung niên áo tro lóe lên vẻ châm chọc, lạnh lùng nói:

“Nếu như tiến công, cửa thành vừa dày vừa nặng, bên trong khẳng định còn có quân đội hùng hậu trấn thủ, chúng ta không có khả năng phá vỡ được. Còn leo lên tường thành ư? Địch quân có lợi thế ở trên cao. Bên Thanh Hồ Đảo ta mặc dù có trên vạn Ngân Giao quân, nhưng muốn leo lên tường thành, cũng chỉ một bộ phận nhỏ có thể xông lên chém giết trên đó, điều đó chỉ có nước để Hắc Giáp quân từ từ nuốt chửng! Hơn nữa, đừng quên... đối phương còn có một cao thủ ám khí ẩn tàng.”

“Cao thủ ám khí?” - Lam tướng quân sững sờ.

Năm trăm Kim Lân vệ, trong chốc lát đã chết gần một trăm năm mươi người, Lam tướng quân hắn nhớ rất rõ ràng, cảnh đám Kim Lân vệ lần lượt ngã xuống.

“Thiết Vạn Mậu chết là việc nhỏ.”

Trung niên áo tro lạnh lùng nói, “Thiết Vạn Mậu đã hơn một trăm tuổi nhưng vẫn chỉ là cảnh giới ‘ Tiên Thiên Hư Đan ’, dựa theo độ tuổi mà nói, cả đời sợ rằng cũng khó đạt tới cảnh giới ‘ Tiên Thiên Thực Đan ’, nhân vật như vậy, Thanh Hồ Đảo ta cũng không coi trọng gì cho lắm.”

Thanh Hồ Đảo chính thức coi trọng, là Hồ trưởng lão, Triệu Đan Trần, những nhân vật Tiên Thiên Kim Đan!

“Thực lực của Đằng Thanh Sơn, mới là đại sự!”

Trung niên áo xám cúi đầu nhìn về phía hài cốt bày trên mặt đất.

“Đằng Thanh Sơn.”

Đại hán cường tráng ‘ Lam tướng quân ’ tập trung nhìn vào lỗ thủng to tướng trên nội giáp, nhịn không được nói, “Mười bảy tuổi - tiên thiên cường giả! Hơn nữa một thương cuối cùng, uy lực thật mạnh mẽ, đến cả thi thể Thiết trưởng lão cũng cháy trụi trong nháy mắt, cao thủ Tiên Thiên Hư Đan, e rằng khó mà ngăn cản được. Lướt mắt khắp cả Cửu Châu, ngàn năm qua, Đằng Thanh Sơn này cũng chỉ đứng sau tên Yêu Tăng Ma Ni Tự kia mà thôi.”

Hồ trưởng lão ngẩng đầu lên, hướng mắt nhìn về phía tường thành Duyên Giang thành xa xa. Trước đó có một bóng người mang hắc sắc trọng giáp như quỷ thần.

“Không, hắn đáng sợ hơn Yêu Tăng!”

Hồ trưởng lão trầm trầm đáp lời.

“Sao?”

Lam tướng quân kinh ngạc nói, “Yêu Tăng Hạng Phàm Trần, sáu trăm năm trước, mới mười sáu tuổi đã đạt tới tiên thiên rồi.”

Hồ trưởng lão nhìn Đằng Thanh Sơn phía xa xa, chậm rãi nói:

“Yêu Tăng từ khi còn nhỏ đã được Ma Ni Tự chỉ điểm, tu luyện một trong tứ đại thần điển Kim Thân Phật Đà, còn Đằng Thanh Sơn từ bé sống trong núi rừng, không có sư phụ, chỉ dựa vào chính mình. Thương pháp của hắn, ta căn bản chưa hề thấy qua, chắc hẳn là hắn tự nghĩ ra! Vừa mới bước vào tiên thiên, đã có thể đánh chết Thiết trưởng lão đạt tới tiên thiên hơn mười năm... Nghĩ tới Đằng Thanh Sơn này tương lai, ta cũng cảm thấy sợ hãi!”

Lam tướng quân bộ dáng sững sờ.

- Nếu để cho Quy Nguyên Tông hơn mười năm nữa, sợ rằng đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo ta rất khó tiêu diệt được bọn chúng.

Hồ trưởng lão chậm rãi nói, “Chết một Thiết trưởng lão cũng tốt, nhờ thế Thanh Hồ Đảo ta mới biết Đằng Thanh Sơn là một thiên tài đáng sợ. Lần này diệt Quy Nguyên Tông, bất luận ra sao, tốt nhất là phải bắt sống Đằng Thanh Sơn, nhược bằng không bắt được, cũng phải giết chết!”

Lam tướng quân nghe Hồ trưởng lão nói vậy, cũng gật đầu lia lịa.

Thiên tài có thể đáng sợ hơn Yêu Tăng ‘ Hạng Phàm Trần ’, hơn nữa lại là địch nhân, nếu không giết đi, sau này cuộc sống hàng ngày thật khó mà ăn ngon ngủ yên được!

Nhưng họ nào biết, Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là một thanh niên thiên tài thiếu kinh nghiệm. Trong lĩnh vực theo dõi, lẩn trốn, có thể nói là khắp Cửu Châu cũng chẳng có mấy người hơn được hắn. Tiền thế hắn đã là sát thủ đầy kinh nghiệm, hơn nữa lại có thể khống chế thân thể tùy ý mình.

Ai có thể đuổi giết hắn?

***

Thời gian trôi dần, nhân mã Thanh Hồ Đảo vẫn tiếp tục nghỉ ngơi dưới chân thành, họ đang đợi đại quân tới hội hợp.

“Tướng quân, hãy xem!”

Một quân sĩ Ngân Giao Quân vội vã lao vào trong đại trướng nơi hai người Lam tướng quân và Hồ trưởng lão đang uống trà chờ đợi.

“Chuyện gì?”

Lam tướng quân nhíu mày hỏi.

“Tướng quân!”

Quân sĩ vội vàng nói, “Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông đang từ dưới thành bỏ chạy đi rồi.”

Vù! Vù!

Hai người Lam tướng quân, Hồ trưởng lão trong nháy mắt liền lao ra khỏi đại trướng, hướng mắt nhìn về phía tường thành Duyên Giang thành xa xa, quả thật... trên tường thành lúc này phỏng chừng chỉ có mấy trăm quân sĩ Hắc Giáp Quân. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đang nhanh chóng từ các thông đạo đi xuống chạy ra ngoài. Chỉ vài nhịp thở, quân sĩ Hắc Giáp Quân đã lập tức biến mất khỏi tường thành.

“Kim Lân vệ!” - Hồ trưởng lão dữ tợn gầm lên một tiếng.

Rào!

Hơn ba trăm Kim Lân vệ nhanh chóng lao ra.

“Theo ta lên đó.”

Hồ trưởng lão làm gương cho binh sĩ, đi đầu bay về phía tường thành. Chỉ thấy thân hình lão phiêu dật nhưng lại nhanh như mũi tên. Phía sau hắn, hơn ba trăm Kim Lân vệ cũng chạy như bay lên tường thành.

- Bùng!

- Bùng!

...

Tiếng trống tập kết, vang vọng phía chân trời. Một vạn Ngân Giao quân cũng nhanh chóng tập kết lại.

...

Hồ trưởng lão điểm chân một chút rồi dễ dàng nhảy lên trên

đầu tường thành, với lục thức của Hồ trưởng lão, thế mà không nghe thấy bất kỳ tiếng hít thở nào trên đầu tường.

“Toàn bộ đi rồi ư?” - Hồ trưởng lão chấn động.

Vù! Vù! Vù!

Phía sau lão, từng tên Kim Lân vệ tựa như những con báo thoăn thoắt leo lên đầu tường.

“Theo ta vào thành.”

Hồ trưởng lão hạ lệnh. Cả đám trực tiếp từ đầu tường nhảy vào bên trong thành. Lập tức phát hiện ra bên trong cửa thành không có lấy một tên lính nào thủ vệ, có một cây cự mộc chặn ngang cửa. Cái chốt cửa bằng sắt đen thui khóa chặt cửa thành lại.

“Mở cửa thành ra.”

Hồ trưởng lão vừa quát to vừa hướng mắt nhìn về phía xa xa phương bắc.

Trên đường cái, tất cả những hàng quán và nhà cửa đều đóng chặt cửa. Xa xa ẩn hiện có những bóng đen mơ hồ. Hồ trưởng lão lúc này rõ ràng cảm giác được tiếng vó ngựa dày đặc khiến cho mặt đất phải chấn động ,.

Đám Kim Lân vệ nhanh chóng hạ thanh cự mộc xuống, mở then cửa thành.

- Ầm!

Cửa thành ầm ầm mở ra.

Nhất thời vô số quân sĩ Ngân Giao Quân cưỡi chiến mã nhanh chóng tràn vào trong thành. Một tiếng gầm lớn vang lên:

“Tiến lên! Giết chết một quân sĩ Hắc Giáp Quân, thưởng cho

trăm lượng bạc, giết chết một bách phu trưởng, thưởng cho ngàn lượng bạc...”

Những quân sĩ Ngân Giao Quân gào lên rồi đuổi theo gấp rút.

Đối phương chỉ lo chạy, việc đuổi giết quả là rất nhẹ nhàng.

...

Số lượng Hắc Giáp quân dù sao cũng rất nhiều. Cho dù theo trật tự thoát đi, nhưng những quân sĩ cuối cùng trong đại quân, cũng chỉ cách đám quân sĩ Ngân Giao Quân đang đuổi giết phía sau đại khái gần hai dặm. Hơn nữa vì đi cuối cùng, quân sĩ Hắc Giáp Quân lại quá nhiều, tốc độ cực hạn của mỗi chiến mã cũng không đồng nhất, quân sĩ phía trước có thể tùy ý chạy trốn, nhưng ở phía sau lại không chạy nhanh được.

“Ha ha... Các huynh đệ, giết.”

Quân sĩ Ngân Giao Quân cả đám tru lên, chiến mã chạy như bay, làm cả Duyên Giang thành đều run sợ.

Khoảng cách không ngừng gần lại!

“Nhanh, nhanh!”

Đằng Thanh Sơn gầm lên. Hắn và Yến Mạc Thiên, đang ở mặt sau cùng Hắc Giáp quân. Ngân Giao quân không ngừng đến gần.

Một dặm, nửa dặm, tám mươi trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng...

- Vèo!

- Vèo!

Những mũi tên từ phía sau phóng tới, bắn vào đám quân sĩ Hắc Giáp Quân cuối cùng. Chỉ nghe những tiếng ‘ choang ’‘ choang

', thỉnh thoảng có một hai mũi tên gặp may cắm vào những chỗ hở của chiến giáp.

Vù! Vù!

Như một trận gió, toàn quân Hắc Giáp quân rốt cục chạy ra khỏi bắc môn Duyên Giang thành. Lúc này ở cửa bắc Duyên Giang thành, đang tụ tập trăm quân sĩ Hắc Giáp Quân, hai mươi quân sĩ Hắc Giáp Quân cầm lấy bán mã tác (dây cản ngựa), mười người cầm một bên... Khi quân sĩ Hắc Giáp Quân toàn bộ chạy ra, Ngân Giao quân vừa đuổi tới!

"Lên!" - Tiếng quát vang lên.

Một dây bán mã tác từ bùn đất lòi lên. Bán mã tác cũng không cao, cách mặt đất chừng một hai thước. Giữa những cái bán mã tác có khoảng cách bốn trượng, cộng lại có năm dây bán mã tác rất lớn. Ngoài cửa thành, ngoại trừ một trăm quân sĩ cầm bán mã tác, đám quân sĩ Hắc Giáp Quân còn lại đều cầm sẵn chiến đao.

- Rầm rầm ~~

Những thớt chiến mã đang chạy cực nhanh như bay ầm ầm ngã xuống làm mặt đất phải rung lên. Một đám quân sĩ Ngân Giao Quân cũng ngã văng ra ngoài, tốc độ chiến mã nhanh như bay, cũng không hề thua kém tốc độ của xe hơi ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn. Những quân sĩ Ngân Giao Quân cho dù có cường hãn đến đâu, khi bị ngã như vậy cũng đầu váng mắt hoa.

Vù! Vù!

Sớm đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đám quân sĩ Hắc Giáp Quân liền xông lên, chiến đao trong tay lập tức nhắm những khe hở trên mặt nạ bảo hộ của đối phương mà đâm vào! Vì con người phải hô hấp, mắt phải nhìn, do đó mặt nạ đương nhiên phải có khe hở.

Những thanh chiến đao vô tình đâm xuống!

Vèo! Vèo!

Máu văng tung tóe.

- A ~~

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi. Không ít quân sĩ Ngân Giao Quân bị quẳng xuống đất còn chưa kịp tỉnh táo trở lại đã bị giết chết!

“Có mai phục!!!”

Tiếng quát tháo vội vàng vang lên.

- Rập rập ~~

Tiếng ngựa hí, tiếng gầm giận dữ không ngừng, cửa thành hoàn toàn rối loạn. Những chiến sĩ không kịp dừng lại vội vàng nhảy xuống ngựa. Cả cửa thành, trong nháy mắt đã bị những chiến mã té ngã, thi thể quân sĩ Ngân Giao Quân vừa chết, cùng với những sợi bán mã tác hoàn toàn chặn kín.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng.

Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân lập tức lên ngựa, nhanh chóng chạy đi, chỉ còn lại vô số vết vó ngựa trên vùng tuyết trắng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 2

Hãm Thành!

Tại cửa Bắc Duyên Giang thành, không ít thi thể quân sĩ Ngân Giao Quân đang nằm ở cửa thành, máu tươi nhuộm đỏ trong tuyết, nhìn vừa hào tráng vừa thê lương.

- Chuyện gì thế?

Lam tướng quân gầm lên, nhảy xuống ngựa, vọt tới cửa thành.

- Tướng quân, chúng ta đuổi giết Hắc Giáp quân. Ai ngờ, bọn chúng có mai phục tại đây. Vừa rồi chỉ trong chốc lát, chúng ta tổn thất mất ba mươi sáu huynh đệ.

Một bách phu trưởng Ngân Giao quân bẩm báo. Lam tướng quân nghe thế, tức giận đến trợn tròn hai mắt:

- Phế vật! Không giết được một người nào của đối phương, còn chết mất ba mươi sáu người!

Ngay lúc đó.

- Hắc Giáp quân sớm đã có dự mưu.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên. Lam tướng quân quay đầu nhìn lại, chính là trung niên áo tro Hồ trưởng lão.

Hồ trưởng lão tiếp tục nói:

- Nhìn vào bán mã tác (dây thừng chặn ngựa) này, còn cả dấu chân dày đặc bên kia, những quân sĩ Hắc Giáp quân này khi triệt thoái, hẳn là đã có phân chia nhau ra, trước hết triệt thoái một bộ phận, để một phần lại giữ bắc môn này. Sau đó, những quân sĩ Hắc Giáp khác sẽ theo nhau triệt thoái... Khi chúng ta đuổi tới đây...

Lúc này thì bất tất phải nhiều lời.

- Chúng ta bây giờ phải làm sao?

Lam tướng quân nhìn lão hỏi.

- Đợi!

Hồ trưởng lão chẳng sốt ruột chút nào, - Đảo chủ suất lĩnh đại quân sắp tới rồi. Khi đảo chủ và mười vị tiên thiên cường giả sư thúc ta tụ tập, đến lúc đó, sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Nói xong, Hồ trưởng lão quay đầu đi về Duyên Giang thành...

Đến giữa trưa, đảo chủ Thanh Hồ Đảo - v Cổ Ung tự mình suất lĩnh năm trăm Kim Lân Vệ, hai vạn Ngân Giao quân đến Duyên Giang thành. Lúc này, nhân mã Duyên Giang thành đã đạt tới hơn tám trăm Kim Lân Vệ, ba vạn Ngân Giao quân! Đợi đến buổi chiều, đại quân rầm rộ rời khỏi Duyên Giang thành, xuất phát tiến về Giang Ninh quận thành.

***

Mặt trời lặn xuống núi, sắc trời trở nên mông lung.

Đại quân Thanh Hồ Đảo rầm rộ hình thành một hàng dài không nhìn thấy điểm cuối. Quân tiên phong đã tới gần Hà Nguyên Thành, thuộc cảnh nội quận Giang Ninh rồi. Hà Nguyên Thành thành trì phía nam gần Giang Ninh quận thành nhất, chỉ cách Giang Ninh quận thành có ba trăm dặm. Trong Hà Nguyên Thành,

không có một thủ vệ nào.

Hiển nhiên, quận Giang Ninh đã bỏ qua thành này.

- Sắc trời đã tối, tối nay ở Hà Nguyên Thành nghỉ ngơi.

Thanh âm hùng hậu trầm trầm vang lên.

- Rõ, thưa đảo chủ.

***

Ở phủ lý của thành chủ Hà Nguyên Thành, hai người Hồ trưởng lão, Lam tướng quân, đang đi theo đảo chủ Cổ Ung một thân hoàng bào. Cổ Ung mày rậm mắt to, tóc dài tung bay, đôi mắt bình thường luôn luôn hơi nheo lại, thỉnh thoảng lóe ra những tia quang mang. Cả người tựa như một con sư tử thu liễm khí thế hung ác.

- Hồ trưởng lão, Lam sư đệ, chúng ta tới bên kia ngồi đi. - Cổ Ung mở miệng nói.

Ba người liền đi tới ngồi xuống xung quanh cái bàn đá trong một tòa đình.

- Ồ?

Hồ trưởng lão quay đầu nhìn về phía xa xa, rồi mỉm cười, - Đảo chủ, xem ra các vị sư thúc của chúng ta cũng đã tới rồi.

Cổ Ung cũng mỉm cười đứng dậy. Ba người dõi mắt nhìn về phía nam.

Chỉ thấy một đội ngũ nam nữ mặc đủ loại hoặc là áo choàng, hoặc là áo giáp đi vào. Tổng cộng có mười người, trong đó có hai người là phụ nữ, mười người đều có khí chất hoặc là xuất trần thoát tục, hoặc là sát khí đầy người, hoặc là thân thiết vui vẻ làm cho người khác dễ gần hoặc là cao ngạo như bản thân là cao cao

tại thượng vậy.

- Các vị trưởng lão.

Cổ Ung mở miệng cười lớn, - Đảo chủ!

Thiếu niên tuấn mỹ cầm đầu cười lớn, - Thiết Y Môn tổng cộng có hai Tiên Thiên Thực Đan, một Tiên Thiên Kim Đan. Chúng ta mười người kéo tới, đương nhiên là thắng lợi dễ như trở bàn tay.

Thiếu niên tuấn mỹ này, dung mạo mặc dù như thiếu niên, lớp da trắng hồng, nhưng mái tóc hắn thì đã bạc trắng.

Người này chính là đệ nhất nhân trong các chấp pháp trưởng lão - Triệu Đan Trần!

Triệu Đan Trần, Tiên Thiên Kim Đan, đứng thứ mười trong Thiên bảng.

Trên toàn bộ Cửu Châu thì riêng ở Dương Châu này có Cổ Ung, Gia Cát Nguyên Hồng, Triệu Đan Trần ba người, chiếm cứ vị trí trong tốp mười Thiên bảng, đích xác làm cho người ta thán phục.

Đương nhiên, gia tộc do Tần Lĩnh Thiên Đế lưu lại, một trong bát Đại tông phái, gia tộc ở Ung Châu, còn Vũ Hoàng lưu lại ở Vũ Châu Vũ Hoàng môn, mà Thích tổ sư lưu lại chính là Ma Ni Tự đệ nhất phái trong bát Đại tông phái hiện giờ. Ba Đại tông phái này là có nội tình thâm sâu nhất.

Vì phân biệt kế tục Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng, Thích tổ sư, do đó, rất nhiều người cho rằng, trong ba Đại tông phái này, ẩn tàng những siêu cường giả.

Như Ma Ni Tự, chiếm cứ hai châu, nhưng lại không có tông phái nào có thể rung chuyển được.

Dù sao từ cổ chí kim, Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng, Thích tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, bốn người này chính là những người mạnh nhất, đều đạt tới cảnh giới khó có thể tượng tượng nổi. Phàm là người có thể kế tục y bát của họ, sẽ không thể xem nhẹ được. Cho dù thiên hạ do Vũ Hoàng thống nhất đã tan rã, nhưng Vũ Hoàng môn thì mấy ngàn năm qua vẫn một mạch đứng sừng sững, có thể thấy được nội tình như thế nào.

- Đảo chủ, đây là bảo đồ nguyên bản.

Thiếu niên tuấn mỹ tóc bạc lấy từ trong lòng ra hai khối sắt màu đen hơi có chút không trọn vẹn.

- Ừm - Cổ Ung nhận lấy.

Sau khi giết chết môn chủ Thiết Y Môn Nhiếp Dung, đoạt được hai miếng thiết phiến này, Triệu Đan Trần liền lập tức vẽ ra bản đồ rồi dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho đảo chủ Cổ Ung.

- Quả nhiên là bảo đồ của Vũ Hoàng.

Cổ Ung vừa thấy, liền cười ha hả, - Ha ha... Vật liệu này chính là 'Thạch' do Vũ Hoàng luyện ra năm đó, truyền mấy ngàn năm, đến cả Thạch cũng không trọn vẹn... Có thể thấy được mấy ngàn năm qua việc tranh đoạt bảo đồ Vũ Hoàng ghê gớm như thế nào. Không ngờ, cuối cùng rơi vào tay Thanh Hồ Đảo ta.

Ở bên cạnh, một người đàn bà áo tím cười nói:

- Đảo chủ, tên Nhiếp Dung ấy biết tình huống không ổn, nên bỏ chạy. May mà Triệu sư tổ ngăn hắn lại. Nếu không, quả thật có thể đã để hắn chạy mất rồi.

Thiếu niên tóc bạc Triệu Đan Trần cười nhạt.

- Vũ hoàng bảo đồ này rơi vào tay Thanh Hồ Đảo ta, cũng không cần vội, cứ để đó một hai ngày nữa. Đợit tiêu diệt xong Quy

Nguyên Tông, sẽ an tâm đi tìm bảo tàng Vũ Hoàng.

Cổ Ung nghiêm mặt, - Các vị trưởng lão, lần này Hồ trưởng lão dẫn quân tập kích Duyên Giang thành. Không ngờ, Thiết Vạn Mậu Thiết trưởng lão ra trận gặp Đằng Thanh Sơn, lại bị giết chết.

Mười tiên thiên cường giả đều biến sắc.

- Đảo chủ, Đằng Thanh Sơn đó... - Cả đám đều nhìn Cố Ung.

Cổ Ung gật đầu nói:

- Đằng Thanh Sơn đã đạt tới tiên thiên, tiên thiên cường giả mười bảy tuổi, mà còn có thể giết chết Thiết trưởng lão. Tiềm lực của hắn vô cùng đáng sợ... Do đó, các vị... Lần này diệt Quy Nguyên Tông, giết Gia Cát Nguyên Hồng là việc thứ nhất, bắt sống Đằng Thanh Sơn là việc thứ hai. Tin rằng, bắt sống Đằng Thanh Sơn cũng không thành vấn đề chứ.

- Giao cho ta. - Triệu Đan Trần mở miệng.

- Triệu trưởng lão đã có lời, ta cũng an tâm rồi.

Cổ Ung cười gật đầu, - Nhưng các vị đi đối phó Quy Nguyên Tông, ngàn vạn không thể xem thường. Gia Cát Nguyên Hồng này năm đó khi còn thanh niên, ta và hắn từng đấu với nhau một thời gian. Gia Cát Nguyên Hồng này luôn luôn có rất nhiều thủ đoạn, muốn giết hắn sẽ rất khó khăn.

Mọi người đều gật đầu.

Nếu đơn đả độc đấu, mọi người ở đây không ai nắm chắc có thể thắng được Gia Cát Nguyên Hồng. Dù sao Gia Cát Nguyên Hồng cũng xếp hạng sáu trên Thiên bảng. Quan trọng nhất là... Sáu năm gần đây, Gia Cát Nguyên Hồng chưa bao giờ ra tay!

Sáu năm?

Với thiên phú của Gia Cát Nguyên Hồng, ai biết sáu năm vừa rồi, Gia Cát Nguyên Hồng đã tăng lên tới cảnh giới nào rồi, kiếm xuất được chiêu nào lợi hại hơn? Phải biết là cùng cảnh giới, tuyệt chiêu khác nhau cũng sẽ có chênh lệch rất lớn. Tỷ như Đằng Thanh Sơn, tuy mới là Tiên Thiên Hư Đan, nhưng Độc Long Toản lại mạnh hơn Như Ảnh Tùy Hình nhiều.

Mà Xích Hổ Bào còn mạnh hơn cả Độc Long Toản.

Đương nhiên, cái nào cũng có ưu điểm riêng. Như Như Ảnh Tùy Hình có tốc độ nhanh, chiêu thức liên miên không dứt. Còn Độc Long Toản thì tốc độ trong nháy mắt tăng lên rất nhanh, uy lực cũng cực kỳ kinh người, có thể thi triển đánh vào sơ hở của địch nhân trong nháy mắt. Còn Xích Hổ Bào, uy lực cực mạnh, khuyết điểm chính là tiêu hao tiên thiên chân nguyên rất nhiều, hơn nữa tốc độ chiêu thức không nhanh.

Xích Hổ Bào, tựa như Pháo Quyền, cần có một quá trình thu mình, tốc độ chậm một chút.

Tuyệt chiêu khác nhau, uy lực khác nhau.

Đều là Tiên Thiên Kim Đan, có người có thể xếp vào đệ nhất Thiên bảng, có người ở đáy Thiên bảng. Vì sao? Trên cảnh giới gần như không chênh lệch nhiều, chủ yếu là khác biệt về tuyệt chiêu...

***

Đầu tháng mười một, ngày âm.

Tuyết còn chưa hoàn toàn tan hết, từng đợt gió lạnh rít lên. Đầu tường Giang Ninh quận thành, đầy những quân sĩ mặc áo giáp.

- Năm vạn Thành Vệ Quân, hai vạn đệ tử ngoại vi, năm ngàn đệ tử hạch tâm, ba ngàn Hắc Giáp quân... Mặc dù nhiều người, nhưng có thể ngăn cản được đại quân Thanh Hồ Đảo không?

Đằng Thanh Sơn mặc huyền thiết trọng giáp, đầu đội mũ trụ huyền thiết, cầm trong tay Luân Hồi thương, đang đi lại trên tường thành quan sát, trong lòng vẫn cảm thấy hơi lo.

Số lượng Thành Vệ Quân rất nhiều, nhưng mười quân sĩ Thành Vệ Quân sợ rằng cũng không thể so được với một quân sĩ Hắc Giáp Quân.

- Dựa vào lợi thế tường thành, hẳn là có thể phòng ngự được.

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, - Chỉ lo là... Một đám tiên thiên cường giả của đối phương, trước hết giết tiên thiên cường giả của Quy Nguyên Tông ta, vậy thì nguy rồi.

Tường thành hơn mười trượng, đối với tiên thiên cường giả thì không có hiệu quả ngăn trở. Một khi bọn người tông chủ, trưởng lão, thống lĩnh đều bị giết chết, kết cục đã có thể tưởng tượng rồi.

- Thanh Sơn.

Một thanh âm ôn hòa vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa Gia Cát Nguyên Hồng một thân trường bào màu trắng, tóc dài bay tung tựa như sương khói, lưng đeo một thanh trường kiếm, đang đứng trên đầu tường. Gió lạnh thổi tới, trường bào phất phơ, Gia Cát Nguyên Hồng tựa như muốn thuận gió mà đi vậy. Lúc này trên tường thành, những đệ tử hạch tâm, đám quân sĩ Hắc Giáp Quân cho dù có dũng khí đến đâu cũng cảm thấy hơi lo.

Duy nhất tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng, tựa hồ không có vẻ lo lắng chút nào.

- Sư phụ. - Đằng Thanh Sơn đi tới.

- Người của Thanh Hồ Đảo đã đến rồi, đợi một lát nữa, ngươi

phải ở gần xung quanh ta, không được ly khai quá mười trượng.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Mặc dù nghi hoặc, Đằng Thanh Sơn vẫn đáp:

- Vâng, thưa sư phụ.

- Bọn chúng đã tới rồi sao?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn xa xa, với thị lực của Đằng Thanh Sơn, cuối cùng cũng đã miễn cưỡng thấy được ở phía xa xa một vài cái bóng lờ mờ, ***

Sau nửa canh giờ, đại quân Thanh Hồ Đảo còn cách Giang Ninh quận thành khoảng ba dặm, đã tập kết xong. Quân sĩ Ngân Giao Quân rầm rộ, dày đặc, tựa như sóng thủy triều dâng tràn bờ trong ngày tận thế. Vừa nghĩ tới ba chữ Thanh Hồ Đảo, không ít quân sĩ Thành Vệ Quân, đệ tử ngoại vi đã bị dọa đến mềm nhũn cả chân cẳng.

- Gia Cát Nguyên Hồng!!!

Một thanh âm trầm hùng, tựa như thanh âm của thiên thần từ phía chân trời xa xôi truyền đến, vang vọng cả Giang Ninh quận thành.

- Cổ Ung!!!

Gia Cát Nguyên Hồng hướng mắt ra ngoài ba dặm.

Một Gia Cát Nguyên Hồng nho nhã với một Cổ Ung bá đạo, hai người từ khoảng cách xa đối mặt với nhau.

Trên đầu tường, ba vị chấp pháp trưởng lão kể cả Đằng Thanh Sơn, đều đứng cạnh tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Phía sau là ba vị thống lĩnh Tang Phong, Quan Lục, Bàng Sơn, cùng với rất nhiều trưởng lão tụ tập tại đây.

- Hả? Mười ba người?

Thị lực Đằng Thanh Sơn lúc này đã có thể thấy rõ ở khoảng cách chừng ba dặm ngay phía trước đại quân, có mười ba người đang đứng đó.

Mười ba người xếp thành hàng ngang, một người ở giữa một thân trường bào màu vàng kim. Mười ba người đứng đó, gây cho Đằng Thanh Sơn một áp lực còn lớn hơn mấy vạn đại quân.

Thanh âm ầm ầm như núi lở một lần nữa từ xa xa truyền đến …

- Gia Cát Nguyên Hồng, hôm nay, ta tự mình suất lĩnh đại quân, nhưng ta cũng không muốn đồ lục Quy Nguyên Tông của ngươi. Ta cho ngươi ba canh giờ! Trong vòng ba canh giờ, ngươi mở cửa thành, toàn tông đầu hàng, ta sẽ cho Quy Nguyên Tông ngươi một con đường sống. Bằng không, sau ba canh giờ... Sẽ cho Quy Nguyên Tông của ngươi hóa thành một mảnh đất chết!

Thanh âm vừa dày vừa nặng, tựa như tiếng sấm ầm ầm, vang vọng khắp bầu trời.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 3

Đánh Đi! Đánh Đi! ! !

Thanh âm đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung vẫn quanh quẩn trên bầu trời, Đằng Thanh Sơn đứng trên tường thành, nhìn ra phía xa, chỉ thấy một bóng người nhỏ xíu như con kiến thật nhanh từ quân doanh của Thanh Hồ Đảo lao ra. Thân ảnh người này rất nhanh chóng vọt tới cách tường thành đại khái khoảng tám mươi trượng.

Hai tay hắn ôm một vật rất to, cao tới một trượng, có hình ống.

- Đồng hồ nước?

Đằng Thanh Sơn cau mày.

Khắp vùng Cửu Châu, công cụ tính thời gian gồm có máy đo nắng mặt trời, đồng hồ cát, đồng hồ nước. Nguyên lý làm việc của đồng hồ nước chính là trong đồng hồ chứa đầy nước, ở đáy đồng hồ nước có một lỗ nhỏ, nước sẽ theo đó chảy xuống với tốc độ cố định. Khi nước chảy xuống... Thiết châm nổi trên mặt nước cũng sẽ từ từ hạ xuống theo.

Khi nước chảy hết, đầu mũi thiết châm vừa vặn chạm vào chỗ cuối của đồng hồ nước.

Đổ đầy nước một lần, bình thường duy trì chảy từ từ hết mười hai canh giờ.

- Gia Cát Nguyên Hồng!

Thanh âm trầm trầm một lần nữa truyền đến, - Ngươi cũng thấy đồng hồ nước này rồi đó, ba canh giờ! Ngươi chỉ có ba canh giờ!

Đứng ở trên tường thành, Gia Cát Nguyên Hồng áo bào trắng phần phật tung bay, lần đầu tiên mở miệng, thanh âm trong trẻo phá không truyền đi:

- Cổ Ung, Quy Nguyên Tông ta đã đứng ở quận Giang Ninh trên một ngàn năm rồi. Ngươi muốn biến Quy Nguyên Tông thành một mảnh đất chết, không phải là việc dễ dàng như vậy đâu. Để tránh tổn thương hòa khí lẫn nhau, tốt nhất là đừng nên động can qua.

- Ha ha...

Cổ Ung trả lời chỉ là một tràng cười lớn.

Hai đại tuyệt thế cường giả xếp thứ sáu và thứ bảy trên Thiên bảng, từ khoảng cách ba dặm, đối thoại với nhau vô cùng đơn giản.

...

Phía trước đại quân Thanh Hồ Đảo, mười ba tiên thiên cường giả đang tụ tập cùng nhau.

Lam tướng quân mặc giáp trụ cười nói:

- Gia Cát Nguyên Hồng, tới nước này, còn không hoảng hốt, còn dám nói ‘để tránh cho tổn thương hòa khí, tốt nhất là không động can qua ‘, thật là buồn cười! Chờ chúng ta giết hết Quy Nguyên Tông của hắn, để xem hắn còn bình tĩnh được nữa không!

Những tiên thiên cường giả khác cũng cười phá lên, trong

tiếng cười đầy vẻ tự tin!

- Các vị trưởng lão, nhất thiết không được coi thường Gia Cát Nguyên Hồng.

Cổ Ung mỉm cười nói, - Dựa theo kế hoạch từ trước, đầu tiên phải liên thủ giết chết Gia Cát Nguyên Hồng, thứ hai, bắt sống tên thanh niên Đằng Thanh Sơn kia.

- Đảo chủ, xin cứ yên tâm!

Những tiên thiên cường giả đều khẽ cười gật đầu, mặc dù tự tin, nhưng họ cũng không hề tự đại.

- Các vị về đại trướng nghỉ tạm, ba canh giờ sau, chuẩn phát động tổng tiến công.

Cổ Ung phân phó như vậy, kỳ thật sở dĩ cho thêm ba canh giờ, một là để Ngân Giao quân vừa mới điên cuồng chạy đến đây đang rất mệt nhọc được nghỉ thêm ba canh giờ, thể lực có thể đạt tới đỉnh cao, hai là, để quân sĩ Quy Nguyên Tông, các đệ tử, phải chìm trong hoảng sợ ba canh giờ.

Những lời Cổ Ung vừa nói, đủ để làm cho rất nhiều người của Quy Nguyên Tông sinh ra hoảng sợ.

Chịu đựng cảm giác hoảng sợ ba canh giờ, sĩ khí sẽ sụt giảm xuống mức thấp nhất...

Trên tường thành dày đặc, tụ tập mấy vạn người.

Gió lạnh vù vù thổi, làm bay tung mái tóc dài buông xõa của Gia Cát Nguyên Hồng.

- Bàng sư đệ.

Gia Cát Nguyên Hồng phân phó - Ngươi đi vào trong thành, phụ trách nhân mã trong thành.

Một bộ phận nhân mã Quy Nguyên Tông đang ở trên tường thành của Giang Ninh quận thành, còn có bộ phận ở bên trong thành.

- Rõ, tông chủ. - Bàng Sơn khom người.

- Tông chủ, nếu như có người sợ hãi chạy trốn thì phải làm như thế nào?

Bàng Sơn lại hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng nói:

- Những người dưới Đô thống, hộ pháp, ai mà lâm trận chạy trốn, nhốt vào địa lao! Nếu như phản kháng, hết thảy xử tử! Những người từ đô thống, hộ pháp trở lên, phàm là lâm trận bỏ chạy, cũng cùng một luật, nhốt vào địa lao. Ai phản kháng, đồng dạng xử tử!

- Rõ. - Bàng Sơn đáp.

Trong tông, địa vị càng cao, xử phạt ngược lại càng nghiêm khắc.

Kỳ thật ngày hôm qua, Đằng Thanh Sơn triệt thoái về Quy Nguyên Tông, Quy Nguyên Tông đã nhanh chóng tập kết nhân mã rồi. Trong đó một vài đệ tử ngoại vi không phải là những người có thể chiến đấu, phần lớn đều cho ra ngoài. Còn những đệ tử hạch tâm, quân sĩ Hắc Giáp Quân nặng gánh gia đình, cùng với những người thực lực quá yếu, phần lớn cũng đều rời Quy Nguyên Tông, vào những nơi khác trong quận thành.

Những người khác, phải tham gia chiến tranh!

- Đằng thống lĩnh, mời ăn cơm trưa.

Một phần cơm trưa đựng trọng hộp sắt được đưa đến cho

Đằng Thanh Sơn, lúc này đã qúa trưa rồi.

Nhận hộp cơm, mở nắp ra, Đằng Thanh Sơn ăn rất nhanh.

- Trận đó... Thiết Y Môn, một đêm đã bị tiêu diệt. Quy Nguyên Tông ta...

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới ba canh giờ sau, sẽ phải chém giết với mười vạn tên vũ giả, trong lòng có chút run lên. Hắn không phải vì lo sợ cho mình, mà là lo lắng cho thân nhân, bằng hữu.

- Trong lúc hỗn chiến, biểu ca và tiểu Vũ có thể bảo trụ được tính mạng không?

Trong khi chém giết giữa thiên quân vạn mã, đến cả Đằng Thanh Sơn cũng không mười phần nắm chắc bảo trụ được mạng mình, chứ đừng nói Thanh Vũ và Thanh Hổ.

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến đó, trong lòng càng thêm bất an.

- Sư phụ, con vào trong thành một chút.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng. Lúc trước, Gia Cát Nguyên Hồng từng bảo Đằng Thanh Sơn không được ly khai khỏi hắn mười trượng.

Gia Cát Nguyên Hồng liếc mắt nhìn hắn:

- Đi đi, trong vòng ba canh giờ phải trở về.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu rồi lao về phía nam.

Thành nội này và Giang Ninh quận thành có hai mặt tường thành giáp nhau. Vì thành nội của Quy Nguyên Tông đóng ở phía đông nam Giang Ninh quận thành do đó, tường thành nội phía

đông và phía nam, là một bộ phận của tường thành phía đông và nam của quận thành...

Đại quân Thanh Hồ Đảo, bên trong đại trướng của Cổ Ung.

Trên vách đại trướng, treo một tấm bản đồ thật lớn, vẽ lại chi tiết địa lý quận Giang Ninh.

Cổ Ung đang đứng trước bản đồ, phân tích cẩn thận.

- Mấy ngàn năm rồi, biến hóa sẽ rất lớn.

Cổ Ung nhíu mày cẩn thận xem bản đồ, - Nhưng dựa theo bản đồ kho báu Vũ Hoàng, bảo tàng hẳn là ở quận Giang Ninh... Bất quá, trải qua hơn ngàn năm biến hóa, đích xác rất khó tìm.

Hắn cẩn thận phân tích những vị trí địa lý trên bản đồ.

- Cha.

Ngoài đại trướng đột nhiên truyền đến thanh âm.

Cổ Ung xoay người, cười nói:

- Thế Hữu hả, vào đi.

Nhưng khi ánh mắt lão liếc nhìn vào cái bàn vuông trong đại trướng, nụ cười trong nháy mắt đã không còn nữa, mặt lão tái nhợt, đi đến bên cạnh chiếc bàn vuông, ánh mắt lạc đi, dán vào một tờ giấy trên bàn, lão cầm tờ giấy lên.

- Cha.

Cổ Thế Hữu đi vào, nghi hoặc nhìn phụ thân mình.

Nhìn nội dung trên tờ giấy, sắc mặt Cổ Ung trở nên khó coi, quát lớn:

- Thế Hữu, bảo Triệu trưởng lão, Vũ Văn trưởng lão, Hồ trưởng lão, Văn trưởng lão, bốn vị tới đây ngay.

- Vâng, thưa cha. - Cổ Thế Hữu kinh hãi.

Lần này trong số mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, có năm vị là Tiên Thiên Kim Đan, ngoại trừ Cổ Ung ra, chính là bốn vị trưởng lão Cổ Ung vừa nói.

- Cha đột nhiên triệu tập chấp pháp trưởng lão làm gì?

Cổ Thế Hữu không hiểu, nhưng hắn cảm giác được có việc gì rất ghê gớm vừa xảy ra!

***

Trong thành nội Quy Nguyên Tông, ba ngàn Hắc Giáp quân, ba vạn quân sĩ Thành Vệ Quân, bốn ngàn đệ tử hạch tâm, hai vạn đệ tử ngoại vi, làm cho cả thành nội toàn bộ đều những là người với người... Trong một tòa tháp chỉ có hai người Gia Cát Vân, Thanh Vũ.

- Thanh Vũ.

Gia Cát Vân một thân áo giáp, nắm tay Thanh Vũ, thấp giọng nói, - Ba canh giờ nữa là trời sẽ tối đen, trận chiến tối nay, nếu Quy Nguyên Tông chúng ta thực sự không chống chọi được, khi bắt đầu sụp đổ, khẳng định mọi người sẽ trốn chạy tán loạn, nhân lúc đó, nàng cũng phải lẩn vào dòng người mà chạy trốn nhé.

- Huynh với ta cùng nhau đi.

Thanh Vũ một thân xích lân chiến giáp nói.

Lúc trước khi mang được chiến giáp Xích Lân Thú về, tông chủ ban cho Đằng Thanh Sơn hai bộ. Hai bộ này được Đằng Thanh Sơn đem cho biểu ca Đằng Thanh Hổ và muội muội Thanh Vũ.

- Đừng nói bậy! - Gia Cát Vân quát khẽ.

Thanh Vũ ngẩn người, Gia Cát Vân là một người lạc quan, lại dùng ngữ khí như thế này!

- Thanh Vũ.

Gia Cát Vân trừng mắt nhìn nàng, trong mắt còn vằn lên những tơ máu - Nói thật với nàng, nghĩ đến ba canh giờ sau, ta cũng cảm thấy sợ hãi! Một đêm, chỉ một đêm mà Thiết Y Môn đã bị diệt. Quy Nguyên Tông ta cho dù có thể may mắn chống cự được, nhưng cũng sẽ chết rất nhiều người. Ta là thiếu tông chủ! Ta là nhi tử của tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng! Ta không thể chạy! Còn... Thanh Vũ nàng, ta không muốn thấy nàng chết, nàng có hiểu không?

Thanh Vũ mắt đỏ lên, lắc đầu nói:

- Không, nếu chết thì cùng nhau chết!

- Thanh Vũ, Tiểu Vân.

Một thanh âm vang lên... Hai người quay đầu nhìn lại, ở cửa tháp đang có một bóng người đen thui.

- Đại ca. - Thanh Vũ hô lên.

- Tiểu Vân.

Đằng Thanh Sơn nhìn vào Gia Cát Vân, - Tối nay, sẽ có nhiều người chết. Ta sẽ ở bên ngoài thành giao chiến với người của Thanh Hồ Đảo! Muội muội ta, theo quy củ của tông, có thể rời khỏi. Nhưng nó vì ngươi, thật sự muốn cùng ngươi thủ thành. Do đó, ngươi phải bảo vệ tốt cho nó!

Trong đám đệ tử hạch tâm, những người nhập môn thời gian ngắn, thực lực kém, đều có thể rời đi.

Mà Thanh Vũ, mới gia nhập Quy Nguyên Tông chừng nửa năm, thời gian quá ngắn, đương nhiên có thể rời Quy Nguyên Tông. Nhưng vì Gia Cát Vân... Thanh Vũ lại chết sống không chịu một mình bỏ đi.

- Thanh Vũ, nhất định sẽ an toàn, ta cam đoan! - Gia Cát Vân cắn răng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn, sau đó quay đầu nhìn về phía Thanh Vũ.

- Tuỳ muội.

Đằng Thanh Sơn thở dài một tiếng. Đằng Thanh Sơn thật sự không muốn nghĩ đến việc để muội muội mình lâm vào hiểm cảnh. Hắn thậm chí còn muốn ép muội muội mình ra ngoài. Nhưng tối hôm qua, ánh mắt quyết liệt của muội muội làm hắn thay đổi chủ ý... Nếu là mình và Tiểu Miêu, chỉ sợ dù có chết cũng sẽ không chia lìa.

- Đại ca...

Thanh Vũ thanh âm trầm xuống.

Đằng Thanh Sơn vươn tay vuốt tóc Thanh Vũ, giống như hồi còn nhỏ.

- Nhớ, phải sống. - Đằng Thanh Sơn mắt hơi đỏ lên.

- Đại ca, ngày mai chúng ta lại cùng ăn điểm tâm.

Thanh Vũ không nhịn được, nước mắt trào ra.

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Vân, lại nhìn muội muội.

- Ừm, ngày mai cùng ăn điểm tâm.

Đằng Thanh Sơn lập tức xoay người bỏ đi... Có lẽ, đây là lần

cuối cùng gặp lại muội muội.

Nhưng nhân sinh chính là quá trình chọn lựa.

Lựa chọn xa lìa người yêu, bảo trụ mạng nhỏ của mình.

Hay là lựa chọn cùng người yêu, đồng sinh cộng tử?

Đằng Thanh Sơn tôn trọng lựa chọn của muội muội.

- Đánh đi, kết thúc đi!

Đằng Thanh Sơn rời thành nội, trở về thành ngoài.

***

Thời gian trôi dần, mùa đông trời tối sớm, khi thời gian mới trôi qua hai canh giờ rưỡi, trời đã hoàn toàn tối đen.

Trên tường thành, mọi người nắm chặt binh khí của mình.

- Cũng sắp hết ba canh giờ rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn kim đồng hồ trên đồng hồ nước phía dưới.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn sang bên cạnh, là biểu ca Thanh Hổ.

- Biểu ca, nếu ta không đưa người tới Quy Nguyên Tông, người có thể sống rất vui vẻ ở Đằng gia trang, phỏng chừng có cả thê tử, nhi tử rồi ấy chứ, có hối hận không?

Đằng Thanh Sơn trầm trầm nói, Đằng Thanh Hổ nhếch miệng cười:

- Nói chuyện đó làm gì? Hán tử Đằng gia trang chúng ta không một ai sợ chết! Ta chỉ hơi hối hận, hối hận là không kết hôn, ta mà

chết, sẽ bị đoạn hương khói mất.

- Nhưng, Đằng Thanh Hổ ta cũng là bách phu trưởng của Hắc Giáp quân! So với cả đời làm sơn dân thì tốt hơn nhiều, con mẹ nó, đêm nay phải chém giết một phen...

Đằng Thanh Sơn vỗ vỗ vai Thanh Hổ, không nói gì nữa.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dán vào đồng hồ nước phía dưới.

- Ba canh giờ rồi!

Đồng tử Đằng Thanh Sơn co lại.

- Đùng! Đùng! Đùng!

Tiếng trống trầm trọng, tựa như muốn nện vào lòng người, ầm ầm vang lên. Dưới chân thành ngoài ba dặm, quân doanh Thanh Hồ Đảo nhất thời nhốn nháo.

Trên tường thành Giang Ninh quận thành, đám quân sĩ nắm chặt binh khí trong tay.

- Con mẹ nó.

Thanh Hổ cắn răng, nhìn về phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn nắm chắc Luân Hồi thương, hướng mắt dõi theo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 4

Ăn Mừng!

Trên tường thành, Quy Nguyên Tông chiến sĩ qua lại liên tiếp, liếc mắt nhìn không tới điểm cuối. Cầm chắc đao thương, trong đêm phản xạ quang mang băng giá. Trong những đôi mắt đỏ, có tuyệt vọng, có điên cuồng! Vì Quy Nguyên Tông họ sẵn sàng liều chết một trận!

Đánh!

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, chỉ thấy ngoài ba dặm, quân sĩ Ngân Giao Quân của Thanh Hồ Đảo rầm rộ cưỡi chiến mã chạy như bay.

Vạn mã điên cuồng!

Mặt đất rung rinh!

- Làm gì? Chẳng lẽ cưỡi chiến mã đâm vào thành Đằng Thanh Sơn mờ mịt, không chỉ riêng hắn mơ hồ, mà rất nhiều người của Quy Nguyên Tông đều nghi hoặc. Chỉ thấy rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân cưỡi chiến mã chạy như bay chừng một dặm đường, đột nhiên... rẽ về phía tây bắc chạy như bay tiếp.

Ngoài quan đạo, ở cửa đông Giang Ninh quận thành, có mấy ngã rẽ.

Một cái rẽ thẳng về phía phía nam, đi tới ‘ Hà Nguyên Thành ’, ‘ Duyên Giang thành ’.

Một cái đi thông tới phương bắc, một đường hướng bắc, sẽ đến Từ Dương Quận.

Một cái đi thông về phía tây bắc, tới Giang Ninh quận thành, rồi sau đó một đường đi tây, sẽ tới ‘ Nghi thành ” Hoa Phong Thành ’.

- Chẳng lẽ muốn công kích cửa bắc thành?

Đằng Thanh Sơn cả kinh. Đi vòng qua, hoàn toàn có thể công kích cửa bắc thành, thậm chí còn công kích cả cửa tây thành! Phải biết là trong bốn cửa thành của quận thành quận Giang Ninh, cửa đông thành được phòng thủ nghiêm mật nhất.

- Tang thống lĩnh. Ngươi dẫn một ngàn năm trăm Hắc Giáp quân dưới trướng, trợ giúp cửa bắc thành.

Gia Cát Nguyên Hồng quát.

- Vâng.

Tang Phong lập tức chỉ huy một ngàn năm trăm Hắc Giáp quân dưới trướng, nhanh chóng chạy tới cửa bắc thành.

Theo rất nhiều quân sĩ chạy dọc theo hướng tây bắc, mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng cưỡi chiến mã theo đại quân cùng đi.

- Hả? Mười ba người này cũng chạy tới cửa bắc thành. Xem ra muốn chủ công cửa bắc thành rồi. Chẳng lẽ nơi cửa bắc thành, họ đã sắp đặt gian tế?

Đằng Thanh Sơn đáy lòng nghi hoặc, Gia Cát Nguyên Hồng lập tức hạ lệnh:

- Phong trưởng lão, ngươi chỉ huy một vạn Thành Vệ Quân, theo ta tới cửa bắc thành.

Vừa ra lệnh xong, nhân mã nhốn nháo nhanh chóng chạy tới đó.

Ba vị chấp pháp trưởng lão, kể cả Đằng Thanh Sơn, cũng theo Gia Cát Nguyên Hồng cùng nhau chạy tới cửa bắc thành.

***

Đám người Đằng Thanh Sơn dọc theo tường thành chạy, còn đối phương chạy dọc theo con đường ngoài thành. Quan đạo ngoài thành cần phải đi vòng khá nhiều, nhưng tiên thiên cường giả mà thi triển khinh công thì tốc độ nhanh hơn chiến mã nhiều.

Đêm tối, cửa bắc thành Giang Ninh quận thành, từng cây đuốc cắm vào tường thành cháy rừng rực.

Nguyên lúc trước đã có năm ngàn Thành Vệ Quân cảnh giới tại đây, bốn vị tiên thiên cường giả Quy Nguyên Tông chẳng mấy chốc đã chạy tới cửa bắc thành.

- Sư phụ, Thanh Hồ Đảo muốn công kích cửa bắc thành à? Họ có mười ba vị tiên thiên cường giả, còn phải làm như vậy... tại Cửa bắc thành, sắp đặt nội ứng nữa sao?

Đằng Thanh Sơn lo lắng nói.

- Trông thì có vẻ như vậy.

Chư Cát Nguyên Hồng trước sau như một vô cùng bình tĩnh đáp lời.

Rốt cục, nhân mã đại quân tiên phong của Thanh Hồ Đảo đã tới ngã rẽ ngoài cửa bắc thành hai dặm, nhưng cái quỷ dị là... Họ không rẽ vào cửa thành, mà tiếp tục dọc theo quan đạo một đường

về phía phía tây chạy như bay.

- Muốn công kích cửa tây thành?

Yến Mạc Thiên nhíu mày.

Ba vị chấp pháp trưởng lão đều nghi hoặc.

Thanh Hồ Đảo rốt cuộc muốn làm gì.

- Chúng ta chỉ cần tập trung vào mười ba vị tiên thiên cường giả.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói. Chẳng mấy chốc lại thấy đám người Cổ Ung, cưỡi chiến mã cũng theo đại quân chạy đi.

- Tới cửa tây thành.

Gia Cát Nguyên Hồng hạ lệnh.

- Phong nhi, ngươi dẫn nhân mã theo ta cùng tới cửa tây thành.

Tang Phong cùng với một ngàn năm trăm quân sĩ dưới trướng vừa mới chạy từ cửa đông thành tới cửa bắc thành, chỉ có thể tiếp tục lao về phía cửa tây thành.

***

Giang Ninh quận thành, cửa tây thành.

Quân sĩ Hắc Giáp Quân sức nhẫn nại đích xác rất mạnh, cả đám đều mặc trọng giáp.

- Mẹ nó, bắt bọn lão tử chạy xa như vậy. Đợt lát nữa, nhất định phải giết sạch đám con cái loài rùa đó.

Một vài quân sĩ Hắc Giáp Quân mắt tóe lửa, đại quân Thanh

Hồ Đảo áp chế, mọi người vốn đã có chút lo lắng. Nhưng lo thì lo, quân sĩ Hắc Giáp Quân không một ai khiếp đảm cả.

Chết, cũng phải chết ở trên chiến trường!

Ai có thể tưởng tượng, ba canh giờ sau, nhân mã Thanh Hồ Đảo lại từ cửa đông thành, vòng một vòng lớn, chạy đến cửa tây thành? Việc đó chẳng phải là trêu người hay sao?

Đằng Thanh Sơn đứng trên đầu tường, hướng mắt ra xa.

Đám đầu lĩnh quân sĩ Thanh Hồ Đảo đã vọt tới ngã rẽ.

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng vó ngựa dày đặc khiến cho mặt đất rung động, nhóm quân sĩ Ngân Giao Quân này tiếp tục giật cương ngựa, chiến mã lao thẳng về phía tây chạy như bay.

- Chúng đang giở trò gì vậy?

Đằng Thanh Sơn trợn mắt, há hốc miệng khó hiểu.

- Vẫn tiếp tục chạy về hướng tây?

Ở phía sau, Tang Phong thống lĩnh nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc.

Giang Ninh quận thành lớn như vậy, đã tới cửa tây thành, vẫn còn chạy về phía tây sao...

- Ầm ầm ~~~

Thiên quân vạn mã, một đường chạy như bay về hướng tây.

Trên đầu tường Quận thành quận Giang Ninh, các chiến sĩ dù thấy chết không sờn, chuẩn bị thề quyết chiến, đều vô cùng kinh ngạc.

- Thật là kỳ quái!

Yến Mạc Thiên kinh ngạc cười nói, - Tên Cổ Ung lúc giữa trưa còn buông lời hung hăng, nói là ba canh giờ sau, sẽ cho Quy Nguyên Tông ta hóa thành đất chết. Thế mà bây giờ lại làm cái quái gì thế? Một đường từ cửa đông thành chạy đến cửa tây thành, còn chạy tiếp về phía tây? Chẳng lẽ, họ chuẩn bị chạy hơn mười dặm, rồi sau đó quay đầu lại về chỗ chúng ta chém giết?

Nếu làm như vậy thật, người của Thanh Hồ Đảo đúng là bị bệnh tâm thần!

- Thật sự là lạ.

Một trung niên lãnh khốc vẫn luôn luôn nghiêm mặt, bây giờ cũng lộ ra nụ cười, - Nhìn mười ba vị tiên thiên cũng chạy đi kìa.

Trên mặt Gia Cát Nguyên Hồng cũng lộ ra nụ cười tươi.

Rốt cục —

Đại quân liên miên không dứt của Thanh Hồ đảo, bộ phận trung quân đã chạy tới ngã rẽ ngoài thành, mười ba vị tiên thiên cường giả đang hội họp, rồi cùng cả đám kỵ mã cũng lao nhanh về phía tây.

Đi về phía tây, chính là Nghi thành, Hoa Phong Thành.

- Cổ Ung!

Một thanh âm trong sáng, vang vọng trong thiên địa, Gia Cát Nguyên Hồng khuôn mặt mỉm cười, đứng trên đầu tường thành, - Thứ cho Gia Cát Nguyên Hồng ta, không tiễn xa!

- Ha ha, Gia Cát Nguyên Hồng, là ta đã coi thường ngươi!

Thanh âm hùng hậu của Cổ Ung cũng quanh quẩn phía chân trời. Mười ba vị tiên thiên cường giả chẳng mấy chốc đã biến mất

khỏi phạm vi tầm mắt, vô số quân sĩ Thanh Hồ Đảo môn không ngừng chạy như bay về hướng tây...

Trên tường thành ở cửa tây thành, Đằng Thanh Sơn, Yến trường lão, Chu trưởng lão, còn có Tang Phong thống lĩnh, rất nhiều quân sĩ Hắc Giáp Quân đều nhìn về phía tông chủ ' Gia Cát Nguyên Hồng '.

Cả đám đều ngây ngốc!

Triệt thoái rồi sao!

Đại quân Thanh Hồ Đảo, chưa đánh đã lui! Hơn nữa nghe những lời vừa rồi, chỉ cần người nào không ngu, nghe câu ' Gia Cát Nguyên Hồng, là ta đã coi thường ngươi! ', phỏng chừng đều đoán được... Thanh Hồ Đảo hưng sư động chúng kéo quân tới, buông lời hung hăng xong, lại ỉu xìu triệt thoái, điều đó tuyệt đối có liên quan tới tông chủ ' Gia Cát Nguyên Hồng '!

- Xem các ngươi kìa, đều trợn tròn mắt ra?

Gia Cát Nguyên Hồng cười phá lên. Cả ngày hôm nay Gia Cát Nguyên Hồng đều rất bình tĩnh, tới lúc này, mới thoải mái cười to,
- Quân sĩ Thành Vệ Quân, tối hôm nay tiếp tục gác đêm trên tường thành, đợt lát nữa, sẽ có thịt béo rượu thơm đưa lên, mọi người thoải mái ăn uống vui vẻ. Đương nhiên, cũng phải chú ý người của Thanh Hồ Đảo có giở đòn hồi mã thương hay không.

- Rõ, thưa tông chủ.

Đám binh vệ đều hoan hô ầm ĩ.

- Quân sĩ Hắc Giáp Quân, toàn bộ vào trong thành.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, - Đêm nay, Quy Nguyên Tông ta cần phải ăn mừng một phen!

Nhất thời toàn bộ trên tường thành đều hoan hô.

***

Đêm nay, sáu ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân, trên vạn đệ tử hạch tâm, mấy vạn đệ tử ngoại vi đều điên cuồng ăn mừng. Từ quỷ môn quan trở về, mọi người đều vô cùng hưng phấn. Mặc dù tất cả mọi người ôm ý chí quyết tử, chuẩn bị đánh một trận, nhưng, nếu có thể không đánh mà bảo trụ được Quy Nguyên Tông, đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều!

Các huynh đệ, bằng hữu, thân nhân, cũng không phải chết!

Đằng Thanh Sơn rất vui vẻ.

Không chết người nào, Quy Nguyên Tông vẫn được bảo toàn. Bọn người sư phó, Điền Đan và một đám hảo huynh đệ Hắc Giáp quân, còn thân nhân mình nữa, cũng không phải chết!

***

Trong Quy Nguyên Tông, ánh đuốc chiếu đỏ cả tông phái. Khắp nơi trong tông phái đèn lồng, đuốc sáng rực, náo nhiệt vạn phần. So với lễ tết còn ăn mừng lớn hơn nhiều! Quy Nguyên Tông có thể được bảo toàn, các đệ tử đều rất kích động.

- Ha ha, đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung, không phải lúc đầu càn rỡ như vậy nói ba canh giờ sau muốn san bằng Quy Nguyên Tông ta sao?

- Đúng, Cổ Ung đó vô cùng kiêu ngạo, nhưng cuối cùng lại trở nên ỉu xìu?

- Cũng là tông chủ chúng ta lợi hại! Không cần ra tay cũng dọa Thanh Hồ Đảo kia phải chạy trốn rồi.

Các đệ tử Quy Nguyên Tông ăn mừng tưng bừng.

- Đại ca!

- Tiểu Vũ.

Đằng Thanh Sơn và muội muội Thanh Vũ ôm chặt lấy nhau. Thân nhân được gặp lại nhau, lại có thể hạnh phúc ở cùng nhau, thật là sung sướng.

- Có thể không chết một người nào, nguyên nhân chính là nhờ sư phụ.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa, tông chủ ‘ Gia Cát Nguyên Hồng ’vẫn áo bào trắng, tiêu sái nâng chén nói chuyện phiếm với mấy trưởng lão, - Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung, kéo đàn kéo lũ hãm thành, còn buông lời hung hăng, tuyệt đối không phải diễn kịch! Nhưng tại sao tới lúc cuối cùng, lại bỏ chạy về phía tây? Căn bản không đánh trận nào? Sư phụ rốt cuộc đã làm cái gì, có thể buộc mười ba vị tiên thiên cường giả, đều lựa chọn không dám đánh?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn đầy nghi hoặc vô tận.

***

Quy Nguyên Tông chào mừng, còn nhân mã Thanh Hồ Đảo lại lặng lẽ đi trong đêm đen, mười ba vị tiên thiên cường giả tụ tập cùng nhau.

- Thật là mất mặt! Thanh Hồ Đảo chúng ta lao sư động chúng tới đây, cũng buông lời hung hăng, thế mà cuối cùng thậm chí còn chưa đánh đã lui, chỉ sợ... Sẽ thành trò cười cho người trong thiên hạ.

Thiếu niên tóc bạc tuấn tú ‘ Triệu Đan Trần ’ căm hận nói.

Cổ Ung một thân hoàng bào, lắc đầu thở dài nói:

- Là ta coi thường Gia Cát Nguyên Hồng, coi thường Quy Nguyên Tông.

- Gia Cát Nguyên Hồng đột phá Tiên Thiên Kim Đan, đạt tới Hư Cảnh khó lường thật sao?

Trung niên áo tro ‘ Hồ trưởng lão ’ vẫn không dám tin. Cổ Ung thở dài nói:

- Lúc đó ta ở trong đại trướng, đang xem bản đồ! Ngay trước mặt ta, khi đang nhìn bản đồ, trên bàn đầu có giấy tờ gì. Nhưng chỉ một lát sau, trên bàn đã xuất hiện một mảnh giấy!

- Bên trong đại trướng, chỉ có một mình ta! Có thể đặt một mảnh giấy trên bàn rồi ung dung rút lui mà ta không phát hiện chút nào, thực lực này... Tuyệt đối đột phá Tiên Thiên Kim Đan rồi.

Cổ Ung thở dài, - Do đó, ta không nghi ngờ câu nói trên tờ giấy của hắn: ‘ lưỡng bại câu thương ’.

- Quy Nguyên Tông hơn một ngàn năm qua, không có một người nào đột phá Tiên Thiên Kim Đan cả.

Những tên tiên thiên cường giả đều rất trầm trọng.

Hơn một ngàn năm, Quy Nguyên Tông chưa từng có người có thể đột phá Tiên Thiên Kim Đan, chẳng lẽ Quy Nguyên Tông đời này, đã có người đột phá?

- Đừng nghĩ nhiều.

Cổ Ung lạnh lùng nói, - Quy Nguyên Tông mạnh, chúng ta phải thừa nhận! Còn Thanh Hồ Đảo ta diệt Thiết Y Môn, thu hoạch cũng không nhỏ, phát hiện ra bảo đồ kho báu Vũ Hoàng. Nếu tìm được kho báu Vũ Hoàng, Thanh Hồ Đảo ta có lẽ sẽ có một ngày có thể sánh vai được với Ma Ni Tự, thay đổi vị trí mấy ngàn năm qua. Ta đã xem xét rất cẩn thận, cuối cùng xác định... Kho báu Vũ

Hoàng này, hẳn là nằm ở Đại Duyên Sơn, Nghi thành, quận Giang Ninh!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 5

Hư Cảnh!

Huyên náo qua đi, không gian trở lại vô cùng yên tĩnh. Lúc này đã là nửa đêm về sáng, trong Quy Nguyên Tông một khoảng tối đen, thỉnh thoảng vài chỗ có những ngọn đèn lẻ loi. Quy Nguyên Tông yên lặng như thế, không thể tưởng tượng được chỉ không lâu trước đó từng gặp phải nguy cơ diệt tông.

***

Bên trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng.

Một cây nến cháy bập bùng phát ra ánh sáng trắng yếu ớt, làm cho thư phòng bao phủ một vầng sáng nhàn nhạt. Bên trong thư phòng lúc này tụ tập bốn người —— Gia Cát Nguyên Hồng cùng với ba vị chấp pháp trưởng lão!

- Sư phụ tìm chúng ta làm gì? - Đằng Thanh Sơn vô cùng nghi hoặc.

- Hôm nay thật sự là thống khoái.

Mạc Thiên trưởng lão toàn thân sực mùi rượu, mắt đỏ rực, - Ta nằm mơ cũng không ngờ... Cổ Ung lại mang theo đại quân Thanh Hồ Đảo của hắn, chưa công kích đã ỉu xìu đào tẩu! Ha ha... Thống khoái quá! Hôm nay cái duy nhất không thoải mái, là cái đám mất gốc kia chưa đánh đã muốn chạy trốn rồi! Lại còn có cả hai hộ pháp, một đô thống nữa chứ, hừ!

Bên cạnh trung niên anh tuấn gật đầu:

- Những người này đều đáng chết!

Dựa theo lệnh tông chủ, phàm là hộ pháp, hoặc cao hơn, một khi lâm trận chạy trốn, hết thảy đều phá đan điền, nhốt vào địa lao. Nếu phản kháng là xử tử ngay! Còn dưới hộ pháp, đô thống, lâm trận chạy trốn, cũng nhốt vào địa lao. Ai phản kháng cũng xử tử!

Hộ pháp, đô thống, và những nhân vật cao cấp, đều đã biết Thiết Y Môn bị diệt môn, tự nhiên trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

- Đây là để phòng ngừa.

Chư Cát Nguyên Hồng cười nhạt nói, - Quy Nguyên Tông, rất lâu rồi không gặp phải cảnh nguy hiểm như vậy! Không ít hộ pháp, đô thống, trưởng lão, cũng không trải qua nguy cơ lớn như thế! Khi ở vào tình thế tử vong và cùng tồn vong với tông phái, cũng không lạ khi họ lựa chọn bảo trụ mạng mình!

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu nói:

- Trong nguy nan mới có thể hiểu rõ nội tâm con người.

- Lời này không sai.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Thanh Sơn, lúc trước ở Duyên Giang thành, ngươi giết chết Thiết Vạn Mậu của Thanh Hồ Đảo phải không?

- Dạ. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Thanh Sơn chỉ ba chiêu đã giết chết Thiết Vạn Mậu!

Yến Mạc Thiên tán thưởng, - Thương pháp của Thanh Sơn lợi hại thật.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói:

- Xem ra, Thanh Hồ Đảo đã hiểu rõ, Thanh Sơn đạt tới tiên thiên cảnh giới rồi! Thanh Sơn... Từ nay về sau ngươi phải cảnh giác người của Thanh Hồ Đảo.

- Cảnh giác họ? - Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

Chẳng lẽ, người của Thanh Hồ Đảo sẽ giết mình?

Trung niên lạnh lùng cũng lạnh lùng nói:

- Thanh Sơn, tông chủ nói đúng. Ngươi phải cảnh giác! Thanh Hồ Đảo Cổ Ung, là một nhân vật không chừa thủ đoạn! Bây giờ ở Dương Châu, chỉ còn lại có Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông ta, sự tồn tại của Quy Nguyên Tông chúng ta, như cái xương trong cổ họ! Còn ngươi... Tiên thiên mười bảy tuổi, trong mắt họ, thì sự uy hiếp của ngươi còn lớn hơn ta nhiều.

- Thanh Sơn, Nghê trưởng lão nói không sai.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói, - Đương nhiên, hiện tại ngươi là Tiên Thiên Hư Đan, họ còn chưa sốt ruột, nếu ngươi sau này tiến bộ càng kinh người hơn, bọn người của Thanh Hồ Đảo, phỏng chừng sẽ ngầm giở thủ đoạn!

Dương Châu, một trong Cửu Châu.

Bây giờ chỉ còn lại có Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông, quan hệ giữa hai bên có thể tưởng tượng được.

Cho dù bề ngoài là hòa bình, nhưng ẩn sâu bên trong thì khẳng định hai bên đều muốn tiêu diệt lẫn nhau.

- Sư phó, con hiểu rồi. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mình bây giờ đúng là không có uy hiếp với Thanh Hồ Đảo. Dù là thiên tài, mình cũng chỉ là Tiên Thiên Hư Đan. Đối phương tùy

tiện phái ra vài tiên thiên cường giả là có thể giết mình rồi.

Có thể tính được, mười năm sau mình sẽ có uy hiếp như thế nào!

- Nhưng, Thanh Hồ Đảo bây giờ cũng chưa dám trở mặt với Quy Nguyên Tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nói, - Hơn nữa bây giờ ngươi mới là Tiên Thiên Hư Đan, họ còn chưa sốt ruột. Phỏng chừng đợi cho đến khi thành Tiên Thiên Thực Đan, họ sẽ có thể bắt đầu động thủ. Nếu ngươi đạt tới Tiên Thiên Kim Đan... Phỏng chừng Thanh Hồ Đảo sẽ không nhịn được nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng cười cười:

- Đương nhiên, ám sát đệ tử thiên tài của đối phương là rất mất mặt! Là một trong tám đại tông phái, bình thường họ sẽ không làm. Nhưng nếu ngươi sau này có tốc độ tu luyện vẫn kinh người như vậy, sẽ làm cho họ không thể không hành động.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu đạo lý này.

Có người, khi bắt đầu tu luyện rất nhanh, nhưng về sau lại tu luyện rất chậm.

Nếu Đằng Thanh Sơn năm mươi tuổi mới là Tiên Thiên Thực Đan, trên một trăm tuổi tới Tiên Thiên Kim Đan, có lẽ Thanh Hồ Đảo cũng sẽ không coi Đằng Thanh Sơn trở thành đại họa sau này!

Ám sát đệ tử thiên tài của đối phương, rất mất mặt.

Còn Thanh Hồ Đảo rất coi trọng mặt mũi. Khi họ không biết xấu hổ mà tới ám sát... Chỉ khi nào Đằng Thanh Sơn tu luyện với tốc độ kinh người thật sự, tỷ như, hai mươi tuổi đạt tới Tiên Thiên Thực Đan, ba mươi tuổi là Tiên Thiên Kim Đan! Nếu tiến bộ dọa người như vậy, Thanh Hồ Đảo dù có mất mặt, cũng phải đối phó

với Đằng Thanh Sơn.

Đương nhiên... Quy Nguyên Tông, cũng phải bảo vệ Đằng Thanh Sơn!

- Đây cũng là sự tôi luyện với ngươi.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói, - Có Quy Nguyên Tông che chở, thỉnh thoảng bị ám sát, đối với sự tu luyện của ngươi sẽ rất có lợi.

Trong chiến đấu sinh tử, mới có thể tôi luyện tâm tính, cảnh giới mới dễ dàng đột phá!

- Sư phụ, người nói Thanh Hồ Đảo không dám trở mặt với Quy Nguyên Tông ta sao? - Đằng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

- Thanh Sơn hỏi hay lắm, ta cũng cảm thấy mù mờ, tông chủ.

Yến Mạc Thiên cũng nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, - Hôm nay rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà dọa bọn chúng không dám chiến đấu đã bỏ chạy.

Trung niên lạnh lùng Nghê trưởng lão cũng nghi hoặc nhìn tông chủ. Ba vị chấp pháp trưởng lão, không ai biết gì cả.

- Bí mật này, theo đạo lý, hẳn là chỉ có tông chủ mới biết được.

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng quét về phía ba người, - Các ngươi sợ là trong lòng cũng đoán ra chút ít, vậy ta nói cho các ngươi biết luôn.

- Quy Nguyên Tông ta...

Gia Cát Nguyên Hồng tự tin nói, - Tồn tại một vị hư cảnh!

- Hư cảnh!

Hai người Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão hít mạnh một hơi, vừa kinh ngạc vừa vui mừng!

“Hư cảnh? “ Đằng Thanh Sơn cũng mê hoặc.

- Sư phụ, hư cảnh là cái gì vậy? - Đằng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

Yến trưởng lão bên cạnh kinh ngạc nói:

- Thanh Sơn, ngươi không biết à?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Thanh Sơn tu luyện U Nguyệt Thương Điển.

Gia Cát Nguyên Hồng giải thích, - Hai vị đều tu luyện thiên cấp mật điển. Phần sau cùng của Thiên cấp mật điển, có miêu tả liên quan tới hư cảnh. Còn U Nguyệt Thương Điển của Thanh Sơn là địa cấp mật điển, chỉ giảng giải tới Tiên Thiên Kim Đan thôi.

Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão cũng hiểu ra.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu... Trong thiên cấp mật điển mới có miêu tả về hư cảnh.

- Thanh Sơn, tám Đại tông phái trong thiên hạ, trong đó Ma Ni tự là Phật Tông, tu luyện xá lị tử, theo đuổi cảnh giới La Hán, Bồ Tát. Còn bảy Đại tông phái khác tu luyện là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần cùng với luyện thần phản hư! Trong đó luyện tinh hóa khí, chính là hậu thiên. Luyện khí hóa thần, thành tiên thiên. Về phần luyện thần phản hư, chính là hư cảnh!

Đằng Thanh Sơn nhất thời trong lòng sáng tỏ.

- Thanh Sơn, lần trước ngươi không phải đã hỏi ta hơn sáu trăm năm trước Yêu Tăng Hạng Phàm Trần đạt tới cảnh giới gì sao? Hắn chính là hư cảnh!

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ...

Sư phó nói, Ma Ni Tự Yêu Tăng Hạng Phàm Trần từng vô địch thiên hạ.

- Hư cảnh, có thể vô địch thiên hạ sao?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói, - Vậy Quy Nguyên Tông có cường giả hư cảnh, không phải cũng...

Nghê trưởng lão xen vào nói:

- Hư cảnh, trong thiên hạ mặc dù cực kỳ hiếm, nhưng không có khả năng chỉ có một hai người. Nếu không... Cường giả hư cảnh chẳng phải là sẽ có thể thống nhất thiên hạ sao? Tục truyền rằng, bát Đại tông phái trên khắp Cửu Châu, mỗi một tông phái, đều có một cường giả hư cảnh!

Gia Cát Nguyên Hồng cũng tiếp lời:

- Thanh Sơn, cái đó chỉ là tục truyền! Vì trong tám Đại tông phái, ngoại trừ Ma Ni Tự, và ba Đại tông phái, Doanh thị gia tộc, Hoàng môn, là do ba vị cường giả rất mạnh sáng tạo ra, năm Đại tông phái khác, đều là cường giả hư cảnh sáng tạo ra. Hư cảnh, rất khó có thể đạt tới! Do đó, bây giờ trong tám Đại tông phái, mặc dù rất mạnh, nhưng có phải phái nào cũng có một cường giả hư cảnh hay không thì cũng khó nói.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Đó là một bí mật?

- Tiên thiên cường giả có đại hạn hai trăm tuổi! Còn cường giả hư cảnh cũng có đại hạn năm trăm tuổi bất luận là ai, đều không có khả năng trường sinh bất lão.

Gia Cát Nguyên Hồng nói - Một khi đạt tới hư cảnh, nhiều nhất có thể sống đến năm trăm tuổi! Tám Đại tông phái, một khi cường giả hư cảnh trong tông phái chết già, cường giả hư cảnh mới chưa sinh ra, vậy chẳng phải là lúc nguy hiểm nhất sao!

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Cường giả hư cảnh, có thể so sánh với vũ khí hạt nhân ở thế giới kiếp trước.

Một quốc gia có vũ khí hạt nhân, có thể uy hiếp quốc gia khác, làm cho kẻ khác không dám tấn công. Nhưng nếu không có vũ khí hạt nhân, chắc chắn sẽ chịu cảnh bị khi dễ!

- Do đó, sự tồn tại của cường giả hư cảnh, tốt nhất nên giữ bí mật!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, - Tỷ như bây giờ! Cổ Ung, đã phát hiện ra Quy Nguyên Tông ta có một cường giả hư cảnh! Vậy, ít nhất mấy trăm sau, họ không dám khinh suất đụng đến chúng ta nữa. Bởi vì, một cường giả hư cảnh mà trả thù là vô cùng đáng sợ!

- Hơn nữa, có một cường giả hư cảnh chỉ đạo... Thời gian mấy trăm năm, rất có khả năng trong tông phái có thể sẽ nảy sinh ra một cường giả hư cảnh mới. Điều này cũng là nguyên nhân tám Đại tông phái có gốc sâu rễ dày.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng thầm than.

Hư cảnh...

Là một chủ bài tuyệt đối của một tông phái! Có cường giả hư cảnh, người khác không dám trêu vào. Chẳng trách Thanh Hồ Đảo ỉu xìu đào tẩu. Nhưng... Cường giả hư cảnh có thể sống năm trăm năm, sống lâu như vậy, thế mà tám Đại tông phái ở Cửu Châu, đều tục truyền có một cường giả hư cảnh, nhưng cũng chỉ là tục truyền.

- Nói không chừng, trong tám Đại tông phái, đã có củ cải xốp rỗng ruột rồi.

Đằng Thanh Sơn thở dài một hơi.

Chẳng trách sư phó có thể bình tĩnh như vậy, nguyên lai còn có chiêu sát thủ! ...

***

Sáng sớm hôm sau, ở chân núi Đại Duyên Sơn, thuộc Nghi thành.

Đại quân Thanh Hồ Đảo chạy suốt một đêm, lúc này đang đóng quân tại chân núi Đại Duyên Sơn. Quân doanh liên miên suốt vài dặm, còn trong đại trướng của đảo chủ Cổ Ung.

- Đảo chủ, bản đồ Vũ Hoàng, trước đây mấy ngàn năm đã có. Qua nhiều năm rồi, địa hình biến hóa quá lớn! Muốn tìm được bảo tàng Vũ Hoàng, rất khó.

Mười ba tiên thiên cường giả cùng xem mấy cái bản đồ trước mặt, so sánh cẩn thận, vài bản đồ này, là bản đồ từ rất xưa, là bản đồ từ hai ngàn năm trước.

Bây giờ cả vùng đất đã có rất nhiều thay đổi.

Cổ Ung trầm ngâm nói:

- Trên bảo đồ Vũ Hoàng, vùng bảo tàng này hẳn là ở trong hồ nước! Hơn nữa, theo như tìm hiểu, trước đây rất lâu, Đại Duyên Sơn kỳ thật hình thành từ đại hồ giữa hai quả núi khổng lồ tách ra. Không ngờ, mấy ngàn năm rồi, đại hồ đã biến mất, hai quả núi cũng hợp làm một khối.

Bảo tàng, là ở trong hồ nước.

Mà vị trí hồ nước ngày trước, hẳn là Đại Duyên Sơn bây giờ!

Nhưng hiện tại, nơi này chỉ có núi, căn bản không có hồ nước nào.

- Mọi người nói xem, phải làm sao với bảo tàng Vũ Hoàng này đây?

Cổ Ung quét ánh mắt nhìn về phía mười hai tiên thiên cường giả kia.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 6

Bắt Người

Thanh niên tuấn tú tóc bạc Triệu Đan Trần cau mày:

- Hồ nước này, khẳng định là bị núi che rồi. Kho báu Vũ Hoàng ở đáy hồ, nhất định phải sâu dưới đất của vùng Đại Duyên Sơn.

- Sư thúc, kho báu Vũ Hoàng hẳn là ở ngầm trong vùng núi, điểm ấy chắc chắn không thể nghi ngờ. Nhưng, Đại Duyên Sơn nam bắc hơn trăm dặm! Cả dãy núi lớn như thế, kể cả Vũ Hoàng còn sống, phải lật cả quả núi lên cũng chưa chắc đã tìm được.

Hồ trưởng lão lắc đầu nói. Mười ba vị tiên thiên cường giả trong nháy mắt đều trầm mặc.

Từ khi đoán ra Quy Nguyên Tông có cường giả hư cảnh, họ lại bị tăng thêm áp lực rất lớn!

Một tông phái có cường giả hư cảnh, cùng tồn tại ở Dương Châu với Thanh Hồ Đảo của mình, quả là một uy hiếp rất lớn! Dù sao lướt mắt khắp vùng Cửu Châu, mặc dù nói là có vô số vũ giả, tiên thiên cường giả, trong tám Đại tông phái cũng có không ít, đều là cột trụ của tông phái. Nhưng mà cường giả hư cảnh... Chỉ cần có một người, đảm bảo tông phái đó sẽ không bị diệt! Khắp vùng Cửu Châu, cường giả hư cảnh phỏng chừng cũng chỉ có mười người thôi!

Ai ngờ, Quy Nguyên Tông lại có một người!

Do đó, Cổ Ung càng thêm khát vọng tìm được kho báu Vũ Hoàng!

- Đảo chủ.

Người đàn bà áo tím nói, - Người quen thuộc Đại Duyên Sơn nhất, chính là sơn dân chung quanh Đại Duyên Sơn. Đặc biệt là dựa vào sơn dân sống bằng nghề đi săn. Họ thường xuyên vào núi, rất quen thuộc với Đại Duyên Sơn. Nếu dựa vào họ... Chúng ta phỏng chừng chẳng mấy chốc sẽ tìm được bảo tàng Vũ Hoàng đó!

Cổ Ung hai mắt sáng lên, khen:

- Chủ ý tốt thật!

- Ừm, dựa vào sơn dân để tìm bảo tàng Vũ Hoàng, biện pháp hay. - Triệu Đan Trần cũng gật đầu.

- Lam sư đệ! Ngươi lập tức truyền lệnh. Lệnh cho người suất lĩnh Ngân Giao quân, tìm những sơn dân ở đây! Nhớ kỹ, là những người thường xuyên vào núi! - Cổ Ung phân phó.

- Vâng. Đảo chủ.

...

Mệnh lệnh chẳng mấy chốc đã được truyền đi. Từng nhóm Ngân Giao quân một trăm người một đội, hoặc về hướng nam, hoặc đi hướng bắc. Tất cả đều đi dọc theo chân núi Đại Duyên Sơn, tìm những sơn thôn dựa vào núi.

- Giá! Giá! Giá!

Tiếng vó ngựa phi rầm rập. Trên trăm tên quân sĩ Ngân Giao Quân cưỡi chiến mã chạy như bay. Trọng giáp của những quân sĩ này đều là màu đen khắc hoa văn màu bạc. Trên trăm kỵ sĩ mặc trọng giáp chạy như bay, đủ để người trên đường cái hoảng sợ.

- Phía trước có một thôn trang, tới mau.

Tên đầu lĩnh lạnh lùng quát.

- Dạ, thiếu đảo chủ.

Trên trăm người cưỡi ngựa phóng nhanh, tiếng vó ngựa nặng nề đã sớm khiến cho sơn dân ở những sơn trang giật mình cảnh giác. Không ít hán tử trong trang đều cầm trường thương, đại môn các thôn trang đều đóng chặt.

- Hừ!

Người đi đầu chính là thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu, ánh mắt lạnh băng, trường thương đen bóng trong tay hắn hóa thành một tàn ảnh màu đen.

Bịch!

Mũi thương trong nháy mắt đâm xuyên qua cửa sơn trang, rồi sau đó cả người lẫn ngựa tông bật cả cửa thôn.

- Mọi người tránh ra!

Tộc nhân bên trong sơn trang đều né tránh.

Rập rập ~~

Trên trăm Ngân Giao quân sau khi cưỡi trọng kỵ lao vào luyện võ trường trống trải rồi mới giật cương dừng ngựa.

Ánh mắt Cổ Thế Hữu đảo qua những sơn dân đang hoảng sợ phía dưới, lạnh lùng quát:

- Bảo tộc trưởng các ngươi tới đây!

- Đại nhân!

Chẳng mấy chốc, một tráng hán thân thể cường tráng, mặc áo da thú, tóc bù xù như rơm rạ, cầm trong tay một cây thiết thương đi ra khỏi đám người, cung kính nói, - Không biết đại nhân có gì phân phó cho Thiết gia trang chúng ta.

- Nghe cho rõ đây. Bảo ba thợ săn giỏi nhất của thôn trang các ngươi ra đây, theo chúng ta đi một chuyến!

Ánh mắt Cổ Thế Hữu âm u, thanh âm lạnh lẽo.

- Nhớ kỹ, phải là ba thợ săn giỏi nhất! Nếu để ta phát hiện ra các ngươi nói láo, hừ... Thanh Hồ Đảo chúng ta muốn tiêu diệt thôn trang nho nhỏ này của ngươi, chỉ cần thời gian uống một chén trà nhỏ thôi!

Trên luyện võ trường không ít tộc nhân bị dọa đến mặt trắng bệch, những tiểu hài tử căn bản không dám ho một tiếng.

Thanh Hồ Đảo? Tộc trưởng Thiết gia trang giật mình thon thót.

Thấy người ngựa, trọng giáp, tộc trưởng đã hiểu được... Những người vừa tới không phải là đám Bạch Mã Bang có khả năng so sánh. Hắn cũng đã từng thấy đội ‘ Bạch Mã ’ của Bạch Mã Bang rồi. Bất luận là chiến mã, trọng giáp, hay là khí thế, cũng không thể so được với đám người trước mắt. Tiêu diệt sơn trang họ đích xác chỉ cần thời gian một chén trà nhỏ.

- Các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo coi trọng hán tử Thiết gia trang chúng ta, là vinh dự của chúng ta. Lão Tam! Hổ Tử, Thiết Đầu, ba người các ngươi, đi với các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo một chuyến!

Vị tộc trưởng này lập tức nói.

Lập tức ba hán tử bưu hãn đi ra.

Cổ Thế Hữu đảo mắt qua.

- Ba người các ngươi, cưỡi chung chiến mã với thủ hạ của ta, nhanh, lên ngựa. - Cổ Thế Hữu quát.

Ba thợ săn mặc dù thận trọng, nhưng cũng nhanh chóng leo lên cưỡi chiến mã với ba quân sĩ Ngân Giao Quân.

- Chúng ta đi!

Cổ Thế Hữu ngoặt đầu ngựa, hét lớn một tiếng.

Lúc này trên trăm kỵ sĩ, ầm ầm kéo đi. Chẳng mấy chốc đã biến mất ở cuối con đường, chỉ để lại đám sơn dân lo lắng cho ba người tộc nhân của mình... Nhưng cũng chẳng còn cách nào, sống trong thời loạn, có thể cho tộc nhân sống sót đã là việc tốt lắm rồi.

...

Đám người Cổ Thế Hữu, dọc theo chân núi Đại Duyên Sơn một đường đi về phía tây bắc, dọc đường bắt hai mươi bảy hán tử, mỗi một sơn trang họ đều mang đi ba người.

Trên đường cái, hai mươi bảy hán tử cưỡi trên chiến mã, trong lòng đều rất thấp thỏm không yên.

Họ đều là những người rất dũng cảm không sợ chết.

Nhưng nghe tới Thanh Hồ Đảo, ai không sợ?

Trong mắt họ, Quy Nguyên Tông là trời ở quận Giang Ninh! Có thể nói là tồn tại chí cao! Còn Thanh Hồ Đảo, còn mạnh hơn Quy Nguyên Tông rất nhiều. Đừng nói giết họ, ngay cả việc giết chết Bạch Mã vốn rất cường đại trong mắt họ cũng dễ như bóp một con kiến.

Trước nhân mã Thanh Hồ Đảo, những hán tử dũng mãnh chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

- Dừng! - Cổ Thế Hữu quát một tiếng.

Nhất thời trên trăm kỵ sĩ đều nhanh chóng dừng lại. Cổ Thế Hữu quay đầu nhìn về phía đám hán tử:

- Ta hỏi các ngươi, ở vùng chân núi Đại Duyên Sơn này, thôn trang nào có thợ săn lợi hại nhất?

Đám hán tử đều nhìn nhau.

- Nói. - Cổ Thế Hữu sắc mặt lạnh lùng.

- Phạm vi hơn mười dặm xung quanh đây, thợ săn lợi hại nhất đương nhiên là thợ săn của Đằng gia trang!

Rốt cục có một hán từ cao gầy mở miệng nói, - Rất nhiều đội thợ săn của chúng ta, đều không dám xâm nhập vào quá sâu trong Đại Duyên Sơn. Nhưng đội thợ săn của Đằng gia trang, thì trong vùng Đại Duyên Sơn này, ở đâu họ cũng dám đi cả.

Một hán tử đầu trọc mặc áo choàng da thú cũng liền nói:

- Nam nhân của Đằng gia trang, là những hán tử dũng mãnh nhất trong phạm vi hơn mười dặm! Có lần mấy ngàn mã tặc đánh tới đó, còn bị Đằng gia trang giết cho bỏ chạy.

- Đến cả Bạch Mã Bang, cũng không dám thu tiền năm của Đằng gia trang.

Đám hán tử đều nói.

Rất hiển nhiên, giọng nói của họ đều ẩn chứa sự hâm mộ với Đằng gia trang.

- Gia trang của họ có một anh hùng hảo hán rất xuất sắc, gọi là Đằng Thanh Sơn! Bây giờ còn là thống lĩnh của Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông. Hắn đã một nhân vật xuất sắc... Mới mười tuổi, Đằng Thanh Sơn đã có thể giết bầy sói dữ ở trên Đại Duyên Sơn

như cắt cỏ.

Nhắc tới Đằng gia trang, nhất định phải đề cập tới Đằng Thanh Sơn.

- Hmm?

Cổ Thế Hữu nhướng mày, lập tức lộ ra vẻ tươi cười, thầm nghĩ - Đằng gia trang... Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn đúng là xuất thân từ một sơn trang trong Nghi thành, không ngờ trùng hợp như vậy... Bị ta đụng phải rồi.

Cổ Thế Hữu cũng hiểu khá nhiều về Đằng Thanh Sơn.

- Các ngươi chỉ đường, bây giờ tiến về Đằng gia trang. - Cổ Thế Hữu nói.

- Đại nhân, đó là thống lĩnh Hắc Giáp quân đó.

Đám hán tử này nhìn Cổ Thế Hữu.

- Ta bảo các ngươi chỉ đường. - Cổ Thế Hữu quát.

- Dạ.

Những hán tử này không ai dám phản kháng.

Móng ngựa cuộn lên. Cổ Thế Hữu còn ngoảnh nhìn cảnh sắc xung quanh, một bên là núi, một bên đồng ruộng.

- Đằng Thanh Sơn, sống tại đây từ bé à?

Cổ Thế Hữu thầm nghĩ, - Một tiểu tử thúi đến từ vùng quê nghèo khó!

Nói thật, khi xưa đối mặt với Đằng Thanh Sơn, Cổ Thế Hữu còn có một chút tự tin. Bây giờ biết Đằng Thanh Sơn đạt tới tiên thiên, Cổ Thế Hữu chỉ còn có cảm giác ghen ghét!

Lớn lên trong một sơn trang nghèo nàn, mười sáu tuổi mới tiến vào Quy Nguyên Tông, mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên!

Cổ Thế Hữu làm sao cũng không nghĩ ra được.

Có điều Cổ Thế Hữu không biết... Cổ Thế Hữu hắn là muốn danh truyền thiên hạ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại khác hẳn.

Mục đích hàng đầu của Đằng Thanh Sơn, là muốn làm cho gia hương của hắn tộc nhân ' Đằng gia trang ' có thể sống những ngày tốt lành. Nếu muốn có được những ngày tốt lành kéo dài, vậy phải làm mình cường đại! Bởi vì, sau lưng mình còn có hơn hai ngàn tộc nhân! Mục đích thứ hai của hắn mới là theo đuổi đỉnh cao!

...

Đằng gia trang, thôn trang lớn nhất trong phương viên hơn mười dặm.

- Hây!

- Hắc!

Một đám tráng hán đang giữa mùa đông mà chỉ mặc một thân áo đơn, thậm chí còn ở trần. Mọi người không ngừng luyện tập ' Hổ Quyền ' do Đằng Thanh Sơn truyền xuống! Họ cũng phát hiện... Bình thường luyện thương càng lâu càng thấy mệt. Nhưng, luyện tập hổ quyền thì một khi đã có cảm giác, càng luyện lại càng khỏe!

Đằng gia trang bây giờ đã có nhiều người có sức mạnh ngàn cân.

Đằng gia trang, lò rèn binh khí.

Lò binh khí bây giờ trải qua những lần mở rộng, có thể đồng thời có mười thợ rèn cùng làm binh khí.

- Ổn! A Căn, ngươi quai búa như vậy, đầu tiên là phải ổn. Đừng cầu nhanh, mỗi một búa đánh xuống, đều phải cầm cho vững vàng.

Đằng Vĩnh Phàm mặc một bộ áo đơn, tay bắt sau lưng, đi lại trong lò rèn, miệng liên tục răn dạy quở mắng. Cả lò binh khí đang sục sôi.

Trong lò binh khí, chừng hai mươi mấy người.

- Dừng!

Đằng Vĩnh Phàm hét lớn một tiếng.

Trong lò binh khí, nơi thì ống bễ phì phò, nơi gõ đập, những thợ học nghề đều thoáng cái im lặng. Khi vừa im lặng, họ xem ra đều nhận thấy tình hình, khẽ chấn động.

- Tiếng vó ngựa! Tiếng vó ngựa mạnh như vậy, đến cả chỗ này cũng có cảm giác chấn động. Những chiến mã đó hẳn là mang theo phụ trọng không nhỏ, tốc độ cũng rất nhanh.

Đằng Vĩnh Phàm nhướng mày.

- Các ngươi ở đây, ta ra ngoài xem.

Đằng Vĩnh Phàm vung tay, nắm lấy một cây thiết thương, rồi đi nhanh ra ngoài.

- Vâng, sư phó.

Đằng Vĩnh Phàm đi ra khỏi lò binh khí chưa dược bao xa đã thấy từ xa đang vọt tới một hán tử trẻ tuổi trong tộc. Hắn vội vàng hô:

- Tộc trưởng! Bên ngoài, bên ngoài có một đám nhân mã. Xem chiến mã, trọng giáp, không thua gì ‘ Hắc Giáp quân ’ của Thanh Sơn ca cả. Nhưng, không phải là Hắc Giáp quân.

Bây giờ Đằng gia trang cũng ổn định rồi, lão tộc trưởng Đằng Vân Long cũng đã nghỉ ngơi hưởng phúc, bây giờ tộc trưởng để cho Đằng Vĩnh Phàm kế thừa.

Con trai là thống lĩnh Hắc Giáp quân, bản thân lại là thợ rèn giỏi nhất, hổ quyền sau khi luyện thành, thực lực lại càng không còn gì phải nói.

Đằng Vĩnh Phàm, đảm nhiệm chức tộc trưởng, không ai nói gì.

- Không giống Hắc Giáp quân hả? Đi mau!

Đằng Vĩnh Phàm cảm giác không ổn, lập tức bước nhanh về phía luyện võ trường.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 7

Đằng Vĩnh Phàm

Đằng gia trang, luyện võ trường. Đám hán tử vừa dừng buổi luyện tập hổ quyền, trên người tất cả mọi người đều bốc lên một màn sương mù nóng hầm hập, tuyết rơi dầy khắp nơi, lạnh đến nỗi nước sông cũng phải kết băng. Nhưng đám hán tử họ Đằng hiển nhiên đều rất khỏe mạnh, cầm chắc hồng anh thiết thương, mọi người đều nhìn chằm chằm vào đám người vừa đến ở giữa luyện võ trường!

Trên trăm trọng kỵ binh!

- Ừm, không tệ.

Cổ Thế Hữu ngồi trên chiến mã, mắt đảo qua nam nhân bộ tộc họ Đằng, rồi sau đó lại nhìn lướt qua những cô gái, hài đồng đang hoảng hốt lo lắng, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, - Không hổ là đại trang đệ nhất trong phạm vi hơn mười dặm, giữa mùa đông mà dám ở trần... Rất tốt.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Cổ Thế Hữu trong lòng vẫn không coi trọng đám đàn ông man rợ sơn dã này. Thật ra, thân là thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo, chỉ cần một câu của hắn là có thể làm cho toàn bộ thôn trang như vậy trở thành đất chết!

Nếu là chỗ khác, hắn muốn giết là giết.

Nhưng đây là nhà của Đằng Thanh Sơn!

Một khi truyền ra, người ta sẽ nói Cổ Thế Hữu hắn ghen ghét Đẳng Thanh Sơn, lại còn trút giận lên tộc nhân của đối phương. Việc này sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo!

Họa không liên quan tới người nhà!

Đây là thứ mà đám vũ giả vẫn tín phụng. Có thù báo thù, ân oán rõ ràng, có giết bao nhiêu thì người trong thiên hạ cũng sẽ không nói gì.

"Đẳng Thanh Sơn lại xuất thân giữa cái đám dã man nghèo mạt này à?" Cổ Thế Hữu thầm nghĩ.

Lúc này, mọi người của Đẳng gia trang, toàn bộ tộc nhân đều chạy nhanh tới đây.

- Vị đại nhân này! - Một tiếng nói già nua hùng hậu vang lên.

Cổ Thế Hữu quay đầu nhìn lại. Người vừa nói chuyện là một lão già cường tráng đầu tóc bạc trắng, chính là lão tộc trưởng Đẳng Vân Long của Đẳng gia trang. Ngay lúc này, Đẳng Vĩnh Phàm rốt cục cũng đã chạy tới, chạy đến bên cạnh Đẳng Vân Long.

- Sư phó!

Đẳng Vĩnh Phàm thì thầm nói.

Đẳng Vân Long đưa mắt ra hiệu cho Đẳng Vĩnh Phàm. Đẳng Vĩnh Phàm nhận chức tộc trưởng không lâu. Dù sao trước đây khi phải ứng phó với đại sự, cơ hồ đều là Đẳng Vân Long làm chủ.

- Không biết các vị đại nhân tới Đẳng gia trang của ta để làm gì? Nhưng nếu có việc, tộc nhân Đẳng gia trang ta cũng nhất định sẽ hết sức làm cho được.

Đẳng Vân Long cười nói. Một lão già sống cả đời trong thời loạn, liếc mắt đã nhận ra trọng kỵ binh trước mắt chẳng yếu hơn

Hắc Giáp quân chút nào.

Bởi vậy, lão căn bản không dám hi vọng có chút may mắn nào.

- Ngươi là tộc trưởng à?

Cổ Thế Hữu nhìn Đằng Vân Long.

- Đúng vậy.

Đằng Vân Long thân thể chắn trước mặt đệ tử Đằng Vĩnh Phàm. Trong lòng Đằng Vĩnh Phàm quýnh lên... Hắn biết, lúc này nếu gặp phải bất trắc thì chính tộc trưởng là người gặp chuyện trước hết. Đằng Vân Long cướp lời nói mình là tộc trưởng, cũng vì lo cho hắn.

- Nghe cho rõ đây.

Cổ Thế Hữu liếc nhìn đám người phía dưới, - Đằng gia trang các ngươi tuyển ra ba thợ săn tốt nhất, tạm thời nghe lệnh Thanh Hồ Đảo!

- Xin hỏi đại nhân? Ba tộc nhân của chúng ta đi đâu, phải làm chuyện gì?

Đằng Vân Long mở miệng hỏi.

- Câm miệng!

Cổ Thế Hữu gầm lên một tiếng, đôi mắt hiện lên chút hàn quang, - Ngươi chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, ta không cho ngươi hỏi thì ngươi không được phép hỏi! Nếu ngươi hỏi tiếp... Ta không ngại giết một vài người đâu!

Đám quân sĩ Ngân Giao Quân phía sau Cổ Thế Hữu đều nắm chắc trường thương, ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm vào tộc nhân Đằng gia trang.

- Dạ dạ.

Đằng Vân Long liền nói.

- Ba thợ săn tốt nhất của các ngươi!

Cổ Thế Hữu quay đầu liếc mắt nhìn lại, hướng về phía đám thợ săn khác trên những chiến mã của Ngân Giao quân, - Chỉ là, trước đây, ta đã nghe các thợ săn thôn trang khác nói là, thợ săn của Đằng gia trang lợi hại nhất là đội trưởng đội thợ săn, tên là Đằng Thanh Hạo. Đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang các ngươi bây giờ, là Đằng Vĩnh Phàm! Do đó, hai người này phải đi!

Hồi Đằng Thanh Sơn còn nhỏ, cha Đằng Vĩnh Phàm chính là đệ nhất hảo hán trong tộc.

Sau khi luyện tập hổ quyền, thực lực Đằng Vĩnh Phàm không thua kém Đằng Thanh Hổ. Hai người Đằng Thanh Hổ và Đằng Thanh Sơn đã đi Quy Nguyên Tông rồi, Đằng Vĩnh Phàm cũng trở thành đệ nhất nhân trong tộc.

- Phàm ca.

Viên Lan đứng sau Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt nhất thời đại biến.

Đằng Vĩnh Phàm cầm tay thê tử mình, có vẻ rất bình tĩnh.

- Đại nhân.

Đằng Vân Long nóng nảy, - Đằng Vĩnh Phàm đúng là đệ nhất hảo hán của Đằng gia trang chúng ta. Nhưng, hắn đứng đầu tộc ta trong nghề thợ rèn, do đó căn bản không vào núi, hắn không phải thợ săn mà.

Những lời này của Đằng Vân Long kỳ thật không đúng lắm. Đằng Vĩnh Phàm mặc dù làm nghề rèn, nhưng lúc thanh niên, cũng

tham gia và đội thợ săn.

Chỉ là sau này làm nghề rèn càng ngày càng giỏi, nên dần dần không tham gia đội thợ săn nữa.

- Vù!

Một ảo ảnh hắc sắc lóe lên.

Đằng Vân Long biến sắc, chỉ kịp lấy hai tay che trước ngực. Lão chỉ cảm giác hai tay đau nhức, tiếng xương vỡ vụn đã vang lên.

- Chát!

Đằng Vân Long văng lên như một cái bao cát.

- Sư phó!

- Lão tộc trưởng!

Những thanh âm vội vàng lo lắng vang lên. Đằng Vân Long rơi phịch xuống chỗ hai thiếu niên trong tộc. Hai thiếu niên này lập tức giơ tay đỡ được lão tộc trưởng.

- Choang!

- Rào!

Thấy thế không ít hán tử trong tộc tuốt binh khí, cả đám đã mặc trọng giáp lúc này mắt vằn đỏ lên. Đằng gia trang ngay khi còn nhỏ yếu, đã dám cùng liều mạng với mã tặc. Bây giờ Đằng gia trang cường đại rồi... Mặc dù cũng sợ sức mạnh trọng kỵ binh của đối phương, nhưng khi đã giận đến vằn mắt lên thì mọi người cũng không còn biết sợ nữa!

- Sư phó.

- Nghĩa phụ!

Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan chạy tới bên cạnh Đằng Vân Long. Khóe miệng Đằng Vân Long lúc này rỉ ra một dòng máu, hai tay run rẩy, một đôi tay máu chảy đầm đìa lúc này có thể thấy cả xương trắng hếu lòi ra ngoài.

- Khụ, khụ...

Đằng Vân Long ho vài tiếng, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, - Vĩnh Phàm, A Lan. Không có việc gì đâu... May mà luyện hổ quyền, mặc dù đôi tay bị phế, nhưng cái mạng nhỏ vẫn còn giữ được.

Tu luyện hổ quyền, thân thể, tạng phủ đều biến thành rất cứng. Một thương được hai tay đỡ được, mặc dù chấn thương, nhưng không thể lấy mạng của Đằng Vân Long.

- Sư phó!

Đằng Vĩnh Phàm hai mắt đỏ lên, gần như muốn khóc, đôi tay sư phó Đằng Vân Long đã bị phế rồi!

- Hơn bốn mươi rồi, đừng có như vậy chứ. Năm đó còn thanh niên, ta cùng ông nội ngươi ở Đại Duyên Sơn, đánh nhau với dã thú, kể cả gãy tay, gãy chân trọng thương, không phải cũng cắn răng tiếp tục đánh?

Đằng Vân Long cười an ủi. So với người già bình thường, sức chịu đựng của Đằng Vân Long mạnh hơn nhiều.

- Ông già, vừa rồi ta nói rồi, ngươi chỉ có thể nghe, không được hỏi! Lần này không lấy mạng ngươi, nhưng lần sau...

Thanh âm lạnh lùng của Cổ Thế Hữu vang lên.

Nhưng Cổ Thế Hữu cũng thấy rất kinh ngạc.

Vừa rồi hắn tùy ý đâm ra một thương, muốn chấn nhiếp người

của Đằng gia trang. Mặc dù chỉ là tùy ý đâm một thương, nhưng cũng không nhẹ tay. Hắn nghĩ rằng lão gia hỏa này hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng rõ ràng vị lão tộc trưởng của Đằng gia trang này mạnh hơn so với hắn tưởng tượng nhiều.

- Các hán tử Đằng gia trang, có muốn đấu với Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo chúng ta?

Ánh mắt Cổ Thế Hữu đảo qua những nam nhân đang phẫn nộ của Đằng gia trang. Đằng Vân Long bị thương cố đứng lên, được Đằng Vĩnh Phàm nâng đỡ, cố cười:

- Chúng ta là một sơn trang nghèo, sao dám đấu với các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo? Không phải là chịu chết sao?

Cổ Thế Hữu cười.

Lập tức Đằng Vân Long tiếp tục nói:

- Thanh Hồ Đảo là môn phái lớn, vậy các ngươi chắc cũng biết, đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông là Đằng Thanh Sơn, chính là cháu ngoại của ta!

Luyện võ trường Đằng gia trang ồ lên.

- Ngươi bảo Đằng gia trang ta phái ra ba thợ săn, cũng không sao. Nhưng Đằng Vĩnh Phàm là cha của Thanh Sơn. Hơn nữa, hắn làm nghề rèn, không phải thợ săn! Không có lý do gì theo các vị đại nhân Thanh Hồ Đảo đi làm việc.

Đằng Vân Long nhìn chằm chằm vào Cổ Thế Hữu. Trong bộ tộc, tộc trưởng là quan trọng nhất, há có thể dễ dàng để tộc trưởng bị người ta bắt đi?

Cổ Thế Hữu nheo mắt lại.

- Lão già này thật là phiền toái.

Nếu đối phương không đề cập tới Đằng Thanh Sơn, hắn có thể giả vờ không biết, cứ mang Đằng Vĩnh Phàm đi.

Nhưng, đối phương đã nói rồi!

Nếu hắn cố gượng ép bắt đi, ép cha của một tiên thiên cường giả ra ngoài làm việc khổ sai, việc này mà truyền ra thì rất khó nghe.

- Thanh Hồ Đảo, chính là một trong tám đại tông phái ở Cửu Châu!

Đằng Vân Long thầm nghĩ, - Dựa theo bộ sách nói lại, càng là Đại tông phái thì càng phải coi trọng thể diện. Nếu ta không nói tên của Thanh Sơn, họ có thể giả vờ không biết. Nhưng bây giờ đã nói ra rồi, hắn là có thể biết điều hơn.

- Đằng thống lĩnh của Quy Nguyên Tông?

Cổ Thế Hữu làm bộ kinh ngạc, nhìn quanh, - Thật không ngờ, Đằng gia trang các ngươi là nhà của Đằng Thanh Sơn.

- Nhưng!

Sắc mặt Cổ Thế Hữu khôi phục lại vẻ băng giá, - Phải mang Đằng Thanh Hạo, Đằng Vĩnh Phàm đi, đây là quân lệnh! Quân lệnh như núi, Thanh Hồ Đảo là chính là đệ nhất tông phái ở Dương Châu, không có khả năng vì một thống lĩnh của Quy Nguyên Tông mà thay đổi quân lệnh. Đã có lệnh, ta phải phục tòng! Về phần Đằng Vĩnh Phàm là cha của Đằng Thanh Sơn... Ta sẽ bẩm báo cho tướng quân đại nhân Ngân Giao quân! Nếu tướng quân đại nhân thay đổi quân lệnh, sẽ đưa Đằng Vĩnh Phàm trở về... Nhưng bây giờ, phải mang đi!

- Ai dám can đảm phản kháng, hết thảy, giết không tha!

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Cổ Thế Hữu nhìn xuống

dưới.

Đằng Vân Long cảm thấy run lên.

Hắn hiểu... Đối phương thật sự muốn dẫn Đằng Vĩnh Phàm đi! Nếu Thanh Hồ Đảo quyết tâm muốn dẫn Đằng Vĩnh Phàm đi, lấy cớ gì mà không được?

...

Trên luyện võ trường cũng ồn ào lên, không ít tộc nhân vô cùng phẫn nộ.

- Ta cùng đi với các ngươi.

Đằng Vĩnh Phàm đứng lên.

Không ít người nóng nảy.

- Phàm ca.

Viên Lan nắm tay hắn, lo đến mức muốn rơi lệ. Đằng Vĩnh Phàm quay đầu cười cười, vuốt má thê tử:

- A Lan, ngươi cũng biết mà, ta phải đi!

Viên Lan chảy nước mắt.

Nàng biết! Người của Thanh Hồ Đảo rõ ràng muốn dẫn Đằng Vĩnh Phàm đi. Nếu hôm nay không nghe lời, phỏng chừng sẽ chết không ít người.

- A Phàm, Thanh Hạo, ta theo các ngươi đi.

Một trung niên hai thái dương tóc hoa râm, lưng đeo kình cung, trong tay cầm trường thương đi tới.

- Cha.

Đằng Thanh Hạo kinh ngạc nhìn người vừa tới.

Người vừa tới chính là sư phó về thương pháp trong tộc Đằng Vĩnh Tương. Đằng Vĩnh Tương đã trên năm mươi tuổi, vì thê tử sớm đã chết, Đằng Vĩnh Tương rất coi trọng con trai Thanh Hạo. Thanh Hồ Đảo đến đây rất bất thiện, hắn không yên tâm cho con trai mình.

- Ừ.

Hai người Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương nhìn nhau. Hai huynh đệ họ sống cùng nhau hơn mười năm, họ cùng đi, gặp chuyện gì cũng sẽ không bó tay chịu trói.

- Cha.

Thê tử Đằng Thanh Hạo và hai đứa con tuổi còn rất nhỏ cầm tay cha. Đằng Thanh Hạo vuốt đầu hai con:

- Cha không ở nhà, phải nghe lời mẹ, biết không?

- Biết rồi cha.

Trong đôi mắt trong veo của hai đứa nhỏ bỗng rơm rớm nước mắt.

- Lên ngựa.

Cổ Thế Hữu nhíu mày quát.

Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Thanh Hạo ba người cười cười chào tộc nhân mình, rồi cầm thiết thương. Trong đó hai người Đằng Thanh Hạo, Đằng Vĩnh Tương đồng thời lưng đeo cung tiễn. Ba người, chia ra ngồi chung ngựa với đám quân sĩ Thanh Hồ Đảo.

- Xuất phát!

Cổ Thế Hữu hạ lệnh.

Quay ngoặt đầu ngựa lại, một trăm trọng kỵ rời đi như sấm sét, chỉ để lại thân nhân và tộc nhân của Đằng gia trang vô cùng lo lắng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 8

Điên Cuồng

Chuyện phát sinh ở Đại Duyên Sơn, Nghi thành. Đằng Thanh Sơn lúc này đang ở quận Giang Ninh nên không biết được Quận Giang Ninh. Đằng phủ.

Dưới mái đình, Đằng Thanh Sơn một thân trường bào xanh xám đang lẳng lặng ngồi trước thạch bàn. Trên thạch bàn là quyển sách U Nguyệt Thương Điển dày cộp được đóng cẩn thận. Bộ sách vừa lật xem tới phần sau.

"Theo U Nguyệt Thương Điển miêu tả về cái gọi là 'nhập vi' của cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan. Một chiêu Xích Hổ Bào yêu cầu về tiên thiên chân nguyên cực kỳ khó khăn, mình cũng làm được, cho thấy 'nhập vi' của mình đã thành." Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cảnh giới Nhập Vi, chia làm hai: một là 'nhập vi' tự thân, hai là 'nhập vi' không gian. (Nhập vi: khả năng khống chế)

"Theo bộ sách miêu tả. Nếu 'thần' có thể rời khỏi thân thể, lan ra chung quanh trong phạm vi một trượng, duy trì thời gian uống một chén trà, coi như xong. Có thể thực hiện tới nhập vi không gian, là lĩnh ngộ được chỗ mấu chốt nhất của 'chân ngã' hoặc 'vong ngã' rồi."

Đằng Thanh Sơn khẽ nhắm hai mắt lại, thử để ý niệm ra khỏi ngoài thân thể. Có kinh nghiệm khống chế phi đao, Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng làm cho ý niệm ly thể.

Nhưng lúc trước ý niệm có một vật để bám vào - Phi đao.

Bây giờ lại là hư không.

- Phù Đằng Thanh Sơn nhíu mày mở mắt. "Thần của mình không có vật bám vào, chỉ là lan ra chung quanh thân thể mà đã tiêu hao ghê gớm như vậy."

Chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, Đằng Thanh Sơn đã choáng váng đầu óc. Cũng tương tự như khi huấn luyện sát thủ ở kiếp trước, hắn đã mê muội khi đói đến cực hạn.

"Sao tiêu hao nhanh như vậy nhỉ." Đằng Thanh Sơn lại thử. Rất hiển nhiên ——

Mặc dù mình hoàn toàn bộc phát, đủ để đánh một trận với Tiên Thiên Thực Đan. Nhưng ở Cửu Châu mênh mông này, tuy là tự bảo vệ mình thì dễ dàng, nhưng nếu gặp phải đại sự, cũng rất khó chen chân vào. Áp lực tâm lý làm cho Đằng Thanh Sơn càng thêm khắc khổ, mong sớm ngày đột phá.

Bây giờ cái hắn muốn thứ nhất là, từ Tiên Thiên Hư Đan tu luyện tới Tiên Thiên Thực Đan.

Thứ hai là sáng chế ra một bộ nội gia quyền công pháp đỉnh cao vượt quá Hổ Hình Thông Thần Thuật, làm cho thân thể mạnh hơn. Chỉ là, khó khăn quá lớn.

Thanh Vũ vui vẻ đi tới đình viện, vừa tới dưới đình của Đằng Thanh Sơn: "Anh mình thật không biết mệt. Cũng không biết là rảnh phải đi chơi với tiểu Thanh nữa." Vừa nghĩ tới Gia Cát Thanh, Thanh Vũ cười trộm. "Hừ hừ, đợi hơn một tháng nữa, tới lễ tết, cha và mẹ sẽ tới đây. Đến lúc đó, với tài nấu nướng và tướng mạo của tiểu Thanh, cha mẹ nhất định rất thích. He he, anh, đợi đến lúc đó, cha mẹ mà nói với ngươi, xem ngươi nói gì đây."

"Còn hơn một tháng nữa, ừm, nhớ cha mẹ quá." Thanh Vũ thu

lại nụ cười, nhìn về phương tây.

Từ bé đã sống chung với cha mẹ. Mẫu thân hiền lành mà thiện lương, cha ôn hòa mà uy nghiêm. Ăn cơm mẹ nấu hơn mười năm, Thanh Vũ rất nhớ cha mẹ.

"Đợi thêm một tháng nữa." Thanh Vũ thầm nghĩ.

Trung tâm thiên hạ của Cửu Châu - Vũ Châu.

Vũ Châu. Quận thành Bắc Hà quận Mấy ngày hôm trước Bắc Hà quận không có tuyết. Nhưng hôm nay, Bắc Hà quận lại có tuyết rơi. Những bông tuyết lông ngỗng bay lả tả, bao trùm cả trời đất. Còn đang buổi sáng, đám bình dân quận Bắc Hà vừa mở cửa sổ đã phát hiện bên ngoài tuyết phủ mặt đất, tuyết rơi dày phải tới ba thước rồi.

Có thể thấy được tuyết rơi nhiều như thế nào.

Quận thành Bắc Hà quận, trong một gian thư phòng hoang vu trong Vạn phủ, có mười tám người tụ tập tại đây.

Mười tám người, có lão nhân, có thanh niên, có phụ nữ.

Trên chiếc bàn viết trong thư phòng, bày biện một mảnh giấy, trên đó nghi đặc những chữ là chữ.

Chủ yếu nói về việc Thiết Y Môn bị diệt, Thanh Hồ Đảo sau đó công kích Quy Nguyên Tông, nhưng không thành. Rồi theo đường vòng đi tới Đại Duyên Sơn ở Nghi Thành, hơn nữa một vài tin tức về nơi đóng quân.

Trầm mặc.

Mọi người xem qua nội dung trên giấy này rất lâu.

- Các vị.

Cô gái mặc áo vải bông trầm trầm nói.

- Những người theo Môn chủ đều chết rồi. Bây giờ, cái quan trọng nhất mà chúng ta phải làm, chính là xây lại Thiết Y Môn. Cũng may, ta khi đi còn mang theo những loại điển tịch của Thiết Y Môn, mọi người theo đó mà chuẩn bị đi.

Một tông phái, muốn xây dựng lại căn cơ, phải cần một thời gian rất lâu.

Tỷ như thu những đệ tử tốt, những đệ tử có tư chất tốt, có nhận thức và nghị lực, sau này mới có thành tựu. Phải biết là hơn một ngàn vạn người mới có thể xuất hiện một tiên thiên cường giả. Thiết Y Môn, muốn có một tiên thiên cường giả mới, biện pháp duy nhất là thu thật nhiều đệ tử.

Đệ tử càng nhiều, làm theo kiểu lưới to vét cá, có lẽ, vài chục đến cả trăm năm mới có thể xuất hiện một tiên thiên.

- Thanh Hồ Đảo.

Một lão già tóc bạc, đôi mắt vằn lên những tia máu, nghiến răng.

- Thiết Y Môn chúng ta sẽ có một ngày báo thù cho các đệ tử vừa chết. Cho dù hao phí bao nhiêu thời gian, trăm năm không được, cho dù ngàn năm, cũng nhất định phải được.

- Phải báo, nhất định phải báo.

Mười tám người này, là những đệ tử trung thành nhất do Thiết Y Môn truyền ra, cũng là mười tám người được môn chủ Thiết Y Môn Niếp Dung tín nhiệm nhất.

Hai tròng mắt người đàn bà mặc áo vải bông lóe ra hàn tinh:

- Dựa theo kế hoạch, từ nay về sau, Thiết Y Môn ta không còn

gọi là Thiết Y Môn, mà là Huyết Y Tông, Huyết Y Tông, bất luận bao nhiêu năm cũng không thể quên được đại cừu này.

- Hoa sư tỷ.

Một thanh niên gầy gò trầm trầm nói.

- Huyết Y Tông, muốn chọn ngày thành lập, thu đệ tử, phải đi từng bước. Khi Huyết Y Tông xuất hiện tiên thiên đầu tiên, mới có tư cách trở thành một tiểu tông phái tàm tạm. Để có được một tiên thiên, phải nuôi dưỡng, ít nhất cũng phải vài chục mười đến cả trăm năm mới có thể thành công, như thế đã là không tệ rồi.

Mười tám người này đều biết.

Thiết Y Môn bị tiêu diệt, muốn xây dựng lại, quá khó quá khó. Dù sao họ chỉ cần có chút tia sáng le lói là vẫn còn có hy vọng.

- Hoa sư tỷ, chúng ta nhất định vì tông phái mà hy sinh cả đời, cả đời mình Thanh niên cao gầy nói đều đều. Hắn vốn đang phong nhã hào hoa nhất, nhưng vì tông phái, phải vứt bỏ tất cả, thay tên đổi họ. Hắn nguyện ý vì tông phái, nhưng trong lòng vẫn hơi tiếng tiếc.

- Chúng ta còn có thể trả thù Thanh Hồ Đảo một cách khác, hơn nữa, không làm lộ thân phận chúng ta.

Thanh niên cao gầy nói.

Mười bảy người còn lại nhìn về phía hắn - Sư đệ nói đi.

Người đàn bà mặc áo vải bông nói.

- Kho báu Vũ Hoàng, cần có một trong cửu đỉnh mới có thể đi vào tìm kiếm. Nếu không, hắn phải chết.

Thanh niên gầy gò trầm trầm nói.

- Điểm ấy tất cả chúng ta đều biết. Huyết Y Tông của ta, muốn khai thác kho báu Vũ Hoàng cũng phải đến mấy trăm năm sau... Do đó, ta thấy bây giờ nên đối ngoại công khai một tin tức, nói là — đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân nơi Đại Duyên Sơn, Nghi Thành, chính vì kho báu Vũ Hoàng đang ở Đại Duyên Sơn.

- Đúng.

Lão già áo lông cừu màu trắng ánh mắt sáng lên, nói theo.

- Đại quân Thanh Hồ Đảo, bây giờ đóng quân ở Đại Duyên Sơn. Một khi tin tức này truyền ra, khẳng định sẽ làm rất nhiều cường giả ngấp nghé. Tỷ như Vũ Hoàng môn, Vũ Hoàng là tổ sư của họ, họ có bỏ qua không? Vũ Hoàng môn một khi nhúng tay vào, đại quân Thanh Hồ Đảo chỉ sợ cũng thiệt thòi.

- Tin tức truyền ra, các Đại tông phái khác cũng sẽ phái người tới.

- Nhưng các Đại tông phái, vẫn phải luôn luôn đề phòng lẫn nhau nên không thể toàn tâm toàn ý. Do đó họ sẽ không phái ra quá nhiều người, còn đại quân Thanh Hồ Đảo chiếm được ưu thế, vì đoạt kho báu Vũ Hoàng, tất phải có một tràng chém giết. Đợi sau khi Thanh Hồ Đảo chém giết thiệt hại nặng, sau khi các tông phái khác cũng bất lực thỏa hiệp, lúc đó chúng mới phát hiện ra, muốn tiến vào mê cung kho báu Vũ Hoàng, không có một trong cửu đỉnh thì tất phải chết.

- Hay.

- Chẳng những làm cho Thanh Hồ Đảo chết một đám nhân mã thật lớn trong bảo cung trong bảo tàng Vũ Hoàng, còn làm cho chúng chém giết hận thù với các tông phái khác.

- Về phần các tông phái khác, họ cũng thèm thuồng bảo tàng Vũ Hoàng, có chết cũng đáng.

.

Mười tám người này, liên tưởng tới tình huống bi thảm khi môn phái mình bị diệt, rồi nghĩ đến đám cao thủ của tám Đại tông phái chết đi một số, ngược lại thấy rất thoải mái. Vì trả thù, mười tám người này bắt đầu lặng lẽ truyền bá tin tức về kho báu Vũ Hoàng.

Rất hiển nhiên.

Một cơn lốc sắp dấy lên.

Trong thời loạn, mỗi một người đều có tao ngộ khác nhau, mỗi một tông phái cũng không khỏi có những chuyện khác nhau.

Như những tiểu tông phái ở Từ Dương quận, có thể bị tiêu diệt bất kỳ lúc nào. Như bây giờ Thanh Hồ Đảo thống nhất Từ Dương quận, tất cả các tiểu tông phái đều bị xóa sổ.

Không ai chú ý tới họ.

Nhưng khi Thiết Y Môn bị diệt lại khiến cho người trong thiên hạ chú ý. Bởi vì Thiết Y Môn cường đại hơn nhiều so với những tiểu tông phái ở Từ Dương quận. Nhưng Thiết Y Môn tồn tại trên ngàn năm, nếu so với những tiểu tông phái ở Từ Dương quận này thì đã là may mắn lắm rồi.

.

Tự cho là vận mệnh mình xấu, đương nhiên sẽ thấy xấu.

Tự thấy vận mệnh mình tốt, vẫn còn có chỗ tốt.

Tiểu tông phái Từ Dương quận, hâm mộ Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông.

Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông, thấy Thanh Hồ Đảo cường đại, hy vọng mình có thể theo kịp Thanh Hồ đảo, trở thành đệ

nhất Dương Châu.

Còn Thanh Hồ Đảo, hy vọng có một ngày, có thể so sánh vai được với Ma Ni Tự. Cho dù không theo kịp Ma Ni Tự, cũng muốn vượt qua Vũ Hoàng môn, gia tộc họ Doanh.

.

Còn nhân loại.

Thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Thế Hữu, xuất thân ngon lành, từ bé đã được khoác cho cái hào quang thiên tài. Nhưng khi Đằng Thanh Sơn quật khởi, trong lòng hắn bắt đầu không cân bằng.

Đằng Thanh Sơn, thực lực rất mạnh. Mười bảy tuổi, đủ để đấu một trận với cường giả Tiên Thiên Thực Đan. Nhưng hắn cũng không thỏa mãn, hắn tiếp tục theo đuổi đỉnh cao.

.

Đằng Vĩnh Phàm, một hán tử bình thường. Khi còn trẻ, hy vọng có một nhi tử vĩ đại, không cầu có thể vượt qua Đằng Thanh Hổ, cũng muốn không kém quá xa. Nhưng trời đã ban cho hắn một con trai, biểu hiện của nhi tử vượt xa kỳ vọng. Con mình thậm chí còn làm cho Đằng gia trang cường đại tới mức những bang phái mã tặc cũng không dám trêu vào.

Nếu không phải có Đằng Thanh Sơn, vài lần bang phái mã tặc tranh quyền, Đằng gia trang cho dù không bị diệt, cũng phải chết một mớ tộc nhân.

Song.

Cũng vì Đằng Thanh Sơn, hôm nay Cổ Thế Hữu lại muốn dẫn hắn đi.

Sự tồn tại của Đằng Thanh Sơn là tốt hay xấu '

Đáp án này, trong lòng hán tử chất phác Đằng Vĩnh Phàm là rất hiển nhiên: có nhi tử như vậy, hắn rất kiêu hãnh. Người ta sống một đời, cầu cái gì? Có được nhi tử như vậy, có thể làm tộc nhân Đằng gia trang vừa bước ra ngoài là được những dân ở các thôn trang khác vô cùng hâm mộ.

Thế là đủ rồi.

Thời loạn thế này, mỗi ngày đều có người chết, mỗi một người ai cũng thấy thân nhân mình là vô cùng trọng yếu. Không ai hơn ai. Cho dù là môn chủ cao cao tại thượng, cường giả Thiên bảng, nói chết là cũng chết.

Đây là loạn thế.

Đằng Vân Long cũng nghĩ như vậy. Do đó lúc trước, Đằng gia trang có không ít thiếu nữ bị đám bang phái mã tặc bắt đi, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nhục.

Đằng Vĩnh Phàm cũng biết như vậy, do đó, hắn theo người của Thanh Hồ Đảo đi.

Đằng Thanh Sơn cũng biết như vậy, do đó, Thanh Hồ Đảo vừa đánh tới, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể nắm chắc trường thương trong tay, đánh một trận với địch.

.

Kho báu Vũ Hoàng.

Đây là một bảo tàng có thể cho làm cho một người mạnh hơn, làm cho tông phái huy hoàng hơn không nghi ngờ gì, một khi tin tức truyền ra, một cơn lốc máu tanh sẽ bốc lên. Theo đó, sẽ chết rất nhiều, rất nhiều người.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 9

Vô Để Động

Đám quân sĩ mặc cường giáp áp giải chín thợ săn hành tẩu qua Đại Duyên Sơn, làm cho bông tuyết đọng trên những bụi cỏ dại rung động lắc lư, lúc lên lúc xuống.

- Gừ …

Từ xa xôi thỉnh thoảng vọng đến vài tiếng dã lang tru.

- Những súc sinh này đều gặp tai ương rồi.

Đằng Vĩnh Tương cười nói. Đằng Vĩnh Phàm tay cầm thiết thương cũng cười phụ họa, vừa đi vừa tính toán:

- Tính cả những thợ săn đã tụ tập lúc trước, lần này Thanh Hồ Đảo bắt đủ một trăm tám mươi thợ săn. Mỗi một thôn trang bắt ba người, có khoảng sáu mươi thôn trang! Bây giờ, chín thợ săn và năm mươi quân sĩ Ngân Giao Quân làm thành một tiểu đội, cũng chính là hai mươi tiểu đội.

Lúc này, hai mươi tiểu đội này đều phân tán tìm kiếp khắp Đại Duyên Sơn.

Không chỉ riêng họ, còn mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân, năm ba người làm thành một tiểu đội, phân tán tìm khắp nơi trong vùng Đại Duyên Sơn. Thế nhưng Đại Duyên Sơn còn lớn hơn Hỏa Diệm Sơn rất nhiều. Nếu không có dân bản xứ làm hướng đạo, cứ

tìm như người mù thì không biết phải tìm tới khi nào.

“Năm mươi quân sĩ mặc trọng giáp, áp giải chín thợ săn. Muốn chạy trốn cũng rất khó!” Đằng Vĩnh Phàm thầm nghĩ.

- Vừa rồi chín người các ngươi nói về “Vô Để Động” (động không đáy), còn xa lắm không?

Tên cầm đầu năm mươi quân sĩ Ngân Giao Quân là một tráng hán hình thể như gấu chó, hắn không nhịn được quát hỏi.

Tuy là chín tên thợ săn, nhưng sáu thợ săn ở thôn trang khác đương nhiên chỉ biết theo thợ săn Đằng gia trang, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

- Đại nhân.

Đằng Thanh Hạo đáp:

- Vô Để Động cách chỗ bọn ta không xa lắm, đi dọc theo sơn đạo đại khái còn khoảng hai mươi dặm nữa. Trước khi trời tối, khẳng định chúng ta có thể tới được.

Trong vùng núi này, hai điểm nếu theo đường chim bay thì có thể rất gần, nhưng sơn đạo gập ghềnh, thỉnh thoảng còn có hẻm núi sâu, vực sâu vân vân..., nên đường đi thực sự sẽ phải qua rất nhiều đường vòng rất xa.

- Các ngươi nhanh lên một chút, đừng có lề mề!

Tráng hán to như gấu chó này hét lớn, tiếp tục đi tới.

- Thanh Hạo huynh đệ, người của Thanh Hồ Đảo sẽ không giết chúng ta chứ?

Những thợ săn thôn trang khác đến gần Đằng Thanh Hạo, thì thầm hỏi.

- Tới đâu hay tới đó. - Đằng Thanh Hạo cũng thấp giọng đáp.

Đằng Vĩnh Phàm nhớ lại lúc trước khi 180 thợ săn tụ tập với nhau, nhớ lại tình cảnh bị đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung thẩm vấn: "Đảo chủ Thanh Hồ Đảo hỏi chúng ta có thấy cung điện cổ xưa nào ở vùng núi này không? Chúng ta đều nói không thấy. Sau đó hắn lại hỏi có phát hiện ra lối đi thông xuống huyệt động ngầm, hồ sâu vân vân... "

- Hiển nhiên, Thanh Hồ Đảo đang tìm cung điện cổ xưa! Còn cung điện cổ xưa, hẳn là ở ngầm dưới chân Đại Duyên Sơn rồi!

Đằng Vĩnh Phàm có thể đoán ra rất dễ dàng.

- Ngầm dưới lòng đất Đại Duyên Sơn có cung điện cổ xưa à?

Đằng Vĩnh Phàm ngẫm lại, xem ra không dám tin.

...

Sâu trong Đại Duyên Sơn, ở bên cạnh một dòng suối nhỏ trống trải, có rất nhiều quân doanh đóng quân tại đây.

Bên trong đại trướng. Mười ba vị tiên thiên cường giả đang ngồi trên ghế.

- Hai mươi đội, cùng với chín ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân đã tìm kiếm hai canh giờ, vẫn còn chưa có tin tức gì về?

Người đàn bà áo tím cau mày.

Lần này nhân mã tìm tòi tổng cộng có hai mươi tiểu đội, đến cả ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân, thêm vào chín ngàn người phân tán lùng sục, đủ một vạn quân sĩ Ngân Giao Quân đang truy tìm.

- Đừng nóng, ta tin là trước khi trời tối sẽ có tin tức.

Đại đa số trưởng lão đều thong dong uống trà.

- Đảo chủ!

Triệu Đan Trần nhìn về phía Cổ Ung đang nhắm mắt dưỡng thần. Cổ Ung mở to mắt, Triệu Đan Trần nói tiếp:

- Chúng ta đưa ba vạn đại quân đóng ở Đại Duyên Sơn... Tin tức này mà lan ra ngoài sẽ khiến cho người khác chú ý chứ?

Cổ Ung khóe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ:

- Triệu trưởng lão! Làm người khác chú ý thì sao? Đại quân Thanh Hồ Đảo trước diệt Thiết Y Môn, sau chuẩn bị công kích Quy Nguyên Tông... Bây giờ, đóng quân tại Đại Duyên Sơn, có gì là chuyện lớn đâu? Cho dù tông phái khác có biết, nhiều nhất cũng chỉ nghi hoặc tại sao chúng ta đóng quân tại đây, rất khó để họ liên tưởng đến kho báu Vũ Hoàng, phải không?

Cổ Ung nhìn về phía mọi người, hỏi tiếp:

- Nếu các vị trưởng lão thấy Tiêu Dao Cung đột nhiên đưa quân đội tới đóng quân một một tòa núi, các vị sẽ nghĩ đến cái gì?

- Ta chỉ hoài nghi có phải là Tiêu Dao Cung đã phát hiện ra mỏ khoáng sản gì gì đó ở trên núi hay không!

Triệu Đan Trần cười ha ha.

Các vị trưởng lão khác vừa nghe, đều cùng cười.

Chỉ mười ba người bọn họ là biết về "kho báu Vũ Hoàng", do đó vẫn cảm thấy thấp thỏm, chỉ sợ khiến cho người khác hoài nghi. Nếu lén lút, một khi bị các Đại tông phái khác phát hiện, chỉ sợ mới có thể hoài nghi thật.

Còn bây giờ quang minh chính đại như vậy, để đại quân đóng quân tới đây...

Chỉ sợ, cơ hồ tất cả các tông phái, đều cho rằng …

Có lẽ họ phát hiện ra một mỏ khoáng sản lớn, nên muốn chiếm cứ!

- Kho báu Vũ Hoàng, mấy ngàn năm nay chưa từng có ai tìm được. Không ai có thể nghĩ đến chúng ta tới đây vì kho báu Vũ Hoàng. Do đó, yên tâm đi!

Cổ Ung mỉm cười nói. Tuy bề ngoài thì mỉm cười, nhưng từ đáy lòng Cổ Ung lại vẫn hơi hơi lo: "Những loạn tặc của Thiết Y Môn có biết bí mật này không?"

Mặc dù lo lắng, nhưng Cổ Ung cũng không có cách nào khác.

Tiêu diệt một đại môn phái tồn tại trên ngàn năm, gần như không có khả năng trảm thảo trừ căn, giết sạch mọi người được.

Tựa như Thiết Y Môn, có đệ tử ở Sở quận, quân sĩ cũng mười hơn vạn người, còn có những người đóng quân ở nơi khác. Tông phái dù lợi hại tới đâu, cũng không có khả năng giết sạch mọi đệ tử của Thiết Y Môn vốn gốc sâu rễ dày như vậy! Do đó, diệt loại tông phái này, chỉ cần giết sạch toàn bộ lực lượng trung thành và cao thủ tiên thiên là đủ rồi.

Dù sao...

Còn vài cao thủ hậu thiên mà thôi. Chẳng lẽ bằng vào hơn mười hậu thiên cao thủ mà chống lại được Thanh Hồ Đảo sao?

Nếu Thanh Hồ Đảo dễ diệt như vậy, cũng không có khả năng tồn tại nhiều năm như vậy.

"Phải mau tìm được kho báu Vũ Hoàng, rồi đem toàn bộ bảo tàng đi!" Cổ Ung thầm nghĩ.

- Đảo chủ, đảo chủ!

Đột nhiên bên ngoài vọng vào tiếng kêu la hưng phấn, một

bóng người không hề qua bước thông báo mà xông thẳng vào.

- Đảo chủ, phát hiện ra hồ nước ngầm!

Trung niên này hai mắt tỏa sáng, báo với giọng kích động.

- Vù!

Cơ hồ mười ba tiên thiên cường giả đều đồng thời đứng lên.

Cổ Ung dán mắt vào hắn, ra lệnh:

- Nhanh, báo cáo tình hình một cách cẩn thận.

- Vâng, đảo chủ!

Gã trung niên này hít sâu một hơi:

- Là như thế này. Lần này một tiểu đội, sau khi tìm tòi, tìm được một động sâu không đáy trong đám cỏ dại bụi rậm. Những thợ săn nói động này sâu rất khôn lường, không ai dám đi vào. Lúc đó, có hai mươi quân sĩ Ngân Giao Quân, dựa vào dây thừng, dây leo, chậm rãi đi xuống. Đại khái gần nửa canh giờ, có vài quân sĩ Ngân Giao Quân hoảng sợ từ trong động sâu chạy ra, đồng thời, đuổi theo phía sau là một con yêu thú!

- Yêu thú?

Cổ Ung và mười hai người còn lại đều sáng mắt.

Kỳ thật họ sớm đã biết nơi chôn dấu kho báu Vũ Hoàng, thiên địa linh khí sung túc, khẳng định sẽ có tình huống đặc thù xuất hiện. Việc xuất hiện yêu thú cũng không có gì kỳ quái. Nơi đó xuất hiện yêu thú, chứng tỏ... rất có thể tìm đúng chỗ rồi.

- Đó là một con "xuyên thạch thú" dài gần một trượng. Trong lúc đánh nhau với đám quân sĩ, yêu thú này cũng khiến cho quân sĩ Ngân Giao Quân đang ở chung quanh kéo đến. Số đông quân sĩ

Ngân Giao Quân vây chặt, cuối cùng làm cho con xuyên thạch thú chạy vào động sâu. Trận này, bốn thợ săn bị xuyên thạch thú giết chết, sáu mươi tám quân sĩ Ngân Giao Quân chết, còn có hơn hai mươi người bị thương.

- Xem ra con xuyên thạch thú này còn chưa lột xác. - Cổ Ung nhận định.

Toàn thân Xuyên thạch thú bao trùm lân giáp, nó có bốn trảo và hàm răng có thể dễ dàng xé rách, nhai vụn đá tảng. Chúng là yêu thú sống ngầm dưới đất. Gặp phải loại sinh vật này, quân sĩ Ngân Giao Quân mặc trọng giáp sẽ gặp phải khắc tinh. Xuyên thạch thú có thể dễ dàng xé rách trọng giáp.

- Sau khi thoát khỏi động ngầm dưới đất, hai quân sĩ Ngân Giao Quân may mắn kể, khi họ xuống đất, đại khái sâu hơn tám mươi trượng, phát hiện ra một hồ nước ngầm dưới đất. Hồ này có đáy thông xuống đất, rất lớn! Ít nhất hơn mười trượng, đều là nước! Bởi dưới đất không có ánh sáng nên họ không dám đi quá xa, lập tức lên ngay. Nhưng trên đường trở lên lại gặp phải xuyên thạch thú công kích.

Vừa nghe xong, bọn người Cổ Ung cảm thấy rất vui vẻ.

“Vốn phải là Đại Hồ, nhưng phương viên Đại Hồ hơn mười dặm.” Cổ Ung còn nhớ bộ sách có ghi lại, “Đại Hồ có kích cỡ chừng đó, chôn ngầm dưới đất, được đá núi bao trùm. Không ngờ, vẫn tồn tại hồ nước như vậy.”

- Đi trước dẫn đường!

Cổ Ung hạ lệnh.

Lúc này mười ba tiên thiên cường giả nhanh chóng chạy tới nơi vừa phát hiện động sâu.

...

Nơi đây đã tụ tập mấy trăm quân sĩ Ngân Giao Quân. Sau khi Cổ Ung và mười hai tiên thiên cường giả đến, tất cả mọi người đều tránh ra.

- Đảo chủ, đây là lối đi thông xuống động ngầm rất sâu.

Theo chỉ dẫn, Cổ Ung đi đến bên cạnh động sâu.

Cỏ dại chung quanh động sâu đều được vạt sạch, lộ ra động sâu đen ngòm rộng chừng ba bốn trượng, liếc mắt nhìn không tới đáy. Mà bùn đất bên cạnh động sâu còn có vài vết máu màu đen, thậm chí còn có cả thịt vụn, trên mặt đất cũng có từng đạo vết nứt thật sâu. Rất hiển nhiên nơi đây vừa trải qua một trận đại chiến.

- Tốt lắm!

Cổ Ung gật đầu.

- Tông chủ, còn đám thợ săn thì làm sao bây giờ?

Lam tướng quân thấp giọng hỏi.

Cổ Ung quay đầu liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng hạ lệnh:

- Xử tử toàn bộ!

Đám thợ săn biết Thanh Hồ Đảo muốn tìm cung điện thần bí. Cũng biết Thanh Hồ Đảo muốn tìm lối đi thông xuống động sâu ngầm dưới đất, hoặc hồ sâu gì gì đó... Do đó không thể lưu họ lại! Mặc dù nói rằng tạm thời các Đại tông phái khác cũng không biết Thanh Hồ Đảo đang tìm kho báu Vũ Hoàng. Nhưng, với tính cách của Cổ Ung... cẩn thận là tốt nhất.

- Vâng. - Lam tướng quân đáp.

- Còn nữa, truyền lệnh của ta, ra lệnh cho quân sĩ Ngân Giao Quân lấy động sâu làm trung tâm, đóng quân chung quanh đó năm sáu dặm.

Cổ Ung cũng hiểu ba vạn người không có khả năng phong tỏa toàn bộ cả Đại Duyên Sơn, do đó chỉ có thể thu nhỏ lại khu vực phong tỏa.

- Ra lệnh mọi người tập trung, ra lệnh hành hình.

Cổ Ung liên tiếp phân phó.

...

- Hồ sâu này lạnh quá. Mùa đông đã rất lạnh, hồ sâu còn lạnh hơn.

Vài tên quân sĩ Ngân Giao Quân tìm tòi động sâu, đang ở giữa sườn núi nhìn vào Bích Hàn Đàm, lấy tay thử cảm nhận về độ lạnh, nhưng không một ai dám xuống hồ.

- Vèo!

Một tiếng vang bén nhọn vang vọng khắp chân trời.

Những tên quân này ngẩng đầu lên nhìn.

- Lệnh tập kết, đi! Đình chỉ tìm kiếm, trở về nhanh!

Những tên quân sĩ Ngân Giao Quân này lập tức chạy đi.

...

Dựa theo quy định từ trước, một khi phát ra tín hiệu tập kết, tất cả các tiểu đội đình chỉ lùng sục, tụ tập về nơi phát ra tín hiệu. Khi lệnh tập kết vừa phát ra một lát:

- Vèo! vèo! vèo!

Sau đó ba âm thanh bén nhọn liên tiếp vang vọng phía chân trời.

Chính là tín hiệu xử tử tất cả thợ săn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 10

Xử Tử.

Quân doanh ở Đại Duyên sơn! Thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu cầm một thanh hắc sắc trường thương, đang luyện tập. Ba tiếng ám hiệu liên tục vang lên, làm cho Cổ Thế Hữu không khỏi quay đầu nhìn về phía chân trời.

- Toàn bộ xử tử?

Cổ Thế Hữu nhướng mày, hắn đương nhiên biết ám hiệu này nghĩa là như thế nào.

- Như thế cha Đằng Thanh Sơn cũng sẽ phải chết sao?

Lúc trước khi đi bắt đám thợ săn, việc bắt Đằng Vĩnh Phàm thuần túy là quyết định của cá nhân Cổ Thế Hữu. Mặc dù Thanh Hồ Đảo cho rằng Đằng Thanh Sơn có uy hiếp, nhưng dù sao cũng mới chỉ là Tiên Thiên Hư Đan, những người đứng đầu Thanh Hồ Đảo còn chưa để vào mắt. Tuy các trưởng lão không vội, nhưng Cổ Thế Hữu lại có chút bất bình.

Đằng Thanh Sơn chỉ là một người xuất thân ở nông thôn, vừa nổi lên đã đạt tới đệ nhất Tiềm Long Bảng, đứng ngay trên đầu hắn. Nếu chỉ có thế thì Cổ Thế Hữu còn có thể nhẫn nhục, hắn còn cố gắng tu luyện nhiều hơn để vượt qua Đằng Thanh Sơn.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn lại biết Đằng Thanh Sơn đã đạt tới tiên thiên!

Mười bảy tuổi đã là tiên thiên, làm cho Cổ Thế Hữu vốn đang thuận buồm xuôi gió chịu không nổi nữa. Do đó hắn nảy sinh ý niệm đen tối, muốn bắt cho được Đằng Vĩnh Phàm. Nếu nhất cử có thể dẫn dụ Đằng Thanh Sơn tới, chỉ sợ Thanh Hồ Đảo không ngại giết Đằng Thanh Sơn ngay.

- Đằng Thanh Sơn! Cha của ngươi tiêu rồi. Đây không phải là lệnh của ta a.

Cổ Thế Hữu lộ ra nụ cười tà dị.

- Kỳ thật mạng cha ngươi cũng không tệ, khi chết cũng có tới một trăm bảy mươi chín thợ săn chôn cùng.

...

Trong một hẻm núi của Đại Duyên Sơn, tốp chín người thợ săn của Đằng Vĩnh Phàm đang cùng quân sĩ Ngân Giao Quân tụ tập tại đây. Ở đó có một cái động chừng ba trượng, sâu không đáy. Cái loại động sâu như thế này cũng khá nhiều ở Đại Duyên Sơn.

- Này, mấy người các ngươi!

Một quân sĩ Ngân Giao Quân độc nhãn quát.

- Mấy người đội trưởng ở dưới đó còn bao lâu mới có thể lên?

Đằng Thanh Hạo bất lực lắc đầu nói:

- Các vị đại nhân! Đám thợ săn chúng ta đều không dám mò vào Vô Để Động. Nên không biết phải bao lâu? Nhưng... Với thực lực của hai mươi vị đại nhân đó, nhất định không có việc gì đâu.

Đằng Thanh Hạo là đội trưởng đội săn mới của Đằng gia trang, cũng từng trải không ít việc, gặp qua không ít người. Đại đương gia Bạch Mã Bang, thành chủ Nghi thành, hắn đều gặp qua. Do đó cũng không cóm róm.

- Hừ.

Tên độc nhãn long hừ nhẹ một tiếng. Ngay lúc này…

- Vèo!

Một âm thanh bén nhọn vang vọng khắp bầu trời.

- Hả? Lệnh tập kết?

Ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân ở trên mặt đất ngửa đầu nhìn trời.

- Xem ra đã tìm được rồi.

Độc nhãn long bất lực đi đến cửa khẩu, hướng về phía động khẩu hô lớn:

- Đội trưởng, lệnh tập kết! Chúng ta trở về thôi.

Chỉ nghe những tiếng "trở về thôi" … "trở về thôi" từng đợt, từng đợt vang vọng quanh quẩn mãi trong động sâu vô định.

- Mọi người chuẩn bị một chút, chuẩn bị trở về. - Tên lính độc nhãn nói.

Ngay lúc này ——

- Veo! Veo! Veo!

Liên tục ba âm thanh vang lên, đám quân sĩ Ngân Giao Quân đang ở trên mặt đất, chuẩn bị đứng lên xuất phát đều chết lặng. Họ đều hiểu rõ tín hiệu đó có hàm ý gì. Trước khi đi, họ đều được thông báo. Lập tức, ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân lặng lẽ đưa mắt trao đổi!

- Sắp được về rồi.

Đám thợ săn cũng đều đứng lên.

- Phốc!

Một đao nhanh chóng, mang theo một luồng hàn quang lướt qua yết hầu một thanh niên, chỉ thấy cái đầu lâu bị văng lên, máu từ cổ phun ra như suối.

Sau khi tập kích giết một thợ săn, tên lính độc nhãn chợt quát:

- Giết!

Ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân cơ hồ đồng thời bổ về phía tám thợ săn còn lại. Đám thợ săn chỉ có chống cự lấy lệ, còn quân sĩ Ngân Giao Quân lại được huấn luyện cực tốt, hơn nữa bọn họ có tới ba mươi người. Nếu ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân mà không giết sạch được chín tên thợ săn không có trọng giáp, thì quả là việc đáng cười!

- Phốc! Phốc!

Trở tay không kịp, lại thêm hai thợ săn bị giết, ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân được huấn luyện cực tốt phân tán ra, dường như đang gói bánh vằn thắn, vây kín sáu gã thợ săn trong vòng vây.

- Chạy mau!

Đằng Thanh Hạo gào lên thê thảm. Sáu gã thợ săn may mắn còn sống lập tức lao nhanh về phương bắc.

- Trốn mau!

Đằng Vĩnh Phàm vội vàng quát to. Vì quân sĩ Ngân Giao Quân sắp xiết chặt vòng vây, nếu chạy chậm một chút, coi như xong đời.

- Phập Một trung niên hán tử gặp phải hiểm cảnh, cầm một cây thương có dây tua đỏ, giận dữ quát một tiếng, rồi đâm vào

một quân sĩ Ngân Giao Quân.

- Choang!

Mũi thương đâm vào trọng giáp, chỉ để lại một vết trắng mờ.

- Vù!

Tên lính Ngân Giao Quân một đao tàn nhẫn, lại cắt đứt yết hầu, giết chết một thợ săn! Rất hiển nhiên, trong những thợ săn may mắn, ba người Đằng gia trang có thực lực cao nhất, cũng chạy nhanh nhất.

- Các ngươi trốn không thoát đâu.

Một tiếng cười chế diễu, ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân rốt cục hoàn thành vòng vây. Đằng Vĩnh Phàm, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Thanh Hạo cùng với hai thợ săn khác sắc mặt đại biến. Còn ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân thì bắt đầu thu nhỏ vòng vây, ép vào năm tên thợ săn.

- Trốn!

Đằng Vĩnh Phàm hét lớn một tiếng, thân hình chớp động.

- Vèo!

Thương làm bằng thép ròng tựa như một con du long đập mạnh về phía tên quân sĩ Ngân Giao Quân phía trước, mang theo một tiếng rít chói tai. Uy thế làm cho ba gã quân sĩ Ngân Giao Quân phía trước sắc mặt đại biến, lập tức vung chiến đao ngăn cản.

- Bùng!

Một loạt những tiếng va chạm.

Đằng Vĩnh Phàm lại trực tiếp đập gục một quân sĩ Ngân Giao

Quân, hai quân sĩ bên cạnh cũng dạt sang một bên. Phải biết là, khi Đằng Thanh Sơn còn nhỏ thì cha hắn đã là đệ nhất hảo hán trong tộc. Sức mạnh song chưởng đã hơn một ngàn cân. Luyện tập hổ quyền vài năm, sức mạnh thân thể càng tăng nhiều, đạt tới hai ngàn cân.

Hơn nữa tu luyện hổ quyền, trong cơ thể cũng có nội kình, có thể trong nháy mắt bộc phát lực ngàn cân!

Bình thường sức mạnh đạt tới hai ngàn cân, chính là vũ giả nhị lưu. Trong khi đó ‘ ngũ trưởng ’ bình thường cũng chỉ có thực lực vũ giả nhị lưu thôi. Đằng Vĩnh Phàm lại luyện ‘ Đại Thương Thung’, thương pháp tự nhiên rất mạnh.

Nếu trong ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân, đơn đả độc đấu, sợ không có lấy một tên nào có thể thắng được dễ dàng. Thế nhưng... Đối phương có rất nhiều người, hơn nữa đều có trọng giáp!

- Đi.

Đằng Vĩnh Phàm hét lớn một tiếng, Đằng Vĩnh Tương, Đằng Thanh Hạo liền đuổi theo.

Vù! Vù! Vù!

Ba người muốn chạy trốn.

Nếu đơn giản để họ bỏ chạy như vậy, Ngân Giao quân sẽ không xứng với danh là quân đội tinh anh của Thanh Hồ Đảo. Ba người vừa té ngã, các quân sĩ khác lập tức khép lại, bịt kín lỗ hổng.

- Vây sát!

Một tiếng quát lạnh, thanh chiến đao lập tức bổ tới. Đối diện với vô số chiến đao, Đằng Vĩnh Phàm cảm thấy nguy cơ.

- Phốc! Phốc!

Một lần vây sát, hai thợ săn kia chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi bị chém chết mà không cam lòng.

- Choang! Choang! Choang!

...

Đều luyện tập hổ quyền, Đại Thương Thung, ba người Đằng gia trang thân hình rất linh hoạt, thương pháp vừa nhanh vừa mãnh liệt. Ba người liên thủ có thể ngăn trở không ít chiến đao.

- Thanh Hạo.

Đằng Vĩnh Tương vung cước đá mạnh tới, gạt thanh đao đang bổ về phía nhi tử Đằng Thanh Hạo của mình. Cứu nhi tử đương nhiên phải phân tâm, cho dù Đằng Vĩnh Tương có nhanh như thế nào, vẫn nghe ‘ phốc ’ một tiếng, một thanh chiến đao từ phía sau chém sâu vào sau lưng hắn thành một vết thương máu chảy đầm đìa.

- Cha.

Đằng Thanh Hạo kinh hãi. Trong nháy mắt, vòng vây một lần nữa bịt kín.

- Thanh Hạo, đi.

Đằng Vĩnh Tương ôm eo Đằng Thanh Hạo, rồi lập tức dùng hết lực cánh tay phải.

Vù!

Thân thể trăm cân của Đằng Thanh Hạo bị ném bay lên, ra khỏi vòng vây.

- Vèo!

Đám quân sĩ Ngân Giao Quân nhân cơ hội, một đao chém thẳng vào ngực Đằng Vĩnh Tương.

...

Đằng Thanh Hạo bị ném văng lên rồi rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại, không khỏi luống cuống trợn tròn mắt, khóe mắt như muốn xé ra:

- Cha!

Tiếng kêu thê lương thống khổ vang lên.

- Đồ chó!

Đằng Vĩnh Tương bị một đao đâm vào ngực, cảm giác thấy đầu bắt đầu choáng váng, quát lớn một tiếng, mang tất cả sức mạnh còn sót lại của mình hoàn toàn nhập vào cây thương bằng thép ròng.

- Trung Bình Thứ!

Đằng Vĩnh Tương hét lớn một tiếng!

Hưu!

Chiêu Trung Bình Thứ là một chiêu thương đắc ý của thương pháp Đằng gia trang. Đằng Vĩnh Tương là sư phụ về thương pháp, luyện Trung Bình Thứ đã bốn mươi năm, vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời đã xuất chiêu, nhanh như một tia chớp!

- Choang!

Mũi thương trực tiếp đâm phá mặt nạ bảo hộ, xiên qua đầu một quân sĩ Ngân Giao Quân! Đây là người đầu tiên trong số ba mươi quân sĩ Ngân Giao Quân bị chết.

Hai mắt tóe lửa, sau một chiêu ‘ Trung Bình Thứ ’ giết chết

một quân sĩ Ngân Giao Quân, Đằng Vĩnh Tương rốt cuộc bất động.

- Đuổi theo tiểu tử kia.

Tên lính Độc nhãn long quát.

- Cha.

Đằng Thanh Hạo gạt nước mắt, cắn răng chạy như bay ra thật xa, trong lòng hết sức đau đớn, phẫn nộ, hắn càng muốn chạy trốn thật nhanh! Cha hắn chính vì hắn mà chết. Nếu không, với đại sư phụ về thương pháp như cha hắn, đâu có chết nhanh như vậy.

...

- A ~~~

Đằng Vĩnh Phàm toàn thân đã có ba vết thương, giống như một con mãnh hổ nổi giận, nhảy cao lên. Thương bằng thép ròng đột nhiên vung lên, đánh cho một tên lính muốn đuổi theo Đằng Thanh Hạo gục xuống. Tay trái lập tức nắm lấy cổ chân của tên lính này, tựa như cầm lấy một cây gậy sắt, đập mạnh xuống đất một cái!

Ầm!

Một cú đập này, đầu tên lính Ngân Giao Quân đã bị đánh vỡ tung, thậm chí cả mũ trụ cũng bị vỡ ra.

Vù! Vù!

Đằng Vĩnh Phàm cuồng nộ, vung thi thể tên lính Ngân Giao Quân, đập vào mấy tên lính còn lại, sau đó vứt một cái thi thể đó nhằm phía một tên lính đang đuổi giết Đằng Thanh Hạo ở xa khiến cho gã ngã xuống.

- Giết chết hắn!

Đám quân sĩ nổi xung thiên. Giết vài tên thợ săn, mà cũng có thương vong. Thật quá mất mặt.

...

Trên mặt Đằng Thanh Hạo đầy nước mắt, nhưng hắn vẫn chạy như một con beo, nhanh chóng luồn lách như lướt trong núi rừng. Chẳng mấy chốc đã mất hẳn bóng dáng của hai tên lính đuổi giết. Bởi vì... Đây là Đại Duyên Sơn! Mà Đằng Thanh Hạo lại là đội trưởng đội thợ săn!

Đằng Thanh Hạo quá quen thuộc về Đại Duyên Sơn.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là có Đằng Vĩnh Phàm cản trở đám lính ở phía sau, nếu không đại lượng quân sĩ thi triển nội kình lao lên vây sát, Đằng Thanh Hạo chắc chắn trốn không thoát.

Trong núi rừng, chạy được chốc lát, thỉnh thoảng hắn lại phát hiện hai ba quân sĩ. Đằng Thanh Hạo đều cẩn thận né tránh. Những quân sĩ này đều đi về phía có hiệu lệnh để tập kết. Đằng Thanh Hạo chạy được chốc lát, trên đường chạy liền rốt cuộc không còn thấy quân sĩ nào nữa.

- Cha, Vĩnh Phàm thúc! - Đằng Thanh Hạo cắn răng, quay đầu nhìn thoáng qua.

Cha hắn, vì hắn mà chết! Còn Đằng Vĩnh Phàm thì sao? Mặc dù hắn không nhìn thấy. Nhưng, hắn thấy Vĩnh Phàm thúc của hắn bị một đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây kín. Đằng Vĩnh Phàm căn bản không có trọng giáp, còn địch nhân lại có trọng giáp, chỉ sợ nhiều nhất là giết chết được hai ba quân sĩ Ngân Giao Quân, rồi sẽ bị địch nhân giết chết.

- Cha, Vĩnh Phàm thúc! Ta nhất định sẽ báo thù, nhất định sẽ báo thù! - Đằng Thanh Hạo ẩn mình trong bụi cỏ, sắc mặt dữ tợn.

- Việc này, nhất định phải nói cho Thanh Sơn biết!

Đối mặt với Thanh Hồ Đảo... Hắn không thể nghĩ ra bất kỳ người nào khác, chỉ có Đằng Thanh Sơn! Đằng Thanh Sơn trước giờ không làm cho mọi người thất vọng bao giờ. Việc này, cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn mới có thể giải quyết!

“Cừu hận này nhất định phải báo”. - Đằng Thanh Hạo nhanh chóng lao đi như bay.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 11

Tin Dữ.

Đại Duyên sơn! Hai mươi quân sĩ Ngân Giao Quân ngượng quá hóa giận, lao vào vây công.

- Hát!

Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt, thương thép trong tay trực tiếp quét ngang, như một thanh đại đao quét qua!

Vù!

Đám quân sĩ này thấy thế đều lui về phía sau né tránh, nhất thời làm cho chung quanh xuất hiện một khoảng trống. Lúc này, Đằng Vĩnh Phàm cũng chỉ có thể dựa vào một chiêu, sợ bị đám người đó đồng thời ùa vào chém!

Đằng Vĩnh Phàm vung thương điên cuồng, tuyệt đối tới mấy ngàn cân lực đạo. Đập vào đâu, cho dù có trọng giáp, thân thể cũng chấn động mà bị thương.

- Tên man rợ này có nội kình, lực đạo rất mạnh. Các huynh đệ cẩn thận một chút, đánh cho hắn kiệt sức đi!

Tên lính chột hét lớn. Hơn hai mươi quân sĩ Ngân Giao Quân vây chặt Đằng Vĩnh Phàm, cũng tương tự đám một đám sói vây một con cọp, ngươi cắn ta một cái, ta táp ngươi một lần. Mỗi khi Đằng Vĩnh Phàm phát cuồng công kích, mọi người liền lập tức né

tránh.

Cái chết người là, mọi người trong nhóm người này đều mặc trọng giáp, nếu không đâm vào mặt nạ bảo hộ nơi có phòng ngự yếu, căn bản không thể giết chết được.

- Phốc!

Trên cánh tay trái Đằng Vĩnh Phàm lại có thêm một vết đao chém. Lúc này, tổng cộng trên người hắn đã có hơn mười vết đao. May mà Hổ Quyền tu luyện xem như đã có chút thành tựu, có thể hơi khống chế được cơ bắp, khống chế được nội kình, không để đổ máu quá nhiều.

- Đừng chạy!

Đằng Vĩnh Phàm bị chém một đao nữa, lập tức quát lên một tiếng lớn, thân thể vùng thoát ra, tay trái như thiết trảo, ôm chặt cổ tay đối phương.

- Hay lắm!

Đằng Vĩnh Phàm nhãn tình sáng lên, lấy thân thể tên lính này làm vũ khí, điên cuồng đập ——

Chát!

Ai ngờ dùng sức quá mạnh, cổ tay yếu đuối của tên lính này gãy rời, chỉ còn đoạn tay mang theo bao tay bằng sắt trên tay Đằng Vĩnh Phàm. Còn tên quân sĩ kêu thảm thiết tung lên cao! Dù sao trọng giáp bảo vệ tay và bao tay cũng không dính liền nhau. Lực đạo mấy ngàn cân tác dụng vào cổ tay yếu đuối nên việc bị gãy rời cũng không có gì lạ.

Tên lính cả người bị vứt bay, ầm ầm đổ vào ba tên lính khác.

- A a ~~

Một tay bị bẻ gãy, tên lính đó kêu rên đau đớn. Nắm một cái tay gãy, Đằng Vĩnh Phàm tru lên man dại:

- Đồ chó các ngươi, đến đây đi. Lão tử hôm nay giết một tên là đủ vốn, giết thêm một tên là có lãi một tên. Đến đây đi!

Hai mắt đỏ rực, Đằng Vĩnh Phàm đã điên cuồng, căn bản không để ý tới mình bị thương. Hắn phải cố tìm được cơ hội ——

Có thể giết một là giết! Những tên lính này nhìn nhau.

- Các huynh đệ, đừng sợ bị thương, cùng lao lên làm thịt hắn!

Tên lính chột phẫn nộ gào lên, hơn hai mươi quân sĩ lập tức bất chấp tất cả đánh tới. Vốn mọi người không muốn bị thương, vẫn có thể giết chết Đằng Vĩnh Phàm.

Nhưng bây giờ xem ra việc này không có khả năng.

- Choang Toàn thân đầy máu, Đằng Vĩnh Phàm hai mắt đỏ rực, nhìn như đóng đinh vào tên lính chột cầm đầu. Lúc này, hắn căn bản không để ý tới những lợi đao của những tên lính khác đang bổ tới, gầm nhẹ một tiếng, hai chân đạp mạnh xuống đất một cái, tựa như một con hổ nhảy vọt lên!

Cú nhảy bất chấp tất cả, đã giúp cho ông ta tránh được không ít lưỡi đao.

Bao nhiêu năm miệt mài với nghề thợ rèn sớm đã hình thành song chưởng mạnh mẽ, cơ bắp cuồn cuộn, tất cả sức mạnh tập trung vào cây thương thép trong tay.

- Chết đi!

Đằng Vĩnh Phàm khóe mắt như muốn nứt toác!

Một tia chớp hắc sắc!

Chiêu công kích duy nhất của Đằng gia trang —— Trung Bình Thứ!!!

Tên lính chột cũng gào lên bổ ra một đao!

- Choang!

Chỉ nghe tiếng vang chói tai, thương thép xoẹt qua chiến đao, mũi thương đâm xuyên qua mặt nạ bảo hộ, trong nháy mắt đâm xuyên qua mắt duy nhất của tên lính chột!

Phốc!

Trường thương xuyên qua đầu hắn!

- A!

Thân thể Đằng Vĩnh Phàm giật mạnh lại. Phía sau bị một thanh chiến đao bổ mạnh vào lưng!

- Phốc ——

Máu chảy ra tung toé, thực thê thảm.

Đánh cho tới giờ, mặc dù đã trúng không ít đao, nhưng không có lấy một cái nào là vết thương trí mạng. Nhưng một đao này lại làm cho Đằng Vĩnh Phàm trong nháy mắt cả nửa người hoàn toàn mềm nhũn, không còn tri giác nữa. Không tự chủ được... Đằng Vĩnh Phàm lảo đảo muốn ngã xuống.

- A a a!!!

Cất tiếng gầm cuối cùng trầm uất, Đằng Vĩnh Phàm xoay người vung mạnh trường thương trong tay.

- Veo!

Trường thương vung lên giữa không trung mang theo một tàn

ảnh, đâm thẳng vào ngực một quân sĩ Ngân Giao Quân, đâm lõm cả trọng giáp. Tên lính đó cả người tức thì bị lực công kích đó chấn động đến nỗi văng đi.

- Giết chết hắn!

Thấy Đằng Vĩnh Phàm té trên mặt đất, những quân sĩ khác lập tức vây lại.

- Hống ~~~

Một tiếng gầm trầm thấp, hùng hậu, đáng sợ đến nỗi làm rung động tận linh hồn, đột nhiên truyền ra từ huyệt động. Nghe tiếng gầm, mươi tên lính Ngân Giao Quân hồi hộp quay đầu... Chỉ thấy miệng huyệt động Vô Để Động, một bóng người lao bay thoát ra.

- Nhanh, chạy mau!

Đôi mắt người vừa lao ra tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Đại nhân!

Hai mươi tên lính cũng chấn động, người vừa lao ra, chính là tên thủ lĩnh của hai mươi người tiến vào Vô Để Động, bách phu trưởng của họ!

- Vù!

Một bóng đen từ trong huyệt động thoát ra, bay đến gần tên bách phu trưởng Ngân Giao quân, tên bách phu trưởng này trong nháy mắt bị ngã gục - A!

Tiếng kêu thảm thiết không cam lòng vang lên liên hồi, mùi hôi hám ngập ngụa, tanh như mùi cá thối.

Thấy con quái vật vừa lao ra, tất cả mấy tên lính đều dừng lại. Đây là một con quái vật tựa như rết, thân thể chừng hai trượng, độ cao lại chỉ có ba thước. Những móng vuốt tựa như những lưỡi

dao sác bén lóe ra ánh sáng, trên người nó được bao phủ lân giáp đen bóng.

Một đôi đôi mắt thật lớn, ở giữa chỉ có một điểm màu đen, những chỗ khác toàn một màu trắng. Miệng nó có hai răng nanh lòi ra, tựa như một cây kéo khổng lồ.

- Yêu thú!

Con yêu thú này giết chết bách phu trưởng xong, lập tức tiếp tục bổ về phía những quân sĩ khác. Lúc này Đằng Vĩnh Phàm đang ngã trên mặt đất cũng cắn răng nghĩ:

- Không có chỗ nào để chạy nữa!

Mặc dù nửa dưới thân không còn cảm giác nữa, ông vận dụng song chưởng dùng hết sức, cả người lao thẳng về phía miệng huyệt động, con yêu thú lập tức cắn về phía Đằng Vĩnh Phàm.

- Vèo!

Một chân của Đằng Vĩnh Phàm bị yêu thú xé nát, máu chảy ròng ròng. Đằng Vĩnh Phàm lập tức đẩy mạnh hai tay, nhanh chóng lủi cả người vào trong Vô Để Động.

- Hống ~~

Trong tiếng yêu thú gầm gào, đám quân sĩ Ngân Giao Quân lúc đầu vẫn còn chống cự, một lát sau khi chết đến mười người, cả đám điên cuồng chạy trốn.

Trời đêm, bên bờ Đại Duyên Sơn! Đằng Thanh Hạo nhìn về phía Đằng gia trang xa xa dưới chân núi, cẩn thận nhìn thật kỹ:

- Không có quân sĩ Thanh Hồ Đảo!

Lập tức, hắn lập tức phi nhanh về phía Đằng gia trang. Cẩn thận hơn, hắn không từ đại môn đi vào, mà là từ phía tây Đằng gia

trang trèo tường tiến vào.

Kỳ thực, quân sĩ Thanh Hồ Đảo đều đã tập trung hết. Cho dù tuần tra, cũng không có khả năng để quân sĩ đóng ở các thôn trang.

Ở luyện võ trường Đằng gia trang, rất nhiều tộc nhân đang tụ tập tại đây, không ai cảm thấy an lòng.

- Tộc trưởng, đại sư phụ, còn có Thanh Hạo nữa, họ sao vẫn còn chưa trở về.

- Đợt lát nữa khẳng định sẽ về.

- A Lan tỷ! Tộc trưởng chẳng mấy chốc sẽ trở về thôi.

Viên Lan đã hơn bốn mươi, tóc cũng hơi vàng đi, ẩn ẩn có thể thấy được vài sợi tóc bạc. Mắt bà sưng đỏ, đang dán mắt vào đại môn luyện võ trường, nhìn xa xăm. Bà chờ đợi... Chờ đợi nam nhân của mình, có thể xuất hiện trong tầm mắt.

- Thanh Hạo đã trở lại rồi.

Đột nhiên một tiếng hô kinh hỉ vang lên. Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy phía tây, một bóng người toàn thân trông xơ xác đang cùng chạy tới với một đám tộc nhân, chính là đội trưởng đội thợ săn Đằng gia trang - Đằng Thanh Hạo.

- Thanh Hạo!

- Cha!

Thê tử và hai con của Đằng Thanh Hạo, lập tức mừng như điên lao tới. Những tộc nhân khác cũng hưng phấn.

- Thanh Hạo trở về, mấy người Phàm ca chắc cũng sẽ trở về.

Viên Lan hơi có vẻ vui mừng, cũng lao tới hỏi han. Đằng

Thanh Hạo ôm một đứa con, không nén được nước mắt chảy ròng ròng.

Thiếu chút nữa... Hắn cũng không thể gặp lại hai con, gặp lại thê tử.

- Thanh Hạo! Cha ngươi đâ? Còn Vĩnh Phàm thúc của ngươi đâu?

Lão tộc trưởng Đằng Vân Long, hỏi liên tục.

Đằng Thanh Hạo rùng mình, ngẩng đầu nhìn lên mọi người, đặc biệt là Viên Lan mắt sưng đỏ, đang chờ mong nhìn mình, không khỏi cắn răng, nói trầm trầm:

- Mấy tên tạp chủng Thanh Hồ Đảo, hạ lệnh giết chết tất cả thợ săn chúng ta! Cha ta vì cứu ta, đã chết rồi. Vĩnh Phàm thúc cũng bị quân sĩ vây quanh... Có một mình ta trốn được.

- Ngươi nói… ngươi nói cái gì?

Viên Lan trợn mắt, không dám tin.

- Vĩnh Phàm thúc bị một đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây quanh... Ta không thấy Vĩnh Phàm thúc chết. Nhưng...

Thanh âm Đằng Thanh Hạo nhỏ dần. Tất cả mọi người đều im lặng.

Đằng Vĩnh Phàm không mặc trọng giáp, bị một đám quân sĩ vây quanh, tất cả mọi người có thể đoán ra kết quả.

- Không, không...

Viên Lan lắc đầu liên tục. Bà không tin... Nam nhân đã sánh đôi hơn nửa đời người với bà đã chết như vậy! Từ khi biết nhau, họ đến với nhau, sau đó thành thân, rồi có nhi tử — Đằng Thanh Sơn. Ba năm sau, lại có con gái —— Đằng Thanh Vũ.

Nhiều năm như vậy, hai vợ chồng cơ hồ không cãi nhau lần nào.

Họ không biết cách yêu say đắm đến kinh thiên động địa. Bà chỉ biết là phải làm thức ăn ngon cho nam nhân của mình, may y phục tốt cho chồng... Loại quan tâm này, nâng đỡ lẫn nhau, đã ăn sâu vào trong lòng. Bao nhiêu năm, hai người vẫn như chim liền cánh, đã thành một khối, không ai rời khỏi ai được.

- Không, không...

Viên Lan sắc mặt trắng xanh, không còn chút máu nào.

- A Lan, A Lan.

Đằng Vân Long gọi liên tục.

- Phốc.

Vệt máu đỏ rỉ ra từ khóe miệng Viên Lan. Bà lảo đảo, cả người vô lực ngã xuống. Đằng Vân Long ôm con gái, lao như điên về phía đại phu trong gia trang.

- Nhanh.

Đằng Thanh Hạo cũng la lên, - Tìm một con ngựa, ta muốn đi Giang Ninh.

Sở dĩ hắn về Đằng gia trang, Đằng Thanh Hạo cũng chỉ muốn cưỡi ngựa đi Giang Ninh, nếu dựa vào hai chân, phải chạy tới khi nào chứ?

- Thanh Hạo, đừng nóng vội.

Thê tử hắn liền nói, - Hôm nay ngươi và tộc trưởng bị mang đi, lão tộc trưởng đã lập tức an bài Vĩnh Lôi thúc dẫn người đi Giang Ninh tìm Thanh Sơn rồi. Phỏng chừng lúc này, đã tới Giang Ninh rồi đó.

...

Trời khuya, sắc trời tối mịt, quận Giang Ninh, cửa Đằng phủ.

Đằng Vĩnh Lôi cụt một tay và ba nam nhân Đằng gia trang khác, được một quân sĩ Hắc Giáp Quân dẫn vào.

- Đây là chỗ ở của thống lĩnh đại nhân.

Tên quân sĩ Hắc Giáp Quân nói.

- Cám ơn.

Đằng Vĩnh Lôi cảm kích, liền lập tức đi thẳng tới cửa đại môn. Tên gác cửa vừa muốn ngăn trở, Đằng Vĩnh Lôi liền lớn tiếng hô:

- Thanh Vũ!

Thanh Vũ đang từ tiền viện đi qua, quay đầu thấy thế, liền mừng rỡ:

- Thúc!

Sau đó lập tức vui mừng lao ra.

- Thúc, Thanh Dương ca! Mọi người sao lại tới đây?

Thanh Vũ có vẻ rất hưng phấn.

- Nhanh, đưa ta đi gặp anh ngươi. - Đằng Vĩnh Lôi liền nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 12

Gió Nổi Mây Vờn.

Ca! Vĩnh Lôi thúc tới này.

Thanh Vũ từ rất xa gọi toáng lên. Vừa ăn cơm chiều xong, đang nghiên cứu cảnh giới ‘ Nhập Vi ’, ‘ Chân Ngã ’, Đằng Thanh Sơn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, rồi vô cùng mừng rỡ đứng dậy đón:

- Thúc! Vài ngày nữa là tết rồi, ta và Thanh Vũ cũng đang chuẩn bị về thăm nhà. Thúc ngồi xuống trước nghỉ tạm đi.

- Thanh Sơn! Ta có việc gấp.

Trên mặt Đằng Vĩnh Lôi tràn đầy vẻ lo lắng. Thanh niên đi bên cạnh cũng nói:

- Thanh Sơn ca, người của Thanh Hồ Đảo đi qua Đằng gia trang chúng ta.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn vốn còn đang vui mừng, trong nháy mắt trầm xuống, nhíu mày nói:

- Thúc! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chuyện phát sinh trước bữa cơm trưa hôm nay! Thanh Hồ đảo tới đại khái khoảng một trăm trọng kỵ binh, có lẽ đều là quân sĩ Ngân Giao Quân. Những người này bắt ba thợ săn ở các thôn

trang. Tới Đằng gia trang chúng ta, cũng muốn bắt đi ba người! Nếu để chúng ta tuyển ra ba người thì cũng không đến nỗi sốt ruột như vậy. Nhưng, tên đầu lĩnh Thanh Hồ Đảo, chỉ đích danh muốn dẫn cha ngươi đi, còn cả Thanh Hạo nữa! Cha ngươi không phải là thợ săn, nhưng chúng nhất định phải bắt đi, chúng ta đều cảm giác có gì không hợp lý. Bọn chúng vừa đi, lão tộc trưởng đã bảo chúng ta tới đây báo tin.

- Cha bị bắt đi rồi à? Thanh Hồ đảo sao có thể cưỡng ép bắt cha đi được chứ? - Thanh Vũ có vẻ rất khẩn trương.

- Ba người bị bắt gồm có cha ngươi, Thanh Hạo, cùng với đại bá ngươi Vĩnh Tương. - Đằng Vĩnh Lôi nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, trong lòng tràn lên sự giận dữ. Người của Thanh Hồ đảo dám khi dễ mình. Nhưng rất hiển nhiên... Trong mắt Thanh Hồ Đảo, căn bản không cần quan tâm tới một cái tên nhỏ bé như Đằng Thanh Sơn.

- Không ổn nhất là…

Đằng Vĩnh Lôi nói.

- Lúc đó lão tộc trưởng, đã nhắc tới tên ngươi! Nhưng, cái người của Thanh Hồ Đảo đó nghe tên ngươi xong, vẫn đòi bắt cha ngươi đi.

Đằng Thanh Sơn mặc dù giận, nhưng trong đầu cũng đang suy nghĩ rất lung. Nếu bắt thợ săn làm việc, dựa theo lẽ thường, biết thợ săn này là cha của một tiên thiên cường giả, bình thường sẽ phải nể tình mà không bắt. Bởi vì bắt cha của tiên thiên cường giả... Thuần túy sẽ trở thành kẻ địch của tiên thiên cường giả đó.

- Người của Thanh Hồ Đảo, lại không biết xấu hổ tới trình độ này sao?

Đằng Thanh Sơn vô cùng giận dữ.

- Có khi nào, chúng cho rằng ta mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên thì sự uy hiếp quá lớn. Nhưng do không dám đánh vào Quy Nguyên Tông... nên dùng việc bắt cha ta để hòng dẫn dụ ta tới?

Đằng Thanh Sơn không nghĩ tới khả năng nào khác.

- Đường đường một trong tám đại tông phái, dám làm việc bẩn thỉu không biết xấu hổ như vậy sao?

Thực ra, Đằng Thanh Sơn trách oan Thanh Hồ Đảo. Đám người đứng đầu Thanh Hồ Đảo còn chưa mặt dày tới trình độ như thế. Chẳng ai biết về việc bắt Đằng Vĩnh Phàm này. Việc này chỉ là do... Cổ Thế Hữu vốn sẵn sự ghen ghét, nên tự mình chủ trương.

- Thanh Sơn! Cha ngươi không có việc gì chứ?

Mấy người Đằnng Vĩnh Lôi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Mọi người đừng quá lo lắng. Thanh Hồ Đảo cũng là một trong tám đại tông phái, hẳn là còn chưa vô sỉ tới mức độ đó đâu.

Đằng Thanh Sơn ngoài miệng nói thế, nhưng việc có liên quan tới cha và thân nhân hắn, căn bản không thể yên tâm được, liền lập tức ra lệnh:

- Truyền lệnh xuống, đội thân vệ tụ tập trước viện, lập tức xuất phát!

- Rõ, thống lĩnh!

Khắp nơi truyền đến tiếng kêu gọi, những quân sĩ đội thân vệ trong phủ đệ đều bắt đầu thu thập hành trang, vũ khí, chuẩn bị xuất phát.

- Thúc! Ta lập tức dẫn người trở về. Các ngươi đã đi hơn ba trăm dặm đường, cũng mệt mỏi rồi, sáng mai đi cũng được. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Không! Việc này khiến ta cũng rất lo lắng. Cứ để chúng ta cùng đi. - Đằng Vĩnh Lôi nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Cũng tốt, chúng ta cả đêm chạy về.

- Ca! Ta cũng đi với các ngươi Mắt Đằng Thanh Vũ hơi đỏ lên, nàng lo lắng cho cha nàng! Từ bé cha là người luôn che chở, quan tâm đến nàng!

...

Lúc này Đằng Thanh Sơn về phòng mình, lập tức lấy Luân Hồi thương, đút bầu rượu chu quả tửu và một vài đồ vật để vào bao.

- Thanh Hồ Đảo, hy vọng các ngươi đừng làm chuyện bậy bạ!

Đằng Thanh Sơn nheo mắt lại, quay đầu đút mặt nạ da người vào trong rương. Những vật phẩm như bao tay 'Thiên Ưng Trảo ', bao da đựng phi đao, đều lấy ra, toàn bộ nhét vào trong bao. Bao này là cái bao được làm riêng cho Đằng Thanh Sơn, có chất liệu từ tơ tằm ngàn năm, dẻo dai phi thường.

Lưng đeo bao, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng ra khỏi phòng, rồi sau đó mang theo mấy người muội muội, Đằng Vĩnh Lôi, suất lĩnh đội thân vệ một trăm quân sĩ, nhanh chóng ly khai phủ đệ ra cửa đông thành, suốt đêm chạy về Đằng gia trang.

Đêm đến, tại quận Giang Ninh, trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

Ánh nến mờ ảo, bên trong thư phòng chỉ có hai người, một là Gia Cát Nguyên Hồng, một người khác là trung niên áo tro.

- Tông chủ!

Trung niên áo tro dâng lên một mật tín.

- Đây là tin từ Vũ Châu truyền đến, rất khẩn cấp.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc nhận lấy, trải ra, vừa nhìn vào lập tức đã nhướng mày.

- Ngươi cũng nhìn xem đi. - Gia Cát Nguyên Hồng đưa tới.

Trung niên áo tro vừa xem, vội giật mình nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng:

- Tông chủ! Thì ra đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân ở Đại Duyên Sơn là vì kho báu Vũ Hoàng. Từ sau khi Vũ Hoàng ly thế, thiên hạ tan rã, mặc dù vẫn tương truyền về kho báu Vũ Hoàng... Nhưng mấy ngàn năm qua, lại không có lấy một ai phát hiện ra kho báu Vũ Hoàng cả.

Gia Cát Nguyên Hồng nhè nhẹ gật đầu:

- Nguyên lúc trước ta thấy đại quân Thanh Hồ Đảo rầm rộ đóng quân ở Đại Duyên Sơn, còn tưởng rằng là tại đó phát hiện mỏ khoáng sản. Bây giờ xem ra, bị chúng lừa gạt thật rồi.

Thực là hư, hư là thực. Hơn nữa, mấy ngàn năm qua không có ai phát hiện ra kho báu Vũ Hoàng, không ai lại liên tưởng đến tới việc này.

- Nhưng, tin tức cũng rất kỳ quái.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày, - Dựa theo những gì trên mật tín, tin tức cơ hồ lan ra trong nháy mắt, tất cả đều được truyền từ Vũ Châu Vương Thành. Nếu ta dự liệu không sai... Tin tức này hẳn là không chỉ riêng Vũ Châu Vương Thành truyền ra, mà cả Tiêu Dao Cung, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn, Doanh Thị gia tộc, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo (Tuyết Ưng Môn), sáu nơi này cũng sẽ truyền ra.

Khắp vùng Cửu Châu, đó là tám Đại tông phái mạnh nhất. Còn Thanh Hồ Đảo, trong tám Đại tông phái, chỉ xếp ở phía sau.

Trong đó phái mạnh nhất không nghi ngờ gì chính là Ma Ni Tự, tiếp theo Vũ Hoàng môn, Doanh Thị, còn lại là năm Đại tông phái khác. Đương nhiên, năm Đại tông phái cũng không giống nhau. Xạ Nhật Thần Sơn có kỹ xảo bắn cung danh truyền thiên hạ. Bọn họ ở phía cực nam của Viêm Châu, đến cả Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc cũng không dám chọc vào họ.

Còn Tuyết Ưng Môn lại ở Yến Châu nơi cực Bắc, lạnh khủng khiếp. Cùng đánh nhau với những bộ lạc thảo nguyên hàng năm, dân phong cực kỳ dữ dằn, hơn nữa lại còn có tính chất tôn giáo trong người. Vì thế có thể tưởng tượng được tông phái này điên cuồng như thế nào.

- Tông chủ! Ý của ngươi là có người cố ý truyền tin tức, truyền cho bảy Đại tông phái biết?

Trung niên áo tro nói.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu, - Tin tức xuất phát rất kỳ quặc, khẳng định là có người cố ý truyền ra. Có hai khả năng, một là sự tình về kho báu Vũ Hoàng là thật, người truyền tin tức chỉ vì muốn trả thù Thanh Hồ Đảo. Thứ hai tin tức là giả, người truyền tin tức, chỉ sợ có dã tâm nào khác.

- Nhưng theo tin tức truyền ra, thậm chí còn nhắc tới kho báu Vũ Hoàng, nên ta thấy có tới sáu thành khả năng là thật đó.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Tông chủ, nhưng bảo tàng Vũ Hoàng, Quy Nguyên Tông ta... - Trung niên áo tro hơi đỏ mắt.

Vũ Hoàng là cường giả đầu tiên thống nhất thiên hạ, lại đạt tới cảnh giới chí cao vô địch.

- Xà thôn tượng cũng không biết chừng.

Gia Cát hồng cười khẽ nói, - Quy Nguyên Tông chúng ta, chỉ có vài tiên thiên cường giả đáng thương, cũng không nên dính vào. Cứ để cho tám Đại tông phái đấu đá đi...

...

Vũ, Vương thành.

Trong thiên hạ có hai tòa thành, một cái là Vũ Thành, cái kia là Tần Vương thành. Xét về lịch sử, tự nhiên Vũ Thành cao hơn một bậc.

Giữa Vũ Thành có Vũ Hoàng cung điện, nơi này chính là trụ sở của Vũ Hoàng môn. Từ sau khi thiên hạ tan rã, đệ tử hạch tâm, quân đội của Vũ Hoàng môn, đều ở trong cung điện. May mà Vũ Hoàng cung điện cực rộng, hơn mười vạn người ở trong, cũng không chật chút nào.

Vũ Hoàng môn, Cửu Đỉnh điện. Trên một loạt bàn ghế màu đen bóng xếp ngay ngắn, một hàng cao thủ ngồi trên những chiếc ghế. Một nam tử tóc đen, thân mặc trường bào hắc sắc nạm vàng ngồi trên ngai vàng. Lúc này, cửa Cửu Đỉnh điện đóng chặt.

- Môn chủ! Ở Dương Châu quận Giang Ninh có truyền ra tin tức về kho báu Vũ Hoàng ở Đại Duyên Sơn - Nghi Thành. Căn cứ vào những gì chúng ta điều tra được, tin tức đó cũng truyền tới Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc và những tông phái khác.

Một lão già tóc bạc mặc ngân bào gầy gò ngồi ở cái bàn dưới ghế của môn chủ cất giọng nói.

Nam tử tóc đen ngồi trên ngai vàng cao ngất, hai mắt như thủy

tinh, tựa như có thể xem thấu hồn phách người khác, mỉm cười nói:

- Từ sau khi Vũ Hoàng tổ sư sáng lập ra Vũ Hoàng môn cho tới bây giờ, ta đã là môn chủ thứ một trăm hai mươi chín rồi! Năm đó tổ sư từng dặn, kho báu Vũ Hoàng, giấu kín ở vùng đáy Thiên Hồng Hồ, Dương Châu, Nghi thành. Nguyên văn tổ sư còn nói: "Phàm là đệ tử Vũ Hoàng môn, tuyệt không được đào nó lên... Người nào xâm nhập chỉ có nước hữu tử vô sinh! Chỉ có người có duyên mới có được... Ta nói vậy mọi người chắc không quên chứ. "

- Lệnh của Tổ sư, chúng ta không dám cãi.

Mọi người trong Cửu Đỉnh điện đều đáp. Trong Vũ Hoàng môn, phàm là người có thể đạt tới tiên thiên, đều biết một vài bí mật trong môn phái... Đây là một tông phái cổ xưa nhất tám Đại tông phái, họ ẩn dấu không ít bí mật.

- Bây giờ kho báu Vũ Hoàng bị phát hiện rồi, chúng ta cứ nhìn bảy Đại tông phái tranh cướp đi...

- Trận mưa máu gió tanh này, chẳng biết sẽ chết bao nhiêu người.

Những người Vũ Hoàng môn đều hí hửng trông kịch hay.

...

- ~~~

Năm con tuyết ưng bay lượn trên bầu trời thảo nguyên, năm bóng người khoanh chân ngồi lưng tuyết ưng gấp rút bay về phía nam...

...

- Giá!

- Giá!

Chín người đeo mặt nạ kim sắc, mặc trường bào hắc sắc, cưỡi chín con Thất Huyết Long. Huyết long mã lao nhanh như chớp, chỉ có thể thấy được những cái bóng, rồi chín người đã biến mất ở cuối con đường.

...

‘ Vũ Hoàng ’ là người đứng đầu tứ đại cường giả từ cổ chí kim. Bảo tàng của lão đích xác có thể hấp dẫn rất nhiều cường giả. Hoặc là tám Đại tông phái, hoặc là một vài nhân vật ẩn thế, ai nấy cũng có thể vì muốn đoạt bảo, có thể để xem kịch vui, xem thử việc này cuối cùng là như thế nào. Những cao thủ này đều nhanh chóng chạy tới Đại Duyên Sơn, Nghi Thành.

Đằng Thanh Sơn thì không biết tin tức về kho báu Vũ Hoàng. Hắn chỉ cảm thấy lo lắng cho cha hắn.

- Giá!

- Giá!

Móng ngựa gõ đều, Đằng Thanh Sơn và muội muội Thanh Vũ, dẫn theo một đám người chạy như bay giữa đêm khuya.

- Thanh Sơn, tới rồi.

Đằng Vĩnh Lôi liền nói. Đằng Thanh Sơn cũng nhìn thấy thôn trang xa xa, đó là nơi mình sinh sống mười sáu năm. Còn lúc này, ở Đằng gia trang đang đốt rất nhiều đuốc, từ xa đã thấy ánh sáng.

- Thanh Sơn, có lẽ cha ngươi bây giờ đã trở lại rồi.

Đằng Vĩnh Lôi cảm giác thấy huynh muội Đằng Thanh Sơn đang lo lắng. Chiến mã chạy như bay, chẳng mấy chốc đã vọt tới

trước cửa lớn.

- Mở cửa nhanh lên. - Đằng Vĩnh Lôi hô.

Tộc nhân gác chửa đã thấy rõ ràng người vừa tới.

- Thanh Sơn trở về rồi!

- Thanh Sơn trở về rồi!

Tiếng la luẩn quẩn vang vọng trong đêm tối, trên bầu trời luyện võ trường.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 13

Lửa Giận Của Đằng Thanh Sơn.

Trời tối đen như mực, trên luyện võ trường Đằng gia trang có rất nhiều cây đuốc cháy rừng rực. Lướt mắt cũng phải tới hàng trăm cây.

Đại môn mở ra, quân sĩ đội thân vệ Hắc Giáp quân đều tiến vào trong luyện võ trường. Đằng Thanh Sơn là người đầu tiên nhảy xuống ngựa, Thanh Vũ đi theo phía sau hắn.

- Ngoại công.

Đằng Thanh Sơn vọt tới ngoại công Đằng Vân Long.

- Thanh Sơn, Thanh Vũ, các ngươi theo ta tới đây.

Đằng Vân Long giữ chặt cánh tay Đằng Thanh Sơn, kéo đi về nhà hắn.

- Mẹ ngươi bệnh rồi, đang ở trong nhà nghỉ ngơi.

- Bệnh?

Đằng Thanh Sơn vốn vừa vào đã lập tức cảm giác thấy không khí có gì không ổn, nghe mẹ bệnh, càng đoán được có chuyện xảy ra. Vừa nghĩ tới khả năng... Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thấy đau nhói, đầu nhức như búa bổ, không … những việc thế này... tuyệt đối không thể phát sinh! Tuyệt đối sẽ không phát sinh đâu!

Đi trên con đường về nhà.

- Ngoại công, cha ta không có việc gì chứ?

Đằng Thanh Sơn vẫn không muốn tin vào phán đoán của mình. Phán đoán là lý trí, nhưng về mặt tình cảm thì hắn không muốn thừa nhận.

- Ngoại công. - Thanh Vũ nhìn Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long dừng lại, quay đầu nhìn Thanh Sơn và Thanh Vũ, hơi chần chờ nhưng vẫn nói:

- Cha ngươi bị Thanh Hồ Đảo bắt đi. Điều này các ngươi chắc cũng đã được Vĩnh Lôi cho biết rồi. Còn đêm này, Thanh Hạo đã trở lại!

- Thanh Hạo trở lại rồi? Cha ta thì sao? - Thanh Vũ liền hỏi.

- Thanh Hạo nói, lúc trời tối, Thanh Hồ Đảo hạ lệnh giết tất cả thợ săn! Lúc đó Vĩnh Tương liều mạng ném Thanh Hạo văng ra. Còn Vĩnh Tương lúc đó lập tức bị giết chết... Về phần cha ngươi Vĩnh Phàm thì bị một đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây quanh. Thanh Hạo không từng thấy Vĩnh Phàm chết. - Đằng Vân Long nói.

- Cha...

Thanh Vũ sắc mặt xám xịt, nước mắt chảy ròng ròng như mưa. Thân thể Đằng Thanh Sơn lảo đảo, rồi mới đứng vững. Hai mắt lại, sau mới mở ra, đôi mắt trông như mắt người chết.

- Cha ta, đến giờ còn chưa trở về à? - Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ thực lực quân sĩ Ngân Giao Quân và thực lực của cha, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình huống lúc đó. Khả năng cha chạy thoát mà còn giữ được tính mạng

thì đến cả một thành cũng không tới được! Nếu cha trốn được, thì tới bây giờ cũng hẳn là đã về tới nơi rồi.

- Chưa về. - Đằng Vân Long nói.

- Chưa về sao?

Trái tim Đằng Thanh Sơn co thắt lại từng cơn, gân xanh trên trán nổi vồng lên.

Trong khoảng khắc… ý nghĩ Đằng Thanh Sơn hoàn toàn trống rỗng!

- Cha đã chết sao?

Đằng Thanh Sơn không kìm được đau đớn, hai tay nắm lấy đầu, cả người run lên.

Mất đi mới biết trân quý.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước đã không có cha mẹ, hắn là một cô nhi! Do đó, kiếp này hắn rất quý trọng cha mẹ! Hắn rất nghe lời cha mẹ. Hắn rất muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp được cha mẹ quan tâm... Đây là thứ mà kiếp trước hắn không có, và nó cũng là của cải quý giá nhất ở kiếp này!

Cha mẹ!

Đằng Thanh Sơn từ rất nhỏ đã thề, phải bảo vệ cho cha mẹ, để cha mẹ được hưởng những ngày tốt lành, muốn cho cha mẹ kiêu hãnh vì hắn!

Do đó, những bang phái ở Nghi thành cho dù có khi dễ Đằng gia trang, Đằng Thanh Sơn có giận đến đâu, cũng cố nén mà không động thủ. Tất cả cũng là vì cha mẹ, cũng là vì sự an toàn của dòng họ! Để cha mẹ hắn không vì sự lỗ mãng của hắn mà lọt vào nguy hiểm! Đối với đám mã tặc, nếu như uy hiếp tới dòng họ, hắn chỉ

âm thầm ra tay... Ra tay, là nhất định phải giết chết hết! Tuyệt đối không để liên luỵ dòng họ!

Giết Hồng tứ gia!

Làm thịt nhân mã Bạch Mã!

Tất cả đều là như thế! Không ai có thể hại chết cha mẹ mình. Không có ai cả!

- Ta không cho phép, không cho phép! Không cho phép bất kỳ một thứ gì xúc phạm tới cha ta mẹ ta, bất luận hắn là ai cũng thế!

Gân xanh trên trán Đằng Thanh Sơn nổi lên. Kiếp này, từ khi sinh ra cho tới bây giờ, Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ phẫn nộ như thế.

Ngọn lửa phẫn nộ đã ăn mòn lý trí Đằng Thanh Sơn, tự đáy lòng một luồng sát ý dâng lên mãnh liệt ——

Giết chết chúng!

Giết chết chúng!

Giết chết tất cả chúng!

Những thanh âm không ngừng gầm thét trong đầu! Bốc lên từng cơn phẫn nộ!

- Thanh Hồ Đảo, Thanh Hồ Đảo! !!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tựa như một con sói đói đến cùng cực, đáng sợ ghê hồn. Đằng Vân Long bên cạnh thấy hai mắt Đằng Thanh Sơn đỏ lên, gân trán nổi phồng, sát ý điên cuồng trong mắt làm cho người ta phải kinh hãi, không khỏi hô lên:

- Thanh Sơn!

- Ngoại công.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía ngoại công. Đã từng trải qua huấn luyện sát thủ nên Đằng Thanh Sơn rất ít khi bị mất bình tĩnh, trừ phi chính thức đánh trúng vào chỗ yếu hại của hắn. Vừa rồi, hắn hiển nhiên đã bị mất bình tĩnh. Đương nhiên, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng hiểu ra, lập tức thu lại lửa giận ngút trời rất nhanh, ép xuống tận đáy lòng!

Phẫn nộ! Không nên biểu hiện ra với thân nhân mình! Mà là chỉ thể hiện khi trừng phạt địch nhân!

- Thanh Vũ, đừng khóc nữa.

Đằng Vân Long nắm tay cháu ngoại.

- Đi! Đến thăm mẹ các ngươi. Nhớ kỹ, đừng khóc, phải an ủi mẹ các ngươi, biết không?

- Dạ.

Thanh Vũ nức nở gật đầu. Đằng Thanh Sơn cũng lặng lẽ gật đầu. Hắn hiểu rất rõ... Cảm tình giữa mẫu thân và cha rất sâu. Cha xảy ra sự cố, chỉ sợ người đau đớn nhất chính là mẫu thân.

...

Đình viện quen thuộc, vẫn gian nhà giữa chính đó.

- Đợt lát nữa, phải an ủi mẹ các ngươi.

Đằng Vân Long dặn dò, rồi đẩy cửa phòng ra.

- Két!

Cửa phòng mở ra, ánh sáng từ ngọn đèn phòng bên cạnh chiếu rọi vào, một phụ nữ mặc áo bông đỏ đang ngồi, chăm sóc cho Viên Lan nằm trên giường. Đằng Thanh Sơn và muội muội vừa đi vào

phòng bên cạnh.

Vừa thấy tình hình mẫu thân, Thanh Sơn thấy quả tim đau nhói.

Sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch, trán mồ hôi lấm tấm, có thể thấy không ít sợi bạc trên mái tóc của mẹ. Lần trước gặp mẹ cũng đã tới nửa năm. Nhưng... Mẫu thân thoáng cái đã già đi rất nhiều.

- Mẹ.

Thanh Vũ không nhịn được khóc òa lên. Viên Lan nằm trên giường, chớp chớp hàng mi, hé mở mắt, thấy hai con trong phòng, không khỏi vươn tay, mấp máy đôi môi khô khốc:

- Thanh Sơn, Thanh Vũ.

Đằng Thanh Sơn và Đằng Thanh Vũ lập tức tới bên giường, cầm tay mẫu thân. Viên Lan vừa nhìn hai con, rồi cứ nhìn mãi...

- Khụ khụ, ...

Đột nhiên Viên Lan ho sặc, sắc mặt cũng đỏ bầm lên.

- Mẹ. - Thanh Vũ kinh hãi.

Đằng Thanh Sơn lập tức móc trong bao lấy ra cái hồ lô rượu:

- Ngoại công, đem một cái chén to tới đây.

- Được.

Đằng Vân Long mặc dù không hiểu, nhưng cũng tới gian nhà giữa lấy một chén uống rượu, đưa cho Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lập tức đổ ra nửa chén rượu chu quả tửu.

- Mẹ uống đi. - Thanh Sơn nói.

Viên Lan nhìn con trai mình, cố nén đau thương, lộ ra một nụ cười, rồi sau đó uống nửa chén rượu chu quả. Rượu chu quả dược hiệu cũng không quá mạnh, cũng không tổn hại gì cho thân thể. Nhưng Đằng Thanh Sơn lo lắng là mẫu thân đã suy yếu như vậy, nếu không chịu được thì rất nguy. Do đó, hắn cho bà uống ít một chút.

Chỉ thấy sắc mặt Viên Lan chẳng mấy chốc trở nên hồng nhuận, tóc bạc trở nên đen lại, cả người tựa hồ trẻ ra không ít.

- Ừm, khỏe nhiều rồi.

Viên Lan cố lộ ra vẻ tươi cười.

- Mẹ...

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khổ sở. Hắn phát hiện, sắc mặt mẫu thân tuy trở nên tốt hơn. Đích xác, uống chu quả tửu đã cải tạo lại thể chất. Nhưng... Tâm bệnh là nan y! Đằng Thanh Sơn hiểu rõ việc này khi thấy ánh mắt ảm đạm gần như tuyệt vọng của mẫu thân! Cho dù một cường giả lợi hại như thế nào đi nữa, một khi tâm lực đã tuyệt vọng, thì sẽ chết rất nhanh.

Trong tinh khí thần của con người, ‘ thần ’ là quan trọng nhất.

Thần mà tán là chết chắc.

Rượu chu quả thay đổi thể chất, nhưng với tâm lý cực kỳ đau thương của mẫu thân, tâm lực cũng sẽ suy sụp.

- Có thể gặp được các con, mẹ rất cao hứng.

Viên Lan cười, nỗ lực nói.

- Nhưng Thanh Sơn... Mẹ bây giờ cũng không cầu gì, chỉ hy vọng ngươi có thể đem thi thể cha trở về. Nghĩ tới cha phơi thây nơi hoang dã, bị dã thú ăn thịt, mẹ rất nóng lòng... Nhưng mẹ

không làm gì được.

Nước mắt Viên Lan chảy ròng ròng.

- Vâng… con nhất định sẽ đưa thi thể cha về.

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa, không nhịn được nước mắt lại trào ra.

...

Bên cạnh đình viện, trong căn phòng mà Đằng Thanh Sơn trước đây từng ở. Hai người Đằng Thanh Sơn, Đằng Vân Long đang ở trong đó.

- Tình huống của mẹ ngươi rất không ổn.

Đằng Vân Long thở dài nói.

- Lúc trước, khi Đằng gia trang bị mã tặc khi dễ, nam nhân chết đi thì có vài phụ nữ cảm tình quá sâu đậm cũng sẽ đau thương, thậm chí còn sinh bệnh mà chết rất nhanh. Đau thương là bệnh không có thuốc chữa.

Đằng Vân Long thấy nhiều trường hợp như thế này rồi.

Yêu đến chết, đó là tâm bệnh! Tâm bệnh cũng chỉ có tình cảm mới có thể chữa được. Như Viên Lan bây giờ, đau thương thống khổ đến mức tận cùng, trừ phi Đằng Vĩnh Phàm có thể sống lại đứng trước mặt bà, bà mới có thể tốt lên được. Chỉ có trái tim mình tốt lên, mới có thể khỏi bệnh được.

- Con biết.

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm.

- Ngoại công, chuẩn bị một chút đi, bảo họ Đằng chúng ta, tất cả dời tới Giang Ninh quận thành.

- Cái gì? - Đằng Vân Long chấn động.

- Ở trong thành thì sẽ an toàn hơn ở đây nhiều. Nơi đó, là địa bàn của Quy Nguyên Tông.

Đằng Thanh Sơn lấy trong ngực ra một cái bao da dê, mở bao lấy ra một xấp kim phiếu.

- Ngoại công! Đây là kim phiếu mười vạn lượng hoàng kim! Vào trong thành mua vài cửa hàng, cũng đủ để nuôi sống các tộc nhân.

Đằng Vân Long giật mình nhìn xấp kim phiếu. Mười vạn lượng hoàng kim, đó là một ngàn vạn lượng bạc, một con số trên trời!

- Còn nữa, đây là rượu chu quả. Con chuẩn bị cho những người trong trang của chúng ta.

Đằng Thanh Sơn lấy ra bầu rượu.

- Rượu chu quả này kể cả nữ tử gầy yếu uống một ly, cũng có thể gia tăng hơn một ngàn cân khí lực. Nếu nam nhân thân thể cường tráng, uống xong một ly, đủ để gia tăng ngàn cân khí lực.

Đằng Vân Long không dám tin.

...

Bèn tự mình mình uống thử một ly, ngay lập tức gia tăng ba ngàn cân cự lực. Lúc này Đằng Vân Long vô cùng chấn động, coi rượu chu quả là vật chí bảo. Kỳ thực với thể chất Đằng Vân Long, đủ để gia tăng một mạch tới sáu bảy ngàn cân khí lực, chỉ là lão uống hơi ít một chút.

Màn đêm buông xuống, Đằng Vân Long lập tức triệu tập dòng họ, sau đó, bắt đầu ra lệnh cho tộc nhân suốt đêm chuẩn bị.

Song ——

Việc di dời hơn hai ngàn người quả rất phức tạp. Nhưng dưới yêu cầu nghiêm khắc của Đằng Vân Long, rất nhiều những thứ linh tinh đều không được mang theo, chỉ đưa đi một vài thứ y phục và những bài vị từ đường thờ cúng tổ tông. Lúc rạng sáng, hơn hai ngàn người, dùng chiến mã của đội thân vệ, xếp lên đó một vài vật phẩm. Cuối cùng toàn bộ thu xếp xong.

Sáng sớm, trời đã rạng dần.

Tất cả tộc nhân đều rất thương cảm. Ly khai quê quán sống bao nhiêu thế hệ, không ai không quyến luyến.

- Đừng có làm vẻ khổ sở như vậy!

Đằng Vân Long lớn tiếng.

- Đến cả Đại tông phái cũng có một ngày bị diệt. Đằng gia trang chúng ta chúng ta ở vùng nông thôn mãi rồi kiểu gì cũng sẽ có chuyện. Nhưng khi vào trong thành, kể cả khi tông phái đại chiến cũng sẽ không động vào giới bình dân trong thành. Đi thôi... Đây là việc tốt!

Tất cả mọi người đều hiểu, vào thành là việc rất tốt.

Chỉ là trong lòng không nỡ.

...

Nhân mã Đằng gia trang nhắm hướng đông mà đi, có trăm hảo hán trong tộc và Hắc Giáp quân bảo vệ, đủ để làm bất kỳ mã tặc nào cũng phải hoảng sợ. Trong phạm vi quận Giang Ninh có ai không biết Hắc Giáp quân? Không ai dám đánh cướp của Hắc Giáp quân trong phạm vi quận Giang Ninh.

Cả Thanh Hồ Đảo cũng không dám!

Từ khi biết Quy Nguyên Tông có quân bài tẩy cực mạnh,

Thanh Hồ Đảo không dám chọc vào Quy Nguyên Tông một cách thiếu cân nhắc.

Ngã ba.

- Phía trước là ra khỏi phạm vi Đại Duyên Sơn rồi, rốt cuộc không có người của Thanh Hồ Đảo nữa. Thanh Vũ, trên đường phải chiếu cố mẹ thật tốt đó.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Anh thì sao? - Thanh Vũ hỏi lại.

- Ta còn có việc, ít nhất phải kiếm được thi thể của đại bá và cha.

Đằng Thanh Sơn nói. Mình sao có thể cứ như vậy mà về quận Giang Ninh được chứ. Lửa giận từ đáy lòng đã sớm làm cho đầu Đằng Thanh Sơn muốn nổ tung ra rồi. Lửa giận điên cuồng thiêu đốt làm Đằng Thanh Sơn không thể nhẫn nhục được!

- Ừm. - Thanh Vũ gật đầu.

Đằng Thanh Sơn sở dĩ tiễn đoàn người ra khỏi phạm vi Đại Duyên sơn, cũng để phòng ngừa người của Thanh Hồ Đảo. Nhưng đi một mạch tới đây, hắn không thấy bất kỳ một quân sĩ Ngân Giao Quân nào.

Hơn hai ngàn người từ từ đi về phía hướng đông.

- Thanh Hạo. - Đằng Thanh Sơn đứng ở ven đường gọi.

- Thanh Sơn.

Đằng Thanh Hạo đi tới, Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm:

- Thi thể cha ngươi và cha ta ở đâu?

- Ở trong hẻm núi ở phía tây Đại Duyên Sơn, dưới đáy hẻm núi, có một cái động sâu không đáy. Năm đó chúng ta lên núi đi săn, cũng từng qua đó rồi, nhớ không?

Đằng Thanh Hạo nói. Đằng Thanh Sơn gật đầu... Năm đó Đằng Thanh Sơn là đội trưởng đội thợ săn, hơn nữa cũng đảm đương việc này tới sáu năm, nên hắn rất quen thuộc vùng Đại Duyên Sơn.

Trong Đại Duyên Sơn, Thanh Sơn chưa từng để ý tới những cái động sâu không thấy đáy này. Kiếp trước hắn cũng thấy rất nhiều động cùng loại với cái động ' Thiên Khanh '. Vì vỏ quả đất vận động, một vài lớp đất sụp xuống, sẽ hình thành những động sâu không đáy. Đối với những thứ động sâu này, Đằng Thanh Sơn cũng chưa bao giờ xuống thám hiểm.

- Vô Để Động ở hẻm núi Hồ lô.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

- Thanh Hồ Đảo, tìm Vô Để Động để làm gì?

Đằng Thanh Hạo liền nói:

- Thanh Hồ Đảo khốn khiếp, bắt một đoàn thợ săn. Đầu tiên là hỏi chúng ta, ở Đại Duyên Sơn có thấy cung điện nào không. Chúng ta đều nói là không biết... Lại hỏi chúng ta, có biết lối đi thông xuống một vài hầm hoặc hồ sâu ngầm dưới đất không. Đám thợ săn chúng ta buộc phải dẫn bọn chúng đi.

- Cung điện ngầm dưới đất?

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng phán đoán ra rất dễ dàng.

...

Đằng Thanh Sơn đi dọc theo Đại Duyên Sơn về phía tây, cho đến lúc thấy lại Đằng gia trang. Đứng trên núi, hướng mắt nhìn

Đằng gia trang trống không, Đằng Thanh Sơn chợt cảm thấy chua xót.

Sáu tuổi, mình từng nâng tảng đá lớn một trăm cân ở luyện võ trường này, cha hưng phấn uống say khướt. Đám người trong tộc đều tranh luận xem có muốn đưa mình vào Quy Nguyên Tông không.

Lần đầu tiên lên núi đi săn, mình đụng phải con tuyết điêu lang vương, trở về trong trang, tộc nhân trong trang đều hoan hô.

Năm mười bốn tuổi, Thiết Sơn Bang Nhị đương gia tới đánh, mình ra tay ngăn cản, chấn nhiếp đối phương.

Những cảnh này không thể quên được.

“Đây là ta gốc rễ của họ Đằng! Thế mà hôm nay, phải di chuyển. Chính là vì... Thanh Hồ Đảo! !! - Tất cả đều là vì Thanh Hồ Đảo”. Từ trước tới giờ Đằng Thanh Sơn không nghĩ tới, Thanh Hồ Đảo sẽ đến bắt một hán tử mộc mạc ở nông thôn.

Cha chết rồi, mẹ ta cũng... “

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ.

Như vậy tiếp tục, mẫu thân sẽ suy tim, không sống được bao lâu.

Kiếp này Đằng Thanh Sơn coi trọng nhất là cha mẹ, còn quan trọng hơn cả tính mạng hắn! Thế mà tất cả đã bị Thanh Hồ Đảo tước đoạt!

- Vì cha mẹ ta có thể nhẫn nhục, nhẫn nhục tất cả! Nhưng tất cả đã không còn nữa!

Đằng Thanh Sơn ép lửa giận đang gầm thét xuống tận đáy lòng, hai mắt hắn ẩn ẩn đỏ ửng lên.

Kiếp trước thê tử Tiểu Miêu chết, làm cho Đằng Thanh Sơn cực kỳ điên cuồng, giận dữ giết chóc tổ chức Red, gần như diệt cả tổ chức!

Kiếp này, lửa giận của Đằng Thanh Sơn không thua kiếp trước một chút nào cả!

Đây là chỗ yếu hại!

Đây là nghịch lân (vảy ngược của con rồng)!

Bất luận kẻ nào có thứ gì quý giá nhất, quan trọng nhất, thế mà bị cướp đoạt, thì cho dù ôn hòa đến đâu cũng sẽ phát cuồng. Huống chi... Đằng Thanh Sơn vốn chính là một con sói cô độc che dấu nanh vuốt! Một con sói kiếp trước, vừa bảy tuổi đã bắt đầu giết chóc!

Tới lúc này, không nhịn nữa.

Cái duy nhất trong đầu Đằng Thanh Sơn là —— giết! Giết!! giết!! !

Dùng kỹ năng sát thủ đã lĩnh hội được từ kiếp trước, tất cả thủ đoạn!

Dùng nội gia quyền để có năng lực giết chóc đặc thù!

Bất chấp tất cả... Giết chóc không chừa thủ đoạn!

Phóng thích ra tất cả lửa giận tự đáy lòng, không còn gì phải nhẫn nại, chỉ cần giết!! !

“Thanh Hồ Đảo... “

Đằng Thanh Sơn cởi bao xuống. Trước hết đeo tấm mặt nạ da người trở thành nam tử trung niên mặt sẹo. Sau đó đeo bao tay Thiên Ưng Trảo. Toàn thân gân cốt khẽ phát ra tiếng kêu lạo xạo. Vốn cao bảy thước sáu tấc (một mét chín) Đằng Thanh Sơn giảm

xuống còn bảy thước hai tấc (một thước tám), thân thể to lên nhiều.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn ~, tựa như một con sói cô độc, nhìn về phía núi rừng trùng điệp!

Chỉ một người!

Không có gì phải lo lắng!

“Bắt đầu thôi! “

Đằng Thanh Sơn cả người trong nháy mắt lao đi, biến mất trong núi rừng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 14

Hồ Ngầm Dưới Đất.

Chìm vào núi rừng, bóng người chợt lóe rồi lại xuất hiện ở cách đó hơn mười trượng. Sáu năm làm chức đội trưởng, Đằng Thanh Sơn hiểu Đại Duyên Sơn rõ như lòng bàn tay, lúc thì nhảy xuống, lúc thì nhảy lên vách núi, hoặc là xuyên qua giữa những cây đại thụ. Tóm lại, bình thường chừng bốn mươi dặm đường núi, nếu dựa theo cách đi gần như thẳng băng của Đằng Thanh Sơn, chỉ không tới mười dặm.

Thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, hắn đã tới hẻm núi Lồ Lô.

- Bồng Bóng người từ vách đá trên hẻm núi Hồ Lô hạ xuống, tựa như một khối thiên thạch rơi xuống đất, chỉ có thân thể mạnh cỡ Đằng Thanh Sơn mới dám dùng như vậy phương thức nhảy thẳng xuống như vậy, cho dù là tiên thiên cường giả bình thường, tiên thiên chân nguyên mặc dù mạnh, nếu so với thân thể của Đằng Thanh Sơn thì còn kém xa.

Tiên thiên chân nguyên có thể giảm bớt lực, nhưng từ vách đá cao trăm trượng mà nhảy xuống, với lực phản chấn kinh người như vậy, cho dù chỉ còn một nửa tác dụng vào thân thể, tiên thiên cường giả cũng bị đánh chết tươi.

- Ầm.

Thân thể đạp thủng nền đá thành một lỗ to.

Tay quyền đập xuống, thân thể Thanh Sơn nhảy lên, rồi tức khắc lao xuống đáy động.

Lúc ở trên vách đá, hắn đã phát hiện, trong cả hẻm núi hồ lô này, cả hẻm núi không có bất kỳ người nào, nên rất nhanh đã đi tới cái động không đáy kia.

“Cha và Vĩnh Tương đại bá đã lọt vào vòng vây. Đằng Thanh Sơn nhìn cảnh xung quanh, những vết máu khô rải rác khắp nơi, còn có vài xương gãy thịt vụn, những miếng sắt thép vỡ vụn, nhưng chẳng có thi thể người nào, như vậy, người ở nơi này bị ai đó xử lý rồi" Đằng Thanh Sơn sau khi nhìn kỹ liền đoán.

Máu đầy đất, khẳng định có người chết. Còn có không ít những miếng sắt vụn, vũ khí duy nhất chung quanh chính là trường thương, có thương cán gỗ hoặc cán sắt.

"Thiết thương." Đằng Thanh Sơn vừa thấy một thanh thiết thương đầy máu ở bụi cỏ xa xa, lập tức lao tới, ở trên cán thương, quả nhiên có một vết đao chém vào trên sắt. Đồng tử Đằng Thanh Sơn co rụt lại, cảm thấy trong lòng run lên, đây là thiết thương của cha. Từ bé hắn đã thấy cha mình dùng thứ binh khí này. Nhìn bao nhiêu năm rồi, đương nhiên liếc mắt là nhận ra ngay.

“Binh khí của cha cũng rơi mất, đồ tạp chủng Thanh Hồ Đảo.” Đằng Thanh Sơn mắt ửng đỏ, quả tim phẫn nộ đập dồn trong ngực.

“Ở đây có không ít sắt thép vỡ vụn, xem ra hẳn là là trọng giáp của quân sĩ Ngân Giao Quân, hơn nữa nát bấy ra như vậy, cũng nhiều vết máu như vậy, chắc là không ít người chết.” Đằng Thanh Sơn phán đoán “Mảnh vỡ của trọng giáp này rất chỉnh tề, thiết thương không có khả năng tạo thành vết thương như vậy. Hẳn là có gì đó sắc bén cắt đứt trọng giáp, có thể cắt ngọt trọng giáp

phẳng phiu như vậy, nếu là một cao thủ, cứ một kiếm đâm chết kẻ địch là xong, sẽ không hơi đâu mà đi cắt trọng giáp. Cái này không giống nhân loại, hẳn là gặp phải yêu thú rồi"

Đằng Thanh Sơn phán đoán dựa vào những mảnh vụn sắt thép căn bản không giống việc làm của nhân loại.

- Hả?

Khóe mắt Đằng Thanh Sơn chợt liếc tới một chỗ ngoài xa hơn mười trượng.

Ở đó có rất nhiều tro tàn.

Đằng Thanh Sơn đi tới gần.

"Rất nhiều củi được đốt lên, đã thiêu hủy thi thể ở đây, hẳn là hoả táng." Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng phán đoán tình hình đã xảy ra.

Sau khi đám quân sĩ Ngân Giao Quân vây sát cha và đại bá, chắc gặp phải một con yêu thú lợi hại. Còn con yêu thú này đã giết chết quân sĩ Ngân Giao Quân. Sau đó những quân sĩ Ngân Giao Quân khác đến, đương nhiên không thể để thi thể những huynh đệ này phơi xác nơi hoang dã như vậy, do đó, kéo ra hoả táng.

Phỏng chừng thi thể những thợ săn, những tên này cũng thuận tiện hoả táng nốt.

Một vài chiến đao trọng giáp chưa bị hủy, cũng đã được Ngân Giao quân mang đi rồi.

"Không đúng." Đằng Thanh Sơn nhướng mày. “Nếu họ vây giết cha thành công thì hẳn là sẽ lập tức ly khai. Cho dù gặp phải yêu thú, cũng không nên đánh nhau tại đây. Như vậy chắc là vào lúc đang đánh với cha, đám lính này còn chưa kịp đào tẩu, đã gặp phải con yêu thú đó.”

“Yêu thú, ở đâu mò ra nhỉ? “ Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nhìn về phía động không đáy.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn lao đến bên cạnh Vô Để Động.

“Đại Duyên Sơn ngoại trừ con Tử Quang Giao Long mà ta đã phát hiện ở Bích Hàn Đàm, căn bản không thấy những yêu thú khác. Nói cách khác yêu thú không thích ở trong núi rừng Đại Duyên Sơn. Mười phần hết chín là yêu thú này ở sâu trong cái động không đáy này. Còn Thanh Hồ Đảo cũng tìm cung điện ngầm.”

Đằng Thanh Sơn cũng thấy. Bên cạnh Vô Để Động có những dây mây rủ xuống. Trên những dây mây này còn có dính máu, “Hẳn là có người Thanh Hồ đã xuống dưới.”

Đằng Thanh Sơn lập tức nhảy xuống.

Vù, vù.

Cả người rơi xuống thật nhanh tạo thành một trận cuồng phong, bên trong Vô Để Động có một luồng gió ẩm ướt, ẩn ẩn còn có một múi máu nồng nặc, mặc dù trong động rất ít ánh sáng, nhưng từ sau khi ăn Hắc Hỏa linh quả, hơn nữa không ngừng khai quật năng lượng, Đằng Thanh Sơn có thể nhìn được trong đêm tối.

"Hừm" Đằng Thanh Sơn hai tay cắm vào núi đá như cắm vào bùn đất.

Đeo đôi bao tay Thiên Ưng Trảo, việc cắm vào rất dễ dàng, theo vách động xuống hơn ba thước mới dừng lại.

“ Nơi này có một động sâu.”

Đằng Thanh Sơn phát hiện. Phía trên vách động có một cái

động khẩu sâu xéo lên. Ở phía trước động khẩu, còn có một nửa cái thi thể vắt trên vách động, trên nửa thi thể này vẫn còn mặc trọng giáp, từ cách đứt này hẳn là có một con yêu thú, đột nhiên xông ra, cắn đứt đôi tên quân sĩ Ngân Giao Quân đang cầm dây leo trong nháy mắt, lực công kích cường đại làm cho tên lính Ngân Giao Quân lọt nửa người vào trong lớp bùn dưới động.

Một màn thảm kịch đã được Đằng Thanh Sơn suy đoán rõ ràng.

Đằng Thanh Sơn hai tay rút mạnh.

Vù.

Lại nhảy xuống phía dưới. Trong bóng đêm, thị lực Đằng Thanh Sơn có thể thấy rõ ràng không thua ban ngày. Mặc dù vách động hơi lồi lõm, Đằng Thanh Sơn sau khi rơi xuống hơn mười trượng hơn, đã có thể thấy được đáy động có ánh nước.

******

- Xoẹt xoẹt.

Cách đáy động còn một trượng, Đằng Thanh Sơn dừng lại hẳn.

“Nhiều xác vậy sao?” Đằng Thanh Sơn đến gần đáy động, mới phát hiện ra ở dưới đáy động toàn bộ là nước. Trong nước còn có những thi thể gãy vụn, mỗi một thi thể đều mặc trọng giáp, thi thể bị xé rách, trọng giáp đương nhiên cũng bị phá.

“Trong nước căn bản không có vết máu. Xem ra nước này thông với chỗ khác, nên máu chảy xuống đã bị cuốn đi rồi.”

Nước xâm xấp trong suốt, tuy tối, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn có thể thấy được lớp đá dưới đáy nước.

"Nước không sâu?" Đằng Thanh Sơn nhè nhàng nhảy xuống.

Quả nhiên ——

Nước chỉ tới eo lưng Đằng Thanh Sơn, thì hắn đã đạp xuống đáy rồi.

“Phía trước có thông đạo.” Đằng Thanh Sơn dọc theo bờ một đường nước chảy rộng, từ từ đi tới, nước trong dòng chảy này chỉ tới eo lưng, rất nông.

Độ cao con đường này cũng khoảng ba bốn trượng, vách động dọc theo dòng chảy cũng đều là đá cả. Chỉ là, vách đá động này tựa như tổ ong, có thể thấy rất nhiều huyệt động. Dòng chảy rộng hẹp không đồng nhất, có chỗ rất rộng, có chỗ cũng rất hẹp.

“Sào huyệt yêu thú? “ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Tiếp tục đi tới, Đằng Thanh Sơn thấy nước càng lúc càng sâu, lúc này đã tới gần cổ rồi.

"Hừm?" Đồng tử Đằng Thanh Sơn co lại, dán mắt nhìn về phía một quái vật màu đen ở một cái lỗ nhỏ trên vách động cách hắn mười trượng "Hắc Thiết Ngô Công?" Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã nhận ra.

Đôi đồng tử trăng trắng của con Hắc Thiết Ngô Công này nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Trong hoàn cảnh trong dòng chảy hoàn toàn đen ngòm như thế này, cho dù là tiên thiên cường giả thì tầm nhìn cũng đểu rất ngắn.

Con Hắc Thiết Ngô Công, nghĩ rằng Đằng Thanh Sơn không nhìn thấy nó, liền lặng lẽ lẻn vào trong nước, bơi gầm dưới đáy nước về phía Đằng Thanh Sơn.

"Súc sinh." Trong mắt Đằng Thanh Sơn hiện lên hàn quang, rồi làm bộ nhìn không thấy nó, tiếp tục đi tới.

Rốt cục, cả người Đằng Thanh Sơn đều hoàn toàn không còn

chạm đáy nữa. Với năng lực tạng phủ và khí quan của Đằng Thanh Sơn, dù có ở dưới nước mấy canh giờ cũng không quan hệ. Còn về tố chất thân thể, hắn có thể so được với những con yêu thú cường đại.

Trong nước, khắp nơi đen kịt.

Những móng vuốt như những lưỡi dao sắc nhọn của con Hắc Thiết Ngô Công từ từ quạt nước, tựa như một cái tàu ngầm từ từ di động, không một tiếng động bơi về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng đạp nước đi tới. Mặc trọng giáp, lưng đeo mấy thứ như Luân Hồi. Đằng Thanh Sơn vừa lọt vào nước đương nhiên chìm tuốt xuống dưới đáy hồ.

- Vèo.

Hơn mười móng vuốt như những lưỡi dao sắc ngọt đột nhiên đồng thời vung lên. Con Hắc Thiết Ngô Công trong nháy mắt tựa như một mũi tên bắn thẳng về phía Đằng Thanh Sơn. Cái miệng rộng há hoác, hai cây răng nanh như cái kéo mở ra rộng ra, như muốn cho Đằng Thanh Sơn ăn một cú ‘xén’ thật ngọt. Rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân vì vậy mà bị nó cắt làm hai đoạn.

- Rào ~~

Dòng nước chấn động, hai tay Đằng Thanh Sơn vung lên như tia chớp, một trảo chụp vào hai cây răng nanh trong miệng con Hắc Thiết Ngô Công. Con Hắc Thiết Ngô Công phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, hai tay kéo mạnh.

- Roạt ~~

Hai răng nanh bị xé rời ra, thậm chí còn gốc của hai cây răng nanh cũng bị xé rách, làm cho con Hắc Thiết Ngô Công cả đầu vỡ

toang ra, máu lục sắc thấm đầu vào hồ nước, một đầu Hắc Thiết Ngô Công nhất thời không nhúc nhích nữa.

“Dưới tình hình tối tuyệt đối như vậy, cường giả Thanh Hồ Đảo, đột nhiên bị yêu thú tập kích, kể cả tiên thiên cường giả, cũng có thể bị giết vài người.”

Đằng Thanh Sơn rất rõ, nếu không có thị lực nhìn trong đêm tối, lọt vào tập kích của Hắc Thiết, tuyệt đối không có khả năng chống đỡ nhẹ nhàng như thế.

Đằng Thanh Sơn bơi vào trong nước.

Với lực khống chế cơ bắp của Đằng Thanh Sơn, hơn nữa lại có tiên thiên chân nguyên phụ trợ, tư thế bơi lặn trong nước có thể nói là hoàn mỹ, tựa như một con cá đang bơi lội. Hắn cũng phát hiện, hồ nước này có phạm vi rất rộng, sau khi bơi hết dòng chảy, lập tức tới một cái hồ cực rộng. Ngay cả thị lực của hắn cũng không cách nào thấy được bờ hồ bên kia.

- Nước tuyệt đối đen kịt, tốt lắm.

Loại hoàn cảnh này, thích hợp nhất cho việc giết chóc.

…

Nơi Đằng Thanh Sơn vừa đi qua, nơi dòng chảy đi qua vách đá nơi có những huyệt động tựa như tổ ong, cái nào cái nấy sâu hun hút. Trong số đó có một hố sâu gần trăm trượng.

- Tí tách.

Một giọt nước màu trắng sữa, từ trên khe nứt thẩm thấu xuống, thỉnh thoảng rơi xuống một giọt.

Một thân thể đầy vết máu đang nằm co quắp ở đây, đôi môi miễn cưỡng mở ra, hứng giọt nước màu trắng sữa đang rơi xuống.

Mặc dù cả người không nhúc nhích, tựa như không còn khí tức, đến cả mắt cũng nhắm nghiền, nhưng đôi môi cố gắng mở ra cho thấy người này vẫn còn sống.

- A Lan … về nhà Niềm tin kiên định, cứ thế tiếp tục lẩn quẩn trong đầu hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 15

Hai Cực.

Hồ ngầm, u ám yên tĩnh.

Mạch nước ngầm chảy dưới nước rất mạnh. Đằng Thanh Sơn giống như một con vật sống dưới nước đang bơi đi. Lỗ chân lông trên toàn thân của hắn cũng hấp thu dưỡng khí từ dòng nước chảy chung quanh. Đằng Thanh Sơn tu luyện thân thể tới bậc như vậy, việc khống chế tim đập, khí huyết, xương cốt... rất như ý và đơn giản.

Hô hấp thông qua lỗ chân lông mặc dù không nhanh chóng như miệng mũi, nhưng bình thường chỉ để sống được dưới nước thì cũng đủ.

Nhưng một khi chém giết kịch liệt, thân thể tiêu hao dưỡng khí nhiều hơn, tốc độ hô hấp của lỗ chân lông sẽ không đủ.

Rào rào ~

Các loại cá đủ màu bơi quanh Đằng Thanh Sơn.

“Phạm vi hồ này thật là lớn. Ta theo một hướng, cũng đại khái ba dặm rồi, thế mà vẫn toàn là nước cả. “ Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm/ hồ ngầm này thật sự là rất lớn. Không thể không tán thưởng một tiếng thiên nhiên thần kỳ. “ Hơn nữa, nhiệt độ nước tựa hồ cũng có biến hóa. Mà biến hóa không nhỏ. “

Vừa xuống nước, Đằng Thanh Sơn thân thể cảm giác, nhiệt độ nước lớn hơn chừng năm độ.

Sau khi bơi ba dặm, Thanh Sơn thấy nước hồ tối thiểu giảm xuống mười độ. Trong khi bơi còn phát hiện một vài miếng băng vụn.

“Chỉ cách ba dặm, hơn nữa nước lại chảy thông, nhiệt độ nước sao chênh lệch ớn như thế nhỉ? “ Đằng Thanh Sơn cảm thấy hơi khó tin. Theo đạo lý thì khi nước chảy tương liên, nhiệt lượng sẽ được lan truyền. Nhiệt độ hẳn phải rất gần nhau. “ Hơn nữa, sao nước lại không kết băng. Lạ thật."

Đằng Thanh Sơn đột nhiên liên tưởng ——

Bích Hàn Đàm, cũng càng xuống sâu càng lạnh.

“Hồ ngầm này. Dưới cái động không đáy gần trăm trượng. Mà đáy Bích Hàn Đàm, cũng cách sườn núi hơn một trăm mười trượng. Hai cái độ sâu ngang nhau. Có khi nào nước chảy thông không? “ Đằng Thanh Sơn không khỏi phán đoán. Theo như chiều sâu, hồ ngầm này còn sâu hơn. Nơi khác nhau, nhiệt độ nước lại chênh lệch xa như vậy.

Không thể Không làm cho Đằng Thanh Sơn đoán như thế.

Vừa nghĩ tới Bích Hàn Đàm lạnh tới mức đáng sợ, Đằng Thanh Sơn đã buộc phải cảnh giác. Con Tử Quang Giao Long đừng nói là hắn, cả cường giả Tiên Thiên Kim Đan cũng phải e ngại nó ba phần.

- Rào rào ~~

Những tiếng quạt nước vang lên.

Đằng Thanh Sơn theo tiếng động nhìn lại. Đại khái ở một nơi cách đó sáu bảy mươi trượng, có một con quái vật màu đen giống

như một cái lô cốt, đang nhanh chóng đi tới gần hắn.

“Đây là... “ Hai tay Đằng Thanh Sơn chụp vào đáy hồ, hơn phân nửa thân thể chìm vào lớp bùn dưới đáy hồ. Khi xuống dưới đáy hồ, hắn đặc biệt đổi một bộ y phục màu đen, khi bơi dưới nước rất khó thấy.

“Đây là yêu thú gì? Cua bự à? “ Đằng Thanh Sơn nhìn cái lô cốt di động này, há hốc mồm.

Mặc dù không hoàn toàn giống như cua, nhưng cũng phải tám phần tương tự. Chỉ là lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Chiều dài đại khái mười trượng (25 mét), độ rộng phải tới sáu trượng (15 mét). Chiều cao đại khái ba trượng (bảy, tám mét). Con yêu thú cua lớn như thế, nếu ở dưới nước đích xác có thể nói là một cái lô cốt di động khổng lồ. Nói về thể tích, so với con Xích Lân thú đã biến hình, còn lớn hơn mấy chục lần.

“Rào rào ~~ “ Tám cái chân vừa dài vừa sắc bén, quạt rào rào trong nước, làm cả vùng nước xáo động mãnh liệt.

Hai cái càng, chỉ nói về thể tích, một cái cũng phải to lớn hơn cả người con Xích Lân thú mấy lần. Đằng Thanh Sơn không nghi ngờ gì về uy lực giết chóc kinh người của cặp càng đó.

Đằng Thanh Sơn ép chặt dưới đáy hồ, mắt nheo lại: “ Đám tạp chủng Thanh Hồ Đảo, tìm cung điện dưới đáy hồ rốt cuộc muốn làm gì? Đáy hồ này rốt cuộc là địa phương thần kỳ gì. Sao lại giống hệt như Man Hoang, sinh ra những yêu thú đáng sợ như thế. Con yêu thú này cũng không thấy ghi lại trong bộ sách. Nhưng nói về thực lực thì tuyệt đối phải đáng sợ hơn con Xích Lân thú nhiều. “

Trong bộ sách phần lớn ghi lại những yêu thú trên mặt đất.

Yêu thú dưới nước, cũng có một vài con thường xuyên xuất

hiện như giao long mãng xà thì còn co thể. Chứ một vài yêu thú biển sâu, hoặc một vài yêu thú dị biến, thì bộ sách không hề ghi chép.

.

Bơi dưới nước đại khái mười dặm, nhiệt độ nước càng lúc càng lạnh.

Khi bơi được hơn mười dặm, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra vài con yêu thú dưới nước khác. Ngoại trừ yêu thú cùng loại với con cua bự như lô cốt di động ra, loại thứ hai là một loại cóc toàn thân xanh biếc. Thể tích thật ra cũng không lớn, đại khái cũng dài một trượng. Nhưng khi con cóc này bơi dưới nước, những loại cá chung quanh đều né ra xa.

Đằng Thanh Sơn không biết con cua bự đầu tiên nhưng con yêu thú cóc này thì Đằng Thanh Sơn đã thầy trong sách - Bích Linh Thiềm, tại Man Hoang cũng có loại yêu thú này. Nếu là thân thể nhân loại, căn bản không chịu nổi sự ăn mòn này.

Đương nhiên, ngoại trừ dịch độc, Bích Linh Thiềm cũng có tốc độ nhảy kinh người. Ngoại trừ độc tính ăn mòn và tốc độ nhảy, Bích Linh Thiềm cũng không có đặc thù gì khác. Nếu có cao thủ có thể đến gần Bích Linh Thiềm, một kiếm có thể đâm xuyên qua đầu Bích Linh Thiềm, là có thể giết chết Bích Linh Thiềm. Đương nhiên, trước khi chết, Bích Linh Thiềm còn có một tuyệt chiêu ——

Toàn thân dày đặc u độc sẽ trong nháy mắt tuôn ra đại lượng dịch độc lan ra bốn phía.

“Cái hồ này rốt cuộc là hồ gì? “ Đằng Thanh Sơn càng thêm cảm giác. Địa phương này rất lạ.

- Ầm.

- Grào ~~~

Tiếng nổ đùng đoàng văng vẳng, tiếng gào thét từ xa xa mơ hồ truyền đến.

“Hả? “ Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa. “ Thanh âm hẳn là rất xa. Nhưng, ta lại có thể nghe được. Chiến đấu rất kịch liệt. Rất có thể là người của Thanh Hồ Đảo. “ Đằng Thanh Sơn không còn do dự, nhanh chóng âm thầm bơi dưới đáy hồ về phía tiếng ầm ầm. Bơi được hơn ba dặm.

Cách ba dặm, nhiệt độ nước lại thay đổi theo một trình tự.

Chỉ thấy xa xa có một đám “đèn lồng” lơ lửng trong dòng nước chảy. Đang vây một con rắn khổng lồ có hai màu đen vàng rằn ri. Con rắn khổng lồ này đại khái dài hơn ba trượng. Thân thể nó cũng dẹt một cách quỷ dị. Cả con rắn khổng lồ, tựa như một thanh đao.

“Người của Thanh Hồ Đảo. “ Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy rõ. Mười ba cái “đèn lồng”, chính là mười ba cường giả Thanh Hồ Đảo.

Tiên thiên cường giả, mặc dù tiên thiên chân nguyên rất cường đại, nhưng đơn thuần thân thể, thì sức lực chỉ nâng được hai ba ngàn cân là cao. Do đó, năng lực ngũ tạng khí quan của họ rất bình thường. Nếu nín thở cũng chỉ có thể nín được một thời gian thôi. Nếu muốn ở lâu dưới nước, phải ngay từ đầu dùng tiên thiên chân nguyên xây dựng một cái lồng khí, chứa đựng không khí vào đó để hô hấp.

Do đó.

Mười ba tiên thiên cường giả, phía ngoài thân thể đều có lồng khí tiên thiên chân nguyên phồng lên. Có cái màu đỏ rực, có cái màu xanh biếc, có cái màu xám, màu đen, tạo thành mười ba cái “đèn lồng” dưới nước, có màu sắc của tiên thiên chân nguyên tạo thành những vầng sáng, cũng có thể miễn cưỡng chiếu sáng chung

quanh.

Đương nhiên, đó là tiên thiên chân nguyên, tuyệt không phải là đèn thật, hơn nữa lại chiếu ở dưới nước, do đó phạm vi chiếu sáng cũng không lớn.

Vầng sáng tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực chiếu sáng phạm vi khoảng năm trượng.

Còn tiên thiên chân nguyên màu xám màu đen, cơ hồ không chiếu sáng ra chung quanh.

“Lồng khí này sinh ra ánh sáng, chỉ với năng lượng ba động đã rất dễ khiến cho yêu thú chú ý rồi. Có chết cũng không trách được ai." Đằng Thanh Sơn dán mắt vào cuộc chém giết của mười ba người và yêu thú. “Gặp phải con Thiết Tuyến Đao Xà thật là đáng tiếc. Thiết Tuyến Đao Xà này không có độc tính, chứ không thì trong số mười ba người bọn họ, khẳng định có người chết."

Thiết Tuyến Đao Xà, thân thể dẹt, thoạt nhìn, cả con rắn khổng lồ này như một thanh đao lớn.

Toàn thân như một thần binh cứng rắn sắc bén, rất khó trêu vào. Nhược điểm chính là mắt. Ngay lúc này, một mắt của con Thiết Tuyến Đao Xà đã mù. Rất hiển nhiên, gặp phải mười ba tiên thiên cường giả, con Thiết Tuyến Đao Xà đã rơi vào thế hạ phong.

- Grào ~~

Những phương hướng khác chợt truyền đến những tiếng gầm.

- Chúng ta đi. Đừng dây dưa với Thiết Tuyến Đao Xà.

Cổ Ung mặc trường vào màu vàng, ngoài thân có màn hào quang màu xanh biếc kêu lớn Vèo, Vèo, Vèo.

Nhất thời, đám tiên thiên cường giả nhanh chóng chạy đi. Còn

Cổ Ung Triệu Đan Trần và vài vị Tiên Thiên Kim Đan khác thì đi đoạn hậu. Thiết Tuyến Đao Xà gầm lên một tiếng, rồi quay ngoắt người lao đi, xem ra cũng muốn đào tẩu.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn lập tức theo đuôi ba tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo.

Không có năng lượng dao động.

Cũng không có lồng khí tiên thiên chân nguyên bao quanh người.

Trong cảnh tuyệt đối đen kịt, đám Thanh Hồ Đảo cách ba mươi trượng xa căn bản không phát hiện ra được Đằng Thanh Sơn ở phía sau.

- Thiết Tuyến Đao Xà.

Thiếu phụ vừa bỏ đi xem ra không cam lòng nói - Thiết Tuyến Đao Xà đã hoàn toàn trưởng thành, xương của nó có thể chế tạo ra thần binh, vảy cũng có thể làm nhuyễn tiên. Đến cả Tiên Thiên Kim Đan cũng không phá hỏng được. Chỉ thiếu chút nữa là có thể giết chết được Thiết Tuyến Đao Xà rồi.

Gặp phải yêu thú rất nguy hiểm, nhưng cũng là kỳ ngộ.

- Sư muội. Hồ ngầm này quá nguy hiểm. Thiết Tuyến Đao Xà mặc dù là bảo bối, nhưng nó mà gào lên, hiển nhiên sẽ khiến cho những yêu thú khác chú ý.

- Chúng ta điều tra đáy hồ suốt một đêm, đến bây giờ phát hiện ra số lượng yêu thú có đủ thực lực để đánh với cả Tiên Thiên Kim Đan, tính cả con Thiết Tuyến Đao Xà này là đã có ba con, ngoại trừ ba con này ra, còn có thứ đáng sợ hơn.

Thiếu niên tuấn mỹ Triệu Đan Trần nói trầm trầm.

- Ở chỗ lạnh nhất bên kia, con giao long đó tuyệt đối là Tử Quang Giao Long. Nếu chúng ta đánh với nó, cho dù có thể giết nó, chỉ sợ cũng phải chết hơn phân nửa.

Mười ba người nói chuyện với nhau, nên thanh âm đương nhiên không quá nhỏ. Với thính lực của Đằng Thanh Sơn, cách ba mươi trượng cũng có thể nghe rành mạch.

“Tử Quang Giao Long? “ Đằng Thanh Sơn nhướng mày. “ Chúng phát hiện ra Tử Quang Giao Long rồi à? “ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

.

- Hồ ngầm này, một bên cực lạnh, chỗ kia hẳn là là cực nóng. Nơi cực lạnh, có con Tử Quang Giao Long. Ta phỏng chừng, ở nơi cực nóng, cũng có một con thú lợi hại khác.

Thiếu niên tuấn mỹ Triệu Đan Trần mở miệng nói - Trong hồ ngầm này có rất nhiều yêu thú. Tất cả mọi người phải cẩn thận, không được phân tán. Vạn trưởng lão lúc trước đã suýt nữa bị một con yêu thú chưa tới cấp tiên thiên tập kích bị thương. Ở đáy hồ này, những yêu thú sống trong nước, rõ ràng chiếm ưu thế hơn chúng ta.

- Nhưng, mọi người cũng phải để ý. Đừng ép cho đám yêu thú buộc phải liên thủ. Nếu chúng làm như vậy là chúng ta nguy to. - Triệu Đan Trần lo lắng nói.

Yêu thú càng lợi hại, trí tuệ lại càng cao. Yêu thú có thể đánh được với Tiên Thiên Kim Đan thì trí tuệ chúng cũng chẳng thua gì nhân loại. Nếu bức bách quá, chúng rất có thể sẽ liên thủ lại.

Những tiên thiên cường giả khác đều đồng ý.

Cổ Ung mở miệng nói:

- Chúng ta tìm trong cái hồ ngầm này, phía nam cũng đã tìm. Cả khu vực phía bắc rộng lớn còn chưa tìm. Mọi người phải tìm kỹ vào. Chúng ta sang bên kia xem có Cung Điện Vũ Hoàng không.

Lúc này, mười ba tiên thiên cường giả rầm rộ tìm về phía bắc.

“Hồ ngầm à? Cung điện Vũ Hoàng? “ Đằng Thanh Sơn theo phía sau cảm thấy chấn động.

Hắn cuối cùng biết Thanh Hồ Đảo đang tìm cái gì rồi.

“Chẳng trách hồ ngầm này có thể sinh ra nhiều yêu thú như vậy. “ Sự tình mà dính tới Vũ Hoàng thì chẳng có gì là không có khả năng cả.

Đằng Thanh Sơn lập tức lặng lẽ bơi theo mười ba tiên thiên cường giả. Mười ba cái “đèn lồng” sáng lên trong màn nước đen kịt, căn bản không lo mất dấu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 16

Thiên Hồng Thủy Cung.

Trên đường đi, mười ba tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng gặp hai đầu yêu thú, một con yêu thú lập tức phải bỏ chạy, còn con kia là yêu thú loài cá có ý định tập kích liền bị Cổ Ung tự mình chém chết. Đằng Thanh Sơn cũng không biết tên con yêu thú này, nhưng xem ra, thực lực cũng không phải là quá mạnh.

- Giữa yêu thú với nhau cũng có sự khác biệt rất nhiều.

Thanh Sơn thầm cảm thán.

Như Xích Lân thú trước khi lột xác, Hắc Thiết Ngô Công, Thiết Tí Hầu bình thường, thực lực có thể so với cường giả Địa Bảng, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Mà Xích Lân thú sau khi lột xác, Thiết Tí Hầu cao lớn, và cả con yêu thú loài cá vừa rồi, hẳn là có thể so được với cao thủ cỡ Tiên Thiên Hư Đan, Tiên Thiên Thực Đan.

Còn Thiết Tí Hầu Hầu Vương, Thiết Tuyến Đao Xà, có thể so được với nhân loại cường giả Tiên Thiên Kim Đan.

Về phần Tử Quang Giao Long thì so ra còn mạnh hơn Tiên Thiên Kim Đan một chút, có lẽ những nhân vật đứng đầu trên Thiên bảng mới có thể động thủ động cước với Tử Quang Giao Long...

Có một số con thú, sinh ra đã có tố chất thân thể mạnh hơn nhân loại. Sống trong cùng điều kiện thiên địa linh khí dày đặc, nếu nhân loại có thể sinh ra cường giả, thú loại tất nhiên cũng phải có cường giả, đó là yêu thú. Yêu thú có trí tuệ, có thể đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Yêu thú và nhân loại cũng có điểm khác nhau. Nhân loại có những nhân vật vô địch như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Ca tổ sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, mà trong đám yêu thú, mặc dù cũng có những cường giả rất đáng sợ, nhưng so với những người Vũ Hoàng kia thì vẫn yếu hơn một chút.

- Đảo chủ, phía trước là cái gì thế?

Đi dưới nước già nửa canh giờ, mười ba cường giả Thanh Hồ Đảo đột nhiên phát hiện ra một kiến trúc dưới nước. Vì xung quanh rất tối, chỉ có thể dựa vào vầng sáng từ tiên thiên chân nguyên mà quan khán, nên mười ba vị cường giả Thanh Hồ Đảo cho dù vầng sáng trên người có mạnh đến đâu, cũng chỉ có thể quan sát được khoảng cách hơn mười trượng.

Một khối kiến trúc dưới nước cao lớn đại khái hai trượng xuất hiện trong tầm nhìn. Bề ngoài kiến trúc toàn bộ đều bị bùn lầy rong tảo bao kín.

- Để ta xem. - Triệu Đan Trần đi đến vung tay.

Lập tức một luồng tiên thiên chân nguyên kim sắc bay ra khỏi tay, như một luồng cuồng phong đập vào mặt ngoài khối kiến trúc, rồi đột nhiên nổ tung ra.

- Ầm ầm ~~-

Thanh âm trầm thấp không ngừng vang vọng quanh quẩn.

Lớp bùn ngoài khối kiến trúc dưới nước cũng bị tiên thiên chân nguyên kình khí nổ tung toàn bộ chấn động văng ra, nhất

thời thuỷ vực chung quanh đục ngầu lên. Ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng đến gần kiến trúc dưới nước, nhìn kỹ lại - Đây là chất liệu gì thế? Vách tường màu xanh biếc a!

Mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo lặng người đi.

- Thật sự là khó tin, dưới áp lực đáy hồ chẳng biết bao nhiêu năm rồi, vách tường chẳng hề có một chút suy chuyển nào.

- Đảo chủ hãy xem, bức tường này hoàn toàn liền nhau, không phải được xây bằng những khối riêng biệt.

- Sao có thể như thế được.

- Tầm mắt chúng ta có thể thấy vách tường rộng gần mười trượng, nhưng cả vách tường này là một khối, vách tường màu xanh biếc? Không phải là đá, không phải sắt thép, rốt cuộc là cái gì?

- Cái này... Cái này nhất định là Cung Điện Vũ Hoàng, nhất định là nó rồi.

Chỉ riêng một mặt vách tường, mười ba vị tiên thiên cường giả đã phải sợ ngây người. Ở khắp Cửu Châu, họ chưa bao giờ thấy thứ chất liệu như vậy.

- Nhanh, mau đi tìm cửa cung.

Mười ba tiên thiên cường giả lập tức đi tiếp dọc theo vách tường. Khi mười ba người này vừa rời đi, Đằng Thanh Sơn cũng tiến lại bên cạnh vách tường.

- Cung Điện Vũ Hoàng?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát vách tường, còn dùng tay xoa một chút, thấy nhẵn bóng và lạnh băng.

- Nhẵn bóng cứ như gạch men ở kiếp trước. Cái quỷ dị là, cả

mặt tường hoàn toàn là một chỉnh thể, không có một khe hở nào cả.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua đỉnh cung điện dưới nước.

- Hơn nữa, tiên thiên chân nguyên của Triệu Đan Trần lại không hề lưu được chút dấu vết nào trên bức tường này.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không có chút manh mối nào.

- Sư phụ từng nói, Yêu Tăng Hạng Phàm Trần là vô địch thiên hạ, nhưng nếu so với những người thuộc nhóm Vũ Hoàng thì còn chênh lệch xa. Vũ Hoàng bọn họ có thể dùng sức một người mà thống nhất cả thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng nhớ.

- Dùng sức một người thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng bọn họ đến cùng là có thủ đoạn gì, có thể làm ra một cung điện không thể tưởng tượng nổi như thế.

- Nếu cung điện này là Cung Điện Vũ Hoàng thì thật là đáng sợ.

Vũ Hoàng là nhân vật mấy ngàn năm trước.

Như vậy cung điện này tồn tại ở dưới nước đã mấy ngàn năm. Tồn tại mấy ngàn năm, thế mà vách tường chưa từng có chút thương tổn nào, ngay cả xã hội hiện đại kiếp trước cũng khó có khả năng làm được như vậy.

- Cung điện này cũng không dựa vào sức nhiều người.

Đằng Thanh Sơn chắc chắn.

- Có khi nào, chỉ Vũ Hoàng một mình làm ra? Đằng Thanh Sơn thật không rõ về thủ đoạn của Vũ Hoàng thời kỳ viễn cổ này. Nhưng người có thể dùng năm nhát búa hủy diệt cả một quả núi

lớn, đích xác có thể nói là thủ đoạn thiên thần.

Lúc này, mười ba người Thanh Hồ Đảo đã chạy ra xa hơn bảy mươi trượng.

Đằng Thanh Sơn lập tức đuổi theo...

Men theo bức tường cung điện không ngừng đi mãi, thời gian cứ thế trôi qua, mười ba vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cũng giật mình phát hiện cung điện dưới nước này lại lớn đến như vậy.

- Cửa cung.

- Đảo chủ, phía trước là cửa cung.

Đám cường giả Thanh Hồ Đảo hơi kích động, Đằng Thanh Sơn cũng từ xa xa nhìn ra cửa cung. Người của Thanh Hồ Đảo phải đến gần mới có thể thấy, nhưng Đằng Thanh Sơn cách hơn mười trượng đã có thể thấy rõ ràng, cửa cung rộng chừng ba mươi trượng, ở trước cửa cung còn có một tấm bia tựa như bia đá, hình dáng cao cao vuông vức.

- Ừm.

Triệu Đan Trần đi tới gần tấm bia này, tay phải xoa một cái, tất cả bùn đều tan mất. Tấm bia lộ ra chất liệu màu xanh biếc, trên bia còn có bốn chữ to — 'Thiên Hồng Thủy Cung'.

- Thiên Hồng Thủy Cung?

Cổ Ung tới gần, nghi hoặc nhìn bốn chữ.

- Đảo chủ.

Triệu Đan Trần mỉm cười.

- Nhóm người Vũ Hoàng, đều đạt tới cảnh giới chí cao, Phá

Hư, đạt tới mức Tự Ngã Viên Mãn. Thiên Hồng Thủy Cung, chính là do Vũ Hoàng sáng chế ra. Trong lịch sử, ngoại trừ tứ đại chí cao cường giả, căn bản không ai có thể mượn sức thiên địa sáng tạo ra cung điện như thế. Bản thân Vũ Hoàng muốn làm ra nó phỏng chừng cũng phải hao phí rất nhiều tâm huyết.

Phía xa xa, Đằng Thanh Sơn cũng lắng tai nghe.

‘ Chí cao cảnh giới? Phá Hư? Tự Ngã Viên Mãn? ‘ Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Hư Cảnh, đó là cảnh giới cao nhất ở Cửu Châu bây giờ.

Đương nhiên, không có tứ đại chí cao cường giả như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Hư Cảnh chính là cao nhất rồi.

- Chà, đến cả Hư Cảnh mà ta cũng không có cách nào đạt tới, chứ đừng nói tới cấp độ chí cao như nhóm người Vũ Hoàng.

Cổ Ung cảm thán nói.

- Quả núi cao ngàn trượng, dùng búa bổ vỡ ra, Trường Giang và Hoàng Hà hơn trăm trượng cuộn cuộn, một chưởng đã làm cho Trường Giang và Hoàng Hà khô cạn. Cả thiên quân vạn mã mà đứng trước mặt họ thì cũng chỉ là trò chơi, muốn thống nhất thiên hạ, là có thể thống nhất thiên hạ, vô địch tuyệt đối.

Triệu Đan Trần cũng than:

- Cái hư của Hư Cảnh, chỉ là cái hư phù phiếm. Khi đến hư vô của hư, thân thể viên mãn, nhập vào hư không, bên trong thân thể sẽ sinh ra hư không vô hạn viên mãn, còn trời đất ngoại giới vô hạn, cũng không còn nữa, mênh mông khôn cùng, tính mạng viên mãn phá vỡ hư không, đạt tới chí cao cảnh giới.

- Nói thì ai cũng có thể nói được, nhưng đạt tới được, thực sự là điều khó khăn.

Cổ Ung lắc đầu thở dài nói.

- Chúng ta đến cả bên bờ Hư Cảnh cũng sờ không tới, đừng nói đến cấp độ của nhóm người Vũ Hoàng.

Triệu Đan Trần cũng than thở. Điều này thật sự quá xa xôi...

Đằng Thanh Sơn cũng nhớ kỹ mấy câu nói đó.

- Đi, chúng ta đi vào.

Cổ Ung cùng nhóm người đến gần cửa cung.

- Ông ~~-

Khi mười ba người đến gần cửa cung, trong nháy mắt cả cung điện đột nhiên phát ra hào quang sáng chói.

- Dừng.

Cổ Ung quát, mười ba đứng nguyên trước cửa cung điện, không ai dám đi vào.

- Hống ~

Từ trong Cung Điện Vũ Hoàng một tiếng gầm vang lên, tiếng gầm vừa lọt vào tai, thậm chí còn chấn động cả linh hồn. Mười ba tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo vừa nghe thấy đều lập tức lùi xa mấy trượng, rồi tụm lại một chỗ, nhìn chăm chú vào cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung.

Một con rùa kim sắc đại khái dài khoảng ba trượng xuất hiện ở cửa cung.

- Kim Sắc Long Quy?

Trong số mười ba người Thanh Hồ Đảo, có mấy người không kìm được thất thanh kêu lên.

- Long Quy? Kim Sắc Long Quy '

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt dán vào con Long Quy chỉ dài có ba trượng, dựa theo bộ sách ghi lại thì Long Quy: là con yêu thú có phòng ngự lợi hại nhất, lực mạnh vô cùng, phàm là Long Quy trưởng thành đều có màu xanh, bình thường đều dài hơn mười trượng, tựa như một tòa núi nhỏ, cường giả Tiên Thiên Kim Đan gặp phải, còn có thể miễn cưỡng đấu một trận, còn một khi Long Quy màu xanh biến thành Kim Sắc Long Quy, thân thể sẽ thu nhỏ rất nhiều, biến thành Kim Sắc Long Quy dài chừng ba bốn trượng, nếu gặp phải, chỉ có một chữ: ... Chạy.

- Kim Sắc Long Quy?

Đằng Thanh Sơn mừng thầm.

- Hừ, tạp chủng Thanh Hồ Đảo, Cung Điện Vũ Hoàng tưởng dễ vào vậy sao? Kim Sắc Long Quy này, sợ là có thể so được với cường giả hư cảnh của nhân loại rồi.

Chỉ thấy đảo chủ Thanh Hồ Đảo ‘ Cổ Ung ‘ tiến lên một bước, khom người nói:

- Long Quy tiền bối, ta có được bảo đồ Vũ Hoàng, là phụng di mạng của Vũ Hoàng tới lấy bảo tàng. Xin Long Quy tiền bối cho phép ta vào.

Nói rồi, hắn còn lấy từ trong ngực ra bảo đồ hắc thiết, đồng thời còn chỉ về phía cung điện.

Yêu thú có trí tuệ cực cao, con Long Quy này có thể biến thành kim sắc thì không biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Chỉ sợ, khi Vũ Hoàng còn sống thì Long Quy này đã có trên nhân thế rồi.

Do đó không xông vào được, chỉ có thể dựa vào biện pháp mềm mỏng, có lẽ Kim Sắc Long Quy còn có thể cho qua.

Kim Sắc Long Quy gầm nhẹ một tiếng, miệng hé ra, - Ầm.

Luồng khí cường đại từ trong miệng phun ra, nhất thời ba luồng không khí mắt thường có thể thấy được bắn nhanh như tia chớp về phía mười ba cường giả Thanh Hồ Đảo. Phải biết là Kim Sắc Long Quy, lực phòng ngự vô địch, thân thể là mạnh nhất. Người bình thường nếu thổi mạnh một hơi, chỉ có thể làm tung bay mảnh giấy. Còn Kim Sắc Long Quy, phun ra một luồng khí lại có thể làm nổ tung cả cự thạch.

Đương nhiên, phun ra luồng không khí này chỉ là cảnh cáo.

Kim Sắc Long Quy, cũng khá lười biếng động thủ.

- Ầm, Ầm Luồng nước cuộn lên, ba luồng không khí phóng tới.

- Tránh.

Cổ Ung hét lớn một tiếng, nhưng tốc độ của khối không khí quá nhanh, hai tiên thiên cường giả không tránh kịp.

- Bồng.

- Bồng.

Hai người này đều dùng đao, đều trúng phải luồng không khí này. Hai người bị chấn động bay về hai hướng. Liên trưởng lão áo tro bị chấn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ầm.

Liên trưởng lão áo tro cả người bị ném văng ra hơn mười trượng.

- Con Kim Sắc Long Quy, chỉ phun một cái, là có thể làm ta bị thương.

Liên trưởng lão cảm thấy vô cùng kinh dị. Hắn dù sao cũng là

Tiên Thiên Thực Đan cường giả. Đột nhiên, Liên trưởng lão cảm thấy luồng nước phía sau bỗng dưng xáo động, lòng không khỏi cảm thấy run lên, lập tức né tránh, đồng thời quay đầu lại.

Vèo.

Một luồng tàn ảnh cắm phập vào đầu hắn.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Liên trưởng lão trước khi chết cũng chỉ thấy một đôi mắt sắc bén, tràn ngập sát ý.

Đằng Thanh Sơn rút mạnh tay khỏi đầu Liên trưởng lão.

- Tên đầu tiên, Tiên Thiên Thực Đan.

Đằng Thanh Sơn lập tức lẳng lặng thoái lui. Trong hoàn cảnh tuyệt đối hắc ám, Đằng Thanh Sơn mà không dùng tiên thiên chân nguyên, người khác căn bản không thể phát hiện ra hắn được, | đúng là sát thủ đáng sợ nhất...

Nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhóm Cổ Ung rất kinh hãi.

- Chúng ta trước tiên lui lại.

Cổ Ung quát, họ không dám chống lại Kim Sắc Long Quy.

Kim Sắc Long Quy, một đôi đồng tử lóe ra lục quang, đảo qua đám người, ngửa đầu phát ra tiếng gầm cao vút.

- Hống ...-

Tiếng gầm lan đi.

Nhất thời —

- Hống, Gừ Chỉ nghe những tiếng gầm vang lên khắp nơi từ Cung Điện Vũ Hoàng, những tiếng gầm hết đợt này đến đợt khác đáp lại tiếng gầm của con Kim Sắc Long Quy. Nghe tiếng gầm, nhóm mười hai tiên thiên cường giả Cổ Ung đều sắc mặt đại biến.

- Trời ạ, nơi này là Cung Điện Vũ Hoàng, hay là hang ổ yêu thú vậy.

Người phụ nữ áo tím trợn tròn mắt.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 17

Đặc Thù.

Đôi mắt lục quang của Kim Sắc Long Quy lóe lên, liếc nhìn đám nhân loại trước mặt, đầy vẻ ngạo khí và khinh thường.

- Đi, đi mau. - Triệu Đan Trần cũng nói.

Mười hai tiên thiên cường giả lập tức lui ra, hướng về phía có tiếng kêu thảm lúc nãy. Chẳng mấy chốc họ đã tìm được một thi thể chìm trong bùn lầy dưới nước. Hiển nhiên chính là Liên trưởng lão đã chết, bị luồng không khí đẩy lui đại khái hai ba mươi trượng, có thể thấy được lực công kích của luồng không khí này kinh người như thế nào. May mà sức mạnh của luồng không khí đó không quá tập trung.

Nếu là đao khí hoặc kiếm khí, với lực công kích của luồng không khí như vậy, đủ để giết chết cả tiên thiên cường giả.

- Liên trưởng lão chết rồi! - Cổ Ung trầm giọng nói.

- Sư đệ!

- Liên sư bá!

Mấy trưởng lão đều quỳ gối bên cạnh thi thể. Chấp pháp trưởng lão, có những người có thời gian sống rất lâu với lão, còn có những sư huynh đệ cùng nhau một thời gian dài. Từ nhỏ đã cùng học võ, cùng sống bên nhau, tình cảm sư huynh đệ đó vô

cùng sâu sắc. Cái chết của Liên trưởng lão làm cho không ít trưởng lão vô cùng bi thống.

- Là trảo thương, trong nháy mắt đã xuyên qua đầu Liên trưởng lão!

Triệu Đan Trần quan sát cái đầu của Liên trưởng lão rồi nói, - Hình dạng không chỉnh tề, lực một trảo này đã trực tiếp xuyên qua đầu.

- Hẳn là là một con yêu thú chuyên dùng lợi trảo, kích thước thân thể hẳn là không lớn.

Cổ Ung cũng trầm trầm nói.

Theo họ, nếu là nhân loại, có thể ở dưới đáy hồ, khẳng định phải có hiện ra lồng khí tiên thiên chân nguyên. Như thế thì ở rất xa đã bị phát hiện rồi, nên không có khả năng làm Liên trưởng lão chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết mà thôi.

Tiếp theo, nếu nhân loại giết người, bình thường đều dùng binh khí, đao kiếm gì gì đó.

Mà vết thương này rất không chỉnh tề, giống như vết thương lợi trảo.

- Là yêu thú gì! Đảo chủ, chúng ta nên tìm cho được con yêu thú đó, giết nó, báo thù cho Liên sư bá!

Một tráng hán áo đen gầm gừ.

- Chỉ đơn thuần nhìn vào trảo thương, không thể khẳng định được.

Cổ Ung nói.

- Hơn nữa dưới đáy hồ mấy ngàn năm qua, có một số yêu thú trước giờ ngoại giới e rằng chưa bao giờ thấy qua. Người chết thì

thôi. Báo thù cũng phải có cơ hội. Nhưng chúng ta không thể sơ ý một lần nữa để rồi bị yêu thú tập kích! Ở dưới nước, đám yêu thú hoạt động không một tiếng động, hơn nữa ở dưới nước rất quen thuộc. Trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, chúng có thể nhìn rất xa, còn chúng ta thì không thấy được.

Các vị trưởng lão đều thầm kinh hãi.

Trong hoàn cảnh tối mò, đám yêu thú có thể dùng tứ chi bơi không một tiếng động, sau đó tập kích! Họ có thể tưởng tượng được một khi một mình một người, rất dễ dàng bị giết chết.

Cổ Ung nhìn mọi người:

- Các vị trưởng lão, ở đáy hồ này, bất luận lúc nào cũng không thể sơ ý. Chúng ta xuống cũng đã lâu rồi, cũng phải đi lên để thở, suy ngẫm lại một chút cũng tốt, xem thử làm cách nào vào được Thiên Hồng Thủy Cung. Đi, chúng ta về động khẩu trước cái đã.

Lúc này, mười hai tiên thiên cường giả, mang theo thi thể Liên trưởng lão quay đầu lại.

…..

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn mười hai cái ‘ đèn lồng ’ rời đi, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Hồng Thủy Cung cách hắn hơn mười trượng. Trong tầm nhìn Đằng Thanh Sơn, Thiên Hồng Thủy Cung tựa như một chiếc bát khổng lồ màu xanh biếc chìm dưới nước, làm cho người ta phải ớn lạnh. Đôi mắt lục sắc của con Kim Sắc Long Quy ở cửa cung lại nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Nó thấy ta rồi! - Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Mình có thể thấy Kim Sắc Long Quy, phỏng chừng có thể Kim Sắc Long Quy cũng có thể thấy mình trong bóng đêm như thế này.

- Hống ~~

Kim Sắc Long Quy phát ra tiếng kêu rất nhẹ, nhưng vẫn đứng trước cửa cung.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cảm giác, con Kim Sắc Long Quy tựa hồ đợi mình, có một vẻ rất thiện ý. Cũng không hung ác như khi nó đối đãi với người của Thanh Hồ Đảo.

- Kim Sắc Long Quy này là một yêu thú vô cùng đáng sợ, mình không thể địch nổi! So với Tử Quang Giao Long, còn phải mạnh hơn một bậc. Đã trấn thủ Thiên Hồng Thủy Cung, hẳn là yêu thú đáng sợ nhất đáy hồ này. Bất luận như thế nào, ta cũng nên né tránh. Nếu không một chiêu là bị nó giết chết, khi đó hối hận cũng đã muộn.

Đằng Thanh Sơn cũng không dám tùy tiện trêu vào loại yêu thú còn đáng sợ hơn cả Tử Quang Giao Long này.

Do đó hắn lập tức bỏ chạy, theo đuôi mười hai người Thanh Hồ Đảo.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn nhớ lại năm đó khi lẻn vào Bích Hàn Đàm, đến giờ nghĩ lại vẫn còn hoảng sợ.

Mình năm đó, lúc còn bé sống ở Đằng gia trang, hiểu biết quá ít về Cửu Châu, giống như ‘ kẻ không biết nên không sợ ’, năm đó kế hoạch lớn lao đã thành công, khôi phục cảnh giới tông sư, tự cho rằng thực lực mình đã đủ mạnh rồi, dám đi trêu vào Tử Quang Giao Long. May mà trực tiếp nhảy lên vách núi thoát nhanh ra được, nếu không thật sự có thể đã bị Tử Quang Giao Long giết chết rồi.

***

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng bám theo, đi phía sau cách đoàn người Thanh Hồ Đảo chừng năm mươi trượng. Khoảng cách như thế, người của Thanh Hồ Đảo căn bản không thể phát hiện ra.

Cũng phải nói, tốc độ trong nước của đám tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo chậm hơn rất nhiều khi đi trên lục địa.

Thân thể Đằng Thanh Sơn như không có xương, hai chân dập dờn khua rất nhẹ, hai tay thỉnh thoảng mượn lực, cả người tựa như một con cá nhanh chóng lao đi. Chỉ riêng nói về năng lực bơi lặn dưới nước, các tiên thiên cường giả kia không bằng được một phần mười của Đằng Thanh Sơn. Tiên thiên cường giả chạy dưới nước thuần túy chỉ có tiêu hao tiên thiên chân nguyên.

Đi thẳng mãi, cũng đến hơn nửa canh giờ.

- Rào rào!

Các Tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ngoi lên khỏi mặt nước, rẽ phải quẹo trái, qua những động quật mà đi tới. Mắt Đằng Thanh Sơn hơi nhô lên khỏi mặt nước, hướng mắt về phía đám người Thanh Hồ Đảo cách hắn mười trượng, cho đến chỗ rẽ.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục theo đuôi, khi hoàn toàn ra khỏi mặt nước, Đằng Thanh Sơn đột nhiên nằm xuống, lỗ tai dán xuống mặt đất nham thạch.

- Chúng hẳn là rẽ về bên trái, đại khái hai mươi trượng... Hai mươi lăm trượng, ba mươi trượng, Ừm, dừng lại rồi.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, lặng lẽ bước đi, tới chỗ rẽ.

- Chỗ rẽ có thể có người mai phục.

Cả người nhè nhẹ nhảy ra, hai tay cắm phập vào vách đá trên dòng nước, hai tay, hai chân, bụng hoàn toàn nép sát vào vách đá, cả người tựa như một con thằn lằn dán vào vách đá.

Trên đỉnh vách đá, Đằng Thanh Sơn có thể thấy rõ ràng đường rẽ.

Đằng Thanh Sơn đã đánh giá quá cao đám người Thanh Hồ Đảo, những cao thủ Thanh Hồ Đảo căn bản không nghĩ tới có người theo dõi, cũng không hề nghi ngờ giết chết Liên trưởng lão lại là nhân loại, do đó chỗ rẽ cũng không có ai mai phục.

Chỉ thấy phía xa ngoài ba mươi trượng, mười hai cường giả Thanh Hồ Đảo đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

- Thật là biết cách hưởng thụ. - Đằng Thanh Sơn cười lạnh.

Nhân mã Thanh Hồ Đảo, sớm đã chuẩn bị những cái ghế, bàn, thức ăn, rượu ngon đưa đến chỗ đáy Vô Để Động từ trước. Bọn người Cổ Ung căn bản chỉ cần ra tới Vô Để Động là có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Mười hai người Thanh Hồ Đảo, không ai có tâm tình uống rượu cả.

Cái chết của Liên trưởng lão, sự tồn tại của Kim Sắc Long Quy, đều làm cho mọi người cảm thấy buồn bực.

Cổ Ung mở miệng nói:

- Các vị trưởng lão, từ tối hôm qua đến giờ, cũng gần tám canh giờ rồi. Tất cả mọi người một mạch chưa được nghỉ ngơi thoải mái. Đợt lát nữa, chúng ta đi lên trên, trước hết xử lý thi thể Liên trưởng lão một chút, sau đó nghỉ ngơi thoải mái, ăn cơm trưa, đến khi chạng vạng sẽ tiếp tục xuống đáy hồ.

- Xuống đáy hồ, đi vào trong rồi sao nữa, cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung có Kim Sắc Long Quy ở đó. - Tráng hán áo đen trầm giọng nói.

- Kim Sắc Long Quy! Trong bộ sách có ghi lại, lực mạnh vô

cùng. Tùy tiện phun ra ba luồng không khí, có thể làm cho cường giả Tiên Thiên Thực Đan bị đánh bay ra ngoài hai mươi trượng, đó là mới chỉ phun hơi trong miệng ra. Nếu một cái vuốt của nó chụp trúng, cường giả Tiên Thiên Kim Đan hẳn cũng phải chết.

Một lão giả đầu bạc vận áo bào trắng thở dài nói.

- Kim Sắc Long Quy, trong số những yêu thú được xem như là yêu thú có phòng ngự cực mạnh, cho dù nó để yên cho chúng ta đánh, chúng ta cũng không thể làm thương tổn nó một chút nào.

Tất cả mọi người đều nổi giận.

Trong nhân loại có tồn tại Hư Cảnh, giữa yêu thú cũng có Hư Cảnh. Đương nhiên, từ cổ chí kim tới nay, yêu thú lợi hại nhất được phát hiện ra cũng chỉ có thể so được với cường giả hư cảnh, không có lấy một con yêu thú nào có thể đạt tới cấp độ như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế. Yêu thú đạt tới Hư Cảnh còn có một cách gọi khác: 'Thần thú'!

Đối mặt với loại yêu thú cấp bậc như thế này, bình thường ai nấy đều rất cung kính, không muốn trêu vào nó.

- Hôm nay, con Kim Sắc Long Quy cũng chỉ nhắc nhở chúng ta, phun ra vài hơi, chứ lần sau... Một khi Kim Sắc Long Quy bị chọc quá mà hóa giận, rất có thể sẽ động thủ.

Vũ Văn Lưu Phong nhíu mày nói, - Long Quy là yêu thú có khả năng phòng ngự mạnh, nhưng chuyển động lại rất chậm rãi. Nhưng mà, đó là nói những con Thanh sắc Long Quy dài hơn mười trượng, to như một quả núi nhỏ! Còn thanh sắc Long Quy đã lột xác thành Kim Sắc Long Quy, biến thành dài chỉ có ba bốn trượng, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn nhiều. Có lẽ, không bằng một vài yêu thú sở trường về tốc độ, nhưng, ít nhất cũng không chậm hơn chúng ta đâu.

Một khi không còn nhược điểm là tốc độ chậm nữa, Kim Sắc Long Quy đích thực là sự tồn tại vô địch rồi.

Triệu Đan Trần tự chế diễu nói:

- Nếu thật sự chém giết, mười hai người chúng ta, có thể chẳng ai sống sót được cả.

…..

Đằng Thanh Sơn thấy người của Thanh Hồ Đảo lo lắng bất lực, cười lạnh:

- Hao phí sức lực, tìm được tàng bảo đồ thì sao. Chỉ là Kim Sắc Long Quy cũng đã làm cho các ngươi thúc thủ vô sách! Tốt nhất... Để cường giả hư cảnh của Thanh Hồ Đảo các ngươi tới, mới có thể khoa tay múa chân được với Kim Sắc Long Quy này!

Đằng Thanh Sơn rất chờ mong có thể thấy cảnh đó.

Cường giả hư cảnh và Kim Sắc Long Quy mà đánh nhau, ai sống ai chết cũng khó nói lắm.

Nếu cường giả hư cảnh của Thanh Hồ Đảo mà chết đi, Đằng Thanh Sơn sẽ rất vui. Nhưng Thanh Hồ Đảo cũng không ngu tới mức đưa trụ cột quan trọng nhất ra đánh bạc.

- Đảo chủ, đảo chủ!

Ngay lúc này, bỗng truyền đến tiếng kêu la.

Đằng Thanh Sơn lập tức quay đầu nhìn lại.

Một bóng người nắm dây leo, nhảy xuống đáy động.

- Có chuyện gì, vì sao mà gấp gáp như vậy?

Cổ Ung nhíu mày. Mười một tiên thiên cường giả khác cũng

nhìn tên đệ tử thanh niên.

Tên đệ tử thanh niên vội vàng nói:

- Sáng sớm hôm nay, người của Thanh Hồ Đảo ta cho người chạy tới Đại Duyên Sơn nói rằng, bây giờ trong thiên hạ đồn đại là đại quân Thanh Hồ Đảo chúng ta đóng quân tại Đại Duyên Sơn là vì muốn đào kho báu Vũ Hoàng!

Giữa những thành trì luôn có thể dùng bồ câu đưa thư để truyền tin.

Đại quân Thanh Hồ Đảo cũng mang theo bồ câu đưa thư.

Nhưng mà, cứ điểm của Thanh Hồ Đảo tuy rộng, nhưng cũng chưa có huấn luyện bồ câu đưa thư bay tới Đại Duyên Sơn. Đương nhiên chỉ có thể dùng khoái mã truyền tin, tốc độ vì thế cũng chậm một chút.

Đêm hôm qua Quy Nguyên Tông đã biết, còn đại quân Thanh Hồ Đảo, sáng sớm hôm nay mới biết được. Đến khi bọn người đảo chủ Cổ Ung nổi trên mặt nước, họ mới có thể thông báo.

- Cái gì! - Cổ Ung sắc mặt đại biến.

- Ai nói?

Triệu Đan Trần vẫn một mực rất trầm ổn mà ánh mắt cũng tóe lửa, quát to.

Đệ tử thanh niên này giật mình sợ hãi, vội đáp:

- Bây giờ trong thiên hạ đang lan truyền, phỏng chừng ai cũng đều biết.

- Ai cũng biết...

Cổ Ung lẩm bẩm nói. Mấy chữ ‘ai cũng biết’ làm lão choáng

váng, mười một tiên thiên cường giả khác rốt cuộc cũng không thể trấn tĩnh được.

...

- Trong thiên hạ đang lan truyền?

Đằng Thanh Sơn như một con thằn lằn dán vào vách đá, nghe được tin tức kinh hãi như vậy, trong lòng cũng cảm thấy nôn nao.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 18

Cường Giả Tụ Tập.

Ai ai cũng biết? Tốt lắm!

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, hàn quang chợt lóe. Bảo tàng có lực hấp dẫn rất lớn. Trên khắp vùng Cửu Châu, ngoại trừ Bát Đại tông phái, còn có một số cường giả ẩn thế, một khi có được tin này, cho dù chưa rõ thực hư cũng sẽ tới đây tìm hiểu. Vô số cao thủ tụ tập, chắc chắn Thanh Hồ Đảo sẽ nếm quả đắng!

Chuyện về cha mẹ làm cho Đằng Thanh Sơn tràn ngập sát khí đối với Thanh Hồ Đảo! Không thể nào tha thứ cho chúng được.

Song, nếu tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo đều tụ tập cùng nhau, hắn muốn động thủ cũng không có cơ hội. Đây chính là tranh thủ đục nước béo cò! Những tiên thiên cường giả tới càng nhiều, tình thế càng hỗn loạn, Đằng Thanh Sơn lại càng dễ dàng chen chân!

...

Đằng Thanh Sơn đã có thể dự cảm tới khốn cảnh của Thanh Hồ Đảo, đương nhiên mười hai vị tiên thiên cường giả Cổ Ung cũng có thể tưởng tượng phản ứng của người trong thiên hạ khi biết được bí mật này!

Vừa nghĩ tới khốn cảnh, mười hai người Cổ Ung đều trở nên âu sầu!

- Tin tức này là do ai truyền ra?

Đôi mày kiếm của Triệu Đan Trần cau lại, ánh mắt sắc bén quét ra chung quanh.

Cổ Ung hít sâu một hơi, nheo mắt lại, từ từ nói trầm trầm:

- Thanh Hồ Đảo tìm được tàng bảo đồ này cũng mới vài ngày. Hơn nữa, những người biết bí mật đều là lãnh đạo Thanh Hồ Đảo. Rất nhiều quân sĩ, mặc dù phụng mệnh bắt người, nhưng họ không biết bí mật về kho báu Vũ Hoàng. Tin tức này bị tiết lộ chắc chắn không phải là từ nội bộ Thanh Hồ Đảo.

- Thiết Y Môn!

Thanh âm rổn rảng của tráng hán áo đen vang lên, hắn nghiến răng nói tiếp, - Khẳng định là lũ khốn kiếp Thiết Y Môn!

- Môn chủ Thiết Y Môn ' Nhiếp Dung ', toàn bộ chấp pháp trưởng lão đều bị chúng ta giết chết. Những trưởng lão trọng yếu, nhân vật lãnh đạo, toàn bộ bị giết chết. Không có lấy một ai đào tẩu được! Chẳng lẽ tin tức bảo đồ về bảo tàng Vũ Hoàng mà những dư nghiệt cấp thấp của Thiết Y Môn cũng biết hay sao?

Mụ đàn bà áo tím chau mày nói.

- Dư nghiệt Thiết Y Môn, địa vị rất thấp, theo lý thì không có tư cách biết được bí mật này.

Vũ Văn Lưu Phong cười lạnh nói.

- Nếu đây là chiêu mà Nhiếp Dung lưu lại để trả thù, thì cũng có khả năng!

- Vũ Văn trưởng lão. Ngươi nói Nhiếp Dung cố ý chịu chết, rồi dâng tàng bảo đồ này ra à? Chẳng lẽ bọn chúng không lo là chúng ta tìm được kho báu Vũ Hoàng sao. Như vậy ngược lại còn làm cho

thực lực Thanh Hồ Đảo càng mạnh hơn? Thuyết pháp của ngươi, không đứng vững rồi!

- Ta thấy Niếp Dung không muốn chết đâu! Hắn chết, bảo đồ tới tay chúng ta. Điều này làm cho dư nghiệt Thiết Y Môn không cam lòng... Do đó mới công khai tin tức. Để tạo cho Thanh Hồ Đảo chúng ta vô số phiền toái!

Cả đám tiên thiên cường giả đều tranh luận.

- Thôi!

Cổ Ung tức giận quát lớn một tiếng. Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt đảo qua mọi người.

- Việc này, khả năng lớn nhất là dư nghiệt Thiết Y Môn trả thù! Chúng ta bây giờ phải chuẩn bị làm sao ứng phó với cường giả của những Đại tông phái sắp đến! Với tốc độ của tiên thiên cường giả, nếu cưỡi chiến mã thì tối thiểu cũng phải là hắc yểm mã, huyết long mã. Nếu hôm qua chúng có được tin tức vậy thì hôm nay, hẳn là sẽ có vài cường giả tới đây rồi!

Tam đại long mã đều là đệ nhất thần câu, đều có thể ngày đi năm ngàn dặm.

Hơn nữa, tọa kỵ của tiên thiên cường giả, ngoại trừ tam đại long mã, còn có những tông phái có một vài tọa kỵ đặc thù. Tỷ như một số yêu thú đã được thuần hoá. Yêu thú mặc dù khó thuần hoá, nhưng trong trăm ngàn loại yêu thú, vẫn có số lượng yêu thú cực nhỏ có thể thông qua phương pháp đặc thù mà thuần hoá được.

Phương pháp thuần hoá, là bí mật của một vài tông phái, tuyệt không truyền ra ngoài. Một số yêu thú tốc độ rất nhanh, không hề thua sút tam đại long mã.

- Đi, đi lên. - Cổ Ung quát.

Lúc này, mười hai tiên thiên cường giả như những tia chớp phóng lên cao, thỉnh thoảng với sự giúp đỡ của dây leo, từ Vô Để Động sâu trăm trượng, trong nháy mắt mười hai tiên thiên cường giả đã nhảy ra khỏi Vô Để Động. Ở Vô Để Động, đóng một quân trướng. Dưới quân trướng bao phủ, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không biết được vị trí quân trướng này chính là vị trí Vô Để Động.

...

Ở chỗ rẽ dưới đáy Vô Để Động, Đằng Thanh Sơn dựa vào vách đá ẩm ướt, rồi gỡ bao đồ trên lưng xuống, mở sợi dây buộc miệng bao. Chiếc bao này vì được chế đặc biệt riêng cho Đằng Thanh Sơn, dùng thiên tàm ti thượng đẳng, tầng ngoài lại có màng bảo vệ, tuyệt đối không thấm nước.

Lấy ra vài cái bánh bột, Đằng Thanh Sơn nhấm nháp một chút.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn có thể liên tục một thời gian dài không ăn cơm, nhưng, ăn uống có thể làm cường thịnh khí huyết, làm cho người ta thần thanh khí sảng.

***

Huyệt động sâu ẩm ướt, một thân thể người đầy vết máu nằm trên mặt đất lạnh lẽo, chính là Đằng Vĩnh Phàm bị thương rất nặng!

- Tí tách! Kỳ thật, ở vùng sâu dưới đất này, muốn uống nước bổ sung lượng nước cho thân thể thì rất dễ dàng. Huyệt động ẩm ướt này có những hố nhỏ, trong hố có một chút nước đọng. Nhưng đối với Đằng Vĩnh Phàm bây giờ mà nói... Uống nước cũng không có tác dụng lớn gì. Hắn bây giờ lâu lâu uống một giọt chất lỏng màu trắng sữa, là có hiệu quả đặc thù.

Đằng Vĩnh Phàm vẫn không nhúc nhích, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Đột nhiên ——

Đằng Vĩnh Phàm mở mắt, trong đôi mắt ánh lên khát vọng cùng với quyết tâm vô tận!

- Trời không diệt ta!

Đằng Vĩnh Phàm nhìn vào vết nứt ở vách đá trên đỉnh đầu. Bản thân còn nhớ rõ ràng toàn bộ quá trình từ chạng vạng ngày hôm qua đến giờ.

Nguyên lúc trước chuẩn bị ngọc nát đá tan với đám lính Ngân Giao Quân, chợt thấy con yêu thú ‘ Hắc Thiết Ngô Công ’ đột nhiên xuất hiện, làm cho Đằng Vĩnh Phàm có chút sinh cơ! Đám quân sĩ gặp phải nguy cơ sinh tử nên không để ý tới Đằng Vĩnh Phàm... Đằng Vĩnh Phàm hiểu rõ, hắn hoàn toàn không thể khống chế được nửa người dưới, căn bản trốn không thoát phạm vi của Ngân Giao quân.

Đừng nói Ngân Giao quân, phỏng chừng Hắc Thiết Ngô Công cũng có thể giết chết hắn.

Do đó, lúc đó Đằng Vĩnh Phàm cắn răng, bất chấp tất cả dựa vào song chưởng đẩy mạnh, nhảy vào Vô Để Động! Cho dù quả quyết như vậy, nhưng vẫn bị con Hắc Thiết Ngô Công xé mất hơn phân nửa chân! Nhưng, Hắc Thiết Ngô Công phải lo giết rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân, nên cấp cho Đằng Vĩnh Phàm đủ thời gian chạy trốn vào đáy động.

Dưới đáy dòng nước, Mất máu rất nhiều.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lập tức dùng vải bố, băng bó cái chân trái bị cụt, ngăn máu tiếp tục chảy.

Dưới đáy dòng nước băng giá, dày đặc rất nhiều huyệt động, tựa như như tổ ong.

Dựa vào cái mũi của mình, Đằng Vĩnh Phàm lựa chọn một cái huyệt động cơ hồ không có mùi tanh của Hắc Thiết Ngô Công... Không có mùi tanh, có nghĩa là Hắc Thiết Ngô Công rất ít khi vào huyệt động này. Liền một hơi bò vào huyệt động gần trăm trượng, Đằng Vĩnh Phàm bị mất máu nghiêm trọng, liền lập tức ngất xỉu đi!

Không thức ăn, lại mất quá nhiều máu, đầu óc choáng váng, thân thể mềm nhũn, Đằng Vĩnh Phàm nếu chỉ dựa vào hai cánh tay bám vào dây leo mà leo ra khỏi Vô Để Động thì căn bản là không thể làm được.

- Trời không diệt ta, không ngờ giọt nước màu trắng sữa lại có công hiệu như vậy!

Đằng Vĩnh Phàm cảm thán. Lẩn trốn vào trong huyệt động, rồi hôn mê. Không bao lâu sau, hắn tỉnh lại... Sở dĩ tỉnh lại, là vì giọi nước màu trắng sữa rơi xuống đọng lại trên tay hắn, cảm giác băng giá lạnh thấu xương làm cho Đằng Vĩnh Phàm tỉnh dậy.

Giọt nước màu trắng sữa này lạnh phi thường!

Đằng Vĩnh Phàm thử uống một giọt, lại có cảm giác băng giá tràn ngập toàn thân, vốn thân thể kiệt lực mềm nhũn, lại dần dần khôi phục sức mạnh. Hơn nữa, luồng băng giá đó cũng làm đầu óc hắn vốn bị mất máu quá nhiều mà choáng váng cũng tỉnh táo trở lại.

Một đêm trôi qua, Đằng Vĩnh Phàm cảm giác sức mạnh thân thể mình khôi phục được rất nhiều.

Sở dĩ vẫn nằm không nhúc nhích, đó là để tiết kiệm sức mạnh!

- Ta lâu không được ăn chút gì! Giọt nước màu trắng sữa này thật là kỳ lạ, nhưng căn bản không giải quyết được chuyện đói bụng.

Đằng Vĩnh Phàm hiểu rõ, - Vật phẩm có công hiệu thần kỳ tới đâu cũng có hạn, không có thức ăn bổ sung, ta lại chảy nhiều máu như vậy, khí lực sẽ dần dần giảm xuống... Nếu không đi, đợi thời gian quá dài, sợ là không có đủ thời gian mà đi nữa.

...

Sử dụng song chưởng như hai chân, từ từ lết tới.

- Bên trong dòng nước này lại có nhiều huyệt động như vậy. Yêu thú phỏng chừng không chỉ có một con. Một khi bị yêu thú phát hiện, ta chắc chắn sẽ chết.

Đằng Vĩnh Phàm rất cẩn thận đi tới, hắn đoán được, đám lính Ngân Giao Quân xuống Vô Để Động điều tra, sở dĩ bị yêu thú đuổi giết, phỏng chừng chính là vì động tĩnh hơi lớn, bị yêu thú phát hiện.

Từ từ đi tới, hồi lâu sau ——

Đằng Vĩnh Phàm cách cửa miệng huyệt động chỉ còn có năm sáu trượng. Qua năm sáu trượng này, sẽ tiến vào dòng nước rồi.

- Rào rào ~~

Đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy.

- Hả?

Đằng Vĩnh Phàm kinh hãi, nhưng không dám nhúc nhích.

Cách năm sáu trượng, thị lực Đằng Vĩnh Phàm cũng có thể miễn cưỡng thấy một cái bóng đen từ miệng huyệt động xẹt qua, một mùi tanh tràn ngập.

Ngửi thấy mùi tanh, Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt đại biến, - Là con yêu thú đó!

Đằng Vĩnh Phàm cả đời không thể quên được mùi tanh này. Chính là mùi tanh của con ' Hắc Thiết Ngô Công '. Rất hiển nhiên, lão đã đoán ra nơi huyệt động dày đặc này, đích xác không chỉ có một con Hắc Thiết Ngô Công!

Đằng Vĩnh Phàm là một tiểu nhân vật, do đó phải tìm mọi cách giãy dụa mà dành lấy cuộc sống.

***

Trên khắp đất Cửu Châu, những tiên thiên cường giả đều vì kho báu Vũ Hoàng mà đỏ mắt, điên cuồng.

...

Chân núi Đại Duyên Sơn.

- Ha ha, Vương huynh đệ! Theo ta thấy, với tính tình Cổ Ung, muốn Thanh Hồ Đảo của hắn phân cho chúng ta mỗi người một ly, một chén e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Một trung niên nam tử nho nhã mặc trường bào màu tím cười nói. Phía sau trường bào còn lộ ra một đồ án thanh phong kiếm, hắn chỉ dựa vào đôi chân mà bước đi trên quan đạo.

Cùng với hắn, còn có năm người tay không đi trên quan đạo.

Ngoại trừ sáu người này ra, còn có năm người cùng mặc lân giáp, mỗi người tay đều dắt theo một con hắc lang. Năm con hắc lang này, so với chiến mã còn lớn hơn một chút.

- Sử trưởng lão!

Một hán tử tráng kiện cưỡi hắc lang, đầu thắt bốn bím tóc mở miệng nói, - Hừ, theo xu hướng này, Thanh Hồ Đảo há có thể làm được gì? Nhưng, kho báu Vũ Hoàng là thật hay giả thì cũng khó nói! Tiêu Dao Cung của ngươi và Xạ Nhật Thần Sơn của ta cùng

liên thủ vào núi bức bách hắn một phen! Nếu Cổ Ung không cho phép chúng ta vào lục soát, vậy kho báu Vũ Hoàng chắc là thật rồi!

Ngay lúc này —

Tiếng vó ngựa vang lên, hơn mười thớt chiến mã từ phía sau nhanh chóng lao tới.

- Thưa!

Mười mấy tên kỵ sĩ nhảy xuống, một người quì một gối xuống cung kính nói.

Hán tử tráng kiện buộc bốn bím tóc, mặc lân giáp liếc nhìn hắn, hừ lạnh nói:

- Tin tức từ Thần Sơn sáng sớm hôm nay nên tới Giang Ninh quận thành rồi! Đệ tử Tiêu Dao Cung sớm đã đưa chiến mã của mình đón tiếp trưởng lão rồi. Còn các ngươi, đến giờ mới chạy tới.

Tên hán tử đó trán chảy đầy mồ hôi, cũng không dám giải thích.

- Đưa năm con mặc lang đi đi, ráng mà chiếu cố cho tốt. Nếu còn hành sự bất lực nữa... Hừ.

Hán tử tráng kiện hừ nhẹ một tiếng - Đi đi.

- Thưa, vâng!

Tên hán tử cung kính, rồi an bài nhân thủ dắt năm con mặc lang đi, Xạ Nhật Thần cung vốn ở Viêm Châu, là đệ nhất Đại tông phái ở Viêm Châu. Viêm Châu là châu ở cực nam Cửu Châu, do có nhiều núi rừng, hơn nữa ở gần Man Hoang, nên việc thuần hoá mặc lang là một đại bí mật của Xạ Nhật Thần Sơn. Mỗi một con mặc lang, đều rất trân quý.

Hơn mười người này mang theo năm con mặc lang, nhanh

chóng rời đi.

Còn mười một vị cường giả của Tiêu Dao Cung, Xạ Nhật Thần Sơn liền đi vào vùng đại sơn. Vừa vào trong vùng núi một lát.

- Xem kìa, trên bầu trời.

Một hán tử gầy gò, lưng đeo kình cung lóe lên ánh sáng màu đen của Xạ Nhật Thần Sơn ngẩng đầu nhìn trời.

Nhất thời mười vị cường giả khác đều ngẩng đầu nhìn theo.

Chỉ thấy, năm con Tuyết Ưng đang bay liệng trên bầu trời Đại Duyên Sơn.

- Tốc độ của Tuyết Ưng quả là nhanh, cho dù xa xôi tận Yến Châu ở phương bắc, người của Tuyết Ưng giáo cũng đã tới rồi.

Một lão già hói đầu mặc áo bào tím cười nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 19

Dãy Dụa Trong Sinh Tử.

Đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân chung quanh Vô Để Động. Mấy ngàn quân trướng rải rác khắp nơi được đội ngũ tuần tra Ngân Giao quân luôn luôn đề phòng cẩn mật. Đại đa số quân sĩ Ngân Giao Quân đều đang nghỉ ngơi.

- Đảo chủ, nhìn kìa, Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo!

Mười hai cường giả Thanh Hồ Đảo vừa mới hoả táng Liên trưởng lão, thu thập tro cốt xong, đang tụ tập cùng nhau ăn cơm ngoài trời.

- Tuyết Ưng?

Tất cả mọi người đều buông chén đũa, ngẩng đầu nhìn lên, trên trời cao năm con Tuyết Ưng thật lớn đang bay liệng. Với thị lực của tiên thiên cường giả, đều có thể thấy một thân ảnh khoanh chân ngồi trên lưng Tuyết Ưng. Có thể để người ngồi trên lưng cho thấy những con Tuyết Ưng này to lớn đến như thế nào.

- Đích thực là Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo rồi - Cổ Ung cau mày.

Triệu Đan Trần quắc mắt, cười lạnh nói:

- Người của Tuyết Ưng Giáo đúng là một lũ chó hoang! Tin tức Kho báu Vũ Hoàng vừa truyền ra, chúng cả đêm sùng sục mò tới.

Yến Châu ở cực bắc, thế mà mới đây đã chạy tới rồi!

Không trách được Triệu Đan Trần tức giận. Cái chết của Liên trưởng lão, sự tồn tại của Kim Sắc Long Quy đã làm cho người của Thanh Hồ Đảo vô cùng phiền não rồi, bây giờ tin tức truyền khắp thiên hạ, ai ai cũng biết, rồi người Tuyết Ưng Giáo lại mò tới, tự nhiên như thêm dầu vào lửa (nguyên văn: thêm sương vào tuyết)

Năm con Tuyết Ưng vẫn bay liệng trên trời cao.

- Các vị trưởng lão chuẩn bị một chút, chỉ sợ một thời gian ngắn nữa là người của Tuyết Ưng Giáo sẽ xuống đó.

Đôi mắt Cổ Ung nheo lại, tựa như con ngươi của một con mãng xà.

Đột nhiên …

- Chào bằng hữu Tuyết Ưng Giáo!

Một thanh âm trong trẻo từ giữa Đại Duyên Sơn vang lên.

- Nếu không ngại, chúng ta có thể đi cùng với nhau.

- Ừm!

Thanh âm vang dội phía chân trời. Năm con Tuyết Ưng từ trên cao bổ xuống cực nhanh. Trong nháy mắt liền lẩn vào trong núi rừng rậm rạp. Một lát sau năm con Tuyết Ưng lại một lần nữa bay lên không. Nhưng lần này... trên lưng Tuyết Ưng không có ai nữa. Rất hiển nhiên, năm vị đã cường giả Tuyết Ưng Giáo đã tiến nhập Đại Duyên Sơn rồi.

Đám mười hai tiên thiên cường giả Cổ Ung sắc mặt rất khó coi. Nguyên vốn tưởng rằng người vừa tới chỉ là Tuyết Ưng Giáo, nhưng hiển nhiên còn có các cao thủ khác tới nữa.

- Nghe giọng nói vừa rồi, hẳn là người ở vùng Thanh Châu.

Tráng hán áo đen nhíu mày nói.

- Phải đến tám chín phần mười là nhân mã của Tiêu Dao Cung ở Thanh Châu!

Trong Cửu Châu, mặc dù nói cùng một loại ngôn ngữ, nhưng ở mỗi địa phương, nếu để ý từng chữ một là thấy sự khác nhau. Nghe tiếng nói bình thường là có thể phán đoán đó là người ở nơi nào.

- Tiêu Dao Cung!

Cổ Ung không lên tiếng, chỉ là nếp nhăn trên mày càng sâu hơn.

...

Lướt mắt nhìn ra Cửu Châu, nói về mức độ giàu có, tự nhiên phải kể tới Dương Châu, Vũ Châu.

Nếu nói về kích cỡ địa lý lớn nhỏ, phải kể tới những vùng hoang vắng như Nhung Châu, Lương Châu, Yến Châu.

Nơi giàu có, mật độ dân cư lớn, phạm vi địa lý hơi nhỏ.

Còn phạm vi địa lý mà lớn, thì thường hoang vắng.

Nói về tổng dân cư nhiều nhất, kỳ thật phải kể tới Vũ Châu và Thanh Châu. " Tiêu Dao Cung " ở Thanh Châu chiếm được rất nhiều dân cư, mặc dù Thanh Châu có mười tám quận, và cũng không thể hoàn toàn thống nhất, nhưng với việc thống trị mười lăm quận cũng đã đủ làm cho Tiêu Dao Cung có rất nhiều cao thủ rồi.

...

Đám mười hai người Cổ Ung, đứng trước hàng Ngân Giao quân. Lúc này, xa xa bỗng xuất hiện không ít bóng người, hoặc là

trường bào màu tím, hoặc là mặc lân giáp lưng đeo trường cung túi tên, hoặc là đội mũ chiên, tổng cộng có mười sáu người!

Mười sáu cường giả này sóng vai đi tới.

Mặc dù phía sau bọn người Cổ Ung có rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân, mà đối phương chỉ có mười sáu người sóng vai đi tới nhưng lại có khí thế như triều dâng.

- Đến cả Xạ Nhật Thần Sơn cũng tới à!

Đám mười hai tiên thiên cường giả Cổ Ung ai nấy cũng đau đầu.

Dương Châu ở đông nam, còn Thanh Châu ở chính đông, Viêm Châu ở chính nam. Do đó, Xạ Nhật Thần Sơn và Tiêu Dao Cung tới đây rất dễ dàng.

- Cổ đảo chủ! Thanh Hồ Đảo của ngươi thật sự là có vận khí tốt, lại có thể có được bảo đồ Vũ Hoàng. Bây giờ, đang khai thác kho báu Vũ Hoàng trong vùng Đại Duyên Sơn này... Nhưng, kho báu Vũ Hoàng hẳn là không phải dễ lấy như vậy, có đúng không? Tiêu Dao Cung ta, còn có Xạ Nhật Thần Sơn, Tuyết Ưng Môn, rất vui lòng hỗ trợ, tin rằng có chúng ta liên thủ, việc khai thác bảo tàng sẽ dễ dàng hơn không ít.

Người cầm đầu Tiêu Dao Cung là một nam tử nho nhã mặc áo tím, cười vang nói, trong giọng nói, tựa hồ khẳng định Thanh Hồ Đảo đã có bảo đồ Vũ Hoàng rồi.

Một tông phái phái ra năm sáu người, ba tông phái cộng lại là mười sáu người!

Tùy vào nội tình của các Đại tông phái!

Ví dụ như Quy Nguyên Tông, làm sao bỏ ra được năm sáu tiên thiên chứ. Hơn nữa, cả tông cũng chỉ có bốn tiên thiên cường giả

mà thôi.

- Kho báu Vũ Hoàng hả?

Cổ Ung cười nói, - Sử trưởng lão, tin tức này ngươi tìm được ở đâu thế! Kho báu Vũ Hoàng truyền đã mấy ngàn năm, nhưng đã từng có người nào khai thác được kho báu Vũ Hoàng chưa? Đây thuần túy chỉ là lời đồn. Phỏng chừng trước đó vài ngày, Thanh Hồ Đảo chúng ta tiêu diệt Thiết Y Môn, làm cho một vài dư nghiệt cảm thấy oán hận, cố ý gieo rắc tin đồn bậy bạ đó thôi.

Vừa dứt lời ——

- Cổ đảo chủ!

Thanh âm trầm thấp hùng hậu, từ một hán tử đầu trọc gầy gò của Xạ Nhật Thần Sơn truyền ra, mắt hắn sắc như đao, - Ngắn ngủn chỉ một đêm, Xạ Nhật Thần Sơn ta, còn có Tiêu Dao Cung, có cả Tuyết Ưng Giáo đã tới đây rồi. Mấy phương chúng ta cùng liên thủ mà tìm bảo tàng, chẳng phải là tốt hơn sao? Nếu Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn cũng tới, vậy có thể... Cổ đảo chủ, làm người không thể quá tham lam! Ăn nhiều quá sẽ bội thực mà chết đó!

Với chất giọng mang khẩu âm Viêm Châu man khí mười phần, làm cho lời nói của vị "tôn giả" Xạ Nhật Thần Sơn này có vẻ rất bá đạo.

- Hừ!

Cổ Ung sầm mặt lại. Triệu Đan Trần bên cạnh cũng cười lạnh một tiếng nhìn mọi người xung quanh:

- Thanh Hồ Đảo ta làm việc gì thì không đến lượt các vị quản. Nếu các vị cho rằng Đại Duyên Sơn có kho báu Vũ Hoàng, các vị có thể tự mình đi tìm. Thanh Hồ Đảo chúng ta tuyệt không nhúng tay! Nhưng xin khuyên các vị, đừng nhúng tay vào chuyện Thanh Hồ

Đảo chúng ta!

Triệu Đan Trần chính là cường giả xếp thứ mười trên Thiên Bảng.

- Cổ đảo chủ!

Lão già mũi ưng, tóc bạc phơ, áo bào màu bạc, đội mũ chiên, mắt nheo lại, - Nếu các ngươi không khai thác kho báu Vũ Hoàng, có dám cho phép chúng ta tiến vào quân doanh của Thanh Hồ Đảo các ngươi để thăm dò không?

- Xin lỗi, thứ Thanh Hồ Đảo ta không phụng bồi được.

Cổ Ung sầm mặt lại nói, rồi phất tay áo xoay người bước đi.

Mười một cường giả khác của Thanh Hồ Đảo cũng theo Cổ Ung, cùng nhau quay đầu bước đi, bất chấp nhân mã ba phương Xạ Nhật Thần Sơn, Tiêu Dao Cung, Tuyết Ưng Giáo.

Rào!

Đám quân sĩ Ngân Giao Quân đứng hàng đầu, ai nấy mặc trọng giáp, cầm trường thương, lập trận sẵn sàng đón địch.

...

Mười sáu tiên thiên cường giả của Xạ Nhật Thần Sơn, Tiêu Dao Cung, Tuyết Ưng Giáo cùng nhìn nhau.

- Xem ra kho báu Vũ Hoàng là thật rồi.

- Nếu chúng ta lao bừa vào, Cổ Ung hiển nhiên sẽ không tiếc tiêu hao tính mạng quân sĩ Ngân Giao Quân chém giết với chúng ta. Chúng ta trước hết nên lui lại.

Lão giả tóc bạc, áo bào bạc, đội mũ chiên nói. Tiên thiên cường giả tuyệt không phải vô địch, mặc dù nói, tiên thiên cường

giả có thể tam quân đoạt soái (chém đầu tướng giữa ba quân), nhưng cũng phải xem đó là thứ quân đội gì!

Quân sĩ Ngân Giao Quân, mọi người ai cũng có trọng giáp.

Trọng giáp đó, cỡ như Đằng Vĩnh Phàm, có hơn bốn ngàn cân cự lực, cầm trường thương mà đâm không xuyên nổi trọng giáp, đủ để thấy được trọng giáp này khó đâm thủng như thế nào!

Tiên thiên cường giả, có thể giết chết quân sĩ mặc trọng giáp. Nhưng đâm thủng trọng giáp mà giết chết người cũng phải tiêu hao không ít tiên thiên chân nguyên.

Một khi thiên quân vạn mã vây quanh cùng đánh giết, mười sáu tiên thiên cường giả sẽ tiêu hao rất nhiều tiên thiên chân nguyên, nếu không ham chiến, bỏ chạy đi thì đương nhiên không khó. Nhưng, nếu không chạy, mà ngược lại cường công, vậy từ từ sẽ sinh ra tình trạng tiên thiên chân nguyên khô kiệt, bản thân sẽ lâm vào hiểm cảnh.

***

Mười sáu cường giả của ba thế lực lớn và mười hai cường giả của Thanh Hồ Đảo, đứng cách nhau hai ba mươi trượng đối thoại sang sảng, thanh âm đó truyền thẳng vào Vô Để Động.

Dưới đáy Vô Để Động.

Âm thanh truyền tới đáy, mặc dù có điều rất yếu, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nghe rành mạch.

“Thanh Hồ Đảo này thật ngoan cường, thà đánh một trận, cũng không chịu cúi đầu. Nhưng Cổ Ung sợ là cũng đã tính hết đường rồi, biết đối phương không nắm chắc thì sẽ không tùy tiện động thủ. “ Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười, “ Cổ Ung, các ngươi muốn không ai quấy rầy, để tìm được kho báu Vũ Hoàng phải không? Hừ... Nằm mơ đi! Ta sẽ cho các ngươi thêm ít mồi lửa! “

Người khác không biết lối đi thông ngầm dưới đất phía đáy hồ, nhưng Đằng Thanh Sơn biết.

Vô Để Động, đâu chỉ có duy nhất một chỗ nơi đóng quân của Thanh Hồ Đảo.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn lập tức xoay người, chẳng mấy chốc chui vào trong hồ nước. Lần này, Đằng Thanh Sơn bơi về phía hướng mình đã đi vào Vô Để Động.

***

Những huyệt động dày đặc, bên dòng nước của Vô Để Động.

Đằng Vĩnh Phàm đang ở trong một huyệt động, lặng lẽ chờ. Từ lúc thấy một con yêu thú đi qua, lão đã đợi tại đây nửa canh giờ rồi.

“Không thể lãng phí thời gian thêm nữa. “ Đằng Vĩnh Phàm cảm thấy đầu lại choáng váng. Hiển nhiên là do mất máu quá nhiều, hơn nữa lâu lắm rồi chưa được ăn cơm, “ Nửa canh giờ, con yêu thú đó phỏng chừng đã đến nơi khác rồi. “ Đằng Vĩnh Phàm cắn răng, lập tức lặng lẽ đi tới, chẳng mấy chốc đã ra khỏi huyệt động.

Rào rào ~~~

Tiếng nước chảy rất nhẹ, thân thể Đằng Vĩnh Phàm ngâm trong nước, nhưng không tới cổ. Kỳ thật, Đằng Vĩnh Phàm không thể khống chế nửa người bên dưới, nước sâu đủ để ngập cả người hắn. Nhưng, hai tay hắn bám víu vào vách tường, dựa vào sức mạnh đôi tay mà từ từ đi tới.

Tiếng nước róc rách, chỉ sợ sẽ dẫn dụ yêu thú khác ra.

“Còn hơn hai mươi trượng nữa, chính là đáy Vô Để Động rồi. “ Đằng Vĩnh Phàm cắn răng, từ từ đi tới.

Đột nhiên —

Một luồng mùi hôi tanh truyền đến. Đằng Vĩnh Phàm kinh hãi dừng lại, bởi vì hoàn cảnh tối đen, tầm nhìn hắn rất có hạn.

“Nếu nó phát hiện ta, sớm đã động thủ rồi. “Đằng Vĩnh Phàm thỉnh thoảng váng vất từng cơn đau đầu, hiển nhiên điều này nhắc nhở hắn: thân thể mình không chịu đựng được bao lâu nữa.

“Ta nhất định phải về, nhất định! A Lan... “ - Đằng Vĩnh Phàm cắn răng, mạo hiểm tiếp tục từ từ đi tới. Làn nước băng giá làm vết thương trên người hắn đau đớn từng cơn. Mắt Đằng Vĩnh Phàm nhìn như đóng đinh về phía trước, còn mùi hôi tanh kia lại càng lúc càng đậm.

Đồng tử Đằng Vĩnh Phàm co lại ——

Hắn đã thấy con yêu thú rồi. Con Hắc Thiết Ngô Công nằm bẹp ở miệng huyệt động cách đó chừng một trượng, có vẻ đang nghỉ ngơi, mắt cũng nhắm nghiền.

“Ta nhất định phải về, nhất định! “ Đằng Vĩnh Phàm nuốt nước bọt khan, đi tới rất chậm rãi, chỉ sợ phát ra tiếng vang làm con yêu thú tỉnh lại.

Ba thước, … một thước!

Đằng Vĩnh Phàm coi như đã tới vị trí miệng huyệt động đó rồi. Đằng Vĩnh Phàm vẫn chậm rãi đi ngang qua nó, nhưng đôi mắt thì lúc nào cũng dán chặt vào con yêu thú đó.

Khoảng cách xa dần … một trượng … hai trượng … ba trượng...

Trong vùng tối tăm, lão không nhìn thấy con yêu thú đó nữa.

“A Lan, chờ ta. “

Đằng Vĩnh Phàm hơi kích động, nhưng lão không dám sơ ý, lão không nhìn thấy con Hắc Thiết Ngô Công, nhưng trong hoàn cảnh tối tăm, cách nhau mấy trượng, Hắc Thiết Ngô Công vẫn có thể thấy lão bất kỳ lúc nào. Nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, càng xa dần, động tĩnh cũng sẽ nhỏ đi, càng khó bị phát hiện hơn.

Đi tới, tiếp tục đi tới!

Mắt đã có thể thấy ánh sáng mơ hồ nơi đáy động xa xa.

“Thi thể! “ Đằng Vĩnh Phàm đã thấy thi thể mấy tên lính Ngân Giao Quân nằm nghiêng ngửa, vì nơi này ít nước, chỉ sâu xâm xấp thôi, một vài thi thể đã phơi ra rất rõ ràng.

Đằng Vĩnh Phàm vô cùng hưng phấn, đột nhiên khựng lại!

Phía trước đại khái năm trượng, một đôi mắt trắng bệch đang dán vào lão, đây là một con Hắc Thiết Ngô Công! Bởi vì dòng nước rất thẳng... Do đó, con Hắc Thiết Ngô Công này đã thấy rõ Đằng Vĩnh Phàm khi lão vừa mới tiến vào thủy đạo. Nhưng nó thấy Đằng Vĩnh Phàm có vẻ vô cùng cẩn thận, liền hứng thú chờ đợi như muốn vờn mồi.

Hắc Thiết Ngô Công là yêu thú, nên cũng có trí tuệ.

Nó muốn xem thử, tên nhân loại vô cùng cẩn thận, tràn ngập hy vọng này, sẽ có nét mặt thất vọng như thế nào vào lúc cuối cùng!

“Sao lại như vậy... “ Đằng Vĩnh Phàm hoảng sợ đến mức trong nháy mắt cả người toát mồ hôi.

- Hống ~~

Con Hắc Thiết Ngô Công phát ra một tiếng gầm nhè nhẹ.

Nhất thời ——

Phía sau Đằng Vĩnh Phàm, cách xa đại khái mười trượng, con Hắc Thiết Ngô Công đang nghỉ ngơi kia cũng tỉnh lại, mở to mắt nhìn về phía tiếng gầm.

- Gừ ~~

Con Hắc Thiết Ngô Công lập tức trườn ra khỏi huyệt động, nhảy tùm vào trong nước.

“Phía sau... “ Đằng Vĩnh Phàm cuống đến mức muốn liều mạng. Hắn không ngờ... mình cẩn thận đến giờ, mà lại lọt xuống bùn như vậy. Rốt cục, con Hắc Thiết Ngô Công từ phía sau bơi tới cũng đã xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của Đằng Vĩnh Phàm. May mà đã đến gần đáy động, có ánh sáng yếu ớt, hắn mới có thể thấy rõ trong khoảng cách năm trượng.

Một trước một sau, hai con Hắc Thiết Ngô Công đều cách Đằng Vĩnh Phàm chừng năm trượng.

Hai con Hắc Thiết Ngô Công, cứ dán mắt nhìn vào Đằng Vĩnh Phàm như vậy.

- Gừ ~~

- Gừ ~~

Hai con Hắc Thiết Ngô Công gầm gừ với nhau, tựa hồ truyền ra tin tức gì đó.

Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt hơi tái đi, ánh mắt căng thẳng chú ý cả hai phía, hai tay vẫn một mạch ngâm trong nước.

Đột nhiên ——

Hai con Hắc Thiết Ngô Công đồng thời từ trong nước nhảy ra, lao vào Đằng Vĩnh Phàm.

- Chết đi!

Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt dữ tợn gầm lên. Hai tay, mỗi tay cầm một mảnh thi thể có mang trọng giáp, ném mạnh về hai bên! Hai tay lão vốn đã chuẩn bị từ lâu, móc lên thi thể mang trọng giáp, với lực cánh tay rất mạnh, hai đoạn thi thể ầm ầm ném về phía hai con Hắc Thiết Ngô Công.

Bồng!

Hai con Hắc Thiết Ngô Công gạt bay hai thi thể này rất dễ dàng.

...

- Chết đi!

Một thanh âm văng vẳng truyền ra từ dòng nước.

Đằng Thanh Sơn vẫn còn bơi dưới nước, sắc mặt trong nháy mắt đại biến - Ầm!

Sức mạnh toàn thân bộc phát sóng khí màu đỏ rực, tốc độ trong nháy mắt gia tăng thêm mấy lần, tựa như một mũi tên trong nháy mắt bắn ra hơn mười trượng.

- Rào!

Một bóng người đột nhiên từ dòng nước phóng ra, khí thế dữ dội như một luồng sét.

- Cha!

Thân thể Đằng Thanh Sơn đột nhiên cuộn lên một lần nữa, gân xanh trên trán nổi lên, tựa như những con giun, thân thể đạt tới độ

cao tám thước! Như một con quái vật hình người cuồng bạo lao trên dòng nước, làm cả dòng nước cũng phải run lên.

...

- A Lan! Ta đi trước!

Đằng Vĩnh Phàm sắc mặt dữ tợn, gầm lên, vung quyền đập vào con Hắc Thiết Ngô Công đang lao tới. Mùi tanh tràn ngập, đôi răng nanh như sắp cắt vào cổ hắn.

- Cha!

Một tiếng hét lớn truyền đến, làm cho Đằng Vĩnh Phàm cảm thấy run lên.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người cao lớn, mang theo cả dòng nước cuồn cuộn đánh tới.

- Veo! Veo!

Hai luồng hàn quang bắn tới, cơ hồ đồng thời, bắn thủng đầu con hai Hắc Thiết Ngô Công. Phi đao vừa đến, trong tích tắc, bóng người như ma thần cũng đã tới nơi.

Hai con Hắc Thiết Ngô Công cả thân thể đều nổ tung ra.

- Cha!

Một thanh âm run rẩy, như pha lẫn cả tiếng nức nở chợt vang lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 20

Bóng Người Mơ Hồ

Thân thể hai con Hắc Thiết Ngô Công nổ tung, xương thịt văng tung tóe. Trước mắt Đằng Vĩnh Phàm xuất hiện một bóng người vọt tới cực nhanh, một thân ảnh cường tráng xuất hiện giữa đống thi thể như một ma thần, một đôi mắt ửng đỏ, gương mặt quen thuộc, chính là đứa con trai mà hắn vẫn tự hào nhất: Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm, tuy lúc này đầu đau như búa bổ vì vừa rồi bộc phát hết sức lực, nhưng hắn vẫn cảm thấy mừng như điên.

Hắn gặp lại nhi tử rồi!

Đằng Thanh Sơn ôm cổ cha mình, y phục rách nát đầy vết máu, chỉ cần mắt thường cũng có thể thấy rất nhiều vết thương, nhưng tất cả những điều này cũng không bằng sự kích động trong lòng Đằng Thanh Sơn. Nguyên tưởng rằng cha đã chết rồi, Đằng Thanh Sơn vốn đã vô cùng tuyệt vọng bi phẫn, lúc này lại phát hiện ra cha vẫn còn sống!

Hạnh phúc tìm thấy trong sự bi ai, làm cho Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không kìm chế nổi tình cảm.

- Cha, cha!

Đằng Thanh Sơn không nhịn được, nước mắt nhạt nhòa.

- Thanh Sơn.

Trái tim Đằng Vĩnh Phàm khẽ run lên.

Hắn đã nhìn Đằng Thanh Sơn con trai mình lớn lên, hiểu rất rõ tính cách của nhi tử mình từ nhỏ đến lớn, một mạch đều rất kiên cường. Hắn chưa bao giờ thấy nó khóc. Không đến mười tuổi đã có thể giết chóc cả bầy sói, trong mắt của hắn, nhi tử mình là kiên cường nhất, dũng cảm nhất, là hán tử không biết sợ hãi là gì!

Thế mà hôm nay...

Đằng Vĩnh Phàm đã thấy nước mắt của con trai!

- Đừng khóc.

Đằng Vĩnh Phàm vừa mở miệng lại cảm thấy đầu óc mê muội.

- Cha.

Đằng Thanh Sơn phát hiện tình huống của cha không ổn.

- Nơi này nước lạnh quá.

Tiên thiên chân nguyên trong cơ thể Đằng Thanh Sơn lập tức bắt đầu khởi động. Chỉ thấy một luồng tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực tràn ngập, hình thành một vòng bảo hộ xung quanh, bao kín Đằng Vĩnh Phàm.

- Bồng!

Đáy động chấn động mạnh, Đằng Thanh Sơn bay vút lên trời.

Giống như một ảo ảnh của hỏa thần bên trong Vô Để Động. Chỉ cần dùng sức bốn lần, hắn đã bay ra khỏi Vô Để Động sâu chừng trăm trượng. Sau đó Đằng Thanh Sơn đáp xuống thảm cỏ

dại, rồi cẩn thận buông cha xuống.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua chân của cha. Chỉ thấy chân trái cha mình từ đùi trở xuống đã đứt rời, không khỏi sắc mặt đại biến.

- Chân của cha!

Đằng Thanh Sơn vốn tâm tình kinh ngạc xen lẫn vui mừng trong nháy mắt lại như lọt vào vực sâu. Lúc trước Đằng Thanh Sơn vội vã cứu cha, mà Đằng Vĩnh Phàm cũng chỉ có ngực là nhô lên khỏi mặt nước, cái chân gãy lại ở dưới nước, cho nên lúc đó Đằng Thanh Sơn cũng không thấy được cha mình đã gãy chân. Lúc này, rốt cục hắn mới phát hiện ra.

Đằng Vĩnh Phàm lại mở mắt, mặt vẫn tràn đầy nụ cười:

- Mặt trời chiếu lên trên người thật là thoải mái!

Lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ nhất, mặt trời mùa đông chiếu lên trên người vô cùng ấm áp.

- Cha đã bị mất chân rồi, trên người nhiều lại vết thương như vậy, mất máu rất nghiêm trọng! Hắn là chạng vạng ngày hôm qua chạy vào đáy Vô Để Động, ở dưới lòng đất băng giá, cha mất rất nhiều máu, lại không có gì ăn...

Đằng Thanh Sơn kiếp trước làm sát thủ, đối với phương diện cấp cứu cũng biết chút đỉnh, vết thương cha như vậy, lại gãy chân nữa chứ, nếu là thường nhân, sớm đã chết vì mất máu rồi.

Bởi vì thân thể cha rất cường tráng, mới có thể chịu đựng được.

- Cha, ăn đi.

Đằng Thanh Sơn lập tức lấy ra gói đựng bánh bao từ trong bao

đồ, dâng tới miệng cha mình.

- Đói chết đi được.

Đằng Vĩnh Phàm tươi cười, há miệng nhai nhồm nhoàm. Đằng Vĩnh Phàm ẩn mình ở đáy huyệt động, trong huyệt động có nhiều nước, nên hắn cũng không khát, chỉ đói thôi! Mất máu rất nhiều nên lại càng đói, đói đến mắt hoa đầu váng, vô cùng mệt mỏi.

Có ba cái bánh bao trong bọc của Đằng Thanh Sơn, thì hai cái bánh đã toàn bộ bị Đằng Vĩnh Phàm ăn sạch.

Nhìn dáng điệu cha ăn, Đằng Thanh Sơn cảm thấy xót xa trong lòng.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha ha nói:

- Thanh Sơn, nhìn ngươi kìa! Thế mà cũng xưng là thống lĩnh Hắc Giáp quân nữa! Đừng lo, thân thể cha ngươi rất mạnh. Vừa rồi, ta mới ăn lưng lửng dạ thôi! Nhưng thế cũng là tốt lắm rồi, đầu không còn choáng váng nữa.

Một khi mất máu quá nhiều, đích xác sẽ làm cho người ta váng đầu, thân thể yếu đi.

Máu huyết là phải dựa vào thức ăn bổ sung!

Đủ máu huyết, đích xác có thể xuất ra nội kình. Nhưng nội kình, lại không thể chuyển thành máu huyết. Mất máu quá nhiều, chỉ có thể dựa vào thức ăn! Ăn gà vịt, thịt cá, ngũ cốc hoa màu … vân vân….

- Cha, hiện tại thân thể cha còn có chỗ nào bị đau nữa không?

Đằng Thanh Sơn truy vấn, - Trị liệu sớm sẽ tốt hơn, không nên để lâu.

Đằng Vĩnh Phàm chỉ vào eo lưng:

- Những vết thương trên người ta chỉ là việc nhỏ, nhưng eo lưng bị chém mạnh một đao, từ eo lưng trở xuống, hoàn toàn mất cảm giác, căn bản không thể cử động. Nên chân trái bị con Hắc Thiết Ngô Công cắt đứt mà cha cũng không hề có cảm giác đau.

Đằng Thanh Sơn vừa nghe, biến sắc:

- Tê liệt?

Rồi lập tức xoay người cha lại.

Chỉ thấy eo lưng cha hắn có một đạo thương thế rất ghê gớm, vết thương rất sâu.

- Bị thương tới xương sống rồi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Từ chiều sâu và vị trí của vết thương, cùng với tình huống của cha, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đã hiểu ra.

Bị thương tới xương sống, cha hắn đã hoàn toàn tê liệt!

Loại thương thế này, nếu ở thế giới kiếp trước, lợi dụng phương tiện chữa bệnh công nghệ cao, có lẽ còn có cơ hội có thể chữa khỏi. Nhưng trên Cửu Châu này, căn bản không thể chữa khỏi được.

- Liệt thì liệt.

Đằng Vĩnh Phàm chẳng hề để ý cười nói, - Cái chân của ta đã gãy rồi, có liệt hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

- Cha.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy đau xót, không khác nhau lớn thật sao?

Khác nhau rất nhiều chứ! Nếu chỉ đứt một chân, dùng sắt thép

chế tạo một cái chân giả, còn có thể miễn cưỡng đứng lên đi lại được. Nhưng, nửa người dưới tê liệt, sau này cuộc sống của cha sẽ rất khó khăn.

- Đều là vì ta!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không cam lòng, - Ta vốn muốn cho cha mẹ có được những ngày tốt đẹp, thế mà... lần này Thanh Hồ Đảo chỉ đích danh mang cha đi, khẳng định là vì ta!

- Thanh Sơn, thi thể đại bá Vĩnh Tương của ngươi đâu?

Đằng Vĩnh Phàm nhìn vòng quanh, trong mắt hiện rõ vẻ bi thương.

- Người của Thanh Hồ Đảo hoả táng rồi. Tro cốt phỏng chừng bị gió cuốn đi mất.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng đáp nhỏ.

Người chết, đến cả tro cốt cũng không còn.

Đằng Vĩnh Phàm nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

- Thanh Sơn, đại bá ngươi là huynh đệ cùng lớn lên với ta từ bé.

Hít sâu một hơi, Đằng Vĩnh Phàm nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Cây thương thép của ông ấy có còn đó không?

- Ở trong bao của con.

Đằng Thanh Sơn lấy ra hai khúc thương bị gãy rời ra.

- Hai đoạn này, là của Vĩnh Tương đại bá đó.

Đằng Vĩnh Phàm run rẩy sờ tay, cầm cán thương, nói trầm trầm, - Khi nào về, tháo đầu thương ra, coi như là tro cốt, bỏ vào

bình, đưa lên từ đường nhé!

Không còn tro cốt, chỉ có thể dùng binh khí trước khi chết hoặc là quần áo để thay thế mà thôi.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Cha, cha chờ một chút.

Đằng Thanh Sơn dựa vào một đôi bao tay Thiên Ưng Trảo, ngắt một vài nhánh cây lớn trong rừng xuống, nhanh chóng làm thành một cái ghế bành đơn giản.

- Cha, cha ngồi cẩn thận nhé. - Đằng Thanh Sơn dìu cha lên.

Sau đó, nhấc bổng cả cái ghế bành lên trước người. Sức nặng gần hai trăm cân căn bản không có ảnh hưởng gì tới Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thi triển khinh công Thiên Nhai Hành, như một luồng khói xanh vút đi nhanh chóng. Mặc dù thân thể Đằng Thanh Sơn phải chạy trong núi rừng hấp nhô, nhưng hai tay rất cân đối, ‘ Đằng Vĩnh Phàm ’ ngồi ở trên ghế thậm chí còn không cảm thấy có chút chấn động nào. Sở dĩ phải dùng khinh công Thiên Nhai Hành là vì nếu đơn thuần dùng sức mạnh thân thể, sức chấn động sẽ rất lớn, không thể không ảnh hưởng tới cha.

***

Một hơi đã lao đi hơn ba mươi dặm.

- Thanh Sơn, đường ngươi đi không đúng rồi, về Đằng gia trang nào phải đường này.

Đằng Vĩnh Phàm nói.

- Cha, con đã an bài tất cả tộc nhân di chuyển tới Giang Ninh quận thành rồi. Từ nay về sau, các tộc nhân của Đằng Thị bộ tộc chúng ta đều ở tại Giang Ninh quận thành.

Đằng Thanh Sơn vẫn lướt nhanh như thiểm điện, thế mà khi nói chuyện không vấp chút nào.

- Giang Ninh quận thành?

Đằng Vĩnh Phàm rùng mình, rồi lập tức thở dài một tiếng, - Ly khai đất tổ tiên... cũng tốt, sau này các tộc nhân bất tất phải lo lắng sợ hãi nữa.

- Dạ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đằng Vĩnh Phàm ngồi trên ghế, cảm thụ núi rừng hai bên nhanh chóng lui về phía sau, thầm cảm thán: có con như thế này, còn cầu mong gì hơn nữa chứ?

- Hả?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy ở xa xa trong núi rừng, một hán tử tóc tai bù xù trông như dã nhân, cưỡi một con báo săn đen bóng. Con báo săn đó thân cao tám xích (hai thước), chiều dài hơn một trượng, nó chậm rãi bước đi giữa núi rừng, tên dã nhân kia cũng ngồi rất thong dong.

- Hắc Vân Báo?

Đằng Thanh Sơn thầm giật mình.

Hắc vân báo: là yêu thú cực kì lợi hại, xuất thân từ phía nam Man Hoang. Một khi trưởng thành, thực lực Hắc Vân báo có thể so được với tiên thiên cường giả. Hắc Vân báo trưởng thành, tốc độ kinh người, so với tam đại long mã thì còn mạnh hơn một bậc. Có

thể ngày đi được vạn dặm! Có thể nói nói là tọa kỵ tốt nhất trong các loài thú.

- Người nào mà có thể cưỡi được Hắc Vân báo?

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Đôi mắt tên dã nhân cũng kinh dị khi nhìn lên.

- Chỉ sợ chính là vì việc Thanh Hồ Đảo khai thác kho báu Vũ Hoàng, nên đưa tới những cao thủ lợi hại. Có thể cưỡi Hắc Van báo, khẳng định là tiên thiên cường giả, xem ra, cũng không là tiên thiên bình thường. Thôi... Ta trước hết đưa cha về với mẫu thân đã.

Đằng Thanh Sơn không muốn dây dưa, ngược lại tăng tốc nhanh hơn.

Vù!

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn mang theo cha đã biến mất khỏi tầm nhìn của người nọ.

- Hả?

Ánh mắt tên dã nhân lộ ra vẻ kinh dị, - Tốc độ thật nhanh! Mang theo một người như vậy mà còn có thể nhanh đến thế, bình thường đến cả cao thủ Tiên Thiên Thực Đan, cũng khó mà có được tốc độ đó.

***

- Cót két, cót két!

Tiếng bánh xe kẽo kẹt vang lên. Hơn hai ngàn người Đằng gia trang nhốn nháo đang nghỉ ngơi ở một bãi đất hoang bên đường quan đạo, sáng sớm nay, mọi người đã xuất phát, đến giờ đã giữa trưa, mọi người cũng đã đi được gần năm mươi dặm đường rồi.

Dù sao Đằng gia trang có rất nhiều người, có rất nhiều thứ lích kích.

Cho dù có trăm thớt Ô Văn Mã kéo, một ngày phỏng chừng cũng chỉ đi được tám mươi dặm đường, xem như đã là rất nhanh rồi, đó là đã tính tới đại đa số nhân thân của Đằng gia trang có thể chất rất tốt.

- Mẹ, ăn chút gì đi.

Thanh Vũ đẩy chiếc xe đẩy. ‘ Viên Lan ’ mẹ nàng thân thể trùm kín chăn, nằm trên xe đẩy.

- Mẹ ăn không nổi.

Viên Lan gắng gượng cười từ chối, - Con ăn đi.

Nhìn mẫu thân sắc diện tái nhợt, Thanh Vũ cảm thấy rất đau lòng. Nàng hiểu rõ cái chết của cha đã mang đến cho mẫu thân một sự đả kích lớn như thế nào.

- Thanh Vũ, con ăn đi.

Viên Lan yêu thương nhìn con gái mình, - Mẹ nãy giờ ngồi trong xe đẩy, không phải cử động gì nên cũng không thấy đói bụng, con chạy ba giờ rồi, khẳng định là rất đói.

- Mẹ.

Thanh Vũ mắt đỏ ửng lên.

Từ đêm qua đến giờ, Thanh Vũ cảm thấy vô cùng đau lòng.

- Thanh... Thanh Vũ!

Viên Lan đột nhiên trợn to mắt, nhìn về phía tây, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. Thanh Vũ thấy vẻ mặt mẫu thân như thế, vội quay đầu nhìn về phía tây.

Chỉ thấy một bóng người mơ hồ đang từ xa xa nhanh chóng đến gần.

Phía trước thân ảnh người nọ tựa hồ còn có một bóng người khác.

Bóng dáng mơ hồ, càng làm Viên Lan căng mắt cố gắng nhìn cho rõ...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 21

Thì Ra Là Hắn.

Là tộc trưởng!

- Tộc trưởng đã về rồi!

Một tiếng hô to, vang vọng khắp cả bãi đất hoang bên cạnh quan đạo. Tộc nhân Đằng gia trang vốn đang vô cùng ồn ào, thoáng cái đã im lặng phăng phắc. Vô luận là đang ăn cơm hoặc đang nói chuyện vãn với các tộc nhân khác, đều quay đầu nhìn lại.

- Ca, cha?

Thanh Vũ khó có thể tin vào mắt, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

- Phàm ca!

Vốn Viên Lan còn nằm trên xe đẩy tay, không biết lấy đâu ra khí lực kinh người, trở mình một cái là đứng lên, chân không kịp xỏ giày, cứ thế để chân trần mà chạy về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm.

- Phàm ca!

Trên mặt Viên Lan tràn đầy vẻ kinh hỉ, không kìm được nước mắt chảy ròng ròng, cứ như vậy chạy đến trước mặt Đằng Vĩnh Phàm.

Cái ghế đã được bỏ xuống, Đằng Vĩnh Phàm cứ như vậy ngồi trên chiếc ghế.

- Phàm ca.

- A Lan.

Đằng Vĩnh Phàm cũng ôm chặt lấy thê tử mình. Hai người từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, đã cùng nhau trải qua biết bao những cuộc bể dâu, nên sớm không thể sống xa nhau được.

- Em tưởng là. Em tưởng là chàng...

Viên Lan khóc vùi, cúi đầu nhìn vào chân Đằng Vĩnh Phàm.

- Phàm ca. Chân chàng...

- Có thể lấy lại cái mạng này đã là không tệ rồi.

Đằng Vĩnh Phàm cười cười.

- A Lan, sau này ta không đi được nữa rồi.

Trên mặt Viên Lan nhòa nước mắt:

- Sau này, thiếp sẽ hầu hạ chàng.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này, từ đáy lòng chợt thở phào nhẹ nhõm. Nếu cha chết thật, mẫu thân có thể vì chịu đau thương mỗi ngày, thân thể tiếp tục suy yếu cho đến lúc tử vong. Nhưng cha bây giờ còn sống trở lại, trong lòng mẫu thân đã không muốn chết nữa! Mẫu thân đã uống rượu chu quả, thân thể cũng trở nên rất khỏe.

- Bây giờ thì tốt rồi.

Lão tộc trưởng Đằng Vân Long cười tủm tỉm đi tới.

- Còn sống là tốt rồi. Còn sống là tốt rồi.

Lão chứng kiến rất nhiều cái chết, còn loại gãy chân đứt tay như thế này thì Đằng Vân Long đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, lão tộc trưởng Đằng Vân Long hai tay đang ôm một bầu rượu.

- Ngoại công, tay ông đỡ chưa?

Đằng Thanh Sơn hỏi ông ngoại vì khi quân đội Thanh Hồ Đảo tới bắt người, xương hai tay của ngoại công đã bị chấn gãy.

- Không có vấn đề! Đôi tay mặc dù bị phế đi không thể cầm vật nặng, làm việc nặng. Nhưng, ôm mấy thứ nhẹ nhàng thì cũng không có việc gì.

Đằng Vân Long hai tay ôm bầu rượu hơi run run. Đằng Thanh Sơn đưa tay lấy bầu rượu, lấy chén rượu đậy miệng bầu rượu xuống, rồi rót cho cha một ly rượu chu quả.

- Cha! Uống cái này sẽ có lợi cho thân thể rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn đưa chén rượu qua. Đằng Vĩnh Phàm nhìn nhìn nhi tử mình, cười gật đầu nhận chén rượu:

- Ừm, rượu thơm quá. Thanh Sơn! Ta vừa về đã được uống thứ rượu tốt nhất. Thật là vui.

Nói xong lập tức ngửa đầu, dốc cạn chén rượu uống sạch. Ngay sau đó, Đằng Vĩnh Phàm kinh ngạc biến sắc:

- Rượu gì thế, mạnh thật!

Một luồng năng lượng nóng rực nhanh chóng tràn ngập toàn thân Đằng Vĩnh Phàm. Vốn thân thể đại thương nguyên khí vì mất máu quá nhiều lập tức nhanh chóng được bổ sung, thậm chí tố

chất thân thể nhanh chóng được tăng lên. Chỉ một ly rượu chu quả, đã làm thương thế của Đằng Vĩnh Phàm tốt hơn phân nửa, sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều.

- Đây là rượu gì? - Đằng Vĩnh Phàm giật mình trợn mắt.

- Rượu chu quả.

Đằng Vân Long bên cạnh nói.

- Việc này đợt lát nữa, ta sẽ từ từ nói cho ngươi biết. Thanh Sơn... cha ngươi cũng trở lại rồi. Bây giờ, ngươi bất tất phải quay lại Đại Duyên Sơn nữa.

- Ta còn có việc. - Đằng Thanh Sơn nói.

Buông tha cho Thanh Hồ Đảo sao?

Sao có thể như vậy được!

Đại bá chết đi, cha gặp cảnh bán thân bất toại, thiếu chút nữa không còn cả mạng sống! Vừa nghĩ tới việc nửa đời người sau của cha đều phải sống gắn liền với cái ghế, hoặc trên giường, Đằng Thanh Sơn vô cùng đau lòng. Vốn hắn gia nhập Quy Nguyên Tông, lên làm thống lĩnh Hắc Giáp quân, đều là muốn cho Đằng gia trang có cuộc sống tốt, muốn cho cha mẹ mình được hạnh phúc.

Nếu không phải như thế...

Đằng Thanh Sơn chỉ sợ đã sớm một mình một người tung hoành thiên hạ, theo đuổi đỉnh cao võ đạo rồi. Nhưng hắn liều mạng muốn bảo vệ gia đình này. Thế mà… vì hắn, cha lại gặp nạn, đại bá cũng chết đi.

- Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm liền nói.

- Đừng đi, đừng đấu với họ nữa. Thanh Hồ Đảo... Đó là một trong tám đại tông phái thiên hạ, chúng ta không đấu lại họ đâu!

Từ khi tê liệt, không thể làm thợ rèn, thậm chí còn không thể đi lại, Đằng Vĩnh Phàm tuy bề ngoài chẳng hề để ý gì, nhưng... có ai bị tê liệt mà lại cảm thấy dễ chịu đâu?

Hắn cảm thấy khó chịu, nhưng bề ngoài lại phải làm bộ chẳng hề để ý. Về phần báo thù, hắn hận không thể tự tay giết đám người kia, đặc biệt là bắt cái tên Thiếu đảo chủ vênh vang cầm trường thương màu đen, nhưng hắn không thể!

Nhi tử của hắn - Đằng Thanh Sơn rất lợi hại!

Nhưng, có lợi hại như thế nào đi nữa, thì làm sao có thể đấu được với cả một Thanh Hồ Đảo khổng lồ chứ? Đến cả Quy Nguyên Tông mà cũng không đấu được, đừng nói một Đằng Thanh Sơn nho nhỏ. Vì an toàn của nhi tử, Đằng Vĩnh Phàm không muốn nhi tử làm như vậy.

- Đừng đi.

Trong mắt Viên Lan cũng tràn đầy vẻ chờ đợi, lo lắng. Giữa báo thù và nhi tử, hai người đương nhiên lựa chọn nhi tử mình được an toàn.

- Yên tâm, cha! Nhi tử của người không ngốc, không làm việc ngu dốt xung phong liều chết đâu.

Đằng Thanh Sơn cười trừ, rồi an ủi cha mẹ.

- Từ nhỏ đến lớn, cha đã thấy nhi tử không lượng sức mình đi chịu chết lần nào chưa?

Đằng Vĩnh Phàm nghe thấy thế, lúc này mới hơi yên tâm. Từ nhỏ đến lớn, Đằng Thanh Sơn làm việc đích xác rất có chừng mực, không phải là người nóng nảy lỗ mãng.

- Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm trịnh trọng nói:

- Tên thủ lĩnh kỵ binh tới Đằng gia trang chúng ta, ép buộc ta, Thanh Hạo và Vĩnh Tương đại bá của ngươi phải đi theo. Trên đường về lại đại doanh của Ngân Giao quân, ta phát hiện ra không ít quân sĩ đều cung kính gọi hắn là Thiếu đảo chủ.

- Là hắn!

Đằng Thanh Sơn trong lòng không khỏi nổi lên một luồng sát ý.

Nguyên lai là Cổ Thế Hữu!

Kỳ thực năm đó tại Hỏa Diệm Sơn, lần đầu tiên gặp, lúc đó Cổ Thế Hữu tỷ thí với người khác, đánh nửa chừng thì dừng tay nhận thua... Lần thứ hai là ở Vũ An Quận Thành, trong cuộc tuyển chọn hoa khôi, lại chạm mặt Cổ Thế Hữu. Hai lần gặp mặt, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra Cổ Thế Hữu là một người dối trá âm hiểm. Nhưng không ngờ...

Cổ Thế Hữu này dám tới bắt cả cha mình.

- Cổ Thế Hữu, ta nhất định giết ngươi.

Đáy lòng Đằng Vĩnh Phàm bốc lên sát khí dàn dụa.

Đằng Vĩnh Phàm sau đó nói tiếp:

- Thanh Sơn, rõ ràng là tên thiếu đảo chủ đó có cừu oán với ngươi! Do đó... Bất luận ngươi làm cái gì, đều phải cảnh giác, nhất thiết không được sơ ý.

Đằng Vĩnh Phàm sợ nhi tử mình không biết bản tính của tên thiếu đảo chủ đó. Để phòng ngừa nhi tử mình trúng phải âm chiêu của tên thiếu đảo chủ Cổ Thế Hữu nên ông nhắc nhở cho Thanh

Sơn biết.

- Dạ! Con sẽ cẩn thận.

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa.

...

Đằng Thanh Sơn đã lớn rồi, lại là thống lĩnh Hắc Giáp quân có địa vị cực cao! Do đó Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan, dù gì cũng chỉ có thể khuyên bảo Đằng Thanh Sơn. Họ cũng không thể bức bách Đằng Thanh Sơn không đi. Bởi vì trong mắt hai người... bọn họ chỉ là cặp vợ chồng ở nông thôn, ánh mắt không thể so được với nhi tử.

Họ không có biện pháp ngăn cản quyết định lựa chọn của nhi tử.

Đằng Thanh Sơn đem theo vài thứ, thay y phục, rồi lại nhanh chóng chạy về Đại Duyên Sơn.

- ~~

Trên trời thỉnh thoảng vang vọng những tiếng kêu chói tai. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời Đại Duyên Sơn, có năm con Tuyết Ưng đang liệng quanh.

- Là Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra, - Người của Tuyết Ưng Giáo hẳn là ở trong khu vực nào đó dưới chỗ đám Tuyết Ưng đang bay lượn. Những thế lực khác chắc cũng đã tới rồi.

Đằng Thanh Sơn lúc này, một thân áo choàng màu vàng đất, bên hông đeo đai lưng, lưng đeo bao lớn, mặt đeo mặt nạ da người mặt sẹo.

Đằng Thanh Sơn, xuyên qua núi rừng, nhanh chóng đi về phía

các cao thủ hội tụ.

- Nhiều người thật.

Từ xa, Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã thấy rải rác không ít cao thủ. Bọn họ hoặc là ngồi trên bãi cỏ, hoặc là dựa lưng vào cây, hoặc là ngồi trên chạc cây... Đằng Thanh Sơn đứng từ xa liếc mắt, đã thấy được ở đó có hơn hai mươi người.

- Ha ha, lại tới thêm một vị nữa!

Xa xa bỗng nghe thấy có tiếng cười. Đằng Thanh Sơn bước tới, chỉ thấy một thanh niên tuấn tú áo bào trắng tươi cười ra đón, chắp tay cười nói:

- Tại hạ Lưu Tú. Vị huynh đệ này, hơi lạ thì phải.

- Thiên Ưng Môn, Tần Lang.

Đằng Thanh Sơn chắp tay.

- Thiên Ưng Môn?

Không ít người chung quanh nghi hoặc nhìn qua, hiển nhiên đều chưa từng nghe qua tên môn phái này.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Một môn phái nhỏ không có danh khí thôi.

- Hừ! Muốn gia nhập vào nhóm chúng ta để được ăn phần bảo tàng à? Không có chút thực lực thì không tư cách vào đâu.

Một trong sáu người mặc trường bào tím, một lão già lông mày chổi xể tóc hoa râm cười lạnh nói.

- Có tư cách không thì ngươi có thể thử xem.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Cuồng vọng!

Lão già lông mày chổi xể cười khẩy một tiếng, tay vung lên, một thanh trường kiếm có màu xanh nhạt cài sau lưng bỗng vọt ra, dưới ánh mặt trời rực rỡ, thanh trường kiếm lại tỏa ra vầng sáng lục sắc. Những tiên thiên cường giả khác ở đây đều lặng lẽ nhìn cảnh này... Muốn gia nhập vào nhóm, phải có thực lực. Nếu có danh khí, mọi người sẽ không cản trở. Nhưng người không có danh khí, chưa bao giờ gặp, khẳng định phải xem ngươi có thủ đoạn như thế nào!

- Ta - Tiêu Dao Cung Đông Hoa Cửu Kiếm! Xem kiếm.

Thanh âm lão già lông mày chổi xể vẫn còn vang vọng, cả người đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh lục sắc.

- Choang!

Một tiếng va chạm vang lên! Đằng Thanh Sơn vẫn đứng tại chỗ như trước, không hề nhúc nhích, nhưng lão già lông mày chổi xể lại lùi lại liên tiếp ba bước, đôi mắt hiện lên vẻ kinh sợ. Vốn đám tiên thiên cường giả chung quanh đang lạnh nhạt xem trò chơi, lúc này đều hơi biến sắc, đặc biệt là năm vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn lưng đeo thần cung, đều kinh ngạc nhìn phi đao rơi dưới đất.

Một thanh phi đao, lại có thể làm cho một cường giả tiên thiên thực đan bị đẩy lui ba bước! Lực đạo quán thâu trong phi đao này, tối thiểu cũng phải hai ba mươi vạn cân! Cao thủ ám khí như thế, không thể khinh thường được.

- Ta ra ngoài đi dạo một vòng mà các vị đã đùa vui như vậy rồi sao?

Tiếng cười sang sảng vang lên. Chỉ thấy đại hán tóc xõa tung,

nhìn như một con dã nhân, cưỡi một con yêu thú Hắc Vân Báo lắc lư đi vào. Hắn liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, - Bao tay người này, chính là Thiên Ưng Trảo đó là binh khí của Ngụy Đan. Hắn chắc hẳn là truyền nhân của Ngụy Đan. Bất tất phải động thủ?

- Thiên Ưng Trảo?

Không ít người kinh ngạc, nhìn thoáng qua bao tay trên tay Đằng Thanh Sơn. Một đôi bao tay nhìn như bình thường, nếu không phải người từng nghiên cứu lịch sử, rất khó có thể chỉ liếc mắt đã nhìn ra.

- Nguyên lai là Ngụy Đan truyền nhân lão tiền bối! Thiên Ưng Trảo của Ngụy Đan tiền bối, hơn sáu trăm năm trước đã có tên xếp trong mười người đứng đầu Thiên Bảng.

Thanh niên bạch bào đi tới, cười nói.

- Ta Lưu Tú cũng độc hành thiên hạ, Tần Lang huynh, đi … theo ta đi chào Ô Hầu lão đại ca nào.

- Ô Hầu?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Ô Hầu xếp thứ nhất Thiên Bảng, được mọi người xưng tụng là Thú Vương.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 22

Cường Giả Liên Thủ.

Ô Hầu là cao thủ trong truyền thuyết, được xếp hạng đầu trên Thiên bảng. Dựa theo bản nghi chép của Vạn Tượng Môn về Thiên bảng thì Ô Hầu vô môn vô phái. Từ bé sống ở vùng nông thôn ngoại thành Viêm Châu. Vì quê nhà gần Man Hoang, nên Ô Hầu từ bé đã thích vào Man Hoang... rồi rèn luyện ra một thân bản lĩnh kỳ lạ. Nghe đồn, Thú Vương Ô Hầu có năng lực trao đổi với muông thú. Hơn nữa, tuyệt kỹ Thú Vương Quyền cũng là do hắn tự nghĩ ra.

- Dựa vào lực một người, có lẽ có thể tìm được được một vài bí tịch nội kình. Nhưng, có thể tự nghĩ ra Thú Vương Quyền, lại có tên xếp hạng đầu trên Thiên bảng hơn ba mươi năm, không ai có thể lay chuyển được thì Ô Hầu tuyệt đối là một nhân vật tài ba.

Đằng Thanh Sơn đi theo thanh niên bạch bào Lưu Tú, đến một bên.

- Tần Lang huynh! Vị này chính là Ô Hầu lão đại ca. - Lưu Tú nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn người trước mắt. Thì ra Ô Hầu chính là đại hán như dã nhân, cưỡi Hắc Vân Báo phóng đãng ngang tàng... đúng là người không thể dựa vào tướng mạo để mà suy xét. Không thể ngờ được cái tên trông như dã nhân này lại chính là người đứng đầu Thiên bảng trong truyền thuyết, Thú Vương Ô Hầu.

- Tần Lang, ra mắt Ô Hầu đại ca.

Đằng Thanh Sơn chắp tay nói.

- Ha ha, trước đây chúng ta gặp qua một lần rồi, đúng không?

Khóe miệng Ô Hầu nhếch lên một nụ cười. Đằng Thanh Sơn nao nao, liền gật đầu.

- Ha ha... Tốt lắm. Ngươi đã đến rồi, vậy tiên thiên cường giả nhàn tản chúng ta cộng lại cũng đã tới sáu người rồi.

Ô Hầu cười khẽ rồi chỉ vào nhóm người cách đó không xa.

- Bên kia, nữ tử mặc áo lục, gọi là Thủy Phi! Lão già trọc lóc gọi là Chung Ly Lâm. Bên kia, tên gia hỏa ngủ trên chạc cây ngủ là huynh đệ của ta Bách Lý Hoành. Lưu Tú thì ngươi cũng đã biết rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn qua chào. Thiếu phụ áo lục Thủy Phi và ông già tóc bạc Chung Ly Lâm đều cười thay cho lời chào. Còn người thanh niên đang ngủ trên chạc cây tùy ý khoát tay một cái rồi tiếp tục ngủ.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, từ bề ngoài rất khó phán đoán tuổi một người.

Nhưng...

Có một điều xác định - Nếu một tiên thiên cường giả có dung mạo thanh niên... cho thấy người này không phải là thực lực rất mạnh, mà là thiên phú tốt! Dù sao rất nhiều người phải tới trung niên hoặc già cả, mới có thể đột phá tới tiên thiên. Còn ba mươi bốn mươi tuổi mà đã đột phá tới tiên thiên, vậy thì tiền đồ của người đó có thể nói là rất tốt.

- Tiên thiên nhàn tản chúng ta tổng cộng sáu người.

Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt nhìn về phía nhân mã những

tông phái. Nhìn cách ăn mặc cũng có thể nhận ra năm vị cường giả Xạ Nhật Thần Sơn, sáu vị Tiêu Dao Cung, năm vị Tuyết Ưng Giáo. Còn có... chín người mặc trường bào đen, đeo mặt nạ vàng, thậm chí nếu nhìn bề ngoài thì không thể phân biệt ra họ là nam hay nữ.

- Doanh Thị gia tộc, có tới chín vị tiên thiên cường giả à?

Đằng Thanh Sơn thán phục nói. Thanh niên bạch bào Lưu Tú bên cạnh cười nói:

- Doanh Thị gia tộc, là thế lực chỉ đứng sau Ma Ni Tự. Cao thủ của bọn họ nhiều như mây, có gốc rễ rất sâu ở Ung Châu. Trong vòng ba ngàn dặm Tần Lĩnh, ai ai cũng đều muốn gia nhập vào Doanh Thị gia tộc. Năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế đã lưu lại không ít bí tịch cho Doanh Thị gia tộc, tự nhiên bồi dưỡng ra rất nhiều cao thủ. Họ phái ra chín người chấp pháp áo đen cũng chỉ phẩy tay một cái là xong.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, trong lòng than thở.

Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Già Tổ Sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch bốn vị cường giả chí cao, đều là những cường giả đã đạt tới đỉnh cao nhất. Đối với giải thích võ đạo, họ đã đạt tới cảnh giới viên mãn. Một đạo thông, vạn đạo đều thông. Tiện tay có thể sáng tạo ra các loại phương pháp tu luyện tinh diệu, có cơ sở rất sâu. Có vô số điển tịch tinh diệu, có thể tùy theo tài năng tới đâu mà dạy.

Do đó, Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Tần Thị Gia Tộc là ba phái cực mạnh trong tám Đại tông phái, số lượng tiên thiên cường giả cũng rất kinh người. Nhưng Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Hoàng thì bỏ tinh lực vào việc thống nhất thiên hạ và trị quốc, không giống Thích Già Tổ Sư bỏ vào việc lập môn phái. Do đó... Vũ Hoàng môn, Tần Thị Gia Tộc yếu hơn Ma Ni Tự một bậc.

Về phần Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch thì chỉ tiêu dao thiên hạ,

căn bản không lập tông phái, không thống nhất thiên hạ, tiêu diêu tự tại cả đời.

Một đoàn tiên thiên cường giả bao gồm cả Đằng Thanh Sơn, ai cũng thong dong, nhưng đám người Thanh Hồ Đảo lại cảm thấy bất an.

Vù ~~ vù ~~~.

Gió lạnh thổi vù vù, những quân sĩ tuần tra chung quanh không dám phát ra chút thanh âm nào, sợ sẽ khiến cho mười hai tiên thiên cường giả nổi giận.

- Người tới càng ngày càng nhiều.

Một đôi mày kiếm của Triệu Đan Trần gần như chập lại với nhau, - Đảo chủ! Tiếp tục như vậy, những tông phái khác nhau mà liên thủ, sẽ càng có nhiều tiên thiên cường giả hơn. Chúng ta ngạnh kháng cũng không được đâu.

Trước mắt vẻn vẹn có mười sáu tiên thiên cường giả, Thanh Hồ Đảo họ còn dám cường ngạnh một chút, nhưng nếu số lượng tiên thiên cường giả của đối phương quá nhiều, vậy thì rất phiền toái. Những tiên thiên cường giả khác đều trầm mặc, cả đám đều rất phiền não.

- Tiên thiên cường giả từ các Đại tông phái được phái tới, phỏng chừng tối thiểu cũng phải là tiên thiên thực đan! Còn những cường giả tiên thiên kim đan thì hơi ít. Nhóm người này tụ tập cùng nhau... không có biện pháp nào khác.

Cổ Ung lạnh lùng hô

- Thế Hữu.

- Dạ!

Cổ Thế Hữu ở cách đó không xa vội chạy tới.

- Ngươi dẫn vài binh lính, trước hết dùng sắt tấm bịt miệng Vô Để Động lại. Sau đó dùng bùn đất phong kín. Phải làm sao khi nhìn từ bên ngoài thì không ai nhận ra... Cuối cùng, đem đống chăn đệm đặt trên đống đất đó.

Cổ Ung phân phó. Bên trong mỗi một quân trướng đều có chăn đệm, là để quân sĩ ngủ. Nguyên lúc trước quân trướng chỉ bao Vô Để Động lại, nhưng bây giờ, Cổ Ung lại muốn biến miệng động này trở thành một cái quân trướng, không khác gì với những quân trướng còn lại.

Đều có chăn đệm, đều có bàn ghế. Cái khác duy nhất, là dưới chăn đệm là nắp động khẩu.

- Vâng, thưa cha.

Cổ Thế Hữu liền nói, rồi nhanh chóng đi gọi người làm.

Quân sĩ bắt đầu làm việc.

- Đảo chủ! Ý của người là …

Mười một tiên thiên cường giả nhìn về phía Cổ Ung.

- Không còn biện pháp khác, chỉ có thể bỏ qua!

Cổ Ung cười khẽ nói.

- Ta không tin, hơn mười người họ có thể tìm được miệng Vô Để Động. Hơn mười người bọn họ vào trong chỗ này đều bị đại quân ta giám thị. Đến buổi tối, chúng ta tìm một thời gian thích hợp, rồi lặng lẽ tiến vào hồ ngầm. Làm như thế thì thần không biết mà quỷ không hay.

Cổ Ung đích thật là không có biện pháp khác. Chỉ còn biện pháp này vẫn có thể thành công. Dù sao quân doanh của mấy vạn

người, mà đối phương chỉ hơn mười người, căn bản không thể biết bọn người Cổ Ung dấu ở đâu.

...

- Ô Hầu huynh đệ, chúng ta ba mươi năm rồi chưa gặp nhỉ.

Thanh âm trầm thấp chợt vang lên. Một đại hán trên đầu buộc tối thiểu hơn mười bím tóc đi tới. Hắn đội trên đầu một mũ sắt hình tròn, một thân mặc đầy lân giáp.

- Khoảng chừng ba mươi ba năm rồi. Vu Mã! Hồng Thiên Thành các ngươi, lần này tới những sáu tướng quân à.

Ô Hầu sờ mũi.

- Cộng cả các ngươi vào, ở đây đã có ba mươi bảy tiên thiên cường giả rồi.

- Ha ha, ngươi chỉ một người là có thế đánh được với sáu người chúng ta rồi.

Vu Mã cười nói. Đằng Thanh Sơn dựa vào gốc cây, nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng Đằng Thanh Sơn đều nghe rất rõ tất cả những lời đối thoại chung quanh.

- Một người đánh được sáu à?

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, những lời này là sự thật! Văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị. Còn Thú Vương Ô Hầu có thể có tên xếp thứ nhất trên Thiên bảng hơn ba mươi năm, có thể thấy được thực lực của hắn hoàn toàn áp đảo. Cường giả tiên thiên kim đan bình thường chỉ sợ phải ba bốn người liên thủ, mới có thể đánh với hắn một trận.

Còn sáu vị tiên thiên Hồng Thiên Thành, có thể có hai Tiên Thiên Kim Đan đã là không tệ rồi. Hai tiên thiên kim đan, bốn tiên

thiên thực đan, cộng lại cũng miễn cưỡng có thể đấu được với Ô Hầu.

- Có thể vượt qua sư phụ, có tên xếp hàng đầu trên Thiên bảng, không biết hắn mạnh như thế nào.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, trong số ba mươi bảy tiên thiên cường giả ở đây, đại đa số đều là tiên thiên thực đan, cũng rất ít người là Tiên Thiên Kim Đan.

Còn thực lực của hắn, cộng cả với sức mạnh thân thể... miễn cưỡng cũng là một tiên thiên thực đan! Lúc trước đấu với Đặng Canh, mình cũng không thể thắng hắn được.

Mặc dù từng giết chết Liên trưởng lão của Thanh Hồ Đảo, nhưng đó là tập kích trong đêm. Thực lực chân chính thì Đằng Thanh Sơn kỳ thật chênh lệch không đáng kể so với Liên trưởng lão.

- Giữa đám người này, ta xem như là nhân vật xếp ở dưới chót.

Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh. Nhưng, hắn có phi đao, nên làm không ít cường giả ở đây thay đổi cách nhìn đối với hắn. Tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên Tần Lang. Đối với một cường giả ám khí như vậy, tất cả mọi người không ai muốn đắc tội cả. Bởi vì... cường giả ám khí chính thức, một khi muốn tập kích, quả là vô cùng đáng sợ.

Một lát sau --.

Những tiếng sàn sạt vang lên.

- Các hòa thượng Ma Ni Tự tới rồi.

Tất cả những tiên thiên cường giả ở đây đều thấy một đám hòa thượng mặc tăng bào màu đỏ tím, mang những cây thiết côn

màu đỏ tím, đi tới rất nhanh.

Đối với Ma Ni Tự đứng đầu tám Đại tông phái, bất kỳ một tông phái nào cũng đừng vọng tưởng hơn được họ! Thực sự cũng không có một tông phái nào có thể làm được.

Đây là Ma Ni Tự!

- Mười hai tiên thiên cường giả?

Đằng Thanh Sơn thầm giật mình. Đúng là đệ nhất Đại tông phái. Tùy tiện phái ra mười hai tiên thiên cường giả. Thú Vương Ô Hầu lúc trước vẫn luôn luôn cười đùa, chợt nghiêm mặt:

- Mười hai La Hán Tử Côn Đường của ba đường sáu viện trong Ma Ni Tự. Xem ra Ma Ni Tự đúng là muốn tìm bằng được kho báu Vũ Hoàng rồi.

Chức la hán của Phật Tông, tương đương với tiên thiên.

Một lão hòa thượng có cặp lông mày thật dài, cầm đầu mười hai tăng nhân, cười khẽ nói:

- Năm vị Xạ Nhật Thần Sơn, sáu vị Tiêu Dao Cung, năm vị Tuyết Ưng Giáo, sáu vị Hồng Thiên Thành, chín vị Doanh Thị gia tộc. Ô Hầu huynh đem theo sáu vị nhân sĩ, hơn nữa còn có mười hai người của Ma Ni Tự chúng ta. Tổng cộng bốn mươi chín vị, cũng vừa đủ con số rất tốt. Các vị! Vũ Hoàng cung ở Vũ Châu, xem ra gần hơn Yến Châu, U Châu, Ung Châu nhiều, thế mà bây giờ còn họ vẫn không tới. Ta thấy... chúng ta không nên chờ họ nữa, trực tiếp đi tới gặp Cổ Ung của Thanh Hồ Đảo, bảo họ đưa chúng ta tới chỗ Cung Điện Vũ Hoàng đi.

Lời nói bình thản, nhưng lại hàm chứa khí phách không thể kháng cự.

Đây là Ma Ni Tự!

Các tăng nhân Ma Ni Tự, mặc dù rất ít xuất hiện ở hai châu Nhung Châu, Lương Châu. Chỉ khi nào hành tẩu thiên hạ, họ mới có cường thế như vậy.

- Ừm, Vũ Hoàng môn đến giờ vẫn chưa thấy đâu, chúng ta bất tất đợi họ.

Đám người Tiêu Dao Cung cũng đều đứng dậy.

- Mười hai côn tăng, Ma Ni Tự xem ra muốn độc chiếm kho báu Vũ Hoàng rồi.

Người cao nhất trong số chín chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc, hừ lạnh một tiếng.

- Chín vị chấp pháp áo đen, hẳn là sở trường Cửu Cửu Thương Trận rồi.

Lão hòa thượng trường mi cười khẽ nói.

Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh thấy thế thầm lắc đầu. Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc... còn chưa tranh đoạt kho báu Vũ Hoàng mà hai phương đã ở vào thế đối lập rồi. Nhưng cũng khó trách... Có lẽ trong mắt Ma Ni Tự và Doanh Thị gia tộc căn bản không cho rằng một Thanh Hồ Đảo nho nhỏ lại dám can đảm đối lập với họ.

- Đi, xuất phát!

Thú Vương Ô Hầu sang sảng quát lớn, đi trước dẫn đầu. Năm vị tiên thiên cường giả nhàn tản như Chung Ly Lâm, Đằng Thanh Sơn, Lưu Tú… cũng đi theo hắn. Sau đó, Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành và những tông phái cũng đều đứng dậy xuất phát. Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc cũng không chậm, cùng nhau đi về phía đại quân Thanh Hồ Đảo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 23

Vô Danh Tiểu Tốt.

Đảo chủ! Đám tiên thiên cường giả đang đi về phía chúng ta.

Một tên lính canh nhanh chóng chạy tới, lập tức bẩm báo.

- Mọi người! Cùng đi gặp chúng.

Cổ Ung một thân kim bào cười đứng dậy. Mười một tiên thiên cường giả khác cũng đều đứng dậy. Lúc này, mười một trưởng lão đều thay đổi y phục, thành bộ trường bào màu xanh may riêng cho chấp pháp trưởng lão. Cổ Ung ở giữa, mười một người tiên thiên cường giả mặc thanh bào đứng hai bên.

Sau mười hai người này, còn có không ít nhân vật đứng đầu của Ngân Giao quân, Cổ Thế Hữu cũng có trong đó.

- Cha.

Cổ Thế Hữu cũng đi theo.

- Thế Hữu! Ngươi đi xem thử yến tiệc đã được chuẩn bị tốt chưa.

Cổ Ung lạnh lùng phân phó. Cổ Thế Hữu lập tức dừng lại:

- Vâng.

...

Gió lạnh vù vù, quân kỳ của Ngân Giao quân đang treo trên cao tung bay phần phật theo gió. Ở trước quân doanh, một đám quân sĩ Ngân Giao quân tinh anh cầm trường thương dàn thành đội hình hình vuông. Sau quân trường thương, chính là quân cung tiễn thủ, rầm rầm rộ rộ... Ở trước quân doanh, có chừng tám ngàn quân sĩ. Còn quân sĩ bên trong quân doanh cũng chuẩn bị tùy thời lao ra chém giết.

Đám mười hai người Cổ Ung đứng trước tám ngàn quân sĩ. Sau thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, xa xa rốt cục xuất hiện những bóng người.

Từ trong núi rừng rậm rạp, những bóng người loáng thoáng hiện ra. Khi những bóng người đó đi đến một miếng đất trống trước quân doanh, thì đến cả quân sĩ Ngân Giao Quân cũng chỉ cần liếc mắt là thấy rõ số lượng người vừa tới.

Bốn mươi chín vị!

Bốn mươi chín vị tiên thiên cường giả cùng nhau tới đây, trông rất tiêu sái. Bốn mươi chín người này so với ba vạn Ngân Giao quân thì như là hạt cát giữa sa mạc. Nhưng... nói về khí thế, bốn mươi chín vị tiên thiên cường giả vừa tới lại hoàn toàn áp chế bên Thanh Hồ Đảo.

Bốn mươi chín người song hành đi tới, tựa như một cơn hồng thủy ngập trời gầm thét áp xuống, làm cho thiên quân vạn mã Thanh Hồ Đảo sợ run.

...

- Con mẹ nó! Ma Ni Tự lại tới những mười hai tên, Doanh Thị gia tộc có chín. Đến cả tên quái vật Thú Vương Ô Hầu cũng tới.

Triệu Đan Trần thấp giọng chửi thầm. Đám tiên thiên cường giả khác sắc mặt cũng hết sức khó coi. Về mặt khí thế, họ đã rơi

vào thế hạ phong tuyệt đối. Cho dù phía sau có đại quân cũng vậy.

Cổ Ung mặt lạnh tanh, lẳng lặng đứng đợi. Còn đám quân sĩ Ngân Giao Quân đứng sau mười hai tiên thiên cường giả, đều có chút khiếp đảm.

- Những người này đều là tiên thiên cường giả? Không ngờ có tới bốn mươi chín vị tiên thiên cường giả?

- Sao nhiều như vậy? Nếu tập trung lại, đảo chủ cho chúng ta đánh với chúng, chỉ có nước chịu chết.

- Bốn mươi chín người...

Tận đáy lòng, những quân sĩ Ngân Giao Quân đều không muốn đánh với họ! Bởi vì bốn mươi chín người này, đủ để chia làm hai đội quân, thay thế nhau giết chóc những quân sĩ bình thường. Những mũi tên của quân sĩ thì không có hiệu quả với họ. Họ có thể giết đám quân sĩ mặc trọng giáp tựa như cắt cỏ vậy. Cho dù tiêu hao tiên thiên chân nguyên, cũng có thể cho để các tiên thiên cường giả thay thế.

Bốn mươi chín người hoàn toàn đủ sức dày xéo số người Thanh Hồ Đảo!

Đám người bốn mươi chín Đằng Thanh Sơn không ngừng bước, tiếp tục đi tới.

- Tần Lang huynh đệ, ngươi xem kìa. Mặt tên đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung đã xạm lại rồi. Ha ha... Lưu Tú ta trước giờ chưa thấy Cổ Ung mất mặt như vậy bao giờ. Hôm nay quả là rất có uy phong.

Thanh niên bạch bào Lưu Tú cười đắc ý. Đằng Thanh Sơn cũng chỉ hơi mỉm cười. Có thể đứng trong số bốn mươi chín người, đều cũng phải chứng minh thực lực. Không thực lực, các Đại tông phái há có thể cho ngươi đi cùng với họ?

- Thật sự ít có dịp cao thủ các đại tông phái tụ tập với nhau.

Cổ Ung cười vang.

- Các vị, ta đã chuẩn bị chút rượu nhạt và thức ăn.

- Cổ đảo chủ, chúng ta từ chối thì bất kính.

Thú Vương Ô Hầu tóc tai bù xù cười vang. Dưới sự dẫn đầu của Ô Hầu, bốn mươi chín tiên thiên cường giả đi thẳng tới. Lúc này, đám mười hai người Cổ Ung, cùng bốn mươi chín tiên thiên cường giả các đại tông phái cùng đi vào trong quân doanh.

- Phù, cuối cùng thì không động thủ.

- Tránh được một kiếp.

Đám quân sĩ Ngân Giao Quân đều thở phào một hơi. Nếu đảo chủ ra lệnh một tiếng, họ đích xác có thể tử chiến không sợ chết. Nhưng không sợ chết, không có nghĩa là muốn chết! Những quân sĩ này dù lợi hại như thế nào, cũng không muốn động thủ với bốn mươi chín tiên thiên cường giả.

...

Bên trong quân doanh, tám bàn tiệc đã được chuẩn bị rất phong phú, mọi người chia ra mà ngồi.

- Trong số các vị đang ngồi đây, rất nhiều người đã nhiều năm rồi không gặp. Còn có một vài người, thì Cổ Ung ta không biết.

Cổ Ung mỉm cười nói,.

- Đương nhiên, qua lần này, sau này chúng ta cũng coi như quen biết.

- Cổ Ung! Chúng ta không muốn ngươi nói nhảm nhiều như vậy. Hãy nói thẳng ra đi, kho báu Vũ Hoàng ở đâu?

Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, từ vị cao nhất trong số chín hắc y của Doanh Thị gia tộc vang lên. Cổ Ung nhìn thoáng qua, cười nói:

- Hẳn là Hạo Giang huynh đệ của Doanh Thị gia tộc rồi.

Đằng Thanh Sơn ngồi một bên nhướng mày một cái.

Doanh Hạo Giang? Đứng mười chín trên Thiên bảng, thương pháp cao siêu.

- Bất luận có chuyện gì, mọi người ngồi xuống trước. Uống rượu cái đã, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.

Cổ Ung cười nói.

- Hạo Giang huynh đệ, ngươi nói có đúng không?

- Cổ đảo chủ.

Lão tăng trường mi bình thản nói.

- Ma Ni Tự ta và nhiều tông phái khác, còn có đám tiên thiên cao thủ Ô Hầu, đâu phải là không có việc gì mà đi mấy ngàn dặm đường, thậm chí còn cả vạn dặm đường, tới đây, ăn với nhau bữa cơm chứ. Tất cả mọi người đều muốn hỏi, cửa vào kho báu Vũ Hoàng ở đâu?

Vị trường mi lão tăng của Ma Ni Tự luôn nhắm mắt, thỉnh thoảng bình thản liếc mắt nhìn Cổ Ung.

Người mà Cổ Ung kiêng kỵ nhất, chính là lão hòa thượng này.

- Cổ đảo chủ, cửa vào kho báu Vũ Hoàng ở đâu thế? Hãy nói ra đi.

Ô Hầu cười nhạt nói.

- Hay là, Cổ đảo chủ máu động thủ động cước với chúng ta?

Tráng hán đến từ Hồng Thiên Thành, đội mũ sắt sang sảng cười nói.

- Cổ đảo chủ!

Năm vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn mặc lân giáp, cũng dán mắt vào Cổ Ung. Chung quanh một đoàn tiên thiên cường giả, kể cả Đằng Thanh Sơn đều dán mắt vào Cổ Ung.

Bị nhiều người dán mắt vào mình như vậy, Cổ Ung chỉ nhấc chén rượu lên, nhè nhẹ nhấp một hơi, nhìn đám tiên thiên cường giả chung quanh:

- Các vị, Cổ Ung ta nhiệt tình chiêu đãi các vị... Nhưng, đối với cái thứ kho báu Vũ Hoàng của các vị, ta thật sự chẳng biết gì. Nói thật, lời đồn bên ngoài, quả là làm cho ta thật sự dở khóc dở cười.

- Ta dám khẳng định…

Cổ Ung đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người:

- Tin tức này nhất định là những người có cừu oán với Thanh Hồ Đảo ta cố ý truyền ra! Nếu thật có kho báu Vũ Hoàng, chỉ sợ Thanh Hồ Đảo ta đã sớm lặng lẽ lấy đi rồi. Hà tất đến giờ vẫn đóng quân ở đây lâu như vậy? Nói thật với các vị... Thanh Hồ Đảo của ta ở đây là để khai thác một mỏ khoáng sản! Tuyệt không phải là vì kho báu Vũ Hoàng. Kho báu Vũ Hoàng dù nhiều đến đâu, người của Thanh Hồ Đảo ta cũng đã lấy đi hết rồi còn gì?

- Cổ đảo chủ, nói thật là lưu loát.

Hán tử đến từ đông bắc U Châu cười chế diễu.

- Cổ Ung! Nếu ngươi còn muốn mong chờ vận may, thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Người đứng đầu chín chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc, Doanh Hạo Giang lạnh lùng nói.

Cổ Ung bình tĩnh:

- Các vị! Ta nói rồi, chúng ta không biết về sự tình kho báu Vũ Hoàng! Nếu các ngươi không tin... có thể đi tìm! Ta để trống mọi quân doanh, các ngươi có thể tùy ý tìm, ta tuyệt đối không ngăn trở.

- Thế Hữu, truyền lệnh xuống!

Cổ Ung cất cao giọng nói.

- Những vị khách quý này muốn tìm tòi bất kỳ nơi này, cứ việc để cho bọn họ tìm, không được ngăn trở!

- Dạ!

Xa xa thanh âm của Cổ Thế Hữu truyền đến. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt đảo lên, mắt nheo lại:

- Cổ Thế Hữu...

Cổ Ung một lần nữa nhìn về phía mọi người, cất cao giọng nói:

- Các vị, Cổ Ung đã nể mặt các vị rồi.

Bốn mươi chín tiên thiên cường giả ở đây đều nhìn về phía những quân trướng chung quanh. Quân trướng dày đặc, tối thiểu cũng phải cả ngàn quân trướng. Còn cửa vào Cung Điện Vũ Hoàng, không nhất định là ở giữa những quân trướng đó.

Tìm à?

Bốn mươi chín người, phải tìm tới khi nào?

- Ta nói không có kho báu Vũ Hoàng, các ngươi không tin... Chỉ có thể để các vị tự mình kiểm tra thôi. Tin rằng sau khi tìm, sẽ biết... đó chỉ là một lời đồn. Kho báu Vũ Hoàng đã mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện. Sao bây giờ lại có thể xuất hiện chứ.

Cổ Ung nhìn lướt qua mọi người, cười nói.

- Hơn nữa, các vị có phát hiện không? Bây giờ, tám Đại tông phái trong thiên hạ, chỉ có Vũ Hoàng môn là không tới nơi này! Tại sao?

Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc và một đoàn tiên thiên cường giả đều rùng mình.

Đúng.

Vũ Hoàng môn ở Vũ Châu, cách Dương Châu rất gần, phải tới sớm mới đúng, vì sao không tới?

- Vũ Hoàng môn, là môn phái do Vũ Hoàng khai sáng.

Cổ Ung cười khẽ nói, - Đối với kho báu Vũ Hoàng, sợ là không ai rõ ràng hơn người của Vũ Hoàng môn. Chỉ sợ họ đã biết... tin tức về kho báu Vũ Hoàng này căn bản là giả. Do đó, cũng không uổng phí khí lực tới đây.

Nghe nói như vậy, không ít người ở đây đã dao động. Có lẽ... đúng là một lời đồn thôi.

Không ít tiên thiên cường giả đều nhìn nhau, thanh niên bạch bào Lưu Tú cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Tần Lang huynh, ngươi thấy thế nào?

- Các vị!

Một thanh âm trong trẻo vang lên. Ở đây không ít tiên thiên cường giả đều nghe rõ, đến cả bọn người Cổ Ung cũng nghe.

Vù!

Đằng Thanh Sơn đứng lên.

- Cổ đảo chủ cho rằng không có kho báu Vũ Hoàng, còn cho phép ta lục soát.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh, cất cao giọng nói.

- Nhưng... ta cho rằng tuyệt đối có kho báu Vũ Hoàng!

Không ít tiên thiên cường giả có mặt ở đây đều nhãn tình sáng lên. Tên Tần Lang này dám nói "tuyệt đối có", chỉ sợ hắn biết rõ mười mươi rồi.

Loại trường hợp này, chẳng ai dám nói lung tung cả.

- Ngươi là ai?

Sắc mặt Cổ Ung chợt trầm xuống.

- Tần Lang.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

- Một tên vô danh tiểu tốt!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Cổ Ung:

- Cổ đảo chủ! Không dám cho ta kiểm tra à?

- Cổ Ung, không dám à?

Chín vị chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc đều đứng lên.

- Cổ đảo chủ.

Mười hai vị La Hán Ma Ni Tự cũng đứng lên. Thú Vương Ô Hầu cùng với một đoàn tiên thiên cường giả khác đều đứng lên,

cũng không hề hỏi gì. Đằng Thanh Sơn là một trong số bốn mươi chín người bọn họ. Lúc này, họ đương nhiên đứng về phía Đằng Thanh Sơn rồi.

Cổ Ung mắt nheo lại, tựa hồ nhớ bộ dáng của Đằng Thanh Sơn vào tận đáy lòng.

- Tìm đi.

Cổ Ung lạnh nhạt nói. Đằng Thanh Sơn đi nhanh về phía phía đông nam, bốn mươi tám tiên thiên cường giả khác cũng lập tức đuổi theo.

- Đảo chủ.

Bọn người Triệu Đan Trần đều nhìn về phía Cổ Ung. Cổ Ung sắc mặt khó coi, hướng mắt nhìn theo bốn mươi chín người:

- Yên tâm, mấy ngàn quân trướng, cho dù toàn bộ quân sĩ Ngân Giao Quân của ta lục hết một vòng, cũng không biết cái quân trướng nào đặc biệt, chứ đừng nói là ngoại nhân. Đi... Chúng ta theo sau.

Dù đáy lòng vẫn hơi lo lắng, mười hai người Thanh Hồ Đảo cũng lập tức đuổi theo.

...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 24

Nhổ Bật Gốc Dương Liễu

Trên Đại Duyên Sơn, gai góc mọc thành bụi, các loại cây cối thực vật đủ loại.

Nhưng vì ba vạn đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân vài dặm khu vực chung quanh Vô Để Động, do đó rất nhiều cây cối và thảm thực vật ở khu vực này đều đã bị chặt hạ. Rất nhiều cây cối bị chặt, cỏ đã được phát quang. Trên mặt đất chỉ toàn những quân trướng, tựa như cả Đại Duyên Sơn đã hoàn toàn thay đổi.

Những tên lính mặc trọng giáp phân tán ở trong các quân doanh, còn có không ít quân sĩ Ngân Giao Quân tuần tra bên ngoài.

- Tránh ra!

Theo tiếng hét, đám lính Ngân Giao quân sợ hãi né ra. Chỉ thấy một đám vài chục người đi tới, đằng sau còn có mười hai vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo đi theo. Tất cả cùng đi nhanh về phía đông nam.

- Những người này là ai nhỉ? Đảo chủ và các trưởng lão đều đi theo họ?

- Không biết, nhưng hẳn bọn họ đều là cường giả. Nhị ca ta ở quân doanh thứ nhất chuẩn bị nghênh địch, phỏng chừng cũng là để ứng phó với đám người này. Con mẹ nó, lão tử mà có một ngày cũng có thể kiêu ngạo như vậy, có chết cũng đáng.

- Ngươi nói, đám người đó đều là tiên thiên?

Một vài tên lính né sang một bên, hướng mắt nhìn theo đám người, không khỏi thán phục thảo luận.

- Khoảng chừng năm mươi tiên thiên cường giả. Có nhiều tiên thiên như vậy đi tới Đại Duyên Sơn... Chậc chậc, chẳng trách đảo chủ cẩn thận như vậy.

Quân sĩ Ngân Giao Quân, đối với những bình dân bình thường tự nhiên là cao cao tại thượng, nhưng trước mặt đám tiên thiên cường giả này lại là người thuộc hai thế giới khác nhau.

Nhóm tiên thiên cường giả này hiển nhiên có thể đồ lục bọn chúng một cách hết sức!

Dù sao trên cả Cửu Châu Đại Địa, ít nhất hai ba phần tiên thiên cường giả đều tụ tập về đây! Ba mươi sáu người trong Thiên Bảng, thì cũng đã có hơn mười người ở Đại Duyên Sơn rồi! Thậm chí còn đệ nhất nhân trên Thiên Bảng cũng tới.

Từ nơi ăn tiệc, đám người Đằng Thanh Sơn đại khái đi được hai dặm.

- Tần Lang huynh, ngươi có biết cửa vào ở đâu không?

Lưu Tú đi bên cạnh hắn nói sang sảng.

- Cứ tìm là ra thôi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Bước chân Đằng Thanh Sơn rất ổn, dọc theo lối đi quanh co không ngừng đi về phía đông nam.

- Tần Lang huynh đệ.

Cổ Ung đi theo phía sau, rốt cục mở miệng.

- Nếu phải tìm ở khắp cả vùng Đại Duyên Sơn này thì Tần

Lang huynh đệ có thể từ từ mà tìm. Nhưng Tần Lang huynh đệ cứ nhắm mắt đi mãi một đường về phía đông nam, không phải lãng phí thời gian của các vị ở đây sao?

- Chúng ta không vội.

Thú Vương Ô Hầu nhếch miệng cười nói.

- Cổ Ung đảo chủ vừa đi được hai ba dặm, mà đã than mệt rồi. Vậy có thể ở một bên nghỉ chân một chút.

Vị tráng hán Hồng Thiên Thành Vu Mã cười nói. Một tiên thiên kim đan sao có thể vừa đi được hai ba dặm mà đã mệt? Trong giọng nói ẩn chứa vẻ châm chọc rất rõ ràng.

- Cổ Ung sợ Tần Lang huynh đệ tìm được cửa vào à?

Thanh âm lạnh lùng vang lên. Người nói chính là Hạo Giang của Doanh Thị gia tộc. Chín người hắc y tất cả đều đeo mặt nạ vàng, cũng không hề giảm tốc độ, một mạch đi theo sau Đằng Thanh Sơn.

Cổ Ung cười nhạt:

- Ta sợ cái gì? Ta căn bản không biết trong Đại Duyên Sơn có kho báu Vũ Hoàng hay không. Nếu thật có bảo tàng, Tần Lang huynh đệ mà có thể tìm được, vậy cũng là một chuyện tốt. Thanh Hồ Đảo ta cũng có thể được chứng kiến Cung Điện Vũ Hoàng là cái gì.

Cổ Ung da mặt dày đến nỗi Đằng Thanh Sơn cũng phải thán phục. Tất cả cứ một đường đi tiếp.

- Đảo chủ.

Triệu Đan Trần hơi lo lắng nhìn về phía Cổ Ung. Cổ Ung khẽ lắc đầu, làm ra vẻ như không.

Đích xác Đằng Thanh Sơn lúc này còn cách Vô Để Động rất gần. Chỉ còn không tới năm mươi trượng nữa là có thể tới nơi. Từ chỗ ăn tiệc một đường đi tới, làm cho mười hai tiên thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo vô cùng kiêng kỵ.

- Các vị, phía trước chính là cửa vào đi thông tới cung điện!

Thanh âm trong trẻo phá tan không khí yên tĩnh.

- Không ổn!

Cổ Ung cả người run lên, vẻ mặt vẫn không có biến hóa gì. Cao thủ các đạo nhân mã Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn có không ít người đồng thời quay đầu nhìn về phía mười hai người Thanh Hồ Đảo đi sau... Ngoại trừ vài người như Cổ Ung và Triệu Đan Trần vẻ mặt hoàn bình thường, những tiên thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo khác sắc mặt đều trở nên hơi khó coi.

- Ha ha...

Ô Hầu tóc bù xù cười ha ha.

- Tần Lang huynh đệ! Cửa vào ở đâu, ngươi tìm ra xem nào. Hãy để đám gia hỏa Thanh Hồ Đảo không chịu thừa nhận xem một chút.

- Ô Hầu đại ca yên tâm.

Đằng Thanh Sơn đi tới. Phía trước ba mươi, có năm quân trướng. Chung quanh quân trướng cũng có gần trăm tên lính đang nghỉ ngơi.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tìm kiếm những hòn đá chập chùng chung quanh. Phải biết là, Đằng Thanh Sơn làm đội trưởng đội thợ săn của Đằng gia trang trong sáu năm. Thời gian lâu ngày như vậy, Đằng Thanh Sơn quả thực rõ cả Đại Duyên Sơn như lòng bàn tay.

“Chung quanh những cây đại thụ bị chặt đi không ít, nhưng những hòn đá ở đây thì không hề thay đổi.”

Đằng Thanh Sơn tùy tiện cũng phán đoán ra vị trí của Vô Để Động.

- Phía trước có năm quân trướng Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói.

- Lối xuống là ở trong một đại trướng.

Cổ Ung thật sự đã biến sắc!

- Huynh, ngươi nhìn kìa.

Vị hán tử Xạ Nhật Thần Sơn gầy gò mặc lân giáp cũng hét lớn một tiếng. Bất luận là Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc, hoặc là bất kỳ ai trong số đám tiên thiên cường giả ở đây, ai nấy đều nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Người kia là ai?

Bên cạnh không ít quân sĩ Ngân Giao Quân cũng kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn bước tới cạnh một gốc cây dương liễu rất lớn, hai tay vòng quanh ôm lấy cây đại thụ này.

- Lên!

Đằng Thanh Sơn quát khẽ, song chưởng dùng sức, cả cây dương liễu to lớn ầm ầm bị nhổ lên. Rất nhiều rễ cây cắm lút vào đất cũng bị nhổ bật lên, làm cho cả mặt đất rung lên bần bật.

Sàn sạt.. đất vụn rơi lào xào.

- Tiên thiên cường giả Đám lính Ngân Giao Quân chết lặng người. Cây dương liễu khổng lồ, không biết sống bao nhiêu năm ở vùng núi này rồi, tối thiểu cũng phải nặng tới vạn cân. Muốn nhổ cây dương liễu lên một cách nhẹ nhàng như vậy, không có thực

lực tiên thiên cường giả thì thực sự không làm được.

- Cổ đảo chủ, coi đây!

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, vung mạnh cây dương liễu khổng lồ.

- Nằm xuống!

Không ít ngân quân quân sĩ bị dọa nằm bẹp xuống. Chỉ thấy cây dương liễu lướt qua chung quanh, cuối cùng nện mạnh vào quân trướng đầu tiên. Quân trướng được ràng bởi những sợi dây thép vững chắc, bị cây đại thụ mấy vạn cân đánh cho ầm ầm sụp đổ, vách lều bị đánh rách tung, lộ ra những tấm trải, một vài cái bàn, y phục, chén chậu và các dụng cụ sinh hoạt trong quân trướng.

Đằng Thanh Sơn tiện tay vứt cây dương liễu sang bên cạnh.

- Ầm..

Mặt đất rung động, lưu lại trên mặt đất một cái hố to.

- Tần Lang.

Cổ Ung nét mặt rất bình tĩnh, cất tiếng hét.

- Muốn tìm cửa vào, sao lại phá hỏng quân trướng của Thanh Hồ Đảo ta làm gì?

- Cổ đảo chủ, một cái quân trướng giá trị bao nhiêu, sao lại làm ngươi tức giận như vậy, ngươi sợ à?

Đám tiên thiên cường giả các đại tông phái đều nhìn về phía Cổ Ung. Tên đầu lĩnh tới từ Doanh Thị gia tộc lạnh lùng nói:

- Tần Lang huynh đệ mà tìm được cửa vào, chúng ta cần phải nhờ Cổ Ung Cổ đảo chủ ngươi cho chúng ta một lời giải thích đó!

- Hừ.

Cổ Ung chỉ nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Hủy diệt quân trướng, để mọi người nhìn rõ ràng một chút.

Thanh Sơn nói đều đều, rồi đi đến bên cạnh quân trướng rách nát, ngồi xổm xuống nắm lấy tấm trải, giật mạnh một cái!

Xoạt!

Tấm trải bị vén lên. Mười hai tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, ai nấy lặng lẽ nhìn cảnh này, ánh mắt không ít người nhìn về phía Đằng Thanh Sơn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Chính là Tần Lang!!!

Cổ Ung trong lòng giận dữ.

- Vị đại nhân này, đây là tấm vải trải để chúng ta ngủ- Cổ Thế Hữu ở phía sau hô lên - Ngươi mở nó ra làm gì?

- Tiểu tử kia, ngậm miệng cho ta - Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn lướt qua - Nơi này không tới phần ngươi nói chuyện!

Ở đây không ít tiên thiên cường giả đều quét ánh mắt về phía Cổ Thế Hữu. Trước giờ, những người nói chuyện với nhau phải là tiên thiên cường giả, thậm chí còn cơ hồ đều là tiên thiên thực đan hoặc tiên thiên kim đan.

Một tên hậu thiên tiểu tử cũng dám xen vào à!

- Thế Hữu, lui ra!

Cổ Ung khẽ quát một tiếng. Cổ Thế Hữu cắn răng, chỉ có thể oán hận lui ra. Hắn cũng hiểu ở Cửu Châu Đại Địa, ai cũng chỉ coi trọng thực lực cá nhân! Mặc dù hắn là thiếu đảo chủ, nhưng... đảo chủ Thanh Hồ Đảo kế nhiệm được truyền cho người có thực lực,

tuyệt không phải cha truyền cho con. Điều này cũng như ở Quy Nguyên Tông và rất nhiều tông phái khác.

Trong mắt tiên thiên cường giả một kẻ hậu thiên đích xác chẳng là cái gì.

- Cổ đảo chủ...

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, vung tay lên, một đạo tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực oanh kích vào nền đất.

Bồng!

Bùn đất đá vụn chung quanh đều nổ tung bay tán loạn. Đất vụn rông cả thước toàn bộ bị đánh bay.

Tiên thiên cường giả các đại tông phái, kể cả đám người Thanh Hồ Đảo đều nhìn chằm chằm vào nơi tràn ngập bụi đất, đợi bụi đất tan đi... lộ ra bóng người của Đằng Thanh Sơn.

- Cổ đảo chủ, bịt cửa vào thật là kín nhỉ.

Đằng Thanh Sơn cười, nhè nhẹ đạp vào mặt đất.

Choang! Choang! Choang!

Tiếng sắt thép vang lên. Lúc này, dưới chân Đằng Thanh Sơn, những tấm sắt đã lộ ra.

Mười hai tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo lúc này sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Đã là cường giả, bình thường phải coi trọng thể diện! Mười hai tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, chức vị cao, cũng rất coi trọng mặt mũi. Vì kho báu Vũ Hoàng mà họ phải nói láo! Điều này cũng không sao... Bây giờ, lại bị người tìm được cửa vào, vậy có khác nào bị người ta tát một cái thật đau vào mặt đâu!

- Tần Lang huynh đệ, làm tốt lắm.

Lưu Tú mặc áo bào trắng kêu lớn. Ở đây không ít tiên thiên cường giả trở nên có hảo cảm với Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn mỉm cười, khom lưng, hai tay đút mạnh vào tấm sắt.

Vèo!

Đối mặt với hai tay Đằng Thanh Sơn, tấm sắt chợt mềm như đậu hũ.

- Rào..

Đằng Thanh Sơn xé mạnh tấm sắt sang hai bên. Tấm sắt rách nát bị ném văng đi, rồi sau đó nện xuống đất, tung lên một đám bụi mù.

Tấm sắt biến mất, nhất thời lộ ra động sâu thẳm không thấy đáy!

- Làm hay lắm.

Thú Vương Ô Hầu là người đầu tiên vọt tới trước động. Vừa nhìn xuống, động sâu âm u sâu không thấy đáy làm cho hắn hít mạnh một hơi.

- Huyệt động sâu thật, Tần Lang huynh đệ... Lần này cũng nhờ có ngươi, nếu không, đã bị tiểu tử Cổ Ung lừa phỉnh rồi.

Cổ Ung? Tiểu tử? Đằng Thanh Sơn cười thầm. Nhưng với tuổi và thực lực của Thú Vương Ô Hầu, cũng có tư cách nói những lời này. Ô Hầu hơn một trăm tuổi, gọi Cổ Ung vừa mới năm mươi tuổi là tiểu tử thì cũng là chuyện bình thường.

Chung quanh Vô Để Động, vây kín một đám tiên thiên cường giả, ai nấy đều thán phục và mừng rỡ vô cùng.

Còn mười hai vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo sắc mặt

đều rất khó coi.

- Tần Lang, từ đâu lòi ra nhỉ? Sao trước giờ chưa nghe nói về một tiên thiên cường giả như vậy.

Triệu Đan Trần thấp giọng cắn răng nói.

- Ai biết.

Cổ Ung cũng một đang nổi giận trong lòng.

- Cổ đảo chủ.

Tên Tần Lang mà chúng đang hận nhất lại mở miệng nói.

- Đến giờ, không cần phải nói là không biết kho báu Vũ Hoàng nữa! Các ngươi khẳng định rất quen thuộc với kho báu Vũ Hoàng, vậy nên đi trước dẫn đường đi.

Đằng Thanh Sơn vừa nói ra như vậy, những tiên thiên cường giả khác đều nhìn về phía đám người Thanh Hồ Đảo.

Vô Để Động tối đen, đương nhiên muốn người của Thanh Hồ Đảo đi trước dẫn đường.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 25

Xúc Tu Quái Vật.

Mười hai tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, vẻ mặt đều hết sức khó coi. Cả đám đều muốn liều mạng với tên Tần Lang này. Nhưng có hận đến mấy cũng không có biện pháp... sau lưng tên Tần Lang này có bốn mươi tám tiên thiên cường giả. Bọn họ đương nhiên sẽ giúp cho hắn.

- Cổ Ung! Xin mời.

Bốn mươi chín tiên thiên cường giả đều nhìn về phía đám người Thanh Hồ Đảo. Tới lúc này rồi, nếu còn dám nói láo giảo biện, vậy thì đúng là vũ nhục những người đang có mặt ở đây.

- Các vị đã muốn đi, cũng tốt thôi.

Cổ Ung lúc này đi về phía Vô Để Động, khi đi ngang qua Đằng Thanh Sơn, hắn dừng lại, trịnh trọng nhìn Đằng Thanh Sơn, - Tần Lang?

- Ta một tên vô danh tiểu tốt, mong Cổ đảo chủ không nhọc tâm nhớ lấy cái tên này.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Ngươi rất khá!

Ba chữ này, thanh âm Cổ Ung gằn giọng rất nặng, đồng thời

trong đôi mắt cũng lóe ra hàn quang.

- Các vị, theo ta.

Cổ Ung nói, rồi lao thẳng về phía trong Vô Để Động.

Vù!

Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong và đám tiên thiên cường giả cũng liên tiếp nhảy xuống. Trong Vô Để Động có một sợi dây rất chắc, một mạch thòng xuống tới đáy động.

- Chúng ta xuống dưới.

Thú Vương Ô Hầu là người đầu tiên nhảy xuống, sau đó rất nhiều tiên thiên cường giả ở đây cũng thi nhau nhảy xuống. Trong quá trình rơi xuống, mọi người cũng thường xuyên dùng sợi dây để làm giảm bớt lực rơi. Một lát sau, sáu mươi mốt tiên thiên cường giả đều tới đáy của Vô Để Động.

...

- Địa phương quỷ quái này hoàn toàn tối đen. Đám người Thanh Hồ Đảo đi đằng trước.

“Cổ Ung này khẳng định rất khó chịu. Vốn kho báu Vũ Hoàng hẳn là thuộc về Thanh Hồ Đảo. Bây giờ sợ là không được gì cả”. Đằng Thanh Sơn đương nhiên không thể trơ mắt nhìn người của Thanh Hồ Đảo tìm được kho báu Vũ Hoàng. Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Khi đến Thiên Hồng Thủy Cung, khắp nơi tranh đoạt, càng dễ dàng đánh giết người của Thanh Hồ Đảo”!

Nếu như lúc đầu, một mình một người tập kích, muốn tìm được cơ hội thích hợp thì quá khó khăn. Đặc biệt là khi gặp tiên thiên kim đan. Dựa vào chính mình, chỉ sợ không cơ hội giết chết tiên thiên kim đan.

Nhưng mà bây giờ...

Đằng Thanh Sơn lẫn vào một đám tiên thiên cường giả lớn, nhân dịp đục nước béo cò, hoặc là làm cho song phương đối lập gay gắt, rất dễ dàng làm cho Thanh Hồ Đảo chết nhiều cao thủ hơn!

- Phía trước chính là hồ nước ngầm, phạm vi hồ nước rất lớn.

Cổ Ung lạnh lùng nói, đồng thời ngoài thân cũng tỏa ra một vầng hào quang tiên thiên chân nguyên, sau đó nhảy vào nước.

Sáu mươi mốt cái "đèn lồng" lướt đi trong đáy hồ mênh mông đen kịt. Vì không muốn lộ tuyệt kỹ của mình, Đằng Thanh Sơn tạo thành một cái vòng hào quang tiên thiên chân nguyên... Nhưng so với những người khác, màn hào quang của Đằng Thanh Sơn hơi nhỏ một chút.

Rào rào ~~~

Dưới nước rất yên tĩnh, những ngư nhân phát hiện ra sáu mươi mốt cái "đèn lồng" đến gần đều bị dọa tránh ra xa. Nhưng cũng có một vài con yêu thú lợi hại lại lần lượt tới tập kích. Đám người Đằng Thanh Sơn đã có tiên thiên cường giả do trở tay không kịp mà bị thương. Đến khi mọi người cẩn thận hơn thì không xảy ra vấn đề gì lớn nữa.

Yêu thú bình thường dám can đảm cản trở, căn bản là chỉ có chết.

- Đám người Cổ Ung không hề nói hồ nước này lớn như thế nào. Ta còn tưởng rằng chỉ rộng có vài dặm là cùng chứ.

Thanh niên bạch bào Lưu Tú thấp giọng chửi thầm.

- Ta cũng vậy! Không khí có trong vòng hào quang tiên thiên chân nguyên hơi thiếu một chút.

Đằng Thanh Sơn cũng nói. Lưu Tú cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta chỉ có thể đi thôi, tận lực không động thủ là được.

Lúc chém giết kịch liệt, sẽ tiêu hao nhiều dưỡng khí hơn.

Đương nhiên, đám tiên thiên cường giả trên Cửu Châu, vẫn không biết dưỡng khí là gì. Nhưng họ biết... Hít thở không được có thể làm cho người ta bị tử vong. Người là phải hô hấp không khí.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt phát hiện ra, ở xa xa đại khái sáu mươi trượng, loáng thoáng có một cái bóng khổng lồ, chung quanh còn có rất nhiều mãng xà.

- Thứ gì thế?

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ, cố gắng xác định. Khi đến gần hơn, hắn rốt cục thấy rõ ràng, đó là một con vật màu xanh lam khổng lồ dán mình ở đáy hồ, chiếm cứ phạm vi chung quanh ba mươi trượng, tựa như một quả núi nhỏ đứng sừng sững. Cái kinh khủng nhất là nó có rất nhiều cái vòi trôi nổi, to như cái vại nước.

Mỗi cây xúc tu, đều tương đương với một con mãng xà dài ba mươi trượng! Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

- Con yêu thú này sao mà lớn thế? Hình dáng giống như một con bạch tuộc ở biển, nhưng những cái xúc tu thì lớn hơn bạch tuộc nhiều.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn thoáng nhìn vào đám người Thanh Hồ Đảo đang dẫn đường phía trước, đôi mắt lóe ra chút hàn quang, - Đây quả là một cơ hội tốt khó tìm... có chết, khẳng định là chúng chết trước!

Trong hồ nước đen kịt u ám, đám tiên thiên cường giả khác chỉ

có thể miễn cưỡng thấy rõ chung quanh bảy tám trượng thôi.

- Mùi gì nhỉ? Khó ngửi quá.

Một tiên thiên cường giả mở miệng hỏi.

Đằng Thanh Sơn thời khắc nào cũng chú ý tới con yêu thú dưới nước.

- Mọi người cẩn thận một chút.

Cổ Ung đi trước đảo mắt nhìn chung quanh, thấp giọng nói, - Lần trước chúng ta cũng không ngửi thấy mùi khó chịu như vậy …

Còn chưa nói xong...

- A!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Cổ Ung quay phắt đầu lại. Chỉ thấy Ôn trưởng lão tóc trắng như mây của Thanh Hồ Đảo bị một con quái vật trông như cái vại nước quấn lấy. Lúc này, Ôn trưởng lão bị quấn chết tươi, thân thể méo xệch, đôi mắt nứt toác, thất khiếu đổ máu, vô cùng thê thảm!

- Mãng xà!

Có người kêu lên.

- Nghiệt súc!

Một tiếng quát lớn.

- Veo!

Một luồng ánh sáng ngọc từ tay Triệu Đan Trần lóe lên, kiếm quang xẹt qua con “mãng xà” to như vại nước. Chỉ nghe “vèo” một tiếng, con “mãng xà” to như vại nước bị cắt làm hai, một khúc

thân hình bị đứt còn quẫy mạnh, một khúc khác chợt rụt mạnh lại.

- Oa ~~~

Một thanh âm chói tai, tựa như tiếng trẻ con vang lên. Thanh âm này chói tai làm đến cả đám tiên thiên cường giả cũng muốn bịt tai.

- Mọi người cẩn thận!

Cổ Ung hô to một tiếng.

- Ầm!

- Ầm!

...

Nước đột nhiên bắt đầu khởi động, một cái xúc tu vừa to vừa dài, tựa như một con cự mãng điên cuồng quấn quanh đám tiên thiên cường giả.

- Nhiều cự mãng thật!

Đám tiên thiên cường giả đều động thủ, hóa thành từng đạo ảo ảnh, công kích đám "mãng xà" này.

- Mãng xà?

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu. Bởi vì tầm nhìn của đám tiên thiên cường giả quá nhỏ, chỉ có thể thấy được một cái xúc tu, nhưng nhìn không thấy cách hơn hai mươi trượng, tất cả xúc tu đều là một bộ phận thân thể của con quái vật.

Veo! Veo! Veo!

Đao quang bóng kiếm lóe ra. Khi Cổ Ung, Triệu Đan Trần và một vài cường giả tiên thiên kim đan ra tay, những xúc tu đều bị

đứt ngay. Còn nếu là cường giả tiên thiên thực đan, chỉ có thể làm bị thương, căn bản không thể hoàn toàn chặt đứt. Nhưng... ở đây có rất nhiều cao thủ, có tới hơn mười vị tiên thiên kim đan!

Trong nháy mắt, toàn bộ xúc tu bị chặt đứt.

- Con mãng xà muốn chạy trốn rồi.

Thấy thân hình của con "mãng xà" bị đứt nhanh chóng rụt lại, tất cả mọi người đều biết, con "mãng xà" vẫn chưa chết, cả đám đều đuổi theo.

Vừa đuổi theo, họ hoảng sợ phát hiện ra...

Tất cả "mãng xà" bị họ chặt đứt, lại là những cái xúc tu. Hơn nữa xem ra... mỗi một cái xúc tu đều dài chừng ba mươi trượng, bộ phận họ chặt đứt chỉ có mấy trượng thôi.

- Oa ~~~

Tiếng kêu chói tai như tiếng trẻ con một lần nữa vang lên.

Tất cả xúc tu đứt hoặc là còn nguyên, đền khua loạn làm chấn động cả mặt nước.

- Veo!

Cái bóng khổng lồ trong nháy mắt vọt ra xa, rồi biến mất khỏi tầm nhìn của tất cả tiên thiên cường giả.

Hồ nước, lại u ám đen kịt như trước!

Nhưng lúc này, đám tiên thiên cường giả ở đây đều có cảm thấy lạnh hết cả mình. Lão tăng trường mi nhướng mày, nhìn về phía Cổ Ung:

- Cổ đảo chủ, đây là hồ gì? Sao lại có yêu thú như vậy? Hơn nữa con yêu thú vừa rồi... chính lão tăng ta, nếu một mình gặp

phải nó, lão tăng sợ cũng phải chết.

Con quái vật này có chừng hai ba mươi xúc tu, một khi đánh với nó, hai ba mươi xúc tu cùng tràn tới, cả tiên thiên kim đan cũng có thể chết. Nhưng, con quái vật đó thật là xui xẻo, gặp phải nhiều tiên thiên cường giả như vậy, do đó trong nháy mắt đã đứt mất rất nhiều xúc tu.

- Đây là Thiên Hồng Hồ.

Cổ Ung sắc mặt khó coi, - Thanh Hồ Đảo ta cũng chỉ biết là nơi này có nhiều yêu thú. Thanh Hồ Đảo ta lần trước tới đây, đã chết mất một vị chấp pháp trưởng lão rồi. Bây giờ, lại chết mất một vị nữa. Việc dẫn đường này... xin các vị đi trước dẫn đường đi! Chúng ta chỉ phương hướng, Thanh Hồ Đảo ta không dẫn đường nữa.

Hai lần, chết hai vị trưởng lão, Cổ Ung đương nhiên đau lòng rồi.

Hắn không biết...

Trong đám người này có một người sớm đã phát hiện ra con yêu thú. Nếu người đó nói ra, họ cũng không bị chết mất một người như vậy.

- Đáng tiếc, cũng chỉ chết có một tên tiên thiên thực đan. Với thực lực con yêu thú đó, nếu nhiều xúc tu cùng vây công một người, tuyệt đối có thể giết chết một cường giả tiên thiên kim đan.

Đằng Thanh Sơn chẳng hề thông cảm gì với người của Thanh Hồ Đảo, tốt nhất là đảo chủ Cổ Ung, và mấy vị Tiên Thiên Kim Đan khác toàn bộ chết sạch. Như vậy mới tốt!

- Các ngươi chỉ phương hướng, chúng ta dẫn đường sao?

Đám tiên thiên cường giả các đại tông phái đều nhìn người của

Thanh Hồ Đảo.

- Cổ Ung! Nơi này là nơi mà người của Thanh Hồ Đảo các ngươi quen thuộc nhất!

Thú Vương Ô Hầu nói trầm trầm.

- Chúng ta làm sao biết được, các ngươi có cố ý chỉ một cái con đường nguy hiểm hay không, rồi đưa chúng ta đến một nơi nguy hiểm gì gì đó thì sao?

- Chúng ta đều lui một bước.

Cổ Ung nói trầm trầm, - Nhân mã Thanh Hồ Đảo ta sẽ đi cùng với với các ngươi Cao thủ các đại tông phái nhìn nhau, mọi người cũng hiểu, bây giờ không thể buộc người của Thanh Hồ Đảo dẫn đường. Cũng không nên ép người quá đáng.

- Cũng tốt.

Mọi người đều đồng ý.

...

Tiếp tục đi tiếp, sáu mươi tiên thiên cường giả, đây là một sức mạnh rất đáng sợ. Dọc đường điên cuồng, một mạch đi tới cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung.

Không ít cường giả nhìn vào chất liệu màu xanh biếc, trên đó có ghi bốn chữ —— Thiên Hồng Thủy Cung!

- Phương viên Thiên Hồng Thủy Cung này tối thiểu cũng phải hơn mười dặm.

Cổ Ung nói.

- Lần trước chúng ta cũng chỉ đại khái thấy được nó thôi, cũng không rõ ràng về kích cỡ chính thức của Thiên Hồng Thủy Cung.

- Phù! Dưới nước mà kiến tạo ra một cung điện lớn như vậy, chỉ có đám Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế mới có thể làm được thôi.

Không ít tiên thiên cường giả trầm trồ thán phục.

- Ừm, kho báu Vũ Hoàng, nhất định là ở bên trong rồi.

Không ít cường giả đều rất khẳng định. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lại đảo qua Cổ Ung, thầm nghĩ: "Không biết, Cổ Ung có mang việc liên quan tới Kim Sắc Long Quy nói ra hay không? Nếu mạo hiểm tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung, rất dễ lọt vào công kích của Kim Sắc Long Quy. Với thực lực của Kim Sắc Long Quy... tiên thiên kim đan cũng không đỡ được".

- Cổ đảo chủ, dẫn đường phía trước đi.

Không ít tiên thiên cường giả lại nhìn về phía đám người Cổ Ung.

- Hừ.

Cổ Ung sầm mặt lại, - Các vị, lần trước chúng ta tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung, nhưng vừa mới tiến vào không bao lâu, đã chạm mặt một con yêu thú. Chúng ta phát hiện, yêu thú trong cung điện khá nhiều. Do đó tạm thời thoái lui. Cho dù như thế, chúng ta vẫn tổn thất một vị trưởng lão. Muốn tìm được kho báu Vũ Hoàng trong Thiên Hồng Thủy Cung, quá khó khăn! Về phần Thiên Hồng Thủy Cung, chúng ta chỉ biết là kho báu Vũ Hoàng ở trong đó thôi. Về phần nó ở đâu, chúng ta cũng không biết... Không biết đường, nên cũng không thể dẫn đường.

"Xem ra Cổ Ung muốn che giấu về sự tồn tại của Kim Sắc Long Quy rồi". Đằng Thanh Sơn cười lạnh. Đáng tiếc rằng... ở đây ngoại trừ người của Thanh Hồ Đảo, Đằng Thanh Sơn cũng biết rất nhiều chuyện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 26

Nhân Thú Giao Đàm

Hồ nước sâu thẳm tối tăm, sáu mươi vầng sáng yếu ớt. Phía trước, chính là đáy hồ, liếc mắt nhìn không thấy đầu kia của Thiên Hồng Thủy Cung.

Người của Thanh Hồ Đảo, dù chết sống cũng không chịu dẫn đường nữa.

Lúc này nhân mã ở những nơi khác cũng có tâm tư riêng của mình. Lúc trước để Thanh Hồ Đảo dẫn đường tìm Cung Điện Vũ Hoàng, ý nghĩ của bốn mươi chín tiên thiên cường giả là vô cùng nhất trí, coi như đoàn kết. Nhưng... khi Thiên Hồng Thủy Cung xuất hiện trước mặt, vừa nghĩ tới việc kho báu Vũ Hoàng ở bên trong cung điện, mọi người đều nghĩ tới lợi ích riêng của mình.

- Tần Lang huynh, đợt lát nữa chúng ta nên tách ra khỏi đám đại tông phái, nếu không... cho dù cùng tìm được kho báu Vũ Hoàng, với số lượng đông như vậy, chắc chắn là không có phần chúng ta. Tách ra không biết chừng chúng ta còn có thể tìm được bảo tàng trước, lấy rồi bỏ đi!

Thanh niên bạch bào Lưu Tú thấp giọng nói với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nhè nhẹ.

Đồng thời Đằng Thanh Sơn phát hiện những cao thủ các đại

tông phái khác chung quanh đều đang thì thào nhỏ giọng thảo luận với nhau. Họ chỉ rỉ tai thì thầm, thanh âm rất nhỏ, lại đang ở trong nước, nên Đằng Thanh Sơn cũng chỉ nghe mơ hồ.

"Ở Đại Duyên Sơn, các tiên thiên cường giả còn có thể đoàn kết. Nhưng tới Thiên Hồng Thủy Cung..." Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu. "Đợt lát nữa tìm được kho báu Vũ Hoàng, e rằng bọn chúng còn chém giết lẫn nhau nữa. Nhưng không biết đông người như thế này có thể có biện pháp giải quyết con Kim Sắc Long Quy được không?"

- Ha ha... Cổ đảo chủ!

Thú Vương Ô Hầu sảng khoái cười nói:

- Các ngươi cũng đã đi vào Thiên Hồng Thủy Cung này một lần rồi, không biết có nguy cơ gì không?

Bất luận đáy lòng có chủ ý gì, lúc này mọi người đều nhìn về phía Thanh Hồ Đảo Cổ Ung. Biết trước nguy hiểm của Thiên Hồng Thủy Cung sẽ tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt Cổ Ung lướt qua mọi người:

- Ta đã nói rồi, trong Thiên Hồng Thủy Cung có rất nhiều yêu thú! Hơn nữa, một vài yêu thú có thực lực rất mạnh. Do đó, Thanh Hồ Đảo ta đã chịu lỗ lã nhiều. Hơn nữa, chúng ta vừa mới vào Thiên Hồng Thủy Cung, đã bị yêu thú giết chết một người. Sâu trong Thiên Hồng Thủy Cung, chúng ta quả là không biết gì.

- Nhưng theo như bảo đồ, Thiên Hồng Thủy Cung chính là nơi có kho báu Vũ Hoàng.

Cổ Ung nói thêm.

- Hừ, thấy Thiên Hồng Thủy Cung, ai mà không đoán được chứ?

Tên đầu lĩnh trong chín chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc Doanh Hạo Giang nhìn về phía Thiên Hồng Thủy Cung.

- Có thể xây dựng dưới nước một kiến trúc như thế, ngoại trừ tiền bối gia tộc ta là Tần Lĩnh Thiên Đế, cũng chỉ có Vũ Hoàng, Thích Già Tổ Sư, Lý Thái Bạch mà thôi. Cung điện này, cho dù không phải là Cung Điện Vũ Hoàng, cũng là cung điện của một trong ba vị kia.

Mọi người đều hiểu: Tứ đại chí cường giả, bất luận cung điện do ai kiến tạo cũng đáng giá để tìm kiếm.

- Nếu các vị không đi vào, chúng ta đi trước một bước vậy.

Doanh Hạo Giang lạnh lùng nói.

Lập tức, chín vị chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc liền cùng nhau đi về phía cửa cung điện. Khoảng cách hơn mười trượng, rồi mười trượng, tám trượng...

- Gan lớn bội thực mà chết, nhát gan thì đói chết! Chúng ta cũng đuổi theo.

Sáu người Hồng Thiên Thành cũng đuổi theo.

Đi đoạt kho báu Vũ Hoàng, đương nhiên ai đi đầu sẽ chiếm được ưu thế; nhưng đương nhiên... đi đầu thì mức độ nguy hiểm cũng lớn hơn một chút. Phúc họa cùng tồn tại.

- Đảo chủ?

Triệu Đan Trần nhìn về phía Cổ Ung.

Cổ Ung cũng nhíu mày, nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Sao con Kim Sắc Long Quy còn chưa xuất hiện? Được rồi... cung điện này rộng tối thiểu hơn mười dặm. Phỏng chừng con Kim Sắc Long Quy lúc này đang ở vị trí khác trong cung điện, muốn

chạy tới cửa cung này phải mất một lúc! Không xong, để đám người đó đi trước một bước mất rồi.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này.

- Hống.. -

Đột nhiên có tiếng gầm chấn động linh hồn từ khoảng không đen kịt phía trước Thiên Hồng Thủy Cung vang ra. Thanh âm trầm thấp làm cho tim người ta phát run lên. Thiên Hồng Thủy Cung hoàn toàn đen kịt, hơn nữa mọi người lại rất kính sợ Vũ Hoàng nên tiếng gầm dữ dội này làm cho rất nhiều tiên thiên cường giả giật mình thon thót.

- Thoái lui!

Quát lớn một tiếng, chín vị hắc y chấp pháp của Doanh Thị gia tộc vừa rồi chậm rãi đi tới, bây giờ cấp tốc lui về phía sau tựa như chín mũi tên. Sáu vị tiên thiên cường giả Hồng Thiên Thành đi theo phía sau cũng thoái lui rất nhanh!

Trong nháy mắt, họ đã cách xa cửa cung hơn một trượng.

- Ông …

Vốn cả một khoảng không gần cửa Thiên Hồng Thủy Cung đột nhiên phát ra đạo đạo kim quang, ít nhất trong phạm vi gần hai mươi trượng quanh cửa cung đều có thể được nhìn thấy rõ ràng.

Đám tiên thiên cường giả đều cảnh giác nhìn cảnh này.

- Thần kỳ thật.

Lưu Tú bên cạnh Đằng Thanh Sơn tán thưởng. Mặc dù là lần thứ hai nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn cũng phải thán phục trong lòng:

- Cung điện ngầm mấy ngàn năm không hư hao chút nào, hơn

nữa cửa cung còn có thể bắn ra kim quang... Thủ đoạn của Vũ Hoàng, thật không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

Ngay lúc này...

Từ cửa cung khổng lồ hiện ra con Kim Sắc Long Quy, đại khái dài ba trượng bảy thước. Mai rùa đầy những hoa văn sặc sỡ, đầu con Long Quy vươn ra trông tựa như long thủ của một con giao long. Hàm răng sắc bén nghiến chặt trên cái miệng rộng, cặp đồng tử màu xanh nhìn chằm chằm vào đám người Thanh Hồ Đảo, cái nhìn đặc biệt lạnh lùng.

Hiển nhiên, người của Thanh Hồ Đảo lần trước đã bị cảnh cáo nay lại dám tới, khiến nó tức giận!

- Hống..

Kim Sắc Long Quy gầm gừ.

- Kim Sắc Long Quy!

Ngoài cửa cung hơn mười trượng, sáu mươi tiên thiên cường giả không ngớt vang lên những tiếng kinh hô. Không ít người ra vẻ khó tin.

- Tai sao nơi này lại có Kim Sắc Long Quy chứ?

- Nó ở đó thì làm sao chúng ta có thể đi vào đây?

Đám cường giả này đều được xem như những nhân vật đứng đầu Cửu Châu Đại Địa. Trong cả Cửu Châu Đại Địa, những nhân vật lợi hại hơn bọn họ cũng chỉ là cường giả hư cảnh mà thôi. Họ hoàn toàn có thể xưng là thuộc loại đếm được trên đầu ngón tay! Những cường giả này có lực ảnh hưởng kinh người trong Cửu Châu.

Nhưng họ vừa thấy Kim Sắc Long Quy, ai nấy đều trợn tròn

mắt.

Cho dù thấy một con yêu thú kích cỡ bằng một quả núi nhỏ, đám cường giả nhân loại cũng không có khả năng hoảng sợ như thế.

- Đáng tiếc, Kim Sắc Long Quy ra sớm quá.

Thấy cảnh này Cổ Ung thầm tiếc. Nếu chín người Doanh Thị gia tộc tiến vào sâu rồi Kim Sắc Long Quy mới đột nhiên xuất hiện! "Hừ, chín người này, tối thiểu cũng chết vài tên, đặc biệt là tên Hạo Giang kia... tốt nhất bị Kim Sắc Long Quy cho một vuốt thành bùn! "

Những cường giả đều có tâm tư riêng của mình.

- Cổ Ung, ngươi không bảo là có Kim Sắc Long Quy. Ngươi có tâm tư gì?

Chín vị chấp pháp áo đen Doanh Thị gia tộc vô cùng giận dữ.

- Lần trước tới đây, chúng ta không chạm mặt Kim Sắc Long Quy. Phỏng chừng, bên trong cung điện còn có một con yêu thú có thể so với hư cảnh. Như vậy vừa khéo, ngay từ đầu các ngươi đã đụng với nó, như vậy vận khí cũng coi như không tệ. Nếu gặp phải nó ở bên trong, có muốn chạy cũng không kịp.

Cổ Ung cười khẽ, đáp.

Lão tăng lông mày dài Ma Ni Tự can:

- Các vị, đừng nói nữa. Bây giờ Kim Sắc Long Quy chặn cửa cung, chúng ta làm sao đi vào đây?

- Long Quy, hơn nữa đã biến thành kim sắc, lực mạnh vô cùng. Mai rùa lại kiên cố không phá vỡ nổi. Dù Kim Sắc Long Quy để mặc cho chúng ta công kích, sợ rằng chúng ta cũng không thể đả

thương được nó. Kể cả cường giả hư cảnh có tới đây, đối mặt Kim Sắc Long Quy cũng phải đau đầu.

- Nói làm gì, có biện pháp gì không?

Đám cường giả đều có chút lo lắng.

Còn con Kim Sắc Long Quy gầm gừ vài tiếng rồi nằm xuống, nó nằm phịch cả người tại cửa cung, nheo mắt lại. Thỉnh thoảng, một đạo lục quang từ khóe mắt nó bắn ra, đảo qua đám cường giả nhỏ bé.

- Để ta thử xem!

Một thanh âm hùng hậu vang lên.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy Thú Vương Ô Hầu tóc tai bù xù đi về phía cửa cung. Đám người lập tức chăm chú nhìn Thú Vương Ô Hầu.

Đằng Thanh Sơn cũng hơi kinh ngạc:

- Gã Ô Hầu này, có tên xếp ở đệ nhất Thiên Bảng, cho dù lợi hại, cũng chỉ là cường giả tiên thiên kim đan thôi, sao địch lại được với Kim Sắc Long Quy chứ?

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, có thể có tên xếp đầu Thiên Bảng, sợ cũng rất gần với cường giả hư cảnh rồi.

Giống như trên Địa Bảng vậy. Những nhân vật cuối cùng trên Địa Bảng có lực công kích bộc phát đã có thể đạt tới mười vạn cân. Nhưng có thể xếp mười hạng đầu trên Địa Bảng, như" Lôi Thần Đao" Ngô Việt, uy lực một đao thật sự mạnh hơn những người xếp cuối cùng như Huyết Nguyệt Đao Mạnh Điền rất nhiều.

Về phần đệ nhất Địa Bảng, phỏng chừng lực công kích cũng không kém nhiều lắm so với tiên thiên hư đan.

Cùng đạo lý đó, có thể có tên xếp ở hàng đầu Thiên Bảng, có thể một người đồng thời ứng phó với vài Tiên Thiên Kim Đan. Gã Ô Hầu này cho dù không bằng cường giả hư cảnh, nhưng so với cường giả mới vào hư cảnh, phỏng chừng cũng rất gần.

...

Chỉ thấy Ô Hầu dừng lại cách cửa cung bảy tám trượng.

- Hống …

Ô Hầu phát ra âm thanh gầm gừ nhè nhẹ.

Vốn đang nheo mắt, Kim Sắc Long Quy không khỏi mở choàng ra, một đôi đồng tử màu xanh lè nhìn chằm chằm vào Ô Hầu.

- Hống...

Ô hầu lại phát ra tiếng gầm.

- Hống.

Kim Sắc Long Quy lại cũng phát ra tiếng gầm.

Nhất thời, một con người, một yêu thú, cứ như vậy gầm gừ với nhau. Năm mươi chín tiên thiên cường giả khác đều trừng mắt há miệng.

- Oa, lời đồn là thật! Thú Vương Ô Hầu đích thật là có thể trao đổi với yêu thú.

Lưu Tú áo bào trắng kinh hô.

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt á khẩu.

Thực sự thì không ai ngờ con người lại có thể trao đổi với yêu thú! Từ góc nhìn của con người, những tiếng gầm đó có lẽ chỉ phát âm hơi biến hóa, dài ngắn cao thấp khác nhau một chút, ngoài ra,

mọi người căn bản không nghe thấy có gì khác nhau, nhưng... Thú Vương Ô Hầu và Kim Sắc Long Quy lại cùng trao đổi như vậy.

- Có lẽ thật sự chúng ta có thể đi vào được.

Đám tiên thiên cường giả ở đây đều nổi lên hy vọng.

Căn bản không thể làm bừa trước mặt Kim Sắc Long Quy, dùng phương pháp mềm dẻo xem ra có thể hữu hiệu hơn.

Thiên Hồng Thủy Cung, một con vật ở trong cửa cung, một người ở ngoài cửa cung, một người một yêu thú cứ trao đổi như vậy. Còn năm mươi chín tiên thiên khác căn bản không hiểu gì, chỉ có thể ngu ngơ chờ đợi.

- Hống..

Ô Hầu phát ra tiếng gầm nhẹ trầm thấp.

Còn con rùa vàng vốn đang nằm, chợt đứng bật lên, ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm.

- Chuyện gì thế?

Những người khác đều không hiểu gì, nhưng cũng có cảm giác không ổn lắm.

Thú Vương Ô Hầu liên tục rống lên vài tiếng.

Lần này, Kim Sắc Long Quy không trả lời, mà là...

- Ầm!

Một khối không khí từ trong miệng nó bắn ra rất mạnh. Thú Vương Ô Hầu vung tay phải lên đỡ. Khối không khí đó đánh vào cánh tay phải của Ô Hầu. Cả người Ô Hầu bị bắn văng về phía sau hơn mười trượng, vừa vặn rơi xuống giữa đám đông.

- Ô Hầu huynh, sao rồi?

Cả đám đều nhìn về phía Thú Vương Ô Hầu.

- Ta không nói, hẳn mọi người cũng đoán được rồi.

Ô Hầu lắc đầu bất lực.

- Không có biện pháp! Ta đã thuyết phục nhiều như vậy rồi thế mà lão Long Quy chết sống gì cũng không cho chúng ta đi vào! Nhưng có một tin tức tốt... Nơi này đích thật là kho báu Vũ Hoàng. Hơn nữa, lão Long Quy này chính là tuân theo lệnh của Vũ Hoàng thủ hộ nơi đây.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 27

Hai Con Đường.

Tuân lệnh Vũ Hoàng thủ hộ tại đây?

Rất nhiều tiên thiên cường giả cảm thấy bất ngờ …

- Vậy Lão Long Quy này đã sống được bao nhiêu năm rồi?

Con người sống lâu sẽ có đại hạn, đại hạn tiên thiên cường giả là hai trăm tuổi, đại hạn cường giả hư cảnh là năm trăm tuổi! Bản thân Vũ Hoàng trong truyền thuyết cùng với Tần Lĩnh Thiên Đế, mặc dù sách vở không ghi chép họ sống bao lâu, nhưng rất hiển nhiên là không ai trong số họ còn sống cho tới bây giờ.

Có lợi hại tới mấy, trong dòng chảy thời gian đều sẽ biến mất.

” Vũ Hoàng” là một trong tứ đại chí cường giả, Long Quy cỡ tuổi với Vũ Hoàng. Còn Cửu Châu Đại Địa, từ thời đại của bốn vị chí cường giả Vũ Hoàng cho tới bây giờ đã gần hai ngàn năm rồi, chưa sinh ra một chí cường giả nào khác.

Nhưng Long Quy vẫn còn sống!

Ít nhất, nó sống lâu hơn cả bốn vị chí cường giả cộng lại. Trong giới yêu thú, mặc dù không có con nào có thể đạt tới bậc của Vũ Hoàng, nhưng con người không thể so được với chúng về việc sống lâu.

Đám cường giả thầm than.

- Ông trời cũng công bình.

Đằng Thanh Sơn thầm cảm thán. Yêu thú mặc dù không thể trở thành chủ nhân Cửu Châu Đại Địa như loài người, nhưng việc sống lâu đủ để làm rất nhiều người phải hâm mộ.

- Các vị, mọi người nên suy tính làm sao tiến vào được Thiên Hồng Thủy Cung!

Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung cất tiếng.

- Lão Long Quy bịt kín cửa cung điện, chúng ta làm sao tiến lên đây?

- Muốn đi vào, có hai con đường.

Thú Vương Ô Hầu đáp.

Đám tiên thiên cường giả cùng nhìn Ô Hầu. Đằng Thanh Sơn cũng kinh ngạc, Ô Hầu còn có biện pháp?

- Theo ta được biết…

Ô Hầu cười khẽ, Với yêu thú Long Quy, tốc độ chính là nhược điểm của nó.

- Ô Hầu huynh, đây không phải là thanh sắc Long Quy kích cỡ hơn mười trượng, mà là Kim Sắc Long Quy có thể so với cường giả hư cảnh. Nó nhỏ hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

Hồng Thiên Thành Vu Mã không đồng tình.

Ô Hầu tự tin cười nói:

- Ta biết. Tốc độ của nó nhanh hơn thanh sắc Long Quy rất nhiều! Nhưng, tốc độ thanh sắc Long Quy quá chậm nên cho dù tốc

độ có gia tăng, cũng không phải là kinh người. Hơn nữa... bất luận là yêu thú gì, đều không có khả năng mặt nào cũng đều lợi hại tới cực điểm.

- Kim Sắc Long Quy này, lực mạnh vô cùng, phòng ngự vô địch, đây là điều nhất định. Nhưng tốc độ nó cho dù có tăng cao cũng không kinh người.

Ô Hầu có vẻ rất tự tin.

Tất cả mọi người đều thầm gật đầu.

Đích xác, không có một con yêu thú nào hoàn mỹ mọi mặt.

- Con đường thứ nhất, chính là vượt qua tốc độ của Kim Sắc Long Quy, tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung! Chỉ cần tốc độ của ngươi nhanh hơn nó, nó có lợi hại thì làm gì được ngươi? Căn bản nó đuổi không kịp ngươi mà!

Ô Hầu mỉm cười tiếp:

- Đương nhiên... tốc độ của Kim Sắc Long Quy, mặc dù không phải nhanh đến cực hạn, nhưng cũng sẽ không quá chậm. Ta phỏng chừng, hẳn là có thể so tốc độ được với cường giả tiên thiên kim đan bình thường.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Con đường thứ nhất lại là dựa vào tốc độ xông vào.

- Cửa cung Thiên Hồng Thủy Cung rộng chừng ba mươi trượng! Long Quy dài ba trượng, chỉ chặn được một phần cửa cung. Chỉ cần tốc độ nhanh là hoàn toàn có thể đi vào.

Ô Hầu cười, nói tiếp:

- Nhưng xông vào, cũng có nguy hiểm, không ai biết, bên trong Thiên Hồng Thủy Cung có cái gì!

- Con đường thứ hai là gì?

Mọi người nhìn về phía Ô Hầu. Phỏng chừng tuyệt đại đa số cường giả ở đây đều không thể dựa theo con đường thứ nhất để đi vào.

Ô Hầu chỉ về phía Thiên Hồng Thủy Cung:

- Nhìn vách tường và mái cung điện kia! Cung điện có phạm vi hơn mười dặm, ta không tin chỗ nào vách tường và mái cũng đều cứng như nhau. Con đường thứ hai, chính là chọn một chỗ ở vách tường hoặc là mái cung, cứ đánh thủng một lỗ, rồi sau đó từ lỗ thủng này mà tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung!

Mọi người còn lại đều nhíu mày.

Đằng Thanh Sơn cũng có chút do dự. Hắn đã thấy chất liệu làm vách tường Thiên Hồng Thủy Cung rồi, nghĩ ngợi: "Tường và mái cung, sợ là không dễ dàng xuyên qua được. Đáy hồ nhiều yêu thú như vậy, khi những con yêu thú đánh nhau rất dễ đụng vào cung điện. Nhưng trên vách tường Thiên Hồng Thủy Cung lại không có chút vết tích gì."

- Tốt lắm! Các vị, hai con đường, tự mình chọn đi!

Thú Vương Ô Hầu cười, rồi một lần nữa đi về phía cửa cung.

- Hống..

Ô Hầu lại đi về phía con Kim Sắc Long Quy, rồi phát ra một tiếng gầm.

Kim Sắc Long Quy nhìn chằm chằm vào Ô Hầu.

Vù!

Khi đến gần cửa cung, tốc độ Ô Hầu đột nhiên tăng vọt, biến thành một đạo lưu quang đen huyền lao vào cửa cung. Vừa tiến

vào Thiên Hồng Thủy Cung, tốc độ lại một lần nữa gia tăng!

- Hống...

Kim Sắc Long Quy gầm thét phẫn nộ, lao mạnh về phía Ô Hầu.

- Ha ha, bên trong Thiên Hồng Thủy Cung lại không có nước!

Tiếng cười to từ trong cung vang ra, còn bản thân Ô Hầu đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Tốc độ rất cao!” Đằng Thanh Sơn thầm thán phục. “Đệ nhất Thiên Bảng, quả nhiên tuyệt vời.”

Có thể ngồi trên ngai vàng đệ nhất Thiên Bảng hơn ba mươi năm, khẳng định mọi mặt của hắn từ tốc độ, công kích cho tới phòng ngự đều đạt tới một cực hạn của Tiên Thiên Kim Đan. Đằng Thanh Sơn liếc mắt phán đoán: ” Tốc độ của Ô Hầu, nhanh hơn của ta nhiều lắm; con Kim Sắc Long Quy chậm hơn hắn nhiều.”

- Ô Hầu tiến vào rồi!

Các đại tông phái ở đây không ít người bắt đầu nóng lòng, lập tức các đại tông phái đều thương nghị nội bộ. Còn Đằng Thanh Sơn tập trung sự chú ý vào đám người Thanh Hồ Đảo.

- Đảo chủ, Thanh Hồ Đảo ta cũng không nên tổn thất quá nhiều nhân thủ trong Thiên Hồng Thủy Cung.

Triệu Đan Trần thấp giọng nói:

- Đảo chủ, người còn trẻ, tiềm lực lớn hơn ta. Người ở bên ngoài đợi tin tức đi.

- Triệu sư huynh nói hợp lý lắm!

Vũ Văn Lưu Phong tóc mai hoa râm cũng tán đồng:

- Trong mười một người chúng ta, có năm Tiên Thiên Kim Đan. Tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung... nên tuyển chọn người cao tuổi.

- Nếu Thanh Hồ Đảo tổn thất quá nhiều nhân thủ, sau này sẽ rất bất lợi cho Thanh Hồ Đảo.

Cổ Ung suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Cũng tốt!

Chẳng mấy chốc, chúng bắt đầu quyết định chọn người.

Trong mười một người, hai Tiên Thiên Kim Đan là đảo chủ Cổ Ung và sư muội cùng một Tiên Thiên Thực Đan và một Tiên Thiên Hư Đan duy nhất, đều lưu lại. Còn những người khác, là ba Tiên Thiên Kim Đan Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão, dẫn theo bốn cường giả tiên thiên thực đan, chuẩn bị tiến vào Thiên Hồng Thủy Cung.

Dù sao, Triệu Đan Trần, Vũ Văn Lưu Phong lớn tuổi nhất trong năm Tiên Thiên Kim Đan, còn Hồ trưởng lão mặc dù nhỏ hơn một chút, cũng hơn trăm tuổi rồi.

Còn Cổ Ung mới hơn năm mươi tuổi. Sư muội hắn còn nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Hai người bây giờ đã là Tiên Thiên Kim Đan... Có thể nói, trong số cao thủ của Thanh Hồ Đảo bây giờ, có hy vọng nhất đạt tới cường giả hư cảnh là hai người này.

- Vũ Văn sư đệ, ngươi chỉ huy những người khác theo con đường thứ hai. Ta một mình một người dùng tốc độ xông thẳng vào.

Triệu Đan Trần phân công.

...

Lúc này, rất nhiều cường giả các đại tông phái ở đây đều đã quyết định. Có ba cường giả trực tiếp xông vào Thiên Hồng Thủy Cung, đó là Thú Vương Ô Hầu, Triệu Đan Trần cùng với trường mi lão tăng của Ma Ni Tự. Những người khác không lựa chọn con đường này... Dù sao muốn dùng tốc độ vượt qua được Kim Sắc Long Quy cũng rất khó.

“Con Kim Sắc Long Quy này không đuổi kịp ba người Ô Hầu, Triệu Đan Trần, thế là không thèm đuổi, vẫn bịt cửa như trước à?” Đằng Thanh Sơn thấy Kim Sắc Long Quy không sốt ruột chút nào nên không khỏi suy đoán: ” Rất có thể ngoại trừ Kim Sắc Long Quy, trong Thiên Hồng Thủy Cung còn có nguy hiểm khác!"

Lúc này...

Rất nhiều tiên thiên cường giả rời xa khỏi cửa cung.

Người của Thanh Hồ Đảo lại tách ra.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, bọn bốn người Cổ Ung ở lại, Triệu Đan Trần xông thẳng vào. Còn sáu tiên thiên cao thủ Vũ Văn Lưu Phong theo nhóm người còn lại, cùng nhau đi về phía khác của Thiên Hồng Thủy Cung.

“Xem ra, họ cũng không dám đi vào, đáng tiếc... Họ không chịu đi vào, với thực lực ta, muốn giết Cổ Ung, hừ, thật rất khó khăn!” Đằng Thanh Sơn không do dự gì, cũng đi theo nhóm đông người rời đi. ” Vũ Văn Lưu Phong suất lĩnh sáu người, ai nấy đều là tinh anh, hai tiên thiên kim đan, bốn tiên thiên thực đan. Nếu ta có thể làm cho chúng chết vài tên, cũng sẽ là thiệt hại rất lớn cho Thanh Hồ Đảo.”

Ngoại trừ bốn người Cổ Ung, hơn năm mươi người khác cùng nhau dựa theo biện pháp thứ hai.

Dù sao, khi tới Đại Duyên Sơn, tất cả mọi người đều đã có

chuẩn bị.

Dưới đáy hồ u ám, hơn năm mươi cái đèn lồng bập bềnh cùng đi, đi tới một nơi cách cửa cung đại khái khoảng hai dặm.

- Các vị, vách tường hẳn cứng hơn so với mái, cứ phá đỉnh mà vào đi.

Mọi người đều phụ họa. Tất cả mọi người đều lên mái Thiên Hồng Thủy Cung, lựa chọn một điểm rồi dừng lại.

- Xoẹt!

Doanh Hạo Giang vung tay lên. Một luồng tiên thiên chân nguyên băng màu xanh lam oanh kích vào mái nhà, bùn và rong tảo trên mái đều bị bắn tung đi, lộ ra mái làm bằng chất liệu màu xanh biếc.

- Tiên thiên chân nguyên lại không thể lưu lại chút trầy xước nào??!!

Hơn năm mươi tiên thiên cường giả không khỏi thán phục.

- Ta chưa bao giờ thấy chất liệu màu xanh biếc này.

Cả đám đều hiểu, muốn phá vỡ mái này quả là không dễ dàng gì.

- Ta thử.

Chợt nghe một tiếng quát khẽ.

Tôn giả gầy gò mặc lân giáp của Xạ Nhật Thần Sơn lấy từ sau lưng xuống một cây cung thần, lôi mạnh thành hình bán nguyệt, tay trái tràn ngập tiên thiên chân nguyên màu xanh da trời, truyền dọc theo cung rồi chạy dọc theo dây cung, ngưng tụ ở giữa dây, ngón trỏ tay phải hội tụ một viên cầu ánh sáng màu xanh da trời.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn bắn tên lại không dùng mũi tên.

Buông tay!

Vầng sáng viên cầu chiếu xuống phía dưới, bắn thẳng vào mái Thiên Hồng Thủy Cung.

- Phanh!

Mái nhà chấn động mạnh. Tất cả mọi người đứng trên mái nhà đều cảm giác được dưới chân truyền đến những chấn động kịch liệt. Tất cả mọi người đều nhìn vào chỗ vừa bắn, chỉ thấy mái cung bằng chất liệu màu xanh biếc đã xuất hiện một cái lỗ thủng kích thước bằng đầu người.

- Hả?

Tôn giả Xạ Nhật Thần Sơn nhướng mày, thanh âm khàn khàn vang lên:

- Về độ cứng, mái Thiên Hồng Thủy Cung có thể so với huyền thiết, nhưng độ dày đại khái cũng chỉ có một thước mà thôi.

- Mọi người xem kìa, cái hố thu nhỏ lại rồi!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ phát hiện cái hố vốn to bằng đầu người, bây giờ đang không ngừng thu nhỏ lại. Trong khoảng thời gian trao đổi vài câu, cái hố đã chỉ còn to bằng nắm đấm.

“Tự động khôi phục?” Đằng Thanh Sơn rốt cục hiểu ra vì sao trải qua thời gian đằng đẵng mà Thiên Hồng Thủy Cung không có một vết xước nào.

- Dựa theo thí nghiệm vừa rồi, nếu muốn phá một lỗ hổng đủ một người tiến vào, phỏng chừng cần phải ba Tiên Thiên Kim Đan

đồng thời công kích.

Hán từ gầy gò tiếp tục nói:

- Đương nhiên, nếu tất cả Tiên Thiên Kim Đan chúng ta cùng nhau oanh kích thì có thể trong nháy mắt phá được một lỗ thủng đủ cho bốn năm người đồng thời cùng tiến vào.

Mọi người vừa rồi cũng thấy được độ cứng rắn của mái.

- Được.

Doanh Hạo Giang của Doanh Thị gia tộc lạnh lùng đáp:

- Lấy cái hố vừa rồi làm trung tâm, chung quanh phạm vi một trượng. Đợt lát nữa, tất cả cường giả tiên thiên kim đan phải cùng nhau công kích!

Nói xong, hắn giơ cây trường thương màu đen trong tay lên.

Lập tức …

Những vị tiên thiên kim đan, thậm chí bên phía hòa thượng Ma Ni Tự cũng bước ra ba người, cộng lại mười hai người cùng nhau vây quanh.

- Công!

Doanh Hạo Giang ra lệnh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 28

Mê Cung.

Tiên thiên chân nguyên sáu sắc màu khác nhau lóe lên trong màn đêm đen kịt của hồ nước, có vẻ rất thê lương, cùng nhau công kích vào mái Thiên Hồng Thủy Cung. Những cường giả còn lại chưa tới Tiên Thiên Kim Đan đứng một bên quan sát. Đằng Thanh Sơn chú ý tới ba vị hòa thượng Ma Ni Tự: "Cao thủ Phật Tông thật là kỳ lạ. Thiết côn màu đỏ tía lại có hào quang màu vàng nhàn nhạt."

Ầm ầm...

Mái nhà chấn động kịch liệt, ẩn hiện một vầng sáng màu xanh biếc lưu chuyển quanh mép lỗ hổng.

Mười hai siêu cường giả vừa đánh thủng một lỗ to rộng khoảng trượng rưỡi.

“Các vị, động khẩu đang thu nhỏ lại, mọi người mau chóng đi vào thôi!"

Doanh Hạo Giang vừa dứt lời, mười hai siêu cường giả vây quanh động khẩu liên tiếp theo nhau nhảy xuống.

“Nhanh."

“Động khẩu nhỏ đi rồi!"

Đám tiên thiên cường giả vừa giục nhau, vừa nhanh chóng nhảy xuống. Đương nhiên Đằng Thanh Sơn cũng theo đoàn người nhanh chóng nhảy vào lỗ thủng. Khi Đằng Thanh Sơn nhảy, động khẩu đã thu nhỏ lại chỉ rộng một trượng.

Chân vừa chạm đất, Đằng Thanh Sơn lập tức lướt sang bên cạnh. Sau đó người nhảy xuống kế tiếp đã rơi đúng vào vị trí cũ của hắn.

“Một khoảng tối mịt." Đằng Thanh Sơn nhìn quanh, phát hiện ra hai bên đoàn người đều là tường bằng chất liệu màu xanh biếc. Tất cả mọi người đều bị vây trong một cái hẻm nhỏ. Phía trước còn có nhiều ngã rẽ. Nhưng... bất luận là vách tường, hay mặt phẳng, đều dùng một chất liệu màu xanh biếc.

“Nơi này … dường như mình đang lọt vào những đường hầm của trò chơi CS ở kiếp trước." (CS: Counter Strike, hoặc Half Life, là trò chơi bắn nhau trong những ma trận hoặc đường hầm). Là một sát thủ tuyệt đỉnh, đương nhiên hắn phải biết những gì đang xảy ra phổ biến trong xã hội, thậm chí còn phải biết vài lễ nghi giao tiếp xã hội nữa. Phải biết rằng, đây là những kiến thức buộc phải học để có thể cải trang. Còn trò chơi CS là thứ trò chơi mà thời của Đằng Thanh Sơn rất phổ biến, ít nhất hắn cũng đã từng chơi mấy lần, cũng có hiểu biết sơ sơ về trò chơi đó.

Thiên Hồng Thủy Cung hoàn toàn tối tăm. Có lẽ người khác không nhìn thấy rõ, nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thực lực nhìn trong đêm tối nên hắn nhìn thấy mọi vật rõ ràng.

Vách tường màu xanh biếc, mặt đất màu xanh biếc, mái nhà màu xanh biếc, những đường hầm thẳng tắp. Cảnh vật chung quanh ở đây hoàn toàn bị phong kín. Ở đây, không có vật gì tham chiếu để có thể nhìn nhận được phương hướng.

“Tiên thiên cường giả. Cho dù có cảm ứng tốt về phương hướng đến mấy, đi vài vòng ở nơi này, phỏng chừng không thể

phân rõ được phương hướng!" Trong nháy mắt trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên suy nghĩ này. Song, từ sau khi Đằng Thanh Sơn rơi xuống đất đến giờ, cũng chỉ mới qua một hai hơi thở, hiển nhiên, Đằng Thanh Sơn đang suy nghĩ rất nhanh.

“Mọi người xuống cả rồi!" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên trên, động khẩu lúc này đã thu lại, chỉ còn rộng ba thước thôi.

Một đường hầm đen kịt trong Thiên Hồng Thủy Cung, đủ năm mươi ba cường giả tụ tập ở đó.

- Bên trong Thiên Hồng Thủy Cung này lại không có nước!

Một cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn cất tiếng kinh hô.

- Sư huynh, có gì lạ đâu? Khi Thú Vương Ô Hầu xông vào Thiên Hồng Thủy Cung, không phải y đã nói bên trong Thiên Hồng Thủy Cung không có nước sao?

- Đương nhiên ta nhớ! Nhưng sư đệ, kỳ quái nhất chính là vừa rồi mái cung bị chúng ta đánh thủng một lỗ to, tại sao nước không theo lỗ đó chảy xuống?

Nguyên lúc trước vì Thiên Hồng Thủy Cung quá tối tăm, tất cả mọi người đều phải cảnh giác, e sợ một con yêu thú nào đó, nên không ai lưu ý phát hiện điều này.

Rõ ràng có một lỗ thủng to, vì sao nước không chảy xuống?

“Đúng thế thật!" Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này kích thước lỗ thủng đã chỉ còn bằng quả dưa hấu, ẩn ẩn có vầng sáng màu xanh biếc lưu động quanh mép lỗ, đúng là không có nước chảy xuống.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

“Không khí tươi mát thật!" Đằng Thanh Sơn cảm thấy càng

thêm quái dị. Rõ ràng cửa cung mở rộng, cũng rõ ràng mái cung bị đánh thủng một cái lỗ to, thế mà không hề có chút nước nào lọt vào Thiên Hồng Thủy Cung. Ngoài ra, cả một cung điện khổng lồ chìm dưới nước, hoàn toàn phong kín, nhưng tại sao không khí lại tươi mát như vậy?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn chung quanh, tất cả đích xác có vẻ rất kỳ quái.

- Đây là thủ đoạn của Vũ Hoàng!

Doanh Hạo Giang đảo mắt nhìn chung quanh:

- Đừng nói nhiều lời! Bây giờ, việc trọng yếu là tìm kiếm kho báu Vũ Hoàng, tìm được bảo tàng, lập tức ly khai nơi này. Tam ca, mấy người các ngươi phân tán ra, xem thử chung quanh tình hình như thế nào.

- Được.

Sáu vị chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc lập tức phân tán. Sử dụng vầng sáng tiên thiên chân nguyên chiếu ánh sáng ra ngoài thân, bọn họ có thể miễn cưỡng thấy được khoảng cách gần mười trượng. Bên trong Thiên Hồng Thủy Cung không có nước, mọi người có thể nhìn xa hơn một chút. Nếu trong hồ nước, bình thường chỉ có thể quan sát trong phạm vi vài trượng.

- Sư đệ, các ngươi đi chung quanh trước sau xem tình hình.

Bên kia, Tiêu Dao Cung cũng bắt đầu phân tán.

- Sư điệt, bốn người các ngươi đi chung quanh xem đi.

Thanh Hồ Đảo, Vũ Văn Lưu Phong hai mai tóc hoa râm lạnh nhạt phân phó. Lập tức, bốn gã tiên thiên thực đan đều phân tán ra thăm dò chung quanh.

Các thế lực khắp nơi không vội vã chạy loạn, mà trước hết thăm dò cẩn thận chung quanh.

- Tần Lang huynh, chúng ta cũng đi xem nhé.

Thanh niên bạch bào Lưu Tú cũng muốn đi thám sát.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi về phía trước. Đường hầm thẳng tắp, phía trước hai mươi trượng có một ngã rẽ chữ thập, nếu đi thẳng phía trước lại là một ngõ cụt. Đằng Thanh Sơn không cần phải đi tới tận nơi, có thể liếc mắt đã thấy ngoài ba mươi trượng là vách tường bịt kín rồi.

Đứng ở ngã rẽ chữ thập.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa …

Vách tường vẫn là màu xanh biếc như trước, trong đường hầm bên trái cũng có một ngã rẽ, ngã rẽ đi thẳng tới cũng là ngõ cụt. Còn đường hầm bên phải, nhưng ….

Bốn nhánh ngã rẽ, nếu luôn đi thẳng về phía trước, cuối cùng cũng sẽ là ngõ cụt.

“Mê cung!" Chỉ cần liếc mắt, Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn đoán được. "Nếu ta đoán không sai, phỏng chừng cả Thiên Hồng Thủy Cung đều là loại mê cung này. Đường hầm đều rộng ba trượng, có khi là ngõ cụt, còn có khi là ngã rẽ. Vách tường, mái vòm đều có màu xanh biếc!"

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

Loại mê cung này rất phiền toái! Bình thường chỉ có một đường sống, những con đường khác là đường cùng! Lầm lẫn một bước, coi như bước sau sẽ tiếp tục sai lầm! Kiếp trước, khi được

huấn luyện về các loại mê cung, bình thường Đằng Thanh Sơn chỉ luyện khi nào rảnh rỗi thôi.

“Phạm vi của Thiên Hồng Thủy Cung ít nhất cũng phải hơn mười dặm! Bình thường một đường hầm chừng hai mươi trượng... Nếu tính toán như vậy, bên trong Thiên Hồng Thủy Cung ít nhất cũng phải có một vạn đường hầm! Đó là vẫn chưa tính những ngõ nhỏ hơn..." Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã ước lượng số đường hầm, không khỏi hơi biến sắc.

Cho dù trí nhớ được huấn luyện có năng lực đặc biệt, nếu không có bản đồ, nếu muốn dựa vào phương pháp loại trừ để tìm được đường sống, đi một đường ghi lại một đường, đường nào sai thì loại ra, chỉ sợ một năm rưỡi cũng chưa chắc đã thành công. Thời gian dài như vậy, mình sớm đã chết đói rồi.

“Nếu đi từ lối vào rồi từ từ loại trừ dần, muốn tìm được thông đạo duy nhất, có lẽ mười ngày nửa tháng là có thể làm được. Bởi vì đường hầm có lối vào từ cửa cung, khẳng định là đúng. Còn bây giờ mình đang ở giữa mê cung... quả là phiền toái."

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua đám Thanh Hồ Đảo Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão, vẫn đang đứng với nhau: "Họ muốn chạy trốn, nhưng không thể chạy quá nhanh để cho người khác phải chú ý." Đằng Thanh Sơn chạy tới chỗ rẽ kế tiếp, quan sát một chút, quả nhiên…

Bất luận đi tới đi lui như thế nào, đều là loại đường hầm này.

“Trở về!"

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng chạy trở về, khi vừa trở lại đường hầm lúc trước, hai người Vũ Văn Lưu Phong vẫn còn ở chỗ cũ. Đằng Thanh Sơn đứng thật xa cũng nghe loáng thoáng tiếng đàm luận khá lớn:

- Nơi đây đều đen kịt! Tối thui như thế này, dù theo đường hầm đi đến đâu cũng đều là tử lộ!

- Là mê cung!

- Căn bản không biết ta nên đi con đường nào.

- Vừa rồi ta vừa đi qua hai ngã rẽ, chỉ xoay người nhìn xem bốn phía, đã bị lạc phương hướng rồi. Nếu không phải là nghe được thanh âm nhiều người đang nói chuyện rồi đi về phía tiếng nói, chỉ sợ, ta cũng không tìm được lại chỗ này rồi.

- Vách tường mê cung này đều giống nhau, rất dễ lạc đường.

Đám tiên thiên cường giả này, vừa mới thăm dò một chút mà đã có người hoàn toàn bị tình hình chung quanh khiến cho sợ hãi.

“Ta có thể dựa vào mắt nhìn được rất xa, hơn nữa đối với loại mê cung này ta cũng có bí quyết. Nhưng, trong vòng một năm rưỡi, chưa chắc ta đã có thể tìm được đường đi thực sự. Họ hả? Mắt chẳng nhìn được xa... " Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, "Đối với mê cung này, khẳng định Vũ Hoàng sẽ lưu lại bản đồ mê cung!"

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét về phía đám người Thanh Hồ Đảo.

“Hả?" Đằng Thanh Sơn cười lạnh một chút, đi về phía đám người đang tụ lại với nhau.

...

Lúc trước, khi phân phó bốn tiên thiên thực đan đi thăm dò, Vũ Văn Lưu Phong và Hồ trưởng lão cũng bí mật dặn:

- Sau khi các ngươi tản đi thăm dò, chúng ta sẽ tụ tập lại. Đừng tới chỗ này, mà tới ngã rẽ ở phía trước bên trái, chúng ta tới chỗ đó hội hợp.

Cao thủ các tông phái khác còn tưởng rằng người của Thanh Hồ Đảo vẫn đang thăm dò.

Kỳ thật, họ chỉ lặng lẽ dời đi. Bốn gã cường giả tiên thiên thực đan đều đi về phía ngã rẽ phía trước bên trái. Còn hai người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão ở lại xem tình hình, chuẩn bị tìm cơ hội tránh đi.

Hai người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão đã đứng cách chỗ cũ khá xa, cách đám đông chừng bảy tám trượng. Cũng chỉ có rất ít người chú ý tới hai người họ.

Đi!

Cơ hồ đồng thời hai người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão thu liễm tiên thiên chân nguyên trên người, lập tức hòa vào bóng tối.

Vù! Vù!

Cả hai người nhanh chóng lặng lẽ chạy nhanh như bay về phía bên trái. Trong khung cảnh đen kịt, họ cũng không hiện lên tiên thiên chân nguyên ngoài thân, nên những người khác căn bản không nhìn thấy. Hơn nữa hai người này đã nhớ rất kỹ lộ tuyến phía trước, nên mặc dù không thấy đường, họ cũng có thể chạy tới chỗ hội hợp.

- Hai vị Thanh Hồ Đảo, các ngươi muốn đi đâu thế?

Một thanh âm ồ ồ vang vọng cả đường hầm cung điện, tiếng vọng không ngừng dội lại.

- Họ chạy rồi!

- Thanh Hồ Đảo đào tẩu rồi!

Đám tiên thiên cường giả ngoài thân tỏa vầng chân khí sáng

rực, từ bốn phía chạy tới.

Cơ hồ chỉ trong một hơi thở, kể cả Đằng Thanh Sơn, có ba tiên thiên cường giả đã chạy đến ngã rẽ phía trước bên trái này. Những người khác hoàn toàn mù tịt, một đám người phân tán chạy loạn lên. Còn Đằng Thanh Sơn thì thấy rất rõ.

Lúc này, sáu người Thanh Hồ Đảo, vẫn còn đứng ở đường hầm.

- Họ ở đây này!

Tiếng gọi vang lên! Một đám tiên thiên cường giả nhanh chóng tụ tập lại. Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn sáu người Thanh Hồ Đảo trong đường hầm, trên mặt sáu người đều có vẻ kinh sợ. Bọn họ không biết đường đi phía trước như thế nào. Nếu không tỏa ra vầng sáng mà vẫn chạy thì sẽ như một người mù chạy loạn, rất dễ va vào vách tường.

Còn nếu tỏa hào quang ra, rất dễ bị người khác phát hiện.

” Sao họ phản ứng nhanh như vậy?" Đám người Vũ Văn Lưu Phong không dám tin.

- Họ chạy đi đâu thế?

- Trong mê cung còn muốn chạy ra ngoài, quả là khó như lên trời! Khẳng định là họ có bản đồ mê cung!

Những tiếng bàn bạc rì rào vang lên. Nghe thế, mặt Đằng Thanh Sơn không khỏi hiện lên nụ cười.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 29

Một Tên Chết Vì Đụng Xe!

Ở một ngã rẽ trong mê cung Thiên Hồng Thủy Cung.

Bốn mươi bảy tiên thiên cường giả tụ tập tại đây, nhìn chằm chằm vào sáu người Thanh Hồ Đảo.

“Phiền toái rồi." Vũ Văn Lưu Phong cảm thấy rất bực mình. Kỳ thật trước khi đi vào, người của Thanh Hồ Đảo cũng đã biết bên trong Thiên Hồng Thủy Cung là mê cung. Bởi vì trên bảo đồ Vũ Hoàng cũng có cả bản đồ mê cung. Do đó trước khi đi vào, đám người Vũ Văn Lưu Phong đã thương lượng biện pháp rồi.

Họ hiểu rõ Thiên Hồng Thủy Cung rất tối tăm, nên rất nhiều tiên thiên cường giả vừa vào, khẳng định việc đầu tiên của hò là tìm tòi một chút chung quanh. Một khi thăm dò xong, khẳng định bọn họ sẽ phát hiện đây là mê cung. Sau đó họ sẽ đoán ra rất nhanh là nhất định tồn tại một phần bản đồ mê cung! Tới lúc đó, chắc chắn bọn tiên thiên cường giả sẽ vây kín họ.

Do đó ngay từ đầu, bề ngoài đám Vũ Văn Lưu Phong có vẻ như là thăm dò chung quanh, kì thực là từ từ dời đi đến một chỗ khác.

Vì không ít tiên thiên cường giả vẫn lưu ý bọn chúng, nên hai người Vũ Văn Lưu Phong, Hồ trưởng lão tạm thời lưu lại để mê hoặc mọi người... Họ đợi đến khi mọi người khiếp sợ vì mê cung, không lưu ý tới hai người thì họ lặng lẽ rút lui.

Chỉ cần những tiên thiên cường giả này phản ứng chậm hơn hai ba hơi thở, lúc đó người của Thanh Hồ Đảo đã có đủ thời gian lặng lẽ bỏ đi rồi.

Dù sao trong hoàn cảnh tuyệt đối đen kịt, chỉ cần bọn họ tránh vào những nơi hơi xa một chút, sẽ không ai có thể tìm ra họ trong mê cung này được. Đáng tiếc... Hai người vừa chạy đã bị người ta phát hiện kêu lên! Chẳng có một khoảng thời gian trống nào cả.

- Vũ Văn Lưu Phong! Người của Thanh Hồ Đảo các ngươi tại sao lại muốn lẻn đi?

Người đứng đầu đoàn tiên thiên cường giả chính là Doanh Hạo Giang của Doanh Thị gia tộc. Hai tròng mắt lạnh lẽo quyết liệt của Doanh Hạo Giang xuyên qua mặt nạ vàng, nhìn chằm chằm vào sáu người Thanh Hồ Đảo:

- Lúc chưa dò xét, chúng ta còn chưa biết đây là mê cung. Bây giờ mọi người phỏng chừng cũng đã hiểu rồi.

- Sáu vị Thanh Hồ Đảo. Xin giao ra bản đồ mê cung đi nào!

Một vị tăng nhân mập mạp của Ma Ni Tự cất giọng trầm trầm.

- Vũ Văn Lưu Phong. Đưa bản đồ mê cung ra đây!

Vị trung niên nho nhã áo tím của Tiêu Dao Cung cười lạnh nói.

- Độ cứng của mái Thiên Hồng Thủy Cung thì tất cả mọi người đều đã biết rồi. Nếu một cường giả tiên thiên kim đan một mình, chỉ sợ không có biện pháp phá một cái động khẩu đủ cho một người chạy ra! Không có bản đồ mê cung, mọi người chúng ta một khi phân tán, phỏng chừng sẽ chết đói cả ở trong mê cung này.

Đích xác như Đằng Thanh Sơn nghĩ.

Một khi một mình một người ở trong Thiên Hồng Thủy Cung

không thể phá mái ra ngoài được, tự nhiên bị vây trong mê cung. Đích xác sẽ chết đói! Nếu xui xẻo gặp phải một yêu thú lợi hại, cái mạng nhỏ chắc cũng tiêu nốt.

- Muốn chúng ta chết hả?

Lưu Tú nóng nảy.

Đằng Thanh Sơn cũng quát:

- Các vị Thanh Hồ Đảo, các ngươi đừng có bức người quá đáng! Không có bản đồ mê cung, sẽ lạc trong mê cung, chỉ có nước đói chết. Bức người quá đáng... Hừ!

- Đúng, bức người quá đáng, hừ!

Đôi mắt tráng hán Hồng Thiên Thành cũng xẹt ra ánh bạo liệt.

Rất nhiều tiên thiên cường giả đều tiến đến gần, từ từ áp tới!

Những người của Thanh Hồ Đảo từ từ lui về phía sau. Họ không dám lùi quá nhanh, sợ sẽ khiến cho nhiều cường giả vây sát... Đặc biệt là cường giả Xạ Nhật Thần Sơn có thể viễn công. Họ muốn chạy trốn cũng rất khó.

- Bản đồ mê cung?

Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt của Vũ Văn Lưu Phong đảo qua đám tiên thiên cường giả trước mắt, - Thanh Hồ Đảo chúng ta không có bản đồ mê cung! Chúng ta cũng chỉ biết được là kho báu Vũ Hoàng là trong Thiên Hồng Thủy Cung thôi! Ta nghĩ, mê cung là một nan đề mà Vũ Hoàng đã dự tính buộc người tìm bảo tàng phải giải đáp. Vũ Hoàng không thể đơn giản trực tiếp dâng kho báu cho chúng ta.

- Toàn lời giảo biện!

Doanh Hạo Giang quát lớn.

- Vũ Văn trưởng lão nói có đạo lý.

Đằng Thanh Sơn cất tiếng. Không ít tiên thiên cường giả không khỏi nhướng mày nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Lúc trước những tiên thiên cường giả đều có vẻ có hảo cảm với tên 'Tần Lang' này, bởi vì, chính 'Tần Lang' tìm được động khẩu vào Vô Để Động.

Nhưng bây giờ hắn thốt những lời này làm không ít người ở đây mất hứng.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục nói:

- Vũ Văn trưởng lão, ngươi nói như vậy, ta cũng tin. Nhưng những người khác không nhất định tin. Ta thấy, Vũ Văn trưởng lão nên để cho người khác tìm tòi, lục soát trên người các ngươi rốt cuộc xem có bản đồ mê cung không! Ta tin, mê cung có phương viên hơn mười dặm này phải có bản đồ mê cung ghi trên giấy. Chỉ dựa vào đầu óc thì không thể nhớ được. Để các vị ở đây soát người, nếu mọi người không tìm được, ta tin rằng các vị ở đây sẽ nhận lỗi với Vũ Văn trưởng lão.

Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn và không ít cao thủ đều cười.

- Vũ Văn Lưu Phong! Đã nói như vậy, có thể để chúng ta soát người không?

Doanh Hạo Giang lên tiếng hỏi.

- Soát là biết thiệt giả ngay ấy mà!

Đám tiên thiên cường giả miệng nói, đồng thời mắt nhìn như đóng đinh vào đám người Thanh Hồ Đảo.

Sáu người Thanh Hồ Đảo đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt một chút, xem ra có vẻ tuyệt vọng.

- Ha ha...

Thanh âm Vũ Văn Lưu Phong đột nhiên cao vút lên, - Muốn soát à? Hừ, những năm gần đây, chưa ai dám soát người của Vũ Văn Lưu Phong ta!

- Chúng ta nói không có bản đồ, là không có bản đồ! Còn soát người? Chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo chúng ta, không đến lượt các ngươi soát người đâu!

Hồ trưởng lão cũng lạnh lùng nói.

Sáu vị Chấp pháp trưởng lão có vẻ rất quả quyết.

- Sáu người Thanh Hồ Đảo các vị ở đây muốn chết phải không.?

Doanh Hạo Giang lại lên tiếng uy hiếp.

- Vũ Văn Lưu Phong! Ngươi còn ngoan cố chống lại, chuẩn bị nhận lấy cái chết đi!

Năm người của Xạ Nhật Thần Sơn cơ hồ đồng thời lấy cung thần đeo sau lưng xuống.

- Ngoan cố chống lại, chết!

Người của Tiêu Dao Cung cũng lạnh lùng vô tình nói.

- Vũ Văn Lưu Phong, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Mười một vị La Hán Ma Ni Tự cũng giơ thiết côn đỏ tía trong tay lên.

Cả đám tiên thiên cường giả đều chuẩn bị tấn công.

Không có con đường khác!

Nếu ngoan cố chống lại, là giết!

Cho dù là người của Thanh Hồ Đảo, cũng sẽ giết chết. Dù sao nhân mã ở đây đại biểu cho sáu Đại tông phái! Hơn nữa còn có cả Ma Ni Tự! Bọn họ mấy người bị giết sạch thì Thanh Hồ đảo cũng sẽ không biết, mà cho dù biết chân tướng thì họ cũng không dám báo thù.

Thanh Hồ Đảo dám chống lại Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc và các tông phái khác liên minh sao? Muốn chết!!!

- Hừ!

Vũ Văn Lưu Phong hừ nhẹ, đồng thời tay phải vòng ra phía sau lưng.

Vù! Vù! Vù!

Năm người khác của Thanh Hồ Đảo cắn răng, đều thu liễm tiên thiên chân nguyên trên người, cơ hồ cùng một lúc nhanh chóng bỏ chạy ra xa.

- Giết!

Doanh Hạo Giang hô.

- Giết!

Tôn giả cầm đầu Xạ Nhật Thần Sơn hô.

- Giết! Giết! Giết!

Cơ hồ cùng lúc những người khác liên tiếp cũng lao theo, tiếng hô giết giết vang lên khắp nơi. Trong nháy mắt cường giả tiên thiên kim đan đã bắn đi. Nhanh nhất là sáu vị tôn giả của Xạ Nhật Thần Sơn.

Veo! Veo! Veo!

Năm mũi tên đỏ sậm bắn về phía năm người Thanh Hồ Đảo đang chạy với tốc độ đáng sợ.

- Vù!

Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn liền thi triển “Thiên Nhai Hành” tầng thứ hai, sức mạnh thân thể cũng bộc phát, tựa như một mũi tên bắn ra.

“Hồ trưởng lão thật là lợi hại." Đằng Thanh Sơn thấy rõ ràng năm mũi tên do Xạ Nhật Thần Sơn bắn ra, có bốn cây bị một mình Hồ trưởng lão chạy ở phía sau cùng chặn lại. Còn một mũi tên duy nhất bắn thủng lưng một tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo, tốc độ mũi tên cực nhanh khiến cường giả tiên thiên thực đan này không kịp ngăn cản.

Bị bắn thủng trong nháy mắt, còn phát ra tiếng nổ!

Ầm một tiếng, lưng cường giả tiên thiên thực đan nổ tung ra, xuất hiện một lỗ thủng to, khiếp người.

Thanh Hồ Đảo chết một người!

“Mũi tên mà Hồ trưởng lão không chặn lại được hẳn là mũi tên do cường giả tiên thiên kim đan bắn ra." Đằng Thanh Sơn tốc độ cực nhanh, đuổi theo những cường giả chạy phía trước.

- Giết!

- Giết chết chúng đi!

Cơ hồ trong nháy mắt, với Doanh Hạo Giang cầm đầu, ba cường giả tiên thiên kim đan đã vây Vũ Văn Lưu Phong đang chạy cuối cùng. Sở dĩ Vũ Văn Lưu Phong ở lại sau cùng... Kỳ thật là muốn ngăn cản địch nhân. Hắn không thèm ngăn cản những tiên thiên thực đan, mà chỉ chặn cao thủ tiên thiên kim đan thôi!

Đáng tiếc, sức lực của Vũ Văn Lưu Phong cũng có hạn, hắn bị ba tiên thiên kim đan quấn lấy nên không có cách nào chạy trốn được.

Còn các đại tông phái thì có rất nhiều cao thủ.

“Nhiều cường giả tiên thiên kim đan như vậy à, không ổn! " Hồ trưởng lão thấy tình hình không ổn, tốc độ đột nhiên tăng nhanh. Nguyên lúc trước Hồ trưởng lão chạy phía sau ba tiên thiên thực đan may mắn còn sống của Thanh Hồ Đảo, nhưng lại liên tục vượt qua chúng rất nhanh, rồi chạy dẫn đầu, - Chạy mau, phân tán ra mà chạy!

Trong thời tiết có mây mù, lại chạy trên đường phố hẹp, ô-tô cũng phải chạy với tốc độ rất chậm. Nếu chạy nhanh quá, rất dễ xảy ra sự cố.

Những tiên thiên cường giả cũng như vậy!

Vầng sáng ngoài thân tiên thiên chân nguyên chỉ có thể chiếu ra phạm vi gần mười trượng. Còn với tốc độ của họ, trong nháy mắt là lao đi vun vút qua mười trượng rồi. Nếu phạm vi nhìn quá ngắn, dẫn đến... một khi đột ngột phát hiện phía trước có một bức tường chặn đường, lúc đó họ mới có phản ứng, sẽ không dừng lại kịp mà trực tiếp va vào tường!

Cái chết người là …

Người của Thanh Hồ Đảo, vì không để người khác phát hiện, ai nấy đều thu liễm tiên thiên chân nguyên. Dù sao họ cũng đã liều mạng rồi.

Chính vì vậy, những cường giả tiên thiên kim đan này vì nhìn không thấy, nên trong lúc đuổi giết không dám dùng tốc độ cực hạn.

Nếu không, với tốc độ cực hạn của cường giả tiên thiên kim

đan, đột nhiên thấy một bức tường chắn ngang, phỏng chừng trong óc vừa phản ứng, đã va vào tường rồi. Với lực công kích của tốc độ cực hạn, họ không chết cũng phải trọng thương!

Còn Đằng Thanh Sơn thì khác!

Trong cảnh hoàn toàn đen kịt, hắn vẫn có thể tùy ý phát huy tốc độ!

“Muốn chạy trốn ư?"

Đằng Thanh Sơn phát hiện một người Thanh Hồ Đảo chạy trốn vào một ngã rẽ. Bởi vì hoàn toàn tối thui nên những người khác không thể phát hiện được. Nhưng Đằng Thanh Sơn đã phát hiện! Đằng Thanh Sơn lập tức quặt vào theo!

Khoảng cách cũng chỉ chừng năm trượng.

“Veo!" Một thanh phi đao bắn tới. Phi đao tựa như một tia lửa điện, quá nhanh! Vị tiên thiên thực đan cường giả đang liều mạng chạy trốn vừa nghe, chỉ có thể miễn cưỡng né sang bên cạnh một chút.

Vèo!

Phi đao vẫn đâm vào vị cường giả tiên thiên thực đan, lớp da của vị tiên thiên chân nguyên đó rách tung ra, nứt toác. Mặc dù bị thương, nhưng y vẫn còn muốn lẩn trốn!

“Hừ hừ, còn chạy sao?" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn cảnh này, vì trước mặt tên cường giả tiên thiên thực đan này khoảng mười trượng, chính là một bức tường!

Đây là một ngõ cụt!

Đằng Thanh Sơn thấy, còn người đó không nhìn thấy. Không có màn hào quang tiên thiên chân nguyên bao bọc, tầm nhìn chỉ

còn một trượng. "Đó là cao thủ ám khí, chạy, phải chạy càng xa càng tốt!" Y liều mạng tăng tốc, khi thấy trong phạm vi tầm mắt xuất hiện một bức tường thì y chỉ còn cách nó có một trượng, với tốc độ như thế...

Đến cả phản ứng cũng không kịp!

“Đáng thương!" Đằng Thanh Sơn đứng lại nhìn dửng dưng...

“Bùng!"

Âm thanh va chạm trầm thấp mãnh liệt vang lên.

Tên cường giả tiên thiên thực đan tựa như một khối đậu hũ nện mạnh vào tường, máu văng tung tóe, rồi từ từ ngã xuống.

“Một tên chết vì đụng xe!" Đằng Thanh Sơn hiểu rõ loại lực công kích với tốc độ này, không thua kém lực tác dụng khi rơi xuống từ vách núi cao mấy trăm trượng.

-A!!!

Xa xa cũng vọng đến một tiếng gào thảm thiết, những tiếng chém giết nổ đùng đoàng liên tiếp truyền đến.

“Tử vong đã bắt đầu rồi... " Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 30

Súc Cốt!

"Bản đồ mê cung!" Đằng Thanh Sơn lập tức ngồi xổm xuống, "xoẹt" xé tung áo choàng màu xanh trên người thi thể, lấy hết những vật phẩm trong lòng tên chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo ra. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vừa đảo qua đã thấy ngay một bao da thú: "Khi xuống đáy hồ, khẳng định Tiên thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo đều sợ nước sẽ làm bản đồ bị hỏng..."

Nhất định bản đồ ở trong bao da thú.

Hắn vạch bao da thú ra, bên trong ngoại trừ vài tấm ngân phiếu còn có một tấm giấy màu vàng nhạt khá dày.

- Xoạt!

Tấm giấy được trải rộng ra.

"Quả nhiên là bản đồ mê cung." Mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên, hắn lập tức quan sát cẩn thận, "Mê cung này còn phức tạp hơn nhiều so với ta tưởng tượng... Nếu không có bản đồ, chỉ đi loanh quanh, không biết chừng phải đi đến một năm mới có thể ra ngoài! Thật là... Không ổn!"

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đột nhiên trở nên rất khó coi: "Không xong"

Đằng Thanh Sơn xoay phắt người lại, hướng ra phía ngoài

phóng đi, đồng thời vươn tay nhét luôn bản đồ mê cung vào ngực.

Vọt tới ngã rẽ, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy xa xa hơn ba mươi trượng có nhiều cường giả tiên thiên kim đan đang vây đánh Vũ Văn Lưu Phong. Áo choàng trên người Vũ Văn Lưu Phong đầy vết máu, tóc tai bù xù, trông hắn có vẻ điên cuồng:

- Ha ha... Muốn giết lão phu, các ngươi cũng phải cùng chết theo lão phu!

Vốn đinh ninh Vũ Văn Lưu Phong hẳn phải chết, nhưng hắn cũng làm cho những người vây giết phải vô cùng cẩn thận.

Là cường giả tiên thiên kim đan có thể có tên trong Thiên Bảng, mặc dù không bằng Cổ Ung, Triệu Đan Trần, nhưng thực lực của hắn vẫn rất mạnh. Một khi liều mạng, hắn hoàn toàn có thể kéo một hai tiên thiên kim đan chôn cùng.

- Tần Lang huynh! Ngươi ở ngã rẽ bên kia tới đây à? Vừa rồi, ở đó có tiếng ầm ầm, ngươi vừa giết một trưởng lão Thanh Hồ Đảo phải không?

Con đường lúc này cũng có khá nhiều tiên thiên cường giả, trong đó không ít người chào hỏi Đằng Thanh Sơn.

- Có một tên!

Đằng Thanh Sơn không để ý tới họ, tiếp tục chạy thẳng đến chỗ ngã rẽ phía trước.

Ở ngã rẽ kế, có ba cường giả đang vây sát một chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo. Tên chấp pháp trưởng lão này có vẻ rất chật vật, trên người vô số vết thương, máu chảy ròng ròng, đến cả chân phải cũng bị chặt đứt rồi. Lão chỉ có thể dựa vào vách tường mà liều chết chiến đấu.

- Đừng vùng vẫy nữa.

Ba tiên thiên cường giả sẵn sàng hao phí nhiều thời gian hơn một chút, không muốn liều mạng với chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo.

- Ha ha, Tiêu Dao Cung, Tuyết Ưng Giáo, ba tên tạp chủng các ngươi. Lão tử có chết cũng sẽ không cho ngươi sống dễ chịu.

Trưởng lão đứt một chân gầm thét, phía ngoài trường đao lưu chuyển hào quang băng giá màu đen, từng đao đều làm cho những luồng không khí rít lên mãnh liệt, hình thành những lưỡi khí đánh vào vách tường chung quanh.

Thế nhưng, hai quyền khó địch bốn tay. Lại một đao quỷ dị xuất hiện, cái chân còn lại của tên trưởng lão Thanh Hồ Đảo cũng bị chặt đứt!

Phốc!

Hai chân đứt đoạn, cả người tên trưởng lão đó không khỏi ngã phịch, dán mông xuống đất. Nhưng hắn vẫn ngoan cố, cầm chắc cây chiến đao lưu chuyển hào quang màu đen, không ngừng công kích.

- Dừng tay!

Đằng Thanh Sơn lao vào con đường này, hét lớn một tiếng, phi đao trong tay rít lên...

Hàn quang xẹt qua!

- Choang!

Phi đao đánh vào trường kiếm của cao thủ Tiêu Dao Cung, gạt bay kiếm này đi.

Ba người vây công trưởng lão Thanh Hồ Đảo, không khỏi lui ra, nhíu mày bất mãn nhìn Đằng Thanh Sơn đang chạy tới. Trong

đó nam tử áo tím của Tiêu Dao Cung nhíu mày quát:

- Tần Lang, ngươi làm gì thế! Đám Thanh Hồ Đảo này dám không muốn sống, cứ chạy loạn, khó mà ngăn lại được. Ngươi còn cứu hắn à?

- Lưu người sống.

Đằng Thanh Sơn vội vàng nói, - Trên bản đồ mê cung không có nói rõ bảo tàng ở đâu!

- Cái gì?

Ba người kia đều giật mình.

- Tần Lang, ngươi nói cái gì?

Ba người hơi nghi hoặc.

- Ha ha...

Nghe thế, tên trưởng lão Thanh Hồ Đảo đứt hai chân không khỏi cười phá ra vẻ càn rỡ, - Các ngươi nghĩ rằng giết chúng ta, là có thể tìm được kho báu Vũ Hoàng à? Ha ha, nằm mơ, nằm mơ đi!

Ngay lúc này, cách đó không xa vang đến tiếng gầm:

- Chết, chết hết cho ta!!!

Đó là thanh âm của Vũ Văn Lưu Phong.

- A!

- A!

Liên tiếp tiếng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tiếng kêu thảm thiết thậm chí còn vang vọng tới cả ngã rẽ bên này, làm đám người Đằng Thanh Sơn đều phải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng

người đang bay nhanh về phía bọn họ.

- Vũ Văn Lưu Phong!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, lập tức nhanh chóng lui ra sau. Còn ba tiên thiên cường giả Tuyết Ưng Giáo, Tiêu Dao Cung, bởi vì phạm vi quan sát hơi nhỏ nên khi Vũ Văn Lưu Phong mới chạy ra ngã rẽ thì ba người họ căn bản không phát hiện. Đợi đến khi y còn cách khoảng chừng mười trượng thì ba người mới luống cuống.

- Chạy mau!

Ba người không dám phản kháng, quay đầu bỏ chạy.

- Ha ha, chết đi!

Sắc mặt dữ tợn, tóc tai bù xù, toàn thân toàn những vết máu, cánh tay trái bị chặt đứt, trên mặt có một vết đao chém, một con mắt đã mù. Đó là Vũ Văn Lưu Phong hiện tại!

Một kiếm đi nhanh như tia chớp!

Nhanh đến mức tận cùng!

- A!

- A!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

- Vèo!

Trên người Vũ Văn Lưu Phong cũng lưu lại một vết thương.

Hai chết, một thương!

Kiếm của Vũ Văn Lưu Phong rất nhanh, nhưng cũng không thể

dễ dàng đồng thời giết được ba người. Đồng thời giết hai người đã là cực hạn rồi.

- Vũ Văn Lưu Phong!

Ba cường giả tiên thiên kim đan cũng đuổi theo phía sau, nhưng Vũ Văn Lưu Phong căn bản không quản ba người này. Vừa giết chết xong hai tiên thiên thực đan, hắn tiếp tục đuổi giết Đằng Thanh Sơn.

Trong mắt hắn …

Nhất định phải giết Tần Lang!

- Tần Lang?

Một con mắt duy nhất của Vũ Văn Lưu Phong nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang chạy phía trước, - Chịu chết đi!

Đằng Thanh Sơn bung hết sức mạnh toàn thân ra, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất rung động. Phối hợp với "Thiên Nhai Hành", tốc độ Đằng Thanh Sơn đích xác kinh người. Thế nhưng... Tiên Thiên Kim Đan Vũ Văn Lưu Phong đang trong tình trạng liều mạng, nên tốc độ càng kinh người hơn.

- Ba cường giả tiên thiên kim đan vây một mình Vũ Văn Lưu Phong, thế mà để cho hắn chạy thoát?

Đằng Thanh Sơn liều mạng chạy trốn, - Quá nhanh, tốc độ quá nhanh!

Dù mình có mạnh như thế nào, cũng chỉ là một tiên thiên hư đan, phối hợp với "Thiên Nhai Hành" cùng với sức mạnh thân thể, tốc độ mới có thể so bì được với tiên thiên thực đan. Chỉ hơi nhanh hơn chút thôi.

Còn so với tiên thiên kim đan thì quả là kém xa.

Ba trượng, hai trượng... Khoảng cách giữa hai người dần thu nhỏ lại, làm cho Đằng Thanh Sơn gần như nín thở.

- Không.

Đằng Thanh Sơn lật tay lại, chính là một con phi đao.

- Choang!

Lợi kiếm trong tay Vũ Văn Lưu Phong tùy tiện ngăn trở, phi đao đã bị đánh thành bụi, căn bản không làm thương tổn y chút nào.

- Tần Lang, đi tìm chết đi!

Vũ Văn Lưu Phong rất hận người có tên gọi là "Tần Lang" này.

"Nếu không có hắn, sao Thanh Hồ Đảo ta lại chết nhiều như vậy!"

Trường kiếm trong tay y rất tùy ý đâm một cú rất bình thường, tựa như đâm vỡ một khối đậu hũ, không có tiếng rít nào.

Một kiếm rất bình thường!

Chỉ một kiếm, nhưng lại làm cho Đằng Thanh Sơn da đầu tê rần, như kiến chạy trong chảo nóng.

Tốc độ kiếm cực nhanh khiến cho Đằng Thanh Sơn không kịp né tránh!

- A!!!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng, xương cốt thân thể trong nháy mắt thu nhỏ lại một chút.

- Vèo!

Vốn một kiếm này sẽ đâm vào chỗ yếu hại là trái tim Đằng Thanh Sơn, nhưng vì cả người Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt thu nhỏ lại, nên vị trí lại thay đổi, kiếm đâm vào vai.

Lợi kiếm nhanh chóng đâm thủng huyền thiết trọng giáp của Đằng Thanh Sơn, rồi sau đó đâm vào trong vai, đồng thời, tiên thiên chân nguyên trên lợi kiếm chợt bung ra.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn lại mượn lực chạy nhanh hơn, máu trên vai chảy ra ròng ròng.

“Hả? Sao vai hắn cứng lại như vậy?” Ánh mắt độc ác của Vũ Văn Lưu Phong lộ ra chút khiếp sợ, mê hoặc... Theo kinh nghiệm ngày thường, đâm vỡ trọng giáp hộ thân xong sẽ đâm vào cơ bắp rất dễ dàng. Nhưng, vừa rồi một kiếm đâm vào cơ bắp trên vai Đằng Thanh Sơn lại y như đâm vào huyền thiết.

Khi tiên thiên chân nguyên bung ra chỉ có thể gây ra một vết thương hơi lớn thôi, chứ không đạt tới mức hiệu quả nổ tung cả nửa người địch thủ.

“Cơ bắp, có thể so với huyền thiết được sao?” Vũ Văn Lưu Phong không dám tin.

Đột nhiên …

Một mũi tên vô thanh vô tức từ xa phóng tới. Đến khi Vũ Văn Lưu Phong phát hiện, lợi tiễn đã cách hắn chỉ mười trượng, hắn không kịp tránh né.

Trong nháy mắt, lợi tiễn xuyên qua đầu Vũ Văn Lưu Phong, “Ầm!” một tiếng nổ tung. Thi thể không đầu của Vũ Văn Lưu Phong sụp xuống.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới uể oải ngã phịch trên mặt đất.

- Ba người các ngươi vây giết một tên Vũ Văn Lưu Phong, lại để hắn chạy đến nơi này?

Từ con đường phía trước Đằng Thanh Sơn đi tới vài bóng người. Chính là những cao thủ tiên thiên kim đan đuổi theo giết vài tên Hồ trưởng lão chạy trốn lúc đầu. Đi đàng trước, chính là tráng hán buộc bốn bím tóc cầm trong tay cung thần.

- Đừng nói nữa, thiếu chút nữa là vừa rồi Sử trưởng lão của Tiêu Dao Cung cũng bị Vũ Văn Lưu Phong kéo chôn cùng rồi.

Doanh Hạo Giang lắc đầu nói.

- Kiếm pháp của tên Vũ Văn Lưu Phong này đích xác rất lợi hại. Nếu chúng ta thật sự liều mạng với hắn, tối thiểu trong ba chúng ta cũng chết một người.

Lúc này nam tử nho nhã áo tím của Tiêu Dao Cung ngực nhiễm đỏ, - Bây giờ thì không sao, chỉ là vết thương nhẹ.

- Chúng ta có chết ai không?

- Chết bốn tiên thiên thực đan, một Tuyết Ưng Giáo, một Tiêu Dao Cung, một người của Doanh Thị gia tộc ta, một tên của Hồng Thiên Thành. Đều là chết trong tay Vũ Văn Lưu Phong!

Doanh Hạo Giang thở dài một tiếng, hắn nhìn lướt qua Đằng Thanh Sơn:

- Tần Lang huynh đệ, ngươi không có việc gì chứ?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên mặt đất, dựa vào vách tường:

- Không sao, may mà có một tiễn vừa rồi bắn tới kịp thời, giết chết Vũ Văn Lưu Phong.

Tới lúc này, Đằng Thanh Sơn vẫn còn hoảng sợ.

Khoảng cách chênh lệch về cấp độ giữa tiên thiên kim đan, tiên thiên thực đan, tiên thiên hư đan, là rất lớn!

- Kiếm pháp Vũ Văn Lưu Phong, giống như của sư phụ. Đều có thể không gây nên lực cản không khí, khiến cho tốc độ kiếm pháp nhanh hơn gấp đôi so với tiên thiên thực đan! Trời, gấp đôi lận đó, căn bản không kịp phòng ngự.

Đằng Thanh Sơn cười khổ, y đối mặt với nhát kiếm đó, căn bản không có cách nào đỡ được.

Khi kiếm nhanh đến cực hạn, lực cản không khí sẽ rất kinh người.

Một khi không có lực cản không khí, có thể làm cho kiếm nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa chân nguyên của tiên thiên kim đan cũng rất mạnh, do đó, kiếm pháp gần như nhanh hơn gấp đôi.

Chênh lệch một nửa!

Không kịp ngăn cản!

Thân thể cũng không kịp di động, chỉ có thể trong nháy mắt súc cốt, làm cho thân thể thu nhỏ lại một chút, nhờ đó mới bảo trụ được tính mạng.

“Muốn giết tiên thiên kim đan, nếu để những tiên thiên thực đan cùng động thủ, chỉ có thể dùng quần công! Với tốc độ kiếm pháp của hắn, nếu đồng thời năm sáu gã tiên thiên thực đan cùng vây sát, vẫn có hy vọng thành công.” Đằng Thanh Sơn hiểu, nếu đơn đả độc đấu, cao thủ tiên thiên thực đan mà gặp phải tiên thiên kim đan, hẳn là phải chết!

- Lấy bản đồ mê cung ra nhanh lên!

Thanh âm Doanh Hạo Giang phân phó. Trên con đường lúc này đã tụ tập một đoàn tiên thiên cường giả.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 31

Truyền Lệnh!

Lập tức có người đi sao chép bản đồ mê cung.

- Vương huynh! Các ngươi đuổi theo giết Hồ trưởng lão của Thanh Hồ Đảo chạy trốn, có kịp không?

Doanh Hạo Giang đưa ánh mắt nhìn về phía cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn, tráng hán thắt bốn bím tóc lắc đầu nói:

- Hắn chạy nhanh nhất, hơn nữa căn bản không quản tính mạng. Chúng ta chỉ là truy tới hai ngã rẽ, rồi không tìm thấy hắn nữa. Chúng ta cũng cũng không muốn chạy loạn, nên quay trở về. Vừa về, đã thấy Vũ Văn Lưu Phong muốn giết Tần Lang huynh đệ!

Trận này, các cao thủ trong liên minh chết mất bốn tiên thiên thực đan, cũng có mấy người bị thương.

Còn về phía Thanh Hồ Đảo, sáu người chạy thoát hai.

- Tiên thiên kim đan có thể tiêu trừ lực cản không khí. Chỉ cần điểm này, đã tuyệt đối vượt qua tiên thiên thực đan!

Đằng Thanh Sơn thầm than, đồng thời cơ bắp nơi vai vẫn tiếp tục co rút, nhiều chỗ thịt nát, máu đọng từ trong vết thương chảy ra. Vết thương sau vai Đằng Thanh Sơn rốt cuộc không còn chảy máu nữa.

Đằng Thanh Sơn lắc lắc vai trái:

- Kiếm đâm vào thân thể, kèm thêm tiên thiên chân nguyên phát nổ, chiêu này rất âm hiểm. May mà đâm vào vai nên còn có thể dùng bảy thành lực!

...

- Nơi này còn có một tên, sao không giết?

Đám tiên thiên cường giả, nhìn tên cao thủ Thanh Hồ Đảo bị đoạn hai chân, đang ngồi trên mặt đất.

- Là Tần Lang huynh đệ nói lưu lại một người sống.

Tên trưởng lão Tuyết Ưng Giáo thoát chết dưới kiếm của Vũ Văn Lưu Phong nói.

- Tần Lang huynh đệ nói, trong bản đồ mê cung không có địa điểm bảo tàng.

- Không có à!

Doanh Hạo Giang và mười tên cường giả cấp độ tiên thiên kim đan cũng ùa tới. Tăng nhân mập Ma Ni Tự cau mày:

- Bản đồ mê cung của Vũ Văn Lưu Phong cũng không có vẽ địa điểm bảo tàng.

- Chúng ta tìm được hai bản đồ mê cung cũng không có địa điểm bảo tàng. Tần Lang huynh đệ, bản đồ mê cung ngươi tìm được đâu?

Không ít người nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cũng lắc đầu nói:

- Ta chính vì phát hiện ra bản đồ mê cung không có địa điểm bảo tàng, nên mới bảo là cần lưu lại một người sống.

Cường giả các đại tông phái đều lo lắng. Cả đám dán mắt nhìn vào hán tử bị chặt hai chân.

- Văn Khiêm trưởng lão. Ngươi nói đi, nói rồi sẽ chịu khổ ít một chút. - Doanh Hạo Giang nhìn chằm chằm vào hắn.

Tất cả mọi người đều nhìn chòng chọc.

Chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo Văn Khiêm, trên mặt còn vài vết máu. Hắn quét mắt nhìn những người chung quanh, cười khẩy một tiếng:

- Ha ha... Các ngươi là đồ con lừa! Bản đồ mê cung phức tạp vạn phần, chúng ta không nhớ được. Nên mỗi người đều phải mang theo bản đồ mê cung, sợ sẽ bị lạc đường. Nhưng... Địa điểm bảo tàng, thì chỉ có một điểm trên bản đồ! Hoàn toàn có thể ghi nhớ trong đầu!

- Ha ha...

- Đảo chủ nghĩ quả là chu đáo! Hừ, các ngươi cho dù cướp được bản đồ, cũng sẽ không biết được bảo tàng ở đâu.

Văn Khiêm cười điên cuồng, khóe miệng tiếp tục rỉ máu.

- Muốn ăn phần bảo tàng à? Muốn cướp bảo tàng của Thanh Hồ Đảo ta à? Ha ha... Nằm mơ đi!

Nói rồi, hắn gật mạnh đầu một cái.

- Bộp!

Cái đầu lão nện mạnh vào vách tường, máu chảy như suối.

- A.

Bốn mươi tiên thiên cường giả ở đây dù muốn ngăn trở cũng không kịp, chỉ có thể nhìn người này tự sát.

- Vù.

Một chấp pháp áo đen của Doanh Thị gia tộc, lập tức rùn người, lấy trong ngực Văn Khiêm trưởng lão ra một phần bản đồ, mở ra nhìn một chút, rồi quay đầu lại bất lực lắc đầu nói với mọi người:

- Cũng không có địa điểm bảo tàng!

Tất cả mọi người sớm đã đoán trước, ai nấy đều lắc đầu bất lực.

- Thanh Hồ Đảo đã sớm có chuẩn bị.

Tăng nhân mập Ma Ni Tự nhìn mọi người xung quanh.

- Các vị... Bây giờ bản đồ mê cung cũng không có địa điểm bảo tàng. Mọi người nói chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Bản đồ cũng có mấy cái thôi, ai không có bản đồ, đều nên sao lại một bản trước.

Ở đây nhiều người, mặc dù không ai đem theo bút, nhưng lại có nhiều giấy. Ngay cả y phục cũng có thể làm giấy được.

Còn bút, tùy tiện lấy chút bạc vụn, dùng lợi kiếm gọt nhọn, chấm chút máu là có thể viết được rồi. Chẳng mấy chốc, những người cần bản đồ đều đã vẽ xong bản đồ cho mình. Còn Đằng Thanh Sơn vì đã thu được, nên hắn không cần vẽ lại nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn bản đồ, ai nấy đoán xem nơi nào có thể xuất hiện bảo tàng nhiều nhất.

- Tốt lắm, các vị cũng đều có bản đồ mê cung rồi.

Sử trưởng lão của Tiêu Dao Cung cười khẽ nói.

- Đường trong mê cung rất phức tạp, nói vậy các đại tông phái

đều có ý nghĩ tự mình tìm kiếm... Ta thấy, tất cả mọi người chúng ta nên chia ra. Ai thích đi đường nào thì theo đường đó. Xem ai có vận khí có thể tìm được kho báu Vũ Hoàng.

- Ma Ni Tự chúng ta đi trước một bước. - Tăng nhân mập nói.

Mười một vị tiên thiên cường giả Ma Ni Tự lập tức bước đi trước. Chẳng mấy chốc, nhân mã Tiêu Dao Cung cũng ly khai. Người của Xạ Nhật Thần Sơn đi thứ ba.

- Tần Lang huynh đệ! Chúng ta phải đi rồi. Huynh cũng đi với chúng ta nhé?

Thanh niên áo bào trắng Lưu Tú nói. Ba cao thủ tiên thiên đơn lẻ khác cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Các ngươi đi đường nào? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Theo con đường từ ngã rẽ bên trái. - Lưu Tú nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, cười nói:

- Không được, các ngươi đi trước đi.

- Ngươi một mình một người, rất nguy hiểm đó.

Lưu Tú khuyên.

- Lưu Tú, ngươi không đi, chúng ta đi trước. Tần Lang huynh đệ phỏng chừng là muốn dựa vào vận khí đoạt bảo tàng, chúng ta đừng quấy nhiễu chuyện tốt của người ta.

Lão nhân Chung Ly Lâm nói. Thiếu phụ áo lục Thủy Phi và thanh niên tên là Bách Lý Hoành đều nhìn về phía Lưu Tú với vẻ bất mãn. Chung Ly Lâm, Thủy Phi, Bách Lý Hoành, Lưu Tú, bốn người này cũng khá có danh tiếng ở Cửu Châu. Còn Tần Lang thì không có chút danh khí nào hết. Hiển nhiên, bốn người kia có quan hệ thân nhau hơn nhiều.

Lưu Tú nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi bất lực lắc đầu:

- Chúng ta đi.

Đám người đã rời đi, còn Đằng Thanh Sơn vẫn cúi đầu, nhìn bản đồ mê cung.

Một lát sau...

Đường hầm này chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn.

- Cả đám đều cho là con đường mình chọn là có thể thành công sao?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười. Trước đó hắn là sát thủ, được huấn luyện vài kinh nghiệm cần thiết, đích xác có thể trợ giúp cho hắn lúc này.

- Họ đi như vậy, muốn tìm được bảo tàng, xác suất không tới một phần trăm!

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn vào bản đồ.

- Kỳ thực, nhìn bản đồ mê cung, tìm được lộ tuyến đi thông tới bảo tàng là việc tuyệt không phải không có khả năng.

- Điểm đầu tiên, cửa vào cung điện khẳng định là lộ tuyến chính xác.

Khởi đầu lộ tuyến bảo tàng, là cửa cung! Điểm ấy là vô cùng chắc chắn.

- Vũ Hoàng tiêu phí rất nhiều tinh lực kiến tạo ra cung điện như thế, mê cung phức tạp như thế nên bản đồ bảo tàng, không có khả năng quá đơn giản, hoặc chỉ ở một chỗ rất gần. Nếu không, những khu vực khác không phải chỉ kiến tạo một cách vô dụng sao? Do đó, lộ tuyến chính xác, hẳn là trải ra hơn phân nửa cung điện! Đây là điểm thứ hai!

- Điểm thứ ba, không có bản đồ, khẳng định rất khó tìm được! Lộ tuyến khẳng định là lối đi duy nhất. Do đó, vị trí này hẳn là chỉ có một con đường có thể đạt được, lộ tuyến khác không thể tới!

Căn cứ ba điểm này, Đằng Thanh Sơn liên tục sàng lọc.

Cửa vào cung điện, có ba con đường sau đó tiếp tục có những ngã rẽ. Trong số đó có một ngã rẽ chỉ kéo dài hơn mười trượng đã thành ngõ cụt rồi.

Lộ tuyến ngắn, khẳng định là không đúng!

Lộ tuyến bao trùm khu vực nhỏ, khẳng định không đúng!

Địa điểm lộ tuyến, có thể ăn thông với một đường khác, cũng khẳng định là sai!

- Cứ trừ dần như vậy, phỏng chừng không có nhiều lộ tuyến phù hợp với điều kiện. Ít nhất không nhiều lộ tuyến lắm, ta hoàn toàn có thể từ từ thí nghiệm.

Đằng Thanh Sơn có ý nghĩ muốn thử nghiệm như vậy, một cái lộ tuyến hơn mười dặm đường, với tốc độ của hắn, nửa canh giờ là có thể đi xong lộ tuyến này rồi.

Đầu óc hắn không ngừng sàng lọc...

Tìm tòi, sàng lọc hao phí thời gian khá dài.

Trong đường hầm đen kịt, ngoại trừ vài cái thi thể của đám người Vũ Văn Lưu Phong, chỉ có Đằng Thanh Sơn là người sống, đang cúi nhìn bản đồ, không ngừng sàng lọc tìm tòi.

Sau giờ ngọ, mặt trời lên cao.

Giang Ninh quận thành, cổng bắc Quy Nguyên Tông.

Một tên quân sĩ Hắc Giáp Quân cưỡi một con Thanh Tông Đạp

Tuyết Mã nhanh chóng lao tới.

- Lưu đại ca, sao sốt ruột vậy?

- Coi ngựa giùm ta.

Tên quân sĩ vứt dây cương, lao nhanh vào trong.

...

Thư phòng tông chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng.

- Tông chủ! Lưu Đồng bách phu trưởng đội thân vệ dưới trướng Đằng thống lĩnh cầu kiến.

Một đệ tử áo xanh đứng ngoài cung kính nói.

- Cho phép hắn vào. - Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Lưu Đồng vội chạy vào, rồi lập tức quì một gối xuống:

- Lưu Đồng bái kiến tông chủ.

- Có chuyện gì, nói?

Gia Cát Nguyên Hồng liếc liếc mắt nhìn Lưu Đồng. Tên Lưu Đồng cung kính liền nói:

- Đêm qua, Đằng thống lĩnh chỉ huy đội thân vệ chúng ta chạy tới quê ngài ở Đằng gia trang thuộc Nghi thành. Sáng sớm nay, tất cả mọi người của Đằng gia trang đều chuyển nhà, đi về phía Giang Ninh quận thành bên này.

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức buông bộ sách trong tay, cau mày nhìn Lưu Đồng.

Hai ngàn người tới Giang Ninh quận thành, chỉ là việc nhỏ thôi. Một vài nhà buôn muối lớn, chỉ một phủ đệ, nếu cộng cả

những người trong gia tộc, người hầu, hộ vệ, cũng phải gần ngàn người. Hơn Hai ngàn người vào Giang Ninh quận thành, có thể bố trí ổn thoả rất dễ dàng. Nhưng... Đằng gia trang đang an ổn, tại sao di chuyển cả trang như vậy?

Vừa liên tưởng đến tới đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân tại Đại Duyên Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy có chút không ổn.

- Thanh Hồ Đảo chắc còn chưa đến nỗi động thủ với sơn dân bình thường chứ nhỉ? - Gia Cát Nguyên Hồng thầm nghĩ.

- Tông chủ, ngày hôm qua người của Thanh Hồ Đảo, tới rất nhiều thôn trang chung quanh Đại Duyên Sơn bắt thợ săn. Ở Đằng gia trang, cũng bắt ba thợ săn. Ba người, một người là đường huynh của Đằng thống lĩnh! Một người là đại bá, còn một người... Là cha của ngài!

Lưu Đồng nói.

- Đêm qua, đường huynh của ngài thoát về... Nói là, Thanh Hồ Đảo hạ lệnh, giết sạch tất cả thợ săn đã bắt được. Cha và đại bá của Đằng thống lĩnh không trốn thoát, hẳn là chết rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng trầm mặt xuống.

- Thanh Hồ Đảo!

Gia Cát Nguyên Hồng giận không nhịn được phải vỗ bàn.

- Sáng sớm nay, thống lĩnh đã cho di chuyển cả trang, nhưng đi được hơn ba trăm dặm đường. Hơn hai ngàn người, phỏng chừng phải bốn ngày mới có thể tới đây. Buổi sáng hôm nay thuộc hạ lập tức đi sớm, một mình chạy về đây bẩm báo cho tông chủ.

Lưu Đồng liền nói.

- Tông chủ, Đằng thống lĩnh một mình một người, vào Đại

Duyên Sơn rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng không khỏi trợn mắt.

- Cái gì? Thanh Sơn tiến vào Đại Duyên Sơn sao? Hồ đồ!

Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ Đại Duyên Sơn đang xảy ra việc gì. Đại quân Thanh Hồ Đảo đang ở đó, cả Cửu Châu thượng phỏng chừng cao thủ các đại tông phái đều sẽ tới đó cả. Vừa nghĩ tới Đằng Thanh Sơn một mình một người tới đó, Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy có chút lo lắng.

- Tiểu Thiết. - Gia Cát Nguyên Hồng hô.

- Tông chủ.

Đệ tử áo xanh bên ngoài khom người.

- Truyền lệnh xuống, lệnh cho ba ngàn quân sĩ lĩnh một, lĩnh hai Hắc Giáp quân, mang theo chiến mã, binh khí, lập tức tới giáo trường tập hợp! Mau đi, không được chậm trễ một phút. - Gia Cát Nguyên Hồng quát.

- Vâng.

Đệ tử áo xanh rất ít khi thấy tông chủ lo lắng như thế, không dám chậm chạp, nhanh chóng đi về phía quân doanh Hắc Giáp quân.

- Việc này, cũng phải nhờ Yến trường lão theo ta cùng đi rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ, tình thế Đại Duyên Sơn nghiêm trọng như thế nào, hắn sớm đã đoán trước... Dưới sức hấp dẫn của kho báu Vũ Hoàng, việc đám tiên thiên cường giả sẽ giết chóc là rất bình thường. Đằng Thanh Sơn một người ở trong đó, giống như một cái thuyền con trong biển rộng, thời khắc nào cũng có thể chết.

Vù!

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức đứng dậy:

- Lưu Đồng, ngươi lui ra trước đi.

Đồng thời, vươn tay nắm lấy binh khí của mình, đi nhanh ra ngoài, tìm đến Yến trường lão.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 32

Lộ Tuyến.

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng vừa đi khỏi, Lưu Đồng cũng lập tức ra ngoài:

- Nhiều việc quá. Thống lĩnh đại nhân bảo ta mua hai phủ đệ lớn, còn đưa cả tiền để xây lại phủ đệ, mà việc này phải ba ngày là xong.

Vừa nghĩ, hắn vừa nhanh chóng đi về phía cổng bắc Quy Nguyên tông.

...

Giang Ninh quận thành, Đằng phủ, trong một tiểu đình, Ba người Đằng Thanh Hổ, Gia Cát Thanh, Gia Cát Vân đang tụ tập cùng nhau.

- Yên tâm đi, Thanh Hổ đại ca. Đằng gia trang sẽ không có việc gì đâu. - Gia Cát Thanh an ủi.

Đằng Thanh Hổ cau mày, lắc đầu nói:

- Ngươi không hiểu! Nếu không phải việc đặc biệt, Thanh Sơn không có khả năng không kịp báo cho ta biết, lập tức chạy về nhà. Sự tình này nhất định rất nghiêm trọng! Hơn nữa đám gác cửa cũng nói, ngày hôm qua người của tộc ta vừa tới, Thanh Sơn và Thanh Vũ lập tức chỉ huy thân vệ đội chạy về. Chuyện này phải

trách ta, trách ta tối hôm qua không có nhà!

Khi mấy người Đằng gia trang tối hôm qua tới báo tin, Đằng Thanh Sơn và Thanh Vũ ở nhà, do đó dẫn nhân mã suốt đêm chạy về Đằng gia trang. Sáng sớm ngày hôm sau đã di chuyển toàn bộ tộc nhân.

Nhưng buổi tối hôm đó Đằng Thanh Hổ không có nhà. Hắn là bách phu trưởng, có nhiều việc trong quân, không như Đằng Thanh Sơn ngồi trên ghế thống lĩnh cao quí, không có nhiều việc. Do tình huống khẩn cấp, Đằng Thanh Sơn không kịp tìm Thanh Hổ đã lập tức chạy về. Khiến cho Đằng Thanh Hổ tới giờ vẫn không biết Đằng gia trang phát sinh chuyện gì.

- Thanh Hổ đại ca, tin rằng việc này chẳng mấy chốc sẽ có kết quả.

Gia Cát Vân cũng cười - Với thủ đoạn của Thanh Sơn, hơn nữa đem cả đội thân vệ, không có việc gì có thể làm khó được hắn cả.

-...

Vừa nghĩ tới thực lực Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ cũng hơi yên tâm.

Ngay lúc này...

- Hả?

Ba người đều nghe thấy tiếng bước chân rậm rịch, không khỏi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa Lưu Đồng đang lao tới. Đằng Thanh Hổ mắt lập tức sáng lên.

- Lưu Đồng! - Đằng Thanh Hổ vội đứng lên.

- Thanh Hổ.

Lưu Đồng cũng lập tức chạy tới. Hắn và Đằng Thanh Hổ đều là

bách phu trưởng. Đương nhiên, Lưu Đồng là bách phu trưởng đội thân vệ, địa vị cao hơn một chút.

- Lưu Đồng! Ngươi không phải đi cùng Thanh Sơn về quê nhà ta hay sao? Nói xem, Đằng gia trang rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Trên mặt Đằng Thanh Hổ tràn đầy vẻ lo lắng. Hai huynh muội Gia Cát Thanh Gia Cát Vân bên cạnh cũng nhìn Lưu Đồng.

Lưu Đồng liền nói:

- Thanh Hổ! Tối hôm qua người quê ngươi tới, nói là đại bá, đường huynh Đằng Thanh Hạo, và cha của Thanh Sơn, bị người của Thanh Hồ Đảo bắt đi rồi! Do đó Thanh Sơn và Thanh Vũ lập tức cuống cuồng chạy về...

- Thanh Hồ Đảo? - Đằng Thanh Hổ trừng mắt, vẻ không dám tin.

- Họ sao dám làm như vậy?

Gia Cát Vân cũng giận dữ nói.

- Ta nghe nói người của Thanh Hồ Đảo đến Đại Duyên Sơn, rồi... rồi chúng bắt thợ săn? - Thanh cô nương cũng nóng nảy.

Lưu Đồng nói tiếp:

- Không chỉ riêng bắt người của Đằng gia trang, cũng bắt rất nhiều thợ săn ở những thôn trang chung quanh Đại Duyên Sơn. Khi chúng ta suốt đêm chạy về tới Đằng gia trang, tin tức lúc đó là... Đằng Thanh Hạo may mắn chạy về được Đằng gia trang, đồng thời nói cho chúng ta biết, Thanh Hồ hạ lệnh giết chết tất cả thợ săn mà chúng bắt. Người tên là Đằng Vĩnh Tương, và cha Thanh Sơn, phỏng chừng đều đã chết.

- Đại bá? Còn có Phàm thúc? Đều đã chết sao?

Đằng Thanh Hổ sắc mặt trắng nhợt.

- Ừm, sáng sớm hôm nay cả Đằng gia trang, mọi người toàn trang di chuyển vào Giang Ninh quận thành. Ta đã chạy về đem tin tức báo cho tông chủ! Thống lĩnh cũng bảo ta mua hai tòa đại phủ đệ, xây lại phòng ốc, mua rất nhiều dụng cụ, chuẩn bị để người toàn trang ở lại.

Lưu Đồng nói.

- Thanh Hổ, rất nhiều việc cần làm, ta phải đi làm trước cái đã.

Bố trí ổn thoả cho hai ngàn người, quả là một việc vô cùng phức tạp.

- Chờ một chút.

Đằng Thanh Hổ kéo Lưu Đồng lại.

- Thanh Sơn! Thanh Sơn như thế nào?

Đằng Thanh Hổ hiểu rõ tính tình huynh đệ mình. Cha chết? Đằng Thanh Sơn sẽ như thế nào?

- Thống lĩnh… Ngài vào Đại Duyên Sơn rồi. - Lưu Đồng nói.

- Vào Đại Duyên Sơn?

Khuôn mặt Gia Cát Thanh vốn đỏ hây hây, thoáng cái trở nên không còn chút huyết sắc nào.

- Thanh Sơn quả nhiên… - Đằng Thanh Hổ cũng nóng nảy.

Lưu Đồng liền nói:

- Vừa rồi, tông chủ đã hạ lệnh, nhân mã lĩnh một, lĩnh hai Hắc Giáp quân, tập trung chiến mã binh khí, tới giáo trường tập hợp.

Nói xong, Lưu Đồng nhanh chóng rời đi.

- Sự tình sao lại biến thành như vậy? - Đằng Thanh Hổ không dám tin.

Mặc dù đoán trước có đại sự, nhưng hắn không thể ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.

- Đằng đại ca! Chàng vào Đại Duyên Sơn, còn Thanh Hồ Đảo, lại có rất nhiều cao thủ ở Đại Duyên Sơn... Việc này... Việc này...

Gia Cát Thanh mặt tái nhợt, tràn đầy vẻ lo lắng. Ngay lúc này...

Một bóng người nhanh chóng từ ngoài đi vào.

- Đằng đại nhân, tông chủ có lệnh, tất cả nhân sự lĩnh một, lĩnh hai, lập tức đưa chiến mã binh khí trọng giáp, tới giáo trường tập hợp, không được trì hoãn.

Tên lính Hắc Giáp Quân truyền lệnh vẻ gấp rút.

- Đằng đại nhân, nhanh một chút đi, thuộc hạ xin đi trước.

Tên lính này cũng tỏ ra rất gấp gáp vội vàng, nói vừa xong đã lập tức rời đi. Thanh Hổ vừa nghe xong, liền lập tức đi về phía phòng mình.

- Ca! Đi giáo trường. - Thanh cô nương vội vàng nói.

- Đi.

Gia Cát Vân và muội muội, nhanh chóng rời Đằng phủ, chạy tới giáo trường Quy Nguyên Tông.

...

Trên giáo trường, một đội quân sĩ Hắc Giáp Quân cưỡi ngựa

mặc trọng giáp, đang nhanh chóng tập hợp. Vì cơ hồ tất cả quân sĩ đều là sống tại quân doanh, do đó tốc độ tập hợp cực nhanh. Khi hai người huynh muội Gia Cát Vân hấp tấp chạy tới giáo trường, đã có chín phần quân sĩ đã tập kết xong tốt lắm.

Một vài quân sĩ nghỉ phép bên ngoài, hoặc là những đô thống lãnh đạo Hắc Giáp quân vốn có nhà ở ngoài, thì tốc độ tập hợp chậm hơn một chút.

- Cha! - Thanh cô nương vừa thấy cha.

Tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng tóc dài xõa tung, mặc áo bào trắng, lưng đeo một thanh trường kiếm, đứng ở trên đài cao nhất phía nam giáo trường, bên cạnh hắn còn có chấp pháp trưởng lão Yến Mạc Thiên.

Quy Nguyên Tông tổng cộng có hai tiên thiên kim đan, một là Gia Cát Nguyên Hồng, hai là Yến Mạc Thiên!

- Cha, cha! - Gia Cát Thanh lo lắng chạy tới.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa thấy con gái và nhi tử mình luồn lách giữa đám người chạy tới, không khỏi nhướng mày.

- Cha! Mọi ngươi muốn đi Đại Duyên Sơn phải không? - Gia Cát Thanh nói vẻ lo lắng.

- Cha! Thanh Sơn sư huynh không sao chứ? - Gia Cát Vân hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn một con mình, khẽ quát một tiếng:

- Cha không có thời gian nói chuyện với hai con. Vân nhi! Đưa Thanh Thanh ly khai giáo trường mau.

Gia Cát Vân rùng mình, quay đầu nhìn muội muội mình.

- Cha!

Gia Cát Thanh mắt ửng đỏ, cố kìm nước mắt không trào ra khóe mắt.

- Con biết, mọi người khẩn cấp như vậy, chắc chắn Đại Duyên Sơn sẽ rất nguy hiểm. Đằng đại ca cũng nhất định rất nguy hiểm! Bất luận làm sao, con nhất định phải đi với cha. ha cho con cùng đi nhé.

- Hồ đồ! - Gia Cát Nguyên Hồng giận.

- Vân nhi, đưa Thanh Thanh đi!

Gia Cát Vân hơi chần chờ, rồi cuối cùng cũng lấy tay lôi muội muội đi.

- Buông ta ra.

Thanh cô nương giật mạnh một cái, dòng lệ trào ra, nhìn chằm chằm vào cha nàng.

- Cha! Đằng đại ca khẳng định là rơi vào nguy cơ sinh tử... Nếu không cha và mọi người cũng sẽ không sốt ruột như vậy. Cha mà không đưa con đi, con sẽ tự đi một mình, không ai ngăn con được!

Gia Cát Nguyên Hồng nghe thế không khỏi đau đầu. Con gái mình vốn rất ngoan, nhưng một khi nàng khăng khăng muốn làm cái gì, thì có tám ngựa cũng không kéo nàng quay đầu lại được.

- Được, con mau mặc khinh giáp, theo cha cùng đi.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ có thể thỏa hiệp.

- Nhưng con phải nhớ kỹ, đừng chạy loạn, phải ở bên cạnh cha.

Nếu con gái một mình một người đi, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Mình mang theo, còn an toàn hơn nhiều.

Gia Cát Thanh mừng rỡ gật đầu:

- Dạ...

Đại quân Quy Nguyên Tông, được hai tiên thiên kim đan là Gia Cát Nguyên Hồng và Yến Mạc Thiên chỉ huy rầm rộ đi tới Đại Duyên Sơn Ở đáy Đại Duyên Sơn, trong Thiên Hồng Thủy Cung. Mê cung hoàn toàn tối đen. Đằng Thanh Sơn đang ở trong đường hầm, say mê xem bản đồ mê cung, cẩn thận tính toán.

- Sàng lọc lại, đến chín phần lộ tuyến cũng đã bị loại trừ rồi... Xác suất cao là ba mươi hai con đường! Xác suất lớn nhất, tổng cộng có mười ba con đường!

Đằng Thanh Sơn suy tư hơn nửa canh giờ, rốt cục loại trừ được nhiều con đường, sàng lọc ra một vài lộ tuyến phải đi.

Đằng Thanh Sơn cho rằng xác suất cao nhất là mười ba con đường này. Những đường này đều chạy qua hơn phân nửa Thiên Hồng Thủy Cung, hơn nữa, muốn tới mục tiêu cũng không có một con đường nào khác.

- Không có biện pháp, chỉ có thể thử từng đường một.

Ít đường đi, thời gian thử của Đằng Thanh Sơn cũng ít hơn. Nếu làm như các tông phái, thử qua loa, cũng phải mười ngày nửa tháng cũng không thành công.

- Ừm, theo cái này đi. Có thể sẽ đến một chỗ khá tốt! Đây là khu trung tâm, con đường có xác suất cao nhất trong mười ba đường, nó nối liền bốn đường.

Đằng Thanh Sơn cầm sơ đồ mê cung, tốc độ lập tức tăng lên rất nhanh, hóa thành một bóng đen, tựa như một bóng ma lướt trong đêm đen, chạy trong những đường hầm mê cung.

Căn cứ theo bản đồ, rẽ phải, quẹo trái...

Đại khái chạy mười dặm, Đằng Thanh Sơn đột nhiên dừng lại.

- Hả?

Tai Đằng Thanh Sơn hơi nhúc nhích.

- Hồ trưởng lão! Vvết thương của ngài ra sao rồi?

- Không có gì đáng ngại, chúng ta nhanh chóng hội họp với sư thúc đi... Đi! Ngã rẽ kế tiếp, trái phải.

...

Thính lực Đằng Thanh Sơn linh mẫn cực độ. Mặc dù thanh âm đối phương không lớn, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nghe được.

- Chúng ở bên trái ta đại khái sáu bảy trượng.

Đằng Thanh Sơn lập tức mở ra bản đồ mê cung, rồi xác định - Chúng tại đây!

Trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên vẻ tươi cười.

- Chúng lại đi theo lộ tuyến này à? Vậy... Lối lộ tuyến thông tới bảo tàng... Trong số ba mươi hai con đường chủ yếu, bây giờ chỉ có có hai đường thôi!

Hai người Hồ trưởng lão của Thanh Hồ Đảo, mặc dù đang ở một con đường cách sáu bảy trượng, nhưng...

Còn cách vách tường, Đằng Thanh Sơn căn bản không thể vọt qua bên đó được. Chỉ có một biện pháp...

- Quay đầu lại.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng quay đầu, tốc độ tăng lên đến cực hạn.

...

Nếu là người khác, cho dù hai người Hồ trưởng lão, cũng chỉ coi như đi mò. Bởi vì nơi con đường của hai người Hồ trưởng lão, có thể đi thông rất nhiều hướng. Nhưng Đằng Thanh Sơn vốn đã sàng lọc loại trừ rất nhiều, sau khi làm bài toán loại trừ, chỉ còn lại có hai con đường thôi.

Màn đêm chẳng ảnh hưởng tới Đằng Thanh Sơn chút nào. Thân ảnh như ma trơi lóe lên trên con đường, không ngừng đi tới. Hắn vòng một đường vòng lớn, rồi quay trở về. May mà tốc độ của Đằng Thanh Sơn xem ra nhanh hơn hai người Hồ trưởng lão rất nhiều. Dù sao hai người Hồ trưởng lão bây giờ không phải chạy trốn, nên tốc độ chạy chậm một chút.

Thời gian uống cạn một chén trà. Đằng Thanh Sơn đột nhiên nghe những tiếng gầm gừ.

- Phía trước có tiếng gầm? Lộ tuyến chính xác, mới có thể tồn tại yêu thú! Lộ tuyến này, quả nhiên là đúng rồi.

Nhãn tình Đằng Thanh Sơn sáng lên.

- Ừm, theo cự ly với tiếng gầm thì không xa lắm... Rất có thể, hai người bọn Hồ trưởng lão đã đụng phải yêu thú rồi.

Đằng Thanh Sơn mơ hồ cảm giác được vị trí tiếng gầm, lập tức tiếp tục đi tới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 33

Tiếng Gầm Bi Phẫn.

Thiên Hồng Thủy Cung tối đen, nhưng Đẳng Thanh Sơn tựa như đi trong đình viện nhà mình. Liên tục vượt qua những con đường, chẳng mấy chốc hắn cách nơi có tiếng gầm rất gần, rất gần.

- Gừ...

- Gừ...

Tiếng gầm cuồng nộ điên dại liên tiếp vang lên. Tiếng gầm như tiếng sấm vang vọng khắp cả mê cung. Những con đường dày đặc trong Thiên Hồng Thủy Cung chỉ cao gần ba trượng, khiến cho tiếng gầm sinh ra những tiếng vang không dứt, không ngừng truyền ra khắp nơi! Cách hơi xa một chút, chỉ sợ vì những tiếng vọng quá nhiều mà không thể xác định được vị trí.

Nơi một góc quanh.

Đẳng Thanh Sơn đứng đó, hướng mắt nhìn về trận đại chiến cách hắn ba mươi trượng phía trước. Một bên là Hồ trưởng lão mặc áo xanh! Hồ trưởng lão lúc trước suất lĩnh Kim Lân vệ của Thanh Hồ Đảo muốn đánh bất ngờ Duyên Giang thành, cuối cùng lại vì sự xuất hiện của hai người Đẳng Thanh Sơn, Yến Mạc Thiên cản trở làm Hồ trưởng lão thất bại trong gang tấc.

- Giỏi thật, lại có thể đấu được với Bạch Giác Thủy Tê.

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. Con yêu thú chiến đấu với Hồ trưởng lão cao đại khái gần hai trượng (năm thước), chiều dài gần bốn trượng (mười thước), toàn thân khổng lồ được phủ một lớp da trắng. Những đường gân và cơ bắp cuồn cuộn nổi lên khắp thân hình tráng kiện, tựa như những con rắn khổng lồ quấn quanh khắp người con yêu thú này.

Đây một loại thú cùng loại với trâu, trên đầu có một cái sừng trắng to lớn sắc bén, cặp đồng tử tỏa ra quang mang xanh biếc.

Bạch Giác Thủy Tê: một yêu thú cực lợi hại, cực kỳ hiếm thấy. Đại đa số thời gian sống trong nước, cũng có thể sống được trên lục địa. Đạt tới đỉnh cao, có thể uy hiếp được cao thủ tiên thiên kim đan. Nó có sức mạnh vô cùng, miệng có thể phun sương mù màu trắng.

- Nghiệt súc!

Hồ trưởng lão như một con bướm không ngừng bay bổng né tránh. Trường kiếm bốn thước biến thành ảo ảnh. Bốn vó Bạch Giác Thủy Tê tùy ý đạp bừa, cái đầu cứng như thép húc tới. Điên cuồng! Thỉnh thoảng miệng nó còn phun ra một hơi sương mù màu trắng... Làm người ta khó lòng phòng bị.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn rõ ràng thấy, một kiếm của Hồ trưởng lão đâm vào trong cơ thể Bạch Giác Thủy Tê. Nhưng chỉ có thể đâm sâu vào đại khái một thước, không thể đâm sâu hơn nữa. Đồng thời Hồ trưởng lão trong nháy mắt lập tức rút cây kiếm ngược ra. Con Bạch Giác Thủy Tê quay đầu phun mạnh ra một luồng sương mù màu trắng.

- Toàn thân cơ bắp của con Giác Bạch Thủy Tê vô cùng chặt chẽ. Chẳng những có sức mạnh vô cùng, mà phòng ngự của nó cũng rất mạnh.

Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục. Bạch Giác Thủy Tê không có lân giáp cứng rắn như con Xích Lân thú, chỉ có cơ bắp là đáng sợ.

Cũng tương tự như trâu cày. Thịt trâu bình thường có nhiều gân, do đó thịt trâu sống rất khó cắt.

Cùng một đạo lý như thế… Kết cấu thân thể con Bạch Giác Thủy Tê này cùng loại với trâu. Nhưng gân cơ của con Bạch Giác Thủy Tê thì vừa dày vừa lớn hơn gân trâu nhiều lắm, cơ bắp toàn thân cũng vừa cứng vừa nhiều! Mặc dù có thể đâm thủng tầng ngoài. Nhưng... Cơ bắp quá cứng, cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, dùng toàn lực đâm một kiếm thì cũng chỉ vào sâu một thước đã hết lực rồi.

- Yêu thú, quả thực có thiên phú lạ lùng. - Đằng Thanh Sơn thầm khen.

- Hống...

Bạch Giác Thủy Tê gầm lên điên cuồng. Hồ trưởng lão vừa né tránh được màn khí màu trắng, do đó thân mình hơi chậm một chút, bị con Bạch Giác Thủy Tê húc trúng văng ra phía sau rồi ngã xuống.

Bùng!

Hồ trưởng lão bao phủ trong vòng bảo hộ tiên thiên chân nguyên, cả người bị văng ra xa, va vào vách tường.

Bạch Giác Thủy Tê toàn thân đầy vết máu, gầm lên tiếp tục lao tới.

- Sức mạnh lớn thật.

Hồ trưởng lão rất đau đầu, - Con Bạch Giác Thủy Tê này tựa hồ cứ nhắm vào ta, chết sống gì cũng không cho ta đào tẩu.

Hồ trưởng lão căn bản không muốn tử chiến với Bạch Giác Thủy Tê, nhưng... Trong hoàn cảnh tối tăm, con Bạch Giác Thủy Tê sống bao nhiêu năm tại đây lại có thể nhìn rất xa.

Với tốc độ của Bạch Giác Thủy Tê có thể so với tiên thiên kim đan, thêm vào thị lực trong đêm tối, do đó có thể đuổi theo Hồ trưởng lão khá dễ dàng. Hồ trưởng lão muốn chạy cũng không thoát, chỉ có thể đánh một trận!

...

- Cơ hội tốt.

Trong tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện hai thanh phi đao, hắn nhìn như đóng đinh vào một người một yêu thú ở đàng xa.

Bình thường với thực lực lúc này của Đằng Thanh Sơn, muốn giết cường giả tiên thiên kim đan của Thanh Hồ Đảo thì chênh lệch quá xa! Nhưng lúc này... Tên Hồ trưởng lão đang đánh nhau kịch liệt với Bạch Giác Thủy Tê, chính là một cơ hội tốt.

- Hồ trưởng lão, không tiễn.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt lại, rồi hai tay đồng thời vung lên... Hai luồng hàn quang đồng thời xẹt vào không gian đen kịt!

...

"Muốn giết Bạch Giác Thủy Tê... Với bắp thịt cứng rắn của nó, chỉ có nước đâm vào chỗ yếu hại mới có thể thành công". Cả người Hồ trưởng lão cũng rách nát tả tơi. Đánh nhau hơn mười hiệp, mặc dù hắn không trọng thương, nhưng liên tục bị đánh bay, cũng bị chấn động đến mức ngũ tạng lục phủ vô cùng khó chịu, "Con Bạch Giác Thủy Tê này cũng rất chú ý tới chỗ yếu hại". Hồ trưởng lão cũng hiểu rõ, những chỗ yếu hại của Bạch Giác Thủy Tê, chủ yếu là ở mắt, cổ ....

Nhưng nếu Hồ trưởng lão muốn công kích vào chỗ yếu hại, Bạch Giác Thủy Tê khẳng định sẽ phun một luồng sương mù màu trắng ra. Một khi bị phun trúng, cho dù không chết, cũng sẽ trọng thương. Hoàn toàn sẽ bị cái miệng rộng của con Bạch Giác Thủy Tê đang nổi điên kia cắn thành thịt vụn.

Do đó, Hồ trưởng lão mỗi lần đều tránh xa chính diện Bạch Giác Thủy Tê, bởi vì Bạch Giác Thủy Tê còn có một chỗ yếu hại khác...

"Công kích nửa thân dưới nó, đâm vào trong tạng phủ, lại dùng tiên thiên chân nguyên phá vỡ ngũ tạng lục phủ nó". Hồ trưởng lão thầm nhủ trong lòng.

Tựa hồ hơi vô sỉ, nhưng khi ở chỗ sinh tử, ai thèm quan tâm tới thể diện.

- Gừ...

Trí tuệ của Bạch Giác Thủy Tê có thể so với nhân loại, làm sao tùy tiện để Hồ trưởng lão thực hiện được?

- Vù!

Cái chân to một cách đáng sợ như một cây cột đá gạt mạnh qua. Lực chân rất mạnh làm cho không khí bị ép tạo thành những sóng gợn tới mức mắt thường cũng có thể thấy được.

- Trúng phải tổng cộng ba mươi hai kiếm của ta, mặc dù không phải vào chỗ yếu hại, nhưng tốc độ của nó đang từ từ chậm lại.

Hồ trưởng lão đang muốn lui về phía sau né tránh, đột nhiên lỗ tai hắn nghe được cái gì đó, sắc mặt chợt đại biến.

Hai tiếng rít chói tai, mang theo không khí chấn động kịch liệt, nhanh chóng ép tới!

- Có người tập kích! - Hồ trưởng lão cực kỳ hoảng sợ.

Phía trước có chân của con Bạch Giác Thủy Tê, phía sau có hai thanh phi đao.

- Là ai!

Hồ trưởng lão gầm lên một tiếng, quay người né qua rất nhanh. Cái chân to như một vồ sắt xẹt qua trước ngực hắn. Trường kiếm dài bốn thước trong tay Hồ trưởng lão lóe lên hàn quang.

- Choang!

- Phốc!

Một thanh phi đao bị chặt nát, nhưng một thanh phi đao khác đâm vào đùi Hồ trưởng lão!

- Lợi hại!

Đằng Thanh Sơn đang đứng xa xa trong bóng tối thầm khen, - Có thể ngắn ngủn chốc lát, bằng vào năng lực của tiên thiên kim đan khống chế không gian, né tránh được một chân, đánh nát một phi đao của ta, chỉ trúng phải có một đao. Lại còn không phải là chỗ yếu hại. Thủ đoạn như thế quả là rất ghê gớm.

Đằng Thanh Sơn cũng hơi tiếc. Khi phi đao đã bắn ra, đặc biệt là lúc tới gần Hồ trưởng lão, mình căn bản không thể khống chế được đường bay của phi đao! Bởi vì luồng tinh thần liên lạc tựa hồ bị ngăn cách.

“Tiên thiên kim đan, có thể thông qua tinh thần cường đại, khống chế không gian chung quanh, hủy bỏ lực cản không khí. ‘Thần’ cường đại như thế, có thể ngăn cách liên lạc tinh thần giữa ta và phi đao, cũng không có gì lạ.” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. Tiên thiên kim đan sở dĩ có thể công kích mà không sinh ra

lực cản không khí, chính là dựa vào tinh thần cường đại, cũng chính là 'Thần' trong Tinh Khí Thần.

...

- Tần Lang, vì sao ngươi ám toán ta!!! - Hồ trưởng lão phẫn nộ gầm lên.

Đùi trúng một phi đao, tốc độ Hồ trưởng lão giảm mạnh.

- Bùng!

Hồ trưởng lão bị thương, nên né tránh chậm, bị cái chân khổng lồ nện mạnh vào trường kiếm trong tay. Trường kiếm bị ép mạnh đánh vào ngực Hồ trưởng lão, khiến lão tựa như một bao cát, nện mạnh vào vách tường.

Vách tường của con đường rung động dữ dội.

- Ầm!

Bạch Giác Thủy Tê phóng tới như một tia chớp. Hồ trưởng lão nhảy bật lên, cố tránh khỏi hiểm địa.

- Tần Lang!!! - Hồ trưởng lão phẫn nộ gào lên.

...

- Lão gia hỏa này, lại đoán ra là ta làm.

Ở một góc quanh xa xa, Đằng Thanh Sơn he hé nhìn ra.

- Chắc lão đoán ra. Lúc trước mình thi triển thủ đoạn phi đao với đám tiên thiên cường giả! Sau đó, lại xuống đây.

Lúc trước khi đám tiên thiên cường giả cùng xuống đáy hồ, mọi người Thanh Hồ Đảo đều biết tuyệt đại đa số những người ở đây. Chỉ có tên Tần Lang là chúng không hề có một chút thông tin

nào hết. Do đó chúng cũng hỏi một chút, những người tông phái khác cũng nói là Đằng Thanh Sơn có tuyệt kỹ phi đao.

- Hồ trưởng lão! Muốn trách thì trách các ngươi tùy ý giết chóc thợ săn Đại Duyên Sơn đi...

Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm thầm nói, tay lại một lần nữa bắn ra hai thanh phi đao.

Veo! Veo!

Đám người đứng đầu Thanh Hồ Đảo, hạ lệnh giết sạch gần hai trăm thợ săn bị bắt. Đối với chúng, chỉ là để giữ bí mật! Về phần giết chết nhiều thợ săn như vậy, chúng chẳng hề có cảm giác gì. Theo bọn họ việc chúng giết chết nhiều người như vậy cũng chẳng khác gì đạp chết một đám kiến.

Song, sự trả thù cuối cùng đã tới rồi!

...

Khi ' thần ' của Hồ trưởng lão nhận thấy không gian dập dờn, phán đoán ra có hai thanh phi đao nữa bắn tới, không khỏi biến sắc. Chân lão hắn đã bị thương, lần lượt gặp phải nguy cơ, bây giờ hai thanh phi đao nữa bắn tới, hắn hẳn phải chết. Hồ trưởng lão sắc mặt dữ tợn, gào lên một tiếng:

- Tần Lang! Thanh Hồ Đảo nhất định sẽ báo thù cho ta!!!

Tiếng gào vang lên lồng lộng, quanh quẩn khắp nơi. Một kiếm rất mạnh chợt đâm vào yết hầu Bạch Giác Thủy Tê. Dù sao cũng sắp chết. Có chết, cũng phải kéo theo một tên chết theo.

- Gừ...

Bạch Giác Thủy Tê không ngu, lúc này nó gầm lên phun ra màn sương mù màu trắng, đồng thời thoái lui rất nhanh!

- Xoẹt!

Một kiếm đâm vào một bên cổ Bạch Giác Thủy Tê.

Xoẹt!

Xoẹt!

Đồng thời khi Hồ trưởng lão đâm ra một kiếm, hai thanh phi đao cũng đâm vào cơ thể hắn. Một thanh cắm vào eo lưng, một thanh bắn trúng sau lưng, đâm vào lồng ngực.

- Vù...

Màn sương mù màu trắng bao phủ khắp người Hồ trưởng lão. Hồ trưởng lão trong nháy mắt biến thành người băng màu trắng.

- Hống...

Con Bạch Giác Thủy Tê cổ chảy máu ròng ròng, nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lui ngược về sau, cái chân tráng kiện đạp mạnh một cái, đạp nát người băng thành một đống băng vụn.

- Gừ...

Bạch Giác Thủy Tê gầm lên một tiếng, tốc độ chảy máu ở cổ cũng đã chậm lại. May mà da dày thịt cứng, lại lùi lại rất nhanh, nên nó chỉ bị trọng thương, cũng không chết theo Hồ trưởng lão.

Bạch Giác Thủy Tê bị trọng thương quay đầu lại, chạy vào một đường hầm.

...

Một con rắn khổng lồ toàn thân đỏ sậm, dài chừng một trượng (hai thước năm) nằm trong một con đường, hai bên vách tường còn đầy những vết máu, cùng với những hố nhỏ đang được khôi phục rất nhanh. Cạnh đó không xa, Triệu Đan Trần với khuôn mặt

tuấn tú đang khoanh chân ngồi điều tức.

- Tần Lang! Thanh Hồ Đảo ta nhất định sẽ báo thù cho ta!!!

Tiếng gầm bi phẫn, cứ quanh quẩn vang vang trong Thiên Hồng Thủy Cung không ngừng. Thiên Hồng Thủy Cung phương viên hơn mười dặm, với năng lực của cường giả tiên thiên kim đan, tiếng gầm giận dữ, vang vọng hơn mười dặm là việc rất đơn giản.

Triệu Đan Trần biến sắc.

- Là thanh âm của Hồ trưởng lão! Tần Lang giết Hồ trưởng lão rồi à?

Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến, - Tên Tần Lang chỉ là một tiên thiên thực đan mà thôi?

Mặc dù không rõ Tần Lang vì sao có thể giết chết được Hồ trưởng lão vốn là tiên thiên kim đan, nhưng trong lòng Triệu Đan Trần cũng xuất hiện những luồng sát khí.

- Tần Lang này, lúc trước vạch trần cửa vào Vô Để Động! Bây giờ lại hại chết Hồ trưởng lão!

Trong mắt Triệu Đan Trần tràn đầy sát ý.

- Ta nhất định phải bầm thây thành ngươi vạn đoạn!

...

Tiếng gào thét trước khi chết của Hồ trưởng lão truyền khắp cả Thiên Hồng Thủy Cung. Xạ Nhật Thần Sơn, Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo, Tiêu Dao Cung cùng với những tiên thiên cường giả nhàn tản, ai nấy đều thảo luận rất hứng thú về việc Tần Lang vì sao giết chết Hồ trưởng lão.

Đối với việc này, chẳng ai tỏ ra không đồng tình. Dù sao trước

đó, mọi người cũng đã liên thủ đánh đám người của Thanh Hồ Đảo.

...

Chẳng những trong Thiên Hồng Thủy Cung, đến cả bốn người Cổ Ung đang ở cửa cung bên ngoài Thiên Hồng Thủy Cung, đang lẳng lặng chờ đợi tin tức tranh đoạt bảo tàng cũng nghe tiếng gầm lên bi phẫn đó.

- Tần Lang! Thanh Hồ Đảo nhất định sẽ báo thù cho ta!!!

Bốn người Cổ Ung sắc mặt đại biến.

- Là thanh âm Hồ trưởng lão.

Sư muội của Cổ Ung cũng biến sắc.

- Hồ trưởng lão hẳn là chết rồi! Bên trong đó khẳng định đang đại khai sát giới. Không biết, người của Thanh Hồ Đảo chúng ta có thể sống được mấy người.

Ai nấy đều lo lắng - Tên Tần Lang tìm ra cửa vào bí mật của Vô Để Động, lại giết Hồ trưởng lão... Tên hỗn đản này nhất định phải cho nó ăn thiên đao vạn quả!

Người của Thanh Hồ Đảo sớm đã hận Tần Lang thấu xương.

Sắc mặt Cổ Ung vẫn âm trầm như nước, nói trầm trầm:

- Tên Tần Lang, nhất định phải giết! Còn phải làm hắn chết trong thống khổ vô tận!

Liễu trưởng lão nguyên lúc trước đi cùng Hồ trưởng lão, vì gặp phải Bạch Giác Thủy Tê, chỉ một chiêu mà một cánh tay của Liễu trưởng lão đã bị màn sương mù màu trắng làm đông cứng, vỡ nát ra. Cánh tay phải lão cơ hồ có thể nói đã bị phế. Hắn ở đó cũng chỉ là gánh nặng. Do đó Hồ trưởng lão cho phép hắn đi trước, còn ở

lại đấu với Bạch Giác Thủy Tê.

Đường hầm âm u Con Bạch Giác Thủy Tê quay đầu lại chạy về phía lão. Lão sợ hãi vội chạy trốn. Nhưng, chạy trốn cũng không kịp, hắn chỉ có thể nấp vào một đường hầm.

- Con Bạch Giác Thủy Tê này, khẳng định đã nhìn thấy ta rồi.

Liễu trưởng lão nhìn chằm chằm vào ngã rẽ. Cặp mắt xanh lè của Bạch Giác Thủy Tê lóe ra quang mang hãi nhân, nhưng chỉ liếc một cái rồi theo lộ tuyến của mình bỏ đi.

- Không giết ta sao?

Liễu trưởng lão thở phào một hơi. Yêu thú cũng có trí tuệ. Bạch Giác Thủy Tê có thể phán đoán ra tên nhân loại đang chạy trốn này có thực lực rất yếu, không có uy hiếp gì với nó.

Nó bây giờ bị trọng thương, cần phải chữa thương khôi phục. Nên cũng không thèm để ý tới tên nhân loại này. Khi Liễu trưởng lão vừa thở phào một hơi.

- Veo!

- Veo!

Hai thanh phi đao phá không bay tới tấn công.

Tai Liễu trưởng lão vừa nghe thấy, không khỏi sắc mặt đại biến, kinh hãi hô:

- Tần Lang!

Chiến đao trong tay trái khua lên như chớp hóa thành một vòng sáng.

- Choang!

- Choang!

Một thanh phi đao hóa thành những mảnh vỡ, một thanh phi đao khác chỉ lắc lư một chút, trực tiếp đâm thủng màn hào quang tiên thiên chân nguyên ngoài thân của Liễu trưởng lão, rồi đâm thẳng vào bụng Liễu trưởng lão, máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ cả y bào.

- Tay trái dùng đao, quả là không thuận.

Liễu trưởng lão thầm hận. Phi đao quá nhanh, thân thể hắn không kịp né tránh, nhưng tốc độ chiến đao của hắn khua lên vẫn có tác dụng. Nếu tay phải hắn không phế, há có thể trúng chiêu đơn giản như vậy.

- Ầm ầm...

Một thân ảnh cuồng mãnh, như một pho tượng ma thần từ trong bóng đêm lao ra, tốc độ cực nhanh. Cuối cùng, Liễu trưởng lão cũng thấy rõ ràng khuôn mặt đối phương:

- Tần Lang!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 34

Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn

Đường hầm tối đen, Liễu trưởng lão phát hiện người đang đánh tới chính là Tần Lang, lập tức nổi điên lên:

- Tốc độ của Tần Lang còn nhanh hơn cả ta. Ta bây giờ bị thương, nếu chạy, hắn khẳng định sẽ dùng phi đao tiếp tục công kích. Nếu tiếp tục như vậy, ta hẳn phải chết. Như thế còn không bằng đánh một trận.

Trong nháy mắt, Liễu trưởng lão trở nên bình tĩnh, ánh mắt thu liễm, tay trái nắm chặt lấy chiến đao.

- Nhận lấy cái chết đi.

Tiếng hét trầm trầm vang vọng cả đường hầm.

-Ầm.

Không khí nổ tung. Một bàn tay thép như muốn xé rách cả không khí, mang theo những sóng gợn không gian chấn động, trong nháy mắt tới trước mắt Liễu trưởng lão.

- Choang.

Chiến đao nhanh chóng đánh thẳng vào một trảo của Đằng Thanh Sơn.

- Phá.

Đằng Thanh Sơn cả người bốc lên, hữu quyền như một con giao long uốn lượn trên mặt nước, mang theo tiếng rít chói tai ầm ầm lao tới, thoạt nhìn tựa như một thanh trường thương sắc bén. Một quyền nhanh và mãnh liệt như sấm dữ, nhanh như chớp, mang theo một tàn ảnh màu đỏ, khi tới trước người Liễu trưởng lão, uy lực đột nhiên tăng vọt.

Oang ~~

Phá vỡ không gian tựa như một mũi khoan điện.

- Bùng.

Như nện vào mặt trống, Đằng Thanh Sơn không khỏi lui một bước. Còn Liễu trưởng lão thì bắn về phía sau ba trượng. Một quyền nữa của Đằng Thanh Sơn lại không thành công bị bắn ngược lại.

- Chân Ngã Chi Cảnh? - Sắc mặt Đằng Thanh Sơn khẽ biến.

Chỉ thấy Liễu trưởng lão sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt bình tĩnh tựa như hồ sâu, tất cả tinh quang đều thu liễm, một thanh chiến đao trong tay trái, cầm xéo trước mặt, mũi chiến đao ẩn ẩn có đao mang băng hàn lục sắc lóe ra.

- Tần Lang, muốn giết ta?

Liễu trường lạnh lùng nói.

- Chỉ với chút thủ đoạn đó của ngươi mà cũng xứng giết ta sao?

- Ờ

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Ngươi cứ từ từ mà xem thủ đoạn của ta nhé.

Đường hầm tối đen, một cường giả bao phủ trong hỏa quang, và một cường giả bao mình trong hào quang màu băng lục đang giằng co.

- Oang.

Quần của Đằng Thanh Sơn chợt căng phồng lên, chân đạp mạnh một cái, khiến cho mặt đất phải lắc lư, còn bản thân hắn thì nương vào phản lực áp dụng công pháp Thiên Nhai Hành, hóa thành một tàn ảnh màu đỏ rực, khoảng cách mấy trượng trong nháy mắt đã bị vượt qua.

Liễu trưởng lão đang ở trong trạng thái Chân Ngã Chi Cảnh, trước thế công cuồng mãnh của Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn không đổi sắc mặt.

- Veo.

Một đao nhìn như tùy ý. Mũi đao chém vào bàn tay Đằng Thanh Sơn đang đeo quyền sáo Thiên Ưng Trảo. Tay phải hắn không tổn hao chút nào.

- Choang.

Tiếng kim loại va chạm vừa vang lên, Liễu trưởng lão đã nhanh chóng triệt đao. Tay trái Đằng Thanh Sơn, nhanh như thiểm điện chụp vào chiến đao của Liễu trưởng lão.

- Hừ.

Khóe miệng Liễu trưởng lão nhếch lên một nụ cười lạnh, chiến đao trong tay chạm nhẹ vào tay trái Đằng Thanh Sơn một chút, tùy tiện chống đỡ một trảo của Đằng Thanh Sơn, đồng thời cả người Liễu trưởng lão mượn lực lui về phía sau, trong nháy mắt...

- Long Hình, Hổ Phác.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn ngưng trọng. Song chưởng trong nháy mắt hóa thành một con mãng xà, nhanh chóng cuốn lại, hai chân đạp mạnh xuống đất một cái, tung một Hổ Phác lao tới.

Cận chiến.

Song chưởng quấn chặt.

Bây giờ Liễu trưởng lão đã cụt một tay rồi làm sao trốn kịp?

- Muốn chết.

Sắc mặt Liễu trưởng lão trở nên lạnh lùng, chiến đao trong tay bộc phát ra hào quang lạnh lẽo màu băng lục chói mắt bổ về phía song chưởng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhếch lên một nụ cười lạnh...

- Răng rắc...

Tiếng xương gãy vang lên.

Hai tay Đằng Thanh Sơn tựa như hai con rắn quấn quanh Liễu trưởng lão đã cụt một tay, làm Liễu trưởng lão cả người gập thành một đường cong quỷ dị.

- Sao có thể như vậy?

Liễu trưởng lão sợ ngây người. Chân Ngã Chi Cảnh chính là căn cứ vào quĩ tích đường đi, phát sinh ra khống chế hoàn mỹ nhất, làm cho người chiến đấu bị khống chế hoàn toàn, nhưng bây giờ sự tình lại xảy ra ngoài ý liệu của hắn.

- Bùng.

Đầu gối Đằng Thanh Sơn thúc lên một cú rất mạnh, nện vào bụng Liễu trưởng lão. Chỉ riêng nói về sức mạnh, sức mạnh từ

chân của Đằng Thanh Sơn vượt xa cánh tay.

Đầu gối trong nháy mắt đâm thủng vòng tiên thên chân nguyên, một luồng khí lực mạnh mẽ xuyên qua bụng, trong nháy mắt hủy diệt đan điền yếu hại của Liễu trưởng lão.

Một khi Đan điền bị hủy diệt, Liễu trưởng lão còn không bằng một cao thủ hậu thiên.

- Liễu trưởng lão, ngươi đã nhìn thủ đoạn của ta rồi chứ?

Đằng Thanh Sơn buông tay. Liễu trưởng lão vô lực ngã ngồi xuống. Hắn ôm bụng, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn:

- Ngươi … tay ngươi vừa rồi sao lại như vậy? Không có khả năng, không có khả năng phát sinh những việc thế này được.

Cho dù đan điền bị hủy, Liễu trưởng lão vẫn không dám tin.

- Những người khác làm không được, không có nghĩa là ta làm không được. - Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Vừa rồi, một đao của Liễu trưởng lão, theo lẽ thường sẽ không cho phép Đằng Thanh Sơn thừa cơ hội. Nhưng hai cánh tay của Đằng Thanh Sơn tựa như không có xương, uốn lượn thành một đường cong quỷ dị, hóa không thể thành có thể, thật sự đi vòng qua chiến đao, quấn chặt lấy cánh tay của Liễu trưởng lão, rồi sau đó xiết đứt.

- Trước khi chết, nói cho ngươi một bí mật.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Hả? - Liễu trưởng lão trợn mắt…

Vì Đằng Thanh Sơn lúc này đã tháo mặt nạ ra.

- Đằng...

Tiếng hô khủng khiếp của Liễu trưởng lão còn kịp thốt ra, một đạo hỏa quang đã bắn thủng yết hầu. Tiên thiên cường giả bị hủy đan điền, cũng chỉ là một người thường thôi.

Liễu trưởng lão đã chết.

- Ầm.

Liễu trưởng lão vô lực ngã xuống. Nhưng vẻ hoảng sợ trong mắt hắn vẫn đọng lại trong mắt, tựa hồ nhìn thấy một chuyện gì mà hắn không dám tin. Hắn không dám tin. Người giở thủ đoạn tàn nhẫn với Thanh Hồ Đảo như vậy, có thể giết chết hắn, lại là Đằng Thanh Sơn năm nay gần mười bảy tuổi.

Đúng, Thanh Sơn.

Trước khi chết, hắn đã thấy, Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Đáng tiếc, hắn không có biện pháp nói cho những người khác.

Đằng Thanh Sơn đeo lại mặt nạ da người:

- Cánh tay uốn thành khúc? Hừ, nếu nói về việc khống chế thân thể, tiên thiên cường giả các ngươi cho dù cả trăm năm nữa, cũng không có cách nào so được với ta.

Người ở đây tu luyện theo con đường bất đồng, chuyên môn luyện nội kình, theo đuổi tiên thiên. Con đường này coi trọng nội kình của tiên thiên chân nguyên.

Còn đường lối của nội gia quyền, coi trọng việc khống chế thân thể, bất luận là lục phủ ngũ tạng, khí huyết lưu động, hay là xương gân cơ bắp. Nói về việc khống chế thân thể, tiên thiên cường giả đích xác thua quá xa.

Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn đã gặp một trong ba người đứng đầu của Thần Quốc là Thấp Nô, tu luyện Cổ Du Già Thuật đến mức tận cùng thành một Đại tông sư, có thể làm cho cánh tay uốn

khúc như không có xương.

Kiếp này, về mặt khống chế thân thể, có thể nói Đằng Thanh Sơn đã đạt tới một đỉnh cao trước đó chưa từng có. Về sự mềm dẻo, còn còn mạnh hơn Thấp Nô một bậc.

- Nội gia quyền của ta, chính là ưu thế đặc biệt về thân thể. Lúc đánh cận thân mới có thể phát huy công dụng lớn hơn. Nhưng, tiên thiên cường giả lợi hại há có thể cho phép ta tùy tiện cận thân?

Đằng Thanh Sơn thầm than: "Giết một Liễu trưởng lão cụt một tay, đã khó khăn như vậy rồi, về mặt cảnh giới của ta, đích xác là còn rất yếu".

Sức mạnh thân thể và tiên thiên chân nguyên, cộng lại, Thanh Sơn có thể so được với cường giả tiên thiên thực đan. Cảnh giới của Đằng Thanh Sơn lúc này vẫn chỉ là cảnh giới Nhập Vi. Còn đám cường giả tiên thiên thực đan nếu không phải là Chân Ngã Chi Cảnh thì cũng là Vong Ngã Chi Cảnh. Trừ phi gặp trường hợp như lần này, đột nhiên thi triển kỳ chiêu làm cho đối phương không thể ngờ được, như vậy mới có thể giết chết đối phương. Nếu không, cảnh giới mà khác biệt như vậy, Đằng Thanh Sơn quả rất khó có thể giết chết được đối phương.

- Với thực lực ta bây giờ, đụng phải cường giả tiên thiên thực đan quả là vô cùng gian nan. - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Mặc dù hắn tự mình giết chết vài trưởng lão Thanh Hồ Đảo. Một tên ở ngoài cửa Thiên Hồng Thủy cung, bị Đằng Thanh Sơn âm thầm tập kích, chết rất oan uổng. Một tên vì gặp phải rất nhiều người đuổi giết, bất chấp chạy loạn, nhưng lại đâm đầu vào bức tường cứng như sắt do chính Vũ Hoàng chế tạo, vỡ đầu mà chết. Còn Hồ trưởng lão, nói đúng ra là Đằng Thanh Sơn mượn đao giết người, về phần Liễu trưởng lão thì đã bị cụt một tay.

Đương nhiên có thể có chiến tích như vậy, cũng là nhờ Đằng Thanh Sơn lợi dụng ưu điểm của mình, bất chấp thủ đoạn giết chết đối phương.

Giết người, cứ thành công là xong.

Khi thực lực rất mạnh, có thể chính diện đàn áp đối thủ. Còn khi thực lực còn yếu, ngu ngốc mà chính diện khiêu chiến thì chết cũng đáng đời.

Đường hầm tối đen, nam tử đẹp trai tóc bạc Triệu Đan Trần lặng yên đi tới, không phát ra tiếng động nào.

- Qua ba ngã rẽ nữa, sẽ đi tới chỗ giấu bảo tàng.

Triệu Đan Trần cảm thấy kích động vạn phần.

- Lần này đi vào bao nhiêu trưởng lão, sợ đa số đều gặp bất trắc rồi. Thanh Hồ Đảo ta hy sinh nhiều như vậy, cũng có giá trị. Chỉ cần tới được kho báu Vũ Hoàng….

Quay đầu lại liếc mắt nhìn, khóe miệng Triệu Đan Trần chợt nhếch lên một cười lạnh.

- Con lừa ngốc! Lại tu luyện cả phép Thích Già Tâm Kinh cực kỳ thần bí trong Ma Ni Tự. Hơn nữa, trong sáu đại thần thông, sợ cũng đã luyện thành bốn loại là Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thần Túc Thông, Tha Tâm Thông rồi. La Hán nghiệp của lão chắc đã đại thành. Bị lão lằng nhằng bám theo quả là khó dứt ra hơn cả dã cẩu.

Triệu Đan Trần hồi ức lại một chút, thầm than không ngớt.

Thú Vương Ô Hầu là người đầu tiên tiến vào Thiên Hồng Cung.

Triệu Đan Trần và lão tăng với cặp mày dài đi theo phía sau.

Ngay từ đầu, Triệu Đan Trần còn cố ý đi nhầm lộ tuyến. Vì hắn đoán ra, lão tăng với cặp mày dài này phỏng chừng đang theo dõi hắn. Với bản lĩnh tu luyện Thích Tâm Kinh của lão tăng có cặp mày dài này, việc theo dõi êm như ru là hoàn toàn không khó. Triệu Đan Trần đi vòng hồi lâu, hơn nữa nghĩ đủ mọi phương pháp để thoát khỏi lão.

Rốt cục, hắn cũng cho rằng đã thoát khỏi được. Sau đó, lại đi trở lại theo lộ tuyến chính xác. Thế nhưng, trong lúc vô ý, hắn khiếp sợ phát hiện ra lão tăng với cặp mày dài đó vẫn còn đi theo hắn.

Lần thứ hai, Triệu Đan Trần hao phí vô số tâm lực, cuối cùng mới gạt lão tăng với cặp mày dài đi vòng vào một ngã rẽ sai. Cuối cùng Triệu Đan Trần cười lớn ba tiếng, rồi bỏ đi.

- Ma Ni Tự, không hổ là đệ nhất đại tông phái. Thích Tâm Kinh là một trong những thiên cấp mật điển của Ma Ni Tự, không có cái nào không huyền bí khó lường.

Triệu Đan Trần thầm than một tiếng. Nếu nói về các loại bí tịch trong thiên hạ, không có tông phái nào có thể so được với Ma Ni Tự. Nguyên nhân, là trong tứ đại chí cường giả, chỉ có Thích Già Tổ Sư là tiêu phí công sức vào việc kiến tạo tông phái, sáng chế ra rất nhiều loại công pháp thần kỳ. Còn Vũ Hoàng và Tần Lĩnh Thiên Đế, hao phí ít công sức vào tông phái, số lượng bí tịch cũng ít hơn nhiều.

Đương nhiên, năm phái khác cũng không có khả năng so sánh được với Doanh Thị gia tộc và Vũ Hoàng môn.

- Nhưng khi có bảo tàng Vũ Hoàng, Thanh Hồ Đảo ta nhất định sẽ mạnh lên rất nhiều.

Triệu Đan Trần cảm thấy cả người nóng rực lên. Khi đi đến một góc quanh gần nhất, Triệu Đan Trần nhìn về phía Bảo tàng...

Giữa vách tường trên con đường này, có treo hai viên minh châu. Hạt minh châu tản ra ánh sáng xanh biếc sâu thẳm, chiếu sáng chung quanh hơn mười trượng. Còn vách tường bên cạnh là một cái cầu thang, đi xuống phía dưới.

- Kho báu Vũ Hoàng ở trong đó rồi. - Triệu Đan Trần mừng rỡ.

- Ha ha, Triệu Đan Trần, đi đường khổ cực quá.

Một tiếng cười sang sảng vang lên. Triệu Đan Trần hoảng sợ quay đầu lại... Chỉ thấy từ trong bóng đêm xuất hiện một bóng người.

Chính là Thú Vương Ô Hầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 35

Ngươi Không Có Duyên Với Bảo Tàng

Quang mang xanh biếc mờ mờ, chiếu rọi hơn mười trượng chung quanh. Trong một góc quanh rất tối, Triệu Đan Trần nhìn Thú Vương Ô Hầu với vẻ khó có thể tin được.

- Không có khả năng! Từ đầu tới đuôi, ta không dám buông lỏng một giây phút nào. Ta đã lần lượt thử... Đến cả lão trọc đầu tu luyện Thích Già Tâm Kinh cũng bị ta cắt đuôi. Ngươi … ta trước giờ chưa phát hiện ra ngươi bao giờ.

Đầu óc Triệu Đan Trần hoàn toàn rối loạn. Thanh Hồ Đảo tổn thất nhiều người như vậy, cũng chính là vì có được kho báu Vũ Hoàng này!

Nếu có thể có được bảo tàng, mọi tổn thất đều rất đáng giá. Nhưng, vào thời điểm quyết định nhất, Thú Vương Ô Hầu lại xuất hiện. Nói về thực lực, Ô Hầu có thể tùy tiện giết chết hắn!

Thiên bảng đệ nhất, thực lực không có gì phải nghi ngờ!

- Ha ha... Thích Tâm Kinh vô cùng huyền bí, nhưng lão hòa thượng đó còn chưa tu luyện tới mức cao thâm. Nói về thuật ẩn giấu theo dõi, muốn so với ta thì lão già đó còn kém xa!

Ô Hầu cười to nói. Tiếng cười vang vọng khắp đường hầm, tạo thành những tiếng vọng cứ quanh quẩn mãi.

- Ta phải cảm tạ ngươi mới đúng. Nếu không có ngươi, sao ta có thể tìm được nơi này chứ.

Thiên Bảng đệ nhất, lại ngồi trên đó rất vững vàng ba mươi năm! Thú Vương Ô Hầu có thể nói mọi mặt đều là sở trường.

Vốn đang hoảng hốt, nhưng chẳng mấy chốc Triệu Đan Trần đã khôi phục lại vẻ trấn định. Bất luận như thế nào, sự tình cũng đã phát sinh, có thống khổ cũng phải chấp nhận.

Cái hắn có khả năng làm bây giờ là tận lực xoay chuyển tình thế.

- Ô Hầu.

Đan trần trầm giọng nói.

- Để có bảo tàng Vũ Hoàng, Thanh Hồ Đảo ta tổn thất thảm trọng. Còn Ô Hầu huynh ngươi một mình một người, vô môn vô phái! Trong số bảo bối trong kho báu Vũ Hoàng, chỉ sợ không nhiều tác dụng lắm với Ô Hầu ngươi. Hay là như thế này đi... những gì trong kho báu Vũ Hoàng mà hữu dụng với cá nhân ngươi, ngươi có thể chọn thứ tốt nhất mang đi. Nếu những gì có lợi ích để phát triển tông phái... xin để lại cho Thanh Hồ Đảo ta! Chúng ta chia ra theo nhu cầu, hơn nữa ta cũng có thể làm chủ, cho ngươi có ba lượt cơ hội được Thái thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo ta ra tay giúp ngươi, như thế nào?

- Hả? Thái thượng trưởng lão, Chính là Hạt Tử Kiếm Thánh? (kiếm thánh mù)

Thú Vương Ô Hầu kinh ngạc nói...

Hơn hai trăm năm trước, đảo chủ Thanh Hồ Đảo xếp hạng hai trong Thiên Bảng, hơn nữa được gọi là Thiên Nhãn Kiếm Thánh, nhưng có người nói lén sau lưng là Hạt Tử Kiếm Thánh.

Nhưng gọi là “hạt tử” (người mù) thì rõ ràng là không tôn kính... Bên ngoài, cũng không có ai nói thẳng trước mặt người của Thanh Hồ Đảo như vậy.

Hạt Tử Kiếm Thánh này sau đó giác ngộ, đạt tới hư cảnh, cũng ẩn cư ở Thanh Hồ Đảo, rất ít khi ra tay.

Nhưng chỉ mấy lần lão ra tay, cũng đủ cho làm các thủ thiên hạ biết rằng vị Hạt Tử Kiếm Thánh này đã đạt tới cảnh giới quỷ thần khó dò rồi... Lướt mắt khắp Cửu Châu, người mà có thể xếp ngang hàng với hắn có thể đếm được bằng đầu ngón tay. Vị cường giả hư cảnh này cũng là chỗ dựa để Thanh Hồ Đảo tung hoành cả Dương Châu!

- Cường giả hư cảnh ra tay giúp ta ba lượt à? Trong bảo tàng này, lấy ra một thứ có lợi nhất cho cá nhân để mang đi phải không?

Ô Hầu cười khà khà nói.

- Điều kiện rất khá.. ta cũng có chút động tâm rồi đấy. Đáng tiếc là Ô Hầu ta chẳng biết cứng mềm. Cho dù ta không dùng đến bảo tàng thì cũng ném xuống biển, cũng không để cho người của Thanh Hồ Đảo dùng đâu.

Triệu Đan Trần giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch, run rẩy giận dữ chỉ Ô Hầu:

- Ô Hầu ngươi... Ngươi đừng ép người quá đáng! Thái thượng trưởng lão Thanh Hồ Đảo mà muốn giết ngươi, cũng như đạp chết một con kiến thôi.

Triệu Đan Trần nói trầm trầm:

- Chúng ta đều phân chia theo nhu cầu. Như thế, chẳng phải mọi người đều vui vẻ cả sao?

- Không được.

Ô Hầu lắc đầu thở dài cười.

- Ô Hầu ta, nhìn Thanh Hồ Đảo các ngươi không vừa mắt. Về phần vị Hạt Tử Kiếm Thánh... Ha ha, nếu đối diện tranh đấu, ta đích xác không phải là đối thủ của cường giả hư cảnh. Nhưng... Ô Hầu ta khi nhỏ đã xem Man Hoang như nhà mình, ở trong đó chơi đùa! Hừ, muốn đuổi giết ta? Trong thiên hạ cũng chẳng có mấy người có thể làm được đâu.

Nói xong, Ô Hầu liền đi về phía cửa vào bảo tàng.

- Ngươi...

Triệu Đan Trần giận bốc lửa. Nhưng hắn thật sự không dám động thủ. Ô Hầu không giết hắn đã là may lắm rồi. Triệu Đan Trần dựa vào cái gì mà đấu với người ta?

Trong một đường hầm.

- Hống ~~

Tiếng gầm trầm thấp chấn nhiếp linh hồn.

Hai người Ô Hầu và Triệu Đan Trần đều sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy, từ con đường sâu thẳm tối tăm, lững thững đi ra một con Kim Sắc Long Quy dài chừng ba trượng, điểm cuối cùng của con đường là ngõ cụt. Một con Kim Sắc Long Quy chính đang nghỉ ngơi ở đó. Từ trước đến giờ Long Quy thích nhất là ngủ.

Con đường này dài chừng gần năm trượng, còn cửa vào bảo tàng ở giữa con đường này. Do đó hai người căn bản không phát hiện ra Kim Sắc Long Quy.

- Thảm rồi! - Ô Hầu thì thầm.

- Sao nó lại ở đây? Không … không phải nó ở cửa cung sao?

Triệu Đan Trần cũng biến sắc. Chỉ thấy con Kim Sắc Long Quy này thong dong bò tới động khẩu, rồi sau đó nằm dài xuống. Với thân hình khổng lồ dài ba trượng của nó, có thể bịt kín động khẩu rất dễ dàng. Cặp đồng tử xanh lè ẩn ẩn có nét cười cợt.

…

Ở một góc tối, một bóng đen đang không một tiếng động đi đến góc quanh. Chính là Đằng Thanh Sơn dọc theo con đường đã tính toán mà lần mò tới đây.

- Theo như lộ tuyến này, nó phải ở phía trước.

Tim Đằng Thanh Sơn đập chậm lại miệng mũi hoàn toàn đình chỉ hô hấp, thông qua lỗ chân lông toàn thân mà hô hấp. Với năng lực khống chế cơ bắp của hắn, mỗi một bước đi đều êm như nhung, không có chút thanh âm nào. Trong bóng đêm, Thanh Sơn liếc mắt nhìn tới.

Chỉ thấy ở một nơi cách xa hai mươi trượng, có hai viên minh châu khảm trên vách tường, tản ra quang mang xanh biếc nhàn nhạt, chiếu rọi phạm vi chung quanh mười trượng.

Một con Kim Sắc Long Quy đang nằm dài.

Hai người, Triệu Đan Trần đang đứng đó, còn Thú Vương Ô Hầu lại tùy ý ngồi xuống dựa lưng vào vách tường, đồng thời miệng còn thường xuyên phát ra những tiếng gầm nhẹ.

- Hống ~~- Hống ~~~

Kim Sắc Long Quy tùy ý phát ra hai tiếng gầm. Hai người một thú … không ai phát hiện ra sự tồn tại của Đằng Thanh Sơn Về phương diện thu liễm khí tức, ẩn giấu theo dõi, Đằng Thanh Sơn mạnh hơn cường giả tiên thiên kim đan không biết bao nhiêu lần.

- Hả? Triệu Đan Trần, Ô Hầu cũng ở đây à? Kim Sắc Long Quy cũng ở đây sao?

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt phán đoán ra rất nhiều thứ.

- Không nghi ngờ gì nữa, bảo tàng chính là ở đây! Kim Sắc Long Quy thủ hộ bảo tàng, làm cho hai người Ô Hầu và Triệu Đan Trần không còn biện pháp gì. Triệu Đan Trần nhất định có bản đồ mê cung, còn Ô Hầu thì không có... Ô Hầu hẳn là đi theo tung tích của Triệu Đan Trần, một đường tới đây!

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn tất cả.

- Triệu Đan Trần đừng có xị mặt ra như phụ nữ như thế.

Ô Hầu dựa lưng vào vách tường, quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Đan Trần, rồi cười nói.

- Vừa rồi ta hàn huyên một chút với Long Quy... Ngươi đừng nói, lão Long Quy này đã sống gần vạn năm rồi, tâm sự với ta rất vui vẻ đó.

- Hừ, ngươi biết gì không…

Ô Hầu cười nói:

- Chúng ta có vận khí tốt, lão Long Quy nói... Nếu vừa rồi hai chúng ta giành nhau xem ai tiến vào động trước, chắc chắn sẽ chết! Đây cũng là lý do vì sao lão Long Quy không lo lắng chút nào.

- Chắc chắn sẽ chết à? Không có khả năng.

- Lão Long Quy này nói là người có duyên với bảo tàng mà tới thì có thể vào. Người vô duyên đi vào hẳn phải chết. Lão Long Quy đã sống gần vạn năm, tính tình rất tốt, không muốn để người ta chết... Nếu không, nó căn bản không ngăn trở chúng ta đi gặp Minh vương đâu.

Nghe Ô Hầu nói. Triệu Đan Trần giận dữ cười:

- Ha ha, nói đùa! Lão Long Quy cản trở chúng ta, ngược lại là giúp chúng ta à?

Ô Hầu sờ sờ cằm:

- Nghe thì tựa hồ giống không đúng. Nhưng với cảm giác đặc thù của ta rèn luyện từ bé... lão Long Qui này hẳn là nói thật đó! Hơn nữa với thực lực của lão Long Quy, muốn giết chúng ta, ở ngoài cửa cung nó đã sớm làm rồi, chứ đâu có chỉ cố ngăn trở chúng ta... Từ đầu tới đuôi, lão Long Quy này không hề giết chết một người nào.

Triệu Đan Trần rùng mình.

Đích xác...

Bất luận là ngay từ đầu dùng luồng khí phun vào mọi người, chỉ là đe dọa. Lão Long Quy này đích xác chưa giết một ai.

- Ô Hầu, ngươi nói xem, lão Long Quy này nói là người hữu duyên mới có thể vào. Người vô duyên đi vào chắc chắn sẽ chết. Nói như vậy có nghĩa là gì? Cái gì gọi là hữu duyên, cái gì gọi là vô duyên?

Triệu Đan Trần vội la lên.

- Chẳng lẽ Ô Hầu huynh còn tin loại thuyết pháp hoang đường này à? Hữu duyên vô duyên, vốn là thứ rất khó có thể hình dung.

- Ta hỏi rồi, lão Long Quy không chịu nói. - Ô Hầu bất lực nói.

- Ha ha, Triệu Đan Trần, lần này Thanh Hồ Đảo các ngươi tổn thất rất thảm. Đã chết nhiều người rồi, tới được cửa bảo tàng, lão Long Quy lại nói với ngươi... Ngươi vô duyên với bảo tàng, ha ha...

Ô Hấu nhịn không được cười ha hả.

- Ta cười chết mất thôi! Ha ha...

Cơ bắp trên mặt Triệu Đan Trần co quắp lại.

- Vô duyên?

Ánh mắt Triệu Đan Trần lạnh đi. Hắn có chết cũng không tin.

Thanh Hồ Đảo tổn thất như vậy, cuối cùng cũng chỉ một câu như vậy...

- Vô duyên với bảo tàng? - Triệu Đan Trần tuyệt không thể thừa nhận.

- Sự tình như thế nào thì đi tới đâu hay tới đó đi!

Trong lòng Triệu Đan Trần cảm thấy lo lắng, vừa cuống quít vừa đau đầu. Vốn nghĩ tất cả đều theo kế hoạch từng bước. Nhưng bây giờ đã chết không ít tiên thiên cường giả, nhưng lại lạc vào trong một hoàn cảnh đặc biệt.

- Chính là cái tên Tần Lang đó. Nếu không có hắn, những người khác căn bản không thể tìm thấy Vô Để Động! Nếu không có hắn, Hồ trưởng lão cũng sẽ không chết! Ta không biết Nhiên trưởng lão tại sao lại chết, nhưng... tiếng hô của Hồ trưởng lão trước khi chết hiển nhiên có liên quan tới Tần Lang.

Đúng, Triệu Đan Trần đang hận thấu xương!

...

Đằng Thanh Sơn như một tảng đá không có khí tức sinh mạng ở một góc quanh, lặng lẽ quan sát. Được huấn luyện từ kiếp trước, nên Đằng Thanh Sơn rất có kiên nhẫn... cứ như vậy lặng lẽ chờ đợi. Cho dù chờ ba bốn ngày, hắn cũng sẽ không gấp. Hắn tin rằng, cơ hội, nhất định sẽ tới.

...

Trên con đường này …

Tiêu Dao Cung còn sống năm tiên thiên cường giả, đang đi với lão tăng có cặp mày dài. Trong tay lão tăng đang cầm một phần bản đồ mê cung:

- Bây giờ có ba con đường... Nhưng, vừa rồi cái ta nghe được hẳn là là thanh âm của Ô Hầu. Dựa theo phương hướng của Ô Hầu, theo bản đồ thì chỉ có đường này thôi!

Lão tăng với cặp mày dài, vốn dĩ theo dõi Triệu Đan Trần, dọc theo con đường chính xác đi được một đoạn khá dài.

Chỉ tiếc là sau này bị Triệu Đan Trần phát hiện, liền tức tốc thay đổi đường đi. Rốt cục cũng cắt đuôi lão tăng với cặp mày dài một cách gian nan.

Nhưng lão tăng với cặp mày dài lại gặp được nhân mã Tiêu Dao Cung.

Song phương gặp nhau, có thể nói lão tăng lông mày dài này có vận khí tốt, có được bản đồ mê cung! Cũng có thể nói những cao thủ của Tiêu Dao Cung có vận khí tốt, có lão tăng với cặp mày dài này chỉ dẫn, có thể tìm được lộ tuyến có xác suất cao nhất, thu nhỏ lại phạm vi tìm kiếm ở mức nhỏ nhất.

Lão tăng với cặp mày dài, trong lòng đã xác định một bộ phận những con đường chính xác. Một phần nhờ vào một phần đường đã đi chính xác lúc đầu, hơn nữa có những dấu vết Triệu Đan Trần đánh nhau với yêu thú, ngoài ra còn tìm được bản đồ mê cung.

Lão tăng với cặp mày dài trải qua sàng lọc, xác định ra ba con đường. Vừa rồi tiếng cười của Ô Hầu, mặc dù chỉ là tiếng vang, nhưng với Thiên Nhĩ Thông của lão, vẫn có thể phán định được phương hướng.

- Đại sư, quả nhiên lợi hại.

Nam tử nho nhã áo tím của Tiêu Dao Cung cười nói.

- Đi thôi! Còn có mười sáu ngã rẽ nữa là tới chỗ bảo tàng. Đi chậm là có thể bị đám người Triệu Đan Trần cướp đi mất đó.

Lão tăng với cặp mày dài bình tĩnh nói, rồi cùng sáu người đi tới, nhanh chóng chạy tới chỗ có bảo tàng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 36

Tính Mạng.

Trong đường hầm.

- Gừ...

- Gừ...

Lão Long Quy bịt chặt động khẩu, thỉnh thoảng gầm gừ vài tiếng, trao đổi với Ô Hầu.

- Triệu Đan Trần, ngươi đừng đứng ở đó nữa. Ngươi có sốt ruột cũng vô dụng thôi.

Ô Hầu lười nhác vặn người. Đột nhiên Ô Hầu biến sắc, nhìn về phía một đường hầm khác, khẽ quát một tiếng, - Có người!

Vốn Ô Hầu đang ngồi trên mặt đất, tựa như một ánh chớp, chợt lóe lên đã bay tới khoảng cách hơn hai mươi trượng.

- Có người?

Triệu Đan Trần cũng vọt tới góc quanh như một tia chớp.

Vốn Đằng Thanh Sơn đang lặng lẽ phục ở góc quanh này, chợt kinh ngạc phát hiện ra Ô Hầu và Triệu Đan Trần đang vọt tới đây.

- Sao hắn có thể phát giác ra ta nhỉ?

Không đủ thời gian ứng phó, Đằng Thanh Sơn chỉ kịp chạy trốn ra xa ba trượng.

- Tần Lang?

Ô Hầu chấn động nhìn bóng người chạy phía trước, - Góc quanh này lại có người à?

- Là Tần Lang!

Triệu Đan Trần lúc đầu hơi khiếp sợ, nhưng hai tròng mắt đã lập tức đỏ ngầu, sắc mặt dữ tợn, gầm lên:

- Tần Lang, đừng chạy!!!

Thanh âm thét lên vang vọng cả đường hầm. Còn bản thân Triệu Đan Trần thì dùng tốc độ nhanh nhất truy theo Đằng Thanh Sơn. Ngay khi Triệu Đan Trần đuổi theo, hai người cách xa nhau chừng năm trượng.

Với tốc độ của Triệu Đan Trần, Đằng Thanh Sơn làm sao có thể chạy thoát?

- Veo!

Đằng Thanh Sơn chỉ vừa chạy được khoảng hơn ba mươi trượng đã thấy một bóng người bay qua đỉnh đầu, chặn trước mặt mình.

- Tần Lang, ngươi chạy đi đâu thế?

Đôi mắt Triệu Đan Trần có sát khí không thể che dấu, cơ mắt giật giật, vốn khuôn mặt rất tuấn tú, lúc này lại có vẻ vô cùng dữ tợn.

- Triệu trưởng lão, khinh công giỏi thật.

Đằng Thanh Sơn tán thưởng một câu, rồi cười khổ thầm nói:

- Nguyên lai là bọn họ!

Lúc này, Đằng Thanh Sơn cũng đã phát hiện ra cách đó đại khái khoảng hai mươi trượng, lờ mờ có tiếng động. Ngay sau đó, hắn thấy sáu bóng người xuất hiện ở phía trước góc quanh. Đó chính là năm vị tiên thiên cường giả Tiêu Dao Cung cùng với lão tăng mày dài. Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã hiểu được, không khỏi cười khổ:

- Tên Ô Hầu đó, căn bản không phải phát hiện ra ta, mà là phát hiện ra mấy người bọn họ!

- Tần Lang, năng lực ẩn giấu khí tức của ngươi ghê thật. Ta ở ngay gần sát ngươi mà chưa hề phát hiện ra ngươi.

Lúc này, Ô Hầu đã đi tới, hai mắt tỏa sáng nhìn Đằng Thanh Sơn, - Ta ít khi nào phục người khác, nhưng năng lực ẩn giấu khí tức của ngươi thì ta quả thực đã nếm trải rồi, lợi hại, rất lợi hại!

Ô Hầu liên tục tán thưởng vài tiếng.

‘ Lợi hại thì cũng làm được gì chứ. ‘ Đằng Thanh Sơn cười khổ không biết phải nói gì, - Ô Hầu tiền bối, ngươi giúp ta một tay ngăn tên Triệu Đan Trần đang phát điên kia lại, ta sẽ vô cùng cảm kích.

- Ô Hầu huynh, Tần Lang hại chết Hồ trưởng lão Thanh Hồ Đảo ta, phỏng chừng cái chết của mấy vị trưởng lão khác, cũng không khỏi liên quan tới Tần Lang này! Thanh Hồ Đảo ta, thề phải giết cho được hắn!

Triệu Đan Trần trầm giọng nói, - Nếu ngươi ngăn trở chính là muốn đối địch với cả Thanh Hồ Đảo ta!

Triệu Đan Trần tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng lên.

Hiển nhiên hắn đang nổi trận lôi đình!

Hắn hận nhất chính là Tần Lang, kẻ đã vạch trần Vô Để Động.

- Ngươi làm gì ghê gớm vậy?.

Ô Hầu vừa dựa lưng vào tường, vừa ra hiệu mình không nhúng tay vào, - Thù hận giữa các ngươi, các ngươi tự mình giải quyết đi.

- Các vị đang làm gì thế?

Vị nam tử nho nhã áo tím của Tiêu Dao Cung 'Sử trưởng lão' kinh ngạc cười nói.

- Xem ra, bảo tàng không phải dễ dàng tìm được như vậy.

Lão tăng có cặp mày dài cau mày. Hai người Triệu Đan Trần, Ô Hầu lại cứ ở đây mà không phải đi lấy bảo tàng. Việc này rất kỳ quái! Lấy được bảo tàng, theo đạo lý cũng phải nhanh chóng ly khai, chứ không phải ở đây hao phí thời gian. Dù sao thời gian càng dài, càng dễ phát sinh ra đủ thứ tai vạ.

Đằng Thanh Sơn nhìn đám người đi tới, liền nói:

- Sử trưởng lão, mấy kẻ Thanh Hồ Đảo vừa chết... Bây giờ, Triệu Đan Trần đổ hết lên đầu ta.

Năm người Tiêu Dao Cung và lão tăng có cặp mày dài nhướng mày.

Lão tăng có cặp mày dài và Tiêu Dao Cung đi cùng đường cũng chỉ biết là mọi người cùng liên thủ giết một đám cao thủ Thanh Hồ Đảo. Việc này là cả đám người liên thủ làm, chứ không chỉ riêng một người Đằng Thanh Sơn.

- Sử trưởng lão. Việc các trưởng lão Thanh Hồ Đảo ta bị chết, khẳng định có rất nhiều nguyên nhân, vô cùng phức tạp. Rốt cuộc tình hình lúc đó như thế nào... Thanh Hồ Đảo ta sau này sẽ điều

tra. Nhưng chúng ta xác định, Tần Lang chính là đầu đảng tội ác!

Hai mắt Triệu Đan Trần như phún hỏa vì tức giận, nhìn về phía đám người Tiêu Dao Cung, - Hy vọng các vị đừng có nhúng tay vào.

- Đương nhiên, đây là chuyện giữa Thanh Hồ Đảo các ngươi và Tần Lang mà. - Sử trưởng lão của Tiêu Dao Cung mỉm cười nói.

Những Đại tông phái này, cũng không muốn vì một 'Tần Lang' đơn độc một mình phiêu lãng thiên hạ mà đối chọi gay gắt với Thanh Hồ Đảo.

Lúc trước, khi giết đám trưởng lão Thanh Hồ Đảo thực sự là mọi người cùng nhau tham gia, sau này Thanh Hồ Đảo cũng không dám truy cứu. Nhưng bây giờ nếu nhúng tay vào, chính là Tiêu Dao Cung chống lại Thanh Hồ Đảo... vì một tên Tần Lang, có đáng giá không? Không đáng!

Trong đường hầm âm u, Đẳng Thanh Sơn lúc này hoàn toàn tứ cố vô thân. ' Tần Lang vô môn vô phái, với thân phận như vậy thì không ai nguyện ý giúp hắn. Đến cả Thú Vương Ô Hầu, cũng không thể vì một người Đẳng Thanh Sơn không hề quen thân, mà đắc tội với một Thanh Hồ Đảo khổng lồ.

- Làm sao bây giờ, hiện tại rốt cuộc nên làm cái gì?

Trong đầu Đẳng Thanh Sơn xoay quanh những câu hỏi, và hiện lên đủ loại phương pháp. Hắn hiểu rõ, không thể ép Tiêu Dao Cung trợ giúp mình... Nếu cường quyền ép đối phương nhảy xuống nước với mình, có thể người của Tiêu Dao Cung sẽ giận dữ, liên thủ mà giết mình. Bây giờ người muốn giết mình cũng chỉ có một người Triệu Đan Trần thôi.

Bản thân mình, vẫn còn chút hi vọng!

Có thể giãy dụa được không!

- Khi đánh nhau, cho dù ta xuất ra Luân Hồi thương, cũng không có lấy một điểm tác dụng nào.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn rất lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn tiếp tục nói để trì hoãn thời gian:

- Triệu trưởng lão, với thực lực tiên thiên thực đan của ta, sao có thể giết chết Hồ trưởng lão? Điều này tuyệt đối là oan uổng mà.

- Hừ, tiếng gầm của Hồ trưởng lão trước khi chết, ta đã nghe thấy rất rõ.

Triệu Đan Trần bước từng bước ép sát lại, khuôn mặt dữ tợn, - Ngươi đừng có giãy dụa vô ích... Nhưng cứ yên tâm, ta sẽ không để ngươi được chết một cách dễ dàng đâu. Ta sẽ để ngươi phải hối hận, hối hận vì đối địch với Thanh Hồ Đảo ta!

Triệu Đan Trần nghiến răng nói.

Triệu Đan Trần lúc này đương nhiên không muốn một kiếm giết chết Đằng Thanh Sơn. Nếu làm như thế, đối phương sẽ không đau đớn chút nào.

Chết ngay, quá tiện nghi cho đối phương.

Do đó, phải hành hạ! Hành hạ từ từ!

Tốt nhất, phế bỏ võ công! Chặt tứ chi, chọc mù mắt, cắt đứt đầu lưỡi! Nhốt vào ngục tối, mỗi ngày mối hành hạ... Cho Tần Lang kia tuyệt vọng trong đêm tối, nhận hết những hành hạ vô tận trước khi chết. Có như thế, mới có thể làm Triệu Đan Trần hả giận. Chết bao nhiêu tiên thiên cường giả như vậy, thế mà chúng lại không thể tìm được kho báu Vũ Hoàng...

Đại hận như thế, cho dù thủ đoạn hành hạ của Thanh Hồ Đảo có ghê gớm hơn nữa, xem ra vẫn còn chưa đủ.

- Một kiếm giết chết ngươi ư? Ngươi đang nằm mơ rồi. - Triệu Đan Trần từ từ đến gần.

Đằng Thanh Sơn bước từng bước thoái lui. Trong thời gian ngắn ngủi vài giây, Đằng Thanh Sơn đã nghĩ đến hàng lô hàng lốc đủ loại phương án, nhưng đều không có hy vọng gì:

- Với thực lực của Tiên Thiên Kim Đan, muốn giết ta thì quả thực chỉ cần nhấc tay là xong! Bây giờ, biện pháp duy nhất của ta chính là đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống! Bên kia có Kim Sắc Long Quy... Ta chạy trốn tới bên cạnh Long Quy.

Người không thể giúp, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể đặt hy vọng vào yêu thú.

- Bên cạnh Long Qui, với tính đặc thù thân thể của ta, nếu liều chết với Triệu Đan Trần một trận, có lẽ còn có chút hy vọng.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cái duy nhất mình có thể dựa vào chính là đặc thù của thân thể. Một vài kỹ thuật giết người cận thân, những thứ mà trên địa cầu kiếp trước vô cùng phong phú.

Thứ này ở Cửu Châu Đại Địa lại rất ít.

Nhưng... Đối phương là Tiên Thiên Kim Đan! Chỉ cần một chiêu đã có thể cắt đứt mọi hy vọng của mình.

- Triệu trưởng lão, ta hy vọng ngươi có thể đánh với ta một trận thống khoái!

Đằng Thanh Sơn gầm lên, lúc này hắn đã lùi tới góc quanh rồi.

- Ha ha...

Triệu Đan Trần giận dữ cười lên, cười như điên cuồng.

Vù!

Đằng Thanh Sơn lao mạnh về phía Kim Sắc Long Quy.

- Hừ, sắp chết giãy dụa mà thôi.

Triệu Đan Trần không vội chút nào, bởi vì hắn hiểu rõ, đường đi tới bảo tàng là một ngõ cụt. Tên Tần Lang đó căn bản không có đường để đi.

- Trước cắt đứt gân tay gân chân ngươi.

Triệu Đan Trần lao tới như một tia chớp về phía cửa vào bảo tàng.

Phía sau Thú Vương Ô Hầu, năm người Tiêu Dao Cung, lão tăng có cặp mày dài môn cũng đi đến chỗ đường hầm này.

- Đáng tiếc một nhân vật tài ba.

Ô Hầu cảm thán một tiếng, - Nhưng thoạt nhìn, hắn cũng có cừu oán gì đó với người Thanh Hồ Đảo.

...

Hai viên minh châu tản ra quang mang u ám. Kim Sắc Long Quy nằm rạp xuống. Lão tăng có cặp mày dài, năm người Tiêu Dao Cung thấy thế lập tức biến sắc. Kim Sắc Long Quy lại ở chỗ này, sự tình quả là phiền toái!

Còn Đằng Thanh Sơn lúc này đã ở bên cạnh Kim Sắc Long Quy.

- Ngươi nghĩ rằng Long Quy sẽ giúp ngươi sao?

Triệu Đan Trần cầm trường kiếm trong tay, đồng thời hơi khom người trước Kim Sắc Long Quy tỏ vẻ tôn kính, sau đó đi thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Triệu Đan Trần!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng, không chút sợ hãi.

- Lạo xạo...

Bên trong thân thể Đằng Thanh Sơn phát ra những tiếng lạo xạo làm cho người ta ghê răng, độ cao của Đằng Thanh Sơn tăng lên đến lấy mắt thường cũng có thể thấy được. Cánh tay, bắp đùi đều bắt đầu trở nên tráng kiện. ' Xoẹt xoẹt... ', ống tay áo màu đen trên người bị căng vỡ vụn, lộ ra cánh tay mạnh mẽ tựa như những cuộn dây thép quấn quanh.

Rất nhiều sợi gân xanh tựa như những con thanh xà xoắn khắp toàn thân hắn.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn hóa thành một ma thần!

- Hả?

Triệu Đan Trần kinh ngạc nhìn cảnh này, cười khẩy một tiếng, - Tựa hồ hình dáng cũng rất khá, nhưng sự phản kháng của ngươi, quả là vô dụng.

Triệu Đan Trần căn bản không quan tâm...

Đằng Thanh Sơn đã hạ quyết tâm tự đáy lòng.

Ngay từ đầu, thể hiện ra ngoài một thân thể chí cương làm cho Triệu Đan Trần sinh ra ảo giác. Trong thời khắc sinh tử, phát huy sự mềm dẻo kinh người trên toàn thân, bất luận là ngón tay, hay đầu, toàn thân bất kỳ bộ vị nào... Chỉ cần đối phương không giết chết được mình, mình sẽ phải liều mạng, giết chết đối phương!

- Ngươi cứ thử xem! - Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Xa xa Ô Hầu, lão tăng có cặp mày dài, năm người Tiêu Dao Cung đều nhìn vào đây.

- Đến đây đi!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khí huyết sôi trào, máu chảy thật nhanh gấp mấy chục lần bình thường, hai mắt đỏ lên.

Khóe miệng Triệu Đan Trần nổi lên nụ cười có vẻ tàn nhẫn, thân thể đột nhiên hóa thành một trận kình phong.

Đằng Thanh Sơn cả người tựa như một con đại tinh tinh bổ xuống.

- Bùng!

Chỉ thấy Triệu Đan Trần vốn hóa thành một luồng kình phong, sau một tiếng nổ, máu tươi văng tung tóe, đồng thời bị ném lên hơn mười trượng, rồi sau đó rơi phịch xuống mặt đất.

Triệu Đan Trần quỳ rạp trên mặt đất:

- Phốc - Lão phun ra một ngụm máu tươi. Lão quay đầu nhìn về phía xa xa vẻ khó có thể tin được, nhìn chằm chằm vào Kim Sắc Long Quy!

- Long Quy, sao lại... - Triệu Đan Trần sợ ngây người.

- Lão Long Quy?

Ô Hầu, lão tăng có cặp mày dài, năm người Tiêu Dao Cung cũng giật mình nhìn về phía con Kim Sắc Long Quy.

Đằng Thanh Sơn vừa lao tới được khoảng ba trượng, lập tức kinh ngạc nhìn con rùa khổng lồ bên cạnh: " Nó … sao nó lại giúp ta? " Kim Sắc Long Quy lúc này đã ly khai cửa khẩu, cặp đồng tử đảo qua đám nhân loại, rồi quay đầu về phía sau, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đang đứng phía sau.

Đằng Thanh Sơn nhận thấy được... trong cặp mắt to lớn đó đang ẩn chứa vẻ thân thiện.

- Bùng!

Một chân vung lên.

Tốc độ vung chân của Kim Sắc Long Quy quá nhanh, lúc trước Triệu Đan Trần đã không kịp né tránh, còn lần này, Đằng Thanh Sơn cũng không kịp né tránh.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn như một tảng đá lớn, bị đập bay vào bảo tàng!

Kim Sắc Long Quy lúc này mới tới gác lối vào bảo tàng, lại nằm xoài xuống, ngăn trở cửa vào, nhìn đám người Triệu Đan Trần, Ô Hầu, lão tăng có cặp mày dài đang há hốc mồm trước mắt. Lúc này, lão Long Quy đắc ý há cái miệng rộng hoác, ngửa đầu phát ra một tiếng gầm vang động cả Thiên Hồng Thủy Cung...

- Grừừ...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 37

Một Nơi Huyền Bí.

Cả người Thanh Sơn bị cái chân khổng lồ đánh bay vào cửa bảo tàng, lăn dọc theo cầu thang xuống dưới.

- Sao lại như vậy?

Đằng Thanh Sơn một tay chống đất, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, đầu óc hắn hoàn toàn rối tung.

- Vừa rồi liên tục phát sinh bao nhiêu chuyện, quả thật toàn là những thay đổi bất ngờ. Đầu tiên là mình bị nhân mã Tiêu Dao Cung làm liên luỵ, xui xẻo bị Triệu Đan Trần phát hiện. Khi mình hạ quyết tâm chuẩn bị liều mạng với Triệu Đan Trần, ai ngờ con Kim Sắc Long Quy lại đột nhiên xuất hiện, rồi đánh bay Triệu Đan Trần, cứu mình. Cái này cũng chưa tính là đặc biệt! Vừa cứu mình xong, lại đạp mình bay vào cửa bảo tàng!

- Chẳng lẽ, ta có gì đặc thù? Lão Long Quy này có hảo cảm đặc biệt gì với ta?

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười, vừa quay đầu lại nhìn về phía động khẩu trên cầu thang. Lão Long Quy cả người bọc kín trong mai đang chắn trước cửa, - Lão Long Quy và Ô Hầu nói chuyện với nhau, nói là bảo tàng Vũ Hoàng này chỉ có người hữu duyên mới lấy được, người vô duyên đi vào hẳn phải chết. Chẳng lẽ... Ta là người hữu duyên?

Hữu duyên, vô duyên, Đẳng Thanh Sơn chẳng hiểu ra làm sao cả.

Mình cách Vũ Hoàng không biết bao nhiêu năm, làm gì có chuyện hữu duyên?

- Mặc dù không biết, tại sao lão Long Quy này giúp ta! Nhưng mà, rõ ràng là ta vốn lao vào chỗ chết để tìm đường sống, bây giờ lại tới được nơi này!

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn đảo qua hoàn cảnh chung quanh.

Vẫn là những chất liệu màu xanh biếc như xưa!

Thiên Hồng Thủy Cung, ngoại trừ mặt trên hoàn toàn không biết là gì, nhưng phía dưới chỉ có một tầng!

Một tầng phía dưới rất đơn giản. Bình thường cách mười trượng là một cây cột nhà màu xanh biếc, liếc mắt nhìn qua thì thấy rất nhiều cột nhà rải rác các nơi, nâng đỡ lớp trần phía trên cao.

- Ừm, ngầm ở dưới đất nhưng không hề tối đen, ngược lại còn có ánh sáng!

Đẳng Thanh Sơn phát hiện, giữa hai gốc cột nhà gần nhau đều có luồng ánh sáng màu xanh biếc nối với nhau, mà ở hai đầu của cột nhà cũng nối với nhau bằng luồng ánh sáng màu xanh biếc như thế... Điều đó khiến cho cả vùng ngầm dưới đất này đều bao phủ hào quang màu xanh biếc.

Mười luồng ánh sáng màu xanh biếc lại đan chéo lẫn nhau, hình thành những ô vuông dài rộng mười trượng.

Trống trải! Yên tĩnh!

Đây là tầng dưới chót Thiên Hồng Thủy Cung, không có yêu

thú gì, im lặng bao phủ trong hào quang màu xanh biếc.

- Hả, không đúng!

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ, - Ánh sáng này... Có vấn đề!

Đằng Thanh Sơn phát hiện, giữa những luồng ánh sáng màu xanh biếc, lại có những vầng sáng màu xanh đậm len lỏi... Cũng tương tự như những dòng chảy trên một con sông.

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn mắt sáng rực lên, - Không có năng lượng nào là sinh ra từ trống rỗng. Việc tu luyện cũng phải luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần... Còn Thiên Hồng Thủy Cung có thể tồn tại ở đáy hồ tối thiểu năm ngàn năm, lại không hề có chút vết thương nào, khẳng định có năng lượng bổ sung!

- Nơi này hẳn phải có một trung tâm năng lượng mới đúng!

Đằng Thanh Sơn theo tư duy của kiếp trước mà phán đoán.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đang đi dạo trong cả vùng ngầm dưới đất này.

Cả một khoảng trống trải, liếc mắt nhìn ngoại trừ vô số những cây cột nhà không thấy điểm cuối, tất cả hoàn toàn là ánh sáng màu xanh biếc.

- Quả nhiên!

Chỉ đi xa năm mươi trượng, Đằng Thanh Sơn đã cả cười, - Những luồng ánh sáng truyền ra năng lượng! Cũng tương tự như nước chảy theo kiểu hải nạp bách xuyên (Trăm sông đổ ra biển)... Nước chảy càng nhiều, càng tập trung, con sông sẽ càng rộng lớn. Càng đến gần trung tâm năng lượng Thiên Hồng Thủy Cung, ánh sáng càng nhiều hơn!

Cách chỗ cũ năm mươi trượng, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra lúc này ánh sáng màu xanh biếc dưới chân đậm hơn cách đó năm mươi trượng phía sau.

...

Ánh sáng màu xanh biếc, chia làm hai loại, một loại là nằm ngang, một loại là thẳng đứng.

Đằng Thanh Sơn phát hiện, càng đi về phía trước, những dây sáng nằm ngang càng lớn hơn.

Còn những đường dọc, càng là về phía trái, càng lớn hơn.

Đằng Thanh Sơn cứ đi về phía trước hơi xéo về phía bên trái, đại khái đi được gần một dặm đường, Đằng Thanh Sơn bỗng dừng lại.

- Năng lượng đáng sợ thật!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy phát run. Trước người Đằng Thanh Sơn, từng đạo ánh sáng cái nào cũng lớn chừng ba thước! Không thể xem như ánh sáng, mà hẳn là phải xem như những dòng suối nhỏ đang chảy, - Dựa theo dòng năng lượng này cho thấy, nơi này hẳn là trung tâm năng lượng!

Ba trượng ở phía trước Đằng Thanh Sơn, là nơi có năng lượng lưu động mạnh nhất, ở những nơi khác không nơi nào nhiều như ở đây.

Nhưng...

Chung quanh là rất nhiều cây cột nhà, đan dọc đan ngang với những luồng ánh sáng màu xanh biếc, đan dày đặc trong mọi chỗ trong cung điện ngầm, tựa như một bàn cờ vây thật lớn.

- Trung tâm chinh là ba trượng phía trước. - Đằng Thanh Sơn

cẩn thận lấy ra một thanh phi đao.

Veo!

Phi đao hóa thành một đạo tàn ảnh, bắn về phía cách hắn ba trượng phía trước. Đằng Thanh Sơn đứng yên cẩn thận quan sát. Hắn có dự cảm... Hắn là sẽ phát sinh cái gì đó!

- Oanh...

Cả cung đều rung mạnh mạnh, tựa như động đất.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, nhìn về phía trước.

Phía trước chừng ba trượng xuất hiện một màn hào quang màu xanh biếc chói mắt, tựa như một mặt trời màu xanh biếc!

- Xì!

Mặt trời màu xanh biếc này phát ra sóng xung kích mãnh liệt, tựa như những sóng gợn trên mặt nước, tràn lan khắp nơi với một tốc độ kinh người! Cả không gian bị luồng năng lượng đáng sợ này làm cho rung lên... Tựa hồ, cả không gian đều như muốn sụp đổ. Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ thấy cảnh đáng sợ như thế.

Tốc độ quá nhanh!

Đằng Thanh Sơn căn bản không kịp né tránh, hơn nữa cũng căn bản không có nơi mà tránh.

Trong nháy mắt, trong đầu Đằng Thanh Sơn chỉ kịp xuất hiện một ý nghĩ:

- Chẳng trách dám nói người đi vào hẳn phải chết... Ngay cả cường giả hư cảnh, chỉ sợ cũng không chống cự được.

***

Thiên Hồng Thủy Cung bị sóng xung kích màu xanh biếc lan tràn bao phủ.

- Ầm ầm...

Cả mê cung đều lắc lư.

Trong đường hầm, Thú Vương Ô Hầu, Triệu Đan Trần, lão tăng có cặp mày dài, năm cao thủ Tiêu Dao Cung ai nấy sắc mặt đại biến.

- Sao lại như vậy - Cung điện này sao lại lóe lên như vậy?

Ai nấy đều kinh tâm loạn phách.

- Có khi nào, tên Tần Lang đã đạt được bảo tàng Vũ Hoàng rồi không?

Ô Hầu nhíu mày nói.

- Ừm, Thiên Hồng Thủy Cung đã tồn tại mấy ngàn năm, phỏng chừng cũng chỉ có người lấy được bảo tàng Vũ Hoàng mới có thể khiến cho nó chấn động như vậy. - Lão tăng lông mày dài cũng gật đầu.

Triệu Đan Trần vừa nghe thế, sắc mặt càng khó nhìn. Hắn nhìn thoáng qua con Kim Sắc Long Quy đang thong dong nằm dài trước động khẩu, thầm hận:

- Tìm được kho báu Vũ Hoàng? Hừ, Tần Lang... Ngươi vô môn vô phái, ngay cả có tìm được kho báu Vũ Hoàng, làm gì có tư cách mà giữ nó. Đợi đến khi ngươi ra ngoài, Triệu Đan Trần ta...

Thanh Hồ Đảo tổn thất như vậy, hơn nữa Bảo Tàng Vũ Hoàng vốn đã là vật trong túi rồi, tất cả đều vì tên Tần Lang này mà thay đổi!

Phẫn hận, sát ý, không thể che dấu được.

- Triệu trưởng lão, bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Một thanh âm hùng hậu không ngừng chấn động cả Thiên Hồng Thủy Cung. Chính là Cổ Ung đang sốt ruột đợi ngoài cửa cung. Vốn hắn định kiên nhẫn chờ đợi, nhưng hắn đã có thể thấy bằng mắt thường, cả Thiên Hồng Thủy Cung đều đang lắc lư kịch liệt, do đó hắn nhất thời nóng nảy!

Trong Thiên Hồng Thủy Cung khẳng định xảy ra đại sự.

- Đảo chủ! Ngươi dẫn người đi vào đi! - Triệu Đan Trần cũng sang sảng hô.

Trong ường hầm, những người khác vừa nghe Triệu Đan Trần nói như vậy, tất cả đều lắc đầu cười cười.

- Triệu huynh, đến giờ bảo đảo chủ các ngươi vào đây thì có giá trị gì? Ha ha... - Tên Ô Hầu cười khả ố nói.

- Hừ.

Triệu Đan Trần hừ lạnh, mặt sầm xuống.

Lúc trước để bọn người Cổ Ung ở bên ngoài là phòng ngừa khi gặp quá nhiều nguy hiểm, làm cho đảo chủ Cổ Ung cũng chết theo! Còn bây giờ, mặc dù không đạt được kho báu Vũ Hoàng, nhưng tình hình bây giờ, hiển nhiên đã không có gì nguy hiểm nữa. Để đám đảo chủ đi vào, cũng dễ nói chuyện hơn, thứ nữa là hỏi lão xem nên làm cái gì tiếp theo...

***

Tầng dưới cùng Thiên Hồng Thủy Cung, phía bên trái, một dặm tính từ cửa vào cầu thang thông đạo.

Chấn động đã ngừng.

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng đó, toàn thân bao trùm trong hào

quang màu xanh biếc. Vốn tiểu đỉnh được treo trong ngực áo, lúc này lại đang hấp thu hào quang màu xanh biếc. Vừa rồi một luồng sóng năng lượng đập vào, lúc đó Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không hề có lực phản kháng, nhưng lại được tiểu đỉnh cứu, nhờ đó Đằng Thanh Sơn không hề bị thương tổn một cọng lông!

- Thật là thần kỳ!

Đằng Thanh Sơn căn bản không nhìn tiểu đỉnh, mà hắn đang nhìn về phía trước.

Phía trước cách đó ba trượng, vốn trống không, lúc này lại xuất hiện kim quang chói mắt!

Chín cái tiểu đỉnh ba chân màu đen cao chừng nửa người, sắp xếp chỉnh tề thành ba hàng, vừa vặn thành hình cửu cung. Trên đầu mỗi một cái đỉnh ba chân màu đen này đều có gắn nắp đỉnh tương ứng. Trên cái nắp đỉnh còn đính một viên bảo châu kim sắc. Chính chín viên bảo châu kim sắc này đang tỏa ra kim quang chói mắt.

Ngoài ra, ở giữa trung tâm của chín cái tiểu đỉnh còn có một viên cầu mang theo hào quang kim sắc tỏa ra chói lọi đến mắt thường cũng có thể thấy được. Vòng hào quang kim sắc đó bao kín không gian xung quanh chín cái tiểu đỉnh này.

Ở không gian phía trên giữa chín tiểu đỉnh ba chân, đang có một thanh đại phủ (cái Búa lớn) màu đen đang trôi nổi lơ lửng.

Thanh đại phủ màu đen này cứ treo lơ lửng giữa khoảng không như vậy.

Hiển nhiên, đại phủ màu đen này cũng là tâm của màn hào quang hình cầu, ẩn hiện thấy có những luồng ánh sáng màu xanh biếc lưu chuyển trên chiếc búa này.

- Cửu Đỉnh? Hắc Sắc Phủ Đầu? - Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dán

vào chiếc búa.

- Nơi này tựa hồ có liên quan với tiểu đỉnh của ta.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn tiểu đỉnh trước ngực, lúc này khẽ đưa tay sờ màn hào quang kim sắc ——

- Xoẹt ——

Tựa như nam châm hút nhau, cả người Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã bị hút vào trong màn hào quang.

- A!

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn chằm chằm vào cái búa màu đen. Ở ngoài màn hào quang, Đằng Thanh Sơn không phát hiện sự kinh khủng của Hắc Sắc Phủ Đầu. Nhưng khi tiến vào bên trong màn hào quang... Luồng uy áp đáng sợ lan ra làm cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy run sợ, - Cây búa này, hẳn là trung tâm của cả Thiên Hồng Thủy Cung!

Không có gì chống đỡ, cây búa cứ thế trôi nổi giữa không trung, ánh sáng màu xanh biếc từ trong chiếc búa bắn ra, đường như ẩn hiện có liên lạc với ánh sáng màu xanh biếc ở bên ngoài.

Nhìn cây búa này, trong đầu Đằng Thanh Sơn chợt lóe lên.

- Binh khí của Vũ Hoàng trong truyền thuyết, chính là một cây búa! Có thể là cây búa này không?

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi một lát.

- Nhưng... Theo đạo lý, cho dù là binh khí của tứ đại chí cường giả, cũng chỉ là một thứ vũ khí từ vài vật liệu quí báu mà luyện chế ra, cũng chỉ có ý nghĩa biểu tượng, bản thân nó hẳn là không có tác dụng lớn mới đúng.

Binh khí dù sao cũng chỉ là binh khí!

Cho dù là binh khí của Vũ Hoàng, theo đạo lý, cũng không có gì đặc thù. Nhưng vì sao...

Binh khí có thể trôi nổi giữa không trung?

- Bên trong chín tiểu đỉnh này có cái gì nhỉ?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vừa đảo qua, xuyên qua nắp đỉnh rỗng, thấy bên trong đỉnh ẩn ẩn có ánh phản quang.

- Xoẹt xoẹt...

Chín tiểu đỉnh ba chân đang bày trên mặt đất, bảo châu kim sắc trên nắp đỉnh đột nhiên tự phát ra một luồng ánh sáng kim sắc.

Chín luồng ánh sáng, tập trung vào bầu trời giữa chín cái đỉnh ba chân này.

Một đạo bóng người cao lớn mơ hồ xuất hiện giữa không trung. Bóng người đó mặc chiếc áo vải mộc mạc màu xám trắng, tóc buông xõa, gương mặt chữ điền vô cùng cương nghị, một bộ râu rậm nối với tận chân tóc ở thái dương, thoạt nhìn... Tựa như một dã nhân.

- Đây là...

Thanh Sơn kinh ngạc nhìn cảnh này.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 38

Lời Thỉnh Cầu Của Vũ Hoàng.

Hỡi người có Cửu Châu đỉnh, ta tên gọi là ‘ Vũ ’!

Một thanh âm hùng hậu ôn hòa từ miệng bóng người mờ ảo vang lên.

- Vũ Hoàng? Là Vũ Hoàng!

Đằng Thanh Sơn không khỏi giật mình, hoàn toàn nín thở.

Sức ảnh hưởng của Vũ Hoàng ở Cửu Châu Đại Địa quá lớn!

Hắn là đệ nhất cường giả từ xưa tới nay!

Hắn là người đầu tiên thống nhất cả thiên hạ, được cả thiên hạ tôn là ‘ Vũ Hoàng ’. Bây giờ được cả mọi người ở Cửu Châu Đại Địa hàng năm bái tế, coi như là thần linh!

Hắn thống nhất cả thiên hạ, lập ra Cửu Đỉnh, chia thành Cửu Châu! Cũng từ đó về sau, cả thế giới mênh mông này được gọi là Cửu Châu!

Cũng từ sau khi có Vũ Hoàng, cả Cửu Châu Đại Địa mới kết dính được với nhau, ai ai cũng tự nhận là dân chúng Cửu Châu. Vào ngày tết đều bái tế Vũ Hoàng, bái tế Cửu Đỉnh! Trong lòng tất cả dân chúng Cửu Châu, không ai trong số những người Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Già Tổ Sư, Thi Kiếm Tiên có thể so được với Vũ

Hoàng.

Vũ Hoàng đã được thần thánh hóa! Được dân chúng bao nhiêu đời sau tín ngưỡng!

- Ta cũng không thể đoán được thời đại của ngươi hiện tại là thế nào, rốt cuộc đã qua bao nhiêu năm rồi.

Bóng người mờ ảo cao lớn khẽ thở dài.

- Thời gian trôi qua, không có gì có thể tồn tại vĩnh hằng cả. Thậm chí ta còn không thể đoán được, đến đời các ngươi, có còn ai biết tới Vũ này nữa không!

Đằng Thanh Sơn im lặng lắng nghe. Hắn hiểu, đây là một đoạn hình ảnh lưu lại của Vũ Hoàng.

- Vũ Hoàng nói ta có Cửu Châu đỉnh? Chẳng lẽ...

Đằng Thanh Sơn khẽ mân mê tiểu đỉnh trước ngực, - Đây là một cái Cửu Châu đỉnh?

Bóng người cao lớn tiếp tục nói.

- Người có Cửu Châu đỉnh, Ta lưu lại Thiên Hồng Thủy Cung, cũng là có việc cần nhờ ngươi. Đương nhiên, khi đã nhờ tới ngươi, ta cũng sẽ lưu lại một vài bảo bối cho ngươi.

Thanh âm ôn hòa hùng hậu, trong màn hào quang không ngừng vang vang. Thanh âm của Vũ Hoàng làm cho người ta rất thoải mái.

Mặc dù không thấy được chân nhân của Vũ Hoàng, nhưng chỉ một đoạn hình ảnh như thế cũng đã làm Đằng Thanh Sơn có hảo cảm với Vũ Hoàng rồi.

- Nhờ cậy ta? Lưu lại bảo vật cho ta? - Đằng Thanh Sơn nghe rất cẩn thận.

Vũ Hoàng mỉm cười nói:

- Lúc ta còn thanh niên thì trên đại địa có vô số bộ lạc, đấu đá lẫn nhau. Hơn nữa đại địa có rất nhiều sơn mạch, nước sông chảy lan tràn. Ta muốn thay đổi tất cả... Nghĩ tới việc làm được tất cả những việc này thì cần phải có vũ lực tuyệt thế. Ta cảm ngộ thiên địa, khổ tu rất lâu, đồng thời cũng suất lĩnh bộ lạc của ta không ngừng khuếch trương... Đương nhiên trải qua rất lâu, cho đến lúc cuối cùng, ta đột phá hư cảnh, đạt tới cảnh giới chí cao viên mãn, thống nhất cả thiên hạ, bổ vỡ một tòa sơn mạch, ngăn lại bao con sông, cuối cùng, lập ra Cửu Đỉnh, chia làm Cửu Châu... Nói mấy cái đó, ngươi chắc cũng đã hiểu ta một chút.

Đằng Thanh Sơn cười thầm.

Vũ Hoàng đích xác rất có ý tứ... Sợ là thời gian quá lâu, trên đời này không còn nhớ tới sự tích Vũ Hoàng nữa, do đó nói giản lược qua một chút. Kỳ thật cũng không trách Vũ Hoàng sẽ nghĩ như vậy.

Dù sao —

Trước thời Vũ Hoàng, rất nhiều bộ lạc bị diệt vong, rất nhiều nhân vật hào kiệt, cuối cùng đều chẳng để lại dấu vết nào trong lịch sử. Vũ Hoàng cũng không thể đoán trước được tương lai.

- Ngươi có biết vì sao ta phải lập ra Cửu Đỉnh, vì sao phải chia làm Cửu Châu không? - Bóng người cao lớn hỏi.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc. - Chia làm Cửu Châu? Hẳn là để quản lý tốt hơn, lập ra Cửu Đỉnh? Có lẽ chỉ có ý nghĩa biểu tượng mà thôi.

- Lập ra Cửu Đỉnh, chia làm Cửu Châu! Việc này có liên quan tới bí mật của cả một thế giới... Nếu ngươi có thể đạt tới hư cảnh

đại thành, phỏng chừng sẽ hiểu. - Bóng người cao lớn nói.

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

Đến cả hư cảnh hắn cũng chưa đạt tới, chứ đừng nói là đại thành: - Nguyên lai lập ra Cửu Đỉnh, chia làm Cửu Châu, còn liên quan tới một đại bí mật?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

- Con đường tu luyện, thu nạp thiên địa linh khí, luyện tinh hóa khí, đó là con đường hậu thiên! Sau đó dưỡng thần, đạt tới thần dữ khí hòa, như thế có thể ‘ luyện khí hóa thần ’, đạt tới cảnh giới tiên thiên. Cảnh giới tiên thiên này trên thực tế chính là dưỡng thần, làm cho ‘ thần ’ cường đại, không ngừng dung nhập vào trong đan điền, làm cho tiên thiên chân nguyên càng mạnh hơn. Đạt tới ‘ tiên thiên kim đan ’, có thể nói, thân thể con người gần như đã đạt tới một cực hạn.

Vũ Hoàng nói.

Đằng Thanh Sơn cũng đã sáng tỏ thông suốt.

Trong một vài bí tịch, luôn nhắc tới các loại cảnh giới.

Kỳ thật mấy cái đó đều là hư ảo cả. Trên thực tế đó chính là ‘ dưỡng thần ’, làm cho thần mạnh hơn.

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ: " Chính xác, tiên thiên kim đan có thể sử dụng ‘ thần ’ để tiêu trừ lực cản không khí. Quả thực, tam đại cảnh giới của tiên thiên, kỳ thật chính là quá trình ‘ thần ’ biến đổi trở nên mạnh mẽ hơn. "

- Sau khi đạt tới tiên thiên kim đan, ‘ thần ’ sẽ đủ cường đại. Lúc này có thể bắt đầu cảm ngộ thiên địa, lĩnh ngộ thiên địa chi đạo.

Vũ Hoàng nói, " Nói đơn giản... Cũng tương tự như biết một người. Hư cảnh, chính là hiểu được thiên địa! Khi ngươi càng hiểu sâu, có thể bắt đầu điều động được lực của thiên địa, lúc đó ngươi đã nhập vào hư cảnh, khi đó chính là ‘ luyện thần phản hư ’! " Bóng người cao lớn tiếp tục nói.

Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu, tiếp tục cẩn thận lắng nghe.

- Hư cảnh, có thể chia làm hai tầng ‘ nhập hư ’ và ‘ động hư ’.

Bóng người Vũ Hoàng nói, " ‘ nhập hư ’, chính là tự thân cảm ngộ được thiên địa, dung nhập vào thiên địa. Khi đạt đến mức tận cùng là có thể hoàn toàn dung nhập vào thiên địa, thậm chí còn ẩn thân được... Ta sống ba trăm năm, trong cả thiên hạ, ngoại trừ ta ra, cũng chỉ có ba người khác có thể đạt tới cảnh giới ‘ nhập hư ’. Cảnh giới động hư thì chưa từng có ai đạt được cả. "

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục.

Kỳ thật cảm ngộ thiên địa, phải đạt đến mức tận cùng, quả là rất khó khăn: " Phỏng chừng bây giờ trong chín phái, cường giả hư cảnh, mười phần chắc cũng chỉ là ‘ nhập hư ’. "

- Cái gì gọi là động hư? Động hư, chính là khám phá rõ ràng hư cảnh! Hư, cũng là khám phá ra hư không cũng chính là thiên địa mênh mông! Cái gì gọi là khám phá hư không? Việc này kỳ thật là nhìn thấu bản chất thiên địa, thậm chí còn căn cứ vào hiểu thấu được bản chất đó mà sáng tạo ra hư không của bản thân mình!

Vũ Hoàng nói, " Việc này rất khó,.. vô cùng khó, ta phỏng chừng, trong mười người hư cảnh, có thể có một người đạt tới động hư cũng đã là không tệ rồi. "

Đằng Thanh Sơn rất thông minh, hoàn toàn hiểu được ý của Vũ Hoàng.

Nhập hư, họ có thể dung nhập vào thiên địa, mượn lực thiên địa. Cũng tương tự công nhân sửa chữa xe hơi ở kiếp trước, họ biết cấu tạo của chiếc xe, những máy móc hỏng hóc chỗ nào, họ có thể sửa chữa lại được.

Còn động hư, tương đương với việc hiểu xe hơi được cấu tạo từ những bộ phận nào, thậm chí còn biết dùng sắt thép, nguyên liệu chế tạo ra sao... Họ có thể dựa vào chính mình tạo nên một chiếc xe hơi mới.

- Động hư, là hiểu rõ bản chất thiên địa, căn cứ vào bản chất cấu tạo thiên địa, sáng tạo ra hư không của bản thân? - Đằng Thanh Sơn hoàn toàn chấn động.

- Nhập hư, chỉ là dung hợp với thiên địa. Mà Động hư, là có thể sáng tạo ra một hư không của mình, cũng chính là sáng tạo một ‘ thiên địa ’ thuộc về mình.

Bóng người cao lớn cảm thán nói, " Đương nhiên, động hư không cao hơn nhập hư bao nhiêu. "

Đằng Thanh Sơn hơi khó hiểu.

Động hư không mạnh hơn nhập hư bao nhiêu?

- Bởi vì, động hư dù mạnh, cũng chỉ là luyện hóa năng lượng thiên địa, sáng tạo thế giới thuộc về mình! Nó vẫn chịu áp chế của thiên địa.

Bóng người cao lớn nói, " Hơn nữa động hư dù mạnh, nhưng vì bị áp chế, hơn nữa có thể luyện hóa năng lượng quá ít, do đó sáng tạo ra một thế giới rất nhỏ. Bình thường chỉ có thể sáng tạo thế giới trong cơ thể mình. "

Đằng Thanh Sơn tự suy ngẫm một chút liền hiểu ngay.

Cửu Châu Đại Địa khôn cùng là một thế giới!

Động hư cường giả, có thể nhìn thấu bản chất thế giới, cũng sáng tạo ra một thế giới thuộc về họ... Đều là ' thế giới ', Cửu Châu Đại Địa đương nhiên sẽ bài xích!

Nhưng, Cửu Châu Đại Địa là hải dương mênh mông khôn cùng, còn thế giới của động hư cường giả, chính là một giọt nước! Thực lực chênh lệch quá lớn, thậm chí còn, chỉ sáng tạo thế giới ở trong cơ thể mà thôi.

- Đương nhiên, thế giới mà động hư cường giả sáng tạo ra trong cơ thể mình, thua xa Cửu Châu Đại Địa.

Bóng người cao lớn cảm khái nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Động hư cường giả mở ra một tiểu thế giới, tương đương với một lều cỏ. Còn Cửu Châu Đại Địa lại là một tòa cao ốc chọc trời.

- Thế giới trong cơ thể mặc dù nhỏ, nhưng theo thời gian khi thấy rõ bản chất thiên địa, thế giới trong cơ thể cũng sẽ được kiến tạo càng thêm hoàn thiện. Cho đến một ngày... Thế giới trong cơ thể cũng đủ mạnh, có thể ngăn cản được áp chế của thế giới Cửu Châu, lúc đó sẽ tới cảnh giới của ta bây giờ.

Bóng người cao lớn nói, " Đến lúc đó, thế giới của ngươi khi lan rộng ra. Ngươi chính là tuyệt đối vô địch trong thế giới của mình! "

Đằng Thanh Sơn giật mình!

Chẳng trách... Chí cường, được xưng tụng sức một người đủ để thống nhất thiên hạ.

Nguyên lai, chí cường có thế giới của mình! Thế giới này tỏa ra, trong phạm vi của nó, chí cường chính là chủ nhân. Bất luận là hư cảnh cường giả, ai ai cũng đều phải bó tay chịu trói.

- Trong lịch sử, ta là người đầu tiên đạt tới cảnh giới này. Đằng Thanh Sơn trong lòng chấn động.

Thế giới này, có chín nguồn đại năng lượng?

- Sau khi trấn trụ, mức độ nước sông dư thừa lan tràn chậm lại, thiên tai giảm bớt.

Vũ Hoàng nói, " Nhưng ta biết... Việc này chỉ có thể trấn trụ nhất thời. Do đó, ta lấy Khai Sơn Thần Phủ, bổ vỡ một ngọn núi lớn, đồng thời sắp xếp những dòng chảy đường sông trong thiên hạ, chia thiên hạ làm chín đại khu vực, hình thành Cửu Châu. "

- Khi tất cả đã ngăn nắp, thiên địa liền khôi phục yên tĩnh trở lại. Cửu Đỉnh cũng không cần phải trấn áp những nguồn năng lượng nữa. Nhưng... Những Cửu Đỉnh này được dung hợp với bổn nguyên năng lượng của thế giới, có rất nhiều năng lực huyền bí, nhưng năng lực này căn bản không thể khống chế được.

Vũ Hoàng nói tiếp, " Cửu Châu Đỉnh và Khai Sơn Thần Phủ đều được ta rèn chung với nhau... Để có thể an toàn tới được chỗ này, phải có Cửu Châu Đỉnh mới được. "

Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ, đồng thời trong lòng cũng bội phục Vũ Hoàng. Tình cảnh của Vũ Hoàng lúc trước như được miêu tả giản lược, đó là những đại loạn hỗn chiến, thiên hạ đấu đá không ngừng, thiên tai khắp nơi.

Cống hiến của Vũ Hoàng là không thể phai mờ.

- Nói như vậy, kỳ thật ta nghĩ tới việc nhờ ngươi giúp ta làm hai sự kiện.

Bóng người cao lớn nở nụ cười tươi, " Hai sự kiện này kỳ thật cũng đơn giản. Ta không biết vô số năm đã qua, Vũ Hoàng môn ta lưu lại biến thành cái gì. Nếu đã biến mất, ta hy vọng ngươi có thể tìm được đời sau của ta, chiếu cố cho chúng một chút... Ta không

muốn thấy huyết mạch của ta bị đoạn tuyệt. "

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười. Vũ Hoàng xem ra là người rất coi trọng huyết mạch.

Nhưng, Vũ Hoàng môn rất cường thịnh, hiển nhiên không cần mình chiếu cố.

Vũ Hoàng tiếp tục nói: " Sự kiện thứ hai, kỳ thật, ta không chỉ có một mạch là Vũ Hoàng môn, còn có một mạch khác nữa! "

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 39

Tặng Vật Của Vũ Hoàng.

Thanh Sơn nở nụ cười, Vũ Hoàng thật đúng là khắp nơi lưu tình!

- Huyết mạch của ta, ngoại trừ ‘ Vũ Hoàng môn ’ trên Cửu Châu Đại Địa, một mạch khác lại vẫn còn ở Bắc Hải Chi Bắc xa xôi!

Vũ Hoàng nói, “Trong mênh mông Bắc Hải khôn cùng ờ tít phương Bắc, có một đại lục lớn. Đương nhiên, khối lục địa đó mà so với Cửu Châu Đại Địa thì quả là nhỏ hơn rất nhiều. Nó tương đương với hai châu. Ta gọi nó là ‘ Bắc Hải Đại Lục ’.”

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình.

Trong các thư tịch căn bản không ghi lại ở bắc của Bắc Hải lại còn có một khối ‘ Bắc Hải Đại Lục ’ đó, lớn bằng hai châu... Kỳ thật cũng có thể coi là rất lớn rồi.

- Nơi đó lạnh hơn Cửu Châu Đại Địa rất nhiều, đại bộ phận cả Bắc Hải Đại Lục khắp nơi đều là băng tuyết bao phủ quanh năm... Nơi đó cũng rất ít dân cư. Cửu Châu Đại Địa thời của ta có vài ức dân cư, còn Bắc Hải Đại Lục, năm đó vẻn vẹn có mấy trăm vạn người.

Mặt Vũ Hoàng lại nở một nụ cười, “Nhưng những tộc nhân của bộ lạc nơi đó rất đoàn kết, không như Cửu Châu Đại Địa, các

đại bộ lạc đấu đá lẫn nhau.”

Đằng Thanh Sơn tính sơ một chút. Vào niên đại của Vũ Hoàng, dân cư Cửu Châu Đại Địa có vài ức, còn bây giờ đại khái có gần ba mươi ức rồi.

Mấy ngàn năm qua, cũng không biết dân cư trên Bắc Hải Đại Lục đã bị diệt sạch, hay là đã trở nên phồn hoa hơn xưa?

Vì sao, trong bộ sách không thấy ghi lại Bắc Hải Đại Lục?

- Đời sau của ta ở Bắc Hải Đại Lục, là sống tại ‘ Thần Phủ Sơn ’.

Vũ Hoàng cảm khái nói, “So sánh với Vũ Hoàng môn, ta thấy lo cho ‘ Thần Phủ Sơn ’ ở Bắc Hải Đại Lục hơn... Bởi vì Bắc Hải Đại Lục rất nhiều thiên tai, tỷ như lở núi tuyết, những trận hàn lưu đáng sợ tập kích... Ta cũng không thể thay đổi được điều này. Dù sao, trung tâm thế giới này chính là Cửu Châu Đại Địa, đến cả chín đại bổn nguyên đều nằm tại đây. Còn nơi đó là hải vực, điều kiện tệ hơn nhiều.”

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ gật đầu.

- Nhưng. Bắc Hải Đại Lục cách Cửu Châu Đại Địa rất xa.

Vũ Hoàng nói. “Cửu Châu Đại Địa đi về phía bắc, theo hướng bắc đại khái hơn mười vạn dặm. Hơn nữa càng đi về phía bắc, trên biển càng nguy hiểm. Đến cả yêu thú cũng không thể bay lên nơi xa nhất ở phương bắc. Do đó muốn tiến vào Bắc Hải Đại Lục, chỉ có thể dựa vào thuyền!”

Đằng Thanh Sơn cười khổ. Hơn mười vạn dặm?

Trên biển, không thể so được với đi trên bộ. Nếu thuận gió, có lẽ một ngày một đêm có thể đi được hơn một ngàn lý. Nhưng hơn mười vạn dặm đường, đâu có thể mỗi ngày đều xuôi gió xuôi

nước?

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi một lát: “ Nếu thật phải đi, với năng lực thích ứng của thân thể ta, muốn tới Bắc Hải Đại Lục cũng không phải là vấn đề quá lớn. " Đằng Thanh Sơn đi thuyền, cho dù lật thuyền cũng là việc nhỏ. Bởi vì cho dù trong nước biển, Đằng Thanh Sơn cũng có thể dựa vào lỗ chân lông để hô hấp. Hơn nữa với sức mạnh thân thể của hắn, nếu có phải bơi thì cũng nhanh.”

Cường giả nội gia quyền, trong hoàn cảnh xấu sẽ thể hiện năng lực sinh tồn rất mạnh.

Vũ Hoàng tiếp tục nói: “ Một tiên thiên cường giả, cộng với một chiếc thuyền chế tạo từ vật liệu tốt nhất, hao phí một năm rưỡi là có thể đến được Bắc Hải Đại Lục. Năm đó khi ta tiến về Bắc Hải Đại Lục, lúc đó đã đạt tới hư cảnh.”

Đằng Thanh Sơn bất lực. - Vũ Hoàng lão nhân gia, vô duyên vô cớ chạy đến Bắc Hải làm gì? Còn lưu lại huyết mạch ở đó nữa!

- Năm đó, Cửu Châu Đại Địa loạn lạc, ta chỉ bằng vào năng lực hư cảnh của mình mà muốn thống nhất thiên hạ thì quả là rất khó. Do đó, ta ly khai bộ lạc của ta, bắt đầu một mình độc hành thiên hạ... Ta đi về Man Hoang phía nam, cho đến chỗ cuối cùng. Ta cũng đi sang Đông Hải, du lịch qua rất nhiều đảo ở hải ngoại.

- Ta cũng bước vào sa mạc, đi về phía Tây của Cửu Châu, lang bạt qua những tiểu quốc trên sa mạc.

- Cuối cùng, ta đi về phương bắc, xuyên qua thảo nguyên mênh mông, tiếp tục đi về phía bắc, cho đến khi gặp bờ bắc xa nhất. Lập tức ngồi thuyền... Lúc đó ta chỉ là muốn xem, thiên địa mênh mông có nơi nào có kỳ cảnh không. Trên biển, ta một mình một người phiêu bạt về phía bắc... Hải dương khôn cùng vô bờ, trong thiên địa độc một mình ta. Trên biển, thời gian gần nửa năm, ta đã tỉnh ngộ. Từ cảnh giới nhập hư, bước vào cảnh giới động hư.

Vũ Hoàng nói, “Sau đó, ta phát hiện ra Bắc Hải Đại Lục, một nơi không có loạn lạc. Ta ở đó hơn mười tám năm, lại có thê tử, hài tử.”

- Mười tám năm sau, ta đột phá cảnh giới động hư, đạt tới cảnh giới chí cao viên mãn.

Vũ Hoàng nói, “Đến lúc đó, Bắc Hải Đại Lục, Cửu Châu Đại Địa mặc dù xa xôi, nhưng đối với ta thì không còn đáng kể gì nữa.”

Đằng Thanh Sơn thầm giơ ngón tay cái lên: “Ghê thật, Bắc Hải Đại Lục, Cửu Châu Đại địa, hai khối đại lục đều coi như là một nhà.”

- Cửu Châu Đại Địa, vô số hào kiệt, là nơi nhiệt huyết nam nhi phát triển. Còn Bắc Hải Đại Lục, rất bình tĩnh an tường. Đằng Thanh Sơn kinh hãi: “Bắc Hải Chi Linh? Bắc Hải Chi Linh lại là do Vũ Hoàng lợi dụng thế giới của mình mà luyện hóa ra?”

Trong bộ sách ghi lại về thiên tài địa bảo.

Ngoại trừ Chu Quả, Hắc Hỏa linh quả, Bất Tử thảo, Trúc Tiết Linh Quả, Vạn Niên Ngọc Tủy và nhiều loại linh bảo khác, còn có một loại —

Chính là Bắc Hải Chi Linh: một giọt Bắc Hải Chi Linh, lập tức làm cho người ta đạt tới hậu thiên đỉnh phong, chẳng những trong đan điền nội kình cuồn cuộn, kinh mạch cũng được cải tạo lột xác, dẻo dai rộng lớn. Tục truyền, ở sâu trong Bắc Hải có loại linh dịch này. Nhưng, ‘ Bắc Hải Chi Linh ’ này cũng chỉ có Vũ Hoàng môn mới có được.

- Cái gì mà sâu trong Bắc Hải mới có? Chó má. Đây toàn là tin tức giả tạo do đám Vũ Hoàng môn cố tình gieo rắc. ‘ Bắc Hải Chi Linh ’ này căn bản là Vũ Hoàng lưu lại.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ ‘ Bắc Hải Chi Linh ’ trân quý như thế

nào.

Một giọt Bắc Hải Chi Linh, so với một viên Chu Quả thì trân quý gấp mấy lần.

Dù sao chẳng những có thể đạt được tới hậu thiên đỉnh phong, còn có thể cải thiện kinh mạch. Một giọt Bắc Hải Chi Linh, có thể bồi dưỡng ra một cao thủ hậu thiên cực hạn, đích xác là không thể tưởng tượng nổi! - Đằng Thanh Sơn thầm khen. Người đã kiến tạo ra Thiên Hồng Thủy Cung này, khi đạt tới cảnh giới Chí Cường, có thế giới của riêng mình, muốn tạo ra cái gì mà không được?

- Vũ Hoàng môn nhất mạch ở Cửu Châu Đại Địa, còn có Thần Phủ Sơn Bắc Hải Đại Lục nhất mạch nữa. Nếu họ lâm vào khốn cảnh, hy vọng ngươi chiếu cố một chút. Nếu như họ không còn tồn tại... Quên đi.

Vũ Hoàng thở dài một tiếng, "Ta sẽ không để ngươi tay trắng ra đi, trong chín cái đỉnh quanh đây... Hàng năm, trải qua sự chuyển hóa của cả Thiên Hồng Thủy Cung và Khai Sơn Thần Phủ, mỗi một đỉnh đều có thể sản xuất ra hai ba giọt ' Bắc Hải Chi Linh '. Thời gian càng dài, Bắc Hải Chi Linh càng nhiều. Bắc Hải Chi Linh đó cũng đủ giúp ngươi kiến tạo một quân đội cường đại."

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn về phía chín cái đỉnh ba chân.

- Lúc trước ta thấy bên trong có ánh phản quang, hóa ra đều là Bắc Hải Chi Linh à?

Đằng Thanh Sơn sợ ngây người, "Một năm một đỉnh có hai ba giọt, cũng phải mấy ngàn năm rồi. Mỗi một đỉnh có trên một vạn giọt, chín đỉnh, phỏng chừng trên mười vạn giọt."

Thanh Hồ Đảo, tổng cộng có hai ngàn Kim Lân vệ!

Mười vạn?

Mười vạn vũ giả nhất lưu, tạo thành một quân đoàn?

Đằng Thanh Sơn không dám nghĩ.

Quân đoàn như vậy, dù cho cả hơn trăm tên tiên thiên cường giả đi vào cũng sẽ bị tiêu hao dần mà chết.

- Quân đoàn vô địch, đúng là quân đoàn vô địch.

Đằng Thanh Sơn tim đập thình thịch, lúc này đưa tay mở nắp đỉnh ra.

- Hả? Không thể mở ra?

Đằng Thanh Sơn phát hiện, tầng ngoài nắp đỉnh tựa hồ có một tầng kim sắc mỏng manh ngăn lại.

- Ha ha, có phải là rất kích động không?

Vũ Hoàng cười nói, "Nhưng ngươi cũng đừng quá hưng phấn, quân đội có lợi hại tới mấy cũng chỉ là quân đội... Trên Cửu Châu Đại Địa, cái quyết định vận mệnh vẫn là vũ lực tuyệt thế. Chỉ cần đạt tới hư cảnh là có thể không đếm xỉa tới thiên quân vạn mã, giết chết mọi tiên thiên cường giả."

Đằng Thanh Sơn tựa như bị một gáo nước lạnh tưới vào người, tỉnh ngộ ngay.

- Đúng. Bây giờ Quy Nguyên Tông ta, nếu có được nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy, một khi bị phát hiện... Chỉ sợ sẽ có họa diệt tông.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, "Hư cảnh cường giả của Quy Nguyên Tông ta rất ít. Chỉ sợ cũng chỉ là sơ nhập hư cảnh, thực lực yếu hơn cường giả hư cảnh các tông phái khác nhiều. Để tự bảo vệ mình thì còn có thể, nhưng nếu muốn cho Quy Nguyên Tông khuếch trương quả thực rất khó."

Như Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc, khẳng định có hư cảnh cường giả lợi hại.

Hoàn toàn có thể phát sinh việc giết chết cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông, cướp đi Bắc Hải Chi Linh.

- Hơn nữa... Ta làm sao mang đi được cả chín đỉnh này chứ?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Mỗi một đỉnh đều có độ cao nửa người, độ rộng tương đương với độ cao. Đằng Thanh Sơn chỉ có hai tay, căn bản không thể mang cả chín đỉnh đi. Hơn nữa... Chung quanh còn có nhân mã các Đại tông phái, một khi bị phát hiện!

Hậu quả, khó lường.

Đáng tiếc...

Vậy thì có nhiều Bắc Hải Chi Linh, nhìn như rất hay, nhưng thực tế thì rất phiền toái. Một là khó đưa ra ngoài. Hai là, mang về Quy Nguyên Tông, Quy Nguyên Tông cũng không dám sử dụng công khai. Rồi cũng như ‘ Vũ Hoàng môn ’ thôi. Vũ Hoàng môn bản thân có ‘ Bắc Hải Chi Linh ’, nhưng Vũ Hoàng môn lại chưa bao giờ thành lập một quân đội siêu cường.

Bởi vì Vũ Hoàng môn hiểu rằng, không có đủ sức mạnh tối cao, nếu quân đội quá mạnh, chỉ sợ Vũ Hoàng môn sẽ trở thành mục tiêu công kích.

- Phương pháp sử dụng Bắc Hải Chi Linh tốt nhất là nên làm như Vũ Hoàng môn. Sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, làm tông phái có thể cường thịnh lâu dài.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này, “Một tông phái, nếu muốn đạt được địa vị cao, người ta không phải nhìn vào quân đội, mà là cao thủ đỉnh cao.”

Nếu có một chí cường cao thủ, việc thống nhất thiên hạ cũng

rất đơn giản.

- Ngươi phải chăng rất thất vọng? Ha ha, cái trọng yếu nhất chính là vũ lực của mình.

Vũ Hoàng cười nói, “Do đó, lễ vật thứ hai của ta, để ở trên ‘ Thần Phủ Sơn ’ tại Bắc Hải Đại Lục.”

- Thần Phủ Sơn?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Đúng, Thần Phủ Sơn.

Vũ Hoàng nói, “Đợt lát nữa, ngươi cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ của ta! Khi bên cạnh chín cái đỉnh còn có Khai Sơn Thần Phủ trấn giữ, đến cả việc di động chín cái đỉnh này ngươi cũng không thể làm được. Cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ, ngươi mới có thể lấy được chín cái đỉnh. Đồng thời... Ngươi mang theo Khai Sơn Thần Phủ, đến ‘ Thần Phủ Sơn ’. Đến lúc đó, Khai Sơn Thần Phủ sẽ kết hợp với ấn ký Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của ta lưu lại trên Thần Phủ Sơn, lúc đó ngươi có thể cảm ngộ sâu hơn về tuyệt học cực mạnh của ta... Chỉ cần ngươi lĩnh ngộ được hai ba thành, ngươi đã có thể tiến vào hư cảnh! Đừng lấy làm lạ, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức còn mạnh hơn một bậc so với Cửu Đỉnh Thiên Thư của ta.”

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Cửu Đỉnh Thiên Thư đã là một trong tứ đại thần điển rồi. Thế nhưng mình chưa bao giờ nghe nói về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cả.

Nhưng mà...

Vũ Hoàng dùng búa, nhưng lại truyền xuống Cửu Đỉnh Thiên Thư, đích xác làm rất nhiều người cảm thấy khó hiểu. Đằng Thanh Sơn hiện tại đã đoán ra một chút rồi.

- Có Khai Sơn Thần Phủ, phối hợp với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Chỉ cần là tiên thiên cường giả, cho dù là kẻ ngốc, trong vòng trăm năm chắc chắn sẽ tiến vào hư cảnh. Nếu người có ngộ tính cao, hai ba mươi năm là có thể đạt tới.

Vũ Hoàng cười nói, "Hư cảnh... Một khi đạt tới hư cảnh, thiên hạ to lớn này chẳng phải để ngươi tung hoành sao?"

Đằng Thanh Sơn cười. Vũ Hoàng đích xác sâu sắc, xếp đặt kín kẽ như vậy... Xem ra, mình phải đi xem Bắc Hải Đại Lục rồi.

Hư cảnh!

Trong thiên hạ, chỉ sợ còn chưa có một người nào dám nói là trong vòng trăm năm cam đoan sẽ làm cho ngươi tiến vào hư cảnh. Nhưng Vũ Hoàng dám nói! Bởi vì, hắn chính là Vũ Hoàng!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 40

Cực Hạn Tăng Lên

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cũng không có tâm pháp gì, chỉ là ba mươi sáu chiêu phủ pháp cực mạnh của ta. Còn Cửu Đỉnh Thiên Thư là từ thấp tới cao, cũng viết lại rất tỉ mỉ rõ ràng, là một thứ bí tịch để giúp cho người ta dễ dàng tu luyện.

Vũ Hoàng nói. " Nếu tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư từ đầu tới cuối, sẽ cảm ngộ được đạo thiên địa, phương pháp tu luyện được miêu tả rõ ràng, dễ hiểu. Dựa vào bản Cửu Đỉnh Thiên Thư này, muốn tu luyện tới Hư cảnh cũng dễ hơn các bí tịch khác mà ta lưu lại."

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu.

Giống như tổ sư Quy Nguyên Tông của mình, có lẽ cũng đã nhập hư, cũng có tri thức nông cạn về thiên đạo, nhưng căn bản vẫn chưa nhận ra được bản chất của thiên địa, khi viết ra Quy Nguyên Tâm Điển, tự nhiên cũng chỉ ghi lại rất chung chung huyền ảo, hậu nhân khó mà hiểu hết được.

Còn Vũ Hoàng, hiểu rõ bản chất thiên địa, có thể miêu tả với lời lẽ dễ hiểu. Nếu tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư, đương nhiên sẽ có tốc độ nhanh hơn so với tu luyện Quy Nguyên Tâm Điển.

- Khai Sơn Tam Thập Lục Thức - không có tâm pháp gì, nhưng lại là phủ pháp cực mạnh của ta.

Vũ Hoàng cảm thán một tiếng.

- Bởi vì không có tâm pháp, do đó, chỉ có thể nhìn những bức tranh vẽ phủ pháp, vì thế việc tu luyện quá khó. Do đó ta lưu lại trên Thần Phủ Sơn ở Bắc Hải Đại Lục ba mươi sáu chữ Đạo … đều là những chữ viết tay. Những chữ này đều được vẽ bằng chiêu thức phủ pháp. Nhìn thấy những chữ ta viết, có lẽ có thể cảm ngộ được tinh túy trong phủ pháp của ta.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, Vũ Hoàng cũng như mình Mình có thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, Hỗn Nguyên Nhất Khí, Độc Long Toản, Xích Hổ Bào. Cũng không có tâm pháp gì. Chỉ là một luồng ý cảnh. Khi xâm nhập được vào ý cảnh nhận thức, thương pháp cũng sẽ tự ngộ ra được.

Đằng Thanh Sơn thầm than:

- Muốn truyền thụ Ngũ Hành Thương Pháp của ta quả là rất khó. Không có ý cảnh hiểu biết rõ ràng về ngũ hành, rất khó lĩnh ngộ được thương pháp này.

Cùng một đạo lý - Đằng Thanh Sơn là thương pháp, mà Vũ Hoàng là phủ pháp.

- Bất quá ngươi mang theo Khai Sơn Thần Phủ tới Thần Phủ Sơn và tìm cho được những "ấn ký" mà ta lưu lại trong những chữ viết. Lúc đó ngươi có thể thấy được tràng cảnh năm đó ta dùng thần phủ viết ra ba mươi sáu chữ này. Ngươi mà có thể cảm ngộ khi thấy ta thi triển phủ pháp, nhất định sẽ có thu hoạch. Tu luyện vài chục năm là có thể đạt tới hư cảnh. Chắc chắn là như vậy. - Vũ Hoàng nói vẻ tự tin.

***

Trong khi Đằng Thanh Sơn đang ở trong Thiên Hồng Thủy Cung nghe những tin tức mà Vũ Hoàng nhắn lại từ mấy ngàn năm

trước, hắn không biết sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của mình đã đưa đại quân đến Đại Duyên Sơn...

Lúc chạng vạng, cả góc trời tây ráng đỏ rừng rực.

Mấy ngàn binh vệ chính đang tập trung dưới chân Đại Duyên Sơn, người cầm đầu là một nam tử mặc khinh giáp. Hắn đang suất lĩnh thủ hạ nhìn về phía đông.

- Ầm ầm... những tiếng rung động.

Xa xa rất nhiều trọng kỵ binh tạo thành một con rồng ngoằn ngoèo đang nhanh chóng đến gần.

- Nhanh. Theo ta tới nghênh đón tông chủ. - Nam tử mặc khinh giáp quát.

Lần này Hắc Giáp quân đi tới đây với tốc độ nhanh nhất. Những con Ô Văn Mã được tùy ý chạy như bay. Đại quân rầm rộ chẳng mấy chốc đã tới gần, cách một khoảng có thể đếm được số lượng đội đi đầu, sầm sập tới trước mặt đoàn binh vệ.

- Dừng.

Một tiếng quát lớn vang lên vang vọng cả thiên địa.

- Rầm rập... -

Những thớt chiến mã nhanh chóng dừng lại.

- Xuống ngựa.

Theo tiếng ra lệnh, đám quân sĩ Hắc Giáp Quân tất cả đều xuống ngựa. Gia Cát Nguyên Hồng một thân áo bào trắng, phía sau là chấp pháp trưởng lão Mạc Thiên, cùng với thống lĩnh Bàng Sơn, các đô thống, đến cả Gia Cát Thanh cũng một thân khinh giáp màu xanh nhạt đứng giữa đám người.

- Thuộc hạ Dương Kha. Bái kiến tông chủ.

Tên binh vệ đầu lĩnh là Dương Kha lập tức khom người. Người này chính là thành chủ Nghi thành: Dương Kha.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng phân phó.

- Tất cả chiến mã của Hắc Giáp quân sẽ do các ngươi chiếu cố. Đồng thời, hãy chuẩn bị tiếp ứng ở đây.

- Rõ, tông chủ!

Dương Kha cung kính nói.

- Tra ra được chỗ đóng quân của nhân mã Thanh Hồ Đảo ở đâu chưa?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi. Trước khi xuất phát, Quy Nguyên Tông đã lập tức đưa tin tới Nghi thành. Lệnh cho Dương Kha ở Nghi thành phải lập tức chỉ huy mấy ngàn binh vệ Thành Vệ đội tới đây.

- Tông chủ. Vị trí đóng quân của nhân mã Thanh Hồ Đảo không có gì thay đổi. Đây là bản đồ Đại Duyên Sơn, có vẽ rất rõ vị trí đóng quân của nhân mã Thanh Hồ Đảo.

Dương Kha cung kính dâng lên một tấm bản đồ.

Gia Cát Nguyên Hồng tiếp nhận, rũ mạnh tấm bản đồ rồi trải ra, ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng vừa quét qua, rồi sang sảng quát:

- Tất cả quân sĩ Hắc Giáp Quân. Theo ta vào núi.

- Yến trường lão. Đi. Ta đi gặp đám người của Thanh Hồ Đảo.

Gia Cát hồng nhìn về phía Yến Mạc Thiên đang đứng một bên.

Yến Mạc Thiên cũng cười gật đầu Lúc này, dưới sự chỉ huy của hai đại kim đan cường giả của Quy Nguyên Tông, ba ngàn Hắc Giáp quân rầm rộ tiến vào Đại Duyên Sơn, đi thẳng tới nơi đóng quân của Thanh Hồ Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rất rõ... Nếu cứ ù lỳ mà đợi ở ngoài Đại Duyên Sơn, chỉ sợ Đằng Thanh Sơn sẽ phải chết. Họ cũng biết, biện pháp nhanh nhất tốt nhất là ép thẳng Thanh Hồ Đảo. Ba ngàn Hắc Giáp quân hiệp trợ, cộng với Thanh Phong Kiếm bốn thước trong tay, Gia Cát Nguyên Hồng không sợ nhân mã Thanh Hồ Đảo.

***

Đằng Thanh Sơn không hay biết gì về những chuyện phát sinh bên ngoài.

Được bao phủ trong màn hào quang màu xanh biếc trong Thiên Hồng Cung, giữa chín cái đỉnh, Đằng Thanh Sơn đang nhắm mắt lắng nghe lịch sử Cửu Châu Đại Địa do vị chí cao cường giả Vũ Hoàng kể lại.

- Việc ta muốn nhờ ngươi làm, ngươi cũng biết rồi đó.

Bóng người cao lớn cười khẽ nói.

- Đối với đời sau, ta không thể giúp được nhiều cho chúng, nên chỉ có thể dùng biện pháp này thôi. Được rồi, đợt lát nữa, khi ngươi cầm lấy cây Khai Sơn Thần Phủ, còn có một việc kinh hỉ nho nhỏ nữa.

Đằng Thanh Sơn khẽ giật mình. Còn có gì kinh hỉ nữa đây?

- Ngươi cũng đừng nên hy vọng quá xa vời - Bóng người cao lớn nói.

- Động hư, chính là ‘Nội hư không’ đủ sức phá vỡ ‘Ngoại hư không’. ‘Nội hư không’ này chính là nội tại của thân thể con người.

Khi hư không của mình cũng trở thành một thế giới, sự hoàn thiện càng gia tăng thì thân thể phải chịu áp lực càng lớn. Do đó, mỗi một cường giả động hư đều phải cường hóa thân thể mình.

Đằng Thanh Sơn có thể hiểu được ý của lão: Không ngờ, cường giả tu luyện tới cảnh giới động hư, còn ngược lại cần phải tìm cách cường hóa thân thể mình.

- Phương pháp của ta là lợi dụng thế giới hư không do ta sáng tạo ra để luyện hóa ra rất nhiều lực băng hàn, cải tạo và cường hóa thân thể.

Bóng người cao lớn tiếp tục nói.

- Bây giờ ta để lại Khai Sơn Thần Phủ, trong đó có ẩn chứa "hư không chi đạo" của ta. Nhờ đó nó có thể chống đỡ được cho Thiên Hồng Thủy Cung. Đồng thời, Khai Sơn Thần Phủ này cũng sẽ tự nhiên luyện hóa ra băng hàn lực.

- Khi ngươi đụng vào Khai Sơn Thần Phủ, băng hàn lực này sẽ làm cường hóa thân thể ngươi. - Bóng người cao lớn nói.

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

Cường hóa?

- Tốc độ luyện băng hàn lực của Khai Sơn Thần Phủ thua xa ta. Nhưng mà, phỏng chừng nó đã luyện hóa không biết bao nhiêu năm rồi, do đó băng hàn lực của nó cũng sẽ có rất nhiều.

Bóng người cao lớn mờ ảo lắc đầu cười.

- Nhưng ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn. Bởi vì cho dù là tiên thiên kim đan, mức độ thừa nhận của thân thể cũng chỉ có hạn. Ta phỏng chừng, ngươi nhiều nhất là gia tăng một, hai vạn cân khí lực, tới đó thân thể sẽ không thể tăng lên được nữa. Cho dù băng hàn lực có nhiều hơn nữa thì cũng mất.

- Ừm, hỡi người có Cửu Châu đỉnh. Ngươi tới được nơi này, Ta hy vọng ngươi có thể chiếu cố nhị mạch đời sau của ta. Ta không thể ép buộc ngươi, chỉ thỉnh cầu ngươi làm như vậy...

Vũ Hoàng khẽ cười cười với Đằng Thanh Sơn, rồi màn hào quang mờ ảo rồi tan mất.

Bên trong vòng tròn kim sắc lại khôi phục vẻ bình thường.

Tầng dưới chót Thiên Hồng Thủy Cung lúc này vô cùng yên tĩnh, chỉ có một người Đằng Thanh Sơn mà thôi.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại một lát mới có thể bình tĩnh lại.

- Vũ Hoàng. Ngươi vẽ ra một bức họa không tưởng thật lớn. - Đằng Thanh Sơn rất thanh tỉnh, cái gì hư cảnh, cái gì động hư? Tất cả đều quá xa vời.

Mình – hiện tại cũng chỉ mới ở cảnh giới Nhập Vi, chưa từng đạt tới Chân Ngã Chi Cảnh. Nói gì tới hư cảnh?

Về phần động hư, dựa theo Vũ Hoàng vừa nói, mười cường giả hư cảnh sợ mới có một cường giả động hư.

Bây giờ ta đang lo là sao đem được chín cái đỉnh này ra ngoài. Làm sao không bị phát hiện.

Đằng Thanh Sơn nhìn chín cái đỉnh ba chân một chút. Nếu có thể di động được đỉnh, cần gì lấy Khai Sơn Thần Phủ.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Khai Sơn Thần Phủ đang trôi nổi giữa không trung. Những sợi quang mang xanh biếc ẩn hiện.

Đằng Thanh Sơn mắt sáng rực lên.

“Vũ Hoàng nói. Khai Sơn Thần Phủ luyện ra Băng hàn lực đã mấy ngàn năm rồi, nó có thể cường hóa được thân thể? “ Mắt Đằng Thanh Sơn hơi nheo lại. “ Vũ Hoàng, có lẽ nói là mức thừa

nhận của thân thể cường giả tiên thiên kim đan làm họ nhiều nhất gia tăng một hai vạn cân khí lực. Nhưng ta khác hẳn họ. “

Đằng Thanh Sơn khẳng định, mức chịu đựng của thân thể mình tuyệt đối phải mạnh hơn cường giả tiên thiên kim đan khá nhiều.

Tiến lên ba bước.

Ngẩng đầu, Nhìn lên Khai Sơn Thần Phủ thô ráp màu đen bóng gần trong gang tấc, cảm thụ từng luồng uy áp của nó, Đằng Thanh Sơn vươn tay phải ra.

“Lạnh quá. “ Một tay vừa chạm cán búa, cảm giác đầu tiên là băng giá.

Ngay sau đó ——

Cả Thiên Hồng Thủy Cung vốn luôn luôn có những luồng hào quang xanh biếc dao động chợt dừng lại.

- Rao rào...

Một luồng hào quang màu trắng từ Khai Sơn Thần Phủ chợt bắn ra, từ cán búa, nhanh chóng kéo dài tới cánh tay Đằng Thanh Sơn. Tiếp theo, luồng hào quang màu trắng kỳ lạ này thẩm thấu vào trong cơ thể Đằng Thanh Sơn.

Lạnh.

Lạnh tới băng giá thấu xương.

Băng giá như muốn đông cứng cả linh hồn. Ngoại trừ lạnh, còn có cảm giác đau đớn kịch liệt, cơn đau xâm nhập vào cốt tủy, tràn ngập toàn thân.

- Rắc Quang mang trắng như tuyết phủ phía ngoài Khai Sơn Thần Phủ chợt căng lên, lớp da ngoài của Đằng Thanh Sơn đều ẩn

có quang mang màu trắng.

Gương mặt Đằng Thanh Sơn cũng trắng bệch như tuyết. Trên trán gân xanh nổi lên. Cơ bắp vặn vẹo, hai mắt đỏ vằn lên. Bất luận là lục phủ ngũ tạng hay là gân cốt cơ bắp, đều phát sinh những biến hóa kỳ lạ. Gân cốt tựa như bị đại thiết chùy không ngừng oanh kích, không ngừng đột phá, trở nên càng cứng rắn hơn. Toàn thân tựa như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, tay chân cũng không khống chế được mà phải co quắp lại.

- A...

Yết hầu Đằng Thanh Sơn phát ra những tiếng gầm gừ như không thể chịu nổi.

Phốc.

Gân xanh trên trán Đằng Thanh Sơn phồng lên rồi phá ra, dòng máu đỏ tươi chảy ra.

Xoẹt.

Da mặt cũng vỡ ra. Máu tươi cũng phun ra. Gương mặt đầy máu, làm cái mặt nạ da người gắn trên mặt cũng bị bóc ra.

- A...

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng. Cơ bắp gân cốt toàn thân phát ra những tiếng kêu, cả người hắn từ từ thấp xuống.

- Đau …. Quá...

Đằng Thanh Sơn không khỏi gào lên một tiếng, rồi cả người quì sụp xuống đất. Cơn đau làm hắn không kìm được vung quyền đấm vào mặt đất, lớp da ở tay phải của hắn đã nứt ra, đốt ta trắng bệch. Một luồng sức mạnh đáng sợ tựa như dã thú Man Hoang truyền lưu khắp cơ thể.

- Ầm.

- Ầm.

Những tiếng nổ truyền ra khắp nơi. Những lỗ sâu đẫm màu xanh biếc xuất hiện dày đặc. Đằng Thanh Sơn cao hơn một thước tám tựa như một ma thần đẫm máu liên tục đấm đá.

Như thế. Tựa hồ mới có thể đỡ đau một chút.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 41

Sự Tình Không Ngờ.

Vết máu dính trên người, vãi cả trên mặt đất. Thần trí Đằng Thanh Sơn bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ có thể ra sức vung quyền liên tục đánh xuống đất để hòng giảm bớt cơn đau. Mỗi một quyền nện xuống, trên mặt đất lại xuất hiện một cái hố to bằng nắm đấm.

Nếu cường giả của Thanh Hồ Đảo, Ma Ni Tự nhìn thấy cảnh này, nhất định kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết ngay cả một mũi tên của cường giả tiên thiên kim đan Xạ Nhật Thần Sơn cũng chỉ phá ra một cái hố to bằng cái đầu. Còn Đằng Thanh Sơn bây giờ chỉ đơn thuần vung quyền mà phát tiết, tuyệt không phải dùng toàn lực. Nếu toàn lực dùng một chiêu Hổ Pháo Quyền, uy lực không biết sẽ kinh người như thế nào?

- Xoẹt xoẹt... xì...

Da mặt rách nát, những cơ bắp đỏ sậm tựa như những sợi dây thép dày đặc quấn chặt lại với nhau, mỗi một cơ bắp vẫn không ngừng rung động co lại.

Cơn đau đến nỗi làm cho thần chí Đằng Thanh Sơn cũng phải mơ hồ, có thể tưởng tượng được loại biến hóa này diễn ra như thế nào.

Kỳ thật...

Cũng không thể trách Vũ Hoàng. Căn bản ông không nghĩ tới ngoại trừ Động hư cường giả, tiên thiên bình thường hoặc là cao thủ nhập hư, thân thể lại có thể mạnh tới mức đó! Giả như tiên thiên kim đan, đơn thuần thân thể cũng phỏng chừng chỉ mấy ngàn cân khí lực, một lần gia tăng một hai vạn cân, quả là không phải quá sức chịu đựng của thân thể.

Còn Đằng Thanh Sơn thì sao?

Vốn đơn thuần sức mạnh thân thể đã hơn hai mươi vạn cân, đạt tới một đột phá mới. Bây giờ được Băng hàn lực do Vũ Hoàng luyện hóa hư không cải tạo mà thành. Băng Hàn lực lại còn được Khai Sơn Thần Phủ tích lũy mấy ngàn năm. Luồng sức mạnh này đổ xuống, không sợ ít, chỉ sợ Đằng Thanh Sơn không thể hấp thu.

Thân thể Đằng Thanh Sơn quá mạnh! Mức chịu đựng của quá lớn!

Sức mạnh thân thể hắn tăng lên với tốc độ kinh người, cơ hồ một giây đều có thể đề cao mấy vạn cân khí lực, loại tốc độ đề cao thực lực cực hạn tăng lên quá nhanh, nên sự đau đớn mang đến cũng càng đáng sợ hơn.

- A a a...

Hai tròng mắt Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ, con mắt hiện lên vô số sợi chỉ đỏ.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hóa thân thành một con yêu thú Man Hoang không ngừng tăng sức mạnh, thần trí cũng càng ngày càng mơ hồ... Theo đạo lý, cho dù cao thủ lợi hại có phải chịu đựng thống khổ như thế, cũng phải ngất xỉu đi. Nhưng ý chí của Đằng Thanh Sơn quá kiên định. Muốn làm cho hắn xỉu đi quả là khó!

Trong tiềm thức của Đằng Thanh Sơn, vẫn còn chưa muốn xỉu.

...

Ngay khi Đằng Thanh Sơn vừa nắm Khai Sơn Thần Phủ, từng đạo ánh sáng màu xanh biếc cũng nhanh chóng chảy ngược trở về, hướng về phía Khai Sơn Thần Phủ chảy tới, còn ánh sáng màu xanh biếc ở các nơi trong Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu yếu bớt.

- Ầm ầm...

Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu lắc lư. Mê cung Thiên Hồng Thủy Cung, tại chỗ cửa vào đường hầm....

- Sao lại có chấn động thế này?

Thú Vương Ô Hầu ngồi trên mặt đất dựa vào vách tường.

- Vừa rồi chớp lên một lần, bây giờ sao lại lắc lư?

Năm tên tiên thiên cường giả Tiêu Dao Cung cũng nghi hoặc. Ánh mắt Triệu Đan Trần bên cạnh trở nên lạnh lùng:

- Bảo tàng Vũ Hoàng đâu phải dễ dàng mà tìm ra được? Phỏng chừng tên Tần Lang đụng phải cơ quan trong kho báu Vũ Hoàng, mới có thể làm cho cả cung chấn động.

- Triệu trưởng lão, nói có lý lắm. - Sử trưởng lão Tiêu Dao Cung nói.

Lão tăng có cặp mày dài, đôi con ngươi vẩn đục nhìn lướt qua con Kim Sắc Long Quy đang bịt chặt cửa vào, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Những người này có thể không quản tính mạng đi tới Thiên Hồng Thủy Cung, ai ai cũng muốn tìm được bảo tàng Vũ Hoàng. Bất luận là Ma Ni Tự hay Tiêu Dao Cung thậm chí là Thú Vương Ô Hầu, ai ai cũng đều hy vọng Tần Lang này không đạt được bảo tàng. Như vậy họ mới có hy vọng/

Tầng dưới chót Thiên Hồng Thủy Cung.

Chín cái đỉnh ba chân, vẫn lặng lẽ thủ hộ Khai Sơn Thần Phủ như như mấy ngàn năm nay. Lúc này tay phải Đằng Thanh Sơn đang nắm chặt Khai Sơn Thần Phủ còn tay trái đang ầm ầm đấm mạnh xuống đất, lúc này đã dừng lại. Hắn đã vượt qua thời điểm đau đớn nguy hiểm nhất, bây giờ cơn đau đớn đã yếu bớt.

Cơn đau giảm xuống, tương tự như vậy mức độ đề cao thân thể của Đằng Thanh Sơn cũng giảm bớt.

Đã tới gần mức cực hạn mà thân thể Đằng Thanh Sơn có thể chịu được.

- Vừa rồi … đau thật.

Đằng Thanh Sơn cảm thụ những cơn tê dại ê ẩm khắp toàn thân, thỉnh thoảng có những cơn đau nhói lên như dùng kim châm vào cơ thể. Nhưng loại đau đớn như thế này Đằng Thanh Sơn không thèm quan tâm, - Thủ đoạn cường hóa thân thể quả là lợi hại.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được trong thân thể ẩn chứa sức mạnh ghê hồn! Vô tận như hải dương!

- Ít nhất gia tăng gấp đôi, có lẽ còn nhiều hơn!

Đằng Thanh Sơn khống chế gân cốt của mình, - Xương trên toàn thân ta, hẳn là biến hóa mạnh nhất.

Đằng Thanh Sơn nhận thấy... đầu tiên, phần lớn hào quang màu trắng đều rèn luyện gân cốt toàn thân. Sau đó xương cốt tựa như sắt thép bị ngàn vạn búa đánh vào, làm mật độ không ngừng tăng lên.

Vốn độ cứng của xương Đằng Thanh Sơn có thể so với một vài vật liệu sắt thép trân quý. Còn bây giờ, cũng không biết đạt tới

mức độ gì nữa.

- Thực lực gia tăng bao nhiêu nhỉ? Phải thí nghiệm một lần mới có thể có cảm giác được.

Đằng Thanh Sơn vung mạnh quyền trái lên.

- Rào ——

Không khí phát ra tiếng rít chói tai, thiết quyền của Đằng Thanh Sơn đã đấm vào mặt đất màu xanh biếc. Một tiếng bùng vang lên. Vốn mặt đất đang chấn động, lúc này càng chấn động kịch liệt thêm, đồng thời xuất hiện một hố sâu lớn chừng cái đầu người khiến cho Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Chỉ bằng vào sức mạnh thân thể của ta, một quyền đã bằng một mũi tên của tiên thiên kim đan?

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, lúc trước một mũi tên của cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn sử dụng tiên thiên chân nguyên tạo thành.

- Sức mạnh thân thể ta, hẳn là gấp hai ba lần trước đây.

Đằng Thanh Sơn đoán.

- Nếu cộng thêm với tiên thiên chân nguyên, khoảng chừng bằng với Tiên thiên kim đan rồi!

Đằng Thanh Sơn rốt cục hiểu được... Lần này mình thu hoạch nhiều như thế nào! So sánh với những thứ khác, hai lễ vật khác của Vũ Hoàng đều không bằng với lễ vật này!

Một Tiên Thiên Hư Đan, bằng vào thân thể cường hãn gần như thân thể một con yêu thú mạnh nhất, có thể bộc phát ra sức mạnh so được với tiên thiên kim đan.

Đương nhiên có thể có thành tựu như thế, cũng nhờ vào thân thể cường tráng của Đằng Thanh Sơn từ trước.

- Sức mạnh của ta rất mạnh. Về mặt cảnh giới, nếu so với tiên thiên kim đan thì vẫn thua xa. Họ có thể triệt tiêu được lực cản không khí, ta thì không thể.

Đằng Thanh Sơn hiểu, - Bây giờ mà chống lại tiên thiên kim đan thì ta chưa phải là đối thủ của họ. Nhưng gặp phải Tiên thiên thực đan thì có thể tùy tiện giết chết!

Về lực bộc phát thuần túy, hắn đã gấp hai lần tiên thiên thực đan rồi! Thực lực này mà muốn giết tiên thiên thực đan thì quá là đơn giản.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên lưu ý tới những cái hố trên mặt đất.

- Một thời gian lâu như vậy rồi, mấy cái hố này sao không khôi phục lại nhỉ? - Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Đích xác những hầm hố do Thanh Sơn oanh kích không hề khôi phục!

Bởi vì Khai Sơn Thần Phủ, chính là trung tâm của Thiên Thủy Cung. Phải nhờ vào Khai Sơn Thần Phủ không ngừng luyện hóa năng lượng mới có thể duy trì được sự tồn tại của Thiên Hồng Thủy Cung. Còn bây giờ, Đằng Thanh Sơn đã rút Khai Sơn Thần Phủ ra khỏi vị trí trung tâm, làm cho những đường năng lượng nối liền nhau đã bị cắt đứt.

Tất cả ánh sáng màu xanh biếc chảy về, rồi tiêu tán.

Thiên Hồng Thủy Cung chấn động, rồi từ từ bị rách ra!

- Ầm ầm...

Cả mê cung tựa như bị một người lay động, Đằng Thanh Sơn

cúi đầu nhìn xuống đất, sắc mặt đại biến ——

- Xào xạo...

Trên mặt đất vỡ ra những vết nứt.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn vách tường và phía trên đỉnh mê cung, càng thấy bị nứt vỡ nghiêm trọng.

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

Những khối đá khổng lồ màu xanh biếc bắt đầu rơi xuống, cơ hồ trong nháy mắt cả Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu băng hoại.

...

Bên trong cung.

Vốn còn tưởng rằng chấn động sẽ giống như lần trước, rồi sẽ biến mất rất nhanh, nhân mã Tiêu Dao Cung Thanh Hồ Đảo đột nhiên phát hiện ra chấn động càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn lắc lư cả mái phía trên. Vách tường chung quanh cũng xuất hiện những vết nứt, vết nứt cũng càng lúc càng lớn.

Rào rào...

Trên mái, những vết nứt lại chảy xuống rất nhiều nước. Không có Khai Sơn Thần Phủ chống đỡ, Thiên Hồng Thủy Cung căn bản không thể ngăn được nước hồ.

- Không ổn, Thiên Hồng Thủy Cung sắp sụp.

Một trưởng lão Tiêu Dao Cung kinh hô.

- Đây là việc tốt!

Ô Hầu lại cười lớn một tiếng, bay nhanh về phía trước.

Oanh!

Mặt đất đột nhiên vỡ ra một vết nứt lớn, Ô Hầu trực tiếp lao vào vết nứt, nhảy vào một tầng ngầm dưới đất.

Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung, Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, quát to:

- Nhanh, cướp bảo tàng!

Thanh âm còn chưa dứt, bản thân hắn đã lao vào cái vết nứt khổng lồ. Đám tiên thiên cường giả cũng có phản ứng, lúc này đều đã hiểu việc gì xảy ra!

Thiên Hồng Thủy Cung vỡ cũng tốt!

Họ cũng có thể đoạt được bảo tàng rồi.

- Ầm ầm...

Cơn sụp đổ càng mạnh thêm, đến cả dưới chân họ cũng đã nứt toang vỡ ra.

- Bảo tàng, người có duyên thì có được.

Lão tăng có cặp mày dài cười một tiếng, lùi lại một bước, rồi nhanh như thiểm điện, biến mất vào vết nứt lớn. Một tòa cung điện sụp đổ, căn bản không có thể ép chết được tiên thiên cường giả. Đừng nói là ép chết, đến cả ép bị thương cũng không làm được.

...

Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ quá nhanh. Đằng Thanh Sơn còn chưa kịp lấy được cái đỉnh ba chân nào, phía trên đã có vô số tảng đá rơi xuống.

- Đi mau, chậm là không kịp rồi.

Đằng Thanh Sơn đầu tiên cắm Khai Sơn Thần Phủ vào đai lưng, sau đó nhanh như chớp nắm được lấy hai cái đỉnh ba chân.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn giật mình nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước tám thân ảnh áo đen từ trên trời giáng xuống. Tám người này tất cả đều mặc hắc bào, đeo mặt nạ vàng. Chính là nhân mã Doanh Thị gia tộc.

- Tần Lang? Không, ngươi không phải, ngươi là ai?

Hạo Giang đi đầu cả kinh. Hắn liếc mắt đã thấy đôi bao tay Thiên Ưng Trảo của Đằng Thanh Sơn, cùng với cái ba lô trên lưng. Tất cả... đều cho hắn thấy người trước mắt phải là Tần Lang. Nhưng, dung mạo của Đằng Thanh Sơn thì hắn lại không nhận ra.

- Hạo Giang, hắn là Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông, ta đã thấy bức họa hắn từ tình báo gia tộc.

- Bảo tàng là của ta!

Một tiếng cười to sang sảng vang lên, chính là thanh âm Thú Vương Ô Hầu.

- Đây là bảo tàng Vũ Hoàng.

Tám người Doanh Hạo Giang lúc này mới phản ứng. Chín cái đỉnh ba chân, chính là bảo tàng Vũ Hoàng... Chưa bao giờ thấy mắt kho báu Vũ Hoàng, nên lúc đầu, họ căn bản không ý thức được chín cái đỉnh nhìn như bình thường này lại chính là bảo tàng.

Đột nhiên - Chát!

- Chát!

- Chát...

Hai chân Đằng Thanh Sơn như ảo ảnh, trong nháy mắt đá bay sáu cái đỉnh ba chân, sáu cái đỉnh ba chân lập tức bay tung ra bốn phía.

Còn bản thân Đằng Thanh Sơn, hai tay mỗi tay cầm một cái đỉnh ba chân:

- Chín đỉnh, ta hai tay căn bản không có cách nào lấy được. Hơn nữa, cầm quá nhiều, phỏng chừng các Đại tông phái sẽ phát điên đuổi giết ta. Hai đỉnh là đủ rồi! Đá bay sáu đỉnh, đủ để phân tán tinh lực của họ.

Đằng Thanh Sơn cũng không dám quá tham, lúc này nước hồ đang mãnh liệt tràn vào. Đằng Thanh Sơn tựa như một người cá, nắm chặt hai đỉnh, lao vào hồ nước, rồi biến mất trong hồ.

Hạo Giang, ôm cái đỉnh ba chân duy nhất trước mắt, sau đó gào lên:

- Nhanh, nhanh đoạt đỉnh.

Song mấy cái đỉnh sớm đã bay đi rất xa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 42

Thân Phận Bại Lộ.

Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ, nước hồ nhanh chóng trút xuống. Việc đầu tiên tất cả tiên thiên cường giả làm là làm phát ra vòng bảo hộ tiên thiên chân nguyên. Nếu không có đủ không khí, với tố chất thân thể họ thì căn bản không thể ở lâu trong hồ nước này được.

- Bên trong đỉnh này là cái gì nhỉ?

Doanh Hạo Giang ôm một đỉnh rồi nhìn thật kỹ. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhận đó là chất lỏng, lúc này nắp đỉnh chưa được mở ra. Dù sao chung quanh có màn hào quang ngăn cản, cũng không lo nước hồ sẽ lọt vào trong đỉnh, - Ủa, nắp đỉnh thật khó mở!

Thực lực của tiên thiên cường giả giật mạnh một cái mà lại không mở ra được. Giật mạnh một cái.

- Rào!

Nắp đỉnh rốt cục được mở ra, Hạo Giang đưa tay chấm vào đó một chút, nhìn kỹ lại, rồi đưa lên mũi ngửi.

- Là Bắc Hải Chi Linh! Bắc Hải Chi Linh của Vũ Hoàng Môn!

Hạo Giang kinh hãi, - Nhiều... nhiều Bắc Hải Chi Linh vậy à? Nơi này có bao nhiêu giọt đây?

Mặc dù chỉ xâm xấp ở đáy, nhưng Bắc Hải Chi Linh được tính theo giọt. Có thể có xâm xấp đáy một cái đỉnh, cũng rất kinh người rồi. Lúc trước, Doanh Thị gia tộc phải dùng bảo bối trao đổi Bắc Hải Chi Linh với Vũ Hoàng môn.

- Lại có tới chín đỉnh! - Hạo Giang kích động.

Hắn hiểu rõ tầm quan trọng của Bắc Hải Chi Linh! Nó có thể làm một người có ngộ tính cao, nhưng điều kiện thân thể hơi kém một chút trong nháy mắt đạt tới hậu thiên đỉnh phong. Cứ như vậy... xác suất một Đại tông phái sinh ra tiên thiên cường giả là rất cao.

- Không thể nói ra đó là Bắc Hải Chi Linh.

Doanh Hạo Giang lập tức có phản ứng, - Nếu những người khác biết là Bắc Hải Chi Linh, phỏng chừng, gia tộc ta cũng gặp nhiều khó khăn.

...

Nguyên lúc trước, đám Thần Sơn, Hồng Thiên Thành còn đi loạn trong đường hầm ở mê cung, bây giờ Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ, cả đám cũng đều kích động vạn phần.

- Mau mau tìm bảo tàng!

- Thiên Hồng Thủy Cung sụp đổ rồi, phỏng chừng bảo tàng bị đoạt đó. Tới đó nhanh lên.

Ai nấy đều hưng phấn kích động.

Đột nhiên một thanh âm sang sảng vang vọng khắp đáy hồ:

- Ha ha... Không ngờ bên trong một đỉnh lại là Bắc Hải Chi Linh mà chỉ Vũ Hoàng môn mới có. Bên trong một đỉnh, tối thiểu cũng có trên vạn giọt Bắc Hải Chi Linh. Tổng cộng chín cái đỉnh...

Ta phải cướp thêm vài cái!

Tiếng cười đó rất lớn, tất cả mọi người đều nghe được.

- Là Bắc Hải Chi Linh!

- Lại là Bắc Hải Chi Linh, một đỉnh có trên vạn giọt? Chín đỉnh?

- Nhanh ở bên phải có kim quang, nhanh nhanh tới đó!

Hoàn toàn rối loạn, đám tiên thiên cường giả nghe thanh âm đều cực kỳ hưng phấn.

- Là Thú Vương Ô Hầu.

Hạo Giang đang tìm những đỉnh khác không khỏi thầm mắng, - Ô Hầu này tìm được một đỉnh thì thôi... chỉ sợ cho thiên hạ chẳng biết sao. Cần gì hô to như vậy? Đúng là điên rồ!

Tất cả mọi người đều biết, nếu gào lên như vậy thì sau này sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Nhưng đối với Thú Vương Ô Hầu, ở đây cũng chẳng có mấy người dám trêu vào. Người này vô môn vô phái, thực lực rất mạnh hơn nữa tính khí vô cùng quái dị.

- Bên kia có một cái đỉnh, nhanh.

Bọn người Cổ Ung của Thanh Hồ Đảo, Triệu Đan Trần phát hiện trong hồ đen thui, xa xa có một màn kim quang chói mắt. Dưới ánh kim quang rõ ràng là một cái đỉnh. Mỗi nắp đỉnh đều được một viên kim sắc bảo châu gắn lên. Quang mang của nó phát ra từ xa đã làm người ta thấy rõ.

Chẳng những người của Thanh Hồ Đảo thấy, mà nhân mã Tiêu Dao Cung cũng đã thấy.

- Cái đỉnh này phải là của Tiêu Dao Cung ta.

Một tiếng cười lớn vang lên, Sử trưởng lão của Tiêu Dao Cung vì có được vị trí tốt nên ngược lại là người đầu tiên tới nơi đó. Hơn nữa tốc độ rất nhanh, Thanh Hồ Đảo căn bản không cản nổi.

- Ha ha!

Sử trưởng lão ôm lấy cái đỉnh cực kỳ hưng phấn. Mấy người Thanh Hồ Đảo nhìn chằm chằm vào cái đỉnh.

- Các ngươi nhìn làm gì? Sao, muốn đoạt đỉnh của Tiêu Dao Cung ta à?

Sử trưởng lão trợn mắt. Bên cạnh hắn, cũng có bốn tiên thiên cao thủ. Nếu thật sự đánh nhau... Thanh Hồ Đảo đích xác có thể thủ thắng, nhưng tổn thất sẽ rất lớn.

Năm người Tiêu Dao Cung đã lấy được một đỉnh, tuyệt đối sẽ không nhường cho ai!

Một đỉnh có trên vạn giọt Bắc Hải Chi Linh, đủ để làm một tông phái hưng thịnh lâu dài. Có Bắc Hải Chi Linh có thể đào tạo ra những những đệ tử vĩ đại.

Ánh mắt Triệu Đan Trần lạnh đi.

- Hừ.

Cổ Ung tức giận nói:

- Chúng ta đi.

Là một đảo chủ, tuyệt đối không thể hi sinh nhân mã như vậy. Lúc trước đã tổn thất nhiều rồi, bây giờ không thể tiếp tục tổn thất nữa.

Nữ tử bên cạnh Cổ Ung không cam lòng nói:

- Trong chín cái đỉnh đó, Thanh Hồ Đảo chúng ta tối thiểu cũng

phải tìm được vài cái.

- Đương nhiên, chúng ta xứng đáng được nhiều.

Triệu Đan Trần cũng cảm thấy không công bằng. Bảo đồ Vũ Hoàng là do Thanh Hồ Đảo tìm được. Thiên Hồng Thủy Cung cũng là họ tìm được. Cho tới bây giờ, cao thủ họ tổn thất cũng nhiều nhất! Không được phần lớn hơn của bảo tàng, họ làm sao có thể thoải mái chứ?

Mọi người Thanh Hồ Đảo cùng rời đi.

Năm người Tiêu Dao Cung lại cười thỏa mãn.

- Tổng cộng chín đỉnh, nơi này cao thủ quá nhiều. Chúng ta tìm được một đỉnh, cũng được rồi.

Sử trưởng lão nói.

- Chúng ta nên lập tức ly khai đáy hồ, để tránh phát sinh bất trắc.

- Ừm, sư huynh nói đúng.

Những người này cũng đều biết tiến thoái.

Lúc này:

- Sư huynh cẩn thận. - Một tiếng hô to.

Sử trưởng lão cười lạnh lui về phía sau như một tia chớp, trường kiếm trong tay cũng đâm về phía sau, nhanh đến mức chỉ lưu lại một tàn ảnh. Tốc độ xuất kiếm của cường giả tiên thiên kim đan quả là cực nhanh, đích xác kinh người.

- Choang!

Không khí chấn động Một móng vuốt sắc bén, sau khi đẩy lui

một kiếm, lại lật tay, tựa như hùng ưng bắt độc xà, trảo thẳng vào ngực Sử trưởng lão. Nói về tốc độ... một trảo này còn nhanh hơn một kiếm của sử trưởng lão nhiều.

- Ngươi … Ô … Ô Hầu...

Sử Trưởng lão trừng mắt nhìn hắn, - Ngươi dám giết ta?

Trong tay Ô Hầu đang cầm lấy một trái tim vừa bị hắn móc ra, nổi lên một tràng cười ha hả:

- Ta giết ngươi đó!

Lập tức xiết mạnh, trái tim bị bóp nát, Sử trưởng lão cả người vô lực ngã sầm xuống. Còn Ô Hầu thì vươn tay đoạt lấy tiểu đỉnh trong tay hắn.

- Ô Hầu!

Bốn người khác của Tiêu Dao Cung đều khiếp sợ nhìn Ô Hầu.

- Ngươi dám giết người của Tiêu Dao Cung, không sợ lão cung chủ của Tiêu Dao Cung ta tới giết ngươi à?

Cả đám vô cùng tức giận, nhưng bốn người bọn chúng cũng không ai dám động thủ. Nói về thực lực, Ô Hầu có tên xếp đầu Thiên Bảng hơn ba mươi năm. Đã ngồi ở ghế đó ba mươi năm đương nhiên cho thấy ưu thế áp đảo so với người đứng thứ hai Thiên Bảng. Đến cả đệ nhị Thiên Bảng cũng còn xa mới đáng là đối thủ của Ô Hầu... Có thể tưởng tượng được nếu tiên thiên kim đan bình thường mà gặp phải Ô Hầu, chắc chắn sẽ chết.

Vô luận về tốc độ, phòng ngự, công kích, ẩn giấu, Ô Hầu quả thực không có khuyết điểm.

- Lão cung chủ các ngươi, cũng đã bốn trăm tuổi rồi phải không? Nên chết được rồi đấy. - Ô Hầu cười khẽ.

- Ngươi, láo ….

Bốn người đó vừa sợ vừa giận. Lão cung chủ của họ là cường giả hư cảnh. Trong thiên hạ ai ai cũng đều biết. Ô Hầu có lợi hại tới mấy, dù sao cũng chưa bước vào hư cảnh. Sao lại kiêu ngạo như thế.

- Các ngươi không tin à? Ta nói cho mà biết, lão cung chủ các ngươi nhiều nhất sống thêm được mười mấy hai mươi năm nữa. Ừm... giết một cũng là giết, giết năm cũng là giết... Các ngươi cũng bất tất đi đâu cả.

Ô Hầu cười khẽ rồi nói, đồng thời động thân. Mặc dù trong tay hắn cầm hai cái đỉnh to, nhưng tốc độ hắn vẫn kinh người như trước.

- Hắn …. Chạy mau!

Bốn người này không ngờ Ô Hầu lại không kiêng nể gì cả. Ô Hầu lúc trước mặc dù kiêu ngạo, nhưng cũng không dám trắng trợn đối địch với tám Đại tông phái như vậy. Nhưng hôm nay...

Bốn người chọn bốn hướng khác nhau chạy trốn.

- Bùng!

- Bùng!

Đang chạy trốn, trong nháy mắt đã có hai tiên thiên cường giả bị Ô Hầu đá cho toác đầu. Hai người đều lăn ra chết thê thảm!

- Vù!

Tốc độ Ô Hầu nhanh kinh người, cơ hồ trong nháy mắt đã đuổi kịp người thứ ba, lại một cước rất đơn giản!

Một cước này nhanh đến nỗi vị trưởng lão tiên thiên thực đan không có cơ hội ngăn cản, đã bị một cước đá xuyên qua ngực.

- Chỉ còn lại có một người, đừng chạy nữa.

Tốc độ Ô Hầu kinh người, cơ hồ gấp hai lần tốc độ của vị trưởng lão đang chạy trốn đó. Hơn nữa, trong tay hắn có hai cái đỉnh to, nắp đỉnh có kim sắc bảo châu, ánh sáng chói mắt chiếu rọi bóng người xa xa.

Ô Hầu một tích tắc đã vượt qua hắn.

- Ngươi … tại sao ngươi phải giết người của Tiêu Dao Cung chúng ta? Nếu ngươi lấy cái đỉnh đó, chúng ta cũng sẽ không phản kháng mà.

Vị trưởng lão áo tím dừng lại, gương mặt già nua tràn đầy vẻ khiếp sợ. Hắn không trốn nữa vì biết trốn cũng không thoát. Nhưng hắn cũng hiểu... mấy người bọn họ, dám liều mạng trước mặt Thanh Hồ Đảo. Bởi vì trong Thanh Hồ Đảo cũng có tiên thiên thực đan yếu nhược, thậm chí còn có một tiên thiên hư đan. Nếu đánh nhau, Thanh Hồ Đảo tổn thất không ít.

Nhưng... trước mặt Ô Hầu, nếu hắn muốn cướp, họ cũng không dám cãi. Bởi vì với tốc độ Ô Hầu, có thể tùy tiện giết sạch cả đám bọn họ.

Ô Hầu nhìn hắn, mỉm cười nói:

- Các ngươi không dám phản kháng, nhưng ta muốn giết các ngươi... Ngươi cũng đừng lo, Tiêu Dao Cung các ngươi cũng tồn tại không bao lâu nữa đâu.

- Cái gì?

Đôi mắt trưởng lão áo tím trợn tròn, hắn hiểu được... có một âm mưu rất lớn.

- Bùng!

Một cước y hệt, nhè nhẹ điểm vào bộ vị ấn đường của trưởng lão áo tím. Nhìn như rất nhẹ, thậm chí ấn đường trưởng lão áo tím còn không có chút vết thương nào, nhưng màn hào quang ngoài thân của trưởng lão áo tím đã tiêu tán, cả người cũng vô lực ngã xuống đất.

- Các ngươi, chỉ là đợt đầu của Tiêu Dao Cung bị giết.

Ô Hầu cười rất tươi.

...

Đằng Thanh Sơn bơi nhanh trong nước.

- Bực thật, hai tay giữ hai đỉnh, ta căn bản không có biện pháp dựa vào hai tay mà bơi nhanh được. Muốn nhanh, chỉ có thể dựa vào tiên thiên chân nguyên bộc phát.

Đằng Thanh Sơn vừa lao xuống nước chạy không bao lâu, đã nghe tiếng kêu la.

- Nhanh! Đằng Thanh Sơn ở bên kia, bắt hắn!

Doanh thị gia tộc lúc này đã đoạt được hai đỉnh, vẫn tham lam mười phần. Họ không phải như Tiêu Dao Cung, sợ lấy quá nhiều sẽ bị các phái khác vây công. Với lực lượng của Doanh Thị gia tộc... cho dù có nhiều hơn vài đỉnh, cũng chẳng có bao nhiêu tông phái dám trêu vào.

- Nhanh! Đuổi theo.

- Đó là Đằng Thanh Sơn? Đằng Thanh Sơn sao lại ở đây?

Nhân mã những tông phái như Xạ Nhật Thần Sơn cũng đuổi theo.

- Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang! Đó là Đằng Thanh Sơn đội mặt nạ da người giả mạo.

- Sao có thể như vậy? Đằng Thanh Sơn, một tên tiểu tử mười bảy tuổi, sao có thể đạt tới tiên thiên thực đan?

- Ta đã chính mắt thấy Phía sau một vài người thảo luận, Đằng Thanh Sơn không nghe được. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại nghe thấy một vài tiếng kêu, còn xuất hiện một cái "đèn lồng" ở bên cạnh.

- Không xong, kim sắc bảo châu làm lộ ra vị trí của mình.

Đằng Thanh Sơn vừa thấy kim sắc bảo châu trên nắp đỉnh, tỏa ra ánh sáng rồi chói mắt, - Nhưng không có nắp đỉnh, không có kim sắc bảo châu ngăn nước... nước hồ sẽ lọt vào trong đỉnh, cuốn trôi mất Bắc Hải Chi Linh.

Bất chấp mọi thứ, Đằng Thanh Sơn cắn răng, nhanh chóng giật mạnh hai kim sắc bảo châu. Kim sắc bảo châu quá sáng, ngay cả đặt vào bao, quang mang cũng sẽ lọt ra ngoài.

Hơn nữa, bây giờ cũng không có thời gian.

- Veo!

- Veo!

Hai viên kim sắc bảo châu, bị Đằng Thanh Sơn ném văng ra xa. Còn hai tay Đằng Thanh Sơn lập tức tập trung tiên thiên chân nguyên, bao trùm hai đỉnh - Vầng sáng tiên thiên chân nguyên này mặc dù rất yếu, nhưng... chân nguyên của ta lại có màu đỏ rực.

Đằng Thanh Sơn vô cùng đau đầu, trong hồ nước tối đen, nếu dựa vào vầng sáng chiếu ra, người bình thường chỉ có thể nhìn xa mấy trượng. Nhưng... người khác lại có thể thấy được quang cầu từ rất xa.

- Cái gì, Tần Lang là Đằng ...!!!

Một thanh âm giận dữ vang lên, chính là Cổ Ung của Thanh Hồ Đảo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 43

Biến Thành Cá.

Mọi người cũng tìm được đủ chín cái đỉnh do Vũ Hoàng để lại.

Trong đó Doanh Thị gia tộc tìm được hai đỉnh, Ma Ni Tự cũng bằng vào thực lực cực mạnh đoạt được hai đỉnh. Thú Vương Ô Hầu cũng có được hai đỉnh. Bản thân Đằng Thanh Sơn tìm được hai đỉnh. Tổng công đã có tám cái đỉnh. Còn lại một đỉnh cuối cùng rơi vào tay cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn.

Ngoài ra...

Bốn đại tông phái là Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo, Thanh Hồ Đảo không có được cái đỉnh nào.

Trong đó, toàn bộ cao thủ Tiêu Dao Cung bị Thú Vương Ô Hầu giết chết.

- Đảo chủ! Đây là tin từ Doanh Thị gia tộc, nói Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Hắn do Đằng Thanh Sơn đeo mặt nạ da người giả tạo ra.

Lam tướng quân trước khi phân tán tìm đỉnh vội giải thích.

- Đằng Thanh Sơn chỉ là một tiểu tử mười bảy tuổi, không thể có thực lực tiên thiên được. Nhưng Doanh Thị gia tộc cũng không đến nỗi dám nói láo trước mặt bao nhiêu cao thủ như vậy. Việc

này chẳng có gì tốt với họ cả.

Đôi mày kiếm của Triệu Đan Trần nhíu lại, nghiến răng:

- Ta không thèm biết Tần Lang có phải là Đằng Thanh Sơn không! Nhưng... Tần Lang này nhất định phải giết!

Nhóm năm người Cổ Ung đang từ trong nước lao ra.

- Tần Lang có phải là Đằng Thanh Sơn không thì đợt lát nữa là biết... Bây giờ, Thanh Hồ Đảo chúng ta bất luận làm sao cũng phải giết chết Tần Lang cho được, tìm lấy hai đỉnh cuối cùng!

Ánh mắt Cổ Ung như đao, sắc mặt dữ tợn, - Tần Lang chính đang ở phía trước gần hai dặm, Triệu trưởng lão! Ngươi dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo nhé.

- Yên tâm.

Ngoài thân Triệu Đan Trần quang mang lóe lên, tốc độ lập tức tăng vọt.

- Còn lại hai đỉnh cuối cùng.

Cổ Ung lẩm bẩm nói, toàn thân hắn hơi run lên.

Lần này Thanh Hồ Đảo tổn thất quá lớn. Lúc tới tổng cộng có mười ba tiên thiên cường giả. Nhưng bây giờ chỉ còn lại có năm người. Tổng cộng đã chết tám tiên thiên cường giả! Đối với Thanh Hồ Đảo đây vốn là một món thịt béo nên mới đầu tư nhiều như vậy. Đặc biệt bảo đồ là do họ tìm được, do đó về đạo lý phải có được toàn bộ bào tàng. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng càng tức giận hơn!

- Hai đỉnh cuối cùng … phải … phải tìm cho được!

Cổ Ung như một tên nghiện, hai mắt đỏ lên sòng sọc.

Vù! Vù!

Dưới hồ nước tối tăm, mỗi một cái đỉnh đều tản ra kim quang chói mắt. Cho dù cách nhau vài dặm cũng có thể nhận thấy được vầng sáng kim sắc mơ hồ. Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Thú Vương Ô Hầu tìm được hai đỉnh, Xạ Nhật Thần Sơn cũng được một cái nhưng không ai dám đoạt của họ.

Còn Tần Lang, rõ ràng là một quả hồng mềm!

- Ánh sáng kim sắc ở bên kia, mau đuổi theo.

- Bắt hắn!

- Hai đỉnh kia ở trong tay Đằng Thanh Sơn, nhanh lên!

...

Tốc độ trên lục địa và tốc độ dưới nước chênh lệch rất lớn. Dưới nước căn bản không thể chạy, chỉ có thể bơi, đồng thời tiêu hao rất nhiều tiên thiên chân nguyên để vẹt nước ra, tăng tốc về phía trước!

Mười mấy tên tiên thiên cường giả, trong đó Thú Vương Ô Hầu là có tốc độ kinh người nhất.

Vèo~~~

Theo một cái quĩ đạo cong không ngừng vặn vẹo, tựa như một con rắn, Thú Vương Ô Hầu cầm chặt hai đỉnh, đuổi theo Đằng Thanh Sơn với một tốc độ kinh người.

- Triệu Đan Trần! Tốc độ của ngươi đúng là quá chậm.

Ô Hầu cười khẩy một tiếng, rồi vượt qua Triệu Đan Trần, tiếp tục lao về phía trước. Triệu Đan Trần giận đến nghiến chặt răng.

- Tên Ô Hầu này thật không biết là quái thai ở đâu sinh ra!

Triệu Đan Trần thầm mắng. Một nhân vật vô môn vô phái, lại có thể có thành tựu đáng sợ như vậy trên mọi phương diện. Ô Hầu, Triệu Đan Trần mặc dù đang đuổi theo với tốc độ rất cao …

Nhưng từ đầu ngay khi Đằng Thanh Sơn vừa bỏ chạy, đã có người đuổi theo vây công. Chính những người này mới có ưu thế lớn nhất.

- Hả?

Hai bóng người đều dừng lại ở đáy hồ, phía trước họ là một viên bảo châu đang lóe ra kim quang chói mắt.

- Bị lừa rồi!

Một người nhặt lên rồi biến sắc.

- Chỉ là hạt bảo châu thôi.

- Tần Lang đã giật đứt hai viên bảo châu ra khỏi nắp đỉnh rồi.

Hai người tiện tay thu hồi luôn hai viên bảo châu. Ít nhất, kim sắc bảo châu này cũng coi như một phần của bảo tàng. Mặc dù họ không hiểu rõ công hiệu của kim sắc bảo châu, nhưng hẳn là cũng có chút đặc thù.

Ít nhất họ phát hiện ra nó có năng lực ‘chống thấm nước’.

- Ha ha, các ngươi là hai tên ngu! Đằng Thanh Sơn phát hiện ra kim sắc bảo châu đã tiết lộ thân phận hắn, tội gì mà không dứt bỏ kim sắc bảo châu chứ?

Tiếng cười Ô Hầu vang lên, bản thân hắn lại nhanh chóng lao về phía trước.

- Mau đuổi theo.

Hai người cũng nhanh chóng đuổi theo. Phía trước Ô Hầu còn

có ba tiên thiên cường giả Xạ Nhật Thần Sơn. Họ đã phát hiện ra phía xa xa có một vầng sáng mơ hồ.

- Còn nửa dặm, mau đuổi theo. Đợi gần hơn một chút, sẽ lọt vào tầm bắn, lúc đó hắn chạy không thoát đâu.

- Hừ, nếu Vương sư thúc ở đây, mặc dù xa nửa dặm, ít nhất cũng có thể đánh trọng thương Tần Lang rồi.

Ba người này do trong tay không có gì, nên tốc độ nhanh hơn Đằng Thanh Sơn. Khoảng cách giữa song phương không ngừng gần lại.

...

Đằng Thanh Sơn hai tay cầm hai đại đỉnh, tiêu hao tiên thiên chân nguyên rất nhanh. Hai đại đỉnh cao chừng nửa thân người, gây nên sức cản trong nước rất lớn, làm cho tốc độ Đằng Thanh Sơn không bằng một nửa so với lúc tay không.

- Ba người phía sau, đang bơi tới gần.

Đằng Thanh Sơn vừa quay đầu lại nhìn, mặt hơi biến sắc.

- Đại khái còn cách hai trăm mét! Ta bây giờ cầm hai đại đỉnh, hai tay không thể hoạt động. Hơn nữa, còn bị lực cản của nước rất lớn... Nếu không có hai đỉnh này, ta sớm đã chạy thoát rồi.

Tốc độ ba người phía sau và Đằng Thanh Sơn không ngừng rút lại.

- Một trăm năm mươi thước! - Đằng Thanh Sơn hơi cuống.

Một khi bị chế trụ, bị nhiều cường giả vây quanh, đừng nói có đỉnh, ngay cả cái mạng nhỏ cũng chẳng còn.

- Phải bỏ qua đỉnh hay sao?

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn hai đỉnh trên hai tay.

- Bắc Hải Chi Linh... Bắc Hải Chi Linh. Nhưng, chũng lại làm hai tay ta không thể hoạt động được.

Ánh mắt vừa nhìn về phía màn hào quang bao quanh hai đại đỉnh, trong đầu Đằng Thanh Sơn lóe lên chút linh quang. Mắt hắn lập tức sáng lên.

- Ha ha, ta ngu quá, quá ngu, ha ha...

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười kích động, - Đồ đần, ha ha...

...

- Còn năm mươi trượng, chúng ta nhanh lên, hắn trốn không thoát đâu.

Ba gã tiên thiên cường giả Xạ Nhật Thần Sơn hơi kích động.

- Nhanh lên.

Ba người liều mạng bơi rất nhanh. Ngoài thân từng đạo tiên thiên chân nguyên phát ra liên tục. Ngay lúc này...

Vù!

- Hả?

Ba người sắc mặt đại biến.

- Tốc độ Tần Lang sao lại trở nên nhanh như vậy?

- Thật nhanh!

- Chúng ta đuổi không kịp rồi.

Cả đám sắc mặt đều rất khó coi. Trong mắt họ, đốm sáng xa

xôi mơ hồ lúc nãy, chợt phình to ra, tựa hồ bao lấy toàn thân Đằng Thanh Sơn.

Lập tức, tốc độ dưới nước của Đằng Thanh Sơn tăng vọt, gấp hai gấp ba lúc trước. Khoảng cách giữa song phương nhanh chóng xa dần lên, một lát sau đã kéo dài tới nửa dặm.

- Ừm, tiểu tử này sao càng lúc càng nhanh như vậy?

Một bóng người cũng chạy cạnh ba cao thủ tiên thiên của Xạ Nhật Thần Sơn, chính là Thú Vương Ô Hầu.

- Ở dưới nước mà lại có thể nhanh như vậy? Còn nhanh hơn cả ta dùng toàn lực sao?

...

- Muốn đuổi theo ta, nằm mơ đi! - Đằng Thanh Sơn vô cùng thoải mái.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn lúc này toàn thân bao phủ màn hào quang tiên thiên chân nguyên. Nhưng màn hào quang này tuyệt không phải hình tròn, mà là không ngừng biến hóa hình dạng. Tiên thiên chân nguyên chung quanh hai chân Đằng Thanh Sơn biến thành cái đuôi cá khổng lồ. Những luồng nước theo hai chân Đằng Thanh Sơn giơ lên hạ xuống không ngừng dạt ra, cái đuôi cá khổng lồ quạt nước rất nhanh.

Mỗi một lần quật đuôi, Đằng Thanh Sơn lao đi tựa như một mũi tên.

Hơn nữa màn hào quang bao lấy cái đỉnh ở hai tay Đằng Thanh Sơn, cũng biến thành hình giọt nước, làm lực cản giảm thấp tới mức thấp nhất.

- Ta đúng là ngu! Người cá sở dĩ bơi rất nhanh trong nước, chính là vì chúng có hình thể thích hợp với bơi lội. Hình người

nhất định có tốc độ bơi kém. Ở những giải vô địch bơi lội thế giới ở kiếp trước, tốc độ cũng không thể so được với các loại cá. Đây là hình dạng trời sinh quyết định.

Đằng Thanh Sơn kích động vạn phần, - Còn màn hào quang tiên thiên chân nguyên không nhất định là chỉ để chứa không khí. Nó cũng có thể thay đổi hình dạng dưới nước.

Tiên thiên chân nguyên lan ra, bao quanh Đằng Thanh Sơn thành hình một con cá lớn. Quan trọng nhất là sức mạnh của con cá này rất ghê gớm.

Cái đuôi cá đó mỗi lần quẫy mạnh, đều làm dòng nước chung quanh hình thành những cơn xáo động mãnh liệt.

Vù! Vù!

Một tia chớp xuyên qua nhanh như lợi tiễn.

- Ha ha, bây giờ tốc độ của ta còn nhanh hơn rất nhiều so với khi ta không giữ đỉnh.

Đằng Thanh Sơn thấy những người phía sau bị rớt lại càng ngày càng xa. Bởi vì cách quá xa, người khác cũng chỉ thấy Đằng Thanh Sơn là một đốm hồng quang, căn bản không phát hiện ra bí quyết của Đằng Thanh Sơn.

Trong nước, vận dụng tiên thiên chân nguyên, làm mình biến thành một con cá lớn. Đám tiên thiên cường giả ở đây rất ít người từng ở dưới nước, hơn nữa xu hướng tư duy bình thường cũng làm họ căn bản không nghĩ về điểm này. Có lẽ... họ cũng chưa bao giờ tự hỏi về nguyên lý của người cá làm sao lại bơi nhanh như vậy.

Còn nhân loại ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn đã nghiên cứu về việc bơi bằng chân vịt dưới nước, do đó cũng hiểu được ít nhiều. Đằng Thanh Sơn cũng nhờ vào điểm này mà tìm ra phương

pháp cho bản thân.

Nói thì đơn giản, nếu không đột phá xu hướng tư duy bình thường, căn bản không thể nghĩ tới.

- Ừm, người của Thiên Ưng Giáo? Là tiên thiên thực đan, không nhiều uy hiếp lắm.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy phía trước bên trái mình có hai bóng người. Với thị lực trong đêm tối của Đằng Thanh Sơn, có thể phân biệt rất rõ thân phận đối phương. Mê cung của Thiên Hồng Thủy Cung rất lớn, Đằng Thanh Sơn ở trong Thủy Cung, còn các đại tông phái khác thì phân tán các nơi.

Một khi Đằng Thanh Sơn chạy trốn, vị trí của vài tông phái lại ở phía trước Đằng Thanh Sơn vài dặm, tự nhiên rất dễ dàng cản đường.

- Hừ, muốn đuổi theo ta, không có khả năng đâu.

Cái đuôi màu đỏ rực của Đằng Thanh Sơn do tiên thiên chân nguyên biến ảo thành đập mạnh lên mặt nước.

“Rào”! Đằng Thanh Sơn đã xé nước bơi tới cực nhanh, lao về phía bên phải. Nhưng chỉ chạy về bên phải được một lát, Đằng Thanh Sơn lại hơi biến sắc.

- Là cao thủ tiên thiên kim đan của Hồng Thiên Thành.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy phía trước đại khái nửa dặm đang có hai bóng người, đều là nhân mã của Hồng Thiên Thành.

- Bây giờ có cả tiên thiên kim đan, ta nên đi sang bên trái. Lúc nãy chỉ có hai tiên thiên thực đan của Thiên Ưng Giáo, bọn họ không uy hiếp được ta.

Cái đuôi cá khổng lồ của Đằng Thanh Sơn vỗ mạnh.

Vù!

Lại chuyển hướng bơi về bên trái. Đằng Thanh Sơn biết cách biến thành hình con cá dưới nước, lại cộng thêm với thị lực trong đêm, hoàn toàn có thể tránh những cao thủ lợi hại từ rất xa, chỉ chọn những nơi ít nguy hiểm mà đi.

- Quan trọng nhất là, ngàn vạn lần không được tới gần quá, làm bọn chúng phát hiện ra bí mật bơi nhanh của ta! Nhưng... Cho dù chúng phát hiện ra ta giống như một con cá, cũng chưa chắc đã hiểu được đạo lý?

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Tuy nhiên, Đằng Thanh Sơn sẽ không mạo hiểm.

- Tần Lang ở đằng kia!

- Hắn đang chạy tới chỗ chúng ta. Mau ngăn hắn lại.

Hai người Tuyết Ưng Giáo hưng phấn vô cùng.

Khi còn cách hai người Tuyết Ưng Giáo đại khái hai trăm mét, màn hào quang thành hình con cá ngoài thân Đằng Thanh Sơn chợt tiêu tán, chỉ giữ lại phía trước hai đại đỉnh hình thành một hình tròn có mũi nhọn, tốc độ cũng giảm đi hơn phân nửa.

- Quả là khó thoát. Cho dù có thể miễn cưỡng né qua, cũng sẽ bị chúng thấy màn hào quang hình cá của ta ….

Đằng Thanh Sơn cười lạnh:

- Giải quyết chúng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 44

Chết Đi.

Giữ lại màn hào quang hình mũi nhọn phủ lấy hai đỉnh cũng giảm đi một chút lực cản, làm tốc độ của Đằng Thanh Sơn cũng nhanh hơn bình thường một chút. Nhưng so với khi sử dụng trong hình dạng của cá thì chậm hơn nhiều. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn chủ động bơi về phía bên trái. Hai người Tuyết Ưng Giáo rất dễ dàng ngăn Đằng Thanh Sơn lại.

- Đại ca! Cẩn thận phi đao của tên Tần Lang này.

- Biết rồi! Ô Hưu, với sự liên thủ của ngươi và ta, tuyệt không khó giết chết Tần Lang. Ha ha. Ngươi và ta lập công rồi. Có tới hai đỉnh, Tuyết Ưng Giáo chúng ta sau này sẽ càng lúc càng mạnh.

Trong lòng hai người Tuyết Ưng Giáo đều vô cùng kích động, không hề coi Đằng Thanh Sơn vào đâu. Họ tin tưởng mười phần có thể liên thủ giết chết Tần Lang. Khoảng cách giữa song phương không ngừng thu nhỏ lại.

- Không coi ta vào đâu? Là các ngươi muốn chết.

Đằng Thanh Sơn nhìn hai người Tuyết Ưng Giáo, trong ánh mắt đầy sát khí, miệng không khỏi cười lạnh. Hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh đủ để làm cho hai cao thủ tiên thiên thực đan của Tuyết Ưng Giáo động thủ.

Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng.

- Ha ha. Quả nhiên là Đằng Thanh Sơn. Mấy người kia nói Tần Lang là Đằng Thanh Sơn, chúng ta còn không dám tin.

Hai đại cao thủ Ưng Tuyết Giáo ở khoảng cách gần như thế, cũng thấy được dung mạo Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng. Chúng lại càng tin tưởng mười phần. Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi, cho dù là thiên tài thì thực lực mạnh bao nhiêu chứ?

Khi bọn chúng thấy hai đại đỉnh, ánh mắt càng thêm nóng lên... Một cái đỉnh chính là tương đương với vạn giọt Bắc Hải Chi Linh.

Đừng nói những việc khác, chỉ cần sử dụng rất đơn giản thì cũng bồi dưỡng ra được đại quân đến cả vạn vũ giả nhất lưu. Quân đội như vậy, cho dù vài chục tiên thiên cường giả lao vào, cũng sẽ bị tiêu hao mà chết. Bây giờ cả thiên hạ còn chưa có bất kỳ một tông phái nào có thể tạo thành đại quân đoàn cường đại chỉ toàn vũ giả nhất lưu.

Dùng biện pháp ngu xuẩn nhất, cũng có công hiệu kỳ diệu như thế, có thể nói, thứ này trân quý như thế nào. Huống chi, lại có tới hai đỉnh.

Do dù có bỏ mạng mười cao thủ tiên thiên, cũng rất đáng giá.

- Đằng Thanh Sơn! Huynh đệ ta tiễn ngươi một đoạn đường.

Tiên thiên chân nguyên ngoài thân hai người này chợt bộc phát rất mạnh. Tốc độ bơi cũng tăng vọt. Từ hai bên lao vào.

Ầm ầm ~~-~

Trong hồ nước… Vừa lao vào, hai người đã lập tức sử dụng loan đao hình bán nguyệt.

- Rào.

- Hừ.

Thân thể Đằng Thanh Sơn hơi nghiêng qua một bên, nhưng lại nhằm về phía cao thủ mũi ưng đang vung loan đao rất mạnh, thậm chí còn làm cho kình khí xô cả vào người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn quẫy người một cái rất mạnh, toàn thân cuộn thành một vòng tròn, chân phải như một thanh đao nương theo lực đạo, tung ra một cú đá rất …

Luồng nước trong hồ như một quả bom phát nổ.

Cao thủ mũi ưng…

- Thiết Thứu.

Sắc mặt đại biến. Hắn chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, trong nháy mắt đã xuyên qua làn nước, đánh mạnh về phía hắn. Tiếng nước nổ tung làm tai hắn chấn động ong ong.

- Không có khả năng Loan đao Thiết Thứu lập tức quay nhanh, đánh vào cái bóng đó.

- Bùng.

Thối ảnh nện vào trên loan đao. Tốc độ không giảm chút nào, tiếp tục nện vào ngực Thiết Thứu. Nghe như một tiếng đập vào một cái trống cái, phát ra âm thanh trầm trầm. Ngực Thiết Thứu nứt toác, khí quan trong người đều nát như bùn. Tên Thiết Thứu mắt trợn trừng trừng, vẫn không tin hắn lại chết như vậy.

- Sao có thể? Đại ca !!!!

Sắc mặt Ô Hưu trong nháy mắt biến thành trắng bệch. Khóe miệng Đằng Thanh Sơn nhếch lên nụ cười lạnh, lại lao vào tên Ô Hưu.

Có gì mà không có khả năng?

Bây giờ thân thể mình bộc phát lực lượng cũng phải sáu bảy mươi vạn cân. Gân cốt cơ bắp ở chân có lực còn mạnh hơn, hiển nhiên lực đạo bộc phát ra còn mạnh hơn rất nhiều. Công kích bằng chân, mặc dù kỹ xảo hơi kém một chút, nhưng lực công kích thì khỏi phải nói. Lực một chân cũng phải tới gần trăm vạn cân.

Với lực chân đáng sợ của Đằng Thanh Sơn, một phát đá chết Thiết Thứu cũng không có gì là lạ. Lực bộc phát chênh lệch quá lớn.

Nhưng nếu gặp phải tiên thiên kim đan, Đằng Thanh Sơn sẽ không làm như vậy. Lực bộc phát của tiên thiên kim đan tương đương với Đằng Thanh Sơn, nhưng 'Thần ' của họ lại rất mạnh có thể tiêu trừ lực cản không khí, vì vậy mà tốc độ của họ sẽ nhanh hơn.

- Không.

Thấy Đằng Thanh Sơn vọt tới, Ô Hưu sợ tới nỗi không dám chiến đấu, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Vù.

Vì không ở trong hình dạng của loài cá nên tốc độ chạy trốn của tên Ô Hưu đích xác nhanh hơn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn thoát đi.

- Coi như ngươi thức thời.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh. Lúc này, Đằng Thanh Sơn kỳ thật không muốn giết người. Cái hắn muốn chính là chạy trốn, bảo trụ được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh. Có hai đỉnh này Quy Nguyên Tông có thể bồi dưỡng ra rất nhiều đệ tử có thực lực. Nó cũng có thể làm cho những đệ tử có nhận thức tốt, nhưng tố chất thân thể kém, trực tiếp qua được một cửa.

Như vậy, việc số lượng tiên thiên cường giả của Quy Nguyên

Tông sẽ tăng lên cũng là điều hiển nhiên thôi.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn đang chuẩn bị hóa thành hình cá, đột nhiên biến sắc. Chỉ thấy bên trái không tới nửa dặm, một bóng người đang lao nhanh đến. Trong tay người nọ còn cầm lấy một cái đỉnh.

- Là hắn. Cường giả tiên thiên kim đan của Xạ Nhật Thần Sơn, Vương Khắc Hầu.

Đằng Thanh Sơn biết không ổn, lập tức nhanh chóng vận chuyển tiên thiên chân nguyên biến thành hình cá. Hai chân quẫy mạnh, cái đuôi cá khổng lồ hoàn toàn do tiên thiên chân nguyên hình thành đập mạnh vào nước, Đằng Thanh Sơn lao vọt ra xa.

Vương Khắc Hầu có tiên thiên chân nguyên màu xanh lam. Trong hồ nước không hiện lên màu đỏ rực chói mắt, hiển nhiên kim sắc bảo châu trên nắp đỉnh cũng bị hắn nạy ra rồi. Bởi một cung tiễn thủ sợ nhất là bị người ta phát hiện. Sau khi Đằng Thanh Sơn và hai người Tuyết Ưng Giáo chém giết đến khi khoảng cách giữa hai người chừng tám mươi trượng thì Đằng Thanh Sơn mới phát hiện ra.

Vương Khắc Hầu được xếp thứ mười một trên Thiên Bảng. Cho dù chỉ xếp thứ mười một, nhưng ngay cả sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng xếp thứ sáu cũng rất kiêng kị tên Vương Khắc Hầu này. Thật ra tất cả mọi cao thủ trong Nhật Xạ Thần Sơn đều rất lợi hại về viễn công, nhưng cận thân thì yếu hơn nhiều.

Một tiễn của Vương Khắc Hầu có uy lực rất đáng sợ.

Cận thân đánh nhau, hắn lại hơi yếu nên mới chỉ được xếp thứ mười một. Nếu thực lực khi cận thân mà có thể vượt qua cả uy lực cung tiễn của hắn, sợ là hắn được xếp hạng cao hơn cả Gia Cát Nguyên Hồng rồi.

- Tần Lang này có tốc độ nhanh thật. Không ngờ còn nhanh hơn cả ta.

Vốn Vương Khắc Hầu đang ở khá gần, lúc này chợt biến sắc. Hắn có thể thấy, hồng quang xa xa mơ hồ, đang lao đi với tốc độ kinh người. Tự biết đuổi không kịp, Vương Khắc Hầu buông cái đỉnh, dùng tiên thiên chân nguyên bao lại, đồng thời lấy cung thần màu đỏ sậm phía sau lưng xuống:

- Hừ. Tiên thiên thực đan? Muốn thoát khỏi tay ta hay sao? Hắn có tới hai đỉnh, như thế cũng đáng để bỏ hai mũi tên tốt.

Vương Khắc Hầu lấy từ túi tên sau lưng ra hai mũi tên đen bóng. Đầu mũi tên lại có màu lục. Hai mũi tên này nhanh chóng được gắn vào dây cung.

- Xoẹt xoẹt ~~

Tiên thiên chân nguyên màu xanh lam trong nháy mắt được phổ vào chiếc cung.

Cả cây cung bị kéo cong hết cỡ, hai mắt lão tựa như mắt chim ưng, nhắm vào hồng quang xa xa. Hai mũi tên nhọn hoắt đều ẩn ẩn lóe ra điện quang màu xanh lam.

Đột nhiên...

- Trúng Vương Khắc Hầu quát lên một tiếng rồi buông tay. Hai mũi tên xé nước bắn ra, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn.

Quá nhanh.

Một tiên thiên kim đan của Xạ Nhật Thần Sơn mà bắn tên, có ai dám bất cẩn chứ? Đằng Thanh Sơn càng không dám sơ ý. Lúc hắn lao đi, mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía sau. Tay còn cầm lấy Khai Sơn Thần Phủ. Mặt của Khai Sơn Thần Phủ khá lớn, tựa như một cái thuẫn bài loại nhỏ.

Veo. Veo.

Hai mũi tên bay rất nhanh. Cho dù Đằng Thanh Sơn có chuẩn bị, cũng chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, rồi hai mũi tên đã tới phía sau cách hắn mười trượng.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

Nguyên là hai mũi tên bắn ra của Vương tôn giả lại đi theo hình cung. Một tả một hữu bắn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn căn bản không thể đồng thời ngăn trở được cả hai tên. Hơn nữa hai mũi tên này lại được bắn với tốc độ cực nhanh. Việc này hoàn toàn ngoài dự liệu của Đằng Thanh Sơn. Lần trước ở Thiên Thủy Cung, Đằng Thanh Sơn đã chứng kiến Vương Khắc Hầu bắn tên.

Nhưng không ngờ, lần này so với lần đó còn nhanh hơn rất nhiều. Đằng Thanh Sơn không biết rằng Vương Khắc Hầu vì hai cái đỉnh mà bỏ ra hai mũi tên cực kỳ trân quý.

- Bùng.

Đằng Thanh Sơn dùng tốc độ phản ứng nhanh nhất buông hai đỉnh ra, dùng tiên thiên chân nguyên bao lại. Khai Sơn Thần Phủ trong tay chợt vung lên, mạo hiểm ngăn trở một tên bên trái.

- Bùng.

- Bùng.

Hai tiếng nổ. Một mũi bên trái, một mũi bên phải.

Cả người Đằng Thanh Sơn bị đánh bay lên. Hai đỉnh được tiên thiên chân nguyên bao trùm cũng theo Đằng Thanh Sơn bay lên.

- Chắc chắn sẽ chết.

Vương tôn giả tự tin bay về phía Đằng Thanh Sơn.

- Âm dương song tiễn của ta phối hợp với Hắc Hồn Tiễn, ngay cả xa trên tám mươi trượng ở trên bộ, tiên thiên kim đan cũng không trốn thoát. Mặc dù trong nước uy lực hơi yếu, nhưng hắn cũng chắc chắn sẽ chết.

Vương Khắc Hầu vẻ mặt rất tự tin đột nhiên đông cứng lại. Hồng quang xa xa nguyên đã dừng lại một giây, sau đó lại lao đi với tốc độ kinh người. Tốc độ đó vượt xa Vương Khắc Hầu.

Một lát sau, hồng quang của Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi tầm mắt của Vương Khắc Hầu.

- Lại không chết à?

Vương Khắc Hầu không dám tin vào mắt mình.

Hắc Hồn Tiễn là vũ khí do Xạ Nhật Thần Sơn đặc biệt luyện chế. Lần này hắn tới đây, cũng chỉ mang theo bốn mũi. Lúc trước ở Thiên Hồng Thủy Cung, vì muốn cướp một đỉnh, đã dùng mất một cây. Bây giờ cứ đinh ninh sẽ giết được Đằng Thanh Sơn, thế mà lại không thể làm được.

- Thật là đáng sợ.

Tiên thiên chân nguyên bao phủ ngoài thân Đằng Thanh Sơn, hình thành một con cá thật lớn. Cái đuôi cá lần lượt quẫy mạnh, nhanh chóng bơi đi.

- Chỉ chút nữa… chút nữa thì không còn mạng.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, khóe miệng có vài sợi máu. Y phục của hắn rách nát tả tơi. Phía sau lưng xuất hiện những vết thương đầy máu. Hai đoạn Luân Hồi thương được chân nguyên hút dính vào lưng Đằng Thanh Sơn.

Vừa rồi, một mũi tên bên trái, được Đằng Thanh Sơn dùng Khai Sơn Thần Phủ ngăn lại. Còn mũi bên phải thì sao? Nếu mặc cho nó phóng tới, Đằng Thanh Sơn có thể tiêu mạng rồi. Trong lúc sinh tử, Đằng Thanh Sơn thông qua Tiên thiên chân nguyên khống chế cái bao sau lưng. Bên trong bao có hai đoạn của cây Luân Hồi thương.

May mà mũi tên đó bắn trúng vào cán thương, làm văng một khối kim loại trên cán thương. Đồng thời mũi tên đó cũng phát nổ. Hắc Hồn Tiễn này ngoại trừ tốc độ bắn nhanh, uy lực mạnh, uy lực khi nổ cũng rất kinh người.

Nó vừa nổ ra, vỏ bao của của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt toàn bộ hóa thành vải vụn. Da Đằng Thanh Sơn cứng tới mức độ đã gần bằng, hoặc vượt qua cả huyền thiết thế mà vụ nổ cũng làm rách da hắn, lưu lại trên lưng Đằng Thanh Sơn hơn mười vết thương. May mà vụ nổ ở bên ngoài cơ thể. Nếu như trong cơ thể….

Ngẫm lại, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa thấy hết sợ.

- Đáng tiếc. Những thứ trong bao, ngoại trừ Luân Hồi thương còn tốt, những thứ khác đã mất rồi. Tiếc nhất chính là mấy cái mặt nạ da người.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Sau vụ nổ, lưng Đằng Thanh Sơn cũng bị thương. Những vật phẩm khác há có thể tồn tại được?

- May mà bảo trụ được mạng, còn có thể mang hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh về. Như thế cũng nên thoả mãn rồi.

Đằng Thanh Sơn mang theo hai đỉnh, quẫy đuôi cá không ngừng ly khai. Tới lúc này, cũng không còn một tiên thiên cường giả nào có thể đuổi kịp Đằng Thanh Sơn nữa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 45

Phá Đường Mà Ra.

Đằng Thanh Sơn biến mất khỏi tầm mắt của Vương Khắc Hầu. Trong hồ nước, rất nhiều tiên thiên cường giả vẫn còn khổ cực truy tìm. Sức hấp dẫn của hai đỉnh thật sự quá lớn, không ai nguyện ý bỏ qua. Khi Vương Khắc Hầu và Ô Hưu của Tuyết Ưng Giáo đem tin tức về, mọi người mới không cam lòng, bỏ qua việc tìm kiếm.

- Tên Tần Lang thật sự là Đằng Thanh Sơn?

Rất nhiều cường giả tụ tập cùng nhau.

- Đằng Thanh Sơn chỉ là một tiểu tử mười bảy tuổi, sao có thể đơn giản giết chết một tiên thiên thực đan như Thiết Thứu nhỉ?

- Mười bảy tuổi giết chết tiên thiên thực đan, việc này tuyệt không có khả năng.

- Hừ, có cái gì mà không có khả năng? Theo như Xạ Nhật Thần Sơn của chúng ta được biết thì khi Thanh Hồ Đảo công kích Duyên Giang thành, tên Đằng Thanh Sơn đó đã giết chết một cao thủ tiên thiên hư đan. Ít nhất, hắn đã là cao thủ tiên thiên. Cổ đảo chủ, ta nói có đúng không?

Vương Khắc Hầu nhìn về phía Cổ Ung.

Trong mười mấy cường giả ở đây, Ma Ni Tự, Doanh Thị gia

tộc, Thú Vương Ô Hầu, Xạ Nhật Thần Sơn xem ra cũng không đến nỗi khó chịu. Bởi vì họ đều có ít nhiều thu hoạch.

Còn Tuyết Ưng Giáo, Hồng Thiên Thành và Thanh Hồ Đảo, ai nấy không cảm thấy thoải mái. Đi thật xa, hao phí tinh lực nhiều, chẳng những không có được chút gì, cuối cùng còn tổn thất một, hai cao thủ tiên thiên. Đương nhiên... Tuyết Ưng Giáo, Hồng Thiên Thành thì không sao, tổn thất cũng không phải là quá lớn. Chỉ là trong lòng không thoải mái thôi.

Nhưng Thanh Hồ Đảo thì khác! Bản đồ bảo tàng là của họ. Vốn bảo tàng coi như vật trong túi, nhưng đến lúc này, họ đã chết mất tám tiên thiên cường giả, mà một đỉnh cũng không có.

Bị Vương Khắc Hầu của Xạ Nhật Thần Sơn cười cợt, Cổ Ung hừ lạnh một tiếng:

- Không ít người thấy Đằng Thanh Sơn rồi, còn hỏi ta làm gì? Các vị... Ngân Giao quân ta còn đóng quân ở trên, thứ cho chúng ta không phụng bồi!

Rồi Cổ Ung phất tay áo, mang theo mấy người Thanh Hồ Đảo muốn bỏ đi.

- Cổ đảo chủ! Hồ ngầm này các vị cũng đã biết rồi. Bảo tàng cũng lấy đi rồi. Hà tất đi đường vòng trở về làm gì?

Tên Thú Vương Ô Hầu mỉm cười nói. Mấy người Cổ Ung khựng lại, sắc mặt cũng rất khó coi, trong lòng đều cảm thấy khó chịu.

- Đi đường vòng?

Mấy người Cổ Ung nhìn Thú Vương Ô Hầu.

Ô Hầu cười buông hai tay ra. Hai đỉnh được tiên thiên chân nguyên trói chặt vào người hắn. Còn bản thân Ô Hầu thì nhảy lên

trên, phía trên chính là nền đá cứng rắn.

Vừa lao tới gần tầng đá, Ô Hầu vung nắm tay lên.

- Ầm!

- ầm!

... những tiếng ầm ầm nổ vang lên không ngừng. Đá vụn nổ ra bắn tung tóe, rơi vào trong nước. Mỗi một quyền của Ô Hầu đều có thể tùy tiện phá vỡ ra một cái hố to hai ba trượng, hắn cũng không ngừng gạt đá sang một bên, rồi lại không ngừng đấm tiếp một quyền nữa.

Cứ như vậy, lao thẳng lên trên.

Mực nước trong hồ cũng theo thông đạo hơi dâng lên, được khoảng một trượng rồi dừng lại.

- Tên Ô Hầu này thật là...

Tất cả cường giả ở đây đều trợn mắt há mồm. Hồ nước cách mặt đất chừng hơn trăm trượng.

Phải đánh thủng một thông đạo dài cả trăm trượng, không phải cứ đập mạnh là được. Bởi vì tầng nham thạch, vì một vài lý do cấu tạo và tính chất đất đá, một khi đánh thủng một lỗ, những viên đá hoặc đất bùn xung quanh có thể lại lấp vào, do đó... việc này vô cùng khó khăn.

Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, muốn phá ra được một cái thông đạo, phỏng chừng khi hắn đi sâu vào lòng đất, thông đạo cũng bị bịt kín.

Do đó, muốn đi một bước, phải oanh kích một nhát. Nếu bảy người muốn ra ngoài, phỏng chừng bảy cao thủ đều phải oanh kích thông đạo. Hơn nữa tiên thiên cường giả dù sao cũng không

thể phi hành, một khi đất đá chung quanh sụp đổ quá nhiều, đến cả nơi bấu víu cũng không có. Cả người sẽ rơi xuống.

Do đó rất là phiền toái.

Tên Thú Vương Ô Hầu quả là tài cao mật lớn, bày trò đùa giỡn với mọi người - Hắn là một tên điên.

Doanh Hạo Giang cười khẩy một tiếng, - Đi, chúng ta vẫn đi đường cũ, thà mất chút thời gian, cũng không nên đánh một lối đi khác.

Những cao thủ của Doanh Thị gia tộc, mang theo hai cái đỉnh bơi về phía lối đi trước đây.

- Chúng ta cũng đi.

Lão tăng với cặp mày dài nói, lúc này cao thủ La Hán của Ma Ni Tự cũng cùng nhau đi theo.

- Cổ đảo chủ! Chúng ta cùng đi thôi.

Vương Khắc Hầu của Xạ Nhật Thần Sơn cười nói.

- Không cần, chúng ta có thể tự đi.

Cổ Ung âm trầm nói, lập tức chỉ huy nhân mã dưới trướng nhanh chóng đi về phía Vô Để Động.

Ai cũng nhìn ra, Cổ Ung lúc này rất phẫn nộ. Chỉ là, hắn cố nén thôi.

Người của Thanh Hồ Đảo đi rất nhanh, cũng không thèm nói chuyện gì với những tông phái khác.

- Đảo chủ! Đến giờ ta vẫn không hiểu, Đằng Thanh Sơn sao có thể đạt tới cảnh giới tiên thiên thực đan?

Ánh mắt Triệu Đan Trần rất lạnh. Hắn vẫn không hiểu... Kỳ thật về mặt tiên thiên chân nguyên, Đằng Thanh Sơn chỉ là cảnh giới Hư Đan. Một cao thủ Hư Đan, lại có thể giết chết tiên thiên thực đan.

Mọi người Thanh Hồ Đảo căn bản không thể tưởng tượng được. Kỳ thật cũng không trách họ. Ai có thể nghĩ đến phương pháp tu luyện nội gia quyền chứ?

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, tuyệt đại đa số tinh lực của Đằng Thanh Sơn đều tập trung vào nội gia quyền. Về phần nội kình, chỉ là kết quả phụ thuộc của nội gia quyền. Đạt tới hậu thiên cực hạn, cũng phải dựa vào Chu Quả. Cái mà Đằng Thanh Sơn chính thức dựa vào, vẫn là nội gia quyền như trước. Còn tiên thiên cường giả lại là một hệ khác hẳn.

- Ta đương nhiên là không biết. Không biết tên khốn khiếp này ở đâu lòi ra nữa!

Cổ Ung nghiến răng, ánh mắt đầy sát khí không hề che dấu.

Mấy chữ "tên khốn khiếp" vừa ra khỏi miệng Cổ Ung, làm rất nhiều người giật mình. Dù sao Cổ Ung là một người rất trầm ổn. Thế mà lúc này cũng phẫn nộ y như bốn tiên thiên cao thủ khác của Thanh Hồ Đảo ở đây.

- Đã chết tám tiên thiên, Thanh Hồ Đảo ta tổn thất bốn phần cao thủ tiên thiên rồi!

Cổ Ung vô cùng đau lòng!

- Vậy mà một đỉnh cũng chẳng có được!

Đối với những cái đỉnh đựng Bắc Hải Chi Linh, hắn càng đau lòng hơn!

- Chín đỉnh này hẳn đều phải thuộc về Thanh Hồ Đảo chúng ta.

Nữ tử đó nghiến răng nói.

- Hừ...

Triệu Đan Trần không khỏi cười lạnh.

- Đúng, chúng ta chẳng có được một cái nào. Vốn lần này nếu Thanh Hồ Đảo ta tìm được chín cái đỉnh đó, thực lực hẳn sẽ tăng lên rất nhiều. Một hai trăm năm sau, thực lực Thanh Hồ Đảo ta sợ có thể tăng lên gấp đôi, so được với Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc. Nhưng bây giờ ngược lại tổn thất bốn phần cao thủ tiên thiên.

- Hơn nữa, còn tiện nghi cho những tông phái khác.

Hai mắt Lam tướng quân đỏ quạch lên. Thực lực chẳng những không tăng, còn giảm nhiều.

Hơn nữa, mình không đạt được, còn để tiện nghi cho đám đối thủ, làm đối thủ càng mạnh hơn. Lần này Thanh Hồ Đảo, thiệt đơn thiệt kép, tổn thất quá lớn. Nói là tổn thất bốn phần cao thủ, trên thực tế tổn thất... còn vượt xa số này!

- Đừng nói nữa!

Cổ Ung gầm gừ.

Bốn người Triệu Đan Trần đã thấy... sắc mặt Cổ Ung trầm xuống hết mức. Cổ Ung là một nhân vật rất có dã tâm. Thân là một đảo đảo chủ, không ai đau lòng hơn hắn về việc này. Đồng thời trong lòng cũng càng thêm hận tên Đằng Thanh Sơn kia. Trước giờ Cổ Ung không hận một người nào như vậy cả! Lúc này, hắn thậm chí còn muốn ăn thịt, uống máu Đằng Thanh Sơn nữa!

- Bây giờ ta hiểu rồi.

Cổ Ung nói trầm trầm.

- Đằng Thanh Sơn từ bé sống ở Đại Duyên Sơn, đương nhiên

quen thuộc nơi đây. Do đó, hắn mới có thể tùy tiện tìm được cửa vào Vô Để Động!

- Hắn làm như vậy, hoàn toàn là cố ý xuống tay với Thanh Hồ Đảo ta. Hồ trưởng lão trước khi chết, còn gầm lên... Hiển nhiên là Đằng Thanh Sơn, hắn là hung thủ chính về cái chết của phần lớn những vị trưởng lão khác. Nếu hắn không ra tay, cũng khẳng định cố ý chọc cho người chém giết.

Cổ Ung đã đoán ra. Trong Thiên Hồng Thủy Cung, nếu không có Đằng Thanh Sơn hô to một tiếng, bọn người Hồ trưởng lão chỉ cần một hơi thở là đủ có thể chạy tới ngã rẽ kế tiếp, có thể đào tẩu.

Nhưng Đằng Thanh Sơn thời khắc nào cũng chú ý, hô lớn lên, làm cho Vũ Văn Lưu Phong, bọn người Hồ trưởng lão không kịp chạy.

- Bất luận là tương lai bị Đằng Thanh Sơn uy hiếp, hay là lần này...

Ánh mắt Cổ Ung lóe lên, - Tên Đằng Thanh Sơn này tất phải chết! Hơn nữa, không cho hắn được chết thống khoái! Nếu không các vị trưởng lão có chết cũng không nhắm mắt!

Bốn người Triệu Đan Trần cũng gật đầu.

...

Nhân mã khắp nơi, có người vui, có người buồn rầu, cũng có người bi phẫn... Tóm lại nhân mã khắp nơi, đều tiến về chỗ Vô Để Động.

Lúc này, ở trong một cái Vô Để Động khác. Trên vách dòng nước chảy trong Vô Để Động, có rất nhiều những động nhỏ. Ở một trong những cái động đó…

- Vù!

Đằng Thanh Sơn dựa vào vách động, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng. Từ đêm qua chạy về Đằng gia trang đến giờ, tổng cộng mới có một ngày một đêm, song đã phát sinh biết bao nhiêu chuyện.

Trong một ngày một đêm này, Đằng Thanh Sơn căn bản không dám buông lỏng chút nào... Thần kinh luôn luôn căng ra hết cỡ. Đến bây giờ, hắn mới hoàn toàn buông lỏng.

Đêm qua chạy tới Đằng gia trang, sáng sớm hôm nay di chuyển Đằng gia trang. Sau đó lẻn vào đáy hồ tìm được người của Thanh Hồ Đảo, sau đó cứu cha! Sau khi đưa cha trở về, lại quay đầu lại tham gia vào đám đại quân tiên thiên cường giả.

Lẫn vào đám người tiên thiên cường giả, với thế áp nhân, cùng nhân mã Thanh Hồ Đảo đi thăm dò kho báu Vũ Hoàng.

Từ đầu tới đuôi, tổng thời gian cũng không quá dài, nhưng lại phi thường gian khó, nguy hiểm!

- Thanh Hồ Đảo, ngươi không coi mạng phụ thân ta vào đâu, tùy ý đồ sát. Lần này... sự trả thù đã đổ xuống đầu các ngươi, không biết các ngươi có dễ chịu không nhỉ.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh, - Đã chết tám tiên thiên cường giả, chỉ sợ các ngươi cũng chẳng tìm được kho báu Vũ Hoàng.

Khi đá văng sáu đỉnh, Đằng Thanh Sơn cũng đã có kế hoạch. Năm cái bay về các phương hướng khác, duy có một cái, là hướng về phía nhân mã của Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo và các cao thủ cùng nhóm.

Đằng Thanh Sơn biết, lão tăng với cặp mày dài, Thú Vương Ô Hầu, cao thủ Tiêu Dao Cung đều ở một hướng. Người của Thanh Hồ Đảo muốn đoạt, chỉ sợ sẽ chết không ít người. Còn các đỉnh

khác, Thanh Hồ Đảo căn bản không thể tìm được.

Do đó...

Lúc Đằng Thanh Sơn đá đỉnh, nhất định Thanh Hồ Đảo sẽ có kết cục thê thảm.

- Ừm, lần này ngoài việc ta tổn thất mất mấy mặt nạ da người, những tổn thất khác cũng không phải là lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn Luân Hồi thương. Cán Luân Hồi thương có bị sứt một khối kim loại lớn, làm cho một vị trí ở cán thương chỉ còn lại có hai phần ba.

- Xem ra cần lấy Tinh Văn Cương tu bổ một chút.

- Bắc Hải Chi Linh... Đặt ở trong đỉnh, quá chói mắt. Sau khi rời khỏi đây, cũng dễ bị bộc lộ.

Đằng Thanh Sơn tay phải vung lên, liền tới vách động.

Vách đá cứng rắn, thế mà Đằng Thanh Sơn tùy tiện móc ra một cục cỡ chừng cái vò rượu. Sau đó, Đằng Thanh Sơn lấy khối đại nham thạch này móc khoét rất đơn giản, ngoáy cho bên trong rỗng ruột, hình thành một vò rượu bằng đá. Đằng Thanh Sơn làm vò rượu đá, cũng tương tự người bình thường nặn đất sét vậy.

- Tốt lắm.

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn vò rượu đá, sau đó lấy một cái đỉnh bên cạnh, mở nắp đỉnh ra.

- Rào rào ~~

Bắc Hải Chi Linh như rượu ào ào đổ vào trong vò rượu đá. Trút sạch toàn bộ cũng chỉ mới được có hai phần vò rượu thôi. Sau đó Đằng Thanh Sơn lại làm y như vậy, lấy một đỉnh Bắc Hải Chi Linh khác đổ vào bình đá, rồi dùng tiên thiên chân nguyên, vét

sạch Bắc Hải Chi Linh còn lại bên trong đỉnh vào trong vò rượu.

Dù sao, một giọt Bắc Hải Chi Linh cũng cực kỳ trân quý.

Rốt cục, toàn bộ Bắc Hải Chi Linh đã trút hết vào vò rượu đá những vẫn chưa đầy được một nửa.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy vò rượu đá…. Đây là thứ mình liều mạng mới có được. Sư phụ mà thấy nhất định sẽ rất kích động. Nhìn vò rượu đá, Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ha ha! Đừng thấy ngươi xấu xí mà coi thường. Ngươi còn quí trọng hơn cả mạng của tất cả tiên thiên cường giả của Thanh Hồ Đảo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 46

Liên Tiếp Hạ Lệnh

Tí tách! Tí tách!

Trong một cái động tối lạnh, những giọt nước tí tách rơi, mặt Đằng Thanh Sơn cũng có vẻ mờ ảo trong bóng đêm.

“Thiên Hồng Thủy Cung gần Vô Để Động nơi đóng quân của Thanh Hồ Đảo, hơn chỗ của ta khá nhiều.” Đằng Thanh Sơn chau mày, “Khi Cổ Ung về chỗ đại quân đóng, nhất định hắn sẽ bố trí đại quân tìm kiếm tứ bề, hơn nữa sẽ đặc biệt quan tâm tới những chỗ mấu chốt. Phỏng chừng chúng cũng sẽ tìm tới Vô Để Động của ta. Đến lúc đó sẽ rất phiền toái.”

Đằng Thanh Sơn không dám trì hoãn.

Lúc này ngoài thân tràn ngập tiên thiên chân nguyên, hắn buộc chặt Luân Hồi thương và Khai Sơn Thần Phủ ra sau lưng, tay cầm cái vò đá. Cúi đầu nhìn thoáng qua hai cái đỉnh rỗng, Đằng Thanh Sơn sực nhớ: “Nên đeo nó theo.”

Hai đỉnh cũng được tiên thiên chân nguyên buộc vào sau lưng.

“Nhanh chóng chạy về Giang Ninh quận thành!”

Đằng Thanh Sơn thoăn thoắt ly khai động, nhảy vào dòng nước, sau đó dọc theo Vô Để Động, nhảy lên trên bờ.

Vài cú nhảy, hắn đã nhảy ra khỏi Vô Để Động sâu cả trăm trượng.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn thoáng qua mọi vật chung quanh, lộ vẻ tươi cười:

“Tốc độ của ta rất cao. Cho dù Cổ Ung có phái đại quân tới, phỏng chừng cũng không kịp chặn ta lại. Ừm, mình nên làm nhanh một cái nắp, lỡ trên đường đi mà đổ ra mất một chút ‘Bắc Hải Chi Linh’ thì quả là tiếc.”

Trong núi có rất nhiều gỗ …

Một lát sau, Đằng Thanh Sơn đã làm ra một nắp bằng gỗ phù hợp, nút chặt miệng vò đá lại.

Đằng Thanh Sơn nhìn quanh bốn phía, sắc trời đã tối hẳn rồi. “Trời vẫn giúp ta! “

Đằng Thanh Sơn không dám trì hoãn, lập tức nhanh chóng chạy ra khỏi dãy núi.

…

Đại Duyên sơn. Trong quân doanh Thanh Hồ Đảo đóng quân, bên cạnh động khẩu Vô Để Động.

Cổ Thế Hữu và một vài nhân vật cao cấp Thanh Hồ Đảo đang tụ tập ở đó lặng lẽ chờ đợi. Rất nhiều Kim Lân vệ cũng vây chung quanh. Ai nấy nắm chặt binh khí, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng tấn công ngay khi có cao thủ tông phái khác ra khỏi động khẩu.

- Xoẹt xoẹt …

Những cây đuốc được đốt lên.

Cổ Thế Hữu ngồi phệt trên nền đất, gương mặt hắn được ánh

lửa chiếu rọi, có vẻ mờ mờ ảo ảo.

- Sư thúc, lần này các Đại tông phái và mấy người chúng ta cùng nhau vào đó để tranh đoạt kho báu Vũ Hoàng, không biết có xảy ra sự cố gì không nhỉ?

Nắm tay Cổ Thế Hữu khi thì nắm chặt, khi thì buông lỏng, đôi mày cũng luôn cau có:

- Người của chúng ta xuống động, ta vẫn luôn luôn cảm thấy bất an. Tên Tần Lang đó thật đáng ghét! Nếu không có hắn, cũng không nhiều chuyện phiền toái như vậy.

- Thế Hữu, đừng nóng!

Một trung niên mặc chiến giáp bên cạnh hắn an ủi:

- Lần này cao thủ tới đây rất nhiều! Thanh Hồ Đảo ta mà muốn độc chiếm kho báu Vũ Hoàng thật rất khó khăn. Nhưng... đường đi lối lại vào bảo tàng, không ai rõ ràng hơn người của Thanh Hồ Đảo chúng ta. Tin rằng nhóm người do đảo chủ dẫn dắt dù không lấy được toàn bộ bảo tàng, tối thiểu cũng phải được hơn phân nửa.

- Ừm.

Cổ Thế Hữu gật đầu, lập tức cắn răng, - Hừ, vốn toàn bộ bảo tàng phải là của chúng ta. Bây giờ phải để những tông phái khác chia một phần, quả là không cam lòng.

- Có tiếng động?

Bên cạnh động khẩu của Vô Để Động, rất nhiều cao thủ Thanh Hồ Đảo đều đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào động khẩu.

- Vèo!

- Vèo!

Từng bóng người phóng lên cao, đều từ động khẩu bay ra.

- Là đảo chủ!

- Triệu trưởng lão!

Những cao thủ Thanh Hồ Đảo thở phào.

Đảo chủ Cổ Ung, mang theo bốn trưởng lão ra khỏi động khẩu. Sau năm người Thanh Hồ Đảo là đám người Doanh Thị gia tộc, sau đó là những cao thủ các tông phái khác liên tiếp ra ngoài. Một lát sau chung quanh động khẩu Vô Để Động đứng đầy cả một đám đông.

- Cha, mấy người Vũ Văn trưởng lão đâu?

Cổ Thế Hữu và một vài sư thúc trưởng bối ra đón.

- Sư huynh, những trưởng lão khác đâu?

Đám cao thủ hậu thiên Thanh Hồ Đảo đều có chút hoảng sợ và không dám tin. Bọn người Vũ Văn trưởng lão, Hồ trưởng lão là những siêu cường giả trong thiên hạ, còn có nhiều trưởng lão khác nữa, tất cả đều đã đạt tới tiên thiên rồi. Thế mà những người này chẳng thấy ai xuất hiện cả.

- Chư vị trưởng lão đã chết rồi!

Cổ Ung lạnh lùng đáp.

Sắc mặt đám người Cổ Thế Hữu đại biến.

- Thế Hữu! Ngoại trừ một vạn quân sĩ quân tiên phong, tất cả quân sĩ Ngân Giao quân khác đều lập tức phân ra tìm khắp cả Đại Duyên Sơn!

Cổ Ung sắc mặt âm trầm:

- Còn nữa, bịt chặt sơn đạo ra ngoài Đại Duyên Sơn và các yếu đạo khác. Bất luận làm sao cũng phải bắt cho được Đằng Thanh Sơn!

- Đằng Thanh Sơn?

Cổ Thế Hữu cùng với những quân sĩ Thanh Hồ Đảo khác đều chấn động. Việc này sao lại liên quan tới Đằng Thanh Sơn nhỉ?

Ánh mắt Triệu Đan Trần bên cạnh cũng rất băng giá, lạnh lùng nói:

- Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang! Cái chết của chư vị trưởng lão không khỏi liên can tới Đằng Thanh Sơn. Còn nữa... Kho báu Vũ Hoàng, có một bộ phận bảo tàng đã rơi vào tay Đằng Thanh Sơn rồi. Nhớ kỹ, không nề hà gì, tuyệt đối không thể để cho Đằng Thanh Sơn chạy thoát!

- Là Đằng Thanh Sơn? Ta đã sớm biết hắn không phải là người tốt!

Cổ Thế Hữu tức giận, lập tức nghiến răng tuân lệnh.

- Còn đứng ở đó làm gì, mau mau đi thu xếp đi.

Cổ Ung quát.

- Dạ.

Cổ Thế Hữu lập tức thực hiện.

Hắn lập tức chạy ra ngoài như bay, triệu tập nhân mã.

Ánh mắt Cổ Ung nhìn về phía một lãnh đạo Ngân Giao quân:

- Sư đệ, thông qua bồ câu đưa thư truyền tin, hạ lệnh xuống... ba quận chung quanh quận Giang Ninh, lập tức triệu tập sáu vạn đại quân tiến vào quận Giang Ninh!

Nhân mã những tông phái khác chung quanh nghe xong đều hơi giật mình.

- Tên Cổ Ung này sắp phát điên rồi? - Doanh Hạo Giang, ngươi chớ coi thường Cổ Ung. Xem ra Cổ Ung thề phải cưỡng bách Quy Nguyên Tông, đoạt cho được hai đỉnh kia. Nếu chỉ dùng tới quân sĩ bình thường, cho dù chết hơn mười vạn binh thì cũng chẳng tính là gì!

Những cao thủ tông phái khác đều rất lạnh lùng, thờ ơ.

Đối với một tông phái, quân đội là phải nói tới loại quân đội thuộc loại tinh anh như Ngân Giao quân. Còn Thành Vệ Quân bình thường thì số lượng có rất nhiều.

Như Quy Nguyên Tông, chỉ riêng Thành Vệ Quân Giang Ninh quận thành có tới tám vạn. Như Thành Vệ đội của tám thành như Nghi thành, Duyên Giang thành, đều có trên mười vạn người. Một quận đã có trên mười vạn quân... bây giờ Thanh Hồ Đảo khống chế hơn mười hai quận! Ngoại trừ Sở quận là bị đồ sát thảm trọng, gần như không còn quân đội, các quận khác đều có rất nhiều nhân mã.

Ba quận quanh Quận Giang Ninh, Thanh Hồ Đảo chỉ hạ lệnh một tiếng là có thể tùy tiện sai phái một số quân rất đông.

- Rõ, đảo chủ!

Một nam tử mặc chiến giáp đen bóng nói ngay.

- Triệu trưởng lão, ngươi tự mình viết một bức mật tín, truyền tin cho người trong đảo biết, đem mọi việc phát sinh ở đây cáo tri cho Thái thượng trưởng lão!

Cổ Ung ra lệnh tiếp.

- Thuộc hạ làm ngay.

Triệu trưởng lão cũng lạnh lùng nhanh chóng bỏ đi, không thèm liếc mắt đến những cao thủ tông phái khác.

- Chậc chậc, chắc muốn mời Thiên Nhãn kiếm thánh rồi. Quả là có trò lớn để xem rồi.

- Tổn thất nhiều như vậy, trong tay Đằng Thanh Sơn lại có hai đỉnh, cũng chỉ là do tình thế bắt buộc thôi. Nhưng Quy Nguyên Tông cũng kiên định... Tục truyền, Quy Nguyên Tông cũng có một vị cường giả hư cảnh.

Những cao thủ các đại tông phái đều mừng rỡ được xem một vở kịch hay.

- U …

Tiếng còi chói tai vang lên.

Năm cái bóng khổng lồ từ trên trời hạ xuống, chính là năm con Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo.

- Vạn lão huynh!

Cổ Ung vừa chắp tay, nói với lão giả mũi ưng Tuyết Ưng Giáo:

- Bây giờ đã tối rồi! Mặc dù có ánh trăng, nhưng trong dãy núi này, ánh trăng cũng không chiếu rõ lắm. Ta cũng biết, Tuyết Ưng của Tuyết Ưng Giáo khi bay trên trời cao có thể thấy rõ một bóng người cách mười hơn dặm phía dưới, cũng có thể nhìn thấy vật trong đêm tối... Thỉnh cầu lão huynh bay trên trời tìm kiếm hộ tên Đằng Thanh Sơn.

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Lão giả mũi ưng chắp tay:

- Tên Đằng Thanh Sơn đó giết chết sư điệt của ta là Thiết Thứu, chúng ta cũng sẽ không buông tha cho hắn.

- Đi.

Lão giả mũi ưng vung tay lên, lúc này ba gã cao thủ Tuyết Ưng Giáo may mắn còn sống đều lập tức phi lên lưng chim ưng. Sau vài tiếng ra hiệu, năm con Tuyết Ưng nhanh chóng bay vào làn mây đêm giá lạnh.

- Sư huynh!

Người phụ nữ bên cạnh Cổ Ung cau mày, nhìn về phía Cổ Ung, hiển nhiên rất lo về đoàn người Tuyết Ưng Giáo.

- Không còn cách nào khác. Tên Đằng Thanh Sơn đó có tốc độ cực nhanh. Nếu dựa vào quân sĩ Ngân Giao Quân chúng ta... Chỉ sợ còn chưa vây kín được Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn đã bỏ chạy mất rồi. Có được năm con Tuyết Ưng trên trời, một khi Đằng Thanh Sơn tiến vào chỗ trống trải, Tuyết Ưng liếc mắt đã có thể thấy rồi! Hắn trốn không thoát được đâu! Về phần hai đỉnh kia... Hừ, một khi phát hiện, Tuyết Ưng Giáo cũng chẳng dễ mang được hai đỉnh đó đi như vậy.

Cổ Ung thấp giọng đáp.

Lúc này, những cao thủ tông phái khác cũng đều cáo từ.

- Đảo chủ, bây giờ tên Gia Cát Nguyên Hồng mang theo Hắc Giáp quân đang đóng quân ở quân doanh phía Bắc của chúng ta. Lúc trời vừa chạng vạng, hắn còn bảo chúng ta phải rời khỏi Đại Duyên Sơn, nói đây là lãnh địa của Quy Nguyên Tông.

Một lão giả thấp giọng báo cáo:

- Nhưng, chúng ta lập trận phòng ngự, buộc bọn chúng phải đóng quân ở phía Bắc.

- Gia Cát Nguyên Hồng?

Ánh mắt Cổ Ung nheo lại, hàn quang sâu kín lóe ra:

- Hắn còn dám tới ư! Ta còn chưa tìm hắn gây sự nữa là!

Cổ Ung phân phó:

- Đi, tới trận tiền tìm Gia Cát Nguyên Hồng!

Đoạn Cổ Ung mang theo rất nhiều nhân mã đi tới phương Bắc.

...

Lúc này Đằng Thanh Sơn dùng dây leo buộc vò đá vào người, đút Luân Hồi thương và Khai Sơn Thần Phủ vào bên hông. Hai cái đỉnh đã được Đằng Thanh Sơn chôn ở một nơi nào đó trong núi. Bây giờ là đêm tối... Đằng Thanh Sơn không dám sử dụng tiên thiên chân nguyên, tiên thiên chân nguyên màu đỏ rực rất dễ thấy.

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn lao đi cực nhanh trong núi rừng.

- Không ngờ, sư phụ lại mang theo đại quân tới Đại Duyên Sơn.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy có chút cảm động. Nơi Hắc Giáp quân đóng quân có quân kỳ cao cao phất phới. Trên đường đi, Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng phát hiện ra bóng cờ. Nhưng... Đằng Thanh Sơn cũng không trở về nhập với đoàn quân.

- Phương pháp an toàn nhất là một mình một bóng âm thầm trở về. Mặc dù lẫn vào trong đại quân của sư phụ cũng sẽ rất an toàn, nhưng vẫn có thể xảy ra sự cố.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

Sau khi Đằng Thanh Sơn chạy được hơn mười dặm.

“Hả?” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn liếc qua bầu trời, hắn không khỏi biến sắc.

“Là Tuyết Ưng! Không xong!”

Đằng Thanh Sơn nhìn lên vài cái bóng nhỏ xíu trên trời, không dám sơ ý chút nào.

Nên biết ngay cả kiếp trước của, linh khí thế giới rất loãng, đôi mắt chim ưng vẫn nổi danh là lợi hại. Mà Tuyết Ưng là một loại yêu thú cực kỳ lợi hại, đôi mắt của Tuyết Ưng lại càng cực kỳ đáng sợ.

Tuyết Ưng: yêu thú, tốc độ cực nhanh, có thể ngày bay trên vạn dặm, đôi mắt ưng có thể thấy rõ bóng người cách trên mười dặm, là yêu thú truy tung đáng sợ nhất, chỉ có Tuyết Ưng Giáo mới có thể thuần dưỡng.

Bình thường tốc độ con người không thể cao bằng yêu thú. Về mặt tốc độ, những con yêu thú ở không trung lại càng vượt trội hơn. Một vài bồ câu đưa thư được huấn luyện đặc biệt có tốc độ có thể vượt qua cả tam đại long mã, chứ đừng nói Tuyết Ưng vốn sở trường phi hành.

“Trong Đại Duyên Sơn có núi rừng, ta còn có thể cẩn thận ẩn núp được. Nhưng một khi ra khỏi núi, chung quanh vô cùng trống trải, Tuyết Ưng liếc mắt là có thể thấy ta rồi!”

Đằng Thanh Sơn cau mày, khựng lại.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 47

Đục Nước Béo Cò

Ánh trăng yếu ớt xuyên qua cành cây, lưu lại trên vùng núi rừng chập chùng những luồng sáng mờ ảo.

Đằng Thanh Sơn nấp trong những đám cỏ rậm rạp, xuyên qua khe hở của lớp cỏ dại nhìn Tuyết Ưng trên trời cao. "Tuyết Ưng là yêu thú có đôi mắt cực kỳ đáng sợ! Cho dù ta ở trong núi... một khi sơ ý ra khỏi chỗ được che chắn, hoặc đi vào chỗ có cây thưa, rất có thể Tuyết Ưng sẽ phát hiện được ta."

Đằng Thanh Sơn cau mày, nhanh chóng nghĩ ngợi tìm phương cách. Bây giờ là mùa đông! Phần lớn những nhánh cây trong rừng trơ trụi, chỉ có vài loại thực vật, cây cối còn cành lá.

Nếu những cây đại thụ không có lá cây, đi dưới những cây đại thụ này, nếu Tuyết Ưng chú ý một chút là có thể phát hiện hắn rồi.

" Để ngừa bất trắc, trước hết nên tìm một chỗ chôn 'Bắc Hải Chi Linh'."

Quyết định xong, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đi vào khu núi rừng quen thuộc, cố hết sức tìm những nơi sum xuê nhất. Nếu nơi nào hơi trống trải, hắn lợi dụng tốc độ nhanh nhất lao qua nhằm giảm bớt xác suất bị phát hiện.

Theo phương pháp như vậy, Đằng Thanh Sơn lại quay đầu đi vào núi hơn hai dặm.

” Cây cổ thụ cao lớn... đúng là nó!”

Đằng Thanh Sơn nhìn gốc cây khổng lồ trước mắt, lộ vẻ tươi cười. Bởi vì đây là chỗ mà năm xưa đội thợ săn Đằng gia trang khi đi săn đã thường xuyên nghỉ ngơi. Đằng Thanh Sơn đi tới tàng một gốc cây cổ thụ rậm rạp, vẹt lá rụng khô vàng hai bên ra, nhanh chóng đào một hố sâu chừng hai trượng, càng sâu càng an toàn. Sau đó hắn cẩn thận đặt vò đá xuống.

Rồi hắn nhanh chóng lấp đất phủ kín hố, dẫm mạnh lên, dùng lớp đất mặt rải lên để người khác không thấy dấu vết đào bới. Cuối cùng, hắn dùng lá vàng khô phủ kín lên.

” Đại Duyên Sơn lớn như thế này, nếu các ngươi có thể tìm được chốn này thì đúng là có quỷ.”

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhanh chóng lao đi.

Đằng Thanh Sơn đã qua lại Đại Duyên Sơn này biết bao nhiêu lần rồi.

Hắn biết, nơi này thực vật tươi tốt, do đó chọn một con đường dễ dàng ẩn mình. Năm con Tuyết Ưng không ngừng bay liệng vòng vòng trên bầu trời Đại Duyên Sơn, vẫn không thể phát hiện tung tích Đằng Thanh Sơn.

- Mọi người nhanh lên! Cẩn thận tìm nào! Đằng Thanh Sơn một thân y phục rách nát, có một cây búa lớn, còn có một thanh trường thương. Mọi người nhìn cẩn thận vào!

Một âm thanh ồ ồ từ xa xa truyền đến.

Đằng Thanh Sơn tránh trên một nhánh cây, hướng mắt nhìn về phía đó.

Đám quân sĩ Ngân Giao Quân đều cầm đuốc cháy rừng rực, tìm tòi chung quanh. Trường thương trong tay chúng cũng thỉnh

thoảng gạt vào đám cỏ dại tươi tốt, nơi có thể che dấu tung tích con người. Loại càn quét này, không hề bỏ qua bất kỳ chỗ nào có thể ẩn náu.

“Thanh Hồ Đảo quả nhiên không cam lòng...” Đằng Thanh Sơn cười lạnh.

Lần này Thanh Hồ Đảo tổn thất nhiều như vậy, nếu có thể nuốt trôi cục tức mới là việc lạ! Nếu có thể cướp được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh trên tay mình, những cao thủ Thanh Hồ Đảo mới có thể hơi hài lòng. Nhưng ngay cả tìm được hai đỉnh, họ cũng sẽ không thỏa mãn! Dù sao trong mắt chúng... chín đỉnh đều phải thuộc về chúng.

“Nhưng, bây giờ hơi phiền. Bên trong núi có rất nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân lục lạo tìm tòi đến nghiêng trời lệch đất, trên không còn có năm con Tuyết Ưng!” Đằng Thanh Sơn cũng thấy đau đầu..

Đằng Thanh Sơn cắn răng, lập tức rời xa chỗ đó.

...

Trên không trung Đại Duyên sơn, năm con Tuyết Ưng bay liệng, trên lưng ba con Tuyết Ưng đang có người cưỡi.

- Sư bá, nãy giờ đã rất lâu rồi, chúng ta vẫn chưa phát hiện Đằng Thanh Sơn, hắn... còn ở dưới hồ ngầm à?

Ô Hưu nhìn về phía lão già đội mũ nỉ mũi ưng, đang cưỡi trên lưng một con Tuyết Ưng khác.

Lão già mũi ưng lạnh lùng đáp:

- Ngàn năm qua, Thanh Hồ Đảo chưa từng chịu thiệt thòi nhiều như vậy! Địch nhân mạnh mẽ thì không nói, đây chỉ là một tên tiểu tử mười bảy tuổi mà lại khiến cho chúng thảm hại như

vậy. Thanh Hồ Đảo không điên mới là lạ! Một thời gian nữa, trên mười vạn đại quân sẽ đóng kín mít cả Đại Duyên Sơn này. Chúng sẽ lật tung khắp hang cùng ngõ hẻm của Đại Duyên Sơn, tìm mọi ngóc ngách trong các Vô Để Động. Trừ phi Đằng Thanh Sơn một mạch ẩn náu trong hồ ngầm, nếu không... Hắn tuyệt đối trốn không thoát!

- Ừm.

Không ai hoài nghi điểm này.

Tám Đại tông phái Cửu Châu, có ai dễ chọc vào?

Tìm được bảo đồ, nhưng lại tổn thất tám tiên thiên cường giả mà chẳng được chút bảo tàng nào. Điểm chết người là, kẻ âm thầm phá hoại tất cả chỉ là một tên tiểu tử mười bảy tuổi. Đây quả là một trò cười! Cười cợt Thanh Hồ Đảo! Một ngày Đằng Thanh Sơn chưa chết, chỉ sợ Thanh Hồ Đảo sẽ luôn bị người trong thiên hạ chế nhạo!

...

Sâu trong Đại Duyên Sơn u ám, chiếc Khai Sơn Thần Phủ được Đằng Thanh Sơn đút vào trong một hố sâu.

“Khi đại chiến ở Duyên Giang thành, ta đã mặc trọng giáp, mang mặt nạ bảo hộ và mũ trụ, người trong Thanh Hồ Đảo chính thức thấy khuôn mặt của ta rất ít. Bây giờ chúng chỉ dựa vào tranh vẽ, cùng với trang phục và binh khí mà tìm ta. Khai Sơn Thần Phủ này chọc vào mắt quá! Chỉ sợ toàn bộ Hắc Giáp quân cũng chẳng có mấy người có cây búa lớn như vậy.” Đằng Thanh Sơn thật ra không lo về Luân Hồi thương.

Trường thương là thứ binh khí thông dụng nhất trong quân đội. Vô số người có trường thương.

“Về lại Hắc Giáp quân, thay áo giáp, ta mà lẫn trong mấy ngàn

người... kể cả Tuyết Ưng cũng không có cách nào phân biệt được ta và những người khác có cái gì khác nhau."

Đằng Thanh Sơn không còn biện pháp nào khác. Hắn cảm giác được lần này Thanh Hồ Đảo tuyệt đối sẽ không tùy tiện bỏ qua.

Do đó, ẩn núp tại Đại Duyên Sơn, dù tránh được nhất thời nhưng sẽ trốn không được cả đời.

- Các ngươi tới bên kia, nhị ca, các ngươi đi về phía tây.

- Phàm là có người nào tìm được Đằng Thanh Sơn, có vạn lượng hoàng kim, trực tiếp trở thành một thống lĩnh. Tất cả mọi người lo tìm đi!

Lại một đám quân sĩ cầm đuốc đi qua.

"Không ổn, bây giờ càng lúc càng nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân, nếu tiếp tục như vậy, một khi ta lọt vào giữa một đám người dày đặc, sẽ không có chỗ nào có thể chạy được!" Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một chút, rồi lập tức gật đầu quyết định, "Cứ như vậy đi!"

Đằng Thanh Sơn nhặt trên mặt đất rất nhiều đá, ánh mắt lướt qua đám người kia.

Rồi Đằng Thanh Sơn ẩn nhẫn thối lui, né tránh đợt quân sĩ đang truy tìm này.

Một lát sau …

Rốt cục Đằng Thanh Sơn cũng tìm được mục tiêu của mình … tiểu đội chỉ sáu người. Đây là tiểu đội nhỏ nhất mà Đằng Thanh Sơn gặp được.

Veo! Veo! Veo!

Ba viên đá rít lên, chuẩn xác bắn thủng ấn đường ba người ở

phía tây, rồi làm nổ tung nửa cái đầu, đến cả kêu cũng không kêu được, ba người đã ngã sầm xuống.

- Bên kia gặp chuyện gì thế?

Tiếng người ngã cũng khiến cho những người khác chú ý. Những quân sĩ khác giơ đuốc lên, nhìn về phía có tiếng động.

Veo! Veo! Veo!

Lại thêm ba viên đá, đồng dạng bắn thủng ấn đường ba người còn lại!

Là tiên thiên cường giả, có thể khống chế viên đá rẽ ngang rẽ dọc được. Với thủ pháp của Đằng Thanh Sơn, nếu bắn mà không trúng thì quả là việc lạ.

“Hừ...” Khóe miệng Đằng Thanh Sơn nhếch lên nụ cười lạnh, rồi nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau, có một đội càn quét qua. Một quân sĩ vừa thấy hai thi thể dựa vào nhau, liền biến sắc.

- Nhanh, tới đây!!!

Những quân sĩ khác lập tức chạy tới, chẳng mấy chốc phát hiện ra bốn thi thể khác.

- Là ám khí!

- Lúc ở Duyên Giang thành, đã có người dùng ám khí bắn chết nhiều Kim Lân vệ.

- Thiếu đảo chủ nói, tên Tần Lang đó cũng chính là Đằng Thanh Sơn, sở trường ám khí phi đao, máu ở đây vẫn còn nóng, khẳng định vừa bỏ đi xong.

- Đội ngũ chung quanh, qua bên này!

Ngũ trưởng đội ngũ càn quét lập tức quát to, lập tức khiến cho không ít quân sĩ chung quanh vài dặm nhanh chóng lao về phía hắn. Khi những quân sĩ này phát hiện sáu thi thể, cả đám đều cảm thấy mừng rỡ. Rốt cục cũng phát hiện ra tung tích của Đằng Thanh Sơn rồi!

Ngay tức khắc, tiếng truyền lệnh vang lên, phần đông quân sĩ tới tấp chạy tới khu vực quanh đó, lấy những xác chết làm trung tâm, cẩn thận truy tìm chung quanh hai mươi dặm.

...

"Muốn tìm ta sao?" Khi những quân sĩ vừa càn quét qua triệu tập thêm một số đội ngũ quân sĩ, Đằng Thanh Sơn đã ra xa mười dặm. Khi giết chết sáu người đó, thuần túy là Đằng Thanh Sơn cố ý lôi kéo nhiều quân sĩ tới khu vực đó, giảm bớt số người càn quét ở những khu vực khác.

Do đó sau khi giết chết sáu người, Đằng Thanh Sơn đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra rất xa, thoát khỏi vùng đó.

Như thế, Đằng Thanh Sơn mới có thể dễ dàng trở về Hắc Giáp quân.

"Phía trước rồi." Đằng Thanh Sơn đã thấy quân kỳ cao cao đang bay phần phật. Đó là đại kỳ của Hắc Giáp quân. Ven theo đại quân Hắc Giáp quân, Đằng Thanh Sơn lặng yên đi một lát, cố tìm người quen. Đằng Thanh Sơn biết khá nhiều người trong Hắc Giáp quân, do đó chẳng mấy chốc đã thấy một người.

- Veo!

Đằng Thanh Sơn như một mũi tên, từ lùm cây bên cạnh lao vào một quân doanh.

- Ai?

Điền Đan đang ngồi bên cạnh quân trướng thấy bóng người.

- Là ta.

Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng đáp.

- Thống lĩnh.

Điền Đan mừng rỡ.

Khi Đằng Thanh Sơn được tuyển làm bách phu trưởng, Điền Đan lúc đó đã là bách phu trưởng, cùng làm việc với Đằng Thanh Sơn dưới trướng Bạch Kỳ đô thống. Lúc Bạch Kỳ tàn phế, Điền Đan trở thành thuộc hạ của Đằng Thanh Sơn. Hai người giao tình rất hậu.

- Đi, vào quân trướng rồi nói sau.

Đằng Thanh Sơn nói nhỏ:

- Việc ta trở về, không được kể với ai.

- Dạ.

Điền Đan gật đầu lia lịa, đồng thời dẫn Đằng Thanh Sơn tiến vào một quân trướng trống trải.

Trong quân trướng, Đằng Thanh Sơn tùy ý cầm lấy một bộ y phục, rồi thay đồ ngay.

- Điền lão ca, ngươi giúp ta tìm một bộ trọng giáp thừa.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Lần này tới Đại Duyên Sơn, thời gian cũng không dài, nên cũng không mang theo nhiều đồ vật. Không biết ở đội khác có thừa trọng giáp không nữa.

Điền Đan nói:

- Bây giờ thuộc hạ đi ngay.

- Còn nữa, ngươi bảo Thanh Hổ tới đây.

Đằng Thanh Sơn bảo tiếp:

- Nhớ kỹ, trừ ngươi và Thanh Hổ, ngàn vạn không được nói cho người thứ ba tin tức ta đã về!

Muốn lẫn vào trong Hắc Giáp quân về nhà... biện pháp tốt nhất, không chỉ lừa người khác, cả người của mình cũng phải lừa.

Như thế, mới có thể không sơ sẩy.

- Rõ.

Điền Đan gật đầu đáp.

Đằng Thanh Sơn ở trong quân trướng thở phào một hơi. Bây giờ cho dù Tuyết Ưng có lợi hại tới mấy, cũng không có cách nào nhìn xuyên qua quân trướng mà thấy hắn được. Đến khi hắn mặc trọng giáp, đeo mũ trụ và mặt nạ bảo hộ lẫn vào ba ngàn người, ai có thể nhận ra hắn chứ?

Đằng Thanh Hổ và Điền Đan thuộc một doanh, Thanh Hổ chẳng mấy chốc đã đi tới.

- Thanh Sơn!

Thanh Hổ vừa đi vào, đã lộ ra vẻ mừng rỡ, ôm chặt lấy Đằng Thanh Sơn.

- Biểu ca, bây giờ không phải lúc cao hứng.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói:

- Ta bây giờ nói cho ngươi một việc, ngươi phải nhớ cho kỹ.

- Nói đi.

Thanh Hổ lập tức lắng nghe.

- Lúc trước khi chúng ta còn ở quê nhà, lúc đi săn ở Đại Duyên Sơn, thường xuyên nghỉ tại một khóm cây cách dòng suối nhỏ không xa. Còn nhớ không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đương nhiên nhớ, chúng ta mười lần vào núi, cũng phải năm lần nghỉ ngơi ở đó.

Thanh Hổ liền đáp:

- Ở đó còn có một cây cổ thụ lớn nữa.

- Đúng, chính là cây cổ thụ đó. Phía bắc cây cổ thụ đó chừng ba thước, sâu gần hai trượng, ta giấu trong đó một cái vò. Trong vò có bảo bối... Chờ khi Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo không còn đối đầu, lúc chúng ta triệt thoái, ngươi lặng lẽ nói cho sư phụ ta biết.

Đằng Thanh Sơn dặn dò.

- Cây cổ thụ lớn, ba thước về phía bắc, sâu hai trượng? Rõ, nhớ kỹ rồi.

Thanh Hổ gật đầu lia lịa.

- Thanh Sơn, sao ngươi không nói cho tông chủ biết? Còn nữa, Thanh cô nương luôn luôn lo lắng cho ngươi đó.

- Bây giờ ta không nên lộ diện. Tin tức ta đã trở về, chỉ có ngươi và Điền Đan biết. Không cho những người khác biết... nhớ kỹ, không được truyền ra ngoài, cũng không được báo cho Thanh

Thanh.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Ừm.

Thanh Hổ gật đầu.

Ngay lúc này, Điền Đan ôm một túi to từ ngoài quân trướng đi vào, báo:

- Thống lĩnh, đây là một bộ trọng giáp. Trọng giáp của quân sĩ bình thường, nhưng hơi nhỏ một chút.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Không sao!

Vốn hắn đã chuẩn bị thay đổi thân mình một chút, rồi "hoá trang" một chút. Không còn mặt nạ da người, chỉ có thể làm như vậy thôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 48

Đánh Lừa Thị Giác.

Mở túi ra...

Tiếng trọng giáp va chạm xạo xạo vang lên.

Đằng Thanh Sơn ôm bộ giáp ra ngoài, nhìn kỹ.

- Thông thường trong quân đem rất ít trọng giáp dự trữ. Dù sao khi đánh nhau, trọng giáp mà bị hư hao thì chỉ có những quân sĩ còn sức chiến đấu mới dùng tới. Ngoài ra, thân hình thống lĩnh quá lớn, kiếm được bộ này hẳn đã gần với thân hình thống lĩnh nhất rồi. Nhưng, vẫn nhỏ một chút.

Điền Đan bất lực giải thích, muốn được một bộ thích hợp rất khó.

Đằng Thanh Sơn cười, toàn thân liền phát ra những thanh âm lạo xạo.

- Cái này.. cái này...

Điền Đan chấn động:

- Đây là tuyệt kỹ gì?

- Điền Đan, kiến thức ngươi ít quá.

Thanh Hổ cười lớn.

Đằng Thanh Sơn thay đổi thân hình xong, liền lập tức mặc bộ trọng giáp vào, lúc này rất vừa, không lớn không nhỏ.

- Điền lão ca, ngươi giúp ta tìm một cây trường thương bình thường.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh:

- Đợt lát nữa, nhét cây Luân Hồi thương của ta vào một thớt ngựa.

- Rõ, đơn giản thôi.

Điền Đan gật đầu.

- Còn nữa, tốt nhất là tìm cho ta một cái gương.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Cái gương?

Điền Đan hơi khó hiểu.

- Đúng. Cái gương!

Đằng Thanh Sơn khẳng định.

Điền Đan bất lực nói:

- Thống lĩnh. Đây là hành quân chiến đấu. Nếu là trường kỳ tác chiến thì có lẽ một vài sĩ quan còn đem gương theo... Nhưng lần này, chúng ta tới Đại Duyên Sơn rất khẩn cấp. Hơn nữa rất hiển nhiên, chắc cũng chỉ ở lại Đại Duyên Sơn một hai ngày là trở về rồi. Ta không biết có ai đem theo gương không. Được rồi, có lẽ Thanh cô nương có mang theo, đó là một cô nương mà.

- Cô ấy không mang đâu.

Thanh Hổ thở dài:

- Thanh cô nương chỉ lo cho sinh tử của Thanh Sơn. Làm gì còn lòng dạ nào mang gương theo chứ.

- Thanh cô nương không mang... sợ là trong quân không cón ai mang gương cả đâu. Thống lĩnh, ngài cần gương làm gì?

Điền Đan nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất lực nói:

- Nếu không có gương, tìm một cái gì tương tự như gương cũng được... Tỷ như chiến đao thật sắc, tìm đao nào sáng một chút, ít nhất có thể soi được như gương. Nếu không tìm thấy cái nào, tìm một chậu nước.

Buổi tối, dùng một chậu nước làm gương thì hiệu quả rất kém, cho dù thị lực Đằng Thanh Sơn tốt đến đâu, nhưng độ phản xạ của mặt nước dù sao cũng không ổn định.

- Chiến đao... Ừm, ta nghĩ có một huynh đệ, là một bách phu trưởng ở doanh hai. Chiến đao của hắn rất sáng, hơn nữa giết người không dính máu, là bảo đao của hắn mang đến khi gia nhập Hắc Giáp quân. Dùng đao đó hoàn toàn có thể làm gương được. Thống lĩnh không nói, ta còn không nghĩ tới chiến đao nữa.

Điền Đan liền đáp:

- Ta đi mượn một chút, nhưng … không thể mượn quá lâu, lát nữa sẽ phải trả lại cho người ta.

- Một lát là được rồi!

Đằng Thanh Sơn cười đáp.

Sau khi Điền Đan ly khai quân trướng, Đằng Thanh Sơn vào đống lửa trong quân trướng lấy mấy cục than, quẹt quẹt vài cái

trên tảng đá, cuối cùng lấy được một cục than tạm được.

Chẳng mấy chốc, Điền Đan đã mượn được thanh chiến đao về.

Chính xác, mặt thanh chiến đao này mặc dù không bằng gương, nhưng vẫn hơn gương đồng nhiều. Đằng Thanh Sơn lập tức cầm chiến đao, dùng cục than kẻ lên mặt lúc đậm lúc nhạt, tự "hoá trang" cho mình. Mặc dù không có điều kiện tốt, nhưng cũng phải xem là thủ thuật của ai.

Cao thủ hoá trang sẽ có kỹ thuật thần kỳ.

Với kỹ thuật hóa trang của Đằng Thanh Sơn được huấn luyện chuyên môn ở kiếp trước, đến học đến cả một vài dụng cụ khoa học cho nghi trang. Nếu cho hắn đủ thời gian tìm một vài vật liệu hoá trang, cho dù hiệu quả không bằng mặt nạ da người, nhưng chênh lệch cũng không lớn.

Một lát sau.

Hai người Đằng Thanh Hổ, Điền Đan nhìn thấy Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một cục than củi rất bình thường bôi nhè nhẹ trên mặt, khi thì lấy tay quẹt quẹt cho đều, chốc lát sau, Đằng Thanh Sơn trước mắt họ đã thay đổi hình dạng.

- Sao … sao lại như vậy?

Hai người Đằng Thanh Hổ, Điền Đan trợn tròn mắt.

- Thanh Sơn!

Đằng Thanh Hổ cũng không dám tin, - Ta đã thấy ngươi vẽ, nhưng sao... sao khoảng cách giữa hai mắt ngươi lại thu nhỏ như vậy? Còn nữa, không đúng.. Mắt vẫn là mắt, mũi vẫn là mũi, miệng vẫn là miệng. Ngươi chỉ hơi đen hơn một chút. Sao mà mắt, mũi, miệng hợp lại, lại biến dạng như thế này?

Đằng Thanh Hổ không hiểu.

Điền Đan cũng tròn mắt, sợ ngây người:

- Mắt, mũi, miệng không hề biến? Sao khi hợp lại với nhau lại biến đổi?

Họ hoàn toàn không hiểu.

Bình thường, khi Đằng Thanh Sơn cười lớn thì coi như hắn khá thanh tú. Còn Đằng Thanh Sơn lúc này, cho dù cười lớn, đều có vẻ âm độc. Khoảng cách hai mắt tựa hồ gần hơn, khí chất cả người cũng biến đổi. Đằng Thanh Sơn cười khẽ, giải thích:

- Một bức họa khi đặt trước mặt các ngươi, kỳ thật bức họa là một mặt phẳng, nhưng ngươi nhìn lại dường như nó đang sống. Đây là lừa gạt tâm lý. Hiểu chưa?

Hai người lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn cười cười, cũng không nói nhiều.

Xã hội kiếp trước, có một vài công viên lớn, kiến tạo ra những "quái ốc" (phòng kỳ dị). Thoạt nhìn, cả phòng dường như rất quỷ dị, kỳ thật cũng chỉ là màu sắc, nông sâu … vân vân, lừa gạt tâm lý, khiến cho con người sinh ra ảo giác, đạt tới hiệu quả mà người xếp đặt mong muốn. Còn thuật hoá trang của Đằng Thanh Sơn chính là theo nguyên lý này. Màu sắc nông sâu trên mặt chỉ cần điều chỉnh một chút, đã sinh ra một chút đánh lừa thị giác!

Cả mặt, mắt, mũi, miệng không hề biến đổi. Nhưng hiệu quả chỉnh thể thì khác hẳn. Nói thì đơn giản, chỉ dựa vào vài cây than, chỉ một thời gian ngắn mà đạt tới hiệu quả như thế, ngay cả kiếp trước cũng chỉ có chuyên gia hoá trang mới có thể làm được.

- Đáng tiếc không đủ vật liệu. Nếu không thì cho dù là người thân của ta, dù nhìn kỹ cũng có thể không nhìn ra.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Điều kiện không cho phép, nếu không... hoàn toàn có thể đổi cả hình dạng. Nam nhân hoá trang thành phụ nữ cũng đơn giản như ăn sáng vậy.

- Đủ rồi, ta không tin có người có thể nhìn ra đâu.

Đằng Thanh Hổ nở nụ cười:

- Vừa rồi ta sợ hết cả hồn.

Đằng Thanh Hổ lập tức nghĩ đến việc gì đó, liền nói:

- Thanh Sơn, tông chủ bây giờ đang ở trận tiền, nói chuyện với đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung. Dường như đã nói chuyện một hồi lâu rồi đó.

- À?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn hơi nheo lại. Sau khi đã hoá trang, hắn vừa nheo mắt lại, tựa như một con độc xà.

...

Hắc Giáp quân cùng với Ngân Giao quân, trận tiền giữa song phương. Hai người tông chủ Quy Nguyên Tông và đảo chủ Thanh Hồ Đảo đang đứng đối diện nói chuyện với nhau.

Hàng đầu của Hắc Giáp quân và quân sĩ Ngân Giao Quân đều vô cùng cảnh giác, tùy thời chuẩn bị nghe lệnh tấn công. Còn trong đám quân sĩ Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn mặc trọng giáp của quân sĩ bình thường, đi theo Điền Đan, đứng lẫn vào đám đông quân sĩ phía sau. Xuyên qua đám người, Đằng Thanh Sơn thấy xa xa có hai bóng người.

Chính là Gia Cát Nguyên Hồng và Cổ Ung. Còn cách đó không xa, tiên thiên cao thủ các nơi như Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành đều đang tụ tập, cười cợt đàm

luận.

Đằng Thanh Sơn cách đó không quá xa đang lắng nghe. Với thính lực của Đằng Thanh Sơn, hắn cũng có thể miễn cưỡng nghe được cuộc đối thoại.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh: “Mặc dù Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Sơn tìm được hai đỉnh, nhưng không ai chê Bắc Hải Chi Linh quá nhiều... Về phần Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo không được chút Bắc Hải Chi Linh nào, nên có lòng tham cũng dể hiểu thôi.”

Đám người này đang muốn sắm vai ngư ông đắc lợi.

Ngay lúc này, thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên lớn lên:.

- Cổ Ung, trong lòng ngươi đang giận dữ. Ta biết Thanh Hồ Đảo các ngươi muốn lập tức giết ngay Tần Lang. Nhưng... ngươi dựa vào cái gì mà nhận định hắn chính là đồ nhi Thanh Sơn của ta? Ta nói rồi, Thanh Sơn không có ở đây, hắn đang ở trong Quy Nguyên Tông an tâm tu luyện.

Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm mặt nói.

- Không phải đồ nhi ngươi hả? Không phải đồ nhi ngươi, ai lại lợi hại như vậy, có thể trong bao nhiêu quân trướng tìm được cửa vào Vô Để Động?

Cổ Ung cười giận dữ:

- Hơn nữa, Doanh Thị gia tộc, Tuyết Ưng Giáo và nhiều cao thủ khác đều từng thấy mà.

- Đích xác có việc này.

Doanh Hạo Giang đứng cách đó không xa nói vọng qua, - Tên

Tần Lang, chính là Đằng Thanh Sơn đeo mặt nạ da người giả mạo.

- Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng cười to:

- Mặt nạ da người? Trong thiên hạ có rất ít người có thể làm ra mặt nạ da người! Tỷ như Tiêu Dao Cung, tổ sư gia của Tiêu Dao Cung năm đó đã có thể tiêu dao tung hành thiên hạ, phân thân thành hàng vạn hàng nghìn cái tên. Quỷ Hồ Tư Mã Khánh, cũng sở trường chế tạo mặt nạ da người. Nghe nói, Doanh Thị gia tộc cũng có một kỳ tài "Thắng Hạo Nghiên", cũng rất sở trường về cái thứ kỳ quỷ chi đạo này. Hung thủ này đã có thể tạo ra một mặt nạ da người của Tần Lang, vì sao không thể đeo một cái mặt nạ da người "Đằng Thanh Sơn" chứ? Hắn cố ý vu oan hãm hại thì sao?

Không ít người nghe như vậy thầm gật đầu.

- Thực là hư, hư là thực.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói, - Ngươi chỉ thấy cái mặt nạ da người rơi xuống, thấy được hình dáng, nhưng không biết rằng đã trúng phải chiêu của người khác. Còn nữa... Doanh Hạo Giang, ta hỏi ngươi, mặt nạ da người là do các ngươi lột được ra từ trên mặt Tần Lang phải không?

- Không phải!

Doanh Hạo Giang lắc đầu.

- Vậy là đúng rồi, không phải người khác lột, mặt nạ da người sao lại rơi ra? Do đó, là hắn cố ý bỏ ra.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói tiếp:

- Tất cả cũng rất đơn giản thôi. Hắn cố ý lộ ra "hình dáng", đợi đến khi có người thấy, hắn mới chạy trốn. Đây là dụng tâm hiểm

ác, không cần nói cũng hiểu!

Những lời này của Gia Cát Nguyên Hồng làm không ít người ở đây gật đầu lia lịa.

- Đó là một điểm. Điểm thứ hai, đồ nhi ta Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi! Mặc dù nói, hắn thiên phú ghê gớm, đạt tới tiên thiên, là thiên tài ngàn năm qua sau vị Hạng Phàm Trần. Nhưng... Tần Lang đó, có thể giết chết tiên thiên thực đan. Các ngươi nói đi, Thiết Thứu của Tuyết Ưng Giáo, chỉ một chiêu đã bị giết, Ô Hưu không dám đánh mà chạy! Các ngươi cho rằng, Đằng Thanh Sơn có thể có thực lực này à? Trong một tháng, từ hậu thiên đạt tới Tiên Thiên Hư Đan, lại đạt tới tiên thiên thực đan, bây giờ còn có thể một chiêu giết chết cao thủ tiên thiên thực đan sao?

- Ừm.

Lão tăng có cặp mày dài gật đầu:

- Hữu lý.

- Quan trọng nhất là điểm thứ ba!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Cổ Ung:

- Cổ Ung, theo ta được biết... Bản đồ kho báu Vũ Hoàng này, hẳn là sở hữu của Thanh Hồ Đảo các ngươi. Người khác không có. Nhưng... tại sao các ngươi vừa tới Đại Duyên Sơn đã có người lan truyền tin tức các ngươi ở đây khai thác kho báu Vũ Hoàng! Tin tức tiết lộ cực nhanh như thế, tại sao?

- Hiển nhiên là có âm mưu!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn mọi người xung quanh cười khẽ, nói tiếp:

- Nếu không phải tin tức truyền ra, ta căn bản không nghĩ tới

Cổ đảo chủ suất lĩnh đại quân tới đây là để tìm kho báu Vũ Hoàng. Kỳ thật việc khai thác bảo tàng lần này, ngay từ đầu... đã bị người khác lừa vào tròng! Cổ Ung, Thanh Hồ Đảo các ngươi lần này tổn thất lớn, hung thủ chính thức phải là người đứng sau màn xếp đặt âm mưu, cũng là người giả tạo Tần Lang, cũng là nhân vật giả tạo Đằng Thanh Sơn!

- Trước hết lan truyền tin tức, là một âm chiêu. Phái người ngụy trang dẫn mọi người vào động, lại là một âm chiêu nữa. Cuối cùng cố ý lộ ra khuôn mặt Đằng Thanh Sơn, lại càng là một âm chiêu! Mục đích của hắn không cần nói cũng biết. Nhẹ thì Thanh Hồ Đảo ngươi giết chết đồ nhi Thanh Sơn của ta, trong quá trình đó, song phương giữa ngươi và ta đều tổn thất không ít nhân mã. Nặng hơn, chính là khi song phương sống mái với nhau, làm Quy Nguyên Tông ta bị diệt, làm cho nguyên khí Thanh Hồ Đảo của ngươi lại một lần nữa tổn thương. Chỉ sợ đến lúc đó...

Gia Cát Nguyên Hồng biện giải đĩnh đạc. Còn Cổ Ung vẫn duy trì vẻ trầm mặc.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 49

Nghĩ Thông Suốt Rồi.

Đêm khuya, trên Đại Duyên Sơn, ngàn vạn quân sĩ cầm đuốc truy lùng khắp chốn núi sâu rừng thẳm. Trước trận quân đội hai phương Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng đĩnh đạc phân tích cũng làm cho rất nhiều tiên thiên cường giả không thuộc hai phe thầm gật đầu. Trong số họ không ít người bị thuyết phục.

- Cổ Ung, ta nói có gì không đúng không?

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ hỏi.

Cổ Ung sắc mặt âm trầm, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng thật kỹ:

- Gia Cát Nguyên Hồng, ta chỉ hỏi ngươi một câu!

Ánh mắt Cổ Ung sắc như dao, tựa như nhìn thấu vào mắt của Gia Cát Nguyên Hồng:

- Đại quân Thanh Hồ Đảo đóng quân ở Đại Duyên Sơn, vì sao ngay từ đầu ngươi không đến. Bây giờ mới đến?

- Quy Nguyên Tông ta cũng không ham muốn gì kho báu Vũ Hoàng. Nhưng, Cổ Ung, Đại Duyên Sơn chính là lãnh thổ thuộc về Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo của ngươi dựa vào cái gì đưa ba vạn đại quân đóng quân tại đây mãi không đi? Nếu như Quy Nguyên Tông ta phái đại quân tiến vào khu vực Thanh Hồ Đảo của

ngươi, Thanh Hồ Đảo các ngươi có thờ ơ không?

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng cũng trầm xuống.

- Hừ, lừa mình dối người!

Cổ Ung cười lạnh một tiếng:

- Ta bây giờ không nói nhảm với ngươi nữa, đợt lát nữa, tất cả sẽ biết ngay!

Trong số quân đội Thanh Hồ Đảo trước trận, bọn người Cổ Thế Hữu, Triệu Đan Trần cũng tụ tập tại đây.

- Triệu trưởng lão, tên Gia Cát Nguyên Hồng nói cũng có chút đạo lý. Có lẽ, sau lưng thật sự có một đại âm mưu.

Cổ Thế Hữu thì thào nói, Triệu Đan Trần liếc mắt nhìn hắn, rồi thấp giọng cười lạnh:

- Làm sao cha ngươi lại chẳng biết việc này? Ngươi cứ nhìn xem, chẳng mấy chốc sẽ biết tất cả mọi thứ ngay!

Triệu Đan Trần cũng hiểu được ý nghĩ của đảo chủ Cổ Ung, chắc chắn có người cố ý tiết lộ tin tức kho báu Vũ Hoàng, hơn nữa mười phần là dư nghiệt Thiết Y Môn! Dư nghiệt Thiết Y Môn cũng không đáng để coi trọng. Đối với Thanh Hồ Đảo lúc này, việc quan trọng nhất là phải giết chết người giả mạo Tần Lang, đoạt được hai đỉnh!

Còn Đằng Thanh Sơn...

Cho dù không phải là Tần Lang, nhưng tương lai cũng sẽ có uy hiếp rất lớn. Bây giờ Thanh Hồ Đảo đã nguyên khí đại thương, tốt nhất nên nhân cơ hội này kiếm một lý do nào đó, tranh thủ giết hắn!

Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự là Tần Lang, nếu nói về thực lực,

mới mười bảy tuổi đã có thể một chiêu giết chết tiên thiên thực đan! Tiềm lực đáng sợ hơn Hạng Phàm Trần nhiều! Nói về cừu hận, Thanh Hồ Đảo chết bao nhiêu người như vậy, mà chẳng có được một cái đỉnh nào, tất cả đều là do Đằng Thanh Sơn ban tặng! Nếu thật sự là như thế này... Thanh Hồ Đảo có muốn phát điên cũng phải giết chết Đằng Thanh Sơn cho bằng được!

...

Bên phe Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn đứng giữa đám đông quân sĩ lặng lẽ nhìn tất cả những việc đang phát sinh. Nhìn thân ảnh cao ngạo của sư phụ đang chuyện trò thong dong, trong lòng hắn không khỏi nổi lên chút cảm động. Đó là sự cảm động do được quan tâm.

- Thanh Hổ đại ca!

Thanh âm trong trẻo vang lên. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Gia Cát Thanh một thân khinh giáp màu xanh nhạt đi tới gần Thanh Hổ. Mắt Gia Cát Thanh hơi đỏ, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, hơn nữa thân thể rất gầy yếu, làm cho người ta không khỏi lo lắng. Nàng nhất định muốn đi... mà không ai có thể khuyên bảo được.

- Thanh cô nương!

Thanh Hổ quay đầu nhìn lại.

- Có tin tức Đằng đại ca chưa?

Gia Cát Thanh thì thầm hỏi.

Thanh Hổ khựng lại một chút, rồi lắc đầu thở dài nói:

- Không có! Nếu có tin tức, chắc hẳn tông chủ sẽ nói cho cô

biết đầu tiên.

- Lúc nãy nghe đảo chủ Thanh Hồ Đảo nói chuyện với cha, bảo là đã chết tám chấp pháp trưởng lão! Đến cả Doanh Thị gia tộc và các Đại tông phái cũng chết rất nhiều cao thủ, đến cả cao thủ tiên thiên kim đan cũng chết.

Mắt Gia Cát Thanh hơi đỏ, rơm rớm nước mắt:

- Còn nữa, những người còn sống đều đã ra ngoài hết rồi mà!

Gia Cát Thanh cắn môi, cố nén để không đổ lệ:

- Thanh Hổ đại ca! Đằng đại ca nhất định sẽ không có việc gì đâu, đúng không?

Thanh Hổ gật đầu lia lịa:

- Ta cam đoan với cô.

Gia Cát Thanh ly khai, nàng không hề nghĩ rằng lúc này Đằng Thanh Sơn ở cách đó chừng mười trượng.

Thanh Hổ quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng:

- Không kể với Thanh cô nương sao?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu trầm mặc, mắt nhìn theo bóng người gầy yếu biến dần trong đám người dày đặc. Thấy Đằng Thanh Sơn như thế, Thanh Hổ thấp giọng như lẩm bẩm một mình:

- Thanh cô nương, là chân tình đó...

Đằng Thanh Sơn vẫn trầm mặc.

Vừa rồi nhìn thấy dáng người gầy yếu, mỏi mệt, và đôi mắt đỏ quạch của Gia Cát Thanh... Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng tê rần, nổi lên xúc động muốn ôm Thanh Thanh vào lòng.

- Ta còn suy tính gì nữa?

Đằng Thanh Sơn cau mày.

Phản ứng từ tâm linh nói cho Đằng Thanh Sơn biết, Thanh Thanh đã làm lòng hắn nổi sóng. Có lẽ ngày đó Đằng Thanh Sơn dẫn Hắc Giáp quân tới thành Duyên Giang, gặp thời khắc nguy hiểm sinh tử, Gia Cát Thanh bất chấp thể diện trước mặt công chúng kêu to "em đợi anh trở về" đã làm cho trái tim băng giá của Đằng Thanh Sơn hơi rạn vỡ.

"Ta còn suy nghĩ cái gì? Nghĩ về Tiểu Miêu à?"

"Sao không cưới vợ sinh con? Như vậy, ta có lỗi với cha mẹ ta, cũng có lỗi với Thanh Thanh. Chuyện xưa... đã là chuyện xưa rồi, cũng nên quên đi, để nó bay theo gió."

Sau khi trải qua lần đoạt bảo đầy mạo hiểm vừa rồi, đột nhiên lúc này Đằng Thanh Sơn nghĩ thông suốt. Bao nhiêu chấp nhất quá khứ có còn ý nghĩa gì không? Chỉ làm cho người ta càng đau đớn thống khổ.

Càng làm cho những người khác đau đớn!

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy rung động với Thanh Thanh. Nếu cưới Thanh Thanh, cha mẹ sẽ rất cao hứng, sư phụ sẽ vui vẻ, Thanh Thanh sẽ vui vẻ... trái tim mình cũng sẽ dễ chịu hơn.

"Đợi chuyện này xong, khi trở lại Quy Nguyên Tông, ta sẽ an tâm sống trong Quy Nguyên Tông. Sau đó cưới Thanh Thanh, sau này tốt nhất sinh hai ba hài tử. Cha đã bị liệt rồi, có thể có cháu trai cháu gái thì sau này cũng có thể chơi với đám cháu. Ta cũng có thể tĩnh tu võ đạo, rảnh rỗi thì dạy hài tử, cũng có thể ở cạnh chiếu cố cha mẹ..."

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến những ngày thanh bình. Sống như vậy thì quả là hạnh phúc.

Đây không phải chính là giấc mộng trong kiếp trước của mình sao?

Có thê tử âu yếm, có con, có cha mẹ, có muội muội...

"Ừm, sống như vậy cả đời sẽ rất hạnh phúc, tất cả mọi người đều hạnh phúc."

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Có lẽ, không phải cứ muốn quên Tiểu Miêu là quên, nhưng vẫn phải dấu tất cả những kỷ niệm vào sâu trong lòng.

Nhân sinh, vốn không thể viên mãn.

Quá khứ không thể thay đổi, chúng ta chỉ có thể nhìn vào tương lai.

Có thể sống hạnh phúc cũng đã là tốt lắm rồi.

...

Trong lòng Đằng Thanh Sơn bình thản. Nhưng đại quân song phương Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông lại luôn luôn đề phòng nhau, không dám buông lỏng chút nào.

- Đảo chủ!

Một bóng người nhanh chóng đi về phía Cổ Ung.

Cổ Ung quay đầu nhìn về phía người vừa tới, trầm giọng quát:

- Nói.

Người này là một đầu lĩnh quân đội Ngân Giao quân, hắn cung kính báo:

- Bẩm báo đảo chủ, ở bắc Đại Duyên Sơn chúng ta phát hiện

sáu thi thể quân sĩ Ngân Giao Quân, trán sáu thi thể này đều bị bắn thủng mà chết. Kiểu này giống hệt như đám Kim Lân vệ bị bắn chết ở Duyên Giang thành lúc trước. Hẳn là cùng bị một loại ám khí giết chết. Đại quân chúng ta đã truy tìm cả một phạm vi rất lớn chung quanh nhưng không thu được gì! Bây giờ, trong phạm vị ba mươi dặm quanh những xác chết này, chỉ có quân doanh của Quy Nguyên Tông đóng quân là chưa lục soát thôi!

- Ám khí? Giống hệt như Duyên Giang thành?

Cổ Ung chuyển cái nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, trầm giọng nói:

- Gia Cát tông chủ, ngươi đã nghe rồi chứ?

- Nghe rồi, nhưng bây giờ là đêm tối, nếu muốn tìm hung thủ ẩn náu trong Đại Duyên Sơn thì quả là việc không đơn giản chút nào.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ nói.

- Hừ.

Ánh mắt Cổ Ung trở nên sắc bén, quát:

- Gia Cát Nguyên Hồng, hung thủ dùng ám khí y hệt như người của Quy Nguyên Tông lúc giết chết những Kim Lân vệ! Ngươi còn giảo biện sao? Hơn nữa, hung thủ đó có thể tùy tiện tìm được cửa vào Vô Để Động. Nếu không phải hiểu rất rõ Đại Duyên Sơn, sao có thể dễ dàng tìm được như vậy! Bây giờ, bất luận hung thủ đó rốt cuộc có phải là Đằng Thanh Sơn không, nhưng khẳng định Thanh Hồ Đảo ta sẽ không tiếc trả giá đắt để giết cho kỳ được hung thủ này. Ai cản trở Thanh Hồ Đảo ta, chính là tử địch của Thanh Hồ Đảo ta!!!

- Không phải ngươi đã nói hung thủ không phải là Đằng Thanh Sơn sao? Đã như vầy, Quy Nguyên Tông ngươi cũng không nên bao

che.

- Bây giờ, ta phải tìm trong quân doanh của ngươi, xem xét từng quân sĩ Quy Nguyên Tông các ngươi! Nếu không thẹn với lương tâm, ngươi hãy để ta tra đi!

Cổ Ung nói một hơi, làm cho sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng lạnh đi:

- Cổ Ung, Quy Nguyên Tông cũng là tông phái truyền thừa ngàn năm. Nếu vì một câu của ngươi mà cho phép ngươi kiểm tra cả đại quân ta, Quy Nguyên Tông chúng ta còn mặt mũi nào? Hừ, muốn tra, tự chúng ta sẽ tra! Cũng không nhờ đến Thanh Hồ Đảo ngươi tới tra!

- Gia Cát tông chủ, ngươi hãy lùi một bước đi.

Vương Tôn của Xạ Nhật Thần Sơn đứng xa xa cười hà hà nói.

- Gia Cát, để cho tên Cổ Ung kia hết hi vọng đi, không phải chỉ là tra một chút thôi sao.

Đám tiên thiên cường giả các Đại tông phái cũng nói góp vào cho Cổ Ung.

Kỳ thật họ không phải giúp Cổ Ung, mà là giúp mình. Đám người này đều nghĩ về hai đỉnh "Bắc Hải Chi Linh" cuối cùng.

- Ha ha...

Cổ Ung giận dữ cười:

- Gia Cát Nguyên Hồng! Lần này Thanh Hồ Đảo ta chết tám vị chấp pháp trưởng lão, việc này cũng không dấu được ai. Đại cừu như thế, Thanh Hồ Đảo ta sao có thể không báo chứ? Bất luận kẻ nào, tông phái nào, Thanh Hồ Đảo ta cũng tuyệt đối không buông tha!

- Ngươi nói đến thể diện ư? Được!

Cổ Ung nhìn chằm chằm vào Gia Cát Nguyên Hồng:

- Cổ Ung ta tại đây, đứng trước vạn quân sĩ, trước mặt các tiên thiên cao thủ các Đại tông phái, thề! Nếu Thanh Hồ Đảo ta không tìm được hung thủ Đằng Thanh Sơn trong quân doanh Hắc Giáp quân của ngươi, tới tết năm nay Cổ Ung ta sẽ tự mình chuẩn bị đại lễ, một thân một mình mang đại lễ dâng lên Quy Nguyên Tông, nhận lỗi với Gia Cát Nguyên Hồng nhà ngươi. Như thế nào?

Lời này vừa nói ra, chung quanh ai nấy đều im bặt. Nguyên lúc trước những tiên thiên cường giả của các Đại tông phái đang cười nói ồn ào, bây giờ cũng nín lặng, kinh ngạc nhìn Cổ Ung.

Lời này quá ác!

Tết năm nay, một thân một mình bưng đại lễ, tự mình đến nhà nhận lỗi! Với thân phận tông chủ của một trong tám đại tông phái, làm thế này thì quá chấn động.

- Cha!

Đứng phía sau, Cổ Thế Hữu kinh hãi.

Triệu Đan Trần nhướng mày:

- Đảo chủ chắc muốn thoái vị rồi?

Hắn đoán được, nếu không tìm được hung thủ, Cổ Ung sẽ không lấy thân phận "đảo chủ" tự mình đến nhà nhận lỗi. Một khi không tìm thấy hung thủ, khẳng định việc kế tiếp của Cổ Ung là thoái vị. Thanh Hồ Đảo sẽ có đảo chủ mới. Cổ Ung sẽ lấy thân phận chấp pháp trưởng lão đi đến nhà người nhận lỗi.

Mặc dù rất mất mặt đối với bản thân Cổ Ung, nhưng Thanh Hồ Đảo không bị ảnh hưởng gì nhiều. Thân phận đảo chủ mà đi nhận

lỗi... tuyệt đối là việc không có khả năng.

- Gia Cát Nguyên Hồng! Như vậy sẽ không làm mất thể diện cho Quy Nguyên Tông ngươi chứ? Nếu ngươi vẫn không đáp ứng, vậy quả thật là trong lòng có âm mưu.

Cổ Ung nhìn chằm chằm vào Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng nhìn chằm chằm vào Cổ Ung, hồi lâu sau mới cất lời:

- Ha ha... Ta chờ Cổ đảo chủ, Cổ Ung ngươi ngày đó tự mình đến nhà ta nhận lỗi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 50

Lộ Diện Trong Nháy Mắt.

Dưới tình huống như thế này, Gia Cát Nguyên Hồng đã ở vào thế bị ép buộc! Tên Cổ Ung có cao thủ các Đại tông phái ủng hộ, có nói gì nữa cũng không ăn thua.

Trước trận tiền song phương.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn về phía ba ngàn Hắc Giáp quân tập kết xong, cất cao giọng:

- Cổ đảo chủ cứ luôn luôn cho rằng hung thủ dẫn đến cái chết của tám vị chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo đang giấu mình trong Hắc Giáp quân chúng ta! Hắn đã nói như vậy, chúng ta cũng để cho chúng khám. Đợt lát nữa, bắt đầu từ đội đầu tiên trong doanh một, lĩnh một, tất cả phải mở mặt nạ bảo hộ, đi qua trước trận.

- Cổ Ung, như vậy không thành vấn đề chứ?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía hắn.

Cổ Ung vẫn lạnh lùng đáp:

- Các ngươi tập kết ba ngàn Hắc Giáp quân, toàn bộ đi về phía tây mười trượng! Để phía đông hoàn toàn trống. Lát nữa, những người nào đã qua sự khám xét của chúng ta sẽ đi về phía khối đất trống phía đông. Hai khối binh lính không được lẫn lộn.

Thanh âm vang vọng khắp bầu trời đêm Đại Duyên Sơn.

- Được.

Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên.

Lập tức ba ngàn Hắc Giáp quân đều di chuyển chỉnh tề về phía tây, chừa trống một khoảng lớn ở phía đông.

Trước trận lúc này ngoại trừ năm vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ra, còn có hơn mười vị tiên thiên cường giả của các tông phái khác, thậm chí còn có cao thủ Tuyết Ưng Giáo vốn đang bay trên bầu trời, cũng có hai tên ra trước trận tiền.

- Chư vị!

Cổ Ung nhìn về phía những tiên thiên cường giả, mặc dù rất giận đám này, nhưng hắn vẫn rất giữ lễ như trước, nói:

- Đợt lát nữa, năm vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ta sẽ nhìn vào từng quân sĩ Hắc Giáp Quân đi qua. Còn chư vị cũng có thể quan sát...

- Đương nhiên.

Tiên thiên cường giả các Đại tông phái khác đều có toan tính riêng trong lòng.

- Gia Cát Nguyên Hồng! Bắt đầu đi!

Cổ Ung nói.

- Bắt đầu!

Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên.

Ngoại trừ ba người Gia Cát Nguyên Hồng, Yến Mạc Thiên, Gia Cát Thanh ra, những quân sĩ khác đều phải đi qua trận tiền. Theo

thứ tự, từng nhóm một đi qua.

- Hừ. Thanh Hồ Đảo này thật là bá đạo.

Có quân sĩ Hắc Giáp Quân nhìn việc này rất bất thiện.

Nhưng phần lớn quân sĩ đều biết đám người trước mắt đều là tiên thiên cường giả. Tự đáy lòng cũng thấy run sợ, không dám nhìn thẳng vào những người này.

Cũng có người tò mò.

Cũng có người lạnh lùng.

Cũng có người không quan tâm.

...

Lúc này là thời buổi loạn lạc, có thể trở thành quân sĩ Hắc Giáp Quân phải là người có tâm huyết, dũng khí. Đám quân sĩ Hắc Giáp Quân không phải là đám cừu non hiền lành gì, họ đều là những con sói hoang cả! Đương nhiên... nếu họ là sói lang, thì đám tiên thiên cường giả chính là yêu thú lợi hại. Không cùng một cấp độ.

Từng nhóm đi qua, từng đội quân đi qua.

Đằng Thanh Sơn lẫn trong đội trăm người dưới trướng Điền Đan.

- Đến phiên chúng ta rồi.

Đằng Thanh Hổ là đầu lĩnh. Quân sĩ phía sau hắn cũng từng người mang thương, cùng nhau đi qua quân doanh. Đằng Thanh Hổ đi đến trận tiền, còn dữ dằn trừng mắt nhìn đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung và bốn người khác. Dù sao cái chết của đại bá Đằng Vĩnh Tương, cộng với việc bị liệt của Đằng Vĩnh Phàm đều có liên quan tới Thanh Hồ Đảo.

Nhưng những quân sĩ biểu hiện bất mãn rất nhiều, căn bản đám Cổ Ung không thèm để ý tới, họ chỉ cẩn thận nhìn đám người đi qua.

- Cổ Ung, có tìm được hung thủ chưa?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía hắn.

- Còn sớm.

Ánh mắt Cổ Ung thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào đám quân sĩ, tựa như dã thú đói đang tìm mồi, cẩn thận quan sát đám quân sĩ này. Không chỉ riêng năm người Thanh Hồ Đảo, những tiên thiên cường giả của các tông phái khác cũng nhìn chằm chằm từng quân sĩ một vừa đi qua.

...

Đội của Đằng Thanh Hổ mới vừa đi qua.

- Tới chúng ta rồi.

Điền Đan cũng theo sát đội đi trước. Đằng Thanh Sơn cũng lẫn vào trong đám người Hắc Giáp quân cùng nhau đi tới, mặt nạ bảo hộ mũ trụ của từng người đều đã mở.

Một người, hai người, ba người... Đám quân sĩ đều đi qua trận tiền.

Gia Cát Nguyên Hồng kỳ thật cũng đang nhìn chằm chằm vào từng quân sĩ đi qua. Vì mỗi một người chỉ nhìn lướt qua một chút, nên khi Đằng Thanh Sơn đi qua tầm mắt Gia Cát Nguyên Hồng, ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ lướt qua người Đằng Thanh Sơn. Trong Hắc Giáp quân, những nhân vật có tướng mạo sát khí nặng, âm trầm ngoan độc rất nhiều.

Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không liên tưởng đến Đằng

Thanh Sơn.

Gia Cát Thanh cũng quan sát từng người.

“Hả?” Khi thấy Đằng Thanh Sơn, trong lòng Gia Cát Thanh nổi lên chút cảm giác đặc biệt: “Dường như ta … đã gặp hắn ở nơi nào rồi!”

Dù sao cũng vì ngày nhớ đêm mong, ấn tượng về Đằng Thanh Sơn đã in rất sâu vào lòng nàng, mặc dù không nhận ra nhưng nàng cũng có cảm giác ngờ ngợ.

“Đúng, hơi tương tự như Đằng đại ca.” Mặc dù Gia Cát Thanh không hiểu giống ở chỗ nào, nhưng nàng cảm giác được là hơi giống.

“Các ngươi mà có thể nhận ra được ta à?”

Đằng Thanh Sơn cầm trường thương bình thường, đi ngang qua mặt rất nhiều tiên thiên cường giả, ánh mắt âm lãnh cũng đảo qua đám tiên thiên cường giả. Giả tạo... Phải giả tạo một khí chất hoàn toàn khác, đó mới là giả tạo chính thức. Đằng Thanh Sơn lúc này làm cho người ta có cảm giác như một con độc xà âm lãnh.

Trong Hắc Giáp quân có rất nhiều người sát khí rất nặng, hoặc là tàn bạo, hoặc là âm lãnh. Hoặc là buông thả.

Đằng Thanh Sơn vừa đi qua, rất nhiều tiên thiên cường giả không ai để ý tới một tên quân sĩ mặt mũi âm lãnh. Người bọn muốn tìm là “Tần Lang”.

Những quân sĩ phía sau liên tiếp đi qua trận tiền. Đằng Thanh Sơn cũng đã đi tới khu vực phía đông. Những quân sĩ khu vực phía đông đều đã đứng lại.

- Đội của chúng ta, dựa theo trật tự, phải đứng theo trật tự.

Điền Đan đang tổ chức quân sĩ. Khi Đằng Thanh Sơn vừa bước tới, hai người cũng trao đổi ánh mắt với nhau, Điền Đan lúc này xoay lưng lại, mặt lộ ra một nụ cười.

...

"Không đúng..."

Trong đám tiên thiên cường giả đang cẩn thận quan sát những quân sĩ, có một người không bỏ sót bất kỳ một quân sĩ nào, chính là Tuyết Ưng Giáo "Ô Hưu".

- Ánh mắt đó... Chính là ánh mắt đó!

Ô Hưu nhắm mắt lại, trong đầu cẩn thận hồi ức cảnh cũ. Lúc hắn và Thiết Thứu muốn giết chết Đằng Thanh Sơn để đoạt hai đỉnh, nhưng đại ca Thiết Thứu bị Đằng Thanh Sơn một cước đá chết, khi Đằng Thanh Sơn quay sang định giết Ô Hưu, Ô Hưu sợ quá lập tức bỏ chạy.

Huynh đệ chết, mình sợ đến nỗi phải chạy trốn.

Cả đời hắn cũng không thể nào quên được cảnh tượng lúc đó.

"Lúc đó, Đằng Thanh Sơn gặp ta và đại ca, ánh mắt cũng băng giá như vậy. Giết chết đại ca ta, ánh mắt điên cuồng đầy sát ý, lại muốn lao vào giết cả ta, lúc đó ánh mắt lại trở nên càng đáng sợ hơn... Chính là ánh mắt! Đúng, chính là ánh mắt!"

Ô Hưu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn đang đứng theo đội ngũ, trong đầu chợt hiện lên đôi mắt rất ấn tượng:

"Đúng, mũi hắn, mắt, miệng, đều giống cả! Cải trang lợi hại thật, tất cả đều giống, nhưng lại cho ta căn bản không nhận ra được."

Ấn tượng khắc sâu, hận thù cực độ, hoảng sợ cực độ...

Đó là những thứ làm cho người ta phải nhớ rất lâu!

Ô Hưu hận Đằng Thanh Sơn bởi vì Đằng Thanh Sơn giết chết đại ca hắn. Mặc dù không phải là anh ruột, nhưng hai người ở với nhau gần trăm năm, cảm tình sâu đậm vượt quá cả anh em ruột. Hắn cũng rất sợ... Đó là sự hoảng sợ lúc sinh tử. Lúc đó hắn sợ tới nỗi phải chạy trốn. Hình dáng Đằng Thanh Sơn lúc đó, có chết hắn cũng sẽ không quên.

...

Ở trận tiền, Gia Cát Thanh đứng ở sau "Gia Cát Nguyên Hồng", trong lòng vẫn nghĩ đến người kia, đột nhiên…

- Là hắn! Ở khối phía đông kia, ở dãy ngoài, quân sĩ số ba mươi chín! Hắn chính là Đằng Thanh Sơn!

Cùng lúc này, Gia Cát Thanh cũng giật nảy người, lập tức nhìn về phía đó.

Bởi vì quân sĩ cuối cùng trong đội trăm người của Điền Đan đã hoàn toàn đi qua, do đó đội một trăm người này đang ở ngoài cùng.

- Người thứ ba mươi chín?

Gia Cát Thanh biến sắc, chính là người đã làm cho nàng có cảm giác rất giống Đằng Thanh Sơn.

- Ta?

Đằng Thanh Sơn bị gọi giật lại làm bộ kinh ngạc, lập tức cười lạnh một tiếng:

- Vị đại nhân này hoa mắt rồi, còn tưởng ta là Đằng thống lĩnh nữa.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng nhận ra người vừa hô to chính là

tên Ô Hưu của Tuyết Ưng Giáo chạy thoát lúc trước. Đằng Thanh Sơn cảm thấy thầm hận.

Lúc trước, sao không tranh thủ giết chết hắn.

- Chính là hắn, ta có chết cũng không thể quên hình dáng hắn. Lừa được người khác, không lừa được ta!

Ô Hưu quát.

- Bắt được hắn rồi!

Cổ Ung lập tức quát lên một tiếng lớn.

Vù! Vù! Vù!

Năm vị tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo cơ hồ đồng thời lao ra. Ngoại trừ năm người này, lão già mũi ưng của Tuyết Ưng Giáo cũng lập tức lao theo. Về phần những tiên thiên cường giả khác đều hơi do dự... Họ cũng gặp Tần Lang rồi. Nhưng, cho dù có nhìn kỹ người nọ như thế nào, họ cũng không nhận ra đó là Đằng Thanh Sơn.

- Dừng tay!

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức quát lên một tiếng lớn.

Người của Thanh Hồ Đảo, cao thủ Tuyết Ưng Giáo, mắc gì phải nghe Gia Cát Nguyên Hồng chứ?

- Ngăn họ lại!

Gia Cát Nguyên Hồng hét lớn một tiếng, rút ra Thanh Phong Kiếm dài bốn thước, cả người trong nháy mắt tỏa ra vầng sáng lục sắc nhạt. Ông cùng chấp pháp trưởng lão Yến Mạc Thiên lao ra.

- Bày trận!

Điền Đan hét lớn một tiếng.

- Bày trận!

Đằng Thanh Hổ cũng quát.

- Bày trận!

...

Tóm lại, lúc này ở miếng đất trống phía đông, có hơn một ngàn quân sĩ Hắc Giáp Quân đã được quan sát lập tức bày trận, giống như tường đồng vách sắt, vững vàng che chắn phía trước.

- Ngăn họ lại!

Đến cả gần ngàn đám quân sĩ Hắc Giáp Quân đang chờ được nhận diện cũng nắm chặt binh khí lao về phía đông, muốn liên thủ với đồng đội.

- Đằng đại ca!

Gia Cát Thanh cũng lẫn vào trong quân sĩ Hắc Giáp Quân, nhanh chóng chạy về phía hắn. Lúc này nàng hoảng sợ vô cùng, nàng hoảng sợ khi thấy sáu tiên thiên cường giả dùng tốc độ nhanh nhất, đã vọt tới trước quân sĩ Hắc Giáp Quân.

Trong sáu người này, tốc độ cao nhất đương nhiên là Triệu Đan Trần.

Hắn nhảy một phát, muốn vượt hẳn ra khỏi sự cản trở của biển người.

- Bắn!

Một tiếng gầm lớn, những cung tiễn thủ đã chuẩn bị sẵn gần như đồng thời nhắm ngay vào Triệu Đan Trần giữa không trung bắn loạt tên dày đặc.

Năm trăm cung tiễn thủ, năm trăm mũi tên phá không bắn ra.

Những mũi tên dày đặc tựa như cơn mưa tên, Triệu Đan Trần căn bản không thể hoàn toàn tránh khỏi. Chỉ nghe những tiếng rào rào liên tiếp, tối thiểu mười mũi tên xạ vào màn hào quang quanh người Triệu Đan Trần. Những mũi tên do cung tiễn thủ Hắc Giáp quân bắn ra, tên nào cũng có lực công kích ngàn cân, có tên còn có lực công kích cao hơn.

Vài chục cây, tổng cộng cũng có mấy vạn cân lực công kích.

Mặc dù không thể làm rung chuyển màn hào quang, nhưng cũng làm Triệu Đan Trần đang ở giữa không trung không thể mượn lực, bị đánh rơi vào giữa đám người.

- Đâm!

Cơ hồ đồng thời, rất nhiều cây trường thương đâm vào hắn. Đây là uy lực của biển người! Cho dù là tiên thiên kim đan có thể chạy trốn, nhưng nếu muốn giết chết nhân vật được vô số quân sĩ bảo vệ, nếu có quá nhiều quân sĩ, cũng đủ để làm đối phương cạn kiệt tiên thiên chân nguyên.

- Cổ Ung, các ngươi dừng tay!

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến Mạc Thiên hai người đã đến nơi.

Trong khi đám tiên thiên cường giả bị biển người ngăn trở, đại quân Thanh Hồ Đảo cũng đã hành động.

Một đám quân sĩ Ngân Giao Quân dày đặc nằm xuống, hai chân chống vào vành cung, hai tay kéo mũi tên đặc chế. Đây chính là “Vạn Quân Thần Nỗ”. Lúc trước Thanh Hồ Đảo diệt Thiết Y Môn, Thiết Y Môn đã dùng Vạn Quân Thần Nỗ giết chết không ít quân sĩ Ngân Giao Quân. Thiết Y Môn có, thì Thanh Hồ Đảo đương nhiên cũng có.

Thần Nỗ Doanh, một doanh vô cùng lợi hại trong Ngân Giao quân, chỉ có năm trăm người.

- Bắn!

Cổ Thế Hữu vung tay lên.

Năm trăm quân sĩ Thần Nỗ Doanh cùng thả ra mũi tên trong tay ra một lúc. Mỗi cây Vạn Quân Thần Nỗ có thể đồng thời bắn hai mũi tên, uy lực ghê gớm, tùy tiện bắn thủng trọng giáp quân sĩ bình thường.

Một ngàn thần tiễn, khoảng cách không tới trăm trượng, trong nháy mắt bắn vào đám người Hắc Giáp quân.

- A!

- Những tên này!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hoặc là bắn thủng đầu, bắn thủng ngực, bắn thủng đùi... Một khi trúng phải tên, nếu không có có thực lực vũ giả nhất lưu, không chết cũng trọng thương.

Rào rào, nơi có mũi tên dày đặc nhất bắn vào, đều mất trắng một khoảng quân sĩ.

- Dừng tay!

Mắt Đằng Thanh Sơn đỏ ửng, cho dù mình bị lộ cũng không nên để bao nhiêu quân sĩ chết như vậy vì mình. Đằng Thanh Sơn cố gắng lao ra khỏi đám người.

- Chuẩn bị!

Xa xa Cổ Thế Hữu lạnh lùng hạ lệnh.

Năm trăm quân Thần Nỗ nhanh chóng lắp tên.

- Dừng!

Gia Cát Nguyên Hồng một kiếm bức lui Cổ Ung, thấy thế sắc mặt đại biến.

- Hừ.

Cổ Ung cười lạnh.

...

- Thanh cô nương, cẩn thận!

Một tên lính Hắc Giáp Quân râu rậm, nhìn thấy Gia Cát Thanh một thân khinh giáp xanh nhạt cũng tới gần khu vực này, hai mắt vẫn nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn ở xa xa, căn bản không nhìn thấy gì khác.

Năm trăm Thần Nỗ quân đã chuẩn bị xong, còn Cổ Thế Hữu thì đang giơ cao cánh tay phải, sau đó vung mạnh lên:

- Bắn!

Lại một ngàn mũi tên nữa!

Víu víu!

Tên như mưa rơi, mang theo những tiếng rít chói tai, tựa như quần ma gầm rú.

- Nằm xuống!

Tên lính Hắc Giáp Quân râu rậm lập tức lôi Gia Cát Thanh, xô Gia Cát Thanh ngã xuống, rồi che trước người Gia Cát Thanh. Gia Cát Thanh vừa bị xô ngã, hơi choáng váng, nhưng nàng vẫn nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Phốc! Phốc!

Những mũi tên dày đặc tựa như một cái rây đảo qua cả khu vực này. Tuy tên lính Hắc Giáp Quân râu rậm đã nằm xuống rất nhanh, nhưng vẫn trúng ba tiễn, mất mạng ngay đương trường.

Một mũi tên sau khi xuyên qua eo tên râu quai nón bắn thủng ngực Gia Cát Thanh. Mũi tên ẩn chứa lực công kích cường đại này thậm chí còn làm Gia Cát Thanh cả người bị đẩy tung lên cao, va vào thân thể một quân sĩ Hắc Giáp Quân khác đang ngã xuống.

Phốc!

Trong nháy mắt, máu tươi nhiễm đỏ ngực nàng.

- Ta?

Gia Cát Thanh cúi đầu nhìn lại, mũi tên đã cắm dính vào trước ngực, máu tươi dọc theo thân mũi tên từ từ tràn ra, Gia Cát Thanh cố gắng ngẩng đầu:

- Đằng đại ca đâu?

Gia Cát Thanh cảm thấy trước mắt tối sầm, nhưng nàng vẫn cố gắng nhìn, nàng muốn nhìn thấy... trước mặt nàng lần lượt xuất hiện bóng người trong mộng.

- Thanh Thanh!

Thanh âm bi phẫn của Gia Cát Nguyên Hồng vang lên.

Giữa biển người, sắc mặt Đằng Thanh Sơn đại biến. Gạt mọi người chung quanh, ánh mắt trong nháy mắt tập trung cả vào thân ảnh mặc áo giáp xanh nhạt, nhu nhược yếu đuối, đang từ từ ngã xuống đất, nhưng vẫn đang cố gắng ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Trong nháy mắt, hai người đã đối diện nhau.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy mũi tên trước ngực nàng, thấy rõ màu đỏ tươi diễm lệ thê lương...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 51

Dập Đầu.

Núi lở nhà sập trước mắt cũng có thể Gia Cát Nguyên Hồng không đổi sắc mặt, nhưng lúc này ông lại biến sắc.

- A!

Trong chớp mắt cây Thanh Phong Kiếm bốn thước trong tay ông hào quang nội liễm, tốc độ kiếm trong nháy mắt dường như chậm xuống, như mộng như ảo, như tơ như mù, một đạo bóng kiếm chợt hiện lên. Lúc này Triệu Đan Trần đang ở trước người Gia Cát Nguyên Hồng chỉ còn thấy bóng kiếm như tơ như vụ mộng ảo, tốc độ phản ứng tựa hồ cũng chậm lại.

- Không!

Triệu Đan Trần lập tức cắn mạnh lưỡi, cả người giật mình một cái.

- Vèo!

Cánh tay phải cầm kiếm của Triệu Đan Trần bị cắt phăng, bóng kiếm mộng ảo vừa xẹt qua một luồng sáng tròn, đến cả Tuyết Ưng Giáo Vạn trưởng lão cũng bị ảnh hưởng, trước ngực xuất hiện lỗ thủng lớn, máu bắn tung tóe.

- Lùi lại!

Sáu người sợ hãi lập tức lùi lại.

Chỉ một kiếm, phế Triệu Đan Trần, đánh trọng thương Tuyết Ưng Giáo Vạn trưởng lão! Hơn nữa hai người đều là cao thủ tiên thiên kim đan. Triệu Đan Trần còn xếp thứ mười Thiên Bảng. Trong sáu người ở đây, có bốn tiên thiên kim đan, thoáng cái một người bị phế, một người mất đi sức chiến đấu. Nên mọi người đều phải lập tức dừng tay.

- Muốn chết!

Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng sát khí ẩn hiện.

Cổ Ung nheo mắt, lúc này hắn mới nhớ tới... người trước mắt năm đó được xưng là "Kiếm Ma", xếp thứ sáu Thiên Bảng, hơn nữa đã chừng sáu năm nay chưa bao giờ ra tay. Ngày ngày lão chỉ vẽ tranh viết chữ, thực lực không ai biết rõ ràng. Bây giờ xem ra, tên Gia Cát Nguyên Hồng cũng sẽ tiến thêm một bậc trên Thiên Bảng.

Vù! Vù! Vù!

Trước đó đám tiên thiên cường giả các đại tông phái khác còn do dự, lúc này đều chạy tới. Đứng phía sau mấy người Cổ Ung, lão tăng có cặp mày dài cất tiếng:

- Hung thủ này có thuật cải trang vô cùng lợi hại. Đến cả ta lúc nãy cũng không nhận ra. Gia Cát Nguyên Hồng! Đưa hung thủ Đằng Thanh Sơn ra đây.

...

Đằng Thanh Sơn lúc này quỳ bên cạnh Thanh cô nương, ôm chặt Thanh cô nương vào ngực. Thời khắc này, căn bản hắn không để ý gì đến người chung quanh.

- Đằng … Đằng đại ca...

Thanh cô nương nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, gương mặt tái nhợt hiện lên nụ cười làm cho người ta phải tan nát cõi lòng.

Lúc này, trái tim Đằng Thanh Sơn như bị dao cắt!

Chính vì mình nên Thanh Thanh mới đến nông nỗi này, cũng vì mình nên nàng mới lọt vào làn mưa tên dày đặc... Tất cả cũng vì mình! Vừa thấy thương thế Thanh Thanh, Đằng Thanh Sơn đã biết... Thanh Thanh không thể cứu trị được nữa. Nếu rút mũi tên ra, chắc chắn Thanh Thanh sẽ chết.

Vì mũi tên còn cắm trong cơ thể, nên Thanh Thanh mới có thể kiên trì được trong chốc lát.

- Thanh Thanh, xin lỗi!

Đằng Thanh Sơn gục đầu xuống, sự áy náy làm hắn đau đớn như có hàng vạn hàng nghìn con kiến đang cắn xé trái tim.

- Không, không cần phải nói.

Thanh cô nương vẫn cười, thanh âm rất yếu ớt:

- Đằng đại ca, muội luôn luôn mong muốn mình trở thành thê tử của chàng, nhưng muội biết, Đằng đại ca chuyên tâm tu luyện võ đạo, không muốn cưới muội...

- Không … ta muốn thành thân với muội thật.

Đằng Thanh Sơn liền đáp.

Đích xác, hắn đã có kế hoạch, lần này sau khi giải quyết xong mọi việc sẽ tính việc thành thân.

- Không cần an ủi muội, muội biết.

Thanh cô nương cười khẽ:

- Cha đã giúp muội đề cập về việc này, muội đã biết... Nhưng muội không trách chàng, thật mà. Vì muội biết thành thân, là việc của hai người. Kỳ thật muội luôn luôn mơ mộng được Đằng đại ca ôm muội... Bây giờ, muội rất thoải mái.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy đau đớn muốn gầm thét, muốn rú lên...

- Đằng đại ca, chàng phải ôm muội, đừng buông ra, chờ cho muội ngủ, được chứ?

Thanh cô nương nhẹ giọng nói.

- Được, được!

Đằng Thanh Sơn chỉ biết gật đầu, mắt nhòa lệ.

- Đừng khóc!

Thanh cô nương nhẹ giọng nói, nàng muốn lau nước mắt cho Đằng Thanh Sơn, nhưng nàng không cử động được:

- Đằng, Đằng đại ca, muội không thấy rõ nữa rồi.

Nghe thế Đằng Thanh Sơn chợt run lên.

- Đằng...

Vừa mở miệng, máu tươi từ khóe miệng Thanh cô nương lại tràn ra.

- Đằng đại ca.

Thanh âm Thanh cô nương càng yếu ớt hơn:

- Chàng có thể, hôn… hôn … muội một cái. Như … trượng phu …hôn … thê … tử!

Thanh âm cuối cùng, mỏng manh cơ hồ không nghe được.

- Ừm, Ừm.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, môi lên đôi môi còn nhiễm máu của Thanh cô nương.

Hai linh hồn hòa hợp!

- Tí tách!

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc không thể kìm được nước mắt, từng giọt rơi xuống, đọng lại trên khuôn mặt Thanh cô nương, rồi chảy xuống, lưu rõ hai vệt nước mắt trên mặt nàng. Trên gương mặt tái nhợt của Thanh cô nương chợt như nở một nụ cười sâu kín, cả gương mặt tinh khiết trở nên nhẹ nhàng thoải mái, thư dãn …

Tựa như đang ngủ.

Đằng Thanh Sơn hôn nàng, thật lâu sau mới tách ra.

Nhìn Thanh cô nương cứ như đang ngủ.

- Đằng đại ca, chàng phải ôm muội, đừng buông ra, chờ cho muội ngủ, được chứ?

Thanh âm nhẹ nhàng ẩn hiện bên tai, từng cảnh một diễn ra một lần nữa. Trước khi gặp mặt lần đầu tiên, thiếu nữ như một cô tiên nữ tinh khiết, làm rất nhiều nam tử Quy Nguyên Tông động tâm, còn Đằng Thanh Sơn lúc đó chỉ cười bỏ qua, căn bản không để ý.

Một cô nương khi may bộ y phục cho hắn, còn đâm thủng ngón tay chảy máu.

Cô nương lạnh đến run lẩy bẩy trên kênh đào, trong chuyến đi thuyền đêm.

Cô nương có thể trước mặt công chúng, gọi to “em đợi chàng”.

Cô nương quật cường đến cả cha cũng không thuyết phục được.

Cô nương coi tử vong là “ngủ”.

...

Tất cả đều như lặp lại!

Nàng vẫn như trước, như lần đầu tiên gặp mặt, như một cô tiên.

Chỉ là lần này, thiếu nữ cô tiên lại đang ngủ, mang theo nụ cười hạnh phúc, ngủ rất an tường.

- Thanh Thanh, không phải ta an ủi muội, thật mà... Ta đã nghĩ tới việc cưới muội, có hài tử với muội... Thật mà.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, nhè nhẹ đặt thân thể của Thanh Thanh xuống, gạt nước mắt, quay phắt đầu lại, hai mắt vằn đỏ nhìn chằm chằm vào Cổ Thế Hữu đang đứng xa xa.

Một tiếng “bắn” đó đã cướp đi sinh mạng của Thanh Thanh.

- Cổ Thế Hữu...

Lòng Đằng Thanh Sơn nổi sóng.

Lập tức Đằng Thanh Sơn quay đầu về phía mười mấy tiên thiên cường giả đang giằng co với Gia Cát Nguyên Hồng.

- Sư phụ! Con thật có lỗi...

Đằng Thanh Sơn thầm thì. Vì mình mà sư phó bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, vì mình mà Thanh Thanh đã mất.

- Gia Cát Nguyên Hồng, nếu là quân sĩ bình thường, Quy Nguyên Tông các ngươi không cần phải liều mạng bảo vệ hắn như vậy. Hơn nữa Ô Hưu rất xác tín... Sự tình đã sáng tỏ rồi. Đằng Thanh Sơn chính là Tần Lang, Tần Lang chính là Đằng Thanh Sơn. Ngươi nên giao hắn ra đây, bằng không, Quy Nguyên Tông các ngươi không có khả năng nhận lãnh hậu quả đâu!

Doanh Hạo Giang lạnh lùng ép buột.

Rất nhiều tiên thiên cường giả khác cũng nhìn chằm chặp Gia Cát Nguyên Hồng.

Cổ Ung sắc mặt âm trầm, quát:

- Gia Cát Nguyên Hồng! Vì Đằng Thanh Sơn đã gây ra cái chết của tám tiên thiên cao thủ Thanh Hồ Đảo ta! Cổ Ung hôm nay nói tới đây thôi, nếu ngươi còn ngoan cố chống lại, nhất định muốn bảo vệ Đằng Thanh Sơn, đối địch với Thanh Hồ Đảo ta! Ta thề... Không tiếc trả giá đắt, nhất định trước tết năm nay bọn ta tiêu diệt toàn bộ Quy Nguyên Tông ngươi! Về phần các vị khác ở đây, không nhọc các vị hỗ trợ.

- Đằng Thanh Sơn này đùa bỡn với chúng ta. Cuối cùng hắn lại vào được kho báu Vũ Hoàng. Hừ … đương nhiên chúng ta phải giết hắn cho hả giận.

- Đúng, giết trưởng lão Tuyết Ưng Giáo, há Tuyết Ưng Giáo ta có thể ngồi nhìn?

Vạn trưởng lão của Tuyết Ưng Giáo đã băng bó sơ vết thương cũng la to.

- Năm đó Ma Ni Tự đẻ ra một tên Yêu Tăng Hạng Phàm Trần, làm Ma Ni Tự chúng ta vô cùng hổ thẹn. Đằng Thanh Sơn cũng có thiên phú không thua kém gì Hạng Phàm Trần. Để đảm bảo hắn không sinh ra đại họa như Hạng Phàm Trần, cứ để Ma Ni Tự ta

giải quyết.

Lão tăng có cặp mày dài cũng hùa theo.

Tất cả mọi người đều biết...

Đằng Thanh Sơn liên quan tới hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh.

Gia Cát Nguyên Hồng cắn răng, hai mắt đỏ lên, nắm chặt cây Thanh Phong Kiếm bốn thước, trầm mặc đứng đó.

Trong lòng ông tràn đầy lửa giận.

Tất cả sự tình vừa phát sinh hoàn toàn vượt qua sự khống chế của mình, đột nhiên Đằng Thanh Sơn bị phát hiện, con gái chết thảm, thậm chí ông cũng không kịp gặp con gái lần cuối. Vì là tông chủ Quy Nguyên Tông, ông phải đối phó với những người trước mắt... Ông hiểu chỉ một chút sơ sảy, sẽ xảy ra đại nạn cho tông phái.

- Đây là thiên hạ, đây là thời buổi loạn lạc!

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy trong lòng như nổi dông bão.

Con gái chết!

Ông muốn giết người báo thù. Nhưng ông phải nhịn!

Một khi gây chiến, hậu quả sẽ là Quy Nguyên Tông bị diệt! Tuy Quy Nguyên Tông có một hư cảnh cường giả, nhưng hư cảnh cường giả của Quy Nguyên Tông chỉ là sơ nhập hư cảnh, căn bản không thể so được với Hạt Nhãn Kiếm thánh của Thanh Hồ Đảo. Hạt Nhãn Kiếm Thánh là một trong những nhân vật đứng đầu cả thiên hạ, đã là nhập hư đại thành.

- Ha ha...

Một tiếng cười giận dữ vang lên, vang vọng khắp bầu trời đêm

của Đại Duyên Sơn.

Mọi người đều thấy Đằng Thanh Sơn cầm một thanh trường thương bình thường bước tới từng bước một, ánh mắt đảo qua đoàn tiên thiên cường giả:

- Các ngươi tranh nhau muốn giết ta, muốn khống chế ta, chẳng phải là vì hai đỉnh "Bắc Hải Chi Linh" sao? Ha ha, xem cả đám các ngươi đều giả dối, ra vẻ chính nghĩa lẫm nhiên, ha ha...

- Đằng Thanh Sơn, ngươi còn nói bậy nữa hả?

Cổ Ung nổi giận gầm lên một tiếng, hắn thật sự chỉ muốn hành hạ Đằng Thanh Sơn tới chết, nhưng chung quanh cả một đám tiên thiên cường giả đang nhìn lom lom làm hắn kiêng kỵ.

- Cổ Ung, ngươi là tên tham sống sợ chết. Ở ngoài Thiên Hồng Thủy Cung ngươi cũng chỉ dám để cho thủ hạ xông vào. Đứng có kêu to gọi nhỏ ở đây!

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào hắn:

- Nói cho ngươi biết, ta cố ý đó. Ta cố ý chỉ ra cửa vào Vô Để Động. Còn nữa, Hồ trưởng lão, Vũ Văn trưởng lão vốn có cơ hội đào tẩu, nhưng đáng tiếc quá, ta không rời mắt khỏi chúng, đã phá kế hoạch của chúng. Chúng đều đã chết cả, còn ba tên khác chết trên tay ta. Sao, rất muốn giết ta sao? Giết ta thì sẽ không ai biết hai đỉnh "Bắc Hải Chi Linh" rốt cuộc đang ở đâu!

Vù! Vù!

Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự và rất nhiều tiên thiên cường giả các đại tông phái đều tập trung chú ý vào phe Thanh Hồ Đảo. Trước khi tra được tin tức của hai đỉnh "Bắc Hải Chi Linh", giết Đằng Thanh Sơn thực là lãng phí. Trên thực tế, đám người Ma Ni Tự cũng chẳng có cừu oán gì với Đằng Thanh Sơn cả.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười phá lên.

Trước trận tiền thiên quân vạn mã giữa hai phương Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông, trước mặt mười mấy tiên thiên cường giả, Đằng Thanh Sơn cứ thế mà cười lớn.

- Hắn .... Hắn chảy nước mắt kìa.

Đột nhiên trong đám quân sĩ Ngân Giao Quân có người rì rầm.

Đích xác Đằng Thanh Sơn đang rơi lệ, trong lúc cười lớn đã rơi lệ!

- Ha ha, ha ha...

Đằng Thanh Sơn tùy ý cười to, ngay trước mặt thiên quân vạn mã mà cười.

Hắn hận, mọi việc vốn không nên xảy ra như thế này.

Thanh Thanh không đáng chết!

Rất nhiều đệ tử Hắc Giáp quân cũng không đáng chết!

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn đệ tử, trong lòng đau đớn thống khổ. Ông muốn cứu Đằng Thanh Sơn, nhưng... có thể khiến cho cả Quy Nguyên Tông lâm vào thảm họa diệt vong!

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn quay đầu về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

- Cộp!

Đằng Thanh Sơn quỳ sụp xuống, ngẩng đầu nhìn sư phụ Gia

Cát Nguyên Hồng:

- Sư phụ, người của Thanh Hồ Đảo do Thanh Sơn giết. Con không hề hối hận! Thanh Sơn phụ lời dạy bảo của sư phụ... Thanh Sơn không xứng làm đệ tử sư phụ.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn vái lạy ba cái liên tục.

Trán hắn đập liên tục trên nền đá.

- Thanh Sơn...

Gia Cát Nguyên Hồng phát hiện ra điều gì, sắc mặt đại biến.

Liền đó Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, đứng phắt dậy:

- Các vị đã chứng kiến rồi! Từ bây giờ Đằng Thanh Sơn ta đã phản lại Quy Nguyên Tông!

Giọng Đằng Thanh Sơn sang sảng, thanh âm tựa như tiếng sấm ầm ầm, vang vọng khắp bầu trời Đại Duyên Sơn. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trở nên băng giá trước đây chưa từng có:

- Tất cả mọi việc Đằng Thanh Sơn ta làm, sau này không hề liên quan gì với Quy Nguyên Tông!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 52

Đoán Đá?

Đại Duyên Sơn tối tăm, những ngọn đuốc tí tách cháy, ngàn vạn quân sĩ chăm chú nhìn người thanh niên mới gần mười bảy tuổi.

- Từ đây ta Đằng Thanh Sơn phản lại Quy Nguyên Tông!

Nghe thì như đại nghịch bất đạo, nhưng rất nhiều tiên thiên cường giả hiểu rất rõ Đằng Thanh Sơn đã lựa chọn như thế nào! Nếu Đằng Thanh Sơn muốn bảo trụ mình, ba ngàn Hắc Giáp quân đủ để kiềm chế không ít tiên thiên cường giả; chắc chắn Gia Cát Nguyên Hồng cũng có thể mang Đằng Thanh Sơn thoát khỏi nơi này.

Nhưng như vậy, cũng làm cho Quy Nguyên Tông lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Còn bây giờ... một câu "Phản lại Quy Nguyên Tông", một câu "sau này không quan hệ gì", làm cho người ta không còn cớ đối phó với Quy Nguyên Tông nữa. Nhưng, bản thân Đằng Thanh Sơn lại lâm vào nguy cơ tuyệt đối. Hắn một mình đối mặt với một đoàn tiên thiên cường giả bao vây, chính là một con cừu sa vào giữa bầy sói.

" Thanh Sơn... Sư phụ không giúp được con!" Gia Cát Nguyên Hồng thầm nhủ trong lòng. Ông nhắm mắt đau đớn, không nói gì.

- Thật là can đảm!

Hạo Giang cầm đầu đám người Doanh Thị tộc tán thưởng.

- Quả là một hảo hán tử, có chết cũng phải cho hắn được chết không đau. Không thể để người của Thanh Hồ Đảo hành hạ hắn từ từ.

Thanh âm thô cuồng từ cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn vang đến.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vẫn dán vào đoàn tiên thiên cường giả trước mặt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

- Thanh Hồ Đảo các ngươi muốn giết ta!

Đằng Thanh Sơn chỉ vào năm người Thanh Hồ Đảo. Mấy người Cổ Ung vẫn bình tĩnh. Nếu không có rất nhiều tiên thiên cường giả ở đây, bọn họ đã sớm động thủ rồi.

- Cổ Ung, đừng làm bộ. Không phải chỉ mới chết có tám chấp pháp trưởng lão thôi sao? Ta nghĩ các ngươi sẽ phải chết nhiều trưởng lão hơn nữa.

Cổ Ung vẫn lạnh lùng:

- Hừ, chết đến nơi còn nói cứng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Các vị Ma Ni Tự cũng muốn có hai đỉnh kia à?

Đằng Thanh Sơn lại đi tới trước mặt đám La Hán Ma Ni Tự lúc này đang đứng rất bình thản, trầm mặc. Họ không hề đáp lời hắn.

- Không nói lời nào, xem ra đều thừa nhận rồi… Muốn được hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh cũng không phải là việc nhục nhã gì.

- Doanh thị gia tộc! Xạ Nhật Thần Sơn! Tuyết Ưng Giáo! Hồng

Thiên Thành!

Đằng Thanh Sơn từng bước một đi luôn tới bên cạnh cao thủ đứng đầu đám Hồng Thiên Thành, cách xa đám tiên thiên Thanh Hồ đảo.

- Các ngươi đều muốn có hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh kia! Nói xem, ta sẽ đưa cho ai? Thực sự việc này khiến ta rất đau đầu.

Đằng Thanh Sơn nhìn mọi người chung quanh. Dù chung quanh có tới hàng ngàn hàng vạn người, nhưng quỷ dị là không ai nói chuyện, thập phần yên tĩnh. Mọi người đều nhìn Đằng Thanh Sơn, thỉnh thoảng nhìn về nhóm tiên thiên cường giả.

- Hay là các ngươi đoán đá nhé?

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, nhặt trên đất ba viên đá.

Rất nhiều tiên thiên cường giả rùng mình.

Đoán đá?

- Hai tay ta, tổng cộng có ba viên đá nhỏ. Các ngươi mỗi một tông phái có một lần cơ hội. Đoán xem tay trái ta có mấy viên đá, tay phải có mấy viên đá! Đoán đúng, có thể nhận hai đỉnh.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn nhếch lên nụ cười hài hước. Nhưng nụ cười này lại làm cho người ta ớn lạnh.

- Hồ đồ!

Vạn trưởng lão của Tuyết Ưng Giáo nhướng mày.

- Đằng Thanh Sơn, đừng có nhố nhăng!

Lão tăng có cặp mày dài lạnh lùng nói. Đoạt hai đỉnh không thể dùng đoán đá mà quyết định được. Ma Ni Tự của hắn có thực lực cực mạnh, sao lại có thể nguyện ý dựa vào vận khí đoán đá cơ

chứ?

- Thật không chịu đoán à?

Đằng Thanh Sơn đứng thẳng người lên:

- Ta báo đáp án đây...

Nụ cười Đằng Thanh Sơn trở nên rực rỡ, tay trái và tay phải cơ hồ trong nháy mắt đồng thời ném ra.

Ba ảo ảnh xé không khí bay đi!

Veo! Veo! Veo!

Ba viên đá mang theo tiếng rít chói tai, cùng với những sóng gợn mà mắt thường có thể thấy được, lưu lại ba ảo ảnh mơ hồ, trong nháy mắt xẹt qua khoảng cách hơn ba mươi trượng, bao phủ cả Cổ Thế Hữu lúc này đang vô cùng kinh ngạc nên trở tay không kịp.

Cổ Ung sắc mặt đại biến.

Nhưng hắn ở bên trái cách Đằng Thanh Sơn hơn mười trượng, còn Cổ Thế Hữu thì ở trước Đằng Thanh Sơn hơn ba mươi trượng. Bọn người Cổ Ung căn bản không có biện pháp ngăn lại ba viên đá đó. Với toàn bộ sức mạnh của Đằng Thanh Sơn, ba viên đá như ba phát đạn pháo, xuyên phá không gian trong những tiếng kêu gào thê lương dọa người...

- Không!

Căn bản Cổ Thế Hữu không kịp chạy, chung quanh hắn lại không có một tiên thiên cao thủ nào.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba viên đá phân biệt bắn thủng ngực trái, bụng, và đùi Cổ Thế

Hữu, lưu lại ba lỗ thủng đầy máu, máu tươi ồ ồ chảy ra rất kinh người. Vì không bị bắn xuyên qua đầu, nên với lực sinh mạng của Cổ Thế Hữu, hắn không thể lập tức chết ngay.

- Vì … vì sao?

Cổ Thế Hữu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra chút hàn quang.

Khi trước, chính là Cổ Thế Hữu ép buộc nhóm người cha mình cùng thân tộc phải đi, hơn nữa vừa rồi là cái chết của Thanh Thanh... Trong lòng Đằng Thanh Sơn sớm đã phán Cổ Thế Hữu tội chết rồi!

Một tiếng ầm, thi thể Cổ Thế Hữu ngã sầm xuống đất. Đằng Thanh Sơn vẫn mỉm cười, bĩu môi:

- Đáp án đoán đá, nói vậy mọi người cũng biết rồi. Đáp án chính là...

Đằng Thanh Sơn giơ hai tay lên trời:

- Tay trái không có viên đá nào. Tay phải, cũng không có đá!

- Đằng Thanh Sơn, ngươi muốn chết!

Sắc mặt dữ tợn, Cổ Ung gầm thét, lao cả người tới.

- Dừng tay!

Một tiếng quátlớn.

Vù! Vù! Vù!

Hơn mười thân ảnh cơ hồ đồng thời thoát ra, chắn ngang trước mặt Đằng Thanh Sơn, chính là Doanh thị gia tộc, Xạ Nhật Thần Sơn và những cao thủ khác.

- Các vị, Đằng Thanh Sơn giết con ta Thế Hữu. Thù này bất cộng đái thiên!

Cổ Ung gầm gừ.

- Đằng Thanh Sơn chưa thể chết được!

Doanh Hạo Giang quát lạnh.

- Cổ đảo chủ, chớ có nóng nảy!

Lão tăng có cặp mày dài lạnh lùng nói.

Cổ Ung nhìn chằm chằm vào đám cao thủ đứng trước Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn đang cười cười với hắn, nụ cười làm Cổ Ung nổi giận: " Vừa rồi, hắn đã cố ý đi đến chỗ gần cao thủ Hồng Thiên Thành nhất. Việc này nhằm khi có nguy cơ, nhóm người này có đủ thời gian để ngăn trở Thanh Hồ Đảo ta. Đoán đá? Căn bản là lấy cớ để giết con ta! Còn mình thì quả thật không ngờ! Thủ đoạn Đằng Thanh Sơn quả nhiên lợi hại, lại có bí pháp làm cho tiên thiên chân nguyên quán nhập vào viên đá, làm viên đá không hề vỡ vụn ra."

Chỉ thấy một bóng người chợt động.

Lão tăng có cặp mày dài trong nháy mắt xuất hiện một bên Đằng Thanh Sơn, nhìn chằm chằm hắn:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi hẳn phải biết: Ngươi không giao ra hai đỉnh, sợ là sống không bằng chết. Ngươi cũng là một hán tử can đảm. Giao hai đỉnh ra đây, Ma Ni Tự ta có thể cho ngươi chết thống khoái, không đau đớn gì.

- Vậy ta cám ơn!

Đằng Thanh Sơn chắp tay, - Lão hòa thượng, từ trước tới giờ ta thấy khinh công của ngươi là nhanh nhất.

- Không đáng nhắc tới.

- Ta lập tức đưa các ngươi đi, đi lấy hai cái đỉnh kia.

Đằng Thanh Sơn nhìn những tiên thiên cường giả xung quanh, - Trước khi đi, ta phải thu hồi binh khí của ta. Ta mà chết, cũng phải cầm nó.

Thanh âm đột nhiên cao vút lên, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Hắc Giáp quân đông bắc:

- Điền Đan huynh, có thể mang Luân Hồi thương tới đây cho ta không!

Thanh âm lãng đãng trong bầu trời đêm.

- Được!

Một tiếng hô lớn đáp lại, từ trong đám Hắc Giáp quân Điền Đan đi thẳng về phía quân doanh. Ngay sau đó, hắn đã lấy hai đoạn Luân Hồi thương mang tới.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Đằng Thanh Sơn và Điền Đan.

- Thanh Sơn huynh đệ!

Điền Đan đến trước mặt Đằng Thanh Sơn, hai tay dâng lên hai đoạn Luân Hồi thương, trịnh trọng:

- Cẩn thận.

- Nếu ta chết, năm sau đến nơi ta chết, thắp cho ta một nén hương, đổ xuống một chén rượu, như vậy là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhận Luân Hồi thương, nối liền hai đoạn Luân Hồi thương, rồi cất cao giọng:

- Các vị... không phải muốn hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh sao? Theo ta đi lấy!

Đằng Thanh Sơn đi trước rất nhanh, rất nhiều tiên thiên cường giả các tông phái lập tức đi theo. Có rất nhiều tiên thiên kim đan ở đây, nên căn bản không sợ Đằng Thanh Sơn chạy mất.

- Theo sau!

Cổ Ung vung tay lên.

Tất cả quân sĩ Ngân Giao quân đều rầm rộ đi theo.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đi đầu, tựa như một tướng quân thống lĩnh đại quân tiến về phía trước.

...

Gia Cát Nguyên Hồng đang quỳ trước thân thể Thanh Thanh.

- Thanh Thanh!

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng:

- Cha xin lỗi con, cha không bảo vệ được con, cũng không bảo vệ được cho Thanh Sơn! Con là đứa con tốt, Thanh Sơn cũng là hài tử tốt... Chỉ trách cha, cha không có đủ sức để bảo vệ cho hai con.

Nước mắt đầm đìa vừa chảy ra đã bị tiên thiên chân nguyên làm khô ngay.

Yến Mạc Thiên lặng lẽ đứng ở một bên.

- Tông chủ.

Thanh âm Yến Mạc Thiên khàn đi:

- Khi ta còn nhỏ, cũng như Thanh Sơn, đều xuất thân từ nông

thôn, bị mã tặc cường đạo tàn sát bừa bãi, hàng năm những tộc nhân trong thôn trang đều bị chết không ít. Khi ta sáu tuổi đã mất cha, mẹ ta bệnh chết năm ta mười một tuổi. Lúc đó, ta đã hiểu, trong thời buổi loạn lạc này, không có đủ sức mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân nhân chết đi. Do đó, ta chăm chú khổ tu, sau đó gia nhập Quy Nguyên Tông... Giữa các Đại tông phái cũng thế! Giữa tám Đại tông phái không ai dám gây chuyện, vì đều bận tâm lo lắng đối phương. Nhưng đối với Quy Nguyên Tông chúng ta, căn bản họ lại xem thường. Nếu... Nếu Thanh Sơn là người Doanh Thị gia tộc, hoặc là đệ tử Vũ Hoàng môn, hoặc là người của Ma Ni Tự, ai dám đối xử với hắn như vậy? Trách, chỉ trách chúng ta còn chưa đủ mạnh.

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên, hướng mắt nhìn quân sĩ Ngân Giao Quân Thanh Hồ Đảo mông lung xa xa.

- Ta biết.

- Bởi vì không đủ thực lực, chỉ có thể để Thanh Sơn một mình một người đối mặt với tất cả bọn chúng.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười khổ sở:

- Ta không xứng làm sư phụ. Không có thực lực làm sư phụ, không xứng làm cha. Con gái đã chết rồi, ta là người làm cha vẫn phải nhẫn. Trước cảnh nguy hiểm... ta làm sư phụ mà chỉ có thể để đồ đệ tuyên bố phản lại sư môn, một mình gánh chịu trách nhiệm mọi việc.

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng tái nhợt đi.

- Tông chủ.

Yến Mạc Thiên nhíu mày, quát khẽ:

- Nguyên Hồng! Thanh tỉnh một chút, người làm rất tốt. Người là tông chủ của Quy Nguyên Tông! Người làm tất cả những việc

này là vì cơ nghiệp ngàn năm Quy Nguyên Tông ta, là vì trách nhiệm với hơn mười vạn người của Quy Nguyên Tông. Không ai trách người.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, vô số quân sĩ Hắc Giáp Quân đang thu dọn thi thể đồng đội, còn có một vài quân sĩ vẫn còn đang trọng thương.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói:

- Từ cổ chí kim, từ sơn dân bình dân tới vũ giả các Đại tông phái, người thắng làm vua, thua làm giặc! Giới sơn dân bình dân muốn bảo vệ dòng họ mình. Đám cường đạo mã tặc cũng muốn nhân mã của sơn trại mình cường đại. Còn vũ giả tông phái, cũng muốn làm cho tôn phái mình có địa vị cao, tốt nhất là có tên được xếp vào một trong tám đại tông phái!

- Có người ẩn nhẫn hơn mười năm, chỉ vì muốn danh vang thiên hạ.

- Có người một thân một mình lang bạt thiên hạ, rèn luyện sinh tử, chỉ vì theo đuổi đỉnh cao.

- Có người kéo bè kết phái, suất lĩnh nhân mã bắt người cướp của, phá rừng đập núi, thành hoàng đế một phương.

- Cũng có người dã tâm rất lớn, muốn thành lập tông phái vũ giả cường đại, khống chế mấy ngàn vạn dân chúng, thành lập cơ nghiệp ngàn năm.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn những mũi tên còn rơi lại, những đốm máu đỏ hồng trên mặt đất.

- Loạn thế mà!

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 53

Hai Con Giao Long.

Gia Cát Nguyên Hồng nhẹ giọng nói:

- Trong thời buổi loạn lạc này, có cái chết không có tiếng tăm gì, có những cái chết lưu danh hậu thế!

Người mà muốn sống vài trăm, một ngàn năm thì chỉ cần làm một con rùa trốn tránh kỹ lưỡng. Hay là muốn làm một vì sao băng phát ra ánh sáng chói mắt rực rỡ với một sinh mạng ngắn ngủi?

Yến Mạc Thiên bên cạnh hướng mắt ra xa:

- Thanh Sơn chính là một hào kiệt trong thời buổi loạn lạc, mười bảy tuổi đạt tới tiên thiên, hơn nữa giết chết rất nhiều chấp pháp trưởng lão Thanh Hồ Đảo, đến cả cao thủ tiên thiên thực đan của Tuyết Ưng Giáo cũng bị một chiêu của hắn giết chết. Có thể đem bao nhiêu cao thủ tông phái đùa bỡn trong lòng bàn tay. Cho dù có chết, sợ là cả ngàn năm sau Cửu Châu Đại Địa vẫn sẽ vĩnh viễn còn lưu lại truyền thuyết...

- Nếu Thanh Sơn có thể thoát một kiếp này...

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức lắc đầu, rồi quay đầu đi về phía quân đội mình.

- Chúng ta đóng quân một đêm, sáng mai về Giang Ninh.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang dội. Yến Mạc Thiên cũng đi theo. Trong đêm đen, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đi tới rất nhanh. Phía sau đám tiên thiên cường giả các Đại tông phái cùng với quân sĩ Ngân Giao Quân rầm rộ đi theo.

- Đằng Thanh Sơn! Còn xa không?

Hạo Giang đeo mặt nạ vàng thấp giọng hỏi.

- Đừng nóng.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Ngươi lo ta mang bọn ngươi đi vòng à?

Heo chết không sợ nước sôi, Đằng Thanh Sơn bây giờ đã trở nên liều lĩnh, đám tiên thiên cường giả cũng không dám ép hắn quá đáng. Nếu Đằng Thanh Sơn chịu chết mà không chịu giao ra hai đỉnh, cho dù giết Đằng Thanh Sơn, đúng họ cũng không có ích lợi gì.

- Hạo Giang, chúng ta từ từ đi theo Đằng Thanh Sơn cũng được. - Lão tăng có cặp mày dài mỉm cười nói.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục đi trước dẫn đường, đại khái được nửa canh giờ …

- Thấy chứ? Phía trước có hai chóp núi?

Đằng Thanh Sơn chỉ về phía trước. Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự, Thanh Hồ Đảo và đám tiên thiên cường giả các Đại tông phái khác đều nhìn ra xa.

- Hai đỉnh núi đó hả? - Đám tiên thiên cường giả hơi lo lắng.

- Không có khả năng ở trên núi.

Vạn trưởng lão Tuyết Ưng Giáo cười lạnh nói:

- Nếu Đằng Thanh Sơn ngươi lên núi giấu hai đỉnh, Tuyết Ưng ta không có khả năng nhìn không thấy ngươi.

- Ta không nói là ở trên núi.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, - Không muốn có hai đỉnh Bắc Hải Chi Linh thì lăn qua một bên, đừng ở đây làm phiền ta.

- Ngươi...

Vạn trưởng lão giận trợn tròn mắt.

- Vạn trưởng lão đừng giận mà hại người. - Doanh Hạo Giang cười chế diễu.

Vạn trưởng lão hít sâu một hơi, cố nén tức giận.

- Không có ta đưa đi, các ngươi căn bản không thể tìm được. Hơn nữa tìm lung tung khắp núi, một khi không cẩn thận, hai đỉnh đó bị lật, toàn bộ Bắc Hải Chi Linh sẽ chảy ra ngoài hết.

Đằng Thanh Sơn vừa nói vừa đi, trong đầu Đằng Thanh Sơn nhớ lại cảnh năm đó mình ở đội thợ săn Đằng gia trang, bên tai còn nghe câu nói:

- Thanh Sơn bò lên phía trước, chỗ hai quả mỏm núi, ngươi sẽ thấy Bích Hàn Đàm.

Lần đó, muốn rèn một mớ Bích Hàn đao. Do đó, Đằng Thanh Sơn và tộc nhân cùng đi lấy nước ở Bích Hàn Đàm. Bích Hàn Đàm nằm ở giữa của hai ngọn núi này.

- Sống hay chết phải xem lần này rồi. - Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Lần này là cửu tử nhất sinh. Sinh cơ duy nhất đặt cược vào người con Tử Quang Giao Long trong Bích Hàn Đàm!

Dọc theo một vòng rộng dưới chân núi.

- Đứng cách xa ta mười trượng.

Đằng Thanh Sơn nhìn về đám người phía sau - Khi ta lấy ra hai đỉnh... Không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy ta. Ta không muốn làm hai đỉnh bị lật.

- Được, xa mười trượng.

Một đám tiên thiên cường giả đều nghe lời. Xa mười trượng? Đối với cao thủ tiên thiên kim đan, trong nháy mắt đã có thể đuổi theo Đằng Thanh Sơn. Đặc biệt là lão tăng có cặp mày dài tu luyện Thích Già Tâm Kinh. Với Thần túc thông, tốc độ lão càng nhanh tới đáng sợ. Do đó Đằng Thanh Sơn không thể nào chạy thoát.

Đằng Thanh Sơn đi vòng quanh chân núi, gạt bỏ những cỏ dại bụi rậm, rồi ngồi xổm xuống mở ra nơi có hồ nước.

- Sàn sạt...

Rất nhiều đất đá bùn lầy được đào ra.

Đám tiên thiên cường giả cố gắng nghĩ xem dưới cái hố đó có cái gì.

- Đứng yên, cách mười trượng. - Đằng Thanh Sơn quay đầu lại trừng mắt.

Lúc này trong hố đất, có một khối đá, phiến đá đó đậy lên trên hai đỉnh! Trước đây Đằng Thanh Sơn chôn hai đỉnh ở đây, là muốn lưu một con đường. Một khi mình không trốn thoát bị bắt lại, đến lúc đó có thể dẫn mọi người tới lấy hai đỉnh... như vậy, có thể thông qua con giao long ở Bích Hàn Đàm có được chút sinh cơ.

- Choang!

Đằng Thanh Sơn lật phiến đá đầy bùn đất lên, sau đó mới cẩn

thận cầm lấy hai đỉnh, đưa nó ra khỏi cái hố.

- Hai đỉnh!

- Đúng! Chính là hai cái đỉnh này.

Doanh Thị gia tộc, Ma Ni Tự, Thanh Hồ Đảo, Xạ Nhật Thần Sơn và các tiên thiên cao thủ khắp nơi vừa thấy hai đỉnh trong tay Đằng Thanh Sơn, nhất thời đều kích động. Mặc dù nói lúc này Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự đều có hai đỉnh, cao thủ Xạ Nhật Thần sơn cũng có một đỉnh. Nhưng chúng vẫn mê mẩn khi thấy hai đỉnh trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Vừa lấy ra hai đỉnh, Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã nhảy lên cao hai mươi trượng.

- Hắn muốn chạy trốn!

- Đuổi!

Mười mấy tiên thiên cường giả nhất thời lao theo. Người đuổi nhanh nhất chính là lão tăng có cặp mày dài. Đằng Thanh Sơn đứng trên vách núi, chỉ mượn lực hai lần, đã nhảy đến giữa sườn núi. Đương Đằng Thanh Sơn vừa nhảy lên giữa sườn núi một tích tắc, lão tăng có cặp mày dài cũng nhảy theo tới giữa sườn núi.

- Dừng lại!

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, đồng thời hai tay cầm lấy hai đỉnh, đặt trên mặt Bích Hàn Đàm.

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi trốn không thoát đâu.

Lão tăng có cặp mày dài nhìn Đằng Thanh Sơn, cũng không dám ép quá, sợ hai đỉnh sẽ bị ném vào hàn đàm. Như vậy, Bắc Hải Chi Linh sẽ bị hòa lẫn vào nước hàn đàm, hoàn toàn bị hủy diệt.

Vù! Vù!

Đám cao thủ đều đã tới giữa sườn núi, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Tới giữa sườn núi này ta căn bản không có chỗ chạy.

Đằng Thanh Sơn đứng cạnh bờ Bích Hàn Đàm. Chung quanh Bích Hàn Đàm hàn khí ngập tràn, - Các ngươi cũng thấy đó, chỉ cần ta dùng sức ném hai đỉnh này vào đó, nước hồ sẽ trong nháy mắt ngập cả hai đỉnh, hòa tan toàn bộ Bắc Hải Chi Linh trong hai đỉnh.

Đám tiên thiên cường giả ở đây đều rất tức giận. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên trở nên âm lãnh, đảo qua bốn người Thanh Hồ Đảo:

- Đằng Thanh Sơn, trước giờ có cừu báo thù! Muốn chết, cũng phải kéo mấy người chết theo. Bây giờ Thanh Hồ Đảo tổng cộng có bốn tiên thiên cao thủ. Ai giết được Cổ Ung, ta sẽ tặng hắn một đỉnh. Giết ba tên kia, ta cũng tặng hắn một đỉnh. Nếu giết sạch bốn tên nọ, ta chắp tay dâng lên hai đỉnh!

Vù!

Bốn người bọn Cổ Ung của Thanh Hồ Đảo lập tức nhảy sang bên cạnh, bốn người tụ tập cùng nhau vô cùng cảnh giác.

- Đằng Thanh Sơn.

Trong lòng Cổ Ung bốc lửa ngùn ngụt, căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn - Ngươi hại chết tám chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo ta, lại giết chết con ta Thế Hữu, hủy diệt chuyện tốt của ta, làm Thanh Hồ Đảo ta chẳng có được một đỉnh nào, còn nói muốn báo thù à? Ngươi dựa vào cái gì? Ta hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì? Ta Cổ Ung rốt cuộc đắc tội với ngươi ở đâu? Ngươi khinh người quá đáng!!!

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn giận dữ cười nhìn chằm chằm vào Cổ Ung, - Cổ Ung! Ngươi làm ác quá nhiều, nên đã quên rồi! Đại quân Thanh Hồ Đảo các ngươi đóng quân ở Đại Duyên Sơn, bắt tất cả sơn dân và thợ săn ở các thôn trang dưới chân Đại Duyên Sơn. Ngươi bảo họ giúp các ngươi tìm cửa vào hồ ngầm. Đến khi sự tình đã xong, ngươi liền hạ lệnh xử tử toàn bộ bọn họ đúng không?

Bốn người Cổ Ung rùng mình.

- Trong những người thợ săn bắn này có cha ta! Có đại bá ta!

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Cổ Ung. Nhất thời cả đám tiên thiên cường giả đều giật mình. Nguyên lai là như thế.

- Đáng tiếc, quân sĩ Thanh Hồ Đảo các ngươi vô dụng. Tuy đại bá ta đã chết, nhưng cha ta may mắn thoát được. Nhưng, cha ta cũng bị thương rất thảm... Hừ hừ, có lẽ những người thợ săn không đáng để ngươi coi trọng…

Đằng Thanh Sơn đảo ánh mắt qua những người khác.

- Ta đếm tới mười, nếu các ngươi vẫn không làm gì, ta sẽ hủy diệt hai đỉnh này!

- Một!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng đếm.

- Hai!

Rất nhiều tiên thiên cường giả nhìn nhau. Giết đảo chủ Thanh Hồ Đảo à? Việc này đâu phải chuyện chơi. Thanh Hồ Đảo dù sao cũng là một trong tám đại tông phái, cũng có đại quân rất lợi hại. Còn có vị Thái thượng trưởng lão…

- Hạt nhãn kiếm thánh rất đáng sợ. Do đó những người ở đây

cũng cảm thấy do dự... Có nên giết hắn không?

- Ba!

Đằng Thanh Sơn buông một tiếng.

Tõm!

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, cầm hai đỉnh cùng nhảy vào Bích Hàn Đàm.

- Không ổn!

Đám thiên cường giả sắc mặt đại biến.

- Hắn không dùng tiên thiên chân nguyên bảo vệ hai đỉnh. - Có người gào lên.

Tõm! Tõm! Tõm!

- Giết hắn!

Lúc này đã có không ít tiên thiên cường giả lửa giận bừng bừng, nhảy thẳng vào hồ.

- Ta phải tự tay giết chết tiểu tử này.

Cổ Ung cũng nhảy vào. Bắc Hải Chi Linh bị hủy, nhất định Thanh Hồ Đảo lần này hoàn toàn không đoạt được gì nữa. Bọn họ còn tổn thất rất nhiều nhân mã, nhi tử lại bị giết. Không giết Đằng Thanh Sơn là hắn không cam lòng.

- Bắc Hải Chi Linh, bị hủy rồi.

- Hắn lại không dùng tiên thiên chân nguyên bảo vệ hai đỉnh...

Đám tiên thiên cường giả đứng giữa sườn núi nổi giận, hao phí tinh lực như vậy, từng bước một ép Đằng Thanh Sơn tới chỗ

này, là vì cái gì? Không phải là vì hai đỉnh sao? Ai có thể tưởng tượng là Đằng Thanh Sơn hủy bỏ Bắc Hải Chi Linh chứ.

Bắc Hải Chi Linh một khi lẫn vào trong nước hồ…

Đám tiên thiên cường giả lại không có năng lực "Chiết xuất" thì làm sao mà lấy lại được?

- Rào!

- Rào!

Vốn đám tiên thiên cường giả vừa nhảy xuống, lại không ít người ngoi lên.

- Sao vậy?

Rất nhiều tiên thiên cường giả nhìn về phía họ.

- Phía dưới quá lạnh.

Trong đó một cao thủ Doanh Thị gia tộc nói ngay.

- Hàn đàm này rất sâu, tên Đằng Thanh Sơn cứ thế lao thẳng xuống đáy. Càng xuống sâu, lại càng lạnh. Tới một mức, cho dù có tiên thiên chân nguyên bảo hộ, vẫn bị từng đợt băng giá tràn ngập khắp toàn thân, tay chân cũng tê dại không điều khiển được nữa.

Tố chất thân thể những tiên thiên cường giả này đều rất bình thường. Màn hào quang tiên thiên chân nguyên mặc dù có khả năng phòng ngự, nhưng chỉ cần không ngăn được một phần nào khí băng hàn truyền vào là thân thể họ sẽ trở nên tê cứng.

- Vương Khắc Hầu của Xạ Nhật Thần Sơn bắn cho Đằng Thanh Sơn một tiễn. Vương Khắc Hầu đã nhảy vào hàn đàm, truy đuổi hắn rồi.

Những người nhảy đầu tiên vào hàn đàm, có hai vị tiên thiên

kim đan. Một người là Vương Khắc Hầu của Xạ Nhật Thần Sơn, người kia chính là Cổ Ung.

Nhưng trong nước, với thủ đoạn "hóa cá" của Đằng Thanh Sơn, người chính thức gây uy hiếp cho hắn chỉ có Vương Khắc Hầu - người có thể viễn công.

...

Dưới hồ sâu, trong dòng thông đạo dưới nước.

Đằng Thanh Sơn đã hóa thành một ngư nhân, bơi đi rất nhanh, eo lưng có một vết thương, còn cán cây Luân Hồi thương trong tay hắn lại một lần nữa bị nổ mất một khối khá to. Hỗn Nguyên Nhất Khí của Đằng Thanh Sơn là một thương pháp phòng ngự cực mạnh. Có Luân Hồi thương... Đằng Thanh Sơn đã ngăn được một tiễn.

- Thiếu chút nữa là tiêu đời rồi. Vương Khắc Hầu... Ta và ngươi không có nhiều thù oán, thế mà ngươi lại nhìn chằm chằm vào ta.

Đằng Thanh Sơn liều mạng chạy.

- Tử Quang Giao Long đâu? Tử Quang Giao Long ở đâu? Lần trước ta đụng mặt nó ở đáy đầm, bây giờ đã bơi vào hơn một dặm, sao còn chưa gặp?

Mắt Đằng Thanh Sơn đang cẩn thận tìm tòi. Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn thấy phía trước xa xa, chính là con Tử Quang Giao Long màu đỏ tía, dài chừng mười hai trượng, thân thể uốn lượn to bằng cái thùng nước. Cái đầu rồng kinh người có một cái sừng nhỏ chừng một thước màu bạc. Đây chính là con Tử Quang Giao Long mà năm đó Đằng Thanh Sơn đụng phải khi thăm dò Bích Hàn Đàm.

- Rào...

Đằng Thanh Sơn quẫy mạnh đuôi cá, nhanh chóng lướt qua bên cạnh Tử Quang Giao Long. Vừa lướt qua con Tử Quang Giao Long, Đằng Thanh Sơn chợt biến sắc.

- Đây là...

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào con vật cao lớn đó. Thân hình to như cái lu, chiều dài thân thể... thoạt nhìn, chừng hai mươi trượng (sáu mươi thước), dày đặc những vảy rồng màu tím bao trùm toàn thân. Trên trán nó lại có hai cây long giác có nhánh, trên mặt còn có vài chòm râu bạc rủ xuống, mắt thường có thể thấy, thân hình khổng lồ lại lòi ra long trảo.

- Long giác phân hai nhánh? Râu rồng? Long trảo? Đây là...

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Đằng Thanh Sơn nào dám đánh động con yêu thú đáng sợ này, lập tức lặng lẽ bơi đi.

Con yêu thú giao long đáng sợ nằm nghỉ ngơi. Hơi mở hé mắt, liếc nhìn Đằng Thanh Sơn bơi qua, cũng không để ý làm gì. Là yêu thú vô cùng đáng sợ tu luyện không biết bao nhiêu năm, nó cũng có cao ngạo của nó. Nhân loại không chọc đến nó, nó cũng sẽ không rảnh đâu mà đi công kích nhân loại.

Đột nhiên!

- Gừ...

Ở một nơi khác, con Tử Quang Giao Long dài mười hai trượng gầm lên. Đằng Thanh Sơn đã chạy trốn ra xa, nghe tiếng gầm đó, quay đầu lại, chớp mắt:

- Hừ! Tối như thế, Cổ Ung và Vương Khắc Hầu không thể nhìn thấy vật trong đêm, chỉ có thể dựa vào màn hào quang tiên thiên chân nguyên thôi. Đợi đến khi họ phát hiện ra con Tử Quang Giao Long, phỏng chừng cũng phải tới rất gần trước mặt nó rồi.

Đằng Thanh Sơn mặc dù không rõ lắm về tính khí của con giao long có long trảo đó, nhưng tính tình con Tử Quang Giao Long dài mười hai trượng thì hắn biết khá rõ.

Lúc trước mình không trêu vào con Tử Quang Giao Long đó, nó vẫn công kích mình như thường.

Có thể tưởng tượng được, tình cảnh của hai người Cổ Ung và Vương Khắc Hầu.

- Hống...

- Hống...

Tiếng gầm nhanh chóng biến mất trong sâu thẳm.

- Tử Quang Giao Long hẳn là đã nhảy ra đuổi giết rồi... con Tử Quang Giao Long dù sao cũng còn chưa đạt tới hư cảnh. Không thể so được với lão Long Quy. Cổ Ung và Vương Khắc Hầu đều là tiên thiên kim đan rất lợi hại. Muốn giết được hai người, Tử Quang Giao Long chưa chắc đã làm được.

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến việc này, nhãn tình sáng lên, - Nếu con Tử Quang Giao Long bị thương, vậy thì con giao long có long trảo, long tu đó cũng sẽ ra ngoài chứ?

...

Chân núi Song Đầu sơn.

- Oanh!

Một tiếng nổ như sấm, làm vách núi bị thủng ra một lỗ to bay tán loạn. Đồng thời nước trong hàn đàm đang chảy xiết chợt phun ra mãnh liệt. Hai bóng người cũng từ lỗ thủng đó lao ra, chính là Cổ Ung và Vương Khắc Hầu.

- Gừ...

Con Tử Quang Giao Long cũng theo lỗ thủng đó vùng mạnh thoát ra. Vốn quân sĩ Ngân Giao Quân đang ở dưới chân núi chờ đợi một cách bình yên, lúc này vô cùng sợ hãi. Đám tiên thiên cường giả đang đứng giữa sườn núi cũng đều chấn động.

- Đảo chủ!

Người của Thanh Hồ Đảo lập tức lao xuống, - Sư huynh!

Nhân mã Xạ Nhật Thần Sơn cũng nhảy xuống, tiên thiên cường giả các đại tông phái cũng nhảy xuống.

- Xoẹt xoẹt...

Con Tử Quang Giao Long phun mạnh ra một luồng sương mù màu đen.

- A!

- A!

Lúc này, đã có ba tiên thiên cường giả trúng chiêu, thân thể trong nháy mắt hóa thành bụi. Một là của Doanh thị gia tộc, hai người của Ma Ni Tự.

- Một đầu Tử Quang Giao Long. Chư vị liên thủ, giết con nghiệt súc này đi!

Lão tăng có cặp mày dài giận dữ nói.

- Ra khỏi nước, tốc độ Tử Quang Giao Long phải chậm lại nhiều.

Tử Quang Giao Long toàn thân đều là bảo bối. Không có được hai đỉnh, đám tiên thiên cường giả vô cùng tức giận lao vào Tử Quang Giao Long. Mười mấy tiên thiên cường giả, tưởng dễ trêu à?

Đợt đầu công kích, là làm cho Tử Quang Giao Long trọng thương.

- Gừ...

Tử Quang Giao Long phát ra tiếng gầm thê lương, uốn éo điên cuồng trên mặt đất, toàn thân đầy máu.

Đột nhiên...

- Gào...

Một tiếng gầm như tiếng gọi từ thời kỳ viễn cổ vang lên, từ sâu dưới đáy hồ truyền tới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 54

Hạo Kiếp Phủ Xuống.

Dưới chân núi, rất nhiều tiên thiên cường giả đang muốn muốn giết chết Tử Quang Giao Long, nghe tiếng gầm ai nấy đều sắc mặt đại biến.

- Còn có một đầu yêu thú lợi hại khác!

Lão tăng có cặp mày dài quát khẽ. Rất nhiều tiên thiên cường giả đều cảnh giác chờ đợi. Đối với họ, một đầu Tử Quang Giao Long không tạo thành uy hiếp lớn.

Đột nhiên...

Một ảo ảnh màu tím khổng lồ trong nháy mắt từ vách núi bị phá lao ra.

- Bên kia!

Tất cả tiên thiên cường giả nhìn về phía động khẩu. Ảo ảnh khổng lồ thoáng cái đã biến mất.

- Vù!

Cuồng phong dấy lên!

Đồng thời, một vầng sáng sương mù màu xanh khổng lồ xuất hiện trên bầu trời trước đám quân sĩ Ngân Giao Quân và những

tiên thiên cường giả. Một đoàn tiên thiên cường giả như Cổ Ung, lão tăng có cặp mày dài, Doanh Hạo Giang, Vương Khắc Hầu đều ngửa đầu nhìn trời. Dưới ánh đuốc của những quân sĩ Ngân Giao Quân, mọi người cũng có thể miễn cưỡng thấy được.

Đó là một khối mây!

Mọi người thấy đám mây trên bầu trời không tới trăm trượng, những tầng mây bỗng nhiên xuất hiện tụ tập che kín bầu trời. Trong đám mây ẩn ẩn có vầng sáng màu xanh. Giữa những đám mây, mơ hồ có thể thấy một thân hình khổng lồ uốn lượn. Long lân màu tím đen cũng có thể thấy được khá rõ ràng. Thân hình nó đang uốn lượn.

- Đây là...

Mọi người đều nín thở. Đột nhiên, một con giao long xuyên qua đám mây, nhìn chằm chằm xuống phía dưới. Đầu con giao long có long giác chia làm hai nhánh. Râu rồng trắng bạc phất phơ. Một đôi đồng tử kim sắc to lớn quét về phía một đoàn nhân loại nhỏ bé phía dưới.

- Đây là yêu thú gì?

- Yêu thú cấp bậc Hư cảnh!

Doanh Hạo Giang sắc mặt đại biến.

- Chọc vào tổ kiến lửa rồi. Sau lưng Tử Quang Giao Long còn có một giao long cấp bậc hư cảnh!

- Vận khí sao xấu vậy nhỉ? Thảm rồi.

Không ít tiên thiên cường giả sắc mặt trắng bệch. Dưới cái nhìn chăm chú của con giao long đáng sợ trước mặt, mỗi một người ở đây không ai dám làm bậy. Người nào động đậy đầu tiên, rất có thể lọt vào sự công kích của con yêu thú. Yêu thú Hư cảnh

đó, thật là đáng sợ. Trong đám yêu thú, con lợi hại nhất chính là hư cảnh... Trong nhân loại, lợi hại nhất là chí cường, cảnh giới này đã vượt qua hư cảnh. Yêu thú đạt tới hư cảnh, cũng đều có thể khai thông thiên địa, lợi dụng sức mạnh trong thiên địa.

Nhưng, có thể ngự không phi hành, lại đại biểu cho việc khai thông cảm ngộ thiên địa, đã đạt tới cấp bậc cực cao. Bình thường cao thủ hư cảnh, lợi dụng lực thiên địa, vẫn không thể ngự không phi hành được.

- Gào...

Con giao long nhìn về phía Tử Quang Giao Long đang bị thương. Con Tử Quang Giao Long cũng ngước đầu lên nhìn về phía con giao long khổng lồ trên bầu trời, thấp giọng gầm gừ. Đồng thời, "Vù!" một tiếng, một đám mây hạ xuống, bao kín con Tử Quang Giao Long đang bị thương nặng phía dưới, đưa con Tử Quang Giao Long đến chỗ lỗ thủng ở vách núi.

Tử Quang Giao Long gào lên một tiếng, rồi lao vào nước hồ.

- Là nó! Nó chính là yêu thú Tử Tích! Khi Vũ Hoàng trị thuỷ, có loài yêu thú tên là "Tử tích" đã gây sóng gió!

Doanh Hạo Giang đột nhiên kinh hô.

Lão tăng có cặp mày dài cũng biến sắc, nhìn kỹ lại:

- So với với những gì ghi lại, màu sắc long lân đã biến đổi. Lúc trước là màu tím, bây giờ biến thành màu tím đen... ngoài ra thân thể lớn lên rất nhiều. Nhưng con yêu thú Tử Tích này, lưu lại từ thời đại bộ lạc, đến giờ vẫn còn sống được sao?

Trong bộ sách, trước khi Vũ Hoàng thống nhất đều được gọi là thời đại bộ lạc.

- Bao nhiêu năm đã qua, nó đương nhiên phải biến hóa rồi.

Doanh Hạo Giang sắc mặt tái nhợt, - Xong rồi! Không ngờ lão gia hỏa này vẫn còn sống. Yêu thú quả là sống lâu hơn nhân loại. Bây giờ, lấy ai trị được nó đây? Hy vọng lão nhân gia tự trọng thân phận, không so đo với chúng ta.

Tám Đại tông phái đều có thu thập được vài tin tức về yêu thú cấp bậc Hư cảnh.

Nhưng từ cổ chí kim, yêu thú đạt tới cấp bậc hư cảnh, cũng chỉ được ghi lại có hai mươi mấy con. Đại bộ phận đều là mấy ngàn năm trước cả, ví như rùa, giao long, là những loại yêu thú sống lâu. Nhưng những yêu thú khác sống lâu, có lẽ mạnh hơn nhân loại một chút, cũng không kinh khủng như rùa, giao long.

Trong lịch sử, đại bộ phận yêu thú hư cảnh, hẳn đều chết già rồi. Yêu thú hư cảnh còn sống là rất hiếm. Hơn nữa chúng đều ẩn dật, khai thông với thiên địa, chăm chú tu luyện.

- Gào...

Con giao long Tử Tích tồn tại từ thời đại bộ lạc lúc này mới mở hoác cái miệng rộng ra.

- Chạy mau!

Tiếng kêu thê lương lập tức vang lên.

- Chạy! - Cổ Ung cũng gầm lên.

- Mọi người chạy mau.

Tất cả quân sĩ Ngân Giao Quân cũng đều liều mạng chạy tán loạn.

Đám tiên thiên cường giả luôn luôn sợ hư cảnh. Hư cảnh chưa cần động thủ mà lúc này cả đám như những con kiến trên chảo nóng, ai nấy liều mạng chạy tán loạn về các hướng. Họ cũng

không tập trung chạy về một hướng, vì họ hiểu rõ... chạy về một hướng, khẳng định sẽ bị con yêu thú Tử Tích giết sạch một lần.

- Vù vù...

Một cơn gió lạnh màu tím từ miệng con giao long Tử Tích phun ra, như một cơn lốc lan ra bốn phía.

Vốn đám nhân loại đang chạy như bay, phàm là ai bị cơn gió màu tím lan đến, nhất thời thân thể bị đông thành trụ băng, rồi sau đó hóa thành tro bụi.

- Đảo chủ!

Một tiếng kêu thê lương vang lên. Cổ Ung đang chạy ra rất xa vội liếc mắt nhìn lại. Sư đệ Lam tướng quân cả người bị đóng băng, rồi sau đó nghe những tiếng răng rắc, cả người hóa thành tro bụi.

- Chạy, chạy! Chạy!!!

Trong đầu Cổ Ung căn bản không nghĩ tới việc gì khác, liều mạng bỏ chạy, đạt tới tốc độ cực hạn.

Một nửa quả núi cũng bị đóng băng. Đột nhiên, một con rùa kim sắc từ động khẩu trên vách núi đá bò ra.

- Hống...

Kim Sắc Long Quy ngửa đầu rống lên. Cái đầu khổng lồ của con giao long Tử Tích liếc nhìn xuống, đồng tử màu vàng nhìn chằm chằm vào lão Long Quy.

- Hống, hống hống...

Kim Sắc Long Quy lại gầm gừ vài tiếng.

Giao long Tử Tích rốt cục ngậm cái miệng khổng lồ của nó lại,

nhìn nhìn chung quanh một chút, cuối cùng gầm gừ với con Kim Sắc Long Quy, rồi bay tới gần nó. Tiếp theo, Kim Sắc Long Quy và giao long Tử Tích một trước một sau cùng vào cái động khẩu trên vách núi, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Con Tử Tích giao long đã đi rồi!

Cả tiên thiên cường giả đều ngừng lại, ai nấy nhìn chung quanh.

- Sư thúc! Ngươi ở đâu?

- Sư huynh!

Những tiếng kêu lớn vang lên khắp nơi, những tiên thiên cường giả phân tán né ra đang quay lại tìm đồng bạn. Cơn ác mộng vừa rồi đột nhiên xảy ra trước mặt họ, họ chỉ có thể lựa chọn bỏ chạy.

...

Đêm khuya…. Một trường hạo kiếp đó đã qua được hai canh giờ. Đúng là "hạo kiếp". Bất luận là đám tiên thiên cường giả hay Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo. Con yêu thú Tử Tích có từ thời bộ lạc, từng đại chiến với Vũ Hoàng, chỉ cần một hơi thở, đã cho đám cường giả hoàn toàn băng hoại.

- Sư bá, mười hai La Hán của chúng ta tới đây, chỉ còn lại có năm người. Tam sư đệ, còn có sư thúc, đều chết rồi. Trước khi chạy trốn, hai người chúng ta có mang theo đỉnh nên có một cái bị đông thành tro bụi. Chỉ còn lại có một cái đỉnh do ta cầm.

Một tăng nhân đầu trọc mặc áo tím trên mặt tràn đầy thần sắc bi ai. Lão tăng có cặp mày dài nhìn bốn tăng nhân chung quanh. Ai ngờ lần này khi vào trong kho báu Vũ Hoàng không có tổn thất gì, nhưng gặp phải con yêu thú Tử Tích lại tổn thất nhiều như vậy.

- Việc này không thể tránh được. Các Đại tông phái khác cũng tổn thất rất lớn. Doanh Thị gia tộc có được hai đỉnh cũng chỉ còn lại có một đỉnh nguyên vẹn. Xạ Nhật Thần Sơn chỉ được một đỉnh cũng bị đông cứng rồi.

Lão tăng có cặp mày dài nhìn về phía Cổ Ung xa xa.

- Lần này, thảm nhất vẫn là Cổ Ung. Đi thôi, chúng ta ly khai Đại Duyên Sơn.

Năm tăng nhân Ma Ni Tự bỏ đi. Những tông phái khác đã có không ít người lục tục ly khai. Đợi đến khi Ma Ni Tự ly khai, nhân mã Doanh Thị gia tộc rời đi, chung quanh cũng chỉ còn lại có nhân mã của Thanh Hồ Đảo.

- Đảo chủ!

Một thống lĩnh Ngân Giao quân chạy tới, thấy Cổ Ung ngồi ở bãi cỏ, sắc mặt âm trầm, vị thống lĩnh cảm thấy khiếp đảm.

- Tổn thất bao nhiêu?

Cổ Ung quát lạnh.

- Quân sĩ Ngân Giao Quân chúng ta chết một vạn một ngàn người, không còn hài cốt.

Tên thống lĩnh Ngân Giao quân nói, - Những ai ở trên quả núi đó đều bị hóa thành tro bụi. Trong vòng ba dặm quanh chân núi, không có một gốc cây ngọn cỏ, không có một sinh vật nào còn sống, toàn bộ chết sạch! Phàm là ai không chạy ra khỏi khu vực này, đều chết cả. Trong vòng ba dặm, cả vùng núi đều trũng xuống dưới mười trượng.

Nếu là ban ngày, mắt thường cũng có thể thấy rất rõ một hố sâu gần như vuông vức, rộng gần ba dặm.

- Ngươi lui ra.

Cổ Ung nói trầm trầm.

- Rõ, đảo chủ.

Tên thống lĩnh nhanh chóng thối lui. Cổ Ung nhìn về phía Triệu Đan Trần đang ở một bên:

- Lần này, chúng ta tổn thất một vạn một ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân! Những chấp pháp trưởng lão tới đây, cộng với Thiết trưởng lão chết ở Duyên Giang thành, tổng cộng mười bốn vị! Bây giờ, chỉ còn lại có ngươi và ta!

Lúc chạy trốn, ba vị trưởng lão khác căn bản không thoát được.

- Cánh tay phải của ta đã đứt, thực lực tổn hao nhiều.

Triệu Đan Trần sắc mặt rất khó coi! Cả Thanh Hồ Đảo có bao nhiêu tiên thiên? Thế mà nay chết hơn phân nửa!

- Đằng Thanh Sơn!

Cổ Ung nghiến răng.

- Ta khẳng định hắn chắc chắn biết trong hồ sâu đó có hai con giao long. Nếu không, hắn sao không trốn vào đàm thủy khác, lại nhảy vào cái này? Thủ đoạn của hắn thật ghê gớm, thật ghê gớm! Ta Cổ Ung thề, không giết chết hắn... Cổ Ung thề không làm người, thề không làm người!!!

Triệu Đan Trần cảm thấy cũng bị lửa giận thiêu đốt. Thanh Hồ Đảo cơ nghiệp ngàn năm, một thoáng đã tổn thất hơn phân nửa tiên thiên cường giả, Ngân Giao quân tử vong quá vạn. Từ trước đến nay chưa bao giờ tổn thất như vậy cả.

- Đợi khi về Thanh Hồ Đảo, ta nhất định phải treo giải thưởng

giết chết hắn trên cả Cửu Châu Đại Địa!

Cổ Ung trợn như muốn rách cả mắt, - Ta muốn cho hắn ngủ không yên, ăn cũng sợ người khác hạ độc, sống trong thấp thỏm lo âu, cho đến lúc bị giết! Ta muốn cho hắn không còn một chỗ đứng trên Cửu Châu!

Treo giải thưởng khắp thiên hạ giết chết Đằng Thanh Sơn! Việc giết chết có thể bất luận thủ đoạn. Ở Cửu Châu Đại Địa không biết có bao nhiêu loại thủ đoạn âm hiểm giết người, làm sao có thể kể xiết?

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hắc Giáp quân đang đi ra khỏi dãy núi Đại Duyên Sơn. Yến Mạc Thiên và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai cùng đi.

Yến Mạc Thiên thán phục nói:

- Tối hôm qua, Ngân Giao quân Thanh Hồ Đảo bị thương nặng, chết vô số. Thám tử báo lại, có một khối, đại khái phạm vi ba dặm, toàn bộ bị san thành đất bằng. Đến cả một cây cỏ, một thân cây cũng không còn! Cả mặt đất đều lõm xuống sâu mười trượng!

- Khi kiểm tra lều trại, ta nghe bên đó vọng tới những tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía trước,.

- Chẳng biết Thanh Sơn có còn sống không.

- Có thể làm cho phạm vi ba dặm một tấc cỏ cũng không còn. Ta quả không nghĩ tới ai có thể làm được loại thủ đoạn này.

Yến Mạc Thiên thấp giọng thán phục, - Khẳng định gặp đại sự gì đó rồi. Có lẽ, Thanh Sơn vẫn còn sống.

- Tông chủ, tông chủ.

Một bóng người nhanh chóng chạy tới.

- Thanh Hổ?

Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi, - Ngươi có chuyện gì thế?

Vì quan hệ với Đằng Thanh Sơn, lão cũng quen thuộc với Đằng Thanh Hổ.

- Tông chủ, ta có đại sự bẩm báo.

Đằng Thanh Hổ thấp giọng nói.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng hơi kinh ngạc.

- Trước khi Thanh Sơn đi, từng dặn ta... ở một chỗ có giấu bảo bối. Bảo ta báo lại cho tông chủ.

Đằng Thanh Hổ nói thì thầm. Gia Cát Nguyên Hồng nghe thế nhãn tình sáng lên, hắn đã ý thức được rất nhanh... bảo vật là cái gì, bèn không dấu được vẻ mừng rỡ vô cùng.

- Sư đệ, ngươi dẫn đại quân theo trước. Ta có việc, đợt lát nữa sẽ tới.

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức cao giọng phân phó. Thống lĩnh Bàng Sơn lập tức tuân lệnh.

- Thanh Hổ dẫn đường. Yến trường lão! Chúng ta đi.

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trường lão, nhờ Thanh Hổ dẫn đường, nhanh chóng chạy tới chỗ Đằng Thanh Sơn chôn cái vò đá.

- Cây cổ thụ đây rồi.

Thanh Hổ thoáng cái đã tìm được khóm cổ thụ lớn.

- Ba thước về phía Bắc, sâu hai trượng!

Thanh Hổ lập tức phán định địa điểm.

- Tông chủ, bảo bối … ở nơi này, sâu dưới đất hai trượng.

Gia Cát Nguyên Hồng lập tức rút Thanh Phong Kiếm trên lưng xuống, đầu tiên gạt hết lớp lá vàng, rồi sau đó Thanh Phong Kiếm được tiên thiên chân nguyên phổ vào, rất nhiều đất cát toàn bộ bị hất văng ra. Gia Cát Nguyên Hồng khống chế tiên thiên chân nguyên phi thường chính xác, khi vừa chạm vào vò đá lập tức dừng lại ngay.

- Đây là...

Tiên thiên chân nguyên của Gia Cát Nguyên Hồng cuộn lấy vò đá, kéo lên rồi bay vào tay Gia Cát Nguyên Hồng.

Vò đá rất thô, rõ ràng làm bằng tay, không có gì đáng chú ý. Còn có một cái nút rất thô kệch chẳng kém.

- Bựt!

Nút gỗ bị rút ra.

Gia Cát Nguyên Hồng ghé mắt nhìn lại, rồi không kìm được đỏ mặt lên, lập tức giơ một ngón tay nhè nhẹ điểm điểm, rồi đưa lên mũi ngửi, thậm chí còn liếm một chút, cảm thụ hiệu quả. Lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

- Là Bắc Hải Chi Linh, thật sự là Bắc Hải Chi Linh.

Gia Cát Nguyên Hồng kích động vạn phần.

- Thanh Sơn lưu lại bảo vật chính là Bắc Hải Chi Linh sao?

Yến Mạc Thiên cũng không dám tin, - Thanh Sơn đưa cả đám cao thủ tiên thiên đi tìm hai đỉnh là...

- Giả đó, đương nhiên là giả.

Thanh Hổ cũng nói liên hồi. Gia Cát Nguyên Hồng đang cầm vò đá, liên tục hít mạnh vài hơi thở, rồi mới lắng đọng tâm tình kích động:

- Có nhiều Bắc Hải Chi Linh như vậy... Quy Nguyên Tông ta có thể tuyển ra rất nhiều đệ tử xuất sắc, nuôi dưỡng chúng, cũng như Vũ Hoàng môn nuôi dưỡng đệ tử. Đến lúc đó... Quy Nguyên Tông ta sẽ trở nên mạnh hơn bây giờ rất nhiều. Có hi vọng vượt qua cả Thanh Hồ Đảo. Đã có hi vọng vượt qua cả Thanh Hồ Đảo rồi!!!

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn lên bầu trời.

- Đại ân này của ngươi, Quy Nguyên Tông sẽ không quên...

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến Mạc Thiên, Thanh Hổ ba người lúc này đều hơi lo lắng...

Thanh Sơn còn sống không?

...

Ngoài Đại Duyên Sơn sáu trăm dặm, trên một quan đạo. Một con ngựa lông vàng đã rất già sải bước đều đều, mang theo một thanh niên đeo khăn đội đầu đang lảo đảo đi trên quan đạo. Bên cạnh hắn, còn có một chi đội buôn.

- Tần lão huynh! Ngươi rất hợp với ta, chúng ta tới khách sạn phía trước uống mấy chén nhé.

- Đương nhiên, dọc đường đi ta còn nhờ lão Trương ngươi chiếu cố nhiều.

Thanh niên đội khăn trên đầu nói giọng phương bắc theo kiểu người U Yến. Thanh niên đeo khăn đội đầu quay đầu lại nhìn về phía sau, trong lòng thầm nói:

- Quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông... Tái kiến. Sư phụ, tộc nhân của ta giao cho ngươi. Cha, mẹ... Thứ cho con bất hiếu, không thể phụng dưỡng...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 6

Chương 1: Hạt Tử Kiếm Thánh.
Chương 2: Không Chết?
Chương 3: Treo Giải Thưởng.
Chương 4: Hiệu Trà
Chương 5: Luyện Trên Lưng Ngựa.
Chương 6: Kỹ Tiến Hồ Đạo.
Chương 7: Hổ Dược Quận, Tiêu Dao Cung.
Chương 8: Lôi Điện Thần Ưng.
Chương 9: Hắn Chính Là Đằng Thanh Sơn!
Chương 10: Dạ Thám Phủ Đệ.
Chương 11: Ngươi Là Ai?
Chương 12: Tìm Khắp Thành.
Chương 13: Bình An Thật Hạnh Phúc
Chương 14: Tiềm Phục Ở Vũ Châu.
Chương 15: Chấn Động Vũ Hoàng Môn.
Chương 16: Một Đêm Yên Tĩnh.
Chương 17: Bao Vây Trùng Điệp.
Chương 18: Bắt Sống Đằng Thanh Sơn.
Chương 19: Truy Sát Dưới Đất.
Chương 20: Hạn Chế
Chương 21: Độc Hành.
Chương 22: Dã Tâm Của Đằng Thanh Sơn.
Chương 23: Máu Chảy Thành Sông.
Chương 24: Nội Gia Cương Kình.
Chương 25: Cuồng Phong
Chương 26: Người Ngựa Cùng Bay
Chương 27: Hỗn Nguyên Nhất Khí
Chương 28: Gầm Lên Rung Trời
Chương 29: Muốn Trốn?
Chương 30: Chính Là Hắn!
Chương 31: Tuyệt Thế Vũ Lực
Chương 32: Hai Đại Thần Sứ
Chương 33: Mật Tông
Chương 34: Cưỡi Thần Điêu Bay Đến
Chương 35: Thân Phận Thật Sự
Chương 36: Thần Nữ.
Chương 37: Thiên Thần Sơn.
Chương 38: Nghiêm Ngặt.
Chương 39: Thiên Thần Xuất Quan.
Chương 40: Tin Nhà
Chương 41: Oai Lực Một Quyền.
Chương 42: Hắc Diễm Côn.
Chương 43: Thình Lình Xảy Ra
Chương 44: Sinh Tử Nhai.
Chương 45: Ngươi Không Làm Ta Thất Vọng
Chương 46: Dùng Lưng Đánh Bay

Chương 47: Lời Mời Của Thiên Thần
Chương 48: Tam Đại Khách Khanh
Chương 49: Chiến Thuyền Bắc Hải
Chương 50: Lên Đảo
Chương 51: Huyết Chiến Rạng Sáng
Chương 52: Hạo Kiếp Tương Lai
Chương 53: Dương Phàm Xuất Hải

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 1

Hạt Tử Kiếm Thánh.

Mặt trời đã mọc.

Trên quan đạo, lúc này Đằng Thanh Sơn đang ở trong một đội buôn mấy trăm người đang di chuyển rất chậm rãi. Đội buôn gồm cả thương nhân lẫn hộ vệ.

“Ly khai Giang Ninh! Không biết bao giờ mới có thể trở về! “

Đằng Thanh Sơn cảm thấy bần thần.

Chỗ này đã ở ngoài địa giới quận Giang Ninh, cách Đại Duyên Sơn sáu trăm dặm. Đêm qua Đằng Thanh Sơn đi dọc theo hồ ngầm vượt khỏi vòng vây. Hắn cũng đào lấy Khai Sơn Thần Phủ đã chôn khi trước, rồi rời Đại Duyên Sơn, một mạch chạy rất nhanh về phương bắc. Với tốc độ cực cao, nửa đêm Đằng Thanh Sơn đã đến được Hoa Phong Thành.

Hắn nhảy vào Hoa Phong Thành, trong thành trì quả có rất nhiều vật dụng.

Đằng Thanh Sơn hóa trang lại, hoàn toàn thay đổi hình dáng. Đồng thời hắn cũng trộm được một con ngựa lông vàng trong Hoa Phong Thành. Ngay trong đêm hắn khiêng cả con hoàng tông mã phóng ra khỏi Hoa Phong Thành, thi triển khinh công chạy như bay tới hai trăm dặm. Cuối cùng, hắn mới an nhiên cưỡi con hoàng tông mã đi thêm ba mươi dặm nữa, đến khách sạn ở biên giới

quận Giang Ninh.

Trong khách sạn, hắn ăn xong vài món điểm tâm thì trời cũng đã sáng.

Đám thương nhân tới đây rất nhiều, khi họ tới khách sạn cũng không còn nhiều bàn lắm. Cũng có mấy người ngồi ké vào bàn của Đằng Thanh Sơn. Hắn cũng hào sảng mời người ta ăn uống với mình, nói chuyện vui vẻ rồi làm quen với mấy người đó.

- Tần Nguy lão huynh, trông ngươi như vậy, năm nay đã tới ba mươi chưa? Đến giờ, ta vẫn không biết giữa chúng ta ai lớn tuổi hơn.

Hán tử thô lỗ cười Thanh tông mã hỏi.

- Ba mươi sáu.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Lão Trương, ngươi thì sao?

- Tần Nguy lão huynh lớn hơn ta một tuổi. Ta năm nay ba mươi lăm.

Hán tử thô lỗ này cười nói:

- Nhưng vài chục năm qua, ta dãi nắng dầm mưa hết ngày này qua tháng khác, người cũng mau già. Nhìn Tần Nguy lão huynh, vừa nhìn là biết ngươi là người phương bắc, cũng khoảng ba mươi, trông có vẻ trẻ hơn ta.

Bên cạnh một thanh niên râu quai nón cười ngựa chen vào:

- Lão Trương, Tần ca là cao thủ nội kình, đương nhiên có vẻ trẻ.

- Hắc tử!

Lão Trương cười nói:

- Ngươi đó, mới hai mươi hai mà thoạt nhìn còn già hơn cả lão Trương ta. Thằng con lớn của ta cũng đã tới hai mươi rồi. Do đó Hắc Tử này... ngươi làm ơn cạo cái bộ râu quai nón của ngươi đi.

- Việc này không làm được đâu. A Hoa nhà ta thích nhất bộ râu quai nón của ta.

Thanh niên tên Hắc tử trừng mắt nói.

Đằng Thanh Sơn cười ha hả nói:

- Lão Trương, đừng nói nữa. Thời buổi này nếu thanh niên mà đi lại trong thiên hạ, rất dễ bị người ta khi dễ.

Hắc tử 'Râu quai nón' cười nói:

- Đúng thế.

- Nghe thấy chưa, Tần ca quả là có lí lẽ.

Hắc tử đắc ý cười nói.

- Nhưng Tần ca, Hắc tử thì thào nhỏ giọng:

- Ngươi đi buôn từ Dương Châu về Yến Châu, dọc theo đường đi gần vạn dặm đường quả rất nguy hiểm! Ngươi có võ công, nhưng đây là quãng đường rất dài, tới cả vạn dặm, việc này là đem mạng kiếm tiền! Tần ca... Ta thấy, ngươi tìm hành trình ngắn mà làm ăn.

Đằng Thanh Sơn cảm thán một tiếng:

- Thế gian này, không liều mạng khó có ăn lắm! Lần này ta tính rồi, nếu thành công thì nửa đời còn lại sẽ hưởng khoái lạc rồi!

- Hành trình đi buôn gần vạn dặm. Nếu có thể kiếm lãi, một

lần cũng bằng với chúng ta đi hơn mười chuyến.

Lão Trương cảm thán nói:

- Nhưng ta không có bổn sự như Tần Nguy lão huynh, chỉ có thể làm ăn ở quanh Dương Châu, Thanh Châu. Con đường này quen rồi, chúng ta cũng nắm chắc. Nếu còn trẻ, không có gì ràng buộc, chỉ sợ ta cũng có thể làm như Tần Nguy lão huynh ngươi, đi trên vạn dặm để kiếm một cú lớn, được lãi to! Thế gian này mà không liều mạng thì khó có lời!

- Ừm, khó làm ăn lắm!

Hắc tử cũng cảm thán nói.

Buôn bán, cũng không phải là việc dễ làm.

Nếu ở trong vùng Dương Châu, việc làm ăn giữa các quận thành có thể kiếm được hai ba thành lợi nhuận đã là khá lắm rồi.

Còn hành trình giữa Thanh Châu, Dương Châu, chọn đúng hàng hóa, một lần có thể lời sáu bảy thành.

Còn từ Dương Châu phía nam đến Yến Châu phương bắc, trên vạn dặm đường, đường đi rất xa xôi, đích xác là đưa mạng ra để kiếm tiền. Chênh lệch giá về những thứ như muối, trà bánh, khi hai vùng càng cách xa nhau, sẽ càng có chênh lệch rất lớn! Nếu từ Dương Châu xa nhất tới phương Bắc đại thảo nguyên, giá chênh nhau phải tới hơn mười lần!

Vì các đại bộ lạc trên thảo nguyên hỗn chiến liên miên, rất hỗn loạn, nên thương nhân rất dễ bị cướp! Loại lợi nhuận làm ăn này cực cao, bình thường có thể đánh một chuyến hàng, nửa đời về sau cũng rủng rỉnh.

Ở thời này, chỉ cần có lời, là có người dám liều mạng.

Hiện giờ Đẳng Thanh Sơn đang sắm vai một thương nhân có chút nội kình chuyên buôn chuyến. Dám làm nghề buôn chuyến, bình thường đều có thân thủ cao cường, nếu không chỉ có nước tìm chết.

- Lần này vận khí tốt, có thể cùng đi với lão Trương đến Thanh Châu. Ít nhất cũng an toàn được một đoạn đường.

Đẳng Thanh Sơn cười nói.

Có một cái hồ lớn nhất Dương Châu, đó là Thanh Hồ.

Thanh Hồ mênh mông trải dài hơn mười dặm. Ở giữa Thanh Hồ, còn có một đảo khuôn viên gần bốn năm mươi dặm, chính là Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo một trong tám đại tông phái ở Cửu Châu toạ lạc tại đây! Vì muốn lên Thanh Hồ đảo, hoặc vào bờ đều phải dùng thuyền, trên đảo cũng có rất nhiều người, do đó thuyền bè tấp nập.

- Nhà đò, chống thuyền, lên đảo.

Một cặp thanh niên nam nữ lên thuyền.

- Được!

Tiều phu chèo thuyền khỏi bờ.

- Sư ca, nghe nói tối hôm qua Ngân Giao quân đã về đảo rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp mười phần nói:

- Không biết lần này Ngân Giao quân xuất chinh có được kết quả gì không... Lúc trước có lời đồn khắp thiên hạ là đại quân Thanh Hồ Đảo ta đóng quân ở Đại Duyên Sơn ở Nghi Thành, chính là vì muốn khai thác bảo tàng Vũ Hoàng. Không biết có thật có bảo tàng không, kết quả như thế nào?

- Việc này ta cũng biết, cha ta là thống lĩnh Ngân Giao quân,

nên tối hôm qua ta vừa nghe được tin.

Thanh niên áo lam lắc đầu thở dài:

- Lần này Thanh Hồ Đảo ta chết không ít người, nghe nói quân sĩ Ngân Giao Quân chết hơn một vạn! Về phần bảo tàng Vũ Hoàng, nói thật, hình như là Bắc Hải Chi Linh, tuy nhiên dường như không ai tìm được cả.

- Trên vạn người? Sao có thể như vậy chứ?

Thiếu nữ đó kinh hãi:

- Kể cả để cho mười cao thủ tiên thiên ra tay giết chóc, cũng sẽ không chết nhiều như vậy.

- Là một con yêu thú lợi hại, yêu thú phi thường lợi hại. Đến cả chấp pháp trưởng lão cũng chết không ít.

Thanh niên áo lam thấp giọng đáp.

... Thanh Hồ Đảo, Tỏa Long Các.

Cổ Ung một thân áo bào xám đất, đang khoanh chân ngồi. Trước mặt hắn cũng có tám người khoanh chân ngồi, trong đó có Triệu Đan Trần!

Lúc trước Thanh Hồ Đảo có tổng cộng có 21 vị tiên thiên cường giả, nhưng lần này chết nhiều, chỉ còn lại có chín người ngồi trong Tỏa Long Các mà thôi. Trong chín người này, Triệu Đan Trần lại cụt một tay.

- Thoái vị? Tông Chủ! Người kế vị đảo chủ chưa được bao lâu. Bây giờ thoái vị... không được … tuyệt đối không được.

Một hán tử tóc vàng óng nói ngay. Lần này Thanh Hồ Đảo xuất chinh, tổng cộng có bảy vị tiên thiên cao thủ ở lại giữ Thanh Hồ Đảo, trong đó có hai vị tiên thiên kim đan, cùng với năm Tiên

Thiên Hư Đan.

Những người này đều còn khá trẻ, chính là vì có tiềm lực lớn, nên bọn họ ở lại giữ đảo.

- Đảo chủ, tổn thất lần này không thể trách đảo chủ được. Đảo chủ không nên nói tới việc thoái vị nữa.

Người vừa nói là một tiên thiên kim đan khác, một trung niên to béo.

- Sư đệ, Đại sư huynh, hai người các ngươi đừng nói nữa. Lần này Thanh Hồ Đảo ta nguyên khí đại thương, ta làm đảo chủ, khó tránh trách nhiệm.

Cổ Ung lạnh lùng nói:

- Bây giờ số lượng tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo ta tổn thất hơn phân nửa, phần còn lại vẫn phải nghỉ ngơi, cũng không thể tiếp tục chinh chiến. Còn tính tình của ta, cũng không thích hợp tiếp tục dẫn dắt Thanh Hồ Đảo.

- Còn chức vị đảo chủ, nếu không phải sư đệ, thì là đại sư huynh kế nhiệm. Đương nhiên, ta sẽ bẩm báo Thái thượng trưởng lão để ngài quyết định.

Cổ Ung nói tiếp.

Những cường giả tiên thiên kim đan của Thanh Hồ Đảo dưới trăm tuổi có bốn người. Ngoại trừ sư muội Cổ Ung đã chết, còn lại ba người còn sống. Ba người này, một là Cổ Ung, hai người khác chính là hai người trước mắt.

Cổ Ung đã hạ quyết tâm, người khác không dám cãi.

Sau đó, Cổ Ung ly khai Tỏa Long Các, một thân một mình tiến về Kiếm Nhận Sơn.

Thanh Hồ Đảo, Kiếm Nhận Sơn. Đây chính là đại cấm địa của Thanh Hồ Đảo. Cho dù là đệ tử hạch tâm cũng không được phép bước lên Kiếm Nhận Sơn. Phàm người nào vi phạm, tất sẽ bị hủy võ công, trục xuất khỏi Thanh Hồ Đảo. Người đủ tư cách tiến vào Kiếm Nhận Sơn cũng chỉ có chấp pháp trưởng lão và đảo chủ.

Cổ Ung mặc trường bào màu vàng đất, đi từng bước một trên sơn đạo.

Khuôn mặt hắn lạnh như băng.

Hồi lâu sau...

Cổ Ung đi tới đỉnh Kiếm Nhận Sơn. Trên đỉnh núi, ngoại trừ một ngôi nhà đá, không còn bất kỳ kiến trúc gì khác. Nhà đá này bị lưới nhện dăng đầy từ rất lâu, rõ ràng từ lâu không có ai ở lại. Phía trước nhà đá có một tượng đá hình người, điêu khắc sinh động như người sống.

Cổ Ung đi tới bên cạnh tượng đá, rồi 'phịch' một tiếng quỳ xuống, cúi đầu:

- Sư tổ, Ung nhi có tội!

- Rắc rắc...

Tầng ngoài tượng đá đột nhiên vỡ ra một vết nứt. Rồi lập tức tan thành từng mảnh. Một cơn gió thổi qua, những mảnh đá vỡ đều bị cuốn đi, lộ ra một bóng người áo đen đang khoanh chân ngồi đó. Mắt lão vẫn nhắm, tóc hoàn toàn bạc trắng, khuôn mặt tựa như tượng đá điêu khắc, không lộ vẻ gì.

- Quấy rầy sư tổ tĩnh tu rồi.

Cổ Ung quì xuống nói.

Cổ Ung biết... Thiên Nhãn Kiếm Thánh này, cũng chính là Hạt

Tử Kiếm Thánh, trường kỳ tĩnh tu, không uống một giọt nước, cũng không cần ăn bất kỳ thứ gì.

Hạt Tử Kiếm Thánh một thân hắc y ngồi đó, cả bầu trời tựa như đều tối đi theo lão.

Trước mặt Hạt Tử Kiếm Thánh, Cổ Ung có loại cảm giác đối diện với cả thiên địa!

- Ung nhi, là chuyện ở Đại Duyên Sơn à?

Hạt Tử Kiếm Thánh nhắm mắt lạnh lùng hỏi.

- Vâng.

Cổ Ung nói trầm trầm:

- Lúc trước, sư đệ hẳn đã đem tin tức báo với sư tổ, nhưng mấy ngày hôm trước sư tổ cũng không đáp. Ung nhi biết, ý của sư tổ là không muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Lúc ở Đại Duyên Sơn, Cổ Ung từng ra lệnh cho người mang tin tức về Thanh Hồ Đảo, báo cho Thái thượng trưởng lão biết.

Lần đó, Hạt Tử Kiếm Thánh không hề để ý tới.

Cổ Ung lập tức hiểu ra, Thái thượng trưởng lão không muốn hao tổn nguyên khí của Thanh Hồ Đảo nữa. Dù sao, Thanh Hồ Đảo cũng không phải là Thanh Hồ Đảo của Cổ Ung, mà là nhờ biết bao nhiêu đệ tử hao tổn tâm huyết mới lập nên được Thanh Hồ Đảo ngày nay!

- Chết bao nhiêu chấp pháp trưởng lão rồi?

Hạt Tử Kiếm thánh lạnh lùng hỏi.

- Mười hai! - Cổ Ung cảm thấy thê thảm.

- Đem toàn bộ quá trình kể lại cho ta xem nào!

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh tựa như lợi kiếm đâm vào tim Cổ Ung. Trong lòng Cổ Ung cảm thấy run lên.

Hắn tuy nói là tông chủ... Nhưng trên thực tế, cả Thanh Hồ Đảo vẫn do vị Thái thượng trưởng lão ít ly khai khỏi Kiếm Nhận Sơn này làm chủ!

Lúc này Cổ Ung rất cung kính, đem tất cả sự tình từ đầu tới đuôi kể lại.

- Sự tình là như vậy đó!

Cổ Ung cung kính.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 2

Không Chết?

Hạt Tử Kiếm Thánh trầm mặc, bầu không khí cực kỳ nặng nề.

- Ngươi kể tên Gia Cát Nguyên Hồng một kiếm đã chặt đứt cánh tay phải của Đan Trần, đâm trọng thương cao thủ tiên thiên kim đan của Tuyết Ưng Giáo à?

Hạt Tử Kiếm Thánh không đề cao Đằng Thanh Sơn, mà ngược lại, coi trọng Gia Cát Nguyên Hồng.

- Đúng thế.

Cổ Ung gật đầu.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ nhẹ một tiếng:

- Gia Cát Nguyên Hồng này ít lộ diện hơn ngươi. Từ khi các ngươi còn thanh niên, Gia Cát Nguyên Hồng lúc nào cũng vượt lên trên ngươi một bậc. Ngươi và hắn một người là đảo chủ, một người là tông chủ. Ngươi là đảo chủ Thanh Hồ Đảo ta! Ngươi đứng thứ bảy Thiên Bảng, còn Gia Cát Nguyên Hồng đứng thứ sáu Thiên Bảng. Mấy năm qua... lúc này Gia Cát Nguyên Hồng chỉ dùng một kiếm là đạt tới cảnh giới như thế. Hiển nhiên thực lực hắn tiến bộ rất nhiều. Ta phỏng chừng hắn chỉ cách mức "thần dung thiên địa, chân nguyên vô tận" một chút thôi. Một khi đạt tới "thần dung thiên địa, chân nguyên vô tận", Gia Cát Nguyên Hồng đã có thể là cao thủ hư cảnh rồi! Cổ Ung, chênh lệch giữa ngươi và hắn

chẳng những không ít đi, mà ngược lại, càng lớn hơn.

Cổ Ung gục đầu xuống, không dám lên tiếng.

- Một kiếm mà được như vậy, hẳn là Gia Cát Nguyên Hồng có thể được xếp thứ hai, thứ ba trên Thiên Bảng rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh thở dài, nói tiếp:

- Còn nữa, lần này không biết ngươi có phát hiện ra sự đặc thù của tên Ô Hầu không? Theo ta phỏng chừng, hẳn hẳn đã đột phá bước cuối cùng, đạt tới hư cảnh rồi mới đúng.

Trong mắt Hạt Tử Kiếm Thánh...

Hư cảnh mới là sức mạnh có thể quyết định thiên hạ! Còn tiên thiên cường giả, chỉ là dự bị cho hư cảnh. Trong tông phái, càng nhiều tiên thiên cường giả thi xác xuất sinh ra cường giả hư cảnh sẽ càng cao.

- Thực lực của Ô Hầu mặc dù đáng sợ, nhưng còn chưa tới mức mượn được lực thiên địa.

Cổ Ung đáp.

- Ô Hầu này...

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu, không đồng ý:

- Dù ta chưa gặp hắn, nhưng căn cứ vào những tin tức mà ta nghe được, có thể phán đoán ba mươi năm trước hắn cũng phải vượt giới hạn cuối cùng rồi. Với thiên phú hắn... Cũng phải đạt tới hư cảnh mới đúng.

Mặc dù mắt mù, nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh lại tựa hồ có thể thấy được vẻ mặt Cổ Ung:

- Ung nhi, ngươi còn có chuyện gì muốn nói phải không?

Cổ Ung gật đầu thưa:

- Có. Con muốn thoái vị! Để sư đệ hoặc Đại sư huynh kế nhiệm vị trí đảo chủ.

- Thoái vị cũng tốt!

Hạt Tử Kiếm Thánh đồng ý:

- Mấy ngày tới, ngươi chọn một ngày lành, thoái vị. Để Thiết Phiền sư đệ của ngươi kế nhiệm chức đảo chủ. Tính tình của hắn mà kế nhiệm chức đảo chủ sẽ coi như được tôi luyện một phen, cũng có ích cho việc tu luyện của hắn - Vâng!

Cổ Ung lập tức hỏi, vẻ thấp thỏm:

- Sư tổ, còn Đằng Thanh Sơn...

- Đương nhiên phải giải quyết Đằng Thanh Sơn. Nhưng, đây là việc nhỏ.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng đáp.

- Lần này tổn thất chín chấp pháp trưởng lão, Đan Thần lại cụt tay. Thanh Hồ Đảo ta tổn thất quá lớn... Ung nhi! Ngươi thoái vị xong, làm người chèo thuyền cho Thanh Hồ. Người chèo thuyền mỗi ngày, buổi tối tới Kiếm Nhận Sơn của ta tu luyện.

- Người chèo thuyền...

Cổ Ung rùng mình.

- Hừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ nhẹ một tiếng, cả thiên địa đều như run lên:

- Ung nhi, lúc trước ngươi chưa làm chức đảo chủ, mặc dù

cũng có khí phách dũng mãnh, nhưng không như bây giờ... ngươi đã bị quyền lực che mắt rồi. Chức Đảo chủ là hư! Có thể đạt tới hư cảnh, lợi dụng lực thiên địa, lúc này mới thật sự là cường giả.

Cổ Ung nhớ lại những gì trải qua những năm gần đây, không khỏi run người.

Mấy năm nay, hắn đều suy nghĩ làm sao để Thanh Hồ Đảo mạnh hơn, làm thế nào diệt Thiết Y Môn, Quy Nguyên Tông vân vân. Tâm tình hoàn toàn biến đổi... còn Gia Cát Nguyên Hồng của Quy Nguyên Tông lại rất ít lộ diện. Vốn hai người thực lực tương đương, chênh lệch không lớn. Nhưng bây giờ... lại chênh lệch không nhỏ rồi.

Cổ Ung không khỏi sợ hãi.

Nếu tiếp tục như vậy hơn mười năm nữa, chỉ sợ Gia Cát Nguyên Hồng một chiêu có thể giết hắn rồi.

- Vâng, thoái vị xong, Ung nhi cam tâm làm người chèo thuyền.

Cổ Ung cung kính đáp. Hắn phải chuẩn bị cho tốt... Sáp sẵn một cái mặt nạ da người, đeo mặt nạ da người vào rôi mới làm thuyền phu.

- Ừm.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Làm người chèo thuyền, ngươi từ chức vị đảo chủ cao cao tại thượng, trở thành một người thuộc tầng lớp chót... Có lẽ, ngươi sẽ nhận thức được rất nhiều điều. Ta biết, với tính tình của ngươi, nhất định ngươi sẽ giả trang. Đến ngày nào ngươi có thể không cần phải giả trang, dùng gương mặt thật mà làm người chèo thuyền, đến lúc đó ngươi còn có hy vọng đuổi kịp Gia Cát Nguyên Hồng. Mới có hy vọng một ngày nào đó đạt tới hư cảnh!

- Dạ.

Cổ Ung đáp.

Bảo Cổ Ung dùng diện mạo thật làm người chèo thuyền à? Thà giết hắn còn hơn.

- Ngươi đi đi, ta sẽ cho Thiết Phiền sư đệ của ngươi giải quyết việc về Đằng Thanh Sơn.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng ra lệnh.

Cổ Ung lập tức thối lui.

...

Ngày mười hai tháng mười một, đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung thoái vị, để "Thiết Phiền" là một cường giả tiên thiên kim đan năm nay gần năm mươi mốt tuổi kế vị, trở thành tân đảo chủ Thanh Hồ Đảo. Cũng từ ngày này, Cổ Ung che dấu thân phận, đeo mặt nạ da người, làm công việc bình thường nhất: người đưa thuyền trên Thanh Hồ!

******

Giang Ninh quận thành, Quy Nguyên Tông.

Bên trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng Gia Cát Nguyên Hồng một bộ áo bào trắng, đi chân trần, cầm một cây bút trong tay, vẽ vào tấm giấy trải rộng trên bàn vẽ. Vẻ mặt ông rất bình tĩnh, hai mắt lặng lẽ nhìn bức họa trước mắt, họa bút trong tay thỉnh thoảng quệt xuống, tâm thần tựa như hoàn toàn đắm chìm vào bức họa. Đây là một bức tranh "người độc hành trong tuyết".

Trong vùng tuyết mênh mông, trên mặt tuyết có những dấu vết hỗn độn, còn có một thi thể. Xa xa, duy nhất có một người độc hành đang đi tới.

Một không khí xơ xác tiêu điều từ bức họa phả ra ngoài.

Đột nhiên, ông ngừng bút!

Gia Cát Nguyên Hồng để họa bút sang một bên, rồi cười lớn. Nụ cười có vẻ rất bi thương.

- Cha!

Một tiếng gọi vang lên.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn ra, người vừa tới chính là nhi tử Gia Cát Vân.

- Cha, Thanh Sơn sư huynh không chết, không chết!!!

Gia Cát Vân nói ngay.

Cặp mắt Gia Cát Nguyên Hồng sáng lên.

Mấy hôm nay, tâm tình Gia Cát Nguyên Hồng luôn luôn không ổn định. Cái chết của con gái, sinh tử của Đằng Thanh Sơn chưa rõ, tất cả đều làm lão cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng làm một tông chủ... lão không thể có biểu hiện quá rõ ràng. Lão chỉ có thể đặt tất cả lo lắng vào lòng.

- Sao ngươi biết?

Gia Cát Nguyên Hồng vội hỏi.

- Đây này!

Gia Cát Vân đưa ra một cuộn mật tín, - Vừa rồi con gặp nhị sư bá. Nhị sư bá nói cho con biết việc này, cũng bảo con giao mật tín này cho cha. Kỳ thật cũng không tính là bí mật... Lần này Thanh Hồ Đảo treo giải thưởng này. Công văn treo giải thưởng chứng tỏ Thanh Sơn sư huynh còn chưa chết.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa thấy, trong lòng thở phào một hơi, cũng không dấu được nụ cười.

- Không chết, hay lắm!

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán một tiếng, - Thanh Sơn không chết, đây là việc làm người ta cảm thấy rất vui.

Gia Cát Nguyên Hồng tán thưởng.

- Ừm, muội muội vừa nằm xuống cũng sẽ rất cao hứng.

Gia Cát Vân thở dài.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe vậy cũng khôi phục vẻ bình tĩnh, lập tức nói:

- Đi, theo ta cùng tới thăm cha mẹ Thanh Sơn. Mấy hôm rồi, cha mẹ hắn luôn luôn lo lắng cho việc của Thanh Sơn...

- Ừm, đại nương nóng ruột đến mức phát bệnh rồi.

Gia Cát Vân cũng gật đầu:

- Bây giờ biết chắc Thanh Sơn không chết, thân thể đại nương cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Gia Cát Nguyên Hồng dẫn theo nhi tử cùng đi gặp vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm. Vì hai đỉnh "Bắc Hải Chi Linh", Gia Cát Nguyên Hồng vô cùng cảm kích và áy náy với Đằng Thanh Sơn. Bây giờ Đằng Thanh Sơn không có ở đây... tự nhiên, Gia Cát Nguyên Hồng sẽ đem tất cả bù đắp cho cha mẹ Đằng Thanh Sơn.

Hơn nữa...

Gia Cát Vân và Thanh Vũ, phỏng chừng cũng sẽ thành thân. Tương lai, cũng là thông gia, Gia Cát Nguyên Hồng quan tâm tới cha mẹ Đằng Thanh Sơn cũng là việc tự nhiên.

...

Từ Dương quận, Ổ Thành.

Một đội buôn đang di chuyển với tốc độ không nhanh, nhưng Đằng Thanh Sơn không hề sốt ruột. Bởi vì hắn biết... nếu một ngày đi được hơn một ngàn dặm, một mình một người mà liều mạng đi như thế, khẳng định sẽ khiến cho không ít người chú ý. Thanh Hồ Đảo có cứ điểm ở khắp nơi, cũng luôn luôn dò la tin tức về hắn, rất có thể sẽ phát hiện ra hắn!

Như vậy thì quá nguy hiểm!

Còn bây giờ, mặc dù tốc độ chậm nhưng lại an toàn hơn.

Đội thương nhân này cũng đã tiến vào Ổ Thành.

- Một đường đi vất vả, ê ẩm cả lưng.

Lão Trương chặc lưỡi nói:

- Cuối cùng cũng vào Ổ Thành rồi. Tần Nguy! Vào thành, chúng ta nên nghỉ ngơi thoải mái nhé.

- Không thành vấn đề, nhưng uống rượu ít một chút.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Lần trước ngươi uống rượu với ta, lúc đi đường, ngươi cưỡi ngựa không nổi, chỉ có thể nằm dài trên xe hàng, hơn nữa còn say khướt. Mấy người chúng ta, phải tiêu phí không ít khí lực mới chiếu cố được cho tên điên rượu nhà ngươi.

- Ngày đó uống vui lắm mà.

Lão Trương cười hắc hắc:

- Hơn nữa, tửu lượng của Tần Nguy ngươi cũng ghê quá,

ngươi cùng uống với ta sòng phẳng, không hề thua ta chút nào. Lão Trương ta say khướt mà ngươi vẫn tỉnh như sáo.

- Tửu lượng của lão Trương ngươi cũng bình thường thôi. Còn đòi so với Tần Nguy thì quả đúng là không biết tính.

Một hán tử đầu trọc mặt vàng ệch cười nói.

- Cổ hói, tửu lượng của ngươi chẳng lẽ tốt hơn ta à?

Lão Trương trừng mắt đáp lời.

- Ta không gây với tên điên nhà ngươi.

Hán tử đầu trọc mặt vàng cười nói.

Đằng Thanh Sơn đi chung với đám thương nhân cũng lâu nên hôm nay cũng có quan hệ không tồi chút nào với họ. Cùng đám thương nhân này dãi nắng dầm mưa, hơn nữa còn thường xuyên gặp phải cường đạo uy hiếp, kỳ thật cũng khổ sở lắm. Đừng xem những đại thương nhân sống xa xỉ làm cho người ta hâm mộ mà lầm. Đại thương nhân cũng phải đi từ tiểu thương nhân lên. Hoặc là, có người khác khổ cực làm nên cơ nghiệp rồi di sản lại cho.

- Mọi người tản ra. Lát nữa, chúng ta tụ tập ở cửa tây thành. Tới trễ, mọi người không đợi đó.

Tiếng hô hoán vang lên.

- Được được!

- Các anh em, uống rượu đi.

- Đi, lão Tam mời khách.

Thương nhân, hộ vệ lũ lượt phân tán theo từng nhóm khác nhau. Còn Đằng Thanh Sơn và bọn sáu người lão Trương cùng đi với nhau.

- Các ngươi xem kìa!

Hắc Tử bên cạnh lão Trương kêu to:

- Phía trước … phía trước có nhiều người tụ tập ở bên kia, đang làm gì thế nhỉ?

- Chà, nhiều người thật! Đi! Đến xem thử!.

Tên Cổ Hói cũng sáng mắt lên.

Tung hoành thiên hạ, thích nhất là náo nhiệt.

Đằng Thanh Sơn cũng tò mò cùng mọi người đến gần. Muốn giả mạo làm "thương nhân", phải tự thôi miên mình là một thương nhân thực thụ. Hành động và suy nghĩ đều phải giống với đám thương nhân. Đám thương nhân không thích độc hành.

- Một ngàn lượng hoàng kim?

- Mười vạn lượng hoàng kim? Huynh đệ, nhanh nhanh lên, ta nghe thấy có một ngàn lượng hoàng kim, mười vạn lượng hoàng kim gì đó.

Đám người Đằng Thanh Sơn vừa đến gần, đã phát hiện đám người đang ồn ào nhốn nháo.

- Con mẹ nó, nếu lão tử giết được Đằng Thanh Sơn, không phải vinh hoa phú quý mấy đời sao?

Thanh âm hưng phấn từ đám người phía trước vang đến, rất nhiều người cùng bu lại.

Đằng Thanh Sơn nghe ba chữ "Đằng Thanh Sơn" cũng phải nhướng mày.

Lúc này hắn cùng những đám thương nhân khác cũng ùa nhau kéo về phía đám đông, chen lấn nhau rất kịch liệt để vào được bên

trong.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 3

Treo Giải Thưởng.

Hai kẻ hộ vệ được nhóm họ thuê trông coi ngựa và hàng hóa, Đằng Thanh Sơn chen vào trong đám người.

- Đừng chen!

- Chen cái con khỉ!

Vài người bị chen chửi ầm lên.

Nhưng chửi nhiều hơn cũng vô dụng. Ngày càng nhiều người tụ tập xem náo nhiệt chen lấn vào người bên trong. Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng lách qua đám người tới tận trong cùng.

- Công văn treo giải!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy trên vách tường dán một công văn. Hai bên vách tường có hai vị binh vệ mặc áo giáp, hiển nhiên là không cho phép người phá hỏng công văn này.

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ một chút... Hắn sở trường thương pháp, quyền pháp, cùng với phi đao ám khí. Có thể dùng những viên đá làm ám khí dễ dàng giết chết cao thủ Địa Bảng.

Bây giờ, hắn đang chạy trốn. Trên người hắn hẳn là mang theo Luân Hồi thương. Cán Luân Hồi thương màu bạc, đầu thương màu đen, có tua đỏ!

Đồng thời, trên người hắn còn có một búa lớn màu đen.

Tiên thiên chân nguyên của hắn màu đỏ rực.

Kẻ này phi thường giảo hoạt âm độc. Nếu có người nào phát hiện ra một cao thủ thần bí, mang theo Luân Hồi thương hoặc là búa, chỉ cần có thể đại khái phán định là Đằng Thanh Sơn, cứ thông báo cho cứ điểm tám Đại tông phái ở Cửu Châu. Thanh Hồ Đảo ta một khi xác nhận đúng thật là Đằng Thanh Sơn, người cung cấp tin tức sẽ được thưởng một ngàn lượng hoàng kim. Nếu người nào có thể bắt hoặc là giết chết Đằng Thanh Sơn, Thanh Hồ Đảo ta thưởng cho mười vạn lượng hoàng kim cùng một quyển Thiên Cấp Bí Tịch với Phượng Dương Thành ở Thiên Nam Quận. Chỉ cần Thanh Hồ Đảo ta còn, trong vòng ba trăm dặm cảnh nội Phượng Dương Thành hoàn toàn giao cho người giết chết Đằng Thanh Sơn!

Vừa đọc tin này, Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

- Con mẹ nó. Mười vạn lượng hoàng kim.

Bên cạnh vang lên những thanh âm ồn ào.

- Ta mười đời cũng không kiếm được. Một quyển Thiên Cấp bí tịch? Còn có Phượng Dương Thành? Thanh Hồ Đảo lại còn cấp Phượng Dương Thành vĩnh viễn cho người giết chết Đằng Thanh Sơn? Vua một cõi mà!

- Nếu ta biết Đằng Thanh Sơn ở đâu, sẽ nghĩ mọi biện pháp giết cho được hắn.

- Đồ chó. Ngươi mà giết Đằng Thanh Sơn hử? Người ta thổi phù một cái là đã diệt tiểu tử ngươi rồi.

Bên cạnh mọi người đều xì xào bàn tán, thi nhau đàm luận.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn cũng tỏ ra thán phục, còn đáy lòng thì ớn lạnh.

” Thanh Hồ Đảo, thật ghê gớm! Sau này, quả thật hơi phiền toái rồi.” Đằng Thanh Sơn lo lắng, “Mười vạn lượng hoàng kim, thiên cấp bí tịch! Mấy thứ này có lẽ có lực hấp dẫn rất lớn với ai, chứ với những người thực sự là cường giả thì chẳng là cái gì. Nhưng giải thưởng cuối cùng là thưởng một tòa “Phượng Dương Thành”, hơn nữa khi nào còn Thanh Hồ Đảo, sẽ vẫn còn được giữ. Giải thưởng này đủ để hấp dẫn vài tên cao thủ tiên thiên kim đan!”

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, trên Cửu Châu Đại địa còn một vài cao thủ ẩn thế lợi hại.

Bởi vì Cửu Châu Đại địa đều bị tám Đại tông phái bá chiếm, bình thường cao thủ tiên thiên kim đan rất khó chiếm cứ địa bàn để có thể mở tông phái.

Còn Thanh Hồ Đảo lại hứa hẹn như vậy, hơn nữa là thông cáo thiên hạ, khẳng định là thật.

Đối với Thanh Hồ Đảo mà nói, Phượng Dương Thành chỉ một một phần của Dương Châu mà thôi. Thiên Nam Quận là một trong mười ba quận Dương Châu. Trong Thiên Nam Quận có một thành là “Phượng Dương Thành”, đối với Thanh Hồ Đảo thì nó có tầm quan trọng không lớn.

Nhưng... đối với người muốn khai tông lập phái, có thể hoàn toàn khống chế được một địa bàn có hai ba trăm vạn dân cư là việc nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

- Mười vạn lượng hoàng kim có thể khiến rất nhiều người bình thường điên cuồng lùng sục ta, dùng đủ loại thủ đoạn âm độc đối phó với ta.

- Còn Thiên Cấp bí tịch cũng khiến những cao thủ không có nổi bí tịch phải động tâm đối phó với ta.

- Về phần "Phượng Dương Thành", đủ để hấp dẫn một vài siêu cường giả độc lập tới đối phó ta. Có lẽ, không thể hấp dẫn tất cả siêu cường giả độc lập, nhưng ít nhất cũng có thể hấp dẫn một bộ phận.

Đằng Thanh Sơn hiểu.

Công văn treo giải thưởng này của Thanh Hồ Đảo, cũng tương đương với việc khiến cho người trong thiên hạ ùa tới bắt mình.

- Hơn nữa, một khi đại khái phán định là ta, có thể thông báo cho bất kỳ cứ điểm nào của tám Đại tông phái ở Cửu Châu?

Bảy Đại tông phái, có lẽ không xuất nhân thủ đi bắt mình, nhưng họ sẽ giúp Thanh Hồ Đảo một tay là việc rất bình thường.

Vì Đằng Thanh Sơn cố ý dẫn xuất con giao long, làm nhân mã khắp nơi đều tổn thất thảm trọng.

Các tông phái này có lẽ không đổ toàn bộ tổn thất của mình trên đầu Đằng Thanh Sơn, nhưng ít nhất cũng không có hảo cảm với Đằng Thanh Sơn!

- Mười vạn lượng vàng, thiên cấp bí tịch, còn có một thành trì, đến cả những gì chung quanh ba trăm dặm cũng quy cho hắn.

Thanh niên râu quai nón "Hắc Tử" cảm thán:

- Nếu ngày nào đó, ta có thể có được một thành trì, làm vua một cõi, ta tình nguyện sống ít đi ba mươi năm! Mười vạn lượng hoàng kim, là hoàng kim đó! Có số tiền này cưới không biết bao nhiêu vợ nữa.

- Ta muốn luyện nội kình, ta muốn giết Đằng Thanh Sơn!

Hắc Tử hét lớn.

- Hắc Tử, đừng có nằm mộng!

Lão Trương ha ha cười lớn.

- Hắc Tử, bây giờ còn chưa uống rượu mà.

Đằng Thanh Sơn cũng cười hà hà, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu... Thanh Hồ Đảo đích thật đang hận mình thấu xương! Hoặc là do mình mười bảy tuổi, chỉ dùng có một chiêu giết chết cao thủ thực lực tiên thiên thực đan, cũng làm bọn chúng lo lắng. Do đó, Thanh Hồ Đảo mới bỏ nhiều tiền vốn như thế.

Chạng vạng mấy ngày sau, đám người Đằng Thanh Sơn đi tới nơi cực bắc của Từ Dương quận, chính là "Hoa Thành".

- Hoa Thành!

Đằng Thanh Sơn nhìn cửa thành quen thuộc, vô cùng cảm thán. Năm đó đi tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, hắn cũng ở lại Hoa Thành một thời gian.

Hắc Hỏa linh quả như ở ngay trước mặt. Lần đó mình giết chết "Tư Mã Khánh", rồi mới đi tới lấy lân giáp do con Xích Lân thú lột ra.

Còn bây giờ...

Mình lại vì sợ sự trả thù của Thanh Hồ Đảo, phải thoát ly Quy Nguyên Tông, bắt đầu hành trình một mình một ngựa.

- Sáng mai, thời gian cũ, tụ tập ở cửa tây thành nhé. Không ai được đi muộn đấy. Mọi người không thể chỉ chờ một người một! Bây giờ tất cả mọi người tản ra, ai muốn uống rượu, ai muốn đánh bạc, ai muốn đi chơi kỹ viện, đều cứ thoải mái mà làm...

Tiếng hô của người tổ chức vừa vang lên, đám thương nhân và hộ vệ đều phân tán.

Bảy người nhóm Đằng Thanh Sơn cũng kéo nhau đi.

- Tần ca, đêm nay chúng ta ở Hoa Thành qua đêm. Buổi tối cũng không có việc gì, ăn uống thoải mái cho căng bụng.

Hắc Tử cười to nói.

- Buổi tối ngươi không có việc gì, nhưng buổi tối ta có thể có việc.

Lão Trương cười tủm tỉm đáp.

- Ngươi đúng là đại sắc côn, lại đi chơi kỹ viện chứ gì?

Hắc Tử cười mắng.

Lão Trương đưa mắt trao đổi một chút với tên hói đầu, rồi lập tức chế nhạo:

- Hắc Tử, tiểu tử ngươi còn nhỏ, luôn luôn không quên "A Hoa" của ngươi. Đợi sau khi ngươi và A Hoa thành thân …Thiếu phụ đã có chồng, ngươi mà chán rồi... Ngươi đã hiểu chưa.

" Đám thương nhân liều mạng này đánh bạc thì ít, đi chơi kỹ viện thì nhiều."

Bởi vì thương nhân hiểu có được bao nhiêu tiền lời, nếu vào sòng bạc thì cũng chỉ có nước đưa cho sòng bạc xài.

- Tần Nguy, đêm nay ngươi theo chúng ta nhé?

Lão Trương cười nói:

- Khó mà có được ngày như hôm nay, vừa vặn được qua đêm trong thành.

- Ta… tối hôm nay ta muốn đi mua hàng.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Không phải lúc vừa vào Hoa Thành đã thấy một hiệu trà rất lớn sao?

- Ừm, mua hàng quan trọng hơn, chúng ta sẽ không lôi kéo ngươi nữa.

...

Khi vừa gặp họ, Đằng Thanh Sơn đã đề cập tới việc mình tới Dương Châu, một là để mua hàng, hai là gặp bằng hữu. Về việc mua hàng này, những nơi bán trà khối ở Dương Châu quả không hề ít.

Có những thứ đồ vật rất hiếm và trân quý ở phương bắc, nhưng ở phía nam lại rất dễ tìm.

Cho hai hộ vệ coi hàng hóa, hơn nữa còn mua cho hai tên hộ vệ hai bầu rượu, kêu một ít thức ăn.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn và hai người bọn Hắc Tử vào tửu lâu ăn uống. Ba gã thương nhân khác đều đi chơi kỹ viện.

Bên trong tửu lâu, tiếng thảo luận ồn ào, không ít người đang bàn luận về Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ quả có nhiều người nói về Đằng Thanh Sơn nhỉ.

Hắc Tử cảm thán:

- Tất cả mọi người đều muốn phát tài, ai nấy đều mong có một thành trì.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Nhưng, ta không dám hy vọng xa vời mà đi giết Đằng Thanh Sơn. Một quyền của người ta là đủ đập dẹp lép đầu chúng ta. Cứ nên đi theo con đường của chúng ta thôi.

- Ừm, nghĩ tới mấy thứ hư ảo này cũng vô dụng.

Hắc Tử cũng gật đầu.

Đằng Thanh Sơn nghe không biết bao nhiêu lần những cuộc thảo luận như thế này. Kỳ thật loại cảm giác nghe rất nhiều người trong thiên hạ đều đang đàm luận về mình, cũng rất kỳ lạ.

- Tần ca, xem kìa, đằng kia có phải là Đằng Thanh Sơn không?

Hắc Tử đột nhiên huých bả vai Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từ cửa tửu lâu đang đi vào ba người. Dẫn đầu là một thanh niên đẹp trai. Hắn mặc áo choàng màu đen, cầm trong tay một trường thương màu bạc tua đỏ, đầu thương cũng có màu đen. Tên thanh niên đẹp trai cầm thương vừa vào tửu lâu, hai hộ vệ phía sau cũng hộc tốc đuổi theo.

- Tiểu nhị, rượu và thức ăn!

Tên thanh niên đẹp trai hô lớn.

- Thanh trường thương đó rất giống Luân Hồi thương.

Hắc Tử thấp giọng nói:

-Niên kỷ này cũng cỡ bằng Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không kìm được phì cười.

Lại có người giả làm mình, đến cả thương cũng giả tạo khá giống.

- Ô tam công tử, ngươi nghĩ rằng, ngươi cầm một đại thương

là có thể giả bộ Đằng Thanh Sơn rồi à?

Trên bàn rượu khác, một thanh niên cao lớn mang theo hai thị nữ cười cười chỉ vào tên thanh niên cầm thương:

- Nhìn xem ngươi kìa! Đằng Thanh Sơn là món hàng bị khắp thiên hạ đuổi giết, ngươi còn mặc trang phục này, còn cố ý làm ra một cây "Luân Hồi thương"? Ha ha, ta cười chết mất thôi!

Hai thị nữ bên cạnh cũng che miệng cười.

- Bồng!

Thanh niên cầm thương vỗ mạnh bàn, trừng mắt, giận dữ chỉ tên thanh niên cao lớn:

- Mai lão nhị, ngươi câm miệng cho ta! Với người như ngươi mà cũng dám xem thường Đằng Thanh Sơn à?

- Vị "Mai lão nhị" công tử này.

Ở góc tường, một vị võ giả độc hành uống rượu cười khẩy một tiếng:

- Tên Đằng Thanh Sơn này mới mười bảy tuổi đã có thể đạt tới tiên thiên thực đan, ngàn năm qua, chưa ai so được với hắn! Nghe nói Thanh Hồ Đảo tổn thất hơn mười vị trưởng lão, kể cả trưởng lão tiên thiên kim đan, phần lớn là do Đằng Thanh Sơn! Vì thế nên Thanh Hồ Đảo mới treo giải thưởng cao như vậy... Đám thanh niên ăn chơi nhà ngươi cũng xứng xem thường người ta à?

Thanh niên cao lớn nghe thế tức giận vô cùng, hừ nhẹ một tiếng:

- Một tên phạm nhân bị khắp thiên hạ truy nã mà thôi.

- Mai lão Nhị, ngươi còn nói nhảm nữa, cẩn thận Luân Hồi thương của ta sẽ lưu lại trên người ngươi vài lỗ thủng đó.

Thanh niên cầm thương gằn giọng giận dữ, lập tức hai hộ vệ phía sau cũng đứng lên theo.

Tên Mai lão nhị, nhìn bên mình chỉ có hai thị nữ, lần này không đưa hộ vệ theo, hơi sai lầm.

...

- Tần ca, mặc dù ta cũng rất muốn giết Đằng Thanh Sơn để làm vua một cõi, nhưng ta cũng rất bội phục hắn. Hắn đã khiến cho Thanh Hồ Đảo phải treo giải thưởng lớn như vậy.

Hắc Tử cảm thán:

- Hắc Tử ta nếu cũng có thể làm cho một trong tám Đại tông phái, treo thưởng, danh truyền thiên hạ như thế, dù mai ta có phải chết, ta cũng cam tâm.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, chỉ có thể cúi đầu ăn cơm uống rượu, miệng lẩm bẩm:

- Ừm, Đằng Thanh Sơn đích xác lợi hại, ta cũng bội phục hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 4

Hiệu Trà

Trong một căn lầu.

Những người khác đang bàn luận rôm rả, thậm chí còn thảo luận về "Đẳng Thanh Sơn", còn bản thân Đẳng Thanh Sơn lại chỉ ăn cơm rất nhanh. Không bao lâu, Đẳng Thanh Sơn đã gác đôi đũa lên trên bàn - Hắc Tử! Ta phải đi hiệu trà, ngươi cứ ăn từ từ.

Đẳng Thanh Sơn đứng dậy.

- Sớm nhất cũng phải đến đêm hiệu trà mới đóng cửa. Tần ca, ngươi làm gì mà sốt ruột thế?

Hắc Tử cũng cười đứng dậy tiễn hắn. Thấy Đẳng Thanh Sơn cầm cái rương, y không khỏi ân cần nói:

- Tần ca, ta giúp ngươi trông giữ cái rương nhỏ đựng y phục này nhé. Đi tới hiệu trà còn khiêng theo cái rương mà không mệt à.

Đẳng Thanh Sơn cười thần bí:

- Cái rương của ta không thể nào rời khỏi người, người khác giữ đều làm ta lo lắng.

- À!

Hắc Tử lập tức hiểu rõ trong lòng.

Xem ra là tiền tài của Đẳng Thanh Sơn đang giấu trong rương.

...

Đẳng Thanh Sơn đội mũ nỉ, mặc áo dày, bên hông lộ ra cây loan đao, hình thể cường tráng, màu da hơi ngăm ngăm, nhìn trang phục thì nhận thấy hắn là cư dân U Yến.

Hai châu U Yến, vì lạnh khủng khiếp, nên dân phong cực kỳ hung hãn. Vì trường kỳ sống trên thảo nguyên, cùng các bộ lạc khác tranh đấu chém giết, bồi dưỡng ra tính nết người dân rất hung hãn, khiến cho người U Yến rất hào sảng, đồng thời cũng chỉ cần một lời bất hòa là có thể máu đổ thịt rơi!

Do đó, ở Cửu Châu Đại Địa, ngoại nhân bình thường đều không ai muốn trêu vào người U Yến.

Việc này cũng khiến cho một vài thương nhân, tuy không phải người U Yến, cũng cố ý trang phục thành người U Yến. Ít nhất cũng có thể lòe người khác.

- Vù. Vù...

Gió lạnh thổi qua.

Có rất nhiều đường phố ở Hoa Thành. Đẳng Thanh Sơn cầm cái rương rỗng thong dong cất bước. Lúc này, chính là lúc dùng cơm chiều, chung quanh cũng có nhiều người đang muốn vào tửu lâu ăn cơm.

Không thiếu người.

- Nhị tỷ. Đẳng Thanh Sơn thật sự có đẹp trai như tỷ nói không?

- Tiểu muội, ngươi không tin à? Mặc dù ta là đệ tử ngoại vi nhưng ta cũng được đi xem trận công khai tỷ thí của Đẳng thống

lĩnh... Chậc chậc, không phải như một vài quân nhân rất xấu xí, hắn rất thanh tú. Nhưng thương pháp của hắn thật sự là ...! Liên tiếp vài thương đã đánh Tang Phong thống lĩnh rơi đài. Ở trong Quy Nguyên Tông, những nữ đệ tử muốn gả cho Đằng thống lĩnh có rất nhiều. Nhưng, không đến lượt chúng ta.

Bên cạnh vọng tới những thanh âm dễ nghe.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy hai nam hai nữ đang đi thẳng cùng một hướng với mình, người vừa nói chuyện mặc áo lông cừu màu đỏ. "Nàng là người Quy Nguyên Tông à?"

- Hiểu Liên! Anh chàng Đằng Thanh Sơn bây giờ bị khắp thiên hạ đuổi giết, tựa như chó nhà tang. Ngươi còn muốn gả cho Đằng Thanh Sơn nữa không?

Phía sau nàng, một thanh niên cẩm y cười nhạt, hỏi.

- Nói gì thế?

Thiếu nữ áo lông cừu màu đỏ nhướng mày:

- Đằng thống lĩnh bị Thanh Hồ Đảo đuổi giết khắp thiên hạ, là bởi vì không ít chấp pháp trưởng lão của Thanh Hồ Đảo chết trên tay Đằng thống lĩnh... Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông ta vốn là cừu địch. Đằng thống lĩnh làm như vậy là lập công lớn! Huống chi, lướt mắt nhìn khắp thiên hạ, có bao nhiêu người đáng giá để Thanh Hồ Đảo làm như thế? Hoa đại thiếu gia, nếu ngươi có thể đạt tới một phần thành tựu của Đằng thống lĩnh, đừng nói là gả cho ngươi, chính là làm thiếp cho ngươi ta cũng đáp ứng. Không có bổn sự, đừng có nói linh tinh!

Một nam tử mày rậm mắt to khác nở nụ cười:

- Hoa huynh, thấy chưa? Hiểu Liên là người của Quy Nguyên Tông, rất không thích nghe người khác nói xấu về Đằng Thanh

Sơn.

Thiếu niên cẩm y chỉ có thể cười khổ, xin lỗi:

- Hiểu Liên, ta sai rồi, đi thôi! Thành tựu một phần à? Đời này ta có thể đạt tới tiên thiên đã là thoả mãn lắm rồi.

Chẳng mấy chốc, hai nam hai nữ đã vào một đại tửu lâu.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng thấy cảm động: “Ít nhất các đệ tử Quy Nguyên Tông cũng không coi ta là phản đồ!"

Bây giờ thì chẳng ai không hiểu.

Từ rất nhiều việc, tất cả mọi người có thể đoán ra không ít. Ở Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn chẳng những không phải là phản đồ, ngược lại còn khiến cho rất nhiều đệ tử Quy Nguyên Tông càng tôn sùng, kính nể hắn hơn.

...

Đi được một hồi lâu, Đằng Thanh Sơn mới đến hiệu trà Thanh Dương.

Bốn chữ “Hiệu Trà Thanh Dương” được viết bằng vàng trên bức hoành phi ở trên cửa chính. Cửa chính hiệu trà có bốn gã hộ vệ đang đứng canh, Đằng Thanh Sơn đi thẳng vào.

Một hộ vệ đưa tay cản:

- Hiệu trà Thanh Dương chúng ta không bán trà lẻ. Muốn mua trà, ngươi tới tiệm trà phía trước đi.

- Ta là thương nhân đến từ Yến Châu.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng. Khẩu âm U Yến làm tên hộ vệ lập tức buông tay, cười cười:

- À! Ra là đến từ Yến Châu xa vạn dặm. Hiệu trà Thanh Dương chúng ta có nhiều loại trà khối tốt, xin… xin mời!

Tên hộ vệ lập tức đi trước dẫn đường.

Có thể từ cực bắc Yến Châu tới đây, khẳng định là làm ăn lớn. Không ai đi đi về về gần hai vạn dặm đường chỉ để mua ít hàng hoá.

Loại hiệu trà cỡ lớn như thế này, bình thường chỉ làm làm ăn với những nhà buôn cỡ lớn.

- Chu sư phụ, vị này là thương nhân đến từ Yến Châu.

Tên hộ vệ dẫn Đằng Thanh Sơn tới một đại sảnh, bên trong có một lão già mặc áo lông cừu màu đen rất mắc tiền.

Bước ra nghênh đón, lão già chắp tay cười:

- Lão hủ họ Chu, không biết huynh đệ là …?

- Tần, Tần Nguy!

Đằng Thanh Sơn nói hoàn toàn theo khẩu âm U Yến.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn sở dĩ có thể dễ dàng nói khẩu âm U Yến, là vì khẩu âm U Yến trên thực tế là khẩu âm của khu vực đông bắc ở thế giới hiện đại kiếp trước.

Ngoài ra, đã là sát thủ, hắn cũng được huấn luyện qua về phương ngôn. Do đó... bây giờ Đằng Thanh Sơn giả giọng rất dễ dàng.

- Tần huynh đệ, mời ngồi!

Tên Chu sư phụ và Đằng Thanh Sơn cùng ngồi xuống. Lúc này, thị nữ cũng bưng khay đi lên, đặt hai chén trà trước mặt Đằng Thanh Sơn và Chu sư phụ.

- Mời uống trà!

Chu sư phụ mỉm cười mời.

Đằng Thanh Sơn nâng chén lên, khẽ uống một ngụm:

- Lưu lại hương trên môi, màu sắc đỏ vàng sáng ngời, quả là trà tốt.

- Tần huynh đệ cũng rành đạo uống trà nhỉ!

Chu sư phụ cười, tán thưởng.

- Cũng phải hiểu biết để kiếm cơm ăn, không hiểu chút gì làm sao buôn bán được? Chu sư phụ, không biết hiệu trà Thanh Dương của các ngươi có bao nhiêu trà khối?

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- À, không biết, Tần huynh đệ muốn phẩm cấp nào?

Chu sư phụ trở nên nghiêm túc:

- Hiệu trà Thanh Dương chúng ta bán trà khối chủ yếu phân làm năm phẩm cấp. Mỗi phẩm cấp cũng chênh lệch về giá rất lớn. Phẩm cấp thấp nhất là một vài những thứ rễ trà vứt đi, được sấy ở nhiệt độ cao. Trà khối đó rất thường, một vài người bình dân thường xuyên uống, còn lên cao hơn nữa, giá sẽ cao hơn. Như trà khối tam phẩm, một cân trà khối cũng phải hết năm sáu lạng. Trà khối nhị khối, một cân cũng đại khái mười hai mười ba lượng bạc. Do chủng loại trà khác nhau, nên cũng có sai biệt tinh tế! Về phần loại nhất phẩm trà khối, một cân trà khối phải tới năm mươi lượng bạc.

Đằng Thanh Sơn nghe thế tán thưởng:

- Nhất phẩm trà khối còn đáng giá hơn cả bạc nhỉ!

Một cân nhất phẩm trà khối giá năm mươi lượng bạc, chính là năm cân bạc!

- Trà khối quý nhất cũng phải gần trăm lượng bạc một cân, nếu là một vài loại trà đặc chế, quả còn quí hơn cả vàng.

Chu sư phụ cười nói:

- Nhưng, trà này có số lượng cực nhỏ. Hiệu trà chúng ta hàng năm cũng chỉ tìm được một phần nhỏ, trà tốt nhất đại bộ phận đều được một vài đại nhân vật đem đi rồi.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Một vài trà cực trân quý, một lượng trà có giá trị trên mười lượng hoàng kim cũng có! Nhưng, cấp độ trà này thì không đủ để nén thành trà khối.

- Trà khối nhị phẩm!

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Trà khối nhị phẩm đối với các bộ lạc thảo nguyên đã là tốt lắm rồi... Hàng hóa quá nhiều, vận chuyển phiền toái lắm.

Mua trà khối dễ, nhưng vận chuyển phiền toái. Do đó giới buôn chuyến bình thường sẽ mua loại trà khối quý vừa vừa.

- À, Tần huynh chuẩn bị buôn tới thảo nguyên à?

Chu sư phụ hơi thán phục:

- Nơi đó rất loạn lạc đó.

- Vốn chính là đầu đeo ở lưng quần để kiếm tiền.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, hỏi nhỏ:

- Ngươi có mấy loại trà khối nhị phẩm?

- Hiện cửa hiệu có ba loại nhị phẩm trà khối. Nếu ngươi cần mua đem tới đại thảo nguyên, với sở thích của người thảo nguyên, ta thấy ngươi chọn Tử Nha Trà Khối trong số trà khối nhị phẩm là tốt nhất! Người thảo nguyên thích nhất loại Tử Nha Trà Khối này.

Chu sư phụ chân thành đề nghị.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Ừm, Tử Nha Trà Khối này ngươi ra giá như thế nào? Một cân giá bao nhiêu?

- Một cân, mười ba lượng bạc!

Chu sư phụ đáp.

- Chu sư phụ! Ở trà điếm bình thường bên ngoài cũng chẳng đắt hơn giá ngươi vừa báo bao nhiêu, nói giá thật một chút đi!

Đằng Thanh Sơn cười lớn:

- Hơn nữa, ta mua nhiều hàng, mọi người ai cũng có lời chút đỉnh.

- Ngươi mua bao nhiêu?

Chu sư phụ hỏi.

- Tám trăm khối!

Đằng Thanh Sơn đáp.

Mắt Chu sư phụ rực sáng, cú làm ăn lớn đây. Bình thường giới bình dân một năm cũng chỉ kiếm được hơn mười lượng bạc. Một cân trà khối tới mười ba lượng bạc, rõ ràng dành cho người có tiền hưởng thụ. Còn tám trăm khối... cũng đích xác xem như một vụ

mua bán lớn rồi.

- Ngươi muốn giá nào?

Chu sư phụ dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn nói thẳng:

- Mười lượng bạc một khối!

- Giá này quá thấp.

Chu sư phụ liền trả lời.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Chu sư phụ, phải thấp thôi. Cả người bản địa lấy hàng này, phỏng chừng cũng không cao hơn ta bao nhiêu. Mà ta là người duy nhất mua tới tám trăm khối hàng nhị phẩm! Ta một đường tới đại thảo nguyên, chính là đùa với tính mạng. Ngươi cũng nên giúp đỡ một chút. Ta cũng muốn hỏi ngươi để mua thêm một con Xích Hỏa Mã, một ngàn lượng bạc một con! Được không?

Chu sư phụ hơi suy nghĩ, rồi lập tức cười lớn:

- Tần huynh, được rồi. Tám trăm khối trà nhị phẩm, cộng với một đầu Xích Hỏa Mã. Tổng cộng chín ngàn lượng bạc!

Kỳ thật mười lượng bạc một khối quả là hơi bèo với Chu sư phụ. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại mua con Xích Hỏa Mã. Trên đầu con Xích Hỏa Mã này họ cũng có thể lời được hai ba trăm lượng bạc. Do đó, khoản thu về cũng đáng kể lắm.

...

Trong nhà kho, hai cái rương đang mở nắp.

Chu sư phụ, Đằng Thanh Sơn, cùng với nhiều người làm trong

hiệu trà.

Đằng Thanh Sơn mở chiếc rương nhỏ xách trên tay. Trong rương là vài thứ y phục và những vật phẩm bình thường. Đằng Thanh Sơn lấy từ trong mớ y phục ra một vài tờ ngân phiếu, rồi móc trong ngực ra vài tờ ngân phiếu. Chu sư phụ không kinh ngạc gì khi thấy chuyện quái dị như vậy, thương nhân buôn bán có nhiều thủ đoạn dấu ngân phiếu lắm.

- Cái rương phụ này của ta, đặt ở một bên của cái rương to.

Đằng Thanh Sơn bỏ cái rương nhỏ ở một bên cái rương to, sắp xếp cẩn thận, rồi nói " Tốt lắm, mọi người bỏ trà khối vào đi. Bên trái cái rương lớn này bỏ ít trà khối một chút, sau này ta sẽ bỏ quần áo vào. Bên phải cái rương to thì bỏ nhiều trà một chút.

- Dạ.

Người của hiệu trà lập tức bắt đầu bỏ từng trà khối vào. Đằng Thanh Sơn cũng tùy ý lấy ra một khối, xé bao giấy, móc ra một chút trà vụn.

- Tử Nha Trà Khối này là thứ trà rất tốt.

Chu sư phụ rất hợp tác, nhanh chóng pha trà.

Pha một ly xong, Đằng Thanh Sơn nhấm nháp một chút, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Muốn giả trang thành một thương nhân, tự nhiên từ đầu tới đuôi đều phải làm cho giống.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 5

Luyện Trên Lưng Ngựa.

Mười khối trà xếp vào một lần, rốt cục tám trăm khối trà được xếp vào hai cái rương. Do dàn đều ra, hai cái rương này cũng không phải là quá lớn, thậm chí còn không cần dùng sắt đặc chế làm đai, trông rất đơn giản. Hai cái rương được treo hai bên lưng con Xích Hỏa Mã.

Xích Hỏa Mã cùng cấp bậc với Ô Văn Mã của Quy Nguyên Tông.

Khi Hắc Giáp quân hành quân, Ô Văn Mã một thân trọng giáp, còn phải chở thêm quân sĩ một thân trọng giáp nữa, toàn bộ cộng lại cũng phải vài trăm cân. Ô Văn Mã vẫn có thể chạy như bay.

Con Xích Hỏa Mã giá gần ngàn lượng bạc, mang hai cái rương bên lưng rất nhẹ nhàng.

- Chu sư phụ, không cần tiễn.

Đằng Thanh Sơn cười rồi chắp tay từ biệt, nhảy lên con Xích Hỏa Mã. Xích Hỏa Mã cất bước, nhẹ nhàng rời khỏi hiệu trà Thanh Dương.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, cửa tây thành Hoa Thành, sáng sớm mùa đông gió lạnh rét thấu xương, nhưng tất cả các thương nhân

và hộ vệ đều tụ tập đầy đủ tại đây.

- Người đủ rồi! Xuất phát!

Một tiếng hô to, đội ngũ mấy trăm thương nhân liền tiếp tục hành trình.

Đằng Thanh Sơn và mấy người lão Trương, Hắc Tử vẫn tiếp tục đi cùng nhau, thành một đoàn.

- Tần Nguy! Ngươi không mua nhiều trà khối lắm nhỉ?

Lão Trương đánh giá một chút hai cái rương của Đằng Thanh Sơn. Cái rương không quá lớn.

- Loại nào thế? Tam phẩm. Nhị phẩm? Hay là... nhất phẩm?

- Nhị phẩm thôi.

Đằng Thanh Sơn cũng không giấu diếm.

- Nhị phẩm sao?

Hắc Tử bên cạnh xen vào.

- Tần ca, Ngươi điên rồi! Hai cái rương như vậy cũng gần ngàn cân. Như vậy hàng hóa cũng phải gần vạn lượng bạc. Nếu có thể vận chuyển đến Yến Châu, tối thiểu có thể bán được mười vạn lượng bạc. Chậc chậc... Một chuyến cũng bằng ta buôn hai mươi chuyến. Chuyến buôn này mà có lời, phỏng chừng Tần ca sau này sẽ được hưởng phúc rồi.

Thương nhân có con mắt rất đặc biệt. Chỉ cần nhìn cái rương là có thể đoán được đại khái trọng lượng.

Đằng Thanh Sơn cưỡi Xích Hỏa Mã. Xích Hỏa Mã đi từ từ.

Tốc độ đội buôn quả là không có áp lực gì với Xích Hỏa Mã cả.

- Một đường đi tới, nếu đi theo đội buôn, quả là khá an toàn. Nhưng phải nộp không ít bạc. Đi lại như thế này, ta tối thiểu cũng mất hai vạn lượng bạc, hơn nữa còn bỏ tiền mua hàng hóa nữa, cộng lại cũng phải ba vạn lượng. Ta hao phí một năm để đi, xem ra lời lãi cũng không đáng kể!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói.

Tên cổ hói cũng cười hà hà:

- Muốn kiếm tiền, phải mạo hiểm.

- Trà khối này nếu buôn tới đại thảo nguyên, đảm bảo có lời to.

Lão Trương cảm thán:

- Trên đại thảo nguyên bây giờ quá loạn. Hơn nữa gặp phải mã tặc thảo nguyên, chính là muốn chạy trốn không thoát!

Đằng Thanh Sơn cũng cười cười.

Dọc theo đường đi, mọi người cũng chỉ thỉnh thoảng nói chuyện. Đại đa số đều là dưỡng thần và giữ thể lực. Đường đi rất dài làm người ta rất mệt.

- Hả?

Tai Đằng Thanh Sơn chợt máy động, rồi nhìn về xa xa phía trước, " Nơi đó có cường đạo mai phục?" Hắn không lo lắng chút nào, bởi vì... dọc theo đường đi, đoàn của hắn gặp cường đạo cũng không phải một lần hai lần. Đám thương nhân buôn bán đường xa sớm có kinh nghiệm ứng phó rồi.

Một lát sau...

- Ha ha...

Theo tiếng cười sang sảng, vô số mã tặc cầm trong tay đủ thứ cung cứng, dao bén chợt hiện thân. Còn có không ít mã tặc cầm trường thương, cùng nhau vọt tới.

Trên quan đạo hình thành một thế trận chỉnh tề, cả một khúc đường bị chặn đứng.

Lấp tức đội ngũ thương nhân lập tức dừng lại.

“Quả không ít người, có tới cả ngàn người.” Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, trong lòng đã có phán đoán.

- Phù, lại là mã tặc!

Hắc Tử thấp giọng chửi thầm:

- Nếu không có mã tặc, lão tử mỗi lần cũng lời không ít.

Ngay lúc này, người tổ chức đội buôn cất cao giọng:

- Lam Nhị đương gia! Chúng ta cũng kiếm ăn, thỉnh cầu nhường đường, chút ngân phiếu này coi như biếu các vị uống trà.

Đồng thời, có một tên hộ vệ lập tức cầm một xấp ngân phiếu đi về thủ lĩnh đám mã tặc.

Thủ lĩnh đám mã tặc là một tráng hán mũi đeo vòng sắt. Hắn nhận ngân phiếu, lật qua lật lại một chút.

- Ngô lão đầu!

Thủ lĩnh mã tặc cười khẩy:

- Dạo này mọi người không ổn lắm! Nửa tháng trước, lão tử chết mất không ít huynh đệ. Bây giờ cả nhà già trẻ đều phải chiếu cố, do đó cần nhiều tiền... Thế nên, bây giờ phí qua đường lên giá rồi! Ở đây là năm ngàn lượng ngân phiếu... Ừm, các ngươi chỉ cần đưa thêm ba ngàn lượng ngân phiếu là ta tha các ngươi đi!

Ngay lập tức đội buôn ồn ào như cái chợ.

Số bạc này là do tất cả thương nhân góp vốn, cũng mời rất nhiều hộ vệ. Dọc đường cứ nộp tiền mãi cho đám đại mã tặc thì quả là khó khăn.

- Lam Nhị đương gia!

Người tổ chức cao giọng nói:

- Sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, các ngươi thu gắt quá, chúng ta buôn bán không còn lời nữa. Sau này mọi người cũng sợ không dám đi đường này, phỏng chừng phải đi đường vòng rồi. Như vậy... Lam Nhị đương gia, chúng ta sẽ đưa thêm một ngàn lượng bạc. Mọi người đều nhượng bộ một bước, được không? Chúng ta cũng có giao tình không phải một lần hai lần mà.

Lập tức đám hộ vệ của đội buôn đều cẩn thận đề phòng.

Thủ lĩnh mã tặc nheo mắt lại, rồi cười lạnh:

- Được, nể mặt ngươi!

Lúc này đội buôn lại đưa thêm một ngàn lượng ngân phiếu. Tên thủ lĩnh mã tặc ra lệnh một tiếng, tất cả mã tặc lập tức nhường đường. Lúc này đội buôn mới tiếp tục tiến bước.

- Lên giá, lên giá, lên giá cái đầu!

Cổ Hói thấp giọng chửi thầm:

- Họ lên giá như vậy, làm cho hàng bán của chúng ta cũng phải lên theo. Việc làm ăn của chúng ta sau này càng ngày càng khổ sở!

- Trở về cần phải thương lượng chuyện giá cả. Không lên giá thì sau này không còn cách nào làm ăn được nữa.

Lão Trương cũng nói.

Đám thương nhân này cũng chia cấp bậc.

Giống như đám buôn muối Dương Châu.

Lập nên cửa hàng lớn, luôn luôn có hàng cung cấp. Lúc đi buôn chuyến cũng không gặp phải những nguy hiểm quá lớn. Họ có rất đông hộ vệ tinh anh bảo vệ, hơn nữa đại đa số bang phái mã tặc cũng không dám trêu vào họ.

Còn đám người lẻ loi như Đằng Thanh Sơn đều thuộc loại thương nhân độc lập, giá thành vận chuyển hàng hóa cũng cao, kiếm tiền cũng ít hơn.

...

Trời trong vạn dặm.

Đằng Thanh Sơn cưỡi con Xích Hỏa Mã, cùng đội buôn tiến bước.

“Bây giờ điều ta cần làm nhất là phải đạt tới ‘Chân Ngã Chi Cảnh’, rồi đề cao tới trình độ ‘phản phác quy chân’. Chỉ cần cảnh giới có thể vượt qua tiên thiên thực đan, với sức mạnh thân thể của ta, ta không sợ tiên thiên kim đan cao thủ nữa.”

Lần này Đằng Thanh Sơn tiến về Bắc Hải xa xôi, thời gian cưỡi ngựa sẽ rất lâu.

Do đó, ngoại trừ buổi tối luyện tập Tam Thể Thức trong phòng tối ra, phần Đằng Thanh Sơn tu luyện chủ yếu nhất chính là tu luyện trên ngựa.

“Cảnh giới đề cao, kỳ thật chính là đề cao ‘Thần’!”

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ những lời của Vũ Hoàng. "Bởi vì ‘Thần’ được đề cao thì tự nhiên có thể đạt tới cảnh giới ‘Chân Ngã’, cuối cùng đạt tới cảnh giới ‘phản phác quy chân’. Trong bí

tịch, một vài người dùng phương pháp viết chữ, vẽ tranh, kỳ thật cũng đều là dưỡng thần, làm cường đại 'Thần' của mình."

Năm gần mười bảy tuổi, về mặt "Thần", hắn đã có thể đạt tới đỉnh cao "Nhập Vi" rồi.

Cả sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng cũng phải tới ba mươi tuổi, thiên tài Hạng Phàm Trần cũng mười sáu tuổi mới đạt tới tiên thiên.

Kỳ thật...

"Nói về mức độ cường đại của 'Thần', khi mình mười sáu tuổi tuyệt đối vượt qua Hạng Phàm Trần cùng tuổi.

Chỉ là nội kình mình chưa đến cực hạn, mãi mà không đột phá. Một khi đạt tới Tiên Thiên Hư Đan, cảnh giới Nhập Vi đã đạt tới đỉnh cao. Chỉ một bước là tới Chân Ngã Chi cảnh."

Đạt tới tiên thiên, khó tăng lên nhất chính là "Thần".

Còn từ khi sinh ra cho tới bây giờ, "Thần" của Đằng Thanh Sơn được đề cao với tốc độ quả là hãi nhân. Đằng Thanh Sơn cho rằng... "Thần" của kiếp trước, có thể nhập tới kiếp này. Kiếp này, hắn có thêm một phần ký ức kiếp trước.

"Sở dĩ 'Thần' của ta tăng lên nhanh, hẳn là có liên quan với Hình Ý quyền."

Đằng Thanh Sơn thầm phán đoán, "Bất luận là vẽ tranh, viết chữ hoặc các phương pháp khác, đều là tôi luyện tâm tính, làm cho tâm dung hợp với thiên địa, phù hợp với thiên địa. Như vậy... 'Thần' mới có thể tăng trưởng từ từ. Còn người bình thường, thần chẳng những không tăng trưởng, ngược lại còn không ngừng bị tiêu hao."

"Khi ta luyện 'Tam Thể Thức', mỗi lần đều đắm chìm vào âm

dương tương tể, cảm giác thành một khối..."

"Hiển nhiên, đạt tới cảnh giới tông sư nội gia quyền, thể ngộ 'Tam Thể Thức', thì mức độ đề cao 'Thần' cũng sẽ rất tốt."

Vì hiểu được điểm này, Đằng Thanh Sơn mỗi buổi tối đều luyện tập Tam Thể Thức. Hắn chỉ cần tĩnh tọa nghỉ ngơi vẻn vẹn hai ba canh giờ là ổn.

"Vẽ tranh, viết chữ, du lịch khắp núi sông, sở dĩ đều có thể làm cường đại 'Thần' là vì vẽ tranh, viết chữ, nếu đạt tới cảnh giới cao thâm, đều có thể cả người đầu nhập vào đó, tâm linh phù hợp với thiên địa. Còn vào Nam ra Bắc, xem núi cao, xem sông suối, cũng sẽ khiến cho tâm linh con người máy động, tâm linh dung nhập vào thiên địa..."

"Nói đúng ra, vô luận vẽ tranh, viết chữ, đánh đàn, ca hát vân vân, đạt tới cảnh giới cao thâm, hẳn đều có thể phù hợp với thiên địa, làm cho 'Thần' trở nên càng ngày càng mạnh."

"Vậy, cưỡi ngựa, đạt tới cảnh giới cao thâm, cũng có thể làm cho 'Thần' trở nên cường đại!"

Theo Đằng Thanh Sơn, vạn pháp đều tương thông!

Tăng cường "Thần" không phụ thuộc ở phương pháp mà quan trọng là nó có thích hợp hay không.

Tỷ như "Tam Thể Thức", cho dù muốn giảng cho đám tiên thiên kim đan Gia Cát Nguyên Hồng, Cổ Ung, thì những người này lại không biết gì về nội gia quyền. Tam Thể Thức nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng những cường giả khác căn bản không thể nhận thức được ý cảnh ẩn chứa trong đó.

Còn vẽ tranh... Gia Cát Nguyên Hồng có thể dựa vào nó mà cường đại "Thần" của mình. Đối với Gia Cát Nguyên Hồng, đó là phương pháp tốt. Nhưng đối với Đằng Thanh Sơn, căn bản "vẽ

tranh" là vô dụng.

Do đó, cường đại "Thần", không có biện pháp tốt nhất, chỉ phương pháp thích hợp nhất.

"Tam Thể Thức" cũng rất thích hợp với Đằng Thanh Sơn.

Nên bây giờ Đằng Thanh Sơn cũng cố gắng nghiên cứu cách tu luyện trên lưng ngựa! Từ khi gia nhập đội buôn, Đằng Thanh Sơn vẫn suy nghĩ không ngừng... mãi tới bây giờ, đã suy nghĩ nửa tháng rồi:

"Cưỡi ngựa cách nào để tâm linh dung hợp với thiên địa hơn..."

Đằng Thanh Sơn cưỡi ngựa, có thể nói là "Nhân mã hợp nhất". Toàn thân cơ bắp của hắn và thớt ngựa đều hoàn toàn phù hợp, có vẻ rất hoàn mỹ. Cho dù như thế, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ thỉnh thoảng mới có thể bất chợt nắm bắt được luồng ý cảnh kia.

Tích tắc! Tích tắc!

Xích Hỏa Mã chầm chậm bước đi, Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng ngựa, người và ngựa tựa như một khối.

- Xác chết!

- Nhiều xác chết quá!

- Ở đây không ít người chết.

Cả đội buôn đột nhiên huyên náo.

- Tần ca! Nhanh! Chúng ta đến xem thử có chuyện gì?

Hắc Tử hô.

Đằng Thanh Sơn đang trong trạng thái "Nhân mã hợp nhất" ồ

lên một tiếng, như một phản xạ có điều kiện, cơ bắp chân chợt có một chấn động truyền lại, Xích Hỏa Mã lập tức tăng tốc.

“Vừa rồi ta làm gì?” Đột nhiên Đằng Thanh Sơn bừng tỉnh.

“Đúng, là loại cảm giác này! Chính là loại này!”

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ vẻ kinh hỉ. Hao phí gần nửa tháng, với sự khống chế thân thể của nội gia quyền tông sư, luôn luôn bảo trì nhân mã hợp nhất, rốt cục hắn đã tiến gần đến biên giới phương pháp tu luyện trên lưng ngựa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 6

Kỹ Tiến Hồ Đạo.

Trên đường, đội buôn nhìn đống xác chết, xì xào bàn tán.

- Nhìn bộ dạng, những người này đều là mã tặc. Chúng đều bị một đao giết chết!

Đám hộ vệ có kinh nghiệm vừa nhìn thi thể lập tức quay sang đám thương nhân chung quanh báo:

- Ba mươi bảy mã tặc, toàn bộ một đao mất mạng. Nhìn dấu vết là cùng một đao, kẻ giết người hẳn chỉ là một người!

Đằng Thanh Sơn cũng lướt mắt nhìn, cũng nghĩ giống như tên hộ vệ đó.

- Chết là đúng. Mã tặc ham ăn biếng làm, chỉ muốn cướp giật, bắt người, cướp của. Đụng phải đồ cứng cựa rồi.

Hắc Tử mắng. Đám thương nhân luôn luôn đối lập với mã tặc. Trong mắt cường đạo mã tặc, đám thương nhân chính là dê béo.

- Người này có đao pháp thật lợi hại, một địch ba mươi bảy, mà đều một đao là lấy một mạng. Sợ là có thực lực Địa Bảng, nếu người đó tới hộ vệ đội buôn chúng ta thì quả quá tốt.

Lão Trương cảm thán.

Phía trước vang đến tiếng kêu gọi:

- Đi nhanh lên!

Đám thương nhân bu vào xem náo nhiệt cũng lập tức nhanh chóng lên ngựa, lại tiếp tục hành trình.

Đội buôn thẳng tiến, còn Đằng Thanh Sơn cưỡi Xích Hỏa Mã, cảm giác như về lại nhà xưa.

“Hồi xưa, nếu ta muốn ngựa tăng tốc, ta phải thúc vào bụng ngựa. Còn vừa rồi cảm giác này... Dường như, Xích Hỏa Mã chính là một bộ phận của thân thể ta.”

Tỷ như nếu một người phải đi, sẽ có một lực lượng rất tự nhiên từ eo truyền xuống tới đùi, chân, đẩy thân thể đi từng bước một.

Rất tự nhiên!

Vừa rồi cũng rất tự nhiên, sức mạnh từ cơ bắp của Đằng Thanh Sơn truyền vào Xích Hỏa Mã, làm cho Xích Hỏa Mã tiến bước nhanh hơn.

“Chính là loại cảm giác này, lúc trước Nhân mã hợp nhất, chính là thuật khống chế ngựa hoàn mỹ. Còn điều ta muốn tu luyện trên ngựa không phải là khống chế, mà là... con chiến mã này phải trở thành một bộ phận thân thể ta. Tâm niệm vừa động lập tức có thể tự nhiên khống chế, giống như một phản xạ có điều kiện!”

...

Đằng Thanh Sơn đắm chìm vào việc làm như thế nào có thể dựa theo Hình Ý mà khống chế chiến mã. Theo thời gian trôi qua, kỹ xảo của Đằng Thanh Sơn cũng tăng lên.

Đằng Thanh Sơn từ từ tiến vào một loại cảnh giới khó lường.

Tựa hồ cả người hắn biến thành một con ngựa. Trong lúc không ngừng đi tới, hắn cảm thụ được bốn cái chân, thậm chí còn từ bốn chân cảm nhận được thiên địa chung quanh. Loại cảnh giới kết hợp tất cả mọi thứ này làm cho Đằng Thanh Sơn thấy mê say. Hắn có cảm giác rất giống như khi luyện tập Tam Thể Thức.

Mặc dù không rõ ràng như Tam Thể Thức, nhưng loại trạng thái đắm chìm này bây giờ cũng không phải lúc có lúc không nữa.

- Dừng!

Tiếng hô to vang lên.

Lập tức mọi thớt ngựa trong đội buôn có lắm ngựa này đều nhất nhất dừng lại. Đằng Thanh Sơn cũng dừng lại rất tự nhiên, sau đó hắn mở mắt, rạng rỡ cười, thấp giọng lẩm bẩm: "Kỹ Tiến Hồ Đạo! Kỹ Tiến Hồ Đạo! Nguyên lai là như thế... ta đã sớm đạt đến Đạo, nhưng lại ngây thơ không biết."

(Kỹ Tiến Hồ Đạo: Đạt đạo khi kỹ thuật phát triển.)

Rốt cục Đằng Thanh Sơn đã hiểu: Do đâu mà việc vẽ tranh, viết chữ, và việc hắn luyện Tam Thể Thức đều có thể làm cho tâm linh phù hợp với bản thể thiên địa đích thực.

Bản chất sự việc chính là "Kỹ Tiến Hồ Đạo"!

Khi tài nghệ đã tinh diệu tới đỉnh cao, tỷ như chuyện "Bào Đinh mổ bò" (*) trong lịch sử kiếp trước. Trong mắt vị đồ tể mổ bò, một con bò đã không phải là con bò mà là khung xương và nhiều bộ phận thân thể. Hắn có thể rất dễ dàng xẻ một con bò thành từng mảnh. Hắn không cần suy nghĩ dùng khí lực ra sao, kích cỡ đao, xuống tay ở đâu vân vân! Bởi vì, tất cả đều thuận theo tự nhiên, đều là nước chảy mây trôi cả. Khi vào tay hắn, việc mổ bò đã trở thành Đạo.

Tài nghệ không ngừng nâng cao, tiến bộ hơn nữa chính là Đạo rồi. Kỹ Tiến Hồ Đạo!

Vẽ tranh, tối thiểu phải có cơ sở đầu tiên về vẽ tranh. Sau đó tài nghệ càng ngày càng cao. Về sau, thậm chí việc vẽ tranh còn không cần chú ý tới "bút vẽ, giấy mực" nữa, chỉ cần tâm linh đắm chìm vào đó, là có thể dựa vào việc vẽ tranh, đem phẫn nộ, mừng rỡ hoặc đau thương trong tâm linh, qua bút vẽ mà họa nên. Tới cảnh giới như thế, đã là Đạo rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng như thế!

Từ mười hai thức Hình Ý, tới ngũ hành quyền, rồi tới Tam Thể Thức, kỳ thật bản thân Tam Thể Thức có chiêu thức rất đơn giản, nhưng trong nó ẩn chứa Đạo! Mười hai thức Hình Ý, ngũ hành quyền, đó là rèn luyện Kỹ. Đạt đến mức tận cùng, Ngũ Hành quyền cũng có thể ẩn chứa Đạo. Còn Tam Thể Thức, chính là bổn nguyên của Hình Ý, nó ẩn chứa Hình Ý chi đạo!

Cưỡi ngựa, cũng như thế!

Tông sư nội gia quyền có thể khống chế cơ bắp thân thể đạt tới viên mãn, cưỡi ngựa là có thể nhân mã hợp nhất rất dễ dàng nhưng phải cố ý.

Bất luận là đồ tể mổ trâu, vẽ tranh, luyện tập Tam Thể Thức, một khi đã cố ý cũng đều sẽ lạc vào hạ thừa.

Vì Đằng Thanh Sơn sớm đã hình thành cảnh giới.

Một khi ngộ ra, việc cưỡi ngựa cũng trở thành nước chảy mây trôi.

Đây là Đạo vạn pháp tương thông!

"Ha ha, may mà ta khống chế thân thể tới đỉnh cao, có thể khống chế từng cơ bắp, gân cốt, da thị. Do đó, về tài nghệ cưỡi

ngựa, ta rất dễ dàng đạt đến mức tận cùng. Chỉ cần hiểu được tầng cuối cùng, là có thể dung nhập vào thiên địa."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy thống khoái, " Như thế, ban ngày ta tu luyện trên ngựa, buổi tối luyện tập Tam Thể Thức... Như thế, sau này Thần của ta sẽ được đề cao với tốc độ kinh người."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất nóng lòng.

Không suy nghĩ nữa, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước.

Phía trước bên cạnh quan đạo, có một gia đình ba người, một dã nhân tóc dài tung bay, đi chân trần, mặc áo rách, bên hông lộ ra một chiến đao. Cũng áo quần rách nát như vậy là một phụ nữ gầy gò và một đứa con trai trông xơ xác.

- Làm hộ vệ! Cho chúng ta hộ vệ, không ai có thể địch nổi.

Phía trước vọng đến những tiếng kêu gọi.

Tên dã nhân mắt như có điện, trầm giọng nói:

- Ta làm hộ vệ cho các ngươi, một ngày mười lượng bạc!

- Mười lượng bạc một ngày? Ngươi nghĩ rằng ngươi là ai?

Không ít người bu vào.

- Mười lượng bạc, bình thường sơn dân một năm cũng chỉ kiếm được chừng đó. Ngươi một ngày đòi nhiều như vậy sao? Ha ha... Ngươi nghĩ rằng ngươi là cao thủ Địa Bảng à?

Đằng Thanh Sơn cũng rất hứng thú nhìn tên dã nhân đó. Dựa theo cảm giác của Đằng Thanh Sơn, tên dã nhân này hẳn là một cao thủ. Nhưng, vì sao lại thê thảm như vậy? Mình y nhếch nhác thì không sao, đến cả thê tử và nhi tử cũng thảm như vậy.

- Các ngươi xem ...!

Nắm tay dã nhân dứ dứ đám hộ vệ:

- Bất kỳ hộ vệ nào, nếu có ai tiếp được ta ba chiêu, ta bỏ đi ngay!

Gã vừa nói xong, đám hộ vệ ồ lên. Trong đội ngũ mấy trăm thương nhân, đám hộ vệ chiếm hơn phân nửa. Ngoại trừ một vài hộ vệ được những thương nhân mời riêng, còn có cả một đội hộ vệ lớn do đội buôn cùng nhau mời.

- Ba chiêu?

- Tên này quả mạnh miệng, hay là chỉ biết dọa người?

Cả đám ồ lên. Mặc dù đám hộ vệ đều cười, nhưng chẳng một ai tiến lên. Bởi vì mọi người biết, trên Cửu Châu Đại Địa cũng rất có thể phát sinh một nhân vật lợi hại. Bình thường họ không xuất đầu, nếu họ đã xuất đầu thì hậu quả chẳng hay ho gì.

- Hừ!

Tên dã nhân cười lạnh một tiếng, tay phải cầm lấy chuôi đao.

- Choang!

Cả đám hộ vệ chỉ miễn cưỡng thấy được một đạo hắc quang! Đến khi hắc quang tiêu tán, chiến đao tên dã nhân đã tra vào vỏ.

- Trời ơi!

Đám hộ vệ khiếp sợ nhìn, đã thấy trên mặt đất xuất hiện một cái hố một người không nhảy qua được, sâu sáu bảy trượng. Một thanh chiến đao không dài hơn bốn thước, nhưng bổ ra một hố sâu sáu bảy trượng... Hiển nhiên, tốc độ chiến đao quá nhanh, thậm chí còn sinh ra cả lưỡi khí, xé rách mặt đất.

- Cao thủ!

Đám hộ vệ nhất thời hiểu ra, lúc này đã gặp phải cao thủ lợi hại rồi.

- Mười lượng bạc một ngày, từ hôm nay trở đi, ngươi là hộ vệ của đội buôn chúng ta.

Lập tức gã tổ chức kêu ầm lên. Cao thủ như thế, một ngày mười lượng thôi à? Đến cả trăm lượng bạc chỉ sợ cũng rất khó mời được.

- Ừm.

Tên dã nhân nhìn quanh, chẳng mấy chốc hắn thấy bên cạnh Đằng Thanh Sơn có một thớt ngựa kéo xe. Hắn bèn ôm hài đồng chạy đến chiếc xe, bế hài tử đặt vào. Người phụ nữ mặc y phục rách nát cũng chạy tới, cùng ngồi lên xe kéo.

Cuối cùng, tên dã nhân nhảy lên ngựa.

Đội buôn lại một lần nữa xuất phát!

“Là một cao thủ, trong thiên hạ sao lại xuất hiện nhân vật như thế nhỉ. Chỉ riêng nói về đao pháp, hắn không hề thua kém với Lôi Thần Đao Ngô Việt mà ta thấy lúc trước.”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Người khác không thấy rõ, nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã rành mạch. Tên dã nhân này là một nhân vật lợi hại.

“Lúc nãy, trên con đường này, bọn ta phát hiện một số xác chết, có phải là do tên dã nhân này giết không?”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

“Thôi, không quan tâm nữa.”

Mặc dù tên dã nhân làm cho đám hộ vệ sợ hãi, nhưng Đằng Thanh Sơn vốn một mình có thể một chiêu giết chết cường giả tiên

thiên thực đan. Tên dã nhân chỉ làm hắn thấy hứng thú thôi.

Lại một lần nữa Đằng Thanh Sơn đắm chìm vào cảm giác cưỡi ngựa. Vừa cảm giác cả một khối hòa nhập, cả linh hồn Đằng Thanh Sơn tựa hồ như đang hoan hô.

...

Thời gian một ngày đã trôi qua.

Ở Dương Châu, Thanh Hồ.

Lúc chạng vạng, gió lạnh gầm rú, Thanh Hồ gợn sóng cuồn cuộn, nhưng vẫn có một con thuyền xé nước đi tới.

- Đan Thần, với thiên phú của ngươi, tương lai nhất định sẽ trở thành trung kiên của Thanh Hồ Đảo ta... thế mà sao ngươi lại lựa chọn xuất môn, để làm hộ pháp nhỏ nhoi ở một thành bên ngoài?

Một lão giả và một thiếu niên áo đen đang khoanh chân ngồi đối diện trên thuyền. Thiếu niên áo đen này chính là Diêm Đan Thần, người năm đó được Đằng Thanh Sơn cứu.

Lão giả nhìn đệ tử trước mắt, thầm than.

Từ sau khi đệ tử bị cửa nát nhà tan, tâm tính hắn đại biến, chuyên tâm vào việc tu luyện. Hơn nữa, thiên phú cũng cực cao. Trong quá khứ hắn không chăm chú rèn luyện vì cuốn vào việc buôn bán của gia tộc. Còn bây giờ toàn thân đầu nhập vào việc tu luyện, tốc độ đề cao cực kỳ kinh người. Hơn nữa khuôn hắn vĩnh viễn không bộc lộ điều gì, cùng với sát khí ẩn hiện trên nét mặt làm rất nhiều đệ tử cùng thế hệ hơi sợ hãi tên Diêm Đan Thần này.

- Sư phụ, tu luyện nội kình, cần có thời gian, gấp là không được. Đệ tử tu luyện ở Thanh Hồ Đảo hoặc tới Vũ Châu thành tu luyện, cũng không khác gì nhau. Hơn nữa... đẹ tử cảm giác, kiếm

pháp của đệ tử cũng đạt tới mức đột phá rồi. Đệ tử cũng nên đi nơi khác xông pha, có lẽ sẽ tốt hơn.

Diêm Đan Thần lạnh lùng đáp.

- Ờ!

Lão giả cũng gật gật đầu:

- Ngươi không được buông lỏng việc tu luyện là được rồi! Còn nữa, ngươi đi Vũ Châu, làm hộ pháp ở đó, quản lý tin tức tình báo... Gần đây cũng không có đại sự gì. Chỉ có việc đuổi giết Đằng Thanh Sơn là có điều trọng yếu. Nếu Đằng Thanh Sơn chạy trốn tới Vũ châu, ngươi phải hao phí nhiều thời gian một chút. Nhưng, Cửu Châu Đại Địa khá rộng, xác suất Đằng Thanh Sơn chạy tới Vũ Châu là không nhiều. Ngươi cứ an tâm mà tu luyện.

- Dạ.

Diêm Đan Thần gật đầu đáp.

- Ừm, Đan Thần, bây giờ tiên thiên cường giả trong đảo tổn thất không ít. Cảnh giới kiếm pháp của ngươi đã rất cao, lo cố gắng nhé, cố gắng trước ba mươi tuổi đạt tới tiên thiên!

Lão giả căn dặn.

- Dạ, sư phụ.

Diêm Đan Thần vĩnh viễn giữ bộ mặt lạnh lùng Thuyền đi vào hồ nước âm u. Rồi Diêm Đan Thần cũng ly khai Thanh Hồ Đảo, tiến về Vũ Châu, trung tâm của Cửu Châu Đại Địa.

*** Bào Đinh [1] mổ bò cho Văn Huệ Quân [2]. Lúc ra thịt, điệu bộ của tay động, của vai đưa, của chân đạp, của gối chạm, tiếng da xương lìa nhau, tiếng dao cạo cắt đều trúng cung bực, hợp với điệu múa Tang Lâm, với bài nhạc Kinh Thủ.

Văn Huệ Quân nói: "Hay thật! Nghệ thuật đến đó là cùng!"

Bào Đinh buông dao, thưa rằng: "Cái chỗ ưa thích của thần, là Đạo. Ban sơ, lúc ra thịt một con bò, chỗ mà thần chỉ thấy mà thôi, là con bò. Về sau ba năm, thần không còn thấy con bò nữa. Bấy giờ, thần không dùng con mắt để nhìn, mà dùng cái thần để xem: ngũ quan dừng lại, mà thần thì muốn đi, nương theo thiên lý. Tách các gân lớn, lùa các khớp lớn, nhân chỗ cố niên của nó mà cắt. Bắp thịt còn không xắt qua, huống chi là khớp xương to.

Người bếp thường mỗi tháng thay dao một lần, vì họ chặt. Nay con dao của thần đã dùng mười chín năm; số bò đã mổ có trên nghìn con, vậy mà dao như mới mài xong. Các khớp xương kia có kẽ hở mà lưỡi dao nầy thì mỏng. Lấy cái bề mỏng của con dao mà đưa vào chỗ kẽ, thì rộng có thừa. Vì vậy mà lưỡi dao đã dùng mười chín năm nay vẫn còn sắc như mới mài. Tuy vậy, mỗi khi gặp những chỗ gân xương sát nhau quá cảm thấy khó làm, thì thần phải nhìn kỹ, hành động chậm lại; con dao cử động một cách rất nhẹ nhàng, thế mà thịt lại đứt và rơi xuống như bùn rơi xuống đất. Bấy giờ thần cầm dao đứng yên, ngảnh nhìn bốn phía, đắc ý vì được con dao tốt, rồi đem cất nó đi…"

Văn Huệ Quân nói: "Hay biết chừng nào! Ta nghe lời nói của Bào Đinh mà hiểu được cái đạo dưỡng sinh!"

[1] Bào: là người đầu bếp. Ở đây lấy nghề làm họ. Đinh: là tên của người đầu bếp. (Theo Chu Quế Diệu dẫn Thích Văn)

[2] Văn Huệ Quân: tức là Lương Huệ Vương.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 7

Hổ Dược Quận, Tiêu Dao Cung.

Trong Vũ Châu, tuyết rơi dầy khắp nơi, trời đất một màu trắng tinh.

Bên cạnh một bãi đất hoang trên quan đạo, đội buôn Đằng Thanh Sơn đang nghỉ ngơi. Bởi vì chung quanh không có khách sạn, bọn họ chỉ có thể uống nước và ăn bánh bao lớn.

- Hát!

- Hắc!

Một bé trai đang cầm một cây mộc côn, không ngừng đập về phía trước.

Đằng Thanh Sơn, lão Trương và vài người bên cạnh, dựa vào xe kéo ăn bánh bao, đồng thời cười cười nhìn hài đồng luyện tập.

- Tiểu Hạ này thật là chăm chỉ!

Lão Trương khen ngợi.

Đằng Thanh Sơn cười, gọi:

- Tiểu Hạ, đừng luyện nữa! Trước tiên hãy nghỉ một chút. Tới đây, ăn mấy cái bánh bao nhé, ta còn có dưa muối nữa này.

- Sư phụ bảo con phải luyện một ngàn lần. Bây giờ không

luyện, buổi tối sẽ không còn thời gian để ngủ nữa.

Nam đồng vuốt cái mũi đã đỏ rực, căn bản không nghe lời đám người Đằng Thanh Sơn. Mẫu thân y chỉ ở nguyên một bên nhìn mà không nói gì. Qua một hồi lâu, khi thật sự không thể múa mộc côn được nữa, nam đồng này mới dừng lại.

- Tới đây, Hạ nhi, ngồi xuống!

Mẫu thân y lập tức xoa bóp hai tay nhi tử mình.

Ngay lúc này, tên dã nhân đã thay đổi trang phục, từ từ đi tới.

- Sư phụ!

Nam đồng lập tức đứng lên.

- Ừm. Ăn đùi gà này. Vừa nướng xong đó. Còn nóng.

Tên dã nhân xé ra một đùi gà to đưa cho nam đồng.

- Cảm ơn sư phụ!

Nam đồng kinh hỉ đáp, rồi cầm lấy đùi gà, há mồm thật to cắn vài miếng.

- Mẹ. Mẹ ăn này!

Nam đồng ăn non nửa rồi đưa cho mẫu thân.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn cảnh này. Tên dã nhân và người đàn bà, hài tử đó gia nhập vào đội buôn cũng đã mười ngày rồi. Trong vòng mười ngày, đám người Đằng Thanh Sơn cũng biết quan hệ giữa ba người. Nam đồng tên là “Đàm Hạ”. Còn người đàn bà kia thì bọn người Đằng Thanh Sơn đều gọi là “Đàm phu nhân”.

Về phần tên dã nhân, hắn có tên là “Mã Cẩm Khiếu”.

Mẹ con Đàm Hạ là người đang chạy trốn. May mà gặp được cao thủ Mã Cẩm Khiếu mới bảo tồn được tính mạng mình.

- Mã huynh đệ! Tới đây uống vài ly cho nóng người lên.

Lão Trương gọi.

Mã Cẩm Khiếu cũng cười đi tới, nhận ly rượu trong tay lão Trương, uống hai hớp:

- Ừm, rượu không tệ, thoải mái thật.

- Mã huynh đệ, đến giờ ta vẫn không hiểu... Mấy ngày hôm trước, Tiểu Hạ muốn bái ngươi làm sư phụ, ngươi lại không chịu. Ngày hôm qua, đứa nhỏ này quì cả một đêm giữa mùa đông, hơn nữa là một đêm tuyết lớn. Ta cũng cảm thấy đau lòng. Tới lúc đó, ngươi mới đồng ý. Không phải ta nhiều chuyện, chứ ngươi hành hạ đứa nhỏ này hơi quá.

Lão Trương than thở.

Thanh niên râu quai nón "Hắc Tử" bên cạnh chen lời:

- Lão Trương, cái này ngươi không đúng rồi! Cao thủ thu đồ đệ, đương nhiên phải khảo nghiệm đồ đệ cho kỹ!

Mã Cẩm Khiếu lắc đầu nói:

- Không phải, kỳ thật ta vốn không muốn thu đồ đệ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn Mã Cẩm Khiếu.

- Nhưng ta nghĩ thông rồi. Hơn nữa, ta cũng thích Tiểu Hạ.

Mã Cẩm Khiếu nhìn thoáng qua nam đồng đang đứng với mẹ, - Tiểu Hạ cũng đưa bánh cho mẹ... Kỳ thật, một đứa hài tử bảy tám

tuổi, cửa nát nhà tan, trước mặt cường đạo còn có thể đứng che trước người mẹ nó. Sau khi được ta cứu, lại vì bái sư mà có thể kiên trì như vậy... Chỉ cần nghị lực đó, cũng đủ làm đệ tử ta rồi.

Ánh mắt Mã Cẩm Khiếu nhìn Đàm Hạ hơi mờ ảo, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện khác.

" Kẻ này chắc có chuyện gì trong lòng." Đằng Thanh Sơn tiếp xúc với y trên mười ngày, nên cũng hơi hiểu một chút về Mã Cẩm Khiếu.

Ít nhất, Đằng Thanh Sơn xem ra, thực lực Mã Cẩm Khiếu phải được xếp tên trong tốp mười ở Địa Bảng!

Đằng Thanh Sơn hiểu...

Phàm có thể có tên xếp vào mười hạng đầu Địa Bảng, mỗi một người đều có nghị lực, thiên phú cực cao. Họ sở dĩ không thể bước vào tiên thiên cảnh giới, chính là không biết về đạo "dưỡng thần". Giống như cả ngày luyện kiếm luyện đạo, đối với "Thần" cũng không có gì thích hợp, ngược lại còn tiêu hao "Thần" đi.

Muốn "Thần" mạnh đạt đến cánh cửa tiên thiên là quá trình rất không dễ dàng.

...

Trong Thanh Châu, khi thì đội buôn thẳng đường đi về phía hướng bắc, khi thì về phía tây bắc, lại thêm vài ngày nữa.

Bầu trời xanh thẳm, tựa như một mảnh sứ tinh khiết.

Trên quan đạo đơn điệu, một đội buôn đang di chuyển.

Xích Hỏa Mã cũng đang tản bộ rất thoải mái.

Đằng Thanh Sơn cười cười, ngồi trên lưng ngựa, có vẻ rất thong dong. Nhưng không ai biết... kỳ thật trạng thái này của Đằng

Thanh Sơn là tu luyện trên lưng ngựa. Chính là do hắn đắm chìm vào cảnh giới "nhất thể" nên Đằng Thanh Sơn sinh ra nụ cười hạnh phúc.

- Tần đại thúc! Tần đại thúc!

Đột nhiên từ bên cạnh vọng đến tiếng gọi non nớt.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, chính là Đàm Hạ đang ngồi trên xe.

- Tiểu Hạ, có việc gì? - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Đại thúc, sao dọc đường chú không nói lời nào cả? Cũng sắp tới Hổ Dược quận thành rồi, tất cả mọi người đều cao hứng mà.

Đàm Hạ hỏi thăm.

- Đi đường mệt chết đi, Tần thúc ít nói là đang nghỉ ngơi đó.

Đằng Thanh Sơn cười hướng mắt nhìn về phía bắc, chỉ thấy ở xa xa, đã có thể mơ hồ thấy được tường thành nối liền nam bắc. Tường thành trải dài hơn mười dặm, làm cho người ta nhìn không thấy điểm cuối.

Tựa như một con quái thú đáng sợ đang trấn giữ.

- Ồ!

Đàm Hạ giật mình, ra vẻ hiểu.

- Tần ca!

Thanh niên "Hắc Tử" râu quai nón bên cạnh gọi:

- Phía trước chính là quận thành Hổ Dược quận. Cũng là nơi cuối cùng mà đội buôn chúng ta đi tới. Tới quận thành này, tất cả mọi người chúng ta phải tách ra! Tần ca... Chúng ta cùng đường

với nhau một tháng rồi. Sau này, cũng khó gặp lại Tần ca.

- Ừm, Tần Nguy phải về quê nhà ở Yến Châu. Chúng ta ở Thanh Châu... Tần Nguy, trưa hôm nay, mấy huynh đệ chúng ta uống rượu nhé!

Lão Trương hô hào.

- Được, hôm nay chúng ta không say không về!

Thời gian một tháng qua, Đằng Thanh Sơn cũng có thâm tình với vài thương nhân.

Sau này, sợ thật sự cũng khó gặp lại.

Vốn đám người Đằng Thanh Sơn tổng cộng có năm thương nhân, hai thương nhân ở cảnh nội Thanh Châu, những người ở thành trì khác đã rồi đội. Bây giờ Lão Trương và Hắc Tử đều ở lại quận thành Hổ Dược quận. Lúc này đã đến điểm cuối cùng, đội buôn tối thiểu cũng đã giảm gần một nửa số thương nhân.

Không bao lâu sau, đám người Đằng Thanh Sơn sẽ tới cửa nam thành Hổ Dược quận.

Kỳ thật từ xa Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra trên tường thành quận thành Hổ Dược quận đang đứng đầy binh vệ, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối. Ở cửa thành cũng tụ tập hơn trăm binh vệ, xem xét từng người vào thành.

" Tra xét nghiêm ngặt như vậy để làm gì? " Đằng Thanh Sơn nghi hoặc trong lòng, "Chắc không phải là muốn tìm ta đó chứ?"

Ngay cả ở cảnh nội Dương Châu, địa bàn của Thanh Hồ Đảo, Đằng Thanh Sơn cũng không phát hiện ra bất kỳ cửa thành nào lại nghiêm ngặt như vậy. Phải biết là đám tiên thiên cường giả có thể tùy tiện lướt qua tường thành.

Do đó, tra xét cửa thành căn bản cũng vô dụng.

- Cửa thành sao có nhiều binh vệ như vậy nhỉ?

Hắc Tử thì thầm.

- Dọc theo đường đi, ở những thành khác, cũng không có như vậy. Sợ là đã xảy ra chuyện.

Lão Trương nhíu mày đáp.

Đám người Đằng Thanh Sơn theo hàng, đi về phía cửa thành.

- Ủa, Hà lão!

- Diêm huynh! Đây đều là thương nhân độc lập đi ra ngoài buôn bán, mọi người từ Dương Châu một đường tới đây, cũng phải hai ba tháng rồi. Mệt chết được! Sao lại còn tra xét nhiều như vậy?

Người tổ chức đội buôn nói vẻ rất thoải mái. Vị sĩ quan binh vệ vung tay với đám binh vệ cho phép đoàn buôn nhập thành.

- Các huynh đệ, nhanh lên.

Lập tức tốc độ vào thành nhanh hơn.

Tới nhóm người Đằng Thanh Sơn, đám binh vệ cũng chỉ liếc vài lần, rồi cho đám người Đằng Thanh Sơn vào.

- Các vị, chúng ta là cửa hàng Hà Thị, lần này đi Dương Châu, cả đi cả về cũng phải mấy ngàn dặm. Mọi người cũng đều trở về an toàn cả, đây là việc rất vui. Ha ha... hôm nay không ít người ăn mừng. Chúng ta cũng chia tay ở đây.

Người tổ chức sang sảng hô.

Lập tức tiếng cười vang dội, rất nhiều người tự mình tách ra.

- Mã huynh đệ!

Lão Trương nhiệt tình gọi:

- Ngươi mang theo hai mẹ con họ, phỏng chừng cũng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi. Đừng vội, ta rất quen thuộc quận thành này, bây giờ không vội. Đi, trước tiên chúng ta ăn cơm trưa! Ăn cơm xong sẽ tìm chỗ ngủ, ta sẽ an bài ổn thỏa cho các ngươi.

- Vậy làm phiền lão Trương nhé!

Mã Cẩm Khiếu cũng cười.

Lão Trương nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Tần Nguy, đi … ngươi có muốn về quê nhà Yến Châu thì chắc cũng không phải đi ngay hôm nay đó chứ? Theo chúng ta cùng đi ăn cơm trưa... Nghỉ ngơi thoải mái một ngày, ngày mai tính tiếp.

- Được!

Đằng Thanh Sơn cũng cười ha ha.

Lúc này mấy người được lão Trương và Hắc Tử dẫn đi tới một tòa tửu lâu rất khá. Lão Trương mời khách, trực tiếp lên lầu hai chọn một gian phòng trang nhã.

Tính cả hài đồng "Đàm Hạ", tổng cộng sáu người.

Lão Trương chọn vài món quen, vừa chọn vừa tán dương đây là thức ăn nổi tiếng ở Hổ Dược quận:

- Ừm, tốt lắm... rượu, cứ đem từng hồ thì quá chậm, mang tới đây hẳn một vò! Mấy người chúng ta hôm nay uống cho thống khoái.

- Dạ dạ, Trương lão gia, ngài chờ một lát, thức ăn lập tức được đưa lên ngay.

Hiển nhiên Tiểu nhị rất quen với lão Trương.

Không bao lâu sau, rượu và thức ăn đã được đưa lên.

Mọi người ăn thoải mái, cũng uống vui vẻ.

Đã có thể đi qua mấy ngàn dặm mà vẫn an toàn trở về, đương nhiên phải vui vẻ rồi. Hắc Tử hưng phấn kể về thê tử hắn, kể về nhi tử hắn. Lão Trương cũng có vẻ tự hào, đàm luận việc con cái của mình.

Đằng Thanh Sơn nhìn đường phố ngựa xe bên ngoài cửa sổ.

"Đã là tháng chạp rồi, thêm vài ngày nữa là Tết rồi. Không biết bây giờ cha mẹ như thế nào?"

Gặp không khí vui vẻ này, Đằng Thanh Sơn lại nhớ cha mẹ, hắn thầm lắc đầu, “Bây giờ ta mà ở bên cạnh cha mẹ thì chỉ khiến cho cha mẹ gặp tai nạn, chẳng có gì tốt cả! Im lặng tu luyện đi. Với tốc độ của ta bây giờ, trong vòng mười năm nhất định có thể đạt tới tiên thiên kim đan.”

Đằng Thanh Sơn rất tự tin.

Hắn đã hiểu được bí mật về dưỡng thần để cường thần, hơn nữa ngày ngày đều tu luyện trên lưng ngựa, buổi tối luyện tập Tam Thể Thức, nên “Thần” đang được nâng cao với tốc độ kinh người, lại không hề gián đoạn.

Chỉ sau nửa tháng hiểu được bí mật, Đằng Thanh Sơn đã có cảm giác rõ ràng “Thần” của mình trở nên mạnh hơn không ít.

” Trong vòng hai năm, có thể đạt tới tiên thiên thực đan. Trong vòng mười năm, đạt tới tiên thiên kim đan! Với cường độ thân thể ta, phối hợp với nội kình, ít nhất ta có thể vô địch trong nhóm dưới hư cảnh.” Đằng Thanh Sơn rất tự tin. Nếu người khác biết được, chỉ sợ họ sẽ hết hồn.

Phải tới ba mươi tuổi, Gia Cát Nguyên Hồng mới đạt tới tiên thiên.

Còn Đằng Thanh Sơn, lại bảo mình đạt tiên thiên kim đan trước ba mươi tuổi!

- Tần Nguy, ngẩn người ra làm gì thế? Nào, chúng ta uống một ly!

Lão Trương đập vào bả vai Đằng Thanh Sơn gọi.

Vừa dứt lời...

- Ầm...

Một tiếng nổ to mãnh liệt từ xa truyền đến.

Thậm chí Đằng Thanh Sơn còn cảm giác được cả tửu lâu cũng rung lên.

- Vụ nổ này ở rất xa, hẳn là ngoài mười dặm! Thế mà vọng được tới đây lại vẫn còn uy lực như thế...

Đằng Thanh Sơn cả kinh, đứng lên.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Những người khác cũng đều chạy đến cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 8

Lôi Điện Thần Ưng.

Xảy ra việc gì, sao mà tiếng động lớn thế?

Lão Trương nghi hoặc nhìn qua cửa sổ. Trên đường phố phía dưới tửu lâu, không ít người đi đường cũng đang bàn tán.

- Nghe thanh âm, hẳn là từ phương Bắc vọng đến. Hơn nữa, hẳn là cách hơn mười dặm.

Tên Mã Cẩm Khiếu nói.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn:

" Mã Cẩm Khiếu có giác quan nhạy cảm, lại có thể phân biệt rõ như thế. Trong giới hậu thiên cường giả thì quả là cực kỳ hiếm thấy."

Bình thường nếu tiếng nổ mạnh ở quá xa, khi truyền lại, sẽ sinh ra rất nhiều tiếng vang, làm cho người ta khó phân biệt phương hướng.

Nhưng thanh âm hẳn là từ trên trời truyền xuống, tiếng vang không nhiều, nên Mã Cẩm Khiếu mới có thể phân biệt rõ ràng nơi xuất phát.

- Hơn mười dặm về Phương Bắc?

Hắc Tử kinh hô:

- Đó không phải là Tiêu Dao sơn à?

- Tiêu Dao sơn, cách thành bắc vài dặm, cách thành trung tâm chúng ta đúng là hơn mười dặm. Nhưng, đó là cơ sở chính của Tiêu Dao Cung mà. Có người dám vỗ mông cọp à, dám trêu vào Tiêu Dao Cung?

Lão Trương cũng kinh hô.

Mã Cẩm Khiếu nghe thế nheo mắt, cười lạnh nói:

- Tiêu Dao Cung, là một trong tám đại tông phái ở Cửu Châu Đại Địa, khống chế vài ức người, có gần trăm vạn quân đội vũ giả bình thường, có tám vạn quân đội tinh anh "Thần Vệ quân"! Ai dám chọc họ.

Đằng Thanh Sơn lại phát hiện...

Ngữ khí tên Mã Cẩm Khiếu không ổn lắm.

- Tiêu Dao Cung, là không ai dám trêu. Thế tiếng nổ vừa rồi?

Lão Trương lắc đầu không hiểu.

Đằng Thanh Sơn cũng ngờ vực:

"Tiếng nổ mạnh như vậy, đến cả là tiên thiên kim đang cường giả cũng không thể thực hiện được. Trừ phi ngàn vạn người đồng thời phát ra tiếng nổ. Còn có một cách khác là một Hư cảnh tạo nên tiếng nổ lớn như thế!"

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ sự đáng sợ của cường giả hư cảnh.

- Mặc kệ nó đi. Chúng ta cứ dùng bữa, uống rượu đã!

Lão Trương cười nói.

Bọn họ trở lại bàn. Chỉ có Tiểu Hạ vẫn còn hiếu kỳ mười phần, chòi ngươi qua cửa sổ nhìn quanh ra ngoài.

Đột nhiên...

Cửa mở ra. Tiểu nhị bưng một cái mâm toàn món hảo hạng nóng hừng hực lên:

- Trương lão gia! Món nóng tới rồi. Thức ăn đã bầy chật bàn, các vị muốn ăn gì nữa không?

Tên tiểu nhị cung kính nói.

Lão Trương nhíu mày hỏi:

- Tiểu nhị, ta hỏi ngươi, tiếng nổ vừa rồi là chuyện gì thế? Dường như tiếng nổ ở một nơi rất xa. Thế mà tận đây cũng cảm thấy chấn động.

- Trương lão gia, ngươi buôn bán xa vừa về quận thành hả?

Tiểu nhị cười lớn.

- Đúng!

Lão Trương kinh ngạc:

- Ngươi biết à?

- Đương nhiên biết! Bây giờ, cả quận thành chúng ta chỉ sợ không ai không biết việc này.

Tiểu nhị mắt sáng rực lên, có vẻ rất hưng phấn. Lão Trương kéo một cái ghế bên cạnh:

- Ngồi xuống rồi nói, rốt cuộc chuyện gì thế?

Những người khác cũng đều vểnh tai lắng nghe.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn tiểu nhị.

- Nhắc tới vụ nổ, thực ra nửa tháng trước đã có rồi!

Tiểu nhị kể liên thoắng:

- Ngày đó, cũng khoảng giữa trưa, ta ở đây bận tiếp đón thực khách. Rồi đột nhiên... ầm một tiếng, cũng y như hôm nay, tiếng nổ làm cả tửu lâu rung lên. Khi đó, chúng ta bận làm ăn cũng không để ý. Ta còn tưởng rằng tiếng nổ ở đâu đó quanh đây thôi.

- Nhưng tới buổi tối, ta cùng khách quen nói chuyện, mới biết được tiếng nổ giữa trưa cả quận thành đều nghe được! Lúc đó ta đã nghĩ, tất cả mọi người quận thành đều nghe, cái gì mà nổ lớn như vậy?

- Sau này, tin từ Tiêu Dao sơn lan tới. Có những sơn dân dưới chân Tiêu Dao sơn, đã từng thấy một luồng sét lớn bằng thân người ta bổ vào Tiêu Dao sơn!

Đằng Thanh Sơn nghe thế thất kinh. Đám lão Trương cũng đều kinh hô. Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không tin về cái thứ to bằng thân người ấy.

Lôi điện này bổ ra từ xa.

Nếu cảm giác là lớn bằng thân người, trên thực tế nếu đến gần mà nhìn, phỏng chừng độ lớn phải to hơn.

- Tiêu Dao Cung đắc tội với ông trời, ông trời sai sét đánh?

Lão Trương kinh lạ.

- Lôi điện đánh à? Hừ, lôi điện này phải ghê gớm lắm! Chúng ta ở xa như vậy mà cũng nghe được.

Hắc Tử cũng thán phục.

Tiểu hài tử Đàm Hạ bên cạnh mở to hai mắt ngạc nhiên vạn phần.

Tiểu nhị liền nói:

- Trương lão gia, các vị nghe ta kể tiếp đây! Đại khái qua mười ngày sau vụ nổ, vào lúc giữa trưa, lại ầm một tiếng. Lần này... có không ít sơn dân dưới chân Tiêu dao sơn nhìn thấy rõ. Có vài người chỉ thấy lôi điện rất lớn bổ vào núi, Tiêu Dao Cung chết không ít người. Nhưng, cũng có người thấy... thứ phóng ra lôi điện là một con quái vật đáng sợ. Các vị có biết quái vật đó là gì không?

Bọn Đằng Thanh Sơn đều nhìn chằm chằm vào tiểu nhị.

Tiểu nhị lúc này mới đắc ý chậm rãi kể tiếp:

- Quái vật này là một con thần ưng!

- Thần ưng!

Bọn người Lão Trương nghe thế đều trợn tròn mắt, thần ưng phóng ra lôi điện? - Căn cứ vào những người nhìn thấy, con thần ưng này ẩn trong mây mù cực cao. Thế mà mắt thường vẫn nhìn thấy được, như vậy con thần ưng này mà xuống đất, tối thiểu cũng phải to bằng một căn nhà!

Tiểu nhị thán phục nói:

- Các vị nói xem, thần ưng to bằng một căn nhà, còn có thể phun ra lôi điện lớn như vậy, có phải là quái vật không?

Tên tiểu nhị kể chuyện cực kỳ hưng phấn.

Hắn chỉ là một tên tiểu nhị, địa vị thấp, lại có thể một phen nói huyên thuyên trước mặt một đám phú thương, sau này cũng có vốn để khoác loác tiếp rồi.

- Tại sao con thần ưng này lại chỉ nhằm đánh Tiêu Dao Cung?

Lão Trương kinh ngạc hỏi.

- Lão Trương, ta thấy, Tiêu Dao Cung khẳng định là làm bậy, trêu vào trời, nên ông trời phái thần ưng đánh lôi điện xuống.

Hắc Tử cười hắc hắc nói, họ là thương nhân bình thường, cũng rất ít biết về yêu thú. Chỉ biết là trên mặt đất, có một vài con quái thú lợi hại, gọi là yêu thú.

Nhưng loại thú có thể phun lôi điện đánh Tiêu Dao Cung là thứ mà họ căn bản không thể nào tưởng tượng được.

- Kỳ lạ thật!

Lão Trương nói nhỏ:

- Tiêu Dao Cung là một trong tám đại tông phái, cao thủ nhiều như mây, còn có tiên thiên cường giả rất lợi hại. Đám tiên thiên cường giả này sao không đi giết con thần ưng nhỉ? Chẳng lẽ mặc cho con thần ưng đó phóng sét phá phách Tiêu Dao Cung của họ?

Những người thường chỉ biết là "tiên thiên" là ghê gớm lắm, là vũ giả lợi hại nhất rồi. Họ nghĩ rằng tiên thiên cường giả có thể đối phó được với con yêu thú đó.

Còn Đằng Thanh Sơn thì hiểu rất rõ...

Yêu thú có thể phóng ra lôi điện uy thế như thế, e rằng có thể so sánh với con giao long đáng sợ có râu và vuốt dài ở Bích Hàn Đàm.

- Trương lão gia, ta nghe nói, Tiêu Dao Cung bị con thần ưng đó phóng sét đánh chết rất nhiều người. Khiến cho Tiêu Dao Cung phải cho không ít nhân mã di dời tới Hổ Dược quận chúng ta.

Tiểu nhị nói:

- Không ít người từng thấy, rất nhiều nhân mã từ Tiêu Dao Sơn

tiến vào quận thành chúng ta. May mà họ dời nhanh, nếu không, hôm nay lôi điện thần ưng phỏng chừng đã đánh chết nhiều người hơn rồi. Đây là lần thứ ba rồi.

Đám Lão Trương vừa nghe thế cũng rất hưng phấn.

Tám Đại tông phái, đó là tồn tại cao cao tại thượng.

Có thể thấy tông phái này thiệt hại, người thường cũng sẽ cảm thấy rất hưng phấn.

" Trong hạch tâm của Tiêu Dao Cung, nhất định có cường giả hư cảnh. " Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, "Nhưng cường giả hư cảnh đó lại không thể giết chết được con thần ưng đó. Từ đầu đến giờ, thần ưng ba lượt phóng sét ra oanh kích Tiêu Dao Cung! Rất rõ ràng... cường giả hư cảnh của Tiêu Dao Cung, hẳn là không đối phó được với con thần ưng hoặc là không có bổn sự đó!"

" Yêu thú cấp bậc Hư cảnh, trí tuệ rất cao. Con thần ưng này tại sao phóng lôi điện oanh kích Tiêu Dao Cung nhỉ?" Đằng Thanh Sơn cảm thấy khó hiểu.

Căn cứ vào những gì Đằng Thanh Sơn biết...

Yêu thú ghi lại trong bộ sách, thì yêu thú cấp bậc hư cảnh được tôn làm thần thú! Cả Cửu Châu Đại Địa, danh khí lớn nhất chính là tứ đại thần thú cũng chính là bốn yêu thú cấp bậc hư cảnh. Bốn con thần thú này lần lượt ở Nhung Châu, Vũ Châu, Ung Châu Tần Lĩnh, xung quanh đại thảo nguyên phương bắc!

Tứ đại danh khí thần thú, phỏng chừng một vài cao thủ trong các Đại tông phái cũng biết.

Giới bình dân ở chung quanh nơi ở của tứ đại thần thú, chỉ sợ cũng biết bốn thần thú này.

Trong thiên hạ, yêu thú cấp bậc hư cảnh có lẽ không chỉ có

bốn! Nhưng, phỏng chừng bốn con thần thú này có hung tính cực mạnh. Chính là vì có tính công kích mạnh, nên Tứ đại thần thú này thường xuyên công kích loài người. Thậm chí chúng còn chiếm giữ một vùng, cực kỳ cuồng ngạo, giết chóc vô số... Do đó, danh khí thật lớn.

Ngược lại còn rất nhiều yêu thú hư cảnh ẩn mình ở các nơi, lặng lẽ vô danh, như Kim Sắc Long Quy chẳng hạn!

Còn ở trung tâm Man Hoang nhất định có yêu thú cấp bậc hư cảnh.

Nhưng, ở Man Hoang thì không có người nào biết.

Giống như Kim Sắc Long Quy ở Đại Duyên Sơn, như con "Tử Tích" giao long sống sai thời đại. Chúng đều cam nguyện ẩn mình, làm cho những người chung quanh không biết đến sự tồn tại của chúng.

...

Yêu thú cấp bậc hư cảnh đều có trí tuệ, nên không thèm tiếp xúc với nhân loại, chuyên tâm nhận thức thiên đạo, muốn đột phá gông cùm xiềng xích yêu thú, để biến thành một con chí cường.

Có con, lại thích chọc vào nhân loại, thậm chí còn... ăn thịt người!

Từ góc độ yêu thú mà nói, yêu thú ăn thịt người, và người ăn thịt dã thú đều giống nhau.

" Trong Tứ đại thần thú không có thần ưng! Không ngờ, ngoại trừ tứ đại thần thú, còn có một thần ưng có thể phóng ra lôi điện thích công kích con người."

Đằng Thanh Sơn âm thầm suy nghĩ: "Lúc trước, ta cũng gặp Kim Sắc Long Quy. Ở trong thông đạo sâu dưới Bích Hàn Đàm,

cũng nhìn thấy con giao long dài ngoẵng, đầu có long giác phân hai nhánh, râu dài, có long trảo... hẳn là hai con này đều là yêu thú hư cảnh. Cộng lại, ta đã biết có ít nhất bảy con yêu thú hư cảnh rồi!"

" Xem ra, trong đám yêu thú hư cảnh công khai hiện thân, tứ đại thần thú chỉ là một bộ phận nhỏ trong số yêu thú hư cảnh. Cả Cửu Châu Đại Địa, sợ còn ẩn mình không ít yêu thú đáng sợ!" Đằng Thanh Sơn thầm than.

" Với lại, cũng có rất nhiều yêu thú đủ chủng loại, thiên phú cao, chúng lại sống lâu. Số lượng yêu thú hư cảnh còn sống chắc phải đuổi kịp hoặc vượt qua cường giả hư cảnh. Cũng không có gì kỳ quái."

Nếu lần này không khai mở kho báu Vũ Hoàng, chỉ sợ không ai nghĩ tới Đại Duyên Sơn bình thường lại có hai con yêu thú hư cảnh đáng sợ. Chúng khiến cho các Đại tông phái tổn thất rất nhiều nhân thủ, chỉ trong chốc lát Thanh Hồ Đảo đã chết mất một vạn quân sĩ Ngân Giao Quân.

" Không biết... rốt cuộc Cửu Châu Đại Địa còn ẩn chứa bao nhiêu yêu thú cường đại. Có lẽ chuyến đi này của ta cũng có thể chạm mặt vài con." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Sự kiện Lôi điện thần ưng khiến cho mọi người thán phục than thở.

Đến khi vãn rượu, Đằng Thanh Sơn và Mã Cẩm Khiếu được lão Trương, Hắc Tử dẫn đi khỏi tửu lâu, mang theo ngựa và hàng hóa đi tìm nơi ở.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 9

Hắn Chính Là Đằng Thanh Sơn!

Tần Nguy lão huynh! Mã huynh đệ! Quang cảnh khách điếm này không tệ, giá cũng ổn.

Lão Trương đưa mấy người Đằng Thanh Sơn tới cửa một khách sạn, sau đó lão Trương quay vào trong khách sạn gọi:

- Chu lão đầu!

Lập tức môt lão giả đội mũ da chạy ra, cười nói:

- Ai, Trương lão gia đã về rồi.

Lão Trương cười mắng:

- Ngươi gọi ta lão gia, ta không chịu nổi đâu! Mấy người này, đều là bằng hữu ta, ta giúp ngươi làm ăn, ngươi cũng chỉ nên lấy lời một chút là đủ rồi, không thành vấn đề chứ.

- Được, họ tới chỗ ta ăn cơm nghỉ ngơi, tất cả được giảm giá ba mươi phần trăm!

Chu Tính lão giả đáp.

...

Khi đám người Đằng Thanh Sơn tới cửa khách sạn, ở trong một phòng xa hoa ở lầu ba một tửu lâu đối diện bên đường.

Một nam tử mặc áo lông cừu màu đen quý giá, hơi mập mạp, da trắng nõn đang tay ôm đầu gối ngồi ghế trên, thân thể dựa vào vách tường. Trên cái bàn vuông trước mặt hắn bày biện đủ thứ rượu và thức ăn. Hắn một tay bưng chén rượu, thi thoảng nhìn qua cửa sổ xuống dưới lầu, uống rượu thong dong, thỉnh thoảng ăn một chút.

Người này, chính là Bùi Tam lúc trước mua hoa khôi!

Ở một góc bàn khác, có một tráng hán đen bóng như thiết tháp, cùng với một mỹ mạo thiếu nữ mặc hồ cừu màu trắng.

- Ủa?

Bùi Tam kinh dị nhìn về xuống phố.

Lúc này, trên đường phố đám Đằng Thanh Sơn đang giao việc cho điếm tiểu nhị, đồng thời cũng dở hai rương chứa trà khối.

- Thiếu chút nữa ta nhìn không ra.

Bùi Tam ngoắc tay lia lịa:

- Thiết Tháp, Đỗ, hai người các ngươi đến xem này. Xem phía dưới là ai!

Mộng Đỗ Quyên và hộ vệ Thiết Tháp, đều ngó qua cửa sổ nhìn về xuống dưới.

- Lão gia, phía dưới là người lạ.

Thiết Tháp đáp.

Mộng Đỗ nhìn kỹ lại, cũng lắc đầu nói:

- Lão gia, không thấy ai quen cả.

- Nhìn kỹ lại đi, nam nhân một tay cầm một cái rương to ấy.

Bên hông lộ ra cây loan đao, nhìn bộ dạng giống như người U Yến. Thấy chưa?

Bùi Tam cười nói.

- Thấy rồi, nhưng chúng ta chưa gặp người này bao giờ.

Thiết Tháp buồn bực trả lời.

Mộng Đỗ cẩn thận quan sát hồi lâu, cho đến lúc Đằng Thanh Sơn vào trong khách sạn, nàng mới cau mày, lắc đầu nói:

- Không biết.

- Ha! Ha! Bổn sự giả trang của Thanh Sơn thật sự là không còn gì để nói!

Bùi Tam tán thưởng một tiếng.

- Lão gia, ý của người là...

Thiết Tháp trừng mắt.

Mộng Đỗ cũng không dám tin:

- Không đúng, người nọ căn bản không thể là Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn không giống, chiều cao khác, hình dáng khác, đến cả khí chất cũng khác. Sao lại là một người được.

Theo Mộng Đỗ Quyên... khí chất một người rất khó thay đổi. Cho dù được chỉ ra, nàng vẫn không dám tin như trước.

- Hắn chính là Đằng Thanh Sơn!

Bùi Tam khẳng định, không nghi ngờ.

- Ha ha cũng không trách các ngươi nhận không ra.

Bùi Tam cười khẽ, uống một chén rượu rồi mới nói:

- Ta thoạt nhìn, cũng không nhận ra. Dù là sau bao nhiêu năm, chỉ cần ta thấy một lần, là nhớ kỹ, cho dù đeo mặt nạ da người ta vẫn có thể liếc mắt là nhận ra. Nhưng Đằng Thanh Sơn... Ta vừa mới nhìn đến, chỉ cảm thấy quen thuộc.

- Sau đó ta cẩn thận phân tích rõ hơn mới phát hiện ra trong hai rương hàng, có một rương quần áo nhỏ. Rương quần áo này có tấm ngăn bên trong, trong đó có khoảng trống, để búa và hai đoạn cán thương.

- Phát hiện binh khí, ta mới nhận định được thân phận!

Bùi Tam tấm tắc thán phục mãi:

- Nếu không có hai món binh khí, đến cả ta cũng nhận không ra. Bản lĩnh giả trang của hắn thật sự rất lợi hại.

Mộng Đỗ và Thiết Tháp nhìn nhau.

Họ rất rõ lão gia của họ có thực lực đáng sợ như thế nào. Đến cả lão gia họ cũng không thể liếc mắt mà nhận ra, phải dựa vào việc phát hiện binh khí mới xác định được thân phận. Bản lĩnh hóa trang này đích xác làm cho người ta kính nể.

- Lướt mắt cả Cửu Châu, số người có thể nhận ra được Đằng Thanh Sơn, cũng chỉ trên đầu ngón tay.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Hơn nữa, mấy người đó lúc trước đều chưa gặp Đằng Thanh Sơn. Cho dù bây giờ họ nhìn thấy Đằng Thanh Sơn... căn bản cũng không nghĩ tới. Do đó, họ cũng sẽ không đặc biệt thăm dò rương quần áo của Đằng Thanh Sơn.

- Do đó, trừ phi binh khí bị phát hiện, nếu không, Đằng Thanh Sơn không thể nào bộc lộ thân phận.

Bùi Tam nói tiếp.

Thiết Tháp và Mộng Đỗ cũng gật đầu.

- Căn cứ theo điều tra, Thanh Hồ Đảo chết mất hơn vạn quân sĩ, chết mười hai chấp pháp trưởng lão. Các Đại tông phái khác cũng chết không ít tiên thiên cường giả.

Mộng Đỗ cười tán thưởng nói:

- Đằng Thanh Sơn thật sự là lợi hại. Mới mười tám tuổi... Bây giờ hắn hành tẩu thiên hạ, Thanh Hồ Đảo cũng không tìm được hắn.

Bùi Tam nhìn qua cửa sổ xuống phía dưới:

- Đằng Thanh Sơn...

- Bây giờ hắn đã đạt tới tiên thiên thực đan! Tốc độ tiến bộ ngoài dự liệu của ta. Ta cũng càng ngày càng trông mong hắn.

Bùi Tam lập tức thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc, hắn sinh ra quá muộn...

Tiếng thở dài quanh quẩn trong phòng.

Nghe thanh âm cũng đủ làm cho trong lòng người ta cảm thấy bi thương không tự chủ được.

Thiết Tháp nhìn sắc mặt Bùi Tam, thấp giọng nói:

- Lão gia, sư thúc đã công kích Tiêu Dao Cung rồi, phỏng chừng đang đợi lão gia đó. Chúng ta đi gặp sư thúc đi.

- Ừm!

Bùi Tam gật đầu, đứng dậy.

Lúc này, hai người Mộng Đỗ, Thiết Tháp đi theo Bùi Tam, rời khỏi khách sạn.

Đằng Thanh Sơn vẫn ở lại trong khách sạn.

- Bồng!

- Bồng!

Hai cái rương ném mạnh xuống mặt đất, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đóng cửa chính và cửa sổ. Sau đó hắn lấy ra một rương nhỏ đựng quần áo trong một cái rương, rồi sau đó đặt ở rương quần áo vào cái chăn quấn.

- Khai Sơn Thần Phủ, Luân Hồi thương. Nếu bị người ta phát hiện sẽ rất phiền toái.

Đằng Thanh Sơn thì thầm.

Đem theo cái rương trà khối chỉ là giả trang thân phận của Đằng Thanh Sơn mà nói.

Nếu nhìn bề ngoài, hoặc là theo lý thì rương quần áo đó chẳng có gì đặc thù. Chỉ khi nào có người đập bung tấm sắt chắn ngang, sẽ phát hiện... Phía dưới có một tầng để hai đoạn cán thương và Khai Sơn Thần Phủ.

- Ừm, ngày mai tìm cách vào đội buôn đi U châu! - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Chuyến đi này là từ Dương Châu một đường đi tây bắc, qua Thanh Châu, rồi tới Yến Châu. Sau đó tiến vào đại thảo nguyên, đi thẳng về phía bắc... Đến bờ bắc cuối cùng, sẽ phiêu bạt mười vạn dặm Bắc Hải, mới có thể đến mục tiêu cuối cùng... Bắc Hải Đại Lục. Đằng Thanh Sơn phải đi Bắc Hải Đại Lục!

Một là khi mình cường đại "Thần" là có thể đạt tới tiên thiên

kim đan. Nhưng muốn vào hư cảnh, cũng không chỉ muốn là được.

Đạt tới hư cảnh, mới có thể có tiếng nói trên Cửu Châu Đại Địa!

Hai là thực hiện lời hứa hẹn với Vũ Hoàng.

Phải thừa nhận, chiêu này của Vũ Hoàng quả là lợi hại... Hư cảnh đủ để hấp dẫn tất cả vũ giả chạy tới Bắc Hải Đại Lục.

...

Đợi tới tối, Đằng Thanh Sơn chuẩn bị xuống lầu đi ăn cơm.

- Cót két!

Đằng Thanh Sơn mở cửa phòng, đi đến hành lang.

- Tiểu Hạ!

Đằng Thanh Sơn cười gọi. Cửa phòng bên cạnh phòng Đằng Thanh Sơn đang mở rộng. Tiểu Hạ và mẹ nó đang ở phòng này. Lúc này Tiểu Hạ đang đập mộc côn liên tục.

- Tần đại thúc!

Tiểu Hạ chào.

- Bổ côn xuống như thế này chẳng những phải mỗi ngày đều luyện, mà phải động não, biết không?

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Tỷ như suy nghĩ làm sao mới có thể bổ ra nhanh nhất được. Ngươi phải từng bước uốn nắn tư thế của ngươi, tỷ như tư thế đứng, hai tay và nắm tay. Ngươi phải mài giũa không ngừng... Cho đến lúc tìm được tư thế thích hợp nhất với ngươi. Như vậy, xuất đao mới nhanh nhất, hiểu chưa?

- À.

Tiểu Hạ trừng mắt suy nghĩ.

Hắn là một tiểu hài tử, chỉ biết cứng nhắc bổ mộc côn ra, hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho. Như vậy thì tiến bộ quá chậm.

- Nhớ kỹ, học phải động não.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Xem ra, Tần Nguy cũng là cao thủ.

Lúc này, Mã Cẩm Khiếu từ một phòng khác đi tới.

Đằng Thanh Sơn bất lực cười:

- Ta mà cao thủ gì! Mặc dù ta cũng có chút thông minh nhưng thiên phú bình thường. Luyện hai ba mươi năm rồi, mà cũng cứ như vậy! Lần này buôn bán vài bánh trà kiếm chút lời. Ít nhất sau này cha con ta cũng không lo việc thiếu ăn. Ta cũng có thể có thời gian dạy thằng con trai của ta... Ít nhất, hắn sẽ mạnh hơn cha nó.

- Hâm mộ Tần Nguy huynh. Có con để mà dạy.

Mã Cẩm Khiếu cảm thán một tiếng.

- Mã huynh đệ, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé. Tiểu Hạ, ngươi cũng nghỉ ngơi một chút.

Đằng Thanh Sơn cất lời mời.

- Ta vừa đi ra ngoài một chuyến, đã ăn xong rồi.

Mã Cẩm Khiếu cười nói.

Nói rồi, Mã Cẩm Khiếu liền đi vào phòng Tiểu Hạ. Đằng Thanh Sơn cũng cùng đi vào.

- Cót két!

Mã Cẩm Khiếu đóng cửa phòng lại.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Mã Cẩm Khiếu, đóng cửa phòng làm gì?

- Tiểu Hạ!

Mã Cẩm Khiếu nhìn hài đồng.

- Sư phụ!

Tiểu Hạ lập tức ưỡn ngực, đứng thẳng.

Mã Cẩm Khiếu cười sờ đầu Tiểu Hạ. Điều này làm Tiểu Hạ hơi nhột nhạt. Sư phụ nó rất nghiêm khắc. Có lẽ hôm nay ăn được cái gì hay lắm, chứ bình thường rất ít cưng chiều nó như thế này.

- Tiểu Hạ! Vừa rồi Tần đại thúc của ngươi nói rất đúng. Bất luận là luyện đao hay luyện kiếm, phải hiểu được cách dùng đầu óc. Cái thứ đao pháp kiếm pháp cả ngày rập khuôn cổ nhân, phần lớn đều rất bình thường. Còn vừa học vừa tự hỏi, có thể cắt ngắn những con đường vòng!

Mã Cẩm Khiếu tươi cười:

- Tiểu Hạ, nghị lực của con không tệ, thiên phú cũng được. Nếu hiểu được cách thay đổi và tự hỏi, hơn nữa có thể khắc khổ tu luyện, đến khi con trưởng thành, tất có thành tựu.

- Tuy nhiên sư phụ còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

Mã Cẩm Khiếu lấy từ trong ngực ra một quyển bí tịch, đưa cho mẹ Tiểu Hạ:

- Đàm phu nhân, đây là bản bí tịch, bên trong bao dung vạn tượng. Nếu làm xong việc, mà ta còn có thể trở về, ta sẽ tự mình

dạy Tiểu Hạ... Nhưng nếu ta không về, trước hết bà cho Tiểu Hạ học biết chữ nghĩa. Sau đó, cho hắn xem bản bí tịch này.

- Sư phụ, sư phụ … phải ly khai Tiểu Hạ sao?

Đàm Hạ kinh hãi ôm chặt lấy chân sư phụ.

- Hạ nhi!

Mẫu thân vội giữ chặt Đàm Hạ.

- Tiểu Hạ, đừng làm như vậy!

Mã Cẩm Khiếu khẽ quát một tiếng, nghiêm khắc nói:

- Sư phụ có việc của mình! Không thể đi theo ngươi được... Đàm phu nhân, bên trong bí tịch có ngân phiếu. Nếu cần cứ lấy dùng, sống hơn mười năm cũng đủ.

Hai mẹ con Đàm phu nhân mắt ửng đỏ.

Họ đều hiểu được... ân nhân Mã Cẩm Khiếu của họ phải ra ngoài làm một việc rất nguy hiểm.

- Sư phụ!

Đàm Hạ mới bảy tám tuổi, lập tức quỳ xuống.

Rồi sau đó liên tục dập đầu ba lần.

Trán ửng đỏ lên, Đàm Hạ mới ngẩng đầu nhìn sư phụ hắn, mắt ngập nước mắt:

- Sư phụ, thân nhân khác của con đều chết rồi. Chỉ còn lại có sư phụ và mẹ thôi. Sư phụ... võ công này, người nhất định phải về dạy con! Người không về, con học không được đâu!

Mã Cẩm Khiếu cảm thấy đau xót, nhưng lại nghiêm khắc:

- Kiên cường một chút, đừng khóc!

Sau đó, Mã Cẩm Khiếu tự mở cửa phòng, đi luôn.

- Hu hu...

Đàm Hạ không kìm được nức nở.

Đằng Thanh Sơn thấy thế trong lòng thầm than, hắn lập tức vuốt đầu Đàm Hạ, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Hạ, ngươi yên tâm, khẳng định sư phụ ngươi sẽ trở về dạy ngươi.

- Ừm, chắc chắn sẽ về.

Tiểu Hạ cũng gật đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 10

Dạ Thám Phủ Đệ.

Trong khách sạn, Đằng Thanh Sơn đang ở trong phòng.

Cửa phòng đóng chặt, trong phòng một khoảng không đen kịt. Trong phòng tối đen, Đằng Thanh Sơn một thân hắc y đang từ từ nhắm hai mắt, luyện tập từng chiêu từng thức Hình Ý "Tam Thể Thức". Trong không gian nhỏ hẹp của phòng trọ, Đằng Thanh Sơn luyện tập trong những góc nhỏ hẹp một cách không quy luật.

Khi thì xuất cước đá dài ra, khi thì tung chân đá thấp.

Tốc độ ra quyền cũng không nhất định.

Nhưng có một cảm giác nhịp nhàng đặc biệt, như nước chảy mây trôi.

Mỗi buổi tối, Đằng Thanh Sơn đều phải tập "Tam Thể Thức". Trong nội gia quyền, tu luyện tới cảnh giới của Đằng Thanh Sơn lúc này, tác dụng của "Ngũ Hành Quyền" cũng không còn lớn nữa. Chỉ có "Tam Thể Thức", tuy nhìn có vẻ cực kỳ đơn giản, lại cho Đằng Thanh Sơn cảm giác được âm dương tương tế, cảm giác ý cảnh "nhất thể" một cách tự nhiên.

Đột nhiên...

Đằng Thanh Sơn mở to mắt, nhanh chóng đi tới cửa sổ, nhìn xuyên qua một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, vừa nhìn ra đã thấy một

bóng người mơ hồ nhảy ra xa.

- Rốt cục Mã Cẩm Khiếu cũng đã đi rồi.

Đằng Thanh Sơn bịt một miếng vải đen trên mặt, đồng thời mở cửa sổ, thi triển "Thiên Nhai Hành", cả người hóa thành một ảo ảnh, liên tục chớp động hai lần, đã rời khỏi phạm vi khách sạn. Nói về tốc độ, mức độ bí ẩn, rõ ràng hắn cao hơn Mã Cẩm Khiếu nhiều.

...

Mã Cẩm Khiếu, Đằng Thanh Sơn một trước một sau. Tuy Mã Cẩm Khiếu võ nghệ cao cường, nhưng Đằng Thanh Sơn không hề phát ra chút tiếng động nào, nên căn bản y không phát hiện được.

Bây giờ còn chưa tới đêm khuya. Đường phố quận thành còn rất náo nhiệt. Những đèn lồng chiếu rọi trên đường phố rất sáng.

Hai người Đằng Thanh Sơn, Mã Cẩm Khiếu, từ bóng tối, nhanh chóng lao về phía Bắc.

Chẳng mấy chốc cả hai đã ly khai chốn phồn hoa, đến một khu vực biệt thự của đám phú hào, đại nhân vật. Một tòa phủ đệ hào hoa xa xỉ hiện ra trước mắt.

- Rốt cuộc Mã Cẩm Khiếu này muốn đi đâu đây?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất nghi hoặc. Lâu nay tiếp xúc với Mã Cẩm Khiếu, Đằng Thanh Sơn cũng nhận thấy Mã Cẩm Khiếu không tệ, không tự cao tự đại, cũng chăm sóc chu đáo đồ đệ "Đàm Hạ". Thế mà chạng vạng hôm nay Mã Cẩm Khiếu nói những lời như vậy với đồ đệ, khiến cho Đằng Thanh Sơn chú ý.

Hiển nhiên, Mã Cẩm Khiếu muốn làm đại sự. Phỏng chừng còn có nguy hiểm tới sinh mạng.

Có thể ra tay, thì giúp hắn một lần.

" À, xem ra là tòa nhà phía trước rồi." Thấy Mã Cẩm Khiếu nhảy vào sân một phủ đệ, Đằng Thanh Sơn cũng âm thầm đuổi theo.

Phủ đệ này phạm vi cực rộng, giả sơn, hoa cỏ thực vật rải rác khắp nơi. Trong phủ đệ còn có không ít hộ vệ xách đèn lồng qua lại tuần tiễu.

" Ừm, hộ vệ hử? Là Thần Vệ quân của Tiêu Dao Cung?"

Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn nhận định được thân phận của đám tuần tra hộ vệ. Bộ dạng quân đội tinh anh của tám Đại tông phái trên Cửu Châu Đại địa, ai ai cũng đều biết. Tuyệt đại đa số quân đội tinh anh của các tông phái đều mang trọng giáp màu đen, chỉ hơi khác nhau một chút thôi.

Trọng giáp của quân sĩ Thần Vệ quân, mời nhìn vào là thấy được bên vai trọng giáp có vết khắc hình thanh kiếm.

" 'Thần Vệ quân' Tiêu Dao Cung đảm nhiệm hộ vệ phủ đệ. Quả là chủ nhân phủ đệ này có địa vị không thấp!"

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, nhưng chân hắn vẫn âm thầm đi theo Mã Cẩm Khiếu, không ngừng vào sâu trong phủ đệ... Về phần đám "Thần Vệ quân", đến cả tiên thiên kim đan cũng không thể phát hiện động tĩnh của Đằng Thanh Sơn, thì đừng nói tới đám hộ vệ tinh anh này.

Ở tòa giả sơn.

Vù! Đằng Thanh Sơn lặng yên nép vào sau hòn giả sơn.

" Mã Cẩm Khiếu đang làm gì? Đứng ở đó, hoàn toàn bất động?" Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn xa xa. Mã Cẩm Khiếu đang ẩn mình sau một hòn núi giả khác ở phía trước, chăm chú quan sát

đại sảnh của tòa nhà.

Trong đại sảnh, ánh sáng chan hòa. Bên trong cũng sang sảng tiếng cười nói, đang có không ít người đang uống rượu, cũng có thị nữ thường xuyên mang thêm mỹ thực, tấp nập ra vào đại sảnh.

" Xem ra, mục tiêu của Mã Cẩm Khiếu đang ở trong đại sảnh."

Đằng Thanh Sơn cố lắng nghe thanh âm trong đại sảnh.

- Các vị huynh đệ có thể ở lại nhà ta, Lão Kiều ta rất cao hứng, tòa nhà ta cũng không nhỏ, chỉ có thiếu người. Các vị trưởng lão, hộ pháp, Nhị sư huynh, các vị nên ở thêm một thời gian nữa.

Tiếng cười ha ha vang lên.

Bên trong sảnh.

Đang có sáu người vây quanh một cái bàn vuông, mặt bàn làm bằng lưu thạch được mài láng bóng, những khay thức ăn trên bàn đều phi thường tinh mỹ, mỗi một đôi đũa đều do thợ thủ công điêu khắc tỉ mỉ tạo thành. Vài hồ rượu ngon được bày biện một bên. Sáu người này hiển nhiên đang ăn uống rất vui vẻ.

- Lục sư đệ! Chỗ ở của ngươi trong Hổ Dược quận thành này thật là thoải mái.

Một vị trung niên nam tử có hai hàng lông mi trắng cười nói:

- Không giống chúng ta, suốt năm ở trên núi, đâu được tiêu sái như vậy.

- Không được như vậy đâu. Trong Tiêu Dao Cung, rượu ngon có thể kiếm một chút. Nhưng thức ăn tinh mỹ thì không có. Trong cung, cũng không phải vì đám trưởng lão hộ pháp chúng ta mà mời mấy người tới làm thức ăn cho!

Một vị trung niên gầy gò áo bào trắng bên cạnh cũng cười nói.

- Đừng trêu ta mà.

Vị trung niên tai to mặt lớn cười ha ha:

- Ta đến giờ, cũng chỉ là một đô thống! Cũng thường xuyên phải bôn ba chung quanh, đâu được như các vị huynh đệ, có thể đứng trong cung. Đặc biệt là Nhị sư huynh... trong số chín sư huynh đệ chúng ta lúc trước, nhị sư huynh là lợi hại nhất, đã đạt tới cảnh giới tiên thiên. Nhị sư huynh! Tôn nhi của ta năm nay mười một tuổi, bây giờ đang học kiếm pháp và nội kình cơ sở. Nhưng biểu hiện của nó rất không tệ, so với nhi tử ta, so với ta, thì mạnh hơn nhiều! Nhị sư huynh, người thu tôn nhi ta làm một đồ đệ nhé.

Nam tử lông mi trắng nghe xong cười nói:

- Ngươi nói Tiểu An An à? Ừm, ngộ tính của nó rất cao. Như vậy đi, đợi trận phong ba này qua đi, ta sẽ thường xuyên dạy nó... Ít nhất, Tiểu An An sẽ mạnh hơn tên lười biếng nhà ngươi!

Trung niên tai to mặt lớn cười hắc hắc:

- Ta vốn lười.

- Tư Không trưởng lão!

Một vị ngân lão nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói tràng phong ba này bao giờ mới có thể qua?

Nam tử lông mi trắng vừa nghe hỏi, cũng trầm mặc.

- Thật không biết con thần ưng đó tại sao nhất định phải công kích Tiêu Dao Cung chúng ta. Nó làm cho nhân tâm kinh hoàng. Bây giờ, khiến cho nhiều người trong cung không thể không xuống núi.

Nam tử áo bào trắng gầy gò nói rất bất mãn.

Trung niên tai to mặt lớn trịnh trọng nói:

- Loại thần thú này, cũng thông minh như người. Sẽ không vô duyên vô cớ công kích Tiêu Dao Cung chúng ta mới đúng... Tiêu Dao Cung chúng ta, đâu có đắc tội với con thần thú này?

- Mặc kệ!

Nam tử lông mi trắng nhíu mày khẽ quát một tiếng:

- Con thần thú này mấy lần khiêu khích Tiêu Dao Cung ta, lão cung chủ nhất định sẽ giải quyết việc này.

Nghe ba chữ "lão cung chủ", năm người còn lại cũng đều gật đầu.

Kỳ thật Tiêu Dao Cung rất thảm, bị một con thần ưng bức bách làm cho tuyệt đại đa số người trong cung phải ly khai Cung, tạm thời ở những quận thành bên cạnh. Trước đó Lôi Điện thần ưng ba lượt phóng ra lôi điện giết chết không ít người Tiêu Dao Cung. Trước mặt Lôi Điện thần ưng, đến cả tiên thiên cường giả cũng không chịu nổi.

Chỉ có thể lui lại một bước!

Do đó, hộ pháp, trưởng lão, kể cả chấp pháp trưởng lão, chỉ có thể tạm thời ở lại nhà những đồng môn trong những quận thành chung quanh.

...

Bởi vì cửa sảnh mở rộng, với thính lực của mình, Đằng Thanh Sơn cũng miễn cưỡng nghe được một phần cuộc đối thoại.

" Chậc chậc, Tiêu Dao Cung thật là thảm." Đằng Thanh Sơn cười thầm, "Xem ra, Lôi Điện thần ưng bức bách không ít cao thủ đều phải ở lại trong quận thành. Do đó, Thần Vệ quân cũng sẽ

phân tán ra các địa phương bảo hộ các phủ đệ!”

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Mã Cẩm Khiếu cách đó không xa.

Mã Cẩm Khiếu đang lẳng lặng chờ, tựa như một con dã thú đang săn mồi.

Thật lâu sau, rốt cục, sau những tiếng cười sang sảng chia tay, sáu người đang tụ tập cũng chia tay nhau ở cửa đại sảnh.

- Ha ha, Đổng lão đệ, nhìn dáng ngươi lảo đảo kìa, muốn ta dìu ngươi về hay không?

Chủ nhân phủ đệ, trung niên tai to mặt lớn, cười lớn nhìn năm người còn lại nhất nhất đi về phòng của mình. Sau đó hắn phân phó:

- Dọn dẹp xuống đi, làm cho sạch sẽ. Dặn dò xuống dưới... tiệc rượu sáng mai vẫn lấy những thứ cao cấp nhất như trước.

- Vâng, lão gia.

Hai thị nữ vào trong dọn dẹp.

Còn tên chủ nhà đắc ý hát ê a một tiểu khúc, về chỗ mình ở.

Vù! Vù!

Mã Cẩm Khiếu lặng yên theo dõi. Đằng Thanh Sơn vẫn âm thầm theo dõi Mã Cẩm Khiếu.

Một hành lang tăm tối.

Trung niên tai to mặt lớn tâm tình rất tốt, vừa đi vừa đắc ý: ” Nhị sư huynh khó có dịp tới chỗ ta, chậc chậc, hắn là chấp pháp trưởng lão. Lần này cơ hội khó gặp, nên hầu hạ cho tốt. Ừm... Đêm nay đi phòng nào nhỉ? Tới chỗ Tiểu yêu tinh thì quá dữ dội, nên

tìm...”

Trong óc còn nghĩ đến vài cô gái, hắn đột nhiên cảm thấy yết hầu tê rần.

- Bồng!

Một gian phòng bên cạnh hành lang bị đạp tung cửa, trung niên tai to mặt lớn bị chèn chặt yết hầu lôi vào gian phòng. Chỉ nghe “kẹt” một tiếng, cửa phòng bị đóng chặt lại.

- Ngươi … ngươi là ai?

Trung niên cảm giác yết hầu nới ra, liền lập tức mở miệng.

Hắn không dám kêu!

Có thể một chiêu đã chế phục hắn phải là một cao thủ hậu thiên, thực lực người này... Chỉ sợ đám trong tốp đầu của Địa Bảng cũng không thể so sánh được. Có lẽ... có thể là tiên thiên cao thủ!

- Thấy rõ hình dáng ta chứ?

Người vừa tới vung lên, một mồi lửa sáng lên, hắn châm vào một cây nến.

- Ta không biết ngươi!

Trung niên mập mạp nhướng mày:

- Có phải ngươi bắt lầm người rồi không?

Làm một đô thống của Thần Vệ quân, hắn hiểu rõ tình thế trước mắt.

- Kiều Trung!

Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm vào trung niên mập mạp:

- Ngươi đừng nói là ngươi không phải Kiều Trung.

Trung niên mập mạp rùng mình:

- Đúng, ta là Kiều Trung, đô thống Thần Vệ quân Kiều Trung.

Trung niên mập mạp trả lời.

- À, ngươi đã thăng quan, trở thành đô thống rồi?

Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói.

- Ta sớm đã là đô thống vài chục năm rồi.

Trung niên mập mạp khó hiểu nhìn Mã Cẩm Khiếu:

- Căn bản ta không biết ngươi... Không biết, ta đắc tội với anh hùng khi nào. Người có thể nói rõ cho ta biết không?

...

Lúc này trên nóc nhà, Đằng Thanh Sơn dán tai vào mái, cẩn thận lắng nghe.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết rất nhỏ từ trong phòng vọng ra.

" Hả? Chẳng lẽ Mã Cẩm Khiếu giết Kiều Trung rồi?"

Đằng Thanh Sơn có thể phán đoán, hẳn là tiếng kêu thảm thiết đó bị bịt miệng, nên thanh âm rất nhỏ. Đột nhiên, từ trong phòng lại vọng lên tiếng nói rất nhỏ...

- Kiều Trung, bây giờ ta phế võ công ngươi, ngươi không cần nói chuyện, chỉ cần nghe là được. Ngươi sẽ biết... tại sao ta tìm đến ngươi.

Thanh âm có vẻ rất, rất lạnh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 11

Ngươi Là Ai?

Trong phòng tối đen, một cây nến yếu ớt tỏa ánh sáng mờ mờ trong phòng. Kiều Trung đang ngồi phệt trên mặt đất, hai chân hai tay đều vô lực rũ xuống. Trên trán của hắn đầy mồ hôi, sắc mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm vào Mã Cẩm Khiếu trước mắt. Hắn không ngờ... người trước mắt lại tâm ngoan thủ lạt như thế, trực tiếp phế bỏ võ công, đồng thời còn chặt gãy hai chân tay mình.

Tương lai của hắn hoàn toàn bị người ta bóp nát!

- Rất hận ta à? - Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói.

Kiều Trung miệng bị bịt chặt, mũi chỉ hừ hừ vẻ không cam lòng, ánh mắt tựa hồ muốn xét nát hung thủ trước mắt.

- Kiều Trung! Ngươi có còn nhớ, hai mươi mốt năm trước khi còn là một bách phu trưởng, ngươi từng đi ngang qua một ngôi làng tên là Mã Gia Trang ở phía Bắc cách Tiêu Dao Sơn hơn mười dặm không?

Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm vào Kiều Trung, chăm chú theo dõi ánh mắt, vẻ mặt của hắn...

Nét cừu hận của Kiều Trung làm cho Mã Cẩm Khiếu cảm thấy thống khoái, như được giải hận!

- Ừ. - Kiều Trung lắc đầu.

- Không biết? Xem ra ngươi làm việc ác quá nhiều, nên ngươi không nhớ.

Mã Cẩm Khiếu cười lạnh nói:

- Kiều Trung! Bây giờ, ngươi đang có mười chín cô gái. Trong đó, cô gái phòng thứ sáu họ Mã, có đúng không?

Kiều Trung mở to hai mắt nhìn.

- Nàng có tên là Mã Xảo Nhi. Năm đó bị ngươi cưỡmg đoạt bắt nàng từ Mã gia trang trở thành một tiểu thiếp của ngươi. Nhưng Mã Xảo Nhi rất hận ngươi. Ngày thứ ba sau khi trở thành tiểu thiếp của ngươi, đã bị ngươi đánh chết tươi. Đúng không?

Khuôn mặt Mã Cẩm Khiếu càng lúc càng lạnh. Kiều Trung muốn nói gì đó.

- Không cần phải nói. Ta biết rằng là do Mã Xảo Nhi muốn hạ độc ngươi. Giết ngươi bằng thuốc độc.

Mã Cẩm Khiếu cười chế diễu nói.

- Do đó, ngươi mới đánh chết nàng!

- Nhưng… Tại sao nàng phải đầu độc ngươi? Nàng là một nữ tử yếu đuối, tại sao muốn giết một bách phu trưởng của Thần Vệ quân Tiêu Dao Cung?

Mã Cẩm Khiếu giận dữ quát lên nho nhỏ.

- Đó là vì… ngươi giết nam nhân của nàng. Ngươi giết cha mẹ nàng. Ngươi giết thúc thúc, bá bá của nàng. Tất cả ba mươi tám nhân mạng, cũng vì họ ngăn trở ngươi, vì ngươi cướp một nữ nhân có chồng! Tất cả ba mươi tám nhân mạng đã chết trong tay ngươi…

Kiều Trung lúc này không giải thích gì nữa. Người trước mắt

rõ ràng đã kể hết tất cả. Nhưng chính trong mắt cường đạo bang phái thì đồ lục một thôn trang cũng không phải là việc gì lớn. Hắn là bách phu trưởng Thần Vệ quân nếu có tùy tiện giết một vài người thì cũng không đáng phải để ý.

- Ba mươi tám nhân mạng! Trong Mã gia trang, những tộc nhân sợ hãi khi thấy các ngươi giết chóc, căn bản không dám can.

Mã Cẩm Khiếu sắc mặt dữ tợn.

- May mắn... ngày đó ta không ở nhà. Hôm đó, chúng ta - những người trong đội bảo vệ thôn trang đi vào trong thành mua đồ Tết! Vì vậy mà ta không chết! Nhà ta chỉ còn lại có một mình ta!

Kiều Trung xuôi tay, tròn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Nghe rõ rồi chứ. Mã Xảo Nhi là tỷ tỷ của ta!

- Mã Khánh Dương là cha ta!

- Liễu Minh Hoa là mẹ ta!

Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm vào Kiều Trung, gầm gừ nói:

- Còn ta, gọi là Mã Cẩm Khiếu!

Thân thể Kiều Trung run lên. Trong tâm hắn hết sức hối hận! Nếu biết Mã gia trang có một tiểu tử như vậy, năm đó hắn tuyệt đối không bỏ quả việc trảm thảo trừ căn!

Mã Cẩm Khiếu rút chiến đao:

- Yên tâm! Ta sẽ không chém ngươi quá nhiều đao đâu. Ba mươi tám nhân mạng, kể cả tỷ tỷ của ta là ba mươi chín. Ta sẽ cho ngươi ba mươi chín đao... Mỗi một đao, ta sẽ cắt rất chậm.

Nói rồi, Mã Cẩm Khiếu vươn tay điểm mạnh vào cái cổ Kiều

Trung.

Phốc!

Yết hầu Kiều Trung run lên.

- Đao thứ nhất, sẽ cắt đầu lưỡi ngươi.

Mã Cẩm Khiếu nhét đao vào miệng Kiều Trung. Vừa rồi một ngón tay, đã trực tiếp đâm vào yếu huyệt ở cổ nên lúc này, Kiều Trung không còn kêu la được nữa.

- Đừng sợ, ta sẽ làm rất chậm.

Mã Cẩm Khiếu vuốt ve chiến đao trong tay, - Đao này là ta tìm được trên một hòn đảo bí mật trong quần đảo ở Đông hải. Ta thấy nó có thể dùng để giết ngươi. Ta đã bái sư ở Đông hải, khổ tu hết hai mươi năm. Cũng may, tư chất ta cũng không tệ lắm, có thể đạt tới Tiên Thiên Hư Đan.

- Vốn nghĩ rằng giết ngươi sẽ rất nhẹ nhàng, ai ngờ… Tiêu Dao Cung của ngươi có nhiều người ở tại quận thành như vậy. Trong phủ đệ ngươi có không ít hộ pháp, trưởng lão. Những phủ đệ khác chung quanh cũng có nhiều cao thủ, kể cả tiên thiên cường giả.

- Ta biết nếu bị phát hiện, rất có thể sẽ chết.

- Nhưng, ta không đợi được. Ta căn bản không biết, những tên nhát gan của Tiêu Dao Cung các ngươi đến bao giờ mới về Tiêu Dao Cung. Do đó, hôm nay ta phải ra tay.

- Hai mươi mốt năm rồi! Cha mẹ tỷ tỷ, chú bác, đều rất sốt ruột.

Mã Cẩm Khiếu nhè nhẹ vung chiến đao trong tay. Tựa như giết heo giết bò, từ từ tiến hành trả thù trên người Kiều Trung.

…

Trên nóc nhà, Đằng Thanh Sơn loáng thoáng nghe tiếng kêu đau đớn, tiếng thở hổn hển của Kiều Trung, cùng với tiếng lẩm bẩm của Mã Cẩm Khiếu.

- Hai mươi mốt năm, Mã Cẩm Khiếu bị cừu hận áp lực hai mươi mốt năm.

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài, dựa theo góc độ tâm lý học, bị cừu hận áp lực hai mươi mốt năm, thường nhân chỉ sợ sẽ chết rồi. Nếu không, tâm lý sau này cũng không ổn, trở thành cuồng ma giết người.

Nhưng Mã Cẩm Khiếu có khả năng tự chủ rất mạnh. Ít nhất, hắn chỉ giết một người Kiều Trung, không diệt cả nhà.

- Chung quanh phủ đệ này hẳn là không có cao thủ lợi hại nào. Nếu không, chỉ cần Mã Cẩm Khiếu nói chuyện, hoặc là tiếng rên rỉ của Kiều Trung, là có người nghe được. Nếu không cho dù là ở phủ đệ xa, cũng tuyệt đối sẽ phát hiện động tĩnh nơi này chứ.

Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn đang nằm trên nóc nhà nhìn về phía xa xa.

- Miệng ta thật là thối.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Chỉ thấy xa xa trung niên lông mi trắng đang chạy về phía bên này, lặng yên đi lên hành lang.

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng mở ra một viên ngói ở nóc nhà, nhìn xuống phía dưới.

- Bồng!

Cửa phòng bị đá bung! Mã Cẩm Khiếu vốn đang tiết hận trong phòng, cắt từng miếng thịt trên người Kiều Trung, giật mình chấn động.

- Lục sư đệ!

Nam tử lông mi trắng vừa vào cửa thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh sợ.

- Ô ô!

Kiều Trung với đôi mắt đã mù, lập tức cố gắng kích động thở mạnh lên. Hắn biết... Nhị sư huynh hắn đã tới! Cho dù hắn chết, cũng có người thay hắn báo thù!

- Mới hai mươi sáu đao, coi như ngươi gặp may.

Chiến đao trong tay Mã Cẩm Khiếu vung lên, trực tiếp đâm vào tim Kiều Trung.

Vèo!

Máu văng tung tóe.

- Chết đi.

Nam tử lông mi trắng gầm lên phẫn nộ, trường kiếm trong tay lóe lên một tia sáng màu bạc. Thân hình vừa động, hắn đã hóa thành một tàn ảnh lao vào Mã Cẩm Khiếu.

- Bất tất phải tiễn.

Mã Cẩm Khiếu cười khẩy một tiếng, đồng thời cũng lao mạnh vào cửa sổ bên cạnh.

Trên mặt nam tử lông mi trắng như phủ một tầng sương mờ. Thân hình vặn khẽ rồi đuổi theo ngay. Vốn Mã Cẩm Khiếu đang muốn chạy trốn lại đột nhiên xoay người một cách quỷ dị, tung ra một đòn hồi mã thương. Chiến đao trong tay hắn hiện lên đao mang màu đen, hóa thành đao ảnh, liên tục bổ về phía nam tử lông mi trắng.

Đao ảnh cực nhanh!

- Đao pháp không tệ...

Thanh âm nam tử lông mi trắng vang vọng cả căn phòng.

- Choang!

- Choang!

Những tiếng leng keng vang lên liên tục. Mã Cẩm Khiếu hừ nhẹ một tiếng, hắn bị chấn động đến mức va mạnh vào vách tường phía sau.

- Ầm Vách tường bị sụp đổ, gạch đá bay loạn. Những viên ngói trên nóc nhà, rơi xuống ào ào. Động tĩnh lớn như thế, làm cho rất nhiều người chung quanh chạy tới.

- Nhanh!

- Phía Đông bắc, nhanh nhanh lên.

Đại lượng Thần Vệ quân và quân sĩ tuần tra nhanh chóng chạy tới.

- Chuyện gì thế? Làm sao vậy?

- Sư đệ, nhanh, tới đây.

Một đám hộ pháp, trưởng lão cũng nhanh chóng chạy sang bên này.

- Hừ, Tiên Thiên Hư Đan cũng dám kiêu ngạo, đúng là liều lĩnh.

Nam tử lông mi trắng thân hình nhanh như chớp, trong mớ gạch đá bay tán loạn, vẫn phóng đi, vầng sáng trên người hắn đánh bay gạch đá. Thân hình chỉ chợt lóe lên, đã tới gần Mã Cẩm

Khiếu đang trọng thương. Hổ khẩu Mã Cẩm Khiếu đã bị rách, căn bản không kịp ngăn trở.

- Nhanh quá!

Mã Cẩm Khiếu chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, kiếm quang màu bạc đã tràn ngập trong mắt. Sắc mặt hắn trở nên dữ tợn, há miệng gầm lên một tiếng, bộc phát toàn bộ năng lực mình có, chiến đao trong tay hóa thành phi đao, ném mạnh ra.

- Giãy dụa chỉ phí công!

Nam tử lông mi trắng cũng không dám để cho một đao đâm vào người, vung trường kiếm rất gạt bay thanh đao, đâm vào yết hầu Mã Cẩm Khiếu.

- Cha, mẹ, chị, chú, đại bá... cừu hận của mọi người, Cẩm Khiếu đã báo xong! Chết cũng không hề oán giận...

Hai mươi mốt năm mang theo cừu hận, một khi giải thoát, Mã Cẩm Khiếu đối diện với tử vong cũng rất nhẹ nhàng. Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên đứa trẻ trước mặt cường đạo thổ phỉ dám che trước người mẫu thân, - Tiểu Hạ! Sư phụ muốn dạy ngươi. Nhưng đáng tiếc, sau này ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Choang!

Một âm thanh chói tai vang lên. Nam tử lông mi trắng chỉ cảm thấy một ảo ảnh bắn vào mũi kiếm của mình, mang theo lực đạo rất lớn, làm hắn không thể khống chế được trường kiếm. Toàn thân hắn chấn động... chỉ thấy một hắc y che mặt nhanh như tia chớp chợt xuất hiện, đá mạnh vào Mã Cẩm Khiếu một cước, khiến cho hắn nhanh chóng bay ra xa:

- Đi mau!

Mã Cẩm Khiếu người đang ở giữa không trung, lúc này mới có

phản ứng. Vừa bước chân vào Quỷ Môn quan nên Mã Cẩm Khiếu tâm thần rất kích động.

- Tạ ân cứu mạng!

Mã Cẩm Khiếu vừa rơi xuống đất, lập tức chắp tay cảm kích hô một tiếng, rồi sau đó lập tức nhảy lên, biến mất.

Thấy Mã Cẩm Khiếu đã chạy, nam tử lông mi trắng cảm thấy vô cùng tức giận. Lợi kiếm trong tay lóe ra hào quang màu bạc, tựa như một màn kiếm bao trùm toàn bộ mọi hướng hắc y đang muốn chạy trốn. Màn kiếm mãnh liệt tỏa ra làm không khí chung quanh như bị cắt thành từng mảnh.

- Hừ!

Thấy mình bị màn kiếm chặn lại, hắc y nhân tức giận hừ một tiếng, vung quyền đấm thẳng vào màn kiếm màu bạc đó.

- Bồng!

Nắm tay đấm thẳng vào màn kiếm, rồi nện vào màn hào quang tiên thiên chân nguyên trước ngực của nam tử lông mi trắng. Nam tử lông mi trắng cả người như một ngôi sao băng bị đánh bay đi, va vào vách tường, chật vật vô lực nằm trên mặt đất. Hắn ho khan rồi phun ra một ngụm máu, ngẩng đầu nhìn lên hắc y nhân đã vọt lên. Lúc này đám Thần Vệ quân mới chạy tới, căn bản không kịp ngăn trở.

- Ngươi là ai?

Nam tử lông mi trắng không cam lòng gầm lên một tiếng.

- Không biết tự lượng sức mình!

Thanh âm lạnh lùng vẫn còn quanh quẩn, tên hắc y che mặt đã biến mất trong đêm đen.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 12

Tìm Khắp Thành.

Trong bóng đêm, chung quanh không ít phủ đệ cũng nhốn nháo hết cả lên. Đằng Thanh Sơn che mặt, nhướng mày:

- Phỏng chừng không ít chấp pháp trưởng lão của Tiêu Dao Cung đều ở chung quanh khu vực này.

Đằng Thanh Sơn liền bộc phát hết toàn bộ sức mạnh thân thể, tốc độ lập tức một lần nữa tăng lên, hóa thành một ảo ảnh mơ hồ.

- Đừng chạy! - Một tiếng gầm vang lên giữa không trung.

Một nam tử áo tím hóa thành một đạo ảo ảnh màu tím truy theo Đằng Thanh Sơn. Ảo ảnh màu tím, ảo ảnh màu đen, một trước một sau, truy đuổi nhau. Nhưng chỉ hai hơi thở, ảo ảnh màu đen chợt lóe lên rồi biến mất không thấy nữa.

Nam tử áo tím trên ấn đường có một nốt đỏ dừng lại, nhìn chung quanh:

- Người này chạy nhanh thật. Nhìn tốc độ, còn mau hơn ta một chút. Rất có thể đó là cao thủ tiên thiên kim đan.

Không truy được Đằng Thanh Sơn, nam tử áo tím quay đầu lại nhanh chóng bỏ đi.

Trong phủ đệ Kiều Trung.... mười mấy trưởng lão cùng với

hơn mười chấp pháp trưởng lão tụ tập tại đây.

- Tư Không trưởng lão! Không có việc gì chứ?

Chấp pháp trưởng lão hơi lo lắng.

- Khục khục! Ta không có việc gì, chỉ cần điều dưỡng mười ngày nửa tháng là ổn.

Nam tử lông mi trắng sắc mặt tái nhợt, lắc đầu nói:

- Hắc y bịt mặt đó có thực lực hơn ta rất xa. Nhưng hắn không có ý muốn giết ta. Nếu không nắm đấm đó chỉ cần thêm một chút lực thì ta đã chết rồi! Hắn chỉ muốn ngăn cản không cho ta giết chết hung thủ sát hai lục sư đệ mà thôi.

Nam tử lông mi trắng nói chuyện hết sức yếu ớt. Hiển nhiên thương thế của hắn không nhẹ.

Một lão nhân hắc bào nhíu mày nói:

- Dám chọc vào Tiêu Dao Cung ta, tuyệt không thể tùy tiện buông tha.

- Sư thúc.

Nam tử áo tím, ấn đường có nốt đỏ lắc đầu nói.

- Việc này bỏ qua đi. Vừa rồi ta cũng truy đuổi hắc y bịt mặt đó, nhưng lại để hắn chạy thoát. Tốc độ của hắn còn nhanh hơn ta... Tư Không cũng nói, hắc y bịt mặt đó có thực lực cao hơn hẳn hắn. Ta thấy. Người nọ hẳn là tiên thiên kim đan.

- Không nhất định là tiên thiên kim đan.

Hắc bào lão nhân lắc đầu nói.

- Sư điệt! Ngươi căn bản không am hiểu khinh công. Hắn chỉ

nhanh hơn ngươi một chút nên ta phỏng chừng cũng chỉ là một tiên thiên thực đan sở trường khinh công. Hơn nữa hắn chỉ dùng một quyền đánh bại Tư Không... Trong thiên hạ này, tiên thiên cường giả dụng quyền vốn rất ít. Còn dám chọc vào Tiêu Dao Cung chúng ta lại càng ít. Ở đâu đột nhiên lòi ra một kẻ như thế chứ? Việc này làm ta nhớ tới một người!

Bên cạnh nhất thời có người kinh hô:

- Đằng Thanh Sơn?

- Đúng.

Hắc bào lão gật đầu nghiêm túc và trang trọng nói:

- Đằng Thanh Sơn sở trường thương pháp, quyền pháp. Hơn nữa tại Đại Duyên Sơn, có thể đùa cợt bao nhiêu tiên thiên cường giả trong lòng bàn tay, cuối cùng khiến cho các Đại tông phái bị chết thảm trọng. Ta đoán khinh công của hắn khẳng định cũng tốt lắm. Hơn nữa, hắn cũng từng một chiêu giết chết Tuyết Ưng Giáo thiết thứu.

Nam tử lông mi trắng liền nói:

- Khi hắn cứu hung thủ kia đã sử dụng ám khí, đánh bay kiếm của ta.

- Nếu đã như vậy…

Hắc bào lão nhân lạnh lùng nói:

- Lưu hộ pháp! Ngươi đưa tin tức này truyền cho người trong trú điểm của Thanh Hồ Đảo.

- Vâng!

Lưu hộ pháp lập tức tuân lệnh.

Đám chấp pháp trưởng lão của Tiêu Dao Cung đi Đại Duyên Sơn, toàn bộ chết sạch! Điều này làm cho những người đứng đầu Tiêu Dao Cung vô cùng phẫn nộ, nên cũng không có hảo cảm gì với Đằng Thanh Sơn.

Lão nhân hắc bào tiếp tục nói:

- Tư Không! Ngươi còn nhớ hình dáng của hung thủ chứ?

Nam tử lông mi trắng nhíu mày suy nghĩ một chút:

- Không rõ lắm!

Hắn đụng đầu Mã Cẩm Khiếu trong ánh nến mờ ảo, sau đó phát sinh kịch chiến. Một lát sau vì Đằng Thanh Sơn nhúng tay vào nên Mã Cẩm Khiếu chạy thoát. Kịch chiến trong bóng đêm nên nam tử lông mi trắng cũng không nhớ được rõ ràng.

- Dám giết người của Tiêu Dao Cung chúng ta. Tuyệt không thể tha được!

Hắc bào lão nhân cười lạnh nói:

- Tư Không! Nhanh đi tìm người, vẽ hình dáng hung thủ ra. Sau đó tìm khắp cả quận thành cho ta!

...

Trong nhà nghỉ... Đằng Thanh Sơn sớm đã thay một thân y phục, nằm trên giường nghỉ ngơi. Có tiếng đập cửa vang lên.

- Ai?

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

- Tần Nguy huynh, là ta.

Thanh âm Mã Cẩm Khiếu vang lên. Đằng Thanh Sơn đi ra mở

cửa phòng. Lúc này, Mã Cẩm Khiếu đang dẫn hài đồng Đàm Hạ cùng với Đàm phu nhân.

- Mời vào.

Đợi mấy người đi vào, Đằng Thanh Sơn lập tức đóng cửa.

- Tần đại thúc! Sư phụ nói, sau này sư phụ sẽ tự mình dạy ta đao pháp.

Đàm Hạ nói vẻ hưng phấn. Đằng Thanh Sơn cười cười vuốt đầu Đàm Hạ, sau đó nhìn về phía Mã Cẩm Khiếu:

- Xem ra, Mã huynh đệ đã giải quyết xong chuyện tình của mình rồi.

Trên mặt Mã Cẩm Khiếu chợt xuất hiện nụ cười:

- Ừm, giải quyết rồi.

- Chúc mừng. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ha ha… Tần Nguy huynh! Ta tới chỗ ngươi, là xin nhờ ngươi làm giúp một việc. - Mã Cẩm Khiếu nói.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói:

- Xin nói.

- Tần Nguy huynh! Huynh hẳn đã tìm được đội buôn, chuẩn bị sáng mai ly khai Hổ Dược quận thành chứ?

Mã Cẩm Khiếu hỏi, Đằng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận. Mã Cẩm Khiếu tiếp tục nói:

- Vậy sáng mai khi Tần Nguy huynh ly khai, có thể mang theo tiểu Hạ và mẹ nó cùng nhau ly khai không?

- Gì?.

Đằng Thanh Sơn hơi bất ngờ.

Mã Cẩm Khiếu cười nói:

- Ta chỉ nhờ Tần Nguy huynh dẫn họ ra khỏi thành. Ngươi đi Vũ Châu, hẳn là theo cửa bắc thành mà đi. Khi các ngươi đi dọc theo quan đạo lên mười dặm, ta sẽ ở ven đường chờ các ngươi. Đến lúc đó, ta sẽ dẫn mẹ con họ đi.

- Việc này cứ để ta. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vậy cám ơn Tần Nguy huynh.

Mã Cẩm Khiếu chắp tay cảm kích, Đằng Thanh Sơn cười vuốt đầu Đàm Hạ:

- Ta là đại thúc, trợ giúp tiểu Hạ là việc cần làm. Có đúng không tiểu Hạ?

Tiểu Hạ cười tươi như hoa.

- Ừm, cứ như vậy đi. Không quấy rầy Tần Nguy huynh nghỉ ngơi nữa.

Mã Cẩm Khiếu rất cảm kích, dẫn hai mẹ con ly khai khỏi phòng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn đóng cửa phòng, mặt tươi cười:

- Mã Cẩm Khiếu, thật ra quá cẩn thận. Phỏng chừng là sợ Tiêu Dao Cung truy lùng hắn khắp cả quận thành...

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía bắc, - Có lẽ Mã Cẩm Khiếu sẽ ly khai Hổ Dược quận thành ngay trong đêm.

Tường thành ngăn trở căn bản vô dụng với tiên thiên cường giả.

Sáng sớm hôm sau… Đằng Thanh Sơn cầm cương Xích Hỏa Mã. Đàm Hạ và Đàm phu nhân ngồi trên Xích Hỏa Mã.

- Chậc chậc… Tiêu Dao Cung náo động lớn thật.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy trên đường phố, có đại lượng binh vệ nhìn ngó người chung quanh, những binh vệ này đang cầm trong tay một bức họa.

- Tần đại thúc, trên đường có rất nhiều binh vệ.

Đàm Hạ kinh ngạc nói. Đằng Thanh Sơn cười, dắt ngựa, đi rất thong dong. Một đường tiến về cửa bắc thành, Đằng Thanh Sơn phát hiện trên mỗi đường phố đều có rất đông binh vệ.

- Đường phố quận thành thì ít mà số lượng binh vệ thì quá nhiều. Thành Vệ Quân của Quy Nguyên Tông ta có tám vạn! Còn Thành Vệ Quân của Tiêu Dao Cung khẳng định nhiều hơn nhiều. Chỉ cần cử mấy vạn binh vệ tìm tòi thì cũng có thể bới tung khắp mọi ngóc ngách.

Đằng Thanh Sơn thầm cảm thán sự cường đại của tám Đại tông phái. Đàm Hạ và mẹ cũng không dám lớn tiếng nói chuyện. Họ cũng phát hiện, quận thành hôm nay quá nhiều binh vệ, ai nấy đều vô cùng bá đạo.

- Tần đại thúc, binh vệ ở cửa thành cũng rất nhiều. - Đàm Hạ khẩn trương nói.

- Xét người à? - Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn thấy cách đó không xa trên tường thành dán một bức họa lớn. Khuôn mặt trên bức họa thì Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không biết.

- Đây là bức họa của Mã Cẩm Khiếu?

Đằng Thanh Sơn cười thầm. Bức họa khác quá xa Mã Cẩm Khiếu, chỉ có khuôn mặt hơi giống, còn những thứ khác hoàn toàn không giống, - Cao thủ lông mi trắng đụng phải Mã Cẩm Khiếu, cũng chỉ giao thủ trong thời gian rất ngắn. Mã Cẩm Khiếu sau đó đã nhanh chóng bỏ đi. Tên lông mi trắng đó phỏng chừng cũng không nhớ rõ. Nên bức họa hoàn toàn khác hẳn cũng không có gì lạ.

Đằng Thanh Sơn cũng thở phào thay cho Mã Cẩm Khiếu. Ít nhất, sau này Mã Cẩm Khiếu cũng không phải phải dấu đầu dấu đuôi.

- Sư thúc, chúng ta mời người của Tiêu Dao Cung giúp chúng ta tìm Đằng Thanh Sơn. Bây giờ đám binh vệ tìm người ở các con đường, đều căn bản không giúp chúng ta tìm gì cả.

Ở bên cạnh cửa thành có mấy người đang đứng, thì thào nói chuyện. Một thanh niên nói vẻ bất mãn. Một ông già nói:

- Thôi, đều là người của Tiêu Dao Cung. Chúng ta không thể cưỡng cầu.

- Ừm, với lại thật ra cũng không biết chính xác Đằng Thanh Sơn có ở Hổ Dược quận này không.

Lão già lắc đầu nói:

- Muốn tìm Đằng Thanh Sơn, đích xác khó như mò kim đáy bể. Nhưng đảo chủ đã nghiêm lệnh, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ một một cơ hội nào. Tập trung tìm tòi đi... Chúng ta tuy nhân thủ ít nhưng mà bốn cửa thành cũng đều có hơn mười người. Đằng Thanh Sơn nếu giả trang lẩn trốn, mười phần thì đến chín sẽ đi qua cửa thành.

- Ừm.

Thanh niên cũng gật đầu. Đằng Thanh Sơn nghe thấy thế liền

nhíu mày: “Thanh Hồ Đảo này thật là âm hồn bất tán mà”!

Kỳ thật cũng chẳng trách được Thanh Hồ Đảo. Tổn thất nhiều như thế, Thanh Hồ Đảo buông tha cho Đằng Thanh Sơn mới là việc lạ.

Trước cửa thành xếp một hàng thật dài.

- Ngươi! Mở bao của ngươi ra!

Binh vệ giữ cửa thành, lục soát cực kỳ nghiêm khắc. Đám người từ từ đi qua.

Người đi trước Đằng Thanh Sơn, xem ra cũng là một thương nhân, đang cưỡi ngựa, há mồm muốn nói gì.

- Hai túi đó đều phải mở ra, nhanh! - Binh vệ hét lên.

- Bên trong túi ta có những thứ không thể để người khác thấy. Bỏ qua được không?

Tên thương nhân lấy ra chút bạc vụn đưa ra.

- Huynh đệ! Đồ vật ta bỏ vào đó rất phiền toái, lấy ra khó lắm. Không mất thời gian uống cạn một chén trà nhỏ là không xong.

Nhất thời, lão già và mấy thanh niên đứng ở cửa thành giám sát đều nhìn qua.

- Mau mở ra, đừng nói nhảm nữa.

Trong những binh vệ này, không ít người là người của Thanh Hồ Đảo. Họ lúc này nào dám tham ô bỏ qua được cơ chứ? Dù sao tìm được tin tức Đằng Thanh Sơn là quá khó. Bây giờ, Tiêu Dao Cung nói Đằng Thanh Sơn có lẽ ở Hổ Dược quận thành, họ đương nhiên phải tìm một cách kỹ lưỡng.

Tên thương nhân làm mặt đau khổ, chỉ có thể qua một bên mở

hai cái túi to. Binh vệ thậm chí còn lấy mấy thứ trong túi ra ngoài.

Binh vệ ở cửa thành rất nhiều, nên đã có người tới kiểm tra Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi.. tới đây. - Tên binh vệ hô.

Đằng Thanh Sơn lập tức dẫn ngựa đi qua, giọng U Yến đặc sệt:

- Mấy huynh đệ! Hàng hóa của ta hơi nhiều, giúp ta một chút.

Không đợi Đằng Thanh Sơn nhét bạc, tên binh vệ đó hét lớn:

- Đừng nói nhảm. Phụ nữ hài tử trên ngựa đều xuống cho ta. Đem hai cái rương mở ra, nhanh lên!

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cố ý làm vẻ đau khổ, kéo thớt ngựa qua một bên.

- Tiểu tử! Ngươi là người ở U Yến à? Đi xa như vậy, còn đưa lão bà hài tử theo à?

Tên binh vệ đột nhiên mở miệng, hơi hoài nghi nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

- Hắn là chú ta.

Đàm Hạ mở miệng nói. Khẩu âm của Đàm Hạ rõ ràng là người Thanh Châu, Dương Châu.

- Đây là hài tử của đại ca ta. Chúng ta buôn bán, kết giao ngũ hồ tứ hải mà. Lần này, thuận tiện giúp hắn đưa hài tử đi, cũng là thuận đường thôi.

Đằng Thanh Sơn cười nói. Tên binh vệ nghe khẩu âm Đàm Hạ, lạnh lùng gật đầu, đồng thời quát:

- Nhanh! Mở hai cái rương ra.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 13

Bình An Thật Hạnh Phúc

Hổ Dược quận thành… Ở cửa bắc thành có một hàng người xếp thật dài. Vì lục soát quá cẩn thận khiến cho tốc độ rất chậm.

Ở bên cửa thành, Đằng Thanh Sơn đang bị một binh vệ nhìn chằm chằm. Đằng Thanh Sơn kêu lên một tiếng khổ sở, rồi song chưởng như rất gắng sức mới đưa được hai cái rương từ trên lưng ngựa xuống. Sau đó…

- Phịch!

- Phịch!

Thả xuống mặt đất, Đằng Thanh Sơn bất lực cười:

- Cái rương của ta quá nặng.

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn cũng mở nắp một cái rương, lộ ra những trà khối sắp đầy bên trong.

- Hả?

Tên binh vệ thấy trà khối, nhíu mày lại.

- Ở đây đều là trà khối, lấy ra ngoài rất mất công. Khi nhét trở vào, càng phiền toái hơn. Huynh đệ hỗ trợ cho, ta cũng chỉ là người buôn bán kiếm cơm ăn. - Đằng Thanh Sơn nói.

Binh vệ nhìn thoáng qua mấy người đang giám sát đang đứng ở bên kia, nên cũng không dám.

- Câm miệng.

Binh vệ hét lớn với Đằng Thanh Sơn:

- Nhanh, đổ hai cái rương ra cho ta!

- Đổ hết à? - Đằng Thanh Sơn trừng mắt.

Tên binh vệ sắc mặt băng giá:

- Cái rương của ngươi bên ngoài là trà khối. Ai biết phía dưới cái rương của ngươi là gì? Nhanh, đổ hết ra. Nếu không, mời ngươi đi vào ngục ở vài ngày.

- Ta đổ. Ta đổ.

Đằng Thanh Sơn vội chạy tới một cái rương, lật mạnh một cái. Cả cái rương bị lật nghiêng sang một bên, nhưng miệng rương vẫn chưa mở tung ra. Đằng Thanh Sơn miệng vẫn còn nói.

- Huynh đệ, ta đã đổ ra rồi đó. Không nói tốn thời gian, nhưng trong đó có nhiều trà khối như vậy, sợ bị vỡ mất không ít đâu.

Đằng Thanh Sơn làm bộ vô cùng cẩn thận, từ từ lắc lắc cái rương, nhè nhẹ đổ những khối trà ra.

- Phịch!

Cái rương được đặt trên một chỗ đất trống bên cạnh. Tên binh vệ nhìn cái rương rỗng và đống trà, rồi quát:

- Một cái nữa cũng đổ hết ra.

- Được được.

Đằng Thanh Sơn mở cái rương thứ hai. Trong cái rương đó có cả quần áo bên trong. Người khác không biết, nhưng Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ... đồ vật quan trọng nằm ở trong rương quần áo! Vô luận là Luân Hồi thương hay Khai Sơn Thần Phủ đều được cất ở trong đó.

Một tay mở cái rương ra.

Rào rào …

Rất nhiều trà khối và quần áo cùng đổ tung ra. Đằng Thanh Sơn cũng rất chịu khó mở cả rương quần áo ra. Bên trong rương quần áo cũng có một vài y phục và tạp vật.

Binh vệ nhìn nhìn. Hết nhìn đống trà khối như núi, rồi gạt ra một bên, sợ phía dưới cất giấu Khai Sơn Thần Phủ, Luân Hồi thương. Đối với chỗ quần áo, hắn cũng chỉ là dùng binh khí khều một chút, không phát hiện được gì.

- Mụ kia, đem cái bao lưng to tới đây.

Tên binh vệ đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào Đàm phu nhân quát. Đang dắt tay tiểu Hạ, Đàm phu nhân cả kinh hỏi:

- Ta á?

- Ai ai cũng phải kiểm tra.

Binh vệ lạnh lùng quát. Đàm phu nhân miễn cưỡng cởi bao trên lưng xuống.

- Huynh đệ, trà khối của ta có thể sắp vào chưa?

Đằng Thanh Sơn ra vẻ đau khổ hỏi. Binh vệ nhìn thương nhân đau khổ trước mắt với vẻ thông cảm. Nhiều trà khối như vậy mà bỏ vào rương thì đích xác là chuyện rất phiền toái. Hắn cũng chỉ tùy ý kiểm tra bao của Đàm phu nhân một chút, đồng thời nói:

- Ừm, mau mau xếp trà khối vào rương. Sau khi xếp xong thì biến sớm đi. Đừng có làm tắc nghẽn ở cửa thành.

Kiểm tra xong, tên binh vệ liền lại tới kiểm tra những người khác, chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn khổ cực xếp trà khối vào hai cái rương.

- Tần đại thúc, ta giúp thúc.

Tiểu Hạ nhanh chóng giúp một tay, Đàm phu nhân cũng chạy tới. Tám trăm gói trà, mặc dù Đằng Thanh Sơn đã đổ ra vô cùng cẩn thận, nhưng cũng làm cho mười mấy gói bị vỡ. Kỳ thật cũng vẫn để pha trà uống được. Ba người cùng làm, một lát sau đã hoàn toàn xếp đầy hai cái rương. Đằng Thanh Sơn lại nhét rương quần áo vào trong một cái rương.

Cuối cùng xếp hai cái rương này lên trên lưng Xích Hỏa Mã.

- Chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn dẫn mẫu tử Đàm phu nhân đi ra ngoài cửa thành. Từ cửa thành trong tới cửa thành ngoài cách nhau hơn mười trượng. Lúc này, trong lòng Đằng Thanh Sơn rất thoải mái.

- Cuối cùng cũng ra ngoài rồi.

Đằng Thanh Sơn hết sức vui vẻ.

- Vừa rồi, nếu bị phát hiện... chỉ sợ ta phải mang theo rương quần áo cùng mẹ con tiểu Đàm Hạ, nhanh chóng thoát đi.

Với sức mạnh của Đằng Thanh Sơn, việc mang theo mẫu tử Đàm phu nhân cũng không có gì ảnh hưởng. Với đám binh vệ ở cửa thành, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tùy tiện xông ra.

Nhưng nếu phải xông qua thì hậu quả rất nghiêm trọng. Đầu tiên thân phận bại lộ. Tiếp theo, mẫu tử Đàm phu nhân cũng có

thể gặp tai bay vạ gió.

- Chu lão.

Đằng Thanh Sơn đã thấy đội buôn ở cửa thành, cười cười gọi.

- À, Tần Nguy huynh đệ.

Người đứng trước đội buôn là một lão già cường tráng mặc áo da khá dày, đầu cũng đội mũ da, nhiệt tình chào hỏi, - Hôm nay, Tiêu Dao Cung muốn bắt một người, lục soát toàn thành, khiến cho việc ra khỏi thành cũng phiền toái như vậy. Đặc biệt là thương nhân chúng ta... Tần Nguy huynh đệ cũng chịu khổ rồi.

- Đâu phải chỉ có vậy Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất lực nói:

- Hai rương hàng hóa, toàn bộ phải đổ ra hết. Cuối cùng lúc cho vào rương, ta phải làm một mình.

- Ngươi còn may, chỉ có hai rương. Hàng hóa của bản thân cửa hàng Hồ Thị chúng ta phải chất đủ mười xe. Đám hộ vệ này cũng không nể mặt chúng ta. Buộc chúng ta đổ ra hết mười xe hàng.

Chu lão là người dẫn đầu đội buôn, có vẻ rất tức giận, - Bao nhiêu hộ vệ thế mà xét hỏi thương nhân và hàng hoá chuyên chở lâu như vậy.

Chu lão đột nhiên thấy cửa thành lại có thương nhân đi tới:

- Tần Nguy huynh đệ! Ta không nói chuyện phiếm với ngươi nữa, ta đi tiếp người đây.

- Chu lão bận rộn quá.

Đằng Thanh Sơn mang theo người của mình nhập vào đội buôn. Đội buôn này chủ yếu là do cửa hàng Hồ thị chủ trì. Còn có nhiều thương nhân độc lập nhập bọn. Đám thương nhân độc lập cũng có không ít người đem theo hộ vệ. Hơn nữa, đội buôn cũng

bỏ một phần tiền thuê một doàn hộ vệ. Một canh giờ trôi qua, tất cả thương nhân đều đã tập kết đủ.

- Tốt lắm, đủ người rồi, đội buôn chúng ta lần này tới thành kế tiếp chính là vương thành của Vũ Châu - Vũ Thành. Bây giờ xuất phát!

Theo tiếng gọi của người dẫn đầu đội buôn, cả đội buôn rầm rộ xuất phát.

Lần này, đội buôn có gần ba trăm thương nhân, trên năm trăm hộ vệ. Đội buôn tám trăm người! So với đội buôn mà Đằng Thanh Sơn lần trước nhập bọn thì lớn hơn nhiều.

...

Lọc cọc! Lọc cọc!

Xích Hỏa Mã của Đằng Thanh Sơn thong dong nước kiệu. Vì có xe hàng, do đó tốc độ đội buôn không thể quá nhanh.

Buổi sáng, trên quan đạo còn những bông tuyết đọng đang tan, khiến cho nhiệt độ rất thấp.

- Tiêu Dao Sơn!

Đằng Thanh Sơn nhìn sơn mạch xa xa. Đi cách xa cửa thành bắc Hổ Dược quận của Tiêu Dao Sơn vài dặm, mới có thể thấy rõ ràng quang cảnh thành này. Phạm vi Tiêu Dao Sơn nhỏ hơn Đại Duyên Sơn một chút. Đại khái phương viên khoảng hai, ba mươi dặm. Nhưng vì cảnh sắc đẹp hơn, được khai sơn tổ sư Tiêu Dao Cung chọn làm nơi khai tông lập phái.

Tiếp tục đi tới nửa canh giờ nữa….

- Mã Cẩm Khiếu, nói là ra khỏi thành mười dặm….

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh thầm nhủ:

- Ta ra khỏi thành cũng khoảng chừng mười dặm rồi.

Mẹ con Đàm phu nhân được Đằng Thanh Sơn an bài ngồi trên xe hàng, cũng chú ý chung quanh.

Một lát sau…

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt tập trung nhìn vào một nông dân mặc áo bông thô, đội cái mũ rách, ngồi trên bờ ruộng ở bên quan đạo. Vì hắn cúi đầu xuống, cái mũ rách che hơn nửa mặt người nông dân đó, cộng thêm mái tóc phủ xuống che đi đôi mắt đang thi thoảng liếc nhìn sang bên này.

- Tiểu Hạ, Đàm phu nhân. Chúng ta tới rồi.

Đằng Thanh Sơn lập tức cưỡi ngựa tới bờ quan đạo. Đàm Hạ và Đàm phu nhân cũng biết Mã Cẩm Khiếu sẽ đợi họ ở một nơi cách thành mười dặm. Họ cũng thấy nông dân rách này, trong lòng hơi nghi ngờ, nghe Đằng Thanh Sơn gọi, liền chạy tới.

- Tần Nguy huynh đệ.

Đám thương nhân bên cạnh gọi:

- Có việc gì thế?

- Việc nhỏ thôi. Bất tất chờ ta. Ta ở lại một chút rồi đuổi theo ngay.

Đằng Thanh Sơn nói.

Đám thương nhân này cũng thấy thớt ngựa của Đằng Thanh Sơn là Xích Hỏa Mã, tốc độ chạy nhanh hơn đội buôn nhiều. Đội buôn cũng không thể vì một mình Đằng Thanh Sơn mà dừng lại, nên vẫn đi tới như trước.

Vù! Nông dân đang ngồi trên bờ ruộng chợt đứng phắt lên, rồi đi tới.

- Sư phụ!

Tiểu Đàm Hạ nhất thời thấy rõ người vừa tới, lập tức kích động chạy tới đón. Mã Cẩm Khiếu cũng cười giơ tay ôm lấy tiểu Đàm Hạ.

Mã Cẩm Khiếu ôm hài tử, cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Tần Nguy huynh đệ, lần này, thật sự là đa tạ ngươi.

- Ngươi giả trang như vậy, ta thiếu chút nữa không nhận ra rồi.

Đằng Thanh Sơn cảm thán nói.

- Ha ha, ta vốn chính là một sơn dân. - Mã Cẩm Khiếu cười nói:

- Lần này ra khỏi thành, không gặp phải phiền toái gì chứ?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Không có gì phiền cả. Chỉ là ở trong thành đang bắt một người nào đó. Các đường phố đều có binh vệ, cửa thành cũng có binh vệ lục soát.

Tiểu Đàm Hạ đang được Mã Cẩm Khiếu ôm chặt liền nói:

- Ừm, rương hàng của Tần đại thúc bị binh vệ đổ ra sạch.

- Xem ra chúng soát nghiêm thật.

Mã Cẩm Khiếu không khỏi có chút lo lắng, - Các ngươi thấy người mà Tiêu Dao Cung muốn bắt chứ?

Mã Cẩm Khiếu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Thấy rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Mã huynh, tối hôm qua ngươi vội vội vàng vàng đi, ta còn tưởng rằng ngươi chọc vào đại họa, làm cho Tiêu Dao Cung đuổi giết. Nhưng ảnh chân dung này chẳng giống gì với ngươi cả. Xem ra là ta đã đoán sai.

Mã Cẩm Khiếu lộ vẻ tươi cười:

- Ngày hôm qua ta đích xác có gặp chút phiền toái, do đó giữa đêm phải ly khai. Nhưng... ta không điên đến mức đi trêu vào Tiêu Dao Cung.

Mã Cẩm Khiếu cũng phát hiện ra tiểu Hạ đồ đệ mình và Đàm phu nhân, không hề có gì ngạc nhiên. Hiển nhiên... tấm ảnh chân dung khẳng định không giống gì hắn cả.

Mã Cẩm Khiếu thở phào nhẹ nhõm.

- Mã huynh, sau này ngươi muốn làm gì? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ta à?

Mã Cẩm Khiếu nhìn sơn mạch, ruộng đồng xung quanh, lắc đầu cười nói:

- Ta chuẩn bị đưa tiểu Hạ về quê nhà ta. Về Mã gia trang! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nửa đời người còn lại của ta sẽ ở Mã gia trang. Phiêu bạt bên ngoài lâu lắm rồi, ta không muốn tiếp tục đi nữa..

- Tần Nguy huynh! Mã gia trang ở phương Bắc, cách đây ba mươi dặm. Ngươi chỉ hỏi thăm một chút là biết ngay. Nếu có lúc nào muốn tìm ta, muốn gặp lại tiểu Hạ, cứ việc tới đó.

Mã Cẩm Khiếu cười nói.

- Tần đại thúc! Sau này, ngươi nhất định phải tới thăm đó. -

Tiểu Đàm Hạ liền nói.

Đằng Thanh Sơn cười vuốt đầu tiểu Đàm Hạ, gật đầu nói:

- Yên tâm. Chờ đại thúc ngươi làm xong việc của mình. Nếu có cơ hội, nhất định sẽ đi.

- Tần Nguy huynh, ngươi đi thôi. Ta sẽ đưa tiểu Hạ và Đàm phu nhân về Mã gia trang trước.

Mã Cẩm Khiếu cáo biệt Đằng Thanh Sơn, rồi mang theo hai mẹ con đi theo một con đường ruộng nhỏ. Nhìn hình bóng ba người Mã Cẩm Khiếu khuất dần, trên mặt Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Nửa sau đời người sẽ ở Mã gia trang? Một tiên thiên cường giả, còn chưa tới bốn mươi tuổi, lại cam tâm ở lại quê nhà, dạy tộc nhân, bảo vệ tộc nhân. Thật là quá an tĩnh, một cuộc sống rất bình an.

Đằng Thanh Sơn kỳ thật cũng bị quyết định của Mã Cẩm Khiếu làm xúc động. Bình an là phúc! Nếu mình có thể sống an bình với những người nhà, cũng đủ thỏa mãn rồi.

- Nhưng, con đường của ta khác hẳn Mã Cẩm Khiếu!

- Ta và Thanh Hồ Đảo, nhất định phải có một bên bị diệt.

Đằng Thanh Sơn nhảy lên Xích Hỏa Mã, - Giá!

Xích Hỏa Mã lập tức tung bốn vó, đuổi theo đội buôn phía trước.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 14

Tiềm Phục Ở Vũ Châu.

Đêm tối, gió lạnh rét thấu xương. Một thân ảnh mặc trường bào đen, lưng đeo một thanh kiếm cũng màu đen. Nhưng đôi lông mày lại màu trắng. Cặp lông mày nhìn tựa như hai thanh kiếm. Hai tròng mắt thỉnh thoảng lại lóe lên hàn quang. Nam tử hắc bào lông mày trắng lạnh lùng đi tới, phía sau hắn có ba người đi theo. Hai nam một nữ. Nhìn dung mạo thì đều là thanh niên.

- Phong nhi.

Nam tử hắc bào lông mày trắng lạnh lùng mở miệng. Trong ba người phía sau, người thanh niên thoạt nhìn khôn ngoan nhất lập tức cung kính nói:

- Sư phụ.

- Ngươi theo chúng ta đã mười ba năm.

Nam tử áo đen lông mày trắng lạnh lùng nói.

- Nhưng, tiến độ tu luyện của ngươi quá chậm. Ngươi là một trong ba đại đệ tử do vi sư tuyển. Tư chất của ngươi thuộc loại tốt nhất, trong ngàn vạn người không có lấy một. Lại có các loại linh bảo phụ trợ, nhưng cho tới bây giờ, ngươi vẫn chưa bước vào tiên thiên.

Thanh niên này biến sắc, nhanh chóng quỳ xuống rồi nói:

- Sư phụ! Đệ tử xấu hổ.

Hắn là một trong ba đại đệ tử dưới trướng sư phụ duy nhất không bước vào tiên thiên.

- Theo lý thì ta sẽ phế võ công ngươi, trục xuất ngươi khỏi tông môn.

Khi sư phụ nói như thế, hắn thấp thỏm vạn phần. Hắn hiểu rõ sư phụ nghiêm khắc như thế nào.

- Cho ngươi một cơ hội.

Sắc mặt nam tử áo đen lông mày trắng hơi biến đổi.

- Ba ngày trước, đội buôn cửa hàng Hồ thị tổ chức xuất phát ra khỏi Hổ Dược huận thành. Chạng vạng ngày mai hẳn là có thể đến chỗ chúng ta. Ta lệnh cho ngươi, dùng thân phận thương nhân nhập vào đội buôn.

Lập tức, nam tử áo đen lông mày trắng lấy trong ngực ra một bức họa, rồi đưa cho đồ đệ.

Thanh niên khôn ngoan đó nhận lấy, nhìn lại bức họa. Người trên bức họa rất bình thường, thoạt nhìn có thể thấy là một người dễ dàng thân cận.

- Người này tên là Tần Nguy. Là một thương nhân độc lập trong đội buôn.

Nam tử áo đen lông mày trắng lạnh lùng nói.

- Nhưng đó là thân phận giả của hắn. Thân phận đích thực của hắn là Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông.

- Đằng Thanh Sơn?

Chẳng những tên đệ tử đang quì, mà đến cả hai đệ tử khác

đứng bên cạnh cũng chấn động. Ba người đều nhìn kỹ bức họa kia.

Đằng Thanh Sơn! Đó là nhân vật trong truyền thuyết. Mặc dù ba người cũng đều là nhân vật thiên tài, có linh bảo phụ trợ. Cộng thêm có sư phụ lợi hại dạy bảo, ngạo khí mười phần. Nhưng đối với Đằng Thanh Sơn thì họ không thể không bội phục.

Mười bảy tuổi. Tiên thiên thực đan. Chỉ cần như thế đã đủ cho vô số vũ giả ngưỡng mộ. Từ cổ chí kim người có thể so sánh được với hắn, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ hắn bị Thanh Hồ Đảo đuổi giết khắp thiên hạ. Tám Đại tông phái cũng hỗ trợ, nhưng tin tức Thanh Sơn vẫn bặt tăm như trước.

Sư phụ mình biết?

Ba đại đệ tử này cũng biết sư phụ họ đáng sợ như thế nào, đồng thời cũng hiểu thế lực kinh người sau lưng sư phụ.

- Phong nhi. Nhiệm vụ của ngươi là làm cho Đằng Thanh Sơn thoát ly đội buôn, vào ở trong một khách sạn. Sau đó, ngươi lập tức đưa tin tức thông báo cho người của Vũ Hoàng môn. Chắc chắn bọn họ sẽ thông tri cho Thanh Hồ Đảo.

Nam tử áo đen lông mày trắng nói. Nhiệm vụ hơi khó, nhưng thanh niên đó vẫn cung kính nói:

- Dạ sư phụ.

- Sư phụ.

Nữ tử duy nhất trong ba người, có một đôi mắt đoạt hồn phách nhìn chằm chằm vào nam tử áo đen lông mày trắng.

- Chúng ta cũng không có giao tình gì với Thanh Hồ Đảo, vì sao phải giúp họ chứ?

- Đây là lệnh.

Nam tử áo đen lông mày trắng lạnh lùng nói. Nhất thời ba đệ tử đều không dám nói gì. Nam tử áo đen lông mày trắng tiếp tục nói:

- Phong nhi. Việc này quan hệ trọng đại, không được sơ sót. Phải tránh không thể cho Đằng Thanh Sơn phát hiện. Bản lĩnh ẩn giấu của Đằng Thanh Sơn vô cùng lợi hại. Một khi hắn phát hiện, tiếp tục chạy thoát thì khó tìm lắm. Nhiệm vụ này nếu ngươi hoàn thành, ta sẽ chấp thuận cho ngươi tu luyện học thuật cao nhất của ta - Viên Diệu Kiếm Điển.

Thanh niên mừng rỡ, nói:

- Dạ. Sư phụ, đệ tử sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Vũ Châu. Trung ương của khắp cả Cửu Châu đại địa. Cũng là nơi Vũ Hoàng môn đóng đô. Bình thường dân chúng Vũ Châu, đặc biệt là người Vũ thành có ngạo khí đặc thù. Người Vũ thành luôn luôn tự hào, nên hơi xem thường người của châu khác.

Cảnh nội Vũ Châu, bông tuyết như lông ngỗng bay khắp trời đất.

Một đội buôn cỡ lớn rầm rộ đi tới. Đây chính là đội buôn của Hồ Thị cửa hàng vừa ly khai Hổ Dược quận thành. Nhưng bây giờ tổng thành viên đội buôn đã đạt tới chín trăm người. Bình thường mỗi lần qua một thành, đều có không ít thương nhân độc lập gia nhập. Đồng thời đội buôn cũng sẽ dùng tiền hoa hồng của đám thương nhân thuê thêm vài hộ vệ.

- Trận tuyết này lớn quá. Không biết còn rơi tới khi nào nữa?

Một tiếng nói từ bên trái Đằng Thanh Sơn truyền đến. Đằng Thanh Sơn cưỡi Xích Hỏa Mã, cả tâm thần lại đắm chìm vào thiên nhiên. Thần được nuôi dưỡng trong loại hoàn cảnh này, cũng như

cỏ non gặp cơn mưa, không ngừng phát triển.

- Tần ca. Tần ca.

Từ bên cạnh lại truyền đến tiếng gọi. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Bên cạnh hắn là một thanh niên mặc áo bông màu trắng, trên đầu đội mũ da. Thanh niên này có một đôi mắt linh động thể hiện rất rõ sự khôn ngoan. Thanh niên này tên là Tôn Phong. Ngày thứ tư sau khi đội buôn ly khai Hổ Dược quận thành, hắn gia nhập vào đội buôn. Tôn Phong này mồm miệng nhanh lẹ, nên nhanh chóng làm quen cả đám thương nhân độc lập như Đằng Thanh Sơn.

Căn cứ vào những gì Đằng Thanh Sơn được biết, thì đây là lần đầu tiên Tôn Phong đi ra ngoài. Do đó, lão quản gia Ngô Bá của hắn cũng đi theo.

- Tôn lão đệ.

Thanh Sơn cười nói.

- Trận tuyết lớn như vậy. Không cần để ý nó.

- Ngươi cũng biết ta tĩnh không được Tôn Phong cười nói.

- Nếu trên mười năm nữa, ta mới có thể giống như Tần ca. Mười dặm không nói một câu.

Lão già bên cạnh Tôn Phong cười nói:

- Tần huynh, ngươi thông cảm cho tính tình của thiếu gia nhà ta nhé.

- Không có việc gì.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Tôn lão đệ. Ngươi đi không mệt, nhưng ta mệt quá. Ngươi cứ

nói, ta nghe là được.

Đằng Thanh Sơn nói xong nhìn về phía trước, thong dong cưỡi ngựa nước kiệu. Tôn Phong bĩu môi. Tự đáy lòng thầm than:

- Đây là tâm tính à. Ngồi trên ngựa mà có thể ngồi liên tục rất lâu không nói một câu. Nếu không phải sư phụ nói, ta thật là không nghĩ tới hắn mới mười bảy tuổi. À, cũng sắp đến Tết rồi. Tới Tết là hắn cũng được mười tám tuổi rồi. So với ta, nhỏ hơn mười tuổi. Đằng Thanh Sơn ơi là Đằng Thanh Sơn. Ta thật không muốn ngươi bị hãm vào khốn cảnh. Nhưng, sư môn có lệnh, nếu ta cãi lại thì ngươi cũng không thể sống. Ngươi coi như tiêu rồi.

Vẻ mặt Tôn Phong không hề thay đổi. Mặc dù thực lực hắn yếu hơn hai đồng môn, nhưng việc giả trang thì hắn giỏi hơn nhiều.

Ngày hai mươi bảy, tháng chạp. Châu Thành.

Trên đường đi, Thanh Sơn vẫn chìm trong tu luyện như trước. Đối với Đằng Thanh Sơn bây giờ, mỗi ngày đều phải tu luyện.

- Phía trước là tới thành rồi.

Thanh âm Chu lão truyền khắp cả đội buôn.

- Đội buôn chúng ta chỉ ăn cơm trưa, rồi chạy đi tiếp. Tranh thủ trước Tết tới được Vũ Thành. Đây là thành cuối cùng trước khi tới Vũ Thành. Có người nào muốn ly khai đội buôn vào thành, xin nói cho ta một tiếng. Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ không chờ các ngươi nữa.

Nhất thời. Không ít thương nhân đều gọi hộ vệ của mình, đi về phía Chu lão. Đằng Thanh Sơn cũng cưỡi ngựa tới đó:

- Thành nữa là tới Vũ Thành. Đó là trụ sở của Vũ Hoàng môn, nơi đó cao thủ nhiều như mây. Ta cũng nên thoát ly đội buôn.

Đằng Thanh Sơn cũng biết sự tình về đội buôn. Nếu mình tới Vũ Thành, khẳng định phải ở lại Vũ Thành vài ngày. Vì lúc đó là Tết, nên nhà nhà ăn Tết. Đến cả đám thương nhân cũng sẽ nghỉ ngơi vài ngày. Đây là thời điểm quan trọng nhất trong một năm. Đến lúc đó, cơ hồ sẽ không tìm thấy đội buôn nào xuất phát.

Không có đội buôn nào đi, một mình mình đi sao?

Nếu vậy sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái. Dừng lại ở Vũ Thành vài ngày? Nơi đó ngư long hỗn tạp, quá loạn.

Còn thành này là một thành nhỏ. Cũng cùng một cấp bậc với Nghi thành. Dân cư nơi này cũng không nhiều lắm. Cao thủ lại càng ít. Ở chỗ này vài ngày, Đằng Thanh Sơn cũng yên tâm hơn.

- À. Tần Nguy huynh đệ cũng ở lại đây à?

Khi Đằng Thanh Sơn tới, Chu lão kinh ngạc nói.

- Không phải ngươi đi Yến Châu à? Theo chúng ta tới thẳng Vũ Thành, không phải tốt hơn hay sao?

- Ta ở thành này có việc cần làm. - Đằng Thanh Sơn nói.

Chu lão cũng không ngại. Cười cười rồi gạch Đằng Thanh Sơn ra khỏi danh sách.

- Tần ca! Ngươi cũng ở trong thành này nghỉ ngơi à?

Phía sau truyền đến một thanh âm. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chính là Tôn Phong và thủ hạ hắn Ngô Bá.

- Ừm. Ngươi cũng vậy à? - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tôn Phong gật đầu nói:

- Ở đây có một lão bằng hữu của cha ta. Trước khi đi, cha ta bảo ta đưa lễ vật tặng. Xem ra, năm nay ta phỏng chừng phải ăn

tết trong thành này rồi.

Chẳng mấy chốc, đội buôn đã vào thành. Một tráng hán râu quai nón hô:

- Tần Nguy huynh đệ, lão Đàm, Tôn lão đệ, chúng ta đều dừng lại trong thành. Tổng cộng cũng có mười hai người. Ta mời khách. Mọi người nể mặt lão Hầu ta cùng đi ăn cơm trưa nhé?

- Được.

- Lão Hầu sảng khoái thật. - Tôn Phong cười ha ha nói.

Không ai cự tuyệt. Đằng Thanh Sơn đương nhiên cũng theo mọi người cùng đi tới một tửu lâu ăn uống Thương nhân độc lập hành tẩu thiên hạ. Trải qua sinh tử kiếm tiền, phần lớn đều rất hào sảng. Ăn cơm với nhau nửa canh giờ xong, buổi chiều những người không có chỗ ở đi tìm một khách sạn nghỉ lại - Chỗ này rất an tĩnh. Thức ăn mặc dù không bằng đại tửu lâu, nhưng cũng khá.

Hán tử họ Hầu cười to nói.

- Ngày kia đã là Tết rồi. Các huynh đệ đều là người xa xứ cả. Mọi người ở cùng nhau, cũng có thể cùng chơi vui với nhau.

- Tới đây. Giúp một tay.

Đám thương nhân bắt đầu dỡ hàng hóa. Cần phải ở đây vài ngày, cũng có người muốn nhân dịp này bán hàng tại đây. Còn hàng hóa đương nhiên phải để trong phòng mình mới an tâm.

- Tiểu nhị. Coi chừng mấy thớt ngựa của chúng ta. Chúng ta sẽ cho tiền. Ngựa mà thiếu mất một con thì ngươi sẽ thảm đó.

Đằng Thanh Sơn cười hà hà nói. Rồi cầm dây cương, nâng hai cái rương lên, sau đó tựa hồ hơi khựng lại, rồi nhắm hướng khiêng tới.

- Yên tâm đi. Đại lão gia.

Một tiểu nhị cười nói.

- Thớt ngựa này không có khả năng mất được đâu.

Bọn chúng đều rất có nhãn lực. Loại ngựa thượng đẳng như Xích Hỏa Mã này gần ngàn lượng bạc. Tiểu nhị này một năm chỉ kiếm được hơn mười lượng bạc. Sao đền nổi? Do đó phải chăm sóc, trông chừng cho kỹ là điều hiển nhiên.

Khi Đằng Thanh Sơn vừa đi dọc theo thang lầu lên lầu hai, cầm hai cái rương bỏ vào góc nhà, chợt nghe thanh âm …

- Ngô Bá, trông hàng nhé, ta đi bái phỏng thế bá.

Tôn Phong lúc này ôm một cái hộp, rồi đi ra khỏi khách sạn, ra ngoài.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 15

Chấn Động Vũ Hoàng Môn.

Thành Chủ Phủ, hai binh vệ gác cửa phủ thỉnh thoảng dậm chân một cái. Mùa đông thật là lạnh.

- Xin hai vị giúp thông báo một chút, ta muốn gặp thành chủ để bẩm báo về việc có liên quan tới Đằng Thanh Sơn.

Tôn Phong lấy từ trong ngực ra một chút bạc vụn đưa qua. Hai binh vệ nhãn tình sáng lên, mỗi người chia nhau một nửa, rồi một binh vệ cười nói:

- Đằng Thanh Sơn? Bây giờ, có rất nhiều người muốn phát tài. Mấy hôm trước, còn có người nói là Đằng Thanh Sơn ở một nơi nào đó. Sau này tìm kỹ lại, mới biết là giả. Nhưng nể chút bạc này, ta cũng giúp ngươi thông báo. Ngươi ở đây chờ nhé.

Tâm tình binh vệ này rõ ràng rất tốt, đi vào trong Thành Chủ Phủ. Ở một thành nhỏ như Ổ Thành, binh vệ cũng chỉ là những hán tử bình thường thân thể khoẻ mạnh, gần như không có một người nào là cao thủ. Có thể được có được vài lượng bạc, sẽ làm họ rất hưng phấn.

Một lát sau...

Tên binh vệ chạy tới, cười tủm tỉm nói:

- Tiểu tử ngươi vận khí rất tốt. Thành chủ bây giờ vừa đúng

lúc không có việc gì, cho ngươi vào đó. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tới phủ không được chạy loạn, phải theo sát ta.

Binh vệ liền dẫn Tôn Phong tiến vào Thành Chủ Phủ Ổ Thành.

Thành Chủ Phủ Ổ Thành, bên trong phòng luyện võ…. Một tráng hán ăn mặc hơi lếch thếch, đang vung chiến đao chém ra những chiêu thức rất đơn giản, nhưng mỗi một chiêu đều nhanh như sấm sét.

Vù! Vù!

Kình khí sắc bén tạo thành những vết hằn trên những hòn đá dưới đất.

- Thành chủ. Người tới rồi.

Tên binh vệ hô lớn ở ngoài phòng. Vị thành chủ Ổ Thành dừng luyện đao, quay đầu nhìn ra ngoài, cười nói:

- Đi vào đi! Dạo này có nhiều người muốn tìm Đằng Thanh Sơn, có lẽ ai cũng muốn được thưởng một ngàn lượng hoàng kim.

Chỉ cần thông báo tin tức, đã có giá một ngàn lượng hoàng kim. Chẳng trách rất nhiều người tìm tòi Đằng Thanh Sơn khắp nơi. Tên binh vệ thối lui. Còn Tôn Phong thì đi vào phòng luyện võ.

- Hảo đao pháp.

Tôn Phong tán thưởng một tiếng.

- Chỉ đao phong mà có thể lưu lại những vết xước trên tảng đá. Đao pháp của Thành chủ đại nhân sợ là có thể có tên xếp trong Địa Bảng rồi.

Nói rồi thân hình Tôn Phong chợt lóe, như một cái lá cây, nhẹ nhàng vẽ thành một quầng sáng quỷ dị, cuối cùng đứng lại trước mặt thành chủ Ổ Thành hai trượng.

Thành chủ Ổ Thành nhãn tình sáng lên, kinh hỉ nói:

- Hảo khinh công!

Tôn Phong cười hắc hắc nói:

- Ta cũng chỉ có khinh công là thành tựu.

Thành chủ Ổ Thành cũng là người có nhãn lực, bằng vào khinh công của tiểu quỉ khôn ngoan trước mắt, có thể nhận định hắn là một cao thủ. Mấy hôm nay tới đây báo tin tức, phần lớn là người thường. Thấy có người cầm trường thương màu bạc, nói người đó là Đằng Thanh Sơn, thấy có người cầm búa màu đen, nói người nọ là Đằng Thanh Sơn. Những việc đó khiến cho vị thành chủ đại nhân cảm thấy rất tức giận.

Nhưng...

Cao thủ lợi hại thì không thể có chuyện như vậy.

- Không dám dối thành chủ đại nhân, kỳ thật ta lấy cơm của bá tánh làm cơm của mình. - Tôn Phong cười hắc hắc.

- Thần thâu à? - Thành chủ Ổ Thành cũng cười.

- Trộm thì trộm. Thành chủ đại nhân nói ta là thần thâu, làm ta phải xấu hổ rồi.

Tôn Phong cười nói:

- Là như thế này! Ta đang để ý một đoàn thương nhân. Trong đó có một tên thương nhân buôn chuyến Yến Châu mà ta mất công bám theo từ Dương Châu tới đây, tên là Tần Nguy. Loại thương nhân buôn chuyến đi xa như vậy khẳng định là làm ăn lớn, do đó, ta muốn xoáy của hắn một cú!

- Hôm nay, tên gia hỏa đó dừng lại nghỉ ngơi, ta thừa dịp hắn vừa đi nhà vệ sinh, tiến vào phòng, mở rương hàng của hắn.

Tôn Phong cười nói. Kỳ thật lời nói dối này đã được chuẩn bị rất kỹ, hơn nữa ở mặt bên kia bức họa sư phụ cho hắn, còn vẽ một rương quần áo, trong rương quần áo, cất giấu Luân Hồi thương, Khai Sơn Thần Phủ.

Thành chủ Ổ Thành vừa nghe thế mắt sáng lên.

- Bên trong rương hàng là trà, nhưng... một trong hai rương hàng lớn đó, có một cái rương quần áo. Rương quần áo vừa mở ra thoạt nhìn không có gì đặc thù. Nhưng ta là ai? Có thủ đoạn giấu hàng nào mà ta chưa thấy qua. Tùy tiện mò mẫm rương quần áo một chút, ta giật mình phát hiện... cái dấu trong đó là hai đoạn cán thương, còn có một cái Hắc Sắc Phủ!

Tôn Phong nói xong, thành chủ Ổ Thành nghe thế vô cùng kinh hãi.

- Quả thật thế à?

Thành chủ Ổ Thành không dám tin vào tai mình.

- Đương nhiên, ta chẳng lẽ rảnh quá đi nói láo sao?

Tôn Phong cười nói:

- Ta đầu tiên chuẩn bị ra tay, do đó đã kiểm tra đội buôn đó rồi. Tên Tần Nguy là từ Dương Châu tới Hổ Dược quận thành ở Thanh Châu. Sau đó lại gia nhập vào đội buôn cửa hàng Hồ Thị, đến Ổ Thành! Ta thấy có mười phần thì hắn chắc chắn là Đằng Thanh Sơn.

Thành chủ Ổ Thành nghe xong, trong lòng đã bắt đầu hơi tin. Bởi vì một là thân phận Tôn Phong là một cao thủ, lại là một thần thâu. Loại cao thủ này còn không đến mức không có chút nhãn lực nào mà lãng phí thời gian. Thứ hai, Tôn Phong nói, tên Tần Nguy từ Dương Châu một đường tới đây.

- Ha ha, bây giờ vẫn chưa biết ngươi là ai? - Thành chủ Ổ Thành hỏi.

- Ta gọi là Yến Phong. - Tôn Phong mở miệng nói.

- À, Yến Phong huynh đệ có thể tạm thời lưu lại ở đây không? Đợi vài ngày nữa xác định đó là Đằng Thanh Sơn, sẽ đưa cho ngươi một ngàn lượng hoàng kim.

Thành chủ Ổ Thành nói. Tôn Phong cười nói:

- Thành chủ đại nhân không chê, ta đương nhiên vui mừng mà ở lại. Ta chưa lấy được một ngàn lượng hoàng kim, thì ta không cam lòng bỏ đi đâu.

Thành chủ Ổ Thành nghe xong, trong lòng càng nắm chắc. Đối phương có thể lưu lại, có thể tin là thật rồi.

Lúc này, thành chủ Ổ Thành ra lệnh cho người đi an bài cho Yến Phong, sau đó bản thân hắn lập tức dùng bồ câu đưa thư truyền tin tới Vũ Hoàng môn.

...

Ổ Thành cách vương thành Vũ Thành rất gần, tin tức tự nhiên tới Vũ Hoàng môn rất nhanh Vương thành Vũ Thành… ở trung ương Vũ Thành có một tòa cung điện cực rộng, chính là Vũ Hoàng cung - là trụ sở của Vũ Hoàng môn.

Vũ Hoàng môn, Cửu Đỉnh điện.

Một dãy bàn và những cái ghế gỗ đen bóng được xếp thành hàng, tất cả những tuyệt đỉnh cao thủ của Vũ Hoàng môn đều lục tục đi vào Cửu Đỉnh điện. Tất cả bọn họ đều đang xì xào thảo luận. Đến khi một nam tử mặc trường bào màu đen nạm vàng đi vào Cửu Đỉnh điện, mọi người mới yên lặng lại.

- Môn chủ!

Mọi người cung kính hô. Môn chủ Vũ Hoàng môn, hai mắt mơ hồ có vầng sáng thâm thúy lưu chuyển đảo qua mọi người, cười khẽ nói:

- Mọi người chắc còn nghi hoặc, tại sao ta sốt ruột triệu tập mọi người như thế chứ gì? Việc này nói nhỏ cũng nhỏ, bởi vì cũng chỉ là một Đằng Thanh Sơn mà thôi. Nhưng việc này, nói lớn cũng là lớn! Bởi vì, liên quan tới binh khí của Vũ Hoàng tổ sư, Vũ Hoàng môn chúng ta!

Nhất thời mọi người lại xì xào.

- Khai Sơn Thần Phủ của Vũ Hoàng tổ sư?

- Chẳng lẽ tìm được Đằng Thanh Sơn rồi sao?

Môn chủ Vũ Hoàng môn khẽ đưa tay, nhất thời mọi người yên lặng lại, hắn tiếp tục nói:

- Theo tin tức từ Ổ Thành phía nam truyền đến, thành chủ Ổ Thành nói là có một vị thần thâu trong lúc ăn trộm của một thương nhân đi buôn chuyến thì phát hiện trong ngăn kín của rương quần áo có hai đoạn cán thương cùng với một thanh Hắc Sắc Phủ Đầu!

- Thương nhân buôn chuyến này tên là Tần Nguy! Từ Dương Châu tới, sau khi đến quận thành Hổ Dược của Thanh Châu, lại thay đổi một đội buôn khác, cuối cùng đến Vũ Châu Ổ Thành của chúng ta.

Môn chủ Vũ Hoàng môn nhìn mọi người, - Mọi người nói xem, xác suất người này có thể là Đằng Thanh Sơn là bao nhiêu?

- Môn chủ, bây giờ các nơi đều thường xuyên truyền tới tin tìm được Đằng Thanh Sơn. Quả thật, cái này cũng không chắc lắm.

Chắc đây cũng là giả nốt.

- Không nhất định. Đã có thể xưng là thần thâu, chắc cũng có chút bổn sự. Người như thế, không đến mức nói láo đâu.

- Sốt ruột làm gì, đợi khi xác định được Đẳng Thanh Sơn hãy nói lại. Bây giờ nên thăm dò cho kỹ.

...

Trong điện Cửu Đỉnh, rất nhiều trong hàng ngũ cao cấp của Vũ Hoàng môn đều có ý kiến không đồng nhất.

- Hổ Dược quận thành?

Đột nhiên, một lão nhân gầy gò tóc bạc ngồi trên một chiếc ghế dựa nhíu mày nói:

- Theo ta được biết, nửa tháng trước, ở Hổ Dược quận thành từng có việc truy lùng bắt người toàn thành. Đồng thời cũng điều tra tìm Đẳng Thanh Sơn. Đại động tĩnh như vậy phỏng chừng là do Tiêu Dao Cung cùng Thanh Hồ Đảo tìm cách điều tra Đẳng Thanh Sơn lúc đó đang ở Hổ Dược quận thành.

Lời này vừa nói ra, những người ở đây cho rằng việc này rất có thể là thật.

- Việc này, thật rất có thể là thật. Tần Nguy đó có lẽ chính là Đẳng Thanh Sơn.

- Môn chủ không phải đã nói, tên Tần Nguy từ Dương Châu tới... Đẳng Thanh Sơn cũng từ Dương Châu.

Hiển nhiên số người tin việc này chiếm tuyệt đại đa số. Trên mặt môn chủ Vũ Hoàng môn trở nên tươi cười:

- Căn cứ vào tin tức thành chủ Ổ Thành truyền đến, tên thần thâu đó khinh công cực cao, cũng thuộc loại nhân tài kiệt xuất

trong số cao thủ hậu thiên. Hơn nữa hắn bây giờ ngụ ở trong Thành Chủ Phủ Ổ Thành. Kết hợp với những tin tức tìm được từ trước... Ta thấy, tên Tần Nguy đó chín thành có thể là Đằng Thanh Sơn!

- Hắc Sắc Phủ Đầu đó ta phỏng chừng là lấy được từ kho báu Vũ Hoàng, nó cũng chính là Khai Sơn Thần Phủ. Chư vị nói xem, có nên đoạt hay không đoạt? - Môn chủ Vũ Hoàng môn nói.

- Đương nhiên phải đoạt!

Một tráng hán cao lớn mặc áo choàng màu đen đứng phắt lên, sang sảng nói:

- Khai Sơn Thần Phủ chính là binh khí tùy thân của Vũ Hoàng tổ sư! Nên phải thuộc về Vũ Hoàng môn ta! Trong thiên hạ này không ai có tư cách tìm được nó hơn Vũ Hoàng môn.

- Đúng, Khai Sơn Thần Phủ nhất định phải đoạt trở về. - Không ít người cũng hô.

Một lão phụ còng lưng mở miệng nói:

- Chư vị! Vũ Hoàng tổ sư có lệnh, không cho chúng ta đi đào kho báu Vũ Hoàng là có duyên cớ! Hơn nữa, Khai Sơn Thần Phủ dù lợi hại tới mấy cũng chỉ là một cây búa, bản thân nó cũng không có tác dụng gì. Tội gì phải làm như vậy? Huống chi, trước mắt vẫn chưa chắc đó là Khai Sơn Thần Phủ.

- Hừ, sư tỷ, ngươi nói như vậy là không được rồi.

Lão già gầy gò trừng mắt.

- Vũ Hoàng tổ sư chỉ không cho chúng ta tìm bảo tàng! Nhưng bây giờ, bảo tàng đã được lấy ra. Tông phái khác đều cướp được Bắc Hải Chi Linh, mà chúng ta cũng không hề đi. Bây giờ, chỉ là lấy binh khí thiếp thân của tổ sư mà thôi. Có gì sai chứ?

Lão phụ cười nói:

- Sư đệ! Ý của ngươi là, giết chết Đằng Thanh Sơn, đoạt lấy thần phủ sao? Việc này không phải giúp không công cho Thanh Hồ Đảo à.

- Không giết Đằng Thanh Sơn, chỉ buộc hắn giao ra thôi. - Lão gầy gò nói.

- Không giết hắn, hắn không biết bỏ chạy hay sao? Lần này hắn bỏ chạy, lần sau rất khó tìm.

Lão phụ cười nói:

- Mặc dù chúng ta không quan tâm tới Thanh Hồ Đảo, nhưng lần này Thanh Hồ Đảo tổn thất quá lớn, chúng ta cũng bất tất chọc vào tên Hạt Tử Kiếm Thánh đó.

Hạt Tử Kiếm Thánh?

Mọi người Vũ Hoàng môn yên lặng lại. Nói về cao thủ hậu thiên, tiên thiên cường giả, Vũ Hoàng môn đều đứng trên Thanh Hồ Đảo. Vũ Hoàng môn cũng có cường giả hư cảnh!

Nhưng...

Tên Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ vài lần ra tay, các Đại tông phái đã phán định, Hạt Tử Kiếm Thánh đã đạt tới cảnh giới "nhập hư" đại thành! Có thể nói, là một trong những nhân vật đáng sợ nhất trên cả Cửu Châu Đại Địa. Hơn nữa kiếm pháp Hạt Tử Kiếm Thánh cực kỳ sắc bén đáng sợ. Mặc dù Vũ Hoàng môn, Tần Thị Gia Tộc, Ma Ni Tự cũng không sợ, nhưng cũng chẳng ai nguyện ý trêu vào tên mù đó.

- Như vậy đi, Đằng Thanh Sơn bây giờ đang ở Ổ Thành, nhất thời chưa ly khai. Truyền tin tức cho người của Thanh Hồ Đảo! Tin rằng trước sáng mai, người của họ có thể sẽ đến Ổ Thành! Đến

lúc đó, người của Vũ Hoàng Môn chúng ta trông chừng, đợi khi Thanh Hồ Đảo ra tay giết chết Đằng Thanh Sơn … về phần Khai Sơn Thần Phủ... Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ đoạt lại. Thanh Hồ Đảo cũng không dám nói gì đâu.

Môn chủ Vũ Hoàng môn nhanh chóng đưa ra quyết định.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 16

Một Đêm Yên Tĩnh.

Màn đêm yên tĩnh, trên Thanh Hồ mênh mông u lãnh, một cái thuyền xé nước nhanh như tên bắn.

Trên thuyền này, một nam tử mặc áo bông cũ nát, tóc xõa tung, thân thể lại tỏa ra quang mang tiên thiên chân nguyên, chém vào hồ nước, khiến cho con thuyền lướt đi rất nhanh. Trên thuyền, còn có một người khác. Người này mặc một bộ trường bào màu xanh, lưng đeo một thanh trường kiếm, tóc bạc, nhưng lại tuấn mỹ như một thiếu niên!

Chính là Triệu Đan Trần! Ở bên người hắn còn có một con hắc yểm mã hùng tráng.

Một lát sau...

Thuyền đã đến bờ.

- Triệu trưởng lão.

Người chèo thuyền mặc áo cũ nát, khuôn mặt bình thường, nhưng thanh âm rất hùng hậu trầm ấm, - Lần này ngươi đi bắt Đằng Thanh Sơn... Ta tuân lệnh sư môn, không thể theo ngươi đi được. Nhưng Triệu trưởng lão, xin ngươi cố bắt sống cho được Đằng Thanh Sơn. Nếu không được hành hạ hắn tới chết... trong lòng ta không thể an tĩnh được.

Ánh mắt người chèo thuyền như con sư tử độc ác.

- Cổ Ung! Nếu có thể bắt sống được Đằng Thanh Sơn thì ta sẽ bắt sống, nếu không thể bắt sống, ta cũng sẽ giết chết hắn.

Triệu Đan Trần gật đầu.

- Nhưng Cổ Ung, sư tổ bảo ngươi làm người chèo thuyền là muốn ngươi tôi luyện tâm tính. Ngươi muốn giết hắn thật nhanh, không ai trách ngươi. Nhưng nếu để cừu hận chất chứa trong lòng, làm ngươi không thể tĩnh tâm tu luyện, thì việc này hoàn toàn sai.

- Ta biết!

Người chèo thuyền nói trầm trầm.

- Ta biết đạo lý đó. Nhưng có làm được không... thì quá khó. Ta luôn luôn tính toán cho Thanh Hồ Đảo mạnh lên. Nhưng ta lại... thành tội nhân của Thanh Hồ Đảo! Ta là tội nhân! Ngay cả con ta Thế Hữu, cũng đã chết. Còn có trên vạn quân sĩ Ngân Giao Quân, toàn bộ chết sạch.

- Đã như thế, lần này, ta nhất định giết Đằng Thanh Sơn.

Triệu Đan Trần thở dài nói.

- Cổ Ung. Tư chất của ngươi là cao nhất trong số trong hàng đệ tử đời này của Thanh Hồ Đảo ta. Sư tổ tuổi đã cao rồi! Thanh Hồ Đảo ta trước giờ còn chưa sinh ra vị hư cảnh cường giả thứ hai. Nếu như đến khi sư tổ đại hạn, Thanh Hồ Đảo ta còn chưa có hư cảnh cường giả sinh ra, vậy thì tương lai chúng ta sẽ phải đối mặt với một nguy cơ đáng sợ nhất!

Chết hơn phân nửa tiên thiên cường giả, mức độ nguy hiểm cũng không bằng việc không có hư cảnh cường giả. Thế hệ này nối tiếp thế hệ kia, trong tông phái phải luôn có hư cảnh cường giả.

- Sư tổ cho ngươi tới Kiếm Nhận Sơn luyện kiếm, tự mình chỉ đạo ngươi. Như vậy sư tổ ký thác hy vọng rất lớn với ngươi. Chỉ cần ngươi đạt tới hư cảnh, ngươi chính là công thần của Thanh Hồ Đảo ta! Công thần lớn nhất! Những đệ tử đời sau vĩnh viễn sẽ không quên ngươi. - Triệu Đan Trần trịnh trọng nói.

Người chèo thuyền trầm mặc, ánh mắt dần dần sáng lên. Đại hạn của một hư cảnh cường giả là năm trăm tuổi! Đủ để cam đoan một tông phái hưng thịnh ba bốn trăm năm.

Chỉ cần trong lịch sử xuất hiện ba bốn hư cảnh cường giả, cũng đủ làm một tông phái cường thịnh trên ngàn năm. Bình thường rất nhiều đệ tử cũng chỉ là những viên gạch nhỏ. Tiên thiên cường giả cũng mới chỉ là những cột trụ, còn hư cảnh cường giả chính là cái nền của cả kiến trúc! Không có hư cảnh cường giả, tất cả cũng chỉ là đền đài trên cát!

- Vù!

Triệu Đan Trần cưỡi hắc yểm mã. Chân thúc vào bụng ngựa một cái, hắc yểm mã lập tức hí một tiếng…

Vèo!

Cả thớt ngựa trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, thoáng cái biến mất ở cuối con đường.

- Tâm tính...

Người chèo thuyền đứng ở mũi thuyền. Hắn nghe nói, mặc dù Triệu Đan Trần đứt cánh tay phải thường dùng, tay trái sử dụng kiếm làm cho thực lực giảm nhiều. Nhưng lần đả kích này ngược lại làm cho Triệu Đan Trần tỉnh ngộ, ngắn ngủn hơn một tháng, Triệu Đan Trần lại trên cơ sở kiếm pháp cũ, sáng tạo ra một bộ kiếm pháp dùng cho tay trái.

Mặc dù thời gian còn ngắn, cho dù không thể so được với

trước kia, nhưng cũng chắc chắn xếp trong số hai mươi người đầu Thiên Bảng.

- Sư tổ khát khao muốn đột phá, tự hủy hai mắt, mỗi ngày đều tọa thiền ở Kiếm Nhận Sơn, cuối cùng cũng đạt thành tựu khó tin, có được thực lực đáng sợ. Còn Triệu trưởng lão cũng đứt cánh tay phải, ngược lại có đột phá.

Người chèo thuyền thấp giọng thì thào. Có những người sau khi tàn phế lại càng mạnh hơn! Nhưng dù sao thì số người đó cũng chỉ là con số cực nhỏ!

Tuyệt đại đa số người tàn phế, thậm chí còn có thể nói là cơ hồ tất cả người tàn phế, thực lực cũng không thể khôi phục như trước.

- Hư cảnh...

Người chèo thuyền lẩm bẩm nói, đồng thời lắc mái chèo, con thuyền lại chậm chậm đi về phía Thanh Hồ đảo.

Đêm khuya, Ổ Thành, Vũ Châu.

Trong một hậu viên một gian tửu lâu đối diện với khách sạn mà Đằng Thanh Sơn ở, một cánh cửa sổ mơ hồ có ánh nến.

Trong phòng.

Có ba người đều mặc áo lông cừu màu trắng. Trong đó có một lão già gầy gò tóc bạc, một nam tử cao lớn tráng kiện, một thiếu phụ khuôn mặt xinh đẹp. Ba người này đang vây quanh một cái bàn, trên bàn có mấy món đồ lót dạ. Trước mặt ba người cũng có một bầu rượu. Bọn họ tự rót tự uống.

- Người của Thanh Hồ đảo phỏng chừng bao giờ mới động thủ?

Thiếu phụ mở miệng hỏi.

- Tiên thiên kim đan của Thanh Hồ đảo, trước hừng đông hẳn sẽ tới đây.

Hán tử tráng kiện nói trầm thấp:

- Nhưng họ tuyệt đối sẽ không yên tâm dựa vào chúng ta. Do đó, sẽ lập tức điều khiển nhân mã của Thanh Hồ đảo chung quanh quận thành Ổ Thành. Cho dù là bồ câu đưa thư có tốc độ truyền tin nhanh nhất, ngay cả nhân mã của họ đều có tam đại long mã thì muốn chạy tới đây cũng phải tới hừng đông. Do đó, phỏng chừng ngày mai mới động thủ.

Lão già gầy gò cúi đầu, cầm một cái bánh ngọt ăn:

- Buổi sáng mai họ phỏng chừng phải chuẩn bị thật tốt. Giữa trưa ngày mai hoặc buổi chiều, họ sẽ động thủ!

- Xem ra, chúng ta cần phải đợi thêm một ngày nữa.

Thiếu phụ bất lực nói:

- Kỳ thật chúng ta trực tiếp giết chết Đằng Thanh Sơn thì có chuyện gì lớn chứ?

- Tin truyền ra sẽ không ổn. Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ trở thành con đao của Thanh Hồ đảo!

Lão già gầy gò thở dài nói:

- Tên Đằng Thanh Sơn mặc dù nói là rời khỏi Quy Nguyên Tông, nhưng quả thật tất cả mọi người đều biết, Đằng Thanh Sơn là muốn bảo toàn cho Quy Nguyên Tông mới làm như vậy! Quy Nguyên Tông chắc chắn sẽ coi trọng Đằng Thanh Sơn hơn. Đừng quên, Quy Nguyên Tông cũng có một vị hư cảnh cường giả. Mặc dù chúng ta không quan tâm... Nhưng, nếu không cần đắc tội, hà

tất phải đắc tội?

- Vũ Hoàng môn chúng ta là môn phái có lịch sử lâu đời nhất trong tám Đại tông phái! Luôn luôn đứng vững không ngã. Đâu chỉ dựa vào vũ lực.

Hai người khác cũng gật đầu thừa nhận. Vũ lực là trọng yếu, nhưng hành vi tông phái cũng trọng yếu. Có ai dám xem thường Vũ Hoàng môn trên Cửu Châu Đại Địa? Đến cả Ma Ni Tự cũng kiêng kỵ môn phái thâm sâu không lường này.

Nhưng người của Vũ Hoàng môn xử sự không hề kiêu ngạo, rất ít đắc tội với người ta. Nếu có người dám chọc họ, họ sẽ giết chết đối thủ bất lưu tình.

Cương thì không thể kéo dài, nếu luôn quá kiêu ngạo, tông phái có lợi hại tới mấy cũng không có khả năng tồn tại lâu. Đến cả Ma Ni Tự cũng chỉ ở hai châu tây bộ, rất ít khi rời khỏi hai châu này. Cương không kéo dài được, thế thì nhu mới là vương đạo!

- Còn biện pháp của môn chủ, không phải là rất tốt à? Chúng ta cho người của Thanh Hồ Đảo giết Đằng Thanh Sơn. Sau đó chúng ta mang Khai Sơn Thần Phủ đi! Khai Sơn Thần Phủ vốn là vật thiếp thân của Vũ Hoàng tổ sư, nên việc chúng ta làm cũng là có lý.

Lão già gầy cười nói:

- Có lý thì sẽ được chấp nhận! Đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo có dám can đảm lấy Khai Sơn Thần Phủ không?

...

Người của Vũ Hoàng Môn sớm bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ người của Thanh Hồ Đảo động thủ. Còn Đằng Thanh Sơn lúc này căn bản vẫn không biết gì.

Một đêm thật dài trong khách sạn.

Cộp! Cộp! Cộp!

Đằng Thanh Sơn đi từng bước một xuống thang lầu, tiểu nhị trực đêm trong quầy lập tức tươi cười đón khách:

- Khách quan, muốn ăn chút gì à?

- Cho ta một bầu rượu. Rượu hâm nóng nhé, ghi vào sổ của ta.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Dạ dạ, khách quan.

Tiểu nhị lập tức lấy ra một hồ rượu hâm nóng. Mặc dù Đằng Thanh Sơn xuống lầu, nhưng hắn cũng không lo lắng về rương hàng và rương quần áo đặt ở bên trong phòng. Vì bên trong rương hàng và rương quần áo đều được Đằng Thanh Sơn thiết lập một cơ quan nhỏ. Một khi mở rương, sẽ làm cho chuông trong rương kêu lên. Chỉ cần còn ở trong khách sạn, với giác quan nhạy cảm của Đằng Thanh Sơn có thể tùy tiện xuất hiện.

Xách một bầu rượu, Đằng Thanh Sơn lại lên lầu, trở lại phòng mình.

- Két!

Cửa phòng đóng lại. Trong phòng không có ánh sáng, chỉ toàn một khoảng đen tối. Không khí có vẻ hơi lạnh. Đằng Thanh Sơn xách bầu rượu đi đến mở cửa sổ ra.

- Vù!

Gió lạnh mùa đông thổi vào người nhưng Đằng Thanh Sơn tựa hồ không thấy lạnh, ngồi ngay ở cửa sổ, lười nhác dựa lưng vào tường, một chân đạp vào thành cửa sổ.

- Sắp đến Tết rồi! Cha, mẹ...

Mỗi khi tới ngày Tết người ta lại nghĩ tới người thân. Sắp đến Tết rồi, cũng làm cho Đằng Thanh Sơn không khỏi tưởng niệm thân nhân ở Dương Châu xa xôi, nơi đó có cha mẹ, có muội muội của hắn, có sư phụ, có các huynh đệ của hắn, còn có rất nhiều tộc nhân. Đáng tiếc hắn bây giờ không thể ở cùng họ, chỉ có thể cô độc ở Ổ Thành bên trong Vũ Châu.

- Tiểu Vũ và Tiểu Vân phỏng chừng cũng sắp thành thân rồi.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười.

- Sau khi chúng thành thân, sẽ có hài tử. Cha mẹ nhất định sẽ rất vui vẻ.

Đằng Thanh Sơn tưởng tượng, - Các tộc nhân đều đã ở Giang Ninh quận thành. Sư phụ nhất định sẽ giúp chiếu cố họ. Ta cũng cho ngoại công rượu chu quả và kim phiếu mười vạn lượng, như thế cũng đủ để tộc nhân sống vui vẻ. Tết rồi... bọn nhỏ sáu tuổi trong tộc lại sắp được kiểm tra. Không biết, trong số hài tử sáu tuổi năm nay, bọn chúng cử được cân nặng bao nhiêu nhỉ?

Những cảnh như phim trong quá khứ hiện lên trong đầu hắn. Trong Đằng gia trang, năm sáu tuổi cử một trăm cân thạch đôn… chỉ huy đội thợ săn trở về được tộc nhân hoan hô... khi Thiết Sơn Bang uy hiếp âm thầm chấn nhiếp tên Nhị đương gia Thiết Sơn Bang, làm hắn tự động thối lui...

Những cảnh tượng hiện lên chậm rãi, ấm áp.

- Đợi đến khi việc của ta hoàn thành, ta cũng sẽ về ở lại trong dòng họ. Hoặc ở lại trong Quy Nguyên Tông, chỉ điểm cho đám hậu bối.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ tự nhủ.

- Nhưng… quá xa. Mục tiêu đó bây giờ còn cách ta quá xa.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn không tự chủ được hiện lên những gương mặt.

- Thanh Thanh.

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy đau đớn. Một thiếu nữ tinh khiết.

- Tiểu Miêu.

Nữ sát thủ kiên cường, băng giá, cùng mình tung hoành thế giới. Chỉ khi ở trong lòng mình mới thể hiện ra nữ tính, luôn dành trọn tình cảm cả đời với mình.

- Thanh Thanh, Tiểu Miêu...

Mình muốn cùng hai người con gái sống cả đời, nhưng các nàng đều đã chết!

- Có lẽ, ta vốn không nên có cảm tình.

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu lên, trút cả bầu rượu vào trong miệng. Rượu hâm nóng chui vào yết hầu, khiến cho cả ngực nhanh chóng nóng bừng lên.

Đêm băng giá!

Rượu nóng!

Cùng với một trái tim cô tịch.

Trong đầu hiện lên những cảnh với Tiểu Miêu, Thanh Thanh… Có những lần cùng Tiểu Miêu lần lượt trải qua sinh tử… cảnh tượng ấm áp đêm đó đi trên thuyền với Thanh Thanh. Đằng Thanh Sơn uống rượu không ngừng, nháy mắt bầu rượu đã trở nên trống rỗng.

Đằng Thanh Sơn đóng cửa sổ, trở lại phòng, ném bầu rượu lên trên bàn.

- Vừa rồi, suy sụp tinh thần trong chốc lát!

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy, - Lúc này, ta không được phép suy sụp tinh thần, cũng được phép lãng phí thời gian. Ta còn phải trở về, về Dương Châu, về Giang Ninh! Có thực lực tuyệt đối mới có thể trở về một cách quang minh chính đại!

Trong đội buôn, Đằng Thanh Sơn có thể lúc nào cũng nở nụ cười, có thể nói giỡn với người khác, tán dóc đủ thứ. Tất cả chỉ vì bản chất Đằng Thanh Sơn vốn là một con sói, cho dù bị thương, hắn cũng không lộ ra với người khác. Hắn sẽ một mình một người liếm sạch vết thương.

Hắn cũng biết phẫn nộ. Một khi chính thức điên cuồng, sẽ không tiếc tất cả, liều mạng cũng phải giết chết địch nhân. Khi thực lực chênh lệch quá lớn, hắn cũng sẽ ẩn nhẫn… cho đến lúc thực lực đủ mạnh, sẽ cho địch nhân một cú đích đáng.

Đó chính là bản năng của một con sói.

- Không được suy sụp tinh thần, bi thương. Tốt nhất là nghĩ biện pháp, làm cho mình luôn luôn bận rộn, làm cho mình không có thời gian nghĩ ngợi linh itnh.

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại lẩm bẩm nói, bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Một đêm dần trôi qua...

Đằng Thanh Sơn lại luyện tập Tam Thể Thức và tĩnh tu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 17

Bao Vây Trùng Điệp.

Trong phủ của Thành chủ Ổ Thành.

- Triệu huynh, lâu rồi không gặp.

Nam tử mặt vuông mặc áo lông cừu màu vàng, cười nghênh đón Triệu Đan Trần vừa mới đến Ổ Thành. Phía sau nam tử mặt vuông, còn có thành chủ Ổ Thành. Nhưng ở đây, thành chủ một thành căn bản không có tư cách chen vào.

- Triệu huynh! Để hạ nhân chăm sóc hắc yểm mã đi. Tới đây, đi theo ta.

Nhất thời có người tới dắt hắc yểm mã đi. Triệu Đan Trần cười nói:

- Vương lão đệ! Không biết đã có bao nhiêu người của Thanh Hồ Đảo ta tới nơi này rồi?

Hắn và nam tử áo vàng sóng vai đi vào. Nam tử áo vàng nói:

- Nhân mã Thanh Hồ đảo các ngươi đã có một trăm năm mươi người vừa tới. Lúc này, toàn bộ đều nghỉ ngơi trong viện phía sau, chờ Triệu huynh đến ra lệnh.

Triệu Đan Trần nghe xong nhướng mày. Lần này, Thanh Hồ Đảo truyền tấn ra lệnh cho người trong sáu quận thành gần nhất

chung quanh Ổ Thành phải phái người tới. Mỗi trú điểm đều phải cử năm mươi người. Bây giờ xem ra, mới có nhân mã của ba quận thành, cũng mới được một nửa.

- Ừm, bây giờ sắc trời còn sớm.

Triệu Đan Trần ngẩng đầu nhìn trời nói.

- Lần trước, chúng ta phát hiện nếu trong hoàn cảnh đêm tối, tên Đằng Thanh Sơn này phi thường giảo hoạt.

Triệu Đan Trần nhớ rất rõ, trong Thiên Hồng Thủy Cung, lúc hắn và Thú Vương Ô Hầu đứng trước mặt Kim Sắc Long Quy, còn Đằng Thanh Sơn tránh ở góc quanh vậy mà hai người thật sự không phát hiện ra.

Triệu Đan Trần cũng có chút kiêng kỵ về khả năng ẩn nấp trong bóng đêm của Đằng Thanh Sơn. Do đó, nếu có động thủ thì phải vào ban ngày!

Lúc này. Triệu Đan Trần và nam tử kim sắc cùng nhau đi tới hậu viện.

Vì sáu đại quận thành cũng có khoảng cách khác nhau với Ổ Thành, nên thứ tự đến cũng sẽ không hoàn toàn giống nhau.

- Giá!

- Giá!

Hơn hai mươi con chiến mã toàn thân một màu vàng rực rỡ, bốn vó đỏ như máu, chạy như bay trên quan đạo, tựa như hai mươi mũi tên phá không lao tới. Đây chính là "Đạp Hỏa Nhung Mã" đến từ Nhung Châu Tây Vực. Chúng được xem như hảo mã bậc nhất ở Nhung Châu Tây Vực. Một ngày có thể đi gần hai ngàn dặm. Bình thường chỉ chạy được năm sáu canh giờ một ngày. Dù sao ngựa cũng phải nghỉ ngơi.

Mỗi thớt chiến mã này đều giá trị trên vạn lượng bạc. Vậy mà thoáng cái xuất hiện hai mươi thớt. Trong thiên hạ cũng rất ít thế lực có thể xa xỉ như thế.

- Đại nhân, phía trước chính là Ổ Thành rồi.

- Ừm.

Cưỡi ngựa đi đầu là một thiếu niên tuấn tú một thân hắc y, sắc mặt lạnh lùng, chính là người vừa được điều tới Vũ Châu làm hộ pháp, quản lý trú điểm một quận thành, Diêm Đan Thần. Diêm Đan Thần đêm qua nhận được tin tức, lập tức chỉ huy năm mươi người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Vũ Châu, Ổ Thành.

Do đó, Diêm Đan Thần lập tức huy động lực lượng lớn nhất mà cơ sở của Thanh Hồ Đảo có thể có, mang tới hai mươi sáu thớt Đạp Hỏa Nhung Mã.

Hắn một mình cưỡi một con, phó hộ pháp trú điểm cũng cưỡi một. Những người khác thì cứ hai người cưỡi một con Đạp Hỏa Nhung Mã.

- Truyền lệnh gấp thế này, rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Diêm Đan Thần vô cùng nghi hoặc. Nhưng tốc độ hắn vẫn không giảm, chỉ huy nhân mã dưới trướng vào thành rất nhanh. Đám binh vệ ở cửa thành hôm nay hiển nhiên được dặn dò, căn bản không ngăn trở, đồng thời còn chỉ dẫn phương hướng thành Chủ Phủ.

- Dừng!

Diêm Đan Thần ra lệnh một tiếng.

- Rập Hai mươi thớt Đạp Hỏa Nhung Mã đang hưng phấn lao về phía trước chợt khựng lại, cùng hí lên. Năm mươi người nhảy xuống ngựa.

- Các vị, mau theo ta tới hậu viện, chiến mã giao cho chúng ta là được.!

Đám binh vệ thành Chủ Phủ sớm đã mở đại môn, lập tức có người đi tới dắt ngựa. Diêm Đan Thần dẫn theo đám người nhanh chóng theo tên binh vệ dẫn đường, tiến vào thành Chủ Phủ.

Diêm Đan Thần nhìn về phía tên binh vệ dẫn đường:

- Bây giờ đã tới được bao nhiêu người rồi?

- Thanh Hồ Đảo các ngươi tới đây hai trăm người rồi. Đội của các ngươi tới đây gần như là nhóm cuối cùng.

Tên binh vệ cười nói:

- Nhóm sớm nhất đã tới khi trời còn chưa sáng.

- À.

Diêm Đan Thần thất kinh, - Xem ra từ Đảo đã ra lệnh cho không ít người ở các trú điểm chạy tới đây.

Một lát sau đã tới hậu viện. Trong hậu viện, khắp nơi toàn người là người. Nhưng lại có điều khá an tĩnh, chỉ có một vài người thấp giọng thảo luận, không ai dám lớn tiếng nói chuyện. Bởi vì ở trong một cái đình cách đó không xa, Triệu Đan Trần đang cùng nam tử áo kim sắc ngồi với nhau.

- Trú điểm hộ pháp Diêm Đan Thần của Ngô Nam Quận, Vũ Châu, bái kiến trưởng lão!

Diêm Đan Thần lập tức đi đến, cung kính hành lễ.

- À, Đan Thần, ngươi ra ngoài làm việc rồi à?

Triệu Đan Trần kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt. Triệu Đan Trần nhớ rất rõ về thiếu niên Diêm Đan Thần này. Một là do

một năm gần đây, Diêm Đan Thần có biểu hiện kinh người, hai là vì tên của Diêm Đan Thần và danh tự của hắn quá giống. Ngoại trừ khác họ, cái tên của hai người cũng rất giống nhau. Một người là Đan Trần, một người là Đan Thần. Do đó, Triệu Đan Trần nhớ rất rõ thiếu niên này.

- Dạ đúng, trưởng lão. - Diêm Đan Thần cung kính nói.

- Ừm, ngươi đưa người của ngươi qua nghỉ ngơi trước, đợi nhóm cuối cùng tới rồi nói sau.

Triệu Đan Trần phân phó. Lúc này Diêm Đan Thần lùi lại, ly khai. Diêm Đan Thần tìm một cái ghế ngồi xuống. Vì trong hậu viện có rất nhiều người, một vài người có địa vị cao có ghế ngồi. Còn đại bộ phận mọi người đều đứng một bên.

- Đại sư huynh! Lần này vội vã triệu tập nhân mã ở trú điểm trong sáu quận thành như vậy làm gì? Hơn nữa mỗi thành đều triệu tập những năm mươi người!

- Khẳng định là đại sự. Đến cả những người của Vũ Hoàng môn cũng ở đây! Phỏng chừng có liên quan tới Vũ Hoàng môn. Việc này cũng có thể sự tình có liên quan với Đằng Thanh Sơn. Ai biết được... Loại bí mật này, khẳng định là tới khi hành động cuối cùng mới nói cho chúng ta biết.

Diêm Đan Thần ngồi bên cạnh nghe mấy người nói chuyện, khẽ cau mày:

- Phỏng chừng, thật sự có liên quan tới Đằng Thanh Sơn - Đằng đại ca!

Diêm Đan Thần vô cùng cảm kích Đằng Thanh Sơn. Dù sao Đằng Thah Sơn đã cứu tính mạng của hắn. Nhưng đối với Thanh Hồ Đảo, Diêm Đan Thần cũng rất trung thành. Võ công của hắn đều là do Thanh Hồ Đảo dạy dỗ, sư phụ cực kỳ yêu thương hắn.

Do đó, hắn cũng không có khả năng phản bội Thanh Hồ Đảo, làm cho Thanh Hồ Đảo tổn thất thảm trọng.

“Có ân báo ân, nếu việc này thật sự liên luỵ tới Đằng Thanh Sơn, ta phải...” - Diêm Đan Thần cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Ngay lúc này, tiếng bước chân vang lên, từ cửa viện đi vào một đám người.

- Triệu huynh! Người của Thanh Hồ Đảo các ngươi đã tới đủ rồi!

Nam tử áo vàng ở trong đình nơi hậu viện đứng lên cười nói. Triệu Đan Trần cũng đứng dậy nhìn về ba trăm người trong hậu viện, hộ pháp của nhóm người cuối cùng vừa cũng cung kính hành lễ:

- Trú điểm hộ pháp Hoa Dương, quận Vũ Châu - Ứng Hành Chính bái kiến trưởng lão.

- Ừm.

Triệu Đan Trần tay trái cầm một xấp giấy đi ra giữa, đứng dậy nhìn chung quanh, - Tất cả mọi người tới đây, sáu vị hộ pháp tới bên người ta.

Nhất thời, sáu vị hộ pháp Diêm Đan Thần, Ứng Hành Chính, Bạch Ba… đều đến gần Triệu Đan Trần, tất cả mọi người khác vây quanh.

- Lần này, Thanh Hồ Đảo ta tới Ổ Thành, mục đích chính là muốn bắt sống Đằng Thanh Sơn!

Triệu Đan Trần nhìn mọi người chung quanh. Mọi người Thanh Hồ Đảo lúc trước căn bản không biết tin tức, chỉ đoán mò, lúc này cũng hơi giật mình.

“Tìm được Đằng Thanh Sơn rồi à?” - Diêm Đan Thần cảm thấy tim mình như run lên.

Phiền toái lớn rồi!

- Đằng Thanh Sơn còn sống, chính là nỗi nhục lớn của Thanh Hồ Đảo ta! Trên vạn quân sĩ Ngân Giao quân của Thanh Hồ Đảo ta, vì tên này mà chết thảm. Đến cả thiếu đảo chủ cũng bị hắn giết chết!

Triệu Đan Trần nhìn quanh mọi người.

- Từ bây giờ trở đi, mỗi một người đều nghe thật rõ ràng cho ta.

Triệu Đan Trần buông tay, “phịch” một tiếng, xấp giấy rơi xuống đất. Triệu Đan Trần cầm lấy mảnh giấy ngoài cùng, nói:

- Bản đồ này là bản đồ của cả Ổ Thành. Trong đó cũng chỉ rõ khách sạn nơi ở của Đằng Thanh Sơn.

- Việc ba trăm người các ngươi cần phải làm là phải có mặt ở các đường phố xung quanh khách sạn ba dặm. Bất luận Đằng Thanh Sơn chạy trốn tới chỗ nào, chúng ta đều có thể lập tức phát hiện. Ta muốn cho hắn không chạy đâu cho thoát!

Triệu Đan Trần lấy ra sáu bản đồ từ chồng giấy, phân biệt giao cho sáu vị hộ pháp chung quanh.

- Sáu người các ngươi cầm lấy đi. Trên bản đồ ta đã phân chia đường phố khu vực rất kỹ rồi.

Triệu Đan Trần khi ở trong đình, sớm đã lên kế hoạch tất cả rồi. Còn bản đồ thì tự nhiên là do Vũ Hoàng môn cung cấp.

- Bạch Ba hộ pháp! Nhân mã của ngươi, phụ trách khu vực thứ nhất là phía nam khách sạn. Năm mươi người coi ba hẻm nhỏ, một

đường phố lớn.

- Rõ.

Bạch Ba hộ pháp lập tức khom người tuân lệnh.

- Cư Duyên Phong hộ pháp! Nhân mã của ngươi, phụ trách khu vực thứ hai là phía đông khách sạn, quan sát cẩn thận khắp nơi cho ta.

- Rõ.

- Diêm Đan Thần hộ pháp! Nhân mã của ngươi, phụ trách khu vực thứ ba là phía bắc khách sạn.

...

Chẳng mấy chốc sáu Đại hộ pháp đều được giao nhiệm vụ. Rất hiển nhiên, lấy khách sạn làm trung tâm, trong vòng phương viên ba dặm đều bị ba trăm người giám sát cẩn thận. Triệu Đan Trần tiếp tục nói:

- Đằng Thanh Sơn bây giờ giả thành thương nhân Tần Nguy. Đây là bức họa Tần Nguy, mỗi hộ pháp đều giữ ba tấm. Nhân mã dưới trướng các ngươi ai nấy đều phải nhớ kỹ hình dáng Tần Nguy này.

Sáu đại hộ pháp lập tức tới lấy ba bức họa. Nhìn bức họa, đều cảm thấy thán phục, nghệ thuật hóa trang của Đằng Thanh Sơn quá kinh người.

- Việc bắt Đằng Thanh Sơn không cần các ngươi làm. Ta tự mình giải quyết.

Triệu Đan Trần lạnh lùng nói:

- Một khi Đằng Thanh Sơn chạy trốn, các ngươi phải phát hiện chỗ của hắn. Đương nhiên, xác suất hắn có thể chạy được tới chỗ

các ngươi cũng không cao.

- Nhớ kỹ, bất kỳ nhân mã nào của các ngươi cũng không được tiến vào khách sạn, hay được đến gần khách sạn.

Triệu Đan Trần nhìn chung quanh, lạnh lùng nói:

- Với năng lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ cần thấy các ngươi, phỏng chừng rất dễ dàng có thể phát hiện ra có gì không hợp lý.

Người bản địa Ổ Thành và người Dương Châu xa xôi, bất luận là khí chất, cách nói chuyện … đều có bất đồng ít nhiều. Đất ở đâu nuôi lên người ở đó.

Với nhãn lực của Đằng Thanh Sơn, nếu thật sự có người xa lạ giả trang thành điếm tiểu nhị, hoặc giám thị hắn đích xác có thể phát hiện ra ngay.

- Nếu có người cãi lệnh, những người khác có thể trực tiếp xử tử.

Triệu Đan Trần lạnh lùng nói:

- Bây giờ, xuất phát!

- Rõ.

Sáu đại hộ pháp khom người tuân lệnh. Cho dù là Diêm Đan Thần trong lòng đang rất lo lắng, nhưng vì sự bố trí của Triệu trưởng lão, hắn trong lúc nhất thời cũng không nghĩ được biện pháp gì để giúp cho Đằng Thanh Sơn được.

…

Triệu Đan Trần và nam tử áo vàng sóng vai ly khai thành Chủ Phủ, đi về phía khách sạn. Tốc độ hai người nhìn như không nhanh, nhưng lại nháy mắt xuyên qua đám người, trong chốc lát ra rất xa. Họ cũng không hoàn toàn đi theo đường cái, mà là theo

những hẻm nhỏ, lướt qua sông, dùng tốc độ nhanh nhất lặng lẽ tới khách sạn.

- Triệu huynh! Ta thấy ngươi chuyện bé xé ra to. Lần này, Đằng Thanh Sơn có chắp cánh cũng không thoát.

Nam tử áo vàng cười nói. Triệu Đan Trần lạnh lùng nói:

- Cẩn tắc vô áy náy! Lần này, nếu còn để Đằng Thanh Sơn chạy mất, ta không còn mặt mũi nào trở về gặp lại đảo chủ.

- Yên tâm! Đối diện khách sạn, đã có ba vị trưởng lão tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn chúng ta giám thị rồi.

Nam tử áo vàng cười nói:

- Ở cả Ổ Thành, Vũ Hoàng môn ta đêm qua đã an bài hơn một ngàn người, rải rác khắp các nơi trong Ổ Thành. Cho dù Đằng Thanh Sơn có phát hiện các ngươi, hắn muốn trốn cũng không được! Dưới tốc độ của ba vị trưởng lão tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn ta, hắn sao có thể chạy ra khỏi Ổ Thành chứ?

- Nếu không cân nhắc đến Thanh Hồ Đảo ngươi, để người của Thanh Hồ Đảo ngươi ra tay giết chết Đằng Thanh Sơn thì Vũ Hoàng môn ta sớm đã xuống tay rồi.

Nam tử áo vàng tự tin nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 18

Bắt Sống Đằng Thanh Sơn.

Trong khách sạn, Đằng Thanh Sơn từng bước một đi dọc theo thang lầu xuống phía dưới.

- Khách quan! Người muốn ăn chút gì à?

Chưởng quỹ ngồi trong quầy lập tức nở nụ cười tươi roi rói, chào rất đon đả. Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Cho ta một đĩa bánh bao. Thêm một chén lớn sữa đậu nành.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn dọc theo cửa sau đi vào hậu viện khách sạn. Lúc này trong hậu viện rất bận rộn. Có người đang chưng bánh bao, cũng có người đang rửa rau, cũng có người múc nước dưới giếng lên.

Đằng Thanh Sơn đi về phía chuồng ngựa, nhìn nhìn con Xích Hỏa Mã.

- Khách quan! Ngựa của ngài không có việc gì đâu. Cứ yên tâm đi. Đám người chúng ta đều biết trông chừng mà.

Một tiểu tử cường tráng đang đứng bên cạnh giếng quay bánh xe sắt, trong chốc lát một cái gàu sắt đầy nước được kéo lên.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn hài lòng gật đầu. Làm thương nhân, nếu không quan tâm tới con Xích Hỏa Mã giá trị hơn một ngàn lượng bạc thì quá giả tạo. Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn một lát rồi đi vào đại sảnh khách sạn.

- Khách quan! Bánh bao và sữa đậu nành đã được để trên bàn rồi. - Chưởng quỹ đon đả nói.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, đồng thời đi đến cửa khách sạn, vặn lưng vài cái vẻ lười nhác, tùy ý nhìn qua đường phố. Trên đường phố không ít người đi đường, cũng có nhiều người buôn bán, nhưng không thấy có ai lén lút rình mò. Đằng Thanh Sơn thuận miệng nói:

- Chưởng quỹ! Xem ra hôm nay trời tốt lắm.

Trở lại ngồi vào bàn, Đằng Thanh Sơn nhai nhồm nhoàm mấy cái bánh bao, chẳng mấy chốc đã ăn xong.

- Ực ực...

Một hơi uống sạch một chén lớn sữa đậu nành. Sau đó hắn thoải mái sờ bụng, rồi đi lên trên lầu. Vừa lên lại thấy Ngô Bá đang xuống lầu, - Ngô Bá? Tôn lão đệ đâu? Tối hôm qua không thấy hắn về khách sạn.

- Ngày hôm qua thiếu gia đi bái phỏng thế bá của hắn, bị giữ lại, phải ngủ ở bên đó một đêm.

Ngô Bá cười nói.

- Nhưng hôm nay thiếu gia hẳn là sẽ về khách sạn. Chúng ta còn phải lo bán hàng hoá. Nhiều việc lắm.

Đằng Thanh Sơn cũng trở về phòng mình.

...

Bình minh lên. Nắng sớm tràn ngập chiếu rọi khắp các con phố. Trong đám người trên đường phố đột nhiên xuất hiện hai người. Một người mặc kim y, còn một người khác thì bị cụt một tay, mặc áo xanh. Dù đi trên đường phố, nhưng rõ ràng bọn họ khác hẳn những người thường xung quanh. Những người chung quanh có chút nhãn lực, ai cũng cảm thấy hai người này không phải nhân vật bình thường. Cả đám đều tự giác tránh ra.

- Triệu huynh! Bây giờ thì trông vào ngươi đó.

Nam tử áo vàng cười nói:

- Đằng Thanh Sơn đang ngụ trong khách sạn, vị trí khách phòng của hắn chắc huynh chưa quên chứ?

Triệu Đan Trần lấy từ trong ngực ra một mảnh giấy, trên giấy vẽ bố cục một tầng khách sạn, chỉ vào một gian nhà. Triệu Đan Trần nói:

- Lầu hai khách sạn! Lên thang lầu, đi về phía bắc, gian phòng thứ ba. Ta nhớ rồi.

Thu hồi tờ giấy, Triệu Đan Trần liền tiếp tục đi tới. Hai người đi một lát liền tới trước mặt khách sạn.

Ngay lúc này...

Ở cửa tửu lâu khách sạn đối diện có ba người đi tới, tất cả đều một thân áo da màu trắng. Phân biệt là lão già tóc bạc gầy gò, một hán tử tráng kiện, một nữ tử xinh đẹp. Ba người này sóng vai đứng ở cửa tửu lâu, cười cười nhìn về phía Triệu Đan Trần. Cơ mặt Triệu Đan Trần hơi nhếch lên, khẽ gật đầu về phía ba người.

- Ba vị tiên thiên kim đan! Đến cả Đỗ Hiên bài danh đệ tam Thiên Bảng cũng tới...

Triệu Đan Trần thầm than.

Nói về số lượng tiên thiên cao thủ (La Hán cao thủ), thì Ma Ni Tự chính là đứng đầu! Nhưng tám đại tông phái trong thiên hạ, loại như Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung cũng chỉ mới có lịch sử hơn một ngàn năm. Còn từ khi Vũ Hoàng thống nhất Cửu Châu tới nay không biết đã bao nhiều năm. Nhưng do giấy cũng mới chỉ được phát minh mấy trăm năm gần đây, nên cho tới nay có rất nhiều khoảng trống lịch sử bị bỏ ngỏ.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, từ khi Vũ Hoàng môn sinh ra tới nay, trên Cửu Châu Đại Địa đã xuất hiện không ít siêu đại tông phái.

Tỷ như ở Dương Châu. Trước khi có Thanh Hồ Đảo, có một đại tông phái xưng bá Dương Châu tám trăm năm tên là Kiếm Tông. Nhưng sau khi bị Thanh Hồ Đảo tiêu diệt, hơn một ngàn năm cho tới bây giờ, sợ là đến cả truyền nhân Kiếm Tông cũng không có. Đây là vấn đề thời gian! Khi thời gian trôi qua, một đại tông phái có lớn tới đâu chỉ sợ cũng không có cách nào vĩnh viễn tồn tại được!

Trong lịch sử có khá nhiều siêu đại tông phái bị tiêu diệt!

Bây giờ, tồn tại trong lịch sử vượt qua hai ngàn năm có năm môn phái là Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc, Vũ Hoàng môn, Xạ Nhật Thần Sơn, Hồng Thiên Thành.

Còn có lịch sử vượt qua ba ngàn năm thì chỉ có Doanh Thị gia tộc và Vũ Hoàng môn thôi.

Vũ Hoàng môn tồn tại, theo tục truyền thì đã vượt qua sáu ngàn năm. Năm đó những tông phái cùng thời với Vũ Hoàng môn, hoặc là năm ngàn năm trước, bốn ngàn năm trước, ba ngàn năm trước... nhất nhất bị diệt từ từ. Do đó, những thế lực như Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung rất kiêng kỵ Vũ Hoàng môn.

Bởi vì bọn họ là một môn phái xa xưa nhất! Rốt cuộc ẩn chứa

bao nhiêu thực lực? Không ai biết! Ít nhất, môn phái lâu đời như vậy thì những thiên tài ở các đời khác nhau sẽ lưu lại những bí tịch tu luyện. Có thể khẳng định có rất nhiều bí tịch tu luyện huyền diệu, như vậy bọn họ có nhiều cao thủ là điều hiển nhiên. Tùy tiện có thể phái ra ba tiên thiên kim đan! Đây chính là Vũ Hoàng môn!

- Chúng ta ở đây, phải chờ Triệu huynh ra tay rồi. - Lão già gầy gò thì thào nói.

Triệu Đan Trần gật gật đầu. Đường phố rất ồn ào. Chỉ cần không nói quá lớn tiếng, Đằng Thanh Sơn cũng rất khó phân biệt.

- Đằng Thanh Sơn. Hôm nay ngươi có cánh cũng không thoát.

Mắt Triệu Đan Trần nheo lại. Dưới sự quan sát của một vị tiên thiên hư đan, ba tiên thiên kim đan Vũ Hoàng môn, Triệu Đan Trần tiến vào khách sạn.

- Khách quan! Ngài ăn cơm hay nghỉ lại? - Chưởng quỹ kêu.

Triệu Đan Trần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. Tự đáy lòng tên chưởng quỹ cảm thấy run lên:

- Người này là ai?

Triệu Đan Trần đảo mắt qua đại sảnh lầu một khách sạn, rồi lập tức lên thẳng thang lầu.

Cộp! Cộp! Cộp!

Triệu Đan Trần bước từng bước lên phía trên.

...

Trong phòng, Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên giường.

“Tâm thần hơi không ổn, chuyện gì thế nhỉ?” - Đằng Thanh

Sơn mở to mắt. Nhìn thoáng qua rương quần áo đặt ở bên giường. “Khai Sơn Thần Phủ và Luân Hồi thương đang ở trong rương quần áo, tuyệt đối không ai biết. Hơn nữa lần này ta hoá trang, không phải là dùng than củi như ở Đại Duyên Sơn, mà là dùng vật liệu tốt mua được ở Hoa Phong Thành, hoá trang rất cẩn thận mà”.

Lần này, ngay cả cha mẹ có tới đây cũng khó nhận ra. Đằng Thanh Sơn không cho là có người có thể phát hiện ra mình.

- Có người lên thang lầu?

Đằng Thanh Sơn nghe được thanh âm, - Phỏng chừng là một khách nhân nghỉ lại.

Mặc dù hơi cảnh giác, nhưng cũng không quá hoài nghi.

...

Trên hành lang. Hán tử tuấn tú tóc bạc, mặc thanh bào Triệu Đan Trần, tay phải trống rỗng. Cước bộ hắn cũng phát ra tiếng vang rất tự nhiên, không có lấy một chút giả tạo nào.

- Một, hai, ba!

Ánh mắt Triệu Đan Trần trong nháy mắt nhìn thẳng vào cửa phòng Đằng Thanh Sơn, lộ ra vẻ dữ tợn, tay trái trong nháy mắt hóa thành tàn ảnh rút lợi kiếm trong người ra.

- Choang!

Lợi kiếm hóa thành một luồng quang hoa đẹp mắt, mắt thường căn bản không thể thấy được kiếm chiêu.

- Bùng!

Cả cửa phòng trong nháy mắt hóa thành gỗ vụn. Những mảnh gỗ vụn tựa như ám khí bắn tung ra bốn phương tám hướng, có cái bắn thẳng vào vách tường. Ngay lập tức trong phòng cũng phát ra

tiếng ly tách bàn thế vỡ vụn. Khi cửa phòng vừa toác ra, một tàn ảnh mơ hồ trong nháy mắt lao vào trong phòng!

Vốn Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên giường không khỏi sắc mặt đại biến.

- Đằng Thanh Sơn!!!

Một tiếng gầm dữ tợn vang lên theo bóng người mơ hồ. Thân thể Đằng Thanh Sơn lập tức bung ra từng đạo hào quang màu đỏ rực, cả người rừng rực như Hỏa Thần. Từng đạo hào quang màu đỏ tựa như vô số mũi tên, nháy mắt đã chấn vỡ chiếc giường gỗ mà Đằng Thanh Sơn đang ngồi. Bản thân Đằng Thanh Sơn một tay cầm chiếc rương quần áo, cực nhanh lao xuống phía dưới.

Lầu một khách sạn… có một vài khách nhân đang ăn cơm. Tên chưởng quỹ hơi cảm thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu. Đột nhiên...

- Ầm!

Hào quang màu đỏ rực từ phía trên lao xuống. Đồng thời còn có một bóng người toàn thân màu đỏ rực cũng nhanh chóng hạ xuống.

Nam tử toàn thân bốc lửa phừng phừng nện mạnh một cái vào sàn nhà khách sạn, làm cả đại sảnh rung động dữ dội, lưu lại một hố sâu. Hơn nữa còn làm mặt đất vỡ ra những vết nứt kinh người. Phía sau còn có một thân ảnh kim sắc khác nhanh chóng hạ xuống theo. Lợi kiếm trong tay giống như tia chớp của lôi thần đánh xuống, bắn về phía bóng người bao phủ trong ngọn lửa.

- Nhanh quá!

Đằng Thanh Sơn vừa lùi lại, liền thấy một kiếm lấp lánh ánh sáng ngọc! Kiếm quang không gây một tiếng động nào trong không khí!

Chính vì thế mà Đằng Thanh Sơn mới giật mình run lên.

- Cút đi!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng, y phục trong cánh tay phải tựa như có một con rắn cuộn lên. Hắn thò tay vào rương móc ra vũ khí, đập vào màn kiếm quang.

- Veo!

Một kiếm sắc bén đâm vào rương quần áo của Đằng Thanh Sơn. Một người là cường giả tiên thiên kim đan, đơn thuần lực bộc phát của chân nguyên tiên thiên kim đan đã gần tám mươi vạn cân. Còn người kia mặc dù là tiên thiên hư đan, nhưng đơn thuần sức mạnh thân thể đã có gần bảy mươi vạn cân. Hơn nữa cộng thêm chân nguyên của tiên thiên hư đan, lực bộc phát chỉ hơn chứ không hề thua kém!

Bên trong rương quần áo còn có một cái Khai Sơn Thần Phủ! Khai Sơn Thần Phủ được Vũ Hoàng dùng quy tắc thế giới đặc hữu luyện hóa mấy ngàn năm! Nên Khai Sơn Thần Phủ sao có thể bị một kiếm của tiên thiên kim đan đâm thủng được chứ?

Hai luồng lực công kích đáng sợ va chạm...

- Ầm ầm..

Giống như từ không trung có mười luồng sét cùng đánh vào làm cho khách sạn nổ tung. Rương quần áo trong nháy mắt nổ tung thành tro bụi. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn thấy trước mắt mình hình thành một sóng không gian chấn động hình viên cầu. Lập tức, không khí chấn động mãnh liệt sinh ra sóng xung kích lan ra bốn phương tám hướng.

- Phốc phốc...

Chén dĩa ly tách trên bàn trong nháy mắt bị đánh vỡ thành

từng mảnh. Những khách nhân, tiểu nhị, đám chưởng quản còn đang trợn mắt há mồm, bị sóng xung kích đảo qua ngay lập tức hóa thành mưa máu.

- Oanh!

Cả vách tường bốn phía khách sạn đều nổ tung thành mảnh vụn. Sóng xung kích còn lan đến tới những kiến trúc chung quanh, thậm chí cả những người đi đường trên đường phố.

Đồng thời, khách sạn cao ba tầng không chống đỡ được ầm ầm sụp xuống.

Trên đường phố …

Một vị tiên thiên hư đan, ba vị cường giả tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn vốn đều đang cười cười nhìn xem. Nhưng, khi thấy hai người vừa giao thủ đã sinh ra lực công kích đáng sợ như vậy, nhất thời sắc mặt đại biến... muốn sinh ra chấn động như thế, lực công kích của hai người hẳn phải tương đương mới được.

Ầm ầm... khách sạn sụp đổ, kiến trúc chung quanh cũng nhanh chóng sụp xuống. Người đi đường trên đường phố chết không ít. Những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngớt.

- Nhanh, mau bắt Đằng Thanh Sơn!

Lão già tóc bạc gầy gò biến sắc, hét lớn một tiếng, nhất thời ba cường giả tiên thiên kim đan đều hóa thành ba ảo ảnh, chợt lóe lên rồi tới hậu viện khách sạn.

Lúc này ở hậu viện …

Hậu viện đã bị sóng công kích lan đến tàn phá tan hoang. Đằng Thanh Sơn một tay cầm Khai Sơn Thần Phủ, một tay cầm một đoạn Luân Hồi thương. Đoạn Luân Hồi thương còn lại buộc chặt trên người.

“Khai Sơn Thần Phủ này quả nhiên là một bảo bối”. - Đằng Thanh Sơn thở phào, nhất thời mừng thầm. “Cực kỳ cứng, không hổ là bảo vật mấy ngàn năm, có thể luyện hóa ra Bắc Hải Chi Linh, chống đỡ Thiên Hồng Thủy Cung. Triệu Đan Trần toàn lực xuất một kiếm cũng không thể lưu lại vết xước nào”.

Khai Sơn Thần Phủ, mặt phủ rất rộng, hoàn toàn có thể sử dụng như một cái thuẫn bài, dùng để bảo vệ chỗ yếu hại.

- Đằng Thanh Sơn! Bó tay chịu trói đi!

Triệu Đan Trần xông tới. Đằng Thanh Sơn đảo mắt về phía xa xa. Ba bóng người vọt tới làm đồng tử hắn co lại. Đằng Thanh Sơn nhảy mạnh lên, như một mũi lợi tiễn, lao thẳng vào chiếc giếng trong hậu viện. Một tiếng nổ vang lên cả nền đất trong hậu viện vồng lên, xuất hiện những vết nứt lớn. Cả cái giếng sâu hoắm cũng sụp xuống theo.

- Ha ha! Đám Thanh Hồ Đảo khốn khiếp. Bằng vào các ngươi mà cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn à?

Một tiếng cười to như một sóng xung kích từ dưới đất truyền lên, tựa như lôi thần đang cười giận dữ. Tiếng vọng vang vang cả bầu trời Ổ Thành. Hơn mười vạn người trong Ổ Thành đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn lên trời.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 19

Truy Sát Dưới Đất.

Nơi trước kia là khách sạn, bây giờ hoàn toàn hóa thành một đống hoang tàn. Hậu viện khách sạn cũng vỡ ra những vết nứt ghê rợn, như vừa trải qua một cơn động đất khủng khiếp. Chiếc giếng sâu hoàn toàn biến mất, bị gạch đá vỡ, đất bùn lấp đầy!

- Nhảy xuống giếng chạy trốn à?

Ba cao thủ tiên thiên kim đan củaVũ Hoàng môn cùng vọt tới đứng cạnh Triệu Đan Trần, vừa thấy thế cũng cũng không khỏi sửng sốt.

Chẳng ai ngờ...

Đằng Thanh Sơn lại nhảy xuống giếng! Đáy giếng này cũng khá lớn, đám Triệu Đan Trần chỉ cần nhảy xuống là có thể tìm được Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng.

- Ha ha! Đám khốn khiếp Thanh Hồ Đảo, bằng vào các ngươi mà cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn à?

Tiếng gầm từ dưới đất truyền lên.

- Muốn chết!

Sắc mặt Triệu Đan Trần rất khó coi, cả người trong nháy mắt hóa thành một bóng người kim sắc mơ hồ, nhảy lên nhằm về phía

chiếc giếng sâu. Bảo kiếm trong tay cũng hóa thành một thanh cự kiếm, đâm thẳng xuống. Chỉ nghe tiếng "Ầm!" vang lên dữ dội, cái giếng bị đánh thủng một thông đạo lớn chừng ba trượng, độ sâu tới tận đáy giếng.

- Chúng ta xuống dưới!

Lão già gầy gò tóc bạc nhíu mày quát. Nhất thời hán tử tráng kiện và thiếu phụ xinh đẹp, cùng lão già nhảy xuống đáy giếng.

Đáy giếng!

- Rào rào...

Nước giếng lúc này đã trở nên rõ ràng hơn.

- Ủa, trốn đi đâu rồi?

Triệu Đan Trần toàn thân bao phủ trong màn hào quang tiên thiên chân nguyên, không ngừng ngó quanh tìm kiếm. Đáy giếng này cũng không phải là quá sâu. Thành đá xung quanh đáy giếng đã vỡ tung. Sau thành giếng bằng đá, là lớp bùn đất dày.

Những dòng nước ngầm và bùn đất đang xuyên qua những lỗ thủng đá này, không ngừng vào thẩm thấu vào giếng.

- Phá!

Triệu Đan Trần sắc mặt lạnh lùng. Quang mang của trường kiếm trong tay phình ra, hóa thành từng đạo kiếm quang rất lớn đâm khắp xung quanh đáy giếng. Trước mặt cường giả tiên thiên kim đan, tầng nham thạch cũng phải vỡ vụn, chứ đừng nói là bùn đất!

- Ầm! Ầm! Ầm!

...

Kiếm quang trong nháy mắt hất tung lớp bùn đất chung quanh, lộ ra một hố sâu lớn kinh người. Triệu Đan Trần lập tức tìm kiếm chung quanh hố sâu, mong phát hiện một vài đầu dây mối nhợ. Nhưng ngay sau đó - Rầm...

Lớp bùn vừa được vẹt ra bây giờ lại một lần nữa sụp đổ xuống, lấp cái hố sâu này hơn phân nửa. Dòng nước ngầm dưới đất cũng từ từ lưu động.

- Triệu huynh! Phát hiện ra Đằng Thanh Sơn chưa?

Ba người của Vũ Hoàng môn cũng đến gần Triệu Đan Trần dò hỏi.

- Không!

Triệu Đan Trần nhíu mày nhìn về chung quanh.

- Chúng ta chỉ chậm hơn Đằng Thanh Sơn một hơi thở, sao tìm mãi chung quanh mà nhìn không thấy tung tích hắn? Thời gian một hơi thở, nếu xuống đất thì nhiều nhất chỉ tiến lên được hơn mười đến hai mươi trượng. Kiếm quang của Triệu huynh vừa rồi đã có thể phát hiện tung tích hắn mới đúng.

Thiếu phụ xinh đẹp nhíu mày nhìn bốn phía, - Giếng này cũng không sâu lắm! Chung quanh đều là bùn. Chỉ gây động tĩnh lớn một chút, bùn đất sẽ sụp đổ ngay, xóa sạch hết dấu vết. Nếu đây là đá... Sớm đã phát hiện ra hắn rồi.

Lão già gầy gò thì thào nói:

- Mọi người đừng nóng! Chỗ này xem ra đều là bùn đất rất dày, nếu Đằng Thanh Sơn muốn xuyên qua đất để chạy trốn, khẳng định sẽ có thanh âm.

- Nhưng từ khi xuống đây tới giờ ta không nghe thấy thanh âm rõ ràng, chỉ có tiếng nước ngầm trong bùn, trong những khe hở

giữa lớp nham thạch. - Tráng hán nhíu mày nói.

- Hừ!

Triệu Đan Trần hừ nhẹ một tiếng, - Chúng ta chỉ chậm hơn hắn thời gian một hơi thở. Hắn khẳng định chui xuống đất, ở chung quanh đây thôi. Hắn cũng sợ chúng ta phát hiện hắn đang phá vỡ bùn đất chạy trốn, phân biệt rõ nơi ẩn thân của hắn... Do đó, hắn khẳng định là không nhúc nhích. Không phát ra chút thanh âm nào!

- Triệu huynh nói có lý. Nếu bây giờ chúng ta ly khai, là bị hắn lừa rồi! - Lão già tóc bạc gầy gò gật đầu.

Dưới đáy giếng, bốn vị cường giả tiên thiên kim đan đều vểnh tai, cẩn thận lắng nghe, đúng là chẳng có chút tiếng vang nào.

- Phải mau chóng bắt cho được Đằng Thanh Sơn. Nếu vậy cần làm phiền ba vị Đỗ huynh rồi. - Triệu Đan Trần thấp giọng nói.

- Triệu huynh sao lại nói thế? Chúng ta đương nhiên sẽ hỗ trợ.

Lão già gầy gò Đỗ Hiên thấp giọng nói:

- Hơn nữa lần này, Vũ Hoàng môn chúng ta và Thanh Hồ Đảo của ngươi có nhiều người như vậy. Nếu trong hoàn cảnh thế này còn để Đằng Thanh Sơn chạy thoát. Chỉ sợ, sẽ làm người trong thiên hạ cười chê.

- Ừm!

Triệu Đan Trần gật đầu. Vừa nghĩ tới việc Đằng Thanh Sơn gào lớn "Đám khốn khiếp Thanh Hồ Đảo, bằng vào các ngươi mà cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn à?", thanh âm đó tuyệt đối làm cho tất cả mọi người ở Ổ Thành nghe được.

- Đằng Thanh Sơn này rõ là…

Triệu Đan Trần trong lòng thầm hận.

- Hắn gào lên như vậy, tất cả mọi người trong Ổ Thành chắc đều biết! Muốn dấu cũng không được!

Triệu Đan Trần lập tức cố gắng buộc mình phải tỉnh táo.

- Chúng ta phân tán ra.

Triệu Đan Trần thấp giọng nói:

- Chúng ta có bốn người. Ta đi về phía trước. Ba người Đỗ huynh các ngươi phụ trách phía sau và hai phương. Bốn người dọc theo bốn phương hướng từ từ đi tới, đồng thời cũng có thể dùng tiên thiên chân nguyên đâm thủng bùn đất, tìm dấu vết Đằng Thanh Sơn! Còn nữa, thanh âm phải nhỏ một chút! Tiên thiên chân nguyên đâm thủng bùn phải thật nhẹ! Không được gây chấn động lớn.

- Được.

Ba đại cao thủ tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn trả lời rất đơn giản.

- Hắn khẳng định là còn trong vòng chung quanh trăm trượng, bốn người chúng ta cẩn thận một chút, quan sát bốn phía, cùng nhau tìm kiếm khắp nơi. Nếu hắn bất động, chúng ta khẳng định có thể phát hiện hắn. Nếu hắn động, khẳng định sẽ phát ra thanh âm! Một khi có thanh âm, với tốc độ của chúng ta, nhất định có thể bắt được hắn!

Triệu Đan Trần rất tự tin.

- Chúng ta xuất phát!

Lúc này, Thanh Hồ Đảo và Vũ Hoàng môn liên thủ, bốn gã cao thủ tiên thiên kim đan đều phân tán ra, hào quang quanh người

làm bùn đất dạt ra, bước từng bước đi tới! Họ không dám đi nhanh, tận lực rón rén!

- Đằng Thanh Sơn! Ngươi trốn không thoát đâu!

Triệu Đan Trần tự nhủ trong lòng. Từng đạo kiếm quang chỉ đánh thủng một lỗ sâu lớn bằng cánh tay trẻ con.

Bốn cường giả tiên thiên kim đan, hiển nhiên rất muốn lục soát phạm vi chung quanh trăm trượng.

Việc này quả rất dễ với họ.

Lúc này...

Nơi cách cao thủ Đỗ Hiên của Vũ Hoàng môn, ở bên trái đại khái ba mươi trượng, Đằng Thanh Sơn toàn thân bao phủ trong màn hào quang màu đỏ rực. Do bị bùn đất hoàn toàn ngăn cản nên hắn không biết cuộc trao đổi của bốn tên kia.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Phốc! Phốc! Phốc!

Thanh âm rất nhỏ, vang lên đều đều.

- Họ lục soát dưới đất? Hắn là chỉ dùng tiên thiên chân nguyên mà bắn thủng bùn đất! Muốn phát hiện ra ta à?

Đằng Thanh Sơn cười cười.

- Triệu Đan Trần ơi là Triệu Đan Trần, nếu ngươi chỉ có một mình thì ta còn giỡn với ngươi thêm chốc lát! Nhưng, xem tốc độ của ba người kia hiển nhiên cũng đều là tiên thiên kim đan! Mười phần là người của Vũ Hoàng Môn rồi!

- À! Khai Sơn Thần Phủ là của Vũ Hoàng. Người của Vũ Hoàng Môn muốn có được nó cũng là việc bình thường thôi.

Phốc! Phốc!

Thanh âm bắn thủng bùn càng ngày càng gần.

- Xem ra, sắp tìm được ta rồi!

- Không chơi với các ngươi nữa!

Màn hào quang màu đỏ rực bao lấy Đằng Thanh Sơn, trong nháy mắt biến thành hình viên đạn. Tiên thiên chân nguyên tùy tâm ý biến hóa, ngay lập tức liền biến thành hình viên đạn.

Đồng thời...

Tầng ngoài màn hào quang hình viên đạn còn xuất hiện những kết cấu xoắn ốc.

Thoạt nhìn, quầng sáng ngoài thân Đằng Thanh Sơn, đã hóa thành một ' mũi khoan của máy khoan điện '. Hai tay, hai chân Đằng Thanh Sơn vẫn ở ngoài màn hào quang. Tay chân Đằng Thanh Sơn có thể so được với bảo bối huyền thiết. Trong lúc nhất thời, Đằng Thanh Sơn tựa như một con động vật bò sát, tay chân cùng sử dụng hết công suất.

Bùng! Bùng!

Đằng Thanh Sơn hai chân đạp mạnh xuống đất một cú, lập tức sinh ra một luồng xung lượng mạnh mẽ. Máy khoan điện hình viên đạn, lập tức lao đi.

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn tựa như một luồng lưu quang, trong nháy mắt xuyên qua bùn, hoàn toàn biến mất.

- Muốn đuổi theo ta? Nằm mơ đi!

Tốc độ Đằng Thanh Sơn trong bùn đất quả là kinh người. Kiếp trước, mũi khoan của máy khoan điện mà khoan thật mạnh, có thể tùy tiện khoan thủng cả thép tấm, đá tảng.

Máy khoan điện do màn hào quang của tiên thiên chân nguyên Đằng Thanh Sơn hình thành, chỉ khoan vào bùn đất, nên đương nhiên đơn giản hơn rất nhiều. Máy khoan điện khổng lồ của Đằng Thanh Sơn, vì thuôn theo hình viên đạn, lực cản giảm xuống đến mức ít nhất. Lại thêm lực xoắn ốc nên càng có thể dễ dàng nhanh chóng lao tới. Cộng thêm sức mạnh của chân đẩy mạnh, tốc độ càng kinh người hơn!

Còn nơi mũi khoan, chỗ tiêu hao năng lượng nhiều nhất lại chính là mũi thương của cây Luân Hồi thương. Mũi thương do Vạn Niên Hàn Thiết tạo thành mà dùng để xuyên qua bùn đất thì đương nhiên rất dễ dàng.

- Giống như một con tê tê, có thể di chuyển rất nhanh trong bùn đất, hoặc một vài động vật sở trường chạy trốn dưới đất. Bọn chúng đều nhờ vào ưu thế hình thể! Nhưng muốn có tốc độ trong đất cao nhất thì máy khoan điện thuôn vẫn thích hợp hơn.

Đằng Thanh Sơn lúc này ở trong bùn đất, nhanh nhẹn phi thường. Thậm chí, Đằng Thanh Sơn chưa từng cảm giác được có chút lực cản đối với hắn.

...

- Đằng Thanh Sơn ở đây này! - Lão già tóc bạn gầy gò kêu lớn lên.

Vù! Vù! Vù!

Nhất thời Triệu Đan Trần và hai cường giả tiên thiên kim đan khác của Vũ Hoàng môn cũng lao nhanh tới. Lúc này, lão già gầy

gò Đỗ Hiên cũng lao về phía hướng có thanh âm.

Một lát sau, bốn người tập hợp lại.

- Người đâu?

Ba người Triệu Đan Trần đều nhìn về phía Đỗ Hiên. Đỗ Hiên lắc đầu, nói vẻ không dám tin:

- Vừa rồi có tiếng vang rất lớn. Ta lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Nhưng... Ta lại phát hiện tiếng vang đó cách ta càng ngày càng xa. Khi ta tới nơi liền không nghe thấy tiếng vang đó nữa rồi.

- Không có khả năng! Tốc độ của hắn sao có thể nhanh như vậy được chứ?

Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến.

- Vừa rồi ta cũng nghe thanh âm rất lớn!

Thiếu phụ xinh đẹp nhíu mày nói:

- Nhưng một chút sau là đã không nghe được nữa.

Trên mặt đất, tốc độ của họ có lẽ có thể đuổi kịp và vượt qua cả Đằng Thanh Sơn. Nhưng xuống đất, chênh lệch quá xa. Đám người này có vẻ không cam lòng tiếp tục lục soát trong bùn đất một hồi lâu sau rồi mới chịu bỏ qua.

Đáy giếng.

Bốn người Triệu Đan Trần tập hợp. Triệu Đan Trần sắc mặt âm trầm. Không bắt được Đằng Thanh Sơn! Một khi việc này truyền ra, quá khó chịu.

- Ha ha...

Đột nhiên ngoài giếng truyền đến tiếng cười vang dội, tiếng cười quanh quẩn mãi trong thiên địa.

- Triệu Đan Trần! Ba vị kia hẳn là là chấp pháp trưởng lão của Vũ Hoàng môn rồi... Ha ha! Triệu Đan Trần! Ngươi muốn bắt ta, thì trở về luyện thêm năm mươi năm nữa đi.

Bốn người Triệu Đan Trần sắc mặt đại biến.

- Là Đằng Thanh Sơn!

Triệu Đan Trần lập tức lao ra khỏi giếng.

- Đằng Thanh Sơn này chạy đi đâu rồi?

Ba người Đỗ Hiên cũng rất khiếp sợ, đều lao ra khỏi đáy giếng. Khi bốn người vừa ly khai khỏi giếng một lát.

Trong màn nước nước giếng đục ngầu, bỗng tự nhiên từ từ xuất hiện một bóng người. Lúc đầu còn mơ hồ, nhưng chẳng mấy chốc đã hiện thành thực thể. Người này, mặc trường bào đen, lưng đeo một thanh kiếm cũng có vỏ màu đen, dưới đôi lông mày trắng là một đôi mắt đang hiện lên vẻ ngạc nhiên:

- Bổn sự ẩn giấu chạy trốn của Đằng Thanh Sơn quả thật lợi hại. Bốn tiên thiên kim đan mà cũng không tìm được hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 20

Hạn Chế

Phía tây thành, gần cái giếng trong một đình viện, Đằng Thanh Sơn đang ở dưới đó.

- Triệu Đan Trần! Ngươi muốn bắt ta thì trở về luyện thêm năm mươi năm nữa đi.

Sau khi hô lên vài lần, Đằng Thanh Sơn lập tức chui vào bùn đất, tiếp tục đi tới.

...

Trong lớp bùn, Đằng Thanh Sơn lúc này hết sức thong thả. Màn hào quang hình viên đạn bao phủ ngoài thân Đằng Thanh Sơn đã không còn những đường xoắn ốc nữa.

- Thông qua tiên thiên chân nguyên, thay đổi hình dạng thân thể! Xem ra không phải như ta nghĩ.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ: nếu chỉ cần duy trì màn hào quang tiên thiên chân nguyên thì tiêu hao tiên thiên chân nguyên cũng không nhiều. Đương nhiên, màn hào quang tiên thiên chân nguyên phải gần người, không thể rời quá xa. Càng mở rộng thì tiêu hao chân nguyên càng nhiều. Màn hào quang cũng không thể quá lớn, càng lớn tiêu hao chân nguyên cũng hết sức nhanh chóng! Kỳ thật, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được đạo lý này. Nhưng Đằng Thanh Sơn không ngờ một điểm...

- Ta chỉ nghĩ là biến đổi thành kết cấu xoắn ốc, giảm bớt lực bùn đất. Nhưng không ngờ, tiêu hao chân nguyên ngược lại còn nhiều hơn!

Đằng Thanh Sơn vốn muốn biến đổi màn hào quang ngoài thân thành hình một cái máy khoan điện. Nhưng đã là như thế một khi xuyên đất đá, vòng xoắn ốc cũng sẽ xoay tròn theo!

Mặc dù là mượn lực xoay tròn, nhưng...

Vòng xoắn ốc này là do tiên thiên chân nguyên hóa thành, nên lúc bất động thì Đằng Thanh Sơn duy trì sự tồn tại của nó rất nhẹ nhàng. Nhưng khi xoắn ốc này xoay tròn thật mạnh, Đằng Thanh Sơn phải liên tục duy trì xoắn ốc không được tan ra, khiến cho việc tiêu hao tiên thiên chân nguyên hết sức nhanh chóng. Việc này bức bách Đằng Thanh Sơn phải bỏ kết cấu xoắn ốc, khôi phục hình dáng một viên đạn đơn thuần.

- Ta phải thử nghiệm nhiều lần tiên thiên chân nguyên biến ảo, tìm ra ưu điểm, khuyết điểm của nó mới được Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được vài điểm... Thứ nhất, màn hào quang càng nhỏ, tiêu hao năng lượng càng ít. Thứ hai, màn hào quang, càng gần cơ thể thì tiêu hao chân nguyên càng ít! Thứ ba, hình dạng do tiên thiên chân nguyên hình thành, tốt nhất cố định không thay đổi. Một khi thay đổi liên tục, tiêu hao tiên thiên chân nguyên sẽ rất kinh người! Tỷ như máy khoan điện, khi vòng xoắn ốc bắt đầu khoan thì sự tiêu hao chân nguyên tăng vọt một cách nhanh chóng.

Còn tiên thiên chân nguyên cấu thành ‘ vật thể ’ mà động, cũng chia làm hai loại tình huống. Một cái là vì ngoại lực mà động. Tỷ như xoắn ốc, là do đất ép lại mà động. Còn như lúc Đằng Thanh Sơn biến thành một con cá, cái đuôi cá lại là Đằng Thanh Sơn thông qua sức mạnh thân thể, hai chân đạp lên xuống nhịp nhàng khiến cho cái đuôi cá sẽ lên xuống nhịp nhàng theo. Tính huống này sử dụng lực chủ yếu là từ hai chân nên tiêu hao tiên thiên chân nguyên không lớn lắm, cũng còn có thể miễn cưỡng duy trì

được!

Nhưng trong lúc biến hóa thành hình dạng của một con cá, nếu việc đập đuôi lên xuống nhịp nhàng mà không mượn sức mạnh hai chân, chỉ do thuần túy khống chế tiên thiên chân nguyên lên xuống, thì cũng giống như máy khoan điện sẽ phải khống chế tiên thiên chân nguyên thay đổi rất nhanh, làm cho tiên thiên chân nguyên tiêu hao rất đáng sợ! Có thể nói, chỉ trong thời gian một vài hơi thở, có thể tiêu hao sạch toàn bộ tiên thiên chân nguyên trong cơ thể Đằng Thanh Sơn!

- Điểm đầu tiên và điểm thứ hai, ta sớm đã biết rồi. Điểm thứ ba về màn hào quang ở bên ngoài cơ thể, tốt nhất là cố định bất động! Nếu như bị ép phải động, tốt nhất là nên sử dụng khí lực thân thể, chứ không phải sử dụng chân nguyên! Nếu dùng chân nguyên thì với tiêu hao tốc độ này đến cả cường giả tiên thiên kim đan, phỏng chừng cũng cạn kiệt trong thời gian uống cạn chén trà nhỏ.

Đằng Thanh Sơn thầm than! Đối với tiên thiên cường giả mà nói, họ rất tiết kiệm tiên thiên chân nguyên. Bởi vì, một khi tiên thiên chân nguyên tiêu hao hết, đến cả cường giả tiên thiên kim đan cũng chỉ có thể chém ra một kiếm có lực một hai ngàn cân, lực cản không khí cũng không lớn nên thực lực cũng không gia tăng nhiều lắm. Do đó, nếu không còn tiên thiên chân nguyên, những cao thủ tiên thiên cũng chỉ như người thường mà thôi!

- Lần trước, màn hào quang ngoài thân ta hóa thành một con cá, tốc độ di chuyển cực nhanh, chỉ một thời gian uống cạn chén trà nhỏ đã đến Vô Để Động. Nhưng lúc đó, tiên thiên chân nguyên của ta cũng cơ hồ tiêu hao hết.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ trong đầu.

- Còn chỉ cần phát ra màn hào quang và cố định nó không thay đổi, thì dù phải duy trì một canh giờ cũng không sao.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ... Việc màn hào quang này biến hóa rất trọng yếu đối với mình, phải nghiên cứu cho thấu triệt.

- Bất luận ta biến thành cá, hay hình viên đạn, động lực chủ yếu phải dựa vào chân!

Đằng Thanh Sơn tươi cười thầm nhủ.

- Với việc khống chế thân thể của ta, cơ bắp thân thể có thể tùy thời nghỉ ngơi, thời gian duy trì, sẽ dài hơn vài tên tiên thiên cường giả nhiều!

Trước mặt một vạn quân sĩ mặc trọng giáp! Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan nếu không bỏ chạy, cũng sẽ bị tiêu hao hết chân nguyên mà chết. Còn Đằng Thanh Sơn thì khác, chỉ mất chút thời gian là hoàn toàn có thể giết sạch đám người này. Đây là sự khác nhau giữa tiên thiên chân nguyên và sức mạnh thân thể!

- Bây giờ, khi ta ở trong nước có thể biến thành cá! Thời gian duy trì không dài, nhưng trong thời gian uống cạn chén trà nhỏ có thể bơi hơn mười dặm.

- Nếu xuống đất, hoặc tầng đá, hóa thành hình viên đạn, dùng mũi Luân Hồi thương làm mũi viên đạn để phá đất, đá, đồng thời dựa vào lực hai chân cũng có thể duy trì một thời gian dài!

- Nếu nhảy xuống vách núi, hoàn toàn xòe hai tay cho rộng, hình thành một đôi cánh giả giảm tốc độ rơi xuống! Như vậy, vách núi cao tới đâu, ta cũng dám nhảy!

- Nếu muốn phi hành như người chim...

Đằng Thanh Sơn cau mày... “Phi hành, đích xác rất khó! Cho dù tiên thiên chân nguyên bọc kín hai tay, hình thành hai cánh, nhưng... Có ai gặp qua người mọc hai tay, hai cánh lại có thể bay được chứ? Nếu như vậy, xã hội hiện đại kiếp trước, mỗi người đều có thể bay được rồi.

Trên bầu trời có rất nhiều chủng loại chim. Có loại chim có thể bay rất nhanh. Có loại chim chỉ có thể miễn cưỡng liệng quanh một khoảng nhỏ. Còn có những loại như vịt nhà thì chúng căn bản không thể bay!

Đằng Thanh Sơn cẩn thận suy nghĩ. Theo đạo lý đó thì Đằng Thanh Sơn hiện bây giờ mà có cánh, cũng không nhất định có thể bay!

“Cho dù là phi cơ kiếp trước, hai cánh cũng chỉ để bảo trì cân đối. Chứ mình chưa thấy qua có cái gì thông qua việc đập hai cánh mà bay được.”

Đằng Thanh Sơn đột nhiên hiểu ra, việc phi hành không phải đơn giản như vậy. Nếu đơn giản, có cánh, có động lực cường đại là có thể bay. Vậy vì sao không có loại máy bay vung hai cánh?

“Xem ra, việc ta muốn bay quả là khó khăn”! - Đằng Thanh Sơn suy tư.

“Trước hết, người khi ở trong không trung, tối thiểu phải nằm ngang. Đây là vị trí bảo trì trọng tâm ổn định nhất! Nhưng, thân thể con người muốn được như chim mà bảo trì trọng tâm ổn định giữa không trung thì rất khó”.

“Chim bay lượn, trong quá trình đập cánh là có lực đẩy lên! Lúc chúng bay xuống dưới, lại có lực giảm xuống! Muốn bay được tối thiểu lực nâng lên phải vượt qua lực hút xuống! Do đó, cánh không thể cố định được! Tiên thiên chân nguyên của ta tuyệt đối không hình thành được cánh cố định”. - Đằng Thanh Sơn nghĩ đến đây, bèn lắc đầu.

“Lại còn trọng lực cơ thể nữa. Thể trọng của ta, còn có binh khí nữa chứ! Nặng như vậy, phải có lực nâng lên rất lớn. Muốn vậy thì cánh phải rất lớn! Nhưng, cánh lớn như vậy tiêu hao tiên thiên chân nguyên càng kinh người hơn”.

...

Chỉ suy nghĩ một lát, Đằng Thanh Sơn lại lắc đầu.

Những vấn đề khó khăn dựa vào những kiến thức hiện đại, đã hoàn toàn làm Đằng Thanh Sơn bối rối! Nếu chỉ cần hình thành loại cánh sát vào người, vậy sẽ có thể chủ động tiêu hao chân nguyên. Còn khi hình thành cánh lớn, năng lượng tiêu hao rất nhanh. Phỏng chừng vài hơi thở là chân nguyên sẽ hao hết.

- Có lẽ muốn phi hành, còn có nhiều vấn đề khó khăn hơn! Dù sao xã hội kiếp trước, người ta làm ra cả vũ khí hạt nhân. Nhưng lại chưa bao giờ nghe qua có loại máy bay có thể vung hai cánh mà bay được. - Đằng Thanh Sơn thầm than.

Mình chỉ hơn người ở Cửu Châu Đại Địa này về tư tưởng thôi. Nhưng nói về tri thức chính thức, thì không thể so được với những nhà khoa học của xã hội kiếp trước.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không biết, chim có thể bay được cũng không phải như hắn tưởng tượng. Trên thực tế, thân thể và kiết cấu nội bộ, hệ hô hấp của chim …, đều có liên quan rất lớn, rất phức tạp. Đến cả cánh... Cũng không phải Đằng Thanh Sơn cứ dùng tiên thiên chân nguyên hình thành một cái hình dạng cố định mà có thể bay được.

Chim có thể bay là do nó có cấu tạo cánh cực kỳ phức tạp.

“Lần này, ta có thể thoát chết, chính là dựa vào tiên thiên chân nguyên biến ảo. Không phi hành được, nhưng ít nhất, trong nước, trong đất, ở những vách núi cao, đều có thể làm năng lực sinh tồn của ta tăng lên nhiều”.

Đằng Thanh Sơn vẫn rất tự tin nghĩ: "Ta phải cố suy nghĩ, có lẽ còn có phương pháp sử dụng khác”.

“Tạm thời chỉ cần tốc độ trong đất vượt xa chúng, ta có thể

tùy tiện thoát khỏi việc truy sát của chúng rồi".

Ngày hai mươi tám tháng chạp, việc phát sinh ở Ổ Thành, đã truyền đi với một tốc độ kinh người. Hai câu kêu lớn của Đằng Thanh Sơn...

- Ha ha, đám khốn khiếp Thanh Hồ Đảo, bằng vào các ngươi cũng muốn bắt Đằng Thanh Sơn à?

- Triệu Đan Trần! Ba vị kia hẳn là chấp pháp trưởng lão của Vũ Hoàng môn... Ha ha! Triệu Đan Trần! Ngươi muốn bắt ta, phải trở về luyện thêm năm mươi năm nữa.

Hai câu này làm mọi người trong cả Ổ Thành đều nghe được. Vũ Hoàng môn, Thanh Hồ Đảo muốn dấu cũng không dấu được!

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Đằng Thanh Sơn, một nhân vật thiên tài phản lại Quy Nguyên Tông, ở Đại Duyên Sơn quấy nhiễu Thanh Hồ Đảo và nhiều tông phái khác. Khiến cho lúc này Thanh Hồ Đảo đuổi giết Đằng Thanh Sơn khắp thiên hạ... Việc này khiến cho người trong thiên hạ đều không ngừng thảo luận. Mười bảy tuổi đã là tiên thiên thực đan, càng làm cho người ta thán phục.

Nhưng không ai nghĩ đến...

Thanh Hồ Đảo - Triệu Đan Trần và ba vị chấp pháp trưởng lão Vũ Hoàng môn liên thủ, ở Ổ Thành, mà còn để cho Đằng Thanh Sơn chạy thoát!

Việc này quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

...

Vũ Thành nằm ở trung tâm thiên hạ, là một trong hai đại Vương Thành!

Tần Vương thành mặc dù cũng là Vương Thành, nhưng vì ở tận tây bắc Ung Châu, hơn nữa lại có ba ngàn dặm Tần Lĩnh ngăn trở, do đó, người trong thiên hạ cũng không tới Tần Vương thành nhiều lắm. Chỉ người bản địa Ung Châu, những người sống trong Tần Vương thành mới cảm thấy tự hào kiêu hãnh. Nhưng trên thực tế... Vũ Châu ở trung tâm Cửu Châu, mà Vũ Thành lại chính là trung tâm của Vũ Châu! Một trung tâm như thế làm cho việc mua bán ở nơi này vô cùng phồn hoa. Mỗi ngày có hằng hà sa số người từ những nơi khác qua lại nơi đây.

- Lão ca, ngươi nói sai rồi! Tên Đằng Thanh Sơn là ai chứ? Mười bảy tuổi đã là tiên thiên thực đan! Lần này Thanh Hồ Đảo chỉ phái Triệu Đan Trần tới, vì sao không phái những cao thủ tiên thiên thực đan khác trong đảo tới hỗ trợ? Theo ta được biết, Đằng Thanh Sơn có đủ thực lực, có thể giết chết cao thủ tiên thiên thực đan bình thường. Do đó, muốn giết hắn, phải là cường giả tiên thiên kim đan!

Một lão đầu gầy gò ngồi trên một tửu lâu cao đàm khoát luận.

- Ba vị chấp pháp trưởng lão do Vũ Hoàng môn phái ra hẳn cũng là tiên thiên kim đan rồi!

Lão đầu gầy gò cười hắc hắc:

- Việc không cần phải ta nói! Bên ngoài sớm đã truyền tin tức có mũi có mắt, nói là trong số đó có một người có tên trên Thiên Bảng tên là Đỗ Hiên. Bốn đại tiên thiên kim đan vây sát Đằng Thanh Sơn, ngược lại để cho hắn chạy thoát, chậc chậc!

- Đằng Thanh Sơn thật ghê gớm. Hắn đắc tội với tất cả tám đại tông phái trong thiên hạ?

- Đã đắc tội, phải đắc tội khắp nơi! Lão tử ta mà có một ngày cũng có thể làm cho cả thiên hạ đuổi giết, có chết cũng đáng! Hơn nữa bốn đại tiên thiên kim đan cũng không thể lưu trụ được Đằng

Thanh Sơn, ai có thể bắt được hắn? Các ngươi nhìn xem, tám đại tông phái khẳng định không bắt được Đằng Thanh Sơn!

Năm nay ăn tết quả là rộn ràng.

Tin tức này vừa truyền ra, ai nấy đều thảo luận. Tám đại tông phái có muốn bưng bít cũng không bưng bít được. Dù sao luật pháp cũng không làm gì được, người trong thiên hạ ai cũng đều thảo luận thì làm sao được chứ?

Trong một góc tửu lâu.

Hai trung niên ăn mặc rất bình thường ngồi đó, vừa nghe người ta thảo luận về Đằng Thanh Sơn, sắc mặt đều có vẻ hưng phấn. Hai người này là nhân mã của Quy Nguyên Tông tại Vũ Thành!

- Việc này phát sinh ngày hai mươi tám tháng chạp! Hôm nay đã là Tết, như vậy mới có hai ngày, tin tức đã truyền tới nơi này rồi.

- Thống lĩnh quá lợi hại!

Hai người này cảm thấy rất kích động. Vì trong lòng họ... Đằng Thanh Sơn vĩnh viễn là thống lĩnh Quy Nguyên Tông!

- Trở về, mau báo cho đại nhân. Tin tức này, nhất định phải truyền về tông nhanh nhất!

- Không biết tông chủ mà biết sẽ như thế nào.

Hai người không kìm được, lập tức kêu tính tiền rồi đứng dậy, đi mau về căn cứ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 21

Độc Hành.

Bầu trời xanh thăm thẳm, điểm xuyết trên nền trời những đám mây trắng. Trận Ổ Thành, mặc dù làm cho Thanh Hồ Đảo trở thành đề tài của dân trà dư tửu hậu ở Cửu Châu Đại Địa, nhưng bên trong Thanh Hồ Đảo thì vẫn lặng yên, thậm chí còn vì những lời chế nhạo mà làm rất nhiều đệ tử Thanh Hồ Đảo càng thêm chăm chỉ luyện tập.

Từ trước đến giờ, họ vẫn sống chết cùng Thanh Hồ Đảo! Thanh Hồ Đảo chịu nhục, cũng chính là họ chịu nhục! Thanh Hồ Đảo được tôn trọng, các đệ tử ra ngoài sẽ cảm thấy tự hào. Bây giờ, sư phụ yêu cầu càng nghiêm khắc hơn, đệ tử khổ tu nhiều hơn... Thanh Hồ Đảo ngược lại càng đoàn kết đến mức trước đó chưa từng có! Đồng thời, bọn họ cũng hận Đằng Thanh Sơn đến mức chỉ muốn ăn tươi nuốt sống.

Thanh Hồ Đảo, Tỏa Long Các!

- Đảo chủ!

Cổ Ung đi vào Tỏa Long Các, nhìn hán tử tóc dài màu vàng kim đang khoanh chân ngồi tĩnh tu. Người này chính là đương kim đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền!

Thiết Phiền mỉm cười nói:

- Huynh tới rồi à! Mời ngồi.

- Đảo chủ! Từ trận Ổ Thành tới bây giờ cũng đã nửa tháng rồi. Tới bây giờ đã có được tin tức gì về Đằng Thanh Sơn chưa?

Cổ Ung nhìn chằm chằm vào Thiết Phiền. Thiết Phiền nhướng mày nhìn nhìn Cổ Ung, nói:

- Từ trận Ổ thành để Đằng Thanh Sơn chạy thoát, mặc dù cũng có không ít tin tức về hắn, nhưng không có lấy một cái nào là thật cả! Cho tới bây giờ căn bản không biết Đằng Thanh Sơn rốt cuộc ẩn núp ở đâu!

- Hắn có khi vẫn giả mạo thành một thương nhân như trước, hay giấu mình ở một sơn mạch nào đó. Ai mà biết được!

- Với năng lực giả trang đó, muốn một lần nữa phát hiện ra hắn quả là khó như lên trời! Lần trước nhờ vào một tên thần thâu phát hiện ra thần phủ và Luân Hồi thương nên mới phát hiện ra Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn này nhất định rút kinh nghiệm, sẽ không tái phạm sai lầm như vậy nữa!

Cổ Ung nghe xong sắc mặt rất khó coi, âm trầm nói:

- Đảo chủ! Chẳng lẽ Thanh Hồ Đảo chúng ta cứ tùy ý để Đằng Thanh Sơn tiêu diêu tự tại?

Thiết Phiền sầm mặt lại, quát lạnh:

- Sư huynh!

Cổ Ung rùng mình. Thiết Phiền sư đệ bình thường đều rất tôn kính hắn. Mặc dù, Cổ Ung không còn là đảo chủ nữa nhưng dù sao hắn cũng nắm giữ vị trí đó rất nhiều năm, nên trong tiềm thức, vẫn còn tự nhận mình ở địa vị rất cao!

- Sư đệ, có lời gì muốn nói à? - Cổ Ung nhíu mày.

Thiết Phiền hơi giận dữ, trợn tròn mắt, tựa như một con sư tử

phẫn nộ:

- Sư huynh! Ngươi là người có thiên phú tốt nhất trong số những nhân vật đồng lứa chúng ta! Ta đạt tới tiên thiên kim đan chậm hơn ngươi vài năm. Thực lực cũng thua ngươi nhiều lắm! Vậy mà đến bây giờ, ngươi vẫn còn so đo với Đằng Thanh Sơn hay sao? Đó chỉ là việc nhỏ thôi! Người trong thiên hạ đồn gì thì nói, nhưng quan trọng nhất là trong những tầng lớp đứng đầu! Trong thiên hạ ai dám xem thường Thanh Hồ Đảo ta? Lần này, Triệu trưởng lão đi Vũ Châu, Vũ Hoàng môn chẳng phải tiếp đãi rất chu đáo sao? Vì sao có được như thế? Đó là vì chúng ta có sư tổ!

- Nhưng bây giờ, sư tổ chỉ cách đại hạn năm trăm tuổi có hơn mười năm nữa thôi! Hơn mười năm thôi. Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không suốt suột à?

Thiết Phiền đỏ mắt lên.

- Một khi sư tổ tới đại hạn quy thiên, Thanh Hồ Đảo ta lại không có cường giả hư cảnh, vậy thì sẽ như thế nào đây? Ngàn năm cơ nghiệp chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

- Đằng Thanh Sơn chỉ là việc nhỏ, việc rất nhỏ thôi! Cường giả hư cảnh mới là đại sự! Sư huynh... từ khi ngươi thoái vị cho tới bây giờ, cũng đã hai tháng rồi. Nhìn ngươi như vậy, ta thật sự rất sốt ruột!

Cổ Ung bị những lời nói từ gan ruột của Thiết Phiền làm cho hắn không nói được một câu.

Đúng...

Đằng Thanh Sơn chỉ làm cho thanh danh Thanh Hồ Đảo hơi bị hao tổn. Nhưng địa vị Thanh Hồ Đảo lại không có gì khác biệt? Cái quan trọng nhất chính là cường giả hư cảnh. Không có cường giả hư cảnh, một ngày nào đó họ sẽ suy sụp!

- Quy Nguyên Tông có một cường giả hư cảnh. Còn Gia Cát Nguyên Hồng thì tiến bộ càng kinh người. Theo tình hình này, Gia Cát Nguyên Hồng có lẽ không tới một năm nữa là cũng có thể tiến vào hư cảnh rồi. Vài chục năm hoặc trăm năm nữa, Quy Nguyên Tông của hắn có tới hai đại cường giả hư cảnh còn Thanh Hồ Đảo ta không có lấy một người nào! Đến lúc đó, Thanh Hồ Đảo ta sẽ phải đạp vào vết xe đổ của Kiếm tông hơn một ngàn năm trước!

- Lúc đó, Thanh Hồ Đảo ta sẽ tan thành mây khói! Sư huynh, so sánh với việc này, Đằng Thanh Sơn thì có là gì?

Cổ Ung trầm mặc, sắc mặt cũng kịch biến, hiển nhiên trong lòng cũng đang suy nghĩ rất lung.

Hồi lâu...

Sắc mặt Cổ Ung khôi phục vẻ bình tĩnh, khom người nói:

- Đảo chủ! Ta bị phẫn nộ che mắt mất rồi. Từ hôm nay trở đi, ta cũng không hỏi về việc đuổi giết Đằng Thanh Sơn nữa! Chỉ lo chuyên tâm tiềm tu, chuyên cầu đạt tới hư cảnh!

Nhất thời đảo chủ trên mặt Thiết Phiền chợt nở nụ cười.

Từ sau trận Ổ Thành, Đằng Thanh Sơn đầu tiên ở lại Vũ châu, trong Thiết Đao sơn mạch, thử cách biến ảo tiên thiên chân nguyên. Nghiên cứu đủ mười ngày, tích lũy không ít kinh nghiệm. Bây giờ, Đằng Thanh Sơn đã nắm chắc, nếu phải đối diện với cường giả tiên thiên kim đan, cho dù không thể địch lại nhưng ít nhất việc chạy trốn cũng không thành vấn đề! Sau đó, Đằng Thanh Sơn ly khai Thiết Đao sơn mạch, nhanh chóng đi về phía bắc.

Ban đêm, Đằng Thanh Sơn cưỡi một con Ô Văn Mã vừa mua, chạy như bay trên quan đạo. Với thị lực nhìn trong đêm tối của Đằng Thanh Sơn, chạy ban đêm căn bản không có vấn đề gì. Một đêm có thể đi được trên ngàn dặm.

Vừa đi, Đằng Thanh Sơn vừa tu luyện trên lưng ngựa. Không để cho thời gian lãng phí chút nào. Ban ngày, trong lúc chờ đợi đến đêm, Đằng Thanh Sơn tới vùng núi rừng ít có dấu vết con người để nghỉ ngơi. Đồng thời cũng có thể tĩnh tu, luyện tập Tam Thể Thức.

...

Cứ như vậy, đêm đi, ngày nghỉ!

Nửa tháng sau trận Ổ Thành, Đằng Thanh Sơn chỉ chạy năm ngày đã ly khai địa giới Vũ châu, xâm nhập vào nơi cực bắc của Cửu Châu là Yến Châu.

Bạch Liên Thành - một tòa thành nhỏ ở bắc Yến Châu. Trước cửa Vạn Tượng Lâu, xuất hiện một người. Người này mặc một cái áo đơn, tóc xõa tung, sau lưng đeo bao lớn, bên hông lộ ra loan đao.

Ngẩng đầu nhìn ba chữ lớn dát vàng... Vạn Tượng Lâu!

“Vạn Tượng lâu này có ở Nghi thành, đến tận Bạch Liên Thành này cũng có! Trên khắp Cửu Châu Đại Địa, chỉ sợ mỗi thành trì đều có phân lâu của nó. Vạn Tượng Lâu trước giờ không tranh bá thiên hạ, luôn giữ mình. Nhưng nói về của cải, chỉ cần cộng tất cả những Vạn Tượng Lâu rải rác khắp thiên hạ, thì có thể tưởng tượng tới một con số kinh khủng. Tám đại tông phái Cửu Châu, không ít tông phái có thời gian tồn tại không bằng Vạn Tượng Môn! Một môn phái lâu đời như vậy, chỉ sợ cũng không ít cao thủ”. - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Vừa có tiền, vừa có nhân thủ rải rác khắp Cửu Châu. Khắp các nơi đều có đệ tử, lại không tranh bá, tự nhiên có thể bảo tồn được phần lớn thực lực. Một tông phái như vậy mạnh như thế nào, không nói cũng có thể hình dung.

- Muốn vào Vạn Tượng Lâu, xin mời cởi binh khí xuống.

Hai thiếu nữ canh cửa đeo bội kiếm đồng thời đưa tay ra. Đằng Thanh Sơn gỡ loan đao bên hông đưa qua, rồi bước vào bên trong.

Hai cô gái Vạn Tượng Môn cũng không chặn Đằng Thanh Sơn lại... Mặc dù trong bao của Đằng Thanh Sơn cũng có binh khí. Nhưng các nàng cũng không thể biết được trong đó có gì. Mà cho dù biết thì cũng không thể yêu cầu khách nhân mở bao. Bởi vì nếu làm như vậy sẽ là một điều hết sức quá đáng.

Trong Vạn Tượng Lâu là cả một phương viên cực rộng.

- Địa Bảng, Tiềm Long bảng, Sồ Phượng Bảng!

Đằng Thanh Sơn nhìn một giá gỗ để ba loại sách. Năm đó, lần đầu tiên mình vào thành, có vào Vạn Tượng Lâu mua một quyển Địa Bảng. Cũng dựa vào đó mà biết được không ít sự việc ở Cửu Châu Đại Địa.

- Tiểu nhị! Ba quyển sách này, mỗi thứ một một quyển.

Đằng Thanh Sơn gọi.

- Tiềm Long Bảng, Sồ Phượng Bảng một trăm lượng bạc, Địa Bảng mười lượng bạc.

Tiểu nhị đứng trong quầy liền nói. Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu, rút ra ba tờ một trăm lượng.

Tên tiểu nhị thấy xấp ngân phiếu trong tay Đằng Thanh Sơn, hai mắt hoa lên, trong lòng thầm than:

- Nhìn người đúng là không thể nhìn tướng mạo. Nhìn không như một Đại lão gia có nhiều bạc, thế mà móc ra một xấp ngân phiếu dày thật!

Đồng thời hắn lập tức lấy ra ba quyển sách đưa cho Đằng

Thanh Sơn, cùng với chín mươi lượng bạc.

Tuy nói đổi ngân phiếu phải có phí thủ tục, nhưng đám thương gia vẫn thích ngân phiếu hơn. Giới bình dân ngược lại không thích ngân phiếu.

- Ngươi có Thiên Bảng chứ? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Không có. Không có bán loại này. - Tiểu nhị lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn cầm ba quyển sách tới quầy bán vật liệu. Trong nháy mắt ánh mắt hắn dán vào miếng tinh văn cương:

- Cho ta một cân tinh văn cương!

Nói rồi, móc ngân phiếu ra, lấy ra mười ngân phiếu, mỗi tờ một trăm lượng.

- Một cân? Tinh văn cương?

Tiểu nhị đứng quầy hơi giật mình. Giá tinh văn cương còn đắt hơn cả hoàng kim nên rất ít người mua. Tên tiểu nhị này lập tức đem tới một cân tinh văn cương, cẩn thận cân lại một chút rồi mới đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Một cân tinh văn cương, chính là một cân hoàng kim, một ngàn lượng bạc!

Đằng Thanh Sơn đút tinh văn cương và ba quyển sách vào bao, trong lòng thầm nghĩ: “Có tinh văn cương, có thể sửa chữa cán cây Luân Hồi thương rồi... Sửa xong là có thể đi về phương bắc, tiến vào đại thảo nguyên! Ở thảo nguyên, muốn mua được tinh văn cương, muốn tìm luyện khí sư quả là hơi khó một chút”!

Bạch Liên Thành, cách đại thảo nguyên không tới ngàn dặm. Với tốc độ đi của Đằng Thanh Sơn, một ngày là có thể tới nơi!

...

Bạch Liên Thành, trong hậu viện cửa hàng rèn Dương Thị.

- Lưu lão tượng sư! Đây chính là Thanh tiên sinh, người đã bỏ một số tiền lớn xin Lưu lão tượng sư hỗ trợ sửa chữa binh khí.

Một vi trung niên mập mạp đội mũ nỉ, quay sang một lão già cường tráng đội mũ tròn, tóc hoa râm nói.

Lưu lão tượng sư nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh tiên sinh! Không biết ngươi muốn sửa chữa binh khí gì?

- Lưu lão tượng sư! Ngươi có thể sửa chữa binh khí tinh văn cương không?

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

- Tinh văn cương?

Lưu lão tượng sư cười ha ha.

- Việc này cũng không khó, nhưng phải xem binh khí ngươi hư hỏng làm sao, mới có thể định giá được!

Đằng Thanh Sơn nói thẳng:

- Tiền hoa hồng ngàn lượng bạc! Ta muốn ngươi sửa chữa ngay lập tức.

- Được, không thành vấn đề.

Mắt Lưu lão tượng sư nhất thời sáng choang lên. Ngay cả chế tạo một thanh binh khí tinh văn cương, giá ngàn lượng bạc là rất cao rồi, chứ đừng nói đây chỉ là sửa chữa.

Một lát sau, trong gian hàng chuyên dụng cho tượng sư. Lưu lão tượng sư nhìn Đằng Thanh Sơn đưa Luân Hồi thương ra, sắc

mặt đại biến:

- Đây là, đây là...

- Sư phụ, binh khí này không phải là...

Tên đồ đệ bên cạnh cũng trợn tròn mắt. Tin tức truy nã Đằng Thanh Sơn đã rải khắp nơi. Tin tức về Luân Hồi thương cũng được kể lại chi tiết. Dù sao ở Đại Duyên Sơn, không ít quân sĩ Thanh Hồ Đảo đã thấy Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn có vết sứt mẻ.

Hai người đều hơi nghi hoặc, đồng thời cũng hoảng sợ nhìn Đằng Thanh Sơn. Họ sợ Đằng Thanh Sơn giết người diệt khẩu!

- Sửa chữa tốt, được thưởng vàng! Nếu còn có tâm tư khác...

Đằng Thanh Sơn mục quang như điện, quét về phía hai thầy trò tên thợ rèn. Hai người kinh hãi gật đầu lia lịa. Lưu lão tượng sư liền nói:

- Thanh đại nhân! Ngươi yên tâm, ta nhất định sửa chữa thật tốt!

Thanh danh Đằng Thanh Sơn truyền khắp thiên hạ, đến cả bốn đại tiên thiên kim đan cũng không thể giết chết hắn, người bình thường ai dám trêu vào?

Trời tối. Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao, nhanh chóng ly khai cửa hàng rèn:

- Sáng mai, có thể tới được Yến Châu, tiến vào đại thảo nguyên rồi!

Trong cửa hàng rèn, chỉ còn lại có hai thầy trò hút chết, vẫn còn đang run sợ.

- Sư phụ … hắn … có phải là Đằng Thanh Sơn không?

Tên học nghề đến giờ mới dám thở phào một hơi.

- Khách nhân của chúng ta là Thanh tiên sinh. Làm gì có quan hệ với Đẳng Thanh Sơn chứ?

Lưu lão tượng sư trừng mắt nhìn tên học nghề, rồi lập tức nhìn vào mười hai kim phiếu trên tay, rồi thở phào một hơi. Lúc này hắn mới phát giác... phía sau lưng đã mướt mồ hôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 22

Dã Tâm Của Đằng Thanh Sơn.

Trên bầu trời một vầng trăng sáng cô độc tỏa ra ánh sáng mông lung như như dát lên mặt đất một tấm lụa mỏng màu vàng. Trên mặt đất mênh mông, mơ hồ có thể thấy một con tuấn mã chạy như bay trên quan đạo. Đó chính là Đằng Thanh Sơn cưỡi Ô Văn Mã!

"Mấy bộ sách này là phiên bản tháng mười". - Đằng Thanh Sơn biết, bốn bảng cấp bậc trên Cửu Châu cứ nửa năm mới cập nhật một lần.

Bốn bảng này đều được làm vào đầu tháng tư, phải đến đầu tháng mười lại ra phiên bản mới.

"Nhưng Vạn Tượng Lâu bán một trăm lượng bạc một bản Tiềm Long bảng và Sồ Phượng bảng, giá gấp mười lần Địa Bảng... Từ trước đến nay ta còn chưa xem kỹ Tiềm Long Bảng và Sồ Phượng Bảng bao giờ".

Vừa cưỡi ngựa, vừa đọc thì cũng chỉ có nhân mã hợp nhất, cộng thêm thị lực có thể nhìn trong đêm tối mới có thể vừa đọc sách vừa cưỡi ngựa trong đêm.

Lật qua lật lại Địa Bảng một chút, rồi sau đó mở Tiềm Long Bảng dày cộp ra: "Chỉ một người mà đã dày bằng cả quyển Địa Bảng rồi. Không biết rốt cuộc có nội dung gì thế?".

Vừa lật ra đã thấy đứng đầu Tiềm Long Bảng, chính là Đằng Thanh Sơn! Bên trong miêu tả Đằng Thanh Sơn rất cẩn thận.

“Thiên tài?”. - Đằng Thanh Sơn thấy người ta gọi mình như vậy bèn lắc đầu cười, hắn tiếp tục lật xem phía sau. Chẳng mấy chốc đã xem xong phần miêu tả một người.

“Tiềm Long Bảng miêu tả một người bằng Địa Bảng miêu tả bảy mươi hai người. Giá cả lại đắt hơn mười lần. Chẳng trách... ở phía sau quyển này còn có nhiều nội dung hơn”.

Đằng Thanh Sơn phát hiện việc miêu tả những người đứng trong Tiềm Long bảng chỉ mới chiếm một nửa bộ sách. Còn nửa bản dưới miêu tả rất nhiều anh hào khác ở Cửu Châu.

“Ừm. Phiên bản đầu tháng giêng?”. - Đằng Thanh Sơn vừa thấy ngày xuất bản.

“Xét thấy trong bốn bảng này ghi lại quá ít anh hùng hào kiệt. Trong khi đó trên Cửu Châu Đại Địa chúng ta lại có vô số hào kiệt. Nên Vạn Tượng Môn liền ghi lại rất nhiều hào kiệt vào Cửu Châu hào kiệt kỷ sự này. Cửu Châu hào kiệt kỷ sự được in trong Tiềm Long Bảng và Sồ Phượng Bảng, mỗi tháng cập nhật một lần.” - Đằng Thanh Sơn nhìn mấy dòng này không khỏi phì cười:

- Ha ha. Vạn Tượng Môn này quả nhiên biết cách kiếm tiền! Một tháng cập nhật một lần, một quyển một trăm lượng bạc! Rất nhiều người phỏng chừng mỗi tháng đều mua nó... Không biết cái này kiếm lời bao nhiêu tiền đây?

Cho dù chỉ mua Tiềm Long Bảng thôi, một năm cũng đã là một ngàn hai trăm lượng bạc rồi. Đây chỉ là một người! Rất nhiều tông phái, phú thương đều mua nó. Cho dù chỉ có một vạn người mua thì cũng có hơn một ngàn vạn lượng bạc! Còn cả những người vãng lai cũng thường xuyên mua, cũng có rất nhiều vũ giả cũng sẽ mua. Nhẩm nhẩm thì một quyển Tiềm Long Bảng, một năm lời

một ức lượng bạc cũng không có gì lạ.

Chỉ một quyển Tiềm Long Bảng đã lời một ức lượng bạc, tương đương trăm vạn lượng hoàng kim! Con số này chỉ là một bộ phận làm ăn nhỏ của Vạn Tượng Môn thôi.

“Vạn Tượng Môn này thật là lắm tiền. Nhưng bọn họ cũng biết cách kiếm tiền”. Đằng Thanh Sơn thán phục, “Một quyển sách bản thân nó không đáng bao nhiêu tiền, nhưng tin tức trong đó lại rất đáng giá. Còn Vạn Tượng Môn thì phân bố khắp các nơi trên Cửu Châu, việc thu thập tin tình báo quả là rất rẻ”.

Cửu Châu hào kiệt kỷ sự rất hấp dẫn. Trong đó ghi chép nhân vật hào kiệt các nơi trên Cửu Châu Đại Địa. Rất nhiều thủ lĩnh mã tặc cũng có trong danh sách bản ghi chép này.

Chuyện đứng đầu là nói về Đằng Thanh Sơn!

“Ủa! Ở đây có ghi lại cả chuyện ở Ổ Thành? Cũng đúng, vì đây là bản đầu tháng giêng! Còn trận chiến đó diễn ra vào ngày hai mươi tám tháng chạp. Với tin tình báo của Vạn Tượng Môn trong một ngày là biết rồi. Đến cả câu nói của ta mà cũng ghi lại”.

Về nội dung bản ghi chép có hai nửa. Một nửa tường thuật lại, đồng thời một nửa cũng có bình luận. Khi Đằng Thanh Sơn đọc tới chỗ nói mình là đệ nhất thiên tài trên Cửu Châu Đại Địa trong lịch sử ngàn năm …

“Đệ nhất thiên tài trong vòng ngàn năm?”. - Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

“Kỳ thật, ta bây giờ mới chỉ đạt tới tiên thiên hư đan thôi! Cũng chưa đạt tới tiên thiên thực đan. Sở dĩ mạnh, là dựa vào nội gia quyền tu luyện về sức mạnh thân thể mà thôi”. Nói về thiên phú, Đằng Thanh Sơn biết rõ, mình nhiều nhất xem như thượng đẳng, nhưng không được tính là đệ nhất ngàn năm.

Xem xong bộ sách, sau đó Đằng Thanh Sơn lại đắm chìm vào cảnh giới nhân mã hợp nhất, chìm đắm trong thiên địa.

Cộp! Cộp! Cộp!

Một đêm chạy như bay!

...

Đại thảo nguyên mênh mông khôn cùng!

Cả lục địa Cửu Châu Đại địa, phía nam Cửu Châu là Man Hoang vô tận! Còn phương bắc Cửu Châu chính là đại thảo nguyên mênh mông! Man Hoang và thảo nguyên, một nam một bắc, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn.

Rốt cuộc rộng bao nhiêu? Man Hoang tất nhiên bất tất phải nói.

Trên thảo nguyên dân cư rất thưa, có đôi khi vài dặm cũng không nhìn thấy một người! Nhưng đừng có nghĩ dân cư đại thảo nguyên thưa như thế, không nói về rất nhiều bộ lạc trên thảo nguyên, chỉ cần tam đại vương quốc trong thảo nguyên cộng dân cư lại đã quá một triệu rồi!

Trước giờ chưa ai tính số dân cư trên thảo nguyên cả. Nhìn cả một vùng hoang vắng rộng lớn như vậy thế mà tổng dân cư lại nhiều như thế thì có thể tưởng tượng được phạm vi rộng như thế nào. Băng ngang qua đại thảo nguyên là việc vô cùng khó, bởi vì có quá nhiều bộ lạc, mã tặc …. Nhưng đối với tiên thiên cường giả, việc này không có gì khó khăn. Buổi sáng mặt trời đỏ ối vắt từ từ bay lên ở phương đông, ánh sáng ấm áp chiếu rọi khắp thảo nguyên khôn cùng.

- Cộc cộc...

Một con tuấn mã lao nhanh tới.

- Rốt cục tới thảo nguyên rồi!

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống ngựa, nhìn cảnh sắc thảo nguyên, không khỏi hơi chấn động. Bầu trời xanh thẳm! Điểm vài sợi mây trắng! Thảo nguyên đầu mùa xuân, khắp nơi một màu vàng, trải dài ra vô tận!

Đằng Thanh Sơn sinh ra một loại ảo giác... thế giới tựa hồ chính là một bãi cỏ rộng lớn vô hạn, còn bầu trời tựa như cái nắp đậy lại cả thế giới này. Ở chân trời, thảo nguyên như giao hòa với bầu trời!

- Mênh mông!

- Khôn cùng!

Trước mặt thảo nguyên mênh mông khôn cùng, bầu trời rộng vô hạn, Đằng Thanh Sơn nhất thời cảm thấy mình nhỏ bé biết bao nhiêu, tựa như một viên cát trong thiên địa!

Đứng trên mặt đất Đằng Thanh Sơn cảm thấy... Mặt đất, chính là gốc của mình!

- Bầu trời và mặt đất!

Nếu chung quanh có người, sẽ phát hiện Đằng Thanh Sơn lúc này lại thi triển Hoành Quyền trong Hình Ý Ngũ Hành Quyền, trên mặt còn hiện lên nụ cười như trẻ con. Một chiêu một thức, chậm rãi như đẩy cối xay. Dần dần, hắn nhắm mắt lại.

Trình độ Ngũ Hành Quyền của Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt tới cảnh giới tông sư rồi. Mấy năm nay, hắn đều suy nghĩ mài giũa Tam Thể Thức. Ngược lại rất ít luyện Ngũ Hành Quyền. Nhưng lúc này, ngay từ đầu Hoành Quyền của Đằng Thanh Sơn còn có chút dấu vết của Ngũ Hành Quyền. Nhưng theo thời gian trôi qua... quyền pháp Đằng Thanh Sơn cũng dần dần biến đổi.

Một canh giờ, hai canh giờ... Mặt trời từ phương đông, tới giữa trời, rồi lệch về phương tây!

Trên thảo nguyên, cũng có người đi qua, cũng thấy Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền. Nhưng những người này chỉ cảm thấy quyền pháp của Đằng Thanh Sơn rất chậm, cũng không thèm để ý tới.

Trước thảo nguyên mênh mông, Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, diễn luyện Hoành Quyền. Hoành Quyền lúc này so với Hoành Quyền của Ngũ Hành Quyền đã hoàn toàn khác hẳn. Mỗi chiêu mỗi thức, nhanh như thiểm điện, nhưng nhìn qua lại thong thả như đẩy cối xay.

Bầu trời phía tây đã đỏ rực. Lúc này có một nhóm người đi ngang qua.

- Xem kìa, người nọ đang làm gì đó? Quyền pháp chậm thật, còn nhắm mắt lại nữa.

Một thiếu nữ thảo nguyên mặc áo choàng lục sắc, bên hông đeo một cái thắt lưng tơ, kinh ngạc chỉ vào Đằng Thanh Sơn nói.

- Na Nhân Thác Nhã, người đó có thể là một vũ giả đó.

Tráng hán thảo nguyên mặc áo choàng cao cổ, mở miệng nói. Đột nhiên trong đội ngũ họ có một thanh niên gầy gò đi về phía Đằng Thanh Sơn, rồi cầm lấy dây cương con Ô Văn Mã cách Đằng Thanh Sơn mấy trượng. Con Ô Văn Mã hí một tiếng, thanh niên trộm ngựa bị dọa nhảy lên, rồi lập tức nhìn lại Đằng Thanh Sơn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm mắt đánh quyền như trước.

- Ô Địch! Ngươi làm gì thế!

Thiếu nữ thảo nguyên giận dữ.

- Đây là Ô Văn Mã! - thanh niên gầy gò cười nói:

- Gần ngàn lượng bạc một con. Cái giá đó đủ mua trăm đầu cừu của hai bộ lạc chúng ta đó!

- Ô Địch! Buông ngựa ra, đó là ngựa của nam nhân đang luyện quyền đó.

Lão già tóc bạc trắng, đội mũ tròn cũng màu trắng quát lên.

- Buông ra.

Thiếu nữ thảo nguyên quát.

- Na Nhân Thác Nhã! Ngươi đừng có nằm mộng, giá của nó tới hai trăm đầu cừu lận! Còn nhiều hơn tất cả tài sản của ta nhiều!

Tên thanh niên thảo nguyên gọi là Ô Địch nhảy lên con Ô Văn Mã. Con Ô Văn Mã sớm đã được thuần dưỡng cũng không phản kháng. Ô Địch thúc vào bụng ngựa, Ô Văn Mã lập tức lao về phía xa xa, - Na Nhân Thác Nhã! Có bổn sự thì đuổi theo đi, ha ha...

Thiếu nữ thảo nguyên giận dữ, nàng lập tức chạy đến bên người Đằng Thanh Sơn.

- Ngựa của ngươi bị trộm rồi!

Thiếu nữ thảo nguyên lôi tay Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

Khi tay thiếu nữ thảo nguyên vừa chạm vào thân thể Đằng Thanh Sơn, lập tức bị chấn văng lên, rồi sau đó ngã sấp xuống bãi cỏ. May mà bãi cỏ khá dày, nên không xảy ra đại sự.

- Na Nhân Thác Nhã!

Nhất thời trong đội ngũ đó không ít người kinh hô chạy tới.

Đằng Thanh Sơn lúc này cũng mở mắt ra, ánh mắt cũng khôi phục vẻ thanh tỉnh:

- Vừa rồi ta...

Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy mặt trời đỏ rực phía tây, - Cái gì? Đã hoàng hôn rồi à?

Đằng Thanh Sơn loáng thoáng nhớ lại một chút gì đó.

- Na Nhân Thác Nhã! Không có việc gì chứ?

Không ít người vây quanh thiếu nữ đó.

- Ngươi bị sao thế?

Một hán tử thảo nguyên căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn, - Ngựa của ngươi bị trộm, Na Nhân Thác Nhã hảo tâm nói cho ngươi. Ngươi còn làm nàng bị thương!

Đằng Thanh Sơn cũng thấy xa xa, có bóng người cưỡi Ô Văn Mã, không khỏi kêu khổ.

Ô Văn Mã...

Bị trộm thì thôi. Một con Ô Văn Mã căn bản không phải thứ Đằng Thanh Sơn quan tâm. Không ngờ, một lần khó khăn lắm mới đốn ngộ, lại bị phá hỏng mất!

- Xin lỗi, vừa rồi ta đang luyện quyền, không biết thật.

Đằng Thanh Sơn vẫn chân thành xin lỗi. Hắn hiểu, thiếu nữ thảo nguyên đó không phải cố ý. Na Nhân Thác Nhã đã đứng lên, chạy tới, một đôi mắt linh động tinh khiết nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, hưng phấn nói:

- Ngươi thật là lợi hại. Ta mới đụng ngươi một chút, đã bị đánh bay. Ta cũng cảm giác được trong đó có nội kình nữa. Ngươi

khẳng định là một cao thủ rất lợi hại. Ngươi dạy ta nhé, dạy ta chiêu đánh bay người lúc nãy ấy!

- Ta còn có việc!

Đằng Thanh Sơn nhìn mọi người cười nói:

- Xin đi trước!

Lập tức Đằng Thanh Sơn một mình một người, đi về phương bắc.

- Cùng chúng ta đi nhé!

Cô nương thảo nguyên vẫn còn hô, nhưng thân hình Đằng Thanh Sơn chợt lơ lửng, rồi chẳng mấy chốc đã đi rất xa.

- Đây là một cao thủ.

- Cao thủ rất lợi hại.

Mọi người khiếp sợ nhìn hình bóng Đằng Thanh Sơn rời đi, chỉ thấy thấp thoáng một chút, trong chốc lát đã ra rất xa. Họ chưa bao giờ gặp qua thực lực này.

- Ta nói là một cao thủ mà!

Na Nhân Thác Nhã bất lực dán mắt vào bóng người giờ còn rất nhỏ, đã đi rất xa rồi - Nếu có thể dạy ta được thì tốt quá.

...

Trên thảo nguyên rộng lớn, Đằng Thanh Sơn một mình một người lưng đeo ba lô hành tẩu.

- Cô nương đó không nên lay ta tỉnh dậy Đằng Thanh Sơn đi trên thảo nguyên, dở khóc dở cười, rất không cam lòng. Đằng Thanh Sơn nắm chặt nắm tay, chỉ thấy trên nắm tay Đằng Thanh

Sơn ẩn ẩn có luồng điện màu vàng đất, chợt lóe lên rồi biến mất.

- A!!!

Đằng Thanh Sơn không kìm được gầm lên một tiếng.

- Ta nên cao hứng, hay ta nên phẫn nộ đây?

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ một ngày vừa qua đã phát sinh việc gì! Khi Đằng Thanh Sơn còn ở Đằng gia trang, hắn đã nghĩ đến... phải sáng chế ra một bộ phương pháp tu luyện nội gia quyền lợi hại hơn cả Hổ Hình Thông Thần Thuật! Mục tiêu đó, Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ bỏ qua!

Đằng Thanh Sơn luôn luôn luyện tập Tam Thể Thức.

Còn Hình Ý Ngũ Hành thương, Đằng Thanh Sơn đã sáng tạo ra bốn chiêu, thương pháp cũng ẩn chứa ý cảnh của nội gia quyền.

Đối với Đằng Thanh Sơn... tu luyện nội kình, tiên thiên chân nguyên, chỉ là tiện thể thôi! Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, phần tinh lực hao phí nhiều nhất vẫn là nội gia quyền! Nhưng vì linh khí địa cầu rất loãng, nên lên được cảnh giới tông sư đã là cực hạn rồi!

Đằng Thanh Sơn sớm đã đạt tới cảnh giới tông sư! Nhưng hắn cho rằng... trên cảnh giới tông sư, còn có cảnh giới cao thâm hơn! Muốn đạt tới cấp độ cao hơn, phải sáng chế ra một bộ quyền pháp nội gia quyền lợi hại hơn cả Hổ Hình Thông Thần Thuật!

- Vừa rồi... vừa rồi nếu nàng không quấy rầy ta, để ta tiếp tục ở dưới cảnh giới này, tu luyện thêm mười bữa nửa tháng, phỏng chừng có thể sáng chế ra một bộ quyền pháp nội gia quyền còn cao thâm hơn cả Hổ Hình Thông Thần Thuật.

Đằng Thanh Sơn hậm hực! Loại đốn ngộ này là rất khó có được!

Thứ nhất Đằng Thanh Sơn trải qua nhiều gặp khó khăn, ngăn trở, Gia Cát Thanh lại chết đi, bị bức bách ly khai thân nhân, tất cả những việc này cũng có tác dụng rèn luyện tâm linh Đằng Thanh Sơn.

Thứ hai, Đằng Thanh Sơn cũng đã tích lũy từ từ! Kiếp trước hắn đã là tông sư. Kiếp này tu luyện hơn mười lăm năm, hàng năm khổ tu Tam Thể Thức, về cảnh giới cũng đạt tới một mức rất cao. Tích lũy từ từ, sẽ sẵn sàng cho lúc đốn ngộ.

Thứ ba, cũng luôn luôn rơi vào hiểm cảnh bị đuổi giết, vừa đi ra đại thảo nguyên, thấy bầu trời, thảo nguyên rộng lớn, mặt đất mênh mông... Làm tâm thần hắn bị chấn động.

Ba cái kết hợp, nên vừa rồi Đằng Thanh Sơn trong cơn chấn động, rơi vào ý cảnh huyền bí!

- Chỉ luyện một ngày, cũng đã bắt đầu có sự sáng tạo cho bộ quyền pháp mới!

Đằng Thanh Sơn bây giờ chỉ nhớ được hai thức. Trên thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện hai thức đó. Nhưng diễn luyện đã nửa canh giờ rồi mà Đằng Thanh Sơn vẫn không thể làm gì hơn được.

- Vẫn có một loại cảm giác muốn bùng nổ, lại đột nhiên bị cắt đứt. Cảm giác muốn thổ huyết!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khí huyết di động trong cơ thể, - Xem ra, cảnh giới của ta chưa tới! Chỉ có ở những trạng thái đặc thù mới có thể diễn luyện như ý được!

Chỉ một ngày... Nhưng thành quả lại làm cho Đằng Thanh Sơn vô cùng kích động.

- Nguyên lai, trên cảnh giới nội gia quyền tông sư lại chính là khai thông thiên địa!

Đằng Thanh Sơn nhìn nắm tay, mơ hồ, có hào quang màu vàng đất lóe ra.

- Cái thứ mà ta đốn ngộ vừa rồi, hẳn là hành thổ trong thiên địa ngũ hành. Đáng tiếc, ta vừa mới sờ vào lớp vỏ ngoài thôi!

Đằng Thanh Sơn mặc dù hơi không cam lòng, nhưng cũng có chút kích động.

Bởi vì... Hắn rốt cục không phải mờ mịt vô tri nữa, mà đã có một phương hướng chính xác!

- Lần này ta có thể đốn ngộ, chứng tỏ rằng cảnh giới nội gia quyền của ta đã tới gần cực hạn! Chỉ cần tiếp tục tu luyện như vậy, khẳng định có thể đột phá cảnh giới tông sư, đạt tới một tầm cao mới!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong mình luôn luôn có một dã tâm!

Trên Cửu Châu Đại Địa, có hai loại hệ thống tu luyện.

Một là đạo gia! Vô luận là các đại tông phái như Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc cho đến Quy Nguyên Tông, đều chủ yếu theo bốn giai đoạn: hậu thiên, tiên thiên, hư cảnh, chí cường. Tu luyện nội kình chính là tu luyện chân nguyên, là luyện xuất ra tiên thiên kim đan ở đan điền!

Một đường khác là Phật Tông! Phật Tông tu luyện chủ yếu là Ma Ni Tự. Bình thường chia làm bốn giai đoạn: Vũ tăng, La Hán, Bồ Tát, Phật (chí cường). Tu luyện xá lị tử! Vị trí của nó ở trong nê hoàn cung.

Nhưng Đằng Thanh Sơn có một dã tâm khác đó là ngoài hai hệ Phật Tông, đạo gia, sáng chế ra loại hệ thống thứ ba!

Hệ thống Nội gia quyền!

Trong kế hoạch này, hệ thống chủ yếu không phải là tu luyện nê hoàn cung, cũng không phải là đan điền, mà chủ tu là thân thể con người! Hệ thống cảnh giới nội gia quyền này chia làm võ giả bình thường, tông sư, về phần trên cảnh giới tông sư thì Đằng Thanh Sơn chưa biết... Nhưng, bây giờ đã sờ được tới bờ của nó!

- Sắp tới cần phải đi xem xét phủ pháp do Vũ Hoàng lưu lại. Nhưng quan trọng nhất phải sáng chế ra nội gia quyền tầng thứ ba!

Đằng Thanh Sơn lúc này hùng tâm vạn trượng.

Dưới bầu trời vô tận, trên thảo nguyên mênh mông, Đằng Thanh Sơn một mình một người hành tẩu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 23

Máu Chảy Thành Sông.

Ở kiếp trước, sau khi Tiểu Miêu chết, Đằng Thanh Sơn đem hết tâm lực theo đuổi võ đạo đỉnh cao.

Võ đạo đỉnh cao!

Đây là thứ mà từ đáy lòng Đằng Thanh Sơn vẫn theo đuổi. Đến kiếp này, Đằng Thanh Sơn cũng chưa bao giờ bỏ qua ý định muốn sáng tạo ra một bộ nội gia quyền cho riêng mình! Song đã mất rất nhiều năm, hắn luôn lạc trong bóng tối, không tìm thấy đường ra! Cho đến lúc bước vào đại thảo nguyên, trong lòng mới chợt có sự đốn ngộ.

Mặc dù bị cắt ngang, nhưng như thế cũng đủ để Đằng Thanh Sơn có thể xác định được phương hướng cho bản thân!

Tiến về Bắc Hải để xem Khai Sơn Tam Thập Lục Thức kia ư? Đằng Thanh Sơn chẳng quan tâm đến điều này lắm. Bây giờ, hắn chỉ khát khao sáng tạo ra một bộ nội gia quyền cao thâm!

“Nếu tương lai đến Bắc Hải Đại Lục, tới được Thần Phủ Sơn, có thể hiểu được Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thì lúc đó vạn pháp tương thông! Bất luận là Ma Ni Tự, hay Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc, hay tu luyện tới cảnh giới Bồ Tát hay hư cảnh cũng đều là cảm ngộ thiên địa giống nhau mà thôi. Còn nội gia quyền của ta đạt tới tầng này thì cũng giống như thế”.

“Quan khán Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, sẽ có lợi cho việc ta cảm ngộ thiên địa”. Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điều này.

“Nhưng...” Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy nghi hoặc. “Nếu không phải mình được năng lượng trong Khai Sơn Thần Phủ ở Thiên Hồng Thủy Cung cường hóa, thì thân thể ta phỏng chừng cũng chỉ khoảng trên hai mươi vạn cân khí lực. Sức mạnh thân thể đơn thuần cũng chỉ có thể so được với tiên thiên hư đan thôi!”.

“Nhưng bây giờ, tại sao ta có thể cảm ngộ thiên đạo được cơ chứ?”. Đằng Thanh Sơn trong lòng có chút thắc mắc! Hắn hiểu rõ rằng ở trong Thiên Hồng Thủy Cung, thực lực mình bạo tăng thuần túy là nhờ vào ngoại lực! Đó tuyệt không phải là do dựa vào quyền pháp mà từng bước tu luyện đi lên.

Mặc dù nghi hoặc, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn chuyên tâm khổ tu trong thảo nguyên! Đằng Thanh Sơn lưng đeo ba lô, như một khổ tu giả, trong thảo nguyên mênh mông di chuyển hết sức chậm chạp.

Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường! Quên đi tất cả phiền não, thù hận, trong lòng chỉ có việc theo đuổi đại đạo!

Bước vào thảo nguyên được một tháng, Đằng Thanh Sơn đã ra ngoài phạm vi thế lực của Tuyết Ưng Giáo! Vị trí bây giờ thuộc về khu vực bên ngoài đại thảo nguyên. Dọc theo đường đi, Đằng Thanh Sơn mặc dù gặp phải chút ít phiền toái, nhưng vấn đề cũng không lớn.

Sang tháng thứ hai và tháng thứ ba, Đằng Thanh Sơn đang hành tẩu trong phạm vi thế lực của ba đại vương quốc trên thảo nguyên. Trong hai tháng này, Đằng Thanh Sơn từng giết chóc thẳng tay một lần! Lần đó, hắn đã khiến cho máu chảy thành sông!

Đó là do một đội mã tặc cướp bóc trên thảo nguyên, đụng phải Đằng Thanh Sơn đang độc hành. Lúc đó, tất cả quần áo Đằng

Thanh Sơn mặc trên người đã rách gần hết, râu ria xù xì. Dôi giày đi ở dưới chân dưới rách bươm, tựa như một tên khất cái. Có thể đám mã tặc không tìm được con mồi, hò hét phi ngựa ngang qua Đằng Thanh Sơn. Có một tên mã tặc tùy tiện chém một đao muốn giết Đằng Thanh Sơn cho đỡ tức!

Việc mã tặc tùy ý giết người trên thảo nguyên là chuyện rất bình thường! Đáng tiếc, lần này chúng đụng phải tấm sắt cứng!

Cả đội mã tặc có hơn chín mươi người, đương trường bị Đằng Thanh Sơn đánh chết ba mươi tên. Những tên khác lập tức thúc ngựa bỏ chạy. Đằng Thanh Sơn căn bản không quan tâm, tiếp tục một đường chìm đắm vào trong tu luyện, suy nghĩ về hành thổ quyền pháp. Nhưng Đằng Thanh Sơn không ngờ...

Đội mã tặc này lại là Thương Lang quân đoàn của Kim Lang vương quốc - một trong số ba đại vương quốc trên thảo nguyên.

Vì người trên thảo nguyên tính tình bạo ngược, nên ba đại vương quốc cũng phóng túng cho quân đội mình. Bọn họ phái ra một bộ phận nhân mã giả làm mã tặc, đi cướp đoạt ở những vùng thuộc phạm vi thế lực của đối phương!

Ba mươi tên bị Đằng Thanh Sơn giết chết, sáu mươi tên may mắn còn sống chạy về biên giới vương quốc. Ở vùng biên giới này hiện đang có mười vạn quân sĩ của Bắc Trấn Thương Lang quân đoàn đóng quân! Bắc trấn đại quân là một trong số năm trấn của Thương Lang quân đoàn, sao lại chỉ vì ba mươi người mà đi tìm một tên độc hành trên đại thảo nguyên chứ?

Theo đạo lý, việc này cũng coi như xong. Nhưng...

Đằng Thanh Sơn một đường hướng bắc! Rốt cục, cũng đi tới biên giới Kim Lang vương quốc! Vừa tới nơi liền bị sáu mươi tên mã tặc lúc trước may mắn còn sống, lúc này đang là quân sĩ tuần tra trông thấy! Những tên này nghiến răng, muốn báo thù cho

huynh đệ bị giết chết liền ngay lập tức thông báo cho lãnh đạo!

Những người độc hành cũng không có gì đáng coi trọng, đương nhiên chúng không ngại phái người đi giết!

Nhưng vừa động vào hắn thì đúng là ăn một quả đắng.

Khi tướng quân Bắc trấn biết được tin một người giết chết tám trăm quân sĩ, hắn vô cùng giận dữ, hạ lệnh:

- Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan thì hắn cũng chỉ có một người. Chỉ cần hắn cạn kiệt tiên thiên chân nguyên là có thể giết chết hắn.

Trên đại thảo nguyên, tám đại tông phái chưa từng có tư cách khống chế ba đại vương quốc. Ở đây, ba đại vương quốc là cường đại nhất!

Giết chóc, nhất thời bắt đầu!

Người thảo nguyên hung hãn thành tính. Họ đã chết nhiều huynh đệ như vậy, vẫn còn ôm ý nghĩ muốn tiêu hao cạn kiệt chân nguyên đối phương rồi giết chết hắn. Trận chiến tiếp tục... từ giữa trưa đánh tới chạng vạng! Khi mặt trời đỏ ối hạ dần về phía chân trời, cả một vùng thảo nguyên mênh mông... hoàn toàn bị máu tươi nhiễm đỏ!

Lúc đầu, tên độc hành này giết chóc cũng không nhanh lắm. Nhưng về sau, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Quyền pháp thoạt nhìn hết sức chậm chạp nhưng lại nhanh như thiểm điện, cơ hồ trong nháy mắt đã chết mất mười người. Trong nửa canh giờ ngắn ngủi cuối cùng, số quân sĩ bị đánh chết đã vượt qua số bị chết ba canh giờ trước!

Một trận chiến… Bắc trấn đại quân chết trên một vạn sáu ngàn người! Bị thương trên ba ngàn người!

Ngay từ đầu, bọn họ với thái độ cao cao tại thượng, muốn xử tử Đằng Thanh Sơn. Sau đó, lại vẫn còn ôm hi vọng muốn Đằng Thanh Sơn tiêu hao chân nguyên mà chết, nên ra lệnh cho vô số quân sĩ cùng lao lên. Mãi về sau, khi số người chết đã quá nhiều, oán hận làm đỏ mắt tất cả các binh sĩ. Nhưng cuối cùng... họ cũng biết sợ chết!

Thoái lui! Lui về phía sau!

Chạy trốn! Chạy trốn!

Tên tướng quân đại quân Bắc trấn, sắc mặt trắng bệch thì thào nói:

- Hắn không phải là người, không phải là người! Hắn là A Lạp Đạt! Ác ma A Lạp Đạt!

Khổ tu trên thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu biết về cuộc sống của những người trên thảo nguyên.

Ở Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn chỉ biết, hai châu U Yến là lạnh khủng khiếp, còn dân sống ở thảo nguyên lại cực kỳ hung hãn. Mức độ hung hãn của dân hai châu U Yến có thể nói là đứng đầu Cửu Châu! Nhưng hàng năm, những người người sống trên đại thảo nguyên vẫn không ngừng công kích hai châu U Yến!

Bởi vậy có thể tưởng tượng được người thảo nguyên hung hãn tới mức độ nào! Nói đúng ra, không phải là hung hãn, mà là hung tàn!

Mấy tháng trôi qua, đi bộ mấy ngàn dặm, từ ngoài tới giữa thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn đang ở một bộ lạc thảo nguyên bình thường. Họ rất hiếu khách đối với những lữ nhân bên ngoài. Bình thường, khi Đằng Thanh Sơn muốn ăn cơm, hắn sẽ dừng lại ăn với người của một bộ lạc nào đó, sau đó bỏ ra một chút bạc vụn là xong.

Những tiểu bộ lạc trên thảo nguyên, là tầng dưới chót của đại thảo nguyên! Họ nuôi dê, nuôi bò, sống du canh, du cư. Tóm lại họ có thực lực rất yếu! Một vài đại bộ lạc thì rất bá đạo, chuyên chèn ép các tiểu bộ lạc. Thậm chí còn cướp giật như mã tặc!

Còn ba đại vương quốc thì càng dã man hơn! Bên trong vương quốc cũng có vũ giả cường đại, thậm chí còn có tiên thiên cường giả! Do thảo nguyên rất hoang vắng, nên lãnh thổ ba đại vương quốc cũng vươn tới hết mức có thể. Bình thường họ luôn luôn muốn làm suy yếu đối phương, cường đại chính mình!

Quân đội của Tam đại vương quốc còn đáng sợ hơn mã tặc!

...

Đối với những người chỉ muốn giết mình, Đằng Thanh Sơn đương nhiên không lưu thủ! Vốn Đằng Thanh Sơn chỉ muốn giết vài người để đi qua thôi. Ai có thể tưởng tượng được... đám quân sĩ này chạy tới nhanh như gió, trùng điệp vây kín Đằng Thanh Sơn!

Cung tiễn! Thần nỗ! Dầu sôi!

Thậm chí hàng loạt trọng kỵ binh xông vào! Tóm lại, tất cả chỉ muốn Đằng Thanh Sơn tiêu hao mà chết! Nếu hắn là một cường giả tiên thiên kim đan, khi bị thiên quân vạn mã vây kín, tuyệt không phải không có khả năng bị tiêu hao mà chết!

Đáng tiếc...

Chúng gặp phải Đằng Thanh Sơn! Trên Cửu Châu Đại Địa, duy nhất chỉ có một tông sư nội gia quyền. Bọn chúng chết trên một vạn sáu ngàn người, bị thương ba ngàn.

Tin tức này căn bản không thể giấu được. Nó như một cơn gió nhanh chóng truyền khắp đại thảo nguyên. Vô số mã tặc đều hoảng sợ, sợ phải chạm mặt tên độc hành quái dị này! Cường giả của ba đại vương quốc trên thảo nguyên cũng run sợ. Có thể giết

gần hai vạn người... thì chỉ có hư cảnh cường giả với chân nguyên vô tận mới có thể làm được.

Đằng Thanh Sơn tiến vào thảo nguyên tháng thứ tư!

Một hồ nước tựa như một mặt gương, giống hệt như một hòn ngọc trân châu trên đại thảo nguyên. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ phản chiếu những tia sáng lấp lánh. Gió nhẹ phất phơ tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Trên bờ hồ, Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền pháp. Quyền pháp chỉ có ba chiêu, được hắn diễn đi diễn lại nhiều lần. Ba chiêu nhìn như đơn giản, nhưng khi Đằng Thanh Sơn thi triển, lại liên miên bất tuyệt. Hơn nữa, tốc độ cũng rất quỷ dị, làm cho thị giác của người ta rối loạn.

“Oang ~~~~ “

Mỗi chiêu mỗi thức được thi triển làm cho toàn thân Đằng Thanh Sơn chấn động, gân cốt phát ra tiếng kêu, khiến cho người đứng bên cạnh cũng có thể nghe thấy. So với luyện tập Hổ Hình Thông Thần Thuật thì tiếng kêu lúc này lớn hơn nhiều!

Ẩn ẩn có điện quang màu vàng đất thỉnh thoảng lóe lên ngoài thân Đằng Thanh Sơn rồi chợt biến mất!

Từ giữa trưa cho tới khi mặt trời xuống núi, phát ra ánh sáng đỏ rực phía trời tây.

“Vù!”. Đằng Thanh Sơn rốt cục thu thế dừng tay.

“Thấy được đạo, có chết cũng cam lòng!” - Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm nói.

Bốn tháng vừa qua, là khoảng thời gian mà Đằng Thanh Sơn lột xác kinh người nhất. Từ ngày đầu tiến vào đại thảo nguyên, sau khi đốn ngộ, Đằng Thanh Sơn vẫn chuyên tâm khổ tu... lấy trời

làm chiếu, lấy đất làm giường. Trong cõi mơ hồ, Đằng Thanh Sơn cảm thấy mình tựa hồ cảm nhận được đại địa!

Gặp một vài tiểu bộ lạc đáng thương, Đằng Thanh Sơn không còn bàng quan nữa, mà trợ giúp họ. Đằng Thanh Sơn tựa hồ cảm nhận được sự bao dung của mẹ đất. Đặc biệt là trong trận chém giết với Bắc trấn đại quân, làm cho Đằng Thanh Sơn ngộ ra chiêu thứ ba trong quá trình giết chóc.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn mới hiểu được, giết chóc là thuộc về tự nhiên, thuộc về thiên địa tuần hoàn. Động vật chết và nhân loại chết, đối với thiên địa cũng chẳng có gì khác nhau.

...

Sau khi ngộ ra chiêu thứ ba, Đằng Thanh Sơn tiếp tục tĩnh tu một tháng mới dung hợp ba chiêu thành một.

“Thiên địa chi đạo có thể chia làm ngũ hành. Quyền pháp của ta chắc là đoạn thứ nhất của quyền pháp”. - Đằng Thanh Sơn cảm giác rằng quyền pháp của mình còn xa mới hiểu rõ ràng Hành Thổ Chi Đạo trong thiên đạo!

Nhưng...

Cho dù như thế, Đằng Thanh Sơn cũng đã có được một thành quả kinh người!

“Trước đây, ta đã nghĩ sai rồi!” - Đằng Thanh Sơn cảm thán, vung tay ra. Tâm ý vừa động, liền ẩn ẩn có điện quang màu vàng đất hiện lên. “Lần trước, là do ta tỉnh tỉnh mê mê. Còn lần này, khi ta sáng chế ra đoạn thứ nhất quyền pháp hành thổ chi đạo thì tất cả rốt cục đã rõ ràng rồi!”

Phật Tông tu luyện thì vũ tăng bình thường là luyện nội kình. Sau đó trong nê hoàn cung có chút nội kình dung nhập vào ‘Thần’. Lúc này lấy ‘Thần’ làm chủ, luyện xuất ra xá lợi tử. Từ đó xuất

hiện xá lợi lực, được gọi là Phật Nguyên.

Đạo gia tu luyện thì vũ giả bình thường là luyện nội kình. Sau đó tại đan điền có chút thần dung nhập vào nội kình. Lúc này liền lấy " nội kình " làm chủ, luyện xuất ra kim đan. Từ đó sinh ra kim đan chân nguyên, tên gọi bình thường là tiên thiên chân nguyên.

Tu luyện nội gia quyền, cũng như vũ giả bình thường luyện nội kình, nhưng sau đó thì sao?

Toàn thân kinh mạch tất cả đều đã thông, có thể khống chế gân cốt, cơ bắp, nội phủ! Kỳ thật đó chính là điều kiện tiên quyết để thành " tông sư " cảnh giới.

Cái đó cũng tương tự với việc đan điền cực hạn và có đủ "Thần" là điều kiện tiên quyết đạt tới tiên thiên!

Bước kế tiếp thì như thế nào?

Nội gia quyền cũng không có phương pháp tu luyện. Người sáng tạo ra " Hổ Hình Thông Thần Thuật " là do thiên địa linh khí ở thế giới kiếp trước rất loãng, nên sáng chế một loại phương pháp làm gia tăng sức lực!

Còn bây giờ Đằng Thanh Sơn đã sáng tạo ra hành thổ chi quyền, tuy chỉ là đoạn thứ nhất… Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng đã phát hiện ra sự huyền ảo trong đó!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 24

Nội Gia Cương Kình.

"Ở tầng thứ nhất, cho dù là Phật Tông, đạo gia, hay nội gia quyền của mình đều sản sinh ra nội kình! Còn khi bước chân vào tầng thứ hai, Phật Tông luyện hóa ra "Phật Nguyên", đạo gia là " tiên thiên chân nguyên", còn từ nội gia quyền của ta thì gọi là "nội gia cương kình" đi."

Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được mỗi một chỗ trên toàn thân, đến tận những tế bào rất nhỏ ở sâu trong người đều có cương kình tiềm phục!

Đằng Thanh Sơn vung hữu quyền lên…

"Veo!" Một ánh sáng màu vàng đất dài khoảng một tấc thoát ly khỏi nắm tay Đằng Thanh Sơn. "Phốc!" một tiếng, lưu lại ở bờ cỏ một cái hố to bằng nắm đấm, nhưng sâu nhìn không thấy đáy.

- Đây chính là cương kình!

- Lúc không vận dụng thì nó tiềm phục ở khắp các nơi trong cơ bắp, gân cốt, lục phủ ngũ tạng nhằm mục đích giữ gìn cho thân thể. Một khi được sử dụng thì bộc phát kinh người! - Đằng Thanh Sơn nở nụ cười thầm nhủ.

- Hơn nữa, cương kình và thân thể phối hợp càng thêm hoàn mỹ! Từ trước đến nay, thiên đạo tuần hoàn là rất công bình!

- Đạo gia tiên thiên có ba cấp độ là hư đan, thực đan, kim đan! Còn Phật Tông cảnh giới La Hán cũng chia làm ba cấp độ tiền, trung, hậu, bắt đầu từ tạp sắc xá lợi bình thường, cho đến lúc biến hóa trở thành thất thải xá lợi cao nhất! Cứ như thế thì nội gia cương kình của ta cũng hẳn là có ba cấp độ!

Đây là suy đoán của Đằng Thanh Sơn.

...

Trên đại thảo nguyên mênh mông, Đằng Thanh Sơn một đường tiếp tục đi về phía bắc. Thời gian hắn ở trên thảo nguyên cũng đã được sáu tháng. Do vừa đi vừa tu luyện nên cũng không đi quá nhanh. Nhưng sáu tháng cũng đủ để Đằng Thanh Sơn đi tới cực bắc đại thảo nguyên. Lúc này còn cách bờ biển Bắc Hải không tới ngàn dặm.

- Quả nhiên là như thế này! Quả nhiên là như thế này! - Trên một ngọn núi tuyết, Đằng Thanh Sơn cực kỳ hưng phấn, hét lớn.

Mặc dù trong hai tháng qua hắn không hề sáng tạo ra được một bộ quyền pháp cao thâm hơn hành thổ chi quyền. Nhưng trong hai tháng này khí lực thân thể của Đằng Thanh Sơn mỗi ngày đều gia tăng đều đặn. Mức độ gia tăng này làm hắn có thể cảm giác được.

Thời gian hai tháng trôi qua… Sức mạnh thân thể của Đằng Thanh Sơn có lẽ đã gia tăng thêm một thành! Với sức mạnh thân thể gần bảy mươi vạn cân của Đằng Thanh Sơn, muốn đề cao nữa là cực khó. Vậy mà trong hai tháng có thể đề cao thêm được một thành đúng là rất kinh người.

Ngoài ra, cái quan trọng nhất chính là...

- Nội gia cương kình, quả nhiên còn có một tầng cao thâm hơn nữa! - Trên cánh tay Đằng Thanh Sơn chợt thoát ra một vầng ánh

sáng màu vàng đất. Vầng ánh sáng này vây quanh cánh tay Đằng Thanh Sơn, hình thành một cái vòng nhỏ.

- Trước kia nội gia cương kình chỉ đạt được một lớp mỏng tựa như lưu quang, đó hẳn là cương kình tiền kỳ! Còn bây giờ, lại có thể ngưng kết thành một cái vòng có lẽ uy lực cũng đáng sợ hơn. Như thế này chắc là đạt tới cương kình trung kỳ rồi! – Trong lòng Đằng Thanh Sơn hết sức kích động.

Trải qua tu luyện hai tháng, hắn đã kiểm chứng được không ít cho sự suy đoán của mình!

- Trong Phật Tông thì quan trọng nhất đối với họ là 'Thần' trong Tinh Khí Thần. Dù sao xá lợi tử chính ở trong 'nê hoàn cung'.

- Còn Đạo gia thì cả nội kình và 'Thần' đều được coi trọng. Nếu Thần mà yếu thì thực lực cũng rất khó tăng lên!

- Còn ta thì lại khác hẳn... Đối với ta quan trọng nhất là thân thể sau đó mới là nội kình và thần! Thân thể càng mạnh, tu luyện càng nhanh! - Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện được trong hai tháng vừa rồi, dưới sự tu luyện của bản thân sức mạnh thân thể đang từng bước tăng lên.

Sức mạnh thân thể tăng lên, tốc độ luyện hóa cương kình cũng theo đó tăng lên!

- Ta có thể từ cương kình tiền kỳ bước vào cương kình trung kỳ nhanh như vậy hẳn là có liên quan tới việc thân thể ta quá mạnh! - Đằng Thanh Sơn nhận định. Cho dù là trên Cửu Châu Đại Địa, nếu nội gia quyền chỉ đạt tới cảnh giới tông sư thì cũng chỉ có mười vạn cân khí lực!

Cương kình tiền kỳ, sức mạnh thân thể phỏng chừng có thể đạt tới hai mươi vạn cân.

Cương kình trung kỳ, sức mạnh thân thể phỏng chừng là bốn

mươi vạn cân.

Cương kình hậu kỳ, sức mạnh thân thể hẳn là tiếp cận tám mươi vạn cân!

Bản thân chính là do có được thân thể quá mạnh, nên ngắn ngủn trong vòng hai tháng đã từ cương kình tiền kỳ bước vào trung kỳ!

“Theo ta được biết, Phật Tông tu luyện muốn đề cao mỗi cấp độ thì yêu cầu đối với ‘Thần’ còn cao hơn cả đạo gia! Còn đối với nội gia quyền của ta lại hết sức coi trọng thân thể mình, yêu cầu đối với ‘Thần’ lại là thứ thấp nhất trong ba thứ!”.

Trong lúc Đằng Thanh Sơn tu luyện cũng phát hiện chỉ có đạt tới tông sư cảnh giới khống chế toàn thân, mới có thể luyện được “ hành thổ chi quyền “. Còn nếu không cũng chỉ là bắt chước theo mà thôi! Trong quá trình luyện hành thổ chi quyền làm cho tinh thần và thân thể con người dung hợp làm một.

Nội kình và “thần” ẩn chứa ở trong thân thể, cơ bắp, gân cốt, tạng phủ của Đằng Thanh Sơn. Mỗi một chỗ đều phát sinh biến hóa, rồi hóa thành cương kình!

- Trong loại phương pháp tu luyện thì một là dựa vào “ nê hoàn cung “ đưa nội kình và Thần chuyển hóa thành Phật Nguyên. Một thì dựa vào đan điền, đem nội kình và thần chuyển hóa thành chân nguyên. Cái cuối cùng của ta lại dựa vào cả thân thể đưa nội kình và Thần chuyển hóa thành nội gia cương kình! Nhưng ba cái lại có tỉ lệ bất đồng. Trong Phật Nguyên thì Thần được chú trọng nhiều nhất. Còn trong nội gia cương kình Thần lại là ít nhất. – Đến lúc này Đằng Thanh Sơn cũng hoàn toàn thông suốt.

Giống như khi làm thức ăn, lấy ra tỉ lệ vật liệu khác nhau, đương nhiên cũng có mùi vị bất đồng!

- Đối với yêu cầu thiên phú, nội gia quyền yêu cầu cao nhất! Chỉ cần nhập môn cũng đã cực khó rồi. Bước vào cảnh giới tông sư, càng khó như lên trời!

- Rồi sau đó khi luyện " hành thổ chi quyền ", cho dù có ta dạy, phỏng chừng phải lĩnh ngộ được ý cảnh mới có thể chính thức luyện ra cương kình! - Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. Đối với Phật Tông, đạo gia thì bọn họ chỉ cần khoanh chân ngồi, thần dữ khí hòa, là có thể tu luyện ra tiên thiên chân nguyên. Rất đơn giản.

Nhưng nội gia quyền, lại phải liên tục luyện tập quyền pháp mới có thể tu luyện được. Vô luận yêu cầu tư chất, yêu cầu nhận thức, đều cao hơn hai mạch kia rất nhiều.

Nhưng có khăn cao thì bù lại thực lực cũng mạnh hơn hai mạch kia! Cho dù chỉ mới đạt tới cương kình tiền kỳ thì thực lực đã trên đối thủ đồng cấp bậc. Một khi đạt tới cương kình hậu kỳ, sợ là cao thủ tiên thiên kim đan hoặc La Hán đại thành cũng không bằng được.

Đương nhiên... Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra con đường đi cho mình, việc tu luyện khó khăn hơn nhiều so với những người đời sau luyện lại! Những người đời sau, có lẽ sẽ được học quyền pháp do hắn sáng tạo. Nhưng Đằng Thanh Sơn thì không có ai dạy cho cả.

Hắn chỉ có thể cảm ngộ thiên địa, sáng tạo ra một con đường mới!

Khó!

Sáng tạo ra đường lối tu luyện thứ ba, đương nhiên rất khó. Nhưng... nếu hệ thống nội gia quyền của Đằng Thanh Sơn có thể thật sự hoàn thiện thì trong tương lai, đối với những người đồng cấp bậc, nội gia quyền sẽ có ưu thế tuyệt đối! Bài danh trên Thiên Bảng, chỉ cần đạt tới cương kình hậu kỳ thì khẳng định sẽ được

xếp hàng đầu!

Ông trời rất công bình! Tu luyện khó, tự nhiên thành tựu cao!

- Ha ha, khó thì sao? - Trong mắt Đẳng Thanh Sơn lóe ra những hào quang kỳ dị.

- Cho dù Đẳng Thanh Sơn ta sức cùng lực kiệt, cũng nhất định phải sáng chế ra một con đường thuộc về nội gia quyền! Làm cho nội gia quyền của ta truyền thừa ngàn vạn năm trên Cửu Châu Đại Địa!

...

Trên Cửu Châu Đại địa, tám đại tông phái cao cao tại thượng căn bản không hề biết rằng ở phía bắc đại thảo nguyên xa xôi, có một thanh niên đã đi trên một con đường trước đó chưa từng có.

Mặt trời lên cao, nhưng trên thảo nguyên vẫn rất lạnh. Ở phía bắc của đại thảo nguyên, nhiệt độ cực thấp.

- Đừng nhúc nhích. Ngoan! Đừng nhúc nhích.

Ở ngoài một căn lều vải, một hài đồng mặc áo khoác lông dê dày đang ôm một con dê con, nhè nhẹ vuốt ve bộ lông của nó. Trời lạnh tới mức làm cho cái mũi của cậu bé đỏ ửng lên. Nó đột nhiên phát hiện xa xa xuất hiện một bóng người đang đi tới.

- Ủa? Chỉ có một người?

Hài đồng hơi kinh ngạc. Trên đại thảo nguyên nguy cơ tứ phía, một người đi một mình bên ngoài là rất nguy hiểm.

Cuối cùng, cậu bé cũng thấy được đó là một nam tử mặc áo bông rách, lưng đeo ba lô, mặt mũi nhem nhuốc. Đẳng Thanh Sơn chuyên tâm khổ luyện, cũng không quan tâm tới ngoại hình bên ngoài. Nửa năm không chăm sóc bản thân, râu ria hiển nhiên là đã

dài lắm rồi.

- Nhà các ngươi có gì ăn chứ?

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn hài đồng, - Ta có bạc.

Nói xong, hắn lấy ra một cục bạc vụn khoảng hai lượng. Lúc này, trong tiểu bộ lạc cũng có một vài người lớn đang ở ngoài chăn nuôi hoặc bận rộn làm việc khác đều chú ý tới Đằng Thanh Sơn.

Một hán tử mặc ao da dày, đội mũ da từ từ đi tới.

- Ngươi chờ một chút, ta đi gọi cha ta.

Hài đồng quay đầu cao giọng gọi:

- Cha! Có khách nhân tới này.

Chẳng mấy chốc, từ trong lều vải có một đại hán thân hình cao lớn, vai rộng, thắt hai bím tóc to thô đi ra. Ở Cửu Châu Đại Địa, nam nhân rất ít thắt bím. Nhưng trên thảo nguyên thì có thể thấy được khắp nơi.

- Khách nhân phương xa! Hoan nghênh ngươi tới bộ lạc Khất Liên chúng ta!

Đại hán thảo nguyên nở một nụ cười chất phác.

- Cha! Vị đại thúc này muốn ăn.

Hài đồng nói ngay.

- Mời vào đây.

Đại hán thảo nguyên cười nói:

- Chúng ta cũng vừa chuẩn bị ăn cơm trưa.

Đằng Thanh Sơn bị kéo vào trong lều vải.

- Ha ha! Tra Bố! Hôm nay, ngươi sắp phát tài rồi.

- Tối nay nên mời chúng ta uống rượu.

Vài nam nhân đang đi tới, lúc này đều quay đầu ly khai. Trên thảo nguyên, một vài tiểu bộ lạc rất hiếu khách. Nếu gặp được một chủ nhân tính tình tốt thì cho dù khách nhân ăn to uống lớn mà không để lại bạc, vị chủ nhân đó phỏng chừng cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng nếu cứ cho rằng việc như vậy là đương nhiên thì sẽ rất nguy hiểm! Nam nhân thảo nguyên đã nói động thủ là động thủ ngay.

Đằng Thanh Sơn ở thảo nguyên khổ tu nửa năm, cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Ngân lượng có sức mua rất cao thảo nguyên, hơn ở Cửu Châu Đại Địa rất nhiều! Hai lượng bạc đối với gia đình bình thường trên thảo nguyên thì đủ ăn một bữa cơm.

Trong lều vải…. Cái lều vải này thật ra chính là thứ nhà bạt trên thảo nguyên mà Đằng Thanh Sơn thấy ở kiếp trước. Nó rất dễ tháo rời, tiện di chuyển.

- Ta là Tra Bố, không biết khách nhân ngươi tên là gì?

Đại hán và Đằng Thanh Sơn ngồi xếp bằng đối diện nhau trên cái đệm da dê, trước người có một cái bàn thấp.

- Ta là Hô Hòa!

Đằng Thanh Sơn mở miệng cười đáp.

Đi lại trên thảo nguyên, bình thường sẽ lấy một cái tên thảo nguyên. Giống như A Lạp Đạt là một cái tên đại biểu cho ác ma trên thảo nguyên! Kỳ thật nếu lấy thảo nguyên so với Cửu Châu Đại Địa, thì nó vẫn ở thời đại nửa bộ lạc. Trên Cửu Châu Đại Địa, sau khi Vũ Hoàng thống nhất, dần dần thoát khỏi thời kỳ bộ lạc từ

lâu rồi.

- Hô Hòa huynh đệ! Để ngươi phải đợi lâu! Mấy mụ phụ nữ nhà ta đi lấy ít thịt chân dê.

Tra Bố cười nói:

- Do vậy sẽ chậm một lát.

- Không có việc gì. Ta cũng không vội.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Tới đây. Chúng ta uống trà sữa nóng trước cho ấm người.

Tra Bố lấy ra bình trà sữa, rót xuống ba cái cốc trước mặt.

- Hô Hòa đại thúc, ngươi không lạnh à? Áo bông rách cả rồi kìa.

Đứa hài đồng nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn lại chiếc áo bông rách trên người mình. Chiếc áo bông này hắn được một tiểu bộ lạc tặng cho hắn khi tới ăn cơm ở đó. Nhưng trên đường mải tu luyện nên không thể giữ gìn nó được.

- Ha ha.

Tra Bố vuốt đầu nhi tử mình một chút, - Đại thúc Hô Hòa là một cao thủ. Chút giá rét như vậy không hề ảnh hưởng tới thúc được đâu.

Ở đại thảo nguyên hỗn loạn, ai mà không có chút nhãn lực cơ chứ?

- A, thịt chân dê tới rồi.

Đứa hài đồng hưng phấn hô. Khi một phụ nữ bưng một cái chậu đồng đặt lên bàn xong, Tra Bố bèn nói:

- Trước khi ăn, chúng ta trước hết nên cảm tạ thiên thần đã ban ân một chút!

Tra Bố nhắm mắt lại, tạo thành chữ thập. Nhi tử của hắn cũng làm y như thế.

“Thiên thần... “ - Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ. Ở vùng cực nam của đại thảo nguyên chính là phạm vi thế lực của Tuyết Ưng Giáo. Giữa đại thảo nguyên là lãnh thổ của ba đại vương quốc. Còn phía bắc đại thảo nguyên lại có tòa Thiên Thần Sơn!

Thiên Thần Sơn có sức ảnh hưởng rất đáng sợ với những cư dân bộ lạc ở đây.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 25

Cuồng Phong

Ngoài trướng gió lạnh thổi vi vút nhưng ở bên trong lều vải lại rất ấm áp. Đằng Thanh Sơn đang uống sữa nóng thịt dê, ngoài ra còn có một bát to mì xào.

Mặc dù thức ăn không được tươi ngon như Cửu Châu Đại địa, nhưng hắn vẫn ăn rất ngon miệng.

- Đại ca!

Một thanh niên mặc áo da màu xám đi vào bên trong lều vải.

Đang trong lúc đang rất cao hứng Tra Bố đang nói chuyện với Đằng Thanh Sơn, thấy người này đi vào y không khỏi sầm mặt lại:

- Ngươi tới có chuyện gì?

- Chậc chậc.

Thanh niên kia liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, khi thấy bộ áo rách trên người Đằng Thanh Sơn không khỏi nhướng mày, nhưng vẫn vui vẻ cười:

- Đại ca, mấy ngày này đệ quá căng thẳng. Mấy ngày hôm trước lại bị mất vài con dê, không biết là bị ai trộm. Từ hôm đó tới này đệ khổ sở quá!

Tra Bố nhướng mày:

- Rốt cuộc có chuyện gì, nói!

- Cũng là đại ca sảng khoái!

Tên thanh niên cười nịnh nọt:

- Đại ca, cho mượn chút bạc nhé. Chờ đệ bán được bò dê nhất định trả lại cho huynh.

- Hừ, trả? Lần trước ngươi nợ còn chưa trả.

Hài đồng thấp giọng nói vẻ bất mãn.

Người phụ nữ ăn cơm bên cạnh lập tức giữ chặt hài đồng, đồng thời trừng mắt nhìn hài đồng.

- Con nói thật mà!

Hài đồng thì thầm nhưng cũng không dám nói lại. Còn thanh niên không chút phật lòng chỉ biết cười nhìn Tra Bố.

Tra Bố bình tĩnh lấy trong lòng ra một khối bạc vụn, ước chừng cũng tầm một lượng ném tới trước mặt y.

- Cám ơn đại ca. Đệ khẳng định sẽ trả mà. Khẳng định trả!

Thanh niên mừng rỡ nhận.

Tra Bố mặt lạnh lùng:

- Hừ. Không cần cảm ơn ta! Nếu không phải vì cha bảo ta chiếu cố cho ngươi thì ta sớm đã đá ngươi ra ngoài rồi...! Nhớ, từ nay lo mà theo huynh đệ Tư Lan đi luyện đao pháp! Đừng có cả ngày ham ăn biếng làm!

Tên thanh niên này mở vạt lều ra, miệng lầm bầm đi hướng ra

ngoài!

- Cha! Thúc ấy đâu có chăn dê. Mấy ngày hôm trước con còn thấy thúc giết một con dê con ăn thịt nữa! - Hài đồng cất lời vẻ không cam lòng.

Tra Bố trừng mắt nhìn nhi tử:

- Cát Đạt. Nhớ kỹ, đó là thúc của con!

- Cát Đạt không có người thúc vô dụng như vậy!

Đứa hài đồng ngẩng cao đầu phản bác.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể vùi đầu vào ăn, những việc trong nhà như thế này hắn cũng không tiện xen vào. Bất luận thôn trang nào cũng đều có kẻ ham ăn biếng là, đối với loại người như thế những sơn trang hoặc bộ lạc bình thường sẽ coi như là một loại phế thải.

- Choang!

- Choang!

Bên ngoài truyền đến những tiếng va chạm kịch liệt. Tai Đằng Thanh Sơn chợt máy động, hắn không khỏi kinh ngạc vội dò hỏi:

- Tra Bố huynh đệ, bên ngoài có chuyện gì thế?

Tra Bố hoàn chưa kịp nói gì thì nhi tử đã cướp nói:

- Là nam nhân bộ lạc chúng ta tỷ thí đó! Khẳng định đám Tư Lan đại thúc. Mỗi ngày họ đều luyện đao vô cùng liều mạng. Tư Lan đại thúc rất lợi hại nhe! Cháu cũng học được đao pháp từ Tư Lan đại thúc!

- À?

Đằng Thanh Sơn buông chén trà sữa xuống, cười đứng dậy:

- Tra Bố huynh đệ, ta cũng ăn no rồi. Cám ơn huynh đã chiêu đãi!

Nói rồi hắn lấy hai lượng bạc đặt lên bàn.

Tra Bố liền cầm lấy hai lượng bạc trả lại cho Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa huynh đệ! Ta cũng chỉ tùy tiện cùng ăn một bữa cơm trưa với nhau, không đáng tính tiền. Hai lượng bạc này quá nhiều, ta không thể lấy được!

Tra Bố muốn trả lại cho Đằng Thanh Sơn nhưng Đằng Thanh Sơn lại vươn tay ngăn Tra Bố lại. Tra Bố cũng không thể đến gần được!

- Khí! Lực mạnh thật - Tra Bố thất kinh.

- Hai lượng bạc chẳng là gì với ta!

Đằng Thanh Sơn cười:

- Tra Bố huynh. Nếu huynh tôn trọng Hô Hòa ta thì hãy thu nhận lấy.

Tra Bố rùng mình không khỏi bất lực cười nhẹ. Người ta đã nói như vậy, nếu không cầm láy chính là xem thường người ta.

- Được, ta nhận.

Tra Bố lập tức nói:

- Hô Hòa huynh đệ, không phải ngươi vừa tò mò về cuộc tỷ thí bên ngoài à? Đi, cùng đi xem.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Con cũng muốn đi!

Hài đồng thảo nguyên lập tức vặn mình đứng lên.

- Ha ha, cùng đi.

Đằng Thanh Sơn cười nắm tay tiểu hài đồng đi ra khỏi lều vải cùng tráng hán ‘ Tra Bố ’ tiến về phía thanh âm phát ra ở phía đông bắc..

Sau khi đi sâu vào bộ lạc Đằng Thanh Sơn cảm thấy cũng biết sơ sơ về bộ lạc Khất Liên:

- Cả bộ lạc cũng chỉ có hơn trăm cái lều vải! Có vài cái lều vải lớn, ngoài ra nhiều cái nhỏ. Nhưng theo đánh giá... Dân cư cả bộ lạc hẳn là không tới một ngàn, chỉ có thể xem đây là một tiểu bộ lạc.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đã thấy trên một bãi cỏ phía trước có hai người đang tỷ thí đao pháp. Một người thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu. Còn một người khác thì gầy gò như dã lang. Hai người sử dụng đao, đều là loại loan đao thông thường trên thảo nguyên.

Vù! Vù!

Hai người né đao thoăn thoắt, lần lượt thay đổi không ngừng. Thỉnh thoảng chém mạnh vào đối phương một đao! Không nể nang chút nào.

- Hát!

- Cáp!

Trên mặt hai người đều có tỏa ra nhiệt khí, nhìn như đóng đinh vào đối thủ.

- Phương pháp không tệ, đều dùng mộc đao! Hơn nữa trên mộc đao còn bao da dê. Cho dù dùng sức chém ra nhiều nhất cũng chỉ làm cho người khác bị thương.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

Tra Bố bên cạnh cười nói:

- Hô Hòa huynh đệ, hảo hán bộ lạc chúng ta thực lực thế nào? Người gầy gò đó chính là đệ nhất hảo hán của bộ lạc chúng ta ' Tư Lan '. Hắn đã giết chết mười mã tặc nhưng bản thân lại không có thương tích gì! Hơn nữa có cả một phụ nữ của ' Hoàn Thạch bộ lạc ' cũng nguyện ý gả cho Tư Lan huynh đệ.

Trên mặt Tra Bố tràn đầy vẻ kiêu hãnh và tự hào - Không tệ, rất lợi hại.

Đằng Thanh Sơn tán thưởng rất khách khí:

- Đao pháp của các huynh còn phát ra nội kình, cái này học từ đâu thế?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt là có thể nhìn ra hai người đều đã học nội kình. Nếu không thân hình sẽ không nhanh như vậy.

Trên Cửu Châu Đại Địa, rất nhiều bình dân không có cơ hội học tập nội kình! Nhưng bộ lạc Khất Liên, một tiểu bộ lạc tầng dưới chót, lại có hai người giao thủ đều là cao thủ nội kình, việc này làm cho Đằng Thanh Sơn rất kinh ngạc:

- Mấy lần trước ta ghé những bộ lạc khác xin cơm ăn, đều chỉ ăn rồi đi cũng không chú ý tới việc họ có luyện nội kình không!

- Nội kình? Đao pháp? - Tra Bố kinh ngạc - Trên đại thảo nguyên tất cả bộ lạc chúng ta ở bắc bộ đều được học nội kình. Còn trung bộ và nam bộ thì không được học.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Tra Bố.

- Đao pháp và nội kình này đều là do sứ giả của Thiên Thần Sơn giao cho từng bộ lạc chúng ta!

Tra Bố có vẻ rất cung kính, - Sứ giả Thiên Thần Sơn cho chúng ta hy vọng! Hơn nữa họ còn nói, nếu có thể nâng được năm ngàn cân cự thạch thì có thể tiến vào Thiên Thần Sơn và sống luôn ở đó.

Đằng Thanh Sơn nghe xong cảm thấy chấn động!

Năm ngàn cân cự thạch?

Ở Cửu Châu Đại Địa người có thể nâng lên hai ngàn cân cự thạch đã được xem như vũ giả nhị lưu rồi. Nâng lên một vạn cân cự thạch là vũ giả nhất lưu! Người có thể cử lên năm ngàn cân cũng được xem là người vô cùng lợi hại trong đám vũ giả nhị lưu. Như Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông chỉ có ngũ trưởng mới có thực lực như thế.

- Thiên Thần Sơn lại dám đem bí tịch nội kình và đao pháp giao cho tất cả bộ lạc xung quanh, cũng không lo bí tịch bị truyền lưu dẫn đến phát sinh những thế lực xung quanh có thể lật đổ chính nó! Quả là can đảm kinh người!

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Ở Cửu Châu Đại Địa, bất luận là một tông phái nào cũng sẽ không vô duyên vô cớ đem nội kình bí tịch phổ biến ra ngoài.

Trên bãi cỏ xanh tươi.

Hai hảo hán bộ lạc rốt cục phân thắng bại rồi.

- Tư Lan, ta nhận thua!

Hán tử cao lớn bị đối thủ dùng chân đạp xuống lưng, nằm dẹp trên đất.

- Tư Lan đại thúc là lợi hại nhất!

Tiểu hài đồng ở cạnh Đằng Thanh Sơn hưng phấn hô to.

Đằng Thanh Sơn cười vuốt đầu tiểu hài đồng, sau đó cười với Tra Bố:

- Tra Bố huynh, ta còn có chuyện phải đi tiếp. Chúng ta phải tạm biệt rồi!

- Đi vội vậy à?

Tra Bố liền hỏi.

Đằng Thanh Sơn vừa muốn nói gì chợt sắc mặt biến đổi, hắn quay đầu nhìn về phía phía nam. Với giác quan của hắn đã có thể nhận ra phía nam có những chấn động rất mạnh. Chấn động này hẳn là do rất nhiều móng ngựa sinh ra.

Rập! Rập! Rập!

- Có mã tặc! Mã tặc!!!

Đột nhiên tiếng kêu la chói tai xé rách cả sự yên lặng của bộ lạc.

Tư Lan một thân mồ hôi đầm đìa không khỏi biến sắc, gầm lên:

- Lão nhân và hài tử đều vào trong lều vải. Nam nhân, theo ta tiến lên!

Đám nam nhân lao lên phía trước. Đám phụ nữ đi theo, trên mặt mọi người đều có vẻ điên cuồng.

- Cát Lan, tới lều vải đi.

Tra Bố đẩy nhi tử vào rồi cũng đi theo mọi người. Lúc này y

căn bản không có thời gian tới nói chuyện với Đằng Thanh Sơn nữa.

Đằng Thanh Sơn cũng đi theo đám người đi về phía trước.

- Là bộ tộc Cuồng Phong!

- Cuồng Phong!

- Là Cuồng Phong!

Từ phía nam truyền đến những âm thanh kêu la cực kỳ hoảng sợ, tiếng gào rú tựa như một mũi dùi oanh kích vào tim mọi người trong bộ lạc. Đám nam nhân phụ nữ bộ lạc vốn còn rất phấn khích chuẩn bị đối địch, bất chợt mọi người đều hoảng hốt. Loan đao vừa giơ lên đều hạ xuống.

- Hả? Chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn chẳng mấy chốc đã đi tới phía đằng trước. Hắn đưa mắt nhìn lại.

Đám người đứng hàng đầu bộ lạc Khất Liên có một đoàn kỵ sĩ tất cả đều mặc chiến giáp màu xám bạc. Tộc trưởng bộ lạc đã chạy hàng đầu.

- Đại nhân bộ tộc Cuồng Phong tôn kính.

Lão già tóc bạc mặc áo choàng dày khom người nói.

Thủ lĩnh cưỡi chiến mã với ánh mắt băng giá xuyên qua mặt nạ bảo hộ bắn về phía tộc trưởng:

- Bộ lạc Khất Liên! Thời gian một năm đã qua. Bộ lạc các ngươi tổng cộng có tám trăm người, mỗi người ba lượng bạc. Số lẻ không tính, phải giao nộp hai ngàn bốn trăm lượng bạc!

- Ba lượng bạc?

Đằng Thanh Sơn nghe mà chấn động.

Cho dù ở tại Dương Châu giàu có, Bạch Mã Bang cũng chỉ thu một năm một người nửa lượng bạc. Còn bộ lạc thảo nguyên còn nghèo hơn Cửu Châu Đại Địa nhiều. Tỷ như một nhà có bốn khẩu, một nhà phải chưa nộp mười hai lượng bạc! Trong số những bộ lạc trên thảo nguyên, loại bộ lạc tầng dưới chót này một gia đình một năm cộng lại cũng khó có được số tiền mười hai lượng!

- Không ăn không uống, cũng không đủ bạc nộp. Đây là bức người ta chết phải không?

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, - Bộ lạc Khất Liên cũng xem như là những hán tử. Nhưng nghe hai chữ‘ Cuồng Phong ’, đã sợ hãi vỡ mật. Cũng không thể trách bọn họ!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn ra.

Đội ngũ mã tặc đang đứng trước mắt này tất cả đều mặc chiến giáp màu xám, thớt ngựa cũng là chiến mã thượng đẳng. Trên Cửu Châu Đại địa chỉ ‘ Bạch Mã doanh ’ của Bạch Mã Bang mới có thể miễn cưỡng so được.

- Đại nhân!

Tộc trưởng quỳ xuống khẩn cầu:

- Cầu đại nhân, cho bộ lạc Khất Liên chúng ta nửa năm, chúng ta nhất định sẽ tập hợp đủ. Bây giờ chúng ta không có nhiều bạc như vậy thật!

- Không có bạc, các ngươi không biết cướp của bộ lạc khác à?

Tên thủ lĩnh trên chiến mã cười lạnh:

- Trên đại thảo nguyên, loại bộ lạc vô dụng như các ngươi không có tư cách tồn tại. Đã không nộp nổi bạc... Vậy theo cách

cũ!

Mọi người Bộ lạc Khất Liên đều sắc mặt đại biến.

- Tha mạng.

- Đại nhân tha mạng.

Không ít người quỳ xuống.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cảm thấy không ổn, đối phương nói theo cách cũ là quy củ gì? Tra Bố bên cạnh Đằng Thanh Sơn cũng hoảng sợ tới mặt trắng bệch, cũng quì xuống khẩn cầu.

- Các huynh đệ, bắt đầu đi!

Tên thủ lĩnh ánh mắt lạnh lùng ra lệnh.

- Gừ ~~

Đám kỵ sĩ đều phát ra những tiếng gào như sói điên, giơ lên loan đao thật cao. Đằng Thanh Sơn cũng hiểu 'theo cách cũ' là gì rồi!

- Tới lúc này mà còn không phản kháng à?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất nghi hoặc, đến thời khắc tử vong có chết cũng phải chống lại mới đúng, hắn nhìn về phía Tra Bố. Tra Bố vẫn quì nói:

- Không... Không...

- Ăn một bữa với nhau, ta giúp các ngươi một lần.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lành lạnh, quét về phía đám kị sĩ muốn nuốt chừng người khác như một đám sói điên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 26

Người Ngựa Cùng Bay

Sau khi nghe lệnh của tên thủ lĩnh, tất cả kỵ sĩ đều gào to vung đao lên. Dưới ánh nắng chiếu xuống, những ánh sáng phản xạ từ mũi đao làm người ta lạnh mình.

Tộc nhân bộ lạc Khất Liên mặc dù tay cầm binh khí nhưng cả đám tựa như đã sợ vỡ mật, căn bản không dám tổ chức chống cự. Thậm chí còn không ít người vẫn quỳ gối như trước.

- Gừ ~

Tiếng gầm ghê rợn, đám kỵ sĩ cưỡi chiến mã lao thẳng vào giữa đám người.

- Đến cả bạc cũng không có, đúng là phế vật.

Tên thủ lĩnh cưỡi trên mình ngựa lạnh lùng nhìn cảnh này. Bao nhiêu năm qua hắn làm những việc thế này, nên việc giết người thậm chí còn không thể khiến cho tâm linh hắn dao động một chút nào.

- Sắp thấy máu rồi...

Hắn chờ đợi để thấy luồng máu đỏ đầu tiên!

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

Thanh âm trầm thấp tựa như trọng chùy đập vào cái trống lớn, loại thanh âm này làm tim của tất cả mọi người như bị rút lại, đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, máu tươi tung tóe.

Ba thớt chiến mã và ba kỵ sĩ bị ném văng lên cao. Tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn ba thớt chiến mã và kỵ sĩ bị ném văng lên.

- Bùng!

Những tiếng động liên tiếp. Ba thớt chiến mã và ba kỵ sĩ thi nhau ngã trên mặt đất. Trong miệng thấy rỉ ra một dòng máu đỏ nhiễm đỏ cả một vùng, sau đó không thấy động đậy gì nữa.

Nháy mắt ba thớt chiến mã và kỵ sĩ đã chết!

- Rập rập ~~

Lúc trước tất cả kỵ sĩ đều đang chuẩn bị xung phong thấy vậy lập tức ghì cương chiến mã. Cả đám đều đỏ mắt nhìn chằm chằm vào bóng người đứng đầu trên đám người, trông tựa như một tên khất cái!

Bóng người một thân áo vải rách nát, tóc dài xõa tung, chỉ có đôi mắt là trong veo như 'Thiên Hồ ' trên Thiên Thần Sơn. Làm cho người ta phải ớn lạnh.

- Bộ lạc Khất Liên. Các ngươi dám phản kháng à!!! Muốn bị diệt tộc sao?

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ gầm lên phẫn nộ. Ánh mắt trừng trừng tựa như muốn xé toang đối thủ.

Tộc trưởng Bộ lạc Khất Liên sợ hãi liên tục lắc đầu nói:

- Không. Không. Hắn không phải là người của bộ lạc Khất Liên chúng ta!

- Chúng ta không biết hắn, không biết hắn!

Tên thanh niên mượn bạc của Tra Bố cũng gầm lên nói tía lia:

- Không quan hệ... Không quan hệ với bộ lạc Khất Liên chúng ta!

Đằng Thanh Sơn đứng đầu khẽ cau mày.

Mình giúp họ?

Họ lại phủi sạch mọi quan hệ với mình?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua Tra Bố. Tra Bố cũng lo lắng đưa mắt ra hiệu cho Đằng Thanh Sơn, đồng thời liên tục lắc đầu. Nhưng lại căn bản không dám mở miệng.

- À, người từ ngoài đến!

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa như nhìn một người chết.

- Người từ ngoài đến kia, nghe rõ rồi chứ. Dưới quang mang thiên thần chiếu rọi, trên đại thảo nguyên không ai dám động thủ với bộ tộc Cuồng Phong chúng ta! Phàm ai động thủ đều sẽ chết sạch!

Tên kỵ sĩ cưỡi ngựa từ trên cao nhìn xuống Đằng Thanh Sơn.

Rất nhiều kỵ sĩ khác đều đỏ mắt như bầy sói phát điên, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Giết người của bộ tộc Cuồng Phong ta, nhất định phải chết!!!

Thủ lĩnh kỵ sĩ gào lên.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lành lạnh đảo qua tên thủ lĩnh kỵ sĩ, môi hé mở:

- Không biết trời cao đất dày!

Một câu này mặc dù nhỏ nhưng lại vọng vang quanh quẩn trong tai mọi người.

Vừa nghe nói thế đám kỵ sĩ càng phẫn nộ.

- Giết!

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ vung loan đao ra chỉ vào Đằng Thanh Sơn điên cuồng gào lên:

- Giết chết hắn!!!

- Giết!

- Giết!!

Tất cả kỵ sĩ đều vung loan đao. Loan đao phản xạ đao quang băng hàn, những con chiến mã chạy như bay, cả đám đều lao về phía Đằng Thanh Sơn như một cơn thủy triều đao kiếm mãnh liệt cuốn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lại như một khối đá ngầm tuy bị sóng đánh ngàn năm vẫn không suy chuyển.

Những tộc nhân bộ lạc Khất Liên đứng một bên quan sát, vẻ mặt lại không giống nhau. Có người nghiến răng, có người thương tiếc.

- Hô Hòa huynh đệ, ngươi tội gì...

Tra Bố nắm chặt nắm tay.

- Khốn khiếp.

Tư Lan cắn răng, mặt co quắp lại.

- Tiểu tử này chỉ sợ tự cho là mình hơi có thực lực. Nhưng... Người của bộ tộc Cuồng Phong sao lại dám trêu vào chứ? Trêu vào hẳn phải chết.

Đệ đệ của Tra Bố, tên thanh niên mượn tiền thầm nghĩ.

Đột nhiên...

Trên mặt mọi người lộ vẻ kinh ngạc.

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

...

Những thanh âm liên tục vang lên như tiếng dùi đánh vào trống lớn.

Chỉ trong nháy mắt!

Chín con chiến mã xung phong đợt đầu đều bị ném văng lên, quỷ dị nhất chính là... Chín tên kỵ sĩ nhìn như không trúng chiêu gì cũng miệng phun đầy máu.

- Bùng!

Bàn tay Đằng Thanh Sơn đánh vào người mười thớt ngựa. Toàn thân thớt ngựa tựa như tỏa ra những gợn sóng, đồng thời truyền tới trên người tên kỵ sĩ. Thân thể tên kỵ sĩ cũng run lên. Cho dù không tiếp xúc vào một chưởng của Đằng Thanh Sơn, ngũ tạng lục phủ trong thân thể cũng đã bị chấn nát.

Vù! Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn thân hình nhanh như chớp, bàn tay lại chậm như đẩy cối xay. Nhưng, kia chỉ thoạt nhìn thì chậm, nhưng sự thật thì lại làm cho người ta cảm thấy nhanh vô cùng quỷ dị.

Chỉ nghe thấy những tiếng ‘ Bùng! ‘ ‘ Bùng! ‘ trầm thấp, rồi một thớt chiến mã và kỵ sĩ bị ném văng lên.

Người trúng đòn hẳn phải chết!

- Dừng! Dừng!

Thủ lĩnh kỵ sĩ rốt cục cũng có phản ứng, y hoảng sợ lập tức gào lên. Những chiến mã của chúng đều là loại chiến mã trên thảo nguyên có chất lượng cực lượng tốt! Trên trên thảo nguyên có rất nhiều ngựa bò dê., chiến mã chất lượng tốt cũng không phải quá quí. Còn chiến mã một khi công kích, tuyệt đối có lực công kích hơn vạn cân.

Nhưng trước mặt ‘ tên khất cái ’ này, chiến mã công kích tựa như bùn, vỗ một cái là bay!

- Chạy trốn!

- Chạy!

Tất cả kỵ sĩ vây bắt Đằng Thanh Sơn đều gào thét, rồi cả đám hoảng sợ ngoặt đầu ngựa muốn chạy trốn. Nhưng muốn quay đầu cũng cần có thời gian.

Bùng! Bùng! Bùng! Những thanh âm làm chấn động lòng người, làm đám mã tặc vô cùng hoảng sợ. Nhưng những thanh âm làm đám mã tặc này hoàn toàn băng hoại lại vẫn không ngừng vang lên.

Những thớt chiến mã và người lại bị ném văng, sau khi đã chết năm mươi thớt chiến mã và người, đám kỵ sĩ rốt cục chạy tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Đằng Thanh Sơn một thân rách nát, ánh mắt quét về phía đám người đang chạy trốn:

- Chỉ vài người như vậy mà cũng muốn giết ta!

So với lúc trước một trận đại đồ sát ở Kim Lang Vương Quốc, quả là không đáng kể chút nào. Lần đó, Đằng Thanh Sơn đồ lục sạch một vạn sáu ngàn người, đánh trọng thương ba ngàn người.

Những người trọng thương đều là bị kình khí tản ra của Đằng Thanh Sơn đụng phải làm trọng thương.

- Bộ lạc Khất Liên này rốt cuộc có chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía bộ lạc Khất Liên.

Tất cả mọi người bộ lạc Khất Liên nhìn Đằng Thanh Sơn giống như nhìn vị thần!

Một trận vừa rồi thật đáng sợ, chỉ trong thời gian vài hơi thở!

Ngay từ đầu, đám kỵ sĩ vừa gầm rú xông lên, vừa mới tiếp xúc một chút đã có chín thớt chiến mã bị ném văng. Sau đó đám kỵ sĩ tiếp tục nghiến răng xung phong liều chết lại bị giết trên mười người nữa. Đợi đến khi chúng hoảng sợ muốn trốn, chỉ cần hỗn loạn quay đầu lại hắn đã chết hai mươi tên nữa!

Người của Bộ lạc Khất Liên chỉ thấy những thớt chiến mã bị ném văng, rồi đám kỵ sĩ cũng bị ném văng theo.

Một chưởng nhìn như bình thường, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa uy lực khó tin.

- Sao có thể như vậy chứ!

- Một chưởng đó không chạm vào người, thế mà người đã chết?

- Người của bộ tộc Cuồng Phong yếu như vậy sao? Ai nấy đều bị đánh bay...

Bộ lạc Khất Liên hoàn toàn sợ ngây người. Họ chưa bao giờ thấy có nhân vật đáng sợ như vậy. Có lẽ trong mắt họ người có thể linh hoạt sử dụng loan đao, giết chết vài mã tặc bình thường chính là hảo hán rồi.

Còn dám can đảm chính diện va chạm với bộ tộc Cuồng Phong, họ khả trước giờ chưa thấy bao giờ. Phàm là người dám không quan tâm tới bộ tộc Cuồng Phong họ đều là đại nhân vật nhất đẳng! Cho dù là đại nhân vật, nhiều nhất cũng dựa vào thế lực có thể chấn nhiếp được bộ tộc Cuồng Phong, chứ cũng chẳng dám chính diện chém giết với bộ tộc Cuồng Phong.

- Hô Hòa huynh... Hô Hòa đại nhân!

Tra Bố vừa đi tới, vừa khom người nói.

- Tra Bố huynh, goị ta là Hô Hòa là được rồi.

Đằng Thanh Sơn nói.

Đám tộc nhân chung quanh đều rất thấp thỏm. Lúc này đến cả không ít hài đồng, lão nhân cũng đều chạy tới. Nghe người khác thuật lại chuyện vừa rồi, ai nấy đều vô cùng thán phục.

- Hô Hòa đại thúc, họ đều là do đại thúc giết à?

Tiểu hài đồng đáng yêu nhi tử của Tra Bố cũng chạy tới, khiếp sợ nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ sùng bái.

- Cát Lan, đừng có hỗn.

Tra Bố vội giữ chặt nhi tử mình.

Đằng Thanh Sơn cảm giác thấy những hán tử thảo nguyên hào sảng đã hơi thận trọng trước mặt mình. Lúc này, đệ nhất hảo hán

Tư Lan của bộ lạc Khất Liên cũng đi tới, khom người cảm kích nói:

- Hô Hòa đại nhân, thật cảm tạ, đại nhân đã cho bộ lạc Khất Liên chúng ta tạm thời thoát khỏi một kiếp.

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhướng mày, tạm thời thoát khỏi?

- Hô Hòa đại nhân! Nếu không phải có đại nhân, bộ lạc Khất Liên chúng ta hôm nay sẽ chết rất nhiều tộc nhân.

Tộc trưởng cũng khom mình hành lễ vẻ cảm kích.

Đằng Thanh Sơn cũng nhớ rõ...

Vừa rồi mình vừa ra tay, người của bộ tộc Khất Liên đều phủi sạch quan hệ với mình.

- Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn những người này.

- Hô Hòa đại nhân.

Hán tử gọi là Tư Lan cung kính trả lời:

- Người khẳng định là từ bên ngoài rất xa tới đây! Ở trên thảo nguyên bắc bộ chúng ta có tứ đại bộ lạc. Họ phân biệt quản lý bắc bộ thảo nguyên chung quanh khu vực cực mạnh! Khu vực chúng ta đang ở chính đang chịu sự quản lý của bộ tộc Cuồng Phong.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Họ không phải mã tặc à?

- Không, là bộ lạc cực mạnh.

Tư Lan nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Không phải mã tặc, còn hơn cả mã tặc.

Tư Lan thở dài cười:

- Đại nhân, bắc bộ thảo nguyên chúng ta có tứ đại bộ lạc quản, ít nhất sẽ không chết quá nhiều người như thảo nguyên trung bộ! Chỉ cần có đủ bạc là có thể giữ được mạng sống.

- Thiên Thần Sơn vĩ đại của các ngươi không quản à?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đại nhân, xin người đừng vu tội cho Thiên Thần Sơn.

Tư Lan nghiêm mặt lại.

- Thiên thần là vô tư công bình!

Tra Bố cũng tiếp lời:

- Thiên thần vĩ đại không thiên vị ai cả. Muốn thay thế được tứ đại bộ lạc, trừ phi chúng ta vượt qua họ! Hơn nữa thiên thần vĩ đại cũng nói... Bất luận nguyên nhân nguyên nhân giết chóc ra sao thì tuyệt không cho phép giết chết hài tử! Đó là tương lai của đại thảo nguyên... Nếu có ai cãi lại, thiên thần sẽ hạ trừng phạt.

-

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nghe.

Hắn càng ngày càng cảm thấy Thiên Thần Sơn hẳn là một nơi có tính tôn giáo, nhân dân thảo nguyên phỏng chừng từ bé đã bị đầu độc, coi thiên thần là vô tư, công bình...

- Nói cho ta biết, sự trừng phạt mà bộ tộc Cuồng Phong nói là gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Tư Lan nghiến răng hặm hực nói:

- Nếu chúng ta không giao nổi bạc, người của bộ tộc Cuồng Phong sẽ giết một nửa nam nhân tộc chúng ta! Còn có thể... Còn có thể...

Tra Bố bên cạnh thấp giọng, đỏ mắt nói:

- Họ còn có thể vũ nhục phụ nữ của chúng ta! Đây là trừng phạt! Sau khi trừng phạt một năm bạc coi như miễn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 27

Hỗn Nguyên Nhất Khí

Thanh Sơn nghe thế nhướng mày, đã giết chết một nửa nam nhân thì thôi lại còn vũ nhục nữ nhân của một bộ lạc đích thật là một việc đáng ghê sợ. Nhưng vì có ra lệnh của Thiên Thần Sơn không ai dám giết hài tử. Bộ lạc ít nhất sẽ không hoàn toàn bị diệt tộc.

Do đó những tiểu hài tử các đời trên thảo nguyên bắc bộ, ai cũng đều liều mạng luyện nội kình, luyện đao pháp!

- Hô Hòa đại nhân.

Tra Bố cất giọng áy náy:

- Vừa rồi chúng ta rũ bỏ quan hệ là bởi vì... Ai dám can đảm cãi lại bộ tộc Cuồng Phong, bộ tộc Cuồng Phong sẽ giết sạch người trưởng thành của bộ lạc chúng ta. Đến lúc đó họ sẽ bắt bọn nhỏ đi, sau đó bán cho các bộ lạc khác làm nô lệ!

Đằng Thanh Sơn nghe thế thầm thở dài.

Thiên Thần Sơn không cho phép giết hài tử, nhưng lại không nói không cấm bắt chúng bán nô lệ. Đi lâu như vậy trên đại thảo nguyên Đằng Thanh Sơn cũng biết...

Trên thảo nguyên trong nhà một vài đại nhân vật của các đại bộ lạc đều có nô lệ. Những hài tử do nô lệ sinh ra sau này cũng sẽ

là nô lệ. Muôn đời không có ngày ngẩng đầu!

Do đó...

Dám can đảm cãi lại bộ tộc Cuồng Phong hậu quả đích xác có thể được coi là diệt tộc!

- Hô Hòa đại nhân, người chạy nhanh đi.

Tra Bố thúc dục:

- Mấy tên đào tẩu cũng biết đại nhân là người nơi khác. Họ cũng sẽ làm theo quy tắc, không giận chó đánh mèo như chúng ta đâu. Nhưng người dám can đảm cãi lại bộ tộc Cuồng Phong, bộ tộc Cuồng Phong tuyệt đối sẽ không buông tha. Hô Hòa đại nhân, người đi mau!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét vào tộc nhân bộ lạc chung quanh:

- Tra Bố huynh. Huynh không cần phải lo lắng cho ta! Vừa rồi ta nghe mọi người nói là tạm thời khỏi bị kiếp nạn. Chỉ sợ người của bộ tộc Cuồng Phong có thể tới thu bạc nữa.

Nhất thời trên mặt ba người Tư Lan, Tra Bố và tộc trưởng đang dứng chung quanh Đằng Thanh Sơn đều xuất hiện sự bi ai.

Mình là một tiểu bộ lạc ở tầng dưới chót thảo nguyên, dân cư không tới một ngàn, chỉ dựa vào sản xuất thì không kiếm được bao nhiêu bạc. Chỉ có thể dựa vào việc cướp giật! Cướp giật của bộ lạc nhỏ yếu khác.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cảm thấy có người kéo kéo quần mình. Cúi đầu nhìn xuống, chính là tiểu Cát Lan nhòa nước mắt.

- Hô Hòa đại thúc. Thúc có thể giúp chúng ta không?

Tiểu Cát Lan nhìn trân trối Đằng Thanh Sơn, nước mắt tèm

lem.

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra:

- Ta chẳng mấy chốc sẽ lên thuyền đi về Bắc Hải Đại Lục xa xôi! Bắc Hải Đại Lục và Cửu Châu Đại Địa cách xa nhau trên mười vạn dặm, cũng không lui tới với nhau. Tiền của Bắc Hải Đại Lục dùng không nhất định là vàng bạc. Cho dù là vàng bạc cũng sẽ không nhận ngân phiếu, kim phiếu!

Đống ngân phiếu, kim phiếu phải đổi ở tại cửa hàng vàng bạc hoặc ngân hàng.

Nhưng nếu đi Bắc Hải Đại Lục, ngân phiếu kim phiếu chỉ là một mảnh giấy vụn!

- Tính ra ta có mang theo cũng vô dụng, giúp họ một tay.

Đằng Thanh Sơn quyết định.

Nhìn thoáng qua tộc nhân bộ lạc Khất Liên đang kính sợ nhìn mình từ xa, Đằng Thanh Sơn liền nói với ba người Tư Lan, Tra Bố, tộc trưởng:

- Mấy người theo ta.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn đi về phía một lều vải gần nhất, ba người Tư Lan, Tra Bố, tộc trưởng nghi hoặc nhìn nhau, rồi cũng đi theo sau.

...

Những tộc nhân khác của Bộ lạc Khất Liên thấy Đằng Thanh Sơn và bọn người tộc trưởng về phía một lều vải cách đó không xa đều có chút nghi hoặc, không biết họ đang làm gì.

- Hô Hòa đại nhân và tộc trưởng có chuyện gì nhỉ?

- Hô Hòa bây giờ còn không đi, đợi người của bộ tộc Cuồng Phong tới hắn có muốn đi cũng không được nữa.

Đệ đệ của Tra Bố cười khẩy một tiếng. Nhất thời chung quanh không ít tộc nhân đều trừng mắt. Đám thanh niên xem ra chuẩn bị động thủ.

Thanh niên sợ hãi nhảy lên, cười khẩy nói:

- Ta... Ta là lo cho Hô Hòa đại nhân, ta lo cho hắn. Hô Hòa đại nhân là ân nhân của chúng ta, sao ta bất kính với hắn chứ?

Những tộc nhân này đều hiểu rõ ràng đệ đệ của Tra Bố là loại người gì.

...

Bên trong lều vải.

Tra Bố, Tư Lan và kia lão tộc trưởng đều nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhìn ba người:

- Một năm thu hai ngàn bốn trăm lượng bạc. Bộ lạc Khất Liên các ngươi sao có đủ được?

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu.

Ba người Tra Bố đều kinh ngạc nhìn xấp ngân phiếu. Là những nhân vật lãnh đạo trong bộ lạc, ba người họ cũng đều đã thấy ngân phiếu. Ngân phiếu là thứ đến từ Cửu Châu Đại Địa xa xôi giàu có.

Đương nhiên, trên thảo nguyên cũng thông dụng.

- Nơi này có tờ một trăm lượng, có tờ một ngàn lượng... Tổng cộng chừng một vạn một ngàn lượng.

Đằng Thanh Sơn tùy ý để xấp giấy lên cái bàn trong lều vải, - Các ngươi dùng nó giao cho bộ tộc Cuồng Phong, cũng điểm cho bộ tộc các ngươi sống được bốn năm năm! Cũng vì ta và bộ lạc Khất Liên các ngươi quen biết nhau.

- Một vạn một ngàn lượng?

Trong mắt ba người Tra Bố tỏ vẻ vô cùng mừng rỡ.

- Cảm ơn Hô Hòa đại nhân.

Lão tộc trưởng là người đầu tiên quỳ xuống, hai người Tra Bố và Tư Lan cũng cảm kích muốn quỳ xuống. Đằng Thanh Sơn lại ngăn lại ba người.

- Không cần cảm tạ ta.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Hô Hòa đại nhân, ngươi đã cứu người của bộ lạc chúng ta.

Mắt lão tộc trưởng rưng rưng kích động.

- Một vạn một ngàn lượng ngân phiếu này, người của bộ lạc chúng ta có liều mạng vẫn sống được ít nhất mười năm. Bạc chúng ta cũng đã đủ rồi.

Tư Lan kích động nói, hàng năm phải nộp hai ngàn bốn trăm lượng thì đích xác rất khó. Nhưng nếu chỉ cần tập hợp một ngàn ba bốn trăm lượng, mọi người nhịn ăn nhịn mặc vẫn có thể làm được.

Có một vạn một ngàn lượng bù vào, đích xác có thể chống đỡ mười năm.

Mười năm rất dài! Trong vòng mười năm, nếu bộ lạc xuất hiện một dũng sĩ tài ba, có lẽ có thể làm thay đổi vận mệnh bộ lạc.

- Đại nhân.

Tra Bố nói:

- Tra Bố ta đời này có vinh hạnh lớn nhất chính là được chiêu đãi Hô Hòa đại nhân.

- Đại nhân, người của bộ tộc Cuồng Phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Ở trên thảo nguyên bắc bộ họ chưa cúi đầu trước bất kỳ ai. Hô Hòa đại nhân hãy đi mau đi.

Tra Bố lo lắng nói.

Đằng Thanh Sơn khoát tay:

- Đừng lo cho ta. Nhưng ta thấy bộ lạc các người nên di chuyển một chút thì tốt hơn. Nếu người của bộ tộc Cuồng Phong tới tìm ta, không tìm được có lẽ sẽ thẩm vấn các người. Khi giận dữ không chừng giết vài người trong số các người đó.

Lão tộc trưởng vừa nghe thế, liền nói:

- Đúng, chúng ta cũng lập tức di chuyển.

- Các vị, ta đi trước.

Đằng Thanh Sơn ly khai lều vải, chẳng mấy chốc đã rời khỏi bộ lạc Khất Liên. Đối với bộ lạc Khất Liên mà nói, chạm mặt với một siêu cường giả ' Hô Hòa ' sẽ là việc được truyền từ đời này sang đời khác.

******

Hoàng hôn, ánh nắng chiều phủ kín phía chân trời phương tây.

Một tòa núi tuyết liên miên sừng sững, Đằng Thanh Sơn lúc này ở trên đỉnh một quả núi tuyết lớn. Gió lạnh như đao chém vào người, Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn xuống thảo nguyên mênh

mông.

Đứng cao nhìn xa!

Đứng trên đỉnh núi tuyết càng làm cho tấm lòng người ta trở nên rộng mở. Đằng Thanh Sơn rất thoải mái với việc tu luyện trên đỉnh núi tuyết này. Khu vực thảo nguyên rét lạnh, nên có rất nhiều núi tuyết.

Cái bao đang để trên mặt đất đã được mở tung, bên trong bao là một cái rương gỗ hình chữ nhật.

- Két!

Rương gỗ được mở ra.

Tầng dưới của rương gỗ để một cây búa đen bóng, trên búa có xếp hai cán thương. Đằng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi thương, chẳng mấy chốc đã xoay xoay rồi nối cán thương lại.

- Lão bằng hữu!

Đằng Thanh Sơn vuốt cán thương, mặt mỉm cười.

- Bắt đầu đi!

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương trong tay, tu luyện thương pháp ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’ trong Hình Ý Ngũ Hành Thương Pháp trên đỉnh núi tuyết! Đây là căn cơ trong số tứ đại thương pháp mà Đằng Thanh Sơn sáng chế, cũng là thương pháp phòng ngự duy nhất. Nó được Đằng Thanh Sơn hao phí tinh lực nhiều nhất, nghiên cứu ra đầu tiên.

Thương pháp‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’!

Diễn hóa theo ‘Hoành Quyền’ thuộc tính Thổ. Trước đây Đằng Thanh Sơn một khi thi triển, ngay cả một mũi tên phóng tới cũng sẽ bị Đằng Thanh Sơn hoàn toàn gạt bay.

- Vù, vù!

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn hóa thành từng ảo ảnh mông lung.

Trong chốc lát tựa hồ trở nên rất chậm.

Nhưng đảo mắt tựa hồ lại nhanh như tia chớp.

Bây giờ tứ đại thương pháp của Đằng Thanh Sơn là 《 Hỗn Nguyên Nhất Khí 》《 Như Ảnh Tùy Hình 》《 Độc Long Toản 》《 Xích Hổ Bào 》, nếu nói chiêu mạnh nhất thì chính là thương pháp ' Hỗn Nguyên Nhất Khí ' bây giờ!

- Sáng chế ra Hành Thổ Chi Quyền đoạn thứ nhất, trong thiên địa ngũ hành ta thấy ' Hành Thổ ' là có thành tựu cao nhất.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ thực lực mình bây giờ.

Hôm nay mình có thể chụp chết một con ngựa, thớt ngựa bề ngoài không có vết thương gì, đồng thời truyền lực đánh chết cả tên kỵ sĩ. Việc này trước đây mình không làm được!

Dùng một chưởng không tạo thành thương tổn bên ngoài, nhưng vẫn đánh chết một người trước đây Đằng Thanh Sơn đã có thể làm được rồi.

Nhưng trước đây việc truyền từ ngựa đánh chết một người thì không làm được.

Chính là vì bây giờ có lĩnh ngộ về ' Hành Thổ ' nên mới có thể làm được bước này! Quan trọng nhất chính là... Đằng Thanh Sơn bây giờ lĩnh ngộ ' Hành Thổ ' rất cao, nên thương pháp ' Hỗn Nguyên Nhất Khí ' cũng càng mạnh thêm!

Nhìn như rất chậm, kì thực nhanh đáng sợ Có thể làm tới một bước này, tuyệt đối là phải lĩnh ngộ rất cao về ' đạo ' mới có thể

làm được.

Vù! Vù!

Thương ảnh huyễn động, thành tựu bây giờ của Đằng Thanh Sơn cũng phải nhờ vào năm đó hắn đánh một trận mà trở thành ‘ ác ma ’. Trận chiến ấy hắn giết chết một vạn sáu ngàn người.

Nửa canh giờ cuối cùng hắn giết chết số người vượt qua ba canh giờ trước!

Tại sao nhanh gấp sáu lần như vậy?

Chính là vì lúc cuối cùng Đằng Thanh Sơn sáng chế ra chiêu thứ ba, ý cảnh tăng lên, tốc độ nhanh hơn.

- Lúc này trong số tứ đại thương pháp của ta, ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’ thương pháp chính là mạnh nhất! Trước đây trước mặt cường giả tiên thiên kim đan, ta căn bản không kịp phòng ngự. Nhưng bây giờ ta đã sáng tạo ra ‘ Hành Thổ Chi Quyền ’, uy lực của thương pháp ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’ cũng tăng lên mấy lần. Tuyệt đối có thể ngăn được.

Hôm nay cho dù chống lại cường giả tiên thiên kim đan, Đằng Thanh Sơn cũng tự tin đánh một trận!

- Ta có nội gia và cương kình, phối hợp hoàn mỹ với thân thể, bung ra sức mạnh càng kinh người hơn!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, sức mạnh thân thể của mình bây giờ gần tám mươi vạn cân.

Còn sau khi đạt tới cương kình trung kỳ, uy lực cương kình cũng gần bốn mươi vạn cân lực bộc phát. Hai bên phối hợp ít nhất lực bộc phát cũng vượt qua đối thủ.

Nếu đạt tới cương kình hậu kỳ, cương kình và thân thể phối

hợp, cũng gần một trăm sáu mươi vạn cân khí lực. Là gấp hai tiên thiên kim đan! Đó là lý do tại sao Đằng Thanh Sơn tự tin nói nội gia cường giả tu luyện tới tông sư hậu kỳ sẽ tuyệt đối áp chế được tiên thiên kim đan!

- Đáng tiếc, nội gia cương kình và tiên thiên chân nguyên không hợp, trong cơ thể mình tràn ngập cương kình. Hai bên một khi đụng chạm đều xung đột.

Năng lượng dị chủng cũng làm Đằng Thanh Sơn bất lực.

...

Trên núi tuyết hàn khí bức người. Đằng Thanh Sơn lại cầm chắc Luân Hồi thương luyện tập thương pháp. Một chiêu một thức, Đằng Thanh Sơn cũng không quán thâu quá nhiều sức mạnh.

Cái quan trọng là nhận thức một loại ý cảnh.

- Hả?

Tai Đằng Thanh Sơn chợt máy động nhìn về phía xa xa. Xoẹt xoẹt ~~ tuyết đọng chung quanh chợt rung lên rất khẽ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 28

Gầm Lên Rung Trời

Trời đã tối nhưng tuyết đọng trên núi vẫn chiếu rọi đêm tối chung quanh. Với thị lực của Đằng Thanh Sơn chỉ có thể liếc mắt đã thấy rất xa.

- Ủa?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn bỗng tập trung vào một cái bóng khổng lồ mơ hồ xa xa.

Vèo! Vèo! Vèo!

Cái bóng mơ hồ cơ hồ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách trăm trượng lao xuống núi tuyết.

- Đây là gì? Tuyết Sư Thú? Ở trên núi tuyết ại xuất hiện một yêu thú lợi hại sao?

Đằng Thanh Sơn hơi ngạc nhiên, lập tức xốc bao lên, cầm Luân Hồi thương đuổi theo.

Vù! Vù! Thân ảnh hắn phiêu dật, gặp phải những vách đá đều nhảy thẳng xuống.

- Lực bùng nổ của ta bây giờ, mặc dù có thể áp đảo được tiên thiên kim đan, nhưng dù sao cũng không thể dựa vào ‘ Thần ’ mà tiêu trừ được lực cản không khí! Có lẽ phòng ngự của ‘ Hỗn

Nguyên Nhất Khí ' thương pháp có thể ngăn cản được tiên thiên kim đan. Nhưng thủ đoạn công kích thì còn kém xa. Con Tuyết Sư Thú này trông như một quả núi nhỏ. Thân thể to lớn như vậy hẳn là đã đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất. Có thể so với yêu thú tiên thiên kim đan! Vừa vặn có thể dùng để kiểm tra thủ đoạn của ta bây giờ!

Thân ảnh như sao băng, đuổi theo cái bóng khổng lồ mơ hồ.

- Con Tuyết Sư Thú có tốc độ thật nhanh.

Đằng Thanh Sơn dù sao cũng chạy sau, cho dù truy theo cực nhanh chỉ có thể miễn cưỡng từ từ kéo khoảng cách gần lại.

Một yêu thú một người, một trước một sau, nhanh như thiểm điện! Hai ảo ảnh một lớn một nhỏ, xuất hiện có thể thấy rõ trong khoảng cách mười trượng.

Chỉ một lát sau đã chạy được hơn mười dặm.

Phía trước xuất hiện một bộ lạc khổng lồ. Chỉ cần nhìn từ xa xa đã thấy bộ lạc này đã vượt xa bộ lạc Khất Liên. Bên trong bộ lạc ẩn ẩn có những đống lửa bập bùng, ánh sáng tỏa ra ngoài.

Với thị lực của Đằng Thanh Sơn, miễn cưỡng có thể thấy bên cạnh đống lửa không ít người đang vừa múa vừa hát. Loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng hoan hô tiếng cười đùa truyền đến. Đây là một bộ lạc cường đại hơn bộ lạc Khất Liên rất nhiều, cuộc sống cũng tốt hơn nhiều!

- Hống ~~~

Một âm thanh hưng phấn cực kỳ điên cuồng cất lên. Tựa như tiếng sấm mùa xuân giữa đất bằng!

- Con Tuyết Sư Thú này muốn làm gì?

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Yêu thú có trí tuệ có thể so với nhân loại thì rất ít khi vô duyên vô cớ công kích nhân loại. Trừ phi ngươi xâm phạm lãnh địa của nó. Đương nhiên cũng có số it, như con Xích Lân thú thích ăn thịt người.

- Không lẽ... Nó... Nó là Hồng Đồng Tuyết Sư Thú (con Tuyết Sư thú mắt đỏ)?

Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

Chỉ thấy tàn ảnh tựa như một quả núi khổng lồ ầm ầm xông vào bộ lạc. Một cái lều vải trước mặt con yêu thú bị đạp bẹp, không ít máu phun ra từ căn lều vải này. Có lẽ có một gia đình đang ăn cơm trong lều vải, đã bị bàn chân từ trên trời giáng xuống đạp chết tươi.

- Là yêu thú!

Tiếng kêu la thê lương trong nháy mắt vang vọng cả bộ lạc. Bên trong bộ lạc vô cùng hỗn loạn.

- A Thước Á!

- Cha!

Từng tiếng thê lương thống khổ vang lên.

- Hống ~~

Con Tuyết Sư Thú như một quả núi nhỏ hưng phấn gào lên một tiếng. Thi thoảng lại nuốt chửng thân thể một nhân loại.

- A a ~~

Trong những tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ, nó đút cả người nạn nhân vào cái miệng khổng lồ rồi nhai nát, thỉnh thoảng còn có

vài phần còn lại của chân tay đã bị cụt, ruột lòi từ khóe miệng rơi xuống.

- Cha, cha!

Một đứa bé gái chừng mười tuổi rất đáng yêu từ một căn lều chạy ra, khóc lóc nhìn con yêu thú khổng lồ. Vừa rồi, cha nó đã bị yêu thú ăn thịt.

- Đi mau.

Bên cạnh một tộc nhân ôm cổ đứa bé gái, nhanh chóng bỏ chạy.

Tuyết Sư Thú khổng lồ cúi đầu, đớp mạnh về phía người phụ nữ đang bỏ chạy, ngoạm lấy người phụ nữ này, nhai rau ráu rồi nuốt ực vào miệng.

- Mẹ!

Nam hài đội mũ da nước mắt ròng ròng.

Một cơn ác mộng trong nháy mắt phủ xuống bộ lạc vốn yên tĩnh. Ngay cả những dũng sĩ của bộ lạc, gặp phải yêu thú khổng lồ này cũng hoàn toàn bất lực.

- Nghiệt súc!

Tiếng hét lớn chợt vang lên.

- Veo!

Xa xa một tảng đá lớn bằng đầu người, tựa như một viên sao băng hoa phá trường không, bay với tốc độ kinh người ầm ầm nện vào người con Tuyết Sư Thú.

- Bùng!

Cự thạch nứt toác, thân thể khổng lồ của con Tuyết Sư Thú cũng không khỏi lảo đảo. Nó gào lên một tiếng phẫn nộ, không ăn nữa mà quay đầu nhìn về phía hướng tảng cự thạch bay tới.

Một bóng người lóe lên như tia chớp, trong nháy mắt lướt qua hơn mười trượng cuối cùng dừng lại, ánh mắt băng giá nhìn chằm chằm vào khóe miệng đỏ máu của con Tuyết Sư Thú.

Con Tuyết Sư Thú này cao năm trượng (hơn mười hai thước), dài gần mười trượng. Đối với con người thì tuyệt đối là một con vật khổng lồ!

Cả người trắng muốt, bộ lông trắng thoạt nhìn tuyệt đẹp.

Đầu rất lớn, mặt rộng, mũi cao dài, đầu mũi màu đen. Còn có tai tròn ngắn, phối hợp với cái mồm to như chậu máu, tựa như một con sư tử.

Bộ lông bờm thật dài kéo dài tới ngực. Lông bờm dài, trắng tinh khiết tuyệt đẹp!

Trên trán còn có một cái sừng dài màu trắng!

Tuyết Sư Thú! Trong truyền thuyết thảo nguyên được tôn là ' thánh thú '. Đằng Thanh Sơn đọc bộ sách nói về yêu thú, nên cũng rõ ràng... Tuyết Sư Thú, có tới hai loại.

- Quả nhiên là có con ngươi đỏ!

Con Tuyết Sư Thú khổng lồ trước mắt này thoạt nhìn rất đẹp. Nhưng nó có cặp mắt đỏ như máu có vẻ yêu dị, mồm đầy huyết tinh khiến con Tuyết Sư Thú này trở nên rất đáng sợ.

Tuyệt đại đa số Tuyết Sư Thú mắt kim sắc, song có một loại Tuyết Sư Thú rất tham lam, rất thích công kích, ăn nhân loại. Đây là Hồng Đồng Tuyết Sư Thú!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú: phi thường tàn nhẫn, hung tàn. Nếu như mạo phạm nó nhất định nó sẽ bất chấp tất cả, giết chết ai dám mạo phạm. Tuyết Sư Thú đạt tới đỉnh cao, chiều cao vượt qua tám trượng. Bình thường sống ở vùng rét lạnh, có thể phun hàn khí. Có thể so với cường giả cấp bậc tiên thiên kim đan.

...

Những đống lửa bên trong bộ lạc vẫn còn cháy, rất nhiều tộc nhân đã sớm bỏ trốn ra xa, cả đám đều đứng xa xa quan khán trận chiến huyết tinh giữa một người và một yêu thú!

Yêu thú tựa như một quả núi nhỏ, cực kỳ huyết tinh.

Còn người kia lại là nhân loại. Thể tích khác nhau quá lớn! Nhưng trước mặt con thú khổng lồ, nhân loại cầm một trường thương màu bạc lại tựa như có một luồng khí sắc bén.

- Mẹ, vị đại thúc đó có thể giết con quái vật không?

Một đứa bé gái mặc áo da đỏ thì thào hỏi người mẹ đang bi thương ôm chặt con gái mình.

- Vị đại thúc này nhất định có thể đánh được quái vật. Nhất định có thể!

Nữ đồng nhìn chằm chằm vào trận chiến xa xa, trong đầu lại không khỏi hồi ức cơn ác mộng vừa rồi.

Cả bộ lạc, rất nhiều người đều chờ đợi nhìn cảnh đang diễn ra.

...

Đằng Thanh Sơn cảm thấy sát khí ẩn hiện. Đối với nhân loại và yêu thú, Đằng Thanh Sơn cũng không có thành kiến quá lớn. Hắn cũng có thể đối đãi như bạn thân với yêu thú.

Nếu có người công kích Tuyết Sư Thú, lọt vào sự phản kích

của Tuyết Sư Thú, Đằng Thanh Sơn sẽ không để ý tới. Nhưng nhân loại không trêu vào Tuyết Sư Thú, nhưng con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại ăn thịt người!

Đằng Thanh Sơn tự nhiên có sát khí!

Đương nhiên, nếu nhân loại giết yêu thú. Đằng Thanh Sơn ngược lại sẽ không ngăn trở. Bởi vì... Đằng Thanh Sơn là nhân loại!

- Hống ~

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm gừ, nhìn chằm chằm vào nhân loại trước mắt. Với trí tuệ có thể so với nhân loại, nó có thể phán đoán ra cự thạch ném vào nó phải hơn vạn cân. Có uy lực mạnh như vậy thì cũng đủ để uy hiếp tới nó!

Nó phải cẩn thận!

Nhưng đã mạo phạm đến nó, nó khẳng định phải giết!

...

Một người một yêu thú, giằng co một lát.

- Hống ~~

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm lên làm người ta phải run sợ, đồng thời lắc lư lao vào Đằng Thanh Sơn như luồng sấm sét, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ.

Đằng Thanh Sơn cầm thương đứng đợi.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dùng móng vuốt mạnh mẽ, vung lên xé toang không khí, phát ra tiếng rít chói tai đánh thẳng vào Đằng Thanh Sơn.

- Hát!

Đằng Thanh Sơn vọt mạnh ra trước, Luân Hồi thương trong tay đâm thẳng một chiêu rất đơn giản!

Va chạm chính diện!

- Ầm!

Hai bên giao kích, lực bùng nổ của con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vượt qua cường giả tiên thiên kim đan. Tuyệt đối phải tới trăm vạn cân cự lực! Còn Đằng Thanh Sơn cũng y như thế!

- Xoẹt xoẹt ~~

Va chạm đáng sợ làm cho một người một thú đều phải lùi lại. Những sóng gợn chấn động không gian mắt thường có thể thấy được lan mạnh ra bốn phía.

Bên trong phương viên ba mươi trượng kể cả đống lửa, lều vải nào bị lan đến, đều hóa thành mảnh vỡ, đến cả những tảng đá lớn cũng bị vỡ tung.

...

- Đáng sợ!

- Sao có thể như vậy chứ?

Xa xa những người trên thảo nguyên đang xem cuộc chiến sợ ngây người. Họ chém giết đều dùng đao chém đối phương. Nhưng một người một yêu thú phía trước chỉ cần sóng chấn động là có thể làm cho cự thạch vỡ tung, những đống lửa hóa thành mảnh vỡ.

- Cha, đó là thiên thần à?

Một nam đồng ngẩng đầu nhìn cha nó, cha nó cũng kinh ngạc.

...

- Hống ~~

- Hống ~~

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phẫn nộ, như đang điên loạn đập về phía Đằng Thanh Sơn. Còn Đằng Thanh Sơn cũng như một con yêu thú, cũng ập vào con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Nếu Luân Hồi thương va chạm với lợi trảo, căn bản không gây thương tổn gì cho con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

- Nếu công kích quá cẩn thận, muốn thương tổn nó quả là rất khó. Phải liều một cuộc.

Đằng Thanh Sơn quyết định, thi triển chiêu ' Độc Long Toản '.

Ngay lúc này...

Vốn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú một lần nữa xông vào, lúc tới gần Đằng Thanh Sơn đột nhiên há cái miệng như chậu máu ra.

- Vù ~~~

Một luồng sương mù màu đen băng giá tràn ngập.

- Không ổn!

Né tránh không kịp.

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt thu liễm nội gia cương khí, đồng thời tiên thiên chân nguyên hình thành một màn hào quang ngoài thân! Tiên thiên chân nguyên và nội gia cương khí không thể cùng tồn tại.

Nói về phòng ngự băng hàn, đến nay hắn vẫn không thể hoàn toàn hình thành màn hào quang ' nội gia cương khí '. Do đó không bằng dùng ' tiên thiên chân nguyên '.

- Xoẹt xoẹt ~~

Ngoài thân Đằng Thanh Sơn nhất thời ngưng kết một tầng băng. Cho dù có tiên thiên chân nguyên ngăn cách, Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy băng giá cực độ:

- Chẳng trách, nó là sương mù màu đen, Tử Quang Giao Long cũng thế! Nghe nói tiên thiên kim đan cũng không dám ngạnh kháng màn khí này. Nhưng... Rét lạnh truyền xuyên qua màn hào quang này. Thân thể nhỏ yếu của cường giả tiên thiên kim đan đương nhiên không kháng cự được. Nhưng đối với ta...

Kháng hàn, chính là phải xem vào loại thân thể nào.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên chạm mặt Tử Quang Giao Long, sức mạnh thân thể hắn mới gần hai mươi vạn cân. Lúc đó, Đằng Thanh Sơn đã có thể kháng cự lại trong khối băng bao lại.

Lần này...

Mặc dù không có khối băng, nhưng lại có màn hào quang tiên thiên chân nguyên, ngăn cách không ít hàn khí. Quan trọng nhất chính là... Thân thể hắn, mạnh hơn năm đó nhiều! Nếu so với thân thể của tiên thiên kim đan, thì càng mạnh hơn không biết lần.

...

- Không ổn, thiên thần bị đóng băng rồi.

- Bị chết cóng chưa?

Những cư dân bộ lạc kinh hãi nhìn cảnh này. Nếu nhân loại cường đại đó chết, họ lại càng không có khả năng ngăn cản còn yêu thú đó.

Chỉ thấy xa xa con yêu thú khổng lồ sau khi phun hơi làm đóng

băng, lại dùng một móng vuốt chụp thẳng vào cột băng.

- Bùng!

Bị móng vuốt nện xuống, khối băng ngoài thân nhân loại đột nhiên nổ tung.

Một quyền như tia chớp nện vào cái chân đầy móng vuốt lông lá đang quật xuống.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 29

Muốn Trốn?

Vù vù...

Móng vuốt còn dính máu vừa vung lên đã sinh ra những kình phong sắc như dao, làm cho không khí chung quanh phải chấn động. Nắm tay Đằng Thanh Sơn đấu với móng vuốt con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dài gần cả trượng (hai thước rưỡi). Kích cỡ chênh lệch quá lớn.

- Bùng.

Nắm tay bé tí chính diện đánh vào lợi trảo.

Không khí xé toang làm cho phía dưới trũng xuống, cả mảng cỏ hóa thành bột mịn. Còn những mảng cỏ xa xa cũng vỡ tung ra rồi văng tung tóe. Cuồng phong quét qua, Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đều bị phản lực bắn ngược lại, cả hai không khỏi lùi lại vài bước.

- Phun hàn khí à? Hừ, Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào con thú khổng lồ trước mắt càng tin tưởng hơn - Cường giả tiên thiên kim đan sợ, chứ ta đâu có sợ.

Ngắn ngủn trong chớp mắt, mọi ngóc ngách cả người Thanh Sơn đều phát sinh những rung động dữ dội. Từng sợi cương kình xuyên qua gân cốt kinh mạch, hoàn toàn loại trừ hàn khí xâm nhập trong cơ thể. Trạng thái của Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn khôi

phục.

- Chát.

Một cây búa đen chợt xuất hiện, sắc bén như muốn xé cả không khí.

Cây búa này chính là Khai Sơn Thần Phủ.

Nguyên lúc trước Khai Sơn Thần Phủ dấu trong rương gỗ, bị hàn khí màu đen đông cứng thành bụi. Khai Sơn Thần Phủ này đương nhiên cũng bị rơi xuống.

- May mà ta dùng tiên thiên chân nguyên bảo vệ y phục. Chậc chậc…. Ta suýt nữa trần truồng rồi (Duyên: nuy thì hay lắm, he he….)

Đằng Thanh Sơn lập tức dùng tay trái cầm Khai Sơn Thần Phủ, tay phải cầm Luân Hồi thương.

- Hống...

Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm gừ nhè nhẹ rồi nhìn thật kỹ vào Đằng Thanh Sơn. Thực lực của nhân loại trước mắt hoàn toàn ngoài dự tính của nó, đến cả tuyệt chiêu phun hàn khí mà cũng không làm gì được đối thủ. Trí tuệ Hồng Đồng Tuyết Sư Thú có thể so với nhân loại, nên nó hiểu...

Muốn giết người trước mắt quả là việc rất khó, cho dù có thể làm được nó cũng phải nỗ lực và trả giá cực kỳ thảm trọng. Thậm chí nó còn có thể chết.

Vù.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quay phắt đầu, bốn vó đạp mạnh vào mặt cỏ. Không chần chờ chút nào, nó hóa thành một ảo ảnh chạy như bay về phía nhắm hướng đông nam.

Đang đánh mà chạy trốn à.

- Muốn trốn sao?

Một tay cầm Khai Sơn Thần Phủ, một tay cầm Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn cũng lập tức tăng tốc, hóa thành một tàn ảnh đuổi theo. Nói về tốc độ Đằng Thanh Sơn còn nhanh hơn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú một chút.

****

Sắc trời hôn ám, gió lạnh vù vù.

Đám cư dân bộ lạc luôn luôn run sợ xem trận đấu này, lúc này chợt nhìn nhau tỏ vẻ khiếp sợ, họ cũng không cam lòng. Cũng có người có cảm giác vui mừng vì sống sót sau tai nạn, vui mừng vì không bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích từ xa xa nơi có cuộc chiến giữa một người một yêu thú.

Những đống lửa vẫn còn cháy bập bùng, nơi đó là bộ lạc của họ.

Song những luồng gió tràn ngập huyết tinh, làm cho không ít cư dân trong lòng vừa buồn vừa sợ.

- Các tộc nhân.

Tộc trưởng bộ lạc lớn tiếng kêu lên, - Tai nạn này là do con quái vật yêu thú mang đến. Nhưng thiên thần vĩ đại đã sứ giả tới đối phó với con quái vật yêu thú. Bây giờ chúng ta không bị tai nạn nữa rồi.

Vẫn có không ít người nhìn về phía đông nam xa xa. Đêm tối gió lạnh gầm rú làm cho trời xa càng thêm mơ hồ.

Họ căn bản nhìn không thấy Đằng Thanh Sơn và con yêu thú.

- Thiên thần nhất định có thể khắc chế được quái vật.

Một cô gái mặc áo bông màu đỏ thấp giọng nói vẻ kiên định.

*****

Một người một yêu thú, tốc độ đều kinh người.

Từ bộ lạc lao ra khoảng cách giữa hai người cũng khoảng mười trượng. Còn bây giờ, sau khi chạy hơn mười dặm đã thu hẹp lại còn mấy trượng.

Đằng Thanh Sơn có thể ngửi được mùi máu tanh tưởi trên người con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú. Đó là máu của nhân loại nó đạp chết dính vào lông.

- Hống... -

Một tiếng gầm phẫn nộ.

Veo.

Cái đuôi thật dài đầy uy lực tựa như cái roi của lôi thần quất mạnh về phía Đằng Thanh Sơn. Trên cái đuôi xù xì lông lá đó còn có những lưỡi khí bị áp lực làm cho méo xệch, cơ hồ cái đuôi trong tích tắc đã đến trước mặt Đằng Thanh Sơn.

- Nghiệt súc.

Cánh tay trái Đằng Thanh Sơn tựa như được làm bằng những múi cơ thép phồng lên. Lúc này Đằng Thanh Sơn tựa như người khổng lồ khai thiên lập địa, vung mạnh thanh Khai Sơn Thần Phủ trong tay.

- Vù Cái đuôi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quất vào lưỡi Khai Sơn Thần Phủ. Cả cái đuôi rung bần bật, đánh luồng lực công kích tan mất hơn phân nửa. Túm lông trên cái đuôi như một cây roi thép to lớn bị hớt văng.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Thanh Sơn hừ nhẹ một tiếng, mặt đỏ lên.

- Ầm.

Sức mạnh hai chân bộc phát, chỉ một bước chạy đã làm đất đổ ầm ầm, xuất hiện một vết nứt to bằng cái thùng nước. Bản thân Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt bị đánh văng ra xa khỏi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

- Chính là lúc này.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trở nên lạnh lùng, thân thể đột nhiên bay vút lên.

Trong những chiêu công kích của Đằng Thanh Sơn bây giờ. 'Độc Long Toản ' là hoàn toàn lợi dụng sức mạnh thân thể. Còn ' Xích Hổ Bào' là kết hợp giữa sức mạnh thân thể và tiên thiên chân nguyên. Còn bây giờ nội gia cương kình và tiên thiên chân nguyên của của Đằng Thanh Sơn không thể cùng tồn tại, nên không có khả năng đồng thời sử dụng.

Sử dụng Xích Hổ Bào, là sức mạnh thân thể cộng thêm tiên thiên chân nguyên.

Độc Long Toản thuần sức mạnh thân thể cộng thêm nội gia cương kình làm một chiêu Độc Long Toản càng có uy lực mạnh hơn. Kỳ thật các chiêu thương pháp của Đằng Thanh Sơn không có chiêu nào gọi là cực mạnh. Sau khi lĩnh ngộ Hành Thổ cao Hỗn Nguyên Nhất Khí phòng ngự càng mạnh hơn.

- Chết đi.

Một lưỡi đao sắc như nước lóe sáng. Sức mạnh tay phải của Đằng Thanh Sơn đang cầm Luân Hồi thương chợt nổi lên, tay áo trên tay phải bị căng phồng như muốn vỡ tung. Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đột nhiên đỏ bừng lên, hắn quát lớn:

- Đi.

Luân Hồi thương trong tay lập tức lóe ra thành một luồng chớp màu bạc.

Tia chớp.

Hai tia chớp.

Một là Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn, còn cái kia là cái đuôi của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú. Là một con thú có trí tuệ gần bằng nhân loại, khi Đằng Thanh Sơn đuổi theo phía sau nó làm sao dám coi thường? Đặc biệt là lực bộc phát ghê gớm của Đằng Thanh Sơn càng làm nó phải cẩn thận Hồng Đồng Tuyết Sư Thú hiểu rõ.

Nếu không giết chết Đằng Thanh Sơn, hoặc không đánh trọng thương Đằng Thanh Sơn, với tốc độ của nó vốn chậm hơn Đằng Thanh Sơn một chút, hôm nay nó sợ sẽ chạy không thoát.

Do đó...

Đánh bạc một cuộc.

Khi Đằng Thanh Sơn vừa phát chiêu thì tự thân phòng ngự khẳng định sẽ yếu đi nhiều.

Một tia chớp màu bạc lóe lên - Phốc.

Mũi Luân Hồi Thương đâm vào Hồng Đồng Tuyết Sư Thú. Khó khăn lắm mới đâm thủng được lớp da dày. Một thương ẩn chứa kình đạo bên ngoài, mang theo một luồng kình khí quỷ dị khoan mạnh vào, cuối cùng cũng đâm vào trong cơ thể con Tuyết Sư Thú.

Một tia chớp màu trắng...

- Bùng.

- Thật nhanh.

Đằng Thanh Sơn khi vừa thi triển Độc Long Toản, cũng phát hiện cái đuôi đó quất tới. Lúc này chỉ có hai biện pháp. Một là bỏ qua công kích chuyển sang phòng ngự. Hai là toàn lực công kích tận lực phòng ngự.

Bùng.

Cái đuôi dài rộng quất vào như thuốc nổ. Quất vào eo lưng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cảm giác eo lưng mình vô cùng đau nhức. Cả người bị quất mạnh bay vọt lên... Các quất mạnh trên trăm vạn cân tác dụng vào thân thể chỉ nặng mấy trăm cân.

Kết quả là Đằng Thanh Sơn tựa như một viên đạn pháo bị quất mạnh sang một bên, cả người giáng xuống cỏ.

- Ầm ầm...

Tiếng vỡ vụn vang lên, mặt đất hiện ra từng đạo vết nứt, cả tảng cỏ vỡ vụn.

Mặt đất hiện ra một cái lỗ sâu hoắm.

- May mà có Khai Sơn Thần Phủ.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy eo lưng từng cơn đau đớn.

- Toàn thân sức mạnh của ta cộng thêm nội gia cương kình cũng vượt qua trăm vạn cân. Nhưng lực thừa nhận lại không mạnh được như vậy. Dĩ công đối công thì còn được. Nhưng dùng thân thể kháng cự... Nếu không có Khai Sơn Thần Phủ thì cái mạng nhỏ này sợ không còn nữa rồi.

Trước khi dám đánh bạc cũng vì có Khai Sơn Thần Phủ phủ ngoài thân ngăn cản bớt lực.

- Hống hống... hống hống...

Tiếng gào thét thê lương đau đớn, giống như tiếng sấm vang vọng khắp trời.

- Hừ! Ta không chịu nổi, ngươi cũng chẳng hơn gì.

Eo lưng Đằng Thanh Sơn không ngừng lóe ra hào quang màu đất, nội gia cương kình có hiệu quả trị liệu săn sóc cho thân thể rất tốt. Song lần này Đằng Thanh Sơn bị thương quá nặng.

- Súc sinh, hôm nay chính là ngày ngươi mất mạng.

Đằng Thanh Sơn cảm giác eo lưng hơi dễ chịu một chút, lập tức nghiến răng nhanh chóng lao ra.

Trên thảo nguyên.

Còn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú khổng lồ đang gào lên đau đớn. Chừng hơn phân nửa cây Luân Hồi Thương màu bạc hoàn toàn đâm vào trong cơ thể nó. May mà thân thể nó khổng lồ, da dày thịt cứng, đại bộ phận Luân Hồi thương chỉ đâm vào da lông cơ bắp. Phần đâm vào trong chỉ rất ngắn.

Nhưng cho dù là như thế, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng đã bị thương nặng.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn nhẩy ra khỏi hố.

Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhất thời phát hiện ra Đằng Thanh Sơn, đồng tử đỏ như máu trong nháy mắt co lại... Nhân loại này lại chưa chết.. Mình liều mạng bị trọng thương, quất một cú đuôi thế mà không quất chết được hắn? Cả yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan cũng bị thương nặng ấy chứ.

Kỳ thật cũng không có gì kỳ quái.

Thân thể ẩn chứa hơn trăm vạn cân bộc phát, loại thân thể này

tuyệt đối cứng hơn cả thân thể do huyền thiết đúc ra, hơn nữa còn có cương nhu. Làm gì dễ giết vậy?

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gào lên một tiếng.

'Ta cả con mẹ nó không giết được, vậy ta trốn không được sao
'

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chịu đựng cơn đau phi nhanh về phía đông nam. Mỗi một lần bốn vó đạp xuống đất chạy trốn, Luân Hồi thương đang cắm vào vị trí gần eo gây cho nó từng cơn đau nhức.

- Muốn trốn?

Đằng Thanh Sơn cũng chịu đau đớn ở eo lưng, thu liễm cương kình nội giáp, vận Thiên Nhai Hành tăng tốc.

Thiên Nhai Hành vận chuyển, đã không làm thân thể phải cử động quá nhiều.

Vèo.

Vèo.

Một trước một sau. Tốc độ hai bên đều chậm hơn trước kia một chút. Nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn như trước không ngừng thu nhỏ lại. Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, sao đều có thể bỏ qua chứ. Dù sao... Luân Hồi thương của mình vẫn còn ở trên người Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

- Xoẹt xoẹt...

Cái đuôi của con sư thú ngươi đỏ này vài lần cố quấn lấy Luân Hồi thương, muốn rút Luân Hồi thương ra khỏi cơ thể.

Nhưng vị trí Luân Hồi thương đâm vào quá khó chịu. Cái đuôi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dù vặn vẹo kiểu nào cũng chỉ có một phạm vi nhất định. Cái đuôi mà muốn quấn lấy Luân Hồi thương cũng tương tự như nhân loại dùng lưỡi liếm tới mũi vậy. Đây là chuyện vô cùng khó.

- Hống... hống...

Làm như thế nào cũng không cuộn và rút ra cây Luân Hồi thương được. Điều này làm con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vừa chạy, vừa gào lên phẫn nộ Nó chỉ có thể dựa vào cơ bắp thân thể từ từ nhúc nhích, ép cây Luân Hồi thương ra ngoài từ từ, nhưng làm như vậy thì quá chậm lại phải đau đớn rất nhiều.

Một người một yêu thú, thời gian mười hơi thở cuối cùng cũng dẫn tới một núi tuyết.

- Vù.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhảy vèo lên núi tuyết, dẫm lên tuyết nhẹ nhàng linh hoạt. Tựa như một miêu nhân chạy trốn như bay trên núi tuyết. Tốc độ con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại không hề châm hơn tốc độ trên cỏ chút nào.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

- Không ổn. Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chính là sinh tồn ở vùng băng hàn. Chạy trên tuyết cũng nhanh như trên cỏ. Ở vùng tuyết ta đuổi không kịp.

Đằng Thanh Sơn mắt thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa. Còn Luân Hồi thương của mình vẫn còn cắm vào eo lưng Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Luân Hồi thương bị mất như vậy sao?

- Núi tuyết. Núi tuyết.

Đằng Thanh Sơn chợt lóe ra ý nghĩ, mở miệng, hít mạnh một hơi. Không khí chung quanh đều tràn vào cơ thể Đằng Thanh Sơn.

Ngực như một ống bễ mở ra.

Nội gia cương kình cũng hiện ra ngoài thân. Đằng Thanh Sơn ngậm miệng, tích lũy lực rồi sau đó há miệng ra...

- Vù Tiếng gầm đáng sợ như thiên lôi, không ngừng vang vang mãi trong thiên địa.

- Ầm ầm...

Dưới chấn động mãnh liệt, tuyết đọng trên tầng ngoài tòa núi tuyết đều bị chấn động. Rồi sau đó tuyết đọng trên đỉnh núi tuyết ầm ầm lăn xuống dưới.

Trong chốc lát núi tuyết lở xuống tựa như thiên băng địa liệt.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 30

Chính Là Hắn!

Cả tòa núi tuyết dưới tiếng gầm liên miên cực mạnh của Đằng Thanh Sơn dường như cũng rung rinh.

Ầm ầm...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ngước cái đầu khổng lồ nhìn, cặp đồng tử màu đỏ nhìn lớp tuyết đang sụp đổ, nó gầm gừ bi phẫn:

- Hống...

Nó bắt đầu nổi giận, xem ra nó vốn là Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cao quý đã phải rút lui nhận thua, thế mà tên nhân loại vì sao vẫn truy theo không tha?

- Ầm ầm...

Cả núi tuyết lở xuống như những làn sóng thủy triều gầm thét cuốn lấy con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thể tích khổng lồ, dưới vô số lớp tuyết vùi cũng thấy nhỏ bé!

Tuyết tràn xuống! Móng vuốt con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú xòe ra như muốn chộp vào lớp tuyết trước mặt nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Chân núi.

Đằng Thanh Sơn xem cảnh này chợt nghi hoặc nhíu mày:

- Không đúng, con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phát hiện ra tuyết đổ thì phải nhảy lên mới đúng! Với thân thể con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, việc nhảy lên cao hai ba mươi trượng tuyệt không phải là việc khó! Vừa rơi xuống là nhảy lên, như vậy cũng có thể chạy về phía trước được!

Đằng Thanh Sơn vốn đang chuẩn bị bay vọt theo!

Nếu bay vọt như vậy Đằng Thanh Sơn tự tin có thể đuổi kịp.

Nhưng hắn không ngờ con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại lăn vào trong lớp tuyết:

- Chẳng lẽ? Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú bị Luân Hồi thương của ta đâm bị thương nặng không đứng được nữa? Không đúng! Nếu không đứng được, lúc nãy nó đã không thể chạy nhanh như vậy!

- Không thể sơ ý! Nếu sơ ý người chết không phải là nó, mà là ta!

Đằng Thanh Sơn nhảy vọt lên cao hai mươi trượng.

Vù! Vù! Vù!

Tựa như một con châu chấu hình người. Mỗi một lần rơi xuống tuyết là lại nhảy lên, không ngừng phóng về phía trên.

...

Lăn tròn theo lớp tuyết đổ, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú khổng lồ cũng cuộn tròn tựa như một con mèo nhỏ. Một chân trước của nó cuối cùng cũng chụp được vào cây Luân Hồi thương cắm vào eo lưng! Tư thế chạy trốn làm nó không rút Luân Hồi thương ra được.

Nhưng khi ngã xuống cuộn tròn dùng chân trước lại có thể làm được!

- Vèo!

Luân Hồi thương đã được rút ra!

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phát ra một tiếng gầm hưng phấn. Đôi mắt màu đỏ tà ác lúc này lóe lên vẻ vui sướng! 'Trời ơi, cái thứ cắm vào eo lưng này cứ chạy một bước là đau một bước, cuối cùng cũng được giải thoát rồi. '

Nhưng ngay sau đó đồng tử Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chợt co lại...

Chỉ thấy trên bầu trời đầy tuyết lở một bóng người nhảy rất cao đang lao bổ về phía nó! Vừa thấy đó là tên nhân loại ghê tởm, tâm tình Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhất thời vô cùng phẫn nộ... Tên nhân loại này sao cứ như âm hồn bất tán như vậy?

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhảy vọt lên.

Một người một yêu thú gặp nhau trên bầu trời đầy tuyết. Đằng Thanh Sơn hai tay đồng thời nắm cán cây Khai Sơn Thần Phủ, ống tay áo ở cả hai tay bị căng phồng ra, Khai Sơn Thần Phủ giơ lên cao! Lưỡi búa dưới ánh tuyết trắng chiếu rọi phản xạ hàn mang băng giá.

- Choang...

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng.

Hai tay hợp lực đánh xuống!

- Hống hống... hai chân trước con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đồng thời phất mạnh, muốn xé Đằng Thanh Sơn thành mảnh nhỏ.

- Ầm!

Khai Sơn Thần Phủ trong hai tay đằng thanh Sơn bổ vào lợi trảo của con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Có thể thấy được mặt đất sinh ra làn sóng xung kích.

- Ầm ầm...

Tuyết chung quanh bị công kích bạt đi lộ ra một khoảng trống trải. Đằng Thanh Sơn và con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng bị đánh bay ngã xuống phía dưới. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lại đột nhiên tập trung vào đống tuyết ở phía dưới, tại đó có một cây trường thương màu bạc!

Luân Hồi thương!

- Không thể đánh mất thương.

Đằng Thanh Sơn vừa rơi xuống liền lao về phía Luân Hồi thương. Nếu bây giờ không giữ Luân Hồi thương, một khi tuyết bao trùm ai biết Luân Hồi thương rốt cuộc sẽ chôn ở chỗ nào chứ?

Khi Đằng Thanh Sơn lấy được cây Luân Hồi thương, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng quay đầu nhìn lướt qua.

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thấy tên nhân loại không đuổi theo mình, lập tức hưng phấn chạy trốn rất nhanh. Kỳ thật nó cũng có chút hối hận... Nếu biết tên nhân loại này coi trọng cây binh khí như vậy, chỉ sợ vừa rồi nó sẽ cố ý ném cây thương đi thật xa.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vô cùng hưng phấn, nó nhảy mấy lần đã ra khỏi khu vực núi tuyết, sau đó chạy trốn như bay chẳng

mấy chốc đã lên trên núi tuyết.

- Cuối cùng có được mày rồi.

Đằng Thanh Sơn vẫn y như trước, tay trái Khai Sơn Thần Phủ, tay phải Luân Hồi thương.

- Ngươi muốn trốn sao?

Đằng Thanh Sơn bay nhanh lên đỉnh núi. Lúc đầu chỉ hai lần nhảy, sau đó chạy như bay, khi đến đỉnh núi tuyết hắn cúi đầu nhìn về phía dưới...

Dưới núi tuyết, ảo ảnh khổng lồ đang nhanh chóng chạy trốn, xem ra nó muốn chạy xuống núi. Tốc độ xuống núi rõ ràng cao hơn lên núi nhiều.

- Quả nhiên chạy nhanh thật!

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười..

...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chạy xuống núi tuyết nhưng vẫn sợ hãi ngửa đầu nhìn lại, nó còn rống lên một tiếng! Hiển nhiên là thị uy với tên nhân loại! Đối với yêu thú chỉ có nhân loại cường đại mới có thể có được sự tôn trọng của chúng. Nhân loại bình thường trong mắt Hồng Đồng Tuyết Sư Thú chỉ là thức ăn.

Với Đằng Thanh Sơn, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã xem hắn trở thành đối thủ thật sự rồi!

- Nghiệt súc, còn chạy trốn nữa à?

Một tiếng hét lớn từ trên đỉnh núi tuyết vang lên, lập tức tiếng gầm rơi xuống cực nhanh.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trừng mắt, trong mắt tràn đầy vẻ

kinh sợ.

Chỉ thấy cao cao có một điểm đen nhanh chóng rơi xuống. Đằng Thanh Sơn lại từ đỉnh núi tuyết nhảy tới... Rồi giống như một khối đá lớn đập mạnh xuống chân núi tuyết, Ầm một tiếng cả mặt đất cũng phải vỡ ra nhưng Đằng Thanh Sơn dễ dàng nhảy ra khỏi hố sâu nhìn chằm chằm vào con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phía trước.

- Hống... Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thật sự đã kinh sợ.

Gặp quỷ rồi!

Ngay cả Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng không dám từ núi tuyết cao hai trăm nhảy xuống!

Kỳ thật không có gì lạ, thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú khổng lồ như thế, sức mạnh cũng phải có hơn trăm vạn cân. Thân thể Đằng Thanh Sơn nhẹ hơn nhiều, nhưng sức mạnh thì ngang nhau. Nếu chỉ nói về sức mạnh thân thể, hiển nhiên khả năng chịu đựng của hắn vượt xa Hồng Đồng Tuyết Sư Thú!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhiều nhất là lớp da lông cứng rắn tầng ngoài, nó còn có thể sử dụng một tầng cơ bắp dày cộp.

Hơn nữa thân thể càng nặng lực công kích lại càng lớn! Thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quá nặng, nếu nó nhảy xuống lực công kích sẽ lớn hơn Đằng Thanh Sơn nhiều.

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tung bốn vó liều mạng chạy như bay. Đằng Thanh Sơn một tay Khai Sơn Thần Phủ, một tay Luân Hồi thương cũng đuổi ngay phía sau! Chỉ sợ cả tiên thiên kim đan cũng không dám làm như vậy với một con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã đạt tới đỉnh cao!

Thân thể Đằng Thanh Sơn rất cường đại, có thể so sánh được với yêu thú cùng loại!

Do đó, chống lại yêu thú ngược lại hắn chiếm được ưu thế!

Vù vù!

Một người một yêu thú hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ.

- Người này càng chạy càng nhanh!

Đằng Thanh Sơn trơ mắt nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phía trước chạy rất nhanh. Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng xa, Đằng Thanh Sơn muốn gia tốc... Vừa nghĩ tới việc phải bộc phát sức mạnh thân thể nhưng sự đau đớn từng cơn từ eo lưng làm hắn khó chịu.

Eo lưng là trọng tâm thân thể!

Muốn phát lực mà chạy, eo là một nơi trọng yếu. Trước khi eo của Đằng Thanh Sơn bị thương, thân thể Hồng Đồng Tuyết Sư Thú còn cắm cây Luân Hồi thương, nên không ai chạy nhanh được. Bây giờ Luân Hồi thương được rút ra rồi, tốc độ Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tự nhiên nhanh hơn mà tốc độ Đằng Thanh Sơn vẫn không tăng thêm.

Do đó hắn đuổi không kịp!

- Hống...

Xa xa truyền đến một trận tiếng gầm hưng phấn đắc ý. Tựa hồ Đằng Thanh Sơn bị nó bỏ lại làm nó rất khoái chí.

- Lần này coi như ngươi gặp may! Lần sau đừng có để ta đụng phải!

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể tức giận hừ một tiếng rồi ngừng lại.

Cẩn thận cảm thụ thương thế từ eo lưng một chút. Người tu luyện nội gia vốn giỏi dưỡng sinh, nội gia cương kình ẩn núp sâu trong thân thể lại có hiệu quả trị liệu trên thân thể càng vượt xa tiên thiên chân nguyên:

- Thương thế này cho dù là nội gia cương kình cũng phải mất hai ba ngày mới có thể hoàn toàn trị liệu xong.

- Bây giờ cần chọn một chỗ để tĩnh tu!

******

Sáng sớm ngày hôm sau.

Những khóm cỏ xanh trên thảo nguyên còn đẫm lớp sương sớm, từng cơn gió khẽ thổi nhè nhẹ có vẻ rất yên lặng. Không ít lều vải đang dựng ở một nơi gần đó, nơi này đang có một tiểu bộ lạc đang đóng đô. Một vài lều vải đang có người đi ra, họ đang chuẩn bị điểm tâm.

Đột nhiên mặt đất chợt chấn động, các cư dân đều quay đầu nhìn về phía xa xa.

Ở nơi đó xuất hiện bộ đội kỵ binh rầm rộ.

- Nhiều như vậy, là mã tặc à?

- Nhiều lắm.

Đám cư dân thậm chí còn ngây dại. Với tiểu bộ lạc chỉ có mấy trăm người, nếu quân đội rầm rộ trước mắt chính là tới đây để đối phó với họ, vậy thì họ có thể sẽ chết sạch.

Dưới cái nhìn chăm chú của họ, quân đội rầm rộ nhanh chóng đi ngang qua bộ lạc.

- Là bộ tộc Cuồng Phong!

- Là quân đội của bộ tộc Cuồng Phong! Chỗ này cũng phải mấy ngàn người.

- Mấy ngàn chiến sĩ mặc chiến giáp, cưỡi chiến mã. Rốt cuộc ai có thể ra lệnh cho bộ tộc Cuồng Phong phái ra quân đội cường đại như thế!

...

Quân đội rầm rộ, đi trước là một người mặc áo lông cừu đẹp đẽ quý giá màu vàng kim, trên đầu đội mũ sắt nhưng trên mũ còn gắn ngọc, khuôn mặt hắn nghiêm túc và trang trọng, chỉ nhìn phía trước hắn đang ngồi trên một con chiến mã cả người đỏ như máu!

Chính là Huyết Long Mã, một trong tam đại Long Mã!

Huyết Long Mã, được gọi là ' Xích Phong Thú '. Là chiến mã đứng đầu trên cả Cửu Châu Đại Địa. Chỉ có Hắc Long Mã ' Hắc Yểm Mã ', Bạch Long Mã ' Thiên Mã ' là có thể so sánh được với nó. Có thể cưỡi loại chiến mã này, địa vị người kia tuyệt đối là rất cao.

- Mông Căn!

Nam tử mặc áo lông cừu đẹp đẽ quý giá mở miệng nói.

- Tướng quân!

Người đi bên cạnh chính là thủ lĩnh lúc trước vây sát Đằng Thanh Sơn.

- Nơi này cách bộ lạc Khất Liên có xa lắm không?

Tướng quân lạnh lùng hỏi.

Thủ lĩnh kỵ sĩ cung kính trả lời:

- Tướng quân, nơi này cách bộ lạc Khất Liên có bốn năm trăm

lý. Quân đội chúng ta hẳn là có thể đến đó vào giữa trưa!

- Rõ.

Tướng quân gật đầu rồi không nói gì nữa. Thủ lĩnh kỵ sĩ đứng một bên càng nghe lời rất ngoan ngoãn.

Một đường đi tiếp!

Không bao lâu vị tướng quân nhìn ra núi tuyết xa xa tán thưởng một tiếng:

- Trắng tinh, núi tuyết thánh khiết... Đây đều là ân của thiên thần! Chúng ta cần cảm kích thiên thần, trong lòng luôn luôn cảm kích, vĩnh viễn không thể quên ân huệ của thiên thần.

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ đi một bên chỉ có thể phụ họa.

Đột nhiên ánh mắt tên tướng quân tập trung nhìn vào một ngọn núi tuyết thấp gần đó. Trên đỉnh núi tuyết đang có một bóng người khoanh chân ngồi, gió lạnh thổi qua làm mái tóc hắn tung bay. Nhưng trên đỉnh núi, trong cơn gió lạnh người nọ ảnh lại vẫn ngồi như tảng đá.

- Xem ra hắn đêm đêm ở trên đỉnh núi khổ tu, tựa như những người khổ tu ở Thiên Thần Sơn quả là làm cho người ta bội phục.

Tên tướng quân khen.

Thủ lĩnh kị sĩ đứng bên cạnh cũng nhìn kỹ, vừa thấy người này hắn chợt nhíu mày.

Bởi vì cách chừng hai trăm trượng, cho dù thủ lĩnh kỵ sĩ là cao thủ nội kình cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy bóng người.

- Giá!

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ thúc mạnh con ngựa chạy như bay, lao về

phía núi tuyết.

Tên tướng quân biến sắc, quát một tiếng:

- Mông Căn!

Chỉ một lát sau...

- Tướng quân!

Xa xa tên thủ lĩnh kỵ sĩ quay đầu, kinh hỉ gọi:

- Chính là hắn! Tên hung thủ, chính là hắn!!!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 31

Tuyệt Thế Vũ Lực

Trên đỉnh núi tuyết, Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tu.

Tối hôm qua đấu với con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú một trận, hắn bị thương ở eo lưng.

- Nội gia cương kình trị liệu thân thể còn hiệu quả hơn cả những gì ta dự liệu. Ngắn ngủn một đêm đã khôi phục tám phần! Phỏng chừng thêm một ngày nữa là có thể hoàn toàn khôi phục.

Đằng Thanh Sơn mở to mắt, nhìn về phía thảo nguyên dưới chân núi tuyết.

Trên thảo nguyên dưới chân núi xuất hiện một quân đội rầm rộ.

- Đều là chiến mã thượng đẳng trên thảo nguyên, tất cả chiến sĩ đều mặc chiến giáp! Quân đội như vậy cho dù là ở Cửu Châu Đại Địa, cũng được coi là quân đội tinh anh.

Đằng Thanh Sơn quân đội nhìn không ngừng đi tới, không khỏi cảm thán. Ở Cửu Châu Đại Địa ai cũng đều nói thảo nguyên dã man lạc hậu, cũng hơi xem thường đại thảo nguyên. Nhưng từ lúc tới đây, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra sự thực hoàn toàn khác hẳn!

Đặc biệt là thảo nguyên bắc bộ!

Cơ hồ mỗi người đều luyện nội kình, hơn nữa sự canh tranh giữa bộ lạc và bộ lạc rất khốc liệt. Điều này làm trên thảo nguyên có rất nhiều cường giả.

- Chính là hắn!, chính là hung thủ!!!

Tiếng gào hưng phấn phía dưới, thanh âm rất lớn.

Đằng Thanh Sơn đang ở trên núi nghe thanh âm đó không khỏi nhướng mày, cũng phát hiện ra tên kỵ sĩ đó tựa hồ đang chỉ về phía mình:

- Hắn nói hung thủ, là ta à?

Thị lực của Đằng Thanh Sơn như thế nào chứ? Chỉ nhìn kỹ một chút là lập tức phân biệt ra thân phận tên kỵ sĩ đó ngay.

- Hắn không phải chính là tên thủ lĩnh kỵ sĩ ta gặp ở bộ lạc Khất Liên sao?

- Quân đội này hẳn là quân đội của bộ tộc Cuồng Phong rồi.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu. Rồi đeo cái rương đêm qua vừa làm xong lên người.

- Trước mặt số lượng quân đội tinh anh như vậy, ngay cả cường giả tiên thiên kim đan chỉ sợ cũng chỉ có thể chạy trốn... Nhưng. Ta khác với cường giả tiên thiên kim đan.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao, đi xuống chân núi.

- Vết thương ở eo cũng động đến là tốt nhất. Cũng chẳng thèm để ý tới chúng!

Núi tuyết băng giá.

Hắn bước từng bước xuống dưới, Chẳng mấy chốc đã đi đến chân núi. Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn quân đội rầm rộ phía

trước, mở miệng sang sảng nói:

- Các ngươi hẳn là quân đội của bộ tộc Cuồng Phong rồi... Hôm nay ta không muốn đại khai sát giới!

Nói xong, Đằng Thanh Sơn đi dọc theo con đường nhỏ bên cạnh, chuẩn bị đi vòng ngang quân đội.

- Vây chặt lấy hắn!

Tiếng hét lớn vang vọng thảo nguyên.

- Ầm ầm...

Thiên quân vạn mã trên thảo nguyên chạy ùa tới. Trước mặt thiên quân vạn mã, tựa hồ thảo nguyên cũng đang run lên sợ hãi.

- Gừ...

Đám kỵ sĩ đều gầm lên hưng phấn, tựa như cả đàn sói hoang điên cuồng.

Đằng Thanh Sơn chỉ hành tẩu giống như bình thường, đương nhiên không cản được những con chiến mã đang phi tới.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn chung quanh, vô số kỵ binh đã vây quanh mình trùng điệp, những chiến giáp màu xám bạc phản xạ hàn quang băng giá, mũi của những thớt chiến mã phát ra tiếng phì phò, từng luồng sương màu trắng từ mũi những thớt ngựa phun ra. Nhưng tất cả kỵ sĩ đều vô cùng tỉnh táo vây chặt Đằng Thanh Sơn, không ai động thủ cả.

- Báo tên của ngươi ra!

Một thanh âm hùng hậu trầm thấp từ trong đám người truyền ra, quanh quẩn vang mãi trên thảo nguyên.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt xuyên qua đám

người dày đặc, thấy tên tướng quân mặc áo lông cừu đẹp đẽ quý giá màu vàng kim, đội mũ sắt quân đội được vòng vây che kín. Ở đầu chiếc mũ sắt có viên ngọc sáng lấp lánh, càng làm tăng thêm vẻ tôn quý của tên tướng quân này!

- Ngươi là ai?

Đằng Thanh Sơn cười vang. Trước mắt thiên quân vạn mã, Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt qua mà cũng không thèm để ý.

- Láo xược!

Chung quanh tên tướng quân lập tức có những tên thủ hạ lớn tiếng quát mắng.

Nhưng tên tướng quân lại vung tay ngăn trở thủ hạ, cất cao giọng nói:

- Ta, Y Lặc Đức của bộ tộc Cuồng Phong! Ta tôn trọng dũng sĩ lợi hại, dũng sĩ, nói cho ta biết, tên của ngươi là gì!

- Y Lặc Đức?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn vào tên tướng quân đang ở phía sau đám người dày đặc, cười nói:

- Ngươi cũng coi như có can đảm. Ta nói cho ngươi biết, tên ta là Hô Hòa!

- Hô Hòa?

Tướng quân mặt không chút thay đổi, đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn đang bị vây trong thiên quân vạn mã, mở miệng nói:

- Hô Hòa dũng sĩ! Ta mặc dù tôn trọng dũng sĩ lợi hại. Nhưng, ngươi giết chết vài chục chiến sĩ vĩ đại của bộ tộc Cuồng Phong. Bộ tộc Cuồng Phong ta tuyệt đối không thể buông tha cho ngươi được... Ta ra lệnh cho ngươi lập tức theo ta về bộ tộc Cuồng

Phong để nhận trừng phạt! Ta sẽ bảo trụ tính mạng cho ngươi, ta sẽ cho ngươi lập công chuộc tội! Dưới sự chỉ dẫn của ta, ngươi sẽ trở thành dũng sĩ dũng mãnh nhất dưới trướng thiên thần vĩ đại.

Vừa nghe thế, trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên nụ cười.

Đích xác rất khôi hài.

Để mình trở thành thủ hạ hắn? Với bản tính hung tàn tàn nhẫn của người thảo nguyên, đối với dũng sĩ lợi hại vẫn rất tôn trọng. Mình có thể giết chết vài chục kỵ sĩ, khiến cho chúng sinh ra lòng ái tài cũng là việc bình thường. Nhưng, mình phải gia nhập vào chúng, làm thủ hạ dưới trướng tên tướng quân đó đi chinh chiến à?

- Y Lặc Đức!

Đằng Thanh Sơn cười nhìn tên tướng quân, - Ta khuyên ngươi, mang theo nhân mã của ngươi rời khỏi nơi này! Nếu không... Hối hận có thể đã quá muộn!

Xa xa, tên tướng quân được vòng vây che kín hơi nheo mắt.

- Tướng quân, Hô Hòa thật sự quá kiêu ngạo, loại ngựa bất kham này, chỉ có dùng chiến đao mới có thể cho hắn cúi đầu được!

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ bên cạnh nói vẻ bất bình. Với thực lực của quân đoàn tinh anh, ngay cả cường giả tiên thiên kim đan mà gặp phải cũng chỉ có nước bỏ chạy!

Về phần cường giả hư cảnh?

Đám kỵ sĩ này chỉ sợ còn chưa biết trên đời này có cường giả hư cảnh tồn tại.

Tên tướng quân trầm mặc hồi lâu rồi lạnh lùng nói:

- Bắt hắn cho ta!

Thanh âm vang vọng trên thảo nguyên. Mấy ngàn người rầm rộ, nhưng tuyệt đại đa số không hề động. Chỉ có bộ phận kỵ sĩ cực nhỏ bắt đầu hành động thôi.

- À, có ý tứ!

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ, chỉ thấy một loạt kỵ sĩ chừng trăm tên, giữa mỗi một thớt chiến mã đều dùng xích sắt gắn chặt lại, hình thành liên hoàn chiến mã cỡ một trăm con. Trong tay mỗi một quân sĩ đều nắm chặt trường mâu!

Liên hoàn mã?

Đằng Thanh Sơn hứng thú quan khán:

- Mặc dù mình cũng không hiểu rõ về ngựa thảo nguyên, nhưng nếu ở Cửu Châu Đại Địa mà có loại ngựa có sức lực này, những con ngựa thảo nguyên có thể trở thành hàng hóa rất quí. Những con chiến mã trước mắt, một khi lao lên, cũng chừng vạn cân lực công kích! Một trăm thớt chiến mã liên hợp?

- Giết!!!

Một tiếng gầm lên khàn khàn.

- Chát!

- Chát!

Đám kỵ sĩ thảo nguyên đều quật mạnh chiến mã. Những con chiến mã cũng hí vang rồi chạy như bay. Một trăm chiến mã chỉ cách có hai ba mươi trượng, lại gia tốc tới một tốc độ cực kỳ kinh người. Một trăm kỵ sĩ mặc chiến giáp, lưng đeo trọng giáp.

Chỉ cần thể trọng cộng lại cũng gần ngàn cân. Những như thế, cũng biết lực công kích cực kỳ kinh người.

Nhìn những con chiến mã rầm rộ, tựa hồ làm cho mặt đất như

run lên, Đằng Thanh Sơn không khỏi lắc đầu:

- Thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại vào.

Đối mặt với những kỵ binh xung phong liều chết, Đằng Thanh Sơn căn bản không nghĩ tới việc né tránh.

- Lên!

Một tiếng ra lệnh.

Lại có ba đội ngũ kỵ binh theo sát đám trước cùng xung phong lao tới. Nhưng đội ngũ kỵ binh này không dùng xích sắt gắn chặt, mà giơ lên những tấm lưới lớn dùng những sợi to bằng tay đứa bé kết thành, đầu ở những tấm lưới lớn có hơn mười viên đá treo ở cuối cùng.

Những tảng đá đang được đám kỵ sĩ cầm.

- Gừ...

Đám kỵ sĩ đợt đầu xung phong gào thét hưng phấn, tựa như cơn lũ ngập trời vọt tới.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn cảnh này, đột nhiên hắn vươn hai tay ra!

- Phốc!

Hai tay tựa như thiết giản, vững vàng bắt lấy xích sắt.

Điểm giữa của hơn trăm nhân mã liên hoàn đã bị bắt chặt. Những con chiến mã khác vẫn ra sức chạy như bay như trước. Nếu một cường giả tiên thiên hư đan, lực của hơn trăm thớt chiến mã mang trọng giáp thượng đẳng đang chạy như bay này, tuyệt đối cũng không ngăn được. Nhưng hôm nay đó là Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn tựa như một tảng đá, dưới chân mọc rễ.

Không thể lôi được Đằng Thanh Sơn, đám chiến mã gục xuống!

- Ầm ầm...

Không ít chiến mã bị xích sắt kéo vào cùng nhau, nhất thời người ngã ngựa đổ.

- Xoẹt xoẹt...

Lực công kích cuồng mãnh làm hai tay Đằng Thanh Sơn cũng hơi chùng lại. Đằng Thanh Sơn hai tay cầm chặt xích sắt, hét lớn một tiếng:

- Phá!!!

Song chưởng dùng hết sức bứt mạnh một cái!

Không thể không tán thưởng. Xích sắt được đúc chuyên môn đích xác có thể thừa nhận được hơn mười vạn cân lực công kích của hơn trăm con ngựa chạy như bay. Do đó... Lúc này Đằng Thanh Sơn vừa dùng sức bứt mạnh, xích sắt vẫn không đứt, mà không ít chiến mã toàn thân quấn chặt xích sắt bị vứt bay lên!

Vù vù...

Tối thiểu trên mười thớt chiến mã toàn thân buộc xích sắt bị ném bay lên không trung. Tiếng hí thê lương, hơn tám mươi thớt chiến mã khác cũng bị kéo ngã vào nhau, không ít chiến sĩ thảo nguyên hoặc là cũng bị ném văng lên, hoặc là bị chiến mã va vào ngã dúii dụi.

Cả một khoảng người ngã ngựa đổ!

- Dũng sĩ! Quả thật là dũng sĩ!

Tên tướng quân đang xem cuộc chiến xa xa rốt cục lộ ra kinh sắc, tán thưởng một tiếng, - Hắn là là tiên thiên thực đan hoặc là tiên thiên kim đan! Lợi hại, lợi hại!

Nhưng tên tướng quân không hề kinh hoảng. Trước khi tới đây, chúng sớm đã đoán trước đối thủ là một cao thủ.

Do đó, còn có làn sóng thứ hai!

- Lên!

Một tiếng ra lệnh.

Nhất thời những tảng đá lớn ngàn cân được đám cường giả ném tung lên. Hơn mười tảng đá lớn bằng đầu người đồng thời lao về phía Đằng Thanh Sơn. Nhất thời, một tấm lưới lớn từ trên trời hạ xuống, bao trùm lấy Đằng Thanh Sơn.

- Lên!

Lại một tiếng ra lệnh nữa.

Ba đội ngũ kỵ binh, tổng cộng ba cái lưỡi, sợi dây đan những tấm lưới lớn này lớn bằng cánh tay trẻ con, những tấm lưới lớn đặc chế đều được làm ra để đối phó với một vài cường giả lợi hại hoặc là yêu thú lợi hại. Nếu muốn cậy mạnh để phá vỡ vẫn rất khó.

- Bắt lấy hắn!

Tên tướng quân cao giọng quát.

Khi những tấm lưới lớn liên tiếp hạ xuống, hơn một nửa chiến sĩ xung quanh đều nhảy xuống ngựa, tất cả mọi người đều nhanh chóng vây chặt Đằng Thanh Sơn.

- Hắn bị vây rồi, vây khốn rồi.

Đám chiến sĩ thảo nguyên gào lên trứ, hưng phấn vây chặt Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn bị ba tấm lưới to bao trùm, chung quanh vô số chiến sĩ tiếp tục vây tới, nhưng vẫn lộ ra nụ cười:

- Sợi dây?

Đột nhiên - Ầm!

Ngoài thân Đằng Thanh Sơn tỏa ra ngọn lửa màu đỏ rực.

Tiên thiên chân nguyên có thuộc tính bất đồng, có thứ băng giá, có thứ nóng rực, có có thứ có tính ăn mòn vân vân. Năm đó ở Duyên Giang thành, Đằng Thanh Sơn dùng có ba chiêu đã giết chết Thiết Vạn Mậu, chính là sử dụng ‘ Xích Hổ Bào ’, thiêu cháy cả thân thể Thiết Vạn Mậu.

Có thể tưởng tượng nhiệt độ cao như thế nào!

- Xoẹt xoẹt...

Những sợi dây có thể kháng lại cường lực, dưới nhiệt độ cao từ tiên thiên chân nguyên của Đằng Thanh Sơn, nhanh chóng bị đốt thành những lỗ thủng to đùng.

- Đến đây đi!

Đằng Thanh Sơn bắt lấy trường mâu của một chiến sĩ, tiên thiên chân nguyên quán nhập vào đó. Bên ngoài trường mâu sắt hiện lên vầng sáng màu đỏ, bảo trì cho trường mâu sắt này không bị cự lực của mình làm nổ tung, sau đó Đằng Thanh Sơn dùng cây trường mâu thành trường côn, múa vung lên!

Vù!

Vung lên bên trái, - Ầm Một tiếng, không khí nổ tung ra. Lưỡi khí cao áp bay tán loạn, hơn mười chiến sĩ bị đập chết ngay đương

trường, hoặc là bị lưỡi khí cắt ngang cổ. Có nhiều chiến sĩ khác bị đánh bay, còn có không ít chiến sĩ bị lưỡi khí đánh cho trọng thương.

Vù!

Vung lên bên phải, một đám người khác bay lên.

- Nếu so số người của ngươi, xem thử khí lực của ta kéo dài được bao lâu?

Đằng Thanh Sơn như một pho tượng ma thần, đi nhanh về phía tên tướng quân. Trường mâu sắt màu đỏ rực trong tay tùy ý vung lên, tựa như quét rác. Vô số chiến sĩ bị ‘ quét ’ bay tán loạn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 32

Hai Đại Thần Sứ

Nguyên thiên quân vạn mã muốn vây bắt một người, nhưng không ngăn trở được cước bộ hắn chút nào!

- Ngu xuẩn!

Tên tướng quân nhìn thấy thế, không khỏi cười lạnh nói:

- Là tiên thiên cường giả, trước mặt thiên quân vạn mã thứ nên làm nhất là tiết kiệm tiên thiên chân nguyên. Còn làm như hắn, cầm một cây trường mâu đập điên cuồng, đích xác rất uy phong, nhưng tốc độ tiêu hao tiên thiên chân nguyên, sẽ nhìn hơn so với giết chóc bình thường rất nhiều! Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, tùy ý tiêu hao như vậy, sau khi giết chết được mấy trăm người chỉ sợ tiên thiên chân nguyên cũng cạn kiệt luôn.

Đích xác, Đằng Thanh Sơn bây giờ đang làm như vậy.

Nếu không phải thân thể dùng lực, mà là sử dụng tiên thiên chân nguyên huy động trường mâu giết người, mỗi một cú vung lên đập xuống, quét bay nhiều người như vậy, không nói về kỹ xảo, thuần túy chỉ là sức lực, sự tiêu hao tiên thiên chân nguyên chỉ sợ nhiều hơn rất nhiều so với khi thi triển tuyệt chiêu, tiên thiên chân nguyên sẽ tiêu hao với tốc độ kinh người.

Chẳng mấy chốc sẽ không có lực tiếp tục nữa! Tiên thiên cường giả bình thường khi giết người đều chỉ giết một hai người,

tiết kiệm tiên thiên chân nguyên.

Thời gian mười hơi thở!

Trên thảo nguyên đã nằm xuống rất nhiều thi thể chiến sĩ. Tên tướng quân sắc mặt âm trầm, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Tướng quân, tiên thiên chân nguyên của tên Hô Hòa phỏng chừng sắp cạn kiệt rồi.

- Hừ.

Ánh mắt tên tướng quân lạnh đi, - Trước đây ta còn xem hắn là một dũng sĩ lợi hại, muốn để làm việc cho bộ tộc Cuồng Phong ta. Nhưng bây giờ hắn giết chết mấy trăm chiến sĩ của bộ tộc Cuồng Phong ta... chỉ có máu của hắn, mới có thể đền được cho những chiến sĩ đã chết.

Mười lăm hơi thở!

Đằng Thanh Sơn vẫn đi về phía trước, có vẻ rất thoải mái.

Tên Tướng quân sắc mặt cực kỳ khó coi. Tên thủ lĩnh kỵ sĩ bên cạnh liền nói:

- Tướng quân. Chúng ta đã tổn thất hai thành nhân mã rồi. Vẫn chưa bắt được hắn! Tiên thiên chân nguyên của tên Hô Hòa tựa như vô cùng vô tận. Không thể tiếp tục như vậy nữa đâu!

Bắt Đằng Thanh Sơn là thể diện của bộ tộc Cuồng Phong!

Là một trong tứ đại bộ lạc cường đại nhất trên đại thảo nguyên bắc bộ, cho dù tổn thất nhân mã cũng phải bắt cho được Đằng Thanh Sơn. Nhưng bây giờ... Nhân mã đã tổn thất quá nhiều.

- Tướng quân.

Một tên kỵ sĩ thân vệ khác bên cạnh cũng lo lắng nói.

- Không thể tiếp tục như vậy nữa! Tên Hô Hòa này thật là đáng sợ. Hơn nữa... Ta hoài nghi hắn chính là ác ma A Lan Đạt tương truyền gây họa ở thảo nguyên trung bộ. Nếu là hắn, tất cả chúng ta có thể chết sạch cũng không bắt được hắn!

- Ác ma A Lan Đạt?

Tên thủ lĩnh kỵ sĩ chấn động.

Cả tên tướng quân cũng sắc mặt đại biến.

Theo tin đồn...

Mười vạn đại quân bắc trấn của ' Kim Lang Vương Quốc ', một trong ba đại vương quốc ở thảo nguyên trung bộ, vây sát một người. Từ sáng giết tới trời tối, chết hai vạn người! Máu nhiễm đỏ cả thảo nguyên, những quân sĩ may mắn còn sống đều hoảng sợ nói người nọ là ' ác ma A Lan Đạt '!

Nhân mã càng nhiều, vây sát lại càng thêm kinh khủng!

Trên đại thảo nguyên mênh mông, mười vạn người! Cũng tương tự với biển người. Cả tiên thiên cường giả mà muốn trốn cũng khó, trong biển người ngựa mênh mông, chỉ cần cạn kiệt tiên thiên chân nguyên là bị giết chết ngay! Dưới sự vây công của nhiều nhân mã như vậy, tốc độ tiêu hao chân nguyên rất kinh người.

Nhưng nam nhân được xưng là ác ma A Lan Đạt, giết chóc liên tục một canh giờ! Chân nguyên vẫn vô tận như thường!

- Ác ma A Lan Đạt, mặc đồ rách nát... Chẳng lẽ, chính là hắn? Sao hắn lại từ thảo nguyên trung bộ mò tới chỗ của chúng ta chứ!

Tên tướng quân sắc mặt rất khó coi. Lúc này thân ảnh người

đó đang bước từng bước về phía hắn, không ít chiến sĩ thảo nguyên đã hơi sợ hãi, không dám điên cuồng xông lên nữa.

- Triệt thoái!!!

Tên tướng quân gào lên một tiếng.

- Triệt thoái!

- Triệt thoái!

Nhất thời, đám sĩ quan quân đội ở các doanh cũng gào lên.

Vốn đám chiến sĩ thảo nguyên xếp thành ba tầng vây bắt Đằng Thanh Sơn, lại như nước thuỷ triều xuống nhanh chóng thối lui, cả đám nhanh chóng nhảy lên chiến mã chạy trốn. Tốc độ chạy trốn cực nhanh, bao nhiêu khí lực đều xuất ra bằng hét.

- Giá!

- Giá!

Thiên quân vạn mã lập tức rầm rộ chạy đi, đến cả nhặt xác cũng chưa kịp.

- Ha ha... Tướng quân Y Lặc Đức, côn pháp quét rác của ta như thế nào?

Tiếng cười lang lảnh tựa như tiếng sấm ầm ì vang vọng khắp thiên địa. Thiên quân vạn mã chạy trốn chó nhà có đám, cả đám người trong lòng chẳng những không phẫn nộ, ngược lại chỉ hoảng sợ.

Về phần tên tướng quân, nghiến răng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

- Ác ma A Lan Đạt?

Tên tướng quân thấp giọng thì thào:

- Đối phó với ác ma, nên để thiên thần ra tay!

Thiên Thần Sơn có uy tín tuyệt đối trên thảo nguyên bắc bộ. Mấy trăm năm qua, không ai có thể rung chuyển được sự thống trị của Thiên Thần Sơn! Cho dù thấy thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, tên tướng quân vẫn tôn sùng Thiên Thần Sơn tuyệt đối. Thiên thần, đó là không cái gì không làm được cả!

...

Nhìn thiên quân vạn mã chạy trốn, trên thảo nguyên còn lưu lại rất nhiều chiến sĩ hoặc đã chết, hoặc là trọng thương, cùng với không ít chiến mã chạy tứ tán.

- Tứ đại bộ lạc?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt về phía đông nam, - Dưới sự thống trị của Thiên Thần Sơn, để các bộ lạc cạnh tranh, tứ đại bộ lạc cường đại nhất còn ác độc hung tàn hơn cả mã tặc. Quân đội của chúng áp bức những tiểu bộ lạc như bộ lạc Khất Liên, áp bức họ chém giết cướp đoạt lẫn nhau, như vậy mới có thể tập hợp đủ bạc!

- Tất cả bộ lạc đều học nội kình bí tịch, học đao pháp!

- Chém giết lẫn nhau, sinh ra cừu hận. Hơn nữa không cho phép giết hài tử... Để bộ lạc đời sau luôn luôn có áp lực phát triển.

- Cạnh tranh như vậy, cả thảo nguyên bắc bộ sẽ là một cơ sở chế tạo cường giả!

Đằng Thanh Sơn cũng không khỏi sợi hãi Thiên Thần Sơn! Loại thống trị tuyệt đối này, thậm chí thống trị tín ngưỡng, còn triệt để hơn cả tám đại tông phái!

Cho dù Ma Ni Tự, Tuyết Ưng Giáo, cũng đồng dạng là thống trị tôn giáo, nhưng không dám đem nội kình bí tịch truyền khắp thiên hạ.

- Mặc dù dân cư thảo nguyên bắc bộ, phỏng chừng cũng trên một ức, không nhiều bằng Dương Châu, nhưng vì tất cả mọi người đều có thể học nội kình bí tịch, ngược lại sàng lọc ra người cường giả hơn so với Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung thống lĩnh một châu!

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điểm này.

- Thực lực của Thiên Thần Sơn, phỏng chừng không thua gì tám đại tông phái!

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Cửu Châu Đại Địa Vì tám đại tông phái thống trị tuyệt đối.

Một vài nhân vật tài năng tuyệt thế muốn khai tông lập phái, muốn phát triển, phần lớn sẽ lựa chọn tiến về những tiểu quốc ở Tây Vực, hoặc là tiến về những hòn đảo ở Đông hải. Cao thủ ở những nước Tây Vực, các đảo Đông hải cũng có không ít.

Giống như mình ở Thanh Châu gặp được Mã Cẩm Khiếu đi báo thù, chính là bái sư ở các quần đảo Đông hải, thậm chí còn đạt tới cảnh giới tiên thiên!

Giống như lúc trước nhi tử của tài thần ‘ Chu Đồng ’ là ‘ Chu Sùng Thạch ’, cũng ở hải ngoại mấy năm. Những đảo hải ngoại này nhìn như không lớn, nhưng có rất nhiều. Rất nhiều đảo cộng lại, dân cư cũng có rất nhiều. Một vài cường giả có chí hướng cũng sẽ tới đó tranh đoạt một hòn đảo để thống trị, khai tông lập phái. Tuy nói cạnh tranh kịch liệt, nhưng cũng may không nhiều như Cửu Châu, không thể ngo ngoe gì trước mặt tám đại tông phái.

Cao thủ nhàn tản các nơi cộng lại, cũng có rất nhiều.

- Thiên Thần Sơn cho dù có mạnh, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng! Phải trở thành cường giả hư cảnh, mới có tư cách xưng là thế lực lớn trong thiên hạ!

Đằng Thanh Sơn lao thẳng về phía bắc, - Trước tiên tới bờ Bắc Hải, mua một con thuyền tốt.

...

Thiên Thần Sơn, những núi tuyết ở thảo nguyên bắc bộ.

Thiên Thần Sơn, cao hai ba ngàn trượng, ngọn núi như mũi thương đâm thẳng vào bầu trời. Trên đất ẩn hiện thấy những tòa kiến trúc của Thiên Thần Sơn, dưới chân núi, mỗi ngày đều có rất nhiều người trên thảo nguyên cúi lạy! Thiên thần, là thứ được mọi người trên thảo nguyên bắc bộ vô cùng tôn sùng!

Trên Thiên Thần Sơn, trong điện của một cung điện tường trắng mái đỏ, một trung niên nam tử mặc áo bào màu đỏ dày khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

- Thần Sứ đại nhân!

Một nam tử thân thể gầy gò, mặc áo bào trắng khuôn mặt nghiêm túc khom người nói:

- Ta vừa rồi đã nói mọi việc, việc phát sinh sáng sớm hôm nay, tuyệt không có gì giả dối! Cao thủ gọi là ‘ Hô Hòa ’ này có chân nguyên tựa như vô tận. Do đó ta hoài nghi hắn là ác ma A Lan Đạt theo lời đồn ở thảo nguyên trung bộ.

Thần Sứ mặc áo bào đỏ dày, hai lông mày rất dày, đôi mắt có vẻ rất sáng.

- A Lan Đạt?

Hồng Bào Thần Sứ khẽ nhíu mày.

- Thần Sứ đại nhân, người này dám can đảm dưới ánh sáng chói lọi bao phủ của thiên thần trắng trợn giết chóc. Nhất định phải nghiêm trị.

Tướng quân Y Lặc Đức nói vẻ trịnh trọng.

Hồng Bào Thần Sứ lạnh lùng gật đầu:

- Tốt lắm, Y Lặc Đức! Ta đã biết về sự tình này rồi, ngươi có thể lui ra.

- Thần Sứ đại nhân, chuẩn bị khi nào đi đối phó với Hô Hòa thế?

Tên tướng quân nhìn Hồng Bào Thần Sứ.

Hồng Bào Thần Sứ sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh đi.

Tướng quân hiểu, hắn nói làm cho Hồng Bào Thần Sứ mất hứng. Lập tức nặn ra nụ cười:

- Thần Sứ đại nhân, ta không quấy rầy đại nhân tĩnh tu, xin lui ra trước!

Sau đó lặng lẽ từ cửa hông nhanh chóng rời đi. Tên Hồng Bào Thần Sứ lúc này sắc mặt hơi biến đổi.

- Ác ma A Lan Đạt? Nếu là hắn, vậy thì hơi phiền toái.

Hồng Bào Thần Sứ nhíu mày, - Tên Y Lặc Đức không nói láo, rất giống như những tin truyền đến! Kia 'Hô Hòa', rất có có thể chính là ác ma A Lan Đạt. Nhưng có thể một người giết chết gần hai vạn người, theo lý thuyết, phải đạt tới hư cảnh mới có thể làm được. Nhưng cường giả hư cảnh nếu muốn giết người, bất tất phải phiền toái như vậy mới đúng. Hơn nữa cường giả hư cảnh địa vị tôn sùng, không có bao nhiêu người nhàm chán như vậy.

- Những Thần Tướng phán định, tên ác ma A Lan Đạt, hắn là là

tiên thiên kim đan. Chỉ có điều, có thủ đoạn đặc thù nhanh chóng bổ sung tiên thiên chân nguyên.

Ngay lúc này...

Một thanh niên toàn thân phủ trong hắc y đi đến, trên mặt thanh niên có nụ cười hài hước:

- Chú Bự, đang làm gì thế, ngẩn người ra làm gì?

- À, là Phong sứ giả!

Hồng Bào Thần Sứ vội đứng lên, - Vừa rồi ta đang nghĩ tới việc Ác Ma A Tư Lan. Bây giờ xuất hiện một tên cao thủ hư hư thực thực là ' A Tư Lan ', hắn vừa mới làm một chi quân đội dưới trướng bộ tộc Cuồng Phong chúng ta chết gần hai ngàn người.

Hồng Bào Thần Sứ hiểu rõ, thực lực hắn mặc dù cao hơn so với thanh niên trước mắt, nhưng nói về địa vị... So với hắc y Thần Sứ thần bí này thì thấp hơn không ít.

Hắc y Thần Sứ, thực lực không nhất định quá mạnh, nhưng lại tuyệt đối là nhân vật hạch tâm.

- À, Ác Ma A Tư Lan hử?

Thanh niên hắc y này hơi kinh ngạc, - Hắn có dùng thương pháp không? Hoặc là, ngươi có phát hiện hắn có búa không?

Nếu Đằng Thanh Sơn ở đây, sẽ nhận ra ngay lập tức, người trước mắt chính là thương nhân lúc trước giả tạo thành Tôn Phong!

- Phong sứ giả, ngươi hoài nghi hắn là Đằng Thanh Sơn trên Cửu Châu Đại địa à? Không có khả năng. Đằng Thanh Sơn không mạnh như vậy đâu.

Đặc sứ áo đỏ nói:

- Hơn nữa, tin tức không nói hắn dùng thương pháp. Ngược lại nói là chỉ dùng chưởng pháp. Chưởng pháp rất quỷ dị, làm cho quân đội Kim Lang Vương quốc chết gần hai vạn người.

Tôn Phong cười nói:

- Ta cũng chỉ hỏi một chút. Việc giải quyết Ác Ma A Tư Lan đối với Thiên Thần Sơn cũng không phải là việc khó! Mỗi một Thần Tướng chẳng phải đều là cao thủ tiên thiên kim đan sao? Phái ra Thần Tướng thứ nhất, tuyệt đối có thể giải quyết được ác ma A Lan Đạt rồi.

- Thần Tướng thứ nhất, thực lực có thể xếp trong số ba người trên Thiên Bảng, đích xác có thể giải quyết được A Tư Lan! Nhưng Thần Tướng thứ nhất, đang cùng ‘ Thiên Thần’ vĩ đại tĩnh tu.

Hồng Bào Thần Sứ cung kính nói.

- Đúng, Thần Tướng thứ nhất già rồi, nếu không cố gắng đột phá tới hư cảnh, cũng đã tới đại hạn rồi.

Tôn Phong gật đầu.

Hồng Bào Thần Sứ xấu hổ cười, hắn nào dám đánh giá Thần Tướng như vậy, khẩn cầu tiếp:

- Phong sứ giả, việc mời Thần Tướng ra tay quả là hơi phiền toái. Nếu Phong sứ giả có thể hỗ trợ, các Thần Tướng khẳng định sẽ nể mặt Phong sứ giả.

- Nể tình? Là nể mặt bộ hắc y trên người ta thôi.

Tôn Phong cười nói:

- Đi, theo ta đi gặp mấy vị Thần Tướng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 33

Mật Tông

Tôn Phong và Hồng Bào Thần Sứ đi dọc theo sơn đạo lên đỉnh Thiên Thần Sơn, một lát sau đã tới một tòa tiểu lâu hai tầng an tĩnh.

- Phong sứ giả, trước tiên chúng ta hãy bái kiến đệ ngũ Thần Tướng đã.

Hồng Bào Thần Sứ cười nói:

- Trong những Thần Tướng, đệ ngũ Thần Tướng mặc dù còn khá trẻ, nhưng thực lực lại chỉ sau đệ nhất Thần Tương. Nếu đệ ngũ Thần Tướng đồng ý ra tay, cũng có thể nắm chắc.

Tôn Phong nhìn về phía căn lầu đang dựa vào sườn núi, cười cười nhìn Hồng Bào Thần Sứ:

- Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ, là người có tiềm lực nhất trong số những Thần Tướng. Sư phụ ta năm xưa cũng tán dương hắn, nói là hắn có hy vọng lớn nhất đạt tới hư cảnh. Nhưng tính tình hắn thì ngươi cũng biết đó, luôn khước từ người ngoài ngàn dặm. Những Thần Tướng khác, có lẽ sẽ nể mặt bộ ‘ Hắc y’ ta mặc trên người này, nhưng Nga Nhật Tề Nhĩ thì không nhất định đâu.

Hồng Bào Thần Sứ đương nhiên biết rõ tính tình của đệ ngũ Thần Tướng.

Nga Nhật Tề Nhĩ, khi còn thanh niên đã có vang danh khắp đại thảo nguyên, được xưng là Thảo Nguyên Hùng Ưng, Thiên Thần Chi Tử vân vân. Sau khi gia nhập vào Thiên Thần Sơn, ông ta chuyên tâm tiềm tu, có tên xếp trong hàng ngũ Thần Tướng, trở thành siêu cường giả chỉ đứng sau đệ nhất Thần Tướng.

- Phong sứ giả, ngươi yên tâm! Xem kìa, cho dù đệ ngũ Thần Tướng đại nhân không vì thể diện của bộ hắc y, cũng sẽ nể mặt sư phụ ngươi mà tiếp đãi chúng ta.

Hồng Bào Thần Sứ cung kính đáp.

Tôn Phong vừa nghe đã bĩu môi:

- Được rồi, đi. Chúng ta đi bái kiến đệ ngũ Thần Tướng.

Tôn Phong quyết định, rồi trực tiếp đi nhanh tới cửa tiểu lâu hai tầng đó.

- Xoẹt... xoẹt...

Bên trong tiểu lâu có một lão già gầy gò mặc áo dày đang quét rác, vừa thấy người đến liền lập tức hành lễ:

- Hai vị Thần Sứ đại nhân, Thần Tướng đại nhân bây giờ đang tĩnh tu.

- Ngươi đi thông báo, nói là có Phong sứ giả cầu kiến.

Hồng Bào Thần Sứ nói.

- Dạ.

Lão già gầy gò đi ra sau, rồi đi xuyên qua cánh cửa hậu của căn lầu hai tầng thông báo.

Hồng Bào Thần Sứ cười cười nhìn Tôn Phong:

- Ta thấy, nếu đệ ngũ Thần Tướng nể mặt người khác, cũng sẽ không thể không nể mặt ngươi. Nhất định sẽ diện kiến Phong sứ giả đó.

Tôn Phong vênh mũi:

- Hãy chờ xem, kỳ thật chỉ cần tìm Thần Tướng là được rồi, Nga Nhật Tề Nhĩ này….

Ngay lúc này, lão già gầy gò đã trở lại trong đình viện, cung kính báo:

- Hai vị Thần Sứ đại nhân, Thần Tướng đại nhân cho mời, xin mời đi theo ta.

- Thấy chưa, ta nói đâu có sai?

Hồng Bào Thần Sứ cười nói.

- Đừng lắm lời, đi thôi.

Lúc này Tôn Phong đi theo lão già gầy gò vào cửa sau.

Vừa bước qua cửa, đã thấy một con đường nhỏ rải đá.

Dọc theo đường nhỏ, họ nhanh chóng tới một nơi rất trống trải, tuyết bao trùm khắp nơi vô cùng tinh khiết.

- Hai vị Thần Sứ đại nhân, xin bước lên những viên đá, không được đạp vào tuyết bên đường.

Lão già gầy gò vừa dẫn đường vừa nhắc nhở.

Tôn Phong và Hồng Bào Thần Sứ, đều hiểu rõ một vài yêu cầu đặc thù của đệ ngũ Thần Tướng Tỷ như nơi đệ ngũ Thần Tướng tĩnh tu, chỉ có con đường rải đá là có thể bước lên, chứ tuyết thì tuyệt đối không được đạp. Kỳ thật, bình thường cũng không có bao nhiêu người có tư cách có thể vào vùng tĩnh tu của đệ ngũ Thần

Tướng.

- Tôn Phong, ngươi đã đến rồi rồi à!

Một thanh âm khàn khàn thuần hậu từ trong đình đài vọng ra.

Dưới đình đài này có để tấm đệm bông màu đỏ. Một nam tử mập mạp mặc áo đơn màu vàng đang khoanh chân ngồi. Cái quái dị nhất là tóc hắn khá ngắn, chỉ dài có một tấc. Bình thường thấy người có tóc ngắn một tấc, rất nhiều người đều biết... đệ ngũ Thần Tướng này là đệ tử thân truyền của Thiên Thần. Thiên thần sáng chế ra công pháp được gọi là... Mật Tông.

Phàm là đệ tử thân truyền Mật Tông, tóc đều phải cắt rất ngắn.

- Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca.

Tôn Phong hắc hắc cười.

- Ngươi tới Thiên Thần Sơn cũng mấy ngày rồi, nhưng vẫn chưa tới gặp ta.

Nụ cười trên mặt nam tử áo vàng mập mạp tựa hồ làm cho tâm linh người ta an tĩnh lại.

- Quả nhiên không ngoài ta sở liệu, ngươi vẫn không đạt tới cảnh giới tiên thiên. Ba đại đệ tử môn hạ của sư phụ ngươi, có thể chỉ còn có mỗi mình ngươi không đạt tới tiên thiên thôi.

Tôn Phong bất lực cười:

- Tiên thiên cũng không phải muốn đạt tới là đạt tới. Ta biết làm sao bây giờ, có thể vượt qua đại ca tài ba sao.

- Tư chất ngộ tính rất quan trọng. Nhưng...

Nga Nhật Tề Nhĩ vẫn mỉm cười:

- Nghị lực, còn quan trọng hơn. Tư chất ngộ tính của ngươi tuyệt đối là ngàn vạn người mới chọn ra một. Nhưng tính cách ngươi thật sự là … Như vậy đi, kể từ ngày mai, ngươi cứ ở bên cạnh ta tu luyện.

Tôn Phong sắc mặt đại biến:

- Nhật Tề Nhĩ đại ca, không phải ngươi muốn mạng ta à?

- Hả?

Hàng lông mày dày rậm của Nga Nhật Tề Nhĩ nhướng lên, nhìn chằm chằm vào Tôn Phong.

Tôn Phong chỉ có thể cười khổ:

- Được rồi … được rồi.

Đồng thời trừng mắt nhìn Hồng Bào Thần Sứ:

- Ta đã đoán ra tới đây là có phiền toái, đều là vì ngươi, đúng ra không nên tới.

Hồng Bào Thần Sứ nghe xong bất lực cười khổ. Trên Thiên Thần Sơn có vô số người muốn theo đệ ngũ Thần Tướng tĩnh tu.

Nhưng, chưa hề có ai đạt ước nguyện.

Đệ ngũ Thần Tướng nổi danh lạnh lùng, chưa bao giờ thu đệ tử.

- Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca, hôm nay chúng ta tới đây là có một việc.

Tôn Phong vội nói, đồng thời liếc mắt nhìn Hồng Bào Thần Sứ bên cạnh.

- Sự tình như thế nào, ngươi nói đi.

Hồng Bào Thần Sứ cung kính hành lễ với đệ ngũ Thần Tướng.

Hắn hiểu rõ, Tôn Phong có thể đàm tiếu tự nhiên với Thần Tướng, là vì thân phận đặc thù.

Còn hắn, mặc dù đạt tới tiên thiên, giữ nhiệm vụ Thần Sứ cao quí, nhưng còn cách Thần Tường rất xa.

- Thần Tướng đại nhân.

Hồng Bào Thần Sứ cung kính:

- Tình hình là như thế này...

Tên Thần Sứ này đem chuyện về Ác Ma A Lạp Đạt và Hô Hòa, toàn bộ thuật lại hết, cuối cùng mới nói:

- Bộ lạc Cuồng Phong bị giết nhiều người như vậy, nếu Thiên Thần Sơn chúng ta không ra tay, trên thảo nguyên chỉ sợ sẽ có người bàn tán không hay.

Nga Nhật Tề Nhĩ nhíu mày, liếc mắt nhìn Hồng Bào Thần Sứ:

- Giết? Ngươi nói giết hắn hử?

Hồng Bào Thần Sứ rùng mình.

- Ai cho phép ngươi!

Nga Nhật Tề Nhĩ trợn trừng mắt, tựa như trợn con mắt kim cương, hét lớn:

- Ngươi xử lý tin tức tình báo, chỉ cần đem việc này bẩm báo cho chư vị Thần Tướng. Về phần giết hay thu phục, ngươi chỉ là một Hồng Bào Thần Sứ, làm gì có tư cách quyết định chứ?

Hồng Bào Thần Sứ sợ hãi tới nỗi sắc mặt trắng bệch, vội quỳ xuống:

- Thần Tướng đại nhân … ta … ta chỉ là lo cho Thiên Thần Sơn chúng ta thôi...

- Còn giảo biện!

Nga Nhật Tề Nhĩ càng giận dữ, làm cho Tôn Phong đang đứng bên cạnh cũng kinh hồn táng đảm.

“Không hổ là được sư phụ coi trọng! Sư phụ hối hận không thu nhân vật này làm đệ tử trước, bị Thiên Thần cướp mất.” Tôn Phong thầm cảm thán. Trong lứa Tôn Phong, Nga Nhật Tề Nhĩ đích thật là người được coi trọng nhất.

- Tất cả nghe lệnh của Thần Tướng đại nhân.

Hồng Bào Thần Sứ lập tức bẩm.

- Hừ.

Nga Nhật Tề Nhĩ lạnh lùng nói:

- Trên thảo nguyên, xác suất cùng xuất hiện hai siêu cường giả rách nát như ăn xin khác nhau là rất hiếm. Hô Hòa có đến chín phần chính là A Lạp Đạt.

Đã như vầy, thực lực của A Lạp Đạt, tám phần có thể là tiên thiên kim đan, còn hai thành có thể là một cường giả hư cảnh tung hoành thiên hạ, có thể ngộ ‘đạo’ thiên địa. Nếu là cường giả hư cảnh, không phải là loại người mà Thiên Thần Sơn ta nên trêu vào!

Năm xưa Nga Nhật Tề Nhĩ cũng từng chu du thiên hạ, đến cả Cửu Châu đại địa cũng đã đi qua rồi.

Hồng Bào Thần Sứ sợ hãi im thin thít. Tôn Phong lại vẫn cười nói:

- Đại ca, cường giả hư cảnh trong thiên hạ cũng chẳng có mấy ai, sao lại dễ dàng xuất hiện như vậy.

- Không thể sơ ý.

Nga Nhật Tề Nhĩ phân phó - Việc này ta sẽ giải quyết. Trước hết mau chóng tra tìm tên A Lạp Đạt bây giờ ở đâu, ta sẽ đi tiếp xúc với hắn.

- Dạ.

Hồng Bào Thần Sứ cung kính đáp:

- Thần Tướng đại nhân yên tâm, chắc chắn trong vòng một ngày là có thể tìm được chỗ ở của A Lạp Đạt.

Ở thảo nguyên bắc bộ, thế lực Thiên Thần Sơn có thể nói là thâm căn cố đế. Tuy đại thảo nguyên mênh mông vô tận, nhưng chúng muốn tìm một người quả cũng dễ dàng.

Bầu trời nắng rất đẹp, mặt trời lên cao.

Gió nhẹ hây hẩy, Đằng Thanh Sơn dồn mọi tâm trí vào việc thể ngộ thiên địa mênh mông. Hắn muốn sáng tạo ra tầng cao thâm hơn trong Hành Thổ Chi Quyền, cứ tiếp tục đi như vậy.

Lúc này, đã là buổi chiều ngày hôm sau cái ngày hắn đánh cho bộ lạc Cuồng Phong một trận.

- Quyền pháp phải là như thế này.

Đằng Thanh Sơn vừa đi đường, linh cảm lóe lên, liền vung vài quyền pháp, nhưng nếu có người đến gần, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ sớm phát hiện ra ngay. Dù sao trạng thái của hắn bây giờ tuyệt không phải như lúc vừa đốn ngộ. Lúc đó, ngay cả có người giết chóc chung quanh, chỉ sợ Đằng Thanh Sơn cũng không phát hiện ra.

- Xem kìa, người đó như đang bị tâm thần.

- Đừng nói lung tung, có thể là một khổ tu giả.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua những người chăn dê cừu trên thảo nguyên, cười cười rồi tiếp tục đi tới.

- Tuyết trắng tinh khiết quá.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn một quả núi tuyết rất lớn phía trước. Vì thời tiết thảo nguyên bắc bộ thật sự quá lạnh, nên trên những đỉnh núi, tuyết tích lũy rất nhiều năm không hề tan.

Đi được một lát đã đi tới trên núi tuyết, hắn tiếp tục hành tẩu trong núi tuyết...

- Hả?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn khựng lại, nhìn về khoảng tuyết phía trước - Lớn quá.

Đằng Thanh Sơn kinh dị nhìn mảng tuyết. Có những dấu chân rất thưa, nhưng cũng rất lớn, rộng chừng một trượng. ” Đây là một dấu chân động vật khổng lồ. Trông dấu chân to như vậy, hơn nữa dấu chân rất thưa, hẳn là yêu thú rất giỏi về việc chạy trên tuyết. Trên thảo nguyên này, yêu thú to như vậy có lẽ là Tuyết Sư Thú.”

Đằng Thanh Sơn cười cười, nhìn ra xa xa một chút.

Đích xác mơ hồ cũng có dấu chân.

"Dấu chân thưa như vậy, có gió thổi qua, phỏng chừng sẽ chẳng mấy chốc đã bị xóa nhòa mất. Nhưng bây giờ ta vẫn có thể thấy được dấu, chứng tỏ con yêu thú đó vừa đi qua không lâu."

Lập tức Đằng Thanh Sơn thi triển Thiên Nhai Hành theo dấu chân, hóa thành một luồng khói xanh lướt tới rất nhanh.

Một lát sau...

Đằng Thanh Sơn đứng trên một vách núi đá lồi ra, nhìn xuống phía dưới. Ở trong một hồ nước tròn có một con quái vật to lớn.

Con yêu thú có bộ lông trắng như tuyết, một sừng thánh khiết, cùng với cặp mắt màu đỏ tà dị huyết tinh. Chỉ nhìn bề ngoài đã biết thân phận của nó Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

Xoát!, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã phát hiện ra hắn. Trong thế giới trắng tinh, Đằng Thanh Sơn một thân xơ xác.

Vừa nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, đồng tử con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trong nháy mắt khựng lại. ” Hống... "

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú phẫn nộ gầm lên với Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha, lão huynh, ta không có ý muốn truy theo ngươi, là ông trời dẫn ta tới thôi.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha. Thân thể hắn lao đi rất nhanh, từ giữa sườn núi đột nhiên nhảy ra khỏi tảng đá, như một mũi tên rời cung lao thẳng xuống phía dưới.

- Ầm ầm...

Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lao ra khỏi hồ nước, tung bốn vó dùng tốc độ kinh người nhắm hướng đông bỏ chạy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 34

Cưỡi Thần Điêu Bay Đến

Chưa đánh đã chạy? Ngươi có phải yêu thú không?

Tiếng cười Đằng Thanh Sơn vang vọng tận chân trời. Thân thể hắn lại bắn vọt xuống chân núi. Mặt đất rung lên, rồi xuất hiện một cái hố to. Sau đó một bóng người cầm trường thương từ trong hố sâu thoát ra, nhanh chóng lao về phía con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đang chạy trốn. Tốc độ cực nhanh, so với con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thì còn nhanh hơn một chút!

Vèo! Vèo!

Một người một yêu thú, một bên truy đuổi, một bên chạy trốn.

Trong lúc chạy trốn, cái đầu khổng lồ Hồng Đồng Tuyết Sư Thú còn thỉnh thoảng ngoái về phía sau. Nó lập tức phát hiện ra... Tốc độ tên nhân loại còn nhanh hơn nó một chút! Nó hiểu ngay lập tức tên nhân loại này đã hoàn toàn khôi phục!

- Hống...

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm lên phẫn nộ.

- Ngươi có gào tới mấy cũng vô dụng thôi.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, lao đi như sao băng, nhanh chóng đuổi theo.

Khoảng cách giữa một người và một yêu thú không ngừng thu hẹp.

Khoảng cách lúc trước ba mươi trượng đã thu lại còn hai mươi trượng. Nhưng tốc độ Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thật sự đều rất nhanh, truy đuổi mới một lát, đã chạy đến trên hai ba mươi dặm. Trên thảo nguyên mênh mông, một cái bóng khổng lồ mơ hồ, phía sau có một bóng người đuổi theo chọc vào mắt không ít người.

Vù! Vù!

Những người bình thường thực lực yếu ớt trên thảo nguyên, chỉ sợ đến cả hình dáng yêu thú như thế nào cũng không nhìn ra.

Kỳ thật lúc theo dõi dấu chân, Đằng Thanh Sơn đã lấy Luân Hồi thương ra. Gặp phải con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này, nếu không có vũ khí thì Đằng Thanh Sơn cũng rất khó có thể giải quyết được đối thủ.

Đuổi nhau một mạch thêm hơn mười dặm, khoảng cách giữa Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đã rất gần rồi.

- Dừng lại cho ta!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng. Chân trái hắn đạp mạnh xuống đất một cái. Ầm một tiếng, mặt đất rung rinh. Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn mượn lực bộc phát lao bắn lên. Luân Hồi thương trong tay đã hóa thành một luồng chớp màu bạc, đâm vào đùi sau con yêu thú!

- Vù!

Cái đuôi Hồng Đồng Tuyết Sư Thú như sợi nhuyễn tiên bằng thép, tựa như một tia chớp quất vào Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn.

Với chiều dài của cái đuôi này, cùng lúc quất vào Luân Hồi thương, hoàn toàn có thể quất bay cả Đằng Thanh Sơn!

- Cái đuôi này thật phiền toái!

Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn cuộn lên, lực đạo mạnh mẽ đập vào cái đuôi to tổ bố đó. "Bùng!" một tiếng, không ít lông trắng tinh trên cái đuôi đó đã bị đánh đứt, nhưng phần mềm của cái đuôi lại không có tổn thương gì.

- Xoẹt!

Đằng Thanh Sơn vừa vung thương ngăn trở cái đuôi, đồng thời cũng phát hiện một bộ móng vuốt khổng lồ đang chộp về phía mình, kình phong sắc bén đã đập vào mặt. Không kịp dùng thương cản trở, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể gầm lên một tiếng, chân phải như một viên đạn pháo rời khỏi nòng đá thẳng vào bộ móng vuốt đó.

- Ầm...

Mặt đất rung rinh.

Đằng Thanh Sơn và Hồng Đồng Tuyết Sư Thú đều bị phản chấn rời khỏi nhau. Đằng Thanh Sơn lùi lại hơn mười trượng, còn chân sau con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại khập khiễng, chấn động đến mức lảo đảo té ngã, sau đó mới đứng lên được.

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lập tức quay đầu, bốn vó cào cào mặt đất, cúi đầu, cặp đồng tử màu đỏ ké nhìn chọc chọc vào Đằng Thanh Sơn, phát ra tiếng gầm phẫn nộ. Nó rõ là bị Đằng Thanh Sơn chọc tới mức phát điên. Tốc độ không bằng tên nhân loại trước mắt. Còn đánh nhau thì cũng không nắm chắc giết chết được Đằng Thanh Sơn.

Nếu đánh nhau một trận, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng hiểu nó không chết cũng phải trọng thương.

- Muốn phát điên rồi sao?

Đằng Thanh Sơn liếm môi, trong mắt có vẻ rất hưng phấn. Kiếp trước hắn rất hiếu chiến. Lần trước trên đại thảo nguyên hắn cũng đánh nhau với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này một lần.

- Phát điên? Không phục ta à? Ta sẽ đánh cho ngươi phục! Không có việc gì làm, có thể thu phục được một con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú thời kỳ phát triển đỉnh cao, cũng rất hay đấy chứ.

Đang lúc Đằng Thanh Sơn chuẩn bị đánh một trận thì...

- Vù!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lại quay đầu bỏ chạy!

- Đúng là cố ý lừa ta.

Đằng Thanh Sơn hơi tức giận:

- Vừa rồi còn nhe răng trợn mắt với ta như muốn phát điên. Rồi lại quay đầu bỏ chạy! Lừa ta à?

...

Trên thảo nguyên, một nam tử hơi mập mạp mặc áo tím, đeo mặt nạ vàng, tóc ngắn, đang ngồi trên một thớt chiến mã hùng tráng lông đỏ như máu. Thớt chiến mã này chính là Huyết Long Mã, một trong tam đại Long Mã "Xích Phong Thú". Còn áo tím, mặt nạ vàng, chính là đồng phục của Thần Tướng Thiên Thần Sơn khi ra ngoài.

- Ừm, sao A Lạp Đạt vẫn còn chưa tới?

Nam tử hơi mập mạp lạnh lùng hỏi.

Ở bên cạnh hắn có một thanh niên cưỡi ngựa. Tên thanh niên đó cung kính đáp:

- Thần Tướng đại nhân xin yên tâm, tên A Lạp Đạt vẫn một đường đi về phía bắc. Hơn nữa tốc độ cũng không nhanh. Lúc trước có tin tức nói là hắn đang ở phía nam hơn mười dặm. Hắn là chẳng mấy chốc sẽ tới chỗ chúng ta.

Tên thanh niên rất sợ hãi đệ ngũ Thần Tướng trong truyền thuyết.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ là người có địa vị rất đặc thù ở Thiên Thần Sơn.

- Dựa theo tin tức, bây giờ cũng phải tới rồi.

Nga Nhật Tề Nhĩ nhíu mày.

- Hống...

- Hống...

Từ xa xa, lờ mờ truyền đến tiếng gầm. Vì cách quá xa, tên thanh niên cũng không nghe được. Nhưng nam tử mập mạp Nga Nhật Tề Nhĩ lại nghe rõ. Hắn hướng mắt nhìn về phía đông, trong mắt có chút nghi hoặc. Nhưng hắn cũng không nói gì.

Ngay lúc này...

- Giá!

Một kỵ sĩ nhanh chóng chạy về phía này.

- Rập rập...

Tên kỵ sĩ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lập tức quì một gối xuống cung kính nói:

- Đại nhân, A Lạp Đạt lúc này đang ở phương đông đại khái một trăm dặm, đang ẩu đả trên tuyết với một con Tuyết Sư Thú.

- Sao lại tới bên đó rồi?

Thanh niên cả kinh, sau đó quay đầu nhìn về phía đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ bẩm báo:

- Thần Tướng đại nhân, bây giờ A Lạp Đạt đang ở đó. Thần Tướng đại nhân, để nhân mã dưới trướng dẫn đường, chẳng mấy chốc có thể tới đó...

Nga Nhật Tề Nhĩ lạnh lùng:

- Không cần, ta biết hắn ở đâu!

Nga Nhật Tề Nhĩ lập tức cưỡi Xích Phong Thú, thúc nhẹ hông ngựa.

Xích Phong thú lập tức hóa thành một tàn ảnh đỏ như máu, lao về phía đông như bay.

Tiếng gầm xa xa trăm dặm!

Cho dù tiếng gầm của Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rất lớn, cho dù trên thảo nguyên rất trống trải, nhưng dù sao cũng xa tới cả trăm dặm. Cho dù là tiên thiên cường giả bình thường cũng không có khả năng nghe được tiếng động từ xa trăm dặm. Nhưng cường giả Mật Tông Nga Nhật Tề Nhĩ lại có thể nghe được.

- Ấu đả với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú à? Xem ra, hắn không phải cường giả hư cảnh, mà là tiên thiên kim đan.

Cưỡi trên mình ngựa, Nga Nhật Tề Nhĩ hướng mắt nhìn về phía trước, tiếng gầm thỉnh thoảng rõ ràng thêm.

- Bất kể người này có lai lịch ra sao, có thể thu phục được thì thu, bằng không thì giết đi!

Đối với Nga Nhật Tề Nhĩ, xem ra cũng chẳng có mấy tên tiên thiên kim đan loại này còn mạng sống dưới tay hắn.

...

Trên thảo nguyên.

Những đợt tiếng nổ đùng đoàng khiến cho đất rung núi chuyển liên tiếp vang lên. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm trong tay một cây Luân Hồi Thương màu bạc, giống như một lá chắn không hề suy chuyển, thật sự chống lại con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú như đang phát điên! Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú dùng các loại móng vuốt, sừng, cái đuôi, phun hàn khí công kích liên tục, nhưng căn bản lại không gây thương tổn cho Đằng Thanh Sơn.

- Đúng, phải như thế này!

Đằng Thanh Sơn thi triển thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí". Trước sự công kích điên cuồng của con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" của Đằng Thanh Sơn cũng trở nên như nước chảy mây bay, chiêu nào chiêu nấy dung hợp, không ngừng dung hợp ý cảnh của "Hành Thổ Chi Quyền" vào thương pháp!

Lĩnh ngộ ý cảnh, không có nghĩa là thương pháp có thể trong nháy mắt đã viên mãn.

"Công kích của con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này có thể cuồng mãnh như cường giả tiên thiên kim đan. Dùng nó để hoàn thiện thương pháp, quả là rất tiện."

Mỗi một lần phòng ngự, trong đầu Đằng Thanh Sơn đều sinh ra chút ý nghĩ, thương pháp "Hỗn Nguyên Nhất Khí" cũng hơi thay đổi.

Đang lúc Đằng Thanh Sơn đắm chìm vào loại "tu luyện" đặc thù này, thì đột nhiên...

- U...

Một âm thanh rú lên rất chói tai từ xa xa bỗng vang lên.

- Vù!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú vốn điên cuồng công kích Đằng Thanh Sơn lui phắt về phía sau.

- Sao lại dừng?

Đằng Thanh Sơn cười cười liếc mắt nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, - Cũng được! Có thể thu phục được nghiệt súc nhà ngươi thì thu phục, không thu phục được thì ta giết chết!

Đối với yêu thú thích ăn thịt người, Đằng Thanh Sơn cũng không có hảo cảm gì. Dù sao, Đằng Thanh Sơn cũng là con người!

Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, nhưng không chạy.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn biến sắc, ngẩng đầu hướng mắt về phía bầu trời xa xa.

- U...

Tiếng rú cao vút chói tai từ phía chân trời cuồn cuộn truyền đến.

- Yêu thú Liệt Phong Thần Điêu? Hơn nữa là hai con?

Đằng Thanh Sơn đã thấy xa xa có hai thần điêu thật lớn, hai cánh dang ra rộng chừng bốn năm trượng. Cả thân một con thần điêu đều đen kịt, còn ở vùng đầu thì lại là màu đỏ rực.

Một con thần điêu khác, cả thân trắng như tuyết, vùng đầu cũng có màu đỏ rực.

Liệt Phong Thần Điêu: tính tình hung mãnh, miệng còn phun liệt hỏa. Liệt Phong Thần điêu trưởng thành, đầu có màu xanh,

thực lực có thể so với tiên thiên hư đan. Khi Liệt Phong Thần Điêu tìm được con khác giới, chúng sẽ sống với nhau, hai con sẽ lột xác, vùng đầu biến thành màu đỏ. Thực lực có thể so với tiên thiên kim đan! Sau khi lột xác, hai con Liệt Phong Thần Điêu không rời nhau nữa. Nếu một con chết, con kia sau khi báo thù xong cũng sẽ tự sát.

Năm trước, Đằng Thanh Sơn đã rất cảm thán khi đọc truyền thuyết về Liệt Phong Thần Điêu.

Hai con sống với nhau, đều có thể lột xác.

Song, một con chết, con kia cũng sẽ không sống một mình. Không thể không làm cho người ta thán phục.

"Xem ra hai con Liệt Phong Thần Điêu có giao tình với con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú này?" Đằng Thanh Sơn thầm giật mình, đồng thời chú ý tới hai con Liệt Phong Thần Điêu trên trời cao. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn phát hiện ra, trên lưng con thần điêu màu trắng có một bóng người.

Một bóng người áo lông cừu màu tím, đội mũ da màu trắng, mặt cũng che một lớp khăn. Nhìn thân hình, hẳn là là vóc người của nữ tử rất yểu điệu!

- Chẳng lẽ, hai con Liệt Phong Thần Điêu đều là do nàng thu phục?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Vù! Vù!

Hai con Liệt Phong Thần Điêu chẳng mấy chốc đã hạ xuống đất. Cô gái che mặt áo tím bước xuống khỏi thần điêu, nhìn Đằng Thanh Sơn, đặc biệt là cây Luân Hồi Thương màu bạc trong tay Đằng Thanh Sơn một lúc lâu…

- Hống...

Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rống lên một tiếng, nhìn cô gái che mặt áo tím.

- Hống, hống...

Cô gái áo tím cũng gầm khẽ hai tiếng. Con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú lập tức ngoan ngoãn không gầm gừ gì nữa.

Nhìn thấy thế, Đằng Thanh Sơn càng thất kinh: "Trời, ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan, thế mà nàng đều có thể khống chế? Đây đều là ba con yêu thú tiên thiên kim đan. Cho dù là Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung, bình thường cũng chỉ có mấy người tiên thiên kim đan như vậy thôi!"

Nếu không phải vì bị tổn thương rất nặng sau trận Đại Duyên Sơn, đích xác Thanh Hồ Đảo có bảy tiên thiên kim đan. Nhưng hiện giờ, họ cũng chỉ còn lại có bốn tiên thiên kim đan.

"Hơn nữa có vẻ nàng cũng giống như Thú Vương Ô Hầu, hiểu được thú ngữ. Hiểu được thú ngữ, cũng không có nghĩa là có thể thu phục được yêu thú. Yêu thú có trí tuệ nhân loại, cũng không phải thu phục được dễ dàng."

Đằng Thanh Sơn hơi kiêng kỵ nữ tử trước mắt.

Chỉ cần ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan, cũng chẳng dễ trêu vào.

- Anh... Chào anh!

Một thanh âm dễ nghe vang lên, đồng thời cô gái che mặt áo tím hé chiếc khăn mỏng trên mặt.

Đằng Thanh Sơn vừa thấy, cả người chợt run lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 35

Thân Phận Thật Sự

Thanh Sơn nhìn nữ tử mặc áo tím trước mặt, tâm tình hơi có chút rối loạn. Vô luận là dung mạo, hay ánh mắt, lẫn khí chất, đều giống hệt Tiểu Miêu – người vợ yêu ở kiếp trước của hắn. Tuy cô gái tên là Lý mà năm đó hắn cứu cũng có dung mạo giống như Tiểu Miêu lúc còn là một thiếu nữ. Nhưng nữ tử trước mắt có thể nói rằng đó chính là Tiểu Miêu khi đã trưởng thành!

Quan trọng nhất là chính là khí chất của nàng càng giống, không thể sai được!

Tiểu Miêu cũng như Đằng Thanh Sơn, cả hai đều trải qua cuộc sống như địa ngục khi được huấn luyện trở thàn sát thủ. Lý là một cô gái yếu đuối không hề có khí chất như Tiểu Miêu. Nhưng... nữ tử trước mắt, lại có khí chất giống hệt, cũng có một luồng băng giá, lạnh lẽo như thế.

- Ngươi là … Tiểu?

Đằng Thanh Sơn hơi mất bình tĩnh, mở miệng hỏi lại.

Nữ tử đang mở cái khăn che mặt ra, nghe Đằng Thanh Sơn nói, nhất thời lộ ra vẻ kinh hỉ:

- Đằng đại ca! Đúng là anh rồi!

Thì ra cô gái áo tím này chính là Lý, người năm đó Đằng Thanh

Sơn đã ra tay cứu giúp! Vừa rồi, thấy cây Luân Hồi thương, nên nàng mới hoài nghi người đang đứng trước mắt mình có lẽ chính là Đằng Thanh Sơn.

Ở trên đại thảo nguyên, Đằng Thanh Sơn cũng không nghĩ là có người lại có thể nhận ra mình. Đại thảo nguyên không thuộc phạm vi thế lực của Cửu Châu Đại Địa, nên cũng không có ai đuổi bắt hắn. Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn đã đề cao thực lực tới một tầng mới, nên cho dù phải đối phó với cường giả tiên thiên kim đan thì Đằng Thanh Sơn cũng không hề sợ hãi! Trong nửa năm qua, toàn bộ thời gian đều tu luyện trên thảo nguyên, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường tự nhiên cũng đã có chút thay đổi.

Toàn thân hắn y phục rách nát, tóc dài rối tung, lại thêm khuôn mặt được hoá trang… Tuy không thể nói hoá trang một lần là có thể duy trì nửa năm, bởi vì thời gian càng lâu thì những nét vẽ sẽ dần phai đi. Cho nên nếu là những người thân của hắn, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra Đằng Thanh Sơn ngay.

Nhưng… nếu không phải là người quen thì cũng khó có thể nhận ra được. Dù sao thể trạng của Đằng Thanh Sơn đã thay đổi. Hơn nữa, sống trên thảo nguyên nửa năm nên da của hắn sạm lại đen bóng. Cả người trông xơ xác, râu ria lại mọc xồm xoàm thì ai có thể nhận ra hắn được chứ?

Nhưng… cũng là do Lý luôn luôn quan tâm tới Đằng Thanh Sơn. Dung mạo của Đằng Thanh Sơn đã in sâu vào trong tâm khảm của nàng. Cho dù bây giờ, khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn bị râu ria che khuất, nhưng nàng cũng có thể lờ mờ nhận ra nét quen thuộc, lại thêm thanh Luân Hồi thương bên mình…

Do đó nàng liền mở khăn che mặt ra!

Nếu là người khác, chỉ nhìn dung mạo của nàng thì nhiều nhất cũng chỉ thấy một nữ tử tuyệt đẹp xa lạ. Nhưng, nếu đó là Đằng Thanh Sơn thì hắn phải nhận ra nàng.

- Cô có thể nhận ra ta à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn lại thân thể mình. Tay hắn sờ sờ râu mép trên mặt. Không ngờ lôi thôi như thế này mà cũng bị nhận ra, đột nhiên thấy Luân Hồi thương trong tay, hắn liền cười nói:

- Tiểu! Thì ra là do Luân Hồi thương tiết lộ thân phận.

Đằng Thanh Sơn cười tháo cái bao trên người xuống, mở rương, tháo rời Luân Hồi thương nhét vào.

- Đằng đại ca! Cái đó là Khai Sơn Thần Phủ phải không?

Lý kinh ngạc nhìn cái búa trong rương.

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn đậy rương lại cẩn thận, đeo lên trên lưng. Trong mắt Lý có nét cười:

- Đằng đại ca! Thực ra anh không cần phải dấu Luân Hồi thương đâu... Trên đại thảo nguyên cũng không người nào đuổi giết anh mà. Ngay cả có người biết anh là Đằng Thanh Sơn đi chăng nữa thì cũng không có việc gì hết.

- Để người ta biết thì sẽ luôn gặp phải phiền toái. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tiểu cô nương biết hắn là Đằng Thanh Sơn thì cũng không sao. Lần đầu khi thấy Tiểu, Đằng Thanh Sơn đã quan tâm tới cô gái này rồi... Có lẽ là vì cô có dung mao giống hệt Tiểu Miêu, nên làm cho Đằng Thanh Sơn phát sinh tâm lý như thế.

Cho dù như thế nào, Đằng Thanh Sơn vẫn phải thừa nhận... hắn rất có hảo cảm với người con gái trước mặt!

- Không ngờ chỉ hơn nửa năm, nàng đã trở thành một cường

giả có nội kình. Hơn nữa năm ngoái nàng cũng chỉ vừa mười ba tuổi, thân thể đang phát triển mà thôi. Vậy mà bây giờ trong người nàng lại ẩn chứa nội kình hùng hậu, năng lượng sung túc, thân thể cũng lớn hơn trước nhiều lắm rồi. Cũng phải cao hơn năm ngoái non nửa cái đầu là ít.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Ngay lúc này...

- Hống...

Bên cạnh hai người bỗng vang lên một tiếng gầm. Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, thấy con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú tựa như một quả núi nhỏ đang nhìn chòng chọc vào Đằng Thanh Sơn.

- Kêu cái gì? Thấy ta thu hồi Luân Hồi thương nên muốn động thủ phải không?

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú trước mắt.

- Nếu không phải nể mặt Tiểu thì hôm nay, ta đã thu thập ngươi rồi!

Đằng Thanh Sơn nắm chặt nắm đấm. Trên nắm đấm chợt có lưu quang lóe ra.

- Hống... hống...

Lý quay sang con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú gầm gừ vài tiếng. Lúc này, Hồng Đồng Tuyết Sư Thú mới không lên tiếng nữa.

- Tiểu! Hồng Đồng Tuyết Sư Thú quả thật rất thông minh. Bị ta đuổi giết như thế, vậy mà nó còn cố ý làm bộ muốn đấu sống chết với ta. Rồi lại nhân cơ hội đột nhiên chạy trốn!

Đằng Thanh Sơn cười nhìn con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

- Ta bây giờ mới hiểu thì ra nó cố ý trì hoãn thời gian, để ngươi tới giúp nó.

Lý nhìn nhìn Hồng Đồng Tuyết Sư Thú:

- Hồng Đồng quá ngỗ ngược, không chịu nghe lời. Nó không ngoan ngoãn nghe lời như Đại Hắc và Đại Bạch.

- Đại Hắc, Đại Bạch?

Đằng Thanh Sơn cười, nói.

- Cô đặt cho bọn chúng những cái tên hay thật đấy.

Lý nghe xong, không khỏi hơi đỏ mặt:

- Đằng đại ca đừng giễu cợt ta.

Nhìn Lý đỏ mặt, Đằng Thanh Sơn tựa hồ thấy Tiểu Miêu năm đó khi nói chuyện, làm nũng với mình. Khiến cho trái tim sắt đá của hắn cũng có chút tan chảy.

- Đằng đại ca?

Lý thấy ánh mắt Đằng Thanh Sơn có vẻ không đúng.

- À.

Đằng Thanh Sơn thầm than. Năm ngoái hắn ở cùng Lý hoàn toàn không có gì hết. Dù sao lúc đó nàng vẫn khác hẳn Tiểu Miêu. Nhưng bây giờ... cứ như Tiểu Miêu sống lại trước mặt, làm Đằng Thanh Sơn không tự chủ được phải nhớ lại những kỷ niệm khắc sâu trong tim.

- Tiểu! Làm sao cô thu phục được ba con yêu thú này?

Đằng Thanh Sơn nói lảng sang chuyện khác. Trước mặt Tiểu, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể liên tục tự nhủ:

- Nàng là Tiểu, không phải Tiểu Miêu.

Lý nhăn mũi, cười nói:

- Đương nhiên là ta không có khả năng thu phục được chúng! Với chút thực lực như thế này, thì chỉ cần một cái vuốt của chúng cũng đủ xé nát ta thành mảnh nhỏ rồi. Nói thật... ừm, phải nói như thế nào đây...

- Thì cứ nói từ đầu!

Trong lòng, Đằng Thanh Sơn rất quan tâm tới Lý. Lý gật gật đầu, ngoan ngoãn nói:

- Năm đó Đằng đại ca đi Man Hoang. Lúc đó tôi ở trong thành, gặp được sư phụ! Người nói tôi là kỳ tài luyện võ nên bà cho tôi uống một ly Tuyết liên thủy, làm cho kinh mạch tôi gần như đả thông toàn bộ, còn có thêm nội kình hùng hậu nữa.

- Tuyết liên thủy?

Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ nghe nói về thứ thiên tài địa bảo như vậy. Lúc trước hắn còn tưởng rằng do nàng được uống Ngọc tinh chi tủy.

Lý nói tiếp:

- Sau đó, sư phụ đưa ta đi bắt tất cả những tặc nhân giết nhà tôi. Đám tặc nhân này...

Lý nghiến răng, mắt lộ ra vẻ giận dữ.

- Ta tự tay giết sạch toàn bộ bọn chúng!

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Lý. Giết người?

Nói thì dễ nhưng nếu không phải mình tự tay làm, lần đầu tiên giết người quả là rất khó. Trước đây, Lý là một cô nương yếu đuối

khẳng định chưa bao giờ đánh người. Không ngờ lần đầu tiên đã giết chết một đám tặc nhân, chỉ sợ người không hiểu còn nghĩ rằng cô ta là một kẻ đại biến thái!

- Tiểu! Cô không sợ hay sao?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Có chứ. Lúc đó ta rất sợ, đến ngủ cũng bị ám ảnh.

Lý lắc đầu, nói:

- Nhưng ta sớm đã nghĩ thông suốt rồi. Chúng đều là những kẻ đáng chết!

Đằng Thanh Sơn thở dài. Một tiểu cô còn trẻ mà cả nhà đã bị giết. Sau đó lại tự mình giết sạch cả đám hung thủ không thể phản kháng. Những việc như thế này hiển nhiên ảnh hưởng rất lớn tới tâm tình người ta, tuyệt đối không hề kém hơn sự huấn luyện như địa ngục trần gian của đám sát thủ.

Chẳng trách bây giờ khí chất của Lý cũng trở nên lạnh lùng như thế.

Khí chất, nói đến thì rất khó hình dung, trên thực tế có liên quan tới tâm tính khi trải qua thực tế và lịch duyệt!

Đằng Thanh Sơn và Lý cùng ngồi trên đất. Ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan đều đứng một bên. Đặc biệt là con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú, thi thoảng liếc mắt chằm chằm nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Sau khi cùng sư phụ trở về, ta chăm chỉ tu luyện tiên pháp!

Đằng Thanh Sơn cũng chú ý tới, ở hông bộ y phục màu tím của Lý, quấn một cây trường tiên màu xanh biếc.

Thanh Sơn đột nhiên nhớ ra...

Nam nhân nhìn eo phụ nữ, dường như là hơi thất lễ, lập tức ngẩng đầu lên. Mặt Lý hơi ửng đỏ, rồi nói:

- Nhưng sau khi Đằng đại ca xảy ra việc, tin tức truyền khắp thiên hạ, khiến cho ta rất lo lắng.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy, không khỏi cười. Ít nhất Tiểu không hoàn toàn quên mình.

Lý bất lực nói: - Thú ngữ?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Lý.

- Sư bá cô là Thú Vương Ô Hầu?

- Đúng! Ông ấy là Sư bá của ta.

Lý gật đầu nói.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng dậy sóng. Thú Vương Ô Hầu theo truyền thuyết thì không có sư phụ, nhưng... Ô Hầu lại có sư muội! Sao có thể không có sư thừa chứ?

- Tiểu! Theo lời đồn trong thiên hạ, Ô Hầu không có sư phụ, hai người...

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi. Lý cười, nhẹ giọng nói:

- Sư bá đương nhiên có sư phụ! Sư phụ của người chính là sư tổ của ta. Đây là đại bí mật, tuyệt đối không thể ngoại truyền. Đằng đại ca... anh ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài. Nếu để người khác biết, tôi sẽ rất thảm đó.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Lúc đó tôi học Thú ngữ với Sư bá. Việc học thú ngữ phải cần

có thiên phú, có rất nhiều người cả đời cũng không học được. Nhưng... đã học được thì lại nắm bắt rất nhanh. Trong vòng một tháng, tôi đã học xong thú ngữ của loài chim! Sư bá phi thường kinh hỉ, khen ta rất nhiều, nói ta là người có thiên phú nhất trong việc học thú ngữ mà ông từng gặp. - Lý cười.

- Sư bá chỉ có một đệ tử! Vì học thú ngữ rất khó đối với những người khác, nên Sư bá trên một trăm tuổi mà cũng chỉ có một đệ tử. Đó chính là Vạn sư huynh của ta.

- Nhưng ta học hai tháng còn dùng thú ngữ tốt hơn so với hắn đã học vài chục năm rồi - Lý tự tin nói.

- Sau đó, ta nghe lời Sư bá phân phó, nên từ Cửu Châu đi tới thảo nguyên. Nhiệm vụ của ta, một là chiếu cố cho ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan. Thứ hai, là nghĩ biện pháp thuần hoá một đám yêu thú, để chúng có thể nghe hiểu được tiếng người!

Lý nói:

- Cũng như Tuyết Ưng Giáo, hay Xạ Nhật Thần Sơn. Dù sao trong một tông phái không phải mọi cao thủ đều biết thú ngữ. Do đó, chỉ có thuần hoá ra yêu thú, để chúng hiểu được ngôn ngữ nhân loại, thì cao thủ trong tông phái mới có thể tùy tiện điều khiển được chúng.

- Nhưng, để cho chúng nghe hiểu được tiếng người là việc rất khó. Đến cả Sư bá cũng không làm được... Nhưng, Sư bá Bạch nói ta là người có thiên phú tốt nhất, còn cao hơn cả ông ấy nữa.

Lý cười:

- Do đó, từ đó đến nay ta vẫn thong dong trên đại thảo nguyên.

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ vô cùng. Để yêu thú nghe hiểu được tiếng người? Việc này khó gấp trăm lần việc học được thú ngữ.

- Có người!

Giác quan của Đằng Thanh Sơn rất linh mẫn, quay đầu nhìn về phía tây. Trên đại thảo nguyên mênh mông, chỉ thấy một vài cái bóng mơ hồ đỏ như máu từ xa xa vọt tới.

- Huyết Long Mã, Xích Phong Thú?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Rập rập...

Xích Phong Thú vọt nhanh tới, rồi ngừng lại. Đằng Thanh Sơn nhìn lên thấy có một nam tử hơi mập mạp, tóc cắt ngắn, một thân áo tím, đeo mặt nạ vàng đang ngồi trên lưng Xích Phong Thú. Người này cũng dùng ánh mắt hết sức lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 36

Thần Nữ.

Thanh Sơn cũng đưa mắt nhìn nam tử áo tím đang ngồi trên lưng ngựa.

"Người này tựa hồ có chút địch ý với ta?" - Trong lòng Đẳng Thanh Sơn thật ra cũng không quan tâm lắm. Bây giờ nếu phải đối mặt với tiên thiên kim đan, Đẳng Thanh Sơn tự tin có thể ứng phó với bất kỳ một cường giả nào.

- Ngươi là đệ ngũ Thần Tướng?

Một thanh âm lành lạnh vang lên, Lý ở bên cạnh Đẳng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử hơi mập mạp hỏi.

"Không biết đệ ngũ Thần Tướng tới tìm ta có chuyện gì?" - Đẳng Thanh Sơn nghe xong lại càng nghi hoặc. Thần Tướng là loại cao thủ nào không biết?

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn Lý một lúc, rồi mới nói:

- Thần nữ … tên đó … chính là ác ma A Lạp Đạt nổi tiếng ác độc trên đại thảo nguyên. Thiên Thần Sơn sắp hạ trừng phạt tới hắn … chẳng … chẳng lẽ hắn có quan hệ gì với người?

- Hắn là bằng hữu của ta. - Lý nhướng mày nói - Đệ ngũ Thần Tướng! Ác ma A Lạp Đạt là cái gì chứ? Ác ma A Lạp Đạt chỉ có

trong truyền thuyết mà thôi. Cho dù bằng hữu của ta có giết người thì đó cũng chỉ là do những người đáng chết. Trên đại thảo nguyên này chẳng phải đã tồn tại bao đời nay cái quy luật mạnh được yếu thua, kẻ mạnh thì sống còn kẻ yếu thì phải chết đó hay sao? Thần Tướng các ngươi có một ai mà tay không dính đầy máu? Giết chết nhiều người là ác ma A Lạp Đạt sao? Chuyện này thật là thú vị đấy.

Ánh mắt Lý sắc bén như kiếm, nhìn thoáng qua đệ ngũ Thần Tướng:

- Đệ ngũ Thần Tướng! Ta không muốn ngươi quấy rầy ta huấn luyện yêu thú mãi đâu.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ trên lưng ngựa trầm mặc một lát rồi nói:

- Tốt lắm, ta sẽ không quấy rầy Thần Nữ và bằng hữu người nữa.

Nga Nhật Tề Nhĩ nói xong, quay đầu ngựa, rồi thúc mạnh vào bụng nó một cái. Con Long Mã Xích Phong Thú hí vang một tiếng, rồi điên cuồng lao đi. Cả người và ngựa hóa thành một cái ảo ảnh đỏ như máu, chẳng mấy chốc đã biến mất trong đại thảo nguyên mênh mông.

Đằng Thanh Sơn và Lý đứng nhìn hắn bỏ đi.

- Tiểu! Đệ ngũ Thần Tướng là ai?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi. Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng vô cùng nghi hoặc với hai chữ " Thần nữ" mà người đó đã nói với Lý.

Lý cười khẽ nói:

- Trên Thiên Thần Sơn ngoại trừ Thiên Thần cao cao tại

thượng ra, dưới trướng còn có các Thần Tướng. Mỗi một Thần Tướng đều có thực lực tiên thiên kim đan. Còn đệ ngũ Thần Tướng này thì khi ta vừa tới Thiên Thần Sơn cũng mới gặp hắn một lần, nên cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng theo ta được biết thì đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ là một trong số những người mạnh nhất trong tám đại Thần Tướng bây giờ. Hắn chỉ xếp sau có đệ nhất Thần Tướng mà thôi.

- Tám đại Thần Tướng? Mỗi một tên đều cấp độ tiên thiên kim đan?

Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng phải chấn động.

Vốn căn cứ vào tình huống trên thảo nguyên phía bắc, Đằng Thanh Sơn đã đoán ra rằng thực lực của Thiên Thần Sơn phỏng chừng không thua gì tám đại tông phái trên Cửu Châu. Nhưng khi biết sự thật, vẫn không khỏi cảm thấy chấn động.

- Đằng đại ca! Sư phụ ta có thực lực rất mạnh. Nếu ngươi gia nhập vào sư môn của ta, tám đại tông phái trong thiên hạ cũng không thể giết được ngươi.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Ta cũng chỉ đề nghị ca gia nhập vào sư môn thôi, tuyệt đối không có ý gì khác.

Khi nhìn thấy ánh mắt Đằng Thanh Sơn, Lý đã hiểu được quyết định của hắn. Lúc trước Đằng Thanh Sơn mặc dù công khai nói phản lại Quy Nguyên Tông, nhưng đó là do tình thế bức bách. Là do hắn lo lắng cho Quy Nguyên Tông. Chứ thật sau trong đáy lòng, Đằng Thanh Sơn vẫn xem mình là một thành viên của Quy Nguyên Tông.

- Sư môn của muội mạnh đến mức độ nào?

Đằng Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

- Việc này... là đại bí mật.

Lý thần bí cười.

- Nhưng ta có thể tiết lộ cho ca một chút. Thiên Thần Sơn chỉ là một nhánh của sư môn ta mà thôi.

Đằng Thanh Sơn nghe xong sắc mặt đại biến.

Chỉ là một nhánh?

Thực lực Thiên Thần Sơn có thể so được với Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo. Mặc dù không bằng Doanh Thị gia tộc và Vũ Hoàng môn nhưng cũng có thể nói là vô cùng cường đại. Không ngờ, Thiên Thần Sơn vẫn chỉ là một nhánh trong sư môn của Lý.

- Do đó ta mới nói, chỉ cần Đằng đại ca gia nhập vào sư môn ta, tuyệt đối không cần lo lắng có người nào dám đuổi giết ca nữa. - Lý nói.

- Bây giờ, ta cũng có gì mà phải lo chứ?

Đằng Thanh Sơn cũng chẳng có gì mà phải lo lắng: “Lướt mắt nhìn khắp thiên hạ, chỉ sợ còn chưa có cường giả tiên thiên kim đan nào có thể giết ta”.

Mặc dù thủ đoạn tấn công còn có nhược điểm, nhưng với chiêu phòng ngự Hỗn Nguyên Nhất Khí, Đằng Thanh Sơn tự tin không ai có thể phá được. Nếu cho hắn thời gian, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể đánh cho đối phương đến khi cạn kiệt chân nguyên, sau đó giết chết đối phương. Nói về thời gian chiến đấu, lướt mắt nhìn cả thiên hạ cho dù tất cả tiên thiên kim đan cộng lại, chưa chắc đã có người có thể vượt qua được Đằng Thanh Sơn.

- Vừa rồi hắn gọi muội là thần nữ phải không?

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý.

Lý cười:

- Ta phụng mệnh sư bá, tới đây chiếu cố cho mấy con yêu thú. Ngoài ra còn phải nghĩ biện pháp nuôi dưỡng yêu thú nữa. Trong sư môn, ta được đối đãi như một người có khả năng dạy thú đệ nhất. Mặc dù trong sư môn thì các nhân vật tiên thiên kim đan có rất nhiều. Nhưng lúc này trong sư môn, những người có thể thuần dưỡng yêu thú cũng chỉ có Vạn sư huynh và Ô Hầu sư bá thôi. Do đó, vị trí của ta cũng được nâng cao một chút. Thần Tướng? Hừ … muội cũng không cần phải để ý tới họ.

Đằng Thanh Sơn nhất thời hiểu địa vị của Lý. Có thể đối thoại với yêu thú đúng là một năng lực phi thường đáng sợ.

Trong thiên hạ, có rất nhiều yêu thú cường đại. Rất nhiều nhân loại cường giả có thể đánh bại yêu thú, nhưng... vì không thể trao đổi, do đó rất ít người có thể thuần dưỡng một con yêu thú. Chỉ có có thể đối thoại, biết suy nghĩ của yêu thú, cung cấp đủ nhu cầu của yêu thú thì mới được yêu thú hỗ trợ. Khiến cho nó trở thành một bộ phận trong thế lực của mình.

- Chậc chậc, trong thiên hạ có rất nhiều yêu thú. Nếu như có thể đánh bại một con yêu thú có thực lực hư cảnh, thu phục chúng về để sử dụng thì….

Đằng Thanh Sơn ngẫm lại cũng phải cảm thán.

Yêu thú Hư cảnh thật sự ghê gớm.

Yêu thú sống lâu hơn nhân loại nhiều, thậm chí có con còn sống lâu vài ngàn năm. Nếu có thể trở thành bằng hữu với một con yêu thú như thế, tuyệt đối có thể rung đùi hưởng lợi.

- Lần trước, con yêu thú hư cảnh Lôi điện thần ưng công kích Tiêu Dao Cung. Không biết ai có thể thu phục được con Lôi Điện Thần Ưng này nhỉ?

Đằng Thanh Sơn không khỏi liên tưởng đến tới việc ngày trước.

- Muốn thu phục được yêu thú hư cảnh là rất khó. Với sự cao ngạo của yêu thú hư cảnh, tối thiểu người đó phải có vũ lực vượt qua nó, đánh bại được nó.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Ít nhất bây giờ thực lực của mình vẫn còn kém xa. Có lẽ sau này, sau khi mình trở thành cường giả hư cảnh mới có thể đấu được với yêu thú hư cảnh.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý đã thật sự trưởng thành, cảm thán một tiếng.

- Không ngờ bây giờ đến cả Thần Tướng cấp bậc tiên thiên kim đan mà ngươi cũng không coi vào mắt. Ha ha, xem như ta đã lo thừa rồi. Thôi… Ta còn có chuyện phải làm. Chúng ta chia tay tại đây vậy Lý hơi biến sắc mặt vội nói:

- Đằng đại ca! Sao lại gấp như thế? Ca có chuyện gì vậy?

Lý dò hỏi.

- Ta muốn chuyên tâm cảm ngộ thiên địa, đạt tới cấp độ cao hơn, nhanh chóng bỏ đi cái gông đang phải đeo trên cổ. Muốn được như thế ta cần phải lang bạt thiên hạ. Tiếp theo ta muốn xuất hải, lang bạt khắp nơi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Ngắn thì hai ba năm, lâu thì mười năm.

Về phần chuyện Bắc Hải Đại Lục, Thanh Sơn cũng không muốn nói nhiều.

- Lâu như vậy sao?

Lý cười.

- Đằng đại ca! Ca mong muốn cảm ngộ thiên địa, đột phá võ đạo cũng không nhất định phải xuất hải mà. Ca cứ ở trên thảo nguyên mênh mông này, không phải cũng giống nhau hay sao?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, không nói gì. Lý thấy thần thái Đằng Thanh Sơn như vậy cũng hiểu hắn đã có chủ ý sẵn từ trước, sợ là bây giờ ai có nói gì thì cũng không thể cản được. Bây giờ, Lý cũng không còn là cô gái yếu đuối năm xưa nữa rồi.

Thần Nữ có địa vị tôn sùng trên Thiên Thần Sơn, chỉ có Thiên Thần mới xếp trên nàng. Ngay đến cả Thần Tướng mà nàng cũng không cần phải quan tâm.

Địa vị được tôn sùng, nên con mắt nhìn người cũng khác hẳn.

“Tại sao hắn vẫn còn cô độc một người.” - Rõ ràng nàng tìm hiểu rất kỹ về Đằng Thanh Sơn. Trong lòng, Lý không khỏi nhói lên một chút, nhưng bề ngoài chỉ gật đầu nói:

- Xuất hải cũng tốt. Nhưng Đằng đại ca… ngươi ra biển hai ba năm, dài thì mười năm, chẳng lẽ không lo lắng cho cha mẹ ngươi hay sao?

Đằng Thanh Sơn rùng mình. Đây đúng là thứ mà hắn coi trọng nhất.

- Hơn nữa, Đằng đại ca chạy trốn hơn nửa năm, chỉ sợ cũng không hay biết gì về tin tức của cha mẹ mình đúng không? - Lý nói.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, hỏi Lý:

- Cha mẹ ta đã xảy ra chuyện gì?

Lý lắc đầu cười nói:

- Thực ra muội cũng chỉ nói như vậy thôi. Ta cũng không rõ lắm về tin tức cha mẹ hay thân nhân ca. Nhưng muội nghĩ, Đằng đại ca trước khi xuất hải, cũng nên biết rõ về tình hình của cha mẹ mình.

Thanh Sơn gật đầu.

Hơn nửa năm qua, Đằng Thanh Sơn cũng rất lo lắng cho cha mẹ và muội muội. Bên cạnh đó còn có cả Đằng gia trang và Quy Nguyên Tông nữa. Nhưng hắn một mực trốn tránh, nên làm gì có cơ hội biết được rốt cuộc bọn họ có phát sinh chuyện gì hay không?

- Tiểu! Thiên Thần Sơn chắc có tình báo chứ?

Nhãn tình Đằng Thanh Sơn sáng lên, nhìn về phía Lý.

- Đằng đại ca! Ý của muội vừa rồi là muốn ca theo muội đi Thiên Thần Sơn. Muội sẽ hạ lệnh cho thủ hạ hỏi thăm thân nhân của ca, đồng thời tìm hiểu luôn tin tức của Quy Nguyên Tông nữa. Sau khi biết rõ tình hình xong, ca cũng có thể an tâm rời bến. Hơn nữa, muội cũng có thể được ở bên cạnh Đằng đại ca thêm một vài ngày. – Nói xong, Lý khẽ mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, bất lực lắc đầu. Thật ra hắn cũng cảm giác được tâm tư của Lý đối với mình. Một thần nữ, đối mặt với một Thần Tướng thì hết sức lạnh lùng, nhưng đối xử với hắn lại rất tốt. Hơn nữa đến cả những bí mật trong tông phái cũng nói cho mình biết. Quan trọng nhất là, sai người tìm hiểu tin tức cho nhưng thật ra là muốn để mình ở lại một hai ngày. Những chuyện như thế làm sao mà hắn không hiểu ra được tâm lý của Lý cơ chứ?

Năm đó cứu Lý, Đằng Thanh Sơn cũng biết được lúc đó Lý cũng không hề muốn mình xa rời nàng. Bây giờ địa vị cao hơn, nên tình cảm quyến luyến của nàng cũng được che dấu sâu hơn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cảm giác được một điều: “Nàng chỉ giống với Tiểu Miêu mà thôi”. Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, mặc dù trong lòng khi đối mặt với Tiểu cũng có những lúc dao động, nhưng đó hoàn toàn là bởi vì Tiểu Miêu.

“Tiểu Miêu, Thanh Thanh - những người yêu ta cuối cùng đều đã ra đi hết”. - Đằng Thanh Sơn thở dài. “Có lẽ cả đời này, ta sẽ luôn phải sống trong cô độc. Để tránh cho việc làm ảnh hưởng tới Tiểu, sau này ta nên ít tiếp xúc với nàng thì tốt hơn.”

Nếu nói cái chết của Tiểu Miêu tạo thành sự đả kích rất lớn với Đằng Thanh Sơn, thì sau đó Thanh Thanh lại dùng sự thuần khiết chân thành của nàng đã hòa tan khối băng cứng trong lòng Đằng Thanh Sơn. Nhưng khi chứng kiến cái chết của Thanh Thanh, trái tim của Đằng Thanh Sơn lại tăng thêm một tầng băng cứng.

- Thiên Thần Sơn?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

- Nếu ta đi với ngươi, sẽ không làm cho ngươi có phiền toái đó chứ.

- Sẽ không đâu.

Lý tiếu tự tin nói:

- Không ai gây tìm phiền toái với muội cả.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Tốt lắm, ta sẽ theo ngươi tới Thiên Thần Sơn.

Mặc dù không muốn tiếp xúc nhiều với Tiểu, nhưng vì muốn có tin tức của cha mẹ, muội muội và thân nhân, Đằng Thanh Sơn vẫn không thể không đi. Sau khi biết được tin tức của cha mẹ, hắn sẽ một mình đi ra biển.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 37

Thiên Thần Sơn.

Giữa thảo nguyên mênh mông, Lý đang đứng trước mặt con Liệt Phong Thần Điêu đực, miệng không ngừng phát ra những thanh âm ríu rít dễ nghe, nói chuyện với nó.

Còn con Liệt Phong Thần Điêu đang đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn. Lý ở bên cạnh nó không ngừng như khuyên bảo. Rốt cục, con Liệt Phong Thần Điêu màu đen khẽ gật đầu. Lý hưng phấn quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca! Đại Hắc đã đồng ý. Đến đây đi, ca ngồi trên lưng nó nhé.

- Liệt Phong Thần Điêu nghe lời ngươi nói thật à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc đi tới, sau đó nhảy lên, ngồi trên lưng con Liệt Phong Thần Điêu. Những sợi lông trên lưng Liệt Phong Thần Điêu vô cùng cứng rắn, tựa như những mũi tên thép.

- Hống...

Con Hồng Đồng Sư Thú bên cạnh rống lên vẻ bất mãn.

- Con Tuyết Sư Thú này chắc rất khó chịu với ta đây mà.

Đằng Thanh Sơn cười hà hà.

- Mặc kệ nó.

Lý liền phát ra một tiếng kêu dễ nghe. Nhất thời, hai con Liệt Phong Thần Điêu một đen, một trắng vỗ cánh bay lên trời. Đôi cánh của chúng thật lớn, chỉ cần quạt nhẹ một cái chúng đã đạt tới một tốc độ kinh người. Ngồi trên lưng thần điêu, đúng vào chỗ trũng dưới cổ chúng thì gió cũng không thổi vào mặt quá mạnh.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, những bầy cừu tựa như những điểm nhỏ màu trắng, điểm xuyết trên mặt thảo nguyên.

Vù! Vù!

Hai con Liệt Phong Thần Điêu, nhanh chóng xé gió bay đi.

Thiên Thần Sơn cao vút tận mây, như muốn đâm thủng cả bầu trời. Dưới chân núi, trên thảo nguyên, có vô số dân chúng quì rạp trên cỏ, hướng về phía Thiên Thần Sơn mà bái lạy.

- Thiên thần vĩ đại, xin người cho dân chúng của Lưu Nham bộ lạc ta có thể bình an vượt qua năm này. Hy vọng thiếu niên bộ lạc Lưu Nham, có thể xuất hiện một dũng sĩ lợi hại, có thể vào Thiên Thần Sơn để hầu hạ Thiên Thần. - Một lão thái bà lưng còng rạp xuống đất, miệng không ngừng cầu khẩn. Chung quanh bà có rất nhiều người cũng làm như vậy.

- Nhìn kìa, là Thần Điêu!

Đột nhiên có người cất tiếng hô lên. Không ít người đang quì lạy đều ngẩng đầu. Chỉ thấy một con thần điêu màu đen và một con thần điêu màu trắng từ trên không trung lao thẳng xuống đỉnh núi Thiên Thần Sơn. Những người thường xuyên quì lạy ở đây nên cũng không phải là lần đầu phát hiện ra việc này.

- Hắc bạch thần điêu đã trở lại Thiên Thần Sơn rồi.

...

Trên Thiên Thần Sơn, hai con Liệt Phong Thần Điêu lượn quanh, rồi từ từ hạ xuống một bãi đất trống phía trước một cung điện. Trên những bậc thang cung điện, có một hàng thị nữ, tất cả đều mặc áo dài lục sắc. Khi các nàng thấy hai con Liệt Phong Thần Điêu hạ xuống, lập tức có một mỹ phụ, vóc người cao cao, dắt các cô thị nữ khác tới hành lễ.

- Điện hạ!

Nhóm thị nữ này cung kính chào.

- Có khí thế thật.

Đằng Thanh Sơn khen, đồng thời nhảy xuống khỏi lưng thần điêu. Lúc này, Lý đã đeo khăn mỏng che mặt cũng nhảy xuống khỏi lưng thần điêu. Xuống đến đất nàng liền phát ra tiếng kêu của loài chim rất dễ nghe, đồng thời đến gần ôm đầu con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng. Con Liệt Phong Thần Điêu đó cọ cọ hết sức thân mật với Lý. Sau đó con Liệt Phong Thần Điêu cái kêu lên một tiếng thánh thót, con Thần điêu đực cũng lập tức phụ họa.

Vù! Vù!

Hai con Liệt Phong Thần Điêu giương cánh bay lên trời biến mất.

Ngay lúc này...

- Sư muội! Sư muội!

Một tiếng kêu chợt vang lên gần đó. Lý quay về phía có tiếng kêu nhìn. Chỉ thấy Tôn Phong một thân hắc y cười cười chạy tới:

- Sư muội trở về thật là nhanh, đệ ngũ Thần Tướng vừa mới về Thiên Thần Sơn... Cuối cùng thì sư muội đã mang theo Hô Hòa tới rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn người nọ, khi thấy được dung mạo đối phương trong lòng không khỏi chấn động.

- Lại là hắn sao? Tôn Phong? Hắn không phải là thương nhân hay sao?

Đằng Thanh Sơn rốt cục cũng hiểu được. Lần trước mình bị lừa, có lẽ cũng có liên quan tới Tôn Phong. Tôn Phong cẩn thận nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, sau đó lại liếc mắt nhìn chiếc bao trên lưng hắn.

- Sư muội vị này là Hô Hòa sao?

Tôn Phong hỏi.

- Tôn sư huynh!

Lý gật đầu cười khẽ.

- Vị này là bằng hữu của ta - Hô Hòa. Bây giờ, ta không rảnh nói chuyện với ngươi... Ta phải đi an bài chỗ ở tạm cho Hô Hòa đã.

Tôn Phong nhìn Đằng Thanh Sơn, khóe miệng nhếch lên nét tiếu ý cổ quái:

- Cũng tốt, ta về trước đây...

Đưa mắt nhìn theo Tôn Phong rời đi, Đằng Thanh Sơn chợt lờ mờ cảm thấy một điều gì đó! Lần trước mình bị người ta phát hiện tung tích ở Ổ Thành, Đằng Thanh Sơn vẫn không rõ vì sao... không hiểu đối phương vì sao có thể phát hiện ra thân phận của hắn. Nhưng lúc này, thấy Tôn Phong, không khỏi làm cho trong đầu Đằng Thanh Sơn xuất hiện rất nhiều ý nghĩ: Đằng Thanh Sơn tự nhiên có suy luận như thế.

- Hô Hòa.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Cung điện này chính là nơi ở của ta... Về phần ngươi, tạm thời sẽ ngụ ở chỗ kia!

Lý chỉ vào một căn lầu cách đó không xa. Đằng Thanh Sơn cười gật đầu:

- Được.

Cung điện này chính là thần nữ cung điện. Việc cho một nam nhân vào ở chỉ sợ sẽ nhanh chóng truyền khắp cả Thiên Thần Sơn. Như thế có lẽ cũng không ổn với Lý lắm.

- Ta đưa ngươi đi.

Lý đi trước dẫn đường.

- Công Tôn đại nương! Ngươi an bài vài người, quét dọn sạch sẽ khách xá một chút.

Lý phân phó.

- Vâng.

Mỹ phụ phụ trách cửa cung điện cung kính nói. Rồi sau đó nhanh chóng dẫn sáu người thị nữ chạy về căn lầu cách đó không xa.

Lý lúc này mới thấp giọng nói:

- Đằng đại ca! Khi nào có nhiều người, muội gọi ca là Hô Hòa nhé... Còn về tin tức tình báo, muội sẽ lập tức đi an bài ngay.

- Cám ơn nhé.

Đằng Thanh Sơn cười nói. Mặt Lý chợt ửng đỏ, cười nói:

- Muội chỉ làm một chút mà thôi. Ca bất tất phải nói cám ơn muội.

Lúc này Lý và Đẳng Thanh Sơn cùng nhau tiến về căn lầu kia. Đi được một đoạn, một nam tử gầy gò mặc hắc bào bỗng đi tới trước thần nữ điện.

- Thần sứ đại nhân Những thị nữ ở đây đều cung kính hành lễ.

- Ừm! Thần nữ trở về rồi à?

Nam nhân gầy gò áo đen lạnh lùng hỏi.

- Vừa về không lâu. Nhưng điện hạ bây giờ đang cùng bằng hữu đi tới khách xá bên cạnh rồi.

Người đứng đầu trong đám thị nữ nói.

- Bằng hữu?

Nam tử gầy gò áo đen nhướng mày.

- Bằng hữu nào?

- Không rõ lắm. Hình như người đó có tên là Hô Hòa.

Một thị nữ nhanh chóng trả lời. Nam tử gầy gò áo đen nhìn chằm chằm vào thị nữ, quát khẽ:

- Tên Hô Hòa đó tới Thiên Thần Sơn như thế nào?

Nếu Hô Hòa một mình một người tới thì không sao. Nhưng là thần nữ tự mình mang đến thì có chút phiền toái.

- Điện hạ và Hô Hòa cưỡi hai con Liệt Phong Thần Điêu tới Thiên Thần Sơn. - Thị nữ nói.

Nghe thấy thế, nam tử gầy gò áo đen sầm mặt lại, trong mắt

có chút sát khí!

Ngay lúc này... Lý trong trang phục áo tím, che mặt dẫn theo một đám thị nữ đi sau, đang đi trở về cung điện.

Nam tử gầy gò áo đen thấy từ xa, chợt như đổi sắc ngay lập tức. Hắn lập tức mỉm cười đi về phía Lý, từ rất xa đã lên tiếng:

- Sư muội! Ta còn tưởng rằng muội sẽ ở bên ngoài vài ngày. Vừa rồi nghe người ta nói, Liệt Phong Thần Điêu đã quay về, nên ta mới đoán rằng sư muội đã trở lại.

- Vạn sư huynh.

Lý mỉm cười nói:

- Huynh không đi thuần dưỡng yêu thú à?

- Làm ở trên Thiên Thần Sơn hay ở đâu cũng giống nhau thôi.

Nam tử gầy gò áo đen cười nói:

- Được rồi! Tối hôm nay chúng ta cùng ăn cơm chiều nhé.

Lý hơi trầm ngâm một lát, rồi lập tức gật đầu nói:

- Cũng được! Tôn sư huynh vừa tới Thiên Thần Sơn mấy ngày rồi, nhưng muội luôn chạy lung tung, thành ra rất ít gặp mặt huynh ấy. Như vậy đi... Tối hôm nay, muội mời Tôn sư huynh, và cả Vạn sư huynh, cùng nhau ăn cơm chiều ở chỗ của muội nhé.

- Tôn Phong?

Nam tử gầy gò áo đen hơi chần chừ một chút, rồi lập tức gương mặt giãn ra, cười nói:

- Cũng được. Huynh không quấy rầy nữa!

Lý liền dẫn một đoàn thị nữ trở về cung điện mình. Nam tử áo đen từng bước đi dọc theo sơn đạo.

- Hô Hòa? Ở đây lại lòi ra một nhân vật như thế này nhỉ?

Ánh mắt nam tử gầy gò áo đen âm lãnh tựa như độc xà nhìn lướt qua căn lầu kia, cười lạnh một tiếng.

- Ngoại trừ sư phụ lão nhân gia, bây giờ chỉ có ta và sư muội là hai người hiểu được thú ngữ. Ta và sư muội thành thân thì đó là việc tốt nhất! Các sư phụ khẳng định cũng đồng ý với chuyện này... Về phần tên đần Tôn Phong thì cứ để cho ngươi nằm mơ đi. Còn Hô Hòa hả? Kẻ đó càng không đáng nhắc tới!

Nam tử gầy gò áo đen chẳng mấy chốc đã rời đi.

...

Đằng Thanh Sơn ở hành lang, trên lầu hai căn nhà, hướng mắt nhìn chung quanh. Hắn thường xuyên có thể thấy một vài đội ngũ tinh binh đi dọc theo sơn đạo.

- Thiên Thần Sơn này đúng là cao thủ nhiều như mây!

Đằng Thanh Sơn quan sát một lát, không khỏi tán thưởng một tiếng.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên thoáng nhìn lại. Một bóng người áo đen đi tới trước thần nữ cung điện, sau đó tiến vào bên trong.

- Là Tôn Phong!

Đằng Thanh Sơn liếc mắt liền nhận ra đối phương ngay lập tức.

- Hắn tới cung điện của Tiểu làm gì?

...

Trong thần nữ cung điện, Lý đang ngồi trước bàn viết, cầm trong tay một cây bút lông, hí hoáy viết những đại tự! Năm đó lúc chưa gặp nạn, gia cảnh giàu có, nên từ bé nàng được đọc đủ thứ thi thư. Còn bây giờ tu luyện nội kình, một khi tâm tình rối loạn, nàng sẽ viết những đại tự để luyện tâm, lấy lại bình tĩnh!

Tĩnh! Tĩnh! Tĩnh!

Lý viết liên tục những đại tự, rồi đột nhiên đình bút.

- Sư muội đang luyện chữ à?

Bên ngoài vang lên một thanh âm lớn.

- Tôn sư huynh, đi vào đi.

Lý quơ tay sang bên cạnh lấy một mảnh giấy trống, che những chữ mình vừa viết. Còn Tôn Phong lúc này vừa cười vừa đi đến, thoáng nhìn Lý:

- Sư muội thật là rỗi rãi. Vẫn còn thời gian mà luyện chữ nữa.

- Tôn sư huynh! Có việc gì thì nói đi.

Lý xoay người nhìn về phía hắn. Tôn Phong mỉm cười:

- Theo ta được biết, sư muội trước đây đều ở Cửu Châu Đại Địa, cũng chỉ tới Thiên Thần Sơn mới được mấy tháng! Còn tên Hô Hòa… Hắn được xưng tụng là ác ma A lạp đặc trong truyền thuyết. Mà hắn cũng mới đi từ giữa thảo nguyên tới chỗ chúng ta. Như vậy thì sư muội phải không hề quen cái tên Hô Hòa này chứ?

- Tôn sư huynh! Ngươi đang nói gì thế?

Lý sầm mặt lại.

- Theo ta được biết thì trước đây Đằng Thanh Sơn đã có đại ân với sư muội.

Tôn Phong lại nói tiếp. Mắt Lý chợt nheo lại, lạnh lùng nhìn Tôn Phong:

- Sao lại nhắc tới Đằng đại ca?

Chuyện giữa Lý và Đằng Thanh Sơn, không ít người trong sư môn cũng biết.

- Không phải! Ta chỉ là suy luận mà thôi... Theo lý, thì ngươi không thể biết tên Hô Hòa này được. Nhưng ngươi lại ngăn trở đệ ngũ Thần Tướng, không cho phép đệ ngũ Thần Tướng động thủ với hắn. Hơn nữa, còn mời hắn tới Thiên Thần Sơn. Ta thấy có lẽ Hô Hòa chính là Đằng Thanh Sơn rồi.

Tôn Phong cười khẽ nói:

- Còn nữa, cái bao trên người hắn... Quan trọng nhất, ta phát hiện ra ngươi ra lệnh cho người đi thu thập tin tức về Đằng gia trang, Quy Nguyên Tông.

Tôn Phong nhìn chằm chằm vào Lý! Lý khẽ cười một tiếng, mắt lóe lên sát khí.

- Tôn sư huynh! Ngươi không thấy là ngươi lắm chuyện quá à?

Lý cười khẽ nói:

- Ta bây giờ nói rõ cho ngươi biết. Đúng, Hô Hòa chính là Đằng Thanh Sơn! Sao... Ngươi muốn mật báo à? Ha ha... mấy người sư bá cũng có hảo cảm với Đằng Thanh Sơn đó.

Lý sầm mặt lại, tựa như có một màn sương mờ mịt.

- Tôn sư huynh, ta nhắc nhở ngươi một việc!

Ánh mắt Lý như lợi kiếm, lạnh lẽo nhìn Tôn Phong.

- Nếu ngươi tự cho rằng mình thông minh làm Đằng đại ca lâm vào hiểm cảnh... Lý này xin thề, chắc chắn sẽ trả thù trên người ngươi gấp trăm lần!

Tôn Phong nghe thế rùng mình, lập tức vuốt mũi cười cười:

- Đừng giận, ta cũng chỉ hỏi một chút… chỉ hỏi một chút mà thôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 38

Nghiêm Ngặt.

Sư muội cũng biết đó.

Tôn Phong cười xòa nói:

- Ta chỉ vì phụng mệnh sư phụ mới chú ý tới chuyện Đằng Thanh Sơn mà thôi.

Lý đã biết vị Tôn sư huynh này nổi tiếng lăng nhăng. Cũng biết đối phương đã xuống nước, hơn nữa, bất luận là nàng hay Tôn Phong cũng đều là những nhân vật hạch tâm của sư môn vì thế mối quan hệ với nhau cũng không nên quá căng thẳng. Nàng nở nụ cười rạng rỡ nhìn Tôn Phong nói:

- Tôn sư huynh, ngươi chỉ tùy tiện nói vài câu, đã có thể hỏi ra đầu mối rồi. Không hổ là người có tiềm năng nhất trong số ba đại đệ tử dưới trướng Đại sư bá!

Tôn Phong nghe xong những lời này không khỏi cười khổ.

- Hắc!

Tôn Phong thở dài, cúi đầu vô lực nói:

- Đừng nói nữa! Nếu không phải ta lấy công chuộc tội, chỉ sợ sư phụ đã trục xuất ta ra khỏi sư môn rồi!

- Nghiêm trọng như vậy ư?

Lý chấn động trong lòng, - Ngươi nhìn Vạn sư huynh ta kìa. Hắn không phải cũng vài chục năm rồi mà vẫn không đạt tới tiên thiên cảnh giới hay sao?

Tôn Phong hậm hực nói:

- Ta sao có thể so được với hai người sư huynh muội các ngươi. Các ngươi đều có thể thuần dưỡng yêu thú. Sư môn coi trọng nhất là bản lãnh thuần dưỡng yêu thú của các ngươi. Về phần tiên thiên cường giả ư? Trong sư môn cũng không thiếu. Ở trong sư môn, hai người các ngươi có địa vị đặc biệt. Nhất là sư muội ngươi, chẳng hề thấp hơn so với cường giả tiên thiên kim đan!

Lý nghe xong cười cười.

Điểm ấy, sư bá nàng là Thú Vương Ô Hầu cũng đã nói rồi. Hơn nữa bây giờ ở Thiên Thần Sơn, nàng có thể khống chế được vài con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan?.

Tuy những yêu thú đó cũng không phải là nàng thu phục, nhưng mà bây giờ đều do nàng và Vạn sư huynh trông nom. Có điều Vạn sư huynh lại kém Lý về bản lĩnh thuần dưỡng yêu thú. Những con yêu thú lợi hại căn bản không thèm để ý tới Vạn sư huynh, ngược lại chúng đối với Lý lại rất yêu thích.

Có lẽ, bản tính phụ nữ có ưu thế hơn trong việc thuần dưỡng yêu thú lợi hại.

- Thế mạnh khác nhau, sư muội có thể thuần dưỡng yêu thú. Việc này có khác gì một bổn sự đặc biệt của ngươi, chỉ cần chăm chỉ tu luyện.

Tôn Phong bất lực sờ cái mũi - Ngươi xem sư phụ ta, một người lúc nào cũng muốn phát triển mạnh nhất nên đối với đệ tử

chúng ta vô cùng nghiêm khắc. Lần này ta may mắn tránh được một kiếp, nhưng lần sau thì sao? Không có biện pháp nào!

Lý cười an ủi nói:

- Tôn sư huynh! Nếu ta là ngươi, bây giờ hẳn là nên bỏ thời gian vào việc tu luyện... Hơn nữa ta thấy Đại sư bá vẫn rất coi trọng ngươi, dù sao Đại sư bá tổng cộng cũng chỉ có ba đệ tử.

Tôn Phong gật gật đầu, hắn bây giờ nhưng được xem quyển Viên Diệu Kiếm Điển. Bởi vậy có thể thấy, trong lòng sư phụ hắn vẫn còn có tâm chờ mong hắn thành công. Lúc trước chỉ là vì hận đệ tử không ra gì nên lo lắng thôi. Tôn Phong cười nói:

- Ta cũng chuẩn bị chuyên tâm tu luyện. Nhưng lần này không có cách nào khác, ta có lệnh phải tới Thiên Thần Sơn đưa tin. Nhưng không ngờ khi ta tới, Thiên Thần và Thần Tướng thứ nhất đều đang bế quan. Ta căn bản không có biện pháp nói cho Thiên Thần biết. Dù sao việc này cũng không vội, ta ở trên Thiên Thần Sơn cũng có thể tu luyện. Đợi Thiên Thần xuất quan, ta mới nói cho họ.

- Đưa tin gì? - Lý sực nghĩ ra hỏi.

Tôn Phong cười thần bí nói:

- Sư muội chẳng mấy chốc sẽ biết, đây là một đại sự! Thiên Thần Sơn lâu lắm rồi không có động tĩnh gì lớn. Lần này, tuyệt đối là đại động tĩnh, chậc chậc... Ta sẽ không quấy rầy sư muội nữa.

Lúc này Tôn Phong chắp tay rồi vén màn cửa, cười tủm tỉm bước ra ngoài?.

Lý đưa mắt nhìn theo Tôn Phong, rồi nhíu mày, suy tư:

- Đại động tĩnh? Tuyệt đối là đại động tĩnh à?

***

Trời mới tờ mờ sáng.

Trong căn phòng rộng mở, Đằng Thanh Sơn đang bắt đầu bài tập sớm. Đầu tiên là luyện Hành Thổ Chi Quyền, ngay sau đó chuyển sang luyện Tam Thể Thức, luyện gần nửa canh giờ, toàn thân khoan khoái, lúc này mới dừng lại.

- Phù!

Đằng Thanh Sơn từ từ thở ra một hơi dài. Hơi thở như lợi tiễn phun ra. Sau khi thần thanh khí sảng, Đằng Thanh Sơn mở cửa phòng xuống dưới lầu. Ở những chỗ có cửa đều có hai thị nữ canh. Vừa thấy Đằng Thanh Sơn bước ra ngoài, hai người lập tức hành lễ cung kính:

- Đại nhân!

Tối hôm qua Đằng Thanh Sơn từng quát mắng hai thị nữ này, vì hai người này lúc ấy chuẩn bị muốn hầu hạ Đằng Thanh Sơn thay đồ. Đằng Thanh Sơn khi đó đã hạ lệnh:

- Ta mà ở đây, trừ phi ta cho phép, nếu không sẽ không cho phép bất luận kẻ nào kể cả hai người các ngươi vào trong lầu các!

Hai thị nữ bị dọa chết khiếp, cũng không dám tùy ý xông vào căn lầu.

Đứng trên hành lang, hít thở vài hơi không khí trong lành, hơn nữa tối hôm qua được tắm nước nóng, thay đổi quần áo sạch sẽ, lúc này, Đằng Thanh Sơn dĩ nhiên tâm tình cảm thấy rất tốt.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy phía ngoài Thần Nữ cung điện tuyệt đẹp, một thân ảnh yểu điệu mặc áo trắng đang

múa tít một cây trường tiên (roi dài) màu xanh biếc. Tiên ảnh lay động, 'chát chát', những âm thanh xé gió vang lên không dứt bên tai. Đằng Thanh Sơn vừa thấy sáng mắt lên:

- Tiên pháp này thật là lợi hại. Không ngờ Tiểu chỉ ngắn ngủn thời gian không tới một năm đã luyện được tiên pháp lợi hại như thế!

Vù!

Thân ảnh yểu điệu đình chỉ vũ điệu. Vì luyện tập tiên pháp, nên nàng hơi thở dốc, thiếu nữ áo bào trắng ửng đỏ mặt, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa đại ca!

- Tiểu, tiên pháp rất khá. - Đằng Thanh Sơn nở nụ cười khen ngợi.

Lý mặt ửng đỏ, trán còn dính mồ hôi:

- Biết sao được, các sư huynh sư tỷ ta ai ai cũng đều rất lợi hại. Ta đương nhiên cũng phải chăm chỉ luyện tiên pháp! Hơn nữa sư phụ còn tự mình dạy ta... Ừm, Hô Hòa đại ca ngày hôm qua tới đây, đã quen với hoàn cảnh ở đây chưa?

- Phong cảnh không tệ! Nhìn rất thoải mái.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn chung quanh, rồi cảm thán một tiếng.

Nơi cung điện Thần nữ tọa lạc chính là một nửa bộ phận của Thiên Thần Sơn rồi, chung quanh đều là núi mây biển sương, nhìn xuyên qua biển sương lờ mờ có thể thấy thảo nguyên rộng lớn. Cảnh sắc này đích thật là làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

- Nếu thích, Hô Hòa đại ca hãy ở lại thêm một thời gian nữa

nhé.

Đôi mắt trong veo của Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Khi tu luyện, cũng không nên ham hưởng thụ. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Có thể thấy cảnh đẹp, cũng có lợi cho tu luyện mà. - Lý cười nói.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn ra phương bắc:

- Kia là Bắc Hải mênh mông. Biển rộng khôn cùng vô hạn cũng là cảnh sắc rất mê người. Không kém gì nơi này!

Nghe xong những lời này trong mắt Lý lóe lên vẻ buồn bã, lập tức nhìn lên sắc trời rồi áy náy nói:

- Hô Hòa đại ca, buổi sáng mỗi ngày ta đều phải đi thăm Đại Hắc và Đại Bạch. Bây giờ đã tới giờ rồi. Ta xin phép đi trước. Đợi tới đó nói với Đại Hắc Đại Bạch một tiếng xong, ta sẽ quay về đây.

- Ngươi đi đi, ta tùy ý xem xung quanh một chút.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

Lý một thân áo bào trắng nhanh chóng chạy về xuống dưới chân núi nhanh chóng.

***

Trên vách đá Thiên Thần, có một huyệt động tại vách núi dựng đứng, hai con Liệt Phong Thần Điêu một đen một trắng đang đứng ở giữa huyệt động.

Chỉ thấy một thân ảnh yểu điệu áo bào trắng đang bám vào một sợi dây thừng dọc theo vách đá nhanh chóng leo lên.

-Ầy!

Thân ảnh yểu điệu nhắm trúng miệng hang, nhảy xuống, vừa vặn vào đúng miệng huyệt động.

Người này chính là Lý. An toàn hạ xuống, Lý mới thở ra một hơi rồi đi vào trong huyệt động.

- Đại Hắc, Đại Bạch!

Lý cao giọng gọi một tiếng. Mỗi sáng, Lý đều đến tâm sự cùng hai con Liệt Phong Thần Điêu - Hắc Bạch này. Thỉnh thoảng còn leo lên lưng Thần Điêu ra ngoài dạo chơi một chuyến. Đang lúc Lý vẻ mặt vui cười đi về phía huyệt động, thì...

- Sư muội!

Một thanh âm từ trong huyệt động truyền ra.

Lý giật bắn cả người.

Ngay lúc này, từ trong huyệt động hắc ám đi ra một người, trông khá tuấn lãng.

- Vạn sư huynh?

Lý kinh ngạc nhìn người này, - Sao người ở đây?

Người này chính là vị Vạn sư huynh, Vạn Thiên Dương.

Vạn Thiên Dương cười nói:

- Sư phụ an bài ngươi và ta ở Thiên Thần Sơn không phải là để chiếu cố tốt cho vài con tiên thiên yêu thú cùng một đám yêu thú bình thường hay sao? Bình thường luôn chỉ thấy sư muội vất vả một mình, ta cũng cảm thấy không yên tâm. Mặc dù Đại Hắc Đại Bạch không thích ta, nhưng ngươi cũng biết đó, ta cũng không thể bởi vậy mà lười biếng, vẫn phải cố gắng đề cao năng lực trao đổi

với yêu thú.

- À.

Lý gật gật đầu, - Vạn sư huynh, người trở về đi, ta đi vào trước đây.

Nói xong Lý lập tức đi vào trong huyệt động.

Việc này không khỏi làm cho Vạn Thiên Dương ngơ ngác liền vội vã đuổi theo. Khi đi tới ngang người Lý, ngửi mùi thơm ngát tỏa ra từ người Lý, Vạn Thiên Dương không khỏi bồn chồn. Vốn hắn nghĩ rằng, sư muội Lý của mình rất lãnh đạm không nói gì với người ngoài. Tốt xấu gì hắn cũng là đệ tử thú ngữ duy nhất cùng thế hệ, tự nhiên, hắn và Lý cũng sẽ thường xuyên trao đổi, do đó Vạn Thiên Dương nhận định... hắn nhất định có thể lấy được Tiểu sư muội động lòng người này.

Lý đích thật là tiểu sư muội nhỏ nhất trong sư môn bây giờ.

Hơn nữa với thiên phú thú ngữ như thế, trong tương lai nhất định sẽ là người luyện thú đứng đầu trong sư môn?. Bất luận là vì địa vị hay dã tâm, hay vì sắc đẹp, có rất nhiều người theo đuổi Lý. Mà trước kia... xem ra người có hy vọng nhất chính là Vạn Thiên Dương.

Thế nhưng cái tên Hô Hòa kia bỗng ở đâu lòi ra làm cho Vạn Thiên Dương trong lòng cảm thấy hơi bất an.

- Vạn sư huynh không đi tìm Đại Hắc, Đại Bạch à?

Lý đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Vạn Thiên Dương giật mình, xấu hổ cười nói:

- Vừa mới đi vào thôi. À này, tên bằng hữu Hô Hòa của sư muội bao giờ thì rời Thiên Thần Sơn thế?

- Còn phải vài ngày nữa.

Lý nói.

- Sư muội, kỳ thật ta cũng rất kỳ quái... ngươi biết Hô Hòa từ bao giờ thế? Ta nghe nói, tên Hô Hòa rất có thể là ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết. Sư muội vừa tới Thiên Thần Sơn cũng không bao lâu, hẳn là không có cơ hội biết hắn đâu.

Vạn Thiên Dương ngữ khí có vẻ tò mò.

Lý lạnh nhạt cười đáp:

- Vạn sư huynh, ta và Đại Hắc Đại Bạch ở trên đại thảo nguyên, một ngày chính là qua lại ngàn dặm, các ngươi có ai biết được là ta quen biết những người nào chứ? Thôi, ta còn phải đi chơi với Đại Hắc Đại Bạch, Vạn sư huynh xin mời quay về!

Nói dứt lời, chẳng thèm để ý đến Vạn sư huynh đó nữa, tiến thẳng vào huyệt động.

Chẳng mấy chốc, những tiếng kêu thánh thót từ huyệt động truyền ra.

Vạn sư huynh thoáng nhìn theo với vẻ oán hận, rồi quay đầu đi ra.

***

Đằng Thanh Sơn đi dạo quanh căn lầu của mình, dọc theo sơn đạo đi dần xuống phía dưới, muốn quan khán một phen xem Thiên Thần Sơn rốt cuộc huyền bí tới đâu?.

Kẹt! Kẹt! Kẹt!

Đám hộ vệ mang áo giáp đang đi tuần tra trên từng con đường núi?. Khi phát hiện thấy Đằng Thanh Sơn đang xuống dưới chân núi, nhất thời cả đám đều chắn ngang đường. Tên thủ lĩnh hộ vệ

đưa một tay lên cất cao giọng nói:

- Vị khách nhân này, ở Thiên Thần Sơn, ngoại nhân không được phép đi lung tung. Khách nhân tốt nhất ở xung quanh khu vực thần nữ cung!

- Hả, ý gì đây? Ta lên núi không được? Xuống núi cũng không thể hay sao?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

- Đúng vậy!

Tên thủ lĩnh hộ vệ khua tay ra xung quanh mạnh mẽ nói:

- Đây là quy củ của Thiên Thần Sơn! Ngươi là khách nhân do thần nữ mời tới, cũng chỉ có thể ở chung quanh khu vực thần nữ cung điện. Mà, những nơi của Thần Tướng hoặc thần sứ khác, nhất là những nơi quan trọng, khách nhân không được phép đến gần!

Tâm tình thoải mái buổi sáng của Đằng Thanh Sơn đã bị phá hỏng hoàn toàn.

Theo những lời này, nếu không nhờ Lý hỗ trợ, mình muốn xuống núi, ngoại trừ xông thẳng xuống, cũng chỉ có thể nhảy từ trên núi xuống mà thôi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 39

Thiên Thần Xuất Quan.

Đang lúc tâm tình Đẳng Thanh Sơn không tốt, từ con đường xa xa chợt có một người đi tới. Chỉ liếc mắt nhìn qua, hắn đã nhận ra người nọ chính là sư huynh của Lý.

- Hô Hòa huynh đệ. Chuyện gì thế?

Vạn Thiên Dương từ rất xa đã hô.

- Thần Sứ đại nhân.

Đám binh vệ lập tức hành lễ.

Vạn Thiên Dương gật gật đầu. Tên thủ lĩnh binh vệ trong đó mở miệng nói:

- Thần sứ đại nhân. Vị khách nhân này muốn ly khai khỏi khu vực xung quanh cung điện thần nữ, đi dạo chơi ở nơi khác. Theo quy củ của Thiên Thần Sơn chúng ta, ngoại nhân không được phép một mình đi lại xung quanh Thần Sơn nên chúng ta phải giữ hắn lại.

- À. Hô Hòa huynh đệ.

Tên Vạn Thiên Dương cười cười nhìn Đẳng Thanh Sơn nhiệt tình nói.

- Thiên Thần Sơn ta có quy củ như vậy, nhưng nếu Hô Hòa huynh đệ muốn đi dạo đâu đó, ta có thể đi cùng với Hô Hòa huynh đệ một chút.

Đằng Thanh Sơn nhìn nụ cười trên mặt Vạn Thiên Dương.

- Vạn Thiên Dương này trông như là con chồn bày kế bắt gà, không đáng tin cậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Thiên Dương rồi lắc đầu nói:

- Không cần.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn quay đầu đi về phía chỗ ở của mình.

Vạn Thiên Dương nhìn theo bóng Đằng Thanh Sơn, vê vê cằm, mắt lóe ra hàn quang:

- Từ cử chỉ của muội muội mà nhìn, rồi mức độ thân mật của nàng với Hô Hòa, rõ ràng vượt qua ta. Bất luận là như thế nào, tên Hô Hòa này tốt nhất phải bị diệt trừ. Cho dù không thể diệt trừ, cũng phải đuổi hắn đi. Không thể để hắn ở Thiên Thần Sơn sớm tối ở chung cùng sư muội nữa. Một nam một nữ, hơn nữa lại gần gũi như vậy, quan hệ lại tốt như thế, rồi sẽ có một ngày xảy ra sự cố.

Vừa nghĩ tới việc này, Vạn Thiên Dương cảm thấy trong lòng hơi điên lên vì ghen ghét. Sát ý đối với Đằng Thanh Sơn càng mãnh liệt hơn.

***

Đằng Thanh Sơn ở trên căn lầu bày trí mộc mạc, không ngừng thi triển Tam Thể Thức vô cùng đơn giản. Vạn Thiên Dương nhìn nhìn về phía hắn, rồi chẳng mấy chốc cũng bỏ đi.

- Chỉ là một tên nhố nhăng, không đáng quan tâm.

Đằng Thanh Sơn không để Vạn Thiên Dương vào mắt.

Chẳng bao lâu sau, thân ảnh mặc áo bào trắng tinh khiết yểu điệu từ dưới chân núi nhanh chóng chạy tới. Vì chạy vội vã một chút đã làm sắc mặt Lý ửng đỏ. Nàng hưng phấn lao về phía này, mà Đằng Thanh Sơn cũng dừng việc luyện tập.

- Hô Hòa đại ca. Ngươi luyện thứ quyền pháp gì vậy? Trông vô cùng đơn giản, so với mấy động tác cắt cỏ của người ta còn không bằng nữa.

Lý cười dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười cười.

Tam Thể Thức, là gốc rễ của Hình Ý. Há có thể dễ dàng nhìn thấu hay sao?

Trên Cửu Châu Đại Địa, ý cảnh của Tam Thể Thức e rằng chỉ có cường giả hư cảnh mới có thể nhìn ra được.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn hỏi lại, - Ta bây giờ ở đây, không thể xuống núi, cũng không thể lên núi. Quy củ của Thiên Thần Sơn các ngươi quả là chặt chẽ.

Lý lập tức nhớ ra:

- Đại ca vừa rồi bị đám thủ hộ tuần tra ngăn lại à? Ài, trước khi đi ta quên nói. Những qui củ trên Thiên Thần Sơn đích xác rất nhiều.

Nói rồi Lý nhìn thoáng qua chung quanh, thấy đám thị nữ ở khá xa, mới thì thào nói:

- Đến cả một vài bảo vật trọng yếu trong sư môn cũng được đặt ở trên Thiên Thần Sơn. Đằng đại ca, nếu không được ta chỉ điểm, ngươi ngàn vạn lần không được chạy loạn. Nếu tự tiện xông vào một vài cấm địa thì sẽ rất nguy hiểm.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Lúc trước tên Vạn Thiên Dương nhiệt tình mời mình, còn nói đưa mình đi chơi.

- Nếu xông vào cấm địa thì sẽ có hậu quả như thế nào? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Một vài nơi hiểm địa trọng yếu, sư môn có nghiêm lệnh, nếu xông vào là hẳn phải chết. Cấm địa cũng chia làm cấp độ. Những cấm địa bình thường, những hạch tâm đệ tử như ta, dù đi vào cũng không có việc gì. Nhưng ngươi mà đi vào thì lại không được.

Lý trịnh trọng nói. Lý có địa vị cao, trên Thiên Thần Sơn này cũng chỉ có Thiên thần mới ở trên nàng mà thôi.

Nàng có thể tiến vào đại bộ phận cấm địa.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy hiểu rõ hơn việc tên Vạn Thiên Dương trước đó nhiệt tình đưa mình đi rốt cuộc có mục đích gì rồi.

Lợi dụng việc mình không biết gì về Thiên Thần Sơn, đưa mình tới cấm địa. Đến lúc đó với tám đại Thần Tướng trên Thiên Thần Sơn, đặc biệt là Thiên thần cao cao tại thượng nữa, muốn giết mình quả thực dễ như trở bàn tay.

- Tiểu. Ta nhờ ngươi hỗ trợ lấy tin tức… - Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

Lý cũng thấp giọng nói:

- Đại ca. Thiên Thần Sơn có trú điểm ở Giang Ninh quận thành Dương Châu. Ngày hôm qua ta vừa truyền lệnh. Phỏng chừng hôm nay sẽ đi thu thập. Tin tức sau khi được thu thập sẽ sửa sang lại, rồi sẽ được truyền tới Thiên Thần Sơn. Theo ta phỏng chừng, nhanh cũng phải hoàng hôn ngày mai, thậm chí có thể sang buổi sáng ngày mốt mới tới.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Dương Châu, ở phía cực nam Cửu Châu. Còn thảo nguyên bắc bộ thì lại là thảo nguyên ở nơi xa nhất về phía bắc. Khoảng cách quá xa xôi. Riêng việc truyền tin cũng phải mất không ít thời gian rồi, hơn nữa còn phải thu thập tin tức tình báo nữa. Mất hai ba ngày cũng đã là rất nhanh rồi.

‘ Cha mẹ. Tiểu Vũ. ’ Đằng Thanh Sơn đích xác cảm thấy rất lo lắng cho người nhà ở Dương Châu xa xôi.

Trên Thiên Thần Sơn, Lý cũng không bỏ đi mà thường xuyên tới tìm Đằng Thanh Sơn. Còn Đằng Thanh Sơn thì hầu hết thời gian đều ở trong phòng luyện quyền.

***

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đỉnh Thiên Thần Sơn, một thần tháp sừng sững cao vút màu đỏ chói. Đây là Thiên Thần tháp được tôn sùng nhất Thiên Thần Sơn, nơi Thiên thần tu luyện...

Tại Thiên Thần Sơn, muốn xem địa vị cao thấp chỉ cần nhìn chỗ ở trên núi là biết ngay. Nơi ở càng cao thì địa vị càng cao. Thiên thần tự nhiên ở trên đỉnh núi. Bên trong Thiên thần tháp, tầng thứ ba, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào rất mông lung.

Bên trong tầng tháp thứ ba rộng lớn, trống rỗng không có có đồ đạc gì, chỉ có hai bồ đoàn vô cùng đơn giản. Hai người cùng

mặc hoàng bào đang khoanh chân ngồi đó. Người bên trái, nhìn dung mạo giống như vừa mới năm mươi tuổi.

Mặt vuông vắn, khuôn mặt cương nghị, mày rậm tai to, đôi mắt tựa như mắt hổ.

Chỉ nhìn thái dương hơi hoa râm, mới lộ ra niên kỉ của hắn.

Còn lão giả bên phải, tóc, lông mày đều đen nhánh. Mái tóc dài tán loạn xõa tung, buông xuống trước ngực. Hai đôi mày màu đen dài cũng kéo xuống dưới. Mặt tròn tròn, sắc mặt hồng nhuận, trông như trẻ con. Trên mặt luôn có vẻ tươi cười. Chỉ cần thấy mặt đã làm cho người ta trong lòng vui vẻ một cách không tự chủ. Còn đôi mắt hắn lại tựa như ẩn chứa huyền ảo của thiên địa.

Tôn Phong một thân hắc y đang hành lễ cung kính:

- Thiên thần, Đệ nhất Thần Tướng đại nhân.

Hai người đang khoanh chân ngồi chính là đệ nhất Thần Tướng và người sáng lập Thiên Thần Sơn Thiên thần.

- Là Phong nhi à.

Thiên Thần vẫn vẻ mặt tươi cười như trước, nhìn Tôn Phong giống như thần linh nhìn xuống muôn dân.

- Ta đã lâu rồi không gặp sư phụ ngươi rồi. Lần này sư phụ ngươi bảo ngươi tới là vì chuyện gì?

Thiên Thần nói chuyện, nam tử tóc hoa râm có gương mặt cường nghị bên cạnh lại căn bản không hề lên tiếng.

Tôn Phong cung kính nói:

- Thiên Thần, lần này tuyệt không phải là sư phụ bảo ta tới, mà là cung chủ bảo ta tới.

- Cung chủ?

Vốn Thiên Thần vẫn đang mỉm cười, bây giờ hai mắt thần quang lóe lên, nhìn Tôn Phong.

Đệ nhất Thần Tướng bên cạnh cũng chấn động.

Cung chủ truyền lệnh à?

- Thiên Thần. Đây là thư tín của cung chủ bảo ta giao cho Thiên Thần.

Tôn Phong cung kính lấy từ trong lòng ra một bức thư, đưa lên cho Thiên Thần.

Thiên Thần ngoắc tay, bức thứ liền bay tới trước mặt thiên thần.

Nhanh chóng mở thư ra, đọc kỹ một lần, nụ cười ấm áp của Thiên Thần càng thêm rực rỡ, rồi cười cười quay sang nhìn đệ nhất Thần Tướng bên cạnh:

- Nhật Lôi Mục, xem ra Thiên Thần Sơn ta rốt cục có thể động tay chân rồi.

Nói rồi, Thiên thần cũng đưa bức thư cho đệ nhất Thần Tướng xem.

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục là thủ hạ được Thiên Thần tín nhiệm nhất.

Nhật Lôi Mục vừa đọc qua, cũng lộ vẻ tươi cười:

- Sư phụ, cung chủ ẩn mình nhiều năm như vậy rốt cục quyết định bắt đầu có hoạt động rồi. Ừm. Sư phụ, người chuẩn bị làm như thế nào?

Thiên thần đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa sổ tòa tháp, hướng

mắt nhìn biển mây khôn cùng.

- Trên Bắc Hải, có một hòn Thiên Thạch đảo. Là Thần Sơn và Tuyết Ưng Giáo cùng kết hợp khai thác. Tuyết Ưng Giáo chiếm sáu thành. Đã được động tay chân, vậy trước hết sẽ diệt trừ toàn bộ nhân mã của Tuyết Ưng Giáo trên đảo Thiên Thạch. Trong vòng một năm, thảo nguyên bắc bộ cùng với các đảo trên Bắc Hải, phải do Thiên Thần Sơn ta hoàn toàn khống chế.

Thiên thần vẫn mỉm cười, nói chậm rãi. Nhưng khí chất sát phạt ẩn chứa trong đó lại làm cho người ta kinh ngạc.

Thiên Thần Sơn luôn luôn giấu diếm, để Tuyết Ưng Giáo chiếm không ít đia phương trên đại thảo nguyên và rất nhiều đảo trên Bắc Hải.

***

Tầng một của Thiên thần tháp đang mở rộng cửa. Những Thần Tướng khác đang tụ tập tại đây. Nghe tin Thiên Thần xuất quan, mấy Thần Tướng đều kéo nhau tới nghênh tiếp |.

Cộp. Cộp. Cộp.

Thang lầu bằng gỗ truyền đến những tiếng bước chân. Vốn bảy Thần Tướng đang thấp giọng thảo luận, nhất thời vội nghiêm trang chờ đợi. Chỉ thấy một lão giả một thân áo bào màu vàng mộc mạc, mặt tròn mỉm cười đi xuống. Phía sau hắn là đệ nhất Thần Tướng và Tôn Phong. Vốn đại điện đang nghiêm trang, cả Thiên Thần điện tựa hồ đều tràn ngập một luồng sung sướng. Bảy Thần Tướng ở đây đều cảm thấy trong lòng có sự vui sướng mờ hồ.

- Sư phụ vẫn thâm sâu khôn lường như trước.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn thoáng qua Thiên Thần, rồi cúi đầu cung kính vái chào, trong lòng cảm thán không thôi.

Có thể tùy tiện ảnh hưởng tới tinh thần của tiên thiên cường giả, có thể tưởng tượng được Thiên Thần đã thành công tới đâu về phương diện Thần rồi.

- Ừm. Nhật Lôi Mục, ngươi đi tâm sự với các sư đệ đi.

Thiên Thần mỉm cười nói một tiếng rồi theo cửa hông ly khai.

Nhất thời, vốn đại điện đang yên tĩnh, chợt ồ lên tiếng thảo luận ồn ào.

- Đại sư huynh. Ngươi đã đạt tới hư cảnh chưa?

Không ít người vây quanh vị đệ nhất Thần Tướng gương mặt cương nghị.

Lần này, được Thiên Thần tự mình hỗ trợ, hẳn là có hy vọng.

Đệ nhất Thần Tướng nhìn các Thần Tướng khác, lắc đầu vẻ hơi tiếc nuối nói:

- Vẫn chưa. Bước mấu chốt nhập hư cảnh quá khó. Cho dù có sư phụ dùng Thần dẫn dắt ta cảm ngộ thiên địa, nhưng ta cũng chỉ mơ mơ hồ hồ cảm giác được thôi, vẫn không có một chút đột phá nào cả.

Những người khác nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Thiên Thần như vậy lại dùng Thần của mình dẫn dắt Thần của đệ tử cảm ngộ thiên đạo. Việc này quả là khó có thể tin nổi. Có được người giúp như vậy, việc tiến vào hư cảnh sẽ dễ dàng hơn không ít.

Có thể tưởng tượng được việc đột phá khó như thế nào.

- Nga Nhật Tề Nhĩ.

Đệ nhất Thần Tướng thấy đệ ngũ Thần Tướng, nhãn tình chợt

sáng lên, liền nói.

- Mấy ngày nay ta bế quan. Còn sư đệ chuyên tâm tiềm tu. Với nhận thức của sư đệ, ngươi khẳng định là có đột phá rồi. Sư đệ, hai người chúng ta tỷ thí nhé. Luận bàn một chút được không?

Hai mắt Đệ nhất Thần Tướng tỏa sáng.

Trong các Thần Tướng, cũng chỉ có đệ ngũ Thần Tướng là có thể miễn cưỡng giao đấu được với đệ nhất Thần Tướng.

- Đại sư huynh. Ngươi đừng có tìm ta.

Đệ ngũ Thần Tướng tựa như giật bắn cả người, vội vàng nói.

- Ta còn chưa đột phá gì, vẫn còn phải khổ luyện nhiều.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 40

Tin Nhà

Đại sư huynh mặc dù đã quá một trăm tám mươi tuổi, cách đại hạn rất gần, nhưng tính cách Vũ Si thì vẫn không thay đổi.

Hơn nữa đệ ngũ Thần Tướng cũng biết, một khi đệ nhất Thần Tướng có hứng thú, tay chân không biết nặng nhẹ đánh cho đối thủ lăn ra chết cũng không có gì lạ. Ai vận khí tốt chỉ sợ cũng trọng thương. Hơn nữa Thiên Thần từng chính miệng nói thực lực đệ nhất Thần Tướng này tuyệt đối có thể có tên xếp trong ba người đầu ở Thiên bảng Cửu Châu.

Hơn nữa mấy ngày nay, hắn bế quan tu luyện, dù chưa đạt tới hư cảnh, nhưng thực lực chỉ sợ cũng tăng lên ít nhiều. Trước đây có thể có tên xếp trong nhóm ba người đầu Thiên bảng, lúc này được đề cao thêm, vậy thì hắn có thực lực như thế nào?

Hơn nữa sống rất gần đại hạn, có thể được đánh nhau với cao thủ ngang cấp, rất có thể có đột phá trong chiến đấu. Điều này làm đệ nhất Thần Tướng càng thêm nóng lòng đánh nhau.

Nhưng. Ai dám đấu với loại si mê biến thái này?

- Nga Nhật Tề Nhĩ. Tu võ đạo không thể nào sợ hãi được. Nếu không. Làm sao tăng thực lực lên được?

Đệ nhất Thần Tướng khiển trách.

Đệ ngũ Thần Tướng xấu hổ nói:

- Đại sư huynh. Lần trước ta đã tỷ thí với ngươi rồi. Đại sư huynh, Thiên Lôi Thất Kích của ngươi ta cũng đã lĩnh giáo, tự nhận không phải đối thủ của đại sư huynh. Đợi khi nào thực lực ta có đột phá, phá được chưởng pháp của Đại sư huynh, cho dù ngươi không nói, sư đệ ta cũng sẽ tìm ngươi tỷ thí.

Tám vị Thần Tướng tụ tập cùng nhau nói chuyện đàm luận một lúc, rồi phân tán ra về chỗ mình ở.

***

Trên sơn đạo.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ mặc áo tím, khuôn mặt nghiêm trang. Nét mặt trơ trơ đang đi về phía chỗ ở của mình. Những binh vệ tuần tra trên đường núi này thấy đệ ngũ Thần Tướng, ai nấy cung kính phi thường. Lúc này, phía trước đệ ngũ Thần Tướng có một người bước tới, chính là tên Vạn Thiên Dương.

- Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca. - Thiên Dương nhiệt tình hô.

- À. Vạn huynh đệ.

Nga Nhật Nhĩ nhìn nhìn Vạn Thiên Dương, gật gật đầu chào Vạn Thiên Dương. Hai sư huynh muội Lý, coi như được tôn trọng ở Thiên Thần Sơn.

Vạn Thiên Dương rất ngạc nhiên. Vì Nga Nhật Tề Nhĩ bình thường chỉ ở chỗ của mình, rất ít ra ngoài. Vạn Thiên Dương cười hỏi:

- Nga Nhật Tề Nhĩ đại ca có vẻ rất ít khi nào ra ngoài mà.

- Đại sư huynh và sư phụ xuất quan. Sư huynh đệ chúng ta

đương nhiên phải nghênh đón.

Nga Nhật Tề Nhĩ chỉ nói vài câu xã giao với Vạn Thiên Dương rồi chia tay. Nhưng Vạn Thiên Dương lại đứng nguyên tại chỗ, tự hỏi một lát, mắt sáng rực lên:

"Ai cũng nói đệ nhất Thần Tướng là vũ si. Nếu ta... Đúng, phải làm như vậy. " Vạn Thiên Dương quyết định.

***

Nơi khổ tu của Đệ nhất Thần Tướng. Đây là một căn nhà hai tầng lầu, các cửa sổ trên tầng thứ hai đang mở tung. Bên trong thoáng đãng. Chỉ có một chiếc thảm đỏ trải trên sàn.

Vù. Vù.

Gió lạnh từ ít lên lùa vào căn lầu. Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục cả người mặc áo choàng màu vàng đang cầm một cục phô mai dê ăn nhồm nhoàm. Lúc này từ phía dưới bỗng truyền đến thanh âm rất lớn:

- Chủ nhân. Hắc y thần sử Vạn đại nhân đứng ngoài cầu kiến.

- Cho hắn vào đi.

Nuốt trọn hai miếng phô mai dê, Nhật Lôi Mục nhìn về phía cửa thang lầu.

Cái thang đã làm cả trăm năm nay phát ra những tiếng cọt kẹt. Vạn Thiên Dương một thân hắc y đi lên tầng thứ hai, thấy đệ nhất Thần Tướng mày rậm mắt to, ánh mắt tựa như dã thú, vội khom mình hành lễ. Đệ nhất Thần Tướng sảng khoái cười ha ha nói:

- Thiên Dương, Ngươi lâu lắm rồi mới tới chỗ ta. Xem ra hôm nay tới đây nhất định có việc rồi "Chỗ của ngươi ai mà muốn tới chứ? " Vạn Thiên Dương oán thầm, nhưng trên mặt vẫn cười tươi:

- Nhật Lôi Mục đại ca. Kỳ thật hôm nay ta tới đây là để nói cho ngươi một tin tức tốt.

Hắn mặc dù nhỏ hơn đệ nhất Thần Tướng nhiều, nhưng vì quan hệ bối phận, nên vẫn xưng hô là đại ca.

- Tin tức tốt gì?

Đệ nhất Thần Tướng Lôi Mục tỏ vẻ quái lạ.

Vạn Thiên Dương mắt tỏa sáng nói:

- Ta biết Nhật Lôi Mục đại ca vốn thích tỉ thí với những cao thủ lợi hại. Mà ta hiện tại có biết một cao thủ như vậy.

- Cao thủ tiên thiên kim đan bình thường thì ta không có hứng thú.

Nói vậy nhưng Nhật Lôi Mục vẫn nhìn Vạn Thiên Dương, hy vọng Vạn Thiên Dương cung cấp cho mình một cường giả thực sự.

Vạn Thiên Dương thì thào ra vẻ thần bí nói:

- Nhật Lôi Mục đại ca, trong lúc ngươi bế quan, trên đại thảo nguyên xuất hiện một nhân vật siêu cấp cường giả. Đại khái mấy tháng trước, hắn từng một mình đánh nhau với đại quân Bắc Trấn Kim Lang vương quốc hơn mười vạn người trên thảo nguyên trung bộ. Một địch mười vạn. Cuối cùng Kim Lang Vương Quốc chết hai vạn quân. Những quân sĩ khác chạy trốn tán loạn. Người này được truyền tụng là ác ma A Lạp Đạt.

Nhật Lôi Mục sửng sốt:

- Lấy một địch mười vạn? Chẳng lẽ là là cường giả hư cảnh. Cả ta cũng không làm được.

- Không phải.

Vạn Thiên Dương liền nói.

- Sau đó tên ác ma A Lạp Đạt này lại tới bắc bộ thảo nguyên chúng ta cũng giết không ít người, chúng ta mới biết hắn tên là Hô Hòa. Nhật Lôi Mục đại ca, Đệ ngũ Thần Tướng từng tiếp xúc với Hô Hòa này. Đệ ngũ Thần Tướng cũng không thể đánh được hắn.

Nhật Lôi Mục lộ ra vẻ kinh hỉ:

- Hả, Nga Nhật Tề Nhĩ cũng không thể đối phó à?

Trong cấp độ tiên thiên kim đan... Có thể làm cho Nhật Lôi Mục hứng thú chỉ sợ cũng chỉ có mấy người xếp trong mười hạng đầu của Thiên bảng.

Đến cả Nga Nhật Tề Nhĩ cũng không thể ứng phó. Thực lực này đủ để cho hắn hứng thú.

- Không biết. Nhưng tóm lại Nga Tề Nhĩ đại ca đích xác không thể bắt được Hô Hòa.

Vạn Thiên Dương nói tiếp.

- Sau đó sư muội ta ra bên ngoài, lại gặp tên Hô Hòa rồi đưa tới Thiên Thần Sơn ta. Hiện Hô Hòa đang ở khách xá gần thần nữ cung của sư muội ta.

Hai mắt Nhật Lôi Mục tỏa sáng, tựa như một con sư tử thấy mồi.

- Có thể lấy sức một người địch mười vạn. Ác ma A Lạp Đạt?

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục hơi kích động.

Vù.

Nhật Lôi Mục vươn tay ôm chặt lấy Vạn Thiên Dương. Vạn Thiên Dương hơi kinh ngạc. Hai hàng lông mày của Nhật Lôi Mục

rung lên vì hưng phấn. Lão cười nói:

- Đi. Theo ta đi một chuyến. Gặp được cường giả như vậy rõ là làm cho người ta khó kìm được kích động đó. Thiên Dương, ngươi đi trước dẫn đường, chúng ta đi tìm A Lạp Đạt.

***

Trên Thiên Thần Sơn, Đằng Thanh Sơn đang ở lầu hai khách xá.

Lý toàn thân áo bào trắng tinh, lướt nhanh lên thang lầu chạy vào phòng Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu?

Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện quyền pháp vội thu quyền, nhìn về phía Lý. Lý cười cười với Đằng Thanh Sơn, rồi lấy từ trong lòng ra một tờ giấy.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

- Đã có tin tức? Nhanh như vậy sao?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Lý cười gật gật đầu:

- Ta đã dặn truyền tin về với tốc độ nhanh nhất.

Nói rồi Lý đưa tờ giấy cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vô cùng kích động cầm tờ giấy. Nguyên vốn tưởng rằng phải tới hoàng hôn mới có thể có tin tức, không ngờ mới buổi sáng đã tới rồi.

Kỳ thật Thiên Thần Sơn vốn đã sẵn có tin tức từ những trú điểm của mình gần Quy Nguyên Tông rồi.

Hơn nữa Thiên Thần Sơn cũng khá là quan tâm tới Đằng

Thanh Sơn. Do đó vẫn luôn luôn điều tra mọi tin tức về hắn. Lý vừa ra lệnh, tin tức này đương nhiên sẽ lập tức được truyền về.

- Quy Nguyên Tông.

- Đằng gia trang.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận xem những tin tức miêu tả trên tờ giấy. Dựa theo những gì ghi trên đó, từ sau khi Đằng Thanh Sơn bội phản Quy Nguyên Tông, Quy Nguyên Tông đã khôi phục sự yên bình lúc trước. Cũng không có động tĩnh lớn nào. Còn Đằng gia trang cũng vẫn ở trong Giang Ninh quận thành. Hơn nữa còn mở hai cửa hàng binh khí bên trong quận thành.

Đằng gia trang có không ít nam đinh bắt đầu chế tạo binh khí.

Một đại sự duy nhất --

Đằng Thanh Vũ và Gia Cát Vân vào tháng năm này sẽ thành thân.

- Tiểu Vũ. Rốt cục cũng thành thân.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất an ủi. Từ bé mình đã chiếu cố muội muội này cho đến khi nó khôn lớn. Muội muội có thể cưới một người con trai tốt, mình làm anh cũng cảm thấy vui vẻ.

- Dựa theo tin tức nói, Hắc Giáp quân có một lĩnh quân đội, được gọi là quân doanh số hai.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất cảm kích sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

Trước đây Hắc Giáp quân chỉ có một tổng quân doanh. Còn bây giờ quân doanh thứ hai này trên thực tế chính đóng ở chỗ của dòng họ Đằng gia trang bây giờ.

- Đằng đại ca?

Lý đứng bên cạnh nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cám ơn. Tiểu.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi. Trên mặt hiện ra nụ cười vui sướng phát ra từ nội tâm. Hơn nửa năm chạy trốn, Đằng Thanh Sơn thật ra không lo lắng cho mình, mà lo Thanh Hồ Đảo sẽ phát rồ đối phó với thân nhân mình. Bây giờ xem ra tất cả đều bình thường.

Lý cười nói:

- Đằng đại ca, bây giờ đảo chủ Thanh Hồ Đảo là Thiết Phiền chứ không còn là Cổ Ung. Mà Thanh Hồ Đảo dù sao cũng là một trong tám đại tông phái. Đến giờ họ vẫn không bắt được Đằng đại ca, sự tình này đúng là chuyện cười lớn, càng ngày họ lại càng mất thể diện. Bây giờ, người trong thiên hạ chẳng có mấy ai còn để ý tới Đằng đại ca ngươi nữa.

- Trong thiên hạ cao thủ nhiều như mây. Các anh hào khắp nơi. Ngày hôm qua Đằng Thanh Sơn thành danh. Hôm nay có lẽ đã có một người khác. Trong thiên hạ sao có thể cứ mãi đàm luận về một người. Hơn nữa, việc này đã qua nửa năm. Sự tình cũng đã lâu rồi, nên cả những thông cáo truy lùng cũng chẳng ai thèm quan tâm nữa.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

Tin tức đồn mãi cũng nhàm. Đằng Thanh Sơn yên tâm để xuất hải rồi.

- Tiểu --

Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng.

Đột nhiên Bên ngoài truyền đến những thanh âm ầm ĩ. Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, đều có vẻ nghi hoặc.

- Đi. Chúng ta xuống dưới xem.

Đằng Thanh Sơn nhét tờ giấy vào lòng, rồi sau đó cùng Lý đi xuống lầu. Vừa xuống dưới lầu, Đằng Thanh Sơn đã thấy từ xa xa đang có hơn mười người ở trước căn lầu.

Hai người đi đầu, thì Đằng Thanh Sơn biết một người. Đó là Vạn sư huynh của Lý.

Người thứ hai, mặc một bộ hoàng bào, thân hình rất thẳng, mày rậm mắt hổ, mái tóc hoa râm. Vừa thấy Đằng Thanh Sơn đi ra không khỏi nhãn tình sáng lên Lý thấy người vừa tới, không khỏi sắc mặt khẽ biến, hốt hoảng nói:

- Hô Hòa đại ca. Vị kia là đệ nhất Thần Tướng.

- Hử?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Đệ nhất Thần Tướng bế quan cùng lúc với Thiên Thần?

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi hai mắt tỏa sáng nhìn Đằng Thanh Sơn, cười vang nói:

- Hô Hòa huynh đệ. Ta mới xuất quan đã nghe nói chuyện tình của ngươi. Với sức một người địch mười vạn. Vũ lực tuyệt thế này, Nhật Lôi Mục ta cũng phải khâm phục. Nhật Lôi Mục thích nhất là giao thủ luận bàn với những cường giả lợi hại. Không biết Hô Hòa huynh đệ có nguyện ý luận bàn tỷ thí một phen không?

Vừa nghe nói như thế, Lý chợt giật mình kinh hãi.

- Hô Hòa đại ca. Đệ nhất Thần Tướng này là một vũ si (người si mê võ thuật). Khi đánh nhau xuống tay không chừa ai. Đến cả đệ

ngũ Thần Tướng cũng từng trọng thương nằm dẹp lép mấy tháng trời.

Lý thì thào nói.

- Vạn lần không thể đáp ứng.

Lý sớm nghe nói qua truyền thuyết về Nhật Lôi Mục Nhật Lôi Mục nhìn Đằng Thanh Sơn, nhíu mày:

- Hô Hòa huynh đệ, ngươi là hảo hán như thế chẳng lẽ cũng sợ hãi rụt rè, co đầu rút cổ không dám đánh một trận cùng với Nhật Lôi Mục ta sao?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 41

Oai Lực Một Quyền.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Nhật Lôi Mục, mở miệng nói:

- Nhật Lôi Mục! Ngươi là đệ nhất Thần Tướng Thiên Thần Sơn, còn ta chỉ là một lữ khách trên Thiên Thần Sơn. Ngươi hà tất phải bức bách ta thật sự đấu với ngươi như vậy?

- Hô Hòa huynh đệ, huyết khí nam nhi của ngươi để đâu rồi!

Nhật Lôi Mục trợn trừng đôi mắt hổ, nổi giận gầm lên.

- Nhật Lôi Mục, chẳng lẽ cứ người nào tới khiêu chiến với ta là ta đều phải ứng chiến ư? Như vậy chẳng phải ta sẽ hết sức mệt mỏi hay sao. Ngươi muốn tìm người tỷ thí, ngươi cứ việc đi tìm những người khác đi! Ta không có hứng thú.

Đằng Thanh Sơn nói rồi quay đầu muốn về phòng mình. Bây giờ hắn đã có được tin của cha mẹ người thân, chỉ chăm chăm muốn xuất hải.

Đối với đệ nhất Thần Tướng vũ si này, Đằng Thanh Sơn không muốn trêu chọc vào phiền toái, để tránh những tai vạ không cần thiết!

- Hô Hòa!

Nhật Lôi Mục hơi giận, - Ngươi …

Lúc nãy hắn vừa khen Đằng Thanh Sơn, lại khích tướng...

Nhưng không ngờ, đối phương lại căn bản không thèm để ý.

Vạn Thiên Dương đứng bên cạnh thấy Đằng Thanh Sơn không bị kích động, không khỏi nóng nảy, thầm nghĩ:

- Hô Hòa này phỏng chừng là sợ thật rồi.

Lúc này cao giọng cười nói:

- Hô Hòa! Nhật Lôi Mục đại ca là đệ nhất Thần Tướng trên Thiên Thần Sơn, còn ngươi cũng là dũng sĩ vô địch một địch mười vạn! Trận đấu giữa hai người các ngươi quả là trăm năm khó tìm được! Bây giờ, ngươi lại sợ hãi rụt rè như thế, chẳng lẽ là sợ à?

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, quay đầu nhìn sang tên Vạn Thiên Dương.

- Vạn sư huynh. Việc này không quan hệ tới ngươi?

Lý trừng đôi mắt trong suốt, hét lên.

...

Trên bãi đất trống trước cung điện, vì đệ nhất Thần Tướng và Vạn Thiên Dương đều là cao giọng, nên thu hút không ít người mờ tới xem.

- Phía trước có chuyện gì thế?

- Nghe nói là đệ nhất Thần Tướng muốn khiêu chiến với một người tên là Hô Hòa. Tên Hô Hòa, ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết!

Không ít người rảnh rỗi đều tụ tập lại. Cả đám đều thi nhau

thảo luận, trầm trồ thán phục. Đám người nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn và Nhật Lôi Mục.

- Người nào là A Lạp Đạt?

- Coi kìa, chính là tên kia, mặt có râu, thoạt nhìn rất tuấn lãng.

Không ít người chỉ nghe nói về tên ác ma A Lạp Đạt, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua người thực. Cả đám đều kinh ngạc tò mò nhìn Đằng Thanh Sơn. Lấy một người địch mười vạn, còn có thể làm cho địch nhân chết gần hai vạn, những quân sĩ khác chạy tán loạn. Chiến tích như thế quả thực là khó tin! Như thế mới hợp với cái tên ác ma A Lạp Đạt!

Trong đám người vây xem.

Lúc này Lý cả người mặc áo trắng, vóc người cao cao, đích xác rất hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tiếng hét vừa tới tai Vạn Thiên Dương, Lý đưa mắt nhìn về phía đệ nhất Thần Tướng, mặt lạnh lại nói:

- Đệ nhất Thần Tướng! Hô Hòa đại ca là bằng hữu ta mời tới. Ta biết đệ nhất Thần Tướng thích tìm người tỷ thí luận bàn, nhưng... hy vọng ngươi đừng kéo Hô Hòa đại ca vào đó!

- Xin lỗi, không phụng bồi!

Nói rồi, Lý đưa mắt ra hiệu cho Đằng Thanh Sơn.

Hai người chuẩn bị ly khai.

Vạn Thiên Dương bị Lý quát lớn một tiếng, lại nhìn thấy Lý đưa mắt trao đổi với Đằng Thanh Sơn, không khỏi nóng đầu, mắt đỏ, nói sang sảng:

- Hô Hòa! Ngươi đường đường là một nam nhân, còn là một cường giả tuyệt thế trên đại thảo nguyên trong truyền thuyết, sao

hôm nay lại dựa vào một người con gái để chạy trốn? Ngươi có phải là nam nhân hay không? Ngươi nhìn lại xem đũng quần ngươi có phải là thiếu mất một món không!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào tên Vạn Thiên Dương!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy lửa giận bừng bừng trong lòng.

- Ngươi … câm miệng!

Đằng Thanh Sơn nghiến răng rít lên ba chữ!

Vạn Thiên Dương cũng nổi giận, thầm nghĩ:

- Sư muội tiện nhân này! Lão tử theo đuổi nàng lâu như vậy rồi mà nay lại vì tên Hô Hòa dám quát cả ta trước công chúng, lại hỗn với cả đệ nhất Thần Tướng! Địa vị của ta trong lòng nàng chỉ sợ không bằng một phần của tên Hô Hòa này!

Vạn Thiên Dương không phải ngu! Căn cứ vào những biểu hiện trước mắt, hắn đương nhiên có thể hiểu được chút sự tình!

- Con tiện nhân này thật nghĩ rằng mình là có giá lắm à! Chẳng phải chỉ là đàn bà thôi sao, lão tử thèm vào! Không có ngươi, lão tử cũng không phải không thể sống được!

Vạn Thiên Dương có địa vị tôn sùng, đương nhiên đã muốn phụ nữ là có ngay, chỉ vì trong lòng hắn vấn vương với Lý. Bây giờ mộng tưởng tan vỡ, hắn đơn giản sẽ phá bỏ luôn!

Đã không thèm theo đuổi, đương nhiên phải trả thù cho đáng!

- Ngươi không phải coi trọng tên Hô Hòa này sao?

Khóe miệng Vạn Thiên Dương nhếch lên một nụ cười lạnh, hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, trong lòng có quyết định, - Đây là Thiên Thần Sơn, Hô Hòa này là cái thá gì. Chẳng lẽ hắn dám

kiêu ngạo trên Thiên Thần Sơn này sao?

Vạn Thiên Dương không coi Đằng Thanh Sơn vào đâu. Hắn bây giờ dựa vào đệ nhất Thần Tướng bên cạnh, hơn nữa... Thiên thần đang ở trên Thiên Thần Sơn!

Thiên thần có ở đây, sao có thể cho phép Đằng Thanh Sơn láo xược được chứ?

- Hô Hòa!

Thanh âm Vạn Thiên Dương vang dội, vang vọng chung quanh, giương mắt nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, - Ngươi là một ngoại nhân. Còn đây là Thiên Thần Sơn, ta chính là hắc y thần sử của Thiên Thần Sơn, ngươi dựa vào cái gì bảo ta câm miệng?

- Thiên Dương!

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục bên cạnh nhướng mày, vươn tay ngăn Vạn Thiên Dương lại rồi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trịnh trọng nói sang sảng:

- Hô Hòa, ngươi là tuyệt thế cường giả trên thảo nguyên! Lúc nãy ta nói chuyện không được tế nhị, xin ngươi đừng để bụng. Để tỏ ý tôn trọng, hai người chúng ta sẽ có một trận ‘ dũng sĩ huyết chiến ’.

- Thiên Thần Sơn, Sinh Tử Nhai! Ba ngày sau, ngày hai mươi tám tháng sáu! Ngươi đấu một trận với ta, thế nào?

Nhật Lôi Mục nhìn về phía phía sau. Tên binh vệ phía sau liền lập tức bưng tới một chén đựng nước, Nhật Lôi Mục vung tay ra, thanh quang trên ngón tay phải lóe lên, đầu ngón tay rách ra, máu tươi đỏ thắm chảy ròng ròng.

Tách! Tách!

Bát sứ đựng nước đã bị nhiễm đỏ. Nhật Lôi Mục nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn:

- Nếu nhận dũng sĩ huyết chiến, xin uống nó đi!

Tên binh vệ phía sau lập tức bưng chén nước đó về phía Đằng Thanh Sơn.

Nhật Lôi Mục lúc này không hề châm chọc, cũng không cố ý kích tướng mà phát ra lời thách chiến quan trọng nhất!

Dũng sĩ huyết chiến Đó là qui cách khiêu chiến cao nhất trên đại thảo nguyên. Một phương khiêu chiến sẽ nhỏ máu vào bát nước, trịnh trọng mời đối thủ uống nó. Nếu đối phương uống xong có nghĩa là đã nhận đấu. Nếu không uống, không nhận đấu... sau này sẽ bị tất cả người trên thảo nguyên chê cười, cho rằng người này nhát như chuột, không xứng đáng là nam nhân chân chính! Sẽ bị mọi người cười chế diễu và xem thường!

Dũng sĩ huyết chiến, rất được tôn kính.

Phải chọn một ngày tốt lành để song phương chuẩn bị, sau đó tuyển một địa điểm tiến hành đấu! Việc này không phải là luận bàn đơn giản, mà là cuộc chiến giữa những dũng sĩ chính thức! Người yếu có thể khiêu chiến cường giả, hai người thực lực tương đương cũng có thể khiêu chiến lẫn nhau. Nhưng cường giả lại không thể dùng thủ đoạn tới khiêu chiến người yếu, như vậy cũng sẽ bị người ta chế nhạo!

Một người là đệ nhất Thần Tướng!

Một người là ác ma A Lạp Đạt có thể lấy sức một mười địch mười vạn.

Trong mắt mọi người, hai người hẳn là có cùng cấp độ!

Bãi đất trống trước điện Thần Nữ trên Thiên Thần Sơn tụ tập

một vài thần sứ, binh vệ, các đệ tử Thần Tướng. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, tất cả mọi người đều cho rằng, ít nhất là nam nhân, ít nhất thực lực tương đương, cũng không có khả năng cự tuyệt dũng sĩ huyết chiến!

Nếu cự tuyệt, chỉ cần tự sát cho xong!

- Đệ nhất Thần Tướng, tại sao ngươi bức bách bằng hữu ta như vậy?

Lý hơi tức giận.

- Sư muội, đây là cuộc chiến đấu giữa những dũng sĩ chính thức, ngươi đừng có nhúng tay vào thì hơn.

Vạn Thiên Dương cười cười nhìn thoáng qua Lý, cho dù không muốn theo đuổi Lý làm thê tử nữa, nhưng hắn vẫn cảm thấy muốn giày xéo Lý một phen, trong ngực như có một luồng tà hỏa!

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Vạn Thiên Dương, không thèm để ý tới tên thị vệ bên cạnh vẫn còn bưng một chén máu pha nước.

- Hô Hòa … ta thấy ngươi...

Vạn Thiên Dương lại nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, vừa muốn mở miệng.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt!

- Rõ là muốn chết!

Đằng Thanh Sơn tức giận hừ một tiếng, thân hình bạo khởi, tựa như một con rồng xẹt qua khoảng cách gần mười trượng.

Vạn Thiên Dương sợ hãi sắc mặt đại biến:

- Nhật...

- Láo xược!

Nhật Lôi Mục sầm mặt lại, phẫn nộ vang vọng khắp Thiên Thần Sơn, hơi rùn người xuống, vọt tới trước người Đằng Thanh Sơn, đồng thời chém ra hữu chưởng bao kín thanh quang. Còn Đằng Thanh Sơn hóa thànhmột tàn ảnh cực nhanh, xuất hiện một quyền ảnh mơ hồ, va chạm rất mạnh với chưởng ảnh thanh quang kia!

Vốn Nhật Lôi Mục tin tưởng mười phần, chợt biến sắc. Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh hùng hậu, đáng sợ bộc phát.

- Bùng!

Sóng xung kích mắt thường có thể thấy được tựa như nước gợn chấn động lan ra bốn phía, - Rào rào ~~~

Mặt đất trước Thần Nữ điện bị chấn động đến mức rung lên. Rất nhiều thần sứ, Thần Tướng và đệ tử, còn có một vài tên binh vệ vây xem xa xa đều cả kinh lui về phía sau.

Tiếng nổ mạnh vang vọng cả chân trời!

Nhật Lôi Mục cả người bị chấn động đến mức bị ném văng đi. Còn đạo tàn ảnh mơ hồ Đằng Thanh Sơn chỉ khẽ khựng lại, rồi ngay sau đó lại lao về phía Vạn Thiên Dương.

- Sao có thể?

Vạn Thiên Dương vừa loạng choạng đứng vững trước sóng xung kích, đã phát hiện cảnh trước mắt!

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục bị đánh bay!

Còn Hô Hòa, cũng chính là ác ma A Lạp Đạt, lại chỉ khựng lại rồi lại lao tới!

Có thể thấy được cao thấp giữa hai người!

- Chát!

Âm thanh chói tai vang dội khắp đường thường, trong mắt những người chung quanh chỉ nhìn thấy một chưởng ảnh mơ hồ, nhanh như chớp vả vào mặt mặt Vạn Thiên Dương. Một luồng kình xảo diệu chỉ tác dụng vào người Vạn Thiên Dương. Vạn Thiên Dương bị một cái tát quay ít như con vụ, cả người xoay tròn lên không trung.

Rồi sau đó ‘ Bùng’ một tiếng, ngã dúi xuống đất.

Mặt Vạn Thiên Dương sưng vù lên, cả người ngã xuống đất, tựa hồ thần chí cũng mơ hồ.

Vù! Đằng Thanh Sơn nhanh chóng vọt tới trước người Vạn Thiên Dương, nắm áo Vạn Thiên Dương, nhấc bổng cả người lên.

- Hô Hòa huynh đệ, hạ thủ lưu tình!

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục xem ra tiến thoái lưỡng nan.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn. Đệ nhất Thần Tướng có dám liều mạng với mình không? Nói về lực bộc phát, nội gia cương kình, cộng với thân thể cường đại, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối trên cường giả cấp bậc tiên thiên kim đan. Đám tiên thiên kim đan muốn đánh bại được Đằng Thanh Sơn chỉ có thể dựa vào linh hoạt, dựa vào tốc độ!

- Ngươi, ngươi...

Vạn Thiên Dương rốt cục tỉnh lại, mặt sưng vù, nhìn Đằng Thanh Sơn sát khí ngút trời, tiếng nói của hắn đã hơi run run.

Đằng Thanh Sơn xách đối phương tựa như nhón một con muỗi, tay kia vỗ vỗ vào má hắn nói:

- Họ Vạn kia, ngươi nghe rõ ràng cho ta. Ta muốn giết ngươi, chỉ như bóp chết một con muỗi! Còn nữa, sau này đừng có trêu vào tiểu Lý! Tiểu tử nhà ngươi không có tư cách!

Nói rồi ném Vạn Thiên Dương đi. Vạn Thiên Dương ngã xuống đất tựa như một bao cát rách nát. Hắn lại không dám phản kháng một tiếng nào.

- Hô Hòa huynh đệ, cảm ơn ngươi hạ thủ lưu tình.

Nhật Lôi Mục cười cười nói:

- Không biết ngươi có dám tiếp dũng sĩ huyết chiến của ta không?

Nhật Lôi Mục lúc này, sau lần giao thủ vừa rồi, nhiệt huyết chiến đấu đã sôi trào.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Nhật Lôi Mục.

- Đưa bát tới đây! - Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Xa xa, tên thị vệ đang cầm cái bát nước chợt giật mình rồi bừng tỉnh, lập tức bưng bát nước chạy tới cung kính dâng lên.

- Mong rằng ngươi sẽ không làm ta thất vọng!

Đằng Thanh Sơn nhìn Nhật Lôi Mục, nhận bát nước ngửa đầu uống cạn một hơi, rồi ném chén đi --

- Xoảng!

Bát đựng nước bị đập nát vụn. Tiếng vỡ tựa như đập vào lòng người. Vạn Thiên Dương đã bị dọa đến không dám lên tiếng, cả người giật mình thon thót.

- Tiểu, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn cùng đi với Lý, không đếm xỉa gì tới đám người chung quanh, đi thẳng về phía căn lầu của mình

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 42

Hắc Diễm Côn.

“Sao lại … sao lại như vậy được... “

Vạn Thiên Dương y phục xơ xác, mặt mũi sưng vù, miệng bị một cái tát đến méo xệch, khóe miệng ứa máu, tinh thần hoảng hốt, trong lòng kinh sợ, "Hắn không phải chỉ là tiên thiên kim đan sao? Hắn không phải đến cả Hồng Đồng Tuyết Sư Thú cũng không thể giết chết sao? Thế mà đệ nhất Thần Tướng, đệ nhất Thần Tướng … Đệ nhất Thần Tướng cũng bị hắn đánh lui? Sao có thể như vậy chứ!" Vạn Thiên Dương trộm nhìn đám người chung quanh.

Vốn trước đây những binh vệ, một vài đệ tử Thần Tướng nịnh nọt hắn, lúc này lại trắng trợn tán thưởng lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi:

- Ác ma A Lạp Đạt quá lợi hại, lại có thể bức lui cả đệ nhất Thần Tướng. Coi kìa, còn tát bay...

Thanh âm nói đến đây lập tức nhỏ xuống.

Những người quan khán cũng đều nhìn về phía Vạn Thiên Dương.

Vừa rồi dưới mắt mọi người, Vạn Thiên Dương bị một cái tát đánh quay như con vụ, sự nhục nhã của hắn còn khó chịu hơn cả bị giết chết!

- Biến!

Vạn Thiên Dương mặt lạnh lùng, hét to lên rồi bước ra ngoài.

- Biến hết cho ta!

Vạn Thiên Dương gầm lên, gạt những người bên cạnh ra, thật nhanh chóng bỏ đi. Những người ở đây cũng đều biết địa vị của hắc y thần sử này rất cao. Mặc dù cả đám đều cười thầm trong lòng, nhưng bề ngoài lại không dám nói gì. Tất cả đều cố nén cười né sang bên.

‘ Hô Hòa ’ ra tay lần này, người mất mặt nhất chính là hắc y thần sứ ‘ Vạn Thiên Dương ’.

- Thiên Dương. Sao thế?

Lúc này có vài cao thủ hắc y thần sử rất khoan thai đi tới. Trong đó có đệ tam Thần Tướng, một nam tử áo tím vừa cao vừa gầy.

- Ta có việc!

Vạn Thiên Dương tùy tiện ứng phó một tiếng, rồi căn bản không muốn nói gì thêm với đệ tam Thần Tướng, lập tức bỏ đi rất nhanh!

Nhưng đây là Thiên Thần Sơn!

Thiên Thần Sơn chỉ có hai sơn đạo. Dọc theo đường đi có rất nhiều người, đặc biệt là người quen. Thỉnh thoảng cũng có vài người ngạc nhiên hỏi vài câu. Điều này làm Vạn Thiên Dương vốn đã rất thảm, bây giờ sắc mặt lại càng thêm khó coi!

Cuối cùng, hắn trông tựa như một người điên, làm không ai dám hỏi han gì hắn nữa.

“Hô Hòa, con Lý tiện nhân kia! Con mẹ nó, lão tử nhất định

phải... “

Vạn Thiên Dương nổi giận đùng đùng, nhưng vừa nghĩ tới mấy lời của tên ác ma: “Họ Vạn kia, ngươi nghe rõ ràng cho ta. Ta muốn giết ngươi, chỉ như bóp chết một con muỗi! Còn nữa, sau này đừng có trêu vào tiểu Lý! Tiểu tử nhà ngươi không có tư cách!”

Ánh mắt nhìn hắn như nhìn con kiến, thực lực cường đại tuyệt đối!

Còn dám trả thù sao. Đối phương là một ác ma giết người như ngóe - Ác ma ‘ A Lạp Đạt ’, mười vạn đại quân cũng phải chết mất hai vạn!

Vạn Thiên Dương đã nguội lạnh ý nghĩ trả thù:

“Ta là đệ tử hạch tâm của sư môn, sao lại hạ thân phận so đo với cái loại ác ma A Lạp Đạt này chứ? Sau này không thèm để ý tới hắn nữa! “

Vạn Thiên Dương tự an ủi mình. Kỳ thật hắn có muốn trả thù cũng không có biện pháp. Đệ nhất Thần Tướng cũng không làm gì được, chẳng lẽ mời Thiên Thần?

Nhưng cường giả hư cảnh cao cao tại thượng, có địa vị như thế nào chứ? Há có thể để ý tới hắn?

***

- Đại sư huynh, chuyện gì thế nghe nói ngươi vừa rồi giao thủ với Hô Hòa, còn rơi vào hạ phong nữa?

Trên bãi đất trống trước điện Thần Nữ có hai Thần Tướng nghe tin chạy đến, vội vây lấy đệ nhất Thần Tướng kinh ngạc dò hỏi.

Đệ nhất Thần Tướng ‘ Nhật Lôi Mục ’ một thân hoàng bào trái lại, có vẻ rất kích động hưng phấn, cười ha ha nói:

- Hô Hòa này không hổ là nhân vật được xưng là ác ma ‘ A Lạp Đạt ’! Thiên Lôi Thất Kích của ta cũng có uy lực trứ danh. Mặc dù vừa rồi ta không xuất hết toàn lực, nhưng... một quyền của hắn, chậc chậc, đúng là áp chế ta. Xem ra, muốn thắng hắn quả là một việc chẳng dễ dàng gì!

Đệ tam Thần Tướng và đệ thất Thần Tướng nhìn nhau có vẻ kinh ngạc.

- Đối thủ khó cầu mà!

Hai mắt Nhật Lôi Mục tỏa sáng, vỗ mạnh vai hai vị Thần Tướng - Hai vị sư đệ, ba ngày sau, hai mươi tám tháng sáu, ta và Hô Hòa, sẽ tiến hành dũng sĩ huyết chiến trên Sinh Tử Nhai Thiên Thần Sơn! Đến lúc đó, các ngươi nhất định phải đến chứng kiến, để xem rốt cuộc là ta mạnh hay tên ác ma A Lạp Đạt mạnh!

- Nhất định, nhất định!

Hai Thần Tướng gật đầu, hơi nhíu mày, thầm nghĩ Đại sư huynh vẫn chẳng biết nặng nhẹ như trước. Nhưng ngoài miệng vẫn nói liên tục.

- Đại sư huynh, Thiên Dương bị sao thế, mặt hắn sưng vù lên?

Đệ tam Thần Tướng dò hỏi.

- Tên tiểu tử đó hả?

Nhật Lôi Mục nhếch miệng cười, - Có thể là hắn có chút mâu thuẫn với Hô Hòa! Lúc nãy cứ liên tiếp nhằm vào ‘ Hô Hòa ’, mặc dù là giúp ta, nhưng ta cũng cảm giác lời của hắn càng ngày càng quá đáng! Ta mới ngăn hắn lại, rồi đưa ra dũng sĩ huyết chiến với Hô Hòa! Nhưng ai biết, tiểu tử này nổi điên rồi, còn tiếp tục ép

buộc Hô Hòa nữa chứ!

Nhật Lôi Mục nhìn nhìn hai người trước mặt, chặc lưỡi nói:

- Tên Hô Hòa là ai chứ? Mười vạn đại quân bắc trấn của Kim Lang Vương Quốc, hắn cũng dám giết chóc tới máu chảy thành sông, giết chết gần hai vạn tên, làm đại quân tán loạn, chính là ác ma A Lạp Đạt a! Lần này, có thể nhẫn nhịn như vậy cũng xem như không tệ rồi. Thiên Dương tiểu tử còn nói linh tinh, đối phương đương nhiên phải động thủ chứ!

- Cũng còn may!

Nhật Lôi Mục cảm thán một tiếng, - Tên Hô Hòa này cũng coi như nể mặt ta, cũng nể mặt Thiên Thần Sơn. Chỉ là tát cho Thiên Dương một cái tát. Không giết hắn! Tính tình Thiên Dương, lúc trước sư phụ hắn bảo ta mài dũa hắn, nhưng ta cũng lười không làm, lần này cũng coi như cho hắn một bài học. Trải qua lần này, tâm tính hắn cũng có thể lột xác được!

Tâm tình Nhật Lôi Mục hiển nhiên rất tốt.

- Hai vị sư đệ, ta về trước hảo hảo tĩnh tâm chuẩn bị đây! Đối thủ như vậy... ngàn vàng cũng khó cầu đó!

Nhật Lôi Mục vô cùng kích động, - Lần trước cũng kích động như vậy … dường như … đã là năm mươi năm trước rồi!

Nhật Lôi Mục xoay người, mang theo thủ hạ, thần tình tươi như hoa ***

Trên lầu hai khách xá, chỉ có Đằng Thanh Sơn và Lý.

- Đằng đại ca, vừa rồi ta sợ ngươi giết sư huynh ta thật.

Lý vỗ vỗ lưng, vươn người lên càng làm cho ngực có vẻ nhô cao hơn trước, thở phào một hơi, - Vạn sư huynh của ta mặc dù

chỉ là người bình thường, nhưng dù sao cũng là hắc y thần sứ. Một khi xảy ra đại sự, quả thật cũng rất phiền toái!

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Ứng phó với tình huống này, hắn đương nhiên biết phải làm như thế nào. Tình huống vừa rồi, nếu một mạch ẩn nhẫn, sẽ làm cho người ta xem thường, thậm chí cũng sẽ có người lời ra tiếng vào sau lưng Lý!

Bây giờ, hắn làm như vậy!

Đáp ứng dũng sĩ huyết chiến, đánh bay Vạn Thiên Dương. Mọi người trên thảo nguyên bội phục nhất là dũng sĩ vô địch, ai còn dám nói bậy bạ chứ? Trừng phạt Vạn Thiên Dương một chút như vậy cũng không đến mức khiến cho Thiên Thần Sơn chấn động.

- Đằng đại ca, ngươi lớn hơn ta bốn tuổi! Thế mà ngươi lại có thể bức lui được cả đệ nhất Thần Tướng Thiên Thần Sơn! Hắn là siêu cường giả có thực lực xếp trong ba hạng đầu trên Thiên Bảng đó.

Lý cảm thấy khó tin, - Trong lịch sử Cửu Châu Đại Địa, hoàn toàn chưa từng bao giờ có việc như vậy!

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý:

- Tiểu, những thứ mà ngươi cho là ta tài ba, cũng chỉ là nhờ vào vận khí thôi!

Nếu không tìm được ‘ Khai Sơn Thần Phủ ’ có một lực lượng của thế giới đặc thù kia quán thâu vào, lực lượng thân thể Đằng Thanh Sơn bây giờ cũng không thể mạnh như vậy được. Tốc độ luyện nội gia cương kình cũng sẽ không kinh người như vậy!

- Ai mà không có vận khí? Từ cổ chí kim trên Cửu Châu Đại Địa có bao nhiêu anh hùng hào kiệt? Ai có thể vượt qua được Đằng

đại ca!

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn, đôi mắt trong suốt, - Ta thấy, ngươi chính là anh hùng hào kiệt tài ba nhất Cửu Châu Đại Địa!

- Thôi, đừng thổi phồng ta nữa.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha.

- Đằng đại ca, trận này, ngươi nắm chắc mấy thành? Mười thành? Hay tám thành?

Lý hỏi liên tục.

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhướng mày:

- Nắm chắc thì không tới một thành, đánh ngang tay thì có năm thành!

Lý chết lặng.

Vốn thấy oai lực một quyền của Đằng Thanh Sơn, nàng còn tưởng Đằng Thanh Sơn có khả năng thắng rất lớn. Nhưng bản thân Đằng Thanh Sơn lại hiểu rất rõ ràng. Đệ nhất Thần Tướng có thể tiêu trừ lực cản không khí, công kích sẽ nhanh hơn, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn. Ưu thế duy nhất của mình chính là chiêu số phòng ngự cùng với sức mạnh cường đại. Về phần tốc độ công kích, tốc độ di động vân vân, đều ở vào thế yếu tuyệt đối!

Do đó hắn không nắm chắc lấy một thành!

Thậm chí phòng ngự của Thanh Sơn cũng chỉ nắm chắc có năm thành. Nguyên nhân chính bởi vì đối thủ là đệ nhất Thần Tướng của Thiên Thần Sơn! Trước đây có thể sánh với những kẻ xếp trong ba hạng đầu Thiên Bảng! Bây giờ chỉ sợ thực lực đã có đột phá. Loại thực lực này có thể so sánh với sư phụ mình là Gia Cát Nguyên Hồng!

- Ta bây giờ có thể thắng được sư phụ hay không?

Hắn chợt nghĩ thầm.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, mình vẫn còn thiếu không ít.

Trận này, phần thắng rất nhỏ!

- Không nắm chắc phần thắng chút nào sao?

Lý không dám tin, nhìn Đằng Thanh Sơn, - Có phải Đằng đại ca cố ý gạt ta?

- Thật mà, ta thật sự không nắm chắc lấy một thành.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Lý thấy vẻ mặt Đằng Thanh Sơn cũng hiểu Đằng Thanh Sơn không lừa nàng, vội la lên:

- Vậy sao Đằng đại ca còn ứng chiến?

- Dưới tình huống như vậy ta có thể lùi bước được sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

Thần tình Lý bối rối:

- Nhưng ngươi có thể giữ mạng được không...

Đằng Thanh Sơn thấy thế cười nói:

- Yên tâm. Trận này, một là lúc đó tình thế áp bách, hai là ta cũng muốn mượn cơ hội này, xem thương pháp phòng ngự mà ta vừa sáng chế uy lực tới đâu! Ba là, cho dù ta không địch lại thật, dù thua cũng chỉ là bại dưới tay đệ nhất Thần Tướng, cũng không coi là mất mặt.

Lý vội vàng nói:

- Nhưng đệ nhất Thần Tướng khi đấu hưng khởi, nếu như ngươi chỉ một chiêu bất cẩn, vậy thì...

Lý lo lắng nhất là Đằng Thanh Sơn bị trọng thương, thậm chí là chết!

- Việc bảo trụ tính mạng thì ta nắm chắc mười thành!

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

Lý hơi kinh nghi.

- Ngươi yên tâm, cái ngươi bây giờ cần làm, là giúp ta tìm một vũ khí như trường thương ...à không ... trường côn! Tìm một binh khí dài như ' trường côn '.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Binh khí loại côn thì chắc là Thiên Thần Sơn cũng không ít nhỉ. Ngươi đi tìm cây côn tốt một chút. Ít nhất có thể để ta thi triển hết sức!

Trong Ngũ Hành Thương Pháp, thương pháp phòng ngự ' Hỗn Nguyên Nhất Khí ', dùng côn thi triển cũng không khác quá lớn.

Thương so với côn, cũng chỉ hơn một cái đầu thương. Sử dụng thương, dễ dàng làm cho người ta sinh ra liên tưởng. Còn côn pháp, cũng không ít người trên thảo nguyên sử dụng. Hơn nữa bây giờ côn pháp ' Hỗn Nguyên Nhất Khí ' của Đằng Thanh Sơn đã lột xác. Ai có thể nhận ra chứ?

- Được!

Lý gật đầu lia lịa. Có thể làm Đằng Thanh Sơn có thực lực mạnh hơn khi tỷ thí, thì nàng đương nhiên sẽ làm tận lực. Đột nhiên mắt nàng sáng lên, vội nói:

- Đằng đại ca... Ngươi nói côn à. Ta nghe nói, trước kia thật

lâu, Thiên Thần ta có một đối thủ lợi hại trên đại thảo nguyên, Thiên Thần và siêu cường giả đó kịch chiến, cuối cùng Thiên Thần đánh chết đối thủ, rồi lấy binh khí của đối thủ mang về Thiên Thần Sơn. Nghe nói binh khí đó, tên là Hắc Diễm Côn! Là một thần binh phi thường đặc thù!

- Hắc Diễm Côn? Binh khí của đối thủ Thiên Thần?

Đằng Thanh Sơn cũng có chút hứng thú.

- Ta cũng thỉnh thoảng nghe nói, lúc đó không để ý, cũng không biết, cây Hắc Diễm Côn đó bây giờ có còn ở trên Thiên Thần Sơn không nữa! Như vậy đi Đằng đại ca, ngươi ở lại đây. Ta đi tìm một chút.

Lý nói xong là làm ngay. Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng:

- Đợi cùng ăn cơm trưa rồi mới...

Lời hắn còn chưa nói xong, Lý đã như một trận gió nhanh chóng biến mất...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 43

Thình Lình Xảy Ra

Thiên Thần Sơn gần đây rất náo nhiệt!

Ác ma A Lạp Đạt trong truyền thuyết sắp đấu với đệ nhất Thần Tướng của Thiên Thần Sơn. Họ đã ấn định ' dũng sĩ huyết chiến '! Việc này làm rất nhiều Thần Tướng, Thần Sứ, còn có một đám đệ tử, binh vệ ở Thiên Thần Sơn vân vân, đều đang thảo luận và rất kích động chờ mong!

Về phần hắc y thần sử ' Vạn Thiên Dương ', mọi người ở Thiên Thần Sơn cũng thảo luận sau lưng hắn, xem hắn như là một trò cười.

Mọi người chủ yếu thảo luận về việc không biết ác ma A Lạp Đạt và đệ nhất Thần Tướng ' Nhật Lôi Mục ' ai sẽ thắng! Cũng thảo luận ác ma A Lạp Đạt và Thần Nữ điện hạ rốt cuộc có quan hệ gì?

Thậm chí còn có tin tức của vài người linh thông tuyên bố là Thần Nữ điện hạ tới ' Thần Binh Tháp' mang đi thần binh ' Hắc Diễm Côn '! Nghe nói, có người đã thấy Thần Nữ điện hạ cầm thanh Hắc Diễm Côn đó đưa đến chỗ ở của ác ma A Lạp Đạt!

***

Sáng sớm ngày hai mươi tháng sáu.

Trên thảo nguyên mênh mông.

- Uuuu...

Tiếng chim ưng thánh thót vang dội cả bầu trời. Một đôi thần điêu một con màu đen một con màu trắng, có cái mào đỏ rực giương cánh bay rất nhanh. Trên lưng hai con thần điêu có một thiếu nữ yểu điệu mặc áo bào trắng, bên hông quấn vài vòng trường tiên màu xanh biếc, tóc xõa tung và người kia là một thanh niên mặc trường bào xanh, râu xanh rì. Trong tay hắn cầm một cây trường côn màu đỏ sậm.

Một nam một nữ, ngồi trên lưng thần điêu.

- Tiểu cô nương này.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn thiếu nữ áo trắng đang ngồi trên lưng con thần điêu kia, trong lòng than thở.

- Ngày mai đánh một trận ở Sinh Tử Nhai, sau khi đánh xong ta sẽ lập tức ly khai xuất hải! Nếu không, thêm một thời gian nữa, khoảng cách với Tiểu...

Mấy ngày nay Tiểu khá bận rộn cho mình. Đằng Thanh Sơn thấy rõ tất cả những việc này.

Hơn nữa nhìn Tiểu, Đằng Thanh Sơn không tự chủ thường xuyên liên tưởng đến thê tử kiếp trước Tiểu Miêu. Thỉnh thoảng ánh mắt nhìn Tiểu, cũng bất giác hơi thất thố. Điều này làm không khí giữa hai người có điểm mập mờ. Hơn nữa Lý lại có ý với Đằng Thanh Sơn... Rất nhiệt tâm trợ giúp hắn!

- Hắc Diễm Côn!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn trường côn màu đỏ sậm trong tay.

- Khi mình nói là cần một thần binh hình côn, Tiểu giữa trưa ngày hôm đó đã tìm cho mình cây thần binh này.

- Hắc Diễm Côn này là loại thần binh đặc thù sao? Rốt cuộc có gì đặc biệt?

Đằng Thanh Sơn nắm cây trường côn trong tay.

- Hắc Diễm Côn dài tám thước, cầm thấy hơi ấm áp! Thật ra cũng có cảm giác như cầm ‘ Vạn Niên Hàn Thiết ’. Nhưng Hắc Diễm Côn này cũng không phải là do Vạn Niên Hàn Thiết luyện chế thành.

Đằng Thanh Sơn rất quen thuộc với Vạn Niên Hàn Thiết. Đương nhiên liếc mắt ra là có thể nhận ra được ngay.

- Hơn nữa, mặt Hắc Diễm Côn còn những hoa văn trông như hình thành từ thiên nhiên!

Đằng Thanh Sơn vuốt ve thân côn với vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Trong việc chế tạo binh khí, công nghệ luyện côn cũng không khó khăn.

Bề ngoài thân côn có hoa văn thì không lạ nhưng cái lạ của ‘ Hắc Diễm Côn ’ là phân bổ rất tự nhiên, tựa như lưới nhện. Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ thấy loại như thế này.

- Đặc thù? Phỏng chừng là chất liệu đặc thù!

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Ít nhất chất liệu của Hắc Diễm Côn, không ai ở Thiên Thần Sơn rõ ràng cả, bản thân Thanh Sơn cũng không rõ ràng.

Đang lúc Đằng Thanh Sơn nghĩ về vấn đề này, đột nhiên...

Lý chợt kêu lên thánh thót!

- Vu vu Liệt Phong Thần Điêu toàn thân trắng như tuyết kêu lên một tiếng cao vút, con Liệt Phong Thần Điêu đực cũng phụ họa thánh thót, hai con đại thần điêu lập tức bổ xuống dưới. Chỉ một lát sau, hai con đại thần điêu đáp xuống bãi cỏ, lực gió mạnh mẽ làm bãi cỏ xanh rạp xuống.

Lý hưng phấn nhảy xuống khỏi thần điêu, quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi kêu lên vui sướng:

- Đằng đại ca, mau xuống đi, đây là biển hoa mà ta nói với huynh! Loại hoa này, người trong thảo nguyên gọi là ‘ Băng Lam Hoa ’.

- Rất đẹp.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn trước mặt.

Chỉ thấy phía trước là trên thảo nguyên mênh mông, lại điểm vô số những đóa hoa màu xanh lam, tựa như cả một biển màu xanh lam lấm tấm, điểm xuyết lên trên biển màu lục sắc trên thảo nguyên, có một nét đẹp động lòng người.

- Ừm, Đằng đại ca, ta không quấy rầy huynh luyện tập côn pháp nữa. Ta qua bên kia đi chơi. Nơi này rất an tĩnh, vì mỗi tối có gió lạnh vô cùng băng giá thổi tới khiến cho chung quanh trăm dặm đều không có bộ lạc nào cả. Huynh có thể an tâm tu luyện.

Lý nháy mắt với Đằng Thanh Sơn rồi vui về chạy ra khu thảo nguyên phía trước.

Theo kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, ba ngày trước khi đại chiến ở Sinh Tử Nhai, hắn sẽ lo tập luyện thương pháp.

Còn Lý cho rằng nếu để Đằng Thanh Sơn ở Thiên Thần Sơn khổ luyện thì hơi buồn cho nên đã đưa Đằng Thanh Sơn tới đại thảo nguyên.

Nhìn Lý vui vẻ bỏ đi, khi bỏ đi còn kêu lên một tiếng thanh thót như chim, Đằng Thanh Sơn không khỏi cười thầm:

- Bé con này! Ừm... Ở Thiên Thần Sơn, nhiều người lắm chuyện, ta cũng không có cách nào toàn lực diễn luyện thương pháp ' Hỗn Nguyên Nhất Khí '. Còn chung quanh đây rất trống trải, nên không cần quá để ý!

***

Lý nằm dài trên bãi cỏ, xuyên qua bụi hoa nhìn Đằng Thanh Sơn xa xa.

Đằng Thanh Sơn mặc một bộ quần áo xanh. Cây Hắc Diễm Côn trong tay Đằng Thanh Sơn tựa như nặng ngàn vạn cân, múa lên rất chậm. Nhưng nếu nhắm mắt một chút, lại cảm giác tốc độ Hắc Diễm Côn nhanh đến mức tận cùng! Lý không hề kinh ngạc trước loại thị giác tương phản mãnh liệt này, mà ngược lại nở nụ cười điềm tĩnh, nằm dài trên bãi cỏ lặng lẽ ngắm nhìn!

- Nếu có thể mỗi ngày ở xa xa nhìn Đằng đại ca tu luyện, vậy là đủ rồi.

Lý thì thào nói một mình.

***

Từ sáng sớm tới giờ, Đằng Thanh Sơn diễn luyện côn pháp suốt hơn một canh giờ!

Vù!

Đằng Thanh Sơn đứng thẳng người, tay cầm côn.

- Việc sử dụng Hắc Diễm Côn cũng không khác mấy so với Luân Hồi thương!

Đằng Thanh Sơn hài lòng nhìn Hắc Diễm Côn trong tay. Đất

trong vùng bãi cỏ chung quanh đã hoàn toàn bị phá nát, lộ ra lớp đất dưới bãi cỏ màu vàng, còn có một cái hố sâu kinh khủng.

Vừa rồi diễn luyện một canh giờ, từng có một thời gian chừng mười mấy hơi thở, Đằng Thanh Sơn thi triển bùng nổ tất cả sức mạnh.

- Hắc Diễm Côn này hiển nhiên có thể thoải mái thừa nhận tất cả lực bùng nổ của ta!

Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất là khi chiến đấu vào thời khắc sinh tử, mình vừa bùng nổ binh khí trong tay đã bị gãy đoạn, lúc đó thì rất thảm, - Hơn nữa cũng như ta đoán trước, dùng côn hoặc thương thi triển ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’ cũng không khác nhau lớn.

Cầm Hắc Diễm Côn, và cầm Luân Hồi thương, thi triển ‘ Hỗn Nguyên Nhất Khí ’, cũng có uy lực tương đương!

- Đằng đại ca! Đằng đại ca!

Từ xa xa truyền đến tiếng kêu thanh thót như chim hoàng oanh.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa xa.

Chỉ thấy trên biển hoa thảo nguyên mênh mông, một thiếu nữ yểu điệu áo trắng trông như một cô tinh linh trong hoa vui mừng hấp tấp chạy tới. Nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ - Đằng đại ca! Đằng đại ca!

Thân ảnh khuôn mặt giống hệt Tiểu Miêu, vui vẻ chạy về phía mình, làm đầu óc Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ.

Tựa hồ, trở lại kiếp trước!

- Vù!

Một trận gió thổi tới.

Ngàn vạn đóa Lam Băng bị thổi rạp xuống!

Gió thổi lên mặt Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cả người run lên, mắt hắn đột nhiên sáng lên tựa như một mặt trời!

- Gió, biển hoa, thảo nguyên...

Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại bỏ Hắc Hỏa Côn xuống, tựa hồ hoàn toàn vô thức, khống chế diễn luyện lại Hành Thổ Chi Quyền, một chiêu một thức lần lượt diễn luyện.

Hành Thổ Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn bây giờ mới tới giai đoạn thứ nhất, nhưng lần này, khi Đằng Thanh Sơn diễn luyện xong đoạn thứ nhất lại tiếp tục diễn luyện tiếp tục.

Một chiêu một thức, theo quá trình diễn luyện cũng không ngừng thay đổi!

- Đằng đại ca sao vậy?

Vốn thấy Đằng Thanh Sơn đã ngừng luyện tập côn pháp, Lý hứng thú lao tới, lúc này khựng lại vẻ ngạc nhiên.

Lý cũng là một cao thủ nội kình, cũng ý thức được một chút:

- Chẳng lẽ đại ca có điều lĩnh ngộ?

Lập tức Lý lộ ra nụ cười kinh hỉ, - Đằng đại ca nói không nắm chắc một chút nào, nếu lần này đại ca đột phá, phỏng chừng sẽ trở nên mạnh hơn!

Lý không dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn, đứng một bên lặng lẽ thủ hộ.

...

Thời gian từ từ trôi qua, từ sáng tới giữa trưa, rồi tới hoàng hôn, Đằng Thanh Sơn vẫn một mạch nhắm hai mắt diễn luyện quyền pháp.

Đêm khuya, trên thảo nguyên.

- Vù!

- Vù!

Từng cơn gió lạnh gầm rít, Lý co rút thân thể, nép vào con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng, lặng lẽ nhìn Đằng Thanh Sơn.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn lúc này toàn thân hào quang màu màu vàng đất lóe ra.

Một chiêu một thức, tựa như chậm rãi có thể so được với tốc độ ốc sên! Nhưng, lại có từng đạo tàn ảnh màu vàng đất mơ hồ rất quỷ dị! Những tàn ảnh đó đều là tàn ảnh từ song chưởng Đằng Thanh Sơn!

Chậm rãi như lão ngưu!

Nhưng lại có những tàn ảnh!

- Ầm ầm...

Giơ tay nhấc chân lại có uy lực hãi nhân! Không khí lần lượt nứt toác, phát ra những tiếng nổ đùng đoàng. Bãi cỏ chung quanh quay cuồng, những đóa Băng Lam Hoa bị chấn thành những mảnh nhỏ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm mắt, đang luyện tập.

***

Hai mươi tám tháng sáu, hôm nay là ngày ước định chiến đấu!

Nhưng, Đằng Thanh Sơn lúc này vẫn ở trên thảo nguyên.

Mặt trời đã mọc, ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn đang diễn luyện quyền pháp. Mỗi một quyền đều khiến cho thiên địa chung quanh chấn động, không khí nứt toác. Lý đứng xa xa, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy bóng người màu xanh xuyên qua không khí nứt toác!

- Hôm nay đã là ngày tỷ thí rồi! Nhưng Đằng đại ca, dường như còn đắm chìm trong đốn ngộ. Việc này phải làm sao bây giờ? - Lý hơi lo lắng.

Dũng sĩ huyết chiến, nếu không đi, nhưng sẽ bị người ta xem thường.

- Nhưng Đằng đại ca, vô duyên vô cớ lại nhắm mắt tu luyện, hẳn là đang đốn ngộ! Loại cơ hội này, là rất khó có được! Tuyệt đối không thể phá hỏng.

Lý cũng hiểu điểm này, rồi nghiến răng thầm nhủ:

- Hy vọng Đằng đại ca có thể mau mau tỉnh lại. Nếu không, chỉ có thể bỏ qua trận này thôi!

Lý cũng hiểu... So với một trận tỉ thí, thì cơ hội đốn ngộ trọng yếu hơn nhiều!

- Bỏ qua trận này! - Lý bất lực.

Nếu muốn đốn ngộ, thực lực, kỳ ngộ, linh cảm vân vân, thiếu một cái cũng không thể làm được. Đốn ngộ phải nói là một đại hỷ sự, nhưng đốn ngộ chỉ thình lình xảy ra lại làm cho Đằng Thanh Sơn tựa hồ có thể phải bỏ qua dũng sĩ huyết chiến!

***

Thiên Thần Sơn, Sinh Tử Nhai!

Sinh Tử Nhai, là một nơi giữa sườn núi Thiên Thần Sơn, gần vách đá có một đất hơi phẳng. Đứng bờ miếng đất, đều có thể vách núi sâu không đáy! Vách núi cao trên ngàn trượng, cho dù là tiên thiên cường giả mà rơi xuống, cũng phải ngã chết! Do đó, nó được mệnh danh là Sinh Tử Nhai!

Quyết chiến trên Sinh Tử Nhai, cũng đại biểu cho việc không đếm xỉa đến sinh tử.

Lúc này chung quanh Sinh Tử Nhai đã tụ tập rất nhiều cao thủ Thiên Thần Sơn, những Thần Tướng khác cũng tới, đương nhiên đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục cũng đã tới, đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt tĩnh tọa, bình thản chờ đối thủ đến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 44

Sinh Tử Nhai.

Nhật Lôi Mục mặc trường bào mộc mạc màu vàng, hai bên thái dương bạc trắng, chẳng những không có vẻ già cỗi mà còn tăng thêm sự uy nghiêm. Lão đang nhắm mắt khoanh chân ngồi chờ!

- Chuyện gì thế? Bây giờ là lúc nào rồi? Tên ác ma A Lạp Đạt không phải đã uống máu dũng sĩ rồi sao, đã đáp ứng trận này rồi mà? Sao đến giờ vẫn không hiện ra?

Bảy Thần Tướng đang sóng vai đứng cùng nhau, một hán tử thân hình khá mập mạp cau mày nói vẻ bất mãn.

Bên cạnh, đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ cười nhat một tiếng:

- Sư huynh, đừng nóng vội! Ngươi nhìn Đại sư huynh kìa, huynh ấy vẫn rất bình tĩnh mà!

Tên hán tử mập liếc mắt nhìn đệ nhất Thần Tướng ‘ Nhật Lôi Mục ’ ngồi trên bãi đất trống, cười nhẹ một tiếng:

- Sư đệ, ngươi đừng nhìn Đại sư huynh chẳng hề lo lắng chút nào mà lầm! Huynh ấy bản tính vũ si, tính tình lại nóng nảy, chúng ta ai mà không biết chứ? Ta dám đánh cược rằng huynh ấy khẳng định chính là người đang lo lắng nhất trong số mọi người ở đây! Chỉ ngại nhất là tên Hô Hòa đó đã sợ quá mà đào tẩu mất rồi!

- Không đến mức đó chứ!

Những Thần Tướng khác cũng hơi lo.

- Tên Hô Hòa và Đại sư huynh trước đây đã giao thủ một quyền, thực lực còn hơi chiếm thượng phong.

Đám Thần Tướng cũng rất chờ mong để nhiều thấy loại chiến đấu giữa tuyệt đỉnh cường giả này...

Sinh Tử Nhai, không chỉ riêng các Thần Tướng bànluận, mà đám thần sứ và rất nhiều đệ tử, một vài binh vệ cũng thì thào thảo luận.

- Tên A Lạp Đạt đến giờ vẫn không tới. Khẳng định là sợ quá mà không dám ứng chiến rồi!

- Không có khả năng. Ác ma A Lạp Đạt không sợ đâu!

Có người ủng hộ ác ma A Lạp Đạt, cũng có người không tin!

***

Trên Đại thảo nguyên.

- Ầm ầm...

Không gian rung động, những vùng không khí bị xé nát, làm cho thảo nguyên chung quanh bị hủy hoại rất ghê gớm, đất đai trồi lên, không ngừng chấn động.

Xuyên qua những kình khí vặn vẹo, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh màu xanh đang đánh ra từng chiêu từng thức, chậm rãi thi triển quyền pháp!

- Bây giờ mặt trời đã lên cao vậy rồi!

Lý núp vào con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng, ngửa đầu

nhìn trời, vẻ hơi lo lắng, - Cũng rất có thể lúc này ở trên Sinh Tử Nhai, mọi người đều nghĩ rằng Đằng đại ca sợ hãi rồi! Bây giờ Đằng đại ca đang đốn ngộ, sắp đột phá. Nếu thật sự đấu với đệ nhất Thần Tướng, cũng nắm chắc vài phần thắng lợi!

Lý dù có lo lắng đến mấy cũng chỉ có nước kiên nhẫn chờ đợi thôi!

Đốn ngộ không thể bỏ dở...

***

Thiên Thần Sơn, trên Sinh Tử Nhai, đã vào giữa trưa!

Từ khi mặt trời mọc tới bây giờ đã là giữa trưa, đã qua hai canh giờ rồi. Thời gian chờ đợi làm một vài cao thủ Thiên Thần Sơn vốn phi thường mong chờ cuộc chiến trong lòng rất sốt ruột, cũng có người vô cùng phẫn nộ.

- Ác ma A Lạp Đạt? Rõ là chỉ là một tên nhát gan! Còn là một tên nhu nhược nữa! Dũng sĩ huyết chiến đã uống rồi mà vẫn không tới, rõ là nỗi sỉ nhục của cả đại thảo nguyên!

Mọi người thấp giọng chửi thầm.

- Đi thôi, tới giờ ăn cơm trưa rồi! Bây giờ mà không xuất hiện, khẳng định là không tới nữa rồi.

Vốn có vô số người tới vây vòng trong vòng ngoài để xem, bây giờ không ít người bắt đầu vừa mắng vừa ly khai Sinh Tử Nhai.

Đột nhiên, một thanh âm vang dội vang lên...

- Có người vừa đi tới khách xá mà ác ma A Lạp Đạt đang ở hỏi thị nữ ở đó.

Thanh âm hùng hậu này làm đám người trên Sinh Tử Nhai đều nghe được. Đến cả đệ nhất Thần Tướng ‘ Nhật Lôi Mục ’ vốn tĩnh

tọa khoanh chân hơn hai canh giờ cũng nhìn về phía đó.

Người vừa nói là hán tử cao lớn mặc áo giáp màu bạc, hắn nói với vẻ hơi phẫn nộ:

- Thị nữ cho biết, tên ác ma A Lạp Đạt và Thần Nữ điện hạ, sáng sớm ngày hôm qua đã cùng nhau ly khai Thiên Thần Sơn, đến giờ vẫn chưa về Thiên Thần Sơn!

Nhất thời mọi người cùng ồ lên.

Người đứng xem xung quanh Sinh Tử Nhai nhìn nhau, không ai dám tin!

- Hừ.

Hắc y thần sử ‘ Vạn Thiên Dương ’ ẩn trong đám người, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh “Hô Hòa ba ngày trước còn kiêu ngạo như thế, hôm nay lại như rùa đen rụt đầu! Đến cả dũng sĩ huyết chiến, có gan tiếp nhận nhưng lại không dám tham chiến... Tin tức này một khi truyền ra cả thảo nguyên, tất cả sẽ đều xem thường hắn! “

Nếu người khiêu chiến không ứng chiến có lẽ cũng có người sẽ xem thường, nhưng sẽ không ảnh hưởng lớn lắm.

Nhưng người tiếp nhận, đến lúc chiến đấu lại không tham chiến, được coi là người nhu nhược tiểu nhân thật sự!

- Câm miệng!

Một tiếng quát đột nhiên vang lên, vang vọng mãi trên bầu trời Sinh Tử Nhai.

Tất cả mọi người nhìn về phía đệ nhất Thần Tướng ‘ Nhật Lôi Mục ’ở giữa bãi đất trống. Sắc mặt Nhật Lôi Mục rất khó coi, lạnh lùng đảo mắt nhìn mọi người chung quanh:

- Nếu các ngươi không đợi được, vậy cả đám lăn ra xa một

chút! Cuộc chiến giữa ta và Hô Hòa, ta sẽ đợi, đợi đến khi mặt trời lặn. Ta tin, Hô Hòa là một cường giả như vậy, hắn không phải loại người nhu nhược đâu!

“Đầu óc ngươi đúng là đầu lừa bướng bỉnh! “ Vạn Thiên Dương lòng thầm mắng.

Những người xem chung quanh cũng không dám đắc tội với đệ nhất Thần Tướng, chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi một chút, có người lặng lẽ bỏ đi, cũng có những người không cam lòng vứt bỏ công sức chờ đợi lâu như vậy.

Yên tĩnh!

Trên Sinh Tử Nhai vô cùng yên tĩnh, khi thì có hai ba người ly khai Sinh Tử Nhai, lại có những người không muốn bỏ qua tiếp tục chờ. Còn có các đệ tử của bát đại Thần Tướng, vì sư phụ ở đây nên đệ tử đương nhiên không dám tùy tiện bỏ đi.

- U...

- U...

Hai thanh âm của chim ưng rất chói tai vang vọng từ phía chân trời truyền tới. Cơ hồ cùng lúc này, mọi người trên Sinh Tử Nhai, kể cả ‘ Nhật Lôi Mục ’ khoanh chân tĩnh tu đều quay đầu nhìn về phía có tiếng chim ưng vừa kêu...

Một trắng một đen, hai con Liệt Phong Thần Điêu thật lớn dang cánh bay tới, trong nháy mắt đã tới gần rất nhanh!

- Vù!

Liệt Phong Thần Điêu phi hành cực nhanh, tạo thành những luồng gió rất mạnh, làm cho nhiều hòn đá nhỏ trên Sinh Tử Nhai bị thổi bay tung, áo bào của không ít người xem chung quanh bị thốc lên.

- Nhật Lôi Mục lão ca, để ngươi đợi lâu quá!

Một tiếng cười sang sảng vang lên!

Một bóng người nhảy thẳng từ trên lưng con Liệt Phong Thần Điêu màu đen xuống dưới.

‘ Bùng’ một tiếng đã đạp thẳng xuống mặt đất. Người này chính là Hô Hòa râu ria, mặc một bộ quần áo xanh, tóc dài xõa tung, người được truyền tụng là cường giả tuyệt thế - ác ma A Lạp Đạt.

Đằng Thanh Sơn vừa rơi xuống đất, ánh mắt sắc như đao quang đảo khắp xung quanh, vốn một vài người vẫn còn bất bình đều cảm thấy run lên.

Mà Vạn Thiên Dương vốn có chủ tâm chế giễu lại càng im thin thít!

Bởi vì, đây là ác ma A Lạp Đạt!

Một cường giả vô địch thực thụ!

- Ha ha...

Nhật Lôi Mục cũng đứng lên, đôi mắt hổ nhìn Đằng Thanh Sơn, sang sảng cười nói:

- Ta biết Hô Hòa huynh đệ là dũng sĩ như vậy tuyệt đối sẽ không lâm trận mà bỏ chạy được!

Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm Côn, sang sảng cười nói:

- Nhật Lôi Mục lão ca, lần này là ta sai! Vừa mới rồi ta có việc bận một chút, cũng vì ta trước đó căn bản không nghĩ đến nên sau khi xử lý xong chuyện của mình mới vội vàng chạy tới đây. Cũng may mà có Liệt Phong Thần Điêu, nếu không chắc không kịp rồi!

Lúc này Lý một thân áo bào trắng trên lưng thần điêu nhảy xuống, rồi đứng lẫn vào trong đám người cười cười nhìn hai đại tuyệt thế cường giả giữa sân, ánh mắt nàng phần lớn đều dán vào người Đẳng Thanh Sơn:

- Đẳng đại ca ngay từ đầu đã nói, trận này hắn không có chút chắc chắn nào! Nhưng lần này có đột phá lớn, hẳn là có thể thắng rồi!

Đẳng Thanh Sơn nắm Hắc Diễm Côn, trong lòng tin tưởng mười phần!

- Không ngờ lần này lại có thể ngẫu nhiên ngộ ra, hơn nữa, lần này không giống như lần trước. Lần trước trên đường bị người ngắt quãng. Còn lần này không bị! Ta đã có đốn ngộ liền mạch, rốt cục luyện thành giai đoạn hai của Hành Thổ Chi Quyền.

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn cảm thấy rất kích động, - Mặc dù không kịp dung nhập đoạn ý cảnh thứ hai Hành Thổ Chi Quyền vào thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí, nhưng cho dù như thế... Cũng ít nhất nắm chắc phần thắng đến bảy thành!

Nếu nói Thanh Sơn lĩnh ngộ Hành Thổ Chi Quyền đoạn thứ nhất, xem như cường giả tiên thiên kim đan.

Còn bây giờ, Đẳng Thanh Sơn lĩnh ngộ Hành Thổ Chi Quyền đoạn thứ hai, nếu chuẩn bị đầy đủ, có thể dám đấu với đệ nhất Thiên Bảng rồi!

- Hô Hòa huynh đệ, đã chuẩn bị xong chưa?

Nhật Lôi Mục nói với vẻ hơi chờ mong.

Đẳng Thanh Sơn nhìn quanh, cất cao giọng nói:

- Các vị ở đây, xin thối lui thêm hai mươi trượng nữa! Nếu không, binh khí không có mắt, không cẩn thận làm bị thương các

vị thì không hay lắm!

Khí phách cuồng ngạo này làm mấy trăm người chung quanh cũng không dám nói gì, mọi người liền lui thêm về phía sau hai mươi trượng nữa!

Một khoảng sân trống trải mà bên cạnh chính là vách núi ngàn trượng!

Đằng Thanh Sơn, Nhật Lôi Mục đứng đối diện!

- Nghe nói Nhật Lôi Mục lão ca có chưởng pháp rất lợi hại! Ngươi và ta không cần dùng binh khí, chỉ dùng tay không tỷ đấu một phen được chăng?

Đằng Thanh Sơn cất cao giọng nói.

Nhật Lôi Mục nghe thế, giật mình chấn động.

Tuyệt chiêu Thiên Lôi Thất Kích của hắn, vốn chính là chưởng pháp! Nhưng vì người ta dụng binh khí, nếu hắn dụng chưởng pháp thì bất lợi, do đó, cũng dùng binh khí, đó là một cây thần xử (cái chùy thần)! Cây thần xử này nặng phải tới trên một trăm cân, cũng đã dung nhập chiêu thức Thiên Lôi Thất Kích vào đó.

Nói một cách tương đối, song phương đều tay không thì Nhật Lôi Mục hẳn là chiếm ưu thế!

Nhật Lôi Mục cảm thấy máu trong cơ thể hưng phấn sôi trào lên:

- Ha ha... Hô Hòa huynh đệ có dũng khí như vậy, Nhật Lôi Mục ta cũng sẽ hết sức đánh một trận! Bộ chưởng pháp của ta, ta đã khổ tu hơn trăm năm, tự nghĩ ra bảy chiêu, ngươi phải cẩn thận đó!

- Thiên Lôi Thất Kích, ta đã sớm nghe rồi!

Đằng Thanh Sơn cũng cười nhìn Nhật Lôi Mục, - Ta cũng dùng cặp nắm tay của mình, lĩnh giáo tuyệt thế chưởng pháp của đệ nhất Thần Tướng Thiên Thần Sơn!

Hai người vừa nói, làm những người chung quanh hoàn toàn nín thở, ai nấy đều nhìn như đóng đinh vào khoảng trống giữa sân.

Nhật Lôi Mục ném mạnh cây thần xử đi, hóa thành một luồng ánh sáng, bắn về phía một vách đá.

- Phốc!

Thần xử như một mũi tên, cắm dính vào vách đá.

Đằng Thanh Sơn cũng vung tay lên, Hắc Diễm Côn trong tay cũng hóa thành một đạo tàn ảnh, tùy tiện cắm vào vách núi đá.

- Cẩn thận này.

Nhật Lôi Mục nghiêm mặt nói.

Nhất thời toàn thân Nhật Lôi Mục ẩn ẩn đều có thanh quang ẩn hiện, bộ trường bào màu vàng đất phồng lên, gân xanh ẩn ẩn hiện ra, trong lúc nhất thời những hòn đá nhỏ chung quanh thân thể hắn như muốn rung động. Nhật Lôi Mục lúc này tựa như một pho tượng lôi thần vô địch!

Đằng Thanh Sơn cũng hít sâu một hơi. Đối thủ trước mắt là siêu cường giả xếp trong ba hạng đầu Thiên Bảng, hơn nữa lúc trước vừa bế quan với Thiên Thần, thực lực của Nhật Lôi Mục cho dù không đạt tới hư cảnh cũng tới cực hạn cao nhất rồi..

So với sư phụ mình Gia Cát Nguyên Hồng chỉ sợ cũng không thua chút nào, thậm chí còn có thể mạnh hơn một chút.

- Bắt đầu rồi!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn hoàn toàn tập trung vào đối thủ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 45

Ngươi Không Làm Ta Thất Vọng

Lúc trước đã có không ít người ly khai, vừa nghe thấy tiếng chim ưng kêu cũng lại đều chạy tới như bay. Lúc này ở hai bên Sinh Tử Nhai đã tụ tập hơn một ngàn người, hơn nữa còn không ngừng gia tăng. Nhiều người còn đứng xa xa ở hai bên vách núi quan khán, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào Đằng Thanh Sơn và Nhật Lôi Mục!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chân trái Đằng Thanh Sơn tiến về phía trước nửa bước, tay trái đưa ra phía trước, hướng thẳng về phía đối thủ, còn tay phải ép vào bộ vị gần xương sườn.

Chiêu này rõ ràng chính là Hình Ý Tam Thể Thức!

- Đây là chiêu gì?

- Ác ma A Lạp Đạt cũng không công kích mà đứng nguyên như vậy là có ý gì đây?

- Đứng như vậy có tác dụng gì chứ?

Tất cả mọi người đều mờ mịt.

Nhưng đối thủ của Đằng Thanh Sơn là Thần Tướng Nhật Lôi Mục, lại cảm thấy Đằng Thanh Sơn xa xa tựa như một con độc lang đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- Hừ, phòng ngự à?

Thân hình Nhật Lôi Mục lóe lên, mang theo một vòng tàn ảnh vây chặt lấy Đằng Thanh Sơn, tìm cơ hội công kích. Đằng Thanh Sơn cứ chuyển động tại chỗ, tay trái luôn chỉ vào đối thủ!

Vù! Nhật Lôi Mục khựng lại.

- Tư thế này...

Nhật Lôi Mục di động vây Đằng Thanh Sơn thành một vòng, nhưng lại cảm giác thời khắc nào cũng bị Đằng Thanh Sơn bao phủ!

Mặc dù chỉ thuần túy đưa ra một tư thế... Nhưng lại làm cho Nhật Lôi Mục có một loại cảm giác không thể nào xuống tay được!

- Ác ma A Lạp Đạt này cũng đã chạm đến bên bờ hư cảnh rồi ư?

Nhật Lôi Mục rốt cục phát hiện ra tư thế nghênh địch Tam Thể Thức hết sức đơn giản này lại ẩn chứa huyền cơ vô cùng. Đặc biệt là khi chính tay Đằng Thanh Sơn thi triển!

- Chẳng quản hắn ra chiêu gì, ta cứ trực tiếp phá nó!

Nhật Lôi Mục dù sao cũng đã một siêu cường giả sống trên một trăm tám mươi tuổi. Hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy luồng khí màu trắng từ mũi hắn phun ra rồi lập tức tốc độ cả người đề thăng lên đến cực hạn, chỉ để lại một tàn ảnh còn bản thân đã tới trước người Đằng Thanh Sơn!

- Thật nhanh!

- Nháy mắt đã xuyên qua khoảng cách hai mươi trượng. Đây là tốc độ gì?

- Không hổ là đệ nhất Thần Tướng!

Những người quan khán đã phục rồi. Trong sự cảm thán của họ, lại pha lẫn với cả những tiếng kêu hoảng sợ.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn chỉ dùng bàn tay trái đánh ra!

Bàn tay Nhật Lôi Mục đã bị bàn tay của Đằng Thanh Sơn chụp trúng. Lực từ một chưởng của Đằng Thanh Sơn tựa như một quả núi nhỏ ầm ầm nện xuống, sắc mặt Nhật Lôi Mục đỏ bừng lên, cả người lập tức lùi lại hơn mười bước rất nhanh, mỗi một bước đều lưu lại trên nền đá những dấu chân sâu hoắm, mặt đất nứt nẻ! Những viên đá ở gần đó tựa như những ám khí bắn ra chung quanh làm mọi người đang vây xem sợ hãi vội thối lui mấy trượng!

Hai chân Nhật Lôi Mục cắm vào đá núi, mắt trợn trừng, hét lớn một tiếng:

- Hay quá!

Rồi lần nữa lao lên!

Tốc độ nhanh đến cực hạn!

Lần này, song thủ của Nhật Lôi Mục hoàn toàn hóa thành ảo ảnh, mang theo tiếng rít sắc bén làm cho không khí chấn động vặn vẹo, liên tiếp đánh về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn hai tay một trước một sau, những cú đánh lần lượt thay đổi, hơn nữa tư thế Tam Thể Thức của hắn rất thuận lợi để bung sức mạnh cả thân thể ra. Đằng Thanh Sơn với sức từ eo lưng làm cho sức mạnh song thủ phát huy tới trình độ khó tin! Cơ

hồ mỗi một chưởng đều có lực gần trăm vạn cân!

Tốc độ càng nhanh, uy lực mỗi một chưởng sẽ càng không thể quá mạnh!

Nhưng Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn phá hỏng qui luật này.

Chỉ thấy mỗi một lần Nhật Lôi Mục đều bị đẩy lui hai trượng, rồi lại một lần nữa xông lên! Tốc độ của Nhật Lôi Mục, quả thực sắp đến mức làm cho người ta dùng mắt thường cũng không thể thấy được. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại cứ vững vàng như tảng đá, đôi tay tựa như hai quả núi, liên tiếp đánh ra!

- Bùng!

- Bùng!

... Những âm thanh trùng điệp như sấm giữa trời xuân!

Mỗi một lần đánh ra, đều khiến cho đá núi lắc lư, mặt đá nứt nẻ!

Những lưỡi khí chém tán loạn, kình phong làm đá bay tán loạn!

Trong đá núi vụn và màn bụi bặm, thân ảnh Đằng Thanh Sơn và đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục đều trở nên hơi mơ hồ. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể nhìn ra! Thân ảnh Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục mờ ảo không chừng, tựa như những đợt sóng triều! Còn ác ma A Lạp Đạt lại vững vàng đứng đó, vị trí rất ít di động, chỉ có song thủ đánh nhanh ra! Như một dãy đá ngầm chặn lại làn sóng triều hung hăng đó!

Mặc cho ngươi công kích ngàn vạn lần, ta vẫn hoàn toàn bất động!

- Việc này... Việc này...

Bảy Thần Tướng khác đều kinh ngạc nhìn cảnh này.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ hơi kích động:

- Đại sư huynh rất trọng thị ác ma A Lạp Đạt. Vừa đánh, đã dùng chiêu thứ ba‘ Tấn Lôi Phong Liệt ’, là chiêu nhanh nhất trong Thiên Lôi Thất Kích...! Không ngờ, đối thủ lại có thể tùy tiện ngăn trở từng chưởng một.

Đệ tam Thần Tướng bên cạnh, liếm môi một chút, mới khẽ thở ra:

- Không hổ là siêu cường giả được xưng là ác ma A Lạp Đạt, đáng sợ.. đáng sợ!!!

- Thế mà ta lúc trước còn muốn đi giết hắn.

Nga Nhật Tề Nhĩ hai mắt tỏa sáng, không dám bỏ qua một khoảnh khắc chiến đấu nào, - Với thực lực của ác ma A Lạp Đạt này, tay không cũng đã có thể giết chết con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú rồi! Lúc trước hắn không giết, phỏng chừng hắn biết Hồng Đồng Tuyết Sư Thú có liên quan với Lý. May quá, may quá!

Cảnh này quá ghê gớm!

Đệ nhất Thần Tướng cuồng mãnh công kích đến cực hạn, chỉ sợ những Thần Tướng kia không ai dám ngạnh kháng như vậy. Thế mà hắn cũng không thoái lui một bước!

- Cường giả chính thức!

Mọi người nín thở xem, có lẽ đây là trận đấu hấp dẫn nhất, đỉnh cao nhất trong đời họ!

- Bùng!

Thân ảnh Nhật Lôi Mục tựa như lưu quang, thối lui ra sau, cách thân ảnh thanh bào trên hai mươi trượng.

Lúc này, trong đôi mắt hổ của đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục tràn đầy ánh sáng, miệng phát ra tiếng cười sang sảng:

- Hô Hòa huynh đệ! Chẳng trách, ngươi dám can đảm nói tay không đánh với ta một trận. Đích xác tay ngươi cứng thật đó! Thiên Lôi Thất Kích của ta nổi danh là cuồng mãnh, không ngờ chưởng pháp của ngươi lai có lực lớn hơn, tốc độ cũng nhanh hơn!

- Thống khoái, thống khoái, ta chưa gặp ai chỉ dùng tay không mà đạt tới cấp độ như ngươi!

Thân ảnh thanh bào của ác ma A Lạp Đạt cũng phát ra tiếng cười vang vọng tận chân trời.

Nói về phòng ngự!

Đằng Thanh Sơn lĩnh ngộ giai đoạn hai của Hành Thổ Chi Quyền, chỉ cần vung cặp song thủ đã có thể nói là tường đồng vách sắt rồi!

- Hô Hòa huynh đệ, ta sống cũng gần tới đại hạn rồi! Hơn mười năm cuối đời này cuối cùng mà còn có thể gặp được cường giả bực này, chính là vận khí của ta! Ta không muốn đánh tới mức một sống một chết. Nhưng... Thực lực của Hô Hòa huynh đệ ngươi quá mạnh nên ta không cam tâm bỏ qua trận này. Do vậy, ngươi phải cẩn thận đó! Chiêu thức về sau của ta, tự bản thân mình ta cũng không có cách nào khống chế nặng nhẹ được đâu!

Nhật Lôi Mục trịnh trọng nói.

- Ha ha, có chiêu thức gì cứ việc đưa ra đi!

Thanh Sơn lúc này cũng vô cùng hưng phấn!

Đối thủ rõ ràng có những chiêu cất dấu! Nếu không nhờ vào việc mình vừa lĩnh ngộ được giai đoạn hai của Hành Thổ Chi Quyền, chỉ cần chưởng pháp nhanh như thiểm điện, mau lẹ như

gió vừa rồi cũng buộc mình nhận thua rồi! Nhưng bây giờ khác hẳn, vừa đốn ngộ một ngày, Đằng Thanh Sơn đã lột xác!

- Đại sư huynh, liều mạng thật rồi!

Bảy đại Thần Tướng cảm thấy hơi kích động kinh hãi.

- Lúc này, không liều mạng không được.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhĩ Nhật Tề nhìn chằm chằm vào hai người trong sân.

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục hừ nhẹ một tiếng, điện quang màu xanh lóe ra khắp toàn thân, râu tóc dựng đứng, mắt hổ trừng lên. Đột nhiên vọt mạnh tới trước - Ầm!

Mặt đá núi ầm ầm rung chuyển, xuất hiện từng vết nứt ghê rợn, mà Nhật Lôi Mục lại vọt lên giữa không trung, dùng tốc độ kinh người lao xuống... Song chưởng hóa thành như những lớp vẩy cá, lần lượt thay đổi chất chồng lên nhau!

- Rào!

Nhật Lôi Mục sắc mặt đanh ác, quát lớn một tiếng, song chưởng chồng lên nhau, mãnh liệt đánh về phía Đằng Thanh Sơn ở dưới một Đại Thủ Ấn!

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu, tay phải vốn đặt ở bộ vị xương sườn, thân thể tựa như một cây cung, lòng bàn tay phải tựa như một mũi tên mạnh mẽ chọc lên bầu trời, ngăn cản Đại Thủ Ấn đáng sợ trước mắt. Một tiếng vù, vung ra một chiêu Thác Tháp (nâng cao tháp), vung tay lên ngăn cản trực diện!

- Bùng!

Hai bàn tay đánh thẳng vào nhau!

Sóng xung kích từ hai bàn tay bung ra, nhanh chóng lan ra bốn

phương tám hướng. Sóng xung kích lan ra, tựa như một lưỡi đao sắc bén thật lớn, cắt vào vách đá núi thành một vệt nứt lớn rất dài! Rất nhiều cây đại thụ, bụi cỏ tức thì bị chém thành mảnh vụn.

Đám người quan khán may mắn đã sớm lùi lại rất xa, không ai chết, nhưng vẫn có người bị ngộ thương.

- Ác ma A Lạp Đạt đâu rồi?

Tất cả mọi người chung quanh nhìn chằm chằm vào cái hố sâu hoắm trên bãi đất trống trên Sinh Tử Nhai. Trong cái hố sâu đó, nguyên lúc trước chính là chỗ đứng của Đằng Thanh Sơn. Nhưng bây giờ... Nơi này lại xuất hiện một hố sâu, rộng. Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục đang đứng ở xa xa, dán mắt vào chiếc hố sâu đó.

- Ác ma A Lạp Đạt, ở dưới hố sâu đó!

Bảy đại Thần Tướng lúc này cũng thở ra một hơi.

- ‘ Lôi Đình Chi Nộ ’ của đại sư huynh có uy lực vô cùng đáng sợ! Lực bộc phát trong nháy mắt, vượt xa tiên thiên kim đan bình thường. Nếu ta đối diện với một kích như vậy, cũng chỉ có thể né tránh, không dám chính diện kháng cự.

Nga Nhật Tề Nhĩ nhìn cái hố sâu đó, - Không hổ là cường giả được xưng tụng là ác ma A Lạp Đạt!

- Lôi Đình Chi Nộ hẳn là chiêu thức dùng sức mạnh đơn thuần mạnh nhất của Đại sư huynh.

Thần Tướng mập mạp bên cạnh, nhìn không chuyển mắt vào hố sâu, - Ngạnh kháng chiêu này, tên ác ma A Lạp Đạt mà không chết thì cũng trọng thương!

- Ừm, Đại sư huynh, có thể nói là cường giả tiếp cận hư cảnh nhất! Một chiêu này tuy không phải là chiêu mạnh nhất trong

Thiên Lôi Thất Kích của Đại sư huynh, nhưng sức mạnh đơn thuần, lại là mạnh nhất! Một chiêu mạnh nhất của cường giả tiếp cận hư cảnh mà Hô Hòa ngạnh kháng, khẳng định phải bị trọng thương!

Không ai nghi ngờ điểm này!

Dù sao Nhật Lôi Mục cũng bay lên cao, rồi bổ xuống, năng lượng trong người tăng lên rất lớn, song chưởng chồng lên nhau, cuối cùng đánh ra một chưởng!

- Rắc!

- Rắc!

Tiếng vang lạo xạo, từ dưới hố sâu truyền ra. Nhất thời cả Sinh Tử Nhai đều yên tĩnh. Lý cũng dán mắt vào chiếc hố sâu, trong mắt có chút lo lắng.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang lên!

Rất nhiều tảng đá từ trong hố sâu bay tán loạn. Một đạo thân ảnh thanh bào cũng lao ra trong đám loạn thạch tung tóe, cuối cùng dừng lại trên bãi đất trống. Đây chính là Hô Hòa được xưng là ác ma A Lạp Đạt. Lúc này y phục màu xanh trên người hắn đã hơi rách nát, nhưng sau mớ y phục rách nát lại mơ hồ có thể thấy những cơ bắp mạnh mẽ.

- Hô Hòa đại ca!

Lý xa xa hô lên vẻ kích động.

- Ác ma A Lạp Đạt!

Chung quanh truyền đến những tiếng kinh hô.

Còn đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục một mạch trầm mặc, khi Đằng Thanh Sơn vừa lao ra, ngược lại có vẻ hưng phấn, thoải mái cười to:

- Ha ha, ngươi không làm ta thất vọng. Xem ra chiêu thức thứ bẩy mà ta tự nghĩ ra, ngày hôm nay có thể thi triển được rồi

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 46

Dùng Lưng Đánh Bay

"Đệ thất kích, Đại sư huynh không dùng đệ lục kích Liệt Hỏa Oanh Lôi, mà trực tiếp dùng luôn Lôi Thần Hàng Thế sao?

Đệ tam Thần Tướng vừa cao vừa gầy hơi giật mình.

Đệ thất Thần Tướng vuốt cằm, hưng phấn nhìn chằm chằm vào hai đại tuyệt thế cường giả giữa sân:

- Bất luận là đệ lục kích hay đệ thất kích, một khi sử dụng, đều tổn hại đối với thân thể Đại sư huynh cả! Còn bây giờ nếu nhìn thực lực của ác ma A Lạp Đạt, sử dụng đệ lục kích phỏng chừng không thể đánh bại hắn, nên buộc phải sử dụng đệ thất kích!

- Đại sư huynh, trước đây khi vừa sáng chế ra chiêu này, đã diễn cho chúng ta xem. Hơn mười năm trước, Đại sư huynh chưa bao giờ dùng chiêu này trong chiến đấu cả. - Nga Nhật Tề Nhĩ thì thầm nói.

- Đó là vì không ai đáng cho Đại sư huynh làm như vậy!

Bảy vị Thần Tướng đều rất chờ mong.

Đệ thất trong Thiên Lôi Thất Kích, với thực lực của đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục bây giờ, nếu sử dụng ra rốt cuộc sẽ có uy lực như thế nào nhỉ?

...

- Ta không để ngươi thất vọng? Nhật Mục lão ca, biểu hiện nãy giờ của ngươi lại làm cho ta rất thất vọng. Đến giờ, gân cốt ta vẫn còn chưa hoạt động nữa đây này!

Đằng Thanh Sơn khẽ cử động gân cốt, toàn thân phát ra những tiếng lạo xạo, - Hy vọng đệ thất kích trong Thiên Lôi Thất Kích của ngươi không làm cho ta thất vọng.

Giọng nói cuồng ngạo, làm không ít người trên Thiên Thần Sơn lộ vẻ bất bình, nhưng cũng có không ít người sùng kính nhìn Đằng Thanh Sơn! Có thực lực, có thể cuồng ngạo!

Nam nhân trên đại thảo nguyên, bội phục nhất là đại dũng sĩ!

****

Vòng sương mù trên chỗ cao nhất ở Thiên Thần Sơn. Sâu trong lớp mây mù, mơ hồ có một bóng người mặc áo bào trắng rộng thùng thình. Người này bụng rất to, mặt tròn, đôi mắt nhỏ. Trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười. Tựa hồ cả vùng mây mù chung quanh vì sự tồn tại của lão mà trở nên vui vẻ.

Trong mây mù, lão nhìn trận đấu trên Sinh Tử Nhai một hồi.

- Tiểu tử đó xem ra đã sờ tới bờ của ‘ đạo ’ rồi.

Lão già mặt tròn cảm thán một tiếng.

- Tuổi còn trẻ như vậy mà đã vượt qua cả Nhật Lôi Mục rồi. Tiếp tục như vậy, trong vòng mười năm nữa có thể có tới chín phần sẽ vào hư cảnh rồi!

- Nhật Lôi Mục tiểu tử. Làm gì phải thi triển chiêu Lôi Thần Hàng Thế chứ? Trong Thiên Lôi Thất Kích của hắn, cũng chỉ có một chiêu này là xem như sờ tới bờ của ‘ đạo ’.

Lão đầu mập mạp mặt tròn mỉm cười quan khán cuộc chiến đấu phát sinh phía dưới.

...

Sinh Tử Nhai.

Nhật Lôi Mục mặt đỏ gay, cười ha ha nói:

- Đệ thất kích trong Thiên Lôi Thất Kích, tên là Lôi Thần Hàng Thế. Ta chưa bao giờ sử dụng trong chiến đấu cả! Hô Hòa huynh đệ, ngươi cứ tự mình thử xem uy lực một chiêu này đi!

Lời còn chưa dứt, điện quang màu xanh chung quanh Nhật Lôi Mục chợt bùng lên, làm cả người tựa như được bao trong một cái áo giáp bằng lôi điện!

Miệng chợt há lớn ra...

- Hấp!

Rất nhiều không khí điên cuồng dũng mãnh tràn vào miệng của Nhật Lôi Mục, chỉ dùng mắt thường đã có thể thấy được. Bụng Nhật Lôi Mục không ngừng phồng lên!

- Xoẹt xoẹt...

Điện quang màu xanh cũng không ngừng dung nhập vào trong bụng.

- Chiêu gì đây?

Đằng Thanh Sơn lập tức cảnh giác.

Muốn hút khí, với thân thể Đằng Thanh Sơn, có thể hút vào lượng khí gấp nhiều lần đối phương. Nhưng hít vào, thở ra sẽ không thể không ảnh hưởng tới lực công kích!

- Đại sư huynh sắp phát chiêu rồi.

- Bỏ qua lần này, sau này sợ là không thấy được nữa.

Bảy vị Thần Tướng và các cao thủ đang đứng xem trên Sinh Tử Nhai đều nín thở nhìn cảnh quỷ dị này. Nhật Lôi Mục thật sự hít một hơi rất mạnh, cả cái bùng tròn căng lên, rồi sau đó ngậm miệng không hít vào nữa, nhưng bụng lại phồng lên, làm cho người ta lo là bụng lão sắp nổ tung.

Đằng Thanh Sơn chân trái bước lên phía trước, nghiêng người vung tay chỉ vào đối thủ, vẫn là Tam Thể Thức nghênh địch như trước!

Hai mắt Nhật Lôi Mục đỏ lên, trong mắt lờ lờ có điện quang màu xanh, ‘ Bùng! ’ một tiếng. Cả người Nhật Lôi Mục hóa thành một tàn ảnh, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chạy dọc theo một cái quĩ đạo liên tục quỷ dị, lao về phía Đằng Thanh Sơn!

- Không hợp lý!

Đằng Thanh Sơn không dám lơi lỏng với loại đối thủ này.

Cáii bùng căng trướng, toàn thân lóe lên lôi điện màu xanh, Nhật Lôi Mục vẻ mặt dữ tợn, mắt hổ trợn lên, rồi đột nhiên há miệng...

- Cái gì!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng thấy trong miệng Nhật Lôi Mục lại có một lôi điện thông đạo do lôi điện cấu thành!

Lôi điện thông đạo, từ khoang miệng một mạch thông vào trong cơ thể!

- Lệ...

Một thanh âm cao vút sắc bén đến cực hạn, cực kỳ quái dị từ

miệng Nhật Lôi Mục phát ra. Theo quĩ tích quỷ dị do thân thể Nhật Lôi Mục di động mà biến đổi, thanh âm hướng chói tai với những phương hướng khác nhau trực tiếp tác dụng vào người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn luôn luôn cẩn thận lúc này rõ ràng cảm giác đầu mình tê rần choáng váng!

- Thịch! Thịch! Thịch!

Đằng Thanh Sơn cảm giác tim đập dồn dập với một nhịp độ trước đó chưa từng có. Tai trong nháy mắt ù đi, dường như trong đó có những tiếng chiêng trống đánh loạn xạ.

- Vù!

Hai tai Đằng Thanh Sơn tự động khép lại, bịt kín tai.

Thanh âm chói tai quỷ dị, dù thay đổi phương hướng nhưng đều nhằm vào Đằng Thanh Sơn!

Chút thanh âm nhằm vào Đằng Thanh Sơn, thỉnh thoảng cộng hưởng hoặc triệu tiêu. Chỉ mấy luồng thanh âm tản ra ngoài với uy lực đã yếu đi nhiều nhưng cũng làm cho những người vây xem ở ngoài xa trăm trượng không ít người sắc mặt trắng nhợt, mắt vừa chớp lên đã ngã sầm xuống, những người khác không ngã xuống thì sắc mặt cũng tái nhợt!

Thân thể Đằng Thanh Sơn rất cường đại, nên hắn lập tức thoát khỏi trạng thái này, nhưng vẫn bị choáng váng trong một lúc. Lúc này thân ảnh Nhật Lôi Mục đã cuồng mãnh vọt tới trước người Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi thua!

Tay trái Nhật Lôi Mục đánh xuống ngực Thanh Sơn, tay phải đập một cú nữa vào lưng Đằng Thanh Sơn!

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn ánh mắt thanh tỉnh.

Bởi vì tỉnh táo lại chậm một chút, nên Đằng Thanh Sơn không kịp vung tay đánh ra.

- Hừ...

Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng.

Vốn tay trái đang ở trước ngực lập tức chống ra trước ngực, đồng thời thân thể tựa như con gấu vụng về, không đứng vững sắp ngã xoài, ngược lại chống lưng về phía sau để nhận một cú đánh! Ngay khi vừa va chạm, từng khối cơ trên lưng Đằng Thanh Sơn chợt phồng lên, nội gia cương kình hoàn toàn tràn ngập.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn chống lưng, chẳng những ngạnh kháng được một chưởng của đối phương, còn dùng cả tấm lưng đánh vào ngực Nhật Lôi Mục!

Ầm!

Tiếng nổ đùng đoàng, màn hào quang bằng lôi điện chân nguyên trên ngực Nhật Lôi Mục vỡ vụn, cả người như bị một quả núi lớn va vào, ném văng đi hơn mười trượng, rồi sau đó ngã dúi vào đống đá vụn trên mặt đất.

Mọi người đều ngẩn người nhìn cảnh này!

Nguyên lúc trước vì Lôi Thần Hàng Thế, không ít người xa xa đã xỉu đi. Những cao thủ thanh tỉnh đều trầm trồ thán phục. Ai nấy trong lòng đều bội phục đệ nhất Thần Tướng. Nhất định đệ nhất Thần Tướng tất thắng. Nhưng vừa chớp mắt... Đệ nhất Thần Tướng lại bị một động tác độn lưng vô cùng vụng về đánh bay đi?

Đến cả màn hào quang hộ thể cũng bị va vào vỡ vụn, có thể bị

trọng thương.

- Phốc!

Nhật Lôi Mục ngã xoài xuống, không khỏi phun ra vài ngụm máu tươi, nằm dài trên mặt đất tả tơi.

- Sao có thể như vậy chứ?

Không dám tin vào mắt mình, - Hắn chỉ chống lưng một cái, sao có uy lực mạnh đến như vậy? Con người có kỳ kinh bát mạch, mười hai chính kinh! Sức mạnh bộc phát mạnh nhất phải là hai tay hai chân. Lưng làm sao có thể có được uy lực lớn như vậy nhỉ? Hơn nữa, ta cách hắn rất gần, hắn chỉ chống lưng một cái, sao có thể kháng cự lại một chưởng của ta, lại còn tiếp tục bộc phát đánh vỡ cả màn hào quang hộ thể của ta chứ?

Không hiểu!

Nhật Lôi Mục nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu!

Kỳ kinh bát mạch, mười hai chính kinh của con người, ngay cả tiên thiên cường giả, cũng rất ít người hoàn toàn đả thông được. Cho dù toàn bộ đả thông, nhưng nhân thể ngoại trừ kinh mạch chủ yếu, còn có rất nhiều những kinh mạch nhánh nhỏ bé nối liền vào da thịt không ai biết tên! Khi tu luyện nội kình bình thường, những tiểu kinh mạch này coi như bị bế tắc!

Theo lý, tất cả tiên thiên cường giả, những kinh mạch nhỏ bé đều bế tắc cả!

Cho dù những kinh mạch nhỏ này có được đả thông, với độ nhỏ của những kinh mạch này, lực bung ra cũng không thể có uy lực lớn đến như vậy mới đúng!

...

- Lạ thật!

Lão giả mặt tròn bụng to ẩn trong mây mù, nhìn bao quát trận chiến phía dưới cũng nhíu mày, - Chẳng lẽ hắn đã thông tất cả các kinh mạch nhỏ bé lại với nhau rồi? Đạt tới hư cảnh mới có thể đả thông mọi kinh mạch chứ! Mà tiểu tử kia rõ ràng không phải hư cảnh!

- Cho dù hắn đả thông các loại kinh mạch, nhưng cũng không thể bộc phát ra uy lực mạnh như vậy được!

Lão giả mặt tròn rất nghi hoặc.

Cho dù là cường giả hư cảnh, cũng không có khả năng biết được Đằng Thanh Sơn đang dùng sức mạnh của thân thể, chứ tuyệt không phải chân nguyên! Sức mạnh thân thể mạnh đến đâu thì nhìn bên ngoài không thể thấy rõ được.

...

Nhìn Nhật Lôi Mục đang bị thương ngã xoài ra, Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng một nhánh nội gia quyền, giống với các ngươi à. Công kích chỉ có thể dựa vào tay chân sao? Một nhánh nội gia quyền của ta, thân, đầu, lưng, đầu gối vân vân, có bộ vị nào không thể trở thành binh khí chứ?

Vừa rồi là chiêu thứ mười hai ' Hùng Chàng Sơn' (Gấu xô núi) trong Hình Ý Chi Hùng.

Nhìn như vụng về, nhưng uy lực thân thể phát kình lại có trong nháy mắt thật lớn.

- Ha ha, Nhật Lôi Mục lão ca!

Đằng Thanh Sơn cười to đi tới vách đá, vươn tay rút ' Hắc

Diễm Côn ’ của mình ra, sau đó Hắc Diễm Côn chọc mạnh một cái, dưới chấn động binh khí ‘ thần xử ’ của Nhật Lôi Mục bay về phía Nhật Lôi Mục. Nhật Lôi Mục lập tức vươn tay, tiếp nhận binh khí của mình.

- Nhật Lôi Mục lão ca, ngươi và ta vừa tỷ thí tay không rồi. Bây giờ, có cần phải sử dụng binh khí để tỷ thí nữa không? - Đằng Thanh Sơn cười vang.

Nhật Lôi Mục đứng lên, quẹt khóe miệng, hào sảng cười nói:

- Hô Hòa huynh đệ, nếu ta còn mặt dày dụng binh khí đấu tiếp với ngươi, chỉ sợ sẽ bị mọi người cười chê! Ngươi có thể phá Lôi Thần Hàng Thế của ta, cho dù ta dụng binh khí, cũng sẽ thất bại thôi! Trận này... Nhật Lôi Mục thua, thua tâm phục khẩu phục!

- Nhật Lôi Mục lão ca, ta cũng thắng hiểm một chiêu. Vừa rồi, ta tỉnh lại chậm một chút là đã thua rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Cuộc chiến này đã chấm dứt, ta còn có việc, xin đi trước!

Nhật Lôi Mục đứng lại tại chỗ, còn Đằng Thanh Sơn đi thẳng về phía Lý. Trên mặt Lý tràn đầy nụ cười hưng phấn, cùng Đằng Thanh Sơn sóng vai mà đi, đợi đến khi xa hẳn mọi người phía sau, Lý mới thì thào hưng phấn nói:

- Đằng đại ca, ngươi thắng rồi!

- Khá hiểm.

Đằng Thanh Sơn khẽ cười nói.

Đột nhiên...

Ở phía sau chợt tiếng người thét lên:

- A Lạp Đạt đại nhân từ đầu tới cuối dường như đều chỉ phòng ngự! Vào lúc cuối cùng, một cú chống lưng đơn giản đã thắng. Cú chống lưng đó cũng có thể xem là phòng ngự.

- Đúng đó, A Lạp Đạt đại nhân, từ đầu tới cuối thật ra chưa từng công kích, thế mà cũng thắng. Quá khó tin!

Nghe những tiếng kinh hô phía sau, Đằng Thanh Sơn không khỏi cười khổ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 47

Lời Mời Của Thiên Thần

"Ta không phải không muốn công kích! Mà vì quyền pháp công kích của ta còn rất yếu!"

Rất bất lực. Bây giờ trong Ngũ Hành Thiên Địa, Hành Thổ Chi Quyền mới lĩnh ngộ tới đoạn thứ hai, làm Đằng Thanh Sơn khi thi triển quyền pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí có uy lực lớn hơn rất nhiều! Nhưng bốn loại Ngũ Hành Thiên Địa kia thì Đằng Thanh Sơn chẳng lĩnh ngộ được thứ nào cả.

Sơn đạo Thiên Thần Sơn gập ghềnh.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhanh chóng đi về Thần Nữ điện.

...

Trên Sinh Tử Nhai, những cao thủ bị ảnh hưởng ngất xỉu cũng chẳng mấy chốc đã tỉnh lại. Họ tự mình cảm thụ của uy lực Lôi Thần Hàng Thế, trong lòng càng thán phục. Mặt khác lại càng kính ngưỡng ác ma A Lạp Đạt, người có thể đánh bại đệ nhất Thần Tướng. Đám người ở đó đàm luận vô cùng hưng phấn.

Có người hưng phấn, cũng có người bất mãn. Tên hắc y thần sứ Vạn Thiên Dương nhìn theo bóng Đằng Thanh Sơn và Lý rời đi, trong lòng càng khó chịu!

“Hô Hòa, ngươi gây động tĩnh lớn như vậy, nhưng ngươi lại

không có thế lực, cuối cùng sẽ có một ngày ngươi sẽ bị người khác giết chết. Nhất định như vậy! “

Vạn Thiên Dương thầm chửi, một mình lặng lẽ bỏ đi, lần này hắn cảm thấy rất khó chịu khi xem cuộc chiến này. , - Đại sư huynh, tên Hô Hòa đó chỉ chống lưng một cái, thế mà lập tức đã đánh bại ngươi rồi sao? Sao ta không thấy rõ gì cả.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ bị vấn đề này làm băn khoăn mãi. Những Thần Tướng khác cũng đều nhìn đệ nhất Thần Tướng. Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục bản thân quay sang đám sư đệ lộ nụ cười bất lực:

- Tới giờ, ta cũng không biết một chiêu đó của hắn tại sao lại có thể đánh ra được!

- Đại sư huynh, ngươi không cố ý thả hắn đó chứ? - Đệ bát Thần Tướng cười hắc hắc nói với Nhật Lôi Mục.

Nghe thế, đệ tam Thần Tướng trừng mắt, liền nói:

- Bát sư đệ, đừng nói lung tung. Đại sư huynh có phải là loại người này không?

- Tiểu tử nhà ngươi! Nói ta thả ai chứ. Ngươi đi nếm thứ cái chống lưng của tên Hô Hòa đó đi là biết?

Nhật Lôi Mục cười mắng. Tám đại Thần Tướng một đường đàm tiếu trên sơn đạo. Trận này mặc dù thua... Nhưng Nhật Lôi Mục ngược lại rất vui.

Đang lúc tám người đi tới.

Đột nhiên...

- Tám vị đại nhân!

Ba thiếu niên, tóc ngắn một tấc, ai cũng đều mặc trường bào

màu xám ngăn giữa đường.

Tóc ngắn một tấc đại biểu là đệ tử Mật Tông. Còn trường vào màu xám ở có chỉ vàng viền ở bâu áo, có nghĩa là người thân cận với Thiên Thần.

- Thiên Thần bảo tám vị Thần Tướng đại nhân lập tức tới Thiên Thần tháp! - Tên thiếu niên cầm đầu nói.

Tám đại Thần Tướng nhìn nhau nghi hoặc, nhưng không ai dám chậm trễ, lập tức chạy về phía Thiên Thần tháp.

******

Trong khách xá Đằng Thanh Sơn.

Khi Đằng Thanh Sơn và Lý vừa đi vào trong phòng, Lý liền quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, không kìm được reo lên:

- Đằng đại ca! Người đó là đệ nhất Thần Tướng đó! Một nhân vật có thực lực xếp trong ba hạng đầu Thiên Bảng. Đằng đại ca hôm nay mới mười tám tuổi, lại đánh bại hắn! Quá... Quá tài ba!

Cho dù là người không hảo cảm với Đằng Thanh Sơn, phỏng chừng khi biết chiến tích này cũng sẽ sững người.

Còn Lý vốn đáy lòng đã hâm mộ Đằng Thanh Sơn. Thành công này của Thanh Sơn càng phóng đại gấp nhiều lần trong lòng nàng!

- Nếu hắn chạy trốn thì ta đuổi không kịp. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lý cười nói:

- Cường giả không thể chạy trốn được, trừ phi nào họ yếu hơn ngươi thôi!

Đằng Thanh Sơn phì cười.

Tâm tình Đằng Thanh Sơn lúc này rất tốt. Qua trận này, Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ hơn về thực lực mình :" Ta vừa đốn ngộ ý cảnh đoạn thứ hai Hành Thổ Chi Quyền, chưa dung nhập trăm phần trăm vào thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí. Cho dù chỉ như thế, cũng đủ cho ta ngăn cản được ba hạng đầu Thiên Bảng rồi. Ta bỏ thêm chút thời gian, thực lực còn có thể tăng lên nữa! Lướt mắt khắp Cửu Châu Đại Địa, cường giả Thiên Bảng cũng không có ai có thể làm ta sợ hãi! Con đường mình đi là nội gia quyền nhất mạch!"

Khác hẳn đạo gia, Phật Tông! Mặc dù con đường này rất khó khăn, nhưng nhất định khi hắn đốn ngộ ra, có được đột phá, thực lực sẽ rất mạnh!

"Bây giờ cả Cổ Ung lẫn Triệu Đan Trần lại đây, ta cũng có thể đánh bay tung cả đám! "

Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ đến " Hạt Tử Kiếm Thánh " của Thanh Hồ Đảo trong truyền thuyết.

"Hạt Tử Kiếm Thánh là một một trong những nhân vật đỉnh cao nhất trên Cửu Châu Đại Địa, ta bây giờ chưa thể về Quy Nguyên Tông được! "

Nhưng Đằng Thanh Sơn không nhụt chí.

"Nội gia quyền nhất mạch.., bây giờ ta vận dụng " nội gia cương kình " rất dễ dàng! Bất luận là Phật Tông hay đạo gia, đều có thể thi triển khinh công! Còn nội gia cương kình, cũng có thể kích thích huyệt vị, thậm chí còn còn có thể kích thích gân cốt cơ bắp. Theo lý thuyết... Về lý luận thì có thể sáng chế ra khinh công thân pháp còn cường đại hơn! "

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. Đạo Gia, Phật Tông đều có rất nhiều bí tịch về khinh công thân pháp.

Nhưng...

Khinh công và thân pháp của nội gia quyền nhất mạch, lại chẳng có gì cả! Tất cả đều phải chờ vào Đằng Thanh Sơn khai sáng!

“Trừ việc này ra, Hành Thổ Chi Quyền ẩn chứa hành Thổ chi đạo trong Ngũ Hành Thiên Địa. Hành Thổ chi đạo này không chỉ riêng có thể dùng vào quyền pháp và thương pháp phòng ngự. Hẳn là cũng có thể vận dụng vào khinh công! “

Đằng Thanh Sơn mơ hồ cảm giác được, trong lúc đắm chìm trong luồng ý cảnh đốn ngộ.

Đằng Thanh Sơn có loại cảm giác —

Mình có lẽ có thể một bước đã lao đi rất xa. Nhưng Đằng Thanh Sơn còn chưa thể sáng chế ra loại khinh công này!

“Đạo, ta đã có rồi! Bây giờ ta cần phải có đủ thời gian, ta tiếp tục sáng tạo không ngừng! “

Đằng Thanh Sơn hùng tâm bừng bừng, “Nếu ta cảm ngộ được tất cả Ngũ Hành Thiên Địa... Đến lúc đó, ta cũng sẽ trở thành cao thủ cường đại nhất trên Cửu Châu Đại Địa. Đến lúc đó, cần gì phải sợ tên Hạt Tử Kiếm Thánh kia? “

Đằng Thanh Sơn vô cùng chờ mong một ngày khi mình thành công có thể trở về Cửu Châu, trở về Dương Châu!

Tranh thủ thời gian, đợt lát nữa ăn vài món ăn dân dã, buổi chiều sẽ ly khai Thiên Thần Sơn.

- Tiểu!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý. Lý lúc này đang ở hành lang lầu hai, về xuống phía dưới hạ lệnh cho thị nữ.

Lý cười đi vào phòng:

- Đằng đại ca, ta đi bảo người chuẩn bị cơm trưa. Đã hơn một ngày rồi ngươi chưa ăn gì cả.

- Tiểu, ta chuẩn bị chiều nay sẽ đi. - Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

Lý rùng mình.

- Chiều...

Lý có vẻ hơi bất ngờ.

Mấy ngày nay, hôm nay là ngày nàng vui vẻ nhất!

Có thể được Đằng đại ca ăn cơm, cùng nhau nói chuyện.

Có thể lặng lẽ đứng xa xa nhìn Đằng đại ca tu luyện.

Có thể đi làm việc cho Đằng đại ca, tỷ như đi tìm một món binh khí.

...

Mặc dù Lý biết, Đằng Thanh Sơn phải xuất hải, nhưng trong tiềm thức, nàng không muốn nghĩ tới việc này. Vì vừa nghĩ tới việc Đằng Thanh Sơn phải ly khai là trong lòng Lý rất khó chịu.

Phải đi!

Cuối cùng cũng phải đi rồi! Hơn nữa lần này xuất hải, thời gian có thể rất dài. Mấy năm sau này, thậm chí còn dài hơn nữa sẽ không được gặp Đằng Thanh Sơn!

- Đúng, là chiều nay. Tiểu, ta đi rồi ngươi vẫn còn không ít đồng môn ở Thiên Thần Sơn, còn có đám yêu thú nữa.

Đằng Thanh Sơn an ủi. Lý lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói:

- Ừm, đồng môn đối xử với ta cũng rất tốt. Đại Hắc Đại Bạch và đám yêu thú dữ dằn, cũng rất ngoan ngoãn nghe lời ta nói,.

Đằng Thanh Sơn phát hiện ra tâm tình Lý không tốt lắm.

Lý đột nhiên nghiến chặt răng, mặt đỏ tới mang tai, thì thào nói:

- Đằng đại ca...

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý, - Chuyện gì, nói đi.

Lý nhẹ giọng nói:

- Nếu ngươi phải xuất hải, ta sẽ...

Lời còn chưa nói xong.

- Thần Nữ điện hạ, Thiên Thần bảo ngươi đưa Hô Hòa đại nhân lên Thiên Thần tháp!

Phía dưới bỗng truyền đến một thanh âm vang dội.

- Thiên Thần tháp?

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình, - Thiên Thần muốn gặp ta?

Lý mặt đỏ như gấc, bị tiếng hô này làm gián đoạn, không thể nói hết được, hơi khựng lại một chút, rồi nói:

- Đằng đại ca, Thiên Thần muốn gặp anh. Anh nên theo ta đi gặp Thiên Thần đi! Ở Thiên Thần Sơn, muốn chạy cũng không thoát đâu!

Đằng Thanh Sơn cũng đồng ý về điểm này.

Một cường giả hư cảnh nếu muốn đối phó với mình thì chỉ

phẩy tay là xong! Tìm mình hẳn là sẽ không có chuyện gì xấu cả.

- Đi thôi!

Đằng Thanh Sơn lúc này đi ra ngoài phòng. Lý cũng đi với Đằng Thanh Sơn.

******

Đỉnh núi Thiên Thần Sơn, trong một tòa tháp cao màu đỏ đứng sừng sững... Thiên Thần tháp, đại điện ở tầng thứ nhất.

Đằng Thanh Sơn và Lý cùng tiến vào trong đại điện.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt phát hiện ra. Trong đại điện trống trải, ngoại trừ những thị nữ hầu hạ, còn có tám đại Thần Tướng.

- Hô Hòa huynh đệ!

Tám đại Thần Tướng vừa thấy tới Đằng Thanh Sơn, đồng loạt đứng lên! Họ không tới tiếp đón Lý, ngược lại mọi ánh mắt đều nhìn Đằng Thanh Sơn! Đối với Thần Tướng... Lý tuy có địa vị cao, nhưng dù sao cũng chỉ là hậu thiên. Tận đáy lòng, những Thần Tướng này vẫn chỉ coi trọng thực lực!

Có thể đánh bại đệ nhất Thần Tướng, làm những Thần Tướng này rất kính trọng với nam nhân được xưng là ác ma A Lạp Đạt.

- Nhật Lôi Mục lão ca.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Vị này là đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ huynh đệ rồi. Mấy vị khác... Vì ta vừa tới Thiên Thần Sơn nên vẫn chưa biết.

Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục vỗ vai Đằng Thanh Sơn rất

hào sảng, cười nói:

- Ta giới thiệu nhanh với ngươi nhé. Vị này là Nhị sư đệ của ta, cũng chính là đệ nhị Thần Tướng " Hải Nhật Cổ Đặc"! Vị này là Tam sư đệ ta...

Lời còn chưa nói xong, trên tháp cao truyền đến tiếng bước chân.

- Sư phụ xuống rồi.

Nhật Lôi Mục lập tức cung kính đứng nghiêm.

- Thiên Thần tới rồi.

Lý cũng nói nhỏ bên tai Đằng Thanh Sơn.

Tám đại Thần Tướng, Đằng Thanh Sơn, và Lý, tổng cộng mười người cung kính đứng nghiêm trong đại điện chờ đợi, không ai dám nói tiếng nào.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đằng Thanh Sơn cũng thấy được lão giả từ trên toà nhà hình tháp đi xuống.

Lão già mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, gương mặt mịn màng phúng phính, trông tựa như trẻ con. Trên gương mặt lão hiện lên vẻ tươi cười, một đôi đôi mắt nhỏ như luôn cười tủm tỉm... Khi Đằng Thanh Sơn vừa thấy gương mặt Thiên Thần, hắn không tự chủ được cảm thấy tinh thần rất sung sướng, đồng thời sinh ra hảo cảm cực độ với Thiên Thần!

"Đây là chuyện gì? " Đằng Thanh Sơn lập tức giật mình tỉnh lại.

Kiếp trước đã trải qua việc huấn luyện kháng cự lại với các loại thuốc men mê huyễn, Đằng Thanh Sơn lập tức phát hiện ra có gì không ổn.

“Kinh dị thật. Chỉ cần một nụ cười, đã ảnh hưởng tới tâm tình ta! “ Đằng Thanh Sơn không dám tin.

Thiên Thần mỉm cười, nhìn đám Thần Tướng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Đằng Thanh Sơn:

- Ngươi tên là Hô Hòa à?

- Đúng rồi, Thiên Thần. - Đằng Thanh Sơn nói vẻ cung kính hữu lễ.

- Ngươi là hung thủ giết chết gần hai vạn binh vệ của Kim Lang đế quốc, được truyền là ác ma A Lạp Đạt hả? - Thiên Thần lại nói.

- Đúng rồi. - Đằng Thanh Sơn không chút do dự.

- Ngươi từ tông phái nào ra thế? Ai có thể dạy ra được đệ tử xuất sắc như ngươi. - Thiên Thần hỏi tiếp.

- Vô môn vô phái. - Đằng Thanh Sơn trả lời.

Thiên Thần nở nụ cười, khẽ gật đầu:

- Tốt lắm, Thiên Thần Sơn ta bây giờ có tám Thần Tướng. Ngươi có thể đáp ứng làm Thần Tướng thứ chín cho Thiên Thần Sơn không?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 48

Tam Đại Khách Khanh

Thanh âm ôn hòa của Thiên Thần quanh quẩn trong đại điện. Tám vị Thần Tướng đều kinh ngạc nhìn về phía Thiên Thần, họ không dám tin Thiên Thần lại nói ra đề nghị như vậy.

- Đệ cửu Thần Tướng?

Đằng Thanh Sơn cũng có chút kinh dị nhìn về phía Thiên Thần. Đôi mắt nhỏ của Thiên Thần đen như ngọc, làm cho người khác không đoán ra lão rốt cuộc đang nghĩ gì. Thiên Thần thấy Đằng Thanh Sơn đang kinh ngạc liền nói tiếp:

- Hô Hòa, tiểu huynh đệ vốn vô môn vô phái, gia nhập vào Thiên Thần Sơn của lão phu chỉ có lợi cho ngươi thôi.

Lý bên cạnh lúc này cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Nàng là Thần Nữ Thiên Thần Sơn, trong lòng cũng hy vọng Đằng Thanh Sơn có thể cùng nàng chung một môn phái. Nàng đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn đầy vẻ chờ đợi.

- Thiên Thần.

Đằng Thanh Sơn trả lời:

- Tiểu bối tuy vô môn vô phái, nhưng lại có sư thừa.

Tận đáy lòng Đằng Thanh Sơn vẫn không muốn gia nhập vào Thiên Thần Sơn. Mặc dù lúc trước đã nói lời phản bội Quy Nguyên Tông nhưng trong lòng hắn - sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, Gia Cát Vân, Đằng Thanh Hổ lại không thể quên được. Hắn sớm coi mình đã mang ấn ký của Quy Nguyên Tông rồi.

- Sư thừa?

Thiên Thần không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, lão vẫn mỉm cười như trước cất giọng:

- Tiểu huynh đệ có thể có được thành tựu như thế mà không có sư thừa mới làm cho người ta lấy làm lạ. Ngươi yên tâm, lão phu bảo ngươi gia nhập Thiên Thần Sơn cũng không bảo cho ngươi bái sư. Bây giờ Thiên Thần Sơn có tám Thần Tướng, mặc dù đều là đệ tử của lão phu, nhưng nếu ngươi gia nhập cũng sẽ không bắt buộc ngươi bái lão phu làm thầy, buộc phải tu luyện Mật Tông. Phương pháp tu luyện của ngươi rõ ràng khác với chúng ta, hơn nữa ngươi cũng đạt tới tiên thiên đan. Tu luyện tới bước này không có khả năng sửa đổi được nữa, lão phu không có khả năng bảo ngươi chuyển sang tu Mật Tông được.

Thiên Thần nhìn thoáng qua đệ nhất Thần Tướng - Nhật Lôi Mục.

Nhật Lôi Mục vốn đi theo Thiên Thần rất lâu liền lập tức hiểu ý lão, hắn cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn mở miệng cười rất hào khí:

- Hô Hòa huynh đệ, sư phụ không bảo đệ bái sư, chỉ bảo đệ đảm nhiệm chức Thần Tướng. Một khi thành Thần Tướng, Hô Hòa huynh đệ sau này hành tẩu thiên hạ cũng có rất nhiều chỗ tốt. Đệ và ta sau này cũng có thể thường xuyên luận bàn mà.

- Ha ha… đệ cửu Thần Tướng.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhật Tề Nhĩ cũng cười nói:

- Hô Hòa huynh đệ, nếu đệ thật sự thành đệ cửu Thần Tướng, Thiên Thần Sơn chúng ta có chín Đại tướng, mà đệ là Thần Tướng mạnh nhất.

Nhật Lôi Mục vừa nghe thế làm ra vẻ cười khổ, nói:

- Sư đệ nói đúng, Hô Hòa huynh đệ thành đệ cửu Thần Tướng, cũng là Thần Tướng mạnh nhất.

Thiên Thần Sơn có nhiều Thần Tướng, đều dựa theo thời gian gia nhập dài ngắn mà phân định, chẳng quan hệ gì tới thực lực cả.

- Hô Hòa. - Thiên Thần nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cả đại điện đều yên lặng, bất luận là tám Thần Tướng hay Thiên Thần hoặc Lý, ai cũng đều nhìn Đằng Thanh Sơn.

Tất cả mọi người hy vọng hắn có thể gia nhập Thiên Thần Sơn.

- Tại hạ đã phụ lòng Thiên Thần tiền bối rồi.

Đằng Thanh Sơn khom người, trả lời chân thành:

- Không dối gạt Thiên Thần, Hô Hòa ta rất muốn xuất hải lang bạt một phen trên biển rộng tu luyện thật tốt, không có ý ở lại Thiên Thần Sơn.

- Trở thành Thần Tướng không ai ngăn tiểu huynh đệ xuất hải cả. - Thiên Thần mỉm cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, mắt mờ ảo:

- Xuất hải tu luyện chỉ là quá trình khổ luyện. Cả đời này tại hạ theo đuổi việc tiến vào hư cảnh. Sau khi tiến vào hư cảnh, tại hạ sẽ khai tông lập phái đem những nhận thức lĩnh ngộ truyền cho

các đệ tử. Đây là việc mà tại hạ luôn luôn suy nghĩ, do đó tại hạ không thể gia nhập vào một tông phái khác.

- Khai tông?

Tám đại Thần Tướng kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Thiên Thần.

Thiên Thần sẽ xử lý việc này như thế nào?

Hắn phải nói là cường giả hư cảnh, vô địch trên đại thảo nguyên. Thế mà Thiên Thần còn nói rất nhiều, dùng gương mặt tươi cười mới trực tiếp Đằng Thanh Sơn, nhưng Đằng Thanh Sơn lại cự tuyệt hết lần này tới lần kìa. Họ lo lắng, sợ sư phụ Thiên Thần của họ ngượng quá hóa giận?

Không sử dụng được chính là địch nhân. Quan niệm này khá phổ biến thời đó.

- Hô Hòa đại ca. - Lý vội vã thấp giọng thúc giục.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Thiên Thần.

Trên khuôn mặt mỉm cười của Thiên Thần tựa hồ đọng lại, một đôi đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm về phía Đằng Thanh Sơn vẫn đang tĩnh lặng.

- Hô Hòa.

Thanh âm Thiên Thần biến thành trầm thấp, quanh quẩn trong đại điện.

- Thiên Thần.

Đằng Thanh Sơn thái độ rất khiêm tốn.

Thiên Thần từ từ mở miệng:

- Đạt tới hư cảnh? Với nhận thức của tiểu huynh đệ chỉ cần không mất tập trung, lão phu tin sẽ có một ngày ngươi sẽ đạt tới hư cảnh. Tiểu huynh đệ đã muốn khai tông lập phái... lão phu thân là Thiên Thần của Thiên Thần Sơn cũng giúp ngươi một tay. Với quan hệ giữa ngươi và Lý cô nương, hẳn là phải biết thế lực sau lưng Thiên Thần Sơn của chúng ta.

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

Mặc dù Lý không nói rõ nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn biết, Thiên Thần Sơn là một thế lực mạnh như thế nào.

- Đệ tử của ta và Lý cô nương đều biết Thiên Thần chậm rãi nói:

- Trên Cửu Châu Đại Địa có một Thần Cung tên là Thiên Thần cung. Ở Thiên Thần cung ngoại trừ cung chủ ra, Thiên Thần là cao nhất. Lão phu là một trong những Thiên Thần.

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

Thiên Thần? Cường giả hư cảnh? Một trong các Thiên thần?

- Chẳng trách lúc trước tiểu Lý nói là thế lực tông phái nàng có thể so được với Ma Ni Tự.

Đằng Thanh Sơn lập tức hiểu, thế lực cường đại này có lẽ không chỉ có một cường giả hư cảnh.

- Ngoại trừ Thiên Thần bên trong Thiên Thần cung còn có khách khanh.

Thiên Thần nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Khách khanh của Thiên Thần cung có địa vị đứng sau Thiên Thần. Nhưng khách khanh và Thiên Thần cung chỉ có quan hệ trợ giúp lẫn nhau, chứ không tính là hoàn toàn chịu khống chế của

Thiên Thần cung, khách khanh hoàn toàn có thể là tông chủ một tông phái. Cái chính là có được trợ giúp của Thiên Thần cung, có thể ở ngoài Thần Cung. Do đó, người có thể trở thành khách khanh là rất khó.

- Hiện tại, Thiên Thần cung tổng cộng có hai vị khách khanh.

Điều Thiên Thần vừa nói làm Đằng Thanh Sơn vô cùng kinh hãi.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn đã sớm hiểu, một thế giới đã có quang minh vậy phải có hắc ám. Có tám đại tông phái cao cao tại thượng, vậy tuyệt không phải không có khả năng trong bóng tối có che dấu một thế lực cường đại. Chỉ là thế lực cường đại này làm Đằng Thanh Sơn vô cùng kinh ngạc.

- Hai vị khách khanh này, một vị tên là Đông hải lão tổ, cường giả hư cảnh. Một khách khanh khác là cường giả của những quốc gia Tây Vực, âm thầm khống chế vài Đại vương quốc. Mặc dù hắn chỉ là tiên thiên kim đan, nhưng nói về thực lực cũng có thể xếp trong ba hạng đầu Thiên Bảng.

Thiên Thần không giấu diếm chút nào Đằng Thanh Sơn nghe xong hít mạnh một hơi.

Hai đại khách khanh, một người là cường giả hư cảnh Đông hải, một người là đệ nhất cường giả Tây Vực. Vô luận là Đông hải, hay Tây Vực cũng đều thuộc Cửu châu, tự nhiên sẽ được thống kê trên Thiên Bảng.

- Quan hệ giữa khách khanh và Thiên Thần cung cũng tương tự như đồng minh, tuyệt không phải quan hệ cao thấp mà chỉ là trợ giúp lẫn nhau thôi.

- Lão phu là Thiên Thần, có một cơ hội duy nhất để tuyển một vị khách khanh.

Thiên Thần nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn.

- Hô Hòa, tiểu huynh đệ có nguyện ý làm khách khanh cho Thiên Thần cung ta không?.

Đẳng Thanh Sơn nghe vậy giật mình.

Lão Thiên Thần này quả nhiên rất coi trọng hắn, Thiên Thần cung tổng cộng mới có hai đại khách khanh. Mỗi khách khanh đều là nhân vật tuyệt đối kiêu hùng, Đông Hải lão tổ, Tây Vực vương giả, còn người thứ ba chính là Đẳng Thanh Sơn này sao?

- Hô Hòa đại ca.

Lý lập tức thì thào:

- Chức khách khanh có quyền lực chỉ nhỏ hơn Thiên Thần, cao hơn cả đệ tử hạch tâm chúng ta lẫn đám Thần Tướng, có thể đáp ứng được.

Tám đại Thần Tướng bên cạnh cũng nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn với vẻ hâm mộ.

Nhưng họ cũng không ghen tỵ, bởi vì họ đã thấy thực lực của Đẳng Thanh Sơn, tuy Đẳng Thanh Sơn tuổi không lớn. Mặc dù phần lớn tiên thiên cường giả không thể hiện ra dung mạo, nhưng từ màu tóc tất cả mọi người đều có thể phán đoán ra được. Như Triệu Đan Trần, Nhật Lôi Mục mặc dù dung mạo thoạt nhìn không già, nhưng Triệu Đan Trần tóc bạc phơ, Nhật Lôi Mục thì lông mày trắng...

Những người gần đại hạn, đều ẩn hiện một dáng vẻ già nua, chứ không được tinh thần phấn chấn như đám thanh niên. Nói ra thì không rõ, nhưng đám tiên thiên cường giả bình thường đều có thể phán đoán ra được.

- Cảm ơn Thiên Thần coi trọng ta.

Đằng Thanh Sơn cung kính nói:

- Nếu như sau này ta khai tông lập phái, hoặc là gia nhập vào bất kỳ tông phái nào khác, Thiên Thần cung có ngăn trở không?

- Không đâu.

Thiên Thần mỉm cười gật đầu.

- Khách khanh là khách khanh, ý nghĩa như tên của nó, là một loại khách nhân.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, những thế lực cường đại ẩn náu ở Cửu Châu Đại Địa, nhưng người trong thiên hạ không biết thế lực đó đáng sợ ra sao. Được kết giao với thế lực như vậy, tương lai hành động sau này sẽ có lợi chứ không có hại gì.

- Được Thiên Thần coi trọng, tại hạ đáp ứng làm chức khách khanh này. - Thanh Sơn gật đầu nói.

Nụ cười của Thiên Thần càng thêm rạng rỡ Thiên Thần, một lão già sống quá bốn trăm năm, một tay thành lập nên Thiên Thần Sơn, nhãn lực sao không kinh người chứ? Lão sớm đã phán đoán ra tiềm lực của thanh niên trước mắt, trong tương lai hắn chắc chắn sẽ là một cường giả hư cảnh. Đối với Thiên Thần cung càng nhiều khách khanh cường giả hư cảnh làm đồng minh thì càng có lợi.

Trong đại điện Thiên Thần tháp đầy ắp tiếng cười vui vẻ, tất cả mọi người đều chúc mừng Đằng Thanh Sơn.

Chức khách khanh.

Có thể thấy được Thiên Thần coi trọng Đằng Thanh Sơn ra sao. Đến cả bản thân Thiên Thần cũng chỉ có một lần duy nhất được tuyển khách khanh.

- Hô Hòa.

Thiên Thần lấy trong lòng ra một khối lệnh bài màu xanh tuyệt đẹp.

- Đây là lệnh bài của khách khanh, đại biểu cho thân phận tiểu huynh đệ.

Thiên Thần nói rồi ném lệnh bài này về phía Đằng Thanh Sơn. Lệnh bài bay tới rất nhẹ nhàng, giống như một bàn tay vô hình nâng nó lên, cuối cùng lệnh bài trôi nổi ngay trước mặt hắn.

Đằng Thanh Sơn đưa tay tiếp nhận.

Hắn cẩn thận quan sát một chút, toàn bộ lệnh bài khách khanh đều xanh mướt, có chất liệu cùng loại với ngọc bích, khi nắm trong tay ẩn ẩn có một luồng khí ấm áp truyền vào trong cơ thể, làm Đằng Thanh Sơn vô cùng sảng khoái.

- Lệnh bài khách khanh được làm bằng chất liệu lấy trên một tiểu đảo ở Đông hải. Ở trên đảo có ngọc tủy trong một núi ngọc, sinh ra một khối Ngọc Tâm lớn. Đây là lệnh bài được làm từ một phần của Ngọc Tâm, điêu khắc kỹ mà thành. Đeo nó trong thời gian dài, có thể thông kinh mạch, chăm sóc cho Thần.

Thiên Thần nói nhỏ:

- Cho dù là chỉ có tư chất bình thường, đeo nó vào đã có thể đả thông tất cả kinh mạch.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn lệnh bài trên tay?

Núi ngọc? Trong đó sinh ra Ngọc Tâm?

- Vạn Niên Ngọc Tủy, uống một hớp là có thể làm cho người ta toàn thân kinh mạch thông suốt. Ngọc Tâm này do ngọc tủy nuôi dưỡng, nên có công hiệu còn lớn hơn, Thiên Thần cung này quả nhiên là vô cùng giàu có.

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục. So với Thiên Thần cung, Quy Nguyên Tông mà mình lúc trước gia nhập kép rất nhiều lần.

Lý bên cạnh nháy mắt mấy cái cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Trở thành khách khanh Thiên Thần cung, đợi mình sau khi đi Bắc Hải trở về, có thế lực Thiên Thần cung ở đằng sau sẽ trợ gúp Quy Nguyên Tông rất lớn.

- Hô Hòa đã là khách khanh của Thiên Thần cung, việc này đã xong. Các vị, lần trước khi ta vừa xuất quan đã nói về Thiên Thạch Đảo, bây giờ tới lúc hành động rồi.

Thiên Thần mở miệng nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 49

Chiến Thuyền Bắc Hải

Thiên Thạch Đảo?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi lại.

Lý bên cạnh thấp giọng giải thích:

- Đó một tiểu đảo ở Thiên Thạch Đảo nằm trong Bắc Hải. Vì trong đó có quặng bạc, đồng thời còn có Thiên Xán Ngân Quáng quí giá gấp bội. Do đó Tuyết Ưng Giáo và Thiên Thần Sơn cùng nhau khai thác. Khoáng vật sau khi khai thác Tuyết Ưng Giáo lấy sáu thành, Thiên Sơn lấy bốn thành.

Đằng Thanh Sơn thầm giật mình, thực lực của Thiên Thần Sơn lại chỉ lấy bốn thành sao?

- Sư phụ, con trước nay rất ghét đám Tuyết Ưng Giáo.

Ánh mắt Nhật Lôi Mục tràn đầy vẻ tức giận.

- Cung chủ đã truyền lệnh, chúng ta cứ thẳng tay mà giáo huấn đám Tuyết Ưng Giáo, để đám gia hỏa kiêu ngạo đó biết mọi thứ trên đại thảo nguyên là do Thiên Thần Sơn chúng ta định đoạt.

- Đại sư huynh nói đúng, thẳng tay giáo huấn chúng đê.

Đệ tam Thần Tướng mắt tóe lửa, giọng oán hận:

- Để cho chúng biết, sau này các đảo Bắc Hải đều thuộc về chúng ta quản, chúng đừng có mơ đến việc nhúng tay vào. Sư phụ, chuyện ở Thạch Đảo cứ để con dẫn người đi giải quyết.

- Việc này để con đi.

Đệ ngũ Thần Tướng Nga Nhĩ Nhật Tề cũng mở miệng xin.

Cả đám Thần Tướng đều nhao nhao nhận, hiển nhiên không ai có tình cảm tốt đẹp gì với Tuyết Ưng giáo.

Dù sao trên đại thảo nguyên cũng chỉ có Tuyết Ưng giáo này dám đấu với Thiên Thần của họ.

- Ha ha…

Thiên Thần nở nụ cười rạng rỡ, sang sảng nói:

- Trận Thiên Thạch Đảo là trận chiến đầu tiên mà chúng ta đối phó với Tuyết Ưng Giáo. Đã là trận chiến đầu tiên thì phải thắng đẹp, việc này giao cho Đại sư huynh của các con Nhật Lôi Mục đi làm. Nhật Lôi Mục, con đem theo năm ngàn quân sĩ, dùng thuyền ngày đêm chạy tới Thiên Thạch Đảo, còn nữa...

Thiên Thần đưa mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chờ đợi.

- Hô Hòa.

Thiên Thần mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ không phải muốn xuất hải sao? Thiên Thạch Đảo ở Bắc Hải, lần này ngươi theo Nhật Lôi Mục đi Thiên Thạch Đảo. Sau khi trận này chấm dứt, tiểu huynh đệ có thể chọn một chiếc thuyền trên Thiên Thạch Đảo mà xuất hải.

Nhật Lôi Mục đi đến một bên Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa huynh đệ, đệ và ta thực hiện vậy trận này Tuyết Ưng Giáo khẳng định tiêu rồi.

- Tuyết Ưng Giáo?

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra lúc trước ở Đại Duyên Sơn nếu không có mấy người Tuyết Ưng Giáo cưỡi Tuyết Ưng bay liệng trên trời cao, ngay từ đầu mình đã có thể chuồn đi rồi. Sau đó mình giấu trong đám Hắc Giáp quân, cũng là người của Tuyết Ưng Giáo tìm ra.

Nếu không có chúng, Thanh Thanh làm sao mà chết chứ.

- Được. Nhật Lôi Mục, đệ cùng các huynh đi một chuyến.

Đằng Thanh Sơn đáp ngay.

- Dù sao cũng tiện đường, ra biển tiến về Thiên Thạch Đảo, sau khi giải quyết sự tình xong sẽ từ Thiên Thạch Đảo tiếp tục đi về phía bắc.

- Ha ha… thống khoái.

Nhật Lôi Mục cười to vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

Nghe Đằng Thanh Sơn đáp ứng, Thiên Thần cũng gật đầu:

- Sự tình này nên làm sớm, không thể trì hoãn. Nhật Lôi Mục con đi truyền lệnh, một canh giờ sau sẽ lập tức xuất phát tới Bắc Hải, đồng thời truyền cho những thuyền lớn đều chuẩn bị đưa quân đội đến bờ biển, để có thể dùng thuyền ra biển.

- Sư phụ, việc này cứ giao cho đệ tử. - Nhật Lôi Mục vỗ ngực nói.

- Thiên Thần.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên.

Trong đại điện, tám đại Thần Tướng, Đằng Thanh Sơn, Thiên Thần đều nhìn về phía người vừa nói, đó chính là Lý.

Lý nói:

- Trận ThiênThạch, chỉ sợ quân sĩ sẽ bị chết khá nhiều. Con nghĩ nếu có hai con Liệt Phong Thần Điêu hỗ trợ, chúng có thể phun lửa. Như vậy nhân mã của Tuyết Ưng Giáo chỉ sợ sẽ buông binh khí đầu hàng. Trong quần chiến Liệt Phong Thần Điêu còn có tác dụng lớn hơn cả cường giả tiên thiên kim đan.

Vừa nghe vậy, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Trong quần chiến tác dụng của yêu thú rất tốt. Ví dụ cường giả hư cảnh mặc dù thực lực cường đại, nhưng muốn giết nhân mã quân đội tinh anh cũng phải giết từ từ, không có khả năng một lần giết vài trăm người, nhưng con giao long Tử Tích là hư cảnh đại thành ở trên trời phun hàn khí ra, lại có thể giết chết trên vạn quân sĩ vô cùng đơn giản.

Ông trời không cho yêu thú đạt tới cảnh giới chí cường.

Nhưng ông trời lại cho yêu thú không ít ưu thế về phương diện sống lâu, thiên phú. Như con yêu thú Tử Tích, hoặc là Kim Sắc Long Quy, đều là yêu thú thời đại Vũ Hoàng mà bây giờ vẫn còn sống. Trước nay Cửu Châu Đại Địa đã sinh ra bốn vị chí cường, nhưng giao long Tử Tích, Kim Sắc Long Quy vẫn còn sống.

Ông trời rất công bình.

Để ngươi thiếu một cái gì đó, cũng sẽ bồi thường cho ngươi cái khác.

- Thiên Thần, con chuẩn bị đưa hai đầu Liệt Phong Thần Điêu vừa đệ nhất Thần Tướng cùng đi Thiên Thạch Đảo.

Lý nói.

Thiên Thần nhìn Lý, rồi liếc mắt nhìn Hô Hòa mỉm cười gật đầu:

- Con đã có ý, vậy con cứ mang theo hai con Liệt Phong Thần Điêu cùng đại quân đi đi.

Ánh mắt Thiên Thần lại đảo qua mọi người.

- Nhật Lôi Mục, Hô Hòa, Lý, các con chuẩn bị xuất phát, bây giờ giải tán đi.

Thiên Thần nói xong liền xoay người đi theo cửa hông ly khai.

Đằng Thanh Sơn bên cạnh nhìn về phía Lý một thân áo trắng yểu điệu, trong lòng hơi phức tạp. Hắn hiểu, Lý đột nhiên xin được đưa Liệt Phong Thần Điêu đi Thiên Thạch Đảo, phỏng chừng là muốn muốn ở với mình thêm vài ngày.

- Tiểu cô nương này. - Đằng Thanh Sơn thầm than - Hô Hòa đại ca.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Chúng ta chuẩn bị nhé, lát nữa là xuất phát rồi.

Nhìn thấy Lý vui vẻ như vậy, Đằng Thanh Sơn cũng không nỡ nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Trên thảo nguyên.

Quân đội rầm rộ như dòng nước lũ sắt thép lướt trên thảo nguyên, nhanh chóng lao về phương bắc. Trên bầu trời còn có hai con thần điêu liệng quanh, tốc độ chiến mã chậm hơn thần điêu rất nhiều.

Trên lưng Thần điêu.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo ba lô, tay cầm Hắc Diễm Côn. Trên

lưng con điêu cái màu trắng bên cạnh có một thiếu nữ một thân chiến giáp màu nõn chuối đang ngồi.

- Tiểu, Thanh Thanh.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý lúc này vừa thay bộ chiến giáp, không khỏi liên tưởng đến Thanh Thanh. Lúc trước Thanh Thanh cũng mặc chiến giáp màu nõn chuối, hơn nữa hai cô nương này đều có tình cảm với hắn.

Thanh Thanh tinh khiết như tuyết liên trên núi, còn Tiểu trải qua bao nhiêu khó khăn, thì quả quyết và có tầm nhìn hơn Thanh Thanh.

Ở Thiên Thần Sơn một thời gian, Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được Lý có tâm ý với hắn. Nhưng vì thế Đằng Thanh Sơn càng không muốn dây dưa sâu hơn.

- Tiểu muốn cùng ta đi Thiên Thạch Đảo, thì cứ cho đi cũng được, ít nhất cũng không có gì nguy hiểm. Hơn nữa sau khi tới Thiên Thạch Đảo, ta sẽ một mình một người xuất hải. Chắc phải rất lâu sau mới gặp lại.

Đằng Thanh Sơn kỳ thật cũng cảm thấy mình hơi bồn chồn.

- Đằng đại ca.

Lý cười dò hỏi:

- Huynh muốn xuất hải khổ tu bao lâu, ở trên biển mênh mông lâu như vậy, không buồn à?

Thật ra nếu phiêu bạt trên biển lâu như vậy đương nhiên sẽ buồn, nhưng mục đích thật của Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là phiêu bạt trên biển, mà là đi tới Bắc Hải Đại Lục xa xôi.

- Để tu luyện thôi. - Thanh Sơn không nói nhiều.

- Nếu.

Lý cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Nếu phiêu bạt trên biển mà có người đi với huynh thì sao?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Chẳng lẽ Lý muốn cùng mình đi? Việc này nhất định không được, phải cắt ngay ý nghĩ này của nàng.

- Ta là đi khổ tu, không cần ai đi theo.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, nói vẻ bất mãn:

- Hơn nữa khi ta khổ tu trên biển, càng nhiều gánh nặng thì càng lắm phiền toái.

Lý nghe xong nhè nhẹ gật đầu, cũng không nhiều lời.

*****

- Rào rào...

Bờ biển Bắc Hải, một con sóng đập vào bờ, những con thuyền lớn đen bóng đang đậu trên bờ biển. Rất nhiều quân sĩ như những đàn kiến chui vào những những chiếc thuyền lớn. Còn Đằng Thanh Sơn và Nhật Lôi Mục đều đứng trên bờ biển nhìn đám lính lên thuyền.

- Năm ngàn quân sĩ, mười thuyền lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn chiến thuyền không khỏi thán phục.

Nhật Lôi Mục bên cạnh cười nói:

- Mấy chiếc thuyền lớn này là 'chiến thuyền' của Thiên Thần Sơn chúng ta, dài trên bốn mươi trượng, rộng mười sáu trượng.

Bên trong có hai mươi sáu buồng nhỏ, cả thuyền được làm bằng sam thiết mộc. Thiết mộc này cứng hơn cả sắt thép, nhưng lại nhẹ hơn nhiều, thích hợp nhất để làm thuyền.

- Đây mới là thuyền chứ. - Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục.

Mười chiến thuyền. Mỗi chiếc đều dài trên trăm mét, rộng đạt tới bốn mươi thước. Theo Đằng Thanh Sơn biết ở kiếp trước, lịch sử Trung Quốc cũng rất ít có thuyền lớn như thế, tựa hồ chỉ có bảo thuyền của Trịnh Hòa đi Tây Dương mới có thể so được với nó.

Trên Cửu Châu Đại Địa có nhiều chiếc thuyền rất lớn.

- Lúc ta ở Dương Châu…

Lý bên cạnh lộ ra vẻ thán phục.

- Những thương thuyền trên Đại Vận Hà ở Vũ Dương cũng nhỏ hơn chiếc thuyền này, những thuyền này cứ như một tiểu đảo ấy.

Thuyền lớn dài trăm mét quả là vô cùng chấn động - Đây là hải thuyền, những thuyền nhỏ trên Trường Giang, Hoàng Hà làm sao so được? Ừm, lên thuyền đi.

Nhật Lôi Mục cười nói.

Lúc này Đằng Thanh Sơn, Lý, Nhật Lôi Mục, và hai con Liệt Phong Thần Điêu cùng nhau lên một chiến thuyền.

Trong tiếng kèn vang vọng tận chân trời, mười thuyền lớn kéo buồm đón gió căng phồng, không ít quân sĩ theo tiếng hô lệnh, đi chèo những mái chèo lớn. Mười chiếc đều giương buồm xuất phát, lần này năm ngàn quân sĩ được chọn đi hiển nhiên đều biết mình hôm sau sẽ lên chiến thuyền ra Bắc Hải mênh mông khôn cùng.

- Rào rào...

Tiếng nước biển vỗ dập dìu trong đêm tối, những luồng gió mang mùi tanh của biển.

Đằng Thanh Sơn đứng trên boong tàu hướng mắt nhìn về phía trước. Nhật Lôi Mục và Lý cũng ở bên cạnh hắn.

Lý nhẹ giọng cảm thán:

- Biển rộng khôn cùng vô bờ, có ai biết Bắc Hải có điểm cuối cùng không?

- Điểm cuối Bắc Hải à?

Nhật Lôi Mục lắc đầu cười:

- Còn chưa nghe ai nói là Bắc Hải có điểm cuối, cũng có không ít thương nhân, hoặc vũ giả thám hiểm nhưng không ít người xâm nhập vào Bắc Hải đã chết, chẳng ai còn sống trở về cả. Cho dù còn sống, cũng chỉ biết là đi thêm một hai vạn dặm nữa vẫn cứ là biển rộng mênh mông.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Còn cách Thiên Thạch Đảo xa lắm không?

- Bây giờ là mùa hạ, ta được thuận gió nên tốc độ thuyền rất nhanh. Dựa theo tốc độ này, trước hừng đông sáng sớm ngày mai là có thể đến Thiên Thạch Đảo.

Nhật Lôi Mục trả lời.

Nhìn nước biển u ám phía trước, Đằng Thanh Sơn đột nhiên phát hiện ra xa xa ngoài khơi có một con quái vật màu xám, với thị lực nhìn xuyên đêm tối của Đằng Thanh Sơn có thể nhìn qua màn nước biển một chút:

- Đây là cái gì, cá mập à?

Con quái vật này có bộ dáng đích xác cùng loại với cá mập, nhưng chiều dài lại dài hơn nhiều.

- Rào...

Quái vật ở xa xa bơi tới gần thuyền, cái vây lưng chĩa lên xé nước.

Nhật Lôi Mục là cường giả như thế nào? Lúc này đương nhiên cũng đã phát hiện, y không khỏi biến sắc:

- Không ổn, là Lôi Kình, Bắc Hải Lôi Kình.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 50

Lên Đảo

Bắc Hải Lôi Kình?

Đằng Thanh Sơn càng cảm thấy lúc trước mình đọc bộ sách yêu thú thiếu thốn như thế nào.

- Phốc...

Con Bắc Hải Lôi Kình khổng lồ xé nước lao đến tựa như một chiếc chiến hạm, bắn thẳng về phía một chiếc chiến thuyền bên trái Đằng Thanh Sơn.

- Sao mà xui vậy chứ!

Nhật Lôi Mục mắt trợn to, y vươn tay ra nắm lấy cây trường thương trong tay một binh vệ đứng bên cạnh.

- Hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, Bôn Nhật Lôi Mục giơ trường thương ném mạnh ra ngoài!

Xoát! Tựa như một tia chớp, ngọn thương lao về phía con Bắc Hải Lôi Kình đang xé nước vọt tới...

- Xoẹt xoẹt...

Chỉ thấy con Bắc Hải Lôi Kình toàn thân lóe lên màn hào quang

màu xanh thẫm, cuối cùng tụ tập vào lưng... 'Phốc! ' một tiếng, một đạo lôi điện rất lớn nhanh chóng bắn trúng vào thanh trường thương đang phóng tới!

Bùng! Trường thương bị tia sét đánh nát.

Con Bắc Hải Lôi Kình vốn đang xé nước rất nhanh trong làn nước biển đột nhiên ngừng lại. Cặp mắt đen bóng nhìn về phía Bôn Nhật Lôi Mục đang đứng trên thuyền. Cái miệng đỏ như máu của nó nghiến hàm răng rất sắc bén, rồi há rộng ra phát ra một tiếng tiếng gầm ghê rợn...

- Nghiệt súc, muốn chết phải không? - Nhật Lôi Mục gầm lên!

- U u...

Trên thuyền đột nhiên truyền ra tiếng gầm nhè nhẹ.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý đang gầm gừ với con Bắc Hải Lôi Kình, chỉ khác là thanh âm nhỏ hơn nhiều.

- Hống...

Bắc Hải Lôi Kình nhìn chằm chằm vào Lý, rồi đáp lại rất vui vẻ. Sau đó nó lập tức xoay người, cái đuôi khổng lồ vỗ vỗ lên mặt nước, sau đó lặn xuống biển biến mất không thấy tăm hơi, chỉ để lại những làn sóng biển dập dềnh.

Thấy Bắc Hải Lôi Kình bỏ đi, đám quân sĩ trên boong tàu thở phào một hơi. Nếu đấu với con Bắc Hải Lôi Kình này, đám tiên thiên cường giả thì không sao, nhưng quân sĩ mặc áo giáp một khi rơi xuống nước sẽ rất thảm.

Trên boong tàu, Bột Nhật Lôi Mục cười ha ha:

- Lần này cũng nhờ có Thần Nữ giúp đỡ.

- Cho dù không có muội, Bột Nhật Lôi Mục đại ca cũng có thể

tùy tiện đối phó với con Lôi Kình mà.

Lý khiêm tốn nói.

Bột Nhật Lôi Mục lắc đầu:

- Không đơn giản vậy đâu. Con Lôi Kình này mặc dù không có thực lực mạnh lắm, có thể so với tiên thiên hư đan thôi. Nếu thật cần phải đánh nhau, cường giả tiên thiên thực đan là có thể giết chết nó rồi! Nhưng trong nước biển tốc độ nó nhanh hơn chúng ta quá nhiều. Muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp, nhưng khi nó mà tập kích... Chỉ cần từ dưới nước lao mạnh vào là có thể khiến cho cả một chiếc thuyền lớn vỡ tan chìm nghỉm, nó mà hủy diệt một chiếc chiến thuyền là vô cùng đơn giản.

- Cách tốt nhất đối phó với con Bắc Hải Lôi Kình là đe dọa!

Bột Nhật Lôi Mục cười:

- Giống như huynh vừa nãy ấy, cho nó biết thực lực của ta như thế nào! Nhưng cho dù nó biết, cũng sẽ không cam lòng, ắt sẽ dùng lôi điện bắn ra vài phát rồi mới chịu đào tẩu... Lôi điện mà bắn ra, chúng ta sợ sẽ chết mất vài người. Thậm chí còn có khi cả một chiếc thuyền cũng chìm luôn! Thần nữ nói xem huynh có nên cảm tạ muội hay không?

Bắc Hải Lôi Kình là một con yêu thú, có trí tuệ tương đương nhân loại.

Nhìn thấy Bột Nhật Lôi Mục ném ra một thương, có thể đoán ra sự cường đại của Bột Nhật Lôi Mục.

- Bột Nhật Lôi Mục lão ca, mới ra biển một ngày đã gặp phải một con Bắc Hải Lôi Kình. Xem ra trên Bắc Hải cũng có không ít yêu thú nhỉ?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên hiểu ra... tương lai mình cũng xuất

hải, chỉ sợ sẽ không đơn giản như tưởng tượng!

Bột Nhật Lôi Mục cười giải thích:

- Vùng biển chung quanh Thiên Thạch Đảo thỉnh thoảng có Bắc Hải Lôi Kình xuất hiện, nhưng chỉ là thỉnh thoảng thôi. Vận khí chúng ta không tốt lắm, vừa mới tới đã chạm mặt một con rồi. Bình thường phần lớn không gặp chúng đâu.

- Đương nhiên, nơi này ở gần bờ.

Bột Nhật Lôi Mục nói:

- Nếu đi thuyền một mạch về phía bắc, khi tới Bắc Hải vô bờ, không gặp phải yêu thú lợi hại mới là việc lạ!

Đằng Thanh Sơn nghe lại gật gật đầu.

Bởi vì linh khí sung túc nên sinh ra nhiều yêu thú. Trên Cửu Châu Đại Địa cũng có rất nhiều yêu thú. Phạm vi của Bắc Hải còn lớn hơn Cửu Châu Đại Địa rất nhiều... Cho dù mật độ yêu thú thấp hơn một chút, nhưng xét về số lượng tổng thể thì nhiều hơn.

- Vũ Hoàng, đoán chừng cũng hy vọng người có được Khai Sơn Thần Phủ đi tới Bắc Hải, do đó những nguy hiểm khi ra biển bị lão quên béng mất.

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

...

Mười chiếc chiến thuyền lướt gió mà đi, lao rất nhanh về phía Thiên Thạch Đảo.

Dọc theo đường đi mười chiếc chiến thuyền dùng vài hòn đảo làm mốc, thỉnh thoảng điều chỉnh phương hướng cánh buồm, nắn lại hướng chạy. Ngoại trừ lúc vừa ra khơi đã xuất hiện một con Bắc Hải Lôi Kình, cả thời gian kế tiếp thật ra không xuất hiện nguy

hiểm gì.

Khi trời rạng sáng, mặt biển xám xịt một khoảng.

Mười chiếc chiến thuyền rầm rộ đi tới bờ phía nam Thiên Thạch Đảo.

- Thần Tướng đại nhân, còn một thời gian uống cạn chén trà nhỏ, quân sĩ có thể rời thuyền rồi.

Một đại hán ở cạnh Bột Nhật Lôi Mục, đầu đội mũ trụ, râu đen mở miệng nói. Lập tức, những chiếc chiến thuyền đứng lại, rồi bắc một cái cây gỗ vào bờ.

Các quân sĩ bắt đầu rời thuyền.

- Lưu tướng quân.

Đằng Thanh Sơn nhìn đại hán râu đen bên cạnh.

- Đại nhân. - Vị này tướng quân cung kính nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Thiên Thạch Đảo phương viên gần trăm dặm, nói vậy chắc phải có một vài cái thuyền nhỏ chứ?

Đại hán râu đen gật đầu nói:

- Đây là hải đảo, đương nhiên có nhiều thuyền rồi.

Đằng Thanh Sơn phân phó:

- Đợt lát nữa sau khi rời thuyền, ngươi an bài một chút, chuẩn bị một cái thuyền nhỏ chắc chắn. Ta chuẩn bị một mình một người xuất hải. Nhớ vật liệu làm thuyền phải tốt, buồm cũng phải thật chắc chắn. Ngàn vạn lần đừng để nó bị vỡ khi vừa chạm phải đá ngầm.

- Hô Hòa huynh đệ sốt ruột vậy à?

Nhật Lôi Mục hơi kinh ngạc.

- Trận Thiên Thạch Đảo này khẳng định rất đơn giản. Đợi sau khi chiến đấu chấm dứt đệ sẽ chuẩn bị xuất phát. Bây giờ, chỉ sớm an bài một chút mà thôi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Lý đứng cạnh lặng lẽ nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bột Nhật Lôi Mục nói với tên đại hán râu đen:

- Nghe rõ chưa. Phải tìm một cái thuyền thật chắc chắn! Không cần quá lớn, nhưng phải thật chắc chắn. Buồm... phải là thứ tơ tằm loại nhất, phải thật bền!

- Yên tâm đi đại nhân.

Đại hán râu đen nói:

- Chỉ một người một thuyền, cho dù thuộc hạ phái người đi làm một cái mới tinh, cũng chẳng mất thời gian bao lâu! Hơn nữa, trên đảo có rất nhiều thuyền. Còn có những con thuyền được chế tạo đều bằng sắt thép, chỉ cần không đem nhiều thứ quá là cũng có thể sử dụng được ngay.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Ngay lúc này...

Rập! Rập! Rập!

Một bóng người đi theo thanh gỗ, nhanh chóng lao lên thuyền. Người này mặc áo choàng màu xám, trên đầu đội mũ nỉ rách, là một hán tử gầy gò da đen bóng, ánh mắt có vẻ tinh anh.

- Thần Tướng đại nhân.

Hán tử gầy gò cung kính nói.

Bột Nhật Lôi Mục nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười:

- Đây là thủ lĩnh của trú điểm tình báo của Thiên Thần Sơn chúng ta ở Thiên Thạch Đảo 'Ô Nhĩ Hàn '. Ô Nhĩ Hàn, ngươi nói rõ về tình huống nhân mã bây giờ trên Tuyết Ưng Giáo cho chúng ta nghe.

Hán tử tinh nhanh này cung kính nói:

- Tuyết Ưng Giáo bây giờ có ba ngàn tên quân sĩ tinh nhuệ, một vạn tên binh vệ bình thường. Không tính đám thợ mỏ! Trưởng lão của Tuyết Ưng Giáo bây giờ là Vạn Đồ U. Là cường giả tiên thiên kim đan.

- Vạn Đồ U? - Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Đúng rồi, Vạn Đồ U! - Hán từ gầy gò trả lời.

- Sao thế, Hô Hòa huynh đệ? - Nhật Lôi quay sang hỏi Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Không có gì.

Lý đứng bên cạnh nhìn Đằng Thanh Sơn một cái. Người khác không rõ, nhưng nàng hiểu rất rõ... Lúc trước ở Đại Duyên Sơn, người đứng đầu đội ngũ Tuyết Ưng Giáo là Vạn trưởng lão, có tên là Vạn Đồ U!

- Chẳng lẽ khéo như vậy à, hắn lại ở đây à? - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

- Đi, chúng ta xuống đi! - Nhật Lôi Mục nói.

Lý lại cười nói:

- Hô Hòa đại ca, ngươi cùng ta cưỡi Đại Hắc Đại Bạch bay lên trời đi, có thể dễ dàng thấy rõ mọi tình huống phát sinh phía dưới.

Bột Nhật Lôi Mục cười nói:

- Các ngươi thật là thoải mái, Ừm ta xuống dưới trước.

Bột Nhật Lôi Mục dẫn quân đội xuống dưới, còn Đằng Thanh Sơn cùng Lý ngồi trên lưng hai con Liệt Phong Thần Điêu.

Hai con Hắc Bạch Liệt Phong Thần Điêu ở trên thuyền hai ngày nay, không kêu tiếng nào, mà trực tiếp phóng lên cao, bay lên tận tầng trời cao vút của Thiên Thạch Đảo Trên Thạch Thượng, một căn lầu lầu hai tinh xảo - Vù vù...

Bên ngoài gió lạnh thổi rét mướt.

Trên giường trong phòng, một lão già lãnh khốc mũi ưng đang cởi trần nửa người, ngồi dựa thành giường, chiếc chăn ấm áp phủ trên người. Bên cạnh lão một thiếu phụ trắng nõn nà vẫn đang ngủ. Thiếu phụ này mở mắt hấp háy nhìn nhìn lão, cười khanh khách, ả vươn tay xoa ngực lão già lãnh khốc.

- Cô ngủ thêm một chút đi! - Lão già thấp giọng nói.

- Dạ.

Thiếu phụ rất nghe lời, rúc người vào chăn.

Lão già mũi ưng cầm lấy loan dao treo gần giường. Là một cường giả tiên thiên kim đan, mặc dù nói cũng không nhất thiết phải bỏ hẳn sắc dục, nhưng đã là người có thể đạt tới tiên thiên kim đan, khẳng định phải có thành tâm về võ đạo.

- Một kiếm của Gia Cát Nguyên Hồng...

Trong đầu lão già mũi ưng vẫn còn ghi tạc cảnh lúc trước ở Đại Duyên Sơn.

Một kiếm như tơ như mây, như mộng như ảo, đồng thời cắt một tay của Triệu Đan Trần, bức lui Cổ Ung và Vạn Đồ U.

- Nếu ta một mình một người, chỉ sợ đã chết rồi.

Lão già mũi ưng sờ sờ vết sẹo trước ngực. Đây là vết sẹo do một kiếm của Gia Cát Nguyên Hồng lưu lại, - Thiên Bảng mới đã xếp Gia Cát Nguyên Hồng lên hàng thứ ba trên Thiên Bảng. Ta... Vạn Đồ U, đời này, còn có thể tiến vào hư cảnh không?

Vạn Đồ U nhè nhẹ bắt tay múa loan đao.

Trên mặt cây loan đao phản xạ ra đao quang lạnh người, 'Vù! Vù! ', Loan đao trong tay Vạn Đồ U bay múa tựa như có sinh mạng, nhưng Vạn Đồ U lại nhắm mắt, sắc mặt không chút biến hóa.

- Hả?

Tai Vạn Đồ U giật giật.

Vù!

Gạt tung chăn ra, Vạn Đồ U nhanh chóng rời giường. Sau đó quơ bộ y phục khoác vào người. Thiếu phụ kiều mỵ ngủ trên giường vẫn trùm kín chăn, trong miệng lầu bầu:

- Trời còn chưa sáng mà.

- Trưởng lão, trưởng lão!

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu la.

- Kẹt!

Vạn Đồ U mở cửa phòng, nhảy thẳng từ lầu hai xuống, nhìn mấy người đang hoảng sợ dưới lầu, nhíu mày hét:

- Phía nam có chuyện gì thế? Sao ta nghe thấy thanh âm bát

nháo vậy?

Tuyết Ưng Giáo khống chế những đảo ở Bắc Hải trên ngàn năm. Cho dù Thiên Thần Sơn thành lập cũng chưa bao giờ chính diện chống lại Tuyết Ưng Giáo. Vì thời gian dài quá, do đó người của Tuyết Ưng Giáo không nghĩ tới Thiên Thần Sơn dám công kích họ.

Lúc này cũng thế...

Tại sao Tuyết Ưng Giáo ở Cửu Châu xa xôi mà dám chiếm sáu phần hải đảo, chỉ để cho Thiên Thần Sơn bốn phần! Chính là vì chúng đã quen cao cao tại thượng rồi. Cho dù chúng biết thực lực của Thiên Thần Sơn rất mạnh, cho dù biết là Thiên Thần Sơn có một vị cường giả hư cảnh!

- Là Thiên Thần Sơn!

Một tên nam tử mặc giáp trụ màu đen kinh hoảng nói:

- Trưởng lão, Thiên Thần Sơn cử rất nhiều người tới đánh chúng ta!

- Cái gì?

Vạn Đồ U biến sắc, - Sao có thể như vậy chứ?

- Lúc trước có mười chiếc chiến thuyền tới đảo, nhưng lúc đó chúng ta chỉ hoài nghi. Nhưng chẳng mấy chốc chúng đã động thủ. Trưởng lão, chúng ta chỉ có ba ngàn quân sĩ tinh anh. Sao ngăn cản được chứ?

Một hán tử đầu trọc thắt bím tóc vội vã nói.

Vạn Đồ U biến sắc:

- Thiên Thần Sơn rõ là ăn mật báo mà!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 51

Huyết Chiến Rạng Sáng

Trên Thiên Thạch Đảo viện quân trên biển của Thiên Thần Sơn hợp với những người đã đóng quân ở đây, chia làm những đội quân nhỏ không ngừng xông tới.

- Thần Tướng đại nhân. Tên Vạn Đồ U đang ở Bán Nguyệt Hạp.

Đại quân của Bột Nhật Lôi Mục lướt tới nhanh như sao băng, cạnh y là Ô Nhĩ Hàn thủ lĩnh tình báo, không ngừng giảng giải.

Hai bên và phía sau Bột Nhật Lôi Mục còn có rất nhiều quân sĩ tinh anh.

Hơn mười phân đội như những mũi tên không ngừng lao tới Đội ngũ của Bột Nhật Lôi Mục đương nhiên là đội ngũ trung tâm. Một đường vượt mọi trở ngại, lao về phía Bán Nguyệt Hạp.

- Các ngươi muốn làm gì.

Tên binh vệ Tuyết Ưng Giáo gác đường giơ trường thương.

- Còn muốn chống cự à?

Một thân vệ cạnh Mục Nhật Lôi cười dữ tợn, thân thể vừa động đã nhào tới trước người tên binh vệ. Đao quang lướt qua, tên binh vệ của Tuyết Ưng giáo bị chém bay đầu. Một bên là thân vệ

tinh anh, một bên là binh vệ bình thường.

Thực lực chênh lệch quá xa.

- Chậc chậc.

Tên thân vệ liếm môi một chút âm hiểm cười, y nhìn về phía đám binh vệ đang tụ tập cùng nhau vẻ hoảng sợ, cất giọng trầm trầm.

- Ai phản kháng là bị giết không tha. Ai đầu hàng sẽ không giết Những binh vệ bình thường nhìn quân đội sát khí đằng đặng, cả đám đều sợ hãi buông binh khí.

Ông trời! Thiên Thạch Đảo đã không biết bao nhiêu năm rồi không phát sinh chém giết. Đám binh vệ này chỉ có tác dụng giám sát thợ mỏ, đánh đập thợ mỏ. Đám này mà để đụng đầu với quân đội tinh anh cường đại thì coi như tiêu đời.

Rập. Rập. Rập.

Nhịp tiến bước nhanh chóng, cả một đội quân rất nhanh quét ngang qua một cái mỏ. Những binh vệ bình thường căn bản không đang cho đám quân sĩ tinh anh của Thiên Thần Sơn để mắt.

Bột Nhật Lôi Mục tiếp tục đi tới, một đường như chẻ tre.

Tiến vào Thiên Thạch Đảo đã hơn một giờ rồi.

- Thần Tướng đại nhân. Đã chiếm lĩnh mỏ khoáng sản phía đông rồi.

Xa xa truyền đến một tiếng hô to.

Bột Nhật Lôi Mục nghe thế cười tươi. Ô Nhĩ Hàn bên cạnh cũng cười nói:

- Thần Tướng đại nhân. Bây giờ phía nam bộ và phía đông đều

đã chiếm xong. Dựa theo tốc độ này, một canh giờ nữa là có thể hoàn toàn tiêu diệt đối thủ rồi.

Đột nhiên...

- Giết.

- Giết...

Xa xa đột nhiên vang lên từng đợt tiếng hò hét vang trời. Âm thanh tựa như một đám sói điên tru lên. Những tiếng hô giết chóc kèm theo những vòi máu tung tóe, rồi những thanh âm của xương bị chặt đứt.

- Thần Tướng đại nhân. Là Bán Nguyệt hạp.

Ô Nhĩ Hàn cả kinh báo.

Trên mặt Bột Nhật Lôi Mục lộ ra nụ cười băng giá:

- Xem ra người của Tuyết Ưng Giáo không cam lòng nhận thua rồi. Hừ, chúng cũng là một trong tám đại tông phái Cửu Châu chứ. Sao có thể tùy tiện cúi đầu trước chúng ta được. Truyền lệnh toàn lực giết chóc cho ta...

- Tất cả đội ngũ Thiên Thần Sơn tới Bán Nguyệt hạp, công kích.

Một tiếng hô lớn như sấm, vang vọng khắp trời.

- Ngao... ’

- Giết chết mấy tên nhãi này.

Trong đội quân phát ra những tiếng gầm, rồi nhanh chóng lao về phía Bán Nguyệt Hạp.

- Ha ha…

Bột Nhật Lôi Mục cầm vũ khí thần xử của mình, rồi lập tức hóa thành một tàn ảnh lao về phía Bán Nguyệt Hạp.

- Đám thây ma Tuyết Ưng Giáo, lão tử tới rồi. Cứ rửa sạch cổ sẵn cho lão tử làm thịt đi...

Bán Nguyệt Hạp.

Nơi này trước đây là nơi lãnh đạo của Tuyết Ưng Giáo nghỉ ngơi. Những căn lầu tinh xảo kiến trúc rất đẹp, một khúc sông quanh co róc rách, cảnh sắc rất động lòng người. Nhưng hôm nay...

Những căn lầu sụp đổ, trên vách tràn đầy những vệt máu đỏ sậm chưa khô.

Mặt đất đầy những mẩu tay gãy thịt nát, áo giáp vỡ vụn. Vốn con sông trong veo nay cũng hoàn toàn nhiễm đỏ.

- Hừ, Đi tìm chết.

Một tên hán tử đầu trọc dữ tợn. Tay cầm đại đao bổ vào một tên quân sĩ phía trước.

- Vèo.

Chiến đao xuyên thẳng qua chiến giáp, để lại một vết thương sâu hoắm.

- Ặc...

Tên quân sĩ đội mũ trụ, yết hầu kêu những tiếng ặc ặc ghê rợn, trước khi chết hắn còn muốn công kích đối thủ, nhưng lại bị tráng hán đầu trọc đạp vào bụng một cước. Một tiếng 'Bùng', tên quân sĩ bị đạp bay ra xa, té sụm xuống. Máu tươi, ruột rà từ lỗ thủng trên thân thể chảy ra ngoài.

Ngay lúc này ' Vù', một loan đao bổ thẳng vào tráng hán đầu

trọc.

- Phốc.

Tráng hán đầu trọc bị vỡ chém bay đầu. Một tên lính râu quai nón đội mũ trụ, sau chém chết tên đầu trọc lại gầm lên lao vào một đối thủ khác.

Đây là chiến trường, không phải ở đâu cũng như nhau.

Đây chỉ cảnh trên Bán Nguyệt Hạp. Vì chiếm ưu thế, hơn nữa có tiên thiên kim đan sự suất lĩnh của trưởng lão Vạn Đồ U, ba ngàn tinh anh Tuyết Ưng Giáo ở đây thật sự có thể kháng cự lại với sự công kích của quân đội Thiên Thần Sơn.

- Vù.

Đệ nhất Thần Tướng Bột Nhật Lôi Mục đi tới Bán Nguyệt Hạp.

Y nhìn cảnh này, sắc mặt khẽ biến.

- Thần Tướng đại nhân.

Ở phía sau có một tên sĩ quan quân đội đang chiến đấu anh dũng thấy Nhật Lôi Mục lập tức chạy tới, vội vàng nói.

- Quân sĩ chúng ta ở đây bây giờ vừa tụ tập được trên bốn ngàn người, Tuyết Ưng Giáo cũng có ba ngàn. Hơn nữa ngay từ đầu chúng đã chiếm được một vài yếu điểm, khó khăn là tên trưởng lão Vạn Đồ U quá độc ác. Theo tiểu nhân quan sát, chỉ thời gian uống cạn chén trà chúng ta tử trận tầm hai trăm người rồi.

- Ồ?

Bột Nhật Lôi Mục cầm một cây thần xử lao thẳng về phía trước, đồng thời ngửa đầu quát.

- Hô Hòa huynh đệ. Thần điêu không nhanh hơn được à?

Tiên thiên kim đan cho dù lợi hại, nhưng chân nguyên cũng có hạn thôi. So ra kém cả yêu thú.

- Nhật Lôi Mục lão ca. Đừng nóng!

Trên cao truyền đến tiếng cười to sang sảng.

- U...

- U...

Hai tiếng kêu lớn chói tai cao vút vọng lại từ phía chân trời. Chỉ thấy hai con thần điêu khổng lồ từ trên cao bổ mạnh xuống.

Đang lúc khẩn yếu, Vạn Đồ U cả người nhiễm huyết chợt ngẩng đầu lên, vừa thấy cảnh này không khỏi sắc mặt đại biến:

- Liệt Phong Thần Điêu. Là Liệt Phong Thần Điêu cấp bậc tiên thiên kim đan. Mà tới hai con?

Vạn Đồ U trong lòng sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

- Vừa rồi thanh âm đó nói là Nhật Lôi Mục? Đệ nhất Thần Tướng Nhật Lôi Mục?

Vạn Đồ U kinh hãi.

- Vù.

Chỉ thấy hai con Liệt Phong Thần Điêu hạ xuống. Sau đó chúng quay về đám quân sĩ Tuyết Ưng Giáo đang chiếm và kiểm soát yếu điểm phun ra những luồng lửa. Từng luồng lửa màu trắng quét đến.

- A.

- A.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đến cả một vài bộ trọng giáp cũng bị đốt cháy. Rất nhiều tảng đá bị nóng vỡ vụn ra.

Chỉ vài luồng lửa đã chết mất trên trăm quân sĩ tinh anh.

Những quân sí mặc trọng giáp, nếu đánh nhau bình thường thì trừ phi mũ trụ bị vỡ, hoặc là bị thương quá nghiêm trọng, nếu không rất khó chết. Nhưng dưới ngọn lửa, chúng hẳn phải chết.

Ngồi trên lưng Liệt Phong Điêu màu đen, nhìn đám lính phía dưới bị ngọn lửa thiêu đốt kêu cha gọi mẹ, gần như sắp hoàn toàn băng hoại, Đằng Thanh Sơn thầm than.

- Tiểu, có phải mấy con Liệt Phong Thần Điêu có thể khống chế uy lực ngọn lửa không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lúc trước Xích Lân thú cấp bậc tiên thiên hư đan, phun ra cũng chỉ tới uy lực như thế nào thôi.

Lý gật đầu nói:

- Đúng! Ngọn lửa bổn mạng mạnh nhất của con Liệt Phong Thần Điêu là ngọn lửa màu đen. Cho dù là Liệt Phong Thần Điêu cũng chỉ có thể phun ra hơn mười ngọn lửa màu đen thôi. Còn loại ngọn lửa màu trắng này thì Liệt Phong Thần Điêu có phun ra hơn mười ngọn cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Rồi cúi đầu nhìn xuống Bán Nguyệt Hạp phía dưới - Nhật Lôi Mục.

Tiếng gầm giận dữ vang lên.

- Vì sao người của Thiên Thần Sơn phải giết người của Tuyết Ưng Giáo. Chẳng lẽ Thiên Thần Sơn các ngươi muốn chống lại chúng ta sao?

- Ha ha… Vạn Đồ U. Bây giờ đã giết chết đám các ngươi rồi. Chúng ta đối lập với các ngươi thì sao. Tưởng rằngThiên Thần Sơn ta sợ Tuyết Ưng Giáo các ngươi à Nhật Lôi Mục cười lớn, âm thanh quanh quẩn trên bầu trời Bán Nguyệt Hạp.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tập trung xuống lão già mũi ưng đầy máu phía dưới.

- Là hắn.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn không kìm hãm được nổi lên những cảnh cũ. Chính là tên Vạn trưởng lão Tuyết Ưng Giáo bay trên không trung lục soát mình. Cũng vì Vạn trưởng lão này cùng bọn người Triệu Đan Trần Cổ Ung muốn giết mình, lại bị sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của mình ngăn trở. Bị Gia Cát Nguyên Hồng đánh trọng thương.

- Ta tới chấm dứt mọi việc đây.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đọng lại, tay hắn cầm Hắc Diễm Côn nhảy thẳng xuống.

Như một viên sao băng lao vút xuống, khi Đằng Thanh Sơn vừa hạ xuống, một cước dẫm nát một tên lính Tuyết Ưng Giáo rồi trực tiếp đạp hắn lọt vào trong đá. Cả trọng giáp cũng lọt vào hố, máu tươi thẩm thấu ra khỏi bộ trọng giáp này.

- Nhật Lôi Mục lão ca.

Đằng Thanh Sơn kêu lên một tiếng.

- Vạn Đồ U này cứ giao cho đệ.

- Ha ha... Hô Hòa huynh đệ muốn giáo huấn hắn à? Thôi được, tên Vạn Đồ U giao cho đệ đó. - Nhật Lôi Mục lùi ra xa, cười ha ha...

Lúc này chỗ của Đằng Thanh Sơn chính là trận doanh của Tuyết Ưng Giáo, chung quanh đều là quân sĩ Tuyết Ưng Giáo.

Không hề sợ hãi, đây chỉ là một nhân vật vô danh tên là Hô Hòa, y vẫn rất tự tin. Dù sao, y cũng không nghĩ là có bao nhiêu cường giả tiên thiên kim đan mạnh hơn y.

- Vạn Đồ U.

Đằng Thanh Sơn giơ Hắc Diễm Côn chỉ Vạn Đồ U.

- Ngay này sang năm, chính là ngày giỗ của ngươi.

- Giết hắn.

Vạn Đồ U phẫn nộ quát một tiếng.

- Thật là kiêu ngạo.

Chung quanh rất nhiều quân sĩ Tuyết Ưng Giáo gào thét lao về phía Đằng Thanh Sơn. Cho dù là tiên thiên cường giả mà đứng trước mặt đại lượng quân sĩ trọng giáp, cũng sẽ bị chết.

Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Côn quật mạnh một gậy - Bùng.

Máu tươi bay tung tóe, hơn mười tên lính bị ném văng lên.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn lại vung lên, lại một đám quân sĩ bị đánh bay lên. Không chết cũng tàn phế.

Bên trái vung một cái. Bên phải vung một cái.

Đằng Thanh Sơn giống như đang cầm chổi quét nhà, tựa như ma thần thời tiền sử lao về phía Vạn Đồ U. Những quân sĩ này căn bản chỉ là con kiến trước mặt hắn.

- Bùng.

- Bùng.

Những tiếng đập liên tiếp vang lên, những tiếng gào thảm thiết thê lương. Đám quân sĩ Tuyết Ưng Giáo vừa phải chịu ngọn lửa của Liệt Phong Thần Điêu đồ sát, cuối cùng khiến cho chí khí hoàn toàn nguội lạnh.

Tất cả quân sĩ đều tránh xa tên ma thần này.

Đằng Thanh Sơn đi nhanh về phía Vạn Đồ. Đám quân sĩ tinh anh căn bản không có tác dụng ngăn trở hắn chút nào.

- Thiên Thần Sơn có cường giả lợi hại như thế này từ khi nào thế? Chẳng lẽ là ác ma A Lạp Đạt đồ lục hai vạn quân sĩ Kim Lang đế quốc. Không đúng. Ác ma A Lạp Đạt tuyệt không phải là người Thiên Thần Sơn mà. Thiên Thần Sơn tổng cộng có tám đại Thần Tướng thôi.

Vạn Đồ U nhìn Đằng Thanh Sơn nhanh chóng đến gần mình không khỏi biến sắc, y chỉ Đằng Thanh Sơn, hét lớn.

- Ngươi là ai?

Hắc Diễm Côn của Đằng Thanh Sơn nhiễm đầy máu, chỉ về phía Vạn Đồ U, nhếch miệng cười:

- Người muốn mạng ngươi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 52

Hạo Kiếp Tương Lai

Nhiều người muốn giết ta.

Mắt Vạn Đồ U lộ hàn quang, cười lạnh nói:

- Nhiều năm qua Vạn Đồ U ta chẳng phải vẫn còn sống sao? Hơn nữa còn sống rất tốt! Ngươi tên là Hô Hòa à? Xem ra dưới đao của ta lại có thêm một nhân mạng nữa rồi!

Trên Thiên Thạch Đảo, y muốn trốn cũng không thể chạy trốn!

Buộc phải chiến đấu!

Nghĩ đủ đường, Vạn Đồ U bây giờ căn bản không quan tâm tới bất kỳ việc gì khác, trong mắt chỉ có một đối thủ duy nhất... Đằng Thanh Sơn!

- Thật can đảm!

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, chân đạp mạnh một cái phóng về phía chốt đóng quân của đám người Vạn Đồ U phía trên. Hắc Diễm Côn trong tay hóa thành một lưu quang màu đen đâm thẳng vào ngực Vạn Đồ U!

Vạn Đồ U nhích chân, tựa như một con diều hâu dán mắt vào Đằng Thanh Sơn, loan đao trong tay đỡ một côn.

Vù! Vù!

Hai người thân ảnh chớp động, rồi bay lên phía trên. Hai đại cao thủ đều có cùng ý nghĩ, tới nơi an tĩnh để đánh với nhau một trận cho thoải mái.

- Hô Hòa, xem Phi Ưng Liệt Không Đao của ta!

Vạn Đồ U cười ghê rợn, thân hình nhanh chóng linh hoạt né tránh, loan đao trong tay tựa như lợi trảo của một con hùng ưng chém rất nhanh về phía Đằng Thanh Sơn, mỗi một lần chém vào đều có những tiếng rít lên như trời long đất lở!

Tiếng nổ làm không khí chấn động thành những làn sóng mạnh, lan ra chung quanh.

Đất đá bay tán loạn, cây cối gãy rạp, một vài tảng đá khổng lồ cũng bị vỡ tung lăn lông lốc làm không ít quân sĩ đang chém giết nhau bị vạ lây.

Bột Nhật Lôi Mục ở dưới đang đốc chiến ngửa đầu nhìn lên, thấy hai người chẳng phân biệt cao thấp. Thấy thế Bột Nhật Lôi Mục nhướng mày:

- Hô Hòa huynh đệ đang làm gì thế? Không nói tới những cái khác, chỉ cần uy lực côn pháp của hắn thì làm sao mà Vạn Đồ U có thể tùy tiện chống đỡ như vậy được?

Cả Bột Nhật Lôi Mục cũng từng bị Đằng Thanh Sơn đánh bay kia mà.

Nhật Lôi Mục hiểu rất rõ lực công kích của Đằng Thanh Sơn đáng sợ như thế nào.

- Vù!

Thân hình Vạn Đồ U như quỷ mỵ, đao pháp sắc bén tung ra

tuyệt học Phi Ưng Liệt Không Đao cực mạnh, y thi triển từng chiêu một nối nhau, uy lực càng lúc càng lớn. Vạn Đồ U không kìm được thét dài một tiếng vì được thi triển đao pháp thống khoái như vậy,.

Không ít quân sĩ Tuyết Ưng Giáo đang canh giữ ở cửa khẩu thấy thế không khỏi vỗ tay hoan hô.

- Hô Hòa huynh đệ đùa với hắn chưa đủ sao? Còn không giết hắn đi?

Bột Nhật Lôi Mục phía dưới hét lớn.

- Đùa á?

Vạn Đồ U rùng mình.

Đằng Thanh Sơn chỉ đơn thuần dùng sức mạnh thân thể để thi triển côn pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí, phòng ngự mọi công kích của Vạn Đồ U. Đằng Thanh Sơn nghe tiếng kêu phía dưới, hắn cười khẽ:

- Vạn Đồ U, đao pháp của ngươi bình thường quá. Chẳng trách không có cách nào có thể có tên xếp trong mười hạng đầu Thiên Bảng.

Đột nhiên...

Côn pháp vốn uy lực bình thường chợt đột nhiên tăng vọt!

- Choang!

Vạn Đồ U chỉ cảm thấy trong lần va chạm vừa rồi, một sức mạnh cực kỳ đáng sợ bỗng truyền tới.

- Vù!

Loan đao bị đánh bay đi. Hổ khẩu y bị rách nát, máu chảy ra đầm đìa!

Lúc nãy Đằng Thanh Sơn vẫn một mạch dùng sức mạnh thân thể đơn thuần để thi triển côn pháp, thế mà cũng đã gần tám mươi vạn cân khí lực.

Vạn Đồ U khi đánh với hắn đương nhiên cảm thấy thoải mái.

Nhưng... một khi Đằng Thanh Sơn sử dụng nội gia cương kình, lực bộc phát lập tức bạo tăng lên bốn mươi vạn cân, đạt tới một mức hãi nhân là một trăm hai mươi vạn cân! Phải biết khi cao thủ giao chiến, lúc chẳng phân biệt được cao thấp, một phương chợt gia tăng nửa thành thực lực đã có thể trở thành một cây rơm cuối cùng ép chết con lạc đà rồi!

Thế mà Đằng Thanh Sơn thoáng cái gia tăng năm thành lực công kích!

Vạn Đồ U không phải là Bột Nhật Lôi Mục, do đó trở tay không kịp, loan đao trong tay bị đánh bay!

- Không...

Vạn Đồ U biến sắc.

- Hừ!

Đồng thời khi tăng vọt sức mạnh, đánh bay binh khí trong tay Vạn Đồ U, Hắc Diễm Côn trong tay Đằng Thanh Sơn chuyển sang thế đâm thẳng! Vạn Đồ U muốn chạy nhưng đã chậm! Tốc độ chạy của con người sao có thể theo kịp tốc độ đâm của binh khí chứ?

Phốc!

Hắc Côn đâm thẳng vào vị trí đan điền của Vạn Đồ U

- Không...

Vạn Đồ U kêu gào thảm thiết không cam lòng. Nhưng màn hào quang tiên thiên chân nguyên đã bị Hắc Côn đâm thủng.

- Vèo!

Đầu côn trực tiếp xuyên qua bụng, máu chảy lênh láng.

Hắc Diễm Côn đâm thủng đan điền. Đan điền đương nhiên đã bị phế bỏ rồi. Một thân tu vi của Vạn Đồ U tất cả đều bị chảy hết ra ngoài.

- Ta … ta...

Bao nhiêu dũng khí của Vạn Đồ U thoáng cái đã hoàn toàn biến mất. Đến cả năng lực trả thù y cũng không có.

- A!

Y cảm thấy yết hầu tê rần, Vạn Đồ U kinh sợ nhìn người đứng trước mắt.

Đằng Thanh Sơn chộp lấy yết hầu Vạn Đồ U, lôi Vạn Đồ U tới gần nhẹ giọng nói:

- Vạn Đồ U, ngươi có phát hiện ta như một người quen nào của ngươi không?

Cũng không trách Vạn Đồ U không nhận ra Đằng Thanh Sơn. Vì ở Đại Duyên Sơn y cũng chỉ thấy Đằng Thanh Sơn đã hoá trang mà thôi.

- Ngươi...

Vạn Đồ U biến sắc.

- Nghe thấy tiếng của ta chưa?

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Lúc này thanh âm Đằng Thanh Sơn đã biến hóa, thành thanh âm của Tần Lang lần trước ở Đại Duyên Sơn.

- Không… không thể nào!

Vạn Đồ U hoảng sợ trừng mắt. Y không dám tin, chỉ hơn nửa năm không gặp Đằng Thanh Sơn lúc trước là một tên chỉ có thể núp sau lưng Gia Cát Nguyên Hồng trốn chui nhủi khắp thiên hạ, hiện tại lại có thể chính diện giết y!

Tiên thiên kim đan! Đằng Thanh Sơn chính là nội gia quyền nhất mạch, kỳ thật không thể dùng cảnh giới đạo gia để ước lượng thực lực hắn được. Nhưng có thể nói như thế này... nói về cấp độ thực lực, Đằng Thanh Sơn bây giờ đích thật là cùng một bậc với tiên thiên kim đan!

Đằng Thanh Sơn mới mười tám tuổi Mười tám tuổi đã là tiên thiên kim đan?

Vạn Đồ U cảm thấy hoảng sợ. Tiên thiên kim đan mười tám tuổi, đó là việc mà lịch sử Cửu Châu Đại Địa chưa từng có:

- Hắn … hắn sau này mà đạt tới hư cảnh, chỉ sợ đã quá muộn rồi! Nếu hắn muốn trả thù Tuyết Ưng Giáo ta thì...

Vạn Đồ U càng nghĩ càng sợ.

- Ngươi là Đằng...

Vạn Đồ U vừa muốn nói.

Đằng Thanh Sơn xiết chặt tay đang bóp chặt yết hầu hắn. Vạn Đồ U nhất thời mặt đỏ bầm, Đằng Thanh Sơn khẽ cười nói:

- Đoán ra là tốt, ta cũng không phải là người lương thiện gì! Ta nhớ rành mạch mặt mũi của mấy tên hỗn đản lúc đó. Ngươi chỉ là tên chết đầu thôi...

Đằng Thanh Sơn dùng sức bóp chặt ngón tay.

- Rắc!

- Khè, khè... khè...

Vạn Đồ U mắt trợn trừng, khóe miệng rỉ máu, trong mắt y tràn đầy vẻ kinh sợ.

Trận Đại Duyên Sơn các đại tông phái rốt cuộc đắc tội với một con quái vật đáng sợ như thế nào!

Y muốn nói cho các đại tông phái biết, mau chóng phái cường giả tuyệt đỉnh giết chết tên quái vật để tuyệt hậu hoạn! Nhưng y không có cơ hội nữa... khi tử vong tới Vạn Đồ U lờ mờ nhìn thấy tương lai của Cửu Châu Đại Địa, Đằng Thanh Sơn sau này sẽ làm dấy lên một trận mưa máu!

Tiên thiên kim đan mười tám tuổi.

Thêm mười năm nữa hoặc hai mươi năm, ba mươi năm, hắn sẽ đạt tới cấp độ như thế nào đây?

Tương lai sẽ là một trường hạo kiếp đối với những tông phái trên Cửu Châu Đại Địa, một hạo kiếp chính thức! Có lẽ trong tám đại tông phái sẽ có tông phái tương lai sẽ bị Đằng Thanh Sơn hoàn toàn tiêu diệt! Nhưng... bây giờ không ai biết, các tông phái cũng không biết ở những việc phát sinh trên một tiểu đảo ở Bắc Hải xa xôi.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn vung tay, thi thể mềm nhũn của Vạn Đồ U đổ xuống.

- Ngao...

- Giết,!

Phía dưới truyền lên những tiếng hò hét giết chóc điên cuồng. Vì cái chết của Vạn Đồ U, chút tin tưởng cuối cùng của đám quân

sĩ Tuyết Ưng Giáo đã hoàn toàn tan biến. Tất cả quân sĩ Tuyết Ưng Giáo đều điên cuồng chạy trốn. Còn quân sĩ Thiên Thần Sơn lại điên cuồng truy kích.

Đằng Thanh Sơn đứng trên vách núi đá nhìn cuộc chém giết phía dưới, nét mặt rất trầm mặc.

- Vù!

Một con thần điêu màu trắng lao xuống đáp xuống bên cạnh Đằng Thanh. Lý một thân khinh giáp màu xanh nõn chuối nhảy xuống, đôi má lúm như hoa đồng tiền hỏi nhỏ:

- Đằng đại ca, huynh vừa rồi nói gì với tên Vạn Đồ U thế?

Nhìn thái độ tinh nghịch của Lý lúc này, Đằng Thanh Sơn tựa như thấy thê tử Tiểu Miêu kiếp trước cùng mình tỷ thí nội gia quyền, sau khi thua lại ngây thơ lại hỏi xỏ.

- Nhìn gì?

Lý đỏ mặt.

- Nghĩ đến một việc.

Đằng Thanh Sơn vội nói lảng sang chuyện khác:

- Tiểu, chuyện bên này đã xong. Huynh tới chỗ mấy người bọn Nhật Lôi Mục nói một tiếng rồi sẽ đi!

- Huynh không ở lại ăn cơm à? - Lý rùng mình - Ăn mừng chiến thắng mà.

- Không được - Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Lý thấy Đằng Thanh Sơn rất kiên quyết như vậy cảm thấy rất đau lòng. Nàng quý trọng mọi giây mọi phút ở cạnh Đằng Thanh Sơn, nhưng bất luận như thế nào... ngày ly biệt cũng đến. Nàng

căn bản không thể ngăn cản.

Đối diện với việc này nàng cảm thấy rất bất lực.

- Đằng đại ca...

Lý nhẹ giọng nói.

- Hả? - Đằng Thanh Sơn nhìn nàng.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, huynh còn nhớ lúc trước muội đưa lá thư cho huynh không?

- Nhớ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lý cười nói tiếp:

- Lúc đó trên thư muội có nói, sau khi xuất sư muội nhất định sẽ đi tìm Đằng đại ca! Nhất định sẽ tìm!

- Sau khi muội và sư phụ ly khai, muội luôn luôn nhớ Đằng đại ca. Muội đã liều mạng luyện tiên pháp! Sau đó biết sự việc xảy ra tại Đại Duyên Sơn, muội vô cùng lo lắng, mãi sau nhờ sư bá mới biết được Đằng đại ca không sao.

- Sư bá truyền cho muội thú ngữ, muội cũng học rất chăm chỉ. Muội nghĩ, nếu thú ngữ của muội hoàn thành tất nhiên sẽ có địa vị cao trong sư môn, như thế có thể trợ giúp cho Đằng đại ca.

- Ông trời có lẽ cũng có mắt, cuối cùng cũng để muội gặp được Đằng đại ca, gặp ở trên thảo nguyên! Muội rất vui, phi thường vui vẻ.

Thân thể Lý run lên đầy kích động.

- Lúc đó muội thiếu chút nữa kích động không thể khống chế được bản thân mình.

- Những ngày vừa rồi là những ngày vui vẻ nhất của muội hơn nửa năm qua.

- Muội có thể được thấy Đằng đại ca ăn thức ăn do muội làm.

- Muội có thể nằm trên bãi cỏ, xa xa nhìn Đằng đại ca luyện quyền.

- Muội có thể ở cùng Đằng đại ca ngồi với nhau nói chuyện phiếm.

- Muội vui lắm.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn không chớp mắt.

- Được ở cùng Đằng đại ca cho dù là chỉ nhìn từ xa, trong thâm tâm của muội cũng vui rồi! Đằng đại ca, lúc trước muội nói trong thư sẽ đi tìm huynh! Muội không có yêu cầu gì nhiều, chỉ có thể làm muội muội của huynh, thậm chí còn có thể làm một nha hoàn, làm một người hầu. Chỉ cần có thể được nhìn thấy huynh là mãn nguyện trong lòng.

Đằng Thanh Sơn trầm mặc đứng trên vách đá.

- Đằng đại ca, cho muội đi với huynh ra biển nha!

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu...

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, muốn nói gì đó.

Lý liên tục lắc đầu:

- Đằng đại ca không cần nói nhiều. Kỳ thật muội đi ra biển với

huynh cũng không có gì to tát. Anh chỉ là có thêm một nha hoàn mà thôi...

Lý hít sâu một hơi:

- Đằng đại ca, muội chỉ cần huynh có một câu trả lời thuyết phục. Có thể hay không thể! Muội không bắt buộc huynh, chỉ cần huynh cho muội một câu trả lời thuyết phục! Nếu huynh không cho muội đi, muội cũng sẽ không năn nỉ, muội lập tức rời đi ngay.

Lý nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, trong mắt nàng ánh lên niềm thấp thỏm.

Đằng Thanh Sơn cũng không dễ chịu gì. Cho một cô nương trẻ măng đi theo mình phiêu lãng trên hải dương à? Tiểu Miêu chết rồi, Thanh Thanh chết rồi... Đằng Thanh Sơn không muốn mình lại tiếp tục làm thương tổn một thiếu nữ khác.

- Trở về đi!

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý, nhẹ giọng:

- Thời gian trôi qua, muội sẽ biết thêm nhiều bằng hữu mới, muội sẽ vui vẻ thôi.

- Đằng đại ca...

Lý hít sâu một hơi, nàng cố gắng lộ vẻ tươi cười:

- Ừm, được rồi. Muội nghe lời huynh, muội sẽ trở về! Nhưng cho dù thời gian có trôi qua, muội cũng sẽ vĩnh viễn nhớ Đằng đại ca...

Đột nhiên Lý ngửa đầu kêu to một tiếng thánh thót...

- U...

Tiếng kêu vang vọng cả bầu trời làm cho người ta cảm thấy

chua xót.

- Chát!

Cánh con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng bên cạnh chợt đập mạnh, đánh bay Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn vội dùng tay đẩy mạnh mới đứng vững lại được trên tảng đá. Con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng giận dữ trừng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

Lý nhảy lên con Liệt Phong Thần Điêu màu trắng.

- Muội không tiễn đại ca đâu.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn cố gắng cười:

- Muội về Thiên Thần Sơn trước!

Nói xong nàng quay mặt đi, nước mắt chảy ròng ròng.

- Hu hu...

Lý nằm dài trên lưng chim, nước mắt nàng đẫm ướt cả bộ lông của nó.

Vù!

Liệt Phong Thần Điêu giương cánh bay đi. Hai con Liệt Phong Thần Điêu một đen một trắng nhanh chóng bay về phía nam. Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn theo trong lòng than thở:

- Đau dài không bằng đau ngắn!

Hắn vĩnh viễn không thể quên được cái chết của Tiểu Miêu, cái chết của Thanh Thanh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 53

Dương Phàm Xuất Hải

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng trên tảng đá. Phía dưới không ít quân sĩ đang thu thập thi thể ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn. Thấy vẻ mặt Đằng Thanh Sơn rất buồn bã, hơn nữa khi Lý cưỡi con Liệt Phong Thần Điêu rời đi làm mọi người không tránh khỏi sự nghi ngờ trong lòng.

Vèo! Vèo!

Nhật Lôi Mục nhảy hai bước đã đến chỗ hắn, y cười nói:

- Hô Hòa huynh đệ, xảy ra chuyện gì thế? Sao Thần nữ lại bỏ đi như vậy, đệ không phải muốn xuất hải sao? Sao tiểu muội không tiễn đệ thế?

- Tiểu có việc.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Nhật Lôi Mục, rủa:

- Huynh dùng cái thứ ánh mắt gì nhìn đệ thế? Lão huynh đang nghĩ gì vậy?

- Ta nhìn tới nhìn lui, đều cảm giác thấy hai người giống như một đôi đang yêu giận nhau.

Nhật Lôi Mục cười ha ha, vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa huynh đệ, thực lực đệ rất khá, nhưng về cảm tình … sợ là không bằng ta. Ta bây giờ đến cả chắt cũng có rồi, nên biết cái gì mà có được phải nắm cho chắc! Nếu không sẽ làm người ta rất đau khổ đó...

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn Nhật Lôi Mục, Nhật Lôi Mục đã trên một trăm tám mươi tuổi. Còn đại hạn của cao thủ hậu thiên chỉ có một trăm năm mươi tuổi. Nếu thê tử của Nhật Lôi Mục có tuổi tương đương với y, sợ thê tử của y sớm đã chết rồi.

- Nhân sinh trên đời, lúc nào cũng vậy.

Nhật Lôi Mục cười nói:

- Cần cao hứng, hai người đều cao hứng! Ta thấy tiểu tử không khác gì phụ nữ cả. Vậy đi, tiểu đệ đối xử với Tiểu cô nương đó tốt một chút đi.

- Dù lão huynh nói gì đi nữa thì cũng đã muộn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Nhật Lôi Mục, tiểu đệ còn định đi tìm huynh tạm biệt, bây giờ cũng không cần nữa. Đệ chuẩn bị lập tức lên thuyền rời bến!

- Sao sốt ruột thế? Đệ không ăn tiệc mừng công à?

Nhật Lôi Mục kinh ngạc nói.

- Không ăn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Tên Lưu tướng quân đâu rồi? Ta bảo hắn an bài thuyền mà.

Nhật Lôi Mục liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn thở dài:

- Lão ca ta thật không biết đệ nghĩ như thế nào. Không phải

chỉ là xuất hải tu luyện sao? Hà tất sốt ruột thế. Hơn nữa những việc lớn trong đời thì việc dựng vợ gả chồng là rất trọng yếu. Ài... Tiểu là một cô nương tốt. Đệ lại để một mình cô nương ấy vò võ ở lại Thiên Thần Sơn. Còn mình lại ra biển phiêu lãng!

- Nhật Lôi Mục lão ca! Tiểu đệ quyết rồi, huynh đừng nói nữa Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Không nghe người già nói, thế nào cũng có hại!

Nhật Lôi Mục nói xéo.

- Đi thôi! Theo ta.

- Làm gì?

Đằng Thanh Sơn rùng mình.

- Đệ không phải muốn tìm Lưu tướng quân à?

Nhật Lôi Mục nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn.

- Ta đưa đệ đi!

...

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng theo Nhật Lôi Mục đi một mạch trên con đường Thiên Thạch Đảo. Dọc theo đường đi thấy quân sĩ Thiên Thần Sơn đang thu thập rất nhiều thi thể đầy máu me. Một vạn binh vệ Tuyết Ưng Giáo, ngoại trừ một bộ phận bị giết ra còn lại đều ngoan ngoãn đầu hàng. Trên Thiên Thạch Đảo phần chết ít nhất chính là đám thợ mỏ.

Bất luận là Tuyết Ưng Giáo hay Thiên Thần Sơn, ai cũng cần thợ mỏ để đào khoáng sản.

Bờ nam Thiên Thạch Đảo.

- Thần Tướng đại nhân!

Đại hán râu đen cung kính chào.

Nhật Lôi Mục cười nói:

- Hô Hòa đại nhân phải vội rời bến, hắn bảo ngươi chuẩn bị thuyền, đã chuẩn bị xong chưa?

Đại hán râu đen nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hưng phấn bẩm:

- Hô Hòa đại nhân bảo tiểu nhân chuẩn bị thuyền cho một người, sẵn sàng để có thể ra biển. Sau khi tiểu nhân lên bờ liền lập tức lệnh cho người bắt đầu đi tìm. Không lâu sau chúng ta đã tìm được một cái thuyền rất tốt! Cái thuyền này nghe nói là của tên Vạn Đồ U trưởng lão của Tuyết Ưng Giáo. Thuyền này được chế tạo riêng cho y một mình cưỡi thuyền chơi biển. Cả con thuyền còn cứng hơn cả sắt thép bình thường, độ dẻo dai rất tốt, chế bằng 'Ngột Mộc '!

(Ngột: Chất Vonfram, là kim loại rất cứng)

- Ngột Mộc? Vạn Đồ U thật xa xỉ.

Nhật Lôi Mục cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn, - Hô Hòa huynh đệ, lần này đệ lời to rồi.

- Chỉ là vận khí thôi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Nhật Lôi Mục phân phó:

- Đừng ở đây nữa. Nhanh, thuyền ở đâu? Mau dẫn đường!

- Dạ, rất gần thôi.

Đại hán râu đen đi trước dẫn đường.

Chỉ một lát sau...

Đằng Thanh Sơn, Nhật Lôi Mục đã theo Lưu tướng quân đi tới một bờ biển cách đó vài dặm. Đằng Thanh Sơn thấy phía xa có một cái thuyền khá lớn, cả thuyền màu đen bóng, chỉ có ở mép thuyền là có màu trắng. Chiếc thuyền này mặc dù không thể so được với chiến thuyền nhưng cũng không nhỏ chút nào.

- Chiếc thuyền bằng Ngột mộc này dài mười hai trượng! Rộng năm trượng! Cả thuyền bằng Ngột mộc. Riêng làm một chiếc thuyền như thế này cũng hao phí còn hơn cả ba đại chiến thuyền của chúng ta!

Lưu tướng quân tán thưởng.

- Tướng quân!

Đám lính phụ trách chăm sóc thuyền lập tức hành lễ. Lưu tướng quân gật đầu hỏi:

- Thức ăn quần áo đều đã chuẩn bị xong chưa?

- Đều đã bỏ vào mấy cái buồng nhỏ trên tàu rồi.

Một quân sĩ cung kính đáp:

- Chúng ta cũng đã kiểm tra toàn bộ chiếc thuyền rồi. Đến cả neo thuyền cũng được chúng ta tăng thêm một cái! Những thứ khác không cần cải tạo gì nữa. Chiêu thuyền này được làm rất tốt, những chỗ ráp nối rất chặt, cho dù gặp phải sóng lớn cũng không việc gì.

Lưu tướng quân cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Nhật Lôi Mục và Đằng Thanh Sơn:

- Hai vị đại nhân, chúng ta lên thuyền trước!

Ba người đều là cao thủ, không cần cầu tàu.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người trước sau đều nhảy lên cái thuyền bằng Ngột Mộc.

- Dùng Ngột Mộc làm thuyền!

Đằng Thanh Sơn quan sát, hắn cảm thán sự xa xỉ của Tuyết Ưng Giáo!

Boong chiếc thuyền Ngột Mộc này cũng có vài buồng nhỏ.

Lưu tướng quân sờ sờ vào cột buồm dài rộng hướng dẫn:

- Đại nhân, con thuyền Ngột Mộc này hai buồm được đặt song song. Khi cần đại nhân có thể lợi dụng những luồng gió trên biển rất hữu hiệu! Hơn nữa những cột buồm ngang không phải cố định, buồm có thể căn cứ vào hướng gió mà thay đổi phương hướng sẽ thu được tốc độ lớn nhất.

Đằng Thanh Sơn nhìn vậy gật đầu hài lòng.

- Ở đây có hai cây chèo lớn!

Lưu tướng quân đi đến giữa boong thuyền, - Khi không có gió, hoặc là vào lúc nguy hiểm phải chạy thật nhanh hoặc muốn thay đổi phương hướng, có thể thông qua hai cây chèo lớn này. Trên những cái thuyền lớn có rất nhiều mái chèo lớn cho nhiều quân sĩ cùng chèo, nhưng hai cây chèo khổng lồ này, hiển nhiên là thiết kế riêng cho siêu cường giả! Tin rằng với thực lực của Hô Hòa đại nhân, việc đồng thời chèo cả hai mái chèo này là việc rất nhẹ nhàng.

Đằng Thanh Sơn nhìn thế cũng rất hài lòng.

- Ha ha...

Nhật Lôi Mục cười:

- Chèo hai cây chèo dài này đã là gì. Hô Hòa huynh đệ mà nâng cả thuyền lớn lên, rồi chạy đường trường cũng chẳng phải việc khó.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười:

- Giơ thuyền lớn lên mà chạy, ai ngu như vậy chứ?

- Còn nữa, nơi này có hai cái neo sắt lớn!

Lưu tướng quân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Hô Hòa đại nhân có biết nhổ neo, thả neo chứ?

Nhổ neo, thả neo mặc dù không phải là khó, nhưng cũng tuyệt không phải một việc mà bất kỳ ai cũng có thể làm được. Huống chi Đằng Thanh Sơn chỉ có một người.

Nhật Lôi Mục lập tức cười:

- Ngươi đừng lo cho hắn. Hắn nhảy xuống nước cũng không phải chuyện lớn mà - Ta biết nhổ neo thả neo.

Đằng Thanh Sơn nhăn nhó nhìn Nhật Lôi Mục.

- Những thứ khác trên thuyền này đều rất đơn giản.

Lưu tướng quân chỉ vào lối đi xuống khoang dưới của con thuyền - Mở cửa là có thể vào trong nghỉ ngơi. Gặp phải những con sóng rất lớn khi biển động có thể hạ buồm, đóng cửa phòng. Khi đóng cửa phòng thì nước biển không tràn vào được.

Đằng Thanh Sơn hài lòng gật đầu:

- Tốt lắm!

Nói rồi Đằng Thanh Sơn nhổ neo. Bây giờ hắn ở phía nam

Thiên Thạch Đảo, còn gió lại từ phía nam thổi tới. Do đó... Đằng Thanh Sơn chỉ có thể dựa vào mái chèo để xuất phát.

- Sau khi tu luyện trên biển một thời gian, cũng nên thỉnh thoảng về lại Thiên Thần Sơn nhé. Ta thấy, Tiểu cô nương khẳng định sẽ nhớ đệ.

Nhật Lôi Mục và Đằng Thanh Sơn ôm nhau rồi cáo biệt.

- Nhật Lôi Mục lão ca, huynh lo việc của huynh đi! Hy vọng lần sau tiểu đệ tới, huynh đã đạt tới hư cảnh rồi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Cảm ơn lời chúc.

Nhật Lôi Mục và Lưu tướng quân xuống thuyền.

- Hô Hòa huynh đệ đi đường bảo trọng nhé!

Nhật Lôi Mục đứng trên bờ phất tay hô.

Đằng Thanh Sơn chèo thuyền. Với lực cánh tay của Thanh Sơn, một người cũng vượt qua cả trên trăm quân sĩ tinh anh! Chiếc thuyền Ngột Mộc nhanh chóng xé sóng lao đi lao thẳng về phía đông.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại ngắm bờ biển.

Nhật Lôi Mục vẫn còn đứng ở đó vẫy tay.

Chẳng mấy chốc thuyền đã tới phía đông Thiên Thạch Đảo, rồi theo dòng nước đi về phía bắc. Đồng thời Đằng Thanh Sơn cũng kéo hai cái buồm lớn lên.

- Vù!

- Vù!

Buồm phồng lên, con thuyền Ngột Mộc nhanh chóng lao về phía bắc. Đằng Thanh Sơn cũng không cần phải chèo thuyền nữa.

- Đi đường cẩn thận?

Đằng Thanh Sơn nhìn mặt biển trải rộng không thấy bờ.

Rào rào...

Sóng biển khẽ rập rờn.

Đằng Thanh Sơn đứng trên boong tàu, nhìn hải dương khôn xa xôi:

- Từ hôm nay trở đi ta chỉ còn một người! Chuyên tâm vừa tiềm tu vừa vượt, tiến về Bắc Hải Đại Lục xa xôi!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất yên tĩnh. Con thuyền gỗ vẫn không ngừng đi về phương bắc.

Lần này gặp mặt Lý trên đại thảo nguyên làm Đằng Thanh Sơn rất kinh hỉ, nhưng... vướng vào cơn sóng cảm tình lại làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy áy náy.

Nhưng hắn sợ!

Cái chết của Tiểu Miêu và Thanh Thanh làm hắn sợ.

- Thêm một thời gian nữa, Tiểu cũng sẽ lập gia đình thôi.

Đằng Thanh Sơn lập tức xoay người mở cửa phòng.

Rào...

Cửa phòng vừa mở Đằng Thanh Sơn vừa muốn bước theo bậc thang xuống phía dưới, đột nhiên tai chợt máy động.

- Người nào!

Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng!

- Kẹt kẹt...

Chỉ nghe tiếng rương gỗ khẽ mở. Sau đó Đằng Thanh Sơn thấy... một thiếu nữ tóc hơi rối, gạt tung chăn bông rồi theo thang lầu lao thẳng ra ngoài rất nhanh.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn người trước mắt:

- Tiểu?

- Đúng, chính là muội!

Lý cười hì hì.

- Muội… sao muội ở đây?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

Lý bất lực bĩu môi, nét mặt rất đẹp:

- Muội vốn tính cưỡi con Đại Bạch ly khai, nhưng khi Đại Bạch bay đến bờ nam thì muội đột nhiên quyết định... tìm Lưu tướng quân, rồi lên chiếc thuyền này! Ừm, Đằng đại ca, không thể không nói, huynh lợi hại thật. Muội trốn trong một cái rương gỗ trong chiếc buồng nhỏ trên tàu. Trong cái rương còn dùng chăn bao chặt. Thế mà huynh vừa mở cửa buồng ra đã có thể nghe được tiếng hít thở của muội. Quá lợi hại.

- Bây giờ không phải là lúc cô tán dương ta lợi hại. Ta hỏi cô, cô làm như vậy rốt cuộc là muốn...

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Lý đi đến lan can, nhìn hải dương phía trước:

- Khi muội ở trên lưng Đại Bạch, sắp ly khai Thiên Thạch Đảo,

muội đột nhiên nhận định... chỉ cần lần này về Thiên Thần Sơn muội sẽ hối hận cả đời. Do đó, muội tới đây!

Lý quay đầu về phía Đẳng Thanh Sơn, nhìn chằm chằm vào hắn.

- Đẳng đại ca, bây giờ muội đã ở trên thuyền. Huynh sẽ... đưa muội cùng đi chứ. Hay là... để muội rời thuyền, muội sẽ một người bơi trên biển, bơi tới Thiên Thạch Đảo. Đương nhiên, bơi xa như vậy thì muội chắc chắn sẽ bị cạn kiệt nội kình mà chết trên biển đó.

Lý nhìn Đẳng Thanh Sơn:

- Đẳng đại ca, huynh chọn đi, chỉ có thể chọn một thôi!

Nhìn Lý vì giấu mình trong rương gỗ tóc rối tung, Đẳng Thanh Sơn đột nhiên có chút cảm động.

Hai chọn một!

Lý quyết định đã rất rõ ràng rồi, nàng tình nguyện làm nha hoàn hoặc người hầu, chỉ cần được đi theo mình. Tiểu cô nương này và Tiểu cô nương nhu nhược cửa nát nhà tan lúc trước, tâm linh lẫn bản chất đều đều giống nhau.

Hai chọn một, kỳ thật chỉ có một lựa chọn.

- Được rồi, từ hôm nay trở đi ta là đại ca của cô!

Đẳng Thanh Sơn mỉm cười nhăn nhó nói.

Lý vui sướng kêu lên, ôm tay Đẳng Thanh Sơn cười tươi như hoa:

- Ừm, đại ca cũng tốt lắm! Sau này muội có đại ca để làm nũng rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn Tiểu, chỉ cười cười vẻ cưng chiều.

- Đại ca, chúng ta ra biển đi đâu?

Lý nói.

- Bắc Hải Đại Lục!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phương bắc, nói chầm chậm.

Trên hải dương khôn cùng mênh mông cuồn cuộn, ánh sáng mặt trời như trải một tấm lụa mỏng lả lướt trên hải dương. Lý và Đằng Thanh Sơn đứng trên lan can thuyền, được ánh nắng chiếu xuống tựa như được phủ một tầng sa đỏ.

Rào rào...

Hải dương mênh mông cùng, buồm căng phồng, chiếc thuyền bằng Ngột Mộc vẫn hướng về phía bắc cứ thế đi xa dần, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ xíu trên mặt biển.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 7

Chương 1: Đêm Không An Tĩnh
Chương 2: Đại Gia Hỏa
Chương 3: Phiền Toái Rồi
Chương 4: Cuộc Đàm Phán Kinh Hiểm
Chương 5: Thiết Diệp Đảo
Chương 6: Luyện Quyền Dưới Biển, Hái Quả Trên Đảo.
Chương 7: Một Thương Xuyên Thấu.
Chương 8: Thu Phục Thất Bại.
Chương 9: Tham Ăn.
Chương 10: Đó Là Gì Thế?
Chương 11: Vùng Biển Kỳ Lạ
Chương 12: Bắc Nhan Trấn
Chương 13: Kiếm Lâu Và Cấm Địa.
Chương 14: Cám Ơn Tiền Bối Chỉ Điểm
Chương 15: Bắc Hải Đại Lục
Chương 16: Xuyên Vân Tiễn.
Chương 17: Chỉ Biết Đến Thân, Không Cần Lý Lẽ.
Chương 18: Thương Và Kiếm.
Chương 19: Mượn Xem
Chương 20: Thần Tiên Ngọc Bích.
Chương 21: Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.
Chương 22: Bế Quan
Chương 23: Thời Gian Trôi Cực Nhanh
Chương 24: Tiếng Kêu Lớn.
Chương 25: Du Ngư Thân Pháp
Chương 26: Còn Có Một Phiền Toái
Chương 27: Mẫu Thân Của Thanh Loan
Chương 28: Bất Tử Thảo
Chương 29: Dân Cư
Chương 30: Chỉ Có Một Tin Tốt
Chương 31: Cướp Đoạt
Chương 32: Đoan Mộc?
Chương 33: Đan Ương Thành
Chương 34: Bạt Đao Đánh Giết
Chương 35: Lê Công Tử
Chương 36: Chợ Nô Lệ
Chương 37: Chọn Lựa
Chương 38: Đánh Cược Đấu Lồng Vây
Chương 39: Ngượng Quá Hóa Giận
Chương 40: Ông Chủ, Ta Tới Đây!
Chương 41: Ngọc Thô - Người Tài
Chương 42: Làm Sao Dám Ngăn Cản Hắn?
Chương 43: A Thú
Chương 44: Gặp Họa
Chương 45: Phó Đao
Chương 46: Đệ Nhất Môn Đồ

Chương 47: Nam Sơn Thành
Chương 48: Dục Hỏa Nan Nại
Chương 49: Tình Thế Thay Đổi
Chương 50: Tin Tức Kinh Người
Chương 51: Thần Phủ Sơn
Chương 52: Nỗ Lực Và Hồi Báo
Chương 53: Tân Gia
Chương 54: Chuẩn Bị Hoàng Kim
Chương 55: Ý Ngoại Chi Hỉ
Chương 56: Gia Tộc Tụ Tập
Chương 57: Bản Đá Ngốc Thạch
Chương 58: Giá Trên Trời
Chương 59: Đẹp Cả Đôi Đường
Chương 60: Lôi Đao Cửu Quyển
Chương 61: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 1

Đêm Không An Tĩnh

Nước biển phản xạ ánh mặt trời hắt lên những sắc thái mộng ảo, Đằng Thanh Sơn và Lý đang đứng ở mũi tàu, hai người dựa vào lan can hướng mắt nhìn hải dương rộng lớn.

Trên mặt Lý ngập tràn nụ cười, đó là nụ cười xuất phát ra từ nội tâm của nàng. Lúc này tâm trạng nàng vui chưa từng thấy:

- Đằng đại ca, lúc trên thảo nguyên, huynh còn bảo với muội lần này huynh xuất hải là muốn khổ tu gì gì đó... Hóa ra huynh luôn luôn dối gạt muội. Huynh nói đi, Bắc Hải Đại Lục là ở đâu!

Đằng Thanh Sơn nghe xong không khỏi cười.

- Muội đã cùng đi thì huynh cũng sẽ không dấu gì!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn ra phương bắc, - Bắc Hải Đại Lục ở phương bắc... Ước chừng còn phải đi xa hơn mười vạn dặm.

- Hơn mười vạn dặm?

Lý hít mạnh một hơi, mắt trợn tròn.

- Cửu Châu Đại Địa rộng bao nhiêu? Phải phiêu bạt hơn mười vạn dặm? Gió đâu có phải luôn luôn thổi về phía bắc đâu, lỡ khi nào hướng gió thay đổi, vậy hành trình hơn mười vạn dặm sợ phải rất lâu mới có thể tới được. Hơn nữa ai phát hiện ra một nơi xa

xôi như vậy? Đằng đại ca làm sao biết được?

Lý lúc này vô cùng nghi hoặc.

- Vũ Hoàng nói cho huynh! - Đằng ra vẻ thần bí.

- Vũ Hoàng? Đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, sao nói cho huynh được chứ, ông ta báo mộng à? - Lý cũng cười.

- Việc này liên quan tới bảo tàng Vũ Hoàng ở Đại Duyên Sơn!

Theo lời miêu tả của Đằng Thanh Sơn, Lý cũng yên lặng lắng nghe, nàng lúc này mới biết năm đó rốt cuộc xảy ra trận chiến thảm khốc như thế nào ở hồ ngầm trong Đại Duyên Sơn, nàng cũng hiểu Đằng Thanh Sơn tại sao phải đi Bắc Hải Đại Lục.

Lý thở dài thấp giọng nói:

- Thanh Thanh chết thảm thật, hoàn toàn là bị liên lụy!

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn nhìn sóng biển mênh mông, ánh mắt hắn trở nên mờ ảo, - Kỳ thật đều là vì ích lợi. Các đại tông phái đều dự đoán được kho báu Vũ Hoàng. Sau đó sở dĩ chém giết nhau cũng là vì tranh đoạt Bắc Hải Chi Linh! Bất luận là huynh hay Thanh Thanh, thậm chí còn cả Quy Nguyên Tông thật ra đều là vật hi sinh cho trận tranh đấu này! Tại sao chúng ta phải chịu đựng như vậy? Chính là vì chúng ta quá yếu!

- Nếu Quy Nguyên Tông được cường đại như Ma Ni Tự, ai dám bắt ba ngàn Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông lần lượt tới cho chúng kiểm tra?

- Cho dù không bằng Ma Ni Tự, chỉ cần có thể đạt tới mức Tiêu Dao Cung, Thanh Hồ Đảo, Xạ Nhật Thần Sơn, đám người này cũng không dám làm quá như vậy! Đây là vấn đề thực lực!

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ.

Như những thôn trang ở Nghi thành, những thôn trang có thực lực thì tộc nhân sống tốt. Những cô nương ở thôn trang khác đều muốn gả tới đây. Đây là thực lực!

Còn ở xã hội kiếp trước, tổ chức sát thủ có thể tùy tiện bỏ qua sát thủ cấp A. Nhưng tổ chức sát thủ phải o bế khi người tới sát thủ cấp AA! Cho dù là người thường, người có tiền hoặc công việc muốn tìm bạn gái là rất dễ. Còn những người khác cũng không dám khi dễ. Đạo lý trong thiên hạ đều giống nhau!

Ngươi mạnh thì người khác mới tôn trọng!

- Đối với huynh lần này đi Bắc Hải Đại Lục chính là một lần trải nghiệm!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên:

- Thần Phủ Sơn chỉ là một phần thôi! Cho dù huynh không đi Thần Phủ Sơn, chỉ cần vượt qua những trở ngại trên đường cũng có thể làm huynh lĩnh ngộ Đạo càng sâu hơn! Chỉ có thực lực mạnh huynh mới có thể trở về, về lại Cửu Châu Đại Địa!

Lý đứng bên nhìn Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm tự nói, mặt tươi như hoa.

...

Suốt cả một chặng đường chạy trốn, Đằng Thanh Sơn cảm giác thấy suy nghĩ của mình đã lột xác!

Trên thảo nguyên hơn nửa năm, Đằng Thanh Sơn lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, khi thì trợ giúp những cư dân thảo nguyên bình thường đáng thương, hoặc là tàn sát đám mã tặc... qua quá trình tu luyện như vậy, vừa giết chóc, vừa trợ giúp, cả tâm linh của Đằng Thanh Sơn đều dần dần tiến về gần cảnh giới

viên mãn, càng dễ dàng nhận thức Đạo.

Tỷ như lần đầu khi Gia Cát Nguyên Hồng thấy thực lực Đằng Thanh Sơn đã rất thán phục, cho rằng Đằng Thanh Sơn đã lấy thiên địa làm thầy có tấm lòng con trẻ!

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn không phải có tầm lòng con trẻ!

Thế nào là trẻ con?

Cũng tương tự như một đứa bé mới sinh ra. Khi đó nó không phân biệt thiện ác, không phân tốt xấu. Hắn chỉ dùng ánh mắt hồn nhiên tinh khiết nhất để quan sát thế giới này! Trái tim tinh khiết không có vết hằn của nó, không chịu những ảnh hưởng của ngoại giới, là một thứ cực hạn. Nguyên nhân phải có trái tim tinh khiết nhất mới có thể hiểu rõ ràng về thế giới này, lúc đó là một loại tiếp xúc tới Đạo!

Nhưng Đằng Thanh Sơn khác hẳn!

Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn đã vượt qua địa ngục tôi luyện của sát thủ, tâm tính sớm đã bị ảnh hưởng rồi. Kiếp này sau một loạt trắc trở đã ở vào hoàn cảnh nhập thế trước rồi mới có thể xuất thế! Đằng Thanh Sơn chính vì trải qua rất nhiều việc, nhìn thấu rất nhiều vấn đề, đã khi vào thảo nguyên lại nhận thức được thiên địa, cuối cùng tâm tính tiến gần tới mức tinh khiết không có vết hằn nào!

Tất cả chỉ căn cứ vào trái tim mách bảo!

Đằng Thanh Sơn hiểu, trái tim con trẻ kỳ thật chính là một loại trở về! Sau khi trải qua hồng trần, mới trở về cấp bậc trái tim của đứa trẻ vừa mới sinh ra! Nhận rõ mình, nhận rõ trái tim mình!

Chỉ có những tâm linh trải qua vô số hồng trần mới có thành tựu chính thức!

Trái tim như vậy mới dễ dàng nhận thức Đạo!

Chính vì thế Đằng Thanh Sơn mới trong vòng hơn nửa năm mà Hành Thổ chi đạo đã đạt tới thành tựu cao như thế!

- Lữ trình phiêu bạt nơi Bắc Hải cũng là quá trình để tâm tình mình nhận thức Đạo!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn rất yên bình không có chút gợn sóng nào.

...

Hoàng hôn, gió biển thổi dìu dịu.

- Bắt cá hả? Đằng đại ca bắt cá hả?

Lý đứng trên boong tàu nhìn xuống dưới biển. Lúc nãy nàng nói muốn ăn cơm, Đằng Thanh Sơn lại nói phải tìm mấy món tươi nên đã nhảy tòm vào trong nước biển.

Rào…

Nước biển bắt đầu cuộn lên.

- Hả?

Lý trừng mắt nhìn kỹ xuống dưới. Chỉ thấy nước biển cuộn lên, càng ngày càng cuộn lên rất mạnh!

- Ủa?

Lý giật mình nhìn xuống, nàng thấy một vầng sáng màu đỏ rực tràn ngập khắp người Đằng Thanh Sơn, hai tay đanh đánh ra một bộ quyền pháp, còn phía trước hắn lại có một dòng nước chảy rất lớn tựa hồ bị hai tay khống chế, dòng nước này có vô số cá trong đó.

Lý sợ ngây người:

- Làm sao làm được như vậy nhỉ? Cá có bơi lội giỏi như thế nào cũng không làm ra dòng nước như thế? Làm sao để khống chế dòng nước này được?

- Nhận lấy này!

Đằng Thanh Sơn cười to, tựa như bắn bóng cao su, tát mạnh tay.

- Ầm!

Vô số quả cầu bị ném bay lên, khi bay đến giữa không trung lại vỡ ra hóa thành rất nhiều bóng nước rơi xuống boong thuyền. Tối thiểu cũng đến cả trăm con cá lấp lánh trên boong, giãy dụa lạch đạch!

Vù!

Đằng Thanh Sơn bơi thẳng lên rồi nhảy lên boong tàu.

- Tiểu...

Đằng Thanh Sơn vừa thấy Lý không khỏi cười ha hả.

- Sao huynh không nói trước một tiếng! - Lý nghiến răng vẻ giận!

Y phục Lý lúc này cũng bị đẫm nước, thậm chí còn còn có vài con cá rơi xuống đầu nàng rồi mới rơi xuống boong tàu, chúng không ngừng giãy dụa.

- Không phải huynh đã nói là nhận lấy rồi sao?

Đằng Thanh Sơn cười:

- Mau chuẩn bị cá nướng, à, muội trước hết nên thay quần áo

cái đã.

Lý hừ một tiếng, rồi lập tức đi xuống căn buồng tàu.

Đằng Thanh Sơn nhìn những con cá giãy trên boong tàu, tâm tình của hắn hiện rất tốt. Đằng Thanh Sơn cũng phát giác ra... mặc dù mới ra biển hôm qua, nhưng tựa hồ trạng thái tinh thần, nhận thức ý cảnh quyền pháp cũng thoải mái tự nhiên hơn nhiều.

Đợi sau khi Lý và Đằng Thanh Sơn cùng ăn cá nướng, Đằng Thanh Sơn mới tiếp tục luyện quyền. Lý thỉnh thoảng cũng luyện quyền cước, còn lại là thỉnh thoảng đứng một bên nhìn.

Đợi đến đêm khuya, hai người mới vào căn buồng nhỏ.

...

Bên trong buồng nhỏ có treo một tấm màn vải vừa vặn ngăn đôi căn buồng nhỏ. Đằng Thanh Sơn ngủ ở bên ngoài tấm màn, còn Lý bình thường thì ngủ ở trong.

- Lúc trước đưa Tiểu cùng đi, xem ra cũng không phải là quyết định sáng suốt gì cho lắm.

Đằng Thanh Sơn vuốt cằm cười khổ. Thời gian qua Đằng Thanh Sơn phát hiện ra rất nhiều vấn đề! Tỷ như thanh âm nói chuyện, việc thay y phục, việc ngủ… Vì phân biệt nam nữ làm cho rất nhiều việc lặt vặt trong cuộc sống gây ra nhiều phiền toái!

Đêm hôm qua Đằng Thanh Sơn và Lý căn bản là chỉ lo bố trí ngăn buồng, căn bản không ngủ được.

Tối nay quả là một đêm để nghỉ ngơi.

Trên sàn căn buồng nhỏ có trải thảm mềm. Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi mặt thảm nhắm mắt lại tĩnh tu. Đối với Đằng Thanh Sơn việc tĩnh tu và ngủ cũng không khác gì nhau!

- Rào rào…

Những tiếng sóng rì rào không ngừng, trong lúc nhất thời cả căn phòng có vẻ an tĩnh kì lạ.

Lý vén mảnh vải màn nhìn qua bên Đằng Thanh Sơn. Thấy Đằng Thanh Sơn yên lặng tu luyện liền lại mỉm cười kéo rèm lại.

- Ô…

Lý nằm trên giường, ngửa đầu nhìn trần phòng "Rốt cục cũng được ở cùng Đằng đại ca! Nhìn anh ấy tĩnh tu, nhìn anh ấy luyện quyền, nhìn anh ấy ăn cơm, nhìn anh ấy có đôi khi cười khổ bất lực… "

Lý nghĩ tới đó không nhịn được phải bật cười.

Trong lòng nàng cảm thấy rất mỹ mãn!

Hồi lâu nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

- Ầm ầm…

Căn buồng nhỏ đột nhiên lắc lư. Thân thể Lý lăn tòm xuống giường, nàng kinh hoảng kêu lên:

- Đằng đại ca, phát sinh chuyện gì thế?

Vừa nói xong, lập tức khoác áo rồi kéo rèm ra.

Lúc này Đằng Thanh Sơn cũng đã bắt đầu đi lên cầu thang.

- Chắc là cơn sóng lớn thôi!

Đằng Thanh Sơn cũng không dám xác định, - Muội cứ ở nguyên bên trong, đừng ra ngoài!

- À.

Lý ngoan ngoãn lại ở lại trong khoang.

Rào...

Vừa mở cửa khoang ra có rất nhiều nước tạt vào, quất vào mặt lạnh buốt:

- Lúc này mới sáng sớm, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Đằng Thanh Sơn nhảy ra, rồi sau đó lập tức đóng cửa khoang thuyền lại.

- Ầm ầm…

Vừa ra ngoài Đằng Thanh Sơn đã cảm thấy tình huống không ổn. Chỉ thấy phía trước nước biển u ám gầm thét cuộn lên, cả chiếc thuyền gỗ nhấp nhô trong màn nước biển cuồng bạo.

- Thật là xui xẻo!

Việc hắn làm đầu tiên là lập tức hạ tất cả buồm xuống.

Đằng Thanh Sơn đứng trên thuyền cảm thấy không ổn, lập tức nhảy vọt lên trên.

Vừa nhảy lên cao hai mươi trượng, tới lưng trời hắn cúi đầu nhìn xuống...

Chỉ thấy dòng nước không ngừng xoay tròn, một vòng xoáy khổng lồ hãi nhân hình thành trên biển, còn chiếc thuyền gỗ đang lọt vào vòng xoáy, không ngừng xoay tròn theo vòng xoáy, không ngừng dập dềnh theo sóng biển cuộn trào. Chiếc thuyền như một món đồ chơi bé tí tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra, làm Đằng Thanh Sơn trong lòng vô cùng khẩn trương.

“Nước xoáy à? Rõ là xui xẻo, thuyền ngột mộc chắc cũng không đến nỗi quá yếu. “

Thân thể hắn hạ xuống nhưng lại rơi tòm xuống nước biển.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn đạp nước, lao về phía chiếc thuyền ngột mộc.

- Ầm ầm…

Một cơn sóng biển ập tới, phủ kín người Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 2

Đại Gia Hỏa

Chiếc thuyền bị nước biển bao phủ, nó bị lực đạo của xoáy nước xoay tròn như con mòng mòng.

- Nếu thuyền gỗ bị cuộn vào vòng xoáy thì phiền toái lắm. Ta khó lắm mới tìm được một chiếc thuyền tốt như vậy!

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn xuống phía dưới. Với thị lực trong đêm hắn thấy rất rõ ràng, sâu phía trước trong làn nước biển đang có một cột nước xoáy tròn rất mạnh. Sực nghĩ ra Đằng Thanh Sơn lập tức có quyết định.

Vù!

Hắn lao thẳng xuống biển liền vận chuyển tiên thiên chân nguyên, thi triển khinh công Thiên Nhai Hành lướt nhanh trên nước.

- Vù!

Như một mũi tên xé gió trong nước biển hắn liên tiếp nhảy lên vài lần rồi rơi xuống trong boong chiếc thuyền gỗ.

- Rào...

Đằng Thanh Sơn giật cửa khoang thuyền lao vào trong nhanh như chớp.

Trong buồng thuyền không ngừng lắc lư, không ít y phục, bát đĩa, bị quật rơi đầy trên mặt sàn. May mà những chiếc bát này đều làm bằng sắt, không dễ gì vỡ được.

- Đằng đại ca, bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?

Lý đang ở trong buồng thuyền hỏi giọng lo lắng.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy Hắc Côn, cười trấn an:

- À, không có việc gì, chỉ có một vũng xoáy nước lớn! Đợt lát nữa là giải quyết xong ngay ấy mà!

Đằng Thanh Sơn cầm chắc Hắc Diễm Côn nhanh chóng theo cửa khoang một lần nữa nhảy ra ngoài, rồi đóng cửa khoang thuyền lại.

Hắn đứng trên boong tàu cảm thụ tàu lắc lư.

- Chỉ là một xoáy nước thôi sao?

Đằng Thanh Sơn phi lên và nhảy ra khỏi thuyền ngột mộc, rơi tùm vào làn nước biển cuồn cuộn.

Nước biển u ám, hỗn loạn như một con cự thú gầm thét. Lực đạo vòng xoáy mặc dù rất mạnh, nhưng đối với loại cường giả như Đằng Thanh Sơn mà nói thì còn chưa đủ để trói buộc tay chân hắn.

Đằng Thanh Sơn cầm chắc Hắc Diễm Côn trực tiếp luồn vào làn nước biển.

Trên biển rất cuồng loạn, nhưng dưới mặt biển sâu thì an tĩnh hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt lập tức thấy ngay cột nước đang xoay tròn!

- Phá nó!

Hai chân Đằng Thanh Sơn nhịp nhàng, nhanh chóng bơi tới.

Khi đến gần cột nước, hắn chợt thấy luồng nước xoay tròn có một lực hút:

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn lập tức nhảy vào trong cột nước. Ngay khi vừa vào cột nước xoáy tròn thì nghe tiếng "rào rào…"

Lực đạo cuồng loạn xoay tròn làm cho tai Đằng Thanh Sơn nhất thời bị bao trùm bởi thanh âm cuồng bạo.

- Định!

Tiên thiên chân nguyên ngoài thân Đằng Thanh Sơn chấn động mạnh giúp cho Đằng Thanh Sơn ổn định lại.

- Chuyển cho ta!

Đằng Thanh Sơn quát khẽ rồi bắt đầu lao xuống phía dưới, hoàn toàn chuyển động ngược lại với phương hướng của vòng xoáy, hắn bắt đầu múa Hắc Côn! Trong cột nước xoáy, Hắc Côn múa ngược hướng với dòng nước là việc rất khó, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn có thể làm được.

- Vù, vù!

Hắc Diễm Côn múa lên.

- Lực cản mạnh quá!

Đằng Thanh Sơn mặt đỏ bừng, song chưởng cuộn lên, ống tay áo phồng căng. Vốn Hắc Diễm Côn đang múa với tốc độ mà mắt thường còn có thể thấy được, lúc này tốc độ múa Hắc Côn chợt xoay tròn không còn thấy rõ nữa. Xoay tròn theo hướng ngược lại

một cách điên cuồng, nhất thời vòng xoáy lập tức bị khuấy đến mức chấn động.

Xoáy nước dưới đáy biển vẫn cầm cự với Đằng Thanh Sơn như trước, nhưng sức mạnh mà xoáy nước dưới đáy biển mà đụng vào Đằng Thanh Sơn là bị phá hủy lập tức.

Tự nhiên vòng xoáy của Đằng Thanh Sơn lan ra cột nước phía trên.

...

Trong buồng con thuyền của chiếc thuyền ngột mộc, Lý vẫn vịn chặt thành thuyền cố đứng vững.

- Ổn rồi!

Lý cũng phát hiện ra biên độ buồng thuyền dao động cũng dần dần yếu đi, chẳng mấy chốc cơ hồ không còn lắc lư gì.

- Đằng đại ca giải quyết việc này rồi à?

Lý mở cửa khoang đi ra boong tàu.

Đêm tối nước biển u ám tựa như một con quái thú ăn thịt người.

Nhưng lúc này vòng xoáy đã tiêu tan, mặt biển chỉ còn từng đợt chấn động nho nhỏ.

- Đằng đại ca đâu?

Lý cẩn thận nhìn chung quanh. Nước biển vẫn dập dềnh, nhưng căn bản không có bóng dáng của Đằng Thanh Sơn.

...

Trong làn nước biển, Đằng Thanh Sơn đang bơi xuống phía

dưới, đồng thời liên tục đảo loạn vòng xoáy.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn có hai lựa chọn. Một là tiếp tục phá hỏng vòng xoáy cho thuyền ngột mộc bơi ra khỏi khu vực này, biện pháp này mất thời gian dài. Biện pháp thứ hai là vọt tới chỗ phát sinh vòng xoáy ở phía dưới, tạm thời phá hỏng căn nguyên của nó, tự nhiên có thể bình yên đưa thuyền ly khai. Không hề nghi ngờ gì, Đằng Thanh Sơn chọn biện pháp thứ hai!

- Không biết tại sao sinh ra vòng xoáy này.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thấy nghi ngờ.

Chỉ một lát sau Đằng Thanh Sơn đã lặn xuống tới đáy biển.

- Đây là gì?

Đằng Thanh Sơn nhìn trong lớp bùn lầy xám xịt, ẩn hiện một vật khổng lồ màu vàng đang nằm dưới đáy biển. Rất nhiều cột nước đang bị hút vào miệng nó, rồi sau đó lại từ vị trí như ở chỗ vây cá phun ra ngoài. Con quái vật khổng lồ này có chiều dài ước chừng hai mươi trượng, so với con Lôi Kình lần trước thì lớn hơn khá nhiều.

- Hút nước biển? Con cá này đang làm gì nhỉ?

Đằng Thanh Sơn đứng nhìn cảnh này:

- Dài hơn hai mươi trượng, đoán chừng thể trọng phải hơn mười vạn cân!

- Cả thân tỏa ra kim sắc, nhìn bộ dáng thì hơi giống như Lôi Kình! Nhưng... con yêu thú này dường như có một sừng sắc như dao! Tạm thời gọi nó là Lôi Kình Độc Giác thú.

Đằng Thanh Sơn thấy miệng con quái vật này có một hàm rất nhiều răng, hàm răng có tới mấy hàng. Theo nước biển từ ngoài

lọt vào miệng con cá này, những tảng đá, cây gỗ… bị hàm răng này ngăn trở ở bên ngoài.

- Bằng hữu!

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng.

Con mắt khổng lồ có thể so được với bánh xe mài vàng kim nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, miệng nó đột nhiên ngậm lại, không còn hút nước biển nữa.

- Thế mới ngoan chứ!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười đi về phía nó.

Con cá khổng lồ hơi há miệng ra.

- Ầm!

Một cột nước nhanh tựa như một tia chớp bắn mạnh về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đang đi tới lập tức lắc người, chân phải như một bánh xe gió vung mạnh, mang theo lực trên trăm vạn cân, xé dòng bổ thẳng vào cột nước.

- Bùng!

Cột nước bị một cước đá cho vỡ tung, dòng nước dưới đáy biển chấn động rất mạnh.

- Vù!

Con Lôi Kình Độc Giác thú nhanh chóng quật đuôi bơi tới phía trước Đằng Thanh Sơn, đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ. Đôi mắt màu vàng như thể hiện sự phẫn nộ! Nó là vương giả cả một khoảng hải vực, chung quanh không có một con yêu thú nào dám khiêu khích nó.

Một nhân loại nho nhỏ mà cũng dám trêu vào ta à?

Đằng Thanh Sơn nhìn Lôi Kình Độc Giác thú, khẽ lắc đầu:

- Đại gia hỏa, ta chỉ bảo ngươi dừng để thuyền ta có thể đi qua. Mặc dù ta không ngại đại chiến với ngươi một trận, nhưng ta không muốn khi dễ yêu thú!

Đằng Thanh Sơn trước đây từng gặp qua vài con yêu thú hư cảnh. Yêu thú hư cảnh khác với yêu thú tiên thiên kim đan nhiều.

Yêu thú hư cảnh, nhất cử nhất động đều có thể khiến cho lực thiên địa rung chuyển, chỉ cần một ánh mắt đã có thể gây cho người ta áp lực tuyệt đối.

Đằng Thanh Sơn còn nhớ rõ, khi nhìn thấy con yêu thú giao long Tử Tích, thân mình đã thẩy run rẩy.

Còn con Lôi Kình giác thú trước mắt này, theo Đằng Thanh Sơn thấy tối đa là tiên thiên kim đan thôi! Kỳ thật yêu thú hư cảnh rất hiếm, muốn gặp nó cũng không dễ dàng gì. Sau khi lĩnh ngộ Hành Thổ Chi Quyền đoạn thứ hai, Đằng Thanh Sơn đã tuyệt đối nắm chắc khi đấu với yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan!

Đằng Thanh Sơn không muốn khi dễ yêu thú tiên thiên kim đan.

- Hống…

Lôi Kình Độc Giác thú trí tuệ rất cao, có thể phát hiện thái độ của Đằng Thanh Sơn.

Việc này làm nó tức giận.

- Ầm!

Đuôi nó quật mạnh, Lôi Kình Độc Giác thú lóe lên rồi lao về phía Đằng Thanh Sơn, đồng thời há hoác cái miệng rộng đáng sợ!

Mỗi một cái răng trong cái miệng rộng đó sợ là còn lớn hơn một đầu người nhiều lần, hơn nữa sắc bén phi thường, năm hàng răng đều làm cho người ta có cảm giác vô cùng sắc bén.

Thanh Sơn huy động thanh Hắc Diễm Côn trong tay.

- Bùng!

Côn đập vào sọ con Lôi Kình Độc Giác thú, nhưng chỉ làm cho tầng da ngoài cứng rắn bị rách, máu tươi chảy lênh láng...

- Vù!

Miệng Lôi Kình Độc Giác thú sinh ra một luồng lực hút kinh người, đồng thời cái mồm to như chậu máu cắn về phía hắn.

- Không ổn!

Khi tới gần miệng con Lôi Kình Độc Giác thú, Đằng Thanh Sơn mới chính thức cảm giác lực hút này đáng sợ. Suýt nữa hắn không khống chế được bị hút vào trong miệng Lôi Kình Độc Giác thú, Đằng Thanh Sơn biến sắc, - Đầu con này cứng như vậy rồi, hàm răng nó khẳng định còn cứng hơn!

Mình mà lọt vào miệng nó là bị cắn chết ngay!

Đối với yêu thú, vuốt và răng chính là thần binh lợi khí.

Một cái đớp cả thần binh cũng có thể bị nó cắn nát thành sắt vụn.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn vung mạnh hắc côn lên, nện vào hàm răng, rồi dựa vào lực phản chấn cường đại làm cho Đằng Thanh Sơn có thể cách xa luồng lực hút mạnh đó.

- Hống…

Con Lôi Kình Độc Giác thú lượn lờ dưới đáy biển, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm Côn, nhìn con vật khổng lồ, lộ ra nụ cười:

- Vốn ta không muốn đấu với ngươi, nhưng ngươi đã có hứng thú thì ta chiều vậy!

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hóa thành một ảo ảnh lao về phía con Lôi Kình Độc Giác thú, đồng thời thu hồi tiên thiên chân nguyên, dùng nội gia cương kình che kín toàn thân!

Sức mạnh hoàn toàn bộc phát!

- Hống…

Đã rất nhiều năm nay địa vị của con Lôi Kình Độc Giác thú không hề bị khiêu khích, nên nó rất giận dữ cũng gầm lên một tiếng lao tới. Dưới đáy biển một người một yêu thú bắt đầu chiến đấu! Con yêu thú này cho rằng mình bị khiêu khích, còn nhân loại thì vốn hiếu chiến. Hai người đương nhiên đại chiến điên cuồng.

- Ầm!

- Ầm!

Hắc côn của Đằng Thanh Sơn thế mạnh lực trầm, một khi tập trung việc phòng ngự có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

- Vù vù…

Chỉ thấy chung quanh Đằng Thanh Sơn xuất hiện những dòng nước xoay tròn, côn nào côn nấy khi đập vào người Lôi Kình Độc Giác thú không khỏi làm nó gầm lên đau đớn. Thân thể to lớn của nó cũng có không ít vết thương, nhưng vì nó quá to nên đều chỉ có thể xem như vết thương nhỏ.

Đột nhiên.

- Xoẹt xoẹt…

Toàn thân Lôi Kình Độc Giác thú tràn ngập điện quang kim sắc xanh lè. Tất cả điện quang đều điên cuồng tập trung vào cái sừng nhọn hoắt trên đỉnh đầu! Thấy như vậy Đằng Thanh Sơn biến sắc:

- Con quái vật này chẳng lẽ còn là Lôi Kình?

Lôi Kình Độc Giác thú chỉ là cái tên do Đằng Thanh Sơn đặt.

Đằng Thanh Sơn cũng không biết con yêu thú rốt cuộc là chủng loại gì. Dù sao Lôi Kình không có sừng, hơn nữa màu sắc cũng bất đồng.

Dưới đáy biển, điện quang ở cái sừng nhọn trên đầu con Lôi Kình Độc Giác thú khổng lồ này hóa thành kim sắc! Đôi mắt vàng kim to như bánh xe của con Lôi Kình Độc Giác thú đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Veo!

Điện quang màu vàng từ cái sừng của nó bắn ra. Ngoài thân Đằng Thanh Sơn đã tràn ngập một tầng màn hào quang tiên thiên chân nguyên.

- Quá nhanh!

Đằng Thanh Sơn không kịp né tránh, điện quang kim sắc đã bắn trúng vào hắn.

Phốc!

Màn hào quang tiên thiên chân nguyên trong nháy mắt bị rạn nứt, rồi sau đó lập tức tác động vào thân thể Đằng Thanh Sơn. Dòng điện mãnh liệt làm gân cốt cơ bắp toàn thân Đằng Thanh Sơn co quắp lại, nhưng nội gia cương kình ẩn sâu trong mỗi tế bào

thân thể lại lập tức tràn ra đánh tan dòng điện, đến cả mái tóc dài của Đằng Thanh Sơn cũng có hào quang màu vàng đất lóe ra.

Đằng Thanh Sơn lúc này...

Ngoài thân là kim sắc điện quang, đồng thời cũng lóe ra hào quang màu vàng đất.

Con Lôi Kình Độc Giác thú kinh dị nhìn cảnh trước mắt, nhân loại trước mắt không chết à!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 3

Phiền Toái Rồi

Thân thể nhân loại vốn khá nhỏ nhưng lại có thể bung ra lực gần tám mươi vạn cân.

Thân thể Đằng Thanh Sơn mà cứng hơn huyền thiết thì cũng không có gì lạ, hơn nữa sâu trong thân thể còn ẩn tàng nội gia cương kình. Điều này khiến cho thân thể Đằng Thanh Sơn trong ngoài kết hợp, chống cự được với lực xâm nhập từ bên ngoài vào.

Sau khi mà hào quang bao quanh bị phá, thân thể cao thủ tiên thiên kim đan bình thường có thể sẽ chết ngay lập tức, nhưng Đằng Thanh Sơn lại không như vậy.

- Hống...

Con Lôi Kình Độc Giác thú phát ra một tiếng gầm trầm thấp, đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Lúc này y phục của Đằng Thanh Sơn sớm đã hóa thành bụi.

Đằng Thanh Sơn cả người trần truồng cầm Hắc Côn, trong mắt ánh lên sự tức giận.

- Nếu biết vòng nước xoáy là do con nghiệt súc này làm ra, vậy ta sẽ không cầm Hắc Diễm Côn mà phải đem theo Luân Hồi thương rồi! Trên người không phải chỉ có vết thương như vậy, chí

ít là tạo được một cái lỗ thủng to tướng cơ!

Lúc nãy Đằng Thanh Sơn vì muốn phá vòng xoáy nên chỉ mang theo Hắc Côn, cây côn này vốn to lớn và cứng hơn cả cán cây Luân Hồi thương.

Do đó Đằng Thanh Sơn đem theo côn nhảy xuống biển.

Nếu thật phải đánh nhau, Đằng Thanh Sơn nên sử dụng Luân Hồi thương thì mới có thể phát huy được sức chiến đấu cực mạnh. Giống như đâm, mũi thương mà đâm thì khác hẳn với dùng đầu Hắc Diễm Côn đâm.

- Nhưng ta không cần Luân Hồi thương cũng có thể giải quyết con nghiệt súc ngươi! - Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tập trung lại một điểm, thân thể lao mạnh tới.

...

Đáy biển âm u, khi Đằng Thanh Sơn nhằm vào con Lôi Kình Độc Giác thú, đồng tử nó chợt co lại, há miệng gầm to, dùng đuôi đập mạnh làm nước cuộn lên. Thân thể khổng lồ của nó lại nhanh chóng bỏ chạy xa về phía nam.

Veo! Veo!

Con vật khổng lồ bỏ chạy rất nhanh, cho đến lúc biến mất khỏi phạm vi tầm mắt Đằng Thanh Sơn. (Duyên: Bỏ của chạy lấy người đây)

- Tốc độ thật nhanh!

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, - Bột Nhật Lôi Mục lão ca nói đúng, cho dù là Lôi Kình cấp bậc tiên thiên hư đan, trong làn nước biển vẫn nhanh hơn cao thủ tiên thiên kim đan nhân loại! Đừng nói con Lôi Kình này rõ ràng mạnh hơn nhiều. Thôi, nó đã đi rồi thì sự tình này cũng coi như đã được giải quyết xong.

Cúi đầu nhìn lại chính bản thân mình...

Vì bị lôi điện bổ trúng, mặt ngoài da trên thân thể đều ẩn chứa nội gia cương kình nên đương nhiên không có việc gì, nhưng y phục lại trong nháy mắt đã hóa thành tro.

- Bây giờ phải về thuyền, mà Tiểu vẫn còn ở trên thuyền, ta thì cả người trần truồng...

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua phương hướng con Lôi Kình Độc Giác thú bỏ chạy, - Coi như ngươi trốn nhanh!

Đằng Thanh Sơn lập tức bơi lên trên.

...

Trên mũi tàu thuyền ngột mộc, Lý đang lo lắng nhìn ra ngoài khơi.

- Thời gian dài như vậy rồi, sao còn chưa về?

Lý hơi lo. Làn nước biển chung quanh vẫn u ám như trước, không ai biết đáy biển rốt cuộc có ẩn chứa thứ gì - Đằng đại ca gặp phải yêu thú à?

- Nhất định không việc gì đâu, đúng vậy.

Lý chỉ có thể lo lắng chờ đợi, rồi đột nhiên...

- Vù!

Trên mặt biển trước mặt một hào quang màu đỏ rực xé nước chui ra, rồi lập tức rơi thẳng vào con thuyền ngột mộc.

- Đằng đại ca! - Lý kinh hỉ.

Chỉ thấy sau khi bóng người màu đỏ rực rơi xuống boong tàu, chỉ ném lại nói câu:

- Ừm, ta vào khoang thuyền đây!

Thanh âm vẫn còn vang vọng, thi người đã tiến vào buồng thuyền rồi.

- Sầm!

Cửa khoang đã bị đóng chặt.

- Đằng đại ca có việc gì thế?

Lý ngơ ngách, bỗng nàng lập tức nghĩ đến cái gì liền kinh hoảng:

- Chẳng lẽ Đằng đại ca bị thương? Không muốn cho ta biết?

- Cộc!

- Cộc!

Lý lập tức gõ cửa gọi:

- Đằng đại ca, ngươi không có việc gì chứ?

- Không có việc gì!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền ra, cửa khoang mở ra rất nhanh, Đằng Thanh Sơn cả người mặc trang phục màu đen, cầm trong tay cây Luân Hồi Thương màu bạc đi ra.

- Thay đồ à?

Lý hơi kinh ngạc, - Đằng đại ca lấy ra cây Luân Hồi thương làm gì, muốn đánh ai?

Đằng Thanh Sơn trước tiên giương buồm lên, miệng nói:

- Lúc nãy ở dưới đáy biển gặp phải một con yêu thú lợi hại. Y phục cũng bị nó phá rách, do đó thay một bộ y phục khác! Sớm

biết có yêu thú, sẽ không đem theo Hắc Diễm Côn xuống đó mà mang theo cây Luân Hồi thương rồi. Nếu mang theo Luân Hồi thương, con yêu thú đó sớm đã bị tiêu diệt.

- Yêu thú, yêu thú gì mà lợi hại như vậy? - Lý giật mình hỏi lại.

Đằng Thanh Sơn rời khỏi cột buồm, đi tới cười:

- Con yêu thú đó hình dáng cùng loại với Lôi Kình nhưng da màu xám, thỉnh thoảng có lóe lên kim sắc. Trên trán có một cái sừng sắc như dao, chiều dài cũng phải trên hai mươi trượng, lớn hơn cái thuyền ngột mộc của chúng ta nhiều. Con cá đó có thể phóng ra lôi điện, lôi điện có màu vàng. Bắn ra lôi điện phải từ vây lưng như con Lôi Kình bình thường, mà con cá này phóng ra từ cái sừng của nó.

Lý nghe thế trong lòng trầm tư:

- Đằng đại ca, nghe huynh nói hẳn là một loàiLôi Kình vô cùng lợi hại. Nhưng muội chưa bao giờ nghe nói về nó cả. Trong bộ sách về yêu thú ở Thiên Thần Sơn cũng không thấy ghi lại.

Trong một quần tộc đích xác có mạnh có yếu.

Liệt Phong Thần Điêu, Thiết Tí Viên Hầu… rất nhiều tộc quần đều có cường giả.

- Mặc kệ. Con yêu thú này chắc cũng bị huynh đánh sợ cong đuôi chạy rồi.

Đằng Thanh Sơn cười, - Sợ là không dám tùy tiện đến gây chuyện với chúng ta nữa.

Ở dưới đáy biển con Lôi Kình Độc Giác thú đã bỏ chạy, nếu giở tất cả thủ đoạn ra cũng không thể giết chết được Đằng Thanh Sơn, đương nhiên chọn giải pháp chạy trốn.

Lý cười gật đầu:

- Đằng đại ca đến cả đệ nhất Thần Tướng cũng đã đấu, còn sợ gì con yêu thú này. À, Đằng đại ca, vừa rồi huynh nói là y phục bị tổn hại khi đánh nhau dưới nước với yêu thú à? Đưa cho muội vá lại cho! Trên biển chúng ta không có biện pháp bổ sung y phục, mà cũng không đem theo nhiều lắm, nên tiết kiệm một chút.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Y phục? Y phục sớm đã hóa thành tro rồi. Chẳng phải mình đã phải dùng tiên thiên chân nguyên bao thân thể lại rồi lao vào buồng thuyền sao?

Đằng Thanh Sơn ho nhẹ một tiếng:

- Không thể mặc được nữa, vừa rồi ta đã dùng tiên thiên chân nguyên đốt thành tro rồi. Ừm... Bây giờ cũng đã tối, muội không nên ở mũi tàu nói chuyện, mau đi vào trong khoang ngủ đi.

- À.

Lý lập tức ngoan ngoãn tiến vào khoang thuyền.

Đằng Thanh Sơn đứng trên mũi thuyền, nhìn nước biển u ám, sờ sờ mũi:

- Rõ là lọt vào rãnh, lần này tính ra ta thua con yêu thú này rồi. Ta tổng cộng cũng chỉ có sáu bộ y phục. Nếu một lần chiến đấu mà hỏng mất một bộ thì sợ không tới Bắc Hải Đại Lục ta đã không còn y phục mặc nữa.

Đằng Thanh Sơn đứng ở mũi tàu luyện thương pháp nửa canh giờ.

Thấy tâm tình bình tĩnh lại, hắn mới về buồng thuyền nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau vào lúc bình minh Đằng Thanh Sơn đã dậy rất sớm đứng trên boong tàu luyện tập Tam Thể Thức. Còn Lý vẫn ngủ nướng trong khoang thuyền, có thể đêm qua con yêu thú đã làm cho Lý không ngủ ngon.

- Rào rào...

Nước biển khẽ nhộn nhạo.

Trong khi Đằng Thanh Sơn luyện quyền, phía đằng xa mặt trời đỏ rực hiện lên ở phương đông.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên khựng lại.

- Bùng!

Dưới chiếc thuyền ngột mộc chợt bắn lên cao ba bốn trượng. Đằng Thanh Sơn lập tức nhảy khỏi thuyền ngột mộc, khi tới giữa không trung hắn nhìn xuống thấy phía dưới con thuyền gỗ có một con Lôi Kinh màu đen xám như đá. Đằng Thanh Sơn không khỏi giận dữ, con Lôi Kình này rõ ràng Lôi Kình bình thường thế mà dám trêu vào hắn.

Hơn nữa có thể dễ dàng suy đoán, con Lôi Kình này từ đáy biển từ từ bơi lên. Vì từ đáy biển lao lên nên dùng mắt nhìn thể không tới. Hơn nữa nước biển vốn luôn luôn nhộn nhạo, nên Đằng Thanh Sơn căn bản không phát hiện sớm con Lôi Kình dưới đáy biển.

Khi con Lôi Kình vừa chạm vào thuyền gỗ, muốn phát lực đánh bay thuyền gỗ thì Đằng Thanh Sơn mới phát hiện.

- Vù!

Sau khi đánh bay chiếc thuyền gỗ, con Lôi Kình lại chui vào làn

nước, quật mạnh đuôi làm nổi lên bọt nước tung tóe rồi biến mất.

- Ầm ầm...

Con thuyền ngột mộc bắn tung lên cao mấy thước.

Bùng! - Sóng biển tung tóe.

Đằng Thanh Sơn thi triển khinh công lướt trên biển.

- Không hợp lý!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Với lực của con Lôi Kình mặc dù thuyền gỗ này cứng hơn sắt thép bình thường, nhưng dù sao nó là yêu thú cấp bậc tiên thiên hư đan, muốn phá thuyền gỗ này là việc tuyệt không khó khăn gì.

Đằng Thanh Sơn lướt ra khơi, rồi sau đó nhảy lên boong chiếc thuyền gỗ.

Đằng Thanh Sơn đứng ở mũi tàu cẩn thận chú ý chung quanh, hắn cảm thấy không ổn lắm.

- Rào...

Cửa khoang mở ra, Lý ôm đầu chạy lên vẻ mặt đau khổ:

- Đằng đại ca, vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì thế. Muội đang ngủ ngon giấc, tự dưng cả buồng thuyền chấn động mạnh, đầu muội bị đập vào vách thuyền.

- Là Lôi Kình làm! - Đằng Thanh Sơn nói.

- Lôi Kình ở đâu? - Lý chấn động.

Đằng Thanh Sơn nghiêm mặt, chỉ chung quanh:

- Nhìn kỹ đi!

Lý đứng ở mũi tàu nhìn quanh, chỉ thấy những bóng đen khổng lồ đang không ngừng bơi qua lại dưới nước, - Rào!

- Rào!

Một con Lôi Kình da màu xám chì lưng nổi trên mặt nước, đôi mắt màu đen thật lớn đang nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền gỗ.

- Đằng đại ca, huynh nhìn bên kia kìa. - Lý sắc mặt đại biến, chỉ về phía bên trái.

- Rào! Rào! Rào!

...

Đằng Thanh Sơn nhìn lại.

Bên trái, bên phải, phía trước, phía sau thuyền ngột mộc, mọi nơi đều hiện lên những con Lôi Kình thật lớn, mỗi một con Lôi Kình đều nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang đứng trên thuyền gỗ. Thuyền ngột mộc dài mười hai trượng, còn một con Lôi Kình bình thường có thể tích lớn hơn cả thuyền ngột mộc.

Dày đặc những con Lôi Kình vây quanh.

- Chúng làm gì thế?

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ.

- Hống...

Một tiếng gầm vang vọng khắp bầu trời, quanh quẩn trên bầu trời hải dương.

Lý khiếp sợ chỉ ra phía trước:

- Đằng đại ca, huynh nhìn phía trước kìa! Ở đó có phải là con mà huynh nói không...

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy phía trước thuyền gỗ trong Lôi Kình tộc quần, ở đó xuất hiện một con Lôi Kình khổng lồ bị rách da, nó có một sừng kim sắc!

Một sừng sắc bén đó hắt lên hào quang màu đỏ dưới ánh nắng sớm.

Cặp mắt to như cái bánh xe kim sắc nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Hống... hống...

Con Lôi Kình này gầm gừ.

- Đúng là nó! Con đại gia hỏa này lại vua của Lôi Kình tộc quần!

Đằng Thanh Sơn đương nhiên phán đoán ra, lập tức nhảy vào trong buồng thuyền, chỉ thời gian một hơi thở đã trở lại mũi tàu. Lúc này, trong tay hắn đã cầm cây Luân Hồi thương.

Đằng Thanh Sơn nhìn con Lôi Kình vương giả, thấp giọng nói:

- Tiểu, muội nói với mấy con cá này một chút, hỏi nó có chịu dừng tay không.

- Hống...

Lý cũng gầm gừ về phía con Lôi Kình vương giả.

Đầu Lôi Kình vương giả vừa nghe tiếng gầm, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó cũng rống lên đáp lại vài tiếng. Lý quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương giả nói là tuyệt đối không thể dừng tay! Cả hải vực này là địa bàn của nó, ai trêu vào nó đều phải trả giá đắt! Nó còn nói tất cả Lôi Kình đều là con nó, nó ra lệnh một tiếng, thuyền nhỏ của chúng ta sẽ vỡ nát ngay.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 4

Cuộc Đàm Phán Kinh Hiểm

Cả hải vực trong chốc lát biến động, mấy trăm con Lôi Kình dày đặc vây quanh một cái thuyền gỗ. Bị đám Lôi Kình nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng!

Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Hỏi nó rốt cuộc muốn làm gì! - Đằng Thanh Sơn nói.

Đằng Thanh Sơn thấy được, đám Lôi Kình vây quanh thuyền gỗ của mình như vậy mà không phát động công kích, hẳn là có mục đích gì khác mới đúng! Nếu không mấy trăm con Lôi Kình cũng có thể trong nháy mắt đã phá tan thuyền ngột mộc rồi.

- Được.

Lý lập tức quay đầu, đứng trên mũi tàu hướng về con Lôi Kình vương xa xa gầm gừ một tiếng.

Con Lôi Kình vương nghe tiếng kêu của Lý, đôi mắt to như bánh xe nhìn Đằng Thanh Sơn, có cảm giác như nó đang cao cao tại thượng, rồi sau đó phát ra tiếng gầm:

- Hống... hống...

Tiếng gầm cao thấp trầm bổng, Đằng Thanh Sơn nghe qua căn

bản chẳng hiểu gì.

Hắn chỉ có thể nhìn về phía Lý.

Lý nghe thế, sắc mặt trở nên rất bối rối.

- Gừ gừ…

Chung quanh cả vùng biển này, những con Lôi Kình dày đặc phát ra những tiếng gầm đáng sợ, tựa hồ như đáp lại lời đe dọa của vua bọn chúng! Những con Lôi Kình chẳng hề nhỏ hơn chiếc thuyền gỗ này. Tiếng gầm của một con yêu thú này bất tất phải nhiều lời. Mấy trăm con cùng nhau gầm lên, cũng tương tự như cả trăm ngàn tiếng sấm đồng thời đánh, vang vọng khắp thiên địa.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không khỏi sốt ruột, thoạt nhìn không nhịn được nữa!

- Tên gia hỏa đó nói cái gì? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý lộ nói vẻ lo lắng:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương vừa rồi nói là đêm qua huynh quấy rầy nó tu luyện ở đáy hồ, còn làm nó bị thương! Đây là tử tội! Hôm nay, nó đem theo thủ hạ tới đây phán xét phán xét.

Phán xét?

- Chó má!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, nhìn chằm chằm vào con Lôi Kình vương, gầm gừ, - Tiểu, muội nói nó biết! Ngày hôm qua huynh chỉ mang theo một cây côn làm binh khí. Bây giờ, trong tay huynh chính là một cây thần thương! Đây là một thần binh vô cùng lợi hại... Nếu hôm nay huynh dùng thần binh này thì Lôi Kình vương đã chết rồi! Muội nói cho nó đi!

Lý nghe thế hơi rùng mình.

Cứng đối cứng à?

- Có thể hơi quá phận không, có khi nào làm con Lôi Kình vương mất hứng không? Dù sao nó cũng là một vương giả của Lôi Kình tộc quần.

Lý nói vẻ lo lắng.

- Yên tâm.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn con Lôi Kình vương:

- Có thể đạt tới tiên thiên kim đan, lại là vương giả tộc quần, trí tuệ nó hẳn là rất cao, nó không phải dã thú vụng về mà dễ phát điên đâu. Muội cứ nói cho nó là được!

Lý hơi chần chờ, nhưng vẫn tin Đằng Thanh Sơn.

Ngập ngừng một chút, Lý quay sang con Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm. Lý cần phải tìm từ để truyền đạt lời của Đằng Thanh Sơn uyển chuyển hơn, nhưng ý lại phải rất minh xác... Chúng ta cũng không phải dễ trêu đâu, trêu vào chúng ta là ngươi không ổn!

Tiếng gầm của Lý còn chưa dứt thì đột nhiên...

- Hống...

Tiếng gầm phẫn nộ vang vọng tận chân trời, cặp mắt vàng to tổ bố của con Lôi Kình vương tràn đầy vẻ giận dữ tựa như muốn phát điên. Nhất thời mấy trăm con Lôi Kình chung quanh con thuyền ngột mộc đều như điên cuồng gầm lên.

- Rầm rầm...

Nước biển cuộn trào.

Thuyền ngột mộc cũng nhấp nhô, Lý đứng không vững, vội

nắm lấy lan can.

- Đằng đại ca, đám này phát điên rồi. - Lý luống cuống nói.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Sao dễ phát điên vậy? Không phải chúng có trí tuệ có thể so với nhân loại sao? Không đơn giản như vậy chứ.

Thanh Sơn thật ra rất tỉnh táo, nhưng Lôi Kình vương lúc này tựa như bị xúc phạm, tỏ ra phẫn nộ phi thường.

- Hống...

Lôi Kình vương gầm gừ, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

Tiếng gầm này vừa vang lên, nhất thời mấy trăm Lôi Kình chung quanh con thuyền gỗ như nhô cả lên, cả đám toàn thân lóe lên điện mang màu xanh, nhất thời nước biển như bị hóa thànhh màu xanh điện. Khu vực chung quanh chiếc thuyền gỗ cũng biến thành màu xanh lôi điện!

- Không ổn!

Lý vội nhìn về phía con Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm gừ.

Đằng Thanh Sơn vẫn vô cùng bình tĩnh, đưa tay bảo vệ Lý chuẩn bị chạy trốn. Đồng thời cũng nhìn như đóng đinh vào con Lôi Kình vương.

Nhất thời...

Lôi Kình vương khổng lồ và Đằng Thanh Sơn đứng cách xa nhau gần trăm trượng, cứ thế nhìn nhau.

- Hống...

Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm gừ, nhất thời hải vực chung quanh những con Lôi Kình đang lóe ra lôi điện đều thu hồi vào cơ thể. Những đôi mắt đen tròn lạnh lùng của đám Lôi Kình đều nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền gỗ.

Lôi Kình vương một lần nữa gầm gừ với Lý, Lý cũng đáp lại. Một lát sau, Lý quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn bây giờ lửa giận bừng bừng, mình mà lại bị một đám yêu thú chặn đường à.

Nhưng hắn cũng nhịn được!

Một là vì an toàn của Lý, hai cũng là vì an toàn của chiếc thuyền ngột mộc. Đằng Thanh Sơn đang nghĩ tới việc trên hải vực mênh mông, một mình một người bơi hơn mười vạn dặm. Tuy nói Đằng Thanh Sơn có nghị lực phi thường, cũng không lo tới việc lãng phí thời gian, cũng không sợ mệt mỏi, đường xa như vậy cũng có thể đi được. Nhưng như địa cầu kiếp trước, có ai đi bộ vòng quanh địa cầu đâu? Đừng nói địa cầu, kể cả đi bộ mấy vạn dặm cũng chỉ có một số ít người chỉ muốn thử thách bản thân mình mới làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn tuy có năng lực bơi hơn mười vạn dặm trên biển, nhưng cũng sẽ không làm như thế.

Trên chiếc thuyền gỗ giương cánh buồm lộng gió, một đường lao về phía bắc chẳng phải thoải mái hơn sao.

- Nó nói cái gì? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đằng đại ca!

Trên mặt Lý có vẻ lo lắng, - Con Lôi Kình vương này vừa rồi nói là nếu nó ra lệnh một tiếng, mấy trăm con Lôi Kình cùng nhau phóng ra lôi điện. Cho dù ngươi không chết cũng phải trọng thương. Mấy trăm con Lôi Kình chực ở dưới biển đủ để giết chết

ngươi!

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống.

- Muội đừng lo, không đơn giản như nó tưởng đâu. Những con Lôi Kình này đều to như một cái thuyền lớn! Thân thể chúng lớn như vậy, còn huynh nhỏ hơn thì sao chúng có thể vây công được chúng ta?

Đằng Thanh Sơn căn bản không lo đến điểm này, - Muội hỏi nó, huynh phải có điều kiện gì thì chúng mới nguyện ý để chúng ta bình yên ly khai!

Đằng Thanh Sơn cho rằng đám Lôi Kình tới đây không đơn thuần chỉ muốn đối phó với mình.

Muốn giết mình đám Lôi Kình cũng sẽ tổn thất khá lớn. Một tộc vương mà ngu xuẩn như vậy sao? Nhưng cũng không nhất định, mình là nhân loại còn Lôi Kình vương là cá, có lẽ tư duy không giống nhau.

- Hống... hống...

Lý đứng ở mũi tàu, hướng về phía con Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm.

May Lý cũng là nội kình cường giả, nếu không cách xa như vậy mà kêu cũng sẽ váng đầu rồi.

- May mà mang theo tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý khổ cực như thế, trong lòng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, - Nếu không đưa tiểu theo, trên Bắc Hải này chỉ sợ nếu phải chống lại yêu thú thì chỉ có nước giết chóc thôi! Yêu thú và nhân thường xuyên đánh nhau, chính là bởi vì không thể trao đổi được! Nếu có thể hiểu rõ ý nghĩ và yêu cầu của đối phương, việc đánh nhau cũng sẽ ít đi rất nhiều!

Đưa Tiểu theo tới Bắc Hải mênh mông cuồn cuộn, quả là có tác dụng còn cao hơn cả một cường giả tiên thiên kim đan!

Một cô gái, một yêu thú to lớn thông qua thú ngữ trao đổi với nhau.

Thanh Sơn nhìn:

- Con Lôi Kình vương tựa hồ đổi thái độ rồi.

Tuy nghe không hiểu, nhưng Đằng Thanh Sơn có thể từ ánh mắt, tiếng gầm của con Lôi Kình vương mà phán đoán xuất một vài việc.

Một lát sau...

- Phù.

Lý cũng thở dài một hơi rồi quay sang nhìn Đằng Thanh Sơn, lộ vẻ tươi cười, - Đằng đại ca Lôi Kình vương vừa rồi nói là nó vốn muốn giáo huấn ngươi, chém nát thuyền gỗ của ngươi, dùng lôi điện của đám Lôi Kình chém ngươi, có thể giết chết ngươi. Dù không giết được, cũng phải giáo huấn ngươi một lần!

Đằng Thanh Sơn nghe thế dở khóc dở cười.

Nếu mình một người xuất hải, không thể trao đổi với Lôi Kình vương, Lôi Kình vương đầu tiên là uy hiếp, sau đó dùng một đám Lôi Kình dùng lôi điện phóng vào mình, mình có chết hay không cũng khó nói, nhưng chiếc thuyền ngột mộc nhất định sẽ bị hủy diệt.

Bổ điện vào mình xong, sau đó kiêu ngạo rời đi.

Trên biển... Đằng Thanh Sơn cho dù hóa thân làm cá có lẽ cũng có thể đuổi theo kịp Lôi Kình bình thường. Nhưng chống lại Lôi Kình vương thì tốc độ vẫn thua xa. Khuya hôm qua, Đằng Thanh

Sơn đã chứng kiến tốc độ kinh người của Lôi Kình vương.

Bất luận làm sao mình có hóa thân làm cá cũng phải dựa vào tiên thiên chân nguyên, quá đơn giản, không thể giống được như Lôi Kình vốn có cấu tạo thân thể rất xảo diệu.

- Nó nói điều kiện chưa? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Nó bảo cho nó nghĩ một chút, đợt lát nữa nói cho ta biết sau! - Lý trả lời.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, rồi dở khóc dở cười:

- Lôi Kình vương này lúc trước căn bản là không thể nghĩ đến việc chúng ta còn có một nhân loại tinh thông thú ngữ, do đó nó không ngờ tới việc buộc chúng ta phải làm việc gì. Nhưng bây giờ chỉ sợ không đề cập chút điều kiện, Lôi Kình vương cũng sẽ không tùy tiện thả chúng ta đi đâu.

- Đúng vậy, chỉ có thể đợi nó đưa ra điều kiện thôi. - Lý bất lực nói.

Gió biển thổi mơn man, ánh nắng mặt trời trải rộng cả biển khơi. Những con Lôi Kình đều bình tĩnh chờ chung quanh.

Đằng Thanh Sơn đứng ở mũi tàu nhìn những con Lôi Kình chung quanh, hắn cũng phải chờ đợi.

Tình thế bây giờ rất rõ ràng... Mình ở vào thế yếu! Đương nhiên mình phối hợp với Luân Hồi thương có thể bộc phát vũ lực làm cho con Lôi Kình vương phải suy nghĩ kỹ hơn.

Một lát sau...

- Hống...

Con Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm. Vốn mấy trăm con Lôi Kình đang rất bình tĩnh đều hỗn loạn, cả đám đều phát ra tiếng

gầm gừ hỗn loạn.

Lý nghe cẩn thận, thỉnh thoảng cũng đáp lại một tiếng.

- Nó đưa ra điều kiện gì?

Đằng Thanh Sơn đợi sau khi Lý và Lôi Kình vương nói chuyện xon g liền dò hỏi. Lý nhoẻn miệng cười:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói... Nó thật sự có một việc rất trọng yếu muốn nhờ chúng ta đi làm! Nhưng việc này cũng mất thời gian dài, chỉ cần đi trên biển cũng phải tám tới mười ngày. Đương nhiên, lúc chúng ta rời đi nó sẽ ra lệnh một con Lôi Kình buộc một sợi dây vào thuyền chúng ta, kéo thuyền chúng ta tới đó tốc độ sẽ rất nhanh. Cho dù nhanh cũng phải mười ngày mới tới.

Đằng Thanh Sơn nghe thế nhướng mày, hắn không muốn phí thời gian.

- Nơi nào? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Là ở phía tây bắc, nơi có một hòn đảo thần bí.

Lý vừa nói thế, trên mặt Đằng Thanh Sơn liền hiện lên một nụ cười.

Hướng tây bắc?

Đằng Thanh Sơn cũng không rõ lắm vê phương vị của Bắc Hải Đại Lục, chỉ biết là nó ở phía bắc. Vì gió mùa, cùng với việc trên biển sẽ gặp đủ loại tình huống khác nhau, thuyền không thể chuẩn xác đi về phía bắc mãi được, bình thường khi đi về phía tây bắc, đông bắc cũng đều chập nhận được.

Dù sao Bắc Hải Đại Lục là một đại lục lớn. Chỉ cần lên được đại lục là được.

- Đảo ở hướng Tây bắc à?

Đằng Thanh Sơn cười:

- Xem ra chúng ta chẳng những không lãng phí thời gian, mà có Lôi Kình kéo thuyền gỗ chúng ta ngược lại sẽ nhanh hơn. Ừm, khó khăn bao nhiêu ta vẫn có thể giải quyết được, nhận đi.

Lý nhoẻn miệng cười, thần bí nói:

- Con Lôi Kình vương còn nói, chỉ cần Đằng đại ca đáp ứng làm việc này, nó còn có thể đưa lên một món lễ vật!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 5

Thiết Diệp Đảo

Lễ vật?

Đằng Thanh Sơn có vẻ rất hứng thú nhìn về phía con yêu thú khổng lồ đang ngâm mình trong nước biển.

- Ừm, Lôi Kình vương dù sao cũng vương giả của tộc quần, cũng sống không biết bao nhiêu năm rồi, chắc là có bảo bối. Hỏi nó một chút đó là lễ vật gì.

Lý chớp mắt mấy cái:

- Đằng đại ca, đại ca nói là chúng ta nhận điều kiện của Lôi Kình vương à?

- Nhận được chứ!

Đằng Thanh Sơn vuốt cằm, cười khẽ:

- Tới Bắc Hải Đại Lục một đường phiêu bạt. Ngoại trừ tu luyện ra, chúng ta cũng nên kiếm cho mình vài việc gì đó mà làm! Một đảo thần bí ở hướng Tây bắc? Huynh bây giờ cảm thấy có hứng thú rồi. Lôi Kình vương còn tặng cùng lễ vật nữa chứ, có gì mà không nhận chứ?

Lý cũng cười.

Rồi nàng quay đầu, tay mắn lan can mũi tàu phát ra một âm thanh gầm gừ.

- Hống...

Con Lôi kình vương khổng lồ phát ra tiếng gầm vui mừng rung trời.

Nhất thời tất cả đám trung Lôi Kình quanh vùng biển này đều phát ra tiếng gầm hưng phấn, cả đám tựa như đã tìm được bạn đời trông vô cùng kích động. Đằng Thanh Sơn thấy như vậy trong lòng không khỏi suy nghĩ:

- Không ổn lắm! Không phải chỉ đi tới một hòn đảo giúp chúng làm một việc thôi sao? Sao lại làm chúng nó hưng phấn như vậy nhỉ?

Đằng Thanh Sơn hiểu được, việc này hẳn là chẳng dễ ăn gì.

- Hống... hống...

Lý và Lôi Kình vương nói chuyện với nhau.

- Đằng đại ca!

Lý quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Con Lôi Kình vương nói chúng chưa chuẩn bị lễ vật. Chúng ta trước hết cứ đi đi, nó sẽ cử thủ hạ đi lấy lễ vật. Chắc trên đường đi nó sẽ dâng lễ vật lên.

Thanh Sơn gật đầu. Lúc trước không chuẩn bị, cũng nằm trong dự liệu của Đằng Thanh Sơn.

- Bảo con Lôi Kình vương đó cho chúng ta trước hết dùng một sợi dây buộc chặt vào lưng của một con Lôi Kình, để con Lôi Kình đó kéo thuyền ngột mộc của chúng ta đi. - Lý nói.

Đằng Thanh Sơn lập tức gỡ sợi dây buộc ở mũi tàu ra, đồng thời cũng tháo thép khỏi sợi dây này, sau đó khiêng cả cuộn dây lớn từ con thuyền gỗ nhảy vào trong biển.

- Hống...

Lôi Kình vương ra lệnh một tiếng.

Lập tức có một con Lôi Kình bơi về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chỉ đạp vài lần trên mặt nước, đã đáp lên trên lưng con Lôi Kình này.

- Lưng con Lôi Kình này thật to, bằng cả một cái thuyền lớn. Chỉ là da nó quá trơn! Nếu là người thường đứng trên đó chắc chắn sẽ bị trượt lăn vèo.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng dây ra buộc vào một đầu vây lưng của con Lôi Kình, hắn còn xiết chặt một chút phòng ngừa bị trơn tuột ra.

Vù!

Đạp mạnh một cái, Đằng Thanh Sơn phi thân xa gần hai mươi trượng, từ trên lưng con Lôi Kình nhảy lên chiếc thuyền gỗ - Hống...

Thân thể to lớn của con Lôi Kình vương cũng bơi về phía thuyền ngột mộc, đôi mắt lớn màu vàng nhìn Đằng Thanh Sơn đầy thiện ý, có ý hưng phấn, gầm gừ vài tiếng. Vốn rất nhiều Lôi Kình đang vây chặt thuyền ngột mộc lập tức di động.

- Rào rào...

Những con Lôi Kình quẫy đuôi tạo thành những đợt sóng lớn, rồi lao vào trong nước biển biến mất. Chỉ một lát sau...

Chung quanh chỉ còn lại có ba mươi con Lôi Kình, những con

Lôi Kình khác toàn bộ đều ly khai.

- Đằng đại ca.

Lý cười bảo:

- Con Lôi Kình vương này bảo đám Lôi Kình đều về hang rồi. Bây giờ nó chỉ lưu lại vài con Lôi Kình để thảo luận về việc đi lên đảo!

- Được rồi, chúng ta cũng phải đi thôi, à là cái đảo gì nhỉ? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý chần chờ một chút rồi mới nói: - Thiết Diệp Đảo?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tò mò với thần bí đảo đó.

Sau khi Lôi Kình vương gầm một tiếng, con Lôi Kình kéo thuyền gỗ của Đằng Thanh Sơn cũng bắt đầu đi về phía tây, khi nó vừa bơi đi Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... Tốc độ con Lôi Kình này nhanh hơn thuyền gỗ rất nhiều.

Vốn buồm sinh ra lực đẩy nhưng chạy nhanh quá cũng sinh ra lực cản.

- Ta nên hạ buồm xuống.

Đằng Thanh Sơn vội đi hạ hai cái buồm xuống. Vừa lúc này hắn cũng phát hiện ra con Lôi Kình vương đã bơi tới bên cạnh thuyền ngột mộc, đôi mắt vàng vọt đang nhìn Đằng Thanh Sơn, đồng thời phát ra một tiếng gầm gừ.

Đằng Thanh Sơn và Lôi Kình vương đều không hiểu ngôn ngữ đối phương, chỉ có thể dựa vào Lý làm trung gian.

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói... Hắn cảm tạ ngươi đáp ứng thỉnh cầu của nó. Còn nói là ngươi là một cường giả dũng sĩ thực thụ.

Lý che miệng cười, còn Đằng Thanh Sơn bĩu môi:

- Huynh đã nói Lôi Kình vương không ngốc, đến cả mấy lời nịnh nọt cũng biết. Muội hỏi nó, chúng ta đi Thiết Diệp Đảo rốt cuộc phải làm gì?

Lý liền quay đầu sang trao đổi với Lôi Kình vương.

Một lát sau, Lý nói:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương bảo việc này cũng không khó. Trên hải đảo đám Lôi Kình chỉ thích hợp sống trên biển, căn bản không thể lên bờ, một khi lên bờ sẽ bị yêu thú lục địa, hoặc các loài yêu thú biết bay khi dễ. Nó còn nói nếu Đằng đại ca làm việc này thì rất dễ dàng!

- Yêu thú?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, - Sự tình không đơn giản rồi.

Con Lôi Kình vương ở một bên cũng phát ra một tiếng gầm gừ.

Lý nói:

- Giữa Thiết Diệp Đảo, có một cây đại thụ, gốc cây đại thụ này được bộ tộc Lôi Kình gọi là Thiết Diệp Quả thụ. Trên cái cây lôi điện này có Thiết Diệp Quả, đối với bộ tộc Lôi Kình chúng nó rất trọng yếu! Việc nó nhờ Đằng đại ca chính là để hái Thiết Diệp Quả. Thiết Diệp Quả này không chỉ hữu dụng riêng với bộ tộc Lôi Kình, còn hữu dụng với những con yêu thú khác. Do đó, việc hái Thiết Diệp Quả khá khó.

- Thiết Diệp Quả?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc:

- Muội hỏi kỹ một chút, nhân loại có thể ăn quả đó được không? Nếu số lượng nhiều, chúng ta cũng ăn vài quả.

Lý sáng mắt lên, quay đầu hỏi Lôi Kình vương.

Giữa hải dương, hơn ba mươi con Lôi Kình dưới sự chỉ huy của Lôi Kình vương, bao quanh con thuyền gỗ một đường đi về phía tây bắc.

- Không thể ăn được!

Lý quay đầu cười khổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Lôi Kình vương nói, Thiết Diệp Quả rất cứng giống như sắt ấy. Chỉ có yêu thú lợi hại mới có thể nhai nát mới ăn được. Loài người chúng ta mà ăn, chỉ sợ...

- Như sắt à? - Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Quả cứng như sắt? Đám yêu thú vẫn tranh nhau ăn?

Quả thật thế giới rộng lớn không thiếu điều lạ!

Được Lôi Kình kéo, chiếc thuyền ngột mộc nhanh chóng xé nước lao đi.

Đêm thứ hai.

- Vù vù...

Gió đêm lạnh buốt thổi.

Đằng Thanh Sơn đang ở trên boong tàu luyện tập Tam Thể Thức, còn Lý đã vào khoang ngủ. Ba mươi con Lôi Kình cũng dừng bơi, cứ ở nguyên tại chỗ bắt đầu nghỉ ngơi. Chúng tuy là yêu thú nhưng cũng không thể bơi suốt ngày mà không nghỉ ngơi.

- Hống...

Đột nhiên một thanh âm rất trong vang lên.

Đằng Thanh Sơn không khỏi sững người nhìn ra ngoài khơi. Chỉ thấy con Lôi Kình vương chợt bơi tới gần chiếc thuyền gỗ.

- Tiểu, Tiểu.

Đằng Thanh Sơn gõ cửa vài lần.

Chẳng mấy chốc cửa khoang mở, Lý đầu tóc rối bời bước ra, khuôn mặt nàng hơi đỏ chắc là dấu gối ép vào, hiển nhiên vừa rồi đang ngủ ngon:

- Đằng đại ca, muội vừa nghe tiếng gầm nên vội ra ngay.

- Con Lôi Kình vương muốn làm gì? - Đằng Thanh Sơn khó hiểu.

Đêm đầu Lôi Kình vương luôn luôn nghỉ ngơi, không hề quấy rầy họ. Khuya ngày thứ hai vì sao lại làm như vậy nhỉ? Cho dù có gọi thủ hạ cũng không nhất thiết phải lớn tiếng như thế chứ.

- Hống...

Đôi mắt vàng của Lôi Kình vương nhìn thuyền ngột mộc.

Trên mặt Lý lộ vẻ vui mừng:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói thủ hạ hắn vừa mới đưa lễ vật tới, nó bảo chúng ta nhận lấy!

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng rất vui, nhìn về phía con Lôi Kình vương dưới biển.

- Vù!

Lôi Kình vương mở miệng, một luồng khí bắn về phía chiếc thuyền gỗ.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy rõ trong dòng khí lưu có một

viên lục sắc hạt châu, lập tức nhảy lên tay vươn ta nhận lấy viên bảo châu lục sắc đó.

- Ầm!

Đằng Thanh Sơn lại hạ xuống boong thuyền gỗ.

- Đây là hạt châu gì thế? - Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn lại.

Viên bảo châu này cũng lớn lớn bằng cái trứng chim bồ câu, có màu xanh biếc, một màu xanh động lòng người. Vuốt lên hạt châu này, Đằng Thanh Sơn tựa hồ cảm ứng được bên trong bảo châu có ẩn chứa một sức mạnh cường đại thần kỳ.

- Hống...

- Hống...

Lý vẫn trao đổi với Lôi Kình vương.

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói là viên bảo châu này là vật trân bảo ở hải dương. Nhai nát nó ra, nuốt xuống có thể bảo trụ được tính mạng. Ngoài ra chỉ cần đeo viên bảo châu này ở trên người, có thể làm cho nước chung quanh nửa trượng không thể đến gần, có năng lực chống nước tốt.

Lý hơi hưng phấn báo lại.

Đằng Thanh Sơn nhìn viên ngọc xanh lục, nó có thể cứu mạng lại có thể chống thấm, thực sự không tệ.

Sau đó hắn đưa cho Lý:

- Tiểu, đi biển rất nguy hiểm. Có được hạt châu chống nước trên biển, ít nhất sẽ không bị chết chìm.

- Chết chìm?

Lý cũng không cự tuyệt, rất vui vẻ nhận ngay.

- Tiểu!

Đằng Thanh Sơn tò mò hỏi:

- Thú ngữ rốt cuộc ra sao? Sao huynh có cảm giác... Dường như muội biết thú ngữ của không ít yêu thú. Chẳng lẽ ngắn ngủn chỉ có nửa năm mà muội đã học được nhiều như vậy?

Lý cười ra vẻ thần bí:

- Đằng đại ca, huynh sai rồi! Việc hình thành ngôn ngữ không phải là chuyện dễ dàng. Giống như có yêu thú rất hiếm thấy, cả thiên hạ cũng chỉ có hai ba con. Hai ba con này không nhất định có thể gặp nhau. Huynh nói xem, chúng nó có hình thành thú ngữ đặc thù được không?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên hơi hiểu ra một chút.

- Thú ngữ mặc dù có một vài chủng loại, nhưng không phức tạp như Đằng đại ca tưởng tượng!

Lý cười:

- Giống như yêu thú nhà sói, chúng có thú ngữ tương tự như loài báo. Còn có một vài con yêu thú đặc thù, thú ngữ của chúng rất đặc thù.

- Do đó, có thể biết vài loại thú ngữ chủ yếu là đủ rồi. Về phần gặp phải thú ngữ hiếm có nào đó, muội phải dụng tâm nhận thức lĩnh ngộ.

- Học thú ngữ phải dựa vào thiên phú.

- Cho dù là thú ngữ hiếm có nào đó, muội chỉ ở chung với con yêu thú đó vài ba tháng là cũng có thể lĩnh ngộ được tám chín phần mười rồi.

Trong giọng nói Lý ẩn chứa vẻ tự tin. Sự tự tin của nàng tuyệt không phải cuồng vọng, mà là nàng có thực lực về mặt thú ngữ. Thú Vương chỉ thu hai đệ tử, thành tựu của nàng trong vòng nửa năm có thể còn mạnh hơn cả Vạn sư huynh đã học vài chục năm.

Đến cả Thiên Thần cung cũng phải tận tâm bồi dưỡng Lý.

- Tiểu, lần này muội tự tiện ly khai, một thiên tài thú ngữ như muội đột nhiên biến mất, điều đó khiến cho Thiên Thần cung tìm khắp thiên hạ đó.

Đằng Thanh Sơn cười hà hà đùa.

- Ừm.

Lý nhìn viên ngọc xanh lục trong tay, vừa nghĩ tới việc đây là món do Đằng Thanh Sơn tặng cho nàng, nàng cảm thấy rất vui. Rồi đột nhiên nàng sực nghĩ ra điều gì, vội bảo:

- Đằng đại ca, viên ngọc xanh lá mài ra ăn là có thể cứu được mạng người, vậy Thiết Diệp Quả ở Thiết Diệp Đảo mặc dù cứng như sắt, nhưng nếu mài ra ăn vào cũng sẽ có hiệu quả đặc thù chứ?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 6

Luyện Quyền Dưới Biển, Hái Quả Trên Đảo.

Mài Thiết Diệp Quả rồi ăn hả?

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Có lẽ thật sự có hiệu quả kỳ lạ nào đó. Nhưng, ta sẽ không làm như vậy!

Đằng Thanh Sơn đã đạt tới mức tựa hồ có thể không quan tâm tới tác dụng của ngoại vật nữa rồi.

- Tiểu, muội muốn thử không?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt hỏi.

- Muội cũng chỉ ngẫu nhiên liên tưởng thôi, việc này tựa hồ không đượcyên tâm lắm. Nếu ngày nào đó bắt được một tên tội phạm, có thể muội sẽ đem ra thử!

Lý nghĩ ngợi rồi đáp.

Hai người hàn huyên thêm một chút, rồi cùng tiến vào trong khoang nghỉ ngơi.

...

Những ngày trên biển quả là chán. Ban đầu có lẽ vì biển rộng khôn cùng, không thấy bờ bến mà lòng chấn động, vui thích, còn

trải qua thời gian quá dài thì người rất khó chịu.

Đằng Thanh Sơn chuyên tâm tiềm tu, hoàn toàn dung nhập ý cảnh Hành Thổ Chi Quyền với thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí. Còn Lý thỉnh thoảng tu luyện một chút, xem Đằng Thanh Sơn tu luyện, trao đổi với đám Lôi Kình cho vui.

Một đường đi mãi.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện càng đi về phía bắc, càng ít đảo có người. Lúc vừa mới ra khỏi Thiên Thạch Đảo, thỉnh thoảng còn có thể gặp một hòn đảo có người. Nhưng bắt đầu từ ngày thứ bảy đi với đàn Lôi Kình tộc, hắn cực kỳ ít thấy đảo có khói bếp.

Nơi này đã cách bờ biển Cửu Châu Đại Địa quá xa.

Vào đêm khuya hôm thứ bảy đi với đàn Lôi Kình tộc.

Hơn mười con Lôi Kình đang ở ngoài khơi nghỉ ngơi, chiếc thuyền gỗ đương nhiên cũng dừng lại. Lúc này, sâu gần một trăm trượng, dưới đáy biển u ám, Đằng Thanh Sơn chỉ mặc quần dài, thân trên cởi trần đang luyện quyền dưới đáy biển.

- Oang!

- Oang!

Mỗi một quyền của Đằng Thanh Sơn đều ẩn chứa một loại kình đạo như mũi khoan cực nhanh, tựa như một máy khoan điện khổng lồ đang đâm thủng đáy biển.

Đằng Thanh Sơn ở trong đáy biển chỉ tu luyện mỗi một chiêu Toản Quyền trong Hình Ý Ngũ Hành Quyền. Cũng là Tam Thể Thức, song khi đánh ra Toản Quyền, cứ thế mà đánh liên tục, chỉ một lát mà Đằng Thanh Sơn tối thiểu đã đánh ra gần ngàn quyền.

Mỗi một quyền ẩn chứa mấy vạn cân lực đạo. Đằng Thanh Sơn

tu luyện ý cảnh, rồi đột nhiên bộc phát tất cả sức mạnh.

Từng quyền Đằng Thanh Sơn đánh ra, quyền đánh lên đánh xuống, đánh trong đánh ngoài, đánh ngang đánh dọc, đánh thuận đánh ngược, lúc thì xoay tròn, lúc thì phóng thẳng, những quyền liên tục nhau làm thành những vòng xoáy tròn đáng sợ như mũi khoan. Nếu có tông sư Hình Ý ở đây, chắc cũng phải sững người. Quyền pháp này sớm đạt tới đỉnh cao khó lường rồi. Nhưng Đằng Thanh Sơn bây giờ lại còn muốn vượt qua cả cấp độ tông sư, nhận thức tới Đạo.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thu quyền, trở về Tam Thể Thức.

- Ta thật là may mắn!

Mặt Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười:

- Trong Ngũ Hành Quyền, Hoành Quyền là thuộc về Hành Thổ, bây giờ thành tựu về Hành Thổ Chi Quyền của ta là cao nhất! Còn Toản Quyền thuộc thủy, thủy thấm vào thổ sẽ sinh ra mộc! Hoành Quyền là căn cơ của Toản Quyền, nếu Hoành Quyền thành tựu cao, việc tu luyện Toản Quyền sẽ dễ dàng hơn. Cùng một đạo lý, thành tựu Hành Thổ Chi Quyền mà cao, việc tu luyện Hành Thủy Chi Quyền cũng dễ dàng hơn không ít.

Mấy ngày nay, Đằng Thanh Sơn đêm đêm đều bỏ ra gần hai canh giờ xuống đáy biển luyện quyền.

Trong quá trình tu luyện, Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra ý cảnh Hành Thổ Chi Quyền rất có ích trong việc đề cao Toản Quyền. Sư phụ Kiếp trước Đằng Bá Bạch Lôi từng dạy "Toản Quyền thuộc thủy, nước thấm vào đất", quả nhiên không phải hư ngôn.

- Muốn đốn ngộ được như ở trên đại thảo nguyên thì thật sự

quá khó.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ đốn ngộ là khả ngộ bất khả cầu! Ngoài biển, cho dù không thể đốn ngộ, nhưng ít nhất cũng trợ giúp cho hắn lĩnh ngộ về Toản Quyền!

Trên biển tu luyện Toản Quyền, đích xác là làm ít lợi nhiều! Cũng tương tự với một vài cao thủ Hình Ý khi tu luyện mười hai hình, thường đi quan sát động tác của động vật. Việc tu luyện Ngũ Hành Quyền lần này cũng thích hợp với hoàn cảnh trên biển.

- Không thể đốn ngộ, nhưng nếu làm đến nơi đến chốn, khổ tu không ngừng, không ngừng mài giũa, vẫn sẽ tiến bộ từ từ!

Đằng Thanh Sơn rất kiên định và tự tin.

Kỳ thật cơ sở Hành Thổ Chi Quyền cao đã khiến tu vi Toản Quyền của hắn từ từ tăng lên.

Đêm thứ chín cùng với đàn Lôi Kình tộc!

- Rào rào...

Nước biển u ám vẫn vỗ về.

Ba mươi con Lôi Kình và chiếc thuyền ngột mộc vẫn tiến về phía trước. Bình thường đêm xuống, đám Lôi Kình sẽ nghỉ ngơi, nhưng tối nay lại khác hẳn. Vì... dựa theo ước tính, tối nay nên có thể đến mục tiêu Thiết Diệp Đảo rồi!

Trên chiếc thuyền ngột mộc.

Đằng Thanh Sơn cầm cây Luân Hồi Thương màu bạc, lần lượt đâm về phía trước.

- Veo!

- Veo!

Thanh âm rít lên như máy khoan điện, từng thương từng thương đều sắc bén phi thường. Đằng Thanh Sơn đứng theo Tam Thể Thức, nhưng Luân Hồi thương trong tay lại lần lượt thi triển chiêu Độc Long Toản. Sau khi tu luyện xuất ra nội gia cương kình, chiêu Độc Long Toản này chính là chiêu công kích mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn hiện nay!

Đặc biệt mười ngay nay, Đằng Thanh Sơn cũng thường xuyên chui xuống biển tiềm tu Toản Quyền.

Toản Quyền và Độc Long Toản có cùng ý cảnh. Toản Quyền của Đằng Thanh Sơn từ từ tăng lên, thì uy lực của tuyệt chiêu cực mạnh Độc Long Toản cũng dần dần tăng lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Thuyền gỗ dưới chân đã dừng lại. Đằng Thanh Sơn đi đến mũi tàu nhìn về phía khơi xa. Chỉ thấy đôi mắt vàng khổng lồ của Lôi Kình vương cũng nhìn hắn, nó gầm nhẹ hai tiếng, tựa hồ Lôi Kình vương đang kiêng kỵ cái gì đó nên không dám lớn tiếng.

- Tiểu, Tiểu.

Đằng Thanh Sơn lập tức gõ cửa khoang.

Chẳng mấy chốc Lý mặc xong y phục chạy ra, cùng Đằng Thanh Sơn sóng vai đứng ở mũi tàu, nói chuyện với Lôi Kình vương phía dưới.

Một lát sau...

Lý quay đầu nhìn sang Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói... Phía trước đại khái ba dặm chính là Thiết Diệp Đảo rồi.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn tới, Thiết Diệp Đảo mặc dù không tính là đảo lớn, nhưng chỉ cách có ba dặm, thì Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã thấy bờ đảo hằn rõ trong đêm tối.

- Còn tới ba dặm bữa, bây giờ sao đã dừng rồi? - Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

- Lôi Kình vương nói phía trước là đá ngầm, thậm chí còn có những dòng nước xiết theo mạch đá ngầm! Thuyền gỗ của chúng ta, sợ không thể đi tiếp được.

Lý giải thích. Con Lôi Kình vương trong nước biển cũng phát ra âm thanh gầm gừ.

Lý liền nói:

- Nó còn nói, đợi đến khi lên trên đảo, một khi đánh nhau với yêu thú trên đảo, nếu thuyền ngột mộc ở đó, có thể sẽ lọt vào công kích của đám yêu thú. Đặt ở xa ba dặm, thuyền gỗ cũng an toàn hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng gật đầu.

- Chờ một chút.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra, mở cửa khoang thuyền tiến vào trong khoang, sau đó lấy ra một cái lưới đánh cá, rồi đóng cửa phòng lại.

- Làm gì thế? - Lý kinh ngạc hỏi.

- Dùng để đựng Thiết Diệp Quả!

Đằng Thanh Sơn cười:

- Nếu số lượng Thiết Diệp Quả quá nhiều, dùng lưới đánh cá để đựng cho hết.

- Chúng ta chuẩn bị rời thuyền!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lôi Kình vương:

- Tiểu, muội nói cho nó, lát nữa, khi ta lên đảo, bảo nó bảo vệ muội cho chu đáo.

Lý nghe thế cười tươi.

Sau đó nàng trao đổi với con Lôi Kình vương đang ngâm trong nước biển một chút, rồi hướng sang Đằng Thanh Sơn cười:

- Đằng đại ca, đi đi, chúng ta xuống nước!

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn và Lý cùng nhảy lên, "Tõm" một tiếng đã rơi vào trong nước biển. Nhưng nước biển chung quanh thân thể Lý bị một năng lượng vô hình làm dạt ra, chính là công hiệu chống nước của viên ngọc xanh lá.

- Đeo viên ngọc xanh lá trên người, thật là hữu dụng.

Lý tò mò nhìn nước biển dạt ra bốn phía.

- Hống...

Cái đầu khổng lồ của Lôi Kình vương bơi tới gần.

Lý gầm lên vài tiếng với nó, rồi cười nói:

- Đằng đại ca, nó đã an bài một con Lôi Kình ở lại đây coi thuyền gỗ, những con khác cùng tới bờ Thiết Diệp Đảo.

Lúc này Đằng Thanh Sơn và Lý đang cưỡi trên lưng một con Lôi Kình. Trên ba mươi con Lôi Kình khác bơi bên cạnh, cùng lao về phía Thiết Diệp Đảo.

- Hỏi nó, trên đảo có con yêu thú lợi hại gì không? Lúc trước nó nói là ta nhất định có thể đối phó được, nhưng bây giờ ta vẫn muốn nó nói rõ hơn một chút.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm.

Lý lập tức bắt đầu nhẹ giọng nói chuyện với Lôi Kình vương. Một lát sau, Lý quay đầu lại:

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói trên đảo đó có nhiều yêu thú, nhưng cũng cỡ nó thôi, đều là yêu thú cấp độ tiên thiên kim đan. Chỉ có một con thuộc giống chim bay! Nghe miêu tả của Lôi Kình vương, muội cảm giác con thần điêu đó hẳn là là Kim Đồng Thần Điêu (con chim thần mắt vàng), cũng chính là Huyền Phong Thần Điêu.

Đằng Thanh Sơn nghe thế, trong lòng càng nắm chắc thành công.

Huyền Phong Thần Điêu, được gọi là Kim Đồng Thần Điêu, có thể phun hàn khí, thực lực cũng cùng cấp độ với Hồng Đồng Tuyết Sư Thú.

- Một con trên biển, một con ở không trung. Có con Huyền Phong Thần Điêu này trên đảo, chỉ sợ Lôi Kình vương khó mà hái được quả.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười:

- Đừng nói là Huyền Phong Thần Điêu, kể cả yêu thú cấp độ tiên thiên hư đan bình thường, chỉ cần ở trên bờ mà không đến gần bờ biển là chẳng có gì phải sợ con Lôi Kình vương này.

Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần.

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương còn nói... mặc dù Huyền Phong Thần Điêu thường xuyên ở trên đảo, nhưng cũng không phải mọi ngày đều có mặt. Nếu vận khí tốt, tối hôm nay chúng ta không gặp phải con thần điêu đó. Tùy tiện xua đuổi một vài yêu thú bình thường, đại ca có thể bình yên hái quả rồi.

Lý cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Ừm, nếu có thể không cần chiến đấu thì cũng là chuyện tốt!

Chẳng mấy chốc...

Hơn ba mươi con Lôi Kình đã đi tới bờ Thiết Diệp Đảo.

- Đằng đại ca, con Lôi Kình vương nói, cây Thiết Diệp Quả ở nơi cao nhất trên đảo. Cành cây và lá cây Thiết Diệp Quả cứng như sắt, hơn nữa cả cây đen thui, chỉ có trái cây là có màu xanh! Liếc mắt là có thể nhìn ra ngay.

Lý thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Nhưng phạm vi đảo quá lớn, quá nhiều cây cối, Đằng Thanh Sơn cũng không có khả năng liếc mắt là phát hiện ra ngay.

- Đằng đại ca, cẩn thận một chút. - Lý nhỏ giọng nhắn nhủ.

Con Lôi Kình vương dùng đôi mắt lớn màu vàng nhìn Đằng Thanh Sơn, trên ba mươi con Lôi Kình đều nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ chờ đợi. Đằng Thanh Sơn cười, cầm cây Luân Hồi thương, khoác lưới đánh cá rồi lướt nhanh lên bờ, sau đó thân thể lóe lên, lập tức biến mất khỏi tầm mắt bầy Lôi Kình.

...

Đằng Thanh Sơn tựa như một con khỉ linh hoạt lao vào Thiết Diệp Đảo.

Đại khái nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn nhìn thấy một gốc đại thụ sừng sững trước mắt. Cây đại thụ này lớn bằng thân một người lớn, cả cây đen thui, lá cây thoạt nhìn trông như làm bằng sắt, đặc biệt là xen lẫn giữa những tàn lá đen lại lóe lên những quả cây màu xanh. Màu xanh này rất bắt mắt, càng làm cho người ta chỉ liếc mắt đã có thể phán đoán ra cái cây trước mắt chính là Thiết Diệp Quả.

- Chính là nó!

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 7

Một Thương Xuyên Thấu.

Trong phạm vi mười trượng xung quanh Thiết Diệp Thụ không còn thực vật nào khác, thực sự là trơ trọi. Ở ngoài mười trượng, cây cối thực vật sinh trưởng cũng không bằng những chỗ khác.

” Thật đúng là oai phong!"

(nguyên văn: “trầm đắc trụ khí" 沉得住气: keep one’s equanimity; giữ được sự thanh thản, yên bình của mình.)

Đằng Thanh Sơn nhìn quanh một chút, quăng lưới đánh cá từ trên vai xuống đất, "bồng" một tiếng vang lên thật rõ giữa núi rừng tĩnh mịch. Trong bụi rậm ở bốn bên mơ hồ như có một đôi mắt đang chăm chú quan sát hắn.

"Không hổ là yêu thú, cẩn thận gớm!" Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi Thương trong tay, nhún một cái đã nhảy lên cây Thiết Diệp Quả.

"Quả màu xanh lục? Thiết Diệp Quả?" Đằng Thanh Sơn nhìn thấy trái cây trước mắt cứ như do ngọc bích điêu khắc mà thành vậy. "Thế giới linh khí sung túc, quả thực có thể sinh ra rất nhiều thứ kỳ lạ." Đằng Thanh Sơn đưa tay, nắm lấy một quả.

Dụng lực!

"Păng" Cứ như giựt đứt xích sắt, Thiết Diệp Quả bị Đằng Thanh Sơn lôi xuống một trái.

Thế này mà là "hái" sao. Thuần túy chỉ là giật mạnh.

"Thu hái Thiết Diệp Quả, người thường sợ là lay không nổi a." Đằng Thanh Sơn mỉm cười, tay phải nắm Luân Hồi Thương, tay trái lại tựa như chuồn chuồn đạp nước, hóa thành ảo ảnh, tóm lấy hết quả Thiết Diệp này tới quả Thiết Diệp khác, cứ như hái Thiết Diệp Quả là một việc rất dễ dàng vậy.

Xoảng Xoảng Xoảng!

Chỉ thấy từng quả trái cây lục sắc như do bích ngọc tạo thành từ trên cây Thiết Diệp Quả không ngừng rơi xuống. Tất cả đều rơi vào trong lưới đánh cá. Tốc độ hái quả thực nhanh, tựa như trái cây rơi xuống từ trên trời vậy.

"Ùng!" Không khí bất ngờ chấn động.

Một đạo ảo ảnh hắc sắc từ trong bụi cỏ ngoài mười trượng phóng vụt ra, vồ thẳng vào Đằng Thanh Sơn đang ở trên cây. Hai con ngươi xanh biếc càng làm người ta sợ hãi…

Tựa hồ như đang chìm đắm trong lạc thú hái trái, Đằng Thanh Sơn đưa mắt lướt qua, hữu thủ đang rảnh rỗi rất là tùy tiện lật cổ tay, lực cánh tay cường đại quán thâu vào trong, Luân Hồi Thương quét nên một đường cong tuyệt diệu.

"Viu!"

Ngân quang chợt lóe.

"Ngoao…" Một tiếng gào rú thê lương vang lên.

Chỉ thấy trên Luân Hồi Thương màu bạc có một con yêu thú toàn thân lông xám bạc bị đâm xuyên giữa ngực và bụng, máu tươi

không ngừng chảy. Bốn chân của con yêu thú này có màu huyết hồng rất quỷ dị, thân thể to lớn như mãnh hổ thông thường.

Tuy con yêu thú bị xiên ở trên Luân Hồi Thương, nhưng đôi con ngươi xanh biếc của nó vẫn điên cuồng nhìn chòng chọc Đằng Thanh Sơn, bốn chân vẫn còn múa may dãy dụa, nhưng căn bản là dãy dụa không thoát.

"Huyết Ảnh Lang?" Đằng Thanh Sơn liếc sơ yêu thú, hữu thủ khẽ động.

"Bồng!" Luân Hồi Thương chuyển động.

Một cỗ nội gia cương kình mạnh mẽ thông qua Luân Hồi Thương bạo phát trong người con yêu thú "Huyết Ảnh Lang", khiến nội phủ nó hoàn toàn vỡ vụn. Huyết Ảnh Lang chỉ kịp tru lên một tiếng trầm đục rồi im bặt. Đằng Thanh Sơn rung trường thương, Huyết Ảnh Lang liền trượt khỏi cán thương, bị quẳng bay xuống dưới.

Bộp một tiếng, thi thể Huyết Ảnh Lang rớt xuống cách thân cây Thiết Diệp Quả khoảng năm trượng, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất khô cằn.

Đằng Thanh Sơn cũng nhảy khỏi chạc cây, đứng trên mặt đất. Nhìn ra xung quanh, trong đêm tối, hắn thấy được rõ mấy con yêu thú lục địa (chạy trên mặt đất) tiềm phục ở các nơi. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, trên một vài đại thụ xa xa cũng có vài con yêu thú loại phi cầm.

Con nào cũng đang nhìn hắn chằm chằm.

Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn hướng vào các yêu thú xung quanh rồi chỉ vào cả từng con phi cầm yêu thú trên cây:

- Các ngươi nếu không cút ra xa một chút...

Mũi Luân Hồi Thương chỉ vào thi thể Huyết Ảnh Lang, - Thì sẽ giống như nó thôi!

Yêu thú nghe không hiểu lời Đằng Thanh Sơn nói.

Nhưng trước đó, Đằng Thanh Sơn đã chỉ bọn chúng rồi chỉ Huyết Ảnh Lang. Trí tuệ những yêu thú này đều rất cao, nên chúng cũng đều hiểu ý của hắn. Tuy kinh ngạc vì người này có thể phát hiện được bọn chúng, thế nhưng việc hắn có thể dễ dàng giết chết yêu thú cấp bậc tiên thiên hư đan "Huyết Ảnh Lang" chỉ bằng một thương đã chứng minh thực lực của hắn:

Tuyệt đối vượt xa tiên thiên hư đan.

Thiết Diệp Quả này đối với Lôi Kình tộc đàn rất trọng yếu. Nhưng đối với các yêu thú khác thì không nhất định cũng trọng yếu như thế.

"Brừ~~" "Ngoao~~" "Grừ~~"

Lúc này các con yêu thú vội vàng bỏ đi, vì sợ tên con người này cũng sẽ đuổi giết bọn chúng.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ đám yêu thú trong bụi rậm xung quanh đã rời đi, chỉ còn lại vài con phi cầm yêu thú ở trên các đại thụ phía xa. "Các ngươi được lắm, các ngươi đều có thể bay, ta quả thực là không tóm nổi các ngươi." Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, không để ý tới đám phi cầm yêu thú ấy nữa.

Nhảy lên trên cây Thiết Diệp Quả, Đằng Thanh Sơn tiếp tục hái trái.

Xoảng Xoảng Xoảng!

Trái cây không ngừng rơi xuống.

Có thể thấy đám yêu thú phi cầm ở trên đại thụ xa xa đều

nóng nảy, “ ~ ～ ~ ” “ ~ ~ ” chúng đều phát ra tiếng rít phẫn nộ, nhưng lại căn bản không dám tới chọc vào Đằng Thanh Sơn.

***

Vùng biển ven Thiết Diệp Đảo.

"Mấy con yêu thú đó đều rất tức giận a!" Lý nghe thấy tiếng chim kêu, dễ dàng hiểu được ý tứ, nên không khỏi có chút hưng phấn. "Xem ra những yêu thú ấy căn bản đều không có con nào là đối thủ của Đằng Đại Ca. Xem chừng Huyền Phong Thần Điêu tuyệt nhiên không ở đó.”

Lôi Kình Vương cũng hỏi Lý, Lý báo cho Lôi Kình Vương biết tin tức mà nàng nghe được.

"Hống～～" Lôi Kình Vương hưng phấn bắt đầu hống gào.

"Hống～～""Hống～～" cả đàn Lôi Kình cũng đều hưng phấn hống lên. Bọn chúng đều biết rõ, một chút nữa, chúng sẽ có thể mang một đống Thiết Diệp Quả trở về.

Bỗng nhiên.

"U～～" Một tiếng hót phẫn nộ vang vọng từ phía chân trời.

Vốn đang hưng phấn, vừa nghe xong tiếng hót, Lôi Kình Vương liền lập tức hống nhẹ. Nghe tiếng hống của nó, Lý biến sắc.

"Cái gì, là Huyền Phong Thần Điêu?"

…

Cây Thiết Diệp Quả này một năm kết trái một lần. Khi quả đã chín, nếu không hái xuống, toàn bộ trái cây sẽ rơi xuống đất sau một tháng.

Có điều Thiết Diệp Quả cứng rắn như sắt thép, rất khó hỏng.

Cho dù để đó hai, ba năm, Thiết Diệp Quả này vẫn ổn như cũ. Đến hôm nay là ngày mùng một tháng bảy, vừa vặn là giao tiếp giữa hạ và thu, chính là thời điểm cây kết trái.

"Xoảng xoảng~~"

Các trái Thiết Diệp Quả rơi xuống va vào nhau, phát sinh âm thanh kim loại va chạm "loảng xoảng loảng xoảng". Chỉ trong chốc lát, Thiết Diệp Quả đã bị Đằng Thanh Sơn hái xuống quá nửa; chỉ có thể nói Đằng Thanh Sơn hái trái quá nhanh.

"U~~" Tiếng chim bén nhọn vang vọng truyền tới.

"Chậc chậc, tưởng ngươi không ở trên đảo, không cần triển khai một trường đại chiến thực sự. Đã thế thì hoạt động gân cốt một chút vậy." Vì biết đối phương là Huyền Phong Thần Điêu, nên Đằng Thanh Sơn nắm chắc mười phần.

Cuồng phong lạnh thấu xương từ trên không thổi tới, khiến không ít cây cỏ đều rạp xuống. May là Thiết Diệp Quả cũng tựa quả cầu sắt đặc ruột nên chỉ có một số rất ít bị thổi lăn đi, số còn lại vẫn bị giữ trong lưới đánh cá.

"Huyền Phong Thần Điêu, toàn thân trắng như tuyết, riêng đỉnh đầu, mắt đều là mầu vàng!" Đằng Thanh Sơn nhìn Huyền Phong Thần Điêu đậu ở chạc cây đại thụ phía trên, so sánh với miêu tả trong thư tịch. "Thân thể cũng lớn, có thể so với Đại Hắc, Đại Bạch."

Con ngươi sắc bén của Huyền Phong Thần Điêu nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn ở phía dưới, tràn đầy sát khí! Thiết Diệp Đảo này chính là địa bàn của nó! Cây Thiết Diệp Quả này chính là thức ăn của nó. Tuy rằng đôi lúc nó cũng sẽ cho bọn yêu thú khác trên đảo nếm thử, nhưng đại đa số đều là nó độc chiếm.

Đối với kẻ đã ở cấp bậc tiên thiên kim đan như nó thì trái cây

này không có tác dụng gì, cái chính là nó thích ăn!

"Vù!" Huyền Phong Thần Điêu bất ngờ từ trong đám cành cây phóng vọt ra, giống như một mũi tên nhọn bắn xuống Đằng Thanh Sơn ở phía dưới.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng không né tránh, đứng vững tại chỗ cũ, tay cầm Luân Hồi Thương. Ngay khi cặp móng vuốt của Huyền Phong Thần Điêu quặp tới, Đằng Thanh Sơn nheo mắt lại, khẽ chuyển Luân Hồi Thương trong tay phất ra.

Tựa như một con du long, thương đánh ập về hướng Huyền Phong Thần Điêu.

"Keng!" Lợi trảo (vuốt sắc) và mũi thương tựa sắp thép va chạm nhau, mắt thường cũng có thể thấy được chấn động lan tới cây cỏ xung quanh, quật chúng nát bấy. Không ít đại thụ đổ nhào xuống đất tạo nên một tràng tiếng động ầm ầm, duy thân cây Thiết Diệp Thụ chỉ bị một vết xước rất nông.

Dường như hiểu ra Đằng Thanh Sơn không dễ đối phó, Huyền Phong Thần Điêu lập tức bay lên cao.

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn nhảy bắn lên tới độ cao hai mươi trượng.

Con người dám cùng phi cầm yêu thú đấu ở giữa không trung? Muốn chết phải không? Lập tức Huyền Phong Thần Điêu lanh lảnh kêu to, nhằm Đằng Thanh Sơn phóng tới, trong đôi con ngươi kim sắc tràn đầy sát ý điên cuồng lạnh lẽo.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm liên tục vang lên.

Keng! Keng! Keng!

Mỗi lần giao kích đều dẫn tới kình khí cuồng bạo lan tỏa, cây cỏ xung quanh bị quét sạch sành sanh. Đến cả lá cây của cây Thiết

Diệp Quả cũng bay mất không ít, mấy cành cây nhỏ bị cắt đứt, cũng có mấy trái Thiết Diệp Quả rơi xuống đất.

Huyền Phong Thần Điêu công kích liên tiếp nhưng căn bản không gây thương tổn chút nào cho Đằng Thanh Sơn.

Thương pháp phòng ngự "Hỗn Nguyên Nhất Khí" của "Đằng Thanh Sơn" từ lâu đã đạt tới trình độ cực kỳ đáng sợ.

"Là lúc này đây!" Tự mình nhảy lên giữa không trung dẫn dụ Huyền Phong Thần Điêu điên cuồng công kích, Đằng Thanh Sơn chờ đợi chính là thời khắc này! Dưới trạng thái điên cuồng công kích, thực Huyền Phong Thần Điêu rất dễ lộ ra một chút sơ hở. Dầu sao khi tấn công điên cuồng, phòng ngự của bản thân sẽ bị suy giảm.

"Bồng!" Trong chớp mắt Huyền Phong Thần Điêu bị một thương của Đằng Thanh Sơn chặn lại, ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt khóa chặt nơi cổ Huyền Phong Thần Điêu.

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc xuất ra sát chiêu!

"Viu!"

Thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí trong nháy mắt chuyển thành "Độc Long Toản".

Một luồng chớp màu bạc nhoáng lên!

"U～～" Tiếng chim cao vút chói tai còn ẩn chứa một chút kinh hoàng vang lên, Huyền Phong Thần Điêu gắng sức huy động hai cánh.

Cũng với một trăm hai mươi vạn cân lực đạo, lực xuyên thấu của quyền đầu, chiến đao hay mũi thương là không giống nhau. Mũi thương chỉ có một điểm, xuyên thấu lực tự nhiên là kinh người. Huống chi, một trăm hai mươi vạn cân này tuyệt không

phải sức mạnh thông thường, mà là đã hóa thành toản kình (kình xuyên thấu) kỳ dị, bạo phát trong nháy mắt.

"Xeo~~" không gian dường như bị xuyên phá.

Xuyên thấu lực đạt tới một giá trị kinh người.

"Phập!" Chớp mắt Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn xuyên qua các tầng lông chim cứng như sắt thép của Huyền Phong Thần Điêu, đâm vào da thịt xương cốt ở bên trong. Phòng ngự mạnh mẽ bên ngoài thân thể của Huyền Phong Thần Điêu chính là các tầng lớp lông chim. Đằng Thanh Sơn đã xuyên qua được tầng lông chim này, tự nhiên là Huyền Phong Thần Điêu không cách gì chống lại.

Luân Hồi Thương màu bạc trực tiếp đâm xuyên cánh trái của Huyền Phong Thần Điêu.

"U~~" Huyền Phong Thần Điêu phát ra tiếng kêu thống khổ, đồng thời…

Vù!

Trong nháy mắt một luồng hàn khí màu đen bao trùm Đằng Thanh Sơn.

"Chiêu này ta đã sớm nếm qua rồi!" Nội gia cương kình tiềm phục trong người Đằng Thanh Sơn bắt đầu phát ra, tiên thiên chân nguyên trong nháy mắt hình thành quang tráo. Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn bị đông thành bức tượng băng.

Trong con ngươi kim sắc của Huyền Phong Thần Điêu lúc này mới có một tia thích thú vì đã trả được thù.

Thế nhưng bức tượng băng này lại động đậy.

"Bồng!" Luân Hồi Thương bất ngờ chuyển động. Huyền Phong

Thần Điêu gào to một tiếng thê lương, cánh trái bị đánh thủng thành một cái lỗ lớn to bằng đầu người, máu tươi bay lả tả.

Tầng băng bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn hoàn toàn vỡ vụn. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn Huyền Phong Thần Điêu thê thảm ở phía trên, bỗng nhiên trong lòng chợt động: "Huyền Phong Thần Điêu chính là yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan. Nếu như thu phục nó, ít nhất khi gặp hiểm cảnh ta cần phải chuyên tâm ứng phó, có thể để nó cõng Tiểu bay lên trên không. Hơn nữa, có một con thần điêu ở trên không, chắc chắn phiền phức trên đường sẽ giảm bớt nhiều!"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 8

Thu Phục Thất Bại.

Phiêu lưu trên biển, nếu có thể tìm được một con Huyền Phong Thần Điêu đi theo thì quả rất tiện lợi!

Trong núi rừng.

Dù cánh trái bị thương, con Huyền Phong Thần Điêu vẫn cố gắng giữ được thăng bằng trên bầu trời. Dù sao cũng là yêu thú cấp độ tiên thiên kim đan, thân thể lại khổng lồ, nên cho dù cánh trái bị thủng một lỗ vẫn không khiến cho nó không thể bay được.

Nó kinh ngạc nhìn tên con người bên dưới. Trúng phải hàn khí của nó mà vẫn không chết? Việc này quá khó tin. Nó không muốn tin!

- Vù!

Huyền Phong Thần Điêu phẫn nộ há miệng, lại một luồng sương mù màu đen bao phủ người Đằng Thanh Sơn.

- Vô dụng!

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng yên, vù một tiếng, màn hào quang màu đỏ rực bao phủ toàn thân. Đằng Thanh Sơn tựa như hỏa thần, nhiệt độ cực thấp xuyên qua màn hào quang tràn vào toàn thân hắn, thậm chí cả màn hào quang cũng đều đông cứng đến vỡ ra.

Đằng Thanh Sơn hóa thành một tượng băng. Mặt của tượng băng lại ra vẻ tươi cười, lập tức tầng băng trên mặt hắn đột nhiên vỡ ra.

- Huyền Phong Thần Điêu, chiêu này của ngươi hoàn toàn vô dụng với ta!

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn con Huyền Phong Thần Điêu. Huyền Phong Thần Điêu ở giữa không trung vô cùng phẫn nộ quạt cánh. Cánh trái của nó bị thương lúc này đã ngưng chảy máu, vết thương cũng hoàn toàn đông lại.

Một tiếng kêu phẫn nộ vang lên, vang vọng khắp chân trời.

- Hú!

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn con Huyền Phong Thần Điêu giữa không trung, cười cười rồi hô to:

- Có phẫn nộ mấy đi nữa cũng vô dụng. Ta hái sạch Thiết Diệp Quả đây!

Nói xong, hắn còn chỉ chỉ vào cây Thiết Diệp Quả.

Lúc này Huyền Phong Thần Điêu đã đậu trên một cây đại thụ rất cao, mắt vàng căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn, phát ra tiếng kêu trầm trầm.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa nhảy lên cây Thiết Diệp Quả. Lần này Đằng Thanh Sơn gài Luân Hồi thương trên lưng, hai tay đồng thời ngắt lấy từng quả từng quả Thiết Diệp Quả. Những Thiết Diệp Quả tuyệt đẹp từng quả một rơi xuống, rơi trúng vào giữa tấm lưới đánh cá.

Huyền Phong Thần Điêu chỉ có thể nhìn Đằng Thanh Sơn hái quả.

Không bao lâu, trên cây chẳng còn một quả Thiết Diệp nào nữa. Con Huyền Phong Thần Điêu nhìn thấy thế, mắt đã đỏ lên căm tức.

- Nhiều thật!

Đằng Thanh Sơn nhặt những Thiết Diệp Quả rơi tán loạn trên mặt đất ném vào trong lưới đánh cá, rồi cuộn lưới lại thành một túi Thiết Diệp Quả, vác trên vai.

- Ừm, chắc phải mấy ngàn cân! Tổng cộng phải ngoài trăm quả.

Đằng Thanh Sơn khiêng lưới cá, cầm Luân Hồi thương, bắt đầu ly khai.

- U...

- U...

Những tiếng hú chói tai cao vút vang vọng tận chân trời. Con Huyền Phong Thần Điêu kêu như phát điên, không ngừng bay liệng trong không trung. Nhưng nó đành nhìn Đằng Thanh Sơn nhanh chóng lướt qua núi rừng, căn bản không dám trêu vào Đằng Thanh Sơn.

Lý đang lẳng lặng đợi ở bờ Thiết Diệp Đảo, bên cạnh nàng là hơn ba mươi con Lôi Kình và Lôi Kình vương cũng đang chờ đợi.

Rào rào...

Nước biển cuốn vào bờ cát, rồi lại rút đi.

Đột nhiên Lý thấy xa xa có một bóng người mơ hồ. Nhìn kỹ lại, trên mặt nàng không khỏi hiện lên vẻ tươi cười, hưng phấn gọi to:

- Đằng đại ca, Đằng đại ca!

Bóng người ở xa cũng phát ra tiếng cười sang sảng:

- Ha ha, Tiểu, quả trên cây Thiết Diệp Quả bị ta hái sạch một hơi, bây giờ đựng cả trong bao rồi.

Tiếng cười vẫn còn đang quanh quẩn, Đằng Thanh Sơn đã đi đến bờ cát, những bước chân hằn rất sâu trên cát.

Đằng Thanh Sơn tiện tay ném lưới đánh cá sang bên cạnh 'Bùng! ' một tiếng.

Với thể thích khổng lồ của Lôi Kình, chúng không có khả năng lên bờ biển. Tỷ như Lôi Kình vương, chỉ thân thể đã to hơn cả chiếc thuyền ngột mộc. Vì lớn như vậy, lúc này nó chỉ ở trong nước, cách bờ hơn mười trượng. Đằng Thanh Sơn hạ lưới đánh cá xuống cát, rồi đặt mông ngồi xuống chiếc bao lớn này.

- Tiểu nói cho nó nghe, ta đã hái được Thiết Diệp Quả rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Nhưng chúng ta lấy ba phần, cho đám Lôi Kình vương bảy phần!

Thiết Diệp Quả đã được đám yêu thú coi trọng như vậy, hơn nữa... chỉ riêng Thiết Diệp Đảo mà có thể sinh ra trên mười con yêu thú, cho biết đảo này hẳn là nơi linh khí sung túc. Một hòn đảo như vậy, mà chỉ có một cây Thiết Diệp Quả!

Đằng Thanh Sơn e rằng Thiết Diệp Quả này chẳng tầm thường chút nào. Mặc dù bây giờ còn chưa hiểu được công dụng của Thiết Diệp Quả, nhưng mình lưu lại vài quả cũng tốt!

- Hống...

Lôi Kình vương thấy Đằng Thanh Sơn đặt mông ngồi xuống túi đầy nhóc Thiết Diệp Quả, không khỏi phát ra tiếng gầm hưng

phấn. Đám Lôi Kình cũng gầm lên, vô cùng kích động.

Lý lập tức báo với Lôi Kình vương ý của Đằng Thanh Sơn.

Lôi Kình vương nhìn Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt có vẻ bất mãn, phát ra một tiếng gầm gừ.

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương nói chúng ta không dùng được Thiết Diệp Quả. Hơn nữa chúng ta cũng nhận được quà của nó là viên ngọc xanh lá chống nước rồi. Nó bảo chúng ta đem toàn bộ Thiết Diệp Quả trả cho chúng.

Lý bảo với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, lôi cái túi sang một bên, nhìn chằm chằm vào Lôi Kình vương:

- Tiểu, nói cho nó nghe, một viên ngọc xanh lá chống nước không là cái gì cả! Ta vạn dặm xa xôi tới đây, ta đương nhiên muốn lấy vài Thiết Diệp Quả. Muội nói thẳng cho nó nghe... bằng không, đám chúng nó đừng hòng có được một quả nào!

Từ đầu tới đuôi việc này vẫn luôn luôn nằm dưới sự khống chế của Lôi Kình vương, làm cho Đằng Thanh Sơn rất khó chịu!

Một viên ngọc xanh lá mà khiến cho cường giả cấp độ tiên thiên kim đan phải bận tâm sao?

Nếu quá kiêu ngạo, cứ phủi tay bỏ đi cũng không phải chuyện gì lớn!

Cầm Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn cũng tự tin đánh chết Lôi Kình vương! Về phần cái thuyền gỗ... Hừ, Lý bây giờ ở trên đảo, muốn hủy thuyền ngột mộc thì cứ hủy, cũng không phải chuyện gì lớn. Dùng vật liệu trên Thiết Diệp Đảo tái tạo một chiếc thuyền đơn giản vẫn được.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy lưới đánh cá, lôi Tiểu sang một bên, đi lên bờ tránh xa nhóm Lôi Kình tộc!

- Hống... hống...

Lý rời khỏi bờ biển, rồi quay sang con Lôi Kình vương phát ra một tiếng gầm.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn vứt lưới đánh cá xuống bãi biển ra xa một chút, cầm Luân Hồi thương nhảy vèo tới mép biển, nhìn chằm chằm vào Lôi Kình vương. Ý của Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng... "Lôi Kình vương, đừng quá khinh người! Bằng không, hai ta đánh một trận?"

Lôi Kình vương nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa hồ nhớ lại trận đấu dưới đáy biển. Lần đó nó đã bị Đằng Thanh Sơn đánh cho cuốn gói đào tẩu, bây giờ Đằng Thanh Sơn lại còn dùng Luân Hồi thương!

- Hống...

Lôi Kình vương rốt cục phát ra một tiếng gầm.

- Đằng đại ca, nó đáp ứng, nó nói bảy phần trái cây cho nó là đủ. Của chúng ta ba phần. - Con Lôi Kình vương này ỷ vào việc có thể uy hiếp muội, uy hiếp thuyền ngột mộc, mới dám kiêu ngạo với ta như vậy! Bây giờ đã ở trên bờ, muội chạy ra xa, nó cũng không dám quá kiêu ngạo.

Thanh Sơn không hề ngạc nhiên.

- Ừm.

Lý cũng gật đầu, cười:

- Kỳ thật nếu không có chúng ta, còn con Huyền Phong Thần

Điêu ở đó, lại thêm những yêu thú khác trên đảo, chỉ sợ con Lôi Kình vương này căn bản chẳng kiếm được bao nhiêu quả. Bây giờ có cả mớ như vậy cũng là nhiều rồi.

Ngay lúc này...

- Vu! Vu!

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời còn hơi tối, cặp tròng mắt vàng hiện ra rất rõ ràng. Thân thể khổng lồ bay liệng trên trời cao, đôi đồng tử vàng nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu, muội xem chúng ta có biện pháp thu phục được con Huyền Phong Thần Điêu này hay không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Thu phục?

Lý vừa nghe, giật mình ngơ ngác.

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa:

- Đúng, chính là thu phục! Một khi thu phục được Huyền Phong Thần Điêu... sau này mà gặp phải cảnh như gặp đàn Lôi Kình tộc, muội cứ việc leo lên lưng Huyền Phong Thần Điêu, tránh lên trời cao. Ta không còn cố kỵ gì! Nếu được thế, làm sao lần này ta lại bị đám Lôi Kình hiếp bức tới đây chứ?!

- Còn nữa, đôi Hắc Bạch Liệt Phong Thần Điêu, không phải cũng bị thu phục sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý nhíu mày nói:

- Muội không nắm chắc, để muội thử xem!

Lập tức, Lý ngửa đầu phát ra một tiếng tiếng kêu lớn vang vọng trong trẻo. May mà nàng cũng ăn thiên linh địa bảo, đạt tới hậu thiên đỉnh phong, nên tiếng kêu này cũng rất vang.

Trong đôi mắt màu vàng của con Huyền Phong Thần Điêu đang liệng quanh trên trời hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi lập tức cũng phát ra một tiếng kêu.

Hai người trao đổi một lát...

- U...

Huyền Phong Thần Điêu phát ra tiếng kêu phẫn nộ cao vút, thậm chí còn vỗ cánh, làm thành luồng cuồng phong cuốn xuống dưới. Vốn vết thương nơi cánh trái sớm đã được bao một tầng băng, mặc dù tính linh hoạt và tốc độ bị giảm, nhưng việc bay lượn thì vẫn bình thường.

- Làm sao vậy?

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện có gì không hợp lý.

Lý bất lực nói:

- Vừa rồi muội đã dụ dỗ nó, nói là đưa nó đi lang bạt Bắc Hải, nó nói là nó biết nhiều về Bắc Hải hơn ta! Muội nói, ta có thể cho nếm mỹ thực nhân loại, có thể cho nó ăn Thiết Diệp Quả.

- Đúng, Thiết Diệp Quả!

Đằng Thanh Sơn thực lòng tán thành cách dụ dỗ này:

- Bây giờ trên cây đã không còn Thiết Diệp Quả nữa, tất cả đều trong tay ta rồi.

- Vô dụng!

Lý lắc đầu nói tiếp:

- Nó nói, Thiết Diệp Quả, sang năm sau là nó có thể ăn nữa. Nhưng nó không thể trở thành thủ hạ của con người được, nó là vật có trí tuệ.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, con Huyền Điêu trên trời cũng cúi đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cách xa năm sáu mươi trượng, nhưng hai người đều có thể thấy mắt đối phương!

- Thật là kiêu ngạo!

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra, liền cười nói:

- Tiểu, nó không phải nói, sang năm nó còn có thể ăn Thiết Diệp Quả nữa sao? Ta thấy Thiết Diệp Quả khá là trọng yếu với nó. Muội nói với nó... đại ca là người nóng nảy, chọc ta nóng lên, ta đốn béng cây Thiết Diệp Quả! Tiểu, muội cứ nói là đã cố thuyết phục mà ta không nghe! Muội tự mình nói chuyện với nó cho ngọt, dù sao sau này khi nó theo chúng ta, thì nó cũng sẽ chiếu cố cho muội, ta không cần nó.

Một người mang mặt đen (làm kẻ ác), một người mặt trắng (làm kẻ thiện).

Lý nghe thế cười:

- Chẳng biết biện pháp này có hữu hiệu không nữa! Phải xem độ trọng yếu của Thiết Diệp Quả trong lòng nó như thế nào. Một khi chặt cây, thì không thể có quả mà ăn nữa.

Nói rồi nàng lập tức ngẩng đầu lên trời, phát ra một tràng tiếng kêu với Huyền Phong Thần Điêu.

Một lát sau...

- Vu! Vu!

Huyền Phong Thần Điêu cũng phát ra một tràng tiếng kêu, tựa hồ vô cùng đắc ý.

Lý vừa nghe xong, mặt xịu xuống.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc:

- Không được à?

Lý cười khổ nhìn Đằng Thanh Sơn, đáp:

- Đằng đại ca, Huyền Phong Thần Điêu nói. Nó chỉ rất thích ăn quả của cây Thiết Diệp Quả thôi... Nhưng không hề làm thực lực nó tăng lên. Đã không ăn được, thì cho dù tiếc rẻ, nhưng nó cũng không thể cúi đầu theo chúng ta được! Hơn nữa nó còn nói... người cần Thiết Diệp Quả nhất là đàn Lôi Kình tộc! Nếu chúng ta chặt cây Thiết Diệp Quả, có thể đàn Lôi Kình tộc sẽ điên cuồng công kích chúng ta.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc.

Chàng quay đầu nhìn về phía Lôi Kình tộc xa xa, có lẽ Huyền Phong Thần Điêu nói thật! Nếu không vì sao mình vừa đáp ứng đi hái Thiết Diệp Quả, cả đám Lôi Kình tộc lại hưng phấn như vậy?

- Xem ra thu phục thất bại rồi!

Đằng Thanh Sơn hơi đau đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 9

Tham Ăn.

Trên bãi cát Thiết Diệp đảo, Đẳng Thanh Sơn và Lý nhất thời không có biện pháp gì. Còn con Huyền Phong Thần Điêu lại tỏ vẻ rất đắc ý không ngừng bay liệng trên trời âm u, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu khoái trá! Dùng vũ lực không thể đánh chết được Đẳng Thanh Sơn, bây giờ có thể chọc tức hắn làm Huyền Phong Thần Điêu vô cùng khoái ý!

- Đẳng đại ca, ta thử lại xem!

Lý không muốn bỏ qua, ngửa đầu phát ra một tiếng kêu rất thanh.

Đẳng Thanh Sơn nhìn Lý ráng mãi, đột nhiên cười.

- U...

Huyền Phong Thần Điêu phát ra một tiếng kêu rất đắc ý, vẫn không ngừng bay liệng trên trời.

Đẳng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn thoáng qua con thần điêu. Hắn hiểu thần điêu chắc cố ý làm như vậy.

- Tiểu!

Đẳng Thanh Sơn cất tiếng gọi.

- Hả?

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thôi đi, đã không thể thu phục, cũng đừng cố nữa.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua con thần điêu:

- Con Huyền Phong Thần Điêu này rõ ràng cố ý chọc chúng ta! Phỏng chừng, vừa rồi ta đâm nó một thương, nó ghi hận trong lòng. Hơn nữa muốn thu phục một con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan quả là việc rất khó, bất tất cưỡng cầu.

Đằng Thanh Sơn lúc trước đã có ý nghĩ thu phục một con thú như vậy.

Có thể thu phục được nó thì quả là một đại sự, nhưng không thu phục được thì cũng bất tất cưỡng cầu! Yêu thú có ngạo khí của yêu thú, sao có thể tùy tiện cúi đầu thần phục được?

- Dạ.

Lý gật gật đầu.

- Sư bá hồi nọ đã nói, lúc trước thu phục Đại Bạch Đại Hắc, và cả con Hồng Đồng Tuyết Sư Thú nữa, đều mất rất nhiều khí lực.

- Đi. Chúng ta lên thuyền!

Đằng Thanh Sơn một tay xách lưới đánh cá khoác lên vai, cầm cây Luân Hồi thương, rồi đi về phía biển. Lý lập tức đuổi theo.

- U...

- U...

Con Huyền Phong Thần điêu ở trên trời không ngừng bay liệng, lập tức phát ra một tiếng kêu to.

- Đằng đại ca, thần điêu bảo chúng ta bàn lại với nó. - Lý cười.

- Đừng để ý tới nó.

Đằng Thanh Sơn căn bản không quay đầu lại.

Lý cũng gật đầu:

- Muội biết, nó cố ý làm vậy chỉ để trêu chúng ta thôi.

Bước xuống bờ biển, tất cả nước biển chung quanh thân thể Lý đều dạt ra, nàng có thể hô hấp dễ dàng. Nghe tiếng con Lôi Kình bên cạnh gầm gừ, Lý nhẹ nhàng leo lên lưng nó.

Mặc dù khiêng cái bao mấy ngàn cân nhưng hai chân Đằng Thanh Sơn rất mạnh, đạp một cú là có thể bơi ra rất xa.

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng một con Lôi Kình.

Lôi Kình vương bên cạnh dùng đôi mắt lớn màu vàng nhìn Đằng Thanh Sơn, phát ra một tiếng gầm gừ. Xa xa trên trời cao, con Huyền Phong Thần Điêu vẫn phát ra những tiếng kêu hướng về phía hai người Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca!

Lý vui vẻ cười tươi:

- Con Huyền Phong Thần Điêu cười nhạo chúng ta! Còn Lôi Kình vương nói với chúng ta, bảo chúng ta trước hết đưa bảy phần Thiết Diệp Quả cho nó.

- Đừng vội, đợt lát nữa lên thuyền đã. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lôi Kình vương nhìn tên con người đứng ở trên lưng một con

Lôi Kình thủ hạ mình, chi biết ngậm miệng. Nó biết đối phương là một cường giả cùng cấp với nó.

...

Trong những bụi cây trên Thiết Diệp Đảo, vài con yêu thú thò đầu ra, hướng mắt nhìn tên nhân loại đứng trên lưng Lôi Kình bơi đi. Ở trên không trung cũng không hề ít những yêu thú bay lượn. Đối với tên con người vừa tới Thiết Diệp Đảo, vặt sạch Thiết Diệp Quả, còn đánh trọng thương chủ nhân Thiết Diệp Đảo là Huyền Phong Thần Điêu, đám yêu thú bình thường đều nhớ kỹ bộ dáng tên đó.

******

Vỉa đá ngầm.

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý, nhảy lên cao trên mười trượng, rồi đáp xuống boong thuyền ngột mộc.

- Hống...

Lôi Kình vương phía dưới ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm gừ với Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca, nó bảo chúng ta đưa Thiết Diệp Quả cho nó. - Lý giải thích.

- Sao mà đưa chứ? Ném xuống biển à?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

- Thiết Diệp Quả rất nặng, nó chìm xuống dưới làm sao?

Lý và con Lôi Kình vương đối thoại một lát, rồi nàng gật đầu:

- Đằng đại ca, nó bảo chúng ta đem Thiết Diệp Quả ném xuống biển, chúng nó sẽ mang Thiết Diệp Quả đi.

- Vậy được rồi.

Đằng Thanh Sơn mở lưới đánh cá, tùy ý lấy ra ba bốn phần Thiết Diệp Quả đổ lên sàn thuyền ngột mộc, ‘ Cộc! ‘ ‘ Cộc! ‘ ‘ Cộc! ‘ đống Thiết Diệp Quả như quả cầu ngọc bích rơi xuống sàn thuyền. Sàn thuyền được làm bằng ngột mộc, cũng có độ cứng vượt cả sắt thép.

Hai thứ va chạm nhau phát ra thanh âm rất vang, vang mãi trên biển.

- Lôi Kình vương, chỗ này cho ngươi!

Đằng Thanh Sơn cầm lấy lưới đánh cá, bên trong lưới đánh cá có rất nhiều Thiết Diệp Quả.

Lập tức...

Ngoài khơi hơn ba mươi con Lôi Kình đều ngẩng đầu, đôi mắt lớn màu vàng của con Lôi Kình vương tràn đầy vẻ kinh hỉ, nhìn chằm chằm vào những quả Thiết Diệp Quả này.

- Nhận lấy này!

Đằng Thanh Sơn cười to một tiếng, rồi rung lưới đánh cá, trên trăm trái cây lục sắc bay tung lên, bay cao tới bảy tám trượng.

Rào!

Giống như trận mưa trái cây khắp trời, mấy trăm trái cây đều rơi xuống hải dương.

- Tõm! Tõm! Tõm!

Những quả cây rơi xuống nước, sủi lên bọt sóng trắng như

tuyết.

- Vù!

Con Lôi Kình vương há miệng ra, hít mạnh một hơi.

Vèo!

Như một vòi rồng tự nhiên sinh ra, một dòng khí lưu cường đại cuốn nước biển xung quanh về phía nó. Rất nhiều nước biển, kể cả những quả Thiết Diệp vừa rơi xuống biển, điên cuồng lọt vào miệng nó. Đồng thời còn có mười con Lôi Kình đập đuôi, chui sâu vào làn nước biển, phòng ngừa có quả Thiết Diệp Quả nào rơi xuống dưới.

- Thuyền mình đang lắc lư, chảy về phía miệng nó kìa!

Lý kinh hãi, vì dòng nước cường đại bắt đầu khởi động, thuyền ngột mộc cũng không ổn, đang chạy về phía con Lôi Kình vương.

- Con Lôi Kình vương này dám lừa ta à?

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng trên boong thuyền, không hoảng hốt chút nào.

Thuyền ngột mộc chỉ cuốn theo dòng nước đại khái tám trượng, rồi đột nhiên "Choang..." một tiếng, thuyền ngột mộc chợt khựng lại, còn cách cái miệng khổng lồ của con Lôi Kình vương gần mười trượng thì ngừng lại. Vì dây xích nối vào con thuyền ngột mộc vẫn luôn luôn buộc vào vây lưng của một con Lôi Kình khác.

Con Lôi Kình đó vẫn còn kéo thuyền ngột mộc, thuyền ngột mộc sao có thể chui vào miệng Lôi Kình vương được?

Dây cáp sắt to bằng cánh tay lúc này căng ra thẳng tắp, cố hết

sức giữ con thuyền ngột mộc lại.

Một lát sau...

Con Lôi Kình vương đình chỉ lực hút, nước biển khôi phục vẻ an bình, thuyền ngột mộc cũng dập dờn theo mặt nước biển.

- Hống...

Con Lôi Kình vương phát ra tiếng hống hưng phấn, chung quanh hơn ba mươi con Lôi Kình đều phát ra tiếng gầm hào hứng. Con nào cũng nhìn vào Đằng Thanh Sơn đang đứng ở mũi tàu thuyền ngột mộc.

- Đằng đại ca, Lôi Kình vương rất cảm kích huynh.

Lý cười nói:

- Nó nói, đây là lần đầu tiên trong ngàn năm qua, chúng nó có thể có nhiều Thiết Diệp Quả như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn Lôi Kình vương trong làn nước biển, cười cười:

- Xem ra Thiết Diệp Quả rất quan trọng với Lôi Kình tộc.

Vù!

Đằng Thanh Sơn nhảy khỏi thuyền ngột mộc tới lưng con Lôi Kình, cởi dây cáp buộc trên vây lưng nó.

Lôi Kình vương và Đằng Thanh Sơn nhìn nhau, cái đầu to tổ bổ của nó gật gật với Đằng Thanh Sơn, rồi gầm lên một thanh âm vang dội. Hơn ba mươi con Lôi Kình cũng thống nhất quật đuôi tung bọt sóng trắng xóa, lặn xuống nước, nhanh chóng rời đi.

- Tõm tõm!

Nhảy lên hai lần, Đằng Thanh Sơn đã nhảy lên boong thuyền.

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau cười. Đằng Thanh Sơn chèo con thuyền ngột mộc ly khai khỏi khu vực đá ngầm.

...

- Rào rào...

Đằng Thanh Sơn điều khiển con thuyền ngột mộc rời khỏi bãi đá ngầm, rồi mới giương buồm lên.

Đột nhiên...

Một bóng đen từ xa xa bắn tới.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cau mày nhìn lại, chẳng mấy chốc Lý cũng đã phát hiện ra bóng đen đó.

- U...

Tiếng kêu vang dội truyền đến từ không trung phía trước Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ. Bóng đen đó là một con đại ưng màu xám, thân thể dài ước chừng gần một trượng. So với con Huyền Phong Thần Điêu thì nhỏ hơn một chút. Nửa thân dưới, đuôi, lông con con ưng xám này này lại có màu trắng, trên cổ có điểm những sợ lông tơ cũng màu trắng. Ở mặt có lông vàng.

Thoạt nhìn nó là một con chim ưng thần tuấn.

- Yêu thú "Cuồng Phong Ưng".

Từ hình dáng của nó, Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã phán đoán được, - Cuồng Phong Ưng chỉ là yêu thú họ nhà ưng khá là bình thường. Cho dù là cường giả Cuồng Phong Ưng cũng chỉ là tiên thiên hư đan, có thể phun ra phong đao.

Nhãn giới Đằng Thanh Sơn bây giờ cũng cao hơn xưa nhiều.

Yêu thú Tiên thiên hư đan thì không uy hiếp được tới hắn.

- U...

Con ưng này không ngừng kêu to.

- Tiểu, nó nói cái gì thế?

Đằng Thanh Sơn khó hiểu nhìn về phía Lý bên cạnh. Lý nghe nó kêu tỏ ra rất kinh ngạc.

- Tiểu?

Đằng Thanh Sơn lại gọi.

Lý lúc này mới tỉnh lại, vội nháy mắt mấy cái, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, muội vừa mới nghe nó nói nên hơi không tin.

- Nó nói cái gì? - Đằng Thanh Sơn khó hiểu.

- Nó nói...

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Muốn chúng ta cho nó một quả Thiết Diệp Quả để nó ăn.

- Dựa vào cái gì mà bảo chúng ta cho nó?

Đằng Thanh Sơn hứng thú hỏi.

Lý ra vẻ cổ quái:

- Con Cuồng Phong Ưng nói, chỉ cần chúng ta cho nó một quả Thiết Diệp, nó sẽ đi theo chúng ta một tháng, nghe theo lời chúng ta.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn nhìn con Cuồng Phong Ưng, tỏ ra rất kinh ngạc. Yêu thú bình thường đều có ngạo khí, con Cuồng Phong Ưng này thật ra rất thú vị.

- Muội hỏi nó tại sao lại làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn khó hiểu.

Hắn phải hỏi cho chắc rồi mới dám tin. Nếu không con Cuồng Phong Ưng ăn một mớ Thiết Diệp Quả, rồi sau đó đập cánh bay mất, thì đám người Đằng Thanh Sơn sợ chỉ có thể giương mắt nhìn.

Dù sao họ cũng không bay được!

- U...

- U...

Lý và Cuồng Phong Ưng đang bay trên không trung trao đổi một chút, rồi một tiếng kêu nữa vang lên nghe cũng rất êm tai.

Đằng Thanh Sơn nhìn cảnh này, thầm nhủ:

- Thật ra tốc độ của Cuồng Phong Ưng cũng cực nhanh. Nếu nó theo chúng ta cùng nhau đi, đích xác có thể chở Tiểu lên không trung... Ta cũng không cần nó chiến đấu. Công dụng của nó cũng tương tự như công dụng của con Huyền Phong Thần Điêu! Nếu thật sự có thể sống cùng nhau, thật là một chuyện rất tốt.

Một lát sau...

- Đằng đại ca.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Thiết Diệp Quả đối với yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan thì vô dụng. Nhưng, đối với những yêu thú nhỏ yếu thì có tác dụng rất lớn. Đối với yêu thú, cũng có chút tác dụng.

Còn ở Thiết Diệp Đảo, con Huyền Phong Thần Điêu độc chiếm Thiết Diệp Quả, không ít yêu thú đều phải nghe theo lệnh của Huyền Phong Thần Điêu. Huyền Phong Thần Điêu thỉnh thoảng cho một hai quả. Nhưng Cuồng Phong Ưng vốn không thể hợp quần được, hay đấu đá với một hai con yêu thú phi hành, nên quan hệ không ổn lắm. Lắm khi vài năm cũng không được chia một quả nào, trên đảo cũng không có thành tựu, nên nó muốn theo chúng ta cùng đi, cũng có thể chia nhau ăn trái cây.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, không kìm được cười nói:

- Tiểu, xem ra Cuồng Phong Ưng không quan hệ tốt lắm với các yêu thú khác.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 10

Đó Là Gì Thế?

Đó Là Gì Thế?

Thanh Sơn nhìn nhìn con Cuồng Phong Ưng trên không trung.

Mắt con Cuồng Phong Ưng cũng nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa như có vẻ hơi khao khát.

- Không hổ là có trí tuệ nhân loại, học được cả cách dùng ánh mắt nữa.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất thoải mái.

Có một con Cuồng Phong Ưng làm bạn trên đường đi đích xác sẽ bớt đi nhiều phiền toái.

- Đằng đại ca, chúng ta đáp ứng không?

Lý hỏi. Trong lòng nàng cũng bồn chồn, chỉ mong Đằng Thanh Sơn cho phép.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn một chút, nói:

- Ngươi nói với nó, nói là ta nói! Thiết Diệp Quả ở trong khoang thuyền ấy. Nếu nó theo chúng ta, muốn nghỉ ngơi thì chỉ có thể ngủ trên boong tàu, không cho phép nó vào trong khoang, một tháng cho nó một trái.

Lý mừng rỡ, lập tức kêu lớn với con Cuồng Phong Ưng.

Lúc này Đằng Thanh Sơn hốt lại đống Thiết Diệp Quả đang bày bừa trên boong tàu, nhét toàn bộ vào lưới đánh cá, sau đó cuốn tấm lưới đánh cá lại, đẩy tới cửa khoang, tay ẩn chứa nội kình cương kình, nhè nhẹ ném đi. Lưới đánh cá ẩn chứa kình đạo của Đằng Thanh Sơn xuyên qua cửa khoang, lăn một vòng rồi dừng lại trong khoang.

- Sập!

Đằng Thanh Sơn đóng cửa lại.

Một trận kình phong thổi tới, con Cuồng Phong Ưng từ trên trời đáp xuống boong con thuyền ngột mộc. Cho dù không dang đôi cánh ra, Cuồng Phong Ưng cũng cao gần bằng Đằng Thanh Sơn.

- U...

Cuồng Phong Ưng hướng về phía Đằng Thanh Sơn kêu lên một tiếng. Nó còn nhớ rõ ràng... Người trước mắt chỉ dùng có một chiêu đã giết chết con Huyết Ảnh Lang, một con vật dù nó rất ghét nhưng có thực lực tương đương với nó. Ngoài ra còn đánh bị thương nặng Huyền Phong Thần Điêu vốn vô cùng cường đại trong mắt nó! Bất luận như thế nào thì cũng nên cẩn thận với người này một chút Hừ, chỉ một cú đánh là đập chết tươi nó ngay.

- Đằng đại ca. Nó chào huynh đó.

Lý cười nói.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn nhìn nó cười.

- Tên này cũng khá! Muội nói chuyện với nó đi. Bảo nó không có việc gì thì đừng quấy nhiễu ta. Ta không hiểu nó nói gì đâu.

Lý che miệng cười:

- Ừm, hiểu rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng không thân mật gì hơn với con Cuồng Phong Ưng, mà đi thẳng tới một chỗ khác trên boong, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Vù! Vù!

Quyền phong bên cạnh cuồn cuộn, Lý và Cuồng Phong Ưng thật ra chơi với nhau rất vui vẻ. Cuồng Phong Ưng cũng tố khổ, kể lại chuyện mình sống như thế nào ở Thiết Diệp Đảo. Thỉnh thoảng nó cũng trộm liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn... Nó hiểu, nhân loại cường đại rất giống cường giả yêu thú, đều rất cao ngạo.

Cuồng Phong Ưng quyết định nếu không có việc gì thì không trêu vào nhân loại cường đại này. Nó nhìn Lý bên cạnh, ừm, quả là một cô nương tốt, có thể nói chuyện phiếm với mình nữa.

- Đằng đại ca, sau này gọi nó gì?

Đột nhiên Lý hỏi.

Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền dừng lại, nói tỉnh bơ:

- Hai con Liệt Phong Thần Điêu, không phải gọi là Đại Hắc Đại Bạch à? Con Cuồng Phong Ưng cũng là tiên thiên hư đan, yếu hơn Liệt Phong Thần Điêu nhiều, thân thể cũng nhỏ hơn không ít, bộ lông toàn là màu xám, gọi nó là Tiểu Hôi đi.

Lý nghe xong le lưỡi.

- Tiểu Hôi?

Lý quay sang nói với con Cuồng Phong Ưng. Mặc dù rất bất bình với cái tên Tiểu Hôi, nhưng nghe Lý nói đây là cái tên do Đằng Thanh Sơn đặt cho nó thì Cuồng Phong Ưng lập tức đồng ý

ngay.

- Tiểu Hôi!

- U...

Cuồng Phong Ưng kêu lên một tiếng.

- Tiểu Hôi, Tiểu Hôi!

Lý gọi hai tiếng.

- U... U...

Cuồng Phong Ưng kêu hai tiếng.

Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền nhìn sang, lộ một nụ cười, Cuồng Phong Ưng thật ra rất thú vị. Có một con Cuồng Phong Ưng đi chung với mình ở Bắc Hải cũng làm chặng đường vui hơn.

...

Trên con thuyền ngột mộc, Đằng Thanh Sơn không ngừng luyện quyền. Cuộc đối thoại giữa Lý và Cuồng Phong Ưng bằng tiếng chim xem ra có vẻ rất tự nhiên.

Vù! Vù!

Gió thổi trên biển, cánh buồm phồng căng, con thuyền ngột mộc trong bóng đêm khôn cùng, càng ngày đi càng xa trên Bắc Hải mênh mông trung, rồi chìm sâu vào trong Bắc Hải.

******

Thời gian trôi qua, những tháng ngày phiêu bạc trên biển rất lặng lẽ. Đảo mắt đã ly khai Thiết Diệp Đảo chừng ba tháng rồi.

Trên biển, Đằng Thanh Sơn tập trung toàn bộ tinh thần vào

việc tu luyện.

Còn quan hệ giữa Lý và Cuồng Phong Ưng thì càng ngày càng thân mật. Lý không hổ là cao thủ biết cách thuần dưỡng yêu thú. Lúc đầu, Cuồng Phong Ưng chỉ cảm giác thấy Đằng Thanh Sơn rất khó thân cận, nên mới thường xuyên trao đổi với Lý. Nhưng thời gian trôi qua... Con Cuồng Phong Ưng phát hiện ra đi theo Lý đích thật là một việc rất tốt.

...

Trên Bắc Hải, con thuyền ngột mộc đứng yên ở giữa biển khơi, một cây neo sắt được cắm vào một tảng đá chìm sâu dưới biển.

- Lách tách...

Trên boong con thuyền ngột mộc có một lò lửa. Trong lò lửa có củi đang cháy tí tách, mặt trên đó là một vỉ sắt, vỉ sắt bị nung đỏ lên. Trên vỉ sắt có một con cá. Lý đang ngồi bên cạnh nướng cá, thỉnh thoảng đút thêm vài thanh than vào. Những thanh than này đều đã mang theo thuyền.

Vốn thuyền cũng mang theo rất nhiều than, đủ cho hai người dùng vài năm.

- Tiểu Hôi, đừng nóng!

Lý cười cười nhìn Cuồng Phong Ưng bên cạnh. Con Cuồng Phong Ưng nhìn chằm chằm vào con cá nướng, tựa hồ có cả nước miếng ở rìa mỏ. Trước đây nó chỉ ăn cá sống, nhưng nó không ngờ... cá nướng lại có vị ngon như vậy, thịt lại mềm như vậy.

Chỉ ăn một lần là Cuồng Phong Ưng này mê tít!

Lý cũng phát hiện Cuồng Phong Ưng là một con gia hỏa tham ăn. Một tháng trước, thuyền ngột mộc ngẫu nhiên tới một hoang đảo. Với kinh nghiệm từ bé đã ở trong vùng núi, nhoáy một cái

Đằng Thanh Sơn đã tìm ra một vài dã quả ăn rất ngon, còn có thêm mấy thứ rau dại. Những dã quả này phần lớn bị con Cuồng Phong Ưng này ăn sạch.

Tham ăn!

Trước đây việc bắt cá đều dựa vào Đằng Thanh Sơn, bây giờ Cuồng Phong Ưng chủ động đi bắt cá. Với bản lĩnh của nó, mặc dù không bằng được Đằng Thanh Sơn nhưng cũng có thể bắt được vài chục tới cả trăm con.

- Đằng đại ca lên đây đi.

Lý chồm qua lan can thuyền nhìn xuống biển.

- U... U...

Con Cuồng Phong Ưng đang đứng bên cạnh cũng rất suốt ruột, liên tiếp kêu lên, ý là... "thuyền trưởng còn không lên, chúng ta sẽ ăn đó. Nếu không ăn bây giờ thì cá cháy khét mất."

Lý cười nhìn nó:

- Ha ha, được rồi, ngươi ăn trước đi!

Nói rồi nàng lấy ra hai con cá, đưa tới cái chậu sắt đặt trước mặt Cuồng Phong Ưng. Cuồng Phong Ưng hưng phấn gật đầu lia lịa, cái mỏ nhọn hoắt mổ ngay một con cá, rồi dùng sức xé ra một nửa, trực tiếp nuốt chửng vào bụng.

Sau đó nó lại nuốt một nửa còn lại, không quan tâm đến việc hóc xương, ăn với vẻ vô cùng hưng phấn.

Cuồng Phong Ưng thấy quyết định của mình lúc trước là rất sáng suốt. Ở Thiết Diệp Đảo làm sao có thể ăn được cá nướng ngon tới như vậy? Nó ăn xong vô cùng vui vẻ, đắc ý ngửa mặt lên trời kêu toáng lên!

- Bùng!

Bọt sóng cuộn lên.

Một bóng người cầm một cái neo sắt bay lên, rồi đáp xuống boong thuyền. Người này chính là Đằng Thanh Sơn. Tóc Đằng Thanh Sơn còn dính đầy nước biển.

Đằng Thanh Sơn bỏ dây xích sắt sang một bên, nhìn nhìn rồi cười nói:

- Tiểu Hôi ăn nhanh nhỉ!

- Huynh mà không về để cho nó ăn, thì phỏng chừng nó suốt ruột tới mức nhảy tòm xuống nước tìm huynh đó.

Lý bên cạnh cười nói. Trên miệng con Cuồng Phong Ưng vẫn còn ngậm một con cá, thấy Đằng Thanh Sơn đã lên boong, nó vỗ hai cánh vẻ đắc ý.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Không phải chỉ là ăn trước một con cá thôi sao, có gì mà ngươi đắc ý thế!

Ở chung ba tháng với nhau, quan hệ giữa Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng cũng không tệ lắm. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... Yêu thú mặc dù có bản tính dã man hung tàn một chút, nhưng bản chất yêu thú vẫn rất đơn thuần.

Là địch nhân của nó, nó sẽ giết chết.

Nó mà nhận định là bằng hữu, sẽ rất thân thiết.

Đối với cường giả, chúng kính sợ, đối với người yếu chúng sẽ bá đạo!

Mặc dù có trí tuệ nhân loại, nhưng hoàn cảnh sinh tồn của

chúng thì không phức tạp như nhân loại. Yêu thú có bản tính đơn thuần, vì kỳ thật nhu cầu của chúng cũng không nhiều. Tỷ như Cuồng Phong Ưng chỉ tham ăn.

- Tay nghề Tiểu càng ngày càng tốt.

Ngửi ngửi một chút, Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Quen tay hay việc thôi.

Lý ở lâu với Đằng Thanh Sơn nên cũng rất tự nhiên, không còn hơi một tí là đỏ mặt như trước đây nữa.

Đằng Thanh Sơn cất neo sắt, kéo buồm, điều chỉnh phương hướng buồm rồi nhập bọn cùng ăn cá nướng.

Dưới ánh nắng chan hòa khắp đại dương, một nam một nữ một yêu thú cùng ăn cá nướng.

Đến chiều.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, đứng trên boong thuyền luyện thương. Còn Lý thoải mái nằm trên ghế phơi nắng, Cuồng Phong Ưng thì liệng trên không quanh con thuyền, tỏ vẻ vô cùng hưng phấn sau khi ăn xong bữa cá nướng ngon tuyệt.

- Vù! Vù!

Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn không ngừng diễn luyện cùng một chiêu Độc Long Toản. Nhưng Độc Long Toản lúc này được Đằng Thanh Sơn diễn luyện không giống trước đây. Lúc trước, mỗi một lần thi triển đều có một sơ hở diễn ra trong nháy mắt. Bây giờ mỗi một chiêu Độc Long Toản của Đằng Thanh Sơn sau khi thi triển đều có thể tùy tiện chuyển thành thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Hỗn Nguyên Nhất Khí chuyển thành Độc Long Toản, Độc Long

Toản chuyển sang Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Không hề có sơ hở!

Đây là thành tựu do Đằng Thanh Sơn khổ tu ba tháng nay. Từ khi xuất hải cho tới bây giờ, đã hơn ba tháng, Đằng Thanh Sơn rốt cục sáng chế ra chiêu thứ nhất trong Hành Thủy Chi Quyền. Ý cảnh Độc Long Toản cũng có vẻ nhu hòa uyển chuyển hơn một chút.

- Bây giờ Độc Long Toản không hề có sơ hở, ta mà đối địch là có thể yên tâm sử dụng rồi.

Đằng Thanh Sơn rất thoải mái.

Đột nhiên...

- U...

Một tiếng kêu chói tai từ trên cao truyền đến. Vốn Lý đang nằm trên ghế ngủ mơ màng lập tức mở to mắt nhìn lên bầu trời. Đằng Thanh Sơn cũng ngẩng đầu nhìn lên. Tiếp xúc với con Cuồng Phong Ưng tiếp một thời gian dài, từ những tiếng kêu của nó, Đằng Thanh Sơn đã có thể phán đoán con Cuồng Phong Ưng đang hưng phấn hay tức giận, hoặc là cảnh cáo có địch nhân vân vân. Còn lúc này âm thanh đó rõ ràng là cảnh báo.

Giữa không trung, một ảo ảnh đỏ như lửa từ xa xa bắn tới.

Cuồng Phong Ưng lập tức từ giữa không trung nhanh chóng đáp xuống boong tàu.

- Đó là cái gì thế?

Lý kinh ngạc nhìn lên không trung.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn kỹ. Vốn ảo ảnh đỏ như lửa đã dừng lại, Đằng Thanh Sơn và Lý lúc này mới thấy rõ bộ dáng của

nó... Đó là một con chim toàn thân lông màu xanh, từ cổ trở lên, bộ lông chim có bảy màu, chòm lông đầu là màu vàng ánh. Lông đuôi rất dài, cũng có bảy màu.

Nó xòe đuôi ra là hơi giống như đuôi con chim công.

Nhưng con chim trước mắt lại đẹp hơn nhiều, rất động lòng người. Ở trên đầu nó có một chỏm lông vàng óng, tựa như vương miện của đế vương.

- Thanh Loan, thần điểu Thanh Loan! - Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

- Rõ là Thanh Loan, truyền thuyết là thật! - Lý cũng khiếp sợ trợn mắt.

Thanh Loan mỹ lệ, tựa như mộng ảo bay giữa không trung, bộ lông màu xanh ẩn ẩn như có ngọn lửa bốc lên, bộ lông đuôi bảy màu dưới ánh nắng chiếu xuống càng như mộng như ảo. Đôi mắt tuyệt đẹp động lòng người nhìn về phía chiếc thuyền ngột mộc phía dưới.

Thanh Loan có danh khí rất lớn.

Thanh Loan trong truyền thuyết: chỉ cần đạt tới trưởng thành, là tự nhiên trở thành tiên thiên kim đan. Hơn nữa, là tầng lớp vương giả tuyệt đối! Tốc độ cực kỳ đáng sợ, công kích cũng cực kỳ sắc bén, thậm chí bất luận thụ thương nhiều tới đâu, Thanh Loan đều có thể khôi phục rất nhanh chóng.

Còn có truyền thuyết nếu con người chưa tiến vào hư cảnh thì chưa phải là đối thủ của thần điểu "Thanh Loan".

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 11

Vùng Biển Kỳ Lạ

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn thần điểu Thanh Loan đang vỗ cánh giữa không trung. Trong lòng hắn cảm thấy hơi khó hiểu, không biết con Thanh Loan này bay ở phía trên thuyền để làm cái gì? Mình hình như không hề trêu chọc con thần điểu này chút nào cơ mà.

Thanh Loan ở tít trên cao, nó giương đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu! Muội hỏi xem nó tới đây muốn làm cái gì? - Đằng Thanh Sơn nói.

Lý liền ngửa đầu phát ra một chuỗi tiếng kêu. Thanh âm của Lý khiến cho Thanh Loan ngạc nhiên đưa mắt nhìn cô gái trước mắt.

- U~~ - Thanh Loan liền trả lời.

Lý nghe xong, trên mặt xuất hiện nét ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Thấy biểu hiện của Lý như vậy, Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi:

- Nó nói gì thế?

Lý hơi giật mình đáp:

- Đằng đại ca! Thanh Loan vừa nói rằng: từ xa nhìn thấy Đằng đại ca luyện tập thương pháp, khiến cho nó cảm giác được thiên địa khí tức. Chính vì vậy, nó muốn cùng đại ca trao đổi một chút.

Đằng Thanh Sơn cũng có chút sửng sốt:

- Nó muốn trao đổi tỷ thí với huynh?

- Thú vị! Thú vị đấy! - Đằng Thanh Sơn cười nhìn Thanh Loan ở giữa không trung.

- U~~~~~ - Thanh Loan liên tục kêu mấy tiếng.

Lý lại nói:

- Đằng đại ca! Thanh Loan nói rằng: nó sẽ không làm đại ca bị thương đâu. Nó chỉ muốn cùng đại ca tỷ thí. Hy vọng, đại ca sẽ sử dụng thương pháp vừa luyện tập đánh với nó.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười:

- Tiểu! Thì ra Thanh Loan cũng giống hệt nhân loại chúng ta, cũng muốn cảm ngộ được thiên đạo! Khi trưởng thành, Thanh Loan đã đạt tới cấp bậc tiên thiên kim đan. Nhưng để đột phá thêm lần nữa, đạt tới Hư Cảnh thì đích xác là còn cần phải cảm ngộ thiên địa.

- Ờ... vừa rồi huynh luyện Độc Long Toản, trong đó có ẩn chứa ý cảnh Hành Thủy Chi Quyền nên chắc nó đã cảm nhận được điều đó. Không ngờ, ánh mắt của nó tinh tường thật.

- Cảm ngộ thiên đạo? - Lý cũng có chút kinh ngạc.

- Muội nói với nó rằng: huynh đồng ý cùng nó đấu một chút. - Đằng Thanh Sơn cười, trong lòng thầm nghĩ: "Trong truyền thuyết, Thanh Loan được tôn xưng là thần điểu! Trong nhân gian truyền miệng rằng: nếu không đạt tới Hư Cảnh thì tuyệt đối không phải là

đối thủ của nó. Điều này ta không tin lắm."

Lý lập tức ngước lên nói cho Thanh Loan biết Thanh Sơn đồng ý cùng nó tỷ thí.

- U~~ - Thanh Loan lập tức phát ra một tiếng kêu hưng phấn.

Ngay lập tức, giữa không trung một đạo ảo ảnh màu hồng xẹt tới, bổ nhào về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cũng không dám lơ là, cầm Luân Hồi Thương đứng ở mé thuyền, cẩn thận đề phòng.

- Vù!

Một luồng hơi nóng ngập trời tỏa ra, Đằng Thanh Sơn chỉ nhìn thấy hai đạo trảo ảnh mơ hồ.

- Nhanh quá! - Đằng Thanh Sơn lập tức thi triển thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí, đầu Luân Hồi Thương biến thành vô số tàn ảnh. Chỉ nghe thấy một tiếng "keng", Đằng Thanh Sơn lập tức bị chấn lùi mấy bước liên tục. Mỗi một bước đều khiến chiếc thuyền rung mạnh. May là Đằng Thanh Sơn cố gắng khống chế nếu không thì một cước của hắn cũng dẫm nứt sàn thuyền ra mất.

Thanh Loan cũng bị đẩy lùi lại.

- U~~ - Thanh Loan vô cùng hưng phấn, kêu lên một tiếng.

- Chúng ta xuống dưới đánh! - Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, cứ để chân trần, từ trên thuyền nhảy xuống.

Nếu còn đánh nhau trên đó, Đằng Thanh Sơn sợ khi cuộc chiến diễn ra, chiếc thuyền của mình sợ sẽ bị phá hủy. Mà sự lo lắng này của Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là vô căn cứ. Mới vừa giao kích một lần, chấn động của sóng xung kích đã lưu lại vài vết xước trên cột buồm. Trong khi đó cột buồm đã được chế tạo từ gỗ Ô Mộc lâu năm cứng rắn, chắc chắn nhất toàn bộ cái thuyền.

- Đằng đại ca! - Lý liền vọt tới đầu thuyền, nhìn xuống phía dưới. Bên cạnh nàng, Cuồng Phong Ưng cũng đứng ngó theo. Có lẽ, nó cũng ý thức được sự lo lắng của Lý, nên dùng cái đầu nhẹ nhàng cọ vào người Lý, tỏ ý an ủi.

- Hừm! - Lý hồi hộp nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy dưới biển, Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt nước, chỉ có hai bàn chân là ngập trong nước. Dưới chân hắn từng con sóng cuồn cuộn, phảng phất như có một lực lượng vô hình tác dụng lên mặt nước gây ra.

Thực tế, những người bơi giỏi đều có thể "bơi đứng". Trong khi đó, với lực lượng thân thể không tưởng tượng nổi như hiện giờ của Đằng Thanh Sơn thì chỉ cần hai chân của hắn tác dụng trong nước cũng sinh ra lực đạo dễ dàng vượt quá ngàn cân. Với một lực như thế, để nâng một người thì quả thực rất dễ dàng.

"Keng!" "Keng!" "Keng!"

Đằng Thanh Sơn cùng Thanh Loan giao thủ ở trên mặt biển cách Ô Mộc thuyền mấy chục trượng.

Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn, như hóa thành một con rồng bạc bay lượn. Đầu thương biến ảo thành vô số ánh thương dày đặc, cho dù tốc độ Thanh Loan có nhanh, công kích có sắc bén thêm nữa, cũng không có cách nào phá vỡ bộ thương pháp phòng ngự này của Đằng Thanh Sơn. "Thổ Hành Chi Quyền" đã được Thanh Sơn tu luyện được tới bước thứ hai, lại dùng Luân Hồi Thương thi triển ra giống hệt như một tấm màn bạc phủ quanh người. Sức phòng ngự của Đằng Thanh Sơn thực sự rất đáng sợ.

"Thanh Loan không hổ là thần điểu!" - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: "Khả năng di chuyển trong phạm vi nhỏ thật là đáng sợ."

Lợi trảo của Thanh Loan đang chộp tới, nhưng chỉ trong nháy

mắt lại có thể chuyển sang ngang một xích. Biến hóa như vậy thường thường khiến người ta trở tay không kịp!

Thoạt nhìn thì trảo của nó đang chụp vào cổ mình, nhưng chỉ chớp mắt đã công kích xuống ngực. Bóng trảo giống như được phân thành hai. Biến hóa đột ngột, quỷ dị, đáng sợ như vậy, Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ gặp phải.

"Đáng sợ! Thảo nào người ta nói nếu không đạt được Hư Cảnh thì tuyệt đối không phải đối thủ của Thanh Loan." – Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ ràng câu nói đó.

Cũng may, "Thổ Hành Chi Quyền" của hắn đã đạt tới tầng thứ hai, bước thêm được một bước nữa trên con đường "Đạo" rồi. Nếu đổi lại là một cường giả tiên thiên kim đan khác, tuyệt đối đỡ không được chuỗi công kích liên tiếp này.

- U~~~ - Thanh Loan tựa hồ đánh đến cao hứng, cất giọng kêu to.

"Vù!" "Vù!"

Thông qua đôi cánh, lại thêm vào sự khống chế hỏa diễm của toàn thân, Thanh Loan có thể ở trong phạm vi nhỏ không ngừng di chuyển, biến đổi vị trí công kích. Thậm chí còn khiến con mắt Đằng Thanh Sơn phải hoa lên, trước mắt đồng loạt xuất hiện ba bốn ảo ảnh Thanh Loan. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không thể dựa vào con mắt bám sát đối thủ.

"Keng!" "Keng!"...

Chiêu phòng ngự của Đằng Thanh Sơn có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết. Thi triển Hỗn Nguyên Nhất Khí, Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình bao bọc xung quanh. Cái này chắc là lực lượng thiên địa thuộc về 'Hành Thổ'. Chính nhờ dựa vào loại lực lượng này, Đằng Thanh Sơn mới có thể ngăn trở

công kích của Thanh Loan, một cách nhẹ nhàng.

Thanh Loan liên tục công kích một cách điên cuồng. Nó cũng muốn thông qua đó để mà hoàn thiện.

- Độc Long Toản! - Đằng Thanh Sơn thương pháp đột ngột biến đổi, xuất ra độc chiêu.

"Ôôông!"

Không gian giống như bị khoan vỡ, một đạo ngân sắc như thiểm điện nhoáng lên! - U~~~ - Thanh Loan lập tức thừa dịp chộp tới!

Thương pháp Đằng Thanh Sơn lập tức chuyển đổi thành Hỗn Nguyên Nhất Khí! Chiêu thức không hề gián đoạn!

"Keng!"

Thực sự chặn lại một trảo sắc bén này của Thanh Loan.

...

Một người một yêu thú, ở trên mặt biển chém giết hồi lâu, rốt cuộc tách ra.

…. Thanh Loan nhìn Đằng Thanh Sơn, khẽ gật đầu. Đánh giết thời gian dài như vậy, nó cũng hoàn toàn bội phục thương pháp của người đứng trước mặt.

- Ngươi cũng rất lợi hại. - Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Thanh Loan không hổ là thần điểu, di động phạm vi rất nhỏ chỉ trong chớp mắt, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cất một tiếng kêu vang trời, toàn thân bao phủ trong hỏa diễm, Thanh Loan vung cánh, hóa thành một đạo hồng sắc ảo ảnh, biến mất ở chân trời phía bắc.

Vù!

Đằng Thanh Sơn dẫm trên mặt nước, sau đó nhảy hơn mười trượng rơi lên sàn Ô Mộc thuyền.

- Đằng đại ca! Thanh Loan nói: huynh rất lợi hại, thương pháp rất tuyệt. – Vừa lên tới thuyền, Lý cất giọng nói ngay.

Đằng Thanh Sơn nhìn về chân trời phía bắc:

- Thanh Loan cũng rất lợi hại. Nó từ đầu tới cuối chỉ là dựa vào sự di động trong phạm vi nhỏ, cũng với hai móng vuốt sắc bén công kích ta mà thôi. Có lẽ, hỏa diễm của Thanh Loan hẳn rất lợi hại. Nó còn chưa có dùng hỏa diễm công kích ta.

- Ừm. - Lý cũng nhìn chân trời phía bắc:

- Thần điểu Thanh Loan đúng là chỉ đấu luyện tỷ thí.

"Di động trong một tấc vuông." - Đằng Thanh Sơn trong lòng thán phục không ngừng. "Đây là một loại khinh công thân pháp rất đáng sợ! Nếu như ai có thể nắm được loại khinh công này, di động trong chớp mắt đạt tới trình độ của Thanh Loan... Nếu mà như vậy thì thật là lợi hại!" Loại khinh công này, Đằng Thanh Sơn chưa từng thấy qua người nào làm được, ngay cả yêu thú khác cũng thế.

Có lẽ … chỉ có thiên phú của Thanh Loan, mới có thể làm được điều đó.

- Nếu như tốc độ thương pháp Độc Long Toản của ta có thể nhanh thêm thì Thanh Loan sợ rằng cũng tránh không thoát. - Đằng Thanh Sơn phỏng đoán.

Cùng thần điểu Thanh Loan tỷ thí Thanh Sơn cũng cảm thấy được mình còn thiếu sót.

"Thủy Hành Chi Quyền" mới lĩnh ngộ ra chiêu thứ nhất, mà

"Thổ Hành Chi Quyền" đã lĩnh ngộ được đến tầng thứ hai, tổng cộng 6 chiêu. Có thể thấy khác biệt xem ra khá lớn. Trận chiến này qua đi, Đằng Thanh Sơn càng thêm nhận rõ rằng mình phải chuyên tâm vào tu luyện, nỗ lực để tốc độ xuất thương Độc Long Toản thêm nhanh. Hắn biết rằng thà lực công kích giảm một chút, nhưng tốc độ cần phải nhanh thêm nữa!

Dù sao với lực lượng thân thể hiện thời của Đằng Thanh Sơn, thi triển một chiêu Độc Long Toản, cho dù lực công kích yếu bớt một hai thành, tiên thiên kim đan là con người hay yêu thú cũng đều chống không nổi.

Uy lực thà rằng giảm bớt một chút nhưng tốc độ phải nhanh!

...

Nghĩ qua thì đơn giản, làm vào mới thấy khó! Đằng Thanh Sơn một lòng chìm đắm vào trong tu luyện.

Đêm khuya ngày thứ sáu sau trận chiến cùng Thanh Loan, trong khoang Ô Mộc Thuyền, cực kỳ yên tĩnh.

"Ào ào ~~~"

Tiếng nước biển từ bên ngoài khoang thuyền mơ hồ vọng tới, Thanh Sơn đang khoanh chân ngồi tĩnh tu trên cái thảm bông.

"Ào ào... oành!"

Tiếng sóng bên ngoài rất lớn. Bất quá, tình huống như thế này ở trên biển rất hay xảy ra, nên bình thường thì Thanh Sơn cũng không để tâm. Nhưng mà hôm nay…Đằng Thanh Sơn lập tức mở hai mắt.

- Không đúng. - Đằng Thanh Sơn cau mày nói.

- Ô Mộc thuyền tốc độ cực nhanh sau đó lại chậm lại. Nhanh

rồi lại chậm... quá trình như vậy đã lập lại ba lần hoàn toàn có quy luật! - Đằng Thanh Sơn cảm thấy có gì đó không bình thường. Ô Mộc thuyền trôi trên biển, tốc độ thay đổi kỳ quái.

Có thể tăng, giảm tốc theo một quy luật như vậy hiển nhiên là chuyện khác thường. Đằng Thanh Sơn đứng dậy, nắm tay kéo cửa khoang thuyền.

- Đằng đại ca! Bên ngoài có chuyện à? - Thanh âm của Lý từ sau rèm truyền tới.

- Chắc không có chuyện gì, huynh ra ngoài xem chút. - Đằng Thanh Sơn nói xong liền đóng cửa khoang thuyền.

Trên sàn Ô Mộc thuyền, Cuồng Phong Ưng đang cuộn mình ngủ bên cột buồm. Đằng Thanh Sơn vừa tới, nó liền đứng lên.

- U～～～ - Cuồng Phong Ưng lập tức lại gần.

- Đừng lộn xộn. - Đằng Thanh Sơn cười liếc qua Cuồng Phong Ưng, rồi ra đầu thuyền cẩn thận nhìn mặt biển.

Với thị lực của Đằng Thanh Sơn, cho dù là đêm tối, hắn vẫn thấy cực kỳ rõ ràng. Toàn bộ nước biển xung quanh đang cuộn trào mãnh liệt.

- Tốc độ đang tăng lên! - Đằng Thanh Sơn một mặt quan sát, một mặt cảm nhận tốc độ Ô Mộc thuyền.

Sau một hồi, bỗng nhiên--

Đằng Thanh Sơn đã thấy được rõ ràng, tốc độ nước trên mặt bắt đầu chậm lại.

"Đây là lần thứ tư rồi!" - Đằng Thanh Sơn cau mày quan sát.

Mỗi lần luân chuyển tăng tốc, giảm tốc thì chiếc thuyền cũng đi được vài chục dặm hải trình. Đằng Thanh Sơn tuy rằng cảm

thấy quỷ dị, nhưng hắn tài cao mật lớn, cũng không sợ chuyện trong biển có khu vực kỳ lạ nào hết. Kể cả nguy hiểm, cưỡi Cuồng Phong Ưng bay lên cao là xong. Cho nên, hắn yên tâm quan sát tỷ mỉ vùng hải vực quỷ dị này.

Tốc độ chảy của nước biển tuy rằng luân chuyển nhanh chậm, nhưng kể cả là chậm, cũng chỉ là nói tương đối mà thôi.

Khi Đằng Thanh Sơn đếm tới lần thứ bảy ….

- Đó là cái gì? - Đằng Thanh Sơn nhìn hướng phương Bắc ở phía xa, nơi đó dường như là đường ven biển uốn lượn không thấy đầu cuối.

Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

“Mới ở trên biển hơn ba tháng, phỏng chừng chưa tới được Bắc Hải Đại Lục mới đúng chứ…”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 12

Bắc Nhan Trấn

Thuyền gỗ bị cuốn theo dòng nước biển chảy xiết. Trên mũi thuyền, Lý và Đằng Thanh Sơn cùng sóng vai hướng mắt về chân trời phương bắc đơn điệu.

- Lần thứ tám!

Đằng Thanh Sơn đếm kỹ sự thay đổi tốc độ của dòng nước.

- Đằng đại ca! Huynh nói phía trước có một hải đảo rất lớn à?

Lý kinh ngạc hỏi. Căng mắt nhìn về phương bắc. Nhưng... Nàng chỉ có thể thấy một khoảng tối đen, xung quanh gió biển không ngừng rít lên.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu, - Đợt lát nữa muội sẽ thấy.

Lý đâu có thị lực nhìn trong đêm như hắn. Một lúc sau...

- Lần thứ chín!

Đằng Thanh Sơn phát hiện ra con thuyền một lần nữa hơi giảm tốc. Cho dù là chậm, nhưng vẫn nhanh hơn tốc độ bình thường trên biển rất nhiều. Còn khi nhanh thì phải nói là có tốc độ vô cùng ghê gớm.

- Bùng!

Đột nhiên, một tiếng va chạm rất lớn vang lên. Cả con thuyền đột ngột nổi lên rất cao.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Không ổn. Ở dưới đáy có đá ngầm!

- Đá ngầm? - Lý cũng hơi biến sắc.

Nếu là một mỏm đá nổi trên mặt nước thì hắn đã sớm thấy, hoàn toàn có thể tránh được. Nhưng nếu có vài mỏm đá ngầm ở dưới mặt nước, trong khi con thuyền lại ăn nước rất sâu, thì chạm vào đá ngầm là việc không thể tránh khỏi được. Tất cả chỉ có thể dựa vào vận khí thôi!

- Bùng!

Lại một lần va chạm nữa. Con thuyền lắc lư, Lý vội nắm chặt lấy lan can, sợ bị chấn động rơi xuống biển.

- Chắc không việc gì đâu.

Thanh Sơn an ủi.

- Con thuyền này làm bằng ngột mộc, còn cứng hơn cả sắt thép. Độ dẻo dai của nó cũng rất tốt. Hơn nữa, ở đáy còn được làm rất dày, có thể chịu được những va chạm mạnh! Trên đường chúng ta cũng từng đụng phải không ít đá ngầm mà không có việc gì. Cố chạy qua dải đá ngầm này chắc không thành vấn đề.

Bùng! Bùng! Bùng!

Lần lượt những tiếng va chạm liên tiếp, con thuyền liên tiếp chấn động lắc lư. Với tốc độ nhanh như thế này tạo thành những

cú va chạm rất mạnh.

Ngay cả thuyền lớn đúc bằng sắt thép thật mà va chạm như vậy cũng phải thủng một lỗ to. May mà thuyền làm bằng ngột mộc, tính dẻo dai rất tốt, có thể chịu được va chạm mạnh.

Một lát sau...

- Đằng đại ca! Muội thấy rồi … chẳng lẽ chúng ta tới Bắc Hải Đại Lục?

Lý dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, rốt cục miễn cưỡng thấy được đường ven biển mờ mờ. Đặc biệt là khi đến gần, càng thấy đường ven biển này nhìn không tới cuối.

- Bây giờ, chúng ta cách đảo khoảng vài dặm.

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn những cơn sóng biển rất to, con thuyền ngột mộc chấn động mạnh, rồi một lần nữa va vào đá ngầm.

Đằng Thanh Sơn tính toán:

- Tốc độ thay đổi liên tục trong hải trình hơn mười dặm. Bây giờ là lần thứ chín... Tổng cộng có chín khu vực liên hoàn... Chín lần thay đổi liên tiếp!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn về lục địa phía trước, thấy thảm thực vật trên bãi biển rất tươi tốt.

- Xoẹt...

Con thuyền ngột mộc dừng ở bờ biển, Đằng Thanh Sơn thả neo xuống.

- Tiểu! Chúng ta xuống xem. - Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Ừm.

Lý và Đằng Thanh Sơn cũng hay thấy được vài hải đảo. Lần này, hai người cũng cùng nhau rời thuyền.

- U ~~

Cuồng Phong Ưng cũng bay lên, rời khỏi con thuyền. Phiêu bạt suốt trăm dặm hải trình, trải qua liên tục chín thuỷ vực liên hoàn. Lần này, Đằng Thanh Sơn đến được bờ biển thì đúng lúc trời mờ sáng.

Trên bãi cát, Đằng Thanh Sơn và Lý sóng vai đi bên nhau. Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn biến sắc, quay đầu nhìn về phía một bụi cây sum suê quát:

- Ra đi!

- Xào xào!

Trong bụi cây sum xuê lập tức có những tiếng lào xào, thân thể Đằng Thanh Sơn chớp lên, như một đạo kình phong rít lên lướt tới, trong nháy mắt đã lao vào trong bụi cây sum xuê đó. Lý vẫn đứng tại chỗ chờ. Nàng rất tin tưởng Đằng Thanh Sơn.

Chẳng mấy chốc...

- Đằng đại ca.

Lý cười. Lúc này, Đằng Thanh Sơn đang xách một trung niên hán tử trở về.

- Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng!

Trung niên hán tử không ngừng nói.

- Đại hiệp? - Lý kinh ngạc nhìn trung niên hán tử.

Ở Cửu Châu Đại Địa rất ít khi xuất hiện kiểu xưng hô như thế này. Quan trọng nhất là... Khẩu âm của trung niên hán tử này mặc

dù hơi cứng, nhưng ngôn ngữ rõ ràng là ngôn ngữ Cửu Châu Đại Địa.

- Ta hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời một câu. Hãy thật thà cho ta!

Đằng Thanh Sơn đang cầm một thanh kiếm, có lẽ đó là binh khí của trung niên hán tử. Trung niên hán tử liền nói:

- Ta là Thượng Quan Tuyền!

- Thượng Quan là một họ rất hiếm.

Lý đứng một bên nói thầm. Trung niên hán tử Thượng Quan Tuyền vội giải thích:

- Vị nữ hiệp này! Người nói như vậy là không đúng! Thượng Quan là thế gia vọng tộc ở Bắc Nhan Trấn chúng ta.

- Bắc Nhan Trấn? - Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

- Bắc Nhan Trấn các ngươi có bao nhiêu người? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thượng Quan Tuyền giật mình, hơi nghi hoặc không biết Đằng Thanh Sơn vì sao lại hỏi như vậy. Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại:

- Ta hỏi thì ngươi đáp đi! Nếu còn chậm trễ...

Đằng Thanh Sơn dùng sức, thanh kiếm trong tay bị hắn vặn thành một cục. Sau đó chỉ nghe những tiếng lạo xạo, bột sắt nát vụn rào rào rơi xuống từ tay Đằng Thanh Sơn.

- Bột sắt?

Thượng Quan Tuyền sợ ngây người. Một thanh kiếm bóp thành cục sắt, là việc không khó! Bẻ gãy ra vài đoạn cũng không khó! Nhưng bóp kiếm thành bột sắt thì quả thực kinh dị.

Thượng Quan Tuyền bị ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, trong lòng phát lạnh, liền nói:

- Bắc Nhan Trấn theo ta đánh giá thì cũng có khoảng hơn ngàn vạn người.

- Trên đảo cộng lại có bao nhiêu trấn? - Đằng Thanh Sơn lại hỏi.

Thượng Quan Tuyền mặc dù kỳ không hiểu tại sao đối phương hỏi những vấn đề rất bình thường như thế này, nhưng vẫn không dám trì hoãn:

- Minh Nguyệt Đảo tổng cộng có mười tám trấn.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ khiếp sợ. Trên những hòn đảo ở bên cạnh Cửu Châu Đại Địa, một đội hải tặc có thể có mấy vạn người đã là không tệ rồi. Một hòn đảo có hơn mười vạn dân cư là một đảo rất lớn rồi. Thế mà ở sâu trong Bắc Hải, lại có một hòn đảo với hơn một ngàn vạn người!

- Mới sáng sớm, ngươi ra bờ biển làm gì? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ta là một ngư dân.

Thượng Quan Tuyền vội nói:

- Buổi sáng ra...

- Ngư dân còn đeo kiếm à? Ta thấy ngươi có kiếm pháp cũng không hề tệ chút nào!

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại. Trước khi bị bắt, đối phương đã liều mạng chém ra một kiếm, đích xác rất có uy lực.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đại hiệp! Từ bé, chúng ta đã được vào Kiếm Học để học kiếm. Bất kỳ một thôn trang nhỏ nào chung quanh đây có ai mà không học kiếm pháp chứ? Đại hiệp nói những lời này nghe hơi lạ?

- Kiếm Học à? - Lý ngạc nhiên.

Đằng Thanh Sơn chấn động! Kiếm Học cũng tương đương với trường học ở xã hội kiếp trước sao? Mọi người từ bé đều phải đi học kiếm pháp? Đây là loại đảo gì mà hơn một ngàn vạn dân cư đều học kiếm pháp. Cho dù là cả Dương Châu, mặc dù có hai ba ức dân cư, nhưng những người chính thức có thể học tập nội kình, kiếm pháp một cách hệ thống, sợ cũng chỉ có ngàn vạn người thôi.

Người bình thường chưa chắc đã có cơ hội biết được hai ba chiêu giữ nhà.

- Đều học kiếm?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

- Có học binh khí khác không? Búa, đao chẳng hạn?

- Búa để chặt cây, đao chẻ củi.

Kia Thượng Quan Tuyền vội nói:

- Nhưng lợi hại nhất đương nhiên là kiếm pháp rồi! Những đệ tử Kiếm Học vĩ đại, đều có kiếm pháp rất lợi hại.

- Ừm! Trên người ngươi có tiền chứ? - Đằng Thanh Sơn đột nhiên nói.

- Có, có.

Tên ngư dân vội lấy từ trong lòng ra một viên châu màu trắng tuyệt đẹp.

...

Đằng Thanh Sơn sau khi hỏi han Thượng Quan Tuyền, rốt cục cũng biết đại khái về tình hình Minh Nguyệt Đảo. Tiền nong trên Minh Nguyệt Đảo tuyệt không phải vàng bạc mà là tử châu, bạch châu và hôi châu có sẵn trên đảo. Quí giá nhất chính là tử châu. Một viên tử châu đại khái tương đương một trăm bạch châu, một viên bạch châu cũng tương đương một trăm viên hôi châu.

(hôi châu: hạt châu màu xám – nguyên văn: hôi sắc châu, tôi để hôi châu cho phù hợp với bạch châu và tử châu)

Để phòng ngừa thuyền ngột mộc bị ngư dân khác đánh cắp, Đằng Thanh Sơn trở lại thuyền ngột mộc, chèo về phía phía nam mấy dặm. Dòng nước chảy rất xiết, Đằng Thanh Sơn cho dù chèo nhanh, cũng chỉ miễn cưỡng triệt tiêu được tốc độ của dòng nước chảy.

Bởi vậy có thể thấy được, dòng nước nhanh như thế nào!

Đằng Thanh Sơn lặn xuống, trực tiếp lôi dây xích sắt, lôi cả thuyền ngột mộc đi tới trên hai dặm rồi dừng lại. Cuối cùng, hắn neo con thuyền ngột mộc vào một tảng đá ngầm.

- Dòng nước chảy xiết như thế, cho dù là tiên thiên cường giả cường đại có chui vào mạch nước ngầm, muốn kéo nó cũng sẽ phải cố hết sức.

Đằng Thanh Sơn rất yên tâm để thuyền ngột mộc ở đây. Hắn tháo cây Luân Hồi thương ra nhét vào bao, lại lấy một viên Thiết Diệp Quả bỏ thêm vào đó rồi ly khai con thuyền ngột mộc.

Trên bãi cát….

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn, Lý, cùng ngư dân Thượng Quan Tuyền xuất

phát.

...

Trên đường vắng vẻ, Đằng Thanh Sơn, Lý đều đeo bao, cùng Thượng Quan Tuyền đi mãi. Trên bầu trời, con Cuồng Phong Ưng đang bay quanh. Thượng Quan Tuyền căn bản không biết, quan hệ giữa Cuồng Phong Ưng và hai người trước mắt.

- Đại hiệp! Người thật lợi hại. Một chiếc thuyền lớn mà ngài chỉ một người đã có thể kéo nó ra xa như vậy?

Thượng Quan Tuyền rất khâm phục, - Đó là Cửu Khúc Quỷ trong truyền thuyết. Cho dù là các đệ tử cường đại của Kiếm Lâu cũng căn bản không dám vào Cửu Khúc Quỷ. Trước đây, rất nhiều ngư dân tự tiện bơi vào, phần lớn đều bị chết chìm.

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Cửu Khúc Quỷ?

Người này nói đúng. Đằng Thanh Sơn quan sát thấy... Mức độ của mạch nước ngầm dưới nước, chỉ có đám tiên thiên cường giả mới bơi được. Nhưng muốn kéo một chiếc thuyền lớn đi tới, cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, cũng không có khả năng kiên trì được bao lâu. Dù sao, họ không đủ sức lực duy trì thời gian dài như Đằng Thanh Sơn.

- Cửu Khúc? Ai đặt ra cái tên này thế?

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra. Trên Minh Nguyệt Đảo xem ra có người biết rằng có chín lần tốc độ thay đổi.

- Cái tên này có từ lâu rồi.

Thượng Quan Tuyền nói:

- Bao nhiêu đời nay đều truyền lại như vậy. Nhưng, không ai

có thể xông qua Cửu Khúc Quỷ này cả. Đại hiệp! Các ngài từ bên ngoài tới à?

Thượng Quan Tuyền cũng lờ mờ đoán ra được. Đằng Thanh Sơn mỉm cười, liếc mắt nhìn hắn:

- Biết ít một chút mới có thể sống đến già được!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy phát lạnh, nghĩ đến thủ đoạn đáng sợ của Đằng Thanh Sơn, gật đầu lia lịa.

- Tiểu! Chúng ta đi xem Minh Nguyệt Đảo một chút. Đợt lát nữa, mua chút đồ ăn lên thuyền!

Đằng Thanh Sơn nói, Lý cũng gật đầu lia lịa. Ăn mãi cá nướng cũng ớn. Đằng Thanh Sơn và Lý nói chuyện cũng không quan tâm tới sự tồn tại của Thượng Quan Tuyền... Một cư dân trên đảo cùng mình đi một vòng, mua vài thứ hàng hóa rồi bỏ đi, có gì phải quan tâm cơ chứ?

...

Không bao lâu sau, đám người Đằng Thanh Sơn đi tới một con đường lớn. Từ đây có thể thấy những thôn trang cách đó không xa.

- Đó là thôn của ta. - Thượng Quan Tuyền vội cười nói.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn.

- Hát!

- Cáp!

Một đám hài đồng thoạt nhìn mới năm sáu tuổi, đang cầm những nhánh cây, luyện tập một bộ kiếm pháp rất bài bản. Với nhãn lực của Đằng Thanh Sơn, hắn có thể phán đoán ra:

- Kiếm pháp này lại là một bộ kiếm pháp thượng đẳng! Từ

thôn trưởng tới hài đồng, ai cũng luyện kiếm pháp, mà đều là kiếm pháp thượng đẳng?

- Đám tiểu hài tử đang luyện kiếm, sau này cũng có thể tiến vào Kiếm Học của Bắc Nhan Trấn chúng ta!

Thượng Quan Tuyền vội cười nói:

- Từ nhỏ phải cố gắng, bộc lộ tài năng trong Kiếm Học mười tám trấn, sau đó mới có thể nhập vào Kiếm Lâu! Trở thành một đệ tử Kiếm Lâu cường đại!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 13

Kiếm Lâu Và Cấm Địa.

Thôn trang nhìn rất giản dị. Những hài đồng khoảng năm, sáu tuổi trong đó vẫn đang chăm chú luyện kiếm pháp. Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, trong lòng chấn động.

- Ừm! Thượng Quan Tuyền! Ngươi dẫn đường cho bọn ta đi tới trấn của các ngươi.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói. Thượng Quan Tuyền vội cười đáp:

- Trấn cách chúng ta hơn mười dặm, chẳng mấy chốc là tới thôi.

Hắn vội đi trước dẫn đường. Ở thôn trang cũng có không ít thôn dân chào hỏi Thượng Quan Tuyền. Người khác hỏi hắn sao không đi biển, Thượng Quan Tuyền cũng làm ra vẻ điềm nhiên như không:

- Ừm! Ta đưa hai vị bạn tốt đi lên trấn một chuyến.

Thượng Quan Tuyền đã chứng kiến vũ lực của Đằng Thanh Sơn, nên cũng không muốn đùa với hắn.

Hắn hiểu ràng... Cho dù cả thôn cộng lại cũng không phải là đối thủ của con người thần bí này.

...

Con đường rộng mở, ánh nắng ban mai đang chiếu rọi khắp mọi nơi.

Hai người lưng đeo bao, còn Thượng Quan Tuyền đi bên cạnh không ngừng trả lời những câu hỏi của họ. Nói chuyện với nhau một lát, Đằng Thanh Sơn cũng biết được rằng Minh Nguyệt Đảo rộng dài cũng khoảng bảy tám trăm dặm, cỡ bằng với quận Giang Ninh!

Đằng Thanh Sơn đã hiểu... Minh Nguyệt Đảo tuyệt không phải là Bắc Hải Đại Lục! Hơn nữa, khi hắn hỏi người ngư dân này có từng biết đến Khai Sơn thần phủ không thì tên ngư dân đó lại mờ mịt lắc đầu.

- Ngươi nói tướng quân rất giỏi hả? Trên Minh Nguyệt Đảo có bao nhiêu tướng quân?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Mười tám trấn của Minh Nguyệt Đảo chúng ta tổng cộng có tám tướng quân!

Thượng Quan Tuyền liền nói.

- Đương nhiên trong đó tướng quân ở Ô Hải Trấn nằm ở phương bắc là đảo chủ của Minh Nguyệt Đảo chúng ta.

- Tướng quân là đảo chủ à? - Lý kinh ngạc nói.

Kỳ thật, Đằng Thanh Sơn và Lý mới đến đây, nên các câu hỏi đưa ra đều chỉ để có một vài tin tức cơ sở. Thượng Quan Tuyền cũng sớm đoán ra đối phương là những người từ bên ngoài đến.

Mặc dù giật mình, nhưng Thượng Quan Tuyền cũng chỉ là một ngư dân bình thường, không dám có tâm tư khác:

- Mười tám trấn Minh Nguyệt Đảo chúng ta, có mười tám tướng quân đều tồn tại quá ngàn năm. Giữa mười tám vị tướng quân luôn có tỷ thí. Tướng quân nào lợi hại nhất, nếu có thể được Kiếm Lâu ủng hộ thì có thể thành đảo chủ của Minh Nguyệt Đảo chúng ta!

- Kiếm Lâu ủng hộ?

Đằng Thanh Sơn đã hơn một lần nghe tới hai chữ Kiếm Lâu.

Hiển nhiên trên Minh Nguyệt Đảo, mười tám vị tướng quân có địa vị rất cao, nhưng địa vị Kiếm Lâu còn cao hơn nhiều!

- Đương nhiên!

Mắt Thượng Quan Tuyền lộ ra vẻ kính ngưỡng, - Lâu chủ Kiếm Lâu tuyệt đối là cường giả đệ nhất của Minh Nguyệt Đảo chúng ta, là một tồn tại vô địch! Cho dù có trên vạn quân đội bảo vệ, Lâu Chủ vẫn có thể tùy tiện lấy đầu tướng quân! Do đó, mười tám tướng quân căn bản không ai dám chống đối.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau. Nói như vậy thì địa vị Kiếm Lâu đích xác rất cao.

- Kiếm Lâu ở đâu? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thượng Quan Tuyền hướng về phương đông xa xa:

- Bên kia.

Đằng Thanh Sơn và Lý cũng nhìn về hướng đông, - Hai người có thấy, ở bên kia có hai tòa núi lớn ở gần nhau không!

Ở phương đông xa xa, nhưng vẫn có thể thấy hai tòa núi lớn đứng sừng sững.

- Quả núi lớn mé đông bắc là nơi của Kiếm Lâu!

Thượng Quan Tuyền nhìn ra xa xa, ánh mắt mờ ảo, - Còn quả núi mé đông nam là cấm địa của cả Minh Nguyệt Đảo chúng ta! Theo truyền thuyết... chỉ có cường giả tài ba nhất Kiếm Lâu chúng ta mới có cơ hội thỉnh thoảng tiến vào cấm địa!

- Kiếm Lâu? Cấm địa?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hai quả núi lớn phía xa. Dựa vào thị lực, Đằng Thanh Sơn cũng không thể phán đoán ra hai tòa núi đó cách đây bao xa.

- Kiếm Lâu cách bao xa? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đại khái trăm dặm.

Thượng Quan Tuyền cười nói:

- Bắc Nhan Trấn chúng ta là một trong ba trấn gần Kiếm Lâu nhất. Bắc Nhan Trấn chúng ta có một vài tửu lâu rất lớn, thỉnh thoảng vẫn có thể chạm mặt những đệ tử Kiếm Lâu! Bất kỳ ai mà có thể vào được Kiếm Lâu, đều có được kiếm pháp cực kỳ lợi hại.

Lý cười hỏi:

- Lợi hại như thế nào?

- Đối phó với loại người như ta, một chiêu là thắng.

Thượng Quan Tuyền nói.

Lý không có gì kinh ngạc. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại thầm thán phục. Đằng Thanh Sơn đã thử qua kiếm thuật của Thượng Quan Tuyền, nên biết có thể một chiêu đánh bại hắn thì kiếm thuật đó phải phi thường kinh người.

- Nghe ngư dân nói Minh Nguyệt Đảo đã có lịch sử rất lâu đời. Bao thế hệ đi qua tựa hồ chỉ chú trọng tới kiếm thuật! Những thứ khác như đao pháp cũng chưa từng nghiên cứu. Nhưng kiếm thuật

thì rất mạnh... Tám đại tông phái ở Cửu Châu Đại Địa sợ không có lấy một tông phái nào có thành tựu như vậy Chuyên nghiên cứu kiếm thuật?

Không giống tám đại tông phái phải lo lắng cho địa vị mình. Kiếm Lâu ở Đảo Minh Nguyệt không hề phải quan tâm tới việc thống trị Minh Nguyệt Đảo. Mấy ngàn năm qua, trải qua rất nhiều đời, với vô số người nghiên cứu kiếm, có thể thấy kiếm thuật của Kiếm Lâu, đích xác phải đạt tới được một trình độ khó tin.

- Cách quá xa! Ba tháng trên biển cơ hồ đều thuận gió… Có lẽ bây giờ mình đã cách Cửu Châu Đại Địa phỏng chừng cả vạn dặm!

Đằng Thanh Sơn đoán như thế. Phiêu bạt trên biển, lúc thuận gió thì rất nhanh, nhưng lúc ngược gió thì cho dù khống chế buồm mượn lực, tốc độ cũng sẽ rất chậm.

- Cách Cửu Châu Đại Địa cả vạn dặm, ai có thể nghĩ đến ở nơi này còn có một thế ngoại đào nguyên như vậy? Lại có một hòn đảo chuyên nghiên cứu kiếm thuật?

Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục. Trên ngàn vạn người, bao nhiêu thế hệ, chuyên nghiên cứu kiếm thuật!

...

Đi được nửa đường, Đằng Thanh Sơn đột nhiên lấy trong bao ra một quả Thiết Diệp Quả.

- Đây là bảo thạch gì thế?

Thượng Quan Tuyền trừng mắt, - Cả viên đều màu xanh lá cây, to bằng nắm tay ta. Trên đảo chúng ta chưa thấy có bảo thạch to như vậy.

- Bảo thạch?

Đằng Thanh Sơn cười, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại… “Vù!” - một luồng kiếm quang màu vàng đất từ ngón tay bắn ra.

- Tiên... Tiên thiên?

Thượng Quan Tuyền mặc dù sớm ý thức được, nhưng vẫn cảm thấy khiếp sợ. Đằng Thanh Sơn nhìn xuống kiếm quang màu vàng đất trên đầu ngón tay. Kỳ thật, nó tuyệt không phải là tiên thiên chân nguyên cấu thành, mà là nội gia cương kình tạo thành! “Kiếm quang hình thành từ nội gia cương kình gọi là gì đây? Kiếm cương?” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, rồi cười. Hắn lấy kiếm cương trên đầu ngón tay đẽo từ Thiết Diệp Quả ra một khối to bằng quả trứng gà.

- Đằng đại ca! Huynh làm gì thế?

Lý hơi kinh ngạc.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, đút quả Thiết Diệp còn thừa vào bao. Khối Thiết Diệp Quả to bằng quả trứng gà được Đằng Thanh Sơn dùng hai tay xoa mạnh một cái, nhất thời những góc cạnh bị mài nhẵn, khối Thiết Diệp Quả đã trở nên tròn vo.

Một bảo châu màu xanh lá to bằng quả trứng gà đã được sinh ra.

- Tiểu! Muội nói món đồ này trị giá bao nhiêu?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

- Đằng đại ca! Ý của huynh là….?

Hai mắt Lý sáng lên. Nàng hiểu được cách kiếm được tiền ở Minh Nguyệt Đảo. Con người bình thường ai cũng thích cái đẹp. Những vật tuyệt đẹp, càng thích hơn. Những thứ tuyệt đẹp khó tìm, lại càng quí giá.

Thiết Diệp Quả được Đằng Thanh Sơn lấy ra một khối, chất liệu tựa như ngọc bích thượng đẳng, ở trong đêm còn có thể lóe ra lục quang. Cũng khó trách, Thượng Quan Tuyền kêu lên là bảo thạch.

- Thượng Quan Tuyền! Ngươi nói xem vật này trị giá bao nhiêu?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Thượng Quan Tuyền. Mắt Thượng Quan Tuyền tỏa ánh sáng, hít sâu một hơi:

- Tối thiểu trị giá một trăm tử châu! Có thể còn cao hơn.

Ba cấp độ của tiền bạc ở đây là tử châu, bạch châu, hôi châu. Một trăm tử châu, Đằng Thanh Sơn đánh giá cũng tương đương với một trăm lượng hoàng kim ở Cửu Châu Đại Địa. Nếu có giá trị như vậy, cũng đủ cho Đằng Thanh Sơn đổi lấy một vài đồ ăn ngon, còn thêm chút y phục và nhiều vật phẩm khác nữa.

****

Đám người Đằng Thanh Sơn đi về phía Bắc Nhan Trấn. Lúc này, ở quân doanh của quân đội đóng ở bờ Bắc Nhan Trấn… Trên tháp cao, một quân sĩ cẩn thận quan sát, cảnh giới.

- Ủa! Cái gì thế?

Tên lính cẩn thận nhìn về phía nam.

- Thuyền?

Tên lính biến sắc!

- Sao có thể như thế? Hải vực phía nam Cửu Khúc quỷ, sao lại có thuyền nhỉ?

Tên lính này không dám tin vào mắt mình.

- Chẳng lẽ có người đi thuyền ra biển lấy bảo bối? Nhưng hải vực phía nam có rất nhiều đá ngầm. Dưới tốc độ nước xiết của Cửu Khúc quỷ, lại có nhiều đá ngầm như vậy, thuyền bình thường sớm đã va vào đá mà nát thành mảnh nhỏ rồi mới đúng.

- Báo cho Thiên Tướng đại nhân!

Tên lính ngay lập tức đi thông báo.

...

Thị trấn Bắc Nhan Trấn. Một đám người đang hết sức nhốn nháo. Đằng Thanh Sơn, Lý cùng Thượng Quan Tuyền dạo quanh một vòng khắp trấn. Nói là trấn, kỳ thật mức độ phồn hoa chút hề thua kém Nghi thành.

- Tốt thật! Minh Nguyệt Đảo dưới sự khống chế của Kiếm Lâu, cơ hồ không có chiến tranh. Đến cả tường thành cũng không cần phải làm! Sự phồn hoa là điều hiển nhiên.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Đại hiệp! Ta lúc nãy có nói trước mặt chính là Nam Dương Trân Bảo điếm.

Thượng Quan Tuyền chỉ vào cửa hàng sang trọng cách đó không xa. Cánh cửa chính rộng chừng năm trượng, trên bảng hiệu ghi hai chữ Nam Dương, cũng cùng loại chữ như Cửu Châu Đại Địa.

- Minh Nguyệt Đảo khẳng định có quan hệ với Cửu Châu Đại Địa của ta!

Đằng Thanh Sơn càng thêm khẳng định. Mặc dù cách nhau mấy ngàn lý, nhưng văn tự ngôn ngữ và rất nhiều đồ vật đều giống nhau.

- Khách quan! Không biết ngài muốn mua gì?

Đằng Thanh Sơn và Lý vừa đi vào trân bảo điếm, đã có một thanh niên tuấn tú lưng đeo bảo kiếm ra tiếp. Thanh niên tuấn tú phát hiện tên nam tử râu quai nón không đeo theo kiếm thì hơi giật mình.

- Các ngươi có mua bảo thạch không?

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua tên thanh niên tuấn tú này. Thanh niên tuấn tú hữu lễ nói:

- Đương nhiên là mua chứ!

Đằng Thanh Sơn lật tay, bảo châu màu xanh lá cây to bằng quả trứng gà lộ ra. Chỉ thoáng một cái rồi Đằng Thanh Sơn lại rút về ngay.

Tên thanh niên tuấn tú vừa thấy thế đã sáng mắt lên, lập tức nhận định ngay đó là bảo bối, liền nói:

- Xin theo ta.

...

Trong phòng khách riêng, Đằng Thanh Sơn và Lý đều ngồi xuống. Thượng Quan Tuyền cung kính đứng một bên. Một lão giả đang quan sát cẩn thận viên bảo châu được lấy ra từ Thiết Diệp Quả.

- Chậc chậc! Khó tin, khó tin... Không ngờ lại có viên bảo châu lớn đến như vậy. Nó còn có màu xanh lá nữa chứ.

Lão giả cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng còn lấy một mảnh vải che lại, quan sát trong bóng tối.

- Bản thân nó cũng có hơi phát sáng. Không biết đây là bảo châu gì? Ta chưa bao giờ thấy, hay nghe nói về nó!

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười. Đừng nói lão giả. Chính hắn lúc ở Cửu Châu Đại Địa, cũng chưa bao giờ thấy Thiết Diệp Quả.

- Hơn nữa…. nó cũng rất nặng nữa.

Lão giả ước lượng.

- Chỉ nhỏ như thế mà nặng tới cả một cân! Rốt cuộc nó là gì?

Một viên Thiết Diệp Quả ước chừng mười cân, lúc này chỉ là một bộ phận nhỏ thôi.

- Coi có mua được không? - Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

Lão giả vội ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đồ vật là thứ tốt, báo giá đi.

Đâu chỉ là đồ vật tốt, căn bản là cả Minh Nguyệt Đảo cũng chưa bao giờ thấy nó cả. Bảo châu màu xanh lá bình thường, mà lại lớn đến như vậy, cũng cực kỳ quí giá. Chứ đừng nói lại là loại chất liệu chưa bao giờ thấy này.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 14

Cám Ơn Tiền Bối Chỉ Điểm

Một nghìn tử châu! - Đằng Thanh Sơn nói thẳng ra giá mà hắn muốn.

Một nghìn tử châu tương đương với một nghìn lượng hoàng kim của Cửu Châu Đại Địa. Đằng Thanh Sơn không phải là Thượng Quan Tuyền - một ngư dân không có nhiều kiến thức lắm. Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ một điều rằng... những loại bảo bối trước giờ chưa từng có này thì giá trị lên tới vạn kim, cũng không phải là quá đáng. Bất quá, tử châu có nhiều hơn nữa đối với Đằng Thanh Sơn cũng không có ý nghĩa.

Nói cho cùng thì chỉ dừng lại một chút rồi Đằng Thanh Sơn cùng Lý sẽ rời đi. Một nghìn tử châu cũng đủ cho Đằng Thanh Sơn và Lý thoải mái mua bán.

- Được! Thì một nghìn tử châu! - Lão giả cười đáp, căn bản không hề ép giá.

Trong lòng lão cười thầm:

- Cái gã thanh niên râu ria này có lẽ cũng chẳng phải hạng người đại phú đại quý, nên không hiểu giá trị những trân bảo này ngoài thị trường. - Lão không biết... Đằng Thanh Sơn tới Minh Nguyệt Đảo này chỉ mua chút đồ rồi lại đi ngay.

- Đây là một nghìn tử châu. - Lão cầm một cái túi lớn đưa cho

Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mở ra nhìn, thấy mỗi viên tử châu bên trong đều rất đẹp. Bất quá, nó có thể được dùng làm tiền, rất hiển nhiên... trên Minh Nguyệt Đảo loại tử châu này số lượng khẳng định có rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn ước lượng, thấy chắc cũng khoảng một nghìn viên, liền đứng dậy nói:

- Ừm! Hai chúng ta xong rồi nhỉ?

- Xin hỏi lục sắc bảo châu này, hai vị có được nó ở chỗ nào? - Lão giả vội hỏi.

Đằng Thanh Sơn cười, liền kéo Lý đi luôn, chỉ để lại một câu:

- Vận khí mà thôi.

Tiếp đó, hai người đi lên trên trấn. Đằng Thanh Sơn mua một túi lương thực, một ít gia vị dùng nấu ăn. Hắn còn mua rất nhiều hoa quả, và một chút đồ ăn để được lâu. Hắn lại mua rất nhiều y phục, giầy dép các loại.

- Cuối cùng cũng có đủ y phục thay đổi! - Đằng Thanh Sơn lúc này đã trông khác hẳn. Hắn thay một bộ trang phục mầu xanh sạch sẽ, tóc đen dài bay tung. Chỉ có trên khuôn mặt vẫn đầy râu ria.

Mua xong các thứ thì mặt trời đã lên cao, Đằng Thanh Sơn và Lý liền quyết định ở trong trấn ăn một bữa ngon. Lênh đênh trên biển, đồ ăn sao có thể so được với đồ ăn trong tửu lâu?

- Đại hiệp! Kim Kiếm tửu lâu này là tửu lâu tốt nhất Bắc Nhan Trấn chúng ta. - Thượng Quan Tuyền sau nghe Đằng Thanh Sơn nói:

- Đi tới tửu lâu tốt nhất. Không cần phải lo tiết kiệm tiền cho

chúng ta.

Hắn liền dẫn hai người Đằng Thanh Sơn đi tới Kim Kiếm tửu lâu. Bây giờ còn chưa tới buổi trưa nên trên tầng hai Kim Kiếm tửu lâu cũng không đông người lắm.

- Xem ra thực sự có rất nhiều thứ. - Đằng Thanh Sơn mở thực đơn nhìn, rồi đưa cho Lý.

- Tiểu! Muội thích ăn gì thì chọn đi.

- Ngươi ngồi đi. - Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Thượng Quan Tuyền.

- Ăn cùng chúng ta! Vất vả theo bọn ta một ngày, chúng ta muốn khoản đãi ngươi.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc, vui mừng ngồi xuống, vội nói:

- Cảm tạ đại hiệp.

- Xem chỗ này khẩu vị thế nào. - Lý cười nói. Nàng cùng Đằng Thanh Sơn chọn tới mười tám loại món ăn. Ba người mười tám món thật là xa xỉ. Bất quá, bọn người Đằng Thanh Sơn chính là đến với mục đích thưởng thức đồ ăn.

Một lát sau… Trên bàn rượu đã đầy chật các đĩa thức ăn, Thanh Sơn liên tục dùng đũa gắp:

- Ừmmm! Không tồi, không tồi. Mùi vị quả là không tồi! - Cho dù là ai phiêu bạt ở trên mặt biển hơn ba tháng, đột nhiên ăn một bữa thịnh yến phong phú như vậy, đều sẽ phải tán thán không ngừng. Lý thì dè dặt hơn một chút, chậm rãi ăn. Không phải kiểu ăn như hổ đói của Đằng Thanh Sơn "Cạch! Cạch! Cạch!"

Hai gã thanh niên trang phục toàn thân màu trắng mang lợi kiếm có vỏ xanh, từ nơi thang lầu treo lên tầng hai.

- Đại hiệp xem! - Thượng Quan Tuyền có chút kích động nói:

- Hai người mới lên đó chính là đệ tử Kiếm Lâu!

Đằng Thanh Sơn quay đầu liếc qua, thấy nơi ngực trái của trang phục trên người hai gã thanh niên đó đều có trang trí hình một thanh kiếm:

- Coi nhãn thần, cũng giống cao thủ kiếm thuật. - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Đương nhiên... cho dù trong lòng có khen ngợi, Đằng Thanh Sơn cũng không để ý quá.

Cả Minh Nguyệt Đảo có hơn ngàn vạn người, dựa theo tỷ lệ thì sợ là cả đến Hư Cảnh cường giả cũng không có! Muốn sinh ra cường giả Hư Cảnh, ở các địa phương khác có lẽ so với Cửu Châu đại địa càng khó khăn hơn rất nhiều!

...

Hai gã đệ tử Kiếm Lâu vừa lên tới, liền khiến cho không ít người trên lầu hai chú ý. Hai gã cũng không mấy để tâm, bọn họ đã sớm thành thói quen như thế!

- Sư huynh! Chúng ta ngồi phía đó.

Hai gã đệ tử Kiếm Lâu này chọn vị trí gần cửa sổ, cách bàn Đằng Thanh Sơn không xa.

- A! Sư đệ! Ngươi nhìn bên kia xem, thiếu nữ áo tím đó dường như đang nhìn chúng ta.

- Thiếu nữ áo tím này, xem ra không giống thôn dân thông thường, hẳn là người của một gia tộc lớn. Bắc Nhan Trấn lớn như vậy, nếu nàng thuộc Bắc Nhan Trấn, chúng ta hẳn phải biết mới đúng.

Hai gã đệ tử Kiếm Lâu này cũng cười hướng phía Lý nâng chén

thân thiện.

- Cô nương! Bàn chúng ta mới có 2 người, sao không qua bên này? Cùng trò chuyện thưởng thức rượu, có lẽ nàng không phiền chứ? - Trong đó một thanh niên có chút trắng trẻo mỉm cười nói.

Đệ tử Kiếm Lâu, không có một ai không phải là nhân vật thiên tài trên Minh Nguyệt Đảo, người nào trong lòng cũng có ngạo khí.

Trên bàn rượu của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười. Đằng Thanh Sơn cười ha hả nói:

- Hai người các ngươi cứ uống rượu của các ngươi đi. Đừng để ý em gái ta!

Hai gã đệ tử Kiếm Lâu sắc mặt trầm xuống. Trên Minh Nguyệt Đảo, dám nói như vậy với đệ tử Kiếm Lâu cũng không có bao nhiêu người.

- Ngươi là người ở đâu? Hãy báo danh ra cho chúng ta. - Thanh niên gầy gò hơi đen trong hai gã cau mày quát.

- Báo danh ra? Tiểu tử kia! Ngoan ngoãn uống rượu của các ngươi đi. - Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nói, tiện tay nâng chén uống cạn, sau khi nhấm nháp liền chậc chậc mấy tiếng.

- Rượu này, mùi vị không tồi.

Vù!

Hai gã đệ tử Kiếm Lâu đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn Đằng Thanh Sơn. Thanh niên gầy gò hơi đen đó lạnh lùng nói:

- Vị huynh đệ này! Ngươi... hẳn là muốn gây hấn với đệ tử Kiếm Lâu chúng ta?

Cả tầng hai tửu lâu đều yên lặng, hướng mắt về phía bên này.

- Khiêu khích?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai người.

- Khiêu khích các ngươi sao?

Hắn không khỏi phì cười, rồi tiếp tục uống rượu, căn bản không để ý tới hai người đó.

- Kiêu ngạo!

Tên thanh niên gầy gò, hơi đen đúa tức giận hừ một tiếng, - Ta muốn xem ngươi có vốn để kiêu ngạo hay không!

Chỉ nghe ‘ choang ’ một tiếng, hắn đã rút kiếm sau lưng ra. Một lời bất hòa, rút kiếm đánh ngay!

- Xem chiêu!

Thanh niên gầy gò lớn tiếng quát, một đạo hàn quang sắc bén trong nháy mắt lóe lên giữa không trung, đâm vào yết hầu Đằng Thanh Sơn. Tay phải Đằng Thanh Sơn vẫn giữ chén rượu, nhìn cũng không nhìn, tay trái quơ lên một cái!

- Chát!

Bàn tay Đằng Thanh Sơn đã bắt được thân kiếm.

Thanh niên gầy gò biến sắc, dùng hết sức muốn rút kiếm ra. Nhưng bàn tay Đằng Thanh Sơn vẫn nắm chắc thân kiếm, mặc cho hắn dùng bao nhiêu khí lực cũng không thể làm cho thanh kiếm nhúc nhích:

- Sao có thể như vậy chứ? Tay không sao có thể bắt được kiếm? Tay hắn chẳng lẽ có thể so được với thần binh lợi khí?

- Sư huynh!

Thanh niên còn lại kinh hãi muốn rút kiếm ra. Tay trái Đằng Thanh Sơn rung mạnh.

- Rắc!

Thanh niên gầy gò chỉ cảm thấy cổ tay trong nháy mắt như vỡ ra, chuôi kiếm nện vào bụng mình. Cả người hắn vô cùng đau nhức, toàn thân bị hất văng lên va vào sư đệ phía sau, bay qua một bên. Chỉ nghe tiếng bàn ghế va vào nhau đổ xuống, cả hai người té ngã xoài ra sàn.

- Đây là thực lực gì?

- Hắn bắt lấy thân kiếm cũng chưa có gì đáng nói. Không ngờ, hắn lại còn có thể đánh vỡ được cổ tay ta nữa. Đây là phương pháp vận kình như thế nào?

Cặp "con trời" này té ngã xuống đất, hoàn toàn sợ ngây người. Đằng Thanh Sơn ném thanh kiếm rơi xuống sàn phát ra một tiếng "Xoảng".

- Hai tiểu tử kia.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, nhìn hai người, cười nói:

- Khiêu khích hử? Các ngươi nói ta khiêu khích các ngươi? Các ngươi có tư cách gì để ta khiêu khích chứ?

Hai đệ tử Kiếm Lâu nhìn nhau. Đích xác, trước mặt cao thủ thần bí như thế này, hành vi của hai người quả hết sức buồn cười. Khiêu khích? Hai người họ có tư cách để đối phương khiêu khích không?

- Có thể là đệ tử Kiếm Lâu, chứng tỏ rằng hai người các ngươi có thiên phú không tệ.

Đằng Thanh Sơn nhìn hai người cười nói:

- Nhưng muốn trở thành cao thủ chân chính thì thiên phú nhận thức là thứ yếu. Quan trọng nhất là nghị lực và tâm tính! Đừng có cả ngày ở trên tửu lâu khoe mẽ, mà nên chịu gian khổ và chăm chú tĩnh tu. Nếu không, cứ như chèo thuyền ngược dòng, không tiến tất lui.

Đằng Thanh Sơn vừa nói như vậy, sắc mặt hai đệ tử Kiếm Lâu không ngừng biến hóa.

Xấu hổ? Khó chịu?

- Cảm ơn tiền bối chỉ điểm!

Một tên trong đó vội đứng dậy cung kính nói. Một tên khác cũng đứng dậy, rồi cung kính cảm kích.

- Tiểu! Chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn cũng đã ăn uống xong rồi.

- Ừm.

Lý cười, cùng Đằng Thanh Sơn sóng vai rời đi. Thượng Quan Tuyền bên cạnh lập tức đi theo. Chợt để ý thấy toàn bộ ánh mắt trên tầng hai tửu lâu đều nhìn về phía này như nhìn một thế ngoại cao nhân, một siêu cường giả. Thượng Quan Tuyền lập tức ưỡn ngực lên, đi nhanh theo Đằng Thanh Sơn xuống lầu.

Lúc này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy đặc biệt oai phong!

******

Giữa trưa, trên bãi biển phía nam Minh Nguyệt Đảo. Vô số quân sĩ lưng đeo kiếm, mặc áo giáp nhẹ đang đứng trên bãi biển. Tất cả vây xung quanh một tên tướng. Lúc này trong sóng biển mãnh liệt, đang có một cái khoái thuyền nối liền với con thuyền ngột mộc.

- Đại nhân! Neo sắt phía dưới cắm vào trong đá ngầm, rất khó rút ra.

Một tiếng hô to từ xa xa truyền tới.

- Các huynh đệ, không có biện pháp rút neo sắt ra đâu.

Đằng Thanh Sơn đã thả neo nhưng tuyệt không phải là thả neo một cách đơn giản, mà là cả người lặn xuống đáy biển, dùng neo sắt cắm vào đá ngầm. Mặc cho người khác nhổ lên như thế nào đi nữa, đều không thể kéo lên được.

- Chặt đứt xích sắt cho ta!

Vị tướng quân đứng trên bãi cát quát.

- Rõ, đại nhân!

Xa xa truyền đến tiếng trả lời.

- Con mẹ nó!

Tên tướng quân mắng to:

- Xa đến vậy cơ à! Mất biết bao nhiêu sức lực khí tài mới tới được, thế mà neo sắt lại cắm vào trong đá ngầm!

Tên tướng quân này đích xác rất nóng giận. Từ sáng đã bắt đầu, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn làm xong. Kỳ thật cũng không thể trách hắn. Mặc dù Quỷ Vực đầu tiên trong Cửu Khúc Quỷ Vực không đến mức làm chúng thúc thủ vô sách, nhưng vẫn rất là phiền toái.

Không bao lâu sau...

Thuyền ngột mộc đã bị chặt neo, theo dòng nước biển trôi về phía bãi biển. Chẳng mấy chốc con thuyền đã được kéo lên trên bãi biển.

- Đại nhân! Thuyền tốt quá. Đáy thuyền có không ít những vết xước, khẳng định là va vào đá ngầm không ít lần, thế mà không hề hư hỏng.

Những quân sĩ rời thuyền đều rất hưng phấn.

- Tuyệt đối là thuyền tốt đó! Quân doanh chúng ta chưa từng có thuyền nào tốt được như vậy.

- Đại nhân! Gỗ làm con thuyền này rất đặc biệt, ta chưa thấy bao giờ. Không phải là thứ gỗ mà trên đảo chúng ta có đâu.

- Đại nhân! Bên trong khoang thuyền không ít bảo bối, toàn là những viên bảo thạch to bằng nắm đấm, cũng chưa ai thấy bao giờ.

Cả bãi biển mấy trăm quân sĩ đều nhao nhao.

Trên boong chiếc thuyền ngột mộc….

- Trời ơi! Bảo thạch to thế!

Tên tướng quân cầm Thiết Diệp Quả to bằng nắm đấm, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, có vẻ mờ mờ trong suốt, tựa hồ như lung lay trong mắt khiến cho trong lòng hắn kích động vô cùng.

- Ha ha! Các huynh đệ, chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!

- U...

Một tiếng kêu cao vút đột nhiên vang lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 15

Bắc Hải Đại Lục

Trên con đường nhỏ hoang vu đầy cây cối.

Đằng Thanh Sơn, Lý cùng ngư dân ' Thượng Quan Tuyền ' xuyên qua những đám cỏ cây thưa thớt, hướng mắt nhìn thấy đám quân sĩ xa xa đang vây lấy con thuyền Ô Mộc. Cuồng Phong Ưng đang trên trời cao không ngừng bay liệng.

- Nguy rồi!

Thượng Quan Tuyền sắc mặt đại biến, - Đại hiệp, con thuyền xin của các ngươi bị quân sĩ Tướng Quân phủ phát hiện ra rồi. Bảo thuyền này có thể đi qua vùng đá ngầm Cửu Khúc Quỷ Vực mà không hư hao gì, đám quân sĩ này khẳng định rất thèm muốn! Đại hiệp, trên bảo thuyền của các ngươi còn có bảo bối gì khác không?

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa:

- Bảo thạch màu xanh lá to bằng nắm đấm có tính không là bảo bối không?

- Đương nhiên rồi.

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, - Đại hiệp, các ngươi muốn giữ lại được bảo thuyền này quả thật rất khó khăn.

- Họ rốt cuộc là ai? Tướng Quân phủ là gì?

Đằng Thanh Sơn vẫn không vội.

Ít nhất tất cả vẫn còn nắm trong tay mình. Con thuyền cũng không bị chuyển đi.

Thượng Quan Tuyền vội giải thích:

- Đại hiệp, lúc trước ta đã nói, mười tám trấn ở Minh Nguyệt Đảo chúng ta có tổng cộng mười tám Tướng Quân phủ. Các trấn gần bờ biển đều có không ít quân doanh của các quân sĩ đóng quân ở đây. Những quân sĩ này hẳn là quân sĩ của Tướng Quân phủ Bắc Nhan Trấn chúng ta đang đóng quân ở bờ biển.

Đằng Thanh Sơn nghe xong gật đầu, cười cười nhìn về phía Thượng Quan Tuyền:

- Thượng Quan Tuyền, ngươi đi với chúng ta một ngày, làm không tệ! Đây là phần thưởng cho ngươi...

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn lấy trong lòng ra một vốc cái túi nhỏ, trong đó có bao nhiêu tử châu đều lấy ra cho Thượng Quan Tuyền.

Túi tử châu này không phải là quá nhiều, chỉ ước chừng trên trăm viên thôi.

- Tử châu. Cho ta à?

Thượng Quan Tuyền giật mình trợn tròn mắt, cơ hồ nín thở.

Mắt Thượng Quan Tuyền hơi ửng đỏ. Trong đầu hiện lên những cảnh gian khổ mấy năm nay. Hắn là nam nhân, phải gánh vác cả một gia đình bao nhiêu năm rồi cũng đã cảm thấy quá mệt mỏi:

- Ta có thể mua cho nhi tử ta một thanh lợi kiếm rồi. Con vợ bệnh hoạn của ta cũng có thể trị được rồi.

Nghĩ ngợi một chút, Thượng Quan Tuyền muốn quỳ xuống.

- Đồ vật hoàn toàn vô dụng với chúng ta.

Đằng Thanh Sơn vươn tay ra, đỡ lấy vai Thượng Quan Tuyền. Mặc cho Thượng Quan Tuyền dùng sức làm sao cũng không thể quỳ xuống được nữa.

- Ân nhân!

Thượng Quan Tuyền vô cùng cảm kích.

Nghĩ rằng hôm nay gặp xui xẻo, không ngờ lại là lộc từ trên trời rơi xuống. Trên trăm tử châu, cũng không biết dùng sao cho hết, chắc đủ cho cả nhà hắn dùng cả đời.

- Tốt lắm, ngươi về đi. - Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Ân nhân.

Thượng Quan Tuyền vội nói:

- Các ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận, một mình không thể chống lại quá nhiều người! Còn nữa... Kiếm trận trong quân đội rất lợi hại. Tục truyền, đến cả cường giả đạt tới tiên thiên mà đội diện với đại kiếm trận, một khi bị vây lại cũng rất nguy hiểm.

Thượng Quan Tuyền lần này thật tâm lo cho hai người Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau.

Kiếm trận? Uy hiếp với tiên thiên à?

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu. Thượng Quan Tuyền liên tục khom mình hành lễ, rồi sau đó biên lẳng lặng rời đi, để hai người Đằng Thanh Sơn ở lại.

Bên người Đằng Thanh Sơn và Lý là hai cái túi rộng miệng, đều là những loại lương thực, thức ăn, củi chẻ sẵn, quần áo mua trên trấn.

- Đằng đại ca, làm sao bây giờ?

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Giết chóc một hồi rồi sau đó bỏ đi à?

Lý trải qua những trải nghiệm thời thiếu nữ, rồi từng ngay trước mặt sư phụ tự tay mình đâm tất cả hung thủ. Đã trải qua những việc như vậy rồi, Lý đương nhiên không phải là loại người từ tâm mà nương tay.

- Ở đây có mấy trăm người.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa xa, - Tùy tình huống. Nếu có thể không đại khai sát giới thì sẽ không giết. Nếu thật bị vây lại... Thì không thể trách chúng ta được!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh. Trăm tên lính à? Cho dù là kiếm thuật cao siêu tới đâu, Đằng Thanh Sơn cũng căn bản không để vào mắt.

- Chúng ta tới đó đi!

Đằng Thanh Sơn vươn tay xách khiêng hai cái túi rộng miệng, trên người còn đeo ba lô đi về phía bãi biển. Lý cũng lẳng lặng đi theo phía sau.

...

Trên bãi biển, không ít quân sĩ đang ở trên chiếc thuyền Ô Mộc.

- Nhanh nhanh lên, ở mãi trên đó làm gì? Đám chúng mày nhanh tay một chút, kéo thuyền tới chỗ quân doanh bên kia đi.

Tên tướng quân lúc này tay cầm hai viên Thiết Diệp Quả to bằng nắm đấm, miệng vẫn không ngừng hò hét.

- Đại nhân, thuyền này có hai mái chèo thôi, hơn nữa đều là rất dài rất to. Chúng ta căn bản không chèo được.

Đám quân sĩ trên thuyền Ô Mộc cũng sốt ruột.

- Cái gì?

Tên tướng quân trừng mắt. Trước khi hắn lên thuyền chỉ nhìn bảo bối Thiết Diệp Quả thôi, căn bản không chú ý đến việc cả thuyền chỉ có hai mái chèo.

Đối với thuyền lớn dài hơn mười trượng như thuyền Ô Mộc này, hai cây chèo, lại ở trong phạm vi Cửu Khúc Quỷ vực, nếu là quân sĩ bình thường thì làm sao có thể chèo cho được?

- Con mẹ nó, thật là phiền toái.

Tên tướng quân nhíu mày, lập tức phân phó cho đám người chung quanh:

- Các huynh đệ, mau tìm một sợi dây, mọi người cùng kéo, nhất định phải kéo cho được con thuyền này về quân doanh cho ta. Lần này, có được bảo bối như vậy... Nộp lên trên một nửa, một nửa còn lại huynh đệ chúng ta chia nhau!

- Dạ dạ!

Đám quân sĩ này đỏ mắt vì hưng phấn, ngoan ngoãn như nghé, có đứa lên thuyền tìm dây, có đứa xuống nước lấy lưới đánh cá, có đứa đi chung quanh tìm những ngư dân xin dây. Tóm lại, tất cả mọi người đều đang nghĩ biện pháp.

Ngay lúc này...

- Các vị, đang làm gì ở đây thế?

Một tiếng cười sang sảng vang tới, tựa như người quen chào hỏi, thanh âm lớn đến nỗi nghe như tiếng sấm ầm ầm.

Nhất thời tên tướng quân và tất cả quân sĩ đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên, tóc dài xõa tung, mặt râu ria, cầm hai cái bao còn lớn hơn cả người hắn. Cạnh hắn là một thiếu nữ áo tím vô cùng xinh đẹp. Một dã thú, một tiên nữ, hai người đứng cùng nhau, đích xác làm cho người ta rất ngạc nhiên.

- Cút ngay, cút ngay!

Có tên lính hét lên:

- Tướng Quân phủ làm việc, những người khác đều phải cút đi!

Thấy Đằng Thanh Sơn đi tới, nhất thời có một tên lính bảo Đằng Thanh Sơn phải biến ra xa một chút.

- Biến đi!

Một tên lính dùng tay nắm chặt vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Cút ngay?

Thân thể Đằng Thanh Sơn tiến lên một bước, ngực hắn lập tức phát lực trong cự ly gần. Tên lính chỉ cảm thấy một luồng kình lực nhu hòa khổng lồ từ bàn tay mình chạy dọc theo cánh tay, truyền tới toàn thân, sau đó...

Vù!

Cả người tên quân sĩ này bị ném văng lên, bay lên ra sau sáu bảy trượng.

- Tõm!

Cả người hắn ngã xuống biển, làm vọt lên những bọt sóng trắng xóa.

- Nhị ca!

Một tên lính sốt ruột nhất thời đỏ mặt lên, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Tên khốn khiếp!

Đánh bay một người cao sáu bảy trượng, dựa theo lẽ thường thì loại lực phản chấn này tuyệt đối đủ để đánh chết một người.

Đằng Thanh Sơn khiêng hai cái túi lớn, đi nhanh tới.

- Vèo!

Tên lính rút kiếm, muốn đâm vào Đằng Thanh Sơn. Một kiếm đâm ra, tựa như có một luồng khí tức tiêu điều tràn ngập. Đằng Thanh Sơn vẫn đi như bình thường, chỉ là đơn giản tiến lên một bước, đã có thể né tránh một kiếm này rất quỷ dị. Sau đó bả vai đánh vào thân thể tên quân sĩ kia. Tên này cũng bị đánh ngã sập xuống lăn ra xa ba bốn vòng.

- Khốn khiếp!

- Muốn chết!

Nhất thời chung quanh mấy trăm quân sĩ đều nổi giận, chỉ nghe những tiếng ‘ choang ’‘ choang ’‘ choang ’ liên tiếp. Mấy trăm thanh lợi kiếm đều đã tuốt khỏi vỏ!

- Sầm!

Lúc này, trong nước biển có một bóng người thò đầu ra. Phun ra một ngụm nước lớn, vẻ mặt mừng rỡ, hô lớn:

- Lão tử không chết, ha ha, lão tử không chết!!!

Vài quân sĩ vừa té ngã quay đầu nhìn lại, ai nấy đều kinh hỉ:

- Nhị ca không chết!

- Lão tử sống khỏe re, chẳng bị thương chút nào.

Tên quân sĩ đang ở trong nước cũng rất kinh hỉ. Nhất thời chung quanh mấy trăm quân sĩ cũng ngạc nhiên nhìn cảnh này. Bắn lên cao sáu bảy trượng, lại chẳng bị sao cả? Việc này quá quỷ dị. Trong nháy mắt, cơ hồ tất cả quân sĩ đều hiểu ra, tên lỗ mãng khiêng hai cái túi to này là một siêu cường giả chính thức!

Ít nhất phương pháp phát lực vận kình mạnh hơn chúng rất nhiều.

- Vèo!

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn và Lý đều đi đến bãi biển vài bước, rồi đồng thời nhảy lên. Lý cũng là cao thủ hậu thiên đỉnh, nhảy lên boong chiếc thuyền Ô Mộc cũng không phải là việc khó.

Quân sĩ Tướng Quân phủ của Bắc Nhan Trấn chỉ mới giật mình một cái, Đằng Thanh Sơn và Lý đều đã lên thuyền rồi.

- Các ngươi muốn làm gì!

Một vài tên lính to lớn trên chiếc Thuyền Ô Mộc lập tức hét lên.

- Ta muốn làm gì à?

Chân phải Đằng Thanh Sơn đá cho cửa khoang mở ra, sau đó nhét hai cái túi to vào trong, dùng tiên thiên chân nguyên ném khẽ vào, sau đó điều khiển cho nó bay tới đáy khoang. Sau đó Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía đám người, cười nói - Ta còn chưa hỏi các ngươi muốn làm gì nữa kìa!

- Các ngươi, tất cả đều rời thuyền! - Đằng Thanh Sơn đi tới.

- Ngươi bảo chúng ta rời thuyền à? - Nhóm quân sĩ này đều trừng mắt.

Mười tám Tướng Quân phủ đều rất bá đạo ở Minh Nguyệt Đảo.

- Ta bảo các ngươi xuống! Các ngươi phải xuống!

Thân thể Đằng Thanh Sơn chợt động, rồi nhảy vào hơn mười người đang đứng trên boong thuyền, vung tay múa loạn.

Vù! Vù!

Chỉ thấy đám quân sĩ cứ như một đống cát bị Đằng Thanh Sơn 'quạt' vào hải dương, - Dừng tay!

Tiếng gầm gừ phẫn nộ, - Muốn chết!

Hơn mười người tức giận hò hét. Nhưng có tức giận cũng vô dụng. Chỉ qua thời gian hai hơi thở, hơn mười người từ trên thuyền Ô Mộc bị ném văng xuống nước.

- Tõm! Tõm, tõm!

Đám quân sĩ toàn bộ bị đánh xuống biển, làm văng bọt tung tóe.

- Ngươi... Ngươi làm gì?

Tên tướng quân giận đến nỗi đỏ cả mắt, giận dữ gầm gừ nói:

- Chiếc bảo thuyền này, là của Tướng Quân phủ Bắc Nhan Trấn chúng ta. Ngươi dám trước mặt mấy trăm quân sĩ dở trò cướp thuyền à, muốn chết phải không?

- Các ngươi ấy hả?

Đứng trên thuyền Ô Mộc, Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn,

rồi cười ha ha, - Tướng Quân phủ Bắc Nhan Trấn, một trong mười tám phủ Tướng Quân, chẳng lẽ là cường đạo sao? Nhìn bộ dạng ngươi kìa, hẳn là cũng là một tướng quân đó... Ngươi nói những lời này, mà không đỏ mặt à? Ngươi không xấu hổ sao? Chiếc thuyền này trở thành thuyền của các ngươi à. Ha ha...

Tiếng cười của Đằng Thanh Sơn làm tên tướng quân biến sắc.

- Buông thuyền ra, cấp tốc ly khai, ta tha cho ngươi tội mạo phạm! Bằng không, cho dù ngươi là người của Kiếm Lâu, Tướng Quân phủ chúng ta cũng có quyền xử tử ngươi!

Tên tướng quân phẫn nộ quát.

Mấy trăm quân sĩ cũng đều cầm lợi kiếm, lạnh lẽo nhìn Đằng Thanh Sơn trên thuyền Ô Mộc.

Đột nhiên một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên:

- Đằng đại ca, Thiết Diệp Quả không còn ở trong khoang nữa rồi, không còn tí nào cả!

- Thiết Diệp Quả?

Mấy trăm quân sĩ đều nao nao.

Chỉ thấy ở mũi tàu thuyền Ô Mộc, tên lỗ mãng, tóc xõa tung, mặt râu ria cười to một tiếng, thân thể tựa như một mũi tên trực tiếp xé gió bay tới, lại nhảy ra xa gần ba mươi trượng, từ chiếc thuyền Ô Mộc đã tới giữa đám lính đang đứng trên bãi cát.

- Buông tay!

Đằng Thanh Sơn cướp ngay cái lưới đánh cá đựng đầy Thiết Diệp Quả trong tay một tên lính.

- Ngươi...

Tên tướng quân sắc mặt tái nhợt.

- Tên mặt xanh lè kia.

Đằng Thanh Sơn nhìn qua, - Đừng có ở đó mà làm bộ làm tịch, đưa hai Thiết Diệp Quả trên tay ngươi cho ta!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 16

Xuyên Vân Tiễn.

Tên tướng quân nổi giận đùng đùng.

- Ài! Ta nói chính là hai viên bảo thạch màu xanh to bằng nắm đấm trên tay ngươi ấy.

Đằng Thanh Sơn xách một tấm lưới đánh cá to đi tới rất nhanh.

Chung quanh, đám quân sĩ ai nấy cầm chắc lợi kiếm, nhưng không có một ai dám tự tiện hành động. Tất cả mọi người nhìn về phía tên tướng quân chờ đợi. Chỉ tiếp xúc một thời gian rất ngắn ngủi, tất cả mọi người đều biết tên thanh niên này có thực lực rất đáng sợ. Nếu đánh nhau thật, cho dù có thể giết chết đối phương thì bọn họ cũng sẽ bị chết thảm trọng.

Đã rất lâu rồi, tại Minh Nguyệt Đảo không hề có quá nhiều người chết.

Đám quân sĩ hơi lừng khừng, chờ đợi.

- Tướng Quân phủ chúng ta làm việc, ngươi không được quấy rối!

Tên tướng quân cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, giận dữ hét vào Đằng Thanh Sơn:

- Bảo thạch cũng là vật của Tướng Quân phủ. Ngươi buông ra cho ta!

Mặc dù, hắn hiểu được người này là một siêu cường giả, nhưng Tướng Quân phủ đã quen thói bá đạo từ trước đến nay, hơn nữa đây lại chính là phạm vi của Bắc Nhan Trấn!

- Hừ! Ta đã nể mặt ngươi rồi mà vẫn không biết xấu hổ! - Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại.

Thân thể hắn nhoáng lên.

- Ngăn hắn lại!

Tên tướng quân vội ném hai trái Thiết Diệp Quả lên bãi cát, đồng thời muốn rút lợi kiếm bên hông ra.

- Đứng lại!

Mười tên lính ở gần đó quát lớn một tiếng, rồi đâm kiếm ra.

Đằng Thanh Sơn thi triển Thiên Nhai Hành, thân hình như quỷ mỵ. Trong phạm vi nhỏ hẹp như thế nhưng tất cả mười người cũng chỉ có hai người miễn cưỡng đâm được vào người Đằng Thanh Sơn.

- Choang!

- Choang!

Hai tiếng kêu chát chúa vang lên, cả hai thanh kiếm đều gãy ra thành từng mảnh vụn.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn dậm mạnh chân, xuất cước cực nhanh, làm cho tên tướng quân đạt tới hậu thiên đỉnh phong không hề có chút lực phản kháng, lập tức bị đá văng đi.

- Phốc...

Miệng tên tướng quân phun ra một ngụm máu tươi rồi cả người rơi thẳng xuống bãi cát. Đằng Thanh Sơn tay trái nhặt hai trái Thiết Diệp Quả, rồi dậm chân một cái nhảy về phía thuyền Ô Mộc.

Tên tướng quân ngước đầu lên, khóe miệng có vệt máu. Đôi mắt hắn mở to như muốn rách ra, gầm lên:

- Bày kiếm trận!

- Giết!

Mấy trăm quân sĩ đều có ý nghĩ muốn kết trận.

Vù! Vù!

Một thân ảnh như quỉ mị lóe lên, nhanh chóng vượt qua đám quân sĩ. Sau đó, thân ảnh đó nhảy dựng lên cao hai mươi trượng, xa gần ba mươi trượng, biến thành một điểm nhỏ trên không trung, khiến cho mấy trăm tên quân sĩ chỉ có thể mở to mắt mà nhìn. Sau đó, cái bóng đó dừng lại trên chiếc thuyền Ô Mộc, đút chiếc lưới đánh cá có rất nhiều Thiết Diệp Quả vào khoang thuyền.

- Tướng quân! Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Đám quân sĩ hơi suốt ruột.

Kiếm trận mặc dù vô cùng lợi hại! Nhưng tối thiểu người đó phải ở trong thì uy lực kiếm trận mới có thể phát huy được. Đối phương có tốc độ nhanh như vậy, bây giờ lại lên thuyền rồi thì làm cách gì mà vây được người ta?

- Con mẹ nó!

Tên tướng quân đứng lên, căm tức nhìn ra xa.

- Các huynh đệ Quỷ Vực Thủy Doanh vây kín chiếc thuyền cho ta, đừng để hắn rời khỏi đây!

Những tên lính bị Đằng Thanh Sơn 'gạt' rơi xuống biển lúc trước, vừa nghe lệnh liền lập tức nhanh chóng vây kín chiếc thuyền Ô Mộc. Cả đám đều rút kiếm ra.

- Hắn đã muốn chạy trốn, thì các ngươi hủy diệt chiếc thuyền này cho ta! - Tên tướng quân gầm lên.

- Rõ, đại nhân. - Vài chục quân sĩ cùng kêu lên.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đang đứng ở mũi chiếc thuyền Ô Mộc.

- Đằng đại ca.

Gương mặt tươi cười của Lý bây giờ đã có chút sát khí, - Những tên này cứ lằng nhằng mãi. Sớm biết như vậy, ngay từ đầu ta nên hạ độc thủ.

Đằng Thanh Sơn cũng cau mày nhìn tên tướng quân cả người đầy máu me đang đứng trên bãi biển. Bây giờ, hắn đã thấy rõ ràng sự tình trở nên phiền toái hơn rất nhiều:

- Vài chục quân sĩ vây quanh đáy con thuyền Ô Mộc. Tuy thân của thuyền Ô Mộc rất cứng, còn cứng hơn cả sắt thép, tính dẻo dai cũng rất tốt… Nhưng nó cũng không có khả năng chịu được nhát kiếm của cao thủ nội kình!

Cao thủ nội kình chỉ dùng một cái tát là đủ để xé rách cả sắt thép. Còn nếu bọn họ dồn lực công kích tụ tập vào mũi kiếm, vậy thì lực xuyên của nhát kiếm đó lại càng kinh người! Con Thuyền Ô Mộc có thể chống được va chạm đá ngầm, nhưng lại không có khả năng chống được mũi kiếm quân sĩ!

…

Trên bãi cát, tên tướng quân vừa ra lệnh xong, liền nhìn về phía thanh niên trên mũi tàu.

- Ha ha...

Người thanh niên đang đứng trên mũi tàu cất tiếng cười rung trời.

- Các vị! Đây thuyền của ta, mọi thứ trên thuyền cũng là của ta! Hôm nay, các ngươi dựa vào cái gì mà cản ta chứ?

Tên tướng quân căm tức chỉ Đằng Thanh Sơn đứng trên mũi tàu. Hắn đã sớm đoán được chiếc thuyền có thể chính là của cao thủ thần bí này. Nhưng, cho dù là như vậy thì đã sao?

- Ngươi nói chính là của ngươi phải không?

Tướng quân giận dữ nói:

- Hừ! Hôm nay, ngươi nói đây là thuyền của ngươi, ngày mai nếu có một cường giả khác lại tới nói đây là thuyền của hắn! Ngày mốt, ngày sau nữa, có lẽ có những vị tướng quân khác tới cũng muốn thuyền này. Ha ha... Ngươi nói xem, ta phải làm như thế nào?

- Cả hải vực này là hải vực của Bắc Nhan Trấn chúng ta. Tất cả những vật vô chủ trên hải vực này đều quy về Tướng Quân phủ của Bắc Nhan Trấn chúng ta!

Tên tướng quân cao giọng nói:

- Lời nói của ta vẫn có nguyên giá trị. Nếu ngươi nhanh chóng rời đi, ta sẽ tha mạng cho ngươi. Nếu không, trên Minh Nguyệt Đảo, ngươi đừng mơ tưởng mà thoát được!

Mấy trăm quân sĩ đều nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Veo!

Một thanh âm chói tai đột nhiên vang lên trên trời cao. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên. Với thị lực kinh người của hắn thì trong nháy mắt đã thấy một mũi tên lệnh đang bắn lên trời cao.

- Tên lệnh?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, ánh mắt lạnh đi, nhìn về phía tên tướng quân đó. Tên tướng quân có vẻ rất tự tin cười nói:

- Ở Bắc Nhan Trấn, Tướng Quân phủ chúng ta chính là trời! Cho dù ngươi có là tiên thiên cường giả, thì cũng phải ngoan ngoãn một chút. Nói cho ngươi biết... Nhân mã khắp nơi đều sắp tới đây!

Hắn còn chưa nói hết. Mũi tên lệnh này chính là mũi tên cầu cứu khẩn cấp nhất, tên là Xuyên Vân tiễn!

Xuyên Vân tiễn một khi bắn lên, phàm là nhân mã khắp nơi khi thấy đều phải tề tụ.

- Nể mặt ngươi, ngươi vẫn còn không biết xấu hổ!

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, thân hình hắn hóa thành một luồng lưu quang.

Vèo!

Nháy mắt một cái, Thanh Sơn đã lọt vào giữa đám người.

- Bày trận!

Một tiếng hô chói tai vang lên, những quân lính sớm đã chuẩn bị lập tức chia ra, lập thành một đại kiếm trận. Đằng Thanh Sơn vừa nhảy vào trong đám người, ngay lập tức đã bị đại kiếm trận vây quanh.

- Đại kiếm trận này quả cũng hơi thú vị.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra, đại kiếm trận này do ba mươi sáu quân sĩ bày trận tạo thành. Ba mươi sáu người này chia làm ba tầng trong ngoài, mỗi tầng đều công kích cùng lúc vào Đằng Thanh Sơn, tạo ra sức mạnh phô thiên cái địa, tựa như sóng biển mãnh liệt cuồn cuộn. Mười hai người, mười hai thanh kiếm đồng thời công kích!

- Uy lực của mười hai kiếm chồng lên nhau cũng phải có lực xuyên thấu mấy vạn cân ấy chứ! Với uy lực như thế này thì tiên thiên hư đan cũng phải toàn lực ứng phó.

- Hơn nữa, mười hai người đâm ra một kiếm xong lập tức nhanh chóng thối lui, mười hai kiếm công kích thứ hai lại tới. Người bị vây trong ba tầng, sẽ bị công kích liên miên không dứt!

Đằng Thanh Sơn rơi vào trong trận, liền cảm thấy ba mươi sáu người tựa hồ hóa thành những làn sóng. Hơn nữa, ba mươi sáu người này phối hợp rất xảo diệu, tạo thành công kích liên miên không dứt! Nếu là cường giả tiên thiên hư đan bình thường, một khi không cẩn thận có thể bị trúng chiêu. Còn nếu bị năm sáu đại kiếm trận bao quanh, có thể tiêu hao hết chân nguyên của tiên thiên cường giả.

- Ha ha, cũng có ý tứ!

Đằng Thanh Sơn sang sảng cười, song chưởng tựa như hai cây thiết côn vung mạnh lên.

- Oanh!

Hơn mười bóng người bị đánh bay lên cao.

- Vèo!

Thanh Sơn thừa dịp kiếm trận loạn nhịp, lập tức nhảy lên cao hơn hai mươi trượng, trực tiếp rơi về hướng tên tướng quân.

- Không ổn.

Tên tướng quân không kịp phản ứng, đã bị Đằng Thanh Sơn túm lấy áo, xách hắn lên.

- Ngươi không phải muốn bắt ta à? - Đằng Thanh Sơn nhìn hắn.

- Ngươi... Ngươi...

Tên tướng quân trong lòng hết sức hoảng sợ.

- Ta chính là Tướng Quân phủ...

Đằng Thanh Sơn tung đầu gối lên, trực tiếp đánh vào bụng tên tướng quân, - A!

Tên sắc mặt tướng quân trở nên trắng bệch, mắt trợn trừng.

- Đồ bẩn thỉu!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng, tiện tay ném tên tướng quân văng đi. Tên tướng quân té xoài xuống bãi cát, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi:

- Đan điền của ta, đan điền của ta...

Vừa rồi một cú lên gối của Thanh Sơn đã phá vỡ đan điền của hắn. Đối với một nhân vật ba lần bảy lượt đã được nể mặt mà còn không biết điều, Đằng Thanh Sơn cũng không còn đủ kiên nhẫn nữa.

Hắn căn bản không quan tâm tới hơn ba trăm quân sĩ. Mười vạn đại quân, hắn còn dám giết thì ca trăm người ở đây là quái gì?

- Ngươi...

Tên tướng quân đến giờ vẫn không dám tin đối phương không

kiêng nể gì như thế.

Hắn sai rồi, lầm lẫn không tha thứ được!

Mười tám Tướng Quân phủ đã có hơn một ngàn năm lịch sử, đích thật là thâm căn cố đế. Nhưng cái này liên quan gì tới Đằng Thanh Sơn? Đằng Thanh Sơn là người từ bên ngoài đến, cho dù là bản thân tướng quân của Tướng Quân phủ có đến thì Thanh Sơn cũng dùng một quyền đánh chết ngay.

...

Trên Bắc Nhan Trấn, trong một phủ đệ cổ xưa rất rộng lớn.

- Tướng quân đại nhân, tướng quân đại nhân. Quân doanh ở bờ nam phát ra Xuyên Vân tiễn cầu cứu.

Một quân sĩ vội vàng bẩm báo. Một lão giả tóc trắng có làn da hồng hào đang khoanh chân, nhắm mắt tĩnh tu, chợt mở mắt ra:

- Xuyên Vân tiễn? Ngươi cấp tốc đi mời Lâm đại sư.

Lão giả này lập tức đứng lên, mặt tràn đầy vẻ trịnh trọng, - Không đến lúc khẩn yếu quan đầu, nhất định không cho phép phát ra Xuyên Vân tiễn. Chắc là gặp phải yêu thú hải ngoại tập kích? Hay là có loạn tặc?

...

Ở Cửu Khúc Quỷ vực Minh Nguyệt Đảo, trong phạm vi bờ nam.

- Rào rào...

Trong dòng nước biển đang chảy rất xiết, có một khối đá ngầm chợt nhô lên khỏi mặt nước. Trên khối đá ngầm đen bóng, có một trung niên mặc áo bào trắng rộng thùng thình, tóc dài xõa tung, mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, có đôi mắt hẹp dài đang khoanh chân

ngồi đó. Trên lưng hắn có đeo một thanh thần kiếm sáng quoắc.

Hắn cứ như vậy nhắm nghiền hai mắt ngồi trên tảng đá ngầm.

- Vù, vù...

Cái quỷ dị nhất chính là nước biển xung quanh nơi hắn ngồi, lại rẽ ra, chảy đi chỗ khác trước khi đụng vào tảng đá ngầm đó, tựa hồ có một sức mạnh vô hình khống chế.

- Veo!

Thanh âm vang dội vang vọng khắp bầu trời.

- Hả?

Trung niên áo bào trắng, mặt trắng nhẫn nhụi mở mắt ra, ánh mắt tựa như hai đạo kiếm quang lóe ra thần quang khiếp người.

- Xuyên Vân tiễn à? Chẳng lẽ lại có yêu thú hải ngoại tới Minh Nguyệt Đảo giương oai?

Vù! Thân thể trung niên đứng thẳng lên, hóa thành một đạo tàn ảnh màu trắng biến mất khỏi tảng đá ngầm. Hắn dùng một tốc độ kinh khủng, nhanh chóng lao về phía nơi bắn Xuyên Vân tiễn.

Hải dương, dưới chân hắn giống như lục địa.

...

Sau khi Đằng Thanh Sơn phá vỡ kiếm trận, đánh nát đan điền tên tướng quân, rất nhiều quân sĩ cũng bị trấn trụ. Sau đó, Đằng Thanh Sơn lại nhanh chóng chạy về chiếc thuyền Ô Mộc. Lúc này, phía dưới đã không còn có tên lính nào dám uy hiếp Đằng Thanh Sơn.

Đến cả kiếm trận cũng vô dụng, thì họ cũng chẳng còn biện pháp nào hết.

- Đằng đại ca! Neo sắt bị chặt mất một cái rồi. - Lý nói ngay.

- Thôi! Không so đo với chúng. Khai thuyền, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi đến chỗ hai mái chèo lớn, dùng hai tay nắm lấy hai mái chèo, bắt đầu lắc.

Đột nhiên...

- Hả?

Khóe mắt Đằng Thanh Sơn phát hiện ra, một bóng trắng đang nhanh chóng chớp động dọc theo bãi cát, chẳng mấy chốc đã đi tới chỗ những quân sĩ. Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng thất kinh:

- Tốc độ thật nhanh!

- A!

Tên tướng quân bị phá đan điền, vừa thấy người này đến, trong mắt lập tức phát ra những ánh sáng khó hiểu, vội khàn giọng hô:

- Lâu Chủ!

- Vèo!

Thân hình của người mặc áo bào trắng vừa động, từ ngoài xa hai, ba mươi trượng đã nhảy lên cao, rồi dừng ở lan can chiếc thuyền Ô Mộc, ánh mắt lành lạnh nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy người vừa tới, nhếch miệng cười:

- Khinh công khá thật!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 17

Chỉ Biết Đến Thân, Không Cần Lý Lẽ.

Kiếm Lâu Lâu Chủ mặc một chiếc áo bào trắng rộng thùng thình, hai mắt như phát ra hai luồng kiếm quang. Hắn đứng trên mũi Ô Mộc thuyền, mặc cho gió biển thổi chiếc áo choàng bay phần phật.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân chật vật đi từng bước trên bãi cát, cất giọng khàn khàn nói:

- Tên thanh niên này không biết là từ đâu lòi ra! Cái thuyền này là do quân sĩ Tướng Quân phủ chúng ta vất vả lắm mới kéo từ biển vào được. Nhưng tên thanh niên đó lại nói là thuyền của hắn! Hắn cậy có thực lực cao siêu định cướp ngay trên tay những huynh đệ chúng ta. Không những thế, hắn còn phá đan điền, phế đi nội kình ta đó Lâu Chủ!

- Xin Lâu Chủ chủ trì công đạo cho chúng ta!

Tên tướng quân trừng mắt như muốn rách ra, ra sức gào lên.

- Xin Lâu Chủ, chủ trì công đạo cho chúng ta!

Nhất thời mấy trăm quân sĩ đều hô lên, thanh âm ầm ầm quanh quẩn khắp bầu trời bãi biển. Trong ánh mắt đám quân sĩ nhìn về phía Kiếm Lâu Lâu Chủ, pha lẫn chút sùng bái kính

ngưỡng! Trong truyền thuyết, Kiếm Lâu Lâu Chủ là người cường đại nhất, vô địch trên cả hòn đảo này.

Minh Nguyệt Đảo cũng khá lớn, nên cũng chẳng có mấy người gặp qua Kiếm Lâu Lâu Chủ.

- Yên tâm.

Kiếm Lâu Lâu Chủ cất giọng lành lạnh, nhất thời mọi vật trở nên im ắng. Kiếm Lâu Lâu Chủ đứng trên lan can thuyền Ô Mộc, nhìn người thanh niên trước mắt, tóc tai bù xù, mặt râu ria, trong lòng cũng có vẻ hơi kinh ngạc. Mấy trăm quân sĩ của Tướng Quân phủ có thực lực rất khá, với ngạo khí của đám quân sĩ này, vậy mà có thể bức bách họ khuất phục nhận thua, tối thiểu cũng phải có thực lực tiên thiên cường giả!

Hơn nữa... đám quân sĩ này cũng không có ai bị thương, chỉ có tên tướng quân là bị hủy đan điền.

- Có thể làm cho nhiều quân sĩ như vậy đều kinh sợ, thực lực thanh niên này hẳn là rất mạnh.

Trong lòng Kiếm Lâu Lâu Chủ cũng hết sức tò mò. Đương nhiên... Lúc này Kiếm Lâu Lâu Chủ cũng không để Đằng Thanh Sơn vào mắt. Là cường giả mạnh nhất của Minh Nguyệt Đảo, từ lâu hắn đã không có đối thủ!

- Vì sao cướp hải thuyền này?

Kiếm Lâu Lâu Chủ từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi. Đằng Thanh Sơn còn chưa nói gì, Lý đứng cạnh xen vào, vẻ bất mãn:

- Ngươi... Ngươi phải phân cho rõ phải trái. Chẳng lẽ, ngươi không cần hỏi cho rõ ràng gì hay sao? Hải thuyền này căn bản là của chúng ta! Còn quân sĩ của Tướng Quân phủ tham lam hải thuyền của chúng ta, nên mới muốn cướp bóc trước. Đồ vật của chúng ta, chúng ta đương nhiên phải thu hồi!

- Của các ngươi?

Kiếm Lâu Lâu Chủ cẩn thận quan sát thuyền Ô Mộc một chút.

- Đúng! Đây là thuyền của chúng ta.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói.

- Đồ vật của chúng ta, chúng ta thu hồi là hoàn toàn đúng! Vừa rồi có rất nhiều quân sĩ tới ngăn trở chúng ta, thậm chí còn động thủ. Tên tướng quân cũng còn dám ăn nói lỗ mãng nên ta mới chỉ trừng phạt một chút, chứ cũng không hề lấy mạng người. Kiếm Lâu Lâu Chủ, ngươi không nên hỏi ta như vậy. Ngươi nên hỏi đám quân sĩ cho rõ kìa.

Kiếm Lâu Lâu Chủ cẩn thận quan sát con thuyền Ô Mộc, rồi quay đầu nhìn về phía đám quân sĩ.

Đám quân sĩ đều không dám mở miệng.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta đã nhìn kỹ hải thuyền này. Chất liệu làm hải thuyền này căn bản là không phải của Minh Nguyệt Đảo chúng ta! Hơn nữa... Bên trong khoang còn có một viên bảo thạch màu xanh to bằng nắm đấm. Loại bảo thạch này cũng không phải là thứ mà Minh Nguyệt Đảo có!

- Do đó ta dám khẳng định….

Tướng quân nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn phía xa:

- Thuyền này vốn không phải là của Minh Nguyệt Đảo chúng ta mà là thuyền từ ngoài tới! Nếu thuyền này thật sự là của hai người đó, vậy bọn họ vốn không phải là người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta, mà là từ bên ngoài đến!

- Người từ bên ngoài đến?

Con ngươi hẹp dài của Kiếm Lâu Lâu Chủ khẽ nheo lại, rồi nhìn vào những dấu vết ở lườn chiếc thuyền, đánh giá chất liệu đặc thù của cả chiếc thuyền, thậm chí còn hắn còn nhìn cả tấm vải bạt dưới chân cột buồm. Khóe miệng Kiếm Lâu Lâu Chủ hiện lên nụ cười kỳ lạ, nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn, - Thuyền này là của các ngươi? Vậy các ngươi từ bên ngoài tới phải không?

Lý và Đằng Thanh Sơn nhìn nhau. Nếu khẳng định là người Minh Nguyệt Đảo thì hiển nhiên chiếc thuyền này sẽ không phải của mình. Dù sao, Ô Mộc thuyền cũng không thể là thứ tạo ra ở Minh Nguyệt Đảo. Trên đảo đến cả Ô Mộc cũng không có thì làm sao mà làm thuyền được chứ?

- Chúng ta là người từ bên ngoài đến! - Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

Đằng Thanh Sơn không chẳng quá quan tâm tới một cái đảo như Minh Nguyệt Đảo này.

Một đảo có ngàn vạn dân cư thì quân đội lợi hại cũng chỉ hơn mười vạn thôi. Trong số đó có thể có hai ba cường giả tiên thiên kim đan đã là không tệ rồi. Cho dù tất cả kéo tới, Đằng Thanh Sơn cũng không sợ. Hơn nữa, Kiếm Lâu Lâu Chủ vừa tới đã là cường giả mạnh nhất trên đảo. Nhưng rõ ràng, lấy khinh công mà phán đoán, đối phương vẫn chưa đạt tới hư cảnh! Nếu chưa đạt tới hư cảnh, Đằng Thanh Sơn có gì phải sợ?

- Thật là là từ bên ngoài đến. Thú vị đấy. - Kiếm Lâu Lâu Chủ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Lâu Chủ!

Tên tướng quân vội lội tới bờ nước trên bãi cát, lo lắng hô:

- Bây giờ, họ đã thừa nhận là từ bên ngoài đến, tuyệt không

phải người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta! Thế mà chúng lại dám kiêu ngạo ở đây như thế, rõ ràng không coi người của Minh Nguyệt Đảo chúng ta vào mắt. Loại người như thế nhất định phải nghiêm trị!

Đằng Thanh Sơn cười, i liếc mắt nhìn tên tướng quân đang gào lên. Tên tướng quân nói đúng... Đằng Thanh Sơn đích xác không coi Minh Nguyệt Đảo vào mắt.

- Câm miệng! - Thanh âm lạnh buốt vang lên.

Vốn tên tướng quân vẻ mặt đang hết sức hùng hổ, lúc này như vịt bị vặn cổ, hoàn toàn chết lặng. Ngay sau đó, hắn vội cúi đầu không dám lên tiếng nữa. Hắn rốt cục nhớ lại thân phận của đối phương - Kiếm Lâu Lâu Chủ! Đó là cường giả có quyền thế nhất trên Minh Nguyệt Đảo. Người ta có gì phải làm theo lời một tên tướng quân bị phế bỏ nội kình như hắn chứ?

- Minh Nguyệt Đảo chúng ta đã rất lâu rồi không có người từ bên ngoài đến. Người lần trước cũng phải tới hơn một trăm năm rồi.

Kiếm Lâu Lâu Chủ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, - Các ngươi là người ở đâu tới? Thiên Phiên đảo, hay là Thanh Mộc đảo?

Đằng Thanh Sơn và Lý đều nao nao. Thiên Phiên Đảo? Thanh Mộc Đảo?

“Đúng.” - Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng hơi giật mình, nghĩ lai: “Tháng bảy ta xuất hải, cũng thuận gió nên một đường đi từ Cửu Châu Đại Địa về phía bắc! Theo gió, một ngày một đêm cũng có thể đi được vài trăm dặm. Thời gian về cuối mặc dù tốc độ có chậm đi một chút, nhưng cũng phải đi được chừng bảy tám vạn dặm”.

- Cách bắc bộ thảo nguyên tám vạn dặm! Hơn nữa dọc theo

đường đi, gặp biển động, lốc xoáy, yêu thú... Nếu không đạt tới cảnh giới tiên thiên, căn bản không thể sống mà đến nơi này!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ ba tháng vừa rồi mình lênh đênh trên biển nguy hiểm như thế nào. Cho dù gặp phải vài lần tai họa nhưng thuyền Ô Mộc vẫn còn nguyên vẹn. Nếu là người khác xuất hải, con thuyền chưa chắc đã còn được như Đằng Thanh Sơn.

Gặp được một vài lần lốc xoáy, biển động... Đằng Thanh Sơn có thể nhảy xuống biển giữ chặt dây xích, ổn định con thuyền Ô Mộc.

Rất nhiều tình huống nguy hiểm, cũng không làm khó được Đằng Thanh Sơn!

Cái làm cho Minh Nguyệt Đảo đau đầu vô cùng là Cửu Khúc Quỷ Vực, vậy mà Đằng Thanh Sơn cũng không để vào mắt. Trong mắt hắn những thứ đó đều không có gì nguy hiểm! Nhưng, Đằng Thanh Sơn có thể an toàn tới đây không có nghĩa là người khác cũng có thể an toàn tới được! Cửu Châu Đại Địa cách Minh Nguyệt Đảo quá xa.

Nếu chỉ với thực lực tiên thiên thì ai sẽ bỏ công mà lặn lội lênh đênh tới tận Bắc Hải?

- Xem ra, chung quanh Minh Nguyệt Đảo hẳn là còn có vài đảo khác.

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

- Kiếm Lâu Lâu Chủ.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói:

- Bây giờ, sự tình cũng đã rõ ràng rồi. Con thuyền này căn bản là của chúng ta. Ta cũng không muốn giữa chúng ta xảy ra việc lớn. Vậy bây giờ, xin ngươi xuống thuyền đi, chúng ta muốn khai

thuyền rồi.

- Tới Minh Nguyệt Đảo ta còn muốn đi à? ... Những người tới đây, chưa ai có thể rời khỏi được!

Kiếm Lâu Lâu Chủ lành lạnh nói. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi:

- Sao? Ngoại nhân tới đây đều bị các ngươi bắt sao?

- Không.

Kiếm Lâu Lâu Chủ lắc đầu, - Hải vực mấy trăm dặm bên ngoài Minh Nguyệt Đảo, đều là phạm vi của Cửu Khúc Quỷ Vực. Nước biển rất xiết, mạch nước ngầm ngoài khơi càng mãnh liệt hơn! Bất luận là thuyền gì cũng bị nước biển dễ dàng cuốn vào, nhưng muốn đi ra thì... Căn bản không thể nghịch lưu mà rời đi được!

- Vậy không phải là việc mà Lâu Chủ phải quan tâm.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Lâu Chủ, xin mời rời thuyền!

- Lâu Chủ!!!

Tên tướng quân bị hủy đan điền không kìm được kêu lên. Mấy trăm quân sĩ cũng đều nhìn Kiếm Lâu Lâu Chủ đứng trên lan can thuyền Ô Mộc, bạch y phần phật.

- Người từ bên ngoài đến.

Thanh âm lạnh buốt của Kiếm Lâu Lâu Chủ chợt vang lên, - Nơi này là Minh Nguyệt Đảo, là do Kiếm Lâu của ta làm chủ! Ngươi chỉ là một ngoại nhân mà thôi. Cho dù hải thuyền này là của ngươi, nhưng đã đánh bị thương người của Minh Nguyệt Đảo ta, vậy nhất định sẽ bị nghiêm trị. Ngươi hãy theo ta về Kiếm Lâu!

- Không hỏi trắng đen mà đã bắt người à?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, đồng thời liếc nhìn Tiểu. Tiểu lập tức lĩnh hội ý hắn. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía không trung nơi có con Cuồng Phong Ưng đang liệng quanh.

- Ở Minh Nguyệt Đảo ta, không để cho ngoại nhân láo xược đâu!

Ánh mắt Kiếm Lâu Lâu Chủ lạnh đi.

- Dám phản kháng thì đừng trách ta vô tình.

Tục ngữ nói ‘giúp lý không giúp thân', Đằng Thanh Sơn hôm nay lại thấy được ‘ giúp thân không giúp lý ’.

- U ～～

Một tiếng chim kêu thanh thoát đột nhiên vang lên. Con Cuồng Phong Ưng trên không trung lao mạnh xuống, tạo thành luồng gió rất mạnh thậm chí còn thổi cho Kiếm Lâu Lâu Chủ đang đứng ở lan can hơi lảo đảo một chút rồi mới đứng vững lại. Con thuyền Ô Mộc cũng lắc lư, không ít quân sĩ chỉ có thể cúi đầu, rạp người. Cũng có người gào lên:

- Yêu thú!

- Yêu thú!

- Mọi người cẩn thận!

Những tiếng kêu hoảng sợ vang lên khắp nơi. Trong lịch sử Minh Nguyệt Đảo, không chỉ một lần bị một vài yêu thú đi ngang qua tập kích. Do đó họ mới cẩn thận đến như vậy.

- Nghiệt súc, láo xược.

Kiếm Lâu Lâu Chủ vung tay lên, một đạo kiếm quang màu

trắng bay ra.

- Veo!

Một đạo quang ảnh màu vàng đất từ nắm tay Đằng Thanh Sơn bắn ra.

“Bùng!” một tiếng, nội gia cương kình của Đằng Thanh Sơn và kiếm quang lạnh lẽo màu trắng va chạm giữa không trung. Năng lượng cuồng loạn phân tán ra khắp nơi.

- Vù!

Cuồng Phong Ưng bay đến gần con thuyền Ô Mộc, rồi hạ xuống. Còn Lý lập tức nhảy lên lưng con Cuồng Phong Ưng, lập tức nó cất cánh... Chẳng mấy chốc đã ra xa ngoài khơi, đạt tới độ cao rất cao.

- Đằng đại ca, cẩn thận một chút. - Thanh âm Lý từ trên đầu truyền đến.

Lý sớm đã bàn trước với Đằng Thanh Sơn rằng nếu gặp phải nguy hiểm, việc đầu tiên là để Lý ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng trước rồi trốn ra xa. Để Đằng Thanh Sơn một người ở lại. Nếu quá nguy hiểm, đến cả Đằng Thanh Sơn cũng không chống lại được, vậy hắn cũng sẽ cùng lên lưng con Cuồng Phong Ưng.

- Cái gì? Yêu thú này là của các ngươi à?

Kiếm Lâu Lâu Chủ chấn động! Ở Minh Nguyệt Đảo, chưa bao giờ có ai có thể khống chế được yêu thú.

- Ngươi không cần phải xen vào việc này.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn, - Lâu Chủ! Xin ngươi lập tức ly khai thuyền Ô Mộc của ta. Nếu không, ta đành phải dùng nắm đấm mời ngươi biến khỏi đây!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 18

Thương Và Kiếm.

Khi nghe Đẳng Thanh Sơn nói những lời như vậy, khuôn mặt Kiếm Lâu Lâu Chủ đang lạnh như băng, trong nháy mắt biến thành sắc bén như kiếm. Ánh mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn tựa như muốn ngàn đao róc thịt hắn.

Lướt mắt nhìn cả Minh Nguyệt Đảo cũng không có một ai dám nói với Kiếm Lâu Lâu Chủ một câu như vậy.

- Tiểu tử! Ngươi đúng là hết sức ngông cuồng!

Trong nháy mắt, ngón trỏ và ngón giữa của Kiếm Lâu Lâu Chủ kẹp lại, kiếm quang màu trắng từ ngón tay bắn ra.

Thân thể Kiếm Lâu Lâu Chủ trong nháy mắt chợt bổ xuống. Lão không hề rút kiếm, mà sử dụng kiếm chỉ (cái này là ngón tay dùng làm kiếm) bắn thẳng vào ấn đường Đẳng Thanh Sơn. Trên kiếm chỉ còn thấp thoáng hiện ra hàn khí.

- Ha ha...

Tiếng cười Đẳng Thanh Sơn chợt vang lên.

- Ầm!

Một tiếng va chạm vang lên. Thân ảnh bạch y của Kiếm Lâu Lâu Chủ từ con thuyền Ô Mộc bị chấn bay lên cao. Đến giữa không

trung thì thân hình lão lắc khẽ một cái rồi lướt ngang sang một bên, đứng trên bãi cát. Nhưng ánh mắt lão vẫn như một con thú nhìn chằm chằm vào con mồi, ngửa đầu nhìn lên con thuyền Ô Mộc.

Lão hiểu rằng lần này đã gặp phải đối thủ! Ánh mắt Kiếm Lâu Lâu Chủ tóe lửa, cao thủ tịch mịch, chỉ cầu có được một địch thủ cũng là quá khó!

- Hảo kiếm pháp!

Tiếng cười sang sảng vang lên. Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu xanh từ con thuyền Ô Mộc phóng lên cao, sau đó dừng trên bãi cát. Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã cầm trong tay một cây trường thương màu bạc. Ánh mắt dán vào người Kiếm Lâu Lâu Chủ. Hai đại siêu cường giả... Trải qua một lần giao thủ đơn giản, đều phát hiện ra đối phương có thực lực kinh người.

- Hắn lại không chết à?

- Không ngờ hắn có thể ngăn được một chiêu của Lâu Chủ. Thế mà không chết?

Mấy trăm quân sĩ đều không thể tin vào chuyện trước mắt. Tất cả đều chấn động nhìn cảnh này. Hình tượng vô địch của Kiếm Lâu Lâu Chủ sớm đã in sâu vào trong lòng họ. Có thể đỡ được một chiêu của Kiếm Lâu Lâu Chủ mà không chết, cả Minh Nguyệt Đảo cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay thôi.

Ầm ầm...

Những tiếng động hỗn loạn vang lên. Chỉ thấy từ bãi cát phía tây, rất nhiều quân sĩ đang điên cuồng chạy như bay về phía này. Mọi người đều chỉ dùng đôi chân của mình để chạy. Rất nhiều người... Thoạt nhìn cả bãi cát phía tây đông nghẹt người, vẹt những bụi cây thành một đường rất dài, cuồn cuộn không dứt.

- Nhiều người thật. - Đằng Thanh Sơn mở miệng nhận xét.

Kiếm Lâu Lâu Chủ vẫn cẩn thận quan sát Đằng Thanh Sơn, cũng không vội ra tay.

- Đại quân đã đến!

Trên bãi cát, mấy trăm quân sĩ mắt sáng lên.

- Lưu huynh đệ!

Tiếng gọi sang sảng vang lên. Hai tướng quân dẫn đầu lập tức chắp tay chào tên tướng quân trọng thương và bị phá mất đan điền nói:

- Ba ngàn nhân mã quân doanh toàn bộ đã tới.

Quân doanh Tướng Quân phủ ở Bắc Nhan Trấn đóng ở bờ biển tổng cộng có ba ngàn nhân mã. Ngoại trừ mấy trăm người mà tên tướng quân họ Lưu lúc đầu mang đến, hai ngàn người khác lúc này cũng tới đây. Vì khoảng cách khá gần... Nên có thể tới nhanh như vậy! Về phần Tướng Quân phủ, cùng với đại quân Kiếm Lâu thì mới tới nửa đường.

- Lâu Chủ!

Hai tên tướng quân lúc này mới phát hiện người mặc áo bào trắng chính là Kiếm Lâu Lâu Chủ.

- Bái kiến Lâu Chủ.

Hai tướng quân lập tức cung kính hô.

- Bái kiến Lâu Chủ!

Rất nhiều quân sĩ vừa tới cũng vội cung kính hô lên. Tiếng hô làm rung chuyển cả đất trời!

- Ừm! Các ngươi lùi qua một bên, cẩn thận bị ngộ thương.

Kiếm Lâu Lâu Chủ lạnh lùng nói. Hai tên tướng quân vội lĩnh mệnh, né tránh đến bên tên tướng quân họ Lưu bị phá đan điền đang đứng ở phía xa. Trong đó, một tướng quân cao lớn vội thì thào hỏi:

- Lưu huynh đệ! Thanh niên dữ dằn mặc một bộ quần áo xanh là ai thế? Xem ra, có thể cùng chính diện đấu với Lâu Chủ một trận đó?

- Lợi hại thì sao chứ? Có ba ngàn quân sĩ ở đây, dùng số đông cũng có thể làm cho hắn tiêu hao chân nguyên tới chết rồi!

Tướng quân họ Lưu lại nghiến răng trả lời. Hai tướng quân kia hơi biến sắc.

Trong giọng nói Tên tướng quân họ Lưu không có chút nào quan tâm tới tính mạng quân sĩ. Việc này làm cho họ hơi bất mãn, đồng thời cũng không hiểu tại sao.

...

Trên bãi cát.

Đằng Thanh Sơn và Kiếm Lâu Lâu Chủ đứng đối diện cách xa nhau. Gió biển thổi mạnh, nước biển ở vùng Cửu Khúc Quỷ vực càng xáo động mãnh liệt. Ba ngàn quân sĩ đứng chung quanh càng khiếp sợ, đứng xem cảnh này với vẻ vô cùng kích động... Có thể thấy Kiếm Lâu Lâu Chủ ra tay, kể cả tướng quân Tướng Quân phủ, cũng khó mà có được cơ hội như vậy.

Tay phải Kiếm Lâu Lâu Chủ nắm lấy chuôi kiếm sau lưng, năm ngón tay mềm mại trắng tinh tựa như tay phụ nữ, nhưng có thể thấy là chúng ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ.

- Choang!

Kiếm đã ra khỏi vỏ, một thanh kiếm toàn bộ màu xanh lá cây, giữa kiếm thấp thoáng có những đường tơ máu.

- Người yếu thì ta không cần biết tên. Nhưng, ngươi lại có thực lực đấu với ta một trận, hiển nhiên cũng là một cường giả! Người từ bên ngoài đến kia, hãy nói tên của ngươi ra đi!

Kiếm Lâu Lâu Chủ hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, thanh âm trong trẻo, át cả tiếng sóng biển ầm ì.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn mặt râu ria, cất tiếng cười lớn hơn nữa. Ba ngàn người chung quanh đều cảm giác thấy ù tai.

- Ngươi tên gì?

- Kiếm Lâu Lâu Chủ, Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Kiếm Lâu Lâu Chủ nhìn Đằng Thanh Sơn, - Ngươi tên gì?

- Người yếu không có tư cách biết tên ta!

Đằng Thanh Sơn cười. Ánh mắt Kiếm Lâu Lâu Chủ lạnh đi, ẩn hiện sát khí. Cây kiếm màu xanh trong tay chỉ xéo lên bãi cát:

- Thanh kiếm trong tay ta tên là Ám Huyết! Nó chỉ thích uống máu... Kiếm xuất, nhất định phải uống máu!

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Ngọc Giang hóa thành một đạo tàn ảnh mông lung màu trắng.

Veo!

Trong nháy mắt, đạo tàn ảnh đó đã lao tới khoảng cách hơn mười trượng, kéo theo một màn sương mù tới trước người Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn đứng trên bãi cát, tay trái trong nháy mắt nắm lấy cán thương, tay phải vuốt tới điểm cuối cùng của thương. Một động tác rất đơn giản tựa như khởi động, tay phải hắn chợt lay động, hơi rung lên một chút.

- Vù!

Mũi Luân Hồi Thương lóe ra một vòng tròn tuyệt đẹp, trong vòng tròn lấp lóe có hào quang màu vàng đất.

- Bùng!

Một tiếng va chạm vang lên. Ngay sau đó là những tiếng "Bùng!", "Bùng!" liên tục vang lên không ngừng. Chỉ thấy mỗi một kiếm của Kiếm Lâu Lâu Chủ đâm ra đều làm cho nước biển sôi trào, kiếm khí băng hàn sắc bén từng đạo bay ra tung tóe, phàm là có tên lính nào ngẫu nhiên chạm phải, lập tức bị biến thành tượng băng.

- Răng rắc!

Cả người bị đông cứng rồi vỡ ra, đến cả máu cũng bị đông thành băng.

- Lui ra xa một chút. Nhanh!

Đám tướng lĩnh vội gào lên. Rất nhiều quân sĩ vội vàng thối lui ra xa. Ai nấy đều sợ bị đánh phải.

- Choang!

Một thương của Đằng Thanh Sơn có sức mạnh rất lớn, Luân Hồi thương uốn lượn sau đó bung ra….

Kiếm Lâu Lâu Chủ bị chấn động đến mức phải lui về phía sau, bay lên cao bảy tám trượng, sau đó hạ xuống. Còn Đằng Thanh Sơn cả người cày thật sâu trên bãi cát, lùi lại ba bước liên tục. Y phục

trên người hắn bị bao phủ một tầng băng sương mỏng, trông có vẻ hơi chật vật.

Hoàng Phủ Ngọc Giang, nhìn như rất tiêu sái. Nhưng trên mặt Đằng Thanh Sơn thì vẫn tươi cười, còn vẻ mặt Hoàng Phủ Ngọc Giang lại hết sức tương phản, cực kỳ nghiêm trang.

- Hảo kiếm pháp! - Đằng Thanh Sơn cười vang.

- Hảo thương pháp! - Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng khen.

Xa xa, ba ngàn quân sĩ quan khán ai nấy đều ngạc nhiên nhìn cảnh này...

Thế là thế nào? Chẳng lẽ cao thủ thần bí đó lại đánh ngang tay với Kiếm Lâu Lâu Chủ của họ? Mấy trăm người lúc trước từng gây khó dễ với Đằng Thanh Sơn, càng cảm thấy ớn lạnh.

Họ quả thật không biết điều trêu vào một cường giả có thể so được với Kiếm Lâu Lâu Chủ, rõ là chê sống lâu mà!

- Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn đối thủ, - Ta thừa nhận thực lực ngươi có tư cách biết tên ta...

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày nhìn Đằng Thanh Sơn. Ba ngàn quân sĩ xa xa cũng vểnh tai. Phải cố gắng biết được một siêu cường giả có thể đấu ngang tay với Kiếm Lâu Lâu Chủ tên là gì thì sau này cũng có vốn để ra ngoài khoác loác, hoặc là nói lại với nhi tử mình.

- Ta là Đằng Thanh Sơn!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang dội.

- Đằng Thanh Sơn!

- Hắn tên là Đằng Thanh Sơn?

- Đằng Thanh Sơn này thật lợi hại.

Ba ngàn quân sĩ lập tức truyền ra những tiếng xì xầm thảo luận vẻ rất hưng phấn. Họ đều nhớ kỹ cái tên Đằng Thanh Sơn này.

- Đằng Thanh Sơn?

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày ghi tạc trong lòng cái tên này. Đây là lần đầu tiên sau khi Hoàng Phủ Ngọc Giang luyện thành công Kiếm Cửu Thức trong Minh Nguyệt Kiếm Điển đem ra sử dụng, không những không thành công mà còn bị bắn ngược lại.

Chín kiếm cực mạnh, không kiếm nào có thể tổn thương được đối thủ.

Trước mặt Hoàng Phủ Ngọc Giang, trường thương của Đằng Thanh Sơn có cảm giác tựa như một một quả núi lớn, làm hắn không thể làm lay chuyển được.

- Kiếm pháp của Hoàng Phủ Ngọc Giang thật là lợi hại.

Đằng Thanh Sơn hồi ức cảnh vừa rồi. Cúi đầu nhìn y phục trên người đang bao phủ một tầng sương mỏng, - Mỗi một kiếm đều sắc bén đáng sợ. Nếu không phải thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của ta vô cùng lợi hại, thì trên người ta sớm xuất hiện vài lỗ máu rồi. Hoàng Phủ Ngọc Giang... Không hổ là đệ nhất cường giả ở Minh Nguyệt Đảo, so với đệ nhất Thần Tướng của Thiên Thần Sơn Nhật Lôi Mục cũng chênh lệch không đáng kể!

Đằng Thanh Sơn lập tức cười vang nói:

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! Ta đã nhận của ngươi mấy chiêu kiếm pháp rồi. Ngươi cũng thử xem thương pháp của ta như thế nào nhé!

Tiếng cười vẫn còn quanh quẩn. Bản thân Đằng Thanh Sơn bỗng dưng lao tới. Một tàn ảnh màu xanh lóe lên, cây Luân Hồi thương như một con du long nổi trên mặt nước bay thẳng tới trước người Hoàng Phủ Ngọc Giang. Cánh tay phải Đằng Thanh Sơn làm cho y phục căng phồng, ánh sáng màu vàng đất tràn ngập trên cánh tay.

- Oang...

Mũi thương trong nháy mắt xoay tròn! Tựa như muốn khoan thủng cả không gian!

Chỉ thấy một tia chớp màu bạc lóe lên!

- Vù vù...

Mặt Hoàng Phủ Ngọc Giang trở nên nghiêm trang, Ám Huyết thần kiếm màu xanh sẫm trong tay vô cùng linh động, chắn ngang mũi thương của Đằng Thanh Sơn.

- Choang!

Hai tay Đằng Thanh Sơn tê rần, chấn động khiến hắn phải lui một bước. Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng lập tức lùi lại hai bước. Kình khí của Đằng Thanh Sơn và Hoàng Phủ Ngọc Giang làm cho bãi cát chung quanh họ sụt sâu xuống gần một thước.

- Hả? Hoàng Phủ Ngọc Giang này lợi hại thật. Không ngờ lại có thể ngạnh kháng chiêu Độc Long Toản của ta. Ừm! Thử giảm uy lực xuống, đề cao tốc độ lên xem sao!

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại. Luân Hồi thương như giao long xuất động, một lần nữa quay tròn. Lần trước sau trận đấu với con thần điểu Thanh Loan, Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn khổ tâm nghĩ về vấn đề này.

Mặc dù không có đột phá lớn, nhưng uy lực tăng thêm ba bốn

thành, tốc độ có thể được đề cao không ít.

Veo! Veo! Veo!

Mũi thương xoay tròn, lần lượt đâm vào người Hoàng Phủ Ngọc Giang.

- Vù vù...

Hoàng Phủ Ngọc Giang vẫn rất vững vàng. Ám Huyết thần kiếm cũng ngăn cản nhẹ nhàng linh động. Hoàng Phủ Ngọc Giang hiển nhiên rất tự tin vào phòng ngự của mình.

Choang! Choang! Choang!

Liên tiếp những tiếng động vang lên. Mỗi một chiêu Độc Long Toản của Đằng Thanh Sơn đều bị Hoàng Phủ Ngọc Giang ngăn cản. Quỷ dị nhất là... Lại có vài luồng nước lăng không cuốn tới giữa của bóng kiếm Hoàng Phủ Ngọc Giang. Chỉ thấy bóng kiếm lơ lửng chớp động, còn dòng nước chảy hình thành nên một hình tròn bằng nước rất quỷ dị!

Mặc cho Đằng Thanh Sơn công kích như thế nào, cũng không thể phá vỡ được kiếm pháp phòng ngự. Hiển nhiên nó cũng đáng sợ như thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của Đằng Thanh Sơn vậy.

- Kiếm... Kiếm pháp này...

Đằng Thanh Sơn nhìn một chút, trong đầu chợt lóe ra ý nghĩ, trong lòng mừng như điên, - Trong kiếm pháp này ẩn chứa Hành Thủy Chi Đạo! Ta phải cùng hắn đấu thêm một lát nữa. Có lẽ, Hành Thủy Chi Quyền của ta có thể đột phá được rồi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 19

Mượn Xem

Trên bờ cát, ba ngàn quân sĩ đều chăm chú nhìn một màn chiến đấu ở phía xa.

Hai đạo huyễn ảnh màu xanh, màu trắng từ trên bờ cát đánh nhau quyết liệt một mạch thẳng ra mặt biển ngoài xa. Cửu Khúc Quỷ Vực này nước biển cuộn trào mãnh liệt, thế nhưng hai đại siêu cấp cường giả lại có thể giẫm trên mặt nước chém giết lẫn nhau. Kình khí cuồng bạo không ngừng bắn ra bốn phía, sóng biển bọt nước bắn vỡ tung tóe.

"không ngờ kẻ tên Đằng Thanh Sơn này lại lợi hại như vậy!" viên tướng họ Lưu cắn răng, mắt đỏ lên.

"Lưu huynh đệ, thực lực Đằng Thanh Sơn này quá mạnh mẽ, cả Lâu chủ cũng chưa bắt được hắn, ngươi bỏ qua đi." Một viên tướng người cao lớn đứng cạnh an ủi.

Đúng lúc này --

Cộp! Cộp! Cộp!

Chỉ thấy nhiều cao thủ lưng mang lợi kiếm, cưỡi trên các con vật trông như chiến mã, phóng tới bãi biển. Vật cưỡi của họ, bốn vó tráng kiện có lực, lông dài mềm mại, trên đầu còn có cặp sừng cong dài. Đây là chính là vật cưỡi cực kỳ thượng đẳng trên Minh Nguyệt Đảo: Giác thú (thú sừng)!

Có nhiều Giác thú nhất, tất nhiên là Kiếm Lâu! Còn mười tám phủ Tướng quân, chỉ có rất ít người có được.

- Lâu chủ!

Mấy chục cao thủ cưỡi trên Giác thú kinh hãi nhìn hai đạo nhân ảnh trên mặt biển. Bọn họ đều không nghĩ tới... không ngờ có người có thể cùng Lâu chủ bọn họ chém giết, hơn nữa còn không phân cao thấp. Trong đám người này có một cao thủ, hai bên thái dương tóc hoa râm, khuôn mặt như đá tạc nên, trên ngực trái thêu một thanh trường kiếm màu xanh.

- Bái kiến trưởng lão!

Ba tên tướng đều tiến đến, cung kính hành lễ.

- Chuyện gì vậy? Kẻ cùng Lâu chủ giao thủ là ai?

Lão giả lo lắng quát hỏi.

- Trưởng lão!

Viên tương họ Lưu lập tức cung kính đáp.

- Kẻ đó tên Đằng Thanh Sơn, tuyệt không phải người Minh Nguyệt Đảo chúng ta. Hắn đi thuyền tới Minh Nguyệt Đảo. Hắn hỗn láo cùng cực, khiến không ít quân sĩ tử thương. Ngay cả một thân công phu của thuộc hạ cũng bị hắn hủy mất. Khi Lâu chủ tới, hắn đã xuất ngôn láo lếu với Lâu chủ lại còn động thủ.

Hai viên tướng ở cạnh đều hơi sững người, không nói gì.

- Kẻ này hống hách vậy sao?

Lão giả sầm mặt, nhìn hải vực phía xa.

Hai đại cường giả chém giết trên biển, bất ngờ phân ra.

...

Trên mặt biển, Đằng Thanh Sơn cùng Hoàng Phủ Ngọc Giang đều đứng trên nước biển, không chìm.

- Sao lại đình thủ?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn rực cháy.

Hoàng Phủ Ngọc Giang cau mày:

- Đằng Thanh Sơn, thương pháp của ngươi ta phá không được. Nhưng kiếm pháp của ta ngươi cũng phá chẳng xong... Với lại, ta xem ngươi quay đi quảnh lại cũng chỉ một chiêu đó. Vì cả hai đều không thắng được, hà tất lãng phí thời gian!

Đằng Thanh Sơn yên lặng.

Chẳng lẽ hắn có thể báo với đối thủ: " Ta đang cảm nhận ý cảnh kiếm pháp của ngươi, mưu tìm đột phá cho 'Thủy Hành Chi Quyền' của mình" hay sao?

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, kiếm pháp này là kiếm pháp gì vậy?

Đằng Thanh Sơn bèn hỏi.

Trên mặt hiện vẻ kính ngưỡng, Hoàng Phủ Ngọc Giang đáp: "Đây là do tổ sư đời thứ ba của Kiếm Lâu ta, khổ tu mười mấy năm ven biển, đốn ngộ, sáng tạo ra. Gọi là "Minh Nguyệt Kiếm Điển".

Đằng Thanh Sơn trong lòng khẽ động.

"Sáng tạo ra ở ven biển? Bao hàm Thủy Hành Chi Đạo cũng không có gì kỳ lạ." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Đằng Thanh Sơn mở lời:

- Chẳng hay..."Minh Nguyệt Kiếm Điển" này có thể cho ta mượn xem không?

Hoàng Phủ Ngọc Giang biến sắc, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đương nhiên, phương pháp vận chuyển tiên thiên chân nguyên và các loại tâm đắc lĩnh ngộ, ta sẽ không xem. Ta chỉ muốn mượn xem một chút phần liên quan đến nội dung chiêu thức bộ phòng ngự kiếm pháp vừa rồi của ngươi trong "Minh Nguyệt Kiếm Điển". Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Để đổi lại, ý cảnh thương pháp phòng ngự của ta cũng có thể biểu diễn cho ngươi xem.

Hoàng Phủ Ngọc Giang có chút minh bạch, kẻ trước mắt hẳn là một kẻ khổ tu.

"Đến cả ý cảnh tuyệt chiêu của bản thân cũng chịu biểu diễn cho người khác xem, hèn gì lại ở trên biển rộng phiêu dạt khổ tu, đúng là một kẻ cuồng trí." Hoàng Phủ Ngọc Giang nghĩ ngợi.

- Đó là tuyệt học Kiếm Lâu của ta, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài!

Hoàng Phủ Ngọc Giang lắc đầu:

- Tuy ta là Lâu chủ Kiếm Lâu cũng không thể nào vi phạm. Đằng Thanh Sơn... ta bắt không được ngươi, đi đi!

"Không truyền ra ngoài?" Đằng Thanh Sơn liếc nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Vù!

Đằng Thanh Sơn ở trên mặt biển đạp sóng mà đi, hóa thành một đạo ảo ảnh mơ hồ trên mặt biển phóng qua trăm trượng cự ly, nhảy lên thuyền ngột mộc.

- Tiểu, chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn cao giọng gọi to, thanh âm truyền lên tận trời cao.

"U~~"

Cuồng Phong Ưng từ trên cao đáp xuống, nữ tử áo tím ngồi trên lưng tựa như tiên nữ. Khí áp cuồng phong mạnh mẽ khiến cát trên bãi biển bay loạn, làm cho không ít quân sĩ chỉ có thể cong người cúi mình, che đầu bịt mắt. Sau đó, yêu thú và thiếu nữ đều hạ xuống trên boong thuyền ngột mộc.

- Đằng đại ca, nếu tiếp tục đánh nhau nữa, phỏng chừng chân nguyên Lâu chủ Kiếm Lâu sẽ tiêu hao sạch.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ừm, có điều...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Hắn không ngu ngốc đến vậy đâu, không chờ chân nguyên tiêu hao hết rồi bị ta giết chết! Một khi chân nguyên chỉ còn một hai thành, đoán chừng Hoàng Phủ Ngọc Giang này sẽ nhờ vào khinh công đào tẩu. Luận về khinh công, ta còn chưa bằng hắn.

Đằng Thanh Sơn cũng rất là khâm phục.

Luận thực lực, vị đệ nhất cường giả Minh Nguyệt Đảo này, trên Cửu Châu Đại Địa, thậm chí có thể xếp ở ba vị trí đầu "Thiên Bảng".

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn lay động mái chèo dài.

"Ào ào~~~"

Thuyền ngột mộc nhanh chóng tiến về hướng đông nam. Với sức mạnh cánh tay của Đằng Thanh Sơn, hai mái chèo cũng có lực hoạt động mạnh mẽ. Thuyền vẫn ngược dòng mà tiến, không ngừng hướng phía đông nam đi tới.

...

Trên bãi biển, hàng đàn nhân mã đều nhìn thuyền đang rời đi ở xa xa.

-Lâu chủ.

Lão giả cùng một đám cao thủ đều đứng bên Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Hoàng Phủ Ngọc Giang một thân áo bào trắng phấp phới, tay cầm thần kiếm xanh thẫm, nhìn thuyền ngột mộc dời đi phía xa, trong lòng kinh ngạc tán thán: "Tiên thiên chân nguyên của Đằng Thanh Sơn này, sao lại như vô cùng vô tận? Hắn cùng ta chiến đấu kịch liệt, tiên thiên chân nguyên của ta đã tiêu hao bảy thành. Phỏng chừng hắn cũng không khác bao nhiêu. Thế mà hải thuyền lớn như vậy, muốn ngược dòng mà đi phải cần có lực lượng cực mạnh. Tiêu hao chân nguyên cũng rất nhanh, làm sao mà hắn..."

- Lâu chủ, vùng Cửu Khúc Quỷ Vực nước biển chảy xiết, thuyền thực sự không có khả năng ngược dòng mà vượt khỏi Cửu Khúc Quỷ Vực.

Lão giả cau mày nói:

- Hai kẻ đó...

- Hừ, cho dù là tiên thiên kim đan cũng tuyệt không có khả năng chèo thuyền rời đi. Hoàng Phủ Ngọc Giang băng lãnh đáp:

- Cửu Khúc Quỷ Vực có khuôn viên mấy trăm dặm, nếu như đi xiên qua, chính là hơn nghìn dặm! Ở chỗ nước chảy mạnh nhất,

căn bản là không có cách nào quạt nước, chỉ có thể lặn xuống nước, vừa đi vừa kéo thuyền tiến lên! Nếu muốn rời đi, trừ phi có hai tiên thiên kim đan cường giả luân phiên đổi chỗ, mới có thể nghỉ ngơi khôi phục tiên thiên chân nguyên. Nếu chỉ có một người, tuyệt không có khả năng ly khai Cửu Khúc Quỷ Vực.

Minh Nguyệt Đảo, đời này truyền xuống đời khác.

Đối với Cửu Khúc Quỷ Vực, họ sớm nhận định là đi thuyền, nhất định phải hai tiên thiên kim đan mới có thể vượt qua. Mà toàn bộ Minh Nguyệt Đảo mới có nghìn vạn (mười triệu) nhân khẩu; còn về cường giả tiên thiên kim đan, có lúc cả đảo mới có một hai người. Muốn đi ra ngoài, sự khó khăn có thể thấy được!

...

Đằng Thanh Sơn nắm xích sắt, trên biển rộng cuộn trào mãnh liệt, nhanh chóng di chuyển.

Thuyền ngột mộc được kéo hướng phía đông nam đi tới không ngừng.

" Hầu như không có khả năng chèo thuyền vượt qua." Đằng Thanh Sơn tóm xích sắt, thầm nghĩ: "Cửu Khúc Quỷ Vực, những chỗ hung mãnh nhất của mỗi một khúc đều có dòng chảy rất xiết, cực mạnh! Muốn cho thuyền ngột mộc di chuyển được, mái chèo của thuyền phải đạt tới cùng cấp độ Luân Hồi Thương của ta, mới có thể chịu đựng sự bùng phát lực của loại tốc độ này."

Dùng Tinh Văn Cương chế tạo mái chèo dài và to như vậy? Quá xa xỉ.

"Chi bằng kéo ở trong nước, càng đơn giản." Ở trong nước kéo thuyền, Đằng Thanh Sơn di chuyển được rất nhanh.

Sau một hồi—

Đại khái đi đến vùng tương đối phẳng lặng thứ hai, tại một vùng nước nông, Đặng Thanh Sơn dừng lại. Hắn vận dụng tiên thiên chân nguyên làm hai tay nóng rực, khiến dây xích mềm ra. Hắn nắn một đầu dây xích thành một mỏ neo thô sơ, móc vào một tảng đá dưới nước.

"Kẹt" Chiếc thuyền ngột mộc được giữ yên, dừng hẳn lại. Đằng Thanh Sơn từ biển nhảy lên boong tàu.

- Đằng đại ca! Vì sao ta dừng lại vậy?

Lý hơi ngơ ngác.

- Từ đây đến bờ biển phải trên vài chục dặm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương bắc:

- Cho dù người ở Minh Nguyệt đảo cũng không thể thấy chiếc thuyệt ngột mộc của chúng ta ở khoảng cách vài chục dặm được.

- Vâng!

Lý gật đầu.

Nếu khoảng cách chỉ vài dặm, cao thủ nội kình có thể thấy được vật to như chiếc thuyền ngột mộc; nhưng vài chục dặm thì không thể được.

- Tiểu!

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn Lý:

- Muội có nhớ Thượng Quan Tuyền kể khi trước không, trên Minh Nguyệt đảo có một vùng cấm địa?

- Đương nhiên còn nhớ.

Lý gật đầu, đáp:

- Phía đông nam có một ngọn núi lớn, đó là cấm địa; phía đông bắc có một ngọn núi lớn là nơi tọa lạc của kiếm lâu. Gã Thượng Quan Tuyền cón bảo, chỉ những cường giả xuất sắc nhất Kiếm Lâu mới đôi lần đi vào cấm địa. Đằng đại ca, huynh hỏi làm gì?

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ:

- Tiểu, muội bảo xem, chỉ những cường giả xuất sắc nhất Kiếm Lâu mới đôi lần đi vào cấm địa, vậy trong đó chứa thứ gì?

- Còn nói gì nữa! Chỉ có cường giả mới có thể vào, mười phần là… có chứa công pháp cực kỳ lợi hại gì đó, hoặc là bảo bối cực kỳ giá trị nào đó…

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn về phương Bắc:

- Tiểu! Muội nói chuyện với Tiểu Hôi, bảo nó mang hai chúng ta bay vào Minh Nguyệt đảo. Chúng ta đến cấm địa đó quan sát một chút.

- Đến cấm địa à?

Tuy Lý ngạc nhiên trước quyết định của Đằng Thanh Sơn nhưng nàng cũng hơi hiếu kỳ.

Lập tức nàng nói một hơi với Cuồng Phong ưng, Tiểu Hôi cũng trả lời một tràng.

- Đằng đại ca! Nó nhân cơ hội đòi ăn Thiết Diệp Quả kìa!!

Lý bật cười, bảo Đằng Thanh Sơn.

- Thì cho nó ăn! À! Trong bao còn một quả bị véo sức hết một miếng.

Lập tức Đằng Thanh Sơn vào khoang thuyền, lấy trái Thiết

Diệp quả bị véo một miếng từ trong bao ra, ném cho Cuồng Phong Ưng. Cuồng Phong Ưng hưng phấn ngẫng đầu đưa mõ lên cao. Chỉ nghe răng rắc vài tiếng, nó đã nuốt Thiết Diệp Quả vào bụng.

Hài lòng, Cuồng Phong Ưng giương đôi cánh bay vòng quanh, cách thuyền ngột mộc chừng một hai trượng.

Vèo! Vèo! Đằng Thanh Sơn mang Luân Hồi thương, cùng với Lý nhảy lên lưng Tiểu Hôi. Cuồng Phong Ưng không to bằng Liệt Phong Thần Điêu, hai người phải ngồi sát vào nhau.

- U…

Tiểu Hôi vui vẻ kêu to, cất mình lên trời cao.

Cuồng Phong Ưng đang bay trên mây, Đằng Thanh Sơn và Lý đang cưỡi trên mình nó.

Đằng Thanh Sơn nhìn qua các tầng mây nhạt, thấy rõ đỉnh hai ngọn núi cao chót vót.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! Ngươi không cho ta xem thì ta không xem được ư?

Đằng Thanh Sơn nhìn ngọn núi cao vút tọa lạc ở vùng đông nam, vỗ nhẹ Cuồng Phong Ưng:

- Tiểu Hôi! Hạ xuống đó!

Đoạn hắn chỉ vào đỉnh núi cấm địa.

Nghe lời, Tiểu Hôi cũng gật gật chiếc đầu to tướng của mình. “Vụt”, nó nhắm hướng đỉnh núi cấm hạ xuống.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 20

Thần Tiên Ngọc Bích.

Trên ngọn núi cao ngàn trượng.

Trên đỉnh núi tràn đầy các loại cỏ dại dây leo, hiển nhiên từ rất lâu không ai lên tới đỉnh núi này.

- Vù!

Một ảo ảnh màu xám từ trên trời hạ xuống, chính là con Cuồng Phong Ưng mang theo Đằng Thanh Sơn và Lý. Cuồng Phong Ưng đã được Lý cho biết lần này lén lút vào cấm địa, nên nó cũng rất cảnh giác.

Đằng Thanh Sơn, Lý lần lượt nhảy khỏi lưng chim ưng.

- Đằng đại ca, chung quanh không có dấu chân người, hẳn là không có ai tới đây cả.

Lý nhíu mày nói.

- Cả một quả núi đều là cấm địa.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo quanh, thì thào nói:

- Nhưng, không thể là cả quả núi có dấu kiếm pháp hoặc bí tịch. Hẳn là một nơi nào đó trong núi. Còn... Kiếm Lâu căn bản không thể nghĩ đến có thể có người từ không trung đáp xuống, nên

sẽ không có người trấn thủ ở trên đỉnh núi.

- Bây giờ, chúng ta đi cẩn thận, muội và Cuồng Phong Ưng đi sau ta, cách mười trượng. Nhớ kỹ, không được phát ra tiếng động.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng dặn dò.

- Ừm.

Lý gật đầu, đồng thời dùng thú ngữ của loài chim dặn dò cẩn thận con Cuồng Phong Ưng đang đứng hơi chếch một bên.

Cuồng Phong Ưng là yêu thú cấp bậc tiên thiên, việc không phát ra âm thanh gì là việc không khó.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đi trước, Lý và Cuồng Phong Ưng đều cách hắn mười trượng phía sau. Việc Cuồng Phong Ưng và Đằng Thanh Sơn hành tẩu khéo léo thì bất tất phải nói, còn Lý cũng đạt nội kình đỉnh, xuyên qua những bụi cỏ trên núi cũng linh động như tiên tử.

...

Núi cao. Giữa sườn núi.

Một sơn đạo quanh năm được người đi lại rất nhiều. Một thiếu niên áo xanh xách làn đang bước trên sơn đạo. Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng:

- Hừ. Đám sư huynh đều cho rằng ta dễ sai bảo. Mỗi ngày đều bắt ta tới đưa thức ăn! Núi vừa cao vừa xa, hơn nữa, bốn lão quái vật trông coi cấm địa tính tình cũng rất nóng nảy. Nghe nói năm ngoái còn có một tiểu sư đệ bị bốn lão quái vật giết chết nữa.

Việc đưa thức ăn cho các trưởng lão trông coi cấm địa cũng không phải là là chuyện tốt lành gì.

Trên Minh Nguyệt Đảo, mười tám Tướng Quân phủ quanh năm suốt tháng tranh đấu với nhau. Còn Kiếm Lâu cao cao tại thượng, vì không có địch nhân, nên việc đấu đá nội bộ rất gay gắt.

Trong Kiếm Lâu không ít những phe phái gia tộc. Cũng có vài nhân mã của mười tám Tướng Quân phủ. Điều này làm việc tranh giành quyền lực trong Kiếm Lâu khá là nghiêm trọng... Còn loại đệ tử mới nhập môn này lại có địa vị thấp nhất.

- Tới rồi!

Thiếu niên áo xanh đưa mắt thấy tấm bia đá ở sơn đạo phía trước. Trên tấm bia đá có hai chữ to màu đỏ - Cấm địa!

Thiếu niên áo xanh đứng trước tấm bia đá, không dám tự tiện tiến vào, hô to:

- Trưởng lão!

- Ừm!

Một lão già gù, hai hàng lông mày bạc trắng, ánh mắt lạnh lùng từ trong động phủ cấm địa đi ra. Qua bao nhiêu năm tháng miệt mài trông coi cấm địa, tính cách của trưởng lão cũng trở nên bất thường.

- Đưa thức ăn cho ta!

- Vâng!

Thiếu niên áo xanh vội đưa làn thức ăn lên.

Lão giả gù lưng nhận hai cái làn đựng đồ ăn, tùy tiện lật xem một chút, mũi ngửi ngửi, hừ nhẹ một tiếng:

- Tiểu tử kia, ngày mai đem thêm hai bầu rượu nữa tới đây!

- Vâng.

Thiếu niên áo xanh lập tức đáp lời.

Trưởng lão canh gác ở đây đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong. Bình thường dăm ba ngày không ăn không uống cũng chẳng sao. Trong lúc canh gác, ngày ngày chỉ ăn uống với nhau một chút cũng đủ rồi. Hơn nữa... Trong khi canh gác cấm địa, cũng là cơ hội để các trưởng lão ở đây có thể an tâm tu luyện.

Bình thường các trưởng lão sống lâu gần tới đại hạn thì cũng muốn được canh gác vài năm.

Có thể đạt tới tiên thiên là sống lâu thêm năm mươi năm nữa.

Nếu không thành, coi như chết!

Loại hành hạ này làm tính tình vài trưởng lão trở nên bất thường.

- Vù, may mà không gặp phải độc nhãn trưởng lão.

Thiếu niên áo xanh thở phào một hơi, vội đi theo sơn đạo xuống núi. Còn lão giả gù xách hai cái làn vào trong động phủ. Hai người này chẳng ai phát hiện ra... Trong một bụi rậm ngoài mười trượng, có một ánh mắt đang nhìn về phía bên này.

Đợi đến khi thiếu niên áo xanh đi xa được một lát, bóng người đó mới xuất hiện ở cửa động phủ.

- Đây là cấm địa của Kiếm Lâu, phỏng chừng sơn đạo ở dưới chân núi được trấn thủ rất nghiêm ngặt. Nhưng nếu từ trên núi xuống, thì không có lấy một bóng người.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía động phủ âm u:

- Bên trong động phủ cấm địa này hiển nhiên có cao thủ trấn thủ!

Lúc này, Lý và Cuồng Phong Ưng cẩn thận đi tới cạnh người Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu, ta vào trước, rồi sau đó muội hãy vào. - Đằng Thanh Sơn thì thào.

- Dạ.

Lý chỉ gật gật đầu.

Lúc này Đằng Thanh Sơn cầm một cây Luân Hồi thương, vô cùng cẩn thận đi vào trong động phủ. Trong động phủ khá là âm u, nhưng sơn động thì rất ngay ngắn. Hiển nhiên đã trải qua quá trình nhân công điêu khắc. Bên trong ẩn ẩn truyền đến những tiếng nói chuyện:

- Lão kên kên, mau tới ăn cơm, nếu không tới thì nhịn đói đó.

- Lão Tứ, sao ta cảm thấy kiếm mười sáu và kiếm mười bảy trong Mộng Yểm Thập Bát Kiếm không khớp thế?

Một thanh âm già nua vang vào tai Đằng Thanh Sơn.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn nhếch lên, hắn vẫn đi trong động phủ trống trải như là rất quen. Tiếp tục đi vào dọc theo một thông đạo, Đằng Thanh Sơn đã thấy thân ảnh mấy lão già đang tụ tập ăn cơm.

Vù! Vù!

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn nhoáng lên, đã tới trong căn phòng trống trải ở bụng núi này. Bốn gã lão giả đang ăn cơm cũng kinh ngạc phát hiện ra mình đột nhiên có khách.

- Ngươi là ai?

Một lão giả to lớn buông chén xuống, nói nhanh:

- Ngươi là môn hạ của mạch nào, dám tự tiện xông vào cấm địa hử?

Kiếm Lâu độc quyền trên đảo!

Bao nhiêu thế hệ rồi, Kiếm Lâu đã quen, họ căn bản không có sự cảch giác với kẻ địch bên ngoài. Vì ngoại trừ thỉnh thoảng trên biển có yêu thú đi ngang qua, họ căn bản không có ngoại địch.

- Lão Tứ, nói nhảm gì lắm thế?

Một lão già độc nhãn lạnh lùng nói, đồng thời sờ vào bên hông. Một thanh kiếm màu bạc uốn lượn mềm dẻo lóe lên ánh sáng rợn người, tựa như một con ngân xà đâm thẳng vào ấn đường Đằng Thanh Sơn. Ba trưởng lão canh gác kia cũng đều nắm lấy binh khí, đề phòng độc nhãn trưởng lão không thu thập được đối thủ.

Kiếm Lâu có nghiêm lệnh - Ai tự tiện xông vào cấm địa, giết không tha!

Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh, tay phải hơi nhúc nhích.

Veo! Veo! Veo! Veo!

Cây Luân Hồi thương chỉ trong nháy mắt chia ra làm bốn, bốn tia chớp màu bạc, đồng thời xuyên qua yếu hầu bốn trưởng lão canh gác.

- Phịch~~~~

Bốn trưởng lão canh gác đều bụm yết hầu, mắt trừng trừng, máu tươi ồng ộc từ vết thương không ngừng chảy ra. Trong mắt bốn gã trưởng lão canh gác có vẻ vô cùng hoảng sợ và kinh hãi. Họ căn bản không dám tin... Gặp phải một đối thủ mà tứ đại trưởng lão canh gác lại có muốn cũng không thể kêu cứu được!

Quá nhanh!

Thi thể bốn trưởng lão đều vô lực ngã xuống, có người ngã xuống đất, có người va vào bàn gỗ, lật úp cả những chén dĩa.

- Chát!

- Xoảng!

Tiếng chén vỡ, rượu thức ăn chảy lênh láng vang lên, cả phòng tràn ngập mùi rượu nồng nặc. Trong mùi rượu còn lẫn mùi máu tươi nồng nặc.

- Vù!

Cuồng Phong Ưng và Lý đi dọc theo thông đạo đã tới nơi.

Vừa tiến vào phòng, Lý đã thấy bốn thi thể của bốn trưởng lão ngã dài trên đất vẫn trợn trừng mắt. Bốn lão già chết không nhắm mắt.

- Trong động phủ cấm địa đã không còn ai nữa rồi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Tiểu, chúng ta theo hai đầu tìm kiếm, xem thử nơi này có bảo bối gì!

Ở cấm địa, đừng nói là bốn lão gia hỏa, cho dù là tiên thiên cường giả trông coi, trước mặt Đằng Thanh Sơn cũng hẳn phải chết. Đến cả đệ nhất cường giả "Hoàng Phủ Ngọc Giang" của Minh Nguyệt Đảo cũng sẽ bị Đằng Thanh Sơn đánh cho cạn kiệt chân nguyên, chỉ có nước trốn tránh.

- Được. - Lý gật đầu.

Lúc này Đằng Thanh Sơn và Lý chia nhau vào trong mật thất tìm kiếm. Trong mật thất có đủ chăn chiếu.

Đằng Thanh Sơn vào trong một mật thất, nhìn lên một bức kiếm chiêu khắc trên vách tường.

- Nhìn bản khắc, chắc trên trăm năm rồi, cũng có cái gần đây mới được khắc lên.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu:

- Bao nhiêu thế hệ mài giũa kiếm thuật, đem những giác ngộ của mình khắc vào vách đá, tổng cộng cũng có vô số cường giả. Cả Minh Nguyệt Đảo ai ai cũng luyện tập kiếm thuật. Chẳng trách, kiếm pháp của Kiếm Lâu Lâu Chủ khá như thế!

Luận về kiếm pháp, lướt mắt nhìn khắp Cửu Châu Đại Địa, không có lấy một tông phái nào có cơ sở hoàn hảo hơn Kiếm Lâu.

Trong bụng núi này không ít mật thất.

- Đằng đại ca, Đằng đại ca!

Đằng Thanh Sơn mới tìm được chốc lát, Lý đã phát hiện được gì rồi.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nàng.

- Đằng đại ca, huynh theo muội tới đây.

Lý vội nói:

- Muội phát hiện ra một chỗ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn tò mò đi theo Lý dọc theo sơn đạo uốn khúc trong vùng núi, quanh quẩn một hồi. Kiếm Lâu chắc cũng đã đào xới hơn nửa khối núi này, vì con đường ngoằn ngoèo này rất dài.

- Đằng đại ca, phía trước có một đại điện rất trống trải.

Lý đưa Đằng Thanh Sơn tới một nơi cách đó gần trăm trượng, chỉ ra phía trước.

Cuồng Phong Ưng đang đứng trong đại điện.

Đằng Thanh Sơn đi vào đại điện trống trải, chỉ thấy trên vách đá đại điện có khắc rất nhiều kiếm pháp, phải nói là vô số kể.

- Mười tám kiếm Lưu Phong... Thiên Lôi Kiếm Pháp... Du Xà Kiếm...

Đằng Thanh Sơn nhìn các loại kiếm pháp tinh diệu, trong kiếm pháp đều ẩn chứa ý cảnh, - Ừm, sao không có kiếm pháp 'Minh Nguyệt Kiếm Điển' mà Hoàng Phủ Ngọc Giang nói nhỉ?

Điều này làm Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Đúng, đó là tuyệt học cao nhất Kiếm Lâu, sẽ không tùy tiện cho những đệ tử tinh anh thấy được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, vẻ hơi tiếc nuối. Những kiếm pháp tinh diệu này mặc dù lợi hại, nhưng đối với người đã đứng ở cánh cửa 'đạo' như Đằng Thanh Sơn mà nói, thì nhiều nhất chỉ cho hắn mở rộng nhãn giới, nhưng chẳng có bao nhiêu tác dụng cả.

Đột nhiên...

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại bên cạnh một cánh cửa hông trong đại điện. Bên cạnh cánh cửa hông này có khắc trên vách đá vài hàng chữ dày đặc...

- Phàm ai nhập vào cấm địa, nếu đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, có thể đi tới 'Thần Tiên Ngọc Bích', chính do ân nhân của bao đời Kiếm Lâu, tổ sư Lý tiền bối lưu lại. Tam đại tổ sư từng xem Thần Tiên Ngọc Bích, mà ngộ ra Minh Nguyệt Kiếm Điển. Nếu

chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, nhất thiết không được xem Thần Tiên Ngọc Bích, không có lợi chỉ có hại!

Những dòng chữ này khiến Đằng Thanh Sơn kinh ngạc vô cùng.

- Đằng đại ca, "Thần Tiên Ngọc Bích" là gì. Lại nói là không đạt đến tiên thiên thì chỉ có hại?

Lý hơi kinh ngạc.

- Không thể không tin.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói:

- Tiểu, muội ở bên ngoài cái đã.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn đi theo cửa hông, lao vào trong.

Chỉ đi mấy trượng, Đằng Thanh Sơn đã tiến vào một động phủ rộng rãi, thuần túy do thiên nhiên hình thành. Trên vách động phủ, ẩn ẩn có thanh quang lưu chuyển.

Bốn hàng đại tự, như rồng bay phượng múa, làm Đằng Thanh Sơn phải nín thở...

Nghê vi y hề phong vi mã, Vân chi quân hề phân phân nhi lai hạ.

Hổ cổ sắt hề loan hồi xa, Tiên chi nhân hề liệt như ma.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 21

Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

Ánh sáng xanh di động trên vách đá, khiến nó trông như một phiến ngọc thạch. Bốn hàng thơ làm cho Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt đã cảm nhận được ý cảnh ẩn chứa trong đó.

Sau khi tiếp xúc được với ý cảnh đó….

- Ầm!

Như nước vỡ đê, bốn hàng thơ có tổng cộng ba mươi chữ to mang theo ý cảnh mãnh liệt đáng sợ tựa như nước lũ, trong nháy mắt bao phủ Đẳng Thanh Sơn. “Thần” của Đẳng Thanh Sơn mặc dù rất mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng hoàn toàn bị thế giới ý cảnh ẩn chứa trong bốn câu thơ bao phủ.

Lúc này, Đẳng Thanh Sơn chỉ thấy thấp thoáng có hơn mười bóng người màu xanh đang múa kiếm. Kiếm pháp biến ảo, tựa như tuân theo một quỹ tích huyền bí của thiên địa.

Sau đó, Đẳng Thanh Sơn lại cảm giác thấy... Dường như có một tiều phu đang vung rìu chặt lấy chặt để, động tác vô cùng đơn giản, không có gì kỳ lạ. Lúc này, chung quanh Đẳng Thanh Sơn cả bốn phương tám hướng đều là những thân ảnh màu xanh đang diễn luyện các loại kiếm pháp. Nhưng nhìn kỹ nó cũng giống như họ đang biểu diễn một điệu múa bằng kiếm.

...

Nếu có người vào trong động sẽ phát hiện thấy Đằng Thanh Sơn đang cầm trong tay Luân Hồi thương cứ thế dán mắt vào vách núi... Toàn thân không hề nhúc nhích, đến cả nửa canh giờ.

- Xoảng!

Một âm thanh chát chúa vang lên. Ở ngoài thông đạo, Lý nghe thấy, trong lòng cả kinh vội chạy vào trong. Vừa vào, nàng đã thấy Luân Hồi thương rơi trên mặt đất, lăn mãi tới khi đụng vào vách động đá mới dừng lại. Còn lúc này, Đằng Thanh Sơn đang giơ ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp thành kiếm chỉ, thi triển từng chiêu, từng thức tựa hồ như đang luyện một loại kiếm pháp huyền bí nào đó.

Thân hình Đằng Thanh Sơn chớp động, kiếm chỉ diễn luyện chiêu thức cực kỳ sắc bén.

- Veo!

Vì quá sắc bén, nên mặc dù không sử dụng tiên thiên chân nguyên, nhưng vẫn có từng đợt kình khí bắn ra bốn phía.

- Choang!

- Choang!

Kình khí đánh vào hàng đại tự khắc trên vách động, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vậy mà vách ngọc lại không hề bị hư tổn chút nào.

- Phốc!

Vách núi bên cạnh Lý bị kình khí bắn vào, vỡ ra. Một vài miếng đá vụn lăn xuống - Đằng đại ca có được kiếm pháp lợi hại như vậy từ bao giờ thế nhỉ?

Lý chấn động - Chẳng lẽ nó liên quan tới Thần Tiên Ngọc Bích?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lý cũng căn bản không dám vào xem Thần Tiên Ngọc Bích như thế nào.

- Ừm! Bản lĩnh tăng thêm cũng không phải là chuyện gì xấu.

Lý nhìn thân ảnh Đằng Thanh Sơn di động trong huyệt động, - Ta cứ đợi ở đây thôi!

Lần chờ đợi này quả là dài.

Mặt trời từ giữa trưa đã xuống núi, cho đến khi trời tối khiến cho trong huyệt động bao phủ toàn một màu đen.

Nhưng tiếng kình khí đánh vào vách động vẫn liên tiếp không ngừng vang lên, càng lúc càng thêm dày đặc.

Đêm khuya.

Lúc này, Lý sớm đã ẩn mình trên sơn đạo, sợ Đằng Thanh Sơn trong lúc tu luyện làm cho bị thương. Trong bóng đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý cũng có vài vết xước rỉ máu, do lúc nãy nàng không cẩn thận, bị viên đá bắn vào mặt. Lý không hề cảm thấy khó chịu, vẫn nhìn chằm chằm vào huyệt động như trước:

- Kiếm pháp của Đằng đại ca càng ngày càng mạnh, uy lực kình khí vẫn không ngừng tăng lên.

Lý càng thêm khâm phục Đằng Thanh Sơn.

Đột nhiên...

- Không đúng!

Một tiếng gầm trầm thấp từ trong huyệt động truyền ra.

- Đằng đại ca!

Lý chấn động chạy về phía huyệt động. Mặc dù trời tối, nhưng

trên mặt ngọc của vách huyệt động vẫn phát ra vầng sáng màu xanh lấp lánh. Như thế cũng đủ để cho một cao thủ nội kình thấy rõ tất cả mọi việc trong huyệt động.

- Đằng đại ca! Huynh làm sao vậy? - Lý hơi kinh sợ.

Đằng Thanh Sơn lúc này nghiến răng, trên mặt có vết máu và đầy mồ hôi, cả người như một con dã thú điên cuồng.

- Huynh.. Huynh không sao.

Đằng Thanh Sơn rít lên, hàm răng nghiến chặt lại.

- Đằng đại ca... - Lý càng thêm lo lắng.

Mặt Đằng Thanh Sơn đầy mồ hôi, dán mắt vào vách ngọc, như một con dã lang điên cuồng:

- Kiếm pháp cao siêu lợi hại tới đâu, nhưng... Đây không phải là con đường của ta phải đi. Nó không phải là thứ ta muốn... Cho dù, ngươi có thể cho ta đạt tới hư cảnh, ta cũng không cần.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn vô cùng kiên định chưa từng có.

Ngoại nhân căn bản không biết năm sáu canh giờ vừa rồi rốt cuộc xảy ra việc gì!

- Đằng đại ca! Rốt cuộc thì đã có việc gì thế?

Lý nắm lấy cánh tay Đằng Thanh Sơn, khẩn trương hỏi. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lý, lộ vẻ tươi cười:

- Không có việc gì đâu. Ngược lại đó lại là chuyện tốt đối với huynh.

- Chuyện tốt?

Lý căn bản không thể tin vào điều đó được. Bởi lúc nãy Đằng

Thanh Sơn thê thảm như vậy, sao lại là chuyện tốt được chứ?

- Trên Thần Tiên Ngọc Bích có bốn câu thơ.

Đằng Thanh Sơn giải thích:

- Bốn câu thơ này, theo huynh thì hẳn là của một siêu cường giả đã viết nên. Trong đó ẩn chứa ý cảnh kiếm pháp của siêu cường giả đó. Nó tuyệt không phải kiếm pháp, mà là thuần túy về khả năng lĩnh ngộ kiếm đạo của siêu cường giả này! Phải nói nó thuộc về kiếm đạo thì đúng hơn!

- Trước một loại kiếm đạo như thế, những gì huynh lĩnh ngộ trước đây quả là bé nhỏ không đáng kể!

- Nó khiến cho huynh hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên, - Do huynh đã sớm sờ tới bờ của đạo, nên rất dễ dàng tìm được nơi ẩn chứa ý cảnh trong bài thơ. Nếu cho huynh khổ tu tại đây, có lẽ chỉ trong vòng ba tới năm năm, nhất định có thể tiến vào hư cảnh. Trở thành cường giả hư cảnh.

- Ba tới năm năm? - Lý hít mạnh một hơi.

Đằng Thanh Sơn bây giờ mới mười tám tuổi.

Ba tới năm năm?

Cường giả hư cảnh hai mươi mấy tuổi sao? Quả thực khó tin!

- Đằng đại ca! Đây là chuyện tốt mà. Hay huynh ở đây tu luyện.... Hay là chúng ta mang cả Thần Tiên Ngọc Bích đi.

Lý nói ngay. Nàng không quan tâm tới việc Thần Tiên Ngọc Bích là bảo vật của Kiếm Lâu.

- Không.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, - Với lĩnh ngộ của huynh về đạo, thì chỉ cần tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích mấy năm đích xác có thể đạt tới hư cảnh! Nhưng, cái thứ hư cảnh đó, là loại hư cảnh phải dùng kiếm. Con đường của huynh là thương. Hơn nữa, đạo ẩn chứa trong đó cũng phải là đạo do huynh lĩnh ngộ, không phải là con đường mà huynh phải đi!

- Huynh có con đường cho mình! Binh khí của huynh là thương, vĩnh viễn là thương!

Trái tim Đằng Thanh Sơn hết sức kiên định. Đằng Thanh Sơn có thể tự nghĩ ra Hành Thổ Chi Quyền và Hành Thủy Chi Quyền. Tự nghĩ ra, so với học tập người khác, là hai khái niệm khác nhau. Cường giả đã có thể tự nghĩ ra thì sẽ hiểu rất sâu về ‘ đạo ’. Nếu là người khác, cho dù ‘ Thần ’ có thể cường đại, thấy được ý cảnh trong Thần Tiên Ngọc Bích, nhưng họ lại không thể chịu nổi ý cảnh đó, hoặc là không lĩnh ngộ được gì cả.

Đằng Thanh Sơn tự thân mày mò trong thiên địa mênh mang không hề có một con đường nào dẫn lối. Vậy mà hắn đã có thể hiểu được một bộ phận nhỏ trong đó. Còn nếu hấp thu loại ý cảnh kiếm pháp đang bày ra trước mặt, thì việc lĩnh ngộ sẽ ít đi rất nhiều. Nếu Đằng Thanh Sơn dốc lòng tu luyện cái ý cảnh kiếm pháp này trong mấy năm, thì với cơ sở trước đây trong vòng mấy năm đã có thể đột phá nút thắt, đạt tới hư cảnh, là việc tuyệt đối không khó.

- Ta phải sáng chế một cái mới, một cái chính thức thích hợp với con đường nội gia quyền!

- Ta phải sáng chế một con đường thuộc loại dùng thương. Một con đường của riêng Đằng Thanh Sơn ta!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, nhìn thấy Luân Hồi thương bị hắn buông tay rơi xuống đất.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn vừa cúi đầu nhìn lên Thần Tiên Ngọc Bích, thì thấy ở dưới bốn hàng thơ có vài dòng chữ nhỏ...

- Trẫm Lý Thái Bạch, một kiếm phá hư ở Minh Nguyệt Đảo! Lưu lại kiếm cảnh này, cho người hữu duyên!

Đằng Thanh Sơn thấy dòng chữ này, như có một tia sáng lóe lên trong đầu.

- Lý Thái Bạch?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc vạn phần.

- Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch?

- Lý Thái Bạch - một trong Tứ đại chí cường giả?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc đến ngây người. Nguyên tưởng rằng bốn hàng chữ đó là của cường giả hư cảnh, hoặc là của cường giả động hư lưu lại. Mặc dù trong đầu từng có ý nghĩ là do chí cường giả lưu lại? Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không chẳng suy nghĩ nhiều về việc đó.

- Đằng đại ca! Huynh làm sao vậy?

Lý kinh ngạc hỏi. Nàng vẫn không dám nhìn những chữ viết trên vách ngọc.

- Muội nhìn chỗ này này.

Đằng Thanh Sơn chỉ vào dòng chữ kia.

Đằng Thanh Sơn biết... Bốn hàng thơ đó, hẳn là do Lý Thái Bạch tự mình dùng kiếm đạo ẩn chứa trong đó. Do đó nó cũng ẩn chứa thế giới lực của Lý Thái Bạch, khiến cho một mặt vách núi bình thường trải qua nhiều năm như vậy, lại biến thành một vách

đá ngọc thạch. Đây chính là sự kỳ diệu của thế giới lực.

Cái này cũng chỉ có cường giả chí cường mới có được!

- Muội không thể xem được. - Lý hơi chần chờ.

- Nhìn chỗ này này, không việc gì đâu. Bốn hàng chữ viết thì muội tạm thời không thể nhìn được. Một khi nhìn thấy kiếm ý ẩn chứa trong đó, tinh thần muội không chịu nổi đâu, sẽ bị tổn thương tới Thần đó. Chỉ sợ cả đời cũng không thể đạt tới tiên thiên.

Đằng Thanh Sơn nói. Lý cũng gật đầu, nhìn về phía tay Đằng Thanh Sơn chỉ.

- Đây là...

Lý vừa thấy, cũng kinh ngạc đến ngây người.

- Lý Thái Bạch?

Lý thấy ba chữ, cũng không dám tin. Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế ' Doanh Chính', Thi Kiếm Tiên ' Lý Thái Bạch ', Thích Già Tổ Sư... Bốn vị chí cường giả cao cao tại thượng. Ở đất Cửu Châu vô số năm qua, chỉ có bốn người này đứng trên đỉnh cao nhất. Bốn vị chí cường giả này đều ở những thời đại khác nhau, nhưng có một điểm chung...

Họ đều đạt tới cảnh giới chí cường giả.

- Bài thơ này chính là do Thi Kiếm Tiên tiền bối lưu lại.

Đằng Thanh Sơn thán phục nói:

- Một trong tứ đại thần điển trong truyền thuyết Thanh Liên Kiếm Ca, phỏng chừng phức tạp hơn bốn hàng chữ này nhiều, tối đa cũng chỉ nói về quá trình tu luyện hậu thiên, hoặc tiên thiên thôi. Còn kiếm đạo của Thi Kiếm Tiên tiền bối, lại ẩn giấu trong

bài thơ. Nói đúng ra đây phải gọi là một bài kiếm ca!

Đằng Thanh Sơn nhìn dòng chữ...

Nghê vi y hề phong vi mã, Vân chi quân hề phân phân nhi lai hạ.

Hổ cổ sắt hề loan hồi xa, Tiên chi nhân hề liệt như ma.

Trong lòng hắn vô cùng khâm phục. Nghĩ năm đó, Lý Thái Bạch đạt tới cảnh giới động hư, ngự phong phi hành, lang bạt tiêu sái thế giới. Khi tới Minh Nguyệt Đảo, đã kết bạn với một vài cư dân ở đây, hơn nữa cuối cùng đốn ngộ đột phá đạt tới cảnh giới chí cường giả. Rồi lưu lại một vài phương pháp tu luyện đơn giản, cấp cho cư dân Minh Nguyệt Đảo.

Cư dân Minh Nguyệt Đảo căn cứ vào phương pháp tu luyện này mà tu luyện. Hơn nữa tam đại tổ sư từ bốn hàng chữ trên Thần Tiên Ngọc Bích, đã đốn ngộ đạt tới hư cảnh, ngộ xuất ra Minh Nguyệt Kiếm Điển, những đời sau bắt đầu càng lúc càng hưng thịnh hơn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn lúc này cũng phát hiện ra, ở một bên huyệt động, có một vài tảng đá rơi bịt huyệt động lại.

- Chẳng lẽ, còn có một thông đạo khác?

Đằng Thanh Sơn đi tới, hai chân hóa thành ảo ảnh, đá vào chỗ mình phán đoán.

Tiếng ầm ầm vang lên, rất nhiều loạn thạch bị đánh bay, lộ ra một thông đạo, dẫn tới một bình đài. Ngoài bình đài chính là vách núi không thấy đáy!

- Nguyên lai là tại đây!

Đằng Thanh Sơn đi ra khỏi huyệt động, đi tới bờ bình đài. Lý cũng đi theo đứng cạnh hắn.

Gió lạnh thổi vù vù, phía trước Đằng Thanh Sơn chính là vách núi không đáy. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn bốn phía, thậm chí còn mơ hồ thấy vách của một quả núi khác.

- Năm ấy, Thi Kiếm Tiên tiền bối hẳn là từ trên cao bay tới đây, đáp xuống bình đài giữa vách núi, rồi tiến vào huyệt động. Trong động này đốn ngộ rồi xuất ra một kiếm cực hạn.

Đằng Thanh Sơn mơ hồ nhìn thấy vách của một ngọn núi khác, chợt nghĩ tới... Ngọn núi kia và ngọn núi này cao như nhau, hơn nữa hai vách núi đối diện đều dốc đứng, không khỏi nghĩ tới một ý, - Thi Kiếm Tiên tiền bối, ngộ ra kiếm đạo liền từ trên trời bổ ra một kiếm, chẻ một quả núi làm hai? Do đó mới có hai ngọn núi này?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 22

Bế Quan

Vách núi thẳng đứng chỉ nhô ra một khoảng đất rất nhỏ. Đằng Thanh Sơn và Lý sóng vai đứng đó. Một cơn gió núi thổi qua khiến thân thể Lý lảo đảo, nàng vội lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lý, cười nói:

- Tiểu, vừa rồi thiếu chút nữa là muội rơi xuống dưới rồi.

- Núi cao như vậy, lỡ ngã xuống dưới mà không có ai cứu thì tuyệt đối mất mạng.

Lý nghĩ lại mà sợ:

- Đằng đại ca, huynh cũng đừng đứng ở rìa núi nữa.

Mặc dù và Đằng Thanh Sơn ở chung với nhau đã lâu, nhưng Lý cũng không rõ... Cho dù phải nhảy xuống vách núi, cường giả nội gia quyền có thực lực mới bảo trụ được tính mạng.

- Huynh ấy à?

Đằng Thanh Sơn cười:

- Đi, về huyệt động thôi!

Nắm chắc thanh Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn quay về tới huyệt động thiên nhiên, hắn ngửa đầu nhìn một vách động bằng ngọc thạch màu xanh.

- Đằng đại ca, chúng ta khi nào thì đi? - Lý hỏi.

- Đi sao? Không vội. - Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Chúng ta cũng không có việc gì ở đây, tại sao không đi?

Lý hơi kinh ngạc:

- Đằng đại ca không phải đã nói là ý cảnh ẩn chứa trong Thần Tiên Ngọc Bích là ý cảnh thuộc kiếm đạo của Thi Kiếm Tiên ' Lý Thái Bạch ' sao? Huynh không phải không muốn học kiếm đạo sao? Vì sao vẫn còn ở lại đây?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu bình tĩnh nhìn vào bốn hàng chữ như rồng bay phượng múa.

- Tiểu, trước đây huynh đã nói với muội, huynh đi Bắc Hải Đại Lục là muốn tìm được Thần Phủ Sơn để quan khán Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng! Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là một môn phủ pháp vô cùng lợi hại. Nhưng huynh cũng sẽ không học phủ pháp, không đi theo con đường cũ của Vũ Hoàng. Vì sao huynh biết rõ như vậy mà vẫn đi?

- Chính là vì vạn pháp tương thông! Bất luận đạo thư pháp, đạo thi pháp, đạo cầm nghệ... Cứ đạt đến cực hạn, tất cả đều là thiên đạo! Do đó, huynh muốn đi quan sát Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, hy vọng từ việc tham khảo Khai Sơn Tam Thập Lục Thức có được một vài đốn ngộ.

Đằng Thanh Sơn nhìn vào huyệt động, mắt tỏa sáng:

- Còn Thanh Liên Kiếm Ca của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch tiền bối, bốn hàng chữ này mặc dù là kiếm đạo nhưng cũng có ý nghĩa

tham khảo.

- Lấy trời làm thầy có thể ngộ ra thiên đạo! Khó khăn rất cao!

- Còn bốn hàng chữ trên Thần Tiên Ngọc Bích đều ẩn chứa kiếm đạo ý cảnh của Lý Thái Bạch tiền bối! Còn những gì Vũ Hoàng cũng nói với huynh, có thể lợi dụng Khai Sơn Thần Phủ để cảm thụ rõ ràng Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, như vậy việc tham khảo cảm thụ càng dễ dàng hơn.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Tham khảo những gì của họ, việc cảm ngộ thiên đạo cũng sẽ nhanh hơn một chút!

- Nguyên lai là như vậy! - Lý nghe đã hiểu một chút.

Thiên đạo không thể diễn tả!

Căn bản không thể dùng ngôn ngữ chuẩn xác mà hình dung, phải ‘ ngộ ’ mới được. Cảm ngộ ý cảnh của tứ đại chí cường giả là cực kỳ trân quý.

- Chẳng trách kiếm thuật của Kiếm Lâu có thể đạt tới cảnh giới như thế!

Đằng Thanh Sơn giọng tán thưởng:

- Lý tiền bối vô cùng lợi hại, ít nhất trong đạo thư pháp cũng có thành tựu cực cao! Chỉ dựa vào bốn hàng chữ, tất cả đều ẩn chứa kiếm đạo!

So với Phật Tông Thích Già Tổ Sư, cho dù Thích Già Tổ Sư cũng dùng thư pháp, đem lĩnh ngộ về ‘ đạo ’ ẩn chứa trong đó cũng khó mà làm được.

Bảo Đằng Thanh Sơn dùng thư pháp ẩn chứa đạo càng khó hơn! Dù sao hắn cũng không giỏi về thư pháp.

- Đằng đại ca, huynh đã ngộ được gì rồi à? - Lý nói vẻ chờ mong.

- Kiếm đạo của Lý tiền bối thâm sâu khôn lường.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười:

- Nhưng căn cứ vào cảm thụ của huynh lúc trước, kiếm đạo của Lý tiền bối ban đầu hẳn là từ thủy hành nhập đạo!

(Thủy hành nhập: nhập đạo từ Thủy)

Trong truyền thuyết kiếm tiên Lý Thái Bạch khoái nhất là uống rượu.

Chỗ ở bình thường cũng thích chỗ có nước.

- Thủy hành nhập đạo à? - Lý kinh ngạc.

- Ừm, một là cảm thụ của huynh, hai là...

Đằng Thanh Sơn cười:

- Trước đây huynh và Kiếm Lâu Lâu Chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang đánh một trận, Minh Nguyệt Kiếm Điển của hắn ẩn chứa Hành Thủy Chi Đạo. Thủy nhu có thể chống lại vạn vật, thủy cương không có gì không phá. Tam đại tổ sư Kiếm Lâu cũng giống như huynh, hẳn là bước đầu cảm ngộ được kiếm đạo của Lý tiền bối mà phát minh ra Minh Nguyệt Kiếm Điển.

Kiếm đạo của Lý Thái Bạch, một trong Tứ đại chí cường giả, bước đầu là Thủy hành.

- Còn lúc trước huynh không tự chủ được đã bị ảnh hưởng bởi ý cảnh này, học tập kiếm pháp.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ lắc đầu:

- Nếu cứ để như vậy, con đường của mình bị hoàn toàn ảnh hưởng thì sau này sợ rốt cuộc sẽ không thể tiến bộ về mặt thương pháp, hậu quả rất khó lường. May mà vào thời điểm quyết định, huynh cắn chót lưỡi tránh thoát khỏi sự ảnh hưởng.

Lý nghe thế trong lòng cũng thất kinh:

Đằng Thanh Sơn nói thì dễ, nhưng Lý không quên được... Lúc trước Đằng Thanh Sơn cả người đầy mồ hôi, khóe miệng còn rỉ máu.

Hiển nhiên để thoát khỏi ảnh hưởng là rất khó!

- Nhưng gặp phải khó khăn làm tâm tính của huynh càng thêm kiên định. Hơn nữa cái quan trọng hơn là huynh lĩnh ngộ càng sâu hơn đối với Thủy hành!

Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Tiểu, từ hôm nay trở đi huynh chuẩn bị trường kỳ tĩnh tu tại đây, cảm ngộ kiếm pháp của Lý tiền bối, đồng thời mài giũa đề cao Hành Thủy Chi Quyền.

- Ở đây lâu dài sao? - Lý chấn động.

- Ừm, huynh phải bế quan tĩnh tâm tu luyện. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ. Thần Tiên Ngọc Bích của một trong tứ đại chí cường giả trước mặt mình là một kỳ ngộ lớn đến thế nào. Lần này tu luyện ở Minh Nguyệt Đảo sẽ có hiệu quả vượt xa quá trình tu luyện trước đây ở Cửu Châu Đại Địa! Đương nhiên, tương lai tiến về Bắc Hải Đại Lục, tu luyện Thần Phủ Sơn, có Khai Sơn Thần Phủ phụ trợ, hiệu quả tu luyện của Đằng Thanh Sơn còn tốt hơn nữa.

Nhưng!

Vũ Hoàng và Lý Thái Bạch nhập đạo phỏng chừng cũng khác nhau. Đằng Thanh Sơn tu luyện Hành Thủy Chi Quyền, tham khảo kiếm đạo của Lý Thái Bạch quả là việc sáng suốt nhất.

- Kia...

Lý vội nói:

- Chắc là ngày mai người của Kiếm Lâu sẽ đưa cơm tới. Đến lúc đó bốn trưởng lão mà ra, người của Kiếm Lâu nhất định sẽ hoài nghi, thậm chí còn cử nhiều cao thủ tới đây. Nhưng muội cứ yên tâm Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Có huynh ở đây, cho dù có hai tên Hoàng Phủ Ngọc Giang tới ta cũng đánh cho hắn phải bỏ chạy!

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

- Từ ngày mai, muội và Cuồng Phong Ưng tới thuyền Ô Mộc để ăn uống và làm các việc khác. Còn huynh... Trong lúc tĩnh tu, mười bữa nửa tháng ăn cơm một lần cũng được.

Lý nghe xong, gật đầu: " Đằng đại ca, ăn cơm là việc nhỏ, huynh bất tất lo lắng. " Đồng thời, nàng lại nhìn Đằng Thanh Sơn. Cả quá trình trường kỳ khổ tu, Đằng Thanh Sơn tóc dài xõa tung, hơn nữa cả mặt râu ria, khác hẳn thanh niên tuấn tú mình gặp năm đó.

Lý thầm than trong lòng...

Từ thanh niên tuấn tú năm đó với danh khí vang xa, Đằng Thanh Sơn từng bước phát triển. Bây giờ dù ở Cửu Châu Đại Địa, những người dưới hư cảnh sợ cũng chẳng có ai có thể thắng được Đằng Thanh Sơn.

Bây giờ còn bế quan.

- Không chừng vài năm sau, Đằng đại ca sẽ là cường giả hư cảnh, thành người mạnh như Thiên Thần, trở thành một trong những cường giả đỉnh cao ở Cửu Châu Đại Địa!

Lý chờ mong.

- Tiểu, huynh còn có một việc phải nhắc nhở muội. - Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Hả? - Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Huynh đoán người của Kiếm Lâu ngày mai sẽ tới. Đến lúc đó cũng sẽ dấy lên một trường phong ba! Đợi giải quyết xong việc này, huynh sẽ an tâm ở đây bế quan. Tầm khoảng giữa trưa mai nếu huynh còn đắm chìm trong kiếm đạo của Lý tiền bối, muội phải đánh thức huynh. Phương pháp rất đơn giản, lấy một tảng đá ném vào huynh là được.

Đằng Thanh Sơn muốn phòng ngừa mọi chuyện xảy ra nên nhắc nhở nàng.

- Ừm! - Lý gật đầu.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Đương nhiên, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, trước giờ trưa mai huynh sẽ tự mình dừng lại.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ mình không thể đắm chìm quá sâu vào kiếm đạo. Chỉ có khi ‘đạo’ của mình tăng lên mới có thể ngộ ra sâu hơn mà không bị ảnh hưởng.

- Bây giờ phải tĩnh tu một phen.

Đằng Thanh Sơn nói xong, lập tức khoanh chân ngồi xuống, đặt Luân Hồi thương trên đầu gối tĩnh tu.

Trong đầu hắn hiện lên bộ phận lĩnh ngộ kiếm đạo lúc trước, bắt đầu dần dần tách ra, đem Thủy Hành ý cảnh dung nhập vào Hành Thủy Chi Quyền.

...

Ngày hôm sau khi mặt trời mọc, mãi cho đến giữa trưa.

Tất cả giống như Đằng Thanh Sơn đã đoán. Thiếu niên đưa thức ăn vừa tới cửa động phủ cấm địa gọi một hồi lâu mà không thấy tứ đại trưởng lão canh gác xuất hiện. Lập tức đoán ra có đại sự xảy ra, hắn sợ hãi vội đi bẩm báo. Động phủ cấm địa đã lâu rồi không xảy ra đại sự.

Tứ đại trưởng lão canh gác vẫn không có tin tức gì.

Mười phần thì đến chín là chết hết rồi!

Điều này làm lãnh đạo Kiếm Lâu chấn động. Động phủ cấm địa nói là không trọng yếu thì là không trọng yếu. Dù sao kiếm pháp điêu khắc, không có tâm pháp khẩu quyết phối hợp, thì những kiếm pháp đó cũng không có gì quá quan trọng. Nhưng nói trọng yếu thì vô cùng trọng yếu. Khối ' Thần Tiên Ngọc Bích ' là bảo vật của cả Kiếm Lâu.

Có Thần Tiên Ngọc Bích, Kiếm Lâu mới có thể hưng thịnh không dứt.

Mặt trời mọc cao dần, ánh nắng chiếu rọi vào không khí buổi sáng lạnh lẽo làm con người rất thoải mái.

Nhưng những cao thủ Kiếm Lâu lại không có một ai thấy thoải mái.

Sạt sạt ~~~~

Sơn đạo cấm địa uốn lượn trên núi cao, hàng loạt cường giả

Kiếm Lâu đang nhanh chóng đi về phía động phủ cấm địa. Đám người đi đầu chính là Kiếm Lâu Lâu Chủ ' Hoàng Phủ Ngọc Giang '. Cạnh hắn là một lão giả tóc hoa râm. Lão giả này chính là Kiếm Lâu Lâu Chủ đời trước.

Cũng là sư phụ của Hoàng Phủ Ngọc Giang ' Thiên Hồng '!

Khi thực lực Hoàng Phủ Ngọc Giang vượt qua sư phụ mình ' Thiên Hồng ', Thiên Hồng tự động thoái vị, Hoàng Phủ Ngọc Giang trở thành Lâu Chủ mới! Quy củ của Kiếm Lâu chính là người mạnh nhất lên làm Lâu Chủ!

- Ngàn năm qua, không có một người nào xông vào động phủ cấm địa cả.

Vẻ mặt Thiên Hồng ưu tư, vừa chạy vừa nói:

- Trong động phủ cấm địa cường giả nội kình bình thường thì căn bản không vào được. Về phần tiên thiên cường giả... Cả Minh Nguyệt Đảo, cũng chỉ có sáu bảy tiên thiên cường giả thôi. Đều là người của Kiếm Lâu chúng ta! Họ muốn đi xem Thần Tiên Ngọc Bích thì có thể đi vào, đâu cần xông vào giết người. Việc này... Này...

Họ căn bản không hiểu...

Người nào lại xông vào đó!

- Bây giờ ta lo lắng nhất chính là người xông vào sẽ hủy diệt Thần Tiên Ngọc Bích!

Hoàng Phủ Ngọc Giang vẻ mặt tái nhợt.

Đám người nhanh chóng vọt tới cửa động phủ cấm địa.

- Mùi máu!

Hoàng Phủ Ngọc Giang và sư phụ ' Thiên Hồng ' là hai cường

giả tiên thiên kim đan mạnh bậc nhất Kiếm Lâu, họ đồng thời phát hiện ra bốn vị trưởng lão canh gác đã chết.

- Hẳn là cùng bị giết! Không có thời gian kêu người ngoài tới giúp.

Thiên Hồng nhíu mày nói.

- Là thương! Binh khí giết họ là thương!

Hoàng Phủ Ngọc Giang thấy lỗ thủng trên cổ bốn đại trưởng lão. Vết máu đã khô, " Đúng là hắn! " Hoàng Phủ Ngọc Giang sớm đã đoán ra đối thủ dùng thương đáng sợ.

- Lâu Chủ...

Những cường giả khác của Kiếm Lâu cũng tràn vào.

- Thần Tiên Ngọc Bích!

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngọc Giang khẽ biến.

Vù! Vù!

Hoàng Phủ Ngọc Giang và Thiên Hồng, một trước một sau nhanh chóng chạy về chỗ có Thần Tiên Ngọc Bích.

Tới đại điện khắc rất nhiều kiếm pháp, Hoàng Phủ Ngọc Giang và Thiên Hồng không khỏi dừng lại. Đám người phía sau cũng đều đứng lại một bên, ánh mắt họ đều dán vào một người sớm đã ở trong điện.

Trường bào màu xanh, râu ria lởm chởm, còn có cây trường thương màu bạc tỏa sáng!

- Đằng... Thanh... Sơn!

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang sắc như kiếm, rít lên ba chữ

qua kẽ răng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 23

Thời Gian Trôi Cực Nhanh

Trong đại điện trống trải u ám, bốn phía vách động đều là những ghi chép của những cường giả các đời Kiếm Lâu lưu lại.

Lúc này, Kiếm Lâu Lâu Chủ ' Hoàng Phủ Ngọc Giang ' và sư phụ Thiên Hồng, dẫn những cường giả tinh anh của Kiếm Lâu đã tới đây để đối phó với một địch nhân vô cùng đáng sợ.

- Ngọc Giang. - Thiên Hồng nhìn về phía đồ nhi.

Hoàng Phủ Ngọc Giang và sư phụ nhìn nhau, cả hai người đều hiểu ý nghĩ đối phương.

- Lúc trước trên bờ biển con đã đánh với Đằng Thanh Sơn một trận. Con không thể bắt được hắn, không ngờ hắn tới cấm địa Kiếm Lâu!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy rất tức giận, ánh mắt lạnh lẽo, hắn hét lên đầy phẫn nộ:

- Đằng Thanh Sơn, lúc trước ngoài bờ biển ta cũng không để quân sĩ vây khốn ngươi, mà thả ngươi bình yên rời đi. Ngươi không mang ơn thì thôi, khả không ngờ ngược còn giết các trưởng lão, xông bừa vào cấm địa Kiếm Lâu. Ngươi có gì để nói không!

Hoàng Phủ Ngọc Giang cầm kiếm, mắt lóe ra hàn quang.

- Mang ơn?

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên. Ở ngoài khơi, đám quân sĩ sao có thể xuống biển mà vây mình? Nếu đánh nhau thật, tên Hoàng Phủ Ngọc Giang mặc dù rất mạnh nhưng cũng sẽ bị cạn kiệt chân nguyên, cuối cùng cũng không phải là đối thủ của mình. Mắc mới gì mà mang ơn?

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, ta mang ơn ngươi bao giờ?

Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang, rồi cũng hiểu ra... Hoàng Phủ Ngọc Giang làm Kiếm Lâu Lâu Chủ, vốn là một ' hoàng đế ' ở Minh Nguyệt Đảo, cao cao tại thượng, miệng vàng lời ngọc, bá đạo quen thói. Có lẽ Hoàng Phủ Ngọc Giang cho rằng, hắn không hạ lệnh cho quân sĩ vây Đằng Thanh Sơn chính là thi ân rồi.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh:

- Ta thấy, ngươi làm cái chức Kiếm Lâu Lâu Chủ quá lâu nên đầu óc hỏng rồi!

- Láo xược!

Những cường giả Kiếm Lâu phía sau Hoàng Phủ Ngọc Giang nổi giận hét.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt đảo qua đám người, cười lạnh nói:

- Kiếm Lâu cao cao tại thượng mãi ở Minh Nguyệt Đảo, bá đạo quen rồi! Các ngươi đối xử bá đạo với dân chúng các ngươi thi không sao. Trước mặt ta cũng nên có quy củ một chút!

- Ngươi...

Không ít trưởng lão cảm thấy tức giận.

Hoàng Phủ Ngọc Giang đưa tay ngăn lại, mặt vẫn bình tĩnh nhìn Đằng Thanh Sơn, nhưng trong mắt lại ẩn hiện sát khí.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang. Lần này ta tới Minh Nguyệt Đảo của các ngươi, căn bản không muốn sinh sự.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Nhưng quân sĩ Minh Nguyệt Đảo các ngươi dám cướp hải thuyền của ta. Khi ngươi tới đó, cho dù biết rõ là đám quân sĩ không đúng vẫn muốn bắt ta về Kiếm Lâu của ngươi để trừng phạt. Quá bá đạo!

- Đáng tiếc. Thực lực ngươi quá yếu, nên không thể bắt ta!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, nếu thực lực mà yếu thì đã bị quân sĩ vây sát ở ngoài bờ biển, hoặc bị Hoàng Phủ Ngọc Giang đánh chết rồi. Hoàng Phủ Ngọc Giang công kích mình ngoài bờ biển, chiêu nào chiêu nấy đều muốn đoạt mạng cả.

- Xem ra, ngươi muốn chết!

Hoàng Phủ Ngọc Giang trầm giọng nói, sư phụ ‘ Thiên Hồng ’ cũng cầm một thanh thần kiếm màu đen đứng chếch một bên.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn hừ nhẹ một tiếng.

Âm thanh tức giận làm cả đại điện chấn động. Những cao thủ Kiếm Lâu chưa đạt tới tiên thiên không khỏi bịt tai, mặt lộ vẻ đau đớn, cả đại điện bụi đá rơi mù mịt.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Đằng Thanh Sơn giơ ngón tay chỉ vào Hoàng Phủ Ngọc Giang, - Ta không có thời gian nói lắm lời với ngươi. Ngươi nghe cho rõ ràng đây…đừng nói là ngươi và nhân mã của Kiếm Lâu, kể cả tất cả quân sĩ của mười tám Tướng Quân phủ tới đây, ta cũng có thể đồ sát sạch sẽ!

Trong đại điện Kiếm Lâu, không ít người cảm thấy run rẩy.

Tất cả cao thủ Kiếm Lâu, tất cả lính của tám Tướng Quân phủ?

- Không muốn chết, thì lăn ra xa một chút. - Đằng Thanh Sơn lạnh lùng quát.

- Cuồng vọng! - Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng đáp lại.

Vèo! Vèo!

Hoàng Phủ Ngọc Giang áo bào trắng, Thiên Hồng trường bào màu xám, hai người một tả một hữu trong nháy mắt cùng xuyên qua khoảng cách hơn năm trượng, di động cực nhanh, làm sinh ra hai luồng cuồng phong trong không khí. Trận cuồng phong khiến không ít bụi đá trong đại điện bốc lên. Bọn người phía sau trợn mắt nhìn.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn cảnh này, hai đạo kiếm quang cứ lớn dần trong mắt hắn.

Đột nhiên, hắn động!

Vù... Luân Hồi thương màu bạc lóe ra một quĩ tích huyền diệu, mờ ảo có hào quang màu vàng đất lưu động chung quanh quỹ tích. Tua màu đỏ tươi cũng biến thành màn sương mù màu đỏ.

- Choang!

- Choang!

Hai thanh thần kiếm một trước một sau đồng thời bị đánh bạt ra! Thiên Hồng cực kỳ hoảng sợ, đến cả Hoàng Phủ Ngọc Giang vốn mặt mũi luôn luôn lạnh lùng cũng lộ ra vẻ khiếp sợ:

- Ta và sư phụ liên thủ, hắn có thể tùy tiện đánh bạt ra sao? Phòng ngự thương pháp của hắn còn mạnh hơn cả kiếm pháp của

ta à!

Lúc trước mặc dù đã giao thủ, Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ biết hắn không công phá được phòng ngự thương pháp của Đằng Thanh Sơn. Nhưng không biết phòng ngự thương pháp của Đằng Thanh Sơn rốt cuộc lợi hại như thế nào.

- Chẳng biết tự lượng sức!

Tiếng quát lạnh quanh quẩn khắp đại điện, hai mũi thương ảnh xoay tròn kịch liệt, một trước một sau, cơ hồ cùng lúc đâm vào Hoàng Phủ Ngọc Giang và Thiên Hồng.

- A...

Hoàng Phủ Ngọc Giang phát ra tiếng gầm giận dữ, tựa hồ muốn liều mạng ngăn trở thương ảnh đó.

Nhưng, vô dụng!

- Vèo!

- Vèo!

Tiếng hai đầu thương đâm thủng vào huyết nhục vang lên rất rõ ràng.

Hình Ý Ngũ Hành thương... Độc Long Toản!

- A...

Thanh âm trầm trầm đau đớn vang lên. Hai người Hoàng Phủ Ngọc Giang và sư phụ 'Thiên Hồng' đều lập tức lùi lại mấy bước, mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ không dám tin nhìn Đằng Thanh Sơn. Hoàng Phủ Ngọc Giang áo bào trắng, nhưng lúc này tấm áo bào trắng lại đầy vết máu. Đặc biệt là vai phải, một lỗ máu ghê rợn lộ ra, xuyên thấu qua vai.

Còn vai phải của sư phụ hắn 'Thiên Hồng' cũng có một lỗ máu.

- Sao có thể?

- Một chiêu là đánh bại Lâu Chủ và lão Lâu Chủ?

- Không có khả năng!

Đám lãnh đạo Kiếm Lâu một bên quan khán vừa thấy cảnh này đều lắc đầu cố bình tĩnh lại, mắt họ trợn trừng, miệng há ra, nói những lời vô thức, căn bản không thể chấp nhận cảnh trước mắt! Bởi vì họ hiểu rõ, nếu một siêu cường giả có thể dùng một chiêu tùy tiện đánh bại Kiếm Lâu Lâu Chủ và lão Lâu Chủ, vậy người này sẽ là vô địch ở Minh Nguyệt Đảo! Thậm chí còn hoàn toàn có thể hủy diệt Kiếm Lâu, thành lập một thế lực khác thống nhất Minh Nguyệt Đảo.

Đám lãnh đạo Kiếm Lâu hoảng sợ, còn lão Lâu Chủ ' Thiên Hồng ' lại vẫn trầm mặc. Hoàng Phủ Ngọc Giang cạnh lão lại có phản ứng rất mạnh.

- Sao... mới qua có một ngày, hôm qua hắn còn...

Hoàng Phủ Ngọc Giang không muốn thừa. Hắn đã chứng kiến thương pháp công kích của Đằng Thanh Sơn.

Nhưng hôm nay thương pháp của Thanh Sơn, bất luận là uy lực hay tốc độ đều nhanh hơn một bậc!

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! - Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Hoàng Phủ Ngọc Giang vội ngẩng đầu nhìn lên, không chỉ riêng hắn mà cả những lãnh đạo Kiếm Lâu tụ tập trong đại điện đều nhìn chằm chằm vào người vừa nói, một người như một ác ma! Họ đều dán mắt vào thanh trường thương màu bạc, mũi thương đen bóng tỏa sáng, vết máu từ mũi thương chảy tới cái tua đỏ rồi bị cái tua đỏ thẫm hút cạn.

- Nếu ngươi không cam lòng, có thể để mọi người Kiếm Lâu cùng tới, thậm chí còn có thể cử quân đội.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía hắn.

Không cam lòng?

Hắn không cam lòng thì có dám nói không?

Hoàng Phủ Ngọc Giang lúc này cũng hiểu, chỉ với thương pháp mà đối thủ vừa triển lộ lúc nãy đã có thể giết sạch mọi người trong đại điện. Lúc nãy đối phương chỉ đâm thủng bả vai mình mà không giết là rất nể tình rồi.

- Ngươi muốn làm gì ở đây?

Hoàng Phủ Ngọc Giang trầm giọng nói.

- Ta sẽ tại đây tĩnh tu ở huyệt động có Thần Tiên Ngọc Bích Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Ta tu luyện ở đó, không có phép bất luận kẻ nào quấy rầy ta.

- Có thể. Ta hy vọng ngươi đừng phá Thần Tiên Ngọc Bích. - Hoàng Phủ Ngọc Giang nói.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ gật đầu:

- Đương nhiên không! Các ngươi lui ra đi.

- Ngươi tu luyện đi. Ta cam đoan Minh Nguyệt Đảo không có bất luận kẻ nào tới quấy rầy cả. Chỉ hy vọng ngươi tuân thủ lời hứa, không phá hỏng Thần Tiên Ngọc Bích.

Hoàng Phủ Ngọc Giang khẽ khom người, sau đó xoay người bỏ đi, - Chúng ta đi!

Không hề có ý kiến gì khác. Hoàng Phủ Ngọc Giang dẫn mọi

người cùng rời đi.

Ở sơn đạo ngoài động phủ cấm địa, mọi người tụ tập tại đây.

- Lâu Chủ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Đám lãnh đạo Kiếm Lâu đều cảm thấy rối loạn.

- Còn có thể làm gì được?

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày:

- Từ hôm nay trở đi, tuân thủ lời hứa vừa rồi, không cho phép bất luận kẻ nào tới quấy rầy Đằng Thanh Sơn. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở bên cạnh cấm địa.

Hoàng Phủ Ngọc Giang quay đầu nhìn về phía động phủ cấm địa, rồi lặng lẽ nói:

- Chỉ hy vọng Đằng Thanh Sơn sớm ngày ly khai Minh Nguyệt Đảo!

Nếu không ly khai Minh Nguyệt Đảo, người có địa vị cao nhất Minh Nguyệt Đảo chính là Đằng Thanh Sơn chứ không phải là họ. Họ cũng sẽ mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ.

******

Bên trong huyệt động.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đi vào huyệt động.

- Đằng đại ca, những người này không trở lại chứ. - Lý lo lắng hỏi.

- Muội hãy yên tâm.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Đám Hoàng Phủ Ngọc Giang vốn là người như thế, quen thói cao cao tại thượng giống như hoàng đế! Do đó lúc trước bá đạo với chúng ta, tưởng muốn giết ai thì giết. Nhưng khi hắn phát hiện ra huynh mạnh hơn hắn nhiều, căn bản không thể phản kháng thì hắn sẽ rất ngoan ngoãn. Huynhchưa từng muốn giết hắn, sao hắn dám chọc lại huynh!

Kiếp trước làm một sát thủ, bảy tuổi đã được tôi luyện trong địa ngục. Kiếp này, cũng là thời buổi loạn lạc.

Đằng Thanh Sơn cũng không có tâm địa Bồ Tát gì.

Trong mắt hắn, có người nhất định phải giết, ví dụ cừu nhân. Cũng có người đáng chết, như những người muốn giết hắn. Loại người này thì Đằng Thanh Sơn sẽ ra tay bất lưu tình. Như mười vạn đại quân Bắc Trấn, cần giết là giết, như người của Kiếm Lâu. Khi mới vào động phủ cấm địa, ngay từ đầu Đằng Thanh Sơn vì muốn tránh việc tin tức tiết lộ ra ngoài, hơn nữa bốn trưởng lão canh gác ra tay cũng rất ghê gớm, hiển nhiên họ cũng đã giết không ít người, Đằng Thanh Sơn ra tay là giải quyết luôn.

Sau này phát hiện ra Thần Tiên Ngọc Bích, biết phải ở lại đây một thời gian, Đằng Thanh Sơn cũng công khai đối phó với cường giả Kiếm Lâu! Nhưng hắn không giết để tránh những động tĩnh không cần thiết.

An an ổn ổn bế quan chấm dứt xong là mình có thể ly khai.

- Ngắn ngủi một ngày tĩnh tu cảm ngộ đã làm Hành Thủy Chi Quyền của ta ngộ ra được chiêu thứ hai, làm cho uy lực Độc Long Toản cũng tăng gấp bội, nhanh chóng giải quyết đối thủ.

Đằng Thanh Sơn nhìn Thần Tiên Ngọc Bích cảm thán. Hắn có phòng ngự mạnh, công kích yếu. Hành Thủy Chi Quyền chỉ được đề cao một chút là uy lực Độc Long Toản là lập tức tăng vọt.

- Từ hôm nay trở đi, ta cứ an tâm bế quan.

Đằng Thanh Sơn lập tức bắt đầu ở trong huyệt động thiên nhiên này trường kỳ bế quan. Mỗi ngày trong mười hai canh giờ, thì sáu canh giờ Đằng Thanh Sơn dùng để cảm thụ ý cảnh kiếm đạo. Lúc này Lý sẽ thủ hộ một bên, còn sáu canh giờ khác Đằng Thanh Sơn tĩnh tu, đem cảm ngộ về ý cảnh kiếm đạo Thủy Hành, dung nhập vào Hành Thủy Chi Quyền.

Thời gian trôi qua...

Những cao thủ Kiếm Lâu cũng mòn mỏi chờ đợi, hy vọng tên ma thần này sớm ly khai một chút.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm vào tu luyện, thậm chí hàng ngày cũng không có thời gian nói chuyện với Lý. Chỉ có mười bữa nửa tháng mới một lần ăn cơm, lúc đó mới có thời gian hỏi thăm vài câu. Nhưng Lý vẫn yên lặng thủ hộ, không một câu oán hận.

Trường kỳ bế quan, tốc độ lĩnh ngộ Hành Thủy Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn cũng tăng lên với tốc độ kinh người...

...

Lời tác giả: Cà Chua xin được nói vài lời.

Cửu Đỉnh ký, có không ít người nói là cách viết không ổn. Vì thế cà chua cảm thấy rất áp lực. Nhưng, những chương gần đây, cây cà chua tự nhận thấy mình viết rất cẩn thận, cũng rất không tệ. Cà chua rất muốn có sự cổ vũ của mọi người. Có cổ vũ, cà chua sẽ có sức mạnh. Về phần những lời nói rác rưởi, xin mọi người ít nói đi một chút nhé. Sự thật sẽ làm cho những người đó im mồm.

Còn có người nói về tính cách Đằng Thanh Sơn chẳng hạn. Ngàn vạn lần đừng cho rằng Đằng Thanh Sơn là một người tốt. Cà chua chưa bao giờ nói hắn là người tốt hoặc thiện lương.

Kiếp trước bảy tuổi đã phát triển trong chém giết, kiếp này rơi vào thời loạn lạc.

Việc giết người đối với Đằng Thanh Sơn cũng tương tự như uống nước thôi.

Trong lòng hắn có một cán cân: người nào đáng chết, người nào không nên giết!

Hy vọng đừng đem Đằng Thanh Sơn trở thành một điển hình của ‘ Chân - Thiện - Mỹ ’.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 24

Tiếng Kêu Lớn.

Sau khi, tin tức Đằng Thanh Sơn chiếm cấm địa Kiếm Lâu ở Minh Nguyệt Đảo để bế quan tu luyện lan ra ngoài. Toàn bộ cư dân trên đảo đều xôn xao, bất an.

Rất nhiều tai mắt của mười tám Tướng Quân phủ, cũng nghe được chân tướng sự việc. Việc này khiến cho bọn họ chấn động. Kiếm Lâu Lâu Chủ Hoàng Phủ Ngọc Giang, và tiền nhiệm Lâu Chủ ' Thiên Hồng '…. Cả hai đại cường giả liên thủ, thế mà bị Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một chiêu đánh bại! Họ nhất thời hiểu ra...

Nếu Đằng Thanh Sơn có dã tâm, thì sau này Minh Nguyệt Đảo sẽ xảy ra đại loạn chưa từng có trong vòng mấy ngàn năm qua.

Nghĩ tới điều này, tất cả các nơi đều cẩn thận chuẩn bị.

Được làm một hoàng đế của một hòn đảo hơn một ngàn vạn dân cư quả có lực hấp dẫn rất lớn đối với những người có dã tâm. Với vũ lực tuyệt thế của Đằng Thanh Sơn, nếu hắn muốn lôi kéo, thu phục vài đội nhân mã là chuyện rất dễ dàng. Ngay cả lên làm hoàng đế cũng rất đơn giản.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn luôn ở trong động phủ nơi cấm địa, không đi đâu cả, mà cũng chẳng có động tĩnh gì khác. Việc này càng làm cho nhân mã trên đảo hết sức thấp thỏm.

Kiếm Lâu! Dưới chân cấm địa. Đêm qua có một trận tuyết lớn

làm cả Minh Nguyệt đảo bao trùm một màu trắng xóa.

Dưới chân ngọn núi cấm địa có những căn nhà xây dựng san sát, kéo dài. Những trúc xá này đều bị tuyết bao trùm chung quanh. Từ trong lớp tuyết cứng thỉnh thoảng trồi lên những mầm xanh mơn mởn. Không ít đệ tử Kiếm Lâu đang ở đây. Nếu nói trên đảo những người có dã tâm luôn luôn đặt sự chú ý lên Đằng Thanh Sơn, thì những người học tập kiếm đạo, những đệ tử tinh anh của Kiếm Lâu muốn trở thành cường giả, cũng chú ý tới Đằng Thanh Sơn.

Vù! Vù!

Trong ánh tuyết, kiếm quang chớp lóe, một thân ảnh như du long không ngừng di chuyển. Một thanh niên áo bào trắng đang múa kiếm ở bãi đất trống trước trúc xá. Trên lớp tuyết đọng có những vết chém rất sâu. Mỗi một kiếm đều khiến cho tuyết đọng bay tung tóe.

- Vù.!

Thanh niên áo bào trắng đột nhiên dừng lại, thở hào hển, mặt ửng đỏ.

- Sư đệ! Gần đây kiếm pháp của ngươi luyện không được hợp lý lắm.

Bên cạnh trúc xá đang có một thanh niên gầy gò cũng mặc áo bào trắng, khoanh chân ngồi trong trúc xá, mắt nhìn ra bãi đất trống.

Thanh niên múa kiếm không kìm được:

- Đại sư huynh nói xem… đến cả Lâu Chủ cũng bị tên cường giả Đằng Thanh Sơn đánh bại. Mà vũ khí của đối phương lại dùng là thương. Như vậy không phải rằng thương lợi hại hơn cả so kiếm không?

Ở Minh Nguyệt đảo, bọn nhỏ từ bé đã khổ luyện kiếm pháp. Ở nhà cũng khổ học, khi vào Kiếm Học cũng cạnh tranh với các bạn cùng lứa tuổi. Từng bước phát triển cho đến lúc có thể vào Kiếm Lâu! Ý nghĩ kiếm pháp vi tôn sớm là ăn sâu vào trong lòng mọi người. Về phần thương pháp? Trong mắt họ thì thương không khác gì một cái chĩa bắt cá cả, chỉ là công cụ bình thường mà thôi.

- Sư đệ! Ngươi nói vậy là sao? Đương nhiên là kiếm pháp lợi hại hơn chứ!

Thanh niên gầy gò hét lên:

- Ngươi nhìn Đằng Thanh Sơn đi, không phải hắn cũng muốn ở lại cấm địa, để quan khán ' Thần Tiên Ngọc Bích ' của Kiếm Lâu chúng ta sao?

- Nhưng Lâu chủ... - Thanh niên luyện kiếm vừa muốn nói.

Thanh niên gầy gò trầm giọng quát:

- Sư đệ! Chẳng lẽ ngươi đã quên đại tổ sư lợi hại ra sao rồi à? Nếu tam đại tổ sư còn sống, Đằng Thanh Sơn sao có thể là đối thủ được? Nếu ngươi dốc lòng chăm chú tu luyện, sẽ có một ngày có thể đạt tới cảnh giới của tam đại tổ sư. Như vậy, ai còn dám xem nhẹ Minh Nguyệt Đảo ta chứ?

Vừa nghĩ tới tam đại tổ sư trong truyền thuyết, thanh niên luyện kiếm lập tức tinh thần đại chấn, vội cung kính nói:

- Sư huynh! Ta không nghĩ lung tung nữa.

- Ừm! Ngươi mau mau đi chuẩn bị đi. Hôm nay, ngươi đi đưa cơm cho Lâu Chủ đó. - Thanh niên gầy gò phân phó.

- Vâng.

Thanh niên luyện kiếm vội nói.

Từ khi Đằng Thanh Sơn bế quan tại động phủ cấm địa, Hoàng Phủ Ngọc Giang cũng ở luôn bên ngoài động phủ.

Động phủ cấm địa! Trong huyệt động, nơi chí cường giả Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch năm đó ngộ đạo.

Mặt ngọc bích thủy chung vẫn tản ra thanh quang lấp loáng.

Đằng Thanh Sơn mặt mũi tóc tai bù xù, râu ria lởm chởm đang khoanh chân ngồi đó. Trên mặt hắn có hào quang bí ẩn mờ ảo, tựa như một khối bảo ngọc. Luân Hồi thương được hắn đặt trên đùi.

Đột nhiên...

Hắn mở to mắt, hai tròng mắt rất sáng tựa như một viên ngọc đen huyền bí.

- Kiếm đạo ẩn chứa trong bốn câu Thanh Liên Kiếm Ca thật là mênh mông như biển, thâm sâu khôn lường.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn hết sức bình tĩnh.

- Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch tiền bối hẳn là từ Thủy Hành mà tạo ra cánh cửa để từ đó nhập đạo! Dần dần sau này mới dung hòa những đạo khác vào trong đó.

Đằng Thanh Sơn tĩnh tu tới nay, cũng phát hiện ra kiếm đạo của Lý Thái Bạch càng đi vào sâu càng khó khăn.

- Ngay từ đầu là Thủy Hành, dần dần, nhập thêm ‘đạo’ của ánh trăng (Minh Nguyệt chi đạo) vào nữa!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, thiên đạo của hắn là nghiên cứu kỹ lưỡng ngũ hành. Nhưng những người khác thì không nhất định như thế. Dù sao núi, sông, mặt trời, ánh trăng, đều có những ‘ đạo ’ khác nhau, đều là một bộ phận của thiên đạo!

Còn kiếm đạo của Lý Thái Bạch, ngay từ đầu chỉ thuần túy là

Hành Thủy Chi Đạo, Đằng Thanh Sơn còn có thể giải thích và dung nhập.

Nhưng về sau, lại bắt đầu dung hợp với đạo của ánh trăng, nên Đằng Thanh Sơn khó khăn lắm mới lấy ra được một phần về Hành Thủy Chi Đạo, lĩnh ngộ thêm một chút.

Về sau thì chỉ là một khoảng hỗn độn. Hành Thủy Chi Đạo và Minh Nguyệt chi đạo đã dung hợp hoàn mỹ vô khuyết, Đằng Thanh Sơn không thể tách ra được nữa. Đối với Minh Nguyệt chi đạo, hắn hoàn toàn mù tịt, không hề dễ dàng như ngũ hành.

- Ta cũng không nên quá tham! Thần Tiên Ngọc Bích cũng đã cho ta đỡ được mấy năm khổ công rồi.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy. Thấy Lý giống như bị thời tiết băng hàn làm cho đông cứng, đang dựa vào vách thông đạo, trên người quấn một lớp chăn bông rất dày. Khuôn mặt Lý hoàn toàn trắng bệch.

Nhìn thấy điều này, trong lòng Đằng Thanh Sơn hoàn toàn chấn động:

- Tiểu! Nàng...

- Ta bế quan cũng đã được mấy tháng. Suốt mấy tháng qua ta chỉ chuyên tâm cảm thụ kiếm đạo, còn nàng thì không dám nghỉ ngơi, sợ người của Kiếm Lâu sẽ tới tập kích. Cũng sợ ta đắm chìm vào ý cảnh kiếm đạo mà không thể tự kềm chế. Mỗi ngày hơn nửa thời gian đều dán mắt vào ta. Chỉ chờ lúc ta đình chỉ cảm thụ kiếm đạo, chuyển sang dung nhập Hành Thủy Chi Quyền thì nàng mới đi ăn uống, nghỉ ngơi.

Khi Đằng Thanh Sơn cảm thụ kiếm đạo, sự cảm thụ với ngoại giới giảm xuống tới mức thấp nhất, đích xác rất dễ bị tập kích.

- Mấy tháng qua ta cũng chẳng nói chuyện với nàng được bao

nhiêu.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Mấy tháng, Lý lặng lẽ ở một bên chờ đợi, không hề than mệt chút nào. Điều này làm Đằng Thanh Sơn hết sức cảm động. Lúc này, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đi qua…. Hắn cầm bàn tay nhỏ bé của Lý, thấy rất lạnh. Sau đó, Đằng Thanh Sơn đút tay nàng vào chăn bông, rồi kéo chăn bông quấn chặt người Lý lại.

Cái mũi Lý trong lúc ngủ mơ, hơi nhấp nhô, trên mặt còn có nụ cười ngọt ngào, tựa hồ đang có một giấc mộng đẹp.

Đằng Thanh Sơn cười, đi ra bình đài hướng ra phía ngoài vách núi. Bình đài ở một bên vách núi, trên đó phủ một tầng tuyết.

Vù!!

Vừa đi ra bình đài, những ngọn gió mang theo những bông tuyết lạnh buốt thổi qua, làm cho thần trí Đằng Thanh Sơn thanh tỉnh. Giữa sườn núi nhìn xuống xa xa, cả mặt đất mênh mông một khoảng đầy tuyết trắng.

…

Mí mắt Lý giật giật, sau đó mở ra. Đôi mắt nàng vẫn còn đang ngái ngủ, chưa kịp tỉnh táo đã thấy thân ảnh quen thuộc đang đứng ở bình đài ngoài vách núi.

- Đằng đại ca! Hôm nay sao đình chỉ tu luyện sớm vậy nhỉ?

Lý hơi giật mình.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn ngoại trừ việc cảm thụ kiếm đạo, thì chủ yếu là dung nhập Hành Thủy Chi Quyền. Trong lúc bế quan, cơ hồ không bao giờ nghỉ ngơi. Lúc này lại đứng ở bình đài bên vách núi nhìn phong cảnh? Rất hiếm thấy.

- Đằng đại ca! Huynh mệt à? Muội nấu gì cho huynh ăn nhé. - Lý vội đứng lên.

Thanh âm Lý vừa cất lên, con Cuồng Phong Ưng đứng trong đại điện cũng đi tới.

- Tiểu! Không vội. - Đằng Thanh Sơn xoay người đi tới.

- Tiểu! Chúng ta đã ở đây bao nhiêu ngày rồi? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Lý đếm thử những vết khắc trên vách núi:

- Ừm! Cả hôm nay thì tổng cộng là ba tháng hai mươi ba ngày.

- Ba tháng! Thêm hai mươi ba ngày nữa à?

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu, - Không ngờ trong khi ta bế quan thì Tết đã đi qua!

Đầu tháng bảy, Đằng Thanh Sơn ly khai Thiên Thạch Đảo. Đi lênh đênh trên biển gần bốn tháng, cộng thêm hơn ba tháng nữa, nên đã quá Tết.

Đằng Thanh Sơn cũng thêm một tuổi.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Đằng Thanh Sơn hô lớn, thanh âm xuyên qua thông đạo:

- Cấm địa này ta trả lại cho ngươi đấy!

Vừa nghe tiếng hô, Lý đã chấn động.

- Đằng đại ca! Chúng ta...? - Lý nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Xuất phát, ly khai Minh Nguyệt Đảo.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Thần Tiên Ngọc Bích, đã vô dụng với huynh rồi. Chúng ta đi thôi.

- Ừm!

Lý hưng phấn gật đầu lia lịa.

Gần bốn tháng, Đằng Thanh Sơn không hề có thời gian nói chuyện với nàng. Những ngày vừa qua, mặc dù Lý không hề hối tiếc, nhưng khi bế quan chấm dứt thì Lý lại rất vui vẻ.

- U...

Lý vội phát ra tiếng kêu.

Cuồng Phong Ưng gần bốn tháng cũng toàn ở Minh Nguyệt Đảo, nó đã chán tới cổ rồi, vừa nghe tiếng kêu to của Lý, nó không khỏi hưng phấn, rồi vội cất giọng kêu lên:

- U...

Tiếng kêu vang vọng khắp núi rừng.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, nhìn Lý và Cuồng Phong Ưng một người một chim vui mừng kêu la, bất giác mỉm cười.

...

Ngoài động phủ cấm địa, Hoàng Phủ Ngọc Giang cùng với hơn mười cường giả Kiếm Lâu thủ hộ ngoài động phủ, chợt nghe một thanh âm vang vọng truyền tới...

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! Cấm địa động phủ này ta trả lại cho ngươi đó!

Không khỏi làm họ đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, Hoàng Phủ Ngọc Giang dẫn đầu đi thẳng vào trong động phủ. Trên mười cường giả cũng bừng tỉnh, vội theo sau.

Trong huyệt động thiên nhiên.

Khi Hoàng Phủ Ngọc Giang và hơn mười người cùng vào, việc đầu tiên là đưa mắt nhìn Thần Tiên Ngọc Bích.

- May quá, Thần Tiên Ngọc Bích không tổn thất một cọng tóc!

Hoàng Phủ Ngọc Giang thấy Thần Tiên Ngọc Bích vẫn hoàn hảo, bèn thở phào một hơi. Nếu Thần Tiên Ngọc Bích bị Đằng Thanh Sơn phá hủy, vậy Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ có nước dở khóc dở mếu. Dù có hận, nhưng vai đã bị đâm một lỗ thủng to như vậy, thì thực lực của Hoàng Phủ Ngọc Giang đã bị hao tổn, càng thêm không đủ lực để trả thù Đằng Thanh Sơn nữa.

- Tên Đằng Thanh Sơn này cũng khá thủ tín!

Những cường giả khác của Kiếm Lâu cũng đều có vẻ yên tâm.

- Mau nhìn ra ngoài.

Một người vọt ra bình đài vách núi, những người khác đều lao theo. Đám cao thủ Kiếm Lâu đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Phía chân trời mênh mông đang có một con hùng ưng thật lớn giương cánh bay liệng. Một nam tử mặc một bộ quần áo xanh và một thiếu nữ áo bào trắng đang ngồi trên lưng chim ưng, bay lượn trên trời.

- U...

Cuồng Phong Ưng cất cao giọng kêu có vẻ rất vui, tiếng kêu rất lớn vang vọng mãi trong thiên địa.

Nghe tiếng hót, Hoàng Phủ Ngọc Giang hoàn toàn thở phào một hơi:

- Tên ma đầu này rốt cục đi rồi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 25

Du Ngư Thân Pháp

Tại Cửu Khúc quỷ vực sóng biển rất mãnh liệt.

Đằng Thanh Sơn cầm một sợi dây xích thô chắc chắn, hắn hết sức lôi thuyền Ô Mộc xé sóng lướt tới. Con thuyền Ô Mộc lao nhanh va chạm với sóng biển làm bắn tung lên những bọt sóng trắng như tuyết. Cửu Khúc Quỷ Vực bao chung quanh cả Minh Nguyệt Đảo sâu tới mấy trăm dặm. Đằng Thanh Sơn hướng xéo về phía đông nam, kéo con thuyền Ô Mộc bơi hơn một ngàn hải lý, rốt cục cũng bơi ra khỏi Cửu Khúc Quỷ Vực.

Hắn bắt đầu vừa bơi vừa kéo từ buổi chiều, một mạch tới đêm khuya, con thuyền Ô Mộc mới ra khỏi Cửu Khúc Quỷ Vực.

Vèo!

Xách theo một đống xích sắt, Đằng Thanh Sơn nhảy lên con thuyền Ô Mộc.

- Đằng đại ca, muội làm chút gì cho huynh ăn nhé!

Lý thấy thế, vội chạy vào trong khoang.

- Lần này mệt quá.

Các cơ bắp trên toàn thân Đằng Thanh Sơn đều gần như tê dại, - Kéo một chiếc thuyền lớn trong luồng nước xiết mãnh liệt của

Cửu Khúc Quỷ Vực, ngược hướng nước mà đi hơn một ngàn dặm mất gần sáu canh giờ, quả là mệt! Còn mệt hơn nhiều so với trận đánh với mười vạn đại quân bắc trấn.

Cho dù Đằng Thanh Sơn là cường giả nội gia quyền, lúc này cũng mệt rã rời.

Cửu Khúc Quỷ Vực cho dù tiên thiên cường giả tay không bơi qua cũng rất khó khăn, chứ đừng nói kéo một chiếc thuyền lớn. Hơn nữa kéo trên một ngàn hải lý!

- Dựa theo tốc độ kiếp trước tính toán thì ta bơi ngược với tốc độ trăm dặm luồng nước ở quỷ vực này.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy rất thoải mái.

Lúc này Lý từ cửa khoang đi ra:

- Đằng đại ca, huynh mệt mỏi rồi. Ăn chút bánh ngọt, uống chén trà đi. Bánh ngọt này vẫn còn nóng đấy.

Trên tay Lý đang cầm cái làn và một ly nước nóng. Đằng Thanh Sơn thấy thế, bèn nhặt lên cái bánh ngọt ăn vài miếng đã hết sạch. Lý đứng một bên mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Ăn từ từ thôi, bên trong vẫn còn rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Trong khoang có bao nhiêu bánh ngọt?

- Lúc huynh đang bế quan muội cũng đi lên trấn vài lần. Phát hiện ra nơi đó cũng có không ít bánh bao thịt và đủ loại bánh bao khác. Muội cũng mua khá nhiều! Trong khoang có nhiều lắm!

Lý cười trả lời.

- Tất cả đều đã phơi khô rồi, chúng có thể giữ được lâu. Muội

cũng mua vài thùng nước to. Bên trong đều là nước cả.

Phiêu đãng ở trên biển Đằng Thanh Sơn không uống nước cũng chẳng sao. Hắn có thể thông qua lỗ chân lông hấp thu một lượng nước trong thiên địa.

Nhưng Lý mới là hậu thiên đỉnh phong, nàng vẫn còn phải uống nước.

- Muội mua nước à? Nếu không đủ nước mình vẫn có biện pháp khác mà. - Đằng Thanh Sơn lên tiếng.

- Biện pháp gì? - Lý giật mình với nét mặt ngơ ngác.

- Rất đơn giản, lấy hai két nước, rồi dùng một ống sắt nối lại. Trong đó một thùng rỗng, thùng kia chứa nước biển. Huynh dùng tiên thiên chân nguyên đốt nóng bình chứa nước biển, làm nước biển bốc thành hơi nước. Khi luồng hơi tới két nước rỗng hơi nước sẽ ngưng tụ lại thành nước, nước đó có thể uống được.

Đằng Thanh Sơn giải thích nghe có vẻ khá dễ dàng.

Tiên thiên chân nguyên của Đằng Thanh Sơn đến cả con người cũng có thể đốt cháy, chỉ cần thi triển một chút là được rồi.

- Hả?

Lý không tin:

- Chúng không phải là nước biển sao, tại sao có thể uống?

Đằng Thanh Sơn bối rối:

- Thôi, muội đừng hỏi nữa. Đã khuya rồi, nên nghỉ ngơi sớm đi.

Đằng Thanh Sơn cũng không nói thêm về vấn đề nước biển và nước ngọt khác nhau như thế nào. Việc đung nóng thành hơi

nước… toàn là những thứ vô cùng đơn giản, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không muốn giải thích làm gì cho mệt.

****

Bây giờ trời đã chuyển sang xuân, gió mùa chuyển hướng. Mặc dù Đằng Thanh Sơn khống chế hai cánh buồm đi đúng hướng, tận lực dùng sức gió giúp đỡ, nhưng rất rõ ràng tốc độ chạy của con Thuyền Ô Mộc mỗi ngày đều thua xa lúc vừa ra khơi.

- Rào rào...

Nước biển rập rờn đầy tĩnh lặng, đường chân trời ở phương đông xa mặt trời bắt đầu lộ ra nửa vòng tròn đỏ rực, ánh nắng lan tỏa khắp đại dương.

Thuyền Ô Mộc vẫn từ từ lướt trên ngọn sóng.

Lý từ cửa khoang đi ra. Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã ở trên boong thuyền luyện tập Hành Thủy Chi Quyền. Chỉ thấy những đường quyền liên tiếp, hút những hơi nước ở chung quanh kết thành vài bọt nước vờn quanh Đằng Thanh Sơn. Từng đạo tia chớp màl xanh lam cũng không ngừng lấp lóe ngoài thân Đằng Thanh Sơn.

- Vù...

Quyền pháp Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng chuyển thành Hành Thổ Chi Quyền, tia chớp màu xanh lam ngoài thân thể rút vào trong cơ thể, đồng thời tia chớp màu vàng đất hiện ra lấp lánh.

Hành Thủy Chi Quyền và Hành Thổ Chi Quyền trao đổi lẫn nhau, thân hình hắn lắc lư như một pho tượng thần linh, tia chớp màu xanh lam, tia chớp màu vàng đất không ngừng thay nhau lóe sáng ở ngoài thân.

- Quyền pháp của Đằng đại ca càng ngày càng lợi hại!

Trên mặt Lý lộ ra vẻ vui mừng. Lý hiểu rõ Đằng Thanh Sơn lúc trước bị khắp thiên hạ đuổi giết.

- Ta chuẩn bị cho Đằng đại ca chút thức ăn.

Lý lập tức đi chuẩn bị điểm tâm.

...

- Đằng đại ca, hãy nghỉ một lát đi.

Lý đã làm xong tất cả, nhưng nàng phát hiện ra lúc này thân hình Đằng Thanh Sơn đang trở nên kỳ quái, chớp động không ngừng trên boong thuyền, mỗi một lần chớp động đều chỉ có xê dịch ra xa có vài thước, nhưng kiểu chớp động này lại quỷ dị vô cùng, tựa như trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ cũ.

Vù!

Đằng Thanh Sơn dừng lại tươi cười đi tới, hắn đưa tay chộp lấy cái bánh bao nhân thịt đặt trên chiếc bàn thấp, há mồm ngoạm cái đã hết vèo.

- U.. u...

Cuồng Phong Ưng cũng liên tiếp nuốt hai cái bánh bao, nó ăn rất hưng phấn. Lý cười cười vuốt bộ lông con Cuồng Phong Ưng.

- Đằng đại ca, vừa rồi huynh luyện khinh công gì thế? Muội chưa bao giờ thấy huynh luyện thứ đó bao giờ cả? - Lý cất giọng hỏi.

- À.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Ngày hôm qua khi huynh kéo con thuyền Ô Mộc bơi hơn một ngàn hải lý. Trong biển huynh nhìn thấy vài con cá đang bơi, linh

cơ chợt động nên huynh định sáng chế một môn thân pháp đi động thật nhanh! Thật ra lúc trước đấu với thần điểu ‘ Thanh Loan ’ một trận, huynh rất hâm mộ tốc độ di động cực nhanh của Thanh Loan. Bây giờ Thủy Hành chi Đạo của huynh đã hoàn thành nên phát hiện ra có thể đem Hành Thủy Chi Đạo hoàn toàn dung nhập vào thân pháp.

Lý nghe thế liền mừng rỡ:

- Đằng đại ca, huynh sáng chế ra chưa?

- Vẫn chưa đâu vào đâu cả.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Huynh bây giờ còn đang suy nghĩ và thử nghiệm, hơn nữa nội gia cương kình lại khác hẳn chân nguyên của Đạo Gia, Phật Tông. Nội gia cương kình phụ trợ thân thể ra sao, kích thích kinh mạch yếu huyệt như thế nào, tốc độ đề cao… vẫn phải từ từ suy nghĩ.

Không ai dạy Đằng Thanh Sơn nên hắn chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Trong kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, hành Thổ chi đạo hắn có thể sáng chế ra một môn khinh công thân pháp.

Còn Hành Thủy Chi Đạo cũng có thể sáng chế một môn thân pháp cận chiến. Một thứ là bay thẳng, cùng loại với Thiên Nhai Hành. Một thứ là tránh né linh động khi cận chiến, cùng loại với thân pháp của thần điểu ‘ Thanh Loan ’.

- Đằng đại ca, thân pháp mà huynh chuẩn bị chế ra có tên là gì?

Lý rất hưng phấn. Sau này, thân pháp mới nhất định sẽ rất nổi danh.

- Tên hử? Cứ gọi là Du Ngư thân pháp đi - Đằng Thanh Sơn tùy ý nói đại một cái tên.

(du ngư thân pháp: thân pháp cá bơi)

- Du Ngư? Tên này...

Lý ngơ ngác:

- Tên này quá...

- Tên đó rất xấu, thân pháp nào chẳng là thân pháp.

Đằng Thanh Sơn vẫn không để ý tới điều đó:

- Cứ gọi là Du Ngư thân pháp đi.

******

Con Thuyền Ô Mộc tiếp tục lướt về phía bắc, còn Đằng Thanh Sơn vẫn dốc lòng vu tu luyện, đem Hành Thủy Chi Quyền ẩn chứa trong Thủy Hành Chi Đạo hoàn toàn dung nhập Độc Long Toản với Du Ngư thân pháp.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn suy nghĩ tìm cách dùng Hành Thổ Chi Quyền sáng chế ra khinh công thân pháp. Nhưng, một là phạm vi Ô Mộc nhỏ, thứ hai hắn đang ở trên biển, nên lực thiên địa về Thủy Hành lại đậm nhất, rất thích hợp nghiên cứu Thủy Hành Chi Đạo.

May mắn Đằng Thanh Sơn có thu hoạch rất khá ở Minh Nguyệt Đảo.

Với Hành Thủy Chi Quyền, Đằng Thanh Sơn một hơi sáng tạo tới chiêu thứ năm. So với hai đoạn sáu chiêu của Hành Thổ Chi Quyền thì cũng chỉ kém có một chút. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... Độc Long Toản lúc trước của mình căn bản không đúng.

Tục ngữ thường nói “Cứng quá thì dễ gãy!”

Tuyệt chiêu Độc Long Toản của hắn theo đuổi cương mãnh và đâm quá mạnh. Còn bây giờ, khi Đằng Thanh Sơn thi triển Độc Long Toản, trong lúc ra chiêu thì rất bình thường, nhưng có thể trong nháy mắt bộc phát ra uy lực đáng sợ. Cũng có thể ngay sau đó thu hồi thương pháp rất hoàn mỹ. Có thể nói, đã có ý vị của ‘ cương nhu kết hợp ’.

Uy lực mạnh hơn một bước dài!

Tốc độ nhanh hơn!

Nhưng lại có thể khống chế rất như ý.

...

Trên một hoang đảo.

- Rào rào...

Trên thuyền Ô Mộc hạ mỏ neo xuống, chẳng mấy chốc thuyền đã đứng yên.

- Tiểu, đã lâu không rời thuyền. Đi lên hoang đảo này nghỉ ngơi một chút.

Đằng Thanh Sơn và Lý một trước một sau, nhảy xuống thuyền Ô Mộc đi tới mảnh đất trống trên hoang đảo.

-... Cuồng Phong Ưng cũng rất hưng phấn từ thuyền bay xuống.

Khi phiêu bạt trên biển Đằng Thanh Sơn cũng thường xuyên gặp một vài tiểu đảo, bình thường sẽ dừng lại nghỉ ngơi một lúc. Trên thuyền và trên mặt đất dù sao cũng khác nhau.

Đứng ở bờ biển, tâm tình Đằng Thanh Sơn và Lý rất tốt.

- Đằng đại ca, còn có bao lâu nữa chúng ta có thể tới được Bắc Hải Đại Lục? - Lý hỏi.

- Chúng ta ly khai Minh Nguyệt Đảo cũng mới được một tháng. Theo sự ước đoán của huynh muốn đến Bắc Hải Đại Lục tối thiểu còn phải hai ba tháng nữa.

Đằng Thanh Sơn nói tiếp:

- Ừm, muội và Tiểu Hôi đi chơi chung quanh chút đi. Vừa rồi trên thuyền, huynh chỉ ăn uống nói chuyện, chứ chưa luyện quyền.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn để cây Luân Hồi thương trên trên mặt đất, còn hắn thì luyện Hành Thủy Chi Quyền.

Tại một hoang đảo trên hải dương mênh mông, khi luyện quyền pháp tâm tình của Thanh Sơn trở nên dễ dàng và hòa hợp với hải dương rộng lớn. Đằng Thanh Sơn cảm giác được... Mặc dù mới ly khai Minh Nguyệt Đảo một tháng, nhưng hắn đã có được chút đề cao về Hành Thủy Chi Quyền. Việc sáng chế ra chiêu thứ sáu khoảng cách chắc không còn xa nữa.

Vù... vù...

Quyền pháp mờ ảo, dưới chân Đằng Thanh Sơn tự nhiên thi triển Du Ngư thân pháp, linh động như một con cá, phiêu hốt khoảng cách xa tầm một trượng, hơn nữa phương hướng quỷ dị phi thường, hoàn toàn khác hẳn lẽ thường.

- Thật là khắc khổ.

Lý nháy mắt mấy cái, nàng giật mình.

Chỉ thấy phương xa phía chân trời, từng đạo ảo ảnh đỏ rực xé gió bay tới, tối thiểu cũng phải hơn mười ảo ảnh trước sau bay sâu vào hoang đảo.

- Hả? Đây là…? - Lý giật mình.

- Vừa rồi là Liệt Hỏa Điểu đó.

Đằng Thanh Sơn cũng dừng quyền, kinh ngạc nhìn ảo ảnh đỏ rực phía xa.

- Tất cả gồm mười tám con Liệt Hỏa Điểu. Ở Cửu Châu Đại Địa, Liệt Hỏa Điểu dường như chỉ ở Tây Vực mới có. Không ngờ trên hoang đảo này lại có Liệt Hỏa Điểu như vậy.

Liệt Hỏa Điểu là loại chim tất cả toàn thân màu đỏ, lông chim cứng như huyền thiết, rất lì lợm, có thể phun liệt hỏa. Có thể so được với cường giả tiên thiên hư đan.

- Đằng đại ca, muội vừa mới nhìn thấy Liệt Hỏa Điểu, tựa hồ đều bay vào sâu trong hoang đảo. Chẳng lẽ hoang đảo là sào huyệt của chúng - Lý kinh ngạc hỏi.

- Có lẽ.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Nhưng chúng ta không cần phải quan tâm. Cứ nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lên thuyền đi tiếp.

Bây giờ đến cả yêu thú tiên thiên kim đan Đằng Thanh Sơn cũng không quan tâm. Hành Thổ Chi Quyền và Hành Thủy Chi Quyền đạt tới ý cảnh như thế, Đằng Thanh Sơn có thể nói đã bước một bước dài tiến vào cánh cửa hư cảnh.

Đột nhiên...

- U...

Một tiếng kêu to vang dội, một ảo ảnh đỏ rực từ xa bay tới, sau đó đứng lại trên bầu trời nhìn vào hắn.

Ảo ảnh mĩ lệ tựa như mộng ảo làm cho Đằng Thanh Sơn và Lý chấn động.

- Thanh Loan?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 26

Còn Có Một Phiền Toái

Cái đuôi lông vũ bảy màu đó xòe ra, dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời khiến mọi người hoa mắt. Lông trên đỉnh đầu ánh màu hoàng kim, giống như một cái vương miện vàng thật sự vậy, cả thân thể đều được bao bọc bởi một tầng hỏa diễm mỏng, giống như một con thần điểu đang tắm mình trong hỏa diễm.

"Thực là xinh đẹp." Đằng Thanh Sơn thầm khen trong lòng, tuy rằng đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy thần điểu 'Thanh Loan' nhưng hắn vẫn rung động như lần đầu vì sự mỹ lệ của nó.

"Đằng đại ca! Đây, đây là Thanh Loan mà chúng ta đã gặp trước kia sao?" Lý cũng cảm thấy khó tin.

"Có lẽ vậy!" Đằng Thanh Sơn gật đầu trả lời, "Thần điểu Thanh Loan cực kỳ khó gặp, trong thiên hạ chắc cũng chỉ có một hai con. Chúng ta sao lại có thể khéo vậy chứ, liên tục gặp được hai con, đến thể hình cũng giống nhau?"

Hai cánh Thanh Loan khẽ động, nó đứng lơ lửng ở trên cao, con mắt tuyệt đẹp nhìn hai người Đằng Thanh Sơn ở dưới, sau đó phát ra một tiếng kêu vang vọng.

Lý nghe được lộ ra vẻ kinh ngạc.

"U~u~" Lý vội ngẩng đầu phát ra tiếng chim ríu rít.

"~~~" Thanh Loan đáp lại.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn cảnh trước mặt, trong chốc lát Lý quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn hưng phấn nói "Đằng đại ca, con Thanh Loan này chính là con chúng ta gặp trước đây. Vừa rồi nó còn nói là vô cùng cao hứng khi có thể một lần nữa gặp lại chúng ta, còn nói chúng ta và nó có duyên và là bằng hữu của nó."

"Nó sao biết được chúng ta ở đây?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi, "Có liên quan gì đám Liệt Hỏa Điểu kia?"

"Vừa xong muội có hỏi rồi ạ! Thanh Loan nó nói đảo này là nhà của nó. Nơi đây cũng có không ít Liệt Hỏa Điểu sống, tất cả Liệt Hỏa Điểu đều tuân theo lời nó. Vừa rồi chính là Liệt Hỏa Điểu báo cho nó biết là ở trên bờ hải đảo thấy có một nam một nữ. Còn thấy một con ưng yêu thú (yêu thú loài ưng) nên Thanh Loan liền đoán ra chúng ta." Lý ngẩng đầu nhìn hướng Thanh Loan. "Cho nên nó lập tức bay tới!"

Liệt Hỏa Điểu tuân theo mệnh lệnh của Thanh Loan, điều này Đằng Thanh Sơn cũng không lấy làm lạ.

Thanh Loan có thể nói là Vua của các loại yêu phú thuộc họ phi cầm.

"Thật là vừa khéo. Chúng ta đi tới nhà của nó." Đằng Thanh Sơn cười vui vẻ.

"U~~~~~~" Thanh Loan kêu vài tiếng.

Lý nghe xong nét cười trên mặt càng thêm tươi tắn: "Đằng đại ca! Thanh Loan này còn mời chúng ta đi thăm nhà nó."

Vù!

Thanh Loan trên không hai cánh đột nhiên rung lên, thẳng từ

giữa không trung lao xuống, sau đó nó nhẹ nhàng đậu trên mặt đất, hỏa diễm bên ngoài thân đều thu nhập vào trong cơ thể, lông đuôi bảy sắc cũng thu gọn lại, giống như bộ vũ y (áo bằng lông chim) tuyệt đẹp của một tiên nữ. Hình vóc của Thanh Loan không lớn lắm, độ cao xấp xỉ như Cuồng Phong Ưng, nhưng so với Cuồng Phong Ưng thì thon thả hơn một chút.

Nếu nói Cuồng Phong Ưng là một chiến binh mạnh mẽ, thì Thanh Loan này chính là một nàng công chúa tao nhã.

"~U~~" Thanh Loan hướng phía Đằng Thanh Sơn kêu lên vô cùng hưng phấn, đôi mắt mơ hồ ẩn hiện tia sáng cũng chăm chú nhìn hắn.

Lý ngạc nhiên.

"Nói nói gì vậy?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi. Đằng Thanh Sơn cười bảo: "Muội hỏi nó, vì sao muốn tỷ thí?"

Lý lập tức nói chuyện cùng Thanh Loan.

"Nó nói, con Liệt Hỏa Điểu lợi hại nhất ở trên đảo cũng không phải đối thủ của nó, căn bản là nó không có đối thủ xứng tầm. Lần trước tỷ thí với đại ca nó rất thích thú, muốn cùng đại ca tỷ thí lại lần nữa." Lý bất đắc dĩ nói lại với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười: "Tiểu! Xem ra thần điểu Thanh Loan này cũng là cao thủ tịch mịch, đối thủ khó tìm phải không."

"Được, muội nói với nó nếu không sợ thụ thương thì cùng ta chiến đi." Đằng Thanh Sơn cũng không muốn lằng nhằng.

"Ừmm."

Lý liền cùng Thanh Loan nói chuyện.

Thanh Loan đột nhiên vỗ cánh, một đạo cuồng phong thổi tới Đằng Thanh Sơn, Thanh Loan ngẩng cao đầu, ý chí chiến đấu sôi sục. Không cần phải nói... Đằng Thanh Sơn cũng biết quyết định của Thanh Loan.

"Ha ha, được!" Thương pháp của ta đại tiến, lấy ngươi thí nghiệm vậy."

Đằng Thanh Sơn cười, rút lấy Luân Hồi Thương cắm trên đất ở cạnh: "Tiểu ra phía ngoài đi, tránh xa xa một chút." Lý nghe xong liền rất nhu thuận chạy tới cạnh rừng cây ở xa, Cuồng Phong Ưng cũng từ trên cao hạ xuống bên cạnh Lý.

Thanh Loan có thể nói là yêu thú mạnh nhất dưới Hư Cảnh.

'Độc Long Toản' của Đằng Thanh Sơn uy lực đại tiến, hắn cũng có thể nói là người mạnh nhất dưới Hư Cảnh, sắp sửa chạm tới ngưỡng cửa Hư Cảnh.

Cuộc kịch chiến một người một yêu thú này, Lý và Cuồng Phong Ưng đều không dám tới gần.

"U～～" Thanh Loan hót lên một tiếng vang vọng, hỏa diễm toàn thân phóng ra khiến cây cỏ trên mặt đất trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi, chỉ còn lại đất cát đen kịt. Bao phủ trong màn hỏa quang, Thanh Loan chỉ đơn giản chớp động, liền bất ngờ biến mất ở phía xa, xuất hiện ở ngay bên trái Đằng Thanh Sơn.

Chỉ có một chữ, nhanh!

"Ha ha!" Đằng Thanh Sơn cười, Luân Hồi Thương tựa như cánh tay hắn, mũi thương xẹt qua một đường cong huyền ảo tuyệt đẹp, tua đỏ cũng để lại một đạo ảo ảnh hồng sắc.

"Lên!"

Đằng Thanh Sơn quát khẽ một tiếng, Luân Hồi Thương trong

khoảng khắc ngăn chặn lợi trảo của Thanh Loan phát ra lực lượng kinh nhân. Thanh Loan nhận cỗ lực trùng kích này bay thẳng lên trời! "Ùng ùng~~" khí lưu cuồng bạo, khiến đất cát liền bị sụt xuống ba xích, cát đá xung quanh cuộn bay, nước biển ở cạnh cũng dâng trào.

"Thanh Loan, ngươi không phải đối thủ của ta." Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trời.

Thanh Loan nhìn xuống phía dưới, trong mắt dường như có hỏa diễm thiêu đốt, kêu vang một tiếng, phảng phất như một mũi tên nhọn, bắn thẳng xuống từ trên không.

"Thương pháp phòng ngự của ta lần trước ngươi biết rồi... để ngươi cảm thụ một lần thương pháp công kích của ta đi!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt như thiểm điện, nhanh chóng hừ nhẹ một tiếng, trong nháy mắt khi Thanh Loan lao tới, thân thể Đằng Thanh Sơn bất ngờ nhoáng lên, tựa như một con cá trơn tuột lướt ra ngoài một trượng.

Thanh Loan lướt ngang, so với thân pháp của Đằng Thanh Sơn càng xảo diệu.

"Phá!"

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, cả người thiểm điện thổ hoàng sắc (màu vàng đất) ánh xanh chớp lóe, hai tay áo đều phồng căng.

Luân Hồi Thương trong nháy mắt bùng phát toản kình, không khí như một dòng nước bị khoan bung lên, tựa như cả không gian bị xuyên thấu rầm rầm thực đáng sợ, "Ùng~~~" cùng với theo tiếng ầm ầm đáng sợ này, Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn biến thành một dải ngân sắc thiểm điệm mơ hồ, nhanh tới cực hạn!

"U~~" Thanh Loan lập tức kêu vang một tiếng, hỏa diễm toàn thân phình ra, thân thể hóa thành huyễn ảnh. Tốc độ tránh né càng nhanh với trước.

"Phụp!"

Mấy giọt máu kim hoàng sắc (màu vàng kim) bay lả tả.

"Vù!" Đằng Thanh Sơn rất nhanh chóng thu hồi lại trường thương, tay phải cầm thương nhìn Thanh Loan đã hạ xuống đất.

"Không ngờ là máu kim sắc." Đằng Thanh Sơn âm thầm kinh ngạc.

Uy lực 'Độc Long' không ra ngoài trông đợi của Đằng Thanh Sơn, lần trước tỷ thí cùng Thanh Loan mới sáng chế ra chiêu thứ nhất của "Thủy Hành Chi Quyền", mà hiện tại đã sáng tạo ra chiêu thứ năm của "Thủy Hành Chi Quyền" rồi. 'Độc Long Toản' này bất kể là tốc độ hay là về phương diện công kích lực đều đề cao một bước lớn.

Thanh Loan lần này tuy rằng cũng dùng tốc độ né tránh cực hạn, tốc độ né tránh mà Đằng Thanh Sơn không ngớt ước ao, thế nhưng vẫn không tránh khỏi một thương này.

May là Đằng Thanh Sơn khoảnh khắc mới đâm vào liền lập tức thu thương, chứ không dùng nội gia cương kình để phá vết thương.

Thân thể yêu thú có lẽ lông vũ và lân giáp rất cứng, nhưng bên trong lại không mạnh mẽ lắm. Một khi đâm thủng đến trong, lại thêm nội gia cương kình bạo phát tuyệt đối sẽ tạo nên một vết thương lớn. Có điều lần này là tỷ thí cùng Thanh Loan, hơn nữa Đằng Thanh Sơn cũng có hảo cảm với Thanh Loan, tự nhiên là hắn sẽ không ra tay độc ác.

"Trong truyền thuyết Thanh Loan bị thương sẽ khôi phục rất

nhanh, nó được coi là loài thú bất tử chi thân." Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ vết thương của Thanh Loan.

Cánh trái của Thanh Loan có một vết thương bề rộng hai ngón tay, hiện tại máu đã ngừng chảy, đồng thời với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy miệng vết thương nhanh chóng thu nhỏ lại. Chỉ trong thời gian một cái hô hấp, vết thương đó đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

"U～～～～～" Thanh Loan hướng Đằng Thanh Sơn liên tục kêu to, tựa hồ vô cùng kích động và hưng phấn.

Lý vốn đứng ở xa quan chiến lúc này cũng đã chạy tới.

"Đằng đại ca, Thanh Loan nói thương pháp của đại ca rất lợi hại. Nó còn rất kinh ngạc và muốn hỏi thêm đại ca. Lần trước còn chưa lợi hại đến vậy, làm sao thoáng cái đã trở nên mạnh thế." Lý nói tiếp "Còn hỏi đại ca, có phải hay không đã đạt tới trình độ thần thú? À, hẳn là cấp mà chúng ta gọi là Hư Cảnh."

"Đương nhiên huynh vẫn chưa đạt tới." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Đạt tới Hư Cảnh là có thể khống chế lực lượng thiên địa, khiến cho năng lượng trong người nguyên nguyên bất tuyệt (tràn trề không dứt/dùng mãi không cạn).

Giống như Nhật Lôi Mục, như Hoàng Phủ Ngọc Giang, cả sư phụ 'Gia Cát Nguyên Hồng' của mình nữa, đều là đã chạm tới 'Đạo', sức mạnh một kiếm trước đây của 'Gia Cát Nguyên Hồng' thực không thể tưởng tượng nổi. 'Lôi Thần Hàng Lâm' của Nhật Lôi Mục khiến Đằng Thanh Sơn thiếu chút đã thua. Hoàng Phủ Ngọc Giang lần thứ nhất cùng Đằng Thanh Sơn chiến đấu đã chặn hết mọi chiêu của Đằng Thanh Sơn.

Có điều!

Đạt tới Hư Cảnh hiển nhiên không phải dễ dàng như vậy. Nếu thực dễ thế, Hư Cảnh sẽ không có hiếm đến như vậy.

"U~~" "~~" Lý cùng Thanh Loan đang nói chuyện.

"Đằng đại ca..." Lý quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, hắn phát hiện trên nét mặt Lý có chút cổ quái.

"Ừ?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Lý "Muội làm sao vậy?"

Nét mặt Lý mười phần cổ quái: "Thanh Loan này nói với muội, nó muốn đi theo cùng chúng ta."

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, "Thanh Loan muốn đi theo chúng ta? Tiểu vừa rồi cùng nó nói gì thế?"

"Nó hỏi đại ca làm thế nào lợi hại thế, lại tiến bộ lớn như vậy. Muội liền nói Đằng đại ca chính là tự mình lĩnh ngộ." Lý dở khóc dở cười, "Sau đó Thanh Loan liền bảo... lần trước thấy đại ca người luyện quyền nó đã có chút kích động. Nó muốn sau này xem Đằng đại ca người luyện quyền, còn nói là nó muốn thành thần thú. Cho nên muốn đi theo đại ca."

Đằng Thanh Sơn hiểu ra.

Lần trước, Thanh Loan chính là nhìn thấy "Thủy Hành Chi Quyền" của mình mới muốn cùng mình đánh thử, đích xác là nội gia quyền này của mình và những cái khác là không giống nhau, cảm ngộ của những người khác, như kiếm tiên 'Lý Thái Bạch', là đưa 'Đạo' ẩn chứa vào trong thư pháp. Mà mình lại đem 'Đạo' lĩnh ngộ được ẩn chứa trong quyền pháp.

Nhìn thấy 'quyền pháp' của mình, Thanh Loan sinh ra xúc cảm cũng không có gì kỳ quái.

"Xem ra Thanh Loan này sớm đã đạt tới trình độ tiên thiên kim đan, chắc cũng rất muốn đạt tới Hư Cảnh đây." Đằng Thanh Sơn

cười, Thanh Loan này có lẽ nhận định mình tiến bộ nhanh, theo bên mình lĩnh ngộ có lẽ có hy vọng sớm trở thành yêu thú Hư Cảnh.

"Điều này chúng ta đáp ứng không?" Lý hỏi.

"Đây là hảo sự, đương nhiên là đáp ứng." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Lý lúc này quay sang nói với Thanh Loan ở cạnh, Thanh Loan có vẻ vô cùng hưng phấn, thế nhưng liền sau đó Thanh Loan lại bắt đầu kêu: "U~~~~~~ "

"Đằng đại ca!" nét mặt Lý lại cổ quái trở lại.

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn mặt Lý.

Lý ngần ngừ nói "Thanh Loan nó nói, nó theo chúng ta đi còn có một chút phiền phức, là chuyện phải được mẹ nó cho phép."

"Mẹ nó?" Đằng Thanh Sơn trợn mắt, "Nó còn có mẹ nữa!!!"

...

Ba chương vừa mới viết xong, nếu Cà Chua nếu nhớ không nhầm còn thiếu mọi người một chương, Cà Chua không có quên!

Ngày hôm qua Cà Chua viết xong cuối cùng có nói một chút, không ít huynh đệ ở khu vực bình luận sách tức thời nhắn lời ủng hộ Cà Chua, cổ vũ Cà Chua, nguyệt phiếu cũng tăng không ít!

Cà Chua trong lòng thực là ấm áp, thực sự vô cùng cảm kích mọi người, kỳ thực viết tiểu thuyết trên inte, sung sướng nhất là có được một đám huynh đệ ủng hộ. Mọi người ủng hộ, cũng khiến Cà Chua có động lực phi thường!

Vô cùng cảm tạ mọi người! Cảm tạ!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 27

Mẫu Thân Của Thanh Loan

Rất lâu rồi, ở Cửu Châu Đại Địa xuất hiện một con Thanh Loan. Nhưng từ đó Cửu Châu Đại Địa không hề xuất hiện tung tích Thanh Loan nữa.

Thần điểu Thanh Loan vốn rất hiếm.

Nó còn có mẫu thân?

- Huynh cũng gặp không ít yêu thú rồi, nhưng... Dường như chưa thấy mẫu tử ở cùng với nhau.

Đằng Thanh Sơn cười cảm thán nói.

Lý hé miệng, nhiu nhíu cánh mũi xinh xắn lại, má nàng xuất hiện một lúm đồng tiền tuyệt đẹp:

- Đằng đại ca, huynh không thấy không có nghĩa là không có. Chỉ có thể nói huynh thấy quá ít yêu thú.

Đằng Thanh Sơn thấy vẻ mặt Lý mới nhìn giống hệt Tiểu Miêu kiếp trước đang làm nũng.

- A.

Đằng Thanh Sơn lập tức tỉnh lại:

- Tiểu, muội bảo nó đến hỏi mẫu thân nó đi.

- Ừm.

Lý tâm tư rất nhạy cảm, cũng nhận thấy vừa rồi ánh mắt Đằng Thanh Sơn hơi khác lạ. Điều này làm trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào như mật, mặt ửng đỏ, nàng phát ra một tiếng kêu về phía Thanh Loan. Thanh Loan cũng đáp lại.

- Đằng đại ca, Thanh Loan hỏi chúng ta có đến gặp mẫu thân nó không? - Lý nói.

- À?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày tự hỏi. Thanh Loan lúc còn nhỏ tối thiểu cấp độ tiên thiên kim đan, còn mẹ Thanh Loan thì có thực lực ra sao? Cho dù nó là yêu thú cấp bậc hư cảnh thì Đằng Thanh Sơn cũng chẳng kinh ngạc! Nhưng trước mặt yêu thú hư cảnh, hắn chẳng có một chút năng lực phản kháng nào cả. Vì không có năng lực phản kháng nên Đằng Thanh Sơn không thích lắm.

- Đi! Đằng đại ca. Huynh không muốn xem mẫu thân của Thần điểu Thanh Loan là con gì sao?

Từ ánh mắt trong suốt của Lý tràn đầy vẻ chờ mong. Nàng thích yêu thú, tự nhiên rất muốn thấy mẫu thân của thần điểu Thanh Loan.

- Đằng đại ca, muội nghĩ mẫu thân nó không có địch ý với chúng ta đâu. Nếu có địch ý, với tốc độ phi hành của mẫu thân Thanh Loan, chúng ta muốn chạy cũng không thoát mà! Còn không bằng thẳng thắn đến gặp nó.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng không khỏi gật đầu.

Trên biển thì tốc độ phi hành của thần điểu Thanh Loan đã vượt xa con Cuồng Phong Ưng! Nếu đối phương thật sự động thủ với bên mình, đích xác không thể chạy trốn trước.

- Tốt lắm, chúng ta đi. Xem mẫu thân Thanh Loan là con gì! - Đằng Thanh Sơn cười ha ha nói.

Trên mặt Lý lộ nụ cười, nàng vội nói với con Thanh Loan. Thanh Loan hưng phấn lập tức giương hai cánh.

- U.. u...

Lý phân phó cho con Cuồng Phong Ưng cách đó không xa.

- Đằng đại ca, muội bảo Tiểu Hôi đứng ở trên thuyền Ô Mộc trông chừng. Chúng ta bây giờ theo Thanh Loan đi.

Lý cười nói, rồi Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương gật đầu. Sau đó, thần điểu Thanh Loan kêu lên một tiếng thánh thót rồi bay vào sâu trong đảo.

Thần điểu Thanh Loan có điều 'nhỏ', lưng nó không đủ rộng để chở nhiều người, miễn cưỡng lắm chỉ có một người ngồi trên.

Nếu Đằng Thanh Sơn và Lý đều leo lên, phỏng chừng Đằng Thanh Sơn phải ôm Lý mới được.

- Thanh Loan đi phía trước dẫn đường.

Lý vui vẻ bước tới, cùng sóng vai với Đằng Thanh Sơn. Dưới sự dẫn dắt của Thanh Loan đi sâu vào trong hoang đảo.

Hoang đảo này rất yên tĩnh.

Lướt đi qua những hàng cây trong rừng, tại đây không nhìn thấy bất kỳ con dã thú nào, không có dấu vết của động vật. Sau đó đám người Đằng Thanh Sơn dọc theo những dãy đồi núi nhấp nhô đi một hồi lâu mới tới một sơn cốc trống trải. Sơn cốc này có những gốc cây đại thụ thô chắc màu đỏ rực, lá cũng màu đỏ rực.

Trên những cái cây đại thụ, thường xuyên thấy những tổ chim thật lớn, trong tổ có rất nhiều con Liệt Hỏa Điểu.

Khi hai người Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan vừa tới đây.

- U...

- U...

Một tiếng kêu thánh thót cao vút từ một gốc trong rừng trong sơn cốc vang lên. Những con Liệt Hỏa Điểu từ những tổ chim trên chạc cây thò đầu ra, cả đám đều có địch ý. Nhưng vừa thấy Thanh Loan dẫn đường cho hai người, đám Liệt Hỏa Điểu này cũng không dám kêu la gì nữa, ngoan ngoãn đi rất nhiều.

- Nhiều Liệt Hỏa Điểu như vậy sao! Đằng đại ca, lúc trước chúng ta thấy mới chỉ là một phần nhỏ thôi.

Lý sáng mắt lên đầy ngạc nhiên.

- Nơi này khoảng chừng có trăm con Liệt Hỏa Điểu.

Đằng Thanh Sơn cất giọng phụ họa. Ánh mắt hắn lại dán vào những cây đại thụ to lớn màu đỏ rực - Hỏa ngô đồng! Trong bộ sách nói Liệt Hỏa Điểu chỉ xây tổ trên cây hỏa ngô đồng. Quả thật như thế! Những nhánh cây hỏa ngô đồng này cứng rắn hơn sắt thép, hơn nữa dẻo dai vô cùng. Mức độ trân quý cao hơn cả Ô Mộc.

Đằng Thanh Sơn nhìn mấy cây hỏa ngô đồng.

Còn Lý thì nhìn Liệt Hỏa Điểu, trong tích tắc quên mất Thanh Loan.

Dựa vào hai lợi trảo, Thanh Loan tiếp tục bước về phía trước. Cái đuôi bảy màu thật dài cũng phất phơ, đung đưa như một tiên nữ đang thả bộ.

- U...

Thanh Loan lúc này đã đi đến trước một hồ nước, nó phát ra

một tiếng kêu lớn.

Đằng Thanh Sơn và Lý lúc này mới bừng tỉnh.

Thanh Loan kêu vài tiếng rồi sau đó lao thẳng vào hồ. Lý kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, Thanh Loan nói mẫu thân nó ở một sơn cốc khác. Muốn leo núi thì rất lâu, nhưng nếu đi qua hồ nước này thì rất dễ dàng. Nó bảo chúng ta đi theo nó.

- Ha ha…

Đằng Thanh Sơn cười lớn:

- Thanh Loan bình thường muốn gặp mẹ nó thì chỉ cần bay thẳng vào sơn cốc là được. Nhưng vì dẫn đường cho chúng ta nên phải đi theo hồ nước này.

- Chúng ta xuống dưới.

Đằng Thanh Sơn và Lý cơ hồ đồng thời nhảy tõm vào hồ nước. Lý có bảo châu tỵ thủy, việc di chuyển vô cùng dễ dàng. Viên Lục bảo châu tỵ thủy làm cho nửa trượng chung quanh Lý không có chút nước nào. Nàng đặt viên Lục bảo châu tỵ thủy ở bụng, toàn thân không bị dính chút nước nào. Còn Đằng Thanh Sơn thì kéo tay nàng đi.

Hai chân Đằng Thanh Sơn chìm trong nước.

- Rào rào...

Hai chân Đằng Thanh Sơn đánh ra làm nước chảy mãnh liệt, hắn lôi Lý bơi theo Thanh Loan đi về phía trước, sau đó trong chốc lát lại nổi lên.

- U...

Thanh Loan vừa nổi trên mặt nước, đã phát ra một tiếng kêu nhẹ nhàng.

- Đằng đại ca, Thanh Loan nói đã tới.

Đằng Thanh Sơn lôi tay Lý, rồi ‘ bùng ’ một tiếng, cả hai người lao ra khỏi hồ làm bắn tung lên không ít bọt nước. Rồi sau đó đáp xuống bờ hồ.

- Nơi này chính là chỗ ở của mẹ Thanh Loan à?

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh.

Đây là một sơn cốc bốn phía toàn vách núi. Trên biển lạnh buốt, nhưng trong sơn cốc này lại ấm áp như thời tiết mùa xuân, các loại hoa đang nở rộ. Còn cách đó không xa cũng có những cây hỏa ngô đồng cao lớn. Ở giữa rừng hỏa ngô đồng có một gốc cây hỏa ngô đồng rộng tối thiểu ba trượng, có thể nói là vua của những cây hỏa ngô đồng.

Điều kỳ lạ chính là những cây hỏa ngô đồng thường thì rất to, nhưng vua của chúng thì rất thấp bé, chỉ có cao gần mười trượng.

Một ngọn hỏa diễm đang cháy ở trên cây.

- Đây là...

Đằng Thanh Sơn mắt trợn tròn.

- Đây chẳng lẽ là...

Lý cũng nhìn đến đến ngây người.

Thanh Loan giương cánh bay sang bên kia, đồng thời cất tiếng kêu lớn.

- Đằng đại ca, Thanh Loan nói đó là mẫu thân nó, nó bảo chúng ta qua đó. - Lý gần như khàn giọng, trong mắt tràn đầy vẻ

khiếp sợ.

Đằng Thanh Sơn và Lý đều quan sát ngọn hỏa diễm trên cây hỏa ngô đồng vua. Đó là một con thần điểu đồng dạng với Thanh Loan, toàn thân màu đỏ rực, thân thể dài chừng bốn năm trượng, khép đuôi lại vẫn còn dài hơn cả con Thanh Loan. Nhưng bộ lông đuôi của con thần điểu khổng lồ này có một màu đỏ rực!

Toàn thân nhuộm trong bộ lông màu đỏ, đến cả lông đầu hình thành một cái ‘ vương miện ’ tự nhiên cũng là màu đỏ rực rỡ!

Toàn thân tắm rửa trong ngọn hỏa diễm.

- U...

Thanh Loan phát ra một tiếng kêu thanh thoát.

Đôi mắt đẹp như mộng của con thần điểu khổng lồ nhìn về phía hai người đang đứng trên bờ hồ. Rồi vù một tiếng, nó dang hai cánh khổng lồ bay lên, cái đuôi vốn khép lại cũng xòe ra.

Thân thể dài bốn năm trượng, nhưng khi hai cánh vừa dang ra thì cả người dài gần mười trượng.

Tựa như một đám mây màu đỏ rực từ trên trời hạ xuống, bay về phía hai người Đằng Thanh Sơn.

- Phượng hoàng, thần thú bất tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết?

Đằng Thanh Sơn sững sờ đến ngây người.

- Bất tử Hỏa Phượng, Hỏa Phượng!

Lý cũng kinh ngạc.

Toàn thân phượng hoàng màu đỏ rực. Nếu nói Thanh Loan là công chúa cao quý, thì con phượng hoàng màu đỏ rực chính là nữ

vương cao quý.

Bất tử Hỏa Phượng chớp đôi mắt rồi bay đến chỗ Đằng Thanh Sơn và Lý, sau đó mới hạ xuống.

- Bất tử Phượng Hoàng, Hỏa Phượng?

Đằng Thanh Sơn nhớ rõ quyển sách ghi lại về yêu thú. Trong đó ‘ bất tử Phượng Hoàng ’ chính là một loại yêu thú được nhấn mạnh.

Bất tử Phượng Hoàng còn gọi là Hỏa Phượng, có tấm thân bất tử. Bất tử Phượng Hoàng lướt qua, một khoảng đất hóa khô cằn. Máu của Bất tử Phượng Hoàng có thể làm người sắp chết khởi tử hồi sinh, nó là một trong những thần thú đáng sợ nhất. Còn Bất Tử thảo trong truyền thuyết chỉ có ở những nơi có bất tử Phượng Hoàng.

- Mẫu thân Thanh Loan là bất tử Phượng Hoàng à?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng kinh ngạc:

- Còn có Bất Tử thảo!

Bất Tử thảo trân quý vô cùng! Có thể làm người sống lâu hơn hai trăm năm! Phải biết là tiên thiên cường giả đỉnh cao cũng chỉ sống được hai trăm năm. Nếu gia tăng hai trăm năm, vậy xác suất có thể tiến vào hư cảnh sẽ cao hơn rất nhiều. Cho dù không tiến vào hư cảnh, chỉ cần sống lâu hơn một lần cũng đủ để làm vô số cường giả trên Cửu Châu Đại Địa trở nên điên cuồng.

Nhưng...

Bất Tử thảo rất khó tìm. Còn trong bộ sách ghi lại, chỉ ở nơi ở của bất tử Phượng Hoàng mới có thể tồn tại Bất Tử thảo.

Còn bất tử Phượng Hoàng lại tuyệt đối là một con vật đáng sợ!

- Không ngờ, mẫu thân Thanh Loan lại là bất tử Phượng Hoàng!

- Bản thân Thanh Loan đã vô cùng lợi hại rồi. Một khi nó lột xác tới hư cảnh lúc đó còn đáng sợ hơn.

Đằng Thanh Sơn không khỏi thất kinh.

Bất tử Phượng Hoàng thân thể to lớn tựa như một tòa núi nhỏ đang đứng trước Đằng Thanh Sơn và Lý. Đôi mắt nó cũng nhìn hai người đứng trước mắt.

- U, u...

Thanh Loan đứng cạnh bất tử Phượng Hoàng, vui vẻ kêu lên không ngừng.

Thân thể Thanh Loan đứng trước mặt bất tử Phượng Hoàng thì chỉ tựa như trẻ con trước mặt người trưởng thành.

Bất tử Phượng Hoàng nhìn Thanh Loan trong mắt đây vẻ chưng chiều, sau đó cẩn thận nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn rồi phát ra vài tiếng kêu.

- Đằng đại ca.

Lý chấn động.

- Gì?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý nói ngay:

- Vừa rồi Thanh Loan nói với bất tử Phượng Hoàng là nó muốn đi theo chúng ta lang bạt. Còn nói là huynh rất lợi hại, nó nói lần trước huynh yếu hơn nó, nhưng bây giờ thì mạnh hơn. Do đó nó muốn đi cùng Đằng đại ca để dễ đột phá.

- Hơn nữa... Nó còn nhắc tới quyền pháp của huynh. Còn bất tử Phượng Hoàng thì bảo huynh biểu diễn lại quyền pháp một lần.
- Biểu diễn quyền pháp?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- U...

Thanh Loan bên cạnh kêu vài tiếng với Lý.

Lý liền nói tiếp:

- Thanh Loan vừa rồi cũng nói, bảo Đằng đại ca biểu diễn lại một lần quyền pháp để mẫu thân nó yên tâm!

Trước mặt bất tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn thấy mình có chút khó thở, cảm giác dường như trước mặt một tòa hỏa diễm không thể địch nổi:

- Bất tử Phượng Hoàng đã muốn xem quyền pháp ta thì được thôi!

Đằng Thanh Sơn vung tay lên. Luân Hồi thương trong tay hóa thành một tàn ảnh cắm thẳng vào vách núi bên cạnh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 28

Bất Tử Thảo

Bất Tử Phượng Hoàng chớp mắt một cái. Trong mắt nó cũng có ngọn lửa bốc lên. Hai mắt nhìn Đằng Thanh Sơn chăm chú một lúc. Sau đó, nó hơi dang cánh, kêu to hai tiếng, tựa hồ tràn ngập tin tưởng Đằng Thanh Sơn.

- Oang...

Đằng Thanh Sơn vừa thi triển thức mở đầu, cả mặt đất đều chấn động. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn thi triển Hành Thổ Chi Quyền, toàn thân hắn có từng luồng điện quang màu vàng đất lóe ra. Nhìn hắn lúc này giống hệt như một pho tượng thần. Mỗi quyền mỗi cước đều khiến cho mặt đất chấn động. Tất cả đất đá trong phương viên hơn mười trượng cũng bị hắn khuấy tung.

Lý chỉ tròn mắt nhìn nhưng hoàn toàn mù tịt, không hề có cảm giác gì hết.

Thanh Loan cũng chỉ cảm thấy trong quyền pháp của Đằng Thanh Sơn ẩn chứa một thứ 'Đạo' huyền bí. Nhưng bất tử Phượng Hoàng thì có thể phát hiện rõ ràng những rung động của Hành Thổ.

Đôi mắt Bất tử Phượng Hoàng lộ ra vẻ kinh ngạc!

Thiên đạo là một điều khó có thể diễn tả!

Thiên đạo căn bản không thể thông qua lời nói để miêu tả. Đệ tử học 'Đạo' thì chỉ có thể tự thân mình lĩnh ngộ thôi! Cho dù là bất tử Phượng Hoàng đã ngộ đạo, nhưng nó cũng không có biện pháp nào dạy cho đứa con của nó được.

Đại đa số Hư cảnh cường giả đều tự thân mình cảm ngộ, nhưng cũng không có cách nào để dạy cho đệ tử được.

Chỉ có một số ít, hoặc là những người đã đạt tới cấp độ ' động hư ', mới có thể hình thành thế giới trong cơ thể mình. Từ đó mới hiểu được 'Đạo' đến mức thấu triệt, mới có thể thông qua một vài thứ trung gian mà dạy cho đệ tử, hoặc là thông qua những phương pháp ẩn chứa 'Đạo' trong đó. Chẳng hạn như để đệ tử học thư pháp, thông qua thư pháp mà gián tiếp lĩnh ngộ 'Đạo'.

Bài Thanh Liên Kiếm ca của Lý Thái Bạch chính là như thế!

- U...

Bất tử Phượng Hoàng không kìm được phát ra một tiếng kêu lớn, tràn đầy vẻ vui mừng!

Nó không ngờ một nhân loại còn chưa tiến vào hư cảnh lại có thể thông qua mấy chiêu quyền pháp diễn tả được 'Đạo' như thế. Điều này quả là khó tin!

- Oanh!

Đằng Thanh Sơn thi triển sáu chiêu Hành Thổ Chi Quyền xong, ngay lập tức chuyển thế, hóa thành Hành Thủy Chi Quyền. Điện quang màu vàng của Hành Thổ vừa được thu liễm vào trong cơ thể. Thì ngay lập tức những tia chớp màu xanh lam lại lóe ra khắp toàn thân hắn. Mặt hồ bên cạnh cũng bị chấn động, không ít bọt nước bay tới giữa hai quyền của Đằng Thanh Sơn.

Rào...

Thân hình di động nhanh chóng, hai quyền của hắn như một con thủy long không ngừng uốn lượn trong nước.

Vốn lúc đầu, Bất Tử Phượng Hoàng mới chỉ kinh ngạc, nhưng đến lúc này thì nó đã thật sự cảm thấy khiếp sợ!

Bởi vì, hai bộ quyền pháp này lại đi theo hai con đường bất đồng!

Cho dù năm đó nó đi theo chủ nhân, khi lĩnh ngộ hư cảnh, cũng phải thông qua Hành Thủy Chi Đạo mà nhập môn, rồi sau đó từng bước cảm thụ sâu hơn, mới có thể càng ngày càng mạnh. Nhưng người thanh niên trước mắt lại có thể đồng thời lĩnh ngộ hai loại 'Đạo' bất đồng. Hơn nữa, hắn đều có thể thông qua quyền pháp để biểu đạt, làm sao không làm cho nó khiếp sợ chứ?

- Vù!

Đằng Thanh Sơn từ từ thở ra một hơi.

Thu thế!

Đằng Thanh Sơn đang hết sức nghiêm trang như một vị thần, khôi phục dáng vẻ bình thường. Sau đó, hắn bước tới bên cạnh vách núi. "Xoẹt" một tiếng, Đằng Thanh Sơn rút Luân Hồi thương ra.

- U...

Thanh Loan kêu lên với mẫu thân của nó.

Lý cười nói:

- Đằng đại ca! Thanh Loan hỏi mẫu thân nó, quyền pháp của huynh như thế nào đấy.

Đằng Thanh Sơn cười, trong lòng tự tin mười phần.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng cũng phát ra tiếng kêu trầm thấp, thanh âm vang vọng cả sơn cốc.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý, Lý nhoẻn miệng cười:

- Bất tử Phượng Hoàng đã đồng ý rồi. Còn nói, quyền pháp của huynh rất khá.

Cho dù có khó tính như thế nào, nhưng khi nhìn thấy hai bộ quyền pháp của Đằng Thanh Sơn, bất tử Phượng Hoàng cũng không còn gì để nói nữa. Thanh Loan vẫy nhẹ hai cánh, hóa thành một đạo ảo ảnh, đến khi thân hình hiện rõ thì nó đã tới bên người Đằng Thanh Sơn rồi.

- U...

Thanh Loan vui vẻ tới trước mặt Đằng Thanh Sơn kêu to.

- Đằng đại ca! Huynh nhìn bên kia.

Lý đột nhiên thì thào, ngón tay chỉ về nơi gần đó. Đằng Thanh Sơn cũng nhìn lại. Gần vách đá có một khối đá màu đen. Trên khối đá lớn màu đen đó lại bao phủ bởi một lớp màu đỏ sậm mờ ảo. Bề ngoài tảng đá rất bóng, ở giữa lại nhô lên một ngọn cỏ quỷ dị. Ngọn cỏ đó có bảy cái lá. Trên mỗi chiếc lá thấp thoáng có vầng sáng đủ màu lưu chuyển.

- Bất Tử thảo!

Đằng Thanh Sơn run lên. Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ khiếp sợ.

Bất Tử thảo! Đó là bảo vật có thể làm cho những người trên Cửu Châu Đại Địa phải điên cuồng. Bất tử Phượng Hoàng sống không biết bao nhiêu năm, đương nhiên thấy ngay phương hướng

mà Đằng Thanh Sơn và Lý đang nhìn.

- Đáng tiếc, nó vẫn còn chưa trưởng thành. - Đằng Thanh Sơn thầm than.

Bất Tử thảo có bảy phiến lá, mang theo bảy sắc hào quang. Dù có bị trọng thương như thế nào chỉ cần ăn một gốc Bất Tử thảo cũng có thể khôi phục được. Ngoài ra, người ăn được Bất Tử thảo còn có thể sống lâu thêm hai trăm năm.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng phát ra một tiếng kêu với Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca!

Lý dở khóc dở cười nói:

- Bất tử Phượng Hoàng nói, gốc Bất Tử thảo còn chưa trưởng thành, có nhìn cũng vô dụng.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể bất lực cười. Lý lại nhìn về phía Bất Tử Phượng Hoàng vẻ ngạc nhiên. Con Bất Tử Phượng Hoàng vẫn đang tiếp tục kêu to. Lý lộ ra vẻ mừng rỡ, liền nói:

- Đằng đại ca! Bất Tử Phượng Hoàng nói rằng Bất Tử thảo rất khó trưởng thành. Mấy ngàn năm qua, nó cũng chỉ có thể chăm sóc được mười sáu gốc Bất Tử thảo. Trong đó, có ba gốc cho ân nhân của nó... Ừm! Đằng đại ca! Nghe nó nói, thì đó hẳn là Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

- Ân nhân? - Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Bất tử Phượng Hoàng còn có giao tình với cả Lý Thái Bạch?

- Còn có ba gốc… Năm đó lúc tới Cửu Châu Đại Địa, nó đã cho cho ba người khác nhau. - Lý lại nói.

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình. Bất tử Phượng Hoàng đã đi Cửu Châu Đại Địa?

- Chẳng lẽ... Những miêu tả về Thanh Loan và bất tử Phượng Hoàng trong bộ sách đều là nói về nó?

Đằng Thanh Sơn đoán. Lý cũng khó dấu được sắc mặt khiếp sợ, tiếp tục nói:

- Bất tử Phượng Hoàng còn nói: hơn mười năm trước, có một cường giả nhân loại biết thú ngữ ngự không bay đến, nói với nó là cần một gốc cây Bất Tử thảo.

- Biết thú ngữ?

Thanh Sơn hơi nghi hoặc. Trong thiên hạ không hề ít người biết thú ngữ. Trong đó hiển nhiên là có cả Thiên Thần cung! Ngoài ra còn có Tuyết Ưng Giáo nơi có thể thuần dưỡng Tuyết Ưng. Qua bao nhiêu thế hệ truyền thừa, phỏng chừng cũng có người biết thú ngữ! Còn có Xạ Nhật Thần Sơn cũng có thể thuần dưỡng tọa kỵ Mặc Lang, phỏng chừng cũng có cao thủ thú ngữ. Nhưng siêu cường giả biết thú ngữ đạt tới hư cảnh thì rất ít!

Đáng tiếc, Đằng Thanh Sơn biết rất ít về cường giả hư cảnh ở Cửu Châu Đại Địa.

- Tiểu! Muội hỏi nó, người nọ là ai? Nó có biết không? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lý lập tức hỏi Bất Tử Phượng Hoàng. Bất tử Phượng Hoàng nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi trả lời.

- Đằng đại ca! Bất Tử Phượng Hoàng nói, người nọ là cường giả của đạo gia nhất mạch. Bất tử Phượng Hoàng còn phán định, người nọ là nhân vật đứng đầu trên Cửu Châu Đại Địa.

Lý có vẻ cổ quái, phán đoán:

- Đạo gia? Chẳng lẽ là cung chủ Thiên Thần cung, hay là Doanh Thị gia tộc? Hoặc là Vũ Hoàng môn?

Tám đại môn phái đều có hư cảnh trấn thủ! Nhưng tám đại môn phái rất ít đại chiến, nên cơ hội cho cường giả hư cảnh ra tay cũng ít. Người trong thiên hạ đúng là biết rất ít về họ.

- Đạo gia nhất mạch? Chắc chắn đó không phải là Ma Ni tự. - Đằng Thanh Sơn nghĩ.

Ngự không phi hành bay đến, có thể lấy được một gốc Bất Tử thảo từ con Bất Tử Phượng Hoàng, người này quả có thực lực khó lường.

- Hơn nữa, chuyện đó xảy ra mới hơn mười năm trước. Chứng tỏ tên cường giả hư cảnh này chắc chắn mười phần là vẫn còn sống.

- Đằng đại ca.

Lý lộ ra vẻ tươi cười, vội nói:

- Bất tử Phượng Hoàng nói, Bất Tử thảo rất trân quý nên nó bồi dưỡng cũng không dễ. Bây giờ còn lại chín gốc, nó không thể cho chúng ta một cách dễ dàng được.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu điểm này.

- Nhưng nó nói...

Lý cười nói:

- Bây giờ, Thanh Loan theo chúng ta. Nếu trong vòng mười năm có thể lột xác thành bất tử Phượng Hoàng, nó sẽ để chín gốc Bất Tử thảo còn lại cho chúng ta! Nếu trong vòng trăm năm có thể làm Thanh Loan lột xác thành Phượng Hoàng thì nó sẽ cho chúng ta ba gốc Bất Tử thảo! Nếu vượt qua trăm năm, nó sẽ cho chúng ta

một gốc Bất Tử thảo. Chỉ là... phải xem chúng ta có còn sống không nữa.

Đằng Thanh Sơn nghe xong, cười một cách bất lực.

- Mười năm? Con bất tử Phượng Hoàng quá tham lam.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại cảm giác, đối với con bất tử Phượng Hoàng này thì điều nó coi trọng duy nhất là đứa con của nó.

Mười năm Thanh Loan có thể lột xác thì cho Đằng Thanh Sơn chín gốc Bất Tử thảo. Rõ ràng... Trong lòng bất tử Phượng Hoàng, Bất Tử thảo còn kém xa hài tử. (Cái này mà cũng còn phải viết ra).

- Ta bây giờ phải đi Bắc Hải Đại Lục. Có đem Bất Tử thảo theo cũng không có bao nhiêu tác dụng. Đợi khi từ Bắc Hải Đại Lục trở về, có lẽ lúc đó Thanh Loan cũng đã đạt tới hư cảnh. Khi đó sẽ lấy Bất Tử thảo cũng không muộn!

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, lập tức cười nói:

- Bảo Bất Tử Phượng Hoàng rằng huynh đáp ứng việc này! Huynh sẽ tận lực bồi dưỡng Thanh Loan.

- Rào rào...

Trên từng con sóng biển nhẹ nhàng đang đuổi nhau, con thuyền Ô Mộc giương buồm rẽ sóng lướt đi. Lúc này, trên con thuyền Ô Mộc còn có thêm một con thần điểu Thanh Loan.

Trên boong thuyền, có một cái bàn vuông thấp. Đằng Thanh Sơn và Lý ngồi đối diện nhau. Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan cũng ngồi xổm đối diện. Tất cả đang cùng nhau ăn ba chậu cá vừa nướng chín. Thanh Sơn và Lý ăn một chậu (Khiếp! Ăn bằng chậu… ăn như lợn ấy), còn Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan thì mỗi con ăn một một chậu.

- U...

Thanh Loan phát ra một tiếng kêu hưng phấn, không ngừng cúi đầu ăn lia lịa. Đây là lần đầu tiên nó được ăn cá nướng. Đằng Thanh Sơn và Lý vừa ăn xong non nửa, Thanh Loan đã sắp ăn sạch cả một chậu cá nướng.

- Ha ha, tiểu Thanh ăn rất nhanh. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Ừm. Tiểu Hôi cũng mới chỉ ăn được non nửa. - Lý cười nói.

Đằng Thanh Sơn vừa đặt tên cho Thanh Loan là tiểu Thanh. Thanh Loan đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái chậu đối diện của Cuồng Phong Ưng. Con Cuồng Phong Ưng tựa hồ cố ý giảm bớt tốc độ, nên đến lúc này mới ăn non nửa. Thấy thế, Cuồng Phong Ưng lập tức dùng cái mỏ của nó đẩy chậu ra, tới trước mặt Thanh Loan. Nó hót lên vài tiếng, tựa hồ nói:

- Ngươi ăn đi, ngươi ăn đi.

Thanh Loan đắc ý kêu một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn.

- Đằng đại ca! Huynh có phát hiện điều gì không? Từ khi tiểu Thanh theo chúng ta đi, Tiểu Hôi rất vui vẻ đó.

Lý cười trộm, rồi nhìn nhìn Cuồng Phong Ưng. Cuồng Phong Ưng đang nhìn Thanh Loan, mắt sáng rực.

- Đằng đại ca! Huynh nói xem có phải Tiểu Hôi thích tiểu Thanh không?

- Cuồng Phong Ưng thích Thanh Loan? - Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Đằng Thanh Sơn nghe Lý nói như vậy, cũng nhớ lại: từ khi Thanh Loan lên thuyền, Cuồng Phong Ưng bày ra đủ loại dấu hiệu.

- Đúng vậy.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

- Thanh Loan phỏng chừng là con đẹp nhất trong loài chim. Cuồng Phong Ưng là một con đực độc thân, việc thích Thanh Loan là rất bình thường. Nhưng... Nó quá yếu. Thanh Loan chỉ cần vung một cái cánh là có thể đánh bay nó.

...

Mang theo Thanh Loan lên thuyền, đích xác là rất sáng suốt. Bởi vì... Con Thanh Loan từng đi Bắc Hải Đại Lục!

Ba tháng sau. Vào lúc hoàng hôn, mây đen che kín trời, cuồng phong gầm rít.

Đằng Thanh Sơn đứng ở mũi con thuyền Ô Mộc, hướng mắt nhìn về hải vực phía trước. Trong vùng biển này có rất nhiều vòng xoáy. Nước biển ở đây hết sức dữ dội.

- Đằng đại ca! Dựa theo tiểu Thanh nói, đoạn hải vực phía trước đại khái rộng hai ba ngàn dặm, chỉ cần qua đoạn hải vực này là tới vùng duyên hải Bắc Hải Đại Lục. Vùng duyên hải có một vài hải đảo, đều có dân chúng của Bắc Hải Đại Lục sinh sống ở đó.

Lý nói một cách hưng phấn. Đằng Thanh Sơn mặt râu ria, hướng mắt nhìn ra phía trước, trong lòng cũng có chút kích động.

- Hơn nửa năm rồi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

- Qua hải vực này là tới duyên hải Bắc Hải Đại Lục. Cũng chỉ khoảng mười bữa nửa tháng nữa là có thể đến nơi thôi

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 29

Dân Cư

Con thần điểu Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đứng ở mũi tàu nhìn mặt biển phía trước. Thanh Loan quay đầu, kêu to với Lý vài tiếng.

- Đằng đại ca! Tiểu Thanh nói, hải vực hỗn loạn rộng hai ba ngàn dặm, căn bản không có biện pháp đi qua được.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhìn hải vực hỗn loạn, chẳng hề để ý, chỉ cười nói:

- Chỉ khoảng hai ba ngàn dặm mà thôi. Hỗn Loạn hải vực chắc cũng chẳng hơn Cửu Khúc Quỷ Vực ở Minh Nguyệt Đảo bao nhiêu!

- Muội cứ nghỉ ngơi đi. Đến ngày mai, con thuyền Ô Mộc sẽ vượt qua vùng hải vực này rồi.

Đằng Thanh Sơn nói rồi lập tức quay đầu đi tới chỗ cột buồm, hạ hai mặt buồm xuống.

Lý trợn mắt nói:

- Đằng đại ca! Huynh còn xuống biển nữa à?

- Tiểu! Muội vào trong khoang đi.

Đằng Thanh Sơn cũng không nói nhiều, cởi giày, ném vào

trong khoang. Sau đó, hắn bước tới mũi tàu, chụp lấy dây cáp đeo lên vai, rồi quay đầu về phía Lý nhếch miệng cười:

- Muội cứ ngủ một giấc đi. Đợi tới khi nào chiếc thuyền Ô Mộc này không lắc lư nữa thì hãy ra.

- Cẩn thận một chút. - Lý liền nói.

Lý còn chưa kịp dứt lời, Thanh Sơn đã nhảy lên, sau đó tựa như một mũi tên cắm vào giữa vùng biển u ám hỗn loạn.

- Tõm!

Bọt nước bắn ra bốn phía. Dây xích không ngừng bị kéo xuống đáy biển. Chẳng mấy chốc, vang lên một tiếng ‘ Choang’, dây xích bị kéo căng thẳng tắp.

- Rào rào...

Một luồng sức mạnh khó ai địch nổi, xuyên qua dây xích truyền vào cả con thuyền Ô Mộc. Con thuyền Ô Mộc vốn đang chậm rãi lướt tới, bây giờ tốc độ trong nháy mắt tăng lên...

Ầm...

Một đường xé sóng, chặt nước!

Con thuyền Ô Mộc tựa như một con cá kiếm, nhanh chóng xông thẳng vào Hỗn Loạn hải vực.

Trong nháy mắt tốc độ tăng lên rất nhanh làm Lý không tự chủ được phải lui về phía sau hai ba bước.

- U... ..

Con Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan phát hiện ra tốc độ con thuyền Ô Mộc tăng lên, cũng vô cùng hưng phấn, kêu lên inh ỏi.

Tiếng kêu to vọng mãi trên bầu trời hải vực!

Con thuyền Ô Mộc lướt tới với tốc độ kinh người xuyên qua Hỗn Loạn hải vực nơi mà mọi người Bắc Hải Đại Lục ai cũng nghe danh.

...

Đêm tối phủ xuống, con thuyền Ô Mộc vẫn nhanh chóng lướt tới. Tới lúc bình minh, tốc độ con thuyền Ô Mộc không hề giảm. Mặt trời nhô ra khỏi đường chân trời, dần dần lên cao. Cho đến lúc mặt trời chếch bóng trên bầu trời tây, con thuyền Ô Mộc mới ra khỏi Hỗn Loạn hải vực.

Chiều đến, con thuyền Ô Mộc đã ra khỏi Hỗn Loạn hải vực. Lúc này, con thuyền Ô Mộc cũng từ từ nhằm phía phương bắc lướt tới.

Trên boong chiếc thuyền Ô Mộc.

- U...

Cuồng Phong Ưng mổ lấy một viên Thiết Diệp Quả, sau đó cẩn thận đặt bên cạnh Thanh Loan. Thanh Loan liếc mắt một cái, sau đó lại nhắm mắt nghỉ ngơi, căn bản không hề ăn.

Cuồng Phong Ưng thấy thế chớp chớp mắt, chỉ có thể bất lực.

- Đằng đại ca nhìn Tiểu Hôi và Tiểu Thanh kìa.

Lý cười tít mắt đến nỗi hai mắt chỉ còn lại có một sợi chỉ. Đúng lúc này…

- Tiểu! Mau nhìn kìa!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn chợt vang lên. Lý quay đầu kinh ngạc nhìn theo. Lúc này Đằng Thanh Sơn, đang chỉ vào phương hướng tây bắc phía xa xa.

Ở hướng tây bắc, xuất hiện một cái hải đảo.

- Đằng đại ca! Lúc trước, chúng ta cũng thấy một vài hải đảo, nhưng đều là hoang đảo.

Lý nhìn vào hải đảo xa xa - Không biết trên hải đảo này có người không nữa?

- Có khói!

Mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng, nhìn hải đảo đó. Với thị lực của hắn, đích xác có thể thấy trên hải đảo rất xa có vài đám khói.

- Có người đốt lửa, phải có người ở đó.

Đằng Thanh Sơn hạ hai buồm xuống, rồi sau đó trực tiếp dùng hai tay chèo mạnh. Sức mạnh của hắn làm cho mái chèo quạt nước rất nhanh.

- Rào rào...

Tốc độ Con thuyền Ô Mộc lập tức tăng lên, lao về phía hải đảo.

Một lát sau...

- Đúng là có khói. - Lý liền nói vẻ kinh hỉ.

Đằng Thanh Sơn cười, trong lòng cũng rất cảm khái. Chạy đi chạy lại hơn nửa năm, lại thêm thời gian ở trên Minh Nguyệt Đảo gần bốn tháng. Tính ra thì hắn xuất hải đã gần một năm rồi.

- Rốt cục gặp được người Bắc Hải Đại Lục.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên đảo qua một khoảng hải vực xa xa.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Hải vực xa xa có một hải thuyền khổng lồ. Nó đang rời hải đảo vừa nãy. Vì khoảng cách quá xa, nên Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể thấy chiếc thuyền nhỏ như một ngọn tay.

- Hải đảo này có các tàu liên lạc với bên ngoài à? - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Trong lúc đang tự hỏi, con thuyền gỗ đã áp mạn rất nhanh.

- Đằng đại ca! Trên hải đảo khẳng định có người. Hơn nữa có không ít người! - Lý nói vẻ tự tin.

- Sao cơ?

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn về phía Lý.

- Nhìn trên bãi cát kìa, có không ít dấu chân - Lý chỉ chỉ nói.

Đằng Thanh Sơn cười, hạ neo sắt xuống, cố định con thuyền Ô Mộc.

- Xuống thuyền thôi.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi thương, vừa đỡ Lý nhảy xuống khỏi con thuyền Ô Mộc.

- U...

Thanh Loan lập tức bay tới, đồng thời quay đầu lại hót vài tiếng về phía Cuồng Phong Ưng. Con Cuồng Phong Ưng lập tức hót vang một tiếng cao vút, tỏ vẻ rất nghe lời. Nó bay xung quanh con thuyền Ô Mộc một vòng, rồi hạ xuống giữa lòng thuyền.

Lý che miệng cười nói:

- Đằng đại ca! Tiểu Thanh bảo Tiểu Hôi lưu lại coi thuyền đó.

- Không có biện pháp, ngay cả khi nó không cam tâm tình nguyện. Thì thực lực của Thanh Loan, cũng đủ làm nó không thể không nghe lời.

Đằng Thanh Sơn cũng cười. Đằng Thanh Sơn và Lý thường xuyên đàm tiếu về quan hệ giữa Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan.

- Đi, chúng ta vào trong đảo xem.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn Lý một cái.

- Muội nhớ đi sát bên huynh. Không được rời ra đâu đấy.

Lý cảm giác có được sự quan tâm của Đằng Thanh Sơn. Ừm một tiếng, rồi ngoan ngoãn đi cạnh hắn.

Thanh Loan bay trên bầu trời trên đầu hai người Đằng Thanh Sơn.

Hải đảo này không hề nhỏ.

Đằng Thanh Sơn đi đại khái nửa dặm, tới một con đường rất vắng vẻ đột nhiên hắn khựng lại.

- Làm sao vậy? - Lý kinh ngạc hỏi.

- Mùi cháy khét!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn trở nên sắc bén.

- Có mùi thi thể cháy!

- A.

Lý hít mạnh một hơi lãnh khí.

Giác quan Đằng Thanh Sơn rất linh mẫn, mặc dù cách không quá xa, nhưng Lý căn bản không ngửi được. Nhưng Đằng Thanh

Sơn đã ngửi thấy được.

- Đằng đại ca! Trên đảo rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Sao lại có mùi cháy khét của thi thể? Có khi nào huynh nhầm không?

Lý không dám tin.

- Không lầm lẫn được.

Đằng Thanh Sơn cau mày, nắm Luân Hồi thương. Đi thêm khoảng bốn năm dặm.

Đằng Thanh Sơn gặp được một chỗ có nhân loại ở.

- Chỗ này... Đây là... - Sắc mặt Lý hơi trắng bệch.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt lại, trong mắt ẩn ẩn có hàn quang lóe ra. Chỉ thấy trên mặt đất phía trước thi thể tán loạn khắp các nơi. Có thi thể đầu bị chặt đứt rời, có cái thì ngực có một lỗ máu to đùng. Một vài thi thể bị chém nát, đá tung khắp nơi.

Một vài căn nhà gỗ, bị cháy trụi, thi thoảng phát ra những tiếng cháy phần phật lách tách.

Trước mắt chắc cũng phải chết tối thiểu trên trăm người.

- Đồ sát?

Đằng Thanh Sơn vô cùng nghi hoặc. Cho dù là ở Cửu Châu Đại Địa nếu giết chóc như thế này thì cũng làm cho trời và người đều phẫn nộ. Một vài bang phái mã tặc cường đạo, cũng chỉ thỉnh thoảng mới đồ lục một thôn trang. Chúng làm như vậy chính là để chấn nhiếp thôn trang khác.

Trên Cửu Châu Đại Địa, việc đồ sát rất ít thấy.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn phát hiện ra lúc này Lý sắc mặt trắng bệch, ánh mắt kinh hoảng.

- Tiểu làm sao vậy? - Đằng Thanh Sơn đi đến, tay đặt trên vai Lý.

Lý lại ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn, nước mắt chảy xuống như mưa. Tâm tư Đằng Thanh Sơn cũng khá nhạy cảm. Đột nhiên hắn nghĩ đến... Năm đó Lý một nhà cũng bị một vài tặc nhân cường đạo xông vào đồ sát. Cả nhà chết hết chỉ còn lại có một mình nàng và mẫu thân nàng là trốn thoát. Cuối cùng đến cả mẫu thân nàng cũng bị giết chết.

Đồ sát...

- Thôi...

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vỗ lưng Lý. Một hồi lâu, tâm tình Lý ổn định lại, tự mình rút ra khỏi lồng ngực Đằng Thanh Sơn rồi thấp giọng nói:

- Đằng đại ca! Xin lỗi, muội lỡ làm y phục huynh ướt mất rồi.

- Không có việc gì.

Đằng Thanh Sơn an ủi nói:

- Tiểu! Muội kiên cường lên một chút!

- Ừm!

Lý ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, gật đầu đáp.

- Đi! Chúng ta xem trên hải đảo này còn có người sống hay không.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được lúc này tâm tình Lý có điều hơi loạn, liền lôi tay nàng cứ thế mà đi. Hai người cứ thế đi thẳng

về phía trước.

Lý ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn. Trong mắt nàng, chỉ thấy một thân hình cao lớn, ánh mắt kiên định. Đôi bàn tay thô của hắn đang cầm tay nàng, vô cùng ấm áp. Điều đó làm Lý tựa như một con thuyền nhỏ phiêu bạc chợt gặp được nơi bờ bến. Trái tim nàng như trùng xuống.

Trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng, Lý cứ mặc cho Đằng Thanh Sơn nắm tay, riu ríu đi tới.

...

Vì sợ hải tặc, Đằng Thanh Sơn cứ kéo tay Lý đi mãi. Đi một hồi lâu, dọc theo đường đi, chỗ nào hai người cũng thấy toàn là thi thể. Cũng đại khái phải đến bảy tám trăm người! Nếu tính cả những phần mà Đằng Thanh Sơn không thấy... Thì phỏng chừng cả đảo số người chết không ít hơn ngàn.

Không có lấy một người sống!

- Thật là độc ác!

Đằng Thanh Sơn nhìn những làn khói đặc sệt bốc lên chung quanh, đột nhiên hồi tưởng tới con thuyền lúc trước mình thấy rời khỏi hòn đảo này, - Mười thì tới chín phần là người trên hải thuyền đó gây ra cái chết cho vô số người hải đảo này rồi!

- Đằng đại ca.

Lý chỉ vào một tòa nhà lớn trắng toát gần đó, - Huynh xem bên kia kìa.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua. Nhìn xuống mặt đất, hắn thấy một quyển sách bị thiêu hủy hơn phân nửa. Bộ sách không trọn vẹn đang nằm chỏng chơ trên đất.

- Sách?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui vẻ.

- Đúng... Vũ Hoàng cách đây mấy ngàn năm đã đi Bắc Hải Đại Lục! Bắc Hải Đại Lục bây giờ đã qua mấy ngàn năm rồi, ai biết đã biến thành cái gì rồi?

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ điểm này. Dựa theo lời Vũ Hoàng nói, thì năm đó khi Vũ Hoàng còn sống, dân cư Cửu Châu Đại Địa mới được vài ức.

Nhưng bây giờ thì con số đó đã tăng lên không biết bao nhiêu lần! Tương tự như thế, trải qua mấy ngàn năm, Bắc Hải Đại Lục đã trở thành như thế nào? Không một ai có thể biết.

- Sách!

Đằng Thanh Sơn lập tức chạy tới, nhặt quyển sách lên. Đối với Đằng Thanh Sơn... Bây giờ dựa vào bộ sách, hiểu rõ hơn về Bắc Hải Đại Lục, đúng là một biện pháp tốt.

Đằng Thanh Sơn và Lý đều dán mắt vào bộ sách không trọn vẹn. Nó được làm từ một thứ giấy in rất tốt. Vừa lật ra, hai người đã nhìn thấy được chữ ghi trên đó….

- Hả? - Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Lý cũng chớp mắt.

- Đằng đại ca...

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn nhìn Lý, vẻ hai người đều vô cùng ngơ ngác.

- Ta sợ nhất chính là cái này!

Đằng Thanh Sơn cười khổ. Những chữ trong bộ sách, cũng là

chữ vuông, nhưng mỗi một nét một vạch, lại có nhiều điểm không phù hợp. Mỗi một chữ dường như là những bức tranh.

- Không hiểu được!

Trên mặt Lý cũng đầy vẻ bất lực.

Nàng là một thiếu nữ nhà giàu, từ bé được giáo dục rất kỹ, cầm kỳ thư họa các dạng đều biết. Nhưng bây giờ... Lại không đọc được, lại biến thành kẻ mù chữ.

- Ta lo nhất chính là điều này! Vũ Hoàng năm đó đi tới Bắc Hải Đại Lục. Khi đó Bắc Hải Đại Lục đã có trăm vạn dân cư. Phỏng chừng cũng đã có chữ để ghi chép, truyền lại cho đời sau. Mặc dù qua mấy ngàn năm chắc chắn có sự thay đổi, nhưng muốn cho giống hệt như chữ Cửu Châu thì không thể được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất lực, cười, - Không ngờ, ta cũng thành một người mù chữ. Cho dù có sách, cũng không hiểu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 30

Chỉ Có Một Tin Tốt

Mùi thi thể cháy khét tràn ngập xung quanh. Cả một vùng đầy những hài cốt ám khói. Trong không khí, khói vẫn chưa tan, tụ lại thành những đám khói dày đặc.

Đằng Thanh Sơn vẫn đang nhìn chữ viết trong quyển sách.

- Bây giờ, chúng ta biết được chữ viết ở Bắc Hải Đại Lục khác với chữ viết của Cửu Châu Đại Địa. Nhưng vẫn còn một việc mà huynh phải lo lắng đó là... ngôn ngữ Cửu Châu Đại Địa chúng ta có giống như ngôn ngữ ở Bắc Hải Đại Lục hay không?

Đằng Thanh Sơn hơi lo lắng, nói. Lý vừa nghe thấy vậy, cũng nói ngay:

- Đúng rồi! Muội nghe nói một vài vương quốc vùng Tây Vực ở Cửu Châu Đại Địa cũng có ngôn ngữ khác với dân chúng Cửu Châu chúng ta mà. Trong khi đó, Bắc Hải Đại Lục lại còn xa hơn cả Tây Vực nữa.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu. Cho dù ở Cửu Châu, tuy dùng cùng loại ngôn ngữ, nhưng ở những địa phương khác nhau vẫn có sự khác biệt.

- Đằng đại ca.

Lý vội an ủi nói:

- Nhưng huynh cũng đừng quá lo lắng. Minh Nguyệt Đảo cũng rất xa Cửu Châu Đại Địa chúng ta, nhưng tiếng Minh Nguyệt Đảo nói lại giống như Cửu Châu chúng ta. Biết đâu Bắc Hải Đại Lục cũng như thế thì sao!

Đằng Thanh Sơn cầm quyển sách cháy nham nhở, cười nói:

- Huynh đâu có lo gì! Đó cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần mất chút thời gian là học được ngay!

Ở kiếp trước, là một siêu sát thủ trong thế giới hắc ám, Đằng Thanh Sơn tinh thông vài loại ngôn ngữ nước ngoài. Đối với việc học tập ngôn ngữ, trải qua huấn luyện mang tính bắt buộc của tổ chức sát thủ, nên Đằng Thanh Sơn cũng lĩnh hội được một vài bí quyết.

- Học hả?

Lý gật gật đầu, cười nói:

- Hẳn là không khó như học thú ngữ! Thú ngữ mà muội chỉ cần vài tháng đã học xong thì ngôn ngữ Bắc Hải Đại Lục cũng khẳng định có thể học được rất nhanh.

- Ừm. Chúng ta đi! Không biết chữ thì bộ sách này cũng chẳng có chỗ dùng.

Đằng Thanh Sơn trực tiếp bỏ bộ sách không trọn vẹn này đi. Hắn đi thẳng về phía con thuyền Ô Mộc.

Lúc tới, Đằng Thanh Sơn và Lý đi một vòng quanh nơi có chỗ ở của con người. Còn khi rời đi, Đằng Thanh Sơn đi thẳng, một đường vượt mọi chướng ngại, đi thẳng về phía con thuyền Ô Mộc.

Một lát sau.

- Hả? Nơi này vẫn còn có một nhóm nữa này.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống một làng mạc phía trước. Ngôi làng có vô số những ngôi nhà gỗ, la liệt thi thể bị thiêu hủy đầy đất.

- Những người này quá độc ác. Đến cả lão nhân và phụ nữ, hài tử đều không bỏ qua.

Lý xiết nắm tay, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

- Còn có người còn sống!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên sáng mắt. Hắn có thể cảm giác được tiếng hít thở yếu ớt.

- Có người còn sống à?

Lý cũng lắp bắp kinh hãi.

- Ừm.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại ở đống thi thể phía trước căn nhà gỗ rách nát. Hắn lập tức đi tới, vẹt hai thi thể nằm trên lên, lập tức phát hiện ra một tiểu cô nương gầy gò, trên mặt còn có một vết sẹo, sắc mặt trắng bệch.

Trên tấm áo bông cũ nát còn có vết máu. Tiếng hít thở hết sức yếu ớt, chỉ nhờ giác quan nhạy cảm của mình mà Đằng Thanh Sơn đã có thể nghe rõ ràng. Đằng Thanh Sơn vươn bàn tay, đặt vào lưng tiểu cô nương đó. Một đạo hào quang ôn hòa màu xanh nước biển tiến vào cơ thể của cô bé.

Nội gia cương kình, có tác dụng dưỡng sinh. Tác dụng phụ trợ trị liệu với thân thể con người còn tốt hơn cả tiên thiên chân nguyên.

- Ừm.

Tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch như người chết, lúc này đã

đỡ hơn một chút, nhưng vẫn còn rất nhợt nhạt. Từ đôi mũi nhỏ bé phát ra những thanh âm mỏng manh. Đôi môi khát nước trắng bệch cứ há há ra.

- Tiểu! Muội đem nước lại đây.

Đằng Thanh Sơn nói. Lý vẫn đứng canh đó, Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu lại. Hắn thấy Lý cắn môi, mắt đỏ hoe.

- Tiểu?

Đằng Thanh Sơn lại gọi một tiếng. Lý lập tức tỉnh lại.

- Đi lấy nước tới đây.

Đằng Thanh Sơn phân phó. Hắn biết lúc này không cho Lý nghĩ nhiều mới tốt.

- Được được.

Lý vội nhìn xung quanh, chẳng mấy chốc đã thấy gần đó có một thùng gỗ, trong thùng gỗ có nước.

Cạnh thùng gỗ cũng có một người đàn bà ngã xuống.

Lý lập tức dùng gàu nước, múc một gàu, chạy tới. Nàng vô cùng cẩn thận chỉ sợ nước đổ.

- Đằng đại ca! Nó không có việc gì chứ?

Lý hơi lo lắng.

- Không việc gì! Tuy nhiên lưng trúng phải một đao. May mà thể chất nó khá tốt, vết thương liền nhanh, không chảy quá nhiều máu. Nhờ thế nên giữ được cái mạng nhỏ. - Đằng Thanh Sơn nói xong, cẩn thận đổ nước vào miệng cô bé. Cô bé vô ý thức há mồm, nuốt liền vài ngụm nước.

- Nhìn cảnh chung quanh đây thì còn rất mới. Họ chết chắc mới khoảng một hai canh giờ.

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn tiểu cô nương, - Mặc dù vết thương mất máu không nhiều, nhưng nếu chúng ta tới muộn nửa canh giờ, nó chết chắc.

Kỳ thật nếu không có giác quan Đằng Thanh Sơn rất linh mẫn, chỉ sợ cho dù có người khác đi qua cũng sẽ không thể phát hiện ra được.

Tiểu cô nương đó sẽ chết trong vô thanh vô tức.

- Ực ực...

Một luồng hào quang màu xanh nước biển lóe ra trên người cô bé, sau đó lại ẩn đi.

- Ừm. Được rồi.

Đằng Thanh Sơn thu hồi bàn tay nãy giờ vẫn đặt vào lưng cô bé.

- Bây giờ không sao nữa rồi. Chỉ cần ăn chút thức ăn, bổ sung máu huyết thì chẳng mấy chốc có thể khôi phục.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy. Lý vẫn ngồi xổm giúp đỡ cho cô bé.

- Trên hải đảo này đã chết không ít người. Có lẽ ở đây có cái gì đó. Nếu không, địch nhân sẽ không dùng chiến thuyền chạy tới giết họ.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua tiểu cô nương.

- Cô bé này y phục rách nát, mặt xanh xao vàng vọt, còn có một vết sẹo, hiển nhiên cuộc sống bình thường cũng không tốt. Trên đảo này phỏng chừng cũng chỉ là một người ở tầng dưới

chót.

Ngay lúc này, mí mắt tiểu cô nương giật giật. Sau đó, đôi mắt từ từ mở ra. Một mắt đen sáng ngời đầy nước mắt, kinh hoảng nhìn đôi nam nữ trước mặt. Sau đó nó đứng dậy, thấy chung quanh la liệt thi thể.

Nhớ lại những gì vừa lúc phát sinh, đôi mắt ngây thơ lại trợn tròn lên. Trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, thân thể run lên bần bật.

- A a.

Tựa như một người câm đang ú ớ, cô bé gạt phắt tay Lý ra, lết về phía sau. Vừa cử động mạnh một chút, lại làm vết thương phía sau lưng nó một lần nữa vỡ ra, máu tươi chảy đầm đìa.

Con bé tựa hồ không phát hiện đau đớn, nó dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hai người Đằng Thanh Sơn.

- Đừng nhúc nhích.

Nam tử cao lớn thoáng cái đã đến cạnh nó, rồi sau đó liên tục điểm vài cái vào lưng nó.

- Bé con bị sợ hãi quá rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn bộ dáng tiểu cô nương, lắc lắc đầu.

- Đừng sợ. Đừng sợ.

Lý đi tới, cầm tay cô bé. Tay kia nhè nhẹ vuốt má nó. Con bé tựa hồ hơi hoảng sợ, nhưng nó không dám phản kháng, mặc cho Lý vuốt mặt.

Lý nhìn nó, ánh mắt hết sức trìu mến. Tựa hồ, nó cảm thấy thiện ý của đối phương, dần dần buông lỏng.

- Đằng đại ca, chúng ta đưa nó đi nhé? - Lý ngẩng đầu nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

- Chung quanh mọi người phỏng chừng đã chết sạch. Cha mẹ thân nhân nó cũng đều chết hết rồi.

Lý nhẹ giọng. Con bé nghe nói như thế, nước mắt lăn dài xuống. Những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống đầm đìa cả khuôn mặt.

Lý nhìn thấy như vậy, càng thêm đau lòng:

- Nó bây giờ chỉ có một mình, bơ vơ không nơi nương tựa. Chúng ta không giúp nó, chỉ có một mình trên đảo như thế này thì nó làm sao sống được?

- Được rồi, đem nó theo. Khi đến bờ Bắc Hải Đại Lục, sẽ ổn định cho nó sau. - Đằng Thanh Sơn không cự tuyệt.

Lý ôm lấy con bé, cùng Đằng Thanh Sơn đi về phía con thuyền Ô Mộc...

Trên con thuyền Ô Mộc, nó sợ hãi rúc mình vào một góc thuyền.

- Xuất phát!

Đằng Thanh Sơn rút neo, cầm hai mái chèo lớn, chèo mạnh. Hai mái chèo thô chắc, dài và nặng. Chỉ cần dùng mắt đã có thể cảm giác được, nếu không có mấy vạn cân cự lực, chỉ sợ muốn chèo một lần cũng không làm được.

Còn Đằng Thanh Sơn lại nhấc nó lên rất nhẹ nhàng. Cái cảnh này làm cô bé đang rúc trong góc trợn tròn mắt.

- U... ...

Thanh Loan nhè nhẹ vỗ cánh trên boong thuyền, xòe đuôi, tựa hồ khoe vẻ mĩ lệ của nó. Nó làm cho cô bé không khỏi ngạc nhiên.

- Ăn chút đồ ăn nhé.

Lý từ trong khoang đi ra, bưng mấy cái bánh bao đã được hấp nóng. Lúc trước chỗ bánh bao mang theo từ Minh Nguyệt Đảo, bây giờ vẫn còn nhiều. May mà đã được phơi khô nên có thể giữ trong thời gian rất lâu. Nhưng bánh bao thịt cho dù cẩn thận giữ gìn, thì phần lớn cũng đã hỏng cả rồi. Còn bánh bao thường thì vẫn còn có thể ăn được.

Tiểu cô nương vừa thấy bánh bao, vội vươn tay chụp lấy, nhai nhồm nhoàm.

- Đừng để nghẹn nhé. Muội uống chút nước này. - Lý đưa ra cái chén.

Trước mặt cô bé, Lý tỏ vẻ ôn nhu trước đó chưa từng có. Tựa như một đại tỷ tỷ quan tâm tới muội muội mình. Một hơi ăn xong ba cái bánh bao, sắc mặt cô bé rõ ràng đã trở nên tươi tỉnh hơn không ít. Nó dùng một ánh mắt tò mò quan sát Đằng Thanh Sơn và Lý.

- Đừng sợ! Nếu mệt thì muội đi ngủ một lúc đi. - Lý nói nhẹ giọng.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn đang lắc mái chèo, cười phá lên - Tiểu! Nó chưa chắc nghe hiểu chúng ta gì đâu. Muội không cần nói nhiều với nó như vậy... nó nghe không hiểu thì cũng vô dụng thôi?

Lý cười cười không nói nhiều lời. Đồng thời đặt cái khay sang một bên, cũng ngồi trên boong thuyền nắm tay cô bé. Tựa hồ muốn thông qua nắm tay, truyền lại những thông điệp yêu thương.

- Cảm ơn! Cám ơn đại tỷ tỷ, đại thúc!

Một âm thanh rất thấp rất nhỏ, vừa vang lên trên boong

thuyền ….

Yên tĩnh!

Con Thanh Loan bộ dạng uể oải cũng quay đầu nhìn về phía cô bé. Đằng Thanh Sơn đang chèo và Lý đang nắm tay nó chợt đờ cả người ra.

- Nghe được à! - Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

- Nghe hiểu được chúng tôi à?

Đằng Thanh Sơn cho dù rất bất ngờ, nhưng cũng kinh hỉ. Bắc Hải Đại Lục và Cửu Châu Đại Địa, cách nhau rất xa xôi, nhưng ngôn ngữ lại giống nhau Một tiếng ‘ đại tỷ tỷ, đại thúc ’ của tiểu cô nương phát âm rất rõ ràng, hoàn toàn là ngôn ngữ Cửu Châu Đại Địa. Tuy giọng nói có gì hơi cưng cứng, nhưng vừa nghe thì cũng rất tự nhiên!

Chỉ mỗi tội nó gọi Lý là đại tỷ tỷ, gọi mình là ‘ đại thúc ’, làm Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười. Dù sao thì hắn cũng mới mười chín tuổi thôi! Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy rất hưng phấn.

Có thể nói chuyện, sau này sẽ ít đi nhiều phiền toái khi hành tẩu ở Bắc Hải Đại Lục.

- Đây là tin tức tốt. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Ừm, nghe được, sau này sẽ dễ dàng hơn.

Lý cũng rất vui vẻ.

- Ngươi biết nói à? - Lý nhìn kinh ngạc nhìn cô bé.

Ngay từ đầu đến giờ, nó luôn không nói chuyện. Nó lúng túng nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Lý.

“Chẳng phải mình chỉ nói cảm ơn thôi sao? Nghe hiểu tiếng nói thì hà tất phải kinh hỉ như vậy? Chẳng lẽ... họ lại không hiểu?” - Nó cảm thấy hết sức hoang mang.

- Dạ - Tiểu cô nương hơi sợ hãi, nói nhẹ giọng.

- Lúc trước sao không nói lời nào? - Lý kinh ngạc.

Tiểu cô nương thấp giọng nói:

- Ta! Ta sợ các ngươi là người của Xuân Thân gia tộc phái tới. Sau khi lên thuyền mới biết hai người các ngươi không phải là người của Xuân Thân gia tộc.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 31

Cướp Đoạt

Xuân Thân gia tộc? - Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau.

Trên Cửu Châu đại địa, các tông phái luôn có vị trí rất cao. Có thể có một ít gia tộc ở trong tông phái có chút địa vị. Thế nhưng ra ngoài giết chóc thực sự là không thể nào để lộ chiêu bài của gia tộc như thế.

Đằng Thanh Sơn giương buồm, điều chỉnh chuẩn phương hướng.

- Mọi người trên đảo thuộc gia tộc nào vậy? - Đằng Thanh Sơn cũng ngồi xuống boong thuyền, dò hỏi.

Tiểu nữ hài nhìn Đằng Thanh Sơn và Lý rồi thận trọng nói:

- Trên hải đảo chính là Hắc Thiết Hà gia và Lưu Thị gia tộc sau khi chiến bại, đem cả tộc chạy trốn tới trên hải đảo, nghỉ ngơi lấy lại sức. Không nghĩ tới Xuân Thân gia tộc một mạch truy sát tới trên hải đảo, đem Hắc Thiết Hà gia, Lưu gia toàn bộ giết sạch.

- A! Muội không phải người Lưu gia sao? - Đằng Thanh Sơn từ trong ngữ khí của tiểu nữ hài phán đoán.

Tiểu nữ hài cúi đầu, trả lời:

- Muội là gia nô mà Lưu gia mua về.

- Gia nô? - Đằng Thanh Sơn không lấy làm lạ. Nhìn tiểu nữ hài ăn mặc rách rưới, mặt mày xanh xao vàng vọt, trên mặt lại còn có sẹo, hiển nhiên là sinh hoạt chắc chắn không được tốt lắm.

Bất quá, còn nhỏ như thế mà nói năng gãy gọn như vậy quả thực là khó.

Lý nắm tay tiểu nữ hài, nhìn nó nói:

- Từ nay về sau, muội không phải là gia nô nữa.

- Muội tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? - Lý hỏi.

- Muội tên Tiểu Bình. Năm nay chín tuổi. – Cô bé trả lời.

- Chín tuổi?

Lý có chút kinh ngạc. Hiện tại cô bé thân thể gầy gò xanh xao vàng vọt, thoạt nhìn chừng sáu bảy tuổi. Căn bản không tưởng được đã chín tuổi. Cô bé cắn cắn môi:

- Muội bị bán ba lần. Bình thường ăn không đủ no. Cho nên...

- Bị bán ba lần? - Lý nghe thế, giật mình. Càng thêm xót thương.

Đằng Thanh Sơn con mắt nheo lại, liếc nhìn qua cô bé. Lý mới sửng sốt nói thất thanh "Chín tuổi". Cô bé liền hiểu ngay suy nghĩ của hai người lập tức nói cho biết bị bán ba lần, ăn uống không đủ no, cho nên mới gầy bé. Chỉ riêng điều này ở một đứa trẻ chín tuổi cũng đủ khiến Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

Đêm.

Gió biển thổi nhẹ nhàng. Ô Mộc thuyền thẳng hướng bắc đi tới. Cô bé Tiểu Bình dựa lên đùi Lý ngủ. Đằng Thanh Sơn tựa như một pho tượng điêu khắc, đứng đầu thuyền nhìn về phía xa, không một chút động.

Gió biển thổi bay quần áo. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn bất chợt nhắm vào một điểm nhỏ nơi xa.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng với thị lực trong bóng đêm của Đằng Thanh Sơn thì có thể nhìn thấy rất rõ ở phía trước có một con thuyền lớn. Hình dáng đó chính là cỗ chiến thuyền lúc trước rời khỏi hải đảo.

Thuyền gỗ kích thước nhỏ. Tốc độ, nhanh hơn so với đại chiến thuyền nên khoảng cách không ngừng thu hẹp lại.

- Hừ? - Còn cách xa vài dặm. Đằng Thanh Sơn đã có thể nhìn rõ chiến kỳ (cờ chiến) treo cao. Trên chiến kỳ có hai chữ đại tự như rồng bay phượng múa.

"Chắc là hai chữ Xuân Thân" - Mặc dù không nhận ra, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn có thể đoán được.

Đằng Thanh Sơn mở miệng lẩm bẩm.

- Có việc gì thế? - Lý ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Huynh ra ngoài một chuyến. Chờ một chút sẽ lại về thuyền. - Đằng Thanh Sơn vừa cười, vừa nói. Lý nghe xong kinh ngạc nói:

- Đằng đại ca! Quá nửa đêm rồi, huynh còn muốn xuống biển luyện quyền?

- Không! Chờ một chút muội sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn đi xuống khoang thuyền. Lấy ra cây Hắc Diễm Côn. Với thương pháp hiện tại của Đằng Thanh Sơn. Cho dù sử dụng hắc côn. Cao thủ cấp bậc Hoàng Phủ Ngọc Giang hay đệ nhất thần tướng "Nhật Lôi Mục" cũng không phải đối thủ của hắn.

“Vù” một cái, Đằng Thanh Sơn nhảy lên cao, lao thẳng xuống đáy biển.

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn ở nước như thế nào?

Một chiếc hải thuyền khổng lồ, lớn tới năm mươi trượng. Nhìn nó như một con cự thú khổng lồ ở trên mặt biển, đang từ từ tiến tới. Một đạo thân ảnh hỏa hồng sắc bám ở đáy thuyền. Nhìn kĩ có thể thấy đó chính là Đằng Thanh Sơn.

- Năng lực chế tạo thuyền không kém gì Cửu Châu. - Đằng Thanh Sơn thân hình bám lấy cạnh thuyền. Cẩn thận lắng nghe các thanh âm ầm ĩ ở trên thuyền.

Trên chiến thuyền này rất nhiều người, thanh âm cũng hỗn loạn.

- Lão tử có ba cửu.

- Ha. Thật khéo. Ta lại có ba thập. Không ai muốn tiếp à? Chậc chậc. Còn Trương lão nhị? Chuyển tiền chuyển tiền nhanh nào.

Đằng Thanh Sơn nghe thấy vậy trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười. Cờ bạc? Trên Cửu Châu đại địa cũng có mấy sòng bạc. Chơi súc sắc, chơi bài đều có cả. Bất quá nghe ra, quy tắc bài bạc trên Cửu Châu đại địa và Bắc Hải này có khác biệt.

- A~~a~~ - Lẫn trong đó có cả tiếng nữ nhân kêu gào.

- Lão tam. Tới đây cạn một chén. Hôm nay, còn thiếu một đao đó, bằng không đã bị lão già Lưu gia đó phế rồi. - Âm thanh uống rượu đổi chén cũng góp phần trong đống hỗn tạp đó.

Một đám người ở trên thuyền. Đích xác hỗn loạn.

“Quả nhiên là Xuân Thân gia tộc." - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Thân hình hắn tựa như quỷ mị, nháy mắt liền biến mất.

Trên chiến thuyền của Xuân Thân gia tộc có hơn mười tên lính canh gác trên boong thuyền. Bất quá bọn chúng kẻ nào cũng nhàn

nhã. Ở trên biển. Còn lo lắng có người đánh lén sao?

- Bọn phế thải Xuân Thân. Tất cả lăn ra đây.

Một đạo thanh âm chát chúa lạnh lùng bất chợt xuyên qua toàn bộ chiến thuyền, vang vọng trong mỗi khoang thuyền. Lập tức đám binh lính đang nhàn tản đều biến sắc. Kẻ nào cũng như linh cẩu điên dại (yếu phong đích dã lang = sói hoang muốn nổi điên), nhìn về nơi có âm thanh phát ra.

- Kẻ nào?

- Thằng nào dám đến chỗ chúng ta làm loạn?

Một tràng tiếng thét phẫn nộ. Cùng với đó là hàng loạt binh lính từ trong khoang thuyền ào ạt lao ra. Đa phần bọn chúng tụ tập trên khoảng boong tàu dài mấy chục trượng. Kẻ nào cũng đều cầm đại khảm đao. Ánh mắt hằn học nhìn chằm chằm đạo hắc ảnh ở đầu thuyền.

- Yên lặng. - Một tráng hán thấp lùn mặc hắc sắc khải giáp giơ cao tả thủ. Mấy trăm người trên bong thuyền thoáng cái im lặng.

Chỉ là kẻ nào cũng vẫn cứ như trước gắt gao nhìn chằm chằm vào hắc ảnh ở đầu thuyền. Phảng phất như muốn đem hắc ảnh đó ăn tươi nuốt sống.

- Ngươi là ai? - Tráng hán thấp lùn nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hải tặc chặn đường cướp của. - Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị của hắc ảnh vang lên.

- Toàn bộ tiền tài, cả thư tịch, địa đồ các loại, tất cả nộp hết ra. Bằng không… - Thanh âm tựa như sắt thép va chạm, trong đêm đen thăm thẳm khiến người ta kinh hãi.

Thế nhưng mấy trăm binh lính trên thuyền, đều là quân sĩ tinh

anh của Xuân Thân gia tộc, há có thể dễ dàng khuất phục vậy sao?

- Dám đánh cướp Xuân Thân tộc chúng ta. Chỉ có một mình ngươi đến cướp thôi sao? - Tráng hán thấp lùn điên cuồng cười lớn. Mấy trăm binh sĩ cũng đều há miệng cười. Tráng hán thấp lùn tuy rằng cười to, nhưng lại ngầm thăm dò kẻ đến gây chuyện.

Một thân hắc y, vóc người cao gầy, đứng tại đó lại như một cây thương thẳng tắp. Trên tay phải của hắn, nắm một cây trường côn ám hồng sắc.

"Cao thủ dùng côn? Cho dù là tiên thiên cường giả. Cũng sẽ không bao giờ một thân một mình đánh cướp một thuyền đầy binh sĩ tinh anh. Trong các kẻ đối địch với Xuân Thân gia tộc ta hình như không có tiên thiên cường giả dùng côn." Tráng hán lùn đó thầm nghĩ.

- Ta đếm tới ba. Còn chưa giao ra tiền tài vật chất thì đừng có trách. - Thanh âm càng thêm lạnh lẽo.

- Một.

Hắc ảnh hét lên.

- Các huynh đệ. Giết hắn đi. - Tráng hán thấp lùn rống lên.

Tựa như một bầy chó sói, mỗi tên lính đều cầm đại khảm đao. Kết hợp mấy người thành một tổ, hình thành nên một quân trận đơn giản. Mọi người đều rít lên. Trong hai con ngươi tràn đầy sát ý, xông thẳng về hướng hắc ảnh trước mặt.

Hắc sắc trường côn trong tay người đó mạnh mẽ vung lên.

"Oành."

Như tiếng sấm nổ vang. Tức thì mấy tên lính bị đánh thành một cục. Lực do một côn này đánh ra, còn làm mấy chục người ở

phía sau bị đánh bay, âm thanh thảm thiết vang vọng khắp chiến thuyền. Trong đêm đen máu tươi đỏ sẫm bay tung tóe. Hắc ảnh đó ngay lập tức tiến lên hướng bên trái vung trường côn.

Thanh âm liên tiếp vang lên. Máu tươi văng tung tóe. Lại một đám người bị đánh bay.

Không ít thịt nát xương gãy rơi trên bong thuyền, máu tươi nhuộm đỏ cả sàn thuyền. Mấy trăm binh sĩ đang điên cuồng, thoáng cái sắc mặt tái xanh. Họ hoàn toàn bị hai côn của đối thủ chấn trụ. Kẻ nào cũng đứng sững lại.

- Ngươi muốn đánh ta? - Thanh âm băng lãnh lại vang lên.

Tráng hán thấp lùn trên trán chảy mồ hôi hột, vội đáp:

- Không. Không.

Chưa kịp dứt lời, tráng hán thấp lùn đó tựa như một bao cát bị đánh bay ra ngoài. "Bụp, ục" một tiếng rơi vào trong biển.

Thanh âm băng lãnh của hắc ảnh vang lên. Lúc này đám binh sĩ nhớ ra, cường giả đáng sợ trước mắt, đếm tới "ba" là sẽ giết sạch bọn họ.

- Chúng ta nộp. Chúng ta nộp.

- Tiền của nộp hết.

- Thư tịch địa đồ chúng ta cũng nộp.

Mặc dù không rõ đối phương vì sao muốn thư tịch địa đồ. Nhưng lúc này không ai dám nhiều lời. Vũ lực của đối phương đã chứng minh tất cả.

- Lấy nhanh một chút. Nếu thiếu, các ngươi cũng sẽ chết. - Thanh âm băng lãnh vang lên.

Chỉ chốc lát, các rương lớn vàng bạc toàn bộ xếp đống trên boong thuyền, có cả không ít thư tịch, địa đồ cũng chất đống tại đó.

Đằng Thanh Sơn nhìn vàng bạc và thư tịch, địa đồ trước mắt:

- Không ngờ Bắc Hải đại lục này cũng là dùng vàng bạc làm tiền tài. Nhiều vàng bạc như vậy chắc là do tàn sát Hắc Thiết Hà gia mới lấy được.

- Các ngươi đồ sát Lưu gia lại chỉ kiếm có chút này thôi sao? - Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

- Kim phiếu đâu?

Đám các binh sĩ đó ai cũng kinh hoảng không yên. Chỉ sợ đối phương phát hiện bọn họ có vàng bạc không nộp. Quả thực, bọn họ có giấu đi không ít. Bởi vì nếu như thực sự giao hết ra, bọn họ trở về Xuân Thân gia tộc sẽ cực thảm.

Hơn nữa, bọn họ cho rằng, cường giả này không có khả năng biết được, bọn họ rốt cuộc kiếm được bao nhiêu vàng bạc.

- Kim phiếu? - Một chỉ huy trong số đó nghi hoặc hỏi.

- Kim phiếu là cái gì?

Đằng Thanh Sơn vừa nghe, tức thì minh bạch. Tại Bắc Hải đại lục phỏng chừng còn chưa có các loại cửa hàng vàng bạc:

- A! Không lẽ Bắc Hải đại luc này phi thường hỗn loạn? Không có thế lực đủ sức, đủ vốn để thành lập cửa hàng vàng bạc?

- Dùng túi lớn. Mang các thứ toàn bộ xếp gọn. - Đằng Thanh Sơn phân phó.

- À! Chỉ xếp vàng thôi.

Rất nhanh, đám binh sĩ đó đều mang lượng lớn hoàng kim xếp đầy ba bao tải. Về phần thư tịch lại không có mấy. Ra đi đánh chém ai mang sách? Chỉ có mươi cuốn. Địa đồ thì lại có không ít. Tất cả đều là địa đồ đi lại.

Đằng Thanh Sơn đem Hắc Diễm Côn mang ở sau lưng. Sau đó, tay trái cầm hai túi tiền lớn. Tay phải cầm một túi.

Vù.

Toàn thân phát ra tiên thiên chân nguyên hỏa hồng sắc, nhảy thẳng vào trong đại hải vô biên u ám. Mấy trăm tên lính đều chạy tới mạn thuyền, nhìn xuống phía dưới.

- Cuối cùng cũng đi.

- Hù chết lão tử rồi.

Lũ binh sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đại ca! Bị lấy đi nhiều vàng như vậy. Chúng ta làm sao trở về bây giờ?

- Thằng ngu! Gặp phải cường giả như vậy mà còn mạng sống mang vàng bạc về cho gia tộc như thế, gia tộc còn không vừa lòng sao? Chúng ta xem ra tốt số. Nếu như kẻ này cùng Lưu gia có giao hảo. Sợ rằng chúng ta hôm nay toàn bộ đều chết sạch. Con mẹ nó. Không ngờ chỉ một gậy đánh chết nhiều người như vậy. Chẳng lẽ là tiên thiên kim đan cường giả? - Một gã chỉ huy đầy mặt râu ria liếm môi, nghĩ mà sợ.

...

Trên Ô mộc thuyền, Lý và cô bé đang cùng nhau nói chuyện Đằng Thanh Sơn. Bỗng nhiên…

Một đạo thân ảnh từ trên trời rơi xuống. “Uỵch” một tiếng rơi

trên boong tàu. Khiến cả chiếc tàu chấn động hai ba lần. Đằng Thanh Sơn tiện tay ném xuống ba túi tiền lớn. Các thỏi vàng trong túi rơi ra tung tóe. Ánh sáng của các thoi vàng khiến cô bé nhìn tới hoa cả mắt. Ngay cả Lý cũng giật nảy cả người.

- Hừ! Tại Bắc Hải đại lục, chút vàng bạc này chắc là đủ tiêu rồi. - Đằng Thanh Sơn nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 32

Đoan Mộc?

Trong màn đêm yên tĩnh, bên tai chỉ có thanh âm nước biển dập dờn. Cô bé mở tròn hai mắt nhìn những thỏi vàng lăn lóc. Trong đêm, dưới ánh trăng yếu ớt rọi xuống, những thoi vàng nổi bật hẳn lên. Từ trước đến giờ, cô bé chưa bao giờ thấy nhiều thoi vàng như vậy!

- Trong ba túi, có một vài bộ sách và bản đồ, còn phần lớn là vàng. Nhưng có quá nhiều vàng, ba cái rương cũng không đủ để dựng.

Đằng Thanh Sơn nói xong, dốc ba cái túi lớn ra. Ba cái rương sắt cực nặng rơi ra, toàn bộ là những thoi vàng, sách, bản đồ rơi tán loạn.

- Đằng đại ca! Mấy thứ này ở đâu ra thế?

Lý kinh ngạc đi tới.

- Trong rương cũng toàn là vàng?

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn nói rồi mở một cái rương sắt đựng đầy vàng ra. Chỉ thấy bên trong có rất nhiều thoi vàng được xếp chỉnh tề, chật ních cả cái rương sắt.

- Ba rương sắt to, bên trong đều là hoàng kim! Tất cả hoàng kim cộng lại đại khái nặng khoảng ba vạn cân. Nói chính xác khoảng ba vạn hai ngàn cân.

Với sự khống chế sức mạnh của Đằng Thanh Sơn, cảm giác của hắn vô cùng chuẩn xác.

- Ba vạn hai ngàn cân?

Lý hơi thán phục.

- Ba mươi hai vạn lượng hoàng kim?

Đối với Thần Nữ Thiên Thần Sơn thì ba mươi hai vạn lượng hoàng kim cũng không phải là nhiều! Trên Cửu Châu Đại Địa, một tiên thiên cường giả kiếm được hơn mười vạn lượng hoàng kim là vô cùng rất dễ dàng. Thần Nữ có địa vị rất cao, tiền tài đương nhiên kinh người.

Chỉ riêng Quy Nguyên Tông, địa vị vốn thấp hơn Thiên Thần Sơn mà chỉ cần một mỏ khai thác hoàng kim, tử kim, thì mỗi tháng cũng có được rất nhiều tiền rồi.

Do đó có thể nói, đối với những siêu thế lực, hơn mười vạn lượng hoàng kim đích xác không là cái gì cả.

Nhưng...

Trên Cửu Châu Đại Địa, ai lại xách vài rương hoàng kim mà chạy ra ngoài? Ai cũng mang theo kim phiếu hoặc ngân phiếu! Đem ba vạn cân hoàng kim mà bày biện trước mắt thì quả là làm cho người ta chấn động.

- Tiểu Thanh, Tiểu Hôi những món đồ này không thể ăn được đâu.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn con Thanh Loan và Cuồng Phong

Ưng. Lúc này Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng cũng mở to hai mắt, nhìn mớ hoàng kim trước mắt. Ánh vàng rực rỡ làm chúng rất chấn động.

- Đằng đại ca! Huynh còn chưa nói xem vàng này ở đâu ra? - Lý vội hỏi.

Tiểu nữ nô cũng trợn tròn đôi mắt tinh khiết nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Lúc trước chúng ta vừa tới vùng hải đảo. Khi đó, Xuân Thân gia tộc tiêu diệt Hắc Thiết Hà gia và Lưu Gia vừa mới lên thuyền bỏ đi. Chiến thuyền của chúng rất lớn. Xem ra tốc độ trên biển của nó chậm hơn con thuyền Ô Mộc của chúng ta một chút.

- Còn bây giờ, Xuân Thân gia tộc cách chúng ta đã vài dặm rồi.

- Vừa rồi, ta cũng đi dạo một chuyến. - Đằng Thanh Sơn nói.

Lý tỉnh ngộ.

- Ừm! Có lẽ Xuân Thân gia tộc đã cướp sạch tài sản do Hắc Thiết Hà gia và Lưu Gia giấu kín nhiều năm.

Lý gật đầu, - Nhưng, nghe Tiểu Bình nói, Hắc Thiết Hà gia và Lưu Gia chiến bại mà? Một gia tộc có thể tranh bá mà chỉ có chút tiền này thôi sao?

Ba mươi hai vạn lượng hoàng kim đối với Quy Nguyên Tông cũng chẳng là cái gì.

- Giá trị của hoàng kim tại Bắc Hải Đại Lục hẳn là và khác với chúng ta.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Hơn nữa, người ở Xuân Thân gia tộc tuy bị ta uy hiếp, nhưng cũng không giao ra tất cả hoàng kim. Chỉ có điều chúng cũng không dám giấu quá nhiều. Dù sao chúng cũng sợ bị ta phát hiện. Lỡ ta mà giận dữ ra tay giết sạch toàn bộ.

Vừa dứt lời...

- Đại thúc! Người giết mấy đó à?

Tiểu nữ nô vội kêu. Tiếng rin rít vang lên trong đêm làm cho người ta không khỏi ớn lạnh.

- Ngươi muốn chúng chết à?

Đằng Thanh Sơn tò mò nhìn về phía tiểu nữ nô Tiểu Bình.

Tiểu nữ nô cắn môi, trong mắt tràn đầy hận ý thấp giọng nói:

- Ta... Ta chỉ là một gia nô trên đảo. A Phương tỷ tỷ đối xử với ta rất tốt... Nhưng, A Phương tỷ tỷ đã chết. Bị người của Xuân Thân gia tộc giết chết rồi! Đại thúc, ngươi giết sạch đám ác nhân Xuân Thân gia tộc chưa?

- Chưa. Nhưng ta giết tên thủ lĩnh rồi. - Đằng Thanh Sơn nói thẳng.

- Cám ơn đại thúc.

Tiểu nữ nô không dám đắc tội với Đằng Thanh Sơn, nhưng trong mắt nàng vẫn lóe ra chút thất vọng.

Đám ác tặc... Nó chỉ muốn cả đám toàn bộ chết sạch.

Lý nghe xong, đi tới vuốt khẽ đầu tiểu nữ nô:

- Đằng đại ca! Xuân Thân gia tộc quả thực không có nhân tính,

bao nhiêu người trên đảo đều giết hại sạch sẽ. Những người này có chết cũng không tiếc.

- Hai gia tộc đối địch, hôm nay Xuân Thân gia tộc diệt Lưu Gia. Nếu Lưu Gia mạnh hơn sợ Lưu Gia cũng sẽ diệt Xuân Thân gia tộc! Ngươi nói xem ai đúng ai sai? - Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý.

Lý giật mình ngơ ngác.

- Đằng đại ca! Tại sao huynh đi chỗ đó, vì tiền à? - Lý liền hỏi.

- Đúng, vì tiền.

Đằng Thanh Sơn nói xong liền xoay người, quay mặt về phía bắc, không nói gì nữa. Trong lòng Lý có chút mù mờ.

Trong lòng nàng, Đằng Thanh Sơn không phải loại người giết chóc vì tiền tài:

- Đằng đại ca không phải là loại người này! Ừm, nhất định… nhất định là vì thấy thảm cảnh trên hải đảo, nên phát sinh thương cảm những người chết, nên động thủ với Xuân Thân gia tộc. Nhất định là như vậy!

- Hơn nữa, theo ta thấy, Đằng đại ca lúc trước giả thành thương nhân, cũng không đánh người khác. Khi ở thảo nguyên, đối với dân chăn nuôi bình thường cũng đối xử rất tốt. Trên Minh Nguyệt Đảo, đối với người thường, ví dụ như ngư dân Thượng Quan Tuyền, cũng rất tốt.

Lý ngẫm lại càng khẳng định: “Đằng đại ca rất tốt với những người thường, nhưng đối với quân đội, đối với một vài vũ giả lợi hại, thì lại bất lưu tình!”

- Hừ, quân đội, cũng giống với cường đạo! Đồ lục, cướp bóc, chẳng thiếu thứ gì. Đám này có chết cũng không tiếc!

Lý chẳng hề có hảo cảm với đám cường đạo. Vì vậy, nàng cho rằng, có giết sạch cả đám Xuân Thân gia tộc cũng đáng. Những tao ngộ trải qua, làm nàng hận loại người này thấu xương!

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời vừa lên.

Con thuyền Ô Mộc xé sóng nhẹ nhàng lướt tới, làm bắn tung những bọt nước trắng tinh. Trên bầu trời phía trên con thuyền Ô Mộc, Thanh Loan đang dang đôi cánh bay lượn trên bầu trời. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi, toàn thân nó đều mơ hồ có hào quang bảy sắc.

Còn Đằng Thanh Sơn và Lý đang ngồi trên boong thuyền.

- Đằng đại ca! Chúng ta cũng không hiểu được bản đồ này.

Lý và Đằng Thanh Sơn đang sửa soạn lại số bản đồ và vài bộ sách. Trên bản đồ có đủ loại dấu, nhưng Đằng Thanh Sơn và Lý căn bản chẳng biết chữ nào.

- Vào đến bờ, sẽ tìm người hỏi một chút. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm. - Lý cũng tỏ vẻ sốt ruột.

Không biết chữ đích xác rất đáng buồn.

- Ta biết chữ! - Một thanh âm hơi run run vang lên.

Đằng Thanh Sơn và Lý đồng thời quay đầu lại, nhìn cô bé hơi gầy yếu phía sau. Ngày hôm qua nó vừa ngủ một giấc, lại thay đổi một bộ y phục của Lý. Mặc dù rộng thùng thình, nhưng cô bé đã đẹp lên không ít.

- Biết hả?

Đằng Thanh Sơn không dám tin.

- Tiểu Bình, ngươi nói ngươi biết chữ? - Lý cũng không dám tin.

Một tiểu nữ bị buôn ba lượt, bây giờ mới chín tuổi, chỉ sợ lúc rất nhỏ đã bị buôn đi bán lại rồi. Sao lại biết chữ? Người của gia tộc nào lại dạy cho nữ nô biết chữ?

- Ta... Hồi nhỏ trong nhà ta có người dạy ta đọc sách viết chữ.

Tiểu Bình vội nói:

- Mặc dù học không nhiều lắm, nhưng bình thường vẫn có thể đọc sách nhận chữ được.

- Ha ha, tới đây... Mau tới đây. - Đằng Thanh Sơn vội hô.

- Ngươi nói coi, trên bản đồ này ngi tên gì.

Đằng Thanh Sơn trải một tấm bản đồ rất rộng. Mặc dù Đằng Thanh Sơn không biết chữ, nhưng từ những đồ hình trên bản đồ, hắn có thể phân rõ, đây là bản đồ cả Bắc Hải Đại Lục.

Tiểu Bình hít sâu một hơi, tựa hồ tự cổ vũ chính mình. Trước mắt đại thúc và đại tỷ tỷ người đối xử với nó thực sự không tệ, nó cũng muốn báo đáp.

- Đừng khẩn trương nhé. - Lý kéo Tiểu Bình tới bên người mình.

- Tiểu Bình, ba chữ này là gì?

Đằng Thanh Sơn chỉ bản đồ rồi hỏi.

Tiểu Bình nhìn kỹ, rặn ra từng chữ một:

- Thiên Lan Hà!

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, mặc dù không biết chữ, nhưng từ bản đồ, hắn có thể đoán ra đây là tên một con sông.

- Bốn chữ to này là gì.

Đằng Thanh Sơn lại chỉ vào bốn chữ lớn nhất trên cả tấm bản đồ, dựa theo Đằng Thanh Sơn đoán, hẳn phải là bốn chữ ‘ Bắc Hải Đại Lục ’.

- Đoan... Mộc... Đại... Lục! - Tiểu Bình nói.

- Đoan Mộc Đại Lục? - Đằng Thanh Sơn trợn mắt.

- Đoan Mộc?

Lý cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Hai người đều rất nghi hoặc.

Tiểu Bình kinh ngạc nhìn hai người:

- Đây là Đoan Mộc Đại Lục mà. Sao vậy? Đại thúc, ta thường xuyên nghe các ngươi nhắc tới Bắc Hải Đại Lục. Các ngươi nói Đoan Mộc Đại Lục của chúng ta là Bắc Hải Đại Lục à?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên sực tỉnh.

Bắc Hải...

Đối với người của Cửu Châu Đại Địa, hải dương phương bắc đích thật là ‘ Bắc Hải ’. Nhưng trong mắt người Đoan Mộc Đại Lục, hải dương nhưng lại là ‘ phía nam ’. Căn bản không thể đặt tên đại lục của mình là ‘ Bắc Hải Đại Lục ’ được.

Bắc Hải Đại Lục chỉ là tên do Vũ Hoàng đặt thôi.

Tiểu Bình biết chữ! Nhờ đó sự tình trở nên đơn giản đi nhiều. Mặc dù, Tiểu Bình biết rất ít về cả Đoan Mộc Đại Lục (Bắc Hải Đại Lục). Nhưng từ bộ sách và bản đồ, lại có rất nhiều tin tức mà

Đằng Thanh Sơn muốn biết.

- Thì ra người giữ địa vị cao nhất Đoan Mộc Đại Lục lại có hai người. Một người là ‘ Thần Phủ Thiên Thần ’ Đại Vũ ở Thần Phủ Sơn xa xưa. Người còn lại là ‘ Lôi Đao Thiên Thần ’ Đoan Mộc Vũ ba ngàn năm trước.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới hiểu được.

Bắc Hải Đại Lục mặc dù không bằng Cửu Châu Đại Địa, nhưng còn có một chí cường giả nữa là ‘ Lôi Đao Thiên Thần ’ Đoan Mộc Vũ!

- Chí cường giả đầu tiên trên Bắc Hải Đại Lục, được xưng là Thiên Thần?

Đằng Thanh Sơn thầm than, - Năm đó Vũ Hoàng ở đây, dân cư Bắc Hải Đại Lục chỉ có mấy trăm vạn, vô cùng đoàn kết. Vũ Hoàng lưu lại các loại phương pháp tu luyện, người của Bắc Hải Đại Lục cũng càng ngày càng mạnh lên. Chiến thắng các loại hiểm cảnh, dân cư càng ngày càng nhiều. Thậm chí còn sinh ra một vị chí cường giả. Người này thống nhất cả Bắc Hải Đại Lục, đặt tên đại lục là ‘ Đoan Mộc Đại Lục ’.

Bắc Hải Đại Lục, chỉ lớn bằng hai châu ở Cửu Châu Đại Địa, nhưng lại có thể sinh ra một vị chí cường giả.

- Lôi Đao Thiên Thần?

Đằng Thanh Sơn thầm than. Tứ đại chí cường giả ở Cửu Châu Đại Địa, không có một ai dùng đao. Còn Đoan Mộc Đại Lục lại xuất hiện một cao thủ dùng đao.

- Đoan Mộc Vũ có một con ‘Ô Mã’ có thể bay trên không trung? Có một công pháp chí cao là Lôi Đao Cửu Quyển?

Từ trong một quyển sách dã sử nói về những cường giả lợi

hại, Đằng Thanh Sơn cũng biết thêm một vài câu chuyện về Đoan Mộc Vũ.

Một siêu cường giả tuyệt đối khí phách.

Một thanh lôi đao, vô địch thiên hạ.

- Bắc Hải Đại Lục… À! Đoan Mộc Đại Lục! Có lẽ, hấp dẫn hơn so với những gì ta tưởng tượng.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất chờ mong.

…

Chín ngày sau.

Trời xanh trong lành, dưới sự khống chế của Đằng Thanh Sơn, con thuyền Ô Mộc cập vào một mép biển hoang vu.

Cuối cùng đã tới Đoan Mộc Đại Lục!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 33

Đan Ương Thành

Ở biên giới tại phía nam Đại lục, những cơn gió lạnh sắc như dao cứa thi nhau gầm rú, thổi cuồn cuộn.

Trên con đường đất rộng chừng năm sáu trượng mơ hồ có mấy bóng người. Khi đến gần thì thấy đó là một thanh niên cường tráng toàn thân mặc áo da dày màu trắng, đầu đội mũ nỉ, lưng đeo một bao to. Trên tay hắn đang cầm cây trường côn đen bóng ẩn ước những tia sáng đỏ như máu. Một đôi mắt lấp lánh hữu thần đang hướng nhìn về phía trước.

Cạnh hắn có một thiếu nữ vóc người yểu điệu mặc áo lông cừu màu trắng, bên hông quấn trường tiên màu xanh biếc. Nàng đang nắm tay một cô bé đáng yêu mắt ngọc mày ngài, chỉ tiếc là trên mặt cô bé có một vết sẹo đáng sợ.

Trên bầu trời.

Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đang bay trên rất cao.

- Tiểu, muội cười cái gì?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý đang đứng bên cạnh.

- Đằng đại ca, huynh cạo râu đi trông trẻ hơn so với thời gian ở trên biển tầm mười tuổi đấy.

Lý che miệng cười:

- Nếu huynh cạo râu sớm một chút, Tiểu Bình cũng không gọi huynh là đại thúc rồi.

Tiểu Bình bên cạnh cũng cười hì hì, nhưng cô bé không dám xen vào.

Đằng Thanh Sơn sờ cằm mình.

Từ khi tới Đoan Mộc Đại Lục, Đằng Thanh Sơn đã cạo sạch mớ râu xồm xoàm đã rất lâu rồi không tỉa tót, thậm chí còn mặc áo quần bảnh bao, chân đi giày da. Dù sao dựa theo ước tính của Đằng Thanh Sơn, tối thiểu cũng phải ở lại Đoan Mộc Đại Lục vài năm. Không thể lôi thôi như thời khổ tu được.

- Chúng ta đi trên đường khá lâu rồi mà chẳng thấy ai cả nhỉ. - Lý cũng thấy suốt ruột.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Chúng ta đã biết rõ chỗ này rốt cuộc là vùng thuộc vùng núi phía nam ở Đoan Mộc Đại Lục!

Đằng Thanh Sơn chỉ là cập bừa vào một bờ biển không một bóng người thôi, nên hắn không rõ vùng đất này cuối cùng thuộc địa phương nào.

Không biết rõ vị trí, tự nhiên sẽ không biết mình phải đi đâu để tới được Thần Phủ Sơn.

- Sàn sạt...

Gió lạnh thổi qua làm những hàng cỏ dại cứng đầu với sức sống mãnh liệt ở ven đường phải rạp xuống. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua một gò núi đầy cỏ dại gần đó, khóe miệng nở nụ

cười:

- Tiểu, chúng ta sắp biết cuối cùng mình đang ở đâu rồi!

Lý ngạc nhiên, còn tiểu Bình thì nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngao... - Một tiếng tru hưng phấn đột nhiên vang lên.

- Ầm ầm...

Tiếng chân thú đạp trên mặt đất rầm rập vang lên, theo một tiếng thú gầm là hơn mười người nét mặt dữ dằn trên người khoác áo da thú cưỡi những con quái thú bốn vó xuất hiện. Tên thì cầm đại dao, tên thì cầm búa như một trận cuồng phong trong nháy mắt lao ra đường, vây kín đám người Đằng Thanh Sơn.

Còn có không ít tên không có tọa kỵ chạy tới.

- Đây là dã thú gì?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn và Lý cùng dán vào những tọa kỵ của những tên này.

Tọa kỵ này có bốn vó, bộ lông toàn thân rất phát triển, trên trán còn có hai cái sừng cứng cong cong, gần cùng loại với sừng trâu, mặt của nó hơi giống như sư tử, lỗ mũi phun ra khí trắng. Nói về thể trạng, thứ tọa kỵ này rõ ràng cường tráng hơn chiến mã ở Cửu Châu Đại Địa.

Trước mặt gần trăm người vây kín, Thanh Sơn và Lý đều thán phục nhìn mấy con tọa kỵ.

- Tiểu Bình, đây là thú gì? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Đây là đà thú.

Tiểu Bình nói với vẻ tự nhiên:

- Tại đây có rất nhiều đà thú, ở trong thành chỉ cần mở mắt là nhìn thấy, nhưng tất cả chúng đều là đà thú bình thường. Những con đà thú thượng đẳng trân quý thì không phải loại hai sừng này, mà chúng chỉ có một sừng, thẳng, nhọn hoắt và sắc bén như đầu thương! Thân thể cũng lớn hơn, đà thú một sừng là bảo vật gọi là XXX, rất lợi hại.

Đằng Thanh Sơn hiểu.

Đoan Mộc Đại Lục cách Cửu Châu Đại Địa quá xa, loại đà thú này chính là tọa kỵ chính ở Đoan Mộc Đại Lục. XXX chính là đà thú cực kỳ cao cấp.

- Đoan Mộc Đại Lục lạnh hơn Cửu Châu nhiều! Đây là vùng phía cực nam, dựa theo Tiểu Bình nói 'Bắc Hàn Vực' trên bản đồ còn lạnh hơn vừa này nhiều. Lạnh như thế, loại đà thú có bộ lông dày này đích xác mới thích hợp sinh tồn.

- Đằng Thanh Sơn cũng đã hiểu.

Trên ba tên thủ lĩnh đám cường đạo vây Đằng Thanh Sơn, có một tên hán từ gầy gò trên mặt có vết sẹo. Hắn đầu tiên liếc liếc mắt nhìn Tiểu Bình, tựa hồ hơi chú ý tới vết sẹo trên mặt Tiểu Bình.

- Hừ! Ba người các ngươi cấp tốc lưu đồ vật lại, ta sẽ tha mạng! - Hán từ gầy gò quát.

- Cướp à?

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, tiếng cười như tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng khắp chân trời:

- Các ngươi định cướp ta sao?

Gần ba trăm tên cao lớn đang vây kín nghe tiếng cười đều biến sắc. Hiển nhiên người trước mắt là một cao thủ lợi hại.

- À, xem ra ngươi là du hiệp. Nhưng chúng ta có trăm hán tử, ngươi chỉ có một người. Còn mang theo hai gánh nặng! Mau mau lưu hàng hóa lại, nhanh!

Hán từ gầy gò sắc mặt hơi xanh:

- Nếu không giết chết nam nhân, cưỡng đoạt phụ nữ, ngươi nên thức thời một chút!

Mặc dù dung mạo của Lý làm những tên này rất thèm thuồng, nhưng... Thực lực Đằng Thanh Sơn cũng làm đám cường đạo hiểu rằng mình không được phép làm vậy.

Nhận thấy đây là một khúc xương khó nhằn, chúng cũng không muốn đụng vào.

Đánh cướp một lần chết hơn phân nửa thì quả không đáng.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn cười sang sảng, lưng đeo cái bao to, thân hình nhẹ nhàng như thuấn di.

Vù...

Hắn chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, còn bản thân đã tới một cạnh một kỵ sĩ đà thú khiến y không khỏi kinh hãi. Còn đà thú cũng lập tức phát tiếng rống kinh sợ:

- Ngao...

Đằng Thanh Sơn đấm mạnh một nhát vào thân nó.

Theo tiếng gầm của con đà thú, nó như một khối đá tảng bị ném văng lên cao, bắn về phía tên thủ lĩnh cường đạo.

- Tránh ra!

Tên thủ lĩnh cường đạo vội gào lên. Một vài tên đang đứng sau lưng tên thủ lĩnh để gây thanh thế vội hoảng sợ né tránh. May mà con đà thú rất lớn đã không đập trúng người nào.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn con đà thú rơi xuống, nhẹ giọng nói:

- Nổ!

- Ầm!

Con đà thú đã chết lập tức bùng nổ, xương thịt vỡ vụn như những ám khí bắn ra bốn phía. Chung quanh không ít cường đạo đứng gần bị xương thịt phụt ra bắn thủng thân thể, nhất thời cả đám kêu cha gọi mẹ. Hoặc là ôm chân, ôm những vết thương trên người.

Còn có vài tên xui xẻo, bị bắn vào chỗ yếu hại bị mất mạng ngay đương trường.

Tất cả sững người!

Vốn thấy Đằng Thanh Sơn đánh bay một con đà thú, những tên ăn cướp này còn cảm thấy giận dữ. Nhưng vừa thấy cảnh này cả đám đều sợ hãi. Gần trăm người nhìn Đằng Thanh Sơn, nhìn những tên nằm trên mặt đất đau đớn gào la, ánh mắt nhìn về phía hắn đều tỏ vẻ hoảng sợ.

Cả đám hối hận, tự trách mình sao lại trêu vào tên sát tinh này.

- Ở đâu lại lòi ra một cao thủ lợi hại mà kiết xác như vậy, đến cả đà thú mà cũng chẳng có cưỡi. Sao mà ta biết được chứ.

Tên thủ lĩnh - hán tử gầy gò khổ sở. Nếu thấy một vài cường giả cưỡi đà thú, họ căn bản không dám đánh cướp.

- Huynh đệ chúng ta có mắt không tròng.

Hán tử gầy gò vội khom người, - Chúng ta xin đi ngay, xin đi ngay.

- Ta cho các ngươi đi bao giờ?

Đằng Thanh Sơn vừa nói xong, đám cường đạo đều sắc mặt trắng bệch nhìn về phía tên thủ lĩnh! Cường đạo ai nấy đều là sống trên lưỡi dao ngọn giáo, sẽ không bao giờ chờ chết.

- Có việc gì xin đại nhân phân phó.

Hán từ gầy gò vội cung kính nói, nhưng đáy lòng lại thầm rủa:

- Mẹ kiếp! Nếu ngươi quá phận, hừ… thêm vài cái sẹo nữa chứ gì, lão tử liều mạng!

Trước mặt Đằng Thanh Sơn, nhóm ăn cướp này tựa như những con cừu non.

- Lưu lại hai thớt đà thú, còn lưu lại một chút tiền tài nữa.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh:

- Còn nữa, ta hỏi ngươi mấy câu.

- Đại nhân xin cứ hỏi. - Hán từ gầy gò thở phào một hơi.

- Thành trì gần nhất là thành gì, đi như thế nào? Đi bao xa?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Hán từ gầy gò mặc dù nghi hoặc, nhưng cũng vội trả lời:

- Đại nhân, thành gần nhất là Đan Ương Thành của Phương Thị gia tộc, cách nơi này đại khái hơn năm mươi dặm đường! Đại nhân đi dọc theo đường này tiến về phía trước là có thể tới Đan Ương Thành.

- Ừm, xéo đi. - Đằng Thanh Sơn gật đầu nói.

- Dạ dạ.

Hán từ gầy gò vội vung tay, đám cường đạo thối lui rất nhanh, mang theo những người bị thương nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Đằng Thanh Sơn, chỉ để lại hai thớt đà thú cùng với mớ bạc vụn và những đồng tiền lớn màu đen.

- Chúng ta đem theo hoàng kim, nên đem theo chút ít bạc vụn, tiền dễ dùng hơn.

Đằng Thanh Sơn lúc này vớ lấy mớ bạc vụn và những đồng tiền giao cho Lý.

Dù sao, lưng Đằng Thanh Sơn cũng đã rất nặng rồi.

- Tiểu, lấy bản đồ. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Đây.

Lý lấy từ bao mình ra bản đồ.

Đằng Thanh Sơn trải ra trên mặt đất, nhìn kỹ lại:

- Đan Ương Thành ở tại đây, chúng ta hẳn là ở trên đường này! Chúng ta cách Thần Phủ Sơn cũng không quá xa.

Có bản đồ vừa xem là có thể hiểu ngay.

- Tiểu, muội và Tiểu Bình cưỡi đà thú, chúng ta xuất phát chạy tới Đan Ương Thành.

Đằng Thanh Sơn cười xếp bản đồ lại. Lý thu mấy thứ đồ vật xong, cùng Tiểu Bình cưỡi chung một con đà thú. Còn Đằng Thanh Sơn lại thở dài khi phát hiện ra... Loại đà thú bình thường này căn bản không chở nổi cái túi lớn của mình.

- Đằng đại ca, trong bao của huynh có trên vạn cân hoàng kim, con đà thú sao có thể cõng được. - Lý cười khanh khách.

- Thanh Loan có thể chở được, nhưng nó không chịu làm.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Trên bầu trời bao la có thể thấy được hai điểm nhỏ lờ mờ, chính là Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan.

- Đi thôi, tốc độ huynh đi không hề chậm hơn đà thú đâu.

Đằng Thanh Sơn khiêng bao, bỏ qua luôn con đà thú kia.

Trong cái bao của hắn có một cái rương hoàng kim hơn vạn cân. Nếu không dựa vào nội gia cương kình tiêu trừ áp lực, đi một bước trên đất sẽ có có một cái hố to! Nhưng dựa vào nội gia cương kình phân tán áp lực ra mặt rộng hơn thì lại rất nhẹ nhàng.

Đương nhiên...

Kỳ thật có ba cái rương hoàng kim, chỉ là căn bản không có biện pháp đem theo. Đằng Thanh Sơn có thể đem theo cả ba được, nhưng... Một người đem theo ba cái rương to, đi đến bất kỳ chỗ nào cũng trở thành mục tiêu chú ý của mọi người. Do đó Đằng Thanh Sơn chỉ đeo một cái. Hai cái rương khác và cả con thuyền Ô Mộc, được Đằng Thanh Sơn chôn ở một khu đất trên bờ biển hoang vu.

Việc nâng cả con thuyền Ô Mộc lên bờ phải nhờ vào sự hợp lực giữa hai tên quái vật là Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan mới làm được.

Cộp! Cộp! Cộp!

Lý và Tiểu Bình cưỡi đà thú phi như bay, Đằng Thanh Sơn khiêng cái bao vạn cân cùng chạy theo. Trên trời cao, Thanh Loan

và Cuồng Phong Ưng dễ dàng bay theo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 34

Bạt Đao Đánh Giết

Thủ lĩnh, không ít huynh đệ bị thương rất nặng.

Đám cường đạo chạy trốn đang lo lắng cho đám huynh đệ bị thương.

Tên hán tử gầy gò thủ lĩnh của đám cường đạo quay đầu lại nhìn đám huynh đệ đang đau đớn rên rỉ, sắc mặt trắng bệch. Cường đạo mặc dù sống trên cảnh đao thương đầy máu, nhưng quả thật khi nhìn thấy cảnh này, y vẫn khó chịu, không khỏi tức giận hừ một tiếng:

- Chỉ mấy vết thương xoàng, rên gì mà rên, chịu khó một chút cho ta!

Đám cường đạo bị thương nhìn về phía thủ lĩnh. Cả đám đều cố nhịn.

- Ừm, lúc này mới là huynh đệ của Tôn Dương ta!

Hán tử gầy gò lúc này an ủi:

- Các huynh đệ cứ yên tâm, ta sẽ đi Đan Ương Thành đi tìm đại phu tốt, mua thêm chút dược liệu.

Mặc dù trong đám cường đạo cũng có vài tên biết một chút về dược liệu, nhưng lần này không ít người bị thương quá nghiêm

trọng.

Không đơn giản là thương thế ngoài da thịt.

- Thủ lĩnh, lên đường cẩn thận nhé. - Đám cường đạo liền nói.

- Yên tâm.

Hán tử gầy gò tên là Tôn Dương lúc này đem theo chút bạc, cưỡi con đà thú, lưng đeo một thanh đại khảm đao đi nhanh về phía Đan Ương Thành.

****

Đan Ương Thành đã lọt vào tầm mắt của ba người Đằng Thanh Sơn.

- Không hổ là một trong ba mươi sáu chủ thành của Đoan Mộc Đại Lục.

Đằng Thanh Sơn nhìn tường thành dằng dặc, kéo dài suốt từ đông sang tây không khỏi tán dương. Tường thành Đan Ương Thành dài hơn mười dặm, liếc mắt nhìn tựa như một con quái vật tiền sử đang ngủ say.

- Có thể so được với một quận thành. - Lý cũng tán dương.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Tiểu Bình không phải đã nói sao? Năm đó Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ dạy dỗ cư dân trên đại lục luyện công, thống nhất văn tự, ngôn ngữ, tiền bạc… Vũ Hoàng dạy dân chúng kiến tạo thành trì cũng tương đương với chỗ của chúng ta. Như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Từ sau khi cứu được nữ nô ‘ tiểu Bình ’ trên hải đảo, thông qua tiểu Bình và bộ sách, Đằng Thanh Sơn biết rất nhiều việc.

Trên Đoan Mộc Đại Lục từ trước tới nay tổng cộng có hai vị Thiên Thần.

Trong bộ sách Đoan Mộc Đại Lục, Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ thời kỳ viễn cổ, cảm ngộ thiên địa, sáng tạo phương pháp tu luyện truyền cho vạn dân là nhân vật cực kỳ tài ba!

‘ Chẳng trách, ngôn ngữ cũng giống như ở Cửu Châu chúng ta. ‘ Đằng Thanh Sơn thầm nói: ‘ chỉ là, văn tự bất đồng. ‘

‘ Loại chữ tượng hình! ‘

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ. Nhưng qua mấy ngàn năm.

Hơn nữa, lúc đó hầu như không có giấy, chỉ có những tấm mỏng dùng để viết. Bao nhiêu thế hệ truyền xuống, văn tự Cửu Châu Đại Địa và Đoan Mộc Đại Lục tự nhiên trở nên càng ngày càng xa, khó có thể trùng hợp lại.

- Nhưng việc học thật ra dễ dàng không ít, dù sao đều là chữ tượng hình. Chắc rằng thêm mười bữa nửa tháng nữa là có thể biết tuyệt đại đa số những chữ thường dùng rồi.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ về cảnh mình và Lý cùng nhau học chữ Đoan Mộc Đại Lục do tiểu Bình dạy ở trên thuyền.

Người biết chữ là sư phụ!

- Tiểu Bình. - Đằng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

- Đại thúc.

Tiểu Bình mở to cặp mắt trong suốt, nhìn Đằng Thanh Sơn.

Vốn là một cô gái chín tuổi, nhưng vì trải qua bao nhiêu khó khăn, ăn uống lại quá kém nên cô tựa như hài đồng sáu bảy tuổi.

- Tiểu Bình, ta và tiểu tỷ tỷ của cháu có không ít việc, có lẽ sẽ

gặp không ít khó khăn! Hay là như vậy đi, ta và tiểu tỷ tỷ để cháu ở lại Đan Ương Thành, mua cho cháu một căn nhà. Tới chợ nô lệ mua vài tên nô lệ để sai bảo, hầu hạ. Thế nào?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Không, cháu không thèm. - Tiểu Bình liền nói.

- Đại thúc, tiểu tỷ tỷ.

Tiểu Bình vừa nói, nước mắt đã chảy quanh:

- Cháu là một hài tử mà ở một mình trong thành, cho dù có nhà cũng sẽ bị người ta cướp đi. Hơn nữa... Trên mặt cháu, trên mặt cháu...

- Trên mặt cháu có gì? - Đằng Thanh Sơn và Lý ngơ ngác.

Tiểu Bình cắn môi, vuốt ve đao sẹo xấu xí trên mặt:

- Cháu là nữ nô! Do đó, trên mặt bị khắc ấn ký nô lệ, Hắc Thiết Hà Lưu Gia đem tộc dời tới hải đảo. Vì ít phụ nữ, do đó sau này nam nhân Hắc Thiết Hà Lưu Gia sẽ cưới chúng ta, sinh ra nhiều hài tử. Khi đó mới dùng đao xóa ấn ký nữ nô trên mặt chúng ta đi! Ấn ký biến thành đao sẹo.

Đằng Thanh Sơn và Lý giật mình.

- Nô lệ không được phép một mình vào thành, cũng không cho phép một mình ra khỏi thành!

Tiểu Bình tiếp tục nói:

- Nếu một nô lệ đi một mình, cho dù là trên đường có bị người khác cưỡng bức bắt đi, ngay cả giết chết cũng chẳng sao cả.

- Nhưng người giống như cháu, xóa ấn ký đi sẽ trở thành vết sẹo, mặc dù nói không xử lý cháu như nô lệ, nhưng... Vẫn sẽ bị rất

nhiều người xem thường, bị họ nhục mạ!

Tiểu Bình cắn răng, mặt đầy nước mắt:

- Vết thương bình thường trên mặt khác với vết xóa ấn ký nô lên trên mặt của cháu.

- Chỉ cần vết sẹo như thế này, cũng giống như dấu vết trên mặt tên cường đạo lúc trước, có khi hắn cũng từng là nô lệ, đều sẽ bị người ta xem thường. Hắn còn may là có vũ lực, còn cháu chỉ là một tiểu hài tử.

Tiểu Bình nhảy xuống đà thú, vội dập đầu khẩn cầu:

- Đại thúc, tiểu tỷ tỷ, cháu van hai người. Cháu sẽ làm người hầu cho hai người mà. Đừng đuổi cháu đi. Đừng đuổi!

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm than.

Trên Cửu Châu Đại Địa, không có gì gọi là nô lệ cả.

- Tiểu Bình!

Lý nhảy xuống đà thú ôm cổ Tiểu Bình, mắt nàng cũng ửng đỏ:

- Yên tâm, tỷ tỷ sẽ không để bất luận ai khi dễ muội đâu.

- Đằng đại ca.

Lý cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đưa theo.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện... Gia đình của Tiểu Bình lúc trước hẳn là rất khá.

Nô lệ không có tư cách học chữ!

Nhưng Tiểu Bình bị buôn ba lượt, thế mà Tiểu Bình vốn sớm cửa nát nhà tan, lại được đi học đọc chữ khi còn rất nhỏ. Hơn nữa... Mặc dù mới chín tuổi nhưng tư duy, cách nói chuyện của Tiểu Bình thì như một tiểu người lớn. Thông tuệ phi thường! Thế nhưng trên đại lục này, thông tuệ cũng không thể làm nó trốn tránh khỏi vận mệnh nô lệ.

Chẳng mấy chốc, ba người Đằng Thanh Sơn đã đi tới cửa thành nam Đan Ương Thành. Số người ở cửa thành mặc dù không quá đông, nhưng cũng không ngừng lui tới. Không ít người cưỡi đà thú, hoặc xe hàng do đà thú kéo rầm rộ không ngừng tiến vào trong thành, rồi cũng có người ra khỏi thành. Cơ hồ mỗi người đều mặc áo rất dày.

- Đan Ương!

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn hai chữ to trên đầu, mặc dù mấy ngày ở trên biển hắn đã học không ít chữ. Nhưng trong hai chữ‘ Đan Ương ’, thì Đằng Thanh Sơn cũng chỉ biết chữ ‘ Đan ’ thôi.

- Tốt xấu gì cũng biết chút chữ. - Đằng Thanh Sơn tự mình an ủi.

- Mỗi người hai đồng. - Thủ vệ cửa thành thu phí vào thành.

May mà Đằng Thanh Sơn đã lấy được không ít những đồng tiên từ đám ăn cướp. Lý lúc này đưa ra sáu đồng tiền, hán tử trên mặt đầy râu ria xồm xoàm đưa mắt lướt qua hai người Đằng Thanh Sơn và Lý, cẩn thận nhìn mặt Tiểu Bình, hừ khẽ một tiếng:

- Đi vào đi.

Tiểu Bình bị hắn nhìn chỉ có thể cúi đầu.

...

Vào trong Đan Ương Thành, Đằng Thanh Sơn khiêng bao to,

cầm Hắc Diễm Côn. Lý nắm thừng dắt đà thú, Tiểu Bình cầm tay Lý, ba người đều quan khán Đan Ương Thành phồn hoa.

- Thú vị, thú vị. - Đằng Thanh Sơn hai mắt tỏa sáng.

Kiến trúc, nhà cửa trong Đan Ương Thành phần lớn đều có đỉnh tròn hoặc đỉnh nhọn, cửa sổ đều đóng kín.

Hoàn toàn khác hẳn với kiến trúc phong cách Cửu Châu Đại Địa. Đoan Mộc Đại Lục quanh năm lạnh giá, cách ăn mặc của mọi người cùng với kiến trúc hoàn toàn khác hẳn Cửu Châu Đại Địa. Lúc trước hắn tới hải đảo thấy những nhà cửa của Hắc Thiết Hà Lưu Gia, chắc là vừa chạy trốn tới hải đảo nên chỉ là những căn nhà gỗ đơn giản để độ nhật. Còn chưa kịp khởi công xây dựng những kiến trúc kiên cố.

Trên đường phố rải rác khắp nơi những con đà thú. Những hán tử hình thể cao lớn, mặc áo bông dày, lưng đeo binh khí cũng rải rác khắp nơi.

- Đằng đại ca, chúng ta bây giờ đi đâu? Muội hơi đói bụng rồi. - Lý cười nói.

- Tiểu Bình cũng đói bụng rồi.

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Tiểu Bình:

- Đi, chúng ta trước tiên ăn cơm cái đã. Một chút nữa đi mua xe ngựa.

Ba người Đằng Thanh Sơn mới vừa đi không bao lâu.

- Tiểu tử! Đạp bẩn giày lão tử, cứ như vậy mà bỏ đi à?

Thanh âm ồm ồm từ phía trước truyền đến. Ba người Đằng Thanh Sơn nhìn lại, chỉ thấy phía trước đã có không ít người vây xem.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tò mò:

- Chẳng phải trong thành không cho phép chém giết sao?

Đợi đến gần, Đằng Thanh Sơn phát hiện ra một tráng hán cao lớn đội mũ nỉ đang nhìn chằm chằm vào một nam tử râu ria gầy nhỏ đen đúa, gầm gừ nói:

- Lão tử sắp đi tiếp khách quý, giày ta dơ rồi. Bây giờ phải làm sao, muốn bỏ đi như vậy à?

Hán tử râu ria đen đúa sầm mặt lại:

- Huynh đệ, nên nhường nhau một chút thì hơn.

- Ai huynh đệ với ngươi. - Tráng hán cao lớn trừng mắt.

- Ngươi muốn bao nhiêu. - Tiểu hồ tử nhỏ giọng.

Tráng hán cao lớn rõ ràng cảm giác được đối phương cũng nhu nhược, hé mắt nhìn:

- Một lượng bạc, việc này coi như bỏ qua.

- Choang!

Tiểu hồ tử rút trường đao trên lưng ra.

Tráng hán cao lớn sắc mặt khẽ biến, lập tức lùi lại hai bước. Người chung quanh cũng lùi lại mấy bước.

- Ta gọi là Xương!

Ánh mắt tên râu ria sắc như kiếm, nhìn chằm chằm vào tráng hán cao lớn, nói vang vang:

- Ta khiêu chiến! Ngươi có dám tiếp chiến không?

Tráng hán cao lớn giật mình.

- Ha ha, tên kia sợ rồi?

- Đúng là con sên nhát gan!

Những người vây xem chung quanh chỉ e thiên hạ bất loạn. Đằng Thanh Sơn và Lý đều hơi nghi hoặc, Tiểu Bình thấp giọng nói:

- Đại thúc, ở trong thành không cho phép chém giết. Nếu giết người là bị bắt ngay. Nhưng... Nếu chính thức khiêu chiến, bên kia cũng tiếp chiến thì có giết chết người cũng không việc gì.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Lúc này, hai người bị một đám người vây xem. Tráng hán cao lớn bị những người chung quanh xem thường, sắc mặt cương đỏ lên, nhìn chằm chằm vào tên râu ria quát:

- Khiêu chiến hả? Lão tử tiếp chiến. Ngươi có gan lắm, lão tử sẽ đưa ngươi đi gặp tổ tông ngươi.

Nói rồi, hắn cũng rút thanh đại khảm đao sau lưng ra. Nhưng hắn vừa rút ra.

- Veo!

Tên râu ria trực tiếp bước lên một bước, rồi vung đao!

Hàn quang lóe lên.

- Vèo!

Máu đỏ từ yết hầu của tráng hán cao lớn như nước vỡ để phun ra phèo phèo. Hắn trừng mắt, môi giật giật, tựa hồ không cam tâm. Cuối cùng đổ rầm xuống, lưu lại một vũng máu to trên mặt đất.

Tên râu ria cười lạnh:

- Đồ ngu, đã tiếp chiến rồi, còn nói nhảm.

Thu chiến đao lại, tên râu ria trực tiếp lẩn vào trong đám người bỏ đi. Những người chung quanh xì xào đàm luận vài câu, sau đó cả đám đều ly khai.

- Cứ như vậy bỏ đi, không ai quản à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

- Đại thúc, một lời bất hòa rút đao đánh nhau. Những loại sự việc như thế này nhiều lắm.

Tiểu Bình nói:

- Ta đã thấy không ít lần, trong thành có đôi khi bởi vì một hai câu nói mà giết chóc nhau. Đợt lát nữa, sẽ có chủ nhân của Đan Ương Thành là Phương Thị gia tộc tới khiêng thi thể đi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, thầm nghĩ: ‘ Một lời bất hòa, rút đao chém giết? Không hổ là thiên hạ của các đại gia tộc tranh bá, giết chóc còn nhiều hơn cả Cửu Châu. ‘

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 35

Lê Công Tử

"Tiểu Bình, cháu có biết tửu lâu nào ở quanh đây là tốt nhất không?" Đằng Thanh Sơn ngó mấy tòa tửu lâu trên đường, trong lúc nhất thời chẳng biết chọn cái nào.

Tiểu Bình hi hi cười đáp: "Đại thúc, tuy rằng cháu chưa từng tới Đan Ương Thành, thế nhưng Húc Nhật Tửu Lâu (tửu lâu mặt trời mọc) có khắp tại ba mươi sáu chủ thành (thành chính), đó là tửu lâu tốt nhất, đương nhiên giá đồ ăn cũng cực đắt." Tiểu Bình nói thì nói vậy thôi, chứ cô bé biết rất rõ Đằng Thanh Sơn có bao nhiêu tiền bạc.

"Húc Nhật tửu lâu" Đằng Thanh Sơn cười gật đầu "có tại khắp ba mươi sáu chủ thành? Xem ra gốc rễ không nhỏ nhỉ."

"Đằng đại ca, chúng ta chọn chỗ đó thôi." Lý cũng cười nói.

Hỏi người qua đường một chút về vị trí tửu lâu, mấy người liền thong thả vừa đi vừa thưởng ngoạn hướng phía Húc Nhật tửu lâu.

"A?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước, tại đó có một tòa phủ đệ xa xỉ cực lớn. Cửa chính phủ đệ rộng tới mười trượng, hai pho tượng độc giác thú bốn chân, ngươi đỏ đặt ở hai bên cửa chính. Phía trên cửa chính của phủ đệ có một tấm bảng hiệu, trên đó là hai đại tự của Đoan Mộc đại lục - Phương Phủ.

Lúc này đại môn đóng chặt, chỉ mở cửa nhỏ ở hai bên cạnh.

Ở cửa bên phải, một gã hán tử ngăm đen râu ria đang đứng đó nói chuyện cùng thủ vệ phủ.

"Phương thị (nhà họ Phương)?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Lý cũng kinh ngạc: "Đại ca. Chính là Phương thị gia tộc kiểm soát Đan Ương Thành chăng." Đằng Thanh Sơn gật đầu cười: "Ngoại trừ Phương thị gia tộc mà muội nói, còn có Phương gia nào khác dám ở vùng trung tâm này của Đan Ương Thành, chiếm cứ một chỗ lớn như vậy, xây dựng một phủ đệ xa xỉ như thế."

Lỗ tai Đằng Thanh Sơn lại đang nghe hán tử ngăm đen đó nói chuyện cùng thủ vệ.

"Nhờ huynh thu xếp giùp cho." Gã râu ria khéo léo tuồn qua một khối bạc vụn nhỏ.

Sau khi thủ vệ nhận rồi, gã suy nghĩ một chút lộ ra vẻ tươi cười: "Được, tên ngươi "Xương" phải không? Ta đi bẩm báo thử xem, nếu ngươi thực sự có bản lãnh lão quản gia chắc chắn sẽ thu nhận ngươi. Tám trăm môn khách Phương phủ chúng ta ai cũng đều có tài năng cả. Phương phủ chúng ta nhất định sẽ thu nhận. À. Ngươi ở đây chờ một chút."

Tên thủ vệ này mở miệng là lại "Phương phủ chúng ta" cứ như hắn là một đại nhân vật nào đó của Phương phủ vậy.

Hắn vừa mới chuyển thân, định đi vào liền lập tức khom người: "A. Công tử."

Từ nơi cửa hông đi tới một nhóm ba người. Đó là một kẻ toàn thân mặc cừu y (áo lông) bạch sắc hoa lệ, không biết là dùng loại da trân quý nào làm nên, trên đầu mang mũ da kim sắc, bên hông đeo một thanh trường đao dài nhỏ. Mang theo hai tên thủ hạ đi ra ngoài liếc nhìn gã râu ria đứng ở cửa ra vào.

"Công tử." Mấy gã hộ vệ khác cũng đều hành lễ.

"Xương xin ra mắt công tử." Gã râu ria cũng khom người.

Vị công tử Phương phủ này quan sát kỹ tên râu ria đó một lát, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười: "Xương? Ngươi là tự mình đến xin đảm nhận làm môn khách Phương phủ ta hả."

"Đúng vậy." Gã râu ria vẫn khom người như cũ.

"Bảo với quản gia. Gã kêu Xương này được ta thu nhận." Công tử Phương phủ trực tiếp phân phó.

Thủ vệ ở quanh vừa nghe đều kinh ngạc, công tử vốn không có xem tay râu ria này có bản lĩnh gì, không ngờ cứ thế thu làm môn khách, quả là qua loa đại khái. Có điều công tử ở trong Phương phủ địa vị rất cao, bọn họ không dám nhiều lời. Ai cũng chỉ có thể thầm nghĩ, tay Xương này đúng là có số dễ phải cứt chó (ý nói là số đỏ).

"Theo ta ra ngoài một chuyến." Công tử Phương phủ bảo.

"Vâng." Gã nhỏ râu ria đó khom người.

Mấy người qua đường ở xa xem một màn này không khỏi bắt đầu bàn luận:

"Gã râu ria đó đúng là số đỏ. Lê công tử không ngờ lại thu hắn làm môn khách."

"Theo Lê công tử thế là đời hắn lên hương rồi. Lê công tử cũng không có hỏi kẻ đó có bản lãnh gì, hắn thật là may mắn."

Ba người Đằng Thanh Sơn ở phía xa.

"Môn khách?" Đằng Thanh Sơn cau mày. Lý thì lại thấp giọng hỏi: " Tiểu Bình. Môn khách là gì vậy?" Trên Cửu Châu đại địa là không có môn khách.

Tiểu Bình cũng nói: "Trên cả Đoan Mộc đại lục các gia tộc tranh giành lẫn nhau, đều cần một chút nhân tài. Cho nên kẻ có tài một số sẽ gia nhập vào các gia tộc, trở thành môn khách của gia tộc đó, vì gia tộc đó cống hiến sức lực. Như thế gia tộc sẽ nuôi dưỡng bọn họ, cho bọn họ cuộc sống sung túc.

"A." Lý nghe vậy gật đầu.

"Đi thôi! Phía trước không xa là Húc Nhật tửu lâu rồi." Đằng Thanh Sơn giục.

Lúc này ba người hướng Húc Nhật tửu lâu đi tới.

Còn Lê công tử đưa theo ba gã thủ hạ, trong đó có Xương cũng hướng về phía Húc Nhật tửu lâu.

"A?" Lê công tử ánh mắt rơi vào nửa khuôn mặt Lý ở phía trước không xa, lộ ra một tia tươi cười. "Nữ tử này không phải người bình thường. Hoành, ngươi xem nữ tử kia có giống nữ Vũ Thánh của Đông Hoa Vực hay không? Đặc biệt là khí chất."

Ở phía sau Lê công tử có một gã nam tử vóc người cao to, ăn mặc áo da dày màu đen cũng chăm chú nhìn, ngạc nhiên gật đầu: "Công tử, nữ tử đó quả thực rất giống nữ Vũ Thánh Đông Hoa Vực. Quả thực rất đặc biệt."

"Có thể đem nữ nhân giống nữ Vũ Thánh đó đè xuống háng, có lẽ không ít kẻ mơ tưởng. Không chơi được nữ Vũ Thánh nếu như có thể đem nữ tử ở phía trước này đùa nghịch trong tay cũng là không tệ." Lê công tử thản nhiên cười nói. Phương Hoành đó cũng thấp giọng cười bảo: "Vào tay được tất nhiên là tốt, nhưng mà để dò xét chút đã."

Lê công tử cười nhạt nhìn hắn: "Ngươi cho là ta sẽ lỗ mãng vậy sao?"

"Nếu mà xong việc, để ta chán rồi sẽ đem nó tặng cho ngươi.

Thế nào?" Lê công tử cười nói.

"Xong rồi hãy nói tiếp đi." Phương Hoành cười nhẹ.

"Hừ? Bọn chúng cũng là đi Húc Nhật tửu lâu." Lê công tử vừa nhìn vừa cười: "Vốn ra ngoài là để ăn tiệc trưa. Ừm, chúng ta đi Húc Nhật tửu lâu nào. Xương tới làm thủ hạ ta, cũng là hỉ sự, đáng ăn mừng."

Xương nghe thấy trong lòng ấm áp.

Lầu hai Húc Nhật tửu lâu.

"Hai phòng riêng của lầu ba đã có người bao rồi. Ba vị, ngồi ăn ở lầu hai đi." Thiếu nữ mặc áo chẽn (giáp áo = lined jacket) hồng sắc nhanh nhẹn nhiệt tình dọn bàn cho đám người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn mang cái bao lớn ở trên lưng để xuống bên cạnh. Mặt sàn bằng đá rắn vẫn hơi rung lên.

Đồ ăn.

Biết ít chữ nên Đằng Thanh Sơn đọc không ra, cách hay là chọn luôn thứ tốt nhất "Nam Hoa Noãn Yến". Bàn tiệc rượu này cần tới hơn sáu mươi lượng bạc. Người bình thường thực đúng là ăn không nổi.

"Liễu đại sư. Mời lên trên."

Cùng với thanh âm nhiệt tình cao vút, một thiếu nữ cũng mặc áo chẽn hồng sắc đưa năm người lên tới tầng hai. Năm người này, có một lão giả mặc ngân hắc bào, bốn người khác, gồm ba nam một nữ.

"Liễu đại sư, lầu ba kín khách rồi. Lầu hai chỉ còn có một bàn này thôi." Thiếu nữ nói.

"Không sao lấy bàn này đi." Lão giả mặc ngân hắc bào đó bảo.

Bốn người theo lão lập tức kéo bàn phi thường cung kính: "Lão sư, mời ngồi."

"A! Liễu đại sư." Tại lầu hai, các bàn khác lập tức có người chắp tay chào hỏi.

Lão giả mặc ngân hắc bào nhẹ gật đầu.

"Liễu đại sư, lâu rồi không gặp."

Lầu hai của Húc Nhật tửu lâu ít nhất có sáu người đứng dậy chào hỏi vị "Đại sư" này. Những người khác cùng Liễu đại sư không có giao tình, căn bản chớ có làm quen lung tung.

Nhóm ba người Đằng Thanh Sơn ở gần cạnh đó.

"Liễu đại sư này là gì mà được người ta tôn kính ghê?" Lý thấp giọng hỏi.

"Hừm. Có thể được xưng là đại chắc hẳn là có chút tuyệt học (kiến thức thất truyền)." Đằng Thanh Sơn cũng nhìn qua một chút, liền cúi đầu ăn tiếp.

Bỗng nhiên!

"Hống~~

"Hống~~

Một chuỗi âm thanh ầm ầm vang dội tựa tiếng sấm. Tiếng hống cuồn cuộn không dứt vang lên khắp bầu trời Đan Ương Thành.

"Thanh âm từ đâu vậy?" Thanh Sơn thất kinh.

"Thanh âm hình như chính là từ phía kia, hướng Phương phủ." Lý nhìn qua cửa sổ ra phía ngoài, có vẻ rất chắc chắn. Phương phủ và Húc Nhật tửu lâu gần nhau, tiếng hống cũng rất khủng khiếp.

"Mãnh thú của Phương phủ đó sao rống suốt vậy?"

"Mỗi khi đến lúc ăn mãnh thú lại rống lên. Có ai có thể làm thịt con mãnh thú đó thì tốt quá."

Trong lầu hai mọi người ồn ào bàn luận.

"Cộp. Cộp. Cộp"

Tiếng bước chân truyền đến từ thang lầu, cùng với đó là một gã thanh niên anh tuấn mặc áo lông trắng đi lên lầu hai. Âm thanh bất mãn trước đó nhanh chóng biến mất, thoáng cái biến thành yên lặng. "Đại công tử". "Hóa ra là công tử tới." Trên lầu hai mấy người có chút thân phận đều đứng lên chắp tay chào.

Lê công tử hướng mấy người đó gật đầu. Mục quang quét qua bàn Đằng Thanh Sơn, cuối cùng dừng lại ở trước vị Liễu đại sư.

"Liễu đại sư." Lê công tử chắp tay.

"Đại công tử." Liễu đại sư cũng lập tức đứng dậy không dám chần chờ.

"Thật hiếm khi gặp Liễu đại sư a." Lê công tử nói.

Một tay chưởng quỹ Húc Nhật tửu lâu ở cạnh cung kính: "Đại công tử. Lên lầu ba chứ?" Nói là kín khách, nhưng Đại công tử biết rõ có thể tới lầu ba chiếm lấy một bàn.

"Ở lầu hai đi, ta đã lâu không có hàn huyên với Liễu đại sư." Lê công tử cười nhẹ liếc mắt nhìn quanh. Sau đó nhìn lên bàn Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói. "Vị huynh đệ này, ta và Liễu đại sư khó có dịp gặp mặt. Bàn đó của huynh vừa hay ở cạnh bàn Liễu đại sư có thể nhường cho chúng ta hay không?"

Chưởng quỹ đó cũng nhìn ba người Đằng Thanh Sơn cười: "Bàn này coi như Húc Nhật tửu điếm chúng ta miễn phí đi. Ba vị

xuống lầu dưới được chứ?"

Trên bàn.

Tiểu Bình có chút cẩn trọng, Lý nghe thấy cau mày nhìn Đằng Thanh Sơn ở cạnh. Nàng hết thảy là nghe theo Đằng Thanh Sơn. "Đại công tử?" Đằng Thanh Sơn mỉm cười. "Chờ ba người bọn ta ăn xong, không phải là có chỗ trống sao?"

Lê công tử ngẩn ra.

Đám người xem nhiệt náo ở lầu hai đều ồ lên, ai cũng không nghĩ tới, ba kẻ này không ngờ cứng rắn đến vậy, ngay cả Lê công tử cũng không nể tình. Lê công tử, chính là người thừa kế do Phương phủ định ra, rất nhiều cuộc chinh chiến hiện tại đều là do Lê công tử tự mình an bài.

"Thú vị." Lê công tử nở nụ cười.

Trong ba gã thủ hạ phía sau Lê công tử, một gã béo, mắt híp lại tiến lên. Lê công tử đưa mắt ra hiệu.

Gã nam tử mắt híp tiến tới, cười nhẹ nói: "Ba vị, công tử người có lời khuyên nhủ, các vị nể mặt chút cho. Chưởng quỹ đã nói là không tính tiền rồi."

"Các vị hay là đứng xa một chút. Đứng ở bên cạnh, tiểu muội của ta cũng không dám ăn nữa." Đằng Thanh Sơn cười nhìn qua Tiểu Bình. Tiểu Bình tức thì ăn tiếp.

"Hừ."

Nam tử mắt híp sắc mặt trầm xuống đưa tay ra, một đĩnh vàng lăn xuống mặt bàn Đằng Thanh Sơn. Đĩnh vàng làm lóa mắt người, hắn nhìn xuống nói. "Ba vị. Nhường một lần đi."

"Vàng?" Đằng Thanh Sơn kêu lên. "Đúng, vàng ròng thuần chất

(trăm phần trăm)" nam tử mắt híp nói.

Lúc này Lê công tử đó cũng lặng lẽ quan sát. Bàn Liễu đại sư cũng ngó qua bên này, đám quý khách lầu hai cũng quan sát. Không ít người đều có chút quan tâm.

"Để ta xem có đúng là vàng ròng hay không. Nếu đúng, ta sẽ đi." Đằng Thanh Sơn nắm lấy đĩnh vàng, Lý ở cạnh trên mặt cũng có nét cười.

"Ô? Thế này là thế nào?"

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn những người khác. "Sao mới cầm vào, đã…" Chỉ thấy tay phải Đằng Thanh Sơn trước đó nắm vàng. "Sàn sạt…" bột phấn kim hoàng sắc không ngừng từ khe bàn tay chảy xuống thẳng xuống nền nhà. Đợi đến khi bàn tay mở ra, trong bàn tay đã trống trơn.

Toàn bộ lầu hai tửu lâu, bao gồm cả vị Liễu đại sư kia trong nháy mắt ngưng trệ (đờ đẫn).

Vị Lê công tử từ trước giờ vẫn luôn mỉm cười đó cũng ngây ngẩn cả người.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 36

Chợ Nô Lệ

Lầu hai tửu lâu trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh, đến cả một cây kim rơi cũng có thể nghe rõ. Những khách nhân đều khiếp sợ nhìn đống bột vàng dưới đất, nhìn cao thủ thần bí ' Đằng Thanh Sơn ' trước mắt, lại nhìn về phía công tử họ Lê.

Có thể ăn cơm ở lầu hai Húc Nhật tửu lâu cũng coi như có một chút thân phận. Họ đều hiểu rõ, Lê công tử là nhân vật số một số hai trong Phương Thị gia tộc, tuy nói chưa làm gia chủ, nhưng cũng nhanh thôi.

Thủ hạ của Lê công tử đưa vàng ra mà là giả được à?

Ai cũng hiểu, vàng chắc chắn là vàng thật!

Nhưng có thể bóp thỏi vàng thật mười phần thành bụi thì thực lực này... Ít nhất Liễu đại sư mà họ vô cùng tôn kính cũng không làm được.

- Lê công tử hôm nay đầu húc phải đá rồi.

Đám khách trong lòng chỉ cười thầm nhưng không dám nói gì, họ đứng một bên nhìn xem Lê công tử làm sao ứng đối.

: 029: Chuyện gì thế?

Lê công tử cau mày, quát về phía tên nam tử mắt ti hí.

- Công tử.

Nam tử mắt ti hí vội cung kính nói:

- Thuộc hạ cũng không biết, thuộc hạ lấy vàng trong phòng thu chi. Có thể... Có thể không biết ai đã tráo vàng rồi.

Lê công tử nghe xong tức giận hừ một tiếng, trừng mắt nhìn hắn:

- Trong Phủ lại có người dám trộm vàng à!

Nói rồi, Lê công tử chắp tay về phía Đằng Thanh Sơn, cười:

- Tiên sinh, đây là do mấy tên tham nhũng ở Phương Phủ của ta làm tiên sinh mất hứng. Bàn rượu và thức ăn của tiên sinh hôm nay coi như Phương Lê ta mời tiên sinh vậy. Xin tiên sinh chớ từ chối!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy quái lạ, chỉ nhìn nhìn Lê công tử rồi cười khẽ gật đầu:

- Công tử trở về nên nghiêm trị hạng người tham nhũng.

- Nhất định.

Lê công tử mỉm cười - Ta sẽ không quấy rầy tiên sinh ăn cơm nữa.

Nói xong, Lê công tử không đề cập tới việc đổi bàn với bọn người Đằng Thanh Sơn, mà mang theo nhân mã thủ hạ lên thẳng lầu ba tửu lâu.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn đám người lên lầu.

Trong lầu hai tửu lâu không ít khách nhân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn tươi cười, có vẻ rất khách khí.

- Đằng đại ca, Phương Phủ công tử quả là biết kiềm chế. - Lý thì thào nhỏ giọng.

- Ừm, tên này không phải hạng người lỗ mãng.

Đằng Thanh Sơn gật gù, lúc trước nghe những người chung quanh đàm luận về Lê công tử, Đằng Thanh Sơn chỉ biết về Phương Phủ là chủ nhân của Đan Ương Thành! Cũng tương tự Quy Nguyên Tông là chủ nhân của quận Giang Ninh. Địa vị như nhau, còn công tử Phương Phủ có địa vị rất cao, tương đương với nửa tông chủ của Quy Nguyên Tông!

Địa vị như thế mà có thể ẩn nhẫn, đích thật là một nhân vật đặc biệt.

- Đằng đại ca, ngươi nhìn những người chung quanh kìa, họ đều thầm thì về chúng ta.

Lý che miệng cười nói, Tiểu Bình một bên cũng nhỏ giọng cười:

- Khẳng định đoán thúc là một cao thủ.

Đằng Thanh Sơn nhìn xung quanh.

Những người chung quanh đích xác đang đoán thân phận của Đằng Thanh Sơn, họ cố nghĩ ra biện pháp để có được giao tình với cao thủ thần bí này!

- Mặc kệ.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói:

- Ăn xong cơm chúng ta phải mau chóng đi làm việc.

...

Lầu ba Húc Nhật tửu lâu. Trong một gian phòng xa xỉ, Phương

Lê ngồi ở ghế chủ vị, không khí nhất thời cảm thấy bị áp lực.

- Công tử?

Ba thủ hạ đều nhìn về phía Lê công tử.

Lê công tử vuốt vuốt mũi, rồi lộ ra vẻ tươi cười:

- Không ngờ, vẻn vẹn chỉ đi ăn mà chạm mặt cao thủ lợi hại như thế! Ha ha, rõ là ông trời cũng giúp ta. Ba vị nói xem, có thể bóp hoàng kim thành bụi, thực lực của cao thủ thần bí này cao tới bao nhiêu!

- Công tử, thực lực người này có thể là cường giả hậu thiên hoặc chỉ sợ là một cao thủ lợi hại chuyên môn luyện chỉ lực. Thuộc hạ đoán, tối thiểu y cũng phải là nhân vật số một số hai trong số cường giả hậu thiên mới có thể bóp vàng thành phấn được!

Trung niên có thân hình cao lớn tên là ‘ Phương Hoành ’ nói.

- Phương Hoành, ngươi có nắm chắc đánh lại hắn không? - Lê công tử hỏi.

Trung niên này nhíu mày, tự hỏi một chút, rồi lắc đầu nói:

- Không nắm chắc một chút nào. Thuộc hạ lo là hắn đã đạt tới cảnh giới cường giả tiên thiên Vũ Thánh rồi - Vũ Thánh à?

Lê công tử mở to mắt, - Trong thiên hạ cũng chẳng có bao nhiêu cường giả Vũ Thánh, tuyệt đại đa số chúng ta đều đã biết. Đột nhiên lòi ở đâu ra một thanh niên như vậy nhỉ, lại còn chẳng có danh khí gì nữa?

Trên Đoan Mộc Đại Lục tiên thiên cường giả được tôn là Vũ Thánh.

- Nhưng dù sao vẫn có một vài Vũ Thánh ẩn thế. - Trung niên

trả lời.

- Ha ha… nếu đó là Vũ Thánh mà lại có thể gia nhập vào Phương Phủ của ta, Phương Phủ ta chẳng phải có thực lực tăng lên nhiều à?

Lê công tử thoải mái vô cùng.

Nam tử mắt ti hí bên cạnh cười nói:

- Công tử muốn mời chào thanh niên thần bí đó à?

- Ừm.

Lê công tử cười khẽ gật đầu, - Chỉ cần một tay lúc nãy hắn đã lộ ra, đủ để Phương Phủ ta trọng dụng rồi!

- Cô gái của hắn...

Nam tử mắt ti hí cũng quan sát sắc mặt Lê công tử, hắn biết Lê công tử có tâm tư với cô gái đó.

Lê công tử liếc mắt nhìn hắn, cất giọng lạnh lùng:

- Phụ nữ là cái gì? Không phải chỉ là một loại hàng hóa sao? Nếu có thể có được Đại tướng như thế sao ta lại phải dính vào phụ nữ của hắn, tặng thêm cho hắn vài mỹ nữ cũng chỉ là việc nhỏ. Yên tâm... Trong thiên hạ ta chưa thấy có bất kỳ loại phụ nữ nào khiến ta điên cuồng!

- Công tử anh minh. - Nam tử mắt ti hí lập tức nịnh nọt.

- Bây giờ, ngươi biết làm sao rồi chứ?

Lê công tử nhìn về phía hắn. Đã quyết định mời chào Đằng Thanh Sơn, đương nhiên phải hành động thật nỗ lực.

Nam tử mắt ti hí gật đầu lia lịa:

- Thuộc hạ biết, để thuộc hạ đi an bài.

Hắn lập tức đi ngay, đến cả thức ăn cũng không ăn.

...

Trên đường phố Đan Ương Thành rộng lớn, nhộn nhịp, khắp đường cái đều toàn người là người.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao lớn, cùng Lý và Tiểu Bình rảo bước trên đường.

- Đằng thúc, người yên tâm.

Tiểu Bình có vẻ rất hưng phấn, khuôn mặt đỏ ửng, - Tại chợ nô lệ không chỉ có nô lệ, dã thú mà còn có rất nhiều những thứ không phải nô lệ, có vài người cam nguyện đi làm thuê. Đằng thúc muốn tìm người chăn ngựa cũng có thể tới chợ nô lệ tìm, mua đà thú cũng có thể tới chỗ đó!

Đằng Thanh Sơn nghe xong mỉm cười.

Từ Đan Ương Thành tiến về Thần Phủ Sơn, mặc dù hai nơi đều là trong Nam Sơn Vực, một trong bốn vực của Đoan Mộc Đại Lục nhưng đường đi rất xa. Hắn không thể mãi khiêng cái bao trên vạn cân được. Tìm một cái xe ngựa cao cấp, thuê một người chăn ngựa thì việc sẽ dễ dàng hơn không ít.

- Phải đi chợ nô lệ xem mới được! - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Muội chưa bao giờ thấy cả. - Mắt Lý cũng sáng lên.

Chưa bao giờ thấy chợ nô lệ, ai biết nơi đó có gì?

Đi được nửa canh giờ.

Phía tây Đan Ương Thành.

- Nô phường?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn hai chữ trên cửa chính. Đằng Thanh Sơn biết hai chữ này.

- Chợ nô lệ to lắm.

Tiểu Bình nói:

- Cả chợ nô lệ cũng tương tự một phủ đệ rất lớn. Ngoài một cửa chính, còn có một cửa sau! Trong chợ phân ra rất nhiều nơi, có nơi bán nô lệ bình thường, cũng có nơi bán một vài nô lệ cao cấp. Còn có một vài nơi cho người thường không phải nô lệ, muốn có người thuê làm cũng tới đây!

Tiểu Bình nói lưu loát, nhưng sắc mặt cô bé lại rất tệ.

- Tiểu Bình.

Lý nắm tay Tiểu Bình, nắm rất chặt.

Tiểu Bình nhoẻn miệng cười với Lý:

- Muội không có việc gì, tiểu tỷ tỷ.

Tiểu Bình lúc trước từng bị ba lượt buôn bán ở chợ nô lệ, cô bé trở thành loại hàng hóa để bán, những điều trải qua như vậy, ngẫm lại cũng biết thê thảm như thế nào.

- Ba vị!

Khi ba người Đằng Thanh Sơn mới vừa vào chợ, lập tức có một thanh niên thông minh lanh lợi ra đón, nhiệt tình đón tiếp:

- Ba vị tới mua gì? Chợ này rất lớn, lần đầu tiên tới đây rất dễ lạc. Ở nơi này mua bán những gì thì ta đều biết rõ cả.

Tiểu Bình thấp giọng:

- Đại thúc, đây là người của chợ nô lệ. Chuyên môn dẫn khách nhân, không cần cho bạc đâu. Chúng ta mua hàng hóa, họ sẽ được chủ hàng cho tiền.

Tiểu Bình vừa nói như vậy... Thanh niên trông có vẻ thông minh lanh lợi, cười không chút hổ thẹn, nói:

- Cô nương nói rất đúng, chẳng biết ba vị muốn mua gì?

- Ta muốn thuê người chăn ngựa. - Đằng Thanh Sơn báo.

- À, theo tiểu nhân. - Thanh niên này vội đi trước dẫn đường.

Chợ này rất lớn, ba người Đằng Thanh Sơn đi vào một con đường rộng rãi, đã thấy có rất nhiều nô lệ đứng ở một cái sân rộng.

- Ba vị, muốn mua gì?

- Nơi này chúng ta cái gì cũng có?

Đi trên đường gặp không ít người đi ra mời chào khách rất nhiệt tình.

- Nhà nô lệ phía trước rất khá. - Thanh niên cũng giới thiệu.

Chỉ thấy phía trước có một cái sân trống trải, có vài thiếu nữ vóc người yểu điệu, khuôn mặt mịn màng, hai tay đều bị trói, ai nấy đều đứng đó nước mắt lưng tròng.

Đồng thời cũng có trên mười hán tử thân thể cường tráng, cũng bị xích sắt trói chặt.

- Đại nhân.

Lập tức có một thiếu phụ ra đón, cười nói:

- Sân nô lệ của chúng ta là tốt nhất, muốn mua vài thị nữ về

hầu hạ đại nhân chứ... Chẳng đắt chút nào, mua mười mấy thiếu nữ mỹ mạo. Còn sợ trên đường có người chọc giận ngươi à? Những nô lệ hán tử này của chúng ta, không ít người đã trải qua huấn luyện đều dũng mãnh vô cùng! Người nhìn xem, họ đều đã học chút nội kình, việc nâng năm trăm cân cự thạch tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhất thời, bên kia người trông coi dùng roi vung lên.

Lập tức không ít thiếu nữ khuôn mặt đẹp đẽ nước mắt lưng tròng nhìn Đằng Thanh Sơn. Không ít nô lệ tráng hán lập tức gầm một tiếng, nâng cao những tảng đá lớn trên năm trăm cân trước người lên cao.

- Ba vị.

Thanh niên dẫn đường cũng vội tâng bốc, - Những thiếu nữ này đều đã trải qua huấn luyện trên giường dưới giường, buổi tối có người làm chăn ấm. Khi mệt mỏi, những thiếu nữ này còn có thể đấm chân bóp vai, các nàng đều rất tinh thông. Đám nô lệ hán tử đều rất nghe lời và trung thành, bảo chúng đánh ai là đánh ngay. Chỉ cần bỏ chút bạc, chúng sẽ là người của đại nhân rồi.

- Nô lệ...

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn, dung mạo đám thiếu nữ này đều rất không tệ, kinh ngạc hỏi:

- Họ là nô lệ à? Trên mặt đám nữ tử này sao không có ấn ký?

- Có! Nhưng không ở trên mặt, mà là ở trên cổ.

Thanh niên cười:

- Khắc trên mặt thì làm xấu mặt làm sao?

- Thú vị, thú vị.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

- Đằng đại ca, huynh muốn mua à?

Lý tỏ vẻ ngạc nhiên, vội cùng Tiểu Bình nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn thấy thế, không khỏi cười ha ha:

- Ta đã hiểu, tại sao chợ nô lệ lại làm ăn tốt như vậy. Có một đám thiếu nữ mỹ mạo, có một đám thủ hạ nghe lời, chậc chậc... Tốt lắm! Tiểu tử, mau mau đi trước dẫn đường! Đừng cố ý dẫn ta tới mấy nơi khác, tưởng ta không biết tâm tư ngươi à? Đưa ta tới thẳng chỗ có người chăn ngựa đi.

- Được.

Thanh niên đó cúi đầu, lên tiếng, - Rẽ khúc quanh phía trước là tới rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 37

Chọn Lựa

Thanh Sơn thấy thanh niên dẫn đường có vẻ ủ rũ, liền nói:

- Thuê người làm xong chúng ta còn muốn mua thượng đẳng đà thú nữa, khẳng định không để ngươi thiệt đâu.

- Dạ dạ.

Thanh niên à một tiếng, rồi trở nên nhiệt tình.

Lý nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, cười:

- Đằng đại ca, người này đã giới thiệu cho huynh một thêm vài nô lệ. Muội thấy Đằng đại ca mua một vài người cũng tốt, một vài mỹ mạo thiếu nữ để hầu hạ thiếp thân, sau này không phải cũng giống như thần tiên sao Thanh niên bên cạnh liền hưng phấn nịnh nọt:

- Cô nương nói đúng lắm.

- Tiểu tử, câm miệng. - Đằng Thanh Sơn quát.

Thanh niên dẫn đường cười một tiếng, rồi không dám nhiều lời.

- Tiểu, muội cũng trêu ta.

Đằng Thanh Sơn nhăn nhó nhìn Lý. Trên mặt nàng tràn đầy

tiếu ý, đến cả Tiểu Bình cũng đứng một bên cười trộm.

- Đàn bà.

Đằng Thanh Sơn than thở.

- Ba vị, tới rồi.

Thanh niên dẫn đường mở miệng nói:

- Phía trước chỗ nhốn nháo là những người nhận làm thuê, không phải là nô lệ.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn qua.

Một khoảng đất trống ngồi đầy người, thoạt nhìn tối thiểu cũng phải hơn một ngàn. Ngay lúc này, một lão đầu mập nhiệt tình ra đón, cười hà hà:

- Ba vị, tiểu nhân là một trong hai quản sự, ba vị muốn thuê người làm gì? Dung mạo vóc người ra sao? Hoặc là thực lực có yêu cầu gì khác, xin nói ra.

Mình tìm trong hơn một ngàn người thì thật là khó.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Ta muốn thuê một người chăn ngựa, tướng mạo xấu đẹp không quan trọng.

- Người chăn ngựa?

Lão đầu mập nhướng mày, có vẻ thất vọng.

Thuê người chăn ngựa chỉ có giá bình thường. Dù sao nghề này rất nhiều người đều có thể làm, giá thuê mà thấp thì người môi giới cũng cũng lợi lộc gì nhiều.

- Được, để tiểu nhân đi tìm một chút.

Lão đầu mập vội dặn:

- Mấy ngươi chờ một lát.

Nói rồi lão đầu mập đi vào trong đám người, bảo vài tên thủ hạ. Vài tên thủ hạ nhanh chóng chạy vào trong đám người, bắt đầu chiêu mộ. Rải rác khắp nơi có vài người đứng lên, trên tràng có hai ba mươi người tụ tập trước mặt lão đầu mập.

Thời gian uống cạn một chén trà, hai ba mươi người đã tới trước người Thanh Sơn.

- Hai mươi sáu người đều có thể đánh ngựa.

Lão đầu mập cười:

- Đại nhân muốn ai thì cứ việc tuyển?

Đằng Thanh Sơn đảo mắt qua đám người.

Trong đám người này có vài người là nữ, nhưng phần lớn đều là nam nhân, cũng có một vài tên khá đẹp trai.

- Ta chỉ cần một người chăn ngựa.

Đằng Thanh Sơn nhìn mọi người, mở miệng nói:

- Hơn nữa, người chăn ngựa phải theo ta đi khắp thiên hạ. Do đó tốt nhất là có nội kình, có thể có năng lực tự bảo vệ một chút.

Lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời những người muốn làm thuê ở đây đều huyên náo.

- Đi khắp thiên hạ? Không phải muốn chết à?

- Bao nhiêu tiền cũng mặc.

- Ta còn muốn nuôi vợ con trong nhà nữa. Đi khắp thiên hạ sao được.

Nhất thời vài chục người người lập tức bỏ đi, chỉ còn lại có chín người còn đứng trước mặt Thanh Sơn.

- Một năm có thể về Đan Ương Thành mấy lần?

Trong chín người này có người hỏi.

- Chẳng có chuyến nào cả. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Trong chín người lập tức lại bỏ đi vài người, chỉ còn lại có năm người. Năm người này đều là nam nhân, hoặc gầy như khỉ, hoặc trông rất cường tráng đẹp trai, thậm chí còn có người tàn tật. Trung niên tàn tật đó tóc tai rối bời như đống rơm, trên lưng đeo một thanh khảm đao, chân phải què, mắt chột.

- Ngươi đi theo ta. - Đằng Thanh Sơn chỉ vào trung niên này.

- Ra mắt ông chủ.

Trung niên này kinh ngạc, nên vẫn khom người nói.

Bốn người còn lại thấy thế tỏ vẻ hơi bất mãn.

- Tốt lắm, tốt lắm! Tản ra đi.

Lão mập lập tức phất tay. Bốn người khác cũng biết quy củ, nhưng miệng vẫn thầm nói:

- Tuyển một người vóc dáng kém, lại là một tên độc nhãn, rõ là đầu có bệnh.

Họ nhỏ giọng thì thầm, bốn người đều trở lại giữa đám người.

- Bao nhiêu bạc? - Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão đầu mập.

- Tiền lương tháng hay nửa tháng.

Lão đầu mập cười hỏi.

- Ngươi muốn bao nhiêu tiền hàng tháng?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía người què. Người què độc nhãn giơ tay:

- Ba mươi lượng bạc.

Lời này vừa nói ra làm lão đầu mập tròn mắt. Ba mươi lượng bạc thuê người chăn ngựa chạy khắp nơi cũng không đắt, nhưng thuê một người què thì giá rất cao.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, lấy từ trong ngực ra một nhúm bạc vụn:

- Ừm, chỗ này đại khái có hơn mười lượng bạc.

Đằng Thanh Sơn vừa đưa tới, lão đầu mập vội cười xòa: *****

Làm xong khế ước thuê người, sau đó ấn chỉ tay. Đằng Thanh Sơn tiếp tục đi mua thượng đẳng đà thú.

Dù sao nếu muốn lôi được cái xe vạn cân, đà thú bình thường chắc chắn không làm được. Thanh niên dẫn đường phía trước vô cùng hưng phấn. Đà thú cao cấp giá cũng rất cao, tiền trà nước đương nhiên cũng cao theo.

Trên đường đi.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý và Tiểu Bình sóng vai nhau. Còn tên chân đi ‘chấm phẩy’ vừa được thuê đi theo phía sau.

- Đằng đại ca, sao huynh tuyển hắn?

Lý hỏi. Nàng mặc dù ngạc nhiên về sự lựa chọn của Đằng

Thanh Sơn, nhưng cũng không hề tỏ vẻ không đồng ý.

- Bởi vì hắn có thực lực không tệ. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Không tệ à?

Lý kinh ngạc. Thực lực Đằng Thanh Sơn cao đến đâu? Khi hắn nói là ‘ Không tệ ’ thì thấp nhất cũng phải hậu thiên đỉnh phong.

Bên hông lão què lộ ra một cái điếu cày. Áo quần xộc xệch, tóc xõa tung. Lúc này lão què bỗng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, trong mắt lóe ra sắc kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại khôi phục vẻ bình tĩnh. Hán tử này, trông y như người thường.

- Ta nói có gì sai không? - Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn lão què.

Bị ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm, lão cảm thấy đáy lòng phát run, thất kinh về thực lực đối phương. Lão què cố nặn ra vẻ tươi cười, chắp tay nói:

- Ông chủ, hảo nhãn lực.

- Mời một cao thủ nội kình, một tháng sợ phải trả tới ngàn lượng bạc, ta mất ba mươi lượng bạc, rõ ràng chiếm tiện nghi rồi. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Cao thủ nội kình?

Thanh niên phía trước dẫn đường vừa nghe thế, kinh ngạc hỏi:

- Đại nhân nói lão què này là cao thủ à? Ha ha… sao có thể như vậy chứ, cao thủ lại chán nản đến mức như vậy, ba mươi lượng bạc có thể thuê được rồi?

- Ngươi cứ dẫn đường, không nói nhảm nữa. - Lý hét lên.

- Dạ dạ. - Tên dẫn đường vẫn vui vẻ đáp.

Đằng Thanh Sơn quay sang nói chuyện với hán tử này:

- Ngươi tên là gì?

- Bẩm ông chủ, tiểu nhân gọi là Uông Dương, ông chủ gọi ta một tiếng lão Uông là được.

Lão Uông chắp tay nói:

- Tiểu nhân cũng đã từng cầm binh khí, nhưng khi tham gia chiến đấu bị người ta đánh tàn phế. Do đó, bây giờ cũng chỉ làm một người chăn ngựa, tìm cơm ăn qua ngày.

- Ừm! Ta họ Đằng, tên Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn chỉ nói thế rồi không nói thêm gì nữa.

Lão Uông què cố nhìn kỹ thanh niên người có thể liếc mắt đã xem thấu thực hắn. Phải biết là, nội kình trong cơ thể người, nếu không thi triển nội kình thì ngoại nhân căn bản không thể phán đoán ra thực lực đối phương. Nhưng thanh niên thần bí trước mắt vì sao có thể thoáng cái đã xem thấu hắn là một cao thủ nội kình chứ?

Điều này làm lão Uông rất nghi hoặc.

'Đằng Thanh Sơn' lão Uông lặng lẽ nhắc lại cái tên này.

Trong một căn lầu có đỉnh tròn tại Chợ nô lệ, Lê công tử áo lông trắng muốt đang đứng trước cửa sổ hướng mắt nhìn vài bóng người đi tới.

- Công tử, đã đưa người tới rồi.

Thanh âm vừa vang lên, chợt thấy vài quản sự do lão đầu mập dẫn lên lầu, vội cung kính hành lễ:

- Thuộc hạ bái kiến công tử.

- Ừm, vừa rồi ba người đó làm gì thế. Còn nữa, bây giờ họ đi đâu?

Lê công tử vẫn đưa mặt nhìn về ra cửa sổ, lạnh lùng hỏi.

- Ba người đó muốn thuê người làm. Còn nói phải đi khắp thiên hạ.

Lão đầu mập mặc dù không biết tại sao công tử Phương Phủ trong truyền thuyết quan tâm tới ba người đó, nhưng lão không dám hỏi han gì.

- Nghe bọn họ vừa rồi nói chuyện, còn muốn đi mua đà thú ở bên kia nữa, nghe nói muốn mua vài thượng đẳng đà thú.

- Thượng đẳng đà thú à? - Lê công tử thầm nghĩ.

- Ừm, ngươi lui ra.

Lê công tử phân phó:

- Dạ.

Lão đầu mập vội lập tức lui ra, đến mồ hôi trên trán cũng chẳng dám lau.

******

Lúc này đám người Đằng Thanh Sơn đã đi tới một quảng trường chiếm diện tích rất lớn. Trên quảng trường đầy các loại dã thú, động vật.

- Ba vị, nơi này chính là chỗ bán đà thú.

Thanh niên dẫn đường chỉ dẫn:

- Không chỉ riêng đà thú, nơi này còn có các loại mãnh thú khác như đại xà, tuyết sư, ngoài ra còn có báo, tuyết mao cẩu và

những thứ mà các tiểu thư rất thích, Cái gì cũng có.

- Hống ~~

Một con hắc xà to bằng bắp vế gầm lên một tiếng, thân thể uốn lượn vặn vẹo đánh mạnh vào lồng sắt, vảy rắn cọ vào lồng sắt, sinh ra tiếng rít như kim loại cọ vào nhau, đôi mắt rất lạnh nhìn chằm chằm vào người phía ngoài lồng.

- A.

Tiểu Bình bị nó nhìn nhảy dựng lên.

- Không có việc gì, đừng sợ.

Thanh niên dẫn đường chẳng sợ gì, cười rồi đi tiếp.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh, có đủ loại dã thú kỳ lạ, nếu bỏ vào địa cầu kiếp trước, tuyệt đại đa số đều là những con dã thú quí hiếm chưa bao giờ gặp qua, có con hung mãnh dữ tợn, cũng có con ôn hoà thuần hậu đáng yêu, thậm chí có con còn làm cho người ta phải sởn da gà. Trên quảng trường hằng hà sa số đủ loại dã thú.

- Nhà này chuyên môn bán đà thú. Đây là nhà tốt nhất quanh đây. - Thanh niên dẫn đường nói.

- Mấy vị muốn mua thú gì thế?

Một lão già mắt nhỏ mập mạp vội cười hỏi.

- Đà thú, thượng đẳng đà thú.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Hình như nó gọi là XXX.

- XXX à?

Tên mập mắt ti hí mừng rỡ.

- Mời theo ta đi vào.

Nói rồi tên mập mắt ti hí còn ra hiệu cho tên thanh niên dẫn đường, thanh niên dẫn đường cũng hưng phấn, mắt sáng lên. Hắn hiểu rõ, hắn sắp kiếm được phi vụ làm ăn cực lớn.

Đi tới mấy cái bồn đựng đồ ăn, một hàng đà thú đang đứng bên cạnh.

- Chúng ta, có hai con Xích Phong Chiến.

Tên mập mạp mắt nhỏ nói ngay.

- Mỗi một con Xích Phong Chiến đều có thể ngày đi ngàn dặm, hơn nữa có thể đèo được vài ngàn tới cả vạn cân. May mà mấy vị tới sớm, nếu không hai con Xích Phong Chiến này sớm đã bị người ta mua mất rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ. Đà thú, nếu so với ngựa ở Cửu Châu Đại Địa, thì có sức kéo mạnh hơn một chút, nhưng năng lực chạy thì kém hơn.

Ngày đi ngàn dặm, ở Cửu Châu Đại Địa chỉ cần loại ngựa Ô Văn là có thể làm được. Nhưng Ô Văn Mã lại không có khả năng đèo được vật nặng vạn cân.

- Đương nhiên giá cũng cao một chút, một con Xích Phong Chiến phải ba ngàn lượng bạc.

Tên mập mắt ti hí đứng bên cạnh nói. Thanh niên dẫn đường mặt mày càng hớn hở hơn.

- Ủa, tiên sinh cũng ở đây à Một thanh âm hưng phấn chợt vang lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 38

Đánh Cược Đấu Lồng Vây

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, hắn thấy một thanh niên đẹp trai bóng bẩy được mấy người vây quanh đang tươi cười đi tới, chính là Lê công tử.

"Tiên sinh" Lê công tử vừa mới mở miệng liên ngưng lại.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn không ngờ chẳng coi hắn tồn tại trước mắt. Căn bản không để ý hắn chút nào mà hướng gã béo mắt nhỏ đó phân phó: "Hai con Xích Phong Chiến này của các ngươi, ta đều cần cả."

"Tổng cộng là sáu ngàn bạc. Để tiểu nhân đi gọi đại quản sự." Gã béo mắt nhỏ vô cùng hưng phấn, vội đi gọi đại quản sự phụ trách tới.

Lê công tử bị Đằng Thanh Sơn không buồn đếm xỉa tới không khỏi tức giận, hắn hít sâu một hơi cố nén lại.

"Trên Đoan Mộc đại lục có cường giả Vũ Thánh nào không kiêu ngạo? Không có ngạo khí, đó mới là quái sự." Lê công tử cố gắng tự khuyên nhủ bản thân. "Đã nói, đối với cường giả cấp bậc Vũ Thánh phải thực sự thành tâm. Như thế mới có khả năng mời bọn họ." Có điều không rõ thực lực của Đằng Thanh Sơn lắm.

Nhưng Lê công tử chắc chắn, người trước mặt có khả năng là cấp bậc võ thánh.

"Mấy vị muốn mua hai con Xích Phong Chiến?" Một gã mặc cẩm bào cười nhìn mấy người Đằng Thanh Sơn. Bỗng nhiên ánh mắt gã liếc thấy Lê công tử liền kinh hãi vội khom người hành lễ nói "Đại công tử".

"Hừ."

Lê công tử lúc này mới cười đi tới, đồng thời nhìn về phía Thanh Sơn. "Tiên sinh, hai con Xích Phong Chiến này xem như tại hạ tặng cho tiên sinh đi." Ở Đoan Mộc đại lục, xưng hô "Tiên sinh" là cách xưng hô dành cho nhân tài được tôn kính.

"Cám ơn." Đằng Thanh Sơn thản nhiên đáp. Hắn lại không có từ chối.

Có người tặng sao lại không nhận?

"Tiên sinh, ở cạnh có chỗ uống trà nghỉ ngơi." Lê công tử cười nói. "Tiên sinh, chúng ta cùng tới đó đi."

"Không được, ta còn muốn mua ít đồ." Thanh Sơn từ chối.

"Tiên sinh muốn mua gì? Đừng ngại, tại hạ dặn mấy kẻ tôi tớ làm là được rồi." Lê công tử cười nói.

Đằng Thanh Sơn trong lòng khẽ động và có chút hứng thú liếc nhìn Lê công tử, thầm nghĩ: "Để xem xem tiểu gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì" Trong mắt Đằng Thanh Sơn, một gã Phương công tử chỉ đáng là một tiểu gia hỏa (thằng nhóc con). Dù sao căn cứ vào lý giải của Đằng Thanh Sơn, trên Đoan Mộc đại lúc có tổng cộng ba mươi sáu chủ thành, hơn một trăm tiểu thành (thành nhỏ). Dựa theo tính toán sơ bộ, Đoan Mộc đại lục mặc dù lớn bằng khoảng hai châu, nhân khẩu nhưng đại khái cũng chỉ khoảng hai ba trăm triệu.

Tiên thiên cường giả mặc dù có không ít, thế nhưng có lẽ trong một chủ thành xem chừng cũng chỉ có một hai tiên thiên mà thôi.

Một vài gia tộc cường đại có lẽ có một vài Vũ Thánh, nhược tiểu gia tộc đến một vũ thánh cũng không lấy đâu ra.

"Vũ Thánh? Vũ Thánh của Đoan Mộc đại lục cũng là tiên thiên, đã tính vào đâu." Đằng Thanh Sơn hiện giờ, khoảng cách tới Hư Cảnh chỉ còn thiếu một bước cuối cùng vào cửa.

Cấp bậc tiên thiên sợ là không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Thực lực như thế.

Đích thực có tư cách không quan tâm tới Phương gia.

"Vũ thánh trên toàn đại lục có qua đây, cũng chỉ cho mấy thương là xong." Đằng Thanh Sơn bởi vì có thực lực cho nên mới tự tin.

"Ta muốn mua một chiếc xe ngựa loại tốt nhất." Đằng Thanh Sơn cười nói. "Có thể chở được vạn cân hàng hóa, lại có thể đi nhanh."

Lê công tử hơi ngẩn ra.

Vạn cân hàng hóa?

Xe ngựa thông thường chở van cân hàng hóa bánh xe đều phải sập xuống. Cho nên yêu cầu của Đằng Thanh Sơn đích xác là tương đối hà khắc.

"Được! Không thành vấn đề, sau một canh giờ nữa người của tại hạ sẽ mang xe ngựa tới."

Lê công tử cười trả lời.

"Chỗ bạc này…." Đằng Thanh Sơn vừa mới mở miệng.

Lê công tử liền nói: "Chút tiền lẻ ấy Phương Lê còn không để ý.

Tiên sinh, chúng ta qua bên kia ngồi uống trà được không?"

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Lý gật đầu cười. Lúc này Lê công tử tuyệt không liếc mắt nhìn lấy một cái, trong mắt hắn Đằng Thanh Sơn so với một nữ nhân đẹp đẽ chén được là trọng yếu hơn nhiều. Ở Đoan Mộc đại lục thời buổi loạn lạc, cường giả mới thực là thứ hấp dẫn các đại gia tộc nhất.

***

Nô lệ phường là một tòa nhà hai tầng khổng lồ dạng tứ hợp viện.

Đằng Thanh Sơn, Lý và vị Lê công tử đó ngồi quanh một bàn vuông, tầm mắt vượt qua hàng lan can có thể nhìn rõ trung ương của tòa lâu các này, một cái đình viện (sân) trống trải. Tòa lâu các khổng lồ này có hình chữ "Khẩu", sân ở giữa tối thiểu cũng phải rộng tời mười lăm trượng.

Lúc này, một cái lồng sắt thực lớn đặt ở trong đình viện, dài…. trượng, rộng mười trượng, cao hơn một trượng.

Cỗ lồng sắt phảng phất có một mùi huyết tinh khí (mùi máu tanh).

"Hừm. Cái lồng sắt này là để làm gì vậy?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Tiên sinh không biết sao?" Lê công tử có chút kinh ngạc.

Lý ở cạnh nói: "Đại ca là lần đầu tiên vào chợ nô lệ, đối với chốn này không biết rõ." Lê công tử hiểu ra gật đầu, mỉm cười nói: "Chắc hẳn trước kia từng nghe nói tới 'Khốn lung đổ đấu (Đánh cược đấu lồng vây) ' rồi? Đây chính là cái gọi là 'khốn lung'."

"Khốn lung đổ đấu?" Đằng Thanh Sơn giờ đã rõ. Theo ngữ khí của Lê công tử, Đoan Mộc đại lục đối với "Khốn lung đổ đấu" đều phải đã nghe qua.

Lê công tử tiếp tục nói: "Xem một chút đi, lát nữa Khốn lung đổ đấu sẽ bắt đầu."

Đằng Thanh Sơn và Lý đều tập trung.

Toàn bộ tầng một của tòa lầu các khổng lồm đã tụ tập rất nhiều khách nhân. Ai cũng đang hưng phấn đàm luận.

"Hôm nay cuộc thứ nhất này, nhị ca cược người hay cược thú?"

"Hôm qua cược người thua rồi, ta không có tin hôm nay thua. Ta vẫn cược người."

"Vương lão đại, hôm qua huynh thắng chắc phải tới mấy nghìn lượng bạc nhỉ."

Từng đợt bàn luận dưới lầu vọng tới.

Đằng Thanh Sơn ngồi nghe, cũng có chút minh bạch: "Nghe bọn hắn nói, Khốn lung đổ đấu này có lẽ là một người và một con dã thú cũng vào trong lồng sắt. Rồi bọn họ ở trong lồng chém giết, chỉ còn lại một bên sống sót. Còn người xem ở xung quanh thì có thể đánh cược bên nào thắng.

"Hống~~"một tiếng rống của dã thú đột nhiên vang lên.

Toàn bộ lâu các đều yên lặng trở lại, Đằng Thanh Sơn cũng từ lầu hai nhìn xuống, chỉ thấy nơi cửa chính có một gã tráng hán cao chừng một trượng, mặc da thú, khuôn mặt tựa như đá tạc. Tay phải hắn so với mặt người còn to hơn cầm một xích sắt, kéo theo một con tuyết sư toàn thân trắng như tuyết tiến vào. Sau đó lại một gã tráng hán thân cao chừng một trượng, kéo một kẻ gầy gò đầy sẹo tay chân đều bị xích sắt khóa lại.

"A?" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn hai kẻ nắm xích sắt đó.

"Sao cao thế?" Lý cũng lấy làm kinh hãi.

Trên Cửu Châu đại địa, người cao một trượng (hai mét rưỡi) là cực kỳ hiếm thấy. Ở đây thoáng cái xuất hiện tới hai gã.

"Tiên sinh! Hai kẻ đó đều là ở phương bắc xa xôi, thuộc về Thanh Thạch tộc nhận ở ven Thanh Thạch Hồ Bắc Hàn Vực." Lê công tử cười nói, Thanh Thạch tộc quanh năm sinh hoạt ở khu vực Bắc phương cực hàn, địa phương mà người bình thường căn bản không sống nổi. Thạch tộc đó người nào cũng thân thể cường tráng mạnh mẽ. Mỗi một tộc nhân Thanh Thạch sau khi trưởng thành đều cao gần một trượng, bẩm sinh đã có hai ba nghìn cân cự lực, không sợ giá lạnh…"

Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh hãi.

Thân cao một trượng, có thể gọi là cự nhân (người khổng lồ).

"Vũ Hoàng trước đó có nói Bắc Hải đại lục hoàn cảnh khắc nghiệt." Đằng Thanh Sơn trong lòng cảm thán. "Sống sót qua sàng lọc của tự nhiên, chủng tộc có thể sinh tồn được ở dưới hoàn cảnh khắc nghiệt cũng đều có chỗ cường hãn của nó."

Trong đình viện dưới lầu.

Một gã trung niên đội mũ len kim sắc, mặc áo da dày cười vang nói: "Các vị, cuộc đấu thứ nhất ngày hôm nay quy củ như cũ, là người đấu với thú. Hôm nay nô lệ tiến vào đấu đã trải qua hai trận đấu. Hai trận đều là người đấu với người, đã giết chết hai người khác. Mà tuyết sư này, trước đã đấu qua một trận, đã xé kẻ đấu cùng nó thành mảnh nhỏ."

"Người thắng một ăn ba, Tuyết sư thắng một ăn một. Các vị xuống tiền đi."

Lầu một lập tức bắt đầu náo nhiệt, thanh âm xuống tiền ồn ã.

Lầu hai trái lại khá yên tĩnh.

Có người chuyên trách chạy đến từng bàn để hỏi.

"Mấy vị khách quan có muốn đánh cược chứ?" Một gã thiếu niên đôi mắt đen lanh lợi nhìn mấy người Đằng Thanh Sơn và Lê công tử.

"Tiên sinh có chơi một ván?" Lê công tử cười nói. Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, từ trong người lấy ra chút bạc vụn: "Một lượng bạc người thắng." Kỳ thực từ tỷ lệ đánh cá mà xem thì khả năng người thắng là rất thấp rất thấp.

"Một lượng bạc?"

Các khách nhân khác trên lầu hai ở cách đó không xa đều có chút giật mình. Bởi vì có thể lên tới lầu hai đơn giản uống chút nước trà là đã phải có mấy chục lượng bạc, tiền đặt cược thông thường đều là trăm lượng bạc trở lên... cho dù là xuống tiền ở lầu một, ít hơn mười lượng cũng không có mấy. Bất quá mấy người đó nhìn ngang qua thấy Lê công tử cũng không ai dám nói.

"Ngại ít à?" Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu niên đó.

"Không, Không..." Thiếu nên đó vội nhận lấy.

"Ta cũng một lượng bạc, đặt thú thắng." Lê công tử cười nói.

Thiếu niên vẻ mặt đau khổ, nhận lấy bạc. □)

Rất nhanh, gã liền cất tiền đánh cuộc của hai người đi.

"Hống~~" Một tiếng rống giận rung trời vang vọng khắp cả lâu các, con Tuyết sư cường tráng đó đã bị đưa vào trong lồng sắt. Thoát khỏi trói buộc, tuyết sư ở trong lồng sắt gào lên, còn dùng móng sắc cào cấu xung quanh lồng sắt. Lồng sắt đặc chế này cũng rung hết cả lên, phát sinh âm thanh hỗn loạn.

"Các vị, kết thúc đặt tiền."

"Khốn lung đổ đấu bắt đầu"

Trung niên nhân đó hét to một tiếng. Lập tức một gã Thanh Thạch tộc nhân khác sau khi đã tháo xích sắt cho nô lệ, giật tung cửa lồng sắt. Một tay đẩy hắn tiến vào, đồng thời ném vào một thanh đoản đao.

"Choang." Cửa lồng sắt lại bị đóng lại.

Lúc này, trong lồng sắt lớn đã có một người và một thú.

"A a a…." Nô lệ trong lồng sắt giống như một con dã thú kêu lên kỳ quái. Đoản đao cầm trong tay ở trong lồng sắt không ngừng lấp lóe, còn Tuyết sư lại chậm rãi không ngừng áp tới tựa hồ đang tìm cơ hội. Hiển nhiên, con tuyết sư cũng biết nhân loại trước mắt tuyệt không dễ chọc.

Đột nhiên!

Vù!

Tuyết sư mãnh liệt lao ra, nhanh tựa thiểm điện vồ thẳng vào tên nô lệ.

"A…" Tên nô lê đôi mắt đỏ rực, sắc mặt dữ tợn gào lên một tiếng, tại thời khắc sinh tử phóng ra một đao.

"Bùng."

Thân thể đồ sộ của Tuyết sư đập bay tên nô lệ vào cạnh lồng sắt, khiến cả lồng sắt rung lên. Tuyết sư đã không còn sức đánh tiếp nữa, mà tên nô lệ đó lại ôm đầu tuyết sư gào lên không ngừng, y quơ đoản đao đâm liên tiếp vào cổ tuyết sư.

Máu tươi nhuộm đỏ bộ lông của tuyết sư.

"Ngao~~" Nô lệ hưng phấn ngửa đầu gào lên một tiếng, gã cuối cùng cũng sống sót. Tuy rằng sau đó còn có những cuộc đấu khác, nhưng dù sao gã đã tránh được một kiếp nạn.

"Ha ha… Ta thắng rồi."

"Mẹ kiếp! Lão tử thua mấy ngàn lượng bạc rồi, cuối cùng cũng thắng một lần."

Cả tòa lâu các lại bắt đầu huyên náo.

"Tiên sinh, người thắng rồi." Lê công tử cười nhìn Đằng Thanh Sơn. "Khốn lung đổ đấu này ta cũng đã tới không ít lần. Nhưng người đấu với thú, thắng được ta cũng chỉ gặp có ba lần. Đây là lần thứ ba."

Đằng Thanh Sơn hờ hững cười. Mắt nhìn nô lệ đó ở phía dưới.

"Nô lệ nổi danh nhất Khốn lung đổ đấu này người có biết là ai không?" Lê công tử nói.

"Không biết." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Trung niên nam tử cao lớn ở bên Lê công tử, rất hiểu công tử nhà mình trong lòng muốn gì, mở miệng cười nói: "Khốn lung đổ đấu từng có một nô lệ phi thường nổi danh. Tục truyền, hắn lúc nhỏ bị ném vào trong đàn dã thú nhưng hắn lại uống sữa thú lớn lên, trời sinh thần lực. Tuy rằng không có nội kình, nhưng thực lực lại vượt trên cường giả nội kình đấu trong chín mươi tám trận Khốn lung đổ đấu thắng liên tục. Cả một cao thủ hậu thiên đỉnh phong cũng bị xé sống, nô lệ này được mọi người gọi là 'Mãnh thú'."

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

Không có nội kình, lại có thể xé xác cường giả hậu thiên đỉnh phong?

"Không có lẽ hắn cũng là nội gia quyền?" Đằng Thanh Sơn trong đầu lóe lên ý nghĩ cổ quái này.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 39

Ngượng Quá Hóa Giận

Hả? Cái thứ gọi là nô lệ mãnh thú không có kình lực đó chứ. Lợi hại như vậy à? - Đằng Thanh Sơn ra vẻ tò mò.

Thấy Đằng Thanh Sơn chủ động đàm luận, Lê công tử mừng thầm.

- Tiên sinh.

Lê công tử cười nói.

- Ngươi không biết chứ, tên nô lệ mãnh thú từ bé lớn lên trong đám thú, không biết nói tiếng người chỉ rống lên như dã thú thôi, hắn cũng như một con dã nhân. Vì hắn mạnh mẽ vô cùng… khí lực của hắn không phải cái thứ tộc nhân Thanh Thạch có khả năng so sánh được.

- Sức mạnh vô cùng? - Đằng Thanh Sơn hỏi tới.

- Trên vạn cân cự thạch mà hắn có thể dùng một tay nâng lên.

Trong mắt Lê công tử xuất hiện vẻ thán phục.

- Có thể tùy tiện xé xác mãnh thú, cũng hung tàn giống như dã thú. Tiên sinh chưa thấy cảnh hắn đáng sợ như thế nào trong Khốn Lung Đổ Đấu đâu, hắn thích nhất là xé xác đối thủ. Sau đó dùng răng cắn xé, trông như một con dã thú hung tàn.

- Để sống, hắn đều ăn tươi nuốt sống, y như dã thú vậy. - Lê công tử cảm thán nói.

Đằng Thanh Sơn nghe thế tự hỏi: ‘ Căn cứ vào những gì Lê công tử nói, tên gọi là nô lệ mãnh thú đến cả nói chuyện cũng chẳng biết còn ăn tươi nuốt sống, chính là một dã nhân. Có thể kết luận, hắn tuyệt không phải là một cường giả được học hệ thống nội gia quyền, mà là một nhân loại không được dạy dỗ y như dã nhân. ‘

Đối với loại nửa người nửa thú này, Đằng Thanh Sơn cũng hơi tiếc.

Không nói ngôn ngữ nhân loại, cho dù mạnh vô cùng cũng nhiều nhất chỉ làm đồ chơi cho nhân loại thôi. Chỉ là một tên nô lệ.

- Nhưng, dã nhân này không tu luyện nội kình, sao có thể dùng một tay mà tùy tiện nâng lên vạn cân cự thạch? - Đằng Thanh Sơn cảm thấy nghi ngờ.

Chỉ dùng khí lực thân thể thì ngoài mình ra, Đằng Thanh Sơn còn chưa phát hiện ra có ai có sức hơn vạn cân cả.

Lý đứng bên cạnh tò mò hỏi:

- Nô lệ mãnh thú này còn ở đây không?

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Lê công tử.

Lê công tử cười lắc đầu:

- Đã không còn ở đây nữa. Không dấu các vị, tên nô lệ mãnh thú sớm bị Phương gia của chúng ta mua rồi. Bây giờ nó đang ở Phương Phủ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn sực nhớ.

- Phương Lê, lúc trước chúng ta ở Húc Nhật tửu lâu từng nghe trong Phương Phủ của ngươi truyền đến tiếng thú rống. Tiếng thú rống đó là tiếng gầm của con mãnh thú nô lệ à?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lê công tử nghe xong cười lớn:

- Đúng! Chính là hắn. Nô lệ mãnh thú này không biết tiếng người, đói bụng là gầm lên như vậy. Bây giờ cả Đan Ương Thành, cứ tới bữa sáng, giữa trưa, hoàng hôn đều nghe tiếng thú gầm gừ. Có đôi khi tên nô lệ mãnh thú này còn xổng ra ngoài chạy loạn. Tính tình hoang dã, Phương gia của tại hạ có đôi khi cũng chỉ có thể chạy theo nó.

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm than.

Thuần túy là được người nuôi dưỡng.

- Nô lệ mãnh thú này đã có thể tùy tiện giết chết cao thủ hậu thiên đỉnh phong, như vậy nô lệ mãnh thú rất lợi hại. Sao chợ nô lệ lại bán hắn? - Lý tỏ vẻ nghi hoặc.

Lê công tử mỉm cười:

- Một là tên nô lệ mãnh thú này quá lợi hại, chỉ cần là Khốn Lung Đổ Đấu, nô lệ mãnh thú khẳng định sẽ thắng. Đã thắng rất đều, thì người đánh bạc sẽ đương nhiên đặt tiền cược vào nô lệ mãnh thú. Hơn nữa nếu chúng muốn nô lệ mãnh thú giả vờ, tên nô lệ mãnh thú cũng không hiểu, không có khả năng giả vờ. Do đó chỉ cần Khốn Lung Đổ Đấu, việc đánh bạc nô lệ mãnh thú thắng là chỉ lỗ không lời. Ngươi nói xem chợ nô lệ còn dám dùng nô lệ mãnh thú nữa không?

Lý nghe xong không khỏi cười.

- Thứ hai.

Lê công tử tiếp tục nói.

- Nô lệ mãnh thú dần dần lớn lên khí lực càng lúc càng lớn, hơn nữa quá ngỗ ngược, không có biện pháp chế phục. Chợ nô lệ đều bị nô lệ mãnh thú đánh chết không ít người. Do đó chợ nô lệ quyết định cử hành bán đấu giá, ai trả giá cao là có thể đem tên nô lệ dã thú này ra ngoài.

Chính là bán thanh lý.

Trên Cửu Châu Đại Địa, loại này còn được gọi là 'phát mãi '

- Do đó, Phương gia ngươi tới à. - Đằng Thanh Sơn cười.

Lê công tử bất lực trả lời:

- Đem về chẳng dùng làm gì? Tên nô lệ mãnh thú rất vụng về, không có biện pháp phục tùng. Nếu đặt trên chiến trường nó chẳng phân biệt được địch ta, chỉ thỉnh thoảng mới có thể dùng tới, bình thường chỉ có thể nuôi nó. Đáng tiếc, trên Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ có Thiên Phong gia tộc ở Bắc Hàn Vực mới có người tinh thông thú ngữ Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý, nháy nháy mắt.

Lý mặc dù biết thú ngữ nhưng, Đằng Thanh Sơn không có khả năng để Lý cống hiến sức lực cho Phương gia.

- Các vị, sắp tới là Khốn Lung Đổ Đấu thứ hai. Người đấu với người.

Tiếng gầm hưng phấn vang lên. Trên các căn lầu xuất hiện không ít tiếng hoan hô gào rú, tỏ vẻ rất kích động hưng phấn.

Trong những căn lầu Khốn Lung Đổ Đấu, những tiếng vỗ tay rào rào náo nhiệt vô cùng Đằng Thanh Sơn cùng Lê công tử uống trà, thời gian cứ thế trôi đi. Đảo mắt đã quá một ngày, lúc này đã là hoàng hôn.

- Cộp. Cộp. Cộp.

Một vũ giả mặc áo giáp đi lên lầu hai, cung kính hành lễ với Lê công tử:

- Công tử, hai thớt Xích Phong Chiến và xe ngựa bốn bánh làm bằng Vân Sơn Mộc đã chuẩn bị xong.

- Ừm.

Lê công tử cười gật gật đầu.

- Tiên sinh! Đồ vật đều đã chuẩn bị xong. - Lê công tử cười nói.

- Ừm Đằng Thanh Sơn cười đứng dậy, Lý cũng vội đứng dậy. Ở bên kia, người chăn ngựa và Tiểu Bình cũng đều tới gần.

- Cảm ơn Phương Lê công tử chiêu đãi. Ta xin đi trước. - Đằng Thanh Sơn nói Nói rồi Đằng Thanh Sơn xách bao lớn, cùng Lý ly khai khỏi chỗ ngồi, đi xuống thang lầu.

- Tiên sinh.

Lê công tử vội kêu.

Đằng Thanh Sơn dừng lại, quay đầu nhìn Lê công tử.

Lê công tử cười nói:

- Thực lực tiên sinh rất mạnh. Bây giờ thiên hạ đại loạn, Phương gia của ta cũng cần nhân tài khắp nơi. Người như tiên sinh, Phương gia của ta không muốn bỏ qua. Phương Lê thành tâm xin mời tiên sinh gia nhập vào Phương gia, Phương gia của ta nguyện sẽ đem hết sức phụng dưỡng. Xin tiên sinh ân chuẩn.

Nói rồi Lê công tử vái dài, đồng thời khom người xuống.

- Phụng dưỡng?

Trong lầu hai mặc dù không nhiều người, nhưng cũng có vài người. Ai nấy đều kinh ngạc nhìn qua.

- Người kia là ai? Lại làm Đại công tử Phương Phủ phải cung kính hành lễ như thế?

Trước lời mời của công tử, Thanh Sơn lại không động tâm gì.

Rất tùy ý vẫy tay về phía sau, rồi khiêng bao to, cùng Lý đi theo thang lầu xuống dưới. Lão Uông chăn ngựa và Tiểu Bình cũng đi theo sau.

- Công tử.

Sắc mặt mấy người phía sau Lê công tử rất khó coi. Đại công tử của Phương Phủ cúi người mời ở đây, thế mà người này lại cực kỳ cao ngạo không. Đến cả mở miệng nói cũng không thèm, chỉ phất tay rồi bước đi. Đặc biệt là ngay trước công chúng, chung quanh còn có cả đám người đứng nhìn.

Lê công tử khom người vẫn chưa đứng dậy, nhưng sắc mặt lại rất khó coi.

- Phương Lê này đã quị lụy y như những gì trong bộ sách. Thành tâm vạn phần mời hắn, thế mà hắn lại...

Lê công tử cảm thấy mình bị làm nhục.

Hơn nữa Lê công tử còn nhớ rõ, trên lầu hai còn có vài người thấp giọng thảo luận. Nghe tiếng thảo luận rì rầm, sắc mặt Lê công tử càng thêm khó coi.

- Câm miệng lại.

Lê công tử gầm lên một tiếng.

Rồi đứng thẳng người, ánh mắt đảo qua khắp lầu hai, ánh mắt hung ác như dao, làm cho cả căn lầu thoáng cái yên tĩnh.

- Tất cả mọi người cút ngay cho ta... - Lê công tử hét lớn.

Đám quý tộc lầu hai không dám nhiều lời. Cả đám tựa như chó nhà có tang, vội theo thang lầu nhanh chóng rời đi. Chỉ vài giây sau, cả lầu hai đều trở thành vắng tanh. Khi những người này xuống lầu, người ở chợ nô lệ cũng biết Lê công tử đang tức giận.

Lập tức, người ở lầu một cũng đều bỏ đi...

Cả căn lầu thoáng cái biến thành vô cùng an tĩnh.

Lê công tử lạnh mặt, hai tay vịn lan can nhìn xuống thiết lung phía dưới. Trong thiết lung còn có vết máu thịt, mùi máu tràn ngập.

- Hắn dám coi thường ta...

Sắc mặt Lê công tử tái nhợt, ánh mắt hung ác.

Hắn - Lê công tử, công tử Phương Phủ, gia chủ tương lai Phương Phủ, bây giờ hắn đã bắt đầu thay mặt Phương gia đưa ra các loại quyết sách. Còn Phương Phủ chính là chủ nhân của Đan Ương Thành, thậm chí còn cả những khu vực chung quanh Đan Ương Thành. Có thể nói, công tử Phương Phủ là vua một cõi nắm trong tay gần ngàn vạn dân chúng.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng. Ai dám cãi lại?

Do đó, bất luận là ở Húc Nhật tửu lâu cho tới chợ nô lệ, không ai dám đắc tội với Lê công tử. Hắn bảo đám quan lại quý tộc cút đi, không ai dám nói thêm một câu.

Nhưng.

Lúc này trên Đoan Mộc Đại Lục các Đại gia tộc tranh bá thiên hạ, cầu hiền như khát nước. Do đó, hắn mới quì lụy mời Đằng Thanh Sơn. Nếu Đằng Thanh Sơn dùng lời nói chuyện, uyển

chuyển cự tuyệt, công tử Phương Phủ còn không phẫn nộ đến mức như thế. Nhưng trước công chúng, Đằng Thanh Sơn kiêu căng bỏ đi làm cho công tử Phhương Phủ mất mặt nhiều.

Một hoàng đế khom người xin mời người khác, người này lại đến cả mở miệng nói cũng chẳng làm, cứ thế kiêu ngạo bỏ đi.

Hoàng đế làm sao không giận được?

- Công tử.

Lúc này chỉ có Phương Hoành dám mở miệng.

- Phương Hoành, ngươi nói người nọ là một tên man rợ không biết lễ phép không? Nể mặt hắn như vậy, thế mà không biết xấu hổ...

Ánh mắt công tử Phương Phủ trở nên lạnh lùng.

Phương Hoành thầm than: “Tranh bá với các gia tộc khác, Công tử làm rất tốt. Thêm vài năm nữa là công tử đã có thể kế thừa chức vị gia chủ rồi. Nhưng công tử từ bé đã được gia tộc bồi dưỡng, cao cao tại thượng, chưa bao giờ nếm mùi vị của tầng dưới chót. Cho dù thông tuệ tới đâu, nhưng hắn quá nặng về thể diên, hắn không hiểu, có đôi khi nhẫn vì nghiệp lớn, cần phải vứt bỏ thể diện tôn nghiêm mới làm tốt được. “

Cả Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ có hai ba triệu người, do đó có được bao nhiêu Vũ Thánh (tiên thiên cường giả) chứ? Nếu chia đều ra ba mươi sáu chủ thành, quả rất hiếm Vũ Thánh.

‘Phương Phủ cũng chỉ có một Vũ Thánh, là thái gia gia của công tử. Công tử căn bản không tiếp xúc với những Vũ Thánh khác, nên không biết quy củ khi mời Vũ Thánh. ’

Phương Hoành thầm nghĩ.

‘Thượng Quan gia tộc ở Tây Thang Vực là Thượng Quan Du, năm đó đi theo Huyết đao Vũ Thánh ba năm, sau này thành huynh đệ, mới mời được Huyết Đao Vũ Thánh về cho Thượng Quan gia của hắn. Mời một Vũ Thánh, không phải đơn giản như vậy đâu. ‘

Trên lầu hai trở nên yên tĩnh.

Phương Hoành khom người nói:

- Công tử, nếu hắn là Vũ Thánh, vậy có thể mời hắn gia nhập vào Phương gia chúng ta, cho dù ăn nói khép nép một chút, cũng đáng mà.

- Hừ.

Lê công tử tức giận hừ một tiếng.

Từ bé được nuông chiều, được mọi người chú ý, cho dù có thể miễn cưỡng giả tạo, cho dù quả thật hắn ăn nói khép nép, hắn há có thể làm thật lòng được?

- Nếu hắn là Vũ Thánh thì thôi. Nếu không phải là Vũ Thánh, dám giỡn mặt với ta, ta nhất định xử tử hắn bằng trọng hình, thế mới xả giận trong lòng ta được.

Ánh mắt Lê công tử lạnh đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 40

Ông Chủ, Ta Tới Đây!

Tên trùm cường đạo Tôn Dương hôm nay thật xui, đánh cướp lại cướp nhằm cường giả, chết không ít nhân mã.

Thế thì cũng phải chịu.

Thế mà khi hắn tới Đan Ương Thành đi mời đại phu, mua nhiều thuốc lại chạm mặt tên cường giả bị hắn đánh cướp, vừa thận trọng trả lời vài câu hỏi của đối phương, ai ngờ lại bị nhân mã của Phương Gia bắt. Phương Gia là vua một cõi chung quanh mấy trăm dặm Đan Ương Thành.

Trong Phương Phủ, một đình viện vắng.

- Tiểu nhân Tôn Dương, bái kiến công tử. - Tôn Dương lập tức quỳ xuống.

- Công tử, tên họ Đằng sau khi ly khai chợ nô lệ đã chạm mặt tên tiểu tử này, còn nói với hắn vài câu. Tiểu tử này, khẳng định biết họ Đằng kia.

Một hán tử mắt tam giác nói.

- À, ngươi biết người họ Đằng à? - Lê công tử ngồi trên ghế, lạnh lùng hỏi.

Cả người Tôn Dương như run lên, hắn vô cùng hoảng sợ.

- Tiểu nhân biết.

Tôn Dương gật đầu.

- Lúc trước, tiểu nhân chỉ huy một vài huynh đệ đi cướp, cướp phải tên cường giả này.

- Cướp hả?

Khóe miệng Lê công tử nhếch lên nụ cười lạnh.

- Hắn chắc là giết sạch các ngươi.

- Không.

Tôn Dương nói:

- Người nọ bị chúng ta cướp, dùng một chưởng vỗ vào một con đà thú. Con đà thú nện thẳng vào đám người chúng ta, rồi đồng thời nổ tung. Sau khi nổ tung thì xương vỡ cứ như ám khí, làm chúng ta chết không ít huynh đệ. Chúng ta sợ quá chạy trốn, người nọ cũng không có đuổi giết chúng ta.

Lê công tử nhướng mày.

Phương Hoành đứng phía sau Lê công tử và hán tử gầy gò tên gọi là Xương cũng đều nhíu mày.

- Ngươi còn biết gì nữa?

Lê công tử hỏi.

- Tiểu nhân chẳng biết thêm gì nữa.

Tôn Dương liên tục lắc đầu.

- Ừm! Xéo đi. - Lê công tử nói vẻ không kiên nhẫn.

- Dạ, dạ. - Tôn Dương hoảng sợ vội ly khai.

Trong đình viện chẳng mấy chốc chỉ còn lại có Lê công tử và vài thủ hạ.

- Công tử.

Tên nam tử gầy gò tên là Xương mở miệng nói:

- Một chưởng có thể làm đà thú bay lên, hơn nữa còn có thể làm nó nổ tung, rồi xương vụn làm ám khí thì người này rất mạnh, rất có có thể chính là Vũ Thánh.

Lê công tử nhìn nhìn trung niên nam tử cao lớn Phương Hoành. Phương Hoành chỉ cau mày không nói gì.

- Có phải là Vũ Thánh thì sau này sẽ biết.

Lê công tử đứng dậy đi thẳng ra đình viện, những người khác vội đuổi theo.

Phương Phủ, võ trường riêng của Lê công tử.

Một cái xe thật lớn có bốn bánh, toàn bộ đều làm bằng kim loại đen đang đứng sừng sững trong luyện võ trường. Trên xe ngựa có một cái lồng sắt làm bằng những cây thiết côn to bằng cánh tay. Cái lồng sắt để trên xe ngựa, cả hai được hàn cứng với nhau.

- Hống... hống...

Trong lồng sắt có một dã nhân tóc xõa dài đến eo lưng, cởi trần, chỉ mặc một cái khố bằng da thú bé tí.

Thời tiết lạnh như thế mà hắn cứ cởi trần ra như vậy.

Thân hình cơ bắp cuồn cuộn tựa như rèn bằng sắt thép. Một đôi con ngươi đỏ ké, tựa như dã thú hung ác, nhìn về phía Lê công tử đang tiến vào luyện võ trường, phát ra một tiếng gầm gừ.

- Ừm, mãnh thú đói bụng rồi, bảo chúng chuẩn bị thú làm thức

ăn buổi tối đi. - Lê công tử phân phó.

- Dạ.

Lê công tử đi đến lồng sắt gắn với xe ngựa cẩn thận xem xét con dã nhân, mắt tỏa sáng, chậc chậc tán thưởng nói:

- Xem này, thân thể cường tráng biết bao, xem ra nô lệ mãnh thú hẳn là mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng lại có khí lực kinh dị như vậy.

Trong lồng sắt, thiếu niên bị gọi là dã nhân Mãnh thú đang thèm thuồng nhìn chằm chằm vào nhân loại ở ngoài.

Hai tay thiếu niên mãnh thú đều có xích sắt, hai chân cũng có xích sắt rất lớn.

Toàn là những thứ đặc chế, cho dù thiếu niên mãnh thú này khí lực tới đâu cũng không thể làm gãy được.

- Công tử.

Người chuyên môn hầu hạ thiếu niên dã nhân tới nơi, lập tức hành lễ.

- Ừm.

Lê công tử đi tới, cầm lấy một vài món hoang dã vừa được mang đến, xách một con thỏ hoang còn sống, ném vào khe hở lồng sắt.

- Gừ...

Thiếu niên mãnh thú chụp, rồi xé tươi con thỏ hoang, máu chảy tung tóe. Hắn cúi đầu xé ra từng khối thịt tươi, nhai nhồm nhoàm rồi nuốt ực.

Lê công tử thấy cảnh này, lại rất vui vẻ.

- Hồ Hải. - Lê công tử mở miệng.

Một người lùn trên mặt một có vết sẹo đến gần, khom người:

- Công tử.

- Sáng mai, ta muốn dẫn Mãnh Thú ra ngoài săn bắn. - Lê công tử nói.

- Săn bắn? - Người lùn giật mình ngơ ngác.

- Ngươi nghĩ biện pháp huấn luyện Mãnh Thú một chút, bảo cho nó biết, phải công kích một người mặc bạch y.

Lê công tử lạnh nhạt nói:

- Có vấn đề gì không?

- Bạch y à?

Người lùn suy nghĩ một chút, rồi gật gật đầu.

Mặc dù hắn cũng không hiểu thú ngữ, nhưng việc thuần dưỡng dã thú, bảo dã thú làm một vài chuyện đơn giản, thì không cần biết thú ngữ, chỉ cần biện pháp để dã thú hiểu yêu cầu của mình là được. Yêu cầu phức tạp quá thì không thể nói ra, nhưng yêu cầu đơn giản thì dễ thôi.

- Công tử Phương Hoành kinh hãi.

Lê công tử ngăn lại:

- Hoành, họ Đằng bây giờ đang ở khách sạn à?

- Đúng rồi, công tử.

Phương Hoành lo lắng.

- Nhưng...

- Đừng lo.

Lê công tử cười khẽ.

- Trời đã tối, chúng sẽ vào nghỉ ở khách sạn. Đợi sáng mai chúng sẽ xuất phát ra khỏi. Chúng ta làm bộ ngẫu nhiên chạm mặt là được. Đến lúc đó coi như không cẩn thận, lỡ để Mãnh Thú xổng ra ngoài. Với thực lực Mãnh Thú, trừ phi là Vũ Thánh, nếu không nhất định không đỡ được.

- Nếu mai hắn không chết, Lê ta đương nhiên sẽ một lần nữa thành tâm kính mời, nếu hắn bị Mãnh Thú giết chết... Hừ...

Phương Lê sắc mặt âm trầm.

- Chỉ trách hắn không có thực lực mà con kiêu ngạo. Chết cũng đáng đời, ta cũng thuận tiện thu luôn nữ nhân của hắn.

- Công tử.

Phương Hoành vội nói:

- Người nọ nhất định sẽ giận chó đánh mèo.

- Giận chó đánh mèo cái gì. Chúng ta không động thủ, là Mãnh Thú động thủ. Chúng ta còn có thể làm bộ hỗ trợ ngăn trở.

Phương Lê cười khẽ nói.

- Đến lúc đó, tất cả phải làm như thật, nhất định không để hắn hoài nghi. Hơn nữa cũng nên mang theo một doanh nhân mã để phòng ngừa.

*****

Đêm khuya.

Lầu ba một khách sạn ở Đan Ương Thành, Đằng Thanh Sơn

đang đứng ở cửa sổ sau căn phòng.

- Mức độ phồn hoa ở nơi này cũng không kém Cửu Châu Đại Địa bao nhiêu.

Qua cửa sổ đằng sau, ánh mắt Thanh Sơn nhìn vào một cỗ xe ngựa sang trọng ở hậu viện khách sạn. Ở trên xe ngựa đang có một tên què dựa vào, tay cầm một ống điếu.

Đằng Thanh Sơn từng bảo lão Uông què cũng vào khách sạn mà ở. Nhưng lão Uông lại không chịu, nói là xe ngựa chế tạo bằng Vân Sơn Mộc và Xích Phong Chiến đều rất quý, do đó phải ở trên xe ngựa qua đêm.

Sương mù giăng giăng...

Lão Uông đứng đó, ánh mắt mê man không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Lão Uông này là một cao thủ nội kình, nhưng lại cam nguyện làm người chăn ngựa lương ba mươi lạng bạc một tháng.

Đằng Thanh Sơn nhìn lão Uông đứng phía dưới, vẻ hơi nghi hoặc. Với thực lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ liếc mắt nhìn lão Uông, từ ánh mắt, cấu tạo cả người là có thể phán đoán lão Uông này là một cao thủ.

'Thần' của con người mạnh hay yếu là nhìn ra ngay.

Mắt dại vô thần, là Thần yếu.

Còn mắt của siêu cường giả, thường thu liễm như hồ u tĩnh, thâm thúy không lường được. Một khi tức giận, ánh mắt thậm chí còn làm người ta cảm giác như chói mắt.

- U...

Lý trong phòng cách vách kêu lên một tiếng.

Vù, vù.

Hai cái bóng, một trước một sau, nhanh như chớp, từ cửa sổ chui thẳng vào trong phòng Lý. Giữ hai đại yêu thú bên người thì quá kinh nhân, do đó Cuồng Phong Ưng vàThanh Loan bình thường đều tự do bay liệng trên trời cao. Đương nhiên không thể bay quá xa bọn người Đằng Thanh Sơn, Lý chỉ kêu một tiếng là chúng sẽ tới.

Buổi tối cùng nghỉ ngơi với đám người Đằng Thanh Sơn.

- Ta cũng nên luyện quyền. Nội gia kình của ta từ khi bước vào trung kỳ đã khá lâu rồi. Bây giờ ta cảm giác sắp đạt tới hậu kỳ, chỉ cách xa một chút.

Uy lực nội gia cương kình của Đằng Thanh Sơn rất mạnh, nội gia cương kình trung kỳ bộc phát sức mạnh gần bốn mươi vạn cân. Còn nội gia cương kình hậu kỳ, căn cứ theo Đằng Thanh Sơn phán đoán, cũng có lực bộc phát phải tới tám mươi vạn cân.

Hơn nữa sức mạnh thân thể của hắn rất kinh người.

Lúc này...

Đằng Thanh Sơn ở trong phòng, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đằng Thanh Sơn khiêng cái bao bọc kín rương hoàng kim, cùng Lý và Tiểu Bình ăn điểm tâm. Về phần lão Uông, chỉ cầm vài cái bánh bao an vị trên xe ngựa ăn sáng.

- Tốt lắm, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Đằng Thanh Sơn khiêng bao, cùng Lý đi tới hậu viện khách sạn.

- Ông chủ, để tiểu nhân đưa vào lên xe cho. - Lão Uông nói.

Lý và Tiểu Bình vừa nghe thế, đều lộ ra nụ cười cổ quái.

- Ngươi giúp ta à?

Đằng Thanh Sơn cũng cười, nhè nhẹ đặt cái bao to trên mặt đất.

- Ừm, ngươi tới đây.

Bên trong bao có vạn cân hoàng kim, đồng thời còn có Luân Hồi thương và Khai Sơn Thần Phủ. Một cái bao như vậy, khi trong tay Đằng Thanh Sơn thì có vẻ rất nhẹ nhàng, dường như cái bao bình thường thôi.

Lão Uông nhảy xuống xe ngựa, cười cười cầm lấy bao, hơi phát lực.

- Hả? - Lão Uông sắc mặt khẽ biến.

- Lão Uông, không làm được thì thôi đi. - Lý che miệng cười nói.

- Không có việc gì. - Lão Uông lại không tin đây là sự thực.

Tay phải Lão Uông dùng hết sức mạnh, nhưng cả cái bao chỉ hơi lắc lư một chút, căn bản không nhúc nhích gì. Cảnh này làm Lý và Tiểu Bình đứng bên cạnh đều cười phá lên.

- Ủa.

Lão Uông đặt ống điếu sang một bên, hai tay đồng thời nắm lấy cái bao hít mạnh một hơi.

- Lên.

Một bao rất to rốt cục được hắn nâng lên. Nhưng sắc mặt lão Uông cũng thì đỏ bừng, nếu muốn đút vào bên trong thùng xe, rồi sắp xếp lại cho gọn, thì quả là việc chẳng dễ dàng gì cho lão.

- Lão Uông, để ta làm cho.

Đằng Thanh Sơn cười chụp lấy cái bao, nhẹ nhàng như cầm một cây lông gà leo lên xe ngựa, cả chiếc xe ngựa gần như không hề rung rinh, rồi đặt chiếc bao lớn đó vào tận cùng bên trong thùng xe.

- Lão Uông, ngươi làm sao vậy?

Lý và Tiểu Bình đều cười cười nhìn lão Uông.

Trên mặt Lão Uông lại tràn đầy vẻ kinh dị, lão đã biết cái bao nặng chừng vạn cân. Cho dù là cường giả tiên thiên hư đan cũng có thể xách cái bao này, nhưng sao có thể lên đi xuống thang, mà không làm cho thang vỡ ra? Sao có thể tùy tiện leo lên lên ngựa, đến cả xe ngựa cũng chẳng hề lắc lư gì cả?

Vật nặng vạn cân, chất lên xe ngựa phải nặng như thế nào?

Trình độ khống chế phải như thế nào đó mới làm được như vậy?

Lão Uông cuối cùng đã hiểu, lão đã theo một ông chủ có thực lực như thế nào.

- Tiểu và Tiểu Bình đều đã vào thùng xe. Lão Uông, đừng có đứng đực ra như vậy, đánh xe nhanh lên, chúng ta mau ra khỏi thành.

Đằng Thanh Sơn lúc này cưỡi một con đà thú còn lại, cười nói.

- Dạ, ông chủ.

Lão uông vội cao giọng đáp, ánh mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn hoàn toàn khác lúc trước.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 41

Ngọc Thô - Người Tài

"Cộp. Cộp. Cộp."

Rất đông kỵ binh phi như bay trên đồng cỏ khiến mặt đất rung động. Ở phía trước đoàn kỵ binh có bốn thớt Xích Phong Chiến đang phóng rất nhanh, chúng kéo theo một chiếc xe ngựa hắc sắc lớn đúc từ kim loại. Trong lồng sắt gắn trên xe ngựa chính là thiếu niên nô lệ được gọi là "Mãnh thú".

Xích Phong Chiến có thể mang trên lưng vật nặng vạn cân, để chúng kéo xe ngựa thì đương nhiên là có thể kéo được hàng hóa có trọng lượng lớn hơn nữa.

Chiếc xe ngựa đặc chế này nặng chừng sáu vạn cân.

Bởi vì nặng tới sáu vạn cân, cho dù thiếu niên mãnh thú rời khỏi lồng sắt. Nhưng xích sắt khóa trên người hắn lại gắn chặt với xe ngựa, cho dù hắn là Mãnh thú chăng nữa thì kéo vật nặng tới sáu vạn cân cũng không có cách nào chạy được.

"Phương Hoành. Cảm giác ra lệnh một tiếng cho thiên quân vạn mã chạy như bay thấy thế nào?" Lúc này, công tử Phương Lê có chút hưng phấn.

Phương Hoành ở cạnh chỉ cười.

"Cuối cùng cũng có một ngày." Lê chỉ vùng đất đai rộng lớn vô

biên nơi phương xa, "Ta muốn đất đai rộng lớn mà hai con mắt này nhìn thấy được đều trở thành dưới sự dẫn dắt của ta, phải khiến cho mỗi một người trên mảnh dất này đều nghe theo hiệu lệnh của ta." Phương Lê lúc này khí phách dâng cao. Hắn có mộng tưởng, ước muốn có một ngày có thể giống như Lôi Đao Thiên Thần "Đoan Mộc Vũ" thống nhất cả khối đại lục.

"Bốn phương tám hướng, rộng lớn vô biên."

"Chung cuộc có một ngày, ta muốn ý chí của ta bao trùm toàn đại lục, không có kẻ nào có thể kháng lại."

Công tử Phương Lê cưỡi trên một con Đạp Vân Kim Tuyến, hùng tâm vạn trượng.

"Công tử, đám người gã họ Đằng đó đã tới rồi." Bọn thủ hạ truyền tin tới.

Phương Lê khóe miệng nổi lên một tia sát ý: "Gã họ Đằng này, hắn cũng không thể nào kháng lại ý muốn của ta. Hắn nếu như là Vũ Thánh thì hôm nay ta sẽ tạm tha cho một mạng, còn nếu như không phải Vũ Thánh." Hoành ở cạnh thầm than. Công tử mọi thứ cũng đều tốt cả chỉ có mỗi một vấn đề là ngạo khí trong lòng cao tới tận trời.

"Cộp."

Phương Lê lúc này cưỡi Đạp Vân Kim Tuyến, dẫn theo chiếc xe ngựa chở "Mãnh thú", cùng với năm trăm kỵ binh, chen vai thích cánh hướng phía quan đạo phóng tới.

Trên quan đạo.

Đằng Thanh Sơn đang cưỡi trên một đà thú, mà người coi ngựa Lão Uông thì đang đánh xe ngựa. Vì để Tiểu và Tiểu Bình ngồi xe ngựa được thoải mái một chút, tốc độ đi đường cũng không nhanh lắm.

"Ồ!" Đằng Thanh Sơn nhìn sang phía tây, một đạo quân đông đảo đang vọt tới.

"Chuyện gì vậy?" Lý cùng Tiểu Bình cũng xuyên qua cửa sổ hai bên trái phải thùng xe nhìn ra ngoài. Xe ngựa này là xe bốn bánh, không gian trong thùng xe rất rộng có thể chứa tới mười người. Xe ngựa lớn như vậy nên hai bên thùng xe đều có cửa sổ hai mặt. "Tiên sinh." Một tiếng kêu sang sảng từ phía xa truyền lại.

Chỉ thấy Phương Lê một thân chiến bào kim hoàng sắc, cưỡi một thớt mãnh thú "Đạp Vân Kim Tuyến" dài tới gần hai trượng, giống như một vị chiến thần chạy tới. Phía sau là mấy trăm kỵ sĩ rùng rùng lướt tới như một dòng sắt thép vậy.

"Dừng lại." Đằng Thanh Sơn giơ tay.

"Luật luật (họ họ?)" Lão Uông ngừng thớt ngựa lại, Lý và Tiểu Bình đều nhìn qua song cửa ra ngoài.

"Thực là khéo! Tại hạ sáng nay vừa mới đưa mãnh thú ra ngoài săn bắn, không nghĩ tới lại có thể gặp tiên sinh." Phương Lê dừng ngựa cười vang nói. "Bất quá, tại hạ cũng không nghĩ tới tiên sinh hôm nay sáng sớm đã rời thành, nếu không phải sớm nay có thể gặp được tiên sinh. Muốn gặp lần nữa, sợ sẽ khó khăn."

"Mãnh thú" Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi. "Là nô lệ đó?"

"Đúng! Chính là hắn." Phương Lê cười xác nhận "Tiên sinh không muốn xem chút sao."

Thực ra mà nói, đối với một thiếu niên nô lệ không tu luyện nội kình, sức mạnh thân thể có tới mấy vạn cân khiến Đằng Thanh Sơn vô cùng hiếu kỳ. Dù sao nhìn khắp thiên hạ, bất kể là Cửu Châu đại địa, Đoan Mộc đại lục hắn còn chưa thấy qua. Đơn thuần về lực lượng thân thể ngoài bản thân mình ra còn có ai mạnh được thế.

"Đi, đến ngó một chút." Đằng Thanh Sơn nhảy khỏi đà thú.

"Mãnh thú?" Lý cũng dắt Tiểu Bình xuống khỏi xe ngựa.

"Tiên sinh, mãnh thú ở trên xe ngựa." Phương Lê cưỡi "Đạp Vân Kim Tuyến" vội vàng phóng tới bên cạnh chiếc xe ngựa khổng lồ, gã quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn cười nói. Thế nhưng trong lòn gã lại mừng thầm, gã liếc nhìn mấy người điều khiển xe ngựa. Trong mấy người điều khiển xe ngựa, có tên "Hồ Hải" biết thuần dưỡng thú.

Hồ Hải minh bạch ý của công tử - tạo thành hoàn cảnh mãnh thú ngẫu nhiên phá vỡ lồng xổ ra.

Cơ quan của lồng sắt tên Hồ Hải này sớm đã an bài kỹ rồi. Y chỉ cần khẽ động chân tay là xong.

"Tiên sinh, mời xem." Phương Lê nhiệt tình mời mọc.

Đằng Thanh Sơn đứng ở cạnh bốn con Xích Phong Chiến ngẩng đầu nhìn nô lệ "Mãnh thú" trong lồng sắt. Nói là Mãnh thú, kỳ thực nhìn qua cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, thân thể gầy gò dũng mãnh giống như thép đúc. Tóc dài bù xù, nhìn rõ nhất là móng tay và con mắt thiếu niên.

Móng tay sắc nhọn.

Con mắt lóe ra quang mang hung tàn không chút che đậy.

"Hống~~ hống~~" Thiếu niên Mãnh thú đập khua lồng sắt, trong họng phát ra hàng tràng tiếng rống. Xích sắt trên người rung động phát ra âm thanh va đập nặng nề.

Phương Lê trong lòng lại mừng thầm. Hôm qua Đằng Thanh Sơn và Lý đề mặc áo da bạch sắc. Thông thường vào mùa lạnh giá như thế này, y phục không có khả năng ngày nào cũng thay. Cho nên, lúc trước gã mới phái người huấn luyện để mãnh thú công

kích người mặc đồ trắng. Nếu như Đằng Thanh Sơn và Lý hôm nay lại thay y phục, Phương Lê thật đúng là không có biện pháp.

Thế nhưng quả đúng như gã đoán, Thanh Sơn và Lý áo da bạch sắc này mới có một ngày nên chưa có thay.

"Lại còn không hiểu tiếng người."

Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu niên mãnh thú trong lồng sắt thở dài một tiếng. Bỗng nhiên…

Lồng sắt bị thiếu niên mãnh thú đập đánh nhiều lần, tựa hồ một bộ phận nào đó xảy ra vấn đề, cửa lồng sắt không ngờ bị đánh tung. Kẻ biết bí mật mãnh thú sẽ ra ngoài hại người tuyệt không nhiều, tỷ như trong số người điều khiển xe ngựa chỉ có mình Hồ Hải là biết, mấy người khác đều không hay.

Năm trăm kỵ binh cũng không biết.

Đầu tiên là một người làm bắt đầu gào lên.

"Bảo hộ công tử." Bọn kỵ binh cũng hô lên.

"Hống~~" thiếu niên mãnh thú hai tay hai chân mạnh mẽ chống xuống, tựa như một con mãnh hổ bất ngờ nhảy lên hóa thành một đạo tàn ảnh, đánh thẳng về phía Đằng Thanh Sơn mặc áo da bạch sắc ở ngoài hai trượng.

Người gã và xe ngựa bị buộc vào nhau bởi xích sắt thô dài đến mười lăm trượng. Nói cách khác, thiếu niên mãnh thú có thể trong phạm vi mười lăm trượng (ba mươi bảy mét rưỡi) tiến hành giết chóc. Mà lúc này Đằng Thanh Sơn cách lồng sắt gần như chỉ có hai trượng (năm mét). Cú vồ này của thiếu niên mãnh thú người thường cả đến phản ứng cũng không kịp.

"Tiên sinh cẩn thận." Phương Lê với vẻ mặt kinh hãi, vội hét toáng lên.

"Thú vị." Đằng Thanh Sơn tay phải vung lên.

Ba chưởng đánh lên trên vai thiếu niên mãnh thú, thiếu niên mãnh thú liền bị đánh bay. Thế nhưng gã xoay người, chân tay thu lại giống như một con dã thú đang súc thế (tích lũy sức lực). Bỗng nhiên thiếu niên mãnh thú đó toàn thân dường như biến lớn lên một chút, cánh tay to hẳn lên.

"Ôông Ôông Ôông ~~"

Một cỗ thanh âm rất nhỏ vang lên, nhưng thanh âm yếu ớt này ở trong tai Đằng Thanh Sơn lại giống như là tiếng sấm nổ vang.

"Cái gì???"

Đằng Thanh Sơn sững người, trong lòng hắn kinh hãi. "Thanh âm này… thanh âm này chính là trong cơ thể gã phát ra."

"Đây là." Đằng Thanh Sơn từ khi bắt đầu ra đi chưa bao giờ trải qua sự kinh hãi như vậy, cho dù là lúc đến Thần Tiên Ngọc Bích cũng không có sự chấn kinh như lúc này. "Cân cốt tề minh (gân cốt cùng vang tiếng)..."

Mãnh thú thiếu niên lần thứ hai lao ra.

Đằng Thanh Sơn lần này không dùng nhiều sức mạnh mà chỉ sử dụng lực lượng vừa đủ chiếm thượng phong. Mỗi quyền đều chỉ đủ đánh lùi mãnh thú thiếu niên, đồng thời cẩn thận cảm thụ thủ đoạn công kích và thực lực của mãnh thú thiếu niên này...

"Bảo vệ tốt công tử."

Đội ngũ kỵ binh nháo nhào bảo vệ kỹ Phương Lê, còn Phương Lê thì hô lên: "Tiên sinh chạy mau. Mãnh thú này dã tính khó trừ, vô cùng điên cuồng." Nhưng lúc này Đằng Thanh Sơn đâu có nghe lời gã nói. Phương Lê ngoài miệng thì hô như thế nhưng trong lòng lại mừng thầm: "Hừ có thể chiếm chút ưu thế? Bất quá, trước đây

khi mãnh thú còn nhỏ, các cường giả chiếm ưu thế gặp mãnh thú vẫn bị giết như thường."

Phương Lê hiểu rất rõ, mãnh thú thiếu niên này thủ đoạn hung tàn vô cùng.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị chấn động: "Gã một lời cũng không nói, chỉ biết gầm rú mà thôi. Không ngờ, không ngờ gã đạt tới cảnh giới Cân cốt tề minh. Điều này chính là chỉ có tông sư nội gia quyền mới có thể đạt tới. Lẽ nào gã trường kỳ sống cùng dã thú nên ngẫu nhiên lĩnh ngộ được ý cảnh gốc rễ của Hình Ý quyền?"

Trong lịch sử sư môn Hình Ý Quyền của Đằng Thanh Sơn ở kiếp trước lấy dã thú làm thầy, có được đột phá đạt tới cảnh giới tông sư quả có không ít.

Thế nhưng!

Không có bất kỳ sự chỉ dẫn nào vẫn đạt được cảnh giới tông sư, thế thật đáng sợ.

"Năm đó tổ sư Cơ Tế Khả sáng chế ra "Hổ Hình Thông Thần Thuật". Thiếu niên mãnh thú này không biết tiếng người, chỉ ở trong các cuộc Khốn lung đổ đấu không ngờ cũng lĩnh ngộ tinh túy Hình Ý." Đằng Thanh Sơn con mắt tỏa sáng. "Hảo tư chất, hảo tư chất! Lương tài mỹ ngọc như vậy, không ngờ ta lại gặp được."

Đằng Thanh Sơn trong lòng vui sướng.

Hắn muốn ở trên Cửu Châu đại địa sáng chế ra mạch thứ ba khác với Đạo, Phật tông - Nội Gia Quyền. Nhưng một mạch muốn hưng thịnh, sư phụ là trọng yếu, lại cần có đệ tử có thể kế thừa bản lĩnh của bản thân. Nội Gia Quyền đối với tư chất yêu cầu rất cao, muốn đạt tới cảnh giới tông sư cực kỳ khó khăn.

"Hiện tại trời cao lại đưa tới một lương tài mỹ ngọc như vậy tới trước mặt, ta há có thể không thu?" Đằng Thanh Sơn hai mắt

tỏa sáng. "Thiếu niên mãnh thú này sẽ là đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn ta".

Đằng Thanh Sơn trong lòng đã đưa ra quyết định.

"Sao còn chưa có giết hắn! Chuyện gì vậy?" Phương Lê ở trong vòng bảo vệ của kỵ binh, lại là bắt đầu hơi lo lắng.

"Ha ha…" Với tiếng cười vô cùng hài lòng, tay Đằng Thanh Sơn bất ngờ tóm lấy hai tay của mãnh thú thiếu niên, chân đạp vào bụng gã khiến thiếu niên mãnh thú ngã vèo xuống đất, bùn đất đầy mồm. Thiếu niên mãnh thú không cam lòng còn muốn giãy ra.

Nhưng một trảo của Đằng Thanh Sơn tựa như vòng sắt, khiến gã căn bản không cách nào giãy giụa.

"Cái gì." Xa xa chứng kiến một màn này Phương Lê kiểm biến hẳn sắc mặt, gã giật nẩy mình. "Cái cái tên họ Đằng này không ngờ mạnh như vậy."

Gã đương nhiên hiểu rõ man lực của mãnh thú thiếu niên kinh người thế nào.

Thế nhưng không ngờ có người chỉ bằng một tay lại có thể khiến mãnh thú thiếu niên giãy không ra. Thực lực này không thể nghi ngờ, tuyệt đối là cấp bậc Vũ Thánh.

"Vũ Thánh, Vũ Thánh." Trong lòng gã có chút ngọt ngào, lại hít sâu một hơi. "Mặc kệ thế nào, họ Đằng này cũng là một Vũ Thánh. Nếu như hắn có thể ra nhập Phương gia ta sau đó lại vì Lê ta chinh chiến tứ phương? Hừ! Nhất định phải đem hắn thu phục dưới trướng để ta sử dụng."

Phương Lê đã hạ quyết tâm.

"Ha ha…. Mãnh thú thiếu niên này khí lực lớn thật. Một tay có thể nâng được vạn cân, nhất định không phải là giả. Ta cảm giác

lực hai cánh tay của y cũng có tới mười vạn cân" Đằng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm. Ta trước kia dù sao cũng là dựa theo kế hoạch tối hoàn mỹ đề cao, mới có thể vào lúc mười sáu tuổi lực lượng gần hai mươi vạn cân, là gấp đôi thiếu niên này.

"Grừ grừ~~" mãnh thú thiếu niên không cam lòng, gã nghiến răng nhếch miệng nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn. Trong mắt tràn đầy dã tính bất cam.

Thanh Sơn ánh mắt phát lạnh, ẩn chứa đầy hàn khí, đồng thời tay phải dụng lực, hai cổ tay của thiếu niên liền có cảm giác đau đớn kịch liệt.

Mãnh thú thiếu niên bị trấn trụ, không còn dám lại nhe răng gào rống nữa.

"Mãnh thú thiếu niên này bản tính hoang dã, khi thấy thực lực ta tuyệt đối vượt qua hắn, lại cảm giác được sát cơ nên hắn cũng sẽ miễn cưỡng chịu phục." Đằng Thanh Sơn cảm giác đại đệ tử mà bản thân muốn thu trước tiên phải đưa hắn khỏi sự hoang dã. "Xem chừng sau này giáo dục hắn khó khăn không ít a".

Trong lòng thầm nhủ như vậy nhưng không giấu nổi sự vui sướng. "Loảng xoảng~~" Đằng Thanh Sơn nắm lấy xích sắt nối liền xe ngựa đó, trói nhiều vòng mãnh thú thiếu niên lại, khiến gã không cách nào giãy dụa, khi đó mới buông tay.

"Tiên sinh."

Phương Lê đó trong vòng vây của đông đảo kỵ sĩ chạy tới. "Vừa rồi có sao không?"

"Ha ha… Không có việc gì." Đằng Thanh Sơn lúc này tâm tình rất tốt.

"Mãnh thú này dã tính không thay đổi, nếu như hôm nay lại khiến tiên sinh bị thương. Phương Lê lòng thực áy náy." Phương Lê

cười nói vuốt. "May mắn tiên sinh thực lực siêu phàm nhập thánh, chế trụ được mãnh thú này cũng khiến tại hạ được thấy thực lực kinh người của tiên sinh. Tiên sinh, Phương gia tại hạ khát khao cầu hiền, Phương Lê lần nữa thỉnh tiên sinh ra nhập Phương gia. Tiên sinh có sở nguyện gì cứ đề xuất."

"Phương Lê, việc này không cần nhắc lại."

Đằng Thanh Sơn nói.

Phương Lê trong lòng không cam tâm. Thế nhưng hắn vừa mới thấy thực lực Đằng Thanh Sơn chỉ có thể thầm hận: "Họ Đằng này, ta liên tiếp mởi lời mời mà ngươi đều không nể tình. Được, rồi sẽ có một ngày ta nhất định khiến ngươi quỳ xuống tới cầu ta..."

"Nếu như tiên sinh không nguyện ý, Phương gia ta cũng không cưỡng cầu." Phương Lê nói tiếp. "Người đâu! Đem mãnh thú cho vào lồng sắt. Cẩn thận! Không nên để lại xổng ra đả thương người lần nữa."

"Vâng."

Lập tức có không ít người vọt tới. Lúc này mãnh thú bị xích sắt trói chặt, căn bản không có sự uy hiếp.

"Phương Lê, sau này để hung thú đó đi theo ta." Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên bảo.

Đệ tử này há có thể bỏ qua?

"Cái gì?" Phương Lê ngẩn ra. Mấy kỵ sĩ cũng dừng lại quay đầu nhìn chỉ huy Phương Lê của chúng.

"Phương Lê, ta cũng muốn nhanh chóng lên đường. Giờ ta đi trước." Đằng Thanh Sơn nói rồi một tay tóm lên mãnh thú thiếu niên. Phương Lê đâm choáng váng hết cả mặt mày. Vốn dĩ gã muốn dùng mãnh thú đối phó Đằng Thanh Sơn, đâu ngờ đã mất

phu nhân lại thiệt quân (tam quốc: Chu Du mẹo giỏi yên thiên hạ, đã mất phu nhân lại thiệt quân), đã đành là không thể đối phó Đằng Thanh Sơn, lại còn mất đi một mãnh thú lợi hại.

Đúng lúc này Lý ở bên canh đi tới: "Đằng đại ca, đừng vội." Đằng Thanh Sơn đang đắm chìm trong sự vui mừng vì có được đệ tử tốt nên hắn không phát hiện ra vấn đề. Nhưng Lý là người ngoài cuộc lại cảm giác được có vấn đề trong chuyện nay. Mãnh thú vì sao lại vừa khéo phá lồng ra thế? Vì sao chỉ tấn công một mình Đằng Thanh Sơn?

"Ừm?" Đằng Thanh Sơn nhìn Lý.

Lý lại hướng về mãnh thú đó.

Xuất ra một chuỗi tiếng gầm nhẹ, mãnh thú thiếu niên đầu tiên là lặng người sửng sốt. Ngay sau đó trong mắt gã liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Mười mấy năm không có cách nào trao đổi cùng con người, hiện tại rốt cuộc có thể rồi.

Mãnh thú thiếu niên liên tục gầm rú đáp lại câu hỏi của Lý. Nghe xong, sắc mặt của nàng đâm ra khó coi.

"Sao vậy, Tiểu?" Đằng Thanh Sơn ngẩn ra.

"Đằng đại ca." Lý phẫn nộ chỉ Phương Lê ở phía trước (hắn thấy tình thế không ổn đã cưỡi lên Đạp Vân Kim Tuyến) căm giận nói. "Mãnh thú này thoát ra căn bản không phải là xảo hợp, mà là Phương Lê này cố ý an bài. Hắn để mãnh thú công kích người mặc y phục bạch sắc. Tên Phương Lê này muốn giết chết Đằng đại ca, y cũng muốn giết chúng ta nữa. Loại người này tuyệt không thể tha."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 42

Làm Sao Dám Ngăn Cản Hắn?

Tuyệt không thể tha được!

Tiếng hét phẫn nộ của Lý còn vang vọng, Phương Lê đang cưỡi con Đạp Vân Kim Tuyến cảm thấy vô cùng hoảng loạn:

- Sao lại như vậy? Nữ nhân đó sao biết nói thú ngữ? Trong thiên hạ này người biết thú ngữ cũng chỉ có gia tộc Thiên Phong Bắc Hàn Vực, trong thiên hạ có hàng tỉ dân chúng, sao tình cờ như vậy, để một phụ nữ biết thú ngữ xuất hiện tại đây!

Trong mắt Đằng Thanh Sơn tựa như có điện quang lóe ra, sát khí ẩn hiện:

- Phương Lê quả nhiên thật ghê gớm, dám cho Mãnh Thú giết chết ta mặc y phục màu trắng. Chẳng trách, ngày hôm qua hắn mặc áo bào trắng, nhưng hôm nay lại thay thành kim sắc chiến bào. Có chủ tâm muốn giết chết ta, còn giết cả Tiểu! Người như thế... Đáng chết!

Đối với loại người như thế, Đằng Thanh Sơn không có lấy một chút thông cảm nào.

- Phương Lê, là ngươi muốn chết!!!

Hắn giận dữ gầm lên, tiếng gầm như sấm cuồn cuộn truyền khắp bốn phương tám hướng.

Tiếng gầm lên giận dữ làm Phương Lê run rẩy. Sắc mặt gã trắng bệch, vội cao giọng hô:

- Người này muốn hành thích ta, ngăn hắn lại! Nhanh, mau ngăn hắn lại!!!

Phương Lê gào rú khàn cả giọng. Năm trăm kỵ binh đều nghe thấy rõ ràng, quân sĩ phải phục tùng mệnh lệnh, tất cả kỵ binh đều lập tức chạy tới bảo vệ Phương Lê.

- Công tử!

- Chuyện gì thế?

Trong số năm trăm kỵ sĩ chỉ có một bộ phận nhỏ nghe Lý nói, còn tuyệt đại đa số hầu hết không nghe, không ít người nghi ngờ tỏ vẻ khó hiểu.

- Phương Lê, ngươi nghĩ là thoát được à!

Hắn giống như một chiến thần gầm lên, quanh quẩn trong thiên địa.

Đằng Thanh Sơn giật lấy một cái xích sắt gắn với chiếc xe ngựa trên người thiếu niên mãnh thú, dùng sức khẽ giật ‘ Xoẹt ‘ một tiếng, như nắm đậu hũ nát xích sắt đã đứt rời. Đằng Thanh Sơn cầm lấy xích sắt, rung mạnh. Cho dù chỉ là một bộ phận nhỏ dây trói trên người thiếu niên mãnh thú, nhưng xích sắt này cũng dài gần mười ba trượng!

Ầm ầm, lực đạo chấn động tới cả xe ngựa. Xe ngựa rung lên bần bật!

- Thuẫn trận!

Thủ lĩnh Kỵ binh gầm lên, năm trăm kỵ binh lập tức sắp thành hàng, hàng đầu giơ ra một loạt trường thương tua tủa như cây

rừng, yên lặng chờ đợi.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn như một chiến thần từ thời đại viễn cổ xuất hiện, mỗi bước đều làm mặt đất chấn động. Chỉ vài ba bước đã tới bên chiếc xe làm bằng hắc thiết chừng sáu vạn cân. Một luồng điện quang hoàng thổ từ chân Đằng Thanh Sơn lóe lên sáng rực, rồi bắn vào chiếc xe ngựa.

- Ầm!

Cả chiếc xe ngựa nổ tung làm những dây xích sắt hoàn toàn đứt rời.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay xích sắt dài mười ba trượng, vung chân liên tiếp xuất ra hai cước như ánh chớp, nội gia cương kình cuồng bạo bắn vào chiếc xe ngựa, xé nó ra thành mảnh nhỏ.

- Ầm ầm...

Veo! Veo! Veo!

Hàng vạn hàng nghìn mảnh kim loại nhỏ từ chiếc xe ngựa, như một màn sao băng bắn về phía đám kỵ binh đang chỉnh tề bày thuẫn bài thành một hàng phòng thủ.

- Không!

- Chạy mau!!!

Đám kỵ binh đứng đầu trong nháy mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, ai nấy mặt tái mét, cả đám gào ầm ĩ, rốt cuộc bất chấp trận hình.

Vèo! Vèo! Vèo!

Mấy mảnh kim loại nhỏ, hoặc là đâm vào ngực, hoặc là xuyên qua bụng, có khi xuyên thẳng qua đầu! Đặc biệt là hàng đầu tiên,

có vài kỵ binh bị bắn thủng giống như như cái rây!

- Ngao... Ngao...

Vốn những con đà thú vô cùng nghe lời cũng bị vô số mảnh nhỏ xuyên qua, chúng gào lên bỏ chạy tán loạn.

Chỉ đợt đầu, mặc dù chỉ chết có hơn mười người.

Nhưng số người bị thương thì rất nhiều. Quan trọng nhất là đám đà thú hoảng sợ chạy loạn, làm trận hình kỵ binh hoàn toàn tán loạn.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười to, đi từng bước đều mỗi bước xa chừng năm sáu trượng, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất rung rinh nứt ra, tựa như thổ thần. Đồng thời, hắn còn vung xích sắt đen bóng dài chừng mười ba trượng lên!

Vù...

Xích sắt múa thành bánh xe gió!

Xích sắt dài mười ba trượng một khi đã múa lên, lấy tâm là Đằng Thanh Sơn, trong phạm vi trước sau chừng mười ba trượng (ba mươi hai thước rưỡi), tất cả đều trở thành khu vực tử vong! Khu vực lớn như vậy làm rất nhiều kỵ binh vội hoảng sợ gào lên, điên cuồng chạy trốn, cố tránh thoát vùng đất chết.

Mắt thấy tránh không khỏi, cả đám vội nhảy xuống lưng đà thú nằm rạp trên mặt đất.

- Vù vù...

Bánh xe gió sắt quét qua, những người chậm chân chưa kịp chạy trực tiếp bị bánh xe gió bằng xích sắt cắt thành thịt vụn. Trong chớp mắt, Đằng Thanh Sơn múa xích sắt thành bánh xe gió

đã lướt qua trận hình kỵ binh ngăn trở.

- Đáng sợ thật!

- Hắn, hắn có phải là người không?

Rất nhiều quân sĩ kỵ binh may mắn còn sống nhìn Đằng Thanh Sơn đuổi giết công tử Phương Lê, hai chân chúng như nhũn ra, tim đập thình thịch kinh hoàng! Đối với quân sĩ này... Nhân vật đáng sợ múa xích sắt thành bánh xe gió quả thực là một tử thần! Đấu với hắn, chỉ là đi chịu chết!

...

Tiểu Bình và lão Uông chăn ngựa đều kinh hãi nhìn cảnh này.

- Ông chủ, bà chủ...

Lão Uông biết Đằng Thanh Sơn lợi hại, nhưng nhìn cảnh trước mắt này vẫn cả người phát run.

- Đại thúc, quá lợi hại!

Tiểu Bình nắm chặt tay, rồi cúi đầu nhìn về phía thiếu niên mãnh thú bị xích sắt buộc thành một cục, - Ngươi đó, dám nghĩ đến việc giết đại thúc, giết chúng ta hử? Bây giờ mở to mắt mà nhìn xem. Đại thúc muốn giết ngươi dễ như giết một con cá!

Tiểu Bình hiển nhiên cảm thấy tự hào vì được đi theo Đằng Thanh Sơn.

Thiếu niên mãnh thú căn bản không hiểu Tiểu Bình nói gì, gã chỉ kinh hãi dán mắt vào cảnh phát sinh xa xa. Gã lâu nay bị xích sắt trói buộc nên hiểu rất rõ xích sắt đó chắc chắn và nặng như thế nào! Gã có gần mười vạn cân cự lực, nhưng không cách nào có thể múa xích sắt được như vậy.

Xích sắt này là do Phương Gia tiêu hao khá nhiều tiền mời thợ

rèn tay nghề cao chế tạo thành. Xích sắt dài mười lăm trượng, sức nặng gần một vạn cân! Đằng Thanh Sơn có thể múa xích sắt gần vạn cân, hơn nữa phất rất nhanh và mạng, lại còn có thể chạy nhanh như vậy! Đích xác là vô cùng đáng sợ!

Thiếu niên mãnh thú trí tuệ đơn giản, nhưng gã hiểu một điểm...

Người kia mạnh hơn gã rất nhiều, rất nhiều!

...

- Nhanh! Ngăn hắn lại, ngăn lại!

Phương Lê như điên loạn, gào lên.

Gã điên cuồng chạy như bay, thế nhưng tốc độ con Đạp Vân Kim Tuyến tuy nhanh, nhưng tốc độ Đằng Thanh Sơn một khi bộc phát thì con nhanh hơn nó!

- Sao lại như vậy, sao lại như vậy? - Lê hoàn toàn rối loạn.

Tiếng bước chân Đằng Thanh Sơn đuổi theo phía sau làm cho mặt đất rung rinh, còn thanh âm do cái xích sắt múa thành bánh xe gió đã nhanh chóng đến gần.

- Ta, ta là gia chủ tương lai Phương Gia mà!

- Ta còn muốn suất lĩnh đại quân, chinh phục những thành chủ khác!

- Ta phải thống nhất thiên hạ, mọi người phải tôn ta làm chủ, sao hôm nay có thể chết được!!!

Phương Lê không muốn tin.

Gã còn có kế hoạch lớn, sự nghiệp lớn cần phải hoàn thành!

- Sao lại như vậy? Tất cả ta đã tính toán rất kỹ, cho dù Mãnh Thú thất bại, người này cũng không có khả năng biết là do ta an bài! Nhưng, sao bên người hắn lại xuất hiện một người biết thú ngữ? Còn nữa, sao người nọ mạnh như vậy, năm trăm kỵ binh mà ngăn trở thời gian uống cạn một chén trà cũng không làm được!

Phương Lê không cam lòng.

- Là ông trời tuyệt đường của ta! - Phương Lê gào lên.

- Phương Lê, ngươi còn chạy trốn nữa à?

Một thanh âm hùng hồn vang lên. Xích sắt múa lên như một con đại mãng xà đáng sợ quét chung quanh Phương Lê, nhất thời những bảo vệ thân cận chung quanh Phương Lê, không có một ai dám ngạnh kháng cái xích sắt to như con mãng xà này.

Vù! Vù!

Mọi người, kể cả Phương Lê đều nhào xuống mặt đất.

Phương Lê ngã trên đất, vừa muốn bỏ chạy.

- Phương Lê!

Thanh âm đó làm Phương Lê thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Gã ngẩng đầu nhìn về phía trước, Đằng Thanh Sơn cầm trong tay xích sắt dính đầy máu, đứng sừng sững trước mặt gã.

- Xong, xong hết rồi!

Phương Hoành bên cạnh Phương Lê âm thầm thở dài.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Phương Lê đang thất hồn lạc phách, gã không còn tiêu sái như lúc trước.

- Ngươi, ngươi không thể giết ta!

Phương Lê ngẩng phắt đầu, vội nói:

- Ngươi làm như vậy, chẳng hay ho gì cho ngươi đâu! Phương gia của ta...

- Phương Lê, ta thấy ngươi lúc trước rất thông minh, bây giờ lại hồ đồ rồi.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn rất bình thản, ánh mắt hắn tựa như nhìn một cái thây ma, - Ta không muốn giết người, nhưng ngươi lại trêu vào ta. Về phần Phương Gia của ngươi, ha ha… trong mắt ta Phương Gia của ngươi là cái quái gì!

Đằng Thanh Sơn vung cước đá ra.

Phốc!

Phương Lê căn bản không kịp tránh né. Mũi chân Đằng Thanh Sơn đá thẳng vào yết hầu gã.

- Khọt, khọt...

Mắt Phương Lê trợn trừng, máu tươi từ khóe miệng rỉ ra. Trong khi tử vong, đầu gã hiện lên những cảnh tượng, hồi nhỏ rất chăm chỉ là đệ tử thể hiện tài năng ở Phương Gia.

Lúc đó gã chính là con trời, nhắc tới công tử Lê ai chẳng biết?

Gã có kế hoạch lớn phải làm, gã có giấc mộng muốn thực hiện. Đáng tiếc...

Một cước của Đằng Thanh Sơn!

Tất cả đều thành hư không!

Ánh mắt Phương Lê đã hoàn toàn ảm đạm, thân thể mềm nhũn gục xuống, không còn nhúc nhích nữa.

- Xoảng!

Đằng Thanh Sơn buông tay, xích sắt rơi trên mặt đất.

Sau đó Đằng Thanh Sơn đi trở về, chỉ để lại vài môn khách thiếp thân của Phương Lê đứng nhìn nhau.

- À, được rồi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn về phía Phương Hoành, - Lúc trước ta nhìn thấy ngươi vài lần, dường như ngươi gọi là Phương Hoành phải không? Ngươi về báo cho gia chủ Phương Gia... Nếu muốn tìm ta báo thù, ta cũng không ngại! Nhưng... Bây giờ chỉ là thù hận giữa ta và Phương Lê, nếu Phương Gia dây vào chính là thù hận giữa ta và Phương Gia các ngươi.

- Trước khi trả thù ta phải chuẩn bị cho tốt... Phương Gia các ngươi từ đó về sau sẽ bị xoá tên trên Đoan Mộc Đại Lục!

Đằng Thanh Sơn nói rất bình thản, nhưng những lời này lại làm cho những người chung quanh vừa nghe không rét mà run.

Lúc Đằng Thanh Sơn đi qua đám kỵ binh, đám kỵ binh đều tránh xa xa, cách hắn chừng hai mươi trượng.

- Đáng sợ thật!

- Đội trưởng, người này sao lợi hại như vậy?

Đám kỵ binh hoàn toàn rối loạn. Mặt tên đội trưởng vừa bị hỏi có những vết máu, hắn run sợ nhìn hình bóng Đằng Thanh Sơn phía xa, lại nhìn nhìn cảnh thê thảm chung quanh, lẩm bẩm nói:

- Sao chúng ta lại chọc vào hắn, sao chúng ta dám ngăn cản hắn chứ? Muốn chết mà!

Nếu biết hậu quả, đám kỵ binh làm sao dám ngăn cản!

Bây giờ ngẫm lại, đích thật là muốn chết!

- Phương Hoành đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Đám người nhìn thi thể Phương Lê, ai nấy đều nhìn về phía Phương Hoành.

Phương Hoành vươn tay ôm lấy thi thể Phương Lê, bình tĩnh nói:

- Tin công tử chết, tạm thời không được ngoại truyền, bây giờ tất cả do gia chủ quyết định!

...

- Đại thúc!

Tiểu Bình hoan hô.

- Ông chủ, lão Uông ta đã được mở mắt rồi.

Đằng Thanh Sơn cười, hắn nhìn về phía thiếu niên mãnh thú bị trói thành cái bánh tét:

- Tiểu, muội giúp huynh hỏi hắn một chút, hỏi là có nguyện bái ta làm thầy không!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 43

A Thú

Lý cười kinh ngạc:

- Đẳng đại ca, huynh lúc trước chưa từng thu đồ đệ nào mà.

Lão Uông bên cạnh ngạc nhiên hỏi:

- "Đồ đệ" nghĩa là gì vậy?

Lý vội giải thích:

- Đồ đệ chính là môn đồ!

Trên Đoan Mộc Đại Lục cũng không có gọi ‘đồ đệ’, mà gọi là ‘môn đồ’. Còn sư phụ thì vẫn là ‘sư phụ’.

- Hống...

Lý cúi đầu nhìn thiếu niên mãnh thú.

Thiếu niên mãnh thú trong mắt ánh lên sắc ngây dại rồi liên tục gầm gừ. Bao nhiêu lâu rồi không có biện pháp trao đổi với nhân loại, điều này làm thiếu niên mãnh thú rất thích nữ tử biết thú ngữ này. Gã cảm thấy... nữ tử trước mắt này là người tốt nhất, đáng yêu nhất trong nhân loại!

- Ông chủ, với thực lực của người thì ai được thu làm học trò quả là có phúc khí. Thiếu niên mãnh thú này khẳng định sẽ đáp

ứng thôi. - Lão Uông cười khà khà.

- Đương nhiên. - Tiểu Bình cũng tự tin.

Đằng Thanh Sơn chỉ cúi đầu nhìn thiếu niên dã thú, càng nhìn càng thích. Nếu Đằng Thanh Sơn có thể truyền cho gã y bát, tương lai sẽ là hảo đệ tử có thể phát dương quang đại nội gia quyền của mình! Có thể dưới tình huống chẳng ai dạy bảo, thuần túy bắt trước từ dã thú mà cảm được thiên địa tự nhiên, đạt tới cảnh giới tông sư gân cốt tề minh.

Quả là thiên tài!

- Nếu gã biết tiếng người, có ai ngay từ đầu truyền cho hắn tu luyện nội kình, vậy chỉ sợ gã không thể đạt tới thành tựu cảnh giới tông sư.

Đằng Thanh Sơn vô cùng cảm thán, - Không hiểu tiếng người, phúc họa quả nhiên khó nói.

- Hống...

Sắc mặt Lý không được tốt đẹp, nàng liên tục phát ra tiếng gầm gừ.

Thiếu niên mãnh thú lại không lên tiếng nữa.

- Được không?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không ổn.

- Đằng đại ca.

Lý nhăn nhó nhìn hắn.

- Thiếu niên mãnh thú này chính là tên nhũn não. Có thể do lúc trước Đằng đại ca đấu với hắn một hồi, do đó hắn có địch ý với huynh. Muội nói như thế nào hắn cũng không chịu, rất chi là

ngoan cố, đúng là một tên não thối! (ý nói bảo thủ, cứng đầu không chịu nghe lời)

Đằng Thanh Sơn nghe thế kinh ngạc.

- Vừa rồi huynh không hạ thủ độc ác mà.

Đằng Thanh Sơn bất lực nhìn thiếu niên mãnh thú.

Thiếu niên mãnh thú vẫn không nói gì.

- Thiếu niên mãnh thú này không hiểu tiếng người, từ trước đến nay đều sống chung với dã thú, ước đoán trí tuệ cũng chỉ như một hài đồng.

Đằng Thanh Sơn phán đoán:

- Tư duy của hắn sợ không thể so được với thường nhân.

Đằng Thanh Sơn không ngừng suy tư, làm sao có thể buộc thiếu niên mãnh thú nghe lời.

Trí tuệ thấp, lại ngỗ ngược mười phần.

Ở Khốn Lung Đổ Đấu vài năm, tính nết thiếu niên mãnh thú đích xác rất khó dạy.

- Đằng đại ca.

Lý mở miệng nói vẻ bất lực:

- Tâm tính thiếu niên mãnh thú này cũng tương tự một con dã thú. Huynh không biết khi hắn nói với muội giống y như đứa trẻ hai ba ấy. Hơn nữa, còn cố chấp hơn cả trẻ con hai ba tuổi, đầu óc hắn dường như hoàn toàn xơ cứng rồi.

- Tiếp tục xuất phát, trên đường đi để từ từ nghĩ biện pháp.

Đằng Thanh Sơn đi qua, giải khai xích sắt trên người thiếu niên mãnh thú, - Tiểu nói cho hắn biết, nếu hắn dám công kích hoặc chạy trốn thì huynh sẽ đánh gãy chân hắn đó!

- Được.

Lý lập tức nói cho thiếu niên mãnh thú.

- Hống hống... Thiếu niên mãnh thú vội nói với Lý.

Lý cười cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng đại ca, huynh có đoán ra vừa rồi thiếu niên mãnh thú nói gì với muội không?

- Nói cái gì? Thà chết chứ không chịu khuất phục à? Đại loại như thế chứ gì?

Đằng Thanh Sơn không thể hiểu được tư duy của thiếu niên mãnh thú.

Lý không kìm được, phì cười:

- Muội đem những lời huynh nói cho hắn, nhưng thiếu niên mãnh thú vừa rồi nói với muội là hắn không muốn đi với huynh, hắn muốn đi theo muội!

- Đi theo muội?

Đằng Thanh Sơn tựa hồ hơi hiểu.

Nỗi khổ của một người không thể trao đổi với nhân loại, nếu một khi rời khỏi đám người Đằng Thanh Sơn... Những gì chào đón thiếu niên mãnh thú chỉ sẽ là bị một đội nhân mã bắt lấy. Không có trí tuệ nhân loại, mặc dù khí lực rất mạnh, nhưng chỉ cần bày ra cạm bẫy là có thể dễ dàng bắt được thiếu niên mãnh thú này!

Rời khỏi Lý nó sẽ tiếp tục chịu vận mệnh bi thảm! Thiếu niên

mãnh thú đã nếm hơn chục năm đau khổ, rốt cuộc gã không muốn như vậy nữa!

Phải đi theo nữ tử nhân loại này!

Thiếu niên mãnh thú hạ quyết tâm.

******

Khi hoàng hôn xuống trời đã mau tối hơn, xe ngựa của đám người Đằng Thanh Sơn dừng lại bờ quan đạo bên cạnh một con sông. Tối nay họ chuẩn bị qua đêm tại đây!

- Đằng đại ca, xem ra Phương Gia Đan Ương Thành không đuổi giết chúng ta rồi.

Lý cười nói.

- Ừm, đã cả ngày hôm nay. Chúng ta đi với tốc độ cũng không nhanh, muốn truy sát chúng ta thì sớm đã đuổi tới rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nam, cười:

- Phương Gia có thể trở thành chủ nhân của Đan Ương Thành, chắc không đến mức thiển cận như vậy.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt nhìn sang bên cạnh.

Ở đó, thiếu niên mãnh thú chỉ mặc khố da, hai tay hai chân đều chấm xuống đất, tựa như một con cô lang ngồi chồm hỗm trên mặt đất.

: 029: - Đứng lên!

Đằng Thanh Sơn quát lớn.

Thiếu niên mãnh thú ngẩng đầu lên, gã bị Đằng Thanh Sơn trừng mắt nhìn lập tức hiểu ý của nhân loại cường đại này, lập

tức bật dậy đứng rất thẳng.

Lý không kìm được :)) ròn tan:

- Đằng đại ca, chỉ bắt hắn cách đứng và đi thẳng cũng đã là rất khó rồi đó nha.

Lý nói.

- Ừm, huynh vừa quay đầu lại, tiểu tử này đã hai tay hai chân lại chống xuống đất rồi.

Đằng Thanh Sơn tức giận nhưng không làm thế nào được. Mặc dù thiếu niên mãnh thú không có nhận hắn làm sư phụ, nhưng Đằng Thanh Sơn đã bắt đầu ép buộc, chỉnh đốn gã theo một vài quy củ thông thường. Tỷ như đi phải thẳng, ăn cơm phải dùng đũa!

- Dạy đệ tử như vậy quả là khó.: 10:

Đằng Thanh Sơn thở dài cười khổ nói:

- Lão Uông, chuẩn bị quần áo sạch để thay cho tiểu tử này.

Đằng Thanh Sơn gọi một tiếng.

- Dạ, ông chủ.

Lão Uông rất chịu khó.

- Sau này ta phải bắt hắn cắt móng tay, bắt hắn đi tắm, rồi mặc quần áo!

Đằng Thanh Sơn tự mình cũng cảm thấy rất khó khăn. Nội gia quyền nhất mạch mà đại đệ tử lại đến cả y phục cũng chẳng biết mặc, thật là mất mặt quá.

Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn cũng muốn cho thiếu niên mãnh thú

trở về với cuộc sống của con người.

- Tiểu tử, theo ta tới đây.

Đằng Thanh Sơn đi qua, đưa tay chộp tới.

- Khặc khặc...

Thiếu niên mãnh thú nhe răng trợn mắt, vẻ hơi sợ hãi.

- Ngươi đừng có mà phản kháng.

Đằng Thanh Sơn không quản gã quờ quạng tay chân, nắm luôn cổ gã vươn tay xách lên. Đằng Thanh Sơn biết đệ tử của mình có gần mười vạn cân cự lực, lực chịu đựng của thân thể cũng cao, xách gã lên như vậy cũng không có khả năng làm gã bị thương.

Thiếu niên mãnh thú cứ như vậy bị xách đi, mặc dù đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh hung quang, nhưng vừa nhớ tới sự đáng sợ của nhân vật trước mắt nên gã cũng không dám có động tác gì khác.

...

Đêm khuya.

Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đều đáp xuống đỉnh xe ngựa nghỉ ngơi, còn Tiểu Bình và Lý nghỉ ngơi bên trong. Xe ngựa rất rộng, cho dù chỗ gần cửa xe ngựa cũng đủ để ngồi ba bốn người. Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân ngồi ở cửa xe.

- Vù vù...

Bên cạnh truyền đến tiếng rì rầm khe khẽ. Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên mãnh thú mặc áo bông màu xám, khuôn mặt cũng đã được rửa sạch đang cuộn tròn nằm dài trên mặt đất.

- Vẫn là một thiếu niên.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn gã.

Thiếu niên mãnh thú mặc xong quần áo giống như một thiếu niên nhân loại bình thường, gã đang nằm cuộn tròn tựa như một con mèo!

- Đằng đại ca.

Lý nhìn ra cửa xe ngựa hướng về phía thiếu niên mãnh thú, nàng lộ ra nụ cười điềm tĩnh:

- A Thú kỳ thật cũng là một tiểu hài tử, hài tử không hiểu sự đời, hoàn toàn dựa vào bản tính, hài tử rất ngỗ ngược. Luôn luôn không có ai quản hắn cả!

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu.

Đằng Thanh Sơn nhớ rõ, quá trình ép buộc cắt móng tay, lúc mặc quần áo.

- Đúng là tiểu tử ngoan cố, nói nhẹ không được, phải ép mới chịu.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Để muội hỗ trợ cho.

Lý cười khuyên bảo:

- Huynh đừng có lúc nào cũng dùng nắm đấm. : tetua:

- Đằng đại ca, bắt đầu từ ngày mai muội cùng Tiểu Bình cùng dạy A Thú học nói chuyện!

Lý nói.

- Học nói chuyện?

Đằng Thanh Sơn nghe xong, khẽ gật đầu, - Ừm, chủ ý hay lắm. Nhưng khổ cực cho muội rồi.

- Không sao.

Lý nhìn A Thú, tựa như mẫu thân nhìn hài tử, - Kỳ thật muội cảm giác hắn rất đáng thương, còn đáng thương hơn cả muội. Từ bé đã không cha không mẹ, sống trong đám dã thú. Đến cả tiếng người cũng không biết nói... Có muội và Tiểu Bình cùng dạy, tin rằng A Thú nhất định có thể mở miệng nói chuyện.

Đằng Thanh Sơn nhìn hình dáng Lý lúc này, nở nụ cười:

- Tiểu, hình dáng muội bây giờ như là mẹ của A Thú ấy.

- Huynh là cha A Thú à?

Lý hỏi lại một câu.

Đằng Thanh Sơn giật mình, vội ho khan vài tiếng rồi quay đầu nhìn về phía khác.

******

Trên Đoan Mộc Đại Lục, Thần Phủ Sơn có ý nghĩa rất đặc biệt!

Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ là người thống nhất ngôn ngữ, thống nhất văn tự, truyền bá phương pháp tu luyện. Trong lòng dân chúng Đoan Mộc Đại Lục, ai cũng vô cùng cảm kích Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ. Vì Đại Vũ, Đoan Mộc Đại Lục một năm cũng có mười hai tháng, cũng có Tết!

Ngày Tết hầu như các dòng họ gia tộc đều cầu phúc Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ!

Còn ở phía nam Thần Phủ Sơn có một thành trì lớn nhất cả

Đoan Mộc Đại Lục, Nam Sơn Thành! Cũng gọi là ‘ Đại Vũ thành ’, hoặc ‘ Thần Phủ thành ’.

Này Nam Sơn Thành có thể nói là nơi phồn hoa nhất trên Đoan Mộc Đại Lục. Đến cả ‘ Lôi Đao Thiên Thần ’ Đoan Mộc Vũ năm đó khi thống nhất thiên hạ cũng đóng đô ở Nam Sơn Thành!

...

Lúc này sau khi đi khá thong thả, đoàn người Đằng Thanh Sơn đã ly khai Đan Ương Thành tám ngày, cách Nam Sơn Thành chỉ còn có trăm dặm thôi.

Hoàng hôn.

Cộp! Cộp! Cộp!

Xe ngựa đi tới, Đằng Thanh Sơn và mã phu lão Uông đều ngồi trước xe ngựa. Còn cưỡi con đà thú là một thiếu niên cơ bắp tóc dài, mặc một áo bông màu xám, chính là thiếu niên mãnh thú! Trải qua vài ngày dạy dỗ, thiếu niên mãnh thú ít nhất đã hơi có hình dáng nhân loại.

- A Thú!

Tiểu Bình thò đầu ra cửa sổ xe ngựa gọi.

Thiếu niên mãnh thú lập tức quay đầu nhìn qua. Tiểu Bình cùng Lý mấy ngày nay dạy gã học nói chuyện, nên thiếu niên mãnh thú cũng rất quen thuộc với chữ ‘ A Thú ’.

- A Hậu!

Thiếu niên mãnh thú phát âm rất khó khăn.

Lý ở cửa sổ khác lập tức lắc đầu, hơn nữa gầm nhẹ hai tiếng, nói cho thiếu niên mãnh thú phát âm không đúng, rồi lại nói:

- A... Hú!

- A... Hậu!

Đầu lưỡi Thiếu niên mãnh thú tựa hồ đã cứng lại, phát âm quả thật có vấn đề.

Đằng Thanh Sơn nghe, thấy cảnh Lý và Tiểu Bình dạy thiếu niên mãnh thú nói chuyện không khỏi cười phá lên. Mấy ngày hô nay Lý đều vừa đi vừa dạy... Thiếu niên mãnh thú bây giờ đã nói được vài chữ. Mặc dù phát âm không chuẩn, nhưng dù sao cũng có tiến bộ.

- Lão Uông, bây giờ trời đã sẩm tối. Xem ra chúng ta phải qua đêm dã ngoại, đến ngày mai mới có thể đi tới Nam Sơn Thành được.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Vâng! Đến giữa trưa ngày mai có thể tới.

Lão Uông cười trả lời.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhìn ra phía trước.: eye_wide:

Chỉ thấy xa xa trên quan đạo phía trước, có một đám đông nghịt do vô số quân sĩ tụ tập thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 44

Gặp Họa

Ông chủ?

Lão Uông nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca, phía trước có gì vậy? - Lý cũng vén rèm cửa xe hỏi.: 09 (1):

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước, tại đó có vô số quân sĩ đang đóng quân dày đặc. Họ đang quân ở phía vùng đất trống trải trống trải bên trái quan đạo. Thoạt nhìn người do chuyển rất tấp nập, nhưng nhìn kỹ mặc dù có vô số quân sĩ đóng quân ở đó mà quan đạo không hề bị ngăn lại.

Người qua lại vẫn có thể thông hành.

- Là một nhóm quân đội đang đóng quân. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Trời còn chưa tối hẳn, họ đã đóng quân rồi à? - Lý kinh ngạc nói.

Lão Uông bên cạnh cười khà khà:

- Tiểu cô nương, hai bên quan đạo có nơi là hoang sơn, có nơi là đồng ruộng. Nhiều quân sĩ như vậy mà muốn đóng quân thì cần một nơi rất lớn. Kiếm được một nơi như vậy cũng khó! Nếu họ tiếp tục đi tới, chỉ sợ không có nơi đóng quân nghỉ ngơi nữa.

Lý nghe xong: 04 (1): bừng mặt.

- Tiếp tục đi! - Đằng Thanh Sơn thúc.

Cộp! Cộp! Cộp!

Hai con Xích Phong Chiến kéo xe ngựa đi nhanh về phía trước. Thiếu niên mãnh thú đang cưỡi đà thú, miệng vẫn luôn luôn lẩm nhẩm:

- A Hú... A Hú...

Dần dần đã đi đến gần chỗ đóng quân.

Quan đạo gần chỗ đó có không ít quân sĩ đang cầm kiếm hoặc trường mâu. Họ cũng nhìn đám Đằng Thanh Sơn đi ngang qua trước mặt với vẻ không mấy lịch sự. Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi trước xe ngựa vẻ tiêu diêu tự tại, tay phải cầm Luân Hồi thương! Lý thì nhìn qua cửa sổ.

- Ha ha…. Tiểu mỹ nhân, cười với tiểu gia một cái nào!

- Chậc chậc… Cô nương đẹp quá!

Đám này vừa ăn xong cơm chiều, ai nấy đều rảnh rỗi cười cợt chọc ghẹo.

- Hừ.

Lý lập tức kéo rèm cửa che cửa sổ lại, không còn thò đầu ra ngoài nữa.

- Tiểu mỹ nhân tức giận rồi!

- Tiểu mỹ nhân, đừng nóng chứ!

Đám lính này thấy Lý dấu mặt đi không khỏi cười ngặt nghẽo. Mặc dù chúng cười hỉ hả trêu đùa nhưng không có một tên nào

dám ngăn trở đám người Đằng Thanh Sơn. Bởi vì quân đội có quân quy, trên quan đạo cũng không ít người đi đường lui tới. Lãnh đạo quân đội đương nhiên cấm nhân mã dưới trướng ngăn trở người khác.

- Kỷ luật của quân đội này hẳn là rất nghiêm.

Đằng Thanh Sơn miệng vẫn tươi cười đi tới. Bỗng sắc mặt hắn sầm lại, cau mày một chút.

Trên xe ngựa Đằng Thanh Sơn liếc sơ đã thấy...

Ở giữa đám quân đội đóng cạnh quan đạo có vô số nô lệ, hai tay bị trói chặt bởi một sợi dây, có nam nhân có phụ nữ, hầu hết đều là người trưởng thành hoặc thiếu niên. Không thấy hài đồng và lão nhân. Mặt mũi tất cả nô lệ đều trông xơ xác, y phục trên người rách nát. Vô số quân sĩ đang vây quanh canh chừng.

Có rất nhiều nô lệ bị chia làm những cụm khác nhau!

Mỗi cụm có hơn một ngàn nô lệ!

- Nhiều nô lệ thế à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, hỏi thầm.

- Ông chủ.

Lão Uông bên cạnh thì thào:

- Bây giờ các đại gia tộc đang đánh nhau, bên chiến bại sẽ bị trở thành nô lệ. Chỉ nhìn qua quân đội này thì chắc là chuyên áp giải nô lệ đi Nam Sơn Thành!

Nam Sơn là thành trì phồn hoa nhất trên cả Đoan Mộc Đại Lục.

Mua bán nô lệ đương nhiên cũng phát đạt nhất ở Nam Sơn Thành.

- Nô lệ...

Xe ngựa đi tới, Đằng Thanh Sơn đột nhiên thấy phía trước có cụm nô lệ khác, một tên sĩ quan đang từ từ đi tới đó.

Tên sĩ quan này cẩn thận nhìn nhìn, rồi vươn tay chụp lấy một nữ tử mảnh mai, vén mái tóc rối bời của nàng.

- Ngẩng đầu lên!

Sĩ quan quát lạnh một tiếng, nhìn mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười rồi lạnh nhạt bảo thuộc hạ:

- Đưa nữ nhân này tới đại trướng của ta!

Trong mắt nữ nô lệ này tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Dạ, đại nhân.

Phía sau y, hai tên lính lập tức tuân lệnh bắt ngay nữ nô lệ này.

- Không... Không... Đại nhân: 017: tha cho tiểu nữ đi, tha cho tiểu nữ đi mà!

Nữ nô lệ này vội khẩn cầu. Nhưng hai tên lính vốn rất khỏe, chúng căn bản không thèm để ý tới tới sự cầu xin của nữ nô này. Một tên nắm lấy hai vai nữ nô, một tên nắm lấy hai chân nữ nô trực tiếp nhấc bổng cô lên!

- Buông cô ấy ra!

Bên cạnh có một nam nhân gầm to.

- Buông muội muội của ta ra!

Có hai nam tử mặc dù bị trói tay nhưng cố giãy dụa rất mạnh, va vào một tên lính làm hắn ngã lăn.

- Phản rồi, ngươi phản rồi!

Mấy tên lính trông coi nô lệ lập tức vung trường tiên quất mạnh vào người nam nhân nô lệ.

Chát! Chát!

Roi quất vào da thịt, thanh âm rít lên làm những nô lệ khác run rẩy. Còn hai nô lệ nam thì bị đánh cho lăn lộn trên đất.

- Mẹ kiếp! : die: mạnh vào, dám va trúng lão tử à!

- Nhanh lên!

Tên sĩ quan lạnh lùng quát.

- Đại nhân tha cho họ đi, tiểu nữ sẽ cùng đi với các người, tiểu nữ cùng đi với các người.

Nữ nô lệ đã hoàn toàn lạnh giá.

- Có bổn sự thì giết ta đi, chết cũng không phải chuyện lớn. Đồ chó chết.

Nam tử nô lệ bị roi quất vẫn còn gào lên.

...

Thấy cảnh này Đằng Thanh Sơn thầm than. Trên Đoan Mộc Đại Lục có rất nhiều nô lệ, đích xác... Nô lệ có thể nói là chẳng có quyền tự chủ gì, sinh tử đều bị người khác khống chế.

- Những người này chắc cũng vừa bị bắt làm nô lệ, còn có thể phản kháng.

Lão Uông lắc đầu thở dài:

- Khi họ ăn đủ mùi đau khổ, trái tim khô cứng thì lúc đó họ chỉ

biết chịu đựng. Không ai có thể giúp được nô lệ, cho dù là Lôi Đao Thiên Thần ‘ Đoan Mộc cường đại cũng không thể trợ giúp họ.

Lúc này Đằng Thanh Sơn và lão Uông quên béng mất việc chú ý tới thiếu niên mãnh thú. Vì thiếu niên mãnh thú ở phía trước xe ngựa, Đằng Thanh Sơn lại không nhìn thấy được mặt tên thiếu niên mãnh thú lúc này đang dữ tợn như thế nào!

- Gừ gừ...

Thiếu niên mãnh thú nhìn như đóng đinh vào cảnh phía trước. Trong đầu hiện lên những cảnh tượng lúc nhỏ bị đám buôn nô lệ bắt đi, sau đó những kinh nghiệm đáng sợ đã trải qua. Trong lòng gã hận nhất chính là những người bắt nô lệ, đánh nô lệ, giết nô lệ!

Đám người đó là thứ gã thống hận!

Cừu hận vài chục năm!

- Muốn chết? Chỉ là một nô lệ, có muốn chết cũng không chết được. Cho hắn nếm mùi thôi. Đừng để hắn chết, còn để bán nữa.

- Vâng, đại nhân!

Thiếu niên mãnh thú nhìn kia cảnh này, mắt bắt gã trở nên đỏ rực! Gã chính là một con dã thú, một khi phát cuồng thì thứ gì cũng dám giết. Đến cả Phương Lê lúc trước cũng không dám tùy tiện đến gần thiếu niên mãnh thú này.

- Hống...

Tiếng gầm giận dữ vang vọng cả vùng hoang dã.

- Không ổn!

Đến khi Đằng Thanh Sơn nghe thấy tiếng gầm, thiếu niên mãnh thú đã lao vào giữa đám lính. Gã giống như một con dã thú phẫn nộ sổng chuồng, hai tay hai chân chống đất chạy như bay

(kiểu chạy giống tinh tinh quá) chỗ nào này chạy qua là máu bay tán loạn, tiếng rên la liên tiếp vang lên. Cơ hồ trong nháy mắt, gã đã vào giữa chỗ nô lệ bị giam.

- Nha!

Thiếu niên mãnh thú vươn tay chụp lấy tên đang hành hạ nô lệ.

: 029: - Thả hắn ra!

Tên sĩ quan từ xa xa chạy tới, quay đầu thấy cảnh này, lập tức giận dữ hét lên. Đám lính chung quanh hơi sững sờ... Tự dưng ở đâu xuất hiện một tên điên như thế này? Nhưng ngay sau đó họ nổi giận bừng bừng. Lại có người đơn thương độc mã công kích vào giữa đội ngũ của họ à!

- Hống...

Thiếu niên mãnh thú nâng tên lính lên cao, vẻ mặt dữ tợn.

- Buông ta ra, buông... Ra.

Quân sĩ gào lên.

Thiếu niên mãnh thú hai tay kéo mạnh...

- Xoạt...

Thi thể tên lính bị xé làm đôi.

- Giết hắn cho ta!

Tên sĩ quan giận dữ quát.

- Gừ gừ...

Yết hầu thiếu niên mãnh thú phát ra những tiếng gừ gừ quái

gở, trên người gã đầy máu, một lần nữa nhảy tới. Tất cả người nào dám ngăn trở hắn đều sẽ bị hắn giết!

Nhưng lúc này... gã không thành công!

- Dừng tay!

Một tiếng quát trầm thấp, như tiếng sấm giữa trời quang không ngừng vang vọng.

Đằng Thanh Sơn nắm lấy bả vai thiếu niên mãnh thú, mặc cho thiếu niên mãnh thú phản kháng như thế nào vẫn không tránh được. Gã giãy dụa, con ngươi đỏ máu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn phát ra tiếng gầm gừ. Đằng Thanh Sơn nhìn gã lạnh như băng, dùng sức một chút làm thiếu niên mãnh thú cực kỳ đau đớn.

- Giết!

- Giết chết hắn!

Đám lính vây dày đặc. Vô số khảm đao, trường mâu đâm tới!

Tay kia của Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương. Trong nháy mắt, Luân Hồi thương hóa thành hàng vạn hàng nghìn thương ảnh, chỉ nghe những tiếng leng keng, rất nhiều binh khí bị ném văng lên. Đám lính vây sát Đằng Thanh Sơn và thiếu niên mãnh thú đều mở to mắt nhìn.

- Điều này, điều này sao...

Đám quân sĩ cúi đầu nhìn xuống tay không còn gì, lại nhìn Đằng Thanh Sơn trong mắt vô cùng kinh hãi!

- Chuyện gì thế?

Một tiếng quát vẻ bất mãn vang lên.

Ở đâu chợt: tungtung: tới hai người. Một lão giả đội mũ, mặc áo choàng hoa lệ, người bên cạnh lão là tráng hán khuôn mặt cương nghị, trên lưng hắn đang đeo một thanh khảm đao khổng lồ. Ánh mắt tựa như lôi điện, làm cho người ta cảm thấy run sợ.

- Mục quản sự!

Tên sĩ quan lập tức hành lễ vẻ cung kính.

- Chuyện gì thế? - Lão giả nói vẻ bất mãn.

Sĩ quan nói rất cung kính:

- Vừa rồi tên thiếu niên này chợt nổi điên, đột nhiên đánh vào chúng ta. Vừa rồi trong nháy mắt chúng ta bị chết mất ba huynh đệ, còn có những người khác bị thương khá nhiều. Ta hạ lệnh đánh chết hắn! Rồi thanh niên áo bào trắng này đột nhiên xuất hiện, áp chế thiếu niên điên, đánh bay binh khí của mọi quân sĩ chung quanh.

- Hả?

Lão giả nhìn chung quanh, trong lòng thất kinh.

Trong nháy mắt đánh bay mọi binh khí từ bốn phương tám hướng công kích tới, nhưng lại không làm bị thương một người nào, thực lực này quả là lợi hại.

- Ngươi là ai? Lại xúc phạm tới quân doanh ta. - Lão giả nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn một tay đè chặt thiếu niên mãnh thú, lạnh nhạt trả lời:

- Môn đồ dưới tay tại hạ rất cừu hận bọn áp giải nô lệ và buôn nô lệ. Vừa rồi người của các hạ hành hạ nô lệ đã làm môn đồ ta giận dữ. Do đó xông vào... Làm chỗ các hạ chết mất mấy mạng.

Đây là tại hạ quản lý không nghiêm, xin thứ lỗi.

- Xúc phạm quân doanh ta, giết nhân mã, một câu nói là tưởng xong à?

Lão giả sầm mặt lại:

- Vừa rồi ta hỏi ngươi, ngươi là người phương nào, ngươi còn chưa trả lời đó!

- Tại hạ Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn cười khẽ rồi nhìn lão giả:

- Chẳng biết các hạ là ai?

Lão giả cũng lạnh lùng đáp:

- Lão phu quản sự của Húc Nhật Thương Hành tên là Mục Vạn! Quân đội này là quân đội của Húc Nhật Thương Hành... Đám nô lệ này cũng là do Húc Nhật Thương Hành chúng ta bỏ rất nhiều tiền mua được. Môn đồ của ngươi giết nhân mã ta. Như vậy đi, ngươi đã là sư phụ, vậy theo ta đi một chuyến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 45

Phó Đao

‘Húc Nhật Thương Hành? ’- Đằng Thanh Sơn giật mình.

Nguyên tưởng rằng đây là quân đội của một đại gia tộc, không ngờ lại là quân đội của Húc Nhật Thương Hành. Đằng Thanh Sơn mặc dù mới vào Đoan Mộc Đại Lục không lâu, nhưng cũng biết khá nhiều về ‘ Húc Nhật Thương Hành ’ thanh danh vang rền. Ví dụ như những ‘ Húc Nhật tửu lâu ’ ở rải rác ba mươi sáu chủ thành đều là sản nghiệp của họ.

Đối với một đại thương hành tửu lâu chỉ là một loại làm ăn nhỏ mà thôi. Có thể cạnh tranh với các đại gia tộc, còn đoạt được hai ba thành, Húc Nhật Thương Hành quả là có thực lực mạnh.

Dù không chinh chiến thiên hạ, nhưng Húc Nhật Thương Hành là một trong những siêu thế lực trên Đoan Mộc Đại Lục.

- Mục quản sự!

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói:

- Tại hạ bận!

Mục Vạn sắc mặt trầm xuống. Chung quanh rất nhiều quân sĩ cũng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, Mục Vạn lạnh lùng truy:

- Sao, người Húc Nhật Thương Hành của ta chết oan à?

Việc này Đằng Thanh Sơn đích xác đuối lý.

Trên Đoan Mộc đại lục nô lệ chính là hàng hóa! Cửa hàng người ta vận chuyển hàng hóa, cho dù có đánh chết nô lệ, cũng không quan hệ gì tới Đằng Thanh Sơn. Người ta không trêu vào Đằng Thanh Sơn, nhưng... Thiếu niên mãnh thú lại giết chết người của Húc Nhật Thương Hành, còn đánh bị thương nhiều người khác.

Hoàn toàn đuối lý!

- Mục quản sự, nói cách giải quyết đi. - Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

- Hừ...

Mục Vạn vừa mở miệng ra.

Đột nhiên...

Cả mặt đất đột nhiên rung lên, những nô lệ và quân sĩ chung quanh đều lảo đảo rồi té ngã quay cu lơ.

- Rắc...

Mặt đất nứt ra một rãnh rất sâu.

- Động đất!

- Là động đất!

Chung quanh không ít quân sĩ kinh hô. Cả thiên địa đều lấy Cửu Châu làm trung tâm, nên ở Cửu Châu rất ít tai họa. Nhưng Đoan Mộc Đại Lục thì thiên tai rất nhiều, núi lửa bộc phát, nước lụt, lũ quét…

- Bảo vệ quản sự đại nhân!

Không ít người kêu lên, Mục Vạn cũng hơi kinh loạn.

- Ủa, lạ thật, những nơi khác sao không rung động nhỉ? - Đằng Thanh Sơn nói ra vẻ kinh ngạc.

Động đất đã đình chỉ.

- Đúng, phạm vi chung quanh hơn mười trượng đều rung lên, mặt đất nứt ra.

- Lạ thật.

Không ít quân sĩ cũng nghi ngờ, cả đám đều phát hiện ra những quân sĩ ở nơi xa xa một chút lại không bị sao. Chỉ có họ bị mới sập tan hoang, lều vải sụp, đuốc rơi xuống rất ngổn ngang.

- Mục quản sự, nói con số đi. - Đằng Thanh Sơn cười nhìn Mục Vạn.

Mục Vạn nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt Đằng Thanh Sơn cộng thêm biểu hiện lúc trước, Mục Vạn trong nháy mắt đã hiểu ra nguyên nhân sinh ra ‘cơn động đất giả ’ vừa rồi. Lão không khỏi kinh hãi:

- Vừa rồi khẳng định chính là hắn, Đằng Thanh Sơn bất động thanh sắc, đã làm cho mặt đất rung lên! Tuyệt đối là tiên thiên cường giả, tuyệt đối là Vũ Thánh!

- Hảo thân thủ!

Tráng hán lưng đeo khảm đao khổng lồ cạnh Mục Vạn nãy giờ trầm mặc, lúc này chợt nhìn Đằng Thanh Sơn mở miệng khen.

Bị tráng hán dán mắt vào, tựa như bị một con cự thú viễn cổ nhìn chằm chằm.

- Ngươi cũng không tệ.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn thoáng qua tráng hán đeo đao, rồi lập tức nhìn về phía Mục Vạn, - Mục quản sự?

Mục Vạn nhìn tráng hán bên cạnh, cười khẽ nói:

- Xem ra Đằng tiên sinh và Phó tiên sinh là bằng hữu. Đã như vầy thì cho qua đi... Ba quân sĩ chết, ngươi: payup: ba ngàn lượng bạc. Hơn nữa những người bị thương cộng lại bồi thường năm ngàn lượng bạc.

Năm ngàn lượng bạc thoạt nghe thì nhiều, nhưng...

Kỳ thật chết bình thường tiểu binh ba là chuyện nhỏ, nhưng thể diện của cửa hàng là chuyện lớn! Năm ngàn lượng bạc có thể giải quyết, cũng là vì Mục Vạn đoán ra Thanh Sơn là cường giả Vũ Thánh, do đó mới xuống giá.

- Được.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, quét mắt nhìn quan đạo, sang sảng nói:

- Lão Uông, đem bốn mươi lượng hoàng kim tới đây.

- Dạ.

Lão Uông cao giọng đáp. Còn Lý vẫn một mạch nhìn qua cửa xe ngựa, cũng lập tức lấy trong bao ra bốn mươi lượng hoàng kim cho lão Uông ở bên ngoài. Việc trao đổi vàng và bạc, mặc dù vào thời đại Lôi Đao Thiên Thần ' Đoan Mộc Ngọc ' thì một lượng hoàng kim giá trị một trăm lượng bạc, nhưng người trên Đoan Mộc Đại Lục lại đặc biệt thích hoàng kim. Bình thường các đại gia tộc cũng thường cất giữ hoàng kim làm của cải. Điều này làm số lượng hoàng kim ngày càng ít.

Hôm nay, trên thị trường một lượng hoàng kim có thể đổi tới một trăm hai mươi sáu lượng bạc, thậm chí còn có thể đổi tới một

trăm ba mươi lượng bạc!

- Ông chủ, bốn mươi lượng hoàng kim.

Lão Uông hai tay cầm hai thoi vàng to. Một thoi vàng nặng hai cân.

- Mục quản sự. - Đằng Thanh Sơn đưa hai thoi vàng qua.

- Được, việc này coi như chấm dứt.

Mục Vạn mở miệng nói, đồng thời nhận hai thoi vàng, trong lòng khẽ động, - Hai thoi vàng cây nào cũng rất nặng. Hẳn là một vài đại gia tộc luyện ra cất giữ ở nhà, Đằng Thanh Sơn này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Đừng nói hai thoi vàng, trong cái rương của Đằng Thanh Sơn còn có hàng đống vàng to như viên gạch!

Rất nặng! Số vàng đó đều là do Hắc Thiết Hà Lưu Gia chuẩn bị để vùng lên.

- Việc này chấm dứt, ta cũng không quấy rầy nữa.

Đằng Thanh Sơn cười, rồi một tay xách thiếu niên mãnh thú đi ra ngoài.

Thiếu niên mãnh thú căn bản không thể chống cự lại Đằng Thanh Sơn, nhưng gã vẫn quay đầu dán mắt vào Mục Vạn.

Thiếu niên mãnh thú mặc dù trí tuệ thấp, nhưng từ suy nghĩ của dã thú gã cũng biết lão đầu này chính là đại nhân vật trong quân đội áp giải nô lệ.

- Đằng Thanh Sơn, chờ một chút.

Một thanh âm thô lỗ chợt vang lên. Người gọi chính là tráng hán lưng đeo khảm đao khổng lồ, ánh mắt y nóng rực.

- Phó tiên sinh.

Mục Vạn vội nói:

- Việc của chúng ta còn chưa làm xong!

Hắn hiểu rõ, tính nết của vị Vũ Thánh Phó tiên sinh, gặp được cường giả lợi hại là khẳng định sẽ khiêu chiến!

Phó tiên sinh khựng lại, nhìn Đằng Thanh Sơn lên xe ngựa, thầm nhủ:

- Hắn đi về phía Nam Sơn Thành, xe ngựa đi cũng không nhanh, một thời gian ngắn là ta có thể đuổi kịp.

- Mục quản sự, chúng ta vào đại trướng đi.

...

Sắc trời đã tối đen, cách nơi đóng quân của quân đội Húc Nhật Thương Hành hai mươi dặm, đám người Đằng Thanh Sơn cũng đang dừng lại nghỉ ngơi.

- A Thú, sau này không được làm xằng bậy như vậy.

Tiểu Bình đưa một đùi dê nướng chín cho thiếu niên mãnh thú.

- May mà quản sự của Húc Nhật Thương Hành hơi sợ thực lực của ông chủ. Nếu không, Húc Nhật Thương Hành không tùy tiện bỏ qua như vậy đâu.

Lão Uông cười khà khà. Mặc dù lão bị chột nhưng khi cười lớn vẫn toát lên vẻ rất thân mật.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, hướng mắt nhìn ra quan đạo:

- Có người tới!

Cả đám đều quay đầu nhìn lại.

Cuồng Phong Ưng đang trên đỉnh xe ngựa cũng nhìn về phía nam.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng vó gấp gáp vang lên, một bóng người cưỡi con đà thú một sừng: tungtung: tới rất nhanh.

- Đằng huynh!

Bóng người đó nhảy xuống.

- Là ông à?

Đằng Thanh Sơn nhìn người trước mặt.

- Gừ gừ...

Thiếu niên mãnh thú nhìn chằm chằm vào người vừa tới, trong mắt lại lóe ra hung quang. Thiếu niên mãnh thú nhớ rất rành mạch... Vừa rồi đại nhân vật là lão đầu trong quân đội, lại vô cùng cung kính với tráng hán lưng đeo đại khảm đao này. Theo thiếu niên mãnh thú thì tráng hán này hẳn là có địa vị con cao hơn cả lão đầu đó!

- Phó tiên sinh?

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói:

- Phó tiên sinh tới gặp tại hạ, chẳng biết muốn làm gì?

- Đằng huynh, tại hạ Phó Đao!

Tráng hán xõa tung rối bời, ánh mắt như lôi điện nói lớn:

- Vừa rồi Đằng huynh bất động thanh sắc đã làm mặt đất trăm

trượng rung rinh nứt ra. Nếu tại hạ đoán không sai... Đằng huynh đệ tối thiểu cũng là tiên thiên thực đan. Thậm chí còn là tiên thiên kim đan! Tại hạ Phó Đao hành tẩu thiên hạ, thích nhất là được luận bàn với cường giả, không biết Đằng huynh có thể đấu một trận cùng tại ha không?

Đằng Thanh Sơn về phía Lý.

Đằng Thanh Sơn hôm nay không quan tâm tới tiên thiên cường giả. Hắn bây giờ đều khổ tu suy nghĩ muốn tiến vào hư cảnh rồi!

- Phó Đao!

Lão Uông bên cạnh kinh hô một tiếng, - Ông là Lôi Đao Vũ Thánh ' Phó Đao ' à?

- Lôi đao Vũ Thánh?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía lão Uông. Lão Uông lập tức giải thích:

- Ông chủ, trong thiên hạ có vài Vũ Thánh cường giả. Nhưng danh khí thì có cao có thấp. Trong đó Phó Đao Phó tiên sinh chính là người tu luyện Lôi Đao Thiên Thần nhất mạch năm đó, được tôn là Lôi Đao Vũ Thánh, tuyệt đối là cường giả cấp bậc tiên thiên kim đan, thế lực khắp nơi trong thiên hạ ai nấy đều rất tôn sùng Phó tiên sinh.

Đằng Thanh Sơn cười.

Tiên thiên kim đan?

Đúng vậy, cả Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ hai ba triệu dân cư, tương đương với một châu ở Cửu Châu. Phỏng chừng không quá mười cường giả tiên thiên kim đan, một tiên thiên kim đan đều có thể làm rung động cả Đoan Mộc Đại Lục. Đằng Thanh Sơn không biết... Ông trời rất công bình, Đoan Mộc Đại Lục thiên tai rất

nhiều, trời cũng sẽ ban ân cho Đoan Mộc Đại Lục.

Có thể có hai đại chí cường giả là Đại Vũ và Đoan Mộc Vũ, Đoan Mộc Đại Lục tuyệt không phải đơn giản như hắn tưởng tượng.

- Tiên sinh muốn đấu với tại hạ một trận à?

Đằng Thanh Sơn nhìn y.

- Đúng.

Phó Đao nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đến đây đi, nhanh lên.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương bên cạnh, đi đến vùng trống trải bên trái lạnh nhạt nói. Đối với việc so tài với cường giả tiên thiên kim đan, Đằng Thanh Sơn chẳng kích động tí nào.

Phó Đao nhíu mày.

Y cảm thấy người trước mắt tựa hồ quá càn rỡ.

- Cẩn thận.

Phó Đao quát khẽ một tiếng.

- Xoạt!

Trong mắt lão Uông và Lý đang xem bên cạnh, chỉ thấy một luồng lôi quang màu xanh từ vỏ đao sau lưng Phó Đao phóng lên cao, rồi lập tức cả người Phó Đao đều mơ hồ, một luồng lôi quang màu xanh phóng thẳng vào Đằng Thanh Sơn, chỗ nào lướt qua cả mặt đất đều bị thiêu thành hư vô.

Cả thiên địa đều ầm ì như có tiếng sấm.

- Hảo đao pháp!

Một thanh âm vang dội vang lên.

- Choang!

Tiếng va chạm.

Chỉ thấy Phó Đao cả người lập tức lùi lại trên mười bước, sắc mặt đỏ bừng, khóe miệng có vết máu. Y kinh hãi nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi cúi đầu nhìn xuông. Da bàn tay phải bị chấn động đến mức hoàn toàn vỡ ra.

- Sao có thể như vậy, một chiêu, chỉ một chiêu?

Phó Đao nhớ lại cảnh vừa rồi, y vẻ không dám tin. Nhưng một lát sau, trong mắt Phó Đao chợt lóe lên tinh quang rồi lộ ra vẻ hớn hở, - Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy!

Ngay sau đó Phó Đao lập tức khom người, giống như đệ tử hành lễ với sư phụ:

- Tạ tiên sinh chỉ điểm!

- Ông có thể lĩnh ngộ là do tự mình nhận thức, không cần cảm ơn tại hạ.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt phất tay, đi thẳng về phía Lý và lão Uông, đột nhiên Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, liếc: eye_wide: về phía thiếu niên mãnh thú.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 46

Đệ Nhất Môn Đồ

‘A Thú nhìn gì ghê thế nhỉ? ’- Thanh Sơn nhìn thiếu niên mãnh thú tự hỏi.

Vẻ mặt thiếu niên mãnh thú này làm Đằng Thanh Sơn có chút ngạc nhiên. Gã đi theo ta từ Đan Ương Thành cũng đã khá lâu, nhưng trước giờ không bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn ta cả.

Trong: 012: có chút khát vọng, lại có chút chần chờ.

- Đằng tiên sinh, - Phó Đao đi tới.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lôi Đao Vũ Thánh ‘ Phó Đao ‘, trên mặt Phó Đao đầy vẻ vui mừng, khom người thi lễ:

- Trước khi gặp được tiên sinh, tại hạ đã cho rằng đao pháp của mình đã đạt đến cực hạn không thể nâng cao hơn nữa, nghĩ rằng trong thiên hạ không ai có thể vượt qua tại hạ. Bây giờ tại hạ mới biết trong thiên hạ còn có cường giả mai danh ẩn tích như tiên sinh, một cường giả không có tiếng tăm gì. Ơn tiên sinh chỉ điểm Phó Đao tuyệt không dám quên.

- Đao pháp của ông đã tới cực hạn rồi.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Phó Đao giật mình.

- Đao pháp vẫn thuộc loại kỹ xảo.

Đằng Thanh Sơn mở miệng tiếp:

- Về mặt kỹ thuật thì ông đã đạt tới cực hạn, phần sau chính là ‘ Đạo ‘, nếu muốn tiếp tục đột phá thì chính là tìm kiếm con đường cho ông. Bấy giờ ông sẽ tiếp tục phát triển sau này cũng trở thành cường giả cấp bậc chiến thần ở Đoan Mộc Đại Lục.

Tiên thiên cường giả được gọi là ‘ Thánh ‘, ‘ Vũ Thánh ‘. Còn cường giả hư cảnh được gọi là Chiến thần.

Chỉ có đạt tới cảnh giới chí cường giả mới được tôn là Thiên Thần.

- Kỹ tiến ư đạo, con đường của ta?

Phó Đao lẩm bẩm nói, ánh mắt lập tức khôi phục vẻ thanh tĩnh, một lần nữa khom người.

- Không dám quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi, tại hạ cáo từ trước.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Nhìn sau lưng Phó Đao, Đằng Thanh Sơn cũng thấy được Đạo mà hắn theo đuổi không khác nhiều so với Phó Đao. Phó Đao chưa hề lĩnh ngộ gì với Đạo cả, còn hắn lại đã chỉ còn cách Đạo một khoảng nhỏ.

Cũng tiến rất gần vào vào hư cảnh.

- Tiên sinh, con yêu thú đó…

Phó Đao ngạc nhiên nhìn thoáng vào con Cuồng Phong Ưng đang đậu trên xe ngựa - Nó cũng của tiên sinh à?

- Ngẫu nhiên thôi.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Cuồng Phong Ưng.

Phó Đao trầm trồ tán thưởng vài tiếng:

- Tiên sinh quả nhiên người phi thường, lại có thể khiến một con yêu thú lợi hại nghe lệnh, Phó Đao ta hiểu khá nhiều về cường giả thiên hạ, cũng biết vài người trong thiên hạ có thể khống chế yêu thú nhưng chưa nghe qua tên tiên sinh bao giờ.

Phó Đao càng thêm bội phục Đằng Thanh Sơn. Một cường giả bình thường đạt tới tiên thiên hư đan, cũng chính là vừa vào cảnh giới Vũ Thánh đã có thanh danh lan xa rồi.

Đạt tới tiên thiên kim đan sợ rằng các đại gia tộc đều trong thiên hạ sẽ đều biết. Nhưng thanh danh Đằng Thanh Sơn không xuất hiện, Phó Đao thấy đây mới thật là cường giả ẩn thế.

- Bội phục, bội phục.

Phó Đao nhảy lên lưng con đà thú.

- Giá.

Đà thú chạy như bay, biến mất ở cuối con đường.

- Đằng đại ca.

Trên mặt Lý tràn đầy hỉ ý:

- Hắn là Lôi Đao Vũ thánh, xem như cường giả cao nhất trên Đoan Mộc Đại Lục, dưới tay huynh chỉ một chiêu là thất bại. Theo muội thấy trên Đoan Mộc Đại Lục không có bao nhiêu người có thể vượt qua được Đằng đại ca.

- Tiểu, không được coi thường người trong thiên hạ, - Đằng Thanh Sơn lắc đầu nhắc nhở.

- Đại thúc nhìn Uông lão bá kìa, - Tiểu Bình :)) lớn.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại lão Uông, thấy lão chớp mắt, hít mạnh một hơi để nén kích động trong lòng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười khổ nói:

- Ông chủ, người không phải khiêm nhường. Ông chủ đã thắng Lôi Đao Vũ Thánh, y không phải là là Vũ Thánh bình thường, hơn nữa ông chủ chỉ một chiêu đã thắng. Đáng tiếc chung quanh đây không có người khác, nếu có nhiều người chứng kiến chắc chắn tin tức đó sẽ truyền khắp cả đại lục với tốc độ phi thường đáng sợ. Đến lúc đó không ai không biết tên ông chủ.

- Lão Uông, trong thiên hạ có cường giả chiến thần không? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Hẳn là có chứ. - Lão Uông hơi chần chờ.

- Cái gì mà hẳn là có? - Đằng Thanh Sơn cười.

- Có là có, không có là không có.

Lão Uông tự giễu cười:

- Ông chủ, tiểu nhân cũng chỉ là một vũ giả bình thường, đến cả tiên thiên cường giả cũng chưa tới, làm sao biết những bí mật lớn được? Ba mươi sáu chủ thành Đoan Mộc Đại Lục, ở một vài đại gia tộc truyền thừa quá ngàn năm, cho dù một vài mất gia tộc thế thất bại, rồi ẩn náu ở ngoài hải đảo, hoặc là ở một hẻm núi, đích xác rất khó biết rõ được số cường giả ẩn náu ở đây.

- Nhưng ngoại giới tương truyền bây giờ ở Đoan Mộc Đại Lục, trong gia tộc Thiên Phong có cường giả cấp chiến thần. Đương nhiên gia tộc Thiên Phong cũng chính là bá chủ Bắc Hàn Vực, hơn nữa tục truyền vị cường giả chiến thần đó ở một trong tam đại hiểm địa, nơi đó gọi là Thiên Phong hợp cốc Lời này vừa nói ra, Lý và Tiểu Bình đều kinh ngạc.

- Tục truyền rốt cuộc thật hay giả nhỉ?

- Ngoại giới truyền như vậy, hẳn là thật!

Đằng Thanh Sơn lại trầm mặc, hắn cũng chỉ biết một chút về Đoan Mộc Đại Lục. Trung tâm trời đất đích xác là ' Cửu Châu Đại Địa Địa ', từ sau khi Vũ Hoàng đúc Cửu Đỉnh chấn trụ bổn nguyên, trên Cửu Châu Đại Địa cơ hồ không có tai nạn gì quá lớn.

Nhưng Đoan Mộc Đại Lục thì thiên tai không ngừng.

Trong đó hoàn cảnh tồi tệ nhất chính là tam đại hiểm địa...

Một là Hỏa Diễm lĩnh ở Đông Hoa Vực, khu vực khói lửa này là một núi lửa thường xuyên bộc phát. Đó là dãy núi lửa tám trăm dặm, những ngọn núi lửa nối nhau, cũng khó nói thời gian nào dãy núi lửa có núi lửa bộc phát. Ngắn nhất thì một năm bộc phát mấy lần, khoảng cách thời gian dài nhất giữa hai lần núi lửa bộc phát là tám năm.

Hai là Vân Mộng Trạch, Vân Mộng Trạch rộng ba ngàn dặm, hẳn là nơi có phạm vi lớn nhất trong số tam đại hiểm vực, cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa Tây Thang Vực. Trong Vân Mộng Trạch nguy cơ tứ phía, đến cả cường giả cấp bậc Vũ Thánh cũng không dám chạy loạn bên trong.

Ba là Thiên Phong hợp cốc ở Bắc Hàn Vực.

Thiên Phong hợp cốc là nơi lạnh nhất trong cả Đoan Mộc Đại Lục. Hàn khí ở hợp cốc có thể đóng băng đông cứng chết một cường giả hậu thiên đỉnh phong trong vòng thời gian một hơi thở. Không phải cấp bậc Vũ Thánh thì căn bản không có biện pháp tiến vào hợp cốc. Có một gia tộc đã chiếm cứ Thiên Phong hợp cốc từ xa xưa, gia tộc này là Gia tộc Thiên Phong. Bây giờ là gia tộc lớn nhất trên Đoan Mộc Đại Lục.

- Chiến thần ở trong Thiên Phong hợp cốc?

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Gia tộc này gần như thống nhất Bắc Hàn Vực, là đệ nhất gia tộc trên Đoan Mộc Đại Lục mà không có điểm dựa vào mới lạ.

- Ngoại trừ vị này ra thì tục truyền trong thiên hạ còn có vài cường giả cấp chiến thần nữa.

Lão Uông ra vẻ thần bí.

- Ai? - Lý cười hỏi.

- Tiểu nhân cũng chỉ nghe nói vậy thôi. - Lão Uông lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười. Ở Đoan Mộc đại lục tổng cộng chỉ có hai ba triệu dân cư: ‘ quê nhà Dương Châu của ta chỉ là một phần Cửu Châu mà dân cư đã tới cả triệu. Nói về cường giả hư cảnh, cũng chỉ có Hạt Tử Kiếm Thánh Thanh Hồ Đảo và một người Quy Nguyên Tông, tổng cộng mới có hai người, Đoan Mộc Đại Lục phỏng chừng cũng chỉ một hai người thôi. ’

Dù sao ở đây đã sinh ra một Chí Cường, nên Đằng Thanh Sơn cũng không dám xem nhẹ cư dân Đoan Mộc Đại Lục.

- Tiểu.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía thiếu niên mãnh thú.

- Muội hỏi hắn một chút, rốt cuộc muốn làm gì. Sau khi huynh đánh bại Phó Đao lúc nãy, hắn cứ nhìn chằm chằm vào vào huynh.

- A Thú.

Lý quay đầu nhìn lại, rồi nói một tràng những tiếng gầm gừ với thiếu niên mãnh thú.

Thiếu niên mãnh thú nhìn về phía Lý, rồi liên tục phát ra những âm thanh gầm gừ, tựa hồ rất sốt ruột.

- Hả? - Lý giật mình.

- Sao vậy? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn với vẻ cổ quái:

- Đại ca, lúc trước muội vẫn động viên A Thú, bảo A Thú bái huynh làm sư phụ.

- Hắn nói cái gì?

Thanh Sơn gật đầu lia lịa, trong lòng hồi hộp và hưng phấn.

'Có khi nào tên tiểu dã thú này rốt cục muốn bái mình làm sư phụ rồi? ' để thiếu niên mãnh thú bái mình làm sư, Đằng Thanh Sơn có thể nói đã dùng mọi biện pháp. Nhưng đối với tên thiếu niên mãnh thú óc nhão này Đằng Thanh Sơn cuối cùng chỉ có thể tuyên bố, tạm thời trước hết mang theo thiếu niên mãnh thú rồi từ từ xem như thế nào. Đằng Thanh Sơn cũng không thể bỏ qua một hảo đồ đệ như vậy.

- A Thú vừa rồi nói với muội là nó nguyện ý bái huynh làm sư phụ, - Lý cũng dở khóc dở cười.

- Thật à?

Đằng Thanh Sơn không kìm được lộ ra vẻ vui mừng, rồi nhìn thiếu niên mãnh thú vẫn đang nhìn hắn chằm chằm.

- Sao hắn thoáng cái đã quyết định rồi?

Lý tỏ vẻ cổ quái:

- Vừa rồi vừa hỏi hắn, hắn nói tên đeo đao trên lưng đó lợi hại hơn lão đầu trong quân đội khi trước, còn huynh lại lợi hại hơn cả tên đeo đao. A Thú nói là muốn được lợi hại như huynh, do đó hắn bái huynh làm sư phụ.

- Cái gì mà loạn xì ngầu lên cả vậy chứ?

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười, ai lợi hại hơn ai?

Tiểu Bình tự cho mình là thông minh liền nói:

- A! Đại thúc, cháu biết rồi. Quân đội Húc Nhật Thương Hành áp giải nô lệ, còn Mục quản sự là thủ lĩnh quân đội. Mục quản sự cung kính đối với Phó Đao, còn Phó Đao vừa rồi bại dưới tay đại thúc. Y cũng rất cung kính với đại thúc, còn gọi là Tiên sinh. Tên A Thú nãy khẳng định năm đó bị đám áp giải nô lệ hành hạ, nên bây giờ muốn được lợi hại như thúc.

- Có lý.

Lý gật đầu.

- Cái gì có lý?

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

- Chẳng phải lúc trước ở ngoài Đan Ương Thành huynh đã đánh cho đội ngũ kỵ binh Phương Gia đến mức nằm mẹp xuống đất cả đám sao? Thực lực của huynh hắn sớm đã biết rồi. Khi đó sao hắn không bái huynh làm thầy - Đầu óc của A Thú khác với thường nhân nhiều - Lý buồn cười.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía thiếu niên mãnh thú có khuôn mặt đần thối, thầm thở dài. Có một đại đệ tử chém giết vô cùng tinh thông, không sư phụ cũng tự học mà đạt tới cảnh giới gân cốt tề minh. Nhưng tư duy lô-gích bình thường lại giống như một đưa trẻ.

Hơn nữa còn cứng đầu cứng cổ hơn cả trẻ con.

- Tiểu, muội nói cho hắn, bảo hắn dập đầu bái sư đi.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Được.

Lý lập tức truyền lời.

Thiếu niên dã thú nhìn Lý vẻ rất tội nghiệp, gã chưa bao giờ bái ai cả, căn bản không biết dập đầu ra sao. Được Lý chỉ điểm, thiếu niên mãnh thú mới biết được sơ sơ nên vội quỳ xuống, hai tay chống đất, : 89: xuống đất lia lịa. Sau khi dập đầu ba cái gã còn muốn dập đầu nữa.

- Hống...

Lý vội ngăn lại, thiếu niên mãnh thú lập tức dừng.

Đằng Thanh Sơn sờ sờ trán. Trời ạ! Đến cả dập đầu bái mà cũng không biết, dạy đệ tử như vậy sau này sợ sẽ rất khổ cực.

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là sư phụ của con, con cũng là môn đồ của ta. Nhớ kỹ, sư phụ bảo con làm gì thì con làm, sư phụ không cho phép thì con nhất định không được làm.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể dùng biện pháp mạnh. Lý cũng truyền đạt ý của Đằng Thanh Sơn cho A Thú.

Thú thiếu niên vẫn quỳ gối vội gầm gừ, ra vẻ rất nghe lời Đằng Thanh Sơn.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười.

- Con không tên không họ, từ bây giờ trở đi con theo họ của ta, con từ bé cùng lớn lên với dã thú, cứ gọi là Thú đi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, rồi giải thích cho thiếu niên mãnh thú, rồi phát âm hai chữ‘Đằng Thú‘ rất rõ.

- Đằng... Hú.

Thiếu niên mãnh thú miễn cưỡng nói ra hai chữ, nhưng ‘Thú’ thì phát âm không đúng.

- Đằng Hú.

Thiếu niên mãnh thú vô cùng hưng phấn gọi liên tục.

Thiếu niên từ bé sống chung với dã thú bây giờ có tên là Đằng thú, đã trở thành đệ nhất môn đồ dưới tay Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 47

Nam Sơn Thành

Nam Sơn Thành được gọi là Thần Phủ thành hoặc Đại Vũ thành. Năm đó thời Đoan Mộc Vũ cũng lập Nam Sơn Thành là đế đô, lấy nó làm đệ nhất đại thành ở Đoan Mộc Đại Lục.

Giữa trưa ngày hôm sau đám người Đằng Thanh Sơn đã đi tới Nam Sơn Thành.

Trên trục đường chính của Nam Sơn Thành, con Xích Phong Chiến đang kéo chiếc xe ngựa xa xỉ từ từ đi tới.

- Oa! Nam Sơn Thành thật lớn.

Lý nhìn qua rèm cửa xe, trầm trồ: 64:

Lão Uông ngồi trước xe ngựa cười khà khà làm hướng dẫn viên:

- Nam Sơn Thành còn có ngoại thành trực thuộc nữa. Năm đó khi Lôi Đao Thiên Thần thống nhất thiên hạ đã mở rộng Nam Sơn Thành một phen. Vốn trong thành đã tương đương với một chủ thành bình thường, lại xây thêm vùng ngoại thành có thể dung nạp thêm chừng bốn năm trăm vạn dân cư. Đây là thành trì lớn nhất trong thiên hạ.

- Lớn thật.

Đằng Thanh Sơn tán thưởng.

Đại Thành như thế, nếu để ở Cửu Châu cũng có thể so được với Vũ Vương Thành.

- Nhiều người thật.

Tiểu Bình cũng vén màn cửa nhìn ra ngoài, mắt: 055:

- Không hổ là một đại thành của cả đại lục, cũng có vô số du hiệp. - Đằng Thanh Sơn tán thưởng. Trên đường khắp nơi rải rác những vũ giả mặc áo bông, lưng đeo chiến đao hoặc búa lớn.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng vó phi nhanh từ những con đà thú chạy như bay trên một con đường phố trung tâm, làm cho mọi người đang đi về phía trung tâm đều dạt ra.

- Chạy làm gì nhanh thế, không sợ va vào người à. - Lý hừ hừ nói.

- Không cần biết họ là ai nhưng chức chắn là loại người có chút quyền thế.

Lão Uông cười khà khà tiếp:

- Còn may, con đường này rộng chừng mười trượng, chúng ta lại đi ở phía trong, chứ nếu không có thể đụng cả vào chúng ta.

- Thần Phủ Sơn ở vùng biên tây bắc Nam Sơn Thành.

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn sắc trời.

- Ừm! Trời cũng không còn sớm. Thế này vậy, chúng ta đi Húc Nhật tửu lâu ăn cơm trưa ttrước. Sau khi cơm trưa xong chúng ta sẽ đi Thần Phủ Sơn.

- Vâng, ông chủ. - Lão Uông cung kính đáp.

Sau khi được ăn một lần ở Đan Ương Thành, Đằng Thanh Sơn phải thừa nhận là trình độ nấu nướng thức ăn của Húc Nhật tửu lâu rất khá, do đó chỉ cần không vội Đằng Thanh Sơn cũng vào Húc Nhật tửu lâu ăn uống.

Trên đường phố có rất nhiều người, đám Đằng Thanh Sơn cũng không muốn chạy quá nhanh, do đó tốc độ đi khá là chậm.

- Giá, giá, giá.

Đột nhiên những tiếng thúc ngựa vang lên rất rõ, con đường khẽ rung lên, chỉ thấy một đội nhân mã cưỡi đám đà thú đều là loại một sừng lông xanh, dẫn đầu là một người ngồi một con Đạp Vân Kim Tuyến, cả đội ngũ lướt đi rất nhanh trên con đường, ba bốn con đi đầu chạy như bay. Cả đội phải hơn mười người.

Thoáng cái cơ hồ chiếm hết cả phạm vi đường phố bốn năm trượng.

- Nhanh.

- Cẩn thận.

Cả con đường trở nên náo loạn, đám du hiệp vũ giả nam thanh nữ tú đều dạt ra hai bên.

- Tốc độ nhanh như vậy lỡ va vào ai chắc phải gây án mạng. - Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Cả đội đều cưỡi đà chiến, không phải đà thú bình thường. - Lão Uông nói.

Khi hai người còn đang nói chuyện.

Vì mọi người trên đường đã dạt ra hai bên, một thiếu nữ mặc trang phục nha hoàn bị đám người vô tình xô ngã, thậm chí còn

còn có người bỏ chạy luống cuống đạp cả vào người.

- Giá, giá.

Đoàn đà thú không ngừng chạy như bay về phía trước. Chỉ còn chút nữa là dẫm nát thiếu nữ nha hoàn rồi, nhưng đội nhân mã này lại căn bản không đừng lại. Trong mắt thiếu nữ lộ vẻ kinh hãi.

- Đằng đại ca.

Lý ở mép đường nhìn thấy cảnh này vội vàng: 105:

Vèo.

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn chợt hư không tiêu thất trước xe ngựa, chỉ lưu lại giữa không trung một ảo ảnh rồi chợt xuất hiện giữa đường. Tay phải Đằng Thanh Sơn nâng eo thiếu nữ nha hoàn lên, lắc người một cái đã ôm được, đồng thời dùng thân thể bảo vệ cô.

Đồng thời cánh tay trái của hắn như một thanh chắn, chắn ngang trước đầu con Đạp Vân Kim Tuyến đi đầu.

- Bùng.

Đạp Vân Kim Tuyến va vào cánh tay Đằng Thanh Sơn. Cánh tay giơ ngang của Đằng Thanh Sơn không hề động đậy, chỉ ẩn ẩn có một luồng kình khí cường đại bắn ra.

- Ngao ~~-

Đạp Vân Kim Tuyến phát ra một tiếng gầm, bị lực phản chấn chấn đánh cho lùi lại vài bước.

- Dừng.

Nam tử mặc chiến bào trên lưng Đạp Vân Kim Tuyến đưa tay lên rồi quát. Những con đà thú gầm gừ, hơn mười người lập tức

dừng lại. Đám kỵ binh đều nhìn chằm chằm vào thân ảnh áo bào trắng đang bảo vệ cô nha hoàn.

- Hay lắm!

- Là hán tử đó.

Hai bên đường phố lập tức không ít người kêu lên. Điều này làm nam tử mặc chiến bào cưỡi Đạp Vân Kim Tuyến mặt biến sắc. Hắn có địa vị rất cao, cho dù đi đường để đà thú va vào người khác cũng không sao, lần này bị ngăn lại làm hắn cảm thấy mình rất mất mặt.

- Người đó không phải là Nhị công tử nhà Mộ Dung à?

- Đúng, chính là Nhị công tử nhà Mộ Dung.

- Hán tử thanh niên xui xẻo rồi, lại đụng phải Nhị công tử Mộ Dung. Ở Nam Sơn Thành, Nhị công tử Mộ Dung có thể được gọi là một bá vương ấy chứ.

Nhị công tử nhà Mộ Dung trên Đạp Vân Kim Tuyến vừa nghe thế, ánh mắt lập tức liếc nhìn chung quanh, những người đi đường lập tức yên lặng.

: 029: Ngươi là ai?

Nhị công tử nhà Mộ Dung từ trên cao nhìn xuống quát.

- Người đi đường thôi.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn.

- Ngươi là nhị công tử Mộ Dung?

- Đúng!

Trong lòng Nhị công tử Mộ Dung lại có vẻ hơi kiêng kỵ người

này.

Đạp Vân Kim Tuyến là một con đà thú nhất đẳng, khi nó đang chạy nhanh lực va chạm phải hơn vạn cân. Nhưng, người thần bí này lại chỉ dùng một tay là có thể ngăn trở được Đạp Vân Kim Tuyến của ta, hơn nữa còn buộc đà thú của ta không thể tiền thêm được một bước nào, thực lực này ….

Nhị công tử nhà Mộ Dung phán đoán.

Chỉ dùng một tay đã có thể làm được như vậy, chứng tỏ rằng lực một cánh tay tối thiểu cũng phải mười vạn cân.

- Tuyệt đối là cường giả cấp Vũ Thánh.

Nhị công tử nhà Mộ Dung tức giận.

- Đúng là xui xẻo, lại chạm mặt một Vũ Thánh.

- Nhị công tử Mộ Dung, trên đường có rất nhiều người đi đường, đụng vào sẽ chết người đó, làm như vậy không tốt lắm đâu.

Đằng Thanh Sơn nói xong, buông thiếu nữ nha hoàn được hắn bảo vệ ra, nhìn thẳng vào cô. Lúc này Đằng Thanh Sơn mới có cơ hội nhìn kỹ, cô gái này hình gầy yếu, mặc áo bông màu xanh lá, ánh mắt trong sáng.

Áo bông bó chặt làm lộ những đường cong: 037: của thiếu nữ. Bộ ngực nho nhỏ cũng hơi nhô lên, lúc này cô nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, ánh mắt có những tia rất đặc biệt, trong đôi mắt cô có chút nước mắt.

- Sau này đi đường cẩn thận một chút, đi đi.

Đằng Thanh Sơn nói xong, bước về phía lề đường.

Thiếu nữ nha hoàn nhìn theo hình bóng Đằng Thanh Sơn.

- Hừ!

Nhị công tử nhà Mộ Dung trên đà thú hừ mạnh. Mặc dù tức giận nhưng Nhị công tử nhà Mộ Dung vẫn không dám phát tác. Đắc tội với một Vũ Thánh là điều rất không khôn ngoan.

Thiếu nữ nha hoàn lúc này mới bừng tỉnh, vội chạy vào lề đường.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, chiến đội của Nhị công tử Mộ Dung nhanh chóng rời đi.

- Vừa rồi.

Nữ nha hoàn nhìn thân ảnh Đằng Thanh Sơn đi tới chiếc xe.

- Hắn rất giống, rất giống cha ta.

Nha hoàn thiếu nữ còn nhớ rõ cảnh vừa rồi. Lúc cô tuyệt vọng kinh hoảng nhất đã được một thân ảnh cao lớn quàng qua eo, hơn nữa dùng thân thể che chở cho mình.

Loại cảm giác an toàn này làm cô nhớ lại tình cảm lúc nhỏ cũng từng được cha cứu.

- A, nghĩa phụ nhất định đã phát hiện ta trộm ra ngoài sẽ bắt ta trở về. Rõ là xui xẻo, lại thiếu chút nữa bị đụng vào đà thú.

Thiếu nữ nha hoàn nhìn sắc trời, rồi vội chui vào một con hẻm nhỏ.

Trên xe ngựa.

- Đằng đại ca, anh hùng cứu mỹ nhân: 056: - Lý trêu.

- Muội lại chọc huynh nữa.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn nàng.

Lý cười nhìn về phía con hẻm nhỏ đối diện:

- Muội vừa rồi thấy rõ tiểu cô nương đó cứ nhìn chằm chằm vào huynh, nhìn mãi tới khi huynh lên xe ngựa.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, hắn không nhiều lời với Lý nữa. Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra tính tình của Lý.

Đối với đám cường đạo thổ phỉ nhất lưu, Lý chỉ có một ý nghĩ "Giết" tính của nàng còn cương quyết hơn cả Đằng Thanh Sơn.

Còn đối với Tiểu cô nương mềm yếu, bọn cô nhi thì trái tim của Lý mềm hơn bất kỳ ai.

Không...

Nếu Tiểu cô nương nào chú ý tới Đằng Thanh Sơn, Lý cũng có chút ghen tuông.

- Lão Uông nhanh lên, ta đi Húc Nhật tửu lâu ăn cơm trưa. - Đằng Thanh Sơn vội ra lệnh.

- Vâng, ông chủ.

*****

Nam Sơn Thành là thiên hạ đệ nhất thành, do đó không có một gia tộc nào có thể chiếm lĩnh cả thành này.

Nhưng cũng có ba gia tộc có hy vọng chiếm lĩnh được Nam Sơn Thành.

Ba đại gia tộc này đều có căn cơ ở Nam Sơn Vực, nên mới dám có ý nghĩ đó với Nam Sơn Thành.

Vương gia là một trong ba đại gia tộc đó.

Ở Vương phủ trong Nam Sơn Thành.

Thiếu nữ nha hoàn đang chạy về cửa phủ đệ Vương gia. Khi tới cánh cổng, cô đang muốn trộm đi vào từ cửa hông.

- Ủa, Hiểu Nhạn.

Một thanh âm cợt nhả chợt vang lên.

Thiếu nữ nha hoàn nhìn lại, thấy một công tử một mặc cái áo lông cừu màu xanh hoa lệ, mang theo vài người hầu đi tới:

- Hiểu Nhạn, sao ngươi xuất phủ thế?

- Ra mắt Tam công tử.

Thiếu nữ nha hoàn khẽ khom người.

- Hiểu Nhạn, đừng khách khí với ta mà.

Nói rồi tên công tử đưa tay nắm vào bàn tay nhỏ bé của thiếu nữ, Hiểu Nhạn vội né ra. Quý công tử nhướng mày kinh ngạc hỏi:

- Hiểu Nhạn, sao trên người ngươi có dấu chân? Chuyện gì thế? Nói cho ta biết đi, ta sẽ làm ngươi hết giận.

- Không được. Ta phải về nấu cơm cho nghĩa phụ.

Thiếu nữ nha hoàn khẽ khom người, vội chạy đi.

Quý công tử nhìn lưng thiếu nữ, rồi ngửi tay mình:

- Chậc chậc… Thơm quá.

- Tam công tử.

Phía sau Quý công tử có một thanh niên mắt trũng xuống, tựa như một con độc xà thấp giọng nói:

- Tam công tử, công tử có muốn Hiểu Nhạn cô nương không, tiểu nhân có thể hỗ trợ?

- Đừng!

Quý công tử vội lắc đầu.

- Đừng có làm bậy, chọc giận nghĩa phụ nàng, nếu cha ta mà biết thì nhất định rất giận, sẽ đánh gãy chân ta đó.

Ngay lúc này Quý công tử thấy vài thân ảnh, gã không khỏi một giật mình.

- Cha.

Quý công tử vội hành lễ.

Trong số mấy người vừa tới có một người đi đầu mặc áo lông cừu màu đen hoa lệ, khuôn mặt trắng trơn mịn màng. Trung niên đó nhướng mày gằn giọng hỏi:

- Hồng nhi, con ở đây làm gì?

- Con chỉ đi chơi, đi chơi thôi mà.

Quý công tử không dám nói nhiều.

- Hừ! Đừng có gây chuyện, biết không?

Trung niên cau mày nói:

- Được rồi, cha còn phải đi gặp Phó tiên sinh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 48

Dục Hỏa Nan Nại

Quý công tử nhìn bóng lưng phụ thân rời đi, sắc mặc gã trầm xuống.

"Hồ Nhị, chúng ta đi."

Quý công tử sắc mặt bình ổn lại, gã mang theo bốn tên thủ hạ rời khỏi vương phủ. Tên thanh niên mắt trũng thấp giọng nói: "Công tử, theo thuộc hạ thấy lão gia thực là bất công. Chuyện trong gia tộc đều giao cho đại công tử và nhị công tử, đối với tam công tử người lại quá nghiêm khắc. Mấy hôm trước chẳng phải chỉ 'làm' một con đàn bà thôi mà, lão gia không ngờ lại nổi giận lớn như vậy. Nhị công tử lần trước chẳng đem năm nha hoàn thân cận xử tử hết một loạt, lão gia có nói câu nào đâu."

"Hừ! Trong mắt cha ta chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng chẳng ra gì." gã Quý công tử này nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương gia nắm trong tay "Ô Giao Thành" là một trong các đại chủ thành khu vực Nam Sơn, kiểm soát đất đai mấy trăm dặm xung quanh. Dân cư dưới tay tới gần nghìn vạn, giống như là một vương quốc nhỏ vậy. Vương tử của một vương quốc nhỏ chơi đùa một nữ nhân căn bản là một chuyện nhỏ không đáng để vào mắt. Đại ca gã quản binh quyền, nhị ca xử lý việc chính sự, thủ hạ dưới tay nhiều biết bao nhiêu. Còn gã quyền gì cũng không có, trong mắt mọi người chỉ là một kẻ vô dụng. Gã - Vương Hồng làm sao có

thể cam tâm chứ?

"Hừ! Nếu đã cho ta là một thằng công tử bột, thế thì ta hãy là một thằng công tử bột." Vương Hồng sờ sờ cằm, trong mắt lóe hàn quang. Đại ca và nhị ca đều muốn lo chuyện nhà thì để hai người bọn họ tranh giành đi, lão tử ta cứ hưởng phúc thôi. Đúng rồi! Hồ Nhị, gần đây không có hàng tốt nào sao?"

Hồ Nhị lắc đầu nói: "Công tử, hàng tốt phần lớn đều có chút gốc gác cả. Khó đụng tới."

"Thật vô dụng." Vương Hồng: 041:

***

Trong lầu hai của Húc Nhật tửu lầu tại Nam Sơn Thành.

Nhóm người Đằng Thanh Sơn đang ngồi gần cửa, thiếu niên mãnh thú "Đằng Thú" cũng ăn mặc chỉnh tề ngồi rất ngoan ngoãn tại đó. Tuy rằng xe ngựa của nhóm người Đằng Thanh Sơn rất có giá trị, nhưng mà hắn lại rất yên tâm. Thứ nhất, Húc Nhật tửu lâu đối với việc bảo vệ tài sản của khách rất là cẩn thận. Thứ hai, trong xe ngựa chính là còn có một con yêu thú - Thanh Loan.

Nếu có kẻ nào tiến vào trong xe ngựa định trộm cắp thì kết quả chỉ có một - bị Thanh Loan giết chết.

"Lần trước chúng ta muốn lên lầu ba ăn mà không được, lần này cũng lại không được nốt." Lý bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn thang lầu dẫn lên lầu ba ở trước mặt. "Lầu ba bị tên vương gia gì đó bao hết rồi." Lão Uông hạ giọng nói: "Lý cô nương, tên Vương gia đó ở trên Đoan Mộc đại lục chính là đại gia tộc được xếp ở trên đỉnh. Trong thời gian tiểu nhân lăn lộn ở bên ngoài có nghe kể, hiện tại có ba bốn gia tộc đều muốn mưu đoạt Nam Sơn Thành này. Có điều miếng thịt ngon Nam Sơn Thành không có dễ nuốt như vậy, mấy nhà này đều đang tranh giành nhau, trong đó có Vương gia."

"Mặc kệ hắn là ai." Đằng Thanh Sơn cười nhấm nháp thức ăn. "Ăn xong rồi, chúng ta đi Thần Phủ Sơn."

Gia tộc rắm chó gì chứ.

Đằng Thanh Sơn chính là một chút cũng chẳng thèm để ý tới.

Cộp. Cộp. Cộp Tiếng bước chân vang lên nơi thang lầu.

"Tam công tử, tầng trên còn hai bàn." Một thiếu nữ phục vụ tửu lâu cung kính nói. "Không biết Tam công tử muốn lấy bàn nào."

Đằng Thanh Sơn qua khóe mắt phát hiện một gã thanh niên ra dáng công tử quyền quý đang lôi kéo cánh tay mảnh mai của thiếu nữ phục vụ, nét mặt cười cợt nhả: "Hai bàn ta đều muốn cả. Hôm nay nàng bồi tiếp ta một bàn, bọn thủ hạ ta một bàn." Người tỳ nữ tửu lâu đó đỏ bừng cả mặt, nhưng cô lại căn bản không dám phản kháng. Bởi vì cô biết rõ thân phận gã công tử quyền quý này.

Vương công tử Vương Hồng đó là kẻ có thể khiến bọn thiếu nữ mặt không còn chút máu.

Không biết bao nhiêu nữ nhân đã bị gã làm hại. Nếu biết ngoan ngoãn vân lời có thể thoát được một phen, một khi phản kháng vậy là thảm rồi.

"Vâng! Tam công tử." Tỳ nữ tửu lâu không dám kháng cự.

"Hôm nay ta không cần nàng bồi tiếp." Tam công tử này vuốt ve ngực tỳ nữ tửu lâu một chốc rồi cười dâm đãng nói. "Còn về tiệc rượu trưa nay thì cứ dựa theo quy củ cũ."

Tỳ nữ tửu lâu nét mặt đỏ bừng đi xuống lầu, trong lòng lại thầm thở phào một hơi đồng thời cũng không khỏi thắc mắc: "Tam công tử này hôm nay sao lại có thể tốt vậy nhỉ?"

Tam công tử hướng bàn nhóm người Đằng Thanh Sơn nhìn một chút, ánh mắt quét qua mặt Lý, nhãn tình chợt ẩn hiện phát xuất hồng quang. Tựa như một con hổ đói bất ngờ gặp được dê trắng béo tốt ngay trước mặt.

"Thiếu nữ này… Chậc chậc…. Dung mạo này khí chất này" Tam công tử trong ngay mắt có chút kích động. "Dung mạo đó so với nữ Võ Thánh giống tới bảy tám phần, đến cả khí chất cũng tương tự. Chậc chậc… đây thật là trời cao ban tặng ta đây."

Tam công tử là một kẻ quần là áo lượt (con nhà giàu), hay cũng có thể nói là một kẻ quần là áo lượt mà bản thân đã hết tham vọng.

Nữ nhân, gã đã chơi bời không biết bao nhiêu.

Có điều hàng phổ thông gã đã chơi chán rồi, còn hàng tốt lại vô cùng khó động vào.

Nữ Võ Thánh không chỉ xinh đẹp mà thực lực lại cường đại, đối với một đại nhân vật tay nắm quyền thế mà nói, nữ nhân chỉ có đẹp không thôi bọn họ không quan tâm lắm, cái mà bọn họ thèm khát nhất là có thể khống chế trong tay một nữ nhân cường đại đồng thời xinh đẹp. Cũng giống như người bình thường trong kiếp trước của Đằng Thanh Sơn, mặc dù mấy nữ minh tinh so với mỹ nữ trong dân gian có khi dung mạo còn kém một chút, nhưng mà con người thì vì tiếng tăm vẫn khiến người ta thèm khát.

Còn nữ Võ Thánh ở Đoan Mộc đại lục khiến biết bao nam nhân động tâm, ngoài xinh đẹp lại còn cường đại không gì sánh được. Nữ nhân kiểu như vậy ai có thể chiếm vào tay đó mới là người có mặt mũi. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh tượng đó là đủ để cho người ta: xitmau:: xitmau:: xitmau: rồi (mạch máu căng phồng phun ra = đổ máu mũi he he).

"Chậc chậc…. Thiếu nữ này nếu như ta có thể chiếm vào tay,

cho nàng ăn mặc thành giống như nữ Võ Thánh rồi lôi ra đùa bỡn." Mới nghĩ có thế, Tam công tử hô hấp đã có chút khó khăn, sắc mặt cũng mơ hồ đỏ lên. May là gã đã ngồi xuống chỗ của mình nhìn thẳng vào Lý, nếu không sớm đã khiến cho Đằng Thanh Sơn bọn họ chú ý.

Vương gia tam công tử này ngồi trên ghế của mình, hai tay khi thì năm chặt khi lại mở ra. Mới nhìn thoáng qua dung mạo Lý là trong lòng đã ngứa ngáy.

"Mẹ kiếp! Nữ nhân dạng này chiếm được rồi, so với chiếm được một mỹ nữ phổ thông phải sảng khoái hơn nhiều."

"Mặc kệ thế nào lão tử phải lấy vào tay bằng được."

Tam công tử đã xác định rõ chủ ý.

"Bất quá cẩn thận chút," Tam công tử nhìn Hồ Nhị ở cạnh, Hồ Nhị trong đôi mắt quang mang lóe ra, nhãn thần có ý dò hỏi công tử một chút, y hiển nhiên phát hiện... công tử mình đối với nữ nhân đó đã động tâm: "Không động tâm mới lạ, với tính nết của tam công tử, nữ nhân dạng này không đưa được lên giường đó mới là tội ác lớn."

Hồ Nhị chính là tay sai đắc lực thân cận của tam công tử, đối với mọi chuyện của tam công tử y rõ như lòng bàn tay.

"Xem ta đây." Hồ Nhị đứng dậy.

Đằng Thanh Sơn đang cùng Lý cười nói, tâm tình rất thoải mái.

"Mấy vị." Một âm thanh đột ngột vang lên.

Đằng Thanh Sơn cùng lý đồng thời quay đầu nhìn qua. Đằng Thanh Sơn cau mày nhìn nam tử trước mắt. Khí chất cùng nhãn thần của nam tử này khiến trong lòng Đằng Thanh Sơn tự nhiên sinh ra chán ghét. "Mấy vị! Công tử nhà ta có lòng muốn kết giao

bằng hữu, hay là các vị cùng công tử nhà ta uống mấy chén. Tiền ăn của các vị chúng ta bao luôn."

Hồ Nhị này cả mặt đầy nét cười, đồng thời ngón tay chỉ phía Vương Hồng.

Đằng Thanh Sơn và Lý đều quay qua nhìn.

Vương Hồng đó mỉm cười, nâng chén nho nhã hữu lễ ra hiệu một chút.

"Chúng ta ăn xong còn có việc" Lý nói với Hồ Nhị. "Không có thời gian bồi tiếp công tử các ngươi."

"Cần làm chuyện gì, đừng ngại nói? Chúng ta giúp làm là được." Hồ Nhị cười nói "Công tử chúng ta sung sướng kết giao bằng hữu. Bất kể thế nào, các vị cũng cho công tử chúng ta chút thể diện đi." Lúc này bọn khách nhân khác trên lầu hai tửu lâu, đa phần đều nhìn qua Vương Hồng liền minh bạch - Vương gia tam công tử này lại muốn gây họa hại người rồi.

Bất quá những khách nhân này không ai nói gì. Vương gia ở Nam Sơn Thành tuyệt đối là một bá chủ, ở Nam Sơn Thành gia tộc có thể so với Vương gia cũng chỉ có hai nhà mà thôi.

"Thế nào! Không nể mặt sao?" Hồ Nhị giọng bất mãn.

"Cút." Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Hồ Nhị lập tức con ngươi khẽ đảo trở nên hung ác lạnh lùng, cười nhạt mấy tiếng: "Không nghĩ là ở Nam Sơn Thành này cũng có kẻ dám nói cút với nhà chúng ta. Tiểu tử! Chúng ta qua bên cạnh nói chuyện đi." Nói tới đó y vươn cánh tay gầy gò chụp vào Đằng Thanh Sơn.

Viu!

Một đạo thanh quang trong nháy mắt từ trong tay áo y bắn ra, bay thẳng về hướng Đằng Thanh Sơn. Đó chính là một con rắn nhỏ màu xanh to bằng ngón tay dài chừng một xích, trên lưng con thanh sắc tiểu xà này còn có một đường màu vàng. Con độc xà này chính là "Ngũ bộ kim tuyến xà" nổi danh trên Đoan Mộc đại lục. Chẳng may trúng độc, trong thời gian đi được năm bước độc phát sẽ khiến người chết ngay.

Hồ Nhị dùng một chiêu này đã giết qua không ít người.

Đằng Thanh Sơn hé miệng, phun ra một hơi giống như một mũi tên nhọn:

"Viu."

Với sức mạnh cường đại của Đằng Thanh Sơn, một hơi phun ra này so với tên nhọn do binh sĩ thông thường bắn ra thậm chí còn mạnh hơn nhiều, kiếm khí cắt đầu độc xà thành hai mảnh, đồng thời còn bắn xuyên qua vai Hồ Nhị một tiếng “roẹt”, nơi vai Hồ Nhị dường như thấy vết máu, đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Lỗ máu xuyên thẳng tới tận sau lưng, hai bên thông nhau.

"A..." Hồ Nhị không khỏi kêu thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

"Hống~~"

Một tiếng rống trầm thấp vang lên, thiếu niên mãnh thú "Đằng Thú" vốn luôn ngồi cạnh nhìn thấy Hồ Nhị này dám làm thương tổn tới sư phụ của gã, liền vung tay lên.

"Không ổn." Hồ nhị đó tỏ ra là một cao thủ. Kiếm khí Đằng Thanh Sơn phun ra, thứ nhất là Hồ Nhị trở tay không kịp, thứ hai là khoảng cách hai người quá gần, y căn bản phản ứng không xong.

Thế nhưng một trảo này của Đằng Thú, Hồ Nhị lại kịp chống lại.

"Bùng." Hồ Nhị miễn cưỡng dùng tay phải ngăn trở. Thế nhưng sức mạnh một trảo này của Đằng Thú quá lớn, lại còn có lực đạo móc giật lại.

Phụp, xoạt.

Một khối thịt trên cánh tay phải của Hồ Nhị bị móc xuống, cả người y bị đánh bay lên trên tường, miệng phun máu.

Tam công tử ở cạnh đứng xem sắc mặt trầm xuống.

"Dám đả thương người ở trong thành." Một tiếng gầm tức giận vang lên, Vương tam công tử dẫn ba gã lâu la còn lại đi thẳng tới. Sắc mặt khó coi nhìn Đằng Thanh Sơn. "Ta có lòng tốt mời các ngươi đi uống vài chén rượu giao kết bằng hữu, mà ngươi không ngờ đả thương thủ hạ ta, hạ độc thủ như vậy."

Một tên tay chân phía sau Vương tam công tử lạnh lùng mở miệng nói "Trong thành không cho phép tư đấu. Đi! Theo chúng ta đi một chuyến."

Hiện tại Nam Sơn Thành căn bản là ba đại gia tộc liên thủ quản lý.

Cái gọi là "Pháp luật", chính là do ba đại gia tộc bọn họ định ra.

"Ta mặc kệ ngươi là tam công tử cái rắm gì." Đằng Thanh Sơn ngồi nguyên tại chỗ sắc mặt không tốt lắm, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn tam công tử: "Chớ có quấy rầy ta ăn. Nếu như còn lắm lời, ngày này sang năm hãy để người nhà chuẩn bị tiền giấy cho ngươi đi."

"Cút" Đằng Thanh Sơn lạnh lùng quát.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 49

Tình Thế Thay Đổi

Trong lầu một tại Húc Nhật tửu lâu.

- Đại chưởng quỹ, đại chưởng quỹ!

Một thị nữ của tửu lâu vội vàng chạy tới với vẻ mặt: shiver::

- Có việc không ổn, trên lầu xảy ra đại sự rồi. Tam công tử Vương gia và vị khách một bàn khác đánh nhau...

Lời còn chưa nói xong, đại chưởng quỹ mập mạp chợt cười ngắt lời:

- Chuyện của Vương Tam công tử chúng ta không cần xen vào.

Trong Nam Sơn Thành ai chẳng biết kẻ vô dụng nhất trong những thanh niên ba đại gia tộc đồng lứa, chính là Vương Tam công tử. Nhưng bất luận vẫn gì xảy ra thì phần thắng vẫn về Vương Tam công tử thôi!

Dù gì thì Vương gia cũng phải giữ thể diện, không để công tử nhà mình chịu thiệt!

Do đó, Vương Tam công tử mà khi dễ người ta, người của Húc Nhật tửu lâu cũng sẽ coi như không nhìn thấy gì.

- Không phải.

Thị nữ tửu lâu vội lắc đầu:

- Lần này không phải Tam công tử khi dễ người ta, mà là người của hắn bị đánh. Bây giờ tình huống rất không ổn!

- Gì cơ!

Đại chưởng quỹ chấn động, sự việc lại khác với mình suy đoán, thân thể mập mạp của lão nhanh chóng: tungtung: vọt tới chỗ thang lầu. Những tiếng chân sầm sập vang lên, đại chưởng quỹ đã đi tới lầu hai tửu lâu. Vừa đi tới lầu hai, đại chưởng quỹ kinh hoàng hít mảnh một hơi!

Chỉ thấy hai mắt gã mãnh thú có cái tên mới là Đằng Thú xuất hiện những tơ máu đỏ hồng, trong tay trái còn cầm một khối thịt đầm đìa máu, cả người đứng đó tựa như một con mãnh thú ăn thịt người.

- Việc này...

Đại chưởng quỹ bị áp lực của Đằng Thú dọa làm trái tim lão đập dồn. Lão liếc nhìn bên cạnh thấy tên Hồ Nhị, người hầu thiếp thân của Vương Tam công tử lúc này trông như một con chó chết nằm cuộn tròn trên mặt đất. Trên mặt đất còn có vũng máu to, cả người cũng dính đầy máu.

- Sau này còn dám làm náo loạn nữa không, lần này gặp phiền toái rồi!

Đại chưởng quỹ cảm thấy rất khổ sở:

- Tam công tử! - Đại chưởng quỹ vội gọi.

Vương Tam công tử lúc trước ngang ngược, bây giờ mặt đỏ bừng phẫn nộ tới mức hai tay khẽ run! Gã - Vương Tam công tử bị cha xem thường, do đó khi ra ngoài Vương Tam công tử càng coi trọng thể diện cho mình, dựa vào thân phận mình là dòng chính

của Vương gia, ai dám bất kính với gã?

Hôm nay mấy người ngồi trên chiếc bàn đó đã làm gã nổi giận thật sự!

Nhưng gã cũng nhận thấy thực lực đối phương đáng sợ như thế nào. Bất luận là tên thiếu niên nhìn như dã thú đang cầm cả khối thịt, hay là nam nhân lạnh lùng ngồi đó như một núi băng, ai cũng không phải hạng dễ trêu vào.

: 041: Biến đi cho ta!

Tiếng quát của đối phương vẫn còn quanh quẩn bên tai gã.

Vương Tam công tử muốn phát hoả nhưng lại không dám thực hiện! Gã lo đối phương thật sự làm thịt gã.

- Tam công tử! - Đại chưởng quỹ gọi một lần nữa.

- Chưởng quỹ!

Vương Tam công tử lập tức giận dữ nhìn về phía lão quát tháo để phát tiết sự giận dữ:

- Rốt cuộc là chuyện gì thế? A! Người của ta tới chỗ ngươi ăn cơm uống rượu, bây giờ thì người của ta bị đánh đến nỗi thổ huyết trọng thương. Húc Nhật tửu lâu ngươi làm ăn như thế à!

Lửa giận đầy bụng nhưng gã không dám phát tác về phía đám Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú xa lạ dã man mà phát hỏa về phía chưởng quỹ đáng thương!

- Tam công tử!

Đại chưởng quỹ có thể làm bao nhiêu lâu ở vị trí này chắc chắn đã trải qua rất nhiều khuất nhục, sao lại để ý tới tiếng quát của Vương Tam công tử, lão cười nói vẻ đầy hòa khí:

- Tam công tử đừng tức giận. Bất luận làm sao, cái quan trọng nhất bây giờ là phải cứu người trước. Người đâu! Mau mau đưa người bị thương tới tiệm thuốc quanh đây đi!

Tiệm thuốc có bán các loại thuốc, nhưng cũng có đại phu ở đó.

- Dạ.

Hai hán tử của tửu lâu lập tức đi lên đỡ Hồ Nhị bị thương xuống.

- Việc này giải quyết ra sao? Họ là người của ta, chẳng lẽ Húc Nhật Thương Hành các ngươi không biết nói chuyện à?

Vương Tam công tử nói lạnh lùng, đồng thời nhìn thoáng qua mấy người Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú. Đằng Thú vẫn cầm khối thịt vừa xé, dán con mắt hung ác vào gã làm Vương Tam công tử cảm thấy nhụt chí.

Lúc này Vương Tam công tử đem theo ít nhân thủ, không dám chính diện đấu với đám người Đằng Thanh Sơn, chỉ dám để cho Húc Nhật Thương Hành ra mặt!

Vương Tam công tử hiểu rõ...

Húc Nhật Thương Hành mặc dù không tranh bá nhưng có thế lực ngầm, đó là một thế lực rất kinh người.

- Tam công tử.

Đại chưởng quỹ có vẻ tức giận nhưng vẫn giữ nét mặt tươi cười:

- Mời ngài sang bên kia nghỉ ngơi.

- Không vội, ta ở đây xem các ngươi giải quyết như thế nào.

Vương Tam công tử đứng một bên, liếcc mắt nhìn bàn của

Đằng Thanh Sơn.

Vương gia và Húc Nhật Thương Hành!

Hai cái tên này đại biểu cho hai thế lực đáng sợ. Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, nếu chống lại hai thế lực này cũng phải cân nhắc. Vương Tam công tử có ác cảm với cả cái bàn ngồi trước mắt mình, đương nhiên ngoại trừ tiểu cô nương mỹ lệ kia. Gã thấy rằng cái bàn này chẳng ai có thể ngạnh kháng với cả hai thế lực này được.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại.

Lý bên cạnh cũng lạnh lùng nói lớn:

- Vương Tam công tử, chúng ta tới đây ăn cơm có dính dáng gì tới ngươi? Bây giờ ngươi trông y như một con khỉ nhảy tưng tửng, trông thật sự là ngứa mắt.

Khi Lý còn ở đại thảo nguyên Thiên Thần Sơn cũng ngồi trên ngôi cao vời vợi, nên rất tức giận với hành vi của tên Vương Tam công tử này.

- Ngươi...

Vương Tam công tử sắc mặt đại biến:

- Khổ rồi!

Đại chưởng quỹ cảm thấy khổ sở.

- Phía dưới xảy ra chuyện gì thế, làm gì mà ầm ĩ như vậy!

Một tiếng hét bất mãn vang lên. Rồi thấy liên tiếp ba gã nam tử cao lớn từ thang lầu đi xuống, ai nấy đều có ánh mắt sắc bén, sát khí nồng nặc. Tuyệt đối là cao thủ lợi hại trải qua những năm tháng tu luyện qua sinh tử.

- Tam công tử!

Đột nhiên ba người kinh ngạc.

Phòng trên lầu có khả năng cách âm rất tốt, họ chỉ cảm thấy phía dưới quá ầm ĩ nhưng không biết Tam công tử đã tới.

- Đại nhân, là Tam công tử!

Lập tức có một người bẩm báo với lên trên lầu.

- Hừ!

Một thanh âm uy nghiêm lạnh lùng vang lên.

Vương Tam công tử phía dưới sắc mặt khẽ biến, gã ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy trên lầu ba có người bước xuống cầu thang, đó là một trung niên áo lông cừu hoa lệ màu đen, mặt trắng trẻo. Ánh mắt đảo xuống phía dưới lạnh như đao, cuối cùng ánh mắt đó dừng lại trên người chưởng quỹ.

- Chưởng quỹ, nơi này đã xảy ra việc gì?

Gia chủ Vương gia từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Đại chưởng quỹ lập tức khom người.

Gia chủ Vương gia cũng bằng với vua một cõi của một tiểu quốc! Không phải là thứ mà tên công tử bột như Tam công tử có khả năng so sánh được.

- Là như thế này: Tam công tử mang theo người hầu tới tửu lâu ăn cơm, có phát sinh một chút mâu thuẫn với khách nhân của bàn này. Do đó, họ đã gây gổ với nhau.

Đại chưởng quỹ nói sơ lược, đồng thời chỉ về bàn của Đằng Thanh Sơn.

Bây giờ cả lầu hai của tửu lâu đều im phăng phắc.

Mọi người khác đang ăn cơm vội im lặng, không ai dám nói chuyện! Dù sao người đứng ở thang lầu chính là gia chủ Vương gia! Một câu của lão có thể làm rơi đầu bất kỳ ai trong bọn họ.

- Cha! Hồ Nhị bị họ đánh tới sắp chết. Vừa rồi đã đưa đến tiệm thuốc rồi.

Vương Tam công tử vội vàng tố khổ:

- Cha, lần này con thật sự không gây chuyện mà. Con chỉ là tới mời họ đi uống rượu, kết giao bằng hữu. Không ngờ họ ác như vậy! Còn nói muốn giết cả con nữa.

- Mi đứng qua một bên.

Gia chủ Vương gia lạnh nhạt nói.

- Vâng!

Vương Tam công tử không dám nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng gã cũng an tâm mười phần. Lần này... gã đích xác không làm chuyện gì quá phận, chỉ duy nhất nơi chút đuối lý là Hồ Nhị dụng độc xà tập kích trước! Nhưng đó là Hồ Nhị tự tác chủ trương tập kích, Vương Tam công tử gã không biết chuyện này.

Đứng trước đại chúng Vương gia có địa vị như thế nào? Gia chủ Vương gia bất kể như thế nào thì cũng phải giữ gìn thể diện Vương gia!

- Là các ngươi đánh người Vương gia chúng ta bị thương à?

Gia chủ Vương gia từ trên cao lạnh nhạt nhìn xuống hỏi.

Bàn của Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục ăn cơm.

- Này! Tiểu Bình, món cá này không tệ đâu. Đây, nếm thử đi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, gắp một con cá vào bát Tiểu Bình.

Gia chủ Vương gia sắc mặt khẽ biến.

Người ngồi tại bàn của Đằng Thanh Sơn lại không để ý tới lão!

Mọi người trên lầu hai càng không ai dám lên tiếng. Cả đám quan sát tình hình trước mắt này vô cùng cẩn thận. Họ đều biết... Gia chủ Vương gia khẳng định là đang nổi giận đùng đùng. Đồng thời cũng thầm nghĩ bàn của Đằng Thanh Sơn thật sự là quá lỗ mãng, không nhìn được tốt xấu, dám chọc vào người của Vương gia!

- Mấy vị!

Thanh âm hùng hậu của Gia chủ Vương gia vang lên. Thanh âm vang vọng khắp lầu hai, như tiếng sấm ầm ầm bên tai.

Không ít khách nhân vội che tai, sắc mặt trắng bệch.

Đằng Thanh Sơn thấy Tiểu Bình sắc mặt tái nhợt không khỏi nhướng mày, quay đầu nhìn về phía gia chủ Vương gia đứng ở thang lầu lạnh nhạt bảo:

- Gia chủ Vương gia, việc này ai đúng ai sai ông có thể đi hỏi. Chưa hỏi việc đúng hay sai, cứ ở đây hô to gọi nhỏ làm gì! Ông muốn đầu võ miệng thì ta sẽ nói lý với ông. Nếu ông muốn dùng vũ lực, ta sẵn sàng bồi tiếp!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn lạnh lùng, nhưng trong giọng nói đầy vẻ cường đại tự tin khiến cho gia chủ Vương gia cảm thấy run rẩy.

Biết rõ thân phận mình... Vẫn dám như thế...

- Không hợp lý! - Gia chủ Vương gia cau mày.

- Vương huynh, chuyện gì thế?

Một thanh âm quen thuộc từ phía trên truyền đến, một tráng háng thân hình cao lớn, y mặc áo da màu xanh đá, lưng đeo một thanh khảm đao khổng lồ đi xuống dưới lầu. Ánh mắt tựa như lôi điện cũng đảo qua phía dưới, khi vừa thấy Đằng Thanh Sơn, y giật bắn mình lên.

- Phó huynh. - Gia chủ Vương gia vội quay đầu lại.

- Đằng tiên sinh!

Tráng hán lưng đeo cự đao vội nhảy một lần ba hai bước đi xuống lầu, chắp tay kinh hỉ nói:

- Không ngờ ngày hôm qua vừa mới từ biệt, hôm nay lại gặp mặt Đằng tiên sinh ở đây! Nếu biết tiên sinh ăn cơm tại đây, Phó Đao ta khẳng định sớm đã đi xuống lầu rồi. Tiên sinh, xin lên lầu chúng ta nói chuyện một chút, thế nào?

Một siêu cường giả vũ si như Phó Đao như thế này, Đằng Thanh Sơn một chiêu đã đánh bại y, thì trong mắt Phó Đao đây phải là một siêu cường giả ẩn thế. Có thể chỉ một chiêu đánh bại y... Loại thực lực này thì dưới mắt Phó Đao, chỉ sợ ngoại trừ cường giả cấp chiến thần, không ai có thể là đối thủ của y.

Thậm chí Phó Đao còn cho rằng Đằng Thanh Sơn chính là một cường giả cấp chiến thần! Dù sao Phó Đao chưa bao giờ gặp qua một nhân vật tiên thiên kim đan đáng sợ như vậy. Còn cường giả cấp bậc chiến thần (hư cảnh) nếu không khống chế lực thiên địa, bình thường cũng rất khó phán đoán từ bề ngoài để biết người đối diện mình có phải là một cường giả cấp chiến thần không!

Bất luận làm sao, bất luận Đằng Thanh Sơn là vô địch dưới cấp chiến thần hay chính là cường giả chiến thần, thì Phó Đao cũng phải cung kính mà đối đãi.

Cường giả như vậy chỉ điểm một chút đã có chỗ tốt cực lớn

với y rồi.

- À! Là Phó Đao à.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu cười cười liếc mắt nhìn y:

- Trùng hợp nhỉ!

- Tiên sinh!

Phó Đao thái độ rất khiêm tốn, y lập tức quay đầu kinh dị nhìn về phía gia chủ Vương gia ở thang lầu:

- Vương huynh, xảy ra chuyện gì giữa ông với Đằng tiên sinh thế?

Gia chủ Vương gia chỉ cảm thấy trước mắt tối mịt!

Đằng tiên sinh?

Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao nổi tiếng thiên hạ, cũng phải cung kính mười phần gọi một tiếng ‘Đằng tiên sinh’.

- Nghiệt tử của ta rốt cuộc trêu vào loại người gì thế này!

Tim Gia chủ Vương gia như thắt lại.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 50

Tin Tức Kinh Người

Gia chủ Vương gia chính là anh hào một phương, đương nhiên lão sẽ không sơ suất.

- Phó huynh, huynh hỏi tại hạ chuyện gì à. Đến giờ tại hạ cũng không rõ ràng đầu đuôi sự tình cho lắm.

Gia chủ Vương gia khẽ lắc đầu cười, lão đi xuống thang lầu:

- Vừa rồi chưởng quỹ nói Đằng tiên sinh gây gổ với nghiệt tử của tại hạ. Hơn nữa, thuộc hạ của nghiệt tử tại hạ còn bị đánh tới mức gần chết.

Gia chủ Vương gia nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Nhưng Đằng tiên sinh này là bạn tốt của Phó huynh, phỏng chừng không đến mức gây gổ với một tiểu bối, khẳng định là nghiệt tử của tại hạ rất quá đáng.

- Nghiệt tử!

Gia chủ Vương gia quay đầu nhìn lại, sầm mặt xuống.

- Cha!

Vương tam công tử cả người run lên.

Trong lòng gã lại rủa thầm, hôm nay trời đất đảo điên lại trêu

nhằm một nhân vật như vậy. Đến cả Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao cũng phải xưng là ‘ Đằng tiên sinh ’.

- Nghiệt tử lần trước đã gặp rắc rối thế mà lần này vẫn không làm cho tại hạ bớt lo.

Gia chủ Vương gia hét lên:

- Đằng tiên sinh chính là tiền bối của ngươi, việc này khẳng định lại là do nghiệt tử nhà ngươi gây rắc rối. Bây giờ ta không nhiều lời với ngươi, về nhà ta sẽ tính sổ sau, bây giờ ba người các ngươi đưa tam công tử trở về mau.

Sau khi răn dạy quở mắng một hồi, ba gã người hầu của tam công tử lập tức vây lấy gã vội vàng chật vật ly khai tửu lâu.

Tam công tử thậm chí không dám nhìn đám người Đằng Thanh Sơn lấy một cái.

Dục hỏa lúc trước bị dọa không còn tăm hơi nữa.

...

- Đằng tiên sinh, nghiệt tử của tại hạ luôn không nghe lời nên thường xuyên gặp rắc rối. Nếu tiên sinh ở Nam Sơn Thành lâu là sẽ biết! Hy vọng tiên sinh đừng so đo với hắn.

Gia chủ Vương gia đi đến cạnh Phó Đao, Phó Đao cũng cười hà hà nói:

- Đằng tiên sinh, cứ để cho Vương huynh trừng phạt tiểu tử đó, tiểu tử này không đáng để tiên sinh tức giận!

Trong mắt Phó Đao, Đằng Thanh Sơn có thân phận như thế nào?

Một tên Vương tam chỉ là công tử bột thôi, nếu gây gổ với gã quả là giảm thân phận mình xuống!

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau, ai cũng nở nụ cười.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên không quan tâm tới Vương tam công tử.

Còn gia chủ Vương gia đã cúi đầu trước mình, cũng không cần phải truy cứu chuyện này nữa! Dù sao vương gia cũng là anh hùng một phương, nếu thật sự đấu với lão Đằng Thanh Sơn cũng không sợ, nhưng sẽ gặp không ít phiền toái.

- Việc này cứ như vậy cho qua.

Đằng Thanh Sơn bưng chén rượu uống một ngụm, cười khẽ nói:

- Hai vị cứ tự nhiên, ta không bồi nhị vị.

- Đằng tiên sinh!

Gia chủ Vương gia vội phân trần:

- Việc này là do nghiệt tử tại hạ không đúng, để tại hạ chuẩn bị một bữa rượu nhạt xem như nhận lỗi. Tiên sinh nhất định phải nể mặt.

Trên Đoan Mộc Đại Lục, các đại gia tộc tranh bá muốn đoạt được thiên hạ, cái quan trọng nhất là gì? Đó là nhân tài! Cường giả cấp bậc Vũ Thánh là nhân tài quan trọng nhất phải có!

Một Vũ Thánh có tầm quan trọng không thua kém một quân đội!

Gia chủ Vương gia há có thể buông tha có được cơ hội giao tình với Đằng Thanh Sơn.

- Đằng huynh, không có việc gì thì uống một chén đi. - Phó Đao cười nói.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra, không có việc gì à? Hắn có việc, lát nữa hắn phải đi Thần Phủ Sơn!

Nhưng...

- Khai Sơn Tam Thập Lục Thức điêu khắc ở Thần Phủ Sơn là do Vũ Hoàng lưu lại, khẳng định không mở ra cho người bình thường đi xem.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ:

- Những tình huống về Thần Phủ Sơn và điêu khắc về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, nhất định những người có địa vị như Phó Đao và gia chủ Vương gia phải biết. Tội gì không hỏi họ?

Không có người khác hỗ trợ, đợi lát nữa đi Thần Phủ Sơn sợ cũng như gà mờ.

- Tốt lắm. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Gia chủ Vương gia mừng rỡ:

- Ha ha… Đằng tiên sinh, xin mời!

- Tiểu, muội theo huynh lên lầu nhé!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý, Lý cảm thấy kinh ngạc, không hiểu vì sao Đằng Thanh Sơn đáp ứng. Nhưng chung quanh rất nhiều người nên nàng cũng không hỏi nhiều, liền cười đi theo Đằng Thanh Sơn lên lầu ba.

- Lão Uông, ngươi đứng nơi này trước. Đợt lát nữa ta xuống sau.

Đằng Thanh Sơn lên lầu, trước khi đi vẫn nhắc nhở.

- Vâng, ông chủ! - Lão Uông lập tức tuân lệnh.

Còn Đằng Thú thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn. Sau khi thành môn đồ Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú đã rất nghe lời.

Tại lầu hai của tửu lâu, đợi khi bọn người gia chủ Vương gia, Đằng Thanh Sơn, Phó Đao lên lầu một lần nữa lại xì xào. Những khách nhân đều kích động thảo luận ầm ĩ.

- Phó Đao, Phó Đao đó chẳng lẽ là là Lôi Đao Đao Thánh ‘ Phó Đao ’ trong truyền thuyết?

- Người có thể được hắn xưng là tiên sinh, vậy thì Đằng tiên sinh rốt cuộc là người phương nào?

Cả đám đều kích động.

Còn trên mặt Đại chưởng quỹ Húc Nhật tửu lâu lộ ra sắc mặt kinh ngạc, lão ngẩng đầu nhìn lên lối đi thông lên lầu ba, thầm nghĩ:

- Phó Đao là cao thủ tiên thiên kim đan, cũng là lão bằng hữu của Húc Nhật Thương Hành ta. Đằng tiên sinh này là ai?

Đại chưởng quỹ lập tức ý thức được tầm quan trọng của việc này.

- Việc này phải lập tức thông báo cho trưởng lão!

Đại chưởng quỹ không dám chập trễ, vội đi xuống lầu.

******

Trongg lầu ba của Húc Nhật tửu lâu, tại căn phòng dài rộng chừng năm sáu trượng, ở giữa có một cái bàn đá đen tròn chừng gần trượng, trên bàn đá bóng loáng có một mâm mỹ thực bày sẵn.

- Dẹp hết xuống đi, đổi lấy một bàn mới.

Gia chủ Vương gia vội ra lệnh.

- Dạ.

Hai thị nữ tửu lâu nhanh chóng thu dọn.

- Đằng tiên sinh, tiểu cô nương, mời ngồi.

Gia chủ Vương gia mỉm cười nói. Lúc này Đằng Thanh Sơn, Lý, Phó Đao và vị gia chủ Vương gia, bốn người ngồi vây quanh chiếc bàn tròn thật lớn.

Các thứ như chén uống rượu, bầu rượu, hết thảy đều đổi cái mới.

Thị nữ chuyên môn rót rượu.

- Đằng tiên sinh, lần này là do nghiệt tử tại hạ mạo phạm tiên sinh, chén rượu này là tại hạ nhận lỗi.

Gia chủ Vương gia đứng lên cười nói, Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Vương gia chủ xin ngồi xuống. Chúng ta tùy ý nói chuyện, bất tất ông phải kính tại hạ rượu, tại hạ kính lại ông rượu. Tại hạ rất không thích khuôn sáo!

Gia chủ Vương gia giật mình.

- Ha ha… thật thống khoái.

Gia chủ Vương gia cũng buông chén rượu.

- Đằng tiên sinh, mấy thứ tục nhân...

Phó Đao cười nói nhưng lập tức tỉnh ngộ vội nói:

- Ha ha… còn chưa giới thiệu các người với nhau.

- Vương huynh.

Phó Đao đứng dậy giới thiệu:

- Vị Đẳng tiên sinh này tên là Đẳng Thanh Sơn. Lúc trước trên đường khi ta tới Nam Sơn Thành đã ngẫu nhiên gặp được. Có thể gặp được Đẳng huynh là vận khí của Phó Đao ta.

- Vận khí hả?

Gia chủ Vương gia sực nghĩ ra, cười hỏi:

- Với tính cách Phó huynh khẳng định là đấu một trận với Đẳng tiên sinh rồi.

Phó Đao lắc đầu cười:

- Lúc đó tại hạ khiêu chiến Đẳng tiên sinh, nhưng...

- Tại hạ cũng chỉ may mắn thắng một chiêu thôi.

Đẳng Thanh Sơn xen vào.

Phó Đao giật mình nhìn Thanh Sơn. Y nhất thời hiểu ra: ‘ Đẳng tiên sinh này bao nhiêu năm rồi mà chẳng có danh khí gì trong thiên hạ, xem ra hắn không thích nổi danh. Hắn chỉ một chiêu đã thắng ta. Nếu truyền ra... Chỉ sợ không phải ý nguyện của hắn! ’ Phó Đao hiểu rõ tâm tư của Đẳng Thanh Sơn.

- May mắn thắng một chiêu?

Gia chủ Vương gia thầm thì:

- Phó Đao xưng là tiên sinh, chắc chắn thực lực Đẳng Thanh Sơn phải là rất mạnh, chắc là mạnh hơn Phó Đao.

- Đẳng tiên sinh đây là gia chủ Vương gia còn gọi là Vương Mông, ở Nam Sơn Thành... Có thể nói là Vương gia của ba đại gia tộc, đứng ngang với Húc Nhật Thương Hành. Đẳng tiên sinh, Vương huynh không chỉ riêng là gia chủ Vương gia, bản thân hắn

là cao thủ tiên thiên Vũ Thánh.

Phó Đao cười nói.

Đằng Thanh Sơn kinh dị nhìn thoáng qua Vương Mông, gia chủ Vương gia là cao thủ tiên thiên sao?

Đồng thời Đằng Thanh Sơn cười gật đầu:

- Mông Vương gia chủ.

- Hắc.

Vương Mông cười khẽ:

- Có thể được quen biết với tiên sinh là vận khí của Vương Mông. Nói vậy, nghiệt tử tại hạ còn có công lớn nữa. Nếu không nhờ nghiệt tử chỉ sợ tại hạ còn không có cơ hội biết Đằng tiên sinh nữa.

- Ha ha... - Phó Đao cũng cười.

- Đằng đại ca.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói:

- Chúng ta bao giờ đi?

Vương Mông kinh ngạc hỏi:

- Đằng tiên sinh còn có việc?

- Tại hạ chuẩn bị đi Thần Phủ Sơn một chuyến.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, đồng thời hỏi:

- Vương Mông, hai người các huynh có biết gì nhiều về Thần Phủ Sơn không?

- Biết một chút!

Phó Đao mở miệng:

- Tiên sinh muốn hỏi việc gì?

- Các huynh biết Thần Phủ Sơn có ba mươi sáu bức điêu khắc không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Phó Đao và Vương Mông nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ kinh ngạc.

- Đằng tiên sinh.

Phó Đao nhíu mày trả lời:

- Năm đó Thần Phủ Thiên Thần sáng lập ra Thần Phủ Sơn truyền cho bao nhiêu thế hệ Thần Phủ Sơn, sau đó cũng bị suy bại. Thế lực Thần Phủ Sơn hoàn toàn suy vong, Thần Phủ Sơn cũng bị cũng thế lực khác chung quanh càn quét không còn nữa. Về phần trong truyền thuyết, năm đó Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ tự mình lưu lại ba mươi sáu bức điêu khắc, sớm đã bị những người năm đó cướp đoạt rồi!

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Lý cũng kinh ngạc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Họ căn bản không biết việc xảy ra với ba mươi sáu bức điêu khắc ở Thần Phủ Sơn.

Khi tới Đoan Mộc Đại Lục, những gì hiểu biết về Đoan Mộc Đại Lục cũng chính là do Tiểu Bình và lão Uông nói. Nhưng Tiểu Bình cũng chỉ là một hài tử, sao biết được bao nhiêu việc? Về phần lão Uông, Đằng Thanh Sơn căn bản không hỏi lão về việc liên quan tới Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

- Bị cướp đoạt rồi à?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

- Bị cướp đoạt đã mấy ngàn năm rồi.

Phó Đao lắc đầu nói:

- Thần Phủ Sơn suy bại, đương nhiên bị các thế lực khác cướp đoạt đi. Ba mươi sáu bức điêu khắc đó rất trân quý, là cấm địa của Thần Phủ Sơn. Năm đó, tục truyền nó đã bị những thế lực đó trực tiếp gỡ ra khỏi cả nửa vách núi xuống, thật sự bị mang đi rồi.

Đằng Thanh Sơn thầm thất vọng.

Mình chạy tới Nam Sơn Thành, không ngờ lại là một chuyến tay không.

- Phó Đao, ông có biết ba mươi sáu khối điêu khắc bây giờ ở đâu không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Phó Đao chậm trả lời: Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

Từ khi đi tới Đoan Mộc Đại Lục tới nay, Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra trên đường một vài du hiệp vũ giả, trong đó người dùng phủ rất nhiều.

- Rất nhiều người đều nói ba mươi sáu bức điêu khắc đó rất bất phàm! Các đại gia tộc đều muốn cướp đoạt.

Phó Đao cảm khái cất lời:

- Năm đó Lôi Đao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ, lúc nhất thống thiên hạ cũng từng thu thập ba mươi sáu bức điêu khắc này. Nhưng khi đó Lôi Đao Thiên Thần cũng chỉ thu thập được có hai mươi mấy khối điêu khắc, hắn chưa từng tìm được những khối

khác. Sau khi Đoan Mộc Vũ ly khai nhân thế, Đoan Mộc Đại Lục tan rã, thiên hạ một lần nữa đại loạn.

- Sau ba ngàn năm thiên hạ luôn luôn đại loạn, các đại gia tộc tranh đấu, có quật khởi, có diệt vong. Về phần ba mươi sáu bức điêu khắc, thỉnh thoảng mới có thể nghe nói một vài tin tức.

- Cho dù có vài gia tộc tìm được một bức điêu khắc chỉ sợ cũng sẽ giấu kín.

- Nhiều năm đã qua, ai biết ba mươi sáu bức điêu khắc đó bây giờ rơi vào tay ai.

Phó Đao lắc đầu cười:

- Đến cả Lôi Đao Thiên Thần ba ngàn năm trước cũng chưa từng thu thập đủ, bây giờ muốn tìm được... Cơ hồ là một việc không có khả năng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 51

Thần Phủ Sơn

'Ba mươi sáu bức điêu khắc' Đẳng Thanh Sơn suy nghĩ, 'Trong đó ẩn chứa Đạo càng ngày càng cao thâm, cho đến lúc cao nhất! Nhưng đối với ta, hữu dụng nhất là trong ba mươi sáu bức điêu khắc cũng chỉ là mấy bức đầu trong số đó thôi!

- Ở Minh Nguyệt Đảo hắn từng quan sát Thần Tiên Ngọc Bíc nên Đẳng Thanh Sơn đương nhiên biết điểm này.

Trong bộ 'Thanh Liên Kiếm Điển' của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch mình cũng có thể tận dụng được bộ phận đầu tiên thôi.

Cũng đồng dạng như vậy, mấy bức điêu khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mở đầu sẽ có lớn nhất tác dụng với mình.

- Phó Đao! - Đẳng Thanh Sơn gọi.

- Tiên sinh.

Phó Đao cung kính đáp. Trước mặt Đẳng Thanh Sơn, y cũng như một môn đồ tôn kính sư phụ.

- Ông có biết tin tức gì về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức và việc sở hữu ba mươi sáu bức điêu khắc này không?

Đẳng Thanh Sơn vẫn còn chút hy vọng hỏi:

- Biết tin tức một bức cũng được.

Phó Đao cười lắc đầu:

- Không phải tại hạ không muốn nói. Mà là ba mươi sáu bức điêu khắc đã lưu lạc mấy ngàn năm, không ai biết ba mươi sáu bức điêu khắc ở nơi nào cả. Cho dù một gia tộc có tìm được một bức điêu khắc thì cũng sẽ cất rất kỹ, không công bố ra ngoài đâu. Tựa như Vương huynh... Vương huynh, Vương gia của huynh cũng là một đại gia tộc đại danh trên Đoan Mộc Đại Lục, trong nhà hẳn là có một bức điêu khắc chứ.

Gia chủ Vương gia cười khà khà, trả lời:

- Phó Đao huynh, đừng đùa ta mà! Vương gia ta cũng chỉ quật khởi mấy trăm năm thôi, chạy đâu mà tìm thạch điêu. Được rồi... Đại khái một trăm năm trước, Húc Nhật Thương Hành có cử hành một hội bán đấu giá, từng bán một bức điêu khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

- Bán à?

Đằng Thanh Sơn chấn động:

- Có người bỏ được sao?

- Hắc… người nào có vận khí tốt có thể tìm được một bức điêu khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức! Điêu khắc Thần Phủ Thiên Thần lưu lại mặc dù trân quý, nhưng khi thường nhân tìm được thì cũng không có chỗ dùng, còn không bằng đổi một chút tiền tài.

Vương Mông cười nói tiếp:

- Lần đó một bức điêu khắc được bán ra với giá cao chót vót là ba mươi sáu vạn lượng hoàng kim!

Đằng Thanh Sơn có chút giật mình.

Một bức họa giá ba vạn lượng hoàng kim?

Mình bây giờ cũng có hoàng kim, cho dù cộng cả hoàng kim giấu kín trên bờ biển trong hai cái rương kia, cũng chỉ có ba mươi vạn lượng hoàng kim. Đến cả một bức điêu khắc cũng chẳng mua nổi.

- Nhưng những việc thế này thì chỉ có ngộ mà không thể cầu. Phàm là hơi có thực lực, đều sẽ không bỏ bản điêu khắc do Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ lưu lại đâu.

Vương Mông nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đằng đại ca.

Lý cũng cảm thấy sốt ruột cho Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta bây giờ đi đâu?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Lý, lộ vẻ tươi cười:

- Trước hết cứ đi Thần Phủ Sơn, việc sau đó sẽ quyết định sau.

Không có ba mươi sáu bức điêu khắc à?

Hiện bây giờ, Hành Thổ Chi Quyền và Hành Thủy Chi Quyền của mình đều đã tu luyện tới thức thứ sáu. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn rõ ràng cảm giác được có thể miễn cưỡng sử dụng được một vài lực thiên địa của Hành Thổ và Hành Thủy.

- Cho dù không có ba mươi sáu bức điêu khắc, với cảnh giới ta bây giờ, trong vòng năm năm muốn tiến vào hư cảnh cũng không phải là việc khó!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn tràn ngập tin tưởng.

‘ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức do Vũ Hoàng điêu khắc, vẻn vẹn chỉ có tác dụng tham khảo với ta thôi. ‘ Đằng Thanh Sơn hạ

quyết tâm, ‘Nếu không có biện pháp tìm được điêu khắc, ta chuyên tâm tiềm tu cố gắng sớm ngày đạt tới hư cảnh. Có thể sớm trở về Cửu Châu! ‘ Sâu trong tâm trí của Đẳng Thanh Sơn luôn luôn lo lắng về Cửu Châu, nơi đó có cha, mẹ và tiểu muội, nơi đó có Đẳng thị tộc nhân...

Đợi đến khi công thành nhất định phải về quê hương!

- Phó Đao huynh, ta còn có việc, không ở đây bồi nhị vị được nữa.

Đẳng Thanh Sơn đứng dậy, lắc đầu cười nói:

- Mặc dù sợ là không có cơ hội thấy được ba mươi sáu bức điêu khắc, nhưng trước nay ta chưa bao giờ tới Thần Phủ Sơn, lần này cũng muốn đến xem một chút.

Vương Mông và Phó Đao hai người vội đứng dậy tiễn Đẳng Thanh Sơn.

- Tiểu, chúng ta đi.

Đẳng Thanh Sơn lúc này dẫn theo Tiểu trở lại lầu hai tửu lâu, đưa những người khác cùng cưỡi xe ngựa tiến về Thần Phủ Sơn.

******

Trong một tòa nhà u tĩnh có lão già khuôn mặt gầy gò, tóc dài bạc phơ trên vai đang nằm trên ghế ngửa đầu nhìn mặt trời, còn đại chưởng quỹ Húc Nhật tửu lâu đang ở nơi này.

- Lục trưởng lão!

Đại chưởng quỹ cung kính hành lễ.

Húc Nhật Thương Hành thế lực khổng lồ.

Còn trong Thương Hành, những người có địa vị cao nhất chính

là chín Đại trưởng lão! Cả Thương Hành do chín Đại trưởng lão cùng kết hợp quản lý, chín vị trưởng lão cũng dựa theo lý lịch từ từ mà lên chức. Trong đó 'Đại trưởng lão' có quyền lực lớn nhất, Nhị trưởng lão thứ nhì, Tam trưởng lão thấp hơn một chút. Về phần Tứ trưởng lão tới Cửu trưởng lão, địa vị coi như bằng nhau.

Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành, giống như một 'gia chủ' của một đại gia tộc!

- Ừm! Việc gì mà cuống như vậy?

Lục trưởng lão lạnh lùng nói.

- Lục trưởng lão, ở trong tửu lâu ta xảy ra một đại sự.

Đại chưởng quỹ nói ngay.

- Đại sự gì, cẩn thận nói từ đầu tới đuôi xem nào.

Lục trưởng lão vẫn nằm trên ghế, hai mắt nhắm hờ.

Đại chưởng quỹ cung kính thuật lại việc giữa Đằng Thanh Sơn và Vương gia tam công tử:

- Lúc đó tam công tử đem việc này đổ lên người của Húc Nhật tửu lâu chúng ta. Ngay lúc này, gia chủ Vương gia là Vương Mông từ lầu ba đi xuống, bất luận làm sao hắn sẽ đương nhiên nghĩ tới thể diện của Vương gia nhà hắn. Do đó, hắn dùng thế áp nhân.

- Ai có thể tưởng tượng họ Đằng đó căn bản không để ý tới hắn. Vào lúc mấu chốt, Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao cũng từ trên lầu ba cũng xuống. Hắn lại cung kính xưng hô gọi họ Đằng là 'Đằng tiên sinh'!

- Hả?

Lục trưởng lão mở to mắt, ngồi thẳng lên:

- Ngươi nói cái gì?

Đại chưởng quỹ gật đầu lia lịa nói:

- Phó Đao gọi hắn là Đằng tiên sinh! Hơn nữa, tiểu nhân lúc đó ở ngay đó nên nghe rất rành mạch, hắn rất cung kính. Dường như một môn đồ nhìn thấy sư phụ! Phó Đao là vũ si, người có thể làm hắn cung kính như thế, tiểu nhân nghĩ chỉ có thể là người có thực lực mạnh hơn hắn thôi.

Lục trưởng lão nheo mắt lại, suy tư.

- Cung kính, tôn kính! Không có nghĩa là họ Đằng có thực lực mạnh hơn Phó Đao.

Lục trưởng lão từ từ nói:

- Một vài người có mưu kế, hoặc có bản lĩnh đặc thù khác nên được người khác tôn kính, cũng được xưng là tiên sinh! Họ Đằng này có thể có một loại sở trường tuyệt học gì đó làm cho Phó Đao bội phục vô cùng.

- Tỷ như họ Đằng có thể là một đại phu y thuật cao cường! Nếu hắn từng giúp Phó Đao trị liệu thương thế, Phó Đao cảm kích hắn mà cung kính cũng không có gì kỳ quái.

Lục trưởng lão vừa nói xong, vội lắc đầu:

- Đương nhiên, họ Đằng cũng có thể rất mạnh thật! Nếu cường giả có vũ lực tuyệt thế mà có thể làm Vũ Thánh Phó Đao cung kính gọi là tiên sinh, thực lực này quả là đáng sợ!

Lục trưởng lão nheo mắt lại, từ từ nói.

- Cộc! Cộc!

Liên tiếp những tiếng đập cửa vang lên.

- Thúc, là con.

Một thanh âm già nua vang lên.

- Mở cửa đi.

Lục trưởng lão ra lệnh. Đại chưởng quỹ vội chạy tới mở cửa, một lão già đội mũ nỉ, mặc áo da dày cười hà hà đi vào, liếc mắt nhìn đại chưởng quỹ, - Nhất Phụng, ngươi cũng ở đây à?

- Mục quản sự vừa áp giải hàng hóa trở về à Đại chưởng quỹ nịnh nọt.

Lão già cười gật đầu:

- Hơn năm ngàn nô lệ, đã tới quân doanh ngoài thành rồi. Quân đội toàn bộ trở về nghỉ ngơi.

Lão già này chính là Mục Vạn Mục quản sự, người lúc trước chỉ huy quân đội áp giải nô lệ trở về! Lúc trước thiếu niên mãnh thú Đằng Thú giết người, Thanh Sơn còn nói chuyện với Mục Vạn một hồi.

- À.

Lục trưởng lão lạnh nhạt lên tiếng, nhưng lão vẫn cau mày.

- Thúc, việc gì thế?

Mục Vạn nhìn thấy thúc thúc mình tựa hồ có gì phiền não.

- Nhất Phụng, ngươi nói cho Mục Vạn nghe.

Lục trưởng lão bảo.

Mục Vạn tò mò nhìn về phía Đại chưởng quỹ, còn Đại chưởng quỹ vội miêu tả mọi việc. Mục Vạn vừa nghe chợt vẻ mặt trở nên quái dị.

- Ngươi nói lại xem, người này họ Đằng à? - Mục Vạn kinh ngạc hỏi.

- Đúng!

Đại chưởng quỹ gật đầu lia lịa.

- Có phải là Đằng Thanh Sơn không? - Mục Vạn lại hỏi.

- Việc này tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ nghe Phó Đao gọi hắn là Đằng tiên sinh.

Đại chưởng quỹ lắc đầu nói.

Mục Vạn vội hỏi:

- Bên người hắn có phải có một thiếu niên tựa như dã thú điên khùng không!

- Đúng, đúng là có một tên!

Đại chưởng quỹ gật đầu lia lịa. Y nhớ rõ ràng thiếu niên xé một khối thịt tươi chảy máu ròng ròng trên lầu hai trông rất đáng sợ.

- Mục Vạn, con biết à? - Lục trưởng lão kinh ngạc hỏi.

Mục Vạn gật đầu lia lịa:

- Thúc, người này con thật có biết. Hắn gọi là Đằng Thanh Sơn! Hoàng hôn ngày hôm qua, lúc quân đội đang đóng quân có phát sinh mâu thuẫn với họ. Thúc... Lúc đó con và Phó Đao đang ở cùng nhau. Con hỏi qua Phó Đao, Phó Đao cũng nói hắn cũng không biết Đằng Thanh Sơn! Nhưng sau đó Phó Đao sốt ruột hừng hực đuổi theo đám người Đằng Thanh Sơn, đi khiêu chiến với hắn.

- Con nghĩ đêm đó Phó Đao và Đằng Thanh Sơn khẳng định phát sinh một trận! Hơn nữa Phó Đao còn thua tâm phục khẩu

phục. Chính vì thế mới có thể cung kính xưng hô Đằng Thanh Sơn là tiên sinh.

Mục Vạn khẳng định một cách chắc chắn.

Mục Vạn dù sao cũng từng tiếp xúc với Đằng Thanh Sơn, bây giờ rất dễ dàng phán đoán xảy ra chân tướng những việc gì đã xảy ra.

- Chậc chậc… Ta thật không ngờ, ta chỉ cho rằng Đằng Thanh Sơn là một Vũ Thánh. Nhưng không ngờ hắn mạnh tới trình độ này.

Mục Vạn thán phục lắc đầu.

Vù!

Lục trưởng lão đứng phắt lên, vẻ mặt nghiêm túc:

- Mục Vạn, con theo ta đi gặp Nhị trưởng lão. Một siêu cường giả thực lực vượt qua Phó Đao, được hắn xưng là tiên sinh, cả trên Đoan Mộc Đại Lục cũng phải xếp trong năm hạng đầu! Người biết tin tức này bây giờ sợ không nhiều lắm. Dù sao chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian lôi kéo Đằng Thanh Sơn này tới chỗ chúng ta.

- Vâng!

Mục Vạn gật đầu lia lịa.

Húc Nhật Thương Hành lịch sử từ rất lâu đời, so với nhiều đại gia tộc còn có lịch sử dài hơn.

Chính vì có một vài chế độ bên trong.

Cả Phó Đao cũng có quan hệ gần gũi với Húc Nhật Thương Hành, phàm là cường giả có thể lôi kéo là họ lôi kéo. Đương nhiên thái độ đối đãi với của Húc Nhật Thương Hành với siêu cường giả cũng rất tốt. Họ biết cường giả lợi hại muốn cái gì, họ sẽ không

trói buộc cường giả này vì họ khác với các gia tộc.

Gia tộc muốn tranh bá, còn Húc Nhật Thương Hành bọn họ là làm ăn rải rác cả Đoan Mộc Đại Lục.

...

Phía Tây bắc Nam Sơn Thành có một cỗ xe ngựa do hai con Xích Phong Chiến kéo, đang đứng ở chân núi một dãy núi cao vút trong mây mênh mông bát ngát.

- Tiểu, các ngươi ở dưới chân núi. Huynh đi lên Thần Phủ Sơn một chuyến.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ dặn.

Trên bầu trời, Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan đang bay liệng.

Lập tức, Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo ảo ảnh như làn khói xanh lóe lên trên Thần Phủ Sơn, sau đó tiến vào sâu trong núi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 52

Nỗ Lực Và Hồi Báo

Giá! Giá!

Hơn mười con chiến đà chạy như bay trên quan đạo ngoài thành Nam Sơn Thành, làm cho bụi mù mịt bắn lên khắp dọc đường đi, trong đó có ba người dẫn đầu. Một người là Nhị trưởng lão béo tròn, bụng to như mang thai, đầu trọc lóc. Người kia gầy gò tóc bạc Lục trưởng lão, đi cuối cùng là trung niên lãnh khốc lưng đeo một thanh khảm đao.

- Hả?

Mục quản sự cưỡi chiến đà nhìn ra phía xa, vội gọi:

- Nhị trưởng lão, Lục trưởng lão, xe ngựa phía trước hẳn là xe ngựa của nhóm người của Đằng Thanh Sơn rồi!

Nhị trưởng lão lúc này giơ tay lên cao.

Hơn mười con chiến đà giơ tung vó rất đều, rồi ngừng lại.

- Tiểu tỷ tỷ, đám người này đi về phía chúng ta.

Tiểu Bình đứng bên cạnh xe ngựa liền nói. Lý rất bình tĩnh hướng mắt nhìn những người từ trên quan đạo đi tới, mã phu ‘ lão Uông ’ bên cạnh cũng cẩn thận nhìn, liếc mắt đã thấy Mục quản sự trong đám người:

- Tiểu cô nương, lão kia không phải Mục quản sự mà tối hôm qua chúng ta chạm mặt ở ngoài thành sao?

- Đúng, là lão! - Lý liếc mắt đã nhận ra.

- Đây là xe ngựa của Đằng tiên sinh phải không?

Mục quản sự đi theo hai Đại trưởng lão và tên trung niên nam tử lãnh khốc cười hỏi, đột nhiên lão giật bắn cả người.

- Gừ gừ ~~

Đằng Thú đang nhìn lão mắt lóe ra hung quang.

Mục quản sự cũng cảm thấy khiếp đảm bởi thiếu niên hung tàn này.

- Chúng ta là người của Húc Nhật Thương Hành.

Mục quản cười báo, còn lão già gầy gò bên cạnh Lục trưởng lão cũng mở miệng:

- Lão phu là Lục trưởng lão tổng hành của Húc Nhật Thương Hành, bên cạnh lão phu là Nhị trưởng lão tổng hành. Không biết Đằng tiên sinh ở đâu? Chúng ta tới đây là chỉ để gặp Đằng tiên sinh thôi!

Lý nhìn đám người trước mắt:

- Đằng đại ca bây giờ không ở đây. Đợt lát nữa huynh ấy sẽ trở về.

- Không có mặt à? - Lục trưởng lão nhìn chung quanh.

- Muốn gặp Đằng đại ca các vị nên kiên nhẫn một chút. - Lý nói.

Đối với đám người này Lý vẫn phải cảnh giác. Đương nhiên

nàng cũng không sợ, bởi vì... Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đang bay trên trời cao. Chỉ cần nàng kêu to một tiếng, Thanh Loan sẽ đáp xuống.

Người của Húc Nhật Thương Hành chỉ có thể lẳng lặng đợi Đằng Thanh Sơn.

******

Trên Thần Phủ Sơn có một núi cao có lịch sử lâu đời, bây giờ lại mọc đầy cỏ dại dây leo, quanh năm ít người lui tới, sợ rằng đến cả sơn đạo cũng đã biến mất rồi. Khắp nơi bụi bờ đều là cỏ dại, nếu là người bình thường thì rất khó qua được tòa núi lớn này.

Đằng Thanh Sơn hành tẩu trên núi trông thì chậm nhưng thật ra lại rất nhanh.

Nháy mắt đã nhảy xa hơn mười trượng.

- Đây là Thần Phủ Sơn! Là nơi năm đó Vũ Hoàng ở lại. Vũ Hoàng thống nhất Bắc Hải Đại Lục, thống nhất văn tự và tiền bạc, cũng truyền bá phương pháp tu luyện nội kình.

Đằng Thanh Sơn nhìn tòa núi lớn này như thấy cảnh sáu ngàn năm trước, Bắc Hải Đại Lục vẫn là một vùng hoang vu, dân cư thưa thớt.

Lúc đó Vũ Hoàng từ trên trời giáng xuống.

Truyền bá văn minh, truyền bá phương pháp tu luyện nội kình, làm cho mọi người ở Bắc Hải Đại Lục có năng lực có thể chống đỡ thiên tai! Nội kình cường đại làm cho mọi người Bắc Hải Đại Lục không ngừng khuếch trương thổ địa, dân cư cũng gia tăng đến mức phồn hoa như bây giờ.

Chỉ là...

Thánh địa năm đó bây giờ lại hoang vu như thế!

- Thần Phủ Sơn có địa vị đặc biệt, mặc dù bên trong có những nơi lòng núi đã được đào rỗng vẫn có thể ở lại, nhưng không có gia tộc nào dám ở lại Thần Phủ Sơn cả.

Đằng Thanh Sơn thầm than, Thần Phủ Sơn là nơi ở của Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ. Nếu có gia tộc dám ở lại rõ là tự tìm tử lộ, chỉ sợ các gia tộc khác sẽ vây công gia tộc này.

Còn Nam Sơn Thành thì khác hẳn. Mặc dù Nam Sơn Thành có địa vị cũng đặc thù, nhưng dù sao cũng là một thành có năm trăm vạn dân cư. Có gia tộc nào mà không muốn nắm lấy chứ? Còn Thần Phủ Sơn chỉ là núi hoang thôi. Chiếm nó không có chỗ tốt nào là tốt, ngược lại còn rất nhiều chỗ bất lợi.

” Cấm địa!”

Đằng Thanh Sơn đi đến chỗ hốc núi phía trước có hai chữ lớn màu đỏ.

Hai chữ này không giống như chữ Bắc Hải Đại Lục bây giờ, nhưng lại rất giống chữ trên Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra.

Chẳng lẽ nơi này chính là nơi điêu khắc ba mươi sáu bức khắc đá? Thân hình Đằng Thanh Sơn mờ ảo rồi biến mất khỏi chỗ đứng, tiến vào bên trong huyệt động.

...

Sau khi dạo quanh cấm địa một vòng, tại đây có rất nhiều những kệ gỗ đã sớm mục nát, chỉ còn lưu lại trên mặt đất, trên vách tường rất nhiều dấu vết của các thủ pháp tu luyện.

” Mặt tường này tới một nửa đã bị cạy đi” Đằng Thanh Sơn nhìn bức vách trước mắt. Vách núi dài chừng hơn mười trượng,

cao cỡ năm sáu trượng: “Nếu ta đoán không sai, theo lý thuyết... Ba mươi sáu bức khắc đá chính là ở trên vách này.” Đi khắp cấm địa, Đằng Thanh Sơn cảm giác thấy vách tường trước mắt có thể là nơi khắc đá lúc trước.

” Đáng tiếc...”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, ly khai khỏi cấm địa.

Hắn đứng ở vách núi hướng mắt nhìn ra khắp nơi.

” Vũ Hoàng, ông bảo ta tới Bắc Hải Đại Lục, bảo ta chiếu cố cho huyết mạch của ông! Ta tới rồi. Cái hấp dẫn ta tới là Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của ông. Nhưng bây giờ ba mươi sáu bức điêu khắc cũng còn nữa. Còn huyết mạch của ông ở Thần Phủ Sơn đã biến mất rất lâu, cũng không còn tin tức gì nữa. ‘

” Nếu ta phát hiện ra đời sau của Vũ Hoàng, ta sẽ trông nom cho đời sau của ông để đời sau của ông có thể tiếp tục truyền thừa”

“Nếu ta không tìm thấy họ, vậy không có cách nào khác nữa.”

Đằng Thanh Sơn thầm than, cho dù cường đại như Vũ Hoàng đứng ở nhất nhân loại đỉnh cao.

Nhưng...

Chuyện tử tôn đời sau thì Vũ Hoàng cũng không thể khống chế. Vũ Hoàng môn ở tại Cửu Châu Đại Địa thì còn được truyền thừa rất lâu, vẫn luôn luôn tồn tại. Nhưng Thần Phủ Sơn thì sớm đã biến mất từ lâu.

” Tử tôn sống hay chết thì quản nhiều như vậy làm gì.”

Đằng Thanh Sơn mỉm cười quay đầu lại nhìn hai chữ “cấm địa” trên vách núi rồi từ trên cao nhảy thẳng xuống dưới.

Vù!

Vù!

Bóng người Đằng Thanh Sơn dừng lại giữa không trung một chút rồi hơi đổi thế, mũi chân chạm nhẹ vào vách núi một chút, tốc độ chậm lại ngay. Từ trên núi cao Đằng Thanh Sơn tựa như một ảo ảnh nhanh chóng rơi xuống, chỉ vài lần đụng vào vách đá đã nhảy xuống tới gần chân núi.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn bao quát xuống phía dưới, thấy bên cạnh xe ngựa có hơn mười con đà thú.

Vù!

Hắn đáp xuống giống như một con hùng ưng, mũi chân đạp nhẹ vào một cành cây, rồi sau đó phiêu dật rơi xuống đất.

- Đáng sợ thật!

- Việc này làm sao làm được...

Hơn mười người của Húc Nhật Thương Hành khiếp sợ nhìn Đằng Thanh Sơn. Mặc dù họ không thấy được lúc Đằng Thanh Sơn vừa nhảy xuống vách núi, nhưng họ cũng thấy quá trình rơi xuống.

Người đầu tiên phát hiện Đằng Thanh Sơn nhảy xuống là trung niên lãnh khốc lưng đeo khảm đao khổng lồ.

- Vách núi ngàn trượng mà cứ nhảy xuống như vậy à!

Trung niên lãnh khốc kinh ngạc đến sững người.

- Đơn giản như vậy sao?

Những người khác cũng kinh ngạc đến sững sờ.

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão nhìn nhau, trong mắt đều thấy sự kinh hãi! Cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, cũng không có khả năng từ vách núi ngàn trượng nhảy xuống. Dù sao thân thể của tiên thiên cường giả cũng không quá mạnh, chỉ có tiên thiên chân nguyên cường hãn thôi. Một khi từ chỗ cao nhảy xuống sẽ bị chấn động tới vỡ tạng phủ khí quan, coi như tiêu đời.

- Tiểu, họ làm gì thế.

Phía trước truyền đến thanh âm của Đằng Thanh Sơn.

- Đằng đại ca, họ nói là chỉ đến tìm huynh thôi, muốn nói chuyện với huynh.

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão lúc trước còn hơi do dự, vì họ cũng không thấy trận đấu giữa Phó Đao và Đằng Thanh Sơn. Nhưng vừa rồi thấy cảnh Đằng Thanh Sơn từ trên núi cao nhảy xuống, khiến Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão rốt cuộc không có lấy chút hoài nghi nào nữa. Vị trung niên lãnh khốc lưng đeo đại khảm đao cạnh họ cũng không dám kiêu căng, trong ánh mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cũng có vẻ tôn kính.

- Các ông tới tìm tại ha à?

Đằng Thanh Sơn vừa cười khẽ vừa đi tới.

Nhìn Đằng Thanh Sơn đi tới, Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão vội cười ra đón.

- Đằng tiên sinh.

Lão béo đầu trọc Nhị trưởng lão cười chắp tay:

- Lão phu là Nhị trưởng lão tổng hành của Húc Nhật Thương Hành, bên cạnh ta là Lục trưởng lão.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn hai người, - Không biết nhị vị tới tìm tại hạ có chuyện gì?

- Chúng ta qua bên này nói chuyện.

Nhị trưởng lão mỉm cười kéo Đằng Thanh Sơn qua một chỗ vắng vẻ.

Ba người Đằng Thanh Sơn và Nhị trưởng lão, Lục trưởng lão nhóm lại với nhau.

- Các vị nói đi, có chuyện gì? - Đằng Thanh Sơn hỏi thẳng.

Nhị trưởng lão chắp tay cười cảm thán nói:

- Đằng tiên sinh có thực lực tuyệt thế như thế, lúc trước Húc Nhật Thương Hành lão phu lại chẳng biết gì... Tiên sinh đại tài như thế, nhưng lại tình nguyện làm một người bình thường, lão phu ta vô cùng bội phục.

Lục trưởng lão bên cạnh cũng cười:

- Nhị trưởng lão, Đằng tiên sinh có thực lực như thế, chỉ cần hơi lộ ra một chút chắc chắn là danh chấn thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn vừa nghe.

Nhị trưởng lão thấy Đằng Thanh Sơn không đáp, bèn nói thẳng:

- Đằng tiên sinh, Húc Nhật Thương Hành ta mời tiên sinh làm cung phụng cho Thương Hành chúng ta. Chẳng biết tiên sinh có nguyện ý không.

- Cung phụng? Tại hạ còn có việc khác phải làm.

Đằng Thanh Sơn không để ý tới việc này.

Lần trước Phương Gia cũng mời hắn, Đằng Thanh Sơn cũng không muốn làm cho mấy gia tộc hoặc thế lực nào cả.

- À! Không, không phải vậy.

Nhị trưởng lão vội lắc đầu nói:

- Tiên sinh nghĩ sai rồi. Làm cung phụng cho Húc Nhật Thương Hành chúng ta khác với làm cung phụng cho gia tộc khác! Những gia tộc này đánh nhau suốt, nên Cung phụng phải thường xuyên xuất chiến, cống hiến sức lực. Còn Húc Nhật Thương Hành ta thì hòa khí phát tài, làm ăn rải rác thiên hạ, ba mươi sáu chủ thành ở mọi nơi đều có hộ quân của Húc Nhật Thương Hành chúng ta!

- Còn Húc Nhật Thương Hành không tranh bá thiên hạ, cũng không đối địch với các gia tộc. Do đó, đảm nhiệm cung phụng cho Húc Nhật Thương Hành căn bản không cần làm việc gì.

Nhị trưởng lão cười nói:

- Tỷ như Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao, chạy khắp thiên hạ khổ tu võ đạo, hắn trở thành cung phụng cho Thương Hành chúng ta đã mười năm rồi, Thương Hành vẫn không bảo hắn làm bất kỳ một việc gì.

Đằng Thanh Sơn nghe thế có chút kinh ngạc.

Nhị trưởng lão tiếp tục nói:

- Không đến lúc sinh tử nguy cơ, căn bản không cần tới siêu cấp cường giả như tiên sinh ra tay! Còn Húc Nhật Thương Hành ta đã mấy ngàn năm lịch sử, số lần gặp phải nguy cơ sinh tử càng ngày càng ít đi! Tiên sinh làm cung phụng cho Húc Nhật Thương Hành vẫn có thể tùy tâm làm việc của mình. Hơn nữa, tiên sinh có thể thông qua những tửu lâu rải rác khắp đại lục của chúng ta biết được những tin tức mình muốn. Gặp phải một việc gì, Húc Nhật Thương Hành chúng ta cũng có thể giải quyết cho tiên sinh. Cái

chúng ta cần chỉ là tiên sinh là bằng hữu với chúng ta, khi Húc Nhật Thương Hành gặp nguy cơ thì tiên sinh ra tay giúp đỡ.

Đằng Thanh Sơn mắt sáng rực lên, tán thưởng nhìn thoáng qua Nhị trưởng lão:

- Húc Nhật Thương Hành các ông lợi hại thật!

Không cầu hồi báo, chỉ bỏ sức ra.

Việc này đủ để hấp dẫn rất nhiều siêu cường giả sợ phiền toái, còn chỉ ràng buộc rất ít, khi Thương Hành gặp nguy cơ những cường giả này sao có thể thúc thủ bàng quan được?

- Được, việc này tại hạ đáp ứng.

Đằng Thanh Sơn ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu trả lời, xem ra việc hắn trở thành cung phụng cho Húc Nhật Thương Hành thì có cơ hội tìm ra những bản khắc đá sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão không khỏi lộ vẻ vui mừng.

- Tại hạ muốn hỏi nhị vị một chút, không biết các vị có biết tin tức về những bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ năm đó lưu lại không? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 53

Tân Gia

Bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức à?

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão ngạc nhiên nhìn nhau.

Bởi vì...

Lúc trước họ đã nghe Mục Vạn nói là vị Đằng tiên sinh cường đại này sử dụng trường thương. Cường giả sử dụng trường thương sao lại cảm thấy hứng thú với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức?

- Sao? Đường đường là Húc Nhật Thương Hành, đến cả tin tức về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cũng không biết à?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua hai người trước mắt.

- Đương nhiên không phải! - Lục trưởng lão liền nói.

Nhị trưởng lão đứng một bên cười ha ha:

- Đằng tiên sinh, có lẽ tiên sinh hẳn đã biết bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức sớm đã thất lạc khắp nơi mấy ngàn năm trước rồi. Bao nhiêu thế hệ trôi qua mà chưa từng có người nào có thể tụ tập đủ ba mươi sáu khối khắc đá này. Còn bây giờ, những bản khắc đá này phỏng chừng đã phân tán trong thiên hạ, trong tay các đại gia tộc và một vài thế lực che dấu, hoặc là lọt vào

những hiểm địa.

- Việc này tại hạ cũng biết rồi.

Đằng Thanh Sơn nói thẳng thắn:

- Tại hạ hiện bây giờ chỉ muốn nhị vị nói cho biết là làm sao mới có thể có được tìm được về ba mươi sáu bản khắc đá.

- Không có biện pháp.

Hai lão già nói ngay:

- Đến cả Lôi Đao Thiên Thần năm đó cũng không làm được việc này. Ba ngàn năm sau, Húc Nhật Thương Hành chúng ta cũng không có khả năng làm được.

- Nếu chỉ một hai bản thì sao? - Đằng Thanh Sơn truy vấn.

- Vậy thì đơn giản.

Nhị trưởng lão cười nói.

- Một là dùng của cải treo giải thưởng trong thiên hạ, có lẽ có những gia tộc có khó khăn về tiền tài có thể nguyện ý đem một bức khắc đá bán đi. Thứ hai là trực tiếp đi tìm các gia tộc nói với họ điều mình muốn! Đương nhiên hai việc này rất khó làm. Người ta cho dù có đi nữa, cũng sẽ không nói cho ngươi biết. Ngươi cũng không thể một người giết sạch cả một đội quân.

Thanh Sơn nhíu mày.

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão nhìn nhau, lộ vẻ tươi cười.

- Đằng tiên sinh.

Nhị trưởng lão tiếp tục nói.

- Nếu muốn xem Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thật ra cũng không khó! Khai Sơn Tam Thập Lục Thức chỉ có chiêu thức, ngoài ra cũng không có thứ gì khác. Mặc dù nói công pháp này chính là tuyệt kỹ của Thần Phủ Thiên Thần, nó cũng là tuyệt kỹ được các gia tộc bảo quản nghiêm mật. Nhưng Húc Nhật Thương Hành chúng ta có tổng cộng ba mươi sáu bản đồ án sử dụng phủ pháp của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức bên trong kho bí tịch. Tiên sinh muốn xem, chúng ta có thể cho tiên sinh mượn xem!

- Hả? - Đằng Thanh Sơn có chút động tâm.

Mặc dù chỉ có ba mươi sáu bức họa về bí tịch, nhưng vì tài nghệ vẽ tranh cao thấp nên căn bản không thể hoàn toàn biểu đạt ý cảnh này. Điều đó có thể thấy được cũng đã là không tệ rồi.

- Vậy làm phiền Thương Hành rồi.

Đằng Thanh Sơn cười vui vẻ.

- Không phiền các vị.

Nhị trưởng lão cười lắc đầu:

- Nhưng bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, Húc Nhật Thương Hành Nam Sơn Thành chúng ta lại không có, mà phải lấy ở Tây Thang Vực. Do đó, chúng ta cũng phải truyền lệnh tới tận Tây Thang Vực. Khoảng cách giữa hai nơi này lại rất xa, cho dù đi về rất nhanh cũng phải bốn năm ngày!

- Không có gì vội cả.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Có thể được xem Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là tại hạ rất cảm tạ Thương Hành rồi.

Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão cùng cười. Có thể quan hệ

thân cận với Đằng Thanh Sơn một chút, chỉ bỏ ra chút nỗ lực cũng đáng giá.

Kỳ thật tuy phủ pháp Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rất lợi hại, nhưng không có tâm pháp khẩu quyết, không một vài những ghi chép miêu tả, chỉ dùng ba mươi sáu bức phúc đồ, mà muốn luyện thành phủ pháp lợi hại thì rất khó! Vì phủ pháp này tựa như thương pháp của Đằng Thanh Sơn! Chiêu thức thương pháp chỉ là bề ngoài, ý cảnh mới là quan trọng nhất!

- Đằng tiên sinh, đợi khi bí tịch tới không biết lão phu sẽ đưa tới chỗ nào cho tiên sinh? - Nhị trưởng lão dò hỏi.

- Tại hạ sẽ ở xung quanh Thần Phủ Sơn và tìm một chỗ ở.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ rồi nói:

- Đến lúc đó, các vị đưa bí tịch tới đây là được.

- Được.

Nhị vị trưởng lão đều thấy sự việc đều thuận lợi. Với thực lực của Húc Nhật Thương Hành chỉ cần cho họ tên khu vực ở là có thể tìm được chỗ của Đằng Thanh Sơn.

- Xin hỏi Đằng tiên sinh, vì sao lại cảm thấy hứng thú với phủ pháp này? - Lục trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

- Thương pháp và phủ pháp vốn là có chỗ tương thông. - Đằng Thanh Sơn tùy ý nói một câu.

Nhị trưởng lão bên cạnh trầm ngâm:

- Đằng tiên sinh, thứ lão phu lắm miệng, bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này chỉ có ba mươi sáu phúc đồ. Nếu chỉ dựa vào này những bản này, muốn tu luyện phủ pháp thì không có khả năng đâu. Đáng tiếc... Năm đó ở Thần Phủ Sơn cũng từng có chín

bản đá ngốc thạch về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Đó là người ta in lại từ ba mươi sáu bản khắc đá, hơn nữa đúc mà thành. Nếu quan sát bộ phiến đá đó, tu luyện phủ pháp phỏng chừng sẽ dễ dàng hơn một chút.

- Bản đá ngốc thạch? In lại? - Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Năm đó khi Thần Phủ Sơn còn cực kỳ cường đại thì ba mươi sáu bản khắc đá đều ở trong cấm địa, không đưa ra cho người ngoài thấy. Đệ tử Thần Phủ Sơn học tập phủ pháp phải quan sát bản đá ngốc thạch Thần Phủ Sơn này!

- Bất luận là bản điêu khắc hay là chữ 'Đạo', ba mươi sáu bức điêu khắc trên bản đá ngốc thạch đều giống như đúc.

- Cái khác duy nhất chỉ sợ là ba mươi sáu bức điêu khắc có năng lực kỳ dị thôi.

- Vì được in lại từ bản khắc đá, nên chín phiến đá này cũng bị cướp đoạt khi Thần Phủ Sơn bị chiếm lĩnh năm đó. Hai trăm năm trước từng nghe nói qua về tin tức về bộ ngốc thạch.

Nhị trưởng lão lắc đầu nói tiếp:

- Với chất liệu của ngốc thạch, cho dù mấy ngàn năm thì hẳn là vẫn còn tồn tại.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể lắc đầu.

Bất luận là ba mươi sáu bức điêu khắc, hay chín bản đá ngốc thạch in lại, hắn đều không có biện pháp nào có thể tìm được.

****

Người của Húc Nhật Thương Hành thành công mời được Đằng Thanh Sơn trở thành cung phụng, tự nhiên họ rất cao hứng trở về Nam Sơn Thành. Còn mấy người Đằng Thanh Sơn thì ở chung

quanh Thần Phủ Sơn tìm nơi định cư tạm thời.

Sâu trong rừng cây u tĩnh tại Phương bắc Thần Phủ Sơn có một hồ nước hình bán nguyệt.

- Từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ ngụ ở nơi này!

Đằng Thanh Sơn đứng bên cạnh bờ hồ, cười tuyên bố.

- Đến cả nơi ở cũng không có mà. - Tiểu Bình lẩm bẩm.

- Bắt đầu động thủ!

Đằng Thanh Sơn vác cây Luân Hồi thương bắt đầu kiến tạo nhà mới. Ở ngay Thần Phủ Sơn lựa chọn một tảng cự thạch, sau đó trực tiếp đục rỗng cự thạch này trở thành phòng ốc.

Veo! Veo! Veo!

Thương ảnh phô thiên cái địa, Luân Hồi thương lần lượt đâm vào cự thạch, vô số bụi đá vụn tung bay. Vốn một tảng đá lớn khổng lồ được Đằng Thanh Sơn điêu khắc thành một căn nhà đá xinh đẹp, đến cả trên nóc nhà cũng khắc thành những lớp ngói. Có lẽ năng lực điêu khắc của Đằng Thanh Sơn cũng bình thường, nhưng hắn lại có khả năng khống chế thương pháp cực cao.

Căn nhà đá này dưới công nghệ điêu khắc sơ sài vẫn rất đẹp.

- Hắc!

Đằng Thanh Sơn đút Luân Hồi thương vào bao lưng, sau đó dùng sức của hai tay nâng cả một căn nhà đá lên, như một con đại hầu bay nhanh xuống dưới chân núi, vọt tới bên cạnh Nguyệt Nha hồ.

- Phịch!

Căn nhà đá đã dựng sừng sững ở bờ hồ.

Lý và Tiểu Bình kinh ngạc nhìn căn nhà đá tuyệt đẹp.

- Tiểu, Tiểu Bình, đây là chỗ ở hai người.

Đằng Thanh Sơn nói xong lại đi lên trên núi.

Đi đi lại lại mấy lần.

Đằng Thanh Sơn kiến tạo ra ba căn nhà đá. Lý và Tiểu Bình ở một căn, Đằng Thú và mã phu lão Uông một căn, Đằng Thanh Sơn một căn. Ba căn nhà đá như quần tinh củng nguyệt (sao mọc quanh trăng) vờn quanh bên bờ Nguyệt Nha hồ. Rồi sau đó đám người Đằng Thanh Sơn lại vào thành một chuyến, mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày, lúc này mới hoàn toàn bố trí xong ba căn nhà đá.

...

Sáng sớm hôm sau, bên cạnh bờ hồ, Đằng Thanh Sơn đang từng chiêu từng thức diễn luyện Hành Thổ Chi Quyền, khi thì chuyển đổi thành Hành Thủy Chi Quyền, làm cho lực thiên địa chung quanh đều bị quyền pháp làm chấn động. Trong không khí liên tục truyền đến những sóng khí chấn động, tựa như mộng ảo. Thần điểu Thanh Loan đang đứng một bên, quan sát quyền pháp của Đằng Thanh Sơn.

Thiếu niên mãnh thú Đằng Thú cũng như một con dã thú ngồi đó, quan sát quyền pháp của Đằng Thanh Sơn. Một người một yêu thú sóng vai nhìn.

Hồi lâu sau...

Thu thế!

- Sư phụ! - Đằng Thú phát âm khó khăn.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, quát lạnh:

- Đứng lên!

Đằng Thanh Sơn đã không phải chỉ một lần răn dạy quở mắng Đằng Thú hai chữ ‘đứng lên’ này. Đằng Thú lập tức phản xạ trở mình đứng thẳng tắp! Dù sao vài chục năm đã sinh tồn với dã thú, chỉ sơ ý một chút là gã lại nằm dài trên mặt đất.

- Tiểu!

Đằng Thanh Sơn hô.

- Tới ngay, tới ngay! Muội đang làm điểm tâm mà.

Lý chạy tới cười hì hì:

- Đằng đại ca, chuẩn bị dạy A Thú quyền pháp à?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Từ hôm nay trở đi, vi sư sẽ dạy con quyền pháp!

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói:

- Ta bảo con làm như thế nào thì làm như thế.

Đằng Thanh Sơn nói chuyện, còn Lý thì đứng một bên phát ra những tiếng gầm. Đằng Thú nghe và hiểu rõ ràng, rồi lập tức nói chậm rãi vẻ kiên định:

- Dạ sư phụ!

Đằng Thú bây giờ cũng biết nói rất ít.

Nhưng vài chữ như ‘ sư phụ ’ thì Đằng Thú cũng biết.

- Coi được rồi đó.

Đằng Thanh Sơn bắt đầu dạy. Mình đã qua hai kiếp rồi, mãi tới bây giờ mới có một đồ đệ duy nhất. Lúc này bắt đầu diễn luyện

Tam Thể Thức!

Tam Thể Thức nói đơn giản thì vô cùng đơn giản.

Nhưng trong đơn giản lại ẩn chứa ý cảnh kỳ lạ.

- Vì A Thú đã đạt tới cảnh giới gân cốt tề minh, gã hẳn là có thể cảm giác được ý cảnh Tam Thể Thức. Trước hết cho gã luyện một tháng Tam Thể Thức, sau đó sẽ dạy gã Hành Thổ Chi Quyền.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn sớm đã có kế hoạch bồi dưỡng Đằng Thú. Đằng Thú có căn bản tốt, cái phiền toái duy nhất chính là rất nhiều từ nghe không hiểu, phải nhờ Lý đứng một bên giải thích.

Đằng Thanh Sơn dạy, Lý giải thích, Đằng Thú học!

Đây là quan hệ giữa ba người.

...

Ngày thứ ba, dưới Thần Phủ Sơn cạnh bờ Nguyệt Nha hồ.

- Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh! - Xa xa truyền đến tiếng kêu.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn chỉ mặc quần dài áo ngắn đơn giản, tóc tai như tổ quạ, chân trần, cầm trong tay Luân Hồi thương luyện tập thương pháp bên bờ hồ. Một chiêu một thức, nhìn như đơn giản nhưng lại ẩn chứa thiên địa chi đạo. Thanh Loan ở một cành cây gần đó, nhìn xuống dưới quan sát.

Luân Hồi thương vừa đâm ra một cái, rồi lập tức thu thương đứng yên.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía tiếng kêu phía xa, chỉ thấy hơn mười người dẫn đà thú đi tới, người dẫn đầu chính là Lục trưởng lão tóc bạc gầy gò.

- Không ngờ có thể thấy được tiên sinh tu luyện.

Lục trưởng lão cười ha ha chào hỏi.

- Lục trưởng lão, ông tới đây làm gì vậy?

Đằng Thanh Sơn cũng chờ mong:

- Chẳng lẽ bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đã tới, không phải nói phải vài ngày nữa mà, lúc này mới được hai ngày.

- Ha ha… Bí tịch thì chưa tới. Nhưng lão phu có một tin tức tốt hơn muốn nói cho tiên sinh.

Giọng Lục trưởng lão có vẻ thần bí.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 54

Chuẩn Bị Hoàng Kim

Tin tức tốt hơn?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái, lập tức cười bảo:

- Chúng ta sang bên kia ngồi xuống nói chuyện!

Bờ Nguyệt Nha hồ có bốn chiếc ghế điêu khắc tinh xảo đang được bày biện, vây quanh một bàn đá vuông nhẵn bóng, trên bàn đá bày một bầu rượu. Đằng Thanh Sơn và Lục trưởng lão ngồi đối diện nhau.

Đặt Luân Hồi thương sang một bên, Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lục trưởng lão:

- Lúc trước tại hạ nghĩ rằng Lục trưởng lão tới để tặng bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nhưng Lục trưởng lão lại nói là có tin tức tốt hơn! Tại hạ đoán không ra... Có khi nào Húc Nhật Thương Hành tra được tin tức của ba mươi sáu bức đá khắc rồi?

- Đương nhiên không phải.

Lục trưởng lão vẻ mặt tươi cười, - Nhưng cũng không khác là mấy!

- À?

Đằng Thanh Sơn kinh dị liếc mắt nhìn đối phương, đồng thời cũng rót cho mình và Lục trưởng lão một chén rượu, - Lục trưởng lão xin nói thẳng, đừng làm vẻ bí hiểm với tại hạ nữa.

- Tối hôm qua!

Lục trưởng lão vừa cười vừa nói:

- Ngoại thành Nam Sơn Thành chúng ta có một nhà Thương Hành là Tư Đồ Thương Hành chính thức truyền ra tin tức cho các đại gia tộc, nói là Thương Hành của họ vừa mới nhận được một vụ làm ăn, một khách quý đặt một bộ bản đá ngốc thạch in lại Khai Sơn Tam Thập Lục Thức gửi vào trong Thương Hành của họ. Hơn nữa để Tư Đồ Thương Hành tiến hành bán hội (bán hội theo như giải thích của tác giả chữ dùng để miêu tả bán đấu giả ở Đoan Mộc đại lục)! Ngày bán hội đã định rồi, là vào ngày mười sáu tháng tám! Cách hôm nay gần một tháng.

- Bán hội? Phiến đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức?

Đằng Thanh Sơn giật mình, - Lục trưởng lão, ông có hiểu lầm không? Đó quả thật có phải là một bộ trong chín bản đá ngốc thạch ở Thần Phủ Sơn à?

- Tư Đồ Thương Hành đã cẩn thận quan sát, họ xác nhận đây chính là một trong chín bộ!

Lục trưởng lão chắc chắn vạn phần.

- Họ đã mời không ít chuyên gia cao thủ đồ cổ tới xem xét. Bản đá ngốc thạch đích xác là đã được cất trữ qua mấy ngàn năm, hơn nữa mời cường giả Vũ Thánh phán đoán. Trên bản đá ngốc thạch điêu khắc những chữ viết, cũng ẩn ước một khí tức cường đại.

Chín bộ bản phiến ngốc thạch là được in dập lại từ ba mươi sáu bức đá khắc, đều là từ nguyên bản in lại. Bất luận là kỹ nghệ điêu khắc, hay kích cỡ đều giống như tự nhiên, sinh ra một luồng

khí tức kỳ lạ.

- Mặc dù một bộ bản đá ngốc thạch không trân quí bằng ba mươi sáu bức khắc đá, chỉ sợ không bằng cả một bản khắc đá, nhưng bây giờ trong thiên hạ ba mươi sáu bức khắc đá đã biến mất không thể tìm tới được, do đó một bản đá ngốc thạch khẳng định sẽ hấp dẫn rất nhiều gia tộc đi mua!

Lục trưởng lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Có một bộ đá phiến này dù sao cũng có chỗ tốt đối với những đệ tử gia tộc. Do đó... Đến lúc đó vào lúc Bán hội giá đặt mua có thể sẽ rất cao!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Một bộ bản đá ngốc thạch, với lĩnh ngộ của Đằng Thanh Sơn về Đạo thì từ đó có thể ngộ xuất ra vài manh mối.

- Lục trưởng lão, ông đoán xem một bộ đá phiến đó sẽ có giá bao nhiêu? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Theo lão phu được biết, Tư Đồ Thương Hành thông báo giá chót là ba vạn lượng hoàng kim!

Lục trưởng lão trịnh trọng nói:

- Nhưng chỉ là giá chót thôi, bây giờ các đại gia tộc tranh đấu kịch liệt. Do đó các đại gia tộc cũng rất trọng thị việc dạy dỗ đời sau, khẳng định có rất nhiều gia tộc muốn tìm được một bộ bản đá ngốc thạch.

- Ta đoán chừng tối thiểu cũng mười vạn lượng hoàng kim!

- Nếu khắp nơi đều m nói đoạt được, hoặc có hai gia tộc đối địch tranh phong với nhau, giá đặt mua chỉ sợ còn có thể điên cuồng kéo lên! Loại tình huống này thì thật là không có biện pháp

dự đoán được sẽ sinh ra một cái giá gì.

Lục trưởng lão than thở:

- Bất luận như thế nào, một bộ bản đá ngốc thạch này sẽ thứ bảo vật quí nhất gần đây.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy nặng trịch.

Dựa theo Lục trưởng lão vừa nói như vậy, giá có thể lên tới hơn mười vạn lượng hoàng kim! Hơn mười vạn lượng hoàng kim đối với một vài tiểu gia tộc, tỷ như nói Hắc Thiết Hà Lưu Gia vừa bị diệt vong, thì cơ hồ phải vét rỗng cả tài sản gia tộc rồi. Nhưng đối với một vài đại gia tộc thống lĩnh mấy trăm vạn dân, thậm chí ngàn vạn dân chúng mà nói thì hơn mười vạn lượng hoàng kim mặc dù cũng khá lớn, nhưng không phải là không thể chịu được!

Một bộ bản đá ngốc thạch đủ để làm cho đời sau gia tộc xuất hiện một vài cường giả dùng phủ.

- Chà!

Lục trưởng lão lắc đầu nói:

- Nếu bản đá ngốc thạch này là cho Húc Nhật Thương Hành ta Bán hội, chúng ta có thể giúp được cho tiên sinh. Đáng tiếc là để Tư Đồ Thương Hành Bán hội!

Húc Nhật Thương Hành, mặc dù là Thương Hành lớn nhất trong thiên hạ!

Nhưng còn có một vài Thương Hành chỉ yếu hơn một chút vẫn có thể cạnh tranh. Tư Đồ Thương Hành chính là một trong số đó!

- Tiên sinh cũng muốn tham gia bán hội à? - Lục trưởng lão hỏi.

Từ Bán hội cũng chính là đấu giá - Vâng!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiên sinh đang lo không đủ tiền bạc à? - Lục trưởng lão hỏi.

- Đây là một khoản tiền lớn. - Đằng Thanh Sơn đích xác hơi lo.

Lục trưởng lão mau mày, nhưng vẫn tiếp:

- Tiên sinh, như vậy đi. Đã tham gia bán hội thì bản thân tiên sinh cũng có một chút hoàng kim! Húc Nhật Thương Hành chúng ta có thể cho tiên sinh mượn mười hai vạn lượng. Ở Nam Sơn Thành, Thương Hành chúng ta nhiều nhất có thể cung cấp chừng đó hoàng kim, nhiều hơn thì lão phu cũng không có cách nào khác. Tiên sinh mượn xong cũng chưa cần thiết phải trả lại ngay, đợi thời gian nào có thừa tiền thì trả lại cũng không muộn.

Đối với một đại Thương Hành thì của cải đương nhiên là rất kinh người.

Nhưng nếu ở Nam Sơn Thành đệ nhất Đại Thành, Húc Nhật Thương Hành chỉ có thể thuyên chuyển nhiều như vậy thôi, nhiều hơn nữa là ảnh hưởng tới kinh doanh của Thương Hành.

- Lục trưởng lão, nếu đến lúc đó thật sự phải dùng tới Đằng Thanh Sơn ta sẽ hoàn lại rất nhanh.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Thương Hành ta chẳng lẽ còn không tín nhiệm tiên sinh à? - Lục trưởng lão cười.

Một vài dân bình thường liều chết mới vay được một khoản tiền hơn mười lượng bạc trong một năm, còn Đằng Thanh Sơn là cường giả tiên thiên đỉnh cao, chỉ dùng thân phận đã trị giá mười hai vạn lượng hoàng kim.

- Mười sáu tháng tám!

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhớ kỹ ngày này.

******

Sau khi Lục trưởng lão ly khai, ngay hoàng hôn ngày hôm đó Đằng Thanh Sơn một mình một người thi triển tốc độ như bay chạy về phía bờ biển nam hải của Đoan Mộc Đại Lục! Tuy nói nơi giấu con thuyền Ô Mộc trong lòng đất cách Nam Sơn Thành gần hai ngàn dặm, nhưng... Đằng Thanh Sơn một mình một người chạy với tốc độ như bay, so với Tam Đại Long Mã còn nhanh hơn nhiều!

Cũng không có gì là lạ, sức mạnh Đằng Thanh Sơn bây giờ vượt qua tám mươi vạn cân, chỉ riêng sức mạnh thân thể đã có thể so với yêu thú cấp tiên thiên kim đan rồi!

Tốc độ của hắn so với hắc yểm mã còn nhanh hơn.

Hắc yểm mã có thể đi năm ngàn dặm, Đằng Thanh Sơn lúc trước ở giữa hải dương, trong Hỗn Loạn Hải Vực đáng sợ mà hắn kéo một con thuyền trên biển rộng, một ngày một đêm đã bơi quá hai ba ngàn dặm, kéo hải thuyền ra khỏi Hỗn Loạn Hải Vực. Kéo hải thuyền trên biển mà có thể nhanh như vậy, thì có thể tưởng tượng chạy trên lục địa nhanh như thế nào!

Vèo! Vèo! Vèo!

Người đi đường trên quan đạo chỉ cảm giác có người lướt qua, Đằng Thanh Sơn đã cách xa bảy tám mươi trượng rồi, thân mình chợt lóe liền biến mất khỏi tầm mắt.

...

Đêm tối, ánh trăng mông lung và ánh sáng từ những vì sao lung linh, trên vùng đá lởm chởm được che một tầng sương mù giống như dải lụa mềm.

- Rào rào...

Tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Đằng Thanh Sơn đang ở trong một hố đất to.

- Hắc!

Đằng Thanh Sơn nâng cái rương thứ hai ra khỏi hố đất, hắn lập tức đẩy toàn bộ chỗ đất đá vào hầm chôn dấu lại cái hố khổng lồ đó. Sau đó lại cải trang lại hiện trường làm người ta khó có thể nhìn ra.

- Cộng hai rương hoàng kim này là ta có tới ba vạn hai ngàn cân hoàng kim, cũng tương đương ba mươi hai vạn lượng hoàng kim! Tin là đủ mua bộ bản đá ngốc thạch rồi. Nếu thật sự không có biện pháp, Húc Nhật Thương Hành còn có mười hai vạn lượng hoàng kim nữa!

Đằng Thanh Sơn quả rất thờ ơ với tiền tài.

Tiền tài là rất cần thiết, nhưng với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn thì việc thu được tiền tài là quá dễ dàng.

Trực tiếp đi cướp của mấy tên cướp hoặc những gia tộc, hoặc bang phái tiếng xấu lan xa là được!

- Đi!

Một vai khiêng một cái rương to.

Đằng Thanh Sơn khiêng hai vật nặng vạn cân lập tức chạy như bay ly khai khu chôn dấu. Cho dù mạnh như Đằng Thanh Sơn, nhưng khi lưng đeo hai vật nặng trên vạn cân, hắn cũng không thể chạy nhanh được như lúc vừa tới!

Đương nhiên cho dù chạy chậm cũng vẫn nhanh hơn chiến mã bình thường nhiều.

Trước hừng đông ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn đã khiêng

hai rương hoàng kim về tới dưới chân núi gần bờ Nguyệt Nha hồ Thần Phủ Sơn ngoài thành Nam Sơn Thành.

- Bùng!

- Bùng!

Hai cái rương to được đặt trên bãi cỏ, Đằng Thanh Sơn thở phù một cái.

- Sư phụ!

Thanh âm ngọng nghịu từ ven hồ truyền đến. Đằng Thú đang luyện tập Tam Thể Thức cung kính nhìn Đằng Thanh Sơn. Mặc dù mới học tập với Đằng Thanh Sơn hai ba ngày, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận Đằng Thú này tuyệt đối là một thiên tài học tập Hình Ý!

Có lẽ trước khi được học tập Hình Ý, Đằng Thú đã biết ý cảnh chính thức của Hình Ý quyền rồi.

Đằng Thanh Sơn chỉ diễn luyện mười hai hình Hình Ý một lần, Đằng Thú chỉ học tập nửa canh giờ, có thể nói đạt tới đỉnh cao về mười hai hình Hình Ý rồi.

- Đằng đại ca đã về rồi.

Lý đi ra.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, đồng thời chỉ vào hai cái rương nói với gã:

- A Thú, đưa hai cái rương này vào trong phòng đi!

Nói rồi chỉ vào hướng trong phòng.

Đằng Thanh Sơn nói xong Đằng Thú không hiểu. Nhưng khi Đằng Thanh Sơn ra hiệu là hắn đã hiểu.

- Vâng, sư phụ.

Cánh tay trái Đằng Thú dùng sức nâng một rương lên, tay phải dùng sức cũng nâng một rương lên, mỗi bước đi đều lưu trên mặt đất những dấu chân liền nhau rất sâu. Khi đưa hai rương hoàng kim từ ngoài vào trong nhà đá làm Đằng Thú mất khá nhiều khí lực. Đến khi ra khỏi phòng, Đằng Thú nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với ánh mắt càng thêm tôn kính.

Đằng Thú đi bao xa?

Đằng Thanh Sơn thì chạy hai ba ngàn dặm!

- Tiếp tục luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn hét một tiếng, Đằng Thú ngoan ngoãn đi luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn đổi một bộ y phục đầy bụi đất bẩn thỉu, thay bằng áo ngắn khô mát rồi cũng ra tập sớm.

...

Đằng Thanh Sơn, Lý, Đằng Thú, Tiểu Bình, mã phu lão Uông năm người đang vây quanh cái bàn ăn điểm tâm. Buổi sáng lành lạnh, sương mù lãng đãng nhưng lại làm cho bờ Nguyệt Nha hồ tựa như một hiểm cảnh.

- Đằng tiên sinh.

Tiếng kêu quen thuộc từ xa truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, Lục trưởng lão tóc bạc phơ mang theo đám thủ hạ tươi cười đi tới:

- Nửa đêm ngày hôm qua Khai Sơn Tam Thập Lục Thức vừa mới đưa đến, sáng sớm nay lão phu lập tức đưa tới cho tiên sinh.

Nói đoạn, lão lấy từ trong ngực ra bộ sách được quấn bố kim sắc.

- Cám ơn Lục trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy tươi cười nhận lấy, hắn mở bao kim bố ra.

Một bộ sách đóng cẩn thận, rất mỏng, bìa da đen xuất hiện trước mắt Đằng Thanh Sơn, trên sách có sáu chữ to — Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 55

Ý Ngoại Chi Hỉ

Sau khi Lục trưởng lão hàn huyên một hồi liền mang theo nhân mã rời khỏi: "Đằng tiên sinh, tới ngày mười sáu tháng tám lão phu sẽ phái người qua đón tiên sinh."

Đưa mắt tiễn đám người Lục trưởng lão rời đi, Đằng Thanh Sơn lúc này mới Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ra: 75:

"Đằng đại ca. Đây chính là bí tịch phủ pháp của Vũ hoàng?" Lý cũng tới gần xem.

Bí tịch rất mỏng, chỉ có một vài bức tranh vẽ, các loại chiêu thức đều là vẽ nam tử sử dụng cự phủ từ thức thứ nhất đến thức thứ ba mươi sáu. Đằng Thanh Sơn lật mở: 75: từ thức thứ nhất trở đi, trong quá trình lật xem trong đầu Đằng Thanh Sơn cũng tự nhiên đem những chiêu thức diễn luyện, theo đó trong đầu ghi nhớ cũng càng ngày càng nhiều.

Thức thứ nhất, thức thứ hai... Ba thức.

Chiêu thức ghi nhớ trong đầu ghi càng nhiều, Đằng Thanh Sơn càng cảm giác không ngờ chuỗi các chiêu thức ấy khiến tim hắn đập mạnh một trận.

Khi Đằng Thanh Sơn nhìn thức ba mươi sáu.

Trong đầu chuỗi ba sáu chiêu đó phảng phất hóa thành một

cây cự phủ làm cho đầu óc Đằng Thanh Sơn chấn động.

"Vù. Vù." Đằng Thanh Sơn trán đổ: 025: hột, sắc mặt trắng bệch.

"Đằng đại ca, làm sao vậy?" Lý ở cạnh có chút giật mình.

"Chiêu thức thực đáng sợ." Đằng Thanh Sơn trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi khó giấu. "Ba mươi sáu chiêu này tựa như là một chiêu liền mạch, không ngờ lại sinh ra một cỗ ý cảnh khó diễn tả." Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng minh bạch, ba mươi sáu chiêu này chính là đem thiên đạo hoàn toàn diễn giải ra.

Cho dù không phải vậy. Thế nhưng, Đằng Thanh Sơn như trước cảm thấy uy áp của ba mươi sáu chiêu này.

"Đằng đại ca, không có việc gì chứ?" Lý hỏi có chút khẩn trương.

"Tiểu" Đằng Thanh Sơn cười nhìn nàng."Huynh không sao."

Quay đầu nhìn bí tịch trong tay, Đằng Thanh Sơn nhớ lại chuyện trước kia ở Minh Nguyệt Đảo.

"Lúc trước ở Minh Nguyệt Đảo tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích cũng chỉ là xem phần đầu, cũng không dám tiếp tục nghiên cứu sâu thêm." Đằng Thanh Sơn trong lòng kinh ngạc cảm thán. "Quả là ta không biết tự lượng sức mình. Dám liều mạng cảm thụ Kiếm Đạo ẩn chứa trong Thần Tiên Ngọc Bích, giống như ăn bị bội thực vậy. Đến cả Thần trong Nê Hoàn Cung của ta cũng bị thương tổn."

Bí tịch trong tay Đằng Thanh Sơn chỉ mới là bản sao ba sáu chiêu, không phải Vũ Hoàng tự mình lưu lại đã có uy lực như thế.

Uy lực Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này nghĩ qua là thấy.

“Tới mười sáu tháng tám còn gần một tháng, trong một tháng

ta thử luyện tập phủ pháp này cho tốt. Để xem đối với việc thể ngộ đại đạo, sáng tạo thương pháp của ta có chút hữu ích nào không." Đằng Thanh Sơn đi thẳng vào phòng, lấy ra cây Khai Sơn Thần Phủ để trong rương.

*****

Khai sơn Thần phủ, mặt phủ (lưỡi búa) giống như một tấm chắn. Nắm Khai Sơn Thần Phủ này, Đằng Thanh Sơn thậm chí mơ hồ cảm giác trong phủ ẩn chứa lực lượng cường đại.

Đằng Thanh Sơn đi tới một khoảnh trống cây cối bên Nguyệt Nha hồ.

“Đại thúc, thúc cũng luyện phủ à?” Tiểu Bình con mắt chằm chằm nhìn thẳng vào Khai Sơn Thần Phủ của Đằng Thanh Sơn.

“Lẽ nào Tiểu Bình muốn học?” Đằng Thanh Sơn hỏi đùa.

Tiểu Bình vội lắc đầu “Tiểu Bình học không được.”

"Hừ! Đi tìm tiểu tỷ tỷ của cháu đi, đại thúc luyện phủ đây."

Đằng Thanh Sơn không cùng Tiểu Bình nhiều lời mà nhìn kỹ một lần nữa bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Sau khi đã thực rõ ràng, Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu luyện bộ ba sáu chiêu phủ pháp này. "Vũ Hoàng đã dùng Khai Sơn Thần Phủ luyện phủ pháp bao nhiêu lần. Hơn nữa, Khai Sơn Thần Phủ này cũng ẩn chứa Đạo của thế giới của Vũ Hoàng. Ta dùng Khai Sơn Thần Phủ này luyện tập, khéo lại chẳng tốn mấy sức mà lại được nhiều."

Đằng Thanh Sơn luyện từng thức một.

Lần thứ nhất, Đằng Thanh Sơn luyện rất chậm, đảm bảo động tác của mình không có bất cứ một sai sót nào. Phải chú ý bộ pháp, tư thế thân thể... Về phần tiên thiên chân nguyên vận chuyển thế nào, Đằng Thanh Sơn tự mình lĩnh hội.

Lần thứ hai, Đằng Thanh Sơn nhanh thêm không ít.

Tới lần thứ năm, Đằng Thanh Sơn đã không cần tận lực chú ý tư thế. Toàn thân tập trung lĩnh hội Ý cảnh ba mươi sáu chiêu phủ pháp.

Vào lần thứ tám…

“Hừ?” Đằng Thanh Sơn đột nhiên dừng lại. "Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này không đơn giản chỉ là phủ pháp. Nó còn là một bộ thân pháp phi thường linh hoạt nhanh lẹ.” Trong ba mươi sáu họa đồ, bộ pháp hai chân của người trong mỗi một bức đồ đều đang biến hóa. Đằng Thanh Sơn hiện tại đã cảm giác được sự tinh diệu của bộ pháp.

“Bộ pháp này so vơi Du Ngư Thân Pháp do ta sơ bộ sáng chế ra, đặc biệt giống nhau, cảm giác là đều ẩn chứa Thủy Hành Chi Đạo." Đằng Thanh Sơn lập tức dựa theo lĩnh ngộ của bản thân đi luyện phủ pháp.

Dù sao bản thân Đằng Thanh Sơn đã có thành tựu nhất định về Đạo. Bắt đầu luyện thấy khá dễ dàng.

Ở lần thứ mười hai…

"Nếu như ta cảm giác không nhầm, thức thứ nhất của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức hẳn là ẩn chứa Thổ Hành Chi Đạo, hẳn phải thi triển như vầy." Cự phủ ở trước người Đằng Thanh Sơn xẹt qua một đường vòng cung, chậm rãi tựa như cối xay, thong thả tựa như như thôi diễn. Một cỗ Ý cảnh dày nặng tự động sản sinh.

Ầm ầm…

Linh khí hành thổ thiên địa đều bởi vậy mà chấn động.

“Thật là chiêu thức phòng ngự lợi hại, chiêu thứ nhất này khởi thủ thức, so với Ngũ Hành Quyền - Hoành Quyền của ta diễn hóa

(diễn đạt ý tứ để hóa thành) thành thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí có chỗ tương tự. Mặt lưỡi rìu của cây phủ giống như tấm chắn, vận dụng một chiêu này để phòng ngự so với thương pháp của ta càng chiếm ưu thế."

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ, hắn bắt đầu thực sự lao vào tìm tòi nghiên cứu bộ phủ pháp.

Đây quả là tuyệt học của Vũ Hoàng. Vũ Hoàng khi trước cũng nói, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức so với Cửu Đỉnh Thiên Thư uy lực càng cao hơn một bậc. Bất quá tuyệt học cấp độ này chỉ là ba mươi sáu bức vẽ, người khác căn bản không có biện pháp để học. Đằng Thanh Sơn cũng là về Thổ Hành Chi Đạo và Thủy Hành Chi Đạo đã có thành tựu nhất định, mới có thể tham ngộ từ trong đó bộ pháp và Ý cảnh của đệ nhất thức.

***

Đằng Thanh Sơn lần tiến vào chìm đắm này, căn bản là không để ý tới các việc khác. Đằng Thú thật đáng thương, sư phụ gã mặc kệ gã, gã cũng chỉ có thể mỗi ngày tập Tam Thể Thức, tập quyền và Hình Ý mười hai hình, những thứ này cũng là Đằng Thanh Sơn sau khi bắt đầu vài ngày đã dạy cho gã.

- Ngày mồng chín.

Khí trời ngày càng lạnh lẽo, trên Nguyệt Nha hồ đã kết một lớp băng dày.

"Tiểu tỷ tỷ, lần này đại thúc luyện phủ pháp chẳng ăn uống gì cả." Tiểu Bình chăm chú nhìn thân ảnh mơ hồ phía xa. Đằng Thanh Sơn đang luyện phủ pháp, thân ảnh ẩn hiện cứ tựa như thuấn di (di chuyển tức thời) vậy, trông phi thường quỷ dị, nhưng Tiểu Bình và Lý đã sớm thấy nên không còn thấy quái lạ nữa.

"Không sao cả đâu. Nếu như quấy rối huynh ấy, thì huynh ấy

mới phát điên đấy." Lý bất đắc dĩ nói.

"Tiểu tỷ tỷ." Tiểu Bình bỗng nhiên nhẹ giọng.

“Ừm?” Lý nhìn lại.

"Tỷ thích đại thúc lắm phải không?" Tiểu Bình hỏi.

"Cái con tiểu nha đầu này! Biết cái gì.” Lý hơi: 04 (1): mặt.

Tiểu Bình vội nói "Tiểu tỷ tỷ, muội thấy qua nhiều chuyện rồi. Thời gian còn làm người hầu, những chuyện của các tiểu thư công tử đó muội đã thấy nhiều lắm. Tiểu tỷ tỷ, muội thấy tỷ rất, rất: 02 (1): đại thúc đó nha. Hơn nữa, có đôi khi đại thúc ra quyết định vấn đề gì đó, cho dù là không vừa lòng tỷ cũng vẫn cứ nhịn."

Đúng vậy!

Đằng Thanh Sơn làm gì rất hiếm cùng người khác thương lượng. Nói gấp rút lên đường là gấp rút lên đường, ở lại dưới Thần Phủ Sơn hạ là ở lại dưới chân núi. Mà Lý thì có thể trong lòng cũng muốn thăm thú một chút Đoan Mộc đại lục. Thế nhưng… nàng không muốn tranh chấp cùng Đằng Thanh Sơn, không muốn khiến Đằng Thanh Sơn phiền lòng.

Đằng Thanh Sơn luyện công thì nàng nấu cơm.

Đằng Thanh Sơn trên người bẩn thỉu kinh người, nàng tới giặt quần áo.

Đằng Thanh Sơn gặp yêu thú các loại, Lý không ngại chút nào phiền phức ở bên giải thích.

Nàng một lòng vì Đằng Thanh Sơn mà phục vụ.

"Tiểu tỷ tỷ! Tỷ lúc nào cũng vâng lời thúc ấy sẽ rất có hại đấy." Tiểu Bình làm mặt tiểu nhân. "Hơn nữa muội xem đại thúc một lòng tập trung rèn luyện, tỷ cứ tiếp tục như vậy chỉ là sống uổng

thôi."

“Muội nói vậy thì tỷ nên làm cái gì bây giờ?" Tiểu có chút cấp bách lo âu đi tìm lời khuyên, hỏi một tiểu cô nương mới chín tuổi.

Lý cũng là chẳng biết làm sao… nàng liều lĩnh theo Đằng Thanh Sơn tâm ý đã sớm sáng tỏ, nữ hài thường làm không nổi một bước này. Đằng Thanh Sơn không chút phản ứng Lý còn có thể làm sao bây giờ?

"Muội nói cho tiểu tỷ tỷ biết.” Tiểu Bình tự tin. "Đối với nam nhân này tỷ lúc nào cũng tốt, thúc ấy chẳng có nhận thấy đâu. Cho nên tỷ cần phải học, trước hết là phải nhạt nhẽo với thúc ấy, như là không nấu ăn cho thúc ấy, hay là y phục thúc ấy để thúc ấy tự giặt lấy. Tỷ đối với thúc ấy lúc nào cũng tốt, thúc ấy cho đó thành tập quán rồi. Tỷ cần phải hiểu rắn mềm phải thật linh hoạt.”

"Cũng như các đại gia tộc đó quản người vậy, không thể quá tốt với hạ nhân. Tốt quá, hạ nhân sẽ không biết đúng mực. Bình thường nên lạnh lùng, thỉnh thoảng khen một chút “Rất tốt” hạ nhân mới cảm kích người quản lý”

"Tiểu tỷ tỷ, tỷ cũng phải học chiêu đó để thúc cảm kích tỷ. Đương nhiên cũng có thể có lúc không hiệu nghiệm."

"Phải chịu khó động não một chút mới có thể nắm nam nhân vào trong tay."

Lý mở to mắt, nghe thấy nhãn tình như: 055:

Nàng từ nhỏ là khuê nữ nhà giàu, sau đó gặp đại nạn trở thành thành viên trung tâm của Thiên Thần Cung, là thần nữ Thiên Thần Sơn tôn quý. Những hiểu biết đó? Phải là Tiểu Bình với thân phận kẻ hầu người hạ trong gia tộc, thấy qua nhiều đạo lí đối nhân xử thế mới biết được nhiều "Ừ! Tiểu Bình. Muội thực đã giúp tỷ tỷ nhiều lắm" Lý nắm lấy tay Tiểu Bình.

Nàng mong ước biết bao, mong Đằng Thanh Sơn có một ngày cùng nàng nói mấy lời tâm tình.

"Không giúp tỷ tỷ thì muội còn giúp ai?" Tiểu Bình: hoho: hi hi nói. Bỗng nhiên Tiểu Bình nét mặt ngẩn ra.

"Đó!"

Lý cũng chăm chú nhìn đằng trước. Chỉ thấy trên bờ hồ, cả phía trên Nguyệt Nha hồ không ngờ có mười mấy đạo thân ảnh của Đằng Thanh Sơn, giống như là phân thân vậy, mỗi một đạo thân ảnh đều là một chiêu thức phủ pháp.

Một đạo quang nhận thổ hoàng sắc mỏng manh từ trong Khai Sơn Thần Phủ của Đằng Thanh Sơn bay ra.

Quang nhận giống như thiểm điện bay về phía trước, không một tiếng động lao vào rừng cây dày đặc trước mặt.

Mười mấy đạo thân ảnh tan đi, Đằng Thanh Sơn hạ xuống mặt hồ, dẫm lên băng dày nhìn rừng cây ở phía xa.

"Vù." Gió lạnh thổi qua.

"rắc rắc!"

Các gốc cây khổng lồ đều bắt đầu từ từ nghiêng dần, sau đó là một tràng tiếng cành gẫy vang lên, các gốc đại thu rầm rầm đổ xuống. Phía trước Đằng Thanh Sơn trong phạm vi gần nửa trượng chiều rộng, có đến mấy chục trượng chiều dài toàn bộ cây cối cỏ dại đá tạp đều bị cắt xuống chỉnh tề. Tựa như bị một đạo đao quang vô hình chém qua vậy.

"Đằng đại ca." Lý cùng Tiểu Bình, thêm cả Đằng Thú, Lão Uông đang luyện tập đều chạy tới.

"Uy lực thật đáng sợ!" Đằng Thanh Sơn trong lòng phi thường

chấn động.

"Không một tiếng động, quang nhận đó không ngờ sắc bén đến trình độ như vậy." Đằng Thanh Sơn trong lòng tràn đầy kinh hãi. "Uy lực ngưng tụ, nếu như ta không nhầm Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này lấy Thổ Hành Chi Đạo để nhập môn, về sau lại dung nhập Kim Hành Chi Đạo." Đằng Thanh Sơn đối với Vũ Hoàng càng thêm kính phục.

"Đáng tiếc! Ba mươi sáu bức vẽ của bí tịch này khẳng định là người nào đó mô phỏng theo vẽ ra."

"Nếu như ta có thể thấy được điêu khắc do Vũ Hoàng lưu lại, ý cảnh nét vẽ của điêu khắc ta chắc có thể lĩnh ngộ không ít. Đủ để cho ta làm ít mà lại được nhiều." Đằng Thanh Sơn tu luyện như vậy là ỷ vào căn cơ vững chắc của mình, mới có thể ngộ ra ý cảnh chiêu thức. Thế nhưng hiện tại Đằng Thanh Sơn chỉ mới tu luyện đến thức thứ ba.

Có điều Đằng Thanh Sơn nhờ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ẩn chứa bộ pháp cùng Du Ngư Thân Pháp của bản thân kiểm chứng qua lại với nhau, nhờ thế Du Ngư Thân Pháp của Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng có chút thành tựu.

Cảnh giới hiện tại cũng được Đằng Thanh Sơn xác định là Du Ngư Thân Pháp tầng thứ nhất.

"Cho dù không có được ba mươi sáu bức điêu khắc, có thể ngó tới một bộ Ngốc Thạch đó cũng đủ rồi. Dù sao đó cũng là nguyên bản dập in, các nét vẽ đều giống nguyên bản." Đằng Thanh Sơn trong lòng khao khát, chỉ mới tu luyện nửa tháng Du Ngư Thân Pháp tầng thứ nhất đã hoàn thiện.

Hơn nữa, thật lâu rồi Hành Thổ Chi Quyền không có tiến bộ, Đằng Thanh Sơn cảm giác có hi vọng sáng chế chiêu thứ bảy.

Ngay cả Kim Hành Chi Đạo cũng có hi vọng đột phá.

"Một quyển bí tịch đã khiến ta thu hoạch nhiều như vậy, nếu như có được bộ Ngốc Thạch đó." Đằng Thanh Sơn lúc này đã hạ quyết tâm. "Mặc kệ thế nào bộ Ngốc Thạch đó nhất định phải thuộc về ta."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 56

Gia Tộc Tụ Tập

Ngày mười sáu tháng tám, trời có tuyết lớn.

Nhiệt độ ở Đoan Mộc Đại Lục rõ ràng lạnh hơn Cửu Châu Đại Địa nhiều. Ở Cửu Châu Đại Địa, nhiệt độ tự nhiên cao nhất là vào mùa hè khoảng tháng năm tháng sáu. Còn ở Đoan Mộc Đại Lục, cho dù là tháng năm tháng sáu người thường cũng phải mặc áo ấm. Như bây giờ là tháng tám mà kết băng rơi đại tuyết là việc rất thường.

Đây là nguyên nhân vì sao những nhà cửa ở Đoan Mộc Đại Lục phần lớn đều là đỉnh tròn hoặc đỉnh nhọn.

Nếu là đỉnh bằng, tuyết rơi hàng năm đọng quá dày sẽ có thể ép sập cả căn nhà và trở thành tai hoạ!

...

Xung quanh cả Thần Phủ Sơn như đội cái mũ màu trắng, đến cả bờ hồ Nguyệt Nha cũng đóng băng dày, trên đó đầy tuyết đọng.

Trước nhà, Đằng Thanh Sơn mặc áo da màu trắng tương tự thanh niên thanh tú của một đại gia tộc. Cạnh hắn là Lý cũng mặc áo lông màu trắng.

- Lúc huynh còn ở Cửu Châu rất ít khi có thể thấy tuyết phủ trắng trời đất như vậy!

Đằng Thanh Sơn nhìn tuyết lớn rơi liên tục không ngừng như lông ngỗng, cảm thán một tiếng:

- Cho dù là đại thảo nguyên vốn luôn luôn rét lạnh cũng chỉ vào mùa đông lạnh lẽo mới có thể thỉnh thoảng thấy những trận đại tuyết như vậy!

- Đằng đại ca, đây chỉ là Nam bộ của Đoan Mộc Đại Lục thôi đó.

Mặt Lý đầy vẻ tươi cười:

- Hơn nữa còn chưa phải là mùa đông! Bắc Hàn Vực của Đoan Mộc Đại Lục thì chắc là lạnh hơn nhiều.

Thiên Phong là một trong Tam đại cốc, đến cả cao thủ hậu thiên đỉnh phong mà bị gió lạnh thổi vào cũng sẽ bị đông cứng! Có thể thấy được mức độ lạnh tới đâu.

- Ừm, người tới rồi kìa!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn vào núi. Nhị trưởng lão Húc Nhật Thương Hành mặc áo dài có vẻ rất ung dung, đang dẫn vài chục nhân mã tất cả đều mặc áo giáp, đội mũ trụ, lưng đeo binh khí. Những cao thủ này phân tán, bảo vệ rất kỹ cho Nhị trưởng lão. Vừa thấy đã biết là đội quân được huấn luyện lâu ngày.

- Lý, nói cho Thanh Loan một tiếng. - Đằng Thanh Sơn nhắc.

Lý quay đầu hướng về phía con Thanh Loan đang ở trong phòng, bộ dạng uể oải nằm trong đống chăn bông, nhẹ giọng kêu vài tiếng. Thanh Loan cũng kêu hai tiếng thanh thúy.

- Lão Uông, nơi này tạm thời giao cho ông. - Thanh Sơn phân phó.

- Ông chủ yên tâm.

Lão Uông mặc áo bông dày đang ở cửa phòng mình lập tức đáp.

Lần này cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn và Lý đi Nam Sơn Thành.

Về phần lão Uông, Tiểu Bình và Đằng thú, cộng thêm hai đại yêu thú Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan Đều ở lại bờ hồ Nguyệt Nha. Có Thanh Loan ở đây, Đằng Thanh Sơn cũng không lo lắng sẽ xảy ra sự cố gì.

- Đằng tiên sinh! - Nhị trưởng lão từ xa xa đã cười lớn gọi.

- Nhị trưởng lão!

Đằng Thanh Sơn cũng cười cùng Lý sóng vai đi trên tuyết. Tuyết đọng rất sâu, một cước đạp xuống có thể ngập lút tới cổ chân. Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao thương dài đựng Luân Hồi thương sớm đã tháo rời thành hai đoạn, còn Lý thì cuộn cây trường tiên bên hông.

- Đằng tiên sinh, xe ngựa ở ngoài cánh rừng, bên đường quan đạo chờ đợi. - Nhị trưởng lão cười khà khà.

- Phiền Nhị trưởng lão quá!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Lúc này Đằng Thanh Sơn, Lý, Nhị trưởng lão ba người cùng đi về phía ngoài cánh rừng, còn đám vũ giả nghiêm chỉnh, mặc áo giáp thì theo sau bảo vệ.

...

Nam Sơn Thành, Lưu Vân Phủ.

Lưu Vân Phủ chính là một trong các cứ điểm trọng yếu của Tư Đồ Thương Hành ở Nam Sơn Thành. Ngày hôm nay bên ngoài Lưu Vân Phủ có vô số quân sĩ tinh anh canh gác, ai nấy mặc áo giáp,

đội mũ trụ, chân đi giày chiến, đứng dọc theo tường thành Lưu Vân Phủ! Liếc mắt nhìn thấy rầm rộ như một dòng lũ sắt đen nhánh.

Chẳng những như thế, mấy đường phố xung quanh Lưu Vân Phủ trăm trượng cũng toàn bộ bị phong tỏa!

Trên đường phố không ít người rất mê hoặc, đều có vẻ băn khoăn khó hiểu.

- Hôm nay có đại sự gì nhỉ? Xung quanh mấy đường phố toàn bộ đều khoá hết?

- Ai biết được! Nhìn kìa, trên người quân sĩ đều mặc cùng một loại trọng giáp. Một đêm không biết từ đâu mà kéo ra nhiều quân sĩ như vậy.

Không ít người đứng ở ven đường hướng mắt nhìn đám quân sĩ rầm rộ đó, ai nấy đều thì thầm bàn tán.

- Nơi này có chuyện gì thế? Sao lại ngăn đường chứ!

Hai thanh niên cưỡi độc giác chiến, một thanh niên ung dung cao giọng quát. Chỉ thấy đám quân sĩ lạnh lùng nhìn về phía thanh niên đó một chút. Trong đám quân sĩ có một lão già mặc áo choàng màu vàng kim, lạnh lùng mắng:

- Tiểu tử, cút ngay. Hôm nay nơi này không phải là chỗ ngươi lượn lờ!

Đang nói chưa dứt lời...

- Tránh ra!

- Tránh ra!

Theo tiếng quát chói tai, dưới sự hộ vệ của trên trăm tên quân sĩ tinh anh toàn bộ mặc trọng giáp màu đỏ sậm, hai chiếc xe ngựa

xa xỉ một trước một sau đã đi tới, trên xe ngựa tinh kỳ rực rỡ, có hai chữ Mộ Dung.

- Là Mộ Dung gia!

- Là quân sĩ tinh anh nhất Ám Huyết vệ của Mộ Dung gia, trên trăm Ám Huyết vệ bảo vệ, chẳng lẽ là gia chủ của Mộ Dung gia xuất hành?

Vốn hai thanh niên còn có chút bất bình, lúc này sợ tới mức lập tức nép vào ven đường. Mộ Dung gia là một trong ba đại gia tộc ở Nam Sơn Thành, một đại gia tộc có tư cách đứng chân ở Nam Sơn Thành như vậy, thì trong thiên hạ cũng phải được xếp vào những siêu đại gia tộc rồi.

Hai thanh niên này làm sao dám trêu vào? Lão già mặc kim bào ra đón khách, lập tức vung tay lên.

Rập! Rập! Rập!

Vốn đám quân sĩ đóng kín cả đường phố lúc này lập tức chỉnh tề né qua một bên, chừa ra một con đường cho đại đội nhân mã của Mộ Dung gia, lập tức rầm rộ đi qua. Sau đó một mảng lớn quân sĩ mặc trọng giáp lại tiếp tục bịt kín cả đường phố, không cho ngoại nhân đi vào.

Một lát sau...

Lại là một đội xe hùng hậu đi tới. Trên tinh kỳ phấp phới có hai chữ Thượng Quan.

- Thượng Quan? Chẳng lẽ là Thượng Quan gia tộc ở Tây Thang Vực Trong đám cũng có vài người có chút kiến thức, vừa thấy lá cờ đã nhận ra Thượng Quan gia tộc chính là một đại bá chủ ở Tây Thang Vực - Thượng Quan gia tộc!

...

Những đội nhân mã của các gia tộc đua nhau tới, trên đường phố phía ngoài khu vực bị phong tỏa, mọi người đang vây xem vô cùng hưng phấn. Họ nghe một vài người có kiến thức cao giọng đàm luận - Đông Hoa Vực Phòng gia.

- Tây Thang Vực Thượng Quan gia.

- Nam Sơn Vực Vương gia.

Các gia tộc ai nấy đều có rất nhiều sự tích.

Những người này đều vô cùng thán phục...

Có thể đi vào hội nghị này mới là những người thuộc thượng đẳng ở Đoan Mộc Đại Lục! Thường ngày một vài đệ tử tướng quân, hoặc một vài đệ tử phú hào, bây giờ trước mặt những đại gia tộc này, căn bản không dám ho một tiếng!

- Tránh ra!

- Tránh ra!

Lại là một đoàn xe rầm rộ tới, quân sĩ mặc trọng giáp thống nhất cưỡi chiến mã! Thế lực lớn với nhân mã tinh anh, nếu cưỡi đà thú thì quá mất mặt. Những con chiến mã một sừng cao vút, trong thời tiết lạnh giá từ lỗ mũi những con chiến mã phun ra từng luồng khí màu trắng, bốn vó mạnh mẽ đạp lên những phiến đá trên đường phố những tiếng vang dội.

Tinh kỳ phần phận, có hai chữ Húc Nhật.

- Là Húc Nhật Thương Hành!

Không ít tiếng kinh hô lại truyền đến. Húc Nhật Thương Hành mặc dù không tranh bá thiên hạ, nhưng thế lực còn mạnh hơn những loại gia tộc như Vương gia, Thượng Quan gia rất nhiều. Dù sao họ cũng là Thương Hành truyền thừa mấy ngàn năm, nhân mã

thế lực rải rác khắp thiên hạ. Quân sĩ trên đường phố lập tức lại dẹp ra một con đường.

Trên xe ngựa Ba người Đằng Thanh Sơn, Lý và Nhị trưởng lão đều ở trong xe ngựa. Chiếc xe ngựa rộng một trượng dài hơn gần ba trượng, xe ngựa xa xỉ như thế mà ngồi mười người cũng rất thoải mái.

- Đã tới Lưu Vân Phủ rồi.

Nhị trưởng lão nhìn qua cửa sổ, cười nói.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn qua khe hở cửa sổ, thấy bên ngoài nhân mã trùng điệp.

- Tới đó Đằng tiên sinh có thể gặp Đại trưởng lão.

Nhị trưởng lão cười nói:

- Đại trưởng lão biết gần hết mọi cường giả trong thiên hạ. Nếu không phải vì muốn gặp tiên sinh thì lần bán hội này Đại trưởng lão sẽ không nhất định tới đâu!

- Nghe ông nói lúc trước, tại hạ thật sự muốn gặp Đại trưởng lão các ông một lần! - Đằng Thanh Sơn cảm khái.

Trên đường, Nhị trưởng lão đã nhắc tới Đại trưởng lão!

Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành, cũng chính là người có địa vị cao nhất Húc Nhật Thương Hành! Chẳng những có quyền lực chí cao, vị Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành này cũng là vài cường giả đứng đầu trong thiên hạ. Thậm chí còn được xưng là vô địch dưới chiến thần!

- Danh khí Húc Nhật Vũ Thánh hơn mười năm trước đã rất mạnh.

Hơn mười năm trước Húc Nhật Vũ Thánh tung hoành thiên hạ

không ai là địch thủ.

Hơn mười năm gần đây Đại trưởng lão Húc Nhật Vũ Thánh này rất ít lộ diện, không ai biết thực lực ra sao. Nhưng trong thiên hạ không ít người đều cho rằng vị Húc Nhật Vũ Thánh này đệ nhất nhân dưới chiến thần! Người có thể nắm giữ truyền thừa Húc Nhật Thương Hành mấy ngàn năm, Đại trưởng lão... Ta thật có chút tò mò. Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ, trong mắt hiện lên một ánh tinh mang.

- Nhị trưởng lão, tới Lưu Vân Phủ rồi.

Ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm cung kính.

Xe ngựa cũng dừng lại.

- Chúng ta xuống dưới đi.

Nhị trưởng lão, Đằng Thanh Sơn, Lý ba người theo thứ tự xuống xe ngựa.

...

Nhóm ba người Đằng Thanh Sơn dưới sự bảo vệ của một đám hộ vệ đi qua cửa chính Lưu Vân Phủ vào trong. Lưu Vân Phủ tường trắng ngói đen, bên trong phủ khắp nơi đều thể hiện cho thấy tòa phủ đệ này có lịch sử xa xưa. Từ ngoài vào trong phủ là những con đường đá được quét sạch sẽ tinh tươm.

Sau đó tới một hành lang, đi vòng quanh vài vòng.

Rồi đi tới một cánh cửa Lâm viên. Ở cửa lâm viên đang tụ tập mấy trăm vũ giả tinh anh.

- Húc Nhật Thương Hành, Nhị trưởng lão tới!

Lập tức có người đón khách cao giọng hô lên.

- Nhị trưởng lão, chúng tôi đang đợi.

Một trung niên ra đón khách cười nói:

- Bây giờ đã có hai mươi mấy gia tộc tới rồi.

- Ừm.

Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn hắn, - Cho ta một khối thẻ thứ tự!

Trung niên này kinh ngạc:

- Nhị trưởng lão, Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành các vị đã lấy một khối thẻ thứ tự rồi. Còn muốn thẻ thứ tự nữa à?

- Lấy thẻ thứ tự làm gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi Nhị trưởng lão, Nhị trưởng lão cười giải thích:

- Bán hội lần này là bộ bản đá ngốc phàm thạch giá cực cao, người giàu bình thường cũng không mua nổi. Do đó, Tư Đồ Thương Hành phát thẻ thứ tự! Chỉ có khi có được thẻ thứ tự mới có thể báo giá mua bản đá ngốc thạch. Nhiều gia tộc như vậy, một vài gia tộc phái người từ một nơi rất xa tới đây, không có khả năng mang theo hơn mười vạn lượng hoàng kim tới đây đâu.

- Do đó, người có năng lực mua mới có thể có được thẻ thứ tự. - Nhị trưởng lão nói.

- Nhị trưởng lão, Thương Hành các vị lấy khối thẻ thứ tự thứ hai sẽ viết tên ai? - Trung niên đó lấy ra một khối thẻ thứ tự.

Nhị trưởng lão nói:

- Khối thẻ thứ tự này viết chữ Đằng là được. Trên sổ sách, ghi mấy khối thẻ thứ tự này trên danh nghĩa của Húc Nhật Thương

Hành ta.

- Tốt!

Trung niên nghe câu ghi danh nghĩa Húc Nhật Thương Hành ta, lập tức không lo lắng gì nữa.

Bán hội, cái lo lắng nhất là có người báo một giá trên trời, cuối cùng lại không có tiền đem hàng đi! Có bảo đảm của Húc Nhật Thương Hành, tự nhiên là không có việc gì.

- Nhị trưởng lão, các vị tới đi.

Trung niên đưa thẻ thứ tự cười nói.

Vào lúc Đằng Thanh Sơn nhận thẻ thứ tự, phía sau lại có một đội ngũ dày đặc đi tới.

- Đan Ương Thành Phương Gia, tới!

Trong trong Tư Đồ Thương Hành lập tức ra đón khách, cao giọng hô.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 57

Bản Đá Ngốc Thạch

Nhân mã các gia tộc vừa đến, lập tức có người của Tư Đồ Thương Hành ra đón:

- Phương vệ hãy qua bên này, tạm thời có thể đứng qua một bên nghỉ ngơi ở luyện võ trường.

Cửa Lâm viên tụ tập đặc kín có tới mấy trăm người, nhân mã của khách đều được an bài tới một chỗ khác.

- Phương gia của Đan Ương Thành à?

Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu nhìn lại. Đi đầu đám người Phương gia là một trung niên gầy gò mặc áo lông đen, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy phía sau trung niên là một người quen, chính là thiếp thân hộ vệ của tên công tử lúc trước bị Đằng Thanh Sơn giết chết - Phương Hoành.

Khoảng cách gần như thế, Phương Hoành đương nhiên cũng thấy Đằng Thanh Sơn, y bèn trợn tròn mắt.

- Gia chủ, gia chủ. - Phương Hoành vội hô.

- Hả?

Gia chủ Phương gia quay đầu nhìn qua.

- Chuyện gì?

- Gia chủ coi kìa, thanh niên áo bào trắng phía trước chính là Đằng Thanh Sơn, người đã giết chết công tử.

Phương Hoành vội vàng bẩm. Mặc dù sau cái chết của Lê công tử, Phương Hoành vẫn còn chưa biết tới cái tên Đằng Thanh Sơn. Nhưng Lê công tử bị Đằng Thanh Sơn chém chết làm Phương gia vô cùng tức giận, lập tức cẩn thận điều tra.

Họ tra rất rành mạch khi Đằng Thanh Sơn còn ở trong Đan Ương Thành, tới phường thị làm gì? Và cũng tra ra cái tên Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn?

Trong mắt hán tử gầy gò hiện lên một luồng lệ mang, y lập tức nhìn về phía trước.

Đằng Thanh Sơn lúc này cũng trông thấy.

Hai người nhìn nhau.

Đằng Thanh Sơn nhếch mép cười, rồi sau đó quay đầu kéo Lý cùng Nhị trưởng lão Húc Nhật Thương Hành cùng tiến vào Lâm viên.

- Nhị ca, thanh niên thanh tú đi phía trước là Đằng Thanh Sơn à?

Cạnh Phương gia gia chủ, một trung niên tướng mạo vài phần tương tự Phương gia gia chủ hỏi.

- Hắn còn rất trẻ mà, dấu vết chiến trường ngoài thành cho thấy Đằng Thanh Sơn là tiên thiên kim đan cấp Vũ Thánh đó.

Phương gia gia chủ hừ lạnh một tiếng:

- Đừng có nhiều lời. Đi, đi vào.

Phương gia gia chủ dẫn theo bốn người cùng bước vào.

*****

Trong Lâm viên có một hành lang hình chữ khẩu (hình vuông), chiều rộng hành lang gần hai trượng. Lúc này hành lang hình chữ khẩu có bày một dãy những chiếc bàn bằng đá đen, xung quanh mỗi một bàn đá có sáu chiếc ghế gỗ đàn hương tốt nhất. Bây giờ những gia tộc trong Lâm viên đang ngồi kín gần ba mươi cái bàn.

Bên cạnh những chiếc bàn có hai thị nữ mạo mỹ đứng hầu.

Trên chiếc bàn đá ở cạnh cửa hành lang.

Một thiếu phụ mặc áo lông tím vóc người uyển chuyển kéo tay một thiếu nữ mặc áo lông chồn màu hồng phấn:

- Tiểu Tình, lần trước muội tới chỗ tỷ thế mà không ở lại vài ngày. Lần này sau khi bán hội muội phải tới chỗ tỷ ở vài ngày, Đại nương rất nhớ muội đó.

- Muội biết rồi mà, Lan tỷ.

Trên mặt thiếu nữ cũng lộ ra vẻ tươi cười, trông nàng tựa như một đóa hoa tươi nở rộ giữa mùa đông, dưới rèm mi dày là một đôi mắt trong như làn thu thủy vô cùng động lòng người.

- Tiểu muội càng ngày càng xinh, nhìn xem bốn phía kìa, không ít công tử các đại gia tộc và những người khác đều nhìn về phía muội. Lúc trước Mộ Dung công tử đã xưng tụng muội là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, số công tử muốn kết hôn với muội nhiều không kể xiết.

Tiểu cô nương này hừ nhẹ một tiếng:

- Hừ! Chờ khi bọn chúng trở thành Vũ Thánh rồi hãy nói

chuyện đó đi.

- Ủa! Nhị trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành tới rồi.

Tiểu cô nương đứng trước cửa nhìn lại.

Chỉ thấy Nhị trưởng lão, Đằng Thanh Sơn, Lý cùng nhau đi tới. Đằng Thanh Sơn dáng cao lớn, nét mặt khá là thanh tú, đôi mắt đen như hắc ngọc, tuy không tính là tuấn lãng nhưng nhìn qua tự nhiên có khí thế của cường giả, nếu là người bình thường gặp trường hợp này sẽ khiếp đảm vài phần.

- Hai người đó là ai? - Thiếu nữ dò hỏi.

- Tỷ không biết. - Thiếu phụ áo lông tím cũng thắc mắc.

- Xem ra Nhị trưởng lão Húc Nhật Thương Hành rất coi trọng thanh niên đó. Khi ba người đi thì thanh niên đó lại đi giữa.

Tiểu cô nương cảm thấy khó hiểu.

- Người này ở đâu xuất hiện nhỉ?

Trên hành lang chữ khẩu có không ít nhân mã các gia tộc đều nhìn về phía này, rồi nhỏ giọng thảo luận.

Những nhân vật đỉnh cao của Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ là những người này.

Ngoại trừ các đại gia tộc đầy quyền thế, đó là một vài Vũ Thánh cường đại, bình thường ai cũng đều biết mới đúng. Nhưng trong số họ không bao nhiêu người biết Đằng Thanh Sơn.

Khi đoàn người Đằng Thanh Sơn vừa tiến vào Lâm viên, nhân mã Phương gia cũng tiến vào theo.

- Đằng tiên sinh.

Một thanh âm vang dội đột nhiên vọng lên làm không ít người nhìn lại. Chỉ thấy gia chủ Vương gia Nam Sơn Thành tươi cười ra đón.

- Tiên sinh, người cũng tới à.

Thanh âm hào sảng vang dội vang lên, đó là Phó Đao đeo khảm đao khổng lồ cũng đứng dậy nghênh đón.

Cảnh này làm những đám gia tộc ở đây khá kinh dị.

- Người này rốt cuộc là ai? Đến cả Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao cũng gọi hắn là tiên sinh?

- Thanh niên này có thân phận gì?

Mặc dù khiếp sợ, nhưng rất nhiều nhân vật lãnh đạo gia tộc ai nấy đều kiềm chế thân phận, vẫn ngồi im trên ghế, chỉ thì thào trao đổi với các bằng hữu.

- Xem kìa, đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành cũng nghênh đón.

- Đại trưởng lão Húc Nhật Vũ Thánh cũng tự mình nghênh đón?

Việc này càng làm cho người ta giật mình.

Đến cả Đại trưởng lão, người nắm trong tay quyền lực cao nhất Húc Nhật Thương Hành, vẫn được xưng là Húc Nhật Vũ Thánh - người vô địch dưới chiến thần, cũng làm cho Đại trưởng lão có địa vị cực cao trên Đoan Mộc Đại Lục, thế mà trước mặt thanh niên đó trưởng lão lại đứng dậy nghênh đón.

- Hẳn là không tầm thường, đích xác là cao thủ.

Thiếu phụ áo lông màu tím cũng nhãn tình sáng lên.

Đằng Thanh Sơn quan sát Đại trưởng lão, trưởng lão cũng quan sát thanh niên trước mắt.

Đại trưởng lão đã nghe nói vài việc về Đằng Thanh Sơn, nên biết thực lực thanh niên này kinh người như thế nào.

Còn Đằng Thanh Sơn cũng biết danh hiệu Đệ nhất cường giả dưới chiến thần không phải lời nói đùa.

- Đệ nhất cường giả dưới chiến thần? Ta vẫn tự cho là dưới hư cảnh thì không một ai là đối thủ của ta, ta cũng chỉ kém hư cảnh một chút, khi đấu với Húc Nhật Vũ Thánh không biết ai mạnh ai yếu.

Đằng Thanh Sơn tự hỏi. Cho dù không tỷ thí, trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn mười phần tin tưởng.

Tự tin về thực lực của mình.

- Đại trưởng lão dung mạo y như thanh niên.

Thanh Sơn nhìn Đại trưởng lão trước mắt, trong lòng thầm khen.

- Lúc Đại trưởng lão đạt tới tiên thiên khẳng định còn rất trẻ, nếu không khó bảo trì được dung mạo trẻ trung như thế.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng là thanh niên.

Còn Đại trưởng lão thì dung mạo như thanh niên, còn hai thái dương thì ẩn hiện vài sợi tóc bạc, đôi lông mày như hai thanh lợi đao, ánh mắt thâm trầm như hồ thẳm.

- Đằng Thanh Sơn.

Đại trưởng lão lộ vẻ tươi cười.

Mặc dù coi trọng Đằng Thanh Sơn, nhưng Đằng Thanh Sơn

vẫn còn chưa có tư cách được đại trưởng lão xưng hô là tiên sinh.

- Đại trưởng lão.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn ra sau lưng Đại trưởng lão, nơi đó có thanh chiến đao xem ra cũng rất hãi nhân.

Nhị trưởng lão bên cạnh cười khà khà:

- Chúng ta tới bên kia ngồi đi.

Người của Húc Nhật Thương Hành khá nhiều, chiếm hai bàn đá vuông đen.

- Róc rách…

Thị nữ bên cạnh lập tức rót cho Đằng Thanh Sơn và Lý hai ly trà.

- Đằng đại ca, không ít người nhìn về phía chúng ta.

Lý thấp giọng cười nói:

- Cô nương bên kia trông tuyệt đẹp.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua phía hành lang chữ khẩu, đồng thời thấy tiểu cô nương mặc áo lông màu hồng phấn. Vừa thấy cô nương này, Đằng Thanh Sơn không khỏi mắt sáng ngời. Nói về dung mạo, thiếu nữ đó tuyệt đối là nữ tử đẹp nhất mà Đằng Thanh Sơn từng thấy. Nếu so với Lý thì còn tú lệ hơn một bậc, tương đương với Gia Cát Thanh.

- Thanh Thanh.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên hình ảnh người thiếu nữ thanh thuần như tiên hạ phàm.

- Đằng đại ca, huynh làm sao vậy?

Lý nhỏ giọng hỏi.

- Không có gì.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, không nhiều lời.

*****

Ở giữa hành lang chữ khẩu là một hồ nước vuông, trong hồ nước kiến tạo một đình đài. Từ hành lang có một cái cầu hắc thạch thông vào đình đài này.

Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão đang đàm luận.

- Đại trưởng lão, thời gian nào thì bán hội bắt đầu?

- Tới giữa trưa, nếu người sớm đã đến đông đủ thì bắt đầu sớm. - Đại trưởng lão cười nói.

- Gia tộc Thiên Phong tới.

Thanh âm cao vút vang dội từ cửa truyền đến. Trong Lâm viên thoáng cái yên lặng lại, cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa Lâm viên.

- Gia tộc Thiên Phong, đệ nhất gia tộc ở Đoan Mộc Đại Lục?

Đằng Thanh Sơn cũng đã thấy.

Họ thống nhất đều mặc áo da dày màu trắng, một nhóm tám người cùng đi tới, còn có hai phụ nữ mĩ lệ. Một người đi đầu nhìn qua tựa như ba bốn mươi tuổi, có thể nhìn ra người này khi còn thanh niên cũng rất tuấn lãng, y vuốt hai bên râu mép, đi vòng qua Lâm viên lộ ra vẻ tươi cười.

- Hách Liên huynh đệ.

- Hạo Hưng.

Trên hành lang bên trong Lâm viên không ít người đứng lên nhiệt tình chào hỏi.

Còn Húc Nhật Thương Hành thì không có động tĩnh gì.

- Đằng huynh đệ, Hách Liên Hạo Hưng này là Tam đệ của gia chủ đương đại gia tộc Thiên Phong, cũng một nhân vật rất có kĩ năng.

Đại trưởng lão cười nói tiếp:

- Nếu hôm nay, gia tộc Thiên Phong cũng muốn toàn lực tranh đoạt bản đá ngốc thạch, vậy thì có thể hơi phiền toái đó.

Chỉ mấy lời nói như vậy nhưng Đằng Thanh Sơn có cảm giác... trong ngữ khí của Đại trưởng lão cũng chẳng kiêng kỵ gì Thiên Phong gia tộc cả.

- Đằng đại ca, có người đưa cái rương tới kìa. - Lý nhẹ giọng.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía đình đài giữa hồ nước, thấy có ba gã hán tử đang khiêng mấy cái rương sắt nhanh chóng đi về phía đình đài. Ba cái rương sắt được đặt ở góc đình, sau đó họ nhanh chóng ly khai.

- Trong ba cái rương sắt hẳn là bản đá ngốc thạch. - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

- Các vị.

Một thanh âm hùng hậu vang vọng cả Lâm viên.

Lão giả mặc một bộ quần áo thùng thình, dẫn ba thủ hạ đi dọc theo con đường hắc thạch đi tới đình đài giữa hồ nước. Lão cười cười nhìn mọi người chung quanh.

- Ha ha… lão phu là Tư Đồ Phiền, có thể để các đại gia tộc, các cao thủ trong thiên hạ quần tụ một chỗ, lão phu cảm thấy vô cùng

vinh hạnh.

- Lão Tư Đồ, trực tiếp mở cái rương ra cho chúng ta nhìn một cái nào.

Tiếng cười truyền đến. Nhất thời bốn phía hành lang các đại gia tộc đều cười ồ lên.

Tư Đồ Phiền cười hà hà:

- Ta không nhiều lời nữa.

- Mở rương.

Tư Đồ Phiền ra lệnh một tiếng, ba thủ hạ lập tức mở ba rương sắt. Kẹt một tiếng, lộ ra những khối ngốc thạch được xếp đầy đặc trong rương.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên tinh mang, nhìn chằm chằm vào đình đài giữa hồ nước.

- Hả?

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lướt quanh.

- Xem ra rất nhiều gia tộc đều tới đây, ai cũng có dã tâm với bản đá ngốc thạch này. Hy vọng với hoàng kim ta chuẩn bị tạm đủ để mua bản đá ngốc thạch này.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất khó lường về giá cả của cuộc bán hội lần này.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 58

Giá Trên Trời

Đằng Thanh Sơn băn khoăn không chắc mười phần có thể dùng tiền bạc mua được, nhưng …

“Bất luận như thế nào ta cũng phải có cho được bản đá ngốc thạch này.” Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra chút hàn quang. Cho dù một gia tộc có mua được, giữa đường Đằng Thanh Sơn cũng có thể mượn nhìn một năm nửa năm, khi có cơ hội sẽ tặng lại cho đối phương là được.

Bốn phía hành lang, rất nhiều nhân vật đại biểu gia tộc đều nhìn về phía bản đá ngốc thạch.

- Các vị yên tâm, Tư Đồ Thương Hành ta đã xác định, bộ bản đá ngốc thạch này chính là một trong chín bản đá năm đó Thần Phủ Sơn khắc lại tuyệt học Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu có sai lầm, Tư Đồ Thương Hành ta sẽ trả gấp đôi.

Rồi lão cất giọng cười vang, nhìn mọi người xung quanh.

- Các vị có dị nghị gì không? Không có dị nghị gì thì bắt đầu kêu giá đi.

- Cứ bắt đầu.

- Lão Tư Đồ, ta in rằng ông không đến mức dám lừa nhiều gia tộc như vậy. Ha ha…

Các đại tộc trên hành lang xì xầm.

- Được! Đã vậy thì...

Mắt Tư Đồ Phiền tỏa sáng, thanh âm càng lớn hơn.

- Tổng cộng ba mươi sáu thẻ thứ tự. Bây giờ giá chót ba vạn lượng hoàng kim, mỗi một lần kêu giá, giá tăng không thể được thấp hơn năm ngàn lượng hoàng kim. Bắt đầu!

Tư Đồ Phiền vừa lên tiếng "bắt đầu", xung quanh thoáng cái đã yên lặng.

Các đại gia tộc đều nhìn về phía người khác. Trong lúc nhất thời không có một gia tộc nào báo giá, vì mọi người đều hiểu rõ...

Ba vạn lượng hoàng kim chỉ là giá ban đầu, chính thức trả giá sợ phải trên mười lần.

- Các vị sao nhường nhau thế. - Tư Đồ Phiền cười.

- Tiểu nữ đây là văn bối, xin được kêu giá trước.

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền đến. Đằng Thanh Sơn nhìn lại, người lên tiếng chính là thiếu nữ mặc áo lông màu hồng phấn. Nàng cầm thẻ thứ tự trong tay giơ lên, cười ra giá.

- Ta là Đài gia, ra giá năm vạn lượng hoàng kim. Các vị, văn bối đã đưa giá rồi đó, mọi người xin tiếp tục.

Trong đình đài giữa hồ nước, Tư Đồ Phiền tươi cười rao:

- Bài số ba, Đài gia ra giá năm vạn lượng hoàng kim. Còn có ai cao hơn không?

- Sáu vạn lượng hoàng kim.

Ở trên hành lang xa xa truyền đến một thanh âm.

Đằng Thanh Sơn nhìn lại. Thật ra hắn không vội, Phó Đao ngồi bên cạnh Đằng Thanh Sơn nhìn hắn thì thào:

- Đằng tiên sinh, tiểu công chúa Đài gia không tệ chứ?

- Nàng tên là gì? - Lý tò mò hỏi.

- Đài Tình. - Phó Đao trả lời.

Vừa trả lời xong Phó Đao cũng giơ cao thẻ bài bên cạnh bàn, rồi hô một tiếng:

- Hoàng kim mười vạn lượng.

- Thẻ thứ tự số mười hai, Phó tiên sinh ra giá mười vạn lượng hoàng kim.

Thanh âm Tư Đồ Phiền cất cao lên theo một âm điệu đặc biệt.

- Phó Đao, ông cũng muốn mua à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn y.

- Nếu không mua, tại hạ tới đây làm gì? - Phó Đao nói.

Lý dò hỏi:

- Ông không phải được xưng là Lôi Đao Vũ Thánh thì phải dùng đao pháp chứ? Sao cũng muốn một bộ bản đá ngốc thạch? Ta nghĩ đao pháp của Lôi Đao Thiên Thần trong truyền thuyết sẽ có tác dụng với với ông nhiều hơn.

Phó Đao cười:

- Tại hạ đã muốn mua nó tự nhiên là hữu dụng, nhưng tác dụng của nó thì thứ cho tại hạ giữ bí mật.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trong lúc nói chuyện các đại gia tộc trong Lâm viên đã lần lượt kêu giá, mỗi một lần tăng tối thiểu một vạn lượng hoàng kim. Hào khí này nếu là người bình thường mà nghe được, phỏng chừng sẽ kinh ngạc đờ người ra.

- Hoàng kim mười lăm vạn lượng. - Đại trưởng lão cũng nâng lên thẻ thứ tự.

- Thẻ thứ tự mười sáu. Húc Nhật Thương Hành, ra giá mười lăm vạn lượng hoàng kim.

Thanh âm Tư Đồ Phiền lập tức vang vọng trong Lâm viên.

- Đằng huynh đệ. Nếu giá không cao, Húc Nhật Thương Hành ta sẽ mua.

Đại trưởng lão cười liếc nhìn.

- Hơn sáu ngàn năm trước Thần Phủ Sơn có tới chín bộ. Qua đã nhiều năm nhưng những bộ chính thức được bảo tồn tốt thì tìm được hai ba bộ trong thiên hạ đã là khá lắm rồi. Thứ này đáng để mua.

Đằng Thanh Sơn nghe xong nhìn Lý cười.

Phiền toái quả là không ít. - Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng thấy phiền muộn.

Lần lượt kêu giá.

- Hoàng kim hai mươi vạn lượng.

Lại là tiểu công chúa Đài Tình, đây là lần thứ hai ra giá.

Sắc mặt Phó Đao bên cạnh trông khó coi.

- Hả? Xem ra Phó Đao cũng rất muốn có nó.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Phó Đao nghe tiếng kêu giá. Lúc này giá đã được tố lên tới hai mươi ba vạn lượng hoàng kim. Các gia tộc ngoại trừ một bộ phận đã bỏ qua, những gia tộc khác đều tỏ ra bứt rứt. Phó Đao lạnh lùng hét:

- Hoàng kim hai mươi tám vạn lượng.

Một hơi tăng lên năm vạn lượng hoàng kim.

Trong Lâm viên thoáng im lặng một chút, không ít người nhìn về phía Phó Đao. Nghe thanh âm Phó Đao, ở đây không ít người cảm giác thấy gã Phó Đao này đã chút tức giận rồi.

- Hoàng kim ba mươi vạn lượng. Hách Liên Hạo Hưng của gia tộc Thiên Phong mỉm cười hô.

- Hả?

Phó Đao không khỏi khựng lại.

- Thẻ thứ tự ba mươi sáu, Gia tộc Thiên Phong, ra giá ba mươi vạn lượng hoàng kim.

Tư Đồ Phiền hiển nhiên rất hưng phấn. Không ít gia tộc chung quanh ồ lên... không phải vì giá cao, mà là vì gia tộc Thiên Phong nãy giờ không hề mở miệng, đột nhiên mở lời tham dự kêu giá.

Đằng Thanh Sơn luôn luôn lo lắng cũng không khỏi nhướng mày.

- Lần này phiền toái rồi.

Đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành bên cạnh cười cười thấp giọng nói:

- Bộ bản đá ngốc thạch này ta dự đoán khoảng chừng giá ba mươi vạn lượng hoàng kim là được, nhưng xem tình hình hôm nay không ít gia tộc đều muốn mua. Nếu thật sự đấu đá lẫn nhau, quả

thật giá sẽ lên mức rất khó nói. Lần này Tư Đồ Phiền mời quá nhiều gia tộc.

- Ba mươi vạn hoàng kim, không có ai trả cao hơn à?

Ở giữa đình đài Tư Đồ Phiền liên tục hò hét.

Gia tộc Thiên Phong ra giá xong làm một hồi lâu những người khác không có ai ra giá nữa.

Hách Liên Hạo Hưng của Gia tộc Thiên Phong đang nhìn ra bốn phía.

- Hoàng kim ba mươi mốt vạn lượng Bên cạnh Đằng Thanh Sơn truyền đến một thanh âm lạnh buốt.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thấy Phó Đao sắc mặt lạnh tanh, thế thì ai còn dám báo giá, trông Phó Đao cứ như muốn ăn thịt người. Hách Liên Hạo Hưng của Gia tộc Thiên Phong nhìn về phía bên này chỉ cười.

- Ba mươi mốt vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

Giọng nói thanh thúy một lần nữa vang lên.

- Lại là tiểu công chúa này.

Phó Đao tức giận.

- Phó Đao, không báo giá nữa à?

Đằng Thanh Sơn nhìn y.

Phó Đao lắc đầu sắc mặt khó coi:

- Tại hạ không phải là một đại gia tộc gì, chỉ có thể có tối đa là ba mươi mốt vạn lượng hoàng kim.

Cường giả tiên thiên kim đan muốn kiếm tiền bạc thì cũng dễ dàng, nhưng tìm một số tiền khổng lồ thì quả là khó khăn.

Một gia tộc xa xưa đích xác có nhiều tiền tài tích trữ. Nhưng trong gia tộc bình thường cũng rất ít người biết chỗ dấu bảo tàng.

Cho dù Phó Đao tới cướp đoạt.

Nhưng sao lại có thể giết sạch gia tộc người ta chứ? Có nên đồ lục không? Một cường giả tiên thiên kim đan cũng không đủ tiên thiên chân nguyên để tiêu hao nhiều như vậy. Dù sao y cũng không phải là Đằng Thanh Sơn.

Còn muốn tìm được chỗ dấu tàng bảo thì rất khó.

Đằng Thanh Sơn lần trước gặp may là Hắc Thiết Hà Lưu Gia cử tộc dời tới hải đảo, Xuân Thân gia tộc đánh vào đã đồ sát sạch sẽ. Vì hải đảo rất lớn nên Hắc Thiết Hà Lưu Gia vừa mới tới, do đó Xuân Thân gia tộc có thể tìm được nơi dấu hoàng kim rất dễ dàng. Đằng Thanh Sơn chỉ thuận thế lấy đi.

- Đài Gia trả ba mươi mốt vạn năm ngàn lượng, còn có ai trả cao hơn không?

Tư Đồ Phiền lại cao giọng hô.

- Hoàng kim ba mươi hai vạn lượng.

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn truyền ra thanh âm, báo giá lần này chính là Đại trưởng lão.

Thấy Đằng Thanh Sơn nhìn qua, Đại trưởng lão khẽ cười:

- Bản đá ngốc thạch dù sao cũng rất hiếm và trân quý. Có thể dùng ba mươi hai vạn lượng hoàng kim để đoạt về cũng đáng. Nếu còn cao hơn nữa thì ta không trả được.

- Ba mươi ba vạn lượng hoàng kim.

Từ chỗ gia tộc Thiên Phong truyền đến thanh âm, lại là của tên Hách Liên Hạo Hưng.

- Gia tộc Thiên Phong xem ra nhất định muốn mua rồi.

- Vốn tưởng ba mươi vạn lượng có thể mua được rồi. Không phải vậy chứ!

Chung quanh truyền đến không ít lời xì xào thảo luận.

- Đằng đại ca.

Lý nhìn về phía Đằng Thanh Sơn bên cạnh, hắn nhìn thoáng qua Thiên Phong gia tộc, rốt cục lần đầu tiên nâng thẻ thứ tự lên, lạnh nhạt nói.

- Hoàng kim bốn mươi hai vạn lượng.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn mặc dù không lớn nhưng vang vọng bên tai mỗi người trong Lâm viên.

Yên tĩnh.

Cả Lâm viên thoáng cái đều yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này, Tiểu công chúa Đài gia tộc cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Ai cũng không ngờ Đằng Thanh Sơn nãy giờ không kêu giá, đột nhiên báo ra cái giá cao chót vót như vậy.

Hơn nữa, từ Ba mươi ba vạn lượng cơ sở khi nãy nhảy một phát đạt tới Bốn mươi hai vạn lượng - Bốn mươi hai vạn lượng hoàng kim. Cả một siêu đại gia tộc tuy cũng có năng lực bỏ ra nhiều tiền bạc như vậy, nhưng có đáng không? Bảo vật cũng có một cái giá của nó chứ.

Bản đá ngốc thạch chưa tới nỗi làm cho người ta phải điên cuồng.

Nếu là ba mươi sáu bức điêu khắc do Vũ Hoàng tự mình lưu lại, thì đừng nói ba mươi vạn lượng hoàng kim, tới ba trăm vạn, thậm chí hơn một ngàn vạn lượng hoàng kim, hoặc cao hơn nữa cũng đáng giá. Đáng tiếc, đây dù sao cũng chỉ là bản đá ngốc thạch. Cho dù có được nó, muốn tu luyện ra tuyệt thế phủ pháp thì cũng rất khó khăn.

- Bốn mươi hai vạn lượng hoàng kim, có ai trả cao hơn ko?

Ở giữa đình đài Tư Đồ Phiền vội hô lớn.

Hành lang Lâm viên các đại gia tộc đều lặng lẽ, chỉ thấp giọng thì thào, trầm trồ về việc kêu giá của Đằng Thanh Sơn.

- Gia tộc Thiên Phong ta vừa tiêu diệt một Duyên Hà Hoàng hia dám khiêu khích gia tộc Thiên Phong chúng ta đạt được năm mươi vạn lượng hoàng kim. Số hoàng kim này coi như bỏ hết vào món này đi, hoàng kim năm mươi vạn lượng.

Hách Liên Hạo Hưng của gia tộc Thiên Phong ra giá.

- Ai trả cao hơn gia tộc Thiên Phong ta sẽ không theo nữa.

Vừa nói ra những lời này khiến không ít gia tộc xì xào, thảo luận thán phục.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn hơi khó coi.

Năm mươi vạn lượng hoàng kim?

Mình tổng cộng mới có ba mươi hai vạn lượng hoàng kim. Húc Nhật Thương Hành từng hứa hẹn có thể cho mình mượn mười hai vạn lượng hoàng kim, cộng lại cũng mới bốn mươi bốn vạn lượng hoàng kim. Còn đối phương một hơi trả tới cái giá đáng sợ là năm mươi vạn lượng hoàng kim.

- Không hổ là thiên hạ đệ nhất tộc.

Phó Đao lắc đầu thầm than.

- Diệt một tiểu gia tộc đạt được năm mươi vạn lượng hoàng kim. Chút tiền tài ấy đối với người ta căn bản không là cái gì, không như chúng ta.

Tiếng thảo luận, xì xầm thán phục vang lên.

Không ai báo giá nữa, dù sao hoàng kim là rất trọng yếu đối với các đại gia tộc. Gia tộc Thiên Phong bá chủ Bắc Hàn Vực, là thiên hạ đệ nhất tộc nên đương nhiên giàu nứt đố đổ vách. Nhưng những gia tộc khác như Phương gia, Vương gia, Đài gia … không thể ném ra hơn mười vạn lượng hoàng kim như vậy.

- Gia tộc Thiên Phong diệt một gia tộc mà có nhiều hoàng kim như vậy à?

Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác gia tộc Thiên Phong giàu nứt đố đổ vách không khỏi mắt sáng như sao.

- Xem ra ta vẫn còn có biện pháp khác.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 59

Đẹp Cả Đôi Đường

Bên trong Vân phủ, nơi Lâm viên phần lớn gia tộc nghe đến "Năm mươi vạn lượng hoàng kim" liền đều bỏ cuộc.

"Năm mươi vạn lượng hoàng kim. Còn có ai giá cao hơn không?" Tư Đồ Phiền cười tươi như hoa. Trước đó Tư Đồ thương hành lão cùng gia tộc bán đồ đã định ra quy củ, nếu tối hậu giá cả thấp hơn ba mươi vạn lượng hoàng kim, Tư Đồ thương hành bọn họ bù thêm cho đủ ba mươi vạn lượng cho bên bán đồ. Mà nếu như giá cả vượt quá ba mươi vạn lượng hoàng kim.

Phần vượt hơn đó Thương hành và bên bán chia đều.

Hiện tại tính sơ qua, chỉ cần một khoản này Tư Đồ thương hành cửa hàng đã có thể kiếm lời mười vạn lượng hoàng kim. Bất quá Thương hành đương nhiên mong muốn giá cả càng cao càng tốt.

"Đằng tiên sinh." Phó Đao thấp giọng nói.

"Ừmm?" Đằng Thanh Sơn ngó qua.

Phó Đao dò hỏi: "Tiên sinh, bộ đá ngốc thạch này muốn cất giữ lâu dài hay là muốn để tu luyện trong một thời gian ngắn? Phó Đao cũng cảm giác trong thiên hạ này hình như không có siêu cấp đại gia tộc họ Đằng. Đằng Thanh Sơn có lẽ tuyệt không phải vì gia tộc mà mua bản đá ngốc thạch đá này.

Đằng Thanh Sơn nghe hỏi trong lòng chợt động.

Bản đá Ngốc thạch?

Tuy nói là ba mươi sáu bản đá, mỗi một nét bút một nét vẽ, nhiều điểm trọng yếu đều phải nhớ kỹ trong đầu thực rất khó khăn, nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ cần chuyên tâm tu luyện khoảng chừng một năm, có lẽ bản đá Ngốc thạch đối với Đằng Thanh Sơn không còn tác dụng gì nữa. Hơn nữa, cùng với quá trình Đằng Thanh Sơn ngày càng hiểu thêm sâu sắc, đối với bản điêu khắc đá khẳng định là cũng nhớ ngày càng rõ ràng thêm.

"Tại hạ chỉ cần chừng một năm" Đằng Thanh Sơn đáp.

Phó Đao mừng rỡ: "Tại hạ đây cùng tiên sinh hợp sức ra giá mua về bộ ngốc thạch, được không? Tại hạ xuất ra ba mươi mốt vạn lượng, tiên sinh mười chín vạn năm ngàn lượng là xong. Tiên sinh trước hết dùng chừng một năm cho tới lúc tiên sinh không cần nữa, thì chuyển cho tại hạ được không" Phó Đao chính y cũng cần tu luyện.

"Được thôi" Đằng Thanh Sơn gật đầu cười.

Mặc dù rằng âm thầm cướp giật không phải quá khó khăn đối với Đằng Thanh Sơn, đối với Đoan Mộc đại lục đệ nhất gia tộc "Thiên Phong gia tộc", đặc biệt này Thiên Phong gia tộc còn được đồn đại khắp chốn có một vị "Thiên Phong chiến thần", Đằng Thanh Sơn tuy rằng rất tự tin có thể ứng phó Thiên Phong gia tộc, thế nhưng không phải rắc rối gì mà có thể thành công hiển nhiên càng tốt hơn nhiều.

"Nếu không có ai ra giá, bộ đá ngốc thạch này coi như về tay Thiên Phong gia tộc" Tư Đồ Phiền còn đang nhìn xung quanh, tựa hồ hy vọng có người khác trả giá.

Hách Liên Hạo Hưng của Thiên Phong gia tộc đứng nhìn cười.

"Năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim." Một tiếng trả giá vang vọng khắp Lâm viên.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn, toàn bộ các đại gia tộc trong Lâm viên đều ồ cả lên. Hách Liên Hạo Hưng vốn đang tràn đầy nét cười cũng ngưng lại quay đầu nhìn kẻ trả giá là Phó Đao đang đối mặt với ánh mắt của đông đảo gia tộc xung quanh. Phó Đao mỉm cười.

"Năm mươi vạn năm nghìn lượng."

Tư Đồ Phiền lại bắt đầu hô lớn.

"Phó Đao tiên sinh ra giá năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim. Còn ai trả cao hơn không?" Trả giá càng cao Tư Đồ Phiền hiển nhiên càng hài lòng. Tư Đồ Phiền sau khi nói xong, liền nhìn về phía Thiên Phong gia tộc tựa hồ muốn Thiên Phong gia tộc tiếp tục trả giá. Nhưng Hách Liên Hạo Hưng lại không phản ứng gì cả, mắt lão chăm chú nhìn Phó Đao một hồi, sau đó cười lạnh một tiếng mà không mở miệng.

Lão trước đó đã nói ra giá năm mươi vạn lượng hoàng kim, cao nữa bọn họ sẽ thôi. Hiện tại Phó Đao ra giá vẻn vẹn cao hơn năm nghìn lượng hoàng kim, mỗi một lần báo giá ít nhất đều phải tăng năm nghìn lượng hoàng kim. Phó Đao chỉ trả cao thêm một chút như thế gần đề cao như thế một chút Hách Liên Hạo Hưng đương nhiên giận dữ điên tiết.

Nhưng có tức giận đi chăng nữa thì vừa rồi hắn lại đại diện Thiên Phong gia tộc lên tiếng, lời nói ra sao có thể nuốt lời. Bằng không sẽ lòi đuôi ra cho kẻ khác chê cười.

"Có ai ra giá cao nữa không?" Tư Đồ Phiền vẫn còn trông đợi.

Bất quá không ai trả giá tiếp, Tư Đồ Phiền hô vài tiếng. Cuối cùng mặt đầy thỏa mãn cao giọng nói "Lần hội bán này bộ Ngốc

thạch này cuối cùng thuộc về sở hữu của Lôi Đao Vũ Thánh "Phó Đao". Giá cả là năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim, khi Phó Đao chuyển năm mươi vạn năm nghìn lượng hoàng kim cho Tư Đồ thương hành chúng ta, thương hành bọn ta sẽ chuyển bộ Ngốc thạch này cho Phó Đao nắm giữ."

Hội mại kết thúc, kết quả đã có.

Dĩ nhiên Phó Đao tiên sinh chưa lấy được bộ Ngốc thạch này ngay, đó là tiền trao cháo múc, Tư Đồ thương hành trước hết thấy hoàng kim cái đã.

"Cung hỷ Phó Đao tiên sinh."

"Phó Đao tiên sinh quả thực xuất thủ bất phàm a." Người của không ít gia tộc đều đích mọi người cười nói đi tới chúc mừng. Phó Đao cũng mỉm cười đáp lại.

"Đằng tiên sinh, hiện tại phải lấy hoàng kim rồi. Tại hạ phái người đi lấy." Phó Đao nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu: "Tại hạ cũng lập tức lấy hoàng kim, Sau nửa canh giờ chúng ta gặp nhau tại Lưu Vân Phủ."

Phó Đao nét cười nở rộ: "Dĩ nhiên."

"Đằng huynh đệ, nếu như đệ sớm nói chỉ cần sử dụng chừng một năm. Húc Nhật Thương Hành chúng ta sẽ liên thủ cùng đệ." Đại trưởng lão ở cạnh lắc đầu thở dài nói. "Một năm trời đó đâu đáng kể, để Phó Đao chiếm tiện nghi rồi. Ba mươi mốt vạn lượng hoàng kim mua được bộ Ngốc thạch này."

Phó Đao nở nụ cười.

Đại trưởng lão nói là nói vậy, bất quá vừa rồi lúc Đằng Thanh Sơn cùng Phó Đao thương nghị lão lại không chen vào. Dù sao có thứ tự đến trước và sau, Đại trưởng lão quả thực rất tự trọng thân phận. Hiện tại buổi đấu giá kết thúc lão mới nói một hai câu.

"Tại hạ thiếu Đằng tiên sinh một món nhân tình lớn rồi!" Phó Đao cười ha hả nói.

Đằng Thanh Sơn nói chuyện với Phó Đao ở đó, các gia tộc khác ở quanh tới chúc mừng và đi qua đương nhiên cũng nghe được.

Mọi người lúc này mới biết là Đằng Thanh Sơn cùng Phó Đao liên thủ mua về, hơn nữa Đằng Thanh Sơn sử dụng trước chừng một năm.

Có điều bất kể là Đằng Thanh Sơn hay Phó Đao đều có tự tin, bộ Ngốc thạch này ở bên người tuyệt đối không ai có thể trộm đi.

Tư Đồ Phiền nhìn mọi người đang ồn ào chúc mừng, sau nửa canh giờ Đằng Thanh Sơn cùng Phó Đao đều lập tức rời khỏi Lưu Vân Phủ đi lấy hoàng kim.

Trong đại sảnh của Lưu Vân Phủ, năm rương hoàng kim xếp hàng chữ nhất mở ra. Trong số đó có hai rương là Đằng Thanh Sơn mang tới, ba rương còn lại là của Phó Đao. Nắp rương đã mở, bên trong là hoàng kim mỗi một thoi vàng lớn đều ánh vàng rực rỡ, còn có rất nhiều nén vàng sắp xết chỉnh tề.

Năm rương hoàng kim ở trước mặt, sắc mặt mọi người đều sáng bừng cả lên.

"Nhanh, nhanh lên một chút mới được." Tư Đồ Phiền quát mắng.

Mười tên hán tử Tư Đồ thương hành đang cấp tốc lấy ra các thoi, các nén vàng, vừa kiểm tra thực giả, đồng thời kiểm tra cân nặng.

"Trưởng lão, tổng cộng là năm vạn năm nghìn lượng. Vừa đủ." Cái vụ cân kéo kiểm tra này đúng là toát mồ hôi.

"Ừmm" Tư Đồ Phiền mặt cười mãn nguyện.

"Ha ha… Để hai vị phải đợi lâu." Tư Đồ Phiền quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn và Phó Đao đang ngồi ở đó uống trà. Đây là một khoản sinh ý lớn "Tư Đồ thương hành chúng ta cũng không dám cẩu thả." Nếu người ta dùng hoàng kim giả tráo vào, Tư Đồ thương hành chắc phải mất ăn một khoản lớn.

Bất kể là Phó Đao hay là Đằng Thanh Sơn đều là siêu cấp cường giả, nếu như vỗ mông chuồn mất, Thương hành bọn họ chẳng lẽ đuổi theo?

Phó Đao phẩy tay cười: "Các ông là người làm ăn, đương nhiên là phải để tâm cẩn thận một chút." Phó Đao hiện tại tâm tình rất tốt.

"Bộ Ngốc thạch này về tay chúng ta rồi nhỉ." Đằng Thanh Sơn cười nói.

"Đúng vậy." Tư Đồ Phiền chỉ hướng ba rương sắt đó. "Bây giờ những thứ đó thuộc về các vị."

"Đằng tiên sinh, tại hạ xem qua một chút có phải đồ thật hay không." Phó Đao nói rồi liền đi tới lần lượt mở ba rương sắt, lấy một khối ngốc thạch ra lật ra nhìn.

Đằng Thanh Sơn căn bản không có cách nào phân biệt ngốc thạch này thật hay giả.

Nhưng chí ít, Đằng Thanh Sơn có thể xác định điêu khắc trên ngốc thạch này chính là Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

"Không hổ một trong chín bộ dập in trực tiếp từ ba mươi sáu bản điêu khắc. Chỉ riêng bản điêu khắc khí thế đã khác rồi, hơn nữa còn có chữ Đạo trong đó nữa. Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm khen, mỗi một bản điêu khắc đều là hình vuông. Bên trái là hình phủ pháp, bên phải là chữ "Đạo".

Mỗi một chữ "Đạo" đều có khí thế.

"Khả năng điêu khắc của Vũ Hoàng quả là độc nhất vô nhị, thế nhưng thư pháp cũng lại không tồi" Đằng Thanh Sơn thầm khen. Không có gì lạ là ở trên mỗi một hình vẽ phủ pháp, Vũ Hoàng đều viết một chữ "Đạo", có lẽ là hy vọng ý cảnh ẩn chứa trong chữ viết có thể khiến tu luyện giả càng dễ thể hội bí ảo của phủ pháp."

Đối với Đằng Thanh Sơn mà nói, bộ ngốc thạch này cùng ba mươi sáu bức phủ pháp đó hiển nhiên là quan trọng, nhưng càng trọng yếu hơn lại là ba mươi sáu chữ "Đạo" ấy.

"Ừmm! Là hàng thật." Phó Đao cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. "Tiên sinh, bộ ngốc thạch này tất cả đều là hàng thật, tại hạ có thể xác định điều đó. Kể từ bây giờ nó thuộc về tiên sinh."

"Sau khoảng một năm, tại hạ lại đưa cho ông." Đằng Thanh Sơn cười bảo.

"Không vội! Một năm, hay là hai ba năm đều không sao hết." Phó Đao lần này đích thực đã chiếm tiện nghi lớn. Đằng Thanh Sơn dùng chừng một năm tốn hao gần hai mươi vạn lượng hoàng kim, mà Phó Đao sau đó lại là vô kỳ hạn. Cho nên Phó Đao hiển nhiên phải chân thành một chút.

Đằng Thanh Sơn lập tức phân phó, Húc Nhật Thương Hành an bài cho Đằng Thanh Sơn một ít nhân mã tới di chuyển cái rương.

"Chúc mừng Đằng đại ca." Tiểu khẽ cười.

Đằng Thanh Sơn cười: "Huynh?"

*****

Lần mua bộ ngốc thạch này về ai chiếm tiện nghi nhất? Rất khó nói, bởi vì bí tịch Khai Sơn Tam Thập Lục Thức sao chép rất dễ. Tuy rằng các đại gia tộc đều bảo mật, thế nhưng đối với đại gia tộc mà nói, nỗ lực bỏ ra một chút chi phí là có thể có được một phần Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rồi.

Có một phần bí tịch bí tịch đó, đối với một bộ ngốc thạch cho dù có coi trọng đến mấy cũng sẽ không quá điên cuồng.

Thế nhưng…

Một bộ Ngốc thạch này ở Cửu Châu đại địa, lại là vật báu vô giá. Bởi vì năm đó Vũ Hoàng đem Cửu Đỉnh Thiên Thư lưu cho Vũ Hoàng Môn mà Khai Sơn Tam Thập Lục Thức lại lưu ở Thần Phủ Sơn. Tuyệt học Khai Sơn Tam Thập Lục Thức này Vũ Hoàng môn hẳn là có.

Chí ít đại thần điển mà Đằng Thanh Sơn biết, tuyệt không có nghe qua là Cửu Châu đại địa có Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Dưới chân Thần Phủ Sơn, bên bờ Nguyệt Nha hồ.

Mỗi bản ngốc thạch đều cắm vào đất thành một hàng, từ khối ngốc thạch thứ nhất đến khối thứ ba mươi sáu.

Đằng Thanh Sơn đứng trên tuyết nhìn chuỗi dài ngốc thạch trước mắt. Ba mươi sáu bức điêu khắc phủ pháp hoàn toàn khác biệt, ba mươi sáu chữ "Đạo" ý cảnh hoàn toàn bất đồng. Ba mươi sáu bức điêu khắc đặt tại đây hình thành một thể khiến Đằng Thanh Sơn cảm giác được một cổ thế lực tự nhiên áp bức tới, như một cây cự phủ khai thiên đến trước mắt.

"Quả nhiên là không giống nhau." Đằng Thanh Sơn con mắt sáng lên.

"Có ba mươi sáu phúc ngốc thạch, ta sẽ dễ dàng đạt tới Hư Cảnh, tối thiểu tiết kiệm được ba năm." Đằng Thanh Sơn nhìn những chữ viết đó. Mấy chỗ khó khi lĩnh ngộ phủ pháp trước đây không ngờ liên tiếp thông suốt được rất nhiều.

"Đằng Thanh Sơn." Một đạo âm thanh hồn hậu vang lên.

"Hừ?" Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa một đạo tàn ảnh lao vút tới: "Lão phu phải về Tây Thang Vực rồi, có điều trước khi trở về Tây Thang Vực lão phu rất muốn cùng tiểu huynh đệ đấu một trận." Thân hình ngưng tụ lại, kẻ trước mắt ăn mặc áo da đen, lưng đeo trứ một thanh cự đao khổng lồ, khuôn mặt như thanh niên, hai bên tóc mai có vài sợi bạc.

Chính là đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 60

Lôi Đao Cửu Quyển

Đại trưởng lão được xưng là cường giả đệ nhất dưới chiến thần, lão đứng trên tuyết đối diện với Đằng Thanh Sơn, trong hai mắt không hề che dấu ý chí chiến đấu.

- Gừ.

Một tiếng gầm lớn vang lên, Đằng Thú cầm Hắc Diễm Côn dán mắt vào người vừa tới. Đầu óc Đằng Thú rất đơn giản, gã có thể thấy được đối phương có uy hiếp không. Lúc trước Nhị trưởng lão Lục trưởng lão Húc Nhật Thương Hành đều đến vì thiện ý, còn Đại trưởng lão thì chiến ý cao ngất. Đằng Thú cho rằng người trước mắt rất nguy hiểm.

Vì Đằng Thanh Sơn, gã không hề lui về phía sau nửa bước.

- A Thú.

Đằng Thanh Sơn vội hét lên.

- Thiếu niên này là ai?

Đại trưởng lão cau mày lướt mắt qua. Lúc này, Lý từ trong phòng đi ra cũng vội chạy tới vươn tay giữ chặt y phục Đằng Thú, rồi nàng lập tức phát ra vài tiếng gầm gừ, cảnh cáo Đằng Thú không được vô lễ với người vừa tới, đồng thời ngẩng đầu nói:

- Đại trưởng lão, A Thú không hiểu tiếng người, tính tình rất hung tợn, xin thứ lỗi.

Đằng Thanh Sơn cũng nói:

- A Thú từ bé lớn lên trong đám dã thú, bây giờ cũng chỉ nói được một vài câu đơn giản, đầu óc y như một tiểu hài tử.

Đại trưởng lão giật mình.

Đại trưởng lão nể mặt Đằng Thanh Sơn, đương nhiên sẽ không chấp nhặt thiếu niên mãnh thú.

- Ha ha… Không nói vòng vo nữa. Hôm nay lão phu tới đây chính vì muốn được đánh một trận với Đằng Thanh Sơn.

Đại trưởng lão ánh mắt như điện, khí thế sắc bén.

- Đằng Thanh Sơn, cậu có tiếp không?

Thanh âm Đại trưởng lão rất cao.

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ động tâm. Ở Đoan Mộc Đại Lục khá lâu, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa từng gặp được một ai có thể làm hắn cảm thấy hưng phấn. Nhìn Đại trưởng lão trước mắt, hắn nhớ tới chiến tích của đối phương, trong lòng thầm nghĩ:

- Đệ nhất dưới chiến thần sao? Hy vọng lão đừng làm ta thất vọng.

- Có thể cùng được đánh với Đại trưởng lão, quả là quí hóa. - Đằng Thanh Sơn hào sảng cười.

- Tiểu, đưa luân hồi của huynh tới đây.

Đằng Thanh Sơn cất cao giọng gọi.

Lý lập tức vào trong phòng lấy bao thương ra hai đoạn Luân

Hồi thương. Luân Hồi thương nặng hơn trăm cân cũng không phải quá nặng đối với một hậu thiên đỉnh phong như Lý.

- Này.

Lúc Lý đưa tới hơi mấp máy môi. Đằng Thanh Sơn cao giọng nói với nàng:

- Muội đứng ra xa một chút đi.

Đằng Thanh Sơn cười với Lý rồi nhận hai đoạn Luân Hồi thương.

Lý chạy ra xa xa cùng Tiểu Bình, Đằng Thú, mã phu lão Uông đứng nhìn từ xa xa. Còn trên bờ Nguyệt Nha hồ chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão.

- Quả nhiên thống khoái.

Đại trưởng lão cũng cười.

- Đằng Thanh Sơn, đao pháp của lão phu ta chính là học từ Lôi Đao Cửu Quyển do năm đó Đoan Mộc Thiên Thần lưu lại. Mặc dù chỉ là lớp da ngoài, nhưng cũng đã giúp ta tung hoành thiên hạ rồi.

Nói rồi Đại trưởng lão vươn tay phải, chộp vào chuôi đao khảm đao khổng lồ trên lưng.

Choang!

Chiến đao ra khỏi vỏ liền lộ ra đây là một loại khảm đao lớn, cao gần tới cổ người thường, mặt đao phản xạ ánh sáng lạnh lẽo làm người khác ớn lạnh.

- Đao này được làm từ Ngân Tuyết Kim lấy trong Vân Mộng Trạch trung, hao phí rất nhiều nhân lực và tiền tài, thu thập vô số viên Ngân Tuyết Kim cuối cùng mới luyện ra được chiến đao Ẩm huyết này.

Đại trưởng lão tay phải cầm đao, tay trái vuốt ve mặt đao, giống như xoa lớp da mịn màng của tình nhân.

- Xoẹt..

Đằng Thanh Sơn đang xoay tròn hai đoạn luân hồi thương theo những xoắn ốc, nối liền chúng lại, miệng vẫn nói:

- Đại trưởng lão, thương pháp của vãn bối là khi vãn bối còn nhỏ đã bắt đầu suy nghĩ khổ luyện, luyện ra Ngũ Hành thương. Mặc dù thương pháp bây giờ còn chưa đại thành, nhưng dưới chiến thần vãn bối cũng chưa từng gặp được một cao thủ nào có thể phân định cao thấp cả.

Đại trưởng lão mắt lóe lên.

Tự nghĩ ra sao?

- Thương này tên là Luân Hồi, vật liệu là Vạn Niên Huyền Thiết và tinh văn cương, khi vãn bối còn nhỏ phải đánh với Tử Quang Giao Long cửu tử nhất sinh mới mang được từ hàn đàm ra. Còn cây Luân Hồi thương này thì là do cha cùng ngoại công của vãn bối liên tục hợp lực chế tạo thành.

Đằng Thanh Sơn nắm Luân Hồi thương, ánh mắt như băng.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn, Hắc Diễm Côn có lẽ làm cùng vật liệu còn tốt hơn cả Luân Hồi thương, nhưng tầm quan trọng của nó thì không bằng Luân Hồi thương. Bởi vì đây là do cha và ngoại công hắn chế tạo Đại trưởng lão mờ ảo nhận thấy chiến ý từ Đằng Thanh Sơn đập vào mặt, không khỏi kêu một tiếng:

- Được, vậy cho lão phu ta thưởng thức thương pháp mà cậu tự nghĩ ra đi - Vãn bối cũng muốn xem đao pháp do Đoan Mộc Thiên Thần sáng chế sẽ lợi hại như thế nào.

Thanh âm vẫn còn vang vọng giữa không trung.

Đại trưởng lão đã biến mất khỏi vị trí cũ, một luồng điện quang màu xanh lóe ra một vệt mờ ảo, Ẩm Huyết Đao bổ về phía Đằng Thanh Sơn - Vèo.

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng vững, ánh mắt sắc như lợi kiếm. Lúc này giữa con ngươi của Thanh Sơn, cả trời đất chỉ còn lại có Ẩm Huyết Đao do Đại trưởng lão đang bổ ra - Phá.

Đằng Thanh Sơn gầm lên, Luân Hồi thương trong nháy mắt hóa thành một đạo sao băng màu bạc. Ngoài thân đằng Thanh Sơn có nội gia cương kình mờ ảo.

Lực lượng bộc phát đến cực hạn.

Lực bộc phát từ sức mạnh thân thể và nội gia cương kình, hai thứ kết hợp phải trên một trăm hai mươi vạn cân.

- Veo..

Mũi thương mang theo một luồng kình đạo xoay tròn xé nát không gian, giao kích với Ẩm Huyết Đao.

Ầm ầm...

Sóng chấn động cường đại lan nhanh ra bốn phương tám hướng rập rờn, tuyết đọng văng tung tóe, băng vỡ răng rắc. Vốn bờ Nguyệt Nha hồ đã đóng băng bây giờ như bị một người khổng lồ khuấy tung, vô số mảnh băng bị xé rách thành phấn như những gợn nước truyền ra, không ngừng lan xa khắp mọi phía. Cả lớp băng phủ trên Nguyệt Nha hồ hoàn toàn bị xé rách vỡ vụn.

Vô số tuyết bị chấn động bay tung đầy trời.

Một vài sóng chấn động lan tới bản đá ngốc thạch cách rất xa, ngốc thạch cũng bị đánh bay hai khối. Nhưng ngốc thạch đã có thể bảo trì năm sáu ngàn năm mà không hư hao, thì cũng không phải dễ hỏng như thế.

Nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn liên tiếp lùi năm sáu bước chợt nhướng mày:

- Nếu đánh nhau ở đây cũng khó nói có làm hư hao ngốc thạch không, thậm chí còn lan đến tới cả Tiểu không biết chừng.

- Vèo.

Đại trưởng lão cũng bị đánh tung nhưng lại bay ra xa nhanh hơn. Rồi lão chỉ đạp vào một cây đại thụ khổng lồ một chút, lập tức xé gió bay lên, thanh âm cuồn cuộn truyền tới:

- Đằng Thanh Sơn, cậu cùng ta tới vùng núi trống trải đánh nhau một trận cho đã.

Đại trưởng lão cũng ý thức được đánh nhau ở đây là không ổn.

- Được.

Đằng Thanh Sơn cũng cười, thân hình hai lần lóe lên đã cách xa trăm trượng rồi.

Trên núi đầy những cây đại thụ, Đằng Thanh Sơn nương theo những cây đại thụ, cũng đạp vào vài cây lao vào Thần Phủ Sơn nhanh như xé gió.

Trên bờ Nguyệt Nha hồ, đám người Lý trầm trồ không thôi.

- Ghê thật, tốc độ nhanh đến mắt cũng thấy không rõ.

Lão Uông gật đầu tán thưởng.

- Húc Nhật Vũ Thánh, người đó được xưng là cường giả Đệ nhất dưới chiến thần, đánh với ông chủ một trận không biết ai mạnh ai yếu.

Mặc dù đang tán thưởng, nhưng trong mắt lão Uông vẫn xẹt qua chút quái dị.

Lý và Tiểu Bình nắm tay, cùng Đằng Thú ngẩng đầu nhìn về phía Thần Phủ Sơn.

- Ầm ầm...

Ở Thần Phủ Sơn đột nhiên truyền đến những tiếng nổ xé băng vỡ núi, như thiên thần đang tức giận.

*****

Thần Phủ Sơn tuyệt không phải chỉ có một ngọn thật cao, mà là một sơn mạch liên miên. Nhưng trong sơn mạch này thì Thần Phủ Sơn là cao nhất. Lúc này, ở một đỉnh núi ở phía tây Thần Phủ Sơn cây cối gãy đổ, trên đỉnh núi có một cái hố sâu hoắm, vách núi chung quanh sơn đều nứt nẻ.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn nhảy từ hố đá đi ra nhìn Đại trưởng lão đứng đối diện trên một tảng đá.

Sắc mặt Đại trưởng lão lúc này cũng đỏ bừng lên.

- Ha ha… một chiêu quả nhiên lợi hại.

Đằng Thanh Sơn cười vang. Nếu nói một đao ở bờ Nguyệt Nha là một chữ 'nhanh', thì một đao vừa rồi chính là một chữ 'mạnh' như thiên băng địa liệt.

Đến cả Đằng Thanh Sơn có sức mạnh thân thể như thế mà cũng bị phản chấn tới nỗi lọt cả vào núi.

Nhưng núi đá sao có thể so được với thân thể Đằng Thanh Sơn.

Cũng tương tự đậu hũ với sắt thép, khi đập vào thì căn bản không thể tổn thương được thân thể Đằng Thanh Sơn.

- Lão phu ta tung hoành thiên hạ nhiều năm như vậy, không ngờ có người có thể tiếp Băng Lôi Đao trong Lôi Đao Cửu Quyển của ta mà không tổn thất một cọng tóc.

Đại trưởng lão trong lòng rất bội phục Đằng Thanh Sơn, vì khi thi triển một đao thân thể Đại trưởng lão cũng chịu lực rất mạnh, lão căn bản chỉ có thể thi triển một lần một đao.

- Tiếp đệ tam đao của ta.

Đại trưởng lão cười lớn một tiếng.

- Chát.

Điện quang đánh xuống Đằng Thanh Sơn.

- Cái này... Đây là lôi điện thật à?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn giật mình. Khác với hai chiêu lão dùng lúc trước, so với đao của Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao thì nhìn như lôi quang, tiên thiên chân nguyên lôi điện có tính chất đặc biệt. Nhưng một đao bổ tới bây giờ lại có điện quang.

Nó là điện quang trong thiên nhiên.

Đại trưởng lão chợt hiện ra trong luồng điện quang, lóe lên một cái đã tới trước mặt Đằng Thanh Sơn phách vào đầu.

- Hay!

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, Đệ tam thương trong Ngũ Hành thương...

Đằng Thanh Sơn không dám giữ sức. Cánh tay phải phồng lên, một luồng lực đạo mạnh mẽ hoàn toàn quán thâu vào Luân Hồi thương. Trong nháy mắt Luân Hồi thương tựa như một con giao long nổi trên mặt nước, mũi khoan xoay tròn như xé trời, nhọn hoắt, mang theo tiếng kêu rít chói tai, tựa như sao băng ánh sáng

ngọc màu bạc đánh vào luồng điện quang.

- Độc Long Toản.

- Oanh...

Trong tiếng rít cuồng bạo.

Lực đạo bị chấn động, điện quang uy lực đã yếu bớt chạm vào Luân Hồi thương rồi công kích vào người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cảm thấy toàn thân tê rần, lại một lần nữa bị chấn lùi lại, nện mạnh vào vách núi phía sau, đến cả vách núi đá lại xuất hiện một cái hố khổng lồ rất kinh người, bốn phía cũng nứt nẻ thành những rãnh sâu.

Đằng Thanh Sơn thê thảm, Đại trưởng lão còn thảm hơn.

Thân thể Đằng Thanh Sơn mạnh hơn lão nhiều. Lực đạo Luân Hồi thương vừa rồi lại mạnh tới cực hạn.

Thanh Ẩm Huyết Đao bị Luân Hồi thương nện trúng phản chấn vào thân thể Đại trưởng lão. Đại trưởng lão phun ra một ngụm máu, cả người như một viên vẫn thạch bắn nhanh về vách núi phía sau làm vách núi xuất hiện một hố đá lớn, cả người bị đánh thụt vào trong.

- Một chiêu đáng sợ thật.

Đằng Thanh Sơn một lần nữa chui ra khỏi hầm đá, nhìn vào cái hố phía xa.

- Đại trưởng lão này đã sờ tới bờ của Đạo rồi, một chiêu đó đã ẩn chứa lôi điện chi đạo.

Đằng Thanh Sơn biết.

Nếu không có lĩnh ngộ về lôi điện chi đạo sẽ không có khả năng thao túng được lôi điện chính thức. Mặc dù chút lôi điện này

cũng không có uy lực quá mạnh, nhưng điểm mạnh chính thức chính là một đao đó cơ hồ có thể ngăn trở được Độc Long Toản của Đằng Thanh Sơn. Chút lôi điện này đã cho thấy thực lực của đối phương.

- Nghiệt súc.

Tiếng gầm giận dữ truyền ra từ trong cái hố ở vách núi trước mặt.

Chỉ thấy Đại trưởng lão y phục rách nát, tàn tạ từ cái hố đá bay ra, đồng thời...

- Hống...

Một con thú có đầu kim sắc thật lớn hình tam giác từ trong hố đá nhảy ra, trông rất dữ tợn tựa như bánh xe nghiền đất. Con mắt kim sắc đang nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão đang chạy trốn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 61

Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn

Đằng huynh đệ, giúp lão phu một tay!

Đại trưởng lão kêu ầm ĩ, đồng thời hóa thành một luồng thanh quang nhào ra khỏi hố đá, sau đó thân thể lão liên tiếp chớp động vài lần đã chạy tới cạnh Đằng Thanh Sơn. Đại trưởng lão cả người y phục rách nát, trên y phục còn vương nhiều vết máu, nói vội:

- Đằng huynh đệ, nghiệt súc này vô cùng lợi hại.

Đằng Thanh Sơn vẫn đang quan sát cái hố trên vách núi, nơi con vật có cái đầu hình tam giác xuất hiện.

Xoẹt xoẹt..

Cái đầu hình tam giác hoàn toàn ra khỏi hố đá, đầu hai cái xúc tu dẹp cũng lòi ra.

- Ừm, mắt của nó?

Đằng Thanh Sơn nhìn kỹ.

Ở giữa hai con mắt kim sắc khổng lồ có một đồng tử màu đen, đôi đồng tử màu đó to bằng đồng tử của nhân loại.

- Răng rắc...

Vách đá vỡ tung, một đôi lưỡi đao khổng lồ kim sắc vô cùng

sắc bén theo con quái thú thò ra. Ngay sau đó “oành” một tiếng, con quái thú này phá núi nhảy ra, trôi nổi giữa không trung, - Oang oang...

Đôi cánh kim sắc trong suốt dang ra phe phẩy.

Trôi nổi tại giữa không trung, con quái thú này như vậy nhìn về phía ngọn núi hai người đang đứng.

- Đây là...

Đại trưởng lão giật mình.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cũng trừng mắt.

Hắn chưa bao giờ gặp yêu thú với bộ dáng như thế. Nhưng... hình dáng con quái vật yêu thú này làm Đằng Thanh Sơn liên tưởng đến một loại động vật bình thường ở kiếp trước, con bọ ngựa! Bộ dáng con yêu thú này rất giống con bọ ngựa! Nhưng yêu thú này có thể tích lớn hơn bọ ngựa nhiều, khí tức cũng rất đáng sợ!

Cái sọ hình tam giác, một đôi mắt thật lớn cùng với hai đồng tử màu đen nhỏ xíu.

Ngực dài hẹp màu vàng như rèn bằng sắt thép.

Bụng sau hơi phình lên, phủ lân giáp lấp lánh kim quang chói mắt. Chiều dài thân hình quái thú này đại khái khoảng bảy trượng (mười tám thước).

Đương nhiên, điều đáng sợ nhất là sáu chân của yêu thú! Tổng cộng ba cặp tiền, trung, hậu.

Đôi chân trước khổng lồ bèn bẹt như cái liềm, lóe ra một màu vàng kim nhạt. Trên những cái chân mọc ra rất nhiều cây gai nhọn,

mỗi một cây gai nhọn đều dài gần bốn thước (một thước) cứ như rất nhiều cây chông nhọn sinh trưởng trên chân nó. Nơi đốt chân trước còn có một cây răng nhọn, cái răng nhọn này dài chừng tám thước (hai thước).

Chiều dài chân trước phải đạt tới năm trượng (gần mười ba thước), cặp chân trước thô chắc mạnh mẽ sắc bén như đao!

Đôi trung túc (chân giữa) và hậu túc (chân sau) hơi nhỏ hơn chút, nhưng dù nhỏ nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Trong mắt Đằng Thanh Sơn, trung túc và hậu túc vẫn to gần bốn thước (một thước), rất nhiều cây gai nhọn trên chân đầy gai phản xạ ánh sáng kim sắc lạnh buốt.

- Đây là yêu thú gì?

Đằng Thanh Sơn nín thở.

- Đây là... Lục Túc Đao!

Đại trưởng lão không khỏi kinh hô.

- Lục Túc Đao!

Đằng Thanh Sơn vừa cảnh giác con yêu thú trên không trung, vừa nghe Đại trưởng lão nói. Biết mình biết người mới bách chiến bách thắng được, Đằng Thanh Sơn bây giờ không hề biết sự lợi hại của con yêu thú này.

Đại trưởng lão liền nói:

- Loại Lục Túc Đao này hơn một ngàn năm trước từng xuất hiện ở Bắc Hàn Vực. Lúc đó quân đội hai gia tộc chém giết lẫn nhau. Một cao thủ Vũ Thánh trong lúc vô ý đã nhảy sâu xuống đất đụng phải con Lục Túc Đao này. Con Lục Túc Đao bị kéo ra ngoài vô cùng giận dữ, bắt đầu rồi đồ lục huyết tinh.

- Tục truyền toàn thân nó rất cứng rắn!

- Nhanh như quỷ ảnh, đặc biệt là sáu cái chân tựa như sáu cái liềm sắc bén khổng lồ, lợi hại vô cùng. Rất nhiều cây gai nhọn và răng mọc ngược cũng tùy tiện có thể đâm thủng con người, xé một người thành hai nửa.

- Lần đó một vạn hai ngàn quân sĩ chỉ có mấy trăm người may mắn chạy thoát ra được. Những người khác toàn bộ đều bị giết, kể cả hai vị Vũ Thánh.

- Nhưng từ sau đó Lục Túc Đao rốt cuộc không xuất hiện nữa, hơn một ngàn năm đã qua cũng chưa từng nghe nó xuất hiện ở nơi này. Không ngờ hôm nay có thể chạm mặt nó ở đây.

Đại trưởng lão nắm chặt Ẩm Huyết Đao. Người có danh, cây có ảnh, con yêu thú này có thể đồ lục trên vạn quân sĩ, chỉ chạy trốn được có mấy trăm người.

Cho dù là Đằng Thanh Sơn, trên một vạn người mà muốn chạy trốn, thì Đằng Thanh Sơn cũng không có khả năng trong khoảnh khắc giết nhiều được như vậy.

Chứng minh một chút, tốc độ con Lục Túc Đao rất nhanh, tốc độ giết người cũng rất nhanh! Muốn trốn rất khó!

- Hống...

Trên trời cao con Lục Túc Đao với cái đầu hình tam giác nhìn chằm chằm xuống phía dưới, trong yết hầu phát ra tiếng gầm chói tai. Rồi đột nhiên nó đáp xuống! Thân thể thật lớn hóa thành một ảo ảnh kim sắc làm bốc lên một trận cuồng phong, cuối cùng nhanh chóng lao tới, đồng thời một đôi càng khổng lồ như cái liềm bổ ra!

- Cút ngay!

Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão hai người liên thủ, một người dùng thương, một người dùng đao!

- Xoảng...

Những tiếng giao kích cuồng loạn, núi đá tung tóe, bụi mù mịt tràn ngập không gian.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng.

Vèo! Vèo!

Hai người Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão lập tức chạy trốn về hai phía khác nhau.

- Quái vật này không thể địch lại được.

Y phục Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên xuất hiện tổn hại, còn y phục của Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành thì càng thêm rách nát, ở bụng thậm chí còn có một vết thương, máu nhiễm đỏ cả y phục.

Chỉ một lần giao thủ ngắn ngủi.

Đằng Thanh Sơn rốt cục biết được Lục Túc Đao đáng sợ như thế nào!

- Không ngờ với thương pháp của ta mà cũng không có biện pháp hoàn toàn phòng ngự được đao pháp của Lục Túc Đao!

Trong đầu Đằng Thanh Sơn rõ ràng nhớ lại cảnh đáng sợ vừa rồi. Đúng, đôi chân trước của Lục Túc Đao bổ ra đích xác có thể được xem là ‘ đao pháp ’, hơn nữa còn tinh diệu phi thường!

Trong tích tắc khi Đằng Thanh Sơn ngăn cản chiêu này, hắn kinh ngạc phát hiện ra những cây gai mọc trên chân nó lại hơi thay

đổi phương hướng đâm vào Đằng Thanh Sơn!

Điều này nói lên.

Một cú chém của Lục Túc Đao, không chỉ riêng là mũi đao công kích, còn có rất nhiều mũi nhọn của những cây gai chung quanh cùng công kích! Đồng thời gặp phải hơn mười cú công kích, hơn nữa nhanh như thiểm điện, cho dù là thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của Đằng Thanh Sơn, cũng vẫn vô cùng chật vật để ngăn chặn những cây gai nhọn này.

- May mắn, lực xuyên thấu ẩn chứa trong những gai nhọn chỉ tập trung ở tiền túc. Những gai nhọn khác cho dù đâm vào trên người ta cũng nhiều nhất là phá được y phục, nhưng lại không thể gây thương tổn cho ta.

Lực của đao chém ra chỉ đặt ở mũi của tiền thối, những gai nhọn và răng nhọn thì uy lực yếu hơn nhiều. Nhưng Lục Túc Đao có tới sáu chân, bây giờ chỉ một chân là ta đã gặp phiền toái rồi. Một khi sáu chân cùng công kích, vậy thì có thể...

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy Lục Túc Đao rất đáng sợ! Một khi sáu chân cùng công kích, Đằng Thanh Sơn căn bản không nắm chắc được.

- Hống...

Lại một tiếng kêu chói tai, thanh âm cứ như thủy tinh cứa vào đá.

Lục Túc Đao từ trên cao bổ về phía Đằng Thanh Sơn như chớp!

Rất hiển nhiên, tốc độ chạy trốn của Đằng Thanh Sơn thì chậm hơn Đại trưởng lão một chút!

Thứ hai, vừa mới chỉ giao thủ ngắn ngủi một lát Lục Túc Đao phát hiện ra Đằng Thanh Sơn khó diệt hơn. Do đó, nó muốn trước

hết giải quyết tên khó xơi này, sau đó mới giải quyết Đại trưởng lão!

- Đằng huynh đệ, cẩn thận.

Đại trưởng lão xa xa vội hô lên.

- Cút ngay!

Đằng Thanh Sơn trong lúc lao đi, nhảy lên một gốc cây đại thụ vung mạnh một chiêu hồi mã thương. Luân Hồi thương hóa thành tia chớp màu bạc đâm vào đầu của Lục Túc Đao. Nhưng cánh con Lục Túc Đao có tới hai tầng, hai cánh mỏng như cánh ve nhè nhẹ vẫy một cái là nhanh chóng né tránh được ngay.

Ngay sau đó đôi chân sắc như đao công kích tới Đằng Thanh Sơn!

- Hống...

Tiếng gầm khó nghe của con Lục Túc Đao một lần nữa vang lên. Đôi tiền túc sắc bén bổ tới, hiển nhiên muốn xé Đằng Thanh Sơn thành hai nửa.

- Nghiệt súc!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, Luân Hồi thương trong nháy mắt hóa thành một thương ảnh hình tròn. Lần này, Đằng Thanh Sơn chủ yếu ngăn cản hai cái mũi nhọn của cặp tiền thối. Về phần những cây gai nhọn, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bỏ qua không thèm ngăn cản. Dù sao thương pháp của Đằng Thanh Sơn căn bản không cho phép hắn đồng thời ngăn cản nhiều công kích như vậy!

Nếu là người thường dùng vạn tiễn cùng bắn, Đằng Thanh Sơn có thể tùy tiện ngăn trở được.

Nhưng Lục Túc Đao chỉ cần hơn mười cái gai nhọn đã khiến cho Đằng Thanh Sơn không thể hoàn toàn ngăn cản.

- Xoẹt!

- Xoẹt!

...

Một tiếng thanh thúy vang lên. Những gai nhọn đã xé nát y phục Đằng Thanh Sơn, nhưng khi đâm vào đến da Đằng Thanh Sơn thì tựa như đâm vào vảy cá rất cứng, phát ra những tiếng vang "xoẹt" lưu trên da Đằng Thanh Sơn những vết đo đỏ, không làm trầy một chút da nào!

Đằng Thanh Sơn ngã xuống đất.

Thấy không thể giết chết nhân loại trước mắt, Lục Túc Đao lập tức dùng bốn cái chân thật dài khác cùng bổ tới.

Sáu cái chân đồng thời công kích!

- Lực công kích hai chân đã làm hai tay ta run lên rồi, lần này tới bốn chân? Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn tựa như con cá chạch trong nước, trơn tuột né tránh.

Sáu cái chân căn bản không thể đồng thời công kích Đằng Thanh Sơn.

- Con súc sinh này có chân dài thế! Ta căn bản không thể đến gần để công kích thân thể nó được. Hơn nữa chân dài như thế nếu tới gần sẽ bị nó vây chặt.

Trong mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên lóe sáng. Chỉ thấy xa xa một bóng người từ trên cây đại thụ lao xuống, một đao quang sắc bén đánh ra!

Chính là Đại trưởng lão!

- Choang!

Cánh mỏng như cánh ve nhưng lại như binh khí. Bờ cánh và đao quang va chạm nhau khiến Đại trưởng lão bị ném văng ra, còn Lục Túc Đao chẳng hề tổn thương chút nào.

- Hống...

Lục Túc Đao nổi giận bất chấp Đằng Thanh Sơn, bốn cánh lóe lên quay ngược lại bổ về phía Đại trưởng lão.

- U...

Một tiếng chim cao vút vang vọng phía chân trời, một tàn ảnh đỏ như lửa bay xẹt qua chân trời, rồi sau đó trôi nổi phía trước Lục Túc Đao. Thần điểu Thanh Loan toàn thân như ngọn lửa bừng bừng, tựa như mộng ảo chợt xuất hiện, đang cao cao tại thượng nhìn Lục Túc Đao. Lục Túc Đao lập tức ngửa đầu nhìn chằm chằm vào con chim trước mắt.

- Thanh Loan!

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn.

- Vù!

Trong miệng Thanh Loan chợt phun ra một hắc diễm. Giữa ngọn hắc diễm mờ ảo có những tia tử quang. Ngọn lửa đáng sợ đốt cháy cả không gian, làm không khí chấn động vặn vẹo. Ngọn lửa trong nháy mắt bao trùm con Lục Túc Đao đang muốn né tránh. Nói về năng lực tránh né trong không trung, Thanh Loan chẳng hề kém cạnh gì so với Lục Túc Đao cả!

Dưới ngọn lửa của Thanh Loan, con Lục Túc Đao vốn cả công kích của Đại trưởng lão cũng không thương tổn được thân thể đáng sợ của nó, lúc này trên những khối lân giáp kim sắc lại phát ra những tiếng ‘ xoẹt xoẹt ’.

- Hống...

Tiếng rống chói tai phẫn nộ vang lên.

Lục Túc Đao lao thẳng về phía chỗ nó vừa chui ra lúc nãy, sáu cái chân như đao trong nháy mắt xé rách mặt đất, lắc lư thân hình đã hơi cháy loang lổ lao vào trong đất, biến mất không thấy nữa.

- U...

Thanh Loan đứng trước mặt Đằng Thanh Sơn, đắc ý vỗ vỗ đôi cánh.

- Thanh Loan...

Đằng Thanh Sơn vui sướng, cũng có chút giật mình.

- Không hổ là yêu thú dưới hư cảnh vô địch ở Cửu Châu Đại Địa. Thần điểu Thanh Loan cùng ta tỷ thí hai lần, đều chỉ là tỷ thí, không hề sử dụng tuyệt chiêu. Khi đánh nhau sinh tử, Thanh Loan không hổ là thần điểu hành hỏa, ngọn lửa phun ra uy lực thật đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn rốt cục hiểu ra tuyệt chiêu của Thanh Loan đáng sợ làm sao.

- Đằng huynh đệ, con chim này, con yêu thú này hình như thân mật với cậu?

Đại trưởng lão kinh ngạc đi tới hỏi.

- Vâng.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Thấy Lục Túc Đao, ta còn tưởng rằng nó đã yêu thú mạnh nhất dưới chiến thần rồi. Không ngờ nó...

Hai mắt Đại trưởng lão tỏa sáng nhìn Thanh Loan, còn Thanh Loan quay đầu kiêu ngạo, nó căn bản không thèm nhìn Đại trưởng lão. Đại trưởng lão thán phục tán thưởng:

- Yêu thú như thế trong thiên hạ chỉ sợ chỉ có sư phụ ta và Thiên Phong chiến thần mới có khả năng đối phó được. Hơn nữa là yêu thú giống điểu... Một khi muốn chạy trốn, ngay cả cường giả chiến thần cũng căn bản không có biện pháp truy theo được.

Thanh Loan là loại yêu thú bay nhanh nhất mà Đằng Thanh Sơn gặp qua.

Đích xác...

Cường giả hư cảnh thì chỉ có hư cảnh đại thành mới có thể phi hành. Cường giả hư cảnh bình thường cho dù có thể đối phó được Thanh Loan, nhưng Thanh Loan mà muốn chạy trốn thì cường giả hư cảnh cũng chỉ có thể ngửa đầu nhìn nó chạy trốn.

Cho dù có thể phi hành cũng chỉ là khống chế lực thiên địa để phi hành thôi, so tốc độ với Thanh Loan ai nhanh hơn ai cũng khó nói.

- Đằng huynh đệ, cậu thật lợi hại. Lão phu ta rất hâm mộ cậu. - Đại trưởng lão khen.

- Đại trưởng lão, ông vừa rồi nói tới sư phụ của ông? - Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

- Ha ha... Trong thiên hạ có một vài đại gia tộc cao nhất đều biết việc này.

Đại trưởng lão cười nói:

- Trên Đoan Mộc Đại Lục tổng cộng có hai người đạt tới chiến thần. Một là người của gia tộc Thiên Phong, được xưng là ‘ Thiên Phong chiến thần ’. Người kia là người của Húc Nhật Thương

Hành chúng ta, cũng chính là sư phụ ta được xưng là ‘ Vân Mộng chiến thần ’.

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Đoan Mộc Đại Lục rốt cuộc có bao nhiêu cường giả cấp bậc chiến thần (hư cảnh). Lúc trước Đằng Thanh Sơn cũng chỉ đoán cũng không biết rõ là bao nhiêu.

Trên Cửu Châu Đại Địa, vùng Dương Châu có hai hư cảnh!

Còn Đoan Mộc Đại Lục cũng có hai hư cảnh!

‘Thiên Phong chiến thần, Vân Mộng chiến thần... ‘ - Đằng Thanh Sơn nhớ kỹ hai cái tên này.

- Chúng ta lần này hạ bảo trụ tính mạng dưới tay con Lục Túc Đao này quả là may mắn.

Đại trưởng lão than. Đột nhiên lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng huynh đệ, đến giờ cậu còn chưa biết tên ta phải không?

- Vãn bối chỉ biết Đại trưởng lão họ Mục! - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ta là Mục Vọng!

Đại trưởng lão cười:

- Nếu tôn trọng ta, gọi ta một tiếng Mục lão ca là được. Năm nay ta đã một trăm ba mươi tuổi, hẳn là lớn hơn cậu đấy.

Một trận vừa rồi Đằng Thanh Sơn có thể đánh với Lục Túc Đao lâu như vậy, những điều này làm Đại trưởng lão ‘ Mục Vọng ’ kính trọng hẳn hơn vài phần.

Đặc biệt là...

Thanh Loan!

- Chậc chậc…

Đại trưởng lão nhìn Thanh Loan tán thưởng vài tiếng, rồi nói:

- Đằng huynh đệ, cậu đánh với lão phu một trận là ta cảm thấy thống khoái rồi. Ta sẽ không ở lại lâu nữa! Nếu có thời gian cứ tới Tây Thang Vực tìm ta.

- Được.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Đại trưởng lão lưng đeo Ẩm Huyết cự đao hóa thành một luồng thanh quang nhanh chóng chạy đi.

- Thanh Loan, chúng ta trở về.

Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan cùng nhau nhanh chóng chạy về phía bờ Nguyệt Nha hồ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 8

Chương 1: Thích Dạy Dỗ
Chương 2: Lời Thỉnh Cầu Của Lão Uông
Chương 3: Sào Huyệt Lục Túc Đao
Chương 4: Đỉnh Lóe Sáng
Chương 5: Thăm Hỏi
Chương 6: Cầu Cứu
Chương 7: Lính Như Thổ Phỉ
Chương 8: Thanh Danh
Chương 9: Sát Thủ Đường!
Chương 10: Song Sơn Thành
Chương 11: Nhất Ẩm Nhất Trác
Chương 12: Ai Bắt Ai?
Chương 13: Hấp Dẫn
Chương 15: Bái Sư
Chương 16: Cương Kình Hậu Kỳ, Thân Thể Hoàn Mỹ
Chương 17: Chiêu Thức Mạnh Nhất
Chương 18: Hai Mươi Tuổi
Chương 19: Vân Mộng Cổ Thành
Chương 20: Đằng Thanh Sơn Đấu Với Vân Mộng Chiến Thần.
Chương 21: Vân Mộng Bạch Quả.
Chương 22: Hành Trình Tìm Bảo Bối Trong Vân Mộng Trạch.
Chương 23: Thần Thú Ô Chuy Mã.
Chương 24: Trở Về.
Chương 25: Yêu Thú Sơn
Chương 26: Bản Khắc Đá
Chương 27: Bốn Bản Gần Nhau
Chương 28: Một Năm
Chương 29: Mục Vân Ký
Chương 30: Lựa Chọn Về Đạo
Chương 31: Ta Tên Dương Đông.
Chương 32: Câu Chuyện Của Lão Uông.
Chương 33: Đệ Nhị Môn Đồ.
Chương 34: Tin Động Trời Lan Nhanh
Chương 35: Động Tâm
Chương 36: Nữ Vũ Thánh
Chương 37: Chọn Ai?
Chương 38: Ngưu Đầu Sơn Ở Đông Hoa Vực
Chương 39: Yêu Chiến
Chương 40: Hỏa Lưu Thiết Hợp Cốc
Chương 41: Bốn Phương Rung Động
Chương 42: Nhất Phu Đương Quan
Chương 43: Địa Bàn Của Ta
Chương 44: Giằng Co.
Chương 45: Phân Phối Quyền Lợi
Chương 46: Mũi Nhọn Mạnh Nhất
Chương 47: Chiến Cuộc Biến Đổi

Chương 48: Chiếm Lĩnh Thành Công.
Chương 49: Lửa Của Thanh Loan.
Chương 50: Tiếng Gầm Kinh Thiên.
Chương 51: Tổng Sản Lượng Hỏa Lưu Thiết.
Chương 52: Kết Quả Của Núi Lửa Bùng Nổ.
Chương 53: Ráng Đỏ Rực Trời.
Chương 54: Thanh Sơn Tìm Bảo Vật.
Chương 55: Cả Thiên Hạ Đều Biết.
Chương 56: Giấc Mộng Trăm Năm.
Chương 57: Tuyệt Cảnh.
Chương 58: Thiên Phong Chiến Thần.
Chương 59: Bước Ngoặt.
Chương 60: Huyết Mạch Thần Phủ Sơn.
Chương 61: Muội Có Bằng Lòng Gả Cho Huynh Không.
Chương 62: Đằng Thanh Sơn Thành Thân.
Chương 63: Cuối Cùng Đạt Tới Hư Cảnh.
Chương 64: Thần Dung Thiên Địa.
Chương 65: Lửa Giận
Chương 66: Giao Người!
Chương 67: Thiên Phong Chiến Thần Phẫn Nộ
Chương 68: Hiểu Rõ Mình
Chương 69: Tiếp Tục Đột Phá!
Chương 70: Xích Kim Hổ Bào.
Chương 71: Cuộc Chiến Đỉnh Cao.
Chương 72: Bất Tử Phượng Hoàng
Chương 73: Oai Phượng Hoàng
Chương 74: Bảo Tàng Gia Tộc Thiên Phong.
Chương 75: Xuất Phát, Cửu Châu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 1

Thích Dạy Dỗ

Thanh Sơn mỗi một bước đều nhảy xa bảy tám trượng, đi trên núi đá mà như giẫm trên đất bằng, cùng Thanh Loan lao đi.

- Ta sớm đã đoán được.

- Trong truyền thuyết Thanh Loan là một thần điểu chìm trong hỏa diễm, còn phượng hoàng thì là thần thú của hỏa diễm... Thanh Loan là vua của loài chim, hỏa diễm nó phun ra có uy lực cao hơn ngọn lửa của những yêu thú tiên thiên kim đan khác! Việc này rất dễ dàng có thể phán đoán ra.

Đằng Thanh Sơn thầm nhắc nhở bản thân.

- Không thể vì việc có thể đánh bại Nhật Lôi Mục, Hoàng Phủ Ngọc Giang mà kiêu ngạo được!

Từ khi có thể dễ dàng đánh bại Hoàng Phủ Ngọc Giang ở Minh Nguyệt Đảo, Đằng Thanh Sơn lúc đó tự nhận thấy thực lực mình khi so với cường giả tiên thiên kim đan thì thuộc loại nhất đẳng. Đặc biệt là ở trên đảo phượng hoàng, tỷ thí với Thanh Loan một lần! Lần tỷ thí đó, Đằng Thanh Sơn đánh cho Thanh Loan bị thương.

Vì trên Cửu Châu Đại Địa, Thanh Loan được xưng là vô địch dưới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn cũng cho rằng mình đã có thể đánh bại được Thanh Loan, vậy tự nhiên là vô địch dưới hư cảnh! Đi tới Đoan Mộc Đại Lục, Đằng Thanh Sơn lại cứ đánh là thắng! Điều này làm Đằng Thanh Sơn sinh ra sự tự tin, hắn cho rằng mình là vô địch dưới hư cảnh! Hắn coi trời bằng vung, trong lòng cho rằng mình sắp đạt tới hư cảnh!

Nếu so sánh thì Đằng Thanh Sơn mạnh hơn Thanh Loan. Vậy thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn quên mất, hắn và Thanh Loan chỉ là tỷ thí, tuyệt không phải quyết chiến sinh tử. Tuyệt chiêu của Thanh Loan chưa sử dụng ra để đối phó với hắn!

- Trong ngọn hắc diễm đó hàm chứa ngọn tử diễm có thể làm cho lân giáp ngoài của con Lục Túc Đao bị cháy sạch, chỉ xì xì vài tiếng là bị thương trong nháy mắt. Nói về năng lực phòng ngự thân thể, ta con kém con Lục Túc Đao một chút.

Đằng Thanh Sơn nhớ lại:

- Trừ phi, nội gia cương kình của ta đạt tới hậu kỳ! Đến lúc đó, nội gia cương kình có thể hình thành vòng bảo hộ nội gia cương kình ở ngoài thân, phụ trợ cho thân thể, lực bộc phát có thể đạt đến cực hạn là một trăm sáu mươi vạn cân! Lúc đó, chắc ta có thể đánh bại được Lục Túc Đao rồi.

Đằng Thanh Sơn mặc dù có tiên thiên chân nguyên.

Nhưng bây giờ, tinh lực của hắn đều tiêu hao vào nội gia cương kình, không lãng phí Thần để đi luyện tiên thiên chân nguyên! Chân nguyên cấp độ tiên thiên hư đan khi hình thành vòng bảo hộ, dưới mũi đao của con Lục Túc Đao hoặc đối diện với hỏa diễm của con Thanh Loan thì căn bản không chịu nổi một kích.

Khi nội gia cương kình đạt tới hậu kỳ sẽ có uy lực chẳng hề kém chân nguyên tiên thiên kim đan!

- Ta quá kiêu ngạo rồi!: 062: Nhật Lôi Mục chỉ được xưng là có thể xếp trong ba hạng đầu Thiên Bảng.

- Lúc trước sư phụ ta lúc ở Đại Duyên Sơn, một kiếm bức lui Cổ Ung, trọng thương Triệu Đan Trần và Vạn trưởng lão Tuyết Ưng Giáo. Một kiếm đó đã ẩn chứa Đạo rồi!

- Thực lực của sư phụ cũng ẩn chứa Đạo. Vậy Thú Vương thì sao?

- Thú Vương đệ nhất Thiên Bảng, ngồi ở vị trí đệ nhất hơn mười năm mà không ai có thể rung chuyển được. Thực lực ta bây giờ so với Thú Vương thì ai mạnh ai yếu?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, có lẽ trước khi gặp phải Lục Túc Đao và thấy Thanh Loan phát uy, hắn còn cho rằng hắn có thể đánh bại Thú Vương.

Nhưng lúc này thì Thanh Sơn không xác định được.

- Ta chưa tới hư cảnh! Thú Vương cũng chưa tới hư cảnh! Nhưng lão lại ở đệ nhất Thiên Bảng nhiều năm như vậy...

- Con đường tu luyện, vô số cường giả như sao trên trời.

- Từ hôm nay trở đi ta sẽ tĩnh tâm tiềm tu. Đợi đến khi nội gia cương kình của ta đạt tới hậu kỳ thì mới có tư cách tuyên bố là vô địch dưới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn tâm trí bị đả kích, một lần nữa nhận rõ bản thân mình.

...

Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan như ảo ảnh tiến lên trước tàn

cây rất nhanh, trong nháy mắt đã tới bờ hồ Nguyệt Nha.

- Đằng đại ca!

Lý đợi nãy giờ rất sốt ruột, thấy Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan vội cùng Tiểu Bình ra: hi:.

- Đằng đại ca... huynh... huynh không có việc gì chứ?

Lý lo lắng nhìn kỹ thân thể Đằng Thanh Sơn. Đấu với Lục Túc Đao, y phục trên người Đằng Thanh Sơn đã rách nát, thoạt nhìn như rất thảm.

- Ha ha… Huynh không việc gì! Nhưng nếu không phải nhờ có Thanh Loan kịp thời xuất hiện, lần này huynh cho dù không chết cũng bị thương.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía Thanh Loan, Lý cảm kích nhìn về phía nó phát ra một tiếng kêu to, đồng thời đưa tay vuốt ve bộ lông vũ của Thanh Loan vẻ rất thương yêu.

Thanh Loan lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu, kêu to vài tiếng.

- Đằng đại ca, muội và Tiểu Bình đang ở đây chờ Đằng đại ca trở về, chợt nghe bên kia có tiếng gầm. Muội nghe tiếng gầm đó biết ngay là có một con yêu thú muốn giết Đằng đại ca, nên mới sốt ruột bảo Thanh Loan bay tới đó.

Lý nhìn những lỗ rách trên y phục Đằng Thanh Sơn thở: 113: một hơi.

Trong thiên hạ rất nhiều yêu thú, nhưng có một vài con yêu thú số lượng cực nhỏ.

Như Lục Túc Đao, chỉ sợ cả Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ có một hai con. Tự nhiên không có khả năng hình thành thú ngữ, thú ngữ của Lục Túc Đao thuộc loại thú ngữ thường dùng.

Trong thiên địa rất nhiều yêu thú, nhưng chủng loại thú ngữ thì không nhiều, cũng chỉ có vài loại thôi.

Đây là nguyên nhân vì sao Lý có thể nghe hiểu rất nhiều ngôn ngữ của yêu thú.

Đằng Thanh Sơn giật mình, không khỏi cảm kích:

- Tiểu, cám ơn muội.

Trên mặt Lý không kìm được nụ cười mừng rỡ.

- Một tiếng cám ơn mà đã cao hứng như vậy.

Tiểu Bình thấy thế, cảm thấy bực mình: 4: nhắc:

- Tiểu tỷ tỷ!

- Đằng đại ca, nó rốt cuộc là yêu thú gì?

Lý dò hỏi.

- Đây là một con yêu thú mà ở Đoan Mộc Đại Lục được gọi là Lục Túc Đao.

Đằng Thanh Sơn cất giọng thán phục:

- Lục Túc Đao có cáo đầu hình tam giác, thân thể tựa như rèn bằng cương giáp, có sáu chân, mỗi một chân đều đều dài phải tới năm trượng. Chân như lưỡi đao sắc bén, hơn nữa ở trên chân còn có rất nhiều cây những gai nhọn, còn có hai đôi cánh. Cánh cũng vô cùng sắc bén, hơn nữa tốc độ phi hành cực nhanh.

Lý nghe thế trong đầu xuất hiện một hình tượng, không khỏi hít mạnh một hơi lãnh khí.

- Con yêu thú này quả là đáng sợ. - Lý cả kinh.

- Ừm, không chỉ riêng yêu thú thiên phú đáng sợ, hơn nữa huynh cảm giác Lục Túc Đao đã có giải thích về Đạo. Tiền túc của nó bổ ra, căn bản là một bộ đao pháp vô cùng tinh diệu.

Đằng Thanh Sơn thán phục. Bình thường yêu thú thì khá là chất phác, chỉ có tốc độ nhanh, linh hoạt, nhiều nhất là giảo hoạt một chút thôi.

- Đao pháp? - Lý trừng mắt.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu:

- Huynh đoán chừng con Lục Túc Đao này cũng như huynh, đều đã cảm ngộ được đạo của thiên địa. Có lẽ sau này nó sống thêm vài năm là có thể trở thành yêu thú hư cảnh!

Một yêu thú tiên thiên kim đan không có khả năng mạnh tới như vậy, đây là một con yêu thú đã lĩnh ngộ Đạo!

- Hơn nữa con yêu thú này tối thiểu sống trên ngàn năm. - Đằng Thanh Sơn lại nói.

- Hơn một ngàn năm? Người chúng ta đến cả Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế cũng không có biện pháp sống hơn một ngàn tuổi. - Lý không khỏi cảm thán.

- Sống lâu thành những lão quái vật mà lĩnh ngộ một chút về Đạo cũng không có gì kỳ quái.

Đằng Thanh Sơn lập tức cười:

- Nhưng cũng bất tất phải lo lắng, yêu thú lĩnh ngộ với Đạo khó hơn nhân loại nhiều. Khi huynh đạt tới hư cảnh thì sợ nó còn chưa tới!

- Tiểu, từ hôm nay trở đi huynh chuẩn bị chuyên tâm tiềm tu.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

- Có lẽ huynh thường xuyên ở tại bờ hồ Nguyệt Nha, nếu muội cảm thấy quá tịch mịch và nhàm chán thì có thể bảo Thanh Loan chở ra ngoài chơi, ngồi trên lưng Thanh Loan muội có thể dạo rất nhiều nơi.

- Hi hi… chỉ tạm thời thôi mà. - Lý cười vội lắc đầu.

Tiểu Bình bên cạnh thấy thế, chỉ có thể thầm: 92: lắc đầu:

- Tiểu tỷ tỷ... Rõ là...

****

Sau khi đánh với Lục Túc Đao, Đằng Thanh Sơn dồn mọi tâm tư đắm chìm vào việc tu luyện. Ba mươi sáu khối bản sao trên đá cũng được xếp thành hàng, cắm vào trong đất. Mỗi ngày Đằng Thanh Sơn đều nhìn đá phiến, cũng phải bốn năm canh giờ! Hơn nữa, đám người Lý kinh ngạc phát hiện...

Đằng Thanh Sơn có thêm một sở thích!

Dạy đồ đệ!

Không chỉ riêng dạy Đằng Thú mà còn dạy cả Lý.

...

Sáng sớm, bờ hồ Nguyệt Nha lại một lần nữa ngưng kết một lớp băng dày. Trên lớp băng dày là một tầng tuyết.

Đằng Thú đứng trên băng, từng chiêu từng thức luyện Hành Thổ Chi Quyền do hắn sáng chế. Hành Thổ Chi Quyền chậm rãi như đẩy cối xay, dày nặng như núi, khi truyền tới Đằng Thú, một chiêu một thức lại tựa như động vật chém giết, hung mãnh phi thường. Thấy thế, Đằng Thanh Sơn đứng một bên liên tục lắc đầu!

- A Thú, đừng có làm vẻ hung ác như vậy. Ta bảo con luyện quyền, chứ không phải bảo con giết người!

Đằng Thanh Sơn: 029: lớn.

Đằng Thú bị giáo huấn đứng đực ra.

Lý ở một bên giải thích ý của Đằng Thanh Sơn.

- Con cẩn thận nhận thức ý cảnh của ta này!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói, rồi diễn luyện một lần Hành Thổ Chi Quyền. Quyền ảnh Đằng Thanh Sơn chậm rãi, trong khoảnh khắc hai tay hắn tựa như biến thành hai cái thớt khổng lồ. Cả thân ảnh Đằng Thanh Sơn tạo thành một quả núi lớn!

- Ầm ầm…

Ẩn ước có lực hành thổ thiên địa vờn quanh Đằng Thanh Sơn, làm cho không gian chung quanh chấn động. Ngoài thân Đằng Thanh Sơn cũng lóe ra hào quang màu vàng đất.

- Thấy rõ rồi chứ?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Đằng Thú.

Đằng Thú gật đầu lia lịa.

- Luyện... Luyện đến khi ăn cơm trưa mới được ngưng.

Đằng Thanh Sơn: 029:

- Dạ.

Đằng Thú vội cao giọng đáp.

Đằng Thú tiếp tục luyện quyền. Còn Lý đi đến cạnh Đằng Thanh Sơn, an ủi:

- Đằng đại ca, A Thú đã rất lợi hại rồi. Huynh dạy cho hắn những quyền pháp khác, kể cả Ngũ Hành Quyền gì gì đó, hắn đều luyện không tệ. Đằng đại ca, huynh nên rộng lượng một chút.

- Nghiêm sư xuất cao đồ.

Đằng Thanh Sơn lầm bầm.

- Không thể được chăng hay chớ!

- Đằng Thú có thiên phú luyện võ rất cao.

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn thân ảnh thiếu niên đang luyện võ:

- Nhưng chỉ dựa vào thiên phú cao sau này thành tựu sẽ có hạn, cường giả chính thức chẳng những thiên phú cao còn phải khắc khổ hơn người, còn có nhận thức. Tính cách quyết liệt như huynh mới có thể trở thành cường giả tuyệt đỉnh được.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý:

- Tiểu, thi triển một lần tiên pháp mà ngày hôm qua huynh truyền cho muội xem nào!

Lý ra vẻ đau khổ:

- Dạ.

Đạt tới cảnh giới bây giờ, Đằng Thanh Sơn coi như vạn pháp tương thông. Với thành tựu của Đằng Thanh Sơn về Hành Thủy Chi Quyền, sáng chế một bộ tiên pháp mềm dẻo kết hợp với hiểm độc cũng không khó! Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện, trong quá trình dạy đệ tử có thể lĩnh ngộ nhiều hơn. Cứ tự hỏi, rồi tự trả lời, trong lúc dạy người khác mình càng thấu triệt hơn về hành Thổ chi đạo và Hành Thủy Chi Đạo.

- Thân thể cứng quá.

Nhìn Lý luyện tiên pháp, Đằng Thanh Sơn kêu.

- Thân thể phải nhu hòa, phải cảm giác thân thể chính là trường tiên, trường tiên tựa như một bộ phận thân thể.

...

Ngày tiếp ngày yên lặng trôi qua. Đằng Thanh Sơn khi thì dạy Đằng Thú, khi thì dạy Lý, một bộ phận thời gian khác thì tìm hiểu Khai Thiên Tam Thập Lục Thức. Đằng Thanh Sơn giải thích về Đạo cũng càng thêm sâu...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 2

Lời Thỉnh Cầu Của Lão Uông

Mặt trời giữa trưa, ánh nắng chiếu lên người vô cùng ấm áp.

Nhưng bây giờ đã là cuối tháng chín, nhiệt độ rất thấp. Liên tiếp xảy ra vài trận tuyết rơi càng làm cho sơn mạch quanh Thần Phủ Sơn đều bao phủ đầy tuyết. Tuyết ở bờ hồ Nguyệt Nha bị đạp xuống liên tục, nên rất cứng. Chỉ thấy một thân ảnh áo bào trắng cao lớn cầm trong tay một trường thương màu bạc đang luyện thương pháp ở ven hồ.

Vù vù...

Thương ảnh hóa thành hư ảnh, hình thành màn hào quang hình bán cầu, hoàn toàn bao kín cả người Đằng Thanh Sơn.

Màn hào quang này có vầng sáng màu vàng đất.

Nhìn bán cầu hoàn toàn do ảo ảnh màu vàng đất hình thành, cảm giác thấy màn hào quang hình bán cầu giống như liền một khối với đại địa, không thể rung chuyển. Hơn nữa chung quanh thiên địa đều mờ ảo, dường như hơi vặn vẹo. Nếu nhìn về phía cây cối chung quanh màn hào quang hình nửa viên cầu này thì cảm giác như cây cối cũng vặn vẹo theo.

- Ầm ầm...

Nửa viên cầu vỡ tung, sinh ra thanh âm ù ù vang vọng không

ngừng, giống như tiếng vọng về từ lòng đất sâu thẳm.

Nửa viên cầu tiêu tán, lộ ra thân ảnh Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha!!!! Cảnh giới quyền thứ bảy quả nhiên khác hẳn.

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra hào mang hưng phấn.

- Hành Thổ Chi Quyền tu luyện tới quyền thứ bảy, đem lĩnh ngộ về hành Thổ chi đạo vận dụng vào thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí, lại làm thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của ta uy lực gia tăng nhiều đến như thế!

- Nếu gặp lại con Lục Túc Đao...

Bây giờ đã cách trận chiến lần trước với Lục Túc Đao hơn một tháng rồi.

Hơn một tháng này, dựa vào những lĩnh ngộ từ bản khắc Khai Thiên Tam Thập Lục thức, Đằng Thanh Sơn rốt cục sáng chế ra quyền thứ bảy Hành Thổ Chi Quyền! Nếu nói từ quyền thứ nhất tới quyền thứ ba là cơ sở, thì quyền thứ tư tới quyền thứ sáu làm thương pháp của Đằng Thanh Sơn đủ để đấu với loại cường giả như ‘ Húc Nhật kiếm thánh ’!

Còn quyền thứ bảy...

Làm Đằng Thanh Sơn một lần nữa đề cao một tầng.

"Lần trước ta không có biện pháp phòng ngự công kích của con Lục Túc Đao. Còn bây giờ dựa vào Du Ngư thân pháp, cùng với phòng ngự thương pháp, ta hoàn toàn có thể an toàn thoát thân! ‘ Đằng Thanh Sơn suy nghĩ. ‘ Hành Thổ Chi Quyền của ta đại khái chia ra ba quyền một giai đoạn. Ba quyền đầu là đoạn thứ nhất. Quyền thứ tư tới quyền thứ sáu là đoạn thứ hai. Quyền thứ bảy chính là giai đoạn thứ ba! Đương nhiên, nếu ta đoán không sai, giai đoạn ba Hẳn là còn có quyền thứ tám và quyền thứ chín! ”

"Đáng tiếc đơn thuần sức mạnh thân thể của ta vẫn yếu hơn con Lục Túc Đao. ‘ Đằng Thanh Sơn thầm than.

‘Nếu không, với thương pháp của ta thì Lục Túc Đao … ‘

Sức mạnh của yêu thú mạnh hơn sức mạnh của nhân loại ngang cấp!

Giống như Hồng Đồng Tuyết Sư Thú ngang với Đằng Thanh Sơn năm đó!

Còn con Lục Túc Đao thì sức mạnh còn kinh người hơn nhiều!

Về phương diện ảo diệu của kiếm pháp và đao pháp, thì yêu thú không bằng nhân loại. Nhưng về tố chất cơ thể thì vượt xa nhân loại.

‘Chờ khi nội gia cương kình của ta đạt tới hậu kỳ, lực bộc phát thân thể đạt đến một trăm sáu mươi vạn cân, lúc đó, khỏi phải nói chắc chắn sẽ áp đảo Lục Túc Đao ‘ Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới nội gia cương kình thì cảm thấy có chút bất lực. Nội gia cương kình là nội kình và ‘ Thần ’ trong thân thể phát sinh biến hóa thành nội gia cương kình.

Phật Nguyên, Cương kình, Chân Nguyên, ba cái đều cần tỉ lệ ‘ Thần ’ khác nhau.

Phật Nguyên yêu cầu Thần cao nhất, Chân Nguyên yêu cầu vừa vừa, còn cương kình, yêu cầu thấp nhất.

Nhưng dù thấp tới đâu, thì muốn đạt tới cương kình hậu kỳ vẫn cần phải có không ít ‘ Thần ’.

Đằng Thanh Sơn dù sao cũng còn quá trẻ!

‘Ta luyện Hành Thổ Chi Quyền và Hành Thủy Chi Quyền, phù hợp với ‘Đạo’. ‘ Thần ’ mỗi ngày đều gia tăng. Tốc độ đề cao ‘ Thần

’ của ta xem như kinh người rồi. Nhưng cho tới bây giờ, vẫn còn thiếu chút nữa. ‘ Đằng Thanh Sơn cảm giác được, chỉ còn có một bước, là phá được tầng ngăn cách cuối cùng. Nhưng tầng này cũng không dễ chọc thủng được.

Về cấp độ thân thể, sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn đã vượt qua tám mươi vạn cân. Vô luận Đằng Thanh Sơn tu luyện như thế nào, việc đề cao sức mạnh thân thể đều rất ít.

Nhân thể có cực hạn!

Không có khả năng vĩnh viễn đột phá vô tận được. Cũng tương tự như sinh lão bệnh tử là quy luật thiên địa. Sức mạnh thân thể đạt tới mức của Đằng Thanh Sơn bây giờ đã là cực hạn rồi. Điều kiện thân thể đã phù hợp để đạt tới cương kình hậu kỳ rồi, chỉ còn lại có ‘ Thần ’ là chưa được. Khi Thần đạt yêu cầu, Đằng Thanh Sơn sau này sẽ coi như nước chảy thành sông, cương kình cũng sẽ đạt tới hậu kỳ.

Đứng trong phòng, nhìn xuyên qua cửa sổ ra xa, thấy Đằng Thanh Sơn luyện thương, mã phu lão Uông thở dài, rồi sau đó lại ngồi trên ghế, kéo tẩu thuốc to.

- Rít, rít...

Khói bốc cao, con mắt còn lại của lão Uông trở nên mờ ảo, tựa hồ hồi ức lại chuyện gì.

"Trốn tránh... cũng phải trốn tránh cả đời... "

"Sống như thế còn không bằng vùng vẫy. Có chết thì sao chứ? "

"Ông trời đã giúp ta, để ông chủ xuất hiện, ông chủ là cao thủ như thế..."

"Mặc dù cơ hội còn xa vời, nhưng nếu ông chủ dạy ta..."

Lão Uông rít tẩu thuốc to, dần dần con mắt duy nhất của lão trở nên vô cùng kiên định.

Đột nhiên, lão Uông đứng phắt lên, hít sâu một hơi, đi ra khỏi phòng đi về phía Đằng Thanh Sơn.

...

Đằng Thanh Sơn đang cầm trường thương, chân bước theo quĩ tích kỳ diệu. ‘ Hành Thổ chi đạo, lợi dụng lực Hành Thổ! Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành khi chạy thì thân thể hóa thành điện quang, chạy rất nhanh. Ta cũng có thể căn cứ vào hành Thổ chi đạo mà sáng chế ra một bộ khinh công mới đúng. ‘ - Ủa, lão Uông?

Đằng Thanh Sơn dừng lại.

- Ông chủ.

Lão Uông cung kính nói.

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Lão Uông đi theo mình mấy ngày nay, rất thật thà. Lúc mình luyện công, lão Uông chưa bao giờ tới giữa chừng. Không có sự tình trọng yếu, Lão Uông sẽ không đến tới đây để làm gián đoạn mình. Đằng Thanh Sơn không khỏi nghi hoặc:

- Lão Uông, có việc gì thế?

- Ông chủ Lão Uông ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn. Con mắt duy nhất của lão lóe sáng.

- Tiểu nhân định nhờ ông chủ … dạy cho kiếm pháp.

- Dạy ông thì tuyệt không phải là không làm được, kiếm pháp à?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn nhìn lão Uông.

- Lão Uông, ta nhớ, ông dùng đao mà?

Khi làm mã phu, lão Uông đều đeo một thanh khảm đao, nhưng ở bờ hồ Nguyệt Nha, thanh khảm đao đó được lão vương nhét trong phòng.

Lão Uông lắc đầu nói:

- Tiểu nhân tuyệt không dùng đao. Lưng tiểu nhân lúc nào cũng đeo một thanh đao chỉ là giả vờ thôi, tiểu nhân sử dụng kiếm.

- Sử dụng kiếm, không có kiếm bình thường ông làm sao luyện kiếm được? - Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Bình thường tiểu nhân dùng cây tẩu thuốc để luyện kiếm. - Lão Uông không giấu diếm.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn kĩ lão Uông. Tẩu thuốc là tẩu thuốc, nhiều nhất chỉ dùng để luyện kiếm, nhưng không có khả năng giết người nhanh chóng được như kiếm: "lão Uông này bình thường đeo một thanh đao, nhưng lại chỉ để ngụy trang. Hắn thậm chí còn không dám đeo kiếm... Hơn nữa một cao thủ hậu thiên đỉnh nguyện đi làm mã phu. Lão Uông này hẳn có bí mật."

Cũng như Đằng Thanh Sơn lúc còn ở Cửu Châu Đại Địa giả trang thành thương nhân.

Lão Uông này cũng ngụy trang.

- Hắn không muốn nói bí mật ra, ta cũng không ép.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn làm lão Uông cảm thấy khó thở.

Hiển nhiên, lão Uông rất khẩn trương, chỉ sợ Đằng Thanh Sơn cự tuyệt.

- Được. Từ hôm nay trở đi, ông học kiếm pháp với ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói - Ta truyền cho ông kiếm pháp của một vị tiền bối cao nhân. Ta mặc dù chỉ biết vỏ ngoài một chút, nhưng... chút vỏ ngoài ấy đủ để cường giả tiên thiên kim đan ngâm cứu cả đời.

Lão Uông nghe thế rất mừng rỡ.

Đến cả cường giả tiên thiên kim đan cũng phải ngâm cứu cả đời thì phải biết kiếm pháp đó như thế nào?

- Kiếm pháp này ta truyền cho ngươi ba thức trước.

Đằng Thanh Sơn vươn kiếm chỉ, một kiếm quang màu thủy lam ngưng tụ lại, tựa như một thanh lợi kiếm. Lúc trước ở Minh Nguyệt Đảo, trong cấm địa Kiếm Lâu, Đằng Thanh Sơn tìm hiểu ' Thần Tiên Ngọc Bích ', nên tự nhiên cũng biết rất nhiều về kiếm pháp. Mặc dù kiếm pháp của Đằng Thanh Sơn không thể so được với chí cường giả Thi Kiếm Tiên ' Lý Thái Bạch '. Nhưng uy lực kiếm pháp đủ để so với đao pháp của Đại trưởng lão rồi!

- Nhìn cẩn thận nhé.

Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng.

Lão Uông lập tức trừng mắt.

Đằng Thanh Sơn đầu tiên thi triển ra ba thức liên tục nhau. Ba thức kiếm pháp tựa như một đóa hoa sen nở rộ trong hồ. Luồng Nhu Thủy làm hồn phách người ta như bị dao động.

- Kiếm pháp này.

Lão Uông hoàn toàn nín thở.

Hắn cũng có chút nhãn lực, vừa thấy đã biết kiếm pháp này tinh diệu như thế nào!

- Bây giờ trước hết học thức thứ nhất, ngươi trước hết luyện

một lần cho ta xem.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Dạ.

Lão Uông ngoan ngoãn như đồ đệ.

...

Sau khi dạy ba chiêu cho lão Uông xong, Đằng Thanh Sơn nghiên cứu khinh công. Rất lâu sau, lại bắt đầu diễn luyện Tam Thể Thức, cứ như một người khổng lồ man rợ đang luyện quyền, một chiêu một thức, đều khiến cho thiên địa chung quanh chấn động, lực thiên địa đều chịu ảnh hưởng.

Đến lúc hoàng hôn.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thở phù một cái, khiến cho vài cây phía trước phải rung rinh.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn ra phía trước, tòa núi cao vút chìm trong mây:

- Bình thường khi luyện tập thương pháp, nếu có con Lục Túc Đao luyện với ta thì chắc là hiệu quả tốt hơn. Hơn nữa, tương lai khi ta về Cửu Châu Đại Địa, cũng cần một vài bang thủ. Con Lục Túc Đao này kỳ thật chính là một bang thủ rất tốt.

- Nhưng sau khi đánh với ta một trận, lại bị Thanh Loan phun lửa đốt, Lục Túc Đao phỏng chừng đã xuyên xuống đất chạy xa rồi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, nhìn tòa núi phía trước:

- Lục Túc Đao chạy trốn, nhưng... yêu thú cường đại đều tìm những có bảo tàng để ở! Như Tử Quang Giao Long, ở đáy Bích Hàn Đàm. Xích Lân thú ở chỗ có Hắc Hỏa linh quả. Đám Thiết Tí Hầu cũng ở nơi tập trung Chu Quả.

- Lục Túc Đao, yêu thú lợi hại như thế, lại ở sâu trong bụng núi...

- Vậy bụng núi này có thể có bảo tàng?

Đằng Thanh Sơn nghĩ vậy, lập tức chụp lấy cây Luân Hồi thương bên cạnh đang được cắm xuống đất, cao giọng nói:

- Tiểu, huynh vào núi một chuyến. Đợt lát nữa sẽ về ăn cơm.

- Được. Đằng đại ca về sớm một chút.

Đang bận nấu cơm chiều, Lý đeo tạp dề, vội chạy đến cửa phòng trả lời một tiếng.

Đằng Thanh Sơn đạp mạnh một cái, liền như một mũi tên bắn vào giữa không trung, điểm một chút vào một chạc cây đại thụ thô chắc, Đằng Thanh Sơn lập tức hóa thành ảo ảnh, lắc mình vài cái giữa tàng cây, rồi bay vào trong dãy núi mênh mông.

...

Đứng giữa núi rừng, Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn vách núi phía trước. Trên vách núi có một lỗ thủng khổng lồ hãi nhân.

Hơn một tháng trước, nơi Đại trưởng lão bị Đằng Thanh Sơn một thương đánh mạnh phản chấn vào vách núi, nơi va chạm sinh ra một cái hố to, chính vì thế mới dẫn con yêu thú ‘ Lục Túc Đao ’ ra ngoài.

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, nhảy lên cao gần

ba mươi trượng (bảy mươi lăm thước), đáp vào trong lỗ thủng trên vách đá. Đứng trong lỗ thủng, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước, đi sâu ba trượng, liền đi tới một huyệt động sâu thẳm. Với thị lực trong đêm của Đằng Thanh Sơn, hắn phát hiện ra huyệt động này u ám sâu không thấy đáy.

- Vù... vù...

Mờ ảo như có tiếng gió, lại tựa như thanh âm lẩm bẩm huyệt động u ám truyền ra.

- Hả? Chẳng lẽ Lục Túc Đao không bỏ đi?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Không chắc lắm.

Không suy nghĩ nhiều, Đằng Thanh Sơn tài cao gan lớn nhảy thẳng vào huyệt động u ám.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 3

Sào Huyệt Lục Túc Đao

Huyệt động sâu khôn lường, một khoảng đen kịt.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn có thị lực trong đêm, có thể thấy rõ phía dưới. Thông đạo huyệt động tuyệt không phải thẳng một mạch xuống dưới, mà là có độ cong nhất định. Hơn nữa độ rộng thông đạo cũng không đồng nhất, cũng tương tự một con cự thú từ dưới đất từ từ lách lên, nên đào ra một thông đạo bất quy tắc.

Vì bất quy tắc, có nơi hơi nghiêng, nơi thì dốc đứng.

Đẳng Thanh Sơn lưng đeo Luân Hồi thương, nhanh chóng đạp vách đá, đi dọc theo thông đạo không ngừng xuống dưới. Trong quá trình xâm nhập, thông đạo cũng càng ngày càng xuống sâu.

- Nhìn trong huyệt động trong bụng núi này, có một vết nứt sâu hoắm.

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn lướt qua vách núi.

- Vết nứt rộng như thế, nếu ta đoán không sai, hẳn là khi con Lục Túc Đao từ trong bụng núi chui ra, đã lưu lại một thông đạo.

Đẳng Thanh Sơn càng khẳng định, phía dưới chính là sào huyệt của Lục Túc Đao.

- Vù... vù...

Văng vẳng như có tiếng gió, nhưng lúc lại như thanh âm từ mũi của con yêu thú cường đại. Đằng Thanh Sơn càng vào sâu, thanh âm càng lớn.

- Yêu thú cũng ngáy? Thật hiếm thấy.

- Hơn nữa, con yêu thú đó bị Thanh Loan dạy cho một bài học, hẳn là phải chạy trốn mới đúng.

Đằng Thanh Sơn đã xâm nhập xuống rất sâu:

- Nếu ta phán đoán không sai, bây giờ ta đã đến nơi bằng với chân núi rồi! Chênh lệch không quá ba trượng.

Lúc này, trong tầm nhìn của Đằng Thanh Sơn, huyệt động đã không còn sâu thẳm nữa, vì huyệt động chỉ còn lại có năm trượng thôi!

Một mùi rất lạ truyền tới.

- Mùi này...

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

Lần đó đánh với Lục Túc Đao một trận, Đằng Thanh Sơn đương nhiên nhớ mùi trên người con Lục Túc Đao - Là nùi của Lục Túc Đao!

- Phía dưới hẳn là sào huyệt của nó!

- Chẳng biết. Nó bây giờ có ở đó không.

Đằng Thanh Sơn rút Luân Hồi thương đeo sau lưng ra, hoàn toàn nín thở, vô cùng cẩn thận bước nào bước nấy rất nhẹ nhàng.

Khoảng cách năm trượng mà Đằng Thanh Sơn đi còn chậm hơn cả người bình thường.

Đằng Thanh Sơn đứng ở ven thông đạo, nhìn về phía trước. Đây là một nơi rộng rãi: rộng ba mươi trượng, cao bảy tám trượng. Trong bụng núi trống trải thoạt nhìn tựa như một cung thể thao ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn. Bên trong lại có một mùi tanh rất độc đáo.

Trên vách núi cũng có vô số những vết xước.

Trung ương bụng núi trống trải có một con yêu thú dài bảy trượng có thừa. Hai cánh khổng lồ mỏng như cánh ve nhưng lại cứng rắn vô cùng, toàn thân lân giáp như cương giáp kim sắc, sáu cái chân khổng lồ tựa như cái liềm lớn, những cây gai nhọn sắc bén, càng thêm dữ tợn. Chính là con Lục Túc Đao đã đại chiến với Đằng Thanh Sơn lần trước!

Cương giáp kim sắc trên người Lục Túc Đao hơi nám đen, xem ra thương thế lúc trước bị Thanh Loan đốt vẫn chưa hết hẳn.

- Nó vẫn còn ở đây!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên hai mắt to tổ bố trên cái đầu tam giác của Lục Túc Đao. Lúc này hai mắt nó đang nhìn chằm chằm một cách âm lãnh vào Đằng Thanh Sơn! Trong con mắt kim sắc thật lớn cơ hồ không nhìn thấy đôi đồng tử màu đen, cũng lóe ra ánh hào quang quỷ dị.

- Quả nhiên linh mẫn. Ta đã cẩn thận như thế mà ngươi cũng phát hiện ra được.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, đối diện với yêu thú.

- Hống...

Lục Túc Đao phát ra một tiếng gầm phẫn nộ chói tai.

Theo Lục Túc Đao, bất luận là nhân loại dùng thương (Đằng Thanh Sơn), hay tên dùng đao (Đại trưởng lão Mục Vọng), nó đều

căn bản không để mắt. Nếu ngày đó không phải nhờ có Thanh Loan, Lục Túc Đao nắm chắc có thể giết chết được cả Đằng Thanh Sơn lão Đại trưởng lão!

Nó không ngờ...

Nhân loại trước mắt lần trước thoát nạn, lần này lại còn dám tới!

- Bùng!

Thân thể đáng sợ của Lục Túc Đao đứng phắt dậy. Đôi càng dài chừng năm trượng, như cái liềm khổng lồ, vung mạnh về phía Đằng Thanh Sơn! Ven đôi càng sắc bén như mũi đao, lóe ra ánh sáng lạnh buốt.

- Hay lắm!

Trong mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng, cười lớn một tiếng, thân hình xẹt đi theo một lộ tuyến quỷ dị, trơn tuột như con cá chạc dưới sông.

- Nghiệt súc, lần trước ta không đấu lại ngươi. Nhưng lần này, cho ngươi thấy sự lợi hại của ta!

Vừa sáng chế ra quyền thứ bảy Hành Thổ Chi Quyền, thực lực Đằng Thanh Sơn đã tăng lên nhiều, chỉ ước đánh lại một trận!

- Choang!

- Choang!

Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn, tựa như tia chớp màu bạc, tùy tiện ngăn trở hai mũi đạo khổng lồ chém ra, mỗi một lần giao kích, sức mạnh cường đại chính diện sinh ra làm cả không gian dập dờn đáng sợ, cả huyệt động đều ầm ầm như động đất.

- Rắc rắc...

Vách núi vỡ ra những vết nứt mới.

- Oanh! Bùng!

Một tảng đá từ trên rơi xuống, nện vào người Lục Túc Đao, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến cả độ chính xác trong cú đánh của con Lục Túc Đao.

- Nghiệt súc, chỉ dựa vào hai cái càng mà nghĩ có thể ngăn ta lại à? Nằm mơ!

Đằng Thanh Sơn cười vang, vừa ngăn trở mũi đao bổ tới đồng thời, tiến lại gần thân thể Lục Túc Đao. Hắn muốn đến gần thân thể Lục Túc Đao, tiến hành công kích với thân thể nó. Dù sao sáu cái chân đều quá cứng.

Lục Túc Đao phẫn nộ, cái miệng trên cái đầu hình tam giác há ra:

- Hống..

Oang oang...

Đôi cánh khổng lồ khẽ chấn động. Lục Túc Đao lập tức trôi nổi giữa không trung, cũng cho phép bốn chân còn lại không cần đỡ lấy thân thể, hoàn toàn giải phóng. Trong lúc nhất thời, sáu chân khổng lồ như cái liềm của Lục Túc Đao, đều bổ về phía.

Tốc độ chân rất đáng sợ, trong nháy mắt sáu cái chân hóa thành ngàn vạn thối ảnh!

- Hay lắm!

Đằng Thanh Sơn ngược lại hưng phấn hô to.

Giết Lục Túc Đao làm gì?

Đằng Thanh Sơn muốn dựa vào Lục Túc Đao để tôi luyện

thương thuật của mình. Dù sao, Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cấp bậc này, muốn tìm được một đối thủ thích hợp thì quá khó khăn! Tỷ như Thanh Loan, ngọn lửa của Thanh Loan mặc dù lợi hại, nhưng ngọn lửa đó vừa xuất ra, nếu không đỡ được, không trọng thương cũng chết. Chẳng có gì tốt với thương thuật cả.

Còn Lục Túc Đao, sáu cái thối ảnh, giống như sáu thanh cự đao đồng thời công kích! Đao pháp lại cực kỳ tinh diệu!

- Choang choang choang choang...

Những tiếng chói tai vang lên. Trong tích tắc Đằng Thanh Sơn đã bị ngàn vạn thối ảnh hoàn toàn vây kín. Còn Luân Hồi thương Đằng Thanh Sơn cũng hóa thành vô số thương ảnh trong nháy mắt xuất hiện chung quanh thân thể Đằng Thanh Sơn, một bán cầu hoàn toàn hình thành từ thương ảnh dày đặc.

- Quái vật này sức mạnh ghê thật.

Đằng Thanh Sơn thấy hai tay mình hơi run lên.

Dưới chân, đá núi hoàn toàn nứt nẻ, song phương kịch liệt giao thủ làm vỡ vụn đá núi. Chỗ nào bị đụng vào là hoàn toàn bị chấn thành phấn.

- Thương pháp của ta vẫn chưa hoàn thiện.

- Thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí của ta có tốc độ rất nhanh. Nhưng chẳng những phải tốc độ nhanh, mà mỗi một thương còn phải phóng ra tối thiểu hơn mười mũi đao lực công kích mười vạn cân.

Mỗi một mũi đao hơn mười vạn cân, sáu đạo mũi đao đồng thời công kích, hơn nữa tốc độ còn nhanh kinh người.

Trong lúc suy nghĩ, thương pháp Đằng Thanh Sơn hơi biến đổi. Vì muốn thực hành nghiệm chứng lại thương pháp mới, việc đấu

với Lục Túc Đao mới có thể tìm ra thương pháp này có khuyết điểm ở đâu. Kịch chiến ngắn ngủn trong chốc lát đã làm Đằng Thanh Sơn thu hoạch rất nhiều.

Trong vòng mười hơi thở!

Một người một yêu thú giao kích ngàn vạn lần.

- Hống...

Lục Túc Đao một lần nữa bay lên cao.

- Làm gì thế?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Muốn trốn à?

Chỉ thấy Lục Túc Đao bay lên không, hai cánh chấn động mạnh, dùng một loại tốc độ đáng sợ bổ xuống phía dưới! Sức mạnh bản thân Lục Túc Đao đã mạnh hơn Đằng Thanh Sơn rồi. Lúc này với sự giúp đỡ của lực hai cánh bổ xuống, sáu mũi đao đáng sợ đồng thời bổ tới, uy lực có thể tưởng tượng!

- Thật muốn giết ta à!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn càng sáng. Hừ nhẹ một tiếng, dùng sức mạnh một chút, cán thương uốn lượn, cả trường thương tựa như một con rồng lớn thoát ra.

- Vèo!

Đầu thương trong nháy mắt múa lên thành những ảo ảnh.

- Bùng!

Sáu mũi đao khổng lồ cùng liên hợp, bất chấp tất cả, trực tiếp bổ ra! Với sự giúp đỡ của bốn chân bổ xuống, Đằng Thanh Sơn

chắc chặn không đỡ được.

Những tiếng nổ đáng sợ.

Động phủ trống trải dài rộng ba mươi trượng hoàn toàn nứt nẻ, những vết nứt ngoằn ngoèo bất định. Đồng thời nơi Đằng Thanh Sơn vốn đang đứng, xuất hiện một cái hố sâu rộng khoảng bảy tám trượng, còn bản thân Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn biến mất.

- Hống...

Lục Túc Đao phát ra một tiếng gầm cuồng ngạo.

Lập tức hai mắt lòi ra ngoài phát ra kim sắc rất lạnh, nhìn quanh quẩn bốn phía. Nó hiểu rõ, nhân loại có thể dưới tình huống bình thường đỡ được sáu cái chân của nó đồng thời công kích thì sẽ không dễ dàng chết như vậy!

- Ti ti...

Ẩn ẩn có thanh âm yếu ớt.

Lục Túc Đao cẩn thận đề phòng. Nó biết... nhân loại đó đang nép vào một chỗ nào đó trong núi đá.

- Bùng!

Một tiếng vang đáng sợ vang lên.

- Hống!

Lục Túc Đao đã xác định chỗ của Đằng Thanh Sơn, lập tức đạp mạnh hậu túc, thân thể đứng thẳng, đôi tiền thối lao thẳng về phía nơi nó vừa xác định vị trí!

Một thương ảnh màu thủy lam phá vỡ đỉnh vách núi, bắn thẳng về phía Lục Túc Đao.

- Chát!

Một nơi khác ở đỉnh thạch bích đồng thời vỡ ra, Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi thương xạ xuống, ánh mắt sắc bén, tay phải phồng lên, xuyên qua y phục đã rách nát. Có thể thấy, song chưởng của Đằng Thanh Sơn như những sợi dây thép quấn vào nhau!

Luân Hồi thương bắn xuống sinh ra một tiếng kêu chói tai!

- Vù..

Không gian như bị khoan thủng!

Một đốm sao băng màu bạc đâm thẳng vào lưng Lục Túc Đao.

- Độc Long Toản!

- Hống Tiếng gầm chói tai điên cuồng vang lên. Lục Túc Đao biết trúng kế ‘ giương đông kích tây ’ của Đằng Thanh Sơn, bốn cánh dang rộng ra, trong nháy mắt bảo vệ chặt chẽ cả thân thể.

- Xoẹt xoẹt...

Mũi thương của Đằng Thanh Sơn khó khăn lắm mới khoan thấu được cái cánh, rồi sau đó đâm tiếp vào lân giáp hơi cháy sém. Đáng tiếc, khi đâm xuyên cái cánh đã hao tổn bảy tám phần uy lực, lúc này chỉ lưu lại trên lân giáp một cái lỗ nhỏ, rồi thương này cũng hết sức rồi.

- Hống...

Lục Túc Đao gầm một tiếng chói tai, đôi càng trước xé rách đá núi, trực tiếp cắm vào đá núi, chạy trốn nhanh như chớp.

- Tên này.

Đằng Thanh Sơn rơi xuống đất, chết lặng người.

- Thật là nhát gan!

- Nhưng nó cũng thông minh.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Giữa bụng núi, loại không gian rất nhỏ hẹp, thân thể nó lại quá lớn, căn bản không thể hoàn toàn phát huy năng lực. Còn ta lại có thể nhờ vào không gian, lấy thực làm hư công kích nó. Nó chắc là biết điểm này, mới chạy trốn như vậy.

- Vù.. vù vù..

Thanh âm tựa như tiếng gió, lại tựa như tiếng khò khè vẫn vang lên, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía nơi có thanh âm phát ra.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 4

Đỉnh Lóe Sáng

Trong bụng núi trống trải hoàn toàn hỗn loạn, những tảng đá vỡ vụn khắp nơi.

“Thanh âm chính là từ mặt trước truyền tới.”

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước. Trên vách đá phía trước có một thông đạo, thanh âm lạnh thấu xương điên cuồng gầm rú, đang không ngừng từ đó truyền ra. “Bụng núi này ở tận đáy núi, bên trong núi sao có cuồng phong nhỉ?”

“Đúng là tiếng gió.”

“Bụng núi trống trải này tương thông ngoại giới từ lỗ thủng mà trước đây ta đi vào. Nếu có gió, ta phải đứng đây cảm giác được tới đúng.” Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm, đồng thời đi về phía đó.

Đột nhiên...

- Xoẹt xoẹt...

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn. Chỉ thấy từ một vách đá, cái đầu tam giác đang xuyên qua vách núi vỡ nhìn về phía này.

“Ha ha, ngươi còn chưa đi à.” Đằng Thanh Sơn cười cười.

Lục Túc Đao căn bản không trả lời, chỉ nhìn Đằng Thanh Sơn.

“Con Lục Túc Đao này cũng biết Thanh Loan lợi hại, cũng đã giao thủ với ta, thế mà còn không đi. Xem ra nơi này, thật sự có bảo bối hấp dẫn nó.” Đằng Thanh Sơn mỉm cười, cũng không để ý tới con Lục Túc Đao, mà cầm Luân Hồi thương lao thẳng về phía thông đạo truyền ra thanh âm.

Vừa vào thông đạo, Đằng Thanh Sơn chợt nhướng mày.

- Vù.. vù...

Từng đợt thanh âm truyền đến, Đằng Thanh Sơn ẩn ẩn cảm thấy thân thể mình không thoải mái.

“Hừ, ta muốn xem đây là trò quỷ gì.”

Thông đạo chỉ sâu có ba trượng. Đi qua thông đạo lại là một cái bụng núi trống, hai bụng núi này thông qua thông đạo nối liền. Bụng núi đầu tiên có một con Lục Túc Đao, nhưng bụng núi trước mắt Đằng Thanh Sơn tuy hơi nhỏ một chút nhưng lại trống không.

Không có cái gì có giá trị làm Đằng Thanh Sơn phải chú ý.

“Vù... vù..." Không biết vì sao lại sinh ra từng đợt thanh âm không ngừng vang vọng.

“Đầu ta.” Đằng Thanh Sơn nhướng mày, đầu đau đớn từng cơn. Đằng Thanh Sơn tới cảnh giới này mà đau đầu thì quả là một việc khó tin.

“Linh lực trời đất ở nơi này... sao lại nồng như vậy?" Đằng Thanh Sơn lộ vẻ khiếp sợ." Ta chưa bao giờ phát hiện ra linh lực trời đất lại nồng như thế. Với việc ta tu luyện Hành Thổ Chi Quyền, ta có khả năng cảm thụ linh khí thiên địa. Ở đây nồng đậm hơn thập bội, lại khiến cho ta đau đầu, chẳng lẽ chính là do linh lực trời đất? "

“Nồng đậm như thế hẳn là phải thành vật chất mới đúng, sao lại vô hình vô sắc?” Đằng Thanh Sơn cảm thấy khiếp sợ vạn phần.

Thiên địa linh lực không thể phát hiện ra được.

Bình thường tiên thiên cường giả đều không cảm giác được sự tồn tại của linh lực trời đất. Chỉ có cường giả có cảm ngộ về Đạo như Đằng Thanh Sơn hoặc Đại trưởng lão Mục Vọng, mới có thể cảm giác được linh lực trời đất. Nếu linh lực trời đất nồng nặc như thế, theo lý thuyết, hẳn phải hình thành các loại sắc thái.

Tỷ như linh lực trời đất Hành Thổ, khi nồng đậm sẽ hình thành màu vàng đất.

Linh lực trời đất Hành hỏa, quá nồng sẽ hình thành màu đỏ.

Nhưng linh lực trời đất trong huyệt động rất nồng nhưng lại vô hình vô sắc.

“Mạnh tới mức làm ta cảm thấy nín thở, thế thì làm sao lại vô hình vô sắc được?" Đằng Thanh Sơn đau đầu.

“Còn nữa, linh lực trời đất nơi này rất cuồng bạo, nguyên nhân chính là vì linh lực trời đất vô hình vô sắc cuồng loạn mới sinh ra việc này thanh âm: Vù vù, hơn nữa, linh lực trời đất cuồng loạn, làm cho ta đau đầu, có thể sinh ra âm thanh thực chất Vù vù như thế, có thể tưởng tượng được linh lực trời đất này nồng đậm như thế nào, cuồng bạo như thế nào.”

Tiếp theo, linh lực trời đất cuồng bạo cũng không tốt với con người.

Nếu thiên địa linh lực ôn thuận, có thể giúp thân thể cường đại. Linh lực trời đất cuồng bạo, ngược lại có hại với thân thể.

“Không lạ con Lục Túc Đao lại ở nguyên trong một huyệt động khác.”

“Linh lực trời đất cuồng bạo không hề tốt lành gì với người lẫn yêu thú. Nhưng, linh lực trời đất lan ra bốn phía, chỉ cần cách nó hơi xa một chút, tỷ như bên cạnh huyệt động, độ đậm linh lực trời đất sẽ giảm đi chín thành. Mặc dù giảm bớt chín thành, nhưng vẫn cao hơn những nơi khác không ít, hơn nữa khi không còn cuồng bạo, rất tốt cho thân thể và Thần.” Đằng Thanh Sơn tỉnh ngộ. “Một ngày hai ngày không khác nhau nhiều, nhưng con Lục Túc Đao ở bên cạnh mười năm, trăm năm, hiệu quả khác xa.”

- Hống...

Con Lục Túc Đao ở trong một huyệt động khác, xuyên qua thông đạo nhìn sang bên này, tựa hồ kinh ngạc khi thấy Đằng Thanh Sơn tới huyệt động đó mà ở lâu như vậy. Lục Túc Đao hiểu rõ về chỗ tốt của huyệt động này, do đó, nó mới không muốn ly khai sào huyệt.

Nhưng...

Nơi mà Đằng Thanh Sơn đứng bây giờ, bản thân Lục Túc Đao cũng không dám đi vào. Đi vào là đau đầu, thời gian dài sẽ tổn hại cho Thần không ít.

Một lát sau.

“Linh lực trời đất bên người ta càng nồng đậm hơn à?” Đằng Thanh Sơn hơi giật mình. “Dường như trong huyệt động, linh lực trời đất cuồng bạo lại đổ vào ta.”

“Hả?" Ở khóe mắt Đằng Thanh Sơn chợt phát hiện, y phục trước ngực mờ ảo có quang mang sáng bừng lên, rồi áo phanh ra. Đằng Thanh Sơn liếc mắt thấy tiểu đỉnh màu đen vẫn luôn luôn đeo trước ngực, lúc này đang ẩn ẩn phát ra đủ loại màu sắc, màu xanh lá, màu xanh lam, màu đỏ, màu trắng.

Trong đó có lực ba động của Hành Thổ và lực Hành Thủy mà

Đằng Thanh Sơn quen thuộc.

Cũng có các loại ba động phức tạp khác nữa.

“Cửu Châu đỉnh?” Đằng Thanh Sơn chấn động. “Linh lực trời đất, làm sao khiến cho Cửu Châu đỉnh sáng lên nhỉ? Ta đeo Cửu Châu đỉnh, khi lần trước tiến vào kho báu Vũ Hoàng, nó hơi có chút động tĩnh.” Trong đầu Đằng Thanh Sơn lóe ra vài ý nghĩ. Tiểu đỉnh nhìn như màu đen rất tầm thường, nhưng là một trong Cửu Đỉnh trong thiên hạ.

Căn cứ vào những gì Vũ Hoàng nói lại, năm đó Cửu Châu tai nạn không ngừng, Vũ Hoàng đúc Cửu Đỉnh, phân ra trấn giữ năng lượng bổn nguyên ở Cửu Châu.

Nhưng Cửu Đỉnh cuối cùng lại kết hợp với chín đại bổn nguyên thiên địa, có nhiều năng lực huyền bí, không chịu con người khống chế nữa, đều bay đi, đến cả Vũ Hoàng cũng khó mà tìm được “Vũ Hoàng luyện chế Cửu Châu đỉnh, cũng không thể khống chế Cửu Châu đỉnh. Ta có được Cửu Châu đỉnh, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, cũng căn bản không có cách nào khống chế được nó.”

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này. “Cửu Đỉnh và chín đại bổn nguyên dung hợp, có năng lực đặc thù, còn huyệt động này.”

Đằng Thanh Sơn bắt đầu suy tư.

“Được rồi, năm đó Vũ Hoàng, vì sao ở Thần Phủ Sơn? Đoan Mộc Đại Lục lớn như vậy, vì sao lão chỉ lựa chọn Thần Phủ Sơn, lại để huyết mạch của lão ở lại?”

“Với sự coi trọng huyết mạnh của Vũ Hoàng, Thần Phủ Sơn phải có chỗ tốt gì đó.”

“Bây giờ xem ra ở đáy Thần Phủ Sơn cất giấu một nơi tụ tập linh lực trời đất. Linh lực trời đất ở cả Thần Phủ Sơn cũng không

bằng một điểm tụ tập này. Quả nơi này nồng đậm hơn nơi khác không ít.” Đằng Thanh Sơn cảm khái. Vũ Hoàng đích xác có đại thần thông.

Đạt tới chí cường giả, chín đại linh lực bổn nguyên đều có thể tìm được, rồi sử dụng Cửu Đỉnh để trấn áp.

Tìm một điểm, thì dễ dàng.

“Cửu Châu là trung tâm thiên địa, đại bổn nguyên đều ở đó. Đoan Mộc Đại Lục mặc dù không có linh lực bổn nguyên, nhưng một nơi tụ tập linh lực với nồng độ thấp hơn thì vẫn có” Đằng Thanh Sơn đoán.

Kỳ thật suy đoán của Đằng Thanh Sơn mặc dù hơi chênh lệch với sự thực, nhưng cũng khá gần.

*****

Trong động u ám đen kịt, tiểu đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn càng ngày càng sáng, phát ra hào quang màu chiếu rọi cả huyệt động và Đằng Thanh Sơn, tới mắt thường cũng có thể thấy. Một sợi linh lực trời đất trông như sợi tơ uốn lượn quay chung quanh tiểu đỉnh “xoẹt xoẹt..." Thể tích tiểu đỉnh dần dần lớn hơn.

Vốn tiểu đỉnh nhỏ như hạt châu, theo thời gian trôi qua, lúc này đã lớn lên bằng nắm tay rồi.

Cái làm Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhất chính là...

Linh lực trời đất lúc đầu cuồng bạo, thậm chí còn khiến cho Đằng Thanh Sơn đau đầu vô cùng, lại biến thành ôn thuận yên bình. “Trong truyền thuyết, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch từng có được Cửu Châu đỉnh, hơn nữa còn đem Cửu Châu đỉnh thành thứ đựng rượu uống.” Đằng Thanh Sơn nhìn tiểu đỉnh trước ngực, to bằng nắm tay cười nói: “Hình dáng tiểu đỉnh của ta bây giờ, chắc cũng gần bằng với Cửu Châu đỉnh của Lý Thái Bạch tiền bối.”

Thiên địa linh lực ôn thuận yên bình.

Đầu Đằng Thanh Sơn đương nhiên không còn đau đớn, ngược lại cảm giác rất thoải mái.

“Không hổ là Cửu Châu đỉnh, ép được bổn nguyên, cũng dung hợp với bổn nguyên.” Đằng Thanh Sơn tán thưởng. “Đến cả bổn nguyên cũng có thể trấn áp dung hợp, chỉ một điểm tụ tập, thì việc trấn áp đương nhiên không khó.”

Trước mặt Cửu Châu đỉnh, cả huyệt động trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Linh lực trời đất nơi này so với ngoại giới thì nồng đậm hơn gấp trăm lần, ta luyện Hành Thổ Chi Quyền làm cho linh lực trời đất tụ tập lại, nhưng chưa từng bao giờ nồng đậm được như vậy. Chỉ cần ở nơi này, Thần sẽ được lớn mạnh, chỉ sợ vượt qua việc ta luyện quyền nhiều.” Đằng Thanh Sơn sáng mắt lên. Hắn hiểu, nơi này quý giá ra sao, đối với hắn mà nói thì còn trân quý hơn bất kỳ bảo bối gì.

“Đối với người khác, địa phương này chỉ có hại không có lợi, nhưng ta có Cửu Châu đỉnh, có thể trấn áp linh lực trời đất bạo loạn, ngược lại rất tốt.”

Đằng Thanh Sơn lúc này quyết định, từ hôm nay, hắn phải tới đây thường xuyên.

- Hống..

Trong huyệt động đen kịt truyền đến những tiếng gầm sắc nhọn.

Một đôi càng khổng lồ to như cái liềm xuyên qua thông đạo lao tới. Lục Túc Đao đã qua thông đạo này vài lần, độ cao thông đạo hoàn toàn có thể cho phép con Lục Túc Đao dễ dàng đi tới. Lúc này đôi mắt màu vàng của Lục Túc Đao đang nhìn chằm chằm vào

tiểu đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn.

Nó ở trong bóng đêm, bị những màu sắc của tiểu đỉnh sinh ra hấp dẫn.

Đột nhiên...

Lục Túc Đao lắc cái đầu tam giác vẻ kinh dị, nhìn nhìn bốn phía. Nó khiếp sợ phát hiện, huyệt động vốn làm nó rất đau đầu, bây giờ lại làm cho nó thoải mái trước nay chưa từng thấy. Với tu vi của Lục Túc Đao, nó cũng có thể nhận thấy được linh lực trời đất vốn cuồng bạo bây giờ lại ôn thuận.

Khiếp sợ, nó ở đây quá ngàn năm, nhưng không bao giờ phát hiện ra linh lực trời đất cuồng bạo lại ôn thuận bình tĩnh như vậy.

“Đại gia hỏa, muốn đánh à" Đằng Thanh Sơn cầm chắc Luân Hồi thương tiến đến gần.

Lục Túc Đao khẽ lui về phía sau hai bước.

Đánh nhau trong bụng núi thì thân thể khổng lồ của Lục Túc Đao ngược lại rất thiệt thòi.

“Với trí tuệ gần bằng còn người, phỏng chừng ngươi cũng đoán ra, linh lực trời đất ôn thuận là bởi có ta. Hơn nữa cũng đoán ra, là do Cửu Châu đỉnh.” Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp. Trong huyệt động đen kịt, tiểu đỉnh lóe ra hào quang, hơn nữa chung quanh có linh lực trời đất tựa như những sợi tơ đủ màu, làm cho Cửu Châu đỉnh tuy giấu trong y phục, vẫn bị con Lục Túc Đao phát hiện.

“Nhưng nó biết cũng không sao.”

“Nói về thực lực, ta căn bản không sợ nó. Trong huyệt động này, ta lợi dụng hoàn cảnh, ngược lại có thể chiếm được ưu thế. Nếu thật sự đánh nhau, ta gọi Thanh Loan tới, chắc chắn có thể xử

lý nó.” Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới đây không kìm được bèn nở nụ cười. Hắn thật sự rất vui.

Lục Túc Đao cũng tham lam nhìn vào tiểu đỉnh trước ngực Đằng Thanh Sơn. Linh lực trời đất nồng nặc lại trở nên rất nhu thuận, làm Cửu Túc Đao quá thèm thuồng.

“Về ăn cơm chiều cái đã.” Đằng Thanh Sơn tay cầm Luân Hồi thương, nhảy lên trên. Khoan một vách núi nhanh như chớp, chui vào đá núi, đột nhiên biến mất.

Linh lực trời đất vốn đang bình tĩnh ôn thuận, nhất thời lại trở nên cuồng bạo.

- Vù.. vù...

Âm thanh thật lớn.

- Hống...

Lục Túc Đao phát ra một tiếng gầm phẫn nộ vẻ không cam lòng, cố nén cơn đau đầu, lập tức lùi lại hang ổ của mình. Không có Cửu Châu đỉnh của Đằng Thanh Sơn, bảo địa đó chính là một vùng rất nguy hiểm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 5

Thăm Hỏi

Hoàng hôn, trời đã sâm sẩm tối.

Trong mảnh rừng phía bắc chân núi Thần Phủ Sơn, những thanh âm "rắc rắc..." vang lên, đồng thời một đống bùn đất chợt phồng lên. Bùng một tiếng, một bóng người màu đỏ rực từ hố đất này bay ra, rơi xuống đất.

- Gần hơn ta dự liệu không ít.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước. Nơi đó chính là bờ hồ Nguyệt Nha cong cong. Ba căn nhà đá bên bờ hồ Nguyệt Nha đang có khói bếp bốc lên trông thật mờ ảo.

- Huyệt động trong núi đó, theo đánh giá, thì sâu sáu thước. Dựa theo thông đạo ta đào, vừa ra ngoài đã có thể thấy bờ hồ Nguyệt Nha rồi.

Đằng Thanh Sơn cười, vác Luân Hồi thương về phía chỗ ở.

- Đại thúc đã về rồi!

Tiểu Bình là người đầu tiên thấy Đằng Thanh Sơn, vội hoan hô.

Đằng Thanh Sơn lao thẳng về phía nhà đá ở giữa. Lý lúc này đang ở chung với Tiểu Bình, vội bưng một mâm cơm và thức ăn

lên, những món ăn còn bốc hơi nghi ngút. Lý cười nói nhỏ:

- Đằng đại ca, lão Uông và A Thú, hai vũ si đó vẫn còn chưa về. Ngươi gọi họ một tiếng nhé.

- Hai gia hỏa này!

Đằng Thanh Sơn lúc này bước ra cửa trước gọi một tiếng.

- Lão Uông! A Thú! Về ăn cơm chiều.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn rất lớn, trực tiếp vang vọng khắp rừng cây.

...

Khu vực rừng cây phía bắc, Đằng Thú áo da màu đen, da đen bóng khỏe mạnh, đang đang luyện tập Hành Thổ Chi Quyền. Những tiếng nổ liên tục vang lên, làm tuyết chung quanh văng lên tung tóe, thỉnh thoảng một quyền nện vào một gốc cây đại thụ đánh 'ầm' một tiếng. Thân cây nứt toác đứt rời. Cả cây đại thụ chầm chập ngã xuống, kéo theo một đám cây khác.

Đằng Thanh Sơn dạy Đằng Thú rất thoải mái.

Chỉ vào buổi sáng mỗi ngày, trước hết kiểm tra tiến bộ, rồi sau đó chỉ đạo thêm một chút. Về phần khi khác, đều để Đằng Thú tự mình luyện. Đằng Thanh Sơn không rảnh đâu mà đi giám sát. Bình thường Đằng Thú đều chọn một nơi an tĩnh một mình luyện.

- Thật là lợi hại.

Ở gần đó, một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo bình thường, mặc áo bông rách màu xám đang vỗ tay hưng phấn. Có thể vì không đủ ăn, nên sắc mặt thiếu nữ hơi tái nhợt.

- A Thú! Huynh thật lợi hại.

Thiếu nữ vừa khen vừa vỗ tay vẻ hưng phấn.

- Vù.

Đằng Thú luyện xong một bộ, dừng tay lại, quay đầu cười ngây ngô với thiếu nữ.

- A Thú đại ca! Đây là quyền pháp gì.

Thiếu nữ mở to đôi mắt hỏi.

- Sư phụ... Dạy cho... A Thú.

Đi theo Đằng Thanh Sơn hai tháng, Đằng Thú cũng chỉ có thế nói vài từ.

- A Thú, ăn cơm chiều!

Một tiếng kêu như tiếng sấm cuồn cuộn truyền đến.

Đằng Thú giật mình.

- Ngươi... Trở về... Đi.

Đằng Thú vội phất tay nói:

- Sư phụ... Gọi... Ta.

- Ừm, đại nương ta vẫn chưa gọi ta. Phỏng chừng còn chưa làm xong cơm, ta không vội.

Nông gia thiếu nữ cười vẫy tay, - A Thú! Huynh mau về ăn cơm đi.

- Ừm.

Đằng Thú gật đầu lia lịa, rồi sau đó như một con dã thú tung người lên lao về phía bờ hồ Nguyệt Nha. Còn thiếu nữ nông thôn nhìn theo, rồi quay đầu đi về phương bắc, nơi có mảnh ruộng cạnh

rừng cây.

Từ nửa tháng trước, thiếu nữ nông thôn này khi theo trưởng bối cật lực làm việc, rồi tới một rừng cây để nghỉ ngơi, thấy Đằng Thú luyện quyền, nàng mỗi ngày đều nhân lúc rảnh rỗi, xong việc ruộng vườn, thường xuyên đến xem Đằng Thú luyện quyền... Hơn nữa Tiểu cô nương này cũng phát hiện ra Đằng Thú rất tốt, rất thật thà, Cũng như đứa con bốn tuổi của nhị thúc nàng. Vừa ngu ngốc vừa dễ thương.

Trên bàn cơm chiều, Đằng Thanh Sơn, Lý, Tiểu Bình, lão Uông bốn người ngồi xuống. Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng thì ở một bên.

- Trước khi ăn cơm, ta nói một việc trọng yếu.

Đằng Thanh Sơn mở miệng.

Nhất thời mọi người trên bàn đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đương nhiên, Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng thì căn bản không để ý. Dù sao chúng có nghe cũng không hiểu, chỉ cúi đầu ăn thức ăn Lý chuẩn bị cho chúng.

- Hôm nay ta phát hiện một chỗ.

Đằng Thanh Sơn mở miệng:

- Dưới đất Thần Phủ Sơn, gần sào huyệt của Lục Túc Đao!

- Sào huyệt Lục Túc Đao? - Lý hơi kinh ngạc.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Bên cạnh sào huyệt Lục Túc Đao, có một hang động trống trải. Trong hang đó trống rỗng... Nhưng, chỉ cần đi vào đó, sẽ có ích rất lớn với thân thể con người! Tỷ như một cao thủ hậu thiên đỉnh phong, để hắn tu luyện bình thường thì hy vọng đạt tới tiên

thiên, trong mấy trăm người, sợ chỉ có một người thành công. Nhưng nếu ở trong hang động đó hàng ngày, nếu từ hậu thiên đỉnh phong đạt tới tiên thiên ta ước chừng tối thiểu tới một phần mười.

- Một phần mười à?

Lý, lão Uông đều kinh hô. Một phần mười là khái niệm gì?

Nghe thì tựa hồ rất ít.

Nhưng một thành này có nghĩa là, cho một ngàn cao thủ hậu thiên đỉnh vào, có thể có một trăm tiên thiên.

Phải biết là, như đệ nhất tông phái Thanh Hồ Đảo ở Dương Châu, phỏng chừng cũng phải trên ngàn cao thủ hậu thiên đỉnh. Nhưng, tiên thiên cường giả cũng chỉ có hai mươi mấy người. Xác suất bình thường là mấy trăm hậu thiên đỉnh phong mới có một tiên thiên.

- Đằng đại ca, sao lại có việc như thế chứ?

Lý trầm trồ, - Nếu có loại bảo địa này, tỷ như có một siêu tông phái, chỉ cần an bài ba ngàn cao thủ hậu thiên đỉnh vào, không phải có thể xuất hiện ba trăm tiên thiên sao? Ba trăm tiên thiên cường giả... Việc này, việc này không có khả năng.

Đằng Thanh Sơn sửng sốt.

Lúc trước, hắn còn chưa nghĩ tới việc này. Hiệu suất này đích xác rất đáng sợ.

Trong Quy Nguyên Tông, số tiên thiên cường giả cũng chỉ lác đác vài người. Về phần cao thủ hậu thiên đỉnh phong, cả Quy Nguyên Tông tập hợp lại ít nhất cũng phải năm sáu trăm người! Một thành cũng có nghĩa là năm sáu mươi tiên thiên cường giả?

Quy Nguyên Tông, năm sáu mươi tiên thiên?

- Lúc trước ta chưa từng phát hiện ra, loại bảo địa này đích thực rất có ý nghĩa.

Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục.

- Thiên địa linh lực ở nơi đó hơn chỗ bình thường cả trăm lần. Nếu ở đó lâu, sẽ có hiệu quả rất lớn với "Thần". Hậu thiên đỉnh phong ở đó, hẳn phải có một thành hy vọng đạt tới tiên thiên.

Một thành, cũng là số do Đằng Thanh Sơn đoán.

- Đây là tác dụng của Cửu Châu đỉnh!

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ ràng, nơi này khả ngộ bất khả cầu. Muốn có được, phải tìm được nơi có thiên địa linh lực tập hợp, sau đó, phải có Cửu Châu đỉnh!

Còn Cửu Châu đỉnh thì tổng cộng có chín cái.

Mỗi một Cửu Châu đỉnh đều dung hợp một loại linh lực bổn nguyên của thiên địa, cái nào cũng có năng lực huyền bí. Nó tuyển ai làm chủ nhân thì căn bản không có biện pháp khống chế được.

- Nhưng nơi này cũng rất nguy hiểm. - Đằng Thanh Sơn vội nói thêm.

- Bảo địa đó kể cả con Lục Túc Đao cũng không dám đi vào, chỉ có thể làm một cái sào huyệt ở gần bảo địa thôi. Các ngươi hẳn là phải có thể biết được nơi đó nguy hiểm tới mức độ nào.

Đằng Thanh Sơn nói thêm.

Lý và lão Uông đều gật đầu. Bảo địa nghịch thiên như thế, không nguy hiểm mới là lạ.

- Chỉ có ta ở đó mới có biện pháp làm cho bảo địa không nguy hiểm nữa.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói:

- Như vậy đi, sáng mai, chúng ta chuẩn bị giường chiếu tới đó. Từ nay mỗi tối ngủ ở đó, các ngươi cũng có thể làm "Thần" từ từ đề cao.

Lý và lão Uông đều có vẻ thán phục.

Nếu Thần mà nâng cao nhờ vào tu luyện thì không nói, chỉ ngủ mà còn có thể đề cao thì quả là đáng sợ!

- Còn các buổi sáng, trưa và chiều, ta sẽ ở bên ngoài tu luyện. Khi đó, các ngươi không thể ở trong đó. - Đằng Thanh Sơn phân phó.

Đằng Thanh Sơn ở đó thì người khác mới có thể vào được...

Một khi Đằng Thanh Sơn bỏ đi, bảo địa lập tức biến thành hiểm địa.

- Hiểu rồi, Đằng đại ca.

Lý tươi cười. Nàng cũng rất muốn đạt tới tiên thiên cảnh giới. Vì chỗ tốt lớn nhất khi đạt tới tiên thiên cảnh giới đối với phụ nữ chính là dung mạo! Dung mạo sẽ không bị già đi nhiều.

- Tiên thiên...

Đôi mắt Lão Uông tỏa sáng. Bàn tay đang đặt trên bàn nắm chặt.

- Nhất định phải đạt tới tiên thiên, nhất định!!!

Lão Uông thầm quyết tam.

Sáng ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn tiện tay lấy Khai Sơn Thần Phủ, đi tới cái hố đất hôm qua mình phá thổ chui ra. Dùng Khai Sơn Thần Phủ, dọc theo con đường, tiếp tục đào mãi!

Đào ra, mở rộng thêm, làm những bậc thang dọc thông đạo. Lớp ngoài cùng là đất mêm, nhưng sau khi qua tâng đất này, phía dưới đều là đá cứng. Có lẽ đối với thường nhân, muốn đào một cái thạch đạo trong vùng nền núi đá cứng rắn là vô cùng khó khăn. Nhưng Đằng Thanh Sơn thì làm việc này dễ như uống nước vậy.

Núi đá trước mặt hắn cứ như đậu phụ!

Tiếp tục đào mãi về phía dưới!

Không đến nửa canh giờ, một lối đi thông xuống huyệt động đủ để ba người song hành, đã được Đằng Thanh Sơn thành công đào ra.

...

- Đằng đại ca, nghỉ ngơi trước.

Đợi khi Đằng Thanh Sơn vừa đào xong, Lý lập tức bưng tới một chén nước trà.

Lý nhìn Đằng Thanh Sơn uống sạch một hơi, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Hả? Có người?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nam.

Mờ ảo có một đám người xuyên qua rừng cây, đi về phía bờ hồ Nguyệt Nha.

- Là lão bằng hữu. Đi, chờ lát nữa hãy dọn nhà.

Đằng Thanh Sơn vác Khai Sơn Thần Phủ, đi tới bờ hồ cong cong, sau đó ngồi bên cạnh chiếc bàn đá, đặt Khai Sơn Thần Phủ bên chân.

- Lục trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn cười chìa tay về phía đối diện, - Mời ngồi.

Lục trưởng lão và Đằng Thanh Sơn ngồi đối diện nhau, về phần đám thủ hạ thì đứng thật xa, không dám đến gần.

- Uống trà nhé.

Đằng Thanh Sơn châm trà.

- Lần này Lục trưởng lão tới đây không biết có chuyện gì.

Lục trưởng lão vừa nghe thế cười tít mắt:

- Đằng tiên sinh quả thật trực tính. Ta cũng không vòng vo nữa. Lần trước Đằng tiên sinh nói với chúng ta là rất muốn tìm được ba mươi sáu bức điêu khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức phải không?

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn không khỏi sáng mắt.

Một bộ ngốc thạch mặc dù cũng có ba mươi sáu thức, nhưng Đằng Thanh Sơn phải tự mình tìm hiểu. Hiệu suất mặc dù cao hơn tu luyện bí tịch, nhưng nếu so sánh với ba mươi sáu bức điêu khắc do chính Vũ Hoàng lưu lại thì còn kém xa.

Dù sao...

Ba mươi sáu bức điêu khắc, đều là có "ấn ký" do Vũ Hoàng lưu lại. Một khi kết hợp với Khai Sơn Thần Phủ, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn có thể thấy như Vũ Hoàng tự mình cầm tay chỉ dạy! Loại hiệu suất này chắc chắn nhanh hơn so với Đằng Thanh Sơn tìm hiểu "Thần Tiên Ngọc Bích"!

- Sao, các ngươi tìm được ba mươi sáu bức điêu khắc à? Tìm được một khối à?

Đằng Thanh Sơn vội vàng hỏi.

- Ồ! Không. Không phải.

Lục trưởng lão vội lắc đầu.

- Chúng ta cũng không tìm được, nhưng... Nếu tiên sinh muốn có được ba mươi sáu bức điêu khắc, kỳ thật cũng không khó!

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, nhìn Lục trưởng lão.

- Lục trưởng lão, xin nói rõ cho!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 6

Cầu Cứu

Đằng tiên sinh, Húc Nhật Thương Hành ta là Thương Hành lớn nhất trong thiên hạ. Thương Hành có rất nhiều thứ làm ăn khác nhau.

Lục trưởng lão nói vẻ nhiệt tình:

- Ngoại trừ việc làm ăn bề nổi, chúng ta thực ra còn có một tổ chức chuyên môn giải quyết những phiền toái cho người khác. Những người nào có phiền toái, có cừu oán, có thể tìm chúng ta. Tổ chức này gọi là "Sát Thủ Đường".

- Sát Thủ Đường?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

- Lục trưởng lão, ngươi bảo ta làm sát thủ à?

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn là một siêu sát thủ nhất lưu. Mặc dù Đằng Thanh Sơn không thèm để ý tới loại sự việc như giết người này, nhưng cũng không phải không động tâm.

- Đằng tiên sinh, ngươi có thân phận như thế nào chứ? - Lục trưởng lão liền nói.

Tin tức về cuộc chiến đấu của Đằng Thanh Sơn cũng rất ít người biết, nhưng mấy vị trưởng lão trong Húc Nhật Thương Hành

vẫn biết. Đến cả đệ nhất dưới chiến thần là "Húc Nhật Chiến Thần" Đại trưởng lão cũng tự nhận là không phải đối thủ của Đằng Thanh Sơn! Mức độ coi trọng của Húc Nhật Thương Hành bây giờ đối với Đằng Thanh Sơn thì không cần nói cũng biết.

- Sát Thủ Đường chúng ta, cũng có sát thủ cấp bậc Vũ Thánh! Nhưng, nhiệm vụ cho Vũ Thánh khẳng định phải được Vũ Thánh đồng ý mới được.

Lục trưởng lão cười nói.

- Ta được biết Đằng tiên sinh rất muốn có được ba mươi sáu khối thạch điêu! Các vị trưởng lão Thương Hành chúng ta cũng biết, Đằng tiên sinh có thực lực siêu tuyệt. Sát Thủ Đường của chúng ta cũng thỉnh thoảng nhận được một vài nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành. Đương nhiên, những nhiệm vụ không thể hoàn thành đó mà để trước mặt Đằng tiên sinh thì chẳng là cái gì cả.

Lục trưởng lão vội cười nói:

- Chúng ta cũng biết, với cường giả cỡ như Đằng tiên sinh, cũng không quan tâm tới tiền bạc. Ở Sát Thủ Đường chúng ta, sát thủ Vũ Thánh cũng chia cấp độ. Tiên thiên hư đan Vũ Thánh, được gọi là Vũ Thánh đỉnh cao.

- Chúng ta chuẩn bị thiết lập một cấp độ sát thủ mới, gọi là "Vũ Thánh cực mạnh".

Lục trưởng lão cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đằng tiên sinh. Được xưng là "Vũ Thánh cực mạnh", cũng sẽ có nghĩa như cái tên. Còn muốn mời "Vũ Thánh cực mạnh" động thủ, chỉ có một điều kiện một bức trong số ba mươi sáu bức điêu khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, giao cho "Vũ Thánh Cực Mạnh" hai ba năm.

Đằng Thanh Sơn nghe xong sực tỉnh ra.

- Hơn nữa, nếu có người mời tiên sinh... Chúng ta sẽ đưa nhiệm vụ cho tiên sinh xem trước. Có nhận không tiên sinh hoàn toàn quyết định.

Lục trưởng lão vội nói nói:

- Về phần một bức điêu khắc, tiên sinh cần vài năm thôi phải không? Không có nhu cầu lấy hẳn. Một khối thạch điêu giá rất cao, tiên sinh ra tay mà lấy cả khối thì chắc không bao nhiêu gia tộc nguyện ý cả. Nếu chỉ cần cho tiên sinh mượn vài năm, Thương Hành chúng ta sẽ bảo đảm. Vậy thì không thành vấn đề rồi.

Đằng Thanh Sơn nghe xong hơi động tâm.

- Được rồi, ta đáp ứng.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Một khối thạch điêu, ta dùng hai ba năm.

Kỳ thật dựa theo ta phỏng chừng, mấy tháng là được, nhưng để ngừa vạn nhất, nên kéo dài một chút, chút.

- Ha ha...

Lục trưởng lão cười lớn.

- Đằng tiên sinh cứ yên tâm. Bây giờ thiên hạ đại loạn, trăm tộc tranh bá thiên hạ. Có những gia tộc cường thịnh, có gia tộc suy sụp. Luôn luôn có không ít cừu hận bất cộng đái thiên! Cái bất lực chính là những loại nhiệm vụ này, Sát Thủ Đường của chúng ta căn bản không có biện pháp nhận được, cũng không có năng lực tiếp nhận.

- Nếu tiên sinh đồng ý làm, trong thiên hạ tổng cộng có ba mươi sáu khối khắc đá, ta dám đảm bảo, trong vòng mười năm,

tiên sinh muốn thấy được tám khối mười khối khắc đá thì tuyệt không phải là vấn đề!

Lục trưởng lão rất tự tin.

Trong thiên hạ không ít gia tộc có bản khắc đá, nhưng đều không nỡ bỏ ra.

Chỉ cần mượn vài ba năm, có thể diệt trừ cái đinh trong mắt, rất nhiều gia tộc sẽ nguyện ý! Dù sao có Húc Nhật Thương Hành bảo đảm, một Thương Hành có mấy ngàn năm lịch sử, danh dự của họ căn bản không cần phải lo gì.

- Ha ha… Cứ làm như thế đi. Ta đợi tin tốt từ Lục trưởng lão nhé. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Một khi có tin tức, ta sẽ lập tức thông báo cho tiên sinh.

Lục trưởng lão cũng hô lên, vẻ mặt tươi cười.

- Ta không quấy rầy tiên sinh nữa, xin cáo từ.

Thời tiết giá lạnh, Đằng Thanh Sơn nhìn đám người Lục trưởng lão rời đi. Hắn hiểu rõ... hợp tác với Húc Nhật Thương Hành quả là có lợi cho cả song phương. “Sát Thủ Đường” của Húc Nhật Thương Hành có Đằng Thanh Sơn gia nhập, làm cho “Sát Thủ Đường” có địa vị rất cao trong số tổ chức sát thủ trên Đoan Mộc Đại Lục.

Còn Đằng Thanh Sơn cũng có thể nhanh chóng tìm được bản khắc đá!

- Có bản khắc đá, có thể giảm bớt cho ta không ít thời gian.

- Cái quan trọng nhất với ta bây giờ chính là thời gian, càng đỡ tốn thời gian bao nhiêu càng sớm được về quê nhà Cửu Châu bấy nhiêu! - Đằng Thanh Sơn hướng mắt về phía nam.

Ở nơi đó có cha mẹ, có muội muội, có huynh đệ...

Dưới lòng đất Thần Phủ Sơn, hang núi trống trải.

Hang núi rộng chừng hai mươi, cao sáu bảy trượng. Hang núi rộng như thế đừng nói là chỉ đám năm người Đằng Thanh Sơn, cho dù năm mươi người cũng có thể dễ dàng ở lại. Cái phiền toái duy nhất chính là động quật này rất sâu, nên tối thui, không có lấy một chút ánh sáng nào.

May mắn là có Thiết Diệp Quả!

Những quả cây mang vầng sáng màu xanh lá tùy ý đặt ở khắp nơi trong hang núi. Mặc dù ánh sáng trên một viên Thiết Diệp Quả rất yếu ớt, nhưng trên hai trăm viên Thiết Diệp Quả phân tán khắp nơi, cũng làm Lý và lão Uông đã tu luyện nội kình dễ dàng thấy mọi thứ ở trong hang núi.

Còn Đằng Thú, với ánh sáng của hai trăm viên Thiết Diệp Quả, thấy rõ mọi ngóc ngách chung quanh.

Đồng thời trên vách núi, đào ra vài huyệt động. Trong mỗi huyệt động có một cái giường, hai viên Thiết Diệp Quả treo ở màn cửa để người ngủ tạm!

Ở lại trong hang núi ngày thứ bảy.

Ba mươi sáu phiến đá ngốc thạch được dựa vào vách núi. Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa, trong cả hang núi, trừ hắn ra không còn ai khác.

Chợt Đằng Thanh Sơn mở to mắt.

- Tiểu, đích xác không quen với hoàn cảnh đen tối. Chỉ buổi tối ngủ ở đây, còn bình thường đều ở bên ngoài.

Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh. Hang núi chỉ còn có hắn.

- Đúng. Tối thật, mọi người không thấy rõ, nên cảm giác không quen.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn xuống trước ngực.

Tiểu đỉnh sớm đã bị Đằng Thanh Sơn dùng lá thép bbao kín, hơn nữa trên người còn mặc áo da dày, trong đây động phủ, tiểu đỉnh trấn trụ linh lực thiên địa làm nó trở nên bình tĩnh ôn thuận. Mặc dù có vầng sáng, nhưng vì bị bao kín, người khác căn bản không thể phát hiện ra. Cũng không biết đây là nhờ vào tiểu đỉnh.

- Đằng đại ca, ăn cơm trưa thôi.

- Cơm trưa thôi... cơm trưa thôi... cơm trưa...

Những tiếng vang truyền dài xuống đất.

Đằng Thanh Sơn cười đứng dậy. Cầm Luân Hồi thương đi đến thông đạo, rồi theo thông đạo nhanh chóng bỏ đi.

- Hống...

Lục Túc Đao nhìn xuyên qua thông đạo bên kia, về về phía bên này, hai tròng mắt trên cái đầu tam giác có một vẻ quái dị.

Bảy ngày làm "hàng xóm", Lục Túc Đao cũng biết tập tính của nhân loại và Thanh Loan, Cuồng Phong Ưng. Nhưng vì Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan quá lợi hại, Lục Túc Đao Trì căn bản không dám trêu vào. Nó nhớ rõ ràng, ngày đầu tiên Đằng Thanh Sơn và Thanh Loan tới ở, đã đánh với nó một trận.

Một thiếu nữ nhân loại thì lại nói chuyện với nó một phen.

- Nhân loại... lại biết thú ngữ...

Mấy ngày nay Lục Túc Đao thích nhất là nói với thiếu nữ biết thú ngữ.

Thụt cái đầu hình tam giác về, Lục Túc Đao Trì tiếp tục nằm dài ra ngủ vùi.

Một ngàn năm, nó tối thiểu cũng ngủ chín trăm năm.

Đằng Thanh Sơn và mấy người còn lại ngồi vây quanh cùng nhau. Hưởng thụ một bữa cơm trưa phong phú.

- Tay nghề của muội, càng ngày càng tốt.

Đằng Thanh Sơn vừa ăn vừa khen. Đây là những lời nói thật của Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn phát hiện, mình ở Thần Phủ Sơn gần ba tháng, những món ăn do Tiểu nấu không ngừng tiến bộ, mùi vị càng ngày càng ngon.

- Ừm, ngon.

Đằng Thú cũng gật đầu lia lịa.

Lý nghe Đằng Thanh Sơn tán thưởng, sắc mặt kiều diễm càng đỏ thêm:

- May quá, có Tiểu Bình ở một bên giúp ta.

Lý không khỏi nghĩ đến lúc trước Tiểu Bình nói với nàng. Phụ nữ muốn lấy được trái tim nam nhân, biện pháp đầu tiên là làm những món ăn mà nam nhân phải chảy nước miếng. Trong lòng Lý thầm khen:

- Tiểu Bình quả nhiên nói đúng.

Bàn ăn của đám người Đằng Thanh Sơn trở nên vô cùng vui vẻ.

- A Thú, A Thú... - Một thanh âm gấp gáp vang lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Đằng Thú trợn mắt, lập tức tung người ra.

- Người nào?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy nghi hoặc. Thanh âm đó hắn trước giờ chưa bao giờ nghe qua, tuyệt không phải người quen thuộc. Hắn lập tức cũng đứng dậy chạy ra. Lý, Tiểu Bình, lão Uông cũng chạy ra theo.

Ngoài phòng.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy một thiếu nữ tướng mạo bình thường. Gầy yếu nhỏ nhắn, mặc áo bông màu xám đầy mụn vá đang cầm tay Đằng Thú. Trên mặt đầy những vệt nước mắt:

- A Thú, huynh nhanh đi theo muội cứu người…cứu người.

Thiếu nữ nông thôn tựa hồ cực độ lo lắng hoảng sợ, nói chuyện lắp bắp.

- Đi, đi.

Đằng Thú cũng trợn to mắt, hình dáng như đang tức giận, muốn chạy ra.

- A Thú.

Đằng Thanh Sơn đi tới.

- Hỏi cô gái một chút, rốt cuộc là chuyện gì thế?

- Sư phụ.

Đằng Thú quay đầu nhìn lại.

- Nàng, nàng... là A Tú!

Lý nói:

- Đằng đại ca, A Thú thường xuyên luyện quyền trong cánh rừng phương bắc, bên đó có vài cánh đồng, thường xuyên có những thiếu nữ nông thôn làm việc. Phỏng chừng cô nương này là người thỉnh thoảng hắn gặp.

Đằng Thanh Sơn nghe xong giật mình, đích xác nơi này rất gần Nam Sơn Thành.

Khi tới đây đích xác qua không ít thôn trang.

- Nếu không đi thì không kịp nữa.

Thiếu nữ suốt ruột tới mức nước mắt chảy ròng.

- Sư phụ!

Đằng Thú cũng suốt ruột vô cùng - Ta phải đi!

Lão Uông dẫn hai con Xích Phong Chiến tới. Đằng Thanh Sơn biết, bây giờ không phải lúc nói rõ ràng. Hơn nữa tên "Đằng Thú" của mình chính là một tên não thối... Nếu hắn muốn cứu người, cho dù mình là sư phụ chỉ sợ cũng căn bản không ngăn hắn được.

Hai con Xích Phong Chiến được kéo qua.

- A Thú, đưa cô nương kia lên ngựa đi.

Đằng Thanh Sơn nhảy lên một con Xích Phong Chiến khác, còn Đằng Thú lập tức ôm lấy thiếu nữ, rồi nhảy lên một con Xích Phong Chiến kia.

- Tiểu! Huynh và A Thú cùng đi xem sao, sẽ về nhanh thôi.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm.

Lý gật đầu lia lịa.

Lão Uông nhìn cảnh này cảm thán không thôi. Hắn thật ra không lo lắng gì. Hắn thấy khi ông chủ đã ra tay, việc khó như dời núi lấp bể cũng chẳng là cái gì.

- Cô nương, chỉ đường.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Được.

Thiếu nữ nông thôn gật đầu lia lịa.

- Giá! Giá!

Hai con Xích Phong Chiến lúc này tung bốn vó, đạp lên tuyết, chạy như bay.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 7

Lính Như Thổ Phỉ

Hai con Xích Phong Chiến sóng đôi chạy như bay.

- Cứ một mạch phóng về phía trước sẽ tới Điền gia trang của tiểu nữ. - Thiếu nữ tên là A Tú nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn A Tú:

- Điền gia trang các ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, là người nào?

- A Tú... việc gì... việc gì vậy? - Đằng Thú cũng hỏi.

Thiếu nữ nông thôn khóc.

- Một đám lính tới Điền gia trang chúng ta thu thuế. Nhưng thuế quá rất cao, Điền gia trang chúng ta căn bản không nộp nổi. Do đó, đám lính đó bắt thanh niên và phụ nữ ở Điền gia trang chúng ta để bù tiền! Toàn bộ thôn trang đang rối loạn, ta là luồn từ hàng rào chuồng chó chạy ra, rồi chạy tới chỗ ngươi.

- Thu thuế? - Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Ở quê nhà quận Giang Ninh Dương Châu, những bang phái cường đạo thu tiền năm. Một khi không đủ tiền năm, thỉnh thoảng cũng gặp phải việc bắt một vài tráng đinh đi gán nợ, hoặc bắt một vài nữ thanh niên gán nợ. Tráng đinh có thể làm cường đạo, nữ

thanh niên càng có thể bán kỹ viện, hoặc mua vui cho bang phái cường đạo.

Tóm lại, trong thời buổi loạn lạc, tráng đinh và nữ thanh niên đều có thể coi như tiền.

- Quân nhân thu thuế, bắt phụ nữ à? Có khác gì cường đạo chứ?

Đằng Thanh Sơn có thể thấy thôn trang phía trước. Thôn trang này không xa bờ hồ Nguyệt Nha, đại khái khoảng hai dặm đường.

- Van ngươi, thả ta đi, thả ta đi!

- Cha, mẹ...

- A a... Cứu... cứu mẹ ta...

- Con mẹ nó, cút qua một bên đi.

- Thằng nhóc, lão tử cho một cước chết ngươi bây giờ.

Tiếng khóc phụ nữ khản giọng, tiếng gào khóc của tiểu hài tử, pha với những rất quát tháo của đám quân sĩ, tạo thành một khoảng hỗn loạn.

Đám người Đằng Thanh Sơn cưỡi Xích Phong Chiến, vừa đi tới bãi đất trống trong trước nông trang, lập tức thấy cảnh này, trên đất thậm chí còn không ít vết máu.

- Dừng tay!

Đằng Thanh Sơn gầm lên một tiếng. Tiếng hét phẫn nộ như tiếng sấm mùa xuân vang dội, làm không ít người ở đây sợ tới mức phải che tai. Trong lúc nhất thời bãi đất trống vốn ầm ĩ hỗn loạn thoáng cái đã im lặng.

Đằng Thanh Sơn thấy rõ mọi việc. Bãi đất trống bây giờ chủ

yếu chia làm hai nhóm người. Một nhóm người người bản địa của Điền gia trang, ai nấy cố nén phẫn nộ, trong tay nắm khảm đao, thương côn, nhưng không dám động thủ ; còn bên kia, là đám lính mặc khinh giáp đơn giản tùy tiện. Đám quân sĩ này vẫn nắm chặt không ít nữ thanh niên.

Những nữ nhân này, ai cũng điên cuồng giãy dụa. Hiển nhiên đều biết một khi bị bắt đi sẽ có vận mệnh thê thảm như thế nào.

- Ngươi là ai?

Tên cầm đầu quân đội, cưỡi một con độc giác chiến đà hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cha, mẹ.

Thiếu nữ tên là A Tú nhảy xuống Xích Phong Chiến, vọt tới trong đám người Điền gia trang.

- A Tú, ngươi... ai cho ngươi chạy đi?

Tộc trưởng Điền gia trang là một lão già tóc hoa râm, mặt nhăn nheo, giận dữ quát tháo. Hắn nóng nảy! Hắn hiểu rõ, cho dù A Tú có tìm được người rất mạnh tới, có thể đuổi đám quân sĩ này đi, nhưng sau này sự trả thù của đám quân sĩ này còn đáng sợ hơn!

Lão giả tóc hoa râm vội chắp tay nói:

- Ta là tộc trưởng Điền gia trang, Điền Vĩ Sơn, hai vị, A Tú không hiểu sự đời...

Đằng Thanh Sơn không thèm nghe, nhìn về phía tên thủ lĩnh đám lính:

- Ngươi... nơi này xảy ra chuyện gì thế?

Tên thủ lĩnh đám lính nhìn Đằng Thanh Sơn, thầm nghĩ:

- Không biết từ đâu xuất hiện tới hai người kiêu ngạo như vậy. Nhưng, hắn cưỡi Xích Phong Chiến, hơn nữa có tới hai con! Chậc chậc, toàn là món đắt tiền. Có thể cưỡi Xích Phong Chiến thì chắc không phải là người thường.

- Ha ha...

Tên thủ lính đám lính cười nói:

- Chúng ta tới thu thuế, nhưng Điền gia trang chống đối không nộp. Dựa theo quy củ, bắt người để trừ thuế, là việc thiên kinh địa nghĩa, một năm mới có một lần, căn bản không nhiều lắm.

- Chúng ta năm nay đã nộp ba lượt rồi.

Một phụ nữ Bị chúng bắt gào lên:

- Các ngươi là loại người lòng lang dạ thú, một lần lại một lần, chúng ta đến cả ăn cũng không đủ, còn bắt chúng ta nộp! Phụ nữ hài tử chúng ta đều làm ruộng kiếm tiền, thế mà không đủ cho các ngươi...

- Chát!

Một tên lính áp giải râu đen cạnh nàng vung tay tát một cái, đánh cho người phụ nữ đó miệng đầy máu.

- Mẹ!

Trong đám người Điền gia trang có một giọng trẻ con vang lên, giọng đã khản cả đi, rồi bị một nam nhân cường tráng bên cạnh hắn dùng tay che miệng lại. Trong mắt tráng hán đầy nước mắt.

- Một năm một lần, nhưng phụ nữ này nói đã nộp ba lượt. - Đằng Thanh Sơn mở miệng hỏi.

- Hắc!

Tên thủ lính đám lính nhướng mày, hét:

- Thu thuế là việc của quân đội chúng ta, ngươi chỉ là một người qua đường, lắm chuyện thế. Nể mặt ngươi ta mới nói mấy câu với ngươi, đừng có cản tay cản chân ta!

Nói xong, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm vào tộc trưởng Điền gia trang, hét:

- Điền lão đầu, nhanh... đưa tiểu tử dám đả thương huynh đệ ta ra đây. Bằng không, hôm nay Điền gia trang các ngươi, chết không chỉ một người đâu!

- Chó chết, ta hận vừa rồi không làm thịt các ngươi!

Một nam thanh niên Điền Gia trang vẻ mặt dữ tợn, cổ đỏ rực, bị không ít nam nhân Điền gia trang giữ chặt gầm gừ:

- Trả vợ lại cho ta! Các ngươi buông ta ra, buông ra cho ta!

Thanh niên này giãy dụa, nhưng căn bản không thoát được đám tráng hán xung quanh.

******

Bãi máu trước cửa Điền gia trang, là những dấu vết của tộc nhân Điền gia trang giằng co với đám lính này. Đằng Thanh Sơn, cũng đoán ra vừa rồi hẳn là có người chết.

- Mấy đứa rửng rú này dám cãi lại. Tiểu đội một, qua đó bắt hắn về, phàm ai dám ngăn cản, giết không tha!

Tên thủ lĩnh đám lính ngồi trên độc giác chiến hạ lệnh. Bên Điền gia trang không khỏi kinh hãi.

- A Thú!

Thiếu nữ nông thôn có tên A Tú kêu lên thê lương. Nàng thấy

Đằng Thú luyện quyền, nên lúc này chỉ có thể đem hy vọng đặt vào người Đằng Thú.

- A Thú, bắt hắn về đây.

Đằng Thanh Sơn chỉ về hướng tên thủ lĩnh đám lính.

Vèo! Đằng Thú hóa thành một đạo tàn ảnh, xuyên qua hơn mười trượng. Tên thủ lĩnh đám lính kinh hãi, lập tức vung đao bổ về phía Đằng Thú.

- Bùng!

Đằng Thú đầu tiên dùng một quyền đánh vào bụng tên thủ lĩnh đám lính, đánh tới mức thổ huyết. Rồi sau đó nắm cổ xách hắn như xách một con chó chết, quay người vài bước đã tới chỗ Đằng Thanh Sơn, tiện tay ném đi, ném cho tên thủ lĩnh đám lính ngã phịch xuống đất.

- Veo!

Một tiếng rít chói tai vang lên.

- Ầm!

Một mũi tên bay lên không trung, nổ mạnh một tiếng.

Tên thủ lĩnh đám lính nằm trên mặt đất, thân thể cong lại, khóe miệng rỉ máu.

- Các ngươi, các ngươi dám...

Tên thủ lĩnh đám lính đỏ mắt lên.

- Với chừng này người à?

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn vũng máu, mặt lộ vẻ tươi cười, cúi đầu nhìn tên thủ lĩnh đám lính phía dưới.

- Tiểu gia hỏa, ngươi chỉ một đội trưởng bách nhân đội mà thôi, nên biết điều một chút. Lệnh cho thủ hạ ngươi buông tất cả phụ nữ ra. Bằng không, ngươi lập tức sẽ chết!

Nghe Đằng Thanh Sơn nói thế, tên thủ lĩnh bách nhân đội cắn răng, quay sang đám binh lính quát:

- Buông... ra, buông đám xú nữ nhân này ra - A Thú! Vả vào miệng hắn. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Chát!

- Chát!

Đằng Thú tát hai cái, đánh cho tên thủ lĩnh máu ngập miệng, răng rơi ra vài cái. Đám lính đỏ mặt lên giận dữ, nhưng vẫn cố nén phẫn nộ, thả tất cả phụ nữ ra. Trong mắt chúng, đám phụ nữ này hiển nhiên không bằng tên đội trưởng. Một đám thanh niên phụ nữ, ai nấy chạy như bay về phía tộc mình.

- Mẹ.

- Anh!

Đám phụ nữ, người thì ôm hài tử mình, người thì ôm lấy nam nhân, cha mẹ mình. Trên mặt ai ai cũng nhòa nước mắt. Nhưng không ít người Điền gia trang trên mặt có vẻ ưu sắc. Họ hiểu rõ hai cường giả cưỡi Xích Phong Chiến trước mắt cho dù quát lui đám lính thì sau này, họ có thể còn thảm hơn nhiều.

- Hai vị đại nhân.

Tộc trưởng Điền gia trang quỳ xuống, lão lệ dàn dụa.

- Ta van các ngươi, đừng dính vào việc này nữa. Chúng ta rất cảm tạ các ngươi, van các ngươi mà.

Đằng Thú xanh mặt.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn về phía nam, lộ vẻ tươi cười:

- Chậc chậc, xem ra, có không ít người nữa đang tới.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng vó dày đặc thậm chí còn làm mặt đất rung rinh. Chỉ thấy trên con đường phía trước, một đám kỵ sĩ ùa nhau chạy như bay đến. Rầm rộ tựa như một cơn lũ sắt thép màu đen. Chỉ một lát sau, đã hoàn toàn đứng kín cả khoảng đất trống phía trước Điền gia trang, không ít kỵ sĩ vẫn còn phải cưỡi đà thú trên đường.

Một đội kỵ sĩ nhìn ngút cả mắt xếp thành hàng dài.

- Tướng quân!

Không ít quân sĩ cung kính hành lễ.

Một nam nhân lưng hùm vai gấu, lãnh khốc, mặc trọng giáp màu đen cưỡi một con chiến đà cũng khoác áo giáp, hướng mắt nhìn hai người Đằng Thanh Sơn.

- Hai vị, xin thả người của ta.

Nam nhân lãnh khốc mở miệng nói.

Đằng Thanh Sơn phất tay:

- A Thú, cho hắn đi.

Đằng Thú lập tức đá một cước. Tên đội bách nhân đội trưởng lại té ngã vài lần trước tuyết, rồi loạng choạng vội đứng lên, vọt tới bên cạnh đám lính, cung kính hành lễ với tên tướng quân mặc áo giáp cưỡi chiến đà.

- Tướng quân, chúng ta thu thuế, bắt phụ nữ để bù thuế, hai người này bỗng xuất hiện ngăn trở, còn buộc chúng ta thả hết phụ nữ.

Tên tướng quân gật gật đầu.

- Hai vị là ai?

Tên tướng quân mở miệng hỏi:

- Dựa vào cái gì mà quản việc này?

- Bằng hữu.

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, đồng thời cười chỉ vào thiếu nữ tên là A Tú.

- Bằng hữu của đứa nhỏ này.

Cạnh tên tướng quân có một thanh niên tuấn tú cũng mặc trọng giáp. Thanh niên đó đến gần tên tướng quân thấp giọng nói:

- Cha, hai người đều cưỡi Xích Phong Chiến, trước mặt chúng ta cũng có vẻ sợ hãi. Cũng khó nói có phải là một nhân vật lợi hại không, nên hỏi rõ ràng thì tốt, gây gổ chuốc thêm phiền toái cuối cùng cũng không phải là chuyện tốt.

Tên tướng quân gật gật đầu.

Nhi tử của hắn rất thông minh, đã giúp hắn giải quyết không ít những vấn đề khó khăn.

- Hai vị, chúng ta thu thuế, họ phải nộp thuế. Việc này là thiên kinh địa nghĩa. Hai vị xin ly khai.

Tướng quân lộ vẻ tươi cười nói, hiển nhiên không muốn làm hai người Đằng Thanh Sơn khó xử. Hắn xem ra, như vậy là hữu hảo rồi.

Lập tức, tên tướng quân quay đầu nhìn về phía dân chúng Điền gia trang, lạnh lùng hét:

- Hạn cho các ngươi thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, gọi những phụ nữ vừa rồi ra đây, bằng không, nam nhân, phụ nữ toàn bộ bắt làm nô lệ hết!

Vừa nghe thế, tộc nhân Điền gia trang hoàn toàn sợ hãi ngẩn người.

Làm nô lệ? Vậy là tiêu rồi.

- Ngươi, là là gia tộc nào?

Trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên vẻ tức giận, - Là Vương gia, là Mộ Dung gia, hay là Lý gia?

Chung quanh Nam Sơn Thành cũng chỉ có ba đại gia tộc.

Tướng quân bị Đằng Thanh Sơn hỏi sững sờ.

Vương gia, Mộ Dung gia, Lý gia? Khẩu khí Đằng Thanh Sơn làm cho tên tướng quân khựng lại.

- Còn hạn thời gian uống cạn một chén trà nhỏ nữa à?

Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt của Đằng Thanh Sơn liếc qua đám lính, - Ta hạn cho các ngươi thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, toàn bộ biến sạch cho ta. Bằng không, tất cả quan quân chuẩn bị đi làm nô lệ đi.

Lúc trước tên tướng quân một bộ cao cao tại thượng, có thể tùy ý phán quyết vận mạng mọi người Điền gia trang. Chỉ lát sau đã hoàn toàn ngược lại.

- Ngươi... ngươi...

Trên mặt tên tướng quân lộ vẻ vô cùng tức giận.

- Về nhà thuận tiện nói cho gia chủ nhà ngươi, từ nay về sau, các ngươi không được tới quấy rầy những thôn trang chung quanh

Thần Phủ sơn. Nói, lời này là do Đằng Thanh Sơn ta nói đó!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Đám lính vừa rồi đang rầm rộ bây giờ hoàn toàn yên lặng. Rất nhiều tộc nhân Điền gia trang cũng sững sờ nhìn cảnh này.

- Đằng Thanh Sơn là ai?

Những tộc nhân Điền gia trang hoàn toàn không biết.

- Đằng Thanh Sơn là ai?

Những binh lính bình thường cũng không biết.

- Đằng Thanh Sơn?

Tên tướng quân sắc mặt đại biến, vội vàng nhìn vào binh khí trong tay Đằng Thanh Sơn, trong nháy mắt hoàn toàn xác định thân phận đối phương. Vừa nghĩ tới việc gia chủ lúc trước có nói, sợ tới mức cả người run lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 8

Thanh Danh

Bây giờ đã vào tiết mùa đông lạnh lẽo. Mùa đông ở Đoan Mộc Đại Lục rất lạnh, nhưng vẫn còn kém xa cơn lạnh trong lòng vị tướng quân này..

"Đằng Thanh Sơn? Lại là hắn!!!"

Thân thể tên tướng quân không chịu khống chế hơi run lên. Đó là phản ứng do hoảng sợ cực độ.

"Gia chủ đã nói Đằng Thanh Sơn chính là Vũ Thánh cấp bậc tiên thiên kim đan. Hơn nữa, đến cả Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành cũng rất tôn trọng hắn. Đến cả Lôi Đao Vũ Thánh cũng không phải là đối thủ. Sao ta lại trêu vào hắn cơ chứ?"

Tên tướng quân sợ ngây người.

Cả Đoan Mộc Đại Lục cũng chỉ có hai ba ức dân cư, có thể có bao nhiêu cường giả tiên thiên kim đan chứ?

Dựa theo tỉ lệ, Dương Châu có Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông, cộng tiên thiên kim đan lại thì khoảng mười người thôi. Còn cường giả tiên thiên kim đan ở Đoan Mộc Đại Lục, cho dù cả công khai lẫn ngấm ngầm cộng lại, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi! Còn trong thiên hạ, hơn mười gia tộc cường đại, một vài gia tộc có nhiều cường giả ẩn mình hơn.

Những tộc được xưng là xưng bá thiên hạ sẽ chiếm đi phần lớn tiên thiên kim đan, nhất là siêu thế lực như Húc Nhật Thương Hành, Đại Phong gia tộc! Một vài đại gia tộc, giống như Phương Gia Đan Ương Thành, như Vương gia, Mộ Dung gia Nam Sơn Thành, thì cả gia tộc chỉ có thể có được một hai Vũ Thánh đã là không tệ rồi. Cũng đừng hy vọng xa vời có được Vũ Thánh tiên thiên kim đan!

Nói cách khác...

Vũ Thánh tiên thiên kim đan hoàn toàn có năng lực ám sát gia chủ một đại gia tộc, rồi sau đó ung dung bỏ đi! Đến cả Đại trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành được xưng là đệ nhất cường giả dưới chiến thần, cũng phải đối đãi Đằng Thanh Sơn ngang hàng. Sau lần đấu giá đó, tin tức tình báo nhanh chóng được các đại gia tộc nắm được! Hắn được xem là nhân vật không thể trêu vào!

- Đằng... Đằng tiên sinh!

Tướng quân vội cung kính hô.

Một tiếng Đằng tiên sinh làm ngàn quân sĩ, cùng gần ngàn nông dân nhân đứng trên sân trống đều trợn tròn mắt.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên Xích Phong Chiến.

- Đằng tiên sinh, lúc trước không biết là ngài...

Nói được một nửa, nhi tử bên cạnh hắn đã nhảy xuống chiến đà, nhè nhẹ lắc lắc tay hắn, đồng thời thấp giọng nói:

- Cha, xuống chiến đà rồi hãy nói.

Tên tướng quân lúc trước sợ quá ngây người, lúc này mới lập tức tỉnh ngộ, vội quay người nhảy xuống chiến đà.

- Đằng tiên sinh... - Tướng quân vừa mở miệng.

- Ta nói rồi, hạn cho các ngươi thời gian uống cạn chén trà nhỏ toàn bộ rời đi. Nếu không, tất cả quân quan sẽ bị bán làm nô lệ. Bây giờ đã qua một nửa rồi...

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Hắn lập tức bừng tỉnh, quay đầu gào lên:

- Triệt thoái, mau đi!

Những quân sĩ hoàn toàn ngạc nhiên. Mặc dù không hiểu thanh niên cưỡi Xích Phong Chiến là ai, nhưng bọn chúng cũng đoán ra đó là một siêu cường giả.

- Giá!

- Giá!

Tất cả mọi người ai nấy bỏ chạy rất nhanh, trong lúc nhất thời trăm ngàn đà thú chạy như bay, tạo nên những cơn địa chấn.

- Ngươi, còn ngươi nữa, hai người các ngươi lưu lại.

Đằng Thanh Sơn giơ ngón tay chỉ vào hai người, phân biệt là tướng quân và tên đội trưởng.

- Vâng.

Tên tướng quân rất cung kính.

Hắn dám vô lễ sao?

Tướng quân? Một vài đại gia tộc, thủ lĩnh quản một doanh ngàn người, thủ lĩnh đó có thể được gọi là: Thiên tướng Đám thủ hạ cung kính gọi là Tướng quân, bất luận là thiên tướng hay là nha tướng, quân sĩ bình thường đều có thể gọi hắn là Tướng quân.

Thủ lĩnh một doanh, trước mặt một cường giả tiên thiên kim

đan thì thấm vào đâu?

Đến cả gia chủ Vương gia Vương Mông, cũng phải cung kính gọi một tiếng Đằng tiên sinh! Đến cả Phó Đao cũng phải gọi là Đằng tiên sinh mà!

Có thể nói, cường giả tiên thiên kim đan hoàn toàn vượt qua gia chủ một gia tộc bình thường. Đương nhiên, cường giả tiên thiên kim đan khi đối mặt với những siêu thế lực như Húc Nhật Thương Hành và gia tộc Thiên Phong, thì phải khiêm nhường một chút.

Đáng tiếc hắn cũng chỉ là thủ lĩnh một doanh.

- Đồ khốn, còn không quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với Đằng tiên sinh!

Tướng quân đi qua, đá cho tên đội trưởng một cước, làm cho tên đội trưởng ngã xoài trên tuyết, một miệng đầy tuyết.

- Còn ngẩn người nhìn làm gì!

Tên tướng quân lại phẫn nộ tung ra một cước!

Đồng thời, tên tướng quân vội vàng cung kính khom người với Đằng Thanh Sơn:

- Đằng tiên sinh, tiểu tướng trị quân không nghiêm, để đám tiểu nhân xúc phạm tới tiên sinh, xin tiên sinh phân phó phải xử phạt hắn ra sao!

- Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh.

Tên đội trưởng rốt cục bừng tỉnh, vội quỳ rạp xuống trên tuyết.

- Là ta xúc phạm tới tiên sinh, xin tiên sinh tha mạng, tha mạng! Lúc này hắn vô cùng sợ hãi. Hắn hiểu rõ trong thời buổi

loạn lạc này, để kết giao với một vài siêu cường giả, gia chủ có thể đưa cả tiểu thiếp của mình cho đối phương là việc rất bình thường. Phụ nữ mình cũng có thể tặng, một tên đội trưởng như hắn thì thấm vào đâu?

- Xin tha hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn hắn.

- Lúc trước rất uy phong mà.

Tên đội trưởng sợ quá cả người hơi run.

- Đồ khốn này Tên tướng quân giận dữ tung ra một cước.

- Ta hỏi các ngươi, việc thu thuế sao lại thu nhiều lần như vậy?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

Tên tướng quân cung kính bất lực nói:

- Tiên sinh, bây giờ chung quanh Nam Sơn Thành có ba đại gia tộc. Ba đại gia tộc đều có quân đội, chinh chiến quanh năm nên cần nhiều bạc. Do đó, cả ba đại gia tộc đều thu thuế. Cứ như vậy, phải thu ba lượt!

- Ta nghe bọn họ nói, đây là lần thứ tư rồi.

Đằng Thanh Sơn hỏi tiếp.

- Gia tộc khống chế khu vực rất lớn, quân đội lại nhiều như vậy, các đội ngũ tách ra thu thuế. Có đôi khi, cũng sẽ xảy ra vấn đề, xuất hiện việc thu trùng.

Tướng quân vội khom người nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm thở dài.

Thiên hạ đại loạn, vĩnh viễn thiệt thòi là những người dân tầng dưới chót.

Như ở Cửu Châu Đại Địa, tám đại gia tộc cao cao tại thượng, thiên hạ tuy loạn, nhưng mức độ loạn cũng không phải quá lớn. Còn Đoan Mộc Đại Lục lại khác hẳn. Dân cư ít hơn Cửu Châu Đại Địa nhiều, nhưng lại trăm tộc tranh bá thiên hạ, nhân dân tầng dưới chót bần cùng khốn khổ trong thiên hạ vô cùng khốn khổ.

- Dựa theo lúc trước ta nói, đối với những thôn trang chung quanh Thần Phủ Sơn, ta không muốn thấy quân đội tới quấy nhiếu sự an bình ở đây. - Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Dạ.

Tướng quân khom người, nhưng vẫn ngẩng đầu thấp thỏm nói:

- Tiên sinh, chúng ta không đến, nhưng còn có hai gia tộc kia tới.

- Việc ấy ta sẽ an bài. - Đằng Thanh Sơn phất tay.

- Các ngươi đi đi.

Tên tướng quân và đội trưởng ai nấy đều khom người dập đầu, sau đó nhảy lên chiến đà rất nhanh, quất mạnh roi, hai chiến đà tung vó chạy như bay!

Vốn đám nông dân vô cùng hoảng sợ sợ hãi, ai nấy đều chết lặng người nhìn cảnh này. Hơn một ngàn quân sĩ cứ thế sợ hãi chạy trốn, vị tướng quân kia vốn cao cao tại thượng, cộng với tên đội trưởng lúc trước còn vênh váo tự đắc, trước mặt thanh niên thần bí lại sợ hãi tới mức cả người phát run.

- A Thú, lên chiến đà.

Đằng Thanh Sơn hô.

- Vâng, sư phụ.

Đằng Thú lập tức nhảy lên Xích Phong Chiến.

- Hai vị đại nhân!

Lão tộc trưởng trong đám tộc nhân Điền gia trang tỏ vẻ vui mừng, vừa cung kính vừa thấp thỏm - Hai vị đại nhân, lão nhân già cả vừa rồi chẳng biết thân phận hai vị đại nhân, xin hai vị đại nhân đừng để ý. Hai vị đại nhân, hay là vào trong trang của ta nghỉ ngơi một lát nhé.

Vị tộc trưởng Điền gia trang này cũng hiểu, nghe những lời đối thoại lúc trước, đến cả ba đại gia tộc cao cao tại thượng cũng không dám đắc tội với thanh niên mang thương. Nếu có thể tạo quan hệ tốt với Điền gia trang... Tốt nhất là hắn có thể coi trọng một cô nương trong thôn trang ta, hắn trở thành con rể của Điền gia trang, đến lúc đó, ai còn dám tới thu thuế? Ai còn dám chọc vào Điền gia trang ta nữa?

- Đến lúc đó đàn ông Điền gia trang cũng được sống những ngày tốt đẹp. Sau này, phỏng chừng các đại cô nương thôn trang xung quanh, cũng phải gả cho Điền gia trang của ta. Nếu thật có một ngày như vậy, cho dù sau này ta chết, cũng không có lỗi với tổ tông Điền gia trang.

Lão tộc trưởng của Điền gia trang cũng biết thời buổi loạn lạc, nên rất muốn lập quan hệ tốt với thanh niên đeo thương này.

- Không cần.

Đằng Thanh Sơn vung tay lên - A Thú, cám ơn huynh.

Cô nương nông gia chất phác vội kêu.

Đằng Thú ngồi trên chiến đà, ngây ngô cười với cô nương nông gia:

- Không... cảm ơn, không cảm ơn.

Hắn nói rất lắp bắp.

- Đi Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng.

Hai con chiến đà lập tức chạy như bay, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Đám người Đằng Thanh Sơn vừa rời đi, đám nông dân trên khu đất trống cùng òa lên hoan hô. Lúc trước mọi người cảm thấy khẩn trương vạn phần. Bây giờ tộc nhân Điền gia trang, đặc biệt là những gia đình có phụ nữ lúc trước bị bắt đi, đều kích động vạn phần. Những tiểu hài tử ôm chặt mẫu thân, thanh niên ôm lấy vợ mình, ông già ôm cháu, mẹ ôm con gái - Mẹ - Bà xã!

Tiếng khóc kích động không ngừng vang lên. Không ít người cảm kích nhìn về phía đám người Đằng Thanh Sơn vừa rời đi.

- A Tú.. tới... tới đây.

Lão tộc trưởng Điền gia trang liền nói.

A Tú thấp thỏm, vò vò cái áo bông rách, cúi đầu đi tới.

- Tộc trưởng, A Tú gây chuyện rồi.

Cha A Tú cũng rất thấp thỏm, sợ tộc trưởng sẽ tức giận.

- Không có việc gì, đứa nhỏ này không hề gây chuyện.

Lão tộc trưởng vừa rồi còn hét A Tú, bây giờ lại tỏ vẻ tươi cười, vuốt đầu A Tú.

- A Tú, vừa rồi hai người đó từ đâu ra vậy, sao ngươi quen họ?

A Tú trả lời thấp thỏm:

- Ta... sau khi ta làm việc, nghỉ ở chỗ bờ rừng, nên quen anh A Thú.

- A Thú?

Lão tộc trưởng Điền gia trang hiểu rằng đây chính là thiếu niên đã lao tới bắt lấy đội trưởng nhanh như chớp.

- Người thanh niên thì sao?

Lão tộc trưởng Điền gia trang lại nói.

- Đó là sư phụ A Thú.

A Tú suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Sư phụ A Thú rất lợi hại.

- Cánh đồng bên cạnh rừng? Thần Phủ Sơn?

Lão tộc trưởng Điền gia trang đại khái cũng biết chỗ của Đằng Thanh Sơn.

Lão tộc trưởng Điền gia trang nói vẻ hoà nhã:

- A Tú, sau này, thường xuyên tới chỗ bờ rừng đó, gặp tên A Thú đó nhé.

A Tú là tiểu cô nương chất phác, hôm nay vô cùng sợ hãi tới ngẩn người ra. Lúc trước các cô nương trong thôn bị bắt, sau đó hơn một ngàn quân lính tới. Nàng sợ gần như muốn xỉu. Bây giờ đầu óc cũng vẫn còn mơ mơ màng màng.

Lúc trước lão tộc trưởng quát nàng, bây giờ lại nói hòa ái như vậy làm đầu óc A Tú càng mơ hồ hơn.

- Những gì ta vừa nói đã nhớ chưa?

Tộc trưởng Điền gia trang vội nói:

- Tên A Thú đó, có ân với Điền gia trang chúng ta, do đó, ngươi càng phải thường đến thăm người ta.

- Dạ…dạ - A Tú vội gật đầu.

A Tú chỉ biết một điểm, lão tộc trưởng không nói, ta vẫn đi. Huống chi lão tộc trưởng đã an bài.

Dần dần A Tú từ hoảng sợ đã tỉnh táo lại, trong lòng phát hiện ra ý của lão tộc trưởng.

- Lão tộc trưởng, chẳng lẽ muốn...

A Tú mím chặt môi, trong đầu hiện lên vẻ đáng yêu ngốc nghếc của A Thú. Lão tộc trưởng hướng mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn rời đi, trong lòng thầm than: “Họ, cuối cùng vẫn là những nhân vật cao cao tại thượng! Bao giờ Điền gia trang ta cũng có thể xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 9

Sát Thủ Đường!

Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, đều là do chế độ mà ra. Đằng Thanh Sơn một người cũng không thể có biện pháp gì đối với thiên hạ đại loạn này.

Mạnh như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, có thể nhất thống thiên hạ, nhưng một khi người gánh vác rời khỏi trần thế thì thiên hạ lại tan rã.

Khi Đằng Thanh Sơn và Đằng Thú trở lại bờ hồ Nguyệt Nha, tiếp tục cùng dốc lòng tu luyện, ở Đông Hoa Vực xa xôi, trong Vũ An Thành.

Cộp cộp...

Một chiếc xe ngựa xa hoa đang từ từ tiến tới trên đường phố Vũ An Thành. Tới một nơi vắng vẻ, tới trước một cửa hàng thuốc "Ngũ Vị Đường".

- Rập rập...

Mã phu dừng xe ngựa, xuống xe, đứng một bên cung kính:

- Lão gia, tới tiệm thuốc Ngũ Vị Đường rồi.

Màn cửa mở ra. Từ xe ngựa đi xuống ba người, đều đội mũ nỉ, còn khăn quàng cổ lông thú quấn quanh cổ che kín gần nửa khuôn

mặt, chỉ lộ ra ánh mắt ra ngoài.

Thời tiết rất lạnh, loại trang phục này cũng không hiếm thấy.

- Ừm. Ngươi ở lại chờ.

Trên xe ngựa có ba người, thanh niên mặc áo da màu xám đi đầu tiến vào Ngũ Vị đường. Trong Ngũ Vị đường chỉ có một đại phu, ngoài ra còn hai tiểu nhị bốc thuốc, trông rất rất vắng vẻ. Đại phu và hai tiểu nhị đang vây quanh một cái bếp lò, có vẻ rất thoải mái.

- Ba vị, xem bệnh gì thế?

- Vào xem nội đường. Một lão giả phía sau thanh niên nói trầm trầm.

- Nội đường?

Mắt tên đại phu lóe lên tinh quang, lập tức đứng dậy nghênh đón. Một lão giả mập trong số hai lão giả phía sau thanh niên, lấy từ trong ngực ra một thoi vàng ném qua:

- Mười lượng hoàng kim, ba người đi vào, có thể đi được chưa?

- Có thể, có thể.

Đại phu cười nhận hoàng kim, bóp bóp rồi gật gật đầu, lấy trong lòng ra ba khối thiết phiến màu đen, đưa qua.

- Ba vị mời đi vào.

Nếu để người bình thường thấy, phỏng chừng sẽ kinh ngạc đến ngây người. Mười lượng hoàng kim phải hơn một ngàn lượng bạc. Khám bệnh gì mà cần nhiều bạc như vậy? Hơn nữa, chỉ là vào nội đường thôi.

Thanh niên và hai vị lão giả từ cửa hông đi vào. Chỉ thấy hành lang phía sau có hai hán tử hắc y lạnh lùng canh gác.

- Hả?

Một hán tử hắc y lập tức ngăn họ lại.

- Ba người.

Lão giả mập đưa ra ba khối thiết phiến màu đen. Hán tử hắc y nhận rồi gật gật đầu:

- Theo ta!

Tiếp tục đi vào trong, dọc theo một thông đạo, tiến thẳng vào một phủ đệ xa xỉ. Bên trong phủ đệ xa xỉ rải rác khắp nơi là những hán tử mặc áo da màu đen, lưng đeo binh khí. Ba người này không dám đi loạn, theo chân hán tử hắc y dẫn đường tiếp tục đi tới.

Chẳng mấy chốc đi tới một căn phòng u tĩnh.

- Ba vị, đợt một lát, quản sự sẽ tới ngay.

Hán tử hắc y đứng cửa, miệng nói:

- Ba vị có thể ở trong phòng này nghỉ ngơi.

- Nhị bá! Sát Thủ Đường có lợi hại như ngươi nói khác?

Thanh niên hơi chần chờ.

- Hồng nhi, đợt lát nữa ngươi sẽ biết.

Vị lão giả mập nói. Lão giả cao lớn thì thào nói:

- Hồng nhi, đợi lát nữa gặp được quản sự Sát Thủ Đường, hắn sẽ nói cho ngươi. Sát Thủ Đường sẽ tiếp nhận chuyện gia tộc chúng ta. Nhưng sau lưng Sát Thủ Đường chính là Húc Nhật

Thương Hành, nếu hắn không làm được thì tổ chức sát thủ khác cũng không có mấy ai có thể làm được.

Tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy một trung niên mắt sâu, có vẻ rất lạnh lùng nghiêm nghị, cơ bắp cuồn cuộn, áo da màu trắng đi đến.

- Nhị quản sự.

Hán tử hắc y cung kính hành lễ.

- Ừm Trung niên cơ bắp vung tay lên. Hán tử hắc y lập tức ly khai. Trong phòng chỉ còn có ba người, cùng với quản sự.

Ba vị, tới đây rồi không cần che mặt nữa. Trung niên cơ bắp cười nói.

Ba người kia đều kéo khăn quàng cổ lông thú trên mặt ra. Trung niên cơ bắp mỉm cười đi đến chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống:

- Ba vị xin ngồi xuống. Không biết ba vị muốn Sát Thủ Đường ta giải quyết chuyện gì cho các ngươi?

Nhị quản sự nhìn ba người này.

- Ta cần Sát Thủ Đường các ngươi giúp ta giết một người!

Thanh niên nghiến răng nói. Cơ mặt không khỏi co lại.

- Đông Hoa Vực Đổng Gia, Đổng Triết Tử!

Đổng Triết Tử? Nhị quản sự chấn động.

- Sao? Sát Thủ Đường các ngươi không dám tiếp à? - Thanh niên cười lạnh nói.

Nhị quản sự nhìn thẳng vào mặt của người thanh niên, lộ vẻ tươi cười:

- Vị này hẳn là tam công tử Giang Gia rồi... à, hẳn là là gia chủ nhà họ Giang vừa nhận chức. Chẳng trách, muốn giết Đổng Triết Tử.

Bị Nhị quản sự vạch trần thân phận, thanh niên và hai lão giả kia không hề giật mình.

Họ đều biết năng lực của Sát Thủ Đường Húc Nhật Thương Hành. Nếu đến cả tam công tử Giang Gia cũng không biết thì mới là việc lạ.

- Đổng Triết Tử… Giang Gia ta hận không thể ăn thịt uống máu của mụ.

Ánh mắt thanh niên hiện lên hung quang Nhị quản sự đưa tới một tờ giấy. Tờ giấy cho thấy thực lực đáng sợ của Húc Nhật Thương Hành. Trên tờ giấy miêu tả thực lực, nhưng không nói về thân phận sát thủ.

- Vũ Thánh Đỉnh Cao ra tay, chỉ cẩn thận một chút là nắm chắc có thể giết chết được mụ khốn khiếp đó. - Trên mặt thanh niên có vẻ vui mừng.

- Đây là --

Thanh niên lật tới một tờ cuối cùng.

- Vũ Thánh Tối Cường?

Thanh niên và hai lão giả bên cạnh đều hơi giật mình Trong đó, lão giả cao gầy dò hỏi:

- Quản sự. Vũ Thánh Tối Cường hả? Chúng ta lúc trước đâu có bao giờ nghe về nó.

Trên mặt nhị quản sự lộ chút kiêu ngạo:

- Ba vị. Vũ Thánh Tối Cường chính là phẩm cấp cao nhất trong Sát Thủ Đường chúng ta. Lướt mắt nhìn cả Đoan Mộc Đại Lục, những tổ chức sát thủ kia tuyệt không có cường giả lợi hại như thế... Ta có thể nói cho các ngươi biết, chỉ cần vị Vũ Thánh Tối cường này ra tay, trừ phi người đó đạt tới cấp bậc chiến thần, nếu không... Hừ hừ.

- Có khi nào là Húc Nhật Vũ --

Thanh niên không khỏi kinh hô.

- Hừ.

Nhị quản sự sầm mặt lại, hét lên:

- Cường giả này là ai cũng không cần các ngươi quản.

Hai lão giả cũng vội kéo kéo thanh niên. Tên thanh niên cũng tự biết mình nói sai.

- Ta cũng có thể nói cho các ngươi biết, Vũ Thánh Tối Cường mà ra tay tuyệt không thành vấn đề.

Nhị quản sự rất tự tin.

- Mụ khốn khiếp đó...

Trong mắt thanh niên xẹt qua vẻ hung quang, nghiến răng nói:

- Phải mời, mời cho được người lợi hại nhất! Ta muốn mời Vũ Thánh Tối Cường, bắt sống mụ khốn khiếp đó cho Giang Gia chúng ta. Nói đi, giá như thế nào!

Thanh niên đã chuẩn bị một khoản tiền lớn, hai lão giả bên cạnh cũng không lên tiếng gì.

Nhị quản sự cười lắc đầu:

- Vũ Thánh Tối cường có thân phận ra sao? Tiền bạc thì hắn không quan tâm! Biện pháp mời hắn duy nhất là trừ phi ngươi có một trong số ba mươi sáu bản khắc đá do Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ lưu lại. Sau khi thành công, các ngươi đưa bản khắc đá cho Vũ Thánh Tối Cường mượn ba năm! Sau ba năm sẽ trả lại cho các ngươi. Sát Thủ Đường chúng ta bảo đảm.

- Đương nhiên, các ngươi muốn Vũ Thánh Tối cường bắt sống Đổng Triết Tử thì hơi phiền toái, có thể phải bỏ thêm hoàng kim.

Nhị quản sự bổ sung.

Mấy ngày nay, cũng có vài mối muốn mời Vũ Thánh Tối cường ra tay.

Thế nhưng, họ không có bản khắc đá. Còn Nhị quản sự chỉ dựa theo lãnh đạo an bài, cứ ra giá như vậy. Dù sao họ cũng không biết, ai có một trong ba mươi sáu này.

- Bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức?

Thanh niên cả kinh, không khỏi quay đầu nhìn về phía hai vị lão giả bên cạnh.

Bây giờ Giang Gia người có quyền lực cao nhất chính là bọn họ.

Giang Gia đích xác có một khối khắc đá, nhưng bản khắc đá rất trân quý, họ cũng hơi tiếc.

- Ba người các ngươi cẩn thận ngẫm lại đi.

Nhị quản sự cười cười, rồi đứng dậy đi ra ngoài phòng, đồng thời đóng cửa phòng. Trong phòng chỉ còn lại có ba người.

- Nhị bá, lục thúc.

Thanh niên hơi chần chờ.

- Bản khắc đá mà đưa ra, ba năm sau sẽ trở về! Nhưng, ta lo Húc Nhật Thương Hành tham lam bản khắc đá, bề ngoài thì họ phải chú trọng danh dự, khẳng định sẽ trả lại cho chúng ta. Nhưng sau khi trả lại, cũng khó nói còn có thể ra tay cướp đoạt hay không.

Hai lão giả kia cũng lo lắng về điểm này. Cho mượn bản khắc đá ba năm cũng không có gì.

- Hồng nhi.

Vi lão giả mập nheo mắt, thì thào nói:

- Bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức nghe đồn là vô cùng kì diệu. Nhưng Giang Gia ta tìm được đã lâu như vậy, cũng không có ai dựa vào nó mà luyện ra phủ pháp tuyệt thế gì cả! Một khối khắc đá cũng không có tác dụng lớn. Ta thấy, hay là như thế này, trước hết cho Vũ Thánh Tối cường mượn xem ba năm. Sau ba năm, chúng ta cũng đừng lấy về mà trực tiếp đưa cho Húc Nhật Thương Hành bán đấu giá giúp chúng ta!

- Giang Gia chúng ta lần này nếm đủ mùi cay đắng. Muốn vùng dậy, muốn tăng cường quân bị, muốn mời chào nhân thủ, đều phải có nhiều vàng bạc!

- Một khối khắc đá để ở đó cũng vô dụng, không bằng đổi ra vàng. Lần trước nghe nói một bộ ngốc thạch đã bán được trên năm mươi vạn lượng hoàng kim. Khối khắc đá này theo lý thuyết thì có giá sẽ không thấp hơn nó.

Lão vừa nói thế, hai người kia đều khẽ gật đầu.

- Ừm, cứ như vậy đi!

Ánh mắt thanh niên lạnh đi.

- Mụ khốn khiếp Đổng Triết Tử, ở trong địa lao, đã hành hạ chết tươi cha ta. Cũng may là ta sớm trốn thoát, nếu không cũng bị mụ hành hạ tới chết. Mụ khốn khiếp... không bắt được mụ, ta có chết cũng không cam lòng.

Hắn vĩnh viễn không quên được cơn ác mộng bị bắt làm tù binh.

Bất luận là sự tôn nghiêm, hay về thể xác đều bị hành hạ ghê gớm, làm thanh niên này dù đã thoát thân, nhưng liên tiếp bị ác mộng hơn một tháng, trong mộng mỗi ngày đều mơ tới tình cảnh hắn bị hành hạ điên cuồng.

- Mụ khốn khiếp!!! Ta nhất định phải tự mình hành hạ mụ tới chết, ta muốn mụ phải hối hận!

Thanh niên này lập tức đứng dậy, đi ra phía ngoài gặp Nhị quản sự.

Họ đồng ý!

Muốn mời thì phải mời "Vũ Thánh Tối cường", người cực mạnh, mười phần nắm chắc!

...

Hoàng hôn, dưới Thần Phủ Sơn, trên bờ hồ Nguyệt Nha, khói bếp ẩn hiện.

Đằng Thanh Sơn đang ở trong rừng cây. Mỗi một bước đều làm thân hình lóe lên, là xuất hiện ở xa xa. Nhìn như chậm, nhưng lại nhanh rất quỷ dị.

- Không đúng, vẫn còn có chút gì không đúng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Lúc này hắn đang suy nghĩ dựa vào ngộ xuất về hành Thổ chi đạo để sáng chế ra một khinh công thân

pháp thuộc về hành Thổ chi đạo! Khinh công thân pháp bây giờ chính là chỗ yếu nhất của Đằng Thanh Sơn.

Đột nhiên xa xa xuất hiện không ít bóng người.

- Đằng tiên sinh. - Xa xa có tiếng gọi.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa, thấy đám người do Lục trưởng lão Húc Nhật Thương Hành cầm đầu, không khỏi nở nụ cười:

- Lục trưởng lão, muộn như thế rồi còn tới, chẳng lẽ lại có tin tức tốt gì rồi phải không?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 10

Song Sơn Thành

Đằng Thanh Sơn cũng đoán được, đã trễ như vậy mà vội vàng tới đây, không có gì việc gì mới là lạ.

- Ha ha, có tin tức tốt về ba mươi sáu bản khắc đá. - Lục trưởng lão cười đi tới.

- Ba mươi sáu bản khắc đá?

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

- Đi, Lục trưởng lão, chúng ta vào trong phòng nói chuyện!

...

Trong phòng bếp lò cháy bập bùng, rất ấm áp.

Đằng Thanh Sơn và Lục trưởng lão ngồi đối diện nhau.

- Lục trưởng lão, ngươi nói là "Sát Thủ Đường" của Húc Nhật Thương Hành các ngươi, tiếp được nhiệm vụ để ta đi giết người à?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi. Lục trưởng lão vội giải thích:

- Sát Thủ Đường nhận được nhiệm vụ, nhưng không phải giết người, mà là bắt sống! Bắt sống người cho Sát Thủ Đường chúng ta là được.

- Bắt sống và giết người thật ra không khác nhau.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ. Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn là sát thủ của tổ chức RDE. Tổ chức đã có lệnh, Đằng Thanh Sơn không dám cãi lại chút nào về việc giết một người mà mình chẳng có quan hệ gì. Nhưng kiếp này, qua bao nhiêu ngày tràn ngập tình cảm ở Đằng gia trang, làm tư tưởng của Đằng Thanh Sơn hơi biến hóa!

Đối với người muốn giết mình hoặc ngăn trở mình, tỷ như quân đội điên cuồng trên thảo nguyên, hoặc người của Thanh Hồ Đảo đuổi giết mình, Đằng Thanh Sơn sẽ không lưu tình chút nào.

Nhưng người chẳng có quan hệ gì...

- Muốn ta bắt ai? - Đằng Thanh Sơn lại hỏi.

- Đổng Triết Tử! - Lục trưởng lão nói - Đổng Triết Tử là ai? - Đằng Thanh Sơn chẳng biết gì về người này.

Lục trưởng lão cười hà hà - Đằng tiên sinh, quả là hai tai không nghe thấy việc ngoài cửa sổ, chỉ chuyên tâm tiềm tu. Đổng Triết Tử cũng là một đại nhân vật ở Đông Hoa Thành. Là nữ gia chủ Đổng Gia ở Song Sơn Thành bây giờ!

Đằng Thanh Sơn giật mình:

- Nữ gia chủ?

Nữ mà đã có thể lên làm gia chủ, Đằng Thanh Sơn quả thật bội phục. Người như thế bình thường phải vượt qua vô vàn khó khăn!

- Đúng, hơn nữa, nàng đã là cường giả tiên thiên Vũ Thánh.

Lục trưởng lão nói rồi lắc đầu.

- Đương nhiên trước mặt Đằng tiên sinh, nàng chỉ là một tiểu hài tử vừa biết đi.

- Vì sao ta phải bắt nàng?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

- Ta cũng muốn biết, nhiệm vụ này do ai đưa ra?

Lục trưởng lão giải thích:

- Là Giang Gia! Giang Gia đó là một siêu đại gia tộc ở Đông Hoa Thành, nhưng lần này khi đại chiến với Đổng Gia đã trúng kế. Cả Gia tộc không ít người bị bắt làm tù binh. Đến cả gia chủ Giang gia cũng bị bắt! Sau đó, Giang Gia phái ra cao thủ mới miễn cưỡng cứu ra được tam công tử Giang Gia. Những người khác đều chết sạch. Hơn nữa trận này Giang Gia cũng tổn thất căn cơ!

- Giang Gia có thể nói là hận thấu xương Đổng Gia. Đặc biệt là tam công tử Giang Gia. Nghe đồn khi bị giam, hắn nhận đủ mọi hành hạ cực khổ.

Lục trưởng lão cười phá lên.

- Do đó, họ mới bất chấp tất cả, phải mời cho được tiên sinh bắt sống Đổng Triết Tử, giao cho Giang Gia để họ xử trí.

Đằng Thanh Sơn tỉnh ngộ, gật gật đầu.

Hai nhà tranh bá, âm mưu quỷ kế là việc bình thường. Đằng Thanh Sơn cũng không cho là ai đúng ai sai.

- Đổng Triết Tử này làm người như thế nào? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Việc này ta thật ra không hiểu rõ lắm.

Lục trưởng lão cười lắc đầu.

- À, Đổng Triết Tử thật ra có vài thứ thú vị. Nàng cưới chín nam nhân.

- Nàng cưới á?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày kinh ngạc.

- Ha ha.

Lục trưởng lão cười phá lên.

- Đúng, chính là nàng cưới! Trong thiên hạ, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất nhiều. Nhưng Đổng Triết Tử làm gia chủ, cũng khí phách mười phần, cưới chín nam nhân, nói là nam thiếp của nàng!

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên.

Điều này làm Đằng Thanh Sơn liên tưởng đến kiếp trước nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

- Chậc chậc, thú vị. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đằng tiên sinh, nhiệm vụ này ngươi có tiếp hay không tiếp? - Lục trưởng lão hỏi.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Ta thật sự hơi tò mò về cô Đổng Triết Tử này. Nhưng, nhiệm vụ tiếp hay không thì ta tạm thời chưa thể ra quyết định. Như vậy đi, các ngươi nói cho ta biết, Đổng Triết Tử ở địa phương nào, ta đi tới đó xem! Tới đó, ta sẽ có quyết định.

- Được.

Lục trưởng lão cười hà hà nói:

- Việc này cứ để Đằng tiên sinh tự mình ra quyết định. Nếu tiên sinh bắt được Đổng Triết Tử, tốt nhất, giao Đổng Triết Tử này cho Húc Nhật tửu lâu, Đông Hoa đài, ở Vũ An Thành, hoặc tiệm thuốc “Ngũ Vị đường”.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, không nói gì.

- Ta chỉ muốn nói. Tất cả, phải do Đằng đại ca tự mình quyết định.

Lý vội bổ sung, hiển nhiên hơi lo sẽ làm ảnh hưởng tới Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không khỏi đau đầu, nhìn Lý lúc này vẻ mặt thấp thỏm, không khỏi nở nụ cười.

Mã phu lão Uông và Tiểu Bình, đều ở trên bàn ăn không dám nói chen vào. Về phần Đằng Thú... Hắn chỉ ngu ngơ, đầu óc rất đơn giản, chỉ biết người nào đối xử với mình tốt thì không giết, đối xử với mình không tốt thì giết!

...

Đêm khuya, hang núi Thần Phủ Sơn.

Một viên Thiết Diệp Quả tản ra vầng sáng màu xanh lá đặt trong hang núi. Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tọa, trước mặt để ba mươi sáu khối khắc đá thành hàng. Bây giờ đã khuya, Lý, Tiểu Bình cũng đều chìm vào giấc ngủ rồi.

- Ngươi đó, đầu to thân dài vào đây làm gì Đằng Thanh Sơn nhìn về phía thông đạo bên cạnh.

Con Lục Túc Đao, đầu đã thò ra tới chỗ đám người Đằng Thanh Sơn bên này, còn thân mình thì vẫn còn ở thông đạo, có một bộ phận thân mình vẫn ở trong hang ổ của nó.

- Hống...

Lục Túc Đao đảo đồng tử đenh nhánh trên cái mắt lòi ra ngoài của nó, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười thầm.

Từ khi hắn ở đây, thiên địa linh khí đã trở nên không còn cuồng loạn, mà rất yên bình. Còn con Lục Túc Đao thì không ngu, tự nhiên cũng muốn tới chỗ trung tâm thiên địa linh lực... Do đó, dưới tình huống không đắc tội với Đằng Thanh Sơn, mon men đến gần.

- Con Lục Túc Đao, cũng chẳng tôn trọng ta gì cả.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được ý ẩn chứa trong mắt của Lục Túc Đao.

- Đúng vậy, nếu chính diện chém giết, ta cũng không thể đánh bại nó! Trong hang núi, nơi nhỏ hẹp, ta còn có thể đấu với nó một trận. Nếu ra bên ngoài, ta có thể rơi vào hạ phong.

Đằng Thanh Sơn rất muốn thu phục Lục Túc Đao!

Tương lai khi trở lại Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn có thể tưởng tượng sẽ chém giết như thế nào. Có Lục Túc Đao giúp một tay, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc...

Con yêu thú này ít nhất phải hơn một ngàn tuổi, hơn nữa thực lực chẳng yếu hơn hắn, muốn thu phục thì rõ là nằm mơ. Yêu thú đều rất có ngạo khí.

...

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người bọn Đằng Thanh Sơn đã ly khai hang núi dưới đất, tới bờ hồ Nguyệt Nha.

Vì Đằng Thanh Sơn sắp xuất phát đi Đông Hoa vực, tất cả bọn người Lý đều tới tiễn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Loan ở nguyên đây, ngừa con Lục Túc Đao sinh ra tâm tư gì Đằng Thanh Sơn cười, nhìn Lý, Tiểu Bình, Đằng Thú, lão

Uông.

- Từ đây tới Đông Hoa Vực Song Sơn Thành, cũng phải mấy ngàn dặm đường. Cuồng Phong Ưng cũng là yêu thú tiên thiên, một ngày có thể bay trên vạn dặm, cho dù chậm một chút, thì phỏng chừng ngày mai, ta cũng sẽ tới rồi.

- Đằng đại ca, đi đường cẩn thận một chút.

Lý nhẹ giọng nói.

Lời nhắc nhở của Lý làm Đằng Thanh Sơn giật mình, hồi ức cảnh ở kiếp trước.

Năm đó trong tổ chức sát thủ, khi Đằng Thanh Sơn xuất động nhận nhiệm vụ, Tiểu Miêu sẽ hôn một cái, dặn dò một tiếng. Còn khi Tiểu Miêu nhận nhiệm vụ, Đằng Thanh Sơn cũng tiễn Tiểu Miêu như thế. Thê tử tiễn trượng phu, trượng phu tiễn thê tử, tình cảnh đó đã ăn sâu vào ký ức.

- Đằng đại ca? - Lý gọi một tiếng.

- Ừm, chờ huynh trở lại.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Cuồng Phong Ưng, vỗ vỗ nhẹ lưng nó.

Cuồng Phong Ưng lập tức hưng phấn dang đôi cánh vẫy vài lần, làm bốc lên một đống tuyết, sau đó bay lên không. Đến khi Cuồng Phong Ưng bay đến độ cao hơn hai mươi trượng, còn cao hơn những tán cây rừng, Đằng Thanh Sơn mới cầm Luân Hồi thương, nhảy vọt lên, rơi thẳng xuống lưng con Cuồng Phong Ưng.

Ngón tay Đằng Thanh Sơn chỉ về phía phương bắc.

- U...

Thanh âm vang lên vang dội cả thiên địa. Cuồng Phong Ưng

lập tức lao về phía đông bắc. Trong nháy mắt, đã biến mất ở phía chân trời xa xa.

...

Đông Hoa Vực Song Sơn Thành, cũng là một trong ba mươi sáu thành chủ trong thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn cũng có bản đồ Đoan Mộc Đại Lục. Dựa vào các loại vật tham chiếu, với tốc độ kinh người của Cuồng Phong Ưng trên không trung, qua buổi trưa đã đến cách Song Sơn Thành mấy ngàn dặm.

Song Sơn Thành, giữa hậu viện của Húc Nhật tửu lâu.

Không thể không nói, danh khí Húc Nhật tửu lâu còn lớn hơn những thế lực khác ở Đoan Mộc Đại lục nhiều. Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng tìm được Húc Nhật tửu lâu.

- Bái kiến Đằng cung phụng!

Đại chưởng quỹ tửu lâu cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

Đại chưởng quỹ tai to mặt lớn, cười tủm tỉm:

- Ta vừa nhận được tin, nói Đằng cung phụng sẽ đến Song Sơn Thành. Không ngờ ngài tới nhanh như vậy. Không biết cung phụng đại nhân có việc gì phân phó?

- Ta muốn một phần bản đồ Song Sơn Thành, trong đó kể lại chi tiết về vị trí của Đổng Gia.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Vâng.

Đại chưởng quỹ vội an bài người.

- Tìm được rồi thì đưa cho ta. Ta ở trong tửu lâu của ngươi, ăn cơm trưa.

Đằng Thanh Sơn nói rồi đi vào tửu lâu. Đại chưởng quỹ vội đi theo một bên:

- Cung phụng đại nhân, lầu ba đã đầy khách, đại nhân chờ một chút ta bảo bọn họ đi xuống.

- Không cần, ở lầu một tùy tiện tìm một vị trí là được.

Đằng Thanh Sơn lúc này cảm thấy hơi suy tư...

"Đổng Triết Tử rốt cuộc có nên bắt hay không nhỉ."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 11

Nhất Ẩm Nhất Trác

Lầu một Húc Nhật tửu lâu, Đẳng Thanh Sơn tìm một chỗ gần cửa sổ.

- Tùy tiện gọi vài món ăn là được, ba món ăn, một canh, một bầu rượu.

Đẳng Thanh Sơn phân phó. Đại chưởng quỹ liền lập tức an bài đầu bếp làm một vài thức ăn tinh xảo thượng đẳng.

- Xẻng!

- Xẻng!

Tiếng động nghe như tiếng chiêng trống đập gõ vang lên.

Thanh âm từ đường cái ngoài tửu lâu truyền đến. Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đường phố lớn tới mức đủ để mười con đà thú cùng song hành, thế mà tất cả người đi đường đều hấp tấp dạt dang hai bên tránh né.

- Tránh ra, tránh ra!

- Mau tránh ra!

Tiếng quát lớn vang lên từ rất xa.

Dày đặc những tiếng vó thú làm mặt đất chấn động. Rồi lập

tức sáu kỵ sĩ cưỡi đà thú cùng song song lướt tới. Một hàng dài kỵ sĩ liên miên không dứt, phía sau còn có kỵ sĩ giơ cao cờ, cờ theo gió phất phới, lá cờ thêu chữ "Đổng" thật to. Xem ra sau đó có chừng trên hai trăm kỵ sĩ đang lướt tới.

Phía sau xa xa là một cái xe ngựa xa xỉ, có sáu bánh xe, dùng bốn đầu chiến đà kéo!

Chất liệu gỗ làm xe ngựa có màu đỏ sậm, trên đó có viền kim sắc, có vẻ rất hoa lệ.

- Đây là đoàn xe của Đổng Gia à?

Đằng Thanh Sơn nâng chén rượu, trong lòng thầm khen.

- Xa xỉ thật.

- Chậc chậc, đây là doanh săn bắn của Đổng nữ vương. Nghe nói, xe ngựa đó giá trị hơn mười vạn lượng bạc.

- Ngươi biết gì, xe ngựa đó là làm từ thân cây "Hoa Mai Mộc" ở vùng Hỏa Diễm Lĩnh mới có. Nhiều ám kim mộc như vậy, không tính tiền công, cũng đã giá trị trên vạn lượng hoàng kim rồi, tương đương cả trăm vạn lượng bạc ấy chứ. Con chiến đà phía trước, đều là "Tuyết Thần chiến đà", cũng chính là Bạch Mao chiến đà, một con giá thấp nhất cũng trên vạn lượng bạc.

- Trong xe ngựa là ai nhỉ? Đổng nữ vương à?

- Không nhất định, cũng khó nói, có thể là tiểu nữ vương.

...

Tiếng bàn tán xì xầm bên trong tửu lâu. Người nào cũng thán phục, nên Đằng Thanh Sơn cũng biết được khá nhiều.

- Quả là phô trương xa xỉ!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Đằng Thanh Sơn với Đổng Triết Tử.

- Thật là con mẹ nó xui xẻo.

Một lão già cơ bắp trên người đầy bụi, quần áo tựa như rách nát cả, buột miệng chửi nhỏ một tiếng, rồi đi vào trong Húc Nhật tửu lâu. Thị nữ tửu lâu vội ra đón, vẻ mặt tươi cười nói:

- Khách quan, lầu một lầu hai lầu ba tửu lâu chúng ta đều đầy khách rồi. Khách quan, hay là chờ một lát được không?

- Quả là xui xẻo, ăn cơm cũng không được ăn!

Lão già cơ bắp này rất khó chịu, một bụng đầy bất mãn.

- Vị lão ca này, nếu không chê, xin tới ngồi xuống đây.

Đằng Thanh Sơn ngồi ở bên cạnh cửa sổ, cười hô.

Lão giả cơ bắp quay đầu kinh ngạc nhìn lại. Đằng Thanh Sơn cũng cười nâng chén lên.

- Ha ha, xem ra hôm nay vận khí ta cũng không phải quá kém.

Lão già cơ bắp cười tủm tỉm bước tới chỗ Đằng Thanh Sơn, ngồi đối diện với Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn phân phó:

- Cho thêm một đôi đũa, một cái chén.

- Dạ.

Thị nữ đã được đại chưởng quỹ dặn dò, biết Đằng Thanh Sơn địa vị khác người, vội đi chuẩn bị một phần ăn khác đưa tới.

- Chào tiểu ca. Ta họ Vương, trước hết xin cám ơn ngươi!

Lão già cơ bắp ngồi xuống, nhận đôi đũa do thị nữ đưa tới,

trước hết ăn vài miệng, rồi rót rượu uống một chén.

- Khà, món ăn và rượu này thật không tệ. Ta tới đây cũng không ít lần, thế mà chưa được uống thứ rượu ngon như vậy!

Đằng Thanh Sơn cười:

- Vương lão ca, người vừa rồi hẳn chính là đoàn xe Đổng Gia phải không?

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ...

Một khi bắt sống Đổng Triết Tử, đưa Đổng Triết Tử cho Giang Gia, vận mệnh của Đổng Triết Tử sau này sẽ rất bi thảm.

Do đó, Đằng Thanh Sơn muốn xem Đổng Triết Tử rốt cuộc là loại người gì trước.

- Đó là đội săn bắn của Đổng Gia.

Lão già cơ bắp sờ mũi, thấp giọng chửi thầm một tiếng.

- Đám hỗn đản kiêu ngạo này vừa rồi ta tới sát ven đường rồi, còn bị một con đà thú huých một cái, thiếu chút nữa bộ xương già cỗi này cũng đã gãy tan rồi! Rõ là xui xẻo.

Lão già cơ bắp kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Tiểu ca, ngươi từ nơi khác tới à?

- Đúng. Ta là người nơi khác, vừa mới tới Song Sơn Thành.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vậy chẳng trách. Người địa phương chúng ta ai chẳng biết nữ vương Đổng Gia? Chậc chậc...

Lão già cơ bắp cảm thán nói, lập tức có phản ứng, lão vẻ rành

mạch:

- Đổng nữ vương cũng chính là Đổng gia chủ.

- Xe ngựa đó là của gia chủ nhà họ Đổng à? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ai biết?

Lão già cơ bắp lắc đầu.

- Khuê nữ của Đổng nữ vương, thừa kế cá tính của mẹ nàng. Đổng nữ vương thích săn bắn, khuê nữ nàng cũng giống như vậy. Trên xe ngựa có thể là Đổng nữ vương, cũng có thể là khuê nữ của nàng... Thôi đi, không nói chuyện Đổng nữ vương này nữa, nói nhiều cũng có phiền toái, Đổng nữ vương rất lợi hại đó.

Thanh âm Lão già cơ bắp ép tới mức thấp nhất.

- Lão ca, lần đầu tiên ta tới Song Sơn Thành, ngươi nói cho ta biết gia chủ nhà họ Đổng này có đáng sợ thật không, làm sao mà các ngươi đều xưng hô là "Đổng nữ vương" thế? - Đằng Thanh Sơn truy vấn.

- Chậc chậc, Tiểu ca.

Lão già cơ bắp buông chén rượu, kéo người tới gần, thì thào nói:

- Đổng nữ vương này không phải là người bình thường. Thủ đoạn rất ác độc! Bất luận là thủ hạ, hay dân chúng khu vực dưới trướng, ai chẳng biết sự lợi hại của nữ vương Đổng Gia. Hậu viện Đổng nữ vương, những cây hoa cảnh đều dùng thịt người mà bón đó!

- Thịt người bón á? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Đương nhiên.

Lão già cơ bắp liền nói,:

- Đổng nữ vương này thích nhất là hành hạ người ta. Nghe nói, đến cả một viên Đại tướng dưới trướng nàng cũng chỉ vì không cẩn thận mà đắc tội nàng, đã bị nàng dùng roi quất chết tươi! Tên này coi vậy chứ còn tốt số, chứ xui xẻo thảm hại thì bị Đổng nữ vương nhốt vào ngục bí mật!

- Ngục bí mật?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

- Các đại gia tộc đều có lao ngục, Đổng nữ vương có ngục bí mật thì có gì đáng sợ?

- Thật mà.

Lão già cơ bắp thấp giọng nói:

- Thủ đoạn hành hạ người của Đổng nữ vương rất ác nghiệt, trong phủ của nàng truyền ra, nghe nói có "kỵ huyết đà", còn có "Xuyên khải trung"

- Kỵ huyết đà là gì? - Đằng Thanh Sơn liền hỏi.

Lão già cơ bắp đắc ý cười lớn, thấp giọng nói:

- Kỵ huyết đà, không phải là cho người cưỡi. Mà là cho phạm nhân cởi quần ra, buộc hai tay, sau đó, buộc phạm nhân tách hai chân ra, ngồi trên bàn thiết tiết. À ngươi có biết mộc tiết không?

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Mặt cắt mộc tiết đều có hình tam giác.

(mộc tiết: bàn gỗ đóng chông sắt)

- Ngồi trên bản thiết tiết đó, hai chân dang ra, thì vô cùng đau đớn! Máu chảy ròng ròng, ướt đỏ cả thiết tiết. Do đó, được gọi là

“kỵ huyết đà”.

- Còn có những thứ cực hình khác như “xuyên khải giáp”, “thiết sơ tử”... Thôi đi, chúng ta ăn cơm không nên nói về việc ghê tởm như vậy.

Lão già cơ bắp lắc đầu.

- Tóm lại, Đổng nữ vương này rất ác ôn. Bên trong Đổng Phủ, đám thị nữ người hầu trước mặt nàng ai mà không sợ nơm nớp?

- Nghe nói, có đôi khi nàng sáng chế ra một cực hình mới, không kịp đợi tìm phạm nhân, đã bắt một vài người hầu không vừa mắt đi thử.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cau mày.

- Lão ca, ngươi tiếp tục ăn, ta ra ngoài một chút.

Đằng Thanh Sơn lưng đeo bao đựng Luân Hồi thương, đi ra ngoài.

- Tiểu ca, ngươi đừng trêu ta, không trả tiền đã đi à.

Lão nhân sợ tới mức vội đứng lên. Hắn vừa ăn thức ăn đã biết ngay giá của nó khẳng định rất đắt.

- Vị khách quan này, đừng lo. Vị đại nhân đó đã trả tiền rồi. - Thị nữ vội chạy tới.

Ông già vừa nghe xong, nhất thời mặt đỏ rực lên.

...

Lưng đeo bao đựng thương, Đằng Thanh Sơn một mình một người đi trên phố.

- Chẳng trách Lục trưởng lão nói, người của Giang Gia bị bắt

làm tù binh, nhận đủ mọi hành hạ, hận Đổng Triết Tử tới tận xương…

Đằng Thanh Sơn thầm than.

- Chẳng trách phải mời ta ra tay. Bất luận như thế nào... người độc ác như thế cũng đáng chết.

Đằng Thanh Sơn đã ra quyết định --

Bắt sống Đổng Triết Tử!

Dựa vào bản đồ do đại chưởng quỹ cấp, trong đám người nhốn nháo, chẳng bao lâu sau Đằng Thanh Sơn đã đi tới chỗ Đổng Phủ.

Đổng Phủ là một tòa phủ đệ xa xỉ cực rộng, chỉ cần cửa chính đã rộng hơn mười lần.

Cửa chính có vài chục lính canh gác.

- Đứng lại, đây là Đổng Phủ, ngươi phải dừng lại.

Lập tức một lính cầm trường thương, ngăn Đằng Thanh Sơn đang chầm chậm đi tới.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, tiếp tục đi về phía trước.

- Hả?

Vẻ mặt nhóm lính này lập tức trở nên nghiêm túc.

- Tiểu tử, muốn chết phải không?

Chừng mười tên lính vây lại.

Đằng Thanh Sơn cười trộm. ‘vù’ hắn lưu lại một tàn ảnh mơ hồ, rồi Đằng Thanh Sơn xuyên qua khe hở giữa đám người.

- A.

Đám lính kinh ngạc nhìn tàn ảnh tiêu tán trước mắt. Quay đầu nhìn lại chợt thấy Đằng Thanh Sơn đã tiến vào bên trong phủ. Quỷ dị nhất chính là, Đằng Thanh Sơn chỉ đi bách bộ, nhưng mỗi một bước đều xa tới bảy tám trượng, thân hình chỉ vài lần mơ hồ đã hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi tầm mắt họ.

Đám lính nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ hoảng sợ.

- Có thích khách!

- Có thích khách!

Đám lính lập tức cao giọng gào lên.

- Có thích khách!

Tiếng kêu la vang vọng cả Đổng Phủ. Đến cả đường phố ngoài Đổng Phủ cũng hô lên ầm ĩ.

...

- Có thích khách!

- Có thích khách!

Lính tuần tra trong Đổng Phủ rất nhiều, cũng không ít môn khách lợi hại. Sau tiếng "có thích khách" vang lên, cả Đổng Phủ nhất thời nhốn náo.

- Đứng lại!

Đằng Thanh Sơn nghe tiếng hét, mỉm cười, tiếp tục bước chậm về phía trước. Lúc này Đằng Thanh Sơn chính đang thi triển, khinh công thân pháp mà hắn sáng chế thông qua hành Thổ chi đạo. Đương nhiên, bộ khinh công thân pháp này vẫn còn trong giai đoạn sáng tạo. Tốc độ cũng không đạt tới mức mà Đằng Thanh Sơn

mong muốn.

Cho dù như thế, cũng vượt qua tốc độ khinh công của tiên thiên kim đan bình thường rồi.

- Thích khách ở bên này!

- Ở bên này!

Những tiếng gọi to, hấp dẫn vô số lính chạy tới chỗ phát ra thanh âm. Nhưng rất nhiều người mà chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình Đằng Thanh Sơn mơ hồ vài lần, rồi biến mất khỏi phạm vi tầm mắt họ.

Tốc độ quá nhanh!

Thân pháp quá quỷ dị!

- Ha ha, mụ khốn khiếp Đổng Triết Tử. Ta nghe rồi, có người tới ám sát ngươi rồi. Ha ha... lần trước ta đã nói, loại khốn khiếp như ngươi, ông trời sẽ đến thu lấy mạng ngươi mà! Bây giờ có người tới giết ngươi rồi, ha ha...

Tiếng cười hơi quỷ dị, dường như miệng có một cái động.

Đằng Thanh Sơn lập tức đi về phía thanh âm.

- Bắt lấy hắn - Giết chết hắn Mặc kệ những người chặn đường, Đằng Thanh Sơn tùy tiện đi tới một cái vườn.

- Thiết lão Tam, có cốt khí thật, rút chín cái răng của ngươi rồi vẫn còn chửi được, tiếp tục...

- Rút thêm chín cái nữa cho ta. Rút từ từ, tới hoàng hôn vẫn còn ba giờ nữa. Ba giờ rút chín cái răng, không thể nhanh hơn, cũng không được chậm Một thanh âm tựa như cao cao tại thượng vang lên - Mụ khốn khiếp, người không thu ngươi, trời sẽ thu ngươi, ngươi đừng đắc... Ô ô,,!!!

Một thanh âm đau đớn truyền đến.

Trong vườn tuyệt đẹp này có không ít cao thủ. Thế nhưng không có lấy một người nào có thể ngăn Đằng Thanh Sơn lại.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn một mỹ phụ nhân mặc áo màu đỏ, thoạt nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, hình thể đầy đặn. Mỹ phụ nhân đó ngồi trên ghế cao, phía sau đứng một loạt cao thủ. Lúc này cặp mắt đầy dụ hoặc của nàng đang nhìn tới.

- Ngươi là Đổng Triết Tử à?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng hỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 12

Ai Bắt Ai?

Trong khu vườn này mặt đất đều được lát những viên thanh thạch chỉnh tề, trên đó không hề có tuyết đọng, chỉ trên những ngọn cây cối và hoa cỏ mới có chút tuyết.

- Hừ hừ!

Âm thanh đau đớn từ bên cạnh truyền đến.

Một nam tử một mắt thân thể cường tráng bị trói chặt vào một cây cột sắt. Lúc này có người dùng cái kìm sắt chuyên dụng chọc thẳng vào miệng nam tử một mắt, máu không ngừng chảy ròng ròng từ khóe miệng y. Tất cả mọi người ở đây đều đưa mắt nhìn vào Đằng Thanh Sơn.

- Bảo vệ gia chủ!

- Bắt lấy thích khách!

Những âm thanh vang lên hết đợt này đến đợt khác.

- Ầm ầm...

Vô số quân lính, môn khách đều lao vào trong vườn.

- Dừng lại!

Tiếng nói thanh thúy vang dội mạnh mẽ vang lên. Người vừa

kêu lên là mỹ phụ nhân ngồi trên ghế cao, nhất thời tất cả các cao thủ đứng tại khu vường đều đình chỉ không công kích Đằng Thanh Sơn nữa. Nhưng họ vẫn vây chặt lấy hắn, trong bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị phát động công kích.

Đằng Thanh Sơn có vẻ rất có hứng thú, hắn ngẩng đầu hướng mắt nhìn Đổng Triết Tử nói:

- Nữ gia chủ nuôi nam thiếp? Lai còn thích hành hạ người ta đến chết?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn Đổng Triết Tử, xem nữ kiêu hùng kiếp này là người như thế nào?

Đổng Triết Tử hình thể đầy đặn, sắc mặt hồng nhuận, đặc biệt là ánh mắt mờ ảo lung linh trông rất dụ dỗ!

Đổng Triết Tử thấy Đằng Thanh Sơn thì nhãn tình sáng lên, không khỏi tán thưởng:

- Tiểu ca anh tuấn thật!

Theo Đổng Triết Tử, Đằng Thanh Sơn có khí chất hơn đám nam thiếp của mụ, nếu so với Đằng Thanh Sơn thì đám nam thiếp không đáng kể chút nào.

- Tiểu ca tìm ta à?

Đổng Triết Tử ngồi trên ngai vàng, khóe miệng mụ nhếch lên nụ cười nhạt, hai tay nhè nhẹ xoa xoa nhau một chút, cười mỉm nói:

- Tiểu ca đích thật là có can đảm, dám tới đây hành thích ta. Người muốn hành thích ta nhiều lắm, nhưng Đổng Triết Tử ta vẫn còn có thể sống tới bây giờ!

- Nhưng ta vốn là một người rất khoan dung. Hôm nay ta tha

cho tiểu ca vô tội nhưng từ hôm nay trở đi cậu chính là nam thiếp thứ mười của ta.

Thanh âm Đổng Triết Tử vang vọng khắp trong vườn.

Đằng Thanh Sơn nghe thế ngơ ngác.

- Nam thiếp? Ta làm nam thiếp ả à? Đổng Triết Tử thật là chết đến trước mắt mà vẫn chẳng biết!

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu, đồng thời đi nhanh về phía Đổng Triết Tử, vừa đi vừa cười:

- Lão yêu bà Đổng Triết Tử này chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngu ngốc chẳng biết gì! Rõ là buồn cười!

Đổng Triết Tử nghe thế sắc mặt khẽ biến.

Lão yêu bà ư?

Đổng Triết Tử hận nhất là người nào nói về tuổi mình. Là một tiên thiên cường giả, dung mạo Đổng Triết Tử dừng lại ở mức ba mươi mấy tuổi chính là lúc xinh đẹp nhất. Mặc dù bây giờ ả đã trên sáu mươi tuổi, nhưng dù sao nhìn từ bề ngoài thì không thể biết được tuổi thật.

- Bắt hắn cho ta!

Đổng Triết Tử sầm mặt lại quát, nhưng ngay sau đó vội nói thêm:

- Không được gây thương thích hoặc làm hắn chết.

- Dạ!

Nhất thời đám người đang vây quanh Đằng Thanh Sơn ai nấy đều kêu lên, cả đám như sư tử cọp vằn hung mãnh, cầm binh khí lao về phía hắn.

- Hay lắm!

Đằng Thanh Sơn nhìn đám người này lắc đầu, họ là những cao thủ nội kình và đám lính đều muốn lập công.

- Thôi đi, không so đo với chúng!

Chỉ thấy mấy trăm người vây kín Đằng Thanh Sơn, nhưng thân hình hắn lại giống như ảo ảnh, chợt ẩn chỗ này hiện chỗ kia giống như một quỷ ảnh.

Mỗi một lần ẩn hiện đều cách xa mấy trượng.

- Đừng chạy!

- Hắc!

Hai môn khách đồng thời vung chưởng chụp vào hắn, thế nhưng Thanh Sơn lại lóe lên rồi biến mất khiến hai người đánh vào nhau Cảnh này làm cho Đổng Triết Tử ngồi trên ngai vàng cao cao biến sắc:

- Thân pháp thật là lợi hại, chỉ nhìn vào thân pháp thì biết người này sợ là cường giả tiên thiên Vũ thánh. Lại có Vũ hánh tới ám sát ta sao? Nhưng ta căn bản không biết hắn!

Lúc trước đấu giá ngốc thạch ở Nam Sơn Thành không ít gia tộc tới đó tham gia, lúc đó Đổng gia đang đánh nhau với Giang gia nên không thể đi.

- Giết hắn cho ta!

Đổng Triết Tử lớn tiếng quát.

Vốn đám môn khách, lính ai nấy đều bị bó chân trói tay, vừa nghe lệnh chúng đều quát lên một tiếng lớn, hoặc dùng lợi tiễn, hoặc dùng ám khí, hoặc dùng độc dược kín cả trời đất, ai nấy đều lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Veo!

Đằng Thanh Sơn liên tiếp bước ba bước, mỗi một bước đều xa tám trượng trực tiếp đi ra khỏi vòng vây của đám người này, hắn đi tới phía trước Đổng Triết Tử không tới mười trượng.

- Lão yêu bà, chỉ bằng công phu miêu cẩu của đám người này mà cũng muốn giết ta sao?

Đằng Thanh Sơn cười rồi tiếp tục lướt tới. Hắn không suốt ruột, mỗi một bước đều chậm rãi từ từ.

- Lên!

Đổng Triết Tử vung tay.

Nhất thời đám cao thủ sau mụ lao lên một loạt.

- Xoạt xoạt...

Liên tiếp những tiếng rút đao, một loạt cao thủ cùng nhau rút đủ loại chiến đao. Có mười sáu cao thủ toàn bộ sử dụng chiến đao.

- Chết đi!

Mười sáu người cùng chém ra.

Đằng Thanh Sơn chỉ bước một bước đã xa ra hai trượng, dễ dàng hiện lên giữa mười sáu cao thủ này. Đám cao thủ nhất thời biến sắc tái nhợt, mọi người càng điên cuồng vây lấy hắn.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười đi thêm một bước nữa lại ra xa hai trượng. Trong mắt Đằng Thanh Sơn, những cao thủ chung quanh này dường như không hề tồn tại.

Lúc này hắn cách Đổng Triết Tử có hai trượng cuối cùng.

- Hừ!

Đổng Triết Tử vỗ ngai vàng hóa thành một ảo ảnh màu đỏ, lao nhanh vào phía trong bỏ trốn.

- Ha ha… Đổng Triết Tử, ngươi cũng có hôm nay, ha ha...

Nam tử một mắt bị trói vào cột sắt hưng phấn gào lên thống khoái.

- Vị huynh đệ kia. Thiết Tam ta cám ơn ngươi, ha ha...

Răng đã bị rút ra khá nhiều nhưng nam tử độc nhãn lại cực độ hưng phấn.

Thân hình Đằng Thanh Sơn vẽ nên một đường cong quỷ dị tựa như một con cá trạch trong nước.

- Lão yêu bà, đừng chạy.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn cuồn cuộn như thiên lôi, vang vọng ù cả tai Đổng Triết Tử.

Đổng Triết Tử trước mắt chỉ cảm thấy ánh sáng nhoáng lên, Thanh Sơn đã xuất hiện trước người mụ.

- Ngươi...

Đổng Triết Tử sắc mặt trắng bệch, mụ nhìn thanh niên trước mắt lom lom.

- Ai mời ngươi đối phó với ta?

Đổng Triết Tử lập tức lùi lại hai bước.

- Người khác mời ngươi mất bao nhiêu vàng bạc thì Đổng Gia ta sẽ đưa cho ngươi gấp đôi, không gấp ba! Nói cho ta biết đi, Đổng Gia của ta sẽ cho ngươi mà, của cải của Đổng Gia ta có bao nhiêu tuyệt đối sẽ đưa cho ngươi.

- Ngươi không mời nổi đâu.

Đằng Thanh Sơn cười rồi tiến lên, tay phải như lợi trảo chộp cứng lấy Đổng Triết Tử.

Đổng Triết Tử lộ ra vẻ ác độc, mụ thò tay vào bên hông, một đạo tử quang bốc lên, đó chính là bội kiếm của Đổng Triết Tử. Cùng lúc này một đạo tia chớp màu đen từ tay trái Đổng Triết Tử bắn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Veo!

Tay trái Đằng Thanh Sơn vung lên bắt lấy một ám khí hình thoi rất sắc bén. Tay phải thì dễ dàng chụp thanh nhuyễn kiếm tử sắc - Ngươi...

Đổng Triết Tử cực kỳ hoảng sợ, tử sắc tiên thiên chân nguyên trên người mụ chợt bung ra muốn liều mạng rút tử sắc nhuyễn kiếm. Nhưng tay phải Đằng Thanh Sơn nắm chặt lấy nhuyễn kiếm tử sắc cứng như một cái đai sắt khiến mụ không thể rút ra được.

- Tay hắn sao có thể cứng như thần binh được?

Đổng Triết Tử hoảng sợ đến ngây người.

- Ta là Vũ thánh. Người có thể dùng tay không bắt lợi kiếm ta thì... hắn rốt cuộc là ai.

- Ngươi chơi ám khí với ta à?

Tay trái Đằng Thanh Sơn dùng sức, ám khí hình thoi đã bị Đằng Thanh Sơn nghiền nát thành bột.

Đằng Thanh Sơn tiến lên một bước!

- Bùng!

Nắm tay hắn nhanh như chớp nện vào bụng Đổng Triết Tử với

tốc độ rất nhanh, căn bản cũng không cho Đổng Triết Tử né tránh. Chỉ thấy Đổng Triết Tử bị Đằng Thanh Sơn một quyền đánh lùi lại mấy bước.

- Phốc!

Máu phun ra, sắc mặt mụ trong nháy mắt trở nên xanh rờn.

Đổng Triết Tử biến sắc, thê lương nói:

- Ngươi, ngươi hủy đan điền ta!

- Đừng lắm lời.

Đằng Thanh Sơn thân hình lóe lên, hắn dễ dàng chụp lấy hai vai Đổng Triết Tử khẽ dùng sức một chút đã bóp rời khớp vai của mụ. Chỉ thấy hai tay Đổng Triết Tử vô lực thõng xuống.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn vác Đổng Triết Tử lên vai rồi quay lưng đi.

- Tên hỗn đản này, tên hỗn đản này. Mau thả ta ra, nếu không... nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận.

Đổng Triết Tử gào rú.

- Đổng gia ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi.

Trong nháy mắt bị người bắt, đến cả công trình khổ tu trở thành tiên thiên chân nguyên cũng khoảnh khắc hoàn toàn bị phế bỏ. Đổng Triết Tử hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng.

- Thả gia chủ ra!

Một đám lính, môn khách cầm chắc binh khí do dự đứng đó. Họ đều đã thấy thực lực Đằng Thanh Sơn, biết rõ không có biện pháp nào có thể đối phó được với hắn, nhưng bọn chúng cũng

không thể trơ mắt nhìn người bị kéo đi?

- Ai dám tới Đổng gia ta láo xược!!!

Một tiếng hét phẫn nộ tựa như sấm vang vọng khắp bầu trời Đổng gia.

Chỉ thấy một cái bóng màu đen từ trong nhà xa lao tới, vai Thanh Sơn đang vác thân thể của Đổng Triết Tử, nên chỉ liếc liếc nhìn người vừa tới lắc đầu cười rồi hắn nhảy lên nóc nhà.

- Mau thả ta!

Đổng Triết Tử gầm gào.

Đằng Thanh Sơn vác thân thể Đổng Triết Tử lướt trên nóc nhà, lạnh lùng nói:

- Lão yêu bà, nếu ngươi còn nói nhảm ta sẽ bán ngươi cho kỹ viện đó!

Vừa nghe hắn nói thế Đổng Triết Tử sắc mặt trắng bệch, mụ vốn là một nữ gia chủ cao cao tại thượng, được xưng là Đổng nữ vương.

Bán vào kỹ viện? Giết mụ còn hơn.

- Chết đi!

Một đạo bóng đen lao thẳng tới, bóng kiếm lóe lên sáng lòe.

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn nhoáng lên một cách quỷ dị, 'Du Ngư thân pháp! '

Dễ dàng né tránh bóng đen đang lao tới, Đằng Thanh Sơn tung một cước trực như chớp!

- Bùng!

Một cước đã đá vào lưng của bóng đen. Một cước đáng sợ với sức mạnh hơn mười vạn cân làm bóng đen bị đá bay như một ngôi sao băng rồi tiếp tục rơi xuống phía dưới.

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

...

Y va nát một gốc cây, va vào một vách tường, rồi sau đó lưu lại một vết lún rất sâu trên mặt đất, sau đó bóng đen đó mới dừng lại được.

- Sao có thể như vậy!

Đổng Triết Tử trừng mắt.

Người nọ...

Người nọ là đệ nhất cao thủ của Đổng gia đã đạt tới cảnh giới tiên thiên thực đan Vũ thánh cường giả. Một cước đã đá bay? Một chiêu thôi?

- Ha ha… con tiện nhân, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha!!!

Phía dưới nam tử một mắt bị trói trên thiết côn không khỏi ngửa đầu cười phá lên, khóe miệng máu vẫn không ngừng chảy.

- Hắn là ai?

Bóng đen khó khăn lắm mới ngồi dậy được, y hướng mắt nhìn theo Đằng Thanh Sơn vác thân thể Đổng Triết Tử biến mất khỏi tầm mắt. Còn những binh lính, môn khách khác hoàn toàn trợn tròn mắt, ai nấy đều dại ra. Chỉ có nam tử một mắt đang bị trói chặt thì vẫn ngửa đầu hưng phấn gào lên, tiếng cười vang vọng cả

bầu trời Đổng gia.

Khoảnh khắc sau!

- U..

Tiếng kêu vang vọng thiên địa. Đằng Thanh Sơn vác thân thể Đổng Triết Tử, ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng nhanh chóng bay về phía nam.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 13

Hấp Dẫn

Tốc độ Cuồng Phong Ưng bay rất nhanh, ngồi trên lưng nó gió ngược táp rất mạnh.

Lúc này Đổng Triết Tử đã bị phế đan điền, mụ không có biện pháp gì ngồi vững trên lưng chim ưng, hơn nữa lưng chim ưng cũng không lớn nên Đằng Thanh Sơn chỉ có thể vai vác, tay nắm chân Đổng Triết Tử.

- Tiên sinh không có thù hận gì với Đổng gia ta.

Đổng Triết Tử nằm dài trên lưng Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Lần này tiên sinh tới bắt ta, không đả thương thủ hạ của ta cũng là người thiện lương. Người mời tiên sinh tới bắt ta không phải cũng vì vàng bạc sao? Tiên sinh cứ việc nói một con số, tin rằng Đổng Triết Tử ta cũng có thể lo được. : 5:

Thấy thực lực của Đằng Thanh Sơn, Đổng Triết Tử chỉ có thể dùng cách năn nỉ.

: 029: Câm miệng.

Đằng Thanh Sơn quát, đồng thời hắn nhíu mày thầm nghĩ:

- Mình vai vác Đổng Triết Tử, bây giờ lại phải vào Vũ An Thành! Vác một nữ nhân vào thành chỉ sợ sẽ bị người ta xì xầm,

nếu có một chiếc xe ngựa thì tốt quá. Đáng tiếc, Cuồng Phong Ưng chỉ có thể ở cửa thành thì cũng không có biện pháp thuê được xe ngựa!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy phiền não...

Làm sao tiến vào Vũ An Thành được?

Vác một phụ nữ xinh đẹp nghênh ngang đi vào thành ư? Chỉ sợ sẽ bị người đi đường vây xem, không thể làm như vậy được!

Vác Đổng Triết Tử ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng trực tiếp bay vào thành? Chỉ sợ còn nhiều người dòm hơn!

Muốn thuê xe ngựa nhưng ngoài thành lại không có chỗ thuê.

- Phiền phức quá.

Hắn lắc đầu.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn cảm thấy phía sau lưng có gì đó mềm mềm bèn nhướng mày:

- Đổng Triết Tử, ngươi muốn chết phải không?

Đổng Triết Tử đang nằm dài trên lưng Đằng Thanh Sơn cố ý dùng bộ ngực đầy đặn cọ cọ: 060: vào lưng hắn. Đổng Triết Tử từ bé đã tu luyện nội kình, ba mươi tuổi đạt tới cảnh giới tiên thiên. Nói về dung mạo, vóc người, mụ tuyệt đối ở vào giai đoạn xinh đẹp nhất, hơn nữa mụ quá hiểu nam nhân.

: 050: Tiên sinh, đừng nóng giận.

Đổng Triết Tử quay đầu thổi phù một cái vào cổ hắn.

Vù!

Vốn Đổng Triết Tử bị Đằng Thanh Sơn vác trên lưng, chợt bị

hắn kéo lên đặt trước người. Đầu tiên mụ hoảng sợ tròn xoe mắt nhưng rồi lập tức kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ mặt kiều mỵ, mắt lim dim, ý như ngươi muốn làm gì thì làm còn trong lòng lại thầm nghĩ:

- Đám xú nam nhân trước mặt phụ nữ đều như nhau, cho dù là Vũ thánh tiên thiên kim đan thì đã làm sao, cũng phải khúm núm dưới quần ta thôi - Nhưng, có thể được mây mưa với một tiên thiên kim đan Vũ thánh thì quả là...

Đổng Triết Tử có chút hưng phấn.

Không thể không nói...

Đổng Triết Tử này đích xác rất có lực mị hoặc.

Khi mụ nhắm mắt chờ đợi Đằng Thanh Sơn ‘ Khi dễ ’ thì hắn vươn tay trái ấn nhẹ vào cổ Đổng Triết Tử. Đổng Triết Tử cảm thấy trước mắt mê muội đi rồi hôn mê luôn.

- Rõ là lắm mồm.

Đằng Thanh Sơn nắm vai Đổng Triết Tử, ổn định thân thể mụ rồi bay trên trời cao.

Đối với sự hấp dẫn của phụ nữ à?

Kiếp trước huấn luyện sát thủ, hắn đã được đào tạo về mặt này rồi. Nếu một phụ nữ hấp dẫn một chút mà chịu không nổi, chắc kiếp trước Đằng Thanh Sơn sớm đã chết từ lâu.

Tiến vào Vũ An Thành chỉ dùng biện pháp trực tiếp nhất.

Đằng Thanh Sơn không nghĩ tới biện pháp khác.

Cuồng Phong Ưng bay cao trên bầu trời Vũ An Thành mấy trăm trượng, Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn xuống phía dưới, cẩn thận quan sát: ‘ Húc Nhật tửu lâu chính là tửu lâu xa xỉ nhất,

hẳn là ở trung tâm Vũ An Thành. Đoạn đường phồn hoa nhất, ‘ với nhãn lực của Đằng Thanh Sơn, cho dù ở cao trên trời mấy trăm trượng cũng đều có thể thấy phía dưới rõ ràng, từ đường phố tới cửa hàng. Kể cả cũng có thể thấy rõ có mấy cái mấy cây cổ thụ ở Vũ An Thành. Về phần Húc Nhật tửu lâu!

Kiến trúc của Húc Nhật tửu lâu vô cùng đặc sắc. Chẳng mấy chốc Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra vị trí của Húc Nhật tửu lâu.

- Vù!

Vác Đổng Triết Tử hôn mê, Đằng Thanh Sơn trực tiếp từ lưng chim ưng nhảy xuống. Từ trên trời cao mấy trăm trượng hắn hóa thành một bóng đen nhanh chóng rơi xuống.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn cả người rơi nằm xuống dưới, đồng thời bên hông xuất hiện một cái cánh mỏng như một cái lá kéo dài ra, màu đỏ rực.

Nhờ đó lực cản của gió lập tức lớn hơn nhiều, làm tốc độ rơi của Đằng Thanh Sơn giảm bớt đi không ít.

Cho dù giảm đi một chút, tốc độ rơi vẫn rất kinh người - Veo!

Tựa như một viên thiên thạch, Đằng Thanh Sơn khống chế sao cho cả người hắn trực tiếp rơi vào phía sau Húc Nhật tửu lâu, nơi sân phủ đệ một khu nhà cấp cao.

‘ Bùng! ‘ một tiếng, trong viện xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ. Toàn thân Đằng Thanh Sơn, kể cả thân thể Đổng Triết Tử đều được tiên thiên chân nguyên màu đỏ bao lại, mãnh liệt rơi xuống, làm cả Húc Nhật Thương Hành rung rinh.

Không ít cao thủ an bài ở đây đều xông ra, phải gần trăm người đều ùa tới.

- Người nào!

Dưới cái nhìn chăm chú của gần trăm người, Đằng Thanh Sơn toàn thân bốc ngọn lửa phừng phừng từ trong cái hố nhảy ra, sau đó vứt Đổng Triết Tử trên lưng qua bên cạnh:

- May mà ta làm một cái đệm cho ngươi, dùng vô số tiên thiên chân nguyên tầng tầng bao phủ. Nếu không chấn động này chỉ sợ đã làm ngươi chết rồi. : 4:

- Ngươi là ai.

Gần trăm người vây quanh Đằng Thanh Sơn, nhưng ai cũng có vẻ chần chờ.

Chân nguyên hình thành vòng bảo hộ ngoài thân, đó là ký hiệu của tiên thiên Vũ thánh - Hừ! Bảo tổng quản của Vũ An Thành của các ngươi tới tìm ta.

Đằng Thanh Sơn vừa nói vừa móc trong ngực ra một cái lệnh bài, chính là lệnh bài đặc biệt của Húc Nhật Thương Hành chính thức cấp cho cung phụng.

Không ít người đều đưa mắt nhìn.

- Bái kiến cung phụng đại nhân. - Ai nấy đều cung kính hành lễ.

Đại chưởng quỹ Húc Nhật tửu lâu cũng chạy tới.

- Đằng cung phụng!

Đại chưởng quỹ vội cung kính hành lễ.

- Thương Hành vừa mới thông báo, nói là Đằng cung phụng sẽ đến Vũ An Thành, nhưng không ngờ Đằng cung phụng tới nhanh như vậy.

Nói rồi, y nhìn về phía Đổng Triết Tử đang nằm trên mặt đất, liếc mắt vài lần vào thân thể xinh đẹp của mụ.

Y chỉ biết là Đằng cung phụng sẽ bắt người tới, về phần bắt ai thì y cũng không biết.

Lúc này Đổng Triết Tử mặt đầy bụi bị ném trên đất, nên đại chưởng quỹ không nhận ra là ai.

- Bảo tổng quản các ngươi tới đây. Nói cho hắn biết, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

- Vâng, vâng.

Đại chưởng quỹ vội đi an bài.

...

Trong Vũ An Thành tại một tòa nhà u tĩnh, nơi này chính là nơi ở tạm của Giang gia.

Nhị quản sự của Sát Thủ Đường ở Vũ An Thành đang tới nơi này.

- Nhị quản sự, mời ngồi. - Lão giả mập cười nói.

Tam công tử vừa kế nhiệm gia chủ Giang gia, vội hỏi:

- Nhị quản sự, Vũ thánh tối cường có đáp ứng sẽ tiếp nhận nhiệm vụ chứ?

- Ha ha...

Nhị quản sự cười hà hà rồi: grin:.

- Chúc mừng Giang gia chủ, Vũ thánh tối cường đã bắt Đổng

Triết Tử tới Vũ An Thành rồi.

- Cái gì!

Tam công tử, lão giả mập, và cả lão giả cao gầy trong phòng đều vô cùng chấn động.

- Giữa trưa ngày hôm qua, chúng ta vừa mới... cái này...

Ba người này đều không dám tin.

Từ đây tới Song Sơn Thành cũng phải gần ngàn dặm đường.

Nhanh như vậy sao?

- Ha ha, Vũ thánh tối cường có thủ đoạn như thế nào chứ?

Nhị quản sự cười phá lên.

- Bây giờ, ba vị xin chuẩn bị hoàng kim và bản khắc đá, đưa đến hậu viện của Húc Nhật tửu lâu.

- Được.

Tam công tử đứng phắt lên, đôi mắt tỏa ánh sáng.

- Đổng Triết Tử, con mụ khốn khiếp, hừ, ta sẽ cho mụ muốn sống không được muốn chết không xong!

Trong mắt Tam công tử lóe ra hung quang, trong lòng dâng lên hận ý vô tận, giận dữ vô cùng. Hắn vĩnh viễn không quên được cơn ác mộng ngày đó.

- Vũ thánh tối cường quả thật là có thủ đoạn.

Lão giả mập tán thưởng.

Giữa trưa ngày hôm qua họ vừa tuyên bố nhiệm vụ.

Còn Đằng Thanh Sơn sáng sớm hôm nay mới cưỡi Cuồng Phong Ưng xuất phát tiến về Song Sơn Thành. Giữa trưa thì đến, ăn cơm trưa xong đã đuổi bắt được Đổng Triết Tử. Còn Song Sơn Thành và Vũ An Thành cách xa cả ngàn dặm, với tốc độ Cuồng Phong Ưng, không cần một canh giờ đã tới.

Lúc này mới qua một ngày, thế mà người đã bị bắt! Còn đưa đến Vũ An Thành nữa chứ.

Tốc độ như thế đích xác là kinh người. Trong hậu viện Húc Nhật tửu lâu, cả phòng đều rất yên lặng.

Đổng Triết Tử đang nhắm hai mắt nằm trên một trên ghế, hiển nhiên lúc này mụ hoàn hôn mê. Trong phòng khách ngoại trừ Đổng Triết Tử, còn có Đằng Thanh Sơn và một lão giả đầu bạc.

- Tổng quản, bản khắc đá khi nào đưa tới?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

- Đằng tiên sinh.

Lão giả cười hà hà rồi vội nói:

- Ngày hôm qua nhiệm vụ này mới được định, hôm nay tiên sinh đã đưa người tới! Chỉ sợ Giang gia vẫn còn đang suy nghĩ, không hiểu Vũ thánh tối cường rốt cuộc có tiếp nhiệm vụ không? Sợ họ nằm mơ cũng không nghĩ tới chỉ một ngày sau khi phát nhiệm vụ, ngày hôm sau người đã được đưa tới rồi.

- Do đó, ta đang đoán Giang gia hơi bất ngờ. - Lão giả cười nói.

Lão giả chính là tổng quản Húc Nhật Thương Hành ở Vũ An Thành quyền cao chức trọng, rất nhiều người đều phải nghe ra lệnh lão.

Nhưng trước mặt Đằng Thanh Sơn, lão không dám có một chút

ngạo khí nào. Lão hiểu rõ người trước mắt có có sức mạnh đáng sợ như thế nào.

- Tiên sinh yên tâm, họ bây giờ đang ở trong thành, sẽ đưa tới bản khắc đá tới rất nhanh thôi.

Lão giả nói ngay.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hắn đột nhiên quay đầu về phía Đổng Triết Tử, cười lạnh:

- Đổng Triết Tử, đừng giả hôn mê. Đã tỉnh rồi thì mở to mắt ra.

Thính lực Đằng Thanh Sơn rất kinh người. Căn cứ vào nhịp tim, hô hấp của người khác hắn có thể phán đoán đối phương đã tỉnh chưa.

- Đổng Triết Tử, Đằng tiên sinh tiếp nhiệm vụ của Sát Thủ Đường ta. Ngươi không cần phải trừng mắt như vậy. - Tổng quản lạnh lùng nói.

- Hừ.

Đổng Triết Tử mở to mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt ánh lên sự tức giận - Sát Thủ Đường?

Đổng Triết Tử kinh hãi, có người mời Sát Thủ Đường bắt mình sao? Vừa nghĩ tới hậu quả, Đổng Triết Tử vô cùng rối loạn, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn như sư tử.

- Ngươi tốt nhất nên thả ta ra. Ngươi... ngươi quang minh chính đại tiến vào Đổng gia ta, rất nhiều người thấy hình dáng ngươi. Nếu ngươi không tha ta, Đổng gia ta khẳng định sẽ trả thù ngươi, khẳng định sẽ trả thù!!!

- Quang minh chính đại?

Tổng quản kinh ngạc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- À, trả thù?

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Đổng Triết Tử.

Đổng Triết Tử nghiến răng:

- Ngươi đừng có làm bộ khinh người như vậy, ngươi nghe rõ cho ta. Nếu lão nương gặp việc bất trắc, Đổng gia khẳng định sẽ không để yên cho ngươi. Không chỉ giết ngươi, mà cả thân nhân bằng hữu ngươi Đổng gia ta cũng sẽ trả thù, nhất định sẽ trả thù!

Đổng Triết Tử lâm vào trạng thái điên cuồng, bắt đầu uy hiếp Đằng Thanh Sơn.

- Trả thù thân nhân bằng hữu ta?

Đằng Thanh Sơn cười nhìn mụ rơi vào trạng thái hoảng loạn.

- Đổng Triết Tử, đừng có nằm mộng. Đổng gia nho nhỏ của ngươi mà muốn trả thù Đằng tiên sinh à?

Tổng quản cười khẩy một tiếng.

- Ngươi chỉ là một nữ nhân mà tham gia tranh bá thiên hạ, một ngày nào đó cũng chết thôi. Ngươi chết rồi, Đổng gia không có khả năng đấu với tiên sinh vì ngươi đâu. Hơn nữa họ cũng không có tư cách đấu.

- Ngươi câm miệng lại.

Đổng Triết Tử lạnh lùng nói:

- Ngươi chỉ là một quản sự, ta nói mà ngươi cũng dám xen vào sao, ngươi có thân phận gì chứ?

- Hừ.

Tổng quản sầm mặt lại, dù tổng quản có tốt tính đến mấy cũng phải nổi giận.

Đan điền bị hủy, người bị bắt, lại biết là Sát Thủ Đường làm, liên tiếp bao nhiêu đả kích, làm Đổng Triết Tử biết mình sắp xong đời rồi. Cũng như người sắp chết chìm, sẽ quờ tay quờ chân nắm lấy bất kỳ vật gì, Đổng Triết Tử cũng như thế.

- Tiên sinh, tổng quản.

Đại chưởng quỹ của Húc Nhật tửu lâu chạy vào, cười hà hà.

- Người của Giang gia đã tới.

- À.

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

- Cái gì, Giang gia?

Vốn Đổng Triết Tử đang điên cuồng chợt giật mình, sắc mặt trong nháy mắt xanh rờn, thân thể: shiver:: shiver: lẩy bẩy.

- Là Giang gia thuê Sát Thủ Đường các ngươi bắt ta?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 15

Bái Sư

Đêm đen như mực, cuồng phong gầm rít.

Bản khắc đá đang được cắm trong tuyết ánh lên mầu xanh biếc. Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ, lúc này cũng ẩn ẩn có một vầng sáng đang lưu chuyển, từng đạo ánh sáng màu xanh biếc mắt thường cơ hồ khó có thể nhận ra được từ Khai Sơn Thần Phủ tràn ra, dung nhập vào giữa bản khắc đá.

Còn Đằng Thanh Sơn đứng đó nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

- Thức thứ chín Khai Sơn Thần Phủ.

Thanh âm Vũ Hoàng làm cả thiên địa rung động cứ vọng mãi bên tai, một thân ảnh cao lớn nhảy vọt lên tới tận tầng mây, hai tay cầm Khai Sơn Thần Phủ đột nhiên bổ xuống dưới.

- Ầm ầm...

Cả dãy núi lớn cao vút trong mây bị chiêu này bổ xuống tách ra một rãnh khổng lồ.

Vô số cự thạch lăn xuống, những tiếng ầm ầm vang lên.

Một tòa núi bị một phủ chia làm hai.

Lập tức cảnh này biến mất và bắt đầu hiện ra những cảnh khác, sử dụng từ từ thức thứ chín. Lúc thì thức mở đầu, lúc thì nhảy lên hoặc là quá trình bổ xuống... hơn mười cảnh liên tiếp hiện lên trước mắt. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đắm chìm vào hành động cũng như ý cảnh do Vũ Hoàng kiến tạo.

Hồi lâu sau hắn mở to mắt.

- Vũ Hoàng quả là lợi hại.

- Chỉ một thức thứ chín lại được lão phân ra làm mười chiêu thức giản lược.

Đằng Thanh Sơn có vẻ rất thán phục. Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là chiêu thức công kích cực mạnh của Vũ Hoàng, muốn lĩnh ngộ được là cực khó. Nếu chỉ cần thấy Vũ Hoàng thi triển chiêu thứ chín, căn bản không thể lĩnh ngộ được.

Do đó Vũ Hoàng mới phân thức thứ chín ra, dùng các loại chiêu thức khác để miêu tả, tận lực làm cho nó dễ hiểu hơn một chút.

- Vũ Hoàng quả có thủ đoạn lợi hại nhưng, lúc trước lão có nói cho dù tiên thiên cường giả bình thường, chỉ hơn mười năm cũng có thể đạt tới hư cảnh là thuần túy gạt người.

- Nếu tiên thiên cường giả bình thường, cho dù có Khai Sơn Thần Phủ, cho dù có ba mươi sáu bức điêu khắc, cũng chỉ thấy Vũ Hoàng miêu tả lại một chiêu một thức. Nhưng thiên đạo thì không thể dùng ngôn từ để miêu tả, cho dù Vũ Hoàng thông qua các loại chiêu thức, thuyết minh rất đơn giản nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Vẫn rất khó cho tiên thiên cường giả bình thường có thể lĩnh ngộ được.

Đằng Thanh Sơn đắm chìm tiến vào cảm thụ một lần mới biết được Khai Sơn Thần Phủ mà kết hợp với bản khắc đá sẽ làm cho

những khó khăn trong quá trình tu luyện giảm xuống chín thành! Nhưng cũng không phải tiên thiên cường giả bình thường có thể lĩnh ngộ được.

Nhưng Đằng Thanh Sơn khác hẳn!

Cảnh giới của hắn hắn rất cao. Cho dù không có bản khắc đá, nhiều nhất là mất thêm vài năm thôi.

Có bản khắc đá Vũ Hoàng còn đặc biệt đưa một chiêu phân ra làm mười chiêu, làm cho Đằng Thanh Sơn lĩnh ngộ cực nhanh.

- Thức thứ chín này ẩn chứa hành Kim chi đạo và hành Thổ chi đạo... Hao phí chút thời gian, có lẽ chiêu thứ năm trong Ngũ Hành Thương Pháp của ta đã cũng có thể được sáng chế ra rồi!

Thương pháp của Đằng Thanh Sơn bây giờ chỉ có bốn chiêu. Một là Hỗn Nguyên Nhất Khí, hai là Như Ảnh Tùy Hình, ba là Độc Long Toản, bốn là Xích Hổ Bào.

Chỉ còn lại có diễn biến của thương pháp Phách Quyền là chưa sáng chế ra được!

Phách Quyền thuộc kim, đứng đầu ngũ hành. Việc sử dụng như cái búa, cứ đánh trên đánh xuống, một cú Phách Quyền đánh ra giống như một cái búa bổ ra, uy lực rất lớn. Một chiêu Phách Quyền, trong Hình Ý Ngũ Hành Quyền là một chiêu khó khăn nhất. Kim vốn sắc bén, nếu muốn ngộ được thì quả là khó khăn nhất.

Trong Hình Ý Ngũ Hành Quyền, cái mà những nhân vật tông sư kiếp trước của Đằng Thanh Sơn nghiên cứu nhiều nhất là Băng Quyền.

Băng Quyền nhanh như tên, ra quyền như bắn tên, tay năm tay mười, liên miên không dứt.

Toản Quyền có tốc độ nhanh nhất! Pháo Quyền có uy lực

mạnh nhất! Hoành Quyền là cơ sở của ngũ hành! Phách Quyền là đứng đầu ngũ hành, sắc bén nhất! Nói về Ngũ Hành Quyền, Băng Quyền không nghi ngờ gì là một loại cân đối nhất, bất luận là công kích hay phòng thủ, tốc độ vân vân, đều rất cân đối. Do đó có nhiều tông sư bỏ công nghiên cứu một chiêu này nhất.

- Phách Quyền và phủ pháp này có chỗ thông với nhau.

Đằng Thanh Sơn nghiên cứu phủ pháp, đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ về chiêu thứ năm trong Hình Ý Ngũ Hành Thương Pháp.

...

Từ khi tìm được bản khắc đá thức thứ chín, Đằng Thanh Sơn cơ hồ mỗi ngày đều chỉ nghiên cứu phủ pháp này.

Hắn không biết...

Hắn xông vào Đổng gia bắt Đổng Triết Tử, trong vòng vài ngày là cả Đoan Mộc Đại Lục tuyệt đa số đại gia tộc cũng đã biết.

Dù sao việc này thật sự quá chấn động. Một cao thủ quang minh chính đại xông vào một đại gia tộc, trực tiếp bắt đi một gia chủ đã đạt tới cảnh giới tiên thiên. Thực lực này quá kinh người.

Đằng Thanh Sơn lúc đó cũng không có ý dấu đầu dấu đuôi, nên mọi người đương nhiên biết dung mạo hắn, nên rất dễ dàng xác nhận được đây là Đằng Thanh Sơn làm ra.

...

Trên Đoan Mộc Đại Lục trăm tộc tranh bá. Có vô số môn khách, du hiệp.

Một lời không hợp, rút đao nói chuyện máu văng tung tóe! Trên Đoan Mộc Đại Lục, mọi người tuyệt đối sùng bái cường giả. Hành vi bá đạo như Đằng Thanh Sơn vừa rồi, trong mắt mọi người

lại là hành vi của một cường giả chính thức, không dấu đầu dấu đuôi, phải có tự tin tuyệt đối về thực lực mình mới dám làm như thế!

Không để thiên quân vạn mã vào mắt mới là cường giả thật sự!

Sùng bái, bội phục!

Đương nhiên đó là bình thường và khách du hiệp. Còn với một vài siêu đại gia tộc, Đằng Thanh Sơn quả là hấp dẫn, tới mức một gia tộc mà có thể dựa vào vào hắn là đảm bảo thịnh vượng! Nếu có thể được một siêu cường giả như thế gia nhập vào gia tộc mình, gia tộc khẳng định có thể càng lớn mạnh hơn.

... Trưa ngày thứ năm sau khi Đằng Thanh Sơn lấy được bản khắc đá Bờ hồ Nguyệt Nha, có không ít chiến đà, đà thú, một thanh niên ung dung dẫn theo một thanh niên khác khiêm tốn nói với Lý.

- Mộ Dung gia chủ, đợt lát nữa Đằng đại ca sẽ về, đến lúc đó huynh tự mình nói với Đằng đại ca nhé, ta không làm được gì đâu.

Lý lắc đầu bảo.

Ngay lúc này...

Một thân ảnh mặc áo da màu xanh từ xa đi tới.

Trung niên này ung dung cao quý, chỉ thanh niên đi sau vẻ mặt tươi cười chắp tay:

- Tại hạ Mộ Dung Chính, ra mắt Đằng tiên sinh.

- Mộ Dung gia chủ.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn đối phương.

- Tại hạ đã gặp ông rồi.

- Đúng, chúng ta đã gặp ở Lưu Vân Phủ.

Mộ Dung gia chủ cười nói, đồng thời chỉ vào thanh niên bên cạnh.

- Đây là tiểu nhi Mộ Dung Liễu Phong, Phong nhi còn không bái kiến Đằng tiên sinh đi.

Thanh niên đó có vẻ hơi thận trọng, trong ánh mắt nhìn về phía Đằng Thanh Sơn lóe lên những tia sáng rực, vội cung kính hành lễ:

- Mộ Dung Liễu Phong bái kiến Đằng tiên sinh.

Đằng Thanh Sơn nhìn rồi cười hỏi:

- Mộ Dung gia chủ, Mộ Dung Liễu Phong là công tử thứ mấy của ông?

- Hắn đứng hàng thứ ba, lão Tam.

Mộ Dung gia chủ không vội trả lời.

- À.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mộ Dung gia chủ kinh ngạc cất giọng vui vẻ:

- Đằng tiên sinh, sao lại biết thằng con ta là thứ ba, chẳng lẽ tiên sinh còn biết một nhi tử khác?

Theo Mộ Dung gia chủ, đây là việc đáng để tự hào.

Hơn nữa nếu đã biết trước, vậy thì phải lo mà chắp nối.

- Lúc trước ta vừa tới Nam Sơn Thành.

Đằng Thanh Sơn vừa đi vừa nói chuyện:

- Đã phát hiện ra có người suất lĩnh đội kỵ binh chạy như điên trên phố, suýt nữa đạp nhằm người ta. Lúc đó ta đã ra tay ngăn lại. Theo người đi đường nói, lúc đó người cầm đầu đội nhân mã đó, chính là Nhị công tử Mộ Dung gia.

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung gia chủ không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ.

Nói rồi Đẳng Thanh Sơn quay đầu đi vào trong phòng.

- Đẳng tiên sinh, Đẳng tiên sinh.

Mộ Dung gia chủ vội gọi, nhưng Đẳng Thanh Sơn căn bản không thèm để ý tới.

- Phù hợp với ba điều yêu cầu, mà điều đầu tiên là tiên thiên hư đan?

Mộ Dung gia chủ nghe xong cảm thấy không khỏi giận dữ, thầm nghĩ.

- Vị Đẳng tiên sinh này thật là cao giá! Cả Đoan Mộc Đại Lục có được bao nhiêu Vũ thánh. Ta muốn xem sau này ngươi rốt cuộc có thu môn đồ không!

Mộ Dung gia chủ cảm thấy tức giận, nhưng ngoài miệng thì không dám nói gì.

- Đẳng tiên sinh, chúng ta đây xin cáo từ.

Mộ Dung gia chủ vươn tay kéo Mộ Dung gia tam công tử đang đỏ mặt lên, dẫn theo đám hộ vệ dưới trướng nhanh chóng rời đi.

Trong phòng, Lý hướng mắt nhìn đám người rời đi.

- Đẳng đại ca, ba điều huynh yêu cầu thoạt nhìn thì rất hà khắc đó.

Lý cười phá lên.

- Tiểu, huynh cảm giác là các đại gia tộc có còn cử người tới bái sư không. Đến khi đó, muội cứ nói với họ là yêu cầu đầu tiên: tối thiểu phải đạt tới tiên thiên hư đan.

Đằng Thanh Sơn dặn.

Lý vội nói:

- Nếu thật sự có tiên thiên cao thủ tới thì sao?

- Thật có?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Không phải vẫn còn có yêu cầu thứ hai, điều thứ ba hay sao? Hơn nữa nếu đúng thật như vậy, có thể thu được một môn đồ là tiên thiên thì quả cũng chỉ là xác là rất thấp.

Tiểu Bình lão Uông đều cười phá lên. Đằng Thú thì chỉ chớp chớp mắt, tựa hồ không hiểu gì.

...

Đằng Thanh Sơn quả nhiên đoán không sai. Không chỉ riêng là Mộ Dung gia, mà Vương gia và Lý gia, cũng đều liên tiếp dùng một chiêu bái sư để lôi kéo Đằng Thanh Sơn. Đến cả một vài gia tộc nơi khác cũng hoặc là mời làm cung phụng, hoặc là mời làm sư phụ.

Đáng tiếc...

Đều bị yêu cầu của Đằng Thanh Sơn làm khựng lại, muốn làm môn đồ của ta à? Điều đầu tiên phải là tiên thiên rồi nói sau! Đừng nói, Đằng Thanh Sơn còn có điều thứ hai thứ ba.

Ngươi muốn biết điều thứ hai thứ ba à? Chờ ngươi đạt tới tiên thiên sẽ nói cho ngươi sau.

Những đại gia tộc giật mình, nhất thời các đại gia tộc đều biết Đằng tiên sinh rất khó lôi kéo, đồng thời Đằng Thanh Sơn cũng truyền ra điều kiện thu môn đồ, làm cho không ít người cảm thấy thán phục. Siêu cường giả chính là siêu cường giả, yêu cầu thu môn đồ mà cao như vậy! Khi một người có địa vị cực cao, cho dù có làm vài việc bá đạo một chút, vẫn làm người ta sùng bái khâm phục.

...

Sáng sớm, ngày hai mươi tám sau khi Đằng Thanh Sơn tìm được bản khắc đá.

Động phủ ngầm ở Thần Phủ Sơn.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tu một đêm, lúc này đứng dậy bắt đầu luyện quyền! Sáng sớm hàng ngày, Lý đều rời giường vừa tiếng động ồn vào do Đằng Thanh Sơn gây ra. Bọn họ đều biết, khi Đằng Thanh Sơn luyện quyền thì cũng vừa vặn là trời sáng.

- A!

Lý uốn éo người mở màn cửa ra, bên cạnh nàng Tiểu Bình cũng đi theo ra ngoài.

- Hả?

Lý và Tiểu Bình đều trừng mắt.

- Đại thúc...

Tiểu Bình trợn tròn mắt.

Lúc này Đằng Thanh Sơn liên lạc với hành Thổ chi quyền, toàn thân như mặc một bộ chiến khải màu vàng đất, đến cả đầu cũng hoàn toàn bị bịt kín, duy có một ánh mắt ẩn ước có màn hào quang trong suốt. Hình tượng Đằng Thanh Sơn tựa như Thiên Thần phủ

xuống!

Lúc trước trên người Đằng Thanh Sơn thì có những đạo hào quang màu vàng đất lóe ra, nhưng còn bây giờ, thì hình thành một chiến khải khép kín.

- Đằng đại ca đã đạt tới cương kình hậu kỳ rồi?

Lý kêu lên vẻ kinh hỉ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 16

Cương Kình Hậu Kỳ, Thân Thể Hoàn Mỹ

Đang trong quá trình luyện quyền, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thụ phát sinh biến hóa kinh người trên người mình. Lúc ở đại thảo nguyên hắn đã bước vào cương kình trung kỳ, nhưng từ cương kình trung kỳ tới hậu kỳ Đằng Thanh Sơn đã mất hơn một năm, mãi cho tới hôm nay mới có đột phá!

Trong quá trình đột phá, Đằng Thanh Sơn đã cảm giác được biến hóa kinh người!

Cương kình cường đại tựa như từng sợi từng sợi dây thép, như những sợi tơ tằm rất dẻo dai, xuyên qua mọi chỗ trên thân thể Đằng Thanh Sơn. Ẩn ẩn trong mỗi một tế bào, cơ bắp, gân cốt, nội tạng, đều tràn ngập sức mạnh thần kỳ. Hơn nữa lực lượng này đang lột xác, trở nên càng mạnh mẽ, càng có tính dẻo dai hơn!

- Sột sột...

Đằng Thanh Sơn mờ ảo có thể nghe thấy sau khi từng sợi từng sợi cương kình và thần kết hợp, trong thân thể phát sinh những biến hóa kỳ diệu. Loại biến hóa này làm cương kình mình trở nên càng huyền bí hơn, đồng thời cũng làm từng tế bào trong thân thể hắn đều phát sinh biến hóa nghiên trời lệch đất.

Trước kia cho dù là Đằng Thanh Sơn thì lục phủ ngũ tạng vẫn yếu hơn cơ bắp gân cốt nhiều.

Nhưng lúc này, những sợi cương kình nhỏ xíu như điện mang, lại tựa như tơ tằm làm phát sinh lột xác kinh người trong tạng phủ khí quan. Tạng phủ khí quan nhanh chóng lột xác, trở nên càng cứng chắc mạnh mẽ hơn! Trái tim Đằng Thanh Sơn cũng trở nên chắc chắn, cho dù không có cương kình bảo vệ, người bình thường dùng đao đâm vào cũng không thể thủng được!

Thân thể từ trong ra ngoài, không có lấy một nhược điểm nào!

Một vóc người hoàn mỹ, chỉ có nội gia quyền tu luyện tới đỉnh cao mới có được!

- Thần và cương kình hỗ trợ lẫn nhau. Cương kình ta đột phá, thần cũng xảy ra lột xác.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được loại biến hóa này. Lâu nay, Đằng Thanh Sơn căn bản không thể dùng 'thần' để khống chế không khí, làm không khí không trở thành lực cản! Nhưng khi đạt tới cương kình hậu kỳ thì Đằng Thanh Sơn đã làm được!

'Thần' trong Nê hoàn cung không ngừng dung nhập với cương kình đã đạt tới đỉnh cao, sau khi cương kình bão hòa 'thần' sau khi dung nhập lại trở về nê hoàn cung. Song khi tiến vào cương kình đỉnh cao, nói lại chạy ra rồi lại chạy về. Cứ như vậy 'Thần' đã xảy ra biến hóa.

- Thần mạnh mới có thể đạt tới cương kình hậu kỳ!

- Còn đạt tới cương kình hậu kỳ mới có thể làm 'Thần' khống chế được không khí, tiêu trừ lực cản không khí.

- Hai thứ này phụ trợ lẫn nhau.

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục.

- Chẳng trách! Phật tông và Đạo gia nhất mạch, Phật tông quan trọng nhất là 'Thần'. Theo đạo lý đạt tới La Hán trung kỳ, cường

độ ‘Thần’ hẳn có thể so được với cường giả tiên thiên kim đan của Đạo gia. Nhưng cho dù yêu cầu về Thần rất cao thì Phật tông cũng chỉ khi đạt tới hậu kỳ mới có thể khống chế được lực cản không khí.

- Đạo gia khi đạt tới tiên thiên kim đan mới có thể khống chế lực cản không khí.

- Nội gia quyền nhất mạch của ta cũng như thế, đạt tới cương kình hậu kỳ mới có thể tiêu trừ lực cản không khí.

Đằng Thanh Sơn vô cùng vui sướng.

...

Đạt tới cương kình đỉnh cao, lực quyền của hắn tăng gấp đôi, thân thể trong ngoài một khối hoàn mỹ viên mãn, cương kình cực kỳ mạnh mẽ. Khi thì ẩn trong cơ thể, khi thì ngưng tụ ngoài thân. Có thể nói về mặt thân thể, Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cực hạn! Tiếp theo chính là cố nâng cao cảm ngộ về ‘Đạo’!

Cường giả tiên thiên kim đan và cường giả La Hán hậu kỳ, đạt đến cực hạn thì thân thể có lực bộc phát chừng tám mươi vạn cân.

Còn Đằng Thanh Sơn với thân thể và cương kình kết hợp, khi đạt đến cực hạn sẽ có lực bộc phát chừng một trăm sáu mươi vạn cân!

Gấp hai!

- Thân thể ta đã đạt đến cực hạn, cả cường giả hư cảnh nếu nói về thân thể thì cũng không bằng ta.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

- Phương diện thân thể không cần nói nhiều nữa. Bây giờ cái ta muốn phấn đấu chính là ngộ ‘Đạo’.

Đằng Thanh Sơn bây giờ khi hít thở mạnh, đều có thể làm cho cả không gian sinh ra khí nổ.

Trong ngoài đều viên mãn, đó là cực hạn của thân thể!

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thu thế, thở: 113: một hơi, hơi thở làm vách núi xuất hiện một cái hố to.

- Đằng đại ca, có đột phá à? : 063:

Lý vẻ mặt rất vui mừng đi tới.

- Sư phụ.

Đằng Thú cũng lộ vẻ vui mừng. Trải qua quá trình dạy dỗ của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú cũng biết... Nội gia quyền nhất mạch sau khi đạt tới cảnh giới tông sư sẽ chia làm hai cấp, tiền trung hậu. Tầng thứ nhất sẽ có những điểm lưu quang lóe ra khắp toàn thân, tầng thứ hai thì cương kình của ngưng kết thành vòng, tầng thứ ba mới là có vòng bảo hộ bao trùm toàn thân!

-: hoho: Đột phá.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Đằng đại ca, đây là đại hỷ sự. Hôm nay... à, hôm nay muội phải làm nhiều đồ ăn một chút. : foyourinfo:

Lý cũng cảm thấy vui cho Đằng Thanh Sơn, Tiểu Bình vội giơ tay:

- Tiểu tỷ tỷ, muội tới giúp đây.

-: cute: Chúc mừng ông chủ.

Lão Uông cười ha ha.

- Đằng đại ca.

Lý đột nhiên nhẹ giọng.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn nàng.

- Đằng đại ca, huynh chẳng phải đã nói đợi khi huynh đạt tới cương kình hậu kỳ sẽ thu phục con Lục Túc Đao sao?

Lý vừa nói, vừa chỉ vào một cái quật động bên cạnh. Đằng Thanh Sơn nghe thế không khỏi nhãn tình sáng lên quay đầu nhìn lại. Từ khi Đằng Thanh Sơn ở đó, con Lục Túc Đao đang nằm dài trong hang động mà ngủ.

Lục Túc Đao ngủ giỏi thật. Đằng Thanh Sơn tìm được bản khắc đá đã gần một tháng qua, Lục Túc Đao chỉ tỉnh lại có hai lần.

- Con Lục Túc Đao vô cùng lợi hại, hơn nữa còn có thể phi hành trên trời, có thể chạy trốn xuống đất, thân thể phòng ngự lại cường hãn vô cùng.

Đằng Thanh Sơn thầm khen.

- Hơn nữa sáu cái chân lại có thể thi triển đao phát rất tinh diệu, thích hợp cho việc luyện tập của ta. Tương lai có thể đưa nó về Cửu Châu, cũng không biết có thể sử dụng được không!

Đằng Thanh Sơn đã tiếp xúc với Thiên Thần cung, nên hiểu rõ...

Trên Cửu Châu bề ngoài thì các đại tông phái cao cao tại thượng, nhưng trên thực tế thì lại có những dòng nước ngầm mãnh liệt! Như Thiên Thần cung với dã tâm thật lớn, đương nhiên còn có Đằng Thanh Sơn cũng không cam lòng làm người bình thường!

- Hừ, Thanh Hồ Đảo, ngươi ở Thanh Hồ Đảo cùng Quy Nguyên Tông ta trong một châu, một châu há có thể dung hai hổ?

Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rất rõ.

- Tương lai nội gia quyền nhất mạch của ta cũng phải phát dương quang đại, chỉ có quận Giang Ninh bé tí thì làm sao đủ? Thanh Hồ Đảo khống chế Dương Châu đã quá lâu rồi, cũng nên thay đi thôi! : 013:

Đằng Thanh Sơn có rất nhiều cừu hận trong lòng!

Cái chết của Thanh Thanh há có thể bỏ qua như vậy.

Nhưng...

Không đủ thực lực thì tất cả đều là nói suông.

- Tiểu, các người đều đi ra ngoài, đợt lát nữa huynh đánh với nó xong thì muội giúp ta nói với nó vài câu.

Đằng Thanh Sơn nói. Những người còn lại đều gật đầu.

- U... u...

Lý kéo con Thanh Loan đang ngủ trong ổ ra ngoài. Về phần Cuồng Phong Ưng? Nó sớm đã ra ngoài rồi.

Chẳng mấy chốc đám người và Thanh Loan đều đã ly khai.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy Luân Hồi thương trên vách tường đi về phía hang ổ của Lục Túc Đao.

- Cộc! Cộc! Cộc!

Đằng Thanh Sơn cố ý bước đi rất mạnh, mỗi một bước đều đạp cho mặt đất chấn động khiến cho mặt đá vỡ ra, tựa như một người khổng lồ đang đi bộ.

Con Lục Túc Đao đang ngủ, đôi mắt lòi ở trên cái đầu hình tam giác đột nhiên mở ra. 'vù'! Thân thể nó lập tức đứng động đậy. Lục Túc Đao phục xuống, thời khắc nào cũng có thể tấn công. Nó hé miệng phát ra tiếng gầm bất mãn trầm thấp, tiếng gầm gừ đó mang theo mùi tanh đặc trưng của nó.

- Lục Túc Đao, ngươi đánh với ta một trận nhé?

Đằng Thanh Sơn giơ cao Luân Hồi thương chỉ vào con Lục Túc Đao.

Lục Túc Đao lập tức phẫn nộ gầm gừ vài tiếng. Giống như Lục Túc Đao cho rằng đấu với người này thì chán chết.

- Hừ, sợ rồi phải không?

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ khinh thường.: dai ca:

Quả nhiên Lục Túc Đao cao ngạo bị cái vẻ ta đây của Đằng Thanh Sơn khiến nó: 112:, nó lao nhanh như chớp sang bên cạnh, đồng thời hai cái chân trước sắc như đao cứ như vẹt cỏ, dễ dàng đẩy ra hai bên một cái, thân hình to lớn chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao đánh nhau vài lần, nếu đánh trong không gian nhỏ hẹp hắn đương nhiên sẽ lợi dụng được ưu thế. Do đó bây giờ con Lục Túc Đao cũng đã rút kinh nghiệm 'ngươi muốn đánh với ta à? Được, ra bên ngoài! '

Bên ngoài trống trải Lục Túc Đao sẽ chiếm được tiện nghi, có thể dễ dàng áp đảo Đằng Thanh Sơn.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, hắn cầm Luân Hồi thương hóa thành một tia chớp lao vào thông đạo.

...

Trên vách núi thân ảnh khổng lồ của con Lục Túc Đao vừa thoát ra, rồi sau đó một thân ảnh nhân loại nhỏ hơn rất nhiều cũng phóng ra như chớp.

Vù!

Đằng Thanh Sơn đứng trên một chạc cây to, còn Lục Túc Đao thì lơ lửng giữa núi rừng. Đôi đồng tử nhỏ xíu trên cái đầu tam giác của con Lục Túc Đao đang ẩn hiện tia sáng lạnh lùng.

- Ra ngoài, mấy lần trước ta đều rơi vào hạ phong, nhưng lần này...

Toàn thân Đằng Thanh Sơn đứng thẳng, phía ngoài y phục đều bao trùm một tầng hào quang màu vàng đất, đến cả đầu cũng được trùm kín, chỉ lộ ra con mắt tựa như mặc một bộ chiến giáp!

Lục Túc Đao không khỏi cả kinh, hai đôi cánh vẫy khẽ, bốc lên cao thêm một chút.

Nó cũng nhận ra nhân loại trước mắt tựa hồ mạnh hơn trước nhiều.

- Hống...

Lục Túc Đao gầm lớn một tiếng, hai cánh đồng thời chớp động. Trong nháy mắt nó đã hóa thành một luồng lưu quang kim sắc, đặc biệt với hai cái cánh mỏng như cánh ve, nhưng lại sắc bén cứng rắn vô cùng, giúp Lục Túc Đao lướt nhanh trong rừng. Phàm cây nào bị cánh nó quẹt qua, cứ như bị một thanh cự đạo sắc bén chém ngang!

- Ầm ầm...

Hơn mười cây đại thụ thô chắc ngã sầm xuống, mặt cắt chỉnh

tề nhẫn bóng.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười to, nhảy vọt lên không.

Hai tay đồng thời cầm cán cây Luân Hồi thương, giơ lên cao trông tương tự như đang giơ một thanh chiến phủ, giao thủ với Lục Túc Đao như chớp mắt. Lần này Đằng Thanh Sơn dùng cả hai tay cầm cán thương bổ mạnh Luân Hồi thương xuống, trước sau như một cả cán thương đều có vầng sáng màu vàng đất.

- Hống!

Lục Túc Đao gầm lên, hai cái chân như lưỡi liềm khổng lồ cùng đập mạnh về phía Đằng Thanh Sơn.

Luân Hồi thương cũng đánh một một chiêu!

Khi hai người vừa tiếp xúc, song chưởng Đằng Thanh Sơn cùng bộc phát lực đạo.

- Bùng!

Kình khí bay bốn phía, cây cối sụp đổ, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao đều bị bắn ngược lại.

Một luồng lực đạo mạnh mẽ quỷ dị làm Lục Túc Đao liên tiếp lùi lại sau về phía sau, xô ngã mấy cây đại thụ thô chắc rồi mới dừng lại. Trên cái đầu tam giác của nó, khóe miệng đã rỉ ra chút chất lỏng màu xanh lá. Trong đôi đồng tử màu đen nhỏ xíu xuất hiện vẻ kinh hãi.

Đằng Thanh Sơn bản thân cũng bị bay ngược lại, nhưng lập tức xoay người một cái đã dừng ở trên một chạc cây đại thụ.

Thấy vết máu trên khóe miệng Lục Túc Đao, Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Ừm, uy lực thức thứ năm ‘Phách Sơn’ trong Ngũ Hành Thương Pháp cũng không tệ lắm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 17

Chiêu Thức Mạnh Nhất

Mấy ngày hôm nay Đằng Thanh Sơn chìm đắm trong nghiên cứu.

Hắn phát hiện.

Vì cán Luân hồi thương không sắc bén, cho nên cán thương bổ ra uy lực cũng không lớn! Cùng là một trăm sáu mươi vạn cân khí lực, nếu dùng cán thương bổ xuống so với dùng mũi thương đâm uy lực kém rất nhiều. Trước khi có được thức thứ chín, trong đầu hắn tuy loáng thoáng có chút ý niệm trong nhưng vẫn nghĩ không thông.

Lấy được khắc đá của thức thứ chín này, cùng với quá trình lĩnh ngộ, những khó khăn của Đằng Thanh Sơn đã nhanh chóng được giải quyết.

Mũi thương sắc bén! Khí lực đều ngưng tụ thành một điểm, lực xuyên thấu mạnh nhất.

Cán thương thì sao?

Cán thương cũng có chỗ tốt của cán thương, tuy rằng không có cách nào đem lực đạo ngưng tụ tại một điểm, thế nhưng tính dẻo dai của cán thương lại giúp Đằng Thanh Sơn thi triển ra lực đạo giống như Cách sơn đả ngưu! Một điểm mũi thương không có cách nào thi triển loại lực đạo này mà cán thương lại rất thích hợp, trải

qua thực nghiệm gọt giũa của Đằng Thanh Sơn cuối cùng sáng chế ra chiêu thứ năm - Phách Sơn!

"Ta nói rồi mà, ông trời rất là công bằng! Con Lục Túc Đao có phòng ngự thân thể rất mạnh mẽ, lại có hai đôi cánh cùng sáu cái chân giống như thanh đao. Ta dự đoán nội tạng khí quan của nó cũng không phải quá mạnh mẽ, lực đạo chấn động đó đã khiến nó bị chấn thương." Đằng Thanh Sơn đối với việc đánh bại Lục Túc Đao càng thêm tự tin.

"Hống ~~"

Phẫn nộ hống lên một tiếng trầm thấp, Lục Túc Đao nhanh chóng bay đến phía trên Đằng Thanh Sơn, sáu cái chân dài đồng thời vung lên: die:: die:: die: Dưới sự huy động của sáu cái chân như đao này, cây đại thụ nơi Đằng Thanh Sơn đứng trên liền bị cắt thành nhiều khối nhỏ, có khối bị cánh của Lục Túc Đao thái thành vụn nhỏ.

Sáu cái chân dài đồng thời từ bốn phương tám hướng tập kích Đằng Thanh Sơn.

"Quả là có thông minh, mới vậy đã phát hiện nhược điểm của chiêu này." Đằng Thanh Sơn lộ ra một tia cười.

Chiêu Phách Sơn này có nhược điểm.

Trước kia lúc Đằng Thanh Sơn mới sáng chế ra "Độc Long Toản", mỗi một lần thi triển Độc Long Toản đều bị mất kiểm soát trong nháy mắt. Đương nhiên "Độc Long Toản" hiện tại đã không còn chút kẽ hở. Thế nhưng một chiêu "Phách Sơn" này có một quá trình tích lực, một khi vội vàng phát chiêu lại không có thời gian tích lực để sử.

Thứ nhì, đối với Lục Túc Đao mà nói, nó hoàn toàn có thể dùng sáu cái chân như đao, từ bốn phương tám hướng công kích.

Đằng Thanh Sơn xuất Luân hồi thương chỉ có thể bổ về phía một cái chân, năm cái khác hoàn toàn có thể trong nháy mắt đánh trọng thương hắn! Đó chính là nhược điểm.

: hoho:"Lục Túc Đao, hôm nay ngươi thua chắc." Đằng Thanh Sơn nhảy xuống mặt đất, còn Lục Túc Đao cũng bổ thẳng xuống, sáu thanh đao cấp tốc vây lấy hắn.

Đằng Thanh Sơn tay phải liền động, Luân hồi thương biến chuyển hóa thành chiêu thức Hỗn Nguyên Nhất Khí.

Choang! Choang! Choang!

Âm thanh va chạm liên tiếp khiến mặt đất xung quanh chấn động, cây cối biến thành mạt vụn tạo ra một khối bụi mù bao phủ.

Trong màn bụi mù dày đặc, Đằng Thanh Sơn giống như mặc chiến giáp thân hình chớp động nhanh chóng né tránh, còn sáu cái chân dài của Lục Túc Đao ầm ầm nện xuống gây nên một trận đất rung núi chuyển, khiến nền núi đá nứt ra, vô số đá vụn bay vụt khắp bốn phương tám hướng, không ít đá vụn đập lên người Đằng Thanh Sơn.

Chiến giáp cương kình bên ngoài thân Đằng Thanh Sơn chấn nhẹ, nó dễ dàng hóa giải lực đánh vào.

"Trước kia, cảm nhận chung là sức mạnh của con Lục Túc Đao này lớn. Hiện tại xem ra, hẳn là tương đương với sức mạnh hiện thời của ta." Trải qua một chút giao thủ ngắn ngủi, Đằng Thanh Sơn rốt cuộc đã hoàn toàn xác định lực lượng của Lục Túc Đao! Lực bạo phát của thân thể Lục Túc Đao, đại khái cũng là khoảng quanh một trăm sáu mươi vạn cân.

Nếu như mượn chấn động của hai đôi cánh, lực lao xuống, thế thì còn có thể đề thăng lực công kích thêm một chút.

"Thân thể Lục Túc Đao phía trên có cánh, ta từ phía trên thi

triển một chiêu "Phách Sơn" sẽ bị cánh ngăn trở."

"Nếu như đánh lên cái chân như đao, chân nó cứng rắn, có thể truyền chấn động này đủ để chấn thương Lục Túc Đao, thế nhưng vì bị chân nó cản trở chỉ có thể khiến Lục Túc Đao thương nhẹ mà thôi."

Đằng Thanh Sơn trong lòng minh bạch, chiêu Phách Sơn này, muốn thực sự có hiệu quả, trừ phi không có cánh ngăn cản, trực tiếp bổ lên thân thể Lục Túc Đao.

"Ngao…" tiếng kêu hưng phấn cao vút vang lên, Thanh Loan bay lơ lửng trên không, hai cánh nhẹ rung, Lý Quân mặc áo da bạch sắc giống như một tiên nữ đứng trên lưng Thanh Loan theo dõi cuộc chiến của Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao!

Lúc này trời đã tờ mờ sáng.

Bụi mù tràn ngập, cây cối liên tiếp đổ xuống rầm rầm.

Đằng Thanh Sơn giẫm lên vách núi hướng lên cao phóng tới, liên tiếp di chuyển mấy bước, sau đó bất ngờ đạp mạnh!

" Ầm ầm…" Một cái hố lớn xuất hiện, còn đằng Thanh Sơn thì như tên rời cung bay về phía Lục Túc Đao.

Lục Túc Đao gào lên, sáu cái chân lần thứ hai vây lại bổ tới.

"Loảng xoảng!" Đằng Thanh Sơn đánh văng ra một cái càng, các gai nhọn trên càng xẹt qua người hắn. Đằng Thanh Sơn lại giẫm lên cái càng tiếp tục đạp xuống phóng đi, nhằm phía bụng Lục Túc Đao.

Một khi tới được gần người là Đằng Thanh Sơn có thể thắng!

Vù vù…

Hai đôi cánh chấn động, Lục Túc Đao nhanh chóng bay lên,

đồng thời sáu cái chân dài nhanh chóng co lại, bổ ra hình thành thiên la địa võng.

Sau một chuỗi giao kích hắn lại bị đánh bay đi.

Đằng Thanh Sơn chân phải cắm thẳng vào vách núi, cả người dừng lại trên vách núi dựng đứng nhìn Lục Túc Đao đang lơ lửng giữa không trung.

"Có sáu cái chân, muốn lại gần xem chừng cũng khó." Đằng Thanh Sơn cũng có chút đau đầu.

Lục Túc Đao liệng quanh giữa trời, nó đã phát hiện nhân loại trước mắt hôm nay thật đáng sợ. Đến tận bây giờ nó vẫn chưa gây thương tích cho Đằng Thanh Sơn, mà bản thân nó đã bị thương nhẹ! Hôm nay về mặt lực lượng, Đằng Thanh Sơn không kém so với nó, về chiêu thức công kích Đằng Thanh Sơn cũng lợi hại!

Nó cũng đang suy nghĩ làm thế nào đánh bại được nhân loại trước mắt!

Một người một yêu thú đều cảm thấy đối phương khó chơi.

Mà xa xa giữa không trung, Lý Quân đứng trên lưng Thanh Loan chỉ biết nín thở quan sát.

……

"Xem ra, phải thi triển chiêu có uy lực lớn nhất rồi." Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, có tiếp tục chém giết cũng chỉ lãng phí thời gian, xuất thẳng tuyệt chiêu thôi.

Đằng Thanh Sơn đưa tay trái ra."Xeo xeo～～" các tia cương kình xoay chuyển tụ tập trong lòng bàn tay rồi tiếp đó ngưng tụ thành một khối cầu, cuối cùng ẩn vào trong người hắn.

"Một chiêu này của ta đạt đến cương kình hậu kỳ, có thể thi

triển được rồi."

Đằng Thanh Sơn giẫm lên vách núi, bất ngờ phóng đi tới hơn mười trượng, sau đó đạp mạnh một cái!

Vách núi bị đạp nứt ra, đồng thời hắn lao người tới hướng Lục Túc Đao lúc này đang ở cùng độ cao với hắn!

“Hống…” Hai tròng mắt Lục Túc Đao mơ hồ như có một tia đỏ đậm, sự tự tôn của yêu thú khiến nó không muốn lui bước mà lại giương cao đôi cánh quạt mạnh xuống, dựa vào sức đẩy mạnh mẽ, sáu cái chân dài như những cái liềm khổng lồ vung lên bổ về phía Đằng Thanh Sơn, không khí vì vậy sản sinh hàng loạt đạo khí nhận (lưỡi đao khí).

Đằng Thanh Sơn hai mắt sắc bén như đao.

Trong tay Luân hồi thương chưa hề chuyển động, một cỗ lưu quang thổ hoàng sắc nhanh chóng tụ tập đến mũi Luân hồi thương, cùng với lực đạo xoay tròn, những lưu quang cũng xoay tròn bắt đầu nén lại, khi xoay tròn đến nơi đỉnh nhọn của thương liền hóa thành một viên quang điểm thổ hoàng sắc. Nội gia cương kình áp súc thành một điểm, không ai hoài nghi uy lực của nó. Lực đạo đáng sợ của cường kình, cùng với quang điểm do cương kình tụ hợp họp cả tại một chỗ!

"Xuy xuy..."

Tại Đầu nhọn của mũi thương, quang điểm do cương kình tụ hợp nên cùng với xuyên thấu lực mạnh mẽ kết hợp, sản sinh ra lực đạo kinh khủng, không gian cũng bởi vậy mà bắt đầu vặn vẹo.

Lục Túc Đao tựa hồ cảm giác được uy hiếp, sáu cái chân dài đồng thời ngăn trở!

"Oành!!!"

Không gian bất ngờ bùng nổ tựa như sấm sét nổ vang bên tai!

Chiêu mạnh nhất của Hình Ý Ngũ Hành Thương -- Xích Hổ Bào!

Lực nổ mạnh khủng khiếp trong nháy mắt đánh văng sáu cái chân dài ra, một vệt ngân sắc chớp lên, mũi Luân hồi thương đâm thẳng vào bụng Lục Túc Đao.

Ở đó không có sự bảo vệ của cánh mà chỉ có một tầng lân giáp, căn bản là không có cách nào ngăn trở được mũi Luân hồi thương. Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, Luân hồi thương đã xuyên vào bụng!

Phía dưới lân giáp chính là tầng thịt, phòng ngự yếu gấp mười gấp trăm lần, mũi Luân hồi thương mới đâm vào phân nửa Đằng Thanh Sơn liền lập tức rút ra.

"Viu!" Đằng Thanh Sơn giẫm lên Lục Túc Đao bất ngờ đạp một phát, cả người hướng phía dưới lao xuống.

Máu tươi lục sắc từ bụng Lục Túc Đao phun ra.

Đằng Thanh Sơn xuống tới đất, còn cơ thịt nơi bụng Lục Túc Đao nhẹ chuyển, rất nhanh đã ngưng chảy máu.

"Ngươi thua rồi!" Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt đất.

Lục Túc Đao cũng đã hạ xuống đất, đôi mắt khổng lồ trên cái đầu tam giác nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, nó cũng biết... vừa rồi nếu như không phải Đằng Thanh Sơn hạ thủ lưu tình thì nó đã chết rồi! Chỉ cần Luân hồi thương của hắn đâm sâu thêm một chút, lại đem nội gia cương kình truyền vào, bạo phát ở bên trong liền có thể giết chết nó.

"Hống ~~" Lục Túc Đao gầm nhẹ.

"Chiêu Xích Hổ Bào này quả nhiên như ta sở liệu." Đằng Thanh Sơn trong lòng vui sướng.

Khi mới luyện ra nội gia cương kình, chiêu thức mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn là Xích Hổ Bào chứ không phải Độc Long Toản, năm đó dưới chân thành Duyên Giang Thành, giữa nơi hai quân đối chiến, nhờ vào chiêu Xích Hổ Bào Đằng Thanh Sơn đã biến một gã Tiên thiên hư đan cường giả thành tro bụi.

Chiêu Xích Hổ Bào là tiên thiên chân nguyên kết hợp cùng sức mạnh thân thể.

Trên đại thảo nguyên, nội gia cương kình đạt tới trung kỳ, bởi vì nội gia cương kình không thể tồn tại cùng tiên thiên chân nguyên, một chiêu Xích Hổ Bào này chính là sức mạnh thân thể thêm vào tiên thiên chân nguyên, bạo phát lực đại khái khoảng một trăm vạn cân. Mà Độc Long Toản lại là thân thể lực lượng thêm vào cương kình, uy lực trái lại càng mạnh thêm một bậc!

"Nội gia cương kình rất đặc thù, đạt tới hậu kỳ mới có thể ngưng kết thành chiến giáp. Tiền kỳ chỉ là từng đạo lưu quang, mà trung kỳ cũng chỉ là ngưng kết trở thành dạng vòng.

Chiêu Xích Hổ Bào yêu cầu phi thường hà khắc!

Phải khiến năng lượng ngưng tụ tại đầu thương, sau đó xoay tròn ngưng kết một chút. Loại khống chế lực này, so với ngưng kết thành chiến giáp càng cao hơn một ít! Ở giai đoạn cương kình tiền kỳ và trung kỳ, căn bản vô pháp làm được đến mức này.

Nhưng đạt tới hậu kỳ cương kình biến đổi mạnh mẽ, có thể dễ dàng ngưng tụ thành chiến giáp, so với khống chế Tiên thiên chân nguyên bắt đầu dễ dàng hơn, vì thế mới có thể sử dụng chiêu này.

Bạo phát lực của cương kình là tám mươi vạn cân, mà cương kình trong cơ thể kết hợp với thân thể, có thể khiến song chưởng

của Đằng Thanh Sơn bạo phát một trăm sáu mươi vạn cân lực đạo, nói cách khác chiêu Xích Hổ Bào này có thể bộc phát ra hai trăm bốn mươi vạn cân lực đạo! Hoàn toàn vượt quá uy lực của Độc Long Toản.

"Song chỉ có điều một chiêu này tiêu hao quá khủng khiếp!" Đằng Thanh Sơn thầm than.

Chiêu này uy lực cực mạnh, tiêu hao cũng kinh người.

Kiếp trước, quyền pháp mạnh nhất của Đằng Thanh Sơn là Hổ Pháo Quyền!

Còn hiện nay, thương pháp có lực xuyên thấu mạnh nhất chính là Xích Hổ Bào.

Đương nhiên chiêu Phách Sơn cũng rất mạnh, nhằm vào người hoặc yêu thú có phòng ngự mạnh mà nội tạng lại yếu, thậm chí có thể một kích giành thắng lợi! Chiêu Độc Long Toản tiêu hao nội gia cương kình phi thường ít, có thể duy trì lâu. Như Ảnh Tùy Hình thì liên miên bất tuyệt, Hỗn Nguyên Nhất Khí phòng ngự là mạnh nhất.

Ngũ hành thương pháp của Đằng Thanh Sơn, chiêu nào cũng có ưu thế, có khuyết điểm riêng của nó.

"May mà có một chiêu này, bằng không thật khó mà đánh bại Lục Túc Đao." Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

"Đằng đại ca!" thanh âm của Lý Quân vang lên. Thanh Loan từ trên cao đáp xuống đứng trên mặt đất, Lý Quân từ trên lưng Thanh Loan nhảy xuống phấn khởi chạy tới, "Đằng đại ca, huynh thắng rồi."

"Lý Quân, muội giúp huynh hỏi lại nó, nó có chịu theo ta hay không." Đằng Thanh Sơn nói.

Trước đây thu phục không được, mà hiện tại mình mạnh hơn so với nó, lại có Lý ở đó có lẽ có hi vọng.

"Hống ~~hống hống ~~" Lý Quân nhìn Lục Túc Đao.

Lục Túc Đao ngập ngừng một chút, chăm chú nhìn Đằng Thanh Sơn cũng phát ra một tràng tiếng rống trầm thấp.

Lý Quân nhướng mày, lại lập tức rống tiếp.

Cứ như thế, trao đổi với nhau một hồi lâu.

"Đằng đại ca." Lý Quân nhìn sang Đằng Thanh Sơn.

"Làm sao vậy?" Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện có gì đó không ổn.

Lý Quân bất đắc dĩ nói:

"Con Lục Túc Đao này thật đúng là cố chấp, mặc kệ muội nói thế nào nó cũng không đáp ứng, quá là kiêu ngạo.": 92:

"Đao pháp do sáu chân nó thi triển có chút hơi hướng của Kim Hành Chi Đạo. Huynh hiện nay đã sáng chế ra thức thứ nhất của Kim Hành Chi Quyền, nó sau đó quan sát hàng ngày, đối với sự lĩnh ngộ của nó để trở thành yêu thú Hư Cảnh cũng có chỗ tốt." Đằng Thanh Sơn nói, trước kia Thanh Loan chính vì điều này mà theo Đằng Thanh Sơn.

"Muội nói rồi." Lý Quân lắc đầu "Muội còn nói Đằng đại ca huynh tiến bộ lợi hại như vậy, sau này có thể đạt tới Hư Cảnh, nó theo chúng ta sẽ có chỗ tốt. Thế nhưng Lục Túc Đao này vẫn là chẳng chịu chấp nhận."

"Hừ!" Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Lục Túc Đao.

Đằng Thanh Sơn mơ hồ thấy một tia trêu tức trong mắt Lục Túc Đao, hắn liền cười bảo "Tiểu Quân, muội hỏi lại nó đi. Huynh

nghĩ nó không có khả năng ngu ngốc cố chấp như vậy."

Lý Quân gật đầu, lại quay đầu qua hỏi.

"Ừmm?" Nghe Lục Túc Đao đáp, Lý Quân trên mặt từ từ lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nó nói cái gì?" Đằng Thanh Sơn hỏi.

"Đằng đại ca, nó hỏi huynh: vừa rồi một chiêu đánh bại nó đó thực ra là thế nào? Sức mạnh của huynh tương đương với nó, thế nào mà thoáng cái trở nên mạnh mẽ như vậy?" Lý Quân hỏi, hiển nhiên Lục Túc Đao này bị Đằng Thanh Sơn đánh bại trong lòng còn có chút bất cam. Rõ ràng song phương khác biệt không bao nhiêu, thế nào mà lại thua được? Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười:

"Nói cho nó biết, đây là thương pháp do huynh tự nghĩ ra."

Sau khi Lý Quân chuyển lời, Lục Túc Đao nghe được đáp án. Nó: 74: một lúc.

"Hống... Hống..." Lục Túc Đao phát ra một tràng tiếng rống trầm.

"Nó nói, huynh so với nó mạnh hơn không được bao nhiêu, nó vỗ cánh một cái là có thể chạy trốn dễ dàng, nó sẽ không thần phục huynh." Lý Quân giải thích.

Đằng Thanh Sơn cau mày.

Lục Túc Đao lại rống tiếp, Lý Quân tiếp tục phiên dịch.

"Nó nói tuy rằng sẽ không phục tùng huynh... nhưng mà thực lực của huynh tiến bộ quả thực rất ấn tượng, lần đầu tiên huynh cùng một nhân loại nữa liên thủ vẫn không bằng nó. Lần thứ hai có thể chống lại công kích của nó, lần thứ ba thì đánh bại nó."

"Hơn nữa huynh vừa rồi đâm vỡ lân giáp nhưng không giết

chết nó, cho nên Lục Túc Đao đáp ứng theo huynh mười năm, xem là báo cái ân huynh vừa rồi hạ thủ lưu tình. Trong mười năm nếu như huynh có thể giúp nó đề thăng thực lực, nó sẽ tiếp tục theo. Nếu như không tăng được, nó sẽ bỏ đi. Nếu huynh đáp ứng nó lưu lại, bằng không nó sẽ đi."

Nói xong, Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Thật đúng là chưa nhìn thấy thỏ chẳng chịu thả ưng." (Câu thành ngữ: ý nói không thấy lợi trước mắt thì không theo) Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười, "Nói cho nó biết, huynh sẽ làm cho nó theo huynh mãi mãi."

Lý cười nhìn sang Lục Túc Đao giải thích.

"Hống ~" Lục Túc Đao cũng rống đáp lời.

"Đằng đại ca, nó nói nó cũng hy vọng huynh có thể làm nó trở thành thần thú Hư Cảnh." Lý cười.

Từ đó, Lục Túc Đao theo Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 18

Hai Mươi Tuổi

Tuyết rơi trắng như những sợi lông ngỗng kín cả trời đất. Trên bờ Nguyệt Nha hồ tại Thần Phủ Sơn cũng bao phủ một tầng tuyết dày.

Lúc này trời đã xế buổi chiều, trong cánh rừng phía trước Đằng Thú đang không ngừng luyện tập quyền pháp, lão Uông mã phu cũng ở bên cạnh luyện kiếm pháp. Thường ngày Đằng Thanh Sơn là khắc khổ nhất, lúc này hắn đang lẳng lặng đứng dưới mái hiên nhìn thiên địa mênh mông vô tận đều là tuyết.

" Vừa chớp mắt, năm này tiếp năm khác qua rồi. "

Từ khi bắt được Đổng Triết Tử tìm được bản khắc đá, Đằng Thanh Sơn chuyên tâm tiềm tu. Đặc biệt là sau khi đạt tới cương kình hậu kỳ, thân thể trong ngoài đều viên mãn, thu phục được con Lục Túc Đao khiến hắn lại điên cuồng hơn. Một khi có lĩnh ngộ đều đi tìm Lục Túc Đao dưới chân núi tỷ thí một phen.

Cả sơn mạch Thần Phủ Sơn có không dưới hàng trăm, hàng ngàn cây đại thụ bị ảnh hưởng.

Hôm nay có thể nói là ngày duy nhất mà Đằng Thanh Sơn nghỉ ngơi sau khi tìm được bản khắc đá.

" Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng, lúc đầu nhập môn là hành Thổ chi đạo, nhưng dần dần pha tạp vào hành Kim

chi đạo! Ta lấy được thức thứ chín từ Sát Thủ Đường. Thức thứ chín lấy hành Kim chi đạo làm chủ, hành Thổ chi đạo làm phụ! Tu luyện mấy tháng ta đã hoàn toàn hiểu rõ, đáng tiếc là chỉ có được một khối! " Đằng Thanh Sơn khá suốt ruột.

Bản khắc đá này làm cho tốc độ của Đằng Thanh Sơn đề cao hơn rất nhiều.

Ngắn ngủn mấy tháng, Kim Hành Chi Quyền của hắn đã liên tiếp được sáng chế ra thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba! Nhưng Hành Thổ Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn vốn đã có thành tựu cực cao, đạt tới thức thứ bảy thì chỉ tăng lên một chút. Thức thứ chín của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức trong bản khắc đá chỉ ẩn chứa hành Thổ chi đạo không phải quá cao thâm.

" Đáng tiếc, ta chỉ có được một khối. Nếu có được ba mươi sáu khối, trong vòng một hai năm việc tiến vào hư cảnh cũng không phải là quá khó. " Đằng Thanh Sơn thầm hận.

" Hai mươi rồi! Ta đã hai mươi rồi. "

Mười chín tuổi, ta đang đứng trước Thần Tiên Ngọc Bích ở Minh Nguyệt Đảo.

Hai mươi tuổi, ta còn ở Thần Phủ Sơn đứng trước bản khắc đá.

Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ cho phép mình buông lỏng.

" Cha, mẹ! Con rời cha mẹ đã hơn hai năm rồi... " Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất vẫn là an toàn của cha mẹ. Cha Đằng Vĩnh Phàm lúc trước bị người của Thanh Hồ Đảo bắt cửu tử nhất sinh, rồi bị đứt hai chân, " hai năm rồi, không biết cha bây giờ như thế nào!"

Hai mươi tuổi!

Cha mẹ nơi phương xa bây giờ như thế nào?

Đoan Mộc Đại Lục và Cửu Châu Đại Địa quá xa xôi, cách xa nhau tới hơn mười vạn dặm. Đến cả tiên thiên cường giả mà muốn đi tới cũng rất khó, chưa nói còn có thể phải vượt qua Hải vực nguy hiểm nữa.

“ Năm đó mặc dù ta công khai nói là phản lại sư môn, nhưng Thanh Hồ Đảo bị tổn thất lớn như vậy liệu họ có cam tâm không? “

“ Ta ly khai Cửu Châu đã hơn một năm, không biết sư môn bây giờ như thế nào. “

“Với lại Thiên Thần cung dã tâm hừng hực. Cũng khó nói, bây giờ Cửu Châu đã dấy lên một trận bão tố rồi.” Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất lo lắng. Lúc trước hắn thấy một con thần ưng dùng lôi điện công kích Tiêu Dao Cung. Tiêu Dao Cung chính là một trong tám đại tông phái, thế mà bị hư cảnh thần thú công kích!

Chứng tỏ có những luồng sóng ngầm rất mãnh liệt ở Cửu Châu.

“ Một khi bộc phát Cửu Châu Đại Địa sẽ rối loạn, Quy Nguyên Tông ta có thể chống đỡ được không? “ Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất nóng lòng. Chỉ cần thấy được một vài động tĩnh ở Cửu Châu cũng đủ làm Đằng Thanh Sơn có thể suy đoán ra rất nhiều dấu hiệu nguy hiểm!

Quy Nguyên Tông vốn nền móng yếu ớt, trước mặt tám đại tông phái và Thiên Thần cung sừng sỏ như vậy không biết chừng có thể bị diệt!

Quy Nguyên Tông bị diệt, vậy cha mẹ Đằng Thanh Sơn, Đằng gia trang cũng sẽ rất nguy hiểm!

“ Hy vọng Cửu Châu vẫn còn yên tĩnh, tiếp tục an bình. Ít nhất chống đỡ được tới khi ta trở về.” Đằng Thanh Sơn rất nóng lòng.

Nguyên nhân vì mình rời xa Cửu Châu, không có lấy một chút tin tức nào về Cửu Châu nên Đằng Thanh Sơn mới lo lắng như vậy. Không biết mới làm cho người ta sợ hãi nhất.

Sợ hãi nhất chính là lúc trở về phát hiện ra Quy Nguyên Tông và Đằng gia trang toàn bộ đã bị diệt!

" Thời gian, thời gian!"

Hai hàng lông mày Đằng Thanh Sơn nhíu lại " Nếu từ từ tĩnh tu sợ phải mất rất nhiều năm, cũng không biết chừng phải mười năm mới có thể đạt tới hư cảnh. Tốc độ như vậy là nhanh, có rất nhiều cường giả phải hơn trăm tuổi mới có thể đạt tới hư cảnh. Ta trước ba mươi tuổi đã đạt tới hư cảnh là nhanh rồi, nhưng nhanh thế vẫn không đủ! "

Mình không có thời gian lãng phí! Không đủ thời gian!

" Ta phải dựa vào bản khắc đá, một bản khắc đá đủ để cho ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian. " Cảm ngộ thiên địa, ngộ đạo khó khăn đương nhiên rất cao. Còn được tham khảo thành tựu cổ nhân, sau đó quy nạp và dung hợp làm lĩnh ngộ cho mình thì tốt hơn. Như vậy căn cơ cũng rất ổn, tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều!

- Đằng đại ca?

Bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng gọi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Lý Quân mặc áo bông trắng mỉm cười đi tới:

- Đằng đại ca nhớ gì thế?

- Nhớ nhà. - Đằng Thanh Sơn thở dài.

- Nhà? - Lý Quân nao nao.

Đằng Thanh Sơn vừa thấy sắc mặt Lý Quân lập tức tỉnh táo

lại, thoát ra khỏi trạng thái bần thần. Hắn nhớ ra... Lý Quân sớm không còn gia đình. Câu nói vừa rồi khẳng định làm tâm tình Lý Quân rất bất ổn. Đằng Thanh Sơn nhìn ra bên ngoài, đột nhiên tập trung vào bóng người như khắc trên màn mưa tuyết xa xa lảng sang chuyện khác:

- Tiểu Quân, muội xem kìa, tiểu tử đó vẫn còn ở đây!

- Đằng đại ca, người đó đã quì trên mặt đất hai ngày hai đêm rồi.

Lý Quân nhìn thân ảnh người nọ.

- Đằng đại ca, sao huynh không nói với hắn vài câu?

Lúc trước Đằng Thanh Sơn xông vào Đổng Phủ bắt Đổng Triết Tử! Làm cho rất nhiều người biết sự tồn tại của Đằng Thanh Sơn.

Một vài vũ giả tin tức linh thông biết Đằng Thanh Sơn ở Thần Phủ Sơn nên tới bái sư! Thời đại thiên hạ đại loạn, có thể bái nhập vào làm môn hạ của một siêu cường giả học được bản lĩnh, sau này tìm được vinh hoa phú quý rất dễ dàng!

- Rất nhiều người muốn làm môn hạ của ta. Chẳng lẽ quì vài ngày vài đêm là ta sẽ thu à?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Đối với vũ giả có nội kình quì hai ba ngày cũng chẳng sao cả.

- Lão Uông!

Đằng Thanh Sơn gọi một tiếng.

- Ông chủ.

Lão Uông đang luyện kiếm trong tuyết vội chạy tới. Mấy tháng nay lão Uông được Đằng Thanh Sơn dạy, hơn nữa được ngủ ở

hang núi ngầm dưới đất, thực lực đã đề cao rất nhanh.

- Nói cho tiểu tử kia biết ta không thu đồ đệ, quì chết cũng chẳng ăn thua gì.

Đằng Thanh Sơn bảo.

- Vâng, ông chủ.

Lão Uông vội chạy tới chỗ nam tử đã bị tuyết hoàn toàn bao trùm, tựa như một bức tượng tuyết. Nam tử đó ngẩng đầu, hình như to tiếng gì đó với lão Uông.

Thấy cảnh này Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu. Mấy tháng nay hắn gặp qua quá nhiều thủ đoạn để bái sư. Quỳ mãi không dậy, cố ý dùng mọi cách để hấp dẫn Đằng Thanh Sơn, dùng mỹ nhân kế, rất nhiều thứ đã thử qua" Đằng Thanh Sơn vẫn tỉnh rụi, nhất định không thu bây giờ ai làm đệ tử.

" Nếu ta ở Đoan Mộc Đại Lục vài chục năm có lẽ sẽ thu vài đệ tử. "

" Nhưng ta lại phải về Cửu Châu! "

"Đối với Đoan Mộc Đại Lục thì ta chỉ là một lữ khách. " Đằng Thanh Sơn xoay người tiến vào trong phòng.

Lão Uông khuyên không được chỉ có thể lắc đầu bỏ đi. Đến hoàng hôn, tên vũ giả quì tới mức cả người run rẩy rốt cục không thể kiên trì nữa. Khó khăn lắm mới đứng dậy được, y nhìn ánh sáng hắt ra từ ba tòa nhà đá: "Ngân thương Vũ Thánh Đằng Thanh Sơn quả thật như truyền thuyết, muốn bái ông ta làm thầy quả thật rất khó khăn."

- Thu đệ tử còn có tam đại yêu cầu? Điều thứ nhất là phải đạt tới tiên thiên? Hừ, tiên thiên Vũ Thánh, có ai mà không phải là người cao cao tại thượng, ai muốn tới đây làm đệ tử.

- Ta thấy ngươi mà thu đệ tử như vậy, môn phái của ngươi sẽ phải đoạn tuyệt!

Tên vũ giả thầm hận, quay đầu bước đi.

Ngay lúc này, phía trước lại có một người lưng đeo chiến đao khổng lồ, mặc áo da màu đen đang đi tới.

- Huynh đệ, các hạ cũng tới bái sư à?

Vũ giả này liếc mắt nhìn người vừa tới.

- Tại hạ khuyên các hạ nên thôi đi. Ngân Thương Vũ Thánh Đằng Thanh Sơn rất bướng bỉnh, biện pháp gì cũng không thay đổi, tâm địa cứng như thép.

- À.

Thanh niên liếc mắt nhìn y cười rồi tiếp tục đi về phía nhà của Đằng Thanh Sơn.

- Hừ, ngươi không tin thì thôi. Chờ ngươi chịu đau khổ rồi sẽ biết.

Vũ giả này cười khẩy một tiếng, đưa mắt nhìn thanh niên đó đi đến chỗ ở của Đằng Thanh Sơn. Tên vũ giả này đang chờ xem trò vui.

Quả nhiên.

Đằng Thanh Sơn từ trong phòng đi ra.

- Chắc là cũng bị đuổi đi.

Vũ giả nhìn chằm chằm, rồi đột nhiên vẻ mặt y cứng lại.

Tên thanh niên lưng đeo chiến đao đó lại được Đằng Thanh Sơn nhiệt tình đón vào.

- Cái gì?

Tên vũ giả trừng mắt nhìn.

Trong phòng.

- Mục lão ca, mời ngồi.

Đằng Thanh Sơn cười ngồi xuống, đồng thời cũng châm trà cho người vừa tới.

Người vừa tới chính là Đại trưởng lão Mục Vọng của Húc Nhật Thương Hành!

Đại trưởng lão cười rồi ngồi xuống:

- Đằng huynh đệ, xem ra gần đây có rất nhiều người muốn bái cậu làm sư phụ.

- Chà! Bây giờ tại hạ đã hối hận rồi. Sớm biết rằng có nhiều chuyện phiền toái như vậy, ngày đó khi bắt Đổng Triết Tử, tại hạ sẽ không trực tiếp xông vào.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bất lực, Đại trưởng lão cười ha ha:

- Có gì lạ chứ? Các hạ quang minh chính đại xông vào, náo động ầm ĩ. Tin tức này mà truyền ra, khẳng định có người sẽ hỏi cường giả thần bí đó là ai?

- Trong thiên hạ Vũ Thánh có rất nhiều, ai không muốn thanh danh lan xa?

Đại trưởng lão cười nói:

- Rất nhiều gia tộc đã biết cậu, tin tức đương nhiên không dấu được.

Đằng Thanh Sơn bất lực lắc đầu.

- Rất nhiều người tìm mọi cách để được nổi danh, muốn cho danh chấn thiên hạ. Cậu lại khác, đã đạt tới tiên thiên kim đan đỉnh mà ta bây giờ mới biết cậu.

Đại trưởng lão than thở:

- Dấu kỹ thật.

Đằng Thanh Sơn cười.

Dấu?

Danh khí của mình ở Cửu Châu Đại Địa là rất lớn. Không phải mình che dấu, mà là mình vừa tới Đoan Mộc Đại Lục mà thôi.

- Ha ha….

Đằng Thanh Sơn uống một ngụm nước trà nóng, tò mò hỏi:

- Mục lão ca, theo tại hạ được biết lão ca đã về Tây Thang Vực rồi. Lần này tới chỗ tại hạ là tiện đường hay có việc?

- Ta thật sự có chuyện trọng yếu.

Đại trưởng lão cười nói.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

- Nói nghe xem nào Đại trưởng lão cười hà hà:

- Cậu không phải tìm mọi cách để muốn có được bản khắc đá của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức à? Vì một bản khắc đá mà ra tay bắt sống Đổng Triết Tử.

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, hắn đương nhiên mong muốn có được bản khắc đá cực độ, liền nói:

- Sao, Sát Thủ Đường lại có nhiệm vụ à?

- Không có.

Đại trưởng lão cười lắc đầu.

- Trong thiên hạ tổng cộng chỉ có chừng đó bản khắc đá. Tất cả mọi người đều cất giấu hết chỉ sợ bị ngoại nhân biết. Người đưa ra nhiệm vụ, đã ít còn ít hơn! Một năm có thể nhận được một nhiệm vụ đã là không tệ rồi.

- Vậy ông tới đây làm gì?

Đằng Thanh Sơn khó hiểu.

Đại trưởng lão nhếch miệng cười:

- Không dối cậu, Húc Nhật Thương Hành ta thế lực rải khắp thiên hạ. Về bản khắc đá thì... tổng bộ Thương Hành ta cũng đã sưu tập được vài khối, tổng cộng có sáu khối!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 19

Vân Mộng Cổ Thành

Sáu khối?

Đằng Thanh Sơn thầm run lên. Đúng là tuyết trung tống thán (trời tuyết lạnh mà được tặng than – ý như buồn ngủ gặp chiếu manh), mình đang lo không tìm được nhiều bản khắc đá. Quay đi quay lại, Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành lại nói họ có sáu bản khắc đá! Đằng Thanh Sơn hiểu rõ bản khắc đá chính là Vũ Hoàng do tự mình chế tạo, mỗi một bản khắc đá đều trân quý vô cùng, Húc Nhật Thương Hành tuyệt đối không dễ dàng cho người khác mượn.

Nếu không vì sao nửa năm qua Húc Nhật Thương Hành vẫn luôn chẳng đề cập tới là Thương Hành có bản khắc đá?

- Sao, Đằng huynh đệ không tin à?

Đại trưởng lão thấy Đằng Thanh Sơn không nói gì liền kinh ngạc hỏi.

- Tin, đương nhiên là tin chứ.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Húc Nhật Thương Hành của ông có hơn ba ngàn năm lịch sử, hơn nữa thế lực rải rác khắp thiên hạ, là Thương Hành cường đại nhất trong thiên hạ. Một Giang gia nho nhỏ đã có thể có được một

bản khắc đá, trong thiên hạ tổng cộng có ba mươi sáu bản, Thương Hành các ông không có mới là việc lạ. Có sáu bản khắc đá thì chẳng có gì kỳ quái.

Đại trưởng lão nở nụ cười.

- Nhưng tại hạ đang nghĩ.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Đại trưởng lão.

- Sáu bản khắc đá này trân quý vô cùng. Mục lão ca đề cập tới sáu bản khắc đá này thì phỏng chừng có chuyện tình rất khó muốn tại hạ đi làm rồi.

- Hơi khó.

Đại trưởng lão gật đầu.

- Nói đi, muốn tại hạ làm gì mới đưa sáu bản khắc đá cho mượn.

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Ly khai Cửu Châu đã lâu lắm rồi, Đằng Thanh Sơn thủy chung vẫn lo lắng về cố hương. Bây giờ biết Húc Nhật Thương Hành có sáu bản khắc đá, hắn bất kể như thế nào cũng muốn có được sáu bản khắc đá này.

- Được, rất thống khoái.

Đại trưởng lão cười nhâm nhi:

- Là sư phụ ta mời cậu làm việc.

- Sư phụ, Vân Mộng Chiến Thần?

Đằng Thanh Sơn chấn động, nhướng mày.

- Mục lão ca, sư phụ lão ca là cường giả cấp chiến thần, việc gì lão không làm được mà bảo tại hạ ra tay?

Lúc trước Đằng Thanh Sơn còn tự tin, bây giờ lại hơi thấp thỏm, cấp bậc chiến thần là cường giả hư cảnh! Cường giả hư cảnh mời mình làm việc?

- Đừng lo.

Đại trưởng lão cười trấn an:

- Mặc dù sư phụ ta là cường giả cấp chiến thần, nhưng ông cũng không có cách nào phi hành được! Lần trước ta tỷ thí với cậu, sau khi trở về có nói với sư phụ về con yêu thú phi cầm của cậu. Lần này sư phụ có việc, bảo ta tới mời cậu mang theo con yêu thú phi cầm đó cùng nhau đi.

- Yêu thú phi cầm?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc:

- Húc Nhật Thương Hành các ông không có yêu thú biết phi hành à?

- Trong thiên hạ cũng chỉ có gia tộc Thiên Phong biết thú ngữ.

Đại trưởng lão lắc đầu than thở:

- Hơn nữa số lượng yêu thú phi cầm rất ít, chứ đừng nói là thu phục.

- Vân Mộng Chiến Thần bảo tại hạ đưa yêu thú phi cầm đi tới, có yêu cầu gì về thực lực của yêu thú phi cầm không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Không.

Đại trưởng lão cười nói:

- Sư phụ coi trọng là năng lực bay của yêu thú phi cầm! Về phần thực lực, cho dù yêu thú là tiên thiên kim đan thì đối với sư phụ cũng chẳng dùng làm gì.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Trong lòng thì hạ quyết định là mang theo Cuồng Phong Ưng đi. Về phần Thanh Loan phải ở lại đây!

- Tại hạ vẫn chưa biết Vân Mộng chiến thần muốn tại hạ tới làm gì? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm.

Đại trưởng lão lắc đầu.

- Chỉ biết là phải tới Vân Mộng Trạch tìm cái gì đó.

- Vân Mộng Trạch? - Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Tam đại hiểm địa ở Đoan Mộc Đại Lục, lần lượt là ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch ở Tây Thang Vực. Tám trăm dặm Hỏa Diệm Sơn ở Đông Hoa Vực và hợp cốc Thiên Phong ở Hàn Vực! Trong đó Vân Mộng Trạch xếp hàng đầu.

- Đúng vậy, Vân Mộng Trạch liên miên ba ngàn dặm mênh mông vô cùng, cho dù là cường giả hư cảnh muốn tìm bảo vật cũng cực khó. Nếu có yêu thú phi cầm từ trên trời cao bao quát xuống phía dưới sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn hiểu ra vì sao Vân Mộng Chiến Thần mời mình.

Nhưng có phải chỉ cần tìm vật gì đó thật không?

Vân Mộng Chiến Thần muốn tìm bảo vật chỉ sợ là chẳng phải

tầm thường.

Nhưng dù sao đi nữa để có được sáu bản khắc đá, Đằng Thanh Sơn cũng phải đi một chuyến!

- Mục lão ca, bây giờ trời đã tối. Như vậy đi, đợi tới sáng mai chúng ta hãy xuất phát. Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm, được.

Mục Vọng gật đầu.

...

Cơm chiều hôm đó, Đằng Thanh Sơn nói cho Lý Quân là mình phải đi Tây Thang Vực một chuyến.

Sáng sớm hôm sau, dưới cái nhìn lưu luyến của Lý Quân, Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão cùng cưỡi Cuồng Phong Ưng bay về phía tây bắc.

...

Giữa trưa, ánh nắng tràn ngập khắp nơi chiếu sáng những lớp tuyết dày.

Cuồng Phong Ưng giương cánh bay lượn, lưng Cuồng Phong Ưng rộng hơn Thanh Loan rất nhiều. Lưng Cuồng Phong Ưng đủ để Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão hai người cùng khoanh chân ngồi. Nếu là Thanh Loan chỉ có thể ngồi được một người thôi.

Tốc độ Cuồng Phong Ưng rất nhanh, nó xé gió phi hành, những xóm thôn nhà cửa phía dưới bé xíu trông như những con kiến.

- Nhìn kìa, phía trước chính là Vân Mộng Cổ Thành rồi.

Đại trưởng lão chỉ ra xa.

- À, đây là Vân Mộng Cổ Thành à?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn tỏa sáng hướng về tòa thành trì cổ xưa. Cả thành trì đều bọc một màu đen, trên tường thành có vô số thủ vệ.

Vân Mộng Cổ Thành là một tòa thành có ba ngàn năm lịch sử!

Từ khi thành lập cho tới bây giờ đều là đại bản doanh của Húc Nhật Thương Hành.

- Vậy Vân Mộng Trạch là...

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn xuyên qua Vân Mộng Cổ Thành, nhìn về phía phía tây Vân Mộng Cổ Thành, đó là một khoảng thế giới rộng vô cùng, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi trông mờ ảo có sóng quang lấp lánh, ẩn hiện một cái đầm lớn - Vân Mộng Trạch! Đệ nhất hiểm địa ở Đoan Mộc đại lục!

- Đúng vậy, Vân Mộng Trạch ba ngàn dặm.

Đại trưởng lão cũng hướng mắt nhìn Vân Mộng Trạch, thán phục nói:

- Bao nhiêu năm rồi, ta chưa bao giờ nhìn Vân Mộng Trạch từ trên cao như vậy!

Cuồng Phong Ưng bay cao mấy ngàn trượng. Quan sát Vân Mộng Trạch từ độ cao trông cảnh sắc quả là mĩ lệ.

- Vô số năm qua Vân Mộng Trạch vẫn y nguyên.

Đằng Thanh Sơn vỗ bộ lông cổ Cuồng Phong Ưng. Cuồng Phong Ưng lập tức hót vang một tiếng nhào xuống xuống dưới.

...

Ngoài cửa đông Vân Mộng Cổ Thành.

Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão Mục Vọng cùng song hành đi về phía cửa thành. Cuồng Phong Ưng đi theo phía sau.

- Đại trưởng lão.

Ngoài cửa thành một dặm đã có một đoàn xe đứng hầu.

- Đây là thế giới của các loại dã thú quái vật, bên trong Vân Mộng Trạch nguy cơ rải rác. Điểm chết người là... bên trong Vân Mộng Trạch địa thế thường phát sinh biến hóa không ngừng. Cho dù dùng một người liều mạng điều tra ra một con đường an toàn, chỉ sáu tháng một năm sẽ không còn an toàn nữa.

Đại trưởng lão than thở không thôi.

Đằng Thanh Sơn nghe thế chỉ cười.

Ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch, nếu so với Man Hoang ở Cửu Châu thì có lẽ lớn hơn cả Man Hoang!

- Cho Cuồng Phong Ưng xuống dưới đi.

Đại trưởng lão nói ngay. Được Đằng Thanh Sơn giới thiệu, lão cũng biết yêu thú phi cầm này tên là Cuồng Phong Ưng.

- Tiểu Hôi.

- Đằng huynh đệ, chúng ta lên xe ngựa.

Mục Vọng cười bảo:

- Cậu cũng bảo Cuồng Phong Ưng lên luôn. Nếu không một con yêu thú mà vào trong thành, vậy có thể...

Đằng Thanh Sơn cười vỗ vỗ bộ lông Cuồng Phong Ưng chỉ vào xe ngựa.

Mặc dù không thể dùng ngôn ngữ trao đổi, nhưng trí tuệ của

Cuồng Phong Ưng ngang với nhân loại nên rất dễ hiểu ý. Hai người Đằng Thanh Sơn và con chim tiến vào trong xe ngựa.

- Đi!

Đại trưởng lão ra lệnh một tiếng.

Đoàn xe đi về phía cửa thành.

Đợi đến tới chỗ cửa thành, Đằng Thanh Sơn nhìn qua cửa sổ phát hiện ra nếu vào thành hoặc ra khỏi thành đều phải trình thẻ thứ tự đặc biệt.

- Mục lão ca, xem cách thủ vệ cửa thành Vân Mộng Cổ Thành thì quả là rất nghiêm túc.

- Vân Mộng Cổ Thành là cổ thành của Húc Nhật Thương Hành ta. Ngoại nhân không được phép thì không được đi vào.

Mục vọng cười nói.

- Theo tại hạ được biết, Vân Mộng Cổ Thành cũng là một trong ba mươi sáu chủ thành. Thương Hành các ông đích xác rất lợi hại, có thể độc chiếm một chủ thành, còn không cho người khác đi vào.

Đằng Thanh Sơn thán phục. Đại trưởng lão Mục Vọng rạng rỡ:

- Vân Mộng Cổ Thành chính là do Thương Hành ta thành lập. Ba ngàn năm qua luôn luôn là cái gốc của Thương Hành chúng ta.

Một Thương Hành mà độc chiếm một thành trì trên ba ngàn năm.

Quả thực khó tin.

- Chiều dài xuyên suốt thành thì khoảng hơn mười dặm. Còn Húc Nhật Thành là thành trong thành, chiếm phương viên vài dặm thôi.

Đại trưởng lão giải thích:

- Bây giờ, chúng ta đã tiến vào Húc Nhật Thành. Sư phụ ta cũng ở đây.

Đằng Thanh Sơn thầm thán phục. Theo như kiến trúc của Húc Nhật Thương Hành thì rất có phong phạm những đại tông phái của Cửu Châu. Đại tông phái Cửu Châu, đầu tiên chiếm lĩnh một quận thành, rồi sau đó thành lập thành trong thành.

- Đại trưởng lão... tới.

Bên ngoài truyền đến một tiếng hô.

- Chúng ta xuống đi.

Đại trưởng lão cười, kéo Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng cùng nhau xuống xe ngựa.

Bên trong Húc Nhật Thành, rải rác khắp nơi đều là những thị nữ tuyệt đẹp, thỉnh thoảng mới nhìn thấy một đội vệ binh tuần tra.

- Đằng huynh đệ, cậu có biết Vân Mộng Cổ Thành có bao nhiêu quân đội không?

Đại trưởng lão cười hỏi.

- Mười vạn? - Đằng Thanh Sơn đoán.

- Hai mươi vạn!

Đại trưởng lão mỉm cười. Hiển nhiên cảm thấy tự hào về Thương Hành.

- Hai mươi vạn lính? So với đại gia tộc bình thường thì nhiều hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn cảm thán nói.

- Vân Mộng Cổ Thành, dân cư gần trăm vạn, ngoại trừ hai mươi vạn lính, những nhân khẩu khác, một trăm phần trăm là người có huyết mạch Mục Gia ta.

Đại trưởng lão nói tiếp.

- Cái gì? Mục gia?

Đằng Thanh Sơn giật mình. Một thành trì, cơ hồ đều là người của một dòng họ? Có thể như vậy sao?

- Húc Nhật Thương Hành...

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía Đại trưởng lão.

- Mục lão ca, trong Húc Nhật Thương Hành, mọi người đều là họ Mục, chẳng lẽ...?

- Xem ra Đằng huynh đệ biết rất ít về Húc Nhật Thương Hành chúng ta. Việc này cũng không phải bí mật! Trong Húc Nhật Thương Hành, cấp bậc quản sự cơ hồ đều là người họ Mục đảm nhiệm. Trưởng lão càng tuyệt đối phải là người họ Mục! Húc Nhật Thương Hành cũng chính là Thương Hành của Mục Gia ta.

Đại trưởng lão cười nói.

- Ta còn tưởng rằng Đằng huynh đệ đã biết rồi chứ.

Đây kỳ thật không phải là bí mật, các đại gia tộc đều biết.

- Lợi hại.

Đằng Thanh Sơn thán phục nói.

- Người trong thành, ngoại trừ quân đội, một trăm phần trăm đều là Mục Gia các ngươi à?

Đằng Thanh Sơn thán phục vô cùng. Đằng gia trang ở quê nhà mới chỉ có hơn hai ngàn người.

Mục Gia Người ta tới gần tám mươi vạn người!

Nếu cộng cả những người rải rác phân tán trong thiên hạ, chỉ sợ phải tới hơn trăm vạn - Việc này cũng không có gì kỳ quái. Trên ba ngàn năm trước, Mục Gia ta chính là một đại gia tộc! Bao đời đã qua, dân cư càng ngày càng nhiều! Trên ba ngàn năm sẽ có bao nhiêu người sinh ra?

Đại trưởng lão tự hào vô cùng.

- Mục Gia dòng chính đã có tám mạch, dòng phụ có bảy mươi chín mạch. Các dòng bên dưới nữa cũng có không ít nhánh.

Đằng Thanh Sơn nghe xong thầm thán phục.

"Phải làm sao có được gia tộc phồn vinh. Nếu... Đằng gia mình có thể có được phồn vinh như thế cũng là đủ rồi. Giống như huyết mạch của Đại Vũ, huyết mạch Đoan Mộc Thiên Thần, đều chỉ hưng thịnh nhất thời thôi. Được như Mục Gia mới là thích hợp nhất để phát triển gia tộc." Đằng Thanh Sơn đã có ý nghĩ về việc phát triển trong tương lai của Đằng gia trang.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

- Đằng huynh đệ, phía trước chính là chỗ ở của sư phụ ta rồi. Cậu ở đây chờ một lát, ta đi thông báo một tiếng.

Đại trưởng lão cười nói.

"Đây là chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần à?"

Trước mắt là một tòa cung điện rất bình thường, nhưng trong lòng Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy căng thẳng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 20

Đằng Thanh Sơn Đấu Với Vân Mộng Chiến Thần.

Cung điện nơi Vân Mộng Chiến Thần sống chiếm diện tích khá lớn, được chia làm tiền điện, chủ điện và hậu điện, thuộc cấu trúc ba điện hai vườn. Mỗi điện đều được xây bằng đá xám trắng, mái lợp ngói nâu, đỉnh cung điện đều nhọn, mờ ảo có tuyết trên đó nhưng đã tan gần hết.

"Vân Mộng Chiến Thần, một trong số hai đại chiến thần cường giả ở Đoan Mộc Đại Lục! " Đằng Thanh Sơn nhìn cửa điện, thầm nhủ: "Đến khi ta đạt tới hư cảnh, trở lại Cửu Châu, ta sẽ phải ứng phó với loại cường giả này! "

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, dù là ở Cửu Châu Đại Địa hay Đoan Mộc Đại Lục, người nắm vận mệnh đại lục, đứng trên đỉnh cao nhất, vẫn là những cường giả hư cảnh (chiến thần)! Số lượng cường giả hư cảnh ở Đoan Mộc Đại Lục cực nhỏ, chỉ có hai người, nên địa vị của tiên thiên cường giả mới cao như thế. Còn tại Cửu Châu, chỉ ở một châu cũng có số cường giả hư cảnh bằng cả Đoan Mộc Đại Lục.

Thậm chí còn có châu, tỷ như Vũ Châu của Vũ Hoàng môn, Ung Châu của Doanh thị gia tộc, thì số cường giả hư cảnh rất có thể vượt qua số của Đoan Mộc Đại Lục!

Ở Cửu Châu, cường giả hư cảnh rất nhiều. Ai nấy đều là những nhân vật đứng trên đỉnh cao!

“Sau khi giúp Vân Mộng Chiến Thần hoàn thành việc này, mượn được sáu khối khắc đá, có thể mình sẽ đạt tới hư cảnh.”

Đằng Thanh Sơn âm thầm tính toán: “Cho dù sáu bản khắc đá không giúp ta đạt tới hư cảnh, phỏng chừng mức chênh lệch cũng không lớn.”

Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng, một người một hùng ưng, đều đứng ngoài cửa điện.

Đám binh vệ tinh anh thường xuyên tuần tra đều kinh ngạc nhìn nhìn con Cuồng Phong Ưng cao hơn thân người một chút.

Một lúc sau...

- Đằng huynh đệ, tới đây, theo ta vào!

Đại trưởng lão Mục Vọng vừa cười vừa tiến ra cửa điện.

- Tiểu Hôi, đi!

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ thân Cuồng Phong Ưng, cả hai cùng tiến vào cửa điện.

- Mục lão ca, Vân Mộng Chiến Thần tiền bối ở trong điện nào? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Ở phía trước!

Đại trưởng lão Mục Vọng cười nói:

- Sư phụ ta tính tình rất tốt. Nhưng, ngươi đừng có ra vẻ ngạo khí trước mặt sư phụ. Sư phụ ta ghét nhất loại người này. Nếu người nào bị sư phụ ta ghét, rất có thể ông ta sẽ giết ngay lập tức.

- Ta không ngông tới mức đó đâu - Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Cả ba dọc theo hành lang chủ điện, đi vòng qua điện, rồi tới

một khu vườn ở phía sau.

Trong vườn được lát bằng những khối thanh thạch rất chỉnh tề. Trên sàn thanh thạch có trải một tấm thảm, trên thảm bày một cái bàn. Một lão già mặc áo da trắng như tuyết, đội mũ nỉ đang khoanh chân ngồi trên thảm. Chiếc bàn trước mặt có một bầu rượu và hai chén rượu.

Bên cạnh bàn là một thanh chiến đao khổng lồ. Chiến đao cắm trong vỏ đao. Trên vỏ đao có một vài hình khắc cổ quái, trên chuôi đao là một đồ hình đầu sói.

- Sư phụ!

Mục Vọng cung kính hành lễ.

- Đẳng Thanh Sơn bái kiến tiền bối!

Đẳng Thanh Sơn cũng cung kính chào.

- À, tiểu tử tên là Đẳng Thanh Sơn đã tới rồi à?

Lão giả tóc bạc râu bạc trắng cười tủm tỉm nhìn Đẳng Thanh Sơn, thanh âm rất thân thiết. Nhìn thoáng qua Cuồng Phong Ưng cạnh Đẳng Thanh Sơn, lão càng tỏ ra vui hơn, phân phó:

- Ừm, Mục Vọng, con về trước đi, ta tâm sự với tiểu tử này cái đã.

- Vâng, sư phụ!

Mục Vọng cung kính thối lui.

Còn Đẳng Thanh Sơn nhìn kỹ Vân Mộng Chiến Thần.

Vân Mộng Chiến Thần là một lão đầu thoạt nhìn hoà nhã dễ gần, rất giống ngoại công Đẳng Vân Long của mình, cũng lưng hùm vai gấu, nhưng cười rất rạng rỡ, nên có vẻ rất thân thiết.

Thoạt nhìn Vân Mộng Chiến Thần, căn bản Đằng Thanh Sơn không cảm giác được lão có gì khác với thường nhân.

- Ngồi!

Vân Mộng Chiến Thần chỉ vào chỗ đối diện.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn tiến đến bàn, cũng khoanh chân ngồi xuống.

Vũ giả tu luyện thường xuyên ngồi khoanh chân không cần ghế, nên ngồi riết cũng quen.

- Đằng Thanh Sơn, không ngại thì ta gọi ngươi là Thanh Sơn nhé!

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn cũng cười.

- Thanh Sơn, lão đầu này lần này mời ngươi tới là có việc nhờ ngươi hỗ trợ.

Vân Mộng Chiến Thần lại nhìn sang con Cuồng Phong Ưng bên cạnh, tán thưởng:

- Theo ta được biết, ngươi hẳn là còn có một yêu thú loài chim khác có thể phun lửa mà. Không ngờ hôm nay ngươi đưa một con khác tới! Lợi hại lợi hại! Lão đầu này chẳng có lấy một con yêu thú loài chim nào.

- Vãn bối cũng gặp may mà thôi.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, đáp.

- Ừm, nhìn ánh mắt ngươi, hẳn là còn rất trẻ, chưa đến sáu mươi tuổi phải không?

Vân Mộng Chiến Thần mở lời.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Tiên thiên cường giả đều là cao thủ có "Thần" rất cường đại. Về phần cường giả hư cảnh, cảm ngộ được thiên đạo, có thể phân biệt sự khác nhau giữa ánh mắt trẻ thơ và ánh mắt già nua. Từ ánh mắt mà phán đoán ra tuổi tác, mặc dù không phải cực chuẩn, nhưng cường giả hư cảnh phán đoán không sai biệt bao nhiêu!

"Vân Mộng Chiến Thần quả thật lợi hại. Kiếp trước ta chết khi gần được ba mươi, kiếp này hai mươi. Nói ta không đến sáu mươi..."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất thán phục.

- Đúng rồi, chưa tới sáu mươi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Vân Mộng Chiến Thần gật gù thán phục:

- Mục Vọng cũng là đệ tử vĩ đại nhất trong Mục Gia ta trong vòng hai trăm năm qua! Bây giờ hắn cũng chỉ thiếu chút nữa là tiến vào hư cảnh, trở thành chiến thần rồi! Nhưng hắn đã một trăm ba mươi tuổi. Ngươi thì đến cả một nửa số tuổi của hắn cũng không đến mà thành tựu còn cao hơn hắn. Tài ba, tài ba!

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Tiến vào hư cảnh, trở thành chiến thần?

Trên Đoan Mộc Đại Lục, cũng có thuyết pháp" Hư cảnh" à!

- Tới đây, Thanh Sơn, ngươi cùng ta thử vài chiêu.

Nói rồi Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy.

- Thử vài chiêu?

Đằng Thanh Sơn cả kinh, vội hỏi:

- Tiền bối, người đối chiêu với vãn bối à?

Đằng Thanh Sơn nghĩ: mình đến cả hư cảnh cũng chưa đạt tới, nếu đối chiêu với người ta, thuần túy là bị thua thiệt.

- Bảo ngươi thử chiêu, ngươi lo lắng cái gì. Có khi nào ngươi lo là lão đầu ta nhân cơ hội làm thịt ngươi không?

Vân Mộng Chiến Thần vừa nhíu mày vẻ bất mãn, lập tức khiến Đằng Thanh Sơn cảm thấy áp lực như một tòa núi lớn ép tới.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, vừa mở bao đựng thương sau lưng vừa đáp:

- Tiền bối đã nguyện ý tự mình chỉ điểm tiểu bối, đương nhiên vãn bối muốn cầu cũng cầu không được.

- Tốt, thế mới thống khoái!

Vân Mộng Chiến Thần phát ra tiếng cười sang sảng.

- Kẹt kẹt...

Đằng Thanh Sơn ráp hai đoạn cán thương lại. Rồi hắn ném bao đựng thương lên bàn, điểm nhẹ chân, thân thể hóa thành một ảo ảnh trong nháy mắt lui về phía sau hơn mười trượng, lập tức chống thương đứng yên, cười cười nhìn Vân Mộng Chiến Thần:

- Một thân bổn sự của vãn bối đều nằm ở thương, xin tiền bối chỉ điểm.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy dâng lên một luồng hào khí.

Đã suốt bao nhiêu năm qua mình chưa bao giờ được tỉ thí với

cường giả hư cảnh! Lúc trước ở Thiên Thần Sơn đã từng gặp qua Thiên Thần, chỉ cần ánh mắt Thiên Thần cũng khiến mình bị ảnh hưởng rồi. Ở Thiên Thần Sơn, mình cũng chỉ đấu với đệ nhất Thần Tướng "Vũ Nhật Lôi Mục", đệ tử của Thiên Thần mà thôi.

Hư cảnh được xem như nhân vật thần thoại, dù ở Cửu Châu hay Đoan Mộc Đại Lục, đều là những nhân vật đỉnh cao.

- Hôm nay ta thử nhìn xem cường giả hư cảnh rốt cuộc có thực lực gì?

Tinh thần Đằng Thanh Sơn cực kỳ hưng phấn.

Đỉnh cao chí cao.

- Ha ha, không tệ!

Vân Mộng Chiến Thần cười chống tay đứng ung dung, đoạn cười khẽ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ra tay đi, xuất ra chiêu thức lợi hại nhất!

Vù!

Đằng Thanh Sơn nheo mắt. Hắn rõ ràng cảm giác được Vân Mộng Chiến Thần đang là một tiền bối hòa ái rất dễ thân, một lão giả nhìn như bình thường, chỉ trong nháy mắt tựa như hóa thành một thanh chiến đao sắc bén! Cả người lão đều có đao khí mờ ảo bao phủ, thậm chí chung quanh Vân Mộng Chiến Thần lờ mờ lóe ra đao mang.

Không phải là hoa mắt mà là sự thật!

- Tiền bối, cẩn thận!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn ngưng trọng, tựa như ngưng tụ thành mũi chông.

Veo... veo...

Chỉ thấy thân hình Đằng Thanh Sơn như con cá chạch trong nước, lóe ra rồi không ngừng lướt tới theo một loại lộ tuyến rất quỷ dị, chớp mắt đã từ ngoài mười trượng lao vào trước mặt Vân Mộng Chiến Thần, cách chừng hai trượng. Đồng thời toàn thân Đằng Thanh Sơn được vây quanh bởi một tầng chiến giáp màu thủy lam, cả Luân Hồi thương cũng lưu chuyển cương kình màu xanh lam.

- Xoẹt...

Y phục trên cánh tay phải của Đằng Thanh Sơn phồng lên, Luân Hồi thương hóa thành một con rắn như mọc lên từ đất, lại tựa như một con giao long mới từ huyệt động thoát ra!

Hai tay đánh ra!

Xoẹt!

Luân Hồi thương trong nháy mắt xé tung không khí, được Đằng Thanh Sơn triệt bỏ lực cản vào phút cuối cùng, cán cây Luân Hồi thương trong nháy mắt tựa như một con mãng xà xoay tròn, lại tựa như một mũi khoan nhọn hoắt, mang theo tiếng rít chói tai khó nghe.

- Oang!

Mũi cây Luân Hồi thương đúc bằng Vạn Niên Hàn Thiết đâm thẳng vào Vân Mộng Chiến Thần!

Thân thể kết hợp với cương kình! Một trăm sáu mươi vạn cân lực bộc phát!

Ngũ Hành thương Độc Long Toản!

Vân Mộng Chiến Thần nghiêm mặt, tay phải nhanh đến cực

hạn chém một sống bàn tay!

- Choang!

Ngoài sống tay có một đao ảnh khổng lồ sinh ra từ trống không, tuy ra tay sau nhưng lại nhanh hơn bổ vào giữa Luân Hồi thương.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác được một luồng sức mạnh tựa như hồng thủy vỡ đê. Trước mặt lực lượng này, Đằng Thanh Sơn vừa đang nghĩ đến việc chống lại thì bản thân hắn đã bị ném bay ra ngoài xa, va vào những phiến đá thanh thạch hình thành một cái hố thật sâu.

Thanh thạch vỡ tan phát sinh một đống đá vụi ra xung quanh. Trên tường cung điện lại xuất hiện một lỗ thủng, vài khối đất vỡ nát, thậm chí dẫn đến vài bức tường xung quanh lần lượt sụp đổ, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

- Nhanh, nhanh, bên này!

Vô số tiếng bước chân nhanh chóng chạy đến.

- Lui cả ra!

Vân Mộng Chiến Thần nhướng mày, lạnh lùng quát.

- Lui ra!

- Lui ra!

- Lui ra...

Từng tiếng vang vang vọng không ngừng, lập tức trong cung điện của Vân Mộng Chiến Thần có một thân ảnh áo xanh nhảy ra nhanh như chớp, hét đám binh vệ tinh anh thối lui. Sau đó bóng

người màu xanh này lại trở vào trong điện, căn bản không dám đến gần quấy rầy Vân Mộng Chiến Thần.

Trong vườn ngự uyển, chỉ còn có Vân Mộng Chiến Thần và Đằng Thanh Sơn.

- Phù, thật lợi hại!

Đằng Thanh Sơn lắc người, cường kình màu thủy lam ngoài thân khẽ chấn động, hắn liền vượt ra khỏi hố sâu.

-"Cường giả hư cảnh thật đúng là cường giả hư cảnh. Đối phó với ta mà lại không cần sử dụng binh khí, chỉ một cái sống tay mà sức mạnh đáng sợ như vậy, đánh bay cả ta. Trước mặt lão, căn bản đến cả lực phản kháng một chút ta cũng chẳng có.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn cảm giác được sự chênh lệch kinh người giữa hai bên.

"Hơn nữa ta thi triển Độc Long Toản trước, lão chỉ phòng thủ thôi. Bất luận là tốc độ hay uy lực, lão đều vượt xa ta."

Đằng Thanh Sơn thật lòng tâm phục khẩu phục.

Hắn thu hồi cương kình ngoài thân, chắp tay:

- Tiền bối, vãn bối chịu thua.

- Thanh Sơn, ngươi gạt Mục Vọng tiểu tử đến khổ.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha, bước đến gần.

- Mục Vọng tiểu tử còn tưởng rằng ngươi là cường giả tiên thiên kim đan. Lúc đó ta đã nghĩ, Mục Vọng đối với cảm ngộ "Đạo" đã cực cao, chỉ thiếu một bước là đạt tới hư cảnh! Người có thể đánh bại hắn hẳn phải là cường giả hư cảnh mới đúng.

- Hôm nay được gặp thì quả nhiên như vậy! Thanh Sơn, ngươi

hẳn là vừa đạt tới hư cảnh. Không ngờ, Đoan Mộc Đại Lục ta có chiến thần thứ ba rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 21

Vân Mộng Bạch Quả.

“Chiến thần? Hư cảnh?”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy mù mờ, nghi hoặc nhìn Vân Mộng Chiến Thần. Mặc dù không hiểu nhiều lắm về hư cảnh, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng biết một điểm, biểu hiện của tiến vào hư cảnh là liên thông thiên địa, chân nguyên vô tận! Bây giờ mình căn bản chưa liên thông thiên địa, nội gia cương kình của mình cũng tuyệt không phải là vô cùng vô tận.

- Ngàn lần vãn bối chưa đạt tới hư cảnh đâu, tiền bối nói như vậy...

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

- Hả?

Vân Mộng Chiến Thần giật mình, lập tức cười ha ha:

- Thanh Sơn, đạt tới hư cảnh là một chuyện tốt, ngươi giấu diếm làm gì? Sao, ngươi nghĩ rằng ta nhìn không ra à? Uy lực một thương của ngươi tuyệt đối không phải cường giả tiên thiên kim đan có thể phát ra được.

- Cường giả vừa mới tiến vào hư cảnh, uy lực một thương cũng chẳng mạnh hơn ngươi bao nhiêu.

Vân Mộng Chiến Thần nói tiếp.

Nói rồi, vẻ mặt Vân Mộng Chiến Thần khẽ biến. Lão nhìn kỹ Đằng Thanh Sơn, thấy vẻ mặt hắn không giống như giả dối, bèn không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Sao, ngươi không phải hư cảnh thật à?

- Tiền bối, vãn bối cũng không rõ. Nếu đạt tới hư cảnh, phải có thể liên thông với thiên địa, chân nguyên vô cùng vô tận.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Nhưng mà vãn bối chưa đạt tới hư cảnh.

- Ủa...

Vân Mộng Chiến Thần ngắm kỹ Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, một thương vừa rồi của ngươi hẳn là được ngộ từ "thủy chi đạo"! Tuy hơi thô một chút, nhưng uy lực rất tiếp cận cường giả sơ nhập hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn hơi hiểu ra.

Đại khái lực bộc phát cường giả tiên thiên kim đan khoảng tám mươi vạn cân. Còn mình thì mạnh tới một trăm sáu mươi vạn cân, gấp hai lần! Căn bản không phải cùng một cấp độ. Đằng Thanh Sơn cũng biết, cường giả hư cảnh cũng chia cao thấp. Thiên địa mênh mông, bước đầu thành công cảm ngộ thiên đạo thì chỉ là mới tiến vào hư cảnh.

Còn chính thức hoàn toàn cảm ngộ mới là hư cảnh đại thành!

Giữa bước đầu tiến vào hư cảnh và tiến tới hư cảnh đại thành có khác biệt rất nhiều. Vân Mộng Chiến Thần không thể phi hành, hiển nhiên chưa đạt tới trình độ "hư cảnh đại thành".

"Sơ nhập hư cảnh là cấp độ thấp nhất trong hư cảnh! Dựa theo lời Vân Mộng Chiến Thần, sơ nhập cường giả hư cảnh có lực

bộc phát không khác ta là mấy. Như vậy, cũng chỉ gấp hai tiên thiên kim đan. Vậy thì không có gì kỳ lạ cả."

"Ta chưa nhập hư cảnh mà thực lực đã như thế rồi. Nếu ta tiến vào hư cảnh, thực lực sẽ còn kinh khủng hơn nhiều so với cường giả sơ nhập hư cảnh bình thường!"

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui.

Một lần cao, sau này sẽ lại còn cao hơn nữa! Tu luyện nội gia quyền làm thân thể mình cường đại, tương lai mình đạt tới hư cảnh sẽ là cường giả hư cảnh nội gia quyền thượng đẳng trong lịch sử, thực lực mạnh hơn hư cảnh bình thường nhiều.

- Tốt lắm, không nói chuyện này nữa.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Chúng ta ngồi xuống, bàn chuyện chính.

****

Đằng Thanh Sơn cùng Vân Mộng Chiến Thần ngồi đối diện nhau bên bàn.

- Bất luận ngươi có phải là hư cảnh hay không thì đưa mắt nhìn cả Đoan Mộc Đại Lục, ngoại trừ vị kia của gia tộc Thiên Phong và ta, không ai là địch thủ của ngươi đâu!

Vân Mộng Chiến Thần thập phần xác định.

- Yêu thú trong Vân Mộng Trạch, ngoại trừ thần thú hư cảnh ra, những yêu thú khác cũng không phải là địch thủ của ngươi.

- Lần này, ta nhờ Thanh Sơn hỗ trợ đi tìm linh dược. Đối với Thanh Sơn nhà ngươi, cũng hơi nguy hiểm.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

- Tiền bối, người bảo thần thú hư cảnh à?

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình.

- Trong Vân Mộng Trạch có thần thú hư cảnh?

- Đương nhiên có!

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán:

- Năm xưa, Đoan Mộc Thiên Thần xuất thế, một thanh Lôi Đao vô địch thiên hạ, cưỡi con thần thú Ô Chuy Mã. Đó chính là con yêu thú đã đạt tới hư cảnh. Mặc dù không có cánh nhưng Ô Chuy Mã vẫn có thể phi hành. Hiển nhiên là thần thú hư cảnh đại thành.

- Từ khi Đoan Mộc Thiên Thần ly thế, Ô Chuy Mã không còn chủ nhân, cũng sống tự do ở Vân Mộng Trạch. Ta đi vào Vân Mộng Trạch cũng hơn trăm lần nên ngẫu nhiên gặp được Ô Chuy Mã vài lần.

Trong mắt Vân Mộng Chiến Thần có chút sắc thái đặc biệt.

Ô Chuy Mã!

Vật cưỡi của Đoan Mộc Vũ, Lôi Đao Thiên Thần. Đoan Mộc Vũ là chí cường giả, là nhân vật cùng cấp độ với Vũ Hoàng, nên vật cưỡi của hắn thì những cường giả hư cảnh khác chẳng hề có hy vọng gì có thể thu phục được.

- Ô Chuy Mã!

Vân Mộng Chiến Thần than một tiếng:

- Thần thú này cực kỳ cao ngạo, ngoại trừ Đoan Mộc Thiên Thần, chưa từng có người nào có thể thu phục được nó.

- Có thể nói, thần thú Ô Chuy Mã, chính là vua của Vân Mộng Trạch.

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán nói.

Đằng Thanh Sơn nghe xong cũng hơi tò mò về Ô Chuy Mã.

Đương nhiên, Đằng Thanh Sơn chỉ muốn gặp, nhìn. Đối với thần thú hư cảnh đại thành, Đằng Thanh Sơn không dám tự đại cho rằng mình có thể thu phục được. Khi trước, trong trận chiến Đại Duyên Sơn ở Dương Châu, giao long Tử Tích có xuất thế, thật là một trường hạo kiếp. Không ít tiên thiên cường giả của các đại tông phái bị giết, Ngân Giao quân Thanh Hồ Đảo trong nháy mắt chết trên vạn người.

Mặc dù không thấy, nhưng khi Đằng Thanh Sơn và Lý nói chuyện, hắn cũng biết rất nhiều tin tức từ Lý Quân. Lý Quân là Thần Nữ Thiên Thần Sơn, nên biết rất nhiều tin tức cũng không lạ.

- Tiền bối, người bảo ta hỗ trợ tìm thuốc, là muốn tìm thứ linh dược gì? Linh dược này ở nơi nào? Ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch, không thể nào phải đi tìm lung tung như người mù!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, ngàn dặm đầm lầy tồi tệ như thế này, cho dù chạy ngang qua chỉ sợ cũng phải mất mấy canh giờ. Nhưng đây không phải là băng ngang, mà là tìm thuốc, phải tìm cẩn thận, tốc độ đương nhiên chậm! Từ từ đi qua ba ngàn dặm, tối thiểu cũng phải mười bữa, nửa tháng.

Quan trọng nhất là...

Vân Mộng Trạch dài ba ngàn dặm, rộng ngàn dặm. Đi qua đi lại cả ngàn lần chỉ sợ cũng không thể đi khắp Vân Mộng Trạch được.

- Ha ha... Yên tâm, không ai bảo ngươi chạy loạn như vậy đâu...

Vân Mộng Chiến Thần phá ra cười.

- Chắc hản ngươi cũng biết: tam đại hiểm địa trên đại lục, mặc dù nguy hiểm vô cùng, tai hoạ không ngừng, nhưng ông trời cũng rất công bình. Trong tam đại hiểm địa cũng có tam đại linh bảo!

- Vân Mộng Trạch có Vân Mộng Bạch Quả, Hỏa Diễm Lĩnh có Hỏa Diễm Hồng Liên, Thiên Phong Hợp Cốc có Thiên Phong Thủy Châu.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Lần này chính là ta muốn bảo ngươi đi tìm Vân Mộng Bạch Quả.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Vân Mộng Bạch Quả? Hỏa Diễm Hồng Liên? Thiên Phong Thủy Châu? Thật ra Đằng Thanh Sơn chưa từng nghe qua về tam đại linh bảo này.

- Tiền bối, có thể nói rõ hơn về tam đại linh bảo không? Thật sự vãn bối không biết.

Đằng Thanh Sơn làm mặt dày hỏi. Hắn biết quá ít về Đoan Mộc Đại Lục.

- Hả?

Vân Mộng Chiến Thần kinh ngạc.

- Sư phụ ngươi rõ là... đến cả việc này cũng không kể cho ngươi.

- Tam đại linh bảo có công hiệu thần kỳ! Mặc dù ở trong tam đại hiểm địa có không ít thiên địa linh bảo, nhưng ba loại này là quí nhất! Trong đó, Thiên Phong Thủy Châu phải ở nơi rét lạnh đến cực điểm như Thiên Phong Hợp Cốc mới dưỡng xuất ra một giọt thủy châu. Giọt thủy châu này, toàn bộ màu xanh lá, giữa cái

rét của Thiên Phong Hợp Cốc lại không hề kết băng. Một khi ăn vào, có thể đả thông toàn thân kinh mạch, hơn nữa, làm cho thân thể có thêm mười vạn cân cự lực. Có thể nói như thế này, một khi ăn vào, thân thể sẽ lột xác trở thành thân thể hoàn mỹ.

Vân Mộng Chiến Thần thán phục.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Mười vạn cân cự lực? Kinh mạch hoàn toàn đả thông?

Việc này quá hãi nhân!

- Còn Hỏa Diễm Hồng Liên càng kỳ lạ hơn, hạt sen của Hỏa Diễm Hồng Liên khiến các đại gia tộc rất thèm thuồng. Chỉ cần ăn một hạt sen, Thần con người có thể mở rộng ra rất nhanh. Cao thủ nội kình hậu thiên đỉnh phong, một khi ăn một hạt sen vào, mười người thì tám chín có thể đạt tới tiên thiên.

Vân Mộng Chiến Thần nói.

- Trong lịch sử mấy ngàn năm của Đoan Mộc Đại Lục ta, từng phát hiện ra chín gốc Hồng Liên. Chín gốc Hồng Liên này có loại Tam Diệp Hồng Liên, cũng có loại Tứ Diệp, Ngũ Diệp Hồng Liên, cao nhất là Thất Diệp Hồng Liên. Chín gốc Hồng Liên này tổng cộng có bốn mươi hai hạt sen. Theo những gì ghi lại sử sách, trong những cao thủ ăn hạt sen chỉ có một người là chưa đạt tới tiên thiên, bốn mươi mốt người khác đều đạt tới tiên thiên!

Đằng Thanh Sơn nghe mà chết lặng người.

Có thể bồi dưỡng tiên thiên, Hỏa Diễm Hồng Liên? Bốn mươi hai người thì có bốn mươi mốt người thành công? Xác suất này quả rất cao! Đương nhiên, trong mấy ngàn năm lịch sử, mới được có bốn mươi mốt tiên thiên, chia đều ra, một trăm năm không tới một người.

Bất luận là Hỏa Diễm Hồng Liên hay Thiên Phong Thủy Châu, đều có hiệu quả kinh người.

"Ông trời quả nhiên công bình. Đoan Mộc Đại Lục thiên tai rất nhiều, nhưng lại có linh bảo nghịch thiên như thế."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất thán phục. Trên Cửu Châu Đại Địa, Đằng Thanh Sơn không phát hiện ra có linh bảo nào có thể so được với Hỏa Diễm Hồng Liên và Thiên Phong Thủy Châu.

Đương nhiên, Bất Tử thảo cũng có thể so được! Nhưng Bất Tử thảo lại có liên quan tới bất tử Phượng Hoàng, cũng không được coi là ở Cửu Châu Đại Địa.

- Loại thứ ba, là Vân Mộng Bạch Quả.

Vân Mộng Chiến Thần tiếp tục nói:

- Trái Vân Mộng Bạch Quả trông như trẻ con, có thể khởi tử hoàn sinh, rất kỳ diệu.

Nghe nói có hình dạng trẻ con, Đằng Thanh Sơn không khỏi nghĩ đến thần thoại kiếp trước có câu chuyện về nhân sâm quả.

- Khởi tử hoàn sinh, tiền bối, có khi nào người chết mà cũng có thể cứu sống lại?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, Vân Mộng Bạch Quả thần kỳ vô cùng.

Vân Mộng Chiến Thần cười giải thích:

- Thanh Sơn, ngươi hẳn cũng biết. Người mà bị thương nặng, sinh cơ đoạn tuyệt, Thần sẽ tiêu tán, người đó coi như chết.

- Còn Vân Mộng Bạch Quả thì sao? Cho dù ngươi bị thương nặng, tỷ như bị một kiếm đâm thủng ngực, đến cả tim phổi cũng

bị chấn nát, theo lý thuyết, sinh cơ đoạn tuyệt, chắc chắn sẽ chết. Nhưng... chỉ cần Thần không tiêu tán, lập tức phục dụng Vân Mộng Bạch Quả, cho dù tim phổi nát bét, cũng sẽ sinh ra cái mới! Ngực có một lỗ thủng, cũng sẽ lành ngay. Cho dù bị một kiếm chặt đứt ngang, nửa người đứt rời, chỉ còn một nửa; ăn Vân Mộng Bạch Quả vào là có thể sinh ra nửa người còn lại!

Đằng Thanh Sơn nghe thế chết lặng người.

Khởi tử hoàn sinh?

Quả nhiên không phải hư ngôn!

“Lúc trước nếu ta có Vân Mộng Bạch Quả…”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy bần thần.

Lúc trước, khi Thanh Thanh bị chết, nếu có Vân Mộng Bạch Quả, chẳng phải nàng có thể sống sót được sao?

Đáng tiếc...

Thanh Thanh đã chết mấy năm rồi.

- Đương nhiên, nếu người đã chết, Thần đã tản, có phục dụng cũng vô dụng.

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu, nói tiếp:

- Ở thế hệ thanh niên Mục Gia ta, có tên đệ tử tiểu gia hỏa Vân Ký là ưu tú nhất, năm nay gần hai mươi chín tuổi đã đạt tới tiên thiên. Khi mười chín tuổi hắn bị chặt đứt hai tay. Không ngờ hắn lại có thể chịu được áp lực, bây giờ cũng đạt tới tiên thiên!

- Hai tay không còn, thực lực bị ảnh hưởng rất lớn. Do đó, ta chuẩn bị tìm Vân Mộng Bạch Quả cho hắn, để hắn mọc lại hai tay.

Nghe thế, trong đầu Đằng Thanh Sơn lóe ra ý nghĩ, lòng thầm

run lên.

“Hai chân cha ta đứt rời, cuộc sống chắc chắn có rất nhiều bất tiện, chịu rất nhiều khổ sở. Nếu ta đưa một quả Vân Mộng Bạch Quả về Cửu Châu...”

Thoáng chốc máu trong cơ thể Đằng Thanh Sơn sôi trào lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 22

Hành Trình Tìm Bảo Bối Trong Vân Mộng Trạch.

Đằng Thanh Sơn luôn cảm thấy rất đau lòng vì Đằng Vĩnh Phàm hai chân tàn phế. Hắn từ khi sinh ra tới nay vẫn từng tự thề là phải làm cho cha và tộc nhân mình được sống những ngày tốt nhất. Nhưng cuối cùng Đằng Vĩnh Phàm lại bị tàn phế, đại bá phải chết thảm. Đằng Thanh Sơn biết thiếu đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Thế Hữu lúc đó gọi đích danh cha để bắt đi, chắc chắn là vì mình.

Hối hận, áy náy.

Bây giờ biết hiệu quả kỳ diệu của Vân Mộng Bạch Quả, Đằng Thanh Sơn lập tức nóng lòng hẳn lên. Việc cha có thể đứng lên đi lại được là khát vọng trong lòng hắn bấy lâu.

- Thanh Sơn, ngươi giúp ta một tay đi Vân Mộng Trạch tìm Vân Mộng Bạch quả về đây.

Vân Mộng Chiến Thần tiếp tục nói:

- Ha ha, ta biết... ngươi muốn có được bản khắc đá do Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ năm xưa lưu lại. Mục Gia ta có sáu khối, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi mượn xem vài năm, như thế nào?

- Tiền bối.

Đằng Thanh Sơn cân nhắc một chút, rồi thành khẩn nói:

- Thanh Sơn có một thỉnh cầu, có lẽ có chút quá phận, nhưng Thanh Sơn vẫn muốn nhờ tiền bối hỗ trợ.

- À, nói đi. Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể hỗ trợ, nhất định sẽ giúp.

Vân Mộng Chiến Thần hào sảng đáp.

- Là như thế này.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi:

- Lúc còn nhỏ, vãn bối từng gây rắc rối, trêu vào cừu gia, cuối cùng họ làm cha vãn bối tàn phế hai chân, không thể đứng lên được. Vãn bối vẫn luôn luôn cảm thấy có lỗi với cha của mình. Bây giờ biết hiệu quả kỳ diệu của Vân Mộng Bạch Quả, do đó... vãn bối biết, tiền bối cũng muốn Vân Mộng Bạch Quả. Nhưng... vãn bối muốn hỏi tiền bối một chút, có phương pháp song toàn được không? Vãn bối cũng rất muốn làm cho phụ thân có thể đứng lên được.

Cha mình, hán tử hào sảng, hán tử quan tâm đến gia trang mình.

Mặc dù Đằng Vĩnh Phàm không được như Gia Cát Nguyên Hồng hay một vài hào kiệt khác, nhưng đó là cha mình. Cho dù chỉ là một thợ rèn ở nông thôn.

- Thanh Sơn, cha ngươi năm nay bao tuổi rồi?

Vân Mộng Chiến Thần không khỏi nhíu mày hỏi.

Theo Vân Mộng Chiến Thần, Thanh Sơn hẳn là cũng không còn nhỏ, tuổi cha Đằng Thanh Sơn hẳn là rất cao. Một lão đầu mà còn lãng phí cả Vân Mộng Bạch Quả à?

- Cha vãn bối còn có thể sống thêm ít nhất trên trăm năm nữa.

Ánh mắt Thanh Sơn sáng quắc.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn Đằng Thanh Sơn, trầm mặc một lát.

Lão biết ý của Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha.

Vân Mộng Chiến Thần đột nhiên cười to:

- Lòng hiếu thảo của Thanh Sơn rất đáng khen. Ha ha, cha ngươi có một người con như ngươi, khẳng định là rất cao hứng. Về phần ngươi nói muốn để cha ngươi có thể đứng lên được, cũng không phải không thể. Mặc dù nghe nói Vân Mộng Bạch Quả bình thường cũng chỉ kết một quả.

Mắt Đằng Thanh Sơn rực sáng:

- Tiền bối có biện pháp à?

- Ừm.

Vân Mộng Chiến Thần gật gật đầu:

- Vân Mộng Bạch Quả công hiệu thần kỳ, cho dù nửa thân thể bị chặt đứt, ăn Vân Mộng Bạch Quả vào cũng có thể nhanh chóng mọc ra nửa thân thể. Nói cách khác, thương thế bình thường thì không cần ăn cả Vân Mộng Bạch Quả, chỉ cần một phần là được.

- Có thể như vậy à?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui vẻ:

- Tiền bối, nếu Vân Mộng Bạch Quả bảo quản tốt thì giữ được bao lâu?

Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất về đường quá xa và đi rất lâu,

giữa đường mà quả cây này thối rữa thì rất nguy.

- Ngươi cứ yên tâm. Chỉ cần Vân Mộng Bạch Quả được đặt trong hộp ngọc phong kín, ngay cả để vài chục tới cả trăm năm năm cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Vân Mộng Chiến Thần tự tin mười phần.

- Đương nhiên phải là hộp ngọc. Còn nữa, để cắt Vân Mộng Bạch Quả cũng chỉ được dùng ngọc để cắt. Dùng đao kiếm bình thường sẽ làm cho Vân Mộng Bạch Quả tổn thương rồi thối rữa.

Đằng Thanh Sơn nhớ kỹ.

- Vốn ta đã tính sau khi có được Vân Mộng Bạch Quả, chữa khỏi cho tiểu gia hỏa Vân Ký, sẽ lưu lại một phần để dành cho gia tộc, phòng khi cần thiết. Thanh Sơn đã nói như vậy... Thôi thì đến lúc đó ta cắt ra trước một miếng để tiểu gia hỏa Vân Ký dùng. Khi song chưởng của Vân Ký chữa khỏi, sẽ không cần phục dụng nữa. Phần còn lại toàn bộ để cho Thanh Sơn.

Vân Mộng Chiến Thần nói.

Đằng Thanh Sơn chần chờ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng biết nếu để Mục Vân Ký sử dụng trước, ai biết còn được bao nhiêu? Nhưng, Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp khác.

Dù sao, trước mắt hắn là... Vân Mộng Chiến Thần.

- Được, việc này cứ quyết định như vậy đi.

Vân Mộng Chiến Thần cười vang.

- Thanh Sơn, e rằng ngươi biết rất ít về Vân Mộng Trạch hả?

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Có thể nói vãn bối chẳng biết tí gì.

- Ha ha, đến cả Vân Mộng Bạch Quả mà ngươi cũng chẳng biết, ta đã ngờ như vậy. Tiểu gia hỏa ngươi lúc trước chỉ chú đầu vào tu luyện thôi!

Vân Mộng Chiến Thần cười hà hà, lấy trong lòng ra một quyển sách đóng kỹ đưa cho Đằng Thanh Sơn.

- Ta đã chuẩn bị rồi. Đây là một số thông tin về Vân Mộng Trạch, đại khái gồm có bản đồ, còn có một vài nghi chép về yêu thú, dã thú, độc trùng, cũng có ghi chép về dược thảo linh quả.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy, xem lướt qua.

Hắn thấy có không ít tranh vẽ, giới thiệu về dã thú, cây cỏ.

- Trong đó có giới thiệu về Vân Mộng Bạch Quả.

Vân Mộng Chiến Thần nói ngay.

- Vãn bối thấy rồi.

Đằng Thanh Sơn đã lật tới trang đó.

Để minh hoạ có một bức họa đơn giản vẽ một cái cây thấp bé, cùng với một quả lẻ loi, hình dáng như một đứa bé con. Bên cạnh tranh minh hoạ còn có những miêu tả rất chi tiết.

- À, to bằng nắm đấm? Vỏ cây biến thành màu trắng mới chín?

Đằng Thanh Sơn nhìn một chút, trong lòng cũng hiểu được một vài điều.

- Tiền bối!

Đằng Thanh Sơn nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

- Ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch mênh mông khôn cùng. Chẳng lẽ vãn bối mò kim đáy bể mà đi tìm Vân Mộng Bạch Quả sao?

- Không phải.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Vân Mộng Bạch Quả chính là một trong số tam đại linh bảo ở Đoan Mộc, nên chắc chắn sẽ sinh trưởng nơi linh khí nồng nặc. Phàm là dị bảo đều có dị thú canh gác. Nguyên nhân là vì linh khí nồng đậm nên sẽ thu hút yêu thú ở gần. Ngươi chỉ cần đi tìm nơi có nhiều yêu thú, xem nơi đó có Vân Mộng Bạch Quả hay không mà thôi.

- Nếu đến cả yêu thú cũng chẳng có, thì Vân Mộng Bạch Quả không thể có ở đó.

Vân Mộng Chiến Thần khẳng định.

Đằng Thanh Sơn phì cười:

- Biện pháp này thật ra rất đơn giản.

Dù Vân Mộng Trạch có lớn tới mấy, số lượng yêu thú cũng không thể quá nhiều. Vân Mộng Chiến Thần không thể phi hành, khó lòng tìm được những chỗ đó. Nhưng Đằng Thanh Sơn ở trên lưng Cuồng Phong Ưng, từ trên trời nhìn xuống sẽ tìm được nhanh chóng thôi.

- Nhưng ngươi cẩn thận một chút. Vân Mộng Bạch Quả có thể sinh trưởng ở đầm sâu, có thể sinh trưởng trong bụi cỏ, có thể sinh trưởng ở giữa tảng đá. Tóm lại, đâu cũng có thể sinh trưởng. Có đôi khi ở giữa đầm, ngươi nên chú ý. Nói không chừng đầm sâu đều có yêu thú, cũng có thể có Vân Mộng Bạch Quả.

Vân Mộng Chiến Thần nhắc nhở.

Vừa nghe, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu việc tìm khó khăn như thế nào.

- Còn một điểm nữa. Vân Mộng Bạch Quả là thiên địa kỳ trân, tuyệt không phải thời khắc nào trong Vân Mộng Trạch cũng có Vân Mộng Bạch Quả. Nói không chừng, hiện giờ không hề có quả.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha, nói tiếp:

- Thanh Sơn ngươi cứ việc tìm thật cẩn thận. Như vậy đi, chúng ta ước định kỳ hạn ba tháng. Nếu ba tháng mà chưa tìm được Vân Mộng Bạch Quả, thì bỏ qua.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, Vân Mộng Chiến Thần nói rất đúng. Nếu hiện thời Vân Mộng Trạch căn bản không có Vân Mộng Bạch Quả, thì dù có tìm đỏ mắt cũng chỉ lãng phí thời gian.

- Được, kỳ hạn ba tháng!

Đằng Thanh Sơn đã quyết tâm, bất kể như thế nào hắn cũng phải tìm thật kỹ.

- Thanh Sơn, hôm nay ngươi nghỉ ngơi một ngày, sáng mai xuất phát.

Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy nói.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên:

- Tiền bối, việc này không nên chậm trễ, bây giờ vãn bối phải đi Vân Mộng Trạch ngay.

Giữa trưa cùng ngày, Đằng Thanh Sơn đã ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng, bay khỏi Vân Mộng Cổ Thành, tiến vào Vân Mộng Trạch mênh mông.

Vân Mộng Trạch liên miên ba ngàn dặm, phần lớn là ao đầm, thỉnh thoảng cũng có vài cái gò. Vân Mộng Trạch cũng rất quỷ dị,

bề ngoài đầm thường xuyên có sương mù bốc lên. Theo lý thuyết, với nhiệt độ ở Tây Thang Vực, Vân Mộng Trạch hẳn là phải đóng băng hơn phân nửa. Nhưng trên thực tế thì ngoại trừ vài khu vực cực nhỏ bị đóng băng, những nơi khác của Vân Mộng Trạch đều bốn mùa không hề đóng băng.

Có nơi, nhiệt độ nước còn hơi nóng.

Đấy chính là nguyên nhân sinh ra sương mù.

Từ khi bước vào Vân Mộng Trạch, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện chỗ gian nguy của Vân Mộng Trạch. Bởi vì rất nhiều đầm với chiều sâu không đồng nhất, nên người mạo hiểm tiến vào Vân Mộng Trạch căn bản không thể dùng thuyền. Nếu đi bộ thì càng nguy hiểm hơn. Rất nhiều khu vực đầm lầy, không biết chừng một khi bị lọt vào đó là bị lún chìm mất hút ngay. Đáng sợ nhất chính là dưới ao đầm xuất hiện một vài độc trùng thủy thú.

Tiến vào Vân Mộng Trạch, Cuồng Phong Ưng không thể bay ngày đêm liên tục, nó cũng phải nghỉ ngơi. Một ngày bình thường nó bay sáu bảy canh giờ thôi. Có vài khu vực, Đằng Thanh Sơn phải đi bộ thăm dò.

Có khi…

Đằng Thanh Sơn lướt trên ao đầm. Với năng lực của hắn, không có khả năng bị chìm, nhưng khi Đằng Thanh Sơn lướt tới, lại bị một vài độc xà quấn vào cổ chân, muốn kéo xuống nước.

Cũng có khi... Đương nhiên gặp phải những tình huống như vậy thì kết quả không cần nhiều lời. Đám độc trùng thủy thú dám trêu vào Đằng Thanh Sơn thật sự là chê mình sống lâu.

****

Tiến vào Vân Mộng Trạch đã trên mười ngày.

Vù... - Vù...

Cuồng Phong Ưng vỗ cánh, bay lượn trên trời cao mấy trăm trượng. Ở trên lưng Cuồng Phong Ưng, hai mắt Đằng Thanh Sơn nhìn lướt xuống phía dưới. Hắn không bỏ sót bất kỳ tình huống đặc biệt gì. Một vài con chim, độc xà ăn thịt người... rải rác khắp nơi, những con độc thủy thú kỳ lạ, đều không qua khỏi mắt Đằng Thanh Sơn.

Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần cho Đằng Thanh Sơn quyển sách có giới thiệu rất chi tiết những thú vật trong đầm.

Thủy thú bình thường thì Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không quản.

Một khi phát hiện quái thú kỳ lạ, hoặc là yêu thú, chắc chắn Đằng Thanh Sơn sẽ bay xuống thấp dò xét.

"Mười tám ngày rồi!" Đằng Thanh Sơn cảm thán, "chẳng có tung tích gì về Vân Mộng Bạch Quả. Ta lại phát hiện được hơn ba mươi yêu thú."

Mười tám ngày, Đằng Thanh Sơn từng giết ba con yêu thú, đánh bị thương ba mươi con khác, tìm được không ít linh dược linh quả. Kỳ thật Đằng Thanh Sơn cũng không muốn giết đám yêu thú này. Đáng tiếc, rất nhiều con không biết thực lực Đằng Thanh Sơn, hậu quả đương nhiên phải bi thảm rồi.

Bọc vải trên lưng Đằng Thanh Sơn lúc này ngoại trừ hộp ngọc còn trống rỗng, còn thì đầy nhóc những linh dược linh quả mà hắn thuận tay lượm lấy.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía trước.

- Dát... dát...

Một loài chim tựa như những con quạ đen, một đàn trên vạn

con, dày đặc trải đầy khắp vùng trời trước mắt, trong nháy mắt đã che kín cả bầu trời. Chỉ một lát sau, đám chim đã vụt tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, như hải dương đầy chim mênh mông, bao phủ Đằng Thanh Sơn.

- Việc lạ?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Cuồng Phong Ưng chính là yêu thú loài chim tiên thiên, loài chim bình thường khi tiếp cận đều lập tức bay vòng tránh đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 23

Thần Thú Ô Chuy Mã.

Cưỡi Cuồng Phong Ưng, Đằng Thanh Sơn thấy bốn phương tám hướng đều đen kịt. Vô số những con chim bay lướt qua Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng, bay thật xa đi nơi khác.

- Quác... quác...

Những tiếng kêu liên tục, vang vọng chân trời.

"Những Thôn Xà Điểu (chim ăn rắn) này, dựa theo sách ghi lại, lấy độc xà làm thức ăn. Còn trong Vân Mộng Trạch thì độc xà vô số. Đám Thôn Xà Điểu này theo lý thì không nên di chuyển mới đúng." Đằng Thanh Sơn cảm thấy hơi lạ. Trong vùng đầm mênh mông này, đích xác rất nhiều thôn xà điểu. Phía trước Thanh Sơn vẫn đông nghịt chim, làm hắn cũng không thấy rõ phía trước là gì.

- Ngâm...

Như tiếng tuấn mã hí, lại tựa thanh âm rồng ngâm từ chân trời xa xa cuồn cuộn vang đến. Lập tức cả đám Thôn Xà Điểu đều liều mạng vỗ mạnh hai cánh, bỏ chạy rất nhanh. Chẳng mấy chốc, xung quanh Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng chỉ còn lại nhóm Thôn Xà Điểu cuối cùng.

Thôn Xà Điểu tộc vừa rời đi, phía trước Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn quang đãng.

- Đó là gì?

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa. Một tuấn mã cao lớn, cả thân đen bóng đang tung bốn vó, chạy như bay giữa không trung.

Bốn vó chạy như bay, tựa như dưới chân là đất bằng.

Bộ lông bờm đen huyền theo gió phiêu lãng, tựa như áo choàng của thiên mã, tốc độ nó cũng không nhanh, chỉ tương đương với đám Thôn Xà Điểu tộc. Nó đang không ngừng chạy băng băng, vừa phát ra tiếng kêu vang vọng cả chân trời, xem ra rất thích chí khi được rượt đuổi theo đám Thôn Xà Điểu tộc.

- Không có cánh, lại chạy như bay giữa không trung. Đây là... đây là vua của Vân Mộng Trạch, thần thú Ô Truy Mã?

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi.

Không cánh mà bay giữa không trung, không thể nghi ngờ gì nữa nó phải là một yêu thú hư cảnh đại thành.

Ô Truy Mã chạy như bay trên không. Phía trước là vô tận Thôn Xà Điểu tộc như gặp phải thiên địch cực kỳ đáng sợ, đang liều mạng chạy trốn.

Ô Truy Mã đột nhiên quay đầu dùng con ngươi đen sẫm sâu thẳm nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

“Đây là...”

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy hai tròng mắt Ô Truy Mã có sức mạnh kỳ dị. Hắn có ảm giác tương tự như một luồng nước lạnh trong nháy mắt cuộn tới. Đầu óc Đằng Thanh Sơn toàn bộ chao đảo. Đang đứng trên lưng Cuồng Phong Ưng, hắn không khỏi lảo đảo, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Một con là thần thú Ô Truy Mã đang chạy băng băng giữa

không trung, một là nhân loại cưỡi Cuồng Phong Ưng. Hai bên chỉ đối diện trong phút chốc, thấy Đằng Thanh Sơn thoáng cái trở nên sắc mặt tái nhợt, Ô Truy Mã phát ra một tiếng hí tựa như rồng ngâm rất cao ngạo, rồi lại chạy như bay đuổi theo vô số con Thôn Xà Điểu.

Nhìn Ô Truy Mã dần dần biến mất cuối chân trời, lòng Đằng Thanh Sơn vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

“Không hổ là Ô Truy Mã, tọa kỵ của chí cường giả Đoan Mộc Vũ. “ Đằng Thanh Sơn vô cùng thán phục.

Đằng Thanh Sơn có cảm giác, khi đối diện, e rằng con Ô Truy Mã này chỉ dùng một chiêu là có thể dễ dàng giết chết hắn.

“Tuy Mộng Vân Trạch nguy cơ khắp nơi, nhưng đối với ta thì chẳng hề nguy hiểm. Đối với Ô Truy Mã thì chỉ sợ chính là sân vườn nhà nó. Nó chính là vua của Vân Mộng Trạch. “ Đằng Thanh Sơn thầm than. Nếu có thể thu phục được một yêu thú hư cảnh đại thành, rồi cưỡi nó tung hoành Cửu Châu Đại Địa nhỉ.

Nhưng, với thực lực mình bây giờ, điều này chỉ là một giấc mơ.

“Cứ tiếp tục tìm Vân Mộng Bạch Quả. Một khi tìm được, chẳng những có hy vọng để cha lại đứng lên, mà còn có thể có được sáu bản khắc đá để có thể tiến vào hư cảnh.”

Thanh Sơn tiếp tục cưỡi Cuồng Phong Ưng, cẩn thận dò xét Vân Mộng Trạch mênh mông trùng điệp phía dưới.

*****

Đêm mười tám sau khi vào Vân Mộng Trạch.

- Vù...

Cuồng Phong Ưng từ trên trời đáp xuống một quả núi ước chừng cao chỉ hơn mười trượng. Nói đúng ra, là một quả núi thấp chỉ cao hơn mười trượng thì căn bản cũng không tính là núi, chỉ có thể xem như gò, đồi thôi.

Tối nay, ánh trăng rất sáng, mặt trăng tròn vạnh vạnh như một viên ngọc vắt ngang không trung.

Bóng đêm bao phủ cả Vân Mộng Trạch. Chung quanh chỗ của Đằng Thanh Sơn có những dãy đồi liên miên không dứt. Những gò đất nhỏ thấp bé, giữa những gò đất là không ít đầm lầy. Dưới ánh trăng chan hòa khắp nơi, có thể thấy rõ ràng bề ngoài đầm lầy này bị che phủ bởi một tầng sương mù bốc cao.

Khiến cho Vân Mộng Trạch như mộng như ảo.

- Tiểu Hôi. Nghỉ ngơi thoải mái nhé!

Đằng Thanh Sơn vỗ vỗ vào bộ lông Cuồng Phong Ưng, rồi lập tức, đặt một con chim cao bằng nửa người lên một hòn đá. Con chim này là do khi bay trên đường, Đằng Thanh Sơn tiện tay bắt lấy.

Đây là bữa cơm của Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng.

Đằng Thanh Sơn tới một gốc đại thụ bên cạnh, cắt thân cây thành những khúc củi nhẹ nhàng như cắt bùn, sau đó hai tay hắn xuất hiện ngọn lửa, đốt những khúc củi này cháy bập bùng. Đằng Thanh Sơn thoải mái tạo một đống lửa trên mặt đất.

- Xoẹt xoẹt...

Hắn nhanh chóng vặt lông, bỏ lòng ruột, dùng cương kình thủy hệ chấn động làm cho cả con chim sạch sẽ, rồi đặt trên đống lửa, nướng từ từ. Dùng vài hương liệu kiếm được từ Vân Mộng Trạch, hắn làm cho hương vị dã điểu trở nên ngon vô cùng.

- U...

Cuồng Phong Ưng đứng cạnh đóng lửa, mắt nhìn chằm chằm vào con chim nướng.

- Tiểu Hôi. Đừng vội.

Đợi nướng chín, Đằng Thanh Sơn xé một khối nhỏ ra nếm thử rồi gật đầu.

- Ừm. Được rồi.

Nói rồi, hắn xé cho mình một cái đùi, còn đặt cả phần còn lại của con chim cao bằng nửa thân người đã được nướng chín trước mặt Cuồng Phong Ưng. Một cái đùi, cũng tối thiểu phải bảy tám cân thịt.

Một người một yêu thú ăn ngon lành.

Ti...

Ti...

Một vài thanh âm rất rất nhỏ vang lên khắp bốn phía. Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn qua, thấy trong đám cỏ dại bụi rậm gần đó có một vài con rắn lớn màu xanh lá hoặc đen thui từ từ trườn đến gần. Đằng Thanh Sơn thấy thế thầm lắc đầu. Hắn đã quen rồi. Khi hắn nấu bữa tối, rất dễ dàng lôi cuốn các loại độc trùng, thủy thú ở Vân Mộng Trạch.

Hơn nữa, mùi thịt nướng chín cũng hấp dẫn đám thủy thú độc trùng. Nhưng Đằng Thanh Sơn sớm đã có phương pháp ứng phó.

- Tiểu Hôi!

Đằng Thanh Sơn gọi.

- U...

Cuồng Phong Ưng phát ra một tiếng kêu chói tai. Khí tức của yêu thú tiên thiên lập tức phát ra lập tức dọa đám rắn dữ tợn vội lui về phía sau. Rồi cả đám rắn rất biết điều, trốn ra thật xa.

- Hống...

Một tiếng tiếng gầm khó nghe từ phía trước vọng đến.

Cuồng Phong Ưng vừa nghe, lập tức giận dữ, càng phát ra tiếng kêu to hơn, cao vút hơn.

- Hống...

Con quái thú nào đó xem ra tựa hồ cũng rất phẫn nộ. Khu vực chung quanh trăm dặm đều là địa bàn của nó. Nó là vương giả khu vực chung quanh, sao có thể khoan dung cho yêu thú khác đến đây gầm rú? Hiển nhiên con quái thú này không biết, đây là Cuồng Phong Ưng cố ý khiêu khích nó.

Đằng Thanh Sơn cầm một cái đùi nướng, cạp vài miếng lớn, rồi đặt cái đùi nướng sang một bên. Bàn tay đầy dầu mỡ được cương kình trong nháy mắt đánh bay đi, hắn cầm Luân Hồi thương nhảy ra:

- Tiểu Hôi, ngươi ở đây, ta đến xem.

Cuồng Phong Ưng gật đầu lia lịa rất vui vẻ.

Cuồng Phong Ưng là tiên thiên yêu thú. Cũng chỉ là yêu thú tiên thiên sơ cấp thôi, theo lý, nó không dám kiêu ngạo với những yêu thú khác như vậy.

Nhưng nó đi theo Đằng Thanh Sơn, nên có thể kiêu ngạo như thế. Nguyên nhân chính là vì nó quá kiêu ngạo, nên mới có thể làm cho một vài yêu thú khác bất mãn, phát ra tiếng gầm phẫn nộ. Từ đó, Đằng Thanh Sơn thông qua thanh âm biết được chỗ ở của yêu thú. Đây cũng là biện pháp Đằng Thanh Sơn tìm yêu thú.

“Mang theo Tiểu Hôi thật là sáng suốt. Muốn tìm yêu thú quả thật dễ dàng hơn nhiều. “ Trong mười tám ngày qua, Đằng Thanh Sơn tìm được hơn ba mươi con yêu thú. Hơn phân nửa yêu thú đều vì Cuồng Phong Ưng ban đêm gào rú, khiến cho chúng cũng gầm lên theo, nên cuối cùng mới bị Đằng Thanh Sơn phát hiện.

Cầm Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn lướt ra ngoài đầm, chìm vào đám sương mù.

Rào... rào...

Mỗi một bước đều làm mặt hồ dập dờn sóng gợn. Trong đầm khi thì xuất hiện một con độc xà, lúc thì một con quái ngư dài bằng hai người. Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua, căn bản không đếm xỉa tới đám độc xà thủy thú này. Hắn nhanh chóng tiến về phía quả núi vừa rồi phát ra tiếng gầm.

- Ca...

Một đầu con đại ngư dữ tợn cùng loại với cá sấu màu xám nhảy vọt lên. Hàm răng như gươm dao vô cùng sắc bén nghiến qua nghiến lại cạp về phía Đằng Thanh Sơn.

Bộ giáp màu thủy lam ngoài thân Đằng Thanh Sơn đột nhiên dập dờn.

Con đại ngư màu xám bị chấn văng ra ngoài. Ở giữa không trung nó lật một cú rồi lăn một vòng, ngã tòm xuống hồ nước làm bắn tung vô số bọt nước.

Đằng Thanh Sơn bắn vút lên cao, nhảy tới một quả núi. Đây là một quả núi thấp ước chừng trăm trượng. Quả núi thấp bằng đá xanh đen, có vô số rong tảo cỏ dại, còn có một vài những dây leo.

“Nhiều rắn thế à? “ Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Trong nước có rắn thì rất bình thường. Nhưng đây là trên núi

mà lại có rải rác khắp nơi vô số những rắn là rắn. Việc này quả là hiếm thấy ở Vân Mộng.

“Núi rắn? Bãi rắn? “ Thanh Sơn thầm nhủ, rồi lao lên quả núi, lướt nhanh tới!

Quả núi này rất nhiều rắn.

- Xoẹt.

Đằng Thanh Sơn một cước đạp nát hai con rắn. Chung quanh không ít rắn kêu lên ti ti, thậm chí còn nhảy lên cạp vào Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn coi như chẳng thấy, lướt nhanh tới. Phàm là có con rắn nào muốn công kích hắn, đều bị cương kình sắc bén đánh bay hoặc đánh chết. Cũng có con bị đạp chết. Chỉ trong thời gian khoảng mười hơi thở, Thanh Sơn đã tìm tới chỗ con yêu thú.

“Thật là một đại gia hỏa. “

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy một cái đuôi rắn thò ra khỏi hang. Cái đuôi rắn đầy những vảy màu đen to chừng cái vại nước, làm cho người ta nhìn mà cảm thấy cả người phát run.

“Nơi này quả nhiên là bãi rắn. Đâu cũng rắn là rắn. Con đó chắc cũng yêu thú họ nhà rắn. “

Đằng Thanh Sơn vừa giậm chân.

- Ầm ầm...

Cả quả núi chấn động mạnh, vô số những tảng đá bung ra, lăn chết không ít rắn.

- Hống..

Tiếng gầm phẫn nộ từ trong huyệt động vang ra, đuôi rắn quẫy mạnh.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu.

Chỉ thấy một con rắn với cái đầu còn lớn hơn bánh xe, từ trên đỉnh núi xuất hiện, nhìn xuống Đằng Thanh Sơn phía dưới. Ngay sau đó, một cái đầu rắn khổng lồ khác, cũng to như vậy từ đỉnh núi trườn ra.

“Hai con yêu thú? “ Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Xoẹt xoẹt...

Hai con rắn lớn rườn xuống phía dưới, chẳng mấy chốc Đằng Thanh Sơn kinh ngạc phát hiện ra: “Không phải hai con yêu thú. Mà một cái con tử hoàn xà (rắn cạp nong màu tím) có hai đầu. “ Nhìn thấy một con yêu thú có một thân hình kềnh càng, nhưng lại có tới hai cái đầu dữ tợn, trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên những nghi chép trong bộ sách về yêu thú.

Tử Hoàn Xà: bụng có những hoa văn hình vòng màu tím. Khi Tử Hoàn Xà trưởng thành, dài ước chừng mười trượng, nó trở thành yêu thú tiên thiên. “Chậc chậc… Tới Vân Mộng Trạch mười tám ngày rồi, gặp được hơn ba mươi yêu thú, cộng cả ngươi thì ta tổng cộng cũng mới gặp được ba con yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan. “

Đằng Thanh Sơn không sợ mà mừng.

“Yêu thú Tiên thiên kim đan, nếu sào huyệt của nó có dược thảo linh quả thì khẳng định phải là bảo bối thượng đẳng. “ Lúc trước Đằng Thanh Sơn đã gặp được hai con yêu thú tiên thiên kim đan ở Vân Mộng Trạch, hắn đã có thu hoạch rất lớn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 24

Trở Về.

Dưới ánh trăng mông lung, con Song Đầu Tử Hoàn Xà uốn lượn quanh quả núi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trước mặt.

- Con rắn nhà ngươi, ta cũng lười chẳng muốn giết ngươi.

Cầm Luân Hồi Thương, Đằng Thanh Sơn đi nhanh lên huyệt động. Mỗi một bước đều xa mấy trượng, chỉ ba bước đã tới bên cạnh Song Đầu Tử Hoàn Xà. Hai cái đầu dữ tợn của con Tử Hoàn Xà nghểnh lên cao, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, tựa hồ cũng kinh dị trước kẻ gan lớn trước mặt.

Khi Đằng Thanh Sơn vừa bước tới bước thứ tư...

Một mùi tanh đặc sệt cuộn tới, hai cái miệng rắn khổng lồ của con Tử Hoàn Xà đồng thời há hoác, phóng tới muốn nuốt chửng lấy Đằng Thanh Sơn.

- Hừ!

Tiếng hừ lạnh của Đằng Thanh Sơn như tiếng sấm chấn động, một cú lắc hông, sức mạnh cường đại thông qua hai tay nhập vào Luân Hồi thương. Một luồng thương ảnh mê huyễn màu bạc lóe sáng, như du long với tốc độ kinh người đập thẳng vào một cái đầu đang táp.

Song Đầu Tử Hoàn Xà lập tức lắc đầu né tránh.

- Bùng!

Luân Hồi thương thương ảnh nện vào tấm thân khổng lồ của con Song Đầu Tử Hoàn Xà.

- Oa!

Song Đầu Tử Hoàn Xà kêu lên đau đớn. Từ hai miệng trên hai cái đầu rắn đều phun ra máu đỏ. Không ngờ thân hình khổng lồ dài chừng mười lăm trượng bị Đằng Thanh Sơn một thương đập văng lên trời, thân hình uốn lượn giữa không trung, sau đó đập lên cây cối, lết mạnh trên bãi cỏ dại, lăn vòng vòng trên núi, thậm chí còn đè chết không ít độc xà bình thường không kịp tránh né.

Đá núi đổ xuống.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua con Song Đầu Tử Hoàn Xà, lắc đầu cười, rồi tiếp tục đi về phía huyệt động.

Hai cái đầu của con Song Đầu Tử Hoàn Xà đầy vết máu, hai đầu rắn của nó nghểnh lên cao, hướng mắt nhìn theo kẻ mang thương đi vào sào huyệt của nó, nhưng nó lại căn bản không dám ngăn trở. Uy lực và tốc độ một thương của con người vừa rồi hoàn toàn làm cho nó kinh sợ. Nó biết kẻ này mà có thể giết nó vô cùng dễ dàng.

...

“Coi như ngươi thức thời.” Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương đi vào huyệt động.

“Lần này hy vọng có thể có được Vân Mộng Bạch Quả. Cho dù không phải, cũng là vài thứ bảo bối cỡ như ‘linh lộ thảo’.”

“Hy vọng! Đừng làm cho ta thất vọng.”

Vừa thì thầm trong miệng, Đằng Thanh Sơn vừa mỉm cười đi vào một huyệt động sâu thẳm hắc ám. Ban đêm trong huyệt động càng vô cùng tối đen. Nhưng Đằng Thanh Sơn có thị lực nhìn đêm, nên ban đêm cũng không khác gì ban ngày. Mọi thứ đều có thể nhìn được rõ ràng. Đằng Thanh Sơn nhanh chóng xâm nhập, nhìn kỹ bốn phía.

Một mùi tanh hôi tràn ngập khắp cả huyệt động.

Đằng Thanh Sơn mặt không đổi sắc, chẳng mấy chốc đã đi vào sâu trong huyệt động, nhìn bốn phía: "Ừm! Trong huyệt động không có bảo bối gì cả à?" Chung quanh đều là những tảng đá xám xanh, rất bình thường.

"Chẳng lẽ lần này trắng tay."

Dò xét qua một lần, Đằng Thanh Sơn lắc đầu rồi đi ra ngoài, nhưng hắn vừa đi được hai bước.

"Không đúng."

Khóe mắt của Đằng Thanh Sơn chợt chú ý tới một góc bên cạnh. Chỉ thấy ở nơi đó, trên tảng đá màu màu đen mờ ảo có chút màu xanh lá, rất mỏng manh. Chút màu xanh lá mỏng manh đó phải đứng ở chỗ Đằng Thanh Sơn lúc này mới có thể thấy được. Vị trí khác thì căn bản không thể thấy được một điểm màu xanh lá như vậy.

"Đây là..." Đằng Thanh Sơn lại gần, phát hiện nơi đó có vài khối đá vụn vừa vặn bịt kín điểm màu xanh lá này. May mà còn lộ ra một chút, mới làm Đằng Thanh Sơn phát hiện ra. Hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận kéo vài hòn đá vụn ra.

Một màu xanh lá động lòng người hiện ra. Đằng Thanh Sơn không khỏi hít mạnh một hơi, mắt sáng lên. Chỉ thấy lá cây xanh mượt tràn ngập sức sống, còn có một cái cành nâu nâu. Cái hấp

dẫn nhất đối với Đằng Thanh Sơn, vẫn là trái cây nhỏ hơn nắm tay, tựa như trẻ con.

Cả cái cây nhỏ này sinh trưởng trên một khe đá, bất luận là cành cây, lá cây, hay là trái cây, đều có mờ ảo vầng sáng màu xanh lá, tràn ngập sức sống.

“Hút!” Vừa ngửi được mùi của cây này, Đằng Thanh Sơn cảm giác cả người vô cùng thư sảng.

“Vân Mộng Bạch Quả!”

Lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi dâng lên niềm vui hớn hở, đôi mắt hắn tỏa sáng. “Rốt cục tìm được nó rồi!” Mười tám ngày cưỡi Cuồng Phong Ưng đi tìm, Đằng Thanh Sơn cơ hồ đi khắp cả Vân Mộng Trạch, rốt cục vào đêm thứ mười tám, trong huyệt động Song Đầu Tử Hoàn Xà đã tìm được một gốc Vân Mộng.

“Hả? Màu của Vân Mộng Bạch Quả?” Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Trái cây nho nhỏ có hình dáng trẻ con gắn trên cành, lưu chuyển màu xanh lá như ngọc bích, vỏ quả tuyệt không phải màu trắng, mà là màu xanh! Lúc trước vừa nhìn, Đằng Thanh Sơn còn tưởng rằng màu xanh là do vầng sáng màu xanh lá phản chiếu. Bây giờ cẩn thận nhìn kỹ, hắn mới phát hiện vỏ quả cũng màu xanh nốt.

“Còn chưa chín?” Đằng Thanh Sơn không khỏi cả kinh.

“Phải làm sao bây giờ?” Đằng Thanh Sơn hơi nóng nảy. “Bây giờ còn chưa chín, căn bản không thể ngắt lấy. Chẳng lẽ, ta chờ ở đây à? Ta cũng không biết Vân Mộng Bạch Quả rốt cuộc phải bao lâu mới hoàn toàn trưởng thành.”

Một vấn đề khó khăn đặt ra cho Đằng Thanh Sơn.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn đưa ra hàng ngàn ý nghĩ, rồi chẳng mấy chốc Đằng Thanh Sơn đã có chủ ý.

“Vân Mộng Bạch Quả là thiên tài địa bảo, đòi hỏi điều kiện sinh trưởng rất khó đạt. Ta cũng không có khả năng nhổ nó lên giao cho Vân Mộng Chiến Thần.” Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, bất kỳ linh bảo gì, tỷ như Chu Quả, Hắc Hỏa linh quả vân vân, chưa hề nghe nói đến loại nào có thể nhổ lên được. Nếu không cả đám các đại tông phái còn không cướp về trồng à?

‘Trước hết để cho nó tiếp tục sinh trưởng tại đây, ta lập tức đi thông báo với Vân Mộng Chiến Thần.”

“Nơi này tiếp tục để cho Tử Hoàn Xà ở! Nếu ta đánh chết Tử Hoàn Xà, chỉ sợ huyệt động này sẽ thành ổ của rất nhiều độc xà, những con độc xà bình thường không có trí tuệ, không biết sự quý hiếm của Vân Mộng Bạch Quả. Rất có thể, trong lúc vô ý chúng sẽ hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả.”

Đằng Thanh Sơn không ở lại lâu. Hắn lập tức dùng đá lấp lại chỗ mọc của cây Vân Mộng y như cũ, rồi lập tức cầm Luân Hồi thương, cấp tốc đi ra.

Đứng ở động khẩu, Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng về phía xa xa. Con Song Đầu Tử Hoàn Xà đang nằm ở đó nhìn Đằng Thanh Sơn.

“Ta đi, để cho ngươi ở đó.” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng, rồi lập tức đạp núi đá, như đại bàng giương cánh lao xuống dưới.

Thấy Đằng Thanh Sơn bỏ đi, Song Đầu Tử Hoàn Xà lập tức trườn về huyệt động của mình, bò ngay vào vị trí có cây Vân Mộng Ngân Hạnh vô cùng trân quí trong huyệt động của nó. Song Đầu Tử Hoàn Xà dò xét một chút, thấy cây Vân Mộng không tổn hao chút nào, hơn nữa mấy hòn đá che dấu vẫn còn ở nguyên vị trí lúc

trước, mới yên tâm hẳn.

Theo Tử Hoàn Xà... thị lực của con người trong bóng đêm rất kém, nên không thể phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả.

Sáng sớm hôm sau, Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng, nhanh chóng bay về phương đông. Phi hành hai canh giờ, đến khi mặt trời lên cao, Cuồng Phong Ưng đã tới bầu trời Vân Mộng Cổ Thành.

Từ trên cao nhìn xuống, những bóng người bên trong Vân Mộng Cổ Thành tựa như những con kiến dày đặc.

- Tiểu Hôi, xuống dưới!

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vỗ lưng Cuồng Phong Ưng, chỉ xuống "Húc Nhật thành" trong Vân Mộng Cổ Thành.

- Vèo!

Cuồng Phong Ưng đáp xuống. Húc Nhật Thành có phương viên chỉ vài dặm, Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng phát hiện được vị trí cung điện, chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần.

- Tiểu Hôi, bên kia!

Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn Cuồng Phong Ưng bay thẳng về phía bãi đất trống trước cung điện Vân Mộng Chiến Thần.

Tiếng bước chân gấp gáp!

Thấy Đằng Thanh Sơn đáp xuống từ trên cao, không ít binh vệ nhanh chóng kéo tới.

- Ngươi là ai, dám xông vào Húc Nhật thành!

Rất nhiều người không biết Đằng Thanh Sơn.

- Lui cả ra!

Một tiếng quát trầm thấp vang lên.

Một luồng điện quang màu xanh nhanh chóng xé gió bay đến, đứng trước đám binh vệ. Đấy chính là Đại trưởng lão Mục Vọng. Mục Vọng cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng huynh đệ từ Vân Mộng trở về, xem ra chắc là có tin tức tốt rồi.

- Mục lão ca!

Thanh Sơn cũng cười gật đầu.

- Ầm ầm..

Cửa cung điện mở ra. Hai người mặc áo xanh đi tới. Một người cao giọng:

- Đằng tiên sinh, mời vào!

- Lui ra!

Mục Vọng lập tức quát đám binh vệ. Đám binh vệ này lúc này sao chẳng biết quan hệ giữa Đằng Thanh Sơn và Mục gia nữa? Ai nấy đều không dám lên tiếng, vội kéo nhau thối lui.

- Đằng huynh đệ, đi, chúng ta đi vào.

Mục Vọng cùng Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng tiến vào cung điện.

Vẫn là khu vườn lần đầu được gặp Vân Mộng Chiến Thần. Vân Mộng Chiến Thần đang cầm một quyển sách xem rất chăm chú.

- Thanh Sơn tới rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười đặt bộ sách xuống cái bàn trước mặt.

- Ha ha, xem ra Thanh Sơn đã tìm được Vân Mộng Bạch Quả rồi. Có yêu thú biết bay quả là nhanh. Để ta đi tìm, chắc cả năm chỉ sợ cũng chẳng tìm thấy.

Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng cùng tiến đến.

- Nói tìm được thì hơi vội. Chưa đâu...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Tâm Vân Mộng Chiến Thần không khỏi trầm xuống, lão có vẻ hơi lo, vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Văn bối tìm được Vân Mộng Bạch Quả, nhưng Vân Mộng Bạch Quả tuyệt chưa trưởng thành, vẫn còn vỏ màu xanh.

Đằng Thanh Sơn thở dài.

- Cái gì?

Vân Mộng Chiến Thần hơi kinh hãi.

- Không có việc gì.

Vân Mộng Chiến Thần lập tức cười nói:

- Không phải chuyện lớn, đợi vài năm, trở lại hái cũng không muộn.

Đằng Thanh Sơn có vẻ không cam lòng, đợi vài năm ư? Dựa theo kế hoạch của mình, sau khi dốc lòng tu luyện đạt tới hư cảnh, sẽ phải về Cửu Châu Đại Địa! Nếu đợi tới khi mình đạt tới hư cảnh, mà Vân Mộng Bạch Quả còn chưa trưởng thành, vậy thì rất

phiền toái. Đằng Thanh Sơn cũng không biết chu kỳ sinh trưởng của Vân Mộng Bạch Quả.

Có những linh quả phải sống hơn mười năm, thậm chí hơn trăm năm.

Cũng có linh quả chỉ cần mấy tháng là có thể hoàn toàn trưởng thành.

- Phải đợi vài năm?

Đằng Thanh Sơn cau mày.

- Đằng huynh đệ, ngươi thấy Vân Mộng Bạch Quả lớn bằng chừng nào rồi?

Mục Vọng bên cạnh cất tiếng:

- Bằng chén rượu này không? Hay to bằng nửa nắm đấm?

- Khoảng chừng to gần bằng nắm đấm rồi.

Đằng Thanh Sơn vội đáp:

- Hẳn là không phải chờ lâu lắm chứ.

- To gần bằng nắm đấm?

Vân Mộng Chiến Thần lộ vẻ vui mừng.

- Sắp trưởng thành rồi. Phỏng chừng đợi nhiều lắm nửa năm là được.

- Ha ha...

Vân Mộng Chiến Thần cười đứng dậy.

- Thanh Sơn, ngươi giúp ta một tay. Ngươi lập tức đưa ta đi Vân Mộng Trạch, xem Vân Mộng Bạch Quả rốt cuộc ở đâu! Đương

nhiên, ta đã nói là làm! Khi nhìn thấy Vân Mộng Bạch Quả, ta sẽ đưa sáu khối Khai Sơn Tam Thập Lục Thức do Vũ Hoàng tự mình điêu khắc của Mục Gia cho ngươi.

- Chúc mừng Đằng huynh đệ!

Đại trưởng lão Mục Vọng bên cạnh cũng cười hà hà.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng vui sướng.

Sáu bản khắc đá?

Một khối đã khiến cho mình có bước tiến rất nhanh. Sáu bản khắc đá, biết đâu có thể giúp mình hoàn toàn tiến vào hư cảnh!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 25

Yêu Thú Sơn

Trong cung điện tại Vân Mộng Cổ Thành, chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần, Đằng Thanh Sơn, Đại trưởng lão, Vân Mộng Chiến Thần đang nói chuyện với nhau.

- Thanh Sơn, Vân Mộng Bạch Quả sinh trưởng ở nơi nào? - Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn lập tức lấy từ trong lòng ra một quyển sách, mở ra chỗ đánh có bản đồ, sau đó lật tới một tờ, chỉ vào một điểm trên đó:

- Tiền bối nhìn này, nơi Vân Mộng Bạch Quả sinh trưởng hẳn là tại đây, đại khái ở phía tây 'Ngạc Thụy Sơn' khoảng hai ba mươi dặm.

Ba ngàn dặm Vân Mộng Trạch, quá rộng!

Cho dù là Húc Nhật Thương Hành cũng không có bản đồ thật chi tiết, chỉ có những miêu tả một vài quả núi lớn, hồ nước là rõ rệt, ngoài là thì phải phán đoán vị trí.

- Phía tây Ngạc Thụy Sơn?

Vân Mộng Chiến Thần vội nhìn kỹ, rồi sau đó lắc đầu thở dài.

- Bản đồ này thật sự quá thô sơ, chỉ nhìn bản đồ thật chẳng

biết đâu vào đâu.

- Ở một huyệt động rắn trong một quả núi.

Đằng Thanh Sơn nói tiếp:

- Đêm qua văn bối vào một quả núi gần một cái đầm. Trên núi này dày đặc rắn là rắn, nhiều vô số kể. Có một con xà vương, là một con yêu thú có thể so với cường giả tiên thiên kim đan, tên nó là Song Đầu Tử Hoàn Xà. Sau đó văn bối phát hiện ra trong huyệt động của nó có Vân Mộng Bạch Quả.

- Không xong!

Vân Mộng Chiến Thần biến sắc tái nhợt.

- Làm sao vậy? - Đằng Thanh Sơn lắp bắp kinh hãi.

- Thanh Sơn, ngươi có giết con Song Đầu Tử Hoàn Xà chưa?

Vân Mộng Chiến Thần vội hỏi.

- Chưa.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

Vân Mộng Chiến Thần cực kỳ hoảng sợ, nói vẻ hơi giận:

- Thanh Sơn ơi là Thanh Sơn, ngươi đã sai rồi. Ngươi tiến vào huyệt động phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả, trí tuệ của Song Đầu Tử Hoàn Xà chẳng thấp hơn nhân loại. Nó biết ngươi phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả chưa chín, sau này khẳng định sẽ đến hái. Với cá tính của yêu thú là có thù tất báo, khẳng định là nó sẽ hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả, rồi sau đó ly khai xà sơn! Thanh Sơn ơi, lúc đó ngươi phải giết nó, sau đó hủy diệt huyệt động đó đi, bảo quản Vân Mộng Bạch Quả thật nghiêm mật, như thế mới đúng!

- Tiền bối, người yên tâm.

Đằng Thanh Sơn trấn an:

- Song Đầu Tử Hoàn Xà khẳng định rằng vãn bối không hề phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả.

- Hử?

Vân Mộng Chiến Thần nhướng mày.

- Đằng huynh đệ, cậu xác định như vậy à? - Mục Vọng cũng nói vẻ kinh dị.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Ban đêm trong huyệt động tối đen, kỳ thật cả tại hạ cũng chẳng thấy rõ huyệt động. Hơn nữa Vân Mộng Bạch Quả bị Song Đầu Tử Hoàn Xà giấu rất kín. Có thể nói... tại hạ đi vào một trăm lần cũng sợ khó có thể phát hiện ra được. May mà tại hạ vận khí tốt mới phát hiện một cách trùng hợp, tại hạ giả vờ không phát hiện gì liền ly khai huyệt động. Với linh trí của Song Đầu Tử Hoàn Xà cho rằng tại hạ chắc chắn không phát hiện ra Vân Mộng Bạch Quả, do đó sẽ không nỡ bỏ mà hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả đâu.

- Đi vào một trăm lần, cũng khó phát hiện?

Vân Mộng Chiến Thần nở nụ cười kinh ngạc.

- Xem ra vận khí Thanh Sơn không tệ nhỉ.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn có thị lực trong đêm mới ngẫu nhiên phát hiện ra. Nếu không có thị lực trong đêm, đích xác có đi vào một trăm lần cũng rất khó có thể phát hiện.

- Việc này không nên chậm trễ! Để tránh xuất hiện một vài chuyện bất ngờ, chúng ta bây giờ nên xuất phát ngay.

Vân Mộng Chiến Thần mở lời:

- Mục Vọng, con và Thanh Sơn cưỡi phi cầm bay tới Yêu Thú Sơn. Còn ta thi triển thân pháp cùng các ngươi một chạy tới đó.

Lưng Cuồng Phong Ưng không lớn, hai người ngồi trên đó đã xem như cực hạn rồi.

- Vâng, sư phụ. - Mục Vọng cung kính.

- Thanh Sơn, ngươi vừa về. Bây giờ ta lại bảo ngươi xuất phát, hy vọng ngươi đừng để tâm.

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Không có việc gì.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc hỏi:

- Mục lão ca cũng phải cùng chúng ta đi à?

- Ừm!

Vân Mộng Chiến Thần gật đầu.

- Khi xác định nơi đó có Vân Mộng Bạch Quả, cần phải an bài người ở đó trông chừng... còn ta thì phải cùng ngươi trở về lấy sáu khối khắc đá cho ngươi. Bản khắc đá này cực kỳ trân quý, đặt ở một bảo tàng rất bí mật trong Mục tông... ngoại trừ mười ba vị trưởng lão của Mục Gia và những người trụ cột trong gia tộc cùng thương nghị, nhất trí đồng ý mới có thể lấy sáu bản khắc đá ra ngoài. Cũng chỉ có ta mới có thể đi lấy được!

Đằng Thanh Sơn thầm hiểu, Vân Mộng Chiến Thần ở Mục gia có địa vị rất cao!

- Ừm, chúng ta xuất phát. - Vân Mộng Chiến Thần hô lên.

- Mục lão ca, xin mời!

Đằng Thanh Sơn cười cùng Mục Vọng lên lưng con Cuồng Phong Ưng.

- Đuổi kịp Đằng Thanh Sơn thì ta làm được. Nhưng tuyệt đối không có khả năng tùy ý dễ dàng được như sư phụ.

- Hơn nữa, sử dụng chân nguyên chạy thật nhanh, tiêu hao chân nguyên rất kinh người. Muốn một hơi chạy hai ba ngàn dặm thì quả là ta không làm được. Thế mà sư phụ lại có chân nguyên vô cùng vô tận.

Mục Vọng nói vẻ rất nghiêm trang, cũng có vẻ rất hâm mộ.

Cuồng Phong Ưng cũng phát hiện, nhân loại phía dưới đang chạy theo băng băng.

Bốn chân nhanh hơn hai chân, còn chim bay thì nhanh hơn dã thú chạy nhiều! Đương nhiên, đây là quan niệm đại khái. Trong nhân loại có cường giả hư cảnh, tốc độ rất ghê gớm, nhanh tới mức kinh người.

- U..

Cuồng Phong Ưng hót lên một tiếng cao vút, tốc độ tăng vọt.

Khi Cuồng Phong Ưng gia tốc, điện quang quanh Vân Mộng Chiến Thần đã hóa thành sương mù, rồi tốc độ tăng vọt. Cuồng Phong Ưng không phục càng bay nhanh hơn! Còn Vân Mộng Chiến Thần chỉ bảo trì tốc độ ngang với Cuồng Phong Ưng.

Một yêu thú bay thi với một cường giả hư cảnh, tốc độ không ngừng tăng lên.

Trong khoảnh khắc...

Cuồng Phong Ưng rốt cục đạt đến cực hạn không thể bay

nhanh hơn được nữa. Nhìn xuống dưới, Vân Mộng Chiến Thần thân thể tựa như rất nhẹ, bảo trì tốc độ vừa phải.

- Ha ha… Tiểu Hôi, ngươi mà đấu với cường giả hư cảnh thì ta không biết nói ngươi tự tin hay là ngươi tự đại đây.

Đằng Thanh Sơn cười vuốt bộ lông con Cuồng Phong Ưng.

- Yêu thú này thật thú vị.

Mục Vọng cũng cười khà khà.

Cuồng Phong Ưng kêu to vài tiếng tựa hồ cúi đầu nhận thua, đồng thời tốc độ phi hành của nó bắt đầu giảm xuống. Dù sao bảo trì tốc độ cực hạn cũng không thể bay đường dài được, ngay cả đối với yêu thú biết bay.

- Đằng huynh đệ, nhìn bên kia.

Mục Vọng chỉ hướng tây bắc xa xa.

Đằng Thanh Sơn cũng đã thấy.

Ở hướng tây bắc, sương mù của Vân Mộng Trạch bốc lên, nơi đó có một quả núi rất lớn cao vút nguy nga chọc hẳn vào trong mây. Quả núi này cực kỳ cao lớn, cho dù là chân núi thì phương viên cũng phải bảy tám mươi dặm, độ cao cũng phải bốn năm mươi dặm. Một quả núi như thế... quả là quả núi cao nhất Vân Mộng Trạch!

Vân Mộng Trạch dù sao cũng rất nhiều ao đầm, khá nhiều gò đồi, nhưng quả núi lớn cực kỳ như thế thì rất hiếm.

- Yêu Thú Sơn!

Đằng Thanh Sơn trầm trồ.

- Ừm, Yêu Thú Sơn.

Mục Vọng thán phục:

- Yêu Thú Sơn đã tồn tại từ thời viễn cổ. Đây là nơi nhiều yêu thú nhất cả Vân Mộng Trạch! Đến cả thần thú ‘ Ô Chuy Mã ’ cũng thường xuyên ẩn hiện ở đây.

- Vương giả của yêu thú cũng chính là vương giả của Vân Mộng Trạch.

Đằng Thanh Sơn cảm thán nói.

Một quả núi như vậy chiếm phương viên không tới trăm dặm, so với Vân Mộng Trạch ba ngàn dặm thì chẳng là gì. Nhưng nơi này lại là nơi nguy hiểm nhất Vân Mộng Trạch.

Mục Vọng cũng gật đầu:

- Năm đó vương giả của Yêu Thú Sơn ở Vân Mộng Trạch là một con thần thú gọi là Quỷ Khung. Năm đó Ô Chuy Mã tuyệt không phải thần thú, nhưng từ khi đi theo Đoan Mộc Thiên Thần, thực lực Ô Chuy Mã không ngừng được đề cao, đến khi Đoan Mộc Thiên Thần ly thế, thần thú Ô Chuy Mã cũng trở lại Vân Mộng Trạch đánh bại Quỷ Khung, cưỡng chế Quỷ Khung đi chỗ khác, trở thành vương giả mới của Yêu Thú Sơn.

Thần thú ở Đoan Mộc Đại Lục khi tới hư cảnh được gọi là yêu thú.

- Quỷ Khung thần thú?

Đằng Thanh Sơn tò mò hỏi:

- Con thần thú đó bây giờ ở đâu?

- Bị Ô Chuy Mã cưỡng chế, dường như nó vào miền biển. Hơn hai ngàn năm trước từng có người ở hải vực phía nam mênh mông đã phát hiện ra ‘ Quỷ Khung ’! Còn bây giờ thì có lẽ thần thú Quỷ

Khung vẫn còn sống ở một nơi nào đó, cũng có thể... đã chết già rồi. Dù sao thần thú Quỷ Khung là thần thú sống từ trước thời của Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ.

Yêu thú mặc dù sống lâu, nhưng không có nghĩa là sống lâu vô tận.

Một canh giờ sau, đám người Đằng Thanh Sơn đã tới xà sơn.

- Ở kia!

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống phía dưới.

- Chính là quả núi đó.

- Ta thấy rồi.

Trên mặt Mục Vọng lộ ra vẻ vui mừng.

- Ta xuống dưới một chút để ngừa con Song Đầu Tử Hoàn Xà phát hiện chúng ta, nó mà tỉnh ngộ hủy diệt Vân Mộng Bạch Quả rồi trốn mất.

Đằng Thanh Sơn trực tiếp từ lưng con Cuồng Phong Ưng nhảy xuống, sau đó ở một quả núi rất gần Xà sơn, sau đó lướt như bay tới Xà sơn với tốc độ cực nhanh.

Vân Mộng Chiến Thần lúc này cũng đã tới nơi.

- Thanh Sơn, tới rồi à? - Vân Mộng Chiến Thần hỏi.

- Ừm, tiền bối. Trước tiên vãn bối đuổi con Song Đầu Tử Hoàn Xà đi đã. - Đằng Thanh Sơn nói.

Thực lực Vân Mộng Chiến Thần tuy rất mạnh, nhưng không quen thuộc tình huống Xà sơn, lúc này để cho Đằng Thanh Sơn dẫn đầu.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn như một luồng lưu quang nhanh chóng lao vào Xà sơn. Song Đầu Tử Hoàn Xà lúc này căn bản không biết nhân loại đáng sợ đêm qua lại tới!

- Gừ... hống...

Tiếng gầm chói tai điên cuồng từ bên trong truyền ra.

Cuồng Phong Ưng đáp xuống, Mục Vọng cũng vội nhảy ra chạy tới Xà sơn, cùng Vân Mộng Chiến Thần sóng vai hướng mắt nhìn vào huyệt động trước mặt, cả hai đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn chạy như chớp ra khỏi huyệt động. Hai tay hắn ôm lấy cái đuôi khổng lồ của con Song Đầu Tử Hoàn Xà. Thân hình con Song Đầu Tử Hoàn Xà dài gần mười lăm trượng (bốn mươi thước), uốn éo giãy dụa giữa không trung, đồng thời phát ra tiếng gầm chói tai. Hai cái đầu thật lớn đồng thời cạp về phía Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha… Không tiễn!

Đằng Thanh Sơn vứt mạnh một cái.

Thân thể khổng lồ của Song Đầu Tử Hoàn Xà bị quăng lên, vặn vẹo trong không trung, sau đó bị ném vào giữa cái đầm lấy đầy sương mù, giữa vùng sương mù loáng thoáng có thể thấy một con đại xà hãi nhân. Chẳng mấy chốc con Song Đầu Tử Hoàn Xà đã chìm vào trong hồ rồi biến mất. Nó không dám trêu vào nhân loại đó nữa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 26

Bản Khắc Đá

Trong huyệt động Xà sơn bây giờ đã là ban ngày, huyệt động sâu thẳm mặc dù rất tối, nhưng với thị lực của Mục Vọng và Vân Mộng Chiến Thần cũng có thể nhìn được rất rõ.

- Tiền bối, Mục lão ca, hai người nhìn này.

Đằng Thanh Sơn đi tới một góc bên cạnh, bỏ ra những hòn đá nhỏ bao phủ bên ngoài, lộ ra cây Vân Mộng được che phía dưới. Cả cái cây nho nhỏ này tựa như điêu khắc bằng ngọc bích, toàn bộ mờ ảo có vầng sáng màu xanh lá, trái cây thì có hình đứa trẻ con.

Mắt Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng đều sáng lên!

Vỏ quả màu xanh, đây là một trong tam đại linh bảo của Đoan Mộc Đại Lục... Vân Mộng Bạch Quả!

- Quả thật là nó!

Trên mặt Vân Mộng Chiến Thần lộ vẻ vui mừng.

Mục Vọng cũng cất giọng thán phục:

- Truyền thuyết nói là Vân Mộng Bạch Quả có hình dáng như trẻ con. Con đã sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Vân Mộng Bạch Quả, thật là thần kỳ!

- Ừm.

Vân Mộng Chiến Thần vẻ mặt tươi cười.

- Nhìn kích cỡ Vân Mộng Bạch Quả, theo ta đánh giá thì ngắn thì hai ba tháng, lâu thì nửa năm một năm là có thể hoàn toàn trưởng thành. Chậc chậc... tài ba, lại sinh trưởng ở một khe đá nứt. Con Tử Hoàn Xà lại còn dùng đá che lại, dấu kín thật.

Vân Mộng Chiến Thần quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, vận khí của ngươi đích xác rất tốt. Lúc đêm khuya, trong huyệt động tối đen như thế này, trái cây còn bị bịt kín. Dưới tình huống này ngay cả ta cũng khó có thể phát hiện ra được.

- Vận khí thôi. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Ha ha…

Vân Mộng Chiến Thần vui vẻ cười:

- Thanh Sơn, ta đã nói là làm. Ngươi giúp ta tìm được Vân Mộng Bạch Quả... ừm, đợi chữa khỏi cho tiểu gia hỏa Vân Ký, phần Vân Mộng Bạch Quả còn lại ta sẽ cho ngươi để ngươi đi chữa hai chân cho cha. Bây giờ... Mục Vọng, con ở lại chỗ này trông chừng một ngày, sau này con không cần ở tại đây nữa, ta sẽ trường kỳ ở tại đây canh chừng.

- Sư phụ, để con ở luôn chỗ này đi. - Mục Vọng liền nói.

- Vài ngày nữa ta còn có việc an bài cho con đi làm.

Vân Mộng Chiến Thần quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, chúng ta về Cổ Thành.

Đằng Thanh Sơn rất vui vẻ, nghĩ đến sắp có được sáu bản khắc

đá hắn vui không kìm được, lòng vô cùng hớn hở. Sáu bản khắc đá... đủ để làm cho thực lực nhảy lên một nấc mới rất nhanh! Cũng không biết chừng có thể tiến vào hư cảnh! Ở Cửu Châu xa xôi, nơi đó có cha mẹ và thân nhân mà hắn hằng lo lắng.

Nằm mơ Đằng Thanh Sơn cũng muốn đạt tới hư cảnh, trở về Cửu Châu!

Chỉ có đạt tới hư cảnh, trở lại Cửu Châu mới có thể hữu dụng.

****

Đằng Thanh Sơn và Vân Mộng Chiến Thần cùng cưỡi Cuồng Phong Ưng, bay trở về Vân Mộng Cổ Thành.

Vân Mộng Cổ Thành, trong một phòng khách u tĩnh. Một bàn bày đầy các loại thức ăn mỹ thực, còn có những cái tô to đầy thịt quay.

- Thanh Sơn, ngươi trước tiên ở đây đợi trong chốc lát để ta đi lấy bản khắc đá. Khi ngươi ăn xong chắc ta cũng sẽ mang đồ vật tới.

Vân Mộng Chiến Thần cười, đeo thanh cự đao đầu sói của lão ly khai phòng khách, lưu Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng lại ăn uống.

Đằng Thanh Sơn và Cuồng Phong Ưng mười chín ngày nay ở Vân Mộng Trạch đều chỉ ăn một vài món thịt quay đơn giản.

- Chậc chậc.

Đằng Thanh Sơn uống rượu rồi dùng bữa, con Cuồng Phong Ưng cũng nuốt những thịt quay. Thịt quay này do những đầu bếp ở Húc Nhật Thành làm rất cẩn thận, mùi vị ngon hơn món thịt nướng do Đằng Thanh Sơn tùy ý làm ra nhiều.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Đằng Thanh Sơn mới nghe được tiếng bước chân.

Chỉ thấy Vân Mộng Chiến Thần một tay vác một cái rương sắt to đùng đen bóng đi đến. Nhìn thoáng qua mặt bàn, cả cái bàn đầy thức ăn lúc nãy cơ hồ bị quét sạch hơn phân nửa, lão không khỏi cười:

- Ha ha… Thanh Sơn, ngươi thật là ăn khỏe ra phết. Yêu thú phi cầm của ngươi cũng y như vậy, trên mười tô thịt quay cũng đã ăn sạch.

- Tiền bối.

Đằng Thanh Sơn vội đứng dậy, ánh mắt dán vào cái rương sắt đen bóng.

Rương sắt này bề ngoài có vài hoa văn và cái khóa nâu đỏ. Trên khóa ẩn ẩn có dấu vết rỉ sét, hiển nhiên rương sắt này đã được rất lâu.

Đây là bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức ngươi muốn. Chỗ này tổng cộng có sáu khối.

- Vân Mộng Chiến Thần nói rồi tiện tay ném trên mặt đất.

Xoảng!

Rương sắt nện sàn nhà phòng khách nẩy lên chấn động, trong rương sắt phát ra tiếng va chạm.

- Cắc!

Vân Mộng Chiến Thần đưa tay cầm lấy dây xích, dùng sức một chút dây xích đã dứt ra, rồi sau đó giở nắp rương lộ ra vật phẩm bên trong rương sắt.

Đằng Thanh Sơn mắt tỏa sáng, nhìn kỹ vào đó.

Chỉ thấy những khối khắc đá xếp đặc trong rương. Mỗi một bản khắc đá đều có hình chữ nhật, bên trái là đồ hình phủ pháp, bên phải là chữ 'Đạo'. Bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức toàn bộ trong suốt tựa như ngọc bích, toàn bộ mờ ảo có vầng sáng màu xanh biếc lưu chuyển, không giống như phàm vật.

'Có sáu khối này là ta có thể tiến bộ rất nhanh! ' Đằng Thanh Sơn cảm thấy cả người nóng lên.

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn Đằng Thanh Sơn, quan sát vẻ mặt Đằng Thanh Sơn lúc này.

- Thanh Sơn... Ngươi tu luyện thương pháp, sao lại coi trọng bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức như vậy? Bản khắc đá này tuy là do Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ tự mình khắc nên. Muốn ngộ đạo từ đó, hơn nữa đạt tới hư cảnh là chuyện tình không đơn giản. Vân Mộng Chiến Thần nói.

Từ cổ chí kim trong thiên hạ có rất nhiều người tìm được bản khắc đá, nhưng dựa vào bản khắc đá mà đạt tới hư cảnh chỉ là một số rất nhỏ.

Lúc trước Thần Phủ Sơn có ba mươi sáu bức điêu khắc. Nhưng cuối cùng thì sao? Chẳng phải cũng tan rã, tới cả bản khắc đá cũng bị người trong thiên hạ cướp đoạt.

- Tiền bối, bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rất có ích đối với vãn bối.

Đằng Thanh Sơn không giải thích nhiều.

- Ừm, từ hôm nay trở đi sáu bản khắc đá này cho Đằng Thanh Sơn nhà ngươi mượn.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, mức độ trân quý của sáu bản khắc đá này thì ta

không cần nhiều lời. Cho ngươi mượn xem vài năm thì không sao, nhưng sau vài năm ngươi cũng phải đưa sáu bản khắc đá trả lại cho Mục gia ta. Nếu mất...

- Tiền bối cứ yên tâm.

Đằng Thanh Sơn nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

- Sáu bản khắc đá này tuyệt không có gì sơ xuất đâu.

- Có những lời này của ngươi thì tốt.

Vân Mộng Chiến Thần cười gật đầu, rồi cười vẻ đùa giỡn:

- Nếu mất nó thật, đến lúc đó ta bắt ngươi giết cả đám đại gia tộc, cướp những bản khắc đá của các gia tộc này. Nếu ngươi không muốn cướp ta bắt ngươi tới gán nợ. Ha ha... Mục Gia chúng ta đã có thể lời to rồi.

Đằng Thanh Sơn cười rồi đậy nắp rương sắt lại, khóa chặt lại.

- Tiền bối, việc này đã xong. Vãn bối không ở lại nữa.

Đằng Thanh Sơn kẹp cái rương sắt bên người.

- Ừ, đợi Vân Mộng Bạch Quả trưởng thành, ta sẽ lệnh cho người báo cho ngươi tới. Đến lúc đó, khi trị liệu cho tiểu gia hỏa Vân Ký, ta sẽ cho ngươi đứng một bên quan sát.

Vân Mộng Chiến Thần tỏ ra rộng lượng.

Đằng Thanh Sơn không khỏi thầm khâm phục Vân Mộng Chiến Thần.

Cho mình một bên quan sát... như vậy, Vân Mộng Chiến Thần tuyệt đối sẽ không tham lam Vân Mộng Bạch Quả.

- Vãn bối đợi người gọi. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Sau khi cáo biệt Vân Mộng Chiến Thần, Đằng Thanh Sơn cưỡi Cuồng Phong Ưng ly khai Vân Mộng Cổ Thành, bay về phía Thần Phủ Sơn Nam Sơn Vực.

Khi Cuồng Phong Ưng bay đến khu vực sơn mạch Thần Phủ Sơn, mặt trời đã hạ xuống phía tây, chiếu rọi chân trời phương tây đỏ rực.

Ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng bay trên trời cao, trước người để một cái rương sắt thật to.

Vuốt vuốt cái rương sắt, Đằng Thanh Sơn cảm thấy tâm hồn bay bổng.

'Sáu bản khắc đá! '

'Có sáu bản khắc đá này, ngắn thì ba năm, lâu thì bốn năm năm sẽ đạt tới hư cảnh. ' Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần. Theo tốc độ tu luyện, việc lĩnh ngộ Đạo tăng lên, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được không bao lâu nữa mình có thể khai thông thiên địa, chân nguyên vô tận rồi.

'Cha, mẹ! Hãy chờ con. '

Đằng Thanh Sơn thấy rất vui sướng.

Cuồng Phong Ưng vẫn bay thẳng về phía Thần Phủ Sơn, tới trên bầu trời rừng cây phía bắc. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy trên bờ hồ Nguyệt Nha có một thân ảnh nhu nhược đang ngồi.

••••••

'Mười chín ngày rồi, Đằng đại ca đi Tây Thang Vực đã mười chín ngày rồi. ' Lý Quân vẫn ngồi ở ven hồ. Mặt hồ trước người nàng phủ một tầng băng dày đã bị đánh ra một lỗ thủng, rõ ràng thấy làn nước phía dưới.

‘Cũng không biết Đằng đại ca rốt cuộc bao giờ thì về. ‘

Lý Quân cảm thấy rất lo lắng.

Mặc dù lúc trước ở Minh Nguyệt Đảo, Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên bế quan khổ tu tới mấy tháng. Nhưng khi đó nàng luôn luôn được ở bên cạnh hắn.

Còn bây giờ... Đằng Thanh Sơn đi Tây Thang Vực, cũng chưa cho một thời gian chuẩn xác nào. Điều này làm Lý Quân mỗi ngày đều ngồi ở ven bờ hồ, thỉnh thoảng hướng mắt nhìn lên bầu trời. Nàng đợi Đằng Thanh Sơn cưỡi Cuồng Phong Ưng về.

Không có thời gian chuẩn xác, một ngày dài lê thê...

Hết ngày lại lặng lẽ về phòng.

...

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vỗ cổ Cuồng Phong Ưng, bóp khẽ một cái. Cuồng Phong Ưng lập tức hiểu ý... Đằng Thanh Sơn bảo nó tạm thời chưa liệng xuống dưới. Mấy ngày nay đi cùng với Đằng Thanh Sơn, một vài động tác đơn giản của Đằng Thanh Sơn cũng đủ để nó hiểu ý.

‘Tiểu Quân nàng... ‘

Từ trên trời nhìn xuống thân ảnh nhu nhược phía dưới làm trong lòng Đằng Thanh Sơn nổi lên những cơn sóng.

‘Ta đối xử với nàng như vậy có phải là tàn nhẫn không? ‘ Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn xuống...

Đằng Thanh Sơn không phải một là hấp tấp, cũng không phải là người không hiểu đạo lí đối nhân xử thế. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, Đằng Thanh Sơn cũng phỏng đoán rất chuẩn xác tâm tư người khác... ngay lần đầu khi cứu Lý Quân, Đằng Thanh Sơn

đã cảm giác được cô nương nhu nhược không muốn xa rời mình.

Đặc biệt là lần này Lý Quân đi theo mình, nhất định đi Bắc Hải bằng được. Khi đi tới Đoan Mộc Đại Lục, tâm ý nàng càng không cần nhiều lời cũng hiểu.

Trái tim con người luôn luôn từ từ biến hóa. Đã hơn một năm nay Lý Quân ở cùng mình, trên biển, chuẩn bị thức ăn chiếu cố cho mình. Cùng mình thỉnh thoảng nói chuyện vui đùa, làm lữ trình trên biển không quá tịch mịch.

Một đường đi tới...

Một Thần Nữ Thiên Thần Sơn cao cao tại thượng được rất nhiều thị nữ hầu hạ, bây giờ nhưng lại cam tâm nấu cơm giặt giũ cho mình.

Mình muốn bế quan tu luyện, Lý Quân không hề có một câu oán hận.

Mình muốn sống ở bờ hồ Nguyệt Nha, Lý Quân cũng nghe theo Đằng Thanh Sơn.

Mình muốn đi Tây Thang Vực, Lý Quân lặng lẽ chờ đợi...

'Tiểu Quân... ' Đằng Thanh Sơn cảm giác được sự quan tâm của nàng. Kỳ thật vì bộ dáng của Lý Quân giống hệt x thê tử Tiểu Miêu, khí chất cũng rất giống làm Đằng Thanh Sơn khi đứng trước mặt Lý Quân thỉnh thoảng động tâm, khi thì lại sinh ra cảm tình đặc thù. Hai người đã hơn một năm sống cùng nhau đều đã quen thành ra tình cảm tự nhiên rồi.

'Nếu ta tiếp tục như vậy quả là quá tàn nhẫn với nàng. '

'Có ba điều bất hiếu, không có con là đứng đầu. Cha và mẹ năm đó cũng muốn ta cưới vợ. '

‘Chờ ta đạt tới hư cảnh, sau khi trở về nếu nàng còn chờ ta sẽ thành thân với nàng. ‘ Đằng Thanh Sơn đưa ra quyết định.

Lập tức Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vỗ Cuồng Phong Ưng.

- U..

Cuồng Phong Ưng hót vang cao vút một tiếng rồi đáp xuống.

Lý Quân đang ngồi ở ven hồ phía dưới đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, nghe thanh âm này ngẩng phắt đầu lên vui mừng.

- Đằng đại ca!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 27

Bốn Bản Gần Nhau

Đằng Thanh Sơn vừa về làm bờ Nguyệt Nha hồ náo nhiệt rất nhiều.

Lúc hoàng hôn, khói bếp uốn lượn.

- Tới rồi.

Hai tay Tiểu Bình bưng một khay cơm, chân như bước trên mây, nhẹ nhàng linh hoạt tới gần bàn ăn. Sau đó Lý Quân cũng bưng một khay đồ ăn, còn lão Uông và Đằng Thú thì bưng chén đũa tới. Chẳng mấy chốc trên bàn ăn bày đầy đồ ăn, mọi người đều ngồi xuống quanh bàn.

- Ừm, mới nhìn đã biết là rất ngon rồi. - Đằng Thanh Sơn khen.

Lý Quân nghe thế cười tít mắt lại.

- Đại thúc.

Tiểu Bình bên cạnh cố ý hầm hừ.

- Gần hai mươi ngày nay đại thúc không ở nhà, chúng ta mỗi ngày đều chỉ ăn hai món, một bát canh. Đại thúc vừa về thoáng cái biến thành sáu món, Tiểu Quân tỷ tỷ rõ ràng quá bất công. Chỉ đối xử với đại thúc là tốt, chẳng đoái hoài gì tới chúng ta.

Vừa ghe thế, trên mặt Lý Quân đã đỏ lựng lên, nàng không khỏi trừng mắt liếc Tiểu Bình:

- Nha đầu kia.

- Muội nói sai à? - Tiểu Bình cười nói.

- Đâu có nói sai.

Đằng Thú bên cạnh lẩm bẩm.

- Đó, A Thú cũng nói là ta không nói sai.

Nụ cười của Tiểu Bình càng rạng rỡ. Điều này khiến trên mặt Lý Quân như bị hơ lửa, nàng không khỏi liếc qua Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn liếc nàng một cái.

- Ha ha… mọi người ăn cơm đi. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn mấy người chung quanh. Lý Quân vẫn một mạch đi theo mình, Tiểu Bình hoạt bát thông tuệ, thiếu niên mãnh thú Đằng Thú, mã phu lão Uông luôn cười hà hà. Vì ở cùng nhau khá lâu, Đằng Thanh Sơn đã quen với mọi người, điều này làm hắn có một loại cảm giác như gia đình mình.

- A Thú, ta không ở đây mấy ngày rồi. Con luyện quyền pháp như thế nào?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Vâng, xong rồi. - Đằng Thú gật đầu.

Đằng Thanh Sơn quá kinh ngạc. Hắn biết tên đại đồ đệ này, vì ngay từ đầu khi mình vừa dạy đã răn dạy và quở mắng rất gay gắt, do đó Đằng Thú luôn cho rằng mình làm không ổn. Bây giờ dám nói xong rồi, chứng tỏ khẳng định gã có đại đột phá!

- Đằng đại ca.

Lý Quân vội hưng phấn báo:

- Huynh không biết chứ, thời gian huynh vắng mặt A Thú luyện quyền rất khắc khổ. Hơn nữa còn luyện ra Hành Thổ cương kình nữa!

- Con luyện ra cương kình à? - Đằng Thanh Sơn chấn động.

Mặc dù nói Đằng Thú sớm đã đạt tới cảnh giới gân cốt tề minh, nhưng mấy loại quyền pháp là Hành Thổ Chi Quyền và Hành Thủy Chi Quyền do Đằng Thanh Sơn sáng chế đều là bao hàm đạo của thiên địa. Chỉ khi luyện tập những loại quyền pháp này, cảm nhận được ý cảnh, mới có thể làm nội kình và thần, sinh ra biến hóa kỳ dị, biến thành cương kình!

Một khi sinh ra cương kình, cương kình tiền kỳ, chỉ cần có cương kình là bản thân đã có thể so với tiên thiên hư đan, cộng thêm sức mạnh thân thể của Đằng Thú nữa thì tuyệt đối vượt qua tiên thiên hư đan bình thường.

- Vâng.

Đằng Thú gật đầu.

- Hôm trước vừa luyện ra - Hay, hay lắm, ha ha...

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười ha hả rất thoải mái. Dựa vào việc luyện Hành Thổ Chi Quyền lại có thể luyện ra cương kình! Mặc dù Đằng Thanh Sơn cũng khá chắc chắn sẽ như vậy, nhưng... việc này chỉ là phán đoán. Dù sao hắn tự mình lĩnh ngộ một bộ phận 'Đạo' rồi mới sáng chế ra quyền pháp.

Còn về hiệu quả khi người khác luyện quyền pháp thì tất cả đều chỉ do Đằng Thanh Sơn đoán thôi.

Bây giờ, Đằng Thanh Sơn biết rồi!

Đạt tới cảnh giới tông sư, tu luyện một loại quyền trong ngũ hành quyền, đích xác có thể luyện ra cương kình!

- Có Hình Ý mười hai hình, có Ngũ Hành Quyền, có Tam Thể Thức... một bộ truyền thừa này đủ để làm cho người ta tu luyện tới cảnh giới tông sư! Còn ta cảm ngộ 'đạo' thiên địa, sáng chế ra Hành Thổ Chi Quyền Hành Kim Chi Quyền và ngũ hành quyền cũng đủ để làm cho tông sư tu luyện ra cương kình!

- Chỉ cần như thế, nội gia quyền nhất mạch của ta đủ để phát dương quang đại, so được với Đạo Gia, Phật Tông!

Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần.

- Tốt lắm! A Thú, con tiếp tục cố gắng tu luyện.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói, rồi vội hỏi:

- Con luyện ra Hành Thổ cương kình à? Đúng nó không?

- Đúng nó.

Đằng Thú nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ thấp thỏm.

Gã biết sư phụ gã có nhiều loại cương kình.

- Được, từ hôm nay trở đi con chuyên môn tu luyện Hành Thổ Chi Quyền và Tam Thể Thức. Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Hành Thổ Chi Quyền này nhìn thì đơn giản nhưng lại bác đại tinh thâm. Con có thể luyện ra cương kình, có thể nói là ngươi đã lĩnh ngộ được bề ngoài rồi! Luyện nhiều không bằng chuyên tâm, luyện tốt Hành Thổ Chi Quyền đủ để cho con tung hoành thiên hạ rồi.

- Vâng, sư phụ. - Đằng Thú cung kính tuân mệnh.

Gã cũng cảm giác được Hành Thổ Chi Quyền bác đại tinh

thâm, càng tu luyện càng cảm giác nội tình vô hạn. Đồng thời cũng càng khâm phục sư phụ có thể sáng chế quyền pháp như thế!

...

Ăn cơm chiều xong trời đã tối hẳn Đám người Đằng Thanh Sơn cùng đi xuống hang núi ngầm dưới Thần Phủ Sơn.

- Tiểu Quân, mấy ngày vừa rồi bình thường chứ?

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân sóng vai đi trên những bậc của thông. Lý Quân vui vẻ cười, gật đầu:

- Vâng! Quả là không tệ. Ngày nào cũng thoải mái cả, còn đi Nam Sơn Thành dạo một chút, đường phố phía tây, rồi đi đường Hoa Dương của Nam Sơn Thành. Mấy chỗ đó rất thú vị.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, hắn cũng không nói gì nhiều.

Đằng Thanh Sơn hiểu Lý Quân rất rõ!

Năm đó cửa nát nhà tan, Lý Quân khi đó là một cô gái rất nhu nhược, rất đơn thuần. Rồi sau đó nàng theo sư phụ đi, gia nhập một siêu tông phái Thiên Thần cung tiềm phục trong bóng đêm. Dưới sự dạy dỗ của Thiên Thần cung, Lý Quân bắt đầu dần dần thay đổi, sau đó đi Thiên Thần Sơn, trở thành Thần Nữ cao cao tại thượng!

Bề ngoài thì cao cao tại thượng, lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng trong lòng thì lại rất nhu nhược.

Khi ở cùng Đằng Thanh Sơn, bề ngoài thì luôn làm bộ rất kiên cường.

Cho dù hai mươi ngày, mỗi ngày nàng đều ở bên hồ chờ đợi, nàng cũng sẽ nói... hai mươi ngày vừa rồi rất vui vẻ rất thoải mái, vô ưu vô lự!

- Theo ta long đong trên biển, cảm thấy có gì bận tâm cũng không chịu nói với ta.

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cảm cảm giác khi mình bị đủ loại buồn khổ, nhưng lại phải luôn ép tận đáy lòng khổ như thế nào. Kiếp trước khi huấn luyện sát thủ, Đằng Thanh Sơn vẫn phải như vậy. Đợi sau này gặp được Tiểu Miêu rồi phát sinh cảm tình, hai người gắn bó lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau.

Trong hang núi trống trải, những viên Thiết Diệp Quả tựa như dạ minh châu được đặt ở các nơi làm cả hang núi mờ ảo có vầng sáng màu xanh lá, như mộng như ảo.

Đám người Lý Quân vừa đều đi vào đã tới chỗ ngủ. Chỉ còn Đằng Thanh Sơn một mình lấy Khai Sơn Thần Phủ ra, trước để Khai Sơn Thần Phủ sang một bên, đồng thời mở khóa rương.

- Keng!

Đằng Thanh Sơn mở rương sắt, lấy sáu bản khắc đá bày một hàng ngang dựa vào vách hang núi. Mỗi một bản khắc đá đều có điêu khắc tranh vẽ, mỗi một bản khắc đá đều có chữ Đạo khác hẳn nhau. Chỉ cần quan khán sáu bản khắc đá, Đằng Thanh Sơn đã cảm thấy khí thế phô thiên cái địa đập vào mặt.

- Sáu bản khắc đá này, phân biệt là Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thức thứ sáu, thức thứ mười hai, thức thứ mười bảy, thức thứ mười tám, thức thứ mười chín, thức thứ hai mươi.

Vừa thấy nội dung điêu khắc, Đằng Thanh Sơn lập tức phán đoán ra thứ tự của nó.

- Lúc trước ta bắt Đổng Triết Tử, từ đó tìm được bản khắc đá chính là thức thứ chín.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy nội dung, trong lòng cảm thấy rất vui sướng!

Bởi vì...

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức chính là tuyệt học cực mạnh của Vũ Hoàng! Do đó, ba mươi sáu thức càng về sau càng thâm ảo. Những chiêu thức quá thâm ảo thì chỉ sợ cường giả sơ nhập hư cảnh cũng không thể lĩnh ngộ được. Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất là gặp phải những chiêu thức về sau.

Nếu xuất hiện những chiêu thức thâm ảo như thức ba mươi hai, thức ba mươi ba, dù Đằng Thanh Sơn có được cũng chẳng thể dùng.

- Không hổ là Húc Nhật Thương Hành, Thương Hành truyền thừa trên ba ngàn năm! Sáu bản khắc đá này có bốn bản gần nhau Đằng Thanh Sơn càng vui mừng.

Thứ chiêu mười bảy, mười tám, mười chín, hai mươi, bình thường có thể có được những chiêu thức tương lân, ý cảnh nối tiếp lẫn nhau, việc lĩnh ngộ sẽ ít hơn nhiều.

- Bắt đầu đi.

Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ để một bên, nhất thời sức mạnh kỳ dị ẩn chứa trong Khai Sơn Thần Phủ cùng sáu ấn ký của Vũ Hoàng lưu lại trong sáu bản khắc đá thông với nhau những vầng sáng mờ ảo nối liền Khai Sơn Thần Phủ trong tay Đằng Thanh Sơn và sáu bản khắc đá. Sáu bản khắc đá tựa như một con vật sống.

- Ầm ầm...

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn chìm vào thế giới của Vũ Hoàng!

Những chiêu chiêu thức thức huyền bí, sáu thức được Vũ Hoàng phân chia làm trên một trăm chiêu. Các loại bóng người chiêu thức phô thiên cái địa, không ngừng hiện ra trước mắt Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chỉ tập trung tinh thần để tu luyện..

Còn Thanh Loan một bên đang cuộn tròn trên mặt đất.

Thông đạo gần đó có cái đầu khổng lồ hình tam giác của Lục Túc Đao đang nằm, chợt nó mở to mắt nhìn Đằng Thanh Sơn tu luyện. Sau đó Lục Túc Đao lại nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

..

Tu luyện không ngày không tháng, Đằng Thanh Sơn tu luyện ngày đêm, thậm chí còn nói cho Lý Quân là cơm trưa cơm chiều cũng không cần, đừng có tới quấy rầy hắn!

Đằng Thanh Sơn đạt tới cảnh giới bây giờ, mấy tháng liền không ăn cũng chẳng sao. Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không tới nỗi, mặc dù mất ăn mất ngủ, nhưng khoảng chừng bảy tám ngày, vẫn ra ngoài ăn cơm với mọi người.

Chẳng mấy chốc đã qua trên ba tháng.

Buổi trưa nay ánh nắng chiếu rọi vào người rất ấm áp. Lớp băng cứng bên bờ Nguyệt Nha hồ cũng đã tan đi, dưới ánh nắng hồ nước phản quang lấp lánh rất chói mắt.

- Thức thứ chín này khó hơn thức thứ sáu, việc lĩnh ngộ thật ra rất dễ dàng. Nhưng thức thứ mười hai rõ ràng khó hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn đi vào đám cây trong rừng, đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua hắn đi ra khỏi hang núi ngầm. Cho dù có khắc khổ mấy cũng phải thả lỏng, dù sao thức thứ mười hai cũng đích xác rất khó.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên thoáng nhìn bóng người trong rừng.

- Lão Uông?

Đằng Thanh Sơn đi qua.

...

Lão Uông đang ngồi trên chạc cây, hông lão lộ ra một thanh trường kiếm, lão đang cầm tẩu thuốc rít lên tạch tạch, ánh mắt mơ màng.

- Đi theo ông chủ tu luyện lâu như vậy, kiếm pháp ta đã hơn trước gấp mười rồi. Ông chủ dạy kiếm pháp cho ta, đích thật là một thứ kiếm pháp nhất đẳng trong thiên hạ. Nhưng... ta mà muốn đạt tới tiên thiên thì quá khó, quá khó!

Trong đầu Lão Uông đang rất loạn.

- Trong thiên hạ tổng cộng có bao nhiêu Vũ Thánh? Chẳng lẽ ta phải đợi đạt tới Vũ Thánh mới đi được?

- Chỉ sợ đến chết ta cũng chưa làm được.

Cơ mặt Lão Uông giật giật.

- Lão Uông, làm gì thế?

Một thanh âm từ phía dưới truyền đến.

Lão Uông nhìn xuống phía dưới vội nhảy khỏi chạc, cung kính nói:

- Ông chủ.

Đối với Đằng Thanh Sơn, lão Uông có rất nhiều cảm kích.

- Lão Uông, ta cuối cùng cảm thấy bộ dáng ông như có gì tâm

sự. Nếu không ngại, ông cứ đem những gì trong bụng ông nói ra nhé!

Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

Lão Uông giật mình ngơ ngác, trên mặt lộ ra vẻ rất phức tạp.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 28

Một Năm

Đứng trước mặt 'ông chủ' Đằng Thanh Sơn, lão Uông hơi chần chờ một chút rồi mới nói:

- Ông chủ, việc này tiểu nhân không muốn nói, xin lỗi.

Đằng Thanh Sơn thấy vẻ mặt lão Uông liền đoán ra việc này là một bí mật rất trọng yếu trong lòng lão.

- Đã không muốn nói thì thôi, không cần phải nói.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Nhưng lão Uông, ông theo ta cũng đã hơn nửa năm. Ta cũng nhìn thấy trong lòng ông có chuyện, hơn nữa nó đang hành hạ ông khiến mỗi ngày ông đều rất bất an! Ta muốn nói với ông... Cho dù là ông gặp phải điều gì phiền toái, khó khăn thì cũng phải nhìn thẳng vào nó, đối mặt với nó! Trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

Vẻ mặt lão Uông càng thêm phức tạp, sắc mặt không ngừng biến hóa.

- Ông chủ!

Lão Uông nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Tiểu nhân bây giờ có hai con đường, tiểu nhân thật sự không biết phải đi như thế nào!

- Gặp tình huống này thì không cần hỏi ta.

Đằng Thanh Sơn nhìn lão Uông.

- Lão Uông, ông nhớ kỹ, bất luận ngươi chọn con đường nào, ông muốn làm gì... Tóm lại có một điều phải nhớ, sau này ngàn vạn lần không được hối hận vì lựa chọn của mình!

- Đưa ra lựa chọn không để mình phải hối hận trong tương lai là được rồi.

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ trên vai lão Uông, rồi đi chỗ khác.

- Không hối hận ư?

Lão Uông đứng sững, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói mới rồi của Đằng Thanh Sơn.

- Đúng, không hối hận!

Lão Uông mắt sáng rực lên, vấn đề khó khăn quấy nhiễu lão bao lâu tựa hồ đã được phá giải.

- Chết thì sao, tuy chẳng cũng không hối hận!

- Ừm!

Lão Uông thấy mối lo quấy nhiễu trong lòng đã tan đi, mặt lão trở nên kiên định và lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

- Bất luận sống hay chết, ta cũng không hối hận...

...

Sáng sớm hôm sau, giữa hang núi trống trải Sáu khối khắc đá

đang được xếp hàng ngang, Đằng Thanh Sơn đang từ từ nhắm hai mắt diễn luyện quyền pháp từng chiêu từng thức. Chỉ thấy toàn thân Đằng Thanh Sơn bao phủ hào quang màu vàng, chiến khải hình thành bao giờ cương kình màu kim sắc bao phủ toàn thân.

- Đằng đại ca, Đằng đại ca!

Thanh âm thanh thúy vang vọng khắp hang núi.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn dừng quyền pháp, cương kình màu vàng ngoài thân ẩn vào trong cơ thể. Hắn nghi hoặc nhìn Lý Quân, hắn sớm nhắc nhở Lý Quân là trong quá trình tu luyện đừng tới quấy rầy mình. Hắn cũng biết... Lý Quân rất biết chừng mực. Bây giờ cắt ngang quá trình tu luyện của mình thì khẳng định có việc trọng yếu.

- Đằng đại ca, tới đây.

Lý Quân đứng ở cầu thang thông đạo kêu lên, bên cạnh nàng còn có Tiểu Bình có vẻ hớt hải.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc đi tới:

- Tiểu Quân, chuyện gì?

- Lão Uông đi rồi!

Lý Quân vội vã nói.

- Đại thúc, Uông bá đã ly khai chỗ này rồi.

Tiểu Bình cũng vội vàng nói.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Đã đi rồi? Không chào hỏi các người à?

Đối với việc đột nhiên lão Uông ly khai, mặc dù hơi đột ngột nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không cảm thấy lạ. Hơn nửa năm nay, với sự quan sát của Đằng Thanh Sơn sớm đã phát hiện lão Uông này có tâm sự rất nặng nề.

Hôm qua hắn nói vài câu với lão Uông...

- Xem ra những gì ngày hôm qua ta nói đã làm lão làm quyết định rồi.

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

- Lão Uông không chào hỏi chúng ta. Khi muội vừa ra ngoài chuẩn bị điểm tâm đã phát hiện ra lão Uông không có tại đó, nhưng trong phòng ở bờ Nguyệt Nha hồ, muội phát hiện một bức thư, lão lưu thư này lại cho Đằng đại ca.

Nói rồi Lý Quân liền đưa tới một tờ giấy gấp kỹ.

- Thư à?

Đằng Thanh Sơn tiếp nhận, mở tờ giấy ra.

'Ông chủ.

Xin thứ cho tiểu nhân không một lời từ biệt đã ra đi. Dù sao một khi mấy người hỏi tiểu nhân tại sao ta phải đi, tiểu nhân thật sự không biết phải trả lời ra sao. Do đó tiểu nhân lựa chọn lặng lẽ bỏ đi! Ngày hôm qua được nói chuyện với ông chủ, chỉ cần sau này đừng hối hận vì lựa chọn của mình là được rồi. Do đó, tiểu nhân đưa ra lựa chọn... bây giờ trong lòng tiểu nhân rất thoải mái.

Ông chủ, xin thứ cho tiểu nhân lâu nay luôn luôn lừa gạt mấy người. Kỳ thật tên của tiểu nhân không phải là Uông Dương, mà là Dương Vong! Ha ha… Tên chỉ là một cách xưng hô, bất luận là Uông Dương hay Dương Vong, tiểu nhân vẫn là lão Uông ở chợ Đông Doanh là mã phu lão Uông của ông chủ.

Nếu giải quyết xong chuyện của tiểu nhân, chỉ cần ông chủ không chê, lão Uông nguyện ý cả đời dắt ngựa đánh xe cho ông chủ, làm mã phu cho ông chủ.

Lão Uông lưu bút. ’

Nhìn bức thư, Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Đại thúc, nguyên lai Uông bá tên là Dương Vong, chứ không phải Uông Dương. Lão cố ý gạt chúng ta, quả là không có suy nghĩ.

Tiểu Bình hừ hừ nói, nhưng mắt nó lại hơi đỏ lên.

Từ khi đi theo Đằng Thanh Sơn, thời gian Tiểu Bình và lão Uông ở chung rất dài, lão Uông cũng rất quan tâm tới tiểu nha đầu này. Lão Uông ly khai làm trong lòng Tiểu Bình cũng rất chua xót.

- Lão Uông là một cao thủ nội kình nhưng lại cam tâm làm mã phu. Rõ ràng là cao thủ dùng kiếm nhưng lại đeo một thanh chiến đao. Hiển nhiên có bí mật... không dùng tên thật cũng không có gì lạ.

Lý Quân cất giọng cảm thán:

- Nhưng lão Uông trước khi đi đã nói cho chúng ta biết tên thực của lão, chứng tỏ lão Uông thật sự tin chúng ta.

- Thôi, được rồi. Chà...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Lão Uông có tâm sự nhưng nhưng vẫn không nói cho chúng ta biết, hiển nhiên không muốn chúng ta biết! Bây giờ lão Uông đã được mở tâm kết, đối diện với mình, đã ra quyết định. Chúng ta cũng nên cảm thấy cao hứng cho lão... Ừm! Tiểu Quân, điểm tâm làm xong chưa?

- Sắp rồi.

Lý Quân có chút kinh ngạc.

- Đi, ăn điểm tâm đi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Đợi chút nữa lại tu luyện.

Đằng Thanh Sơn cũng biết việc lão Uông bỏ đi, chỉ sợ Lý Quân, Tiểu Bình và Đằng Thú cảm thấy bần thần khó chịu. Dù sao ở chung với nhau lâu như vậy họ đã sớm trở thành bằng hữu rồi.

...

Lão Uông bỏ đi chỉ là vết gợn trong lòng mọi người. Mấy người vẫn sống an bình trên bờ Nguyệt Nha hồ.

Đằng Thanh Sơn chuyên tâm đắm chìm vào tu luyện, tìm hiểu kia sáu bức điêu khắc.

Giữa quá trình tu luyện, Đằng Thanh Sơn nhân dịp Lý Quân đi Nam Sơn Thành mua đồ ăn đã thông báo cho người của Húc Nhật Thương Hành tới, đưa bản khắc đá thứ chín vốn của Giang gia đi! Dù sao bản khắc đá thứ chín đó không còn hữu dụng với Đằng Thanh Sơn nữa.

...

Trong bóng đêm tại hang núi trống trải.

Đắm chìm trong tu luyện, căn bản không cảm giác đến thời gian trôi qua. Nếu không phải Lý Quân thường xuyên nói cho Đằng Thanh Sơn về thời gian, sợ Đằng Thanh Sơn cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu rồi.

Sáu bản khắc đá này, bức thứ nhất là thức thứ sáu chỉ mất hai tháng Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu được rồi!

Bản khắc đá thứ hai là thức thứ mười hai, Đằng Thanh Sơn mất ba tháng mới lĩnh ngộ được một bộ phận, rồi rốt cuộc không thể lĩnh ngộ nhiều hơn nữa.

Do đó Đằng Thanh Sơn chuyển sang nghiên cứu thức thứ mười bảy, thức thứ mười tám... bốn thức liên tục.

- Khai Sơn Tam Thập Lục Thức lấy hành Thổ chi đạo nhập môn, theo quá trình tu luyện dần dần dung nhập hành Kim chi đạo. Càng về sau, đợi đến thức thứ mười bảy tới thức thứ hai mươi thì đã dung nhập ' Hành Hỏa Chi Đạo ' trong đó. Ba đạo dung hợp vào một thức, muốn lấy hành Thổ chi đạo, hành Kim chi đạo, Hành Hỏa Chi Đạo từ trong đó ra thì quả là rất khó!

Bốn thức liên tục, tuy nói tổng hợp ba đạo nhưng tuyệt không phải là dung hợp tất cả ý cảnh của hành Thổ chi đạo, mà chỉ ẩn chứa một bộ phận thôi.

Tỷ như thức thứ mười bảy, Hành Hỏa Chi Đạo làm chủ, hành Thổ chi đạo và hành Kim chi đạo chỉ có một bộ phận trong đó thôi.

Đằng Thanh Sơn bây giờ muốn làm là…

Từ một chiêu một thức lấy được nội dung hành Thổ chi đạo, Hành Hỏa Chi Đạo, hành Kim chi đạo hỗn hợp trong đó ra ngoài. Lấy ra càng nhiều, Đằng Thanh Sơn càng lĩnh ngộ nhiều, rồi sau đó lại dung nhập vào quyền pháp của mình.

- Đáng tiếc, nếu ta có bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức về mười hai thức đầu tiên thì hay quá.

Đằng Thanh Sơn cảm thán.

Công pháp mặc dù có ba mươi sáu thức, nhưng cơ sở đầu là mười hai thức đầu!

Mười hai thức đầu, căn cứ vào tìm hiểu của Đằng Thanh Sơn

về nội dung thức thứ mười hai, mười hai thức đầu đều là hành Thổ chi đạo và 'hành Kim chi đạo'. Chỉ có hai loại, dung hợp còn ít lấy ra cũng dễ hơn nhiều. Càng đi sâu vào càng khó!

- Đáng tiếc bản khắc đá lưu lạc trong thiên hạ, không thể tập hợp như ý của mình được.

- Ừm! Tiếp tục tìm hiểu mấy tháng tìm hiểu liên tục bốn thức, cũng làm Hành Thổ Chi Quyền của ta hơi có đột phá, còn Hành Thổ Chi Quyền trước nay đã lĩnh ngộ ra quyền thứ năm, bây giờ đã hoàn hảo rồi.

Đằng Thanh Sơn rất quý trọng cơ hội như vậy, có Khai Sơn Thần Phủ và bản khắc đá kết hợp, cũng giống như Vũ Hoàng tự mình dạy!

Còn đưa mỗi thức hóa giải thành hơn mười thức nhỏ dạy rất tận tình!

Vũ Hoàng chính là chí cường giả! Là chí cường giả đầu tiên trong thiên hạ! Lại sáng chế ra hai đại tuyệt học là Cửu Đỉnh Thiên Thư và Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Lão giải thích về 'đạo' đã đạt tới cực điểm rồi.

Một sư phụ như vậy đi đâu tìm đây?

Còn Đằng Thanh Sơn... lúc trước không có ai dạy có thể lấy thiên địa làm thầy, sáng chế ra sáu chiêu Hành Thổ Chi Quyền.

Nhận thức như thế cũng ít có.

Đồ đệ vốn đã có cấp độ cao, Sư phụ dạy lại rất dễ hiểu, hai bên kết hợp... tốc độ tiến bộ của Đằng Thanh Sơn cực nhanh.

Bờ Nguyệt Nha hồ tràn đầy tuyết băng, lúc này vô số chiến đà đang đi tới bờ Nguyệt Nha hồ.

- Ha ha… Tiểu Quân cô nương.

Lão giả mập nhảy vù từ chiến đà xuống.

Lý Quân dừng luyện tập tiên pháp, kinh ngạc nhìn người vừa tới:

- Nhị trưởng lão.

Nàng lập tức nói:

- Nhị trưởng lão, mời ngồi. Tiểu Bình, mời trà.

- Ha ha… không cần.

Nhị trưởng lão cười hà hà nói:

- Tiểu Quân cô nương, ta lần này tới đây là phụng mệnh người tới mời Đẳng tiên sinh.

- Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?

Lý Quân nghi hoặc.

Nhị trưởng lão làm vẻ trịnh trọng, thấp giọng nói:

- Vân… Mộng… Chiến… Thần.

Lý Quân vừa nghe thấy nhất thời lộ vẻ vui mừng, thấp giọng hỏi:

- Vì Vân Mộng Bạch Quả à?

- Ừm.

Nhị trưởng lão gật đầu thừa nhận:

- Đúng rồi, chính là Vân Mộng Bạch Quả… Vân Mộng Bạch Quả đã trưởng thành rồi.

- Năm ngoái Đằng đại ca đi Vân Mộng Cổ Thành, đến giờ đã khoảng chừng một năm rồi. Hồi đó Đằng đại ca nói... Vân Mộng Bạch Quả cũng sắp trưởng thành. Không ngờ Vân Mộng Bạch Quả chín lại mất thời gian lâu như vậy.

Lý Quân cũng cảm thán.

Đằng Thanh Sơn đã nói với nàng về việc này.

Lúc trước Vân Mộng Bạch Quả đã gần to bằng nắm đấm, chỉ là chưa chín thôi. Coi như gần chín rồi.

Nhưng chu kỳ sinh trưởng của Vân Mộng Bạch Quả hiển nhiên rất dài, một năm rồi mới hoàn toàn trưởng thành.

- Không biết Đằng tiên sinh bây giờ ở đâu?

Nhị trưởng lão hỏi.

- Đằng đại ca đang tu luyện.

Lý Quân vội nói:

- Để ta đi thông báo cho Đằng đại ca một tiếng... Huynh ấy luôn quan tâm tới việc này. Nhị trưởng lão, ông chờ ở một chút.

- Ta không vội Nhị trưởng lão cười hà hà.

Lý Quân lúc này chạy về phía hang núi ngầm mà Đằng Thanh Sơn bế quan tu luyện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 29

Mục Vân Ký

Khi được Lý Quân thông báo là Vân Mộng Bạch Quả đã trưởng thành, Đằng Thanh Sơn không thể không đi. Dù sao Vân Mộng Bạch Quả liên quan tới việc cha của hắn là Đằng Vĩnh Phàm có thể đứng lên được nữa không.

- Tiểu Quân, muội bảo Lục Túc Đao một tiếng, bảo nó trấn thủ hang núi lúc ta vắng mặt, ngoại trừ mấy người muội ra không cho phép bất kỳ ngoại nhân nào tiến vào hang.

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở, đồng thời cất kỹ sáu bản khắc đá và Khai Sơn Thần Phủ, đặt vào một nơi bí mật trong hang núi trống trải.

- Vâng, được rồi.

Lý Quân gật mạnh đầu, đồng thời nàng đi tới cái hang động bên cạnh, phát ra một tiếng gầm gừ.

Đôi mắt thô lố trên cái đầu tam giác của Lục Túc Đao mở ra, bộ dạng uể oải nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi phát ra tiếng gầm trầm trầm có vẻ hơi bực mình.

- Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Đao nói: chỉ cần ngoại nhân, cứ đi vào một tên là nó ăn thịt một tên.

Lý Quân cười phá lên.

- Chậc chậc.. Ghê gớm thật, còn ăn thịt người nữa cơ đấy.

Đằng Thanh Sơn cười liếc mắt nhìn Lục Túc Đao. Nhưng Lục Túc Đao lúc này lại gục đầu nằm dài trên mặt đất nghỉ ngơi, căn bản không để ý tới Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng thở phào một hơi.

Không thể trách Đằng Thanh Sơn, sáu bản khắc đá và Khai Sơn Thần Phủ đều rất quý trọng, không thể sơ sót được.

- Đằng đại ca, lần này đi hẳn là sẽ không lâu lắm chứ?

Lý Quân dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân:

- Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần đã nói, khi trị liệu cho Mục Vân Ký sẽ mời huynh tới. Đợi sau khi trị liệu xong huynh sẽ mang theo phần Vân Mộng Bạch Quả còn lại về. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra... tối hôm nay huynh có thể về rồi. Ha ha… Đợi huynh về, chúng ta cùng ăn cơm chiều.

Lý Quân tựa hồ liên tưởng đến việc gì, đỏ mặt gật đầu.

Đằng Thanh Sơn thấy vẻ mặt Lý Quân, nhớ lại lời nói mới rồi không khỏi sờ mũi:

- Vừa rồi nói như vậy, sao hơi giống như trượng phu nói với thê tử ấy nhỉ?

Rồi hắn đeo bao đựng thương, bước ra khỏi thông đạo.

- Đằng Thanh Sơn.

Nhị trưởng lão cất tiếng rất cung kính. Một đám vũ giả phía sau lão mắt sáng rực nhìn Đằng Thanh Sơn. Là những người bạt núi vượt sông trong Húc Nhật Thương Hành, đám vũ giả này

không ít người có nghe tiếng hắn.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn xông vào bắt Đổng Triết Tử, phàm là người có tin tức linh thông cơ hồ đều biết cả.

- Ha ha… Nhị trưởng lão, làm phiền ông đi một chuyến.

Đằng Thanh Sơn cười hà hà nói:

- Tại hạ sớm đang chờ đợi ngày này. Chậc chậc… Vân Mộng Bạch Quả sinh trưởng thật chậm! Ừm... Nhị trưởng lão, tại hạ bây giờ phải đi Vân Mộng Cổ Thành rồi, thứ tại hạ không bồi tiếp được.

Lúc này trên trời cao một con hùng ưng thật lớn đáp xuống.

Chính là Cuồng Phong Ưng!

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lý Quân đứng gần đó, chính là Lý Quân gọi Cuồng Phong Ưng tới.

- Tiểu Hôi.

Đằng Thanh Sơn ngoắc tay.

Cuồng Phong Ưng lập tức liệng quanh trên đầu Đằng Thanh Sơn, còn Đằng Thanh Sơn thì nhảy lên, đạp mạnh vào một gốc cây đại thụ rồi đáp xuống trên lưng Cuồng Phong Ưng. Trên lưng chim ưng, Đằng Thanh Sơn liếc mắt xuống phía dưới. Ngoại trừ thấy Lý Quân và Tiểu Bình, Đằng Thanh Sơn cũng thấy trong rừng phương bắc có hai người. Một là Đằng Thú, người kia là thiếu nữ nông thôn ngồi một bên nhìn Đằng Thú luyện quyền.

- Xem ra A Thú và thiếu nữ tên là A Tú có quan hệ ngày càng khăng khít.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- U...

Cuồng Phong Ưng hưng phấn hót vang một tiếng cao vút, hai cánh đột nhiên dang ra, gió động mãnh liệt, Cuồng Phong Ưng lập tức thuận gió xé gió lao đi, nhanh chóng biến mất phía chân trời tây bắc.

Vân Mộng Cổ Thành, trong thành Húc Nhật Thành.

Những dãy cung điện xa xưa, hương thơm tràn ngập cả cung điện. Trong cung điện trống trải không có cái ghế nào, chỉ có một cái bàn rộng màu đỏ sậm vuông vắn, cái bàn này do Hồng Long Mộc chế tạo. Những thứ chế bằng Hồng Long Mộc càng sử dụng lâu càng sáng bóng lên, hơn nữa còn có những mùi thơm cổ xưa tỏa ra.

Cái bàn đặt trên một tấm thảm. Hai bên bàn có hai người đang khoanh chân ngồi.

Một người là Đại trưởng lão Mục Vọng lưng đeo Ẩm Huyết Đao khổng lồ, người kia là một thanh niên đẹp trai đầu trọc, hai tay áo lủng lẳng, xem ra trống rỗng.

Trên bàn để một ấm trà bốc hơi nghi ngút, hai chén nhỏ màu nâu.

- Vân Ký, ta còn tưởng rằng con vĩnh viễn sẽ không hồi hộp.

Mục Vọng bưng chén trà, nhè nhẹ uống một ngụm.

- Sư phụ, tâm tình con còn chưa đạt tới mức độ đó. Dù sao đợi Vũ Thánh tối cường đến thì con mới có thể ăn Vân Mộng Bạch Quả để mọc ra cái tay mới.

Trong hai tròng mắt thanh niên đẹp trai đầu trọc như lóe ra hàn tinh.

- Mười một năm rồi! Khi ta mười chín tuổi đã bị đứt mất song chưởng. Năm nay ta đã sang ba mươi.

Không có song chưởng làm y phải chịu đủ mọi đau khổ trong mười một năm. Cả tám mạch dòng chính Mục Gia, bảy mươi chín mạch dòng bên, dưới dòng bên còn có rất nhiều chi nhánh! Rất nhiều người họ Mục, chỉ riêng ở Vân Mộng Cổ Thành đã có trên tám mươi vạn người họ Mục, còn phân tán khắp nơi trong thiên hạ cũng phải hơn mười vạn.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, thế hệ thanh niên Mục Gia cạnh tranh kịch liệt ra sao!

Mục Gia rất công bình, bất luận là chi chính hoặc dòng bên, có năng lực là có địa vị cao.

Nơi Mục Vân Ký ở chỉ là một chi rất nhỏ của Mục Gia. Vì biểu hiện của y khi còn thanh niên làm y có địa vị rất lớn ở nhánh mình. Cha mẹ, và nhiều bằng hữu thân nhân đều hưởng lợi từ y.

Nhưng, song chưởng vừa bị đứt, địa vị chi của y lập tức giáng xuống rất nhiều. Y cũng bị không ít người ngầm chê cười.

Mục Vân Ký là thiên tài năm đó, nhưng song chưởng vừa đứt còn có gì là tiền đồ?

Mặc cho người ta nhục mạ, mặc cho người châm chọc, mặc cho hôn nhân lúc trước bị hủy, y vẫn không quan tâm.

Năm qua tháng lại y giam mình trong phòng. Y đóng cửa bất luận việc long trời lở đất gì xảy ra bên ngoài, song chưởng bị thương làm cho tinh thần y sa sút nửa tháng, sau đó y bắt đầu vượt qua vô số khó khăn, chuyển hóa Bôn Lôi Đao Quyết của Mục Gia thành một bộ thối pháp!

Vùi đầu khổ tu như vậy, không màng danh lợi suốt mười năm. Khi y tới hai mươi chín tuổi đã đạt tới cảnh giới tiên thiên.

Tin tức này vừa truyền ra, cả Mục Gia đều náo động.

Những người vốn xem thường, châm chọc Mục Vân Ký đều trợn tròn mắt. Người hủy hôn lúc trước và không ít tuấn kiệt trong thế hệ thanh niên của Mục Gia ai cũng kinh ngạc. Tiên thiên cường giả hai mươi chín tuổi! Cho dù xét trên cả Đoan Mộc Đại Lục, cũng có thể nói là một nhân vật nhất đẳng thiên tài.

Giống như sư phụ Đằng Thanh Sơn Gia Cát Nguyên Hồng cũng phải ba mươi tuổi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên!

Còn Mục Vân Ký hai mươi chín tuổi đã đạt tới tiên thiên, đích thật là thành tựu rất kinh người. Dù sao dân cư Đoan Mộc Đại Lục ít hơn Cửu Châu. Gia Cát Nguyên Hồng được xem là thiên tài tuyệt đối ở Cửu Châu, Mục Vân Ký có thể được xưng là nhân vật thiên tài nhất Đoan Mộc Đại Lục trong vòng ba trăm năm!

Bởi vậy có thể đoán, tiềm lực của Mục Vân Ký kinh người ra sao.

Mục Gia xuất hiện một thiên tài như thế, do đó người có địa vị cao nhất Mục Gia là Vân Mộng Chiến Thần không tiếc bỏ ra sáu bản khắc đá, mời Đằng Thanh Sơn hỗ trợ tìm Vân Mộng Bạch Quả. Rồi sau đó Vân Mộng Chiến Thần tự mình trông chừng Vân Mộng Trạch trong Xà sơn cả một năm ròng!

- Ừm! Vân Ký, thiên tư và nhận thức, nghị lực của con đều không tệ, nhưng con cũng không được kiêu ngạo.

Đại trưởng lão Mục Vọng nói:

- Tỷ như bạn tốt của vi sư là Đằng Thanh Sơn, niên kỉ hắn chưa tới năm mươi. Nhưng thực lực còn mạnh hơn cả ta. Theo ta phỏng đoán, hắn khoảng hai mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới tiên thiên rồi.

Theo Mục Vọng, ba cấp tiên thiên hư đan, tiên thiên thực đan,

tiên thiên kim đan, hơn nữa cảm ngộ được thiên đạo phải mất rất nhiều thời gian.

Tính ngược lại, thời điểm Đằng Thanh Sơn đạt tới tiên thiên, hắn còn rất trẻ.

- Con biết.

Mục Vân Ký gật đầu.

Từ thời điểm thê thảm là khi song chưởng bị chặt, rồi trở thành người đứng đầu trong thế hệ thanh niên Mục Gia, nhân vật sáng giá nhất, mọi thứ thay đổi rất nhanh làm cho tâm tính Mục Vân Ký lột xác.

- Sư phụ nói là Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn là người đệ nhất dưới chiến thần, con cũng rất muốn gặp hắn. - Mắt Mục Vân Ký lóe ra tinh quang.

- U...

Một tiếng hót vang dội, vọng khắp bầu trời.

Đại trưởng lão Mục Vọng sáng mắt lên, lão đứng lên cười nói:

- Vân Ký, đi thôi. Bạn tốt của ta đã tới.

- Vũ Thánh tối cường?

Mục Vân Ký cũng vội đứng lên.

Hai người một trước một sau nhanh chóng ly khai cung điện, đi về phía cung điện chỗ ở của Vân Mộng Chiến Thần.

Chỉ thấy trên trời cao một con hùng ưng thật lớn đáp xuống, trên lưng hùng ưng có một thanh niên lạnh lùng tóc dài đang khoanh chân ngồi. Mục Vân Ký ngẩng đầu nhìn:

- Đây là Vũ Thánh tối cường Đằng Thanh Sơn à?

Y không khỏi chấn động. Chỉ nhìn dung mạo không thể đoán được người này lại là đệ nhất cường giả dưới chiến thần, còn mạnh hơn cả sư phụ y là Mục Vọng.

Cuồng Phong Ưng quạt lên một cơn lốc, cuồn cuộn nổi lên một màn bụi mù.

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống.

- Đằng huynh đệ. - Mục Vọng cười đi tới.

- Mục lão ca.

Đằng Thanh Sơn cũng cười chào.

Mục Vân Ký lúc này vẫn còn chăm chú đánh giá Đằng Thanh Sơn. Từ dung mạo, ánh mắt, khí chất của Đằng Thanh Sơn, y cũng cảm giác được Đằng Thanh Sơn còn khá trẻ.

- Vân Ký, tới đây.

Mục Vọng gọi.

Mục Vân Ký vội cung kính đi tới.

- Đằng huynh đệ, ta giới thiệu cho cậu một chút. Đây chính là môn đồ ta vừa thu Mục Vân Ký. Đại trưởng lão Mục Vọng nói vẻ tự hào.

- À.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn thanh niên đầu trọc cụt tay trước mặt.

Song chưởng đứt đoạn còn có thể vượt qua vô số khó khăn, hai mươi chín tuổi đã đạt tới cảnh giới tiên thiên. Với người có

nghị lực bực này, Đằng Thanh Sơn cũng bội phục tận đáy lòng.

- Vân Ký ra mắt Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký cung kính hành lễ.

- Ha ha... Chúng ta đừng đứng ở cửa hàn huyên, nói vậy Đằng huynh đệ rất suốt ruột muốn nhìn Vân Mộng Bạch Quả rồi. Vân Ký cũng rất sốt ruột muốn chữa song chưởng. Đi thôi, chúng ta đừng đứng đây mất thời gian nữa. Đằng huynh đệ không đến... sư phụ sẽ không chữa song chưởng cho Vân Ký đâu.

Mục Vọng cười, cùng Đằng Thanh Sơn đi vào cung điện.

Còn Mục Vân Ký thì đi theo phía sau.

Ba người đi thẳng tới cung điện nơi Vân Mộng Chiến Thần sống, vào một chỗ rất bí ẩn. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, trong cung chỉ có một cái thảm, Vân Mộng Chiến Thần đang khoanh chân ngồi. Trước mặt lão đang có bày một hộp ngọc.

- Sư phụ - Tiền bối - Chiến thần đại nhân Mục Vọng, Đằng Thanh Sơn, Mục Vân Ký đồng thời hành lễ. Trước mặt tại Vân Mộng Chiến Thần, cho dù là Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy có một áp lực khó hiểu.

Vân Mộng Chiến Thần mở mắt nhìn ba người trước mắt, lão không khỏi lộ vẻ tươi cười ;

- Ha ha… Thanh Sơn, lần trước ta nói là Vân Mộng Bạch Quả này ngắn thì hai ba tháng, lâu là một năm nửa năm mới có thể trưởng thành. Ta cũng không ngờ lại phải mất một năm mới hoàn toàn trưởng thành. Nói vậy chắc ngươi cũng đã đợi rất suốt ruột nhỉ.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Ừm, chúng ta cũng không nói nhiều nữa, tiểu gia hỏa Vân Ký rất nóng lòng.

Vân Mộng Chiến Thần cười nhìn về phía Mục Vân Ký ra lệnh:

- Vân Ký cởi áo ra.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 30

Lựa Chọn Về Đạo

Giác quan Đẳng Thanh Sơn rất nhạy cảm, thậm chí còn có thể nghe tiếng tim đập thình thịch của thanh niên Mục Vân Ký: "Mười một năm không có hai tay, bây giờ sắp mọc ra song chưởng, không kích động hưng phấn mới là lạ."

- Vâng, thưa sư tổ.

Mục Vân Ký cung kính trả lời, đồng thời hào quang màu xanh ngoài thân phình lên, đẩy y phục của y căn phồng. Thân thể Mục Vân Ký tựa như một con cá chạch rút mạnh, đã rút ra khỏi mớ y phục. Sau đó y thu hồi tiên thiên chân nguyên, mấy thứ y phục ngoài thân đã rơi xuống đất. Thân trên của Mục Vân Ký đã hoàn toàn trần trụi.

"Hắn cởi áo nhanh thật." Đẳng Thanh Sơn mỉm cười.

Thân hình Mục Vân Ký rất cường tráng, đầy những vết thương từ vai trở xuống đã cụt hẳn.

Vân Mộng Chiến Thần thấy những vết sẹo trên thân thể Mục Vân Ký, tán thưởng nói:

- Đứt hai tay, không thể thi triển đao pháp nhưng lại có thể đạt tới tiên thiên năm hai mươi chín tuổi... con quả là chịu khổ không ít. Nhưng Vân Ký... sau khi con ăn Vân Mộng Bạch Quả, đến cả những vết sẹo ngoài thân cũng hoàn toàn biến mất.

Mục Vân Ký nín thở khoanh chân ngồi xuống.

Vân Mộng Chiến Thần mở hộp ngọc đặt trước người. 'Cách' một tiếng hộp ngọc mở ra, lộ ra trái cây màu trắng hình trẻ con được đặt trong một cái hõm bằng ngọc thạch. Trái cây màu trắng tựa như một đứa trẻ con to bằng nắm đấm, bề ngoài có vầng sáng màu xanh lá lưu chuyển.

Một mùi thơm nồng nặc tràn ngập.

- Vân Mộng Bạch Quả không hổ là một trong tam đại linh bảo.

Đại trưởng lão Mục Vọng khen.

Đằng Thanh Sơn ngửi thấy mùi thơm này tựa hồ toàn thân đều cảm thấy rất thoải mái.

- Ta bây giờ sẽ cắt Vân Mộng Bạch Quả thành năm khối.

Vân Mộng Chiến Thần lấy từ trong hộp ra một thanh ngọc đao khảm bạc. Ngọc đao trong tay lão nhanh như ảo ảnh, cắt Vân Mộng Bạch Quả thành năm phần gần như bằng nhau. Sau đó lão thu tay, cầm lấy một khối đưa cho Mục Vân Ký.

- Vân Ký, ăn đi.

Vân Mộng Chiến Thần nói.

- Vâng.

- Rạo - Rạo Mục Vân Ký nhai rào rạo, rồi nuốt hết vào bụng.

- Ừm!

Mục Vân Ký trừng mắt, mặt đỏ bầm lên.

- Rắc rắc…

Những chuỗi âm thanh rất đặc thù, tương tự như chuột cắn đồ vật không ngừng vang lên trong cơ thể Mục Vân Ký. Những vết sẹo ngoài thân Mục Vân nhanh chóng biến mất, da y trở nên nhẵn bóng như trẻ con, sau đó.

"Chát" một tiếng, Mục Vân Ký hai tay cụt tận vai đột nhiên run lên, sau đó bắt đầu không ngừng xương thịt kéo dài ra, hai tay không ngừng sinh trưởng.

Những âm thanh không ngừng vang lên kêu xoẹt xoẹt liên tục.

- Quả là thần kỳ.

Mục Vọng và Vân Mộng Chiến Thần đều sáng mắt.

- Đúng thật là phục hồi xương thịt đã mất.

Đằng Thanh Sơn cũng lặng người nhìn tình cảnh này, cánh tay cụt đang không ngừng dài ra.

Những việc thế này quả là khó tin. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này ở Cửu Châu Đại Địa, Đằng Thanh Sơn cũng chưa hề nghe qua. Không ngờ một trong tam bảo Đoan Mộc Đại Lục là Vân Mộng Bạch Quả lại thần kỳ như thế.

Song chưởng không ngừng sinh trưởng, gương mặt đỏ bừng của Mục Vân Ký không khỏi lộ ra vẻ hớn hở.

Hai tay không ngừng sinh trưởng với tốc độ cố định, khi sinh trưởng tới khuỷu tay, tốc độ chợt giảm đi.

- Muốn dừng lại rồi.

Mục Vân Ký vội vàng nói. Y rõ ràng cảm giác được luồng sức mạnh thần kỳ trong cơ thể đã gần như tiêu hao hết sạch rồi.

- Ăn thêm khối này nữa.

Vân Mộng Chiến Thần đưa ra thêm một khối đã cắt từ trước.

Toàn thân Mục Vân Ký mờ ảo run lên, hít sâu một hơi, sau đó nhận lấy một khối nữa.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hộp ngọc. Vân Mộng Bạch Quả bị cắt thành năm phần. Bây giờ ăn hai phần.

- Rạo rạo...

Mục Vân Ký vội đưa khối thứ hai nhai nát, nuốt vào bụng.

Vốn tốc độ sinh trưởng đã giảm đi, đột nhiên lại tăng vọt!

Song chưởng Mục Vân Ký không ngừng kéo dài, từ khuỷu tay kéo dài tới cánh tay, rồi sau đó lại kéo ra cổ tay, rồi ra bàn tay, lúc sắp mọc ra ngón tay thì tốc độ lại một lần nữa giảm đi.

- Còn thiếu chút nữa.

Mục Vân Ký nhìn như đóng đinh vào hai tay mình, tốc độ ngón tay sinh trưởng rõ ràng chậm rất nhiều.

- Đừng nóng.

Vân Mộng Chiến Thần rất trầm ổn.

Đằng Thanh Sơn cũng nhíu mày nhìn. Mười ngón của Mục Vân Ký đồng thời sinh trưởng, lóng đầu tiên đã mọc ra, lóng tay thứ hai cũng sắp mọc. À! Đã mọc rồi, bây giờ đang từ từ mọc ra lóng thứ ba, trông ra có vẻ muốn dừng lại.

- Thật đúng là thiếu chút nữa.

Vân Mộng Chiến Thần huy động thanh ngọc đao, xẻo ra một miếng nhỏ bằng đầu ngón tay trong một phần thịt quả trong ba phần còn lại.

- Ăn đi.

Vân Mộng Chiến Thần ném tới.

Mục Vân Ký vội hé miệng, nuốt ực vào luôn.

- Rạo rạo...

Liên tục không dừng mười ngón tay đã hoàn toàn mọc ra đủ.

Đằng Thanh Sơn thấy thế thở phào một hơi:

- May quá, còn lại gần sáu thành. Như vậy là hơn phân nửa rồi.

- Hai tay ta, ta...

Mục Vân Ký nhè nhẹ nhúc nhích song chưởng, hai tay buông ra rồi nắm chặt vào, buông ra rồi nắm chặt, thử mấy lần rồi sau đó vung tay chém lên chém xuống, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hỉ.

- Kinh mạch hoàn toàn không tổn hao gì, gân cốt cũng chẳng có vấn đề gì nữa, dường như... dường như chẳng hề có vết thương gì cả.

- Ha ha… Vân Ký, đây là Vân Mộng Bạch Quả, nếu không hoàn toàn chữa khỏi cho con, Vân Mộng Bạch Quả sao có thể trở thành một trong tam đại linh bảo được?

Vân Mộng Chiến Thần cũng cười lớn.

- Cảm ơn chiến thần đại nhân.

Mục Vân Ký cảm kích.

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu cười:

- Đừng có cảm kích ta. Nơi sinh trưởng Vân Mộng Bạch Quả này là do Đằng Thanh Sơn bỏ ra mười tám ngày trời, tìm khắp Vân Mộng Trạch mới tìm được đó. Con phải cảm tạ Thanh Sơn đi.

Mục Vân Ký cảm kích nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Vân Ký cảm tạ Đằng tiên sinh.

- Không cần cảm tạ tại hạ, là tiền bối dùng bảo vật mời ta tìm Vân Mộng Bạch Quả thôi. - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Thanh Sơn, dựa theo ước định từ đầu, Vân Mộng Bạch Quả bây giờ thuộc về ngươi.

Vân Mộng Chiến Thần đưa ngọc đao vào trong hộp, đậy nắp hộp ngọc "rắc" một tiếng, khóa chặt hộp ngọc lại.

- Bên này hộp ngọc này có một cơ quan nhỏ, ngươi ấn chỗ này một chút nắp hộp có thể mở ra ngay.

Đằng Thanh Sơn đưa tay nhận lấy, không khỏi vô cùng kích động:

- Có Vân Mộng Bạch Quả, có thể chữa khỏi cho chân cha. Cha ta có thể đứng lên rồi!

Vừa nghĩ tới việc trở lại Cửu Châu dùng Vân Mộng Bạch Quả chữa cho cha Đằng Vĩnh Phàm, để cha một lần nữa được đứng lên. Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng chờ mong.

- Thanh Sơn, trái cây Vân Ký ăn, chẳng hề lãng phí chút nào, vừa vặn mọc ra song chưởng.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Phần còn lại, phải nói là có tới sáu thành, hẳn là đủ để chữa khỏi một chân cha ngươi.

- Cám ơn tiền bối. - Đằng Thanh Sơn cảm kích.

Sự cảm kích này là phát ra từ đáy lòng.

Vân Mộng Chiến Thần đợi mình tới mới cho Mục Vân Kỳ phục dụng Vân Mộng Bạch Quả, hơn nữa cẩn thận như thế, hiển nhiên là tận lực không lãng phí Vân Mộng Bạch Quả. Tỷ như một lần ăn sạch Vân Mộng Bạch Quả, đương nhiên cũng có thể chữa khỏi Mục Vân Ký, nhưng như vậy đại bộ phận năng lượng sẽ bị lãng phí.

- Ừm, Thanh Sơn đừng vội đi, lúc trước ta đã phái thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu rồi. - Vân Mộng Chiến Thần đứng dậy.

Đằng Thanh Sơn, Mục Vọng và Mục Vân Ký cũng đều đứng lên.

...

Trong vườn trống trải lấy trời làm trần, lấy đất làm ghế.

Vân Mộng Chiến Thần, Đằng Thanh Sơn, Mục Vọng, và Mục Vân Ký bốn người đều chia nhau khoanh chân ngồi xuống, trước mặt để một cái bàn, trên bàn bày biện một mâm thức ăn.

Đến khi ăn no uống say, đại trưởng lão Mục Vọng và Mục Vân Ký đều đã cáo từ, Đằng Thanh Sơn vốn cũng muốn leo lên Cuồng Phong Ưng về bờ hồ Nguyệt Nha Thần Phủ Sơn, nhưng... Vân Mộng Chiến Thần lại giữ hắn lại.

- Thanh Sơn, đừng vội đi. Ta còn có chuyện nói với ngươi.

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười.

Vốn Đằng Thanh Sơn đã đứng dậy, giật mình khoanh chân ngồi xuống, nghi hoặc cười hỏi.

- Chẳng biết tiền bối có chuyện gì?

- Kể từ lần trước hai người chúng ta luận bàn đã qua một năm rồi. Lần trước ta cảm thấy ngươi đã tới hư cảnh, nhưng ngươi tự mình nói là chưa tới. Một năm qua, bây giờ ngươi chắc là tới hư cảnh rồi chứ?

Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi. Vân Mộng Chiến Thần rất trọng thị về điểm này.

Cả Đoan Mộc Đại Lục mới chỉ có hai đại chiến thần.

Nếu có thể xuất hiện vị thứ ba, thế cục đại lục có thể sẽ thay đổi. Do đó Vân Mộng Chiến Thần đương nhiên quan tâm tới điểm này.

- Còn thiếu chút nữa. - Đằng Thanh Sơn cười nói thật lòng.

- Thanh Sơn.

Vân Mộng Chiến Thần cười khẽ.

- Ta tiến vào hư cảnh đã hai trăm năm. Mặc dù 'Đạo' là một thứ mà không ai có thể mô tả được, nhưng ta cũng có thể chỉ sơ sơ cho ngươi để ngươi không mất quá nhiều thời gian đi đường vòng.

Đằng Thanh Sơn mừng thầm, được Vân Mộng Chiến Thần chỉ đạo?

- Vãn bối xin được nghe. - Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Việc tu luyện như thế nào mới đạt tới hư cảnh thì ta không có biện pháp dạy cho ngươi được. Chỉ sợ ngay cả Thần Phủ Thiên Thần, Lôi Đao Thiên Thần cũng chẳng có biện pháp dạy mà phải tự mình lĩnh ngộ. Nhưng ta có thể nói cho ngươi...

Vân Mộng Chiến Thần cười giảng giải:

- Điều kiện từ tiên thiên kim đan tiến vào hư cảnh là... ngươi phải lĩnh ngộ một trong hàng vạn hàng nghìn đại Đạo!

- Ý của tiền bối là...? - Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

- Giống như có người cảm ngộ đại hải, nên tu luyện 'Đại hải chi đạo' khi đã hoàn toàn hiểu được một Đạo, hắn có thể tiến vào hư cảnh!

Vân Mộng Chiến Thần nghiêm nghị nói:

- Lần trước ngươi và ta tỷ thí dùng Thủy Chi Đạo, còn Mục Vọng nói với ta là khi ngươi so tài với hắn, từng dùng qua Đại Địa chi đạo.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Khi tỷ thí với Đại trưởng lão, Đằng Thanh Sơn sử dụng Hỗn Nguyên Nhất Khí, hơn nữa ẩn chứa Hành Thổ chi kình, nên Đại trưởng lão phát hiện ra nó cũng không có gì kỳ quái.

- Nhận thức con người có hạn, sống lâu có hạn, do đó không được tham lam nhiều.

Vân Mộng Chiến Thần nghiêm nét mặt:

- Tỷ như ngươi muốn tu luyện thủy chi đạo chỉ cần hoàn toàn hiểu được, ngươi sẽ tiến vào hư cảnh. Nếu ngươi tu luyện thủy chi đạo, lại tu luyện đại địa chi đạo, tinh lực phân tán, thành tựu hai thứ đều có hạn chưa hoàn toàn hiểu thấu đáo. Như vậy ngươi ngược lại không thể đạt tới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Kỳ thật...

Trong quá trình một năm tìm hiểu sáu bản khắc đá, Hành Thổ Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn trước đó không lâu đã tu luyện tới quyền thứ tám, hắn đã có một loại cảm giác khó hiểu. Loại cảm giác này rất rõ ràng, chỉ cần sáng chế thêm quyền thứ chín là mình

có thể hoàn toàn khống chế được lực Hành Thổ!

- Cảm giác của ta đúng như vậy. Một khi thành công, sẽ đạt tới hư cảnh.

- Hành Thổ Chi Quyền của ta luyện ra quyền thứ chín, về hành Thổ chi đạo hẳn là sẽ hoàn toàn hiểu thấu. - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Vân Mộng Chiến Thần khuyên:

- Do đó ta mượn hôm nay đẻ nhắc nhở ngươi, chuyên đi về một Đạo! Thiên đạo khó ngộ, dù thiên phú ngươi rất mạnh, cũng phải chuyên tâm. Đợi đến khi ngươi hiểu được một đạo, đạt tới hư cảnh, muốn cảm ngộ đạo khác, cũng không muộn.

Hắn căn bản không biết...

Bây giờ, Hành Thổ Chi Quyền Hành Thủy Chi Quyền, Hành Kim Chi Quyền, hành hỏa chi quyền của Đằng Thanh Sơn, tất cả đều có thành tựu rất cao. Trong đó riêng Hành Thổ Chi Quyền là cao nhất. Nếu để Vân Mộng Chiến Thần biết, phỏng chừng sẽ giật mình chết mất. Tốc độ đề cao của Đằng Thanh Sơn đích xác quá kinh người.

Vân Mộng Chiến Thần trước nay chẳng biết sáu bản khắc đá mà lão cho Đằng Thanh Sơn mượn mang đến bao nhiêu chỗ tốt.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 31

Ta Tên Dương Đông.

Cảm ơn tiền bối chỉ điểm.

Đằng Thanh Sơn cảm kích.

Mặc dù trước khi Vân Mộng Chiến Thần nói, mình đã đoán được rồi. Nhưng khi Vân Mộng Chiến Thần nói rõ ràng như vậy, vẫn khiến cho mình khẳng định thêm.

- Ha ha. Ta cũng chỉ nhắc nhở ngươi thôi. Cảm ngộ thiên đạo vẫn là tự mình ngươi đạt thấu.

Vân Mộng Chiến Thần sang sảng cười nói.

- Nhưng ta tin, với nhận thức và tư chất của ngươi, trong vòng mười năm muốn tiến vào hư cảnh là tuyệt không có vấn đề gì. Thực lực Mục Vọng không bằng ngươi, nhưng theo ta đánh giá, trong vòng mười năm, hắn có thể tiến vào hư cảnh rồi.

- Đại trưởng lão Mục Vọng trong vòng mười năm có thể tiến vào hư cảnh à?

Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

Thực lực Mục Vọng yếu hơn mình nhiều.

- Ừm.

Vân Mộng Chiến Thần cười gật đầu.

- Mấy năm trước, cảnh giới của hắn đã cách hư cảnh rất gần rồi. Do đó lúc trước ta cho rằng Mục Vọng là đệ nhất dưới hư cảnh rồi. Sau đó, ta biết ngươi đánh bại hắn, cảm thấy rất nghi hoặc. Ở Đoan Mộc Đại Lục, ngoài ta và vị cường giả gia tộc Thiên Phong, sao lại còn có người có thể đánh bại được Mục Vọng?

- Do đó lần trước khi vừa gặp mặt ta mới tỷ thí với ngươi. Hắc, quả là không ngờ Thanh Sơn chưa đạt tới hư cảnh, nhưng lại có thể thi triển ra thực lực gần bằng hư cảnh. Nếu không tận mắt thấy, thật ta không dám tin.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha nói tiếp.

Đằng Thanh Sơn cười cười.

Thân thể và cương kình mình kết hợp đạt tới một trăm sáu mươi vạn cân, gần gấp đôi lực bộc phát của tiên thiên kim đan Mục Vọng. Gấp đôi chứ ít gì. Cường giả chỉ cao hơn một chút là đã thắng bại rồi.

Còn mình lại cao hơn đối phương tám mươi vạn cân lực bộc phát.

Nếu như vậy mà vẫn không thắng thì mình không có tư cách nói đến chuyện sau này tranh đấu với Thanh Hồ Đảo nữa.

- Tiền bối. Nếu không có gì khác, ta xin phép đi trước.

Đằng Thanh Sơn cười cười từ biệt.

- Ừm. Mau mau tu luyện sớm ngày đạt tới hư cảnh. Ta còn có việc nói với ngươi.

Vân Mộng Chiến Thần đáp.

- Được. Sau khi vãn bối đạt hư cảnh, nhất định sẽ tìm đến tiền

bối.

Đằng Thanh Sơn đồng ý, trong lòng thầm nghĩ: hư cảnh à? Sau khi đạt tới hư cảnh, mình sẽ ly khai Đoan Mộc Đại Lục về Cửu Châu Đại Địa rồi.

Hắn hơi nghi hoặc.

Đạt tới hư cảnh, Vân Mộng Chiến Thần sẽ nói gì với mình? Chuyện gì nhỉ?

*****

- Nghe ý của Vân Mộng Chiến Thần, thì sau khi mình đạt tới hư cảnh sẽ có việc trọng yếu. Nhưng, bây giờ lão đã nhắc tới rồi, xem ra không phải là chuyện xấu.

Đằng Thanh Sơn nghĩ ngợi.

- Ừm. Đoan Mộc đại lục bây giờ có hai vị chiến thần, một là Vân Mộng Chiến Thần của Húc Nhật Thương Hành, người kia là Thiên Phong chiến thần ở phương bắc.

- Nếu ta đạt tới hư cảnh phỏng chừng sẽ ảnh hưởng tới thế cục trên Đoan Mộc Đại Lục.

- Muốn nói chuyện với ta, phỏng chừng cũng muốn ta giúp lão.

Đằng Thanh Sơn chỉ tự hỏi một chút, đã lờ mờ đoán ra vài manh mối.

- U...

Đằng Thanh Sơn vừa ngồi trên lưng, con Cuồng Phong Ưng hót vang một tiếng, giương cánh bay vèo đi, xé gió lao về phía đông nam.

***

Lấy được Vân Mộng Bạch Quả, về đến Thần Phủ Sơn, Đằng Thanh Sơn lại khôi phục quy luật lúc trước. Mỗi ngày, tuyệt đại đa số thời gian hắn đều nghiên cứu sáu bản khắc đá. Khi nghiên cứu ra một vài lĩnh ngộ, lập tức chuyển hóa thành quyền pháp cho mình.

Mặc dù Vân Mộng Chiến Thần khuyên Đằng Thanh Sơn chuyên tâm, nhưng Đằng Thanh Sơn không làm như vậy.

Bây giờ Hành Thổ Chi Quyền của mình đã sáng chế ra quyền thứ tám. Dựa theo cảm giác mông lung của Đằng Thanh Sơn, sau khi sáng chế ra quyền thứ chín hắn sẽ tiến vào hư cảnh. Nhưng bản khắc đá Khai Sơn tam thập lục thức, đặc biệt là bốn bản liên tiếp, cùng ẩn chứa hành Thổ chi đạo, hành Kim chi đạo, hành Hỏa chi đạo.

Nếu muốn cảm ngộ hành Thổ chi đạo từ bốn bản khắc đá này, Đằng Thanh Sơn phải có thành tựu kha khá về hành Kim chi đạo và hành Hỏa chi đạo.

Đương nhiên.

Đằng Thanh Sơn cũng có thể không dựa vào bốn bản khắc đá, tự mình cảm ngộ thiên địa, sáng chế quyền thứ chín, nhưng như vậy thì cũng có chỗ không tốt.

Không nghiên cứu bốn bản khắc đá, như vậy sẽ không có đường tắt để đi. Tốc độ tiến bộ sẽ chậm. Tuy nhiên, chuyên tâm vào hành Thổ chi đạo, không lãng phí thời gian vào hành Hỏa chi đạo và hành Kim chi đạo sẽ tiết kiệm nhiều thời gian. So sánh hai phương án thấy căn bản chẳng khác gì nhau. Phương án tự mình cảm ngộ, tuy bảo nhanh nhưng lại chậm. Nghiên cứu bốn bản khắc đá, cả ba hành đều có thành tựu; hơn nữa, thời gian hao phí cũng chưa chắc đã nhiều hơn.

” Nếu không có bốn bản khắc đá, ta phỏng chừng sẽ lựa chọn

chuyên tâm một đạo thôi, chóng ngày đạt tới hư cảnh. Nhưng ta có bốn bản khắc đá, vậy cứ tiếp tục nghiên cứu hai con đường kia luôn.” Đằng Thanh Sơn hạ quyết tâm.

Cũng không thể không nói Vũ Hoàng rất lợi hại. Một thức mà có thể phân chia ra hơn mười chiêu. Cũng không thể không nói, kiếp trước Đằng Thanh Sơn chính là tông sư, kiếp này sáng tạo ra quyền pháp, nhận thức và nhãn giới đều cực cao.

Thầy dạy lợi hại, học trò cũng rất mạnh.

Hai bên kết hợp, sự tiến bộ của Đằng Thanh Sơn thật kinh người.

*****

Một tháng sau khi Đằng Thanh Sơn từ Vân Mộng Cổ Thành trở về.

Bầu trời bông tuyết phiêu lãng, trên quan đạo dưới chân núi lại có vài người qua kẻ lại. Nam Sơn Thành là thiên hạ đệ nhất đại thành, bốn yếu đạo chung quanh tuy phủ đầy tuyết, nhưng vẫn tấp nập người đi. Một thiếu niên mập mạp đang nắm một cây trúc, những bước chân dậm rất sâu hành tẩu trên đường quan đạo đầy tuyết. Hắn mặc áo bông dày, đội mũ nỉ màu xám, lưng đeo một thanh đoản đao. Hắn đã đi một hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn về phíaThần Phủ sơn phía trước, thì thầm:

- Cánh rừng phía bắc Thần Phủ Sơn, cạnh bờ hồ Nguyệt Nha?

Thiếu niên mập mạp chống gậy trúc, ly khai quan đạo, đi về phía rừng cây gần đó.

***

Hôm nay Đằng Thanh Sơn vừa ra khỏi hang núi, Lý đang vui vẻ chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Hôm nay bông tuyết phủ dày

trên đất, nhưng trong phòng, đám người Đằng Thanh Sơn đang ăn bữa ăn nóng hôi hổi.

- Đằng đại ca. Đại khái còn bao lâu nữa thì chúng ta về Cửu Châu? - Lý dò hỏi.

- Nhanh thì khoảng một năm, chậm thì hai ba năm. - Đằng Thanh Sơn cười đáp.

Tiểu Bình bên cạnh vừa bưng chén cơm vừa nghi hoặc hỏi:

- Thúc. Cửu Châu rốt cuộc ở phía nam thật xa à?

- Rất xa. So với hòn đảo nơi Lưu Gia Hắc Thiết Hà ở lúc trước còn xa hơn nhiều. Nhưng chúng ta mà đi gấp, khoảng mười bữa nửa tháng là tới rồi.

Đằng Thanh Sơn cười trả lời.

Hắn thầm nói: "Mười bữa, nửa tháng là thời gian cưỡi con Lục Túc Đao ấy."

Đúng. Kế hoạch của Đằng Thanh Sơn về Cửu Châu chính là ngồi trên lưng Lục Túc Đao.

Với chiều dài kinh người của Lục Túc Đao, cho dù có mười mấy người ngồi trên lưng cũng không sao. Tốc độ của nó lại cao hơn Cuồng Phong Ưng nhiều, một ngày bay vạn dặm cũng rất nhẹ nhàng. Mười vạn dặm, đích thật là mười bữa nửa tháng là tới.

Lúc tới, hao phí gần một năm.

Khi ly khai, chỉ mười bữa nửa tháng là được.

- Mười bữa nửa tháng. Xa thật. 'Đảo' Cửu Châu này cách Đoan Mộc Đại Lục đại khái phải ngoài ngàn dặm. Vạn dặm chứ nhỉ?

Tiểu Bình cảm khái.

- Đảo?

Đằng Thanh Sơn và Lý nhìn nhau cười Nếu so với "đảo" Cửu Châu Đại Địa, Đoan Mộc Đại Lục chỉ là một cái đảo nho nhỏ.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân chưa từng nói rõ tình huống ở Cửu Châu Đại Địa cho Tiểu Bình hay Đằng Thú. Chỉ nói là họ đến từ một nơi rất xa gọi là Cửu Châu. Cửu Châu, ở phía nam Đoan Mộc Đại Lục, đi đường biển chừng mười bữa nửa tháng là tới.

- Ừm. Có người tới.

Đằng Thanh Sơn lắng nghe một chút.

- A Thú. Mở cửa.

Đằng Thú lập tức mở cửa phòng.

Vù... -

Gió lạnh cuộn những bông tuyết bên ngoài vào phòng. Đám người Đằng Thanh Sơn nhìn qua đại môn, hướng mắt ra rừng cây nơi đang có một thiếu niên mập mạp, chống gậy trúc, bước nào bước nấy để lại dấu chân sâu hoắm trên tuyết.

- Thiếu niên này…

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

- Xem ra. Hắn không biết nội kình.

Lý cũng nghi hoặc. Đi lại trên tuyết khó khăn như vậy, hiển nhiên là không biết nội kình.

- Đằng đại ca. Hắn muốn tới bái sư à?

- Nhìn thử xem, cũng không biết, hắn đạt tới tiên thiên rồi à??

Ở Đoan Mộc đại lục, rất nhiều người muốn bái Đằng Thanh Sơn làm thầy. Hơn nữa mọi người đều biết một điều kiện, muốn bái Vũ Thánh Đằng Thanh Sơn làm sư phụ, điều yêu cầu đầu tiên chính là phải đạt tới tiên thiên. Điều kiện hà khắc như thế, nên qua bao lâu rồi mà hắn chỉ có vẻn vẹn một môn hạ là Đằng Thú.

- Một thiếu niên ngu ngơ tới đây bái sư à. Ta chưa hề thấy qua.

Đằng Thanh Sơn cũng cười. Rất nhiều người có tin tức linh thông đã biết Đằng Thanh Sơn ở cạnh bờ hồ Nguyệt Nha.

- Các ngươi... Các ngươi.

Thiếu niên lạnh đến nỗi mặt đỏ bừng, lập tức đi tới, mở to mắt nhìn nhìn đám người Đằng Thanh Sơn.

- Trong các ngươi ai là Đằng tiên sinh?

Thiếu niên thấp thỏm cất tiếng hỏi.

- Đại thúc. Rõ là tìm thúc mà.

Tiểu Bình nói. Đằng Thanh Sơn cũng kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, cười nói:

- Tiểu gia hỏa. Tìm ta làm gì?

Thiếu niên mập mạp nhìn Đằng Thanh Sơn, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

- Người chính là Đằng tiên sinh?

- Đúng. Ta đúng là Thanh Sơn. Ngươi là ai?

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Thiếu niên hít sâu một hơi:

- Ta tên Dương Đông.

- Dương Đông?

Lý, tiểu Bình và Đằng Thú đều có vẻ nghi hoặc.

- Dương Đông là ai?

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy nghi hoặc. Hắn không biết ai là Dương Đông.

- Cha ta bảo ta tới gặp Đằng tiên sinh.

Thiếu niên lo lắng trả lời.

Lý đứng bên cạnh cười nói:

- Tiểu gia hỏa, cha ngươi là ai?

Đằng Thanh Sơn lại sực nghĩ ra.

- Cha ta tên là Dương Vong.

Thiếu niên mở lời.

- Dương Vong?

Bốn người đều cả kinh.

Lúc trước có mã phu lão Uông đi theo Đằng Thanh Sơn. Lúc đó mặc dù tự xưng là Uông Dương, nhưng khi ly khai, lão để lại một lá thư có nói tên lão là Dương Vong.

- Ngươi là nhi tử Dương Vong à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn thiếu niên.

- Nhi tử của Lão Uông?

Mọi người ồ lên.

- Tiểu tử. Thế đạo này rất loạn. Ngươi chỉ là một tiểu gia hỏa mà một mình một người đi lại, không sợ bị cường đạo giết chết à. Nhanh, nhanh đi vào. Bên ngoài tuyết lớn rất lạnh. Mau vào đi!

Lý vội kéo thiếu niên mập mạp đi vào.

Có thể nói ra cái tên Dương Vong, coi như là người tín nhiệm được.

Dù sao, cũng chỉ có mấy người Đằng Thanh Sơn biết lão Uông tên là Dương Vong.

- Cha ngươi đâu?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

Vừa ngồi xuống, thiếu niên Dương Đông vội lấy từ trong ngực ra một phong thư dán kín, dè dặt đáp:

- Tiên sinh, đây là thư của cha vãn bối bảo vãn bối giao cho tiên sinh.

- Thư Lão Uông?

Đằng Thanh Sơn đưa tay nhận lấy.

- Tới nơi này rồi mà còn cầm gậy trúc làm gì?

Lý vươn tay cầm lấy gậy trúc của Dương Đông, muốn ném ra ngoài.

- Tiểu. Đừng ném, đây là binh khí của tiểu gia hỏa này.

Đằng Thanh Sơn cười, ngăn lại.

- Binh khí?

Lý cả kinh.

Thiếu niên Dương Đông luôn luôn có vẻ rất đáng yêu và chất phác, bây giờ trong mắt không khỏi lộ vẻ khiếp sợ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 32

Câu Chuyện Của Lão Uông.

Dương Đông đã được người cha thiếu trách nhiệm của hắn kể về ông chủ tài ba này. Hơn nữa còn nói rõ ông chủ là một tuyệt thế cường giả không đối thủ trên cả Đoan Mộc Đại Lục. So với toàn bộ những người dưới chiến thần trên Đoan Mộc Đại Lục, ông chủ là vô địch. Chỉ có hai đại Chiến Thần mạnh hơn ông chủ.

Cho dù biết như vậy, nhưng nghe lời nói vừa rồi, Dương Đông vẫn vô cùng khiếp sợ.

Một cây gậy trúc nhìn như bình thường, thế mà chỉ liếc mắt, đối phương đã có thể phán đoán được cây gậy trúc là binh khí của hắn?

" Hắn... hắn… chẳng lẽ đã biết trước?" Dương Đông hoàn toàn sợ hết hồn.

- Đằng đại ca, đây là binh khí à?

Lý tỏ vẻ kinh ngạc.

Tiểu Bình cũng tỏ vẻ nghi hoặc. Chỉ có Đằng Thú là đi tới bên cạnh chiếc gậy trúc, dùng mũi ngửi ngửi, thấp giọng:

- Có mùi máu tươi.

Dương Đông kinh ngạc nhìn về phía Đằng Thú.

Đi theo Đằng Thanh Sơn đã hơn một năm, Đằng Thú cũng cao hơn nhiều so với lúc trước. Bây giờ hắn cao trên bảy thước ta (một mét tám). Mặc dù hơi thấp hơn Đằng Thanh Sơn, nhưng cũng coi như là thanh niên rồi, chứ không phải là thiếu niên nữa.

" Hắn... hắn..." Dương Đông nhìn Đằng Thú, sợ đến ngây người; "Mũi hắn là mũi chó hay sao?"

Gậy trúc từng nhiễm máu, nhưng hắn đã rửa sạch rồi mà.

Hơn nữa, hắn chống gậy vào tuyết suốt đường đi, gậy trúc sớm đã không còn mùi máu nữa; ít nhất hắn căn bản không ngửi thấy mùi máu gì cả.

- Đằng đại ca, rốt cuộc đây là binh khí gì?

Lý hỏi, rồi liền cẩn thận quan sát gậy trúc trong tay, tựa hồ phát hiện ra manh mối, Lý kéo mạnh...

Xoẹt...

Đầu gậy trúc bị giật ra, kéo theo một thanh "kiếm", đúng ra chỉ có thể xem như "kiếm nhọn".

- À! Nguyên lai là thế!

Lý giật mình.

Nguyên thanh gậy trúc này có khúc đầu là tay cầm, khúc sau của gậy trúc là kiếm. Thanh "kiếm nhọn" này cũng rất kỳ lạ. Cả thân kiếm tựa như một cây thiết côn, rất tròn nhẵn, còn đầu thì nhọn và rất sắc. Nói cách khác thanh kiếm này không có lưỡi kiếm, chỉ có mũi kiếm.

Muốn giết người, chỉ có một chiêu thức... đâm.

- Ta chưa thấy binh khí nào như vậy cả.

Lý thán phục.

- Kiếm mà chỉ có thể dùng một chiêu ‘đâm’ để giết người à? Lúc trước lão Uông đeo chiến đao, nhưng binh khí lại là tẩu thuốc, nhi tử còn quái hơn, lưng không đeo chiến đao, binh khí lại giấu trong ống trúc.

Đằng Thanh Sơn cũng liếc mắt, rồi lập tức mở bức thư trong tay ra, đọc cẩn thận.

Vừa thấy nét chữ, Đằng Thanh Sơn đã nhận định đây là thư của lão Uông.

” Ông chủ.

Nếu ông thấy phong thư này, lão Uông ta cho dù chết cũng không ân hận, ít nhất nhi tử ta đã tới được chỗ của ông. Ta kiếm được chút bạc, an bài cho thằng con trai. Còn ta tham gia vào một đội buôn, đi thẳng tới Nam Sơn Thành. Ta lo nhất là thằng nhỏ này trên đường gặp phải sự cố. Nhưng trên Đoan Mộc đại lục, ngoại trừ ông chủ ra, ta không biết có thể trông cậy vào ai được. Ta không cầu gì khác, hy vọng ông chủ có thể giúp thu xếp một chút, ít nhất có thể cho thằng con trai có được cơm ăn.

Ông chủ, mấy năm nay ta luôn luôn không chăm lo gì cho nó. Lúc ta bỏ ra gần một năm mới tìm được nó, nó đã tham gia vào một đám mã tặc, hơn nữa tự mình còn có một bộ kiếm pháp rất quỷ dị. Theo ta điều tra, hẳn kiếm pháp này là do thằng con trai này tự mình sáng tạo ra. Mặc dù đơn giản, nhưng thằng con trai tiểu gia hỏa này đã bằng vào bộ kiếm pháp đó cũng ngoi lên tới chức Tam đương gia trong nhóm mã tặc.

Ta cảm thấy thằng con trai ta có thiên phú về mặt kiếm pháp. Con trai ta thua thiệt rất nhiều. Lúc trước ông chủ dạy ta bộ Thanh Liên kiếm pháp... Ta rất muốn đem dạy cho nó. Nhưng ông chủ lúc trước có nói không được sự cho phép của ông thì không cho phép

truyền cho bất luận kẻ nào.

Ông chủ lợi hại hơn ta, có thể nhìn xem nếu thằng con trai ta có thiên phú, ông chủ tùy tiện dạy cho nó mấy chiêu, để tiểu tử này có thể dựa vào đó mà sống sót trong thời buổi loạn lạc này.

Nếu thằng con trai ta không có thiên phú, ông chủ tùy tiện thu xếp cuộc sống cho nó là được.

Thỉnh cầu của Lão Uông có thể có chút quá phận, xin ông chủ đừng quá để ý. Về phần ta, việc ta muốn làm ta sẽ làm. Lần này sinh tử khó lường, ta không có lo lắng gì khác, chỉ có thằng con trai này.

Ta cũng biết, ông chủ rất quan tâm tới Tiểu Bình, A Thú và cả ta nữa. Nhưng ta xin ông chủ đừng cho người tìm ta. Cho dù là Húc Nhật Thương Hành cũng không có khả năng tìm được ta. Hơn nữa cứ theo như ông đã nói, nên có lựa chọn để mình không hối hận, do đó ta đã có lựa chọn."

Đọc qua bức thư, tâm tình Đằng Thanh Sơn trở nên rất trầm trọng.

Đúng như lão Uông đoán, Đằng Thanh Sơn vừa thấy phong thư, việc đầu tiên là muốn đi tìm lão Uông.

- Tiểu, các ngươi ở đây, ta đi Nam Sơn Thành.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Bây giờ phải đi à?

Lý hơi kinh ngạc.

Thiếu niên mập mạp Dương Đông trầm giọng nói:

- Đằng tiên sinh, không cần đi đâu, cha ta đã nói là đừng đi tìm ông ấy mà!

- Ngươi có biết chuyện của cha ngươi không?

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn.

- Ta chỉ biết là ông muốn đi giết người.

Dương Đông lắc đầu nói:

- Ta không biết những việc khác. Nhưng ta xem ra, cừu nhân hẳn là rất lợi hại. Trong khi cả ta cũng không đỡ được ông ấy một chiêu.

Lão Uông học được kiếm pháp do Đằng Thanh Sơn dạy.

Bộ kiếm pháp này chính là do Đằng Thanh Sơn cảm ngộ từ Thần Tiên Ngọc Bích, rồi sau đó tập hợp sửa sang lại, chế ra một bộ kiếm pháp. Thanh Liên kiếm pháp lấy Huyễn làm chủ, tựa như một đóa hoa sen chụp vào, kiếm pháp mau lẹ như mộng như ảo, bất luận là trên Cửu Châu, hay Đoan Mục đại lục, bộ kiếm pháp này cũng xứng là bộ kiếm pháp đứng đầu.

Bản thân Lão Uông là hậu thiên đỉnh phong, nay phối hợp với bộ kiếm pháp này, cho dù ở Cửu Châu cũng đủ để có tên trong Địa Bảng. Việc Dương Đông không đỡ được một chiêu cũng chẳng có gì lạ.

- Đằng đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lý vội hỏi.

- Ngươi xem sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn đưa bức thư trong tay ra.

- Ừm, mọi người chiếu cố cho Dương Đông nhé.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn xoay người bỏ đi. Chỉ thấy trong cuồng phong bạo tuyết, mỗi một bước của Đằng Thanh Sơn đều đi

xa bảy tám trượng, tựa như thuấn di. Chỉ hai lần lóe, người đã hoàn toàn biến mất trong rừng sâu, cảnh này làm Dương Đông trừng mắt ngẩn người: ” Đây là khinh công gì?”

Hắn đã làm cường đạo, tặc phỉ khá lâu, gặp qua không ít nhân vật lợi hại.

Nhưng…

Nhân vật đáng sợ như Đằng Thanh Sơn thì hắn chưa bao giờ thấy cả. Dương Đông đã hiểu được khái niệm do cha hắn nói về “tuyệt thế cường giả đứng hàng đầu thiên hạ”.

*****

Đằng Thanh Sơn cảm giác được mùi vị “uỷ thác khi lâm chung” trong bức thư. Không biết tự bao giờ, Đằng Thanh Sơn đã xem lão Uông như bằng hữu, trở thành người của mình. Chẳng mấy chốc, Đằng Thanh Sơn đã tới Húc Nhật tửu lâu Nam Sơn Thành.

Húc Nhật tửu lâu, trong phủ đệ.

- Đằng tiên sinh.

Lục trưởng lão vội bước tới nghênh đón Đằng Thanh Sơn. Vừa được kéo vào sảnh ngồi xuống, Thanh Sơn liền trịnh trọng nói:

- Lục trưởng lão, ta có một việc muốn nhờ Húc Nhật Thương Hành các ngươi giúp.

- Đằng tiên sinh xin cứ nói.

Mắt Lục trưởng lão hấp háy.

Đại trưởng lão sớm đã phân phó, nếu Đằng Thanh Sơn tới nhờ làm việc thì nhất định phải làm tốt. Được một cường giả như Đằng Thanh Sơn nhờ vả là rất hiếm. Được cống hiến sức lực cho

cường giả tài cán như vậy quả là rất cao hứng.

- Mã phu trước kia của ta, vốn tên là Dương Vong. Ta hy vọng Húc Nhật Thương Hành các ngươi giúp điều tra thông tin người này.

Đằng Thanh Sơn mở lời:

- Tra tin tức về hắn càng rõ ràng càng tốt.

- Dương Vong?

Lục trưởng lão nhíu mày:

- Đằng tiên sinh, ta nhớ mã phu của tiên sinh thật ra là một người trông có vẻ thật thà, què chân, độc nhãn. Nhưng tiên sinh này, chỉ có một cái tên, mà trong thiên hạ thì trùng tên trùng họ rất nhiều. Muốn điều tra thì hơi phiền toái.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Húc Nhật thương hành các ngươi cũng không thể tra à?

- Không thể tra.

Lục trưởng lão giải thích:

- Nhưng nếu tiên sinh cho nhiều thêm tin tức khác về Dương Vong, chúng ta sẽ tra nhanh hơn.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một chút, liền nói tiếp:

- Dương Vong này là cao thủ dùng kiếm. Thực lực hậu thiên đỉnh phong, nhi tử tên là Dương Đông, năm nay hẳn chừng mười hai mười ba tuổi. Lão có cừu nhân, thế lực đối phương hẳn là không nhỏ.

Lục trưởng lão nghe thế gật gật đầu, cười nói:

- Hậu thiên đỉnh phong? Thế thì khá dễ tra. Đằng tiên sinh, người yên tâm, nếu nhanh thì ba ngày có thể tra được tin tức, nếu chậm thì mười bữa nửa tháng là đủ rồi. Nếu mười bữa nửa tháng mà không tra được, thì tin tức này có thể xem như là tin giả.

- Ta đợi tin các ngươi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu đáp.

Thấy lá thư này, bất luận là Đằng Thanh Sơn hay bọn Lý Quân, ai nấy đều lo cho lão Uông. Nhưng tạm thời bọn Đằng Thanh Sơn căn bản cũng không có biện pháp gì.

Tối ngày thứ ba, trong màn tuyết trắng, một đám chiến đà mũi phun khí trắng đứng trên bờ hồ Nguyệt Nha. Vài chục kỵ sĩ cao lớn khôi ngô, sắc mặt nghiêm túc trang trọng, kéo dây cương. Chỉ cần vài chục kỵ sĩ này đứng đó cũng khiến cho người ta cảm thấy từng đợt sát khí, hiển nhiên bọn họ đã từng kinh qua sa trường. Trước mặt họ là một lão già tóc bạc gầy gò.

- Lục trưởng lão, sao ngươi tới muộn thế!

Bị Lý lôi ra khỏi hang núi, Đằng Thanh Sơn bước ra nghênh đón, - Ta bình thường cũng không có việc gì làm.

Lục trưởng lão cười đáp.

- À, lần trước không phải tiên sinh nói là muốn tìm tin của một người tên là Dương Vong à? Húc Nhật Thương Hành chúng ta đã tra được, tin tức đều ghi trong quyển sổ này.

Nói rồi hắn đưa ra một tập sách mỏng cho Đằng Thanh Sơn.

- Dương Vong?

Lý, Tiểu Bình và thiếu niên Dương Đông đều dán mắt vào quyển sách.

Đằng Thanh Sơn nhận tập sách mỏng, mở ra rồi đọc cẩn thận. Đọc xong, Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ hơn về lão Uông.

Dương Vong, năm nay bốn mươi ba tuổi.

Hồi nhỏ là một ăn xin, sau đó được một cặp vợ chồng thiện lương nhận nuôi. Nhưng trong thời buổi loạn lạc, cuộc sống của đôi vợ chồng thiện lương này càng khó khăn hơn. Dương Vong là một hiếu tử; lớn lên, hắn cũng tìm mọi cách đi làm ăn để kiếm thêm tiền bạc về chiếu cố cho cha mẹ. Chẳng biết từ đâu, Dương Vong có được bí tịch tu luyện nội kình.

Khi nội kình càng ngày càng mạnh, hắn lại khắc khổ tu luyện một bộ kiếm pháp lợi hại.

Dương Vong mang theo dưỡng phụ mẫu, tiến vào thành Thiên Phong, trở thành một nhất đẳng hộ vệ cho một thương gia lớn. Từ đó, cuộc sống của Dương Vong đã thay đổi. Nhờ có cuộc sống giàu có, dưỡng phụ mẫu của hắn cũng được hưởng phúc.

Khi Dương Vong ba mươi tuổi, hắn thành thân, cưới một cô vợ rất đẹp tên là Vũ Sương.

Cuộc sống rất đẹp. Năm sau hắn đã có nhi tử.

Nhưng những ngày tốt lành chỉ được hai năm.

Tên công tử bột Hách Liên Hạo Thông của gia tộc Thiên Phong trong Thiên Phong thành thèm thuồng vợ của hắn. Thừa dịp Dương Vong phải hộ vệ thương nhân giàu có đó đi buôn, Hách Liên Hạo Thông và người vợ mất nết của Dương Vong thường xuyên qua lại thông đồng. Thê tử Dương Vong là Vũ Sương cũng có vài phần kĩ năng, làm Hách Liên Hạo Thông mê mẩn, rồi Hách Liên Hạo Thông muốn cưới mụ làm thiếp.

Khi Dương Vong vừa trở về biết được, không khỏi lửa giận bừng bừng, muốn giết chết con tiện nhân không biết xấu hổ này.

Ai ngờ lúc hắn chưa làm gì thì Hách Liên Hạo Thông đã xông vào Dương gia, phái người bảo vệ Vũ Sương, hơn nữa còn hạ lệnh giết sạch mấy người Dương gia.

Không đủ năng lực phản kháng, dưỡng phụ mẫu của Dương Vong chết thảm đương trường, còn Dương Vong thì ôm nhi tử vừa hai tuổi bỏ chạy.

- Lại là như thế à! Cừu địch của hắn lại là người của gia tộc Thiên Phong. Chẳng trách hắn không nói cho ta biết.

Tâm tình Đằng Thanh Sơn không khỏi trở nên trầm trọng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 33

Đệ Nhị Môn Đồ.

Trên Đoan Mộc đại lục tổng cộng có hai đại chiến thần, một người thuộc Húc Nhật Thương Hành, một người thuộc Thiên Phong gia tộc. Đằng Thanh Sơn trong lòng hoàn toàn minh bạch lão Uông vì sao không mời mình xuất thủ, thậm chí còn chưa bao giờ đề cập tới việc này. Rất hiển nhiên… Lão Uông cũng không muốn Đằng Thanh Sơn phải đối đầu cùng Thiên Phong gia tộc.

Mặc dù Hách Liên Hạo Thông chỉ là đệ tử địa vị khá thấp của Thiên Phong gia tộc, nhưng bất kể thế nào cũng là người của Thiên Phong gia tộc! Còn, Đằng Thanh Sơn, đường đường là Võ thánh tối cường (mạnh nhất). Nếu như Đằng Thanh Sơn đi xử người của Thiên Phong gia tộc, khác nào tát thẳng vào mặt của Thiên Phong gia tộc! Đến lúc đó, vị chiến thần của Thiên Phong gia tộc khẳng định phải vì cân nhắc cho mặt mũi của gia tộc mà xuất thủ đối phó Đằng Thanh Sơn!

"Lão Uông hắn cả đời này... àaa..." Đằng Thanh Sơn thở dài trong lòng.

Từ nhỏ là một tên khất cái, sau đó được dưỡng phụ mẫu (cha mẹ nuôi) nuôi lớn, cùng những kẻ khác lăn lộn kiếm miếng ăn, nhờ vận khí tốt mà có được nội kình bí tịch, khổ cực tu luyện mười mấy năm, trở thành hộ vệ của đại thương gia, lại cưới được vợ đẹp, có con trai.

Thế nhưng… thảm kịch đổ xuống, dưỡng phụ mẫu có ơn dưỡng dục hắn lại cũng vì vậy mà chết.

"Lão Uông này, không hận Hách Liên Hạo Thông, không hận mụ vợ Vũ Sương mới là lạ." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

- Đằng đại ca..."

Lý Quân ở cạnh lên tiếng.

- Muội xem đi.

Đằng Thanh Sơn đưa tập sách cho nàng.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc, quay về Lục trưởng lão:

- Lục trưởng lão, dựa theo những gì viết ở đây, lão Uông trước kia trốn đi đã bị chọc mù một con mắt. Sao mà khi ta gặp lão, chân lão còn bị tàn tật nữa?

- Chúng ta chưa tra ra sao chân lão lại tàn tật.

Lục trưởng lão lắc đầu đáp:

- Có thể lão đã bị thụ thương thành què chân ở đâu đó, cũng có thể... là giả vờ tàn tật.

"Vờ tàn tật?" Đằng Thanh Sơn gật đầu suy nghĩ.

- Đằng đại ca, lão Uông này, lão...

Lý Quân ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, con mắt đã hơi đỏ lên, mơ hồ như đã rướm lệ: - Chắc chắn lão đã đi Thiên Phong Thành báo thù rồi, có điều hiện ông ấy vẫn chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, đi tìm người Thiên Phong gia tộc báo thù, sẽ vô cùng nguy hiểm...

Nàng còn chưa nói xong, Lục trưởng lão cực kỳ hoảng sợ, vội

ngăn:

- Đằng tiên sinh, các ngươi ngàn vạn lần chớ đi gây hấn với Thiên Phong gia tộc.

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn.

- Dương Vong này đi báo thù, chỉ là một võ giả bình thường mà thôi, chuyện nhỏ! Cái con quái vật lớn Thiên Phong gia tộc cũng sẽ chẳng buồn để ý. Thế nhưng nếu có tiên thiên Võ thánh, đi trêu chọc Thiên Phong gia tộc, Thiên Phong gia tộc chắc chắn sẽ phái tiên thiên Võ thánh lợi hại hơn giải quyết đối thủ.

- Nếu như là nhân vật cỡ Đằng tiên sinh người xuất thủ, thế là phiền phức rồi!

Hiện tại phóng mắt khắp thiên hạ, có thể chắc chắn thắng được Đằng tiên sinh, cũng chỉ có hai vị chiến thần.

- Đằng tiên sinh người xuất thủ, Thiên Phong gia tộc chẳng còn biện pháp nào khác, chắc chắn Thiên Phong chiến thần sẽ xuất mã! Đến lúc đó cho dù là Vân Mộng chiến thần của Húc Nhật Thương Hành chúng ta cũng không có cách nào nhúng tay.

Lục trưởng lão miễn cưỡng giải thích.

- Húc Nhật Thương Hành chúng ta và Thiên Phong gia tộc có hiệp nghị giữa hai bên. Nếu như Thiên Phong chiến thần vô duyên vô cớ tới giết tiên sinh, Vân Mộng chiến thần có thể hỗ trợ, nhưng người đi trêu chọc người ta... chúng ta chịu không thể nhúng tay rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Thực lực khác biệt, tầm quan trọng gây nên cũng khác biệt.

Dương Vong, một tiểu nhân vật chẳng chút tiếng tăm trong

thiên hạ đi giết Hách Liên Hạo Thông, với tầng lớp trên cao của gia tộc Thiên Phong đáng sợ căn bản sẽ chẳng cần để ý. Cho dù truy sát, phỏng chừng cũng chỉ tùy tiện phái một ít người mà thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại khác.

Không nói chuyện Đằng Thanh Sơn đi giết người, chỉ cần Đằng Thanh Sơn đến Thiên Phong Thành, có lẽ sẽ khiến tất cả các nhân vật cấp cao của Thiên Phong gia tộc chú ý tới. Nhất cử nhất động của Đằng Thanh Sơn, đủ để dẫn tới sự quan tâm của tất cả các đại gia tộc trong thiên hạ. Nếu hắn đi giết người của Thiên Phong gia tộc, Thiên Phong gia tộc lại không phản kích, sẽ rất là mất mặt.

- Ta rõ rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, trong lòng bất đắc dĩ.

Bản thân dù sao ngay cả Hư Cảnh cũng chưa đạt tới, đi giúp lão Uông chính là làm hại lão.

- Húc Nhật Thương Hành của ngươi có thể giúp lão Uông không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Chỉ có thể âm thầm giúp.

Lục trưởng lão trịnh trọng đáp:

- Thế nhưng trước tiên, chúng ta phải tìm được lão đã. Nhưng hiện tại, không biết lão ở đâu.

- Kể cả là Húc Nhật Thương Hành chúng ta, ở nơi có tới trăm vạn nhân khẩu như Thiên Phong thành, muốn tìm được một người cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa ta đoán Dương Vong này muốn giết Hách Liên Hạo Thông, chắc chắn sẽ ngụy trang tầng tầng lớp lớp. Điều đó khiến việc tìm được lão càng khó khăn gấp

bội.

Lục trưởng lão cũng không nắm chắc.

Đằng Thanh Sơn hiểu ra gật đầu.

- Lục trưởng lão, tận lực đi, tìm được lão hãy âm thầm hỗ trợ.

Đằng Thanh Sơn cất tiếng.

- Cứ vậy đi, hy vọng có thể tìm được lão trước khi lão động thủ.

Lục trưởng lão gật đầu.

Đằng Thanh Sơn âm thầm thở dài.

"Lão Uông, chỉ có thể trông vào chính ngươi thôi."

Đằng Thanh Sơn yên lặng chúc phúc, hắn rất hiểu Lão Uông. Có lúc, tử vong căn bản không có gì đáng sợ, chỉ cần không hối hận là được.

Tiễn Lục trưởng lão đi rồi, tâm tình mấy người bọn Đằng Thanh Sơn đều không tốt lắm.

Thiếu niên "Dương Đông" đọc cuốn sổ này rồi cũng ngồi trên bờ Nguyệt Nha Hồ đầy tuyết phủ, yên lặng không nói. Còn Lý Quân nghe Lục trưởng lão nói vậy, cũng minh bạch Đằng Thanh Sơn thực sự không có biện pháp nào hỗ trợ.

- Dương Đông!

Đằng Thanh Sơn mặc áo bông trắng, đứng trên mặt tuyết.

Dương Đông đang ngồi quay đầu nhìn lại.

- Qua đây!

Đằng Thanh Sơn bảo.

- Vâng.

Dương Đông lập tức đứng dậy, lại gần.

Đằng Thanh Sơn nhìn Dương Đông:

- Ngươi chưa luyện qua nội kình?

- Mới luyện được một năm.

Dương Đông trả lời, đồng thời trong lòng lại có chút nghi hoặc, sợ hãi.

Vị chủ nhân này của phụ thân hắn, đám trưởng lão của Húc Nhật Thương Hành đều phải cung kính giữ lễ, còn là tối cường Vũ Thánh trên toàn bộ Đoan Mộc đại lục. Nhân vật như vậy lại hỏi hắn chưa luyện qua nội kình để làm gì?

" Thu làm môn đồ?"

Dương Đông không khỏi tim đập thêm nhanh. Hắn biết rõ, nếu như có thể trở thành môn đồ của vị tối cường Vũ Thành này, sẽ chẳng khác gì cá vượt long môn! Từ nay về sau số phận sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đằng Thanh Sơn hờ hững nói:

- Dùng kiếm pháp của chính ngươi công kích ta.

- Vâng.

Dương Đông gật đầu.

Dương Đông tay trái nắm cây gậy trúc chống đất:

- Đằng tiên sinh, kiếm pháp của văn bối kỳ thực cũng chính là

dần dần từ nhỏ --

Nói được phân nửa, tay phải hắn vuốt trên đầu gậy trúc cực nhanh, rút ra cây thứ kiếm (kiếm đâm) quỷ dị đó, cùng với động tác rút kiếm cực nhanh, chính là nhát chém ngang theo đường vòng cung uốn lượn kỳ lạ.

"Thì ra là thế."

Đằng Thanh Sơn thân thể quỷ đị một hóa thành hai, thứ kiếm xẹt qua một bóng người trước mặt, bóng người chậm rãi tiêu tán.

"Lần trước không chú ý lắm, không nghĩ thanh thứ kiếm này thân kiếm thì tròn nhẵn, nhưng đầu nhọn lại dẹt và sắc bén, có chút tương tự như đầu thương. Đầu nhọn hoàn toàn có thể cắt đứt cổ họng người ta."

Một nhát chém ngang không thành, Dương Đông rất tự nhiên tiến lên một bước, đồng thời xoay người đâm thẳng.

"Xeo--"

Đằng Thanh Sơn cũng mơ hồ nghe thấy âm thanh không khí bị đâm vỡ, nhìn nhãn thần sắc bén của thiếu niên Dương Đông này, Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Nhát đâm không thành, Dương Đông cước bộ khẽ động, thứ kiếm dọc theo đường vòng cung của một chiêu trước đó, không ngờ đột ngột đảo ngược đường vòng cung, lại lần nữa đâm hướng Đằng Thanh Sơn.

"Vù." Đằng Thanh Sơn không ngờ đồng thời biến ra ba bóng người.

Không ngờ Dương Đông thu kiếm đứng lại.

- Hết rồi à?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi:

- Còn chiêu nào nữa thì tiếp tục đi.

- Không còn nữa, ta chỉ có ba chiêu này. Nếu tiếp tục nữa, lại là đâm kiếm như cũ.

Dương Đông lắc đầu đáp.

Đằng Thanh Sơn nhìn Dương Đông đầy hứng thú:

- Nói một chút xem, ba chiêu vừa rồi, ngươi làm sao có được?

- Không ai dạy văn bối. Khi còn bé sức yếu, văn bối không vung nổi trường thương, cho nên mới dùng một cây gậy gỗ, đem gọt đầu gậy gỗ ngắn thành mũi thương. Văn bối dùng đầu gậy gỗ đâm các côn trùng nhỏ trên mặt đất. Cha lúc đó đi vắng, gởi nuôi văn bối trong một thôn trang. Những đứa trẻ thường khi dễ văn bối.

- Suốt ngày đánh lộn, văn bối đã hiểu... đánh nhau, thứ nhất phải bất ngờ, không để người chuẩn bị. Thứ hai, chiêu thức phải nhanh, nhanh đến mức kẻ khác không kịp phản ứng. Thứ ba, chiêu thức phải đặc biệt khiến người ta không nghĩ tới nổi. Như vậy là có thể thắng.

- Cho nên, từ năm sáu tuổi văn bối đã khổ luyện bạt kiếm (rút kiếm)! Bạt kiếm phải nhanh, phải bất ngờ!

- Văn bối rút kiếm vung chém, cũng không phải theo đường cong bình thường mà là đường cong uốn lượn.

Dương Đông biết Đằng Thanh Sơn đang khảo hạch hắn, cho nên tiếp tục nói:

- Cao thủ chân chính có thể trong nháy mắt cải biến phương hướng công kích. Thế nhưng văn bối làm không được, cho nên

phải khổ luyện, biến động tác vung chém theo đường cong uốn lượn thành thói quen tự nhiên. Đến thời điểm tự nhiên xuất thủ nhanh. Địch nhân cho là vãn bối vung chém nơi cổ hắn, nhưng đột nhiên, nhờ vào đường cong uốn lượn, kiếm thế trầm xuống lại bổ vào ngực hắn.

- Còn đâm kiếm, phải vừa nhanh, giản đơn, làm người ta nghĩ không ra.

Dương Đông nói tiếp, - Sau này, vãn bối lại nghĩ đến việc đem kiếm giấu đi, làm cho người ta không lường trước được.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Kỳ thực Dương Đông này, Đằng Thanh Sơn cũng đã nhận biết không ít... Tỷ như, khi lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên tên gọi Dương Đông này, Đằng Thanh Sơn cũng cho rằng đây là một thiếu niên hồn nhiên chất phác. Nhưng là vũ giả tu luyện nội gia quyền, lục thức linh mẫn, nên khi Dương Đông tới gần, hắn liền phát hiện một chút mùi máu tanh trên cây gậy trúc của Dương Đông.

Để ý kỹ, hắn lại phát hiện đầu gậy trúc mơ hồ như có một cái khe. Thủ pháp giấu ám khí kiểu này, trong huấn luyện sát thủ ở kiếp trước thuộc loại non kém nhất.

Có điều ba chiêu kiếm pháp của Dương Đông… Rút kiếm, đâm kiếm, rồi lại đâm kiếm.

Chỉ vẻn vẹn ba chiêu, nếu như là cao thủ nội kình bình thường, thật đúng là có thể trúng đòn rồi.

"Ngụy trang, đột nhiên công kích... tất cả đều nhập vào đến tận xương tủy."

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, "Sáu tuổi bắt đầu đã hiểu được những thứ này, còn có thể luyện ra kiếm pháp như vậy. So với người thành niên bình thường đã biết ngụy trang, lại thêm trầm

ổn. Mới bắt đầu sáu tuổi đã khổ luyện kiếm pháp này, nghị lực cũng cực cao. Tự nghĩ ra ba chiêu đơn giản này, nhưng là ba chiêu hiệu quả cực tốt. Ngộ tính cũng là cực cao. Bất kể tâm tính, nghị lực, ngộ tính đều là tuyệt vời." Đằng Thanh Sơn âm thầm gật đầu.

Kỳ thực sau khi biết chuyện của lão Uông, bản thân lại căn bản không thể đi giúp lão, khiến Đằng Thanh Sơn trong lòng nảy sinh áy náy, cho nên hắn muốn bù đắp cho Dương Đông một chút.

Nếu như Dương Đông thiên phú bình thường, hắn tùy tiện truyền mấy chiêu, để nó đủ dùng phòng thân là được rồi.

Nếu như thiên phú cao… liền dạy dỗ cho tốt.

Mà lần này kiểm tra, biểu hiện của Dương Đông hoàn toàn ra ngoài dự liệu của Đằng Thanh Sơn.

" Bất kể tư chất thế nào, nếu tâm tính, nghị lực, ngộ tính đều là tốt thượng đẳng, có ba thứ này, hoàn toàn có thể trở thành một cường giả." Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

Tư chất? Tư chất kém có thể dùng thiên địa linh bảo vật cải biến. Như Lý Quân, trước đây ngay cả nội kình cũng không thể tu luyện, nhưng khi kinh mạch được thiên địa linh bảo vật cải biến gần như thông toàn bộ.

Tư chất có thể sửa, nhưng nghị lực... muốn sửa, lại rất khó.

- Dương Đông, có nguyện bái nhập làm môn hạ ta không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Dương Đông lộ vẻ vui mừng, vội vã quỳ xụp xuống, cung kính đáp:

- Dương Đông nguyện vào làm môn hạ sư phụ.

Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Dương Đông quỳ gối

trên mặt tuyết:

- Từ hôm nay trở đi, Dương Đông, ngươi chính đệ tử thứ hai của Đằng Thanh Sơn ta.

Trên bờ Nguyệt Nha Hồ Thần Phủ Sơn, Dương Đông chính thức bái sư, thành đệ tử thứ hai của Đặng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 34

Tin Động Trời Lan Nhanh

Tại khu vực Hỏa Diễm Lĩnh, một trong tam đại hiểm địa của Đoan Mộc Đại Lục, thường xuyên có núi lửa bộc phát. Nhiều thì một năm có thể có vài ngọn núi lửa bùng nổ. Khi núi lửa bộc phát, còn có thể xảy ra động đất. Nhưng ngoài phạm vi tám trăm dặm Hỏa Diễm Lĩnh, cũng có vài dãy núi thông thường cùng vài thôn trang.

Phía nam Hỏa Diễm Lĩnh, có một rặng núi bình thường chiếm vẻn vẹn hai ba mươi dặm. Trong dãy núi cũng có không ít dã thú, dưới chân núi không ít thôn trang dựa lưng vào núi. Trong đó có một ngọn núi trông như cái đầu trâu, do đó người ta gọi dãy núi này là "Ngưu Đầu Sơn".

Trong Ngưu Đầu Sơn.

- Nối gót nhau, nhanh lên!

Vài chục thợ săn đang vô cùng cẩn thận di chuyển trong núi.

- Còn nửa dặm nữa là tới hẻm núi rồi, chúng ta tới đó sẽ nghỉ ngơi.

Thủ lĩnh đám thợ săn thấp giọng nói. Nhóm thợ săn đều cầm trường thương hoặc cung tiễn. Lần săn này thu hoạch rất khá, trên lưng không ít người địu một vài thi thể dã thú dính máu. Chẳng mấy chốc, mấy người đã tới giữa hẻm núi.

Lúc này nhóm thợ săn khoảng vài chục người mới thở phào một hơi. Vì ở gần Hỏa Diễm Lĩnh nên nhiệt độ ở Ngưu Đầu Sơn khá cao, hàng năm đều khó thấy tuyết.

- Uống nước.

Không ít người vội đi tới dòng suối nhỏ trong hẻm núi vốc nước uống - Hát! Cáp!

Một thiếu niên đang cầm trường thương, khi thì đâm hờ về phía trước, khi thì đâm vào vài con bò sát nhỏ trên mặt đất.

- Ha ha, nhị thúc, ngươi nhìn A Vũ này. Nó quả là hăng hái. Chạy trên sơn đạo rất lâu rồi mà vẫn còn hăng say luyện thương pháp.

Không ít thợ săn đang ngồi trên mặt đất đang bàn tán cười đùa. Thiếu niên tên A Vũ gãi gãi đầu, cười hắc hắc, rồi tiếp tục luyện thương.

- A Vũ năm nay mười ba, có thể nhập vào đội thợ săn chúng ta, tương lai có thể là đệ nhất hán tử ở thôn trang chúng ta. Bây giờ khắc khổ rèn luyện, tương lai mới có thể bảo trụ thôn trang chúng ta được.

Tên thủ lĩnh cười khà khà, ánh mắt nhìn thiếu niên đầy vẻ vui mừng.

Đột nhiên...

- Choang!

Thiếu niên A Vũ vừa đâm một mũi thương xuống đất, nhưng mặt hẻm núi lại phát ra thanh âm như đập vào kim thiết.

- Hả?

Không ít thợ săn đều nhíu mày nhìn qua.

Mũi thương đâm vào tảng đá, tuyệt đối không phát ra loại âm thanh này.

A Vũ cũng nghi hoặc ngồi xổm xuống, bươi đất đá ra. Rồi kéo lên một khối đá đỏ như máu, nó quay đầu giơ hòn đá đỏ lên cao:

- Nhị bá, người xem này, tảng đá này là thứ gì? Ừm... tảng đá này rất nhẹ, so với những tảng đá bình thường thì nhẹ hơn nhiều.

- Ủa?

Đám thợ săn kéo nhau tới, nghi hoặc nhìn hòn đá đỏ như máu, chẳng ai có thể nhận ra cả.

- A Vũ, vừa rồi ngươi đâm vào tảng đá này à?

Thủ lĩnh đội thợ săn dò hỏi.

- Ừm, chính là nó.

A Vũ gật đầu, sau đó lại ném tảng đá đỏ như máu trên mặt đất, cầm trường thương đâm thử vào hòn đá một lần nữa...

Choang!

Thanh âm trong trẻo, chẳng khác gì thanh âm lúc trước.

- Chính là nó.

A Vũ một lần nữa gật đầu, đám thợ săn khác đều kinh hãi nhìn tảng đá đỏ như máu.

Đặc biệt là thủ lĩnh đội thợ săn, ông lật tới lật lui tảng đá đỏ như máu, nhìn ngắm kỹ càng một lát, vẻ mặt kinh sợ:

- Vừa rồi A Vũ đâm vào một mũi thương, trên tảng đá lại chẳng hề có một chút dấu vết gì. Đây là loại đá gì vậy...

- Một thương đâm trúng mà không hề có vết, sao có thể như vậy được?

Những thợ săn khác đều trợn mắt. Họ hiểu rõ lực một mũi thương đâm xuống như thế nào, loại đá bình thường sẽ bị đâm thủng một lỗ thủng. Ngay cả một vài thứ trọng giáp, ít nhất cũng bị một vết xước. Cho dù một vài vật liệu cứng rắn, tối thiểu vẫn có thể lưu lại chút dấu tích gì đó.

- Không có thật.

Đám thợ săn nhặt tảng đá lên, nhìn kỹ lại, thật sự không phát hiện ra bất kỳ dấu vết gì.

- Tảng đá này sợ là một thứ bảo bối gì đó.

Thủ lĩnh đội thợ săn vội trịnh trọng nói:

- Đến cả mũi thương cũng không làm trầy xước, tảng đá này khẳng định là bảo bối, là thứ đồ rất tốt. Mọi người nhìn kỹ xem chung quanh còn có loại tảng đá này hay không, nếu có phải đào thêm vài hòn mang về!

- Dạ.

Những thợ săn khác vừa được nhắc, lập tức hiểu ra tảng đá đỏ như máu này thật sự có thể là bảo bối.

- Về phần rốt cuộc là bảo bối gì thì đợi khi trở về, hỏi tộc trưởng vậy. Tộc trưởng thấy nhiều biết rộng, gặp qua không ít biến cố, rất từng trải việc đời, hẳn là có thể biết được.

Thủ lĩnh đội thợ săn trịnh trọng nói tiếp.

- Nhị bá, người xem này, nơi này còn có một khối nữa.

Lại có người đào sâu vào lớp đất trong hẻm núi, móc ra một khối đá đỏ như máu.

- Ta cũng có một khối!

- Nơi này cũng có!

Mọi người đều đào, lập tức phát hiện ra dưới lớp đất hẻm núi có không ít quặng đỏ như máu, hơn nữa số lượng không hề ít.

...

Khi Đằng Thanh Sơn thu Dương Đông làm môn đồ thứ hai được hai tháng, ở Đông Hoa Đoan Mộc Đại Lục đã dấy lên một cơn lốc. Một tin tức động trời từ Đông Hoa Thành truyền khắp Đoan Mộc Đại Lục với tốc độ kinh người. Các đại gia tộc trên đại lục cơ hồ đều biết tin tức này.

Đó là...

Ở Ngưu Đầu Sơn, phía nam Hỏa Diễm Lĩnh, Đông Hoa Thành, phát hiện ra bảo tàng tuyệt đối trân quý: mỏ khoáng Hỏa Lưu Thiết!

Hỏa Lưu Thiết, ở Đoan Mộc Đại Lục được xem là vật liệu chế binh khí thuộc loại hàng đầu. Ở phương bắc Đoan Mộc đại lục, dưới lớp nước biển sâu vô tận từng có người phát hiện ra quặng Hỏa Lưu Thiết này. Vì gia tộc Thiên Phong hùng bá Bắc Hàn Vực, do đó, cơ hồ hết chín thành Hỏa Lưu Thiết trong thiên hạ nằm trong tay gia tộc Thiên Phong.

Hỏa Lưu Thiết có mức độ cứng rắn còn hơn cả huyền thiết!

Quan trọng nhất là Hỏa Lưu Thiết rất nhẹ!

Bình thường một bộ huyền thiết trọng giáp, cộng giày chiến, mũ trụ huyền thiết, nặng chừng bốn năm trăm cân. Cho dù là cường giả, mặc trọng giáp nặng bốn năm trăm cân, cũng sẽ bớt linh hoạt. Hơn nữa khi mặc, nhất định phải tiêu hao nội kình mới có thể duy trì được. Do đó muốn mặc huyền thiết trọng giáp, bình

thường là phải cường giả hậu thiên đỉnh phong hoặc tiên thiên cường giả mới được.

Nhưng Hỏa Lưu Thiết lại khác!

Hỏa Lưu Thiết rất nhẹ, chỉ nặng hơn nước một chút. Còn huyền thiết nặng hơn nước rất nhiều lần.

Một bộ chiến giáp bằng Hỏa Lưu Thiết bao trùm toàn thân, cộng cả mũ trụ, giày chiến, cũng chỉ nặng ba bốn mươi cân!

Cho dù trong những nông trại bình thường, số hán tử nông dân bình thường có khí lực chừng bốn năm trăm cũng không ít. Bọn họ cũng có thể mặc chiến giáp ba bốn mươi cân một cách nhẹ nhàng, chứ đừng nói đến vũ giả lợi hại! Vũ giả mặc dù không cố ý rèn luyện thân thể, nhưng trong người có nội kình hùng hậu trường kỳ tự động rèn luyện thân thể, nên thân thể có khí lực từ tám trăm tới ngàn cân là rất bình thường.

Nhẹ như thế này, nhưng sức phòng ngự thì còn mạnh hơn cả huyền thiết!

Mặc chiến giáp Hỏa Lưu Thiết vào, cho dù là cường giả tiên thiên hư đan cũng chỉ sợ một kiếm đâm không xuyên thủng được!

Có thể nói...

Nếu có nhiều Hỏa Lưu Thiết, có thể kiến tạo một đội kỵ binh đáng sợ, chỉ mặc toàn Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, đến cả cường giả tiên thiên hư đan cũng không thể đâm thủng thân thể được che bởi Hỏa Lưu Thiết! Cường giả tiên thiên thực đan cũng phải dùng toàn lực mới có thể đâm thủng. Có đội kỵ binh như thế, còn ai trong thiên hạ có thể quấy rầy?

Cho dù "gia tộc Thiên Phong" nắm giữ chín thành Hỏa Lưu Thiết trong thiên hạ cũng chỉ có sáu mươi bộ áo giáp Hỏa Lưu Thiết!

Còn lần này ở Ngưu Đầu Sơn đã phát hiện ra một mỏ "Hỏa Lưu Thiết" rất lớn, hàm lượng Hỏa Lưu Thiết trong quặng khoáng này lập tức làm các đại gia tộc ở Đông Hoa Vực phát cuồng. Đến cả một vài đại gia tộc ở các khu vực khác trên Đoan Mộc Đại Lục cũng thèm thuồng mỏ Hỏa Lưu Thiết đó! Chỉ trong thời gian ngắn, cả Đông Hoa Vực như dấy lên dông bão, khắp nơi đều muốn đoạt được Hỏa Lưu Thiết!

...

- Giá!

- Giá!

- Giá!

Những tiếng quát chói tai, mười kỵ sĩ đều mặc áo giáp, cưỡi độc giác chiến đà. Phần lớn độc giác chiến đà đều toàn thân đỏ rực, duy có vùng eo ở bụng có một vòng chỉ trắng. Hỏa diễm ngân tuyến đà là loại thượng đẳng trong số độc giác chiến đà, mỗi một con giá cũng phải năm vạn lượng bạc.

Nói cách khác, hơn mười thớt độc giác chiến đà có giá trị gần mười vạn lượng bạc!

- Tam thúc, từ Đảm Đài gia chúng ta đi về phía nam, thành gần nhất hẳn là Nam Sơn Thành.

Hai kỵ sĩ đi đầu, một người là trung niên lãnh khốc, thân thể cường tráng. Người kia là cô nương đội mũ trụ, giọng nói cũng rất trong trẻo dễ nghe.

- Tình nhi, không thể sơ ý!

Đảm Đài Hoa Ngạn nhìn phía trước, trịnh trọng nói:

- Bây giờ ánh mắt các đại gia tộc trong cả thiên hạ đều nhìn về

Đông Hoa Thành.

Nếu số lượng Hỏa Lưu thiết ít thì thôi, nhưng cả một mỏ lớn như vậy... Nếu ai đó độc chiếm, thành lập một đội quân hơn một ngàn người, chỉ sợ ngoại trừ chiến thần, chẳng ai có thể ngăn cản được đội quân đáng sợ như vậy.

- Ừm.

Cô nương gật đầu.

- Thật không ngờ ở Ngưu Đầu Sơn, một dãy núi bình thường lại có mỏ khoáng như vậy. Đáng tiếc, ban đầu là do một sơn trang nghèo phát hiện được, nên tin tức vừa tiết lộ ra các đại gia tộc đều biết lập tức. Nếu là gia tộc Đạm Đài chúng ta phát hiện ra mỏ khoáng sản này, chúng ta hoàn toàn có thể cẩn thận không cho ngoại nhân biết, lặng lẽ khai thác hết.

Một sơn trang bình thường, cho dù cẩn thận tới mấy... nhưng vì không hiểu tầm quan trọng của Hỏa Lưu Thiết, vẫn bị người có tâm chú ý tới.

- Bây giờ các đại gia tộc Đông Hoa Vực, đều muốn chiếm được mỏ Hỏa Lưu Thiết.

Mắt Đạm Thai Hoa Ngạn lóe lên:

- Có gia tộc liên thủ, thậm chí còn..., một vài đại gia tộc ở Nam Sơn Vực Tây Thang Vực cũng âm thầm ủng hộ một vài gia tộc Đông Hoa Vực. Ta phỏng chừng, đến cả Húc Nhật Thương Hành và gia tộc Thiên Phong, cũng sẽ âm thầm tham gia vào, âm thầm thao túng một gia tộc tới tranh đoạt mỏ khoáng.

Húc Nhật Thương Hành và gia tộc Thiên Phong.

Một bên có thế lực rải rác thiên hạ, tiềm lực cực kỳ đáng sợ.

Một bên là hùng bá Bắc Hàn Vực, bá chủ duy nhất ở Bắc Hàn Vực.

Hơn nữa, trong thiên hạ có hai đại chiến thần đều thuộc về hai thế lực lớn này. Hai gia tộc đã hiệp thương, không thể tự mình đi tới Đông Hoa Vực cướp mỏ, chỉ có thể âm thầm ủng hộ một vài gia tộc. Dù sao mỏ Hỏa Lưu Thiết cũng rất lớn.

- Muốn tranh đoạt mỏ Hỏa Lưu Thiết, phải dựa vào quân đội cường đại, còn phải có cao thủ lợi hại.

Đạm Thai Hoa Ngạn nói nhỏ:

- Tình nhi, ở Thần Phủ Sơn có Vũ Thánh Đẳng Thanh Sơn. Tục truyền, hắn là nhân vật đệ nhất dưới chiến thần. Nếu có thể mời hắn gia nhập Đạm Đài gia chúng ta, Đạm Đài gia chúng ta rất có hi vọng có được mỏ Hỏa Lưu Thiết.

- Tình nhi, lần này, ngươi ngàn vạn lần đừng có nghịch ngợm.

Đạm Thai Hoa Ngạn vội nhắc nhở.

Đạm Đài Tình được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, trước mặt nàng luôn luôn có vài công tử theo đuổi, đích xác sẽ có tính nghịch ngợm.

- Tam thúc, cháu biết.

Đạm Đài Tình lập tức nghe lời.

Lần này đưa Đạm Đài Tình theo, không thể phủ nhận Đạm Đài gia cũng đã tính tới việc dùng Đạm Đài Tình hấp dẫn Vũ Thánh Tối cường Đẳng Thanh Sơn trong truyền thuyết.

- Nhanh lên, phải nhanh chóng tới Thần Phủ Sơn Nam Sơn Thành. Nếu bị gia tộc khác mời Đẳng Thanh Sơn trước thì rất phiền toái.

Đạm Thai Hoa Ngạn quất mạnh roi, Hỏa Diễm Ngân Tuyến đà lập tức gia tốc, những kỵ sĩ khác cũng quất mạnh roi, chiến đà chạy như bay, mười ảo ảnh lướt qua, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối đường.

Đồng thời, những đội nhân mã khác cũng chạy tới Thần Phủ Sơn Nam Sơn Thành.

Mục tiêu của họ đều giống nhau, đều muốn mời Đằng Thanh Sơn! Đương nhiên, họ đều chuẩn bị đủ thứ bảo bối, mong mời được Vũ Thánh Tối cường này.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 35

Động Tâm

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất. Bờ hồ Nguyệt Nha vẫn bao trùm bởi lớp băng cứng, tuyết phủ khắp nơi.

Hàn khí lạnh lẽo tràn ngập.

- Hát, cáp!

Dương Đông mặc áo da, khi thì nhảy lên, khi thì phi tới, cả người như biến thành một con dã thú. Lúc này hắn đang luyện Hình Ý thập nhị thức do chính Đằng Thanh Sơn truyền lại. Hình Ý thập nhị thức này là căn bản của Hình Ý nội gia quyền, tự nhiên phải khắc khổ tu luyện.

Sư huynh hắn Đằng Thú, từ bé sống và lớn lên trong đám dã thú, nên chỉ mấy ngày đã luyện xong Hình Ý thập nhị thức.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng chân thú vang lên. Dương Đông đang luyện tập vội dừng ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy hơn mười con Hỏa Diễm Ngân Tuyến Đà đang dừng lại, trên mười tên kỵ sĩ nhảy xuống.

” Đám chiến đà này...”

Đồng tử Dương Đông không khỏi co lại, trong lòng thất kinh. Mỗi con đều rất đắt tiền.

- Vị tiểu ca này!

Tên thủ lĩnh cầm đầu đám kỵ sĩ lột mũ trụ ra, chắp tay cười nói:

- Xin hỏi Đẳng tiên sinh ở đâu?

Nếu là bình thường, Đạm Đài Hoa Ngạn cao cao tại thượng há có thể khách khí với một thiếu niên bình thường như thế? Nhưng, nơi này là bờ hồ Nguyệt Nha Thần Phủ Sơn, không phải là nơi mà họ có thể vênh váo.

- Các ngươi muốn tìm sư phụ à? - Dương Đông kinh ngạc hỏi.

- Nguyên lai là môn đồ của Đẳng tiên sinh.

Đạm Đài Hoa Ngạn cười nói:

- Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta từ Đông Hoa Thành tới đây, chính vì muốn bái kiến Đẳng tiên sinh, xin thông bẩm một tiếng.

Một nữ tử cạnh Đạm Đài Hoa Ngạn, vóc người cao cao, cũng lột mũ, vừa đủ lộ ra dung nhan mĩ lệ làm cho người ta mê muội. Mái tóc dài xõa ra, còn da thịt mềm mại tựa như có thể nổi trên mặt nước, đặc biệt là cặp mắt động lòng người, tựa như một hồ nước thu.

Thiếu niên này từ bé đã trải qua bao nhiêu khó khăn, trải qua đủ loại ấm lạnh thế gian, Dương Đông cũng tự nhận không vì sắc đẹp mà động tâm, nhưng lúc này cũng không khỏi nín thở.

” Thật xinh đẹp...”

Dương Đông cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Đạm Đài Tình thấy thế, nụ cười nở rộ, nhẹ giọng nói:

- Tiểu ca, chúng ta tới gặp Đằng tiên sinh, mong tiểu ca thông bẩm.

Thanh âm ôn nhu tựa như đi thẳng vào lòng người, Dương Đông cảm giác toàn thân nhẹ nhàng. Ngay lúc này, từ trong phòng bỗng đi ra một thiếu nữ:

- Các ngươi tới gặp tiên sinh à?

- Tiểu Bình.

Dương Đông lập tức tỉnh táo lại, không khỏi thầm mắng mình lại bị nữ sắc mê hoặc.

Lúc trước Tiểu Bình chín tuổi, đi theo Đằng Thanh Sơn đã hơn một năm rồi, vì ăn no mặc ấm, cô gái lúc trước vì dinh dưỡng không tốt nên rất gầy yếu, bây giờ đã biến thành một thiếu nữ mới lớn, chỉ còn thấp hơn Lý Quân một cái đầu thôi. Con gái vốn dậy thì sớm hơn con trai, Tiểu Bình lúc này đang dậy thì cao lên.

- Các vị!

Tiểu Bình cười nhìn người của gia tộc Đạm Đài trước mặt:

- Đại nhân nhà ta đang bế quan tu luyện. Người có phân phó, trong lúc tu luyện không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Mấy vị xin mời trở về đi.

- Tiểu cô nương, xin thông bẩm một tiếng.

Đạm Đài Hoa Ngạn cười đưa qua một cái bao đỏ dán kín.

Tiểu Bình không hề nhận, mà cười khẽ nói:

- Mấy vị... Ta đã nói rõ rồi. Đại nhân tu luyện không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy cả, chúng ta cũng không thể đi gặp đại nhân. Nếu thật sự các ngươi muốn gặp đại nhân, có thể ở đây từ từ đợi. Trong lúc đại nhân tu luyện, thỉnh thoảng ngài cũng sẽ ra

ngoài. Ngoài ra... chúng ta không có cách nào khác.

Nói xong, liền quay đầu đi về phía căn nhà đá.

- Nàng nói đúng đó. Muốn gặp, các ngươi cũng từ từ mà đợi đi.

Dương Đông nói xong, lại về phía phòng mình.

Đằng Thanh Sơn đích xác từng phân phó...

Nếu là người quen, tỷ như Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành, có thể cắt ngang việc tu luyện của hắn. Về phần ngoại nhân... hết thảy không để ý tới.

Đối với Đằng Thanh Sơn bây giờ, việc chuyên tâm tiềm tu sớm ngày đạt tới hư cảnh mới là chuyện trọng yếu nhất.

Về phần những sự việc của Đoan Mộc Đại Lục, hắn chẳng muốn dính dáng gì.

Dù sao, sau này hắn vẫn phải về Cửu Châu.

- Tam thúc.

Đạm Đài Tình nhìn về phía Đạm Đài Hoa Ngạn bên cạnh.

Đạm Đài Hoa Ngạn lộ vẻ khó khăn:

- Phiền toái rồi, mấy đại gia tộc Đông Hoa Vực phỏng chừng đều sẽ phái người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Thần Phủ Sơn Nam Sơn Thành. Còn gia tộc Đạm Đài chúng ta, chiếm được ưu thế địa lý, có thể là người tới đầu tiên. Nhưng... gia tộc các phương nhất định sẽ dùng thượng đẳng độc giác chiến đà, một ngày đủ để chạy mấy ngàn dặm. Nhiều nhất là họ chậm hơn chúng ta một hai canh giờ thôi.

Cùng là Đông Hoa Vực, nên khoảng cách giữa những gia tộc cũng không quá xa.

- Đằng Thanh Sơn này lại đang bế quan.

Đạm Đài Tình cau mày, tựa như một đóa hoa nhỏ yếu đuối, làm người ta phải thương tiếc, đích xác có mị lực làm cho người phải run sợ.

Thế nhưng...

Đằng Thanh Sơn đang bế quan tiềm tu, căn bản không nhìn thấy nàng.

Bên trong nhà đá, Lý Quân đang mặc áo lông dày, ngồi trên trên ghế khoác da thú, đang điềm tĩnh tươi cười dệt y phục, đây là y phục nàng dệt cho Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Bình, những người đó vẫn còn ở bên ngoài à?

Lý Quân dừng tay, vươn mình, lộ ra thân thể với những đường cong uyển chuyển.

Tiểu Bình nhìn qua cửa sổ, gật gật đầu:

- Tiểu Quân tỷ tỷ, những người ấy vẫn còn ở lại. Ủa...

- Sao vậy?

Lý Quân kinh ngạc.

- Lôi Đao Vũ Thánh Phó tiên sinh tới rồi.

Tiểu Bình nhìn xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài, kinh ngạc nói.

- Phó Đao tiên sinh?

Lý Quân buông y phục đang dệt trong tay.

- Đi, chúng ta ra ngoài xem.

Bất luận làm sao, Phó Đao cũng là người quen cũ, là bằng hữu

của Đằng Thanh Sơn.

...

Bờ hồ Nguyệt Nha, đám gia tộc Đạm Đài vừa đợi một lát, Phó Đao đã cưỡi chiến đà một mình một người xuất hiện.

- Ha ha, Đạm Đài Hoa Ngạn, ngươi tới rất nhanh nhỉ.

Phó Đao cười ha ha nói.

- Phó Đao tiên sinh tới cũng không chậm.

Đạm Đài Hoa Ngạn nhìn thoáng qua, nhưng chỉ là mặt cười mà tâm không cười.

Ngay lúc này, Lý Quân dẫn Tiểu Bình cùng đi ra. Mặc dù Đạm Đài Tình xinh đẹp động lòng người, nhưng, Lý Quân có khí chất đặc biệt, hơn nữa Tiểu Bình bây giờ đang lớn, đã triển lộ vài khí chất tao nhã. Hai cô đi cùng nhau, đồng dạng cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Phó tiên sinh.

Lý Quân cười nghênh đón.

- Lý cô nương.

Phó Đao cười chào lại.

Gia tộc Đạm Đài đứng bên cạnh, cả Đạm Đài Hoa Ngạn lẫn Đạm Đài Tình đều sắc mặt khẽ biến. Hai người biết... người mà Đằng Thanh Sơn quan tâm thân cận nhất chính là cô nương tên là Lý Quân.

- Ra mắt Lý cô nương.

Đạm Đài Hoa Ngạn và Đạm Đài Tình đồng thời mở lời. Là một

phụ nữ mỹ mạo, Đạm Đài Tình tự nhiên phải so sánh đối phương với mình. Trong lòng Đạm Đài Tình càng thêm tự tin. Nàng hiển nhiên phán định nữ nhân thân cận với Đằng Thanh Sơn trước mắt rõ ràng là kém mình.

- Phó tiên sinh cũng tới gặp Đằng đại ca à?

Lý Quân cười hỏi.

- Ừ, có chuyện quan trọng.

Phó Đao trịnh trọng gật đầu.

- Rất trọng yếu.

- À?

Thấy Phó Đao trịnh trọng như thế, Lý Quân liền gật đầu:

- Vậy Phó tiên sinh xin chờ một chút, ta đi mời Đằng đại ca.

Nói rồi Lý Quân liền đi về phía rừng cây phía nam. Cảnh này làm người của gia tộc Đạm Đài đều hiểu... Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải ở trong nhà đá, mà là ở một nơi khác bế quan tu luyện.

Chỉ một lát sau.

Một nam tử mặc áo xanh, tóc xõa tung, hơi râu ria cùng Lý Quân sóng vai đi tới. Thanh niên nam tử này vừa xuất hiện, lập tức đã hấp dẫn sự chú ý của Đạm Đài gia tộc và Phó Đao. Không ít người của Đạm Đài gia tộc như nín thở, đôi mắt Đạm Đài Tình sáng ngời lên.

Vũ Thánh Tối cường trong truyền thuyết…

Một cường giả cực kỳ thần bí…

Tên hắn là Đằng Thanh Sơn!

- Ha ha, Phó Đao, lâu rồi không gặp.

Từ thật xa vang đến tiếng cười sang sảng của Đằng Thanh Sơn.

- Thật lâu rồi không thấy tiên sinh, nhưng cái xấu hổ là ta lần này tới đây để mời tiên sinh hỗ trợ.

Phó Đao có vẻ rất khiêm tốn hành lễ.

Nhìn thấy cảnh này, Đạm Đài Hoa Ngạn thầm than. Lời đồn đãi quả nhiên không phải không có căn cứ, chỉ cần thấy tiên thiên kim đan Vũ Thánh Phó Đao cung kính hành lễ như thế, là có thể đoán ra thực lực Đằng Thanh Sơn này kinh người như thế nào.

- Mấy vị này là...?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt qua Đạm Đài Tình, cười nói:

- Đây là Đạm Đài Tình cô nương mà, lần trước, ta đã gặp ở buổi đấu giá ngốc thạch.

- Lần trước ta còn muốn được nói chuyện với tiên sinh vài câu, nhưng tiên sinh bận đi lấy hoàng kim mua bộ ngốc thạch, làm ta không có cơ hội cùng tiên sinh tâm sự.

Đạm Đài Tình mỉm cười, tựa hồ cả cảnh sắc chung quanh cũng sáng lên vì nàng.

- Lần này, cuối cùng cũng thể cùng được nói với tiên sinh vài câu rồi. Có thể được nói chuyện với Vũ Thánh Tối cường trong truyền thuyết, ta cũng cảm thấy rất tự hào.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Không thể phủ nhận, được nói chuyện với thiếu nữ tuyệt đẹp quả thật rất vui vẻ thoải mái, hơn nữa thiếu nữ tuyệt đẹp này còn rất biết điều.

- Phó Đao, ngươi và gia tộc Đạm Đài tới đây là vì cùng một việc à? - Đằng Thanh Sơn hơi đoán ra, liền hỏi.

- Tiên sinh lợi hại thật.

Phó Đao gật đầu.

- Không biết tiên sinh có nghe chưa. Nghe nói, bây giờ ở Đông Hoa Vực bên kia phát hiện một mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết.

- Mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết?

Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc, hắn chưa bao giờ nghe nói về loại vật chất này. Ít nhất, ở Cửu Châu Đại Địa không hề có "mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết".

- Ừm, chúng ta vào nhà rồi bàn lại.

Đằng Thanh Sơn thật chẳng vội vã chút nào, cũng nhìn thoáng qua gia tộc Đạm Đài.

- Các ngươi cũng vào đi.

Đạm Đài Hoa Ngạn và Phó Đao nhìn nhau, hai người đều cười, cùng theo Đằng Thanh Sơn tiến vào phòng.

Một căn phòng chuyên chiêu đãi khách nhân rất trống trải, vách tường có điêu khắc rất nhiều thứ, vài cây cột đá cũng có cả những phù điêu thần long uốn lượn. Một cái bàn rộng đặt chính giữa phòng. Đằng Thanh Sơn, Phó Đao, Đạm Đài Hoa Ngạn, Đạm Đài Tình chia nhau ngồi xuống.

- Phó Đao, cái thứ Hỏa Lưu Thiết ngươi vừa nói là cái gì? Ta thật sự chẳng biết nó là gì cả.

Đằng Thanh Sơn mở lời.

Đạm Đài Tình nghe thế không khỏi liếc mắt nhìn Đằng Thanh

Sơn, thầm nhủ:

- Không hổ là cường giả cường đại nhất, còn thanh niên như vậy đã thành Vũ Thánh tiên thiên rồi, cũng có hy vọng nhất trở thành Chiến Thần, quả nhiên vô cùng khắc khổ. Phỏng chừng bình thường hắn chỉ chuyên tâm nghiên cứu tu luyện, cũng không thèm để ý tới những việc vặt.

Đằng Thanh Sơn vô tri nhưng lại được Đạm Đài Tình thầm khen.

Đời người là như vậy.

Một tiểu nhân vật, cho dù nói chân lý, cũng sẽ bị người ta cười nhạo.

Nhưng nếu là một đại nhân vật, cho dù nói những lời ngu ngơ, những người khác cũng sẽ cho đó là chân ngôn.

- Hỏa Lưu Thiết là vật liệu phi thường trân quý dùng để luyện chế chiến giáp, binh khí.

Phó Đao giải thích:

- Nói về độ cứng, nó cứng hơn huyền thiết nhiều. Chỉ cần một chiến giáp bằng Hỏa Lưu Thiết mỏng manh, cho dù tiên thiên hư đan Vũ Thánh cũng khó có thể đâm thủng được. Hơn nữa, nó rất nhẹ, so với huyền thiết thì nhẹ hơn nhiều. Một bộ áo giáp Hỏa Lưu Thiết, chỉ nặng ba bốn mươi cân.

Đằng Thanh Sơn vừa nghe thế, không khỏi chấn động.

“Áo giáp nặng ba bốn mươi cân? Đến cả cường giả tiên thiên hư đan cũng không phá được?”

Lòng Đằng Thanh Sơn dậy sóng.

“Nếu Quy Nguyên Tông ta dùng ‘Bắc Hải Chi Linh’ bồi dưỡng

được trên vạn vũ giả hậu thiên đỉnh phong, rồi cho trên vạn vũ giả hậu thiên đỉnh phong này mặc cái thứ áo giáp nhẹ nhàng mà cứng tới độ tiên thiên hư đan cũng không thể phá vỡ, vậy ai có thể ngăn cản được đội quân một vạn người này?"

"Đạp bằng Thanh Hồ Đảo cũng không phải là việc khó."

Đằng Thanh Sơn lập tức thấy ngay ý nghĩa quan trọng của chiến giáp Hỏa Lưu Thiết trong việc tranh bá.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 36

Nữ Vũ Thánh

"Sau này ta trở về Cửu Châu. Thế cục của Cửu Châu so với Đoan Mộc đại lục hỗn loạn hơn nhiều (*). Nếu như ta muốn tiêu diệt Thanh Hồ Đảo để Quy Nguyên Tông của ta thế chỗ, ngoài việc cường giả Hư Cảnh cạnh tranh lẫn nhau còn cần có quân đội cường đại." Đằng Thanh Sơn rất rõ ràng điểm này.

Nếu như vẻn vẹn chỉ một cường giả Hư Cảnh, một kẻ cô độc lẻ loi muốn tranh bá, đó chính là kẻ ngốc nói mê.

Một tông phái có cường giả Hư Cảnh, lại có cả quân đội cường đại, mới có thể tung hoành thiên hạ. Trước đây Đông Bắc Vương "Hồng Thiên" suất lĩnh tám vạn U Yến thiết kỵ chinh phục hơn một nửa Cửu Châu, tất nhiên là nhờ thực lực bản thân của Đông Bắc Vương "Hồng Thiên", nhưng chính tám vạn U Yến thiết kỵ dưới trướng mới là thanh lợi kiếm chinh phục thiên hạ.

"Nếu ta có vũ lực của Đông Bắc Vương 'Hồng Thiên', dùng 'Bắc Hải Chi Linh' và 'Hỏa Lưu Thiết' tạo ra một vạn Tiên thiên thiết kỵ, đến lúc đó, cho dù không thể hoàn toàn chinh phục Cửu Châu, nhưng để vì Quy Nguyên Tông của ta mà kiếm lấy một lãnh thổ thực lớn, vì sự truyền thừa của dòng Nội gia quyền của ta mà lưu lại một cơ nghiệp, tuyệt chẳng phải việc khó gì." Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ đến đó, không khỏi hùng tâm vạn trượng.

Chiến giáp Hỏa Lưu Thiết mà cường giả Tiên thiên hư đan cũng không cách nào phá vỡ. Thiết kỵ mặc chiến giáp như vậy,

xưng là "Tiên thiên thiết kỵ" tuyệt đối không có gì quá đáng. Cho dù là trên một trăm tiên thiên cường giả cũng bị một vạn thiết kỵ đạp chết.

...

Trong phòng, Phó Đao đang tiếp tục kể chuyện:

- Đoan Mộc đại lục chúng ta, tới nay đã bao nhiêu năm rồi, Hỏa Lưu Thiết được phát hiện thấy cực kỳ là ít ỏi, lại còn tới chín phần đã bị Thiên Phong gia tộc độc chiếm. Tuy độc chiếm, cũng chẳng có bao nhiêu bởi vì tổng số lượng quá ít.

- Nhưng hôm nay trong biên giới Đông Hoa Vực, trong dãy núi của Ngưu Đầu Sơn gần kề Hỏa Diễm Lĩnh, lại phát hiện mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết. Đó còn là một mỏ Hỏa Lưu Thiết lớn.

Phó Đao có chút không kiềm chế nổi sự háo hức.

- Bữa trước, thợ săn trong một cái sơn thôn dưới chân núi Ngưu Đầu Sơn tùy tiện đào móc, đã được tới hơn một nghìn cân Hỏa Lưu Thiết, chừng đó đủ làm được ba bốn chục bộ áo giáp. Mà những thôn dân đó mới đào bới một bộ phận rất nhỏ của lớp vỏ bên ngoài của mỏ quặng mà thôi.

Đằng Thanh Sơn nghe rồi không khỏi mừng. Bất kể thế nào, bản thân phải nghĩ biện pháp chiếm một phần mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết này.

- Ha ha! Đằng tiên sinh!

Đạm Đài Hoa Ngạn ở cạnh cười nói.

- Tầm quan trọng của mỏ Hỏa Lưu Thiết không phải nói nhiều. Hiện giờ các đại gia tộc Đông Hoa Vực đều muốn đoạt lấy mỏ này. Bất quá, muốn đoạt rất khó, ngoại trừ quân đội ra, còn cần bàn tay của tiên thiên Võ thánh. Cho nên, Phó Đao tiên sinh và Đạm Đài

gia của ta, đều tới thỉnh tiên sinh.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Phó Đao:

- Phó Đao, ngươi làm việc cho gia tộc nào vậy?

- Phó gia của ta.

Phó Đao mở miệng nói.

- Phó gia?

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn hắn.

- Không phải thế thì lần trước ta tốn hao nhiều hoàng kim như vậy mua bộ Ngốc thạch đó về làm gì?

Phó Đao cười nói.

- Tuy nhiên, Phó gia của ta ở Đông Hoa Vực cũng không phải là đại gia tộc mà chỉ là gia tộc mới nổi lên một hai năm gần đây mà thôi.

Đạm Đài Tình ở cạnh cười khẽ:

- Phó Đao tiên sinh cũng không thể coi thường bản thân. Có Lôi Đao Vũ Thánh tọa trấn, chẳng mấy lúc mà Phó gia sẽ lớn mạnh.

Đại gia tộc trong thiên hạ có Võ Thánh tiên thiên kim đan cực kỳ ít ỏi. Phó gia có Phó Đao, hưng thịnh đích xác không phải việc khó.

Bỗng nhiên…

Cốp. Cốp. Cốp.

Bên ngoài vang đến tiếng chân thú. Vừa nhìn ra bên ngoài, Đạm Đài Hoa Ngạn không khỏi sắc mặt khẽ biến, liền đó cười nói:

- Đằng tiên sinh, Ngô gia đó.

"Ngô gia?" Đằng Thanh Sơn không khỏi quay đầu lại, vừa nhìn sắc mặt biến đổi.

Trong những người dẫn đầu đám người mới tới kia, có một nữ nhân tư thế oai hùng hiên ngang mặc giáp nhẹ màu xanh, lưng đeo một thanh trường kiếm cổ xưa đơn giản. Thanh Sơn nhìn người phụ nữ xa xa. Nói về khí chất, người phụ nữ này tạo cảm giác rất lãnh khốc sắt máu, tương tự như thê tử Tiểu Miêu của mình. Về phần dung mạo, mặc dù không tính là hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng có bảy tám phần tương tự.

Nhìn thấy Nữ Vũ Thánh, Đằng Thanh Sơn không khỏi khó thở.

Dù sao ở kiếp trước, mình có một người yêu rất giống như thế.

“Nàng chính là Nữ Vũ Thánh? Phụ nữ mạnh nhất Đoan Mộc Đại Lục?”

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ. Khi nói chuyện phiếm với các trưởng lão Húc Nhật Thương Hành, những trưởng lão ấy cũng đề cập qua, nói là hình dáng của Lý và Nữ Vũ Thánh rất giống nhau, đặc biệt là khí chất lại càng giống.

- Nữ Vũ Thánh tới rồi.

Phó Đao khẽ cười nói.

Nữ Vũ Thánh và một nam tử nho nhã tủm tỉm cười cùng đi tới. Khi đến cửa phòng, nam tử nho nhã cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng tiên sinh, tại hạ là gia chủ nhà họ Ngô, Ngô Bạch Vĩ. Đây là thê tử tại hạ Giang Nhạn, xin ra mắt tiên sinh.

- Ngô Gia chủ, ngươi thật lợi hại.

Đạm Đài Hoa Ngạn cười nói:

- Số người theo đuổi Nữ Vũ Thánh rất nhiều. Không ngờ, cuối cùng vẫn bị ngươi lấy được.

Nữ Vũ Thánh lạnh lùng liếc nhìn Đạm Đài Hoa Ngạn, không nói gì.

- Ngô đại thúc quả là bền lòng. Theo đuổi Nữ Vũ Thánh tiền bối suốt hai mươi năm. Từ hai mươi tuổi tới bốn mươi tuổi. Ngô đại thúc suốt hai mươi năm không cưới, năm ngoái các vị mới thành thân. Vãn bối không dự được, bây giờ xin được chúc mừng hai vị ở đây vậy.

Đạm Đài Tình mỉm cười nói.

Ngô Bạch Vĩ nghe thế mỉm cười. Hai mươi năm theo đuổi, hắn quả là rất kiên trì.

“Nữ Vũ Thánh này là thê tử hắn à?” Đằng Thanh Sơn nhìn, rồi mở lời mời:

- Hai vị, mời ngồi xuống!

Lúc này, bên bàn ngồi sáu người. Đằng Thanh Sơn, Đạm Đài Hoa Ngạn, Đạm Đài Tình, Phó Đao, Ngô Bạch Vĩ, Nữ Vũ Thánh “Giang Nhạn”.

- Đằng đại ca...

Lý ở trong phòng vừa đi ra, thấy Nữ Vũ Thánh không khỏi sửng sốt.

Nữ Vũ Thánh thấy Lý cũng giật mình.

Hai ngươi phụ nữ nhìn nhau.

- Đằng đại ca. Vị này chính là Nữ Vũ Thánh sao?

Lý cười, đi đến cạnh Đằng Thanh Sơn, đưa khay gỗ đựng trà lên trên bàn, sau đó ngồi một bên, cười nói.

- Ta nghe nói Nữ Vũ Thánh có dung mạo rất giống với ta. Hôm nay vừa thấy thì quả là như vậy.

- Rất giống.

Thanh âm Nữ Vũ Thánh hơi khàn khàn.

- Các vị.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn như lợi kiếm, đảo qua mấy người chung quanh.

- Ta đã biết ý đồ của các vị. Sau khi phát hiện mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết, các đại tộc đều muốn có được nó nên tới đây mời ta giúp. Ta rất muốn biết, tại sao ta phải giúp các vị?

Đằng Thanh Sơn đi thẳng vào vấn đề.

- Nghe nói Đằng tiên sinh rất thích bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng. Ngô Gia ta đã chuẩn bị một bản. Nếu như tiên sinh hỗ trợ, Ngô Gia chúng ta có thể để tiên sinh mượn bản khắc đá này mười năm thậm chí hai mươi năm.

Ngô Bạch Vĩ mỉm cười đáp.

- Bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức?

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên.

Mình đã nhận thức được những sự liên hệ giữa sáu bản khắc đá có được từ Húc Nhật Thương Hành. Bốn thức giữa Khai Sơn Tam Thập Lục Thức có khó khăn cực cao. Mình hy vọng có được một vài chiêu thức đầu.

- Là thức thứ mấy?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Thức thứ hai mươi bảy.

Ngô Bạch Vĩ cười đáp.

Đằng Thanh Sơn vừa nghe không khỏi thầm than. Đến cả thức thứ mười bảy tới thức thứ hai mươi mà hắn đã cảm thấy rất khó khăn rồi, thức thứ hai mươi bảy mà vào tay mình thì có nhìn chắc cũng không hiểu.

- Đằng tiên sinh!

Đạm Đài Tình cười dài nhìn Đằng Thanh Sơn. Thanh âm thánh thót như nước suối vang lên:

- Đạm Đài gia chúng ta cũng đã chuẩn bị cho tiên sinh một bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu tiên sinh nguyên ý giúp Đạm Đài gia của ta, cho dù Tiên sinh mượn xem trăm năm vẫn được.

- À?

Đằng Thanh Sơn nghe thấy thế bèn hỏi:

- Là thức thứ mấy?

Đạm Đài Tình cười đáp:

- Thức thứ năm.

- Thức thứ năm?

Đằng Thanh Sơn không khỏi vô cùng kích động.

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức lấy hành Thổ chi đạo làm gốc. Nói cách khác, những chiêu thức đầu ẩn chứa hành Thổ chi đạo. Sau đó dần dần nhập vào hành Kim chi đạo. Dựa theo Đằng Thanh

Sơn phỏng chừng, thức thứ năm này hẳn là có một bộ phận miêu tả về hành Thổ chi đạo rất cao thâm.

- Tiên sinh!

Phó Đao ngồi bên cạnh cười, cất tiếng:

- Phó gia của ta cũng chuẩn bị cho tiên sinh một bản khắc đá.

- Ngươi cũng có à?

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình.

Đột nhiên. Đằng Thanh Sơn hiểu ra.

Ba mươi sáu bản khắc đá rất khó hư hao, cho dù có sứt mẻ cũng sẽ tự khôi phục. Còn các đại gia tộc trong thiên hạ cũng chỉ có mấy bộ. Như vậy có không ít gia tộc dấu kỹ bản khắc đá này. Lần này họ tới mời mình, cho dù không có bản khắc đá, cũng có thể bỏ giá đắt mua lại một bản khắc đá từ gia tộc khác.

- Phó Đao. Phó gia của ngươi có bản khắc đá thức thứ mấy?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Là thức thứ mười một.

Phó Đao đáp.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn vô cùng kinh hỉ.

Vì thức thứ mười hai trong sáu bản khắc đá có được từ Húc Nhật Thương Hành rất thâm ảo, nên Đằng Thanh Sơn chỉ lĩnh ngộ được một chút, không thể nghiên cứu sâu hơn. Do đó chuyển sang nghiên cứu bốn thức khác.

“Có được thức thứ mười một, đơn giản hơn thức thứ mười hai một chút, lại rất gần, như vậy đủ để cho Hành Thổ chi đạo và hành Kim chi đạo của ta tiến thêm một bước dài. Nói không chừng, ta có thể đạt tới hư cảnh.”

Đằng Thanh Sơn mừng thầm. Thức thứ mười một này và thức thứ năm của Đạm Đài, quả có tác dụng rất lớn với mình.

Đương nhiên, mình không để ý tới thức thứ hai mươi bảy của Ngô Gia.

- Nếu tiên sinh đáp ứng hỗ trợ, một khi Phó gia ta đoạt được mỏ khoáng, đến lúc đó, những phần quặng đào được, Phó gia ta nguyện ý để lại cho tiên sinh một thành (một phần mười).

Phó Đao lại đề nghị.

Lập tức, Đạm Đài gia tộc và Ngô thị gia tộc đều giật mình nhìn về phía Phó Đao.

Chia một thành quặng Hỏa Lưu Thiết?

- Tiên sinh không có gia tộc, có nhiều quặng Hỏa Lưu Thiết cũng không có chỗ dùng.

Ngô Bạch Vĩ cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Nếu tiên sinh cần Hỏa Lưu Thiết, một khi Ngô Gia chúng ta có được, Ngô Gia nguyện ý để hai thành quặng đào được cho tiên sinh.

Ngô Bạch Vĩ đáng thương không biết Đằng Thanh Sơn sớm đã bỏ qua hắn rồi.

- Ha ha. Không ngờ mọi người tới nhanh như vậy.

Một tiếng cười sang sảng vang lên. Một bóng người đi tới rất nhanh.

- Nghiêm Bạch Thú?

Ba phương Đạm Đài gia tộc, Ngô thị gia tộc và Phó gia đều cả kinh.

- Nghiêm Bạch Thú ra mắt Đằng tiên sinh!

Một hán tử râu quai nón hào phóng, mặc áo da màu trắng, chắp tay cười nói.

- Nghiêm gia ở phương bắc Đông Hoa Vực. Mặc dù một mình ta một ngày một đêm chạy tới đây, vẫn muộn hơn bọn họ. Nhưng, tấm lòng của Nghiêm gia ta mời tiên sinh, lại vô cùng thành khẩn.

- Thành khẩn như thế nào?

Đằng Thanh Sơn cười lớn. Có vẻ hắn có hảo cảm với hán tử phóng khoáng này.

Nghiêm Bạch Thú thấy thế, trong lòng mừng thầm, vội nói tiếp:

- Nghiêm gia đã nói chuyện với gia tộc khác, tổng cộng tập hợp ba bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu tiên sinh nguyện ý giúp Nghiêm gia chúng ta, ba bản khắc đá này sẽ để tiên sinh mượn hơn mười năm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 37

Chọn Ai?

'Ba bản khắc đá? ' Đằng Thanh Sơn nghe thế không khỏi nhãn tình sáng lên, Lý Quân bên cạnh cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Có ba bản khắc đá, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, ba bản khắc đá tuyệt đối có thể giúp mình đột phá đoạn cuối cùng, bước vào cánh cửa hư cảnh. Đằng Thanh Sơn lộ ra thần sắc khiến cho Ngô gia, gia tộc Đạm Đài, Phó gia ba phương bên cạnh trở nên lo lắng. Nghiêm Bạch Thú thì không khỏi mừng thầm.

Vũ Thánh Tối cường trong truyền thuyết 'Đằng Thanh Sơn' thích bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, quả nhiên không giả.

Đột nhiên...

Cộc! Cộc! Cộc!

Mặt đất như rung lên, đám người trong phòng không khỏi quay đầu nhìn ra ngoài. Sắc mặt đám Đạm Đài gia, Ngô Gia đều không đẹp chút nào. Rất hiển nhiên lại có gia tộc khác chạy đến!

- Hả?

Phó Đao lại lộ ra vẻ vui mừng.

Đội ngũ kỵ binh đó cũng rất quy củ dừng lại ở chỗ tại Đạm Đài gia, Ngô gia, sau đó hai thanh niên thủ lĩnh nhảy xuống chiến

đà nhanh chóng chạy tới. Hiển nhiên họ cũng thấy trong phòng có một đám người đang tụ tập, hai người vừa chạy đến cửa liền cung kính hành lễ.

- Phó Vân Triển, Phó Vũ Phong bái kiến Đằng tiên sinh.

Hai thanh niên này đều khom người chào.

- Phó Vân Triển, Phó Vũ Phong à?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi tâm động.

- Đều là họ Phó mà?

Lúc này Phó Đao ngồi cạnh bàn cười hà hà nói:

- Tiên sinh, Phó Vân Triển chính là gia chủ nhà họ Phó của tại hạ bây giờ. Còn Phó Vũ Phong cũng là người nổi bật nhất thế hệ thanh niên Phó gia. Lần này gấp rút tới, tại hạ sợ tiên sinh bị gia tộc khác mời đi, do đó một mình một người chạy trước. Họ chậm hơn tại hạ một chút.

Kỳ thật trước sau cũng chỉ là thời gian uống cạn một chén trà.

Nhưng... với tốc độ của những con thượng đẳng chiến đà, thời gian uống cạn một chén trà tương đương cả trăm dặm.

- Ha ha… Bây giờ Ngô Gia, Phó gia và cả Đạm Đài gia đều ở đây vài người. Chỉ có tại hạ chỉ có một mình một người, ha ha...

Nghiêm Bạch Thú không khỏi cười vang.

- Mời Đằng tiên sinh mà đi nhiều người cũng vô dụng, nhưng trong số những người chúng ta ngồi đây cũng chỉ có Nghiêm huynh là chuẩn bị đầy đủ nhất, có tới ba bản khắc đá. Chậc chậc… Nghiêm huynh, ông thật là có bổn sự. Bội phục, bội phục.

Nữ Vũ Thánh ngồi bên cạnh Ngô Bạch Vĩ cười dài nói. Nhưng

một câu này lại làm cho hai gia tộc khác ở đây đều sinh ra địch ý với Nghiêm Bạch Thú.

Dù sao Nghiêm Bạch Thú là con bài chưa lật lớn nhất.

- Tất cả mọi người xin ngồi xuống. - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

Lúc này ba người Phó gia, hai người Đạm Đài gia, hai người Ngô gia, một người Nghiêm gia, cộng cả Đằng Thanh Sơn và Lý Quân, đủ mười người ngồi vây quanh chiếc bàn.

- Đằng tiên sinh.

Đạm Đài Tình cười khanh khách nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đạm Đài gia chúng ta rất thành tâm đến đây. Mặc dù chỉ có một bản khắc đá, nhưng những điều kiện khác... Tiên sinh cứ việc nêu ra. Ta nghĩ, Đạm Đài gia chúng ta sẽ thỏa mãn tiên sinh.

Được một cô nương xinh đẹp tuyệt thế ôn nhu thuyết phục như vậy, người bình thường chỉ sợ sớm đã ngơ ngẩn gật đầu lia lịa rồi.

Đằng Thanh Sơn còn chưa kịp nói gì.

‘ Rào... ’ một tiếng, cửa rèm chợt xốc lên, Tiểu Bình đứng sững ở khung cửa, ánh mắt đảo qua những người trên bàn, rồi sau đó nhìn như đóng đinh vào một người, đó này nam tử có tên là Phó Vũ Phong.

- Ủa? Tiểu Bình tới đây rồi à. Lý Quân cười kêu.

Trong lòng Lý Quân những khách nhân đều là ngoại nhân, Tiểu Bình mới là tỷ muội sớm chiều ở chung.

Tiểu Bình lại chỉ nhìn như đóng đinh vào Phó Vũ Phong. Thanh niên tuấn lãng này bị nhìn chằm chằm cảm thấy rất mù mờ, cũng

nghi hoặc nhìn Tiểu Bình. Rồi hai mắt Tiểu Bình chợt đỏ lên.

- Tam ca!

Tiểu Bình kêu lớn.

Vù!

Phó Vũ Phong kinh ngạc đứng lên, đồng dạng cũng nhìn chằm chằm vào Tiểu Bình, nhìn rất cẩn thận, sau đó nói vẻ do dự:

- Cô, cô... Cô là tiểu muội?

Nước mắt Tiểu Bình chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rơi xuống mặt đất. Theo tiếng 'Tam ca', nó thoáng cái đã vọt tới bên cạnh Phó Vũ Phong, ôm chầm lấy y khóc hu hu.

- Chuyện gì thế?

Những người ở đây đều giật mình ngạc nhiên.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cũng ngơ ngác nhìn cảnh trước mắt.

Phó Vũ Phong nhìn thiếu nữ đang ôm mình, nhìn khuôn mặt thiếu nữ... khuôn mặt thiếu nữ trước mặt mình mờ ảo có vài nét trung hợp với đứa bé gái thông tuệ trong trí nhớ. Phó Vũ Phong lập tức lật tay áo Tiểu Bình ra, quả nhiên trên cổ tay trái của Tiểu Bình có một cái bớt rất nhạt.

- Tiểu muội, cô đúng là tiểu muội, tiểu muội, Tam ca cuối cùng tìm được tiểu muội rồi. Cuối cùng tìm được em rồi.

Phó Vũ Phong cũng ôm chặt lấy Tiểu Bình, nước mắt chảy ròng ròng.

- Tam ca!

- Tiểu muội.

Đôi anh em ruột đã thất lạc rất lâu, lúc này cứ ôm nhau mà nức nở trước mắt rất nhiều người của các đại gia tộc.

- Vân Triển, Tiểu cô nương đó là gì của Vũ Phong? - Phó Đao kinh ngạc hỏi.

Phó Vân Triển bên cạnh thấp giọng nói:

- Tiểu cô nương này hẳn là giống như Vũ Phong, Vũ Phong may mắn còn sống của Phó gia nhánh Bắc Hậu của chúng ta. Nhánh Bắc Hậu năm đó bị đồ lục bi thảm, cơ hồ chết hết. Một vài phụ nữ và bé gái cơ hồ đều bị bán vào kỹ viện hoặc làm nô lệ, nam nhân hầu như bị giết sạch. Sau đó chúng ta chỉ tìm được ba người may mắn còn sống, tính cả Vũ Phong. Không ngờ... còn có một người nữa ở cạnh Đằng tiên sinh.

Phó Đao giật mình gật đầu.

Phó gia là một gia tộc có lịch sử rất xa xưa, nhưng gia tộc xa xưa này đã bị mấy lần tai nạn suýt mất cả họ. Những tiền bối gia tộc vì muốn phòng ngừa việc cả gia tộc bị diệt, do đó chia làm mấy nhánh phân tán ra. Kể từ đó... Cho dù một nhánh bị diệt, những nhánh khác vẫn còn có thể truyền thừa tiếp tục.

Các nhánh lớn vẫn đang âm thầm phụ trợ lẫn nhau.

Bắc Hầu nhánh lọt vào công kích bị đồ sát, lúc những nhánh khác biết tin tức thì đã chậm. Cuối cùng họ chỉ tìm được ba người may mắn còn sống, trong đó có Phó Vũ Phong.

- Tam ca, Tam ca.

Tiểu Bình ngẩng đầu nhìn Phó Vũ Phong, vội nói:

- Cha mẹ đâu, còn có đại ca nhị ca? Còn Liên tỷ tỷ nữa...

- Đều chết cả rồi Phó Vũ Phong thấp giọng nói.

Tiểu Bình giật mình ngơ ngác, ngây ngốc đứng đó.

Lúc trước khi cô còn nhỏ được cả gia tộc nâng niu, hơn nữa lại rất thông tuệ, nhiều ca ca và tỷ tỷ trong tộc rất thích tiểu muội muội này. Khi tai nạn phủ xuống vào một đêm đen tối, Tiểu Bình cũng chỉ thấy được vài hộ vệ tộc mình đã chết, còn cô bị bắt đi, sau đó bị bán thành nô lệ.

Cô bé không biết... đêm hôm đó, gia tộc của cô rốt cuộc đã chết bao nhiêu người.

Mặc dù biết họ gia tộc đã bị tiêu diệt, toàn bộ những nhân vật trọng yếu trong gia tộc cũng bị giết, nhưng tộc nhân có ai còn sống không? Dù sao ít nhất cô vẫn còn sống, trong lòng cô có thể sống, hơn nữa Tam ca vẫn còn ở đây, không biết chừng những thân nhân khác cũng còn sống.

Nhưng kết quả là...

- Đều đã chết rồi ư? - Trên mặt Tiểu Bình lộ vẻ đau đớn.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân lúc này cũng đã hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Hiển nhiên Tiểu Bình tìm được thân nhân của cô, hơn nữa... những thân nhân khác tựa hồ đều đã chết cả. Kỳ thật khi mang theo Tiểu Bình, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đã hiểu, xuất thân Tiểu Bình khẳng định không tầm thường.

- Mấy vị xin ngồi chơi trong chốc lát. - Đằng Thanh Sơn mở lời.

Mấy nhân vật đại biểu các gia tộc ở đây ai nấy đều cười đồng ý.

- Tiểu Bình, tiểu huynh đệ này nữa, chúng ta vào bên trong nói chuyện.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân, dắt Tiểu Bình và Phó Vũ Phong cùng tiến vào trong phòng bên cạnh.

Trong phòng.

Hai huynh muội Tiểu Bình và Phó Vũ Phong đứng một bên, Tiểu Bình hỏi rất nhiều việc. Còn Phó Vũ Phong đứng một bên giải đáp, đồng thời vuốt đầu muội muội mình vẻ yêu thương.

Năm đó tai nạn xảy ra làm Phó Vũ Phong trưởng thành lên rất nhiều. Y luôn luôn cố gắng, nhờ đó bây giờ mới có địa vị rất cao trong Phó gia.

Trong lòng y, tai nạn năm đó vẫn là một cơn ác mộng, là nỗi thống khổ vô cùng.

Bây giờ, cuối cùng y gặp lại tiểu muội đáng yêu. Thấy trên mặt muội muội có vết sẹo, Phó Vũ Phong đoán được muội muội mình đã bị bán làm nô lệ. Năm đó tiểu công chúa chẳng làm gì cả lại trở thành nô lệ, cuối cùng không biết gặp bao nhiêu hành hạ? Vừa nghĩ tới việc này, Phó Vũ Phong cảm thấy vô cùng đau lòng.

- Đại thúc.

Tiểu Bình cố kìm cảm xúc, áy náy nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đại thúc cao hứng cho cô - Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Lý Quân cũng cười nhìn Tiểu Bình.

Tiểu Bình gật đầu nói:

- Đại thúc, Tiểu Quân tỷ tỷ, rất nhiều việc cháu luôn không nói với các người, kỳ thật tai nạn năm đó là cơn ác mộng lớn nhất của cháu. Cháu vẫn luôn không muốn nói về điều đó. Hôm nay xin được nói cho Tiểu Quân tỷ tỷ và đại thúc biết, tên cháu là Phó Vũ

Bình, là một đứa trẻ ở Phó gia Bắc Hậu thành. Tiểu Quân tỷ tỷ, đại thúc, cháu gạt các người, hy vọng các người đừng giận.

Bắc Hầu thành là một trong số một trăm lẻ tám thành bình thường ở Đoan Mộc Đại Lục.

- Phó Vũ Bình?

Lý Quân kéo Tiểu Bình qua, ôm chặt nó vào lòng mắt hơi ửng đỏ, nàng cảm thấy đau lòng.

- Tỷ tỷ không giận, sao lại phải giận chứ?

Trong lòng Lý Quân tràn đầy vẻ thông cảm. Nàng biết gia tộc gặp cảnh thảm sát sẽ đau đớn ra sao. Phó Vũ Bình khác với nàng, Phó Vũ Bình lúc trước chỉ là một nữ đồng, đối với một đứa bé thì đó tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Chỉ sợ đến cả hồi ức cũng không dám nhớ nữa, chứ đừng nói nói lại cho người khác.

Hơn nữa trải qua mấy lần bị buôn thành nô lệ, có thể tưởng tượng phải chịu bao nhiêu đau đớn thống khổ hành hạ. Lúc trước lần đầu tiên gặp Phó Vũ Bình, lúc đó Phó Vũ Bình chín tuổi mà thoạt nhìn lại giống như hài đồng sáu bảy tuổi, có thể tưởng tượng được nó sống khốn khổ ra sao.

- Bây giờ thì ổn rồi, Tiểu Bình cháu tìm được Tam ca. - Đằng Thanh Sơn một bên an ủi.

Trong phòng khách.

Ngô Gia, Đạm Đài gia, Nghiêm gia cùng với Phó gia, bốn phương nhân mã đều lo lắng chờ đợi, mọi người đều cảm thấy bất an.

- Phó Đao tiên sinh, vận khí của Phó gia thật tốt. Một tiểu cô

nương của Phó gia lại có thể đi theo Đằng tiên sinh.

Đạm Thai Hoa Ngạn cười:

- Không biết chừng, Đằng tiên sinh vì tiểu cô nương đó mà giúp Phó gia nhà ông.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng những người khác đều không cho là như vậy.

Theo họ, Phó Vũ Bình chỉ là một nha hoàn hoặc người hầu của Đằng Thanh Sơn.

Vì một nha hoàn người hầu mà ảnh hưởng tới đại sự như mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết sao?

Rào...

Màn cửa kéo lại, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cùng Phó Vũ Phong, Phó Vũ Bình cùng đi ra.

- Mọi người xin mời ngồi.

Đằng Thanh Sơn cười ngồi xuống.

- Hôm nay tại hạ rất cao hứng. Tiểu Bình có thể tìm được anh ruột của nó. À, chúng ta tiếp tục nói... Vừa rồi còn chưa hỏi, Nghiêm Bạch Thú ba bản khắc đá mà Nghiêm gia chuẩn bị là ba thức gì?

Nghiêm Bạch Thú vội trả lời:

- Là thức mười sáu, thức hai mươi ba, thức hai mươi bốn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

Mặc dù tác dụng của thức mười sáu đối với mình không hề nhỏ, nhưng bây giờ mình đang cố sức mới nghiên cứu một phần của thức thứ mười bảy tới thức thứ hai mươi, chứ đừng nói thức hai mươi ba, thức hai mươi bốn.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, tuyên bố:

- Ta đã có quyết định rồi.

Bốn đại gia tộc đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, tim mọi người đều đập thình thịch.

- Đằng tiên sinh, không biết các hạ tuyển nhà nào?

Thanh âm Đạm Đài Tình rất dễ nghe, nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ chờ mong.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Phó gia.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 38

Ngưu Đầu Sơn Ở Đông Hoa Vực

Đáp án của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên làm không ít người ở đây rất thất vọng. Đạm Đài Tình luôn luôn rất tự tin với sắc đẹp của mình, thậm chí còn được xưng là đệ nhất mỹ nữ, nàng cùng với Nghiêm Bạch Thú đủ có ba bản khắc đá, ai nấy đều thất vọng cực độ. Vẻ tươi cười của Ngô Bạch Vĩ trở nên cứng đờ.

- Chúc mừng Phó huynh.

Ngô Bạch Vĩ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, chắp tay chúc mừng.

- Đi thôi.

Thanh âm trầm thấp từ Nữ Vũ Thánh.

Hiển nhiên trong mối quan hệ vợ chồng, Nữ Vũ Thánh xem ra rất có trọng lượng.

Còn Đạm Đài Tình có vẻ u oán nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa hồ nàng rất thất vọng.

...

Trong khoảnh khắc, Ngô Gia, Nghiêm gia, Đạm Đài gia, ba phương nhân mã đều ly khai. Mặc dù họ đều cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng họ đều là người làm đại sự. Lúc vừa tới họ đã biết bất luận như thế nào, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ chọn

giúp cho một nhà, nên họ đã có chuẩn bị tay không trở về rồi.

Trong phòng.

- Cám ơn tiên sinh. - Phó Đao cười hỉ hả.

Trên mặt Phó Vân Triển, Phó Vân Phong đều tràn đầy vẻ tươi cười, có lẽ người trong thiên hạ cũng ít người hiểu rõ Đằng Thanh Sơn, nhưng Phó gia nhà y hiểu rất rõ... vì Phó Đao đã nói cho lãnh đạo của Phó gia là Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại y. Một chiêu đánh bại một Vũ Thánh cũng là tiên thiên kim đan, đây là thực lực gì?

- Đại thúc, cám ơn. - Phó Vũ Bình nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha…

Đằng Thanh Sơn cười vuốt tóc Tiểu Bình.

- Đại thúc chọn Phó gia không chỉ là vì cháu.

- Tiên sinh.

Phó Đao nói:

- Ngoại trừ chúng ta chuẩn bị một bản khắc đá, không biết tiên sinh còn muốn điều gì thì cứ việc nói ra. Phó gia chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực mà làm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía y, hắn cũng không che dấu suy nghĩ trong lòng:

- Phó Đao, tại hạ biết là nên nói thẳng ra, tại hạ cũng không dấu ông. Nếu là vàng bạc, tiền, châu báu hoặc linh dược gì đó tại hạ đều không quan tâm. Nhưng quặng Hỏa Lưu Thiết thì tại hạ cần mười vạn cân.

- Mười vạn cân? - Phó Đao hít mạnh một hơi.

- Sao? Không được à? - Đằng Thanh Sơn nhìn y.

Kỳ thật đối với Đằng Thanh Sơn thì càng nhiều quặng Hỏa Lưu Thiết càng tốt. Nhưng kế hoạch của Đằng Thanh Sơn là cưỡi con Lục Túc Đao về Cửu Châu. Lục Túc Đao mặc dù lợi hại, có thực lực và sức mạnh tương đương với Đằng Thanh Sơn, nhưng nếu bay một quãng đường dài, lưng cõng mười vạn cân thì rất mất sức.

Mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, trong kế hoạch của Đằng Thanh Sơn có lẽ là trọng lượng vận chuyển cực hạn về tới Cửu Châu.

- Không phải là không được.

Phó Đao cười khổ:

- Tiên sinh, Phó gia chỉ quật khởi một hai năm nay, bây giờ chỉ chiếm cứ một thành nhỏ nên thực lực còn rất yếu. Cho dù tiên sinh trợ giúp, có thể chiếm được quặng Hỏa Lưu Thiết hay không cũng rất khó nói. Nếu có thể được thì chia cho tiên sinh hai ba thành cũng không phải là vấn đề gì lớn, nhưng...

- Hỏa Lưu Thiết dù sao cũng quá trân quý. Mấy ngàn năm trước khi phát hiện Hỏa Lưu Thiết cộng lại cũng chỉ hai ngàn cân, đúc được hơn mười cái áo giáp.

- Lần này mặc dù mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết lớn, nhưng dù sao vẫn chưa chính thức thăm dò, chưa chính thức khai thác, không ai biết được rõ ràng dưới đất Ngưu Đầu Sơn rốt cuộc có bao nhiêu Hỏa Lưu thiết. Cũng khó nói, tổng sản lượng cộng lại có đủ mười vạn cân không nữa.

Phó Đao giải thích.

Đằng Thanh Sơn xem ra đã hiểu, hắn gật đầu.

- Yên tâm, tại hạ sẽ không làm Phó gia khó xử.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói tiếp:

- Nếu số lượng Hỏa Lưu Thiết không nhiều lắm, tại hạ cũng chỉ đem đi ít thôi.

- Xin hỏi tiên sinh một câu, không biết tiên sinh cần Hỏa Lưu Thiết làm gì? - Phó đao nghi hoặc hỏi.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Việc ấy thì ông bất tất phải hỏi nhiều.

Phó Đao gật đầu không dám truy vấn nữa. Nhưng trong lòng y lại hiện lên nhiều ý nghĩ:

- Có khi nào sau lưng Đằng tiên sinh cũng có đại gia tộc? Hay là Đằng tiên sinh tích lũy bảo vật cho hậu nhân hắn? Đúng vậy, Đằng tiên sinh còn trẻ như thế, thực lực đã như vậy rồi. Việc trở thành chiến thần là việc rất có thể! Một khi trở thành chiến thần, kiến tạo một đại gia tộc cũng không khó.

- Tiên sinh.

Phó Đao cười hỏi:

- Bây giờ thế cục ở Đông Hoa Vực rất hỗn loạn, chúng ta sẽ không ở lại đâu, tiên sinh có cùng chúng ta đi không?

- Phó Đao.

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi lại:

- Tại hạ hỏi một câu, ông đường đường là một tiên thiên kim đan Vũ Thánh, sao lại để cho nhất mạch của Tiểu Bình rơi vào kết cục như vậy?

Một Vũ Thánh tiên thiên kim đan bảo vệ cho một gia tộc không phải là vấn đề khó khăn.

- Đúng! Phó Đao, sao ông để nhất mạch nhà Tiểu Bình bị thảm sát như vậy.

Lý Quân đứng bên cạnh nói có chút bất mãn. Phó Vũ Bình lẳng lặng nhìn Phó Đao.

Phó Đao giật mình ngơ ngác, rồi cười khổ:

- Đằng tiên sinh, các hạ hẳn là nghe nói một việc về tại hạ...

- Cái gì? - Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Vũ si.

Phó Đao trầm giọng nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Tại hạ biết Phó Đao là một vũ si. Lần đầu tiên gặp ông đã đuổi theo tại hạ, nửa đêm muốn tỷ thí với tại hạ.

- Ừm.

Phó Đao thở dài một tiếng.

- Lúc tại hạ còn trẻ, đã rời gia đình bắt đầu khổ luyện. Khi đó cả Phó gia đều tiềm phục, chưa dám phất lên chiếm được một thành nào, còn tại hạ lại an tâm võ đạo chuyên tâm tu luyện. Tại hạ biết một gia tộc hùng mạnh nhất định không thể thiếu một Vũ Thánh lợi hại có thể trấn thủ gia tộc.

- Tại hạ say sưa vào võ đạo, thường xuyên muốn đấu với người ta, dần dần có tên là vũ si.

Phó Đao thở dài:

- Khi tại hạ nghe nói nhánh Bắc Hầu của Phó gia bị diệt, lúc đó mới giật mình tỉnh ngộ. Từ đó tại hạ chuẩn bị cho gia tộc quật

khởi, bất luận là việc lập quan hệ tốt với Húc Nhật Thương Hành, hay mua một bộ ngốc thạch đều là vì gia tộc. Bây giờ Phó gia chỉ chiếm được một thành nhỏ tên là Vũ Dương. Về phần mạch của Tiểu Bình, sau khi tại hạ biết thì đã muộn.

Phó Vũ Bình nghe thế mắt lại đẫm nước mắt.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa...

Nếu Phó Đao năm đó đi hỗ trợ, nhánh Bắc Hầu sẽ không bị thảm như vậy.

- Thôi đi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu thở dài.

- Như vậy đi, ông mang theo Tiểu Bình và môn đồ của tại hạ là Dương Đông và Đằng Thú đi trước nhé.

Phó Đao biết Đằng Thanh Sơn có yêu thú biết bay, tự nhiên không lo gì.

- Tốt lắm, chúng ta cáo từ trước.

Phó Đao chắp tay. Phó Vân Triển và Phó Vũ Phong bên cạnh hắn cũng chắp tay. Mặc dù nói hán tử Phó Vân Triển chính là gia chủ nhà họ Phó, nhưng rất rõ ràng... người nói chuyện và làm chủ đều là Phó Đao.

- Ngày mai, tại hạ sẽ tới Đông Hoa Vực. - Đằng Thanh Sơn dặn.

- Được. - Phó Đao gật đầu.

Lưng Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan đều không rộng, nếu nhiều người quá thì căn bản không thể ngồi hết. Lần này đi Đông Hoa Thành chỉ sợ không phải một ngày hai ngày, Đằng Thanh Sơn muốn mang theo sáu bản khắc đá nữa. Do đó hắn một mình đã

ngồi đầy cả Cuồng Phong Ưng, còn Thanh Loan để cho Lý Quân ngồi. Môn đồ của mình Đằng Thú và Dương Đông căn bản không có chỗ ngồi.

- Tiên sinh, lúc các hạ đi cứ tiến về phía Ngưu Đầu Sơn phía nam Hỏa Diễm Lĩnh, các hạ tìm chung quanh Ngưu Đầu Sơn là có thể phát hiện ra một vài quân doanh. Quân doanh có quân kỳ có ghi chữ "Phó" chính là của Phó gia của tại hạ. Các hạ đi vào đó là được.

Phó Đao nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

...

Cùng ngày, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình ba người theo đội kỵ binh của Phó Đao nhanh chóng ly khai.

Mặc dù cùng một ngày, ngoại trừ bốn đại gia tộc ra còn có các gia tộc khác tới, nhưng Đằng Thanh Sơn đã hứa với Phó gia sẽ không đáp ứng những người khác nữa.

Đợi đến buổi sáng ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn vác rương sắt, lưng đeo Hắc Viêm Côn ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng, còn Lý Quân ngồi trên lưng Thanh Loan, hai người cùng ly khai Thần Phủ Sơn.

...

Giữa trưa.

Hai con yêu thú Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan đã bay liệng trên trời quanh Ngưu Đầu Sơn. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn xuống phía dưới.

- Phương viên trăm dặm bốn phía Ngưu Đầu Sơn có nhiều

quân đội như vậy à?

Đằng Thanh Sơn cảm khái - Đằng đại ca, Phó gia ở bên kia? - Lý Quân chỉ xuống phía dưới - Ở kia!

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống một quân doanh ở một khoảng trống phía nam Ngưu Đầu Sơn. Với thị lực của hắn, cho dù trên trời cao cũng có thể thấy rõ ràng chữ "Phó" trên quân kỳ - Nhỏ thế thôi à? - Lý Quân giật mình kêu.

Từ trên cao nhìn xuống rất dễ dàng phát hiện ra kích cỡ của quân doanh. Quân doanh của Phó gia hiển nhiên chiếm diện tích nhỏ hơn những gia tộc khác rất nhiều.

- Xuống dưới đi.

Lúc này Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan cùng đáp xuống.

...

Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan đậu ngoài quân doanh một dặm, sau đó Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan nghe theo Đằng Thanh Sơn an bài, tự do chơi ở Ngưu Đầu Sơn. Còn Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng nhau đi tới quân doanh.

Cửa quân doanh.

- Nhị sư bá, Đằng tiên sinh bao giờ thì tới?

Phó Vân Triển nhìn về phía Phó Đao bên cạnh.

Hai người hôm nay sớm đã ở cửa quân doanh chờ Đằng Thanh Sơn.

- Đừng nóng, tiên sinh nói hôm nay tới, nhất định là hôm nay sẽ tới.

Phó Đao thật ra rất thận trọng. Phía sau hai người họ còn có

hai đại môn đồ của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú và Dương Đông. Phó Vũ Bình cũng đi theo một bên, tất cả mọi người đều trông mong. Đám lính canh gác cửa quân doanh rất nghi hoặc... gia chủ của họ đứng ở cửa quân doanh rốt cuộc đợi ai nhỉ?

Đột nhiên...

Phía trước xuất hiện thân ảnh của một đôi nam nữ. Nam tử cao lớn đeo một cái rương sắt rất lớn trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gió thổi làm bụi mù lên, bóng người có vẻ mơ hồ.

- Là Đằng tiên sinh.

Phó Đao nhãn tình sáng lên.

- Vân Triển, đi.

Những quân sĩ canh gác kinh ngạc nhìn cảnh này. Gia chủ nhà họ Phó lại cung kính hành lễ về phía nam tử xa lạ đang đi tới.

...

Bên trong quân doanh đại trướng rộng mở, bên trong trướng đã chuẩn bị giường chiếu mềm mại ấm áp rất xa xỉ. Cũng chuẩn bị bàn ghế hoa lệ tinh xảo do thợ khéo chế tạo.

- Tiên sinh, mấy ngày nay ngươi cứ tạm thời ở chỗ này, đại trướng của Tiểu Quân cô nương cách một bức vách gần đây. - Phó Đao cười nói.

Đằng Thanh Sơn vác rương sắt đi vào, nhìn một lượt rồi gật đầu:

- Không tệ, quả là rất chu đáo.

Phó Đao không khỏi nở nụ cười.

- Phó Đao, lúc trước tại hạ nghe ông nói còn tưởng rằng ông khiêm tốn. Hôm nay nhìn từ không trung xuống... Chậc chậc, quân doanh Phó gia các ông thật đúng là nhỏ nhất.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía y khiến Phó Đao không khỏi giật mình:

- Tiên sinh, lần này tới tranh cướp Hỏa Lưu Thiết quặng, ngoại trừ Phó gia chúng ta ra còn có những gia tộc khác đều là chiếm cứ những chủ thành. Còn Phó gia chúng ta chỉ chiếm cứ một thành nhỏ.

Trong thiên hạ tổng cộng có ba mươi sáu chủ thành, một trăm linh tám thành nhỏ.

Chiếm cứ thành trì như thế nào? Chiếm cứ bao nhiêu thành trì cũng phản ánh thực lực một gia tộc.

- Do đó chúng ta mới phải mời tiên sinh.

Phó Đao cười nói lấy lòng:

- À! Tiên sinh, đây là một bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mà lúc trước tại hạ đã nói.

Phó Đao chỉ về phía một vật thuôn dài đang đặt trên giường, được bao chặt lại.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, nhìn về phía đó.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 39

Yêu Chiến

Đằng Thanh Sơn đi tới trước giường nhấc vật dài được bọc lên mở ra.

Vụt!

Tấm vải bọc rơi xuống một bên, lộ một khối khắc đá tựa như điêu khắc thành từ lục phỉ thúy. Bất luận là điêu khắc phủ pháp ở bên trái hay là chữ "Đạo" ở bên phải, đều khiến Đằng Thanh Sơn thực sự cảm thấy như có một thanh cự phủ chém tới trước mắt. Cỗ khí thế bức nhân đó có thể cảm thụ được rõ ràng.

"Quả đúng là thức thứ mười một." Đằng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm.

Căn cứ vào lý giải đối với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, Đằng Thanh Sơn phán định trong ba mươi sáu thức, mười hai thức đầu, mười hai thức giữa, mười hai thức cuối càng lúc càng thâm ảo. Mà từ Mục gia của Vân Mộng Cổ Thành, Đằng Thanh Sơn có được sáu bản khắc đá, trong đó có thức thứ mười hai.

"Đây là thức thứ mười một, thêm vào thức thứ mười hai, vừa khéo là hai thức cuối cùng của mười hai thức đầu ẩn chứa "Thổ Hành Chi Đạo" và "Kim Hành Chi Đạo" hẳn cũng là bộ phận cao thâm."

"Một khi ta nghiên cứu thấu triệt, Thổ Hành Chi Quyền hoàn

toàn có thể sáng chế ra quyền thứ chín, giúp bước vào Hư Cảnh." Đẳng Thanh Sơn nhìn thức thứ mười một này như lấy được chí bảo. Bản khắc đá cũng không phải là càng thâm ảo càng tốt mà là thích hợp với bản thân mới là tốt nhất.

"Phó Đao." Đẳng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

"Hiện tại thế cục ra sao?"

"Tin tức này mới biết một chút. Gia tộc ở quanh Ngưu Đầu Sơn mới có thể với tốc độ nhanh nhất điều quân đến Ngưu Đầu Sơn này." Phó Đao cười nhẹ nói.

"Còn có quân đội của không ít gia tộc đang trên đường tới đây. Tại hạ đoán ngày kia quân các bên mới tới đủ."

"Hơn nữa, hiện tại các đại gia tộc đều giữ thế cầm cự, mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết khiến người ta vô cùng thèm khát. Bất quá Đông Hoa Vực chúng ta không một gia tộc nào có thể một hơi gắng gượng nuốt hết. Một khi một gia tộc nào đó tranh chiếm trước mạch khoáng Hỏa Lưu thiết, nhất định sẽ gặp phải công kích liên hợp của các gia tộc khác."

"Cho nên tại hạ tin rằng biện pháp tốt nhất của Phó gia chính là ngồi yên xem động tĩnh, thừa nước đục thả câu." Phó Đao cười.

"Nói không chừng Phó gia chúng ta lại có thể thực sự chiếm được tiện nghi lớn."

Phó Đao cũng rất tự tin.

Bản thân y là Vũ Thánh tiên thiên kim đan, y hiểu rất rõ thực lực của Đẳng Thanh Sơn. Đẳng Thanh Sơn tuy nói ra cũng chỉ là Vũ Thánh tiên thiên kim đan, nhưng Phó Đao xem ra Đẳng Thanh Sơn một người đủ để chống lại hơn bảy tám Vũ Thánh tiên thiên kim đan. Đẳng Thanh Sơn chính là một con bài vô cùng trọng yếu của Phó gia bọn họ.

"Phó Đao, hiện tại không có việc gì. Kể từ tối nay tại hạ sẽ bế quan tĩnh tu, nếu không có việc trọng yếu đừng tới quấy rầy." Đằng Thanh Sơn dặn.

"Được." Phó Đao đáp ứng, đồng thời trong lòng than thở không hổ là siêu cấp cường giả, ngay trong quân doanh vẫn không quên khắc khổ tu luyện.

*****

Trong đại trướng nơi quân doanh của Nghiêm Gia quân đội đóng, có sáu người ngồi chia thành hai hàng. Hàng bên trái chính là nhóm lãnh đạo của Nghiêm gia do Nghiêm Bạch Thú dẫn đầu, còn ba người hàng bên phải là những người lãnh đạo của Hạ Hầu gia tộc do Hạ Hầu An cầm đầu. Lúc này các nhân vật cấp cao của hai đại gia tộc đều đang nghị luận.

"Nghiêm lão ca, không phải chỉ là Thanh Sơn bị Phó gia mời mất thôi sao? Nào phải cái gì to tát lắm đâu, ông khỏi cần lo lắng. Lúc trước tại hạ đã nói dùng ba bức khắc đá mời hắn, hắn không đủ tư cách." Gã râu rậm ngồi ở vị trí thứ hai trong hàng người Hạ Hầu gia tộc cười nhạo.

"Đằng Thanh Sơn này chẳng biết từ cái xó nào thò ra? Từ khi xuất đạo tới nay nghe đồn cùng Phó Đao từng có một trận đấu, sau đó xông vào Đổng phủ bắt Đổng Triết Tử, chỉ vẻn vẹn có hai chiến tích này mà thôi."

"Bắt Đổng Triết Tử là có thể chứng tỏ thực lực của Đằng Thanh Sơn thực lực, nhưng hắn cũng là một đạp đánh bay Vũ Thánh tiên thiên thực đan mà thôi. Cường giả tiên thiên kim đan, đại thể đều có thể làm được. Một chiến tích này, có thể chấp nhận hắn là Vũ Thánh tiên thiên kim đan."

"Mọi người sợ hãi Đằng Thanh Sơn này không phải là bởi vì Phó Đao gọi Đằng Thanh Sơn là tiên sinh sao? Cho hắn là nhân vật

đỉnh phong trong Vũ Thánh tiên thiên kim đan."

"Nhưng trận chiến giữa hắn và Phó Đao có ai thấy chứ? Có người thấy không." Gã râu rậm cười khẩy hai tiếng. "Không ai thấy cả. Ai mà biết Đằng Thanh Sơn này thực lực thế nào? Nói không chừng Đằng Thanh Sơn đó có ơn đối với Phó Đao, Phó Đao đâm ra mới thế. Ngoại trừ Phó Đao còn đánh bại ai trong Vũ Thánh tiên thiên kim đan không?"

"Nữ Vũ Thánh? Thiết Kiếm Vũ Thánh của Bắc Hàn Vực? Huyết Phủ Vũ Thánh của Nam Sơn Vực? Còn cả vị Húc Nhật Vũ Thánh tối cường của Tây Thang Vực?"

"Hừ! Hắn chưa từng đánh bại lấy một người. Mọi người hà tất coi trọng hắn thế." Gã râu rậm Hạ Hầu gia đó nói rất thoải mái. Trận chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, cũng không mấy người biết.

"Tam đệ." Nam tử độc nhãn lạnh lùng nghiêm nghị ngồi ở vị trí đầu bên Hạ Hầu gia tộc trịnh trọng nói.

"Nhất thiết không thể xem thường Đằng Thanh Sơn đó. Bất kể thế nào, theo như chúng ta xác định, kẻ được xưng là "Tối cường Vũ Thánh" trong Sát Thủ Đường, mười phần có tới tám chín là Đằng Thanh Sơn. Có thể được Sát Thủ Đường tôn làm Tối Cường vũ thánh. Há có thể khinh thường?"

"Đại ca, lời này của huynh chưa chắc đã đúng." Gã râu rậm trừng mắt nói.

"Thứ nhất, Tối Cường vũ thánh có phải hay không là Đằng Thanh Sơn chỉ là chúng ta đoán thôi. Dù sao Sát Thủ Đường cũng không công khai thân phận kẻ đó. Thứ hai, thực lực kẻ đó mạnh hay yếu, không phải cứ bốc phét là được mà phải dựa vào đánh thực."

"Mạnh yếu hay không, phải trông vào chiến cụ thể rõ ràng." Gã râu rậm giễu cợt nói. "Toàn là đồn đại, tính làm quái gì."

"Thực lực Đằng Thanh Sơn thế nào không thể biết được. Mọi người không cần nâng cao sĩ khí kẻ khác làm mất uy phong của mình." Lão giả tóc bạc ngồi ở vị trí thứ ba bên phía Nghiêm Gia cười nói.

"Hơn nữa, lần này Thiết Kiếm Vũ Thánh đã ở phe chúng ta. Thiết kiếm Vũ thánh chính là đệ nhất Vũ Thánh của Bắc Hàn Vực. Có Thiết Kiếm Vũ Thánh còn sợ Đằng Thanh Sơn đó sao?"

"Hừmm."

"Đúng, Thiết Kiếm Vũ Thánh đánh bại Phó Đao. Không khó so Thiết Kiếm Vũ Thánh với Đằng Thanh Sơn. Cho dù Đằng Thanh Sơn lợi hại. Phỏng chừng cũng khác biệt không nhiều."

"Đằng Thanh Sơn này, dù sao chưa từng đánh bại bọn bốn người Nữ Vũ Thánh, Thiết Kiếm Vũ Thánh bọn bốn người. Hắn xem chừng nhiều lắm là cách biệt không bao nhiêu với bọn Thiết Kiếm Vũ Thánh. Mới được mệnh danh là Tối Cường Vũ Thánh."

Sáu người Nghiêm Gia, Hạ Hầu gia đều bàn bạc.

Hiện tại trong bốn khu vực Đoan Mộc đại lục, Đông Hoa Vực Nữ Vũ Thánh, Tây Thang Vực Húc Nhật Vũ Thánh, Nam Sơn Vực Huyết Phủ Vũ Thánh, Bắc Hàn Vực Thiết Kiếm Vũ Thánh, bốn đại Vũ Thánh, được xem là đệ nhất Vũ Thánh của bốn đại khu vực. Bất quá, trong đó lại coi Húc Nhật Vũ Thánh là mạnh nhất, cho nên Húc Nhật Vũ Thánh được xưng là thiên hạ đệ nhất Vũ Thánh.

"Thiết kiếm Vũ Thánh lúc nào đến?" Nghiêm Bạch Thú hỏi.

"Theo lý mà nói là sắp rồi, có thể sớm có thể muộn. Cường giả cỡ này sẽ không dễ dàng để chúng ta sai phái." Hạ Hầu gia chủ hờ hững nói. Bỗng nhiên lão quay đầu, mắt nhìn về phía cửa đại

trướng.

Sáu người trong trướng đều ngưng lời.

"Bẩm gia chủ, Thiết Kiếm Vũ Thánh đến." Tiếng từ bên ngoài truyền đến.

"Ha ha… Vừa nhắc là tới liền." Nghiêm Bạch Thú cười.

"Các vị, chúng ta đi đợi đi nghênh tiếp Thiết Kiếm Vũ Thánh đi."

Không bao lâu, sáu người bọn Nghiêm Bạch Thú vây quanh một trung niên nam tử lạnh lùng nghiêm nghị, hai bên thái dương có mấy sợi bạc về tới trong lều lớn. Trung niên nam tử lãnh tuấn này mặc một bộ áo da dày ngân sắc, sau lưng mang một thanh thiết kiếm khổng lồ toàn thân màu đen, hai mắt cũng sắc bén như kiếm.

Người này chính là nhân vật sáng chói nhất hiện tại của Thiên Phong gia tộc, là hậu bối đệ tử được Thiên Phong chiến thần coi trọng nhất.

Gia tộc khổng lồ như kiểu Húc Nhật Thương Hành Mục gia và Thiên Phong gia tộc đều coi trọng cường giả thiên tài trong gia tộc. Tại Mục gia, Vân Mộng chiến thần coi trọng đại trưởng lão Mục Vọng nhất, hy vọng Mục Vọng có thể đột phá đạt tới Hư Cảnh trở thành chiến thần. Một khi Mục Vọng trở thành chiến thần, thế thì Húc Nhật Thương Hành có thể huy hoàng thêm ba trăm năm nữa, không cần cúi đầu rụt cổ làm việc.

Thiên Phong gia tộc cũng vậy. Bọn họ đặt hy vọng vào Thiết Kiếm Vũ Thánh này, trông chờ hắn có thể đạt tới Hư Cảnh. Mà Thiết Kiếm Vũ Thánh quả thực cũng rất mạnh, mười mấy năm trước thua ở tay Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, ngoài ra thì không có thua bất kỳ một ai khác. Mà khổ tu mười mấy năm với thiên

phú của y... đã có tiến bộ lớn. Thiết Kiếm Vũ Thánh vẫn luôn muốn cùng Húc Nhật Vũ Thánh tỷ thí, để xem rốt cuộc ai mạnh hơn. Thế nhưng Húc Nhật Vũ Thánh rất ít ra khỏi Vân Mộng Cổ Thành, căn bản khó có cơ hội.

"Các vị ngồi đi." Thiết kiếm Vũ Thánh ngồi ghế chủ tọa.

Nghiêm Gia và Hạ Hầu gia tộc thì giống như vừa rồi, chia hai hàng ngồi xuống.

"Lần này mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết xuất hiện, tầm quan trọng không cần nói nhiều. Bao năm qua Hỏa Lưu Thiết hầu như đều trong tay Thiên Phong gia tộc ta. Lần này, mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết đó Thiên Phong gia tộc ta nhất định phải có được.

Thiên Phong gia tộc ta sẽ toàn lực chống đỡ, hai nhà các ngươi đoạt lấy mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết này. Về phần phân phối sau khi chiếm mạch khoáng, hai nhà các ngươi cũng là tiêu hao khí lực lớn, mạch khoáng này phi thường lớn, Thiên Phong gia tộc ta lấy sáu phần, các ngươi hai nhà mỗi nhà hai phần. Hai phần mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết đủ để cho hai nhà các ngươi trở thành mạnh hơn. Hai nhà các ngươi không có ý kiến gì phải không? Ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén của Thiết kiếm Vũ Thánh quét qua sáu người phía dưới.

Để hai gia tộc khác đi tranh giành, Thiên Phong gia tộc lại vẫn muốn chiếm sáu phần, sự ngang ngược nghĩ là thấy ngay.

"Đương nhiên không có ý kiến." Nghiêm Bạch Thú cau mày trả lời.

"Quân đội Nghiêm Gia và Hạ Hầu gia chúng ta liên thủ, tự nhiên có tư cách đoạt mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết. Chỉ là chúng ta có lo lắng... Vũ Thánh tiên thiên kim đan, đặc biệt là Đằng Thanh Sơn do Phó gia mời tới. Đằng Thanh Sơn quá mức thần bí, không ai biết gốc gác hắn. Hơn nữa Sát Thủ Đường cũng có một Vũ

Thánh mang danh Tối cường Vũ Thánh, phỏng chừng chính là Đằng Thanh Sơn này."

"Điểm ấy đơn giản." Thiết kiếm Vũ Thánh phân phó.

"Nghiêm Bạch Thú. Ngươi sai người đưa một phong thiếp tới Phó gia, trong đó nói Hách Liên Hạo Duyên ta muốn cùng Đằng Thanh Sơn luận bàn tỷ thí một phen, thời gian quyết định là và sáng sớm mai, ở Ngưu Đầu Sơn Hỏa Lưu hạp cốc."

Mời đấu?

Mọi người tại trường đều kinh hãi.

"Hách Liên tiên sinh. Cài này có lẽ..." Hạ Hầu gia chủ vội nói.

"Ta đi chuyến này, một là muốn cường giả cỡ hắn tỷ thí, hai cũng là dò xét gốc gác hắn. Chờ biết được thực lực của hắn chúng ta mới định ra sách lược. Nếu như thực lực hắn rất tầm thường, tất cả toàn là đồn đại và là giả bộ thần bí thổi phổng lên, đến lúc tranh giành mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết không cần lưu ý hắn nữa." Thiết kiếm Vũ Thánh đạm nhiên nói.

Cổng chính quân doanh của Phó gia.

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng chân thú vang động. Mấy chục thớt đà thú phóng tới, kẻ dẫn đầu còn cưỡi một con độc giác chiến đà.

"Ngao ngô…" dây cương kéo căng, chiến đà đều ngừng lại.

Choang! Choang! Choang!

Quân sĩ canh gác bên Phó gia tất cả cầm trường thương trong tay, trường thương san sát, mũi thương phản xạ hàn quang lạnh lẽo ghê người, trỏ thẳng vào đội kỵ sĩ này.

"Người tới là người phương nào?" Kẻ cầm đầu quân sĩ thủ vệ quát lên.

Kỵ sĩ cưỡi chiến đà, ở trên chiến đà hét lớn:

"Phụng lệnh Thiết Kiếm Vũ Thánh, ta đến đưa yêu chiến thiếp (thiệp mời đấu). Mời Vũ Thánh Đằng tiên sinh sáng sớm ngày mai, tại Ngưu Đầu Sơn Hỏa Lưu Thiết hạp cốc tỷ thí." Thanh âm cuồn cuộn, tựa như tiếng sấm quanh quẩn trong quân doanh. Giống như để cho ngàn vạn mọi người đã biết.

"Không cần tiễn." Kỵ sĩ này đem yêu chiến thiếp ném về phía quân sĩ thủ vệ. Tiếp đó dẫn theo kỵ sĩ bộ hạ, hò hét rời đi.

Toàn bộ quân doanh Phó gia xôn xao bàn luận. Phó Đao thì tự mình đi tới trước đại trướng của Đằng Thanh Sơn.

"Tiên sinh, Tiên sinh." Phó Đao vén cửa lều.

Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền trong lều.

"Chuyện gì?" Đằng Thanh Sơn thản nhiên hỏi.

"Tại hạ nói rồi, không có đại sự trọng yếu thì không nên quấy rầy tại hạ."

"Chính là Thiết Kiếm Vũ Thánh mời đấu, tiên sinh cũng nghe thấy chứ?" Phó Đao vội hỏi. Theo như Phó Đao nhìn nhận, đây chẳng phải là đại sự to lớn sao.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Trước kia còn chưa đột phá tới cương kình hậu kỳ, sức mạnh một trăm hai mươi cân, phối hợp ngũ hành thương pháp là có thể đánh bại Húc Nhật Vũ Thánh. Sau khi đạt tới cương kình hậu kỳ, đến cả Lục Túc Đao, Đằng Thanh Sơn cũng đánh bại.

Một gã Thiết Kiếm Vũ Thánh? Đáng kể gì.

"Đã nghe! Sáng sớm ngày mai tại hạ dành chút thời gian đi Ngưu Đầu Sơn một chuyến, đánh gục cái gã Thiết Kiếm Vũ Thánh gì đó là xong." Đằng Thanh Sơn hờ hững buông lời. “Được rồi, ông đi ra ngoài đi."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 40

Hỏa Lưu Thiết Hợp Cốc

Trong đại trướng của Thiết Kiếm Vũ Thánh thuộc quân doanh của Nghiêm gia.

Thiết Kiếm Vũ Thánh đang khoanh chân ngồi trên tấm thảm đỏ sậm mềm mại. Hai đầu gối của gác ngang một thanh thiết kiếm khổng lồ, y từ từ nhắm hai mắt chìm vào tĩnh tu.

- Thiết Kiếm Vũ Thánh khiêu chiến. Ông nói xem Đằng tiên sinh đó có dám tiếp chiến không?

- Ai mà biết được! Không biết chừng Đằng tiên sinh chỉ là tốt mã rẻ cùi, rồi sợ tới mức không dám tiếp chiến. Đợi ngày mai hắn không ra tiếp chiến, sau đó tìm một cái cớ nói là vừa có việc gấp không thể tham chiến cũng chẳng có gì lạ.

Giác quan Thiết Kiếm Vũ Thánh rất nhạy cảm, mặc dù những tiếng xì xầm bàn tán do những binh lính tuần tra ở cách xa đại trướng, nhưng Thiết Kiếm Vũ Thánh vẫn có thể nghe được rất rõ.

- Mạnh thật hay là đồn bậy, chẳng mấy chốc nữa là sẽ biết. - Thiết Kiếm Vũ Thánh thầm nhủ.

Đột nhiên...

- Phụng mệnh Đằng tiên sinh, ta được tới đây thông cáo. Chuyện ngày mai Thiết Kiếm Vũ Thánh khiêu chiến, Đằng tiên sinh

sẽ tiếp nhận!

Thanh âm ầm ầm vang vọng cả bầu trời quân doanh Nghiêm gia. Phó Đao sau khi có được câu trả lời của Đằng Thanh Sơn, tự nhiên sẽ không làm Đằng Thanh Sơn mất uy phong, cũng phái ra cao thủ nội kình tới tiếp lời.

Lúc trước Nghiêm gia phái người tới, chỉ nhìn từ quần áo trang phục là có thể phán đoán ra đó là người Nghiêm gia.

Còn câu trả lời của Đằng Thanh Sơn được người truyền lệnh cố ý lớn tiếng nói thật to, cả quân doanh Nghiêm gia ai nấy đều thảo luận.

- Nhất định sẽ gặp?

Bên trong đại trướng, Thiết Kiếm Vũ Thánh đang khoanh chân tĩnh tọa chợt mở mắt, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

- Đằng Thanh Sơn... Hy vọng ngươi đừng làm Hách Liên Hạo Duyên ta thất vọng!

Đằng Thanh Sơn được xưng là Vũ Thánh Tối cường thần bí, tỷ thí với đệ nhất Vũ Thánh Thiết Kiếm Vũ Thánh vốn thanh danh đã sớm vang lừng Bắc Hàn Vực. Trận đấu tiến hành sáng sớm ngày mai ở Hỏa Lưu Thiết hợp cốc Ngưu Đầu Sơn. Tin tức này được nhanh chóng truyền khắp nơi, không chỉ riêng quân doanh Nghiêm gia và Phó gia, đến cả vài đại gia tộc khác lúc này cũng đã biết việc này.

Một người là Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên đã thành danh hơn mười năm, tương lai sẽ nắm gia tộc Thiên Phong...!

Một người là cao thủ cực kỳ thần bí rất ít ra tay, đột nhiên quật khởi - Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn!

Hai đại cường giả, rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Hách Liên Hạo Duyên năm đó bại dưới tay Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, đã nếm mật nằm gai thực lực tiến thêm một tầng. Ngày mai rất có thể sẽ đánh bại Đằng Thanh Sơn vừa mới đột khởi!

Được xưng là Vũ Thánh Tối cường nhưng Đằng Thanh Sơn lại không có đủ chiến tích. Nếu ngày mai có thể đánh bại Hách Liên Hạo Duyên, có thể chứng minh được mình có thực lực xứng đáng với chữ Vũ Thánh Tối cường!

Tất cả đợi tới sáng mai, ở Hỏa Lưu Thiết hợp cốc sẽ biết!

Trên Đoan Mộc Đại Lục vốn gió bão vần vũ, hai đại tuyệt thế cường giả sắp đối chiến nhất thời khiến cho các đại gia tộc đều xôn xao. Không ít vũ giả lợi hại hoặc những thiếu niên của một vài gia tộc mơ trở thành Vũ Thánh, ai nấy đều đợi tới trời rạng sáng ngày hôm sau sẽ tới Ngưu Đầu Sơn, Hỏa Lưu Thiết hợp cốc.

...

Phó gia, ngoài đại trướng của Đằng Thanh Sơn.

Lý Quân và hai đại môn đồ Đằng Thú, Dương Đông của Đằng Thanh Sơn, cùng với Phó Vũ Bình và Lôi Đao Vũ Thánh ' Phó Đao ' đều đứng ở ngoài đại trướng. Lúc này trời đã dần sáng, nhưng vai chính ngày hôm nay là ' Đằng Thanh Sơn ' người sắp đánh một trận lại vẫn ở trong đại trướng.

- Đằng đại ca. - Lý Quân hô.

- Ha ha... Ha ha...

Trong đại trướng đột nhiên truyền ra tiếng cười lớn. Điều này làm Lý Quân mặt lộ vẻ đầy nghi hoặc, nàng nhìn những người khác bên cạnh.

- Đằng đại ca. - Lý Quân lại gọi một tiếng.

Rào!

Màn cửa đại trướng được kéo lên. Đằng Thanh Sơn mặc áo da màu xanh đậm bình dị, vẻ mặt tươi cười bước ra, vừa thấy đám Lý Quân, Phó Đao nhất thời giật mình:

- À, thế ra mấy người tới đây vì trận đấu ở Hỏa Lưu Thiết hợp cốc Ngưu Đầu Sơn đấy à?

Đằng Thanh Sơn hiển nhiên vẫn còn nhớ việc này.

- Đằng đại ca, tới giờ đi rồi. - Lý Quân cười khổ nói.

- Ha ha… Tiên sinh vừa rồi cười to, có phải vì đã nắm chắc sẽ đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh phải không?

Phó Đao cười nói. Cho dù đã từng giao thủ với Đằng Thanh Sơn nhưng Phó Đao vẫn không thể cho rằng Đằng Thanh Sơn lúc trước có thể dùng một chiêu đánh bại y, cũng có thể một chiêu là đánh bại được Thiết Kiếm Vũ Thánh. Dù sao, Thiết Kiếm Vũ Thánh là đệ nhất Vũ Thánh ở Bắc Hàn Vực. Hơn nữa là người đứng đầu gia tộc Thiên Phong trong tương lai!

- Vừa rồi khi tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức tại hạ có chút lĩnh ngộ, do đó vui quá không tự kìm hãm được nên không khỏi cười lớn Đằng Thanh Sơn cười nói.

Mấy người ở đây không khỏi kinh ngạc.

Đại chiến sắp tới lại còn có tâm tư tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức à?

- Bây giờ chính là lúc mấu chốt của tại hạ, theo lý mà nói nên thừa cơ tiếp tục nghiên cứu sâu hơn mới tốt. Nhưng… Thiết Kiếm Vũ Thánh quả là đáng ghét.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Đi thôi, tới Hỏa Lưu Thiết hợp cốc sớm đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh một chút, cũng có thể về sớm hơn.

Phó Đao giật mình, không khỏi cho rằng thái độ của Đằng Thanh Sơn là hơi càn rỡ.

Nhưng y không đứng ở góc độ Đằng Thanh Sơn nên không thể có cùng quan điểm với Đằng Thanh Sơn.

Đối với Đằng Thanh Sơn thì việc đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh không hề làm cho Đằng Thanh Sơn có chút hưng phấn nào.

Biết sao được... Lúc trước lúc tỉ thí với Vân Mộng Chiến Thần, đến cả Vân Mộng Chiến Thần lúc đó cũng khiếp sợ cho rằng Đằng Thanh Sơn đã đạt tới hư cảnh! Nói cách khác, cương kình và sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn mà kết hợp, bây giờ đã có thể so được với cường giả vừa mới tiến vào hư cảnh. Một cường giả như thế mà đánh bại một Vũ Thánh thì có gì đáng để hưng phấn?

- Chúng ta đi đi.

Đằng Thanh Sơn vào đại trướng lấy Luân Hồi thương ra, cười nói:

- Phó Đao, Hỏa Lưu Thiết hợp cốc ở đâu? Tại hạ vẫn chưa biết. Mời ông đi phía trước dẫn đường nhé.

- Ha ha… việc ấy Phó gia đã sớm chuẩn bị thỏa đáng rồi. - Phó Đao cười ha ha.

Lúc này nhóm người Đằng Thanh Sơn cưỡi chiến đà nhanh chóng ly khai quân doanh Phó gia, chạy tới Hỏa Lưu Thiết hợp cốc ở Ngưu Đầu Sơn.

...

Hỏa Lưu Thiết hợp cốc vốn là một hẻm núi vô danh rất bình thường, nhưng từ khi thiếu niên tên là A Vũ dùng mũi thương đâm xuống đất, phát hiện ra một khối quặng Hỏa Lưu Thiết trở đi... Hỏa Lưu Thiết hợp cốc nhất định sẽ lưu danh trong lịch sử Đoan Mộc Đại Lục. Lúc này lại còn trận đấu giữa Vũ Thánh Tối cường và Thiết Kiếm Vũ Thánh càng làm hẻm núi này trở nên sáng chói trong lịch sử.

Trong Hỏa Lưu Thiết hợp cốc sớm đã tụ tập rất nhiều cao thủ, các gia tộc đều phái người tới xem.

Thứ nhất muốn thăm dò nhìn xem thực lực hai đại Vũ Thánh. Hai là... đã là vũ giả, trận đánh đỉnh cao nào quá hấp dẫn với họ.

...

- Nhị ca, hai Vũ Thánh sao còn chưa tới?

- A Đồng, đừng nóng! Vũ Thánh Tối cường và Thiết Kiếm Vũ Thánh đều là đại nhân vật, sao lại tới sớm như chúng ta được chứ.

Hai người ở giữa đám người bồn chồn chờ đợi. Để quan sát trận này đêm qua họ chưa từng ngủ ngon, trời còn chưa sáng đã đi theo nhân mã gia tộc tới đây rồi. Kỳ thật không chỉ riêng họ, đám vũ giả các đại gia tộc ở đây đều sốt ruột chờ đợi hai đại Vũ Thánh hiện thân.

- Nhị ca, nhìn bên kia.

Thiếu niên tên là A Đồng chỉ vào một phương gần đó, y hưng phấn vô cùng.

- Đó là Nữ Vũ Thánh.

- Ồ!

Nhị ca của y cũng sáng mắt lên.

Thiếu niên A Đồng hưng phấn mặt đỏ bừng:

- Nữ Vũ Thánh là đệ nhất Vũ Thánh ở Đông Hoa Vực chúng ta, quá lợi hại! Không biết Nữ Vũ Thánh có mạnh hơn Thiết Kiếm Vũ Thánh và Vũ Thánh Tối cường không?

A Đồng, nhìn kìa! Người đã tới.

- Nhị ca của y vội kéo tay y.

Lúc này cả đám người đều ồ lên, tất cả mọi người đều rất kích động. Hai huynh đệ cũng theo dòng người nhìn về phía cửa vào hợp cốc. Chỉ thấy Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên một thân áo da màu đen, lưng đeo thiết kiếm khổng lồ, người kia là Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn, áo da màu xanh sậm, lưng đeo một cây trường thương màu bạc, cơ hồ cùng song hành lướt tới.

Sau lưng hai người là hai đội nhân mã.

- Oa!

Thiếu niên A Đồng nhìn hai đại tuyệt thế cường giả, mắt tỏa sáng.

- Thật là lợi hại. - Nhị ca của y cũng nhìn rất hưng phấn.

Chỉ cần hai đại Vũ Thánh hành tẩu trong hợp cốc đã tự nhiên sinh ra một luồng khí thế. Khí thế là do khí chất, tinh thần của một người kết hợp hình thành. Luồng khí thế đó thuộc về bản thân họ, cũng tương tự như người thường mà thấy hoàng đế tự nhiên trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

Tuyệt thế cường giả này cũng có khí thế của bản thân họ.

- Nhị ca, huynh nói ai trong số họ lợi hại hơn?

Thiếu niên A Đồng hỏi.

- Không biết. Huynh chỉ biết Vũ Thánh Tối cường từng bắt Đổng Triết Tử mà thôi. Nhưng huynh biết khá nhiều về Thiết Kiếm Vũ Thánh. Thiết Kiếm Vũ Thánh năm đó mười sáu tuổi một kiếm một người đã phá Thiết Hải Vực, hai mươi ba tuổi đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, bốn mươi tám tuổi đánh với Húc Nhật Vũ Thánh một trận. Sau trận đại chiến rất lâu, sau đó bại trận trong tiếc nuối. Năm mươi hai tuổi đại chiến với Huyết Phủ Vũ Thánh, hai người chẳng phân thắng bại... Tóm lại, người trong thiên hạ có thể đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh chỉ sợ chỉ có Húc Nhật Vũ Thánh, người được xưng là đệ nhất dưới chiến thần. Về phần Đằng Thanh Sơn? Hắn quá thần bí, nhưng địa vị hắn phải cũng chờ xem thực lực thế nào mới chứng minh được. Do đó huynh tin là Thiết Kiếm Vũ Thánh có thể thắng.

- Đệ cho rằng Vũ Thánh Tối cường có thể thắng. - Thiếu niên A Đồng nói.

Gã Nhị ca kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

- Hắn... Hắn...

Thiếu niên A Đồng ngẫm nghĩ một lát, nhưng lại không thể nghĩ ra Đằng Thanh Sơn có chiến tích gì lợi hại.

- Đừng nói nữa, họ sắp động thủ rồi.

...

Ở giữa hẻm núi trống trải, trong phạm vi năm mươi trượng không có bất kỳ ai.

Đằng Thanh Sơn và Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên đứng cách xa nhau hơn mười trượng, đang đứng giằng co.

- Hách Liên Hạo Duyên.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ mở lời.

- Ngươi gọi khiêu chiến tại hạ. Nói thật tại hạ rất bất ngờ, nhưng... các hạ đã khiêu chiến rồi. Các hạ cũng là một nhân vật thành danh trên Đoan Mộc Đại Lục, trận này có tuyệt chiêu gì thì cứ việc dùng hết. Nếu không các hạ không cơ hội thi triển đâu.

Trên gương mặt lạnh lùng của Thiết Kiếm Vũ Thánh không khỏi lộ ra sắc mặt giận dữ.

Theo y, hai đại cường giả đối chiến hẳn là phải khen nhau vài câu, nói vài lời phù hợp với thân phận rồi mới đánh. Ai biết Đằng Thanh Sơn trực tiếp như vậy.

- Đằng Thanh Sơn, danh hiệu Vũ Thánh Tối cường không phải là người bình thường có thể có được đâu. - Thiết Kiếm Vũ Thánh nói.

Ý của y rất rõ ràng.

Hiển nhiên y cho rằng Đằng Thanh Sơn có được danh hào chẳng phải là thực lực, mà hoàn toàn là do Sát Thủ Đường tuyên truyền ra một danh hiệu, chứ tuyệt không phải như Húc Nhật Vũ Thánh năm đó, một tràng đại chiến rồi mới được người trong thiên hạ công nhận.

- À, các hạ thử xem sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn một tay nắm thương, cười nhạt nhìn Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Ánh mắt Thiết Kiếm Vũ Thánh lạnh đi.

- Choang!

Tiếng vang trong trẻo.

Thiết kiếm khổng lồ sau lưng Thiết Kiếm Vũ Thánh chợt thoát

khỏi vỏ kiếm bay ra. Thiết Kiếm Vũ Thánh một tay xòe ra, một tay cầm thiết kiếm khổng lồ. Rồi sau đó hai tay nắm chặt, hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói:

- Đằng Thanh Sơn, xem ra ngươi đích xác quả rất ngông cuồng. Ta cũng hy vọng ngươi có thực lực để ngông cuồng, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng!

- Chà...

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

- Trên đời luôn luôn có nhiều người tự cho là đúng như vậy - Ầm ầm...

Đất đá nổ tung ra, những tảng đá như ám khí bắn tung lên chụp về phía Đằng Thanh Sơn.

Đại chiến đã bắt đầu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 41

Bốn Phương Rung Động

Mọi người quan sát hai bên Hỏa Lưu Thiết hợp cốc, nhất là những cường giả như Nữ Vũ Thánh Giang Nhạn, Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao, ai nấy đều nín thở nhìn.

- Xoẹt xoẹt...

Thiết Kiếm Vũ Thánh toàn thân bao trùm chiến khải trong suốt, một cước chấn động khiến cho hàng vạn hàng nghìn mảnh đá tập kích chụp về phía Đằng Thanh Sơn, làm tầm nhìn Đằng Thanh Sơn hoàn toàn tràn ngập bụi mù và đất đá, căn bản không thấy rõ Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh đạp mạnh xuống đất một cái.

Rắc...

Mặt đất ầm ầm vỡ ra, Thiết Kiếm Vũ Thánh hóa thành một luồng lưu quang xuyên qua bụi mù, đánh về phía Đằng Thanh Sơn. Thiết kiếm khổng lồ trong tay hàn khí ngập trời.

- Rắc rắc...

Khe nước bên cạnh lúc nãy còn chảy, trong nháy mắt đã kết thành băng cũng bắn tung ra bốn phía.

Uy lực một kiếm này, cho dù phía trước là một quả đồi thì y

cũng có thể chém thành hai nửa!

- Thiết Kiếm Vũ Thánh thật là lợi hại.

Không ít người quan sát vô cùng kích động.

- Hách Liên Hạo Duyên mạnh thật. - Nữ Vũ Thánh thất kinh.

- Cũng tạm được.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, tiến lên một bước.

Xì!

Thiết kiếm khổng lồ đánh sau mà tới trước, vẹt ngang tất cả đống đất đá đang bắn tới, bổ thẳng vào đầu Đằng Thanh Sơn! Chiêu này giống như vô thanh vô tức, thậm chí còn cũng không có chấn động không khí. Kiếm phong cực kỳ sắc bén đã tới sát người Đằng Thanh Sơn, muốn chém hắn thành hai nửa.

Đằng Thanh Sơn trừng mắt, lúc này một lần nữa tiến lên, rồi thi triển thương pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí, tay trái nắm thương, tay phải lắc! Tiếng thương tựa như thiên thần lắc cả thiên địa, trong nháy mắt Luân Hồi thương bao trùm, cương kình màu thủy lam đã dường như hóa thành một con cự long uốn lượn màu xanh lam!

Hống...

Nhìn cảnh này, tựa hồ mọi người đều nghe được tiếng của cự long đang gầm.

Đằng Thanh Sơn quát lớn:

- Buông tay!

Một tiếng "Buông tay" làm Thiết Kiếm Vũ Thánh nhếch lên nụ cười chế diễu.

Nhưng khi Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn xoay tròn đụng vào thiết kiếm khổng lồ, Thiết Kiếm Vũ Thánh mặt biến sắc:

- Việc này... điều này sao...

Y chỉ cảm giác thanh thiết kiếm của y dường như lâm vào một vòng xoáy hải dương ngập trời. Y muốn hết sức nắm chặt thiết kiếm trong tay, nhưng lực đạo xoay tròn của cây thương làm y căn bản không thể phản kháng!

- Không ổn.

Thiết Kiếm Vũ Thánh chỉ cảm thấy hai tay tê rần, cả thiết kiếm khổng lồ đã bị cuốn văng lên.

Thiết kiếm quay tít giữa không trung rồi bị ném văng đi.

Vì hai bên hẻm núi đều là vách núi, hai đại cường giả giao thủ lại rất nhanh, nên khi thiết kiếm bị ném văng đi thì giữa hai vách núi vẫn còn vang vọng không ngừng tiếng quát của Đằng Thanh Sơn.

- Buông tay!

- Buông tay!

- Buông tay!

...

Tiếng quát này vẫn quanh quẩn, một vài người thực lực yếu thậm chí còn không kìm được buộc phải bịt tai lại.

- Sao có thể?

Thiết Kiếm Vũ Thánh vô cùng kinh sợ.

- Bùng!

Luân Hồi thương xoay tròn, sau khi đánh bay thiết kiếm khổng lồ lập tức dội lại, cán cây Luân Hồi thương thậm chí còn uốn lượn xuất hiện một hình vòng cung, sau đó bắn ngược lại, quất mạnh vào người Thiết Kiếm Vũ Thánh. Một tiếng 'bùng', Thiết Kiếm Vũ Thánh toàn thân bao trùm chiến khải trong suốt chợt như một ngôi sao băng bị đánh bay đi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nện mạnh vào vách núi hợp cốc tạo ra một lỗ thủng to đùng.

Yên tĩnh!

Cả hẻm núi Hỏa Lưu Thiết vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người quan sát ở đây không có một ai dám mở lời, thậm chí còn không ai dám thở mạnh. Ai nấy đều đờ ra nhìn cái lổ thủng khổng lồ trên vách núi.

Sàn sạt...

Thiết Kiếm Vũ Thánh bị đập vào vách núi tạo nên một lỗ thủng, tại đó vẫn còn không ít đá vụn lăn xuống, tiếng lăn của đá vụn nghe rất rõ ràng.

- Xoảng!

Thiết kiếm bị ném cuối cùng cũng rơi xuống đất. Tiếng vang quanh quẩn trong hẻm núi làm cho không ít người giật mình tỉnh lại.

- Thất bại?

- Chỉ như vậy là thất bại à?

- Thiết Kiếm Vũ Thánh, đệ nhất cường giả Bắc Hàn Vực, sao... sao lại thất bại nhanh thế?

Những người ở đây vốn chờ mong được xem một trận đánh

thật lớn, nhiều người quan sát đầu óc vẫn còn ong ong. Không phải họ tuyệt cho rằng Đằng Thanh Sơn được xưng là Vũ Thánh Tối cường thần bí nhất định sẽ thất bại. Nhưng những người này xem ra, cho dù Vũ Thánh Tối cường ' Đằng Thanh Sơn ' có thể thắng, phỏng chừng cũng phải đánh nhau kịch liệt rồi sau đó mới thủ thắng một cách khó khăn.

Dù sao đến cả Húc Nhật Vũ Thánh lúc trước khi đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh cũng phải mất không ít thời gian. Nhưng hôm nay?

Một chiêu, binh khí Thiết kiếm bị ném văng.

Thêm một chiêu, cả người bị đập bay!

Căn bản không phải cùng một cấp bậc, cũng tương tự như cường giả tiên thiên kim đan khi dễ tiên thiên thực đan vậy. Đằng Thanh Sơn đã 'khi dễ' Thiết Kiếm Vũ Thánh như vậy.

Sàn sạt... lỗ thủng trên vách núi xuất hiện một bóng người đi ra, sau đó nhảy xuống đất. Khuôn mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên vô cùng nghiêm túc. Sắc mặt y lúc này tái nhợt, hai tay gần như không chịu khống chế hơi run run, y bước từng bước về phía Đằng Thanh Sơn.

...

Cả hợp cốc đều lẳng lặng nhìn cảnh này. Thiết Kiếm Kiếm Thánh Hách Liên Hạo Duyên đã thất bại, từng bước một đi về phía Đằng Thanh Sơn, y rốt cuộc muốn làm gì?

Đột nhiên Thiết Kiếm Kiếm Thánh dừng bước, khom người nói:

- Cảm ơn tiên sinh hạ thủ lưu tình.

- Cảm ơn tiên sinh hạ thủ lưu tình!

Những lời này làm đám người quan sát ở đây giả cả kinh, đồng thời cũng hiểu ra. Đích xác, có thể một chiêu đánh bay binh khí của Thiết Kiếm Vũ Thánh, vậy chiêu thứ hai hoàn toàn có thể giết chết Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Đằng Thanh Sơn hiển nhiên là hạ thủ lưu tình. Về phần việc y cung kính xưng hô là 'Tiên sinh', cũng không có gì lạ. Thực lực chênh lệch như thế, đích xác nên xưng hô là tiên sinh!

Trong thiên hạ, đến cả Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng cũng không có tư cách để Thiết Kiếm Vũ Thánh gọi là tiên sinh.

Nhưng hôm nay Thiết Kiếm Vũ Thánh tâm phục khẩu phục, gọi Đằng Thanh Sơn là tiên sinh! Y hoàn toàn đặt mình ở dưới một tầng.

'Quả là lợi hại. ' Mấy người Lý Quân, Đằng Thú, Phó Đao đứng bên cạnh trong mắt lộ ra vẻ thán phục, chẳng trách Đằng Thanh Sơn lúc trước chẳng hề quan tâm. Lúc trước một chiêu đánh bại ta, bây giờ cũng có thể xem như một chiêu đánh bại Hách Liên Hạo Duyên. Phó Đao hoàn toàn hiểu, vì sao lúc trước Đằng Thanh Sơn không hề quan tâm.

...

Đằng Thanh Sơn mỉm cười đeo Luân Hồi thương, quay đầu bước đi.

- Tiên sinh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vội gọi:

- Tại hạ bây giờ nếu so với Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng thì như thế nào?

Lúc này y hoàn toàn hiểu, khi Sát Thủ Đường tuyên bố danh hiệu Vũ Thánh Tối cường tuyệt không phải là giả.

- Ông hả? Ông yếu hơn Mục Vọng không ít.

Đằng Thanh Sơn vừa đi, vừa lạnh nhạt trả lời:

- Kỳ thật Hách Liên Hạo Duyên, ông căn bản không cần so với người khác. Bất luận là ông, hay Mục Vọng, thậm chí cả tại hạ nữa... cái chúng ta cần làm chính là đột phá cấp độ Vũ Thánh trở thành Chiến Thần. Ngày nào ông trở thành chiến thần, tự nhiên mạnh hơn Vũ Thánh.

Hách Liên Hạo Duyên giật mình.

Y luôn luôn coi trọng đối thủ, muốn phân thắng bại, nhưng những lời này của Đằng Thanh Sơn đã làm y hiểu ra, khi thực lực cường đại thì không cần so đo đã có thể phân thắng bại nữa.

- Tiểu Quân, Phó Đao, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt gọi.

- Chúng ta đi.

Phó Đao hô lớn một tiếng. Lúc này vài chục cao thủ tinh anh cung kính tự hào đi theo sau Đằng Thanh Sơn ly khai hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

Trong hợp cốc, rất nhiều vũ giả hoàn toàn bị Đằng Thanh Sơn chinh phục.

Một cường giả chính thức!

Một chiêu đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh, hai chiêu có thể lấy mạng tuyệt thế cường giả Thiết Kiếm Vũ Thánh! So với Húc Nhật Vũ Thánh còn mạnh hơn. Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn!

- Không hổ là Vũ Thánh Tối cường!

- Vũ Thánh Tối cường cực mạnh, cực mạnh... hai chữ cực

mạnh quả nhiên không giả.

Tất cả mọi người hoàn toàn bái phục.

- Đằng Thanh Sơn.

Trên gương mặt lạnh buốt của Nữ Vũ Thánh lộ ra vẻ kỳ dị, đứng xa xa nhìn theo hướng Đằng Thanh Sơn rời đi. Nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ gặp được nam nhân cùng thế hệ mà mạnh hơn nàng. Bây giờ Nữ Vũ Thánh hơn bốn mươi tuổi, nếu so với Húc Nhật Vũ Thánh hơn một trăm ba mươi tuổi thì đích xác rất trẻ.

Nhưng hôm nay Nữ Vũ Thánh phát hiện một nam nhân có thể làm nàng ngưỡng mộ!

Đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh xong, Đằng Thanh Sơn về tới quân doanh Phó gia, tiếp tục tìm hiểu thức thứ mười một và mười hai của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Hắn cảm giác hai thức này đủ để cho hắn đột phá tới tầng trở ngại cuối cùng đạt tới hư cảnh. Do đó, hắn không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Hắn không ý thức được, hoặc nói căn bản không để ý đến ảnh hưởng của cuộc chiến này!

Một chiêu đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh thì sao?

Địch nhân của mình còn mạnh hơn Thiết Kiếm Vũ Thánh. Nếu so với gia tộc Thiên Phong thì Thanh Hồ Đảo một trong tám đại tông phái cường đại ở Cửu Châu, cộng với cường giả hư cảnh của Thanh Hồ Đảo đã là hư cảnh đại thành rồi!

...

Đằng Thanh Sơn không quan tâm, nhưng không có nghĩa là các đại gia tộc không quan tâm. Nếu nói lúc trước, có thể có rất nhiều người còn nghi vấn về cái tên Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh

Sơn, cho rằng Đằng Thanh Sơn không cũng đủ chiến tích chứng minh, thì từ hôm nay trở đi chỉ sợ không ai dám hoài nghi điểm này!

Một chiêu đánh bại Thiết Kiếm Vũ Thánh! Đây là đệ nhất Vũ Thánh Bắc Hàn Vực, là cường giả rất gần với Húc Nhật Vũ Thánh.

Thực lực như thế nào?

Cái tên Vũ Thánh Tối cường, thực lực như tên!

...

Quân doanh Nghiêm gia, bên trong đại trướng.

- Sớm biết thế, dù phải hao phí hơn nữa cũng phải mời cho được Đằng tiên sinh.

Nghiêm Bạch Thú nói vẻ không cam lòng:

- Có Đằng tiên sinh, sĩ khí quân đội sẽ khác hẳn. Cường giả như thế, trong ngàn vạn đại quân đoạt thủ cấp tướng soái là việc dễ như trở bàn tay. Thiết Kiếm Vũ Thánh nghiêm túc nói:

- Đằng tiên sinh một người có thể so được với mười vạn đại quân.

- Hối hận cũng vô dụng.

Hạ Hầu An là gia chủ Hạ Hầu, một nam tử độc nhãn cười nhạt:

- Nghiêm huynh, Hách Liên huynh, Đằng tiên sinh tuy lợi hại, nhưng một khi thiên quân vạn mã xung phong liều chết, Đằng tiên sinh cùng lúc có thể đối phó được mấy người? Chúng ta cố vòng qua Đằng tiên sinh không dây dưa với hắn, hoàn toàn có thể giảm sức uy hiếp của hắn xuống mức thấp nhất.

- Ừm.

Thiết Kiếm Vũ Thánh gật đầu.

- Hai phương các vị lo chuẩn bị cho tốt. Bây giờ các đại gia tộc đang lục tục, ta phỏng chừng đại chiến cũng sắp bộc phát rồi.

...

Ngày thứ ba sau cuộc chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Lúc này binh lính trong quân doanh Phó gia đều rất hưng phấn, sĩ khí rất cao. Có Vũ Thánh Tối cường trấn thủ, họ đương nhiên tin tưởng rồi.

Trong đại trướng của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đang cầm Khai Sơn Thần Phủ, cẩn thận tìm hiểu bản khắc đá thức thứ mười một và thức thứ mười hai.

- Tiên sinh.

Bên ngoài truyền đến một thanh âm.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, đặt Khai Sơn Thần Phủ sang một bên.

- Đi vào đi.

Phó Đao áy náy cười đi vào, ánh mắt vừa nhìn vào Khai Sơn Thần Phủ cạnh Đằng Thanh Sơn, y không khỏi giật mình:

- Đằng tiên sinh, búa này...

- Sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía y.

- Tại hạ cảm giác búa này rất giống cái búa của Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ được ghi lại trong bộ sách.

Phó Đao cười.

- Nhưng nhiều năm qua rồi, trong thiên hạ có rất nhiều người thích chế những thanh búa gần giống như cái của Thần Phủ Thiên Thần.

Nói về bề ngoài những thanh búa, thì một cây búa màu đen là rất bình thường. Nhưng Đằng Thanh Sơn biết, cái búa này chính là Khai Sơn Thần Phủ thật.

- Ông tới có chuyện gì không?

Đằng Thanh Sơn hỏi. Không có việc trọng yếu, Phó Đao sẽ không quấy rầy mình.

Phó Đao nghiêm mặt:

- Đằng tiên sinh, thám tử báo lại: quân đội Đạm Đài gia và Đổng gia đã bắt đầu tiến về phía Ngưu Đầu Sơn... quân đội Phó gia cũng phải xuất phát rồi, phải làm phiền tiên sinh vậy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 42

Nhất Phu Đương Quan

"Đổng gia, là Đổng gia của Đổng Triết Tử à?" Đằng Thanh Sơn nhướng mày hỏi.

"Thưa tiên sinh đúng vậy, người ngàn vạn lần đừng xem nhẹ Đổng gia, Đổng gia này trong số đông đảo gia tộc ở Đông Hoa Vực chúng ta hoàn toàn có thể xếp trong ba vị trí đầu." Phó Đao trịnh trọng nói. Đằng Thanh Sơn gật đầu.

"Lần này thực sự đưa quân đội tới có mấy đại gia tộc?" Bất kể thế nào, việc này liên quan tới khoáng thạch Hỏa Lưu Thiết, mà Đằng Thanh Sơn lại cũng vô cùng mong có được Hỏa Lưu Thiết. Chỉ cần có đủ Hỏa Lưu Thiết, tương lai tại Cửu Châu mình hoàn toàn có thể kiến tạo một đội quân tinh anh và hùng mạnh, so với Kim Lân Vệ của Thanh Hồ Đảo càng lợi hại hơn!

Chỉ có nhờ vào chỗ "Hỏa Lưu Thiết" bất phàm này, về phương diện quân đội bản thân hắn mới có thể khiến Quy Nguyên Tông hoàn toàn vượt qua Thanh Hồ Đảo!

"Tiên sinh, hiện tại điều quân đội muốn chiếm được mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết, kể cả Phó gia tại hạ thì tổng cộng có bảy đại gia tộc. Gồm có Đạm Đài gia, Ngô gia, Nghiêm Gia, Đổng gia, Hạ Hầu gia, Đoàn gia và Phó gia." Phó Đao một hơi liệt kê ra.

Trong số bảy nhà, Đằng Thanh Sơn chỉ biết có năm nhà.

"Hạ Hầu gia và Đoàn gia?" Đằng Thanh Sơn có chút mơ hồ. Phó Đao giải thích:

"Hạ Hầu gia là một đại gia tộc nơi phương bắc Đông Hoa Vực, còn Đoàn gia cũng là đại gia tộc có lịch sử lâu đời, thực lực không thể xem nhẹ."

"Phó Đao! Luận về quân đội, Phó gia của ông so với sáu nhà khác đều kém hơn, nếu như cứ gắng gượng lộ diện chính là tìm chết." Đằng Thanh Sơn nói. Thực lực của chính mình hắn hiểu rất rõ, dù rằng mười vạn đại quân bao vây mình để mình giết, cũng phải mất hơn nửa ngày mới có thể giết hết. Binh sĩ biết mình lợi hại, tránh mình thì mình cũng đành chịu!

Hơn nữa hai bên giao chiến, một mình Đằng Thanh Sơn trong nửa canh giờ có thể giết được bao nhiêu người? Dù rằng giết một nghìn người, đối với kết quả chiến đấu hai bên cũng không ảnh hưởng.

"Điều này tại hạ hiểu." Phó Đao thừa nhận.

"Nhà ta tạm thời không gia nhập mà đứng một bên xem chừng, có tiên sinh ở đây những gia tộc đó sợ rằng không nguyện ý chọc vào Phó gia, hơn nữa Phó gia quân đội ít, chúng cũng sẽ không quá để ý tới chúng ta."

"Hừ! Trước hết cứ ở yên quan sát động tĩnh."

Thực ra Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh.

Hắn biết mình có trong tay cái gì, nếu chính thức ra mặt nhổ lên một gốc đại thụ dài mấy chục trượng, tùy tiện quét ngang, ai có thể ngăn? Bất quá Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Thiết Kiếm Võ Thánh thì đã minh bạch, phía sau vụ mạch khoáng này có cái bóng của 'Chiến thần'! Vì vậy, không nên quá ngông cuồng.

Không thể để cho người khác biết mình có thể chiến đấu lâu

dài. Dù sao Võ Thánh tiên thiên kim đan bình thường đối mặt đại quân hơn vạn người cũng muốn né tránh, nói cho cùng một khi chân nguyên tiêu hao hết, cường giả tiên thiên cũng chỉ còn là một thường nhân.

...

Sức hấp dẫn của mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết quá lớn, trận chiến của Đằng Thanh Sơn và Thiết Kiếm Võ Thánh căn bản chỉ là món khai vị trước cuộc chiến lúc này mà thôi. Nghiêm gia, Đạm Đài gia, Hạ Hầu gia sáu đại gia tộc này, mỗi một gia tộc thực tế đều đưa tới quân đội hơn năm vạn quân. Chỉ có Phó gia là yếu nhất, nhân thủ chỉ có gần hai vạn.

Thời buổi vô cùng hỗn loạn, bảy đại gia tộc này cho dù tới tranh đoạt mạch khoáng, cũng phải lưu lại không ít quân đội trấn thủ sào huyệt, cho nên mới khiến quân đội tụ tập dưới chân Ngưu Đầu Sơn chỉ chừng bốn mươi mấy vạn mà thôi.

Bốn mấy vạn?

Người chỉ cần hơn một vạn, nhìn trông như đã là núi người biển người rồi, quân đội bốn mươi mấy vạn đích thực là trùng trùng điệp điệp vô biên vô hạn, giống như một biển người vậy.

...

Một nơi dưới chân núi Ngưu Đầu Sơn, hai vạn đại quân Phó gia xếp hàng san sát nối tiếp nhau, Đằng Thanh Sơn nhìn về phía nam, một đội quân đáng sợ trùng trùng điệp điệp hầu như nhìn không thấy cuối, trên cờ xí đang bay phất phới có một chữ 'Ngô' thật to.

“Thực đúng là biển người a." Đằng Thanh Sơn nhìn đội quân đông đúc đó.

"Quân đội Ngô gia lần này đưa tới nghe nói đông tới tám vạn."

Phó Đao nhìn quân đội Ngô gia ở phía xa đang trùng trùng điệp điệp đi, căn bản không để ý tới bên này, y cảm khái nói:

"Tám vạn, nếu như Phó gia có thể có nhiều quân đội như vậy." Bất kể thế nào, thời gian quật khởi của Phó gia quá ngắn.

Đúng lúc này.

Phía Tây bắc một đạo quân trùng trùng điệp điệp cũng hướng phía này tiến lại, trên ngọn quân kỳ cao có hai chữ 'Hạ Hầu' thật lớn.

"Là gia tộc Hạ Hầu." Phó Đao nhướng mày, "Bọn họ sao lại tới đây nhỉ?"

Hạ Hầu gia tộc này cũng trùng trùng điệp điệp, nhân mã đông đảo.

"Hạ Hầu gia, đây là chỗ Phó gia ta đóng quân, xin mời thối lui." Phó Đao cao giọng nói, thanh âm cuồn cuộn truyền về phía nhà Hạ Hầu, vang vọng nơi chân trời.

"Phó gia, đây là nơi Hạ Hầu gia chọn làm chỗ đi qua khi tiến nhập Ngưu Đầu Sơn, nhanh chóng tránh ra." cũng một âm thanh hùng hồn vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, tay vung lên.

Vù!

Một tảng đá trên mặt đất đã vào tay Đằng Thanh Sơn, khả năng cách không thủ vật đơn giản này, chính là sau khi đạt tới tiên thiên kim đan, 'Thần' đủ để khống chế lực cản của không gian, hoàn toàn có thể khống chế không khí, chụp lên một số vật không quá nặng. Nói cho cùng, đến cả trở lực của một kiếm toàn lực cũng có thể tiêu trừ, năng lực khống chế của 'Thần' đối với không khí nghĩ cũng có thể biết được.

"Đằng đại ca?" Lý Quân từ phía sau đi tới kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vung cánh tay, tảng đá cứng rắn đó trong nháy mắt được ném đi!

Vù!

Tốc độ thật đáng sợ, khiến tảng đá ma sát với không khí thậm chí còn sinh ra ngọn lửa, tảng đá bốc lửa giống như một ngôi sao băng, trong nháy mắt xuyên qua cự ly hai trăm trượng, sau đó đập lên cán cây quân kỳ cao lớn đó, "Bùng" một tiếng, cán cờ vỡ ra.

Tảng đã bị vỡ vụn bắn tung ra, khiến đám quân sĩ mười mấy tên ở quanh gào thét.

"Cút ngay, bằng không sẽ lấy mạng các ngươi!"

Thanh âm Đằng Thanh Sơn như tiếng sấm cuồn cuộn, dọa cho không ít kẻ tái mặt.

Quân kỳ của quân đội là vô cùng trọng yếu, bởi vì hơn mười vạn đại quân chém giết... có thể nói là thiên hôn địa ám, binh sĩ chém giết nơi chiến trường trong lỗ tai chỉ có thể nghe thấy âm thanh hò hét chém giết rung trời. Chỉ huy quân đội, cho dù là cường giả nội kình, thanh âm vang vọng trời đất, nhưng binh sĩ ở trên chiến trường cũng nghe không thấy, lúc này điều khiển binh sĩ tiến lên hay lui lại phải nhờ vào quân kỳ!

Quân kỳ là linh hồn của một đội quân, một khi quân kỳ rớt xuống đám lính giống như người mù, không biết nên lui hay tiến.

Võ Thánh, tác dụng trên thực tế ở nơi thiên quân vạn mã chính là “Đoạt cờ chém tướng!”

Dưới sự uy hiếp của Đằng Thanh Sơn, quân đội Hạ Hầu gia tộc không ngờ ngoan ngoãn thối lui, thay đổi phương hướng tiến

quân.

...

Trong đạo quân trùng trùng điệp điệp của Hạ Hầu gia tộc, gia chủ 'Hạ Hầu An' cùng các thành viên hạch tâm đang cưỡi chiến đà đi cùng nhau.

"Gia chủ, xem ra họ Đằng này đối với mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết cũng là có dã tâm."

Một lão giả gầy gò trầm giọng nói.

"Hừ! Chúng ta chỉ vừa tới gần hắn đã xuất thủ, xem ra họ Đằng này cũng tâm ngoan thủ lạt." Hạ Hầu An mỉm cười, "Bất quá chúng ta tra xét vậy là đã có đáp án, trước đây còn tưởng rằng Đằng tiên sinh chỉ là xen lẫn trong quân đội Phó gia, thỉnh thoảng xuất thủ mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra Đằng tiên sinh đối với việc này rất là coi trọng."

Hạ Hầu gia cùng Nghiêm Gia, nhờ có Thiên Phong gia tộc ngầm kết minh với nhau.

Thế nhưng bọn họ nhất định phải làm cho rõ ý tứ của Đằng Thanh Sơn.

Một siêu cấp cường giả độc hành, theo lý mà nói đối với mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết sẽ không quan tâm. Nếu như không quan tâm... thế thì lần này, Đằng Thanh Sơn hẳn là cũng chỉ xen lẫn trong quân đội chứ không xuất lực. Nếu như là vậy Nghiêm Gia và Hạ Hầu gia không cần quá lo lắng.

Thế nhưng.

Hiện tại kiểm nghiệm cho thấy, Đằng Thanh Sơn thực tế rất trọng thị việc này.

"Lần này có chút phiền phức rồi."

"Có điều, hắn bang trợ Phó gia. Hừ! Phó gia chỉ vẻn vẹn hai vạn quân đội, có lẽ hắn vọng tưởng giúp bằng vào hai vạn quân đội đó, đoạt được mạch khoáng từ trong hơn bốn mươi vạn đại quân của sáu đại gia tộc? Quả thực là nằm mơ." Hạ Hầu An chẳng mảy may gấp gáp.

"Hừ?"

Đằng Thanh Sơn nhìn vào trong rừng núi Ngưu Đầu Sơn phía xa xa, lúc này, mơ hồ nghe thấy âm thanh hò hét chém giết trong rừng núi, âm thanh người la ngựa hí, thậm chí còn vang vọng giữa trời đất.

"Ở trong bắt đầu giết chóc rồi." Phó Đao khẽ cười.

"Ở bên ngoài quân đội các đại gia tộc, từ xa đã có thể thấy đội quân của phe khác, hoàn toàn có thể cẩn thận cảnh giác chú ý... Hơn nữa, các đại gia tộc đều luôn cảnh giác lẫn nhau. Hiện tại đã tiến vào trong núi, đặc biệt là càng tới gần mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết, lại càng có khả năng phát sinh chém giết."

"Một khi có hai gia tộc chém giết lẫn, cuộc chiến lớn cũng sẽ bắt đầu." Phó Đao nhìn hướng núi rừng nơi xa.

"Phó Đao, Tiểu Quân." Đằng Thanh Sơn gọi.

"Đằng đại ca." Lý Quân đi tới.

"Tiểu Quân, muội đừng chạy loạn, phải ở cạnh Thanh Loan. Khi có nguy hiểm, cưỡi Thanh Loan tránh đi." Đằng Thanh Sơn nhắc nhở, "Hôm nay quân đội các gia tộc đều đã dần dần tiến vào núi, để cho bọn họ tranh giành như thế huynh cũng không yên tâm, để huynh vào xem xem."

"Vâng! Đằng đại ca, huynh cũng cẩn thận một chút." cái mũi Lý

Quân hít hít, bỗng nhiên nàng nhìn về hướng núi rừng, nàng cũng đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Viu!

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng bước đi hai bước, đã ra ngoài cự ly mấy chục trượng, thân ảnh tiếp đó lóe lên, liền hoàn toàn biến mất ở sâu trong núi rừng.

...

Hoàng hôn.

Quân đội của Ngô gia đang ở trong núi rừng rậm rạp của Ngưu Đầu Sơn, lúc này đã dừng lại giữa rừng.

"A, chân ta."

"Tiểu hầu tử, tiểu hầu tử."

Trong đội quân tràn ngập tiếng rên rỉ, khóc lóc thống khổ, mà gia chủ Ngô gia Ngô Bạch Vĩ và Nữ Võ Thánh Giang Nhạn sắc mặt đều trông không tốt lắm.

"Khốn nạn, không nghĩ tới tên tiểu nhân Nghiêm Bạch Thú này cùng Hạ Hầu An lại liên thủ." Ngô Bạch Vĩ sắc mặt khó coi, "Nếu như không phải Hạ Hầu An tại thời điểm mấu chốt từ phía sau đánh lén, làm đại quân của ta hoảng loạn lúng túng, đầu đuôi không thể chiếu cố thì làm sao có thể đại bại thế này! Có điều, Hạ Hầu An và Nghiêm Bạch Thú trước giờ vẫn quan hệ không tốt, sao có thể liên thủ?"

Một trường đại chiến kéo dài liên tục suốt hai canh giờ khiến Ngô gia tổn thất thảm trọng.

Ngô gia ngay từ đầu tiến quân với tốc độ rất nhanh, bọn họ muốn trước hết đến hợp cốc, đến lúc đó chiếm lĩnh hai đỉnh núi

cao hai bên hợp cốc, ở cao nhìn xuống chiếm lĩnh địa thế có lợi, hoàn toàn có thể độc chiếm mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết này.

Đáng tiếc, bị Hạ Hầu gia tộc và Nghiêm gia công kích hai đầu! Không thể không triệt thoái.

"Ha ha… Thực là thống khoái." Nghiêm Bạch Thú cười lớn đi tới, bên cạnh hắn là Thiết Kiếm Võ Thánh, xung quanh là vô số quân sĩ.

"Nhớ lại cái bộ mặt xấu xí sưng sỉa đó của Ngô Bạch Vĩ, ta lại thấy cao hứng. Ha ha… Hách Liên huynh, phía trước chính là hợp cốc Hỏa Lưu Thiết rồi." Nghiêm Bạch Thú cười nói, lúc này Nghiêm Gia bọn hắn ở bên trái, còn Hạ Hầu gia ở bên phải, hai bên hợp lại, còn thêm vào một nghìn tinh anh do Thiên Phong gia tộc phái tới, hơn nữa tốc độ chạy tới của bọn họ có vẻ là nhanh nhất.

Một khi chiếm lĩnh hợp cốc, chiếm cứ địa lợi hoàn toàn có tự tin thủ giữ.

"Gia chủ, Gia chủ." Phía trước truyền tới âm thanh kinh hãi.

"Làm sao thế?" Nghiêm Bạch Thú nhìn tên lính đang chạy tới.

"Gia chủ, ở trên núi của hợp cốc Hỏa Lưu Thiết, có một người ngồi tại đó." tên lính vội nói.

“Ai?” Nghiêm Bạch Thú cau mày, cảm thấy không ổn.

"Là Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn." tên lính trả lời.

Thiết Kiếm Võ Thánh ở cạnh sắc mặt đại biến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 43

Địa Bàn Của Ta

Là thám tử quân đội đương nhiên phải biết những nhân vật trọng yếu của các gia tộc khác. Về phần Đằng Thanh Sơn... bây giờ danh khí hắn thật sự đã quá lớn. Nếu đến cả Đằng Thanh Sơn mà cũng không biết thì há có thể làm thám tử?

- Đằng Thanh Sơn?

Cơ trên mắt Nghiêm Bạch Thú giật giật một chút, y không khỏi quay đầu nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh bên cạnh.

- Xem ra tình huống không ổn.

Thiết Kiếm Vũ Thánh mặt biến sắc.

- Nghiêm huynh, đi. Chúng ta ra phía trước xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Là một gia chủ, Nghiêm Bạch Thú bình thường đều ở trong sự bảo vệ nghiêm ngặt của quân đội, rất ít ra tiền tuyến. Lúc này, cũng bất chấp tất cả... cùng Thiết Kiếm Vũ Thánh nhanh chóng chạy lên phía trước.

...

Hai bên vách núi Hỏa Lưu Thiết hợp cốc ở Ngưu Đầu Sơn kỳ thật là hai quả núi nhỏ bình thường, độ cao không đồng nhất. Quả

núi phía nam cao đại khái hơn ba mươi trượng, dài mấy trăm trượng. Trên đỉnh núi một quả núi nhỏ như vậy nhiều nhất có thể đóng được mấy trăm người. Nhưng quả núi nhỏ ở phương bắc lại khác.

Quả núi nhỏ phương bắc có độ cao tầm bảy tám mươi trượng, đỉnh núi cũng rộng lớn và bằng phẳng. Đây là một quả núi dài mấy trăm trượng, trên đỉnh núi đủ rộng để dung nạp mấy ngàn người!

Nói cách khác, chỉ cần có mấy ngàn người trên đỉnh núi, cho dù địch nhân có đi vào hợp cốc, mấy ngàn người đó chỉ cần đẩy đá từ trên xuống, cũng có thể đè chết hàng loạt địch nhân. Với chiều cao bảy tám mươi trượng, cho dù tùy ý ném vài hòn đá nhỏ xuống phía dưới thì uy lực cũng sẽ rất lớn.

Ngay cả những binh lính có tố chất quân sự rất bình thường cũng biết tầm quan trọng của quả núi thấp phương bắc!

Có thể nói đoạt được quả núi thấp phương bắc, cơ hồ đã chiếm lĩnh được một nửa mạch khoáng!

- Bất luận làm sao phải chiếm cho được quả núi thấp ở phía bắc. - Nghiêm Bạch Thú cảm thấy lo lắng.

- Bái kiến gia chủ!

- Bái kiến gia chủ!

Nghiêm Bạch Thú và Thiết Kiếm Vũ Thánh vừa vọt tới phía trước hàng binh lính đầu, một dãy núi thấp rất dài đã xuất hiện trước mặt. Quả núi thấp vô danh này nhất định sau này sẽ được ghi lại trong lịch sử. Lúc này dưới quả núi thấp đang tụ tập dày đặc rất nhiều binh lính.

Còn ở trên tòa núi thấp phía bắc có một bóng người đang khoanh chân ngồi, trước người cắm một cây hắc diễm côn.

Gió núi thổi vi vu thổi tung mái tóc dài, nhưng không hề làm lay động thân ảnh này!

Lúc này ngàn vạn quân sĩ đều ngửa đầu nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé ngồi đó. Mặc dù bóng đó rất nhỏ nhưng cho mọi người cảm thấy rất lớn. Đây là Đằng Thanh Sơn, thiên hạ đệ nhất Vũ Thánh trên Đoan Mộc Đại Lục bây giờ được đặt tên là Vũ Thánh Tối cường! Chỉ một người ở đó mà làm cho thiên quân vạn mã vô kế khả thi.

- Là hắn!

Ánh mắt Nghiêm Bạch Thú lạnh đi.

- Đúng là Đằng Xứng Vương tiên sinh!

Thiết Kiếm Vũ Thánh cau mày. Y rất tôn kính Đằng Thanh Sơn, nhưng lần này việc mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết là do gia tộc cử y tới. Mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết cũng rất trọng yếu với gia tộc Thiên Phong của y.

- Gia chủ.

Một tráng hán mặt vuông mặc chiến giáp màu đen, lưng hùm vai gấu, y có vẻ hơi lo lắng nói:

- Vũ Thánh Đằng Xứng Vương tiên sinh ở trên tòa núi thấp phía bắc. Đám quân sĩ của chúng ta căn bản thể xông lên, núi thấp vốn rất khó trèo, có thể trèo được lên trên cũng phải là những quân sĩ tinh anh. Vũ Thánh Đằng tiên sinh tùy ý ném vài viên đá đã khiến cho quân sĩ tinh anh chúng ta chết khá nhiều, cho dù có thể thoát được những viên đá của Đằng tiên sinh, nhưng từ trên một quả núi cao bị quẳng xuống cũng sẽ bị thịt nát xương tan.

- Gia chủ, bây giờ chúng ta chẳng có biện pháp gì cả.

Tên hán tử mặt vuông tỏ ra rất vội vàng.

- Cái gì?

Nghiêm Bạch Thú tức giận chỉ về quả núi thấp phía bắc xa xa.

- Ngươi xem, quả núi thấp thấp này kéo dài mấy trăm trượng. Đằng Thanh Sơn tuy lợi hại, nhưng hắn cũng chỉ có một người! Ta không tin, mấy trăm quân sĩ từ khắp các nơi trên tòa núi thấp phía bắc đồng thời tràn lên, có thể nào hắn đồng thời có thể chiếu cố mấy trăm trượng chứ?!

Mấy trăm trượng, có nghĩ là một hai dặm!

- Gia chủ, những viên đá đó quá lợi hại.

Hán tử mặt vuông liền nói.

- Hắn căn bản không đi chạy lại. Hắn chỉ khoanh chân ngồi tại chỗ, ném ra vài viên đá cũng đã làm cho binh lính chúng ta hoặc là đè chết, hoặc là bị rơi xuống từ trên vách đá mà chết!

- Viên đá à?

Nghiêm Bạch Thú nhíu mày.

- Sao có thể được, cách hàng mấy trăm trượng hắn làm sao có thể đánh trúng được?

- Ừm.

Hán tử mặt vuông vội bẩm:

- Đúng, năng lực bắn ám khí của Đằng tiên sinh rất lợi hại.

Y vĩnh viễn không quên được cảnh lúc trước rùng rợn đến như thế nào..

Y ra lệnh một tiếng, mấy trăm quân sĩ từ các phương hướng cùng trèo lên quả núi thấp phía bắc. Còn Đằng Thanh Sơn chỉ ngồi

trên núi đợi khi đám quân sĩ đến được một nửa, Đằng Thanh Sơn tùy ý ném ra vài viên đá, viên đá đó cũng không có bắn trúng vào quân sĩ mà bắn vào vách núi!

Nhưng vì viên đá có uy lực quá lớn, như một quả bom bắn vào vách núi làm vô số loạn thạch lăn xuống.

Những loạn thạch ấy nện vào những binh lính đang khó khăn trèo lên, đổ xuống đầu đám quân sĩ đó, nhất thời làm không ít binh lính ngã lăn ra. Chỉ đợt đầu đã làm rất nhiều binh lính bị quẳng xuống, còn bộ phận vừa trèo lên lập tức phải nhảy xuống ngay!

Cho dù tránh thoát được đợt đầu tập kích, làn sóng thứ hai cũng đã bắt đầu. Những viên đá của Đằng Thanh Sơn lúc này trực tiếp tập kích vào những quân sĩ tinh anh đang cố nhanh chóng trèo lên.

Trong phạm vi mấy trăm trượng, mặc dù với thường nhân thì khoảng cách một hai dặm không thể dùng mắt thấy được... Nhưng với thân thể đã đạt tới cực hạn, thị lực thính lực của hắn sớm đã đạt tới một cấp bậc hãi nhân, cứ có động tĩnh nhỏ là hắn thấy rất rõ ràng.

- Đằng tiên sinh!

Nghiêm Bạch Thú sang sảng kêu lớn.

Thanh âm vang vọng khắp núi rừng, tất cả quân sĩ đều nghe được.

- Mong tiên sinh cho ta qua quả núi thấp phía bắc... đại ân này Nghiêm gia ta tuyệt không dám quên. Tiên sinh có yêu cầu gì cứ việc nói ra.

Nghiêm Bạch Thú hô to.

Không có biện pháp khác. Không cứng được thì phải mềm thôi.

- Ha ha...

Tiếng cười sang sảng, từ bóng người ngồi trên đỉnh núi truyền xuống vang khắp chân trời.

- Nghiêm Bạch Thú, tại hạ thấy ông cũng là một hán tử biết lí lẽ. Sao hôm nay lại nói ra việc buồn cười thế này? Nếu ông ở đây, ông sẽ có cho ai sang quả núi thấp phía bắc không?

Nghiêm Bạch Thú đờ người.

...

Trong quân đội Nghiêm gia có rất nhiều quân sĩ, mặc dù không ít người kinh sợ nhưng cũng cảm thấy khâm phục bóng người tiêu sái khoanh chân ngồi trên đỉnh núi! Một mình một người ngồi trên đỉnh núi, chỉ phất tay vài viên đá đã làm thiên quân vạn mã không thể lên được quả núi thấp phía bắc. Thủ đoạn bực này thì ai mà không hâm mộ?

Bao nhiêu quân sĩ, vũ giả ở đây đều cảm thấy vô cùng khâm phục. Ai cũng mong có một ngày mình có thể trở thành nhân vật nhất đẳng vô địch trên đại lục!

Quân đội Nghiêm gia thúc thủ vô sách, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiếm Vũ Thánh ba người đều tụ tập lại, ai cũng đau đầu không biết làm sao mới của chiếm lĩnh được quả núi thấp phía bắc.

Họ hiểu ràng...

Nếu không chiếm được quả núi thấp phía bắc, cho dù họ có tiến vào hẻm núi cũng chỉ là cho quân đi chịu chết.

- Đằng Thanh Sơn thật là...

Nghiêm Bạch Thú cảm thấy rất lo lắng.

- Rõ là là mềm cứng đều không ăn thua.

Hạ Hầu An cũng đau đầu, muốn xông lên nhưng họ làm sao lên được? Trực tiếp đối diện với đệ nhất Vũ Thánh của thiên hạ bây giờ à?

- Độ cao trên bảy tám mươi trượng, căn bản không có biện pháp dùng thang leo lên được.

- Dây thừng cũng vô dụng Thiết Kiếm Vũ Thánh nãy giờ luôn nhíu mày, đột nhiên ánh mắt y dừng lại mấy gốc cây đại thụ ở mọc gần quả núi thấp phía bắc. Những cây đại thụ đều đã sinh trưởng cả trăm năm, ngàn năm. Những cây đại thụ có chiều cao không hề thấp hơn quả núi thấp phía bắc.

- Đúng.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nhãn tình sáng lên.

- Nghiêm huynh, Hạ Hầu huynh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh chỉ vào những cây đại thụ bên cạnh.

- Sao cơ?

Hạ Hầu An và Nghiêm Bạch Thú ngơ ngác.

- Cho lính trèo lên cây, trèo tới ngọn sẽ có độ cao gần bằng quả núi thấp phía bắc.

Thiết Kiếm Vũ Thánh cười nói tiếp:

- Sau đó ném dây thừng dài thẳng lên quả núi thấp phía bắc rồi cố định lại. Như vậy nó trở thành một cái cầu dây... Cho đám lính thông qua sợi dây này leo lên trên núi.

Mắt Hạ Hầu An và Nghiêm Bạch Thú không khỏi sáng ngời.

- Ha ha, Hách Liên huynh quả thật lợi hại.

Hai người không khỏi mừng rỡ.

Trên núi không có nhiều thứ khác nhưng đại thụ thì nhiều vô kể.

Còn đám lính ai không có mấy trăm cân khí lực? Bám vào sợi dây là có thể nhanh chóng leo lên trên núi. Còn những người sở trường khinh công càng có thể đạp lên sợi dây, nhanh chóng tung mình tới đỉnh núi.

Con mắt duy nhất của Hạ Hầu An lóe lên, giọng hưng phấn:

- Chung quanh quả núi thấp phía bắc có tới hơn trăm cây cao, mỗi một cây đại thụ đều có thể căng ra mấy sợi dây... Hơn trăm cây đại thụ cũng chính là mấy trăm sợi dây. Đến lúc đó vô số quân sĩ đồng thời nhảy lên, chỉ trong một thời gian ngắn có thể cho hơn một ngàn quân sĩ xông lên rồi.

- Vũ Thánh Tối cường thì sao chứ? Hắn vẫn chỉ là Vũ Thánh thôi, tiên thiên chân nguyên không phải là vô cùng vô tận. Đại quân của tại hạ và Nghiêm huynh cộng lại có tới trên mười vạn người! Hắn ngăn cản cách nào đây? Chỉ sợ đại quân vừa lên hắn đã phải chạy trốn rồi.

...

Theo lệnh, vô số quân sĩ đua nhau trèo lên một cây đại thụ cao lớn cạnh quả núi thấp phía bắc.

- Lên, lên nhanh lên!

- Nhanh!

Rất nhiều quân sĩ như bầy khỉ, nhanh chóng trèo lên cây đại thụ.

Trên quả núi thấp phía bắc, Đằng Thanh Sơn một mình một người khoanh chân ngồi đó.

- Trèo cây à?

Đằng Thanh Sơn thấy trong đám quân sĩ vác lên những cái dây thừng to dài, không khỏi lộ ra nụ cười.

- Nguyên lai là muốn làm một cái cái cầu dây... Đích xác là nếu cho các ngươi làm xong, chỉ sợ ta chỉ có một người cũng không kịp ngăn cản nhiều người như vậy.

Đằng Thanh Sơn lập tức vỗ vào núi đá bên cạnh. Núi đá chấn động, bung ra vô số đá vụn.

Đằng Thanh Sơn vẫn an vị, hắn cầm vài cục đá vụn rồi bắn tung ra! Chỉ lực bảy tám mươi vạn cân làm những khối đá vụn này bay đi với một loại tốc độ đáng sợ như xé rách cả trời, những hòn đá ma sát vào không khí tới nỗi bị thiêu cháy.

Veo!

Veo!

Những hòn đá bốc lửa xé gió bay đi, đập vào những những thân cây cao lớn đã sống cả trăm năm thậm chí ngàn năm.

- Ầm!

Tựa như bom oanh tạc. Một gốc cây đại thụ cổ xưa bị bắn đứt, nửa phần trên của cây đại thụ này bị tiện ngã sầm xuống.

Veo! Veo! Veo!

Những tảng đá bốc hỏa phừng phừng, như những thiên thạch oanh kích vào những thân cây đại thụ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Những gốc cây đại thụ không chịu nổi công kích, hoặc bị đánh nát ra, hoặc đứt hơn phân nửa. Tóm lại những cây đại thụ đều đổ sầm, không ít quân sĩ hoảng sợ la lên, ngã lăn xuống. Người có vận khí tốt, thì ngã gãy tay gãy chân, có người xấu số rơi từ độ cao hơn mười trượng chết tại chỗ.

Những gốc cây đại thụ đổ xuống đập vào những rất nhiều binh lính chung quanh làm dậy lên một khoảng kêu rên.

- Sao lại như vậy được?

- Sao lại như vậy, cây lớn như vậy mà cũng bị đứt ra à?

Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An và Thiết Kiếm Vũ Thánh đều không tin cảnh đáng sợ này.

- Sao uy lực lại lớn như vậy? Không có khả năng!

Thiết Kiếm Vũ Thánh không khỏi liên tục lắc đầu.

- Tảng đá không phải là huyền thiết, căn bản chịu không nổi tiên thiên chân nguyên lớn như vậy quán thâu vào. Nhưng sao có uy lực mạnh dường ấy?

Mấy người bọn Nghiêm Bạch Thú đều kinh ngạc đến ngây người, đám quân sĩ đều rên la. Chỉ có Đằng Thanh Sơn ngồi trên đỉnh núi vẫn rất bình tĩnh. Từ đầu tới giờ hắn đều luôn ngồi ở đó.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 44

Giằng Co.

Đang lúc hai quân đội Nghiêm gia, Hạ Hầu gia hết đường xoay sở, đột nhiên...

- Có địch!

- Có địch!

Thanh âm sắc bén vang dội từ phía tây truyền đến. Quân đội Nghiêm gia vì không thể chiếm lĩnh được quả núi thấp phía bắc, hơn nữa đã chết không ít nên sĩ khí đang hạ xuống thấp, vừa nghe tiếng 'có địch' càng kinh hãi. Ai nấy vội nắm chặt binh khí trong tay nghe theo lệnh chuẩn bị nghênh địch. Còn đám lính ở phía tây đã bắt đầu chiến đấu với địch quân Lúc này chúng bất chấp không còn dám công kích quả núi thấp phía bắc nữa. Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiếm Vũ Thánh đều nhìn về phía tây. Một tên binh lính sau lưng đeo một cái cờ nhỏ chạy nhanh tới.

- Là phương nào?

Nghiêm Bạch Thú biến sắc.

- Bẩm gia chủ, là quân đội của Đoàn gia.

Tên lính này vội bẩm báo:

- Hai tướng quân đang suất lĩnh đại quân hữu quân, ngăn cản

quân đội Đoàn gia tiến công.

Nghiêm Bạch Thú khẽ gật đầu.

- Đi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh trầm giọng nói.

- Ra phía trước nhìn xem.

Lúc này Thiết Kiếm Vũ Thánh, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An cùng chạy về phía hữu quân, dọc đường họ nghe phía trước liên tục truyền đến những hò hét. Không bao lâu sau khi đám Nghiêm Bạch Thú đến giữa hữu quân, chỉ nghe thấy tiếng kêu la thê lương:

- Trốn đi! Chạy mau!

Quân kỳ đã ngã, đám binh lính tựa như những rắn mất đầu, gặp phải công kích của quân đội tinh nhuệ Đoàn gia với sĩ khí như thủy triều bắt đầu bỏ chạy tan tác!

Ngàn vạn người chém giết nhau, kỳ thật chỉ là sĩ khí!

Một khi người trước tan tác, hình thành một cơn sóng cuốn đi... Cho dù quân sĩ phía sau có muốn chạy lên, cũng sẽ bị làn sóng binh lính bỏ chạy phía trước phá nát trận thế. Binh bại như núi đổ, phía trước vỡ trận, phía sau muốn thay đổi thế cục là rất khó.

- Không ổn.

Nghiêm Bạch Thú biến sắc.

- Đoàn gia sao lại lợi hại như vậy, nhanh chóng đánh tan hữu quân như vậy à?

Thiết Kiếm Vũ Thánh giật mình.

- Hạ Hầu huynh, phải trông vào huynh rồi.

Nghiêm Bạch Thú nói xong, vội vàng cao giọng gầm lên.

- Vũ Kiến, huynh suất lĩnh quân của huynh ngăn trở họ một thời gian uống cạn một chén trà cho tại hạ... Những người khác phá vòng vây chạy về phương bắc!

Cả đội quân rất lộn xộn, Nghiêm Bạch Thú bây giờ muốn liều mạng giảm bớt tổn thất.

...

Nửa canh giờ sau, dưới sự hỗ trợ của quân đội Hạ Hầu gia lớp đầu đã đứng vững trước công kích của Đoàn gia, Nghiêm gia cuối cùng thở gấp một hơi vì bảo tồn được tuyệt đại đa số nhân mã. Cho dù như vậy Cũng làm cho cả khoảng núi rừng bày đầy những thi thể rải rác khắp nơi, máu me đầm đìa, chỉ một lần công kích mãnh liệt đã làm cho Nghiêm gia tổn thất gần vạn người!

- Đoàn Thạch Tấn, cừu này mà không báo ta thề không làm người!!!

Cả người Nghiêm Bạch Thú trông rất xơ xác nhìn về phía tây, y không khỏi nghiến răng ken két.

Vừa rồi chỉ ngắn ngủi trong vòng nửa canh giờ đã tổn thất gần vạn người, thậm chí đến cả anh ruột của y cũng bị đám quân lính bỏ chạy đạp chết tươi! Cái chết của thân huynh đệ tạo thành đả kích rất lớn, làm Nghiêm Bạch Thú nổi giận như điên.

- Quân đội Đoàn gia sao lại lợi hại như vậy?

Hạ Hầu gia cũng rất khó coi.

- Hạ Hầu gia ta sớm chuẩn bị chạy lên rất đúng thời điểm, thế mà cũng bị đánh bại phải lui về phía sau một dặm chết mấy ngàn người.

- Áo giáp!

Thiết Kiếm Vũ Thánh trầm giọng nói:

- Bộ phận đầu lĩnh trong quân đội tinh nhuệ Đoàn gia mặc áo giáp. Đó đều là áo giáp thượng đẳng giá trị mấy ngàn lượng bạc một bộ, đao kiếm bình thường khó đả thương được. Hơn một ngàn quân sĩ tinh nhuệ mặc áo giáp như vậy lại được đưa làm quân tiên phong, không đỡ được cũng không có gì lạ.

- Đoàn gia sao lại có áo giáp tốt như vậy?

Hạ Hầu An nheo con mắt duy nhất lại.

- Những áo giáp thượng đẳng này, nếu chỉ có một hai bộ thì thôi nhưng đây là trên ngàn kiện, kể cả có tiền cũng không thể mua được.

Trên Đoan Mộc Đại Lục trăm tộc tranh bá, rất coi trọng vật tư chiến tranh.

Bình thường, việc mua bán hàng loạt những áo giáp chất lượng kém cũng phải quản chế, chứ đừng nói loại áo giáp thượng đẳng như thế này. Mấy ngàn lượng bạc một bộ, cộng lại phải mấy trăm vạn lượng bạc... Bạc là chuyện nhỏ nhưng nhiều áo giáp như vậy gia tộc bình thường căn bản không mua được.

- Có thể Đoàn gia che dấu rất kỹ, có dấu rất nhiều áo giáp. - Nghiêm Bạch Thú đoán.

- Không nhất định, còn có một tình huống khác không ổn.

Thiết Kiếm Vũ Thánh trầm giọng. Nghiêm Bạch Thú và Hạ Hầu An đều nhìn qua.

Cái gì không ổn?

- Sau lưng Đoàn gia không biết chừng có sự ủng hộ của Húc

Nhật Thương Hành!

Thiết Kiếm Vũ Thánh nói.

Nghiêm Bạch Thú và Hạ Hầu An nhất thời hít mạnh một hơi lãnh khí.

- Nếu như vậy thì rất phiền toái.

Hạ Hầu An biến sắc. - Đừng nóng.

Thiết Kiếm Vũ Thánh lạnh lùng.

- Chúng ta lúc trước tưởng chỉ cần tràn lên là đoạt được quả núi thấp phía bắc, như vậy coi như xong được hơn phân nửa. Nhưng bây giờ không thể đoạt được quả núi thấp phía bắc nữa, vậy chúng ta sẽ không vội tiến công. Dù sao đến giờ gia tộc Đạm Đài, Đổng Gia và Phó gia vẫn chẳng có chút động tĩnh nào cả. Họ điều khiển nhiều quân đội như thế, không có khả năng chỉ đến xem trò vui.

Nghiêm Bạch Thú và Hạ Hầu An gật đầu.

- Bây giờ chúng ta bình tĩnh xem kỳ biến.

Thiết Kiếm Vũ Thánh hướng mắt nhìn về phía quả núi thấp phía bắc. Lúc này chân quả núi thấp phía bắc vẫn bị Đoàn gia quân đội chiếm lĩnh.

- Huống chi Đằng tiên sinh đang ở trên đỉnh núi quả núi thấp phía bắc, quân đội Đooàn gia mà muốn chiếm lĩnh cũng chẳng làm được.

- Ừm, không có khả năng.

Vừa nghĩ tới thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn lúc trước thể hiện, Nghiêm Bạch Thú và Hạ Hầu An càng yên tâm hơn.

- Để cho Đoàn gia nếm mùi thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn đi. - Nghiêm Bạch Thú có ác ý trong đầu.

...

Đỉnh núi quả núi thấp phía bắc.

Đằng Thanh Sơn vẫn lẳng lặng khoanh chân ngồi đó. Lúc trước, trận đấu huyết tinh phía dưới căn bản không ảnh hưởng gì tới Đằng Thanh Sơn.

- Đoàn gia này cũng hơi có thủ đoạn làm cho Hạ Hầu gia tộc, Nghiêm gia đều bị bức lui về phía sau.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn quân đội phía dưới.

Quân đội phía dưới rất trật tự ngay ngắn, được sắp thành hàng ngang, ngàn vạn quân sĩ ngẩng đầu hướng mắt nhìn lên đỉnh núi. Bị nhiều binh lính nhìn chằm chằm vào khiến áp lực cũng rất lớn, nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ cười khẽ nhìn xuống phía dưới. Nhìn hắn như một thần linh đang nhìn vô số nhân loại bình thường.

- Đằng tiên sinh!

Thanh âm trong trẻo vang dội từ giữa đoàn xe vang tới.

- Tại hạ là Đoàn Thạch Tấn, đã được ghe tên đại danh tiên sinh. Lúc trước tiên sinh và Thiết Kiếm Vũ Thánh đánh một trận cũng được hân hạnh quan sát. Tiên sinh tuy đại tài nhưng Đoàn gia có tới hơn mười vạn đại quân không muốn đối địch với tiên sinh, xin mời tiên sinh ra khỏi quả núi thấp phía bắc... Đoàn gia nhất định sẽ có hậu tạ.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

- Đoàn Thạch Tấn, xin mời ông cấp tốc rời đi.

Thanh âm sang sảng của Đằng Thanh Sơn vang vọng khắp núi rừng.

- Đằng tiên sinh... - Đoàn Thạch Tấn vẫn còn cố muốn khuyên bảo.

- Cấp tốc rời đi.

Đằng Thanh Sơn lãnh đạm nói.

Lúc trước Đoàn Thạch Tấn không thấy thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn nên căn bản không cho rằng một người có thể chiếm lĩnh đỉnh núi, ngăn cản được thiên quân vạn mã. Lúc này lập tức ra lệnh, gần ngàn quân sĩ nhanh chóng vọt tới chân quả núi thấp phía bắc, rồi sau đó cơ hồ đồng thời bắt đầu trèo lên. Khi đám quân sĩ khó khăn trèo lên tới giữa chừng.

Veo! Veo! Veo!

Một viên đá bốc lửa phừng phừng xé gió lao đi, làm một chỗ trên vách núi quả núi thấp phía bắc nứt toác. Vô số tảng đá vỡ vụn cuồn cuộn lăn xuống đập vào không ít binh lính đang trèo lên, làm chúng rơi từ trên cao xuống, nện vào những vách đá phía dưới, đầu vỡ toang, chết thảm đương trường. Chỉ vài tên hạnh vận bảo trụ được mạng nhỏ.

Chỉ một lần công kích đã làm Đoàn gia tổn thất mấy trăm người.

Một khoảng âm thanh thống khổ rên rỉ vang lên.

Những binh lính Đoàn gia quan sát cảnh này không khỏi sắc mặt trắng bệch. Họ ai nấy đều sợ hãi khi được lệnh trèo lên lên núi.

- Việc này, việc này...

Đoàn Thạch Tấn được rất nhiều quân sĩ bảo vệ, y là một trung niên nam tử rất văn nhã, lúc này sắc mặt y cũng rất khó coi.

- Đoàn huynh.

Một thanh âm trầm thấp truyền đến.

Một nam tử mặc giáp trụ đen bóng, trên đầu cũng trùm kín mũ trụ đi tới, khuôn mặt được mặt nạ bảo hộ trên giáp trụ che kín, căn bản không thấy rõ khuôn mặt hắn.

Đoàn Thạch Tấn quay đầu nhìn lại, vội ra tiếp đón - Bỏ qua đi.

Nam tử mặc giáp trụ tiến lên thấp giọng nói với Đoàn Thạch Tấn. Lúc đầu Đoàn Thạch Tấn có vẻ không đồng ý, nhưng một lát sau Đoàn Thạch Tấn rốt cục cũng đồng ý.

...

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn nhìn đám quân sĩ phía dưới lui về phía sau, rồi sau đó bắt đầu thu những thi thể những quân sĩ vừa chết, đồng thời ngồi xuống nghỉ ngơi. Thậm chí còn nơi có khói bếp ngoằn ngoèo bốc lên, hiển nhiên đã bắt đầu nấu cơm ăn rồi.

- Bỏ qua nhanh như vậy à.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Bỏ qua cũng tốt. Bất luận như thế nào, tuyệt đối không thể cho bất kỳ một đại gia tộc nào hoàn toàn chiếm lĩnh quả núi thấp phía bắc. Tốt nhất là đợi cho Đạm Đài gia, Ngô Gia, Đổng Gia đẳng và những quân đội khác đến gần, xúm lại quanh hẻm núi. Đến lúc đó thế lực khắp nơi sẽ chế ước lẫn nhau...

Tất cả như kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, không có lấy một gia tộc nào dám can đảm vây kín hẻm núi. Nếu làm như vậy sau

này sẽ bị tất cả những gia tộc khác công kích.

Mỗi một gia tộc đều chiếm lĩnh một phần khu vực chung quanh hẻm núi.

Hạ Hầu gia, Nghiêm gia, Đoàn gia, Đổng Gia, Đạm Đài gia, Ngô Gia, kể cả Phó gia phải sáng sớm hôm sau mới đến, chỉ cách rất gần hẻm núi Hỏa Lưu Thiết. Bảy vạn nhân mã chế ước lẫn nhau. Trong đó, hiển nhiên Nghiêm gia kết minh với Hạ Hầu gia là có thế lớn nhất.

Trong đại trướng Quân doanh Phó gia.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, kể cả Thanh Loan, Cuồng Phong Ưng đều có mặt.

- Tiên sinh.

Phó Đao tiến vào trong đại trướng.

- Tiên sinh lần này khổ cực rồi. Nếu không có tiên sinh, Hạ Hầu gia tộc và Nghiêm gia sợ đã chiếm lĩnh được quả núi thấp phía bắc. Với thực lực hai nhà họ, khi việc chiếm lĩnh được địa lợi lập tức sẽ bịt chặt hẻm núi. Đến lúc đó... muốn chiếm lĩnh được, trừ phi có quân lực gấp năm sáu lần mới làm được.

Phó Đao cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Phó Đao, nhân thủ Phó gia các ông quá ít, muốn chiếm được mạch khoáng là rất khó.

Cho dù Đằng Thanh Sơn thực lực siêu tuyệt nhưng dù sao cũng chỉ là một người.

- Đúng vậy.

Phó Đao cũng có chút lo lắng.

- Bây giờ bảy phương giằng co, Phó gia chúng ta có thể so được với sáu phương khác, cũng là vì có tiên sinh! Với thực lực của tiên sinh hoàn toàn có thể chiếm được quả núi thấp phía bắc. Nhưng Phó gia tại hạ...

Phó Đao cũng hiểu bản thân mình ở thế yếu.

- Phó Đao, bây giờ những gia tộc khác bên ngoài chắc cũng muốn bắt đầu kết minh rồi chứ hả? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Ừm.

Phó Đao gật đầu.

- Lần này Ngô Gia bị Nghiêm gia, Hạ Hầu gia trước sau công kích, nếm mùi cay đắng. Phỏng chừng gia tộc Đạm Đài, Đổng Gia cũng biết tình huống như thế. Nếu không liên kết, chỉ sợ muốn độc chiếm mạch khoáng Hỏa Lưu thiết là rất khó. Đáng tiếc, hiện bây giờ còn chưa có người nào tìm Phó gia kết minh.

- Đằng tiên sinh. - Ngoài đại trướng truyền đến tiếng gọi.

- Đi vào đi. - Đằng Thanh Sơn mở lời.

Người đi vào chính là gia chủ nhà họ Phó - Phó Vân Triển. Phó Vân Triển có vẻ vui mừng nhìn về phía Phó Đao - Thúc, bên ngoài có sứ giả của Đoàn gia.

- Đoàn gia?

Phó Đao không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

- Nhưng họ nói họ muốn gặp Đằng tiên sinh Phó Vân Triển nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 45

Phân Phối Quyền Lợi

Đằng Thanh Sơn và Phó Đao được Phó Vân Triển dẫn tới đại trướng nơi có sứ giả Đoàn gia.

- Mở cửa.

Phó Vân Triển gọi.

Rào, thị vệ lập tức kéo cửa ra.

Phó Vân Triển vừa hô một tiếng như vậy đã làm đánh động khách nhân trong đại trướng.

Đằng Thanh Sơn, Phó Đao, Phó Vân Triển ba người cùng đi vào. Trong đại trướng rất trống trải, sáu người khoanh chân ngồi trên mặt đất đều đứng lên. Đi đầu là một thanh niên tròn trĩnh, y cười dài nhìn Đằng Thanh Sơn, Phó Đao, rồi khom người chào:

- Bái kiến Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh.

- Các hạ là sứ giả Đoàn gia à?

Phó Đao nhướng mày nhìn về phía người này.

- Các hạ có thể làm chủ cho Đoàn gia?

Y căn bản không biết thanh niên này, hiển nhiên thanh niên chắc cũng không có địa vị cao ở Đoàn gia.

- Tại hạ đương nhiên không thể.

Thanh niên tròn trĩnh cười đáp:

- Nhưng gia chủ nhà chúng ta có thể làm được.

Nói xong thì thấy một trong năm nam tử bên cạnh đội giáp trụ có một người gỡ mũ trụ xuống, lộ ra khuôn mặt thật. Đây là một trung niên rất văn nhã, nụ cười của y làm cho người ta cảm thấy tự nhiên mà thân thiết.

- Đoàn Thạch Tấn.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra, hôm qua Đoàn Thạch Tấn từng thúc dục thủ hạ tấn công quả núi thấp phía bắc.

- Không ngờ Đoàn huynh dám chỉ mang theo vài người như vậy tới quân doanh Phó gia. Phó Đao rất bội phục.

Phó Đao mỉm cười chắp tay.

- Đoàn huynh không sợ Phó Đao trở mặt, bắt lấy Đoàn Thạch Tấn nhà các hạ lợi dụng để uy hiếp Đoàn gia sao? Các hạ đường đường là gia chủ nhà họ Đoàn, Đoàn gia sẽ bỏ rất nhiều tiền vì các hạ đó.

- Tại hạ tin tư cách làm người của Lôi Đao Vũ Thánh.

Đoàn Thạch Tấn mỉm cười.

- Hơn nữa, hôm nay theo tại hạ tới đây còn có...

Đoàn Thạch Tấn quay đầu nhìn về phía một tên lính đội giáp trụ phía sau.

- À, còn có ai nữa?

Phó Đao và Đằng Thanh Sơn đều nhìn về phía tên lính mặc

giáp trụ.

Tên lính mặc giáp trụ cũng lột mũ. Đây là một thanh niên đầu trọc, phía sau còn đeo một thanh chiến đao, khi vừa gỡ đầu khôi xuống y lập tức cười ha ha, nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng tiên sinh, lâu rồi không gặp!

- Mục Vân Ký?

Đằng Thanh Sơn có chút kinh ngạc.

Mục Vân Ký năm đó bị đứt song chưởng, sau đó một mình một người khắc khổ tu luyện, đưa đao pháp chuyển thành thối pháp, khổ tu mười năm rốt cục đạt tới cảnh giới tiên thiên, trở thành người đứng đầu thế hệ thanh niên Húc Nhật Thương Hành Mục gia. Vân Mộng Chiến Thần dám trả giá đắt đem sáu bản khắc đá mời Đằng Thanh Sơn hỗ trợ tìm Vân Mộng Bạch Quả để y mọc ra hai tay.

- Tiên sinh, vị này chính là Mục Vân Ký, người vừa mới đạt tới tiên thiên của Mục gia à?

Phó Đao cũng kinh ngạc hỏi.

Mục Vân Ký đạt tới tiên thiên khiến cho Mục gia chấn động rất lớn. Còn Mục gia là một siêu đại gia tộc, cộng các chi huyết mạch những dòng bên, cùng với nhiều chi nhánh, tổng dân cư vượt quá trăm vạn. Đại gia tộc như thế, khi có một đại sự như vậy cũng không thể dấu được.

Bây giờ các đại gia tộc trong thiên hạ cơ hồ đều biết việc về Mục Vân Ký.

- Ra mắt Phó tiên sinh. - Mục Vân Ký chắp tay cười.

- Ha ha… Tại hạ cũng đã nghe nói về việc của cậu. Không thể

không bội phục.

Phó Đao cười nói, y lúc này vừa cao hứng vừa lo lắng. Nhìn thấy Mục Vân Ký, Phó Đao đã hiểu sau lưng Đoàn gia hiển nhiên là có sự ủng hộ của Húc Nhật Thương Hành! Như vậy, cái tốt của việc kết minh là song phương sẽ có thực lực rất mạnh. Chỗ không tốt là đồng minh mạnh thì bên mình chỉ có khả năng thu được một phần nhỏ của mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết thôi.

- Các ngươi lui ra trước. - Mục Vân Ký phân phó một tiếng.

Nhất thời vị thanh niên tròn trĩnh cùng ba gã hộ vệ khác đều lui ra. Bây giờ trong đại trướng chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn, Mục Vân Ký, Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao, Phó Vân Triển năm người.

- Vân Ký lần này tới đây chắc Phó tiên sinh và Đằng tiên sinh cũng biết là chuyện gì rồi.

Mục Vân Ký mỉm cười.

- Kết minh?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía y.

- Ừm.

Mục Vân Ký gật đầu.

- Lần này mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết xuất thế, đây là đại sự chấn động thiên hạ. Mặc dù Mục gia và kia gia tộc Thiên Phong Hách Liên gia có chút ước định. Không tiện ra mặt tranh đoạt mạch khoáng... Nhưng gia tộc Thiên Phong hiển nhiên sớm đã phái người tới rồi. Hơn nữa còn phái cả quân đội tinh anh Hàn Vũ Vệ tới.

- Hàn Vũ Vệ? - Phó Đao chấn động.

- Đến giờ vẫn chưa thấy Hàn Vũ Vệ động thủ.

Phó Vân Triển giọng thán phục:

- Hạ Hầu gia và Nghiêm gia quả biết ẩn nhẫn.

Đằng Thanh Sơn mặc dù không biết gì về Hàn Vũ Vệ, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt Phó Đao, Phó Vân Triển là hiểu: ‘ Xem ra hẳn đây là quân đội tinh anh cùng loại với Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông ta. ’

- Thương Hành tại hạ có tai mắt rải rác khắp thiên hạ. Gia tộc Thiên Phong điều nhiều người như vậy, há có thể tránh được tai mắt Mục gia?

Mục Vân Ký cười khẽ nói:

- Hạ Hầu gia tộc và Nghiêm gia, cũng vì có gia tộc Thiên Phong sau lưng nên mới liên thủ. Lần này ta tới đây chính là hy vọng bốn nhà chúng ta liên thủ.

- Bốn nhà, sao có tới bốn nhà? - Phó Vân Triển giật mình.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Mục Vân Ký.

- Mục gia, Đoàn huynh của Đoàn gia, Phó tiên sinh của Phó gia, còn có... Đằng tiên sinh một phương.

Mục Vân Ký tiếu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn phì cười.

Lại đem mình trở thành một nhà mà cộng vào.

- Đằng tiên sinh nhân số ít, nhưng chỉnh thể thực lực thì lại rất mạnh.

Mục Vân Ký cười nói:

- Nếu Đằng tiên sinh và Phó gia cùng tại hạ kết minh, vậy tại

hạ nắm chắc chín thành sẽ đoạt được mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết. Nếu Đằng tiên sinh đem hết toàn lực, tại hạ nắm chắc mười thành sẽ đoạt được.

- Nắm chắc mười thành?

Đến cả Đoàn Thạch Tấn cũng phải kinh ngạc.

- Đem hết toàn lực?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Có khi nào Mục Vân Ký biết mình có thể kéo dài tác chiến? Có thể dùng một người chống lại mười vạn đại quân? Nhưng bí mật này hẳn là không có ngoại nhân nào biết.

Ánh mắt Mục Vân Ký nhìn nhìn ra phía ngoài, rồi cười cười.

- Phó tiên sinh, Đằng tiên sinh, hai người có nguyện kết minh với chúng ta không?

Mục Vân Ký nhìn về phía hai người.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra, Mục Vân Ký hiển nhiên đã được Mục gia giao cho làm chủ... Mục Vân Ký bây giờ trở thành người được Mục gia bồi dưỡng thành nhà lãnh đạo tương lai. Dù sao thiên phú nghị lực như thế, việc đạt tới tiên thiên kim đan rồi rất chắc chắn. Không biết chừng có thể tiến vào hư cảnh trở thành chiến thần.

- Kết minh là chuyện tốt.

Phó Đao mỉm cười.

- Chỉ là tại hại không biết một khi thành công mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết sẽ chia ra như thế nào?

- Phó Đao huynh nói có lý, chúng ta nên đàm phán ổn thỏa trước, miễn sau này khỏi phải tranh luận.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mục Vân Ký mỉm cười:

- Đương nhiên việc phân phối mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết phải được đàm phán thỏa đáng. Đoàn huynh, Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh... Tại hạ sẽ không đi vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. Mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết, Mục gia là người cống hiến lớn nhất. Như vậy, Mục gia ta chiếm được sáu thành! Còn quân đội Đoàn gia có tám vạn người, Phó gia chỉ có hai vạn người. Đoàn gia chiếm hai thành, Phó gia chiếm một thành. Còn lại một thành để Đằng tiên sinh. Như thế nào?

- Tại hạ đồng ý. - Đoàn Thạch Tấn gật đầu.

- Một thành? - Sắc mặt Phó Đao và Phó Vân Triển đều nhăn nhó.

- Các vị, lần này mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết mặc dù chưa được đào sâu, nhưng trước đó đã có người thăm dò thấy rằng mạch khoáng này là một mỏ lớn. Cho dù chỉ một thành, Phó tiên sinh cũng đủ để Phó gia sử dụng rồi.

Mục Vân Ký vẫn mỉm cười nhưng trong ngữ khí lại ẩn chứa vẻ hơi bất mãn.

Húc Nhật Thương Hành Mục gia là một siêu thế lực ngang bằng với gia tộc Thiên Phong.

Đến cả Đoàn gia khi đứng trước mặt Húc Nhật Thương Hành cũng phải quy củ, cung kính vô cùng. Còn Phó gia thì sao? Chỉ chiếm một thành nhỏ trong một trăm lẻ tám tiểu thành Vũ Dương Thành thôi. Đến cả binh lực cũng vẻn vẹn chỉ có hai thành rưỡi của Đoàn gia. Nhưng việc ăn chia mạch khoáng tìm được, lại chiếm một nửa của Đoàn gia.

Theo lý thuyết việc phân chia của Mục Vân Ký là không tệ.

- Mục huynh đệ, cách phân phối của các hạ...

Phó Đao nhíu mày không nói tiếp mà quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Tiên sinh thấy thế nào?

- Vân Ký.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Đằng tiên sinh. - Mục Vân Ký thái độ rất khiêm tốn.

- Tại ha nói rõ với huynh đài, mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết tại hạ cũng là điều bắt buộc thôi. Một thành hả? Quá ít quá ít.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói. Có lẽ Húc Nhật Thương Hành thế lực rất lớn nhưng lần này Húc Nhật Thương Hành chỉ phái người tới, sợ không đủ để một mình một phương có được sáu thành.

Đằng Thanh Sơn đã dùng lễ đãi đối phương rồi nhưng cũng sẽ không chịu lỗ được!

Nếu thật sự phải nể mặt Vân Mộng Chiến Thần mà đáp ứng. Nhưng ngầm cho Lục Túc Đao tới hỗ trợ, từ dưới đất khai thác quặng! Việc khai thác dưới đất rất khó khăn, có rất nhiều vấn đề nan giải.

- Tiên sinh cũng coi trọng mạch khoáng như vậy à?

Mục Vân Ký kinh ngạc hỏi:

Lúc trước tại hạ còn tưởng rằng tiên sinh chỉ nể mặt Phó Vũ Bình và Phó tiên sinh nên mới tới, không ngờ tiên sinh cũng rất muốn có Hỏa Lưu Thiết. Như vậy đi... Mục gia tại hạ sẽ lùi một bước chiếm năm thành, tiên sinh chiếm hai thành, Đoàn gia và Phó gia vẫn như cũ, thế nào?

Đằng Thanh Sơn vừa phán, Mục Vân Ký lập tức lùi một bước, hiển nhiên y rất nể tình.

- Hai thành?

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn y, không nói nhiều.

Kỳ thật trong số những người ở đây, Mục Vân Ký kiêng kỵ nhất là Đằng Thanh Sơn... vì Vân Mộng Chiến Thần đã nói, Đằng Thanh Sơn có một con yêu thú phi cầm còn lợi hại hơn cả Lục Túc Đao! Bất luận là Vân Mộng Chiến Thần hay Thiên Phong chiến thần cũng không thể phi hành, một khi Đằng Thanh Sơn lênn lưng con Thanh Loan, vậy căn bản không phải sợ Vân Mộng Chiến Thần, Thiên Phong chiến thần!

Hơn nữa, Đằng Thanh Sơn chẳng có gì ràng buộc ở Đoan Mộc Đại Lục, không có ai là người nhà. Cũng chỉ có vài người Lý Quân thôi.

Sư trọc đầu không sợ người khác nắm được tóc!

Trêu vào Đằng Thanh Sơn thì hậu quả rất nghiêm trọng.

- Mục huynh đệ.

Phó Đao nhíu mày giọng khó khăn.

- Nói thật, một thành hơi thiếu.

- Phó tiên sinh, bụng huynh lớn tới đâu mà đòi ăn lắm thế.

Đoàn Thạch Tấn nhướng mày kêu, hiển nhiên y rất bất mãn. Đoàn gia tám vạn binh lực, Phó gia hai vạn binh lực, Phó gia được chia như vậy là đã một nửa của Đoàn gia, y cũng nên thoả mãn chứ.

- Đoàn huynh, bụng của Phó gia to lắm.

Mục Vân Ký cười nhìn Phó Đao.

- Phó tiên sinh, nếu đưa một ngàn Thần Đao Vệ ra vậy Phó gia huynh có thể giữ được một thành rưỡi, nếu không Phó gia huynh cũng chỉ có được một thành. Việc này đã là tại hạ nể mặt Đằng tiên sinh rồi.

Đoàn Thạch Tấn khiếp sợ nhìn về phía Phó Đao.

Thần Đao Vệ đủ để gia tăng nửa thành? Quân đội gì thế?

Một vài đại gia tộc cũng không thể bồi dưỡng ra loại quân sĩ tinh anh giống như Hàn Vũ Vệ của gia tộc Thiên Phong. Một Phó gia nho nhỏ cũng có thể quân đội tinh anh đáng sợ như vậy được à?

Phó Vân Triển và Phó Đao nhìn chăm chú vào Mục Vân Ký.

Bất luận là đối với Phó gia, hay đối với Đoàn gia, Mục Vân Ký mặc dù rất khách khí nhưng rõ ràng có khí thế cao cao tại thượng.

- Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Phân chia như thế được không?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 46

Mũi Nhọn Mạnh Nhất

Vân Ký.

Đằng Thanh Sơn nhìn Mục Vân Ký.

- Ý của huynh là Đoàn gia được phân hai thành, còn Phó gia được phân một thành rưỡi. Tại hạ hai thành, Mục gia huynh bốn thành rưỡi à??

- Đúng vậy.

Mục Vân Ký mỉm cười gật đầu.

Theo y, Đằng Thanh Sơn một người mà có được phần bằng với Đoàn gia xuất động tám vạn đại quân, vậy Đằng Thanh Sơn cũng đã thỏa mãn rồi.

- Vân Ký.

Đằng Thanh Sơn dán mắt vào đối phương.

- Tại hạ muốn được ba thành!

- Ba thành?

Bất luận là Phó Đao, Phó Vân Triển, lẫn Đoàn Thạch Tấn, thậm chí cả Mục Vân Ký đều chấn động. (Hoa Hồng: ý mấy gã này cho rằng ku Núi có nhõn 1 người mà tham kinh)

Đoàn gia và Phó gia cộng lại mới được ba thành rưỡi, Đằng Thanh Sơn một người muốn chiếm ba thành?

- Tiên sinh, việc này có thể không làm được.

Mục Vân Ký cười khổ, lúc trước Húc Nhật Thương Hành và Đoàn gia đã có hiệp định, Đoàn gia sẽ được phân hai thành, không thể ít hơn. Về phần Phó gia, Mục Vân Ký vừa rồi đã hứa. Một khi Phó gia xuất động Thần Đao Vệ cũng cho bọn họ một thành rưỡi.

Nếu cho Đằng Thanh Sơn ba thành, vậy Mục gia chỉ còn lại có ba thành rưỡi!

- Việc này không tuyệt đối được.

Mục Vân Ký lắc đầu quầy quậy.

- Đằng tiên sinh, huynh đừng làm tại hạ khó xử. Mục gia vẻn vẹn chỉ có được bốn thành rưỡi đã là giới hạn rồi.

- Giới hạn à?

Đằng Thanh Sơn cũng mặc cả:

- Thôi được, tại hạ cũng lùi một bước nhỏ. Vân Ký huynh, tại hạ không quan tâm tới người khác, nhưng nếu huynh đài muốn để tại hạ gia nhập liên minh thì rất đơn giản! Tại hạ muốn ba thành. Đương nhiên, nếu ba thành vượt qua mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết thì tại hại cũng chỉ cần mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, phần thừa sẽ để lại cho Mục gia.

- Tại hạ có điều kiện này, không đáp ứng thì không nói việc này nữa.

Đằng Thanh Sơn cương quyết.

- Việc này...

Mục Vân Ký chần chừ.

Nếu Đằng Thanh Sơn chết sống đòi lấy ba thành, Mục Vân Ký thật sự không có biện pháp nào của đáp ứng được. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại đưa ra một quyết định thoáng một chút.

Ba thành, nếu ít hơn mười vạn cân, vậy Đằng Thanh Sơn sẽ lấy ba thành.

Nếu số ba thành này vượt quá mười vạn cân.

Chỉ lấy mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết!

- Tiên sinh, huynh quả thật là làm tại hạ khó xử. - Mục Vân Ký bất lực cười khổ.

Bên cạnh Phó Đao, Phó Vân Triển và Đoàn Thạch Tấn không hề lên tiếng. Họ biết... đây là nước cờ giữa Đằng Thanh Sơn và Húc Nhật Thương Hành của Mục gia. Đằng Thanh Sơn được nhiều, vậy Húc Nhật Thương Hành thu được ít. Dù sao số dành cho Đoàn gia và Phó gia vừa rồi đã hoàn toàn xác định.

- Ba vị, có thể ra ngoài một chút được không?

Mục Vân Ký quay đầu nhìn về phía ba người kia.

- Ha ha… Được, huynh và tiên sinh nói chuyện đi.

Phó Đao cười dẫn theo Phó Vân Triển ly khai đại trướng. Đoàn Thạch Tấn cũng ly khai.

Trong đại trướng chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn và Mục Vân Ký.

- Vân Ký, huynh có quyết định gì chưa. - Đằng Thanh Sơn nhìn Mục Vân Ký.

Mục Vân Ký thở dài:

- Đằng tiên sinh, tại hạ với tiên sinh lật ngửa bài... Lần này gia tộc để tại hạ tới đây, cho dù là nể mặt tiên sinh thì Mục gia chúng ta ít nhất cũng phải có được bốn thành! Việc này đã là số thấp nhất rồi... Tiên sinh bây giờ muốn ba thành, vậy Mục gia ta chỉ còn ba thành rưỡi. Việc này...

- Vân Ký, nếu khai thác được rất nhiều Hỏa Lưu Thiết, mười vạn cân chỉ khoảng một hai thành thôi. Tại hạ chỉ lấy mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, đến lúc đó Mục gia huynh không phải có lời à? - Đằng Thanh Sơn cười thêm vào.

- Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký hít sâu một hơi, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Lần này Mục gia chúng ta hao phí không ít tinh lực, chuẩn bị cho Đoàn gia không ít áo giáp thượng đẳng. Tiếp theo Mục gia còn điều một ngàn năm trăm Vân Mộng Vệ tới, chuẩn bị vào thời điểm quyết định sẽ sử dụng... với thực lực của các đại gia tộc khác, nếu sống mái với nhau, chúng ta cho dù đạt được mạch khoáng Vân Mộng Vệ Mục gia cũng có thể hy sinh không ít.

- Tiên sinh, không phải huynh có một con thần điểu có thể phun ra lửa à? - Mục Vân Ký hỏi.

- Mục Vọng lão ca nói cho huynh đài biết à? - Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

Lúc trước khi Thanh Loan ra tay đánh lui Lục Túc Đao, cả Đằng Thanh Sơn và Đại trưởng lão Mục Vọng đều chứng kiến. Mục Vọng sợ cả đời không quên được thần điểu Thanh Loan.

- Sư phụ nói.

Mục Vân Ký gật đầu.

- Mục gia huấn luyện được Vân Mộng Vệ cũng rất khó... Nếu

Đằng tiên sinh vào thời điểm mấu chốt chống đỡ với đại quân để thần điểu phun hỏa... Tại hạ nghĩ hiệu quả đó khẳng định còn ghê gớm hơn cả một ngàn năm trăm Vân Mộng Vệ! Nếu như vậy, tại hạ cũng đáp ứng điều kiện của Đằng tiên sinh.

Mục Vân Ký nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đây là quyết định do tại hạ tự đưa ra.

Thanh Loan? Đằng Thanh Sơn tự hỏi một chút.

Lấy ba thành trong tay Mục gia quả thật là nhổ răng cọp. Về phần Thanh Loan... để Thanh Loan triển lộ chút thực lực cũng không sao cả. Làm như vậy cũng có thể chấn nhiếp các đại gia tộc ở Đoan Mộc Đại Lục.

- Được rồi. - Đằng Thanh Sơn đồng ý.

- Ha ha...

Mục Vân Ký cười to sung sướng.

- Tốt lắm, cứ như vậy đi. Mục gia lấy ba thành rưỡi, Đoàn gia hai thành, Phó gia một thành rưỡi, tiên sinh ba thành! Đương nhiên nếu ba thành vượt qua mười vạn cân, tiên sinh chỉ lấy đi mười vạn cân Hỏa Lưu Thiết, còn lại trả lại cho Mục gia tại hạ.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đoàn huynh, Phó tiên sinh vào đi. - Mục Vân Ký quay đầu hô sang sảng.

Như vậy, Đoàn gia, Phó gia, Húc Nhật Thương Hành cùng với Đằng Thanh Sơn, bốn bên đã phân phối xong quyền lợi!

Kỳ thật vào hoàng hôn cùng ngày hôm đó, ở một đại trướng

gia tộc Đạm Đài.

- Ha ha... Đạm Đài huynh, Đổng trưởng lão, ba phương chúng ta liên thủ sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Gia chủ nhà họ Ngô, Ngô Bạch Vĩ cười thoải mái.

- Bây giờ ba nhà chúng ta cộng lại vượt qua hai mươi vạn binh mã. Gần như chiếm phân nửa binh mã của bảy gia tộc lần này. Hỏa Lưu Thiết quáng nhất định là vật trong túi chúng ta rồi.

Lão già tóc bạc áo trắng chính là Đại trưởng lão của Đổng Gia.

Từ sau khi Đổng Triết Tử bị bắt, uy tín của tân nhậm gia chủ chưa đủ. Với những đại sự như thế này đều phải do vị Đại trưởng lão này làm chủ, gia chủ nhà họ Đổng chỉ ở một bên nghe thôi.

- Mọi người cũng không thể coi thường người khác.

Trung niên gầy gò mũi ưng mỉm cười.

- Theo tại hạ phỏng đoán, bất luận là gia tộc Thiên Phong hay Húc Nhật Thương Hành, chỉ sợ cũng không cam lòng để mạch khoáng vào tay chúng ta đâu. Do đó sẽ ngầm ủng hộ một gia tộc khác tới tranh đoạt.

- Có gia tộc Thiên Phong và Húc Nhật Thương Hành ủng hộ, mặc dù binh mã ba nhà chúng ta chiếm một nửa nhân mã nhưng vẫn không thể phớt lờ chúng được.

Trung niên mũi ưng nhắc nhở.

- Đúng!

Lão già tóc bạc và Ngô Bạch Vĩ đều gật đầu đồng ý.

- Dựa theo kế hoạch, tối nay trước binh minh, khi tên lệnh bắn lên sẽ phát động công kích.

Trung niên mũi ưng nói.

- Thừa dịp Đằng Thanh Sơn ly khai quả núi thấp phía bắc, chúng ta nhất định phải hành động đoạt được quả núi đó.

Ngô Bạch Vĩ cũng gật đầu.

- Đợi mấy ngàn nhân mã chiếm được đỉnh quả núi thấp phía bắc, cho dù Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn trở về cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, Vũ Thánh Tối cường thì sao chứ? Trước mặt ngàn vạn đại quân cũng chẳng có biện pháp gì!

- Đúng!

Thủ lĩnh ba đại gia tộc đều khát khao chiếm được quả núi thấp phía bắc. Họ tin chắc với đại quân ba nhà liên hợp, một khi chiếm được quả núi thấp phía bắc, vậy thì mỏ Hỏa Lưu Thiết căn bản là của họ rồi!

...

Quân doanh Phó gia, trong trướng của Đằng Thanh Sơn.

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn đang để Khai Sơn Thần Phủ, bản thân hắn thì khoanh chân ngồi nhắm mắt tĩnh tu. Không ai biết lúc này trong đầu hắn đang hiện lên phủ pháp, quyền pháp tuyệt diệu như thế nào. Từng chiêu từng chiêu phủ pháp hiện lên trong đầu, rồi sau đó tiến hành bóc tách, tinh luyện, nhận thức ý cảnh trong những chiêu phủ pháp này.

Thấm thoát một đêm đã qua.

- Giết!!!

Trước khi mặt trời mọc vào lúc rạng đông, theo một tiếng kêu chói tai là những tiếng hò hét đinh tai nhức óc.

- Chuyện gì thế, bắt đầu đánh rồi à?

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, hắn thấy mặt đất rung động.

Vù!

Đằng Thanh Sơn vén cửa đại trướng lập tức đi ra ngoài.

- Đằng đại ca.

- Tiên sinh.

Lý Quân và Phó Đao từ hai hướng cơ hồ cùng đi tới. Lúc này trời vẫn còn tối đen, trên trời có thể thấy vầng trăng và các vì sao lấp lánh.

- Bắt đầu đánh rồi, là hướng quả núi thấp phía bắc.

Phó Đao quay về phía hướng đông bắc.

- Xem ra Nghiêm gia, Hạ Hầu gia và Đạm Đài gia bắt đầu rồi.

Đến lúc đó Phó Đao cũng chưa biết Đạm Đài gia, Ngô Gia, Đổng Gia đã kết minh trở thành một thế lực lớn nhất bây giờ.

- Chúng ta không vội.

Đằng Thanh Sơn nhìn hướng đông bắc.

- Đợt lát nữa Mục Vân Ký hẳn sẽ chạy tới.

Quả nhiên như hắn đoán, chỉ sau thời gian uống cạn chén trà Mục Vân Ký đã chạy tới.

- Đằng tiên sinh, Phó tiên sinh.

Mục Vân Ký vẻ mặt tươi cười.

- Xem ra Mục huynh đệ tin tưởng mười phần nhỉ. Lần này Hỏa Lưu Thiết mạch khoáng là vật trong túi chúng ta rồi.

Phó Đao không khỏi tin tưởng cười.

- Có Đằng tiên sinh toàn lực tương trợ, tại hạ mới tin tưởng mười phần được.

Mục Vân Ký cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Mục Vân Ký, huynh muốn Đằng đại ca làm gì? - Lý Quân kinh ngạc hỏi.

- Không vội, còn chưa tới lúc.

Mộc Vân Ký quay đầu nhìn về phía Phó Đao - Phó tiên sinh, Thần Đao Vệ của Phó gia đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

- Mục huynh đệ, huynh đừng làm những thanh niên của Phó gia tại hạ đi vào chỗ chết đó nhé.

Phó Đao sắc mặt trịnh trọng. Rất hiển nhiên là một gia tộc nhỏ yếu, thế mà có thể xây dựng được Thần Đao Vệ trung thành tới Húc Nhật Thương Hành cũng phải biết, có thể tưởng tượng được Phó gia rốt cuộc hao phí bao nhiêu tâm huyết. Mục Vân Ký cười trấn an.

- Yên tâm.

- Tại hạ không hiểu việc quân sự, đợi lát nữa muốn tại hạ làm gì thì nói để tại hạ biết.

Đằng Thanh Sơn lúc này dẫn Lý Quân về lại đại trướng mình. Cho dù ở trong đại trướng, Đằng Thanh Sơn vẫn có thể nghe tiếng chém giết đáng sợ truyền tới từ hướng đông bắc. Thanh âm như muốn xé trời, nứt toác cả mặt đất liên tục vang lên nửa canh giờ - Giết!

Khi nghe tiếng hét như vang lên bên tai, quân đội trong quân doanh Phó gia cũng bắt đầu nhanh chóng điều động.

- Đằng tiên sinh. - Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng huyên náo.

- Vào đi.

Đằng Thanh Sơn vẫn bình tĩnh khoanh chân ngồi, Lý Quân ngồi một bên.

Mục Vân Ký vừa đến, thấy Đằng Thanh Sơn chẳng vội chút nào, y không khỏi nở nụ cười:

- Tiên sinh chẳng lo lắng chút nào về phần Hỏa Thiết của mình à?

- Huynh đã nắm chắc mười thành, tại hạ còn lo lắng gì.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Phải nhờ Đằng đại ca động thủ sao? - Bên cạnh Lý Quân dò hỏi.

Mục Vân Ký mỉm cười gật đầu.

- Đằng tiên sinh là mũi nhọn mạnh nhất, nếu so với Thần Đao Vệ và Vân Mộng Vệ thì mạnh hơn nhiều. Tiên sinh ra tay thì tại hạ mới yên tâm. Tiên sinh, bây giờ có một việc rất trọng yếu, đại sự đủ để làm ảnh hưởng cả chiến cuộc, phải nhờ tiên sinh đi làm.

- Nói đi, chuyện gì.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 47

Chiến Cuộc Biến Đổi

Mục Vân Ký lấy trong ngực ra một tấm bản đồ. Sau đó y trải ra đặt trước mặt:

- Đằng tiên sinh, xin mời xem đây.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều nhìn.

- Bản đồ Ngưu Đầu Sơn?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhận ra tấm bản đồ.

- Nơi này là hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

Mục Vân Ký chỉ vào một chỗ.

- Hẻm núi Hỏa Lưu Thiết có hướng đông tây, hai bên nam bắc có một tòa núi thấp. Quả núi thấp này cao ước tám mươi trượng, kéo dài liên tục gần bốn trăm trượng. Còn quả núi thấp phía nam cao ba mươi trượng, kéo dài liên tục hơn ba trăm trượng. Cũng có thể nói hẻm núi Hỏa Lưu Thiết tổng cộng có hai cửa, phân biệt là cửa đông và cửa tây.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Vân Ký, tại hạ phải làm gì?

- Tiên sinh xin mời xem.

Mục Vân Ký chỉ vào cửa đông hẻm núi.

- Bây giờ Đạm Đài gia tộc, Nghiêm gia Hạ Hầu gia đều đến gần cửa bên này. Theo tại hạ đoán bây giờ khẳng định đã có không ít quân đội đi dọc theo lối vào phía đông, tiến vào hẻm núi. Từ phía trong hẻm núi, trèo lên trên quả núi thấp phía bắc.

Muốn lên quả núi thấp phía bắc, có thể leo lên từ mặt trong hoặc trèo từ phía ngoài vào.

Nhưng bàn về độ khó, vách núi tầng bên trong gần như thẳng đứng, trèo lên đó rất khó. Ngoài lại phía ngoài quả núi thấp phía bắc, cũng chính là chếch phía bắc một chút thì độ dốc rất thoải, ít khó hơn nhiều. Lúc trước Đằng Thanh Sơn trấn thủ trên quả núi thấp phía bắc, Nghiêm gia Hạ Hầu gia tộc đều cố từ mặt ngoài mà leo lên.

- Đằng tiên sinh, tại hạ muốn tiên sinh tới đỉnh quả núi thấp phía bắc, đem thật nhiều cự thạch bịt chặt chỗ này.

Mục Vân Ký chỉ vào lối vào phía đông.

- Khóa chặt cả lối vào phía đông bằng vô số cự thạch, tiên sinh thấy không thành vấn đề chứ?

Những cự thạch khổng lồ đều phải nặng hơn mười vạn cân.

Muốn nâng lên cũng hao phí rất nhiều khí lực nhưng Đằng Thanh Sơn mà muốn nâng lên thì rất dễ dàng. Huống chi hắn cũng chẳng cần nâng lên, chỉ cần có thể xô xuống là được.

- Không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Ừm! Tiên sinh, lối vào phải bịt chặt, do đó phải cần rất nhiều cự thạch. Đến lúc đó phải phiền tiên sinh rồi.

Mục Vân Ký nói kế hoạch như thế, người thường sẽ thấy vấn đề này khó có thể làm được trong thời gian ngắn, chỉ có cao thủ có sức lực phi thường cỡ Đằng Thanh Sơn mới có thể làm nổi.

Dù sao ngũ đại gia tộc Nghiêm gia, Hạ Hầu gia, Đạm Đài gia, Ngô Gia, Đổng Gia cũng có tiên thiên kim đan Vũ Thánh. Tỷ như Kim Thiết Kiếm Thánh, hay như Nữ Vũ Thánh, còn có một vài cường giả Vũ Thánh được đặc biệt mời tới.

Bình thường Vũ Thánh kim đan ai lại bỏ công đi khóa chặt lối vào như vậy.

- Khi nào thì động thủ?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Đến lúc đó tại hạ sẽ phát ra tên lệnh màu đỏ. Chỉ cần tiên sinh thấy một tên lệnh phát ra có khói màu đỏ là có thể động thủ.

Mục Vân Ký dặn:

- Việc này không nên chậm trễ, mong tiên sinh tới hẻm núi Hỏa Lưu Thiết chờ đợi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hắn lập tức nhìn về phía Lý bên cạnh, cười nhắc nhở:

- Tiểu, muội và A Thú, Doanh Đông đi cùng nhau. Đợi sau khi giải quyết xong mọi việc, huynh sẽ về gặp các người.

- Dạ.

Lý nhè nhẹ vâng lời.

Lưng đeo bao đựng thương chứa Luân Hồi thương, tay cầm thanh Hắc Diễm Côn, Đằng Thanh Sơn ra khỏi đại trướng.

Lúc này trời đã dần sáng. Trên bầu trời mờ ảo có thể thấy những vì sao lấp lánh, tiếng chém giết chung quanh vẫn rất huyên náo. Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm Côn ảo hóa thành một cái bóng màu xanh mơ hồ. Mỗi bước đều đi xa hơn mười trượng, hành tẩu xuyên qua thiên quân vạn mã tựa như đi lại trong hoa viên nhà mình.

Chỉ tích tắc, Đằng Thanh Sơn đã tới hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

******

Hẻm núi Hỏa Lưu Thiết lúc này trở thành một biển người đông nghịt. Đặc biệt là quả núi thấp phía bắc đã bị máu tươi nhiễm đỏ. Quả núi thấp phía bắc và nam đều có vô số quân sĩ đang leo lên.

- Giết.

- Giết sạch chúng đi.

Cả đám lính trong thời điểm sinh tử mắt đỏ vằn. Chỉ cần thấy bộ dạng đối phương không phải là người bên mình là một đao bổ thẳng vào cổ vào đầu, hoặc dùng thương đâm tới, máu tươi phun tung toé như thác, xương cốt thịt vụn chân gãy tay đứt rải rác khắp nơi, một khoảng tiếng hô giết chóc điên cuồng.

Giữa quân đội, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Thiết Kiếm Vũ Thánh đang tập hợp với nhau.

Ba người bọn họ chính là thủ lĩnh cao nhất của một phương đang chiến đấu.

- Điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Mắt Nghiêm Bạch Thú ửng đỏ.

- Không ngờ ba lão tặc Ngô Bạch Vĩ và Đổng Gia lại liên minh với nhau. Nếu không nhờ chúng ta ứng phó nhanh, e rằng số người

chết còn nhiều hơn.

- Tình huống rất gay go.

Trong con mắt duy nhất của Hạ Hầu An chợt lóe lên ánh sáng lạnh.

- Đạm Đài gia, Ngô gia, Đổng gia, ba nhà này khẳng định đã sớm có dự tính mưu kế. Chọn lúc trước binh minh khi trời tối nhất rồi đột nhiên động thủ, hơn nữa động thủ lần này cơ hồ điều động mọi nhân mã của họ, rõ là muốn hành động tiêu diệt chúng ta.

Sắc mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh rất nghiêm trọng.

Lần này tuy nói là bảy đại gia tộc tranh mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết, nhưng thực tế thì Phó gia có thực lực nhỏ yếu nhất. Tuy nói là bảy đại gia tộc nhưng đúng ra phải là sáu đại tộc và một tiểu gia tộc.

Đạm Đài gia, Ngô gia, Đổng gia, nhân mã ba nhà cộng lại cũng trên một nửa tổng nhân mã.

Hơn nữa lại đột nhiên công kích mãnh liệt như thế lại công kỳ vô bị khiến bên Thiết Kiếm Vũ Thánh trở tay không kịp. Cuộc chiến đẫm máu xảy ra liên tục nửa canh giờ làm bên Thiết Kiếm Vũ Thánh hoàn toàn rơi vào tình thế xấu, thậm chí bao nhiêu ưu thế lúc trước đều đã bị mất đi không ít.

- Bất luận như thế nào cũng phải đoạt lại quả núi thấp phía bắc bằng được.

Thiết Kiếm Vũ Thánh sắc mặt tái nhợt.

- Bất chấp mọi giá, phải đoạt được nó cho ta.

Bên Thiết Kiếm Vũ Thánh đã đứng vững một chân lúc này bắt đầu vùng vẫy điên cuồng, muốn đoạt cho được quả núi thấp phía

bắc.

Bây giờ, bên liên minh ba nhà Đạm Đài gia, cùng với bên Thiết Kiếm Vũ Thánh, hai bên cùng tranh đoạt quả núi thấp phía bắc. Nhưng, Đoàn gia vẫn không có động tĩnh gì.

Đương nhiên, bên Thiết Kiếm Vũ Thánh và bên Đạm Đài gia cũng không cần quá lo lắng về họ, Đoàn gia chỉ có một gia tộc.

Chỉ cần họ có thể chiếm được quả núi thấp phía bắc là coi như thắng.

Veo.

Một mũi tên lệnh phát ra khói đặc màu đỏ bay vút lên trời. Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên nở nụ cười nhạt:

- Bắt đầu rồi.

Cầm Hắc Diếm Côn, Đằng Thanh Sơn lao thẳng về phía quả núi thấp phía bắc trên hẻm núi Hỏa Thiết.

Vèo, Vèo, Vèo.

Đằng Thanh Sơn như một con châu chấu hình người, dễ dàng rơi xuống vách núi vài cái, rồi sau đó rơi xuống đỉnh quả núi thấp phía bắc. Dọc theo lưng núi, Đằng Thanh Sơn lao thẳng về phía phía đông.

- Giết, các huynh đệ, giết.

- Chết đi.

- Chết đi.

Đám lính ai nấy đỏ mắt, cùng lao về phía địch quân. Trên đỉnh núi cả quả núi thấp phía bắc đã tụ tập hơn ngàn người. Ngàn người này rõ ràng chia làm hai phái, đồng thời hai bên trên vách

núi, còn có những dòng quân sĩ của song phương cuồn cuộn chảy tới. Song phương đều muốn đẩy bật đối phương xuống núi, chiếm lĩnh toàn bộ quả núi thấp phía bắc.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, thân hình lướt tới rất quỷ dị.

Không ít binh lính thấy Đằng Thanh Sơn, đều ngu ngốc muốn chém Đằng Thanh Sơn. Nhưng đến cả y phục Đằng Thanh Sơn cũng chẳng thể chạm vào.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn từ đỉnh núi chạy về phía phía đông, ánh mắt đột nhiên lướt xa ra hai ba dặm, thấy trong quân đội có một bóng người - Nữ Vũ Thánh.

- Là nàng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Nhìn thấy Nữ Vũ Thánh, có thể vì khí chất và dung mạo khá giống với thê tử kiếp trước Tiểu Miêu, điều đó khiến hắn có cảm giác đặc biệt với Nữ Vũ Thánh này.

Nữ Vũ Thánh đang đứng cùng trượng phu nàng Ngô Bạch Vĩ, Lúc này giữa quân đội Ngô Gia.

Nữ Vũ Thánh mặc một thân chiến giáp, nhìn cảnh tranh đoạt quả núi thấp phía bắc. Ngô Bạch Vĩ đứng bên cạnh cười ha ha nói:

- Phu nhân, nàng nhìn kìa! Ngô Gia chúng ta và hai nhà kia liên thủ lập tức đánh lui đám Nghiêm gia. Bây giờ ở quả núi thấp phía bắc, phe chúng ta rõ ràng chiếm được ưu thế.

- Hừ! Ta xem chúng vùng vẫy không bao lâu nữa đâu, quả núi phía bắc sẽ là của chúng ta.

Ngô Bạch Vĩ hiển nhiên rất hưng phấn.

- Phu nhân.

Ngô Bạch Vĩ nghi hoặc nhìn về phía Nữ Vũ Thánh, không hiểu sao Nữ Vũ Thánh không nói lời nào.

- Chúng ta gặp phiền toái rồi.

Nữ Vũ Thánh hướng mắt nhìn về phía quả núi thấp phía bắc.

- Chàng xem kia.

Ngón tay Nữ Vũ Thánh chỉ về phía đỉnh phía đông của quả núi thấp phía bắc.

Ngô Bạch Vĩ nhìn theo ngón tay Nữ Vũ Thánh.

- Hả?

Ngô Bạch Vĩ biến sắc.

Thân ảnh màu xanh cao lớn, còn cây trường côn màu đỏ sậm làm Ngô Bạch Vĩ trong nháy mắt nhận ra người đó là ai.

Trên đỉnh phía đông quả núi thấp.

- Ha ha…

Đằng Thanh Sơn cười vang, hắn vung một cước đá vào những cự thạch xung quanh. Những tiếng ‘ Ầm ầm’ đáng sợ liên tục vang lên, những hòn cự thạch liên tiếp từ trên đỉnh núi cao lăn xuống. Nhất thời những binh sĩ phía dưới hẻm núi trở nên vô cùng sợ hãi, lập tức lăn mình né tránh.

- Mau tránh ra.

- Chạy đi.

- Tránh ra.

Những tiếng gào rú hoảng sợ. Quân đội ba nhà Đạm Đài gia nhìn những tảng đá chừng mấy vạn cân, thậm chí còn có những tảng đá hơn mười vạn cân lăn xuống, ai nấy đều tránh né một cách điên cuồng.

Ầm ầm...

Cả đống cự thạch như thiên thạch liên tiếp lăn xuống, làm quân đội vốn sĩ khí như thủy triều vừa rồi bây giờ trong nháy mắt tan vỡ. Lúc này ai còn dám trèo lên quả núi thấp phía bắc hỗ trợ đồng đội nữa chứ. Cái họ làm chỉ là phải chạy, chạy càng nhanh càng tốt, chạy ra khỏi cơn ác mộng ở trong hẻm núi.

- Cự thạch hết mất rồi.

Đằng Thanh Sơn giống như đang đá cầu làm vô số cự thạch bắn xuống dưới. Cuối cùng hắn phát hiện chung quanh chẳng còn cự thạch nào nữa.

Phía dưới truyền đến tiếng huyên náo.

- Nhanh, mau mau trèo lên trên quả núi thấp phía bắc. Trên đó đã không còn cự thạch nữa. Đừng sợ, nhanh bò lên trên.

- Tất cả mọi người nhanh lên.

Những sĩ quan của quân đội ba nhà Đạm Đài gia đều liều mạng thúc dục, ra lệnh cho quân sĩ của mình tiếp tục leo lên. Lúc này là thời điểm mấu chốt, nếu chậm một chút thì quả núi thấp phía bắc sẽ bị đối phương chiếm lĩnh mất. Đến lúc đó họ coi như trắng tay.

- Hừ!

Chân phải Đằng Thanh Sơn dường như lớn lên một chút, đến cả cái quần cũng phồng căng lên tựa như chân voi. Chỉ thấy hắn dậm mạnh chân, hắn vốn có một thân thể rất hoàn mỹ, một chân

dậm xuống tựa như thiên thần đang tức giận.

Ầm ầm...

Ngọn núi dưới chân Đằng Thanh Sơn bị chấn nứt vỡ. Trong tiếng ì ầm như sấm động, từng khối từng khối đá tảng thật lớn, cộng với rất nhiều đá vụn như núi đổ lăn xuống dưới, làm quân sĩ ba nhà Đạm Đài họ gào khóc thảm thiết, ai nấy đều ôm đầu chạy trốn.

Rất nhiều cự thạch trong nháy mắt bịt chặt cứng lối vào phía đông.

Lãnh đạo ba nhà Ngô Gia Đạm Đài gia Đổng gia nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

- Không, sao lại như thế, không. - Ngô Bạch Vĩ mặt biến sắc tái nhợt.

Một khi lối vào phía đông bị bịt chặt, vậy thì quân sĩ trên quả núi thấp phía bắc sẽ không có được viện trợ nữa. Những nỗ lực của ba nhà tới giờ, đã trở nên công cốc.

- Đằng Thanh Sơn.

Nữ Vũ Thánh hướng mắt nhìn lên thân ảnh cao lớn trên đỉnh núi.

Một nhát dậm chân lại có thể kinh người như thế. Nữ Vũ Thánh bây giờ đã biết mình và đối phương chênh lệch lớn như thế nào.

- Giết …

Lúc này ở phía tây quả núi thấp phía bắc đột nhiên vang lên tiếng hô giết chóc ngút trời.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 48

Chiếm Lĩnh Thành Công.

Đằng Thanh Sơn đứng trên đỉnh núi quay đầu nhìn về phía tây. - Chạy nhanh lên!

- Nhanh! Nhanh!

Các quân sĩ hoảng loạn không còn đường thoát, ai ai cũng khốn khổ muốn trèo qua đống đá núi chặn mất lối ra. Một số ít quân sĩ tay chân lanh lẹ may mắn chạy thoát ra ngoài, thế nhưng tuyệt đại đa số quân lính không còn cơ hội trốn chạy.

- Đầu hàng tha chết!

- Đầu hàng tha chết!

- Đầu hàng tha chết!...

Liên quân Phó gia và Đoàn gia hò hét liên hồi, đinh tai nhức óc, đồng thời huơ chiến đao, vung trường thương thẳng đường đánh chém, dọa đám địch quân chẳng còn cách nào trốn chạy khiếp sợ đến mức chỉ có thể hết kẻ này đến kẻ khác ném binh khí quỳ trên mặt đất. Những kẻ làm như vậy đều được đám lính Phó gia và Đoàn gia tha mạng.

Trăm nhà Đoan Mộc đại lục tranh bá lâu nay đã hình thành tập quán thu nhận hàng binh.

Suy cho cùng, trong thời buổi hỗn loạn như vậy, đám quân sĩ đó cũng không thể biết rõ phải chết mà còn cố phản kháng.

...

Trên đỉnh quả núi thấp phía bắc, thoạt đầu nhân mã ba nhà Đạm Đài gia, Ngô gia, Đổng gia chiếm ưu thế, nhưng khi Đằng Thanh Sơn ra tay lấp lối vào phía đông, khiến đám quân sĩ phe ba nhà bọn họ không còn chi viện, nên bọn chúng khủng hoảng bất an, khí thế suy giảm. Hiện tại ưu thế phe Thiết Kiếm Võ Thánh đang không ngừng tăng lên, thậm chí còn bức quân sĩ phe Đạm Đài gia bắt đầu đầu hàng.

Nếu cứ tiếp tục như thế thêm một thời gian ngắn nữa, phe Thiết Kiếm Võ Thánh sẽ có thể chiếm lĩnh được hòn núi thấp phía bắc.

Đáng tiếc, thực tế cũng không đẹp đẽ như đám Thiết Kiếm Võ Thánh mong muốn.

- Lên!

- Nhanh, leo lên!

Cùng lúc liên quân Đoàn gia, Phó gia tấn công vào hợp cốc, không ít quân sĩ tinh anh của liên quân Đoàn Phó gia nhanh chóng bám theo các công cụ như thang, dây,... do quân sĩ ba nhà Đạm Đài gia lưu lại, cấp tốc leo lên đỉnh ngọn núi thấp phía bắc.

- Giết!

- Chết đi!

Đám quân sĩ tinh anh của Đoàn gia, Phó gia này đều gào lên lao vào địch quân chém giết. Trong số đó có một ít quân sĩ đặc biệt -- các binh sĩ này cầm khảm đao khổng lồ, bên hông còn giắt theo hai cây rìu nhỏ, mặc áo giáp đặc biệt màu đen bao trùm toàn thân!

Những quân sĩ đặc biệt này đều trầm lặng, không hò hét như những quân sĩ khác, chỉ vung khảm đao trong tay.

Phụp! Phụp! Phụp!

Hoặc là chém đứt đôi người, hoặc là chém bay đầu...

Đám quân sĩ trầm mặc sử dụng khảm đao khổng lồ trong nháy mắt đã giúp phe Đoàn gia, Phó gia giành được ưu thế, đồng thời dồn ép đám quân phe Thiết Kiếm Võ Thánh phải không ngừng lui về phía sau.

"Thực sự lợi hại, đây là đội quân đặc biệt nào vậy?" Đằng Thanh Sơn tán tụng trong lòng, "Kỷ luật nghiêm minh, ai cũng trầm mặc giết địch, cứ như là máy. Hơn nữa quơ thanh đao lớn như thế một cách nhẹ nhàng như vậy... rất hiển nhiên, mỗi một người tối thiểu đều là nhị lưu võ giả."

Đội quân đặc biệt trước mắt này, luận tố chất hiển nhiên đủ so được với Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên Tông!

"Là Thần Đao Vệ của Phó gia, hay là Vân Mộng Vệ của Húc Nhật Thương Hành?" Đằng Thanh Sơn biết phe mình có hai đội quân đặc biệt, có điều hắn chưa từng thấy qua hai đội quân này.

"Tuy nhiên nghe ý tứ của Mục Vân Ký... hiển nhiên hắn không nỡ để Vân Mộng Vệ xuất binh, phỏng chừng đây là Thần Đao Vệ!"

"Phó gia... một tiểu gia tộc chỉ vẻn vẹn chiếm lĩnh một thành nhỏ, không ngờ bồi dưỡng được đội quân dũng mãnh như vậy."

"Phó gia này, thực không đơn giản như vẻ bề ngoài nha!" Đằng Thanh Sơn cảm thán.

Ở giữa đội quân phe Thiết Kiếm Võ Thánh.

- Hách Liên huynh, hòn núi thấp phía bắc sắp bị Đoàn gia

chiếm mất rồi! Hàn Vũ Vệ cũng vừa tới nơi, sao không cho Hàn Vũ Vệ động thủ?

Hạ Hầu An bắt đầu nóng nảy.

Nghiêm Bạch Thú cũng lo lắng nhìn Thiết Kiếm Võ Thánh:

- Hách Liên huynh, đội quân đặc biệt vung cự đao ở trên kia cũng chỉ có Hàn Vũ Vệ mới có thể đối phó được!

- Vô dụng thôi.

Thiết Kiếm Võ Thánh nhìn đỉnh ngọn núi thấp phía bắc.

- Lúc trước, ba nhà Đạm Đài gia bọn họ đột nhiên đánh lén, cũng may là đội quân Hàn Vũ Vệ dẫn dắt các quân sĩ khác trụ vững trước sự công kích của ba nhà bọn Đạm Đài gia, chúng ta mới có thể xoay chuyển tình thế, phản công trở lại. Còn hiện tại, cho dù Hàn Vũ Vệ từ chiến tuyến chạy tới đây, nhưng Đằng Thanh Sơn còn ở trên đỉnh núi.

- Có Đằng Thanh Sơn, lại còn đội quân dùng cự đao không biết từ đâu ra đó nữa, Hàn Vũ Vệ có xông lên cũng là tìm đường chết.

Thiết Kiếm Võ Thánh lắc đầu, giải thích.

- Lẽ nào chúng ta cứ như thế mà chịu thua?

Nghiêm Bạch Thú vội vàng hỏi.

- Đương nhiên là không!

Thiết Kiếm Võ Thánh ánh mắt phát lạnh, trầm giọng đáp.

- Thiên Phong gia tộc chúng ta tuyệt đối không thể nhận thua! Tuy nhiên, tình huống hiện tại rõ ràng bất lợi với chúng ta, căn bản không thích hợp cường công! Húc Nhật Thương Hành này quả nhiên là lợi hại... không ngờ tung ra một đội quân đặc biệt như

thế, còn có Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn phối hợp!

Phó gia có "Thần Đao Vệ" chính là một đại bí mật!

Húc Nhật Thương Hành có thể tra được, nhưng Thiên Phong gia tộc lại tra không ra.

- Hiện tại, chúng ta chỉ có thể tạm thời lui ra!

- Chúng ta không cam lòng, ba nhà lũ Đạm Đài gia cũng không cam lòng cả thôi!

Thiết Kiếm Võ Thánh ánh mắt sáng quắc, nhìn tòa núi thấp phía bắc nơi xa.

- Đằng Thanh Sơn này lợi hại, nhưng mà... đến khi phe chúng ta cùng phe Đạm Đài ba nhà bọn họ, dùng hơn ba mươi vạn đại quân ép tới! Ta không tin vẻn vẹn một Đoàn gia, thêm vào một Phó gia bé nhỏ, có thể chống đỡ được!

Tình huống quả nhiên đúng như Thiết Kiếm Võ Thánh suy diễn. Trong quá trình tranh bá thiên hạ, rất khó có địch nhân vĩnh viễn.

Trước đó ba nhà Đạm Đài gia cùng phe Thiết Kiếm Võ Thánh đánh giết nhau đến đỏ mắt.

Thế nhưng hiện tại... Đoàn gia, Phó gia đã chiếm được hợp cốc Hỏa Lưu Thiết. Việc này khiến ba nhà bọn Đạm Đài gia cùng phe Thiết Kiếm Võ Thánh đã có một mục tiêu chung, có địch nhân chung -- liên quân Đoàn gia Phó gia!

Bên trong hợp cốc Hỏa Lưu Thiết.

- Ha ha, Đằng tiên sinh, lần này quả thực cám ơn tiên sinh nhiều lắm!

Mục Vân Ký cười lớn bước tới, bọn Phó Đao, Phó Vân Triển

cùng Đoàn Thạch Tấn ba người cùng đi bên cạnh hắn, vẻ mặt tươi cười.

Phó Đao ha hả cười lớn:

- Một cái giậm chân đó của tiên sinh, thật đúng là đất rung núi chuyển a!

Đằng Thanh Sơn cũng nở nụ cười.

Tất cả mọi người đều rất cao hứng... bởi vì bọn họ đã chiếm được hợp cốc Hỏa Lưu Thiết.

- Hiện tại, hợp cốc Hỏa Lưu Thiết này đã là của chúng ta rồi.

Mục Vân Ký nhìn hợp cốc nhuộm đầy máu vui sướng cười nói. Hắn biết... trong lòng đất của hợp cốc này ẩn chứa mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết trân quý không gì sánh được.

- Bây giờ cũng chưa thể vui vẻ quá sớm.

Đoàn Thạch Tấn nói.

- Ừ.

Phó Đao và Mục Vân Ký đều gật đầu.

- Chúng ta đã chiếm lĩnh hợp cốc Hỏa Lưu Thiết, bất kể là Nghiêm Gia, Hạ Hầu gia, hay là Đạm Đài gia, Ngô gia, Đổng gia, chẳng ai trong bọn họ có thể bỏ đi với tâm trạng bình tĩnh hòa nhã.

Mục Vân Ký trịnh trọng nói.

- Khả năng lớn nhất chính là năm nhà bọn họ sẽ bao vây trùng trùng điệp điệp hợp cốc Hỏa Lưu Thiết, tuy nhiên chúng ta... cũng không sợ bọn chúng!

Mục Vân Ký lộ vẻ tươi cười.

- Ha ha, chiếm hợp cốc Hỏa Lưu Thiết còn được, chẳng lẽ sợ thủ không được hay sao?

Phó Đao cũng nở nụ cười.

- Đoàn huynh!

Mục Vân Ký nhìn Đoàn Thạch Tấn:

- Để giữ hai quả núi thấp phía bắc và nam hai bên Hỏa Lưu Thiết hợp cốc này, ngươi đặt năm nghìn quân sĩ trên ngọn phía bắc; còn trên ngọn phía nam, ngươi đặt tám trăm quân sĩ. Ngươi hạ nghiêm lệnh cho ta... bất kỳ kẻ địch nào bò lên, đều đánh rơi xuống cho ta!

- Yên tâm, chút việc nhỏ đó dễ như trở bàn tay.

Đoàn Thạch Tấn tự tin đáp.

Một khi phòng thủ ở trên núi cao, mặt sau lại được chi viện liên tục không ngừng, cơ hồ địch nhân không có khả năng đánh hạ!

- Phó tiên sinh!

Mục Vân Ký nhìn Phó Đao:

- Lối vào phía đông đã bị Đằng tiên sinh phá hỏng. Có điều... bức tường chắn này cũng chỉ cao có mấy trượng, quân đội đối phương vẫn còn khả năng trèo qua. Cho nên, lối vào phía đông này giao cho Phó gia ngươi, nhất định không để cho địch nhân vượt qua chỗ này tiến vào hợp cốc!

- Không thành vấn đề.

Phó Đao cười tự tin.

Lối vào phía đông chỉ rộng có mấy chục trượng, lại bị lấp kín.

Nếu như phái mấy trăm Thần Đao Vệ ra đó trấn giữ, địch quân có tới bao nhiêu thì sợ rằng cũng có thể bị chém chết từng ấy.

- Hiện tại, nguy hiểm nhất chính là lối vào phía tây!

Mục Vân Ký nhìn về phía tây, - Tòa núi thấp phía nam dài hơn ba trăm trượng, còn tòa phía bắc dài gần bốn trăm trượng. Độ dài khác nhau... mà phía chúng ta cũng có gần mười vạn đại quân. Hợp cốc này tuy rằng không nhỏ, thế nhưng vẫn không có cách nào chứa được toàn bộ quân sĩ, không ít quân sĩ phải ở ngoài hợp cốc.

- Muốn ngăn cản quân địch tấn công, rất là khó khăn!

...

Khi Đằng Thanh Sơn đi tới phía tây, rốt cuộc hắn cũng biết được vì sao Mục Vân Ký lo lắng.

Nếu như tòa núi phía nam và phía bắc có thể dài thêm trăm trượng thì đủ để chứa tất cả mọi người, lúc đó việc phòng ngự sẽ cực kỳ dễ dàng. Nhưng hiện tại... Đoàn gia và Phó gia chỉ có thể ở bên ngoài hợp cốc, dùng gỗ đá xây dựng công sự phòng ngự đơn giản. Đa phần quân sĩ đều ở phía sau công sự phòng ngự.

Buổi chiều cùng ngày.

Phía bên ngoài công sự phòng ngự phía tây, phần lớn quân đội phe địch đã tập kết. Lúc này hiển nhiên năm đại gia tộc khác đã hình thành một khối.

- Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao!

Ngô gia gia chủ Ngô Bạch Vĩ đứng bên cạnh Nữ Võ Thánh cao giọng gọi lớn.

- Mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết này, không thể có chuyện hai nhà các ngươi cứ thế mà nuốt! Hay là các bên chúng ta cùng ngồi lại, thương lượng rành mạch cách phân chia mỏ này, như thế không phải tốt hơn sao?

Trong công sự phòng ngự, Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao, Mục Vân Ký và Đằng Thanh Sơn đứng cùng một chỗ, Lý Quân, Đằng Thú bọn họ cũng ở bên cạnh.

- Ha ha... Ngô Bạch Vĩ, thế sao trước kia ngươi không muốn cùng Phó gia ta bàn chuyện phân chia mỏ quặng thế nào?

Phó Đao nở nụ cười:

- Ha ha... bây giờ ta chiếm được mạch khoáng này, ngươi bảo ta phân chia với ngươi! Ngươi cho là ta ngớ ngẩn à? Hay bản thân ngươi mới ngớ ngẩn? Ha ha...

Phó Đao phá ra cười lớn khiến sắc mặt Ngô Bạch Vĩ trở nên khó coi.

- Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao! Thế nào, các ngươi thực sự muốn máu chảy thành sông? Một giọng trầm thấp vang lên, chính là Nghiêm Bạch Thú đang vô cùng tức giận.

- Có phải máu chảy thành sông hay không là do các ngươi quyết định thôi!

Đoàn Thạch Tấn cất cao giọng:

- Nếu như các ngươi không đánh, lẽ nào chúng ta lại đi công kích các ngươi, phải không?

Thanh âm của hai bên quanh quẩn trên bầu trời Ngưu Đầu Sơn.

- Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao! Các ngươi đừng lấy trứng chọi

đá!

Đại trưởng lão Đổng gia lạnh lùng nghiêm nghị. Ánh mắt của hắn cũng quét qua đối phương, thế nhưng khi hắn nhìn tới Đằng Thanh Sơn thì không khỏi mí mắt giật giật. Lúc Đằng Thanh Sơn bắt Đổng Triết Tử, chính là hắn đã vung một cước đạp bay lão ta.

Lúc này, hai bên đối lập hiển nhiên không ai nhường ai.

Trong công sự phòng ngự.

- Đằng tiên sinh!

Mục Vân Ký thấp giọng.

- Ừmm?

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn.

- Đằng tiên sinh! Lúc trước tại hạ có nói rồi, chỉ sợ phải nhờ tiên sinh dùng tới hỏa diễm thần điểu đó! Muốn chống lại được công kích của nhiều binh sĩ như vậy, nếu theo kế hoạch trước đây của tại hạ sẽ khiến Vân Mộng Vệ tử thương không ít. Còn để hỏa diễm thần điểu xuất thủ, hiệu quả sẽ lớn hơn nhiều.

Mục Vân Ký thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa, địch quân trùng trùng điệp điệp, đội quân vô tận nhìn qua không thấy đâu là cuối.

Những quân sĩ này một khi bị Thanh Loan hỏa thiêu... kết quả sẽ ra thế nào?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 49

Lửa Của Thanh Loan.

Đằng tiên sinh, đến lúc đó xin thần điểu phun lửa ra tay có được không?

Mục Vân Ký phải nhận được câu trả lời khẳng định của Đằng Thanh Sơn mới yên tâm.

- Nếu thật sự nguy cấp, ta sẽ cho nó ra tay.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Mục Vân Ký không khỏi mừng rỡ:

- Vậy tại hạ an tâm.

Khi Mục Vân Ký và Đằng Thanh Sơn đang thương lượng, cuộc đối thoại giữa hai nhóm người bắt đầu trở nên gay gắt.

- Đoàn Thạch Tấn, Phó Đao! Các ngươi lại tham lam như vậy à, bất chấp cả chết sống của thủ hạ. Vậy đừng trách chúng ta.

Thanh âm lạnh lùng của Ngô Bạch Vĩ từ công sự phòng ngự của đối phương xa xa vang đến.

Đoàn Thạch Tấn sầm mặt lại, giận dữ quát:

- Ngô Bạch Vĩ, ngươi là tên âm hiểm tiểu nhân! Không phải là chúng ta bất chấp chết sống của thủ hạ, mà là các ngươi ép người

quá đáng. Nếu các ngươi từ bi thật sự, cứ rút toàn bộ đoàn quân của các ngươi về; không phải sẽ khỏi chết người hay sao? Hừ, muốn đánh thì đánh, đừng có ở đó làm bộ làm tịch. Thật không hiểu tại sao Nữ Vũ Thánh lại coi trọng tên tiểu nhân như ngươi!

- Hừ!

Ngô Bạch Vĩ không khỏi tức giận.

Đối diện cách nhau hơn trăm trượng, bây giờ hai bên đã hoàn toàn trở mặt.

- Hừ hừ, Đoàn gia và Phó gia chúng ta đều là những hảo hán tử, hảo dũng sĩ!

Đoàn Thạch Tấn sang sảng nói:

- Chúng ta không đuổi giết các ngươi, nhưng nếu các ngươi tiến quân bức bách, chúng ta cũng không phải là người hèn nhát. Rất nhiều quân sĩ chúng ta sẽ làm cho ngươi biết sự lợi hại của chúng ta!

Phó Đao cũng cười ha ha:

- Bất luận là mềm hay cứng, cứ việc tới, hai nhà chúng ta sẽ tiếp hết!

...

Đối thoại ngắn ở trận tiền giúp đôi bên hiểu rõ ý nhau. Hiển nhiên, liên quân Đoàn gia Phó gia bất kể như thế nào cũng không thể buông miếng thịt đã tới miệng. Rốt cuộc là đánh hay lui, quyền quyết định thuộc về ngũ đại gia tộc còn lại!

Trong hẻm núi Hỏa Lưu Thiết, trong một đại trướng.

- Tiểu Quân! Thanh Loan đâu?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lúc này Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông cùng với Cuồng Phong Ưng đều đang ở đây, nhưng Thanh Loan thì vắng mặt.

- Thanh Loan chỉ quanh quẩn ở Ngưu Đầu Sơn thôi. Về phần nó ở đâu thì muội cũng không biết.

Lý Quân mỉm cười:

- Nhưng muốn tìm nó có việc, thì cứ gọi nó một tiếng là tới ngay.

- Muội gọi nó đi.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Chuẩn bị cho Thanh Loan ra tay à?

Lý Quân dò hỏi.

Khi trước Mục Vân Ký và Đằng Thanh Sơn nói chuyện rất nhỏ giọng, mặc dù Lý Quân ở không xa bên cạnh nhưng nàng cũng không thể nghe rõ.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng còn phải hỏi Thanh Loan một chút.

Thanh Loan là bằng hữu của mình, chứ không phải người hầu. Nếu Thanh Loan không muốn làm, mình cũng không có cách nào khác.

Lý Quân ngẩng đầu, phát ra tiếng hú cao vút vang dội:

- U…

Tiếng gọi như xé cả bầu trời, nhanh chóng vọng ra xa.

Chỉ một lát sau...

Một ánh lửa lưu giữa không trung một tàn ảnh lao thẳng vào trong đại trướng, dừng lại trước mặt nhóm Đằng Thanh Sơn, Lý Quân. Cái đầu có mào hình vương miện, cái đuôi bảy sắc, toàn thân bốc lên ngọn lửa tự nhiên, tất cả khiến thần điểu Thanh Loan trở thành báu vật tuyệt mỹ khiến người ta mê say.

- Tiểu Thanh!

Lý Quân vuốt ve âu yếm bộ lông Thanh Loan.

Ngọn lửa ngoài thân Thanh Loan đã thu lại. Được Lý Quân vuốt ve, Thanh Loan có vẻ rất thoải mái. Ngay lúc này...

- Giết!!!

- Giết!!

Tiếng hò hét như thủy triều từ đằng xa vang tới. Chẳng mấy chốc ở phía bên này cũng vang lên từng đợt hò hét ầm ĩ. Trong nháy mắt, cả hẻm núi Hỏa Lưu Thiết không ngừng vang lên những thanh âm đinh tai nhức óc. Đằng Thanh Sơn ẩn ẩn cảm thấy nhiệt độ chung quanh cũng tăng lên một phần.

- Bắt đầu đánh rồi!

Lý Quân lắp bắp kinh hãi.

- Ở tiền tuyến phía tây.

Dương Đông hít sâu một hơi, hai mắt hơi lóe sáng, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, con xin tới đó xem.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua, gật gật đầu:

- Đi đi, nhưng cẩn thận một chút.

- Vâng.

Dương Đông lập tức hưng phấn cầm cây gậy trúc bước ra khỏi đại trướng.

- A Thú, đi coi chừng cho sư đệ.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Vâng, sư phụ.

Đang đứng tựa như một mãnh thú, lập tức A Thú rời khỏi đại trướng.

- Giết!

- Giết!!!

Bên ngoài tiếng gào rú tựa như thủy triều, như muốn phá tung cả đại trướng.

- Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn không khỏi cao giọng, chỉ sợ Lý Quân không nghe rõ trong lúc ầm ĩ này.

- Muội hỏi Thanh Loan xem lát nữa, nếu bên ta gặp phải nguy hiểm, ta nhờ nó ra tay, nó có nguyện ý không?

Lý Quân gật đầu, lập tức hỏi Thanh Loan.

- U... ô ô...

Thanh Loan vội hưng phấn xổ một tràng.

Lý Quân quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, vẻ kinh ngạc.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Nó... nó rất cao hứng, nó còn hỏi... muốn giết bao nhiêu người.

Lý Quân hơi bất lực.

- Sao Thanh Loan lại thích giết chóc như vậy?

Đằng Thanh Sơn sực nhớ lại những ghi chép ở Cửu Châu Đại Địa về Thanh Loan. Mặc dù nói là nó là đệ nhất dưới hư cảnh, là thần điểu không ai địch nổi, nhưng thực ra nó được xưng là đệ nhất dưới hư cảnh chính là nhờ đi kèm với chiến tích hiển hách là việc giết chóc kinh người. Thanh Loan là một con hung điểu!

- Nó đồng ý thì tốt rồi!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Muội hỏi nó xem ngọn lửa của nó phun ra có thể duy trì được bao lâu.

Lý Quân lại hỏi Thanh Loan.

Thanh Loan lúc này không ngừng hưng phấn xổ một tràng nữa, thỉnh thoảng đưa đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Đằng Thanh Sơn, tựa hồ rất mong mỏi.

- Tiểu Thanh nói nó có thể phun ra rất nhiều loại lửa.

Lý Quân giải thích:

- Ngọn lửa khác nhau, thì thời gian có thể duy trì cũng khác nhau. Ngọn lửa cực mạnh của nó là ngọn lửa màu tím đen, yếu

hơn một chút là ngọn lửa màu đen, thấp hơn là ngọn lửa màu trắng. Yếu nhất là ngọn lửa màu đỏ!

- Trong đó ngọn lửa màu tím đen chỉ duy trì được ngắn nhất, chỉ có thể phun ra hơn mười hơi thở. Còn ngọn lửa màu đen có thể duy trì khá lâu, đại khái khoảng...

Lý Quân chuẩn bị bắt đầu giải thích chi tiết.

- Không cần lợi hại như vậy đâu! Hỏa diễm màu đỏ bình thường là được. Vậy nó có thể duy trì hỏa diễm màu đỏ bình thường được bao lâu?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, những yêu thú tiên thiên kim đan bình thường mà biết phun lửa thì ngọn lửa khi phun ra có màu đen. Yêu thú cấp độ tiên thiên hư đan thì có ngọn lửa màu trắng. Ngọn lửa màu trắng có thể cháy cả núi đá.

Hỏa diễm màu đỏ yếu nhất trên người Thanh Loan, cũng chẳng hề kém hơn nhiệt độ dung nham.

- Thanh Loan nói... Hỏa diễm màu đỏ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lý Quân trả lời.

- Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, không khỏi thán phục Thanh Loan có thiên phú rất lợi hại.

Thanh Loan trời sinh là thần điểu trong ngọn lửa, có thể khống chế lửa. Trong điều kiện bình thường, thân thể nó đều được lửa vờn quanh một cách tự nhiên... Hỏa diễm màu đỏ cần lực khống chế yếu nhất, đích thật là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

- Nói với nó, đến lúc đó chỉ cần sử dụng hỏa diễm màu đỏ là được. Còn khi nào thì động thủ, tới lúc đó ta sẽ nói cho nó biết.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm.

Lý Quân lập tức báo lại.

Mặc dù bên ngoài tiếng giết chóc long trời lỡ đất, nhưng trong đại trướng Đằng Thanh Sơn vẫn rất bình tĩnh. Hắn biết, khi muốn hắn động thủ, chắc chắn Mục Vân Ký sẽ tới gặp.

- Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh!

Xa xa bên ngoài vang lên tiếng gọi nôn nóng.

- Đi, theo ta ra ngoài!

Đằng Thanh Sơn lập tức mang theo Lý Quân, Thanh Loan, Cuồng Phong Ưng cùng ra khỏi đại trướng.

Lúc này Mục Vân Ký trông có vẻ xơ xác, cùng gia chủ nhà họ Đoàn là Đoàn Thạch Tấn trông khá là chật vật chạy đến nơi. Mục Vân Ký xem ra thê thảm hơn, vội nói:

- Đằng tiên sinh! Tình thế rất xấu, nhanh, đi theo tại hạ.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Ngay từ đầu chúng ta toàn lực phòng ngự phòng tuyến phía tây, nơi địch nhân công kích hung mãnh. Nhưng ta không ngờ, ngũ đại gia tộc có gia tộc Thiên Phong phía sau lại ghê gớm như vậy! Họ điên cuồng công kích ở phòng tuyến phía tây chỉ để lừa chúng ta mà thôi. Nơi công kích chính thức là tòa núi thấp phía nam!

- Quả núi thấp phía nam?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Hai bên hẻm núi Hỏa Lưu Thiết, một là quả núi thấp phía bắc, một là quả núi thấp phía nam. Quả núi thấp phía nam chỉ cao hơn ba mươi trượng.

- Lúc chém giết bắt đầu, ở cửa vào phía đông nơi quả núi thấp phía bắc và quả núi thấp phía nam đều có chém giết. Chúng tôi cũng không để ý. Dù sao chúng ta cũng nắm chắc... Nhưng không ngờ, Hàn Vũ Vệ của gia tộc Thiên Phong, mang theo những quân sĩ tinh anh nhất của ngũ đại gia tộc lẫn vào trong đám quân sĩ bình thường, đột nhiên tấn công mạnh quả núi thấp phía nam.

- Đỉnh núi của núi thấp phía nam không lớn, chúng ta cũng chỉ lưu được tám trăm lính ở đó, đã nhanh chóng thất thế.

Mục Vân Ký vội vàng tường thuật.

- Tiểu Quân, lên!

Đằng Thanh Sơn phân phó.

Lý Quân nhảy lên lưng Thanh Loan, còn Đằng Thanh Sơn nhảy lên trên lưng Cuồng Phong Ưng.

- Ô ô..

- Ô ô..

Hai tiếng hót cao vút. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân chia nhau cưỡi Cuồng Phong Ưng, Thanh Loan nhanh chóng bay lên trời cao. Trên trời cao nhìn xuống, Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy được cả chiến cuộc trong hẻm núi Hỏa Lưu Thiết... Bây giờ cuộc chiến đấu ở bốn tuyến đều rất kịch liệt.

Đặc biệt là trên quả núi thấp phía nam, một đám lính mặc màu

chiến giáp bạc đặc thù đã hầu như giết sạch toàn bộ binh lính của Đoàn gia và Phó gia đóng ở đây.

- Tiểu Quân, bảo Thanh Loan đốt quả núi thấp phía nam cho ta!

Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói, tay phải chỉ vào quả núi thấp phía nam.

...

Bọn người Thiết Kiếm Vũ Thánh, Ngô Bạch Vĩ đều lẫn lộn trong đại quân, hướng mắt nhìn lên quả núi thấp phía nam, không giấu được nụ cười.

- Ha ha, Hàn Vũ Vệ quả nhiên danh bất hư truyền, đã sớm chiếm lĩnh được quả núi thấp phía nam. Từ đó chúng ta có thể nhanh chóng cử đại quân tiến công vào hẻm núi!

Ngô Bạch Vĩ cười ha ha.

- Gia tộc Thiên Phong ta nhất định phải có được mỏ quặng Hỏa Lưu Thiết!

Thiết Kiếm Vũ Thánh sáng mắt.

Khi đám người Thiết Kiếm Vũ Thánh đang bắt đầu hưng phấn --

- U...

Theo tiếng hót cao vút, một con thần điểu tuyệt đẹp không giống như loài chim của nhân gian chợt hạ thấp xuống. Một người thiếu nữ đẹp động lòng người ngồi trên lưng thần điểu. Hai cánh thần điểu khẽ vỗ không ngừng xuống phía dưới. Chỉ thấy ngọn lửa ngập trời từ hai cánh thần điểu không ngừng phủ trùm xuống, trong nháy mắt cả đỉnh núi trở thành biển lửa.

- A!

- Chạy mau!

Không cần biết đó là đội quân gì, chỉ cần đối mặt với ngọn lửa ngập trời là trong nháy mắt đã hoàn toàn tan vỡ. Áo giáp có lợi hại tới mấy cũng không thể hoàn toàn ngăn được ngọn lửa. Dù sao họ cũng phải hô hấp! Hơn nữa đây là ngọn lửa của Thanh Loan, cho dù là ngọn lửa cấp thấp nhất do Thanh Loan phun ra thì nhiệt độ cũng cực kỳ đáng sợ.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào rú không ngừng, hoặc là từ người trên đỉnh núi nhảy xuống, hoặc là người bị thiêu trong ngọn lửa vang ra.

Lúc này, kỷ luật có nghiêm minh tới mấy thì trước ngọn lửa vô tình cũng vô dụng.

Chỉ trong khoảng thời gian hơn mười hơi thở, cả đỉnh núi đã bị đốt thành một mảnh tro tàn.

- Cái gì thế … ?!

Bọn Thiết Kiếm Vũ Thánh, Ngô Bạch Vĩ, Đổng Gia Đại trưởng lão, Đạm Đài gia chủ, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Cả đám nhìn đôi nam nữ đang cưỡi yêu thú phi cầm giữa không trung, tựa như thần tiên quyến lữ.

- Đằng... Đằng Thanh Sơn!

Đám Thiết Kiếm Vũ Thánh, Nữ Vũ Thánh, Nghiêm Bạch Thú, ai nấy đều nhìn như đóng đinh lên hai người trên trời cao.

Sau khi đốt sạch cả quả núi thấp phía nam, chỉ thấy nam tử trên lưng con hùng ưng khổng lồ, chỉ về cuộc chiến ở phương tây,

nơi đang đánh nhau kịch liệt nhất:

- Đi tới đó!

Thanh âm vang dội hầu như vang vọng vào tai mọi tên lính. Hai con yêu thú phi cầm lập tức bay về phía chiến tuyến phía tây.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 50

Tiếng Gầm Kinh Thiên.

Hàn Vũ Vệ chính là quân đội tinh anh nhất của gia tộc Thiên Phong, nhưng lúc này toàn quân Hàn Vũ Vệ đang chìm trong sợ hãi.

- Nhanh, nhanh!

Liễu Hà là một đội trưởng bách nhân đội Hàn Vũ Vệ. Vì hắn đi đoạn hậu nên khi hai cánh Thanh Loan phát ra vô số ngọn lửa, hắn vẫn còn dưới chân núi. Nhờ đó hắn mới may mắn thoát chết. Lúc này hắn đang chỉ huy vài chục Hàn Vũ Vệ còn sống sót vội vã chạy về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Ngay lúc này...

- Ngô Gia, Đổng Gia, Đạm Đài gia, Nghiêm gia, Hạ Hầu gia, quân đội năm nhà nghe đây. Hãy mau rút đi. Nếu không, đừng trách ta vô tình.

Thanh âm hùng hậu vang vọng khắp núi rừng. Đang chạy trốn chợt Liễu Hà ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thanh niên trên lưng yêu thú phi cầm, hắn không nén được thầm run rẩy.

Chẳng mấy chốc, Liễu Hà đã chỉ huy thủ hạ chạy tới giữa đoàn quân.

- Đại nhân, đại nhân!

Liễu Hà vội chạy tới.

Đổng Gia Đại trưởng lão, Ngô Bạch Vĩ, Nữ Vũ Thánh, Nghiêm Bạch Thú, Hạ Hầu An, Đạm Đài gia chủ đang đứng cùng Thiết Kiếm Vũ Thánh. Tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên không trung, nghe tiếng của thanh niên trên lưng chim ưng, ai nấy đều biến sắc.

- Liễu Hà?

Thiết Kiếm Vũ Thánh cũng biết tên sĩ quan chỉ huy Hàn Vũ Vệ này.

- Chúng ta tổn thất bao nhiêu người?

Thiết Kiếm Vũ Thánh hỏi ngay. Hàn Vũ Vệ vô cùng quan trọng với gia tộc Thiên Phong.

Liễu Hà lộ vẻ mặt đau đớn:

- Chết nhiều lắm. Đợt đầu xông lên cơ hồ đã chết cả. Số ít người từ trên đỉnh núi nhảy xuống, ngã chết không ít, còn không ít người trọng thương! Chúng ta xuất ra gần chín trăm huynh đệ, bây giờ sống sót không tới một trăm. Đại nhân... Thật sự không có biện pháp, thật là đáng sợ.

Sắc mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh như bị băng cứng bao phủ.

- Giết!

- Giết giết!!!

Ở chiến tuyến phía tây vẫn còn chìm trong giết chóc. Những quân sĩ ấy chẳng có mấy người chú ý tới việc xảy ra ở quả núi thấp phía nam. Còn tiếng gọi đầu hàng của Đằng Thanh Sơn thì vì chiến trường thật sự quá ồn, tai họ đã đều bị chấn động gần như điếc đặc, họ chỉ có thể nghe mơ mơ hồ hồ, tiếng được tiếng mất, nhưng căn bản cũng không thèm để ý tới.

Phía quân đội của Ngũ đại gia tộc, bảy người cao cấp nhất đang tụ tập với nhau.

- Ngưng chiến!

Thiết Kiếm Vũ Thánh trầm giọng nói.

Sáu người khác nhìn Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Bỏ qua như vậy à?

Nghiêm Bạch Thú nắm chặt nắm tay, có vẻ không cam lòng.

- Chắc chắn lửa do con yêu thú phun đó cũng có hạn thôi. Phỏng chừng nó chỉ có thể phóng ra trong chốc lát!

- Nghiêm huynh nói đúng.

Ngô Bạch Vĩ cũng vội nói:

- Chúng ta chết nhiều binh mã như vậy rồi, bây giờ phải tay không quay về à? Trơ mắt nhìn Đoàn gia Phó gia chiếm được tiện nghi sao? Hừ, ta cũng không tin một con yêu thú mà có thể thay đổi cả chiến cuộc.

- Ngưng chiến đi!

Thanh âm trầm thấp của Nữ Vũ Thánh vang lên:

- Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không làm việc không chắc ăn. Hắn đã dám làm như thế, khẳng định có cơ sở. Chúng ta cũng nên xem hắn rốt cuộc nói như thế nào. Thôi, cố tìm hiểu hư thật về thần điểu phun lửa đó đi.

Từ cổ chí kim, tuyệt không có bất kỳ một tiên thiên Vũ Thánh nào đối kháng được với một đạo quân.

Còn về phần yêu thú đối kháng với quân đội thì thật tế đã xảy

ra rồi. Tỷ như con Lục Túc Đao hơn một ngàn năm trước! Về phần thần điểu phun lửa thì trên Đoan Mộc Đại Lục chẳng có mấy người biết cả.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Cuồng Phong Ưng, nhìn xuống quân đội đối phương rầm rộ, vô cùng vô tận. Trên ba mươi vạn đại quân, cho dù Thanh Loan không ngừng dùng ngọn lửa đốt, cũng phải đốt rất lâu. Nhưng, Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, một khi quân đội sợ hãi thì sẽ tự tan vỡ!

- Đằng đại ca, tiếp tục công kích phía dưới chứ?

Lý Quân quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Hiển nhiên đám lãnh đạo đối phương chưa thể thống nhất ý kiến ngưng chiến hay không.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn nhìn đám lính không ngừng giết người và bị người giết phía dưới, hít sâu một hơi, thấy rõ sự co bóp của lồng ngực, rồi sau đó một luồng khí rất mạnh bùng nổ:

- Mọi người, dừng tay cho ta!!!

Tiếng gầm giận dữ này thậm chí còn làm cho không khí phía trước Đằng Thanh Sơn chấn động đến méo đi!

- Dừng!

- Dừng!

- Dừng!

Từng luồng âm thành ì ầm tựa như sấm nổ không ngừng vang vọng quanh quẩn trong thiên địa, giáng thẳng vào tai mọi binh lính dưới chiến trường.

- A!

- Tai ta!

Không ít quân sĩ bị luồng sóng âm đập vào, buộc phải bịt tai, sắc mặt trắng bệch. Giữa đám đông binh sĩ dày đặc vô cùng vô tận phía dưới, thậm chí còn có không ít quân lính bị tiếng gầm giận dữ của Đằng Thanh Sơn làm chấn động đến mức ngã nhào xuống đất. Chỉ một tiếng hét mà quân đội song phương đã bị buộc phải dừng tay.

Thân thể Đằng Thanh Sơn chính là thân thể cực mạnh. Từ sau khi đạt tới cương kình hậu kỳ, bất luận là nội phủ hay ngoại tạng, chỗ nào cũng đạt tới cực hạn hoàn mỹ! Sức mạnh của tạng phủ Đằng Thanh Sơn rất ghê gớm nếu phối hợp với một bộ phận rất nhỏ cương kình tiềm phục sâu trong thân thể. Một tiếng gầm của hắn, nếu có một khối cự thạch trước mặt hắn cũng sẽ bị chấn động đến mức phải vỡ tung!

Hoàn toàn có thể nói là công kích bằng sóng âm!

May mà Đằng Thanh Sơn không đặc biệt công kích một ai đó. Nhưng cho dù chỉ là tiếng gầm phát tán, vẫn làm rất nhiều quân sĩ phải chấn động.

Ở bộ tham mưu Ngũ đại gia tộc.

Bảy người Thiết Kiếm Vũ Thánh cũng bị tiếng gầm giận dữ của Đằng Thanh Sơn dọa khiếp tới mức giật bắn cả người. Ai nấy nhìn nhau, trong đó Đại trưởng lão Đổng Gia bất lực cười nói:

- Đừng nói Đằng Thanh Sơn cho con thần điểu phun lửa công kích. Chỉ cần tiếng gầm đó cũng làm cho quân sĩ chúng ta sợ tới mức sĩ khí biến sạch.

"Tiếng gầm này..." Thiết Kiếm Vũ Thánh ngẩng đầu nhìn lên Đằng Thanh Sơn trên lưng chim ưng giữa không trung. “Phong

Hống Mật Điển của gia tộc Thiên Phong chúng ta cũng luyện ra tiếng gầm, nhưng vẫn còn kém xa tiếng gầm của hắn."

Bí tịch dùng tiếng gầm đả thương địch thủ, bất luận là ở Cửu Châu, hay Đoan Mộc Đại Lục đều có cả!

Nhưng có thể đạt tới mức độ của Đằng Thanh Sơn, chỉ một tiếng gầm mà làm hơn mười vạn binh lính mặt vàng như nghệ, thật quá khó tin. Tiếng gầm này tuyệt đối còn lớn hơn tiếng sấm.

- Các ngươi không muốn ngưng chiến, bây giờ cũng phải ngưng chiến thôi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh lắc đầu.

- Tiếng gầm của Đằng Thanh Sơn, làm sĩ khí quân sĩ chúng ta hoàn toàn hết sạch. Không có sĩ khí, dù có muốn cũng không có cách nào đánh được.

Chiến đấu phải nhờ vào sĩ khí!

Khi quân sĩ một bên sợ hãi, trong lòng đã kinh hoảng thì còn chiến đấu làm sao?

...

Khi sĩ khí ngũ đại gia tộc giảm xuống tới mức thấp nhất, sĩ khí bên Đoàn gia Phó gia lại đạt tới đỉnh cao. Tất cả quân sĩ đều lộ vẻ hân hoan vui mừng. Họ biết cường giả như một chiến thần vô địch trên lưng con chim ưng trên trời cao kia là người phe họ.

- Đằng tiên sinh!

Bên ngũ đại gia tộc vọng lên thanh âm hùng hồn của Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Hách Liên, các ngươi còn muốn đánh à?

Đằng Thanh Sơn trên lưng chim ưng, từ trên cao nhìn xuống Thiết Kiếm Vũ Thánh được đám lính bảo vệ nghiêm ngặt.

- Đằng tiên sinh, mỏ Hỏa Lưu Thiết không phải là thứ mà Phó gia, Đoàn gia có khả năng nuốt được.

Thanh âm Thiết Kiếm Vũ Thánh vọng lên.

- Cho dù các ngươi có thể khai thác mạch khoáng, nhưng sau đó, các đại gia tộc Đông Hoa Vực tuyệt đối sẽ không để các ngươi có được bảo vật. Đến lúc đó, các ngươi nhất định sẽ trở thành mục tiêu công kích! Cây cao gió cả. Ta thấy hay là hôm nay mọi người đàm phán cho tốt đi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nói.

- Ha ha, Hách Liên, việc mọn ấy bất tất ngươi phí sức.

Đằng Thanh Sơn trên lưng chim ưng, mắt liếc nhìn mấy người cạnh Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Người có tâm tư muốn đánh chiếm Hỏa Lưu Thiết, ta cũng không phản đối. Dù sao bảo bối cỡ này mà không thích mới lạ. Nhưng ta xin khuyên ngươi, muốn có bảo bối, phải có thực lực có được bảo bối, nếu không...

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân bên cạnh.

Lý Quân mỉm cười, lập tức nhẹ giọng dùng ngôn ngữ loài chim nói với Thanh Loan.

- Vù...

Thanh Loan hai cánh vẫy một cái, lập tức ngọn lửa đầy trời tràn xuống dưới, vừa vặn bao trùm khoảng đất trống giữa hai đạo quân. Ngọn lửa nóng rực đáng sợ làm những binh lính đang ở những hàng đầu hoảng hốt, vội nhảy lui về phía sau.

Xoẹt xoẹt... xoẹt xoẹt...

Trong phạm vi dài rộng gần trăm trượng, đất đai bị đốt cháy sạch sẽ. Lúc trước đám lính vẫn chìm vào cảnh chém giết ở đây nên không thấy được tình huống bi thảm ở quả núi thấp phía nam. Nhưng lúc này, nhìn thấy được cảnh ghê người này, vừa nghĩ tới việc họ có thể chìm trong biển lửa, không khỏi ai nấy mặt xám như tro.

- Chết chắc rồi, bị ngọn lửa đó thiêu đốt, khẳng định phải chết.

- Đó là yêu thú gì thế?

- Chết cũng không đánh, không đánh.

Trước cảnh đáng sợ toát mồ hôi đó, đám quân sĩ ở hàng đầu chẳng còn chút ý chí chiến đấu nào nữa. Họ gia nhập quân đội cũng là chén cơm manh áo trong thời buổi loạn lạc. Cho dù là quân đội tinh anh hạng nhất như Hàn Vũ Vệ, Thần Đao Vệ, cũng không thể xông lên khi đối diện với biển lửa ngập trời, chứ đừng nói tới đám binh lính bình thường.

- Hôm nay ta không muốn giết nhiều người, nếu các ngươi còn dám động can qua, ta cũng không có biện pháp.

Bên Ngũ đại gia tộc thấy Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhưng bọn chúng lại hận tới ngứa răng.

Động can qua?

Bây giờ họ có hạ lệnh cho quân đội xung phong liều chết, nhưng đám lính đã thấy cảnh Thanh Loan phun lên ngọn lửa đáng sợ như vậy, quân đội có chết cũng không chịu tiến công.

- Hách Liên huynh, chúng ta...

Hạ Hầu An nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh, mấy người

khác cũng đều nhìn về phía y.

Họ chỉ có thể đặt hy vọng vào gia tộc Thiên Phong!

- Không còn cách nào khác, triệt thoái đi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh hừ lạnh, mặt xạm lại, lạnh lùng nói.

...

Khi quân đội ngũ đại gia tộc triệt thoái, Đằng Thanh Sơn đang ở giữa không trung nở nụ cười như trút được gánh nặng. Quân đội Đoàn gia và Phó gia ở cả hai hẻm núi Hỏa Lưu Thiết đều hoan hô.

- Vô địch!

- Vô địch!

- Vô địch!

...

Tiếng hoan hô điên cuồng. Vô số quân sĩ nhìn dáng người trên lưng con hùng ưng, bầu máu nóng sôi sục. Đám quân sĩ sẽ ghi tạc sâu trong lòng thời khắc này. E rằng cho dù tới già họ cũng sẽ kiêu hãnh kể lại cho con cháu về cảnh hôm nay, họ được chiến đấu dưới sự chỉ huy của một chiến thần cực mạnh!

...

Trong cuộc chiến tranh giành mỏ Hỏa Lưu Thiết ở Ngưu Đầu Sơn, trải qua sự cạnh tranh của các phe Gia tộc, cuối cùng, dưới sự uy hiếp của Đằng Thanh Sơn và thần điểu phun lửa cùng với sự vững vàng của gần mười vạn đại quân Đoàn gia Phó gia, năm gia tộc kia chỉ có thể bất lực buồn bã suất lĩnh đại quân rút lui. Họ biết quân đội mà không có sĩ khí, chỉ mười vạn đại quân cũng có thể đuổi giết tàn sát ba mươi vạn đại quân!

Dù sao chiến tranh cũng không chỉ là đấu với nhau về số lượng.

Trên quả núi thấp phía bắc, Đằng Thanh Sơn, Mục Vân Ký, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn bốn người sóng vai cùng đứng, đưa mắt nhìn xuống đại hợp cốc phía dưới.

- Mỏ Hỏa Lưu Thiết là của chúng ta rồi.

Mục Vân Ký chỉ xuống phía dưới, hăng hái cười nói:

- Vừa nghĩ tới cảnh ngũ đại gia tộc, còn cả cái tên Thiết Kiếm Vũ Thánh triệt thoái không cam lòng, quả là thống khoái.

Đoàn Thạch Tấn mỉm cười nói:

- Lần này, thật là nhờ vào Đằng tiên sinh rồi.

- Chiến tuyến phía tây, cho dù không có ta, Vân Mộng Vệ của Vân Ký phối hợp với quân sĩ Đoàn gia, vẫn có thể giữ vững được.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Tốt lắm, đừng nói linh tinh nữa, mau mau khai thác mỏ đi. Lấy càng sớm càng tốt.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 51

Tổng Sản Lượng Hỏa Lưu Thiết.

Ha ha, đúng, khai thác mỏ!

Mục Vân Ký cũng phá ra cười to.

- Tiên sinh, việc khai thác mỏ thì người cứ yên tâm. Khai thác mỏ Hỏa Lưu Thiết không khó khăn lắm. Hơn nữa, quặng Hỏa Lưu Thiết cũng như thiên niên hàn thiết, huyền thiết, hoàn toàn không có tạp chất. Quặng tinh chất, Hỏa Lưu Thiết chính là một thứ quặng tinh.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, năm xưa ở Đằng gia trang, mình từng lấy lên hai khối Vạn Niên Hàn Thiết từ Bích Hàn Đàm, cũng chẳng có chút tạp chất nào - Khi nào thì bắt đầu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Hôm nay đã muộn rồi.

Mục Vân Ký nhìn trời:

- Tối hôm nay chuẩn bị, thu xếp một chút. Từ sáng mai bắt đầu khai thác mỏ! Mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết này càng nhiều thì mất thời gian càng lâu. Hy vọng cho chúng ta khai thác lâu một chút.

- Đúng, càng lâu càng tốt!

Đoàn Thạch Tấn và Phó Đao cũng cười to.

...

Ngưu Đầu Sơn, cách hẻm núi Hỏa Lưu Thiết chỉ vài dặm, có một quả núi vô danh. Đằng Thanh Sơn ra lệnh cho đệ tử "Đằng Thú" xây dựng một đình viện. Lúc trước ở bờ hồ Nguyệt Nha, Đằng Thanh Sơn dùng Luân Hồi thương dễ dàng kiến tạo vài cái nhà đá. Còn lần này, Đằng Thú sử dụng Khai Sơn Thần Phủ!

Dưới lệnh của Sư phụ, Đằng Thú đương nhiên không dám cãi lại, nhưng tốc độ của hắn hiển nhiên không bằng Đằng Thanh Sơn.

Hao phí một lúc lâu, y mới tạo được một cái đình viện trên đỉnh núi. Ba mặt trong của đình viện có ba gian phòng.

- A Thú, phủ pháp của ngươi quả là hơi xấu hổ.

Đằng Thanh Sơn nhìn tòa nhà, rồi mỉm cười.

Mặt Đằng Thú hơi đỏ lên.

- A Thú ca đỏ mặt rồi, đỏ mặt rồi.

Phó Vũ Bình không khỏi cười lớn.

Dương Đông cũng che miệng cười trộm. Đằng Thú lập tức trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

- Đằng đại ca, A Thú có vẻ thích hợp dùng búa nhỉ.

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn cũng nghĩ đến khai sơn đại đệ tử "Đằng Thú" rốt cuộc cần dùng binh khí gì. Bây giờ mới thực nghiệm được: "Quả nhiên, hắn dùng búa khá là thích hợp. Đúng vậy, trong mấy loại quyền pháp của ta, hắn sở trường nhất là Hành Thổ Chi Quyền. Còn Khai Sơn Tam Thập Lục Thức do Vũ

Hoàng sáng chế cũng lấy hành Thổ chi đạo mà nhập môn...”

” Sau này, ta sẽ truyền cho hắn Khai Sơn Phủ Pháp!”

Mặc dù Đằng Thanh Sơn chuyên tâm về thương pháp, nhưng trong quá trình tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, Đằng Thanh Sơn cũng đạt tới mức độ cực kỳ cao thâm trong phủ pháp. Cho dù dạy cường giả tiên thiên kim đan cũng thừa sức.

- A Thú, từ sáng mai trở đi, ta bắt đầu dạy ngươi phủ pháp.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Về phần binh khí... Ngươi tạm thời dùng rìu đá.

- Vâng, sư phụ.

Đằng Thú chỉ có thể luyến tiếc trả Khai Sơn Thần Phủ về cho Đằng Thanh Sơn.

...

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn dốc lòng tìm hiểu thiên đạo. Bây giờ hắn chỉ cách hư cảnh một bước rất gần. Còn mỗi buổi sáng hằng ngày, Đằng Thanh Sơn đều bỏ khoảng thời gian uống cạn một chén trà để chỉ điểm một chút cho đại đồ đệ “Đằng Thú”. Về phần phủ pháp, thì Đằng Thanh Sơn dùng chính những gì mình lĩnh ngộ về Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, sau đó đơn giản hoá ra một bộ phủ pháp... Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức.

Dù sao hắn cũng chỉ lĩnh ngộ một bộ phận nhỏ của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức thôi. Nhưng bộ Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức này có uy lực rất lớn, cho dù là ở Cửu Châu Đại Địa cũng mạnh hơn thiên cấp mật điển bình thường nhiều. Dù sao, đây là thứ được đơn giản hoá từ tuyệt học cực mạnh của Vũ Hoàng mà ra.

Hơn nữa, tiên thiên cường giả mà học tập Khai Sơn Tam Thập

Lục Thức thì phỏng chừng sẽ cảm thấy mù mờ. Nhưng học tập Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức thì có thể có thành tựu nhất định! Dù sao, thích hợp mới là tốt nhất!

...

Đằng Thanh Sơn tiềm tu trên núi vô danh, còn trong hẻm núi Hỏa Lưu Thiết, việc khai thác mỏ vẫn đang diễn ra sôi sục. Thấm thoát một tháng đã qua.

Một tháng sau, lúc hoàng hôn, trong hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

Keng! Keng! Keng!

Những tiếng va chạm chói tai của kim loại vang lên không ngừng. Hiển nhiên khi đang khai thác đã đụng phải Hỏa Lưu Thiết.

Không ít lính mặc áo lót đơn bạc đang khai thác mỏ. Ngay từ đầu, lúc vừa khai thác, mọi việc có vẻ dễ dàng. Dù sao chỉ khai thác ở tầng ngoài. Càng khai thác sâu, sẽ đụng phải những tầng đá. Còn Hỏa Lưu Thiết thì lẫn trong lớp đá đó. Mỗi lần đều phải móc ra những tảng đá rất lớn, rồi sau đó đập nát ra mà lấy Hỏa Lưu Thiết.

" Chậc chậc, ra lệnh một tiếng mà mấy vạn quân sĩ cùng khai thác Hỏa Lưu Thiết." Một thiếu niên mập mạp cầm một cây gậy trúc đi trong hẻm núi, nhìn vô số người đang khai thác mỏ chung quanh, hai mắt không khỏi lóe sáng. "Nếu đến ngày nào đó, ta cũng có thể có quyền thế như vậy, ra lệnh một tiếng là mấy vạn quân sĩ phải nghe lệnh, vậy thì..."

Những gì hắn gặp hồi nhỏ làm Dương Đông rất khao khát quyền lực và vũ lực!

Do đó, hắn mới gia nhập vào ổ cường đạo.

" Không đúng, làm chức tướng quân trong quân đội đã là gì.

Được giống như sư phụ mới chính thức là lợi hại. Một người, làm vài chục vạn đại quân phải sợ hãi.” Dương Đông nhớ lại cảnh diễn ra một tháng trước. Quang cảnh một tiếng gầm của Đằng Thanh Sơn làm chấn nhiếp vài chục vạn quân sĩ khiến dục vọng trong lòng hắn càng dâng cao. “Trở nên mạnh lên! Trở nên mạnh lên!”

” Không biết cha bây giờ... “ Vừa nghĩ tới cha hắn, trong lòng Dương Đông dâng lên những tâm tình phức tạp.

Đối với người cha Dương Vong, có đôi khi hắn hận, hận cha hắn vô tình ném hắn vào một sơn thôn nghèo mạt, làm hắn nhận bao nhiêu khuất nhục. Có đôi khi hắn lại rất nhớ, bởi vì đó là người thân duy nhất trên đời hắn.

” Cha, ngươi nhất định phải sống trở về, nhất định phải sống!”

Dương Đông thầm nói.

- Đông tử.

Một thanh âm gần đó chợt vang lên. Dương Đông quay đầu nhìn lại, thấy từ trong khu mỏ có ba bóng người cùng đi tới. Ba người này vừa tới, đám lính khai thác chung quanh ai nấy đều rất cung kính. Ba người này chính là Mục Vân Ký, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn.

- Mục đại ca, Phó tiên sinh, Đoàn tiên sinh!

Dương Đông vội cười bước tới đón.

- Thay mặt cho sư phụ ngươi tới xem tình huống khu mỏ à?

Mục Vân Ký cười nói.

- Ta cũng chỉ đi chơi cho vui.

Dương Đông lắc đầu.

- Sư phụ chuyên tâm tu luyện, căn bản không có tâm tư quản việc này. Hơn nữa, sư phụ cũng tín nhiệm Mục đại ca mà.

Phó Đao vuốt đầu Dương Đông:

- Chúng ta dù gan lớn tới đâu, cũng không dám tham của sư phụ ngươi một phần nào. Thôi, đi... chúng ta cùng đi gặp sư phụ ngươi.

- Các vị?

Dương Đông giật mình.

Từ khi bắt đầu khai thác mỏ, ngày thứ nhất bọn họ có đến bái phỏng Đằng Thanh Sơn. Vì Đằng Thanh Sơn nói là không muốn bị quấy rầy, nên gần một tháng qua, đám ba người bọn Mục Vân Ký không tới chỗ Đằng Thanh Sơn nữa.

- Ừm, quặng Hỏa Lưu Thiết cũng sắp khai thác hết rồi. Chúng ta tới nói chuyện với sư phụ ngươi.

Mục Vân Ký cười.

- À.

Dương Đông giật mình, hưng phấn vội nói:

- Đi, chúng ta nhanh lên, sư phụ biết được nhất định sẽ rất cao hứng.

...

Lúc này đã là hoàng hôn, sắc trời hôn ám, nhóm bốn người Mục Vân Ký tới chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

- Dương Đông, ta đang chờ ngươi về ăn cơm.

Phó Vũ Bình mở cửa đình viện, cười nói:

- Mục đại ca, các người cũng tới à. Hôm nay thật vừa khéo, đại thúc vừa xuất quan.

Trong đình viện có để một cái bàn gỗ hình vuông giản dị. Chung quanh có vài cái ghế gỗ nhỏ, trên bàn gỗ vuông đã bày ba khay thức ăn thơm phức.

- À, các ngươi tới chơi à.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đang bưng chén đũa cùng từ trong bếp ra.

- Tiên sinh cũng làm cơm à?

Phó Đao kinh ngạc cười hỏi.

- Ta cũng chỉ hỗ trợ dọn chén bát. Đây là Tiểu Quân làm thôi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Mục Vân Ký tán thưởng:

- Tay nghề của Lý Quân cô nương rõ là rất khá. Lần trước được ăn một lần, chậc chậc, tuyệt đối hơn hẳn đầu bếp tốt nhất ở Vân Mộng Cổ Thành ta. Đằng tiên sinh, ngươi thật có có lộc ăn.

Lý Quân nghe thế không khỏi đỏ mặt, liếc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười cười, ngồi xuống, nhìn ba người trước mắt:

- Vân Ký, các ngươi tới đây có chuyện gì thì nói đi.

- Sư phụ, họ nói mỏ sắp khai thác hết rồi.

Dương Đông trả lời.

- Sắp khai thác hết rồi à?

Đằng Thanh Sơn sáng mắt.

Quặng Hỏa Lưu Thiết quan hệ đến tương lai khi trở lại Cửu Châu, kiến tạo một quân đội cường đại được trang bị chiến giáp, chính thức là quân đội nhất lưu. Tầm quan trọng của chiến giáp thì không cần phải nói nhiều!

- Có bao nhiêu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Tiên sinh! Người lời rồi. Húc Nhật Thương Hành chúng ta lỗ quá.

Mục Vân Ký lắc đầu bất lực nói:

- Tại hạ luôn nghĩ là lần này số quặng phải rất nhiều, ba phần quặng mà trên mười vạn cân thì tiên sinh chỉ lấy mười vạn cân, Húc Nhật Thương Hành ta có thể có được nhiều hơn. Đáng tiếc...

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, hắn hơi hiểu ý...

Ba phần quặng lần này không tới mười vạn cân.

- Theo tại hạ phỏng chừng, chỉ vài ngày nữa là quặng sẽ được khai thác hết. Theo đánh giá, tổng sản lượng quặng đại khái chừng ba mươi vạn cân.

Mục Vân Ký giải thích:

- Cho dù có chênh lệch cũng không lớn.

- Dựa theo ước định lúc trước, Phó gia một thành rưỡi, Đoàn gia hai thành, Đằng tiên sinh ba thành, Húc Nhật Thương Hành ba thành rưỡi, vậy...

- Phó gia được ước chừng bốn vạn năm ngàn cân Hỏa Lưu Thiết.

- Đoàn gia, ước chừng sáu vạn cân Hỏa Lưu Thiết.

- Húc Nhật Thương Hành cũng khoảng mười vạn năm ngàn cân Hỏa Lưu Thiết.

- Còn Đằng tiên sinh được chín vạn cân Hỏa Lưu Thiết.

Mục Vân Ký bất lực nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Ta nghi tiên sinh biết trước tổng sản lượng quặng rồi, nên nói số mười vạn cân.

Mười vạn cân rất gần với con số chín vạn cân.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, hắn rất hài lòng với con số này.

Dù sao Hỏa Lưu Thiết chính là bảo bối rất bất phàm. Tổng sản lượng ba mươi vạn cân đã rất hãi nhân rồi. Phần mình được chín vạn cân, với tính toán ba mươi cân một bộ chiến giáp, thì đủ để rèn ba ngàn bộ chiến giáp Hỏa Lưu Thiết! Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông chỉ có sáu ngàn người, chế tạo một đội Tiên thiên kỵ binh ba ngàn người ở Cửu Châu thì quả là cực mạnh.

- Chín, con số không tệ.

Đằng Thanh Sơn cười.

Đột nhiên …

- Ầm! Ầm!...

Mặt đất dưới chân Đằng Thanh Sơn đột nhiên chấn động. Một thanh âm đáng sợ trong nháy mắt vọng tới. Chát! Bùng! Khay chén bát trên bàn đều đổ xuống đất, vỡ tan.

- Nhìn, bên kia!

Dương Đông khiếp sợ nhìn về phương bắc.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Mục Vân Ký cũng đều khiếp sợ hướng mắt nhìn về phương bắc.

Chỉ thấy một luồng dung nham đỏ rực phóng vút lên cao, như lợi kiếm của chiến thần muốn đâm vỡ bầu trời. Khắp nơi đều đầy dung nham màu đỏ, thậm chí còn rọi sáng cả bầu trời đỏ rực. Trong nháy mắt nhóm người Đằng Thanh Sơn biết - Núi lửa bùng nổ rồi!

Quả núi dưới chân chấn động kịch liệt.

- Ầm...

- Ầm...

- Ầm...

...

Cảnh khiến Đằng Thanh Sơn lặng người là những quả núi lửa ở phương bắc, vùng Hỏa Diễm Lĩnh, ngoại trừ quả núi lửa vừa rồi mới phun dung nham ngút trời ra, lại liên tiếp có những quả núi lửa khác cũng phun dung nham. Từng luồng dung nham đáng sợ như những cây trụ, từng cây, từng cây một bắn ra ngút trời như muốn phá cả thiên địa. Cả bầu trời phương bắc đỏ rực, vô số tro bụi mù mịt, một mùi lưu huỳnh nồng nặc đập thẳng vào mặt.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 52

Kết Quả Của Núi Lửa Bùng Nổ.

Những quả núi lửa liên tục bùng nổ. Từng luồng dung nham phun vọt lên trời cao. Sức mạnh tự nhiên ẩn chứa trong thiên địa làm cho người ta khiếp sợ. Luồng khí nóng rực cho dù cách mấy trăm dặm mà Đằng Thanh Sơn vẫn có thể cảm giác được.

- Việc này...

Phó Đao trợn tròn mắt.

- Ầm ầm... " Bùng nổ!" Đằng Thanh Sơn cảm giác được tâm linh mình tựa hồ bị núi lửa bộc phát cuồng bạo thiêu đốt.

Ầm!

Hành Hỏa Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn tu luyện tới quyền thứ sáu, rốt cuộc không thể tăng lên nữa. Tuy chỉ còn cách chỗ đột phá rất mỏng manh, nhưng lại không thể xuyên qua được. Còn cảnh những núi lửa đồng thời bộc phát đã làm cho Đằng Thanh Sơn có được cảm giác không thể giải thích được những hàm ý về Hành Hỏa Chi Đạo.

Bọn người Phó Đao, Mục Vân Ký, Đoàn Thạch Tấn, Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình hoàn toàn bị quang cảnh hùng vĩ của những quả núi lửa đồng thời bùng phát làm cho chấn động.

Quá chấn động!

Hồi lâu sau, những quả núi lửa khắp Hỏa Diễm Lĩnh bộc phát làm dung nham bắn tung khắp nơi trên Hỏa Diễm Lĩnh. Không cần phải nói nhiều về nhiệt độ cao tại Hỏa Diễm Lĩnh. Chỉ riêng Ngưu Đầu Sơn, chỉ một lát sau nhiệt độ ở đây đã tăng lên một khoảng lớn, giống như đột nhiên bước vào mùa hè.

- Cả đời ta đã thấy không biết bao nhiêu lần núi lửa bùng nổ. Nhưng chưa bao giờ thấy đồng thời nhiều núi lửa bùng nổ như vậy!

Phó Đao thán phục.

- Quá hùng vĩ.

Hai mắt Mục Vân Ký bắn ra tia sáng.

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình và Lý Quân vẫn còn cảm thấy nhiệt huyết cuộn trào sau cảnh vừa rồi.

- Vừa rồi đồng thời bao nhiêu núi lửa bộc phát?

Đoàn Thạch Tấn hỏi.

- Dường như bảy tám ngọn gì đó.

Dương Đông mở lời.

Đằng Thú ở bên cạnh lắc đầu:

- Tính cả những núi lửa nhỏ thì dường như mười quả.

- Các ngươi đều sai rồi. Núi lửa lớn thì trên đỉnh sẽ có một vài miệng núi lửa nhỏ hơn. Khi bùng nổ, chúng sẽ cùng lúc bộc phát ra hai ba luồng dung nham... Lần núi lửa bùng nổ này, chỉ tính theo những núi lửa lớn thì hẳn là phải có tới chín quả!

Phó Đao từ bé sống ở Đông Hoa Vực, hơn nữa cách Hỏa Diễm Lĩnh không xa, nên hắn phán định khá chuẩn.

Mục Vân Ký nheo mắt, nhẹ giọng nói:

- Vừa rồi cảnh này quá hùng vĩ, hơn nữa nguyên nhân vì chúng ta lại đứng ở hướng này, nên không thể phán định chính xác cũng không có gì lạ. Nhưng... Có thể vẫn xác định được một chút, vừa rồi ít nhất có bảy núi lửa đồng thời bộc phát.

- Mọi người hẳn là biết cảnh này nói lên điều gì!

Mục Vân Ký nhìn Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn và Đằng Thanh Sơn.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại đang nhắm mắt.

- Mục lão đệ, ngươi nói... Hỏa Diễm Hồng Liên à?

- Hỏa Diễm Hồng Liên? Việc này có quan hệ gì với Hỏa Diễm Hồng Liên?

Lý Quân bên cạnh hỏi.

Mục Vân Ký liền giải thích:

- Lý Quân cô nương, ngươi hẳn cũng biết, ở Đoan Mộc Đại Lục ta có tam đại linh bảo, gồm "Vân Mộng Bạch Quả" ở Vân Mộng Trạch, "Hỏa Diễm Hồng Liên" ở Hỏa Diễm Lĩnh và "Thiên Phong Thủy Châu" ở Thiên Phong Hợp Cốc. Công hiệu ba thứ này đều rất thần kỳ, nhưng nói về số lượng thì rất hiếm. Xét về thứ có mức độ hấp dẫn nhất trong ba linh bảo thì không thể nghi ngờ gì chính là Hỏa Diễm Hồng Liên!

- Hỏa Diễm Hồng Liên? Có thể làm người ta đạt tới tiên thiên à?

Lý Quân cũng không khỏi nín thở.

Trong lịch sử mấy ngàn năm ở Đoan Mộc Đại Lục, từng phát hiện ra chín cây Hồng Liên.

Chín cây Hồng Liên này, có Hồng Liên ba lá, cũng có Hồng Liên bốn lá, năm lá, cao nhất là Hồng Liên bảy lá. Thứ quan trọng nhất trong Hỏa Diễm Hồng Liên chính là "hạt sen", hơn nữa Hỏa Diễm Hồng Liên có bao nhiêu lá sẽ đại biểu cho có bấy nhiêu hạt. Chín gốc Hồng Liên lúc trước, tổng cộng có 42 hạt sen. Còn tất cả cao thủ khi ăn vào một hạt sen, chỉ có một người là không đạt tới tiên thiên, những người khác đều đạt tới tiên thiên!

- Một gốc Hỏa Diễm Hồng Liên đủ để làm vài cao thủ hậu thiên đỉnh đột phá tiến vào tiên thiên!

Mục Vân Ký kích động đáp:

- Bây giờ trong thiên hạ, tổng cộng Vũ Thánh mới được có hơn mười vị. Nghĩ đến cũng biết việc đạt tiên thiên khó khăn như thế nào. Mỗi lần sinh ra một cây Hỏa Diễm Hồng Liên, đều sẽ khiến cho người trong thiên hạ tranh đoạt.

Phó Đao bên cạnh gật đầu:

- Tiểu Quân cô nương, trong lịch sử có ghi chín gốc Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, đều là nương theo núi lửa bộc phát! Hơn nữa chúng ta phát hiện một quy luật, phàm là đồng thời có trên bảy núi lửa cùng bộc phát, nhất định sẽ có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế!

- Bảy núi lửa bộc phát, khẳng định có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế?

Lý Quân không khỏi kinh hô.

- Như vậy chính là ở Hỏa Diễm Lĩnh lần này khẳng định có Hỏa Diễm Hồng Liên phải không?

- Ừm.

Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn, Mục Vân Ký ba người đều gật đầu.

- Hơn nữa, xem số núi lửa bộc phát lần này, theo chúng ta dự đoán, Hỏa Diễm Hồng Liên mà xuất thế thì tối thiểu cũng phải là Hồng Liên năm lá.

Phó Đao trịnh trọng nói.

- Đằng tiên sinh!

Mục Vân Ký gọi Đằng Thanh Sơn.

Nhưng... Đằng Thanh Sơn vẫn nhắm hai mắt.

- Đại thúc làm sao vậy?

Phó Vũ Bình chấn động, vừa rồi nàng hoàn toàn bị kỳ cảnh núi lửa bộc phát làm chấn động, căn bản không chú ý tới Đằng Thanh Sơn phía sau đang nhắm hai mắt.

- Đừng quấy nhiễu Đằng đại ca.

Lý Quân liền nói, đồng thời cũng cười:

- Mỗi khi Đằng đại ca có điều lĩnh ngộ sẽ nhắm mắt cảm ngộ, nhận thức rất cẩn thận.

- À.

Ba người Mục Vân Ký, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn thầm than. Họ cũng đều thấy núi lửa bộc phát, nhưng Đằng Thanh Sơn có thể có lĩnh ngộ, nhưng họ thì không thể... Kỳ thật, cũng không trách bọn người Mục Vân Ký, chủ yếu là vì Đằng Thanh Sơn bây giờ đang khổ sở mắc kẹt ở cánh cửa đột phá của Hành Hỏa Chi Đạo.

Hôm nay, may mắn làm hắn phá vỡ đột phá.

...

Trong đầu Đằng Thanh Sơn đang hiện lên thời điểm núi lửa bộc phát. Cảnh đó dám tranh khí thế với ông trời. Một khắc đó, thiên địa tựa hồ như đang run lên. Đồng thời trong đầu Đằng Thanh Sơn cũng hiện ra bốn thức phủ pháp của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, từ thức thứ mười bảy liên tục tới thức hai mươi.

Bốn thức này, ẩn chứa Hành Thổ Chi Đạo, Hành Kim Chi Đạo, Hành Hỏa Chi Đạo.

Giữa ba thứ này, Đằng Thanh Sơn có thành tựu thấp nhất về Hành Hỏa Chi Đạo. Những thứ khác như Hành Thổ Chi Quyền thì hắn tu luyện đến quyền thứ tám, còn về Hành Kim Chi Quyền, trong một tháng tu luyện, hắn cũng đã đến quyền thứ bảy.

...

Trong đình viện ở đỉnh núi, những người khác đang đàm luận về núi lửa bộc phát, không ai dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn.

Đột nhiên...

Đang nhắm mắt không ngừng suy tư, đột nhiên Đằng Thanh Sơn bắt đầu diễn luyện quyền pháp ngay trong đình viện.

Vù! Vù!

Nắm tay Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt tóe lửa. Quyền pháp mạnh mẽ. Một quyền tiếp nối một quyền không ngừng nghỉ khiến Mục Vân Ký bên cạnh mê say. Lý Quân, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn kinh ngạc đến ngây người.

- Quyền pháp này...

Mục Vân Ký khiếp sợ.

- Đây là...

Phó Đao và Đoàn Thạch Tấn cũng trợn mắt cứng lưỡi.

Trong mắt họ, Đằng Thanh Sơn diễn luyện quyền pháp, lại thông qua quyền pháp rõ ràng truyền ra nhiều ý cảnh, giống như ngọn lửa đốt cháy mặt đất, lại như đốm lửa nhỏ lan cả đồng cỏ, lại như củi cháy lửa truyền... ý cảnh từng chiêu từng chiêu liên tiếp bất đồng. Khi Đằng Thanh Sơn diễn luyện tới quyền cuối cùng thì...

Ầm!

Cả không gian đều rung lên như bị ném bom. Nhóm người Phó Đao tựa như thấy một quả núi lửa đang bộc phát rất mạnh, dung nham ngút trời như muốn xé toạt thiên địa.

- Đây là quyền gì?

Ba người Mục Vân Ký hoàn toàn kinh ngạc.

- Yêu... yêu...

Không biết từ khi nào Thanh Loan đã xuất hiện trong đình viện, đang hót hưng phấn. Nó nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện 'hành Hỏa Chi Quyền', cặp mắt tuyệt đẹp sáng rực lên.

Đằng Thanh Sơn mở to mắt, mỉm cười.

- Đáng tiếc...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Đằng đại ca!

Lý có vẻ rất hưng phấn.

- Chúc mừng tiên sinh!

Phó Đao bên cạnh liền chúc mừng. Mục Vân Ký và Đoàn Thạch Tấn cũng vội tới chúc mừng. Họ đều biết, Đằng Thanh Sơn lại đột

phá.

Đằng Thanh Sơn đích xác rất vui, hướng mắt nhìn về phía Hỏa Diễm Lĩnh phương bắc, thầm nghĩ "Lần này núi lửa bộc phát làm ta sáng tỏ được nhiều điều, rất nhiều thứ không biết, trong nháy mắt đã hoàn toàn hiểu rõ."

Tiếp theo thành tựu về Hành Thổ Chi Quyền và Hành Kim Chi Quyền, phối hợp với bốn chiêu liên tục, cùng với cảnh núi lửa bộc phát vừa rồi kết hợp với nhau, cuối cùng hắn một hơi sáng tác tới hai chiêu.

Đằng Thanh Sơn cũng có chút tiếc nuối. Khi núi lửa bộc phát, Đằng Thanh Sơn đã nghĩ rằng, đó là ý cảnh cực mạnh của Hành Hỏa.

Nhưng luồng ý cảnh này chỉ có thể làm cho Đằng Thanh Sơn sáng tác ra quyền thứ tám.

" Bây giờ Hành Thổ Chi Quyền, Hành Hỏa Chi Quyền của ta, đều đã sáng chế ra quyền thứ tám. Về Hành Kim Chi Quyền thì đứng lại ở quyền thứ bảy. Hành Thủy Chi Quyền thì chỉ mới là quyền thứ sáu."

Đằng Thanh Sơn cảm thấy vẫn rất thoải mái, một lần quan sát núi lửa bộc phát, một lần đốn ngộ, cũng đã làm cảnh giới hắn được đề cao không ít.

- Đằng tiên sinh! Lần này trên bảy núi lửa đồng thời bộc phát. Tiên sinh! Không chừng sẽ có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế.

Mục Vân Ký nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tiên sinh cần phải tìm kiếm!

- Hỏa Diễm Hồng Liên?

Linh bảo có thể bồi dưỡng tiên thiên cường giả. Ở Cửu Châu Đại Địa, mặc dù có Hắc Hỏa linh quả cũng có hiệu quả tương tự, nhưng cũng không thể so được với Hỏa Diễm Hồng Liên. Đằng Thanh Sơn có dã tâm, hắn muốn cho nội gia quyền nhất mạch phát dương quang đại tại Cửu Châu, cũng muốn cho Quy Nguyên Tông đánh bại Thanh Hồ Đảo.

Do đó, hắn cần gấp loại bảo bối cỡ Hỏa Diễm Hồng Liên.

- Ha ha, Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, ta hiểu chẳng dễ gì mà tìm được...

Đằng Thanh Sơn nhìn Mục Vân Ký.

- Ừm, Hỏa Diễm Lĩnh có phương viên tám trăm dặm, Hỏa Diễm Hồng Liên có thể sinh trưởng ở bất kỳ chỗ nào trong tám trăm dặm này. Hơn nữa rất có khả năng, nó có thể sẽ ở giữa vùng dung nham nóng chảy của núi lửa, thậm chí còn sâu dưới đất.

Mục Vân Ký nói tiếp:

- Mỗi lần Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế đều hấp dẫn hàng ngàn hàng vạn người. Nhưng, lần tìm được nhanh nhất cũng mất tối thiểu mười bữa nửa tháng, lần lâu nhất hao phí một năm mới tìm được.

Đằng Thanh Sơn cười.

Bây giờ, lúc này ngũ hành chi quyền, hỏa hình chi quyền của mình đều có thể tiến vào cánh cửa cuối cùng, đạt đến hư cảnh.

Phải đi khắp núi lửa phương viên tám trăm dặm mà tìm à? Quá lãng phí thời gian.

Phỏng chừng người khác tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên thì mình đã tiến vào hư cảnh rồi.

- Hỏa Diễm Hồng Liên là bảo bối, ngàn vạn người đều đi tìm. Ta có đi tìm, cũng không nhất định có thể có được. Ta không đi.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn bọn người Mục Vân Ký, Phó Đao.

- Thôi, vừa rồi ta có lĩnh ngộ, bây giờ cần bế quan gấp. Không chiêu đãi được các ngươi rồi.

- Ha ha, các ngươi vừa tới, chưa ăn xong bữa cơm.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn mấy cái chén trên bàn. Vì núi lửa bộc phát ở gần nên làm cho Ngưu Đầu Sơn chấn động, những chén bát sớm đã rơi vỡ cả.

- Lần sau chúng tôi trở lại.

Mục Vân Ký cười hắc hắc.

- Đằng tiên sinh không đi, vậy chúng tôi sẽ phái người đi tìm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 53

Ráng Đỏ Rực Trời.

Mặc dù biết ngàn vạn người trong thiên hạ sẽ tới Hỏa Diễm Lĩnh đi tìm trân bảo "Hỏa Diễm Hồng Liên" nhưng đợi đến khi ba người Mục Vân Ký rời đi, Đằng Thanh Sơn vẫn tiến vào trong phòng, một mình một người tiếp tục tiềm tu.

Vào lúc hoàng hôn, trên bảy núi lửa đồng thời bộc phát, nhất định lần này ở Hỏa Diễm Lĩnh sẽ có "Hỏa Diễm Hồng Liên" xuất thế. Buổi tối cùng ngày vô số vũ giả xung quanh Hỏa Diễm Lĩnh đã kéo tới. Đám vũ giả này ai nấy đều tràn ngập khát vọng, khát vọng mình có thể có được Hỏa Diễm Hồng Liên!

Tìm được một gốc Hỏa Diễm Hồng Liên, nhất định có thể trở thành Vũ Thánh. Hơn nữa, những hạt sen thừa có thể dùng để kết giao với những thế lực cỡ gia tộc Thiên Phong, Húc Nhật Thương Hành!

Ai tìm được, coi như công thành danh toại!

" Đợi lão tử tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, lão tử cũng sẽ là Vũ Thánh! Đến lúc đó đám quan phủ ai còn dám xem thường ta?" Một thanh niên thanh tú lẩm bẩm, đồng thời khát vọng nhìn về phía Hỏa Diễm Lĩnh ở phía đông bắc, nơi vẫn còn lóe lên những ánh sáng hồng.

Vô số đám vũ giả như vậy cùng chạy tới.

Gia tộc Thiên Phong, là đệ nhất gia tộc ở Đoan Mộc Đại Lục, hùng bá cả Bắc Hàn Vực.

Cách Thiên Phong thành đại khái hơn mười dặm, trên đỉnh một núi băng có xây dựng một tòa cổ bảo màu nâu, có đỉnh nhọn. Đó chính là nơi những đệ tử xuất sắc của gia tộc Thiên Phong, những người được coi như là trọng điểm bồi dưỡng mới có thể bước vào. Bình thường, bên trong cổ bảo cũng chỉ có mấy trăm người ở. So với số người trong Thiên Phong thành nơi mấy vạn dân cư gia tộc Hách Liên sinh sống thì khác xa.

Nhưng, trong cảm nhận của những đệ tử thì địa vị của cổ bảo này trong gia tộc Thiên Phong rất đặc biệt. Nó có địa vị cực cao vì người đứng cao nhất của gia tộc Thiên Phong - Thiên Phong Chiến Thần - bình thường đều ở trong Thiên Phong Hợp Cốc rất gần đó. Một khi ra khỏi Thiên Phong Hợp Cốc, phần lớn thời gian lão sẽ sống ở trong tòa thành này.

Tòa thành này được gọi là Chiến Thần Cung.

Những thế hệ chiến thần của Gia tộc Thiên Phong mới có tư cách trở thành cung chủ của Chiến Thần Cung.

Trên đại điện u lãnh.

Một nam tử lãnh khốc tóc dài, cả người mặc trường bào đen, tóc dài bạc trắng đang ngồi trên đại điện. Vì sự tồn tại của hắn mà không khí trong cả đại điện tựa hồ như đông lại.

- Sư phụ.!

Thiết Kiếm Vũ Thánh “Hách Liên Hạo Duyên” khom người.

Khí chất của Hách Liên Hạo Duyên xem như đã rất lạnh, nhưng nếu so với sư phụ hắn thì thua xa. Thiên Phong Chiến Thần ngồi đó, càng đến gần Thiên Phong Chiến Thần thì tựa hồ nhiệt độ càng thấp.

- Hạo Duyên, ngươi cũng biết tin rồi đó.

Thiên Phong Chiến Thần cao cao tại thượng, nhìn xuống Thiết Kiếm Vũ Thánh, ánh mắt như lợi kiếm đâm vào lòng Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Lần này, trên bảy núi lửa đồng thời bộc phát, khẳng định có Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế. Hơn nữa thấp nhất cũng phải là Hồng Liên năm lá.

- Ta muốn ngươi bất luận như thế nào cũng phải đoạt cho được Hỏa Diễm Hồng Liên.

Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng nói:

- Về phần nên làm như thế nào, cần điều khiển bao nhiêu người, ngươi tự mình làm đi.

- Có một việc... Ta không muốn ngươi lại thất bại một lần nữa.

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần lạnh buốt, làm Thiết Kiếm Vũ Thánh thậm chí còn không dám thở mạnh.

Việc tranh đoạt mỏ Hỏa Lưu Thiết thất bại lúc trước, xem ra Thiên Phong Chiến Thần rất không hài lòng.

...

Khi Thiết Kiếm Vũ Thánh theo lệnh của Thiên Phong Chiến Thần từ gia tộc Thiên Phong dẫn theo một ngàn cao thủ nhanh chóng đi tới Hỏa Diễm Lĩnh, ở phương tây xa trong "Vân Mộng Cổ Thành", Vân Mộng Chiến Thần cũng ra lệnh cho Đại trưởng lão Mục Vọng tới Hỏa Diễm Lĩnh. Húc Nhật Thương Hành có thế lực rải rác thiên hạ, Đại trưởng lão Mục Vọng đến Đông Hoa thành có thể dễ dàng điều thêm người đi hỗ trợ tìm Hỏa Diễm Hồng Liên.

Tóm lại...

Hỏa Diễm Lĩnh này mỗi ngày lại thêm nhiều người. Sang ngày thứ ba đã tụ tập đến mấy vạn người. Ngoại trừ những đại gia tộc, cũng có vài vũ giả tự do.

Ngày thứ ba, nơi ở của Đằng Thanh Sơn.

- Đằng tiên sinh!

Bên ngoài vọng đến tiếng gọi. Ba người Mục Vân Ký, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn cùng đi vào.

Nghe tiếng gọi, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng ra khỏi phòng của mình.

Lý Quân cười nói:

- Các ngươi lúc này lại tới, sao không báo trước để ta nấu cơm trưa.

Ba người Mục Vân Ký không khỏi cười, rồi Mục Vân Ký mở lời:

- Đằng tiên sinh, tối hôm qua quặng Hỏa Lưu Thiết đã hoàn toàn được khai thác hết. Tất cả quặng được chúng ta sắp xếp lại. Tổng cộng có ba mươi mốt vạn cân Hỏa Lưu Thiết. Tiên sinh được phân ba thành, chính là chín vạn ba ngàn cân!

- Chia rồi à?

Đằng Thanh Sơn không dấu được niềm vui Phó Đao gật đầu nói:

- Phần của Tiên sinh đã chia xong, hơn nữa đã đựng hết trong ba rương gỗ siêu lớn.

" Ba rương gỗ siêu lớn?"

Đằng Thanh Sơn giật mình, hơi ngơ ngác tự hỏi, thầm tính

toán: “Hỏa Lưu Thiết rất nhẹ, cũng chỉ hơi nặng hơn nước thôi. Nói cách khác, mật độ của Hỏa Lưu Thiết rất gần mật độ nước. Bốn mươi sáu mét khối nước là bốn mươi sáu tấn, cũng chính là chín vạn hai ngàn cân. Theo ta phỏng chừng, chín vạn ba ngàn cân Hỏa Lưu Thiết, cũng chừng bốn mươi lăm thước khối.”

” Chia ra làm ba, mỗi một rương gỗ siêu lớn đại khái có thể tích khoảng mười lăm mét khối!” Đằng Thanh Sơn tự tính toán một chút, cũng đoán ra ba rương gỗ đó lớn như thế nào.

- Đưa ta đến xem!

Đằng Thanh Sơn liền nói - Tiên sinh, bên này.

Ba người Mục Vân Ký lập tức dẫn Đằng Thanh Sơn đi xem phần Hỏa Lưu Thiết của hắn.

- Vân Ký, sao các ngươi không đi Hỏa Diễm Lĩnh tìm Hỏa Diễm Hồng Liên?

Trên đường đi tới hẻm núi Hỏa Lưu Thiết, Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Muốn tìm Hỏa Diễm Hồng Liên cũng rất khó. Một người tìm cũng khó mà có thể tìm được. Tại hạ đã cử ba ngàn lính tới đó tìm rồi.

Mục Vân Ký cười đáp:

- Hơn nữa, sư phụ hai ngày trước đã dẫn nhân mã của Mục gia sục tìm trên Hỏa Diễm Lĩnh rồi.

- Mục Vọng lão ca?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc, rồi nở nụ cười:

- Đến cả Mục lão ca cũng tới đây. E rằng các đại gia tộc trong thiên hạ đều đã phái người tới Hỏa Diễm Lĩnh.

Khoảnh khắc, đám người Đằng Thanh Sơn đã tới hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

Trong một đại trướng cỡ lớn.

Cả đại trướng trống trải rộng chừng mười trượng, bên trong không ít rương gỗ cỡ lớn.

- Đằng tiên sinh, người nhìn ba rương này này.

Mục Vân Ký chỉ vào ba rương gỗ cực lớn.

- Bên trong ba rương gỗ này chính là phần Hỏa Lưu Thiết của tiên sinh. Cộng lại đủ chín vạn ba ngàn cân. Mỗi phần ba vạn một ngàn cân, không hơn không kém Đằng Thanh Sơn bước đến, tùy tiện rút mấy cái đinh đóng trên mặt rương, sau đó mở nắp rương ra.

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Nắp ba cái rương được để sang một bên. Chỉ thấy trong rương gỗ, những mẩu Hỏa Lưu Thiết, cái nhỏ thì bằng móng tay, lớn thì có thể so với vại nước, được xếp kín cả rương. Ba rương gỗ to, kích cỡ hoàn toàn giống nhau.

Kích cỡ đại khái dài một trượng rưỡi, cao và rộng đều tám thước.

- Hắc!

Đằng Thanh Sơn thử nâng một trong ba rương gỗ lên. Với sự khống chế chính xác khí lực của mình, hắn cũng cảm giác được, ước chừng một rương gỗ to đích xác nặng khoảng ba vạn cân. Trừ bì, cũng không ít Hỏa Lưu Thiết.

- Đằng tiên sinh, chiều nay quân đội chúng tôi sẽ rời hẻm núi Hỏa Lưu Thiết, hộ tống Hỏa Lưu Thiết đi.

Mục Vân Ký nói tiếp:

- Hay là để chúng tôi hỗ trợ hộ tống phần Hỏa Lưu Thiết của tiên sinh luôn? Hoặc là, tiên sinh tự mình có biện pháp khác?

Sau khi khai thác Hỏa Lưu Thiết xong, cũng chưa hoàn toàn xong việc. Dù sao các đại gia tộc trong thiên hạ đều thèm thuồng món này? Trên đường đi gặp cướp bóc, trộm đạo là việc rất bình thường.

- Không cần, ta tự mình làm.

Đằng Thanh Sơn đáp:

- Các ngươi tìm cho ta vài cái xích sắt, cột ba rương gỗ lớn này thật chặt với nhau. Ta không muốn nửa đường mà ba rương lớn này đứt tung ra.

- Được, chuyện nhỏ.

Ba rương gỗ lớn cộng lại nhiều lắm là mười vạn cân. Dây xích lớn cột mười vạn cân thì rất đơn giản.

Một lát sau, một đoàn lính trước hết khiêng ba cái rương gỗ lớn ra ngoài bãi đất trống. Sau đó hợp lực lấy những sợi xích sắt to bằng cánh tay buộc cả ba cái rương gỗ to vào với nhau.

- Vân Ký, Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn, ta xin đi trước!

Đằng Thanh Sơn chỉ dùng một tay chụp vào sợi xích to đùng, nắm chặt lại, dùng sức một chút.

Vù!

Ba rương gỗ siêu lớn bị Đằng Thanh Sơn nâng bổng lên, dễ dàng vác trên lưng. Ba rương gỗ siêu lớn tựa như một quả núi nhỏ, hai chân Đằng Thanh Sơn tràn ngập hào quang màu vàng đất, mỗi một lần lắc mình, đều xa hơn mười trượng, mỗi một cước đều làm

mặt đất mờ ảo rung động, trũng xuống một hai tấc.

Khoảnh khắc sau, Đằng Thanh Sơn đã biến mất khỏi hẻm núi Hỏa Lưu Thiết.

Nhìn Đằng Thanh Sơn lưng đeo ba rương gỗ to như một quả núi nhỏ rời đi, ba người Mục Vân Ký ngây dại một hồi lâu.

- Sao ta cảm thấy... chúng ta phái mười vạn đại quân hộ tống Hỏa Lưu Thiết cũng không an toàn bằng một mình Đằng tiên sinh hộ tống?

Đoàn Thạch Tấn dở khóc dở cười.

- Hơn nữa còn không nhanh bằng tiên sinh!

Phó Đao thán phục.

Khi ba người Phó Đao, Đoàn Thạch Tấn, Mục Vân Ký an bài quân đội ăn cơm trưa, chuẩn bị xuất phát...

- Nhìn kìa!

Phó Đao vội chỉ lên trời.

Chỉ thấy một tòa núi nhỏ xé gió nhanh chóng bay đi. Đoàn Thạch Tấn và Mục Vân Ký cũng chỉ thấy được tàn ảnh của cảnh này, rồi sau đó đã biến mất khỏi tầm nhìn.

- Phó tiên sinh, người nói đúng!

Mục Vân Ký cười khổ.

- Tốc độ chúng ta hộ tống Hỏa Lưu Thiết còn kém xa Đằng tiên sinh.

...

Trên trời cao vạn trượng, trên những đám mây.

Thanh Loan đang giương cánh bay nhanh. Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng nó, cánh tay phải vác một xách lớn.

Ba rương gỗ to được dây xích buộc chặt có trọng lượng vạn cân. Thanh Loan vốn có khí lực chẳng kém Lục Túc Đao chút nào, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn nên có đeo vật nặng như vậy phi hành hai ba ngàn dặm cũng là việc rất dễ dàng.

Ước chừng tiếp cận Nam Sơn Thành, Thanh Loan liền giảm độ cao, bay xuống tầng mây mù thấp.

- Tới rồi.

...

Đằng Thanh Sơn thấy Thần Phủ Sơn cao vút trong mây.

" Bây giờ vùng Hỏa Diễm Lĩnh có rất nhiều cường giả các đại gia tộc trong thiên hạ tề tụ, quá hỗn loạn. Hỏa Lưu Thiết của ta mà đặt ở đó thì ta căn bản không thể an tâm tu luyện. Cứ đặt ở Thần Phủ Sơn, cho Lục Túc Đao giúp ta gìn giữ."

Buổi chiều cùng ngày, Đằng Thanh Sơn cưỡi Thanh Loan bay trở về Ngưu Đầu Sơn. Có thể thấy Thanh Loan được gọi là thực lực cao nhất, đệ nhất tốc độ trong số yêu thú phi cầm tiên thiên, cũng không phải là hư ngôn.

Buổi tối, bảy ngày sau khi núi lửa bộc phát.

- Mục lão ca, ngươi khó khăn lắm mới tới chỗ ta một chuyến.

Đằng Thanh Sơn đang cười nói, uống rượu với Mục Vọng. Ngưu Đầu Sơn ở gần Hỏa Diễm Lĩnh, Mục Vọng biết Đằng Thanh Sơn ở đây, nên tranh thủ thời gian tới bái phỏng một chút.

- Đằng huynh, lần này sao ngươi không đi Hỏa Diễm Lĩnh tìm

bảo?

Mục Vọng cười hỏi:

- Phần lớn các đại cường giả Vũ Thánh trong thiên hạ đều đã tới đó rồi. Tìm Hỏa Diễm Hồng Liên thuần túy là dựa vào vận khí. Đương nhiên... Một vài hồ dung nham sâu thì cũng chỉ có Vũ Thánh chúng ta mới có thể đi vào được. Với thực lực Đằng huynh không chừng có thể tìm được đó. Một khi tìm được, tối thiểu có thể bồi dưỡng ra năm sáu tiên thiên cường giả.

Lời còn chưa dứt...

- Oang...

Một khúc dao động thiên địa kỳ dị truyền tới. Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng chỉ cách hư cảnh một bước, không khỏi cùng nhìn về phía bắc.

Chỉ thấy trên vùng trời sâu trong Hỏa Diễm Lĩnh bỗng ngưng tụ một ngọn lửa phát ánh sáng ngút trời. Trong màn đêm, ngọn lửa phát ra ánh sáng đỏ rực vô cùng nổi bật trên nền trời đen kịt.

Vù!

Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng cùng khiếp sợ, đồng thời đứng dậy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 54

Thanh Sơn Tìm Bảo Vật.

Khi ánh sáng màu đỏ rực xuất hiện trên một quả núi lửa trong Hỏa Diễm Lĩnh thì trên mười vạn người tầm bảo hoặc đang khổ sở tìm Hỏa Diễm Hồng Liên, hoặc đang nghỉ ngơi chỉ trong nháy mắt hoàn toàn sôi sục, ai nấy đều như phát điên lao về phía ngọn núi lửa đã phóng ra ráng đỏ rực rỡ ấy.

Ngưu Đầu Sơn, chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng đều hiểu rõ, ý nghĩa của ánh sáng ngọn lửa này là gì.

- Ráng đỏ rực trời, chỉ khi thất diệp Hồng Liên xuất hiện mới có kỳ cảnh như vậy.

Mục Vọng mắt lóe tinh quang, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đằng huynh, lần này ngươi có đi không?

- Đương nhiên đi, chỉ tốn một ngày thì được.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy hơi hưng phấn.

Lúc trước tìm Vân Mộng Bạch Quả cho Vân Mộng Chiến Thần, Đằng Thanh Sơn đã được Chiến Thần cấp cho một quyển sách giảng thuật về các loại linh bảo, yêu thú. Trong đó đã cẩn thận

nghi rõ về Hỏa Diễm Hồng Liên, năm xưa khi thất diệp Hồng Liên xuất thế, từng có hiện tượng ráng đỏ xuất hiện phía chân trời.

Hơn nữa cuối cùng lại phát hiện ra thất diệp Hồng Liên nằm trong tòa núi lửa phía dưới cột ánh sáng đó.

Mặc dù chỉ phát sinh một lần đó thôi, nhưng bây giờ khi vừa thấy kỳ cảnh, Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng đều không hẹn mà cùng cho rằng gốc Hỏa Diễm Hồng Liên vừa xuất hiện khẳng định là loại Hồng Liên tốt. Hơn nữa, nằm ở ngọn núi lửa dưới ánh sáng ngọn lửa đó.

- Ha ha, còn không đi cho nhanh?

Mục Vọng cười to, hóa thành một luồng điện quang nhanh chóng lao đi.

- Tiểu Quân, ta ra ngoài xem. Phỏng chừng ngày mai sẽ về.

Đằng Thanh Sơn nhắn lại một tiếng, cầm lấy Hắc Diễm Côn bên cạnh, thi triển khinh công kết hợp giữa Thiên Nhai Hành và Hành Thổ mà hắn vừa sáng chế ra. Dưới sự di chuyển cực hạn, mỗi một bước đều gần như xa bảy tám mươi trượng, tốc độ lại trên Mục Vọng một bậc.

Hai lần lóe lên, bóng dáng đã biến mất giữa màn đêm.

Thiên Nhai Hành là một bộ khinh công thân pháp Đằng Thanh Sơn kiếp trước tìm được. Tổng cộng chia làm ba cấp độ. Tầng thứ ba, chỉ khi đạt tới tiên thiên kim đan mới có thể thi triển được.

Còn Đằng Thanh Sơn từ khi đạt tới cương kình hậu kỳ, 'Thần' của hắn có thể khống chế tiêu trừ được lực cản không khí, y như cường giả tiên thiên kim đan. Hơn nữa, khi đạt tới nội gia cương kình hậu kỳ, đồng dạng cũng có thể vận chuyển bên trong, hơn nữa còn có thể hỗn hợp vào cơ bắp, gân cốt. Đằng Thanh Sơn căn cứ từ Thiên Nhai Hành và Hành Thổ Chi Quyền mài giũa ra một bộ

khinh công tổng hợp. Do đó mới có tốc độ kinh người như thế!

...

Bên trong Hỏa Diễm Lĩnh.

- Đằng huynh, tốc độ của ngươi nhanh thật.

Mục Vọng hóa thành điện quang không khỏi cười nói:

- Ta đi trước ngươi, ngươi lại vượt qua ta rồi.

- Ha ha, nếu chậm hơn ngươi mà bị ngươi tới trước tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên, chẳng phải ta trắng tay à?

Đằng Thanh Sơn cười ha ha, thân hình xuất hiện trên một đỉnh núi đá, rồi lại đi thêm một bước, đã ra xa bảy tám mươi trượng.

Veo!

Một người là điện quang lóe ra, một người tựa như thuấn di.

Tốc độ hai đại cường giả tuyệt thế đều đạt tới trình độ kinh người.

...

Lúc này trên quả núi lửa mà ánh sáng ngọn lửa bao phủ, đã tụ tập mấy ngàn người. Mặc dù trong Hỏa Diễm Lĩnh có trên mười vạn người đang lao về phía này, nhưng Hỏa Diễm Lĩnh có phương viên chừng tám trăm dặm, hơn nữa sơn đạo khó đi, rất nhiều vũ giả dựa vào hai chân, e rằng phải chạy một ngày một đêm mới có thể tới được.

Còn đám vũ giả lúc trước ở sẵn chung quanh thì quả là gặp may, có thể đến rất nhanh.

- Két! Két!

Một tráng hán dùng một cái xuống đào đất rất sắc bén được chế tạo đặc biệt, đứng trên đỉnh núi đào móc loạn xạ. Có người đã đào ra hẳn một sơn động trên núi hỏa này. Căn bản không có biện pháp xác định chính xác vị trí, bọn họ chỉ có thể dựa vào vận khí mà đào bới ngẫu nhiên thôi.

Lúc này, trong bụng núi lửa.

- Ồ ồ...

Ngọn lửa dung nham màu đỏ nóng rực pha màu vàng quay cuồng, thỉnh thoảng có bọt khí lục bục phun ra. Trên vách núi bên cạnh dòng dung nham đang có một đám vũ giả đứng xem. Đám vũ giả này nhìn hồ dung nham phía dưới, căn bản không dám xuống.

- Chắc Hỏa Diễm Hồng Liên không ở trong dung nham nóng bỏng đó chứ. Nếu thật sự nó ở trong đó như ngươi nói, vậy hai cha con mình coi như trắng tay. Trong lịch sử, đào được chín gốc Hỏa Diễm Hồng Liên, có bốn gốc đều ở sâu trong dung nham. Hơn nữa thất diệp Hồng Liên cũng tìm được trong dung nham.

- Nếu thật sự nằm ở đó, e rằng chỉ có đám Vũ Thánh mới có thể tìm được.

Đám vũ giả ấy nhìn dung nham cuồn cuộn. Ai nấy đều không cam lòng nhưng lại căn bản không dám vào trong.

- Veo!

Một đạo bóng người lưng đeo chiến đao từ phía trên đạp vách núi không ngừng băng băng phóng xuống. Thỉnh thoảng lại mượn lực một chút. Lúc vọt tới bên cạnh hồ dung nham, toàn thân đột nhiên xuất hiện màn hào quang màu trắng bạc, nhảy tòm xuống dưới như một con cá, làm dung nham bắn tung tóe, rồi biến mất trong hồ dung nham.

- Đây là Vũ Thánh thứ hai đã vào đó mà chúng ta nhìn thấy.

Một hán tử trọc đầu trên mặt có vết sẹo nói.

- Là người thứ hai.

Lão giả mập bên cạnh gật đầu.

- Nhưng, ngay lập tức lại có người thứ ba rồi.

Một bóng người bao phủ trong hỏa quang căn bản không hề dừng lại, bay vọt tới rồi nhảy lọt vào trong hồ dung nham.

- Tõm!

Bóng người biến mất trong hồ dung nham.

Nhiệt độ của dung nham cực cao, nếu chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, e rằng chỉ tiến vào là bị thiêu thành tro bụi rồi. Tiên thiên cường giả có thể tạo ra màn hào quang chân nguyên phồng căng che phủ khắp người, nên có thể đi vào được.

Thời gian trôi qua, từng cường giả Vũ Thánh nối nhau liên tiếp nhảy vào hồ dung nham. Cơ hồ tất cả Vũ Thánh đều cho rằng, Hỏa Diễm Hồng Liên cao cấp như thế này, mười phần thì tám chín chính là ở trong hồ dung nham. Do đó tất cả mọi người đều chui vào hồ dung nham để tìm.

- Tõm!

- Tõm!

- Người thứ mười rồi.

Hán tử trọc đầu và lão giả mập đứng bên cạnh liên tục đếm. Cả Đoan Mộc Đại Lục có bao nhiêu Vũ Thánh? Bao gồm cả gia tộc Thiên Phong thì e rằng cũng không có trên mười Vũ Thánh. Một lần duy nhất mà thấy mười người quả thật rất hiếm.

Ngay lúc này...

Bóng người bao phủ trong chiến khải màu đỏ, cầm trường côn chợt lóe lên, tựa như thuấn di, chợt xuất hiện bên cạnh hồ dung nham, rồi sau đó nhảy thẳng vào trong hồ dung nham. Tốc độ cực nhanh... hán tử trọc đầu và lão giả mập không khỏi chớp mắt.

- Không phải hoa mắt chứ, vừa rồi hình như có người đi vào?

- Ừm, hình như là vậy.

Ngay lúc này, một luồng điện quang chợt lóe lên, cũng tiến vào trong hồ dung nham. Chỉ làm hồ dung nham bắn lên một chút dung nham, chứng minh là có người đi vào.

- Lại có người tiến vào?

- Ừ, xem như vậy đi.

...

Đằng Thanh Sơn lúc này bao phủ trong chiến khải đỏ rực, cầm Hắc Diễm Côn di chuyển trong dòng dung nham. Nhiệt độ ngọn lửa chiến khải, e rằng còn cao hơn cả dung nham. Do đó, dung nham nóng bỏng căn bản không ảnh hưởng gì tới Đằng Thanh Sơn Về phần lực ép? Đằng Thanh Sơn sáng chế ra Du Ngư thân pháp, trong hoàn cảnh nơi này cả người tựa như một con cá chạch, rất linh hoạt.

- Dựa theo những gì trong sách, Hỏa Diễm Hồng Liên chắc tám phần mười ở trong dung nham.

- Nhưng, vào dung nham thì căn bản nhìn không thấy gì, làm sao tìm đây?

Đằng Thanh Sơn hơi đau đầu.

Dung nham không phải nước, trong dung nham, dù là Đằng Thanh Sơn cũng đành coi như mù, trước mắt chỉ nhìn thấy dung

nham kim sắc nóng rực.

- Vù!

- Vù!

Đằng Thanh Sơn vừa lướt tới trong dung nham, vừa đánh ra tả chưởng. Chưởng phong mãnh liệt làm cho dung nham phía trước cả trượng phải chấn động dạt ra. Mặc dù trong nháy mắt những dung nham khác lại bịt kín chỗ đó, nhưng ít nhất Đằng Thanh Sơn cũng có thể thấy ở ngoài xa mấy trượng có Hỏa Diễm Hồng Liên hay không. Cứ như vậy...

Một chưởng lại một chưởng! Dựa vào chưởng phong đẩy dạt dung nham, hắn quan sát xem có Hỏa Diễm Hồng Liên hay không.

Một lát sau…

Đằng Thanh Sơn vừa đánh ra một chưởng dạt dung nham, vừa lúc nhìn thấy phía trước có một bóng người, khuôn mặt tựa như thê tử Tiểu Miêu kiếp trước của mình, chính là Nữ Vũ Thánh. Ngay sau đó dung nham lại che khuất khe hở, làm hai người nhìn không ra đối phương.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Đằng tiên sinh.

Thanh âm Nữ Vũ Thánh vọng đến.

Bên trong dung nham, âm thanh vẫn truyền được.

- Giang Nhạn.

Đằng Thanh Sơn cũng mở lời, đồng thời cũng đến gần Nữ Vũ Thánh. Vì dung nham trở ngại, họ nhìn không rõ đối phương

nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy bóng dáng đối phương.

- Đằng tiên sinh cũng tìm Hỏa Diễm Hồng Liên à?

Nữ Vũ Thánh cười nói.

- Đúng, nhưng ta phát hiện, việc tìm Hỏa Diễm Hồng Liên trong dung nham đích xác chẳng dễ dàng gì.

Đằng Thanh Sơn bất lực trả lời.

- Tiên sinh nói đùa, nếu không phải dung nham mà là hồ nước, với bao nhiêu cường giả hư cảnh đó, e rằng chỉ thời gian uống cạn một chén trà là có thể tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên rồi.

Nữ Vũ Thánh cười nói.

Đằng Thanh Sơn và Nữ Vũ Thánh song hành một lát, rồi tách ra.

Dù sao nếu cùng nhau tìm, một khi tìm được thì vật đó sẽ về tay ai?

...

Một lúc lâu sau.

- Ầm!

Trong hang núi lửa, giữa núi đá, Đằng Thanh Sơn đang dựa vào vách núi nghỉ ngơi.

Việc tìm Hỏa Diễm Hồng Liên trong môi trường dung nham nơi khó có thể nhìn thấy gì là quá khó khăn. Tìm tòi một lúc lâu, Đằng Thanh Sơn rời khỏi hồ dung nham, đi vào một hang núi bên cạnh hồ dung nham, chạy một hơi hơn mười trượng, rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

” Ủa?” Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Hắc Diễm Côn trong tay.

” Sao Hắc Diễm Côn nóng bỏng như vậy nhỉ?”

Đằng Thanh Sơn hơi giật mình.

” Vừa rồi giữa dòng dung nham, Hắc Diễm Côn vẫn không nóng như vậy. Bây giờ đã ly khai dung nham, trái lại còn nóng hơn?”

Loại chất liệu làm Hắc Diễm Côn rất đặc biệt, không dẫn nhiệt được. Trong truyền thuyết, trong Hắc Diễm Côn rất ấm áp. Nhưng lúc này lại hơi nóng lên.

” Lúc trước Hắc Diễm Côn chưa bao giờ biến đổi như thế này. Bây giờ ở trong núi lửa, Hắc Diễm Côn chợt biến thành nóng rực.”

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra một cách thử nghiệm. Hắn đứng bật dậy, bắt đầu lướt nhanh trong vùng núi đá. Núi đá trước mặt Đằng Thanh Sơn tựa như đậu phụ, hắn dễ dàng phá vỡ núi đá lướt tới. Rồi Đằng Thanh Sơn kinh ngạc phát hiện...

” Càng nóng hơn.”

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ vui mừng.

Hắn lướt tới thêm năm bước.

” Ủa? Nhiệt độ lại giảm xuống.”

Đằng Thanh Sơn vội lui về phía sau vài bước, nhiệt độ Hắc Diễm Côn một lần nữa lại trở nên nóng bỏng. Nhưng khi lui về phía sau, nhiệt độ lại giảm xuống.

Đằng Thanh Sơn thử thay đổi phương hướng di chuyển hai lần, rốt cục tìm được phương hướng làm Hắc Diễm Côn nóng lên...

” Hắc Diễm Côn chính là lợi khí do Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn năm đó đánh bại cừu địch mà đoạt được. Vật liệu làm Hắc Diễm Côn này là gì thì đến nay ta không thể tìm ra được. Hơn nữa, độ cứng rắn của Hắc Diễm Côn còn ghê gớm hơn cả Vạn Niên Hàn Thiết. Quả nhiên... Hắc Diễm Côn này khá đặc biệt.”

Đằng Thanh Sơn rất vui, dựa vào Hắc Diễm Côn để tìm ra phương hướng.

Tóm lại, chỉ cần hướng có thể làm Hắc Diễm Côn nóng hơn là hắn tiếp tục đi tới. Một lát sau...

” Chính là phía trước!”

Đằng Thanh Sơn đánh một quyền, phá tan đá núi trước mặt.

Rào...

Vô số dung nham đập vào người, làm y phục Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt muốn bốc cháy.

” Lọt vào dung nham rồi.”

Đằng Thanh Sơn vội căng chiến khải cương kình lên bao phủ toàn thân.

” Phù, may quá. Nếu chậm một chút thì y phục ta đã bị thiêu hủy rồi. Lúc đó chắc ở trần luôn.”

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi. Thân thể hắn lập tức nhoáng lên, lướt ra xa mấy trượng.

Xoẹt … …

Đằng Thanh Sơn giật mình nhìn cảnh trước mắt.

Trong phương viên một trượng là một khoảng chân không. Dung nham như bị một sức mạnh vô hình ép ra bên ngoài. Trong

khoảng chân không hình viên cầu này, một đóa hoa sen màu đỏ nở rộ đang trôi nổi ở giữa. Bản thân hoa sen cũng đang thiêu đốt trong hỏa diễm màu đỏ, mờ ảo có những điểm sáng màu đỏ từ bốn phương tám hướng không ngừng bay vào giữa đóa hoa sen đang trôi nổi này.

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...

Đằng Thanh Sơn đếm số cánh hoa, thì thào khiếp sợ:

- Chín lá, Cửu Diệp Hồng Liên!!!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 55

Cả Thiên Hạ Đều Biết.

Có cả Cửu Diệp Hồng Liên à? Trên đời này lại có Cửu Diệp Hồng Liên sao? Đằng Thanh Sơn vừa khiếp sợ, vừa kích động vui mừng.

Hỏa Diễm Hồng Liên chia làm Tam Diệp Hồng Liên, Tứ Diệp Hồng Liên, Ngũ Diệp Hồng Liên vân vân. Lúc trước từng phát hiện được loại cao nhất là Thất Diệp Hồng Liên. Có bao nhiêu lá cây, Hỏa Diễm Hồng Liên sẽ có chừng đó hạt. Hầu như mỗi một hạt đều có thể bồi dưỡng được một tiên thiên cường giả. Nói cách khác, gốc Cửu Diệp Hỏa Diễm Hồng Liên trước mắt đủ để bồi dưỡng chín tiên thiên cường giả!

Chín người, cả Quy Nguyên Tông cũng chỉ có ba bốn tiên thiên cường giả. Một gốc Hỏa Diễm Hồng Liên, có thể so với toàn bộ tiên thiên cường giả Thanh Hồ Đảo còn lại.

Ở Cửu Châu, nếu có Cửu Diệp Hồng Liên thì e rằng cũng sẽ khiến cho tất cả đại tông phái đều tham gia tranh đoạt, chứ đừng nói là ở Đoan Mộc Đại Lục nơi tiên thiên cường giả rất hiếm.

“Ở thảo nguyên Cửu Châu Đại Địa, trên Thiên Thần Sơn ta có được Hắc Diễm Côn. Không ngờ bây giờ nó lại có tác dụng lớn đến như vậy, giúp ta tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên. “ Trong nháy mắt, trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên hàng vạn hàng nghìn ý nghĩ. Mặc dù trong lòng rất kích động, nhưng hắn không chần chờ chút

nào, đạp mạnh vào dung nham “Vù!”

Cả người hắn vọt đến trước Hỏa Diễm Hồng Liên, một tay đưa ra tóm lấy Hỏa Diễm Hồng Liên.

Lúc trước bên ngoài Cửu Diệp Hồng Liên còn bốc lửa phừng phừng, tụ tập vô số những điểm sáng màu đỏ. Nhưng khi Đằng Thanh Sơn vừa chộp lấy, trong nháy mắt ngọn lửa phía ngoài Cửu Diệp Hồng Liên ẩn đi. Đến cả những điểm sáng màu đỏ cũng hoàn toàn biến mất. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã có thể thấy chín cái hạt đen bóng như trân châu đen trên đài sen của Hồng Liên.

“Chín hạt! “ Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười nhạt.

“Hả? “ Đằng Thanh Sơn đột nhiên biến sắc.

Bên cạnh, một bóng người bao phủ trong chiến khải màu bạc hiện ra trong dung nham, ánh mắt dán vào người Đằng Thanh Sơn, đồng thời cũng chú ý tới gốc Hỏa Diễm Hồng Liên trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Cửu Diệp Hồng Liên!

Người nọ không kìm được, kinh hô.

“Hừ. “ Đằng Thanh Sơn biến sắc, quyết đoán trong nháy mắt. ” Người này đáng chết! “ Cửu Diệp Hồng Liên chính là bảo bối đủ để làm cả Đoan Mộc Đại Lục phải điên cuồng. Một khi bị người trong thiên hạ biết Cửu Diệp Hồng Liên trên tay mình, đủ loại âm mưu quỷ kế của người thường thì cũng đành đi, nhưng điều Đằng Thanh Sơn sợ nhất chính là khiến cho Thiên Phong Chiến Thần và Vân Mộng Chiến Thần động tâm!

Vân Mộng Chiến Thần và mình có quan hệ tốt, nhưng Hỏa Diễm Hồng Liên đủ để bồi dưỡng chín người tiên thiên cường giả thì e rằng Vân Mộng Chiến Thần cũng không kìm được mà muốn đoạt lấy vài hạt. Về phần Thiên Phong Chiến Thần không thân

cũng chẳng quen gì với mình, e rằng hắn sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Vèo!

Bóng người bao trùm trong chiến khải trong veo hầu như vừa ló ra khỏi dung nham trong nháy mắt, lập tức quyết đoán lại lội vào trong dung nham.

Đằng Thanh Sơn vừa muốn động thủ, đối phương đã biến mất trong dung nham cuồn cuộn...

“Không hề do dự tí nào à! “ Đằng Thanh Sơn thầm than lực quyết đoán của đối phương.

Trong dung nham, Đằng Thanh Sơn không nhìn thấy đối phương. Muốn đuổi giết cũng không biết phải đi về phía nào...

Trong dung nham nóng rực, Thiết Kiếm Vũ Thánh Hác Liên Hạo Duyên bao trùm trong áo giáp, một lát sau đã đỡ sợ:

“May mà phản ứng của ta rất nhanh, lập tức thoát đi. Nếu không... để tin tức về Cửu Diệp Hồng Liên không bị lọt ra ngoài, chắc chắn Đằng Thanh Sơn sẽ giết ta diệt khẩu.”

Trong thời buổi loạn lạc để sinh tồn, phải chú trọng tới sinh tử. Chỉ cần có thể trở thành Vũ Thánh, chắc lúc đó ai cũng sẽ đều làm như vậy.

“Đằng Thanh Sơn, thực lực ngươi thì ta bội phục, nhưng... “

“Nhưng Cửu Diệp Hồng Liên này, “ Ánh mắt Hác Liên Hạo Duyên sáng quắc, ” Gia tộc Thiên Phong của ta phải có! “

Lúc này ánh mắt Hác Liên Hạo Duyên lạnh đi, hắn đứng giữa dung nham cuồn cuộn hét lớn:

- Hỏa Diễm Hồng Liên bị Chiến Thần Cực Mạnh “Đằng Thanh Sơn“ lấy được. Hỏa Diễm Hồng Liên, là Cửu Diệp Hồng Liên!

Tiếng hét rất to, trong nháy mắt vang vọng cả vùng núi lửa, vVang vọng không ngừng trong hang núi, tiếng vọng mãi không dứt.

- Đằng Thanh Sơn tìm được!

- Đằng Thanh Sơn tìm được!

- Đằng Thanh Sơn tìm được!

...

- Là Cửu Diệp Hồng Liên!

- Là Cửu Diệp Hồng Liên!

- Là Cửu Diệp Hồng Liên!

...

Bên trong núi lửa, tiếng vọng tiếp nối không ngừng. Hơn nữa, hắn lại là đệ nhất Vũ Thánh Bắc Hàn Vực, nên tiếng gầm ẩn chứa chân nguyên rất lớn. Không cần phải hoài nghi, chẳng những vang vọng không ngừng bên trong núi lửa, thậm chí còn có những tiếng vang lan mãi ra tận miệng núi lửa, tiếng vọng vươn ra cả vùng thiên địa giữa Hỏa Diễm Lĩnh... Hầu như trong nháy mắt, ngàn vạn người ở gần núi lửa đều nghe được tiếng hắn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi lửa:

- Là Cửu Diệp Hồng Liên à! Là cửu diệp sao!

Mọi người khổ cực lục lạo bảy tám ngày nay, lúc này hoàn toàn sửng sốt.

...

Đút Cửu Diệp Hồng Liên vào trong túi áo da, Đằng Thanh Sơn

tiện tay cầm hắc viêm côn nhanh chóng chạy nhanh lên trên.

Lúc này, mọi người xung quanh đều đã nghe được.

Bùng!

Dung nham bắn ra, một thân ảnh mặc chiến khải trùm trong ngọn lửa bay ra, dừng ở bờ hồ dung nham.

- Là hắn?

Chung quanh rất nhiều vũ giả đều trợn trừng mắt, nhưng họ căn bản không dám ngăn bóng người mặc chiến khải bao phủ trong ngọn lửa.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn chẳng hề ngừng lại, cứ như thuấn di, mỗi bước xa tới bảy tám mươi trượng, vài bước đã chạy ra khỏi miệng núi lửa. Làm cho rất nhiều vũ giả chết lặng người.

Ngay lúc này...

Bùng! Bùng! Bùng!

Cơ hồ tiếng vang vọng ra liên tiếp.

Ba nhân ảnh mặc dù có trước có sau, nhưng cách biệt không lớn, trong đó một người hóa thành điện quang phóng về phía miệng núi lửa. Còn có một người hóa thành tàn ảnh màu bạc đuổi theo. Người cuối cùng hóa thành lưu quang màu đỏ. Tốc độ ba người này đều nhanh đến cực hạn, chung quanh hồ dung nham có rất nhiều vũ giả đang xem cuộc chiến chỉ mới nháy mắt một cái, mà ba người này đã chạy ra khỏi miệng núi lửa rồi.

Bùng! Bùng!

Sau đó, liên tiếp những Vũ Thánh khác từ trong hồ dung nham

lao ra. Hỏa Diễm Hồng Liên đã bị Đằng Thanh Sơn tìm được rồi, đám Vũ Thánh đương nhiên không thể tiếp tục ở trong hồ dung nham nữa.

- Nhiều Vũ Thánh thế à!

- Người hóa thành điện quang chính là Húc Nhật Vũ Thánh, ta thấy hắn thi triển khinh công.

Có người hô.

- Bóng người mang theo lôi quang là Lôi Đao Vũ Thánh Phó Đao.

Rất nhiều vũ giả đều đàm luận tên của những Vũ Thánh vừa rồi.

- Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn, phỏng chừng chính là người đầu lao ra. Tốc độ của bóng người màu đỏ rực cực nhanh.

...

Đằng Thanh Sơn vừa nhảy ra khỏi miệng núi lửa, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, không khỏi chấn động. Chỉ thấy ngàn vạn người đứng ở núi lửa, hơn nữa phần lớn đều nhìn về phía miệng núi lửa.

- Vèo Đằng Thanh Sơn đạp mạnh xuống núi đá dưới chân, như một mũi tên rời cung, bắn thẳng xuống dưới chân núi. Núi lửa cao chừng mấy trăm trượng, Đằng Thanh Sơn chỉ một lần nhảy đã rơi xuống dưới chân núi rồi. Còn rất đông Vũ Thánh khác đuổi theo thì không có lấy một ai có can đảm dám làm như thế.

Nhưng những người ấy chạy cực nhanh. Khoảng cách mấy trăm trượng vốn chỉ một hơi thở đã tới rồi, Đằng Thanh Sơn tự nhiên bứt được quá xa.

- Đằng Thanh Sơn, Cửu Diệp Hồng Liên chính là chí bảo trong

thiên hạ, ngươi đừng nghĩ tới việc độc chiếm.

Thanh âm hùng hồn quanh quẩn trong thiên địa.

Đằng Thanh Sơn căn bản không thèm để ý tới Vũ Thánh?

Đám người này thì hắn căn bản không để vào mắt. Cái hắn lo lắng nhất chính là Cửu Diệp Hồng Liên sẽ khiến cho hai đại chiến thần nổi lòng tham.

Những người đang truy Đằng Thanh Sơn cũng biết... cho dù đuổi kịp Đằng Thanh Sơn cũng không có bổn sự đoạt được Cửu Diệp Hồng Liên. Nhưng... Chỉ có đi theo Đằng Thanh Sơn mới có có thể tìm được cơ hội có được Cửu Diệp Hồng Liên. Nếu không, một chút cơ hội cũng không có.

Vèo! Vèo! Vèo!

Một người chạy trước, phía sau những đạo hào quang đuổi sát nút.

- Trời.

- Khinh công lại nhanh như vậy được sao.

Rất nhiều vũ giả ở trên núi lửa, trên từ cao nhìn xuống, hướng mắt thấy hơn mười luồng hào quang đuổi theo bóng người màu vàng đất chạy đầu tiên. Nhưng càng đuổi, bóng người màu vàng đất lại cách càng xa. Điều này làm những vũ giả đứng nhìn không khỏi thán phục.

- Vũ Thánh Tối cường chính là Vũ Thánh Tối cường, đến cả khinh công cũng cực mạnh.

...

Trong dung nham, thi triển Hành Hỏa cương kình có hiệu quả tốt nhất. Còn khi thi triển khinh công kết hợp giữa Thiên Nhai

Hành và Địa Hành, sử dụng Hành Thổ cương kình là tốt nhất.

Đêm đen kịt, ở bên đường quan đạo trong vùng Đông Hoa Vực núi non trùng điệp.

Veo!

Một tiếng lôi điện đánh vào giữa vùng núi, chỉ lóe lên một cái đã vọt tới phương đông xa xôi.

Trong cú sét đánh đó, xuất hiện Vân Mộng Chiến Thần đeo chiến đao đầu sói.

Nói về tốc độ, Vân Mộng Chiến Thần lúc này nhanh hơn bọn người Đằng Thanh Sơn, Mục Vọng quá nhiều.

“Không ngờ lần này Hỏa Diễm Hồng Liên xuất thế, lại có thể làm Hỏa linh lực chấn động ghê gớm như vậy. Đến cả ta ở Vân Mộng Cổ Thành mà cũng cảm giác được. Loại tình huống này, chỉ có Thất Diệp Hồng Liên xuất thế mới có được. Còn lần này, dao động còn mạnh hơn những gì ghi lại trong sách gia tộc. Xem ra lần này ít nhất là Thất Diệp Hồng Liên, thậm chí cao hơn! “

Khi ráng đỏ ngập trời, Vân Mộng Chiến Thần còn ở Vân Mộng Cổ Thành, cách quá xa, nên căn bản nhìn không thấy.

Nhưng, hắn lại cảm giác được dao động của linh lực.

Do đó, hắn chạy đến!

...

Trong trời đêm ở Đông Hoa Vực.

Vù!

Một con chim lớn, toàn bộ trắng như tuyết giương cánh xé gió lao về phía nam. Trên lưng nó là một nam tử khuôn mặt lãnh khốc,

tóc bạc trắng đang khoanh chân ngồi. Xung quanh hắn và con đại điêu còn có vòng hào quang màu xám, màu bạc vờn quanh. Trong vòng hào quang này, tốc độ của con đại điêu càng tăng lên mức kinh người.

“Hỏa Diễm Lĩnh! “ Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần quét xuống về phía, tai nhích động.

“Hả? Cửu Diệp Hồng Liên bị Đằng Thanh Sơn đoạt đi rồi? Là chín lá sao! “

“Ừm, phải tìm cho được Cửu Diệp Hồng Liên, có chín tiên thiên cường giả, xác suất để Hách Liên gia tộc ta xuất hiện được một chiến thần sẽ lớn hơn nhiều. “

“Đằng Thanh Sơn này thật là gan lớn. Đến cả Cửu Diệp Hồng Liên cũng mưu toan đoạt đi. Rõ là muốn chết! Cũng tốt, lần này ta tiện tay giải quyết hắn luôn. “

Trong miệng Thiên Phong Chiến Thần phát ra những tiếng lẩm bẩm trầm thấp kỳ dị.

Con đại điêu trắng như tuyết tựa hồ hiểu được lời hắn, không hề hạ xuống, mà bay về Ngưu Đầu Sơn ở phía nam.

Vèo!

Đại điêu trắng như tuyết được hào quang kỳ dị bao phủ, chỉ lóe lên một cái đã biến mất trong bầu trời đêm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 56

Giấc Mộng Trăm Năm.

Khi Đẳng Thanh Sơn rời đi Hỏa Diễm Lĩnh là vào giữa đêm. Nhưng bây giờ, khi Đẳng Thanh Sơn từ Hỏa Diễm Lĩnh chạy về Ngưu Đầu Sơn thì trời đã gần sáng. Dù sao qua lại cũng phải tới mấy trăm dặm, hơn nữa Đẳng Thanh Sơn tốn rất nhiều thời gian trong hồ dung nham.

Trên Ngưu Đầu Sơn, trên quả núi vô danh.

Một bóng người màu vàng đất chỉ bước hai bước đã từ dưới chân núi lên tới trên đỉnh núi.

- Tiểu Quân, A Thú, Tiểu Bình, A Đông, nhanh lên, chúng ta lập tức phải đi ngay!

Đẳng Thanh Sơn vừa lên tới đình viện vội vội vàng vàng hô.

- Sư phụ.

Đẳng Thú là người đầu tiên ra khỏi nhà, Dương Đông là người thứ hai.

Lý Quân và Phó Vũ Bình cũng chạy ra khỏi phòng, vừa cài cúc áo. Sáng sớm tinh mơ, còn mấy vì sao mờ mờ trên bầu trời. Đẳng Thanh Sơn gọi họ rời giường sớm như vậy làm gì?

- Đẳng đại ca, sao vậy?

Lý Quân hỏi.

- Nhanh chuẩn bị đồ vật, chúng ta lập tức rời đi!

Đằng Thanh Sơn nói ngay, đồng thời lao thẳng vào phòng mình.

Vừa vào phòng, trước hết Đằng Thanh Sơn đeo Luân Hồi thương lên vai, rồi đặt Khai Sơn Thần Phủ và bản khắc đá vào rương sắt. Trong rương sắt còn có một thứ trọng yếu khác là Vân Mộng Bạch Quả.

Vù! Nâng rương sắt lên, Đằng Thanh Sơn quay đầu ra khỏi phòng tới đình viện.

- Nhanh, nhanh lên!

Đằng Thanh Sơn vội thúc giục.

Lý Quân lưng đeo một cái bao to, mặt tỏ vẻ ưu tư:

- Đằng đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn nói vẻ nghiêm trọng:

- Tối hôm qua ta chạy tới Hỏa Diễm Lĩnh, ngắt được Cửu Diệp Hồng Liên. Nhưng... tin tức này đã lan ra ngoài làm ngàn vạn người biết. Cửu Diệp Hồng Liên liên quan quá lớn, chúng ta nên lập tức ly khai. Cưỡi Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng, tới một nơi ít có dấu vết con người. Tỷ như Vân Mộng Trạch, hay là một hải đảo hoang vu nào đó.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên gào lớn như vậy, đã làm tình thế trở nên rất xấu.

Hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm nơi bí ẩn khác

trốn tránh.

- Cửu Diệp Hồng Liên?

Lý Quân lập tức hiểu sự tình nghiêm trọng như thế nào.

- Tiểu Quân tỷ tỷ.

Phó Vũ Bình từ ngoài đình viện lao vào, lo lắng báo:

- Cuồng Phong Ưng ở đây, nhưng Thanh Loan thì không biết đi đâu rồi.

- Thanh Loan?

Lý Quân cả kinh.

Bình thường đám người Đằng Thanh Sơn cũng không quá ước thúc với Cuồng Phong Ưng và Thanh Loan, chỉ cần ở chung quanh không xa là được.

- Nhanh, nhanh bảo Thanh Loan trở về. Chúng ta phải đi gấp.

Đằng Thanh Sơn hối thúc.

- Ừm!

Lý Quân gật đầu, lập tức ngửa đầu phát ra tiếng kêu vang dội.

- U...

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía đó rồi phân phó cho Đằng Thú và Dương Đông bên cạnh:

- A Thú, ngươi và A Đông, cùng Tiểu Bình lên lưng Cuồng Phong Ưng đi đi. Lát nữa, ngươi phải chiếu cố cho A Đông và Tiểu Bình, ngàn vạn lần giữ cho họ đừng rơi từ lưng chim ưng xuống.

Cuồng Phong Ưng phi hành cực nhanh, gió và lực cản rất lớn.

Phải cẩn thận không được rơi xuống đất. Còn Đằng Thú luyện thành cương kình, mạnh hơn tiên thiên hư đan Vũ Thánh bình thường nhiều. Có hắn chiếu cố, đương nhiên không thành vấn đề.

- Vâng, sư phụ!

- Nhanh, chúng ta đi.

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình ba người vội nhảy lên trên lưng Cuồng Phong Ưng. Thân thể Phó Vũ Bình rất gầy, mặc dù hơi lảo đảo, nhưng vẫn ngồi được trên lưng chim ưng.

Ngay lúc này...

- Đằng huynh!

Thanh âm trong trẻo vang lên. Một luồng điện quang dừng trên tường đình viện. Chính là Đại trưởng lão Húc Nhật Thương Hành Mục Vọng. Mục Vọng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đằng huynh, Cửu Diệp Hồng Liên... chẳng lẽ... ngươi muốn một mình độc chiếm à?

Lúc này Mục Vọng hơi thất vọng.

- Mục lão ca, ngươi đợt lát nữa chúng ta bàn lại.

Đằng Thanh Sơn an ủi.

Vèo! Vèo!

Hai bóng người cơ hồ đồng thời dừng trên tường đình viện, đó là Thiết Kiếm Vũ Thánh "Hách Liên Hạo Duyên" cùng với Nữ Vũ Thánh "Giang Nhạn".

- Nữ Vũ Thánh.

Lý Quân không khỏi nhìn thoáng qua Nữ Vũ Thánh Giang

Nhạn. Dung mạo cực giống, tự nhiên làm nàng chú ý tới Nữ Vũ Thánh.

- Đằng tiên sinh!

Thiết Kiếm Vũ Thánh "Hách Liên Hạo Duyên" cười nói:

- Ta thấy, ngươi nên đưa ra Cửu Diệp Hồng Liên. Chúng ta cùng phân chia.

- Chia như thế nào?

Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

- Ngươi đưa ra Cửu Diệp Hồng Liên, ta sẽ nói về việc thương lượng như thế nào.

Hách Liên Hạo Duyên nói.

Ngay lúc này, một tàn ảnh như ngọn lửa nhanh chóng xé gió bay đến, chính là Thanh Loan.

- Tiểu Quân, lên lưng Thanh Loan.

Đằng Thanh Sơn vội phân phó. Còn hắn thì cẩn thận chú ý tới mấy người trước mắt để đảm bảo bọn người Thiết Kiếm Vũ Thánh không tập kích Lý Quân và Đằng Thú trên không trung.

...

Cuồng Phong Ưng sớm bay lên giữa không trung. Ba người Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình ngồi trên lưng Cuồng Phong Ưng. Về phần Lý Quân, lúc này mới nhảy lên hướng về phía lưng Thanh Loan.

- Không thể trách ta được.

Thiết Kiếm Vũ Thánh "Hách Liên Hạo Duyên" sực nghĩ ra, cho

chút tiên thiên chân nguyên vào túi ngực, mò mò vào bình ngọc trong túi hắn.

Vù...

Chất lỏng hóa thành khí, vô sắc vô vị, nhanh chóng tràn ngập khắp nơi.

Đằng Thanh Sơn luôn luôn đề phòng, khi phát hiện Lý Quân đã nhảy lên lưng Thanh Loan, lúc này mới yên tâm, nâng rương sắt lớn lên, muốn nhảy lên lưng Thanh Loan. Đột nhiên...

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cảm giác được trong cơ thể có gì không hợp lý, hơn nữa còn có thể cảm giác hơi váng đầu, không khỏi cực kỳ hoảng sợ." Không ổn! Tiểu Quân... " Trong nháy mắt hắn khống chế máu nghịch chuyển, bức khí độc vừa hút vào lập tức ra ngoài cơ thể, đồng thời vội quát to:

- Có độc, nín hơi!

- Có độc?

Bọn người Húc Nhật Vũ Thánh phản ứng chậm hơn Đằng Thanh Sơn, nhưng cũng lập tức đã nhận ra.

- Có độc!

- Có người hạ độc.

Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên, Nữ Vũ Thánh Giang Nhạn cơ hồ đồng thời lớn tiếng hô. Lúc này kể cả Đằng Thanh Sơn, tứ đại Vũ Thánh trong lúc nhất thời căn bản không biết rốt cuộc là ai hạ độc.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên. Đúng, nàng không có năng lực bức độc khí ra như Đằng Thanh Sơn.

- Có độc, nín hơi!

Khi tiếng quát của Đằng Thanh Sơn truyền đến thì Lý Quân đã cảm thấy đầu mê muội: “Có độc? Ta trúng độc rồi! “

Đang trên lưng Thanh Loan, nàng lập tức lảo đảo, trông như say rượu. Mặc dù không hoàn toàn mất ý thức, nhưng căn bản không có biện pháp nào có thể khống chế thân thể, rồi thân thể đổ nghiêng, từ lưng Thanh Loan rơi xuống.

Lý Quân chỉ cảm thấy choáng váng... ” Trúng độc? Ta... ta phải chết à? “

Trong đầu nàng hiện lên những cảnh đã qua.

Hồi nhỏ sống trong gia đình đầy đủ sung túc, có cha thương, có mẹ yêu, chỉ là một tiểu thư nhà giàu cả ngày vô ưu vô lự. Rồi một đêm một cơn ác mộng xảy ra. Vẻn vẹn chỉ một đêm, gia tộc bị đồ sát, nàng và mẫu thân vội chạy trốn, khi đó nàng chỉ có thể dựa vào mẫu thân nàng...

Mẹ ruột bị cường đạo một tiễn bắn chết. Lúc đó nàng cảm thấy tất cả đều hết rồi, trời đã sụp đổ. Khi nàng tuyệt vọng nhất, Đằng Thanh Sơn xuất hiện, một thanh chiến đao như chớp giết sạch tất cả cường đạo. Một khắc đó, nàng cảm thấy nàng có chỗ nương tựa. Hoặc là vì cảm ơn, cũng có lẽ vì tâm tư khác, nàng lúc đó đã nghĩ tới việc đi theo Đằng Thanh Sơn, cho dù chỉ làm một thị nữ...

Nàng có sư phụ, hơn nữa trở thành đệ tử hạch tâm cao cao tại thượng của Thiên Thần cung, rồi học được thú ngữ. Chỉ trong một thời gian ngắn, từ một cô nhi đáng thương nàng biến thành thành viên quan trọng của Thiên Thần cung, địa vị có thể so được với

cường giả tiên thiên kim đan. Nhưng nàng cũng không vui, bởi vì nàng vẫn luôn luôn ưu tư về Đằng Thanh Sơn...

Một tin tức về Đằng Thanh Sơn cũng làm nàng khẩn trương lo lắng.

Rốt cục, trên đại thảo nguyên, nàng gặp Đằng Thanh Sơn! Nàng rất vui, vui tới mức trước đó chưa từng có.

Đằng Thanh Sơn phải đi, muốn ra biển. Nàng cuối cùng quyết định... Bất luận đi đâu, cho dù là biển rộng mênh mông không một bóng người, nàng cũng muốn đi theo Đằng Thanh Sơn. Núi đao biển lửa, nàng cũng nguyện đi theo. Cho dù... Chỉ có thể lặng lẽ hầu hạ hắn, chỉ làm một thị nữ.

...

Bất luận là thời gian là tiểu thư nhà giàu, hay ngày làm Thần Nữ ở Thiên Thần Sơn, chưa bao giờ nàng phải hầu hạ ai.

Nhưng nàng nguyện ý đi theo Đằng Thanh Sơn.

Giặt áo quần cho Đằng Thanh Sơn.

Nấu cho Đằng Thanh Sơn những món ăn ngon miệng.

Nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền.

Nhìn Đằng Thanh Sơn đại chiến với cường giả khác.

Đằng Thanh Sơn dạy nàng tiên pháp.

- Tiểu Quân!

Một thanh âm lo lắng vọng vào tai Lý Quân.

Đằng đại ca gọi ta. Là Đằng đại ca.

Lý Quân đã gần như vô thức, nàng muốn mở miệng nhưng căn bản không có biện pháp mở miệng. Thậm chí mắt cũng không thể mở ra được.

- Tiểu Quân, em không có việc gì đâu! Không sao đâu!

Thanh âm lo lắng bên ngoài vẫn tiếp tục từng đợt dội vào rất ấm áp làm Lý Quân cảm thấy vui vẻ, an lòng.

- Đằng đại ca lo lắng cho ta. Đằng đại ca hẳn là đang ôm mình.

Bộp!

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt Lý Quân.

“Trời mưa à? Hay... nước mắt của Đằng đại ca... “

“Đằng đại ca, rơi lệ vì ta? “

“Rơi lệ rồi... “

Lý Quân rốt cuộc không còn ý thức nữa.

...

Lý Quân từ trên lưng Thanh Loan ngã xuống thì Đằng Thanh Sơn cảm thấy đáy lòng tê rần. Hắn lao ra như trong tiềm thức, ôm lấy Lý Quân đang ngã xuống.

Cô nương luôn luôn cùng mình dãi nắng dầm mưa...

“Hơi thở của Tiểu Quân đang yếu đi! Tim đập cũng đang yếu đi! “ Đằng Thanh Sơn luống cuống.

Hắn cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Khi ra biển, Đằng Thanh Sơn rất lấy làm kiên quyết, nói: “ Được rồi, từ hôm nay trở đi ta là đại ca ngươi! “

Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn nghĩ như vậy...

Mình chỉ có tình cảm anh em với Lý Quân. Chỉ quan tâm nàng như người nhà. Về phần những cảm tình lờ lờ với Lý Quân... Có đôi khi muốn ôm Lý Quân, có đôi khi hơi muốn hôn đôi môi nàng... Đằng Thanh Sơn vẫn cho rằng, đó là vì mình coi Lý Quân như thê tử kiếp trước Tiểu Miêu.

Phàm là có cảm giác này, Đằng Thanh Sơn đều nghĩ rằng, đó là vì Lý Quân và Tiểu Miêu có dung mạo giống nhau!

Nhưng..

Lúc này Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy toàn thân như tê liệt, điếng hết ruột gan, trong đầu đầy hình ảnh về thiếu nữ lặng lẽ phục vụ mình. Mình muốn đi Thần Phủ Sơn, nàng đi theo Thần Phủ Sơn. Mình muốn ở Ngưu Đầu Sơn khổ tu, nàng là một thiếu nữ cao quý, cũng ở nơi hoang vu này chờ đợi.

Dệt áo cho mình... nhìn mình mặc bộ y phục do nàng dệt...

Nấu ăn cho mình... Cười nhìn mình ăn.

Những cảnh ấm áp chợt hiện lên trong óc.

Nhà, là nhà, có Lý Quân ở cùng, mình có cảm giác ở nhà!

“Tại sao, tại sao tim ta đau như vậy! “

“Ta có cảm tình đặc thù với nàng, không phải vì Tiểu Miêu sao? “

Thân thể Đằng Thanh Sơn khẽ run lên, ánh mắt không khỏi nhìn qua Nữ Vũ Thánh “Giang Nhạn“ phía trước. Người kia cũng tương tự như thê tử mình.

“Giang Nhạn và Tiểu Miêu có dung mạo cũng giống như đúc. Tại sao, tại sao ta chưa bao giờ có cảm giác muốn ôm ấp Giang

Nhạn? Tại sao, ta không phát sinh cảm tình đặc biệt gì với nàng? “

“Không! “

Thân thể Đằng Thanh Sơn run bần bật, mắt mở trừng trừng.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn ý thức được...

“Ta... ta... ta yêu Tiểu Quân rồi à? “

Yêu, nói không rõ thì không rõ.

Lý Quân, nhìn như người có thủ đoạn tàn nhẫn, kì thực tâm tư nàng là của một thiếu nữ cực kỳ đơn thuần, thậm chí còn không bằng một tiểu cô nương. Phó Vũ Bình tư vấn cho nàng, nàng không hiểu phải làm sao bắt được trái tim của nam nhân. Nàng chỉ biết là lặng lẽ phục vụ, chờ đợi lặng lẽ. Đằng Thanh Sơn lại trong lúc vô tình đã yêu đối phương, song... hắn lần lượt tự ru ngủ mình, mình không yêu Tiểu Quân, mà là yêu Tiểu Miêu.

Ru ngủ bao nhiêu lần, làm Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn cho rằng như thế!

Mình không yêu Tiểu Quân, chỉ yêu Tiểu Miêu!

Thậm chí còn nói với Lý Quân: “Từ hôm nay trở đi, ta là đại ca ngươi! “ Làm Lý Quân chỉ có thể lặng lẽ đợi...

Nhưng lúc này, Đằng Thanh Sơn đã bừng tỉnh!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 57

Tuyệt Cảnh.

Những giây phút nàng hiến dâng lặng lẽ, tựa như những hạt mưa bụi mùa xuân li ti, từ từ rót vào lòng người. Một chén trà nóng, một câu nói quan tâm, một bộ y phục ấm áp, nhìn như bình thường nhưng lại là việc nhỏ đủ để làm ấm áp lòng người. Những việc này sớm đã vô tình làm Đằng Thanh Sơn sinh ra cảm tình đặc thù với Lý Quân, chỉ là hắn không ý thức được mà thôi.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy một tình cảm đặc thù. Nhưng hắn việc chia ngọt sẻ bùi chỉ có thể có được với thê tử kiếp trước Tiểu Miêu thôi.

Mãi đến lúc này, Đằng Thanh Sơn mới ý thức được thiếu nữ vì hắn mà nguyện ly khai quê nhà, ra biển lênh đênh với hắn, có ý nghĩa trọng yếu với hắn ra sao.

- Tiểu Quân, muội không thể xảy ra chuyện, muội không thể xảy ra chuyện.

Một giọt nước mắt từ khuôn mặt hắn lăn dài, rơi xuống trên mặt Lý Quân.

- Nhất định phải cứu, nhất định phải cứu!

Lúc này đầu óc Đằng Thanh Sơn hơi loạn. Đột nhiên thân thể hắn chấn động.

- Vân Mộng Bạch Quả, có thể làm xương cốt đã chết sống lại!

Vân Mộng Bạch Quả, chính là một trong tam bảo ở Đoan Mộc Đại Lục.

Cho dù là người là vừa chết cũng có thể cứu sống lại, huống chi Đằng Thanh Sơn cảm giác được, sinh cơ của Lý Quân vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt.

Nhưng……

Vân Mộng Bạch Quả là thứ mà Đằng Thanh Sơn chuẩn bị cho Đằng Vĩnh Phàm cha hắn ăn, để giúp cha có thể đứng lên. Hơn nữa khi thấy Mục Vân Ký mọc ra song chưởng, Đằng Thanh Sơn hiểu rằng nếu cha muốn mọc ra hai chân, vậy ba khối Vân Mộng Bạch Quả phỏng chừng vẫn còn thiếu. Nếu để Lý ăn…

E rằng, chân cha sẽ không thể mọc ra được hòan toàn.

Đằng Thanh Sơn phải lựa chọn ra sao?

- Đằng huynh. Ta có thể xem Tiểu cô nương trúng phải độc gì không?

Đại trưởng lão Mục Vọng đi tới nói.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn hắn, rồi gật gật đầu.

Mục Vọng để ngón tay vào cổ tay Lý, cảm ứng một chút rồi quay phắt đầu nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên, đồng thời lạnh lùng nói:

- Độc này là Nhất Mộng Bách Niên. Độc dược độc môn của Gia tộc Thiên Phong Nhất Mộng Bách Niên.

- Nhất Mộng Bách Niên?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên

Hạo Duyên:

- Giải dược.

Đằng Thanh Sơn quát một tiếng chói tai, rồi lao về phía Hách Liên Hạo Duyên.

- Không muốn Tiểu cô nương của ngươi chết thì đứng lại. - Hách Liên Hạo Duyên lạnh lùng nói.

Nhưng Đằng Thanh Sơn căn bản không coi uy hiếp của Hạo Duyên ra gì.

- Hừ.

Thanh thiết kiếm khổng lồ của Hách Liên Hạo Duyên vẽ nên một mũi khoan nhọn hoắt chĩa về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn chìm trong điên loạn, gầm lên một tiếng, tay phải như lợi trảo chộp thẳng vào thanh cự kiếm này. Dùng sức vặn một cái, ‘ Chát’.

Tay phải của hắn còn cứng hơn cả thần binh lợi khí trực tiếp bẻ gãy binh khí của Hách Liên Hạo Duyên.

Vù.

Tiếp theo, hắn lật tay, tiếp tục chộp vào cái cổ của Hạo Duyên.

- Thua đơn giản như vậy à.

Nữ Vũ Thánh và Mục Vọng thấy thế đều cảm thấy vô cùng chấn động. Chỉ một chiêu đánh thẳng, đã hủy diệt binh khí, bắt sống đối phương.

Vô luận là sức mạnh hay tốc độ đều hoàn toàn áp chế Hách Liên Hạo Duyên. Đằng Thanh Sơn làm việc này chỉ như phẩy tay mà thôi.

- Giải dược đâu?

Đằng Thanh Sơn chộp cứng yết hầu Hách Liên Hạo Duyên, gằn giọng nói.

Hách Liên Hạo Duyên bị chộp cổ nhưng vẫn không khẩn trương chút nào, ngược lại lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Đằng Thanh Sơn. Đúng. Mục Vọng nói đúng. Độc dược đích thật là của gia tộc Thiên Phong ta đó. Trong thiên hạ không có bất kỳ ai biết chế tạo thứ này. Nhưng, ta không có giải dược Nhất Mộng Bách Niên.

- Ngươi muốn chết.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, đồng thời liếc mắt nhìn Mục Vọng.

- Mục lão ca, dược tính của Nhất Mộng Bách Niên như thế nào? Giải như thế nào?

Mục Vọng trả lời:

- Nhất Mộng Bách Niên là một thứ độc khí hoàn toàn không có màu sắc, mùi vị. Nếu hít vào quá nhiều, cho dù là tiên thiên cường giả cũng bất tỉnh ngất đi. Muốn tỉnh lại, trừ phi ngươi có thứ Vân Mộng Bạch Quả có thể cứu được người vừa mới chết, ngoài ra cũng chỉ có giải dược đặc biệt của Thanhphong gia tộc mới được.

- Hôn mê bất tỉnh à? Bao lâu? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Độc dược này tên là Nhất Mộng Bách Niên. Chỉ cần người bị hôn mê được chăm sóc tốt, đích xác có thể sống trong hôn mê cả trăm năm. Lâu hơn, thân thể cũng sẽ dần dần già yếu đi, cho đến lúc chết già trong hôn mê.

Mục Vọng trả lời. Đằng Thanh Sơn hiểu trúng phải Nhất Mộng

Bách Niên, cũng giống như người sống đời sống thực vật.

- Hách Liên Hạo Duyên.

Đằng Thanh Sơn chộp cứng yết hầu Hách Liên Hạo Duyên, gằn giọng - Ta biết gia tộc Thiên Phong ngươi muốn được Hỏa Diễm Hồng Liên. Nhưng, có giỏi thì đứng ra tranh đoạt. Dùng thủ đoạn độc dược bực này, khỏi cho người ta chế nhạo. Hách Liên Hạo Duyên, ngươi là người đứng đầu tương lai của gia tộc Thiên Phong mà.

- Ta nghĩ mạng ngươi còn quan trọng hơn giải dược nhiều.

- Đưa giải dược ra, ta cho ngươi đi. Bằng không. Ngươi sẽ không nhìn thấy mặt trời mọc hôm nay đâu.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn gằn xuống, xem ra rất cố nén cơn tức giận.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nhìn Đằng Thanh Sơn, mỉm cười.

Từ khi thấy Đằng Thanh Sơn chảy nước mắt vì Lý, Thiết Kiếm Vũ Thánh càng thêm tự tin.

- Đằng Thanh Sơn. Ta nói rồi. Ta không có giải dược. Trên người ta không đem giải dược theo mà. Giải dược đều cất kỹ trong gia tộc Thiên Phong ta. Nếu ngươi muốn cứu Lý cô nương, rất khó. Ngươi đưa Hỏa Hồng Liên cho ta, ta lấy tên gia tộc mà thề, khẳng định sẽ cho ngươi giải dược.

Thiết Kiếm Vũ Thánh cười nhạt.

- Về phần ngươi muốn giết ta à? Ngươi có thể giết. Ta chết rồi, chẳng những Lý cô nương phải chết theo, mà ngươi cũng phải chết. Đến cả mấy thằng cu đứng kia cũng chết nốt.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, lạnh lẽo nhìn Thiết Kiếm Vũ

Thánh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vẫn cười nhạt.

- Tiểu tỷ tỷ.

Giữa không trung, Phó Vũ Bình trên lưng Cuồng Phong Ưng khóc òa lên.

- Tiểu tỷ tỷ.

Dương Đông cũng mắt rưng rưng. Đằng Thú vô cùng trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh lóe ra thú tính hoang dại.

- Tiểu Hôi. Đi, đi trước đi.

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nói, đồng thời phất tay.

- Chiếu cố cho mấy người họ cho tốt.

Trí tuệ Cuồng Phong Ưng không thua gì nhân loại.

- U...

Nó kêu vang một tiếng, rồi chở Đằng Thú Dương Đông Phó Vũ Bình nhanh chóng ly khai Ngưu Đầu Sơn, bay về phía Thần Phủ Sơn. Thấy họ đã ly khai, Đằng Thanh Sơn mới thở phào một hơi.

- Đổi Hỏa Diễm Hồng Liên lấy giải dược. Ngươi muốn cứu nàng thì đưa Hỏa Diễm Hồng Liên cho ta. - Thiết Kiếm Vũ Thánh cười khẽ nói.

- Hách Liên Hạo Duyên. Vì Hỏa Diễm Hồng Liên mà ngươi thật không biết xấu hổ như vậy à.

Mục Vọng bên cạnh tức giận cười.

- Cửu Diệp Hồng Liên trân quý tới đâu. Ngươi lại dùng nó để trao đổi lấy giải dược. Giải dược của gia tộc Thiên Phong các ngươi e rằng còn chưa tới một hạt. Ngươi rõ là không biết xấu hổ.

Thiết Kiếm Vũ Thánh thoáng nhìn Mục Vọng, rồi lập tức chuyển sang nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Đằng Thanh Sơn. Ta không bức ngươi. Ngươi có thể giết ta ngay bây giờ Đằng Thanh Sơn sắc mặt tái nhợt.

Hắn cũng biết. Ý chí và óc nhận định của một tiên thiên kim đan Vũ Thánh kiên định như thế nào. Nếu mình chỉ dùng miệng mà uy hiếp thì tác dụng sợ không lớn lắm. Hơn nữa một khi giết Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên thật thì mới đẩy tình huống tới mức gay go.

- Hách Liên Hạo Duyên.

Đằng Thanh Sơn nổi giận gầm lên.

- Ngươi cũng là đệ nhất Bắc Hàn Vực, đệ nhất Vũ Thánh. E rằng cũng là một trong những tiềm năng nhất của gia tộc Thiên Phong có thể tiến vào hư cảnh, trở thành Chiến Thần. Có lẽ tương lai, ngươi chính là tân Chiến Thần của Thiên Phong gia tộc.

Thiết Kiếm Vũ Thánh có hi vọng trở thành Chiến Thần của Thiên Phong mới không? Hắn đương nhiên rất muốn đạt được giấc mơ này.

Khi hắn vừa thu liễm thần sắc dao động đó.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên chú ý tới ngay, tiếp tục nói:

- Nhưng ngươi vì Hỏa Diễm Hồng Liên mà đến cả chết cũng không sợ sao. Ha ha. Cũng tốt, dù sao gia tộc Thiên Phong các ngươi vì muốn có được Hồng Liên cũng phải đuổi giết ta. Cho dù ta không giết ngươi, gia tộc Thiên Phong của ngươi cũng sẽ đuổi

giết ta. Vậy sao không trước hết giết ngươi. Đến lúc đó cho dù ta có chết, cũng chẳng tới nỗi bị lỗ lắm.

Đồng tử Thiết Kiếm Vũ Thánh co lại.

- Một câu...

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm - Giải dược và cái mạng nhỏ của ngươi. Ngươi chọn đi. Ngươi chỉ có thời gian ba hơi thở để suy nghĩ. Nếu không có kết quả. Ta sẽ giết ngươi.

- Trên người ta thật không có giải dược.

Thiết Kiếm Vũ Thánh.

- Trong Gia tộc thì có.

- Một.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng đếm.

Ở trong gia tộc mới có? Đằng Thanh Sơn không tin. Thiết Kiếm Vũ Thánh là loại người như thế, nên sẽ không đưa mình bức tới tuyệt lộ.

- Đằng Thanh Sơn. Ta nói thật, ngươi làm như vậy là buộc hai chúng ta cùng chết.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vội vàng nói.

- Hai.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Yên tâm. Gia tộc Thiên Phong của ngươi còn chưa có bổn sự giết được ta. Thiên Phong Chiến Thần không đạt tới hư cảnh đại thành, hắn không thể bay, ta ở trên lưng Thanh Loan, hắn đuổi theo như thế nào đây?

- Ngươi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh cảm thấy cả người phát run. Nói thật, hắn cũng sợ Đằng Thanh Sơn sẽ giết hắn thật.

Hắn còn phải trở thành tân Thiên Phong Chiến Thần chứ.

Cho dù chết, lại chết vì một viên giải dược à. Đích xác không đáng.

- Ba.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng hô. Thiết Kiếm Vũ Thánh cả người run lên.

- Quả thật là con người sắt đá. Hừ, ngươi chết đi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói. Đồng thời tay phải phát lực.

- Chờ một chút.

Thiết Kiếm Vũ Thánh vội hô, rồi cười khổ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi thắng.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi. Nếu giết Thiết Kiếm Vũ Thánh thật thì con đường mình đi quả thật là tuyệt lộ.

- Giải dược đâu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh hơi chần chờ - Nhanh. Lấy ra.

Đằng Thanh Sơn quát. Tay phải lại bóp mạnh.

- Để ta đưa cho ngươi.

Thiết Kiếm Vũ Thánh thở khì một hơi, lấy từ trong ngực ra một khối nhìn như bạc.

- Bạc này là bạc giả. Bề ngoài chỉ sơn một tầng bạc. Bên trong giấu giải dược.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi, nhận lấy giải dược.

- Đằng huynh, sao ngươi biết được là trên người hắn mang theo giải dược?

Mục Vọng kinh ngạc hỏi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Hách Liên Hạo Duyên, không thể vì thiếu một viên giải dược mà chết được, do đó để ngừa vạn nhất, khẳng định hắn sẽ mang theo giải dược.

Đằng Thanh Sơn quay đầu đi về phía Lý. Đồng thời nhè nhẹ bóp thỏi bạc. Một viên đan dược màu xanh thẫm lăn ra. Hắn không lo là giải dược giả... Trừ phi Hách Liên Hạo Duyên muốn chết.

Nhưng hắn lại không chú ý tới Lúc này trên mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên trên lộ ra nụ cười quỉ quyệt.

Vèo.

Hách Liên Hạo Duyên lùi bắn ra sau.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn quay đầu, biến sắc.

- Hách Liên Hạo Duyên, ngươi muốn chết.

Đồng thời hắn lao về phía Hách Liên Hạo Duyên. Hách Liên

Hạo Duyên chạy trốn làm hắn hoài nghi giải dược là độc dược.

- Ha ha. Giải dược không phải độc dược. Nhưng... Tiểu cô nương đó không xong rồi.

Hách Liên Hạo Duyên cười phá lên.

- Ta mua chút thời gian, thế mà ngươi không nhìn ra. Ha ha...

Trong tiếng cười, Mục Vọng và Nữ Vũ Thánh Giang Nhạn cùng biến sắc tái nhợt.

Sắc mặt Đằnng Thanh Sơn cũng biến thành trắng bệch. Ngẩng đầu nhìn lên trời...

Một con đại điêu khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, không có lấy một chút lông tạp, toàn thân vờn quanh hào quang màu xám bàng bạc kỳ dị. Trên lưng đại điêu, một nam tử áo đen tóc bạc lãnh khốc nhìn xuống phía dưới. Ánh mắt lạnh buốt làm bọn Đằng Thanh Sơn, Giang Nhạn như bị soi thủng.

Chỉ một ánh mắt đã làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy áp lực vô cùng đáng sợ.

- Thiên Phong Chiến Thần.

Đằng Thanh Sơn biết mình vẫn trúng chiêu của Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 58

Thiên Phong Chiến Thần.

“Căn bản không phải một cấp bậc! Chạy thôi!”

Đằng Thanh Sơn chỉ vừa thấy đối phương đưa ánh mắt nhìn đã bộc phát ra tốc độ nhanh nhất. Lắc mình một cái đã vọt tới bên cạnh Lý Quân, một tay ôm lấy sau lưng Lý Quân, tay kia cầm lấy rương sắt lớn, nhảy mạnh lên trên lưng Thanh Loan.

- Muốn trốn?

Thanh âm lạnh lùng lúc đầu còn xa xa, nhưng trong khoảnh khắc đã tới bên tai.

” Thật nhanh.” Cả người Đằng Thanh Sơn còn đang ở giữa không trung, còn chưa rơi xuống trên lưng Thanh Loan đã phát hiện ra bóng người kia đang bắn tới. “Không ổn, không còn kịp rồi... Kinh khủng, ta còn chưa kịp rơi xuống trên lưng Thanh Loan thì công kích đã tới rồi.”

- Thanh Loan.

Đằng Thanh Sơn hét lớn một tiếng, vội ném Lý Quân lên trên lưng Thanh Loan, đồng thời ném theo cả cái rương sắt.

Thanh Loan hót vang một tiếng, lợi trảo dễ dàng bấu vào rương sắt thủng vài lỗ, vững vàng chộp lấy cái rương sắt to, rồi nó cẩn thận cõng Lý Quân trên lưng.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Thiên Phong Chiến Thần áo đen phần phật, hai mắt mờ ảo lóe lên ánh sáng u ám. Để đối phó với Đằng Thanh Sơn, thậm chí hắn còn chẳng cần dùng binh khí, cứ bổ thẳng xuống.

Thiên Phong Chiến Thần đánh về phía Đằng Thanh Sơn, tựa như một con diều hâu bắt gà con.

Dưới áp lực kinh khủng, tiên thiên cường giả bình thường e rằng sớm mất đi ý chí chiến đấu, không dám hoàn thủ rồi.

- Ha ha... chịu chết à!!!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sắc như dao, người đang giữa không trung, eo lưng vặn mạnh, cả người ngưng lại một thời gian ngắn ngủi, đồng thời lấy ra Luân Hồi thương trên lưng, gân cốt cơ bắp mang theo sức mạnh toàn thân trong nháy mắt bung ra đến cực hạn, trực tiếp dồn vào một chiêu mà hắn đã diễn luyện không biết bao nhiêu lần "Xích Hổ Bào".

- Keng...

Cương kình hành hỏa mạnh mẽ bung ra, ngưng tụ ở đầu Luân Hồi thương, khẽ xoay tròn vặn vẹo. Cả cán thương Luân Hồi thương tựa như một con rồng lửa xoay nhanh. Một luồng sức mạnh dữ dội xuyên qua cán thương truyền tới mũi thương, cùng kết hợp với cương kình xoay tròn trên đầu thương. Sau khi quyền thứ tám của Hành Hỏa Chi Quyền được Đằng Thanh Sơn sáng chế, vừa thi triển chiêu này đã có một loại ý cảnh rất giống núi lửa!

Ầm ầm...

Sức mạnh cường đại ngưng tụ ở đầu mũi thương mang lực xuyên thấu kinh người làm không gian tựa như méo đi.

Vừa rơi xuống đất, Đằng Thanh Sơn lập tức thi triển khinh

công băng mình chạy trốn: “Thiên Phong Chiến Thần này quá mạnh, hắn phỏng chừng đã tiến vào hư cảnh rất lâu rồi. Một thương cực mạnh của ta mà lại bị hắn tiện tay đánh bay... nếu đấu thật với hắn, quả thực đúng là đi là chết.” Tiện tay chống Luân Hồi thương trên mặt đất, dùng tốc độ cực hạn chạy trốn.

Một bước xa tới bảy tám mươi trượng, hai ba bước đi cả một dặm!

Vài cú lắc người đã biến mất khỏi tầm nhìn.

- Muốn trốn à?

Thiên Phong Chiến Thần cười. Bản thân còn đứng tại chỗ, nhưng có một tàn ảnh mờ ảo màu xám lóe lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn dừng phắt lại.

Trên đỉnh núi phía trước có một nam tử mặc hắc bào tóc bạc phơ đang đứng. Gió núi buổi sáng sớm thổi làm trường bào hắn căng lên.

” Quá nhanh.” Đằng Thanh Sơn cảm giác không ổn.

Xì!

Luân Hồi thương khoan thẳng xuống đất. Cả người Đằng Thanh Sơn như một con tê tê tiến thẳng vào giữa vùng đất đá.

Vốn Thiên Phong Chiến Thần mặt vẫn rất cuồng ngạo bây giờ cũng lộ ra chút kinh sắc:

- Hư cảnh!

Hắn rõ ràng cảm giác được một thương của Đằng Thanh Sơn đã có thực lực sơ nhập hư cảnh.

- Ha ha...

Thiên Phong Chiến Thần không khỏi cười lớn một tiếng.

Vung tay phải lên rồi hóa thành một luồng lệ mang màu xám.

Xoảng!

Tốc độ cực nhanh vượt qua thương của Đằng Thanh Sơn. Chưởng phải đánh thẳng vào đầu của Luân Hồi thương, lực lượng cực mạnh, làm hai tay Đằng Thanh Sơn tê rần, rốt cuộc không cầm được cán thương nữa.

Vù!

Luân Hồi thương bị ném văng lên.

- Sao...

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Xích Hổ Bào chính là chiêu thức cực mạnh của mình, đặc biệt là sau khi sáng chế ra chiêu thứ tám trong Hành Hỏa Chi Quyền, chiêu này có uy lực càng đáng sợ hơn. Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần đã nói qua, mình có thực lực sơ nhập hư cảnh, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất tự tin... một thương này hẳn là đúng là tạo thành uy hiếp như cường giả sơ nhập hư cảnh.

Nhưng... Một cái tát đã đánh bay?

Nói thì chậm rãi, kì thực khi Thiên Phong Chiến Thần và Đằng Thanh Sơn giao thủ, mọi việc diễn ra nhanh như thiểm điện. Khi Đằng Thanh Sơn bị đánh bay Luân Hồi thương... Thanh Loan vừa mới cõng được Lý Quân lên lưng.

- U...

Kêu lớn một tiếng, Thanh Loan nhanh chóng bay ra xa.

- Tiểu tử, ngươi tiến vào hư cảnh rồi à?

Thiên Phong Chiến Thần kinh dị nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn.

Bùng! Đằng Thanh Sơn rơi xuống đất.

- Nhưng, sao ngươi không có Thần Dung Thiên Địa?

Thiên Phong Chiến Thần hơi nghi hoặc, rồi lập tức cười phá lên.

- Đúng, ngươi mới đây còn là Vũ Thánh. Ừm, xem ra chỉ vừa tiến vào hư cảnh, còn chưa kịp Thần Dung Thiên Địa.

Khai thông thiên địa, chân nguyên vô tận. Coi như là cường giả hư cảnh.

Kỳ thật chỉ khi cường giả hư cảnh tới mức "Thần Dung Thiên Địa, chân nguyên vô tận" thì mới là cường giả hư cảnh chính thức.

Việc "Thần dung thiên địa" này cũng không khó. Bình thường sau khi khai thông thiên địa, chân nguyên vô tận, hao phí chút thời gian là có thể làm được "thần dung thiên địa" rồi.

Thiên Phong Chiến Thần cười lạnh, dậm mạnh chân một cái.

- Ầm ầm...

Núi đá đại địa chung quanh bị một cước đạp cho nứt toác, xuất hiện một hố to có phương viên trên mười trượng.

Đằng Thanh Sơn bị lực một cước của Thiên Phong Chiến Thần làm tái mặt:

- Thiên Phong Chiến Thần quá mạnh.

Cái hố phương viên hơn mười trượng cũng không có gì ghê

gớm, cái ghê gớm là... lực sâu ba trượng mà vẫn đều có thể chấn thương mình. Hắn vội đạp mạnh xuống đất một cái, lắc mình bỏ chạy ra ngoài hơn mười trượng.

"Làm sao bây giờ, làm sao chạy trốn, làm sao chạy trốn?" Tất cả năng lực của Đằng Thanh Sơn trước giờ, khi đứng trước mặt cường giả hư cảnh Thiên Phong Chiến Thần đều trở nên buồn cười. Mình dám từ trên cao nhảy xuống, nhưng Thiên Phong Chiến Thần chẳng phải cũng rất dễ dàng nhảy xuống từ trên con yêu thú phi cầm đó sao? Hơn nữa lại dễ dàng vô cùng.

Tốc độ chạy trốn?

Thiên Phong chiến thần e rằng nhanh hơn mình gấp đôi, sao chạy trốn được?

- Đằng Thanh Sơn, tư chất và tốc độ tu luyện của ngươi, theo ta thấy là một người tốt nhất. Theo ta, tuổi ngươi e rằng chưa quá sáu mươi. Sáu mươi tuổi đã tiến vào hư cảnh. Rõ là làm cho người ta rất bội phục! Đáng tiếc, ngươi lại quá thân cận với Mục lão đầu của Húc Nhật Thương Hành, hắn rất hữu hảo với ngươi, phỏng chừng chờ khi thực lực ngươi mạnh lên xong, sẽ tới đối phó với ta.

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần văng vẳng bên tai Đằng Thanh Sơn, tựa như một người đến gần bên tai nhỏ giọng nói chuyện.

" Thủ đoạn gì thế? Truyền âm?"

Đạt đến hư cảnh...

Phải có một thiên địa khác. Lực bộc phát Đằng Thanh Sơn mặc dù thuần túy so được với cường giả vừa tiến vào hư cảnh. Nhưng một vài thủ đoạn đặc thù của hư cảnh thì hắn chẳng rõ.

- Đã như thế, hôm nay ta tiễn ngươi một đoạn đường. Chậc chậc, giết cường giả thiên tài, quả rất có cảm xúc.

Vừa dứt lời.

Vù!

Phía trước Đằng Thanh Sơn chợt xuất hiện một bóng người. Đằng Thanh Sơn trước đó không hề phát hiện chút nào.

- Bùng!

Thiên Phong Chiến Thần vung một cước như chớp đá thẳng vào tim Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng chỉ kịp dùng hai tay đỡ.

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn cảm giác tựa hồ bị thiên thạch đánh vào. Cương kình ngoài thân trong nháy mắt bị chấn động mạnh đến mức tản đi, áo da ngoài thân trong nháy mắt cũng nứt toác. Gốc Cửu Diệp Hồng Liên vốn giấu trong lòng cũng bị chấn động đến mức vỡ ra. Một cước đá vào ngực Thanh Sơn, làm Đằng Thanh Sơn tựa như một viên đạn pháo dội thẳng vào vách núi.

Ầm! Trên vách núi xuất hiện một lỗ thủng to hãi nhân.

- Thiên tài... Thiên tài à?, ngươi chết rồi thì chính là phế tài.

Thiên Phong Chiến Thần hắc bào phần phật, mắt nhìn lỗ thủng trên vách núi, cười lạnh nói. Rồi lập tức thân hình trở nên mơ hồ, bước đi tới bên cạnh Cửu Diệp Hồng Liên. Lá Cửu Diệp Hồng Liên lúc này đã bị đánh nát, cũng may chỉ có chín cái hạt đen như trân châu là không tổn hao gì.

- Sư phụ.

Lúc này Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên rốt cục cũng đuổi lên đây.

Không chỉ riêng là Thiết Kiếm Vũ Thánh, đến cả Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, Nữ Vũ Thánh Giang Nhạn cùng với Phó Đao và rất nhiều vũ thánh, cũng đứng xa xa lặng lẽ nhìn.

- Ai..

Mục Vọng than một hơi.

- Một cường giả như thế mà đã chết như vậy.

Hai mắt Giang Nhạn lóe ra chút buồn bã. Phó Đao càng trầm mặc đứng yên.

Không ai cho rằng.. khi chịu một cước đầy sát ý của Thiên Phong Chiến Thần mà Đằng Thanh Sơn còn có thể sống được.

Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên vừa đi tới bên cạnh sư phụ hắn, Thiên Phong Chiến Thần đút chín hạt sen vào trong lòng, rồi đột nhiên cau mày:

- Ừm, hắn còn chưa chết? Sao có thể như vậy chứ?

- Sư phụ? Đằng Thanh Sơn không chết?

Hách Liên Hạo Duyên cũng giật mình.

- Ừm, nhưng, chỉ là việc đá cho hắn thêm một cước nữa thôi.

Thiên Phong Chiến Thần cười nhạt nói:

- Trước mặt ta, ta muốn hắn sống thì sống, ta muốn hắn chết... Hắn hẳn phải chết.

Nói rồi, Thiên Phong Chiến Thần đi về phía lỗ thủng.

Thính lực Đằng Thanh Sơn rất kinh người. Tiếng nói chuyện bên ngoài hắn đều nghe được. Vừa rồi một cước rất lợi hại, dễ dàng chấn vỡ cương kình ngoài thân. Cho dù là cường giả sơ nhập

hư cảnh, đối diện với một cước như vậy, một khi vòng ngoài thân phòng ngự bị nghiền nát, thân thể bị một cước đá vào khẳng định phải đoạn tuyệt sinh cơ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn khác hẳn!

Thân thể hắn đã đạt tới cực hạn dung nạp thiên địa, có sức mạnh hãi nhân, hơn nữa mỗi một tế bào đều ẩn chứa cương kình.

Bình thường cường giả tông sư nội gia quyền đều có sinh mạng lực mạnh tới mức đáng sợ. Trái tim bị bắn thủng còn có thể sống được một hồi lâu, chứ đừng nói bây giờ Đằng Thanh Sơn đã đạt đến cực hạn! Sinh mạng lực của hắn đã đạt tới cực hạn của nhân thể, so với gián còn sống dai hơn.

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn đánh mạnh vào bên kia hang núi. Bên trong hang núi trực tiếp mở một con đường, từ bên kia lao ra.

- Ngươi nghĩ thật có thể chống lại ta à.

Thiên Phong Chiến Thần chỉ lắc mình ba cái, đã vượt qua quả núi lớn.

Ngay lúc này...

- U...

Tiếng kêu thê lương đột nhiên vang lên.

Thiên Phong Chiến Thần quay đầu lại.

Chỉ thấy Thanh Loan trên lưng không có Lý Quân, cũng không quắp rương sắt, đang bay đến gần con đại điêu trắng như tuyết. Con đại điêu này kêu lên thê lương, bay bổ xuống về phía Thiên Phong. Nhưng... cho dù cùng là yêu thú tiên thiên kim đan, nhưng Thanh Loan là vương giả trong giới yêu thú phi cầm, tốc độ của nó

nhanh hơn Tuyết Linh Điêu quá nhiều.

- Vù...

Thanh Loan há miệng, lập tức một luồng lửa màu tím đen bắn ra.

- U...

Tuyết Linh Điêu kêu lên thê lương, điên cuồng lao về phía Thiên Phong Chiến Thần, dường như một hài tử bị bắt nạt chạy trốn về phía cha mẹ.

Thiên Phong Chiến Thần luôn luôn lạnh nhạt lạnh lùng bây giờ biến sắc, quát lên chói tai:

- Nghiệt súc!!!

Rốt cuộc lão bất chấp việc đuổi giết Đằng Thanh Sơn, lao thẳng lên trên để bảo vệ cho Tuyết Linh Điêu.

- Xoẹt xoẹt...

Dưới màn lửa màu đen pha lẫn sắc tím bao phủ, Tuyết Linh Điêu cho dù có bộ lông cứng rắn tới đâu thì cả thân thể cũng bị cháy sạch. Trong tiếng kêu thê thảm, con yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan này đã bị đốt chết tươi thành tro bụi chỉ trong thời gian ngắn ngủn một hơi thở!

Thanh Loan, vương giả của yêu thú phi cầm, tuyệt không nói quá.

Thu phục được một con yêu thú tiên thiên kim đan tưởng dễ dàng à?

- U...

Thanh Loan hót vang một tiếng, lượn trên không một vòng

tuyệt đẹp, rồi lao về phía Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 59

Bước Ngoặt.

Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên thấy thế sắc mặt đại biến, hóa thành một luồng hào quang, chỉ lắc mình một cái đã vọt ra xa vào giữa đám cây, trong lòng vô cùng hoảng sợ: "Ngọn lửa của quái điểu này đến cả con tuyết linh điêu vốn là yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan có bộ lông cứng rắn như thần binh mà cũng bị đốt chết. Hơn nữa ngọn lửa rõ ràng khác hẳn với lửa của yêu thú tiên thiên kim đan bình thường, nếu ta bị nó đốt nhất định phải chết tươi! "

Ngọn lửa của Thanh Loan lợi hại như thế nào?

Đến cả con Lục Túc Đao mà lúc trước Đằng Thanh Sơn và Mục Vọng liên thủ cũng đánh không lại, thế mà đối mặt với ngọn lửa của Thanh Loan cũng phải bỏ chạy trối chết. Chứ đừng nói là Tuyết Linh Điêu. Nếu Hách Liên Hạo Duyên lọt vào ngọn lửa này chắc chắn sẽ chết.

- Nghiệt súc!

Thiên Phong Chiến Thần gầm một tiếng, rút ra một cây trường kiếm đen bóng đeo trên người.

Veo!

Một luồng kiếm quang xé gió bắn về phía Thanh Loan.

Hai cánh Thanh Loan khẽ chớp, giống như một cao thủ có khinh công thân pháp tuyệt thế dễ dàng tránh thoát đạo kiếm quang này. Lúc trước khi Thanh Loan và Đằng Thanh Sơn tỷ thí, hai người đứng rất gần nhau, công kích từ trường thương của Đằng Thanh Sơn cũng bị Thanh Loan dễ dàng tránh được. Như thế có thể tưởng tượng được năng lực né tránh ghê hồn của Thanh Loan.

- U... U...

Thanh Loan nhanh chóng bay đến trên đầu Hách Liên Hạo Duyên.

Bình thường, hai chân không bằng bốn vó, bốn vó vẫn kém hai cánh bay.

Nói cách khác, người bình thường không nhanh bằng những con thú dã man, thú dã man không nhanh bằng loài chim. Thanh Loan là vương giả của loài chim... Có thể nói, tốc độ của nó cho dù là cường giả hư cảnh đại thành có phi hành cũng không bằng nó... Chỉ có những yêu thú phi cầm đạt tới hư cảnh mới có thể vượt qua nó.

Hách Liên Hạo Duyên vừa ngẩng đầu, đã thấy trên bầu trời có Thanh Loan bay liệng, không khỏi biến sắc, vội hô:

- Sư phụ!!!

Thanh Loan khoái trá kêu to một tiếng, há miệng ra.

- Vù...

Giữa ngọn lửa màu đen pha một lưỡi tím, một lần nữa phủ xuống.

- Nghiệt súc!!!

Thiên Phong Chiến Thần lao tới cực nhanh không khỏi biến sắc, giận dữ hét lên.

Hách Liên Hạo Duyên lắc mình một cái.

Xoẹt xoẹt...

Ngọn lửa phun vào núi đá, cả núi đá cũng bị thiêu cháy như một tờ giấy, rồi trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cho dù Hách Liên Hạo Duyên né tránh nhanh, vẫn bị một tí lửa liếm trúng... một ngọn lửa nho nhỏ chạm vào tay Hách Liên Hạo Duyên, làm cho chiến khải làm bằng tiên thiên chân nguyên phủ ngoài cánh tay Hách Liên Hạo Duyên bị đốt cháy, sau đó thiêu đốt tới cơ bắp gân cốt cánh tay.

Một tí như vậy thôi!

Một tiếng "Xoẹt", cơ bắp gân cốt đã bị thiêu đốt, hơn nữa hóa thành tro bụi, rồi nhanh chóng tiếp tục lan tràn.

- A...

Hách Liên Hạo Duyên kêu một tiếng đau đớn, vung mạnh tay trái lên.

Vèo!

Chặt đứt ngay cánh tay phải. Cánh tay phải đã bị đốt hơn phân nửa lập tức bị chặt đứt rơi xuống đất, rồi cả cánh tay tiếp tục bị đốt thành tro tàn. Ngọn lửa của Thanh Loan quả là bá đạo, làm Hách Liên Hạo Duyên không khỏi biến sắc.

Thiên Phong Chiến Thần thấy thế, sắc mặt tái nhợt, hai mắt lóe ra những tia giận dữ.

- Chết đi!

Thiên Phong Chiến Thần lắc mình một cái lao tới, nhảy cao lên, nhằm thẳng vào Thanh Loan.

Thiên Phong Chiến Thần lúc này đã nổi giận đùng đùng. Tuyết Linh Điêu chính là con thú để lão có thể dựa vào mà phi hành. Dù sao phải đạt tới hư cảnh đại thành, mới có thể phi hành. Hai đại chiến thần ở Đoan Mộc Đại Lục, mặc dù đều tiến vào hư cảnh rất lâu rồi, nhưng... đều chưa tới hư cảnh đại thành, chỉ có dựa vào yêu thú phi cầm mới có thể bay.

Yêu thú phi cầm ở Đoan Mộc Đại Lục rất hiếm. Yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan càng hiếm hơn! Muốn thu phục thành công càng khó thêm một tầng!

Về phần Thiết Kiếm Vũ Thánh "Hách Liên Hạo Duyên", hắn là một người đứng đầu tương lai của gia tộc. Đứt cánh tay phải sử dụng vũ khí, thực lực giỏi lắm là giữ được ba phần trước đây.

Cái chết của Tuyết Linh Điêu, môn đồ cụt tay làm Thiên Phong Chiến Thần phẫn nộ thật sự. Trên trăm năm nay chưa từng phẫn nộ như thế.

- U...

Thanh Loan dễ dàng bay bổng lên không.

Thiên Phong Chiến Thần nhảy đến cực cao, rồi chỉ có thể vô lực rơi xuống dưới. Còn lúc này Thanh Loan lại lượn thành một vòng tròn, bổ về phía Hách Liên Hạo Duyên. Cảnh này làm Thiên Phong Chiến Thần càng phẫn nộ! Hắn mà còn muốn nhảy lên không trung đuổi giết Thanh Loan thì chỉ có một kết cục – đó là bị Thanh Loan trêu chọc!

Chung quanh thân thể Thiên Phong Chiến Thần lóe ra hào quang, lập tức rơi xuống cực nhanh, gia tốc bay về phía Hách Liên Hạo Duyên.

- Vù...

Thanh Loan vừa phun ra một luồng liệt hỏa màu tím đen.

Thiên Phong Chiến Thần bất chấp những thứ khác, vội lao tới bảo vệ cho Hách Liên Hạo Duyên...

Thanh Loan chớp chớp mắt, vỗ hai cánh, lượn một vòng cung, rồi bay với tốc độ cực hạn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Loan!

Đằng Thanh Sơn thấy Thanh Loan bay tới, mừng rỡ, đồng thời rất cảm kích Thanh Loan.

Vù!

Đằng Thanh Sơn lập tức lên lưng Thanh Loan.

- U...

Thanh Loan vui mừng hót vang một tiếng, sau đó lập tức bốc lên cao nhanh chóng bay về phía đông nam. Ngồi trên lưng Thanh Loan, Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Thanh Loan: " Thanh Loan thật là thông minh. Còn biết cách vây Nguỵ cứu Triệu. Biết không thể cứu ta ngay trước mặt Thiên Phong Chiến Thần được, nên trước tiên giết Tuyết Linh Điêu, nữa công kích Hách Liên Hạo Duyên, làm Thiên Phong Chiến Thần không thể không đi cứu... rồi nó nhân cơ hội này cứu ta."

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới.

Núi đá phía dưới, Thiên Phong Chiến Thần và Hách Liên Hạo Duyên cụt tay đều ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt vô cùng giận dữ.

- U...

Tiếng kêu vang vọng cả thiên địa. Thanh Loan gia tốc xé gió

lao đi, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm nhìn mọi người.

...

- Nghiệt súc này.

Thiên Phong Chiến Thần bình thường dù công phu hàm dưỡng tốt đến mấy, lúc này cũng bốc lửa giận bừng bừng. Hắn sống gần bốn trăm năm, từ khi bắt đầu tiến vào hư cảnh, hắn chưa bao giờ chịu thiệt thòi như vậy! Đối mặt với một con yêu thú phi cầm mà hắn liên tiếp ba lần ngã ngựa!

Tuyết Linh Điêu bị giết! Môn đồ bị đốt đứt cánh tay! Đằng Thanh Sơn được cứu đi!

Hắn vừa rồi còn tự tin mười phần nói:

- Ở trước mặt ta, ta muốn hắn sống là sống, ta muốn hắn chết là hắn phải chết!

Bây giờ xem ra, sự tự tin này trở thành một chuyện đùa rất lớn.

...

Thiên Phong Chiến Thần và Hách Liên Hạo Duyên nổi giận, nhưng Mục Vọng, Giang Nhạn, Phó Đao và một đám Vũ Thánh khác đứng xa xa nhìn sự tình phát triển, hoặc là tán thưởng, hoặc là thầm bật cười.

- Thiên Phong Chiến Thần lần này quả thật đã nếm mùi cay đắng.

Mục Vọng khẽ cười nói.

- Không phải sao? Đến cả Hách Liên Hạo Duyên cũng bị đốt đứt một cánh tay.

Phó Đao cũng nói:

- Nhưng thần điểu phun lửa đó quá lợi hại. Tốc độ chẳng những nhanh, hơn nữa ngọn lửa phun ra còn lợi hại hơn. Đến cả yêu thú tiên thiên kim đan "Tuyết Linh Điêu" cũng bị thần điểu dùng lửa đốt thành tro bụi.

Những Vũ Thánh khác đều gật đầu.

- Hơn nữa còn rất thông minh.

Mục Vọng thêm vào một câu, tán thưởng nói:

- Đằng Thanh Sơn thật là có phúc khí, lại có được yêu thú bực này trợ giúp.

Trên trời cao, giữa mây mù, Thanh Loan phi hành rất nhanh.

"Thanh Loan rốt cuộc giấu Tiểu Quân ở nơi nào?" Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất lo lắng. Hắn biết... Thanh Loan khẳng định là cõng Lý Quân bay đến một nơi nào đó, giấu Lý Quân và rương sắt kỹ, rồi trở về giúp hắn.

Vù!

Đột nhiên, Thanh Loan đáp xuống. Đây là khu rừng cách hai ba trăm dặm Ngưu Đầu Sơn về phía nam. Giữa vùng núi rừng này có một quả núi vô danh, vách núi dốc đứng. Thanh Loan để Đằng Thanh Sơn xơ xác lên một cái hang giữa vách núi dốc đứng.

"Hang động này vừa được làm ra. " Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn ra." Hơn nữa, hắn là do Thanh Loan phun lửa, đốt ra một cái huyệt động. "

Nhảy vào trong.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt đã thấy phía trước là rương sắt cùng với Lý Quân đang nằm trên mặt đất.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn lập tức chạy tới, trước hết nghe mạch Lý Quân.

- Mạch đập yếu ớt gần như không thể phát hiện, hô hấp cũng vô cùng mỏng manh.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu. Nếu là thường nhân, phỏng chừng mạnh đập yếu thế này thì không thể phát hiện được, hoàn toàn có thể coi như ở trạng thái giả chết rồi.

Đằng Thanh Sơn vội mở rương sắt:

- Thuốc đâu rồi?

Lục lọi trong rương sắt một chút, cẩn thận tìm ra viên giải dược lúc nãy!

Lúc trước lúc Thiên Phong Chiến Thần đánh tới, Đằng Thanh Sơn không thể mở rương ra được, do đó thuận tay chọc một lỗ nhỏ trên rương sắt, rồi nhét viên giải dược vào lỗ đó. Sau đó ném rương sắt cho Thanh Loan, để Thanh Loan mang đi.

- Không đúng.

Đằng Thanh Sơn vừa chuẩn bị cho Lý Quân phục dụng, đột nhiên lắc đầu. “Từ hành vi của Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên thì lúc trước hoàn toàn chỉ trì hoãn thời gian. Vậy... đan dược này này cũng không nhất định là thật. Ngay từ đầu hắn đã cố ý làm mình lẫn lộn. Đến khi Mục Vọng nhận ra là Nhất Mộng Bách Niên, hắn bộc lộ. Đây là hắn trì hoãn thời gian lần đầu tiên.”

“Sau đó, tìm mọi cách chối cãi, kỳ thật cũng để trì hoãn thời gian.”

“Cuối cùng bị ép phải đưa cho ta đan dược này... Cũng khó nói nó là thật hay giả. Tiểu Quân ăn vào, nếu không tốt lên, hắn hoàn toàn có thể tiếp tục trì hoãn thời gian.”

Đằng Thanh Sơn không ngu. Hiển nhiên với chút tâm kế bình thường như vậy của Hách Liên Hạo Duyên, nếu khi bình thường thì Đằng Thanh Sơn chắc không đến mức trúng chiêu như vậy.

Nhưng...

Lý Quân lúc đó lâm vào cảnh nguy hiểm, đã làm ảnh hưởng hắn quá lớn.

Đặc biệt là Đằng Thanh Sơn đột nhiên ý thức được... trong lúc vô tình hắn đã yêu Lý Quân rồi. Việc này càng làm Đằng Thanh Sơn tâm thần chấn động. Lúc đó Đằng Thanh Sơn chuyên tâm cầu giải dược, tâm thần bấn loạn, căn bản không chú ý tới chiêu số của Hách Liên Hạo Duyên.

“Hắn trì hoãn thời gian, đợi Thiên Phong Chiến Thần tới.”

“Đúng là, Thiên Phong Chiến Thần thực lực kinh người. Ta chưa nhập hư cảnh, trước mặt hắn có thể nói là chẳng hề có lực hoàn thủ! Cũng không có gì lạ, Thiên Phong Chiến Thần dù sao cũng đã tiến vào hư cảnh rất lâu rồi.” Đằng Thanh Sơn cảm nhận được, khác biệt giữa chưa nhập hư cảnh và đã tiến vào hư cảnh lớn như thế nào.

“Nếu ta tiến vào hư cảnh, thực lực sẽ tiếp tục cao lên một tầng. Có lẽ, có thể đánh được với hắn một trận.” Đằng Thanh Sơn vô cùng khát vọng mình có thể tiến vào hư cảnh. “Ít nhất, hôm nay sẽ không để Tiểu Quân rơi vào nông nỗi này.”

Cúi đầu nhìn Lý Quân, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất áy náy Lý Quân khăng khăng một mực đi theo mình, nhưng mình lại để nàng rơi xuống vào nông nỗi này.

“Khó nói đan dược này thật hay giả.” Đằng Thanh Sơn hơi chần chờ, hắn không dám cho Lý Quân phục dụng. “Bây giờ Tiểu Quân đã rơi vào trạng thái hôn mê, không nguy hiểm tới sinh mạng. Nhưng nếu phục dụng phải độc dược thì quả thật rất phiền toái.”

Đột nhiên...

- Ha ha! Hách Liên!

Một thanh âm ẩn ẩn từ xa truyền đến, khi tới tai Đằng Thanh Sơn thì nghe như tiếng muỗi kêu.

Nhưng thính lực Đằng Thanh Sơn rất kinh người, vẫn có thể nghe được.

“Hả? Là Vân Mộng Chiến Thần? “ Đằng Thanh Sơn lập tức nhận ra.

“Thanh âm cường giả hư cảnh lớn thật, cách nhau hai ba trăm dặm mà ta vẫn có thể miễn cưỡng nghe được.” Đằng Thanh Sơn thầm than. Kỳ thật lúc trước Đằng Thanh Sơn gầm lớn một tiếng chấn động hơn mười vạn đại quân, tức thời hai ba trăm dặm, đến người thường cũng có thể miễn cưỡng nghe được.

“Vân Mộng Chiến Thần cũng tới, Ừm."

Đằng Thanh Sơn suy tư một lát rồi đưa ra quyết định dứt khoát.

Trước hết đưa một trái ôm lấy Lý Quân, rồi sau đó dùng tay phải đan vác rương sắt, nhảy lên lưng Thanh Loan!

- Thanh Loan, phương bắc!

Đằng Thanh Sơn không thể nói với Thanh Loan, nên chỉ có thể chỉ phương hướng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 60

Huyết Mạch Thần Phủ Sơn.

Thanh Loan cõng Đằng Thanh Sơn, bay về phía bắc Ngưu Đầu Sơn. Xem ra Thanh Loan hiển nhiên chẳng hề sợ gì Thiên Phong Chiến Thần, ngược lại còn rất hưng phấn.

...

Trong Ngưu Đầu Sơn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một luồng ảo ảnh đang bay khắp núi rừng Ngưu Đầu Sơn, rồi sau đó mũi chân lại chạm vào một vài tán đại thụ khổng lồ, đạp mạnh như bay, lập tức nhảy lên cao vòi vọi, trực tiếp nhảy xuống lưng một con ưng xám khổng lồ. Trong miệng hắn liên tục phát ra những tiếng kêu thánh thót.

Con ưng xám này mặc dù xem như ác điểu, nhưng dù sao cũng không phải là yêu thú, nên trí tuệ không cao.

Thiên Phong Chiến Thần biết thú ngữ, hơn nữa Thiên Phong Chiến Thần thực lực cường đại, con ác điểu ưng xám này lập tức trở thành tọa kỵ tạm thời cho Thiên Phong Chiến Thần.

- Vù!

Toàn thân con ưng xám bao phủ một màn hào quang màu bạc

lẫn màu xám, làm tốc độ con ưng xám nhanh hơn vài chục lần so với khi nó bay nhanh nhất, tiếp cận với tốc độ yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan bình thường.

- Chậm quá.

Thiên Phong Chiến Thần thầm nghĩ - Có ta phụ trợ, thế mà tốc độ lại chậm như vậy! Nếu Tuyết Linh Điêu còn sống... Ta khống chế thiên địa lực phụ trợ nó thì tốc độ của Tuyết Linh Điêu tuyệt đối có thể vượt qua con quái điểu phun lửa đó.

- Hách Liên, mỗi lần ngươi gặp ta, tựa hồ đều cưỡi trên lưng phi cầm cả nhỉ.

Tiếng cười sang sảng vang lên.

Vân Mộng Chiến Thần lưng đeo chiến đao đầu sói khổng lồ, mắt sáng rực, ngửa cổ nhìn Thiên Phong Chiến Thần phía trên.

- Hừ.

Thiên Phong Chiến Thần nhìn hắn, cười khẩy một tiếng - Mục lão đầu. Làm sao? Cũng muốn nếm mùi được ngồi trên phi cầm trên không trung à? Đáng tiếc, thú ngữ là bí truyền của gia tộc Thiên Phong, nên không truyền ra ngoài. Nếu không, biết đâu nể tình giao tình chúng ta mấy trăm năm, ta cũng sẽ truyền cho ngươi.

Vân Mộng Chiến Thần nhếch miệng cười cười - Thú ngữ chó má gì, ta không quan tâm. Nhưng, Cửu Diệp Hỏa Liên... Ta thấy, ngươi đừng có độc chiếm.

Lúc này hai người mặc dù cách xa nhau hơn mười trượng, nhưng thanh âm nói chuyện lại vang lên rất rõ ràng bên tai đối phương. Đám Vũ Thánh xa xa căn bản không nghe thấy.

- Ha ha, ta tới trước nên có trước.

Thiên Phong Chiến Thần cười lạnh một tiếng - Sao, ngươi muốn à? Đơn giản, đưa Lôi Thần Đao của Đoan Mộc gia cho ta coi vài năm, biết đâu ta sẽ cho ngươi vài hạt trong số chín hạt sen này.

- Khẩu khí ngươi lớn thật.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha - Ngươi muốn xem những thứ của tổ tiên Lôi Thần Đao thì chưa có tư cách đâu. Theo ta được biết... vừa rồi ngươi tựa hồ không thể giết chết Đằng Thanh Sơn. Rõ là đáng tiếc. Lần này ngươi không giết chết hắn... Sau này, ở chỗ của ta thì ngươi không có cơ hội giết hắn nữa đâu.

- Ý gì đây?

Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần phát lạnh.

- Đằng Thanh Sơn chính là bạn tốt của ta, với năng lực phát triển của hắn, tương lai sẽ mang tới một tai nạn có tính hủy diệt với gia tộc Thiên Phong các ngươi, cũng chẳng có gì là lạ.

Vân Mộng Chiến Thần tặc lưỡi nói.

Sắc mặt Thiên Phong Chiến Thần càng lạnh thêm.

- Chín hạt này ta cũng không cần nhiều lắm. Chia cho ta bốn hạt. Đến lúc đó, cho bảo Đằng Thanh Sơn hạ thủ lưu tình, tìm chủ sự là ngươi trả thù là được. Về phần những người khác trong gia tộc Thiên Phong, ta sẽ bảo hắn lưu tình.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói. Tuy nói như vậy, nhưng Vân Mộng Chiến Thần cũng tự biết.

Hắn đã tiếp xúc với Đằng Thanh Sơn, nên phát hiện ra Đằng Thanh Sơn không phải là người có bao nhiêu dã tâm. Hơn nữa... việc trả thù Thiên Phong Chiến Thần cũng không đến mức trả thù tới người bình thường ở gia tộc Thiên Phong.

Hắn nói như vậy, chỉ là chiếm chút tiện nghi thôi. Dù sao Thiên Phong Chiến Thần cũng chẳng biết gì về Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha... Hạ thủ lưu tình?

Thiên Phong Chiến Thần giận dữ cười.

- Rõ là nằm mơ! Gia tộc Thiên Phong ta đứng sừng sững ở Đoan Mộc Đại Lục trên ngàn năm. Ai dám uy hiếp gia tộc Thiên Phong ta? Hừ, có tọa kỵ phi cầm, cường giả gia tộc Thiên Phong ta có thể lướt gió, ai đụng vào gia tộc Thiên Phong ta, gia tộc Thiên Phong sẽ diệt cả nhà hắn!

- Mục trưởng lão, vẫn muốn Hỏa Diễm Liên Tử à? Hừ hừ, có bổn sự, tự mình tới lấy đi giữ.

Nói vừa xong, Thiên Phong Chiến Thần cưỡi tọa kỵ ưng xám, muốn bỏ đi.

- Thiên Phong Chiến Thần, đứng lại!

Một tiếng gầm to vang lên.

Chỉ thấy từ phía nam, Thanh Loan xé gió lướt tới. Đằng Thanh Sơn cẩn thận ôm Lý Quân ngồi trên lưng Thanh Loan, trên vai hắn còn vác một rương sắt.

- Ừm, ngươi còn dám tới!

Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần khựng lại.

- Ha ha, Thanh Sơn, ngươi tới rồi à.

Vân Mộng Chiến Thần lại cười ha hả.

Phía dưới Mục Vọng, Phó Đao và rất nhiều Vũ Thánh ai nấy đều sáng mắt.

- Sao ta không dám tới?

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua con tọa kỵ của Thiên Phong Chiến Thần, không khỏi nở nụ cười, nói:

- Thiên Phong Chiến Thần quả thật lợi hại, nhanh như vậy đã tìm ra tọa kỵ mới rồi.

Lời này làm Thiên Phong Chiến Thần biến sắc. Dù sao lúc này hắn đang ngồi một con ác điểu bình thường thôi.

Việc này truyền ra ngoài thì quá mất mặt.

- Thanh Sơn, ngươi tới đây, qua chỗ ta. Hắn không gây thương tổn được cho ngươi đâu.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha nói. Thiên Phong Chiến Thần mặt lạnh như băng, nhưng không nói gì.

Nói về thực lực...

Thiên Phong Chiến Thần đích xác hơi yếu hơn Vân Mộng Chiến Thần. Nhưng hắn có tọa kỵ phi cầm, có thể dễ dàng tránh xa Vân Mộng Chiến Thần.

- Tiền bối.

Đằng Thanh Sơn cưỡi Thanh Loan, hạ xuống một chút.

- Tiền bối, Tiểu Quân trúng phải độc dược Nhất Mộng Bách Niên của gia tộc Thiên Phong. Tiền bối đã từng thấy giải dược của Nhất Mộng Bách Niên bao giờ chưa?

Đằng Thanh Sơn buông rương sắt xuống, lưng cõng Lý Quân.

- Thấy giải dược chưa à.

Vân Mộng Chiến Thần gật đầu cười nói - Sống bao nhiêu năm

như vậy, có đồ vật gì mà ta chưa gặp qua.

- Tiền bối giúp xem, viên đan dược này có phải là giải dược không?

Đằng Thanh Sơn lấy ra viên đan dược màu xanh thẫm.

Vân Mộng Chiến Thần nhận lấy, đưa mũi ngửi, lắc đầu cười nói:

- Viên này không phải giải dược. Giải dược đúng phải có một mùi gay mũi nhàn nhạt.

Giả rồi! Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lướt nhìn chung quanh. Thế nhưng tên Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên cụt tay đã ly khai rồi.

- Thiên Phong Chiến Thần!

Đằng Thanh Sơn ngửa đầu nhìn nam tử mặc áo đen tóc bạc trắng đang ngồi trên lưng ác điểu ưng xám giữa không trung, nổi giận nói:

- Gia tộc Thiên Phong các ngươi đoạt được Hỏa Diễm Hồng Liên rồi, các ngươi bằng vào vũ lực đoạt được thì ta không nói. Nhưng, môn đồ của ngươi Hách Liên Hạo Duyên lại sử dụng độc dược Nhất Mộng Bách Niên, sau đó uy hiếp ta, bắt ta giao ra Hỏa Diễm Hồng Liên. Bây giờ hạt Hồng Liên đã được ngươi lấy được, giải dược Nhất Mộng Bách Niên...

Đằng Thanh Sơn còn nói chưa dứt lời.

- Ha ha Thiên Phong Chiến Thần ở giữa không trung ngông cuồng cười lớn.

- Tiểu tử!

Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng, lạnh lẽo nhìn

Đằng Thanh Sơn phía dưới - Ngươi nói gì thế, lời này cũng dám nói với ta à! Hừ, Mục lão đầu có thực lực, còn ngươi thì sao? Đến cả một chiêu của ta cũng không tiếp được, lúc trước còn bảo ta đứng lại, bây giờ còn bắt ta phải đưa ra đan dược. Ha ha rõ là buồn cười.

Nói rồi muốn cưỡi tọa kỵ bỏ đi.

- Thiên Phong Chiến Thần, ngươi đắc ý cái gì, ngồi một con ưng xám còn làm bộ đắc ý thế?

Đằng Thanh Sơn nổi giận nói.

Thiên Phong Chiến Thần đã bay ra xa, lập tức dừng lại, quay đầu nhìn xuống Đằng Thanh Sơn phía dưới, sắc mặt giận dữ.

- Hừ! Thiên Phong Chiến Thần, ngươi hãy nghe cho kỹ.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Trong vòng mười ngày, ngươi phải đưa một viên giải dược Nhất Mộng Bách Niên đến Vân Mộng Cổ Thành. Bằng không….

- Bằng không thì thế nào?

Thiên Phong Chiến Thần nhếch miệng cười.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vuốt bộ lông con Thanh Loan bên cạnh...

- Bằng không, Đằng Thanh Sơn ta thề tại trong một tháng, sẽ thiêu hủy cả gia tộc Hách Liên ngươi. Tiên thiên cường giả Hách Liên gia tộc, trừ phi mỗi ngày đều ở bên người ngươi, nếu không, cứ ra mống nào, ta giết mống đó!

Thiên Phong Chiến Thần nhướng mày một cái, mắt lộ ra hung

mang:

- Lớn mật!

- Ngươi tưởng ta không dám à!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi, đối nhãn với Thiên Phong Chiến Thần.

Thiên Phong Chiến Thần ở giữa không trung, giận tới mức cặp lông mày vểnh lên. Hắn có thân phận ra sao? Sao lại rơi xuống nông nỗi này? Nếu là Vân Mộng Chiến Thần uy hiếp hắn, hắn có thể uy hiếp ngược lại Vân Mộng Chiến Thần. Nhưng Đằng Thanh Sơn thì sao? Không có gia tộc, người có quan hệ với hắn cũng chỉ có lèo tèo vài mống.

Hơn nữa... Đằng Thanh Sơn có thực lực để uy hiếp.

Tốc độ của Thanh Loan, nhanh hơn yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan bình thường rất nhiều! Nếu Tuyết Linh Điêu chưa chết, Thiên Phong Chiến Thần có được phụ trợ của Tuyết Linh Điêu, có lẽ còn có thể đua tranh tốc độ với Thanh Loan. Nhưng bây giờ?

Không thể. Dù sao yêu thú phi cầm ở Đoan Mộc Đại Lục rất hiếm, muốn tìm được yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan, rồi còn thu phục được nó, quả là khó như lên trời.

Dù sao, Thiên Phong Chiến Thần căn bản không có biện pháp bắt được yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan, tự nhiên không thể thu phục được rồi.

- Hừ!

Thiên Phong Chiến Thần tức giận hừ một tiếng, quay đầu cưỡi con ưng xám bỏ đi.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Nhưng ngay lúc này…

- Trong vòng mười ngày, sẽ có một viên giải dược được đưa đến Vân Mộng Cổ Thành. Tiểu tử, ngươi điên rồi!

Một thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn. Chính là Thiên Phong Chiến Thần vận dụng phương pháp truyền âm, vì sợ những người khác nghe thấy, khỏi làm mất mặt hắn.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười.

- Ha ha, Thanh Sơn, xem ra tên Hách Liên đó đã cúi đầu rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

- Cúi đầu gì chứ. Văn bối chỉ là chân trần không sợ mang giày thôi. (Có thể hiểu là: ĐTS chỉ có một mình nên không sợ gì cả. – biên tập: theo ta hiểu thì thế. Có gì góp ý lại nhé.)

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ. Đánh với Thiên Phong Chiến Thần một trận, đã làm Đằng Thanh Sơn biết rõ mình và đối phương chênh lệch lớn ra sao.

Lúc này, thấy Thiên Phong Chiến Thần đã ly khai. Húc Nhật Vũ Thánh Mục Vọng, và Phó Đao cùng đi tới. Phó Đao tu luyện phương pháp Lôi Đao, có chút liên quan tới Mục Gia.

- Sư phụ.

Mục Vọng cung kính chào.

- Tiền bối.

Phó Đao cũng hành lễ.

Vân Mộng Chiến Thần khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Thanh Sơn, lần này ngươi giao thủ với Thiên Phong Chiến Thần, có cảm giác như thế nào?

- Chênh lệch quá lớn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Ừm ta nhớ ngươi tìm khắp thiên hạ bản khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, như vậy nó hữu ích cho việc tu luyện của ngươi à?

Vân Mộng Chiến Thần hỏi. Đằng Thanh Sơn không do dự, gật đầu nói:

- Nó là phủ pháp tuyệt thế do chính Thần Phủ Thiên Thần lưu lại. Đối với sự cảm ngộ về thiên đạo của ta đích thật vô cùng hữu ích.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phía Phó Đao - Phó Đao, Thanh Sơn lần này giúp Phó gia các ngươi không ít chứ? Nếu không nhờ đó, Phó gia ngươi chỉ có Thần Đao Vệ cùng với vài thứ tạp binh, mà có thể có được một thành Hỏa Lưu Thiết đã là không tệ rồi. Ngươi cũng nên báo ân chứ.

Phó Đao giật mình, do dự một chút, rồi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Báo ân?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Lần trước, để lấy được mạch khoáng Hỏa Lưu Thiết, Thanh Sơn đã lập công lớn nhất. Lúc đó, Vân Ký chỉ muốn mời ngươi thôi. Về phần Phó gia, là vì quan hệ với ngươi nên mới mời đi theo cùng kết minh. Nếu không, Phó gia của hắn vừa mới quật khởi, với

hai vạn tạp binh, lúc tranh đoạt thì há có thể có tác dụng gì chứ? Nhưng Thần Đao Vệ của Phó gia đích xác rất khá.

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu.

- Tiên sinh, Phó gia ta ngoại trừ bức khắc đá lúc trước cho ngươi mượn, còn có năm bản khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức khác.

Phó Đao cười nói - Thôi ta cũng đưa cả cho tiên sinh mượn vậy.

- Năm bức?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Mục Gia mới tổng cộng có được sáu, Phó gia nho nhỏ có tới sáu bức?

- Đừng lấy làm lạ.

Vân Mộng Chiến Thần cười:

- Ba mươi sáu bản khắc đá vốn chính là của Phó gia. Nhà hắn bây giờ chỉ còn lại có sáu bản, cũng đã là ít rồi.

- Vốn là của Phó gia?

Đằng Thanh Sơn nhìn Phó Đao, trong lòng chấn động - Phó gia của ngươi là...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 61

Muội Có Bằng Lòng Gả Cho Huynh Không.

Đến nước này rồi, Phó Đao cũng không thể chần chờ nữa, gật đầu cười nói:

"Đúng. Phó gia ta chính là hậu duệ của Thần Phủ Thiên Thần, trước kia là Vũ gia sống ở trên Thần Phủ Sơn."

Đằng Thanh Sơn không khỏi nhớ lại lúc trước ở trong Thiên Hồng Thủy Cung Đại Duyên Sơn, hắn nhận được ủy thác của Vũ Hoàng.

"Vũ Hoàng nhờ ta, nếu như huyết mạch đời sau của hắn sa sút có cơ hội thì chiếu cố một chút hậu nhân của hắn. Có điều lần này tới Đoan Mộc đại lục thật khéo quá đi, kẻ thứ nhất gặp phải là Tiểu Phó chính là hậu duệ của Vũ Hoàng." – Đằng Thanh Sơn lúc này, cũng không khỏi cảm thán thế sự vô thường, số phận trêu người.

"Hiện giờ, Phó gia nhận được hơn bốn vạn cân Hỏa Lưu Thiết, hoàn toàn có thể xây dựng nên Tiên thiên thiết kỵ hơn một ngàn người! Đội quân như thế, đủ để cho Phó gia có chỗ đứng trên Đoan Mộc đại lục." – Đằng Thanh Sơn minh bạch, Phó gia hiện tại nền móng còn yếu, nếu như Hỏa Lưu Thiết nhiều nữa, trái lại thành tai hại vô ích.

Được nhận một thành rưỡi, lại tạo nên quan hệ với Húc Nhật

Thương Hành, tương lai Phó gia đích xác sẽ tốt lên rất nhiều.

"Phó Đao, các ngươi sửa họ Vũ thành họ Phó?" Đằng Thanh Sơn hỏi. Vũ Hoàng Môn ở Cửu Châu đại địa, họ Vũ còn tồn tại. Về phần Vũ gia ở Thần Phủ Sơn đổi họ, Đằng Thanh Sơn không lấy làm lạ nhưng sao đổi thành Phó?

"Không có cách nào khác." – Phó Đao lắc đầu nói:

"Năm đó lúc Vũ gia ta đang huy hoàng, họ Vũ này mang cho chúng ta vinh quang và tự hào. Thế nhưng khi suy bại, lại thêm các đại gia tộc trong thiên hạ nhìn chằm chằm như hổ đói, Vũ gia ta tự nhiên thành mục tiêu công kích của mọi người. Sau khi Thần Phủ Sơn bị đánh hạ, nếu như tiếp tục dùng họ Vũ, chắc chắn sẽ phải chịu sự kiêng dè của các đại gia tộc trong thiên hạ, bọn họ sẽ cùng vây lại mà đánh."

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Đằng Thanh Sơn vỡ lẽ.

Vân Mộng chiến thần ở cạnh cảm thán nói:

"Trên Đoan Mộc đại lục này, có hai có họ bị úy kỵ, một là họ Vũ, một chính là họ Đoan Mộc. Mục gia của ta, vốn họ ban đầu chính là Đoan Mộc, Lôi Đao Thiên Thần trước kia chính là tổ tiên Mục gia ta. Nhưng mà dùng họ Đoan Mộc thì gia tộc không dễ sinh tồn, chỉ có thể sửa họ. Lấy chữ Mục đồng âm với Mộc trong Đoan Mộc làm họ."

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên, Mục gia là hậu duệ của Đoan Mộc thiên thần?

Phó gia, là hậu duệ của Thần Phủ Thiên Thần?

"Ha ha, Thanh Sơn, bí mật của Phó gia người trong thiên hạ rất ít biết. Nhưng mà, bí mật Mục gia ta là Đoan Mộc gia, rất nhiều đại gia tộc trong thiên hạ biết." – Vân Mộng chiến thần cười nhẹ nói "Dù sao ta Mục gia, hưng thịnh liên tục hơn ba nghìn năm, gia

đại nghiệp đại (người đông tài sản lớn), rất nhiều bí mật không giấu được."

Mục Vọng ở cạnh cũng cười, nét mặt ngoài vẻ tươi cười cũng không dấu nổi tự hào. Hưng thịnh hơn ba nghìn năm? Đoan Mộc đại lục ngoại trừ Mục gia, không còn một gia tộc thứ hai nào khác.

"Họ Đoan Mộc, họ Vũ" Đằng Thanh Sơn thầm than.

Phong tục bất đồng, kết quả cũng chẳng giống nhau.

Ở Cửu Châu đại địa, đối với huyết mạch truyền thừa không coi trọng. Tám đại tông phái của Cửu Châu, mỗi tông phái đều chọn kẻ ưu tú để kế nhiệm tông chủ, không có quan hệ gì tới huyết mạch. Cho nên một vài đệ tử đời sau của Vũ Hoàng trong Vũ Hoàng Môn có họ Vũ chỉ khiến bọn họ tự hào mà thôi, không có gì khác đặc biệt.

Thế nhưng, Đoan Mộc đại lục lại khác.

Đoan Mộc đại lục là gia tộc chế (chế độ gia tộc trị vì), gia tộc truyền thừa là truyền thừa theo huyết mạch! Giang sơn của gia tộc Đoan Mộc tự nhiên là đệ tử họ Đoan Mộc kế thừa. Giang sơn của Vũ gia tự nhiên là Vũ gia đệ tử kế thừa. Trên Đoan Mộc đại lục hai dòng họ Vũ và Đoan Mộc, đối với tầng lớp dân chúng thấp hèn thực sự có sức hiệu triệu rất lớn.

Bởi vì một điểm này, các đại gia tộc khác đương nhiên cùng đối địch hai nhà Đoan Mộc và Vũ, khiến hai nhà này không thể không sửa họ.

Hiện nay trên Đoan Mộc đại lục, không có gia tộc nào có họ Đoan Mộc hay là Vũ.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn mang theo Lý Quân cùng rương sắt lớn, cưỡi Thanh Loan đuổi theo Cuồng Phong Ưng. Tốc độ phi hành của Cuồng Phong Ưng thực sự là chậm hơn nhiều so với

Thanh Loan. Mới được nửa đường, Thanh Loan đã đuổi kịp Cuồng Phong Ưng. Sau đó cùng nhau tiến về phía Vân Mộng Cổ Thành Tây Thang Vực.

Còn năm bản khắc đá khác của Phó gia, thì dưới sự chuyên chở của Húc Nhật Thương Hành nhanh chóng được đưa tới Vân Mộng Cổ Thành.

Trong Húc Nhật Thành ở Vân Mộng Cổ Thành.

Đằng Thanh Sơn và đám môn đồ của mình, được bố trí ở trong Đông Hoa Viên, một trong bốn viên (vườn, nơi ngoạn cảnh) trong Húc Nhật Thành. Đông Hoa Viên này cảnh sắc rất đẹp, một hồ nước có hình gần như tròn, chiếm tới tám phần diện tích Đông Hoa Viên. Lầu các của Đông Hoa Viên được xây dựng ngay trên hồ nước.

Bình thường, có thể rong thuyền trên hồ, buổi tối cũng có thể ở dưới lầu, nhìn cảnh mặt nước xung quanh.

"Đằng huynh đệ."

Mục Vọng cười chỉ vào rương sắt ở trước mặt nói "Đây chính là năm bức khắc đá «Khai Sơn Tam Thập Lục Thức» khác của Phó Gia. Hàng đã đưa đến, ta coi như hết trách nhiệm."

"Mục lão ca, cảm tạ." Đằng thanh sơn nói rồi đồng thời mở rương sắt.

Xoảng xoảng!

Trong rương sắt xếp chồng các khối đá như các tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc thành từ các tấm ngọc phỉ thúy lớn. Vừa nhìn đáy lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi vui mừng, bản khắc đá đặt ở phía trên cùng trong rương không ngờ là thức thứ mười trong ba mươi sáu thức! Đằng Thanh Sơn đã từng xem qua thứ chín thức, hiện hắn lại có thêm thức thứ mười một và mười hai.

Hoàn toàn có thể lại nối liền nhau, kiểu chiêu thức liền mạch có thể tương hỗ nhau này, tham ngộ sẽ trôi chảy hơn nhiều.

"Bốn bản khác" Đằng Thanh Sơn đè nén kích động, lấy ra từng bản khắc đá.

"Ha ha, Đằng huynh ngươi quả thật là vì tu luyện mà nhập ma rồi." Mục Vọng cười nói "Ta không quấy rầy nữa."

"Lần này đã làm phiền Mục lão ca rồi." Đằng thanh sơn lúc này mới từ tỉnh táo trở lại, vội cười tiễn Mục Vọng ra về.

Khi mang năm bức khắc đá thẳng vào trong mật thất tu luyện rộng rãi của mình, lúc này ở trong mật thất đã có bảy bức khắc đá, chia ra là thức thứ sáu, thứ mười một, mười hai và thứ mười bảy cho đến thứ hai mươi, còn năm bức khắc đá mới của Phó gia phân biệt là thức thứ mười, mười ba, mười bốn, hai mươi mốt và hai mươi hai.

"Ta đúng là vận khí không tệ."

"Thêm vào khi trước bắt Đổng Triết Tử, thực tế đã thấy thức thứ chín, trong đó có không ít liên hệ."

Từ thức thứ chín đến thức thứ mười bốn hoàn toàn liền lạc.

Từ thức thứ mười bảy đến thứ hai mươi hai, cũng hoàn toàn nối liền.

Kỳ thực bất kể là Phó gia, hay là Đoan Mộc gia, đều biết «Khai Sơn Tam Thập Lục Thức» này càng về sau càng thâm ảo, cho nên bọn họ lưu lại đại thể đều là dựa vào chiêu thức có trước, tự nhiên tích lũy dần, mới có nhiều chiêu thức nối liền như vậy.

"Đúng là ông trời giúp ta." Đằng Thanh Sơn trong lòng mừng thầm.

Tức thì phối hợp Khai Sơn Thần phủ tìm hiểu những chiêu thức đó.

Thời gian thoáng cái đã là ngày thứ chín từ Ngưu Đầu Sơn về Vân Mộng Cổ Thành.

Đông Hoa Viên, trong phòng của Lý Quân.

Trên giường có lót đệm lông, Lý Quân đang nằm bất động, có vẻ vô cùng an tĩnh. Đằng Thanh Sơn, bưng một cái bát nhỏ, dùng muôi múc cho Lý Quân ăn, Lý Quân không có ý thức, chỉ có thể nuốt được cháo loãng theo bản năng.

"Tiểu Quân, gần ba năm này vẫn luôn là muội chiếu cố huynh, hiện tại, cũng nên là huynh chiếu cố muội rồi." Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng nói, mỉm cười nhìn Lý Quân.

Từ lúc phá bỏ được nút thắt trong lòng, sau khi hiểu rõ bản thân, Đằng Thanh Sơn không còn lảng tránh cảm tình đối với Lý Quân.

"Đằng huynh đệ, Đằng huynh đệ." Bên ngoài truyền đến tiếng gọi.

Đằng Thanh Sơn vội buông thìa buông bát, dùng khăn lau miệng cho Lý Quân một chút, rồi mới đi ra ngoài.

Trong phòng khách.

Đại trưởng lão Mục Vọng đang cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Thanh Sơn, ngươi có biết ta tới đây, là vì chuyện gì không?" Đằng Thanh Sơn nhìn qua hai tay Mục Vọng.

"Mục lão ca, Thiên Phong chiến thần đó đã nói, giải dược sẽ đến trong mười ngày, hôm nay đã là ngày thứ chín rồi, hẳn phải tới rồi. Ngươi đưa ra đi."

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Đằng Thanh Sơn như trước vẫn có chút thấp thỏm.

"Ha… ha…" Mục Vọng cười lấy từ trong lòng ra một hộp gấm, hộp gấm mở ra, bên trong thấy đặt đơn dược màu lục thẫm.

"Thanh Sơn, đây là giải dược Nhất Mộng Bách Niên Thiên Phong gia tộc vừa đưa đến."

Sau khi Đằng Thanh Sơn tiếp nhận ngửi qua một chút không khỏi lộ vẻ vui mừng. Quả nhiên có mùi hơi cay mũi.

"Mục trưởng lão, mời uống trà."

Lúc này, Phó Vũ Bình bưng trà cười đi vào, vừa nhìn đơn dược trong tay Đằng Thanh Sơn, liền lộ vẻ kinh hỉ, vội nói:

"Đại thúc. Đây là giải dược chữa cho Tiểu Quân tỷ tỷ sao?"

Mấy ngày này, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn chiếu cố Lý Quân ra, phần lớn thời gian đều là Tiểu Bình chiếu cố.

Dù sao đại bộ phận thời gian Đằng Thanh Sơn phải tìm hiểu Khai Sơn Phủ Pháp, cảm ngộ thiên đạo.

Sau một lát Mục Vọng liền ly khai.

"Đi." Đằng Thanh Sơn cầm đơn dược giải độc, theo sau là theo Phó Vũ Bình, Đằng Thú và Dương Đông. Đằng Thú cùng Dương Đông cũng là vừa biết được tin tức đơn dược đã đến, bọn họ đều thấp thỏm chờ mong Lý Quân có thể thức tỉnh.

Trong phòng của Lý Quân.

Hương khí nhàn nhạt trong phòng, Lý Quân nằm yên lặng tại đó, không chút nhúc nhích, tựa như đang ngủ. Đứng ở bên cạnh, Đằng Thanh Sơn trong lòng trông đợi.

"Tiểu Quân, muội nhanh tỉnh lại, nhanh tỉnh lại."

"Trước kia, là ta không đúng, hiện tại ta đã hiểu rõ bản thân rồi." Đằng Thanh Sơn trông mong.

Trong khi Đằng Thanh Sơn, cùng với Đằng Thú, Phó Vũ Bình và Dương Đông đang trông chờ, bỗng nhiên con mắt Lý Quân hơi giật giật.

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

Dần dần, Lý Quân mở mắt, cặp mắt trong sáng động lòng người kia lại xuất hiện trước mắt mọi người. Bất quá lúc này trong ánh mắt mơ hồ có chút mê hoặc, nàng quay đầu nhìn mấy người bên giường, đặc biệt là khi thấy Đằng Thanh Sơn, trên mặt dần dần lộ ra vẻ kinh hỉ "Đằng đại ca, muội…. muội chưa chết sao?" Lý Quân trong mắt có nét mừng không giấu được.

"Ừ! Muội hiện tại tốt lắm, tốt lắm." Đằng Thanh Sơn cầm tay Lý Quân, có chút kích động.

Chín ngày rồi, chín ngày này Đằng Thanh Sơn một mực yên lặng chờ đợi ngày này, hắn chuẩn bị thật tốt, muốn vào một ngày này, cho Lý Quân một sự kinh ngạc vui mừng.

"Đằng ca ca!!!" Bị Đằng Thanh Sơn nắm tay, Lý Quân ngẩn ra.

Nàng từng mơ tưởng Đằng Thanh Sơn nắm tay nàng như vậy, thế nhưng, trước kia chưa từng xảy ra.

"Tiểu Quân, ta hỏi muội một chuyện." Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Lý Quân vừa tỉnh lại, đã gặp biểu tình trịnh trọng như vậy của Đằng Thanh Sơn, khiến cho tim nàng không khỏi đập mạnh, đặc biệt là nhãn thần của Đằng Thanh Sơn càng khiến Lý Quân có chút đỏ mặt khó diễn tả.

"Muội có bằng lòng gả cho huynh không?" Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân hỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 62

Đằng Thanh Sơn Thành Thân.

Lý Quân được Đằng Thanh Sơn nắm chặt tay, lại nghe mấy lời như thế, cả đầu như vỡ òa ra, lập tức mắt ửng đỏ, nước mắt không chịu khống chế cứ thế chảy xuống.

- Muội đừng khóc.

Đằng Thanh Sơn thấy thế, không khỏi càng thầm hận mình hơn. Gần ba năm, sớm chiều ở chung, thế mà mình lại tàn nhẫn với nàng như vậy, luôn dùng thuyết pháp gì gì ca ca muội muội, nhìn như rất lễ nghĩa, kì thực đã tàn nhẫn làm tăng giới hạn giữa hai người.

Làm Lý Quân chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

- Muội rất vui.

Lý Quân lắc lắc đầu, mắt đỏ ửng, nước mắt chảy dài, trên mặt vẫn còn nguyên vẻ kích động.

- Đằng đại ca, huynh, huynh có thể nói lại một lần nữa không?

Thân thể Lý Quân đều hơi run lên, mặt đỏ ửng.

- Tiểu Quân! Muội nguyện ý gả cho huynh, làm thê tử của huynh không?

Đằng Thanh Sơn nói lại rất trịnh trọng.

Lý quân như khóc mà như cười.

Bao lâu nay nàng chờ đợi, Đằng Thanh Sơn nói quan hệ giữa hai người là ca ca và muội muội, Lý Quân cũng không dám có biểu lộ gì. Chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Chỉ những cơn mộng giữa đêm, hay đêm khuya yên tĩnh mới có thể nghĩ tới việc nếu một ngày Đằng đại ca có thể cầu thân với nàng, nàng có chết ngay cũng cam tâm.

Chờ đợi vô oán vô hối, rồi bao nhiêu cơn mộng qua đi, bây giờ đã trở thành sự thật.

- Ta không phải đang nằm mơ chứ? - Lý Quân thấp thỏm hỏi.

- Không phải nằm mơ đâu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhìn Lý Quân vẻ yêu thương.

- Muội còn chưa trả lời huynh, có nguyện ý gả cho huynh hay không.

Lý Quân lúc này như một hài tử, lập tức gật đầu lia lịa, đôi mắt đẫm lệ tràn đầy hạnh phúc, vẻ hưng phấn trước đó chưa từng có.

- Muội nguyện ý, nguyện ý, nguyện ý!!!

Lý quân vội nói ba lần “nguyện ý”, chỉ sợ Đằng Thanh Sơn không nghe được.

- Chúc mừng sư phụ, chúc mừng Tiểu Quân tỷ, à, phải gọi là sư mẫu chứ!

Dương Đông cạnh Thanh Sơn khom người nói vẻ rất vui.

- Chúc mừng đại thúc.

Phó Vũ Bình cũng vui vô cùng, còn nháy mắt mấy cái về phía Lý Quân. Nụ cười trên mặt Lý Quân càng thêm rạng rỡ, như một đóa hoa nở rộ.

- Sư phụ, sư mẫu.

Đằng Thú cũng khô khan khom người nói.

Lý Quân vừa nghe thế không khỏi nở nụ cười.

- Ba người các ngươi ra ngoài trước đi. - Đằng Thanh Sơn vung tay lên, cười nói.

- Vâng, sư phụ (đại thúc).

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình cùng kéo nhau ly khai. Trong căn phòng u tĩnh chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Lúc này mặt Lý Quân vẫn đỏ ửng thẹn thùng. Bất luận như thế nào, nàng cũng đã đáp ứng lời cầu thân của Đằng Thanh Sơn. Nói cách khác, nàng sắp là thê tử của Đằng Thanh Sơn.

Quan hệ giữa hai người hoàn toàn khác hẳn lúc trước.

- Tiểu Quân, xin lỗi.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân, nhẹ giọng nói.

Lý Quân vừa nghe thế, tựa hồ liên tưởng đến việc gì, không khỏi mắt ửng đỏ, nhìn Đằng Thanh Sơn - Đằng đại ca. Huynh có thể nói cho muội biết tại sao muội đi với ngươi lâu như vậy, lúc còn ở Cửu Châu, muội cũng đã nói với huynh, huynh còn nói quan hệ giữa chúng ta là ca ca và muội muội. Thế mà bây giờ lại trở thành như vậy, có thể nói cho muội biết, tại sao không?

Mặc dù lo lắng, nhưng Lý Quân vẫn muốn hỏi.

Nàng là người dám yêu dám hận, không biết rõ, trong lòng nàng vẫn còn nhói đau mãi.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn nắm bàn tay bé nhỏ - Cảm tình khó nói rõ được. Kỳ thật gần ba năm qua, ta tự mình cũng không biết cảm tình giữa huynh và muội là gì. Nhưng khi muội trúng phải độc dược của gia tộc Thiên Phong, lúc đó huynh không biết đó là độc dược gì, còn tưởng rằng muội sắp chết. Ngay lúc đó, ta tỉnh ngộ ra.

Đằng Thanh Sơn cười tự giễu.

- Con người rất kỳ quái, lúc mất đi mới biết quý trọng. Khi còn ở trước mắt mình, lại căn bản không biết quý trọng.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân, rồi ôm Lý Quân vào lòng - Huynh cũng như vậy, mất đi mới biết thế nào là quý. Cũng may, muội đã trở lại.

Được Đằng Thanh Sơn ôm vào lòng, Lý Quân lúc đầu hơi thận trọng, trái tim run lên, nhưng cũng cởi mở.

- Không phải ta phải cám ơn gia tộc Thiên Phong đã dùng độc dược à?

Lý Quân hỏi lại.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười.

- Được rồi. Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân - Muội nói, khi nào thì chúng ta thành thân?

- Thành thân?

Lý Quân nghe thế không khỏi nhãn tình sáng lên. Thành thân đúng đối với một cô gái thì quả là một việc rất thiêng liêng. Có thể nói là ngày đặc thù nhất của cả đời. Lý Quân mặt đỏ lên, thấp

giọng ôn nhu nói - Thanh Sơn, để huynh quyết định, muội nghe huynh.

Giọng Lý quân nói như có một luồng ôn nhu, lại tựa như đang làm nũng. Những lời này của Lý Quân nghe tựa như một người vợ nhỏ nghe lời chồng.

- Vốn thành thân thì tốt nhất nếu có thể có cha mẹ ở đây thì tốt.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phía nam.

- Nhưng sau khi ta đạt tới hư cảnh mới có có thể về Cửu Châu. Hơn nữa chuyện giữa ta và Thiên Phong Chiến Thần cũng phải có một kết thúc. Còn lão Uông cha của A Đông, ta vẫn chưa biết tin tức hắn bây giờ.

Đạt tới hư cảnh, nhanh thì một ngày đã có thể đột phá. Nhưng chậm thì thì cũng khó nói.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Lý Quân - Huynh không muốn để muội đợi lâu. Mười bữa nửa tháng chọn một ngày tốt lành, có được không?

Lý Quân trong lòng Đằng Thanh Sơn, được Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm, cảm thấy cả người mềm yếu hẳn đi.

- Ừm.

Lý Quân ừm nhẹ bằng giọng mũi.

Lý Quân lúc này vừa mới tỉnh lại, sắc mặt còn có rất nhợt nhạt, có vẻ rất yếu, hơn nữa không khí giữa hai người lúc này cũng rất vi diệu, thậm chí còn có thể cảm giác được hô hấp của đối phương, Đằng Thanh Sơn cảm thấy bên trong thân thể mình không khỏi nóng bừng lên.

Đó là dục vọng!

- Tiểu yêu tinh.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu hôn nhẹ vào môi Lý Quân.

Lý Quân giật mình, giống như bị điện giật.

- Tiểu Quân, nghỉ ngơi thoải mái, bồi bổ thân thể, đợi ngày thành thân. Ngày đó, nàng cần phải thật đẹp thật khỏe.

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ đỡ Lý Quân nằm xuống, sau đó giúp nàng nắp chăn lại.

Không biết Đằng Thanh Sơn ly khai khi nào.

Lý Quân tới bên cửa sổ kéo tâm màn ra. Vài ngọn gió lạnh thổi vào, Lý Quân rùng mình tỉnh lại không ít.

“Ta... ta đang nằm mơ à?” Lý Quân sờ sờ đôi môi, từ lúc tỉnh lại đến giờ, Lý Quân vẫn cảm thấy choáng váng... Tất cả đều dường như mộng ảo.

“Ta... ta sắp cưới Đằng Thanh Sơn?”

Lý Quân ngây ngốc ngồi ở đầu giường ôm tấm chăn, rồi cười một mình.

Ngày đã được chọn. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân sẽ thành thân vào ngày sáu tháng năm, đó là một đại sự. Đến cả Vân Mộng Chiến Thần cũng rất quan tâm. Nhưng trên Đoan Mộc Đại Lục, bằng hữu của Đằng Thanh Sơn lại rất ít, hơn nữa theo ý nguyện của Đằng Thanh Sơn và Lý Quân, không cần làm rầm rộ, chỉ mời một vài bạn tốt, đủ làm một bữa tiệc đơn giản là được.

Ngày sáu tháng năm.

Cả Đông Hoa viên được bố trí đẹp không sao tả xiết. Mục Gia

có quyền thế ra sao? Ra lệnh một tiếng, cả Đông Hoa viên tuy không phải xa xỉ, nhưng rất có phẩm vị. Hơn nữa ngày này, khách nhân có mặt cũng không nhiều lắm. Ngoại trừ Mục Gia và Phó gia ra, cũng chỉ có người của Đoàn gia thôi.

- Nhất bái thiên địa!

Thanh âm vang vọng vang dội trong đại sảnh. Trong đại sảnh có không ít khách nhân.

Lý Quân hôm nay mặc bộ áo đỏ thẫm, mũ phượng khăn quàng, mặt che khăn voan không thấy không rõ bên ngoài, chỉ biết cùng Đằng Thanh Sơn bái thiên địa.

Hôm nay cha mẹ song phương đều vắng mặt, nên bỏ qua một bước rất quan trọng.

- Phu thê giao bái.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân lúc này khom người bái lẫn nhau.

- Ta xem như đã thành thân rồi.

Đằng Thanh Sơn lúc này tâm tình cũng rất sung sướng. Quy củ thành thân được truyền từ xưa. Quy củ ở Đoan Mộc Đại Lục và Cửu Châu Đại Địa cũng rất giống nhau.

Bọn người Phó Vũ Bình, Đằng Thú, kể cả Mục Vân Ký cũng đều cười tủm tỉm, ai nấy đều thì thầm vui vẻ.

- Động phòng hoa chúc!

...

Mang theo tân nương vào phòng tân hôn, Đằng Thanh Sơn vẫn ra ngoài tiếp rượu. Lúc trước Đằng Thanh Sơn đối xử với ngoại nhân đều khá là lạnh lùng, nhưng hôm nay trên mặt hắn lại đầy nụ cười.

Đêm...

Đằng Thanh Sơn cả người sực nức mùi rượu đi vào phòng tân hôn, thần trí lại rất thanh tỉnh.

Cây nến đỏ rọi ánh sáng khắp phòng tân hôn, một cô tân nương ngoan ngoãn một thân áo đỏ thẫm ngồi ở đầu giường, không khí có vẻ rất lạ.

Đằng Thanh Sơn hơi hốt hoảng. Những cảnh kiếp trước, những cảnh kiếp này không ngừng hiện lên. Kiếp trước lúc cùng thê tử Tiểu Miêu kết hôn, căn bản không có nghi thức gì, chỉ là tự hiểu và chấp nhận nhau mà thôi.

- Kiếp trước và kiếp này, tạm biệt những gì đã qua, chỉ nhìn về phía trước.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn mông lung.

- Thanh Sơn.

Lý Quân cảm giác Đằng Thanh Sơn vào trong phòng tân hôn nhưng vẫn không động tĩnh gì, không kìm được mở lời hỏi.

- Đừng nóng, huynh tới đây.

Đằng Thanh Sơn cười, kéo tấm khăn voan với những hạt tua trên mặt Lý Quân, lộ ra gương mặt nõn nà đỏ bừng lên dưới ánh nến chiếu rọi. Hai mắt Lý Quân trong suốt dán mắt vào Đằng Thanh Sơn, nửa vui nửa sợ, nàng biết, đêm nay sẽ phát sinh việc gì.

Đằng Thanh Sơn cười nói: " Mặc nhiều áo như vậy, không sợ nóng à? " Nói rồi, giúp Lý Quân giải khai những cái cúc áo tân nương đỏ thẫm.

Lý Quân như một hài tử, cúi đầu không nhúc nhích, vẫn để

mặc cho Đằng Thanh Sơn loay hoay, mặt đỏ bừng lên, rồi lan ra tới tai. Áo khoác ngoài đã bị cởi ra, áo trong rộng thùng thình, mờ ảo có thể thấy được da thịt trắng như ngọc như ngà trước ngực Lý Quân, có thể ngửi thấy một mùi thơm thiếu nữ quyến rũ.

Vù!

Hai tay Đằng Thanh Sơn dùng sức một chút, ôm chặt lấy cả người Lý Quân.

"Ừm..." – Lý Quân không khỏi phát ra một tiếng hừ mũi rất hấp dẫn, rồi mắc cở nhắm mắt lại.

- Phù!

Đằng Thanh Sơn vung hai tay lên, hai đạo tiên thiên chân nguyên gạt tấm màn ra.

Tấm màn lại được buông xuống, có thể những thân ảnh lờ mờ trên giường.

Vù!

Một bộ y phục từ trong màn rơi ra, rơi xuống dưới giường.

- Thanh Sơn...

Tiếng kêu như muỗi vang lên.

- Hả?

Bên trong truyền đến thanh âm nghi hoặc của Đằng Thanh Sơn.

- Khăn trắng đâu? - Lý thấp giọng nói.

- Khăn trắng làm gì? - Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

- Xem... xem cái... kia ấy. - Thanh âm xấu hổ vang lên.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã gần như cởi hết rồi, không khỏi ngạc nhiên. Rồi hắn đột nhiên nhớ ra... thành thân có rất nhiều trình tự. Lần này mình đã bỏ đi những gì có thể bỏ được rồi. Còn việc nghiệm thân khi động phòng thành thân là một vòng vô cùng trọng yếu. Nhưng, tư tưởng Đằng Thanh Sơn là của kiếp trước. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên thành thân, nên hoàn toàn không có kinh nghiệm.

- Không cần khăn trắng Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Phải có.

Lý Quân lúc này lại nài nỉ.

Đằng Thanh Sơn vén chăn lên, đậy kín cả mình và Lý Quân:

- Thôi, chẳng cần khăn trắng làm gì...

Lý Quân lúc này đã không phát ra được thanh âm gì nữa...

Chỉ có thể bất lực ngượng ngùng 'Ừm' một tiếng...

Trong lúc nhất thời, tấm chăn lại nổi sóng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 63

Cuối Cùng Đạt Tới Hư Cảnh.

Bắc Hàn Vực, ngoài thành Thiên Phong hơn mười dặm, đó là một trong tam đại hiểm địa trong thiên hạ, Thiên Phong Hợp Cốc.

Vù... vù... gió lạnh gầm rít, không người không thú. Thiên Phong Hợp Cốc cực lạnh, cho dù là cao thủ nội kình ở trong hẻm núi này, bị gió lạnh thổi một lúc, cũng sẽ đông cứng tại đương trường. Nhưng đây cũng là chỗ tu luyện của Thiên Phong Chiến Thần.

Bên trong hẻm núi, có một cung điện toàn bộ do hàn băng điêu khắc thành toạ lạc. Bên trong cung điện trải da thú làm thảm, cả một khoảng cung điện dài rộng chừng hơn mười trượng mà không có vật gì cả, chỉ có thảm lông. Thiên Phong Chiến Thần mặc hắc y, Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên mặc ngân bào, đều khoanh chân ngồi đó, cách xa nhau một khoảng.

- Hạo Duyên, tay ngươi so với lúc chưa đứt có giống nhau không?

Thiên Phong Chiến Thần lạnh lùng hỏi.

- Thưa sư phụ. Nó mọc lại rất tốt.

Hách Liên Hạo Duyên gật đầu, nhúc nhích cánh tay phải.

- Cũng tương tự như khi chưa đứt. Đáng tiếc, nửa quả Vân

Mộng Bạch Quả để dành bây giờ đã gần như hết sạch rồi. Hừ, đều do tên Đằng Thanh Sơn và quái điểu phun lửa đó!

Trong hai mắt Hách Liên Hạo Duyên lóe ra lệ mang.

Cả Đoan Mộc Đại Lục, chỉ có gia tộc Thiên Phong biết thú ngữ. Nên việc tìm Vân Mộng Bạch Quả đối với gia tộc Thiên Phong cũng không khó khăn lắm. Húc Nhật Thương Hành cũng phải nhờ Đằng Thanh Sơn đi tìm, nhưng bản thân gia tộc Thiên Phong đã có nửa quả Vân Mộng Bạch Quả để dành từ lâu rồi. Vừa vặn cũng đủ để cánh tay phải của Hách Liên Hạo Duyên mọc ra.

- Quái điểu phun lửa...

Thiên Phong Chiến Thần nheo mắt lại.

- Ở Đoan Mộc Đại Lục chúng ta chưa bao giờ có loại yêu thú này. Đằng Thanh Sơn không biết lấy nó ở đâu ra.

Thiên Phong Chiến Thần rất thèm thuồng Thanh Loan.

- Hạo Duyên, Đằng Thanh Sơn bên kia có động tĩnh gì không? - Thiên Phong Chiến Thần hỏi.

- Đằng Thanh Sơn nhát gan sợ chết, cả ngày trốn chui nhủi trong Vân Mộng Cổ Thành.

Hách Liên Hạo Duyên căm hận nói:

- Hai ngày trước, hắn thành thân với nữ tử tên là Lý Quân, nhưng chỉ mời rất ít người tới! Thành thân xong, hắn vẫn một mạch ở trong Đông Hoa viên tu luyện, vui vẻ với thê tử, rất ít ra ngoài.

Thiên Phong Chiến Thần nhướng mày:

- Hạo Duyên, từ hôm nay trở đi, ngươi an bài người quản chuyện gia tộc. Ngươi chỉ chuyên tâm theo ta ở đây tiềm tu.

- Sư phụ?

Hách Liên Hạo Duyên giật mình.

- Hạo Duyên, ngươi cần phải đạt tới hư cảnh!

Thiên Phong Chiến Thần nói trầm trầm - Đằng Thanh Sơn tiềm lực vô cùng, ta và hắn giao thủ ở Ngưu Đầu Sơn, ta phát hiện ra hắn hẳn là mới vào bước vào hư cảnh! Còn trẻ như vậy đã đạt tới hư cảnh, sau này thành tựu không thể đo lường được. Cái gay go nhất là, hắn và Mục Gia quan hệ rất tốt, mà lại có cừu hận với gia tộc Thiên Phong ta. Hắn tránh ở Vân Mộng Cổ Thành, ta căn bản không giết được hắn.

- Vậy... đợi khi thực lực tăng lên... không phải?

Hách Liên Hạo Duyên cực kỳ hoảng sợ.

- Đừng lo.

Thiên Phong Chiến Thần lạnh nhạt nói - Hắn chỉ mới vào hư cảnh, đến cả thần dung thiên địa cũng chẳng làm được. Còn ta đã tiến vào hư cảnh hai trăm năm rồi. Sao hắn có khả năng so được chứ? Cho dù tu luyện có nhanh tới mấy, muốn vượt qua ta thì tối thiểu cũng phải mất năm mươi năm. Hạo Duyên, ngươi nhất định phải đạt tới hư cảnh. Như vậy ta mới nắm chắc có thể ứng phó được với Mục lão đầu!

- Ừm.

Hách Liên Hạo Duyên trịnh trọng gật đầu.

- Còn nữa, truyền lệnh một khi Đằng Thanh Sơn ly khai Vân Mộng Cổ Thành, phải lập tức báo lại cho ta.

Thiên Phong Chiến Thần nghiêm giọng ra lệnh.

- Vâng, sư phụ.

Hách Liên Hạo Duyên cũng muốn giết Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, chín hạt sen thì sao?

Hách Liên Hạo Duyên dò hỏi - Sư phụ sẽ chia như thế nào?

- Hạt sen có công hiệu thần kỳ, người có nội kình đỉnh mà ăn một viên vào thì 'thần' có thể đề cao tới mức đủ để đột phá đến tiên thiên. Vũ Thánh Tiên thiên thực đan ăn vào có thể trở thành Vũ Thánh tiên thiên kim đan!

Thiên Phong Chiến Thần nói trầm trầm - Hạt sen này không thể lãng phí được. Chọn ai phục dụng, phải rất thận trọng. Bất luận là ai, muốn phục dụng cũng phải được ta xem xét... Chín hạt sen này, cũng bất tất dùng vội làm gì. Đâu biết chừng gia tộc Thiên Phong ta tương lai sẽ xuất hiện một thiên tài Có thiên tài có nhận thức cao, có nghị lực, nhưng có thể là trời sinh có 'thần' yếu. Tỷ như ở Cửu Châu Đại Địa, có thể một vài nhân vật cường giả có tên trong Địa Bảng, nhận thức và nghị lực của họ không nhất định yếu hơn tiên thiên cường giả. Nhưng có thể là 'thần' lại kém một bậc.

Một khi cho họ một hạt sen, sẽ như cá chép vượt vũ môn, vận mệnh sẽ hoàn toàn khác hẳn.

- Ngươi về gia tộc an bài xong rồi lập tức tới đây.

Thiên Phong Chiến Thần phất tay nói - Thôi, ngươi đi đi.

Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết, gia tộc Thiên Phong luôn luôn âm thầm giám thị hắn. Ở Ngưu Đầu Sơn, lúc Đằng Thanh Sơn uy hiếp Thiên Phong Chiến Thần giao ra giải dược, Thiên Phong Chiến Thần mặc dù nén giận vì gia tộc, nhưng vẫn rất giận dữ, cũng làm cho Thiên Phong Chiến Thần tràn đầy sát tâm với Đằng Thanh Sơn, chỉ muốn giết hắn càng sớm càng tốt!

Nhưng...

Đằng Thanh Sơn không quan tâm!

Bên trong Vân Mộng Cổ Thành, trong Húc Nhật Thành, ở Đông Hoa viên.

Sáng sớm, trời dần sáng, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng rời giường.

- Rửa mặt này.

Lý Quân bưng nước ấm đặt lên bàn. Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Lý Quân. Hai vợ chồng trao đổi một ánh mắt, cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Ừ. Huynh luyện quyền trước, đợi lát nữa sẽ tới ăn điểm tâm.

Đằng Thanh Sơn vừa rửa mặt, vừa cười nói.

Lý Quân gật gật đầu, rồi nở nụ cười hạnh phúc.

Đi xuống lầu, ra đại sảnh, trước mặt chính là mặt hồ tựa như mặt gương. Những căn lầu các ở Đông Hoa viên đều được kiến tạo ở trên hồ nước. Còn Đằng Thanh Sơn buổi sáng mỗi ngày đều luyện quyền, đều đạp trên mặt nước luyện quyền.

- Sư phụ.

- Sư phụ.

Đằng Thú và Dương Đông đang trải những bản gỗ trên nước để luyện quyền. Mặc dù Đằng Thú bây giờ đang dùng búa, Dương Đông dùng kiếm, nhưng... buổi sáng mỗi ngày đều phải luyện quyền. Đằng Thanh Sơn lấy quyền làm đạo! Còn kiếm pháp và phủ pháp chỉ là kỹ xảo giết địch!

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn nhảy dựng lên, như một trận gió bay xuống

mặt hồ.

Dẫm trên mặt nước, nhưng không hề trầm xuống, dưới hai chân Đằng Thanh Sơn sinh ra một vòng xoáy nhỏ.

- Từ khi tìm hiểu phủ pháp, tự nghĩ ra quyền pháp cho tới bây giờ, ta đã sáng chế ra quyền thứ tám của Hành Thổ Chi Quyền và Hành Hỏa Chi Quyền. Còn Hành Kim Chi Quyền thì sáng chế ra quyền thứ bảy. Bây giờ chỉ thiếu đúng một bước, ta đã cảm giác được, nhưng lại không thể đột phá.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng lo lắng, nhưng việc tìm hiểu thiên đạo thì sốt ruột cũng không làm gì được.

Tâm hồn Đằng Thanh Sơn trở nên bình lặng, lúc này dùng tay làm đại phủ, diễn luyện từng chiêu phủ pháp! Phủ pháp này đều là do Đằng Thanh Sơn tìm hiểu Khai Sơn Tam Thập Lục Thức rồi tự mình lĩnh ngộ ra. Cơ hồ mỗi ngày, lĩnh ngộ về phủ pháp của Đằng Thanh Sơn đều có chút hơi thay đổi.

Luyện một lần phủ pháp, tâm tình Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn bình tĩnh.

Sau đó lại diễn luyện quyền pháp!

Hành Thổ Chi Quyền đánh một lát, mới chuyển sang luyện Hành Hỏa Chi Quyền.

- Xoẹt...

Đằng Thanh Sơn từng quyền một, mặc dù không ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, nhưng lại khiến cho linh lực thiên địa chung quanh chấn động. Trong lúc diễn luyện hành hỏa chi quyền, ý cảnh cũng không ngừng tăng lên, cho đến lúc quyền thứ tám với ý cảnh núi lửa bộc phát muốn xé rách cả thiên địa.

- Đáng tiếc, chỉ sáng tạo tới quyền thứ tám.

Ngay lúc này, Đằng Thanh Sơn cảm thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào người, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy phía chân trời phương đông xa xôi, một vòng mặt trời đỏ đang vừa nhô lên khỏi đường chân trời. Ánh mặt trời mặc dù không chói mắt, nhưng khi chiếu vào người lại rất ấm áp, vô cùng dễ chịu.

- Ánh mặt trời... nó vẫn là mặt trời, bản thân mặt trời vốn nóng rực, nhưng bây giờ lại không cảm giác nóng như vậy.

- Chỉ nhìn thấy mặt trời xa xa, chỉ cảm giác được sự ấm áp của nó, nó chiếu ra những tia nắng ấm áp.

- Nhưng nếu đến gần nó, nó sẽ đốt tất cả thành hư vô.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn như mờ đi, chỉ nhìn vòng mặt trời đỏ ối xa xa.

- Rắc!

Trong đầu Đằng Thanh Sơn như có một tia chớp lóe lên. Vốn đã cảm giác được, nhưng mãi mà không thể đột phá được, thế mà lúc này Đằng Thanh Sơn thoáng cái đã nắm bắt được điểm mấu chốt, giống như tìm được chìa khóa mở cửa. Trên mặt Đằng Thanh Sơn dần dần lộ ra nụ cười, nụ cười đẹp như nụ cười của một hài tử.

Đồng thời hắn cứ đứng trên mặt nước như vậy, yên lặng nhìn ánh mặt trời.

Lúc này Lý Quân mặc tạp dề như một thị nữ, đang làm điểm tâm, nhìn chén cháo bốc khói không khỏi nở nụ cười. Mặc dù có thị nữ nấu cơm, nhưng Lý Quân vẫn thích tự mình nấu cho Đằng Thanh Sơn. Ngay lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng kêu:

- Sư mẫu, sư mẫu.

- Hả?

Lý Quân nghi hoặc đi ra.

- Nhìn kìa, nhìn bên kia.

Dương Đông chỉ về phía Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền, Đằng Thú cũng chỉ về chỗ đó.

Đằng Thanh Sơn luyện quyền rất ít khi ngây ngốc ngẩn người.

- Thanh Sơn hắn...

Lý Quân cũng nhìn bóng người đứng trên mặt hồ.

Đột nhiên...

Đằng Thanh Sơn chợt động. Hắn tiếp tục luyện quyền pháp. Lần này hắn luyện hành hỏa chi quyền. Nhưng, mấy người Lý Quân đều không cảm giác được. Mặc dù họ đã thấy hành hỏa chi quyền này rất nhiều lần, nhưng lần này, lại cảm giác thấy nó khác hẳn lúc trước.

Rốt cuộc có gì không giống thì không thể nói ra được.

Một chiêu một quyền pháp, khi Đằng Thanh Sơn đánh ra quyền thứ tám, chợt xoay người tiến lên đấm thẳng một quyền, một quyền đấm thẳng rất đơn giản mộc mạc.

- Ầm...

Phía trước cả không gian đều chấn động mạnh. Toàn bộ những cây cỏ sinh trưởng trên hồ phía trước bị chấn động mạnh, sau đó... xoẹt xoẹt... vỡ vụn ra.

- Sư phụ luyện quyền không dùng cương kình, cũng không dùng lực, sao...

Dương Đông kinh ngạc nói.

- Thanh Sơn bình thường luyện quyền cũng không hề làm thực vật bên cạnh hư hao gì. Vậy mà hôm nay….

Lý Quân cũng kinh hãi.

Chỉ thấy lúc này Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt hồ, lộ vẻ tươi cười, hơn nữa không khí chung quanh mờ ảo như vặn vẹo đi. Lý Quân nhìn khu vực xa xa chung quanh Đằng Thanh Sơn đều méo xệch đi. Một luồng hào quang màu đỏ rực xoay tròn chung quanh Đằng Thanh Sơn.

Toàn thân Đằng Thanh Sơn mờ ảo có lưu quang màu đỏ rực, làm Đằng Thanh Sơn như một vị thần tiên.

- Oang...

Hồ nước dưới chân Đằng Thanh Sơn lấy Đằng Thanh Sơn làm trung tâm, bắn thẳng về bốn phương tám hướng, sinh ra một làn sóng mãnh liệt.

...

Trong thành Húc Nhật, Vân Mộng Chiến Thần đang khoanh chân tĩnh tu ngồi trước cái bàn, vuốt ve chiến đao đầu sói khổng lồ, đột nhiên mở to mắt. Mục Vọng cũng khoanh chân ngồi cạnh vô cùng kinh ngạc nhìn Vân Mộng Chiến Thần, hỏi:

- Sư phụ, sao vậy?

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phương đông:

- Mục Vọng, ngươi cảm giác được gì không?

- Cảm giác?

Mục Vọng nhìn về phương đông, nghi hoặc hỏi không xác định:

- Tựa hồ mờ ảo có linh lực Hỏa dao động, rất yếu ớt, có gì đặc thù ạ?

- Không, không phải linh lực dao động bình thường.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn về phương đông, từ từ nói:

- Từ hôm nay trở đi, trong thiên hạ lại có thêm một chiến thần!

- Hư cảnh?

Mục Vọng không khỏi trừng mắt.

Hư cảnh cao cao tại thượng... Hắn luôn luôn có giấc mộng hư cảnh!

- Đằng Thanh Sơn, bước vào hư cảnh rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 64

Thần Dung Thiên Địa.

Đứng trên mặt hồ, muôn vàn tia sáng lung linh màu đỏ rực xoay tròn xung quanh thân thể hắn khiến không gian tựa như vặn vẹo.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía đông, vầng mặt trời buổi sớm đã lên cao, ánh dương quang cũng càng thêm chói mắt.

"Rốt cuộc ta cũng đạt Hư Cảnh rồi!"

Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng như cũng có một vầng thái dương dâng lên. Trận chiến Đại Duyên Sơn năm xưa, đối mặt với Thanh Hồ Đảo cường đại không thể địch nổi, mình bị ép phải chạy trốn thảm hại. Bị Thanh Hồ Đảo thông cáo thiên hạ truy sát, mình như một con chuột chạy trên đường phố bị người người hò hét dẫm đạp. Cuối cùng bản thân phải trốn tới cực bắc của Bắc Hải, Đoan Mộc đại lục!

Mùa đông năm mười bảy tuổi, mình ly khai quê nhà Dương Châu Giang Ninh Quận!

Mười tám tuổi, đêm trừ tịch tại Đô Thành, sau đó bị vài cao thủ tiên thiên kim đan truy sát, mình chỉ có thể khoan đất chạy trốn.

Mười chín tuổi, ở cấm địa Minh Nguyệt Đảo, được tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích do Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch lưu lại.

Hiện tại, mình đã hai mươi mốt tuổi.

"Hơn ba năm rồi." Đằng Thanh Sơn trong lòng than thở, ánh mắt sáng quắc.

"Ta rốt cuộc cũng đạt tới Hư Cảnh! Cũng xem là Hư Cảnh cường giả ở Cửu Châu đại địa. Hư Cảnh cường giả cũng là cường giả đứng ở đỉnh cao của Cửu Châu. Cho dù là tám đại tông phái, có một Hư Cảnh cường giả, mới có thể đứng vững mấy trăm năm!"

"Mà ta, cũng là Hư Cảnh cường giả rồi!"

"Nếu như sư phụ, và cả cha mẹ, biết được ta đạt tới Hư Cảnh e rằng các vị cũng không dám tin." Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười.

Hai mươi mốt tuổi, đạt tới Hư Cảnh!

Đó là sự việc khoa trương nhất, không thể tưởng tượng nổi nhất từ lúc khai thiên lập địa tới nay. Trước đó, hắn đạt được cảnh giới tiên thiên khi mới mười bảy tuổi đã khiến cho người ta sững sờ. Sau đó bốn năm, hắn lại bước vào Hư Cảnh! Nếu như Hư cảnh cường giả Hạt Tử Kiếm Thánh, Thái thượng trưởng lão của Thanh Hồ Đảo, biết được cơ sự như thế, e rằng lão đã không tiếc bất kỳ giá nào ra lệnh nhanh chóng giết chết Đằng Thanh Sơn!

Loại tốc độ tiến bộ này thật là đáng sợ!

Kỳ thực Đằng Thanh Sơn mới hai mươi mốt tuổi đã có thể đạt được Hư Cảnh cũng có nhiều nguyên nhân.

Thực ra ở kiếp trước đã sống hai mươi chín năm, Đằng Thanh Sơn đạt tới cảnh giới tông sư.

Nói cách khác, kiếp này Đằng Thanh Sơn vừa sinh ra, tuy còn là trẻ con, nhưng trên mặt cảnh giới đã là cảnh giới tông sư nội gia quyền! Sau đó lĩnh hội Ngũ Hành Quyền, trong quá trình tự sáng

chế ra Hình Ý Ngũ Hành Thương Pháp cũng chỉ là quá trình luyện thêm, nâng cao thêm.

Kiếp trước kiếp này cộng lại, thời gian Đằng Thanh Sơn thực tế tu luyện đã vượt quá bốn mươi năm!

Hơn nữa Đằng Thanh Sơn đi theo mạch Nội Gia Quyền, con đường mà Cửu Châu đại địa chưa từng có người đi qua!

Thể ngộ (nhận thức) cảnh giới Nội Gia Quyền hơn bốn mươi năm lại thêm sự phụ trợ của Thần Tiên Ngọc Bích, của khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cùng với việc tu luyện mỗi lần gặp bế tắc, cuối cùng hắn đã tiến vào Hư Cảnh!

Một bước tiến vào Hư Cảnh cũng giống như một bước lên trời vậy!

Từ nay về sau, hắn như cá chép vượt long môn, bay lượn chín tầng trời, địa vị cách biệt thật lớn.

Hơn nữa Đằng Thanh Sơn cũng là vị Hư Cảnh cường giả Nội Gia Quyền đầu tiên trên toàn bộ Cửu Châu!

"Cuối cùng, đã thành công rồi! Mạch tu luyện Nội Gia Quyền của ta cũng có thể đạt tới Hư Cảnh!" Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười hài lòng.

"Muôn vạn đời sau, tu luyện năm loại quyền pháp kiểu 'Hỏa Hành Chi Quyền' do ta truyền lại cũng có cơ hội hé mở thiên đạo." Vừa nghĩ đến muôn vạn đời tương lai, tu luyện giả Nội Gia Quyền cũng có thể theo dấu chân mình tiến nhập Hư Cảnh, Đằng Thanh Sơn vui sướng không thôi.

"Cửu Châu..."

"Chờ ta trở lại đi!" Đằng Thanh Sơn ánh mắt bừng sáng.

"Hư Cảnh cường giả, quả là khác biệt ghê gớm."

Đằng Thanh Sơn cảm thụ được sự khác biệt sau khi đạt đến Hư Cảnh. Nếu như nói, tiên thiên cường giả dưới bầu trời này chỉ là con sâu cái kiến, thế thì, Hư Cảnh cường giả, lại là kẻ nắm giữ một bộ phận khu vực trong thiên địa! Lĩnh ngộ 'Đạo' càng nhiều, năng lực khống chế sẽ càng lớn, khống chế được càng nhiều.

"Thời khắc này là Hư Cảnh!" Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại.

'Thần' của hắn, giờ khắc này cùng với Hỏa hành chi lực (sức mạnh hành hỏa) ở xung quanh giống như một thể, cảm giác được rõ ràng mỗi một điểm khí tức trong toàn bộ nội thành Húc Nhật Thành, mỗi một điểm khí tức đều đại biểu cho một người hoặc một loại sinh vật sống như động vật, dã thú. Trong chu vi ba bốn chục dặm, chỉ cần là nơi có Hỏa hành chi lực phát tán, Đằng Thanh Sơn đều có thể cảm thụ được rõ ràng.

Trong toàn bộ Vân Mộng Cổ Thành khí tức cực nhiều, thật giống như Ngân Hà đầy sao, mỗi một điểm khí tức như một giọt nước trong biển lớn, căn bản không thấy được.

"Hừ, mạnh quá!"

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cảm giác được, trong số hơn trăm vạn khí tức dày dày đặc đặc, có một cỗ khí tức phi thường cường đại giống như một mặt trời do vô số lôi điện cùng với quang mang hắc sắc mãnh liệt hình thành. Trong muôn vàn các loại khí tức giống như những vì sao, mặt trời do lôi điện quang mang hắc sắc mãnh liệt tụ tập nên này nổi bật hẳn lên.

"Đây là Vân Mộng chiến thần sao?" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được luồng khí tức đó là chính là Vân Mộng chiến thần.

Khi Đằng Thanh Sơn cảm giác được sự tồn tại của Vân Mộng chiến thần, Vân Mộng chiến thần cũng cảm thụ được Đằng Thanh

Sơn!

Một quả cầu lửa khổng lồ do vố số hỏa diễm tụ lại.

Trong toàn bộ Vân Mộng Cổ Thành, sự cường đại của cỗ khí tức này, giống như mặt trời giữa muôn vạn ngôi sao, mặt trời vừa mọc, các ngôi sao khác đều lu mờ.

"A?"

Đằng Thanh Sơn cả kinh, hắn không ngờ cảm giác được từ sự rung động trong khí tức của Vân Mộng chiến thần một dòng thiện ý, là hỷ ý.

Hơn nữa, luồng khí tức cường đại này đang nhanh chóng tới gần.

Trước lầu các Đông Hoa Viên, Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình và hai thị nữ, đều đang từ xa nhìn lại Đằng Thanh Sơn đứng trên mặt nước.

Bỗng nhiên Đằng Thanh Sơn điểm nhẹ chân, như lá rụng phiêu hốt bay qua cự ly mấy chục trượng nhẹ nhàng đáp trên tấm ván gỗ.

- Thanh Sơn!

Lý Quân hớn hở:

- Chàng đã đạt tới Hư Cảnh rồi à?

- Ừ.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu, - Chuẩn bị một chút, Vân Mộng chiến thần và Mục Vọng đang đến đây.

"Vân Mộng chiến thần tới đây?" Đám người Lý Quân, Phó Vũ Bình có chút nghi hoặc... nếu như Đằng Thanh Sơn nói nghe được

có người tới gần, bọn họ không kỳ quái, thế nhưng chỉ dựa vào cái lỗ tai, có thể nghe được ai cùng ai tới đây ư? Hơn nữa, muốn phát hiện bước chân Vân Mộng chiến thần và Mục Vọng cũng rất khó.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Tiểu Bình, mang theo hai thị nữ đi chuẩn bị đi!

- Được... được rồi!

Phó Vũ Bình vội gật đầu.

Ánh mắt hai thị nữ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cũng đầy vẻ kính trọng tôn sùng. Trong con mắt của họ, cái vị được người ngoài xưng là Vũ Thánh Tối cường có năng lực đáng sợ không thể tưởng tượng nổi.

- Ha ha, Thanh Sơn, chúc mừng!

Tiếng cười sang sảng của Vân Mộng chiến thần từ xa vọng tới.

Tiếng cười còn đang quanh quẩn trong vườn, Vân Mộng chiến thần, Mục Vọng đã xuất hiện tại cửa vườn.

- Tới thật rồi à?

Đã mang theo thị nữ đi chuẩn bị trà nước, Phó Vũ Bình quay đầu nhìn không khỏi thất kinh.

- Đằng huynh, ngươi so với ta là đã đi trước một bước rồi, chúc mừng!

Trong mắt Mục Vọng cũng có vẻ hâm mộ khó giấu, hắn cũng mong đạt tới Hư Cảnh. Toàn bộ Đoan Mộc đại lục mới có hai chiến thần, độ khó của nó nghĩ là thấy.

Mà ngày hôm nay, Đằng Thanh Sơn đạt tới Hư Cảnh, đang ở ngay trước mắt hắn.

- Ngẫu nhiên có điều ngộ, nhờ thế vượt qua được ngưỡng cửa, bước vào Hư Cảnh.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Một bước này của ngươi chính là một bước lên trời đó.

Vân Mộng chiến thần ha ha cười.

Cả ba người cùng tiến vào phòng khách, Phó Vũ Bình cùng các thị nữ đem nước trà dâng lên.

Ba người ngồi xuống.

- Thanh Sơn!

Vân Mộng chiến thần ánh mắt sáng quắc, cười nói:

- Ngày hôm nay ta tới, một là chúc mừng ngươi đạt tới Hư Cảnh, mà cũng thuận tiện bàn luận chuyện ngươi với Thiên Phong chiến thần... Ha ha, thiếu chút nữa quên, cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn chưa biết tên của lão đầu ta, ta là Mục Đào.

Hôm nay ngươi cũng bước vào Hư Cảnh rồi, giữa Hư Cảnh cường giả cũng khỏi cần xưng hô tiền bối vãn bối. Ngươi cứ gọi ta một tiếng Mục lão ca là được rồi, ta gọi ngươi Thanh Sơn lão đệ, thế nào?"

Đằng Thanh Sơn chắp tay cười:

- Mục lão ca.

Một bước tiến vào Hư Cảnh, tuổi thọ cũng tăng lên đến năm trăm năm! Ở cấp độ này mà xưng hô tiền bối vãn bối thật đúng là không hợp!

- Mục Vọng huynh.

Đằng Thanh Sơn cười nói với đại trưởng lão Mục Vọng:

- Hiện tại, chỉ còn có huynh là chưa vào Hư Cảnh thôi.

- Một bước cuối cùng này, khó đi ghê!

Mục Vọng cũng cười bất lực.

Hắn kẹt ở một bước cuối cùng đã lâu quá rồi.

-Ừmm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Khi sáng chế ra quyền thứ tám của «Thổ Hành Chi Quyền», Đằng Thanh Sơn dùng hết mọi biện pháp, thậm chí còn dùng không ít khắc đá «Khai Sơn Tam Thập Lục Thức», cũng không thể đột phá một tầng tối hậu. Ai ngờ, cái sau vượt cái trước, khi Đằng Thanh Sơn một lần ngẫu nhiên xem mặt trời mọc không ngờ giác ngộ đột phá «Hỏa Hành Chi Quyền».

Giác ngộ rồi thì đơn giản không gì sánh được.

Chưa giác ngộ, là kẹt ở đó, làm thế nào cũng không thành.

- Thanh Sơn, đệ và Thiên Phong chiến thần bữa đó...

Vân Mộng chiến thần Mục Đào nói.

- Đệ cùng hắn tự nhiên thành thế không đội trời chung.

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Thanh Sơn, tạm thời đệ đừng tìm hắn động thủ! Tuy rằng đệ hiện tại không sợ hắn, thế nhưng, đệ cũng chưa phải đối thủ của hắn.

Vân Mộng chiến thần nói.

- Đệ hiểu.

Vừa bước vào Hư Cảnh, chỉ trong thoáng chốc Đằng Thanh Sơn biết được khá nhiều chuyện. Như so với chính mình, Vân Mộng chiến thần có thể điều khiển sức mạnh thiên địa hùng hậu hơn nhiều. Hiện tại mình chỉ có thể điều khiển sức mạnh thuộc hành Hỏa.

- Tuy nhiên, hắn cũng không giết được đệ.

Vân Mộng chiến thần cười nói, - Khi một Hư Cảnh cường giả muốn giết Hư Cảnh cường giả khác, chỉ cần bên yếu nhược muốn chạy trốn, hầu như bên mạnh không có khả năng giết được đối phương. Chắc hẳn vừa rồi đệ cũng phát hiện Hư Cảnh cường giả có thể dễ dàng phát hiện Hư Cảnh cường giả khác tới gần.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Thần dung Thiên Địa, sau khi cùng Hỏa hành chi lực dung hợp, có thể dễ dàng cảm thụ vật sống trong vòng ba bốn mươi dặm. Mà khí tức Hư Cảnh cường giả lại chói lọi vô cùng.

- Tuy nhiên đệ vừa mới bước vào Hư Cảnh, còn chưa chân chính Thần dung Thiên Địa. Vân Mộng chiến thần nói tiếp.

- Chân chính Thần dung Thiên Địa?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

- Đúng, đệ hiện tại có thể liên thông thiên địa, nên chân nguyên vô tận. Nếu như tận lực dùng Thần khống chế Hỏa hành chi lực, đệ có thể cảm nhận được mọi vật sống trong phạm vi ba mươi tư dặm! Thế nhưng, nếu như đệ không tận lực tiêu hao ‘Thần’, đệ sẽ không cảm giác được, đúng không?

Vân Mộng chiến thần nói.

Tuy rằng kinh ngạc với con số chính xác ba mươi tư dặm mà Vân Mộng chiến thần vừa nói, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng gật

đầu thừa nhận không tận lực tiêu hao 'Thần' thì đích xác hắn không cảm giác được.

- Ha ha... mọi Hư Cảnh cường giả khi cảm nhận trong phạm vi lĩnh vực của mình đều không cần tiêu hao 'Thần', đây là chuyện đương nhiên.

Vân Mộng chiến thần cười nói.

- Điều đệ hiện tại cần làm chính là, để cho 'Thần' của đệ cùng với Hỏa hành chi lực hoàn toàn dung hợp, khiến cho 'Thần' trong Nê Hoàn Cung của đệ ẩn chứa đặc tính hành hỏa.

Một khi đạt được như vậy, thế thì sẽ giống như con mắt có thể thấy mọi sự vật trước mắt, đệ có thể tự động cảm nhận được tất cả khí tức sinh vật trong phạm vi ba mươi tư dặm!

- Muốn cho 'Thần' hoàn toàn ẩn chứa đặc tính hành hỏa, đại khái phải mất mươi bữa nửa tháng.

Vân Mộng chiến thần giải thích.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 65

Lửa Giận

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Hèn gì, lần trước ở Ngưu Đầu Sơn, khi tên Thiên Phong Chiến Thần muốn giết đệ, hắn vẫn thắc mắc vì sao đệ không đạt thần dung thiên địa.

- Cho dù ta không nói, đệ cũng sẽ phát hiện ra điểm này rất nhanh. Dù sao, chỉ cần thường xuyên chú ý quan sát khu vực chung quanh, 'thần' sẽ tự nhiên kết hợp với Hỏa Hành Chi Lực, ẩn chứa đặc tính Hỏa.

Vân Mộng Chiến Thần cười khẽ, nói:

- Sau khi thần dung thiên địa, bất kỳ thời khắc nào đệ cũng có thể cảm nhận được khu vực quanh mình, bất tất phải sợ Thiên Phong Chiến Thần.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi:

- Mục lão ca, rốt cuộc thực lực Thiên Phong Chiến Thần như thế nào?

- Ha ha, ngươi không thể không lượng sức như vậy.

Vân Mộng Chiến Thần cười đáp:

- Ta tiến vào hư cảnh trên hai trăm rồi, tên Thiên Phong Chiến Thần đó mặc dù chậm hơn ta một chút, nhưng hắn đã tiến vào hư cảnh hai trăm năm rồi! Hắn có khả năng khống chế lực thiên địa mạnh hơn ngươi nhiều. Ngươi hẳn là cảm giác được xung quanh mình có bao nhiêu lực thiên địa chứ?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Thế giới chúng ta sống, tụ tập đủ loại lực thiên địa. Chia ra nhiều loại bất đồng, phương pháp phân chia khác nhau thì kết quả cũng không giống nhau.

Tỷ như, có người lĩnh ngộ Băng Hàn Chi Đạo, có người lĩnh ngộ Minh Nguyệt Chi Đạo, đạo cũng có chia cao thấp!

Như thiên đạo, là chí cao! Dung nạp đủ loại đạo!

Có thể nói như thế này, trong thiên địa chỉ một loại đạo - Thiên đạo!

Nhưng, cũng có thể nói, trong thiên địa, cũng có hai loại đạo - Âm dương. Đây là dựa theo cách chia âm dương.

Nếu án theo sinh tử, trong thiên địa cũng chỉ có hai đạo là sinh tử.

Chia theo ngũ hành, có thể chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại. Tuyệt không nói các loại đạo sẽ không phối hợp. Tỷ như, trong Hành Hỏa Chi Đạo có bộ phận Âm, cũng có bộ phận Dương.

Nếu tiếp tục chia nhỏ hơn, đến cả Thủy Chi Đạo cũng có Băng Hàn Chi Đạo, Nhu Thủy Chi Đạo.

- Thanh Sơn! Lĩnh ngộ Đạo càng rộng càng nhiều thì càng khống chế được nhiều lực thiên địa!

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Khi ngươi có thể khống chế được tất cả lực thiên địa chung quanh, vậy, ngươi chính là hư cảnh đại thành!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lực Hành Hỏa, chiếm cứ hai phần mười lực thiên địa! Hiện tại Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể khống chế nhiều nhất được hai thành lực thiên địa.

- Hỏa Hành Chi Đạo của ngươi xem như đã khá cao rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Hẳn là chiếm được đủ hai thành lực thiên địa. Năm đó, ta tiến vào hư cảnh, là dựa vào Thiểm Điện Chi Đạo. Khi đó ta chỉ có thể khống chế được một thành lực thiên địa thôi.

"Thiểm điện?" Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu. Trong thiên đạo, ngũ hành xem như khá là cao cấp. Còn Thiểm Điện Chi Đạo thì thấp hơn Hỏa Hành Chi Đạo một chút, nên chỉ có thể khống chế được một thành lực thiên địa.

- Năm đó tổ tiên của Đoan Mộc gia ta, dùng sát phạt lôi đao nhập đạo, vừa tiến vào hư cảnh đã có thể khống chế được năm thành lực thiên địa.

Trong mắt Vân Mộng Chiến Thần lộ vẻ rất sùng kính.

- Năm thành?

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi:

- Huynh nói chính là Lôi Đao Thiên Thần?

- Ừm.

Vân Mộng Chiến Thần có vẻ rất tự hào.

Bên cạnh hắn, Đại trưởng lão Mục Vọng một mực im lặng cũng có vẻ tự hào.

Lôi Đao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ là sự tự hào của các hậu duệ Mục Gia.

“Mới vào hư cảnh đã có thể khống chế năm thành lực thiên địa? “

Đằng Thanh Sơn vẫn không dám tin:

- Đạo của sát phạt lôi đao là gì?

- Kỳ thật, cũng chính là Đạo giết chóc hủy diệt!

Vân Mộng Chiến Thần giải thích.

- Hủy diệt?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Trong thiên đạo, Hủy Diệt Chi Đạo chiếm một nửa, thật ra cũng bình thường.

- Ngộ Đạo bất đồng, khả năng khống chế lực thiên địa cũng khác nhau.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Thanh Sơn lão đệ, ngươi xem như không tệ rồi.

Ngộ ra Đại Đạo (đường lớn), thì khi mới vào hư cảnh đã có thực lực rất mạnh mẽ.

Như Lôi Đao Thiên Thần!

Ngộ ra Tiểu Đạo (đường nhỏ), khi mới vào hư cảnh sẽ có thực lực thấp hơn một chút. Nhưng thành tựu tương lai sẽ có thể rất

cao. Như Vũ Hoàng chẳng hạn. Nhìn Khai Sơn Tam Thập Lục Thức là có thể biết. Vũ Hoàng cũng tương tự như Đằng Thanh Sơn, dùng ngũ hành nhập môn. Đây cũng một trong trong những nguyên nhân mà Đằng Thanh Sơn được lợi lớn.

Còn có một vài cường giả hư cảnh, ngộ ra con đường còn nhỏ hơn cả Tiểu Đạo, như băng hàn chi đạo, thiểm điện chi đạo vân vân.

Chỉ cần tiến vào hư cảnh, là có thể thần dung thiên địa, có thể phát hiện mọi sinh vật trong phạm vi ba mươi bốn dặm. Một khi có hư cảnh trong phạm vi này là cường giả hư cảnh có thể phát hiện được đối phương ngay.

******

Lúc này Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tọa trong mật thất ở Đông Hoa viên, bắt đầu không ngừng cảm thụ phương viên ba mươi bốn dặm. 'Thần' cũng dần dần tiêu hao, rồi đồng thời cũng chậm rãi khôi phục. Khi Đằng Thanh Sơn thử thần dung thiên địa tới ngày thứ sáu.

Trong mật thất.

Chỉ có Đằng Thanh Sơn tĩnh tọa, đột nhiên phía dưới vọng lên tiếng gọi:

- Đằng tiên sinh, Đằng tiên sinh!

- Thanh Sơn! Thanh Sơn!

Hai tiếng cơ hồ cùng vang lên.

"Hả? Mục Vân Ký à?"

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc mở mắt.

Hắn sớm đã nhận được khí tức của đối phương, lúc này đứng

dậy bước ra khỏi mật thất, xuống lầu đi tới phòng khách. Trong phòng khách, Mục Vân Ký đang đứng đó cung kính chờ đợi.

- Đằng tiên sinh!

Mục Vân Ký vội tới chào.

- Vân Ký, chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi. Từ vẻ mặt đối phương, hình như không phải là chuyện tốt.

Mục Vân Ký lộ ra nụ cười khổ:

- Đằng tiên sinh! Mấy tháng trước, không phải tiên sinh nhờ Húc Nhật Thương Hành ta hỗ trợ điều tra một nam tử tên là Dương Vong à?

- Lão Uông?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

- Lão Uông làm sao?

Lý đứng một bên cùng Phó Vũ Bình, đều có vẻ lo lắng.

- Hắn đã chết!

Mục Vân Ký lắc đầu thở dài.

- Chết rồi à?

Lý Quân và Phó Vũ Bình đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Sắc mặt Phó Vũ Bình trắng bệch. Lúc trước đi theo Đằng Thanh Sơn rất lâu, lão Uông cần cù thật thà, cũng rất quan tâm chiếu cố Tiểu Bình có cùng vận mệnh bi thảm. Tiểu Bình đã xem

lão Uông như người thân rồi.

- Sao lại chết?

Phó Vũ Bình vội vàng hỏi.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt xuống:

- Tiểu Bình, ngươi đi gọi A Đông tới đây.

- Thanh Sơn, bây giờ có thích hợp nói cho A Đông việc này không?

Lý Quân lo lắng.

Dương Đông chỉ có duy nhất thân nhân là cha. Bây giờ cha chết rồi, hắn chịu được không?

- Nên nói cho hắn. Có thể lừa gạt được nhất thời, không dấu được mãi đâu.

Đằng Thanh Sơn đáp.

Phó Vũ Bình cắn môi đỏ mắt, gật gật đầu vội lao ra.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phương bắc... Lão Uông chết rồi?

- Sư phụ!

Dương Đông chạy vào, cười nói:

- Làm gì mà gọi con gấp như vậy? Con hỏi Tiểu Bình nha đầu nhưng nó không chịu nói.

- Nghe Vân Ký kể!

Đằng Thanh Sơn bảo.

- Vâng!

Mặc dù trên mặt Dương Đông vẫn còn cười, nhưng trong tâm hắn đã nhận ra không khí không ổn.

Mục Vân Ký cung kính:

- Đằng tiên sinh nhờ Húc Nhật Thương Hành ta điều tra tin tức về Dương Vong. Thương Hành lúc trước tra mãi nhưng không ra được. Là vì hắn không sống ở Thiên Phong thành, mà là trong một thôn trang bình thường ở ngoài Thiên Phong thành.

Vừa nghe thế, Dương Đông đã biến sắc.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông rồi nói:

- Tiếp tục kể đi.

- Dương Vong muốn giết cừu nhân Hách Liên Hạo Thông, hắn hắn đã dò xét rất kỹ càng. Hách Liên Hạo Thông có địa vị không cao ở Hách Liên gia. Hắn sống ở khu "Tây Dã Uyển" trong thành. Tây Dã Uyển là nơi ở của người có địa vị bình thường trong Hách Liên gia tộc. Tây Dã Uyển gần kề với "Thiện Thực Viện".

- Sau đó Dương Vong bỏ ra chút bạc, mua không ít đất trồng rau trong thôn trang. Rồi hắn liên lạc với một nhà hàng tên là "Xuân Vũ Tửu Lâu". Hắn dùng giá thấp cung ứng rất nhiều rau cho tửu lâu này. Còn tửu lâu này cũng chinh là nơi cung ứng đủ loại rau thịt cho "Thiện Thực Viện" của Hách Liên gia.

- Tửu lâu thường xuyên phái người giao hàng cho Thiện Thực Viện của Hách Liên gia. Sáng sớm hôm qua, Dương Vong cùng một tiểu nhị của tửu lâu cùng đi Hách Liên gia đưa rau thịt. Sau khi vào Thiện Thực Viện, Dương Vong tìm một cơ hội, lẻn vào Tây Dã Uyển cách đó rất gần.

Mục Vân Ký nói tới đó, mấy người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân

hoàn toàn nín thở. Dương Đông cắn chặt môi, thân thể khẩn trương hơi run lên.

- Tuy ông đã lẻn được vào Tây Dã Uyển. Nhưng, Tây Dã Uyển quá lớn! Đó là nơi cư trú của hàng ngàn người nhà họ Hách Liên, có thể tưởng tượng Tây Dã Uyển lớn như thế nào. Cho dù là người của Hách Liên gia, nếu không cẩn thận lọt vào trong đó cũng có thể lạc đường.

Mục Vân Ký thở dài nói:

- Phỏng chừng Dương Vong căn bản không tìm được nơi ở của Hách Liên Hạo Thông. Tại Hách Liên gia ai mà không rèn luyện võ công? Cao thủ như mây, Dương Vong bị phát hiện ra ngay!

- Nhưng, kiếm pháp Dương Vong cực cao!

- Dương Vong giết liên tục mấy người khiến cho cả Tây Dã Uyển náo động. Rất nhiều tộc nhân Tây Dã Uyển cầm binh khí lao ra, còn không ít phụ nữ đứng cạnh đó nhìn. Lúc đó, Hách Liên Hạo Thông và Vũ Sương cũng ở trong đám người đứng nhìn.

- Dương Vong cũng thấy được Hách Liên Hạo Thông!

- Nếu lúc đó hắn chạy trốn, có lẽ còn có một chút sinh cơ.

Mục Vân Ký thở dài nói:

- Nhưng, Dương Vong lúc đó đã đỏ mắt rồi. Lão lao thẳng về phía Hách Liên Hạo Thông và vợ trước của hắn Vũ Sương mà chém giết!

- Quả nhiên là một kiếm một người! Kiếm thuật Dương Vong rất nhanh và quỷ dị. Đám binh vệ tuần tra, và những đệ tử Hách Liên gia, lần lượt ngã xuống. Nhưng trên người Dương Vong cũng đầy máu.

- Hách Liên Hạo Thông và Vũ Sương sợ tới mức vội chạy trốn!

- Cao thủ Hách Liên gia tới càng ngày càng nhiều, Dương Vong tựa như phát điên, không sợ chút nào. Vì Vũ Sương không biết nội kình, nên chạy chậm, bị Dương Vong đâm cho một kiếm thủng tim, chết ngay đương trường! Nhưng Hách Liên Hạo Thông biết nội kình, chạy nhanh hơn. Hơn nữa chung quanh có quá nhiều người vây giết Dương Vong, Dương Vong căn bản không thể đuổi theo. Trước khi chết hắn ra sức ném lợi kiếm trong tay, đâm thủng bụng Hách Liên Hạo Thông. Nhưng đồng thời, hắn cũng bị khảm đao, lợi kiếm chém chết. Trước khi chết, hắn còn ngửa đầu cười cuồng ngạo!

Bên trong phòng khách rất yên tĩnh. Chỉ có thanh âm Mục Vân Ký kể chuyện.

Đằng Thanh Sơn thấy tim mình như phát run. Hắn biết... Lão Uông ôm ý chí quyết tử đi báo thù.

- Giết hay lắm, Giết hay lắm, Giết hay lắm!!!

Thân thể Dương Đông run lên, mắt đỏ ké, giọng khàn khàn.

Cha giết mẹ, có thể biết nỗi đau đớn của Dương Đông như thế nào?

- Trận này, Hách Liên gia có một trăm bảy mươi sáu người mất mạng, ba người trọng thương.

Mục Vân Ký trầm trầm kể tiếp:

- Trong số một trăm bảy mươi sáu người chết, có một trăm linh ba người là đệ tử hệ đích truyền! Việc này là một vố đau mà Hách Liên gia mấy trăm năm nay chưa từng gặp phải. Những đệ tử đích hệ đó mặc dù không có địa vị cao, nhưng cha, ông của họ không ít người đều là lãnh đạo của Hách Liên gia. Hách Liên gia rất tức giận, đến đêm hạ lệnh lóc thịt Dương Vong! Sau đó, đem

thi thể còn lại treo ở cửa Tây. Nghe nói, muốn phơi thây một tháng!

Mục Vân Ký vừa dứt lời.

Dương Đông trừng mắt như muốn rách ra, con mắt đỏ ké, yết hầu phát ra tiếng gầm phẫn nộ đau đớn:

- Hách Liên gia!

Dương Đông đỏ mắt, tựa như một tên điên lao ra ngoài.

Nhưng đột nhiên...

Hắn bị Đằng Thanh Sơn chộp lấy vai, căn bản không thể lao đi được.

Dương Đông quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, con mắt đỏ au, khóe mắt ẩn ẩn có tơ máu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, gằn giọng:

- Sư phụ... con... con muốn giết chúng, giết bọn chúng!

Dương Đông lúc này tựa như một con chó điên.

- Theo ta đi, đi Hách Liên gia!

Giọng Đằng Thanh Sơn lạnh buốt, thấu xương.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 66

Giao Người!

Đôi mắt đỏ ké của Dương Đông bừng sáng, dứt khoát:

- Vâng, sư phụ!

- Đằng tiên sinh!

Mục Vân Ký rất kinh hãi:

- Hách Liên gia có Thiên Phong Chiến Thần trấn thủ. Tuyệt đối tiên sinh không thể khinh suất như thế được!

Hắn cũng nghe nói Đằng Thanh Sơn đã tiến vào hư cảnh. Nhưng với vài kiến thức lõm bõm về hư cảnh của Mục Vân Ký, thì Đằng Thanh Sơn chỉ vừa tiến vào hư cảnh thôi. Còn Thiên Phong Chiến Thần thì đã tiến vào hư cảnh hai trăm năm. Ai cao ai thấp cần gì phải nói?

- Thanh Sơn!

Lý Quân cũng lo lắng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Yên tâm!

Đằng Thanh Sơn nhìn thê tử mình:

- Tiểu Quân, huynh đã nói với muội, cường giả hư cảnh này muốn giết một cường giả hư cảnh khác là rất khó.

- Ừm!

Lý Quân hơi an tâm.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông.

- Vâng, sư phụ!

Dương Đông đằng đằng sát khí theo Đằng Thanh Sơn ra khỏi nhà, tới ven bờ hồ cạnh Đông Hoa viên. Tại đây có một thần điểu mĩ lệ, Thanh Loan, đang thong dong đi lại như một nàng công chúa xinh đẹp. 'Thần' của Đằng Thanh Sơn nối liền với thiên địa tự nhiên.

Một luồng ý niệm truyền đến Thanh Loan.

- Hả?

Thanh Loan quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi xỏe hai cánh lượn một vòng cung tuyệt đẹp lên bên trên đầu Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta đi!

Hắn nắm tay Dương Đông cùng nhảy lên lưng Thanh Loan.

Được Đằng Thanh Sơn chỉ đường, Thanh Loan hót lên hưng phấn, thanh âm vang vọng cả Đông Hoa viên, rồi lập tức lượn thành một luồng hỏa quang mông lung, biến mất khỏi tầm mắt bọn người Lý Quân, Phó Vũ Bình, Mục Vân Ký.

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Thanh Loan như một sao băng đỏ rực, bay nhanh kinh người.

" Tốc độ của Thanh Loan đã rất nhanh. Nhưng bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh, hẳn là có thể giúp tốc độ nhanh hơn."

Đằng Thanh Sơn cũng đã thấy Thiên Phong Chiến Thần thông qua linh lực thiên địa phụ trợ làm cho con ác điểu ưng xám bình thường có tốc độ tiếp cận với yêu thú phi cầm cấp bậc tiên thiên kim đan.

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ ra, liền khiến vô số lực Hành Hỏa chung quanh bắt đầu quay quanh Thanh Loan.

Lực Hành hỏa, là một linh lực trong thiên địa.

Dưới sự khống chế của Đằng Thanh Sơn, một bộ phận Hành Hỏa lực đã tiêu trừ lực cản không khí, khiến cho Thanh Loan phi hành dễ dàng hơn, đồng thời cũng quay chung quanh Thanh Loan đẩy tốc độ nó nhanh hơn.

- Vèo!

Tốc độ Thanh Loan gia tăng tới sáu bảy thành.

Sáu bảy thành là như thế nào? Tốc độ phi hành của Thanh Loan vốn đã cực nhanh, so với yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan còn nhanh hơn nhiều. Bây giờ tăng lên sáu bảy thành thì e rằng một vài yêu thú phi cầm tiến vào hư cảnh cũng phải kém xa.

” Hiệu quả cao như thế à?”

Đằng Thanh Sơn cũng hơi giật mình.

” À, đúng rồi! Thanh Loan vốn là là thần thú Hành Hỏa. Dùng hành hỏa lực phụ trợ nó sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Uu!

Thanh Loan cảm thụ tốc độ bản thân tăng vọt, không khỏi liên tục hào hứng hót vang.

Hót vang vọng cả trời cao vạn trượng.

Nhưng Dương Đông bên cạnh Đằng Thanh Sơn có sắc mặt rất khó coi, hai tròng mắt nhìn như đóng đinh về phương bắc. Cho dù hắn có trưởng thành sớm tới đâu, cho dù hắn có tâm cơ như thế nào, đối mặt với sự tình bi đát như thế, tất cả mọi người đều sẽ suy sụp. Trong lòng Dương Đông bây giờ e rằng chỉ có một ý nghĩ là báo cừu!

Báo thù cho cha!

Phải kế tục công việc mà cha chưa làm xong… Giết Hách Liên Hạo Thông!

Thiên Phong thành chiếm diện tích cực rộng, có dân cư trên trăm vạn. Thành Hách Liên là thành trong thành của Thiên Phong Thành.

Thành Hách Liên cũng được gọi là Hách Liên phủ!

Trong đó số tộc nhân sinh sống cũng phải mấy vạn. Nếu cộng cả quân đội tinh anh, trong thành Hách Liên cũng gần mười vạn người! Trong thành Hách Liên, có bốn cổng thành đông tây nam bắc bốn. Trong đó, Tây Hình Môn là nơi gia tộc Thiên Phong (gia tộc Hách Liên) dùng để chấn nhiếp bọn đạo chích, xử trảm tù phạm.

Giữa trưa, xử trảm đám xin ăn ở Tây Hình Môn là việc phát sinh rất thường xuyên.

- Tam ca, lần này huynh lâm đại nạn không chết, tất sẽ được sống hạnh phúc tới cuối đời.

- Thừa Ngũ đệ nói hay quá. Con mẹ nó, tên chột đó dám đánh giết tới cả gia tộc Thiên Phong ta.

Hách Liên Hạo Thông cùng một trung niên có dung mạo tương

tự sóng vai đứng trên lầu ba một tòa lầu cao, nhìn xuống Tây Hình Môn xa xa, nơi đang treo một thi thể đen thui.

- May mà một kiếm đó không đâm vào chỗ yếu hại. Tên chột đó thật là...

Hách Liên Hạo Thông xoa bụng, nhớ lại việc xảy ra sáng hôm qua, vẫn còn hoảng sợ.

Dung mạo Hách Liên Hạo Thông coi như không tệ, phải nói là khá đẹp trai, chỉ là ánh mắt hắn mờ ảo dâm tà.

- Tam ca, đệ thấy sau này huynh cũng ít trêu hoa ghẹo nguyệt đi. Trêu vào một kiếm khách như vậy, quả thật rất đáng sợ. May mà hắn đã chết.

Trung niên bên cạnh cũng than thở.

- Kiếm pháp hắn rất lợi hại!

Hách Liên Hạo Thông chửi một tiếng:

- Sớm biết đồ chó đó trở nên mạnh như vậy, năm đó ta đã không tiếc trả giá đắt giết chết hắn rồi. Nhưng bây giờ cũng tốt. Hắn giúp ta giết mụ khốn khiếp Vũ Sương đó. Ta sớm đã muốn đuổi mụ khốn khiếp Vũ Sương đó đi rồi, nhưng con mẹ đó có thủ đoạn quá lợi hại, cứ bám chằng chằng tới chết cũng không buông!

Hách Liên Hạo Thông cười nhìn thoáng qua thi thể treo ở Tây Hình Môn:

- Ta phải cảm tạ Dương Vong đã giúp ta giải quyết con mẹ xấu xa đó nữa.

- Chà, lão Ngũ.

Hách Liên Hạo Thông nhìn người trung niên:

- Gia tộc ta thật sự tìm không ra bí tịch kiếm pháp của Dương Vong à?

- Đúng là tìm không được.

Trung niên trả lời.

Hách Liên Hạo Thông hơi thất vọng:

- Biết thế, năm đó ta không giết chết cha mẹ Dương Vong. Bây giờ, nếu muốn có được kiếm pháp của Dương Vong, chúng ta cũng chẳng biết phải làm sao...

Dương Vong có thể tung hoành trong vòng vây rất nhiều cao thủ, giết tới trên một trăm bảy mươi người. Kiếm pháp như thế quả đã làm cho gia tộc Thiên Phong chú ý.

Đây tuyệt đối là nhất đẳng kiếm pháp! Gia tộc Thiên Phong cũng không có đao pháp, kiếm pháp nào có thể so được với nó.

- Tam ca, đi thôi, ở đây xem cũng không có gì hay!

Trung niên đề nghị.

- Ngươi đi trước đi!

Hách Liên Hạo Thông kéo một cái ghế lại, thoải mái ngồi xuống, hai chân gác lên trên lan can căn lầu, hướng mắt nhìn thi thể treo trên cửa Tây Hình. Hắn cười đểu, nói tiếp:

- Tên chột, lão tử trước giờ chưa bao giờ chịu thiệt như vậy. Xem ngươi bị phơi thây, lão tử cảm thấy rất thống khoái.

Trung niên bên cạnh lắc đầu rời đi, để lại một mình Hách Liên Hạo Thông.

Không thể không nói, ngày hôm qua Hách Liên Hạo Thông rất sợ hãi, ban đêm hắn còn gặp ác mộng, mơ thấy Dương Vong đuổi

giết hắn.

Hắn bây giờ nhìn như đóng đinh vào thi thể Dương Vong đang treo ở xa, miệng thấp giọng lẩm bẩm chửi.

- Hả? Cái gì vậy??

Hách Liên Hạo Thông chỉ cảm giác thấy phía nam có một hào quang đỏ như lửa đang phóng tới.

...

- Nhìn kìa, đó là cái gì!

- Đó là thần điểu, thần điểu ngọn lửa! Trên đó còn có người.

Trong Thiên Phong thành, đặc biệt là trên đường phố gần Tây Hình Môn, lúc này có rất nhiều người đi đường đều thấy cảnh này trên bầu trời.

Thanh Loan xòe hai cánh bay liệng trên bầu trrời Tây Hình Môn Thiên Phong thành, toàn thân bốc lửa.

Còn trên lưng Thanh Loan là một thanh niên mặc áo màu xanh lạnh lùng, cạnh hắn là một thiếu niên hai tròng mắt đỏ ké.

- Tây Hình Môn!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Tây Hình Môn trong thành Hách Liên. Trên Tây Hình Môn có treo một thi thể đã thâm đen, trông cực kỳ gầy gò, hơn nữa trông như một bộ xương khô. Huyết nhục trên hai chân và hai tay hầu như bị lóc sạch, lòi xương trắng hếu. Chỉ có đầu là vẫn còn như cũ, có thể thấy rõ khuôn mặt.

" Bẩm ông chủ, ta tên là Uông Dương, ông chủ gọi ta một tiếng lão Uông là được." Cảnh thuê lão Uông làm mã phu lúc trước lại văng vẳng bên tai.

Thế mà bây giờ lão đã là một cái thây ma.

- Cha!!!

Một tiếng gào khàn cả giọng chợt vang lên.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn qua. Chỉ thấy Dương Đông hai mắt ngập nước.

- Trên đó là ai. Nơi này là phủ đệ của gia tộc Thiên Phong. Xin hãy đi đi.

Trên tường thành Hách Liên có vô số binh vệ. Một tên thủ lĩnh binh vệ tuy hơi kinh sợ, nhưng vẫn ngẩng đầu gọi lớn.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía tên thủ lĩnh binh vệ.

- Hừ!

Một tiếng hừ nhẹ vút cao như đấm thẳng vào tai tên thủ lĩnh binh vệ. Tên thủ lĩnh binh vệ lập tức kêu thảm:

- Á!

Hắn bịt tai ngã xuống, cả người đau đớn cuộn tròn trên đất.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một tàn ảnh, chớp động một cái đã từ trên Thanh Loan bay lơ lửng trên tường thành, cứ lăng không mà ôm lấy thi thể thâm đen đã bị ngàn vạn đao lóc thịt của lão Uông, rồi nhè nhẹ đáp xuống mặt đất.

” Lão Uông...”

Đằng Thanh Sơn nhìn mặt lão Uông.

- Thù hận của ngươi vẫn luôn không dám nói, cũng vì địch

nhân của ngươi là Hách Liên gia. Do đó ngươi không nói cho ta biết?

Đằng Thanh Sơn thở dài. Lúc ở Thần Phủ Sơn, lão Uông là người ít nổi bật nhất, nhưng lại là một người cần cù và thật thà nhất. Chiến hống, đà thú đều do lão Uông đi mua.

Đi mua món ăn, cũng là lão Uông đánh xe ngựa đưa Lý Quân, Tiểu Bình đi.

Chịu mọi mệt nhọc!

Vù! Ôm thi thể lão Uông, Đằng Thanh Sơn nhảy lên cao hơn mười trượng rồi rơi xuống trên lưng Thanh Loan, làm toàn bộ người đi đường vây xem đều ồ lên.

- Cha, cha!

Dương Đông ôm chặt lấy thi thể Dương Vong.

- Hách Liên Hạo Thông, Hách Liên Hạo Thông!

Dương Đông ngẩng phắt lên:

- Sư phụ, tên Hách Liên Hạo Thông đâu?

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, hướng mắt về Hách Liên gia.

...

- Gia chủ, ở bên kia, nhìn kìa, ở đó.

- Hắn đã lấy được thi thể trên Tây Hình Môn rồi.

- Gia chủ, người đó không phải là Vũ Thánh Tối cường "Đằng Thanh Sơn" chứ?

Hơn mười người đang vòng quanh gia chủ Hách Liên gia

“Hách Liên Hạo Phàm”. Hách Liên Hạo Phàm ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt đại biến:

- Chính là hắn, là Đằng Thanh Sơn!

...

Đằng Thanh Sơn trên cao nhìn xuống, ánh mắt lướt qua ngàn vạn bóng người trong Hách Liên gia, hít sâu một hơi, rồi nói ầm ầm như sấm:

- Hách Liên gia, nghe cho rõ ta nói đây. Cấp tốc mang Hách Liên Hạo Thông ra đây cho ta. Giao ra đây, bằng không, ta sẽ biến Hách Liên gia các ngươi trở thành bãi đất hoang!

- Đất hoang…

- Đất hoang…

- Đất hoang…

...

Âm thanh tựa như lôi thần vang vọng khắp nơi trong thành Thiên Phong.

Có người dám uy hiếp gia tộc Thiên Phong sao? Trong Thiên Phong thành, mọi cư dân đều đều vô cùng hưng phấn nhìn về phía Hách Liên phủ.

- Đằng tiên sinh!

Xa xa vọng đến một thanh âm vang dội.

- Tên Dương Vong này đã giết trên một trăm người của Hách Liên gia...

- Ta bảo ngươi giao người!

Đằng Thanh Sơn gầm lên, đáng sợ tới mức những người ở xa xa cũng tái mặt.

- Trong vòng mười hơi thở phải giao ngay Hách Liên Hạo Thông! Các ngươi... không có tư cách mặc cả với ta.

...

Gần mười vạn người trong thành Hách Liên hoàn toàn sững người, kể cả Hách Liên gia chủ cũng sợ tới mức không dám nhiều lời. Hắn được Thiên Phong Chiến Thần cho biết Đằng Thanh Sơn đã là cường giả cấp chiến thần. Không có Thiên Phong Chiến Thần, ai dám trêu vào hắn chứ? Huống chi, quái điểu phun lửa đáng sợ đã vang danh cả Ngưu Đầu Sơn.

Trong một căn lầu.

Hách Liên Hạo Thông đang cuộn tròn trong góc một gian phòng.

- Nhanh, nhanh, tìm Hách Liên Hạo Thông ra đây cho ta. Hắn ở trong căn lầu này này!

- Nhanh!

Vô cùng hỗn loạn. Hách Liên Hạo Thông đang dùng chiếu cuộn tròn người lại, toàn thân run rẩy:

" Sao lại như thế, sao lại như thế? Sao tên chột lại có quan hệ với Vũ Thánh Tối cường..."

Hách Liên Hạo Thông sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hắn đã sợ vỡ mật rồi.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên.

- Híc híc!

Chiếc chiếu bị giật ra, đã phát hiện người trốn dưới chiếc chiếu là Hách Liên Hạo Thông.

- Tìm được rồi, tìm được rồi!

Có tiếng gọi với ra ngoài.

- Đằng tiên sinh, chúng ta giao người!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 67

Thiên Phong Chiến Thần Phẫn Nộ

Cả Đoan Mộc Đại Lục hiện nay chỉ có ba đại chiến thần. Cho dù là gia tộc Thiên Phong ngạo khí mười phần, khi không có Thiên Phong Chiến Thần trấn thủ cũng phải cúi đầu trước mặt Đằng Thanh Sơn!

Lúc này, không phải lúc nói chuyện cốt khí làm bộ làm tịch. Nếu phản kháng, Đằng Thanh Sơn thật sự cho hỏa thiêu Hách Liên phủ, lúc đó hối hận cũng không kịp.

- Hách Liên Hạo Thông, tên phế vật! Ngươi tốt xấu gì cũng là đệ tử Hách Liên gia ta. Cho dù chết, ngươi cũng phải chết đứng. Trông ngươi bây giờ quả là làm cho người trong tộc xem thường.

Một tráng hán râu quai nón quát.

Hách Liên Hạo Thông ôm một chiếc chiếu rách, toàn thân run run, sắc mặt trắng bệch. Hắn đang bị vài binh vệ kẹp cứng lôi tới. Hắn vừa ngẩng đầu lên chợt thấy tráng hán râu quai nón, cả người run lên vội ôm lấy chân tráng hán này, rơi lệ gào lên:

- Tam thúc, con van người, van người. Con không muốn chết, không muốn chết!

- Trông ngươi kìa! Họa này chính là do ngươi gây ra.

- Trông cách hắn khóc như vậy còn gì là mặt mũi của Hách

Liên gia ta nữa. Ngày hôm qua giá mà bị tên Dương Vong đó giết chết đi còn hơn.

Chung quanh một đám tộc nhân Hách Liên gia xem ra chẳng hề có hảo cảm gì với Hách Liên Hạo Thông. Hôm qua chính vì Hách Liên Hạo Thông mới xảy ra việc có người vào ám sát, khiến chết mất một trăm bảy mươi người trong tộc. Hôm nay, lại trêu vào một vị cường giả cấp chiến thần!

Hôm qua, gia tộc Thiên Phong căn bản không quan tâm tới Dương Vong.

Nhưng chiến thần?

Toàn Đoan Mộc Đại Lục có gia tộc nào dám không quan tâm?

- Đằng tiên sinh, bên này!

Tráng hán râu quai nón ngẩng đầu hô to.

Vù!

Thanh Loan vỗ hai cánh bay tới, từ từ hạ xuống. Đằng Thanh Sơn và Dương Đông ôm thi thể cùng xuống đất.

- Là hắn, chính là hắn!

Ánh mắt Dương Đông cực kỳ đáng sợ, như muốn muốn tươi nuốt sống đối phương.

- Hách Liên Hạo Thông!

Đằng Thanh Sơn bước tới. Người của Hách Liên gia không ai dám ngăn trở. Khi đi đến trước mặt Hách Liên Hạo Thông đang ôm cái chiếu rách, run run ngẩng đầu nhìn mình, Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh buốt thấu xương nhìn Hách Liên Hạo Thông làm y đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, không kìm được cả người run lẩy bẩy.

- Tha, tha mạng... Tha mạng, chẳng liên quan gì tới ta.

- Dương Vong, không phải ta giết y, không phải.

Hách Liên Hạo Thông đối diện với tử vong, hoàn toàn băng hoại. Cái gì gia tộc? Cái gì danh dự? Tất cả đều là rác rưởi. Nếu phải chết, hắn còn còn hưởng thụ được mấy thứ đó à?

- Tối hôm qua việc lóc thịt thi thể hắn, ta cũng chẳng tham gia.

Hách Liên Hạo Thông muốn khóc.

" Không ngờ, cả đời lão Uông lại bị hủy ở trong tay một tên hèn như vậy."

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài.

Hách Liên Hạo Thông thuần túy là một tên công tử bột, đến cả một chút cốt khí cũng chẳng có. Lão Uông vì người này mà chết quả là không đáng.

Đằng Thanh Sơn vung tay phải như ảo ảnh trong nháy mắt đánh ra năm chưởng trên người Hách Liên Hạo Thông, chấn nát tứ chi Hách Liên Hạo Thông, cũng phá cả đan điền của y.

- A.

Hách Liên Hạo Thông mặt trắng như tờ giấy, tứ chi vô lực gục xuống, chiếc chiếu rách cũng rơi xuống đất, trong mắt hắn lộ vẻ vô cùng hoảng sợ.

- Tốc độ Thiên Phong Chiến Thần thật là chậm.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Trước khi tiến vào Thiên Phong thành, Đằng Thanh Sơn đã biết đưa 'thần' kết hợp với Hành Hỏa lực, nắm bắt rõ ràng mọi khí tức trong phạm vi phương viên ba mươi bốn dặm. Phương viên ba bốn mươi dặm, không chỉ riêng là đông tây nam bắc, mà còn bao trùm cả bầu trời và dưới đất.

Xung quanh cường giả hư cảnh, chỉ cần cách hắn ba mươi bốn dặm, bất luận là bốn phương, bầu trời, dưới đất sâu, đều có thể cảm giác được.

Phạm vi này, dựa theo thuyết pháp của Vân Mộng Chiến Thần, là vi khu vực!

Hiển nhiên Thiên Phong Chiến Thần vẫn không hề xuất hiện tại khu vực của Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta đi!

Đằng Thanh Sơn nắm áo Hách Liên Hạo Thông, xách hắn lên, cùng Dương Đông nhảy lên lưng Thanh Loan.

Thanh Loan dang cánh vỗ nhẹ, xé gió nhanh chóng bay đi, như một luồng hỏa quang biến mất về hướng chân trời phương nam.

" Quá lợi hại!"

Trong một tửu lâu ở Thiên Phong thành, một gã tiểu nhị đang sùng bái hướng mắt nhìn theo hỏa quang biến mất ở phía nam.

" Các ngươi không có tư cách cùng ta mặc cả. Lời này y như chưởng quỹ nói với ta. Lời này mà cũng dám nói với gia tộc Thiên Phong. Gia tộc Thiên Phong cũng chẳng hề dám phản kháng, phải ngoan ngoãn giao người?"

" Nếu đời này ta có thể có được cảnh tượng như vậy, cho dù chỉ có một ngày, ta chết cũng cam tâm."

Hai mắt gã sáng lên.

- Nhanh... nhanh đưa đồ ăn lên lầu đi, đứng ngẩn người ra làm gì.

Có tiếng gọi của chưởng quỹ.

- À, ồ, tới ngay...

Gã sai vặt trề môi vẻ buồn rầu, chỉ có thể tiếp tục đi làm việc.

Cảnh Đằng Thanh Sơn cưỡi Thanh Loan đến, dùng cường thế bức bách gia tộc Thiên Phong, cả ngàn vạn người đều thấy. Bên trong Thiên Phong thành cơ hồ hơn phân nửa người đều nghe được thanh âm của Đằng Thanh Sơn. Gia tộc Thiên Phong là thiên hạ đệ nhất đại gia tộc lại bị vũ nhục như thế, không ít người cảm thấy vô cùng thán phục.

Những người thán phục tìm hiểu người cưỡi thần điểu đến là ai, được người khác trả lời hắn chính là Đằng tiên sinh.

Vũ Thánh Tối cường Đằng Thanh Sơn tuy có danh khí lớn, nhưng đối với dân chúng bình thường thì rất ít người biết. Còn việc này đã khiến cho đại danh Đằng Thanh Sơn nổi tiếng khắp Thiên Phong thành. Việc như vậy cũng sẽ nhanh chóng từ Thiên Phong thành lan truyền khắp cả Đoan Mộc Đại Lục.

Trên bầu trời Thiên Phong thành, một con đại điêu khổng lồ đen tuyền đang dang cánh bay, trên lưng nó có hai người đang đứng. Một là Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên mặc ngân bào, lưng đeo thiết kiếm màu đen, người kia là một nam tử tóc bạc mặc hắc bào sắc mặt lạnh lùng, chính là Thiên Phong Chiến Thần có thực lực đáng sợ.

- Sư phụ, dưới đó không thấy thần điểu phun lửa.

Thiết Kiếm Vũ Thánh nhìn xuống phía dưới.

- Họ đã đi rồi.

Thiên Phong Chiến Thần xanh mặt.

Thiên Phong Chiến Thần có thể cảm giác được rõ ràng, trong khu vực này không có khí tức Đằng Thanh Sơn.

- Theo ta xuống dưới.

Đại điêu khổng lồ tà tà đáp xuống, tiến vào cấm địa của Hách Liên gia - Thiên Phong điện. Đây là nơi cư trú của các thế hệ Thiên Phong Chiến Thần khi trở về gia tộc. Bình thường, chỉ có gia chủ gia tộc và Đại trưởng lão mới có tư cách vào điện.

Trong Thiên Phong điện.

Gia chủ Hách Liên Hạo Phàm đang một mình lặng lẽ chờ đợi. Hắn biết Thiên Phong Chiến Thần chắc chắn sẽ trở về.

- Chiến thần!

Hách Liên Hạo Phàm vừa thấy người đi tới, vội cung kính hành lễ.

Thiên Phong Chiến Thần và Thiết Kiếm Vũ Thánh cùng đi đến. Giọng Thiên Phong Chiến Thần trầm trầm:

- Hạo Phàm, Đằng Thanh Sơn tới đây làm gì?

Hách Liên Hạo Phàm lập tức đáp:

- Vừa rồi, Đằng Thanh Sơn cưỡi quái điểu phun lửa đến...

Hách Liên Hạo Phàm thuật lại tỉ mỉ sự tình xảy ra.

- Đe dọa hỏa thiêu Hách Liên gia ta à?

Sắc mặt Thiên Phong Chiến Thần sầm xuống.

- Còn buộc phải giao người?

- Ừm, ta thật sự không có biện pháp.

Hách Liên Hạo Phàm gầm đầu.

Thiết Kiếm Vũ Thánh bên cạnh cũng tím mặt, tức giận nói:

- Sư phụ, Đằng Thanh Sơn thật sự rất quá đáng. Hắn giương cờ gióng trống bức bách Hách Liên gia ta... E rằng, cả Thiên Phong thành đều biết. Lúc này e rằng trong Thiên Phong thành, ngàn vạn người còn đang thảo luận về Hách Liên gia ta!

Vành tai Thiên Phong Chiến Thần máy động, hắn có thể nghe được rất nhiều người đang trò chuyện trong vòng vài dặm.

Nghe qua vài lần, sắc mặt Thiên Phong Chiến Thần càng thêm khó coi.

Là người đứng đầu gia tộc Thiên Phong, gia tộc Thiên Phong mất thể diện cũng chính là Thiên Phong Chiến Thần mất thể diện! Hành vi của Đằng Thanh Sơn không khác gì tát thẳng vào mặt hắn.

- Đằng Thanh Sơn!

Thiên Phong Chiến Thần vỗ mạnh xuống ghế:

- Ngươi khinh người quá đáng!!!

- Sư phụ!

Thiết Kiếm Vũ Thánh nhìn hắn.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ? Chắc chắn hắn đã về Vân Mộng Cổ Thành rồi.

Ánh mắt Thiên Phong Chiến Thần lạnh đi:

” Làm sao hả? Đương nhiên không thể bỏ qua như vậy. Hừ, Mục lão đầu bên kia, sau khi để xảy ra chuyện này, đã chẳng còn dư địa gì với gia tộc Thiên Phong ta.”

Trong lòng nghĩ vậy, hắn đã có quyết định:

- Các ngươi ở đây, ta đi Vân Mộng Cổ Thành một chuyến.

- Sư phụ...

- Chiến thần...

Hai người Hách Liên Hạo Phàm và Thiết Kiếm Vũ Thánh đều kinh hãi.

Nhưng thân ảnh Thiên Phong Chiến Thần vừa nhoáng lên đã biến mất.

...

Bầu trời Vân Mộng Cổ Thành, Thiên Phong Chiến Thần áo đen, tóc bạc nhìn xuống thành trì phía dưới. Lão hít sâu một hơi, gầm to:

- Đằng Thanh Sơn!

- Đằng Thanh Sơn!

- Đằng Thanh Sơn!

- Đằng Thanh Sơn!

Thanh âm vang vọng cả Vân Mộng Cổ Thành.

...

Trong Đông Hoa viên ở thành Húc Nhật, Vân Mộng Cổ Thành, đám người Đằng Thanh Sơn đang buồn bã vì cái chết của lão Uông. Đột nhiên bên ngoài có tiếng gầm như thiên lôi đánh, làm bọn Đằng Thanh Sơn lập tức phải ra ngoài đại sảnh, rồi ra hẳn phía ngoài ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

- Là Thiên Phong Chiến Thần!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt ra xa, trên trời cao một bóng đen rất nhỏ đang bay.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi mà cũng gọi là cường giả chiến thần à? Quả là nhục nhã cho hai chữ "chiến thần"!

Giọng nói hùng hậu từ trên cao không ngừng vọng xuống, rền vang cả Vân Mộng Cổ Thành, làm trăm vạn người trong Cổ Thành đều vô cùng khiếp sợ.

- Ta không ngờ ngươi lại chẳng biết nhục nhã như vậy! Thừa dịp ta còn ở Thiên Phong Hợp Cốc tĩnh tu, ngươi tới Hách Liên gia đại náo. Ha ha, sao? Bắt nạt người thường rất thú vị à? Có thể thể hiện được uy phong của Đằng Thanh Sơn ngươi hay sao? Có bổn sự, ngươi lên đây đại chiến với ta một hồi, ta ở trên này!

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh ngửa mặt nhìn lão.

Vù! Vân Mộng Chiến Thần cũng đã xuất hiện bên trong Đông Hoa viên.

- Thanh Sơn, đệ ngàn vạn lần đừng đi!

Vân Mộng Chiến Thần sợ nhất là Đằng Thanh Sơn chịu đựng không nổi sự gây hấn, miệt thị.

- Không có việc gì đâu!

Đằng Thanh Sơn vẫn ngẩng đầu nhìn lên không:

- Đệ muốn nhìn xem rốt cuộc hắn còn muốn nói gì nữa.

Trên trời cao, thanh âm Thiên Phong Chiến Thần tiếp tục vang xuống:

- Lần đánh nhau ở Ngưu Đầu Sơn, ngươi đã nhát như chuột, sớm bỏ chạy rồi. Lần này ngươi tới Hách Liên gia ta khoe khoang uy phong, đợi đến khi ta tới, ngươi lại co đầu rút cổ vào trong Vân Mộng Cổ Thành. Ha ha, ta bây giờ tới rồi này, ngươi đến cả thở cũng không dám thở mạnh. Ha ha! Có bổn sự, ngươi cứ vĩnh viễn

co đầu rút cổ đi.

- Hách Liên, ngươi đừng có láo xược ở chỗ của ta!

Một tiếng gầm giận dữ từ bên trong thành cất lên, chính là thanh âm của Vân Mộng Chiến Thần.

- Mục lão đầu, ân oán giữa ta và Đằng Thanh Sơn chẳng dính gì tới ngươi!

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần như sấm đánh:

- Đằng Thanh Sơn, xem ra ngươi chỉ có thể lẩn trốn dưới cánh của Mục lão đầu. Ha ha! Nhát như chuột, chỉ biết bắt nạt người thường. Đường đường là chiến thần, lại đưa ra một danh hiệu Vũ Thánh Tối cường. Một chiêu đánh bại đệ tử ta Thiết Kiếm Vũ Thánh tưởng là có thể diện lắm à!

- Một chiến thần, nếu một chiêu không đánh bại được Vũ Thánh, đó mới là việc lạ. Chỉ bắt nạt Vũ Thánh, tưởng uy phong lắm sao? Ha ha, buồn cười quá, buồn cười quá!

- Ngươi đã nhát gan như thế, thôi bỏ đi, coi như ta đi một chuyến về không.

- Nhưng từ hôm nay trở đi, ngươi đừng mơ tưởng tới Hách Liên gia ta khoe khoang. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ngụ ở trong Hách Liên phủ. Có bổn sự, ngươi cứ việc đi. Ta tùy thời ứng chiến.

- Nhưng ngươi nhát gan như thế, e rằng căn bản không dám đi khiêu chiến ta, nhỉ? Ha ha!!!

Theo tiếng cười ngút trời, Thiên Phong Chiến Thần cưỡi con đại điêu khổng lồ màu đen bay về phương bắc. Tiếng cười ngông cuồng vẫn văng vẳng mãi bên trong Vân Mộng Cổ Thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 68

Hiểu Rõ Mình

Trên trời cao vạn trượng, Thiên Phong Chiến Thần ngồi trên con đại điêu khổng lồ.

" Đằng Thanh Sơn vẫn có thể nín nhịn được à?"

Thiên Phong Chiến Thần cười lạnh:

" Nếu ngươi không kìm được tới khiêu chiến ta, ta sẽ nhân cơ hội giết ngươi. Nếu ngươi nhịn nhục... hừ, coi như ngươi là rùa đen rút đầu!"

Với thân phận Thiên Phong Chiến Thần, nếu không phải hắn quá nóng ruột thì hắn cũng không dùng đến chiêu này.

Bất kể là tiềm lực tự thân của Đằng Thanh Sơn, hay thù hận giữa song phương, hơn nữa Đằng Thanh Sơn còn tới bắt người của Hách Liên gia.

Mấy thứ dồn lại khiếnThiên Phong Chiến Thần thề phải giết cho được Đằng Thanh Sơn.

Trong Đông Hoa viên, mọi vật vô cùng yên tĩnh.

- Thanh Sơn...

Lý Quân muốn nói lại thôi, lo lắng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bất luận là ở Cửu Châu hay trên Đoan Mộc Đại Lục, thể diện mặt mũi là vô cùng trọng yếu. Rất nhiều người vì cầu danh mà đến cả tính mạng cũng không quan tâm! Còn những câu mắng này của Thiên Phong Chiến Thần, quả là nhổ một bãi nước bọt vào mặt Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, ngươi không được trúng kế khích tướng!

Vân Mộng Chiến Thần nghiêm nghị.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn như bao phủ một tầng băng sương.

" Giết!"

Đằng Thanh Sơn thấy sát khí tràn ngập đầy lòng.

" Thiên Phong Chiến Thần! Ngươi chỉ có chút thủ đoạn cỡ này mà muốn bức ta đi chịu chết à? Hừ, ta không phải là kẻ giận quá mất khôn đâu. Ngươi muốn ta tới khiêu chiến ngươi à... Đừng nóng, sẽ rất nhanh thôi!"

Những thứ trải qua ở kiếp này làm Đằng Thanh Sơn có vài ý nghĩ hào hùng, bồng bột. Nhưng với những gì trải qua trong thế giới sát thủ kiếp trước, Đằng Thanh Sơn không thể chỉ vì bị chọc mấy câu mà nổi điên lên được.

- Mục lão ca!

Đằng Thanh Sơn nhìn Vân Mộng Chiến Thần.

- Thanh Sơn!

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười:

- Xem ra, tâm tình đệ đã tốt rồi. Kỳ thật đệ bất tất phải để ý. Giữa cường giả hư cảnh với cường giả hư cảnh, luôn luôn có sự uy hiếp lẫn nhau. Hắn vì gia tộc Thiên Phong nên không dám tùy tiện chọc vào ta, sợ ta đi giết chóc ở đó. Còn ta, cũng vì Mục Gia,

cũng không muốn trêu vào hắn.

- Nhưng Thanh Sơn thì bất đồng, đệ không vướng bận gia tộc.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Do đó, hắn rất kiêng kỵ đệ. Một khi đệ gây hấn với hắn, hắn cũng biết cả vạn tộc nhân sẽ phải được bảo vệ... Hắn có nhiều bất lợi! Hơn nữa đệ và ta cùng một phe, do đó hắn muốn sớm tiêu diệt được đệ...

- Đệ biết, trọc đầu không lo bị nắm tóc.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

Tám đại tông phái ở Cửu Châu, chẳng phải đều phải có cường giả hư cảnh trấn thủ mới có thể luôn hưng thịnh à? Không ai tình nguyện đắc tội với một cường giả hư cảnh không có gì lo lắng trói buộc. Dù sao một khi bị cường giả hư cảnh như vậy lưu ý tới, họ sẽ phải luôn luôn trấn thủ trong tông phái.

Nếu hai bên có thực lực chênh lệch, tựa như Thiên Phong Chiến Thần mạnh hơn hẳn Đằng Thanh Sơn, thì còn may, vẫn có thể chấn nhiếp được đối phương.

Nếu thực lực tương đồng, kẻ nào có gánh nặng tông phái trói buộc sẽ thua sút thê thảm.

- Mục lão ca, huynh có biết Thiên Phong Chiến Thần có thực lực như thế nào không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ha ha, ta và hắn đã giao thủ, hắn yếu hơn ta một chút.

Vân Mộng Chiến Thần không khỏi cười phá.

- Mục lão ca, hãy đánh thử với đệ một chút nhé! Huynh xem

chênh lệch giữa đệ và tên Thiên Phong Chiến Thần đó như thế nào.

Đằng Thanh Sơn nói rồi tay vươn tay ta. Cây Luân Hồi thương đang dựa vào vách tường bên cạnh chợt bay vào tay hắn.

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười gật đầu:

- Cũng tốt, xem thử sau khi tiến vào hư cảnh, rốt cuộc Thanh Sơn có thực lực như thế nào!

***

Ven hồ Đông Hoa viên, chỉ có Lý Quân, Đằng Thú, Mục Vân Ký, Đại trưởng lão Mục Vọng và một số ít người theo dõi.

Trên mặt hồ, Đằng Thanh Sơn và Vân Mộng Chiến Thần đang đứng đối diện nhau.

Xoẹt xoẹt..

Ánh sáng không gian chung quanh song phương như vặn vẹo, từng ngọn lửa tỏa hào quang xoay tròn xung quanh thân thể Đằng Thanh Sơn, còn chung quanh thân thể Vânn Mộng Chiến Thần thì có những tia chớp có màu xanh đen, khiến quanh lão trông như tối sầm lại.

- Thanh Sơn, ra tay đi!

Vân Mộng Chiến Thần rút chiến đao đầu sói khổng lồ sau lưng ra đánh choang một tiếng.

Đằng Thanh Sơn không khỏi nín thở. Khí tức của Vân Mộng Chiến Thần do vô số tia chớp lôi điện trong vườn tụ tập mà thành, giống như cả mây đen đang lan tràn che phủ cả chân trời.

Còn khí tức của Đằng Thanh Sơn thì như một mặt trời đỏ ối, tuy không nóng cháy, nhưng mây đen không thể che được.

” Lần trước ta chưa đạt hư cảnh, khi tỷ thí với ta, Vân Mộng Chiến Thần đến cả đao cũng chẳng thèm rút ra.”

” Thử xem, tuyệt chiêu cực mạnh của ta sẽ có công kích như thế nào!”

Đằng Thanh Sơn lúc này tựa như đắm chìm vào cảnh giới Hành Hỏa Chi Đạo, quát:

- Mục lão ca, thử xem một chiêu Xích Hổ Bào của đệ này!

Thanh âm vẫn còn vang vọng, cả mặt hồ đã chấn động. Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hóa thành một con rồng lửa gầm rít!

Ầm...

Lực Hành Hỏa chung quanh điên cuồng tràn vào Luân Hồi thương, làm uy lực một thương kịch liệt gia tăng. Con rồng lửa xoay tròn thành một hào quang uốn dọc theo đầu thương, rồi tụ lại ở mũi thương!

- Phá!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sắc như đao, quát to.

- Hống...

Như một con sói trời rú lên, chiến đao đầu sói trong tay Vân Mộng Chiến Thần hóa thành một đạo ánh sáng mang theo luồng lôi điện màu xanh đen đánh thẳng vào mũi Luân Hồi Thương, nơi có điểm sáng tụ lại chói chang.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang lên. Một luồng lôi điện chạy dọc theo chiến đao đầu sói nhanh chóng lan tràn ra, rồi chạy dọc theo Luân Hồi thương, đánh thẳng vào người Đằng Thanh Sơn. Toàn thân Đằng

Thanh Sơn run lên, không khống chế được thân thể, hắn rơi tòm vào hồ nước. Còn Vân Mộng Chiến Thần cũng phải liên tiếp lui về phía sau bảy bước trên mặt hồ mới dừng lại được, không khỏi kinh hãi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn!

Lý Quân đang đứng xem cuộc chiến không khỏi lo lắng.

Tõm... một bóng người xé nước chui ra, đứng vững trên mặt nước, cười cười nhìn Lý Quân:

- Ta không có việc gì.

- Thanh Sơn lão đệ, ta coi thường ngươi rồi!

Vân Mộng Chiến Thần thán phục nhìn Đằng Thanh Sơn - Vừa rồi, đến cả ta cũng hơi chịu thiệt.

- Mục lão ca, đệ và Thiên Phong Chiến Thần chênh lệch như thế nào?

Đằng Thanh Sơn vội truy vấn.

- Bây giờ thì xem ra chênh lệch cũng không quá lớn.

Vân Mộng Chiến Thần thán phục.

- Ta vốn nghĩ rằng Thanh Sơn ngươi vừa tiến vào hư cảnh, có thể khống chế được hai thành lực thiên địa. Nhưng công kích vừa rồi rõ ràng là khống chế gần bốn thành uy lực thiên địa.

- Bốn thành à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc.

- Thanh Sơn, để ta nói thế này cho ngươi rõ.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Cường giả tiên thiên kim đan có lực bộc phát chừng tám mươi vạn cân. Còn khi khống chế một thành lực thiên địa, lực bộc phát ước chừng gia tăng tám mươi vạn cân. Đương nhiên, chỉ là một số đại khái. Khi thực sự đánh nhau, thì còn liên quan tới nhiều thứ khác.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu. Lực bộc phát của cường giả hư cảnh hẳn là do chân nguyên lực bộc phát ra, cộng thêm lực thiên địa!

" Lần đầu tiên ta và Vân Mộng Chiến Thần luận bàn, lực bộc phát của ta đã là một trăm sáu mươi vạn cân. Bởi vậy lúc đó huynh ấy đã cho rằng ta vừa bước vào hư cảnh."

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

" Còn chiêu 'Xích Hổ Bào' này là do sức mạnh thân thể kết hợp với cương kình, có thể phát huy lực lực bộc phát hai trăm bốn mươi vạn cân. Cộng thêm hai thành lực thiên địa..."

" Huynh ấy nói ta có uy lực khống chế gần bốn thành lực thiên địa, cũng không sai."

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu rõ.

Ưu thế của mình là sức mạnh thân thể mạnh hơn bình thường tám mươi vạn cân, có thể so với một thành lực thiên địa.

Còn một chiêu Xích Hổ Bào, có thể phát ra lực tám mươi vạn cân nữa, cũng là một thành lực thiên địa.

Hơn nữa mình khống chế hai thành lực thiên địa… Vừa vặn bốn thành!

- Thanh Sơn, đệ tài ba thật! Mới vào hư cảnh đã có thể có lực

công kích như thế.

Vân Mộng Chiến Thần tán thưởng.

- So với Thiên Phong Chiến Thần thì thế nào?

Đằng Thanh Sơn chờ đợi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Thanh Sơn, cường giả hư cảnh đối chiến, cơ sở chính là nắm giữ bao nhiêu lực thiên địa! Tỷ như, hư cảnh đại thành có thể nắm giữ mười thành lực thiên địa. Cho dù hắn không có tuyệt chiêu gì, chỉ bằng vào mười thành lực thiên địa, vẫn có thể dễ dàng giết chết chúng ta.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nếu có một vài tuyệt chiêu thích hợp với mình, nhất định có thể phát huy hiệu quả đặc thù.

Vân Mộng Chiến Thần giải thích:

- Một vài tuyệt chiêu đặc thù, tỷ như có người chỉ khống chế hai thành lực thiên địa lại có thể phát huy ra uy lực sánh được với người khống chế ba thành lực thiên địa.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, tuyệt chiêu "Xích Hổ Bào" của mình chính là loại tuyệt chiêu như thế.

Nhưng chiêu Xích Hổ Bào dựa vào đặc thù cương kình. Cương kình cũng thi triển ra ngoài giống như “chân nguyên”, lại có thể dung nhập vào cơ bắp gân cốt, làm thân thể bộc phát ra sức mạnh một trăm sáu mươi vạn cân. Nhưng “tiên thiên chân nguyên” không thể tiềm phục trong cơ bắp tế bào được.

- Căn cứ vào đặc thù của mình, có thể ngộ xuất ra một vài tuyệt chiêu đặc thù.

Vân Mộng Chiến Thần tán thưởng nói:

- Thanh Sơn, tên Thiên Phong Chiến Thần có thể phát huy uy lực của sáu thành lực thiên địa.

- Sáu thành?

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Mình có rất nhiều ưu thế kết hợp, chỉ mới được bốn thành.

- Ha ha, đừng có tham lam như vậy. Ngươi mới tu luyện bao lâu, Hách Liên đã tu luyện bao lâu?

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

- Ừm...

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Nhưng Thanh Sơn, cái quan trọng nhất của cường giả hư cảnh là lĩnh ngộ "Đạo", kế tiếp là tuyệt chiêu. Nhưng đồng thời còn có binh khí, thứ binh khí có thể phát huy thực lực. Vừa rồi ta tựa hồ cảm giác được binh khí của đệ không ổn lắm.

Vân Mộng Chiến Thần dò hỏi.

- Đúng, cán cây Luân Hồi thương chịu không nổi lực bộc phát lớn như vậy.

Đằng Thanh Sơn cười khổ.

Vượt qua lực bộc phát hai trăm bốn mươi vạn cân, Đằng Thanh Sơn phải cẩn thận giữ gìn cán thương. Còn bây giờ cộng thêm hai thành lực thiên địa, nên cán thương vừa rồi đã bị hao tổn ngầm.

- Không có binh khí tốt, làm sao có thể chiến đấu được.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Yên tâm, việc này giao cho ta.

- Mục lão ca!

Đằng Thanh Sơn liền đáp:

- Như vậy đi, đệ vẫn sử dụng cây Luân Hồi thương này. Đầu thương không cần đổi. Cán thương này xin huynh tự mình đem đi.

Luân Hồi thương chính là do cha và ngoại công mình tự chế tạo. Đầu thương đã hao phí một thời gian dài nhất, còn cán thương lại khá dễ làm.

Vân Mộng Chiến Thần ngắm nhìn một lát:

- Ừm, đầu trường thương của ngươi đích thật là dùng một thứ vật liệu nhất đẳng, so với Hỏa Lưu Thiết còn cứng hơn nhiều, đích thật là không cần đổi.

Vạn Niên Hàn Thiết... Chính là vật liệu cứng rắn ở Cửu Châu, tự nhiên không cần đổi.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua một tháng.

Luân Hồi thương cũng đã hơi biến dạng. Đầu thương vẫn là đầu thương bằng Vạn Niên Hàn Thiết, nhưng cán thương lại biến thành màu xám bạc, hơn nữa từ góc độ nhất định quan sát cán thương, mơ hồ có thể thấy ánh sáng đỏ chớp chớp. Đồng thời, sức nặng cả Luân Hồi thương cũng gia tăng rất nhiều, đạt tới một trăm sáu mươi tám cân. Theo lời Vân Mộng Chiến Thần, vật liệu làm cán thương chính là một thứ tủy ngọc đặc biệt, gọi là 'Thiết' trong Vân Mộng Trạch, có tính dẻo dai rất lớn.

Có thể nói, trên cả Đoan Mộc Đại Lục, đó là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo cán thương.

Đằng Thanh Sơn cũng đã thí nghiệm. Bây giờ khi mình toàn lực thi triển, Luân Hồi thương vẫn có thể dễ dàng chịu được sự công kích.

Trong mật thất.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi, tai hơi động đậy, dễ dàng nghe được tiếng tranh luận ở đường phố cách đó vài dặm.

- Sợ cái dề! Trong thiên hạ tổng cộng có ba đại chiến thần. Vân Mộng Cổ Thành chúng ta bây giờ có hai người là Vân Mộng Chiến Thần, Hỏa Diễm Chiến Thần, còn sợ gì Thiên Phong Chiến Thần?

Câu nói khiến cho Đằng Thanh Sơn chú ý.

" Ba đại chiến thần, Vân Mộng Chiến Thần, Thiên Phong Chiến Thần cùng với Hỏa Diễm Chiến Thần?" Đằng Thanh Sơn giật mình "Hỏa Diễm Chiến Thần này là nói về ta à... Chính ta?"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 69

Tiếp Tục Đột Phá!

Truyền âm và nghe được thanh âm ngoài vài dặm, đều chỉ là vài trò vặt của Hư Cảnh cường giả mà thôi. Thanh âm do thông qua rung động mà sinh ra, Hư Cảnh cường giả có thể nhờ vào thiên địa lực cảm giác rõ ràng được rung động của âm thanh, đem rung động kiểu này mô phỏng lại ở trong lỗ tai là có thể nghe được ngoài vài dặm, thậm chí là âm thanh ngoài ba mươi dặm.

Cùng một đạo lý.

Đem rung động âm thanh của mình, thông qua thiên địa lực, sản sinh rung động tương tự ở bên tai đối phương, đó là truyền âm!

"Không nghĩ tới ta cũng biến thành Hỏa Diễm chiến thần rồi." Đằng Thanh Sơn nở nụ cười, tiếp tục nghe.

- Hỏa Diễm chiến thần? Ha ha, khi trước Thiên Phong chiến thần ở trên bầu trời Vân Mộng Cổ Thành tức giận mắng nhiếc, hắn sợ đến nổi không dám hé răng, chỉ co đầu rút cổ ở trong thành. Muốn so thì lấy Vân Mộng chiến thần với Thiên Phong chiến thần mà so, còn như Hỏa Diễm chiến thần... đem so với Thiên Phong chiến thần, chà chà..., còn kém xa!

Một tiếng cười nhạo khàn khàn vang lên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười, nghe tiếp.

- Ngươi nói thế nào ấy chứ? Thiên Phong chiến thần tới Vân Mộng Cổ Thành của ta lớn tiếng chửi bới, mà Hỏa Diễm chiến thần, trước đây không lâu còn là Võ thánh, vừa trở thành chiến thần mà thôi. Một người vừa trở thành chiến thần, một người đã là chiến thần hơn trăm năm. Thiên Phong chiến thần thực lực mạnh mẽ, có gì là lạ đâu? Giả như ta là Hỏa Diễm chiến thần, ta biết mình thực lực không bằng ngươi. Thế mà ngươi chửi rủa vài câu, ta đã nóng đầu đi tìm chết sao? Thế mới là ngu ngốc!

Giọng nói thô cuồng phản bác, - Theo như ta thấy, Thiên Phong chiến thần thực lực mạnh mẽ lại dùng thủ đoạn khiêu khích như thế, mới là mất mặt.

- Nói vậy là không đúng rồi, Hỏa Diễm chiến thần cũng đã tới nhà người ta làm ầm ĩ. Thiên Phong chiến thần lẽ nào nuốt giận im lặng?

Âm thanh khàn khàn bẻ lại.

- Hừ, Hỏa Diễm chiến thần người ta thế là quá nể tình. Nếu như thực sự làm ầm ĩ, hắn đã sớm hỏa thiêu Hách Liên phủ, thiêu chết mấy vạn tộc nhân Hách Liên gia rồi.

Giọng thô cuồng đáp.

- Thiên Phong chiến thần không cảm kích đối phương hạ thủ lưu tình, còn tới cười nhạo, thế mới là không biết điều!

Hai tay tửu khách này vừa uống rượu, vừa tthoải mái bàn luận.

Từ khi Thiên Phong chiến thần xuất hiện trên bầu trời Vân Mộng Cổ Thành, nơi nào trong Vân Mộng Cổ Thành cũng có thể thấy kiểu bàn luận này.

Đằng Thanh Sơn cười cười: "Dân chúng trong thiên hạ, dù thực lực tầm thường nhưng cũng không phải là kẻ ngốc. Chút tâm kế

này của Thiên Phong chiến thần, những người sáng suốt đều nhìn ra."

"Hừ." Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn lên các bản khắc đá «Khai Sơn Tam Thập Lục Thức» xếp thành hai hàng, mỗi hàng sáu khối ở đằng trước. “Hiện tại «Thổ Hành Chi Quyền», «Kim Hành Chi Quyền» của ta đều sáng chế tới quyền thứ tám, «Thủy Hành Chi Quyền» thì chỉ quyền thứ sáu như trước. Chỉ cần đột phá một bước, ngộ thêm một đạo mới, tức là lại có thể khống chế thêm hai thành thiên địa lực. Đến lúc đó ta có thể cùng Thiên Phong chiến thần phân cao thấp rồi."

Thoáng cái đã ba tháng sau khi Đằng Thanh Sơn thành thân.

Đông Hoa Viên lúc tảng sáng.

- U... u...

Thanh Loan đang bay lượn giữa không trung, dán mắt vào Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền trên mặt hồ. Từ khi Đằng Thanh Sơn ngộ xuất được Hỏa Hành Chi Đạo, sáng sớm mỗi ngày Thanh Loan đều bắt Đằng Thanh Sơn luyện tập Hỏa Hành Chi Quyền trong thời gian uống cạn một chén trà. Dù sao Thanh Loan cũng đi theo đạo hành Hỏa.

Quan sát quyền thuộc hành Hỏa đích xác rất có lợi với nó.

- Thanh Loan! Đã luyện xong ba mươi lần rồi.

Đằng Thanh Sơn cười cười nhìn Thanh Loan.

Thanh Loan cũng từ giữa không trung hạ xuống.

- Thanh Sơn!

Lý Quân bưng bữa điểm tâm đứng ở ven hồ.

Đằng Thanh Sơn cười rồi lướt trên mặt hồ.

- Ừm, thơm quá.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một cái bánh bao nhân thịt nuốt trọn vào miệng.

Lý Quân không khỏi nở nụ cười, nhìn Thanh Loan nói:

- Thanh Sơn, Thanh Loan nói nó muốn thành phượng hoàng. Nhập đạo bởi Hành Hỏa, đối với nó là tốt nhất, thực lực cũng sẽ mạnh nhất. Con đường khác không thể làm cho nó hoàn toàn lột xác đến trạng thái đỉnh cao hoàn mỹ được.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Loài người có thể lựa chọn cho mình bất kỳ đạo gì để tiến vào hư cảnh. Nhưng yêu thú thì khác!

Vì cho dù có tiến vào hư cảnh, thân thể của con người cũng không có biến hóa gì. Bất luận là Đằng Thanh Sơn hay cường giả hư cảnh khác, thân thể vẫn là thân thể loài người, lực bộc phát không khác nhiều so với trước khi đạt tới hư cảnh.

Nhưng yêu thú thì khác hẳn!

Chỗ dựa lớn nhất của yêu thú là sau khi đạt tới hư cảnh, cả thân thể sẽ có biến hóa!

Như Long Quy, đạt tới hư cảnh, từ Long Quy khổng lồ biến thành Kim Sắc Long Quy.

Như mãng xà, thực lực tăng lên, thân thể cũng sẽ dần dần biến hóa, cho đến lúc hóa thành giao long!

Trước khi tiến vào hư cảnh, giao long Tử Tích trong nháy mắt diệt hàng vạn quân sĩ cũng chỉ như con cháu của nó, chỉ là một con Tử Quang Giao Long thôi.

Thanh Loan cũng giống như vậy!

Tiến vào hư cảnh, nó sẽ hóa thành bất tử Phượng Hoàng! Nhưng, chỉ có nhập đạo theo hành Hỏa mới là trạng thái đỉnh cao của Bất Tử Phượng Hoàng. Phun lửa cũng sẽ là ngọn lửa cực mạnh! Đương nhiên bất tử Phượng Hoàng sau khi đã nhập đạo hành Hỏa cũng có thể lĩnh ngộ các loại Đạo khác cho đến lúc đạt tới hư cảnh đại thành.

Hư cảnh đại thành, là cực hạn của yêu thú!

- Huynh biết! Do đó mỗi ngày Thanh Loan đều muốn xem huynh luyện Hỏa Hành Chi Quyền.

Đằng Thanh Sơn cười, húp cạn một bát cháo.

- Thanh Sơn! Khi nào chúng ta về lại Cửu Châu?

Lý Quân đột nhiên hỏi.

- Về Cửu Châu hả?

Đằng Thanh Sơn giật mình, hướng mắt nhìn về phía nam:

- Huynh cảm giác huynh sắp có đột phá rồi. Ngộ thêm một đạo nữa, giải quyết Thiên Phong Chiến Thần xong, chúng ta trở về. Thực lực mạnh một chút, sẽ nắm chắc hơn khi về Cửu Châu. Dù sao, cường giả hư cảnh ở Cửu Châu cũng rất đông.

Nói về cường giả hư cảnh, chỉ cần những người hắn biết, riêng Dương Châu trong Cửu Châu đã có hai người. Nếu cộng cả mình, cường giả hư cảnh ở Dương Châu sẽ có ba người! Một Dương Châu đã có thể có ba hư cảnh, còn những châu khác thì sao? Còn như Vũ Hoàng môn, Tần Lĩnh gia tộc, chắc chắn có không ít cường giả hơn Dương Châu được.

” Về đến Cửu Châu, muốn diệt Thanh Hồ Đảo, muốn để nội gia quyền của ta được truyền thừa, được tồn tại song song cùng với Phật Tông, Đạo Gia, cũng có rất nhiều khó khăn.”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Thế cục Cửu Châu không đơn giản như Đoan Mộc Đại Lục. Khắp Đoan Mộc Đại Lục, cộng cả mình, cũng chỉ có ba hư cảnh.

Hơn nữa ba người, chưa có lấy một ai đạt tới hư cảnh đại thành.

- Thanh Sơn, chàng đang nghĩ gì thế?

Lý Quân cầm tay Đằng Thanh Sơn.

- Không có gì.

Đằng Thanh Sơn cười, nắm lại tay thê tử.

" Bất luận làm sao, vì Tiểu Quân, vì cha mẹ..., ta cũng phải chiếm một lãnh thổ ở Cửu Châu. Ai ngăn trở ta, ta sẽ giết hắn."

Đằng Thanh Sơn ẩn nhẫn lâu rồi, trong lòng sớm đã bồn chồn, khi bộc phát ra sẽ làm dấy lên một cơn động đất! Lần đó, hắn không có lực phản kháng trước mặt các đại tông phái. Đành nhìn Thanh Thanh chết thảm, rốt cuộc bản thân hắn phải trốn chui trốn nhủi khắp thiên hạ.

" Tất cả những gì chịu đựng năm đó, ta nhất định sẽ đòi lại. Đầu tiên, chính là Thanh Hồ Đảo."

Lúc này tâm tình Đằng Thanh Sơn có một niềm tin bất khuất "thần cản giết thần, phật cản diệt phật".

- Thôi được, Tiểu Quân! Huynh tiếp tục luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục luyện quyền trên mặt hồ. Trước hết hắn luyện Thổ Hành Chi Quyền, sau đó luyện Kim Hành Chi Quyền. Vì thức thứ mười bảy Khai Sơn Tam Thập Lục Thức tới thức thứ hai mươi, đều là Hành Thổ, Hành Kim, Hành Hỏa dung hợp. Hành hỏa nhập đạo xong đã làm cho Đằng Thanh Sơn có đột

phát một chút về Kim Hành Chi Quyền, sáng chế được quyền thứ tám.

Bây giờ, Thổ Hành Chi Quyền và Kim Hành Chi Quyền đều đã sáng chế được quyền thứ tám.

Phốc! Phốc! Phốc!

Chẳng biết vì sao, lúc này Đằng Thanh Sơn luyện tập Kim Hành Chi Quyền thoải mái phi thường, mỗi quyền đánh ra tựa như muốn xé rách cả thiên địa.

- Hả?

Hầu như mọi người trong Đông Hoa viên, kể cả thị nữ, thậm chí Thanh Loan và Cuồng Phong Ưng đều dán mắt vào Đằng Thanh Sơn đang luyện tập Kim Hành Chi Quyền. Lúc này hai mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên như điện, cả người tựa như một cái búa lớn, từng quyền liên tục đánh rộng ra rồi thu vào, khí thế sắc bén kinh người.

Hơn nữa, tốc độ luyện quyền càng lúc càng nhanh. Liên tục đánh xong tám quyền hành Kim, Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục lặp lại. Còn khí thế thì không ngừng tăng lên.

- Sư phụ làm sao vậy?

Dương Đông giật mình nhìn.

- Sư phụ dường như khác ngày thường.

Đằng Thú cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mọi người ở đây đều kinh dị.

- Phá cho ta!

Tiếng gầm giận dữ từ yết hầu Đằng Thanh Sơn vang lên.

Tay phải Đằng Thanh Sơn giơ cao lên, giống như một thanh thần phủ khai thiên tích địa, sau đó kéo theo lực mạnh vô tận ầm ầm đánh xuống phía trước. Như mang tất cả trói buộc trở ngại đều bổ ra nát bấy, bổ ra một con đường rộng ngút mắt.

Ầm!

Không ẩn chứa chút cương kình nào, nhưng cả không gian đều hoàn toàn vặn vẹo.

- Ầm ầm...

Từng đạo hào quang kim sắc sắc bén, tựa như rất nhiều thanh kiếm bằng ánh sáng không ngừng lưu chuyển quanh người Đằng Thanh Sơn.

Chẳng mấy chốc, cửa Đông Hoa viên bỗng xuất hiện một người nữa… Vân Mộng Chiến Thần!

- Sao lại như thế được?

Vân Mộng Chiến Thần kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Lúc này mới được mấy tháng... sao... sao có thể?

- Sư phụ lại đột phá à?

Đằng Thú, Dương Đông cũng kinh ngạc đến ngây người.

Đằng Thanh Sơn đang đứng trên mặt hồ, hai mắt như điện, khí thế như khai thiên thần phủ, cả người như một pho tượng chiến thần đứng sừng sững. Sau khi tiến vào hư cảnh mấy tháng đã có đột phá tiếp tục. Kỳ thật đây cũng nằm trong dự liệu của Đằng Thanh Sơn. Dù sao lúc trước Đằng Thanh Sơn cũng muốn dựa vào đạo hành Thổ để đạt tới hư cảnh. Thế mà, Hỏa Hành Chi Đạo đột phá trước.

” Không ngờ, thật không ngờ.”

” Ta dựa vào Hỏa Hành Chi Đạo tiến vào hư cảnh thì thôi. Không ngờ bây giờ ta ngộ được đạo thứ hai lại là đạo hành Kim...”

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười. Hắn đặt hy vọng lớn nhất vào đạo hành Thổ, thế mà cho tới bây giờ vẫn không có đột phá, hai đạo khác đều đã đột phá.

” Kim Hành Chi Đạo.”

Đằng Thanh Sơn rất kiên định.

Chính là nhờ vào ý chí “thần cản giết thần, phật cản diệt phật” đã khiến cho Đằng Thanh Sơn phù hợp với ý cảnh ẩn chứa trong Kim Hành Chi Quyền. Nhờ thế càng luyện quyền càng thống khoái, khí thế không ngừng tích luỹ, cuối cùng, hắn tự nhiên đánh ra một quyền giống như khai thiên tích địa, một quyền phá nát tất cả mọi trói buộc trở ngại!

- Thanh Sơn! Ta chỉ có thể nói: Bội phục! Bội phục!

Vân Mộng Chiến Thần đi trên mặt hồ, cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn, tán thưởng.

- Đệ vốn cùng lúc tu vài đạo. Lúc trước Hỏa Hành Chi Đạo đột phá trước, lúc này Kim Hành Chi Đạo cũng vừa đạt tới mà thôi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Trong ngũ hành, bây giờ cũng chỉ có Thổ Hành Chi Quyền là đã sáng chế tới quyền thứ tám, còn Thủy Hành Chi Quyền mới quyền thứ sáu mà thôi. Mộc Hành Chi Quyền thì chẳng sáng tạo ra quyền nào cả, đến cả cánh cửa vào “đạo’ cũng chưa từng tìm được.

Vân Mộng Chiến Thần lúc này tỏ ra thán phục và hâm mộ vô cùng!

Loại tốc độ tiến bộ này thật rất khó tin.

- Mục lão ca, đệ chưa so được với Đoan Mộc Thiên Thần. Đoan Mộc Thiên Thần năm đó mới vào hư cảnh đã có thể khống chế năm thành lực thiên địa. Bây giờ đệ thành công đạo hành Kim, cũng chỉ có thể khống chế bốn thành lực thiên địa thôi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha:

- Thanh Sơn, công kích của ngươi lúc trước có thể đạt được bốn thành lực thiên địa. Bây giờ ngươi có đột phá mới, cho dù đánh với Thiên Phong Chiến Thần, ai thắng ai thua cũng phải đánh mới biết được.

- Ừm,...

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười:

- Đệ đi chuẩn bị. Ba ngày sau sẽ đi đánh một trận với Thiên Phong Chiến Thần.

Dựa theo kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, sau khi đánh một trận với Thiên Phong Chiến Thần, bọn hắn sẽ trở về Cửu Châu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 70

Xích Kim Hổ Bào.

Làm gì sốt ruột thế?

Vân Mộng Chiến Thần chấn động.

Lão nào có biết Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn bận lòng đến quê nhà Cửu Châu. Sau khi giải quyết xong chuyện với Thiên Phong Chiến Thần là hắn có thể trở về Cửu Châu.

- Mục lão ca, khi Thiên Phong Chiến Thần thực sự đánh nhau thì hắn có tuyệt chiêu gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi. Biết mình biết người, mới trăm trận trăm thắng.

- Tuyệt chiêu hả. Ừm, Thanh Sơn, ta nhắc nhở ngươi một chút.

Vân Mộng Chiến Thần trịnh trọng:

- Nắm lực thiên địa khác nhau, khi vận chuyển sẽ có chút phiền toái.

- Phiền toái?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Ừm!

Vẻ mặt Vân Mộng Chiến Thần rất nghiêm trang:

- Đúng, rất phiền toái! Lực thiên địa bất đồng sẽ mâu thuẫn với nhau! Chiêu tấn công của ngươi thi triển, gọi là Xích Hổ Bào, đúng không? Chiêu này rõ ràng là ẩn chứa Hỏa hành chi đạo. Việc ẩn chứa lực hành hỏa của tự nhiên là rất thoải mái và như ý. Nhưng nếu ngươi đồng thời sử dụng hỏa hành lực và kim hành lực, hai loại lực thiên địa này sẽ mâu thuẫn nhau, làm cho uy lực sút giảm.

Bốn thành lực thiên địa sẽ bị triệt tiêu mất nửa thành.

Nghe xong, Đằng Thanh Sơn không khỏi thất kinh.

Hắn chỉ mới vào hư cảnh, đúng là chẳng có kinh nghiệm gì về việc khống chế hai loại lực thiên địa bất đồng.

- Ngươi hãy tự mình thử đi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói:

- Đợi đến khi ngươi cảm thấy nắm chắc đánh nhau ngang tay được với Thiên Phong Chiến Thần, ngươi có thể đi. Kỳ thật với thực lực ngươi bây giờ, Thiên Phong Chiến Thần muốn giết ngươi cũng rất khó. Ngươi cũng bất tất quá lo lắng.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Cùng một đạo lý, đệ muốn giết hắn cũng rất khó.

Hai đại cường giả hư cảnh đối chiến, nếu như một người là hư cảnh đại thành, tự nhiên có thể dễ dàng đánh bại, thậm chí giết chết người mới vào hư cảnh.

Nhưng nếu người mới vào hư cảnh muốn trốn, cho dù hư cảnh đại thành, cũng không nhất định cản được.

“Lần trước Thiên Phong Chiến Thần đứng trên bầu trời Vân

Mộng Cổ Thành hò hét, gọi ta là rùa đen rút đầu. Nói hắn sẽ trấn thủ ở Thiên Phong thành chờ ta. Sợ ta không tới à!"

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười:

"Lần này, cho dù không giết được Thiên Phong Chiến Thần, ta cũng muốn hắn trở thành trò cười trong thiên hạ."

Thiên Phong Chiến Thần quá ngông cuồng. Nếu chỉ qua mấy tháng, Đằng Thanh Sơn có thể quang minh chính đại đánh bại hắn thì Thiên Phong Chiến Thần quả thật không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

"Nhưng, ta phải suy nghĩ cho thấu đáo, rốt cuộc phải làm sao để có thể thi triển hoàn mỹ lực hành kim và lực hành hỏa."

Mặc dù vừa đột phá, ngộ được đạo hành Kim là một đại hỷ sự, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn không gây ồn ào. Hắn chỉ ở bên trong Đông Hoa viên cùng mấy người Vân Mộng Chiến Thần, Đại trưởng lão Mục Vọng tổ chức một buổi tiệc mừng nho nhỏ mà thôi. Buổi tiệc qua đi, Đằng Thanh Sơn bắt đầu mài giũa thương pháp của mình.

Gió phất phơ, tạo nên những làn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Đằng Thanh Sơn chân đạp mặt hồ như thần tiên, cầm Luân Hồi thương.

- Thử xem.

Lúc này tay phải hắn kéo mạnh, tay trái xoay thương, cán thương vừa chuyển, lực hành hỏa và lực hành kim đều được Đằng Thanh Sơn khống chế xoay tròn dọc theo cán thanh Luân Hồi thương, như một cái máy khoan điện khoan phá luôn cả đất trời. Cả thanh Luân Hồi thương hóa thành một cái máy khoan điện màu vàng khổng lồ.

- Phá!

Sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn bung ra, lực thiên địa và cương kình xoáy tròn trên mũi thương cán thương, không ngừng xoay tròn rồi nén lại, nương theo thân thể Đằng Thanh Sơn bộc phát ra cự lực, đồng thời bung ra khỏi mũi thương!

- Phốc!

Không gian nơi mũi thương vặn vẹo, làm không gian chung quanh cũng rung lên, 'ầm ầm', tám tiếng nổ liên tiếp bắn ra, làm hơn mười trượng mặt hồ chung quanh nổ tung, bắn lên những bọt sóng vô tận trắng như tuyết.

"Quả nhiên là thế!"

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

"Mục lão ca nói đúng. Lực hành hỏa và lực hành kim cùng bộc phát sẽ mâu thuẫn với nhau. Mặc dù đều bị ta khống chế, nhưng trong quá trình xung đột đã hao tổn không ít lực. Tuy nói có bốn thành lực thiên địa, ta lại chỉ có thể phát huy ba thành rưỡi, cộng thêm sức mạnh thân thể của ta cộng với gia tăng của Xích Hổ Bào, lực công kích của ta chỉ có thể tương đương với năm thành rưỡi lực thiên địa thôi."

Đây là một vấn đề khó khăn, làm Đằng Thanh Sơn khổ sở.

Như thế nào mà trong một chiêu có thể khiến cho hai loại sức mạnh bất đồng nhập lại mà không tiêu hao vì xung khắc, phát huy được uy lực cực mạnh? Đằng Thanh Sơn bắt đầu ngày ngày suy nghĩ rất căng.

"Rốt cuộc phải làm sao thi triển cho được?"

Đằng Thanh Sơn suy tư.

- Thanh Sơn! Ăn cơm, đừng ngẩn ra nữa.

Trên bàn ăn, Lý không khỏi buồn cười.

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình bên cạnh đều cười trộm. Từ khi Đằng Thanh Sơn ngộ ra Kim Hành Chi Đạo xong, hắn cứ như người mất hồn mất vía, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- À.

Đằng Thanh Sơn bừng tỉnh rồi cười, không suy nghĩ nữa mà tập trung ăn cơm trưa.

- A Đông! Thập Nhị Ý Hình quyền pháp của ngươi đã luyện được đến đâu rồi?

Đằng Thanh Sơn hỏi thăm.

- Sư huynh nói con luyện không ổn.

Dương Đông bất lực trả lời.

Đằng Thanh Sơn nhìn qua, Đằng Thú vội trả lời:

- Sư phụ, con nói với hắn trong mười hai hình thì Hổ Hình là quan trọng nhất. Nếu không, sau này không thể luyện Hổ Hình Thông Thần Thuật được. Nhưng A Đông chỉ học bộ dáng bên ngoài Hổ Hình Quyền, căn bản không học được ý cảnh thực sự. Ngược lại, hắn luôn thích luyện kiếm thuật.

Dương Đông không dám lên tiếng.

- Tu luyện nội gia quyền phải có thiên phú.

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn Dương Đông:

- Con luyện một năm nữa. Nếu nội gia quyền vẫn không có hiệu quả gì, ta cho con luyện nội kình.

- Vâng, sư phụ!

Dương Đông mừng rỡ.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Nội gia quyền của sư phụ yêu cầu thiên phú cực cao. Tu luyện nội kình, trong vài người e rằng chỉ có một người có thể thành công. Nhưng nội gia quyền, sợ là trong trăm người mới có một người có thể thành công.

Ở đây linh khí sung túc, nhìn chung tư chất mọi người cao hơn so với người ở kiếp trước của Đằng Thanh Sơn.

- Con luyện không thành nội gia quyền cũng không có gì lạ. Mỗi người có con đường thích hợp, không thể bắt buộc hai người các ngươi đi cùng một con đường.

Vừa dứt lời, cả người Đằng Thanh Sơn bỗng giật nảy lên.

“Mỗi người có con đường thích hợp? Không thể bắt buộc đi cùng một con đường?”

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn mờ đi, dần dần lại sáng rực lên.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn không khỏi phá ra cười to.

- Thanh Sơn?

Lý Quân hơi giật mình.

- Sư phụ (đại thúc)?

Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình đều rất kinh ngạc.

- Các ngươi ăn trước đi!

Bất chấp mọi người, Đằng Thanh Sơn vơ lấy Luân Hồi thương, nhảy như bay lên trên mặt hồ. Mặt hồ mênh mông cuồn cuộn rất thích hợp cho Đằng Thanh Sơn luyện quyền, cũng không lo tới việc phá hỏng kiến trúc chung quanh.

“Rõ là ta quá vụng về. Từ đầu đã đi sai hướng!”

Đứng trên mặt hồ, Đằng Thanh Sơn hưng phấn không thôi.

“Lực hành hỏa và lực hành kim, vốn là hai loại lực thiên địa hoàn toàn khác nhau. Muốn cho chúng gắn vào một khối, không sinh ra mâu thuẫn thì sao có thể làm được? Người khác nhau không thể đi chung đường, không thể bắt buộc ở cùng nhau được, đây là cùng một đạo lý!”

“Hai loại lực thiên địa, cũng không thể ép buộc hỗn hợp với nhau.”

Trong đầu Đằng Thanh Sơn nảy ra rất nhiều ý nghĩ.

“Hẳn là ta phải căn cứ vào đặc điểm mâu thuẫn nhau của chúng, làm sao vận dụng chúng một cách xảo diệu.”

...

Đạt tới cảnh giới này, một khi có phương hướng, Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng tìm được biện pháp!

“Như vậy không phải đơn giản hơn à?”

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa lay động cán thương, thi triển tuyệt chiêu “Xích Hổ Bào”. Nhưng lần này, lực hành kim và lực hành hỏa tạo nên kết cấu xoắn ốc, như song long hí châu (hai rồng tranh ngọc), hai loại lực thiên địa quấn quanh cán thương không ngừng xoay tròn, vừa vặn uốn lượn quanh

nhau, không đụng chạm vào nhau nữa.

Xoay tròn không ngừng, nén lại không ngừng!

Khi xoay tròn đến mũi thương, Kim Hành Lực và Hỏa Hành Lực mới tích tụ lại. Hai loại lực thiên địa cường đại vốn mâu thuẫn, lúc này lại nhờ vào kết cấu xoắn ốc được nén tới cực điểm. Hơn nữa còn để cho hai loại lực thiên địa khác nhau nén vào một điểm, cũng tương tự như thuốc nổ, tự nhiên sẽ nổ tung ra!

Kết hợp sức mạnh vô cùng tập trung.

- Phốc!

Lực xuyên thấu kinh người bộc phát mạnh, bốc lên bọt sóng ngập trời.

- Ha ha, thành công rồi!

Đằng Thanh Sơn cười to.

“Chiêu này mặc dù hơi thô, có kết cấu xoắn ốc, vốn dựa vào hai đường quấn lại rồi xoay tròn, không đụng vào nhau.”

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Căn cứ vào đặc điểm của Xích Hổ Bào, chỉ cần có hai loại lực thiên địa, sau khi được cải tiến, Đằng Thanh Sơn sáng chế ra chiêu - Xích Kim Hổ Bào! Hai loại lực thiên địa chẳng những không tiêu hao chút nào, ngược lại, vào phút cuối lực xuyên thấu được đề cao hơn một chút!

“Thiên Phong Chiến Thần... Ngươi không phải bảo ta tới khiêu chiến ngươi à?”

Đằng Thanh Sơn rất chờ mong.

...

Ngày mười hai tháng tám, đã là cuối mùa thu. “Thiên Phong thành” nơi có nhiệt độ cơ hồ rét nhất Đoan Mộc Đại Lục lại càng lạnh tới kinh người. Hơn nữa hôm nay còn có một trận tuyết lông ngỗng rất lớn, những bông tuyết vô tận như lông thiên nga từ trên trời cao không ngừng bay xuống, lớp tuyết trên mặt đất ngập tới tận đùi!

Vù... vù...

Gió lạnh gầm rít, bông tuyết vô tận.

Hôm nay tại Húc Nhật tửu lâu trong Thiên Phong thành, lầu hai và lầu ba hoàn toàn không tiếp khách. Trên lầu ba, Vân Mộng Chiến Thần một thân áo da đen, lưng đeo chiến đao đầu sói khổng lồ, cùng với đệ tử Đại trưởng lão “Mục Vọng”, Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Mục Vân Ký tụ tập ở đây!

- E rằng ông trời cũng biết hôm nay sẽ có một trận chiến đỉnh cao, nên giáng một trận tuyết lớn kinh người như thế này.

Vân Mộng Chiến Thần cảm khái cười nói.

- Ừm, đã lâu lắm rồi, trên Đoan Mộc Đại Lục không có chiến thần đỉnh cao đối chiến.

Mục Vọng cũng thán phục.

Lý Quân dò hỏi:

- Thanh Sơn sao còn chưa xuất hiện?

- Chúng ta xuất phát ngày hôm qua, nay đã tới đây. Thanh Sơn có Thanh Loan, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tới.

Vân Mộng Chiến Thần cười.

Hôm nay là ngày Đằng Thanh Sơn khiêu chiến Thiên Phong Chiến Thần. Do đó Vân Mộng Chiến Thần mang theo bọn người Lý

Quân tới đây. Lão cũng nắm chắc có lão bên cạnh, Thiên Phong Chiến Thần không thể gây thương tổn tới những người này.

Lầu hai Thiên Phong điện trong Hách Liên phủ, chỉ có Thiên Phong Chiến Thần và Thiết Kiếm Vũ Thánh hai người.

“Ủa, Mục lão đầu sao lại tới Thiên Phong thành của ta?”

Thiên Phong Chiến Thần đang khoanh chân tĩnh tọa, nghi hoặc nhìn về phía đông nam, hướng Húc Nhật tửu lâu.

Trong phạm vi ba mươi bốn dặm, hễ có cường giả hư cảnh xuất hiện là người kia có thể biết ngay.

“Ủa?”

Thiên Phong Chiến Thần không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

- Sao vậy, sư phụ?

Thiết Kiếm Vũ Thánh nghi hoặc dò hỏi.

Hai tròng mắt Thiên Phong Chiến Thần lóe ra u quang:

- Hắn tới rồi!

- Hắn?

Thiết Kiếm Vũ Thánh giật mình ngơ ngác.

Ngay lúc này, một thanh âm hùng hậu vang dội cả thiên địa trong nháy mắt lan khắp cả Thiên Phong thành:

- Hách Liên, không phải ngươi bảo Đằng Thanh Sơn ta tới Thiên Phong thành khiêu chiến với ngươi à? Ta tới rồi... Ngươi có dám ứng chiến không?

- Ngươi có dám ứng chiến không?

- Ngươi có dám ứng chiến không?

- Ngươi có dám ứng chiến không?

...

Thanh âm không ngừng vang vọng khắp Thiên Phong thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 71

Cuộc Chiến Đỉnh Cao.

Những lời của Đằng Thanh Sơn vừa vang lên trong thành Thiên Phong, hầu như trong nháy mắt, cả Thiên Phong thành như bị nổ tung. Vô số vũ giả và cư dân đều từ trong phòng ấm áp vọt ra ngoài đường, vọt tới những hành lang cao, mặc cho tuyết rơi đầy trời, tất cả mọi người đều ngẩng đầu xem cho được Hỏa Diễm Chiến Thần Đằng Thanh Sơn trong truyền thuyết!

- Hỏa Diễm Chiến Thần khiêu chiến Thiên Phong Chiến Thần rồi?

- Ở đâu? Nhìn không thấy.

Tuyết quá lớn, trong Thiên Phong thành chỉ có những người ở gần Hách Liên phủ là có thể thấy.

- Đằng Thanh Sơn, không ngờ ngươi thật có can đảm tới chỗ ta khiêu chiến. Đã tự đi tìm nhục, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Thanh âm u lãnh vang vọng cả Thiên Phong thành. Thanh âm này lọt vào tai khiến cho mọi người đều run lên, làm cho hơn trăm vạn người trong Thiên Phong thành trong nháy mắt biết ngay đây là tiếng nói của Thiên Phong Chiến Thần!

Thiên Phong Chiến Thần muốn đối chiến với Hỏa Diễm Chiến Thần à?

- Nhanh, Hách Liên phủ!

- Mau đi Hách Liên phủ!

Tất cả mọi người trong cả Thiên Phong thành như đang phát điên lao về Hách Liên phủ. Mấy trăm năm qua, Đoan Mộc Đại Lục chưa từng có hai đại chiến thần đỉnh cao đối quyết! Ngấm ngầm luận bàn có lẽ cũng có, nhưng quang minh chính đại đối chiến thì người bình thường chưa bao giờ thấy cả!

Kiếp này có thể được xem cuộc chiến giữa những đại chiến thần, có chết cũng vui!

Điên cuồng rồi! Cả Thiên Phong thành hoàn toàn nổi điên rồi!

Còn ở Hách Liên phủ, mấy vạn tộc nhân, kể cả Hách Liên gia tộc trong Hách Liên phủ, cùng với mấy vạn binh lính tinh anh, thêm vào rất nhiều người ở những đường phố xung quanh Hách Liên phủ đều tụ tập lại, ai nấy đều ngửa đầu nhìn lên trời cao, nơi có một con thần điểu toàn thân bốc lửa, nổi bật lên giữa bầu trời phủ đầy tuyết trắng xóa!

Trên lưng thần điểu chính là một thanh niên lạnh lùng cầm một thanh trường thương.

Còn ở đỉnh Thiên Phong điện trong Hách Liên phủ, một nam tử một thân hắc bào tóc bạc đang ngẩng đầu nhìn lên. Sau lưng hắn có đeo một thanh thần kiếm đen bóng.

Hai đại cường giả hư cảnh, một trên trời, một ở đỉnh cung điện, ánh mắt như lóe sáng thành thực chất chạm vào nhau trong hư không, hai người đều có ý muốn giết chết đối phương!

- Chiến thần đại nhân nhất định sẽ thắng.

- Lão tổ tông, khẳng định sẽ thắng.

Mấy vạn tộc nhân Hách Liên gia tộc ngửa đầu nhìn lên, ai nấy đều lặng lẽ nhìn. Từ ông già đầu bạc, cho tới đứa trẻ, thậm chí những đứa bé được cha mẹ đang ôm trong lòng, cũng thấy được trận quyết đấu đỉnh cao giữa hai chiến thần này!

- Sắp bắt đầu rồi!

Ở Húc Nhật tửu lâu, bọn người Vân Mộng Chiến Thần nhìn qua cửa sổ cười cười nhìn về phía Hách Liên phủ.

Dưới cái nhìn của ngàn vạn người, Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần đều đứng vững trong khu vực của mình, nắm chắc rõ ràng khí tức đối phương.

- Chẳng trách dám khiêu chiến ta. Lại lĩnh ngộ được thêm một đạo.

Thiên Phong Chiến Thần đang ở giữa thành của mình, rõ ràng cảm giác được Đằng Thanh Sơn có một luồng lửa kim loại tụ tập còn thành một quầng lửa thật lớn. Ngọn lửa nóng rực, cùng với kim quang sắc bén, làm cho Thiên Phong Chiến Thần không khỏi thất kinh.

- Thiên Phong Chiến Thần này lĩnh ngộ đạo gì nhỉ?

Đằng Thanh Sơn cũng nhận thấy được, Thiên Phong Chiến Thần tựa như một viên cầu do những lệ mang u ám vô tận màu bạc, màu xám hình thành nên.

Hai người đều quan sát đối phương một chút. Sau đó, Thiên Phong Chiến Thần rút thần kiếm đen bóng sau lưng ra, hai mắt lóe ánh âm u.

- Ha ha Hách Liên, nếm thử một thương của ta này!

Đằng Thanh Sơn từ trên lưng Thanh Loan đột nhiên nhảy xuống. Từ mấy trăm trượng trên trời cao hắn rơi cực nhanh về

phía Thiên Phong, đồng thời toàn thân bốc cao kim quang và ngọn lửa, như một viên sao băng bắn thẳng xuống đất. Bản thân Đằng Thanh Sơn cũng dựa vào lực thiên địa gia tăng tốc độ rơi xuống!

Ầm ầm... đà rơi đạt tới tốc độ hãi nhân, làm cho thiên địa rung động.

- Gừ...,, Một tiếng gầm tựa như hổ gầm vang lên. Trường thương được quấn quanh một vòng kim diễm như một mũi khoan điện khổng lồ xuyên phá thiên địa, dựa vào thế rơi xuống từ mấy trăm trượng, dùng khí thế không thể địch nổi đâm thẳng vào Thiên Phong Chiến Thần. Uy lực của thương này làm cho mấy vạn tộc nhân Hách Liên gia tộc đang xem cuộc chiến sợ tới mức trắng bệch mặt mày.

- Hức!

Thiên Phong Chiến Thần vẻ mặt dữ tợn, phát ra một thanh âm quái dị cao vút.

Một kiếm bao phủ trong u mang màu xám, với thế muốn xé rách cả thiên địa, ngạnh kháng lại trường thương từ trên trời rơi xuống.

- Bùng...

Mặt đất chấn động ầm ầm.

Thiên Phong Chiến Thần vốn đứng trên Thiên Phong điện, cả người bị những tiếng ầm ầm liên tiếp va vào làm vỡ tung cả ba tầng của Thiên Phong điện. Sau đó lao đập mạnh người xuống đất, lộ ra một lỗ thủng to kinh người. Sức công kích đáng sợ của hai đại cường giả hư cảnh sinh ra lực thiên địa rung rinh, trong nháy mắt chấn động cả Thiên Phong điện. Thiết Kiếm Vũ Thánh vẫn mới chỉ đạt tới Vũ Thánh đỉnh phong, chật vật lao nhanh ra ngoài đào thoát.

Trong phạm vi hơn mười trượng, tất cả đã hóa thành một đống hoang tàn. Tường viện bị lực thiên địa đụng vào, tất cả đều sụp đổ như một miếng đậu phụ yếu ớt. Cả mặt đất đều trầm xuống một trượng, bụi mù tràn ngập, tuyết đọng cũng bị sóng chấn động đẩy dạt đi. Tiếng va chạm của binh khí giữa hai người càng làm cho không ít tộc nhân Hách Liên gia tộc đau đớn ôm tai.

Lặng người!

Vô luận là mười vạn người bên trong Hách Liên phủ, hay ngàn vạn người ngoài Hách Liên phủ đang tụ tập đều nghe thấy tiếng nổ đùng đoàng, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây là chiến thần đối chiến à?

Đã qua thời của cảnh du hiệp dùng đao kiếm giết chết đối thủ, máu bắn tung tóe. Trước mặt chiến thần đối chiến, những thứ đó có vẻ quá ngây thơ, không đáng để nhắc tới.

Đằng Thanh Sơn cũng bị lực phản chấn đáng sợ làm cho rất chật vật, bắn vọt lên không hơn mười trượng.

“Thiên Phong Chiến Thần quả nhiên rất mạnh. Xích Kim Hổ Pháo của ta cộng thêm thế từ trên đánh xuống, thế mà vẫn bị hắn ngạnh kháng được.” Đằng Thanh Sơn hạ xuống đất, trong lòng vẫn còn thán phục. Kỳ thật rõ ràng Thiên Phong Chiến Thần có thể tránh đối đầu với mũi nhọn, nhưng Thiên Phong Chiến Thần tự cho mình vượt hẳn đối phương, xem thường Đằng Thanh Sơn, sao lão phải tránh né chứ?

Bởi vậy, lão dùng hết sức mạnh đối đầu trực diện.

- Vèo!

Từ đống hoang tàn trên mặt đất, Thiên Phong Chiến Thần với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng dữ tợn chui ra, đứng trên mặt đất.

- Đằng Thanh Sơn! Không ngờ ngươi cũng đạt tới sáu thành.

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần rất âm u lạnh lẽo.

Đằng Thanh Sơn chỉ liếc mắt đã phát hiện dưới hào quang quanh thân Thiên Phong Chiến Thần, quần áo hắn ẩn ẩn có vết máu.

- Hách Liên, ta dựa vào thế rơi xuống đâm ra một thương cực mạnh, thế mà ngươi dám ngạnh kháng. Bây giờ... e rằng ngươi bị thương nặng rồi.

Đằng Thanh Sơn khí thế dâng cao. Công kích cực mạnh của hai người vốn tương đương, một người từ mấy trăm trượng trên trời cao đánh xuống, một người đứng tại chỗ ngạnh kháng, đương nhiên kẻ nào bất lợi không cần phải nhiều lời.

Thiên Phong Chiến Thần nhìn quanh:

“Thực lực Đằng Thanh Sơn mạnh thật. Hôm nay cho dù đánh bại hắn, e rằng cả Hách Liên phủ này cũng có thể hóa thành một đống hoang tàn, mấy vạn tộc nhân e rằng cũng phải chết hơn phân nửa.. .”

Vốn nghĩ rằng mình chiếm thượng phong tuyệt đối, nên Thiên Phong Chiến Thần mới ở Thiên Phong thành ứng chiến.

Nhưng bây giờ lão xem ra, rất có thể trận chiến này sẽ khiến cho vài dặm phương viên Hách Liên phủ hóa thành một đống hoang tàn.

- Ha ha, Đằng Thanh Sơn, nơi này đánh nhau vướng tay vướng chân. Chúng ta ra ngoài tái chiến.

Thanh âm Thiên Phong Chiến Thần còn vang vọng, cả người lão trong nháy mắt đã hóa thành một tàn ảnh âm u, lướt đi rất quỷ dị. Rất nhiều tộc nhân Hách Liên gia chỉ mới chớp mắt một chút,

đã không nhìn thấy thân ảnh Thiên Phong Chiến Thần nữa.

- Hách Liên, ngươi sợ à? Chạy nhanh thế!

Đằng Thanh Sơn cười to.

Đằng Thanh Sơn bao phủ trong kim diễm, một bước đi xa cả dặm.

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn, đã vượt qua cấp độ cao nhất trong được miêu tả trong Thiên Nhai Hành là Thiên Nhai xích tốn rồi.

Hai đại cường giả, một người chạy trước, một người đuổi phía sau.

- Ngươi nói ta chạy trốn à?

Thiên Phong Chiến Thần đã ly khai phạm vi Hách Liên phủ, tiến vào thành đông trong thành Thiên Phong. Lão quay phắt lại, theo một vòng cung quỷ dị trong nháy mắt đi vòng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Nhanh thật!

Đằng Thanh Sơn chấn động, lúc này đầu thương lập tức chuyển sang phòng ngự một kiếm vô cùng sắc bén của Thiên Phong Chiến Thần.

Vù! Thiên Phong Chiến Thần ở một góc độ không thể ngờ được, một lần nữa chợt thay đổi phương hướng, xẹt theo một vòng cung vòng tới sau lưng Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt, nhờ sự giúp đỡ của quỹ tích di động, uy lực của thần kiếm đen bóng trong tay lão trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn.

“Không ổn.” Đằng Thanh Sơn không kịp thi triển Xích Kim Hổ Bào, chỉ có thể dùng thức Hỗn Nguyên Nhất Khí để phòng ngự.

Nói về phòng ngự... mặc dù Thổ Hành Chi Quyền chỉ mới sáng chế tới quyền thứ tám, còn Hành Kim, Hành Hỏa đều đã thành công, nhưng về mặt phòng ngự, cho dù chỉ mới có quyền thứ tám thì Hỗn Nguyên Nhất Khí vẫn có lực phòng ngự ở mức rất cao.

- Keng!

Đằng Thanh Sơn phòng ngự không đủ, cả người như một viên thiên thạch va mạnh vào phủ đệ của một ngôi nhà phú gia bên cạnh, sau đó va nát một hòn giả sơn cùng với một loạt những phòng ốc. Cả một tòa phủ đệ đẹp đẽ trong nháy mắt bị phá hủy hơn phân nửa. Còn Đằng Thanh Sơn thì lập tức xoay người, từ trong đống hoang tàn đứng lên.

“Hả? Đằng Thanh Sơn không bị thương?” Thiên Phong Chiến Thần chấn động. “Lúc trước ở trên Thiên Phong điện, hắn và ta chính diện va chạm, lực phản chấn rất ghê gớm. Cho dù có lực thiên địa bảo vệ, trên người ta vẫn bị chấn động đến mức thổ huyết. Lần này, hắn trở tay không kịp, theo lý phải bị thương nặng hơn mới đúng.”

Thân thể cường giả hư cảnh quá yếu, mặc dù dùng lực thiên địa làm dịu bớt, nhưng có thể có được khí lực mấy ngàn cân đã coi như không tệ rồi.

Thân thể của Đằng Thanh Sơn đã có thể so với thần binh lợi khí rồi.

Muốn chấn động đến mức Đằng Thanh Sơn thổ huyết sao? Chuyện đùa!

- Hách Liên! Thân pháp di chuyển của ngươi thật không tệ!

Đằng Thanh Sơn từ trong đống hoang tàn bước ra, mặt hơi ửng đỏ.

- Nhưng bây giờ nó vô dụng với ta rồi!

- Sự di chuyển của ngươi, rõ ràng là chậm hơn ta. Ngươi có thể tránh được một kiếm, ta xem ngươi còn có thể tránh thêm được mấy kiếm nữa!

Thân thể Thiên Phong Chiến Thần trong nháy mắt hóa thành bảy tám luồng lưu quang vây lấy Đằng Thanh Sơn. Nhìn như bảy tám luồng lưu quang, nhưng kì thực chỉ có một đạo thôi, nhưng vì Thiên Phong Chiến Thần di chuyển rất không có quy tắc và quá nhanh trong phạm vi nhỏ mới sinh ra ảo giác như vậy. Thủy Hành Chi Quyền của Đằng Thanh Sơn mới sáng chế được quyền thứ sáu, căn bản Du Ngư thân pháp không thể so được với Thiên Phong Chiến Thần.

- Vô dụng!

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng.

Cây Luân Hồi thương trong tay hắn đâm ra như chớp. Quỷ dị nhất là song chưởng Đằng Thanh Sơn có thể như một cọng mì, trong nháy mắt đã ra tay ở một góc độ khó tin.

Còn eo lưng của Đằng Thanh Sơn nữa chứ.

Thân thể hắn có thể chuyển động ba trăm sáu mươi độ, thân thể đã đạt đến cực hạn. Sự mềm dẻo và bền bỉ của thân thể Đằng Thanh Sơn còn mạnh hơn cả những tông sư Cổ Du Già Thuật ở kiếp trước. Bằng vào thân thể, cánh tay, hắn có thể ra tay công kích hoặc phòng ngự ở những góc độ khó tin, đủ để bù cho nhược điểm tránh né chậm của hắn. Mỗi một thương đều có thể phòng ngự được, hơn nữa còn có thể uy hiếp đối thủ!

Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một luồng hắc phong vây quanh Đằng Thanh Sơn, không ngừng công kích.

Hai người lướt tới đâu thì ở đó tất cả đều hóa thành đống hoang tàn! Cường giả hư cảnh có lực thiên địa cuồn cuộn không

dứt, chân nguyên vô tận, chém giết không hề cố kỵ, hoặc phủ đệ những nhà giàu, hoặc là tửu lâu cửa hàng, từng khối từng khối bị đánh nát thành tro.

Hai đại chiến thần như hai thần linh đang chiến đấu.

“Không ổn, tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến những người khác, không biết sẽ chết bao nhiêu người?”

Đằng Thanh Sơn gầm lớn một tiếng, thân thể xoay tròn bung ra một chiêu Độc Long Toản, bức lui Thiên Phong Chiến Thần, rồi thi triển khinh công, lóe lên một cái đã ra ngoài xa một dặm.

- Hách Liên, chúng ta ra ngoài thành đại chiến.

Thiên Phong Chiến Thần đuổi theo cực nhanh.

Vừa đuổi nhau, hai đại chiến thần vừa giao thủ.

- Ầm ầm...

Phía đông Thiên Phong thành rung động, lắc lư dữ dội. Trên tường thành cổ xưa vừa dày vừa cao bỗng xuất hiện chừng hơn mười lỗ thủng to đùng. Vô số đá vụn bắn tung toé ra chung quanh. Trong Thiên Phong thành, vô số dân chúng đều lặng người nhìn vào những lỗ thủng khổng lồ trên bờ thành phía đông.

- Ầm...

Ngoài thành vọng đến những tiếng giao đấu như trời long đất lở.

- Ngoài thành!

- Mau ra ngoài thành!

Rất nhiều vũ giả mong muốn quan sát trận chiến đấu đỉnh cao này, bất chấp tất cả thi triển khinh công điên cuồng lao ra ngoài

thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 72

Bất Tử Phượng Hoàng

Nhanh, chúng ta ra ngoài thành.

- Đằng phu nhân, mọi người cưỡi yêu thú phi cầm đi nhanh lên.

Vân Mộng Chiến Thần, Đại trưởng lão, Mục Vọng nhảy thẳng từ cửa sổ lầu ba ra ngoài, hóa thành hai đạo tàn ảnh lao ra ngoài Thiên Phong thành. Lý Quân cũng lo lắng vạn phần, nàng đeo hộp gỗ lớn nói:

- Tiểu Bình, A Đông, chúng ta đi trước. A Thú ngươi tự mình chạy ra ngoài thành.

Nói rồi, Lý Quân, Phó Vũ Bình, Dương Đông cùng nhảy lên lưng Cuồng Phong Ưng.

Thân thể Cuồng Phong Ưng tuy lớn nhưng cũng đủ chở được ba người thôi. Cũng may mà Lý Quân, Phó Vũ Bình thân thể gầy gò, Dương Đông còn nhỏ. Nếu là những hán tử cao lớn như Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú thì chỉ cần hai người cũng đã ngồi kín lưng rồi.

- Vù... vù...

Cuồng Phong Ưng vỗ hai cánh nhanh chóng bay vào lên trên bầu trời đầy tuyết, bay về phương đông.

Đằng Thú đạt tới cương kình tiền kỳ, vừa nhảy ra khỏi tửu lâu, linh hoạt như khỉ vượn nhảy lên nóc những căn nhà trong thành với tốc độ cực nhanh. Gã ngẩng đầu nhìn về phía đông:

- Thanh Loan bay nhanh quá, chỉ biết xem sư phụ và Thiên Phong Chiến Thần tỷ đấu mà chẳng đợi ai cả.

Vốn gã định thừa dịp cưỡi Thanh Loan, nhưng Thanh Loan đã bay đến ra ngoài rồi.

Cửa đông thành rộng lớn đủ để cho hơn mười người đi qua, thế mà dòng người cuồn cuộn làm nó trở nên có vẻ rất bé nhỏ chật chội. Rất nhiều vũ giả du hiệp trong Thiên Phong thành và những cư dân trong thành tuôn ra, thậm chí có người còn nhảy qua lổ thủng rộng hơn mười trượng do Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần khi chiến đấu phá thủng mà chạy ra ngoài thành.

'Thanh Sơn đâu? ' Lý Quân trên lưng Cuồng Phong Ưng cố gắng nhìn xuống khoảng đất ngoài thành. Do đại tuyết đầy trời, thị lực Lý Quân lại thua xa Đằng Thanh Sơn, trong lúc nhất thời nàng không tìm thấy nơi nào xảy ra cuộc chiến giữa Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần.

- Thanh Loan.

Lý Quân liếc mắt thấy giữa không trung, Thanh Loan đỏ lực như một ngọn lửa đang cháy.

- Thanh Loan ở đó, nhất định Thanh Sơn hắn và Thiên Phong Chiến Thần ở khu vực phía dưới.

Nàng sai Cuồng Phong Ưng bay tới đó. Lý Quân, Vũ Bình, Dương Đông trên lưng chim ưng đều thấy được cảnh kinh người phía dưới.

Đằng Thanh Sơn cả người dẻo như một con cá chạch, chẳng những thân pháp né tránh giống như cá, đến cả thân thể hắn cũng

trơn tuột như cá chạch. Hắn uốn cong cả người, song chưởng tựa như hai con đại mãng xà bung mạnh ra lực đạo kinh hồn, Luân Hồi thương đâm vào eo của Thiên Phong Chiến Thần theo một góc độ khó tin.

Xoẹt xoẹt... mũi thương xoay tròn đủ để đâm thủng một quả núi nhỏ!

Choang... Thiên Phong Chiến Thần dễ dàng gạt bay, hơn nữa còn mượn lực khiến cho thân pháp thêm nhanh.

- Hừ!

Thân ảnh Thiên Phong Chiến Thần như quỷ mị, hóa thành hơn mười tàn ảnh đồng thời vây lấy Đằng Thanh Sơn.

'Quả nhiên đánh nhau với cường giả hư cảnh mới có thể phát hiện chuẩn xác ra nhược điểm của mình. ' Đằng Thanh Sơn mừng thầm 'Phát huy ưu điểm và tránh được nhược điểm. Như vậy mới có thể phát huy tốt hơn! ' Chỉ đánh nhau một thời gian ngắn, Đằng Thanh Sơn đã phát hiện ra không ít việc.

Ưu thế của Thiên Phong Chiến Thần là tốc độ nhanh như quỷ dị, thân pháp cũng manh hơn mình, kiếm pháp có thể trong nháy mắt bung ra lực công kích rất mạnh.

Mình thì tốc độ, thân pháp không bằng đối phương, khi Luân Hồi thương thi triển Xích Kim Hổ Bào thì có thể liều mạng. Nhưng thi triển Xích Kim Hổ Bào cần phải mất thời gian khá dài.

Không như Như Ảnh Tùy Hình và Độc Long Toản, những thứ có thể thi triển ra trong nháy mắt.

Nhưng mình cũng có ưu điểm là một thân thể rất mạnh! Sự mềm dẻo của thân thể đã đạt đến cực hạn, hơn nữa Hành Hỏa Chi Đạo, hành Kim chi đạo công thành. Hành Thủy Chi Đạo, hành Thổ chi đạo cũng có thành công một chút.

Thân thể mạnh như vậy sẽ không sợ chính diện cứng đối cứng. Mỗi một lần cứng đối cứng, lực phản chấn đáng sợ cũng đủ để làm cho Thiên Phong Chiến Thần bị thương nhẹ.

Sự mềm dẻo của thân thể Đằng Thanh Sơn đền bù cho những chỗ yếu của hắn.

- Ha ha… Hách Liên, ngươi tiến vào hư cảnh đã hai trăm năm rồi. Thế mà chỉ có thực lực thế thôi à?

Đằng Thanh Sơn ra sức đánh nhau, đồng thời cũng dùng ngôn ngữ đả kích đối phương. Phải nói những lời Đằng Thanh Sơn đả kích thật có tác dụng rất lớn tới Thiên Phong Chiến Thần.

Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt âm lãnh, trong lòng lửa giận bừng bừng, lão cực độ không cam lòng:

- Thực lực Đằng Thanh Sơn sao lại đề cao nhanh như vậy. Lúc này mới ngắn ngủn mấy tháng không gặp. Chỉ mấy tháng trước lúc còn ở Ngưu Đầu Sơn, ta không cần rút kiếm cũng có thể dễ dàng đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay. Nhưng lúc này cũng mới mấy tháng!

Lão luôn nghĩ rằng Đằng Thanh Sơn phải mất hơn mười năm mới có thể uy hiếp tới lão.

- Hơn nữa, thân thể hắn cũng rất quỷ dị. Cả thân thể có đôi khi dường như không có xương, né tránh rất kỳ quái, công kích cũng vô cùng đáng sợ!

Thiên Phong Chiến Thần rất đau đầu. Lão chưa bao giờ gặp phải đối phương có thân thể quỷ dị như thế - Vốn định hôm nay nhân cơ hội giết hắn, không ngờ đến cả đánh bại hắn cũng rất khó!

Phẫn hận!

Không cam lòng!

'Nếu tiếp tục như vậy thực lực Đằng Thanh Sơn sẽ càng mạnh. Hắn và ta gia tộc Thiên Phong đối lập, tương lai gia tộc Thiên Phong của ta... ' Thiên Phong Chiến Thần càng lo lắng hơn.

- Xoảng!

Hai người vừa lại giao kích một lần nữa.

- Ha ha… Hách Liên, nếm thử của ta một thương.

Đằng Thanh Sơn tựa như một con quái thú tiền sử nhảy vọt lên cao, đồng thời giơ lên Luân Hồi thương trong tay, giống như Bàn Cổ khai thiên tích địa trong truyền thuyết giơ lên Khai Sơn Thần Phủ, kình lực toàn thân và cả lực thiên địa trong nháy mắt mãnh liệt bọc lấy Đằng Thanh Sơn, làm Đằng Thanh Sơn như một kim diễm chiến thần!

Một thương nện xuống.

- Hừ!

Thiên Phong Chiến Thần cười lạnh - Trường thương lại dùng cán thương để đập à? Rõ là vụng về, xem ta chặt cán thương của ngươi!

Lực xuyên thấu từ mũi của trường thương đương nhiên rất mạnh.

Thần kiếm lưu chuyển u mang trong tay Thiên Phong Chiến Thần cũng nhanh chóng bổ ra.

- Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Cán cây Luân Hồi thương trong nháy mắt nện vào lưỡi kiếm. Bằng vào sự dẻo dai kinh người của cán thương, trong nháy mắt bung ra chấn động mạnh mẽ và mãnh liệt. Một luồng lực đạo âm

nhu trong nháy mắt chạy dọc theo thần kiếm truyền tới cánh tay phải Thiên Phong Chiến Thần. Cả cánh tay phải không khỏi mềm nhũn ra. Thiên Phong Chiến Thần biến sắc tái nhợt, điểm nhẹ dưới chân lập tức lui mạnh ra sau, u mang màu bạc lẫn màu xám khắp toàn thân không ngừng cực chấn động nhanh, muốn tiêu trừ luồng kình đạo đó!

Thương Hành Kim trong Hình Ý Ngũ Hành thương - Phách Sơn!

Ngũ Hành Thương Pháp của Đằng Thanh Sơn chỉ có 'Phách Sơn' là vận dụng phương pháp kình lực như cách sơn đả ngưu. Trong nháy mắt xuyên qua phòng ngự bề ngoài công kích vào chỗ yếu hại trong tạng phủ. Lúc trước khi đối phó với Lục Túc Đao, Đằng Thanh Sơn đã làm như vậy. Bây giờ hành Kim chi đạo công thành, Đằng Thanh Sơn lại có lĩnh ngộ mới về chiêu 'Phách Sơn' này.

Vèo!

Thiên Phong Chiến Thần lùi tới trăm trượng. Thiên Phong Chiến Thần đứng trên tuyết sắc mặt trắng bệch.

- Phốc!

Lão không kìm được phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

- Ha ha… Một chiêu của ta thế nào?

Đằng Thanh Sơn cười to, đồng thời như một tia chớp lao vào Thiên Phong Chiến Thần, lại một lần nữa vung Luân Hồi thương trong tay.

- Đằng Thanh Sơn, ta muốn ngươi chết!!!

Thiên Phong Chiến Thần phẫn nộ gầm lên một tiếng. Trên bầu trời những bông tuyết vô tận đột nhiên điên cuồng tụ tập về phía

Thiên Phong Chiến Thần. Những bông tuyết đầy trời hoàn toàn tụ tập xong, làm cho phạm vi trăm trượng chung quanh Thiên Phong Chiến Thần trở nên đen kịt, hai tròng mắt của Thiên Phong Chiến Thần ửng đỏ lên, hai tay cầm kiếm, u mang màu xám và ngân quang thay nhau lóe ra.

- Chết đi!

Thiên Phong Chiến Thần lao thẳng tới.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, nói về tốc độ hắn căn bản không được bằng đối thủ.

- Muốn ta chết, nằm mơ đi!

Cái Đằng Thanh Sơn không ngại nhất chính là cứng đối cứng!

Hít sâu một hơi, Đằng Thanh Sơn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể dâng lên, giống như núi lửa đang thu mình, súc tích năng lượng, muốn trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát!

Thời khắc sinh tử, khi thi triển chiêu ‘ Xích Hổ Bào ’ này, Đằng Thanh Sơn lại có nhận thức mới.

- Chết!

Đằng Thanh Sơn vẻ mặt dữ tợn, gầm lên một tiếng, năng lượng trong người trong nháy mắt bộc phát, giống như núi lửa bộc phát! Luân Hồi thương trong tay thay đổi rất nhanh, giống như một con mãng xà giãy dụa trong sinh tử. Hào quang vàng đỏ trong nháy mắt vờn quanh cán thương, chỉ nghe thấy đâu đây văng vẳng tiếng hổ gầm. Y phục ngoài thân Đằng Thanh Sơn phồng lên, trên trán gân xanh nổi đầy, mũi Luân Hồi Thương như xé rách thiên địa đâm thẳng ra trước!

Khi Đằng Thanh Sơn liều mạng thi triển ‘Xích Kim Hổ Bào’, thân thể con Thanh Loan đang bay giữa không trung luôn cẩn thận

quan khán chợt khẽ chấn động. Mấy ngày nay, nó mỗi ngày đều xem Đằng Thanh Sơn luyện ‘ Hành Hỏa Chi Quyền ’, hơn nữa Thanh Loan nhận thức rất rõ về Hành Hỏa Chi Đạo.

Mỗi ngày quan khán đều có chút lĩnh ngộ. Thấm thoát, nó đã sớm đạt tới cánh cửa cuối cùng rồi.

- Xoẹt xoẹt...

Cả thân thể Thanh Loan đột nhiên cháy bùng lên. Ngọn lửa ngoài thân biến thành tử sắc kinh người, ở tầng ngoài cùng còn có cả tử sắc, ra ngoài nữa là một tầng hắc sắc. Ngọn lửa bên ngoài Thanh Loan càng ngày càng mạnh, phạm vi bao trùm càng ngày càng lớn. Trên bầu trời tuyết rơi chưa tới gần nó đã bị bốc hơi sạch.

...

Biến hóa của Thanh Loan không làm người ta chú ý. Lúc này số người đang quan sát cuộc chiến đấu giữa Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần cũng không nhiều, chỉ khoảng mấy trăm người mà thôi, tuyệt đại đa số đều còn trên đường. Giữa những người đang xem cuộc chiến, tự nhiên có Vân Mộng Chiến Thần, Lý Quân. Lý Quân đã sớm nhảy xuống đất.

‘Không ổn! ‘ Nhìn thấy Thiên Phong Chiến Thần như phát cuồng, Vân Mộng Chiến Thần chợt biến sắc.

- Ha ha...

- Hách Liên, một chiêu đủ lợi hại rồi, còn làm lại nữa à?

Đằng Thanh Sơn cả người nhiễm máu, nhưng vẫn cuồng tiếu. Thân thể hắn cường hãn vô cùng, nên cho dù bị thương, năng lực tự thân khôi phục cũng rất mạnh.

- Hắn không chết à!

Vừa đánh ra một chiêu, Thiên Phong Chiến Thần sắc mặt tái nhợt một lần nữa phun ra một búng máu, không khỏi phẫn nộ vô cùng.

Ngay lúc này ------

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trời, khiếp sợ nhìn cảnh giữa không trung - Không đúng.

Thiên Phong Chiến Thần cũng cảm giác được đại tuyết chung quanh đã hoàn toàn đình chỉ, thậm chí đến cả nhiệt độ còn đang không ngừng tăng lên. Không ít tuyết trên mặt đất đã bắt đầu từ từ tan ra. Thiên Phong Chiến Thần cũng ngẩng đầu nhìn lên trời. Không chỉ riêng hai chiến thần, đến cả gần ngàn người tụ tập xa xa, thậm chí mấy vạn người đang gấp rút chạy tới cũng ngẩng đầu nhìn trời!

Một ngọn lửa lan ra rất rộng lơ lửng giữa không trung, chung quanh những bông tuyết đều hóa thành hư vô.

Quầng lửa nóng rực, càng vào bên trong, ngọn lửa cũng dần dần trở thành màu trắng, màu đen, màu tím đen, ở sâu nhất đang bao phủ một con tử sắc thần điểu tím thật lớn...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 73

Oai Phượng Hoàng

‘Thanh Loan, nó... ‘ Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên, không thể dấu được vẻ khiếp sợ.

Hắn cảm giác thấy rõ ràng lực Hành Hỏa vô tận từ bốn phương tám hướng điên cuồng đang tràn một quả cầu lửa rộng chừng một dặm, rồi sau đó dung nhập vào trong cơ thể con thần điểu ở giữa quả cầu lửa này. Con thần điểu đang ở trên trời cao tắm trong ngọn hỏa diễm đang dang rộng hai cánh, mắt thường có thể trông thấy thân thể cũng không ngừng biến hóa, không ngừng lớn lên!

‘Đó là cái gì? ‘

‘Là thần thú gì? ‘ Hàng vạn vũ giả, dân chúng Thanh Phong thành đều chết lặng người. Quả cầu lửa khổng lồ phương viên một dặm, dù là người ở trong Thiên Phong thành cũng có thể thấy rõ! Bất luận người có biết hay không biết Thanh Loan, ai cũng đều vô cùng khiếp sợ. Tất cả mọi người đều từ quả cầu lửa khổng lồ này mà cảm giác được sự đáng sợ của con thần thú này!

Đột nhiên!

- U!

Tiếng kêu cao vút vang dội, ẩn chứa sự hưng phấn vô cùng vang vọng cả thiên địa. Bất tử Phượng Hoàng trong ngọn hỏa diễm

tỏ ra rất kích động, nó dang rộng đôi cánh như một nữ vương cao cao tại thượng nhìn xuống dân chúng của nó.

‘Thanh Loan là vương giả trong yêu thú phi cầm. ‘ Đằng Thanh Sơn nhìn lên con Bất tử Phượng Hoàng trên trời. Tư thái trở nên đẹp hơn, toàn thân đã biến thành màu đỏ rực. ’ Sau khi lột xác, ‘ Bất tử Phượng Hoàng’ còn lợi hại hơn cả yêu thú hư cảnh bình thường nhiều! Trong bộ sách có ghi lại, nó là một trong những thần thú đứng đầu, đáng sợ nhất. Không biết bây giờ Thanh Loan rốt cuộc mạnh tới đâu! ‘

Yêu thú và nhân loại khác hẳn nhau.

Cường giả hư cảnh nhân loại muốn đánh nhau, cái quan trọng nhất là xem mức độ nắm được linh lực trong thiên địa! Nhưng yêu thú hư cảnh thì khác. Mặc dù chúng cũng có thể khống chế lực thiên địa... Nhưng từ yêu thú tiên thiên kim đan tới yêu thú hư cảnh, thân thể chúng sẽ phát sinh lột xác. Thân thể lột xác sẽ ảnh hưởng rất lớn tới thực lực của chúng!

Tỷ như giao long ‘Tử Tích’, căn bản không cần phải khống chế linh lực thiên địa, trực tiếp phun ra một hơi hàn khí là đủ giết chết vạn quân sĩ. Một đám tiên thiên cường giả cũng bị đông cứng thành tro bụi! Còn cường giả hư cảnh nhân loại dù lợi hại tới đâu, cũng không thể một chiêu có thể diệt sát trên vạn quân sĩ.

Hư cảnh yêu thú được gọi là ‘thần thú’, tuyệt không phải không có đạo lý, bởi vì về bản chất, sinh mạng chúng sau khi lột xác đều đạt tới một tầng rất cao.

Cho dù là Đằng Thanh Sơn, khi chưa đạt hư cảnh thân thể hắn hoàn toàn có thể ngạnh kháng với yêu thú tiên thiên kim đan. Nhưng khi hắn và yêu thú đồng thời đạt tới hư cảnh, thân thể Đằng Thanh Sơn không hề tăng lên chút nào. Nhưng thân thể của yêu thú lại có thể biến hóa nghiên trời lệch đất! Đây là cái khác nhau giữa yêu thú và người!

Trời rất công bình!

Sau khi lột xác cho yêu thú một cấp độ sinh mạng mới, cho chúng được sống rất lâu. Nhưng cũng làm chúng không thể trở thành chí cường giả! Nhân loại có thể xuất hiện chí cường giả!

- U...

Một tiếng hót thánh thót vang lên như tuyên bố nó lại vừa được sinh ra. Quả cầu lửa có phương viên cả dặm trên bầu trời nhanh chóng nhỏ lại, rồi sau đó hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Bất tử Phượng Hoàng. Lúc này bộ dáng của Bất tử Phượng Hoàng mới hoàn toàn xuất hiện trước mặt đám nhân loại.

Toàn thân đỏ rực, không có lấy một chút tạp sắc nào!

Hai mắt mờ ảo lóe lên hồng quang pha lẫn với bảy màu, làm cho người ta cảm thấy như lâm vào mộng ảo. Trên đầu nhô lên một đám lông trông tựa như một cái vương miện. Người bị Bất tử Phượng Hoàng nhìn chằm chằm không khỏi cảm thấy áp lực cường đại! Đây là áp lực tinh thần của cấp độ sinh mạng!

- Đây rốt cuộc là yêu thú gì?

Thiên Phong Chiến Thần cảm thấy không hợp lý.

Trong lúc nhất thời lão cũng không liên tưởng đến Thanh Loan. Dù sao lông, thể trạng của Thanh Loan hoàn toàn khác hẳn Bất tử Phượng Hoàng.

- Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Vèo!

Từ giữa không trung, Bất tử Phượng Hoàng lưu lại một hỏa quang mơ hồ, sau đó đã xuất hiện bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Xoẹt xoẹt...

Tuyết dưới chân Đằng Thanh Sơn nhất thời hoàn toàn tan ra.

'Nhanh thật. ' Đằng Thanh Sơn chấn động. 'Tốc độ Tiểu Thanh bây giờ còn nhanh hơn tốc độ cực hạn của ta gấp hai gấp ba! Quá... quá nhanh! ' Sau khi đạt tới hư cảnh, tốc độ của Đằng Thanh Sơn đã rất ghê gớm, tốc độ của Bất tử Phượng Hoàng có thể nói là đứng đầu trong số thần thú phi cầm.

Nhanh hơn Đằng Thanh Sơn gấp ba lần là rất bình thường.

- U.. u...

Bất tử Phượng Hoàng cảm kích kêu to vài tiếng với Đằng Thanh Sơn, sau đó nhìn về phía Thiên Phong Chiến Thần gần đó, hai mắt lóe ra sát ý.

Vèo!

Chỉ để lại một tàn ảnh đỏ rực, Bất tử Phượng Hoàng đã bay đến trên bầu trời cách đầu Thiên Phong Chiến Thần hơn mười trượng, há mồm phun ra một ngọn lửa màu tím. Ngọn lửa màu tím vừa bay ra, đã làm cho không gian hoàn toàn méo đi. Thiên Phong Chiến Thần chỉ cười khẩy một tiếng:

- Nghiệt súc, ngươi muốn chết!!!

Thiên Phong Chiến Thần nhảy lên, cầm kiếm muốn giết chết ngay Bất tử Phượng Hoàng.

Nhưng khi ngọn lửa màu tím chạm vào vòng bảo hộ linh lực ngoài thân hắn...

- Xoẹt xoẹt...

Như củi khô gặp phải liệt hỏa, vòng bảo hộ bằng lực thiên địa ngoài thân Thiên Phong Chiến Thần nhanh chóng bị tan rã. Thiên

Phong Chiến Thần biến sắc tái nhợt, vội khống chế lực thiên địa bảo vệ mình, đồng thời lập tức cấp tốc rơi xuống đất!

Nhưng bởi vì Thiên Phong Chiến Thần chủ động chọn nhảy lên, nên khi hắn tránh né ngọn lửa màu tím hơi chậm một chút.

- A!

Thiên Phong Chiến Thần kêu lên đau đớn.

Đồng thời một bóng kiếm u mang lóe lên. Tay trái của Thiên Phong Chiến Thần bị chặt đứt. Cánh tay do hắn vừa tự mình chặt đứt vừa rơi xuống đã hóa thành tro bụi.

'Đây là quái vật gì thế? ' Thiên Phong Chiến Thần hóa thành một ảo ảnh, nhanh chóng chạy trốn. 'Ta đã có thể nắm giữ được năm thành lực thiên địa. Nhưng năm thành lực thiên địa, lại chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản trong nháy mắt thôi. Ngọn lửa này rốt cuộc là cái thứ lửa gì! ' Đích xác, Thiên Phong Chiến Thần chỉ nắm được có năm thành lực thiên địa!

Nhưng lão đạt tới hư cảnh hai trăm năm, cũng đã sáng chế ra tuyệt chiêu. Hoàn toàn có thể làm cho năm thành lực thiên địa phát huy được uy lực của sáu thành lực thiên địa!

Cũng tương tự như Đằng Thanh Sơn, chiêu 'Xích Kim Hổ Bào' cũng có thể cao thêm một thành uy lực.

'Không, nhanh vậy sao? ' Thiên Phong Chiến Thần vừa chạy trốn, chợt phát hiện ra trên bầu trời lại xuất hiện con Bất tử Phượng Hoàng. 'Tốc độ còn nhanh hơn ta nhiều ', Thiên Phong Chiến Thần vốn tự hào về tốc độ nhanh của mình chợt biến sắc, bất chấp tất cả, thân thể như một mũi chông nhọn nhảy thẳng xuống đất.

Xoẹt xoẹt... trên mặt đất lưu lại một huyệt động, rồi lão trốn xuống dưới đất.

Lúc này bọn người Đằng Thanh Sơn, Vân Mộng Chiến Thần đều đang quan khán cuộc chiến giữa Bất tử Phượng Hoàng và Thiên Phong Chiến Thần. Nói là chiến, kỳ thật là Bất tử Phượng Hoàng đuổi giết Thiên Phong Chiến Thần! Ngọn lửa của Bất tử Phượng Hoàng hiển nhiên rất lợi hại, khống chế được năm thành lực thiên địa, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản trong tích tắc thôi.

- Thanh Sơn.

Lý Quân cũng chạy đến cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Quân, Tiểu Thanh quả thật lợi hại. Bất tử Phượng Hoàng chính là Bất tử Phượng Hoàng! Mới vào hư cảnh đã mạnh như vậy rồi.

Đằng Thanh Sơn không khỏi khen ngợi, đồng thời cũng cảm thán. Yêu thú trên một vài phương diện đích thật chiếm được ưu thế so với nhân loại!

- Thiên Phong Chiến Thần chạy trốn đâu rồi? - Lý Quân hỏi.

- Yên tâm.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Tiểu Thanh bây giờ là Bất tử Phượng Hoàng, nó đã là yêu thú hư cảnh rồi. Nó cũng có khu vực của mình, chỉ cần trong phạm vi ba mươi bốn dặm có thể dễ dàng phát hiện ra vị trí của Thiên Phong Chiến Thần. Muội nghĩ rằng Hách Liên có thể chạy ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm của Tiểu Thanh à?

Khi thấy tốc độ của Bất tử Phượng Hoàng, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cho rằng cường giả hư cảnh nhân loại, cho dù là hư cảnh đại thành chắc cũng không bằng được tốc độ của Bất tử Phượng Hoàng.

- Xoẹt xoẹt...

Thân thể Thanh Loan đột nhiên vờn quanh ngọn lửa màu đen bốn năm trượng rồi nhào xuống đất cực nhanh. Ngọn lửa màu đen vừa đụng vào đất đá, những tảng đá đất bùn cũng hóa thành tro bụi. Thanh Loan bay theo với tốc độ kinh người, không có có thể ngăn trở nó được.

'Cường giả hư cảnh sở dĩ khó giết một cường giả hư cảnh khác. Một là, có thể trong vòng ba mươi bốn dặm có thể phát hiện ra đối thủ. '

'Hai là, cường giả hư cảnh có thể đảo loạn lực thiên địa chung quanh, làm địch nhân không phát hiện được tình huống của đối phương trong vòng một dặm. '

'Ba là, chỉ cần đạt tới thần dung thiên địa, tốc độ cường giả hư cảnh cũng gần gần nhau. '

Đằng Thanh Sơn biết.

Cường giả hư cảnh phát hiện đối thủ chính là dựa vào lực thiên địa! Tỷ như Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể khống chế, lực hành hỏa tụ tập chung quanh phạm vi một dặm tống hết lực thiên địa gần hắn ra ngoài! Đã không có lực thiên địa khác, vậy đối thủ sẽ không thể phát hiện ra cụ thể Đằng Thanh Sơn ở đâu trong phạm vi một dặm.

Đương nhiên, nếu đối thủ cũng biết Hành Hỏa Chi Đạo, hành Kim chi đạo, Đằng Thanh Sơn sẽ không thể làm lẫn lộn cảm giác của đối phương.

Về phần thần dung thiên địa là tốc độ khinh công cực hạn!

Tốc độ nhanh nhất khi nhân loại thi triển thân pháp bỏ chạy không phải là dựa vào lực thiên địa phụ trợ, mà là khi thân thể dung nhập lực thiên địa, hóa thành một bộ phận của lực thiên địa,

mới có thể đạt đến tốc độ cực hạn. Tốc độ cực hạn bình thường của những cường giả hư cảnh đều không chênh lệch đáng kể. Trừ phi một ai đó có chỗ đặc thù mới có thể nhanh hơn một chút.

- Bùng!

Thiên Phong Chiến Thần từ dưới đất thoát ra.

- Đằng Thanh Sơn, muốn chết cùng chết!!!

Thiên Phong Chiến Thần điên cuồng nhằm phía Đằng Thanh Sơn, vẻ mặt dữ tợn. Vừa rồi trong quá trình chạy trốn, khi chạy xuống đất Thiên Phong Chiến Thần phát hiện tốc độ chạy xuống đất của lão chậm hơn Bất tử Phượng Hoàng nhiều. Dưới đất lão chậm hơn Bất tử Phượng Hoàng! Trên mặt đất, lão cũng chậm hơn Bất tử Phượng Hoàng Còn trên không trung thì càng không cần nói, lão không biết bay!

Do đó Thiên Phong Chiến Thần có một quyết định điên cuồng:

- Chết cũng phải kéo Đằng Thanh Sơn chết theo.

Ta đã sống gần bốn trăm năm cũng đủ rồi! Gia tộc Thiên Phong ta có căn cơ thâm hậu, cho dù ta chết gia tộc có lẽ sẽ suy sụp một chút, nhưng tương lai một khi xuất hiện một cường giả hư cảnh sẽ có thể hưng thịnh lại!

Thiên Phong Chiến Thần phát điên lên, tốc độ lão trở nên cực nhanh!

- Hách Liên, muốn giết ta sao? -, Đằng Thanh Sơn cười.

- Chết!

Thiên Phong Chiến Thần biến sắc, lão nhận ra Bất tử Phượng Hoàng đã đến trên đỉnh đầu lão rồi.

- Vù..

Tử sắc hỏa diễm đầy trời trong nháy mắt bao trùm Thiên Phong Chiến Thần. Lần này Bất tử Phượng Hoàng đã bay đến đỉnh đầu Thiên Phong Chiến Thần, phun hỏa diễm rất gần. Thiên Phong Chiến Thần chui nhanh xuống dưới đất. Nhưng mặt đất sớm đã bị đốt cháy thành hư vô, Thiên Phong Chiến Thần không có chỗ nào có thể chạy trốn được.

- Ngao...

Trong tử sắc hỏa diễm Thiên Phong Chiến Thần đau đớn kêu rên, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Sau đó, Thiên Phong Chiến Thần rốt cục hóa thành tro bụi một cách không cam lòng, đến cả thanh thần kiếm đen bóng cũng không ngừng tan chảy trong tử sắc hỏa diễm.

Thiên Phong Chiến Thần chết!

'Quá nhanh, quá nhanh. ' Vân Mộng Chiến Thần gần đó vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn như đóng đinh vào Bất tử Phượng Hoàng phía xa 'Lên trời xuống đất, tốc độ đều nhanh như vậy! Nếu thực lực không bằng nó, chỉ cần bị nó bám theo chắc chắn sẽ chết! Muốn ngăn cản ngọn lửa của nó, người tu luyện Hỏa chi đạo cũng có thể chống cự dễ dàng một chút. Nếu có thể nắm trong tay tới bảy thành thậm chí tám thành lực thiên địa, mới có thể hoàn toàn chống cự được ngọn lửa do thần thú này phun ra. '

Vân Mộng Chiến Thần cũng cảm giác được uy hiếp của tử vong!

'May mà nó cùng phe với Thanh Sơn. ' Vân Mộng Chiến Thần thầm nghĩ.

- Mục Vọng.

Vân Mộng Chiến Thần đột nhiên nói.

- Sư phụ?

Đại trưởng lão Mục Vọng đã tỉnh lại sau khi nhìn thấy cái chết của Thiên Phong Chiến Thần.

Vân Mộng Chiến Thần liếc nhìn tộc nhân của Hách Liên gia xa xa. Lúc này họ đều có vẻ khiếp sợ không dám tin. Lão thấp giọng phân phó:

- Mục Vọng, Thiên Phong Chiến Thần vừa chết, hơn nữa nhiều người thấy như vậy. Gia tộc Thiên Phong gặp phiền toái khẳng định sẽ dời các loại bảo vật đi để tiềm phục. Bây giờ, phải tìm được bảo tàng gia tộc Thiên Phong cất dấu hơn một ngàn năm.

- Vâng, sư phụ.

Mục Vọng nhãn tình sáng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 74

Bảo Tàng Gia Tộc Thiên Phong.

Vừa nghe "Bảo tàng cất giấu ngàn năm!", dù trầm ổn cách mấy tim Mục Vọng cũng không khỏi đập thật nhanh. Đoan Mộc Đại Lục loạn lạc không ngớt, trăm tộc tranh bá. Tục ngữ nói cực thịnh sẽ suy. Không hề một gia tộc nào có thể hưng thịnh vĩnh viễn. Do đó trong thiên hạ, bất kỳ một đại gia tộc nào cũng chừa đường lui, chuẩn bị một ngày vùng dậy, giống như Phó gia là huyết mạch của Thần Phủ Sơn, có thể qua sáu ngàn năm vẫn bất diệt, cũng chính là nhờ họ có chuẩn bị đầy đủ, có thể làm gia tộc sau mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm sau lại tiếp tục hưng thịnh!

Gia tộc Thiên Phong đang là gia tộc đứng đầu ở Đoan Mộc Đại Lục! Một gia tộc cường thịnh trên ngàn năm!

Họ cũng sẽ cho tự mình lưu lại một đường lui.

Một gia tộc muốn vùng dậy, cần phải có các loại trân bảo, bí tịch cùng với của cải kinh người!

“Gia tộc Thiên Phong xưng bá Bắc Hàn Vực, là thiên hạ đệ nhất gia tộc, bảo tàng cất dấu ngàn năm sao không kinh người cho được?” Mục Vọng ngẫm lại không khỏi máu nóng sôi trào.

- Thiên Phong Chiến Thần vừa chết! Tuy gia tộc Thiên Phong có rất nhiều binh mã, nhưng không có chiến thần! Căn bản gia tộc

Thiên Phong không có tư cách độc chiếm cả Bắc Hàn Vực.

Vân Mộng Chiến Thần nói trầm trầm:

- Gia tộc Thiên Phong căn bản không nghĩ đến việc chiến thần của họ sẽ chết, nên bảo tàng phải tới tám chín phần còn ở trong Hách Liên phủ. Chúng ta lập tức tới Hách Liên phủ.

Ngay lập tức, hai bóng người Vân Mộng Chiến Thần cùng Đại trưởng lão Mục Vọng nhoáng lên rồi biến mất trong đám đông.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh sau khi thiêu đốt Thiên Phong Chiến Thần, bay lơ lửng giữa không trung, không khỏi sung sướng ngẩng đầu hưng phấn hót vang một tiếng:

- U...

Thanh âm cao vút vang dội, chấn động lòng người.

Mấy vạn người thấy cảnh này hoàn toàn bị Bất Tử Phượng Hoàng làm cho tin phục. Có không ít người còn bị dọa tới ngẩn người. Đám người của Hách Liên gia tộc cơ hồ không ai không trợn tròn mắt, trong mắt đầy vẻ không dám tin, họ không tin chiến thần của họ lại chết nhanh như vậy!

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn cười vang rồi đi về phía bất tử Phượng Hoàng. Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông, Phó Vũ Bình cũng đi theo.

- Tiểu Thanh!

Đằng Thanh Sơn vừa đi vừa cười gọi.

Bất tử Phượng Hoàng quay đầu thấy hắn, trong hai mắt lóe ra vẻ kinh hỉ, nó chợt xuất hiện cạnh mấy người Đằng Thanh Sơn tựa như thuấn di.

- Tiểu Thanh, ngươi thật lợi hại.

Lý Quân không khỏi vuốt bộ lông của bất tử Phượng Hoàng.

Ngọn lửa bên người Bất tử Phượng Hoàng hoàn toàn thu liễm vào trong, đồng thời hót một tiếng với Lý Quân.

- Thanh Sơn! Tiểu Thanh nói là nó rất cảm tạ huynhđã giúp nó đạt tới hư cảnh, lột xác thành Bất tử Phượng Hoàng.

Lý Quân cười nói.

Đằng Thanh Sơn lại cảm thán:

- Cảm tạ ta sao? Nếu không có nó, căn bản không thể giết được Thiên Phong Chiến Thần. Do đó, chúng ta còn phải cảm tạ Tiểu Thanh mới đúng.

Lý Quân cũng kêu lên tiếng với Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

Bất tử Phượng Hoàng cúi đầu, nhè nhẹ chạm vào Đằng Thanh Sơn, có vẻ rất cảm kích. Trong thiên hạ, những cường giả hư cảnh đều phải ngộ đạo. Họ căn bản không có cách nào có thể miêu tả được đạo. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại thông qua quyền pháp đem Đạo của mình hoàn toàn biểu đạt ra ngoài. Vốn Nội gia quyền tu luyện bằng cách luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn thể hiện rất tự nhiên, đem ngộ đạo chuyển hóa thành quyền pháp.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, quay đầu nhìn về phía sau:

- Mục lão ca đang làm gì thế?

Trong khu vực của mình, hắn rõ ràng nhận thấy khí tức của

Vân Mộng Chiến Thần đang đi ra ngoài rất nhanh.

Thiết Kiếm Vũ Thánh "Hách Liên Hạo Duyên" đang đỏ mắt, dùng tốc độ kinh người lao về phía Thiên Phong thành.

"Sao lại như thế?"

"Sao Sư phụ lại chết? Sao có thể chết chứ!!!" Thiết Kiếm Vũ Thánh rõ ràng nghe thấy ngàn vạn người quan khán đang thảo luận, hắn lại càng cảm thấy thống khổ. Sư phụ hắn là chiến thần, không chết mới đúng. Thiết Kiếm Vũ Thánh vĩnh viễn nhớ sư phụ hắn đã nói "Hạo Duyên, chỉ cần ngươi đạt tới hư cảnh, trước hết đạt tới thần dung thiên địa. Đến lúc đó, cho dù ngươi yếu hơn chiến thần khác, nhưng chiến thần khác cũng đừng mơ tưởng giết được ngươi."

Sau khi đạt tới thần dung thiên địa, tốc độ cường giả hư cảnh sẽ tương đương nhau, cho dù một ai đó chiếm được ưu thế, có thể có tốc độ cao hơn một bậc.

Nhưng lúc chạy trốn, hoàn toàn có thể đổi phương hướng một cách không có quy tắc... nên biết cường giả hư cảnh lắc mình một cái là ra xa một hai dặm, đột nhiên thay đổi phương hướng cũng sẽ làm người đuổi giết trở tay không kịp. Chỉ cần tốc độ không chênh lệch quá lớn, địch nhân căn bản không thể đuổi giết được cường giả hư cảnh!

Đáng tiếc...

Thiên Phong Chiến Thần lần này gặp phải Bất tử Phượng Hoàng, vương giả trong yêu thú phi cầm, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều so với thần thú phi cầm bình thường. Tốc độ Bất tử Phượng Hoàng nhanh hơn hắn gấp hai! Chênh lệch quá lớn. Hơn nữa ngọn lửa của bất tử Phượng Hoàng cũng chẳng phải chiêu thức gì, chỉ dùng ngọn lửa đầy trời thiêu đốt, chẳng có cách nào trốn được.

“Ta phải sống.”

“Thoát khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm của Vân Mộng Chiến Thần và Hỏa Diễm Chiến Thần, sau đó sẽ cẩn thận ẩn núp. Đợi đến khi ta đạt tới hư cảnh, mới có hy vọng đưa gia tộc Thiên Phong ta hưng thịnh trở lại.” Trong lòng Thiết Kiếm Vũ Thánh rất đau đớn, nhưng đầu hắn vẫn thanh tỉnh. Không có Thiên Phong Chiến Thần trấn thủ, gia tộc Thiên Phong tất sẽ phải bị các đại gia tộc trong thiên hạ cấu xé!

Trong đó người xuống tay ác độc nhất không thể nghi ngờ gì sẽ là Mục Gia!

- Hách Liên Hạo Duyên!

Thanh âm già nua vang lên.

Vù!

Một tàn ảnh mơ hồ xuất hiện trước người Thiết Kiếm Vũ Thánh, sau đó ngưng thành người thực. Chính là Vân Mộng Chiến Thần lưng đeo một thanh chiến đao đầu sói khổng lồ. “Vân Mộng Chiến Thần!” Thấy người trước mắt, sắc mặt Thiết Kiếm Vũ Thánh trắng bệch đi, lập tức hắn nặn nụ cười:

- Vân Mộng Chiến Thần... người... người làm gì thế?

- Hách Liên Hạo Duyên, ngươi phải biết ta muốn làm gì chứ.

Vân Mộng Chiến Thần cười khẽ nói:

- Nói đi, bảo tàng của Hách Liên gia tộc giấu ở đâu?

Thiết Kiếm Vũ Thánh nghe thế, hiểu rằng hôm nay không đường nào có thể đi nữa, không khỏi phá lên cười cuồng loạn:

- Mục lão đầu, ngươi cũng tham lam bảo tàng của Hách Liên gia ta à! Ha ha... Nằm mơ đi! Ngươi có giết ta cũng đừng nghĩ tới

nó. Hách Liên gia ta sau này sẽ nhờ nó có thể hưng thịnh lại!

Lời còn chưa dứt, “vèo” một tiếng, một ánh đao xẹt qua cổ Thiết Kiếm Vũ Thánh.

Một cái đầu máu me bị bắn tung lên, mắt hắn vẫn còn vẻ điên cuồng.

- Rõ là muốn chết.

Vân Mộng Chiến Thần lắc đầu cười nhạt.

Thiết Kiếm Vũ Thánh là cường giả của Hách Liên gia có hy vọng đạt tới hư cảnh nhất. Hắn đương nhiên không thể để Thiết Kiếm Vũ Thánh sống được.

Vân Mộng Chiến Thần vừa muốn bỏ đi, đột nhiên ‘Vèo’ một tiếng!

Lực thiên địa khẽ chấn động, một bóng người xuất hiện cạnh Vân Mộng Chiến Thần, chính là Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn!

Vân Mộng Chiến Thần mỉm cười.

- Mục lão ca, huynh làm gì thế?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thi thể của Thiết Kiếm Vũ Thánh trên đất. Trong thời buổi loạn lạc này đến cả Thiên Phong Chiến Thần cũng bị giết, thì một Vũ Thánh bị giết cũng không đáng để kinh ngạc. Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể hiểu, Đoan Mộc Đại Lục có hai nhà cực mạnh, Mục Gia, và Hách Liên gia. Hai nhà này âm thầm cạnh tranh với nhau.

Có cơ hội ném đá xuống giếng (thừa cơ hại người khi người đang bị nạn) thì dứt khoát nhà họ Mục đương nhiên sẽ làm!

- Thanh Sơn! Hách Liên vừa chết, Thiết Kiếm Vũ Thánh cũng chết! Gia tộc Thiên Phong không có cường giả cao cấp trấn thủ nữa, như vậy sao có thể bá chiếm cả Bắc Hàn Vực được chứ?

Vân Mộng Chiến Thần cười:

- Hơn nữa Thiên Phong Chiến Thần Hách Liên chết đi, ngàn vạn người đều thấy. Gia tộc Thiên Phong muốn giấu giếm cũng không giấu được. Do đó, chắc chắn gia tộc Thiên Phong sẽ lập tức dời bảo tàng gia tộc đi.

"Bảo tàng?" Đằng Thanh Sơn lập tức tỉnh ngộ.

Vừa tới Đoan Mộc Đại Lục, khi ở trên hải đảo, hắn thấy Hắc Thiết Hà Lưu Gia bị đồ sát. Gia tộc này ở Đoan Mộc Đại Lục chỉ có thể xem là một tiểu gia tộc, thế mà có nhiều hoàng kim như vậy. Đến cả Phó gia, chìm đắm mấy ngàn năm vẫn có thể luyện ra ngàn Thần Đao Vệ! Còn gia tộc Thiên Phong là thiên hạ đệ nhất gia tộc, xưng bá trên ngàn năm, bảo tàng của nó sẽ kinh người như thế nào đây?

- Thanh Sơn! Hay là chúng ta cùng đi tìm?

Vân Mộng Chiến Thần cười:

- Nếu hôm nay không đi, sau này muốn tìm sẽ khó khăn nhiều.

- Được.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Xem trong chúng ta ai tìm được trước.

Vân Mộng Chiến Thần cười:

- Ai tìm được sẽ về tay người đó.

Nếu Bất tử Phượng Hoàng chưa ra đời, Vân Mộng Chiến Thần

không thể nói như vậy. Nhưng sau khi thấy Bất tử Phượng Hoàng có thực lực đáng sợ như thế, địa vị của Đằng Thanh Sơn trong lòng Vân Mộng Chiến Thần tăng lên rất nhiều!

- Ha ha, được! Xem ai tìm được trước nhé!

Đằng Thanh Sơn và Vân Mộng Chiến Thần đồng thời thân hình tiêu tan, tiến vào trong Thiên Phong thành.

Hách Liên phủ, là trung tâm của gia tộc Thiên Phong, hơn một ngàn năm chưa bao giờ loạn đến như thế!

Mọi người kinh hoàng!

Từ khi tin Thiên Phong Chiến Thần chết lan truyền về, đám tộc nhân của gia tộc Thiên Phong trước vẫn kiêu ngạo, bây giờ trong lòng hoàn toàn suy sụp. Đặc biệt là khi thi thể của Thiết Kiếm Vũ Thánh Hách Liên Hạo Duyên, của tộc trưởng Hách Liên Hạo Phàm và của các nhân vật trọng yếu khác liên tiếp được phát hiện, càng làm cho gia tộc lâm vào tình trạng hỗn loạn trước đó chưa từng có.

Tuyết lớn đã ngưng, trên nóc của một cung điện ở Hách Liên phủ, Đằng Thanh Sơn, Vân Mộng Chiến Thần sóng vai đứng đó. Mục Vọng đứng chếch một bên.

- Bảo tàng này rốt cuộc giấu ở đâu?

Vân Mộng Chiến Thần nhíu mày.

- Mục lão ca! không phải huynh mới vừa tìm được một địa điểm rồi sao?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ.

Vân Mộng Chiến Thần nhíu mày, lắc đầu:

- Không, cực ít người biết được bảo tàng quan trọng nhất của

gia tộc cất giấu ở đâu. Có thể chỉ Thiên Phong Chiến Thần mới biết được. Cũng có lẽ là Thiên Phong Chiến Thần, Thiết Kiếm Vũ Thánh và gia chủ biết được. Hách Liên Hạo Duyên và Hách Liên Hạo Phàm đã bị giết rồi. Những trưởng lão khác cũng chỉ biết sơ sơ bề ngoài... Nhưng, những gì họ nói về địa điểm bảo tàng, theo ta phỏng chừng hẳn là một bảo tàng bình thường của gia tộc Thiên Phong thôi. Bảo tàng chính thức, đám trưởng lão chắc không biết.

Cáo khôn có ba hang, bảo tàng của gia tộc Thiên Phong khẳng định sẽ được giấu ở không ít nơi!

- Gia tộc Thiên Phong không ngờ sụp đổ nhanh thế này. Do đó tuyệt đại bộ phận bảo tàng hẳn là còn ở nơi nào đó trong Hách Liên phủ.

Vân Mộng Chiến Thần nói trầm trầm:

- Nhưng căn bản không tìm thấy.

Cường giả hư cảnh có bản lĩnh bao trùm cả một khu vực. Nhưng chỉ có thể phát hiện khí tức sinh mạng thôi. Những vật chết như gỗ, búa vân vân, thì không thể phát hiện được.

- Chắc chắn bảo tàng được chôn giấu ở một nơi rất khó tìm.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Dù sao nơi này có rất nhiều bảo bối. Ví dụ như chín hạt sen của đệ bị cướp mất lần trước.

Mục lão ca! Đệ đi trước một bước.

Chợt Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên, thân thể mờ đi đã ra một chỗ thật xa, hắn gọi:

- Tiểu Thanh!

- Sư phụ, Thanh Sơn đang muốn làm gì thế?

Mục Vọng kinh ngạc hỏi, nhưng Vân Mộng Chiến Thần chỉ nghi hoặc nhìn hình bóng Đằng Thanh Sơn xa xa, không trả lời.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên trời, gọi Bất tử Phượng Hoàng đáp xuống. Lúc này hắn nhảy lên cao năm sáu mươi trượng, đáp xuống lưng Bất tử Phượng Hoàng.

- Thanh Sơn, chàng tìm được bảo tàng rồi à?

Lý Quân dò hỏi.

- Không.

Đằng Thanh Sơn cười:

-... Tiểu Quân, đem cái hộp gỗ trên lưng nàng xuống cho ta.

Hộp gỗ do Lý Quân mang theo được mở ra. Bên trong có để một thanh Khai Sơn Thần Phủ, một cây Hắc Diễm Côn, còn không ít những hộp ngọc nhỏ, có một hộp ngọc bảo tồn Vân Mộng Bạch Quả.

Đây là những thứ quan trọng nhất với Đằng Thanh Sơn. Nếu để ở trong Đông Hoa viên ở Vân Mộng Cổ Thành, hắn cũng không an tâm. Nên mới bảo Lý Quân mang theo.

- Thanh Sơn, chàng muốn làm gì?

Lý Quân nghi hoặc khó hiểu.

- Tìm bảo tàng!

Đằng Thanh Sơn cười cầm lấy Hắc Diễm Côn.

Vừa rồi khi nhắc tới chín hạt sen, Đằng Thanh Sơn đã sực nghĩ: “Chín hạt sen là hạt nhân của Hỏa Diễm Hồng Liên. Lúc đó ta dựa vào Hắc Diễm Côn mà tìm được Hỏa Diễm Hồng Liên! Vậy, thông qua Hắc Diễm Côn, hắn cũng có thể tìm lại chín hạt sen.

Chín hạt sen cực kỳ trân quý, khẳng định gia tộc Thiên Phong sẽ để trong bảo tàng quan trọng nhất. Tìm được chín hạt sen, thì sẽ tìm ra bảo tàng! Hắc Diễm Côn, dựa vào ngươi đó!"

Cầm Hắc Diễm Côn, Đằng Thanh Sơn nhảy khỏi lưng Bất tử Phượng Hoàng, rơi xuống Hách Liên phủ đang hỗn loạn phía dưới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 75

Xuất Phát, Cửu Châu!

Thấy Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhảy xuống, Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng đều rất nghi hoặc.

“Rốt cuộc Đằng Thanh Sơn đang làm gì? “ Vân Mộng Chiến Thần tập trung quan sát.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm Côn hóa thành một luồng ảo ảnh quỷ dị không ngừng chớp động trong Hách Liên phủ. Chỉ vài hơi thở, Đằng Thanh Sơn tựa hồ đã xác định được địa điểm, hắn dừng lại rồi lao thẳng vào lớp đất như một mũi khoan.

Mục Vọng và Vân Mộng Chiến Thần cả kinh.

- Sư phụ, chẳng lẽ Đằng huynh đệ tìm được bảo tàng rồi?

Mục Vọng không dám tin.

Đằng Thanh Sơn chỉ chạy vòng vòng một lát, sao có thể tìm được bảo tàng chứ?

- Xem ra, hắn là tìm được rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cũng không khẳng định được.

- Chúng ta đi xem!

Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng cũng chạy về phía Đằng

Thanh Sơn.

“Quả thật không ngoài dự đoán của ta. “ Đằng Thanh Sơn cầm Hắc Diễm Côn đang không ngừng khoan vào bùn đất. “Chín hạt sen là tinh hoa của Hỏa Diễm Hồng Liên. Đích xác có thể khiến cho Hắc Diễm Côn biến hóa. “

Cảm thụ Hắc Diễm Côn càng ngày càng nóng bỏng, Đằng Thanh Sơn dễ dàng xác định được phương hướng một cách rõ ràng.

Đột nhiên một vách tường đá toàn bộ màu đen xuất hiện trước mắt. Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ đánh ra một chưởng, tường đá cứng rắn chấn động mạnh, rồi sau đó hóa thành bụi chảy xuống, lộ ra một lỗ thủng to một người chui lọt. Đằng Thanh Sơn chui qua lỗ thủng đó, bước vào mật thất dưới đất.

Một ngọn đèn chiếu rọi mật thất một màu u ám.

“Đây là bảo tàng ngàn năm mà gia tộc Thiên Phong đã thu thập à? “ Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi. Ở cuối mật thất chính là một đống những khối hoàng kim như những viên gạch, số lượng hoàng kim này trông như những tảng đá rẻ mạt để rải rác khắp nơi. Ngoại trừ số lượng lớn hoàng kim ra, trên mặt đất còn để rải rác các loại trân bảo.

Ngoại trừ bảo vật, những bộ áo giáp và binh khí cũng được xếp chỉnh tề, liếc mắt nhìn qua thấy có chừng mấy trăm bộ.

“Đều là áo giáp thượng đẳng. “ Đằng Thanh Sơn đứng cạnh một rương sắt, đưa tay mở một hộp ngọc ra. Nhiệt độ của Hắc Diễm Côn nói cho hắn biết là trong hộp ngọc này đang cất giấu chín hạt sen.

Kẹt!

Hộp ngọc mở ra. Những hạt sen đen bóng như ngọc thạch

được xếp chỉnh tề trong đó. Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười đậy hộp ngọc lại, đút vào trong lòng: “Thiên Phong Chiến Thần ơi là Thiên Phong Chiến Thần. Lúc trước, ngươi cướp Hỏa Diễm Hồng Liên trong tay ta. Hôm nay, ta lại dựa vào chín hạt sen mà tìm được đại bảo tàng của gia tộc Thiên Phong các ngươi. Ngươi lúc trước cướp đoạt của ta, nhưng bây giờ ta nên hận ngươi hay nên cảm kích ngươi đây? “

Đằng Thanh Sơn cảm thấy vận mệnh rất vô thường.

Nếu không có chín hạt sen, bảo tàng được che giấu bí ẩn như thế, thì Đằng Thanh Sơn và Vân Mộng Chiến Thần đích xác không thể tìm thấy được.

“Những thứ như hoàng kim thì vô dụng với ta. “ Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn những bộ áo giáp, đưa tay vuốt nhẹ thấy rất lạnh. “Đều là hàn thiết trọng giáp, một bộ áo giáp chừng mấy trăm cân. Nhưng, ta bây giờ có Hỏa Lưu thiết, nên không cần áo giáp loại này. “ Đằng Thanh Sơn lướt mắt nhìn qua rất nhiều binh khí, chiến giáp, tiền tài, rồi dừng lại ở một đống rương sắt.

- Thanh Sơn! Ha ha! ngươi quả là lợi hại, lại tìm được rồi.

Một tiếng cười to vang lên.

- Mục lão ca!

Đằng Thanh Sơn quay đầu cười cười.

Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng cùng đi vào mật thất. Khi thấy của cải kinh người trong mật thất, trên mặt hai người Vân Mộng Chiến Thần không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đây là thiên phong hàn thiết, bảo bối chỉ ở Thiên Phong Hợp Cốc mới có.

Vân Mộng Chiến Thần vuốt một bộ áo giáp, thán phục:

- Lại có tới gần sáu trăm bộ. Thiên Phong hàn thiết trọng giáp, nếu là không có Hỏa Lưu thiết thì kị binh được trang bị trọng giáp bằng thiên phong hàn thiết... Tuyệt đối là đệ nhất kỵ binh rồi.

Nói về mức độ chắc chắn, Thiên Phong hàn thiết tương đương với Hỏa Lưu Thiết, chỉ là nó rất nặng.

- Đống hoàng kim này sợ cũng cả ngàn vạn cân ấy chứ.

Vân Mộng Chiến Thần nhìn đống hoàng kim như chật cứng cả mật thất, căn bản không thể phân rõ rốt cuộc nhiều tới bao nhiêu.

- Thanh Sơn, đây là bảo tàng của gia tộc Thiên Phong tích lũy cả ngàn năm. Ha ha! dựa theo những gì chúng ta nói, ai tìm được sẽ là của người ấy. Vậy nó thuộc về ngươi rồi!

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha nói to.

Đại trưởng lão Mục Vọng không kìm được liếc mắt nhìn sư phụ mình.

Đằng Thanh Sơn thất kinh: “Thấy bảo tàng mà Vân Mộng Chiến Thần vẫn kìm được lòng tham. “

Nếu có phương tiện vận tải, Đằng Thanh Sơn chắc cũng đem theo những trân bảo này vận chuyển cả về Cửu Châu. Nhưng, thân thể Lục Túc Đao cũng chỉ lớn có hạn, đeo Hỏa Lưu Thiết đã là cực hạn rồi.

Về phần Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh thì thân thể Tiểu Thanh dài gần bốn trượng, phạm vi lưng hơi nhỏ. Nên chỉ có thể mang vác ít thôi.

- Thanh Sơn, còn nữa... Ta nghĩ Đoan Mộc Đại Lục sau này sẽ có một Đằng gia tộc rồi.

Vân Mộng Chiến Thần cười nói.

Nhưng trong lòng lão đang thầm than. Tuyệt không phải lão không có lòng tham, nhưng lúc trước lão đã giao định giữa hai người rồi. Hơn nữa Bất tử Phượng Hoàng cùng phe với Đằng Thanh Sơn làm Vân Mộng Chiến Thần cũng không dám bá đạo.

- Đằng gia tộc?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Mục lão ca, đệ không có tham vọng ở Đoan Mộc Đại Lục. Số hoàng kim, áo giáp, binh khí trong bảo tàng này, hết thảy đệ không cần. Đều dành cho Mục Gia các vị. Đệ chỉ đem theo những thứ thiên tài địa bảo có thể thay đổi tư chất, gia tăng nội kình, đề cao "Thần" Vài một vài bí tịch thôi.

- Việc này!

Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng đều chấn động.

Thiên địa linh bảo?

Ngoại trừ tam đại linh bảo ra, những linh dược, linh quả khác thì Mục Gia vốn có không ít. Hơn nữa đối với Mục Gia, việc tăng thực lực lên cũng không có ích gì nhiều. Về phần bí tịch? Mục Gia chính là truyền thừa của chí cường giả Lôi Đao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ, nên căn bản không quan tâm tới bí tịch của gia tộc Thiên Phong.

- Thanh Sơn, ta không thể thu được.

Vân Mộng Chiến Thần liền nói:

- So với những áo giáp binh khí, hoàng kim trân bảo, đống linh bảo đó không đáng kể chút nào. Cũng chỉ có chín hạt sen, Thiên Phong Thủy Châu, Vân Mộng Bạch Quả là quý giá thôi.

- Mục lão ca!

Đằng Thanh Sơn cười dửng dưng - Nói thật với huynh chứ đệ tuyệt không phải là người Đoan Mộc Đại Lục.

- Cái gì?

Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng đều chấn động.

- Mục lão ca, kỳ thật đệ đến từ một đại lục tên là Cửu Châu. Nơi đó mới là quê nhà của đệ! Hơn nữa, Thần Phủ Thiên Thần Đại Vũ cũng là người của đại lục Cửu Châu.

Đằng Thanh Sơn cũng không giấu giếm. Kỳ thật hắn không muốn giấu giếm. Dù sao Cửu Châu cũng cách Đoan Mộc Đại Lục quá xa.

Cho dù cường giả tiên thiên kim đan vượt qua Bắc Hải, cũng sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ có cường giả hư cảnh mới có thể qua được.

- Cửu Châu?

Vân Mộng Chiến Thần, Mục Vọng hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

- Ở Cửu Châu có dân cư hơn mười ức. Gấp mười lần ở đây. Cường giả như mây. Cường giả hư cảnh càng vượt xa nơi này.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, cảm thán:

- Theo đệ phỏng chừng, có trên hai mươi cường giả hư cảnh ở cả Cửu Châu!

Dựa theo tính toán mỗi châu ba cường giả hư cảnh, chín châu có là hai mươi bảy người!

Mỗi châu hai người, cũng phải mười tám người!

Đằng Thanh Sơn cũng không cho rằng hiệu suất sinh ra cường giả hư cảnh của Vũ Hoàng môn cổ xưa, gia tộc Tần Lĩnh hùng

mạnh, và Ma Ni Tự cường thịnh nhất lại kém Dương Châu. Nếu tính cả những hải đảo ở Đông hải, những vương quốc ở Tây Vực, những bộ lạc ở đại thảo nguyên, không biết có thể sinh ra bao nhiêu cường giả hư cảnh?

Giống như Thiên Thần cung thần bí, chính là một tông phái siêu cấp tiềm phục!

Có thể nói như thế này: ở Đoan Mộc Đại Lục thế cục rất rõ, nhưng Cửu Châu Đại Địa, lại có những mạch nước ngầm mãnh liệt, hoặc sáng hoặc tối Sòng ngầm rất nhiều!

- Hai mươi cường giả hư cảnh?

Vân Mộng Chiến Thần nghẹn ngào, Mục Vọng càng sợ ngẩn người ra.

Đoan Mộc Đại Lục so với Cửu Châu được sao? Cũng chỉ có thể so với một châu trong chín châu thôi.

- Đó chỉ là con số đệ phỏng chừng.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn chợt mông lung...

“Ta biết quá ít về Cửu Châu, không biết rốt cuộc có bao nhiêu cường giả hư cảnh. Đợi khi ta trở về mới biết được.”

Vân Mộng Chiến Thần và Mục Vọng hoàn toàn bị tin tức này làm kinh ngạc đến ngây người.

Nguyên lai họ tự nghĩ rằng mình là thiên hạ đệ nhất gia tộc, kỳ thật chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi.

- Nhưng các vị yên tâm, Cửu Châu cách đây trên hơn mười vạn dặm. Ngay cả chính là cường giả hư cảnh cũng không rảnh rỗi, không có việc gì mà vượt hải vực hơn mười vạn dặm.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Mục lão ca, khi nào muốn đi Cửu Châu, có thể đi thẳng về hướng nam hơn mười vạn dặm là có thể đến Cửu Châu.

- Hơn mười vạn dặm?

Lúc nãy còn cảm thán vì quá chênh lệch, bây giờ lão mới thở phào một hơi, không sợ những thế lực lớn ở Cửu Châu xâm lược tới đây.

Sau khi lục tìm trong mật thất một lát, Đằng Thanh Sơn vác hai rương sắt lớn ra khỏi đó. Trong đó một cái rương sắt chứa các loại thiên tài địa bảo. Cái kia để năm bộ bản khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Cái làm Đằng Thanh Sơn vui vẻ nhất là, ngoại trừ chín hạt sen, còn tìm được ba giọt Thiên Phong Thủy Châu.

Một giọt Thiên Phong Thủy Châu đủ làm toàn thân kinh mạch của người dùng nó đều thông suốt, sức mạnh thân thể sẽ đạt tới mười vạn cân.

Đại đệ tử Đằng Thú của mình, khi đạt tới cảnh giới tông sư, sức mạnh cũng chỉ đạt mười vạn cân thôi.

Giới lãnh đạo của gia tộc gia tộc Thiên Phong cơ hồ chết sạch, nội chỉ việc tranh đoạt chức gia chủ cũng làm cho gia tộc vô cùng hỗn loạn rồi. Còn dưới sức mạnh của Vân Mộng Chiến Thần cùng với cường thế của Húc Nhật Thương Hành, họ rất dễ dàng dọn sạch cả bảo tàng của Hách Liên gia tộc. Chỉ có đống hoàng kim là làm Vân Mộng Chiến Thần và Húc Nhật Thương Hành hao phí không ít khí lực.

Ngày mười ba tháng tám, sau khi Thiên Phong Chiến Thần chết một ngày.

Trong Đông Hoa viên ở Húc Nhật Thành, Vân Mộng Cổ Thành.

- Mục lão ca, khỏi tiễn nữa. - Đằng Thanh Sơn cười.

Vân Mộng Chiến Thần bịn rịn mãi. Mặc dù thời gian Đằng Thanh Sơn tới Đoan Mộc Đại Lục không lâu, nhưng hắn lưu lại rất nhiều truyền thuyết ở Đoan Mộc Đại Lục. Vô luận là cái tên Vũ Thánh Tối cường, hay trận đánh Ngưu Đầu Sơn hỏa thiêu đại quân, hay trận đấu với Thiên Phong Chiến Thần, đều sẽ làm cả Đoan Mộc Đại Lục vĩnh viễn nhớ tới cường giả này.

- Thanh Sơn lão đệ, ta cũng rất tò mò về Cửu Châu.

Vân Mộng Chiến Thần cảm thán:

- Thật là vô cùng cô độc. Ở Đoan Mộc Đại Lục, thật sự ta không có đối thủ mà.

Cao thủ tịch mịch.

- Nhưng Mục Gia của ta sẽ rất yên tâm. Đợi khi Mục Vọng đạt tới hư cảnh, ta hẳn sẽ tới Cửu Châu các ngươi.

Vân Mộng Chiến Thần cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn - Thanh Sơn, đến khi ta đi Cửu Châu, ngươi cũng nên đưa ta đi chơi khắp Cửu Châu. Tốt nhất là gây nên sự nghiệp ở Cửu Châu.

Ở Cửu Châu mở ra một vùng thiên địa, xem ra khó hơn ở Đoan Mộc Đại Lục hàng chục, hàng trăm lần.

- Ha ha, được! Nhưng huynh đã đến đó thì cũng nên giúp đệ đánh cả thiên hạ chứ!

Đằng Thanh Sơn cười trêu.

- Không sao. Ta sẽ đưa mấy giẻ xương già này ra thử. Hơn bốn trăm tuổi rồi, có thể được giao thủ với một vài cường giả hư cảnh cũng đáng giá mà.

Vân Mộng Chiến Thần cười ha ha.

Mắt Mục Vọng lộ vẻ hâm mộ. So với Cửu Châu mênh mông,

Đoan Mộc Đại Lục đích xác quá nhỏ.

- Mục lão ca, đệ xin đi trước.

Chẳng mấy chốc, mấy người Đằng Thanh Sơn cưỡi Bất tử Phượng Hoàng và Cuồng Phong Ưng bay về phía đông.

Vân Mộng Chiến Thần hướng mắt phía về phía chân trời, nơi bọn người Đằng Thanh Sơn rời đi.

“Cửu Châu“ Vân Mộng Chiến Thần lẩm bẩm, vẻ mong chờ “ Đó mới là nơi của cường giả hư cảnh! “

Cưỡi bất tử Phượng Hoàng, trước tiên nhóm Đằng Thanh Sơn đến chỗ Phó gia, giao lại bản khắc Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Phó Vũ Bình thật sự luyến tiếc không muốn ly khai gia tộc đi Cửu Châu xa xôi, do đó cầm theo một quyển Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức do Đằng Thanh Sơn tặng ở lại Phó gia.

Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức sau khi được Đằng Thanh Sơn hoàn thiện, có thể xem như tuyệt đỉnh phủ pháp.

Đối với Phó gia, nhìn mấy bản Khai Sơn Tam Thập Lục Thức cũng không hiểu gì. Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức có hiệu quả lớn hơn nhiều. Thấy quyển Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức, Phó Đao cũng kích động vạn phần, vô cùng cảm kích.

“Vũ Hoàng tiền bối, coi như ta đã bồi thường và trợ giúp cho huyết mạch của ngươi rồi. “ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Trên những tầng mây bầu trời Thần Phủ Sơn, thân thể khổng lồ của Lục Túc Đao đang phi hành. Thân thể khổng lồ của nó đang cõng theo ba cái rương gỗ buộc chặt. Đến cả Cuồng Phong Ưng cũng đứng trên lưng nó. Bên cạnh Lục Túc Đao là Bất tử Phượng Hoàng đang giương cánh bay lượn. Bọn người Đằng Thanh Sơn đều cưỡi trên lưng Bất tử Phượng Hoàng.

- Hống hống..

Lục Túc Đao không ngừng gầm gừ.

- Thanh Sơn, nó rất mất hứng. Nó còn nói, sau này nó không ngủ nữa.

Lý Quân cười.

- Ai bảo nó lười!

Đằng Thanh Sơn cười ha ha:

- Thanh Loan đạt tới hư cảnh trở thành thần thú. Nhưng Lục Túc Đao lại mỗi ngày chỉ biết ngủ, cũng không xem ta luyện quyền, vậy nó không đạt đến hư cảnh cũng chẳng liên quan gì tới ta.

Khi nhóm Đằng Thanh Sơn tiến vào Thần Phủ Sơn, Lục Túc Đao vừa phát hiện Bất tử Phượng Hoàng đã vô cùng chấn động.

Đặc biệt sau khi được Lý Quân cho biết là Thanh Loan biến thành Bất tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đao nằm mơ cũng muốn đạt tới hư cảnh tỏ ra vừa thẹn vừa giận!

Nó cũng muốn đạt tới hư cảnh!

Do đó nó quyết định sau này rốt cuộc không ngủ nữa. Phải ngày ngày nhìn ngắm Đằng Thanh Sơn luyện quyền!

- A Thú, A Đông, lần này ta đi Cửu Châu, e rằng kiếp này sẽ khó về Đoan Mộc Đại Lục. Nếu bây giờ các ngươi hối hận cũng còn kịp. Đợt lát nữa bay ra xa, có hối hận cũng không còn kịp.

Đằng Thanh Sơn nhìn về hai đệ tử phía sau.

Đối với việc đi hay ở của Đằng Thú và Dương Đông, Đằng Thanh Sơn mặc dù cũng muốn họ đi theo, nhưng nếu họ muốn lưu

lại, thì Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không bận lòng.

Để Đằng Thú lưu nội gia quyền nhất mạch ở Đoan Mộc Đại Lục cũng là một chuyện tốt.

- Con đi theo sư phụ.

Đằng Thú trầm trầm đáp.

- Đoan Mộc Đại Lục hả? Con không muốn ở đây nữa.

Dương Đông nói rất đơn giản.

Hai đại đệ tử, xem ra chẳng lưu luyến gì Đoan Mộc Đại Lục.

- Thanh Sơn, sắp về Cửu Châu rồi, lâu lắm rồi chúng ta không trở về.

Ánh mắt Lý Quân mờ ảo, đột nhiên trên mặt nàng hồng lên thẹn thùng:

- Thanh Sơn, nếu cha mẹ chàng nhìn thấy ta?

Nghĩ tới cuối cùng sẽ gặp cha mẹ chồng, vừa nghĩ tới cảnh này Lý Quân cảm thấy trong lòng rất khẩn trương.

- Ha ha, cha mẹ ta khẳng định sẽ rất cao hứng.

Đằng Thanh Sơn kéo tay thê tử, hướng mắt nhìn về phía nam.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn mang theo thê tử cùng với hai đại môn đồ, đem theo Cuồng Phong Ưng, thần thú hư cảnh bất tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đao chỉ cách hư cảnh một bước cùng tiến về Cửu Châu. Đương nhiên còn có chín vạn cân Hỏa Lưu thiết, chín hạt sen Hỏa Diễm, ba giọt Thiên Phong Thủy Châu cùng với nhiều bí tịch, thiên địa linh bảo.

“Cửu Châu, ta về đây! “

“Cha, mẹ, con sẽ gặp lại cha mẹ rất nhanh thôi. “

Hướng mắt nhìn về phía nam, trái tim Đằng Thanh Sơn đã tới Cửu Châu, tới quận Giang Ninh, tới một vùng đất mà hắn nhung nhớ, nơi đó có thân nhân, có bằng hữu, có dòng họ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 9

Chương 1: Đảo Phượng Hoàng
Chương 2: Bất Ngờ.
Chương 3: Lý Phủ.
Chương 4: Giang Ninh Quy Nguyên Tông
Chương 5: Thầy Trò Tâm Sự
Chương 6: Ba Điều
Chương 7: Trọc Đầu Không Sợ Bị Túm Tóc
Chương 8: Chuyện Xấu
Chương 9: Thân Phận
Chương 10: Cử Đi Làm Việc
Chương 12: Thời Tiết Sắp Đổi Rồi
Chương 13: Binh Tụ Thiết Long Thành
Chương 14: Phá Cửa Đi Vào
Chương 15: Ta Không Phải Người Tốt
Chương 16: Cửu Hoàn Sơn
Chương 17: Hô Hòa Khách Khanh
Chương 18: Bổ Nhiệm
Chương 19: Chọn Lấy Một Cái
Chương 20: Đệ Tử Thứ Ba
Chương 21: Thẳng Thắn Thành Khẩn
Chương 22: Thanh Lâu Đẫm Máu
Chương 23: Đại Loạn Tử (Đại Loạn)
Chương 24: Cố Ý Làm Căng
Chương 25: Triệu Đan Trần
Chương 26: Cổ Ung
Chương 27: Ở Thanh Hồ Đảo
Chương 28: Rút Kiếm, Giết Người
Chương 29: Thanh Sơn Quy Lai
Chương 30: Sát Tâm
Chương 31: Cửu Lang Đảo
Chương 32: Chu Quả Tửu
Chương 33: Quá Độc Ác
Chương 34: Tin Tức
Chương 35: Bão Tố Sắp Nổi
Chương 36: Xạ Nhật Thiên Lang
Chương 37: Đại Duyên Sơn, Cửu Lang Đảo.
Chương 38: Từng Bước Áp Sát.
Chương 39: Sa Lầy.
Chương 40: Tuyệt Cảnh
Chương 41: Thổ Hành Chi Đạo
Chương 42: Cứu Tinh
Chương 43: Xé Da Hổ
Chương 44: Chiến! Chiến! Chiến!
Chương 45: Chiến! Chiến! Chiến
Chương 46: Tông Chủ Kiếm Tông
Chương 47: Nguồn Gốc Nội Gia

Chương 48: Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 49: Lục Túc Đao Trì Hư Cảnh
Chương 50: Phát Động Toàn Diện
Chương 51: Món Khai Vị
Chương 52: Đại Hư Cảnh Kịch Chiến
Chương 53: Đánh Cho Ngươi Sợ.
Chương 54: Kinh Thiên Hạ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 1

Đảo Phượng Hoàng

Giữa những đám mây bềnh bồng trên bầu trời xanh biếc, yêu thú khổng lồ Lục Túc Đao gần đạt hư cảnh và thần thú Bất tử Phượng Hoàng cùng bay về phía nam.

Vù.. vù..

Gió lạnh trên những tầng mây được ngọn lửa phừng phực của Bất tử Phượng Hoàng cản lại. Trên lưng bất tử Phượng Hoàng, mấy người Đằng Thanh Sơn hầu như không cảm giác được kình phong.

- Lúc trước đi Đoan Mộc Đại Lục, muốn qua hải vực hỗn loạn dưới đó ta phải dùng hết sức kéo dây neo mới lôi được con thuyền Ô Mộc đi ngang qua Hỗn Loạn hải vực, hao phí không ít khí lực.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng bất tử Phượng Hoàng, quay đầu lại nhìn về phương bắc, cười:

- Bây giờ về Cửu Châu, không tới một ngày đã bay gần vạn dặm, dễ dàng bay qua Hỗn Loạn hải vực.

Đi thì khó khăn, đường về lại rất nhanh và dễ dàng.

- Sư phụ, kéo hải thuyền vượt qua hải vực vừa rồi à?

Dương Đông ngồi sóng vai với Đằng Thú ở phía sau khiếp sợ.

- Việc này đã là gì, Cửu U Quỷ Vực ở Minh Nguyệt Đảo còn khó hơn Hỗn Loạn hải vực này nhiều.

Lý Quân cười khanh khách đáp, rồi đột nhiên hỏi Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn... Chàng không quên việc đi Đảo Phượng Hoàng đó chứ?

- Đương nhiên, ta còn phải lấy Bất Tử thảo ở đó, sao quên được?

Đằng Thanh Sơn cũng rất chờ mong.

Trên đường về nhất định phải ghé Đảo Phượng Hoàng.

Lúc trước Bất tử Phượng Hoàng, mẫu thân Tiểu Thanh, từng nói là chỉ cần mình có thể giúp cho Tiểu Thanh đạt tới hư cảnh trở thành bất tử Phượng Hoàng, nàng sẽ cho mình Bất Tử thảo. Nếu thời gian trên một trăm năm, mình sẽ được một gốc cây Bất Tử thảo. Nếu ngắn hơn một trăm năm mà trên mười năm, sẽ được ba gốc Bất Tử thảo. Còn nếu trong vòng mười năm mình giúp được Tiểu Thanh trở thành bất tử Phượng Hoàng, nàng sẽ đem toàn bộ chín gốc Bất Tử thảo cho mình cả!

“Trong vòng ba năm ngắn ngủn Tiểu Thanh đã đột phá thành bất tử Phượng Hoàng, mẫu thân nó chắc phải đem toàn bộ chín gốc Bất Tử thảo cho ta hết.”

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới công hiệu của Bất Tử thảo lại càng thêm chờ mong.

- Sư phụ, Bất Tử thảo à? Có phải là ăn vào sẽ không bao giờ chết không?

Đằng Thú nghi hoặc dò hỏi.

Ngồi trên lưng phượng hoàng, Đằng Thanh Sơn cười nói:

- A Thú! Bất Tử thảo chính là loại linh thảo số một số hai trong thiên hạ. So với tam đại linh bảo của Đoan Mộc Đại Lục chỉ có hơn chứ không kém! Mỗi một gốc cây Bất Tử thảo sau khi đã trưởng thành, có bảy lá, có bảy sắc hào quang. Một khi được dùng, dù bị thương nặng tới đâu cũng có thể được chữa khỏi.

- Ủa, cũng như Vân Mộng Bạch Quả hay sao?

Dương Đông kinh ngạc nói.

Lý Quân liền nói:

- Khác! Vân Mộng Bạch Quả có thể giúp người tàn tật mọc ra tay chân mới, nhưng Bất Tử thảo thì không thể. Nhưng Bất Tử thảo còn có một công hiệu khác, một khi ăn vào là có thể sống lâu thêm hai trăm năm nữa!

- Sống thêm hai trăm năm?

Dương Đông và Đằng Thú đều chấn động.

Không nói tới chuyện Bất Tử thảo có thể trị vết thương cho người, chỉ cần sống lâu thêm hai trăm năm cũng đủ để làm người trong thiên hạ điên cuồng rồi. Người càng có quyền cao chức trọng, lại càng muốn sống lâu. Đối với tám đại tông phái Cửu Châu, Bất Tử thảo cũng vô cùng trọng yếu.

Tỷ như một vài cường giả tiên thiên kim đan tiếp cận hai trăm tuổi, có lẽ đã sờ tới bờ của ‘đạo’, thiếu chút nữa có thể đạt tới hư cảnh!

Nhưng, hai trăm tuổi đã là đại hạn của tiên thiên cường giả!

Sống thêm hai trăm năm! Nếu tiên thiên cường giả có thể khổ tu nhiều hơn hai trăm năm, e rằng đại bộ phận cường giả tiên

thiên kim đan đều có thể đạt tới hư cảnh!

- Đạo thì vô bờ, đời người thì có hạn.

Đằng Thanh Sơn cảm thán:

- Mười người đứng đầu Thiên Bảng ở Cửu Châu đều có hy vọng đạt tới hư cảnh. Nhưng phần lớn sống tới đại hạn là sẽ chết. Nếu cho họ thêm hai trăm năm nữa, mà đừng nói hai trăm năm, chỉ cần thêm một trăm năm nữa, họ cũng có thể đạt tới hư cảnh!

Bất Tử thảo đích thực có mị lực ở điểm này!

Làm cho người ta có thể sống vượt qua đại hạn, sống thêm hai trăm năm nữa. Chỉ một điểm này cũng đủ để làm Bất Tử thảo trở thành linh bảo đệ nhất thiên hạ! Cho dù là tam đại linh bảo ở Đoan Mộc Đại Lục cũng không sánh bằng.

- Lúc trước Phượng Hoàng mẹ có nói qua, từng có một cường giả biết thú ngữ, ngự không bay đến Đảo Phượng Hoàng, chỉ để cầu cho được một gốc Bất Tử thảo.

Đằng Thanh Sơn cảm khái:

- Có thể ngự không phi hành, hiển nhiên là hư cảnh đại thành, thậm chí còn có thể là cường giả động hư! Còn đảo phượng hoàng thì e rằng chẳng mấy ai hay biết.

- Khiến cho một cường giả hư cảnh hao phí tâm tư điều tra ra nơi ở của phượng hoàng, rồi sau đó phi hành gần mười vạn dặm, giữa mênh mông hải vực tìm được một hải đảo nho nhỏ, chỉ cầu một gốc Bất Tử thảo! A Đông, A Thú, các ngươi hẳn đã biết tầm quan trọng của Bất Tử thảo rồi.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phía nam:

- Ở Cửu Châu chỉ nghe truyền thuyết về Bất Tử thảo, nhưng

rất lâu thật sự không ai thấy Bất Tử thảo cả.

Bây giờ biết Bất Tử thảo trân quý ra sao, một khi nghĩ đến việc cả chín gốc Bất Tử thảo đều rơi vào tay mình, Đằng Thanh Sơn càng thêm kích động. Dù sao chỉ có Bất tử Phượng Hoàng mới có thể nuôi trồng được Bất Tử thảo. Phượng Hoàng mẹ hao phí mấy ngàn năm, cũng chỉ tạo ra được mười sáu gốc. Bây giờ chỉ còn lại chín gốc.

Lục Túc Đao, Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cùng bay tới ngày thứ sáu.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng 'Tiểu Thanh' phát ra kêu vang trời, tiếng kêu ẩn chứa vẻ hưng phấn và kích động.

Đằng Thanh Sơn đang trên lưng phượng hoàng khoanh chân tĩnh tu, kinh ngạc mở mắt.

Lý Quân bên cạnh hưng phấn:

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh nói là phía trước chính là nhà nó, "Đảo Phượng Hoàng" rồi.

- Rốt cục đã tới.

Đằng Thanh Sơn mừng rỡ.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn hoàn toàn là dựa theo phương hướng đại khái, luôn đi về phía bắc. Nên bây giờ nếu tự Đằng Thanh Sơn đi tìm 'Đảo Phượng Hoàng', mặc dù đã đi qua một lần, nhưng giữa biển rộng mênh mông, tìm được Đảo Phượng Hoàng quả là rất khó!

Tiểu Thanh từ bé đã sống tại Đảo Phượng Hoàng nên tự nhiên tìm được dễ dàng.

- Sư phụ, tới rồi à?

Đằng Thú cũng hưng phấn đứng lên.

- Tới Cửu Châu rồi à?

Dương Đông xen vào.

- Vài ngày nữa mới tới Cửu Châu, phía trước là Đảo Phượng Hoàng.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vù.. vù... hai con yêu thú khổng lồ Lục Túc Đao và bất tử Phượng Hoàng, từ giữa tầng mây đáp xuống, chẳng mấy chốc hải đảo phía dưới đã xuất hiện trong tầm nhìn.

- Quả nhiên là nó, Đảo Phượng Hoàng!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều đứng lên.

Vèo!

Bất tử Phượng Hoàng trong nháy mắt hạ xuống mấy trăm trượng, rồi sau đó từ từ bay chậm lại rồi đáp xuống hải đảo. Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Đằng Thú, Dương Đông từng người một vác rương sắt và bao gói từ trên lưng Bất tử Phượng Hoàng nhảy xuống.

Lục Túc Đao bên cạnh cũng đáp xuống hải đảo.

- Đây là Đảo Phượng Hoàng? Phượng hoàng đâu?

Dương Đông hai mắt tỏa sáng.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh ngẩng đầu hót thanh thót,

thanh âm vang vọng tận phía chân trời, rồi phóng mình lên cao.

- U..

Từ sâu giữa hải đảo vang đến một tiếng hót còn lớn hơn, tiếng hót ẩn chứa vẻ kích động, vui vẻ, tựa như người mẹ nhìn thấy đứa con trở về.

Chỉ thấy xa xa có một ảo ảnh đỏ rực khổng lồ xé rách bầu trời với tốc độ kinh người, rồi sau đó bay lượn trên đầu đám người Đằng Thanh Sơn, hướng về phía bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mà gọi vang dội.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh có thân thể đại khái dài bốn trượng, bộ lông có màu đỏ rực, không chút tạp sắc nào.

Còn Phượng Hoàng mẹ thì trông y hệt như bộ dáng của Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Điều khác nhau duy nhất chính là thân thể Phượng Hoàng mẹ dài hơn Tiểu Thanh một chút. Chiều dài thân thể nó gần năm trượng.

Nhìn hai con bất tử Phượng Hoàng quấn quít nhau trên trời cao, trên mặt Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều lộ ra vẻ tươi cười.

- Mẹ con gặp nhau.

Khung cảnh này đích xác làm cho người ta cảm động.

- Khí tức thật mạnh!

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy hai luồng khí tức trong khu vực. Nếu nói bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh là một quả cầu lửa nóng rực, thì khí tức của Phượng Hoàng mẹ là mặt trời buổi sáng, không có một chút cảm giác nóng bức nào. Khí tức hoàn toàn thu liễm.

Nhưng, cho dù không bộc phát vẫn làm cho Đằng Thanh Sơn

cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Tin rằng Phượng Hoàng mẹ đủ để làm cho mặt đất trở thành một khoảng đất chết.

- Tiểu Thanh là hành Hỏa nhập đạo, trở thành bất tử Phượng Hoàng. Còn mẫu thân nó năm đó đi theo Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch sớm hơn đã là hư cảnh đại thành! Thần thú hư cảnh đại thành Bất tử Phượng Hoàng sẽ lợi hại như thế nào. Đằng Thanh Sơn ngẫm lại cũng cảm thấy kinh sợ.

Tiểu Thanh lần đầu đột phá, đã có thể giết chết Thiên Phong Chiến Thần! Nếu Tiểu Thanh cũng liên tiếp cảm ngộ cả bốn đạo khác như Kim Hành Chi Đạo, Thổ Hành Chi Đạo thì sao?

Đằng Thanh Sơn đưa ra kết luận - Phượng Hoàng mẹ hẳn là còn mạnh hơn cả cường giả hư cảnh đại thành!

Vù! Vù!

Hai luồng tàn ảnh đỏ rực chợt lóe lên. Hai con bất tử Phượng Hoàng đã xuất hiện trước nhóm người Đằng Thanh Sơn.

- Ô ô.. u..

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, phát ra một tràng tiếng hót.

- U... ô ô u...

Phượng Hoàng mẹ cũng mừng rỡ hót, rồi nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt đầy vẻ thiện ý.

Lý Quân nghe xong vội nói ngay:

- Thanh Sơn, mẫu thân Tiểu Thanh nói là chàng có thể trong vòng ba năm giúp cho con của nó đạt tới hư cảnh, hơn nữa lại dùng hành Hỏa nhập đạo. Nó rất cảm kích chàng. Hơn nữa, nó cũng chúc mừng chàng chỉ trong mấy năm ngắn ngủn đã có thể

tiến vào hư cảnh!

- Phượng Hoàng mẹ quả là khách khí.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn, nó còn nói, nó sẽ tuân thủ hứa hẹn lúc trước. Chàng đã làm rất tốt, thậm chí còn vượt qua dự liệu của nó. Bây giờ nó có chín gốc Bất Tử thảo, toàn bộ sẽ cho chàng cả.

Lý Quân lộ ra vẻ vui mừng, nói tiếp:

- Thanh Sơn, chúng ta mau mau lên lưng Tiểu Thanh, đi vào trong cốc.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân lúc này nhảy lên lưng bất tử Phượng Hoàng.

- A Thú, A Đông, các ngươi ở đây cùng Lục Túc Đao, đợt lát nữa chúng ta sẽ trở về.

Đằng Thanh Sơn dặn dò.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hót vang một tiếng, cùng mẫu thân nó, Phượng Hoàng mẹ, bay lên không, tiến vào trong Phượng Hoàng sơn cốc.

Trong cốc.

Vù...

Bất tử Phượng Hoàng hạ xuống làm dấy lên một trận kình phong, mặt hồ chấn động.

- Vèo!

Phượng Hoàng mẹ vừa đậu xuống cây Hỏa Ngô Đồng. Cây rất to cao, trên ngọn có một ổ phượng hoàng thật lớn. Phượng Hoàng mẹ bay vào ổ, lấy mỏ gắp ra những cây cỏ bảy sắc hào quang, sau đó hóa thành một luồng tàn ảnh đỏ rực bay đến phía trước Đằng Thanh Sơn, Lý Quân.

Phượng Hoàng mẹ cúi đầu hé miệng.

Chín gốc cỏ nhỏ rơi trên mặt đất.

- Bất Tử thảo! Bất Tử thảo đã trưởng thành!

Đằng Thanh Sơn nhìn chín gốc Bất Tử thảo dưới đất mà không khỏi nín thở.

- Ô ô...

Phượng Hoàng mẹ phát ra thanh âm vang dội, Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng vui mừng hót.

Lý Quân tỏ vẻ vui mừng:

- Thanh Sơn, mẫu thân Tiểu Thanh nói là từ giờ trở đi, chín gốc Bất Tử thảo là của chàng. Nó bảo chàng lấy đi.

Đằng Thanh Sơn khom người tỏ vẻ cảm tạ Phượng Hoàng mẹ, rồi nhặt chín gốc Bất Tử thảo. Hắn lấy từ bọc sau lưng ra một hộp ngọc rỗng đã được chuẩn bị để đựng Bất Tử thảo, rồi đem chín gốc Bất Tử thảo đặt vào trong hộp ngọc, đóng nắp lại.

“Chín gốc Bất Tử thảo thuộc về ta rồi!”

Đằng Thanh Sơn đút hộp ngọc vào trong bọc.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 2

Bất Ngờ.

U, ô ô...

Đằng Thanh Sơn vừa thu cất Bất Tử thảo, Phượng Hoàng mẹ lập tức phát ra một tiếng hót, rồi sau đó quay sang hót vài tiếng với Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bên cạnh.

Lý Quân lộ vẻ kinh ngạc.

- Làm sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Thanh Sơn! Mẹ Tiểu Thanh nói việc này đã xong, chúng ta có thể ly khai.

Lý Quân hơi lo lắng:

Nó bảo Tiểu Thanh cùng nó xây một cái tổ mới.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn cả kinh:

- Ý là Phượng Hoàng mẹ bảo Tiểu Thanh ở lại, để chúng ta ly khai?

- Ừm! Đúng vậy.

Lý Quân hơi lo lắng.

Mặt Đằng Thanh Sơn hơi tái. Thanh Loan lột xác thành bất tử Phượng Hoàng có thực lực rất kinh người.

Sau khi trở về Cửu Châu, tự nhiên Đằng Thanh Sơn cũng không cam lòng nhẫn nhịn. Trong kế hoạch của hắn, Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh chính là một trợ thủ rất trọng yếu. Nếu Tiểu Thanh không đi theo mình về thì quả là một tổn thất rất lớn.

- Thanh Sơn, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lý Quân cũng cảm thấy trở tay không kịp.

- Không có biện pháp.

Đằng Thanh Sơn tỉnh táo lại, lắc đầu:

- Mặc dù Tiểu Thanh đã nói là cùng chúng ta đi Cửu Châu, nhưng nó phải nghe mẹ nó ở lại đảo, không thể theo chúng ta đi Cửu Châu được. Chúng ta cũng không có biện pháp.

Đối với Bất tử Phượng Hoàng, chỉ có thể để nó tự nguyện đi, chứ không thể bắt buộc.

- U.. ô ô u...

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bất mãn nhìn mẹ nó, kêu to lên.

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh nói là nó muốn cùng đi với chúng ta.

Lý Quân kinh hỉ giải thích.

Nhất thời, Phượng Hoàng mẹ có vẻ hơi bất mãn.

Phượng Hoàng mẹ và Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh không ngừng hót với nhau, tiếng hót rất êm tai.

- Tiểu Quân, chúng nói gì thế?

Đằng Thanh Sơn chẳng hiểu gì cả.

- Tiểu Thanh nói là nó muốn theo chúng ta đi Cửu Châu. Còn nói là nếu nó không đi Cửu Châu phiêu bạt mà chỉ ở trên đảo thì cuộc sống chẳng ý nghĩa gì. - Tiểu Thanh còn nói.. quyền pháp của chàng còn ngộ xuất ra đạo hành Kim chi đạo. Đi theo chàng, việc ngộ xuất Kim Hành Chi Đạo sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Đằng Thanh Sơn cũng rất khẩn trương.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rất muốn theo mình, nhưng việc này chỉ có thể do mẹ con Tiểu Thanh quyết định, ngoại nhân không thể xen vào.

Đột nhiên, Phượng Hoàng mẹ khựng lại, quay đầu nhìn về phía Lý Quân, nhẹ giọng kêu lên.

- Hả?

Lý Quân hơi kinh ngạc, rồi cũng phát ra tiếng chim hót đáp lại.

Một lát sau Lý Quân lộ ra vẻ thất vọng. Phượng Hoàng mẹ và Tiểu Thanh cũng không tranh cãi nữa.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không ổn.

- Thanh Sơn.

Lý Quân bất lực cười nói:

- Có một tin tốt và tin xấu, chàng muốn nghe cái nào trước?

- Nói tin xấu trước đi.

Đằng Thanh Sơn căng thẳng.

- Tiểu Thanh và mẹ nó đã nói chuyện xong. Nó cũng theo ý mẫu thân là chúng ta đi Cửu Châu, còn Tiểu Thanh sẽ không cùng đi với chúng ta.

Vừa nghe thế, Đằng Thanh Sơn không khỏi hơi biến sắc.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh không theo mình đi Cửu Châu thật rồi.

Lý Quân nói tiếp:

- Tin tức tốt là Phượng Hoàng mẹ lưu lại Tiểu Thanh là vì phải truyền thụ võ công cho Tiểu Thanh. Trở thành "Bất tử Phượng Hoàng" nó phải thi triển được một vài tuyệt kỹ thuộc loại tuyệt kỹ đặc biệt của bất tử Phượng Hoàng. Cùng một sức mạnh, cùng lực thiên địa, nhưng ngọn lửa thi triển bất đồng, uy lực cũng sẽ khác nhau.

- Tuyệt kỹ Phượng hoàng?

Đằng Thanh Sơn hiểu.

Cũng tương tự như thi triển Độc Long Toản và Xích Hổ Bào sẽ có uy lực lớn hơn việc chỉ đâm một mũi thương bình thường rất nhiều.

Phượng Hoàng mẹ sống mấy ngàn năm, lại được theo chí cường giả Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, được chí cường giả chỉ giảng, rồi lại thể ngộ mấy ngàn năm, đương nhiên có tuyệt kỹ rất ghê gớm!

- Phượng Hoàng mẹ nói Cửu Châu quá nguy hiểm! Nó tuyệt đối không cho phép hài tử vừa mới trở thành Bất tử Phượng Hoàng đi Cửu Châu bây giờ! Sau khi nói chuyện với Tiểu Thanh, Phượng Hoàng mẹ đã lùi một bước, hứa Tiểu Thanh lo học cho

xong bộ phượng hoàng tuyệt kỹ để có năng lực tự bảo vệ, rồi sẽ cho Tiểu Thanh đi Cửu Châu tìm chúng ta!

Lý Quân mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi.

Thì ra Tiểu Thanh ở lại học tuyệt kỹ phượng hoàng, học xong sẽ đi Cửu Châu.

“Cửu Châu rất nguy hiểm? “ Đằng Thanh Sơn đột nhiên bừng tỉnh. Bất tử Phượng Hoàng có tốc độ như thế nào? Đối với Bất tử Phượng Hoàng mà Cửu Châu rất nguy hiểm sao?

- Tiểu Quân, nàng hỏi Phượng Hoàng mẹ xem Cửu Châu nguy hiểm ra sao?

Đằng Thanh Sơn liền bảo.

Lý Quân gật đầu, lúc này quay sang hỏi Phượng Hoàng mẹ.

Phượng Hoàng mẹ nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi sau đó phát ra tiếng hót dễ nghe trả lời câu hỏi của Lý Quân. Lý Quân vừa nghe đã biến sắc.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Thanh Sơn!

Lý Quân trịnh trọng:

- Phượng Hoàng mẹ nói, Cửu Châu chính là trung tâm của thiên địa, có không ít yêu thú hư cảnh cường đại. Mặc dù Phượng Hoàng xứng đáng được xưng vương trong giới thần thú phi cầm, nhưng ở Cửu Châu vẫn có không ít những yêu thú hư cảnh sống mấy ngàn năm, thậm chí còn sống từ thời tiền bộ lạc của Vũ

Hoàng đến giờ. Bây giờ, luận về tốc độ phi hành thì chỉ có vài yêu thú đạt tới hư cảnh đại thành mới có thể vượt qua Tiểu Thanh, nhưng yêu thú hư cảnh cường đại có thực lực bằng hoặc hơn Tiểu Thanh quả là không ít!

Đằng Thanh Sơn hiểu. Chỉ cần một Đại Duyên Sơn đã có hai yêu thú hư cảnh. Cả Cửu Châu rốt cuộc có bao nhiêu yêu thú hư cảnh? Căn bản không thể xác định được. Dù sao nếu không quấy rầy yêu thú hư cảnh, có lẽ một số yêu thú hư cảnh vẫn ẩn náu trong chốn nào đó. Tỷ như Giao Long Tử Tích, e rằng ngay cả Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự cũng chẳng biết có con Giao Long "Tử Tích" ở Đại Duyên Sơn.

- Còn chúa tể của Cửu Châu thì tuyệt không phải yêu thú, mà là con người! Yêu thú hư cảnh rất ít khi trêu vào các tông phái. Đó là vì trong tám đại tông phái có những cường giả cực kỳ đáng sợ.

Lý Quân trịnh trọng nói tiếp.

- Phượng Hoàng mẹ còn thừa nhận, kẻ lần trước tới đây xin Bất Tử thảo cũng là một trong những cường giả đứng đầu Cửu Châu. Nói về thực lực, ngay cả Phượng Hoàng mẹ cũng cho rằng khó có thể thắng được đối thủ.

Lời Lý Quân làm Đằng Thanh Sơn vô cùng kinh hãi.

Phượng Hoàng mẹ là thần thú phi cầm hư cảnh đại thành!

Lại có người khiến cho Phượng Hoàng mẹ phải thừa nhận là không thể thắng được đối phương sao!

- Phượng Hoàng mẹ còn nói, trên Cửu Châu, có không ít cường giả hư cảnh thích thu phục những con yêu thú hư cảnh thực lực yếu! Bây giờ Tiểu Thanh mà đi Cửu Châu là rất nguy hiểm. Đợi sau khi học xong tuyệt chiêu của nó, mới có khả năng chắc chắn tự bảo vệ mình.

Lý Quân trịnh trọng:

- Thanh Sơn, Phượng Hoàng mẹ cũng nhắc nhở chàng, không được coi thường các đại tông phái Cửu Châu. Tông phái càng có lịch sử xa xưa, thực lực càng không lường được.

- Ví dụ như Vạn Tượng Môn!

Lý Quân nói trầm trầm.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

Vạn Tượng Môn? Vạn Tượng Môn chỉ chuyên ghi lại những việc của cao thủ thiên hạ? Cũng được Bất tử Phượng Hoàng nói là có thực lực khôn lường à? Trên Cửu Châu thì địa vị Vạn Tượng Môn có lẽ thua xa tám đại tông phái. Môn phái này chỉ buôn bán là lợi hại thôi.

“Ta thật ngu! “ Đằng Thanh Sơn đột nhiên bừng tỉnh, “Vạn Tượng Môn không tranh bá thiên hạ, nên có lẽ tám đại tông phái cũng không trêu vào. Nhưng, Vạn Tượng Môn làm ăn rải rác khắp thiên hạ, của cải vô tận. Cho dù tám đại tông phái không thèm thuồng, thì một vài tông phái cao cấp khác cũng sẽ bỏ qua sao? Nhưng Vạn Tượng Môn có thể bất diệt mấy ngàn năm, sao lại đơn giản như bề ngoài được? “

“Đến cả Quy Nguyên Tông ta cũng có thể ẩn tàng một cường giả hư cảnh, thiên hạ sao lại đơn giản như những gì ghi trong sách được. “

Trán Đằng Thanh Sơn đổ mồ hôi lạnh.

Nước Cửu Châu quả là rất sâu.

“Ta còn phải cảm tạ Phượng Hoàng mẹ. “ Đằng Thanh Sơn

một lần nữa xác định vị trí của mình. “Đến cả Thiên Thần cung vốn có thực lực mạnh như vậy, thế mà trước khi tiếp xúc với nó ta cũng chẳng biết gì về sự tồn tại của Thiên Thần cung! Chẳng biết thế giới ngầm ở Cửu Châu còn tiềm phục bao nhiêu thế lực lớn đây? Nhưng cũng không nên xem thường bản thân. Ta vừa tiến vào hư cảnh đã có thực lực có thể so với Thiên Phong Chiến Thần. Cho dù tạm thời không thể khuấy động cả Cửu Châu, nhưng chỉ cần tung hoành ở Dương Châu cũng đủ rồi. “

Đằng Thanh Sơn vội bảo Lý Quân:

- Tiểu Quân, nàng hỏi Phượng Hoàng mẹ xem Tiểu Thanh sẽ học tuyệt kỹ Phượng Hoàng mất khoảng bao lâu?

Lý Quân quay đầu hỏi.

- Thanh Sơn! Phượng Hoàng mẹ nói là nhanh thì nửa năm, lâu thì một năm.

Lý Quân trả lời.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

” Cũng tốt, nửa năm một năm gì đó cũng vừa đủ để ta quen thuộc với chân diện mục của Cửu Châu! Bây giờ thực lực của ta chỉ có thể âm thầm gây ra chút động tĩnh, chưa phải là lúc công khai khuấy đảo. Đợi đến khi đạo hành Thổ của ta có đột phá, đến lúc đó Tiểu Thanh cũng học được tuyệt kỹ Phượng Hoàng, Lục Túc Đao có đột phá, rồi sư phụ ta “Gia Cát Nguyên Hồng” cũng đột phá đạt tới hư cảnh!

Đằng Thanh Sơn cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, có vẻ tin tưởng mười phần.

“Có tính thách thức mới thú vị! “ Hai mắt Đằng Thanh Sơn lấp lánh “Ta ẩn nhẫn mấy năm, mang theo nhiều bảo vật như thế, chiếm được ưu thế như thế. Ta ở trong tối, nó ở ngoài sáng, nếu

vẫn không đánh bại được Thanh Hồ Đảo thì nên tự sát cho rảnh. “

- Ô ô u..

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hót to với Đằng Thanh Sơn, Lý Quân.

- Thanh Sơn, Tiểu Thanh hỏi chúng ta, khi nó đi Cửu Châu thì làm sao tìm được chúng ta?

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn ngơ ngác, hỏi lại:

- Nó không quen thuộc Cửu Châu, vậy có nói cho nó thì nó cũng không biết mà.

- U... ô ô...

Phượng Hoàng mẹ chợt hót vang.

Lý Quân lộ vẻ vui mừng:

- Thanh Sơn! Phượng Hoàng mẹ nói, đến lúc đó nó sẽ đưa Tiểu Thanh đi. Phượng Hoàng mẹ rất quen thuộc Cửu Châu. Đến lúc đó nó sẽ ở trên Thiên Vân sơn ở vùng Thanh Châu, Cửu Châu, phóng ra một ngọn lửa thiêu hủy nửa quả núi Thiên Vân Sơn! Sau đó, họ sẽ ở đó mười bữa nửa tháng đợi chàng.

- Thiên Vân Sơn? Được!

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Thiên Vân Sơn phát sinh đại hoả hoạn là ta sẽ lập tức tới đó.

Tiến hành ước định như thế xong, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân chỉ có thể cáo biệt Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, sau đó đám người Đằng Thanh Sơn cưỡi con Lục Túc Đao bay về Cửu Châu. Còn Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh thì ở lại với mẫu thân học

tuyệt kỹ Phượng Hoàng do mẫu thân nó tìm hiểu mấy ngàn năm cộng với chỉ bảo của Thi Kiếm Tiên mà ngộ xuất được.

Đám người Đằng Thanh Sơn muốn gặp mặt Tiểu Thanh, chỉ có nước đợi nửa năm một năm, khi lửa thiêu Thiên Vân Sơn!

Lục Túc Đao thực lực kinh người, phi hành hai ngày mới nghỉ ngơi một lúc. Một đường bay qua rất nhiều đảo, cũng bay qua cả Minh Nguyệt Đảo.

Ngày thứ chín sau khi ly khai Đảo Phượng Hoàng.

- Thanh Sơn, nhìn kìa!

Lý Quân tỏ vẻ vui mừng.

- Lớn quá!

Dương Đông và Đằng Thú cũng khiếp sợ nhìn về phía nam.

Chỉ thấy ở chân trời, về phía nam, bỗng xuất hiện một đường ven biển liên miên khôn cùng. Tuy nói lúc này Lục Túc Đao còn cách Cửu Châu khá xa, nhưng tốc độ phi hành Lục Túc Đao rất kinh người, chỉ một lát sau, Lục Túc Đao đã từ khu vực hải dương bay vào bầu trời đại thảo nguyên rồi.

- Vù...

Phi hành được mười lăm ngày, rốt cục đã đến nơi. Việc này làm Lục Túc Đao cũng rất hưng phấn, lập tức nó lao xuống, lượn một vòng trên thảo nguyên.

Đằng Thanh Sơn ngửi mùi thơm của đất, vị cỏ dại thảo nguyên, vẻ mặt phức tạp, hai mắt mờ mờ chút nước mắt.

“Đây là thảo nguyên Cửu Châu! “

“Rốt cục ta trở lại rồi. “

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 3

Lý Phủ.

Đại thảo nguyên!

Trong lúc nhất thời Lý Quân cũng thấy mọi loại tình cảm dâng lên ngập lòng.

- Đao Trì, đi thôi!

Đằng Thanh Sơn vỗ con Lục Túc Đao Trì.

- Hống...

Lúc này Lục Túc Đao Trì vô cùng hưng phấn gầm gừ một tiếng, nhanh chóng bốc người lên cao.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì, nhìn xuống thảo nguyên xa xa bên dưới nơi có rất nhiều bộ lạc cùng những đàn cừu khắp nơi. Năm đó mình đi bộ xuyên qua đại thảo nguyên, ngộ ra được Thổ Hành Chi Quyền, đã từng xin cơm ăn nước uống ở những bộ lạc trên thảo nguyên. Cuộc sống khổ hạnh vẫn còn nguyên trong ký ức.

- Sư phụ, đây là quê nhà của người à?

Dương Đông cũng nhìn xuống phía dưới, thán phục:

- Đại thảo nguyên ít người như vậy à? Hơn mười ức dân cư,

vậy phải cần phải có bao nhiêu thảo nguyên như vậy. Cửu Châu lớn thật!

- Ừm.

Đằng Thú cũng gật đầu.

- A Đông, A Thú!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt về phía nam, cười khẽ:

- Đại thảo nguyên này chỉ là phương bắc của Cửu Châu. Quê nhà của sư phụ... ở vùng giữa Cửu Châu, nơi phồn hoa nhất - Dương Châu! Cách đây khoảng một hai vạn dặm, nhưng với tốc độ của Lục Túc Đao Trì, giờ này ngày mai là có thể đến Dương Châu rồi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Lý Quân:

- Tiểu Quân...

- Hả?

Lý Quân nghi hoặc nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ chúng ta nên đi Dương Châu hay đi Thiên Thần Sơn?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lần này trở về, Đằng Thanh Sơn trong lòng không muốn lộ diện hành tung của mình. Nhưng Thiên Thần cung chính là tông phái của thê tử, nếu thê tử Tiểu Quân muốn gặp lại tông phái, Đằng Thanh Sơn cũng sẽ không ngăn trở.

Mặc dù không muốn bộc lộ hành tung, nhưng Thiên Thần cung chính là một đại tông phái đang tiềm phục, chắc cũng không lộ hành tung mình ra ngoài đâu.

- Không được, đi Dương Châu đi!

Lý Quân cười lắc đầu, nàng hiểu ý của Đằng Thanh Sơn - Không gặp sư phụ nàng à?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Không vội.

Lý Quân mỉm cười.

- Cơ sở chính của Thiên Thần cung là ở Cửu Châu, chứ không phải đại thảo nguyên. Thiên Thần Sơn chỉ là một nhánh của Thiên Thần cung thôi. Mặc dù Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn là trưởng bối của muội, nhưng không phải là sư phụ. Sư phụ muội sống ở Thanh Châu, Cửu Châu cơ.

Đằng Thanh Sơn giật mình gật đầu. Những người có quan hệ gần với Lý Quân ở Thiên Thần cung thì một là nữ sư phụ, người đã cứu và truyền cho nàng phương pháp tu luyện. Người thứ hai chính là người đã dạy nàng thú ngữ, Thú Vương Ô Hầu.

Vù vù!!

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Lục Túc Đao Trì không ngừng bay về phía phía nam với một tốc độ kinh người.

...

Ngày mười hai tháng tám, Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần giao thủ.

Ngày mười ba tháng tám, đám người Đằng Thanh Sơn cưỡi Bất tử Phượng Hoàng và Lục Túc Đao Trì, bắt đầu ly khai Đoan Mộc Đại Lục.

Ngày hai mươi tám tháng tám, sau khi phi hành nửa tháng, vượt hơn mười vạn dặm hải vực, đám người Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì đến thảo nguyên ven biển phía bắc Cửu Châu Đại Địa.

Sau đó, qua một ngày nữa, họ đã bay qua vạn dặm đại thảo nguyên. Trên đường Lục Túc Đao Trì nghỉ ngơi một canh giờ, rồi sau đó bay một hơi qua Yến Châu, Vũ Châu. Đến chiều ngày hôm sau mới đến bầu trời Dương Châu.

- Nhiều người thật, nhiều thật.

- Vũ Thành này vừa nhìn đã thấy rất lớn, còn lớn hơn cả Nam Sơn Thành của chúng ta.

Đằng Thú cùng Dương Đông trên những tầng mây nhìn xuống, chậc lưỡi cảm thán.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đang đàm luận.

- Thanh Sơn, đã tới Dương Châu rồi, chúng ta bây giờ phải làm như thế nào?

Lý Quân dò hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, ánh mắt mờ ảo:

- Kỳ thật điều bây giờ ta muốn làm nhất là đi gặp cha mẹ ta, gặp sư phụ ta, còn cả muội muội ta tiểu Vũ, cùng với những tộc nhân họ Đằng của ta!

Nỗi nhớ nhà như mũi kim làm Đằng Thanh Sơn rất nhung nhớ - Rời nhà, chạy chết gần bốn năm, rốt cục cũng đã trở lại! Nhưng, ta biết, bây giờ chưa thể công khai thăm họ được.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sâu thẳm, nói trầm trầm. - Có lẽ thời gian đã quá dài, bây giờ không còn đuổi giết khắp thiên hạ nữa.

Nhưng... chắc chắn chúng sẽ giám thị Quy Nguyên Tông, giám thị cả bộ tộc họ Đằng của ta, âm thầm tìm tung tích ta khắp thiên hạ!

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

Lý Quân gật đầu:

- Ừm, Thanh Hồ Đảo đích thật vẫn luôn luôn muốn tìm được chàng. Lúc trước Thanh Sơn chàng chạy trốn tới đại thảo nguyên, Thanh Hồ Đảo vẫn còn tìm.

- Ta không để ý tới những người khác của Thanh Hồ Đảo, ngoại trừ một tên – đó là hư cảnh đại thành Hạt Tử Kiếm Thánh trong truyền thuyết!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên, trịnh trọng nói:

- Bây giờ, ta vẫn không phải là đối thủ của Hạt Tử Kiếm Thánh. Do đó, ta không thể quang minh chính đại về Quy Nguyên Tông được!

- Dù sao, năm đó ở Ô Thành Vũ Châu, Triệu Đan Trần cùng phối hợp với ba tên cường giả tiên thiên kim đan của Vũ Hoàng môn đuổi giết ta, nhưng ta chạy thoát. Lúc đó ta đã giao thủ với Triệu Đan Trần rồi!

- Hắn nhất định cho rằng ta đã đạt tới tiên thiên kim đan!

- Mười tám tuổi đã là tiên thiên kim đan! Phỏng chừng, đảo chủ Thanh Hồ Đảo và Hạt Tử Kiếm Thánh sẽ tìm mọi cách để giết ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Điểm này không có gì phải hoài nghi. Nếu địch nhân của mình, tỷ như ở Thanh Hồ Đảo có một tiên thiên kim đan mười tám tuổi, mình cũng sẽ không thể an tâm!

Thiên tài như thế mà không giết, ai có thể an tâm cho được?

- Huống chi, bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Nếu để lão mù thối tha của Thanh Hồ Đảo đó biết ta đạt tới hư cảnh, hừ, cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi? Ha ha... Quả là cả Cửu Châu từ cổ chí kim đều chưa từng có. E rằng, tên mù thối tha đó sẽ sợ tới mức không dám ngủ nữa, sẽ bất chấp tất cả, không tiếc trả mọi giá để tiêu diệt ta!

- Cả những tông phái khác mà biết có một cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi, cho dù họ không đối phó với ta, sợ cũng chẳng giúp ta!

Thiên tài, đều làm mọi người tán thưởng.

Nhưng... Nếu vượt qua phạm trù "thiên tài", đó là yêu quái rồi!

- Muội hiểu.

Lý Quân hít sâu một hơi.

- Do đó, ta tạm thời phải che dấu thân phận, chỉ có thể âm thầm bố trí, âm thầm đi gặp cha mẹ, rồi liên lạc với sư phụ.

Đằng Thanh Sơn thầm than, nhưng rồi lập tức cười nhẹ:

- Bây giờ ta đã đạt tới hư cảnh, thần dung với hành Kim, hành Hỏa, khí tức đại biến. Cho dù gặp lại Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn, ta e rằng họ cũng không dám xác nhận là ta. Chưa nói bọn người Hạt Tử Kiếm Thánh chưa bao giờ gặp ta, càng không thể nhận ra ta được.

Đằng Thanh Sơn rất tự tin.

Trải qua ba bốn năm, đặc biệt là sau khi đạt tới hư cảnh, thần

dung hành Kim, hành Hỏa, khí tức Đằng Thanh Sơn đại biến. Về phần dung mạo? Gần bốn năm qua, dung mạo thân mình của Đằng Thanh Sơn cũng có biến hóa một chút. Chỉ cần Đằng Thanh Sơn thi thố chút thủ đoạn là có thể làm cho người ta rốt cuộc không thể nhận ra thân phận hắn.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Lý Quân dò hỏi.

- Việc đầu tiên là kiếm tiền!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn về phía Dương Châu mênh mông.

- Phải có tiền mới làm việc được!

...

Đằng Thanh Sơn một mình một người tùy ý đi tới dạo trong quận thành "Từ Dương quận" ở Dương Châu. Trú điểm của Thanh Hồ Đảo ở Từ Dương quận, chính là thủ phủ của Từ Dương quận. Với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, không tới nửa canh giờ hắn đã vơ sạch tiền bạc ở thủ phủ Từ Dương quận, xách theo một bao to lặng yên bỏ đi.

Buổi sáng ngày ba mươi tháng tám.

Dương Châu, quận thành Nam Tinh quận.

Mặc quần áo tím hoa hòe, dung mạo hơi biến hóa một chút, Đằng Thanh Sơn trông như một phú gia công tử cùng Lý Quân, hai vợ chồng đang đứng trước một phủ đệ sang trọng.

Cạnh họ là một người môi giới, còn có một lão già mặc hoàng y mập mạp khác đang cười nói:

- Lý lão gia, phủ đệ của ta còn mới tinh. Năm kia vừa mới sửa

chữa, nếu không phải vì ta cần gấp vốn để quay vòng làm ăn, ta sẽ không bán căn nhà ở Nam Tinh quận này đâu.

- Lý lão gia, phủ đệ Vương lão gia ở Nam Tinh quận chúng ta xem như đã loại một rồi đó.

Người môi giới bên cạnh cũng cười tủm tỉm nói:

- Nếu không phải vì có việc gấp, làm sao lại có giá thấp như thế được? Lý lão gia, nếu bỏ qua lần này, lần sau cũng khó tìm chỗ tốt như vậy nữa đâu.

- Miệng ngươi dẻo thật.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, rồi nhìn thoáng qua tên môi giới:

- Như vậy đi. Mười hai vạn lượng bạc, ta trả ngân phiếu, ngân phiếu ở Dương Diêm. Giá này là được rồi, hôm nay chúng ta ký luôn, ta trả ngân phiếu.

Lão giả hoàng y cười ha ha:

- Lý lão gia trả giá rất lợi hại. Được, Lý lão gia đã sảng khoái như vậy, vậy ta lấy giá này, mười hai vạn lượng!

Người môi giới bên cạnh cũng lộ vẻ vui mừng. Vụ làm ăn lớn như thế, mặc dù hắn cũng phải nộp đại bộ phận cho thủ phủ quận, nhưng hắn vẫn còn lời rất nhiều.

Vụ làm ăn thế là xong.

Nha hoàn, hộ vệ bên trong phủ đệ toàn bộ đều được để lại. Nhưng buổi tối hôm đó, cả phủ đệ được Đằng Thanh Sơn sửa chữa lại một chút. San phẳng cả một tòa nhà và tường viện, biến nó thành một luyện võ trường cỡ lớn. Hơn nữa còn ra lệnh không cho bất kỳ nha hoàn, hộ vệ nào được vào trong nội viện phủ đệ.

Người nào vi phạm nhất định sẽ chém không tha!

- Lão gia chúng ta, rốt cuộc ở đâu tới đây nhỉ?

- Ai biết, nghe nói Lý lão gia chúng ta mua xong phủ đệ, trả tiền một lần mà không nháy mắt một cái!

Hai tên hộ vệ đang tuần tra trong phủ đệ, thấp giọng thảo luận.

- Như vừa rồi, Tiểu Thúy nhất thời quên quy củ, đi vào bên trong. Vừa vào đến cửa nội viện, đã bị một nam tử trông như dã thú một cước đá bay ra ngoài, may mà còn sống.

...

Lý Phủ được Đằng Thanh Sơn sửa chữa một chút, đám người Đằng Thanh Sơn bình thường đều sống trong nội viện, còn ở ngoài viện là chỗ của nha hoàn, hộ vệ.

Bình thường nhóm Đằng Thanh Sơn cũng ăn cơm ở bên cạnh hồ nước gần hoa viên.

- Vù... vù...

Nội viện Lý Phủ, luyện võ trường chiếm vị trí cực rộng. Ở một bên luyện võ trường thậm chí còn có một cái hố lớn. Cái hố này có mái che mưa che gió, con yêu thú dữ tợn khổng lồ "Lục Túc Đao Trì" đang nằm gục trong cái hố ngủ khì. Hằng ngày, chỉ mỗi khi Đằng Thanh Sơn luyện quyền ở luyện võ trường thì nó mới mở mắt cẩn thận quan sát.

Bên cạnh Luyện võ trường, trong một tĩnh thất.

Lý Quân và Đằng Thanh Sơn đều khoanh chân ngồi đó.

- Được rồi. Thanh Sơn, hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên quá thần kỳ. Trong đan điền muội đã sinh ra luồng tiên thiên chân nguyên đầu tiên.

Lý Quân kinh hỉ mở mắt nói với Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nghe xong không khỏi lộ vẻ tươi cười:

- Tiểu Quân, ở Đoan Mộc Đại Lục, có bốn mươi hai người phục dụng hạt sen, thì có bốn mươi mốt người đạt tới cảnh giới tiên thiên. Duy chỉ có một người là không đạt tới thôi... Nói cách khác, trừ khi "Thần" của muội yếu tới mức bất bình thường, bằng không thì nhất định sẽ đạt tới tiên thiên.

- Thanh Sơn, chàng đạt tới Thân Dung Thiên Địa rồi à!

Lý Quân dò hỏi.

- Sẽ nhanh thôi!

Đằng Thanh Sơn cười khẽ rồi nói:

- Đạt tới thân dung thiên địa, chính là lúc ta đi Quy Nguyên Tông!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 4

Giang Ninh Quy Nguyên Tông

Sau khi đạt tới hư cảnh, việc Thần dung thiên địa là rất dễ dàng, chỉ mất chút thời gian là được. Còn Thân Dung Thiên Địa hơi khó hơn, nhưng cường giả hư cảnh bình thường chỉ hao phí chút thời gian cũng có thể đạt tới! Một khi đạt tới cấp độ thân dung thiên địa là có thể hóa thành một đạo hào quang giữa lực thiên địa rồi.

Khinh công thân pháp nhanh nhất, tuyệt không phải dùng lực thiên địa phụ trợ, mà là thân dung thiên địa. Trở thành một bộ phận của lực thiên địa mới có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất.

- Thân dung thiên địa, thuật hành Thổ của ta chính là ẩn vào trong lực thiên địa, mới có thể một bước đi một hai dặm.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Nhưng, bây giờ đạo hành Thổ của ta còn chưa thành công. Muốn thân dung thiên địa, chỉ có thể chọn lực hành Kim hoặc lực hành Hỏa.

Có kinh nghiệm về thuật Hành Thổ, Đằng Thanh Sơn có thể đạt thân dung thiên địa rất nhanh.

***

Sáng ngày sáu tháng chín.

Tại Nam Tinh quận quận thành, trong luyện võ trường Lý Phủ.

Đằng Thanh Sơn đang từng chiêu từng chiêu diễn luyện Kim Hành Chi Quyền, quyền pháp như một cây búa lớn mở rộng ra rồi khép lại, sắc bén vô cùng. Mặc dù Đằng Thanh Sơn không hề sử dụng nhiều sức mạnh, nhưng quyền pháp cũng đã ẩn chứa đạo hành Kim, thậm chí đủ để rung chuyển tinh thần con người, làm cho Thần lâm vào huyễn cảnh của Kim hành chi đạo.

- Vù!

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi, khí tức như lợi kiếm, rồi thu thế!

Con yêu thú khổng lồ Lục Túc Đao Trì nằm dài một bên không dám nháy mắt, chăm chú quan sát. Cặp mắt lồi ra như cái bánh xe có vẻ hơi mờ ảo, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Còn con Cuồng Phong Ưng đang làm tổ trên đầu Lục Túc Đao Trì thì chớp chớp mắt.

Hiển nhiên nó không cảm nhận được sự huyền ảo của quyền pháp Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn!

Lý Quân bưng điểm tâm sáng tới.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn mặc thanh bào rộng thùng thình, cười đi qua.

- Lần này ta đi Quy Nguyên Tông, tối nay chắc sẽ về. Chuyện trong nhà, nàng hỗ trợ nhé!

- Ừm, nhưng Thanh Sơn... Chàng phải cẩn thận!

Lý Quân hơi lo lắng dặn dò.

- Yên tâm, bây giờ ta đã đạt tới "Thân dung thiên địa". Cho dù gặp phải cường giả hư cảnh đại thành, ta cũng có thể chạy thoát. Cho dù hắn có yêu thú phi cầm, ta cũng có thể chui xuống đất rất nhanh.

Đằng Thanh Sơn rất tự tin, một khi cường giả hư cảnh đã "Thân dung thiên địa" thì thiên hạ to lớn đi đâu chẳng được!

Dù sao, trong thiên hạ cũng có quá ít những yêu thú phi cầm! Hơn nữa loại lợi hại như "Bất tử Phượng Hoàng", thứ chim có thể nhanh chóng khoan xuống đất lại càng hiếm hơn.

Lúc trước ở Đoan Mộc Đại Lục, chỉ có thể nói là" Thiên Phong Chiến Thần" mạng không thọ nên mới gặp phải Bất tử Phượng Hoàng.

***

Khi thi triển khinh công thân pháp, một cường giả hư cảnh từ Nam Tinh quận tới Giang Ninh quận thành không tới một canh giờ.

Vù!

Ngoài thành, cách cửa đông Giang Ninh quận thành ba dặm, bên đường quan đạo đầy những cỏ dại, chợt có một bóng người từ từ ngưng tụ thành thực thể, nhìn như một phú gia công tử, lưng đeo một cái bao dài. Hắn bước dài trên quan đạo, rồi sau đó bước từng bước về phía cửa đông thành.

"Quận Giang Ninh! "

"Lâu lắm rồi không trở lại. " Đằng Thanh Sơn nhìn hai chữ "Giang Ninh" thật to ở cửa đông thành, tựa hồ thấy trước mắt cảnh năm đó mình suất lĩnh đám kỵ binh Hắc Giáp quân, rầm rộ ly khai quận Giang Ninh đi Duyên Giang thành, chống cự với đại quân Thanh Hồ Đảo. Cũng thấy cảnh lúc trước, mình chỉ huy thân vệ Hắc Giáp quân đi Đại Duyên Sơn cứu thân nhân mình.

“Qua bốn năm rồi, quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông, ta đã trở lại. “

Đằng Thanh Sơn nộp phí vào thành, đi dọc theo cửa đông thành, vào Quy Nguyên Tông!

Lần rời khỏi Quy Nguyên Tông năm đó, Đằng Thanh Sơn chỉ vừa đạt tới tiên thiên.

Còn bây giờ, lúc này, Đằng Thanh Sơn đã thành một cường giả hư cảnh!

Đi trên đường cái quan quận Giang Ninh, bên trái chính là quân doanh Hắc Giáp quân Quy Nguyên Tông, bên phải có rất nhiều cửa hàng buôn bán. Đường cái này là một trong những trục lộ chính của cả quận Giang Ninh, vô cùng náo nhiệt. Trên đường người đi kẻ lại như thoi đưa. Đằng Thanh Sơn mặc trang phục phú gia công tử cũng hòa vào dòng người.

“Quân doanh! “ Đằng Thanh Sơn nhìn về bên trái.

- Hát! Cáp!

Những tiếng hò hét rầm rập từ trong quân doanh Quy Nguyên Tông vọng ra. Buổi sáng mỗi ngày, Hắc Giáp quân đều phải huấn luyện rất lâu.

“Là Hắc Giáp quân đang tập luyện... “

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc.

Bởi vì...

Bên trong khu vực, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm nhận được khá nhiều khí tức quen thuộc. Trong những khí tức này, có cha hắn Đằng Vĩnh Phàm, có mẹ hắn, có muội muội Thanh Vũ. Còn có rất nhiều tộc nhân họ Đằng, cùng với bọn người sư phụ Gia Cát

Nguyên Hồng.

“Cha! Mẹ! “ Đằng Thanh Sơn không kìm được rơm rớm nước mắt. Hắn suy nghĩ rất lung, chỉ muốn được ngay bây giờ vọt tới trước mặt cha mẹ.

“Cũng may. Cha mẹ và muội muội vẫn an toàn. “ Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

Căn cứ vào khu vực mà Đằng Thanh Sơn xem xét, cha mẹ và muội muội mình đều ở trong Quy Nguyên Tông. Về phần gia tộc họ Đằng thì đang ở hướng bắc của Đằng Thanh Sơn, trong một phủ đệ rộng lớn. “Ngoại công cũng rất khỏe. Vĩnh Lôi thúc cũng ở đó. “ Đằng Thanh Sơn trong lòng dâng lên niềm vui vô tận.

Đằng Thanh Sơn rất quen thuộc với con đường này.

Hắn cũng rất quen thuộc với rất nhiều thứ ở nơi này. Lúc trước từ Đằng phủ đi quân doanh, những lần qua lại thường xuyên, thường ngang qua một vài cửa hàng.

“Đây là quê nhà! “ Đằng Thanh Sơn thầm nói.

“Khí tức mạnh thật, khí tức của cường giả hư cảnh. “ Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía nam. “Ở trong Vũ Các. Thì ra cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông ta lại là vị Vũ trưởng lão thích xem tiểu thuyết dã sử ở Vũ Các. “

...

Quy Nguyên Tông, trong Vũ Các.

Vũ trưởng lão tóc bạc phơ, bình thường chỉ cười hà hà, lúc này vẻ mặt trịnh trọng, đứng ở cửa Vũ Các hướng mắt nhìn về phương bắc, khẽ cau mày, trong lòng nghi hoặc: “Kim kình sắc bén đến thế, còn có cả khí tức nóng rực của hỏa diễm nữa chứ! Đây là vị cường giả hư cảnh nào nhỉ? Ta hẳn là chưa bao giờ gặp qua,

nhưng... hình như hơi quen thuộc. “

Vũ trưởng lão nghi hoặc.

Khí tức và “Thần“ của từng người có liên quan với nhau. Khi một người đạt tới hư cảnh, đặc biệt là có đặc tính “Thần“ dung hợp với lực thiên địa. ” Thần“ sẽ phát sinh ra biến hóa, khí tức cũng sẽ biến hóa theo! Nếu hai người rất quen nhau, còn có thể phân biệt được. Nhưng Vũ trưởng lão và Đằng Thanh Sơn không thân nhau, nên trong lúc nhất thời lão không thể nhận ra hắn.

Có lẽ... lão không dám nghĩ tới thanh niên thiên tài chạy trốn lúc trước lại có thể chỉ hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh!

“Ừm, có thể là một cường giả hư cảnh đi ngang qua quận Giang Ninh ta. “

“Hắn đã không tới quấy rầy, coi như ta không thấy. “ Vũ trưởng lão lại trở về Vũ Các, trở lại trước bàn của mình. Tuy lão cầm lấy một quyển tiểu thuyết dã sử, nhưng tâm tư lại không để ở trên quyển tiểu thuyết, mà vẫn nghĩ về cường giả hư cảnh thần bí xa xa.

Dù sao, mỗi một cường giả hư cảnh đều rất đáng sợ!

Nếu một cường giả hư cảnh nhảy vào một tông phái, giết tông chủ tông phái rồi chạy đi! Cho dù là cường giả hư cảnh đại thành, e rằng cũng khó ngăn cản được.

Do đó, khi phát hiện cường giả hư cảnh vào thành, thương thường cường giả hư cảnh của tông phái không dám sơ ý!

“Ủa, hắn dừng lại rồi, ở... trên cầu kênh đào? “ Vũ trưởng lão cau tít mày lại.

...

Đại Vận Hà Vũ Dương chảy ngang qua giữa quận Giang Ninh, trên cái cầu bắc ngang kênh đào, Đằng Thanh Sơn đang đứng trên cầu, tựa vào lan can.

Rào rào...

Nước kênh cuồn cuộn, thi thoảng có vài chiếc thuyền đi qua dưới cầu, đang có không ít thanh niên nam nữ ước hẹn nhau trên cầu hóng gió.

“Kênh đào... Đại Vận Hà Vũ Dương! “ Trong đầu Đằng Thanh Sơn lại hiện lên cảnh đêm năm đó Gia Cát Thanh và hắn cùng nhau chèo thuyền trên kênh đào. ” Thanh Thanh... “ Đối với Gia Cát Thanh, Đằng Thanh Sơn luôn luôn có tâm trạng áy náy. Đồng thời, trong lòng lại dâng lên sát tâm với Thanh Hồ Đảo.

“Tất cả những gì năm đó, sẽ không dừng lại như vậy đâu! “

“Thanh Hồ Đảo, lúc trước các ngươi không thể giết chết ta, bốn năm rồi bây giờ ta trở lại! Lần này, ta sẽ cho các ngươi trả giá đắt! “ Hai mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

Đạo lý trong thiên hạ giống như Thanh Hồ Đảo lúc trước diệt “Thiết Y Môn“. Họ đã giết sạch hơn mười vạn người, nhưng người trong thiên hạ chỉ biết tán thưởng Thanh Hồ Đảo cường đại, rất ít người nói là Thanh Hồ Đảo hung tàn. Thanh Hồ Đảo lúc trước ở Đại Duyên Sơn vô cùng kiêu ngạo, còn bức bách Quy Nguyên Tông, nhưng Quy Nguyên Tông cũng chỉ có thể nhẫn nhịn!

“Sư phụ! “ Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía nam, khi tới chân cầu thì thân ảnh hắn mờ đi rồi hoàn toàn biến mất. Sau đó hắn dùng tốc độ kinh người, hóa thành một luồng hồng quang mắt thường cơ hồ khó thể nhận ra lao về phía Quy Nguyên Tông.

“Không ổn! “ Chưa bao giờ dám buông lỏng cảnh giác, Vũ trưởng lão đang ở Vũ Các sắc mặt đại biến, thân ảnh cũng mờ đi

biến mất khỏi Vũ Các, dùng tốc độ kinh người chạy về phía tông chủ "Gia Cát Nguyên Hồng".

"Cường giả hư cảnh này thật là âm hiểm, đầu tiên là đứng ở trên cầu chỗ kênh đào không nhúc nhích gì, thế mà bây giờ đột nhiên lao về phía Nguyên Hồng tu luyện. Bây giờ Nguyên Hồng chỉ còn cách hư cảnh một bước cuối cùng, một chút xíu nữa là có thể đột phá đạt tới hư cảnh. "

"E rằng, chính Hạt Tử Kiếm Thánh ở Thanh Hồ Đảo mời một vị cường giả hư cảnh tới giết Nguyên Hồng. " Vũ trưởng lão vừa sợ vừa giận!

Trong lịch sử Cửu Châu.

Một vị cường giả hư cảnh đột nhiên xông vào một tông phái, giết liên tục vài tinh anh, rồi sau đó bỏ chạy đã từng xảy ra! Từ khi trở mặt với Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên Tông vẫn luôn luôn cẩn thận cảnh giác, nhưng hôm nay... vẫn có một vị cường giả hư cảnh tới!

"Tên mù chó chết, thật là âm hiểm! " Vũ trưởng lão mắng thầm.

Thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng. Cửa thư phòng đóng chặt, cửa sổ mở rộng, mùi đàn hương nồng nàn tràn ngập cả thư phòng. Gia Cát Nguyên Hồng mặc áo bào trắng rộng thùng thình, tóc dài xõa tung đang khoanh chân tĩnh tọa. So với bốn năm trước, bây giờ hắn trông càng trầm ổn hơn, ngồi ở đó mà giống như không tồn tại.

Vù! Một luồng gió thổi vào thư phòng, hóa thành một bóng người. Chính là Vũ trưởng lão!

Vũ Các cách thư phòng không xa, đương nhiên Vũ trưởng lão chạy tới trước.

Gia Cát Nguyên Hồng mở mắt, kinh ngạc:

- Sư tổ?

Đặc biệt khi thấy trong tay Vũ trưởng lão đang cầm một thanh thần kiếm xanh đậm, lão không khỏi cảm thấy kinh hãi. Vũ trưởng lão chính là cường giả hư cảnh, có việc gì phải kinh động tới đệ nhất cường giả Quy Nguyên Tông Vũ trưởng lão cầm binh khí ra nghênh tiếp?

- Nguyên Hồng, đại sự không ổn, có cường giả hư cảnh đánh tới.

Vũ trưởng lão vội vàng giải thích.

- Cường giả hư cảnh?

Dù Gia Cát Nguyên Hồng có trầm ổn tới mấy cũng không khỏi biến sắc.

- Là Thanh Hồ Đảo à?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng biết uy danh của Hạt Tử Kiếm Thánh. Hắn là cường giả hư cảnh đại thành rất đáng sợ. Nếu là Hạt Tử Kiếm Thánh đánh tới... Vũ trưởng lão chắc chắn có thể chạy trốn, nhưng muốn bảo vệ một người thì rất khó.

- Hạt Tử Kiếm Thánh không bất trí như thế đâu!

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy căng thẳng.

Vũ trưởng lão đứng trước người Gia Cát Nguyên Hồng, cẩn thận chờ đợi.

Vù!

Một luồng hồng quang xuyên qua cửa sổ rồi dừng lại trong thư phòng. Sau đó thân ảnh ngưng tụ, hóa thành một thanh niên tựa

như phú gia công tử bình thường.

- Vị bằng hữu này, chẳng biết tới Quy Nguyên Tông ta làm gì?

Vũ trưởng lão khí thế như núi, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Thanh niên phú gia công tử hai mắt lóe lên vẻ kích động, run giọng:

- Vũ trưởng lão!

Rồi hắn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, trong đầu hiện lên lúc trước ở Đại Duyên Sơn, có rất nhiều Hắc Giáp quân huynh đệ đã chết, còn cả cái chết của Tiểu Thanh, không khỏi cảm thấy áy náy, quì sụp xuống:

- Sư phụ, đồ nhi Đằng Thanh Sơn bất tài đã trở lại đây!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 5

Thầy Trò Tâm Sự

Sư phụ, đồ nhi bất tài Đằng Thanh Sơn đã trở lại!

Thanh âm vang vọng trong thư phòng. Trong thư phòng, Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão vừa nghe nói như thế lập tức đều đờ người ra.

- Cường giả hư cảnh đã ngộ ra Hỏa chi đạo, Kim chi đạo... là tiểu tử Đằng Thanh Sơn lúc trước à?

Mắt Vũ trưởng lão không khỏi trợn lên, lão nhìn như đóng đinh vào thanh niên giàn dụa nước mắt đang quỳ xuống trước mặt mình.

- Sao lại có thể như vậy? Hắn... hắn... hắn... sao có thể là Đằng Thanh Sơn được?

Gia Cát Nguyên Hồng cho dù là một người đứng đầu một tông, nhưng trong lòng cũng dâng lên những cơn sóng gió động trời.

Đằng Thanh Sơn quỳ xuống, trong lòng đầy sự ăn năn: ‘ Lúc trước ta vì muốn báo thù cho cha, cho tộc nhân, hơn nữa tự tin mình sẽ không lộ diện... nhưng kết quả thì sao? Thân phận ta cuối cùng cũng vẫn bị tra ra, hơn nữa còn liên luỵ tới Quy Nguyên Tông! Hắc Giáp quân chết biết bao nhiêu huynh đệ, Thanh Thanh cũng đã chết... tất cả đều vì tư tâm của ta, vì sự điên cuồng của ta! ‘

Đối với sư phụ ‘Gia Cát Nguyên Hồng’, Đằng Thanh Sơn luôn luôn cảm thấy áy náy day dứt trong lòng.

Nếu không có mình, sư phụ há có thể mất ái nữ?

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ngươi… ngươi nói ngươi là Thanh Sơn à?

Gia Cát Nguyên Hồng lúc này vẫn trong tình trạng hoảng sợ.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên tỉnh ngộ. Bộ dáng mình lúc này đang được ngụy trang, hắn lập tức vuốt mặt, gương mặt chợt biến hóa. Vốn những đường cong nhu hòa trên bộ mặt chợt trở nên sắc bén lên, khoảng cách hai mắt cũng thay đổi. Từ một bộ dáng của bình thường phú gia công tử bình thường đã biến thành một thanh niên lạnh lùng. Từ sau khi đạt tới cương kình hậu kỳ, đạt tới nhân thể cực hạn, trong ngoài viên mãn, Đằng Thanh Sơn có thể làm ra những biến hóa những cơ bắp rất nhỏ trên gương mặt mình.

Việc thay đổi dung nhan không cần sử dụng tới vật liệu và bút vẽ nữa.

- Hả...

Vũ trưởng lão chấn động.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng không khỏi giật mình.

Bây giờ trước mặt họ chính là Đằng Thanh Sơn, thiên tài bậc nhất Quy Nguyên Tông trước nay, cũng là tên điên cuồng đến cực điểm ở Đại Duyên Sơn năm đó!

Mặc dù so với bốn năm trước thì Đằng Thanh Sơn bây giờ trở nên trưởng thành hơn, khí thế cũng đã hoàn toàn nội liễm.

Nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra rồi.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng kích động đỏ cả mắt, lão vội kéo Đằng Thanh Sơn.

- Mau đứng lên, mau đứng lên.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng thấy trong ánh mắt sư phụ cũng ẩn hiện nước mắt.

- Tiểu tử nhà ngươi, đã bốn năm rồi mà một chút tin tức cũng không có.

Gia Cát Nguyên Hồng kéo tay Đằng Thanh Sơn.

- Cha mẹ con cũng luôn luôn rất lo lắng cho con. Lo lắng con xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Cũng may... Rốt cục con đã trở lại, trở lại rồi. Về được là tốt rồi! Ta cuối cùng xem như đã yên tâm.

Đằng Thanh Sơn có thể cảm giác được sự quan tâm nồng đậm của sư phụ. Mái tóc của sư phụ đã có thể thấy những sợi tóc bạc.

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn thấy vô cùng đau xót.

Gia Cát Nguyên Hồng từ khi quyết định đem con gái gả cho Đằng Thanh Sơn, hơn nữa nhi tử của lão lại muốn cưới Thanh Vũ, quan trọng nhất là lão lúc trước đã chuẩn bị để Đằng Thanh Sơn kế nhiệm chức tông chủ Quy Nguyên Tông. Do đó, Gia Cát Nguyên Hồng sớm đã đối xử với Đằng Thanh Sơn như hài tử của mình, đồng thời cũng rất quan tâm tới hắn!

Bây giờ gặp lại, Gia Cát Nguyên Hồng thực sự kích động từ nội tâm.

- Sư phụ, đệ tử xin lỗi sư phụ.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa quỳ xuống, hai mắt rưng rưng.

- Năm đó đệ tử tự mình làm bậy, để sư phụ vì cứu đệ tử mới binh phát Đại Duyên Sơn. Cuối cùng làm cho rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân bị chết, cũng làm Thanh Thanh... Đệ tử xin lỗi sư phụ!

Áy náy, lòng tràn đầy áy náy. Cảnh ngày đó ở Đại Duyên Sơn như hiện ra trước mắt.

- Sư phụ, Thanh Sơn giết người của Thanh Hồ Đảo không chút hối hận! Thanh Sơn được sư phụ dạy bảo... nhưng Thanh Sơn không xứng làm đệ tử của sư phụ.

- Các vị chứng kiến, Đằng Thanh Sơn ta từ hôm nay phản lại Quy Nguyên Tông!

- Ta Đằng Thanh Sơn làm gì cũng chẳng quan hệ gì với Quy Nguyên Tông cả!

...

Đằng Thanh Sơn cả đời sẽ không quên những cảnh ngày đó ở Đại Duyên Sơn! Cả đời này hắn áy náy nhất chính là Thanh Thanh, cùng rất nhiều huynh đệ bị chết, càng cảm thấy có lỗi với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng. Nhưng lúc trước vì trốn chết nên căn bản không có cơ hội xin lỗi sư phụ.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội chuộc tội!

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài.

- Tiểu tử nhà ngươi... Sư phụ không trách con. Năm đó con ở

Đại Duyên Sơn nói là con muốn phản lại Quy Nguyên Tông! Sư phụ chẳng những chẳng hề tức giận, mà còn rất cảm động, sư phụ biết con làm thế là vì tông phái.

- Chỉ hận Quy Nguyên Tông ta không đủ mạnh. Chỉ hận Gia Cát Nguyên Hồng ta không có năng lực... Nếu không há có thể để đệ tử của Gia Cát Nguyên Hồng ta chịu khuất nhục như vậy? Há có thể để cho ái nữ vô tội của ta chết đi như vậy?

- Con là đệ tử, ta là sư phụ.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Trời có sập cũng có sư phụ đỡ! Là sư phụ vô năng để con chỉ có thể một mình gánh chịu, chạy trốn khắp thiên hạ!

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn nghe nói như thế, nước mắt chảy ròng ròng.

- Xem các ngươi kìa. Hôm nay là ngày tốt lành, là ngày đáng mừng!

Vũ trưởng lão bên cạnh cười nói:

- Thanh Sơn an toàn trở về, hơn nữa Quy Nguyên Tông chúng ta bây giờ có thêm một cường giả hư cảnh! Chuyện tốt như thế mà các ngươi còn khóc cái gì.

- Đúng! Thanh Sơn, con đã là cường giả hư cảnh rồi, hay lắm.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng cười kéo Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nước mắt rưng rưng.

Ở Đoan Mộc Đại Lục mấy năm, ngoại trừ lần chảy nước mắt vì Lý Quân, bình thường hắn chưa bao giờ chảy nước mắt. Hôm nay nhìn thấy sư phụ, lại kích động vì được trở về, cũng cảm thấy day

dứt, pha lẫn cảm động, rất nhiều tâm tình làm cho Đằng Thanh Sơn kìm lòng không được.

- Thanh Sơn, ngồi... ngồi xuống, nói cho sư phụ biết cuối cùng chuyện xảy ra như thế nào?

Gia Cát Nguyên Hồng cười vui vẻ.

- Đệ tử thiên tài của ta ngắn ngủn chỉ mấy năm, đã từ một cao thủ tiên thiên thực đan lúc trước nay trở thành cường giả hư cảnh rồi. Vi sư mãi tới bây giờ vẫn còn chưa đột phá nữa.

- Đúng! Thanh Sơn, sao con đã đạt tới hư cảnh rồi?

Vũ trưởng lão nhìn Đằng Thanh Sơn, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

- Cường giả hư cảnh. Cơ nghiệp của Thanh Hồ Đảo, là một trong tám đại tông phái trong thiên hạ, cũng chỉ có một cường giả hư cảnh mà thôi? Nhưng Thanh Sơn...

Hãi nhân nhất chính là Đằng Thanh Sơn bây giờ mới hai mươi mốt tuổi!

- Sư phụ, Vũ trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

- Để con kể lại cho các vị nghe. Năm đó con ở Ổ Thành Vũ Châu đã bị đuổi giết, rồi sau đó âm thầm chạy một mạch, cho đến lúc tới đại thảo nguyên bắc bộ...

Trong thư phòng chợt hoàn toàn yên lặng, chỉ có thanh âm Đằng Thanh Sơn tự thuật.

- Cái gì? Thiên Thần cung?

Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão đều kinh hãi.

- Vâng! Thiên Thần Sơn đích xác chỉ là một nhánh của Thiên Thần cung, hơn nữa đệ tử đánh bại tên đệ nhất Thần Tướng ‘ Bột Nhật Lôi Mục ’ xong, còn được vị Thiên Thần đó mời làm một trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung bây giờ.

Đằng Thanh Sơn kể tiếp về sau, nói đến việc xuất hải, nói đến rất nhiều việc khác.

Một vài việc không nên nói, Đằng Thanh Sơn cũng giản lược cho nhanh.

Nhưng khi mình qua Bắc Hải đi tới Đoan Mộc Đại Lục, rồi sau đó rất nhiều việc... Đặc biệt là Đằng Thanh Sơn và Thiên Phong Chiến Thần đánh một trận, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão nghe mà như nín thở. Đại chiến giữa cường giả hư cảnh?

Thật lâu.

Thư phòng hoàn toàn yên lặng.

- Sau đó con ly khai Đảo Phượng Hoàng, con cùng Tiểu Quân và hai đệ tử cưỡi Lục Túc Đao Trì về tới Cửu Châu.

Đằng Thanh Sơn thuật lại.

Vũ trưởng lão và Gia Cát Nguyên Hồng đều hít mạnh một hơi.

- Đoan Mộc Đại Lục, thế gian lại còn có nơi này à?

Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được sự thán phục, lập tức nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, tin tức con mang đến lần này đối với Quy Nguyên Tông chúng ta quả là không khác gì buồn ngủ gặp chiếu manh (nguyên văn được tặng than khi trời tuyết)! Đặc biệt khi con có ‘ Thiên Phong Thủy Châu ’ và ‘ hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên ’ phải

không, cái hay nhất chính là con bất tử Phượng Hoàng!

- Thanh Sơn, con có thể quen biết rồi thành bằng hữu với một con thần thú bực này, quả là rất may mắn. - Gia Cát Nguyên Hồng tán thưởng.

Đằng Thanh Sơn giọng cảm thán:

- Cũng may là có Tiểu Quân, nếu không căn bản không thể trao đổi với thần thú được - Ừm!

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Tin tức ngươi lần này mang về, đối với Quy Nguyên Tông ta thật sự là một tin tức cực tốt. Việc Quy Nguyên Tông có thể thay đổi cả thế cục, thậm chí còn thay thế được Thanh Hồ Đảo, trở thành một trong tám đại tông phái cũng không phải là không thể làm được.

Đằng Thanh Sơn nghe thế khẽ mỉm cười. Nói về mưu kế mình thua sư phụ mình xa, Gia Cát Nguyên Hồng được xưng là ' Quy Nguyên Gia Cát ', về phương diện mưu kế đích thật là nhất đẳng. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn rất tín nhiệm sư phụ mình, đương nhiên có một số việc Đằng Thanh Sơn không nói.

Thuần túy là không muốn để Đoan Mộc Đại Lục gặp nạn!

Tỷ như quan hệ giữa Khai Sơn Thần Phủ và Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Mặc dù Đằng Thanh Sơn mang theo Khai Sơn Thần Phủ trở về, nhưng bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức các loại ẩn chứa chiêu thức ý cảnh thì Đằng Thanh Sơn đều đã ghi tạc trong đầu. Do đó, hắn không mang theo bất kỳ bản khắc đá nào về. Như vậy cho dù Khai Sơn Thần Phủ có truyền lưu ra ngoài, cũng sẽ không có ai phát hiện ra quan hệ giữa Khai Sơn Thần Phủ và bản khắc đá.

Dù sao bản khắc đá là ở Đoan Mộc Đại Lục!

- Sư phụ, người nói bây giờ chúng ta nên làm cái gì cho tốt?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ta muốn... ta muốn…

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên đang ở trạng thái hưng phấn cực độ. Dù sao Đằng Thanh Sơn mang về quá nhiều tài nguyên. Vô luận là Hỏa Lưu thiết hay Bất Tử thảo, hạt của Hỏa Diễm Hồng Liên, mà quan trọng nhất vẫn là Lục Túc Đao và Bất tử Phượng Hoàng sau này sẽ tới.

- Sư phụ, con muốn gặp cha mẹ và muội muội? - Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu.

- Nhưng nhớ kỹ, con tạm thời đừng để cho họ phát hiện ra con, thân phận con bây giờ vẫn không thích hợp công khai. Còn cha mẹ con thì khẳng định Thanh Hồ Đảo vẫn âm thầm giám thị. Một khi cha mẹ ngươi tiết lộ việc con trở về, vậy thì rất gay go. Con rốt cuộc nên làm cái gì thì để ta nghĩ cho rõ ràng, đợt lát nữa sẽ nói cho con biết.

- Dạ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Đằng Thanh Sơn không hề lo lắng việc sư phụ tiết lộ chuyện cơ mật, cũng không lo sư phụ tham lam bảo vật... Dù sao, cho dù đưa hết bảo bối cho sư phụ thì Đằng Thanh Sơn cũng chẳng để ý.

Dù sao...

Mình cũng đã làm sư phụ bị thiệt quá nhiều! Còn dựa vào trí tuệ của sư phụ, chắc chắn sẽ làm cho tài nguyên của mình được

sử dụng tốt nhất.

Đằng Thanh Sơn vuốt mặt, xương mặt chợt biến hóa, những đường cong trên gương mặt một lần nữa trở nên nhu hòa, gương mặt cũng có những biến hóa rất nhỏ. Chỉ chút biến hóa như vậy, đã làm cho Đằng Thanh Sơn hoàn toàn biến thành một người khác. Nhìn Đằng Thanh Sơn bây giờ đã khác hẳn, Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão không kìm được sự tán thưởng.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo hồng quang, biến mất khỏi thư phòng.

- Nguyên Hồng, đến giờ ta vẫn không dám tin, tiểu gia hỏa Đằng Thanh Sơn đó... lại... lại đạt tới hư cảnh. Hơn nữa còn lĩnh ngộ không chỉ một đạo.

Vũ trưởng lão không kìm được phải lắc đầu.

- Con vẫn không dám tin, hai mươi mốt tuổi, Đằng Thanh Sơn mới hai mươi mốt tuổi thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Ta cũng không dám tin, nhưng Thanh Sơn đã trở lại. Hắn còn đạt tới hư cảnh nữa!

- Hư cảnh hai mươi mốt tuổi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 6

Ba Điều

Đằng Thanh Sơn trở về với thân phận cường giả hư cảnh quả là nắng hạn gặp mưa rào (nguyên văn: tuyết trung tống thán) đối với Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng đang khổ sở nghĩ ngợi, làm sao có thể sử dụng những tài nguyên mà Đằng Thanh Sơn mang đến một cách tốt nhất, thì bản thân Đằng Thanh Sơn đã tới nơi Long Cương, nơi các đệ tử Quy Nguyên Tông thường xuyên đi bộ.

Trên Long Cương có rất nhiều đường nhỏ, cũng có cả những vườn hoa, cảnh sắc rất đẹp. Vài lão nhân và đám thanh niên nam nữ gia thuộc của Quy Nguyên Tông thường xuyên đến đây bách bộ.

- Cha, mẹ.

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn ra phía trước.

Viên Lan mặc áo vải mộc mạc màu đỏ thẩm, đang đẩy chiếc ghế lăn đặc chế. Đằng Vĩnh Phàm bây giờ tinh thần không bằng lúc trước đang lim dim, tươi cười nhìn chung quanh, ở khóe mắt đã có những nếp nhăn rất rõ ràng. Với thị lực của Đằng Thanh Sơn, chỉ liếc mắt là có thể thấy trên đầu cha đã có nhiều tóc bạc.

Cha già hơn bốn năm trước rất nhiều!

- A Lan, đợi ăn cơm trưa xong chiều nay sẽ tới chỗ họ hàng

một chuyến. - Đằng Vĩnh Phàm cười khà khà.

- Dòng họ mình ở tận đằng kia, không có việc gì đi xa như vậy làm gì, lo nghỉ ngơi cho tốt đi.

Viên Lan khuyên, Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt:

- Có thể không làm được, sư phụ năm nay bao nhiêu tuổi rồi. Lúc trước đám tặc nhân Thanh Hồ Đảo tới quê nhà mình ở Nghi thành làm hai tay sư phụ bị thương, muốn dạy được ba thằng nhóc đó chế tạo binh khí cũng chẳng làm được. Ba thằng nhóc đó mà không có ta ở đó là chúng sẽ lười biếng ngay. Ngươi đừng thấy ta không đứng dậy được mà coi thường. Dạy bảo ba thằng nhóc đó là việc dễ như trở bàn tay.

- Được, được, được. - Viên Lan cũng cười lớn.

Đằng Thanh Sơn đứng xa xa hướng mắt nhìn cha mẹ, rồi khẽ mỉm cười.

Cha mẹ sống khá tốt, như vậy là đủ rồi.

- Chạy chậm chút thôi.

Một thanh âm trong trẻo dễ nghe từ gần đó truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp đang dẫn theo một thiếu nữ và hai đứa hài đồng đang chập chững học đi, rất ồn ào huyên náo. Nhìn thiếu phụ, Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười thương yêu:

- Thanh Vũ... thoáng cái đã bốn năm rồi, Thanh Vũ cũng đã trưởng thành hơn.

Thiếu phụ đó chính là muội muội Đằng Thanh Vũ.

- Tiểu Sơn, Đình Đình! Tới, tới chỗ mẹ này.

Thanh Vũ ngồi xổm xuống đưa hai tay về phía hai tiểu hài tử.

Hai đứa nhỏ đi trên bãi cỏ, chập chững đi về phía Thanh Vũ còn bập bẹ nói:

- Mẹ, mẹ...

- Thanh Vũ có hai hài tử rồi?

Đằng Thanh Sơn vừa kinh ngạc, vừa vui mừng.

- Lúc trước ta ly khai Cửu Châu, Thanh Vũ và Gia Cát Vân cũng vừa thành thân không lâu. Không ngờ bây giờ, đã có hai hài tử rồi.

Tiểu Sơn, Đình Đình - Xem ra là một nam một nữ. Nhưng nhìn dung mạo thật rất giống nhau, hẳn là long phượng thai.

Thanh Vũ lúc này nhìn về phía đứa con gái với ánh mắt tràn đầy thương yêu quan ái. Thị nữ bên cạnh cũng chiếu cố cho hai hài tử.

- Ủa! Tiểu Sơn, Đình Đình các con xem kìa, ông ngoại và bà ngoại đâu rồi? Chúng ta đi tìm ông ngoại và bà ngoại được không?

Thanh Vũ nhìn ra xa xa.

- Ông ngoại, bà ngoại.

Một thanh âm của hài đồng mặc dù còn non nớt, nhưng cũng gọi khá lớn.

- Quá xa, ông ngoại bà ngoại không nghe thấy đâu. Chúng ta tới đó thôi.

Thanh Vũ ôm lấy một hài đồng, thị nữ thì ôm lấy hài đồng kia. Hai người mỗi người một đứa cùng đi về phía Đằng Vĩnh Phàm.

Còn Đằng Thanh Sơn, đang ở giữa hai bên.

- Ủa?

Thanh Vũ ôm hài tử đi tới, vừa nhìn đã thấy một thanh niên đầy hòa khí đứng đó. Bình thường Thanh Vũ sẽ không trò chuyện với người xa lạ, nhưng lúc thấy thanh niên này... Không biết vì sao, Thanh Vũ lại có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

Thanh Vũ tới gần, Đằng Thanh Sơn không khỏi nín thở, không kìm được tim đập dồn.

Trước mặt thiên quân vạn mã, đánh nhau với Thiên Phong Chiến Thần cũng chưa từng khẩn trương như thế. Nhưng vừa thấy muội muội đi tới, Đằng Thanh Sơn lại tim đập dồn dập.

- Chào anh, trước đây ta hình như chưa thấy ngươi bao giờ. - Thanh Vũ cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta lần đầu tiên tới.

Đằng Thanh Sơn đáp, đồng thời nhìn muội muội... Mấy năm không gặp, trên mặt muội muội không những có nhã khí mà còn có khí chất ấp áp mềm mại - Không biết vì sao, tiểu nữ cảm giác dường như đã gặp ông rồi. Nhưng tiểu nữ cũng nghĩ không ra.

Thanh Vũ ôm hài tử của mình, cười nói:

- Thật rất lạ.

Thanh Vũ hoàn có một câu không nói - Kỳ lạ nhất là nàng tự nhiên sinh ra hảo cảm với một người lạ.

- Có thể cô đã gặp một người nào đó giống với tại hạ.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn đứa bé trên tay Thanh Vũ.

- Đây là hài tử của cô à?

- Vâng! Nhi tử của tiểu nữ. - Thanh Vũ đắc ý cười.

Đứa hài đồng mở đôi mắt đen tròn nhìn người xa lạ trước mắt, rồi nở nụ cười tươi tắn:

- Hi hi…

Nó vừa cười, vừa vươn cánh tay mũm mĩm ra.

- Tiểu Sơn thích ông đó. - Thanh Vũ kinh ngạc cười bảo.

- Tại hạ cũng rất thích tiểu tử này.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nhìn ‘cháu trai’, rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nó.

Đứa hài đồng cười tít mắt, tiếng cười giòn tan có vẻ rất vui. E rằng ở đây ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, mọi người khác căn bản không biết… trước mặt Thanh Vũ chính là ca ca của nàng. Cũng là cậu của tiểu tử.

- Thanh Vũ!

Một giọng nói ôn hòa quen thuộc truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại thấy mẫu thân Viên Lan đẩy ghế lăn đi tới.

- Tiểu Sơn, Đình Đình.

Đằng Vĩnh Phàm ngồi trên ghế lăn thấy cháu trai mình tỏ ra rất vui vẻ.

- Cha, mẹ.

Thanh Vũ ôm hài tử đi tới, cũng đưa hài tử cho cha mẹ. Thị nữ cũng đưa đứa bé gái cho cho Đằng Vĩnh Phàm.

Ôm cháu trai cháu gái, vợ chồng Viên Lan và Đằng Vĩnh Phàm rất vui.

- Những ngày này, cha mẹ có vẻ cũng sống rất thanh bình và ấm áp.

Đằng Thanh Sơn trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều. Lúc này, mẫu thân Viên Lan đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, vừa thấy hắn bà không khỏi cảm thấy nao nao. Mặc dù dung mạo hoàn toàn khác hẳn, đến cả khí chất cũng biến hóa nhưng với trái tim của một người mẹ, Viên Lan vẫn cảm thấy người đứng trước mặt mình rất quen thuộc.

- Thanh Vũ, vị này là ai? - Viên Lan có vẻ hơi khẩn trương.

Thanh Vũ cười nói lại:

- Vừa gặp, tới giờ con vẫn chưa biết tên hắn là gì.

- Tại hạ họ Lý, đây là lần đầu tiên tới Quy Nguyên Tông xin bái phỏng Gia Cát tông chủ.

Đằng Thanh Sơn cố nén vẻ kích động.

- À.

Viên Lan hiền lành gật đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt có vẻ hiền lành thân thiết.

Đằng Vĩnh Phàm cũng nhìn thật sâu vào Đằng Thanh Sơn.

Ngay lúc này, bên cạnh bỗng truyền đến thanh âm thảo luận.

- Tàng Phong thống lĩnh bây giờ đã tới tiên thiên cường giả. Nghe nói qua một thời gian nữa là Tông sẽ để Tàng Phong thống lĩnh trở thành hộ pháp trưởng lão rồi. Quá lợi hại! Trẻ như vậy đã thành tiên thiên cường giả. Trong thế hệ thanh niên trong tông, Tàng Phong thống lĩnh là lợi hại nhất.

- Đúng, Gia Cát thống lĩnh mặc dù kiếm pháp cao siêu, nhưng dù sao cũng chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên.

- Xem hai người các ngươi kìa. Cái gì Gia Cát thống lĩnh, Tang Phong thống lĩnh? Năm đó Đằng thống lĩnh còn ở đây, một chiêu đã đánh bại Tang Phong thống lĩnh rồi. Năm đó mới gần mười bảy đã thành tiên thiên cường giả. Nghe nói ở Vũ Châu Ổ Thành, vài cường giả tiên thiên kim đan cũng không có biện pháp bắt được Đằng thống lĩnh.

- Đằng thống lĩnh? Ai chẳng biết là Đằng Thanh Sơn đã phản lại Quy Nguyên Tông ta, cái gì Đằng thống lĩnh chứ? Buồn cười.

- Nhỏ giọng một chút.

Thanh âm thảo luận lập tức nhỏ xuống. Ba gã liếc mắt nhìn sang bên này, vội lướt qua rất nhanh không dám thảo luận gì nữa.

Nghe tiếng thảo luận, vốn tâm tình của vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ đang rất tốt, lập tức sắc mặt khẽ biến.

- Ba tên hỗn đản, dám nói huynh của ta như vậy.

Thanh Vũ nhìn chằm chằm vào hình bóng ba người đó, giọng oán hận.

- Thôi, đừng nói nữa. - Đằng Vĩnh Phàm thở dài một tiếng.

Bây giờ trong Quy Nguyên Tông, mặc dù cũng có người sùng bái Đằng Thanh Sơn, cho rằng Đằng Thanh Sơn lúc trước làm đúng. Nhưng cũng có nhiều người coi rẻ những gì Đằng Thanh Sơn lúc trước gây nên, cho hắn là ngu xuẩn đã hại chết rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân! Nhưng trước mặt cha mẹ và người thân Đằng Thanh Sơn thì không ai dám thảo luận.

- Thanh Sơn không biết khi nào thì có thể về được? - Viên Lan thở dài một tiếng.

- Không sao đâu, đừng nóng. Mấy lão nhân chúng ta còn có thể sống vài chục năm nữa, có thể sống tới khi hài tử trở về.

Đằng Vĩnh Phàm cười hà hà.

Đằng Thanh Sơn thấy cảnh này cảm thấy không khỏi quặn thắt tim gan.

- Các người nói về Đằng Thanh Sơn à? - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Thanh Vũ đều nhìn qua.

- Ta tin, Đằng Thanh Sơn sẽ trở về.

Đằng Thanh Sơn nhìn cha mẹ mình, cười:

- Cũng khó nói, lúc này có thể Đằng Thanh Sơn tránh một chỗ nào đó ở Cửu Châu, đôi khi âm thầm về thăm hai người. Chỉ là hai người không biết thôi.

- Âm thầm gặp chúng ta à?

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan giật mình ngơ ngác, vội nhìn quanh bốn phía.

- Các vị, ta còn có việc phải đi trước.

Đằng Thanh Sơn không thể cứ tiếp tục như vậy được. Hắn lo, hắn sẽ không che dấu được, lúc này vôi quay đầu bước đi.

Lúc này Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan, Thanh Vũ cho dù vừa gặp con mình, cũng vẫn chẳng biết là người trước mắt họ chính là thân nhân mà họ lo lắng, tưởng niệm - Đằng Thanh Sơn!

...

‘Cha, mẹ, Thanh Vũ, rất nhanh thôi, ta sẽ quang minh chính đại xuất hiện trước mặt các người. ’

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, bước về thư phòng sư phụ mình.

Trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn biến thành một đạo hồng quang, rồi lại hóa thành một bóng người trong thư phòng.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa thấy Đằng Thanh Sơn, lúc này đứng lên.

- Gặp cha mẹ con rồi chứ?

- Gặp rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Không nói cho họ biết thân phận con chứ? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Không.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu cảm thán nói:

- Ta biết, điều này làm cho con rất chua xót, nhưng có gì cũng phải nhịn. Dù sao cha mẹ ngươi và Thanh Vũ có thể vô tình lộ ra một ý nào đó, việc này rất nguy hiểm. Lúc trước con cho ta biết nhiều tin như vậy, trong lòng ta bây giờ tạm thời đã tính một kế.

- Sư phụ, con có thể làm gì? - Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt như tỏa sáng, tự tin nói:

- Có con gia nhập, Quy Nguyên Tông ta bây giờ có hai đại cường giả hư cảnh. Còn có nhiều linh bảo, thậm chí còn có cả ‘ Lưu Hỏa Thiết ’. Nhưng ưu thế lớn nhất của chúng ta bây giờ

chính là Thanh Hồ Đảo không biết gì về việc con đã đạt tới hư cảnh, không biết con đã trở lại! Chúng ta không thể bỏ qua ưu thế này. Bây giờ nếu trở mặt, mặc dù có thể đánh lại chúng nhưng cũng không có nhiều ưu thế lắm.

- Do đó, con cần làm ba điều!

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng rất kiên định.

- Điều đầu tiên dùng thủ đoạn của con âm thầm thu phục nhân mã một bang phái sơn tặc ở phía nam Dương Châu, huấn luyện chúng cho tốt. Đến lúc đó phối hợp với ‘ Bắc Hải Chi Linh ’, ‘ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp ’, tuyệt đối sẽ là một quân đội tinh anh đáng sợ. Chờ khi Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo thật sự đấu với nhau, phía bắc có Quy Nguyên Tông ta, phía nam con suất lĩnh quân đội cấp kỳ từ sau lưng đánh thẳng một kích.

- Thứ hai, con có Bất Tử thảo... trên Thiên Bảng có rất nhiều cường giả lợi hại đã trên một trăm tám hoặc một trăm chín mươi tuổi, chỉ thiếu một bước nữa là bước vào hư cảnh. Vì chỉ sống được có hạn, lại tiếp cận đại hạn trong lòng áp lực quá lớn, nên không thể đột phá đến hư cảnh. Con dựa vào ‘ Bất Tử thảo ’ hoàn toàn có thể kết giao với họ, cũng khó nói không biết chừng có thể bồi dưỡng ra một hai hư cảnh.

- Thứ ba... Con phải xuất hiện với một diện mục khác để đối địch với Thanh Hồ Đảo!

- Điều thứ ba này..?

Đằng Thanh Sơn giật mình, không hiểu ý sư phụ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 7

Trọc Đầu Không Sợ Bị Túm Tóc

Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ, ông lộ vẻ bất lực.

- Điều thứ ba này là sư phụ nhờ con lấy một diện mục khác đối địch với Thanh Hồ Đảo. Ta cũng không có biện pháp khác.

- Sư phụ?

Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

Vũ trưởng lão bên cạnh cất tiếng: Gia Cát Nguyên Hồng nói tiếp:

- Nếu không phải sư tổ trở thành cường giả hư cảnh làm Thanh Hồ Đảo phải kiêng kỵ, Thanh Hồ Đảo sớm đã diệt Quy Nguyên Tông rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Lúc trước Thanh Hồ Đảo đích thật là đưa đại quân tới, cuối cùng lại vì cường giả hư cảnh mà sợ hãi lui quân.

- Nhưng Thanh Sơn này, lão gia hỏa Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo đã tiếp cận ngày đại hạn rồi, theo đánh giá thì chỉ còn sống được hai mươi năm nữa thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng tuyên bố:

- Cường giả hư cảnh nhiều nhất là sống được năm trăm năm, không thể thay đổi được! Con hẳn cũng biết lão chỉ còn lại có hai mươi năm có nghĩa là gì!

- Ta không muốn đấu sống chết với Thanh Hồ Đảo của lão.

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng lạnh đi.

- Ta cũng không cam lòng để hơn mười vạn đệ tử vào chỗ chết.

- Do đó...

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, ta hy vọng con có thể dùng một gương mặt khác đấu với Thanh Hồ Đảo. Con hãy lấy danh nghĩa là một cường giả hư cảnh nhàn tản, vô môn vô phái, không có gì ràng buộc... đấu với Thanh Hồ Đảo! Cho dù Thanh Hồ Đảo mà gặp phải một hư cảnh cường giả vô môn vô phái, không có gì ràng buộc cũng phải vô cùng đau đầu. Những đại nhân vật trong tông phái cũng sẽ phải sợ hãi! Đến lúc đó họ chắc chắn phải phòng bị con, mọi tinh lực đều để vào người con sẽ không tùy tiện khai chiến với Quy Nguyên Tông chúng ta.

- Ha ha...

Vũ trưởng lão cười to.

- Bây giờ trên Cửu Châu Đại Địa, cái làm người ta sợ hãi không phải là cường giả hư cảnh của đại tông phái, mà là cường giả hư cảnh không có gì ràng buộc vô môn vô phái ấy. Tỷ như tên Đàm Thương được gọi là ‘ Tửu Phong Tử ’ (tên điên say). Năm đó chọc vào Doanh Thị gia tộc, mặc dù Tửu Phong Tử chưa phải là hư cảnh đại thành, nhưng khi chạy trốn thì cả hư cảnh đại thành

cũng không truy được. Lúc trước Tửu Phong Tử xông vào Doanh Thị gia tộc, liên tiếp giết chết chín tiên thiên rồi nhanh chóng chạy đi. Doanh Thị gia tộc căn bản không có biện pháp gì chống lại được!

- Có muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Đằng Thanh Sơn vẻ mặt nghiêm trang.

- Trước khi tử vong, Hạt Tử Kiếm Thánh khẳng định sẽ bỏ mọi giá diệt trừ mọi uy hiếp, để những hậu bối Thanh Hồ Đảo của hắn có thể bảo trụ được cơ nghiệp ngàn năm.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Còn uy hiếp lớn nhất của Thanh Hồ Đảo không thể nghi ngờ gì chính là Quy Nguyên Tông! Dù sao trong Dương Châu cũng chỉ hai có tông phái, không phải ngươi chết thì ta tiêu!

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

- Sư phụ, con đã hiểu rồi.

- Do đó bốn năm vừa rồi khi con ly khai, Quy Nguyên Tông vẫn luôn ẩn nhẫn, chính là vì không muốn gây nên tình trạng ngươi chết ta sống với Thanh Hồ Đảo!

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói:

- Nói về cường giả hư cảnh, sư tổ mà so với Hạt Tử Kiếm Thánh thì...

Vũ trưởng lão lắc đầu cười:

- Ta đích xác thua lão xa.

- Riêng về đệ tử bình thường, số lượng quân đội.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Quy Nguyên Tông lại càng thua xa Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo có mười hai quận làm cơ sở, còn Quy Nguyên Tông khi gặp chiến tranh, cho dù gần đây Quy Nguyên Tông ta có ‘ Bắc Hải Chi Linh ’ nhưng trước mặt hơn trăm vạn đại quân mà đánh nhau, Quy Nguyên Tông vẫn tiêu tùng.

- Quy Nguyên Tông truyền thừa ngàn năm mới có được cơ nghiệp này, còn Tửu Phong Tử là một lão quái vật hơn bốn trăm tuổi, thân nhân đều chết sạch. Không thân nhân không sư môn, muốn uy hiếp lão quả là không có biện pháp. Doanh Thị gia tộc cuối cùng thoái lui một bước, đàm phán với Tửu Phong Tử để giải thù oán.

Vũ trưởng lão cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Có môn phái là có lo lắng, có nhược điểm. Còn không thân nhân không môn phái là không có nhược điểm. Các đại tông phái đều không muốn trêu vào loại cường giả hư cảnh này!

Vũ trưởng lão cười lớn.

- Thanh Sơn, sư phụ con chính là bảo con làm loại nhân vật này.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười.

- Sư phụ, người ghê gớm thật!

- Đầu trọc không sợ bị túm tóc mà! Cường giả hư cảnh vô môn vô phái đích xác làm các tông phái khác phải đau đầu.

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu ý của sư phụ.

- Nhưng Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng vội dặn dò:

- Con và Thanh Hồ Đảo mà đấu cũng phải chừng mực thôi! Con phải làm cho Thanh Hồ Đảo cảm thấy bị uy hiếp, cảm thấy sợ hãi... Nhưng cũng đừng làm cho họ phát điên. Một khi Thanh Hồ Đảo phát điên, họ có thể sẽ mời Xạ Nhật Thần Sơn, Tuyết Ưng Giáo. Tỷ như Xạ Nhật Thần Sơn có một con thần thú yêu lang có thể chạy rất nhanh trên lục địa, còn nhanh hơn cả cường giả hư cảnh, khoan xuống đất cực nhanh.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Đúng vậy, Cửu Châu có vài nhà biết thú ngữ. Hơn nữa một vài tông phái từ xưa tồn tại không biết bao nhiêu năm, giống như Xạ Nhật Thần Sơn, Vũ Hoàng môn, có một con yêu thú cũng không có gì kỳ quái. Lúc trước ở Thanh Châu, Đằng Thanh Sơn đã nghe nói có một con thần ưng dùng lôi điện công kích Tiêu Dao Cung.

- Sư phụ yên tâm, con cũng biết chừng mực.

Đằng Thanh Sơn cười, thầm nhủ:

- Hy vọng Tiểu Thanh có thể sớm về một chút. Có Tiểu Thanh dùng nó bức hiếp Thanh Hồ Đảo thì Thanh Hồ Đảo cũng chỉ có thể nhịn mà thôi! Nhưng còn có nửa năm một năm nữa thì Tiểu Thanh mới có thể tới được. Ừm... Lục Túc Đao Trì cách hư cảnh một chút, hơn nữa xem ra nó theo ‘ Hành Kim chi đạo ‘. Hy vọng Lục Túc Đao Trì cũng mau đạt tới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất chờ đợi, kỳ thật bây giờ ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì cũng được. Dù sao nhân loại không biết phi hành, cho dù tới hư cảnh đại thành thì tốc độ phi hành cũng cũng không phải là quá nhanh.

Còn Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì, với tốc

độ kinh người của Lục Túc Đao Trì, cộng thêm Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ... tốc độ của Lục Túc Đao Trì sau này sẽ vượt hẳn nhân loại Tốc độ phi hành hư cảnh đại thành.

Hơn nữa...

Lục Túc Đao Trì sở trường nhất lại là khoan đất!

Sau khi rõ kế hoạch ba điểm, trong đầu Đằng Thanh Sơn cũng có phương án sơ lược.

- Sư phụ, về điều thứ hai trong Thiên Bảng, cao thủ còn sống mà tiếp cận đại hạn thì có ai thế? Con không rõ lắm.

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười ha ha:

- Thanh Sơn bài danh trong mười người đầu ở Thiên bảng, có bốn người tuổi dưới một trăm năm mươi tuổi, có bốn người trên một trăm năm mươi tuổi. Nhưng sống trên một trăm chín mươi tuổi thì chẳng có ai cả. Con có biết vì sao như vậy không?

- Không ai sống trên một trăm chín mươi tuổi à?

Đằng Thanh Sơn giọng ngạc nhiên.

Sau khi đạt tới tiên thiên, bình thường tuổi càng lớn thì thực lực càng mạnh.

Gia Cát Nguyên Hồng sáu mươi tuổi, so với Gia Cát Nguyên Hồng một trăm chín mươi tuổi, ai mạnh ai yếu chẳng cần phải nói?

- Vì sao không có ai?

Đằng Thanh Sơn hỏi lại.

Gia Cát Nguyên Hồng cười đáp:

- Trong Thiên Bảng kỳ thật có một quy củ không nói ra.. Phàm là ai vượt qua một trăm chín mươi tuổi Thiên Bảng sẽ không nghi nhận nữa.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Tiên thiên kim đan vượt qua một trăm chín mươi tuổi sẽ có hai kết quả.. một là, ngộ đạo, đạt tới hư cảnh trước khi chết. Hai là, chết già! Đương nhiên cơ hồ tất cả tất cả tiên thiên kim đan vượt qua một trăm chín mươi tuổi trong mười năm cuối cùng, dưới áp lực tâm lý đều sẽ chết già.

- Kỳ thật bất luận là chết già, hay đạt tới hư cảnh, Thiên Bảng đều sẽ không ghi lại!

- Thiên Bảng không thể để cho một tiên thiên kim đan, luôn chiếm vị trí cao rồi lại chết già. Dù sao việc ấy làm cho người ta xót xa.. Tới một trăm chín mươi tuổi, sẽ tự nhiên không còn ghi chép nữa. Về phần họ chết già hay đột phá, một bước lên trời đạt tới hư cảnh thì để đám hậu bối đệ tử tưởng tượng lấy.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Thanh Sơn, ở đây ta có một danh sách.

Gia Cát Nguyên Hồng lấy từ bàn viết bên cạnh ra một mảnh giấy.

- Trên đó tổng cộng có năm người được khoanh tròn, một người trẻ nhất là một trăm tám mươi sáu tuổi. Đây là người bây giờ đứng thứ hai trên Thiên Bảng, bốn người kia đều đã vượt qua một trăm chín mươi... năm người này dựa theo ta phỏng chừng còn cách hư cảnh rất ngắn.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy danh sách.

- Chỉ tiếc là trong năm người chỉ có một người không môn không phái, bốn người khác đều là đệ tử của tám đại tông phái trong thiên hạ.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ vào người thứ ba.

- Chính là hắn - Hô Diên Tác! Nếu con muốn mời người, e rằng cũng chỉ có thể mời Hô Diên Tác thôi.

Đằng Thanh Sơn cũng thầm thở dài.

Bốn người khác trẻ nhất đã là một trăm tám mươi sáu tuổi, khẳng định nằm mơ cũng muốn có được Bất Tử thảo. Nhưng nếu những người này phục dụng Bất Tử thảo sống lâu thêm hai trăm năm, chắc chắn sẽ đạt tới hư cảnh. Nhưng những người này đều là người của tám đại tông phái, cho dù có cảm kích Đằng Thanh Sơn cũng có thể ra sức cho Đằng Thanh Sơn không?

Cũng khó nói, biết đâu tương lai còn có thể trở thành địch nhân!

Do đó, Hô Diên Tác vô môn vô phái là lựa chọn duy nhất của Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, người bảo con tới nam bộ Dương Châu âm thầm gây dựng một đạo nhân mã, cụ thể là làm ở đâu? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng lấy trên bàn viết ra một quyển trục, rồi sau đó trải ra, cười chỉ vào quyển trục:

- Thanh Sơn, con xem này... Đây là bản đồ cả Dương Châu. Trong phạm vi Dương Châu, nơi có thổ phỉ cường đạo nhiều nhất, không nghi ngờ gì chính là chỗ nằm giữa ba quận, ‘ Thái A Sơn Mạch ’ liên tục gần sáu trăm dặm Ánh mắt Đằng Thanh Sơn cũng

dừng ở điểm đó.

- Trong Thái A Sơn Mạch có rất nhiều bang phái mã tặc, có tám bang phái cỡ lớn, vô số cường đạo sâu bọ khác.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Thanh Sơn, tuy nói đám cường đạo rất dã man nhưng phần lớn vẫn có khí phách, cũng không ít người dũng mãnh không sợ chết. Nơi này mà xây dựng một đội nhân mã thì cũng không khó.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chúng ta không cần đám sâu bọ đó có thực lực quá mạnh, cái cần là dũng mãnh, phải nghe lệnh!

- Đến khi Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo đại chiến, ở nam bộ sẽ cho một đội nhân mã tinh anh phục dụng ' Bắc Hải Chi Linh ', rồi mặc vào chiến giáp ' Hỏa Lưu Thiết '. Cho dù chỉ một ngàn thiết kỵ cũng đủ đánh vỡ mười vạn đại quân.

Gia Cát Nguyên Hồng rất tự tin.

- Đương nhiên... điều kiện tiên quyết là chiến giáp ' Hỏa Lưu Thiết ' lợi hại như những gì con nói.

Bắc Hải Chi Linh có thể bồi dưỡng một hậu thiên cực hạn cường giả.

Quân đội một ngàn vũ giả nhất lưu quả là đáng sợ.

Rồi kết hợp với Hỏa Lưu Thiết chiến giáp có thể nói là cứng bằng sức tiên thiên, đi đánh một quân đội bình thường, căn bản là đồ sát!

- Được.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Sáu trăm dặm Thái A Sơn Mạch có hơn mười vạn tặc phỉ, lấy trong số đó ra một đội kỵ binh tinh anh cũng không phải việc khó. Sư phụ, con lập tức sẽ đem Hỏa Lưu Thiết tới. Khi chế tạo Hỏa Lưu Thiết này thành chiến giáp phải rất cẩn thận, ngàn vạn lần không thể lộ ra ngoài. Một khi tiết lộ sẽ có thể rất gay go.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nhớ tới những thứ thần kỳ mà Đằng Thanh Sơn nói về Hỏa Lưu Thiết, ông không khỏi vô cùng chờ mong

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 8

Chuyện Xấu

Đương nhiên đó đều là quan điểm của ta. Rốt cuộc nên làm như thế nào con vẫn phải tự mình quyết định lấy. - Gia Cát Nguyên Hồng cười bảo.

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười theo:

- Sư phụ nghĩ còn toàn diện hơn cả con tưởng tượng nhiều. À sư phụ, có thể cho con đem theo một chút Bắc Hải Chi Linh được không?

- Bắc Hải Chi Linh này là do lúc trước con liều mạng lấy được. Nói đi, con muốn bao nhiêu giọt? - Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

Đằng Thanh Sơn trả lời:

- Có khoảng ba ngàn bộ áo giáp Hỏa Lưu Thiết, tại Thái A Sơn Mạch con sẽ lập một đội kỳ binh khoảng một ngàn năm trăm người là được. Sư phụ cho con một năm trăm giọt Bắc Hải Chi Linh là đủ rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phía Vũ trưởng lão, cung kính nói:

- Sư tổ, Bắc Hải Chi Linh để ở chỗ người. Thỉnh sư tổ đem hai bình tới đây.

- Ừm.

Vũ trưởng lão mỉm cười, lão hóa thành một đạo tàn ảnh rồi sau đó biến mất khỏi phòng.

Chỉ một lát sau Vũ trưởng lão đã trở lại.

- Thanh Sơn.

Vũ trưởng lão đưa tới hai bình ngọc đen đầy tràn.

- Một bình có chừng một ngàn giọt Bắc Hải Chi Linh, hai bình tổng cộng là hai ngàn giọi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ dặn:

- Nếu không đủ, cứ nói.

- Thủ hạ của con cũng chỉ vài người thôi, như vậy là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nhận hai bình ngọc đút vào túi đeo sau lưng.

- Sư phụ, hạt sen ‘ Hỏa Diễm Hồng Liên ’ đây. Người muốn mấy hột? Hạt sen này có thể làm cho cao thủ hậu thiên cực hạn đột phá trở thành tiên thiên hư đan, cũng có thể làm tiên thiên thực đan đạt tới tiên thiên kim đan!

- Quả thật là linh bảo thần kỳ.

Vũ trưởng lão không kìm được tán thưởng.

- Ba viên là đủ lắm rồi. - Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

Đằng Thanh Sơn thò tay vào trong bao mở hộp ngọc ra, bên trong còn lại tám hạt sen. Lấy ba hạt ra đưa cho Gia Cát Nguyên Hồng. Ai không muốn có nhiều bảo bối? Kỳ thật Gia Cát Nguyên Hồng cũng muốn có nhiều hơn nhưng... Gia Cát Nguyên Hồng cũng

hiểu, cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi có thể nói là trước nay chưa từng có. Cũng có thể sau này cũng không có được!

Tương lai Đằng Thanh Sơn chắc chắn có thể đạt tới hư cảnh đại thành, đạt tới động hư. Cũng không phải là không thể trở thành chí cường giả trong truyền thuyết, sánh vai với bọn người Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế! Quy Nguyên Tông muốn truyền thừa được mấy ngàn năm nữa e rằng phải dựa vào Đằng Thanh Sơn. Nên tự nhiên rất nhiều việc, Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ đề nghị, cho dù có bảo bối ông cũng sẽ không tham ô.

- Sư phụ.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn đột nhiên trầm xuống.

- Hả? Chuyện gì? - Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi.

- Tro cốt của Thanh Thanh... ở đâu?

Đằng Thanh Sơn vừa nói vậy, ẩn sâu trong lòng hắn chợt cảm thấy đau xót.

Gia Cát Nguyên Hồng mặt khẽ biến, thở dài:

- Đi theo ta.

...

Cửu Châu vì sát phạt không ngừng, do đó rất ít khi kiến tạo mộ địa. Tỷ như một vài đại tông phái, nếu lập mộ địa ở ngoài thành cũng lo bị người ta đào. Nhưng ở trong thành thì với một đại tông phái hơn một ngàn năm sẽ cần bao nhiêu mộ địa? Căn bản không có nơi kiến tạo mộ địa. Do đó thi thể sẽ được hoả táng, được bảo vệ trong bình tro cốt. Thiên hạ cơ hồ nơi nơi đều làm như vậy.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên một tòa tháp. Đồng

môn các thế hệ Quy Nguyên Tông khi chết thì bình tro cốt sau khi hoả táng được cất ở đây rất nhiều.

- Thanh Sơn, bình tro cốt của Thanh Thanh ở lầu ba của trong tòa tháp này, là bình tro cốt làm bằng băng lăng ngọc thạch, con đi lên nhìn một cái là có thể thấy ngay.

Trong hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng dâng lên chút bi ai. Trong thiên hạ việc đau đớn nhất là việc người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Lúc trước cái chết của Gia Cát Thanh quả đã đả kích Gia Cát Nguyên Hồng rất lớn.

- Vâng, sư phụ.

Đằng Thanh Sơn xách một cái làn, trong làn có hương, nến, bầu rượu, chén và nhiều vật phẩm tế bái khác, rồi bước vào trong tòa tháp. Toà tháp này mặc dù có cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào, nhưng cả tòa tháp lại không hiểu vì sao lại có vẻ rất âm lãnh. Mỗi một tầng đều có những tấm bia đá cao gần ba trượng, trên mỗi tấm bia đá đều khắc rất nhiều tên dày đặc.

Cộp! Cộp! Cộp!

Đạp trên thang lầu bằng đá, bên trong tòa tháp từng đợt gió lạnh thổi qua.

Tới lầu ba rồi!

Trên lầu ba cũng không nhiều bình tro cốt lắm, hiển nhiên còn chưa để đầy. Mặc dù có mười khối bia đá dựng ở đây nhưng chỉ có một tấm bia đá là ghi tên, những tấm bia đá khác đều trống không.

- Thanh Thanh.

Đằng Thanh Sơn đứng trước tấm bia đá đầu tiên, đảo mắt qua một chút.

Bài thứ năm, tên thứ mười bảy... ‘ Gia Cát Thanh ’

Cô thiếu nữ thanh thuần như một nàng tiên năm ấy, bây giờ chỉ còn là cái tên trên bia mộ chung với rất nhiều cái tên khác.

- Bốn năm đã qua rồi... Thanh Thanh...

Đằng Thanh Sơn đi đến trước cái bia mộ, nơi có rất nhiều bình tro cốt. Một chiếc bình giống như được đúc bằng một khối băng trong suốt. Mặt bên bình cốt còn khắc ba chữ ‘ Gia Cát Thanh’. Phía dưới ba chữ này còn có vài dòng chữ nhỏ... cha Gia Cát Nguyên Hồng lưu tự!

- Thanh Thanh, đã bốn năm rồi nhưng ta lại cảm giác như vừa phát sinh ngày hôm qua.

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, đặt các loại tế bái trên đất, châm hương nến, rồi bày các chén rượu.

- Đằng đại ca.

- Có thể... hôn... hôn ta một chút được không. Tựa như trượng phu... hôn... thê... tử!

Cảnh thảm thiết như xảy ra trước mắt. Đằng Thanh Sơn nhìn bình tro cốt trước mắt không khỏi cảm thấy đau lòng.

Tay cầm bầu rượu, trong bầu rượu vẫn còn lại hơn phân nửa. Đằng Thanh Sơn ngửa đầu dốc hết rượu trong hồ vào họng, ồng ộc... Đằng Thanh Sơn uống không ngừng, một hơi cơ hồ cạn sạch, chỉ có chút rượu chảy tràn xuống vạt áo. Cảm giác nóng rực tựa như một ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực.

- Thanh Thanh, lâu như vậy rồi Đằng đại ca không gặp được muội, hôm nay rốt cục tới được đây rồi.

- Rốt cục đã trở lại!

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vuốt ve bình tro cốt. Bình tro cốt làm bằng băng lăng ngọc thạch lạnh thấu xương. Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhè nhẹ hôn lên bình cốt. Đây là thiếu nữ đáng thương trước khi chết chỉ cầu Đằng Thanh Sơn hôn, giống như trượng phu hôn thê tử vậy.

- Thanh Thanh, Đằng đại ca không thể làm cho muội được gì.

- Huynh chỉ có thể cam đoan làm ca ca của muội, cho cha mẹ ngươi được sống tốt... làm cho Quy Nguyên Tông vĩnh cửu tương truyền. Làm cho Thanh Hồ Đảo hại chết muội phải tan thành mây khói!

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng thề trước bình tro cốt của tiểu Thanh.

...

Hoàng hôn cùng ngày, Đằng Thanh Sơn mang theo hai bình ' Bắc Hải Chi Linh ' về tới Lý Phủ ở Nam Tinh quận.

Buổi sáng ngày hôm sau.

- Vù vù...

Buổi sáng gió lạnh thổi vù vù. Trên luyện võ trường, con Lục Túc Đao Trì khổng lồ nằm dài trong hố. Con mắt thô lố kim sắc thật lớn nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền. Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn luyện xong, nó lại nằm dài cái thân khổng lồ, bắt đầu tư duy.

- Vù... Hấp...

Hô hấp của Lục Túc Đao Trì có một luồng tanh hôi thổi ra.

- A Thú, A Đông.

Đằng Thanh Sơn quát.

- Sư phụ (thầy)!

Đằng Thú và Dương Đông hai người nói liên tục. Đằng Thanh Sơn không khỏi liếc mắt nhìn Đằng Thú:

- A Thú.

- Sư huynh lại quên phải là gọi là ‘ sư phụ ’ rồi.

Dương Đông cười. Sau khi tới Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn cũng buộc hai người thay đổi thói quen, không cho gọi là thầy mà phải gọi mà là sư phụ. Môn đồ cũng đổi thành đệ tử. Đằng Thú xấu hổ vò đầu, nói nhỏ:

- Vâng, sư phụ. Đệ tử nhớ rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu rồi nhìn về phía Dương Đông:

- A Đông, quyền pháp đã luyện được thế nào rồi?

- Chỉ có thế thôi ạ.

Dương Đông chán nản lắc đầu nói:

- Con vẫn không có cảm giác gì.

Đằng Thú bên cạnh đế theo:

- Sư phụ, A Đông rất không thích hợp với việc luyện nội gia quyền.

Từ sau khi thu Dương Đông làm đệ tử cho tới bây giờ đã hơn nửa năm nhưng Dương Đông chẳng có tiến triển gì về nội gia quyền cả. Chênh lệch so với Đằng Thú vốn có nhận thức rất cao quá lớn.

- Thích hợp mới là tốt nhất, không nên bắt buộc.

Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu. Hắn thu đệ tử, ngay từ đầu nếu có thể luyện được nội gia quyền, tương lai sẽ phát dương quang đại nội gia quyền tốt hơn. Đáng tiếc nội gia quyền lại yêu cầu về tư chất hơi cao một chút.

- A Đông, há miệng ra.

Đằng Thanh Sơn bảo.

- Hả?

Dương Đông ngơ ngác.

Đằng Thanh Sơn đi đến gần một cái bao để trên mặt đất, mở miệng bao, lấy một cái bình ngọc từ trong bao ra, nhè nhẹ rút ra một cái bình gỗ.

- Há miệng ra.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Vâng, thưa thầy.

Dương Đông tỏ ra rất căng thẳng, lại buột miệng gọi là thầy.

Trong tay Đằng Thanh Sơn xuất hiện một cương kình màu thủy lam, trích ra một giọt ‘ Bắc Hải Chi Linh ’ trong bình ngọc, rồi sau đó dùng cương kình bao lấy đưa đến miệng Dương Đông, rồi nhả cương kình.

Tách!

Một giọt Bắc Hải Chi Linh rơi vào cơ thể Dương Đông. Sắc mặt Dương Đông đột nhiên trở nên đỏ rực, rồi sau đó lại xanh lè, toàn thân run bần bật.

Hả?

- Đằng Thanh Sơn đưa tay đặt lên vai Dương Đông, một chút cương kình màu thủy lam lập tức rót vào trong cơ thể Dương Đông. Đằng Thanh Sơn lập tức cảm nhận được những biến động trong cơ thể, trong kinh mạch Dương Đông, Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Không hổ là Bắc Hải Chi Linh, còn tốt hơn cả Chu Quả vài phần.

Qua thời gian uống cạn một chén trà.

Trên mặt Dương Đông khôi phục vẻ bình tĩnh, rồi sau đó nó mở mắt ra.

- Ủa, sư phụ.

Dương Đông kinh hỉ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Con... con cảm thấy trong cơ thể mình có nội kình rất mạnh.

- Con bây giờ đã đạt tới hậu thiên cực hạn, đến cả kinh mạch cũng đã được cải tạo.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra một quyển bí tịch, chữ viết trên đó là chữ ở Đoan Mộc Đại Lục.

- Đây là bí tịch thượng đẳng của gia tộc Thiên Phong - Liệt Phong bí điển, đủ để con tu luyện tới cảnh giới tiên thiên kim đan. Sau này con luyện bản bí tịch này nhé.

Nói rồi hắn tiện tay ném qua, Dương Đông vui vẻ tiếp nhận, nhưng nó lại phát hiện ra đây là Tiên Nhân Tam Thập Lục Tán Thủ.

Lúc trước Mục gia không quan tâm gì tới bí tịch trong bảo tàng của gia tộc Thiên Phong, vì Mục gia có truyền thừa của Đoan Mộc Thiên Thần. Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn thấy rất cần thiết.

Gia tộc Thiên Phong nhiều bí tịch như vậy, hơn nữa còn cướp đoạt những bí tịch của các gia tộc khác. Số lượng bí tịch lớn hơn của Quy Nguyên Tông mấy lần.

- Từ hôm nay trở đi ta truyền cho con kiếm pháp Thanh Liên Tứ Thập Cửu Kiếm. Xét về uy lực thì Thanh Liên Tứ Thập Thất Kiếm không chênh lệch với Liệt Địa Thất Thập Nhị Thức nhiều, con nhất thiết không được qua loa đại ý. Nếu con luyện kiếm không thành, sau này ta cũng sẽ không truyền cho con võ công nữa đâu.

Đằng Thanh Sơn nghiêm nghị bảo.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông cảm thấy áp lực khá nặng, nó cũng không dám lơ là, vội cung kính đáp.

Dạy Dương Đông luyện kiếm đến buổi sáng ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn lập tức thuê làm vài nhân mã cùng đám hộ vệ rời nhà, hộ tống ba cái rương Hỏa Lưu Lưu Thiết tiến về Giang Ninh quận thành. Dù sao cũng không thể để Lục Túc Đao Trì nghênh ngang đáp xuống Quy Nguyên Tông được. Lục Túc Đao Trì quá lớn, rất dễ dàng bị lộ.

- Tiểu Quân, huynh đi ra ngoài một chút, vài ngày sẽ trở về.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Trên đường chàng cẩn thận một chút.

Ở cửa Lý Phủ, Lý Quân đưa mắt nhìn theo Đằng Thanh Sơn và đám hộ vệ chở rương gỗ đựng Hỏa Lưu Thiết đi xa dần.

- Hả? Nhị ca, huynh nhìn nữ nhân kia kìa.

Trên đường phố gần đó, hai thanh niên bình thường đang

hướng mắt nhìn Lý Quân.

- Ủa, nàng không phải là người được tìm à, dường như ba năm trước đây đã bắt đầu tìm người phụ nữ này rồi?

- Đúng, chính là nàng. Rất giống người trên bức họa. Không ngờ ba năm rồi chúng ta lại tìm được.

Hai thanh niên này nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng, lần này họ phát tài rồi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 9

Thân Phận

Khi Đằng Thanh Sơn dẫn theo rất nhiều hộ vệ cùng với và đám nhân mã vừa thuê ly khai Nam Tinh quận, hai thanh niên bên ngoài nhìn như người bình thường cũng lặng lẽ đi tới một tòa phủ đệ trông rất xa xỉ.

- Hả?

Ở cửa phủ đệ có hai tên đại hán lưng hùm vai gấu giữ cửa, trong đó một hán tử râu quai nón, y lạnh lẽo nhìn hai người.

- Các ngươi tới đây làm gì?

- Đại ca, chúng ta có chuyện quan trọng.

Hai thanh niên bẩm báo.

- À.

Hán tử có râu quai nón nhìn thoáng qua hai thanh niên lộ vẻ kinh ngạc, y hiểu rõ quy định của tổ chức. Hai tiểu tử này thuộc về đội áo xám, có địa vị bình thường nhất trong tổ chức, hẳn không tư cách bái kiến người đứng đầu tổ chức ở Nam Tinh quận, trừ phi... chúng có đại sự!

- Đi vào đi.

Tên râu quai nón vung tay lên.

Hai thanh niên tỏ vẻ vui mừng đi vào, nhưng trong lòng chúng lại thầm mắng:

- Đúng là mắt chó mà cũng tỏ vẻ khinh người! Không phải cũng chỉ là canh cửa sao, mặc dù là coi cửa cho đại nhân.., lần này lão tử lập công lớn, lên chức bạch y, sau này cỡ áo xanh như ngươi thấy huynh đệ ta cũng phải cung kính.

Trong phủ đệ xa xỉ có một gian là lương đình, một lão giả tóc hoa râm đang ngồi.

- Vương đại nhân.

Hai thanh niên lập tức cung kính hành lễ.

- Chuyện gì mà sốt ruột như vậy, trực tiếp đến gặp hộ pháp đại nhân ta? Không hiểu quy củ à?

Lão giả bất mãn nhìn hai người.

- Quả nhiên không có việc trọng yếu, hai tiểu tử các ngươi...

- Đại nhân, đại nhân.

Một thanh niên tóc ngắn có vẻ khôn ngoan, hai mắt lóe sáng, vội bẩm:

- Cấp trên không phải vẫn luôn tìm một thiếu nữ sao? Chúng tiểu nhân đã phát hiện rồi.

- Thiếu nữ gì? - Lão giả nhướng mày.

- Tìm hồi ba năm trước đây ấy, bây giờ nhiệm vụ cũng chưa huỷ bỏ phải không? - Một thanh niên thật thà phúc hậu giọng cũng kích động Vù!

Lão giả đứng phắt dậy, ánh mắt như lợi kiếm nhìn chằm chằm vào hai thanh niên, khẩn trương hỏi:

- Các ngươi tìm được cô ta rồi à? Ở đâu?

Những nhân vật cấp thấp của tổ chức đương nhiên không biết rõ lắm về thiếu nữ mà tổ chức tìm kiếm có địa vị như thế nào, nhưng lão giả coi như là nhân vật trung tầng, lão hiểu rất rõ.

- Ở Nam Tinh quận!

Thanh niên thật thà phúc hậu vội đáp:

- Hai chúng tôi đã từng thấy, tuyệt đối không sai đâu.

- Các ngươi không nhìn lầm chứ, ở Nam Tinh quận à? - Lão giả như nín thở.

Lão hiểu rõ.

Từ sau khi vị Đại tiểu thư cao cao tại thượng năm đó ra đi, bên trong tổ chức chấn động như thế nào. Đó là nhân vật được tổ chức đặt hy vọng nhiều nhất để trở thành đại sư thuần hóa thú. Nói về địa vị, nàng còn cao hơn cường giả tiên thiên kim đan một bậc. Thuần hóa thú đại sư như thế tự nhiên mất tích, tổ chức sao có thể không tìm khắp thiên hạ chứ?

- Đúng! Ở Nam Tinh quận, hai chúng ta dám thề. - Hai thanh niên khẳng định.

- Được!

Lão giả hít sâu một hơi cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, liếc nhìn hai thanh niên:

- Việc này còn chưa xác định, tạm thời không được nói cho hộ pháp đại nhân, hai ngươi theo ta một chuyến, dò xét cẩn thận một phen. Nếu sự thật là như vậy, hai tiểu tử các ngươi ít nhất có thể

thăng hai cấp, thậm chí ba cấp.

Hai thanh niên nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ kích động.

- Đi.

Lão giả lúc này dẫn theo hai thanh niên, rồi kéo theo một vài người bắt đầu điều tra về Lý phủ ở Nam Tinh quận. Với nhân số của một tổ chức cường đại âm thầm điều tra, thêm đám hộ vệ, nha hoàn của Lý phủ đều là những người Đằng Thanh Sơn mà trực tiếp đi thuê làm, nên sự trung thành cũng chẳng ra gì, tùy tiện hỏi một chút ra tra ra được những tin tức họ muốn biết.

Một lúc lâu sau, trong phủ đệ hoa lệ đó.

- Vương lão ca, ông không lầm đấy chứ?

Trung niên trông có vẻ văn nhã mở to mắt.

- Đúng, chính là Thần nữ điện hạ!

Lão giả giọng kích động:

- Tôi đã tìm hiểu rồi... Tuyệt đối không sai. Hơn nữa Thần nữ điện hạ tên là Lý phủLý QuânLý phủ, phủ đệ lại gọi là Lý phủ. Với lại nữ chủ nhân trong Lý phủ có dung mạo gần như giống hệt Thần nữ điện hạ. Ngoài ra, chúng ta được đám hộ vệ, nha hoàn Lý phủ nói cho biết là trong Lý phủ thường xuyên có một con đại ưng. Mặc dù con đại ưng này rất ít khi bay lên không, nhưng... qua những kẽ hở ở cửa viện họ vẫn thường xuyên thấy trong nội viện có một con đại ưng.

- Hộ pháp đại nhân, Thần nữ điện hạ biết thuần hóa thú.

Lão giả dán mắt vào tên trung niên.

- Nữ chủ nhân của Lý phủ, phải chín phần mười là Thần nữ điện hạ rồi!

- Thần nữ điện hạ mà hơn ba năm nay Giáo chủ luôn đi tìm, không ngờ lại được chúng ta tìm được rồi.

Trung niên lộ ra vẻ hưng phấn, vỗ vai lão giả.

- Vương lão ca, lần này nếu thành công, ta e rằng ông sẽ rời khỏi Nam Tinh quận. Đến lúc đó, chức hộ pháp chắc không thoát khỏi tay ông đâu.

Lão giả cười ha ha.

- Ta cũng được hưởng chút hương của hộ pháp đại nhân thôi. Được rồi, hộ pháp đại nhân.

Lão giả nhíu mày nói:

- Theo điều tra trong Lý phủ thì Thần nữ điện hạ là nữ chủ nhân, đồng thời còn có một vị lão gia rất trẻ... Hai người là vợ chồng. Tin tức này...

- Thần nữ điện hạ thành thân đích thật là một đại sự. - Trung niên nhíu mày.

Phương pháp thuần hóa thú cực kỳ trọng yếu.

Dù sao cả Cửu Châu, một vài tông phái như Thanh Hồ Đảo, thậm chí cả Doanh Thị gia tộc cường đại cũng không biết cách thuần hóa thú.

Phương pháp thuần hóa thú tuyệt đối không cho phép ngoại truyền... việc hôn nhân của Lý Quân, theo đạo lý là không được lấy người bên ngoài. Muốn thành thân cũng tuyển người nội bộ.

- Dựa theo tính tình Thần nữ điện hạ, hơn nữa theo tin tình báo lúc trước.

Trung niên suy nghĩ rồi nói:

- Nam nhân của Thần nữ điện hạ phỏng chừng chính là vị cường giả được xưng là ác ma A Lạp Đạt, một trong tam đại khách khanh, Hô Hòa đại nhân đó.

- Hô Hòa đại nhân? - Lão giả giật mình.

Năm đó Đằng Thanh Sơn lấy thân phận Hô Hòa biểu hiện thực lực trên Thiên Thần Sơn, đến cả đệ nhất Thần Tướng Lý phủ Bột Nhật Lôi Mục Mạc Lý phủ cũng trở thành bại tướng dưới tay hắn, cuối cùng được Thiên Thần của Thiên Thần Sơn mời trở thành vị khách khanh thứ ba của Thiên Thần cung.

- Nếu tìm được tung tích Hô Hòa đại nhân, cũng là một đại sự.

Trung niên lắc đầu nói:

- Nhưng căn cứ vào tin tức của ông lúc trước và theo sự miêu tả của những nha hoàn, hộ vệ thì Lý lão gia hơi khác với Hô Hòa đại nhân... Nhưng việc dùng mặt nạ da người cũng có trong thiên hạ.

- Cũng khó nói, không biết chừng chính là Hô Hòa đại nhân!

Lão giả cười vui vẻ:

- Như vậy chúng ta lại lập một công lớn nữa!

- Ừm, nhanh chóng đưa tin tức này thông báo cho Giáo chủ.

Đêm đó có một con chim bồ câu đưa thư bay khỏi Nam Tinh quận, bay về phía Thanh Châu.

...

Khi bồ câu đưa thư bay đi Thanh Châu, đám người Đằng Thanh Sơn đang tiến về quận Giang Ninh. Gấp rút đi mất ba bốn ngày, rốt cuộc tới buổi chiều ngày thứ tư, đội ngũ này mới đến được Giang Ninh quận thành. Trên đường đi Đằng Thanh Sơn thật

ra rất thong dong tự tại, một đường ngồi trên xe ngựa tĩnh tâm tiềm tu.

Tâm hòa hợp với đại địa rộng lớn, cảm thụ khí tức của mặt đất.

Hắn đã sáng chế ra quyền thứ tám trong Hành Thổ Chi Quyền, chỉ còn một chút nữa là có quyền thứ chín.

...

Quận Giang Ninh, trong một cái kho âm u ở Quy Nguyên Tông.

Ầm!

Một tiếng động lớn, cái rương gỗ khổng lồ thứ ba cũng được hạ xuống.

- Xoẹt xoẹt...

Những cây đuốc nhựa thông được đốt lên. Có sáu cây đuốc làm sáng cả cái kho lớn. Gia Cát Nguyên Hồng mặc áo choàng xanh nhạt rộng thùng thình hạ lệnh:

- Các ngươi toàn bộ đều ra ngoài.

- Vâng, Tông chủ.

Lúc này tám gã đệ tử Quy Nguyên Tông khiêng rương lập tức rời đi. Còn Vũ trưởng lão thì vung tay lên, cửa kho tự động đóng lại.

Nhất thời trong kho chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn, Vũ trưởng lão, Gia Cát Nguyên Hồng.

- Thanh Sơn, đây là Hỏa Lưu Thiết mà con nói à?

Gia Cát Nguyên Hồng đi đến một cái rương gỗ khổng lồ, nhè

nhẹ vỗ nắp rương, mấy cái đinh đóng trên nắp rương bị bắn tung đi, sau đó dễ dàng mở bung cả cái rương lớn.

Gia Cát Nguyên Hồng dùng sức bóp mạnh khối Hỏa Lưu Thiết trong tay nhưng nó lại không hề thay đổi. Lão buộc phải bóp mạnh hơn.

Rắc...

Khối Hỏa Lưu Thiết lúc này mới nứt ra.

- Chậc chậc... Thật là cứng, chỉ lấy tay nắm mà ta cũng phải đem hết toàn lực mới có thể nắm vỡ được.

Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra vẻ vui mừng.

- Nếu sử dụng kiếm để đâm, đích xác phải đạt tới cảnh giới tiên thiên thực đan mới có thể đâm thủng được.

- Sư phụ, Vũ trưởng lão, bây giờ quan trọng nhất là phải có... phương pháp luyện chế!

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Ở Cửu Châu con cũng không có kinh nghiệm luyện chế Hỏa Lưu Thiết, còn việc chế tạo Hỏa Lưu Thiết cũng không dễ dàng, phải mất chút thời gian.

Quặng khác nhau thì việc chế tạo thành binh khí cũng phải dùng phương pháp khác nhau. Có kim loại có lẽ rất cứng rắn, nhưng điểm nóng chảy lại không nhất định cao hơn những kim loại không cứng lắm.

- Trong Quy Nguyên Tông chúng ta có không ít thợ rèn chế tạo binh khí lợi hại. Việc đem Hỏa Lưu Thiết chế tạo thành chiến khải, nhất định có thể làm được.

Gia Cát Nguyên Hồng nói...

Sau khi chứng thực đặc tính của Hỏa Lưu Thiết, lão hiểu rằng một đội thiết kỵ cưỡi chiến giáp Hỏa Lưu, e rằng còn đáng sợ hơn cả đám thiết kỵ của Đông Bắc vương Lý phủ Hồng Thiên Lý phủ năm đó nhiều! Đến cả cường giả tiên thiên hư đan một kiếm cũng không thể đâm thủng. Loại kỵ binh cỡ này một khi có trên một ngàn người thì ai có thể ngăn được?

Sợ rằng trong số những bảo vật mà Đằng Thanh Sơn mang đến, Hỏa Lưu Thiết không nghi ngờ gì chính là thứ quan trọng nhất!

...

Buổi tối cùng ngày, Quy Nguyên Tông an bài sáu thợ rèn binh khí có kinh nghiệm phong phú, cẩn thận nghiên cứu Hỏa Lưu Thiết. Nhiệm vụ của họ là sử dụng Hỏa Lưu Thiết chế tạo ra một bộ chiến khải.

- Không đúng, Hỏa Lưu Thiết sao lại không hề nóng chảy?

- Chất xúc tác này không đúng.

Quả thật như Đằng Thanh Sơn nói, việc chế tạo Hỏa Lưu Thiết vô cùng khó. Đám thợ rèn binh khí sử dụng nhiều biện pháp, nhưng điểm nóng chảy của Hỏa Lưu Thiết lại rất cao. Lúc ở Đoan Mộc Đại Lục, Đằng Thanh Sơn cũng đã hỏi biện pháp sử dụng và còn ghi nhớ, nhưng một vài vật liệu cần thiết thì ở Cửu Châu căn bản không thể tìm được.

- Xem ra có vẻ hơi phiền toái.

Đằng Thanh Sơn đứng một góc, cau mày nhẹ giọng nói với Gia Cát Nguyên Hồng - Một cái rương to như vậy, lại có rất nhiều Hỏa Lưu Thiết, tám đệ tử tinh anh lại có thể dễ dàng đưa tới đây chứng tỏ Hỏa Lưu Thiết này rất nhẹ.

Vũ trưởng lão cũng đi tới lấy ra một khối Hỏa Lưu Thiết đỏ

như máu. Hỏa Lưu Thiết có mày đỏ thuần túy, không có lấy một chút tạp sắc, trông tuyệt đẹp.

- Rất nhẹ.

Vũ trưởng lão ước lượng vài lần.

- So với sắt bình thường thì nhẹ hơn rất nhiều. Xem ra một bộ chiến giáp này đích xác sẽ rất nhẹ.

- Sư phụ, Vũ trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn nhìn đống quặng Hỏa Lưu Thiết chất đầy trong rương mỉm cười:

- Bây giờ cả Cửu Châu, xét về quặng cứng rắn nhất, ngoại trừ một vài thiên địa linh bảo ra, cũng chỉ có Vạn Niên Hàn Thiết vốn ở đáy biển Bắc Hải mới có, cùng với Ô huyết cương ở Man Hoang trong mới so được.

Vạn Niên Hàn Thiết ở Bích Hàn Đàm Đại Duyên Sơn cũng có, nhưng lại không có biện pháp khai thác.

- Nhưng bất luận là Vạn Niên Hàn Thiết, hay Ô Huyết Cương thì số lượng cũng rất hiếm. Hơn nữa cũng rất nặng.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một khối Hỏa Lưu Thiết.

- Xét về độ cứng của Hỏa Lưu Thiết thì chỉ kém Vạn Niên Hàn Thiết một chút, nó còn cứng hơn cả Ô huyết cương nhiều. Đến cả cường giả tiên thiên hư đan dùng một kiếm cũng không thể đâm thủng được!

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, trông lão có vẻ bồn chồn.

- Không có việc gì đâu. Năm đó lần đầu tiên phát hiện ra Ô huyết cương, Vạn Niên Hàn Thiết, cũng phải hao phí không ít thời gian mới tìm được biện pháp chế tạo ra binh khí. Đến cả một vài

thiên tài địa bảo rất hiếm cũng có thể chế tạo thành binh khí được. Hỏa Lưu Thiết hả? Trong vòng mười ngày nhất định có thể tìm được biện pháp.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 10

Cử Đi Làm Việc

Cho dù hắn có ở lại Quy Nguyên Tông cũng chẳng có ích gì trong việc rèn áo giáp Hỏa Lưu Thiết. Do đó buổi sáng hôm sau, Đằng Thanh Sơn mang theo nhân mã của hắn về Nam Tinh quận.

Nam Tinh quận, trong luyện võ trường Lý Phủ.

- Hống.. hống...

Lục Túc Đao Trì vui vẻ gầm gừ với Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lần này ra ngoài đã tám chín ngày rồi. Tám chín ngày qua, nó không hề có cơ hội quan sát Hành Kim Chi Quyền.

- Đao Trì bây giờ chăm chỉ nhỉ. Lúc ở Đoan Mộc Đại Lục, ngươi toàn là ngủ li bì, bây giờ lại hóa ra rất chăm chỉ.

Đằng Thanh Sơn cười vuốt cái chân lạnh buốt dữ tợn của con Lục Túc Đao Trì, những cái răng trên đùi nó đầy những gai nhọn sắc bén.

- Thanh Sơn, Lục Túc Đao Trì đố kỵ với Tiểu Thanh, đương nhiên phải chăm chỉ rồi. - Lý Quân cười nói.

- Huynh ly khai mấy ngày nay, trong nhà không có việc gì chứ?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Không có việc gì, tất cả đều tốt.

Lý Quân gật đầu trả lời. Bây giờ nàng sống một cuộc sống bình an, cũng làm cho Lý Quân có khí chất ung dung.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía hai đại đồ đệ.

- Sư phụ. - Đằng Thú và Dương Đông cung kính chào.

- A Đông.

Đằng Thanh Sơn nhìn Dương Đông.

- Trước khi ta đi, ta đã truyền cho con bộ Thanh Liên Từ Thập Cửu Kiếm. Con luyện lại cho ta xem.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông cầm cây gậy trúc. Cây gậy trúc này tuyệt không phải là gậy trúc bình thường, mà là một cây kiếm dùng thanh cương chế tạo thành hình cái gậy trúc, để mê hoặc người khác.

- Vù!

Vừa rút kiếm, cả người Dương Đông di chuyển theo một đường cong quỷ dị, nhẹ nhàng như hóa thành một trận gió. Bóng kiếm trong tay tựa như một con độc xà phun độc, mỗi lần xuất một kiếm đều vang lên một tiếng " Xoẹt". Thân thể Dương Đông hơi mập, nên khi thi triển khinh công, trông như một cái hồ lô tròn không ngừng lắc lư.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

"Dương Đông quả rất có nhận thức về kiếm pháp. Đúng vậy, loại Thanh Liên huyễn kiếm này, lấy huyễn và nhanh làm chủ. Dương Đông đang đi theo con đường nhanh và quỷ dị này. Chỉ tám

chín ngày, thành tựu về kiếm pháp của hắn cũng gần bằng với cha hắn lão Uông rồi."

Nhìn Dương Đông luyện quyền, Đằng Thanh Sơn rất thất vọng.

Nhưng nhìn Dương Đông luyện kiếm lại vượt quá dự liệu của Đằng Thanh Sơn, làm Đằng Thanh Sơn rất vui mừng.

Kỳ thật kiếm thuật của Dương Đông cao như thế cũng không có gì kỳ quái... khi chưa gặp được Đằng Thanh Sơn, bản thân bộ " Thứ kiếm thuật " (thứ kiếm thuật: thuật đánh kiếm bằng mũi nhọn) của Dương Đông chính do hắn tự mình sáng chế. Mỗi ngày khổ luyện ngàn vạn lần, do đó cơ sở của Dương Đông vững chắc vô cùng. Luyện bộ kiếm này, nguyên là bộ Thanh Liên Kiếm Ca từ chí cường giả " Lý Thái Bạch " Truyền lại, sau này được Đằng Thanh Sơn căn cứ vào tính nết của Dương Đông mà cải biên thành bộ kiếm thuật này, nên đích xác rất hợp với tính tình Dương Đông.

Thanh Liên Tứ Thập Cửu kiếm bác đại tinh thâm. Cơ hồ mỗi lần Dương Đông tu luyện đều có thể cảm ngộ được. Tích lũy mấy năm thời kỳ thiếu niên, bây giờ không ngừng được nâng lên.

- Vù.

Dương Đông luyện bộ kiếm pháp này xong, thu thế nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, hai mắt lóe lên chút chờ mong, pha chút tự đắc.

Hắn tự hỏi... bây giờ kiếm pháp, chắc không có người nào cùng lứa tuổi có thể vượt qua hắn. Đến cả Lý Quân cũng tán thưởng kiếm pháp này lợi hại.

"Tiểu tử A Đông này đích xác đúng như ta lúc trước nhận định, đó là nhận thức và nghị lực đều có. Nhưng, dù sao hắn cũng còn trẻ, e rằng sẽ bị kiêu ngạo. " Đằng Thanh Sơn rất hiểu, cái đáng sợ nhất của thiên tài là gì? Chính là kiêu ngạo! Nếu quá kiêu

ngạo, sau này thành tựu sẽ rất có hạn.

- Ừm, xem ra tám chín ngày vừa rồi con không lười biếng.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Nhưng kiếm pháp của con còn kém quá xa. Lúc ta bằng tuổi con... cảnh giới thương pháp của ta sớm đã vượt qua ngươi bây giờ nhiều, mà thương pháp của ta lúc trước thuần túy là tự mình sáng chế ra.

Dương Đông giật mình.

- Bộ kiếm pháp này của con, cho dù những đệ tử hạch tâm nhất của tám đại tông phái ở Cửu Châu cũng không có tư cách học.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Con bây giờ chỉ học được bề ngoài của bộ kiếm pháp thôi... nhưng ta cũng không trách con, dù sao con mới học tám chín ngày. Học được chút da lông bề ngoài coi như không tệ.

Dương Đông nghe thế trong lòng không khỏi bất mãn. Có vẻ tức giận đầy bất bình. Da lông bề ngoài sao? Thực lực như vậy mà chỉ mới là da lông bề ngoài?

Năm đó hắn ở trong ổ cường đạo, hiểu rõ thực lực của mình. Đối với người thường mà nói thì mạnh hơn rất nhiều.

- Sư phụ...

Dương Đông không kìm được muốn mở miệng.

- Tiếp tục tu luyện đi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt cất giọng:

“Kiếm pháp của con bây giờ chỉ là học chút bề ngoài. Nếu con có thể đưa kiếm pháp nâng lên một chút, ta sẽ cho con ra ngoài lịch lãm.”

Bề ngoài?

Mặc dù tức giận và bất bình nhưng Dương Đông vừa nghĩ tới thực lực của sư phụ hắn, chợt như bị một gáo nước lạnh tưới vào lòng. Lúc ở Đoan Mộc Đại Lục hắn không biết tuổi của Đằng Thanh Sơn. Nhưng trên đường tới đây, hắn đã biết tuổi của Đằng Thanh Sơn rồi... ở Cửu Châu Đại Địa, Dương Đông ra ngoài dạo bộ, ở những tửu lâu lớn, cũng thường xuyên nghe người khác đàm luận về cái tên Đằng Thanh Sơn.

- Cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi! Chiến thần hai mươi mốt tuổi!

- Hơn nữa, sáng tạo ra nội gia quyền nhất mạch.

- So với sư phụ, ta đích xác thua rất xa.

Dương Đông tỉnh người lại.

“Đúng, tính gì với đám mã tặc cường đạo bình thường? Muốn so, phải so với nhân vật nhất đẳng. Ta có sư phụ dạy, mà sư phụ tự mình nghĩ ra, có được chút thành tích ấy có gì mà đắc chí? Hơn nữa, ngay cả Đại sư huynh, dựa theo sư phụ nói, thì cường giả tiên thiên hư đan không phải là đối thủ của Đại sư huynh! Đại sư huynh cũng không đến hai mươi, chỉ lớn hơn ta một chút thôi. “

“Ngay cả Đại sư huynh mà ta cũng không so được, đừng nói so với sư phụ. “

Vừa nghĩ thế, cảm giác được sự chênh lệch, Dương Đông sau này không dám kiêu ngạo nữa.

Mà Dương Đông cũng không phải loại người cam chịu:

“Không so được với sư phụ, nhưng ta ít nhất cũng không thể thua Đại sư huynh được!”

- Sư phụ.

Dương Đông trịnh trọng nói:

- Đệ tử sẽ chăm chú luyện kiếm pháp.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

...

Thoáng cái đã nửa tháng.

Vèo! Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn đứng ở ven luyện võ trường, nhìn thân ảnh Dương Đông mập mạp khi thì chậm như rùa, khi thì nhanh như thỏ, nhanh chậm biến ảo vô cùng quỷ dị. Kiếm pháp tùy thời xuất ra, phòng vệ lại càng quỷ dị hơn, tựa như con linh dương lắc sừng, ngựa thần lướt gió tung mây, không một chút quy luật nào.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

“A Đông rất thích tập kích người theo phong cách âm hiểm quỷ dị. Khác hẳn với phong cách tiêu sái bừa bãi của Lý Thái Bạch... “

Thanh Liên Kiếm Ca là một trong tứ đại thần điển.

Vốn nên phiêu dật tiêu sái, mê huyễn trùng điệp. Nhưng người khác nhau thì phong cách cũng khác nhau. Một là do Đằng Thanh Sơn tự mình đơn giản hoá và cải tiến Thanh Liên Tứ Thập Cửu

kiếm theo khuynh hướng lạnh lùng nghiêm nghị, phong cách mau lẹ. Tới tay Dương Đông, bộ kiếm pháp này khi thi triển ra lại càng khác hẳn. Nếu có sư phụ ở đây, e rằng đã chửi ầm lên rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng rất hài lòng.

- A Đông, A Thú. - Đằng Thanh Sơn gọi.

Dương Đông và Đằng Thú hai người vội chạy tới.

- Sư phụ.

Hai người cung kính nhìn Đằng Thanh Sơn. Một ngày làm sư cả đời là cha! Ân của sư phụ, chính là đã truyền cho bản lĩnh để có chỗ đứng trên đời. Bất luận là ở Đoan Mộc Đại Lục hay Cửu Châu, cả truyền thừa nội gia quyền của Đằng Thanh Sơn kiếp trước, các đệ tử đều coi sư phụ như cha.

- Kiếm pháp của A Đông có tiến bộ không nhỏ.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ:

- Nhưng phong cách ngươi thiên về quỷ dị, là thứ kiếm pháp giết người.

- Đã là kiếm pháp giết người, phải thi triển để giết người mới có thể dần dần hoàn thiện, mới có tiến bộ lớn hơn nữa, nếu không chỉ lý luận suông thì cuối cùng cũng là công dã tràng.

Đằng Thanh Sơn vừa mở lời, Dương Đông lập tức nhãn tình sáng lên. Hắn đã đoán ra ý của Đằng Thanh Sơn rồi. Đằng Thanh Sơn xem ra muốn hắn ra ngoài lịch lãm.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Dương Đông, thầm than:

“Nhị đệ tử của ta quá thông minh, ta chỉ lo tiểu tử này sau này quá thông minh mà bị thông minh hại.”

- A Thú, A Đông.

Đằng Thanh Sơn lấy trong ngực ra một bản đồ, ném cho Đằng Thú, phân phó:

- Đây là bản đồ của Dương Châu.

Hôm nay, Đằng Thú và Dương Đông khi bình thường cũng đều học chữ viết Cửu Châu. Vì văn tự của Cửu Châu và Đoan Mộc ở thời đại Vũ Hoàng là hoàn toàn giống nhau, việc phát âm chênh lệch không đáng kể, nên việc học tập cũng không khó. Bây giờ Đằng Thú và Dương Đông đều biết không ít chữ rồi.

- Đệ nhất sơn mạch ở Dương Châu ta là Thái A Sơn Mạch. Ngang ba quận, dài sáu trăm dặm. Rất nhiều đoàn buôn đều phải đi qua Thái A Sơn Mạch... Điều này làm cho Thái A Sơn Mạch có vô số sơn tặc cường đạo.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng bảo:

- Trong đó có tám bang phái cường đạo cỡ lớn, còn đám bình thường thì nhiều vô số kể. Trong Thái A Sơn Mạch tụ tập khoảng mười vạn phỉ đồ cường đạo, bình thường tung hoành chốn núi rừng, có dịp thì cướp đoạt của thương khách qua lại.

Đằng Thanh Sơn vừa nói vậy, làm Đằng Thú và Dương Đông mắt rực sáng.

Hơn mười vạn cường đạo?

Trên Đoan Mộc Đại Lục thì căn bản không thể có được. Trên Đoan Mộc Đại Lục trăm tộc tranh bá, đám cường đạo đều rất yếu và nhỏ. Mấy trăm cường đạo đã coi như là lớn rồi.

- Ta muốn hai người các con đi Thái A Sơn Mạch.

Đằng Thanh Sơn phân công:

- Trong vòng một năm, tối thiểu cũng phải lập cho ta một bang phái hai ngàn người.

- Ha ha, sư phụ, người yên tâm, người cho Đại sư huynh theo con hả? Có tiên thiên cường giả, hơn nữa có con... đừng nói hai ngàn người, cho dù lập đại bang phái hai vạn người, con cũng chắc chắn làm được.

Dương Đông tự đắc cười.

- Cường đạo phỉ đồ cũng là cá lớn nuốt cá bé, ròng ròng ăn tôm tép, rất đơn giản mà.

Đằng Thanh Sơn bất lực lắc đầu...

Đã biết nhị đệ tử từ bé chui vào sống trong ổ thổ phỉ. Việc lập bè phái như vậy quả là sở trường nhất rồi.

- Nhớ kỹ.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Bên trong bang phái, nếu không phải đồ đệ dũng mãnh bưu hãn thì không thu! Tiếp theo, ở sơn mạch không được ức hiếp lão nhược, phụ nữ và trẻ em. Ngoài ra những thứ khác ta không quan tâm.

- Cái chúng con muốn làm là làm sơn tặc lợi hại nhất Thái A Sơn Mạch, những hảo hán lợi hại nhất. Việc ức hiếp lão nhược phụ nữ trẻ em? Cái loại đê tiện này, chúng con tuyệt đối không thu đâu.

Dương Đông mặt mày hớn hở nói, xem ra rất có phong phạm có thể nắm một đại bang phái trong tay.

- Đây là ba vạn lượng hoàng kim, đủ để các con khởi sự rồi.

Đằng Thanh Sơn lấy ra một xấp kim phiếu.

- Chiều nay các con xuất phát nhé.

- Vâng, sư phụ.

Dương Đông và Đằng Thú gật đầu liên tục.

Dương Đông hai mắt sáng rực, còn con ngươi Đằng Thú thì lóe ra hung quang. Hắn chính sống và lớn lên giữa đám dã thú, nơi đám cường đạo phỉ đồ dã man mới là nơi thích hợp nhất cho Đằng Thú.

“Một tên mãnh thú, một tên từ bé lăn lộn chốn cường đạo, đây là hai đứa đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn ta sao.”

...

Hoàng hôn ngay thứ ba sau khi Đằng Thanh Sơn cử Dương Đông, Đằng Thú ly khai Nam Tinh quận, tiến về Thái A Sơn Mạch.

Đằng Thanh Sơn đang ở trên luyện võ trường khoanh chân tĩnh tu. Cả luyện võ trường rộng lớn, chỉ có Đằng Thanh Sơn một người, trong lúc nhất thời Đằng Thanh Sơn và luyện võ trường như hóa thành một khối.

Đột nhiên...

“Lại có người trộm chui vào chỗ này à? “ Đằng Thanh Sơn mở mắt.

Vèo!

Một bóng người lơ lửng trên luyện võ trường, thoáng cái đã phát hiện ra Đằng Thanh Sơn, mặt hơi lộ ra vẻ kinh sắc.

- Không mời, tự nhiên. - Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

- Hừ.

Thân ảnh hắc y lắc mạnh, nhanh như chớp vọt nhanh tới phía trước Đằng Thanh Sơn. Một luồng đao quang như chớp lóe lên vô thanh vô tức bổ vào đầu Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vẫn bình tĩnh khoanh chân ngồi trên mặt đất. Tay phải đánh mạnh ra, đánh sau mà tới trước, đánh thẳng vào màn đao quang.

- Bùng!

Đao quang mặt trăng trong nước, bị vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ. Thân ảnh hắc y không tự chủ được lập tức lùi lại mấy bước, rồi sau đó va vào một thân cây, gây nên một tiếng "Bùng". Cây đại thụ to chừng bằng bắp đùi rung lên bần bật, rồi sau đó ngã sầm xuống.

- Ngươi là người phương nào?

Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh lẽo đảo qua.

- Hãy xưng tên ra, nếu không, chết!

Hắc y nhân khiếp sợ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, rồi sau đó vội mở khăn che mặt, lộ ra một gương mặt lãnh khốc như điêu khắc như trên đá. Trên khóe miệng hắn còn có vết máu. Lúc này Hắc y nhân kia vội cung kính chắp tay nói:

- Tại hạ thống lĩnh "Đồ Nguyên Vệ" " của Thiên Thần Cung, Tào Nham xin ra mắt Hô Hòa đại nhân!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 12

Thời Tiết Sắp Đổi Rồi

"Khu vực" Của cường giả hư cảnh chỉ có thể cảm ứng được một luồng khí tức thôi. Trước khi dùng mắt nhìn, Đằng Thanh Sơn căn bản không ngờ khí tức của cường giả hư cảnh lại là một con thần ưng.

"Một con thần ưng to thật. " Đằng Thanh Sơn dán mắt vào con thần ưng. Hơn phân nửa thân thể con thần ưng này đều có lông màu đen, còn lông vùng cổ và đầu thì màu xanh, trên đỉnh đầu có chỏm mào kim sắc. Nếu nói bất tử Phượng Hoàng là nữ hoàng cao quý, vậy thần ưng tựa như một thích khách lạnh lùng!

Cặp mắt ưng tựa như lợi tiễn bao phủ cả người Đằng Thanh Sơn.

"Lôi Điện chi đạo? Thần ưng này là Lôi Điện thần ưng! " Đằng Thanh Sơn cảm thấy chấn động." A, đúng rồi. Lúc trước khi ta chạy trốn, chạy qua Hổ Dược quận thành. Lúc đó, có một con yêu thú hư cảnh là " Lôi Điện Thần Ưng " Công kích " Tiêu Dao Cung ", một trong tám đại tông phái! Có khi nào chính là nó? "

Trong thiên hạ yêu thú hư cảnh cũng không có nhiều. Lôi Điện Thần ưng mà đạt tới hư cảnh thì phỏng chừng cả Cửu Châu cũng cũng chỉ có một hai con.

Thần ưng trước mắt, mười thì đến tám chín phần chính là Lôi Điện con thần ưng công kích Tiêu Dao Cung.

..

Giáo chủ Tuyết Liên Giáo đứng bên cạnh thần ưng, đang đưa mắt nhìn vợ chồng Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân. Vừa thấy Lý Quân, trong mắt Tuyết Liên giáo chủ lóe lên vẻ kích động, nhưng khi thấy Đẳng Thanh Sơn thì vẻ mặt nàng lại lạnh đi: "Hả? Hô Hòa lại có chút bản lĩnh, hắn có thể phát hiện ra sự bất phàm của Trần Thúc. "

- Tiểu Quân, còn không tới đây? - Tuyết Liên Giáo chủ nói giọng lạnh buốt.

- Sư phụ.

Lý Quân vội đi tới. Đẳng Thanh Sơn cũng đi theo phía sau.

- Sư phụ, đồ nhi sai rồi.

Lý Quân đứng trước người Tuyết Liên Giáo chủ, cúi đầu.

Đẳng Thanh Sơn nhìn Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Liên Giáo chủ mặc trường bào màu xanh lam, da trắng, tản ra mị lực vô tận động lòng người. Đến cả Đẳng Thanh Sơn cũng phải thừa nhận, nói về lực mị hoặc người, Tuyết Liên Giáo chủ còn hơn cả Lý Quân vốn còn rất trẻ:

- Ừm, Tuyết Liên Giáo chủ, nhìn dung mạo thì chẳng hề già chút nào. Phỏng chừng lúc ba bốn mươi tuổi đã bước vào tiên thiên, có thể bảo trì được dung mạo lúc đó!

Tuyết Liên Giáo chủ tiến lên một bước, nắm chặt tay Lý Quân, nhìn kỹ Lý Quân, cứ như mẫu thân nhìn con gái giống nhau. Cuối cùng bà khẽ mỉm cười:

- Ừm, không gầy, sắc mặt cũng hồng nhuận, xem ra những ngày qua con sống không quá tệ.

Lý Quân không khỏi lộ ra vẻ ngượng ngùng.

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ cố ý hầm hừ.

- Nhưng bé con, ngươi có còn để sư phụ vào mắt không? Thành thân mà chưa từng hỏi sư phụ một tiếng. Lần này trở về, cũng không nói cho sư phụ biết. Ba năm rồi, sư phụ tìm ngươi suốt ba năm rồi, nhưng đến cả cái bóng của ngươi cũng chẳng tìm được. Nữ sinh hướng ngoại mà!

- Sư phụ...

Lý Quân không khỏi kêu lên một tiếng.

- Nha đầu kia, đợt lát nữa sư phụ từ từ giáo huấn ngươi.

Tuyết Liên Giáo chủ kéo Lý Quân đi đến bên cạnh, đồng thời nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vẫn mỉm cười. Mặc dù vừa rồi Tuyết Liên Giáo chủ có vẻ bất mãn với Lý Quân, nhưng Đằng Thanh Sơn đã thấy Tuyết Liên Giáo chủ vẫn rất sủng ái Lý Quân.

- Hô Hòa tiểu tử.

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đằng Thanh Sơn, cười lạnh:

- Ngươi thật có chút bổn sự đó. Chỉ cần thấy ngươi nhìn chằm chằm vào con thần ưng của ta... Xem ra, người có thể đánh bại đệ nhất Thần Tướng của Thiên Thần Sơn, ngươi quả thật có chút thực lực. Nhưng dù có thực lực... Ngươi lại cưới đồ nhi của ta mà không có sính lễ, thế là thế nào?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Ở Cửu Châu, nam nữ muốn thành thân, cần có quá trình mai

mối và sính lễ. Lý Quân không có cha mẹ, vậy thường được sư phụ làm chủ sự. Sư phụ cũng ngang với cha mẹ. Theo lý thuyết thì Đằng Thanh Sơn hẳn phải có mai mối đánh tiếng... Nhưng lúc đó ở Đoan Mộc Đại Lục, Đằng Thanh Sơn đương nhiên cũng bỏ bớt thủ tục này.

Nhưng bây giờ sư phụ Lý Quân ngay mặt chất vấn, tự nhiên là chiếm được lý.

- Tuyết Liên Giáo chủ, đích thật là tiểu nhân không đúng. - Đằng Thanh Sơn xin lỗi.

- Sư phụ, lúc đó chúng con còn ở hải ngoại, không... - Lý Quân liền nói.

- Hừ, hải ngoại thì sao?

Con mắt tuyệt đẹp của Tuyết Liên Giáo chủ mở lớn ra, hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ không nhịn được, đợi khi về Cửu Châu mới thành thân sao? Ta thấy Hô Hòa ngươi e rằng cũng biết, Thiên Thần cung ta không dễ dàng đem Tiểu Quân gả cho ngươi được. Do đó ngươi chọn một hòn đảo ở hải ngoại mà thành thân, để gạo thành cơm, tiền trảm hậu tấu, phải không?

Đằng Thanh Sơn không khỏi nhăn nhó.

Gạo đã thành cơm? Tiền trảm hậu tấu? Cái này gọi là cái gì!

- Sư phụ, là con tự mình muốn... - Lý Quân vội vàng giải thích.

- Ngươi còn nói cho hắn hả.

Tuyết Liên Giáo chủ không khỏi trừng mắt nhìn nàng.

- Tiểu Quân, không được dễ dàng tin nam nhân. Nam nhân tâm địa gian giảo. Hô Hòa, ngươi đã muốn kết hôn với tiểu Quân, lúc

còn ở Thiên Thần Sơn sao không nói? Rồi khi ngươi và nó ra biển, sao nó không nói rõ cho người của Thiên Thần Sơn, mà lại lén đem nó theo ngươi đi?

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn nhau. Lý Quân cũng cảm giác thấy Đằng Thanh Sơn không biết đâu mà trả lời?

Lén đưa đi?

Lúc trước thuần túy là Lý Quân đuổi theo sau con thuyền của Đằng Thanh Sơn mà.

“Xem ra Tuyết Liên Giáo chủ đang rất giận. “ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, rồi nói: “Đúng vậy, địa vị của Tiểu Quân ở Thiên Thần cung là đệ nhất đại sư thuần hóa thú. Thiên Thần cung tuyệt đối sẽ không gả Tiểu Quân ra ngoài. Đây không phải là đem bảo bối của mình tặng cho người à? E rằng Tuyết Liên Giáo chủ, cũng bị người trong Thiên Thần cung chỉ trích. “

Căn cứ vào những gì Đằng Thanh Sơn hiểu, Thiên Thần cung chính là một tổ chức rất khổng lồ. Có Thiên Thần Sơn nhất mạch, Tuyết Liên Giáo nhất mạch... về phần tổng cộng có bao nhiêu mạch thì Đằng Thanh Sơn quả không biết. Nhưng rất rõ ràng... địa vị của Giáo chủ Tuyết Liên Giáo, hơi thấp hơn Thiên Thần cung ở Thiên Thần Sơn.

Nhưng giáo chủ Tuyết Liên Giáo có thể mang theo một con yêu thú hư cảnh, vậy dù địa vị thấp hơn Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn nhưng cũng không thấp hơn quá nhiều.

••••••

••••••

- Ủa, Tiểu Quân... con đạt tới tiên thiên rồi à?

Tuyết Liên Giáo chủ đột nhiên kinh hô một tiếng.

Lý Quân giật mình.

- Sư phụ người vừa rồi...

Lý Quân ngẩn tò te ra.

- Ta cảm giác con hơi khác lúc trước, nhìn ánh mắt con, ta thấy thần quang nội liễm. Thần rõ ràng đã tăng lên.

Tuyết Liên Giáo chủ lộ vẻ vui mừng.

- Do đó, vừa rồi lúc ta cầm tay con, cố ý dùng tiên thiên chân nguyên rót vào trong cơ thể con... Không ngờ, con lại đạt tới tiên thiên cảnh giới thật.

Tuyết Liên Giáo chủ mặt tỏ vẻ vô cùng hưng phấn.

- Tiên thiên mười bảy tuổi... việc, việc này...

Tuyết Liên Giáo chủ kích động vô cùng.

Lý Quân chỉ có thể bất lực nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cũng dở khóc dở cười. Việc Lý Quân đạt tới cảnh giới tiên thiên, thuần túy là dựa vào hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên mới có thể đột phá được, rồi đạt tới cảnh giới tiên thiên. Nhưng trên Cửu Châu Đại Địa, không hề có hạt sen Hỏa Diễm Hồng Liên. Do đó, Tuyết Liên Giáo chủ cho là Lý Quân tự mình đột phá.

- Không ngờ, đệ tử của ta cũng có thể lợi hại như vậy. Mấy vị sư huynh của ta luôn luôn cho rằng mình tài ba. Thân truyền đệ tử của họ ai cũng giỏi giang. Nhưng so với Tiểu Quân của ta thì còn kém xa.

- Tiên thiên mười bảy tuổi.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Liên Giáo tỏa sáng.

- Chỉ có tên trốn chui trốn nhủi của Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn mới có thể so sánh được Lý Quân giật mình.

Đằng Thanh Sơn vuốt mũi...

Vị giáo chủ Tuyết Ưng Giáo vẫn không biết Hô Hòa trước mắt mình chính là Đằng Thanh Sơn. Nếu cho bà biết... tên Đằng Thanh Sơn trốn chết lúc trước bây giờ ở ngay trước mắt bà, hơn nữa đã là cường giả hư cảnh, e rằng sẽ kinh ngạc tới ngất đi mất.

- Hô Hòa!

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, rồi lại nhìn nhìn đồ đệ mình Lý Quân, sau đó bất lực hừ lạnh nói:

- Hô Hòa, ngươi cưới Giáo chủ tương lai của Tuyết Liên Giáo ta, tự nhiên phải gia nhập vào Thiên Thần cung. Việc ấy, chắc không có vấn đề gì chứ?

- Giáo chủ tương lai sao? - Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Sư phụ, con làm Giáo chủ à?

Lý Quân vội nói:

- Có thể không làm được, con...

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ trừng mắt.

- Tuyết Liên Giáo ta chỉ có Thánh nữ mới có thể làm giáo chủ. Tổng cộng ta chỉ có ba thân truyền đệ tử. Giáo chủ chỉ có thể chọn một trong số ba người các con. Mặc dù Đại sư tỷ và Nhị sư tỷ của ngươi đều đã đạt tới tiên thiên, nhưng Đại sư tỷ con đã hơn trăm tuổi, Nhị sư tỷ cũng đã trên tám mươi tuổi. Sao có thể so được với con? Con không làm giáo chủ, ai làm đây?

- Hô Hòa, gia nhập vào Thiên Thần cung ta, đối với ngươi chỉ trăm lợi chứ không hề có hại.

Tuyết liên giáo chủ dán mắt vào Đằng Thanh Sơn.

- Tuyết Liên Giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn chắp tay cười nói:

- Tiểu nhân còn phải khai sơn lập phái, do đó...

Tuyết Liên Giáo chủ nói vẻ thân thiết:

- Hô Hòa tiểu tử, không phải chỉ là khai sơn lập phái sao? Thiên Thần cung ta cũng không quan tâm tới điểm này. Chỉ cần ngươi đạt tới hư cảnh, trở thành cường giả hư cảnh, hoàn toàn có thể tự lập ra một phái, trở thành nhất mạch của Thiên Thần cung ta!

Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc, đạt tới hư cảnh có thể lập ra một mạch?

Tuyết Liên Giáo chủ, rõ ràng chưa đạt tới hư cảnh, vì sao có Tuyết Liên Giáo như vậy?

- Tuyết Liên Giáo chủ, việc này bất tất nói lại.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ, ngữ khí lại vô cùng kiên định, không chỗ nào có thể mặc cả được.

- Ngươi...

Tuyết Liên Giáo chủ sầm mặt lại.

- Hừ, ngươi ra ngoài trước, ta nói chuyện với đồ nhi ta một chút. - Tuyết Liên Giáo chủ hừ lạnh.

Đằng Thanh Sơn chắp tay, rồi rời khỏi khu vườn.

...

Gió lạnh thổi vù vù, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Xem ra ta cưới Tiểu Quân làm Thiên Thần cung rất bất mãn. Muốn ta gia nhập với họ.” Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

Trở thành khách khanh, cuối cùng vẫn là khách, chứ tuyệt không phải là thành viên của Thiên Thần cung.

Một lát sau...

- Hô Hòa, vào đi.

Thanh âm Tuyết Liên Giáo chủ truyền ra.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu, rồi đi vào.

...

Lúc này, Lý Quân đứng cạnh Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đằng Thanh Sơn, sắc mặt khó coi.

- Ngươi đã không muốn gia nhập vào Thiên Thần cung ta, ta cũng ép ngươi. Nhưng, Tiểu Quân là thành viên của Thiên Thần cung ta, đã gia nhập vậy không thể thoái xuất được. Phản lại tông phái, sẽ bị mọi người trong tông phái đuổi giết!

Đằng Thanh Sơn cả kinh, vội liếc nhìn Lý Quân. Lý Quân lúc này nháy mắt mấy cái với hắn, làm Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi.

- Tuyết Liên Giáo chủ, Tiểu Quân và tiểu nhân đã thành thân, không liên quan tới việc nàng thoái xuất khỏi Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Ta vừa mới hạ lệnh, bảo Tiểu Quân tới Thanh Châu một chuyến... Tổng quản hai mươi vạn đại quân hai kỳ Xích Viêm Kỳ, Thanh Long Kỳ của Tuyết Liên Giáo ta.

Tuyết Liên Giáo chủ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đương nhiên nó một người có thể không trấn giữ được tràng diện... Ngươi là khách khanh, ta không tiện ra lệnh cho ngươi. Nhưng ngươi là trượng phu, xem ngươi có nguyện ý giúp cho Tiểu Quân một tay không, thì tùy ngươi thôi.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Tổng quản hai mươi vạn đại quân? Làm gì?

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khẽ biến.

- Ngươi đã có nhận thức như thế, chẳng lẽ lại đoán không ra? - Tuyết Liên Giáo chủ cười nói.

- Thanh Châu, chính là cơ sở của Tiêu Dao Cung. Nhưng các ngươi ở Thanh Châu, lại có thể tập hợp hai mươi vạn đại quân?

Đằng Thanh Sơn rất giật mình.

- Tuyết Liên Giáo chủ, các người muốn làm gì Tiêu Dao Cung...

- Ẩn nhẫn trên trăm năm, cũng nên động thủ rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ lạnh nhạt nói:

- Thanh Châu, chính là châu có đông dân cư nhất Cửu Châu. Tiêu Dao Cung không có tư cách nắm nó trong tay.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn đại biến, trong lòng cuộn lên những cơn ba đào.

Cửu Châu với tám đại tông phái, đã bình an hơn một ngàn

năm. Trên ngàn năm qua, lề lối ở Cửu Châu vẫn luôn luôn không thay đổi.

Nhưng bây giờ...

Thời tiết Cửu Châu rốt cục sắp bắt đầu biến đổi rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 13

Binh Tụ Thiết Long Thành

" Cửu Châu rung chuyển à? Cũng tốt. Làm như vậy, ta cũng có thể nhân dịp đục nước béo cò! " trong nháy mắt trong đầu Đằng Thanh Sơn xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Tuyết Liên Giáo chủ vẫn tiếp tục nói:

- Tiểu Quân, đại quân hai kỳ "Xích Diễm Kỳ", "Thanh Long Kỳ" của Tuyết Liên Giáo ta tụ tập ở quân doanh ngoài Thiết Long Thành. Như vậy... tối nay, các ngươi cùng ta cưỡi tọa thần ưng tiến về Thiết Long Thành.

Đột nhiên ánh mắt bà dừng lại trên người Đằng Thanh Sơn, rồi cất tiếng cười.

- Đương nhiên Hô Hòa khách khanh, ngươi là khách khanh, ta cũng không tiện bắt buộc ngươi, ngươi có đi hay không thì tự mình quyết định lấy.

"Thiết Long Thành? " Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

Tuyết Liên Giáo chủ thấy Đằng Thanh Sơn không có thái độ gì, bà không khỏi nhướng mày.

- Hô Hòa, ta và đồ nhi còn có rất nhiều chuyện riêng phải nói, không phụng bồi nữa.

Lúc này bà kéo tay Lý Quân đi vào căn lầu bên cạnh. Lý Quân

chỉ có thể bất lực nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười đầy áy náy. Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu cười, hắn đưa mắt ra hiệu cho Lý Quân cứ an tâm phụng bồi sư phụ.

Trong vườn chỉ còn lại có con thần ưng vẫn bộ dạng uể oải nằm bẹp và Đằng Thanh Sơn.

Ánh mắt con thần ưng khổng lồ dán vào Đằng Thanh Sơn, có hàm ý cảnh cáo.

- Ưng vốn cao ngạo. Lôi điện thần ưng là yêu thú hư cảnh, vừa là phi cầm sở trường phi hành... quả là rất trân quý. Không ngờ Thiên Thần cung lại cho lôi điện thần ưng bảo vệ Tuyết Liên Giáo chủ. Xem ra, Thiên Thần cung rất coi trọng " Tuyết Liên Giáo chủ ".

Đằng Thanh Sơn cũng không có ác cảm gì với Tuyết Liên Giáo chủ. Tuyết Ưng Giáo Giáo chủ tính tình độc đoán, nếu là người bình thường Đằng Thanh Sơn sớm chẳng nhịn rồi.

Nhưng...

Đối phương là sư phụ của thê tử mình!

Nếu dựa theo trình tự bình thường về việc thông gia, thì lúc nhị bái cao đường, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân phải bái Tuyết Liên Giáo chủ. Đã là trưởng bối, dưới con mắt trưởng bối, mình đưa Lý Quân đi ba năm, có chút bất mãn cũng là việc rất tự nhiên, nói vài câu cũng chẳng có việc gì.

- Thần ưng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười chắp tay về phía con thần ưng, rồi quay đầu ly khai khu vườn.

Lôi điện thần ưng nhìn Đằng Thanh Sơn ly khai, trong mắt lóe ra điện quang, lúc này mới uể oải nhắm mắt lại.

...

Ở ngoài vườn, Đằng Thanh Sơn tùy tiện chọn một cái đình ngồi xuống nghỉ.

- Hô Hòa đại nhân.

Một thanh âm truyền đến.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Người vừa tới chính là Tào Nham Tào thống lĩnh.

- Tào thống lĩnh.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ngồi đi.

- Hô Hòa đại nhân, nói chuyện với Giáo chủ như thế nào?

Tào thống lĩnh cũng cười ngồi xuống một bên.

- Khi Giáo chủ chúng ta tức giận, bà rất kinh người. Cả Thiên Thần cung, cho dù mấy vị Thiên Thần cũng phải nể mặt giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

- Cũng may, tại hạ chỉ nói vài câu. - Đằng Thanh Sơn cười - Vâng! Giáo chủ rất sủng ái Thần nữ. Thần nữ trở về làm trong lòng Giáo chủ vô cùng cao hứng.

Tào thống lĩnh cười trấn an:

- Mặc dù Giáo chủ có thể có chút bất mãn với người, nhưng Hô Hòa đại nhân đã thành thân với Thần Nữ, Giáo chủ yêu đồ đệ cũng phải yêu cả những người liên quan. Đối với Hô Hòa đại nhân, cho dù ngoài miệng nói hờn giận vài câu, nhưng đáy lòng hẳn là rất cao hứng, cứ như nhạc mẫu nhìn tiểu tế ấy...

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Nhạc mẫu nhìn tiểu tế à?

- Hô Hòa đại nhân. - Tào thống lĩnh thì thào.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn thấy Tào Ngôn tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Hô Hòa đại nhân cũng là người tài, được cùng đại nhân giao thủ, tại hạ cũng rất bội phục đại nhân. Ăn cơm trưa xong, tại hạ phải xuất phát đi Lưu Thạch Thành rồi. Nhưng trước khi đi... Tại hạ muốn nói mấy câu cho Hô Hòa đại nhân nghe.

Tào Ngôn nói rất thành khẩn.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ, cười bảo:

- Tào thống lĩnh, xin cứ nói.

- Hô Hòa đại nhân, người là khách khanh, tuyệt không phải là người của Thiên Thần cung, không ai có thể ra lệnh cho người. Nhưng... Thiên Thần cung chúng ta có mấy vị không thể đắc tội nhất, đặc biệt là mấy vị Thiên Thần. Song vị Giáo chủ này của chúng ta còn kiên định hơn cả Thiên Thần nữa.

Tào Ngôn giọng trịnh trọng:

- Người có quan hệ tốt với Giáo chủ, cho dù sau này xảy ra đại sự, người cũng bình yên vô sự! Nhưng nếu người gây chuyện với Giáo chủ,... vậy thì rất phiền toái. Thà trêu vào Thiên Thần, cũng không nên trêu vào Giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Giáo chủ là đại thụ trong Thiên Thần Cung chúng ta. Lời đến đây là hết.

Tào Nham đứng lên, cười chắp tay.

- Tại hạ xin đi trước một bước.

- Cám ơn Tào thống lĩnh. - Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Đưa mắt nhìn Tào Nham rời đi, trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên nhiều ý nghĩ. Kỳ thật Tuyết Liên Giáo chủ đã là sư phụ của thê tử hắn, nên hắn cũng thể làm cho thê tử khó xử. Trừ phi bất đắc dĩ, nếu không Đằng Thanh Sơn sẽ không đắc tội với Tuyết Liên Giáo chủ.

“Tuyết Liên Giáo chủ, xem ra có địa vị rất đặc thù ở Thiên Thần cung? Đằng Thanh Sơn cảm giác hiểu được ý trong những lời của Tào Nham, hắn không khỏi cười.” Tào Nham thống lĩnh, thật sự muốn mua tình cảm với ta.

...

Tuyết Liên Giáo chủ kéo Lý Quân nói chuyện gần hai canh giờ, sau đó mới cho Lý Quân ra về.

Trong phòng chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

Khu vực có Đằng Thanh Sơn khống chế, hai người biết chung quanh không có người giám thị.

- Thanh Sơn. - Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn, giọng áy náy:

- Tính tình sư phụ muội... huynh...

- Chúng ta chứ.

Đằng Thanh Sơn trêu chọc vuốt mũi Lý Quân.

- Cũng không trách sư phụ muội. Huynh đưa muội đi ba năm, sư phụ muội không tức giận mới là lạ.

Lý Quân không khỏi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

- Vâng! Thanh Sơn, huynh có đi Thanh Châu không?

Lý Quân hơi thấp thỏm:

- Nếu huynh có việc không đi cũng không sao cả. Dựa theo sư phụ nói, lần này khởi binh phỏng chừng sẽ rất nhanh, chủ yếu là đại chiến giữa các lãnh đạo cường giả hư cảnh. Đợi đến sau khi cường giả hư cảnh đánh nhau có kết quả xong, vậy đại quân sẽ công thành, như vậy sẽ dễ dàng hơn.

- Huynh đi Thanh Châu. - Đằng Thanh Sơn đáp.

Lý Quân nghe xong không khỏi nhãn tình sáng lên:

- Thanh Sơn, huynh đi à?

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiểu Quân, huynh biết... Thiên Thần cung sẽ không cho muội ly khai đâu.

Đằng Thanh Sơn cười chấp nhận.

- Đặc biệt là lần này sư phụ muội phát hiện ra muội đã đạt tới tiên thiên! Tiên thiên mười bảy tuổi, vừa là đại sư thuần hóa thú, sao họ có thể thả muội đi được?

- Vâng.

Lý Quân cắn môi, gật đầu.

- Huynh tạm thời cũng không muốn đối địch với Thiên Thần cung. Thiên Thần cung cũng không uy hiếp gì huynh.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Muội đã không thể thoái xuất Thiên Thần cung... Vậy, chúng ta chỉ có thể nhận! Huynh cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, trong tương lai ở Thiên Thần cung thật sự có nhiều chỗ tốt cho huynh.

Lý Quân kinh ngạc:

- Chỗ tốt hả?

- Ừm, Thiết Long Thành là ở phía nam Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn cười phân tích:

- Đến lúc đó, đợi sau khi Thiên Thần cung chiếm được thiên hạ ở Thanh Châu, quân đội có thể tiếp tục mở rộng. Được Tuyết Liên Giáo chủ coi trọng, muội rất có thể nắm giữ hơn mười vạn đại quân.

- Khi huynh đấu với Thanh Hồ Đảo, huynh chỉ cần dùng quân đội trong tay muội, hơi động một chút là có thể uy hiếp Thanh Hồ Đảo. Sẽ khiến cho Thanh Hồ Đảo phải sợ hãi đa nghi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Huynh cũng tin rằng... Thiên Thần cung sẽ nể mặt muội, cũng sẽ nể mặt huynh! Việc huynh đạt tới hư cảnh, phỏng chừng không lâu sau sẽ bộc lộ.

Lý Quân nghe xong, cũng hiểu ý Đằng Thanh Sơn.

Kiếm thêm đồng minh Thiên Thần cung cho Quy Nguyên Tông. Đương nhiên là do khách khanh Hô Hòa ở sau giật dây.

- Vâng.

Lý Quân gật đầu lia lịa.

- Thiên Thần cung phát hiện ra khách khanh là hư cảnh... ho đương nhiên phải nể mặt một cường giả hư cảnh rồi.

- Thanh Sơn, sao huynh không nói cho sư phụ biết là huynh đã đạt tới hư cảnh?

Lý Quân lại hỏi.

- Bây giờ không vội.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Thời gian càng dài lại càng có lợi cho huynh và muội. Trong khoảng thời gian này, chúng ta hoàn toàn có thể làm quen với hai mươi vạn đại quân Xích Viêm Kỳ, Thanh Long Kỳ, hơn nữa nắm chặt họ trong tay. Nếu bây giờ bộc lộ ra... e rằng sẽ khiến cho Thiên Thần cung chú ý, như vậy phiền toái không ít.

Đằng Thanh Sơn cũng biết... việc mình là hư cảnh không dấu được lâu.

Một khi "Lôi điện thần ưng" tiếp xúc với người biết thú ngữ ở Thiên Thần cung, có lẽ nó sẽ nói ra.

- Nhưng... tin tức huynh là Đằng Thanh Sơn thì tạm thời không thể nói cho Thiên Thần cung được.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi, việc này quá kinh người. Nếu Thiên Thần cung biết, huynh không biết sẽ có hậu quả như thế nào!

Lý Quân cũng gật đầu.

Cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi...

Một vài cường giả hư cảnh bá đạo, đối với người quá uy hiếp,

e rằng sẽ quyết định diệt trừ ngay!

Khi không nắm chắc diệt trừ thì mới có thể lựa chọn việc kết giao!

Đằng Thanh Sơn không biết chủ nhân Thiên Thần cung có tính cách ra sao, do đó không dám bộc lộ điểm này.

“Chờ đôi cánh ta cứng cáp, hoặc là Lục Túc Đao Trì đạt tới hư cảnh, hoặc bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tới đây, huynh mới chính diện chống lại những đại tông phái ấy. “ Đằng Thanh Sơn trầm giọngn: “ Do đó bây giờ, huynh vẫn sử dụng thân phận Hô Hòa này. Cho dù họ biết Hô Hòa đã trở thành cường giả hư cảnh, cho dù họ khiếp sợ, cũng không thể có sát ý được. “

Tuyết Liên Giáo chủ cũng không có con nối dõi, nàng coi Lý Quân là con gái mình, chỉ chuyên tâm muốn bồi dưỡng Lý Quân làm người thừa kế, tương lai trở thành tân nhậm Tuyết Liên Giáo chủ.

Đồng thời bà cũng muốn dựa vào Lý Quân để làm dây buộc Hô Hòa với chiếc thuyền lớn Thiên Thần cung.

Nhưng bà muốn Đằng Thanh Sơn phục vụ cho bà, Đằng Thanh Sơn cũng chẳng phải không muốn tạm thời lợi dụng Thiên Thần cung? Dù sao, thực lực của Thiên Thần cung thật sự rất khổng lồ, trong giai đoạn đầu phát triển, việc giúp đỡ Thiên Thần cung sẽ làm rất nhiều việc trở nên rất nhẹ nhàng.

...

Sắc trời đã tối.

- Hô Hòa, Tiểu Quân, các ngươi lên đi.

Tuyết Liên Giáo chủ ngồi trên lưng con thần ưng khổng lồ gọi.

Lý Quân nhảy lên, đáp xuống lưng con lôi điện thần ưng.

Nhưng khi Đằng Thanh Sơn nhảy lên, lôi điện thần ưng lại nhanh chóng né tránh, đồng thời dùng đôi mắt sắc bén nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn, trong mắt có ý cảnh cáo.

- Ủa?

Tuyết Liên Giáo chủ giật mình, vội vỗ nhẹ nhẹ vào bộ lông cổ con lôi điện thần ưng, nhưng con lôi điện thần ưng vẫn lạnh lẽo nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha... Tiểu Quân, xem ra thần ưng không muốn trên lưng nó có nam nhân của con rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn phía dưới.

Đằng Thanh Sơn cũng cười:

- Tuyết Liên Giáo chủ, người đưa Tiểu Quân đi tới Thiết Long Thành trước đi. Tiểu nhân một mình sẽ nghĩ biện pháp tới sau. Có lẽ buổi sáng ngày mai có thể tới rồi.

Kỳ thật với tốc độ của cường giả hư cảnh, một hai canh giờ là có thể tới Thiết Long Thành Thanh Châu.

- Tốt lắm, ta cùng Tiểu Quân đi trước một bước.

Tuyết Liên Giáo chủ cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn phía dưới.

- Hô Hòa, lần này ngươi đi với Tiểu Quân làm ta rất cao hứng...

Vừa cười, Tuyết Liên Giáo chủ vừa dẫn Tiểu Quân, cưỡi con lôi điện thần ưng bay lên trời cao, nhanh chóng rời đi.

Lý Quân còn ngoái về phía dưới nhìn mãi.

Lôi điện thần ưng trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

“Lôi điện thần ưng này quả rất đề phòng ta. “ Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.” Đúng vậy, khi chính thức đánh nhau, lôi điện thần ưng không sợ ta. Nhưng khi ta leo lên lưng nó, có thể tùy thời giết nó. Không cho ta lên lưng nó cũng chẳng có gì lạ. “

Lôi điện thần ưng sao dám cho một cường giả hư cảnh xa lạ ngồi trên lưng nó?

“Thiết Long Thành? “

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn về phương bắc.” Hai mươi vạn đại quân... Hai kỳ đã có nhiều như vậy rồi, nhân vật tổng cộng cả Thiên Thần Cung có bao nhiêu người? Chậc chậc, Thiên Thần cung rõ là giàu nứt đố đổ vách. “ Lúc này, thân hình Đằng Thanh Sơn mờ đi, chỉ một bước chân đã biến mất trong phủ đệ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 14

Phá Cửa Đi Vào

Đằng Thanh Sơn cũng không dựa vào lực thiên địa để chạy, mà lại sử dụng Hành Thổ thuật, vừa chạy vừa cảm ngộ hành Thổ chi đạo. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn một lần sải bước lên núi cao, một đạp bước trên mặt nước... cứ như vậy, đi theo đường gần như thẳng tắp, từ Lưu Thạch Thành Nam Tinh quận chạy tới Thanh Châu!

Tại nơi một quả núi hoang của cảnh nội Thanh Châu ở ngoài thành Thiết Long, Đằng Thanh Sơn lưng đeo một thanh trường kiếm và bao đựng thương đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi. Hắn sớm đã đến ngoài Thiết Long Thành rồi, nhưng hắn vẫn ở trên đỉnh núi này đợi đến giờ.

- Vù... vù...

Gió thổi lạnh buốt, Đằng Thanh Sơn mở mắt ngẩng đầu nhìn trời. Có thể nhìn xuyên qua tầng mây thấy được đường viền mặt trời mờ nhạt.

'Không còn sớm nữa, cũng tới giờ nên đi quân doanh rồi. ' Đằng Thanh Sơn đứng dậy, thi triển khinh công đi về phía quân doanh.

...

Thiết Long Thành chính là một thành nhỏ trong 'Tiêu diệp

quận', một trong mười tám quận của Thanh Châu. Ở Thanh Châu, Tiêu Dao Cung tổng cộng nắm giữ mười lăm quận. Ba quận còn lại được các bang phái, tông phái khống chế... Tiêu Diệp quận chính là một trong ba quận hỗn loạn.

'Quân doanh to thật. '

Đằng Thanh Sơn cảm thụ những khí tức sinh mang dày đặc trong khu vực quân doanh phía trước, mỉm cười. 'Tiểu Quân ở đó rồi! ' Hắn đã tìm được khí tức của Tiểu Quân. Khí tức Tiểu Quân ở cạnh yêu thú hư cảnh 'Lôi điện thần ưng'.

Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn lắc mình một cách quỷ dị, lập tức lách vào bên trong, chạy về phía chỗ của Lý Quân.

...

- Giáo chủ sốt ruột triệu tập chúng ta như vậy làm gì nhỉ?

Ba nam tử tất cả đều mặc trường bào hắc y viền vàng đang đi giữa quân doanh. Trong ba người có hai người tóc đã bạc trắng, người thứ ba mặc dù trẻ hơn một chút, nhưng hai bờ tóc mai cũng đã lốm đốm bạc.

- Nhìn kìa, Nhị thánh nữ cũng tới.

Trung niên áo đen cười cười chỉ về phía trước xa xa.

- Xích Viêm Kỳ chủ cũng tới.

- Xích Viêm Kỳ chủ thật là có vài phần kĩ năng, thường xuyên thấy hắn ở cùng Nhị Thánh nữ.

Ba gã áo đen vừa đàm tiếu, vừa theo sau Nhị Thánh nữ và Xích Viêm Kỳ chủ cùng tiến vào chỗ ở của Tuyết Liên Giáo chủ.

Trong đại sảnh, nơi ở của Tuyết Liên Giáo chủ, Tuyết Liên Giáo chủ đang ngồi trên ghế chủ vị, một bên ngai vàng có một con thần ưng khổng lồ đang nằm đó, ba gã áo đen hiểu rõ địa vị của con lôi điện thần ưng này.

- Bái kiến giáo chủ!

Ba gã áo đen vội cung kính hành lễ.

- Ba vị trưởng lão, mời ngồi.

Tuyết Liên Giáo chủ ngồi ghế chủ vị, cười chỉ tay về ba chỗ xếp sẵn. Ba gã áo đen nhìn mấy người trong đại sảnh, không khỏi kinh hãi:

- Thần nữ!

Bên trái Tuyết Liên Giáo chủ có bốn người đang ngồi, từ cao xuống thấp, phân biệt là một thanh niên thần bí, Thần nữ Lý Quân, Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến, Xích Diễm Kỳ chủ Lô Lập Long. Nhìn thấy Thần nữ Lý Quân họ đều giật mình, nhưng càng giật mình hơn là... người nào có tư cách ngồi trên Thần nữ?

Thanh niên thần bí là người phương nào?

Ba gã áo đen cảm thấy khiếp sợ trong lòng, nhưng vẫn theo quy củ ngồi theo thứ tự ở bên phải.

Ta giới thiệu một chút, Tuyết Liên Giáo chủ ngồi trên ghế chủ vị chỉ vào Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đây chính là một trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung ta, Hô Hòa.

'Khách khanh? '

Ba trưởng lão ở đây cảm thấy nghi hoặc. Mấy người Nhị Thánh nữ và Xích Diễm Kỳ chủ đều chấn động. Thân là thành viên

Thiên Thần cung, họ đều hiểu rõ Thiên Thần cung lớn đến như thế nào, họ đều rất tự hào về việc mình là thành viên của Thiên Thần cung. Thiên Thần cung có thế lực lớn như thế, có thể được mời làm khách khanh đều không phải là người bình thường.

Khách khanh địa vị rất cao, chỉ sau Thiên Thần.

- Nguyên lai là Hô Hòa khách khanh, ta sớm nghe nói về đại danh Hô Hòa khách khanh rồi.

Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến lập tức cười chào:

- Chuyện năm đó trên đại thảo nguyên, Hô Hòa khách khanh đại chiến mười vạn đại quân sớm đã truyền rộng. Ta luôn muốn gặp Hô Hòa khách khanh, không ngờ hôm nay có thể được hân hạnh gặp mặt.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu, đồng thời cũng quan sát Nhị sư tỷ của thê tử mình.

Mặc dù Đằng Thanh Sơn biết Mộ DungYến đã tám mươi tuổi, nhưng nói về dung mạo thì tựa như một người phụ nữ xinh đẹp, lực mị hoặc kinh người, khí chất có thể so sánh được với Tuyết Liên Giáo chủ:

- Mộ Dung Yến này sau khi đạt tới tiên thiên, khẳng định tu luyện một loại bí điển thượng đẳng. Phỏng chừng cùng loại với thứ mà Tuyết Liên Giáo chủ tu luyện, nên khí chất mới có thể giống nhau như thế.

- Ra mắt Hô Hòa đại nhân.

- Hô Hòa khách khanh.

Những người khác ở đây cũng đều chắp tay tự giới thiệu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Hô Hòa khách khanh, không chỉ riêng là khách khanh... Hơn nữa, trước đây không lâu cũng đã thành thân với Tiểu Quân rồi.

Tuyết Liên Giáo chủ mỉm cười giới thiệu tiếp.

- Thành thân?

Rõ ràng bọn người Nhị Thánh nữ, Xích Diễm Kỳ chủ không biết điểm này, nên ai nấy chấn động.

- Sư muội ta là đại sư thuần hóa thú, sao lại thành thân với khách khanh?

Chẳng những Nhị Thánh nữ nghi hoặc mà những người khác ở đây cũng nghi hoặc.

- Hôm nay ta gọi các con tới là để phân công một việc.

Tuyết Liên Giáo chủ giọng nghiêm túc:

- Bây giờ Thiên Thần cung sắp khởi binh. Ở phía nam có Xích Diễm Kỳ, Thanh Long Kỳ cộng lại hai mươi vạn đại quân... Từ bây giờ trở đi, sẽ do đồ nhi Lý Quân chủ trì, làm thống soái! Còn Hô Hòa khách khanh tạm thời làm phó soái.

Vừa nghe lệnh như vậy, Nhị Thánh nữ, Xích Diễm Kỳ chủ đều biến sắc.

- Giáo chủ.

Xích Diễm Kỳ chủ cung kính nhắc nhở:

- Thần nữ điện hạ tuổi còn nhỏ, sợ là khó làm kẻ dưới phục tùng...

- Hừ.

Tuyết Liên Giáo chủ hừ lạnh một tiếng. Xích Diễm Kỳ chủ sợ

tới mức giật bắn người.

Ánh mắt Tuyết Liên Giáo chủ rất lạnh lẽo, trùm kín cả Xích Diễm Kỳ chủ, lại liếc mắt nhìn những người khác:

- Cái gì là khó làm kẻ dưới phục tùng? Mọi người hả? Không phải chỉ là mấy người các con sao? Ta ra lệnh, ta muốn mấy người các con toàn lực phụ trợ Lý Quân! Nếu các con ngầm phá phách quấy rối, làm ra bất kỳ điều gì.. các con tự biết quy củ của Thiên Thần cung ta rồi đó.

Mấy người ở đây cũng cũng không còn dám phản kháng nữa.

- Thôi, lui cả ra đi.

Tuyết Liên Giáo chủ đứng dậy.

- Chuyện nơi này giao cho Tiểu Quân, ta còn có đại sự phải làm.

..

Tuyết Liên Giáo chủ cưỡi con Lôi Điện thần ưng ly khai quân doanh, giao quân doanh cho Lý Quân và Đằng Thanh Sơn phụ trách. Bên trong quân doanh bây giờ chỉ có mười vạn đại quân Xích Diễm Kỳ, về phần mười vạn đại quân Thanh Long Kỳ thì vẫn còn đang trên đường tới đây.

Trong phòng còn hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

- Thanh Sơn, sư phụ ly khai rồi. Muội lo lắng không trấn được họ.

Lý Quân lo lắng cất tiếng:

- Nhị sư tỷ cũng có chút thủ đoạn, còn quân doanh thân phụ căn bản không có ai thân tín, muốn nắm được Xích Diễm Kỳ và Thanh Long Kỳ thì...

- Yên tâm, giao cho huynh.

Đằng Thanh Sơn cười.

Tai hắn giật giật, làm một tay trinh sát bất đắc dĩ. Trong phạm vi khu vực của hắn, chẳng những có thể truyền âm mà cũng có thể nghe được mọi thanh âm.

- Tiểu Quân, Nhị sư tỷ của muội đích xác giở tiểu xảo rồi.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Muội ở đây, huynh ra ngoài xem một chút.

...

Trong phủ đệ của nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến tuy là ban ngày, nhưng cửa đại sảnh lại đóng im ỉm, chỉ có cửa sổ he hé để ánh sáng le lói chiếu vào làm đại sảnh có vẻ rất u ám.

Lúc này, nhị Thánh nữ ‘ Mộ Dung yến ’ và Xích Viêm Kỳ chủ, cùng với ba vị trưởng lão đều tại đây.

- Hừ, Lý Quân chỉ là một tiểu nữ oa mới tí toe mà có bản lãnh gì?

Xích Viêm Kỳ chủ bất mãn tức giận hừ giọng:

- Chăc chưa tới hai mươi, thế mà Giáo chủ lại cho tiểu nha đầu thống lĩnh hai mươi vạn đại quân! Ta thấy, để hai mươi vạn đại quân vào tay nha đầu đó e rằng sẽ chết oan không ít người đâu.

- Lô kỳ chủ.

Trưởng lão mập đầu bạc cười nói:

- Tuy là như thế, nhưng Giáo chủ đã có lệnh, chúng ta phải

nghe lời chứ.

- Sư phụ quá sủng ái Tiểu sư muội.

Mộ Dung Yến lắc đầu thở dài một tiếng.

- Kỳ thật sủng ái thì sủng ái, nhưng lần này chính là việc đại sự, hơn nữa há có thể đem vận mệnh của hai mươi vạn đại quân ra làm trò chơi?

Nói rồi Mộ Dung Yến lại nhìn ba vị trưởng lão. Nhưng ba vị trưởng lão vẫn không hề lên tiếng.

- Hà trưởng lão, con biết.

Mộ Dung Yến cười.

- Tiểu sư muội con mới mười bảy tuổi, nó chưa bao giờ dẫn dắt quân đội, nó biết gì chứ? Đến lúc đó làm nó xấu mặt một chút, để tất cả mọi người biết Tiểu sư muội chỉ là một đóa hoa kiểng, mù tịt về việc dẫn dắt đại quân. Đến lúc đó cho dù sư phụ có ủng hộ, sợ cũng không thể vi phạm ý nguyện của cả trăm vạn đệ tử trong giáo.

Xích Diễm Kỳ chủ bên cạnh cũng cười nói:

- Ừm, chỉ cần hơi động chút thủ đoạn, nó sẽ phải xấu mặt thôi. Nếu không chắc chỉ bằng mặt mà không bằng lòng thôi.

Mấy người ở đây đều nở nụ cười.

Hai mươi vạn đại quân không có chút tin tức, một tiểu nha đầu mà muốn quản lý tốt thì chẳng phải là việc dễ dàng như vậy?

Đột nhiên...

- Vù...

Cửa chính đại sảnh đột nhiên hóa thành bụi chảy xuống.

- Ai?

Năm người trong đại sảnh đều biến sắc.

Năm người họ là lãnh đạo Tuyết Liên Giáo đều là tiên thiên cường giả, lại bị người phá cổng mà trước đó không ai phát hiện chút nào.

- Bề ngoài đồng ý, sau lưng ám toán à (nguyên văn: âm phụng dương vi)?

Một tiếng cười lạnh, rồi một thanh niên mặc áo xanh sẫm đi vào.

- Hô Hòa khách khanh?

Năm người ở đây giật mình.

Họ đều biết Hô Hòa và Lý Quân là vợ chồng. Họ ở đây thảo luận việc đối phó với Lý Quân, thế mà bây giờ trượng phu của đối phương đã tìm tới tận cửa.

- Hô Hòa khách khanh, ông nói...? - Mộ Dung Yến cười ra đón.

- Năm người các ngươi nghe đây.

Đằng Thanh Sơn đưa ánh mắt lạnh lẽo đảo qua năm người.

- Mấy thứ tâm tư đó của các người, ta sớm đã nhìn ra rồi. Vừa rồi ta cũng nghe rất rõ ràng!

Vừa nghe thế sắc mặt năm người Mộ Dung Yến đều lạnh đi. Nghe được thì đã sao? Chẳng lẽ giáo chủ sẽ tin Hô Hòa nói sao?

- Đương nhiên, Tuyết Liên Giáo chủ không nhất định tin ta nói.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

- Nhưng ta cũng chẳng quản bà ấy có tin hay không.

- Ta chỉ muốn nói một câu, không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 15

Ta Không Phải Người Tốt

Không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút.

Với giọng cao cao tại thượng răn dạy quở mắng này làm năm người ở đây không khỏi giận tím mặt. Năm bọn họ ở Tuyết Liên Giáo đều là những lãnh đạo cao cấp, bình thường e rằng cũng chỉ có Tuyết Liên giáo chủ mới dám nói với họ. Tên Hô Hòa khách khanh này là một ngoại nhân, thế mà cũng dám nói như vậy.

Vù!

Ba vị trưởng lão đều vô cùng căm tức Đằng Thanh Sơn. Cặp mắt chuột của tên trưởng lão mập lóe ra hàn quang, y cất giọng lạnh lùng:

- Hô Hòa khách khanh, ngươi là khách khanh của Thiên Thần cung chúng ta. Chúng ta tôn kính ngươi nên gọi ngươi một tiếng khách khanh, nhưng ngươi... dù nói như vậy thì ngươi cũng chỉ là khách khanh, là ngoại nhân thôi! Thế mà dám uy hiếp chúng ta...

Nhị Thánh Nữ và Xích Viêm Kỳ chủ cũng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Lúc này, mọi người đều rất căm giận!

- Uy hiếp các người thì sao?

Đằng Thanh Sơn cười chẳng hề để ý, vươn ngón tay chỉ một hơi từ tả tới hữu cả năm người.

- Chỉ năm người... hừ, tại hạ giết các người cũng chỉ lật tay một cái là xong thôi. Hôm nay tại hạ tới đây chỉ để khuyên các người một câu. Địa ngục không cửa, các người cũng đừng tự mình xông vào.

Ngữ khí cao cao tại thượng của Đằng Thanh Sơn làm năm người ở đây càng thêm tức giận.

Phải biết là năm người này đều là tiên thiên cường giả!

Lần này Thiên Thần cung và Tiêu Dao Cung sắp sửa quyết chiến, hai mươi vạn đại quân của hai kỳ Xích Diễm Kỳ và Thanh Long Kỳ chính là đại quân phía nam. Ba vị trưởng lão chính là từ Huyết Luyện Tiêu đặc biệt cử tới đây, để chuyên môn ứng đối với những cao thủ tiên thiên cường giả của Tiêu Dao Cung. Ba vị trưởng lão này thì có hai là tiên thiên kim đan, một tiên thiên thực đan!

Xích Diễm kỳ chủ Lô Lập Long có thể thống soái mười vạn đại quân, cũng là cường giả tiên thiên kim đan.

Nhị Thánh nữ Mộ Dung Yến mặc dù bước vào tiên thiên đã hơn mười năm, nhưng chỉ là tiên thiên thực đan thôi.

Nhưng dù sao... trong năm người có ba tiên thiên kim đan, hai tiên thiên thực đan!

- Hô Hòa!

Hai mắt Xích Diễm kỳ chủ Lô Lập Long vằn lên như một con sư tử cuồng nộ, hét lên:

- Nơi này chính là quân doanh Tuyết Liên Giáo, chúng ta kính ngươi là khách khanh, nhưng ngươi cũng đừng có láo xược! Hừ... Chúng ta có lẽ một đánh một không phải đối thủ của ngươi, nhưng chúng ta có ba vị tiên thiên kim đan! Ngươi...

- Chậc chậc.

Đằng Thanh Sơn ngắt lời Xích Diễm kỳ chủ, cười nhạt nói:

- Ba tiên thiên kim đan à? Ngay cả năm vị đều là tiên thiên kim đan thì đã sao?

- Hô Hòa khách khanh, sư huynh đệ chúng ta nghe đại danh đã lâu, cũng rất muốn nhìn xem thủ đoạn ngươi như thế nào?

Một thanh âm già nua chợt vang lên.

Nhất thời hai lão già trưởng lão mập và trưởng lão gầy gò cơ hồ đồng thời lắc mình, hóa thành hai tàn ảnh bổ về phía Đằng Thanh Sơn. Binh khí mà trưởng lão mập sử dụng là một thanh loan đao huyết sắc, còn trưởng lão gầy thì sử dụng một cây chày sắt, một người dùng binh khí dài, một người dùng binh khí ngắn. Hai trưởng lão tiên thiên kim đan phối hợp, lộ số gần như hoàn toàn không có khuyết điểm.

Vù... Trưởng lão mập vung loan đao huyết sắc, như một con quay xoay tròn chém vào Đằng Thanh Sơn.

Phốc... Trưởng lão gầy vung cây chày sắt, cuốn theo hàn quang màu xanh, chính diện đập thẳng vào Đằng Thanh Sơn.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt, thân hình mờ đi, hắn thi triển Du Ngư thân pháp.

- Choang!

Lợi kiếm sau lưng Đằng Thanh Sơn tuốt ra khỏi vỏ, cây kiếm này chính là được Đằng Thanh Sơn chuẩn bị để ngụy trang đã mang thân phận Hô Hòa khách khanh, vậy Đằng Thanh Sơn quyết định không dùng thương pháp! Lúc trước đánh bại đệ nhất Thần

Tướng Bột Nhật Lôi Mục hắn đã sử dụng côn pháp. Bây giờ Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể xứng với câu - Một thân cả côn kiếm đều sở trường.

Trong đại sảnh rộng mở, trong nháy mắt xuất hiện bảy tàn ảnh của Đằng Thanh Sơn.

Choang! Choang!

Veo! Veo!

Đằng Thanh Sơn chỉ đâm ra bốn kiếm. Hắn đang sử dụng Thanh Liên Tứ Thập Cửu kiếm mà hắn ngộ xuất từ Thanh Liên Kiếm Ca mà ra. Khi được Đằng Thanh Sơn thi triển, đặc biệt phối hợp với Du Ngư thân pháp, kiếm thuật đã tới trình độ như huyễn như mộng, hơn nữa còn nhanh như chớp.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười sang sảng.

Hai bóng kiếm một trước một sau, đánh vào ngực nhị vị trưởng lão.

- A!

- Hừ!

Hai trưởng lão tiên thiên kim đan kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể không tự chủ được bị đánh bay đi, đập mạnh vào chiếc ghế hoa lệ, làm cái ghế đã bị đè nát vụn, thậm chí còn va vào bức họa treo trên vách tường vỡ tan. Vách tường trong đại sảnh hơi chấn động, rồi nứt ra vài vết nứt dài.

Hai trưởng lão đầu bạc gầy và mập ngã lăn quay trên đất, rồi hai lão vội xoay người đứng lên, khóe miệng đều rỉ máu, hai người đều tỏ vẻ kinh sợ nhìn Đằng Thanh Sơn.

‘Sao lại nhanh như vậy? ‘

‘Hắn, hắn sao lại... ‘

Nhị vị trưởng lão mập và gầy ở Tuyết Liên Giáo có thực lực có thể được xếp vào năm hạng đầu. Không ngờ hai đại cường giả liên thủ, một lần đối mặt mà đối phương chỉ ra có bốn kiếm là họ đã thất bại.

‘Một kiếm đánh văng loan đao của ta, một kiếm đánh bay ta? ‘ Trưởng lão mập nhìn loan đao trong tay, thân thể run lên.

‘Hô Hòa này... ‘ Mộ Dung Yến và Xích Viêm Kỳ chủ Lô Lập Long cũng chấn động.

Hoàn toàn sợ tới ngây người.

‘Hô Hòa khách khanh, cho dù mạnh hơn đệ nhất Thần Tướng Bột Nhật Lôi Mục, nhưng hai trưởng lão họ Hà cũng là cường giả tiên thiên kim đan... việc này... chẳng lẽ, này Hô Hòa cũng như người lúc trước đứng đầu Thiên Bảng Thú Vương sao? ‘ Xích Viêm Kỳ chủ vô cùng khiếp sợ. Thú Vương năm đó xếp hạng đầu trên Thiên Bảng.

Thú Vương Ô Hầu muốn giết tiên thiên kim đan thì cho dù ba tiên thiên kim đan liên thủ, Thú Vương cũng có thể dễ dàng giết chết.

Đây là thực lực của người đứng đầu Thiên Bảng.

Nhưng... người đứng đầu Thiên Bảng bây giờ đã không phải là Thú Vương nữa. Tên của Thú Vương đã biến mất khỏi Thiên Bảng. Có người nói Thú Vương đã chết, cũng có người nói Thú Vương đã đạt tới hư cảnh rồi.

- Muốn giết các người... Cho dù các người có ba tiên thiên kim đan, cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn nhìn qua làm năm người kinh hồn táng đảm.

- Hô Hòa khách khanh, lần này là chúng ta sai.

Mộ Dung Yến thấy tình thế không ổn, vội cười nhận lỗi.

- Kỳ thật ngươi cũng yên tâm, lần này là đại sự trước giờ chưa từng có của Thiên Thần cung ta. Chúng ta có lớn mật tới mấy cũng không dám làm bậy. Ngươi cứ yên tâm... Chúng ta nhất định sẽ tuân lệnh tôn sư, nghe theo sự điều khiển của Tiểu sư muội.

Năm người ở đây có ai không từng trải? Mộ Dung Yến tuổi nhỏ nhất cũng đã tám mươi rồi.

Ai không biết đạo lý tạm thời cúi đầu?

'Hô Hòa làm gì biết lĩnh quân? Chúng ta âm thầm làm mấy chuyện xấu, hắn căn bản cũng không thấy manh mối gì. ' Mộ Dung Yến thầm nghĩ trong lòng.

- Hô Hòa khách khanh, lần này chúng ta...

- Hô Hòa khách khanh, xin thứ lỗi.

Mấy người kia cũng đều cúi đầu trước Đẳng Thanh Sơn.

Đẳng Thanh Sơn lạnh lùng cười:

- Ngoài miệng thì nói hay lắm, đáy lòng các người nghĩ gì thì tại hạ không biết! Nhưng, tại hạ cũng không thèm biết. Nhưng tại hạ cảnh cáo các người... Tiểu Quân là thê tử ta, trong quá trình nàng thống lĩnh hai mươi vạn đại quân, nếu xuất hiện vấn đề gì thì đừng trách tại hạ vô tình!

- Giáo quy của Tuyết Liên Giáo chẳng không quan hệ gì với tại hạ.

- Nếu có gì lầm lẫn, tại hạ nhất định sẽ lấy mạng các ngươi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói thẳng.

Năm người ở đây đều biến sắc.

- Hô Hòa khách khanh, lời này quá nặng rồi?

Xích Diễm kỳ chủ không kìm được phải nhíu mày nói:

- Hai mươi vạn đại quân, cũng khó tránh khỏi việc xảy ra một chút vấn đề ngươi nói vậy thì... hơn nữa, việc sinh tử của ta, cho dù Lý Quân có là thống soái, cũng không có tư cách quyết định.

Năm người họ đều có địa vị cao rất, Lý Quân không có tư cách xử tử họ.

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua năm người này:

- Tại hạ không phải người của Thiên Thần cung, đừng đem những quy củ chó má ấy mà nói với tại hạ... buổi tối các người ngủ cẩn thận một chút. Bây giờ đối địch với Tiêu Dao Cung, Tiêu Dao Cung cử thám tử tới giết các người cũng là việc thường thôi.

Đằng Thanh Sơn nói xong, xoay người đi ra ngoài.

- Hô Hòa, ngươi có ý gì đây?

Trưởng lão mập không kìm được quát lên.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn quay đầu liếc mắt nhìn năm người.

- Tại hạ còn không ngu tới mức quang minh chính đại giết các ngườii... Muốn giết các người, rất đơn giản.

- Ngươi, ngươi...

Năm người đều tức giận đến không biết phải nói gì.

Đằng Thanh Sơn muốn ám sát họ, trong số họ ai chống được?

- Ngươi là khách khanh của Thiên Thần cung, sao có thể làm việc như vậy được? - Trưởng lão gầy tức giận.

- Nghe đây.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, quay về năm người nhẹ giọng nói:

- Tại hạ không phải người tốt!

Nghe xong Đằng Thanh Sơn cứ như vậy nghênh ngang ly khai, để lại trong đại sảnh năm lãnh đạo của Tuyết Liên Giáo ai nấy đều sắc mặt vô cùng tức giận khó coi, nhưng không có lấy một ai dám kêu Đằng Thanh Sơn dừng lại.

- Các vị, bây giờ phải làm sao?

Xích Diễm kỳ chủ nhìn về phía bốn người kia.

- Có thể làm sao chứ?

Rèm mi của Mộ Dung Yến hạ xuống, hai mắt lóe ra hàn quang.

- Chỉ có thể nhẫn! Hô Hòa này không phải là loại người từ tâm nương tay đâu. Các vị quên rồi... Hắn còn có một cái tên khác là Ác ma A Lạp Đạt Bốn người kia cảm thấy đáy lòng run lên.

Đúng!

Nhân vật được xưng là ác ma A Lạp Đạt, một tên ác ma có thể một người ngạnh kháng mười vạn đại quân, có phải là người từ tâm không?

‘Đừng có giở thủ đoạn ra. Nếu không buổi tối khi ngủ cũng

khó nói có còn thấy được mặt trời ngày hôm sau nữa không. ‘ Bị Đằng Thanh Sơn uy hiếp một lần, cộng với thanh danh, thực lực Đằng Thanh Sơn, làm năm lãnh đạo ở đây cũng không dám có tâm tư gì nữa.

Vào ngày thứ ba sau khi Đằng Thanh Sơn, Lý Quân khống chế đại quân Xích Diễm Kỳ, mười vạn đại quân Thanh Long Kỳ cũng đã đến, cả quân doanh trở nên chật chội hơn nhiều.

Đằng Thanh Sơn đều đợi lệnh của tổng bộ Thiên Thần cung.

...

Ngày mười sáu tháng mười, lá vàng rơi lả tả khiến trời đất một vùng xơ xác tiêu điều.

Trong đại sảnh.

‘Rốt cục cũng bắt đầu rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn nắm một phong mật tín, Lý Quân đứng bên cạnh. Phong mật tín này vừa được Thiên Thần cung truyền đến.

‘Thiên Thần cung bắt đầu động rồi. Thiên địa Cửu Châu rốt cục cũng bắt đầu biến đổi rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn không kìm được máu nóng bốc lên.

Kẹt!

Cánh cửa viện xa xa mở ra, tiếng bước chân vang lên.

Cộp! Cộp! Cộp!

Sáu người gồm ba trưởng lão, Xích Diễm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh Nữ cùng chạy tới. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân một tả một hữu, ngồi trên ghế chủ tọa phải trái.

- Ra mắt thống soái, phó thống soái.

Sáu người đều khom người.

Vù!

Lý Quân đứng lên, ánh mắt nàng lăng lệ, thanh âm trong trẻo vang vọng:

- Cung chủ tự mình truyền lệnh, bảo hai mươi vạn đại quân phía nam chúng ta lập tức xuất phát, cần phải trước tháng mười hai đánh hạ Xuân Phạm Quận, Mộc Dương Quận Sáu người Xích Viêm Kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ đều chấn động.

Nhưng nghe đây là lệnh của cung chủ, không ai dám có dị nghị gì.

- Thời gian gấp gáp, hai mươi vạn đại quân hành quân gấp rút cũng phải mất không ít thời gian.

Lý Quân nghiêm mặt lạnh lùng ra lệnh:

- Hôm nay ăn cơm trưa sớm một canh giờ, ăn xong nghỉ ngơi nửa canh giờ, rồi sau đó lập tức xuất phát chạy tới Xuân Phạm Quận!

- Dạ, thống soái!

Sáu người ở đây cùng đồng thanh đáp lời.

Đằng Thanh Sơn đứng một bên Lý Quân nghe nàng ra lệnh không khỏi nín thở, tựa hồ thấy cả Cửu Châu rung chuyển, cảnh gió tinh mưa máu khắp nơi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 16

Cửu Hoàn Sơn

Ở Cửu Châu thì Thanh Châu đông dân cư nhất.

Bây giờ vùng Thanh Châu này lại đột nhiên xuất hiện một thế lực đáng sợ, như một cơn sóng gió ngất trời cuốn thẳng vào Tiêu Dao Cung. Tin tức này lúc đầu chỉ có những đại siêu tông phái trong thiên hạ biết được. Nhưng sau khi ba lộ đại quân của thế lực thần bí cùng tiến công, cả Thanh Châu đều biết về thế lực thần bí đó.

Thế lực thần bí này tên là Thiên Thần cung Trong lúc nhất thời, cả Cửu Châu Đại Địa đều đàm luận về Thiên Thần cung đột nhiên xuất hiện. Thiên Thần cung dám can đảm khiêu chiến với một trong tám đại tông phái là Tiêu Dao Cung, vì sao lúc trước chẳng có một chút tin tức gì? Thật sự quá thần bí.

Nhưng tuyệt đại đa số người trong thiên hạ đều cho rằng Tiêu Dao Cung tất sẽ thắng. Tám đại tông phái Cửu Châu đã tồn tại trên ngàn năm, sớm đã đi sâu vào lòng người rồi.

...

Xuân Phạm quận, một quận phía nam Thanh Châu.

Lúc này Xuân Phạm quận thành một khoảng hoang tàn, hài cốt la liệt, vô số thi thể rải rác khắp nơi, trên tường thành đầy những thi thể nám đen, cửa thành đã vỡ toang, trên tường thành đầy

những vết máu đỏ đã khô. Tất cả cảnh này nói lên Xuân Phạm quận thành vừa mới xảy ra một cuộc chiến cực kỳ thảm khốc.

- Không chịu nổi một kích…

Xích Viêm Kỳ chủ đứng trên tường thành, không khỏi cười nói.

Đứng trên tường thành, còn có Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh nữ, ba vị trưởng lão, cùng hai vợ chồng Lý Quân, Đằng Thanh Sơn.

- Cả Xuân Phạm quận thành tổng cộng cũng chỉ có một tiên thiên cường giả. Hơn nữa chỉ là tiên thiên thực đan.

Thanh Long Kỳ chủ vuốt râu mép, rồi sang sảng cười nói:

- Chúng ta nhiều người như vậy liên thủ, hơn nữ, còn có Hô Hòa khách khanh, việc phá vỡ Xuân Phạm quận thành quả là dễ như trở bàn tay.

- Đúng! Nhưng Xuân Phạm quận thành này căn bản không cần Hô Hòa khách khanh ra tay.

Ba vị trưởng lão cũng tỏ thần tình tươi cười.

Nhị Thánh nữ cũng nặn ra một khuôn mặt tươi tỉnh.

Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng cười. Từ khi bọn người ba trưởng lão, Nhị Thánh nữ bị hắn uy hiếp, mấy người vô cùng thật thà. Trước mặt hắn không dám làm bộ làm tịch nữa. Bọn người Nhị Thánh nữ đều hiểu rõ, Đằng Thanh Sơn căn bản không giảng đạo lý với họ, hơn nữa Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là người Thiên Thần cung, ai dám gây chuyện với Đằng Thanh Sơn chứ?

Chê sống lâu sao?

- Mặc dù chúng ta có tốc độ nhanh, một trận đã đánh hạ thành, nhưng hôm nay đã là ngày mười tám tháng mười rồi.

Lý Quân nghiêm nghị nói:

- Dựa theo lệnh của cung chủ, phải đánh hạ Mộc Dương Quận trước tháng mười hai! Chúng ta bây giờ ở lại Xuân Phạm quận thành nghỉ ngơi tu sửa ba ngày. Sau ba ngày sẽ xuất phát tiến về Mộc Dương Quận!

Lý quân làm thống soái đích xác rất có phong phạm!

Mặc dù vì nàng tuổi còn trẻ, thực lực bản thân yếu làm bọn người Xích Viêm Kỳ chủ cũng không phục. Nhưng bên cạnh Lý Quân còn có một nam nhân rất đáng sợ - Hô Hòa! Đằng Thanh Sơn chỉ cần đưa ánh mắt nhìn lướt mấy người, mấy người đó lập tức vội nặn ra nụ cười đáp lễ.

Tự nhiên không ai dám cãi lại lệnh Lý Quân.

- Thống soái.

Thanh Long Kỳ chủ nhăn tít đôi lông mày.

- Chúng ta một trận đã đánh hạ được Xuân Phạm quận thành. Mặc dù có ưu thế về tiên thiên cường giả. Nhưng rất rõ ràng quân đội ở Xuân Phạm quận thành cũng chẳng mạnh mẽ gì. Theo tình báo, mười lăm quận dưới trướng Tiêu Dao Cung, mỗi một quận đều có quân đội tinh anh 'Hắc Lân Quân'. Nhưng vừa rồi tới lúc cuối cùng mà Hắc Lân Quân cũng không hề xuất hiện!

Quân đội tinh anh của siêu tông phái cũng chia cao thấp.

Như Thanh Hồ Đảo có Ngân Giao quân là quân đội tinh anh. Còn Kim Lân vệ là tinh anh trong tinh anh.

Còn bên Hắc Lân Quân là quân đội tinh anh nhất của mười lăm quận dưới trướng Tiêu Dao Cung.

- Đúng, không thấy Hắc Lân Vệ.

Xích Diễm kỳ chủ cũng nhíu mày.

- Tiêu Dao Cung có ý gì đây? Tránh xa mũi nhọn chúng ta, rồi đưa quân đội tinh anh tập kết một nơi, muốn quyết chiến với chúng ta à?

- Ừm, rất có thể. - Trưởng lão mập cũng trầm ngâm.

Lý Quân quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa đại ca, huynh thấy thế nào?

- Binh tới có tướng ngăn, nước lên có đê chặn.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Có gì mà phải lo? Với rất nhiều thám tử nhân mã của Thiên Thần cung, Tiêu Dao Cung nếu thật sự tập kết quân đội ở một nơi, khẳng định sẽ bị dò xét ra ngay. Nếu thật sự không thể giải quyết, như vậy sẽ đem tin tức này thông báo cho Thiên Thần cung là được!

Mấy người ở đây đều gật đầu.

Bất luận làm sao họ cũng chỉ là Tuyết Liên Giáo nhất mạch dưới trướng Thiên Thần cung mà thôi.

...

Nghỉ ngơi hồi phục ba ngày, chỉnh lý Xuân Phạm Quận tốt xong, đám Đằng Thanh Sơn, Lý Quân thống lĩnh đại quân, cũng thu nạp thêm ba vạn lính, làm cả đại quân có tổng số hai mươi hai vạn lính. Hai mươi hai vạn đại quân rầm rộ vào đầu tháng mười một ly khai Xuân Phạm Quận, tiến về phía Mộc Dương Quận.

Hai mươi hai vạn đại quân hành quân thì tốc độ thật sự rất chậm.

Hành quân ngày thứ bảy.

Một hàng dài uốn lượn di chuyển trên quan đạo, mặc dù không ít quân sĩ cưỡi chiến mã, nhưng dù sao quân đội thật sự cũng quá khổng lồ, trong lúc nhất thời căn bản đủ ngựa. Do đó có một nửa quân sĩ phải đi bộ.

Mặt trời chiều ngả về tây.

Hàng dài quân đội kéo dài đến cuối chân trời. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều cưỡi Hắc yểm mã, ở giữa quân đội từ từ hành quân.

- Báo!

Thám tử cưỡi tuấn mã chạy tới.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn cau mày.

Thám tử vội từ chiến mã nhảy xuống, cung kính trình lên một xấp giấy:

- Bẩm báo thống soái, đây là thám tử phía trước vừa mới truyền tin tức về.

Lý Quân vừa thấy liền chấn động. Đưa cho Đằng Thanh Sơn bên cạnh.

'Quả nhiên. ' Đằng Thanh Sơn xem qua tờ mật tín mặt hơi biến sắc. Tiêu Dao Cung đích xác không cam lòng bị diệt như vậy, nhưng... Tiêu Dao Cung cũng đích thật có sự can đảm và quyết đoán. Những thành trì lúc trước không hề phòng thủ chặt chẽ. Xem ra chúng muốn phân chia Thanh Châu với Thiên Thần cung.

Lúc Đằng Thanh Sơn nhìn tờ tin, Lý Quân phân phó cho thủ hạ mời đám người trưởng lão tới.

- Thống soái.

Ba trưởng lão, hai kỳ chủ, Nhị Thánh nữ cũng lập tức chạy tới.

- Tình huống không ổn.

Lý Quận cắn môi.

- Đúng như dự đoán, lúc trước Tiêu Dao Cung dễ dàng chắp tay dâng Xuân Phạm Quận cho chúng ta, đích thật là tập kết quân đội tinh anh ở Cửu Hoàn Sơn. Muốn ngăn cản đại quân chúng ta ở phía đông Cửu Hoàn Sơn,, không thể tiến về phía tây được!

- Cửu Hoàn Sơn? - Sáu người đều chấn động.

- Gay go!

Thanh Long Kỳ chủ biến sắc.

- Cửu Hoàn Sơn là con đường chúng ta tất phải qua nếu tiến về phía tây. Quan đạo dài mười dặm, bên trong Cửu Hoàn Sơn quan đạo quanh co, chỉ có thể cho ba thớt chiến mã đi song song. Hai bên quan đạo đều là vách núi. Nếu họ bằng vào địa lợi ở Cửu Hoàn Sơn cố thủ tử chiến, chúng ta sẽ gặp phiền toái.

Đằng Thanh Sơn nghe thế trong lòng thất kinh.

Hai bên quan đạo đều là vách núi? Dài chừng hơn mười dặm?

Xích Diễm kỳ chủ nói trầm trầm:

- Nếu tiến vào Cửu Hoàn Sơn, quan đạo quanh co, đầu đuôi không thể hỗ trợ, ra lệnh cũng không thể truyền khắp cả đại quân... Chẳng trách, bọn họ không điều tinh anh Hắc Lân Quân tới. Ở Cửu Hoàn Sơn, hoàn cảnh hiểm nghèo này khiến việc trèo núi băng rừng rất nguy hiểm, binh vệ bình thường căn bản không làm được. Còn quân đội tinh anh thì như hổ lang ở trong núi rừng... Có thể tùy ý tiến công quân ta ở Cửu Hoàn Sơn.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có được chủ ý gì hay.

Dù sao quan đạo Cửu Hoàn Sơn là con đường buộc phải qua.

- Nếu có cường giả hư cảnh ở đây thì hay quá.

Trưởng lão mập giọng mong muốn.

- Có cường giả hư cảnh ở đây cũng có thể chém đầu thủ lĩnh quân đội đối phương. Đến lúc đó địch quân sẽ tự loạn.

Là người của Thiên Thần cung, họ đều biết sự lợi hại của cường giả hư cảnh.

Lý Quân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cười:

- Thiên Thần cung chẳng mấy chốc sẽ biết tin tức này, cũng không cần phải lo lắng.

...

Phía chân trời mênh mông, trên những tầng mây trắng.

- Vu...

Tiếng kêu cao vút vang dội. Một con Lôi Điện thần ưng khổng lồ đang giương cánh bay, trên lưng nó Tuyết Liên giáo chủ mặc trường bào màu lam nhạt đang khoanh chân ngồi. Ngoại trừ Tuyết Liên giáo chủ cưỡi Lôi Điện thần ưng, ở bên cạnh còn có hai nam tử đang ngự không phi hành. Một người mặc một bộ trường bào đen, còn có mái tóc dài đen chĩa ra như những mũi tên, lưng đeo kiếm cũng màu đen. Chỉ có lông mi là trắng thôi.

Nam tử áo đen mày trắng lưng đeo thần kiếm ngự không phi hành, bay song song với Tuyết Liên giáo chủ cưỡi tọa thần ưng. Còn phía trước hai người bọn họ, còn có một nam nhân mặc bộ áo quần màu đen đơn giản, áo khoác ngoài màu xám nhìn như rất

bình thường. Nam tử này có làn da trắng nõn, hơi mập mạp làm cho người ta cảm thấy rất dễ thân cận.

Chính là lão Bùi Tam năm đó.

- Sư phụ.

Nam tử áo đen tóc bạc giọng cung kính:

- Bây giờ Tiêu Dao Cung đã phái ra vô số nhân mã tinh anh cùng với tiên thiên cường giả muốn giữ vững ba hiểm địa Cửu Hoàn Sơn, Thiết Vũ Hạp và Liễu Thọ Thành! Ba nơi này đều là hiểm địa bậc nhất... Đặc biệt là Cửu Hoàn Sơn, quan đạo ở đó dài chừng hơn mười dặm... Tiêu Dao Cung xem ra rõ ràng muốn giữ vững ba nơi này, bảo vệ tám quận của họ!

- Hừ, cha.

Tuyết Liên giáo chủ ngồi trên lưng Lôi Điện thần ưng nói:

- Tiêu Dao Cung quả là muốn thủ thế, đặc biệt là lão già cung chủ của Tiêu Dao Cung chưa hề đánh mà đã bỏ chạy, căn bản không ở Tiêu Dao Cung nữa. Làm cho chúng ta phải đi một chuyến tay không. Nhớ tới là bực mình... Nhưng lão gia hỏa đó muốn bảo vệ cho tám quận, Thiên Thần cung chúng ta không thể để cho hắn được như ý. Cha, việc phá vỡ ba chỗ đó cũng không khó chứ?

Bùi Tam ngự không phi hành, cười khẽ nói:

- Đừng coi thường lão đầu của Tiêu Dao Cung. Đào tẩu hả? Hắn thông minh đó chứ... Bây giờ xem ra, muốn dễ dàng giải quyết Tiêu Dao Cung cũng không phải việc đơn giản dễ dàng.

- A Triêu.

Lão cất giọng bình tĩnh.

- Sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng cung kính đáp.

- Giữa ba nơi này, Cửu Hoàn Sơn là nơi gian nguy nhất. Nếu liều mạng, hai mươi vạn đại quân sợ sẽ chết gần hết.

Bùi Tam cười khẽ ra lệnh:

- A Triêu, con đến đó chỉ huy hai mươi vạn đại quân công phá Cửu Hoàn Sơn đi.

- Dạ, sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng cung kính đáp.

- Đại sư huynh, làm phiền huynh phải đi một chuyến cho đám nhân mã của muội.

Tuyết Liên giáo chủ cười nói.

Nam tử áo đen mày trắng hơi nhếch mép, nở nụ cười khổ bất lực. Hắn không có biện pháp gì đối phó với tiểu sư muội được... Dù sao tiểu sư muội cũng là thân nhân duy nhất của sư phụ hắn. Do đó trước mặt tiểu sư muội, không chỉ riêng đại sư huynh hắn, mà những người khác cũng phải móm miệng.

Bùi Tam thấy thế không khỏi cười ha ha.

- A Triêu, bây giờ con xuất phát đi. - Bùi Tam cười bảo.

- Dạ.

Nam tử áo đen mày trắng khom người chào, rồi bất chấp Tuyết Liên giáo chủ bên cạnh cười trộm, hóa thành một luồng kiếm quang mơ hồ lập tức bay về phía nam, chẳng mấy chốc đã biến mất ở giữa những tầng mây xa xa.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 17

Hô Hòa Khách Khanh

Tháng mười một rất lạnh, nhưng đám vũ giả cả Cửu Châu lại đang sôi trào, vô cùng kích động.

- Hàng ngàn vạn đạo lôi điện đánh xuống, cả Tiêu Dao Cung trở nên hoang tàn.

- Thiên Thần cung quá mạnh.

- Thiên hạ bát đại tông phái, việc thanh trừ Tiêu Dao Cung là mục tiêu hàng đầu của Thiên Thần cung!

Trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều tửu lâu giữa các quận thành, đều có thể nghe những câu cảm thán như vậy. Cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung sắp bị giết chết. Lão cung chủ của Tiêu Dao Cung đến đánh cũng không đánh, mà cứ thế bỏ chạy rồi. Cường giả hư cảnh Thiên Thần cung vô cùng phẫn nộ, dùng ngàn vạn lôi điện hủy diệt cả Tiêu Dao Cung!

Đương nhiên đây là những lời dân gian nghe nhầm đồn bậy, càng ngày càng quá mức.

Trên thực tế chỉ là con Lôi Điện Chiến Ưng dùng hai cánh phóng ra không ít lôi điện thôi. Nhưng bất luận như thế nào thì việc Tiêu Dao Cung không chiến mà chạy và việc cung điện Tiêu Dao Cung bị hủy diệt cũng có thể nói lên một điểm... Tiêu Dao Cung, một trong bát đại tông phái Cửu Châu đã tiêu đời!

Có thể nói chủ nhân của Thanh Châu không còn là Tiêu Dao Cung nữa.

Mặc dù Tiêu Dao Cung bây giờ vẫn còn khống chế không ít quận thành, nhưng thủ đô của tông phái mà cũng không giữ được, Tiêu Dao Cung làm sao đấu được với Thiên Thần cung nữa đây? Người sáng suốt đều có thể nhìn ra Tiêu Dao Cung chỉ sống tạm chút hơi tàn thôi.

Cảnh này làm rất nhiều vũ giả thán phục, nhiệt huyết sôi trào. Đám vũ giả đều chỉ sợ việc thiên hạ bất loạn thôi.

Nhưng những tông phái lớn ở Cửu Châu Đại Địa, cũng cảm thấy lo lắng trước việc 'Thiên Thần cung' quật khởi, đặc biệt là khi thấy 'Thiên Thần cung' bước đầu triển lộ thực lực của cường giả hư cảnh. Đặc biệt là 'Hồng Thiên Thành' ở U Châu nằm về phương bắc rất gần Thanh Châu, và Thanh Hồ Đảo ở Dương Châu nằm phía nam của Thanh Châu Thanh Hồ Đảo và Hồng Thiên Thành đều lo Thiên Thần cung sẽ xua quân bắc thượng hay nam hạ!

Đương nhiên...

Phía tây Thanh Châu, còn có 'Vũ Hoàng môn' ở Vũ Châu. Người trong thiên hạ đều cho rằng Thiên Thần cung cho dù có kiêu ngạo tới mấy, e rằng cũng không dám trêu vào 'Vũ Hoàng môn', tông phái có lịch sử dài lâu nhất trong số bát đại tông phái!

Tại Thanh Châu, quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông.

Trong thư phòng của Gia Cát Nguyên Hồng.

- Không ngờ, thật không ngờ, Tiêu Dao Cung lại không đánh đã chạy!

Vũ trưởng lão liên tục lắc đầu, cảm thán.

- Lão cung chủ của Tiêu Dao Cung là một trong những cường

giả mạnh nhất ở cả Cửu Châu. Nghe đồn hắn đã đạt tới hư cảnh đại thành rồi! Nhưng hắn lại bất chấp cả gốc rễ của tông phái ngàn năm...

Cường giả hư cảnh đại thành nếu đối chiến thì động tĩnh tuyệt đối không thể nhỏ được!

Nhưng khi cung điện Tiêu Dao Cung, cả sơn môn bị hủy thì không hề có sự xuất hiện cảnh siêu cường giả đối chiến. Tự nhiên các đại tông phái đều cho rằng lão cung chủ Tiêu Dao không đánh mà chạy!

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày, tựa hồ đang lo lắng gì đó.

- Sư tổ, việc lão cung chủ Tiêu Dao chạy trốn chỉ có thể nói là Thiên Thần cung quá mạnh.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Bây giờ xem ra thì thứ nhất, Thiên Thần cung ít nhất có một con Lôi Điện thần ưng! Hai là, Thiên Thần cung tuyệt đối không chỉ có một cường giả hư cảnh đại thành! Kỳ thật chỉ cần hai cường giả hư cảnh đại thành cũng không đến mức làm cho lão cung chủ Tiêu Dao không đánh đã chạy!

Vũ trưởng lão khẽ gật đầu.

Thủ phủ của một tông phái, đó là gốc rễ!

Cứ như quận Giang Ninh đối với Quy Nguyên Tông vậy. Bị mất quận Giang Ninh, Quy Nguyên Tông sẽ không có gốc nữa.

- Đúng, nếu như có thể phản kháng, lão cung chủ Tiêu Dao Cung không đến mức đến cả Căn cơ tông phái cũng bỏ qua đâu. - Vũ trưởng lão gật đầu.

- Con bây giờ đang lo lắng một điểm.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày nói:

- Thiên Thần cung có thực lực mạnh như thế, nhưng lúc trước chúng ta chưa bao giờ nghe qua cả. Hiển nhiên Thiên Thần cung đã che dấu rất kỹ. Thế lực đáng sợ như vậy mà có thể che dấu sâu như thế, một khi đã bộc phát vậy sẽ rất đáng sợ!

- Có thể đáng sợ tới mức lão cung chủ Tiêu Dao Cung không đánh đã chạy, thực lực Thiên Thần cung sợ phải gấp hai Tiêu Dao Cung, thậm chí là gấp ba!

- Ẩn nhẫn kỹ như thế, một khi bộc phát tuyệt đối sẽ không thỏa mãn với chỉ một Thanh Châu!

- Cũng khó nói, họ sẽ công kích cả Dương Châu ta.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng nheo lại, hàn quang thoáng hiện.

Vũ trưởng lão vừa nghe thế, cũng phải hít mạnh một hơi.

- Nguyên Hồng, ý con nói... Thiên Thần cung cũng sẽ chiếm cả Dương Châu ta? - Vũ trưởng lão hơi kinh sợ.

- Không có gì lạ.

Gia Cát Nguyên Hồng ung dung nói tiếp:

- Năm đó khi 'Hồng Thiên Thành' ở đông bắc U Châu còn cực mạnh, Đông Bắc vương suất lĩnh thiết kỵ chiếm lĩnh hơn phân nửa Cửu Châu! Còn chí cường giả 'Tần Lĩnh Thiên Đế ', ' Vũ Hoàng ' đã từng nhất thống thiên hạ... Cho dù là Phật Tông, ' Ma Ni Tự' vốn không thích đánh giết cũng chiếm lĩnh hai châu cơ mà!

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài:

- Thiên Thần cung này chỉ cần có đủ thực lực, không có dã tâm mới là lạ!

- Còn ở chung quanh Thanh Châu, phương bắc là 'Hồng Thiên Thành' ở U Châu, phía nam là ' Thanh Hồ Đảo ' ở Dương Châu, phía tây là ' Vũ Hoàng môn' ở Vũ Châu. Thiên Thần cung sẽ không ngu xuẩn công kích môn phái xa xưa nhất là 'Vũ Hoàng môn'. Về phần Hồng Thiên Thành và Thanh Hồ Đảo, thì Hồng Thiên Thành cũng là truyền thừa của Đông Bắc vương! U Châu ở phía Đông bắc cũng là một châu dã man nhất, muốn công chiếm Hồng Thiên Thành khẳng định khó hơn công chiếm Thanh Hồ Đảo nhiều!

- Thanh Hồ Đảo cũng chỉ có một tên Hạt Tử Kiếm Thánh. Tương đương với lão cung chủ của Tiêu Dao Cung.

- Có thể diệt Tiêu Dao Cung, họ có thể diệt cả Thanh Hồ Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Đương nhiên họ cũng sẽ thuận tay tiêu diệt nốt Quy Nguyên Tông ta! Đến lúc đó ít nhất trước khi nhất thống hai châu là Thanh Châu và Dương Châu, cũng khó nói còn có thể lấy Dương Châu ta làm cầu nối, tiếp tục công chiếm Viêm châu!

Vũ trưởng lão biến sắc.

Quy Nguyên Tông chỉ có chút thực lực, nếu so với Thiên Thần cung thì thua quá xa.

- Không có biện pháp gì khác à? - Vũ trưởng lão vội hỏi.

- Bây giờ phải xem lão cung chủ Tiêu Dao Cung thôi.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe ra quang mang.

- Tiêu diệt cơ nghiệp của cả một tông phái, như vậy lão cung chủ và Thiên Thần cung khẳng định sẽ có mối thù bất cộng đái thiên! Sự tồn tại của lão hẳn sẽ làm cho Thiên Thần cung phải đau đầu. Thứ hai, Quy Nguyên Tông có sư tổ và Thanh Sơn là hai hư cảnh, nếu con bất tử Phượng Hoàng cũng tới... Đến lúc đó Thiên

Thần cung e rằng cũng sẽ không chỉ vì một quận mà trêu vào ba hư cảnh! Cũng khó nói, còn có thể đàm phán với chúng ta. Mỗi người đều cân nhắc lợi hại.

Vũ trưởng lão nghe thế gật đầu.

Chỉ cần không ngu, thì tuyệt đối không thể vì một quận mà đắc tội với ba hư cảnh, đặc biệt còn có một con bất tử Phượng Hoàng!

- Đáng tiếc bây giờ bất tử Phượng Hoàng vẫn chưa tới.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ lắc đầu:

- Hơn nữa con cũng không muốn bộc lộ việc Thanh Sơn đạt tới hư cảnh... Chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy thôi. Theo tin tình báo, Tiêu Dao Cung bây giờ đang chuẩn bị giữ vững ba nơi, hy vọng có thể trì hoãn Thiên Thần cung chút thời gian.

Gia Cát Nguyên Hồng e rằng không biết rằng đệ tử đắc ý của lão 'Đằng Thanh Sơn' bây giờ đang giúp cho Thiên Thần cung.

Cửu Hoàn Sơn chiếm diện tích cực rộng. Nguyên nhân vì quá rộng, nên quan đạo không thể đi vòng qua mạch núi này được, chỉ có thể xuyên qua sơn mạch thôi.

Ở ngoài đèo tiến vào Cửu Hoàn Sơn.

Vô số quân lính dày đặc như cả đám rừng, xếp hàng thật dài, liên miên không dứt, tựa như dòng nước biển đen ngòm vô tận. Hai mươi hai vạn đại quân là khái niệm gì? Hoàn toàn có thể gọi là 'biển người'.

Vợ chồng Đằng Thanh Sơn, Nhị Thánh nữ, Xích Viêm Kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, ba trưởng lão đang đứng cùng nhau, nhìn con đèo Cửu Hoàn Sơn trước mắt.

- Ha ha, người của Thiên Thần cung sao vậy, sợ rồi à?

- Rõ là một đám người nhát gan.

- Đại gia ở nơi này, giỏi thì tới đây đánh một trận đi.

Chỉ thấy trên núi Cửu Hoàn Sơn có những bóng người đông đúc, đang tùy ý chửi bới. 'Lý Quân' làm thống soái bị nhục mạ như vậy, thậm chí còn có những tên lính còn chửi bới những từ dơ bẩn không chịu nổi, càng làm cho Lý Quân rất phẫn nộ.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn cầm tay Lý Quân.

- Vâng! Không sao đâu.

Lý Quân mấp máy môi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, thấp giọng:

- Có phải muội không có phong phạm một thống soái không?

- Muội làm rất khá rồi. - Đằng Thanh Sơn cười an ủi.

Những tên đó chửi bới đó chửi bới rất thậm tệ. Nếu mình là thống soái, bị người chửi như vậy e rằng cũng sẽ nổi giận.

- Đã dò xét rồi, trong Cửu Hoàn Sơn có rất nhiều binh lính.

Xích Viêm Kỳ chủ Lô Lập Long đưa đôi mắt hổ nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

- Thống soái, dựa theo thám tử báo phỏng chừng có ba bốn vạn quân sĩ tinh anh ở trong đó! Ba bốn vạn là những quân tinh anh Hắc Lân Quân, tuyệt không phải binh lính bình thường như của chúng ta.

Thanh Long Kỳ chủ cũng vuốt râu lắc đầu phân tích:

- Cho dù liều mạng, ba bốn vạn Hắc Lân Quân cũng có thể đánh lưỡng bại câu thương với đại quân ta. Chúng chiếm được địa lợi. Chúng ta cho dù nhiều người, cũng không có cách nào mà thắng được.

- Sư muội, muội nói xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nhị Thánh nữ cười nhìn về phía Lý Quân.

Ba trưởng lão cũng đều nhìn về phía hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

Vợ chồng Đằng Thanh Sơn hai người chính là thống soái, phó soái. Bây giờ họ tự nhiên đem vấn đề khó khăn này cho hai người Đằng Thanh Sơn giải quyết.

- Các người không có biện pháp gì khác à? - Lý Quân chất vấn.

Bọn người Nhị Thánh Nữ, Xích Diễm kỳ chủ trong lòng cười thầm chê Lý Quân chỉ là tiểu nha đầu.

- Có gì phải sốt ruột?

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua mấy người.

- Thiên Thần cung bây giờ đã có đại thế, Tiêu Dao Cung chỉ sống tạm chút hơi tàn thôi. Lo gì Đằng Thanh Sơn vừa nói thế, làm mấy người đó sững sờ.

- Hô Hòa khách khanh đã tính trước, khẳng định là có biện pháp à?

'Nhị Thánh nữ' Mộ Dung Yến ' nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Lúc này ai nấy đều mong chờ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn bỗng ngẩng đầu nhìn về phía bắc.

...

Nam tử áo đen mày trắng ngự không phi hành đã tới trên bầu trời Cửu Hoàn Sơn, bao quát vùng núi non sơn mạch chập chùng phía dưới. Chợt nam tử áo đen mày trắng này hơi biến sắc.

'Cường giả hư cảnh! Nơi này có cường giả hư cảnh! '

Nam tử áo đen mày trắng rõ ràng cảm ứng được giữa những khí tức sinh mạng vô tận dưới đất có một khí tức cực kỳ cường đại, giống như một quả cầu lửa đang tụ tập, pha với những khí tức kim loại rất sắc bén.

'Nơi này sao lại có cường giả hư cảnh nhỉ? Tiêu Dao Cung, cũng chỉ có một hư cảnh. Có khi nào, còn có người thứ hai? ' Nam tử áo đen mày trắng vạn phần xác định, hắn chưa bao giờ cảm ứng thấy khí tức của luồng cường giả hư cảnh này... Tiến vào hư cảnh là một bước lên trời, có đặc tính thần dung nhập vào thiên địa, khí tức đại biến.

Nam tử áo đen mày trắng năm đó mặc dù gặp Đằng Thanh Sơn rồi, nhưng khi Đằng Thanh Sơn đạt tới hư cảnh, y cũng như Vũ trưởng lão, không nhận ra được Đằng Thanh Sơn nữa.

'Ủa, cường giả hư cảnh ở trong quân doanh của ta. '

Vèo!

Y hóa thành một đạo kiếm quang bổ xuống về phía.

...

Nam tử áo đen mày trắng bắn thẳng về phía mấy người Đằng Thanh Sơn.

- Ủa?

Cơ hồ trong nháy mắt, mấy vị trưởng lão, Xích Viêm Kỳ chủ,

Thanh Long Kỳ chủ, Nhị Thánh nữ đều hoảng sợ nhìn thấy một luồng kiếm quang đáp xuống phía trước, hóa thành một nam tử lạnh lùng lông mày trắng áo đen, lưng đeo thần kiếm.

- Bái kiến Thiên Thần!

Bọn người ba trưởng lão, kể cả Lý Quân và Nhị Thánh nữ, đều cung kính hành lễ.

- Hô Hòa khách khanh.

Nhị Thánh nữ 'Mộ Dung Yến' vội liếc mắt ra hiệu cho Đằng Thanh Sơn vẫn còn đứng đó, thấp giọng nói:

- Chính là Thiên Thần của Thiên Thần cung, còn không hành lễ à?

Đến cả Tuyết Liên giáo chủ cũng không có tư cách được gọi là 'Thiên Thần '. Ở Thiên Thần cung ngoại trừ cung chủ ra, cũng chỉ có vài đại Thiên Thần là có địa vị cao nhất.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 18

Bổ Nhiệm

Tên Hô Hòa luôn rất ngông cuồng. Trước mặt Thiên Thần để ta xem ngươi còn ngông cuồng được nữa không!

Đám người Nhị Thánh nữ, Xích Viêm kỳ chủ mấy ngày nay vì bị Đằng Thanh Sơn áp bách, nên cả đám đều bị ép phải ngoan ngoãn nghe lời, căn bản không dám có một chút tâm tư nào. Bây giờ Thiên Thần đã hạ xuống, họ đương nhiên rất hưng phấn.

Trước mặt Thiên Thần của Thiên Thần cung bọn họ, Hô Hòa cũng sẽ phải ngoan ngoãn khom mình hành lễ.

- À, ra mắt Thiên Thần. - Đằng Thanh Sơn cười chắp tay.

“Chỉ chắp tay thôi à? ’

Đám Nhị Thánh Nữ, ba trưởng lão nhìn thấy cảnh này cảm thấy vô cùng chấn động.” Hô Hòa quả là làm bộ làm tịch, nghĩ rằng mình là cường giả hư cảnh hay sao? “

“Thiên Thần thật ra rất cẩn thận. “ Đằng Thanh Sơn cũng phát hiện ra nam tử áo đen mày trắng vừa tới đã phong bế toàn bộ mấy trượng không gian chung quanh, thanh âm phải dựa vào sóng động truyền ra, khi không gian bị phong bế, mặc dù người ở ngoại giới có thể thấy nhưng lại căn bản không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Thiên Thần và đám người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân.

- Hô Hòa khách khanh?

Nam tử áo đen mày trắng nhướng mày nhìn Đằng Thanh Sơn một chút, y khẽ mỉm cười cũng chắp tay chào lại:

- Không hổ là thiên tài được lão hòa thượng tán dương. Mới đánh bại thiên tài Bộc Nhật Lôi Mục ba năm, Hô Hòa khách khanh đã tiến vào hư cảnh rồi, chúc mừng!

- Còn kém Thiên Thần không ít.

Đằng Thanh Sơn cũng cười khẽ nói.

- Hô Hòa khách khanh quả là khiêm nhường.

Nam tử áo đen mày trắng đối xử với Đằng Thanh Sơn như một lão bằng hữu, cười dài một tràng có vẻ rất khách khí.

Mấy người Nhị Thánh nữ, Xích Viêm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần trò chuyện. Bây giờ thì họ cũng nhìn ra Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần áo đen mày trắng rõ ràng là trò chuyện quan hệ ngang hàng. Đặc biệt khi Thiên Thần còn nói là chúc mừng.

“Hư cảnh? “ Nhị Thánh nữ trừng mắt.

“Chúc mừng đạt tới hư cảnh? “ Ba trưởng lão cũng chỉ biết ngây ngốc.” Hô Hòa là hư cảnh giống như Thiên Thần à? “

Đột nhiên đám người Nhị Thánh nữ, ba trưởng lão, Xích Viêm kỳ chủ cảm thấy gần một tháng qua họ cũng chỉ như những con khỉ nhảy nhót trước mặt Đằng Thanh Sơn, luôn luôn tự cho là đúng mà còn không tự biết bản thân mình.

Hư cảnh đó!

Là người cao cao tại thượng trên cả Cửu Châu! Như Tiêu Dao Cung cũng vẻn vẹn chỉ có một lão cung chủ là cường giả hư cảnh

thôi.

- Hô Hòa đại nhân.

- Hô Hòa đại nhân.

Đám người Nhị Thánh nữ vội khom mình hành lễ, còn lộ vẻ xấu hổ.

- Xin đại nhân đừng so đo tội bất kính của chúng ta.

Vừa nghĩ tới lúc trước còn tính toán hơn thiệt với thê tử của cường giả hư cảnh, Nhị Thánh Nữ cảm thấy run sợ.

- Hô Hòa huynh đệ.

Nam tử áo đen mày trắng nhìn lướt qua những người kia, cười nói:

- Xem ra cậu vẫn luôn ẩn tàng thực lực hả... Đã đạt tới hư cảnh chỉ cần cảnh cáo họ một chút là được. Như vậy họ tự nhiên sẽ không dám có tâm tư bất kính gì nữa.

Trong giọng nói của nam tử áo đen mày trắng, xem ra bây giờ y không coi trọng cao thủ tiên thiên.

Cũng không lạ, tiên thiên kim đan và hư cảnh mặc dù chỉ chênh lệch một bước, nhưng lại là chênh lệch giữa trời và đất!

Bước vào hư cảnh là có thể khống chế lực thiên địa, cũng sống lâu đạt tới năm trăm tuổi!

Hư cảnh chính là nhân vật đỉnh cao có thể thay đổi đại thế Cửu Châu.

- Cái gì họ nên biết thì họ tự nhiên cũng sẽ biết.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Bất tất vì họ mà phải triển lộ thực lực.

- Đúng vậy.

Nam tử áo đen mày trắng mỉm cười gật đầu.

- Hô Hòa huynh đệ, Cửu Hoàn Sơn hai người chúng ta cùng ra tay, được không? - Nam tử áo đen mày trắng mời.

Đằng Thanh Sơn cười chắp tay:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh!

Hai cường giả hư cảnh nhìn nhau cười.

Vù! Vù!

Một luồng kiếm quang, một luồng hào quang đỏ rực đồng thời lóe sáng. Đằng Thanh Sơn và nam tử áo đen đã biến mất khỏi hàng đầu của đội quân.

“Thật nhanh! “

Đám người Nhị Thánh nữ đều thán phục nhìn xa xa. Chỉ cần tốc độ của cường giả hư cảnh cũng đủ để làm họ phải hâm mộ rồi.

“Không hổ là cường giả hư cảnh. “ Nhị Thánh nữ “Mộ Dung Yến“ không kìm được vẻ thán phục, đồng thời liền nhìn qua Lý Quân mặt đang lộ vẻ tự hào.” Vận khí của tiểu sư muội thật tốt, chẳng trách nó gả cho Hô Hòa. Nếu có một cường giả hư cảnh nguyện ý cưới, ta cũng sớm gả cho chàng rồi. Cường giả hư cảnh. “

- Thống soái, chúc mừng.

- Chúng ta thật là không ngờ Hô Hòa đại nhân lại đạt tới hư cảnh rồi.

Lúc này của Xích Viêm kỳ chủ, Thanh Long Kỳ chủ, ba trưởng lão hoàn toàn khác hẳn.

Lý Quân thấy thế cũng lộ ra vẻ vui mừng:

- Mấy người nhị sư tỷ, lúc không biết Thanh Sơn là cường giả hư cảnh, còn có vài tâm tư. Nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn khác rồi.

Trừ phi là người ngu, nếu không ai lại nguyện ý đắc tội với một cường giả hư cảnh.

Một lát sau.

- Đại nhân!

- Sát!

- Ai, là ai!!

Trong sơn mạch Cửu Hoàn Sơn truyền đến những tiếng gầm phẫn nộ.

- Trong Cửu Hoàn Sơn tổng cộng có trên ba vạn quân đội, có ba tiên thiên cường giả.

Một thanh âm lạnh buốt vang vọng cả Cửu Hoàn Sơn.

- Bây giờ ba tiên thiên cường giả tất cả đều đã đền tội, muốn giết các ngươi giống như cắt cỏ thôi. Ta cho các ngươi thời gian mười hơi thở, nếu còn phản kháng thì mười hai thủ lĩnh chi đội các ngươi, ta giết sạch tất cả!

- Mọi người phân tán ra khắp Cửu Hoàn Sơn. Muốn giết chúng ta à? Hừ... Cho dù chết, cũng chết xứng đáng. Sợ cái gì.

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười nhạt:

- Hả? Lại còn có đội ngũ dám phản kháng à?

Đột nhiên...

- Ầm!

Một đạo kiếm quang màu đen hãi nhân như một thanh kiếm từ giữa không trung bắn về phía xa xa. Luồng kiếm quang màu đen này trong nháy mắt lướt qua vài dặm, xuyên thủng thân thể của thủ lĩnh đội ngũ vừa rồi một lỗ to, thậm chí còn lan đến cả đám lính phía sau hắn. Luồng kiếm quang này giết chín người liên tục mới tiêu tán.

Đám lính đó hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn thủ lĩnh chết thảm.

- Mười hai thủ lĩnh nghe đây, đã chết một tên rồi! Không sợ chết thì tiếp tục đi...

Thanh âm lạnh buốt một lần nữa quanh quẩn trong thiên địa.

- Các ngươi còn có ba hơi thở nữa!

Sợ tới ngây người!

Còn cách vài dặm, kiếm quang bay xa như thế mà có thể giết chết địch nhân!

Sĩ khí hoàn toàn không còn nữa.

- Căn bản không phải là một cấp bậc.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu thầm than. Tai nghe tiếng thảo luận của mười hai chi đội. Những binh lính đó kỳ thật khi ba tiên thiên cường giả bị giết chết đột ngột, sĩ khí đã xuống tới mức thấp nhất rồi.

Nhân mã Tiêu Dao Cung muốn giết người cũng không thể giết.

Đối phương lại có thể dễ dàng giết họ.

- Choang!

- Choang!

...

- Có đội đã đầu hàng rồi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Mười hai chi đội, có đội đầu tiên đầu hàng, thủ lĩnh đội này tương lai sẽ là thành chủ một thành!

Nam tử áo đen mày trắng lạnh lùng nói.

Có một đội đã làm trước, đặc biệt thủ lĩnh còn được phong làm thành chủ, nhất thời liên tiếp có thủ lĩnh mấy đội cũng lập tức hạ lệnh đầu hàng. Số đội đầu hàng tăng nhanh chóng.

Trước mặt cường giả hư cảnh cho dù quân đội mạnh đến đâu cũng phải cúi đầu. Trừ phi quân đội cũng có hư cảnh! Dù sao... cho dù liều mạng thì cường giả hư cảnh cũng chỉ cần giết chết trên trăm tên sĩ quan, đã có thể làm cả đội ngũ hoàn toàn tan vỡ rồi. Nam tử áo đen mày trắng còn dùng lời uy hiếp, xem như nhân từ.

...

Cửu Hoàn Sơn là một hiểm quan, dưới sự chỉ huy của cường giả hư cảnh đã dễ dàng bị đánh hạ.

Cả Thanh Châu, Tiêu Dao Cung giữ vững ba hiểm địa, đều bị đại quân Thiên Thần cung đánh hạ dễ dàng, vì trong ba lộ đại quân có hai lộ đại quân có cường giả hư cảnh, chỉ có một lộ đại quân là không có hư cảnh. Bắc lộ đại quân duy nhất không hư cảnh lại có rất nhiều cường giả tiên thiên kim đan!

Phá vỡ tam đại hiểm địa phòng ngự xong, đại quân Thiên Thần cung có thể nói là thế như chẻ tre!

Một đường xông tới, nơi nơi đều mở cửa quy phục!

Đến cả cung điện Tiêu Dao Cung cũng đã bị hủy rồi, lãnh đạo Tiêu Dao Cung cũng đều trốn chạy, sao có thể bắt đám quân lính ở những quận thành đó chịu chết chứ? Kỳ thật sơn môn Tiêu Dao Cung một khi bị hủy diệt, quân đội sẽ không còn tín niệm để tiếp tục cuộc chiến đấu nữa.

Diễn ra ngắn ngủi trong vòng hai tháng, người trong Cửu Châu lúc này nhắc tới nhiều nhất là hai chữ "Thanh Châu ".

Đầu tháng mười hai.

Thiên Thần cung thông cáo thiên hạ, lúc này mười tám quận Thanh Châu tất cả đều thuộc Thiên Thần cung. Thậm chí đến cả Vạn Tượng Môn vào ngày một tháng mười hai, cũng phát tài nhờ một quyển sách, bản ghi chép chuyên nghi về quá trình đại chiến giữa "Thiên Thần cung " và " Tiêu Dao môn ", đồng thời cũng ghi chép một chút về danh sách bát đại tông phái mới!

Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc, Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo, Thiên Thần cung, Thanh Hồ Đảo và Xạ Nhật Thần Sơn mới nổi!

Từ hôm nay trở đi Tiêu Dao Cung có trên ngàn năm lịch sử đã bị xoá tên!

Thiên Thần cung trở thành một trong bát đại tông phái mới!

...

Thanh Châu, một căn lầu được xây ở bờ Đông hải.

Bùi Tam đang thong dong ngồi trên ghế trúc. Gió biển thổi vù

vù, đọc sách, Mộng Đỗ Quyên đang ngồi một bên bóc trái cây, còn hộ vệ " Thiết Tháp " thì đứng cạnh Bùi Tam, dáng đứng thẳng tắp.

- Sư phụ!

- Sư phụ!

- Cha!

Tuyết Liên giáo chủ, nam tử áo đen mày trắng, người tựa như Thú Vương Ô Hầu cùng đi tới.

- Các ngươi tới đây.

Bùi Tam cười khẽ nói, quay đầu liếc mắt nhìn nam tử áo đen mày trắng.

- Hô Hòa đâu?

- Con phụng mệnh sư phụ mời Hô Hòa khách khanh tới... Nhưng Hô Hòa khách khanh nói hắn còn có chuyện quan trọng. Tương lai khi có thời gian nhất định sẽ tới gặp sư phụ.

Nam tử áo đen mày trắng chắp tay nói:

- Còn nữa sư phụ, đệ tử mời hắn gia nhập vào Thiên Thần cung ta, thậm chí cho hắn chức "Thiên Thần", nhưng hắn vẫn không muốn!

Tuyết Liên giáo chủ hừ một tiếng:

- Cha! Hô Hòa làm bộ quá đáng rồi. Hắn không muốn làm Thiên Thần, chẳng lẽ bắt chúng ta phải cầu hắn à? Hừ.

- Ha ha.

Bùi Tam cười dửng dưng.

- Con còn chưa nói, đệ tử Lý Quân của con bây giờ đã đạt tới tiên thiên rồi.

- Tiên thiên?

Thú Vương Ô Hầu bên cạnh chấn động.

- Tiểu Quân tiểu tử cũng là tiên thiên rồi à? Nó, nó qua năm nay mới mười tám mà?

Tuyết Liên giáo chủ lộ ra vẻ tự đắc.

- Như vậy đi.

Bùi Tam phân công một tiếng.

- Từ hôm nay trở đi, hai Thánh nữ kia của Tuyết Liên Giáo đều thăng lên chức trưởng lão, Lý Quân là Thánh nữ duy nhất của Tuyết Liên Giáo. Tiểu Liên, con cũng không cần quản Tuyết Liên Giáo nữa... lúc bình thường cứ để cho Lý Quân tạm quản Tuyết Liên Giáo đi.

Mấy người ở đây đều chấn động.

Hai Thánh nữ khác thăng làm trưởng lão? Nói là thăng, trên thực tế là tước đoạt cơ hội hai người đó trở thành giáo chủ.

Nói cách khác, Lý Quân nhất định sẽ là giáo chủ tương lai của Tuyết Liên Giáo.

- Dạ, cha. - Tuyết Liên giáo chủ lại vui vẻ đáp.

- Hô Hòa...

Bùi Tam thì thầm, lộ ra nụ cười mỉm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 19

Chọn Lấy Một Cái

Thanh Châu, Hổ Dược quận thành.

Hổ Dược quận vốn là trung tâm của Thanh Châu. Cung điện Tiêu Dao Cung vốn ở ngoài Hổ Dược quận thành, nhưng từ khi Tiêu Dao Cung hủy đi cung điện, cả tòa núi bị lôi điện đánh nát, vai trò của Hổ Dược quận trong số mười tám quận Thanh Châu đã giảm xuống một chút, nhưng tổng giáo của Tuyết Liên Giáo bây giờ lại được thiết lập tại đây.

Tổng giáo Tuyết Liên Giáo ở phía bắc thành Hổ Dược quận thành chiếm diện tích rất rộng. Phải biết là rất nhiều phủ đệ của Hổ Dược quận thành, năm đó đều là chỗ ở của những lãnh đạo Tiêu Dao Cung, bây giờ lại bị Tuyết Liên Giáo chiếm lấy.

- Các ngươi lui ra, tiểu Quân và Hô Hòa khách khanh lưu lại.

- Dạ, sư phụ (giáo chủ)!

Trong đại sảnh rộng mở, Đại Thánh nữ, Nhị Thánh nữ của Tuyết Liên Giáo mặc dù trong mắt lóe ra vẻ không cam lòng, nhưng cũng cùng chín Đại trưởng lão cùng cung kính lui ra, chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

'Tuyết Liên Giáo thật ghê gớm, trực tiếp để hai Thánh nữ kia trở thành trưởng lão. Làm như vậy hoàn toàn cắt đứt niệm tưởng của hai Thánh nữ này. Bây giờ tương lai giáo chủ của Tuyết Liên

Giáo nhất định là tiểu Quân rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Tuyết Liên giáo chủ. Khuôn mặt Tuyết Liên giáo chủ rất hồng hào, mặc trường bào màu phấn hồng, có vẻ càng nghiêm trang. Nhìn bề ngoài căn bản không thấy đây là một người đã trên một trăm tuổi. Lúc này Tuyết Liên giáo chủ đang cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa khách khanh.

Thanh âm Tuyết Liên giáo chủ rất nhu hòa.

- Khách khanh dấu kỹ thật, đã đạt tới hư cảnh rồi mà không nói.

- Giáo chủ cũng không hỏi. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Ta không hỏi thì ngươi không nói à?

Rồi không khỏi phì cười.

- Hô Hòa, Đại sư huynh ta mời ngươi gia nhập vào Thiên Thần cung, thậm chí còn đề nghị chức ‘Thiên Thần’, đây là việc rất tốt mà? Ngươi thành ‘ Thiên Thần ’ của Thiên Thần cung ta, lướt mắt nhìn cả Cửu Châu ai dám chọc vào ngươi? Ngươi muốn khai tông lập phái, hoàn toàn có thể thành lập một giáo phái giống như ‘ Tuyết Liên ’ của ta.

Đằng Thanh Sơn cười, chỉ lắc đầu.

- Rõ là một tên đầu gỗ.

Tuyết Liên giáo chủ sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía Lý Quân.

- Tiểu Quân, nam nhân của con quả là một tên đầu gỗ, quá đần.

Lý Quân cũng không kìm được, lộ ra nụ cười mỉm.

- Đúng là nữ nhân hướng ngoại.

Tuyết Liên giáo chủ thở dài lắc đầu, bảo:

- Thôi, vợ chồng các con đi đi.

- Dạ, sư phụ.

Lý Quân vội hành lễ.

- Được rồi.

Tuyết Liên giáo chủ trịnh trọng nhìn chăm chú Lý Quân.

- Tiểu Quân, vừa rồi ta đã nói từ hôm nay trở đi con là Thánh nữ duy nhất của Tuyết Liên Giáo ta. Lúc ta vắng mặt thì mọi việc Tuyết Liên Giáo hết thảy do con quản lý. Do đó, con ngàn vạn lần không được lười biếng.

- Dạ, sư phụ. - Lý Quân chỉ có thể đáp.

- Đi đi.

Tuyết Liên giáo chủ dục.

Lý Quân và Đằng Thanh Sơn cùng rời đi. Lúc rời khỏi, Đằng Thanh Sơn chỉ gật đầu cười với Tuyết Liên giáo chủ thôi.

'Hô Hòa này khó nhằn thật! ' Đôi mắt đẹp của Tuyết Liên giáo chủ nheo lại. ' Nhưng bây giờ thê tử ngươi đã thành giáo chủ tương lai của Tuyết Liên Giáo, Thiên Thần cung ta. Ngươi lại là khách khanh, cho dù không gia nhập vào Thiên Thần cung cũng chẳng khác gì đã gia nhập? '

...

Vợ chồng Đằng Thanh Sơn, Lý Quân hai người đang chỗ trong nhà, thong dong uống trà nói chuyện.

- Thanh Sơn, Thiên Thần cung ghê thật. Để lôi kéo muội đã cho

Đại sư tỷ, Nhị sư tỷ huynh trở thành trưởng lão. - Lý Quân vừa ăn hạt dưa, vừa nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân:

- Trong mắt họ, huynh vô môn vô phái, đương nhiên đáng để lôi kéo! Nhưng tiểu Quân... Từ nay về sau, nàng chính là đại giáo chủ của Tuyết Liên Giáo rồi! Phải có trái tim tinh tế thông minh hơn nữa.

- Cũng không có biện pháp nào được đi với Thanh Sơn nữa rồi. - Lý Quân hơi buồn rầu.

- Việc này chẳng mấy chốc sẽ được giải quyết thôi.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy tay Lý Quân.

- Vâng! - Lý Quân gật đầu.

- Huynh chuẩn bị sáng mai xuất phát.

Đằng Thanh Sơn giọng nghiêm nghị:

- Căn cứ vào tin tình báo... Thiên Thần cung lần này tiêu diệt Tiêu Dao Cung làm thiên hạ càng thêm hỗn loạn. Cả Cửu Châu không ít siêu đại tông phái ở các châu đều bắt đầu quét sạch phạm vi của mình rồi.

Thấy kết quả Tiêu Dao Cung diệt vong, vì thỏ chết cáo khóc, những tông phái như Hồng Thiên Thành, Tuyết Ưng Giáo, Thanh Hồ Đảo cũng phải để ý tới cảnh nội do mình khống chế, nhất là những tông phái chống lại mình.

Không thể để những tiểu tông phái có không gian phát triển!

Đây cơ hồ là nhận thức chung của các đại tông phái. Nguyên nhân chính là vì Tiêu Dao Cung lúc trước chỉ khống chế được mười lăm quân trong số tám quận, có ba quận căn bản không ai

quản. Hơn nữa Tiêu Dao Cung quản lý cũng rất lỏng lẻo... Mới có thể làm cho Tuyết Liên Giáo dựa vào chỗ ba quận này mà phát triển trên mười vạn đại quân.

- Bây giờ Hồng Thiên Thành đã hành động, những tiểu tông phái tạp nhạp ở đông bắc U Châu, cùng với những bang phái cường đạo cỡ lớn toàn bộ đều bị tiêu diệt!

- Huynh lo rằng Thanh Hồ Đảo cũng sẽ làm như vậy!

Đây là một việc bình thường thôi!

Đúng nói đến những tông phái, ai cũng phải trước hết giữ gìn bên trong cho yên ổn! Tỷ như Thanh Hồ Đảo Dương Châu vì Quy Nguyên Tông chỉ chiếm cứ một quận, nên nếu Thiên Thần cung công nhập vào Dương Châu, rất có thể thỏa hiệp với Quy Nguyên Tông, mua chuộc Quy Nguyên Tông, rồi sau đó cho Quy Nguyên Tông làm nội ứng.

Quy Nguyên Tông nằm giữa Dương Châu.

Quy Nguyên Tông bên trong, Thiên Thần cung bên ngoài... Một khi liên thủ, Thanh Hồ Đảo e rằng không có cách nào có thể phòng ngự được! Biện pháp tốt nhất chính là hao phí chút khí lực tiêu diệt Quy Nguyên Tông trước, sau đó biến Dương Châu thành một nơi thành đồng lũy sắt, đồng lòng ứng phó với Thiên Thần cung có thể xâm lăng bất kỳ lúc nào.

- Do đó ta phải làm cho Thanh Hồ Đảo đau đầu, Thanh Hồ Đảo không có sức mà đối phó với Quy Nguyên Tông nữa.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

Nếu không có việc Thiên Thần cung thống nhất Thanh Châu. Đằng Thanh Sơn cũng không cần phải gấp gáp đi đối phó với Thanh Hồ Đảo. Bây giờ hắn phải rất gấp.

- Vâng! Muội hiểu. - Lý Quân gật đầu.

- Tiểu Quân, dựa theo những gì chúng ta ước định... muội dựa vào tổ chức tình báo rộng lớn của Tuyết Liên Giáo thu thập một vài tin tức về những ai có đại cừu với Thanh Hồ Đảo.

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở.

...

Sáng sớm ngày sáu tháng mười hai, Đằng Thanh Sơn ly khai Hổ Dược quận.

Giữa trưa cùng ngày, Đằng Thanh Sơn đến Nam Tinh quận Dương Châu, Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng tựa như một quý công tử tiêu sái.

- Lão gia!

Người gác cổng Lý Phủ vừa thấy tới Đằng Thanh Sơn lập tức cung kính chào.

- Mấy hôm nay ta vắng mặt, có ai tìm ta không? - Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Lão gia, trước đây mấy hôm có một người đến từ quận Giang Ninh muốn gặp lão gia.

Một tên gác cổng râu quai nón cung kính bẩm:

- Nói là muốn đưa một bức thư cho lão gia, nhưng hắn đợi cả ngày mà không gặp nên lưu lại một lá thư rồi ly khai.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ.

Quận Giang Ninh? Có lẽ là Quy Nguyên Tông.

- Lão gia, sáu ngày trước Dương Đông từng về một lần.

Người gác cổng râu quai nón lại báo:

- Ở trong phủ một ngày rồi đi.

- A Đông trở về rồi à?

Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên.

...

Một lát sau quản gia cung kính đưa bức thư mà lúc trước người của quận Giang Ninh đưa tới cho Đằng Thanh Sơn.

Đi vào trong viện, Đằng Thanh Sơn liền mở bức thư:

- Thư của Quận Giang Ninh?

Mở ra.

Trong thư vẻn vẹn chỉ có bốn chữ... ‘ Hỏa Lưu đã thành ’.

‘Thành công rồi à? ‘ Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

‘Bây giờ nhận được phong thư này, như vậy với tốc độ chế tạo áo giáp của Quy Nguyên Tông, e rằng thời gian một tháng là có thể chế tạo xong ba ngàn bộ áo giáp rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi. ’ Có Hỏa Lưu Thiết, cho dù Thanh Hồ Đảo có động thủ thật thì ít nhất cũng không thể dựa vào chiến thuật biển người được. ‘

Ứng đối với chiến thuật biển người thì biện pháp tốt nhất chính là chiến thuật tinh anh!

‘Không biết A Đông tiểu tử trở về lưu thư lại cho ta nói cái gì. ‘

Đi vào trong viện, Đằng Thanh Sơn chẳng mấy chốc đã tiến vào thư phòng.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn dặn dò hai đại đệ tử, hai ba tháng đem mọi sự tình về Thái A Sơn Mạch bẩm cáo một lần. Nếu mình không có mặt ở nhà thì lưu thư ở thư phòng, đặt dưới chồng giấy.

Bên trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn đi vào thư phòng, đã phát hiện trên bàn viết trong thư phòng, giữa chồng giấy Tuyên Thành có nhét một bức thư: ‘ Quả nhiên là có! ‘

Trên đó viết chữ Đoan Mộc Đại Lục... ‘Gửi sư phụ, đệ tử Dương Đông kính bút ’.

Phong thư này cho dù ngoại nhân có thấy cũng không thể hiểu được.

‘Sư phụ, con và Đại sư huynh đã tới Thái A Sơn Mạch, lập ra được một bang phái cường đạo hơn một ngàn người. Con đặt tên bang phái này là Hung Thú Bang. Hung Thú Bang chúng ta ai nấy đều là hảo hán... ‘ Xem đoạn văn tự lê thê khoe khoang đủ điều của Dương Đông, Đằng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười.

‘Dương Đông này quả là sở trường về việc cường đạo thổ phỉ. ‘

Đằng Thanh Sơn cười. ’Lại đặt cái tên Hung Thú. Thế mà A Thú lại cũng theo ý hắn? ‘

Đằng Thanh Sơn thấy người huynh đệ Dương Đông chui vào chỗ cường đạo thổ phỉ tuyệt đối vô cùng thích hợp.

...

Đằng Thanh Sơn một mình ở trong Lý Phủ tĩnh tu. Ba ngày đã qua.

- Vèo!

- Veo!

Đằng Thanh Sơn cầm cây Luân Hồi thương, đang từng chiêu một diễn luyện thương pháp. Một thương như tia chớp, thân ảnh như du long, mỗi một chiêu đều ẩn chứa ý cảnh đạo. Giống như thấy núi lửa bộc phát, thấy được thiên địa bị một búa bổ vỡ, tựa như thấy quả cầu lửa mặt trời đập xuống mặt đất...

Lục Túc Đao Trì đang gườm gườm đôi mắt, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền.

- Lão gia, lão gia!

Thanh âm trong trẻo từ xa xa truyền đến.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc dừng lại.

Lục Túc Đao Trì lập tức trợn đôi mắt tam giác, có vẻ rất phẫn nộ khi thấy Đằng Thanh Sơn không tiếp tục diễn luyện, giận tới mức mũi phun ra hai luồng khí to đùng.

'Không có việc trọng yếu họ không dám quấy rầy ta đâu. '

Đằng Thanh Sơn buông Luân Hồi thương đi ra cửa viện.

Két...

Ở cửa viện có một thị nữ xinh đẹp đang đứng, đôi mắt to trong suốt nhìn Đằng Thanh Sơn có vẻ hơi khẩn trương:

- Lão gia có thư, nói là thư của phu nhân.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhận thư.

- Ngươi đi đi.

Đằng Thanh Sơn vung tay lên.

Thị nữ nhìn Đằng Thanh Sơn vài lần, như con thỏ hoảng sợ vội đi ngay, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: ‘Lão gia nhà chúng ta đúng y như những tỷ muội nói, quả là đẹp trai. ‘

Đằng Thanh Sơn vừa đi tới luyện võ trường vừa mở thư.

‘Quả nhiên! ‘

Vừa mở bức thư, bên trong có một xấp giấy, trên mặt Đằng Thanh Sơn liền lộ ra vẻ tươi cười. Trên thư viết...

‘Thư này có chuyện của chín người. Chín người này đều là có mối thù sống chết không đội trời chung với Thanh Hồ Đảo. Người đầu tiên tên là Trương Nguy... ‘ Cả tấm giấy thượng dày đặc, viết đủ mười hai trang giấy mới đủ tin tức chín người này. Mỗi người đó đều có mối thù sống chết với Thanh Hồ Đảo.

‘Rốt cuộc chọn cái nào nhỉ? ‘ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 20

Đệ Tử Thứ Ba

Trên danh sách có chín người, ai nấy nằm mơ đều nghĩ tới việc báo thù, đều muốn ăn thịt uống máu cừu nhân.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn nhìn tờ giấy thứ tám.

- Nghi là có quan hệ với Quy Nguyên Tông ta à?

Trên tờ giấy thứ tám miêu tả một người có tên là Tiết Tân, vốn là một nhân sĩ gốc ở Vũ An Quận - Dương Châu. Tiết gia ở Vũ An Quận cũng là một đại gia tộc xa xưa, có lịch sử hai ba trăm năm nhưng tới đời phụ thân của Tiết Tân là Tiết Thành Đạo, nam nhân của Tiết Gia tổng cộng chỉ có ba người, lần lượt là Tiết Tân cùng phụ thân và nhị thúc Tiết Tân.

Tiết Tân là con một của Tiết gia!

Thời thơ ấu khi Tiết Tân còn thiếu niên, hắn sống rất thong dong. Chịu ảnh hưởng của cha, Tiết Tân từ nhỏ đã thích đọc sách. Tại Vũ An Quận Thành, Tiết Tân là tài tử nổi danh! Nhưng năm mười sáu tuổi, phụ thân Tiết Tân là Tiết Thành Đạo tìm được một bảo bối, nghe nói là một tờ thiếp thơ của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch - Lưu Vân Thiếp!

Lý Thái Bạch là một chí cường giả. "Tiết Thành Đạo lại tìm

được thiếp thơ của Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch tiền bối". Đằng Thanh Sơn thầm khen: " Nhưng đáng tiếc, cũng vì vậy mà gặp phải đủ tai ương! "

Tiết Thành Đạo sau khi tìm được Lưu Vân Thiếp thì cất rất kỹ.

Thế nhưng đệ đệ hắn là Tiết Thành Tiềm lúc say rượu, trong lúc vô ý nói ra tin tức về Lưu Vân Thiếp, dương dương tự đắc khoe khoang với đám bạn bè. Vì lần say rượu này đã làm lộ ra, nên cháu trai của chủ phủ Vũ An Quận lúc đó là Triệu Phủ, cũng là người rất yêu thi từ phải động tâm. Trong ngày liền đi tới Tiết Gia, đưa ra một số tiền lớn muốn mua Lưu Vân Thiếp!

Đáng tiếc, nếu Tiết Gia bán Lưu Vân Thiếp đi thì thôi.

Đằng này Tiết Thành Đạo coi Lưu Vân Thiếp trở thành nguồn sống, nên nhất định không bán? Khi đó lão uyển chuyển cự tuyệt Triệu Phủ, cũng nói là mình cũng không có Lưu Vân Thiếp, chỉ do huynh đệ hắn say rượu nói khoác lác linh tinh!

"Tên Triệu Phủ thật sự rất ghê gớm!" Đằng Thanh Sơn nhìn vài cây đơn giản trên giấy, không khỏi lạnh người. Ba ngày sau, đám binh vệ Vũ An Quận đuổi bắt hai huynh đệ Tiết Thành Đạo, Tiết Thành Tiềm, nhốt vào lao ngục. Hôm sau, liền vu cáo hãm hại Tiết Gia chính là dư nghiệt của Thiết Y Môn, đưa cả nhà Tiết Gia kể cả nữ nhân, tổng cộng mười tám người toàn bộ tịch thu tài sản rồi giết chết, duy chỉ có Tiết Tân là chạy trốn được.

Nhìn mấy dòng chữ này, Đằng Thanh Sơn thầm thở dài.

Trước mặt bá quyền của Thanh Hồ Đảo, một gia tộc phú hào thì đã thấm vào đâu? Chỉ cần lấy cớ dư nghiệt Thiết Y Môn đã đủ để giết sạch toàn bộ rồi.

Ba tháng sau khi cả nhà Tiết Gia bị tịch thu tài sản và chém chết, một đại sự đã làm kinh động cả Vũ An Quận Thủ phủ Vũ An

Quận bỗng phát sinh một đại án hạ độc!

Cả thủ phủ đã chết tám mươi bảy người, mà toàn là dòng họ của Triệu Phủ. Việc chết nhiều người như vậy làm cho quận thủ Vũ An quận thành vô cùng giận dữ, lập tức điều tra... Cuối cùng điều tra ra, người hạ độc lần này chính là thiếu niên "Tiết Tân" nhu nhược chỉ biết thi từ làm ra! Lúc này, cả Dương Châu bắt đầu truy nã thiếu niên có tên là Tiết Tân này.

Tiết Tân đã mai danh ẩn tích, che dấu, biến mất suốt ba năm. Ba năm này, theo như giáo ta truy ra, nghi rằng có liên quan tới Quy Nguyên Tông.

Tháng tám năm nay, Tiết Tân được một tiêu cục mời làm "tiêu sư", lại về Vũ An quận thành. Hiện giờ chính là tiêu sư ở "Trường Uy tiêu cục" của Vũ An Quận Thành, tên giả là "Vũ Nghị".

...

Nhìn những tin tức của người này.

"Tiết Tân này trước khi cửa nát nhà tan chỉ là một thư sinh à?" Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. "Đầu tiên là dụng độc dược báo thù, ba năm sau đã trở thành một tiêu sư?" Đồng thời, Đằng Thanh Sơn cũng thán phục... lưới tình báo của Tuyết Liên Giáo thật sự rất lợi hại, có thể tra ra thân phận bây giờ của Tiết Tân.

"Biến mất ba năm à? Nghi rằng ba năm đó có liên quan tới Quy Nguyên Tông ta sao?" Đằng Thanh Sơn suy tư.

- "Ừm, xem tiểu tử này rốt cuộc là người như thế nào."

Kỳ thật trong chín người, Đằng Thanh Sơn đều có thể chọn cả. Nhưng vì vài câu "hoài nghi có liên quan tới Quy Nguyên Tông" làm cho Đằng Thanh Sơn có khuynh hướng chọn Tiết Tân.

- Hống...

Thân thể khổng lồ của Lục Túc Đao bay trong màn đêm đen kịt. Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Đao, đón gió phần phật. Cuồng Phong Ưng cũng lười biếng leo lên lưng Lục Túc Đao.

"Vũ An Quận!"

"Năm đó, ta đã thu xếp cho Tiểu Quân ở lại Vũ An Quận. Không ngờ, bây giờ lại tới Vũ An Quận. " Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

- "tiểu tử tên là Tiết Tân này nếu là một nhân tài có thể đào tạo... Ta sẽ thu hắn làm đệ tử, có thể thay mặt cho hắn, báo thù cho hắn!"

Mục đích của Đằng Thanh Sơn là chống lại Thanh Hồ Đảo!

Thay mặt cho đồ đệ là một lý do rất hợp lý! E rằng ai cũng không nghĩ tới, lại có người cố ý trêu vào Thanh Hồ Đảo.

Vù... vù...

Lục Túc Đao xé gió lướt đi, từ Nam Tinh quận tới Vũ An Quận mất không tới nửa canh giờ.

...

Vũ An Quận Thành, trong một tửu lâu đối diện Trường Uy tiêu cục.

Vũ Nghị lão đệ, lần này áp tải hàng quả thật làm lão đệ khổ rồi. Bằng không, không dám nói có bảo trụ được mạng không, nhưng ít nhất, một chân của ta chắc chắn đã mất rồi. Cảm kích không cần nói nhiều, lão ca kính ngươi một chén!

-...

Trên lầu hai tửu lâu, có ba tên vũ giả đang uống rượu.

- "Chúng ta áp tải hàng vốn là là đầu đeo trên lưng quần. Lần này ta giúp ngươi, lần sau ngươi giúp ta... đây là việc nên làm, làm gì phải nói cảm ơn chứ."

Một thanh niên trên mặt có một vết đao sẹo cũng giơ chén rượu nói.

Ba vũ giả này, ăn thịt uống rượu nhồm nhoàm, hiển nhiên đều vừa áp tải hàng về, đều rất vui vẻ.

Ở một góc tửu lâu, có một nam tử áo bào trắng lưng đeo trường kiếm đang thong dong uống rượu.

"Tiết Tân này." Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn tên tiêu sư tên là "Vũ Nghị": "Chẳng trách, người của quận thủ Vũ An Quận không nhận ra Tiết Tân... nhìn vậy sao nhận ra một thiếu niên vốn nhu nhược chỉ biết đọc sách? Nếu không phải nhờ vào tin tình báo, ta cũng không dám tin việc ba năm trước hắn chỉ là một thiếu niên nhu nhược."

Tiêu sư tên là "Vũ Nghị" cũng chính là Tiết Tân.

Hắn lúc này cao bảy thước ba tấc, bắp tay tráng kiện, lưng hùm vai gấu, trên mặt còn có một vết sẹo dữ tợn vắt ngang qua mũi, che kín nửa mặt, hai mắt sắc như dao.

"Ba năm, chỉ ba năm, từ một thư sinh nhu nhược, biến thành một cao thủ vũ giả. " Đằng Thanh Sơn chú ý cách ăn nói, ánh mắt của Tiết Tân, rồi âm thầm gật đầu.

...

Đằng Thanh Sơn lặng yên quan sát Tiết Tân ba ngày. Trong ba ngày này, có một việc làm Đằng Thanh Sơn quyết định thu Tiết Tân làm đệ tử là: " Một đêm, Tiết Tân đi tới một ổ khất cái rách nát, cho đám khất cái đang run lẩy giữa mùa đông lạnh lẽo chút bạc vụn."

"Tiết Tân này năm mười sáu tuổi bị Thanh Hồ Đảo truy nã, chạy trốn khắp thiên hạ... Phỏng chừng, hắn cũng đã giả làm khất cái. Có thể vì nguyên nhân này nên mới có trái tim mẫn cảm với đám khất cái."

Đứng trong góc tối, hướng mắt nhìn Tiết Tân làm như vậy, Đằng Thanh Sơn rốt cục quyết định thu Tiết Tân làm đệ tử.

...

Sau đó, Đằng Thanh Sơn bỏ ra thời gian một ngày, bỏ ra hơn mười vạn lượng bạc mua một tòa phủ đệ xa xỉ bên trong Vũ An Quận Thành. Lục Túc Đao Trì và Cuồng Phong Ưng đêm đó, dùng tốc độ như chớp đáp xuống trong phủ đệ xa xỉ. Phủ đệ được Đằng Thanh Sơn đặt tên là " Kinh Phủ".

"Hình Ý quyền... Hình Ý Hình Ý, ta đánh với Thanh Hồ Đảo, nên lấy cái tên "Kinh Ý" cũng được." Đằng Thanh Sơn mua tòa phủ đệ này, thu xếp cho Lục Túc Đao Trì và Cuồng Phong Ưng xong, đêm đó lặng lẽ đi tới Trường Uy tiêu cục.

Trường Uy tiêu cục.

Bằng vào khu vực cảm ứng của cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn dễ dàng tìm được Tiết Tân.

"Hả? Chẳng trách ngắn ngủn ba năm đã có thể trở thành một tiêu sư hơi có thân phận. " Đằng Thanh Sơn đứng trên một nóc nhà, toàn thân tựa như ẩn vào trong bóng tối, đang nhìn bao quát xuống phía dưới, trong sân có một thanh niên đang luyện đao, đó là Tiết Tân!

Phốc! Phốc! Phốc!

Tiết Tân trần nửa người, tay nắm một thanh trảm mã đao, đang đi lại như chớp giữa sân. Trảm mã đao trong tay khi thì bổ ra, khi thì chém xéo, khi thì ngăn cản, mỗi đao đều như có địch

nhân. Thậm chí còn mỗi đao bổ ra, đều có thể nghe tiếng rít rất mạnh.

Hai mắt Tiết Tân sắc như dao, không ngừng luyện tập.

"Hả? Tiểu tử này không sử dụng nội kình? " Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Với sự cảm ứng lực thiên địa của Đằng Thanh Sơn, rõ ràng có thể phán đoán ra việc này. Điều này làm Đằng Thanh Sơn mỉm cười, "tiểu gia hỏa này lại dùng sức mạnh thân thể!"

Đao của Tiết Tân rất nhanh, rất độc!

"Đúng vậy, ba năm trước đây, hắn căn bản là không biết võ công. Lúc đó hắn đã mười sáu tuổi... Mười sáu tuổi mà chưa tu luyện nội kình, cho dù có bí tịch nội kình cho hắn luyện, e rằng cũng không có thành tựu gì." Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, việc tu luyện nội kình tốt nhất phải tu luyện từ bé.

"Hơn nữa, lúc đó hắn trốn chết, không ai tới cứu cả, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thân thể để vung đao. Bây giờ ta cảm giác uy lực một đao của hắn, thấy hắn tối thiểu cũng có khí lực mấy ngàn cân rồi." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

"Nhưng tại sao, trên tin tình báo lại nói là, có lẽ có liên quan tới Quy Nguyên Tông?"

Mặc dù rất nghi hoặc, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không suy nghĩ nhiều, lẳng lặng đợi Tiết Tân luyện đao xong.

- Vù!

Tiết Tân thu hồi trảm mã đao, trên nửa người để trần đẫm mồ hôi. Hắn không ngừng thở hào hển, hai mắt mờ ảo lóe sáng: " Ông nội, phụ thân, mẫu thân, nhị thúc... đại tỷ, nhị tỷ, ta nhất định sẽ giết đám Triệu Phủ khốn khiếp, báo thù cho các ngươi, nhất định sẽ làm được!"

Cừu hận, mỗi ngày đều làm Tiết Tân không dám buông lỏng chút nào.

Thế nhưng...

Hắn và địch nhân chênh lệch quá lớn.

...

Đêm đen kịt, Tiết Tân thu hồi trảm mã đao rồi chuẩn bị về phòng. Ngay lúc này...

Vèo!

Một bóng người tựa như thuấn di bỗng xuất hiện phía trước Tiết Tân. Thân ảnh quỷ dị ngưng thành thực thể. Chính là Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng lưng đeo kiếm.

Tiết Tân chấn động, vội lui về phía sau một bước.

- "Ông... ông là ai?" - Tiết Tân cố tỉnh táo lại.

- "Tiểu gia hỏa."

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn Tiết Tân.

- "Đêm qua, ngươi đưa chút bạc vụn cho đám khất cái phải không?"

Trong lòng Tiết Tân càng khiếp sợ.

- "Ngươi dùng đao của ngươi mà công kích ta."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn hắn.

- "Nhớ kỹ, dùng đao pháp lợi hại nhất của ngươi... không biết chừng, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ đó."

- "Ông muốn xem đao pháp của ta à?"

Tiết Tân không kìm được sự kinh hỉ. Mặc dù hắn không biết người hắn vừa tới rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cần khinh công đáng sợ đột nhiên xuất hiện đó, hắn đã chưa bao giờ thấy cả, cũng chưa bao giờ nghe nói qua... Nếu có thể thật sự bái người này làm sư phụ, vậy việc báo thù e rằng đã có thể làm được rồi.

- "Yên tâm, ta sẽ không rút kiếm. - Đằng Thanh Sơn cười nhìn hắn."

- "Không rút kiếm? Ta... nếu ta làm ông bị thương thì sao?" - Tiết Tân hơi lo.

Đằng Thanh Sơn phì cười:

- "Đánh ta bị thương à? Nếu ngươi có thể đánh ta một chút thương tích, ta sẽ làm cho ngươi trong vòng một năm đạt tới cảnh giới tiên thiên."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 21

Thẳng Thắn Thành Khẩn

"Làm cho ta trong vòng một năm có thể đạt tới cảnh giới tiên thiên sao?" Tiết Tân nhìn nhìn người thần bí áo bào trắng trước mắt hắn, trong lòng đại chấn " Tiên thiên cường giả rất rất hiếm, cho dù bây giờ là đệ nhị tông phái ở Dương Châu là Quy Nguyên Tông, nghe nói cũng chỉ có ba bốn tiên thiên cường giả thôi. Vạn người trong đám vũ giả không tới một người đạt tới tiên thiên. Người này nói, có thể trong một năm làm ta đạt tới tiên thiên à?" Tiết Tân nuốt nước bọt khan, nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

Theo hắn người áo bào trắng trước mắt có thực lực rất đáng sợ.

- "Trước hết đừng có nằm mơ, muốn đi đường tắt để ta giúp ngươi đạt tới tiên thiên thì điều kiện tiên quyết là ngươi có thể đả thương ta."

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- "Ta đứng ở nguyên trong cái vòng ba thước này."

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn chĩa chân phải ra, mũi chân xuất hiện một cái kim lửa. Mũi chân Đằng Thanh Sơn quay một vòng tròn chung quanh.

- "Tiên thiên chân nguyên?" - Trái tim Tiết Tân đập thình thịch.

- "Ngươi cứ việc xuất kiếm, nếu ra khỏi vòng tròn thì coi như ta thua." - Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân.

- "Tiền bối chính là tiên thiên cường giả, có tiên thiên chân nguyên hộ thể thì ta không thể làm tiền bối bị thương được." - Tiết Tân nói.

- "Ta không cần tiên thiên chân nguyên hộ thể."

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nói:

- "Ra tay đi!"

Tiết Tân nghe xong không khỏi thầm bất bình:

"Chỉ trong một cái vòng nhỏ hẹp như vậy mà không cần chân nguyên hộ thể sao? Còn bảo không đi khỏi vòng tròn nữa? Trong vòng tròn căn bản không thể né tránh. Nếu hắn làm như vậy, đao của ta mà không gây thương tổn được hắn thì đao pháp ba năm qua ta đã luyện đến quả cho chó ăn rồi."

Tiết Tân lúc này cung kính thưa:

- "Tiền bối cẩn thận nhé!"

Nói xong, cầm trảm mã đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời trong thiên địa như chỉ có hắn và đối thủ, Đằng Thanh Sơn.

- "Hơi có ý."

Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát Tiết Tân.

- Veo!

Trảm mã đao trong nháy mắt hóa thành một luồng ánh sáng lạnh, giống như một làn sóng thần ập vào người Đằng Thanh Sơn, nhưng thân ảnh mơ hồ của Đằng Thanh Sơn chợt tiêu tán một

cách quỷ dị. Trong vòng tròn bán kính ba thước thoáng cái xuất hiện bốn năm cái bóng Đằng Thanh Sơn mơ hồ, rồi sau đó những cái bóng này lại ngưng tụ hợp nhất, hóa thành Đằng Thanh Sơn.

- "Việc này..."

Tiết Tân chớp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị.

- "Dùng tuyệt chiêu của ngươi đi."

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- "Tiền bối, đây là đao pháp do ta ngộ xuất ra - Cuồng Phong Đao."

Tiết Tân hít sâu một hơi, vọt mạnh tới trước, khi vọt tới phía trước cách một trượng Đằng Thanh Sơn, cả người Tiết Tân như hóa thành một vòng tròn ảo ảnh, cả người đều bắt đầu xoay tròn, đồng thời trảm mã đao ở eo lưng hắn cũng hóa thành một ánh sáng hình cung!

Vù! Vù! Vù!

Mười tám đao sắc bén vờn quanh vòng tròn nơi Đằng Thanh Sơn đứng, điên cuồng chém xuống.

- Phù... phù...

Tiết Tân đứng lại, không khỏi thở hào hển, trán đẫm mồ hôi.

- "Đao pháp không tệ. "

Đằng Thanh Sơn vẫn đứng trong vòng tròn, áo bào trắng vẫn rất sạch sẽ, chẳng ảnh hưởng gì.

- "Điều này, điều này sao..."

Tiết Tân cúi đầu nhìn trảm mã đao trong tay. Ba năm qua, dựa

vào thanh trảm mã đao này hắn tránh được bao nhiêu kiếp nạn, giết chết bao nhiêu địch nhân. Hắn tin tưởng nhất chính là thanh trảm mã đao này của hắn.

Theo Tiết Tân, mười tám đao của hắn đã chém tất cả phạm vi vòng tròn nơi Đằng Thanh Sơn đứng, tuyệt đối có thể đả thương được đối phương.

Nhưng khi hắn thi triển đao pháp, hắn cũng cảm giác được tất cả đao đều thất bại, không chém trúng thật thể nào.

- "Tiền bối."

Tiết Tân cung kính chắp tay - "Là vãn bối quá tự đại, tiền bối ở trong vòng ba thước mà vãn bối lại không thể đánh trúng được tiền bối. Những gì vãn bối vừa rồi, xin tiền bối thứ lỗi cho."

Đằng Thanh Sơn cười.

Một cường giả hư cảnh khảo nghiệm một vũ giả hậu thiên! Nếu cảnh này bị cường giả hư cảnh khác, ví dụ như bị tông chủ kiếm tông thấy, e rằng sẽ cười Đằng Thanh Sơn quá khinh người.

Đao pháp của vũ giả hậu thiên, trong mắt cường giả hư cảnh thì rất chậm. Một đao vũ giả hậu thiên bổ ra, cường giả hư cảnh hoàn toàn có thể ra ngoài mấy trượng, giết một người xong, rồi phản hồi chỗ cũ ngăn trở đao này! Bởi vậy, có thể thấy tốc độ chênh lệch giữa vũ giả hậu thiên và cường giả hư cảnh như thế nào.

Biết làm sao được, cường giả hư cảnh lắc mình một cái đã ra ngoài một hai dặm.

- "Đao pháp của ngươi tạm được. - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói."

Tiết Tân thầm run lên.

Cường giả thần bí sẽ thu hắn làm đệ tử chứ? Ba năm qua, hắn đã chịu bao nhiêu khổ sở, rất muốn có một sư phụ lợi hại dạy bảo.

- "Nói xem, sức mạnh của ngươi luyện như thế nào? "

Đằng Thanh Sơn xem ra rất có hứng thú.

- "Theo ta quan sát, ngươi cũng không có nội kình, ngươi dùng sức mạnh thân thể."

Đã một cường giả đỉnh cao của nội gia quyền nhất mạch, Đằng Thanh Sơn rất thích vũ giả sử dụng sức mạnh.

- "Tiền bối."

Tiết Tân cười khổ nói:

- "Văn bối không có sư phụ, năm đó lúc lưu lạc bên ngoài, tự mình luyện ra sức mạnh."

- "Luyện ra sao?"

Đằng Thanh Sơn tò mò hỏi.

Mấy ngàn cân khí lực không phải dễ luyện.

Như Đằng gia trang có biết bao nhiêu hảo hán, nhưng chỉ dựa vào chính mình khổ luyện thì rất ít ai có thể khổ luyện tới mấy ngàn cân khí lực.

- "Văn bối ngay từ đầu chỉ luyện chơi, nhưng tác dụng không lớn, thân thể còn vì luyện tập mà bị thương. "

Tiết Tân lắc đầu bất lực nói:

- "Sau này, văn bối bắt đầu động não. Ta nghĩ là ta dụng binh khí dựa vào sức mạnh cánh tay. Làm sao để sức mạnh cánh tay mạnh hơn? Ta quan sát đám dã thú như ngựa và dã lang, ta phát

hiện ra, trong bốn chân dã thú, thậm chí chân trước còn mạnh hơn."

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

- "Ta suy nghĩ, nếu người cũng đi hai tay hai chân, đi lại trên mặt đất, biết đâu có thể tăng cường khí lực cánh tay? "

Tiết Tân kinh hỉ nói.

- "Không ngờ hiệu quả thật sự rất tốt, mỗi ngày tối thiểu ta bò trên đất bảy tám canh giờ, sức mạnh song chưởng ta không ngừng gia tăng!"

- "Ta ở một vùng sơn mạch, ăn quả dại cây dại, mỗi ngày đều bò. Có một ngày, ta ăn được một quả trám. Sau đó rất đau bụng, nhưng sau khi hết đau, ta phát hiện ra sức mạnh của ta đã kịch tăng."

Tiết Tân nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nghe thế khẽ mỉm cười.

Bò trên mặt đất, thật ra là phương pháp rất đơn giản nhưng hữu hiệu. Nếu nhân loại từ khi sinh ra bắt đầu bò trên đất như động vật, thì mười hai mươi năm sau, sức mạnh hai tay cũng không thua nhiều hai chân. Nhưng loại "phương pháp" luyện này cũng không thể gia tăng mấy ngàn cân khí lực được. Tiết Tân đích xác có gặp được kỳ ngộ.

- "Ta luyện một bộ quyền pháp, ngươi nhìn kỹ nhé."

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- "Dạ."

Tiết Tân lập tức mở to mắt, sợ bỏ qua một chiêu một thức của Đằng Thanh Sơn.

Hai tay Đằng Thanh Sơn đột nhiên biến thành một thức hổ trảo, hai mắt trợn lên, nhất thời tựa như một con cọp trừng mắt, chỉ thấy Hổ Quyền trong Hình Ý Thập Nhị hình đã được Đằng Thanh Sơn hoàn toàn thi triển. Tới cảnh giới của Đằng Thanh Sơn mỗi một quyền đều tựa như một con cọp chính thức, thậm chí chỉ một ánh mắt của Đằng Thanh Sơn cũng đã làm cho người ta hoảng sợ.

Bùng!

Hai tay hai chân Đằng Thanh Sơn đẩy mạnh, nhảy ra xa hơn mười trượng, nhanh như chớp mãnh liệt như mãnh hổ xuống núi!

- Xoẹt...

Kình khí như vuốt sắc xé toang không, làm cho không khí chung quanh rung lên.

- Hống...

Mờ ảo có thể nghe một tiếng cọp gầm.

Một con cọp quật đuôi, cùng làm không khí như bị cắt ra thành hai nửa.

Tiết Tân đứng bên cạnh nhìn không dám nháy mắt chút nào.

- "Thấy rõ rồi chứ?" - Đằng Thanh Sơn thu dừng lại.

- "Dạ."

Tiết Tân gật đầu lia lịa.

- "Đem những gì ngươi thấy diễn lại cho ta xem."

Đằng Thanh Sơn nhìn hắn chăm chú. Tiết Tân từ bé đã rất giỏi thi từ, đầu óc rất tốt, Hổ Hình quyền vốn không phức tạp. Tiết Tân nhớ lại rất dễ dàng... Nhưng chỉ nhớ không cũng vô dụng. Nội gia

quyền tuyệt không phải đơn giản như Tiết Tân tưởng tượng.

Tiết Tân đứng trên bãi đất trống, cũng một chiêu một thức diễn luyện lại Hổ Hình quyền.

Trong lúc luyện, Tiết Tân thỉnh thoảng dừng lại ngẫm nghĩ, sau đó lại tiếp tục luyện, không ngừng sửa lại chiêu thức của mình. Lần lượt sửa lại, Hổ Hình quyền của Tiết Tân cũng dần dần có nét. Chỉ nửa canh giờ, Tiết Tân chỉ dựa vào quan khán một lần mà đã đánh ra Hổ Hình quyền rất có nét.

"Hả?" Đằng Thanh Sơn nhãn tình sáng lên. "Không ngờ vận khí ta tốt như vậy, ha ha... một niềm vui bất ngờ, thật bất ngờ."

Vốn chỉ muốn đi đối phó với Thanh Hồ Đảo, tùy tiện chọn một người, không ngờ lại tìm được một thiên tài nội gia quyền.

Kỳ thật cũng không lạ. Tiết Tân từng ở trong núi leo trèo, tìm hiểu dã thú động vật leo trèo bay lượn, nên đã có chút lĩnh ngộ về ‘Ý’ trong ‘ Hình Ý rồi, do đó bây giờ học Hổ Hình quyền lại là làm ít hưởng nhiều.

- "Tiền bối."

Tiết Tân xấu hổ chắp tay:

- "Vãn bối chỉ có thể diễn quyền pháp của tiền bối như thế thôi, còn thua xa so với tiền bối thi triển vừa rồi."

Đằng Thanh Sơn cười ha ha.

"Thua quá xa?"

Mình là cường giả hư cảnh, đã nhập Đạo rồi. Còn mạnh hơn tông sư nội gia quyền rất nhiều. Nếu quyền pháp của Tiết Tân có thể vượt qua một phần mười của Đằng Thanh Sơn, cũng đã đủ để so được với "Đằng Thú" vốn tương đương với tiên thiên rồi -

"Ngươi rất khá."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân.

- "Vũ Nghị, từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử thứ ba của ta, được không?"

Tiết Tân mừng rỡ.

Quỳ xuống "phịch" một tiếng. Khi chuẩn bị dập đầu, hắn đột nhiên giật mình.

Vẻ mặt Tiết Tân rất phức tạp.

Trên Cửu Châu Đại địa, địa vị của sư phụ có thể nói cũng tương đương với cha! Một ngày làm sư cả đời làm cha! Việc này cũng không phải hư ngôn. Dù sao lang bạt trong thiên hạ phải dựa vào thực lực, còn sư phụ chính là truyền thụ thực lực cho mình.

- "Tiền bối."

Trong lòng Tiết Tân mâu thuẫn hồi lâu, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, rồi nghiến răng nói - "Tên vãn bối vốn tuyệt không phải là Vũ Nghị, mà là Tiết Tân!"

- "Tiết Tân?"

Đằng Thanh Sơn làm ra vẻ kinh ngạc, giật mình nói.

- "Tiết Tân mà Thanh Hồ Đảo truy nã à?"

Tiết Tân bị cả Thanh Hồ Đảo truy nã, sớm đã là một đại sự ở Cửu Châu, phàm là người có tin tức linh thông đều biết cả.

- "Dạ."

Tiết Tân cúi đầu, thầm than.

Có lẽ...

Mình phải bỏ qua một lần cơ hội bái sư rồi. Nhưng hắn không hối hận. Dù sao nếu tương lai vì mình mà gây tai họa cho sư phụ, hắn sẽ cả đời áy náy. Thân nhân của hắn đều đã chết, hắn không muốn... một người đối xử với hắn rất tốt lại chết nữa.

- "Ha ha..."

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Tiết Tân, trong lòng hoàn toàn nhận Tiết Tân rồi.

Nếu nói ngay từ đầu trong lòng còn tồn tại việc lợi dụng, thì bây giờ, hắn thật sự đã coi Tiết Tân trở thành đồ đệ như Đằng Thú và Dương Đông rồi.

- "Tiết Tân, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử của ta." - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói Tiết Tân trợn tròn mắt, có vẻ không dám tin.

- "Việc này, việc này... Tiền bối, ta đắc tội với Thanh Hồ Đảo đó!"

Tiết Tân liền nói.

Thanh Hồ Đảo chính là một trong tám đại tông phái trong thiên hạ. Trong mắt Tiết Tân, ngay cả tiên thiên cường giả lợi hại cũng không dám đắc tội với Thanh Hồ Đảo khổng lồ.

- "Thanh Hồ Đảo hả?"

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên một ánh sáng lạnh - "Cho dù là đảo chủ Thanh Hồ Đảo đích thân tới đây, ta cũng một kiếm giết hắn ngay."

Tiết Tân giật mình, lập tức thân thể hơi run lên, hắn biết... hắn gặp được sư phụ vô cùng tài ba rồi!

- "Còn không bái sư?"

Đằng Thanh Sơn cười nhìn đệ tử.

Tiết Tân đang quì trên mặt đất chợt bừng tỉnh, lộ vẻ vui mừng, vội dập đầu ba lần liên tục.

Tiết Tân ngẩng đầu lên, trong hai mắt có một hưng phấn không kìm được:

- "Đồ nhi Tiết Tân, bái kiến sư phụ!"

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 22

Thanh Lâu Đẫm Máu

Tiết Tân bái Đẳng Thanh Sơn làm sư phụ nên đương nhiên không cần làm tiêu sư nữa. Hắn lặng lẽ lưu lại một bức thư rồi cùng Đẳng Thanh Sơn yên lặng ly khai Trường Uy tiêu cục.

Kinh phủ, một phủ đệ xa xỉ mà Đẳng Thanh Sơn vừa mua ở Vũ An quận thành, trong thư phòng nội viện.

- "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ ngụ ở chỗ ta."

Đẳng Thanh Sơn châm một cây nến, rồi xoay người ngồi xuống, cười nhìn Tiết Tân đeo bao trước mắt.

- "Tiết Tân, ngồi xuống trước đi. Nói lại cho ta nghe về thù hận giữa ngươi và Thanh Hồ Đảo cho ta nghe."

- "Dạ, sư phụ."

Sau khi Tiết Tân ngồi xuống một bên, rồi bắt đầu thuật lại mọi việc.

Hắn nói về phụ mẫu, những thân nhân như tỷ tỷ..., cũng nói về quá trình tai họa, thậm chí còn việc hạ độc muốn giết chết tất cả cừu nhân.

- "Quả học hành có nhiều cũng chẳng ích lợi gì!"

Tiết Tân lắc đầu cười ha ha, nhưng trong mắt lại nhòe nước mắt.

- "Đọc sách chẳng để làm gì cả, nếu ta từ bé đã học võ, cho dù kém thiên tài Quy Nguyên Tông Đằng Thanh Sơn mới mười bảy tuổi đã đạt tới tiên thiên thực đan, cũng không đến mức không thể giết chết một tên khốn kiếp nào!"

Trải qua sự đả kích lớn nhất của kiếp người làm Tiết Tân cho rằng đọc sách là vô dụng.

Từ đó, hắn mới toàn tâm học võ.

- "Tiết Tân, ngươi hơi có liên quan với Quy Nguyên Tông à?" - Đằng Thanh Sơn hỏi.

Tiết Tân kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi gật đầu nói:

- "Sư phụ, sao ngươi biết?"

Nghe thế Đằng Thanh Sơn không khỏi giật mình.

Tiết Tân tiếp tục nói:

- "Lúc trước ta ở trong núi một mình khổ luyện, ăn được quả trám đó xong, rồi hơi có thành tựu. Sau đó bắt đầu ra ngoài lang bạt, cơ duyên xảo hợp hơi có giao tình với một vài Hắc Giáp quân của Quy Nguyên Tông."

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Tiết Tân này vẫn luôn muốn báo thù, nhưng không có năng lực báo thù.

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài.

- "Tiết Tân, ngươi có muốn báo thù không?" - Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Đương nhiên muốn rồi.

Tiết Tân mắt tỏa sáng, nhưng lại lập tức lắc đầu - "Nhưng mà thực lực ta quá kém, đừng nói đối phó với quận thủ Vũ An quận thành Triệu Quang Tá, cho dù đối phó với Triệu Phủ, ta cũng chẳng có biện pháp gì cả."

Tiết Tân tổng cộng có ba đại cừu nhân, lần lượt là Triệu Phủ lúc trước ép buộc đưa ra Lưu Vân Thiếp. Quận thủ Triệu Quang Tá vu cáo hãm hại hơn nữa chém chết cả một nhà Tiết Gia, cùng với tên quân sư đầu chó, Triệu Hỉ.

- "Ngươi không kia bản lĩnh, ta cho ngươi bản lĩnh báo thù."

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

- "Bây giờ ngươi chờ ở đây một lát!"

- "Vâng, sư phụ."

Tiết Tân hơi thấp thỏm, nhìn theo Đằng Thanh Sơn ly khai.

Trong thư phòng trống rỗng, chỉ còn lại có Tiết Tân. Tiết Tân nhìn ngọn lửa, ngọn lửa từ cây nến cứ chập chờn, ánh mắt hắn sáng quắc, răng cắn chặt.

- "Ta Tiết Tân cuối cùng có thể bái được danh sư, ông trời cũng không tệ với ta. Nhất định ta phải chăm chỉ khổ tu, cố gắng gấp trăm lần! Cha, mẹ, dì, nhị thúc, tỷ tỷ ta nhất định sẽ ngàn đao róc thịt ba tên khốn khiếp đó cho các ngươi báo thù!"

Một lát sau.

Cộp! Cộp! Kẹt!

Tiếng bước chân Đằng Thanh Sơn truyền đến.

Tiết Tân lập tức bình tĩnh lại, quay đầu nhìn ra, thấy Đằng

Thanh Sơn cầm một hộp ngọc đang đi đến.

- "Tiết Tân." - Đằng Thanh Sơn mở hộp ngọc.

Tiết Tân lập tức nhìn cẩn thận. Bên trong hộp ngọc có hai cái lá tiểu thảo. Tiểu thảo này mặc dù đã bị hái xuống, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác sinh cơ hừng hực, thậm chí trên cái lá tiểu thảo này còn dường như có cả giọt sương. Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói:

- "Linh thảo này tên là Thần Lộ Thảo, có hiệu quả rất thần kỳ. Một khi phục dụng, sẽ đả thông tất cả kinh mạch toàn thân!"

Ngươi ăn vào đi.

- Đằng Thanh Sơn nói.

- Đả thông tất cả kinh mạch toàn thân, việc này.

Tiết Tân đứng phắt dậy, nuốt nước bọt khan, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn vẻ hơi thấp thỏm.

- "Sư phụ, cái này quá quý, ta"

- "Đừng lề mề nữa, ăn đi."

Đằng Thanh Sơn quát lạnh.

Linh dược đả thông tất cả kinh mạch toàn thân thì ở Cửu Châu Đại Địa cũng có. Trong số linh thảo linh quả thì nó coi như là thượng phẩm rồi. Nhưng Thần Lộ Thảo này là do lúc trước ở Đoan Mộc Đại Lục Đằng Thanh Sơn sưu tầm được. Lúc hái Vân Mộng Bạch Quả, hắn ngẫu nhiên có được! Kỳ thật Đằng Thanh Sơn hái được không ít linh quả linh thảo.

Một số là do hắn tìm được.

Phần còn lại, cũng là nhiều nhất, là hồi đó Đằng Thanh Sơn

cướp sạch bảo tàng của đệ nhất gia tộc của Đoan Mộc Đại Lục là gia tộc Thiên Phong. Lần đó hắn đem mọi thứ linh thảo, linh quả cùng với các loại bí tịch đi hết.

Linh bảo do Gia tộc Thiên Phong tích lũy ngàn năm nhiều tới đâu?

Do đó, Thần Lộ Thảo không tính là quá quí.

Tiết Tân vô cùng cảm kích sư phụ. Rồi nuốt Thần Lộ Thảo vào. Cái quái dị chính là khi Thần Lộ Thảo vừa vào trong miệng Tiết Tân, lập tức hóa thành nước, giống như uống nước, chảy ực ực vào bụng.

"Toàn thân tê tê." Tiết Tân có vẻ kỳ quái, thân thể không kìm được phải vặn vẹo.

- "Nóng quá!"

Chợt da lông của Tiết Tân không ngừng chảy ra tạp chất màu xám màu đen. Tiết Tân đang đắm chìm trong quá trình cải tạo thân thể của Thần Lộ Thảo, không biết thời gian trôi qua. Chỉ thời gian uống cạn một chén trà, Tiết Tân đã thở phào một hơi, mặt có vẻ xơ xác, nhưng lại lộ ra vẻ vui mừng.

- "Cảm ơn sư phụ." - Tiết Tân quỳ sụp xuống.

- "Há mồm!" - Đằng Thanh Sơn lại lệnh.

Tiết Tân giật mình, hé miệng ra.

Chỉ thấy từ bình ngọc trong tay Đằng Thanh Sơn, một giọt nước bay ra, bắn thẳng vào miệng Tiết Tân. Tiết Tân trợn tròn mắt kinh ngạc, nhưng chỉ khoảnh khắc, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng.

Giọt nước này, chính là "Bắc Hải Chi Linh" trân quý. Chỉ một

giọt đã có thể bồi dưỡng ra cao thủ hậu thiên đỉnh, lại có thể cải tạo cả kinh mạch.

"Kinh mạch hoàn toàn đả thông đối với người luyện nội gia quyền như Tiết Tân chỉ có lợi chứ không hại gì." Đằng Thanh Sơn hài lòng gật đầu.

"Cơ thể tràn ngập nội kình cũng có thể làm cho quá trình tu luyện của hắn có đủ năng lượng để sử dụng."

Một lát sau.

- Sư phụ.

Tiết Tân hoàn toàn cảm thấy bản thân biến hóa kinh người, trong lòng không khỏi tràn ngập cảm kích Đằng Thanh Sơn. Từ sau khi cửa nát nhà tan, Đằng Thanh Sơn có thể nói là người đối xử với hắn tốt nhất. Mặc dù hắn cũng kết giao với những bằng hữu khác... Nhưng rất hiển nhiên, sư phụ mới là người đối xử với hắn tốt nhất.

Trải qua tình người ấm lạnh, người khác quan tâm hắn, hắn lại càng ghi tạc trong lòng.

- "Đừng có ngây ngốc ở đó."

Đằng Thanh Sơn bảo.

- "Vừa rồi lúc ta vừa về nhà, đã lệnh cho hạ nhân đun nước nóng rồi. Mau mau đi tắm đi. Nhớ... nội viện là nơi cấm hạ nhân vào đi. Nước nóng và các thứ khác do ngươi tự mình đưa vào."

- "Dạ."

Tiết Tân nhìn lại mình, cả người hắn trông rất bẩn thỉu, không khỏi phì cười.

...

Vũ An quận thành, Noãn Phong Lâu là thanh lâu thượng đẳng nhất. Ở thanh lâu này, người bình thường cũng phải bỏ ra trên mười lượng bạc, có thể so với thu nhập một người nông dân bình thường làm quần quật trong một năm.

Lầu ba Noãn Phong Lâu, vách tường ghi lại một vài bài thơ hoặc bức họa của danh nhân. Dưới một cái khán đài có kê mười cái bàn điêu khắc tinh mỹ, mỗi một cái bàn đều bày biện nước trà thượng đẳng. Rất hiển nhiên... Nơi này làm ăn rất tốt. Dưới khán đài đầy người, tiếng cười tiếng nói chuyện của mọi người rất ồn ào, vẳng nghe truyền đến tiếng đàn.

Bây giờ tuy là mùa đông lạnh lẽo, nhưng trên lầu ba thì hơi ấm tràn ngập, không lạnh tí nào, tựa như đang vào mùa xuân ấm áp.

Trên khán đài, hai thiếu nữ vóc người tuyệt đẹp, dung mạo xinh tươi chỉ mặc một lớp sa mỏng, mờ ảo có thể thấy cả thân thể lộ ra, một người đang thổi tiêu, một người đánh đàn. Thanh âm văng vẳng cả lầu ba.

Dưới khán đài, góc bên trái, là hai thầy trò Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân.

- "Sư phụ, người ngồi bên kia, chính là Triệu Hỉ."

Tiết Tân hất mắt ra hiệu.

- "Thanh niên gầy gò ngồi phía trước nhất. '

- À.

Đằng Thanh Sơn liếc liếc mắt.

Có ba người ngồi bàn đầu tiên, là cái bàn tốt nhất trên cả lầu ba. Một người nhìn như thanh niên rất tuấn tú, cùng với một cặp thiếu nữ sinh đôi đẹp như mộng. Cặp thiếu nữ sinh đôi đang bóc nho đút vào miệng thanh niên tuấn tú này, thanh niên tuấn tú đã

có vẻ rất thong dong tự tại.

Sau lưng thanh niên tuấn tú này có hai hộ vệ bưu hãn.

- Triệu Hỉ, khi còn nhỏ được Triệu gia mua, vốn là gia nhân của Triệu gia, chuyên giúp cho những con cháu Triệu gia luyện võ đọc sách.

Tiết Tân thấp giọng nói:

- "Nhưng Triệu Hỉ rất có tâm kế. Chẳng những làm tốt việc cho Triệu Phủ, hơn nữa bản thân còn có thực lực không tệ, lập quan hệ với đủ mọi hạng người trong Vũ An quận thành."

- "Hắn, và thủ lĩnh quân đội Vũ An quận thành là Lý tướng quân đã kết nghĩa huynh đệ, âm thầm làm vài vụ làm ăn lớn. Đến cả gia chủ nhà họ Triệu cũng nhận Triệu Hỉ làm nghĩa tử."

- "Lúc này, ở Vũ An quận thành, Triệu Hỉ có thể giao du thân mật với Lý tướng quân và quận thủ, tuyệt đối là một nhân vật tài ba."

Tiết Tân nói trầm trầm:

- "Phải thừa nhận, Triệu Hỉ, là một nhân vật rất lợi hại. Ta thấy, còn lợi hại hơn cả đại công tử Triệu gia Triệu Phổ nhiều."

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Một gia nhân mà có thể phát triển tới bước này, có thể tưởng tượng được tâm kế của người này.

- "Lúc Triệu Hỉ còn đi theo Triệu Phủ, chỉ cần Triệu Phủ muốn, là Triệu Hỉ đều có thể tìm được cho hắn. Việc gì cũng có thể giải quyết rất viên mãn! Lúc trước, tin tức về Lưu Vân Thiếp, chính là Triệu Hỉ nói lại cho Triệu Phủ. Hơn nữa, việc vu cáo hãm hại, xét nhà, cũng hắn an bài."

Ánh mắt Tiết Tân lạnh đi.

- "Triệu Hỉ, ta sẽ giết ngươi trước!"

Tiết Tân nói chuyện, mặc dù được Đằng Thanh Sơn bao lại không cho ngoại giới nghe được, nhưng...

Xa xa đôi tỷ muội sinh đôi hầu hạ Triệu Hỉ, tựa hồ đã nhận ra ánh mắt Tiết Tân tràn ngập sát ý, đột nhiên quay đầu lại, lườm Tiết Tân. Tiết Tân trong nháy mắt lại khôi phục vẻ bình thường.

- "A Bảo."

Triệu Hỉ đột nhiên đứng lên, ánh mắt ra hiệu cho hai mỹ nữ bên người.

- "Hỉ ca?"

Đôi tỷ muội này nghi hoặc đứng lên.

- "Chúng ta đi."

Triệu Hỉ kéo tay một nữ tử, tay kia khoác bên hông, rồi đưa hai mỹ nữ và hai hộ vệ ra ngoài.

- "Triệu Đại công tử."

Tú bà thanh lâu, một thoạt nhìn chỉ là một phụ nữ khoảng mới ba mươi tuổi ra cười.

- "Về sớm thế?"

- "Ừm, hôm nay còn có việc."

Triệu Hỉ cười đút một tấm ngân phiếu vào ngực tú bà, thuận tay bóp bóp ngực mụ một cái.

Nhưng ngay lúc này, Triệu Hỉ sắc mặt khẽ biến.

Vì...

Hai người Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân cũng đi về phía thang lầu.

- Hả?

Triệu Hỉ hơi lùi một bước, thoái lui tới chỗ đám hộ vệ.

Cộp, cộp, cộp..

Tiết Tân lướt qua bên đám hộ vệ, đi sát vai mà qua, rồi tiếp tục đi về phía thang lầu.

- "Triệu Hỉ."

Tiết Tân đột nhiên quay phắt đầu, nhìn chằm chằm vào Triệu Hỉ.

- "Ủa, ngươi là ...?"

Triệu Hỉ cười nhìn Tiết Tân, đồng thời ôm một mỹ nữ hơi che trước người.

- "Thứ cho trí nhớ ta không tốt, không biết huynh đệ ngươi là..?"

- "Là người lấy mạng ngươi! - Tiết Tân quát lớn một tiếng."

Veo!

Một luồng đao quang lóe lên!

Nhất thời đám hộ vệ, mỹ nữ và tú bà thanh lâu đang đi theo phía sau đều thét lên.

- Choang!

Đao quang chặt đứt cánh tay mỹ nữ trong lòng Triệu Hỉ, rồi

sau đó tiếng kim loại va chạm, máu lênh láng. Triệu Hỉ đập mạnh vào vách tường bên cạnh.

Ầm một tiếng, chỗ hắn va vào vách tường xuất hiện một lỗ thủng to tướng, cả người lao thẳng ra ngoài.

Ầm!

Như một con mãnh hổ xuống núi, Tiết Tân hai mắt ửng đỏ, xông thẳng qua lỗ thủng, cầm trảm mã đao vấy máu, nhảy xuống theo!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 23

Đại Loạn Tử (Đại Loạn)

Triệu Hỉ chạy trốn còn Tiết Tân truy sát, một trước một sau đều từ lầu cao tầng ba nhảy xuống đường.

Trên đường người đến người đi rộn ràng nhốn nháo.

"Bùng!" Triệu Hỉ rơi xuống đất, lăn một vòng rồi đứng lên co cẳng chạy tiếp.

- "Đừng mong chạy!" Tiết Tân dưới chân nội kình phóng ra, lao vù người đi.

- "Giết người rồi!"

- "Giết người rồi!"

Trên con đường lớn mấy người đi đường không khỏi sợ hãi hét lên. Tức thời không ít người vội vàng né tránh sang hai bên đường, những người ở phía xa cũng dạt hết sang hai bên, đám khách nhân của các thanh lâu, cửa hàng, tửu lâu... hai bên đường kẻ nào cũng ngó xuống phía dưới.

- "Xem kìa, đó chẳng phải Triệu đại công tử sao?"

- "Không ngờ có người dám truy sát Triệu đại công tử?"

Âm thanh bàn luận không ngừng, nhưng không một ai tới cứu

Triệu Hỉ.

- "Ngươi là ai, không ngờ dám tới giết ta?" Triệu Hỉ chật vật chạy trốn, đồng thời giận dữ hét.

- "Hừ." Tiết Tân hừ lạnh một tiếng, - "Đồ cặn bã nhà ngươi, đáng ra phải chết từ sớm!" Miệng nói, trảm mã đao trong tay Tiết Tân lại liên tiếp không ngừng bổ về phía Triệu Hỉ... Bất quá Triệu Hỉ này năng lực né tránh trong phạm vi hẹp quả là lợi hại, không ngờ khiến Tiết Tân sau khi thực lực đại tăng trong nhất thời cũng vô pháp chém chết hắn.

- "Đại nhân!"

Hai hộ vệ cũng muốn lao ra cứu Triệu Hỉ, thế nhưng thân thể run lên đã nhẹ nhàng té lăn ra đất. Đằng Thanh Sơn liếc mắt cười nhạt, hai viên đá nhỏ đã biến khỏi tay.

- "Hai tên phế vật." Triệu Hỉ khóe mắt lướt qua hai đại cao thủ hắn mời tới giờ không ngờ ngã xuống đất không dậy nổi không khỏi thấy lo lắng.

- "Đuổi giết ta không đơn giản một kẻ trước mắt mà còn một tên nữa. Ta phải tốc chiến tốc thắng mới có thể chạy thoát thân." Đối với việc ứng phó Tiết Tân ở trước mặt, Triệu Hỉ hiển nhiên có mười phần nắm chắc.

Hắn chỉ lo lắng... thần bí cao thủ đã âm thầm giải quyết hai đại hộ vệ.

"Vèo!" Triệu Hỉ bất ngờ tay trái chộp lấy trảm mã đao, lực đánh vào đáng sợ ẩn chứa trong trảm mã đao khiến Triệu Hỉ thân thể chấn động, không khỏi lùi liền hai bước.

"Hừ? Thủ sáo (bao tay)?" Tiết Tân cũng phát hiện bao tay mờ mờ trên tay Triệu Hỉ.

Ánh mắt Triệu Hỉ lạnh đi.

Tay phải cầm binh khí bất ngờ hơi giơ lên cao, ống tay hướng vào Tiết Tân.

Viu! Viu! Viu! Viu! Viu! Viu! Viu!

Chớp mắt mấy chục độc châm thật nhỏ đồng thời từ trong tay áo Triệu Hỉ phóng ra, độc châm này như tú hoa châm (kim thêu), hơn nữa tốc độ nhanh, cự ly gần, Tiết Tân căn bản không có cách tránh né, không khỏi sợ đến trợn tròn mắt :

- "Không--" Hắn không cam lòng chết, hắn còn có đại cừu chưa báo!

Vù!

Một đạo huyễn ảnh, Đằng Thanh Sơn đã xuất hiện ở cạnh người Tiết Tân, đồng thời khua cánh tay phải một chút, mấy chục độc châm hầu như đồng thời bị tay áo phải của Đằng Thanh Sơn cuốn đi.

- "Cái này..."

Thấy Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện mà lại dễ dàng tiếp được ám khí của hắn, Triệu Hỉ trong lòng nguội lạnh, hắn hoàn toàn xác định, - "Là tiên thiên cao thủ, hơn nữa hẳn là tiên thiên thực đan thậm chí tiên thiên kim đan! Xong rồi, tiêu đời rồi..." Từ một người hầu từng bước leo lên, nhãn lực, tâm kế của Triệu Hỉ là cực kỳ cao.

- "Ta đã phải chết rồi sao? Không, không..." Triệu Hỉ trong nháy mắt giống như điên cuồng, nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn thảm thiết hét - "Không, các ngươi không thể giết ta!!!"

Đằng Thanh Sơn lại chẳng buồn nhìn Triệu Hỉ, mà lại liếc nhìn đồ đệ "Tiết Tân" của mình.

Tiết Tân trên trán đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn đi một vòng trên lằn ranh sinh tử, đích xác đã bị dọa hết hồn.

- "Sư phụ." Tiết Tân có chút xấu hổ.

- "Được rồi, giết hắn trước đã." Đằng Thanh Sơn phân phó.

Tiết Tân quay đầu về phía Triệu Hỉ, Triệu Hỉ sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ điên cuồng. Triệu Hỉ lúc này biết rõ có mặt thần bí cao thủ "Đằng Thanh Sơn" hắn không có cơ hội chạy trốn.

- "Các ngươi không thể giết ta." Triệu Hỉ từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài màu xanh đậm, vội vã nói, - "Ta là ngoại môn chấp sự (người quản lý ở bên ngoài) của Thanh Hồ Đảo ở Vũ An Quận, ở đây lại là nơi đông người, các ngươi nếu là giết ta..." Triệu Hỉ không nhiều lời, hắn tin tưởng hai cao thủ trước mắt sẽ minh bạch.

- Chấp sự? Đằng Thanh Sơn cười cười: - Càng tốt!

- Càng tốt? Triệu Hỉ sững người.

"Xoẹt!" Ánh đao nhoáng lên.

- Không--

Âm thanh thê lương vang vọng thiên địa từ trong miệng Triệu Hỉ vang lên, cái đầu lâu văng ra. Thậm chí trong nháy mắt khi cái đầu bay ra, miệng hắn còn đang gào hét, máu tươi phảng phất như nước từ chỗ cổ đứt của Triệu Hỉ phun ra kinh người, không ít phụ nữ đứng xem xung quanh trên đường hét lên sợ hãi.

- "Rốt cuộc giết chết một tên." Tiết Tân nhìn chằm chằm cái đầu người rơi trên mặt đất, trong lòng hơi thoải mái một chút.

- "Chúng ta đi." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói, Tiết Tân giật mình bừng tỉnh :

- Dạ, sư phụ.

Lúc này Đằng Thanh Sơn, Tiết Tân hai người nhanh chóng tiến vào đoàn người, biến mất không thấy đâu nữa, còn trên đường vẫn rất đông người vây quanh chỗ đó, chăm chú nhìn cỗ thi thể nghị luận sôi nổi-- Triệu Hỉ, kẻ làm mưa làm gió tại Vũ An Quận Thành, có thể nói là một tay che trời đã bị giết chết ở bên đường như vậy. Chỉ một lát sau.

Một đám chừng mấy trăm người điên cuồng chạy tới, dẫn đầu là một ả đàn bà xinh đẹp sắc mặt trắng bệch tóc tai tán loạn.

- Tránh ra! Tránh ra!...

Tiếng hò hét vang lên ầm ĩ.

Những người đứng xem quanh đường vội né sang bên, mấy trăm người này nhanh chóng vây trùng trùng điệp điệp chỗ phát sinh đuổi giết lại.

Phụ nhân xinh đẹp nhìn thi thể đó, sắc mặt tức thì trắng bệch, không khỏi kêu lên một tiếng thê lương : A Hỉ !!! rồi quỵ xuống tay run rẩy ôm lấy đầu.

- Kẻ nào! Kẻ nào giết chết A Hỉ, kẻ nào!!!

Phụ nhân xinh đẹp ngửa đầu gào thét, dáng vẻ điên cuồng.

- "Phu nhân, phu nhân." Hai thị nữ thấy phu nhân bọn họ điên cuồng như vậy cũng có chút sợ hãi.

- "Tìm cho ta, tìm nhanh cho ta, tìm cho ra, rốt cuộc là kẻ nào giết A Hỉ!" Phụ nhân giận dữ nhìn quanh, - "Bất luận là ai, ta muốn đem hắn cắt làm trăm nghìn mảnh!!" Xung quanh mấy trăm người căn bản không dám nói lời thừa, lập tức đều lao vào đoàn người, bắt đầu giữ lấy người đi đường tra hỏi.

Vũ An quận thành, phủ tướng quân.

Một hán tử râu ria mặc áo lông nằm ườn trên ghế tay nghịch thiết cầu (bi sắt), đang híp mắt ngâm nga hò hát, thỉnh thoảng chọc thị nữ ở cạnh.

- "Tướng quân, tướng quân." Âm thanh khẩn cấp từ ngoài truyền vào.

"Làm ầm ĩ cái gì?" Gã tướng quân khó chịu mở mắt.

Một gã chỉ huy trung niên từ ngoài lao vào vội vàng nói :

- "Tướng quân, xảy ra chuyện lớn rồi, Triệu Hỉ đó ở trên đường dưới Noãn Phong Lâu bị người ta giết chết."

- "Cái gì!" nghe câu này hắn lồm cồm bò dậy.

- "Triệu lão đệ đã chết?" Tên tướng không dám tin, - "Cái này, sao có thể chứ? Triệu lão đệ này bản thân thực lực không tệ, là nhất lưu võ giả, còn chưa nói hộ vệ của hắn. Triệu lão đệ đó cũng là người cẩn trọng dè chừng, thế nào lại bị người giết chết trên đường?" Nếu như bị độc mà chết đã đành, bị giết giữa phố? Thực quá kỳ lạ.

- "Hắn chết rồi, món sinh ý đó..." Tên tướng cau mày, vụ làm ăn Triệu Hỉ phụ trách có một phần của hắn, Triệu Hỉ chết, phiền phức lớn rồi.

- "Tướng quân, hiện tại bà vợ đó của Triệu Hỉ, đang khóc lóc trên đường dưới Noãn Phong Lâu." Trung niên chỉ huy vội vàng nói.

- "Vợ của Triệu Hỉ? Vị đại tiểu thư Thanh Hồ Đảo đó hả?" Tên tướng quân cả kinh, vội quát tháo, - "Đi, chúng ta nhanh đến đó..."

"Lão tứ!" Tướng quân bất ngờ hô to một tiếng.

- "Tướng quân." Xa xa truyền đến tiếng la.

- "Huynh đệ doanh một doanh hai, tất cả tập hợp, xuất phát!" Tên tướng quân hò hét, biên chế một doanh của thành vệ quân này so với Quy Nguyên Tông Hắc Giáp Quân nhiều hơn nhiều, một doanh nhân mã có tới hai nghìn người. Hai doanh thế là bốn nghìn người.

...

Trong phủ đệ của Triệu Hỉ, lúc này tự bản thân Lý tướng quân của thành vệ quân dẫn theo một đám thân vệ chạy tới.

Chỉ thấy toàn bộ phủ đệ đã đồ trắng khắp nơi, tiếng khóc từ xa đã nghe thấy.

- "Lý tướng quân." Ả đàn bà tuổi còn trẻ kia cả người mặc tang phục trắng đi ra đại sảnh.

- "Đệ muội, chuyện này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Lý tướng quân vội vàng nói.

- "Xảy ra chuyện gì?" Ả đàn bà trẻ tuổi đôi mắt ửng đỏ, cắn răng nhìn chằm chằm Lý tướng quân, - "Ta làm sao biết được xảy ra chuyện gì? A Hỉ nhà ta, còn không phải theo các ngươi cùng nhau làm việc sao, hiện tại A Hỉ chết rồi... các ngươi còn không biết rốt cuộc là ai làm? Gì khác ta mặc kệ, hung thủ đó, nhất định phải bắt, băm vằm làm trăm nghìn mảnh!!!"

Lý tướng quân sắc mặt hơi trầm xuống, bất quá vừa nghĩ đến thân phận đối phương, liền nhẫn nhịn.

- "Chớ quá đau buồn, đệ muội" Lý tướng quân an ủi - "Yên tâm, ở Vũ An Quận, vẫn chưa có kẻ ta tìm không nổi! Đã dám giết huynh đệ ta... Ta nhất định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận đã sinh ra trên đời này!"

Lý tướng quân căm hận!

Không đơn giản là vì báo thù cho Triệu Hỉ, mà trọng yếu hơn là, cái chết của Triệu Hỉ, khiến Lý tướng quân tổn thất cực lớn.

- "Đúng, khiến bọn chúng phải hối hận đã sinh ra trên đời này!" Ả đàn bà thở gấp.

Không thể không thừa nhận, người của Lý tướng quân và phủ đệ của Triệu Hỉ ở Vũ An Quận này tin tức đích xác linh thông. Vẻn vẹn chỉ sau nửa canh giờ, bọn họ đã thu được tin tức hai tên hung thủ đó tiến vào một tòa phủ đệ -- Kinh phủ!

- "Nhanh!""Nhanh!"

Binh lính mặc giáp như một dòng thác lũ đen ngòm đã kín đặc các con đường nơi Kinh phủ.

- "Vây chặt Kinh phủ này cho ta, vây thành tầng tầng lớp lớp." Lý tướng quân tức giận nói.

- "Dạ, tướng quân."

Tiếng kim loại áo giáp chạm nhau không ngừng vang lên, hai nghìn quân sĩ vây dày dày đặc đặc toàn bộ Kinh phủ tới giọt nước cũng không lọt. Còn có hai nghìn quân sĩ nữa cùng với mấy trăm người Triệu gia chặn lại bên ngoài cửa phủ Kinh phủ, còn Lý tướng quân cùng Triệu Hỉ phu nhân cũng là ở trong đám người, hầm hầm giận dữ nhìn cửa Kinh phủ.

- "Đóng cửa?"

Triệu Hỉ phu nhân cười lạnh một tiếng, quát tháo, - "Phá mở cửa chính cho ta!"

Đúng lúc này - -

"Két!" một tiếng, âm thanh kéo then gỗ vang lên.

"Xoảng xoảng xoảng ~~" Hai cánh cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, không ít hộ vệ của Kinh phủ đã sớm lui thật xa, chỉ có một gã thanh niên tiêu sái đeo kiếm mặc áo trắng cùng với một thanh niên trên mặt mang vết sẹo dữ tợn một trước một sau ra khỏi đại môn, đứng lại đó.

Toàn trường yên tĩnh.

Tiết Tân nhìn đám binh sĩ giáp đen dày đặc bên ngoài, cho dù ở cạnh sư phụ cũng vẫn cảm thấy khẩn trương.

"Chính là hắn, chính hắn giết chết Triệu Hỉ đại nhân."

Một gã mắt tam giác đứng cạnh Triệu phu nhân phẫn nộ chỉ Tiết Tân.

- "Là ngươi!"

Triệu phu nhân trừng mắt, hầm hầm nhìn Tiết Tân, - "Ngươi dám giết trượng phu ta! Ta muốn nhà ngươi cả nhà chết sạch!!!"

Lý tướng quân ở cạnh cũng sầm mặt, giận dữ nhìn Tiết Tân :

- "Không ngờ dám giữa phố giết chết ngoại diện chấp sự của Thanh Hồ Đảo ta, đây là đại tội diệt tộc, người đâu... đem giam tất cả những kẻ trong Kinh phủ cho ta!"

Một tiếng ra lệnh!

Tức thì đám quân sĩ đứng đầy đường phía sau Lý tướng quân hung hãn như sóng biển cuộn tới Kinh phủ. Đám nha hoàn, hộ vệ trong Kinh phủ ai cũng bị dọa tới phát khóc, không ít kẻ hô lớn :

- "Đại nhân, chúng ta không có liên quan."

- "Xin tha mạng."

Một mảnh hỗn loạn.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười nhìn đám quân sĩ vọt tới đại môn Kinh phủ, bất ngờ sắc mặt trầm xuống, phẫn nộ quát : "Cút!"

- "Cút!""Cút!""Cút!"...

Tức thì đám quân sĩ ở phía trước phảng phất như bị sóng xung kích vô hình đánh vào tất cả đều ngã xuống đất, đau đớn bịt lỗ tai, tới hơn trăm người ngã xuống, hơn nghìn kẻ khác tuy rằng không ngã kẻ nào sắc mặt cũng trắng bệch. Triệu phu nhân đó cũng trắng bệch cả mặt, chỉ có Lý tướng quân tỏ ra rất trấn tĩnh.

- "Ngươi là ai?" Lý tướng quân sắc mặt sầm xuống, phẫn nộ quát, - "Dám làm kẻ địch với Thanh Hồ Đảo của ta hay sao? Nhanh chóng giao phạm nhân ra, ta tha tội cho ngươi, nếu như chống lại... ngươi chính là đồng phạm!"

Cho dù là tiên thiên cường giả, đối mặt tướng quân một quận nắm trong tay gần mười vạn đại quân cũng phải cúi đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 24

Cố Ý Làm Căng

Xung quanh Lý tướng quân có tới mấy ngàn thân vệ. Dựa vào khí thế của mấy ngàn quân nhân, một khi Lý tướng quân quát lác, e rằng cao thủ vừa mới bước vào tiên thiên cũng phải suy nghĩ lại... Dù sao cho dù là cường giả tiên thiên kim đan, đứng trước mặt mấy ngàn đại quân cũng phải lùi bước.

- "Đồng phạm, tử tội?"

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười, coi mấy ngàn người trước mặt như cỏ rác, cười nhìn Lý tướng quân.

- "Tướng quân, ta cũng nhắc ngươi một câu, xông vào Kinh Phủ của ta, cũng là tử tội đó!"

Lý tướng quân giật mình.

- "Chỉ cần có một tên lính của ngươi xông vào phủ đệ của ta, ta sẽ lấy mạng ngươi, ngươi có tin không?"

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, giống như đang nói một việc rất bình thường. Thế mà phía trước hắn lại là hàng ngàn binh lính cầm binh khí trong tay đằng đằng sát khí, thậm chí trên áo giáp và binh khí còn ẩn ẩn có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Trước mặt đại quân, chỉ cười rồi uy hiếp ngược lại quân địch, cảnh này làm cho người ta muốn bật cười.

Nhưng ở đây không một ai dám cười. Tiếng gầm của Đằng Thanh Sơn lúc trước sớm đã làm không ít người phát run.

- "Ngươi..."

Sắc mặt Lý tướng quân có vẻ rất khó coi, thầm hỏi: " cao thủ thần bí này rốt cuộc là ai nhỉ? Chỉ một tiếng gầm của hắn mà đã có uy thế như thế, hẳn là một tiên thiên cường giả. Kinh Phủ... trên Cửu Châu Đại Địa, những, tiên thiên cường giả nổi danh lợi hại mà ta biết, thì tựa hồ không có người nào họ Kinh."

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng Lý tướng quân vẫn cẩn thận, quát hỏi:

- Ngươi là người phương nào, hãy xưng tên ra!

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn đồ đệ Tiết Tân đứng bên cạnh.

Tiết Tân lĩnh hội ý của Đằng Thanh Sơn, lập tức tiến lên một bước, cao giọng nói:

- Sư phụ ta họ Kinh, tên là Ý!

"Kinh ý?" Lý tướng quân suy nghĩ, cái tên này hắn chưa bao giờ nghe cả. Ở đâu lại lòi ra một người thế này? "Chẳng những Lý tướng quân nghi hoặc, mà Triệu Hỉ phu nhân bên cạnh Lý tướng quân cũng suy tư... Phải biết là, nàng chính là đệ tử hạch tâm Thanh Hồ Đảo, nàng cũng đã đọc bộ sách giới thiệu về những tiên thiên cường giả trong thiên hạ. Tuyệt đối không có lấy một ai gọi là Kinh Ý. Phỏng chừng... tên Kinh Ý này vừa mới đột phá đạt tới tiên thiên thôi."

- "Kinh Ý!"

Lý tướng quân hơi lui ra phía sau, nhất thời đám lính cũng vây

quanh bảo vệ hắn. Hắn gầm gừ nói:

- "Đồ đệ ngươi dám can đảm giết chết nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo ta ngay trên đường. Đây là tội rất lớn! Ngươi là sư phụ... Không quản lý đệ tử tốt. Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng có thể không trách lỗi. Dù sao cũng có vài đệ tử không nghe lời. Bây giờ ngươi nên giao đệ tử của ngươi cho chúng ta xử trí... Tất cả sẽ dễ nói hơn, nếu không thời gian càng kéo dài..."

Mọi người ở đây đều hiểu ý của Lý tướng quân Thời gian càng dài, Thanh Hồ Đảo khẳng định sẽ phái tiên thiên cường giả chỉ huy một vài cao thủ lợi hại tới, đến lúc đó thì đã muộn.

- "Tướng quân."

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý tướng quân, cười khẽ nói:

- "Ta cũng không thèm nói nhảm với ngươi nữa. Ngươi nên mang theo nhân mã của ngươi đi nhanh lên. Sau này, nếu ngươi có đem nhiều nhân mã hơn tới, hay muốn bẩm báo lại Thanh Hồ Đảo, ta cũng không quan tâm. Về phần đệ tử ta... Không ai được động vào hắn."

Nói xong, Đằng Thanh Sơn quay đầu đi vào trong phủ đệ, đồng thời phân phó:

- "Đồ nhi, đóng cửa!"

- "Dạ, sư phụ!"

Trước mặt hàng vạn hàng nghìn quân sĩ, Tiết Tân có vẻ hơi hưng phấn lớn tiếng đáp.

- "Ngươi..."

Thái độ Đằng Thanh Sơn lúc này tỏ ra cao cao tại thượng, khinh thường mọi người, quả đã chọc giận Lý tướng quân rồi.

Triệu Hỉ phu nhân bên cạnh, càng giận dữ hơn, nổi giận rít lên:

- "Kinh Ý, ta không thèm biết ngươi là ai, đệ tử của ngươi giết nam nhân của ta giữa đường! Giết nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo, ngươi là sư phụ còn kiêu ngạo như vậy. Sao, nghĩ rằng Thanh Hồ Đảo ta không có ai à? Mọi người lên cho ta, ai bắt được đệ tử của Kinh Ý, ta thưởng trăm vạn lượng bạc!"

Trăm vạn lượng bạc?

Một toàn bộ gia sản của một đại phú thương phỏng chừng cũng chỉ tới mức đó thôi.

Không đợi Lý tướng quân hạ lệnh, mấy trăm tên dưới trướng Triệu Hỉ phu nhân ai nấy gầm lên lao tới.

- "Các huynh đệ, giết!"

Không ít quân sĩ xông bừa lên.

Tiên thiên cường giả lợi hại lắm à?

Sợ cái rắm chó!

Tiên thiên cường giả có lợi hại tới mấy cũng chỉ có một người, có thể cùng lúc giết được bao nhiêu người? Họ có hơn một ngàn người cùng xông lên, ai nếu bắt được tên đệ tử Kinh Ý này sẽ được trăm vạn lượng bạc. Được vậy thì coi như chính thức phát tài rồi!

- "Hừ."

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống.

Vèo!

Một cái ảo ảnh mơ hồ chợt xuất hiện cạnh Triệu Hỉ phu nhân. Triệu phu nhân chưa kịp giật mình thì Đằng Thanh Sơn đã chộp

lấy cổ mụ.

Vèo!

Ảo ảnh tiêu tán.

Đằng Thanh Sơn liền nắm Triệu phu nhân xuất hiện ở cửa Kinh Phủ, lúc này đám nhân mã vừa xông lên còn cách cánh cửa ba bốn trượng. Có thể thấy được tốc độ Đằng Thanh Sơn nhanh thế nào.

- "Dừng, dừng!"

Triệu phu nhân tự nhiên gào lên thê lương.

Những tên xông lên phía trước nhất chính là đám hộ vệ, gia nhân dưới trướng Triệu phu nhân, ai nấy sững sờ nhìn Đằng Thanh Sơn như diều hâu gà con, đang nắm cổ Triệu phu nhân... đám gia nhân, hộ vệ và rất nhiều đám binh vệ phía sau cũng đều chết lặng. Vừa rồi người treo giải thưởng là Triệu phu nhân. Nếu Triệu phu nhân mà chết, thì cho dù họ bắt được tên đệ tử Kinh Ý, thì biết tìm ai mà đòi tiền đây?

- "Dừng tay."

Lý tướng quân cũng hô lên gấp gáp.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lý tướng quân:

- "Trước hết vảo người của ngươi lùi ra xa một chút."

- "Tất cả mọi người lui ra, lui cả ra. - Lý tướng quân vội quát."

Rất nhiều hộ vệ, binh vệ đang ngây ngốc, lúc này chỉ có thể ai nấy lui về phía sau. Trán Lý tướng quân đẫm mồ hôi... Triệu Hỉ chết chỉ là một chuyện nhỏ. Nhưng nếu Triệu Hỉ phu nhân cũng chết thì rất phiền toái.

Sở dĩ Triệu Hỉ có thể được Triệu gia thu làm nghĩa tử, có thể kết nghĩa anh em với Lý tướng quân, chính là dựa vào nữ nhân này!

Đó là nữ nhân có thể liên lạc với những lãnh đạo cao cấp nhất Thanh Hồ Đảo.

- "Kinh Ý, ta thấy ngươi nên thả Triệu phu nhân ra đi."

Lý tướng quân nặn ra một nụ cười.

- "Triệu phu nhân bị chết chồng, do đó quá bi phẫn mới làm như vậy. Ngươi nên hiểu cho! Nàng là một nữ lưu... Kinh Ý ngươi là tiên thiên cường giả, nên thả nàng ra đi. Những việc khác chúng ta từ từ nói."

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Tiết Tân đứng bên cạnh.

Nói rõ ràng?

Lý tướng quân muốn nói cái gì. Đằng Thanh Sơn chẳng có gì để nói cả.

- "Nếu hòa đàm cùng ngươi thì ta làm sao gây sự được với Thanh Hồ Đảo chứ? ‘ Đằng Thanh Sơn thầm nói: ‘ Quận thủ Vũ An Quận ‘ Triệu Quang Tá ’, theo lý thuyết, cũng nên tới rồi mới đúng. Mấy ngàn binh vệ tụ tập tại đây, đại sự như thế, mà hắn lại là một quận thủ, sao có thể không biết được chứ?"

Lúc trước Đằng Thanh Sơn cùng Tiết Tân, bị người ta phát hiện ra cùng tiến vào "Kinh Phủ", thuần túy chính là do Đằng Thanh Sơn cố ý làm!

Nếu không, nếu muốn giết tên Triệu Hỉ, với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, nếu âm thầm giết thì e rằng chẳng có ai biết cả.

Nhưng...

Mục đích của Đằng Thanh Sơn là chọc vào Thanh Hồ Đảo!

- "Nói rõ ràng à?"

Đằng Thanh Sơn đứng trước mặt mấy ngàn đại quân, lanh lùng quát lớn:

- "Kinh Phủ ta không phải chỗ đám binh vệ đó tự tiện xông vào... nữ nhân vừa hạ lệnh, có thể tránh được tử tội, nhưng khó thoát sự trừng phạt."

Nói rồi, cánh tay phải Đằng Thanh Sơn dùng sức một chút, Triệu phu nhân đã bị ném văng lên.

- A!

Triệu phu nhân phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn trên trời cao, tay ôm bụng.

- "Phu nhân, phu nhân!"

Không ít gia nhân, hộ vệ vội hấp tấp đón lấy Triệu phu nhân. Triệu phu nhân đang ôm bụng, oán hận quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, gầm lên thê lương:

- "Ngươi, ngươi phế đan điền ta!"

Đối với một người luyện võ, từ bé đã tu luyện nội kình, rồi sau đó bước từng bước, mới có thể có nội kình thâm hậu được.

Nội kình có thể làm cho người ta có thực lực cường đại. Tương tự cũng có thể làm cho phụ nữ chậm già.

Một phụ nữ bình thường, sống tới sáu bảy mươi tuổi đã coi như không tệ rồi. Nhưng một cao thủ nội kình đỉnh cao, lại có thể sống tới một trăm hai mươi tuổi, thậm chí còn sống đến lúc đạt tới đại hạn một trăm năm mươi tuổi. Nếu đạt tới tiên thiên, dung mạo càng cơ hồ vĩnh viễn không đổi, hơn một trăm tuổi mà vẫn có thể

bảo trì được dung mạo khi đột phá tiên thiên.

Nội kình yếu, tốc độ già yếu của phụ nữ sẽ tăng lên.

Phụ nữ coi trọng nhất là dung mạo, Triệu phu nhân há có thể không hận Đằng Thanh Sơn chứ?

"Mụ này khẳng định sẽ rất hận ta, trước mặt sư phụ nàng sẽ nói xấu ta đủ đường." Lý tướng quân càng tức giận Đằng Thanh Sơn hơn.

- "Kinh Ý, ngươi... " - Lý tướng quân tức giận.

- "Hừ, Kinh Phủ ta, không phải là nơi ngươi giương oai"

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Lý tướng quân.

- "Tin rằng Lý tướng quân cũng biết... Ta lấy mạng ngươi như dễ như trở bàn tay. Tốt nhất ngoan ngoãn lăn ra xa một chút cho ta. Bằng không, ta không ngại phế bỏ cả đan điền của ngươi luôn."

Nói xong, Đằng Thanh Sơn thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lý tướng quân lấy một cái, quay đầu đi vào trong phủ đệ. Tiết Tân lập tức chuẩn bị đóng cửa.

- "Đồ nhi, thôi, không cần đóng cửa."

Thanh âm bình thản của Đằng Thanh Sơn từ trong phủ đệ truyền ra, cơ hồ vang lên bên tai từng binh vệ một.

- "Ta thật muốn xem, có ai muốn chết xông vào Kinh Phủ của ta."

Lý tướng quân giận đến mặt mũi đỏ bừng, răng cắn chặt: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!!! "

...

Bên trong phủ đệ.

Đằng Thanh Sơn thong dong nằm dài trên ghế trước một tòa đình viện, còn đồ nhi Tiết Tân thì đứng một bên, mặt ửng đỏ, hai mắt sáng rực, cho dù rất hưng phấn nhưng cũng thấp thỏm:

- "Sư phụ, chúng ta làm như vậy chẳng khác gì tát một cái vào mặt Lý tướng quân, chẳng lẽ họ sẽ bỏ qua như vậy?"

- "Sư phụ..."

Tiết Tân cũng không biết kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, nên vẫn còn rất nghi hoặc.

- "Đợt lát nữa ngươi sẽ biết." - Đằng Thanh Sơn nói.

Đồng thời Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực, cảm ứng được rõ ràng lại có một nhóm nhân mã chạy về phía phủ đệ mình:

- "Ừm, mười thì tới tám chín là quận thủ Vũ An Quận -Triệu Quang Tá. Việc này náo loạn như vậy, hắn là quận thủ há có thể không lộ diện chứ?"

Dựa theo kế hoạch của Đằng Thanh Sơn...

Hắn đang đợi Triệu Quang Tá lộ diện.

Tai Đằng Thanh Sơn máy động, rồi chợt tiếng ồn ở cả phủ đệ...

- "Triệu đại bá, đan điền của ta cũng bị tên Kinh Ý đó phế bỏ rồi. A Hỉ cũng bị tên khốn khiếp đó chém chết giữa đường. Ngươi nhất định phải trả thù cho ta."

Tiếng Triệu phu nhân khóc lóc kể lể vang lên.

- Yên tâm, không ai có thể đắc tội với Thanh Hồ Đảo ta mà còn có thể vẫn tiêu diêu tự tại. - Thanh âm hùng hậu vang lên.

Đằng Thanh Sơn nghe xong mỉm cười đứng dậy.

- "Sư phụ?" - Tiết Tân hơi kinh ngạc.

- "Theo ta, đi ra cửa chính."

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Tiết Tân mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn theo lệnh thầy đi theo sau lưng Đằng Thanh Sơn cùng ra cửa chính.

Cửa chính Kinh Phủ mở rộng, nhưng mấy ngàn quân sĩ đều ở trên đường phố, căn bản không ai dám xông vào bên trong phủ đệ.

Khi Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân xuất hiện ở cửa chính, lập tức thu hút ánh mắt của hơn một ngàn người.

- "Hả?"

Tiết Tân đột nhiên nhìn như đóng đinh vào một trung niên nam tử được vô số thân vệ vây kín xung quanh, hàng vạn hàng nghìn luồng sát khí dâng lên trong lòng.

- "Triệu Quang Tá!"

- Đồ nhi, người thứ hai, không phải đã tới rồi à? - Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 25

Triệu Đan Trần

Tiết Tân vừa nghe, nhất thời hiểu ra nguyên nhân vì sao sư phụ mình vừa rồi làm như vậy:

- Hóa ra sư phụ làm như vậy là để báo thù cho ta!

Tam đại cừu địch là Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá cùng với người đang ở Thanh Hồ Đảo là Triệu Phủ.

- Tại hạ Triệu Quang Tá, là quận thủ quận thành Vũ An Quận.

Một trung niên nam tử cao lớn ung dung đang bị đám người vây quanh, y đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Tại hạ nghe Lý tướng quân nói, đệ tử của các hạ giết chết 'Triệu Hỉ', hắn là nghi trượng ngoại môn của Thanh Hồ Đảo, các hạ lại hủy đi đan điền của Triệu Hỉ phu nhân, chẳng biết Lý tướng quân có làm gì đắc tội với các hạ không?

Đằng Thanh Sơn nhìn Triệu Quang Tá.

- Không sai, Triệu Hỉ là do đồ nhi ta giết chết, người đàn bà đó cũng là do ta hủy đan điền. - Đằng Thanh Sơn gật đầu thừa nhận.

- Chẳng biết Kinh Ý có thể giải trình rõ ràng với Thanh Hồ Đảo được không? - Triệu Quang Tá mỉm cười.

- Giải trình hả?

Đằng Thanh Sơn cười, ánh mắt dường như lạnh đi.

Triệu Quang Tá nhìn thấy như vậy không dám nói thêm nữa: ‘Cái tên Kinh Ý này không ngờ không biết điều như vậy. Nhưng nghe chúng nói lúc trước Kinh Ý có thực lực rất mạnh, đặc biệt là khinh công càng nhanh tới kinh người, quỷ dị khó lường. Hừ, tạm thời cho hắn đắc ý mấy ngày. ’

Triệu Quang Tá lúc này quay đầu lại.

- Chúng ta đi!

Triệu Quang Tá ra lệnh một tiếng, rồi dẫn một đội thân vệ muốn rời đi.

- Triệu đại bá.

Triệu phu nhân vội cầm lấy tay y.

Nhưng Lý tướng quân thì ngoan ngoãn đi theo Triệu Quang Tá.

Triệu Quang Tá quay đầu nhìn Triệu phu nhân, trừng mắt:

- Về trước rồi hãy nói sau.

- Triệu Quang Tá, Triệu quận thủ, ta thấy ông nên lưu lại đi.

Tiếng cười Đằng Thanh Sơn còn quanh quẩn trên đường phố, một thân ảnh mơ hồ xuyên qua đám người, nhanh chóng đến gần quận thủ ‘Triệu Quang Tá’.

- Bảo vệ đại nhân!

- Bảo vệ quận thủ đại nhân.

Lập tức cả đám người trở nên hỗn loạn, rất nhiều binh lính lập

tức lao lên muốn liều mạng bảo vệ quận thủ 'Triệu Quang Tá'... Nhưng đối mặt với thân pháp quỷ dị của Đằng Thanh Sơn căn bản không ai cản được. Kỳ thật nếu không vì Đằng Thanh Sơn cố ý che dấu thực lực, một cái lắc mình là có thể bắt được Triệu Quang Tá rồi.

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ biểu hiện thực lực của tiên thiên cao thủ thôi.

Nhưng cho dù như thế, chỉ thời gian một hơi thở Đằng Thanh Sơn đã đứng cạnh Triệu Quang Tá, tay phải bóp nhẹ vào cổ y.

- Đại nhân.

- Quận thủ đại nhân!

Đám binh sĩ và bọn người Lý tướng quân đều luống cuống.

- Các hạ … các hạ muốn làm gì?

Triệu Quang Tá cảm nhận được cổ mình bị chế trụ, y không khỏi hơi khẩn trương, vội nói:

- Kinh Ý, tại hạ với các hạ không cừu không oán mà.

- Ông bảo tất cả mọi người tránh ra. - Đằng Thanh Sơn lệnh.

- Tránh ra, tránh cả ra.

Triệu Quang Tá vội vàng ra lệnh. Y hiểu rõ, trên Cửu Châu Đại Địa, một người đã có thể trở thành tiên thiên cường giả thì có ai không phải là loại người quyết đoán? E rằng hắn do dự một chút là đối phương có thể lấy mạng y ngay.

Rào rào...

Rất nhiều binh vệ lập tức dạt ra một con đường, hướng thẳng tới Kinh Phủ.

Đằng Thanh Sơn vẫn bóp chặt cổ Triệu Quang Tá, từ từ đi về phía Kinh Phủ, chẳng mấy chốc đã liền tới trước cửa chính.

- Kinh Ý, ông trước hết thả quận thủ đại nhân ra. - Lý tướng quân vội vàng nói.

- Kinh Ý huynh, các hạ nên thả tại hạ ra đi.

Bị Đằng Thanh Sơn bóp cổ, Triệu Quang Tá vẫn có vẻ rất ung dung, còn hảo tâm khuyên bảo:

- Tại hạ với các hạ không oán không cừu... nếu các hạ bắt tại hạ mà giúp gì được thì còn tốt, nhưng bây giờ các hạ bắt tại hạ lại chẳng hề có gì tốt cả.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc liếc mắt nhìn Triệu Quang Tá, thầm nghĩ:

- Triệu Quang Tá gặp loạn không sợ hãi, không phải là một tên nhát gan.

Nếu là người nhát gan, lúc này e rằng đã hoảng sợ phát điên lên rồi.

- Đồ nhi, đóng cửa.

Đằng Thanh Sơn khống chế Triệu Quang Tá, rồi đi vào trong phủ.

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân cao giọng đáp.

- Kinh Ý, thả quận thủ đại nhân ra.

Lý tướng quân vội vàng hô.

Nhưng câu trả lời lại là…

- Sập...

Hai cánh cổng đang chậm rãi đóng lại.

Xoảng!

Cánh cổng Kinh Phủ hoàn toàn đóng chặt, còn mấy ngàn người trên đường phố ngoài phủ, cộng thêm trùng điệp quân sĩ vây chặt lấy Kinh Phủ, đều đang đợi Lý tướng quân ra lệnh.

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Vài tên sĩ quan tới cạnh Lý tướng quân.

Lý tướng quân nổi giận đùng đùng, chửi nhỏ:

- Làm sao hả? Về, về trước cái đã! Đều là do tên Triệu Hỉ, chẳng biết sao lại chọc vào một cao thủ tiên thiên, bây giờ mới rối ra như vậy, biết làm sao chứ!

Quận thủ Triệu Quang Tá đang trong tay đối phương, họ cũng không có biện pháp gì khác.

Triệu phu nhân bên cạnh cũng không dám nhiều lời.

Lúc này, Lý tướng quân chỉ huy bốn ngàn người ỉu xìu ly khai.

...

Giữa nội viện Kinh Phủ.

- Kinh Ý...

Bị Đằng Thanh Sơn khống chế, Triệu Quang Tá vội nói:

- Không, Kinh Ý đại nhân! Tại hạ và ông không có cừu oán gì, ông hành hạ tại hạ … việc này … việc này là sao thế?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn y.

- Chỉ cần Kinh Ý đại nhân thả tại hạ đi... Cho dù Triệu Hỉ có chết, tại hạ cũng sẽ nghĩ biện pháp hóa giải mọi sự cho đại nhân.

Triệu Quang Tá đã hoàn toàn thay đổi.

Đằng Thanh Sơn có kinh ngạc, rồi ra vẻ cao hứng.

- Đại nhân cứ yên tâm, tất cả để tại hạ làm. Không phải chỉ là một tên Triệu Hỉ thôi sao? Muốn xóa bỏ việc này, chỉ cần giải quyết nữ nhân của hắn là xong. Ở Vũ An Quận có gì mà tại hạ không giải quyết được.

Triệu Quang Tá ra vẻ rất tự tin. Nhưng lúc này Tiết Tân bên cạnh lại cứ nhìn chằm chằm vào Triệu Quang Tá.

- Ừm, ngươi rất thông minh, đáng tiếc...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, vung tay lên.

Bùng!

Một cú đánh trúng ngay vào bụng Triệu Quang Tá. Triệu Quang Tá biến sắc, mặt hắn trở nên trắng bệch, vài vệt máu rỉ ra từ khóe miệng.

- Ông, ông...

Triệu Quang Tá trợn tròn mắt, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Phế...

Một chưởng đã phế đan điền của Triệu Quang Tá.

- Ngươi chẳng có oán cừu gì với ta, đáng tiếc là ngươi và đệ tử của ta lại có đại cừu.

Đằng Thanh Sơn quay đầu bước đi, đồng thời phân phó:

- Đồ nhi, chuyện nơi này giao cho con. Ta cho con xử trí Triệu Quang Tá này đó.

- Có đại cừu?

Triệu Quang Tá quay đầu nhìn như đóng đinh vào Tiết Tân, lắp bắp nói:

- Cậu … cậu là ai? Ta không biết cậu! Có phải là cậu hiểu lầm rồi không? Không... có lẽ thủ hạ của ta và cậu có cừu oán, nhưng đây là do thủ hạ của ta làm, chẳng quan hệ gì với ta.

Tiết Tân lạnh lùng cười:

- Triệu Quang Tá nghe rõ đây, ta tên là Tiết Tân!

Triệu Quang Tá trợn tròn mắt, không nói được một câu nào.

Nghe hai chữ 'Tiết Tân', y đã biết mình tiêu rồi. Lúc trước y gán cho Tiết gia tội dư nghiệt của Thiết Y Môn, đem cả nhà Tiết gia chém chết. Đại sự như thế khẳng định là phải do quận thủ hạ lệnh.

- Triệu Quang Tá, Triệu quận thủ đại nhân... Hừ, ngươi ra lệnh một tiếng Tiết Gia cả nhà ta toàn bộ chết sạch!

Hai mắt Tiết Tân ửng đỏ, thậm chí khóe mắt còn có tơ máu. Lúc trước Triệu Phủ vì muốn có được Lưu Vân Thiếp, nên Triệu Hỉ bày mưu ma chước quỷ, nhưng người ra lệnh lại là Triệu Quang Tá!

- Ngươi không phải nói, Tiết gia ta là dư nghiệt của Thiết Y Môn sao? Hôm nay, dư nghiệt này sẽ báo đáp cho ngươi thật tốt.

Tiết Tân vung mạnh tay lên.

Chát!

Triệu Quang Tá bị một cái tát bay ra ngoài, cả người nện mạnh vào cột đình bên cạnh rồi lăn xuống đất. Thần tình Triệu Quang Tá trắng bệch, ngửa đầu điên cuồng gào lên:

- Cứu mạng, cứu...

Thanh âm thê lương vang lên một cái rồi tắt lịm, vì Tiết Tân vung cước dẫm ngay vào miệng Triệu Quang Tá, mặt Triệu Quang Tá lúc này lộ ra vẻ hoảng sợ thật sự.

- Đừng nóng nhé. Bà ta, cha ta, mẹ ta, nhị thúc ta, mấy người nhị nương, rồi còn cả tỷ tỷ, muội muội... mối thù của họ, chúng ta từ từ tính toán.

Tiết Tân bỏ chân khỏi miệng Triệu Quang Tá, rồi xách y tới chỗ một cái hố.

...

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên luyện võ trường, phía trước chính là Lục Túc Đao Trì khổng lồ. Lục Túc Đao Trì đang nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ rất tội nghiệp, hy vọng Đằng Thanh Sơn sẽ luyện quyền, nhưng Đằng Thanh Sơn bây giờ đang suy nghĩ.

'Triệu Quang Tá là quận thủ một quận, ra lệnh một tiếng là có thể dễ dàng tịch thu tài sản, chém chết cả nhà một gia tộc! Không biết bao nhiêu người phải sợ Triệu Quang Tá. '

'Còn bây giờ hắn lại trở thành một tù nhân. Tất cả đều chỉ vì địa vị, vì thực lực. '

Đằng Thanh Sơn thầm than, địa vị phải dựa vào thực lực mới có.

Xã hội kiếp trước, đối với người thường, tiền chính là địa vị. Còn trong thế giới ngầm kiếp trước, Đằng Thanh Sơn là một sát thủ. Một sát thủ cấp AA và một sát thủ cấp A có địa vị khác hẳn

nhau. Nếu Đằng Thanh Sơn ngay từ đầu là sát thủ cấp AA, thì tiểu Miêu sẽ không chết...

Kiếp này …

Nếu trước kia ngay từ đầu mình đã là cường giả hư cảnh, tiểu Thanh cũng sẽ không chết.

'Thực lực.. tất cả đều bởi vì thực lực. ' Đằng Thanh Sơn thầm nhủ 'Muốn nói đạo lý, tối thiểu cũng phải có thực lực mới có thể nói chuyện. Không có thực lực thì cứ một kiếm giết chết, ai nói đạo lý với ngươi? '

'Ừm'…

'Lần này ta bắt Triệu Quang Tá, đường đường quận thủ một quận. Thanh Hồ Đảo tuyệt đối sẽ không bỏ qua' Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười ' Triệu Quang Tá chính là người của Triệu gia trong Thanh Hồ Đảo. Triệu gia nhất mạch dường như tên Triệu Đan Trần chính là người trong Triệu gia này.

Trong một siêu tông phái có lịch sử ngàn năm tự nhiên sẽ chia làm một vài phe phái, lấy hình thức gia tộc phân chia.

Triệu gia, chính là một gia tộc khá mạnh trong Thanh Hồ Đảo.

Lúc này người mạnh nhất Triệu gia chính là Triệu Đan Trần cụt tay. Còn Triệu Quang Tá có thể lên làm quận thủ một quận, chắc cũng có địa vị cao ở Triệu gia.

oOo Thanh Hồ Đảo, Đan Trần Các.

Đây là ngôi lầu được kiến tạo chuyên môn cho Triệu Đan Trần, căn lầu rất đẹp, tại đó đang có vài đệ tử áo xanh quét dọn.

Tên đệ tử áo xanh vừa thấy xa xa có người đi tới, giật mình vội cung kính đứng nghiêm, khom người nói:

- Đảo chủ!

Ba người đi tới, đi đầu là một nam nhân bước đi mạnh mẽ uy vũ như rồng, hai mắt như có điện quang, tóc dài kim sắc, chính là đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền. Thiết Phiền dẫn hai người tiến thẳng vào Đan Trần Các.

Trong đình viện Đan Trần Các, thiếu niên tuấn mỹ tóc dài đang chậm rãi thi triển kiếm pháp, kiếm pháp đang sinh ra những ảo ảnh mơ hồ.

Xoẹt!

Thần kiếm chui vào vỏ, Triệu Đan Trần mỉm cười nhìn nhìn về phía người vừa tới:

- Đảo chủ.

- Triệu trưởng lão.

Thiết Phiền mỉm cười.

- Triệu gia của người đã xảy ra chuyện.

- Cái gì?

Triệu Đan Trần cả kinh. Đối với một lão nhân, cái quan trọng nhất chính là đời sau của gia tộc. Ánh mắt y dán vào một lão già phía sau Thiết Phiền, vội nói lớn:

- Làm sao vậy?

- Đại bá.

Lão giả này cung kính vội vàng nói:

- Trong Vũ An quận thành có một tiên thiên cường giả tên là Kinh Ý, dung túng cho đệ tử giết Triệu Hỉ, sau đó Quang Tá tiểu tử

chỉ huy không ít nhân mã đi bắt tên Kinh Ý này. Không ngờ Quang Tá bị Kinh Ý cưỡng đoạt vào phủ đệ của hắn, bây giờ không biết sinh tử ra sao.

Triệu Đan Trần hơi biến sắc.

Bây giờ Triệu gia, cũng chỉ có mình y là tiên thiên... ngoại trừ y, người có địa vị cao nhất là Triệu Quang Tá.

- Triệu trưởng lão, không chỉ như thế, đến cả nữ đệ tử của Cổ Ung sư huynh cũng bị phế đan điền.

Thiết Phiền nói:

- Chính là do tên Kinh Ý phế, do đó... xin Triệu trưởng lão ra tay.

- Yên tâm, việc này giao cho ta!

Hai mắt Triệu Đan Trần lóe lên chút hàn quang.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 26

Cổ Ung

Đan Thần xuất hiện tại đây Hùng hùng hổ hổ vung tay quát ầm Thanh Sơn lửa giận công tâm Hắn liền xuất chưởng hồn bay A tỳ (con trai của Đan Thần)

Trời hoàng hôn, gió lạnh thổi mạnh khiến Thanh Hồ nổi lên trăm ngàn cuộn sóng.

Thuyền phu tóc dài rối tung mặc áo choàng bẩn kinh người đang chèo thuyền, cuối cùng cũng cập bờ dừng lại ở Thanh Hồ Đảo. Đúng lúc này, từ xa một đạo nhân ảnh hóa thành tàn ảnh nhanh chóng phóng tới “ầm” một tiếng, bóng người đã rơi vào trong thuyền, đó chính là Triệu Đan Trần chỉ còn một tay.

"Cổ Ung." Triệu Đan Trần nhìn người chèo thuyền.

"Triệu trưởng lão." Cổ Ung lộ vẻ tươi cười.

Cổ Ung hiện tại đã dùng dung mạo thực gặp mọi người. Tin tức đảo chủ tiền nhiệm Thanh Hồ Đảo Cổ Ung trở thành người chèo thuyền sớm đã truyền ra.

"Phiền ông đưa ta đi một chuyến." Triệu Đan Trần mỉm cười nói.

"Được." Cổ Ung khẽ cười gật đầu, bắt đầu huy động mái chèo. Cổ Ung mỗi lần chèo tốc độ cũng không nhanh, thế nhưng lại có

một tiết tấu kỳ dị. Chính phương thức chèo thuyền kiểu này của y khiến tốc độ con thuyền không ngừng tăng lên, lúc đầu tiên còn chậm rì rì giờ đã thành như tên rời cung.

Vù!

Con thuyền phá sóng lướt tới, Cổ Ung chèo thuyền rất bình tĩnh.

Thấy dáng vẻ Cổ Ung như vậy, Triệu Đan Trần đáy lòng mừng thầm. Trong Thanh Hồ Đảo, có hi vọng một bước lên trời trở thành hư cảnh cường giả nhất chính là Cổ Ung này!

"Cổ Ung." Triệu Đan Trần nhịn không được mở miệng nói:

"Ta xem, hiện giờ ông nên đóng cửa tiềm tu mới tốt. Bây giờ chèo thuyền chỉ là lãng phí thời gian của ông."

"Không thể coi là lãng phí thời gian."

Cổ Ung cười giọng nhàn nhạt:

"Mỗi lần chèo thuyền đưa người qua lại, cảm thụ sự loạn lạc lạnh lẽo của thế gian ta lại thấy ngọt ngào vui vẻ. Bất quá sư tổ cũng đã nói, hiện thời Cửu Châu đại địa không yên. Thiên Thần Cung đó ở Thanh Châu có dã tâm lớn, lo rằng Thiên Thần Cung đó phái người tới giết ta. Cho nên sau ba ngày ta sẽ bế quan tiềm tu để đột phá đạt tới hư cảnh."

Triệu Đan Trần lộ ra vẻ tươi cười.

"Triệu trưởng lão, ông lần này đi đâu?" Cổ Ung mỉm cười hỏi.

"Vũ An Quận Thành." Triệu Đan Trần lắc đầu cười.

"Ta không biết ở đâu chui ra một tên tiên thiên cao thủ, không ngờ bắt mất hài tử Quang Tá."

"Quang Tá? A." Cổ Ung khẽ gật đầu "Bất quá Triệu trưởng lão, ông cũng cẩn thận một chút. Hiện giờ thiên hạ bất ổn, vẫn là cẩn thận làm đầu." Triệu Đan Trần gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Đột nhiên tốc độ con thuyền giảm mạnh, rất nhanh chóng đã cực kỳ nhẹ nhàng cặp bờ.

"Đến bờ rồi." Cổ Ung mỉm cười nói.

Triệu Đan Trần chắp nhẹ tay rồi nhảy lên chạy về hướng dịch trạm Thanh Hồ Đảo thiết lập cách đó không xa, nơi đó có các thớt ngựa chuyện dụng. Đương nhiên loại ngựa như Hắc Yểm Mã dịch trạm cỡ này không có. Bất quá cự ly giữa Vũ An Quận Thành và Thanh Hồ Đảo cũng không tính là quá xa.

Lúc tảng sáng nơi Kinh Phủ ở Vũ An Quận Thành.

"Triệu trưởng lão, chính là chỗ này."

Lý tướng quân mặc trang phục người thường đang cùng Triệu Đan Trần đứng ở góc đường nhìn Kinh phủ phía xa.

"Ôi chao, đó chính là Kinh phủ! Chậc chậc… nghe nói chủ nhân Kinh phủ là tiên thiên cường giả đó." "Ừm, thành vệ quân trên vạn người chẳng ai dám xông vào, chủ nhân phủ đó hẳn phải cao thâm khó lường."

Người qua đường đi qua trước Kinh phủ thường xuyên chỉ chỉ trỏ trỏ vào Kinh phủ đồng thời cảm thán một phen, đối với người bình thường mà nói, tiên thiên cường giả thực sự quá ít gặp trong Vũ An Quận Thành. Truyền miệng càng ngày càng khoa trương, đến mức kháo nhau là chủ nhân Kinh phủ có thực lực vô địch.

"Ngươi đứng ở đây, ta vào xem." Triệu Đan Trần thấp giọng dặn.

"Dạ." Lý tướng quân vô cùng cung kính.

Chỉ thấy Triệu Đan Trần giống như người đi đường khác đi tới cạnh góc tường Kinh phủ, sau đó lắc người đã nhảy vào bên trong phủ.

"Hừ, cái tên Kinh Ý kia khoa trương quá đi." Lý tướng quân mắt nhìn Kinh phủ, đáy lòng chợt cười nhạo.

"Hiện tại Triệu trưởng lão đến xem hắn còn hung ác hay không, thật muốn xem bộ dạng thảm hại của tên Kinh Ý khi bị bắt!" Tên Lý tướng quân này hai ngày trước ở trước cửa Kinh phủ đã mất mặt ghê gớm.

Kinh phủ, trên luyện võ trường trong nội viện.

Đằng Thanh Sơn đang diễn luyện «Thổ Hành Chi Quyền», rồi lại biến thành «Kim Hành Chi Quyền». Lục Túc Đao đang nằm dài cạnh đó, thỉnh thoảng hai cái càng khổng lồ như thanh đao còn quơ quơ, mơ hồ có ý cảnh của Kim Hành Chi Đạo.

"Phốc!""Phốc!" Tiết Tân lại giống như một con dã thú hung hãn đang khổ luyện Hình Ý thập nhị hình, mỗi chiêu mỗi thức hiển nhiên đã cảm nhận được không ít ý vị trong đó.

"Hừ?" Đằng Thanh Sơn dừng đi quyền.

"Hống…" Lục Túc Đao lập tức tức giận rống nhẹ.

"Nhân vật Thanh Hồ Đảo này không ngờ lén lút tiến đến, đúng là cẩn thận." Đằng Thanh Sơn lắc đầu, đồng thời hô to:

"Tiết Tân."

"Sư phụ." Tiết Tân vội chạy tới.

"Đi theo ta." Đằng Thanh Sơn không giải thích nhiều đã đi ra phía ngoài. Tiết Tân đối với Đằng Thanh Sơn vừa cảm kích lại bội phục, cũng không hỏi nhiều ngoan ngoãn đi theo.

Chỉ có Lục Túc Đao đành phải bất đắc một mình ở đó đẽo gọt đao pháp của nó.

Lúc này chính là sáng sớm lúc, trời tờ mờ sáng. Hộ vệ, nha hoàn của Kinh phủ đa số còn đang ngủ say, chỉ có một bộ phận rời giường.

Tại một góc hẻo lánh, Triệu Đan Trần một tay bóp cổ họng một gã hộ vệ.

"Tiểu nhân thật không biết mà." Hộ vệ vội lắc đầu, lão gia nhà chúng ta vừa mua phủ đệ này, ngoại trừ điều vừa nói ra những thứ khác chúng ta thật không biết..."

"Vừa mua phủ đệ này?" Triệu Đan Trần nghĩ ngợi "Xem ra là vừa tới Vũ An Quận Thành."

"Có biết lão gia nhà ngươi bắt quận thủ Vũ An Quận Thành Triệu Quang Tá giấu ở đâu không?" Triệu Đan Trần thấp giọng hỏi.

"Trong viện, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy." Hộ vệ liền nói.

"Đã bị trói vào cột."

"Hả?" Triệu Đan Trần thoả mãn gật đầu mỉm cười.

"Đại nhân tha mạng, người đánh ngất tiểu nhân đi, tiểu nhân sẽ không nói."

Triệu Đan Trần tay trái dụng lực.

"Răng rắc!" Gã hộ vệ con mắt trợn tròn cả lên, máu tươi từ cổ họng chảy ra ngoài.

"Kinh Ý này quả là thần bí." Triệu Đan Trần hóa thành một làn khói xanh, qua lại như con thoi trong phủ đệ.

"Trong phủ đệ đã mua này không ngờ không cho phép bất kỳ

nha hoàn, hộ vệ nào tiến vào nội viện. Xem ra, ở trong nội viện này có chút bí mật." Triệu Đan Trần này tài cao mật lớn, sau khi cụt tay lại có đột phá thực chẳng hề sợ, tự tin có thể xếp mười vị trí đầu «Thiên Bảng» còn sợ gì?

Tiên thiên cường giả mạnh hơn y, hầu như y đều biết cả.

Về phần cường giả hư cảnh vô cùng đáng sợ? Theo Triệu Đan Trần, thân phận cỡ như hư cảnh cường giả sẽ không tùy tiện đối địch Thanh Hồ Đảo.

Vù!

Chỉ một phát nhảy Triệu Đan Trần đã ở trong nội viện, đằng trước nội viện rất là trống trải, ở phía bên phải chính có một cái đại hoa trì (ao cảnh lớn), cạnh đại hoa trì còn có đình đài lầu các.

"Hừ?" Triệu Đan Trần biến sắc.

Chỉ thấy trong đình đài đó có một cái cây, trên cây cột có trói chặt một người toàn thân đầy vết máu.

"Cài này" Triệu Đan Trần tới gần nhìn, không khỏi khóe mắt muốn rách ra.

"Quang Tá, Quang Tá." Triệu Đan Trần nhỏ giọng gọi.

Kẻ bị trói này khó khăn lắm mới mở được một con mắt duy nhất, xuyên qua màn máu mơ hồ nhận ra người đến nỗi không khỏi phát sinh kích động kêu lên:

"A, a"

"Hừ?" Triệu Đan Trần nhìn miệng Quang Tá, lại nhìn các bộ vị khắp người. Y giận đến tím mặt.

"Tên Kinh Ý này, không ngờ cắt đứt gân chân gân tay Quang Tá, còn phế đi nội kình của hắn, rồi còn biến hắn thành người

câm. Đã là một một phế nhân, một phế nhân vô dụng."

Triệu Quang Tá như vậy chắc chắn chẳng có cách nào tiếp tục làm quận thủ Vũ An Quận.

"Kinh Ý, thế này là ngươi tìm chết." Triệu Đan Trần ánh mắt phát lạnh.

Nhưng đúng lúc này.

"Không ngờ dám xông vào phủ đệ của ta, tìm chết phải không?" Một bóng người áo trắng, lưng đeo lợi kiếm đi tới theo sau lưng nhân ảnh áo trắng chính là Tiết Tân.

"Ngươi chính là Kinh Ý." Triệu Đan Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm người áo trắng.

"Ngươi chỉ có một tay? Hẳn chính là Triệu Đan Trần hả." Đằng Thanh Sơn nhìn kẻ đến, trong lòng trào dâng cảm xúc. Lúc trước ở Đại Duyên Sơn đối mặt Tiên thiên kim đan cường giả, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể chật vật chạy trốn, mà hôm nay tiên thiên kim đan ở trước mặt hư cảnh cường giả chỉ như một đứa trẻ tập tễnh bước đi.

Triệu Đan Trần trong lòng thất kinh.

"Gã này biết ta là Triệu Đan Trần, không ngờ không lo lắng chút nào?"

Y cảm giác thấy không ổn.

"Ngươi là ai?" Triệu Đan Trần lạnh giọng quát tháo "Ngươi không phải Kinh Ý! Cửu Châu đại địa này không có cường giả lợi hại nào tên Kinh Ý cả."

"Ha ha… Cửu Châu đại địa cường giả vô số, một Triệu Đan Trần như ngươi, có thể gặp mấy người?" Đằng Thanh Sơn không

khỏi lắc đầu cười nhạo, Thiên Thần Cung tông phái lớn như vậy trước khi lộ ra, Cửu Châu đại địa không có mấy tông phái biết sự tồn tại của mấy đại thiên thần đó của Thiên Thần Cung.

"Vậy ngươi vì sao đối địch với Thanh Hồ Đảo ta?" Triệu Đan Trần quát tháo.

"Triệu Đan Trần, một Tiên thiên kim đan như ngươi cũng dám ở trước mặt ta lớn tiếng hả?"

Đằng Thanh Sơn, lắc đầu cười:

"Thật chẳng biết, cái lão Xú Hạt Tử (người mù thối tha) Thanh Hồ Đảo của ngươi đó rốt cuộc dạy bọn đệ tử các ngươi thế nào."

Triệu Đan Trần không khỏi sắc mặt đỏ lên:

"Ngươi, ngươi dám"

Hạt Tử Kiếm Thánh, người ngoài đều hô là Thiên Nhãn Kiếm Thánh chứ không dám gọi Hạt Tử Kiếm Thánh lại càng đừng nói là Xú Hạt Tử.

"Sao, nói Xú Hạt Tử mấy câu không được à?" Đằng Thanh Sơn cười nhạt đi đến chỗ Triệu Quang Tá bị trói.

"Hừ? Cái gã kêu Kinh Ý này, có lẽ nào sau khi thấy ta lại muốn chạy trốn? Cho nên cố ý ở đây mạnh miệng dọa ta rồi thừa dịp ta không chú ý chạy thoát?"

Triệu Đan Trần không khỏi nghĩ như vậy, cái kiểu cố ý mạnh miệng lòe người sau đó vội chạy trối chết bình thường vẫn có.

"Toàn bộ Cửu Châu, có được bao nhiêu hư cảnh cường giả. Hơn nữa đa số đều tọa trấn ở các đại tông phái." Triệu Đan Trần tỉnh táo lại.

"Hừ, không ngờ khẩu khí lớn vậy." Triệu Đan Trần quát tháo

"Vậy để ta xem xem ngươi có mấy phân thủ đoạn."

Y vừa nói ra mồm, Đằng Thanh Sơn đã tới bên cạnh Triệu Quang Tá.

"Phốc!" Một chưởng đánh lên ngực Triệu Quang Tá.

"Ậc" thân thể nhuộm máu của Triệu Quang Tá bất ngờ run rẩy, sau đó đầu gục xuống.

"Chết rồi cũng khỏi phải chịu tội." Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Triệu Đan Trần.

"Ngươi, ngươi dám!" Triệu Đan Trần giận dữ công tâm, gầm lên một tiếng, cả người cầm thần kiếm trong tay hóa thành một đạo kiếm quang, kiếm quang phảng phất như ánh sáng mặt trời tụ vào trong một tia sáng duy nhất bắn thẳng đến đầu Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống, thân hình chuyển động.

Xoẹt!

Liền thấy xuất hiện bên cạnh người Triệu Đan Trần, một cước đạp lên bụng khiến y ngã bay đi rơi xuống đất.

"Đan, đan điền của ta" Triệu Đan Trần ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, sau đó hoảng sợ nhìn Đằng Thanh Sơn.

"Ngươi, ngươi là" Đằng Thanh Sơn vượt xa thực lực của y, khiến y trong nháy mắt hiểu rõ thân phận đối phương.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

"Vừa rồi ở trước mặt ta mạnh mồm mạnh miệng, giờ lại còn đâm ta. Hừ, ta phải đi hỏi Xú Hạt Tử Thanh Hồ Đảo đó của ngươi dạy đệ tử thế nào mà không hiểu quy củ như vậy." Nói rồi, Đằng Thanh Sơn xách Triệu Đan Trần lên, hóa thành một đạo huyễn ảnh

biến mất trong nội viện.

"Đồ nhi, ta đi Thanh Hồ Đảo tìm Xú Hạt Tử đó một chuyến, con chờ ở đây." Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang vọng trong nội viện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 27

Ở Thanh Hồ Đảo

Đằng Thanh Sơn liền ra tay Xách Triệu Đan Thần bay ngay tới Hồ Hạt Tử Kiếm Thánh nơi mô?

Mang tiếng chịu nhục cúi đầu trước Sơn - Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn vừa đi, trong sân chỉ còn lại đồ đệ Tiết Tân và thi thể Triệu Quang Tá.

'Người vừa rồi bị sư phụ phá vỡ đan điền dường như tên là Triệu Đan Trần. Kiếm thánh cụt một tay Triệu Đan Trần sao? 'Tiết Tân nuốt nước bọt khan, mắt đầy kinh sắc. Trước khi gã bái sư, gã đã là tiêu sư. Tiêu sư vào nam ra bắc biết rất nhiều chuyện tình. Cái tên Triệu Đan Trần cụt một tay vốn có tên trong mười người đầu Thiên Bảng đương nhiên như sấm bên tai.

Triệu Đan Trần có rất nhiều truyền kỳ, vốn là xếp trong mười hạng đầu Thiên Bảng, sau này bị tông chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng chặt đứt cánh tay phải, nên thứ tự rớt xuống hạng ba mươi Thiên Bảng. Nhưng chẳng ai ngờ có thể chỉ hai năm sau, Triệu Đan Trần lại leo lên tới thứ chín Thiên Bảng.

Trong mắt Tiết Tân... Triệu Đan Trần này là một siêu cường giả ở Cửu Châu Đại Địa!

'Một cước đá bay, phá luôn đan điền? ' Tiết Tân vẫn không dám tin. ' Triệu Đan Trần mà đứng trước mặt sư phụ, chẳng khác

gì một đứa trẻ con không hiểu kiếm pháp. ‘

‘Sư phụ quả là rất mạnh! ‘

Tiết Tân nháy mắt mấy cái, vừa vô cùng kích động, vừa khiếp sợ. Mặc dù bái Đằng Thanh Sơn làm sư phụ nhưng gã chẳng biết gì về việc Đằng Thanh Sơn là cường giả hư cảnh! Thậm chí Tiết Tân còn không biết cái gì gọi là hư cảnh.

‘Tiết Tân. ‘

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang lên bên tai Tiết Tân một cách quỷ dị.

Tiết Tân giật mình, thanh âm đó tiếp tục nói: ’Vi sư đi Thanh Hồ Đảo. Con ở trong nội viện, nếu có gì nguy hiểm cứ nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì, nó sẽ đảm bảo an toàn cho con. ‘

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân vội nhìn bốn phía, nhưng căn bản không thấy Đằng Thanh Sơn.

...

Ngoài cửa Kinh Phủ, Lý tướng quân đang ở trong một tửu lâu, nhìn như đóng đinh vào phủ đệ Kinh Phủ.

‘Sao Triệu trưởng lão còn chưa ra? ‘

‘Chẳng có chút động tĩnh nào. ‘

Lý tướng quân rất sốt ruột.

Đột nhiên...

Lý tướng quân cảm thấy một trận gió thổi qua, thân thể y không kìm được phải rùng mình tựa hồ phát hiện gì đó, lập tức

quay đầu nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy cạnh y là Đằng Thanh Sơn áo bào trắng đeo kiếm đang đứng đó. Đằng Thanh Sơn một tay còn xách cổ áo Triệu Đan Trần, cười mà như không nhìn Lý tướng quân.

- Ngươi, ngươi...

Lý tướng quân sợ tới mức toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch.

Lý tướng quân vừa thấy người trong tay Đằng Thanh Sơn, sắc mặt càng trắng hơn:

- Triệu trưởng lão!

- Ngươi làm gì Triệu trưởng lão thế?

Lý tướng quân luống cuống.

Triệu Đan Trần là một trong những đại cao thủ mạnh nhất Thanh Hồ Đảo.

Trong mắt Triệu Đan Trần có vẻ đau đớn, nhưng chỉ mấp máy miệng, nhưng căn bản nói không nên lời.

- Tướng quân, ngươi thật là là chẳng thể thay đổi được. Lúc trước ta nói rồi, nếu ngươi để cho người tự tiện xông vào Kinh Phủ của ta, ta có thể sẽ tìm ngươi tính sổ đó.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý tướng quân nói lạnh nhạt. Song chỉ một câu này cũng đủ làm Lý tướng quân sợ tới mức sắc mặt không còn một chút huyết sắc, trán đẫm mồ hôi to như hạt đậu.

- Không, đại nhân, tiền bối. - Lý tướng quân nói lắp bắp.

Y không dám có chút tâm tư phàn kháng nào... đến cả Triệu Đan Trần mà cũng bị đối phương bắt sống, y sao còn dám phản kháng?

Đằng Thanh Sơn cười khẽ bảo:

- Nhưng... ngươi lại có thể mời được 'Triệu Đan Trần' của Thanh Hồ Đảo tới, ngươi cũng coi như lập được một công, bù qua trừ lại ta tha cho ngươi lần này. Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ... không được để cho người khác tiến vào Kinh Phủ ta lần nữa. Nếu có lần sau, ta sẽ không tốt tính như vậy nữa đâu.

Nói xong, vù một tiếng.

Đằng Thanh Sơn xách Triệu Đan Trần hư không tiêu thất ngay trước mắt Lý tướng quân.

- Ách...

Lý tướng quân như bị người chặn yết hầu, lúc này mới có thể hô hấp, không ngừng thở hổn hển, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

'Ta không chết, ta không chết. ' Lý tướng quân xoa mồ hôi trên trán. ' Vị cường giả 'Kinh Ý' đáng sợ này, lúc trước đã nói là ta mời Triệu Đan Trần tới là lập một công à? Ta lập công gì? '

Tay xách Triệu Đan Trần, Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo hồng quang, dùng tốc độ kinh người lao về phía Thanh Hồ Đảo.

- Triệu Đan Trần. - Ư, a.

Triệu Đan Trần chỉ có thể cố phát ra âm thanh, nhưng không thể nói được.

- Đừng nóng, chẳng mấy chốc sẽ tới Thanh Hồ Đảo thôi.

Thân ảnh Đằng Thanh Sơn lóe lên một cái vượt qua chừng hơn mười trượng sông rộng, đạp lên ngọn cây, rồi lập tức biến mất ở xa xa.

...

Buổi sáng, tại cấm địa Thanh Hồ Đảo -’ Kiếm Nhận Sơn’.

Kiếm Nhận Sơn là nơi tu luyện của người mạnh nhất Thanh Hồ Đảo, cũng là một siêu cường giả mà cả Cửu Châu Đại Địa đều biết - Hạt Tử Kiếm Thánh.

Kiếm Nhận Sơn, trước căn nhà đá lụp xụp đổ nát, Hạt Tử Kiếm Thánh đang khoanh chân tĩnh tọa trên một tảng đá, trên người dính đầy bụi, trên đỉnh núi gió rất lớn, gió lạnh thổi qua, nhưng đến cả y phục của lão cũng thể thổi tung lên được. Đột nhiên...

Hạt Tử Kiếm Thánh mở mắt, mắt lão lóe lên sắc xám trắng quỷ dị, rồi quay đầu nhìn về phía đông bắc.

- Hư cảnh?

Hai mắt xám trắng của Hạt Tử Kiếm Thánh lóe lên một lệ mang màu đen, tay phải vươn ra...

Vèo!

Một luồng hắc quang từ trong thạch phòng rách nát bên cạnh bay ra, đáp xuống tay Hạt Tử Kiếm Thánh, đó là một cây thiết côn nhỏ màu đen, cả thiết côn ẩn ẩn có tử quang lưu chuyển.

‘Thật là can đảm! ’

‘Dám bắt cả Đan Trần! ’

Trên mặt Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn không chút thay đổi gì, lão nheo nheo mắt, như một con độc xà thời tiền sử. ’ Bắt người của Thanh Hồ Đảo ta, còn dám tới Thanh Hồ Đảo! ’

‘Ừm, hắn đang chạy về phía Thiết Phiền! ’ Không khí chung quanh thân thể Hạt Tử Kiếm Thánh chợt phồng lên.

- Bùng!

Y phục Hạt Tử Kiếm Thánh phồng căn g, lớp bụi trên bộ hắc y bung ra. Sau đó Hạt Tử Kiếm Thánh phóng lên cao, hóa thành một luồng khói màu đen nhanh chóng bay về phía đông bắc Trên Thanh Hồ Đảo có ngàn vạn đệ tử, còn có rất nhiều quân sĩ tinh anh.

- Hả? Vừa rồi dường như có gì lướt qua.

- Ngươi đừng gà mờ thế Trên một con đường quanh co, có hơn mười người đệ tử Thanh Hồ Đảo đang cười đùa vui vẻ, rồi một đệ tử đột nhiên chỉ về phía xa xa:

- Các ngươi mau nhìn kìa - Ở đâu..

Nhất thời hơn mười đệ tử đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa một nam tử đeo kiếm mặc áo bào trắng đang đi trên sơn đạo, mỗi một bước đều là đi xa một dặm đường.

- Đó là ai?

- Người nào, dám đi tới nơi của đảo chủ.

Chung quanh có rất nhiều đệ tử, còn Đằng Thanh Sơn thì cố ý thi triển Thiên Nhai Hành. Nếu hắn dựa vào linh lực thiên địa sẽ hóa thành một đạo hồng quang, nhưng khi thi triển Thiên Nhai Hành thì khi đi từng bước sẽ lưu lại một bóng người. Rất nhiều đệ tử Thanh Hồ Đảo có thể nhìn thấy rõ ràng.

- A. Đó là Triệu trưởng lão.

- Trên tay hắn là Triệu trưởng lão.

- Triệu trưởng lão sao lại ở trên tay hắn?

Các đệ tử ai nấy đều kinh sợ, Triệu Đan Trần là sự kiêu hãnh của đệ tử Thanh Hồ Đảo.

...

Nghe thanh âm hoảng sợ của những đệ tử Thanh Hồ Đảo chung quanh, ai cũng phẫn nộ nhưng lại căn bản không dám đến ngăn trở mình, Đằng Thanh Sơn lộ vẻ tươi cười:

- Ta xách Triệu Đan Trần tới, bây giờ đến cả các đệ tử bình thường của Thanh Hồ Đảo cũng biết. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh muốn dấu việc này cũng không được rồi!

Đằng Thanh Sơn chính đang muốn cố ý bắt nạt Thanh Hồ Đảo, để Thanh Hồ Đảo mất mặt!

Như thế song phương mới có thể không thể hoà hoãn được!

Đằng Thanh Sơn chính là muốn trêu vào Thanh Hồ Đảo!

'Tốc độ thật nhanh. '

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh đã tới một căn lầu phía trước. Cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh đang có một khí tức của nam tử rất mạnh. Căn cứ vào suy đoán của Đằng Thanh Sơn... khí tức mạnh như thế hẳn là là cao thủ tiên thiên kim đan.

...

Tỏa Long Các, lúc này chỉ có đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền và Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Rõ là kiêu ngạo.

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm ứng được Đằng Thanh Sơn cố ý giảm bớt tốc độ, để đệ tử Thanh Hồ Đảo thấy cảnh này. Việc này làm Hạt Tử Kiếm Thánh càng thêm tức giận.

- Sư tổ, người đang tới rốt cuộc là ai? - Thiết Phiền hơi lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng:

- Đợt lát nữa sẽ biết.

Vèo!

Một cái bóng mơ hồ xuất hiện trên Tỏa Long Các, rồi sau đó ngưng thành thực thể. Chính là Đằng Thanh Sơn tay xách Triệu Đan Trần.

'Đây là Hạt Tử Kiếm Thánh. ' Đằng Thanh Sơn cẩn thận quan sát người trước mắt. Mặc dù sớm nghe nói đại danh của Hạt Tử Kiếm Thánh, nhưng hắn chưa bao giờ gặp cả. Hạt Tử Kiếm Thánh nhắm hai mắt, cầm một cây thiết côn nhỏ trông tựa như một cây gậy. Một mái tóc dài trắng bạc như tuyết xõa tung, cả người mặc hắc y giống như da của một con dơi.

Cả người lão đứng đó làm Đằng Thanh Sơn cảm giác tựa hồ như đêm tối phủ xuống, khí thế ngập trời hoàn toàn áp đảo Đằng Thanh Sơn.

'Không hổ là hư cảnh đại thành, thật là lợi hại. '

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

- Ha ha, ông chính là Hạt Tử Kiếm Thánh à.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha... Ném Triệu Đan Trần xuống đất.

- Sớm đã nghe qua 'Hạt Tử Kiếm Thánh' của Thanh Hồ Đảo chính là một trong những nhân vật nhất đẳng ở Cửu Châu Đại Địa ta, tại hạ sớm rất mong chờ. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là bất phàm.

Hạt Tử Kiếm Thánh dửng dưng, nhưng đảo chủ Thiết Phiền phía sau có vẻ rất bất ngờ.

- Ngươi là ai?

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm.

- Tại hạ Kinh Ý.

Đằng Thanh Sơn sang sảng cười.

- Ta sớm nghe nói về thanh danh của Hạt Tử Kiếm Thánh, chẳng biết Hạt Tử Kiếm Thánh tên là gì?

Nếu là người bình thường dám nói 'Hạt Tử Kiếm Thánh', Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng sớm đã nổi giận rồi. Nhưng hôm nay... Hạt Tử Kiếm Thánh hiển nhiên cũng nhận thấy đối phương lai giả bất thiện.

- Thiết Ngũ!

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Thiết Ngũ, ừm, tên rất hay.

Đảo chủ' Thiết Phiền' bên cạnh xem ra có vẻ hơi nóng nảy, vì Triệu Đan Trần đang run rẩy trên mặt đất, không đứng dậy được. Hạt Tử Kiếm Thánh mặt không chút thay đổi, như bức tượng bằng đá, nói trầm trầm:

- Kinh Ý, ngươi dấu diếm đã lâu. Hôm nay lại hủy đi cường giả tiên thiên kim đan của Thanh Hồ Đảo ta, còn cố ý rêu rao... Rốt cuộc là muốn làm gì?

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, nhìn thoáng qua Triệu Đan Trần đang nằm trên mặt đất.

- Mấy ngày hôm trước nhân mã Thanh Hồ Đảo ông ở Vũ An Quận dám tự tiện xông vào phủ đệ của ta. Ta lúc đó đã ra lệnh... Nếu có người dám xông vào Kinh Phủ của ta, ta nhất định giết ngay! Tên Triệu Đan Trần tới Kinh Phủ của ta, không thông bẩm

cho lính trông cửa rồi chờ ta truyền lệnh vào, lại lẻn vào. Còn giết cả hộ vệ ở phủ đệ ta... Gặp ta còn hò hét chửi bới, động tay động chân... Hạt Tử Kiếm Thánh, Thanh Hồ Đảo dạy đệ tử như thế nào thế?

- Kinh Ý ta không chủ động chọc người, nhưng... cũng sẽ không để người ta bắt nạt leo lên đầu lên cổ ta. Một tiên thiên kim đan nho nhỏ cũng dám láo xược ở phủ đệ ta sao.

Đằng Thanh Sơn nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh:

- Phá đan điền hắn, cũng chỉ là khiển trách nho nhỏ. Ta nể mặt Hạt Tử Kiếm Thánh cũng lưu lại cái mạng nhỏ cho hắn... Hạt Tử Kiếm Thánh, Thanh Hồ Đảo của ông cũng nên dạy bảo đệ tử cho tốt, không phải phủ đệ của ai đều có thể xông loạn được đâu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 28

Rút Kiếm, Giết Người

Thiết Phiền cố nhịn đến cùng Lửa giận phát tiết, sắp bung ra rồi Khổ nỗi sư tổ có lời Coi trọng chữ "nhẫn" mới là người khôn Phế bỏ cao thủ tiên thiên kim đan, còn bảo là nể tình?

Cho dù là Hạt Tử Kiếm Thánh có tốt tính tới mấy, trong lòng phải nổi giận đùng đùng...

Đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền ở phía sau nghe Đằng Thanh Sơn nói thế, giận tím mặt.

'Tên Kinh Ý này thật sự là quá đáng. Hủy đan điền Triệu trưởng lão, còn tới Thanh Hồ Đảo ta diễu võ dương oai, còn bảo Thanh Hồ Đảo ta phải dạy đệ tử cho tốt, quá càn rỡ, quá càn rỡ. '

Nếu tên Kinh Ý này không phải là cường giả hư cảnh, Thiết Phiền đã ra lệnh xử tử Đằng Thanh Sơn rồi.

'Thiết Phiền. ' Thanh âm của Hạt Tử Kiếm Thánh vang lên bên tai đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền.

Thiết Phiền cả kinh. Y hiểu đây là thanh âm của sư tổ.

'Nhịn một chút, tên Kinh Ý trước giờ ta chưa bao giờ nghe qua, hẳn là một tên ẩn sĩ nhàn tản đạt tới cường giả hư cảnh. Loại người như thế là không thể trêu vào được. '

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm nhắc nhở. 'Người như thế sống không biết bao nhiêu năm, thân nhân đều chết cả. Chẳng có ai ràng buộc, tính tình rất cổ quái, ai trêu vào họ đã đau thấu trời. Hôm nay chúng ta nhẫn nhịn cho qua việc này đi. '

'Nếu không đành lòng, làm cứng với hắn sẽ rất phiền toái. ' Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm dặn dò Thiết Phiền.

Trên Cửu Châu Đại Địa, loại người đáng sợ nhất không phải là những tuyệt thế cường giả như Hạt Tử Kiếm Thánh, mà là loại cường giả nhàn tản đạt tới hư cảnh. Mặc dù Hạt Tử Kiếm Thánh rất giận tên cường giả tự xưng 'Kinh Ý' nhưng cũng rất đau đầu.

- Thiết Phiền.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhắc nhở.

- Sư tổ.

Thanh Hồ đảo chủ' Thiết Phiền' cung kính đáp.

- Dìu Đan Trần sang một bên. - Hạt Tử Kiếm Thánh bảo.

- Dạ, sư tổ.

Thiết Phiền cố nén tức giận, đi tới cạnh Triệu Đan Trần, nâng y dậy. Chỉ nghe những tiếng 'răng rắc' Thiết Phiền đã xoay lại những khớp cho Triệu Đan Trần. Lúc này Triệu Đan Trần mới có thể tự mình đứng lên, oán hận nhìn Đằng Thanh Sơn nhưng không dám lên tiếng.

Thiết Phiền, Triệu Đan Trần hai người đứng một bên Tỏa Long Các.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhắm hai mắt, quay về phía Đằng Thanh Sơn, lạnh lùng nói:

- Kinh Ý, đệ tử của Thanh Hồ Đảo ta, Thanh Hồ Đảo sẽ quản.

Lần này phiền ngươi tự mình đưa tới... Ta còn muốn tiếp tục tu luyện, không tiễn.

'Hạt Tử Kiếm Thánh này thật là nhẫn nại. ' Đằng Thanh Sơn sờ mũi, thầm nghĩ.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên sực nghĩ ra...

' Ừm, bên ngoài có rất nhiều người. '

...

Đích xác, lúc này ở ngoài sân Tỏa Long Các đã tụ tập vô số đệ tử Thanh Hồ Đảo, thậm chí còn có không ít hộ pháp Liên trưởng lão cũng chạy tới.

- Cái gì? Có người bắt Triệu trưởng lão à, xông bừa vào?

- Không thấy hắn đi vào, nhưng, nhìn phương hướng mà người áo bào trắng đi tới, thì hắn đã vào bên trong rồi.

- Trưởng lão, làm sao bây giờ?

Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng nghe các thanh âm bên ngoài. Kỳ thật cũng không trách các đệ tử Thanh Hồ Đảo khẩn trương... Dù sao một cường giả đáng sợ có thể dễ dàng bắt Triệu Đan Trần, xông vào chỗ ở của đảo chủ, ai có thể không lo lắng chứ? Phải biết là Triệu Đan Trần còn mạnh hơn cả đảo chủ 'Thiết Phiền' một chút.

Nếu đường đường đảo chủ Thanh Hồ Đảo bị giết, vậy quả thật trò cười cho người trong thiên hạ.

...

Trong Tỏa Long Các.

- Đảo chủ, các trưởng lão cầu kiến.

Một đệ tử canh gác đứng xa xa cung kính nói.

Thiết Phiền nghe thế nhướng mày, quát lùi ra.

Hạt Tử Kiếm Thánh bất mãn muốn đuổi những người ấy đi, nhưng ngay lúc này Đằng Thanh Sơn cười khẽ rồi cất tiếng:

- Thiết Ngũ, sao lại bảo ta đi nhanh thế?

- Ngươi còn có chuyện gì nữa?

Thiết Phiền nghe thế lửa giận lại bốc lên.

Hạt Tử Kiếm Thánh gương mặt vẫn như tượng đá, lúc này tựa hồ đen xạm lại một chút, trầm giọng nói:

- Kinh Ý, còn có chuyện gì nữa?

- Hôm nay ta tới đây đem Triệu Đan Trần theo chỉ là tiện tay... Hôm nay chuyện trọng yếu nhất là đem một người của Thanh Hồ Đảo các ngươi đi.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Người này tên là Triệu Phủ, là một đệ tử hạch tâm của Thanh Hồ Đảo các ngươi. Giao hắn cho ta, ta lập tức đi ngay!

Ầm!

Hai mắt Hạt Tử Kiếm Thánh đang nhắm chợt trợn trừng, lộ ra hai tròng mắt xám trắng, nhưng hai tròng mắt xám trắng lại mờ ảo có lệ mang màu đen lóe ra, làm cho Đằng Thanh Sơn không khỏi ớn lạnh.

- Kinh Ý, ngươi không thấy là ngươi rất quá đáng sao?

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm, trong thanh âm ẩn chứa đầy tức giận.

- Quá đáng á?

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào lão mù.

- Thiết Ngũ, hôm nay ta nhất định phải bắt Triệu Phủ đi!

Thiết Phiền bên cạnh cũng không kìm được xen vào nói:

- Kinh Ý tiền bối, ông...

- Câm miệng.

Đằng Thanh Sơn quát lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn y.

- Ta và Thiết Ngũ nói chuyện, đâu có phần ngươi xen vào!

Thiết Phiền không khỏi đỏ mặt, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cường giả hư cảnh nói chuyện... Hắn chỉ là một tiên thiên kim đan đích xác không có tư cách xen vào.

- Kinh Ý.

Trong thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh ẩn chứa đầy lửa giận, thanh âm rất lớn, giống như tiếng sấm.

- Đây là Thanh Hồ Đảo! Nếu cho dù đệ tử tên là Triệu Phủ này có đắc tội với ngươi, Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng phải điều tra một phen. Nếu đích xác như thế, sẽ đem hắn giao cho ngươi, để ngươi trách phạt hắn cũng không sao. Nhưng... Ngươi muốn cưỡng ép mang đệ tử Thanh Hồ Đảo ta đi như vậy, quả là ngươi không coi Thanh Hồ Đảo ta vào đâu cả!

Không phải là việc tổn thất vài đệ tử, mà là sự tôn nghiêm, thể diện!

Một câu của Đằng Thanh Sơn mà Thanh Hồ Đảo chắp tay dâng đệ tử hạch tâm ra, vậy thì còn mặt mũi đâu nữa?

- Triệu Phủ này có cừu oán với đệ tử ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Có cừu oán? Có cừu oán gì, ngươi nói ra đi... Ta sẽ hạ lệnh cho người Thanh Hồ Đảo điều tra. Trong vòng ba ngày nhất định sẽ điều tra rành mạch. Đến lúc đó, nếu thật sự như ngươi nói, Triệu Phủ tự nhiên sẽ được giao cho ngươi xử trí. Thanh Hồ Đảo ta không thể chỉ bằng vào nói mấy câu của ngươi đã dâng đệ tử hạch tâm lên.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh buốt, hiển nhiên đang áp chế sự tức giận.

Sống hơn bốn trăm năm, đặc biệt sau khi đạt tới hư cảnh đại thành, lão có khi nào bị bắt nạt phải cúi đầu như vậy.

Nhưng...

Bây giờ Thanh Hồ Đảo có hoạ ngoại xâm Thiên Thần cung, lại có nỗi lo bên trong là Quy Nguyên Tông, hơn nữa bản thân nội bộ Thanh Hồ Đảo cũng không có đệ tử nào có thể trở thành cường giả hư cảnh, tiếp nhận được gánh nặng. Do đó Hạt Tử Kiếm Thánh phải cố nén giận trước mặt Đằng Thanh Sơn.

- Thiết Ngũ!

Đằng Thanh Sơn nổi giận nói:

- Thanh Hồ Đảo ông điều tra à? Sao, ông cho rằng Kinh Ý ta nói láo để đưa một đệ tử Thanh Hồ Đảo đi?

- Thiết Ngũ.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn lạnh buốt.

- Ta đã nói như vậy đó. Ta nói cho ông biết, Triệu Phủ thật sự có đại cừu với đệ tử ta... Kinh Ý ta nói một là một, nói hai là hai!

Không đến mức chỉ vì một tên đệ tử của Thanh Hồ Đảo các ông mà không biết xấu hổ đi nói láo đâu! Ta đã nể mặt ông, không muốn đại náo Thanh Hồ Đảo của ông. Ông nên mau mau giao ra Triệu Phủ, việc này bỏ qua, bằng không... Hừ.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, làm đảo chủ Thiết Phiền và Triệu Đan Trần bên trong Tỏa Long Các giận tới mức hai mắt muốn tóe lửa.

- Hừ!

Một tiếng hừ làm mặt đất chấn động.

Ở ngoài viện có vô số đệ tử tụ tập. Mặc dù những cường giả hư cảnh như Đằng Thanh Sơn phong tỏa không gian chung quanh Tỏa Long Các, nên không nghe được thanh âm bên trong viện nhưng họ lại đều cảm thấy dưới chân chấn động.

Vù... vù...

Mái tóc bạc của Hạt Tử Kiếm Thánh, sợi nào sợi nấy như lợi kiếm, đôi tròng mắt xám trắng ảm đạm chợt lóe ra lệ mang màu đen, không gian chung quanh ẩn ẩn bắt đầu vặn vẹo, mắt có thể thấy từng đạo điện mang màu đen lóe lên chung quanh. Hạt Tử Kiếm Thánh nổi giận nói trầm trầm:

- Kinh Ý, đây là Thanh Hồ Đảo ta, không phải là nơi ngươi láo xược được!

- Thiết Ngũ ta tung hoành Cửu Châu, chưa có ai dám đứng trước mặt ta kiêu ngạo như vậy!

Hạt Tử Kiếm Thánh cầm thiết côn nhỏ.

- Bây giờ ngươi cấp tốc ly khai Thanh Hồ Đảo, chuyện hôm nay ta coi như không phát sinh! Nếu ngươi vẫn còn ở đây giương oai... Hừ, xú hạt tử ta không tiếc tất cả, cho dù phải truy khắp Cửu

Châu Đại Địa, cũng nhất định phải lấy mạng ngươi!

Hạt Tử Kiếm Thánh rốt cục đã bộc phát!

Lão mù cao ngạo, Hạt Tử Kiếm Thánh hư cảnh đại thành, rốt cục cũng nổi điên.

- Ha ha... Ngươi muốn giết ta à?

Đằng Thanh Sơn giận dữ cười lại.

- Xú hạt tử, ta xưng hô ngươi một tiếng Thiết Ngũ, ngươi thật nghĩ là ta sợ ngươi sao? Xú hạt tử ngươi rất lợi hại, nhưng Kinh Ý ta không sợ ngươi.

- Được, được! Ngươi muốn giết ta hả, được!

Đằng Thanh Sơn cười ha ha…

- Xem ông giết chết ta trước, hay ta giết sạch người của Thanh Hồ Đảo trước!

Một tiếng cười ngông cuồng vang lên.

- Ầm!

Thân thể Đằng Thanh Sơn hóa thành luồng hỏa quang bùng nổ, biến mất khỏi tầm mắt.

- Choang!

Bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

- Láo xược.

Hạt Tử Kiếm Thánh giận dữ. Cây thiết côn nhỏ trong tay lão hóa thành một luồng ánh sáng màu đen, chém với tốc độ kinh người về phía Đằng Thanh Sơn.

Thế nhưng...

Đằng Thanh Sơn căn bản không muốn chính diện giao thủ với Hạt Tử Kiếm Thánh. Hắn sớm đã né tránh rồi. Đồng thời Đằng Thanh Sơn còn chém mạnh một kiếm về bốn phương tám hướng.

- Veo!

Một luồng kiếm quang rực lửa hình vòng tròn, như một lưỡi ánh sáng hình bán nguyệt nhanh như chớp bay về phía vách tường xa xa. Chỉ lóe lên, rồi vách tường đó đã bị cắt đôi. Tốc độ di động Hạt Tử Kiếm Thánh có nhanh đến mấy, cũng không cản nổi tốc độ của kiếm quang! Trong nháy mắt vách tường bị chia đôi, ngoài tường rất nhiều đệ tử cũng bị cắt ngọt!

- A!

- A! Tránh đi!

Tiếng kêu thê lương huyên náo, ngoài viện truyền đến. Máu văng tung tóe, chỉ một kiếm đã làm hơn mười người bên ngoài chết thảm đương trường. Hơn mười người trọng thương tàn phế, trong đó có hai tiên thiên cường giả.

- Giết đi, xem ai chết trước. Ha ha… giết đi, giết đi!!!

Đằng Thanh Sơn ngông cuồng cười to, tiếng vang vọng khắp cả Thanh Hồ Đảo. Hơn mười vạn đệ tử và rất nhiều quân sĩ tinh anh trong Thanh Hồ Đảo đều ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lên trời. Đằng Thanh Sơn đã hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía xa xa. Hướng hắn bay tới chính là nơi trưởng lão Thanh Hồ Đảo tụ tập.

- Không...

Đảo chủ Thiết Phiền hoảng sợ đến ngây người.

- Không ổn.

Triệu Đan Trần cũng hết hồn.

Hạt Tử Kiếm Thánh càng tức giận đến xịt khói, không biết phải làm như thế nào.

Hư cảnh đại thành thì đã sao?

Sức chiến đấu của lão rất lợi hại. Nhưng, nói về tốc độ chạy thì cũng tương đương với người đạt tới 'thân dung thiên địa' thôi. Đối phương căn bản không đánh với lão, mà là không ngừng chạy trốn. Đồng thời giết đệ tử tinh anh của Thanh Hồ Đảo!

- Tên Kinh Ý này...

Khóe miệng Hạt Tử Kiếm Thánh sùi bọt mép.

Lão giận quá!

Lão không ngờ, đối phương lại bất chấp việc lão uy hiếp, ngược lại còn tùy ý đại sát.

- Ha ha... Kinh Ý ta sống ba trăm năm cũng đủ rồi. Ha ha, có thể làm Thanh Hồ Đảo chôn cùng ta quả là thống khoái, thống khoái.

Tiếng cười ngông cuồng không ngừng vang vọng cả Thanh Hồ Đảo.

Sắc mặt Hạt Tử Kiếm Thánh thoáng cái trở nên trắng bệch.

Cường giả hư cảnh, có một vài người sống rất lâu thân nhân đều chết cả. Những cường giả hư cảnh này chẳng còn quyến luyến gì với trần thế này nữa, căn bản không sợ chết. Gặp phải người như vậy quả là đáng sợ.

- Dừng tay!

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tới dựng tóc lên, truyền âm nói:

- Kinh Ý, ta đồng ý giao tên Triệu Phủ đó!

Hạt Tử Kiếm Thánh cao ngạo cũng phải cúi cái đầu cao quý của lão xuống!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 29

Thanh Sơn Quy Lai

Mỹ nhân quá động lòng người Ngày mai hẹn trước nhớ cười với ta Triệu Phủ mày tươi như hoa Chưa biết họa, vẫn la cà mỹ nhân Mấy chục vạn đệ tử trong Thanh Hồ Đảo vì lời nói đó của Đằng Thanh Sơn đều bị dọa cho sợ hãi.

"Có thể khiến Thanh Hồ Đảo bồi táng cùng, thống khoái, thống khoái"

Bồi táng Thanh Hồ Đảo cùng?

Ai nói mạnh miệng vậy chứ?

Vù! Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang phá không bay nhanh về phía Đằng Thanh Sơn đồng thời truyền âm nói:

"Kinh Ý, bọn chúng đều là tiểu bối, ngươi cũng là Hư Cảnh, hà tất tàn sát những tiểu bối đó như thế. Tên Triệu Phủ đó ta bây giờ phái người đi bắt lại."

Đến nước này, Hạt Tử Kiếm Thánh có phẫn nộ cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Vù! Đằng Thanh Sơn thân ảnh nhoáng lên hạ xuống đỉnh một tòa cung điện.

Đứng trên đỉnh cung điện, tà áo trắng bị cuồng phong thổi phần phật, Đằng Thanh Sơn nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh bay lơ lửng trước mặt cũng truyền âm trả lời:

"Thiết Ngũ, ông muốn ta dừng tay? Lúc trước ngay từ đầu ông giao Triệu Phủ ra, ta khẳng định cho ông chút mặt mũi, chỉ mang Triệu Phủ rời đi, thế nhưng hiện tại, hết rồi!"

Hạt Tử Kiếm Thánh sắc mặt khẽ biến.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục cười lạnh:

"Ông còn uy hiếp ta? Còn nói không tiếc mọi giá, phải truy khắp Cửu Châu đại địa cũng phải lấy mạng ta? Kinh Ý ta không chịu nổi kẻ khác uy hiếp! Cũng ghét nhất bị người khác uy hiếp! Ta trái lại muốn xem Thanh Hồ Đảo xưng là một trong bát đại tông phái có thể làm khó dễ được ta không?"

Hạt Tử Kiếm Thánh trong ngực lửa giận thiêu đốt, lão giận ghê gớm nhưng lão phải nhịn!

"Không thể so đo với Kinh Ý này, hắn là một thằng điên sống mấy trăm năm rồi, không ràng không buộc, một thằng điên không sợ chết." Hạt Tử Kiếm Thánh không ngừng tự thuyết phục bản thân, lão dù sao còn phải chăm lo cho toàn bộ Thanh Hồ Đảo, lão không thể côn đồ giống như đối phương 'Kinh Ý' được.

Đầu trọc không sợ bị nắm tóc, điều này giờ rõ như ban ngày.

"Kinh Ý." Hạt Tử Kiếm Thánh thanh âm vẫn tiếp tục dịu xuống.

"Khi trước là ta không đúng, chuyện này cứ coi như bỏ qua đi, Triệu Phủ kia ta lập tức sai người giao cho ngươi."

"Một câu không đúng là bỏ qua à?" Đằng Thanh Sơn hừ lạnh nói.

...

Hai đại cường giả Hư Cảnh, một đứng trên cung điện, một bay lơ lửng giữa không trung. Cảnh này được ngàn vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo chứng kiến, đông đảo đệ tử kẻ nào cũng kích động đến phát cuồng.

"Xem kìa! Họ có thể bay, người áo đen ở giữa không trung kìa."

"Có thể bay, không ngờ có thể bay."

"Người áo trắng kia vừa rồi hình như đột nhiên xuất hiện trên đỉnh cung điện."

Bốn phương tám hướng, ngàn vạn đệ tử đều chăm chú nhìn hai đại hư cảnh, bàn luận sôi nổi, kích động đến quên cả bản thân! Dù sao... trên Cửu Châu đại địa, tuy rằng rất nhiều người đều biết ở trên tiên thiên khẳng định còn có cường giả mạnh hơn, nhưng cũng không có biết ý nghĩa của 'hư cảnh'.

Hơn nữa, cũng chưa từng thấy qua những kẻ vượt trên tiên thiên!

Bất luận là đám người 'Vũ Hoàng' 'Tần Lĩnh thiên đế' hay là các nhân vật đỉnh cao trên Cửu Châu đại địa - hư cảnh cường giả, bọn họ đều không có cơ hội gặp mặt.

...

"Kinh Ý, việc này xem như ta không đúng, ngươi làm sao mới có thể bỏ qua chuyện này."

Thanh âm già nua trầm thấp của Hạt Tử Kiếm Thánh tựa hồ không một chút tức giận nào. Thế nhưng Đằng Thanh Sơn ở đối diện có thể đoán ra... Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này khẳng định là lửa giận đầy bụng đều đang nén lại.

"Ta tới tận bây giờ vẫn chưa có một chốn yên thân lập nghiệp."

Đằng Thanh Sơn thở dài một tiếng:

"Thanh Hồ Đảo ông nhà rộng người đông, như vậy đi... Trong biên giới Dương Châu, ở phía tây Thái A Sơn Mạch đó có một 'Cửu Lang Hồ', trong Cửu Lang Hồ có một hòn đảo giữa hồ, chỗ đó rất thích hợp để cư trú. Thanh Hồ Đảo các ông thống lĩnh gần như toàn bộ Thanh Châu, đâu để ý một hòn đảo giữa hồ như thế nhỉ."

Hạt Tử Kiếm Thánh giật mình.

Cửu Lang Hồ?

Cho dù là Hạt Tử Kiếm Thánh, cũng biết Cửu Lang là cái dạng địa phương gì.

Phải biết "Thái A Sơn Mạch" chính là sơn mạch lớn nhất của cả Dương Châu, cường đạo thổ phỉ ở trong đó nhiều hơn mấy chục vạn, tin nhảm loan đi là gần trăm vạn. Mà hoàn cảnh sinh hoạt và ưu thế địa lý ở trong sơn mạch há có thể so với được với đảo nằm giữa Cửu Lang Hồ?

Đảo giữa hồ thứ nhất có sự hiểm yếu tự nhiên của hồ nước, thứ hai là hoàn cảnh sinh hoạt cũng tốt hơn nhiều.

Cho nên trên đảo giữa Cửu Lang Hồ có một siêu đại bang phái tên là "Cửu Lang Bang", là một bang phái khổng lồ đông đảo cường đạo thổ phỉ ở Thái A Sơn Mạch! Chỉ riêng bang chúng đã hơn mười vạn.

"Thế nào, một Cửu Lang Hồ cũng tiếc rẻ à?" Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống.

Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng tức giận nhưng bấm bụng.

Chỉ là một bang phái cường đạo mà thôi, mạnh yếu thế nào

căn bản chẳng cần nghĩ. Cửu Lang Bang đó tuy trên danh nghĩa có mười vạn bang chúng nhưng đối với Thanh Hồ Đảo mà nói, lại là chẳng chịu nổi một kích.

"Được rồi, nội trong nửa tháng giải quyết Cửu Lang Hồ này, đến lúc đó Kinh Ý ngươi có thể đi tiếp nhận."

Hạt Tử Kiếm Thánh tuy rằng phẫn nộ không cam lòng, nhưng hiện tại lão chỉ nghĩ cách giải quyết cho xong yêu cầu của tên "Kinh Ý".

"Kinh Ý, ta và ngươi hay là xuống dưới đi"

Hạt Tử Kiếm Thánh tuy rằng con mắt đã mù, thế nhưng lỗ tai vẫn nghe được, ngoài ra cũng có thể cảm ứng... Lão biết lúc này hàng ngàn hàng vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo đều đang ngửa đầu nhìn hai người bọn họ.

"Cũng được."

Đằng Thanh Sơn hờ hững trả lời.

"Tên Triệu Phủ đó, có lẽ nhanh đưa tới một chút."

Trong một tòa cung điện bên cạnh Tỏa Long Các, Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đều ở trong cung điện, theo bên cạnh còn có Thanh Hồ Đảo chủ "Thiết Phiền" cùng Triệu Đan Trần.

"Thiết Phiền, ngươi tự mình đi đi, cho người đưa Triệu Phủ tới." Hạt Tử Kiếm Thánh trầm giọng nói.

"Dạ, sư tổ."

Đảo chủ 'Thiết Phiền' lại nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, "Kinh Ý tiền bối, không biết là Triệu Phủ nào? Thanh Hồ Đảo ta đệ tử đông đảo."

"Cháu của quận thủ Vũ An Quận 'Triệu Quang Tá'." Đằng

Thanh Sơn liếc mắt nhìn Triệu Đan Trần.

"Triệu Đan Trần này chắc chắn biết."

Triệu Đan Trần nhíu mắt, không dám hé răng.

"Ta đã biết rồi." Thiết Phiền không nhiều lời lúc này rời khỏi đi tìm Triệu Phủ.

"Kinh Ý." Hạt Tử Kiếm Thánh giọng hòa nhã:

"Đến bây giờ ta vẫn không biết Triệu Phủ này rốt cuộc đã chọc vào đệ tử ngươi thế nào"

"Đệ tử ta, tên là Tiết Tân!"

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Triệu Đan Trần, Triệu Đan Trần lúc này biến sắc, hiển nhiên đã hiểu ra nguyên nhân, "Cừu oán giữa Tiết Tân và Triệu Phủ, ngươi có thể hỏi Triệu Đan Trần."

"Đan Trần." Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi Triệu Đan Trần.

Triệu Đan Trần không dám giấu diếm, bắt đầu cung kính thuật chuyện:

"Sư tổ, là thế này, ba năm trước đây..."

Sau khi đảo chủ "Thiết Phiền" ly khai cung điện tới bên ngoài liền thấy máu tươi đầy đất thậm chí cả chân cẳng bị chặt đứt.

"Đảo chủ."

Đám đệ tử, hộ pháp đông đảo ở bên ngoài đều hành lễ.

"Thế nào?" Thiết Phiền dò hỏi, "Tử thương thế nào?"

Một trưởng lão tóc bạc đi tới, sắc mặt khó coi bẩm báo:

"Đảo chủ, vừa rồi một đạo quang mang lóe lên, chúng ta có tới

năm mươi ba người bị mất mạng, mười ba người trọng thương. Trong năm mươi ba người bị chết có hai vị trưởng lão, là Vạn sư huynh và Lý Đồng sư điệt. “

"Cái gì." Thiết Phiền kinh hãi. "Vừa rồi ở bên ngoài có chừng gần nghìn người, các trưởng lão chạy tới kể cả ta cũng chỉ ba người! Ta không nghĩ ra thế nào mà lại trùng hợp như vậy, một đạo quang mang không ngờ giết chết Vạn sư huynh bọn họ hai người."

Trưởng lão tóc bạc đó cũng nổi giận, Thiết Phiền vừa nghe liền minh bạch, khẳng định là kẻ tên "Kinh Ý" kia đã cố ý!

Cường giả hư cảnh đích thực có thể căn cứ khí tức phán đoán thực lực mạnh yếu, tiên thiên cường giả có 'Thần' mạnh, khí tức rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Một đạo kiếm quang đó của Đằng Thanh Sơn cũng là cố gắng lấy phạm vi lớn nhất giết chết tiên thiên cường giả.

"Triệu Phủ!" Đảo chủ 'Thiết Phiền' trong lòng nổi giận, "Triệu Phủ này ỷ thế là đệ tử Triệu gia, không ngờ khiến Thanh Hồ Đảo ta chọc phải đại địch như vậy. Hôm nay còn chết mất hai tiên thiên, ngay cả Triệu trưởng lão cũng bị phế rồi, rồi lại còn phải công chiếm Cửu Lang Hồ... Triệu Phủ quá giỏi gây họa rồi."

"Mấy người các ngươi đi bắt tên phế vật Triệu Phủ đó cho ta, chính là tên Triệu Phủ cháu của quận thủ Vũ An Quận 'Triệu Quang Tá'."

Thiết Phiền ra lệnh. Trưởng lão tóc bạc cùng mấy đại hộ pháp ở quanh lập tức lĩnh mệnh đi tìm Triệu Phủ.

...

Thanh Hồ Đảo đã có thể trở thành cơ sở của một trong bát đại tông phái thì có thể tưởng tượng đảo này lớn thế nào!

Triệu Phủ cư trú ở trong Thanh Hồ Đảo.

"Vừa rồi có chuyện gì vậy? Sống đã hơn ba trăm năm? Còn nói phải để Thanh Hồ Đảo bồi táng cùng?"

"Không rõ, thanh âm hình như từ phía đông truyền đến"

Ngoại trừ một ít đệ tử tới gần khu vực Tỏa Long Các, bọn đệ tử toàn bộ Thanh Hồ Đảo tới hơn chín phần đều không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Yên tâm đi, có thể có chuyện gì chứ? Chắc là thằng điên nào đó tới Thanh Hồ Đảo ta làm loạn."

Một gã thanh niên mặc lam bào viền bạc đang cười với một thiếu nữ xinh đẹp ở cạnh:

"Sư muội, sư phụ truyền «Phiêu Phong Cửu Kiếm» huynh còn mấy chỗ không hiểu, chúng ta cùng nhau luận bàn, cùng tìm hiểu được không?"

Thiếu nữ xinh đẹp này cố nén vẻ chán ghét, rặn ra một nụ cười đáp lời:

"Triệu sư huynh, muội còn có việc, để lần sau đi."

Đối với thanh niên 'Triệu Phủ' ở trước mặt cô cũng không dám làm mất lòng, đối phương chính là con của gia chủ hiện thời của Triệu gia. Mà Triệu gia ở trong Thanh Hồ Đảo thực sự là có thế lực rất mạnh.

"Được, lần sau. Hừm, buổi sáng ngày mai thì thế nào?" Thanh niên áo lam 'Triệu Phủ' cười cố dây dưa.

Thiếu nữ xinh đẹp miễn cưỡng gật đầu, rồi rời đi ngay.

Triệu Phủ sắc mặt lạnh lẽo, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười nhạt:

"Thú vị đấy, hôm nay tốn lời trêu đùa ngươi, nếu như còn không thức thời... thì chớ có trách ta."

Bỗng nhiên…

"Triệu Phủ đâu?"

"Triệu Phủ."

Mấy tiếng quát tức giận vang lên.

Triệu Phủ cau mày quay đầu muốn quát mắng, nhưng nhìn những người vừa đến lại sợ đến dựng người. Trong mười mấy người tới, không ngờ kể cả sư phụ hắn vào có cả hai vị trưởng lão, những người khác đều là hộ pháp.

"Sư phụ, trưởng lão." Triệu Phủ vội hành lễ.

"Hừ, tên nghiệt đồ ngươi."

"Hiện tại không phải lúc thích hợp răn dạy hắn, nhanh mang hắn đi tìm đảo chủ đi."

Triệu Phủ hoàn toàn bị dọa ngây người, căn bản không dám hé răng, ngoan ngoãn để hai vị trưởng lão cùng hơn mười vị hộ pháp lôi đi. Hắn có ngông nghênh càn quấy nữa cũng chỉ là ngông nghênh ở nhà mà thôi.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Ta, ta không có gây chuyện mà?" Triệu Phủ căn bản không hiểu.

Chỉ một chốc sau.

Triệu Phủ đã bị đưa tới bên ngoài Tỏa Long Các, Triệu Phủ vừa nhìn thấy bức tường đã sập của Tỏa Long Các rồi lại cả vết máu trên mặt đất không khỏi run lên.

"Triệu Phủ, ngươi qua đây." Một tiếng quát lớn.

Triệu Phủ ngẩng đầu nhìn, quát mắng hắn chính là đảo chủ 'Thiết Phiền' với mái tóc vàng trông giống như một con sư tử đang nổi giận. Ánh mắt Thiết Phiền nhìn Triệu Phủ giống như đang muốn giết người. Một đệ tử hạch tâm sao có thể so được với giá trị của ba đại tiên thiên cường giả.

"Đảo chủ." Triệu Phủ sợ đến nỗi trán toát mồ hôi lạnh.

"Theo ta đi vào." Thiết Phiền quát tháo, Triệu Phủ vội ngoan ngoãn đi theo phía sau cùng tiến vào trong cung điện đó.

Giữa cung điện, Triệu Phủ trong lòng vô cùng khẩn trương.

"A, vị này chính là Triệu Phủ sao?" Một thanh âm lãnh đạm vang lên.

Triệu Phủ ngẩng đầu thấy kẻ vừa nói là một thanh niên đeo kiếm mặc áo trắng không khỏi thầm nghĩ:

"Người này là ai?"

Chỉ thấy đảo chủ Thanh Hồ Đảo 'Thiết Phiền' vội hành lễ nói "Kinh Ý tiền bối, hắn chính là Triệu Phủ. Hiện tại, xin giao cho tiền bối, để tiền bối người tùy ý trừng trị."

"Trừng trị? Ta bị trừng trị gì?" Triệu Phủ trong mắt đầy kinh hoảng.

...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 30

Sát Tâm

Thanh Hồ Đảo chịu cúi đầu Hạt Tử Kiếm Thánh sầu lo buồn lòng Bây giờ lão chỉ có mong Thanh Sơn đừng ngoáy trong nhà mới yên.

Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đang ngồi trên đại điện. Còn Triệu Đan Trần, Thiết Phiền và Triệu Phủ vừa bị bắt được đều đang đứng.

- Đảo chủ!

Triệu Phủ hoảng sợ nhìn về phía đảo chủ ‘ Thiết Phiền ’.

- Hừ.

Thiết Phiền liếc mắt nhìn Triệu Phủ, mắng mỏ:

- Thanh Hồ Đảo ta lại sao lại đẻ ra thứ đệ tử hư hỏng như ngươi chứ...

Lời vừa dứt, vừa nghĩ tới việc Thanh Hồ Đảo tổn thất ba vị tiên thiên cường giả, Thiết Phiền càng thêm đau lòng. Số tiên thiên cường giả ở Thanh Hồ Đảo cũng không nhiều lắm, Triệu Đan Trần lại được xếp một trong mười hạng đầu Thiên Bảng.

Chỉ vì Triệu Phủ!

Thiết Phiền càng thêm tức giận.

- Chỉ vì một bộ Lưu Vân Thiếp mà giết cả nhà một gia tộc, tịch thu sạch tài sản của họ, quả thật ghê gớm.

Thanh âm trầm thấp của Hạt Tử Kiếm Thánh vang lên. Vừa rồi lão được Triệu Đan Trần cho biết mọi việc, cũng khó trách sư phụ người ta kéo đến tận cửa chém giết.

- Con, con...

Triệu Phủ nghe tới ba chữ‘ Lưu Vân Thiếp’ không khỏi nhũn cả chân, sau đó vội nói:

- Chuyện không... không liên quan tới con, là Triệu Hỉ làm như vậy, là tên Triệu Hỉ.

- Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá đều chết rồi. - Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Triệu Phủ cả kinh, quay đầu nhìn lại thấy người vừa nói là thanh niên áo bào trắng đeo kiếm.

- Đảo chủ, tha mạng, tha mạng.

Triệu Phủ vội quỳ xuống, nước mắt chảy ròng, đồng thời cũng nhìn vào Triệu Đan Trần.

- Đại gia gia, tha cho con đi.

Triệu Đan Trần vung tay áo quay đầu đi chỗ khác, làm như không muốn nhìn thấy Triệu Phủ.

- Kinh Ý.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn, trong mắt xám trắng làm cho người ta ớn lạnh.

- Ta đã đưa đến Triệu Phủ tiểu tặc rồi. Bây giờ giao cho ngươi... Kinh Ý, bây giờ hắn là không có việc gì nữa chứ?

Ý của Hạt Tử Kiếm Thánh rất rõ... Kinh Ý người giết cũng đã giết, náo cũng đã náo rồi, muốn tìm người thì cũng đã đưa tới rồi, vậy ngươi nên đi đi.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy, đi về phía Triệu Phủ.

- Không, không...

Triệu Phủ trợn tròn mắt hoảng sợ. Hắn không muốn chết, nhưng vừa rồi hắn nghe được 'Triệu Hỉ, Triệu Quang Tá' hai người đều chết rồi. Hắn hiểu, một khi rơi vào thanh niên áo bào trắng đeo kiếm này, hắn nhất định phải chết.

Vút!

Triệu Phủ đạp mạnh xuống đất một cái, tựa như một con beo lao ra ngoài cung điện.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khẩy, cả người mờ đi rồi tới phía trước Triệu Phủ.

- Ta không thể chết được, không thể chết được.

Triệu Phủ thấy Đằng Thanh Sơn đột nhiên xuất hiện trước mặt, càng sợ tới mức cơ hồ vỡ mật. Đằng Thanh Sơn lúc này chỉ tùy ý vươn tay phải... nhìn như rất chậm nhưng Triệu Phủ căn bản không kịp né tránh đã bị Đằng Thanh Sơn nắm cứng bả vai, rồi sau đó một sức mạnh đáng sợ nóng rực từ bàn tay Đằng Thanh Sơn xuyên qua toàn thân Triệu Phủ.

Thân thể Triệu Phủ run lẩy bẩy, rồi sau đó rũ xuống.

Khớp ở tứ chi hắn đã bị tháo rời, nội kình đã bị phế.

- Thiết Ngũ.

Đằng Thanh Sơn xách Triệu Phủ, quay đầu nhìn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Người đã có rồi, ta không ở lại nữa.

- Không tiễn.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói. Lão chỉ muốn Đằng Thanh Sơn đi càng càng tốt.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười:

- Nhưng... Thiết Ngũ ông đừng quên việc về Cửu Lang Hồ đó! Đừng làm cho ta đợi quá lâu... đợi quá lâu ta không có chỗ ở, không biết chừng lại tới Thanh Hồ Đảo của ngươi ở mấy ngày, ha ha...

Tiếng cười còn quanh quẩn trong cung điện, nhưng cả người Đằng Thanh Sơn đã biến thành một đạo hồng quang biến mất ở phương đông xa xa.

Yên tĩnh, trong cung điện vô cùng yên tĩnh.

- Sư tổ.

Thiết Phiền mở miệng.

Hạt Tử Kiếm Thánh giơ tay, ngăn Thiết Phiền lại.

Cứ như vậy, ba người Thiết Phiền, Triệu Đan Trần cùng với Hạt Tử Kiếm Thánh lẳng lặng ở trong cung điện không nói gì cả.

Hạt Tử Kiếm Thánh đứng trong cung điện, thông qua khu vực cảm thấy được rõ ràng Đằng Thanh Sơn đang không ngừng lướt trên mặt hồ, ra khỏi Thanh Hồ với tốc độ kinh người.

Một hồi đã qua khỏi phạm vi khu vực của Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hắn đã đi rồi, không nghe chúng ta nói chuyện được đâu Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

- Sư tổ, lần này bị Kinh Ý bắt nạt, cứ thế mà bỏ qua à?

Thiết Phiền nói vẻ không cam lòng.

- Hắn nhưng cố ý để mọi đệ tử bình thường ở Thanh Hồ Đảo ta đều nghe thấy tiếng hắn nói chuyện. Rất nhiều đệ tử cũng thấy sư tổ và hắn đối thoại. Con nghĩ việc này khẳng định không dấu được đâu, chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp thiên hạ.

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng lạnh lùng:

- Truyền ra thì sao?

- Cường giả hư cảnh gây gổ ở Thanh Hồ Đảo cũng chẳng có gì ghê gớm. Lúc trước Tửu Phong Tử không phải cũng đại náo Doanh Thị Gia Tộc một phen à? Chưa nói lần đó còn nghiêm trọng hơn tên Kinh Ý này nhiều.

Thiết Phiền gật gật đầu.

Triệu Đan Trần bên cạnh lẳng lặng lắng nghe.

- Nếu hắn không phải hư cảnh, ta sớm đã giết hắn rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Nhưng hắn là hư cảnh.. quả là phiền toái! Loại cường giả hư cảnh nhàn tản không có gì ràng buộc này có rất ít. Cường giả hư cảnh như vậy một là rất khó chọc, thứ hai là họ không ngu. Họ chẳng vô duyên vô cớ gây thù hằn đâu!

Thiết Phiền, Triệu Đan Trần cũng gật đầu.

- Nếu tên Kinh Ý này trêu vào hai thậm chí ba đại tông phái. Vậy ta có thể liên hợp với các tông phái khác cùng hành động giết Kinh Ý.

- Nhưng Kinh Ý vẫn chưa trêu vào tông phái khác. Chỉ chọc Thanh Hồ Đảo ta thôi!

- Thất đại tông phái khác không vỗ tay đứng xem náo nhiệt thì thôi, ai mà hỗ trợ chứ!

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh.

Cửu Châu Đại Địa có vô số cường giả, bát đại tông phái cao cao tại thượng.

Nhưng mọi người vẫn có quy tắc ẩn mình.

Cường giả hư cảnh nhàn tản rất kiên định, nhưng... nếu những cường giả hư cảnh nhàn tản này công kích một tông phái nào đó, nếu để tám đại tông phái cảm thấy uy hiếp, e rằng sẽ có hơn phân nửa số tông phái sẽ liên thủ diệt trừ cường giả hư cảnh này!

Đương nhiên...

Những tông phái như Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự, một là tông phái xa xưa nhất, một là là tông phái mạnh nhất. Cường giả hư cảnh nhàn tản chẳng ai dám trêu vào! Loại tông phái như Tuyết Ưng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn thì có hư cảnh yêu thú... cường giả hư cảnh nhàn tản cũng không tùy tiện trêu vào.

Do đó, cường giả hư cảnh cũng ít dám trêu vào các tông phái!

- Thiết Phiền.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh chợt vang lên trong cung điện.

- Việc lần này, kỳ thật ta sợ nhất là Kinh Ý không phải tới vì báo thù cho đệ tử, mà là có mục đích đặc biệt khác, chuyên tới để

quấy rối.

- Mục đích đặc biệt?

Thiết Phiền giật mình, rồi sau đó sực tỉnh.

- Sư tổ nói là Thiên Thần cung à?

- Ừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói tiếp:

- Thiên Thần cung có thực lực rất mạnh! Còn trong Thiên Thần cung có bao nhiêu cường giả hư cảnh thì người ngoài ngoại giới không ai biết! Ta nghi là tên Kinh Ý này chính là một cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung. Hắn cố ý lấy thân phận cường giả hư cảnh nhàn tản tới Thanh Hồ Đảo ta quấy rối, đồng thời dò xét hư thật.

- Sư tổ, người nói là Thiên Thần cung sẽ tấn công Dương Châu à?

Thiết Phiền kinh hãi.

- Chỉ là nghi thế thôi.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu nói:

- Nếu ta có thể đạt tới cảnh giới động hư, cũng có thể bảo vệ được Thanh Hồ Đảo hai mươi năm nữa. Nhưng bây giờ... Thiết Phiền, ta đi Xạ Nhật Thần Sơn một chuyến. Việc ở Thanh Hồ Đảo đều giao cho ngươi... Nhớ kỹ, cấp tốc đánh hạ Cửu Lang Hồ, sau đó lệnh cho người đi Vũ An Quận thông báo cho Kinh Ý. Bây giờ, chúng ta không thể cho Kinh Ý một cái cớ để tới quấy rối.

- Dạ.

Thiết Phiền cung kính tuân lệnh.

Vèo!

Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này bay ra khỏi cung điện, lướt về phía phía nam, chỗ Xạ Nhật Thần Sơn ở Viêm Châu.

...

Vũ An quận thành, Kinh Phủ.

- Triệu Phủ, Triệu Đại công tử, xem ra ngươi không biết ta rồi?

Triệu Phủ bị Đằng Thanh Sơn ném trên mặt đất, hoảng sợ nhìn nam tử lưng hùm vai gấu trước mặt. Mặc dù người trước mắt khác hẳn tên Tiết Tân lúc trước, nhưng sau khi cẩn thận quan sát... Triệu Phủ vẫn có thể thấy dung mạo người trước mắt có những nét bóng dáng của Tiết Tân ba năm trước đây.

- Ngươi là Tiết Tân. - Triệu Phủ trợn tròn mắt.

- Cuối cùng nhận ra ta rồi.

Thanh âm Tiết Tân tuy nhẹ, nhưng lại ẩn chứa lửa giận ngập trời. Y đang áp chế cơn giận.

- Đồ nhi, hôm nay ngươi muốn làm gì thì làm. Từ ngày mai trở đi, phải chăm chú khổ học quyền pháp. - Đằng Thanh Sơn dặn.

- Dạ, sư phụ.

Tiết Tân cung kính. Y càng cảm kích sư phụ, e rằng lúc này Đằng Thanh Sơn bảo y chịu chết, y cũng sẽ không do dự chút nào.

Đằng Thanh Sơn đi tới luyện võ trường, luyện tập mấy lần quyền pháp. Lục Túc Đao lúc này phát ra những tiếng gầm gừ cao hứng.

'Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo quả tốt nhịn. ' Đằng Thanh Sơn cười. Có thể bức bách Hạt Tử Kiếm Thánh, lần này

đích xác quả rất đáng cao hứng. ’ Nhưng cũng may... Mặc dù lần này gây náo loạn không đủ lớn. Lần này ta làm như vậy ít nhất cũng làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh phải cảnh giác! ‘

‘E rằng vừa nghĩ tới ta là lão lại đau đầu. ‘

Đằng Thanh Sơn mỉm cười. ’ Mục đích đã đạt! ‘

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rõ, không thể bức bách Hạt Tử Kiếm Thánh phát cuồng... hôm nay mình giết hai tiên thiên, còn ở ngay trong phạm vi của Hạt Tử Kiếm Thánh. Nếu mình thật sự giết sáu bảy tiên thiên, thậm chí còn giết chết cả Cổ Ung, e rằng Hạt Tử Kiếm Thánh sẽ đi Tuyết Ưng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn, mời cường giả hư cảnh, hư cảnh yêu thú tới hỗ trợ, đuổi giết Đằng Thanh Sơn.

...

Những ngày kế tiếp, Dương Châu nhanh chóng truyền ra một tin tức. Một siêu cường giả tên là ‘ Kinh Ý ’ sống trên ba trăm năm, đã đại náo Thanh Hồ Đảo. Còn phế Triệu Đan Trần, lại giết chết hai tiên thiên cường giả. Những vũ giả bình thường thì không biết thực lực của ‘ Kinh Ý ’ nhưng một vài đại tông phái thì biết rất rõ.

Trong thiên hạ, bây giờ lại có thêm một cường giả hư cảnh nhàn tản tên là ‘ Kinh Ý ’!

- Ha ha, thống khoái, thống khoái.

- Hay lắm.

Giang Ninh quận thành, trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng Quy Nguyên Tông. Gia Cát Nguyên Hồng và Vũ trưởng lão đều cười lớn.

- Tên xú hạt tử đó khẳng định sẽ nổi giận đùng đùng.

Vũ trưởng lão cười lớn. Quy Nguyên Tông bị Thanh Hồ Đảo áp chế hơn một ngàn năm. Trên ngàn năm qua, không biết Quy Nguyên Tông có bao nhiêu thiên tài và tinh anh bị Thanh Hồ Đảo hoặc dùng thủ đoạn diệt trừ, hoặc sáng, hoặc tối.

Quy Nguyên Tông sớm đã rất giận. Lần này thấy Thanh Hồ Đảo ăn quả đắng, họ đột nhiên nhiên rất thống khoái.

Những người vỗ tay vui mừng trong thiên hạ, ngoại trừ Quy Nguyên Tông, còn có dư nghiệt Thiết Y Môn và rất nhiều người có cừu oán với Thanh Hồ Đảo. Thậm chí những tông phái khác ở Cửu Châu cũng rất vui vẻ nhìn Thanh Hồ Đảo chịu lỗ.

...

Ngày thứ chín sau khi Kinh Ý đại náo Thanh Hồ Đảo, ở Vũ An quận thành, trên đường phố ngoài Kinh Phủ.

'Kinh Ý lại mạnh tới như vậy. Thanh Hồ Đảo đường đường là một trong bát đại tông phái, thế mà trước mặt hắn cũng phải cúi đầu. ' Lý tướng quân cưỡi ngựa, đi trên đường phố, vẫn còn cảm thấy khó tin. ' Một nơi có diện tích lớn như Cửu Lang Hồ phải mất không ít lính Thanh Hồ Đảo mới có thể đánh hạ. Thế mà bây giờ lại đưa cho hắn. '

- Tướng quân đại nhân, tới Kinh Phủ rồi.

Tên thân vệ phía sau gọi.

Lý tướng quân giật mình tỉnh lại. Lúc này y nhảy xuống ngựa, đồng thời ra lệnh:

- Các ngươi ở nguyên đây!

Lý tướng quân một mình một người đi đến trước cánh cổng Kinh Phủ. Hai hộ vệ ở Kinh Phủ vênh mặt, nhìn thoáng qua người vừa tới. Một tên hộ vệ đưa tay ngăn trở nói:

- Nơi này là Kinh Phủ, ngươi là ai!

Thanh danh Kinh Ý lan xa, họ chỉ là lính gác cửa cũng tỏ vẻ rất kiêu ngạo.

- Xin thông truyền một chút, ta là sứ giả Thanh Hồ Đảo.

Lý tướng quân nói.

- Thanh Hồ Đảo?

Hai hộ vệ cả kinh, liếc mắt nhìn nhau, một tên vội hô:

- Ngươi ở đây chờ nhé.

Rồi hắn đi vào trong phủ đệ

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 31

Cửu Lang Đảo

Cửu Lang Hồ thật quá hay Không mất chút sức được ngay chỗ lành Có hai đệ tử chốt canh Nơi này chắc sẽ thành nhà của ông Sau khi được Lý tướng quân cho biết Thanh Hồ Đảo đã đánh hạ Cửu Lang Hồ, lúc này đang đưa đại quân đóng quân ở đó đợi Đằng Thanh Sơn đi tiếp nhận. Cùng ngày, Đằng Thanh Sơn và Lý tướng quân cưỡi Hắc yểm mã, một trong tam đại Long Mã được Thanh Hồ Đảo chuẩn bị cùng chạy tới Cửu Lang Hồ.

...

Cửu Lang Hồ...

Lướt mắt nhìn cả Dương Châu, trong số những hồ lớn thì nếu nói về diện tích thuỷ vực thì Cửu Lang Hồ phải được xếp thứ nhất! Mặc dù diện tích thuỷ vực rất lớn, nhưng nói về những hòn đảo giữa hồ thì Cửu Lang Hồ nhỏ hơn Thanh Hồ khá nhiều. Do đó, lúc trước khi khai sơn tổ sư của Thanh Hồ Đảo đặt tông môn ở Thanh Hồ Đảo.

Phía đông Cửu Lang Hồ là đệ nhất sơn mạch Dương Châu - Thái A Sơn Mạch liên miên sáu trăm dặm!

Lúc này, chỗ giao giới giữa Thái A Sơn Mạch và Cửu Lang Hồ, ở một ngọn núi cao chừng gần trăm trượng, đang ẩn náu chừng trăm tên cường đạo hung hãn cuốn cờ xếp trống. Không ít người y

phục còn có những vết máu khô. Mấy trăm người đang từ trên đỉnh núi nhiều xuống phía dưới.

- Nhiều người thế.

- Mẹ kiếp! Thanh Hồ Đảo đem tới nhiều quân sĩ Ngân Giao Quân như vậy làm gì nhỉ?

Đám cường đạo ai nấy đều thầm mắng.

Dưới chân núi, ở bến tàu cạnh bờ hồ Cửu Lang Hồ. Nơi này đang tụ tập rất nhiều quân sĩ. Những tên lính này mặc trọng giáp màu đen, trọng giáp màu đen mờ ảo có hơi máu. Ở viền trọng giáp, mũ trụ, giày chiến đều có chỉ màu bạc. Hiển nhiên đội quân này chính là quân đội tinh anh của Thanh Hồ Đảo - Ngân Giao quân!

Mỗi tên lính Ngân Giao quân đều hung hãn như dã thú. Nhưng lũ dã thú này đều đứng nghiêm rất chuẩn, thỉnh thoảng có tên nhỏ giọng thảo luận.

- Thiếu đương gia, Thanh Hồ Đảo tiêu diệt Cửu Lang Bang chúng ta rốt cuộc là vì cái gì nhỉ? Chẳng lẽ coi trọng Cửu Lang Đảo à?

- Hừ, sau này đừng nói ‘ Cửu Lang Bang ’, bây giờ không có Cửu Lang Bang nữa. Chúng ta bây giờ là Huyết Lang Bang!

Một nam tử mặc áo da dày, râu cá trê thân hình cao lớn quát khẽ.

- Có không ít bang phái có cừu oán với Cửu Lang Bang, nếu để cho chúng biết chúng ta vẫn còn sống, chúng ta có còn mạng không?

- Dạ, dạ.

Đám cường đạo cạnh y ai ai cũng nhao nhao.

- Mẹ kiếp! Thanh Hồ Đảo vô duyên vô cớ diệt Cửu Lang Bang ta, chiếm Cửu Lang Đảo, rốt cuộc muốn làm gì nhỉ?

Thiếu đương gia Cửu Lang Bang may mắn còn sống cũng lúc này đang nổi giận đùng đùng.

Tám ngày trước Thanh Hồ Đảo phái người truyền lệnh, thông báo cho Cửu Lang Bang biến khỏi Cửu Lang Đảo. Cửu Lang Bang là một đại bang phái có tới hơn mười vạn hảo hán, hoành hành đã lâu. Họ không nghĩ rằng Thanh Hồ Đảo sẽ chỉ vì một cái đảo nho nhỏ và mười vạn người mà khai chiến.

Do đó Cửu Lang Bang căn bản không để ý tới.

Ai có thể nghĩ, ba ngày trước Ngân Giao quân lại tới Cửu Lang Hồ, ngồi trên vô số chiến thuyền đánh thẳng vào Cửu Lang Đảo.

Một trận đó, Cửu Lang Đảo căn bản đã hoàn toàn tan vỡ, bị tiêu diệt đồ sát!

Một nhúm cường đạo phỉ đồ há có thể so được với Ngân Giao quân? Kỳ thật số bang chúng Cửu Lang Bang bị chết cũng chỉ một hai vạn người thôi, tuyệt đại đa số bang chúng đều chạy tán loạn cả. Điểm chết người chính là Ngân Giao quân sau khi tới lập tức diệt sạch mọi tinh anh của Cửu Lang Bang, đặc biệt là chín vị đương gia!

Một khi đầu mục bị giết sạch, Cửu Lang Bang tự nhiên tan vỡ.

Nhưng... những bang chúng Cửu Lang Bang trốn thoát, vì chín vị đương gia đều đã chết, do đó rất nhiều nhân vật có dã tâm cũng bắt đầu triệu tập những bang chúng còn lại muốn tự lập tổ chức riêng. Còn những đại bang phái khác ở Thái A sơn mạch cũng lập tức cũng dùng mọi thứ mồi ngon để thu hút các bang chúng của Cửu Lang Bang.

Chỉ một hai ngày, Cửu Lang Bang tung hoành ở Thái A Sơn

Mạch mấy trăm năm lúc này đã tan thành mây khói.

- Thiếu đương gia, nhìn kìa.

- Thật nhanh.

Đám cường đạo phỉ đồ đó kinh ngạc nhìn về phía xa xa. Nơi đó có hai tàn ảnh đang bay cực nhanh về phía này. Mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân vốn vẫn đang đứng rất nghiêm trang, lập tức lặng ngắt như tờ, không có lấy một một tên lính nào dám can đảm nói chuyện. Còn hai tàn ảnh đó cũng dừng lại, nguyên lai là hai người cưỡi chiến mã.

- Là Hắc Yểm Mã!

- Ừm, chính là Hắc Yểm mã, ta cũng thấy rồi. Hai người này là ai? Sao lại đáng cho mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân đứng chờ ở đây?

Đối với đám cường đạo thì Ngân Giao quân tuyệt đối là một lực lượng rất đáng sợ.

Đằng Thanh Sơn nhảy xuống hắc yểm mã, Lý tướng quân cung kính theo sau Đằng Thanh Sơn.

- Vương thống lĩnh.

Lý tướng quân vội lên tiếng.

Chỉ thấy một Ngân Giao quân mặc khải giáp màu xanh lam, tựa như một con yêu thú Thiết Ngưu vội chạy tới, sau đó dừng lại, cung kính nói:

- Kinh tiền bối, phụng mệnh đảo chủ, ta suất lĩnh sáu ngàn Ngân Giao quân ở đây tiếp tiền bối. Chiến thuyền đã chuẩn bị xong rồi.

Sáu ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân chung quanh đều vô cùng

yên tĩnh, tựa như một vực sâu thăm thẳm.

- Ừm.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua đám quân sĩ Ngân Giao Quân, không có một ai dám can đảm đối mắt với Đằng Thanh Sơn.

- Chúng ta đi thôi.

Đằng Thanh Sơn đi thẳng về phía chiến thuyền.

- Dạ.

Vương thống lĩnh và Lý tướng quân vội đi theo sau. Vương thống lĩnh còn đứng bên cạnh giải thích:

- Tiền bối, bây giờ ở Cửu Lang Đảo còn có hai ngàn quân sĩ trấn thủ. Chỗ ở tồi tàn của đám Cửu Lang Bang lúc trước phần lớn bị chúng ta phá rồi, chỉ để lại vài chỗ ở tốt. Chúng ta cũng đã kiến tạo một cái phủ đệ đặc biệt để làm chỗ cho tiền bối nghỉ ngơi.

Điều động quân đội, diệt Cửu Lang Bang, xử lí gọn ghẽ mọi việc ở Cửu Lang Đảo, kiến tạo phủ đệ. Tất cả những việc này chỉ làm trong chín ngày!

- Mẹ kiếp! Người nào thế? Thống lĩnh Ngân Giao quân khi đứng trước mặt hắn chả khác gì con cháu cả?

Tên thiếu đương gia trợn tròn mắt. Lúc nãy Vương thống lĩnh nói khá lớn, đám người trên núi cũng nghe được.

- Gọi là Kinh tiền bối à? Tựa hồ không phải là người của Thanh Hồ Đảo.

Mấy ngày nay Cửu Lang Bang gặp phải nguy cơ, thiếu đương gia cũng không tiếp xúc với bên người, cũng không biết việc Kinh Ý gây gổ với Thanh Hồ Đảo.

- Thậy là uy phong.

Có vài tên cường đạo lộ vẻ hâm mộ.

- Có một ngày mà lão tử có thể làm cho Ngân Giao quân phải cung kính như con như cháu như vậy, có chết ngay cũng đáng.

Đám cường đạo này phần lớn không sợ chết, nhưng tên nào cũng có giấc mộng có thể uy phong bát diện.

...

Cửu Lang Đảo nằm giữa Cửu Lang Hồ. Cả hòn đảo đại khái có phương viên mười dặm.

Đằng Thanh Sơn đang đứng ở bờ Cửu Lang Đảo, bên cạnh có không ít cây cối, mờ ảo còn có cả tuyết. Một trận đại tuyết hai ngày trước vẫn còn chưa tan hết.

- Cảnh sắc không không tệ chút nào.

Đằng Thanh Sơn nhìn mặt hồ mênh mông cuồn cuộn, khẽ mỉm cười.

- Cửu Lang Đảo phương viên chừng mười dặm. Sau này sẽ là nơi cư ngụ của ta... Thậm chí tương lai còn có thể để cả tông tộc họ Đằng của ta tới đây ở.

- Tiền bối.

Vương thống lĩnh và Lý tướng quân cùng đi tới.

- Không biết tiền bối còn có gì phân phó không. Tại hạ nhất định sẽ hết sức hoàn thành.

Vương thống lĩnh cung kính bẩm.

- Ừm, mang theo nhân mã của ông ly khai đi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Hắn thật ra cũng không thèm ra oai trước mặt mấy tên thống lĩnh, tướng quân này.

- Dạ.

Vương thống lĩnh cân nhắc một chút, rồi nói:

- Thưa, Ngân Giao quân chúng ta mặc dù đã chiếm lĩnh được Cửu Lang Đảo. Nhưng chúng ta vừa đi... với địa lợi Cửu Lang Đảo, hơn nữa lại ở rất gần Thái A Sơn Mạch, nên phỏng chừng một vài đại bang phái cường đạo ở Thái A Sơn Mạch sẽ về đây chiếm đảo đó.

- Biết rồi.

Đằng Thanh Sơn phất tay.

Vương thống lĩnh liền khom mình hành lễ, cùng Lý tướng quân chỉ huy nhân mã Ngân Giao quân vẫn con đang đóng quân ở Cửu Lang Đảo, nhanh chóng cưỡi những chiếc chiến thuyền rời đi.

Một lúc lâu sau, cả Cửu Lang Đảo chỉ còn có Đằng Thanh Sơn.

- Nên bảo Lục Túc Đao Trì, Tiểu Hôi và cả Tiết Tân tới đây.

Đằng Thanh Sơn bước một bước đã bước xuất hiện trên mặt hồ dập dờn xa xa, rồi thân thể lại mờ đi, sau đã hoàn toàn biến mất.

Đêm.

Một con vật khổng lồ đang phi hành trong bầu trời đêm rất nhanh, Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân đang đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì, Cuồng Phong Ưng thì đang thích ý bay lượn chung quanh Lục Túc Đao Trì, có vẻ rất hưng phấn.

- Tiết Tân, hai người sư huynh ngươi bây giờ đang ở trong Thái A Sơn Mạch.

Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống, từ trên cao nhìn thấy Thái A Sơn Mạch liên miên sáu trăm dặm, Lục Túc Đao Trì bây giờ đang bay trên bầu trời cao khoảng hơn mười dặm, Đằng Thanh Sơn đương nhiên có thể thấy rất rõ.

- Hai sư huynh à? - Tiết Tân có vẻ hơi chờ mong.

- Chúng ta trước hết tới Thái A Sơn Mạch nhìn xem.

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ con Lục Túc Đao Trì, ngón tay chỉ phương hướng.

Cái đầu hình tam giác của Lục Túc Đao Trì khẽ gật gật, rồi dựa theo hướng mà Đằng Thanh Sơn chỉ bay đi... Bay trên bầu trời Thái A Sơn Mạch, Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực cảm nhận được dễ dàng ngàn vạn khí tức cũng những vật sống trên Thái A Sơn Mạch:

- Trong Thái A Sơn Mạch, lại có cả yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan!

- Hả? Dừng lại.

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vỗ Lục Túc Đao Trì.

Lục Túc Đao Trì lĩnh hội ý của Đằng Thanh Sơn, dừng lại giữa không trung.

- Ủa? Vừa khéo, thú vị thật.

Tai Đằng Thanh Sơn rõ ràng nghe thấy tiếng đàm luận trong núi. Nghe nội dung có thể phán đoán ra lúc này hai đại đệ tử Đằng Thú và Dương Đông đang tranh đoạt một đám bang chúng tán loạn của Cửu Lang Bang với một bang phái khác.

- Sư phụ?

Tiết Tân nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đi thôi, theo ta đi gặp hai vị sư huynh của con.

Đằng Thanh Sơn cầm tay Tiết Tân, trực tiếp từ lưng Lục Túc Đao Trì nhảy xuống, rơi thẳng xuống phía dưới. Đằng Thanh Sơn còn đưa mắt ra hiệu cho Lục Túc Đao Trì... Lục Túc Đao Trì hiểu ý của Đằng Thanh Sơn là bảo nó đứng ở đây.

Vèo! Vèo!

Hai người như một ngôi sao băng, rơi cực nhanh xuống phía dưới.

- Sư … sư phụ.

Tiết Tân bị khí lưu cuồng mãnh xung quanh làm cho cơ hồ không thể mở miệng. Sắc mặt y trắng bệch, từ trên trời cao như thế rơi xuống có vẻ rất dễ sợ.

- Ha ha, yên tâm.

Đằng Thanh Sơn cười. Khi hai cái thiên thạch sắp va vào núi, tốc độ hai người chợt giảm đi, không ngừng chậm lại. Lúc rơi xuống đất thì chỉ như nhảy xuống từ chỗ cao mấy trượng xuống thôi, lực va chạm cũng rất nhỏ.

Đêm … trên vùng núi non hoàn toàn đen kịt, Đằng Thanh Sơn và Tiết Tân đi trong vùng núi non này.

- Sư phụ, phía trước có ánh lửa. - Tiết Tân vui vẻ gọi.

- Hai sư huynh của ngươi ở đó. - Đằng Thanh Sơn nói.

Đến gần hơn đã có thể nghe được thanh âm từ nơi có ánh lửa truyền đến.

- Ha ha, Vương lão tam! Ngươi rõ là ăn mật beo, dám tranh người với Hung Thú Bang chúng ta... Sao, muốn nói đi là đi à. Sau này hai huynh đệ Mãnh Thú chúng ta làm sao hoạt động ở Thái A

Sơn mạch được nữa?

Đằng Thanh Sơn vừa nghe đã nở nụ cười. Thanh âm đó chính là của nhị đệ tử Dương Đông.

- Dương Nhị đương gia, lần này là do ta làm bậy. Nói đi, phải làm sao mới giải quyết được. - Một thanh âm âm trầm vang lên.

- Hừ hừ… Đơn giản, ta không cần vàng bạc của ngươi... Nghe nói, mấy ngày trước ngươi đã cướp được một vài thùng rượu ngon, là của Chúc gia cất giữ trong hầm năm mươi năm? Ta cũng không cần nhiều, đem tới đây ba hũ là việc này coi như xong.

- Ba hũ, Dương Nhị đương gia, ngươi….

Đằng Thanh Sơn không thèm để ý nghe tiếng đàm phán bên kia nữa, vì mấy chứ 'rượu ngon' làm cho Đằng Thanh Sơn sực nghĩ tới một việc.

- Rượu ngon.

Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên thứ rượu tốt nhất mà hắn từng uống - Chu quả tửu Chu quả tửu ở Thiết Tí Hầu Sơn …

- Những con Thiết Tí Hầu đó làm ra thứ chu quả tửu, chẳng những mùi vị tuyệt mỹ, công hiệu lại càng thần kỳ hơn. Uống một hớp là có thể làm cho sức mạnh thân thể người ta mạnh lên rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn vỗ đầu, cười.

- Ha ha, năm đó bị con Hầu Vương bức phải nhảy xuống vực, thiếu chút nữa bị tàn phế. Nếu không phải lần này thì ta đã quên mất rồi. Chắc phải đi Thiết Tí Hầu Sơn một chuyến. Thứ chu quả tửu đó còn cả một hầm to.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 32

Chu Quả Tửu

Lâu ngày không gặp lại nhau Một đêm nhung nhớ rầu rầu con tim Mưa rào nắng hạn cùng tìm Vui vầy loan phượng bể chìm... năm canh: xitmau:

"Lúc trước muội muội Thanh Vũ uống rượu Chu Quả cũng tăng hai ba ngàn cân khí lực, mà Thanh Hổ ca uống thì còn tăng tới gần tám ngàn cân."

Đằng Thanh Sơn lúc trước dùng lại tăng hai vạn cân khí lực. Công hiệu của rượu Chu Quả hiển nhiên là có quan hệ tới thể chất của người dùng nó.

"Có điều cũng lạ là rượu Chu Quả này không ngờ không được ghi chép trong thư tịch." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Thực ra cũng không có gì là lạ, cường giả hậu thiên chỉ đi Thiết Tý Hầu Sơn hái 'Chu Quả' mà thôi, ai dám vào trong hang ổ bầy khỉ? Cường giả tiên thiên kim đan thông thường đối mặt với Hầu vương và bầy khỉ nhiều như vậy cũng phải dè chừng. Thực sự dám xông vào hang ổ bầy khỉ e rằng cũng chỉ có hư cảnh cường giả thôi, nhưng trong thiên hạ cường giả hư cảnh quá là ít ỏi.

Có được mấy cường giả hư cảnh thừa hơi đi Thiết Tý Hầu Sơn? Bọn họ căn bản không biết sự tồn tại của 'rượu Chu Quả'.

Cho dù có biết rượu Chu Quả tăng hai ba nghìn cân khí lực,

đám cường giả hư cảnh có lẽ đều sẽ chẳng quan tâm.

"Bất quá, rượu Chu Quả này đối với ta lại khác"

"Sau này ta phát triển một mạch nội gia quyền, kẻ tu luyện nội gia quyền đều có thân thể mạnh mẽ. Thân thể càng mạnh mẽ lại càng có thể tận dụng công năng kỷ diệu của rượu Chu Quả, khiến cho tốc độ luyện quyền đề cao mạnh mẽ."

Đằng Thanh Sơn còn đang mải nghĩ, Tiết Tân ở cạnh đã hạ giọng nói:

"Sư phụ, sư phụ... Bọn họ nói chuyện xong rồi."

"Hả." Đằng Thanh Sơn cười.

"Ha ha…. Vương lão tam, chúng ta không tiễn nhé." Tiếng cười của Dương Đông truyền đến.

"Chúng ta tới đó." Đằng Thanh Sơn bảo, Tiết Tân lập tức theo Đằng Thanh Sơn đi tới.

...

Dưới ánh sáng ngọn đuốc, ánh mắt Dương Đông giờ đây đầy vẻ dũng mãnh quét qua đám bang chúng lưu vong của Cửu Lang Bang vừa mới thu nhận cất cao giọng phán:

"Các vị huynh đệ, Hung Thú Bang ta không phải bang phái đông người nhất Thái A Sơn Mạch này nhưng lại chính là bang phái có huynh đệ dũng mãnh nhất trên cả Thái A Sơn Mạch! Cũng là bang phái tương thân tương ái nhất!"

"Không hai lời, chỉ cần thuộc bang phái chúng ta thì cũng chính là huynh đệ của Dương Đông ta"

"Đương nhiên, Hung Thú Bang chúng ta cần chính là 'Hung thú', là hán tử dũng mãnh. Mềm yếu như đàn bà là không có cần."

Dương Đông cười ha hả, "Đi, hiện tại chúng ta cùng nhau đi uống rượu, nệm êm chăn ấm, gái tơ da mướt, rượu ngon vò lớn đã chuẩn bị cả rồi, chỉ chờ mọi người thôi."

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hoan hô gào thét ầm ĩ, đám bang chúng tên nào cũng đều như dã thú tru lên.

"Đi." Dương Đông vung tay lên, tức thì cả đám người bám theo gã.

"Sư đệ." vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh chính là nam nhân dũng mãnh nhất của cả Hung Thú Bang - Đằng Thú, gã nhẹ nhàng khều tay Dương Đông.

Dương Đông giật mình, nhìn theo phía Đằng Thú chỉ. Chỉ thấy ánh lửa mơ hồ chiếu sáng thấp thoáng có hai bóng người.

"Sư phụ." Dương Đông nhìn rõ người tới không khỏi kinh hỉ.

"Dương Tử, ngươi dẫn người đi trước, ta và Đại đương gia tới sau." Dương Đông phân phó.

"Được rồi Đại đương gia Nhị đương gia, các người nên nhanh lên một chút, bằng không rượu thịt sẽ bị đám con cháu này chén cho bằng sạch đấy."

"Biết rồi" Dương Đông vung tay hét.

Giọng nói của Dương Đông hiện thời hiển nhiên đã dần dần có khẩu âm của người bản địa Dương Châu. Sau khi đám nhân mã đông đảo đã rời đi, Dương Đông cùng Đằng Thú chạy tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

"Sư phụ." Dương Đông cùng Đằng Thú đều cung kính.

Đằng Thanh Sơn nhìn hai đồ đệ mỉm cười chỉ Tiết Tân ở cạnh nói:

"A Đông, A Thú, người này là tam sư đệ của các con tên gọi Tiết Tân. Tiết Tân, đây là hai sư huynh của con... người nhỏ nhắn này là nhị sư huynh Dương Đông, còn đây là đại sư huynh Đằng Thú."

"Sư đệ ra mắt đại sư huynh, nhị sư huynh." Tiết Tân lập tức cung kính chào.

Đằng Thú rất ít lời chỉ gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên tựa hồ đang cười.

"Ha ha… Tam sư đệ." Dương Đông lại rất là thân thiết ôm lấy Tiết Tân, "Tam sư đệ, sau này chúng ta chính là huynh đệ rồi, có chuyện gì cũng đừng ngại, mọi thứ ta đều sẽ giúp đệ đòi lấy công bằng."

Lời nói của Dương Đông tất cả đều có hơi hướm cường đạo, điều này là do Dương Đông từ nhỏ đã ở trong ổ cường đạo. Hiện giờ là ngựa quen đường cũ.

"Hừm." Đằng Thanh Sơn khẽ nhíu mày.

Dương Đông hơi run lên, liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, hì hì tỏ vẻ ngây thơ:

"Sư phụ."

"Ừm." Đằng Thanh Sơn lúc này mới đáp lời, "Hiện tại Hung Thú Bang của con thế nào rồi?"

"Hung Thú Bang chúng con người không nhiều lắm, chỉ hơn ba ngàn, thế nhưng lại là bang phái hung hãn mạnh mẽ nhất toàn bộ Thái A Sơn Mạch." Dương Đông cười đắc ý, "Sư phụ, người không được thấy... trận chiến lúc trước mà Hung Thú Bang bọn con thành danh... đại sư huynh thực ác liệt ghê, trên chiến trường còn ăn thịt người đấy! Dọa cho đám gia hỏa đó thiếu chút nữa vãi đái ra quần. Bây giờ nhắc đến đại đương gia 'Mãnh thú' của Hung Thú Bang

chúng ta Thái A Sơn Mạch ai mà chẳng biết?"

Đằng Thanh Sơn giật mình.

"Ăn thịt người?"

Không khỏi cau mày nhìn Đằng Thú.

"Sư phụ." Đằng Thú cúi đầu trước mặt Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn thầm than gã đại đệ tử này của mình chính là xuất thân nô lệ, lại từ nhỏ sống trong đàn dã thú, tập quán sinh hoạt giống như dã thú, chắc là lúc bé đã ăn thịt người rồi. Cuộc chiến lập danh cho Hung Thú Bang, gã đại đệ tử này hẳn đã giết đến đỏ mắt mới thành ra ăn thịt người.

"Sau này, không được ăn thịt người nữa." Đằng Thanh Sơn ra nghiêm lệnh.

"Dạ, Sư phụ." Đằng Thú không dám lên tiếng.

Trong ba đồ đệ Đằng Thanh Sơn thích gã đại đồ đệ này nhất.

"A Thú, quyền pháp luyện đến đâu rồi?" Đằng Thanh Sơn hỏi, "Sư đệ con, kiếm pháp hắn thế nào?" Đằng Thanh Sơn không hỏi Dương Đông. Trong ba đồ đệ mình, Dương Đông là láu cá nhất.

Đằng Thú thành thật trả lời:

"Sư phụ, quyền pháp nhìn chung cảm giác còn sai một chút, bất quá thân thể lực lượng con hiện giờ đã vượt hơn hai mươi vạn cân rồi.

"Ừm." Đằng Thanh Sơn gật đầu thỏa mãn, nội gia quyền của đại đồ đệ tốc độ tiến bộ đích thực là rất nhanh.

"Hai mươi vạn cân ?"

Tam đệ "Tiết Tân" ở cạnh thất kinh, len lén liếc nhìn đại sư huynh, không dám tin cái tên đại sư huynh xem chừng niên kỷ không lớn này lại lợi hại đến vậy.

"Kiếm pháp của nhị sư đệ cũng rất khá." Đằng Thú tiếp tục nói, "Ngay cả con mà không cẩn thận là chịu thiệt ngay, nhị sư đệ sớm tối đều khổ luyện kiếm pháp."

Dương Đông ở cạnh len lén nhìn Đằng Thanh Sơn, thấy Đằng Thanh Sơn rốt cuộc nhìn gã lộ vẻ tươi cười, lúc này mới thở phào một hơi.

"Các con làm rất khá" Đằng Thanh Sơn gật đầu cười.

"Được rồi, ta cũng nên đi rồi... à đúng rồi, A Thú, A Đông, ta hiện tại ở Cửu Lang Đảo phía tây Thái A Sơn Mạch. Nếu có chuyện, các con có thể tới đó tìm ta."

"Cửu Lang Đảo?" Đằng Thú, Dương Đông tức thì kinh ngạc rồi lại vui mừng.

"Sư phụ." Dương Đông nhịn không được kinh ngạc nói:

"Ngân Giao Quân gì đó tới đây, diệt Cửu Lang Bang, có phải hay không là vì sư phụ người. Nhưng mà, hình như không phải sư phụ và Thanh Hồ Đảo..."

Dương Đông, Đằng Thú bọn họ cũng đều biết Đằng Thanh Sơn và Thanh Hồ Đảo là có mối thù, lần này trở về là nhằm vào Thanh Hồ Đảo.

"Ừm." Đằng Thanh Sơn gật đầu, "Sư phụ hiện tại có một thân phận là 'Kinh Ý'."

"Kinh Ý đại náo Thanh Hồ Đảo?" Dương Đông và Đằng Thú đều lộ vẻ kinh hãi. Bọn họ mấy ngày nay từ bên ngoài nghe được lời đồn về 'Kinh Ý' nhưng lại không biết... Đằng Thanh Sơn hóa

thân thành 'Kinh Ý', Đằng Thanh Sơn trước đó cũng không có nói cho hai đệ tử này.

"Được rồi, các con yên tâm ở đây."

Đằng Thanh Sơn dặn:

"Có chuyện thì tới chỗ ta. Nhớ kỹ... sau ba bốn hôm nữa tới chỗ ta một chuyến."

"Dạ, sư phụ." Dương Đông, Đằng Thú tuân lệnh.

Lập tức Đằng Thanh Sơn ngửa đầu, huýt lên một tiếng sắc bén.

"Oành ~~" một đạo khí lưu cuồng mãnh từ trên cao phóng xuống, tóm lấy Tiết Tân sau đó phóng lên cao bảy tám mươi trượng rơi xuống trên lưng Lục Túc Đao Trì. Hai đôi cánh Lục Túc Đao Trì vung lên liền xẹt một cái bay vòng trở lại hướng về Cửu Lang Đảo.

...

Đêm đó, Đằng Thanh Sơn ở trên Cửu Lang Đảo còn Tiết Tân ở trong một tòa đình viện cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đêm khuya, Cửu Lang Đảo hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng sóng vỗ bờ hồ, trong đình viện u nhã tĩnh mịch nơi Đằng Thanh Sơn cư trú.

"Hả?"

Đằng Thanh Sơn mặc nội y rộng thùng thình sắc mặt vui mừng từ trong phòng lao ra ngửa đầu nhìn trời.

"U ~~" Trên cao truyền đến một tiếng chim kêu to.

Một con thần điêu trắng như tuyết từ trên cao đáp xuống, con thần điêu khổng lồ này toàn thân màu trắng chỉ có lông đầu là hỏa

hồng sắc. Một nữ tử áo quần màu lam nhạt đang khoanh chân ngồi ở trên. Bên cạnh thần điêu lông trắng còn có một con đại điêu cả người đen kịt trong đêm tối cực kỳ khó thấy.

Vù ~~~

Một trận cuồng phong thổi qua, hai con đại thần điêu đen và trắng hạ xuống trong đình viện.

"Thanh Sơn." Lý Quân nhảy xuống khỏi thần điêu, hưng phấn kích động chạy tới ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu Quân." Đằng Thanh Sơn cũng ôm thê tử.

Bao nhiêu ngày như vậy không gặp, Đằng Thanh Sơn rất nhớ Tiểu Quân, tiểu biệt thắng tân hôn ma (hình như là "mới cách biệt ít lâu thì còn hơn cả mới cưới")... tức thì phượng đảo loan điên triền miên một hồi.

Trên giường.

Đằng Thanh Sơn dựa vào thành giường (nguyên văn: y giá = giá áo: chắc ngày xưa cởi ra vắt luôn lên đầu giường), Lý Quân lại nằm trong lòng Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu Quân, muội làm thế nào tìm tới được đây?" Tới tận bây giờ Đằng Thanh Sơn mới hỏi.

"Huynh không phải đã nói cho muội bắt đầu muốn đấu với Thanh Hồ Đảo sao? Cho nên muội biết ngay Kinh Ý đó là huynh."

Lý Quân nhăn mũi nghịch ngợm tiếp đó nói:

"Muội vừa đi Kinh phủ ở Vũ An Quận, nhưng mà không tìm được huynh ở đó. Muội liền nghĩ tới Ngân Giao Quân của Thanh Hồ Đảo tiến công Cửu Lang Đảo... Lúc đó muội nghĩ, vô duyên vô cớ chúng công kích Cửu Lang Đảo làm gì, vừa khéo lại phát sinh

sau khi Thanh Sơn đại náo Thanh Hồ Đảo! Mà huynh lại không ở Kinh phủ, cho nên... muội liền đoán huynh ở đây mới cưỡi Đại Bạch bay tới."

Đằng Thanh Sơn nghe xong không khỏi nở nụ cười.

"Muội đến thì thật tốt rồi" Đằng Thanh Sơn cười nhẹ nhàng.

"Vừa hay có một việc nhờ muội giúp."

"Việc gì?" Lý Quân nghi hoặc.

"Còn nhớ năm đó huynh an trí muội ở An Vũ Quận Thành để đi Man Hoang không?" Đằng Thanh Sơn cười nhắc lại.

"Lần đó huynh đi Man Hoang chính là để đi Thiết Tý Hầu Sơn tìm kiếm "Chu Quả"! Quá trình tìm kiếm Chu Quả khi phiêu bạt trên biển Bắc Hải huynh đã nói cho muội biết rồi."

"Huynh nói, đàn khỉ ở Thiết Tý Hầu Sơn đó?" Lý Quân vội gật đầu, nàng biết, lần đó Đằng Thanh Sơn đối mặt nguy cơ phải chạy trối chết, từ trên vách núi nhảy xuống, Đằng Thanh Sơn suýt chút nữa ngã mất mạng.

"Ừ, huynh chính là đi lấy rượu Chu Quả" Đằng Thanh Sơn cười.

"Rượu Chu Quả trong hố đá đó hẳn là phải nhiều nhiều lắm. Cũng không biết là bầy khỉ đã tích lũy từ bao nhiêu đời."

"Rượu Chu Quả, chủ ý hay lắm" Lý Quân con mắt tỏa sáng.

"Muội đến rồi, lại càng hay." Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, bảo:

"Con Kim Đồng Hầu Vương (vua khỉ ngươi vàng) đó... rất là lợi hại, huynh đang suy nghĩ, bằng vào thủ đoạn của huynh, thêm vào Tiểu Quân hiểu thú ngữ, xem có thể thu phục hay không Kim Đồng Hầu Vương này. Một khi thu phục nó chẳng khác nào thu phục cả

đàn khỉ. Lúc đó, cũng có thể từ chỗ nó biết được bí phương luyện chế rượu Chu Quả."

Nguyên văn bởi anhhungsida Đọc đến đoạn em Lý đến xxx cùng DTS mà có tí tẹo, ... tiểu biệt thắng tân hôn... điên loan đảo phượng... vỏn vẹn có 2 dòng sao không cho anh núi nhà mình trong lúc xxx trong hồ, thưởng nguyệt, ngộ ra thêm về thủy đạo, hay dựa vào rung động của ma sát mà ngộ ra vật lý của Ngũ Hành.

Mãi mới thấy CC miêu tả cảnh phòng the sau 3 năm đọc CC, được 2 dòng lão này chắc ko biết gái gú là gì rồi...

Cho nên sida nhà ta sáng tác thêm vào: :)) :)) :))

Do bức xúc quá với tên CC mình xin thay mặt tên CC tả thêm đoạn phòng the vậy "Thanh sơn." Lí Quân nhảy xuống thần điêu, biến kích động hưng phấn đã chạy tới, một bả liền ôm lấy Đằng Thanh Sơn.

"Tiểu quận." Đằng Thanh Sơn cũng ôm thê tử.

Nhiều ngày không gặp, Lí Quân ngày càng đầy đặn, càng ngày càng đàn hồi, Thủ tả Thanh Sơn vỗ vào Kiều Đồn.

Tay kia còn lại không ngừng vuốt ve theo hình ý thái cực đồ.

" Hắc Hắc " Đúng như ta nghĩ, lúc này thân thể con người sẽ hỏa thịnh, ngộ ra hư cảnh Hỏa Hệ tay ta càng mẫn cảm hơn ngày xưa.

Nghĩ đến đây, Thanh sơn không khỏi thở dài, giá như ta ngộ ra hỏa hệ sớm hơn, Tiểu Miêu, Thanh Thanh đã không chết oan uổng mà chưa nếm được tư vị Dục Hỏa Công Tâm sung sướng như thế nào.

Cơ thể Li Quân uốn éo vô chủ đích theo nhịp điệu Thái cực, hai mắt mơ màng, bàn tay không ngừng bấu vào tấm lưng cuồn

cuồn đầy đặn của Thanh Sơn.

"Chàng... Chàng... Đừng... ở.. đây " Lí Quân hổn hển, kèm theo tiếng thở dốc "... Chỗ này... không thích hợp... hãy vào nhà đi "

Đằng Thanh Sơn nghe được đến đây thì không khỏi buồn cười, Bạch Nhật Tuyên Dâm, thật là kích thích mà...

"Ta thích nàng thoải mái, hãy thả lỏng cơ thể ra " Thanh Sơn ghé vào tai Lí Quân nói yêu, nhẹ nhàng cắn vào dái tai một cái, làm cho Lí Quân mất đi hết do dự mà âu yếm

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 33

Quá Độc Ác

Một thùng đại tướng rõ to Thanh Sơn lưng vác mò đường vào hang Khổ thân Thiết Tý Hầu Vương Chớp đôi mắt nhỏ đáng thương vô cùng Lý Quân cũng đồng ý với suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn. Sáng sớm hôm sau ở bờ Cửu Lang Đảo, gió lạnh thổi vù vù tạo nên những làn sóng lăn tăn.

- Nơi này cảnh sắc rất đẹp.

Lý Quân kéo tay Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, chúng ta sau này có hài tử... Cùng sống ở đây còn có Đao Trì, Tiểu Thanh, Đại Bạch, Đại Hắc, Tiểu Hôi ở cùng nữa. Càng nhiều càng tốt!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Lý Quân rồi khẽ mỉm cười.

- Sư phụ, sư phụ.

Phía sau chợt có tiếng kêu truyền đến.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều xoay người nhìn lại. Người đang đi tới chính là tam đệ tử của Đằng Thanh Sơn 'Tiết Tân'. Tiết Tân kinh ngạc nhìn người thiếu phụ mặc áo màu lam nhạt đứng bên cạnh Đằng Thanh Sơn đang mỉm cười. Chỉ một ánh mắt mà tự nhiên có một loại khí chất cao quý độc đáo.

Lý Quân lúc này là đại giáo chủ Tuyết Liên Giáo có địa vị rất cao, khí chất đương nhiên cũng sẽ có biến hóa một chút.

- Tiết Tân, đây là sư mẫu con. - Đằng Thanh Sơn cười giới thiệu.

Tiết Tân cả kinh nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp sư mẫu, nên y không thể thất lễ được, vội quỳ xuống dập đầu hành lễ:

- Tiết Tân bái kiến sư mẫu.

Trong lòng y thầm nghĩ:

- Sư mẫu thật là trẻ, hơn nữa đẹp như tiên tử. Ta thấy rất nhiều tiểu thư nhà giàu ở Vũ An quận thành nhưng chẳng ai so được với sư mẫu cả... Ừm, thật xứng đôi với sư phụ.

Lý Quân bây giờ là đại giáo chủ Tuyết Liên Giáo, đồng thời cũng là tiên thiên cường giả.

Khí chất đương nhiên cũng khác hẳn người khác.

- Tiết Tân, ta và sư mẫu con có chuyện phải ra ngoài một chuyến... khoảng tối hôm nay có thể trở về. Cửu Lang Đảo giao lại cho con, nếu gặp phải phiền toái gì con cứ đi tìm Cuồng Phong Ưng.

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở. Tiết Tân vội cung kính đáp:

- Dạ, sư phụ.

- Chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Lý Quân.

Lý Quân gật đầu, lập tức ngửa đầu phát ra một tràng những tiếng gầm gừ.

- Ô! Rất giống tiếng gầm của Lục Túc Đao Trì. - Tiết Tân thất kinh.

Ngay lúc này, từ sâu trong Cửu Lang Đảo cũng truyền đến một tràng tiếng gầm gừ hùng hồn. Rồi thấy con yêu thú khổng lồ 'Lục Túc Đao Trì' xẹt qua một tàn ảnh bay đến bầu trời trên đầu Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng nhảy lên, lên cao khoảng hai ba mươi trượng, đáp xuống lưng Lục Túc Đao Trì.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Lý Quân tắc nhẹ giọng phát ra tiếng gầm gừ, bảo Lục Túc Đao Trì tiến về phía nam.

- Hống...

Cái đầu tam giác của Lục Túc Đao Trì ngẩng cao, hai cánh vỗ mạnh, lóe ra một luồng tàn ảnh kim sắc, rồi nhanh chóng bốc lên không, rồi sau đó biến mất ở phía chân trời phía nam.

...

Trên đường tới Man Hoang, Đằng Thanh Sơn đi vào thành mua một cái thùng đựng nước rất lớn.

...

Vù... vù...

Trên tầng mây cao mấy ngàn trượng, Lục Túc Đao Trì đang cấp tốc phi hành.

- Mặt trời thật chói mắt.

Lý Quân cười nhìn về phương đông.

Trên tầng mây mà nhìn mặt trời, cho dù là mặt trời buổi sáng, cũng làm cho người ta phải chói mắt.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Lý Quân, sau đó quay đầu nhìn về phía nam. Hai vợ chồng cưỡi Lục Túc Đao Trì bay trên chín tầng trời, loại cảm giác này quả tuyệt diệu.

...

- Đã tới khu vực Man Hoang.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới. Lục Túc Đao Trì lúc này đã giảm độ cao, phi hành ở trong lớp mây mù. Xuyên qua đám mây mù bàng bạc, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân có thể thấy mặt đất phía dưới, do dù ở trên trời cao cả Man Hoang vẫn rộng lớn vô bờ.

- Đây là lần đầu tiên muội tới Man Hoang. - Lý Quân cười nói.

- À, thế thì lần này tranh thủ nhìn cho kỹ. - Đằng Thanh Sơn cười trêu.

- Nhìn kìa.

Đằng Thanh Sơn đưa tay chỉ về phía nam.

- Quả núi cao đó chính là mục tiêu lần này của chúng ta - 'Thiết Tí Hầu Sơn'.

Thiết Tí Hầu sơn là một quả núi rộng hơn một ngàn trượng, cao gần hai ngàn trượng. Đỉnh núi chọc hẳn vào giữa những tầng mây, được vô số mây mù vờn quanh, Đằng Thanh Sơn từ rất xa cũng có thể thấy được.

- Cao thật.

Lý Quân nhãn tình sáng lên.

- Hang ổ của Thiết Tí Hầu ở sườn núi Thiết Tí Hầu Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Vách núi Thiết Tí Hầu Sơn quá dốc. Năm đó huynh từ sườn núi nhảy xuống, nếu không phải vừa lúc trên vách núi có một cái dây leo nhô ra gần, huynh dùng Luân Hồi thương quấn lấy dây, mượn lực một chút, e rằng lần đó đã bị trọng thương, không biết chừng còn tàn phế nữa.

Cũng vì lần đó đã làm Đằng Thanh Sơn hiểu ra, việc nhảy từ vách núi xuống rất nguy hiểm.

- Sau này không được mạo hiểm như vậy. - Lý Quân liền nói.

- Lúc đó mà không nhảy, huynh có thể chẳng còn mạng nữa.

Đằng Thanh Sơn cười. Trong lúc hai vợ chồng đàm tiếu, Lục Túc Đao phi hành với tốc độ cao đã tới cạnh Thiết Tí Hầu Sơn.

- Hang ổ đám Thiết Tí Hầu ở phía dưới, đại khái khoảng ba bốn trăm trượng.

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở. Lý Quân lập tức dùng thú ngữ thông báo cho Lục Túc Đao Trì, bảo nó bay xuống phía dưới.

Khoảnh khắc sau...

- Khẹt khẹt!

- Khẹt... khẹt khẹt...

Những tiếng kêu vui mừng hết đợt này đến đợt khác. Giữa hang ổ đám Thiết Tí Hầu, con nào con nấy trên người đầy những lông tơ đỏ rực, song chưởng còn dài hơn cả hai chân đang cùng nhau đùa giỡn. Đám Thiết Tí Hầu đều có cặp đồng tử màu lam, có con thì đang ăn quả, có con thì đang gãi gãi cho mấy con khỉ con.

Giữa bầy khỉ, còn có một con Thiết Tí Hầu vóc dáng lớn hơn những con bình thường, ngực có một đám lông màu bạc.

- Khẹt khẹt khẹt!!!

- Khẹt...

Tiếng kêu sợ hãi, phẫn nộ đột nhiên vang lên trong khắp cả hang ổ bầy khỉ. Trên ngàn con Thiết Tí Hầu đồng thời đều ngửa đầu nhìn trời. Chỉ thấy một con yêu thú khổng lồ đang trôi nổi phía trên bầy khỉ. Con yêu thú này toàn thân có lân giáp kim sắc, cùng với sáu cái chân với những gai nhọn sắc bén như đao. Hơn nữa, trên lưng con yêu thú này còn có hai nhân loại, một nam một nữ!

Đám Thiết Tí Hầu đều nhận thấy con yêu thú này không hề dễ đối phó.

Nhưng...

Nơi này là hang ổ của chúng, vô số năm qua bằng vào sức mạnh cả tộc, chưa bao giờ có con yêu thú nào có thể đuổi đám Thiết Tí Hầu đi chỗ khác.

- Tiểu Quân, chúng chẳng hề chào đón chúng ta.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn về phía một động khẩu.

Vèo!

Một con Thiết Tí Hầu có kích cỡ bằng với những con bình thường, toàn thân đầy lông màu bạc, có một đôi đồng tử kim sắc, đang nhìn như đóng đinh vào hai người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân trên lưng Lục Túc Đao Trì.

- Đó là Hầu Vương, nó đã buộc huynh phải nhảy xuống vách núi.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì nhìn Hầu Vương, giống như gặp lại lão bằng hữu khi xưa.

- Khẹt khẹt...

Hầu Vương đấm ngực phẫn nộ, miệng phát ra tiếng kêu chói tai tựa hồ đang cảnh cáo hai người Đằng Thanh Sơn. Ngàn con Thiết Tí Hầu khác cả đám đều rất yên lặng nhìn chằm chằm vào đám người Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười, rồi từ lưng con Lục Túc Đao Trì nhảy xuống, đồng thời đi về phía Hầu Vương.

Đi qua bầy khỉ, từng luồng tanh tưởi truyền đến. Những con Thiết Tí Hầu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, không được lệnh của Hầu Vương, chúng cũng không dám tự tiện công kích.

- Khẹt!

Hầu Vương kêu mạnh một tiếng, bộ lông toàn thân đều dựng đứng lên.

- Năm đó ta sợ ngươi, bây giờ thì...

Thân thể Đằng Thanh Sơn mờ đi, một luồng ảo ảnh mơ hồ vẫn còn ở tại chỗ, nhưng một ảo ảnh mơ hồ khác đã xuất hiện cạnh Hầu Vương, rất nhẹ nhàng vươn tay chụp lấy bộ lông trên người Hầu Vương, rồi ném con Hầu Vương ra ngoài.

Hầu Vương bị ném lập tức lật mình giữa không trung, đôi đồng tử kim sắc kinh dị nhìn Đằng Thanh Sơn.

Vừa rơi xuống đất, Hầu Vương đạp mạnh xuống đất một cái.

Vèo!

Hầu Vương hóa thành một đạo ngân quang lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Quá chậm Đằng Thanh Sơn đứng tại chỗ, khi Hầu Vương tới gần, hắn lợi dụng tốc độ kinh người né khỏi trảo sắc bén của Hầu Vương. Đồng thời dễ dàng tùy tiện nắm lấy lớp lông cổ Hầu Vương, lại một lần ném mạnh Hầu Vương bay ra xa. Một tiếng 'Bùng', nó nện vào vào vách núi bên cạnh, đập thủng một lỗ.

- Khẹt khẹt...

Nhất thời cả bầy khỉ nhất là những con Thiết Tí Hầu cao lớn đều phẫn nộ gào lên.

Trong lúc nhất thời, hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu, kể cả những con Thiết Tí Hầu cao lớn đều như phát điên, liều chết lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Khẹt!!!

Tiếng kêu chói tai phẫn nộ vang lên. Hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu phẫn nộ đột nhiên khựng lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía vách núi. Chỉ thấy lỗ thủng trên vách núi xuất hiện một cái bóng. Chính là con Kim Đồng Hầu Vương. Kim Đồng Hầu Vương đứng xa xa nhìn Đằng Thanh Sơn, trong miệng phát ra một tiếng kêu.

- Đằng đại ca, nó chịu thua huynh rồi đó, hy vọng huynh tha cho bầy khỉ.

Lý Quân cũng nhảy xuống, đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Muội hỏi nó một chút, nó có chịu theo đi không.

Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Quân quay đầu, phát ra những tiếng kêu giống như Kim

Đồng Hầu Vương:

- Khẹt khẹt khẹt... khẹt...

Nghe nhân loại phát ra tiếng kêu, rất nhiều Thiết Tí Hầu sợ tới mức nhảy dựng lên, con Kim Đồng Hầu Vương cũng cả kinh, sau đó thì hoa chân múa tay vui sướng, rồi phát ra những tiếng kêu liên tục.

Lý Quân và Kim Đồng Hầu Vương trao đổi một lát.

Một lát sau.

- Thế nào?

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân. Lý Quân lắc lắc đầu:

- Hầu Vương không muốn, nó không muốn ly khai bầy khỉ - Không muốn sao?

Thân thể Đằng Thanh Sơn hơi động, rồi xuất hiện trên lưng Lục Túc Đao Trì, gỡ cái thùng mua trên đường xuống. Cái thùng đen bóng, dài một trượng rộng và cao đều nửa trượng.

Đằng Thanh Sơn khiêng cái thùng từng bước từng bước đi tới cạnh Lý Quân.

- Đi thôi, chúng ta đi vào.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừ.

Lý Quân cũng đi theo Đằng Thanh Sơn. Hai người cùng nhau đi vào bên hông vách núi.

Vốn Kim Đồng Hầu Vương đang nghi hoặc tại sao hai nhân loại dễ dàng buông tha cho nó như thế. Lúc này thấy hai người

Đằng Thanh Sơn cùng tiến vào cửa hang, nhất thời kinh hãi:

- Nha nha nha!

Đó là vận mệnh của cả bầy khỉ chúng nó. Kim Đồng Hầu Vương chui nhanh vào trong cửa hang, ngoài cửa hang trên hơn một ngàn con Thiết Tí nhìn chằm chằm vào hang động, con nào con nấy đều không biết phải làm gì cho đúng.

Lục Túc Đao Trì lại giở cái bộ dạng uể oải, nằm dài giữa ổ bầy khỉ. Lục Túc Đao Trì căn bản không quan tâm tới chung quanh hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu.

Đã tới một lần, lần này tự nhiên là rất quen thuộc.

- Hơi rượu nồng thật.

Lý Quân đi trong thông đạo hang núi, ngửi thấy hơi rượu nồng nặc, mặt hồng rực lên.

- Tới rồi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân tới chỗ trọng yếu nhất giữa hang núi. Chỉ thấy trong một hang núi, trên mặt đất có một cái hố bằng đá hình vuông. Trong hố đá này này đầy những chất lỏng màu đỏ. Từng luồng hơi rượu nồng nặc bốc ra.

- Thanh Sơn, bầy khỉ tổng cộng có chừng đó rượu thôi. Có phải là chúng ta quá độc ác không?

Lý Quân nhìn hố đá, lại nhìn cái thùng nước to đùng trên lưng Đằng Thanh Sơn. Đó là một thùng vĩ đại dài một trượng, rộng cao đều nửa trượng.

- Khẹt!

Một tiếng kêu kinh hoảng vang lên. Kim Đồng Hầu Vương đã lao vào giữa hang núi. Nó cúi đầu nhìn hố đá, lại nhìn Đằng Thanh

Sơn, vội lấy một cái vò rượu bằng đá để giữa hang núi, đưa cho Đằng Thanh Sơn vẻ lấy lòng:

- Khẹt, khẹt khẹt khẹt!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, gỡ cái thùng khổng lồ trên lưng xuống.

Thấy Đằng Thanh Sơn cầm cái thùng vĩ đại, mắt Kim Đồng Hầu Vương chợt tím đi:

- Khẹt khẹt…

Đồng thời nó nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn vẻ tội nghiệp, đưa vò rượu bằng đá về phía hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 34

Tin Tức

Ha ha, Hầu Vương thật là thú vị!

Lý Quân thấy Kim Đồng Hầu Vương ra vẻ đau khổ, không khỏi cười lớn.

- Đúng là nó quá thông minh.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Kim Đồng Hầu Vương.

- Hắn biết ta lấy thùng nước ra đựng rượu, do đó vội đưa vò rượu cho ta... Một vò rượu chỉ chứa được bao nhiêu?

Lý Quân bên cạnh sáng mắt lên, nói:

- Thanh Sơn, Hầu Vương coi trọng chu quả tửu như vậy, không biết chừng có thể sẽ theo chúng ta vì chu quả tửu đó.

Nói rồi, Lý Quân phát ra những tiếng kêu dồn dập, nói chuyện một lúc với Kim Đồng Hầu Vương.

Kỳ thật, đối với Đằng Thanh Sơn thì Kim Đồng Hầu Vương có thần phục hay không cũng không trọng yếu. Dù sao một con yêu thú đang ở cấp độ tiên thiên kim đan, muốn đột phá tới hư cảnh là rất khó! Còn thần điểu Thanh Loan vốn chỉ còn thiếu một bước, thêm vào Thanh Loan có thiên phú cực cao, nên mới có thể đột phá được cánh cửa cuối cùng.

Lục Túc Đao Trì, cũng chỉ còn cách đột phá một bước.

Còn Kim Đồng Hầu Vương, mặc dù khá lợi hại, nhưng nếu so với Lục Túc Đao Trì và Thanh Loan khi trước vẫn còn thua xa.

- Khẹt khẹt khẹt khẹt...

Kim Đồng Hầu Vương quýnh tới mức sắp khóc.

- Thanh Sơn!

Lý Quân bất lực nói:

- Hầu Vương chết sống cũng không theo chúng ta đi. Nói là nó vắng mặt, bầy khỉ sẽ gặp nguy hiểm. Còn nói... chu quả tửu này rất trọng yếu với những con Thiết Tí Hầu sơ sinh. Nó cầu chúng ta ngàn vạn lần đừng vét sạch chu quả tửu đi, nó còn nói cái thùng nước của chúng ta thật sự quá lớn.

Đằng Thanh Sơn hơi suy nghĩ một lát, nói ra mục đích cuối cùng:

- Nàng hỏi nó về bí phương chế tạo chu quả tửu.

- Khẹt khẹt... khẹt khẹt khẹt khẹt!

Lý Quân nhìn Kim Đồng Hầu Vương.

Kim Đồng Hầu Vương có trí tuệ không thua gì nhân loại, nó suy nghĩ một lát, có vẻ hơi chần chờ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, muốn bắt đầu chuẩn bị lấy rượu.

- Khẹt khẹt...

Kim Đồng Hầu Vương nóng nảy, liên tục khoát tay, đồng thời nói với Lý Quân.

- Thanh Sơn, nó đồng ý rồi.

Lý Quân kinh hỉ vội nói.

Lúc này, Kim Đồng Hầu Vương quay đầu đi vào hang núi, nơi có đủ thứ bình lọ lỉnh kỉnh, lấy một cái chậu đá nhỏ. Giữa chậu đá có không ít các loại dã quả, thậm chí còn có một Chu Quả nữa.

- Nha!

Kim Đồng Hầu Vương nhìn về phía Đằng Thanh Sơn và Lý Quân kêu một tiếng Sau đó, Kim Đồng Hầu Vương lấy ra một cái vại, trút không ít nước từ đó vào trong chậu đá, đồng thời nói với Lý Quân.

- Thanh Sơn, Hầu Vương này nói, phải dùng nước suối ở Thiết Tí Sơn.

- Rào...

Nó lại trút một chút nước màu xanh lá từ một cái bình nhỏ vào chậu.

Sau khi được Hầu Vương cẩn thận giảng giải, Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng tìm được bí phương và qui trình chế tạo Chu quả tửu. Quá trình này phức tạp hơn nhiều so với những gì Đằng Thanh Sơn dự liệu.

- Xem ra tỉ lệ cũng không phải quá quan trọng, đại khái là được.

Đằng Thanh Sơn dụng tâm ghi nhớ xem làm cách nào lấy được các loại vật liệu. Thậm chí Kim Đồng Hầu Vương còn tự mình đưa đám người Đằng Thanh Sơn đi tìm nước suối. Hầu Vương cũng tự

mình dẫn dắt, nhất nhất chỉ bảo rõ ràng.

Cuối cùng, chỉ có ba loại dã quả là Đằng Thanh Sơn và Lý Quân không biết là gì, chỉ có thể ghi nhớ nơi sinh trưởng và hình dáng.

...

Vì muốn biết rõ bí phương chế tạo chu quả tửu, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân ở lại Thiết Tí Hầu Sơn ba canh giờ.

Giữa hang núi.

Đằng Thanh Sơn đang bưng chậu đá, múc từ trong hố đá những chậu chu quả tửu, rồi trút cả vào thùng nước. Kim Đồng Hầu Vương bên cạnh quýnh tới mức vò đầu bứt tai, nhưng lại chỉ có thể đứng một bên ngoan ngoãn mà nhìn.

- Thanh Sơn, Hầu Vương sợ chúng ta lấy sạch tất cả chu quả tửu.

Lý Quân cười nói.

- Chu quả tửu, chính là do bầy khỉ tích lũy không biết bao nhiêu năm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân.

- Nếu rất hữu dụng với bầy khỉ, chúng ta cũng không nên lấy sạch chu quả tửu đi... Lưu lại hai thành cho chúng vậy. Lưu lại hai thành chu quả tửu trong hố đá này cũng đủ để bầy khỉ sử dụng bình thường rồi.

Hai thành?

Đằng Thanh Sơn chỉ một lát đã lấy đầy tám phần!

- Rào rào...

Chậu đá từ từ rót chu quả tửu vào trong thùng nước.

Một chậu lại một chậu!

Một lần lại một lần!

Chu quả tửu trong hố đá hình vuông càng lúc càng vơi đi.

- Khẹt khẹt!

Hầu Vương bên cạnh kêu lên đau xót.

Đằng Thanh Sơn lấy chu quả tửu khá lâu rồi. Sau một lúc, Đằng Thanh Sơn vung tay lên, một đạo lưu quang màu thủy lam cuốn số chu quả tửu trong hố đá lên cao. Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thấy tận đáy của hố đá. Cảnh này làm cho Hầu Vương bên cạnh cực kỳ hoảng sợ, nhưng khi lưu quang màu thủy lam tan đi, chu quả tửu lại rơi trở lại vào hố.

- Chu quả tửu còn lại cũng còn chừng hai thành.

Đằng Thanh Sơn nhìn thùng nước lớn bên cạnh. Thùng nước to như thế đã chứa hơn phân nửa rồi.

- Tàm tạm rồi!

Lý Quân cũng hơi lúng túng. Hầu Vương vẫn luôn ở một bên nhìn nàng với vẻ van vỉ rất tội nghiệp.

- Ừm, có thể đi rồi!

Đằng Thanh Sơn đậy nắp thùng nước lại, đeo lên lưng.

- Đi thôi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân vừa đi ra ngoài. Con Kim Đồng Hầu Vương nhìn chu quả tửu còn lại trong cái hố đá hình vuông. Lúc trước hố đá đầy hơn phân nửa. Bây giờ chỉ lấp xấp gần đáy.

Kim Đồng Hầu Vương dở khóc dở mếu, nhưng may mà hai con người kia còn chừa cho nó hai thành.

Trước khi Lý Quân bỏ đi, nàng nhìn Kim Đồng Hầu Vương kêu lên vài tiếng cáo biệt, ý là:

- Hầu Vương! Chúng ta đi! Lần này cám ơn ngươi, sau này sẽ thường thường tới thăm ngươi!

- Khẹt!

Hầu Vương trừng mắt.

Thường thường tới gặp nó à?

- Nha nha nha! Dưới cái nhìn chăm chú của hơn một ngàn con Thiết Tí Hầu, Đằng Thanh Sơn lưng đeo thùng khổng lồ đựng chu quả tửu, cùng Lý Quân leo lên lưng Lục Túc Đao Trì.

Vù!

Lục Túc Đao Trì vỗ cánh, xé gió lao đi, rời khỏi ngọn Thiết Tí Hầu Sơn.

- Khẹt khẹt khẹt!

Trên Thiết Tí Hầu Sơn lập tức vang lên những tiếng kêu liên tiếp.

...

Khi Lục Túc Đao Trì từ Man Hoang bay đến Cửu Lang Đảo, đã chiều rồi.

Tiết Tân ở trên đảo, ngẩng đầu nhìn Lục Túc Đao Trì đáp xuống.

Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân từ trên lưng Lục Túc Đao Trì nhảy xuống, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đất.

- Sư phụ!

Tiết Tân vội ra đón.

" Chu quả tửu nhiều như vậy..., Nhưng sau này muốn sản xuất chu quả tửu cũng rất khó, cần phải sử dụng tiết kiệm một chút. "

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Chu quả tửu này dứt khoát phải cho thân truyền đệ tử của mình uống mới được.

- Tiết Tân, theo ta!

Đằng Thanh Sơn đeo thùng nước lớn, cùng Lý Quân đi về chỗ ở của mình.

Tiết Tân lập tức đi theo phía sau.

- Tiết Tân, ăn cơm trưa xong chưa?

Lý Quân cười hỏi.

- Bẩm sư mẫu, con chưa ăn.

Tiết Tân trả lời.

- Chà.

Lý Quân nhìn nhìn bốn phía.

- Hoàn cảnh Cửu Lang Đảo tuy tốt, nhưng nơi này không có lương thực, thức ăn. Muốn mua đồ ăn đều phải ra ngoài mua, rất phiền toái.

Chỉ ở có một ngày, Lý Quân đã phát hiện ra chỗ bất tiện của Cửu Lang Đảo.

- Tiểu Quân, nàng có biện pháp à?

Đẳng Thanh Sơn cười nhìn nàng.

Lý Quân mỉm cười gật đầu:

- Đương nhiên, lần này muội tới Cửu Lang Đảo... chính là muốn ở lâu. Nhưng, bây giờ muội đã là quyền giáo chủ của Tuyết Liên Giáo, rất nhiều việc muội phải xử lý. Do đó, muội sẽ điều động một trăm thân vệ tới đây để họ phụ trách việc giặt giũ nấu cơm; hơn nữa, muội cũng có thể truyền lệnh ra ngoài tốt hơn.

- Thân vệ?

Đẳng Thanh Sơn giật mình.

- Cả một trăm nữ tử mỹ mạo đó.

Lý Quân cười nhìn Đẳng Thanh Sơn.

- Một trăm nữ tử?

Đẳng Thanh Sơn vuốt mũi.

Trên Cửu Châu Đại Địa, bình thường nha hoàn của thê tử đều trở thành nha hoàn làm ấm giường cho trượng phu... Những thân vệ ấy, thực sự chính là thị nữ.

- Động tâm rồi à?

Lý Quân cười nhìn Đẳng Thanh Sơn, nhỏ giọng hỏi.

- Nàng quả thật là...

Đẳng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

- Tiết Tân còn ở phía sau kìa!

Lý Quân từ nhỏ đã sinh sống ở Cửu Châu, nàng thật ra không

ngại nam nhân của mình có nhiều phụ nữ. Dù sao tất cả mọi người đều như vậy cả... nhưng tư tưởng của Đằng Thanh Sơn lại khác hẳn, thật ra hắn không thể chấp nhận điều này.

- Tiết Tân, theo ta vào đây.

Đằng Thanh Sơn chuẩn bị bắt đầu cho đệ tử dùng chu quả tửu.

...

Ngay sau khi Tiết Tân uống chu quả tửu, hai ngày sau, tới lượt 'Đằng Thú' và 'Dương Đông' tới Cửu Lang Đảo uống một lần chu quả tửu. Trong đó Tiết Tân dựa vào chu quả tửu đã gia tăng sáu ngàn cân khí lực. Còn nhị đồ đệ 'Dương Đông' dùng chu quả tửu lại chỉ gia tăng có bốn ngàn cân khí lực. Mạnh nhất là Đằng Thú. Sau khi uống chu quả tửu, hắn gia tăng gần hai vạn cân khí lực, tương đương với Đằng Thanh Sơn năm xưa.

...

Kỳ thật, khi cho ba đại đệ tử liên tiếp dùng chu quả tửu, thật ra Đằng Thanh Sơn vẫn còn rất yên bình.

Nhưng...

Khi Lý Quân đưa một trăm thân vệ đến, Đằng Thanh Sơn bắt đầu đau đầu. Một trăm thân vệ đều là cao thủ nội kình, có như vậy mới có thể trở thành thân vệ của đại giáo chủ! Đã là cao thủ nội kình, từ bé đã rèn luyện, một trăm nữ tử đều có vóc người rất đẹp, được tuyển làm thân vệ, dung mạo ít nhất cũng phải trên trung bình.

Ở Cửu Lang Đảo, đám thân vệ không mặc áo giáp, bình thường đều mặc y phục thị nữ.

Một trăm nữ tử như hoa như ngọc, mỗi ngày đều đi lại khắp nơi... Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy rất bất tiện.

...

Hai tháng sau khi lấy chu quả tửu.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân lúc này đang sống ở trong phủ đệ lớn nhất Cửu Lang Đảo. Dù sao còn phải có đủ chỗ ở cho một trăm thị nữ, nên phủ đệ không thể nhỏ được.

- Đại nhân.

Đằng Thanh Sơn đi lại trong phủ đệ, khắp nơi đầy những thị nữ.

- Này!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Phu nhân đâu?

- Phu nhân ở trong thư phòng.

Thị nữ bẩm báo.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, thầm than:

- Làm chức quyền giáo chủ thật là rất nhiều việc. Sư phụ Tiểu Quân, cái bà Tuyết Liên giáo chủ đó thật là lười.

Chỉ khoảnh khắc, Đằng Thanh Sơn đã tới ngoài thư phòng.

Lý Quân mặc y phục màu tím, đang ngồi ngay ngắn trước bàn, nhíu mày nhìn một phong thư tình báo trước mặt.

- Đại nhân!

Nghe tiếng hai thị nữ ở cửa thư phòng chào, Lý Quân mới giật mình ngẩng đầu lên.

- Đang xem gì mà chăm chú thế?

Đằng Thanh Sơn cười cười đi tới gần.

- Thanh Sơn, chàng xem đi!

Lý Quân đưa mẩu tin tình báo.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy, lúc đầu hắn chỉ lướt mắt nhìn qua, nhưng ngay sau đó đã biến sắc, đọc cẩn thận nội dung trong mẩu tin tình báo này.

- Thiên Thần cung...

Đằng Thanh Sơn đại chấn.

- Dã tâm của thật lớn.

- Ừm.

Lý Quân đứng lên:

- Cung chủ đã ra lệnh, các nhánh Thiên Thần cung không ai được cãi lệnh cả.

"Hồng Thiên Thành... Trong tám đại tông phái, Tiêu Dao Cung đã bị Thiên Thần cung các ngươi tiêu diệt rồi. Bây giờ lại muốn công kích Hồng Thiên Thành ở đông bắc U Châu."

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi. Thật sự Thiên Thần cung không khỏi làm cho người ta lo lắng. Dã tâm của nó quá lớn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 35

Bão Tố Sắp Nổi

Tiểu Quân, người trong thiên hạ cũng không ngu đâu.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Tám đại tông phái Cửu Châu ở những châu khác nhau, có tông phái suy bại rồi quật khởi, đều đã chứng minh bằng sức mạnh của mình. Tỷ như ở Dương Châu ta, trước khi có Thanh Hồ Đảo, kẻ thống trị Dương Châu chính là một môn phái có tên là Kiếm tông. Kiếm Tông truyền thừa tám trăm năm, sau đó bị Thanh Hồ Đảo tiêu diệt. Thanh Hồ Đảo bây giờ cũng đã truyền thừa trên ngàn năm.

- Không có tông phái bất diệt vĩnh hằng, trong lịch sử Cửu Châu, rất nhiều tông phái đã bị diệt.

- Do đó, Thiên Thần cung nhẹ nhàng tiêu diệt Tiêu Dao Cung, chiếm lĩnh Thanh Châu. Bảy đại tông phái khác sẽ không để ý cho lắm.

Đằng Thanh Sơn nói vẻ nghiêm trang:

- Nhưng nếu Thiên Thần cung chỉ một thời gian ngắn như vậy đã công kích Hồng Thiên Thành, quả đã cho thấy một điểm – nó có dã tâm, dã tâm rất lớn!

- Bây giờ diệt Hồng Thiên Thành, ngày mai, sợ chính là Tuyết

Ưng Giáo, Thanh Hồ Đảo!

- Người trong thiên hạ không ngốc, những tông phái khác tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Thiên Thần cung kiêu ngạo.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, nhíu mày nói:

- Tiểu Quân, Thiên Thần cung các ngươi rốt cuộc mạnh tới đâu? Chiếm lĩnh Thanh Châu còn chưa tới ba tháng, cũng không nghỉ ngơi chút nào đã tấn công Hồng Thiên Thành rồi? Chẳng lẽ dám đối địch với tất cả người trong thiên hạ?

Lý ra, phải cẩn thận một chút, sau khi chiếm lĩnh Thanh Châu, trước hết nghỉ ngơi vài chục năm. Để nhân mã Thiên Thần Cung mạnh hơn, sau tiếp tục công kích cũng không muộn.

Nhưng Thiên Thần cung không làm như vậy.

- Muội cũng không biết.

Lý Quân lắc đầu.

- Mặc dù bây giờ muội là quyền giáo chủ, nhưng muội vẫn chẳng biết gì về sự thần bí của Thiên Thần cung. Muội chỉ cảm giác được sư phụ rất tự tin, vô cùng tự tin.

- Rất tự tin?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

- Thôi đi, việc này không quan hệ gì với ta, ta cũng không muốn quản.

- Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên thở dài một tiếng.

- Gì, chàng?

Lý Quân giật mình, ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thiên Thần cung muốn bắc thượng, chiếm lĩnh đông bắc U Châu, diệt Hồng Thiên Thành. Nàng là quyền giáo chủ... e rằng không thể tiếp tục ở nơi này nữa.

Đằng Thanh Sơn vươn tay. Lý Quân bước tới vài bước, nhẹ nhàng ôm Đằng Thanh Sơn, dựa vào lòng hắn, nhẹ giọng:

- Ừm, muội phải về Thanh Châu chủ trì đại cục. E rằng, sau khi chiến sự lần này chấm dứt muội mới có thể trở về.

Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng vuốt mái tóc thê tử.

...

Hai vợ chồng mặc dù không đành lòng, nhưng Thiên Thần cung đã có lệnh, Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp gì khác.

Ngày hai tháng ba, Lý Quân mang theo hai con Liệt Phong Thần Điêu Đại Hắc Đại Bạch ly khai Cửu Lang Đảo, quay về Thanh Châu.

...

Trên một khoảng đất đá trống trải ở Cửu Lang Đảo, Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ không ngừng thi triển phủ pháp. Chỉ thấy những luồng khí lưu mãnh liệt rung lên, lấy Đằng Thanh Sơn làm trung tâm, trong phương viên gần trăm trượng bị khuấy đến mờ đi, mơ hồ chỉ có thể thấy một bóng người trong đó.

Thiên Thần cung, vừa diệt Tiêu Dao Cung, lập tức tiến công Hồng Thiên Thành.

Điều này khiến Đằng Thanh Sơn nặng lòng. Hắn cảm giác... Thiên Thần cung quật khởi sẽ làm cho Cửu Châu Đại Địa yên tĩnh

đã lâu sẽ lại tiến vào một thời kỳ gió tanh mưa máu, có cái ổ nào còn trứng nữa không?

Mình phải bảo vệ Quy Nguyên Tông, phải bảo vệ tông tộc họ Đằng. Còn phải lập một khoảng lãnh địa ở Cửu Châu, để nội gia quyền nhất mạch của mình có truyền thừa.

Như vậy phải có thực lực rất mạnh!

'Vũ Hoàng, không hổ là chí cường giả. Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đích xác vô cùng huyền diệu. ' Đằng Thanh Sơn ném Khai Sơn Thần Phủ ra khỏi tay. Khai Sơn Thần Phủ lóe lên một vòng cung, rơi xuống đất đá. Vèo một tiếng, cắm thẳng vào lớp đất. 'Mỗi một lần luyện phủ pháp, nhớ lại những chiêu thức trong bản khắc đá, đều có chút cảm ngộ. '

Đằng Thanh Sơn lại rút lên cây Luân Hồi thương đã được cắm vào lớp đất bên cạnh trước đó.

"Nhưng ta vẫn dùng thương."

Hắn vuốt ve Luân Hồi thương. Như một cánh tay kéo dài, cây Luân Hồi thương này chính là một bộ phận thân thể mình.

Đằng Thanh Sơn bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hai cuộc đời cơ hồ đều chìm đắm vào 'Hình Ý Quyền'. "Còn Hình Ý Quyền của mình chính là thương quyền. Khi mình thi triển thương pháp lại càng có cảm giác khoan khoái!"

- Phốc!

- Phốc!

...

Những điểm mũi thương như những đóa hoa lê rơi rụng. Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn trở thành một con du long

rất lớn.

...

Luyện tập hồi lâu rồi dừng lại.

Đứng bên cạnh hồ nước, liếc mắt nhìn hồ nước không thấy bờ bến, Đằng Thanh Sơn cau mày: "Cây cao gió cả, bất luận làm sao, ta cũng không thể bộc lộ thân phận Đằng Thanh Sơn của ta. Ít nhất khi chưa đủ thực lực, không thể bộc lộ được!"

Hư cảnh hai mươi mốt tuổi!

Nếu tin tức này được truyền bá, e rằng đám Vũ Hoàng môn, Ma Ni Tự sẽ rất chấn động, ảnh hưởng không kém gì việc Thiên Thần cung quật khởi cả!

Hư cảnh hai mươi mốt tuổi đủ để làm cho người ta sợ hãi.

Một khi những đại tông phái sợ hãi, kết quả sẽ là gì? Rất dễ tưởng tượng ra. Có thể diệt Đằng Thanh Sơn thì khẳng định sẽ diệt. Nếu không thể giết chết Đằng Thanh Sơn, ngược lại sẽ kết giao với Đằng Thanh Sơn để trở thành bằng hữu!

"Không thể bộc lộ thực lực ta. Mà thương pháp của ta năm đó đã có rất nhiều người thấy rồi. Do đó, bây giờ ta lấy thân phận Kinh Ý, tạm thời không thể dùng thương được." Đằng Thanh Sơn nhíu mày. " Nhưng... bây giờ ta ngộ ra ' Hỏa Hành Chi Đạo' 'Kim Hành Chi Đạo', hai lực thiên địa này nếu muốn kết hợp hoàn mỹ thi triển thành một chiêu, bây giờ ta mới chỉ ngộ được có một chiêu là 'Xích Kim Hổ Bào' thôi!"

Có thể khống chế lực thiên địa thật hoàn mỹ mới phát huy được.

"Hơn nữa chẳng mấy chốc đạo hành Thổ của ta cũng có thể đột phá, đến lúc đó, ba loại lực thiên địa làm sao thi triển được

trong một chiêu mà không gây mâu thuẫn?" Đằng Thanh Sơn đau đầu.

"Xem ra, chỉ có một biện pháp."

Đằng Thanh Sơn quyết định.

"Ta lấy thân phận Kinh Ý đi khắp thiên hạ, sử dụng búa làm binh khí vậy!"

"Trong những chiêu thức phủ pháp trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng có hành Hoả chi đạo, hành Thổ chi đạo, hành Kim chi đạo, ba cái kết hợp thành một khối." Đằng Thanh Sơn tự nhủ. Sáng tạo chiêu thức rất khó. Mà Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng không nghi ngờ gì chính là chiêu thức mạnh nhất.

"Sáu ngàn năm qua, không hề nghe nói Vũ Hoàng môn có Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, ta sử dụng nó hẳn là không ai biết cả."

"Ừm còn có một điểm nữa."

"Cẩn thận với Khai Sơn Thần Phủ. Phải thay đổi hình dáng của nó mới được." Đằng Thanh Sơn nhìn thanh Khai Sơn Thần Phủ đang cắm trên mặt đất.

Ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn đem Khai Sơn Thần Phủ, cưỡi Cuồng Phong Ưng ly khai Cửu Lang Đảo, bay tới Nam Tinh quận một chuyến, mời một thợ rèn tốt sửa đổi Khai Sơn Thần Phủ một chút.

Vốn Khai Sơn Thần Phủ có màu đen bóng, sau khi thay đổi, cả thần phủ lại có hoa văn. Sống phủ cũng có hoa văn. Cả Khai Sơn Thần Phủ sau khi sửa lại, mờ ảo có ánh tử quang ẩn hiện.

"Trong thiên hạ có rất nhiều vũ giả sử dụng búa. Về hình thức cũng khá giống Khai Sơn Thần Phủ. Bây giờ, cho dù là người của

Vũ Hoàng Môn mà thấy Khai Sơn Thần Phủ cũng không nhận ra." Từ hôm nay, Đằng Thanh Sơn sẽ đeo Khai Sơn Thần Phủ. Dù sao dựa vào Khai Sơn Thần Phủ cùng với những chiêu thức trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, hắn có thể phát huy được thực lực mạnh hơn.

...

Ngày hai mươi mốt tháng ba, Thiên Thần cung vừa mới có tên trong tám đại tông phái bắt đầu xua quân bắc thượng. Đại quân rầm rộ đi thẳng về phía bắc.

Tin tức này nhanh chóng lan rộng với tốc độ kinh người. Cơ hồ cùng ngày, bảy đại tông phái khác ở Cửu Châu, kể cả những tông phải nhỏ hơn giống như Quy Nguyên Tông, cũng nghe được tin tức này. Người trong thiên hạ đều khiếp sợ! Thiên Thần cung này sau khi tiêu diệt Tiêu Dao Cung, lại không nghỉ ngơi đã công kích ngay Hồng Thiên thành!

Hồng Thiên Thành nằm ở U Châu lạnh khủng khiếp. Có thể tưởng tượng được Hồng Thiên Thành hung hãn như thế nào.

Đông Bắc Vương Hồng Thiên năm đó chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu, sau đó lưu lại Hồng Thiên Thành! Đông Bắc Vương Hồng Thiên chỉ đứng sau chí cường, nên đương nhiên có thế lực rất thâm hậu.

Công kích Hồng Thiên Thành?

Có thể có tên trong tám đại tông phái, Thiên Thần cung tuyệt đối không phải ngu ngốc tự đại. Vậy, điều này chứng minh một điểm - Thiên Thần cung nắm chắc mười phần, vô cùng tin tưởng!

Việc này cũng làm cho bảy đại tông phái khác trong thiên hạ đều lạnh mình, hoặc là lo lắng, hoặc là khủng hoảng! Như Vũ Hoàng môn, nếu Thiên Thần cung chiếm lĩnh phía tây Thanh Châu

thì Vũ Hoàng môn đương nhiên cũng lo lắng. Còn Thanh Hồ Đảo vốn yếu hơn Hồng Thiên Thành thì càng khủng hoảng hơn.

Đám vũ giả bình thường thì sôi lên. Rất nhiều vũ giả thậm chí còn gia nhập vào Thiên Thần cung. Nhưng, một siêu đại tông phái thì không thể cao hứng được.

Ngoại trừ "Hồng Thiên Thành" thì tông phái sợ hãi nhất chính là Thanh Hồ Đảo.

...

Thanh Hồ Đảo, đỉnh núi Kiếm Nhận Sơn.

Trên đỉnh núi chỉ có hai người. Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân ngồi cùng đảo chủ Thanh Hồ Đảo 'Thiết Phiền'.

- Sư tổ, đáng sợ vậy sao?

Thiết Phiền hơi lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh mở mắt, con ngươi xám trắng không có chút sinh cơ nào, thanh âm lạnh lẽo quyết liệt vang lên:

- Thiết Phiền, hừ, đừng tưởng rằng ta nói giỡn. Thiên Thần cung dám làm như thế... ta thấy, tối thiểu chúng cũng nắm chắc tám phần có thể diệt được Hồng Thiên Thành. Tiêu diệt Hồng Thiên Thành xong, nếu nó tiếp tục tiến công, chắc chắn sẽ tiến công Thanh Hồ Đảo Dương Châu chúng ta!

- Tuyết Ưng Giáo nằm ở gần Vũ Hoàng môn và Doanh Thị Gia Tộc.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói tiếp:

- Không nói chuyện bản thân Tuyết Ưng Giáo cũng có yêu thú hư cảnh. Cho dù Thiên Thần cung muốn tiêu diệt Tuyết Ưng Giáo, nó cũng phải đối đầu với 'Vũ Hoàng môn' và 'Doanh Thị Gia Tộc'.

Vũ Hoàng môn và Doanh Thị Gia Tộc không dễ trêu chút nào. Ai biết hai đại chí cường giả để lại bảo bối gì cho con cháu của họ.

Thiết Phiền gật gật đầu đồng ý:

- Sư tổ, bây giờ chúng ta có thể làm gì?

Thiết Phiền cũng lo lắng. Hắn sớm cảm giác được Thiên Thần cung ở phương bắc quả rất có thể uy hiếp Thanh Hồ Đảo.

- Không còn biện pháp nào khác.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu:

- Chỉ có thể cố hết sức! Nhưng Thiên Thần cung đã công kích 'Hồng Thiên Thành', vậy, trong lúc nhất thời nó sẽ không ra tay công kích chúng ta. Đây cũng là một cơ hội, chúng ta sẽ khống chế, khiến cho Dương Châu trở nên bền chắc như thép.

- Sư tổ, người nói là...

Thiết Phiền cả kinh.

- Diệt Quy Nguyên Tông.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh trầm xuống.

- Diệt Quy Nguyên Tông?

Thiết Phiền sớm đã nghĩ tới việc diệt trừ yếu điểm duy nhất bên trong Dương Châu là 'Quy Nguyên Tông'. Một là vì thiên tài ' Đằng Thanh Sơn ' năm đó của Quy Nguyên Tông. Mới mười tám tuổi, hắn đã thoát khỏi tay bốn vị tiên thiên kim đan. Có thể nói, ngàn năm qua, hắn không thua gì thiên tài Yêu Tăng Phàm Trần cả! Đợi sau khi Đằng Thanh Sơn trở về sẽ rất phiền toái.

- Sư tổ, người có biện pháp diệt trừ tên cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông à?

Thiết Phiền dò hỏi.

Hạt Tử Kiếm Thánh đứng bật dậy:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai, tên cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông sẽ chết.

Nói xong, Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một cái bóng đen xé gió bay đi. Bay về phía tây nam.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 36

Xạ Nhật Thiên Lang

Dãy núi Xạ Nhật ở phía nam Viêm Châu chập chùng liên miên hơn mười dặm. Trên một đỉnh núi nguy nga cao mấy ngàn trượng sừng sững trong dãy Xạ Nhật là căn cứ của một trong tám đại tông phái, Xạ Nhật Thần Sơn. Điều này khiến danh khí quả núi truyền khắp thiên hạ.

Quả núi này cũng gọi là Xạ Nhật Thần Sơn.

Bầu trời mênh mông, một lưu quang màu đen bay lượn trên bầu trời, lướt đi trong đám mây mù, sau đó nhảy xuống lớp mây vờn quanh đỉnh Xạ Nhật Thần Sơn.

...

Xạ Nhật Thần Sơn nguy nga cao vút tận mây, cung điện huy hoàng lộng lẫy được kiến tạo ở nơi cao nhất thần sơn. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống hắt lên cung điện thành những hào quang lấp lánh rọi chiếu cả vạn trượng.

Sau cung điện, ở trong một khu rừng u tĩnh, có hai căn nhà gỗ được xây gần nhau trong hai khoảng rừng im mát.

- Đại ca, Thiết hạt tử tới rồi.

- Vài ngày trước hắn vừa tới, sao bây giờ lại tới nữa?

Hai thợ săn mặc y phục da thú đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, đối diện nhau. Trên bàn trước mặt họ để hai vò rượu. Bên cạnh bàn rượu có một đống lửa bập bùng. Trên đống lửa tỏa ra mùi thịt quay. Quỷ dị nhất chính là...

Hai thợ săn này, một người đầu tóc đen tuyền, một người đầu bạc trắng.

- Hai vị sướng thật đó. Còn có thể rảnh rỗi ăn thịt uống rượu.

Một thanh âm vang vọng, một người mù hắc y bỗng xuất hiện bên cạnh.

- Sao lại không rảnh?

Hán tử thợ săn tóc bạc chọc tay vào đống lửa, cầm lấy một miếng thịt nướng, cắn một miếng.

- Thiết hạt tử, nói đi, tới chỗ chúng ta làm gì?

- Đương nhiên là có việc.

Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn đứng bên cạnh.

- Ta tới đây để mượn Thiên Lang của các ngươi.

- Hả?

Hai hán tử thợ săn lập tức ngừng ăn uống, đồng thời quay đầu nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh.

Tên thợ săn tóc đen nhíu mày:

- Thiết hạt tử! Rốt cuộc ngươi muốn đối phó với ai mà phải mượn Thiên Lang của Thần Nhật Thần Sơn ta?

Muốn thu phục một con yêu thú hư cảnh là việc cực khó.

Yêu thú hư cảnh bình thường rất tự kiêu, coi thường loài người, sao có thể thần phục con người được?

Trên Cửu Châu Đại Địa, trong tám đại tông phái đúng là có vài tông phái có yêu thú hư cảnh. Nhưng phần lớn yêu thú hư cảnh này đã bị thu phục khi còn là tiên thiên kim đan. Sau đó trải qua một thời gian dài, ngẫu nhiên một con yêu thú đột phá tiên thiên kim đan thành yêu thú hư cảnh. Con yêu thú hư cảnh nếu còn nhớ tình cũ, có thể còn ở lại với tông phái này.

Nhờ thế một tông phái mới có được yêu thú hư cảnh!

Như Thiên Thần cung, có không ít yêu thú cấp bậc tiên thiên kim đan, nhưng cứ như đãi cát tìm vàng mới hy vọng có thể có một con đột phá.

Nhưng bất luận như thế nào... tông phái có yêu thú hư cảnh đều coi yêu thú hư cảnh như bảo bối, sẽ không dễ dàng cho bên ngoài mượn.

- Thiết hạt tử, ngươi muốn đối phó với tên Kinh Ý à?

Tên thợ săn tóc bạc hỏi.

- Đương nhiên không phải.

Hạt Tử Kiếm Thánh lắc đầu.

- Lần này ta muốn đối phó với cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông.

- À.

Tên thợ săn tóc đen nhếch miệng cười.

- Thanh Hồ Đảo các ngươi chuẩn bị diệt Quy Nguyên Tông rồi? Đúng vậy, bây giờ Cửu Châu thế cục hỗn loạn, Thiên Thần cung mới xuất hiện, không ai biết Thiên Thần cung rốt cuộc mạnh như

thế nào. Muốn ứng chiến, chúng ta tối thiểu cũng phải thống nhất địa bàn của mình.

- Nói đi, đưa ra giá gì mới cho mượn?

Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi rất thẳng thắng.

- Thiết hạt tử, ta rất thích tính tình ngươi.

Tên thợ săn tóc đen nhếch miệng cười.

- Đại ca?

Tên thợ săn tóc bạc nhìn tên thợ săn tóc đen.

- Muốn mượn cũng được... Thanh Hồ Đảo ngươi và Xạ Nhật Thần Sơn ta bây giờ coi như đồng minh. Ta cũng nể mặt Thiết hạt tử ngươi. Nhưng, ngươi cũng biết quy củ rồi đó.

Tên thợ săn tóc đen cười nhìn lão mù. Trong tám đại tông phái, không ít tông phái không có yêu thú hư cảnh. Mời hư cảnh yêu thú ra tay quả là phải trả giá không thấp.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không ngu đần, nên mặc cả một phen với hai huynh đệ tên thợ săn tóc đen, cuối cùng hai bên ngã giá. Sau đó tên thợ săn tóc đen mới triệu hoán Thiên Lang về.

- Ngạo...

Tên thợ săn tóc đen ngẩng đầu tru lên một tiếng.

Thời gian một hơi thở...

Vèo!

Một luồng ngân quang từ giữa núi rừng thoát ra, dừng lại cạnh hai tên thợ săn. Chính là một con yêu lang dài ba bốn trượng. Lông yêu lang toàn bộ đều có màu bạc, rất trơn trượt. Con ngươi của

yêu lang lóe lên màu vàng lợt, trên trán mọc ra một cái sừng nhọn như dao.

Yêu lang của Xạ Nhật Thần Sơn được Xạ Nhật Thần Sơn tôn là Thiên Lang.

- Bây giờ đã là buổi chiều.

Tên thợ săn tóc đen ngửa đầu nhìn trời, nói:

- Thiết hạt tử, dựa theo những gì chúng ta bàn vừa rồi, vào lúc này ngày mai, Thiên Lang khẳng định phải về tới Xạ Nhật Thần Sơn ta.

- Thời gian như vậy là đủ rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh gật đầu.

Tên thợ săn tóc đen nhìn Xạ Nhật Thiên Lang, phát ra tiếng sói kêu. Con Xạ Nhật Thiên Lang cũng đáp lại.

Khoảnh khắc sau...

- Ta đã nói cho Thiên Lang rồi, bảo nó đi cùng ngươi đi giết tên cường giả hư cảnh Quy Nguyên Tông. Đợi đến Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh, ngươi phát hiện trong khu vực có cường giả hư cảnh thì cứ nói 'giết' một tiếng. Thiên Lang sẽ hiểu ngay.

Tên thợ săn tóc đen nhắc nhở:

- Ta cũng nhắc nó rồi, chỉ cần tên cường giả hư cảnh đó vừa chết, Thiên Lang sẽ chạy về Xạ Nhật Thần Sơn ta ngay.

- Ừ, được.

Hạt Tử Kiếm Thánh đáp ứng tất cả.

- Xuất phát đi.

Tên thợ săn tóc đen quay đầu nhìn về phía Xạ Nhật Thiên Lang, phát ra một sói tru.

- Ngao ngô...

Xạ Nhật Thiên Lang đưa con ngươi màu vàng lợt nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh, hiển nhiên đang đợi Hạt Tử Kiếm Thánh xuất phát trước.

Hạt Tử Kiếm Thánh hóa thành một luồng lưu quang màu đen lao thẳng xuống dưới núi. Xạ Nhật Thiên Lang cũng hóa thành một luồng ngân quang, tốc độ còn nhanh hơn Hạt Tử Kiếm Thánh một bậc... cho dù là nhanh như thế cũng chưa phải là cực hạn của Thiên Lang Xạ Nhật.

...

Ngày hai mươi hai tháng ba, vào lúc hoàng hôn.

Một luồng ngân quang và một luồng hắc quang lướt trên mặt đất mênh mông với tốc độ cơ hồ như nhau. Họ căn bản không chạy theo quan đạo, mà theo một đường thẳng.

- Giang Ninh quận thành!

Hạt Tử Kiếm Thánh mặc hắc y hướng mắt nhìn về phía thành trì cổ xưa nguy nga xa xa, con ngươi xám trắng lóe ra lệ màu đen mang.

- Quy Nguyên Tông cũng nên biến mất rồi.

Con Xạ Nhật Thiên Lang trầm mặc đi bên cạnh, con ngươi màu vàng lợt cũng nhìn chằm chằm vào Giang Ninh quận thành xa xa.

Vù!

Hai luồng hào quang cơ hồ đồng thời bắn về phía Giang Ninh quận thành.

...

Trong Giang Ninh quận thành, Vũ Các ở giữa Quy Nguyên Tông.

Trưởng lão canh gác Vũ Các u tĩnh chính là Vũ trưởng lão. Vũ trưởng lão đang ngồi trên ghế. Trên bàn trước mặt lão đang để mở một quyển tiểu thuyết dã sử, nhưng Vũ trưởng lão thì đang cau mày. Tay phải biến thành kiếm chỉ đang không ngừng khoa tay múa chân, ngón tay làm cho không gian chung quanh mờ ảo hơi vặn đi.

- Hả?

Vũ trưởng lão dừng phắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía đông nam. Lão rõ ràng cảm nhận được hai luồng khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện ở khu vực của mình. Hai khí tức này, một luồng là hắc ám không thể địch nổi, cường đại tới phát sợ. Còn khí tức còn lại là lệ mang màu trắng bạc.

" Hai cường giả hư cảnh!" Vũ trưởng lão đứng phắt lên.

...

Ngay khi Vũ trưởng lão phát hiện ra Hạt Tử Kiếm Thánh, Xạ Nhật Thiên Lang, thì Hạt Tử Kiếm Thánh và Xạ Nhật Thiên Lang cũng phát hiện ra một cường giả hư cảnh duy nhất ở Giang Ninh quận thành.

- Giết!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát khẽ một tiếng, phát lệnh.

- Ầm!

Tốc độ Xạ Nhật Thiên Lang đột nhiên bộc phát. Hạt Tử Kiếm Thánh cũng bộc phát tốc độ nhanh nhất theo sau Xạ Nhật Thiên

Lang. Một yêu lang một con người, một trước một sau nhanh chóng lao về phía Vũ trưởng lão. “Không ổn.” Khi phát hiện hai khí tức cường đại bỗng nhiên lao về phía mình với tốc độ kinh người, đặc biệt là tốc độ một luồng khí tức làm cho sắc mặt Vũ trưởng lão trong nháy mắt thành trắng bệch. Không hề do dự chút nào, Vũ trưởng lão lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất khỏi Vũ Các. “Tốc độ nhanh như vậy, khẳng định khí tức màu trắng bạc phía trước là yêu thú. Hơn nữa là yêu thú hư cảnh!” Vũ trưởng lão phán đoán trong nháy mắt. Còn người phía sau, là cường giả hư cảnh.”

” Cường giả hư cảnh và yêu thú hư cảnh liên thủ, nhất định muốn giết ta.”

Tốc độ Vũ trưởng lão đã tới cực hạn. Đồng thời, Vũ trưởng lão vội vàng truyền âm vào Quy Nguyên Tông cho Gia Cát Nguyên Hồng đang chẳng biết gì:

- Nguyên Hồng, nhanh, chạy mau! Một cường giả hư cảnh và một con yêu thú hư cảnh đang cùng tới đây đuổi giết ta. Ngươi chạy nhanh trốn đi. Bây giờ mà không trốn, đợt lát nữa ngươi trốn không thoát đâu.

Thanh âm Vũ trưởng lão vang vọng trong phòng nơi Gia Cát Nguyên Hồng đang tĩnh tu.

” Cái gì.”

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng trong nháy mắt trắng bệch đi. Thân thể không khỏi đứng phắt dậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. “Không ổn.” Gia Cát Nguyên Hồng không dám do dự, thậm chí còn không có thời gian nhắc nhở những người khác của Quy Nguyên Tông, chộp lấy binh khí của mình rồi lập tức thi triển khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi thư phòng.

...

Ngay khi Hạt Tử Kiếm Thánh, Xạ Nhật Thiên Lang cùng đuổi giết Vũ trưởng lão, Gia Cát Nguyên Hồng cũng nhanh chóng thoát đi.

" Cường giả hư cảnh có tốc độ kinh người, nhưng khu vực của họ chỉ có ba mươi bốn dặm! Khi cường giả hư cảnh và yêu thú hư cảnh đó đuổi giết sư tổ, tuyệt đối họ không dám sơ suất chút nào. Một khi không cẩn thận, sẽ để lệnh sư tổ chạy ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm." Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ điểm này.

Hắn biết...

Tên hư cảnh đuổi giết Vũ trưởng lão, nếu chưa giết chết được Vũ trưởng lão sẽ không lãng phí thời gian tìm lão.

Do đó, trước khi Vũ trưởng lão chết, Gia Cát Nguyên Hồng sẽ có đủ thời gian chạy trốn.

Lướt như bay trên đồng ruộng, Gia Cát Nguyên Hồng như một luồng gió thổi qua, vài cái lắc mình đã ra rất xa rồi.

" Sao lại như thế? Hai đại hư cảnh? Tới đuổi giết sư tổ?"

" Đúng rồi, là Thanh Hồ Đảo!" Chỉ trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng phán đoán được ngay.

Gia Cát Nguyên Hồng đã chạy ra khỏi Giang Ninh quận thành, trong lòng rất lo lắng. "Sư tổ có chạy thoát được không??? " Đánh giá khoảng cách giữa mình và cường giả hư cảnh, yêu thú hư cảnh đó vượt qua ba mươi bốn dặm rồi, Gia Cát Nguyên Hồng lập tức thay đổi hướng chạy trốn.

...

Nếu cho Quy Nguyên Tông đủ thời gian, tất cả sẽ trở nên rất tốt.

Nhưng, Thiên Thần cung xuất hiện đã khiến cho cả Cửu Châu đều hỗn loạn.

" Thật nhanh!" Vũ trưởng lão cảm ứng tốc độ của hai hư cảnh đuổi giết mình, luôn luôn nhắc nhở mình phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Ầm!

Ầm!

Xuyên qua rừng cây, xuyên qua đồng ruộng, lướt qua sông, có thể nói là nhanh như chớp. Nhưng lão đã nhanh, tốc độ Xạ Nhật Thiên Lang còn nhanh hơn!

" Không ổn." Vũ trưởng lão quay đầu lại liếc mắt. (Ba_Van: Không hiểu quay đầu lại làm gì nhỉ? Thói quen chăng? Vẫn cảm ứng được mà?!)

Chỉ thấy Xạ Nhật Thiên Lang toàn thân màu trắng bạc đang xé gió lướt tới.

Phạm vi ba mươi bốn dặm, dĩ nhiên Xạ Nhật Thiên Lang hoàn toàn truy đuổi được dễ dàng. Còn Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này cũng chỉ cách trên ba mươi dặm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 37

Đại Duyên Sơn, Cửu Lang Đảo.

Tốc độ con yêu lang thật quá nhanh... Vũ trưởng lão vô cùng khẩn trương.

Bình thường khi cùng chạy nhanh, tốc độ con người vẫn chậm hơn thú có bốn chân. Sau khi đạt tới hư cảnh, tốc độ cực hạn của cường giả hư cảnh vẫn thua hư cảnh loài thú. Còn nói về tốc độ khoan xuống đất thì hư cảnh yêu thú bốn chân vẫn khoan nhanh hơn hư cảnh con người!

Do đó trừ phi phi hành, nếu không, cường giả hư cảnh không thể vượt qua hư cảnh loài thú về mặt tốc độ. Đây cũng là lý do tại sao Vũ trưởng lão chỉ chạy trốn, chứ không khoan xuống đất.

- Xoẹt xoẹt!

Một luồng lệ mang màu bạc từ cái sừng nhọn của con Xạ Nhật Thiên Lang bắn thẳng về phía Vũ trưởng lão.

- Nghiệt súc!

Vũ trưởng lão mắng một tiếng, vội vung thần kiếm ra ngăn trở kích này của nó.

Có thể vì phải ngăn cản công kích, Vũ trưởng lão không thể bảo trì được trạng thái thân dung thiên địa, tốc độ giảm xuống. Khi lão tiếp tục thân dung thiên địa để ẩn vào lực thiên địa thì do

việc trì hoãn này, khoảng cách với Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía sau đã bị rút ngắn được hai ba dặm.

Xạ Nhật Thiên Lang cũng không cứng đối cứng với Vũ trưởng lão, chỉ dùng tốc độ kinh người không ngừng né tránh, đồng thời phát ra những lệ mang màu bạc liên tục.

” Rõ là phiền toái.”

” Xạ Nhật Thần Sơn lại giúp tên xú hạt tử đó.” Vũ trưởng lão tức giận. Công kích của con Xạ Nhật Thiên Lang không giết chết được Vũ trưởng lão, nhưng lại ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ của Vũ trưởng lão! Ảnh hưởng một lần, hai lần, ba lần, Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía sau vẫn còn giữ nguyên tốc độ nhanh nhất, khoảng cách giữa hai người không ngừng kéo lại gần.

- Xú hạt tử! Ta khuyên ngươi nên mau mau thối lui đi. Nếu không, cho dù ta có chết, cũng sẽ kéo ngươi chết chung.

Vũ trưởng lão truyền âm, đồng thời một lần nữa né tránh công kích của Xạ Nhật Thiên Lang.

Hạt Tử Kiếm Thánh càng lúc càng gần thêm.

- Hừ, muốn cùng chết với ta à? Ngươi còn chưa đủ tư cách.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng truyền âm đáp lại.

Vù! Vù!

Hai cường giả hư cảnh và một hư cảnh yêu thú, đều là những đỉnh cao ở Cửu Châu, lúc này cứ thế một mạch chạy một mạch bay về phía tây, không ngừng chém giết. Những nông dân, những lữ khách trên đường chỉ thấy hoa mắt một cái rồi biến mất.

Ở phía tây Giang Ninh quận thành, đại khái khoảng ba trăm dặm, chính là Đại Duyên sơn ở Nghi thành!

Với tốc độ của cường giả hư cảnh, lúc khoảng cách giữa Hạt Tử Kiếm Thánh và Vũ trưởng lão bị thu hẹp còn hai dặm, hai người và một yêu thú đã đến Đại Duyên Sơn.

" Hắn chạy về phía tây. Nguyên lai là Đại Duyên Sơn." Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh. Cường giả hư cảnh đại thành mà đụng độ với hư cảnh yêu thú đại thành, quá nửa là yêu thú sẽ thắng!

" Sinh cơ duy nhất của ta là ở nơi này."

" Nếu Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy có một con giúp ta, hôm nay ta có thể giữ được mạng sống." Vũ trưởng lão lao qua núi rừng, thỉnh thoảng tránh một đạo lệ mang từ Xạ Nhật Thiên Lang bắn về phía mình.

Mặc dù Xạ Nhật Thiên Lang không yếu hơn Vũ trưởng lão. Nhưng, Xạ Nhật Thiên Lang cũng không muốn liều mạng, chỉ dựa vào tốc độ cản trở Vũ trưởng lão, đó là phương pháp an toàn nhất.

" Không ổn." Vũ trưởng lão biến sắc.

- Ha ha, ngươi trốn không thoát đâu.

Hạt Tử Kiếm Thánh đã đuổi kịp.

- Xú hạt tử, Yêu Long Tử Tích ở trong quận Giang Ninh ta, từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông ta, còn thiếu Quy Nguyên Tông một cái ơn.

Vũ trưởng lão vừa truyền âm, vừa không ngừng vọt tới hang ổ của con Yêu Long Tử Tích.

Bất luận là Vũ trưởng lão hay Hạt Tử Kiếm Thánh, ngay cả Xạ Nhật Thiên Lang ai cũng đều nhận thấy ở dưới đất có một luồng khí tức hỗn độn màu bạc rất hùng mạnh. So với khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh thì mạnh hơn nhiều! Gần luồng khí tức đáng sợ đó, dưới đất sâu còn có một luồng khí tức vừa dày vừa nặng màu

vàng lợt.

Hai luồng khí tức cực kỳ cường đại!

- Yêu Long Tử Tích thiếu Quy Nguyên Tông ngươi một cái ơn à?

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh, chẳng chậm lại chút nào, thiết côn nhỏ trong tay vung lên hóa thành một luồng ánh sáng màu đen, đâm vào Vũ trưởng lão.

- Hây!

Vũ trưởng lão quát lớn một tiếng, thanh thần kiếm màu xanh lá trong tay cũng hóa thành những tàn ảnh cố gắng chống lại luồng ánh sáng màu đen nhìn như bình thường đó.

- Ầm ầm..

Nơi Vũ trưởng lão, Hạt Tử Kiếm Thánh giao kích lập tức nổ tung ra. Kình khí cuồng bạo dưới sự cố ý dẫn đường của Vũ trưởng lão đã đánh mạnh vào mặt đất, dễ dàng đánh thủng cả một vùng núi thành một hang sâu thăm thẳm. Dưới động sâu u ám chính là chỗ con Yêu Long Tử Tích đang ngủ.

- Yêu Long Tử Tích, mau mau ra đi.

Vũ trưởng lão chỉ có thể truyền âm không ngừng vang vọng bên tai Yêu Long Tử Tích.

- Ngươi muốn chết.

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lớn. Thiết côn nhỏ trong tay trong nháy mắt hóa thành chín luồng ánh sáng màu đen liên tiếp.

Chín luồng ánh sáng màu đen tiền tiền hậu hậu, nối liền thành một đạo!

Một luồng lệ mang màu đen làm cho người ta phải ớn lạnh!

- A...

Vũ trưởng lão gào lên một tiếng không cam lòng.

Híc híc!

Lệ mang màu đen này như một cây châm, đâm thẳng qua thân thể của Vũ trưởng lão, hơn nữa lại đâm thẳng vào chỗ yếu hại nhất - Ấn đường!

- Vù vù...

Ấn đường của Vũ trưởng lão xuất hiện một lỗ thủng, không có một vết máu nào.

Vũ trưởng lão mất mạng!

" Hừ, lão gia hỏa còn mưu toan nhờ Yêu Long Tử Tích cứu hắn." Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn thi thể Vũ trưởng lão dưới đất, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

- Ngao ngô...

Một tiếng gầm hùng hậu làm cho người ta ớn lạnh từ trong động sâu âm u vọng ra, cả cái động đều rung động. Vô số đá sỏi lăn xuống, đồng thời 'bùng' một tiếng. Mặt đất bên trái phía trước Hạt Tử Kiếm Thánh chợt nứt vỡ ra. Một cái đầu rồng thật lớn nhô ra, một đôi đồng tử kim sắc lạnh buốt nhìn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

Vèo! Con Xạ Nhật Thiên Lang vừa thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ chạy ngay.

- Đi!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không do dự chút nào, lập tức bay

bổng lên không.

Cái đầu rồng thật lớn nhìn theo Hạt Tử Kiếm Thánh rời đi, sau đó thụt lại, những đá sỏi lập tức lăn xuống, bịt kín cả huyệt động, tất cả bằng phẳng lại như trước.

...

Phi hành trong không trung, Hạt Tử Kiếm Thánh vừa nghĩ lại đã thấy sợ.

" Không hổ là Yêu Long Tử Tích năm đó có thể đánh với Vũ Hoàng một trận." Hạt Tử Kiếm Thánh thán phục. "E rằng con Yêu Long Tử Tích này là yêu thú hư cảnh số một số hai trong cả thiên hạ." Kỳ thật khi vừa cảm ứng được khí tức của Yêu Long Tử Tích, Hạt Tử Kiếm Thánh đã biết hắn không phải là đối thủ của Yêu Long Tử Tích.

" Đối phó với thứ thiên phú dị bẩm bực này, lại là yêu thú hư cảnh đại thành, phỏng chừng phải đạt tới cảnh giới động hư mới thành công được." Chỉ một lát sau, Hạt Tử Kiếm Thánh đã bay đến bầu trời Quy Nguyên Tông.

Hắn về Quy Nguyên Tông với mục đích giết chết Gia Cát Nguyên Hồng!

Dù sao thiên phú cùng nhận thức của Gia Cát Nguyên Hồng chẳng hề thua Cổ Ung chút nào, thậm chí còn cao hơn một chút.

" Chạy trốn nhanh thật!"

Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ cười nhạt. "Chạy trốn được nhất thời, nhưng trốn không thoát một đời. Không có lão già đó che chở... xem ngươi có thể sống được bao lâu."

" Lão già đó chạy trốn tới Đại Duyên Sơn, còn muốn gạt ta, nói là Yêu Long Tử Tích từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông của

hẳn? Nếu có giao hảo, trong chiến dịch Đại Duyên Sơn, Yêu Long Tử Tích hoàn toàn có thể bảo vệ cho Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn hẳn không phải chạy trốn khắp thiên hạ một cách đáng thương như vậy."

Tâm tình Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này rất tốt.

Giết hư cảnh duy nhất của Quy Nguyên Tông, há có thể không vui cơ chứ?

" Từ nay về sau, Dương Châu chính là của Thanh Hồ Đảo." Hạt Tử Kiếm Thánh cũng chẳng coi Quy Nguyên Tông lúc này không có hư cảnh trấn thủ vào mắt, hóa thành một luồng lưu quang màu đen bay rất nhanh về phía nam.

Cửu Lang Đảo.

Đứng cạnh bờ hồ, gió thổi vi vu, tạo nên hàng vạn hàng nghìn gợn sóng.

- Hẳn là phải như thế!

Đứng cạnh hồ, Đằng Thanh Sơn khi thì tĩnh tu, khi thì diễn luyện quyền pháp.

Tới Cửu Lang Đảo mấy tháng, Đằng Thanh Sơn vẫn chưa sáng tạo được một quyền cuối cùng của Hành Thổ chi quyền.

Nhưng đối với quyền cuối cùng của Hành Thủy Chi Quyền thì nhờ vào việc mỗi ngày quan sát hồ nước, cảm thụ nước chảy... Đằng Thanh Sơn thi thoảng có một chút cảm ngộ.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, cơ hồ trong nháy mắt hóa thành một luồng hồng quang, chạy tới chỗ ở của Lục Túc Đao Trì.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì đang nằm sấp trong động đất, nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn hớt hải chạy về phía nó.

" Lão Hạt Tử Kiếm Thánh này muốn tới chỗ ta làm gì?" Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh trên trời. Chính là vì cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh đang tới gần, nên Đằng Thanh Sơn mới lập tức chạy đến bên cạnh Lục Túc Đao Trì.

...

" Kinh Ý này còn có đường lui." Hạt Tử Kiếm Thánh bay qua bầu trời Cửu Lang Đảo, cúi đầu nhìn xuống. "Bên cạnh hắn có một luồng khí tức rất mạnh. So với phần lớn yêu thú tiên thiên kim đan mà ta gặp qua thì mạnh hơn nhiều. Hắn là một con yêu thú cực kỳ lợi hại." Khí tức của Lục Túc Đao Trì đích xác rất mạnh.

" Vừa cảm ứng được ta tới, hắn đã vọt tới bên cạnh con yêu thú đó."

" Xem ra, hắn rất tin tưởng con yêu thú đó có thể bảo vệ tính mạng hắn dưới tay của ta."

Trong nháy mắt Hạt Tử Kiếm Thánh phán đoán ra vài điểm.

Kỳ thật Hạt Tử Kiếm Thánh trên đường về lại Thanh Hồ Đảo, đi ngang qua Cửu Lang Đảo là có ý nhìn xem Kinh Ý có át chủ bài gì.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được Hạt Tử Kiếm Thánh rời đi, lúc này mới thở phào một hơi.

Kỳ thật Đằng Thanh Sơn rất tự tin. Hắn đã đạt tới hư cảnh, phối hợp thêm với 'Lục Túc Đao Trì', như vậy, cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh có tìm thêm bang thủ, cũng khó mà giết được hắn!

Đầu tiên...

Tốc độ phi hành của Lục Túc Đao Trì vốn cũng rất cao, chỉ chậm hơn Thanh Loan một chút. Một khi Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ, tốc độ phi hành của Lục Túc Đao Trì chưa chắc đã chậm hơn cường giả hư cảnh đại thành.

Hơn nữa điều Đằng Thanh Sơn coi trọng nhất ở Lục Túc Đao Trì, tuyệt không phải là phi hành, mà là… Khoan đất!

Lục Túc Đao Trì hàng năm sống ở trong đất, sở trường nhất là khoan đất!

Một khi Đằng Thanh Sơn dùng lực thiên địa phụ trợ, tốc độ khoan của Lục Túc Đao Trì có thể tưởng tượng được.

Sáng sớm ngày hai mươi bốn tháng ba.

Toong! Toong! Toong!

Mùa xuân trời mưa dầm. Mưa mãi không ngừng, những giọt mưa đầy trời rơi xuống mặt hồ Cửu Lang Hồ vô tận. Trong lúc nhất thời thiên địa đều bị che kín bởi làn mưa, Đằng Thanh Sơn ngồi trong lương đình, thi thoảng có một vài giọt nước bị gió lạc lên người hắn, cảm giác vô cùng thư sảng.

” Hả?” Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phương đông. “Sư phụ tới Cửu Lang Hồ?”

Mưa to liên miên không dứt.

Trên mặt hồ Cửu Lang Hồ mênh mông, một bóng người đang đạp lên mặt hồ, chạy như bay về phía Cửu Lang Đảo.

” Ta ngụ ở Nam Tinh quận, đợi một ngày, không ngờ khi nhận được tin tức, thì Vũ trưởng lão vẫn còn chưa về tông.” Cẩn thận vô cùng, không để tiên thiên chân nguyên phát thành một màn hào quang, toàn thân Gia Cát Nguyên Hồng đều ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, trong mắt có chút bi ai. “Vũ trưởng lão… Thanh Hồ Đảo!!!”

Lòng hận thù của Gia Cát Nguyên Hồng tràn dâng!

Đạp trên mặt nước chạy như bay một hồi, xuyên qua màn mưa đầy trời, rốt cục Gia Cát Nguyên Hồng đã thấy mờ mờ hòn đảo xa xa ở giữa hồ... Cửu Lang Đảo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 38

Từng Bước Áp Sát.

"Thanh Sơn đang ở Cửu Lang Đảo. Mặc dù Thanh Sơn dùng tên giả 'Kinh Ý' đại náo Thanh Hồ Đảo, nhưng theo lý thuyết, chỉ vì thế thì Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không đến mức phải giết Thanh Sơn. Hơn nữa, e rằng những tông phái khác cũng sẽ không cho hắn mượn yêu thú hư cảnh để giúp giết Thanh Sơn đâu." Gia Cát Nguyên Hồng thầm suy đoán.

Ông cho rằng khả năng Đằng Thanh Sơn chết là rất nhỏ.

Nhưng vẫn lo lắng!

"Nếu đến cả Thanh Sơn cũng gặp bất trắc, ta chính là tội nhân rồi!" Thân thể Gia Cát Nguyên Hồng hơi run. Dù sao những gì Đằng Thanh Sơn làm đều là do sư phụ chỉ điểm.

Như một trận gió, Gia Cát Nguyên Hồng đạp trên mặt hồ, nhảy lên bờ Cửu Lang Đảo.

- Sư phụ.

Một tiếng gọi đập vào tai Gia Cát Nguyên Hồng, làm Gia Cát Nguyên Hồng không khỏi lộ vẻ vui mừng, vội nhìn lại. Ông chỉ thấy phía trước trong màn mưa, một bóng người đang đứng, mưa khi tới gần thân ảnh người này thì trong nháy mắt tự nhiên dạt xa. Thấy rõ người đang đi tới, Gia Cát Nguyên Hồng lúc này mới thở phào một hơi.

- Sư phụ, người làm sao vậy?

Đằng Thanh Sơn thấy Gia Cát Nguyên Hồng toàn thân ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, nên vô cùng chấn động.

Sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, cho dù núi lở trước mặt cũng không đổi sắc mặt, tình huống gì khiến cho sư phụ chật vật như thế được chứ?

- Ta không có gì, nhưng...

Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng tràn đầy vẻ bi ai:

- Sợ rằng Vũ trưởng lão đã chết.

- Cái gì!

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Vũ trưởng lão đã chết? Vũ trưởng lão là hư cảnh trấn thủ Quy Nguyên Tông. Bây giờ sư phụ mình nói Vũ trưởng lão đã chết, còn sư phụ thì một mình tới đây rất thảm hại, Quy Nguyên Tông bây giờ sẽ như thế nào đây?

- Sư phụ, rốt cuộc chuyện gì thế? Phát sinh việc gì?

Đằng Thanh Sơn hơi hốt hoảng.

- Quy Nguyên Tông bây giờ như thế nào rồi, có gặp việc gì không? Rốt cuộc là ai? Là Thanh Hồ Đảo à?

Đằng Thanh Sơn liên tiếp hỏi một tràng, hiển nhiên hắn cũng hơi kinh hoảng.

Hắn không thể không hoảng. Vì cả dòng họ Đằng đang ở Giang Ninh quận thành, nơi đó có cha mẹ, có muội muội và rất nhiều thân nhân. Nếu xúc động vì Vũ trưởng lão thì Đằng Thanh Sơn có lẽ chỉ thở dài, nhưng...

Hiển nhiên trong lòng hắn, cha mẹ và dòng họ còn quan trọng hơn nhiều.

- Quy Nguyên Tông tạm thời không có việc gì.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng.

Đằng Thanh Sơn thở phào một hơi:

- Sư phụ, rốt cuộc phát sinh việc gì?

- Vào ngày hôm trước.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm thấp nói:

- Lúc hoàng hôn, ta và Vũ trưởng lão đều đang ở trong tông. Nhưng, đột nhiên... Vũ trưởng lão truyền âm cho ta, nói là có một cường giả hư cảnh và một hư cảnh yêu thú cùng liên thủ tới đuổi giết lão. Còn bảo ta chạy mau, không thì trốn không thoát nữa.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Cường giả hư cảnh rất khó giết chết cường giả hư cảnh. Hai hư cảnh, một có thể sử dụng mười thành lực thiên địa, một người chỉ có thể dùng hai thành lực thiên địa, cho dù chênh lệch rất lớn, nhưng về phương diện tốc độ thì một khi đạt tới cấp độ 'thân dung thiên địa', hư cảnh đại thành và mới vào hư cảnh đều có tốc độ tương đương.

Do đó, không có yêu thú hư cảnh hỗ trợ, hư cảnh nhân loại muốn giết chết người khác là rất khó.

- Là Thanh Hồ Đảo?

Đằng Thanh Sơn nghĩ tới khả năng này trước tiên.

- Ừm, ngoại trừ nó, ta không nghĩ tới còn có tông phái nào khác có thể trả giá đắt như vậy để giết hư cảnh của Quy Nguyên

Tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nói trầm trầm.

- Thanh Hồ Đảo!

Đôi mi Đằng Thanh Sơn xếch ngược, mờ ảo có sát khí.

- Thanh Sơn, ngươi cũng đừng khinh suất.

Gia Cát Nguyên Hồng liền nhắc nhở.

- Sư phụ, yên tâm.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi.

- Nếu con có năng lực, sớm đã đạp bằng Thanh Hồ Đảo rồi. Đương nhiên Đằng Thanh Sơn hận Thanh Hồ Đảo tận xương!

Còn Thanh Hồ Đảo, cũng cho rằng gián tiếp vì Đằng Thanh Sơn nên họ tổn thất mười ba vị cao thủ tiên thiên! Thanh Hồ Đảo đương nhiên cũng muốn giết Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn và Thanh Hồ Đảo đã có mối thù không thể giải được!

- Ừm, vậy thì tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Với tư chất ngươi... Chỉ cần cho ngươi đủ thời gian, việc diệt Thanh Hồ Đảo trong tương lai tuyệt đối không thành vấn đề gì.

- Sư phụ, buổi tối hôm trước, tên Hạt Tử Kiếm Thánh đã đi ngang qua bầu trời Cửu Lang Đảo.

Đằng Thanh Sơn sực tỉnh nói:

- Phỏng chừng, khi đó, Hạt Tử Kiếm Thánh đã đuổi giết Vũ

trưởng lão xong, trên đường về Thanh Hồ Đảo.

- Hắn không công kích ngươi à?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh hãi.

- Dạ không.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Lúc đó, con chỉ cảm ứng thấy hắn có một mình, cũng không phát hiện có yêu thú hư cảnh.

- Giống như ta đã đoán.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu.

- Thanh Sơn, chúng ta hãy vào nhà rồi nói tiếp.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng, một người là hư cảnh, một người là tông chủ Quy Nguyên Tông, nãy giờ đứng giữa mưa mà đàm luận khá lâu... Hiển nhiên cái chết của Vũ trưởng lão quả đã đả kích hai người rất lớn.

...

Hai người vào tiểu đình ngồi đối diện nhau, bên ngoài đình mưa rơi liên miên.

- Lần này là do ta không nghĩ chu toàn.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

- Ta trong lúc nhất thời lơ là, không ngờ Hạt Tử Kiếm Thánh có thể mượn được yêu thú hư cảnh tới, do đó làm cho Vũ trưởng lão bị chết.

Gia Cát Nguyên Hồng hiểu rõ Hạt Tử Kiếm Thánh phối hợp với

một yêu thú hư cảnh thì Vũ trưởng lão rất khó thoát chết. Hơn nữa Gia Cát Nguyên Hồng cũng thông qua những tin tình báo của Quy Nguyên Tông, biết Vũ trưởng lão không trở về Quy Nguyên Tông.

Như vậy có thể là Vũ trưởng lão đã chết.

- Yêu thú hư cảnh dễ mượn vậy sao?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Không.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói:

- Trước khi Thiên Thần cung quật khởi, Xạ Nhật Thần Sơn quan hệ với Thanh Hồ Đảo cũng không tốt lắm. Dù sao, hai tông phái cạnh nhau, ai mà chẳng cảnh giác đối phương.

- Hơn nữa, quan hệ cảnh giác giữa Xạ Nhật Thần Sơn và Thanh Hồ Đảo đã duy trì hơn một ngàn năm rồi. Ta trước giờ vẫn nghĩ là họ không thể liên kết. Không nghĩ tới Hạt Tử Kiếm Thánh có thể mượn được yêu thú hư cảnh. Mấy tháng gần đây ta đều chuyên tâm ngộ đạo nên quên mất dưới sự uy hiếp của Thiên Thần cung, Xạ Nhật Thần Sơn và Thanh Hồ Đảo rất cần phải kết minh.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài.

Tư duy theo quán tính đã hại người.

- Nếu ta sớm nghĩ ra việc này, chắc đã để Thanh Sơn ngươi ở tại Quy Nguyên Tông rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ.

- Cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh có tới, hai hư cảnh các ngươi cũng chống đỡ được. Ta cũng có thể nói là ngươi là bằng hữu của Vũ trưởng lão. Cho dù Hạt Tử Kiếm Thánh phối hợp với yêu thú

hư cảnh cũng chỉ có thể giết được một người, người kia sẽ gây cho Thanh Hồ Đảo hắn những tổn thất rất lớn. Do đó, tuyệt đối có thể bảo vệ được Vũ trưởng lão.

- Sư phụ, người có trí tuệ tính ngàn lần còn có một lần sai sót. Người bất tất phải áy náy. Chúng ta phải nhìn về phía trước.

Đằng Thanh Sơn khuyên bảo:

- Bây giờ cái con lo lắng nhất là Hạt Tử Kiếm Thánh có thể phái đại quân tiêu diệt Quy Nguyên Tông ta.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt khẽ biến.

- Rất có thể có việc này đó.

- Cho dù đến lúc đó có con ở đấy!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ.

- Nếu Hạt Tử Kiếm Thánh mang theo yêu thú hư cảnh tới, con cũng không chống được.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói:

- Bất tất phải lo lắng. Một là Hạt Tử Kiếm Thánh không thể diệt Quy Nguyên Tông không có cường giả hư cảnh, rồi lại còn đi mượn yêu thú hư cảnh. Thứ hai, hắn muốn mượn sợ cũng không mượn được.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Thanh Sơn, yêu thú hư cảnh rất khó mượn.

Gia Cát Nguyên Hồng giải thích:

- Trong thiên hạ có yêu thú hư cảnh, chỉ là Tuyết Ưng Giáo, Xạ Nhật Thần Sơn... Phải biết mượn yêu thú hư cảnh để giết địch nhân, cần phải có quan hệ rất gần gũi với tông phái, mình mới có thể cho mượn được.

- Tiếp theo, muốn giết hư cảnh phải là loại người không có bối cảnh. Nếu không, loại người hơi có bối cảnh, tông phái cho mượn yêu thú hư cảnh cũng gặp xui xẻo.

- Thứ ba, ngươi phải mạnh hơn người ngươi muốn giết nhiều. Yêu thú hư cảnh chỉ giúp ngươi kiềm chế, nhưng không động thủ đâu.

- Thứ tư, trả giá rất đắt! Như Xạ Nhật Thần Sơn chẳng hạn. Cho mượn hư cảnh yêu thú là rất phiêu lưu. Một khi không giết chết hư cảnh, Xạ Nhật Thần Sơn không phải có thêm một địch nhân hư cảnh nữa à? Do đó, phải trả giá rất đắt mới có thể mượn được yêu thú hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn nghe thế giật mình.

Với bốn điều kiện này, việc hư cảnh muốn giết một hư cảnh khác đích xác cực khó.

- Thanh Sơn, bây giờ thân phận ngươi là Kinh Ý.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói.

- Trước đây Kinh Ý chẳng có tung tích gì ở Cửu Châu Đại Địa. Người thần bí như thế... Hạt Tử Kiếm Thánh cho dù muốn giết ngươi, nhưng Xạ Nhật Thần Sơn cũng sẽ không đáp ứng cho mượn yêu thú hư cảnh để trêu vào một địch nhân thần bí.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chỉ cần không có yêu thú hư cảnh, chỉ bằng vào một tên Hạt Tử Kiếm Thánh, ngươi hẳn sẽ không có vấn đề đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Dạ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng Thanh Sơn... Mặc dù gần như Hạt Tử Kiếm Thánh không thể đem yêu thú hư cảnh tới giết ngươi, nhưng cũng nên cẩn thận một chút. Chúng ta nên rời Cửu Lang Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đã biết Thanh Sơn ngươi ở Cửu Lang Đảo rồi.

Đằng Thanh Sơn không do dự. Ngay trong ngày mưa gió đó, Đằng Thanh Sơn cho tam đồ đệ Tiết Tân đi tìm hai sư huynh y, rồi hắn và Gia Cát Nguyên Hồng cùng với Lục Túc Đao, Cuồng Phong Ưng ly khai Cửu Lang Đảo.

Quận Giang Ninh, Nghi thành.

Trong một phủ đệ rất u tĩnh, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đang ngụ ở đây.

- Thanh Sơn, từ hôm nay trở đi, ngươi tạm thời ở tại Nghi thành. Nghi thành cách quận Giang Ninh cũng gần. Nếu có chuyện gì, cũng có thể chiếu cố được. Còn tên Hạt Tử Kiếm Thánh, sợ còn tưởng rằng ngươi vẫn còn ở Cửu Lang Đảo.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn, đột nhiên vẻ mặt phức tạp.

- Thanh Sơn, sư tổ đã chết, ngươi nhất định phải sống!

Được sư phụ nhìn như vậy, Đằng Thanh Sơn cảm thấy nao nao.

- Ngươi nhất định phải sống!

Ánh mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe lên.

- Cho dù Quy Nguyên Tông ta tạm thời bị diệt, ngươi cũng phải sống. Chỉ cần ngươi còn sống... Quy Nguyên Tông ta mới có thể một lần nữa hưng thịnh.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy gánh nặng trên vai.

- Dạ, sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

...

Dương Châu, Thanh Hồ Đảo.

Sáng sớm ngày hai mươi tám tháng ba. Trên Kiếm Nhận Sơn, Cổ Ung một thân áo vải bố màu xám, Thiết Phiền áo lông hoa lệ đều cung kính đứng cạnh một người mù mặc áo đen.

- Sư tổ, mệnh lệnh đã được truyền đạt. Hẳn là giữa trưa hôm nay binh lính đóng quân chung quanh quận Giang Ninh sẽ nhận được tin, sẽ lập tức ba mặt tiến quân, tiến về Giang Ninh quận thành.

Thiết Phiền cung kính.

- Ừm.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Ta không để mắt đến Quy Nguyên Tông nho nhỏ. Nhưng lúc ta giết chết Vũ trưởng lão, tên Gia Cát Nguyên Hồng đã chạy thoát mất. Ta lo, khi đại quân chúng ta tiến công Quy Nguyên Tông, tên Gia Cát Nguyên Hồng sẽ đánh tới Thanh Hồ Đảo. Tên Gia Cát Nguyên Hồng còn cách hư cảnh một chút thôi... Không biết khi nào thì có thể đột phá. Không thể sơ ý được.

- Thiết Phiền!

Hạt Tử Kiếm Thánh ra lệnh:

- Ngươi truyền lệnh những tiên thiên cường giả bên trong tông cùng tất cả đệ tử tinh anh, những đại đệ tử thanh niên đều tạm thời phân tán. Để họ đi chơi trong quận thành cả. Mười ngày sau hãy trở về.

Những người này, đều là tương lai của Thanh Hồ Đảo.

- Dạ, sư tổ!

Thiết Phiền cung kính vâng lệnh.

- Thanh Hồ Đảo chỉ lưu lại một vài lão nhân, chỉ lớp người già lưu thủ là được.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó tiếp:

- Thiết Phiền, ngươi cũng ra ngoài giải sầu đi... Cổ Ung, ngươi theo ta cùng tới quận Giang Ninh chỉ huy ba đạo đại quân đạp bằng Quy Nguyên Tông.

- Dạ, sư tổ!

- Dạ, sư tổ!

Đảo chủ Thanh Hồ Đảo "Thiết Phiền" và người có khả năng tiến vào hư cảnh lớn nhất Thanh Hồ Đảo "Cổ Ung" đồng thời cung kính đáp.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 39

Sa Lầy.

Ngày hai mươi tám tháng ba, lúc hoàng hôn.

Quận Giang Ninh, Nghi thành.

- Sư phụ, tìm được rồi à?

Đằng Thanh Sơn lộ vẻ vui mừng.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng thở phào một hơi, nhìn về mặt trời đỏ ối như máu phía trời tây.

- Điều tra ba bốn ngày, tìm xem chỗ nào trong Giang Ninh quận thành vào ngày hai mươi hai tháng ba có tiếng nổ lớn. Rốt cục cũng tra được ở một thôn trang dưới chân Đại Duyên Sơn, có người nói từng nghe tiếng nổ đùng đoàng, cũng nghe thấy tiếng gầm đáng sợ. Ta phái người đi Đại Duyên Sơn, tìm được di thể của sư tổ rồi.

- Ở trong núi ba bốn ngày, thân thể sư tổ không bị thú ăn mất quả là một kỳ tích, là ông trời chiếu cố cho.

Gia Cát Nguyên Hồng cảm thán.

Gia Cát Nguyên Hồng không biết...

Ngày đó, Yêu Long Tử Tích từng chui ra khỏi lòng đất, còn gầm một tiếng lơn, nơi đó lưu lại khí tức yêu long nồng nặc. Khí tức yêu long rất ghê gớm, những dã thú bình thường căn bản không dám tới gần. Nhờ thế thi thể Vũ trưởng lão mới còn nguyên vẹn được.

- Tang sự của Vũ trưởng lão thì sao?

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Tang sự cũng chỉ làm nhỏ thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khổ:

- Sư tổ lão nhân gia, bây giờ cũng không có thân nhân đời sau... Chà, lúc trước sư tổ chỉ có duy nhất một tằng tôn, nhưng vì hắn tranh đoạt một phụ nữ với người khác nên mất mạng rồi. Cái chết của tằng tôn đã đả kích sư tổ rất lớn.

- Từ lúc đó, sư tổ luôn mê mẩn vào các loại tiểu thuyết. Nhưng cũng lạ, sư tổ đạt tới tiên thiên kim đan, trong quá trình xem tiểu thuyết dã sử lại đột phá tới hư cảnh.

- Nhưng cho dù đạt tới hư cảnh, sư tổ vẫn rất ẩn nhẫn, cơ hồ đều chỉ ở trong Vũ Các... năm đó ta đạt tới tiên thiên, được coi là thiên tài trong tông. Rồi sau đó chính sư tổ đích thân chỉ điểm cho ta. Ông tuy là sư tổ, nhưng lại gần như là sư phụ.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng rơm rớm.

Gia Cát Nguyên Hồng có được thành tựu như vậy, công của Vũ trưởng lão rất lớn.

“Sư phụ!”

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Đột nhiên...

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Tiếng đập cửa dồn dập mạnh mẽ vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh. Tiếng đập cửa như một cái chùy nện vào lòng người.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt đều khẽ biến.

Bình thường hạ nhân nào dám gõ cửa như thế?

- Tông chủ, tông chủ, mở cửa nhanh, mở cửa nhanh!

Bên ngoài vọng vào tiếng kêu vội vàng.

- Con mở cửa.

Đằng Thanh Sơn lập tức chạy ra, mở cửa. Chỉ thấy một hán tử mặc quần áo bình thường, mày rậm mắt to bất chấp hành lễ với Đằng Thanh Sơn, cứ thế lao vào trong viện.

- Chuyện gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên.

- Tông chủ.

Hán tử này vội vàng nói:

- Trong tông vừa báo tin. Phía nam, phía bắc, phía tây quận Giang Ninh, ba hướng có Thanh Hồ Đảo đóng quân, đều đã xuất phát về phía quận Giang Ninh ta rồi.

Ầm!

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn đều cảm giác thấy trong đầu tựa như sấm dội, sững cả người. Mặc dù là Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đều đã dự kiến... nhưng khi thực tế phát sinh, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đều là không thể chấp nhận được. Vì một khi Thanh Hồ Đảo khai chiến, không biết chừng Quy Nguyên Tông sẽ xong đời!

Một khi sụp đổ, cơ nghiệp ngàn năm coi như tiêu tan.

- Ta sẽ đi.

Gia Cát Nguyên Hồng bình tĩnh lại, hai mắt lóe ra hàn tinh.

- Ngươi ra ngoài trước đi.

Gia Cát Nguyên Hồng vung tay lên. Tên hán tử mặc dù lo lắng nhưng vẫn cung kính thối lui.

Trong đình viện chỉ còn lại Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Hạt Tử Kiếm Thánh quả nhiên muốn nhất cổ tác khí rồi (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm). Muốn đạp bằng cả Quy Nguyên Tông ta.

Gần như trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng đã có chủ ý, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, đến lúc đó ngươi hãy hiện thân với thân phận là bằng hữu của Quy Nguyên Tông, xem có thể làm Hạt Tử Kiếm Thánh kiêng kỵ gì không. Về phần ta... ta bây giờ phải trở về rồi.

- Sư phụ, người không thể trở về.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng:

- Người trở về cũng vô dụng... Nếu Quy Nguyên Tông bị công phá, đến lúc đó Hạt Tử Kiếm Thánh nhất định sẽ giết người. Như vậy là đi chịu chết! Còn khi người không trở về... Tương lai, người nhất định sẽ đạt tới hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn không cho là sư phụ mình đến cả việc này mà cũng nhìn không thấu.

- Không!

Gia Cát Nguyên Hồng nhè nhẹ lắc đầu, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, ta là tông chủ Quy Nguyên Tông!

- Quy Nguyên Tông gặp phải đại nạn như thế, những người khác có thể đi, chỉ có ta không thể đi.

- Đại quân Thanh Hồ Đảo áp chế, Quy Nguyên Tông ta dũng mãnh, các đệ tử không sợ chết, rồi đột nhiên phát hiện ra tông chủ của họ lại sợ tới mức chạy trốn, không có ở Giang Ninh quận thành. Ngươi nói xem, các đệ tử Quy Nguyên Tông ta còn có tâm chiến đấu không? E rằng họ sẽ suy sụp hoàn toàn.

Gia Cát Nguyên Hồng nghiêm mặt nói.

Nói xong, Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hơn nữa, tương lai của Quy Nguyên Tông không phải ở Gia Cát Nguyên Hồng, mà là trong tay Đằng Thanh Sơn ngươi!

- Không, không...

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, suy nghĩ một lát.

- Đừng ngăn cản ta.

Gia Cát Nguyên Hồng đi ra cửa.

- Sư phụ!

Thân hình Đằng Thanh Sơn lóe lên, chắn trước người Gia Cát Nguyên Hồng. Hắn nhìn chằm chằm vào Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Thanh Hồ Đảo tấn công là tai nạn của Quy Nguyên Tông ta. Nhưng... Chúng ta còn có sinh cơ. Hạt Tử Kiếm Thánh rất có thể sẽ bận tâm về sự tồn tại của con. Hơn nữa, chúng ta còn có một hy vọng khác nữa.

- Một hy vọng khác?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Dạ! Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Thiên Thần cung?

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày.

- Thanh Sơn, ngươi muốn...

Gia Cát Nguyên Hồng biết Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần cung hơi có liên quan.

- Bây giờ là hoàng hôn, con phải đi Thanh Châu một chuyến.

Đằng Thanh Sơn vội nói:

- Nếu Thiên Thần cung hỗ trợ, Quy Nguyên Tông ta nhất định có thể tránh được kiếp số. Sư phụ! Con đi trước đây.

Thời gian khẩn trương, Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì

lập tức ly khai.

Vèo!

Lục Túc Đao Trì trong nháy mắt phóng lên cao, với tốc độ của Lục Túc Đao Trì thì người thường chỉ có thể thấy mắt hoa lên.

...

Dương Châu cách Thanh Châu chỉ có hai ngàn dặm lộ trình. Nếu muốn đến Hổ Dược quận thành ở Thanh Châu thì mất gần ba ngàn dặm.

Sắc trời đã tối.

Lục Túc Đao Trì bay trên tầng mây, toàn thân bao trùm trong quang mang kim diễm, dưới sự trợ giúp của Đằng Thanh Sơn, lúc này Lục Túc Đao Trì có tốc độ còn nhanh hơn Thanh Loan lúc bình thường rất nhiều. Nó dùng một loại tốc độ kinh khủng, rít lên xé rách cả thiên địa, bay một mạch tới Hổ Dược quận thành.

- Nếu Tiểu Thanh tới đây, Tiểu Thanh và ta cũng đủ khiến cho Thanh Hồ Đảo căn bản không dám vọng động.

- Nếu Lục Túc Đao Trì đột phá tới hư cảnh, cũng có thể chấn nhiếp Thanh Hồ Đảo.

- Nếu sư phụ có thể đột phá bước cuối cùng đạt tới hư cảnh, cùng liên thủ với ta thì hai hư cảnh ở Quy Nguyên Tông cũng có thể giữ vững cho Quy Nguyên Tông.

Đằng Thanh Sơn nhìn lên những vì sao lấp lánh trên bầu trời, trong lòng đầy lo lắng. Tất cả đều chỉ là nếu thôi. Bất luận là Lục Túc Đao Trì hay sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, muốn đột phá tới hư cảnh đều rất khó. Chỉ thiếu một bước nhưng lại một bước xa bằng trời.

Rất nhiều người bị sa lầy ở một bước đó rất lâu.

- Xuống dưới.

Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn. Lục Túc Đao Trì bổ xuống những tầng mây. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy rõ phía dưới là ruộng đồng, thành trì, thôn trang vô tận.

Qua thời gian uống cạn một chén trà, Đằng Thanh Sơn đã thấy Hổ Dược quận thành.

...

Trong Hổ Dược quận thành, nơi tổng đàn Tuyết Liên Giáo có một phủ đệ xa xỉ, chính là chỗ ở của Lý Quân.

Lý Quân một mình trong thư phòng, ngoài thư phòng có hai thân vệ đang đứng.

- Ừm, xem ra lần này tiến công U Châu, muốn diệt "Hồng Thiên Thành" quả là rất khó.

Lý Quân nhìn tin tình báo vừa nhận được, lắc đầu.

Vèo!

Một hồng quang xuyên qua cửa, dừng lại trong thư phòng.

- Người nào!

Hai thân vệ ở cửa thư phòng vội quay đầu nhìn, vừa thấy đột nhiên có bóng người đứng giữa thư phòng, lập tức quát một tiếng.

- Nhanh, nhanh.

Rất nhiều thân vệ trong phủ đệ, nghe tiếng quát lập tức chạy về phía thư phòng.

Lý Quân vừa thấy người vừa đến lộ ra vẻ kinh hỉ, vội phất tay bảo thân vệ:

- Các ngươi đều ra ngoài, đừng cho ai tới quấy rầy ta.

- Dạ.

Hai thân vệ lúc này mới thấy rõ người vừa tới là trượng phu của giáo chủ lúc trước sống trong phủ đệ đều không khỏi đỏ mặt lên, lập tức lùi ra khỏi thư phòng rồi đóng cửa lại.

- Thanh Sơn, sao chàng đêm hôm lại tới đây?

Lý Quân cười lại gần, kéo tay Đằng Thanh Sơn.

- Ta có việc khẩn yếu.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Tiểu Quân…! Chiều nay, Thanh Hồ Đảo ở biên cảnh Giang Ninh quận đã xuất phát, tiến về phía Giang Ninh quận thành. Hơn nữa... Vũ trưởng lão mà mấy ngày trước ta đã kể với nàng, cũng vừa bị Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo mời yêu thú hư cảnh liên thủ giết chết rồi.

- Cái gì... việc này...

Lý Quân cũng bị tin tức này làm giật bắn cả người.

Cái chết của Vũ trưởng lão, cho dù là Thiên Thần cung cũng không biết gì cả.

- Sao lại như thế?

Lý Quân cũng sững sờ.

- Tiểu Quân, bây giờ Quy Nguyên Tông đang rất nguy ngập... chỉ bằng vào một mình ta, rất khó có thể uy hiếp được Thanh Hồ

Đảo.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Hơn nữa chỉ cần Thanh Hồ Đảo có phòng bị, đưa toàn bộ nhân mã tinh anh phân tán, rời Thanh Hồ Đảo, cho dù ta muốn trả thù cũng không làm được.

Lý Quân cũng khẽ gật đầu.

- Thanh Sơn, chàng định làm sao bây giờ?

- Nàng liên lạc với Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Đem tình huống này báocho họ... Nói là một khi Dương Châu trở nên bền chắc như thép, tương lai Thiên Thần cung muốn chiếm lĩnh Dương Châu sẽ phiền toái thập bội. Bảo bọn họ cử một hư cảnh tới hỗ trợ cho chúng ta.

- Việc này có thể được đó.

Lý Quân gật đầu:

- Lần này, Thiên Thần cung ta tiến hành đánh Hồng Thiên Thành ở đông bắc U Châu, đã sa lầy rồi. Chắc cung chủ cũng không muốn tương lai lâm vào hoàn cảnh tương tự ở Dương Châu.

- Sa lầy?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Ừm.

Lý Quân gật đầu.

- Ở Thanh Châu, Thiên Thần cung ta đã tiềm phục hơn trăm

năm, sớm đã âm thầm xâm nhập, sắp đặt rất nhiều thế lực. Do đó, việc thống nhất Thanh Châu rất nhanh. Nhưng lần này tấn công U Châu lại gặp phiền toái. Hồng Thiên Thành học được bài học của "Tiêu Dao Cung", đem cả U Châu xây thành thành đồng vách sắt, hơn nữa, dùng thủ đoạn rất ngoan độc.

- Họ không liều mạng với Thiên Thần cung ta! Đầu tiên, Hồng Thiên Thành xé nhỏ quân đội tinh anh ra, chỉ còn những đội quân nhỏ, nhiều lắm là trên vạn người. Chúng cứ như sói hoang liên tục tập kích đại quân chúng ta.

- Tiếp theo, Hồng Thiên Thành còn treo giải thưởng ở U Châu, bắt đầu chiêu binh trên cả U Châu. Phàm là binh vệ gia nhập, nếu giết chết một binh vệ Thiên Thần cung, sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc!

- Năm trăm lượng bạc, giết một người mà được phần thưởng cao như thế. Điều này đủ để làm cho rất nhiều cường đạo, thổ phỉ U Châu đỏ mắt điên cuồng.

- Trong lúc nhất thời, cả U Châu, nổi lên mấy trăm thậm chí hơn một ngàn đội quân, lớn thì hai ba vạn người, nhỏ thì vào khoảng ngàn người. Chúng dựa vào việc quen thuộc địa hình địa phương, dùng các loại thủ đoạn, hoặc là cạm bẫy, hoặc là tập kích, hoặc là dụng độc, công kích quân đội Thiên Thần cung ta.

Lý Quân cười khổ lắc đầu.

- Thiên Thần cung ta có cường giả hư cảnh, nhưng vài cường giả hư cảnh mà đứng trước những quân đội nhiều như hải dương, ở đâu cũng có như vậy thì làm gì được?

- Chà... đại quân Thiên Thần cung ta sa vào vũng lầy trùng điệp ở U Châu, rất phiền toái.

- Do đó, không biết chừng cung chủ có thể đồng ý cử một hư

cảnh giúp Quy Nguyên Tông.

Lý Quân gật đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 40

Tuyệt Cảnh

Mắt Đằng Thanh Sơn bừng sáng.

Thiên Thần cung sa lầy ở U Châu, gặp đủ thứ đau khổ chắc chắn không muốn sẽ chịu khổ sở như vậy ở Dương Châu, nên rất có thể sẽ kết giao với 'Quy Nguyên Tông'.

" Thiên Thần cung mặc dù có mấy cường giả hư cảnh, nhưng dưới chiến thuật phân tán, chiến tranh du kích của đối phương cũng không có biện pháp gì."

Đằng Thanh Sơn thúc giục:

- Tiểu Quân... Nàng lập tức ra lệnh mang tin tức này thông báo cho Thiên Thần cung. Bây giờ thời gian rất gấp, nếu muộn thì chậm đó.

Chỗ đóng quân của Thanh Hồ Đảo cách Quy Nguyên Tông xa nhất cũng chỉ là bảy tám trăm dặm thôi.

- Vâng!

Lý Quân lập tức đến bàn viết, lấy bút lông và giấy ra. Đằng Thanh Sơn bước tới giúp nàng mài mực. Lý Quân nhanh chóng viết một phong thư ngắn, thổi khô xong lập tức cuộn lại.

Nàng lớn tiếng gọi người ở ngoài:

- Người đâu!

- Két!

Cửa phòng mở ra.

Một thân vệ vội chạy vào, cung kính quỳ xuống.

- Phong mật tín này rất khẩn, phải dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho cung chủ.

Lý Quân ra lệnh:

- Lập tức đi đi, nhanh!

- Dạ.

Thân vệ cung kính tiếp nhận, rồi nhảy vụt ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới thở phào một hơi... bức thư này đã ký thác một hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng cũng không thể hoàn toàn ký thác mọi hy vọng vào Thiên Thần cung được.

- Thanh Sơn, muội còn nghĩ đến một biện pháp khác.

Lý Quân mắt lóe sáng.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi chờ mong nhìn về phía Lý Quân.

- Biện pháp gì vậy?

- Thanh Sơn, muội có thể cho lính mới của Tuyết Liên Giáo, lúc này đang huấn luyện ở biên giới giữa Thanh Châu và Dương Châu, lấy lý do luyện binh, cố ý hành quân về phía Dương Châu, hù dọa Thanh Hồ Đảo một chút.

Lý Quân cười nói.

Đằng Thanh Sơn nghe Lý Quân nói thế, không khỏi sáng mắt lên:

- Hay!

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đó mà nghe tin này, biết quân đội Thiên Thần cung tiến vào Dương Châu, khẳng định sẽ rất sợ hãi.

Đằng Thanh Sơn mắt tỏa sáng, nhưng chỉ trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn lại nhíu mày hỏi Lý Quân:

- Tiểu Quân... một mình nàng điều quân đội tiến vào Dương Châu, một khi cung chủ Thiên Thần cung biết, e rằng sẽ trừng phạt nàng đó.

- Không sao đâu!

Lý Quân cười:

- Muội là quyền giáo chủ, vốn có quyền điều khiển quân đội. Về phần tiến vào Dương Châu... Hừ, muội nghe sư phụ nói chuyện cũng biết, Thiên Thần cung ta cũng có dã tâm với Dương Châu. Về phần Thanh Hồ Đảo, cung chủ quả không để vào mắt. Muội chỉ điều khiển quân đội tiến vào Dương Châu thôi, không hề tiến công thật, chỉ dọa một chút thôi.

- Nếu thực sự trừng phạt muội thì… cùng lắm, muội không làm cái chức quyền giáo chủ nữa.

Lý Quân cười.

Đằng Thanh Sơn không khỏi đưa tay nhè nhẹ vuốt ve mặt Lý Quân, lòng đầy áy náy. Còn Lý Quân thì vùi đầu vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Quân, ta phải đi.

Đằng Thanh Sơn buông Lý Quân ra.

Lý Quân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, chàng... cẩn thận!

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu, đi ra.

- Nhớ kỹ, xong việc này thì chàng nhất định phải tới Thanh Châu gặp muội, muội chờ chàng ở đây đó!

Lý Quân vội lo lắng gọi với, mắt rơm rớm. Đằng Thanh Sơn khẽ run lên, mở cửa phòng, hóa thành một luồng hồng quang biến mất khỏi tầm mắt.

Lý Quân đi đến cửa thư phòng, hai mắt nhạt nhòa, ngửa đầu nhìn trời.

Nàng biết, khi Quy Nguyên Tông có việc, Đằng Thanh Sơn nhất định sẽ đi! Nàng không ngăn cản được... Trong lòng Lý Quân, nàng không quan tầm cái gì Quy Nguyên Tông, nàng chỉ biết nam nhân của nàng phải trở về an toàn.

- Gừ...

Lý Quân hướng về phía phía chân trời gầm lên một tiếng.

- Gừ...

Trong trời đêm vô tận cũng truyền đến một tiếng gầm.

...

Trong trời đêm, Đằng Thanh Sơn đang đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì, nghe Lục Túc Đao Trì hống xuống phía dưới, biết ngay đó là Lý Quân.

" Bất kỳ cách nào," Đằng Thanh Sơn nhìn về phía phía nam,

hai mắt lóe ra hào quang, “lần này nhất định phải bảo vệ được Quy Nguyên Tông!”

Vèo!

Lục Túc Đao Trì xé trời đêm, lao cực nhanh về Quy Nguyên Tông ở phía nam.

Trong trời đêm, Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì, nhìn xuống phía dưới, thấy giữa mặt đất đen kịt mênh mông một khoảngđang có một con rồng lửa uốn lượn liên miên không dứt. Con rồng lửa này là do vô số quân sĩ cầm đuốc giơ lên mà thành. Chỉ cần nhìn chiều dài con ‘rồng lửa’ này là có thể tưởng tượng được nhân số quân đội này nhiều tới đâu.

” Đây chính là đám lính từ doanh trại phương bắc tiến về Giang Ninh quận thành.” Đằng Thanh Sơn quan sát. “Doanh trại phương bắc cách Giang Ninh quận thành rất gần... bây giờ lại suốt đêm hành quân. Xem ra, Thanh Hồ Đảo lần này hẳn là đã quyết tâm rồi... Phỏng chừng ra lệnh cho đám này hành quân với tốc độ nhanh nhất tiến tới Giang Ninh quận thành.” Đằng Thanh Sơn đoán.

Vù!

Lục Túc Đao Trì từ trên cao, nhanh chóng vượt qua đội quân khổng lồ.

Có lực thiên địa phụ trợ, tốc độ của Lục Túc Đao Trì gấp trăm lần đội quân phía dưới. Chỉ thời gian một vài hơi thở, Đằng Thanh Sơn đã thấy thành trì phía dưới, trên tường thành đầy những đuốc sáng rực - Giang Ninh quận thành.

- Sư phụ! Con tới rồi.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng đang ở trong Giang Ninh quận thành nghe thấy rất rõ ràng.

- Sư phụ, chọn một chỗ, con muốn cho Lục Túc Đao Trì hạ xuống.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

Quy Nguyên Tông bây giờ hẳn đã biết đại quân Thanh Hồ Đảo đang tới gần, nên có vẻ rất hỗn loạn. Bình thường lúc này rất nhiều đệ tử đều đang ngủ, nhưng hôm nay e rằng đến cả hài tử cũng không ngủ được.

Cả Quy Nguyên Tông, khắp nơi bóng người lao xao.

- Ta đang ở phủ đệ của sư tổ, ngươi cho yêu thú tới chỗ đó.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang lên.

Đằng Thanh Sơn cũng có thể nghe rõ ràng.

Vèo!

Lục Túc Đao Trì được Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn, hóa thành một tàn ảnh, trong màn đêm đen cơ hồ không ai thấy cả. Lục Túc Đao Trì sau đó hạ xuống phủ đệ của Vũ trưởng lão.

...

Trong phủ đệ Vũ trưởng lão, chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng đang đợi Đằng Thanh Sơn hạ xuống.

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn vỗ nhẹ nhẹ vào con Lục Túc Đao Trì. Lục Túc Đao Trì hiểu ý Đằng Thanh Sơn, khoan thủng mặt đất thành cái hố

rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

- Sư phụ, tình huống bây giờ như thế nào?

Đằng Thanh Sơn nhìn Gia Cát Nguyên Hồng.

- Các vị chấp pháp trưởng lão biết sư tổ đã chết rồi. Vừa nghe nói đại quân Thanh Hồ Đảo áp tới, mọi người đều lo lắng.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày.

- Do đó, tông phái đang khẩn cấp an bài một vài đệ tử tinh anh, đồng thời bắt đầu di dời các loại bảo bối... Dù sao, cái chết của sư tổ cũng làm cho mọi người chẳng còn tin tưởng gì nữa.

Mặc dù Quy Nguyên Tông sớm đã còn lưu lại rất nhiều hạt giống ở khắp nơi trên Cửu Châu, nhưng rất nhiều bảo bối vẫn còn ở trong tông phái, còn chưa mang đưa ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

- Rào!

Từ phương bắc đột nhiên vọng đến âm thanh rào rào.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn về phương bắc.

- Đạo quân phương bắc Thanh Hồ Đảo đã tới rồi.

- Vừa rồi, trong khi con bay tới, con đã thấy họ rồi.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Họ lúc đó cách quận thành đã rất gần rồi.

- Đi, theo ta lên trên tường thành nhìn xem.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi.

...

Trên tường thành phương bắc, rất nhiều quân sĩ Quy Nguyên Tông đang nghiêm chỉnh đứng canh. Ai cũng đều hoặc khẩn trương, hoặc nghiến răng, ai cũng nhìn chằm chằm về đội quân từ phương bắc đang dần dần tập kết.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai đứng trên tường thành, hướng mắt nhìn về đoàn quân từ phương bắc không ngừng đi tới.

- Ba phương quân đội, quân doanh phương bắc của Thanh Hồ Đảo là đội tới đầu tiên.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Thanh Sơn... Lần này là kiếp nạn lớn nhất của Quy Nguyên Tông từ trước tới nay. Ngươi nói xem chúng ta có thể vượt qua cơn hiểm họa này không?

- Có thể.

Đằng Thanh Sơn trầm thấp đáp:

- Nhất định có thể.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười, không nói nhiều.

Tuy vài năm trước Thanh Hồ Đảo từng tới tấn công một lần, nhưng lần đó, Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo không hề tham gia. Tiếp theo, Quy Nguyên Tông còn có Vũ trưởng lão. Bây giờ thì sao? Hạt Tử Kiếm Thánh giết Vũ trưởng lão xong rồi ngay sau đó lập tức tấn công. Hiển nhiên Hạt Tử Kiếm Thánh muốn ra tay tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Hạt Tử Kiếm Thánh muốn làm chuyện, rất khó thay đổi.

- Sư phụ, con đi gặp cha mẹ con đây.

Đằng Thanh Sơn thưa.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu:

- Đại quân Thanh Hồ Đảo bây giờ mới có một phương đến. Hơn nữa họ hành quân cấp tốc, khẳng định cũng phải nghỉ ngơi... Phỏng chừng ngày mai mới có thể công thành. Bây giờ không vội, ngươi đi đi.

...

" Cha mẹ đang ở chỗ dòng tộc." Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực của mình, cảm ứng rõ ràng được chỗ của cha mẹ. Đó là một phủ đệ cực rộng, có rất nhiều tộc nhân mà Đằng Thanh Sơn rất quen thuộc khí tức của họ.

Một tàn ảnh dừng lại ở trong phủ đệ của tông tộc họ Đằng.

Đằng Thanh Sơn đứng trong bóng đêm, hướng mắt nhìn những người gần đó.

- Nhi tử! yên tâm, không sao đâu! Lần trước Thanh Hồ Đảo tới, chẳng phải đã cuốn gói đào tẩu à? Lần này cũng tuyệt đối không có việc gì đâu. Cha ngươi là sư phụ dạy thương pháp của Đằng gia chúng ta, là bách phu trưởng của Hắc Giáp quân. Cha ngươi cứ một thương là giết một tên tiểu tặc Thanh Hồ Đảo thôi. Tới đây, để cha hôn ngươi một cái nào.

Một nam tử thân hình cao lớn mặc trọng giáp, một tay cầm mũ trụ, đang ôm một đứa trẻ.

Một người phụ nữ đứng bên cạnh, rơm rớm nước mắt.

- Bà xã, Hương nhi đâu?

Nam tử hỏi.

- Cha.

Gần đó vọng đến một tiếng kêu. Một thiếu nữ vừa trổ mã rất thanh tú chạy tới, ôm chặt lấy nam tử Hắc Giáp quân.

- Cha, cha đừng đi, đừng đi!

- Hương nhi, cha ngươi là hảo hán mà Đằng gia trang đều biết, sao có thể tham sống sợ chết? Thanh Sơn chú của ngươi, năm đó mười bảy tuổi đã có thể giết chết tiên thiên cao thủ của Thanh Hồ Đảo. Nam nhân Đằng gia trang chúng ta, đã đi là đi, có ai không phải là hảo hán chứ?

Nam tử Hắc Giáp quân vuốt mặt con gái.

- Đừng khóc, cha sẽ về nhanh thôi.

Nói xong hắn buông hai con ra.

- Bà xã.

Nam tử Hắc Giáp quân ôm lấy người phụ nữ kia, người phụ nữ cũng ôm chặt lấy nam nhân của nàng, nước mắt không kìm được rơi lã chã:

- Thanh Hạo ca, em đợi anh về.

- Ừm.

Nam tử Hắc Giáp quân cầm cây thiết thương rất lớn bên cạnh, tay kia cầm mũ trụ quay đầu bước đi.

- Cha, cha!

Thiếu niên, thiếu nữ đều muốn đuổi theo, nhưng bị mẫu thân kéo lại.

- Thanh Hạo!

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hình bóng nam tử Hắc Giáp Quân rời đi.

Đó hẳn là Đằng Thanh Hạo. Năm đó hắn là con trai của Đằng Vĩnh Tương, sư phụ dạy thương pháp ở gia trang. Bây giờ con nối nghiệp cha, không chỉ riêng là sư phụ dạy thương pháp cho dòng họ, mà đã là bách phu trưởng Hắc Giáp Quân. Được Đằng Thanh Sơn truyền lại Hổ Quyền cùng sự trợ giúp của Chu quả tửu được lưu lại, Đằng gia trang đã xuất hiện thêm không ít cao thủ.

...

Đằng Thanh Sơn lẳng lặng tiến vào trong phủ đệ của dòng họ không một tiếng động. Trong tông tộc họ Đằng, không có nhiều người gia nhập Hắc Giáp quân, cũng chỉ có hơn mười nhà thôi. Khoảnh khắc, Đằng Thanh Sơn đã đi tới chỗ ở của tộc trưởng, ngoại công Đằng Vân Long.

- Vĩnh Phàm, đây là đại kiếp nạn của Đằng gia trang chúng ta.

Đằng Thanh Sơn nghe rất rõ thanh âm già nua của Đằng Vân Long.

- Năm đó Thanh Sơn làm cho Thanh Hồ Đảo chết mất không ít tiên thiên cường giả. Những tiên thiên cường giả ấy đều có liên quan với các đại gia tộc trong Thanh Hồ Đảo. Đời sau của những gia tộc đó khẳng định sẽ báo thù cho những tiền bối của chúng. Một khi chiếm lĩnh Giang Ninh quận thành, khẳng định chúng sẽ tìm và tiêu diệt tông tộc họ Đằng ta hòng báo thù cho những tiên thiên đó.

Nghe thanh âm ngoại công, thân thể Đằng Thanh Sơn hơi run lên.

Đúng! " Bất kể như thế nào... " Đằng Thanh Sơn nắm chặt nắm tay. "Bất kể như thế nào cũng không thể để cho Thanh Hồ Đảo

đánh chiếm Giang Ninh quận thành được”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 41

Thổ Hành Chi Đạo

Đêm đen kịt, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ đứng ngoài phòng ông ngoại Đằng Vân Long.

Đột nhiên...

- Thanh Hổ?

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn thấy một hán tử mặc trọng giáp đang ôm một đứa trẻ con xa xa. Cạnh hắn còn có một thiếu phụ mắt đỏ ửng đi theo sau. Thanh Hổ bây giờ khác hẳn bốn năm trước.

- Cha, mẹ!

Thanh Hổ đứng trước căn phòng cạnh phòng của Đằng Vân Long. Cửa phòng mở ra. Một đôi vợ chồng đi ra, chính là cha mẹ của Đằng Thanh Hổ, hai vợ chồng Đằng Vĩnh Hàng.

- Thanh Hổ, ngươi cũng muốn đi à?

Đằng Vĩnh Hàng nói trầm trầm.

- Dạ, con là thống lĩnh Hắc Giáp quân. Trong lúc này há có thể lùi bước?

Thanh Hổ đưa đứa bé trong lòng cho thê tử, rồi quì sụp xuống

dập đầu lạy ba cái, ngẩng đầu nói:

- Cha, mẹ, xin thứ cho con bất hiếu.

Bà xã, ta không ở nhà, nàng phải chiếu cố cho cha mẹ tốt nhé.

Thiếu phụ bên cạnh mím chặt môi, ôm đứa trẻ, gật đầu lia lại:

- Biết rồi, Thanh Hổ ca.

- Kẹt!

Cửa phòng Đằng Vân Long bên cạnh mở ra, Đằng Vân Long và Viên Lan đẩy một cái ghế lăn cùng đi ra.

- Ông nội!

Thanh Hổ quay đầu về phía Đằng Vân Long.

- Ừm!

Đằng Vân Long nhìn cháu mình, cười vang.

- Tốt... nhớ kỹ, ngươi là Liệt Hỏa thương Đằng Thanh Hổ trên Địa Bảng. Ngươi là đàn ông Đằng gia. Đi đi... chuyện trong nhà, người trong tộc nhất định sẽ chiếu cố.

Thanh âm lang lảnh, nhưng khóe mắt Đằng Vân Long lại rơm rớm.

Thanh Hổ dập đầu lia lịa về phía Đằng Vân Long, rồi sau đó đứng phắt dậy.

- Bà xã.

Thanh Hổ nhè nhẹ ôm thê tử một chút, sau đó lại ôm lấy đứa trẻ, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con, một giọt nước mắt rơi xuống, đáp lên mặt hài tử.

Vù!

Trả con về cho thê tử, Thanh Hổ cầm trường thương màu bạc, không hề quay đầu lại, bước đi rất nhanh.

- Hu hu...

Thiếu phụ ôm con, không kìm được bật khóc thành tiếng.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này, lại nhìn cha mình ngồi trên ghế lăn, rồi nhìn mẫu thân đẩy ghế lăn.

- Cha mẹ, các người yên tâm đi... Con sẽ không để họ chết được đâu, sẽ không đâu!

Đằng Thanh Sơn nhìn cha mẹ, rồi thân hình mơ hồ đi, biến mất.

Nếu Thanh Hồ Đảo và Quy Nguyên Tông chính thức chiến đấu, Đằng Thanh Hổ thân là thống lĩnh Hắc Giáp quân đương nhiên phải làm gương cho binh sĩ. Trong biển người, cho dù thực lực mạnh đến đâu, sợ cũng phải chết.

...

Quy Nguyên Tông, trên giáo trường.

Đằng Thanh Sơn đi vào trong Quy Nguyên Tông, liếc mắt đã có thể thấy cả giáo trường. Lúc trước Đằng Thanh Sơn là thống lĩnh Hắc Giáp quân, cũng đã từng chỉ huy quân đội.

Giáo trường được những cây đuốc chiếu sáng rực. Những hán tử Hắc Giáp quân mặc trọng giáp, cầm binh khí, ai nấy đều cười to chọc ghẹo lẫn nhau.

- Ha ha, nhìn ngươi kìa, không phải chỉ là đám binh vệ của Thanh Hồ Đảo thôi sao, lão tử giết chúng như cắt rau thôi.

- Thống lĩnh, bách nhân đội thứ nhất, doanh thứ ba, lĩnh một chúng ta, tất cả huynh đệ toàn bộ đến đông đủ!

Thanh âm cao vút vang lên.

- Bách nhân đội thứ hai, doanh thứ nhất, lĩnh một, tất cả huynh đệ cũng đều tới đủ, không sót một ai.

Lại một thanh âm hùng hậu vang lên.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn những nam nhân ai nấy đều nhìn như không có việc gì, nhưng phần lớn mắt đều hơi ửng đỏ. Giữa những quân sĩ Hắc Giáp Quân này, Đằng Thanh Sơn biết khá nhiều người... Rất nhiều người đã từng xưng huynh gọi đệ với Đằng Thanh Sơn.

- Bách nhân đội ba, doanh thứ hai, lĩnh một tất cả huynh đệ, đã tới đủ.

-... tới đủ Những tiếng hô lần lượt vang lên, làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy trong lòng có một chấn động khó hiểu. Mặc dù hắn là cường giả hư cảnh. Hư cảnh vốn cao cao tại thượng, nhưng khi nghe những thanh âm từ những huynh Hắc Giáp quân, tâm tình hắn vẫn bị chấn động.

Ngay lúc này...

- Lão thống lĩnh.

- Sư phụ, sao người tới đây?

- Lão thống lĩnh, việc giết đám Thanh Hồ Đảo này chỉ cần chúng con là đủ rồi.

- Ha ha!!! Sao? Các ngươi nghĩ rằng ta chỉ có một cánh tay thì không làm gì được à?

Một tiếng cười to sang sảng vang lên.

Đằng Thanh Sơn thầm run lên, nhìn lại người nọ. Đó là một lão giả cụt một tay... Chính là tiền bối mà Đằng Thanh Sơn gặp khi gia nhập Hắc Giáp quân... đệ nhất thống lĩnh Ký Hồng. Ký Hồng bị mất cánh tay phải khi tranh đoạt Hắc Hỏa linh quả, nên đã nhường lại vị trí thống lĩnh cho Đằng Thanh Sơn kế nhiệm.

- Ký Hồng thống lĩnh...

Đằng Thanh Sơn nhìn lão nhân tóc bạc cụt một tay này. So với bốn năm trước, bây giờ Ký Hồng già đi một chút.

Ký Hồng vác một thanh chiến đao, cười ha ha:

- Thanh Hồ Đảo cũng nghĩ đến Quy Nguyên Tông ta à, nằm mơ!

- Ký Hồng ta từ hồi nhỏ mặc quần yếm, đã từng đái bậy vọc bùn ở Quy Nguyên Tông rồi.

- Ta học đao ở Quy Nguyên Tông, sinh con đẻ cái ở Quy Nguyên Tông, thu đồ đệ ở Quy Nguyên Tông... mảnh đất này là của Quy Nguyên Tông chúng ta! Không ai được đoạt đi!

Sắc mặt Ký Hồng trở nên dữ tợn:

- Ai dám cướp nó, ta sẽ giết hắn!

Ký Hồng cúi đầu, nắm lấy một nắm đất, lộ ra nụ cười điềm tĩnh.

- Ký sư huynh! Sao? Chúng ta có ai không phải chơi bùn vọc đất ở đây, cưới vợ sinh con tại đây?

Chỉ thấy một đám hơn mười lão già tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, đều mặc áo giáp, hoặc là cầm kiếm hoặc là cầm đao thương. Các vị này khí thế còn mạnh hơn cả Hắc Giáp quân nữa.

- Vùng Long Cương này, ta từ bé đã chơi ở đây. Nếu có chết, ta

cũng phải chết ở Long Cương, Quy Nguyên Tông.

Một lão giả quay đầu nhìn về phía nam Long Cương.

Các đệ tử Quy Nguyên Tông đều quyến luyến mảnh đất này.

Nơi đây, là gốc rễ của họ!

...

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ biến mất, đi tới phủ đệ của Vũ trưởng lão. Trong phủ đệ chỉ có Lục Túc Đao Trì đang ở dưới đất, không còn ai khác.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên luyện võ trường trống trải.

" Sự quyến luyến. Quyến luyến mảnh đất này. Sinh ra, trưởng thành, cưới vợ sống chết, già yếu trên mảnh đất này... Cũng nguyện chết vì mảnh đất này."

Đằng Thanh Sơn liên tiếp bị ảnh hưởng bởi "tông tộc họ Đằng", "Hắc Giáp quân" và những lão nhân già nua của Quy Nguyên Tông, tinh thần cũng tiến vào trạng thái đặc thù... Tinh thần Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn liên lạc với mặt đất một cách rất tự nhiên. Trong lòng Đằng Thanh Sơn chợt dấy lên một sự quyến luyến rất sâu sắc.

Quyến luyến mảnh đất này, mặt đất này tựa như mẫu thân.

Dần dần...

Thân thể Đằng Thanh Sơn dần dần hiện lên quang mang màu vàng đất, nhưng Đằng Thanh Sơn hình như không hề biết gì.

" Mặt đất..." Đằng Thanh Sơn vô tình như hòa cả thân mình vào mặt đất.

Hắn cảm giác được những ngọn cỏ chọc đất chui ra, sinh trưởng rồi khô héo đi, lại năm sau mọc lên...

Hắn cũng cảm giác được, những sinh mạng vui cười trên mặt đất này, có đám trẻ con bi bô đánh vần, có những hài đồng vui chơi, có thiếu niên đang học võ công, cũng có những thanh niên xông pha tứ phương thiên hạ, cũng có những trung niên thành gia lập nghiệp, có những lão già chơi với con cháu.

Hắn cũng cảm giác được ngọn cỏ, hoa, cây cối, con người, ai cũng đều quyến luyến mảnh đất này.

Đằng Thanh Sơn đắm chìm trong cảm ngộ, rồi vô tình bắt đầu luyện quyền pháp. Thổ Hành Chi Quyền từng chiêu từng chiêu quyền pháp, bây giờ có một ý cảnh khác hẳn so với lúc trước. Chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai... khi Đằng Thanh Sơn đánh xong quyền thứ tám, tự nhiên lại chuyển sang quyền thứ nhất.

Như thế liên miên không dứt.

Cũng không biết đã bao lâu...

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn không hề khống chế lực thiên địa, nhưng quyền pháp lại khiến cho mặt đất chấn động.

Vèo!

Một bóng người dừng lại trong đình viện, chính là Gia Cát Nguyên Hồng. Lão giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền:

- Thanh Sơn hắn...

Đồng thời, lại liên tiếp có hai bóng người hạ xuống, chính là chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông - Yến trường lão và Nghê trưởng lão.

Khuôn mặt lạnh lùng của Nghê trưởng lão lại hơi giật mình nhìn Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền:

- Tông chủ, người đó là ai?

- Ta cũng chưa gặp bao giờ.

Yến trưởng lão cũng nhíu mày.

- Hắn là khách nhân của Quy Nguyên Tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng cẩn thận dán mắt vào quyền pháp của Đằng Thanh Sơn:

- Đừng nói! Xem quyền pháp của hắn!

Đằng Thanh Sơn đắm chìm trong quyền pháp, hoàn toàn chẳng biết có người đến gần.

- Ầm ầm..

Dưới đất, một cái đầu hình tam giác dữ tợn thật lớn chợt xuất hiện. Một đôi chân sắc như đao thật lớn cũng vươn ra. Lục Túc Đao Trì lạnh lùng nhìn ba người Gia Cát Nguyên Hồng, rồi dán mắt vào quyền pháp của Đằng Thanh Sơn. Mặc dù Lục Túc Đao Trì chủ tâm nghiên cứu hành Kim chi đạo, nhưng cả năm nó đều ở trong đất, cũng hơi có lĩnh ngộ về hành Thổ chi đạo.

Lúc này quan sát Đằng Thanh Sơn luyện quyền, xem ra Lục Túc Đao Trì rất kích động.

- Đây là...

Nghê trưởng lão, Yến trưởng lão bị Lục Túc Đao nhô đầu ra sợ tới hết hồn.

- Là yêu thú của vị khách nhân này.

Gia Cát Nguyên Hồng vẫn nhìn Đằng Thanh Sơn luyện quyền Không biết qua bao lâu, thiên địa tối đen rốt cục mờ ảo có ánh sáng. Đã bình minh rồi.

Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa đánh ra một quyền, quyền thứ nhất, quyền thứ hai... quyền thứ tám!

Lần này, khi đánh ra quyền thứ tám, tay trái Đằng Thanh Sơn ép xuống, tay phải thuận thế đánh ra một quyền. Trong mắt ba người Gia Cát Nguyên Hồng đang quan sát, một quyền này của Đằng Thanh Sơn giống như hóa thành đại địa khôn cùng, không chỗ nào không bao trùm.

Yên lặng.

Thu thế, Đằng Thanh Sơn yên tĩnh đứng thẳng lên. Ba người Gia Cát Thanh Hồng cứ nhìn hắn đứng như vậy, những hào quang màu vàng đất vờn quanh Đằng Thanh Sơn. Dần dần, Đằng Thanh Sơn mở to mắt, khóe mắt lóe ra lệ quang. Hai mắt hắn rực sáng: "Đại địa chi Thổ, đối với với những vạn vật sinh linh sinh trưởng trên mặt nó, đều rất bao dung, nâng niu, nuôi dưỡng. Mẹ đất nuôi dưỡng vạn vật sinh linh, chính là mẹ của vạn vật sinh linh; còn đối với vạn vật, ai cũng sinh ra sự quyến luyến với đất mẹ, nơi sinh ra, nuôi họ lớn lên."

" Đức của đại địa rất sâu, cho nên có thể dưỡng dục nên vạn vật."

Tâm tình Đằng Thanh Sơn rất bình lặng. Đi trên mặt đất, hắn có thể cảm giác được mặt đất truyền tới một sức mạnh.

Từ đó...

cuối cùng Đằng Thanh Sơn đã sáng chế ra quyền thứ chín của Thổ Hành Chi Quyền. Sau Hỏa Hành Chi Đạo, Kim Hành Chi Đạo, rốt cục Thổ Hành Chi Đạo cũng đã luyện thành!

” Khó trách ta không sáng tạo ra quyền thứ chín lâu như vậy. Trước kia ta chỉ biết mặt đất rất sâu nặng, theo đuổi sức mạnh sâu nặng... Như thế làm sao có thể nào sáng chế ra quyền thứ chín, ngộ xuất ra đạo của đại địa, đạo hành Thổ chứ?” Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã sáng tỏ.

- Rào...

Từ phương đông cũng truyền đến những âm thành rào rào - Hả?

Ba người Gia Cát Nguyên Hồng đều nhìn về phương đông.

- Không ổn, đội quân cuối cùng cũng đã tới rồi.

Nghê trưởng lão với khuôn mặt lạnh lùng chợt nói.

- Ba phương quân đội đã đến, bây giờ cũng đã hừng đông. Sợ là sắp bắt đầu rồi.

Yến trường lão cũng nghiêm mặt nói.

- Kinh Ý tiền bối, chúng tôi lên tường thành trước đây!

Gia Cát Nguyên Hồng bảo Đằng Thanh Sơn.

- Kinh Ý?

Yến trường lão và Nghê trưởng lão chấn động, nhìn nhau, lộ ra vẻ vui mừng.

Đằng Thanh Sơn mở lời:

- Các ngươi lên tường thành trước đi. Đợt lát nữa ta tới sau!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 42

Cứu Tinh

Quy Nguyên Tông bốn bề thọ địch Hành Thổ quyền một kích dọa nhân Lực thiên địa nắm bảy phần Cổ Ung, Hạt Tử phân vân đánh hòa?

Thơ: Evererst Trời mới sáng, cả Quy Nguyên Tông tựa như chìm không khí đón cơn giông bão sắp ập tới. Thậm chí còn có rất nhiều người ôm ý nghĩ là nhất định phải chết, nhưng tầng lớp lãnh đạo cao nhất Quy Nguyên Tông thì lại khác hẳn.

- Ha ha… Được cứu, được cứu rồi.

Trong ba người Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trưởng lão và Nghê trưởng lão đang đi về phía tường thành, Yến trưởng lão có vẻ rất vui mừng, không kìm được phải bật ra:

- Không ngờ, ngay lúc này Kinh Ý tiền bối lại tới Quy Nguyên Tông ta. Có Kinh Ý tiền bối ở đây, Quy Nguyên Tông ta đã được cứu rồi! Ha ha...

- Không ngờ là Kinh Ý tiền bối.

Nghê trưởng lão vẫn sắc mặt lạnh lùng quay đầu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, trong mắt khó nén được vẻ kích động.

- Tông chủ, người tìm được Kinh Ý tiền bối ở đâu thế. Đi Vũ An Quận à? Kình Ý tiền bối sao lại chịu giúp Quy Nguyên Tông? Rõ

là, rõ là... Tông chủ, người tìm được Kinh Ý tiền bối là đã cứu được Quy Nguyên Tông rồi đấy!

Đại danh của Kinh Ý sớm đã truyền khắp thiên hạ.

Nghê trưởng lão, Yến trường lão từ bé đều được Quy Nguyên Tông bồi dưỡng. Họ sớm đã coi Quy Nguyên Tông trở thành nhà của mình.

Lúc trước, hai người bọn họ sau khi biết Vũ trưởng lão đã chết, trong lòng họ rất bi quan, ai cũng chuẩn bị chôn cùng Quy Nguyên Tông.

Nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện ra lại có một hư cảnh cường giả ở Quy Nguyên Tông, họ vô cùng kích động nên có nói những lời thất thố cũng có thể thông cảm được.

- Xem các người kìa, có còn giống chấp pháp trưởng lão nữa không?

Gia Cát Nguyên Hồng cười, trong lòng ông lại hơi chua xót, nhưng miệng vẫn nói:

- Kinh Ý tiền bối từng có giao hảo với Quy Nguyên Tông. Lần này biết Quy Nguyên Tông gặp phải kiếp nạn đã không nói hai lời, lập tức chạy tới.

- Ừm, thời khắc nguy hiểm mới có thể nhìn thấu một con người.

Mắt Yến trường lão hơi ửng đỏ.

- Quy Nguyên Tông chúng ta phải nhớ kỹ đại ân của Kinh Ý tiền bối.

- Đại ân này không thể quên được.

Yến trường lão cũng gật đầu.

Lúc này, mấy người Gia Cát Nguyên Hồng đã lên tường thành, nên không còn nói về chuyện Kinh Ý nữa. Trên tường thành và trong thành có rất nhiều quân lính.

- Tông chủ.

- Trưởng lão.

Những trưởng lão và hộ pháp trong tông phái đều hành lễ về phía họ.

- Sư phụ.

Một thanh âm chợt vang lên. Chỉ thấy một thanh niên thân hình cao lớn, sắc mặt lạnh lùng có hàm râu cá trê đang nhìn Gia Cát Nguyên Hồng. Người này hiện tại chính là Quy Nguyên Tông tam chấp pháp... Tang Phong! Tang Phong, cũng vừa mới bước vào cảnh giới tiên thiên không lâu.

Y được Gia Cát Nguyên Hồng an bài chuyên môn chỉ huy quân đội thần bí nhất Quy Nguyên Tông - Long Cương vệ.

- A Phong.

Gia Cát Nguyên Hồng cất giọng trầm trầm:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Dạ, sáu ngàn huynh đệ Long Cương toàn bộ đã chuẩn bị xong.

Tang Phong trịnh trọng gật đầu.

- Ừ, tới lúc mấu chốt, phải trông vào họ đó.

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu. Nhưng trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng vẫn còn chờ mong: ‘ Nếu Hạt Tử Kiếm Thánh vì sự xuất hiện của Đằng Thanh Sơn mà rút quân thì tốt quá. ‘

...

Giữa phủ đệ Vũ trưởng lão, Đằng Thanh Sơn vừa mới ngộ ra hành Thổ chi đạo, hắn mở hộp gỗ luôn luôn đeo trên người ra, lấy ra một binh khí thiếp thân - Khai Sơn Thần Phủ.

Vù... vù...

Chỉ thấy cuồng phong gầm thét, Đằng Thanh Sơn cầm thanh Khai Sơn Thần Phủ có ánh tử quang mờ ảo, đang không ngừng thi triển phủ pháp Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Mặc dù không sử dụng lực thiên địa và nội gia cương kình, nhưng trong lúc nhất thời không gian chung quanh vẫn hoàn toàn bị méo xệch.

Khi thì như một đao muốn chém vỡ cả thiên địa.

Khi thì như mặt trời muốn thiêu đốt mặt đất.

Khi thì như một cái bệ sâu nặng vô tận, tựa như mặt đất vô cùng. Lục Túc Đao Trì thò đầu lên khỏi mặt đất, quan sát Đằng Thanh Sơn luyện phủ, đôi mắt thô lố tròn xoe.

Vèo.

Đằng Thanh Sơn ngừng lại. ‘ Ha ha, hành Thổ chi đạo đại thành, quả nhiên phi phàm. ‘ Đằng Thanh Sơn có vẻ rất vui mừng. ’Vũ Hoàng chính là Vũ Hoàng, không hổ là chí cường giả mạnh nhất từ trước tới nay. Thậm chí còn sáng chế ra hai loại bí điển chí cao là Cửu Đỉnh Thiên Thư, Khai Sơn Tam Thập Lục Thức nữa chứ. Phủ pháp này quả thật rất mạnh, rất mạnh! ’

Đằng Thanh Sơn kích động vô cùng.

‘So với Vũ Hoàng, Ngũ Hành Thương Pháp của ta sáng chế bây giờ rất non nớt. ‘ Đằng Thanh Sơn phải thừa nhận điểm này.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn chỉ ngộ ra ‘hành Kim chi đạo’,

‘Hành Hỏa Chi Đạo’, nên cũng không phát huy được hết uy lực của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Vì nhập môn của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức chính là hành Thổ chi đạo, đến cả hành Thổ chi đạo mà cũng không luyện thành thì làm sao phát huy được uy lực phủ pháp cơ chứ?

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, lấy hành Thổ chi đạo nhập môn, rồi sau đó dần dần xâm nhập, dung hợp hành Kim chi đạo, rồi dung hợp Hành Hỏa Chi Đạo.

Có thể nói...

Đằng Thanh Sơn ngộ ra hành Thổ chi đạo, ‘hành Kim chi đạo’, ‘Hành Hỏa Chi Đạo’, ít nhất đã có thể thể hiện hoàn toàn uy lực của mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức! Vì sau thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức miêu tả hành Thổ chi đạo, thức thứ bảy tới thức thứ mười hai dần dần dung nhập hành Kim chi đạo. Thức thứ mười ba tới thức thứ mười tám lại dung nhập Hành Hỏa Chi Đạo. Sau thức thứ mười chín chính là hai đạo còn lại trong ngũ hành chi đạo.

Chỉ có đại thành tất cả ngũ hành chi đạo mới có thể hoàn toàn phát huy tất cả chiêu thức công kích của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

Nhưng!

Bây giờ!

Đằng Thanh Sơn ít nhất có thể bộc phát toàn bộ uy lực của mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức!

‘Vũ Hoàng chính là Vũ Hoàng. ‘ Đằng Thanh Sơn kích động vô cùng. ’ Thương chiêu Xích Kim Hổ Pháo của ta thuần túy chỉ là lấy xảo mà thành. Còn mười tám thức Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đầu của Vũ Hoàng mới chính thức là chiêu thức đỉnh cao, uy lực

ghê gớm thật. ‘

Cường giả hư cảnh bình thường.

Giả thiết hiểu được ba đạo, một khi quán thâu ba loại lực thiên địa vào cùng một chiêu, lực thiên địa bất đồng sẽ mâu thuẫn với nhau. Giả thiết có sáu thành lực thiên địa, e rằng mâu thuẫn nhau đã tiêu hao hết một. Chỉ còn lại có uy lực của năm thành lực thiên địa.

Điểm lợi hại của cường giả hư cảnh là có thể làm bên trong không hao hụt, sáu thành lực thiên địa hoàn toàn có thể phát huy hết uy lực!

Cường giả hư cảnh mạnh chẳng những không mất mát gì, ngược lại còn cộng hưởng với nhau để tăng hiệu quả! Sáu thành lực thiên địa, có thể phát huy uy lực sáu thành rưỡi đến bảy thành!

Chủng loại lực thiên địa càng nhiều, muốn để chúng không tiêu hao lại càng khó!

Giả thiết!

Ba loại lực thiên địa, cường giả hư cảnh có thể miễn cưỡng để chúng không triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng ngộ được tất cả lực thiên địa, lúc tới hư cảnh đại thành muốn mười thành lực thiên địa không hao hụt quả là rất khó khăn. Chứ đừng nói còn làm cho mười thành lực thiên địa kết hợp hoàn mỹ, phát huy hiệu quả mạnh nhất!

Lúc này...

Thần điển do chí cường giả lưu lại là rất trọng yếu. Bởi vì, chiêu thức của chí cường giả cơ hồ đã đạt đến cực hạn! Do đó ở Cửu Châu, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc hoặc Ma Ni Tự đều xem những chiêu thức này là chí bảo, tuyệt đối không truyền ra

ngoài.

‘Bây giờ ta có thể khống chế sáu thành lực thiên địa! Hơn nữa sức mạnh thân thể ta tương đương một thành lực thiên địa. Vậy là có bảy thành! ‘

‘Bảy thành lực thiên địa, thi triển hoàn mỹ mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức uy lực sẽ như thế nào đây? ‘ Đằng Thanh Sơn kích động vạn phần. Hắn từng thông qua ‘Khai Sơn Thần Phủ’ và bản khắc đá kết hợp, thấy được Vũ Hoàng thi triển phủ pháp, hình ảnh chia nhỏ phủ pháp phân chia, hơn nữa mài giũa mấy năm rồi mới có thể sáng tỏ thông suốt nhanh như vậy được.

‘Khai Sơn Tam Thập Lục Thức không chỉ riêng là một bộ phủ pháp, hơn nữa cũng ẩn chứa một bộ thân pháp rất lợi hại! ‘

Khi thi triển phủ pháp, thân pháp đương nhiên cũng phải di động không ngừng theo. Lúc trước Đằng Thanh Sơn chính là kết hợp giữa thân pháp của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức với Thiên Nhai Hành mà sáng chế ra địa hành thuật.

Nhưng lúc này...

Ngộ ra hành Thổ chi đạo, bộ thân pháp này Đằng Thanh Sơn cũng lập tức lĩnh ngộ được rất nhiều.

‘Ừm, thừa dịp Hạt Tử Kiếm Thánh còn chưa xuất hiện, ta cẩn thận mài giũa nghiên cứu, nghiên cứu thật sâu thân pháp cận chiến này mới được. ‘ Đằng Thanh Sơn không dám lãng phí thời gian. ’Bảy thành lực thiên địa, cộng thêm thân pháp của Vũ Hoàng, phối hợp với mười tám thức đầu trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cùng với, binh khí cực mạnh của Vũ Hoàng ‘ Khai Sơn Thần Phủ ’... ‘

Đằng Thanh Sơn cơ hồ mười phần chắc chắn có thể đánh bại

cường giả hư cảnh nắm trong tay tám phần lực thiên địa.

Về phần so với Hạt Tử Kiếm Thánh là hư cảnh đại thành.

'Hiểu thêm về thân pháp một chút. ' Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa luyện phủ pháp.

Đằng Thanh Sơn lúc này đang ở Quy Nguyên Tông, trong phạm vi ba mươi bốn dặm đều là khu vực của hắn, đương nhiên có thể sớm phát hiện ra Hạt Tử Kiếm Thánh đã đến.

Sáng sớm đầu hạ trời còn rất mát. Lúc này, trên tường thành Giang Ninh quận thành đang đứng đầy binh lính, còn có rất nhiều đệ tử Quy Nguyên Tông và quân sĩ Hắc Giáp Quân.

- Ầm ầm...

Tường thành phía đông, đại quân Thanh Hồ Đảo đang xông tới giống như làn hắc triều đang từ từ dâng. Trên tường thành Quy Nguyên Tông, ngàn vạn quân sĩ đều nín thở, có một vài binh lính, đệ tử mới gia nhập còn chưa trải qua huyết chiến, cho dù có tâm quyết tử, lúc này cũng không khỏi đổ mồ hôi tay, hai chân gần như nhũn ra.

Dù sao, họ cũng phải đối diện với đại quân Thanh Hồ Đảo rất lớn!

- Ầm ầm!

Đại quân di động tới chân tường thành phía đông rồi dừng lại.

Giữa trận Thanh Hồ đảo, có ba nam tử mặc chiến giáp màu đỏ sậm đang cung kính đứng cạnh Cổ Ung mặt áo vải bố, Hạt Tử Kiếm Thánh mặc hắc y.

- Sư tổ.

Cổ Ung nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh, có vẻ hơi nghi hoặc.

Nên khai chiến rồi mới đúng.

- Hả?

Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn tường thành Giang Ninh quận thành. Lão rõ ràng cảm ứng được bên trong Giang Ninh quận thành có một khí tức cường đại. 'Khí tức này... hẳn là Kinh Ý. Nhưng khí tức này tựa hồ hơi có chút biến hóa. Kinh Ý này lại vừa đột phá à? Bây giờ sao hắn lại ở Giang Ninh quận thành? '

Vốn nghĩ rằng lần này rất dễ dàng. Nhưng hành động tiêu diệt Quy Nguyên Tông của Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này gặp phải phiền toái rồi.

'Không nhất định! Có lẽ Kinh Ý chỉ tới xem náo nhiệt. '

'Hắn vô môn vô phái, sao lại quản chuyện của Quy Nguyên Tông? ' Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ có thể thầm mong như vậy. Chỉ cần Kinh Ý không ra tay chõ mõm vào, lần này diệt Quy Nguyên Tông là việc rất nhẹ nhàng.

Nhưng đột nhiên...

Trong khu vực cảm ứng, khí tức đáng sợ đại biểu cho Kinh Ý đang dùng một loại tốc độ kinh người bay lên tường thành, cơ hồ thời gian một hơi thở đã tới trên tường thành rồi.

Trên tường thành, Đằng Thanh Sơn xuất hiện cạnh Gia Cát Nguyên Hồng.

'Hừ, hắn vẫn tới. ' Sắc mặt Hạt Tử Kiếm Thánh xạm lại.

Bây giờ muốn diệt Quy Nguyên Tông quả là hơi phiền toái!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 43

Xé Da Hổ

Thần Cung binh xuất Dương Châu Làm cho Hạt Tử cả đầu cũng đau Bùi Tam nhận tín lúc sau Lệnh ngay "A Triêu" chạy mau giúp người Thơ: everestvnvnn ‘Kinh Ý, hy vọng ngươi đừng ép ta, nếu không... ‘

Trong lòng Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này lửa giận bừng bừng, giận tới mức làm cho không gian chung quanh đều mờ ảo có hào quang màu đen.

- Sư tổ, sao vậy? - Cổ Ung lắp bắp kinh hãi.

Ba tướng quân còn lại cũng thất kinh.

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng lạnh lẽo, phân công:

- Ngô tướng quân, ngươi đi khiêu chiến đi.

- Dạ.

Trong đó một vị nam tử mặc chiến giáp màu đỏ sậm cung kính đáp, rồi sau đó vọt về phía hàng đầu đại quân.

Thanh Hồ Đảo hãm thành, cả Giang Ninh quận thành không khỏi kinh hoàng. Dù sao trong Quy Nguyên Tông cũng không mấy người biết có sự tồn tại của ‘Kinh Ý’, trong lòng mọi người đều rất bất an.

Trên tường thành.

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn đứng cạnh nhau. Cạnh Gia Cát Nguyên Hồng, Nghê trưởng lão, Yến trường lão đang tập trung. Thậm chí còn còn cả đệ nhất thống lĩnh ' Đằng Thanh Hổ ', nhi tử Gia Cát Nguyên Hồng Gia Cát Vân, vốn phụ trách Hắc Giáp quân canh tường thành.

- Người kia là ai? Sao lại đứng cạnh cha đệ?

Gia Cát Vân hơi nghi hoặc, thấp giọng hỏi Đằng Thanh Hổ.

- Huynh cũng không biết.

Đằng Thanh Hổ cũng nghi hoặc.

- Đến cả Yến trường lão cũng không dám đứng ngang hàng với hắn.

Đột nhiên, hai vị chấp pháp trưởng lão đứng cạnh Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng đồng thời quay đầu lại, trừng mắt liếc hai người.

- Vị này là tiền bối cao thủ, không được hỗn.

Nghê trưởng lão thấp giọng quát lớn.

Gia Cát Vân và Đằng Thanh Hổ vội ngậm miệng lại. Lúc này Đằng Thanh Sơn quay đầu về phía hai người cười, rồi sau đó lại tiếp tục thấp giọng trò chuyện với Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ừm! Xem kìa, có người vọt tới trước trận rồi đó.

Gia Cát Nguyên Hồng thấp giọng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nam tử mặc chiến khải màu đỏ sậm đang lướt nhanh qua cả đội quân, chẳng mấy chốc đã vọt tới hàng đầu, một mình một người trước

trận, thấy rất rõ.

- Người của Quy Nguyên Tông nghe đây.

Ngô tướng quân đứng trước trận đại quân Thanh Hồ Đảo, hướng mắt nhìn tường thành Giang Ninh quận thành quát lớn. Thanh âm cuồn cuộn, cơ hồ truyền khắp cả Giang Ninh quận thành.

- Đại quân Thanh Hồ Đảo ta đã đến, chỉ đợi ra lệnh một tiếng là có thể đạp bằng Quy Nguyên Tông các ngươi, các ngươi nên ngoan ngoãn mở cửa thành đầu hàng đi. Thanh Hồ Đảo ta cũng sẽ giết ít một chút, để người của Quy Nguyên Tông không chết quá nhiều. Nếu như ngoan cố chống lại... Hôm nay, Thanh Hồ Đảo ta sẽ khiến cho Quy Nguyên Tông các ngươi trở thành một mảnh đất hoang!

- Là đầu hàng, hay ngoan cố chống lại. Lựa chọn đi.

Ngô tướng quân cao giọng nói.

Thanh âm vừa dứt, trên tường thành Giang Ninh quận thành hơi chộn rộn.

Ngay lúc này...

Đằng Thanh Sơn lưng đeo thanh Khai Sơn Thần Phủ tiến lên một bước. Hắn dựa vào tường thành, đối diện với thiên quân vạn mã phía dưới mỉm cười. Đằng Thanh Sơn truyền âm nói:

- Thiết Ngũ lão huynh, Quy Nguyên Tông đã an phận ở một góc. Ông hà tất phải bức nó? Theo tại hạ thấy mọi người nên ngồi cùng nhau nói chuyện, việc này bỏ qua thôi, được không?

Giữa quân doanh Thanh Hồ Đảo.

Hạt Tử Kiếm Thánh đang lạnh lùng đứng chợt nhướng mày,

rồi truyền âm đáp lại:

- Kinh Ý huynh, đây là việc giữa Thanh Hồ Đảo chúng ta và Quy Nguyên Tông. Ta thấy, Kinh Ý huynh nên bỏ qua đi... Nếu Kinh Ý huynh không quản việc này, Thanh Hồ Đảo ta đương nhiên sẽ nhớ kỹ nhân tình của huynh lần này.

Một thanh âm truyền lại:

- Thiết Ngũ, Quy Nguyên Tông năm đó có đại ân với tại hạ. Mặc dù nhiều năm qua rồi, nhưng tại hạ không phải là người vô tình, tuyệt đối không thể nhìn Quy Nguyên Tông bị diệt được.

Hạt Tử Kiếm Thánh sắc mặt trầm xuống, truyền âm nói:

- Kinh Ý, huynh có ý gì đây? Vì Quy Nguyên Tông mà liều chết với ta à?

- Không dám, Thiết Ngũ lão huynh là cường giả hư cảnh đại thành. Tại hạ sao dám liều chết với lão huynh chứ?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền đến.

- Nhưng Thiết Ngũ lão huynh, tại hạ khuyên người nên khoang dung. Theo tại hạ được biết, huynh cũng đã giết cường giả hư cảnh của Quy Nguyên Tông rồi. Quy Nguyên Tông bây giờ cũng không còn uy hiếp gì với Thanh Hồ Đảo nữa, nên buông tay đi.

- Hừ! Trảm thảo không trừ căn, hậu hoạn vô cùng.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

Ngay lúc này tên Ngô tướng quân đã chạy về giữa quân trận, vội dò hỏi:

- Thái thượng trưởng lão, Quy Nguyên Tông không đầu hàng, chúng ta nên tiến công chứ?

- Đừng nóng.

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng.

- Thiết Ngũ lão huynh, Thanh Hồ Đảo muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, chẳng phải là vì lo lắng lúc Thiên Thần cung tấn công Dương Châu, Quy Nguyên Tông sẽ câu kết với Thiên Thần cung à? Tại hạ đảm bảo, đến lúc đó Quy Nguyên Tông sẽ ngoan ngoãn ở nguyên trong quận Giang Ninh, tuyệt đối sẽ không đánh sau lưng Thanh Hồ Đảo các ngươi. Nếu Quy Nguyên Tông làm như vậy, không cần huynh phải động thủ, tại hạ tự mình sẽ giải quyết bọn người tông chủ, chấp pháp trưởng lão Quy Nguyên Tông, được không?

Hạt Tử Kiếm Thánh cau mày, truyền âm lại:

- Kinh Ý! Việc này không phải mặc cả. Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo vốn có đại cừu. Lần này Thanh Hồ Đảo ta là muốn tiêu diệt cả Quy Nguyên Tông. Huynh ra mặt, nếu muốn cứu một người, ta có thể nể mặt đáp ứng được. Nhưng nếu muốn để ta lui binh là việc tuyệt đối không thể được!

- Hừ! Thiết Ngũ.

- Kinh Ý là người có ân báo ân. Năm đó Quy Nguyên Tông có đại ân với tại hạ, tại hạ có nát thân cũng khó báo đáp được! Tại hạ cũng nói cho lão huynh biết, lần này tại hạ bảo đảm cho Quy Nguyên Tông! Nếu lão huynh muốn tấn công tiêu diệt Quy Nguyên Tông, tại hạ cam đoan trong vòng mấy tháng sẽ làm cho Thanh Hồ Đảo ngươi hóa thành một đống hoang tàn! Để Dương Châu của huynh lâm vào khói lửa!

Những lời này làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh vô cùng giận dữ, cặp mày lão xếch lên!

- Kinh Ý! Ngươi dám uy hiếp ta? Làm Thanh Hồ Đảo hóa thành

một đống hoang tàn sao? Chỉ bằng ngươi à?

Hạt Tử Kiếm Thánh tức sùi bọt mép, mặt đỏ bừng lên.

- Hừ, Thiết Ngũ, tại hạ cũng nói thật. Tại hạ tuyệt không phải là vô môn vô phái….

Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng cả kinh.

- Tại hạ là người của Thiên Thần cung.

Một câu này đích xác làm Hạt Tử Kiếm Thánh đang nổi giận đùng đùng hoàn toàn tỉnh táo. Kỳ thật lúc trước Đằng Thanh Sơn đại náo Thanh Hồ Đảo, Hạt Tử Kiếm Thánh đã hoài nghi rồi. Tên cường giả hư cảnh tên là Kinh Ý lúc trước không có tung tích gì, rất có thể chính là người của Thiên Thần cung.

Dù sao Thiên Thần cung cũng rất thần bí.

Lúc trước đã hoài nghi, bây giờ nghe thế, trong đầu Hạt Tử Kiếm Thánh trong nháy mắt đã nghĩ đến nhiều khả năng.

- Sao, không tin à? Hừ... Thiết Ngũ, lúc ông phái ra quân đội Thanh Hồ Đảo, tại hạ cũng đã hạ lệnh phái ra đại quân, bây giờ quân đội Thiên Thần cung sợ là lướt qua biên giới Dương Châu, Thanh Châu, tiến vào cảnh nội Dương Châu rồi... Lúc trước diệt Tiêu Dao Cung rất dễ dàng, Thiên Thần cung ta muốn diệt Thanh Hồ Đảo của ông cũng tuyệt không phải là việc khó.

Những lời này đích xác dọa khiếp Hạt Tử Kiếm Thánh.

So với Thiên Thần cung, việc diệt Quy Nguyên Tông chỉ là việc nhỏ.

- Quân đội Thiên Thần cung đã tiến vào cảnh nội Dương Châu à? - Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Ông đừng hoài nghi, theo tại hạ dự đoán người của Thanh

Hồ Đảo sớm đã phát hiện rồi. Phỏng chừng một chút nữa là ông có thể thu được tin tức. - Đằng Thanh Sơn truyền âm.

...

Trên tường thành.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống đại quân phía dưới, khẽ mỉm cười. Hắn cảm giác được Hạt Tử Kiếm Thánh lúc này tâm đã hơi loạn nên tiếp tục truyền âm:

- Nếu diệt Quy Nguyên Tông sẽ làm Thanh Hồ Đảo các ông gặp đại nạn, hoặc là tha cho một Quy Nguyên Tông nhỏ bé đến cả hư cảnh cũng không có đi... Hai con đường do ông tự mình chọn lấy.

Hồi lâu sau, Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn không nói gì.

...

Đại quân Thanh Hồ Đảo và đại quân Quy Nguyên Tông trên tường thành đều nghi hoặc. Lúc trước Thanh Hồ Đảo còn khiêu chiến, nhưng sao qua thời gian dài như vậy rồi mà vẫn chưa hạ lệnh công thành.

- Chuyện gì thế? Lạ thật.

- Không nhúc nhích gì, Thanh Hồ Đảo rốt cuộc đang có âm mưu gì?

Thanh Hổ cũng kinh ngạc, cười nói:

- Không biết chừng như lần trước. Đợt lát nữa, lại sợ tới mức tự động lui quân.

Gia Cát Nguyên Hồng, Yến trường lão, Nghê trưởng lão đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười về phía họ:

- Thanh Hồ Đảo đang do dự. Giống với khai chiến lần trước... Đợt lát nữa sẽ biết.

Đột nhiên!

- Tiên phong doanh cảnh giới, những người khác nghỉ ngơi.

Từng đạo thanh âm, vang lên khắp đại quân Thanh Hồ Đảo. Quân lính Thanh Hồ Đảo vẫn luôn luôn căng thẳng tinh thần ai nấy đều ngồi phệt xuống đất, nghỉ ngơi nói chuyện với nhau. Dưới tường thành phía bắc, tường thành phía tây, đại quân Thanh Hồ Đảo cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tạm thời nghỉ ngơi, ngưng chiến.

Nhìn thấy cảnh này, ngàn vạn đệ tử Quy Nguyên Tông, đám binh vệ trên tường thành đều hoan hô.

Hiển nhiên, Thanh Hồ Đảo vừa rồi còn lợi dụng uy phong để uy hiếp, bức Quy Nguyên Tông phải lựa chọn. Bây giờ lại nghỉ ngơi, hiển nhiên là có biến cố.

U Châu xa xôi.

Trong một tòa đình các, Bùi Tam đang thong dong nằm. Mộng Đỗ Quyên ở sau lưng lão đấm lưng nhè nhẹ. Nam tử áo đen mày trắng lạnh lùng đứng một bên.

- A Triêu.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Con nhận được thư rồi đó. Đây là thư do Lý Quân tiểu cô nương tự mình viết. Xem ra Hô Hòa khách khanh của chúng ta rất trọng thị Quy Nguyên Tông... ừm, A Triêu con nên đi một chuyến nhé. Đi tới Quy Nguyên Tông, đuổi đại quân Thanh Hồ Đảo đi là được.

- Dạ! Sư phụ.

Nam tử lạnh lùng cung kính lên tiếng.

Lập tức, nam tử áo đen mày trắng hóa thành một đạo kiếm quang lướt qua bầu trời, biến mất không thấy nữa.

- Hô Hòa này mấy năm trước còn chưa nhập hư cảnh, bây giờ nghe nói còn ngộ không chỉ một đạo.

Bùi Tam mỉm cười.

- Đợi giải quyết xong chuyện Hồng Thiên Thành, cũng nên đến gặp vị khách khanh của chúng ta... Đỗ Quyên, con nói xem ta có nên đi hay không?

- Hồng Thiên Thành, đích xác hơi có thủ đoạn.

Bùi Tam mỉm cười nói:

- Ừm, xem ra chỉ có thể bộc lộ hết sức Thiên Thần Sơn, nhanh chóng công phá Hồng Thiên Thành thôi.

Đại quân Thanh Hồ Đảo, đóng quân ở ngoài Giang Ninh quận thành hơn một giờ, đã làm cho quân sĩ Quy Nguyên Tông bớt khẩn trương một chút.

Mặt trời đã lên cao.

Trong quân doanh Thanh Hồ Đảo.

Ba vị tướng quân cùng Cổ Ung đang đứng cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh im lặng. Họ đã đợi một giờ rồi.

- Tướng quân, tướng quân, có mật khẩn cấp Một thanh âm truyền đến. Năm người ở đây đều đứng lên.

- Thư ở đâu? - Hạt Tử Kiếm Thánh quát.

- Phương bắc Sở quận.

Tên lính cung kính đáp, đồng thời dâng lên một bức thư. Sở quận nằm ở bắc Dương Châu, giao tiếp với Thanh Châu Cổ Ung nhận thư, trải ra. Sắc mặt đại biến.

- Sư tổ.

Cổ Ung khẽ nói.

- Thư nói là ở biên giới, có gần vạn hai mươi đại quân Thiên Thần cung đã tiến vào Dương Châu, đang tiến tới Sở quận quận thành.

- Thật hả.

Hạt Tử Kiếm Thánh biến sắc. Vốn dĩ lão còn hoài nghi lời của ' Kinh Ý ' nói, nhưng bây giờ biết tin tức này rồi.

- Kinh Ý là người của Thiên Thần cung.

Hạt Tử Kiếm Thánh dù có trầm ổn tới mấy lúc này tâm cũng hơi loạn.

- Thái thượng trưởng lão? Thiên Thần cung tiến công Dương Châu rồi à?

Ba vị tướng quân bên cạnh cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Đó là Thiên Thần cung đã tiêu diệt Tiêu Dao Cung vô cùng dễ dàng.

- Sư tổ, bây giờ chúng ta có nên đánh Quy Nguyên Tông không?

Cổ Ung không khỏi hỏi lại.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 44

Chiến! Chiến! Chiến!

Nên đánh không?

Đôi mắt mờ đục của Hạt Tử Kiếm Thánh giật giật.

- Tên Kinh Ý này thật quá đáng!

Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên trợn mắt, trong con ngươi xám trắng lóe ra lệ mang.

- Tên Kinh Ý này dám gạt ta. Hắn làm quái gì có giao hảo với Quy Nguyên Tông. E rằng, hắn chẳng có quan hệ gì với Quy Nguyên Tông cả! Phỏng chừng, Quy Nguyên Tông đã cấu kết với Thiên Thần cung rồi...

- Sư tổ, người nói là...?

Cổ Ung cũng là người thông minh, lập tức hiểu ngay.

Trên mặt Cổ Ung không khỏi hiện ra vẻ giận dữ:

- Sư tổ, Kinh Ý bây giờ kiềm chế chúng ta, để chúng ta không công kích Quy Nguyên Tông... trên thực tế là muốn bảo vệ cho quân cờ Quy Nguyên Tông. Đợi tương lai, lúc Thiên Thần cung tiến công Dương Châu ta, Quy Nguyên Tông có thể nội ứng ngoại hợp với chúng, một bên ở trong một bên ở ngoài.

- Hơn nữa, Quy Nguyên Tông đã ở Dương Châu trên ngàn năm, cả Dương Châu sợ đều có tình báo của chúng. Đặc biệt là những quận quanh quận Giang Ninh thế nào mà không có người chúng bố trí.

- Một khi khai chiến, Thiên Thần cung sợ là có thể một hơi từ phương bắc đánh tới quận Giang Ninh. Chiếm lĩnh một nửa Dương Châu!

Cổ Ung cũng không khỏi lạnh người.

Cảnh này quả là đáng sợ.

- Ừ, chỉ cần chúng ta làm cho Dương Châu thành tường đồng vách sắt.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói:

- Chúng ta học theo Hồng Thiên Thành, chỉ phân tán đệ tử tinh anh ra, để những đội quân hơn ngàn người, bằng vào địa lợi mà đối phó với nhân mã Thiên Thần cung, để chúng sa lầy ở giữa Dương Châu.

Dựa vào cường giả hư cảnh, không thể thắng được.

Chỉ có thể dựa vào ưu thế của đòn du kích.

- Sư tổ, Quy Nguyên Tông thì sao?

Trong mắt Cổ Ung chợt lóe lên hàn quang.

- Giết.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng lạnh lùng nói:

- Hành động diệt trừ hậu hoạn. Như vậy cũng không phải lo lắng, nó có thể nội ứng ngoại hợp với Thiên Thần cung. Cổ Ung, lấy cho ta cái rương mà ta bảo con mang đến.

- Ba người các ngươi ra ngoài trước.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó:

- Chuẩn bị một chút. Lập tức khi ta ra lệnh một tiếng, ba phương các ngươi cùng tiến công Quy Nguyên Tông.

- Dạ, Thái thượng trưởng lão.

Ba tướng quân cung kính lui ra, chạy về phía nhân mã của mình.

Cổ Ung vội lôi ra cái rương sắt bên cạnh cái bàn.

- Mở.

Hạt Tử Kiếm Thánh ra lệnh.

Xoảng!

Rương sắt mở rung. Trong rương sắt là cái áo giáp màu bạc, trong đó có giày chiến, có mũ trụ, cả một bộ áo giáp màu bạc đặt trong rương đều mờ ảo có một luồng sát khí.

- Cổ Ung, con mặc vào đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh bảo.

Cổ Ung không dám không tuân lệnh, lập tức mặc bộ áo giáp, kể cả giày chiến, mũ trụ. Trong lúc nhất thời, toàn thân Cổ Ung cơ hồ hoàn toàn được bao bọc, chỉ có hai tay và mặt là lộ ra.

- Bộ thần giáp này là chí bảo của Thanh Hồ Đảo chúng ta. Vốn ba ngàn năm trước, trên Cửu Châu Đại Địa, có một cường giả cảnh giới động hư tên là 'Tần Nam', luyện rất khổ cực mới có được.

Hạt Tử Kiếm Thánh nhìn Cổ Ung.

- Năm đó khai sơn tổ sư Thanh Hồ Đảo ta, cơ duyên xảo hợp mới đoạt được từ tay rất nhiều cường giả hư cảnh. Hôm nay, ta có thể sẽ phải đánh với Kinh Ý một trận. Đợt lát nữa ngươi cứ ở bên người ta, ta tự sẽ bảo hộ ngươi chu đáo.

- Dạ, sư tổ.

Cổ Ung sớm nghe nói qua trong tông phái có một bộ thần giáp, hôm nay rốt cục có thể mặc vào.

- Đi, theo ta đạp bằng Quy Nguyên Tông.

Tay trái Hạt Tử Kiếm Thánh nắm tay Cổ Ung, tay phải cầm thiết côn, đi ra khỏi lều.

...

Trên tường thành phía đông Giang Ninh quận thành.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng lặng lẽ đứng ở đầu tường, quan sát đại quân phía dưới. Đại quân Thanh Hồ Đảo chưa lùi, họ đều bất an.

- Huynh thu xếp xong cho thiếu tông chủ, Thanh Vũ và bọn nhỏ chưa?

- Ừm, đều thu xếp xong rồi, hy vọng có thể còn gặp lại Thanh Vũ, mấy đứa con của huynh.

- Thiếu tông chủ, nếu lần này có thể qua được kiếp nạn, nhi tử của huynh và con gái đệ sẽ tiến tới hôn nhân, được chứ?

- Ha ha… Được, cứ quyết định như vậy đi.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn Gia Cát Vân đứng cùng Đằng Thanh Hổ gần đó, thầm nghĩ:

- Yên tâm, không có gì bất ngờ xảy ra đâu. Tiểu Vân, Thanh

Hổ, các ngươi đều có thể gặp lại hài tử mà.

Ngay lúc này...

- Đùng!

- Đùng!

- Đùng!

Tiếng trống mạnh mẽ vang lên, tựa như nện vào trái tim mọi người ở Quy Nguyên Tông, cũng nện vào trong lòng Đằng Thanh Sơn.

- Cái gì.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, nhìn về phía dưới chân thành, mấy người Gia Cát Nguyên Hồng cũng sắc mặt đại biến. Chỉ thấy đám lính Thanh Hồ Đảo nguyên đang lười nhác ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi, vừa nghe tiếng trống, ai nấy vội đứng lên.

- Chuyện gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm xuống dưới chân thành, chỉ thấy giữa chỗ lều cũ, lão Hạt Tử mặc hắc y đang kéo một nam tử mặc áo giáp màu bạc đi ra ngoài. Đằng Thanh Sơn thông qua khu vực dễ dàng phán định, người toàn thân được áo giáp bao phủ chính là Cổ Ung!

- Thiết Ngũ, ông muốn làm gì.

Đằng Thanh Sơn vội vàng truyền âm.

- Làm gì?

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm cười lạnh:

- Kinh Ý, hôm nay Thanh Hồ Đảo ta nhất định phải đạp bằng Quy Nguyên Tông. Nếu ngươi ngăn cản, ta sẽ giết ngươi ngay.

Lão Hạt Tử vung mạnh tay lên!

Nhất thời những tiếng quân dưới tường thành thấy dấu hiệu này, lập tức gầm lên:

- Tiến công!

- Tiến công!

- Tiến công!

- Tiến công!

...

Đám lính liên lạc lập tức hô lên liên tục. Tất cả quân sĩ Thanh Hồ Đảo cơ hồ đồng thời quay đầu về phía quân kỳ... chỉ thấy quân kỳ vốn đang thẳng tắp, cũng bắt đầu di chuyển về phía quận Giang Ninh phía trước!

- Giết!

- Giết Lập tức những tiếng huyên náo vang lên.

Cơ hồ đồng thời, ở dưới tường thành phía bắc, phía tây của Giang Ninh quận thành cũng vang lên tiếng hô giết chóc. Tiếng hô của hơn mười vạn người giống như tiếng sấm vô tận, tràn ngập cả quận Giang Ninh. Cả Giang Ninh quận thành tựa hồ như đang run lên.

'Sao lại như vậy. '

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống dưới chân thành, có vô số binh lính rầm rộ, đưa mắt nhìn không tới cuối ầm ầm lao tới, không khỏi sắc mặt đại biến.

Hắn chỉ có một người, cho dù là cường giả hư cảnh cũng đâu có thể ngăn cản hơn mười vạn đại quân cơ chứ?

Thống lĩnh Hắc Giáp quân Thanh Hổ đứng gần Đằng Thanh Sơn vung mạnh trường thương màu bạc, gầm lên:

- Các huynh đệ... giết! Hắc Giáp quân chúng ta, Hắc Giáp quân mạnh nhất, giết mười tên mới đủ vốn, trên số đó là lãi rồi. Giết, giết, giết...

Vẻ mặt Đằng Thanh Hổ rất dữ tợn, nắm chặt cây trường thương màu bạc.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

...

Rất nhiều quân sĩ Hắc Giáp Quân, vô số binh vệ ai nấy gầm lên, yết hầu cơ hồ đều sưng tấy, giơ cao binh khí chuẩn bị công kích.

'Thanh Vũ. ' Gia Cát Vân vẻ mặt bâng khuâng, nhè nhẹ lấy ra ngọc bội trong lòng, hôn lên đó. 'Chiếu cố cho hài tử của chúng ta. ' Sau đó nhét ngọc bội vào trong lòng, sắc mặt kiên định. Gia Cát Vân cầm thanh trường kiếm, lạnh buốt nhìn thiên quân vạn mã phía dưới tường thành đang vọt tới, trong mắt có sát ý lạnh lẽo trước đó chưa từng có...

Đằng Thanh Sơn nhìn những huynh đệ sống chết này.

Hắn có thể đứng nhìn Thanh Vũ không có trượng phu, trở thành quả phụ sao?

Hắn có thể đứng nhìn Thanh Hổ, Gia Cát Vân chết như vậy

được sao?

Hắn có thể nhìn đứng tông tộc họ Đằng bị Thanh Hồ Đảo đuổi giết đồ lục à?

...

Đằng Thanh Sơn nhìn như đóng đinh xuống phía dưới, nhìn lão mù cầm tay Cổ Ung đứng trong quân đội, không khỏi trừng mắt như muốn xé rách mí.

- Thiết Ngũ!

Một thanh âm như lôi thần vang lên.

Ầm!

Một bóng người như một viên đạn pháo lao ra khỏi tường thành, một tay nắm một cây búa lớn, giữa cơn mưa tên, đáp xuống dưới chân tường thành Giang Ninh quận thành. Lực va chạm đáng sợ cùng với lực thiên địa ẩn chứa làm cả mặt đất gợn sóng như nước biển.

Rất nhiều quân sĩ bị kình khí công kích bắn rung ra, xé thành mảnh nhỏ, máu văng tung tóe. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to tới mười trượng vô cùng đáng sợ. Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đang cầm búa đứng đó, ánh mắt lóe ra như mặt trời chói mắt tới mức làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

- Thiết Ngũ, hôm nay ngươi không lui quân, Kinh Ý ta sẽ đại khai sát giới!

Thanh âm cực kỳ phẫn nộ, giống như tiếng sấm ầm ầm truyền đi khắp nơi.

- Kinh Ý?

- Là Kinh Ý?

Trên tường thành hàng vạn hàng nghìn quân sĩ Quy Nguyên Tông không dấu được vẻ mừng rỡ. Nhưng đại quân Thanh Hồ Đảo vẫn tiếp tục lao đi phía trước. Đã được lệnh tấn công, họ không thể dừng lại.

- Hôm nay, Quy Nguyên Tông tất sẽ bị diệt.

Lão mù áo đen đứng bất động như núi giữa quân đội hàng vạn hàng nghìn người, hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, lạnh lùng tuyên bố.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn cười phẫn nộ, hai mắt như đỏ lên.

- Ngươi không phải muốn bảo vệ Cổ Ung sao? Ta trước hết làm thịt hắn.

Bang!

Đằng Thanh Sơn như một luồng thiểm điện bắn ra, lao vào giữa trận của Thanh Hồ Đảo. Chỉ thấy thân ảnh Đằng Thanh Sơn cấp tốc bốc lên một luồng sóng khí đáng sợ, sóng khí làm cho những quân sĩ bên cạnh bị ném văng đi, nhất thời vang lên những tiếng kêu kinh hoảng.

'Dám lao về phía bên ta, rõ là muốn chết. ' Hạt Tử Kiếm Thánh một tay nắm thiết côn, con ngươi xám trắng ảm đạm hướng về phía Đằng Thanh Sơn. Ai cũng biết Hạt Tử Kiếm Thánh là người mù, mắt không nhìn tjhấy gì. Nhưng không ai dám coi thường hắn. Lão không có mắt nhưng còn nhìn rõ hơn cả người bình thường có mắt nữa.

Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn hai tay nắm Khai Sơn Thần Phủ như một cự thần bổ xuống, nhằm đầu lão mù áo đen bổ thẳng một búa. Lưỡi

Khai Sơn Thần Phủ mang hào quang ba màu liên tục lưu chuyển, lực thiên địa chung quanh điên cuồng dồn vào búa của Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời cây búa trong tay Đằng Thanh Sơn trở nên chói mắt như một 'mặt trời'.

- Không ổn.

Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động, còn chưa giao thủ, hắn đã nhận thấy Kinh Ý hôm nay khác hẳn trước đó vài ngày.

- Ầm...

Thân thể có chút căng phồng, mặt và song chưởng gân xanh vằn lên. Đằng Thanh Sơn bộc phát sức mạnh thân thể cực mạnh, có khả năng khống chế tất cả lực thiên địa, cộng thêm với tốc độ xốc tới rất nhanh, cuồng mãnh chuẩn bị đánh ra một kích. Trong lúc nhất thời... tựa như hủy thiên diệt địa. Lão mù áo đen cảm giác không thể né tránh được, chiêu này chính là chiêu thức đắc ý do Vũ Hoàng khổ công nghiên cứu phát minh ra, có phải cứ muốn trốn là có thể trốn được đâu!

- Veo.

Lão mù áo đen lạnh lùng vung thiết côn đâm ra. Một luồng ánh sáng màu đen đâm cực nhanh về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!!!

Lưỡi Khai Sơn Thần Phủ cuồng mãnh bổ vào cây thiết côn nhỏ, lực đạo đáng sợ ẩn chứa trong đó làm lão mù áo đen chấn động đến mức không khỏi bắn về phía sau. Lão lộ vẻ kinh sắc: 'Tám phần lực thiên địa, hay chín thành đây? ' Cường giả hư cảnh càng lên cao càng chênh lệch ít đi. Vì người mới vào hư cảnh, tỷ như chỉ có thể nắm được hai thành lực thiên địa, so với hư cảnh đại thành vốn nắm được mười thành lực thiên địa.

Mười phần so với hai phần, chênh lệch năm lần!

Tự nhiên một khi cận chiến, hư cảnh đại thành có thể miễu sát người hư cảnh mới vào. Dù sao cũng gấp tới năm lần!

Nhưng, một người có thể phát huy được uy lực tám phần lực thiên địa, một người phát huy uy lực mười thành lực thiên địa. Mười thành so với tám phần? Chỉ chênh nhau hai ba thành thôi, chưa tới gấp rưỡi, chênh lệch rất nhỏ. Do đó, rất khó xuất hiện tình huống trong nháy mắt đã có thể đánh bại ngay.

Hơn nữa...

Lúc này Hạt Tử Kiếm Thánh, trong lúc nghênh địch lại còn phải bảo vệ cho Cổ Ung nữa, nên không thể buông tay ra được.

- Ầm!

Sau khi bổ ra một búa, Đằng Thanh Sơn thi triển thuật cận chiến ngộ ra từ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cơ hồ một cái lắc người đã tới bên cạnh lão mù áo đen rồi.

'Sao nhanh như vậy chứ? ' Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động.

- Giết đi, giết đi!!!

Đằng Thanh Sơn nắm Khai Sơn Thần Phủ, nghe tiếng gào thét chém giết điên cuồng từ trên tường thành Quy Nguyên Tông phía sau, vẻ mặt càng dữ tợn hơn. Dù sao mỗi thời mỗi khắc đều có người của Quy Nguyên Tông bị giết.

- Thiết Ngũ, nếu không diệt Thanh Hồ Đảo của ngươi, ta thề không làm người!!!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 45

Chiến! Chiến! Chiến

Mặt đất rung chuyển, Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ tựa như một ma thần, một lần nữa phóng tới Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hừ.

Trong lòng Hạt Tử Kiếm Thánh cũng đầy giận dữ.

Lão là hư cảnh đại thành, há có thể bị người bức đến mức như vậy?

- Thực lực phát huy của tên Kinh Ý này hẳn là lược vượt qua tám phần lực thiên địa. Hơn nữa thân pháp cận chiến của hắn thật sự quá nhanh. E rằng ngay cả ta khi không phải phân tâm bảo vệ cho Cổ Ung, chỉ tính về tốc độ cận chiến, nhiều nhất chỉ tương đương với hắn.

Hạt Tử Kiếm Thánh vừa kinh vừa giận, vì trên Cửu Châu Đại Địa cho dù hư cảnh đại thành chính thức chiến đấu, khi phát huy toàn bộ uy lực lực thiên địa, còn có một thành bị tiêu hao bên trong.

Hạt Tử Kiếm Thánh có thể hoàn mỹ phát huy ra mười thành uy lực, không bị itêu hao chút nào. Trong giới hư cảnh cường giả ở Cửu Châu Đại Địa, tuyệt đối là nhân vật đỉnh cao. Nhưng hôm nay hắn một tay nắm Cổ Ung, bảo vệ cho Cổ Ung, nên thực lực lão

không phát huy được hoàn toàn... Bởi vậy chỉ có thể đánh ngang tay với Đằng Thanh Sơn thôi, mà thậm chí còn hơi rơi vào hạ phong nữa.

- Xoẹt!

- Xoẹt!

Từng luồng ánh sáng màu đen chạm vào những phủ ảnh của Đằng Thanh Sơn, những công kích cuồng mãnh làm cho mặt đất rung lên, giống như hai con yêu thú đang đấu với nhau ở đây. Dưới tường thành phía đông, trong phạm vi chừng mấy trăm trượng trở nên hoang tàn, bụi mù mịt đầy trời. Quân sĩ Thanh Hồ Đảo đều phải tránh xa khỏi khu vực này.

Phải biết là đã có không ít linh bị chết do bị ảnh hưởng từ cuộc đại chiến của hai hư cảnh cường giả này rồi.

...

Trên tường thành, Gia Cát Nguyên Hồng cầm trường kiếm, một người cũng đủ phòng ngự cho phạm vi mười trượng, phàm là có binh vệ Thanh Hồ Đảo nào vọt tới trong phạm vi mười trượng đều bị Gia Cát Nguyên Hồng một kiếm chém chết. Nhưng những khu vực khác thì không được tiêu sái như Gia Cát Nguyên Hồng. Phải biết là lần này trong đại quân Thanh Hồ Đảo có tới hai vạn Ngân Giao quân.

Quân đội bình thường cũng phải trên bốn mươi vạn.

Ba phương quân đội, mỗi phương đại khái đều có chừng mười lăm, riêng nói về số lượng cũng đã vượt xa Quy Nguyên Tông rồi.

- Không ngờ Thanh Sơn lại có thể chính diện đấu với Hạt Tử Kiếm Thánh như vậy Gia Cát Nguyên Hồng trong lúc chiến đấu, liếc mắt nhìn về phía cuộc chiến đáng sợ giữa hai đại cường giả hư cảnh, không khỏi mừng rỡ.

- Thanh Sơn, hắn mới hai mươi hai... tốc độ tiến bộ nhanh thật.

- May mà có Thanh Sơn ngăn chặn Hạt Tử Kiếm Thánh. Như vậy, Quy Nguyên Tông ta mới có thể công bình đấu với đại quân Thanh Hồ Đảo một trận.

Gia Cát Nguyên Hồng kiếm nào kiếm nấy đều bất lưu tình, những thi thể liên tục bị chém chết rơi xuống tường thành.

Đúng rồi, công bình!

Nếu không có Đằng Thanh Sơn ngăn Hạt Tử Kiếm Thánh, e rằng Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ một người cũng sẽ dễ dàng đánh chết tông chủ, chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên Tông. Đến lúc đó, lãnh đạo Quy Nguyên Tông đều đã chết, những quân sĩ phía dưới đương nhiên sĩ khí hạ xuống. Hạt Tử Kiếm Thánh cho thêm một gậy mở tung cửa thành, đại quân sẽ dễ dàng tràn vào bên trong thành.

Do đó, đại quân có cường giả hư cảnh căn bản là chiếm được ưu thế tuyệt đối, cuộc chiến căn bản là không công bình.

Bây giờ...

Quy Nguyên Tông có thể đánh với Thanh Hồ Đảo một cách công bình rồi!

- Giết!

- Giết!

Trên người Thanh Hổ đầy những vết máu. Một người khóa chặt phạm vi tường thành tới ba trượng, trường thương màu bạc hóa thành từng luồng ảo ảnh.

Xì, vèo, vèo!

Hoặc là đâm thủng yết hầu, hoặc là đâm thủng đầu, từng thi thể dễ dàng bị đâm bay xuống dưới. Mỗi một chiêu đều là Hỏa Trung Thủ Lật trong Liệt Hỏa Ngũ Thức.

- Các huynh đệ, giết chết hắn.

Bên Thanh Hồ Đảo hiển nhiên phát hiện ra Thanh Hổ quá khó nhằn, lập tức có năm tên quân sĩ Ngân Giao Quân đồng thời đạp thang mây xông lên.

- Ha ha, chết!

Thanh Hổ cười lớn một tiếng ngông cuồng, trong lúc nhất thời trường thương màu bạc trong nháy mắt hóa thành những thương ảnh mù mịt, giống như thuốc nổ vừa bị châm lửa lan rộng ra. Chỉ chớp mắt, năm tên quân sĩ Ngân Giao Quân đã bị đâm xuyên qua mặt nạ bảo hộ, nhưng đao thương của đám lính này vẫn bổ vào người Thanh Hổ. Thương ảnh Thanh Hổ vung lên, năm thi thể rơi xuống dưới.

Chiêu này chính là ’Phong Hỏa Liệu Nguyên (lửa cháy lan đồng) ’ trong Liệt Hỏa Ngũ Thức. Sau đó, Gia Cát Nguyên Hồng lại cho Thanh Hổ phục dụng một giọt Bắc Hải Chi Linh làm cho Thanh Hổ đạt tới hậu thiên cực hạn.

Bằng vào Mãng Ngưu Đại Lực Quyết, cộng với chu quả tửu gia tăng cự lực, lại có thêm thương pháp Liệt Hỏa Ngũ Thức rất lợi hại, Thanh Hổ trong vòng ba năm qua đã có thanh danh lan xa, được xếp trong Địa Bảng.

- Thiếu tông chủ.

Sắc mặt Thanh Hổ đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy gần đó, Gia Cát Vân bị một đao chém trúng người, vỡ ra một vết máu. Mặc dù Gia Cát Vân lật tay như chớp, một kiếm đâm chết tên lính Thanh Hồ Đảo, nhưng hiển nhiên, nếu Gia Cát

Vân tiếp tục như vậy khẳng định sẽ chết. Thanh Hổ lập tức vung trường thương quét qua, giúp cho Gia Cát Vân ngăn trở địch nhân.

- Thêm vài người nữa tới đây đi.

Thanh Hổ vội quát, bảo những người khác giúp cho Gia Cát Vân ngăn trở lỗ hổng.

- Thanh Hổ, nội kình của đệ sắp cạn kiệt rồi.

Sắc mặt Gia Cát Vân rất xấu.

- Những sư huynh đệ khác sợ cũng giống như vậy.

- Nội kình à? - Thanh Hổ cũng biến sắc.

Hắn đã phục dụng chu quả tửu, hơn nữa vốn cự lực cũng đã tới vạn cân. Cho dù không cần nội kình vẫn có thể duy trì cuộc chiến. Nhưng những quân sĩ không được như vậy. Trong Quy Nguyên Tông cũng không có bao nhiêu người phục dụng chu quả tửu. Nội kình mọi người mà cạn kiệt, sức chiến đấu đương nhiên sẽ giảm đi.

- Vèo!

- Vèo!

Ánh mắt Thanh Hổ đảo qua. Lúc đầu, Quy Nguyên Tông có rất nhiều huynh đệ có nội kình sung túc, phối hợp lẫn nhau, địch nhân xông vào là bị giết ngay. Nhưng thời gian trôi qua, mỗi một khắc người của Quy Nguyên Tông lại chết càng nhiều. Cũng chỉ có những cường giả hậu thiên cực hạn mới có thể kiên trì lâu hơn.

- Lão Dã.

Thanh Hổ thấy thủ hạ huynh đệ của mình bị chết, không khỏi cảm thấy đau đớn thống khổ.

- Giết!

- Giết!

Lại những âm thanh vang dội. Chỉ thấy một đám lính trên người mặc trọng giáp màu đen có những đường vẽ hình rồng từ trong những thang tường thành xông ra.

- Đây là...

Bọn người Thanh Hổ, Gia Cát Vân đều chấn động.

Đám lính mặc trọng giáp đen có đường vẽ hình rồng này ai nấy động tác linh hoạt, phối hợp chặt chẽ với nhau, có thể dễ dàng giết chết địch nhân, đánh bật những người vừa lên tường thành. Cho dù là quân sĩ Ngân Giao Quân mà đối mặt với đám lính mặc giáp có đường vẽ hình rồng này, cũng dễ dàng bị giết chết. Căn bản không phải cùng một cấp độ!

- Quy Nguyên Tông chúng ta ở đâu lại có được quân đội lợi hại như vậy?

Gia Cát Vân chấn động.

- Đúng đó.

Thanh Hổ cũng ngây ra.

Họ nhìn thấy rõ, nhóm người này ai nấy đều có thực lực hậu thiên cực hạn, đều là vũ giả nhất lưu! Trên cả Dương Châu, quân đội hoàn toàn do vũ giả nhất lưu tạo thành cũng chỉ có 'Kim Lân vệ' của Thanh Hồ Đảo thôi. Kim Lân vệ mạnh hơn đám lính Ngân Giao quân rất nhiều. Chiến đấu bình thường, Thanh Hồ Đảo chỉ phái ra mấy trăm Kim Lân vệ là có được thành quả rất lớn rồi.

Nhưng...

Bây giờ Quy Nguyên Tông cũng có một đội quân hoàn toàn do

vũ giả nhất lưu tạo thành. Hơn nữa nói về số lượng, đã vượt xa Thanh Hồ Đảo! Phải biết là lúc trước cả tường thành mặt đông cũng chỉ có một hai trăm vũ giả nhất lưu thôi. Nhưng bây giờ thoáng cái có thêm hai ngàn vũ giả nhất lưu mặc trọng giáp nữa!

Đồ sát!

Hoàn toàn là đồ sát! Đến cả Ngân Giao quân cũng dễ dàng bị giết chết, đừng nói tới những quân sĩ bình thường của Thanh Hồ Đảo. Trong lúc nhất thời, Thanh Hồ Đảo hoàn toàn tan vỡ.

Kỳ thật, không chỉ riêng là trên tường thành phía đông có hai ngàn vũ giả nhất lưu, đến cả tường thành bắc, tường thành tây cũng đều có thêm hai ngàn vũ giả nhất lưu. Đây là quân đội bí mật của Quy Nguyên Tông, một quân đội cực mạnh - Sáu ngàn Long Cương vệ!

'Không có cường giả hư cảnh, Thanh Hồ Đảo căn bản không thể diệt được Quy Nguyên Tông ta. 'Gia Cát Nguyên Hồng thấy Long Cương vệ xuất hiện, chiến cuộc lập tức có đại biến không khỏi thở phào một hơi.

Kỳ thật, từ sau chiến dịch Đại Duyên Sơn, có được hai hũ Bắc Hải Chi Linh do Đằng Thanh Sơn để lại, Quy Nguyên Tông bắt đầu tuyển ra một vài thiếu niên có nhận thức rất cao về đao pháp, thương pháp, cho họ chuyên tâm nghiên cứu rèn luyện thương pháp đao pháp, không cần tốn thời gian tu luyện nội kình.

Đám thiếu niên này có thành tựu rất cao về đao pháp, thương pháp. Tối hôm qua, sau khi biết nguy cơ, Gia Cát Nguyên Hồng ra lệnh cho sáu ngàn người tất cả đều phục dụng Bắc Hải Chi Linh, lập tức bồi dưỡng ra được sáu ngàn vũ giả nhất lưu có nội kình hậu thiên cực hạn. Cộng với việc bốn năm khổ công bồi dưỡng nghiên cứu thương pháp, đao pháp, Long Cương vệ vừa xuất hiện đã có hiệu quả kinh người.

- Bây giờ phải trông vào Thanh Sơn rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn xuống phía dưới.

- Nếu Thanh Sơn thua, không chống được Hạt Tử Kiếm Thánh, chúng ta thắng cũng vô dụng.

Trận sinh tử đại chiến này cuối cùng còn phải trông vào trận đấu giữa hai đại cường giả hư cảnh.

...

Dưới tường thành, Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh đánh nhau khiến cho lực thiên địa bung ra, làm vô số quân sĩ tử nạn.

'Tên Kinh Ý này quá hèn hạ. ' Hạt Tử Kiếm Thánh lửa giận bừng bừng, truyền âm nói:

- Kinh Ý, có bổn sự thì ngươi đấu với ta một trận. Ngươi đừng có tập kích Cổ Ung nữa, tập kích một vãn bối thì hay ho gì.

- Hừ, tập kích hả? Ngươi hạ lệnh công thành, muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, ta đánh một người của Thanh Hồ Đảo có gì là không được?

Đằng Thanh Sơn điên cuồng đến cực điểm, thân hình không ngừng quỷ dị áp tới gần Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh muốn kéo xa khoảng cách với Đằng Thanh Sơn cũng rất khó. Phủ pháp cuồng mãnh không ngừng chém xuống, thậm chí còn làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy khó thở.

Hạ phong!

Đúng là Hạt Tử Kiếm Thánh cho dù không muốn thừa nhận, sự thật vẫn là lão đang ở thế hạ phong. Một tay phải bảo vệ Cổ Ung, hơn nữa hành động cũng bị hạn chế vì phải bảo vệ Cổ Ung, nên

thực lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát huy được tám phần thôi.

Hạt Tử Kiếm Thánh nổi giận!

Chỉ tên Kinh Ý mà không thắng được à.

- Cổ Ung, con đi qua một bên trước đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh đẩy mạnh, một luồng lực thiên địa bao lấy Cổ Ung. Cổ Ung biến thành một luồng lưu quang bắn ra xa.!

- Kinh Ý, chết đi!

Rốt cục Hạt Tử Kiếm Thánh rảnh cả hai tay, hét lên giận dữ, thiết côn nhỏ trong nháy mắt hóa thành những luồng ánh sáng màu đen, điên cuồng đâm vào Đằng Thanh Sơn. Số lượng ánh sáng màu đen rất nhiều lại cực nhanh, làm cho Đằng Thanh Sơn căn bản không có cách nào có thể tránh né được.

- Ha ha…Lão già kia, phát cuồng rồi à, không kìm được hử?

Đằng Thanh Sơn cười ha ha. Khai Sơn Thần Phủ trong tay nhanh chóng múa lên, mặt búa của Khai Sơn Thần Phủ tựa như một cái lá chắn nhỏ, phòng ngự vô cùng chặt chẽ. Nếu so với đao kiếm thì sử dụng mặt phủ để phòng ngự dễ dàng hơn nhiều. Trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, những chiêu mà hắn chưa luyện được là những chiêu thức công kích.

Vù... vù.

Khai Sơn Thần Phủ vừa thi triển, phủ ảnh trùng điệp vây quanh Đằng Thanh Sơn, bọc kín cả người Đằng Thanh Sơn. Trong lúc nhất thời Đằng Thanh Sơn giống như hóa thành một quả trứng.

Choang! Choang! Choang!...

Từng luồng ánh sáng màu đen tất cả đều bị Khai Sơn Thần Phủ đánh dạt ra, không có lấy một luồng ánh sáng nào có thể làm

thương tổn được Đằng Thanh Sơn. ‘Sao có thể như vậy. Chiêu thức phòng ngự sao tinh diệu được như thế chứ... ‘ Hạt Tử Kiếm Thánh vô cùng kinh sợ.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một quả trứng, thân hình mờ đi rồi hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía Cổ Ung ở rất xa.

- Thật hèn hạ.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng cơ hồ đồng thời lao ra - Ha ha, hèn hạ hả? Ta hèn hạ cho ngươi xem.

Hồng quang của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên nhanh hơn Hạt Tử Kiếm Thánh một chút.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 46

Tông Chủ Kiếm Tông

Cổ Ung! Nhanh, chạy về phía bắc.

Hạt Tử Kiếm Thánh vội cho truyền âm Cổ Ung.

Đằng Thanh Sơn chạy trước Hạt Tử Kiếm Thánh một chút, nếu Cổ Ung chạy loạn, kết quả sẽ bị Đằng Thanh Sơn một búa bổ thẳng vào người. Cổ Ung mặc dù có thần giáp hộ thể nhưng mặt vẫn để hở, với thủ đoạn của Đằng Thanh Sơn, búa hắn tuyệt đối sẽ bổ vào mặt Cổ Ung.

Hạt Tử Kiếm Thánh ở phía bắc của Đằng Thanh Sơn, Cổ Ung chạy về phía bắc... như vậy, có thể kéo gần khoảng cách với Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Dạ, sư tổ.

Cổ Ung lâm nguy bất loạn. Trong nháy mắt định ra phương hướng tốt nhất, chạy về phía bắc hơi chếch mạn tây một chút. Y chỉ thoát ra hơn mười trượng, hai đạo lưu quang một xoắn vào nhau cùng phủ xuống.

'Lão già này thật là giảo hoạt. ' Đằng Thanh Sơn giận đến ấn đường giật giật. Khi Cổ Ung bỏ chạy như vậy, làm ưu thế vượt lên trước của Đằng Thanh Sơn không còn nữa. 'Nhưng tốc độ của ngươi có bằng được với tốc độ của lưu quang của lưỡi phủ ta không? ' Khi đó Đằng Thanh Sơn còn cách Cổ Ung hơn mười

trượng.

- Veo!

Đằng Thanh Sơn bất lưu tình xáng một búa vào đầu hắn. Chỉ thấy một lưỡi phủ vẽ thành hình bán nguyệt nhanh chóng bao phủ lấy Cổ Ung. Hạt Tử Kiếm Thánh biến sắc, cơ hồ như một phản xạ có điều kiện, đâm tới một côn. Một luồng ánh sáng màu đen bắn thủng lưu quang lưỡi phủ. Lưu quang trên lưỡi phủ vỡ vụn, nhưng vẫn bao phủ lấy Cổ Ung.

Trong lúc chạy, Cổ Ung đã khôn ngoan cúi đầu, đồng thời song chưởng che mặt lại.

- Bang!

Bảy tám luồng hào quan từ lưỡi phủ vỡ tan rồi bổ vào người Cổ Ung. Y như một nắm đất bị ném văng lên, một vòi máu từ miệng y phun ra.

- Vèo.

Hạt Tử Kiếm Thánh ôm lấy Cổ Ung, đồng thời lập tức bay lên không, trôi nổi giữa không trung.

- Không có việc gì chứ? - Hạt Tử Kiếm Thánh liền hỏi.

- Không sao, may mà có thần giáp.

Cổ Ung lúc này mới thở phào một hơi, sắc mặt tái nhợt, cùng Hạt Tử Kiếm Thánh lơ lửng giữa không trung. Y thán phục nhìn nhìn thần giáp trên người.

- Sư tổ, thần giáp quả nhiên rất lợi hại. Công kích của tên Kinh Ý căn bản không lưu lại dấu vết gì trên áo giáp. Con cũng chỉ bị chấn thương mà thôi.

Luồng lực công kích đó tuy lớn nhưng Cổ Ung cũng là cường

giả tiên thiên kim đan, có chân nguyên hộ thể, công kích yếu ớt đơn thuần xuyên qua thần giáp mà có thể làm chấn thương y coi như không tệ rồi.

Thanh Sơn đứng trên mặt đất, chung quanh có vô số quân sĩ Thanh Hồ Đảo, căn bản không ai dám đến gần.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Hạt Tử Kiếm Thánh đang lơ lửng giữa không trung, giận dữ hét:

- Thiết Ngũ, sợ không dám xuống à?

Thanh âm như sấm, đến cả không ít quân sĩ Thanh Hồ Đảo chung quanh cũng phải bịt tai đau đớn.

- Hừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh không để ý tới Đằng Thanh Sơn.

- Tên Cổ Ung không chết.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn lên người Cổ Ung.

- Phủ quang ly thể (ánh búa bay ra người) của ta cho dù có bị Hạt Tử Kiếm Thánh đâm vỡ vụn, cũng không phải là thứ mà tiên thiên kim đan có thể chống cự được. Cho dù mười tiên thiên kim đan cũng phải chết.

Điểm làm Đằng Thanh Sơn chú ý nhất chính là... chiến giáp màu bạc trên người Cổ Ung.

- Không có chút vết xước nào. Công kích cường giả hư cảnh mà cũng không thể lưu lại một vết xước trên đó sao?

Thị lực của Đằng Thanh Sơn rất tinh tường. Cho dù Cổ Ung đang ở trên trời cao hai trăm trượng, Đằng Thanh Sơn vẫn thấy rõ.

- Đây là thứ áo giáp gì vậy?

Đằng Thanh Sơn chưa bao giờ thấy áo giáp như vậy. Hắn cũng hiểu, Cổ Ung không chết là dựa vào cái áo giáp này.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ mỉm cười.

Lúc này trên tường thành Giang Ninh quận thành, quân đội Quy Nguyên Tông đã phòng thủ vững vàng. Còn quân đội Thanh Hồ Đảo đang bị đẩy lùi ra đầu tường, tạm thời ngưng chiến. Kỳ thật cũng không thể không ngưng chiến. Long Cương vệ của Quy Nguyên Tông cũng tương đương với Kim Lân vệ của Thanh Hồ Đảo. Hơn nữa số lượng Long Cương vệ còn nhiều hơn nhiều!

Công thành là đi chịu chết.

Ba phương quân đội tự nhiên sẽ tạm thời ngưng chiến.

Không cần lo cho Quy Nguyên Tông nữa, tâm tư Đằng Thanh Sơn đặt ở vào bộ giáp trên người Cổ Ung ' cái này rốt cuộc là áo giáp gì. '

- Thiết Ngũ, không ngờ ngươi không mặc nó lại đưa bảo giáp cỡ này cho Cổ Ung mặc. Đúng là coi trọng hắn quá. - Đằng Thanh Sơn truyền âm.

Ở giữa không trung, lão mù áo đen cười lạnh truyền âm lại:

- Hừ! Sao, đỏ mắt rồi à? E rằng chính cả Thiên Thần cung của ngươi, nhiều nhất cũng chỉ xuất ra được một hai bộ thần giáp. Ngươi không có tư cách có được nó chứ gì?

- Thần giáp?

Đằng Thanh Sơn từ câu nói của Hạt Tử Kiếm Thánh đã suy đoán ra - Thần giáp rất hiếm.

Thiên Thần cung thế lực như thế, dựa theo Hạt Tử Kiếm Thánh nói chắc cũng chỉ có một hai bộ thần giáp.

Kỳ thật Hạt Tử Kiếm Thánh nghĩ rằng Đằng Thanh Sơn xuất thân Thiên Thần cung, khẳng định phải biết thần giáp, do đó trong lúc nói chuyện cũng không chú ý giữ bí mật.

- Thanh Hồ Đảo các ngươi lấy thần giáp đâu ra? - Đằng Thanh Sơn truyền âm.

- Hừ, không phải chỉ có Thiên Thần cung ngươi mới có.

Hạt Tử Kiếm Thánh lở lửng giữa không trung, lúc này không có thời gian nói linh tinh với Đằng Thanh Sơn, lão đang quan sát quân đội Quy Nguyên Tông đánh với quân đội Thanh Hồ Đảo, đồng thời truyền âm trò chuyện với hai tướng quân trong số đại quân ba phương. Những tên tướng quân này chỉ cần nói chuyện bình thường, cho dù cách nhau hơn mười dặm, Hạt Tử Kiếm Thánh cũng có thể nghe được.

- Hả?

Hạt Tử Kiếm Thánh nghe hai tướng quân hồi báo, không khỏi chấn động ‘Quân đội lợi hại thế cơ à? Quy Nguyên Tông lấy đâu ra quân đội lợi hại như vậy? Không, hẳn là là của Thiên Thần cung rồi! ‘

‘Thiên Thần cung quả là tông phái đáng sợ. Chỉ có chúng mới có thể bồi dưỡng ra được tinh anh như thế, có được quân đội với số lượng như thế. Quả nhiên giống như ta nghĩ. Thiên Thần cung sớm có dự mưu, đã cử một đội quân tinh anh tới Giang Ninh quận thành rồi. Một khi Thiên Thần cung tiến công Dương Châu ta thật, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, Dương Châu thật sự sẽ bị Thiên Thần cung chiếm lĩnh dễ dàng. ‘ Hạt Tử Kiếm Thánh suy đoán.

Lão không thể chấp nhận việc Quy Nguyên Tông nho nhỏ chỉ thống lĩnh có một quận lại có thể có nhiều vũ giả nhất lưu như thế!

Lão ở giữa không trung, còn Đằng Thanh Sơn thì căn bản không thể phi hành, nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không thể giết đám Gia Cát Nguyên Hồng được.

Bởi vì cường giả hư cảnh nhảy cao hơn trăm trượng, còn tường thành Giang Ninh quận thành thì cao bao nhiêu chứ? Do đó Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng một khi hạ xuống thấp hơn mười trượng, Đằng Thanh Sơn chỉ nhảy một cái rồi tiến công lão giữa không trung. Lần này bị Đằng Thanh Sơn khống chế, Hạt Tử Kiếm Thánh quả là rất đau đầu.

Có Cổ Ung cần phải bảo vệ, lão cũng không thể toàn tâm đấu với Đằng Thanh Sơn được.

- Rút!

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tím mặt, oán hận truyền âm hạ lệnh.

Nhất thời…

Trong phạm vi khu vực hai tướng quân được lệnh, không khỏi thở phào một hơi. Hai phương quân đội dưới tường thành đông và tường thành bắc bắt đầu triệt thoái. Ngay sau đó đội quân Thanh Hồ Đảo dưới tường thành phía tây cũng triệt thoái.

Nhìn Đằng Thanh Sơn dưới đất, Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Kinh Ý, hôm nay coi như ngươi gặp may.

- Đi.

Mang theo Cổ Ung, Hạt Tử Kiếm Thánh lập tức xé gió bay đi.

Giữa mây mù, chỉ có hai người là Cổ Ung và Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Sư tổ, Kinh Ý lợi hại như vậy, sư tổ cũng không giết được

hắn à?

Cổ Ung đã thấy khi Hạt Tử Kiếm Thánh ném y bay đi đã rảnh tay tiến công Kinh Ý, thế mà không thể giết chết đối phương, thậm chí còn chẳng có thương tích gì.

- Hắn đương nhiên không phải là đối thủ của ta.

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng đầy tự tin:

- Hôm nay ta phải bảo vệ cho con. Do đó, căn bản không thể đem hết toàn lực! Về phần vừa rồi ta ném con ra xa rồi tiến công Kinh Ý, là vì ta dùng chiêu thức tiến công không đúng... Ta lúc đó dùng chiêu thức nhanh nhất, cũng là chiêu ta sở trường nhất, chỉ cần hắn không đỡ được một chiêu, hắn chắc chắn sẽ chết.

- Nhưng cũng phải nói chiêu thức phòng ngự của hắn thì còn tinh diệu hơn cả ta. - Hạt Tử Kiếm Thánh thở dài.

- Do đó, dù dùng chiêu thức tinh diệu nhưng nếu đánh thật nhanh, căn bản cũng vô dụng.

- Muốn chính thức giết hắn không cần dùng chiêu thức tinh diệu, chỉ cần dùng lực công kích cực mạnh công kích! Mười thành lực thiên địa của ta tụ tập vào một kiếm! Dùng lực áp nhân... Cho dù hắn có thể miễn cưỡng ngăn trở khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, ta sẽ nhân cơ hội đó giết chết hắn.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh trước giờ không thích dùng lực áp nhân, bởi vì lão rất tinh thông kiếm pháp.

Nhưng …

Ai ngờ gặp phải một Đằng Thanh Sơn có chiêu thức còn tinh diệu hơn cả lão. Kỳ thật cũng không trách Hạt Tử Kiếm Thánh,

chiêu của Hạt Tử Kiếm Thánh có lợi hại tới mấy cũng không thể so được với Khai Sơn Tam Thập Lục Thức của Vũ Hoàng sáng chế được.

- Đáng tiếc, lần này có con ở cạnh, ta không dám mạo hiểm một lần. - Hạt Tử Kiếm Thánh nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh mang theo Cổ Ung, hóa thành một luồng lưu quang bay về phía Thanh Hồ Đảo.

Trên tường thành Giang Ninh quận thành vô số quân sĩ, đệ tử Quy Nguyên Tông, tất cả đều bận rộn cứu trị người bị thương, dọn dẹp thi thể. Tuyệt đại đa số người đều có vẻ hưng phấn và kích động vì được sống sót.

Quy Nguyên Tông thu được thắng lợi qua trận công kích của 'Thanh Hồ Đảo', một trong bát đại tông phái.

Đằng Thanh Sơn quay đầu đi về phía cửa thành. Ánh mắt rất nhiều đệ tử, quân sĩ Quy Nguyên Tông nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với vẻ sùng bái, kính ý, và cả cảm kích! Ai đã thấy trận đấu giữa hai đại hư cảnh, đều hiểu được nguyên nhân chính thắng lợi là nhờ vào 'Kinh Ý' tiền bối đã ngăn trở được lão mù áo đen đáng sợ của Thanh Hồ Đảo.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn nhảy lên như một mũi tên, rồi dừng lại trên tường thành.

- Kinh Ý tiền bối.

Nhất thời đám người chung quanh, kể cả Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão, Tang Phong đều tới cảm tạ. Yến trưởng lão thậm chí còn kích động quỳ xuống.

- Không cần, không cần.

Đằng Thanh Sơn vội nâng Yến trưởng lão dậy.

Đây là việc Đằng Thanh Sơn nên làm.

Bởi vì hắn là người của Quy Nguyên Tông!

Gia Cát Nguyên Hồng bên cạnh mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn. Ông mờ ảo thấy cảnh năm đó khi 'nhập tông sát hạch', lần đầu Đằng Thanh Sơn gia nhập vào Quy Nguyên Tông từng đánh Nhạc Tùng, đệ tử của kiếm thánh Thương Giang một trận.

Khi đó Gia Cát Nguyên Hồng đã phán định, tiền đồ của Đằng Thanh Sơn là vô cùng.

- Tiền đồ vô hạn, quả thật là vô hạn.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm trồ.

- Nghe nói Thiên Nhãn Kiếm Thánh là cường giả hư cảnh đại thành.

Ngay lúc này...

- Tiểu Vân.

Một thân ảnh tuyệt lệ xuất hiện trên tường thành, trong lòng đang ôm hai tiểu hài tử, nhanh chóng chạy về phía Gia Cát Vân.

Đằng Thanh Sơn nhìn thân ảnh quen thuộc.

- Muội muội, là muội muội mình, Thanh Vũ!

- Thanh Vũ.

Gia Cát Vân đã bỏ áo giáp, người đầy băng bó, sắc mặt tái nhợt lập tức sáng mắt lên, cũng vội chạy tới.

- Cha, mẹ.

Hai đứa bé trong lòng Thanh Vũ phát ra những thanh âm trẻ con non nớt.

Thanh Vũ mắt sưng đỏ lên. Nàng nhìn những vết máu thấm ra từ những lớp băng trắng trên người Gia Cát Vân, sụt sịt muốn khóc.

- Tiểu Vân … Chàng…

- Không sao đâu, không sao đâu, đều đã qua rồi.

Gia Cát Vân cũng ôm một hài tử, mắt rơm rớm.

- Có thể thấy lại Thanh Vũ, có thể thấy lại hài tử, cho dù tàn phế ta cũng cam tâm.

Đằng Thanh Sơn đứng một bên, lặng lẽ nhìn muội muội mà mình thương yêu nhất, đột nhiên cảm thấy những cố gắng của mình đều vô cùng đáng giá.

Chỉ cần có thể thấy muội muội vui vẻ tươi cười là được.

Chỉ cần có thể thấy nụ cười của tộc nhân, làm gì cũng đáng giá.

Đột nhiên một bàn tay vỗ nhẹ vào vai Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười với hắn:

- Tất cả đều đã qua, Quy Nguyên Tông đã được bảo vệ, mọi việc đều tốt.!

- Vâng đều tốt.

Đằng Thanh Sơn gật đầu cười.

Đột nhiên hắn có cảm giác đặc biệt, vội ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang xé gió bay đến, lao thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Kinh Ý tiền bối, cẩn thận.

Nghê trưởng lão là người đầu tiên kinh hô. Họ đều biết những cường giả hư cảnh có thể bay là những người thuộc loại mạnh nhất trong những hư cảnh.

- Không sao đâu. - Đằng Thanh Sơn cười ra nghênh đón.

Chỉ thấy đạo kiếm quang đó dừng lại phía trước Đằng Thanh Sơn, hóa thành một bóng người. Chính là tông chủ Kiếm Tông áo đen mày trắng luôn luôn lạnh lùng.

- Hô Hòa huynh, chuyện gì thế? Người của Thanh Hồ Đảo đâu? - Y nghi hoặc hỏi.

Bùi Tam lệnh cho y tới đây đuổi Thanh Hồ Đảo đi, bảo vệ cho Quy Nguyên Tông.

- Lý huynh, người của Thanh Hồ Đảo đã đi rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Bản đính kèm ở dưới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 47

Nguồn Gốc Nội Gia

Đi rồi à?

Nam tử áo đen mày trắng nhìn bốn phía, y thấy trên tường thành đầy những vết máu, ngoài ra còn có rất nhiều lỗ thủng do đao thương chém vào. Dưới tường thành càng có nhiều thi thể hơn, rất hiển nhiên ở Giang Ninh quận thành vừa gặp một trường kiếp nạn. Y không khỏi thất kinh, 'Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ nghe nói đã đạt tới hư cảnh đại thành. Trong số hư cảnh đại thành cũng coi như là một nhân vật nhất đẳng. Thế mà lại không thành công mà phải rút lui sao? Kinh Ý này... '

- Gia Cát tông chủ, vị này là bạn tốt của tại hạ, ở xa vạn dặm đến đây.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, cười giới thiệu.

- Tại hạ về chỗ ở trước để chiêu đãi hắn nhé.

- Cũng tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười gật đầu.

- Nhưng Kinh Ý tiền bối nhất định phải tới tiệc mừng công đó.

Bị sư phụ mình gọi là Kinh Ý tiền bối, Đằng Thanh Sơn cũng

hơi xấu hổ, nhưng đây là việc không thể không chấp nhận.

- Kinh Ý tiền bối, lần này nhờ có tiền bối.

Bọn người Nghê trưởng lão, Yến trường lão nhìn về phía Đằng Thanh Sơn với ánh mắt tràn đầy vẻ tôn kính và cảm kích.

Trước mặt cường giả hư cảnh, họ đương nhiên phải cảm kích.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cười, kéo nam tử áo đen mày trắng nhanh chóng ly khai tường thành.

Quy Nguyên Tông, phủ đệ Vũ trưởng lão.

Hai luồng lưu quang dừng lại giữa phủ đệ, hóa thành hai người. Một là Đằng Thanh Sơn áo bào trắng, một là tông chủ Kiếm Tông áo đen Lý Triều.

- Lý huynh, mời ngồi.

Đằng Thanh Sơn dắt Lý Triều tới một cái đình gần đó.

- Lần này, phiền Lý huynh đi xa một chuyến.

- Ha ha.

Kiếm Tông tông chủ luôn luôn lạnh lùng lúc này lại thoải mái cười lớn.

- Hô Hòa huynh, huynh đừng có giễu cợt tại hạ nữa. Lần này mặc dù tại hạ từ rất xa chạy tới, nhưng lại không có một chút tác dụng nào cho việc Quy Nguyên Tông có thể đuổi Thanh Hồ Đảo đi. Chẳng trách Hô Hòa huynh dám dùng tên giả 'Kinh Ý' chọc vào Hạt Tử Kiếm Thánh 'Thiết Ngũ', hóa ra vốn là người tài cao gan lớn.

Biết Đằng Thanh Sơn có thể một mình đuổi Hạt Tử Kiếm Thánh đi, Kiếm Tông tông chủ Lý Triều trong lòng cũng hơi đề phòng.

- Lý huynh.

Đằng Thanh Sơn vội nói:

- Tại hạ chỉ trước trận tiền ngẫu nhiên đột phá... Nếu không, sao tại hạ lại bảo Tiểu Quân viết thư cho cung chủ chứ.

- Ừm.

Lý Triều gật đầu.

Y cũng phát hiện khí tức của Đằng Thanh Sơn khác với lần trước. Nhưng thông qua khí tức mà phán định thực lực là việc rất khó. Tỷ như khí tức của Hạt Tử Kiếm Thánh có màu đen hỗn độn, nhưng cũng có hư cảnh đại thành có khí tức có thể mang đủ mọi màu sắc. Việc này có liên quan tới việc ngộ đạo của họ.

Có người trước ngộ ra hai ba loại đường nhỏ, sau đó lại dung hợp hai ba loại đường nhỏ đó, ngộ ra một loại đường lớn, tỷ như Sinh Đạo.

Khí tức chỉ có thể mơ hồ phán định được thực lực một người.

Lý Triều thán phục dò hỏi:

- Hô Hòa huynh đệ, tốc độ tiến bộ của huynh thật sự là kinh người. Theo tại hạ được biết, năm đó lúc ngươi còn ở đại thảo nguyên huynh còn chưa tiến vào hư cảnh, bây giờ mới vài năm... sợ là còn cách hư cảnh đại thành rất gần rồi.

- Lý huynh, huynh thấy tại hạ cảnh bây giờ, không hình dung được lúc chưa đột phá tại hạ chật vật ra sao đâu.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- Vì tại hạ không có sư môn, do đó lúc đột phá hư cảnh, phạm vào một lầm lỗi rất lớn.

- Lầm lẫn rất lớn? - Lý Triều giật mình.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tại hạ không phải nghiên cứu một đạo, mà là kiêm tu mấy đạo. Khi thì tu luyện cái này, khi thì tu luyện cái kia.

Lý Triều liền nói:

- Việc này rất không nên! Người có tuổi thọ có hạn, còn đạo thì vô cùng. Phân tán tinh lực kiêm tu vài loại 'Đạo', e rằng tới đại hạn thì một đạo cũng chẳng thành.

- Tại hạ không có sư môn, không ai dạy tại hạ cả.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu.

- Tại hạ cứ mù quáng một người tu luyện, trong lúc xuất hải khổ tu, tại hạ hoàn toàn chuyên tâm vào việc tu luyện. Tại hạ không biết, tu luyện tới đâu mới tiến vào hư cảnh. Cũng may trời không phụ kẻ hữu tâm, cuối cùng cũng có một đạo đại thành!

- Một đạo đại thành, tại hạ mới hiểu được lúc trước ta đi đường quanh co.

- Nếu tại hạ chuyên tâm một đạo, tối thiểu cũng tiết kiệm hơn mười năm. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm.

Lý Triều cũng gật đầu đồng ý. Y nào biết Đằng Thanh Sơn đang nói khoác.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục nói:

- Nhưng có mất cũng có được, mấy đạo khác của tại hạ đều tới

chỗ đột phá. Một đạo tu thành, chẳng mấy chốc đạo thứ hai cũng đột phá. Lần này trận trận đánh với Thiết hạt tử, cơ duyên xảo hợp, tại hạ cũng đã đột phá, ngộ thêm được một đạo. May mà tên Thiết hạt tử mang theo 'Cổ Ung'. Cổ Ung là người có hy vọng nhất đạt tới hư cảnh của Thanh Hồ Đảo. Thiết hạt tử chỉ còn có hai mươi năm, mạng của Cổ Ung còn trọng yếu hơn việc diệt Quy Nguyên Tông nữa. Do đó, lúc tại hạ và lão đại chiến, lão phải phân tâm chiếu cố cho Cổ Ung.

- À, hiểu rồi. - Lý Triều giật mình.

Y luôn luôn rất kinh ngạc. Dù sao Hạt Tử Kiếm Thánh cũng chính là hư cảnh đại thành thành danh đã lâu. Sao khách khanh ' Hô Hòa ' có thể nhanh chóng đuổi lão đi như vậy được?

Nguyên lai là vì Cổ Ung.

Thiên Thần cung có kế hoạch muốn tấn Dương Châu, đương nhiên cũng hiểu rất rõ về Thanh Hồ Đảo, biết ý nghĩa của 'Cổ Ung' đối với Thanh Hồ Đảo.

- Việc đã xong, tại hạ không làm phiền nữa.

Lý Triều đứng lên.

- Lần này rõ là làm phiền Lý huynh rồi.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Lý Triều cười ha ha:

- Cái gì mà phiền toái? Không có gì phiền cả. Chờ Thiên Thần cung tiêu diệt xong 'Hồng Thiên Thành', đến lúc đó tại hạ sẽ rảnh hơn nhiều. Khi nào rảnh huynh cứ việc tìm tại hạ. Huynh có một thê tử là quyền giáo chủ. Thê tử huynh biết rõ tại hạ sống ở đâu vào lúc nào.

- Hơn nữa, sư phụ tại hạ cũng rất muốn gặp huynh. Đến lúc đó, huynh có thể gặp được sư phụ tại hạ rồi. - Lý Triều nói.

- Cung chủ?

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Đây này nhân vật đáng sợ đã khai sáng Thiên Thần cung. Mặc dù chưa gặp, Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy rất kiêng kỵ lão.

Ngắn ngủn mấy trăm năm đã xây dựng được cơ nghiệp không thua gì 'Ma Ni Tự'. Nhân vật phong hoa tuyệt đại như thế, trong cảm giác của Đằng Thanh Sơn, e rằng lướt mắt khắp Cửu Châu Đại Địa và Đoan Mộc Đại Lục hiện lúc này, cung chủ Thiên Thần cung phải được xếp hàng đầu!

- Ừm, đến lúc đó nhất định phải đi gặp chứ. Tại hạ cũng rất khâm phục cung chủ. - Đằng Thanh Sơn cười bảo.

- Ha ha...

Lý Triều cười, lập tức chắp tay, hóa thành một luồng kiếm quang bay về phía bắc.

Tiệc mừng công cùng ngày, từ buổi chiều một mạch tới đêm khuya. Hiển nhiên việc sống sót sau tai nạn làm rất nhiều người đều rất kích động. Mặc dù nói lần này Quy Nguyên Tông cũng đã chết không ít quân sĩ, đệ tử nhưng đối với Quy Nguyên Tông thì không tính là tổn thất nặng nề. Đây đã xem như là một kết quả tốt nhất.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn cùng hành tẩu trên đường phố Giang Ninh quận thành. Đằng Thanh Sơn ngưng kết không gian chung quanh hai người, để thanh âm không thể truyền ra ngoài.

- Muốn gặp cha mẹ con không?

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn.

- Vâng, rất muốn gặp. - Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chuẩn bị một lí do chưa?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi. Bất luận như thế nào, theo Gia Cát Nguyên Hồng lúc này Đằng Thanh Sơn vẫn chưa thể bộc lộ thân phận. Theo dự định của Gia Cát Nguyên Hồng, Đằng Thanh Sơn tốt nhất là đạt tới hư cảnh đại thành, rồi có thêm thần thú bất tử Phượng Hoàng, khi đó mới là thời cơ tốt nhất để công khai thân phận.

- Làm cho hai cụ an tâm một chút.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Vài năm nay họ không có tin tức gì, luôn rất lo lắng.

Đêm qua kỳ thật Đằng Thanh Sơn đã âm thầm lặng lẽ quan sát song thân. Hắn thấy cha mẹ rất thương tâm vì hắn.

Dù sao hắn cũng đã rời nhà bốn năm chẳng có tin tức gì, cha mẹ nào mà có thể không lo lắng chứ?

...

Chỗ ở của dòng họ Đằng. Tối hôm qua Quy Nguyên Tông cử hành tiệc mừng công, trong dòng họ Đằng cũng cử hành tiệc mừng công. Dù sao nhờ vào chiến thắng dòng họ Đằng cũng không cần ẩn giấu, trốn tránh. Ở tiệc mừng công tối hôm qua trong tộc, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm đương nhiên cũng trở về. Họ đương nhiên có chỗ ở trong dòng họ.

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Vừa tiến vào trong tông, không ít thiếu niên, thanh niên, đàn bà dòng họ Đằng khẩn trương cung kính hành lễ với Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ha ha.

Gia Cát Nguyên Hồng cười chào hỏi.

Nhưng những tộc nhân trong phủ đệ của họ trên con đường thì không nhận ra Đằng Thanh Sơn chính là Kinh Ý. Cũng không có gì lạ, chỉ có rất ít người dòng họ Đằng gia nhập vào quân đội Quy Nguyên Tông. Cũng chẳng có mấy người được như Đằng Thanh Hổ là thấy Đằng Thanh Sơn ra tay đại chiến với Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Vĩnh Phàm huynh đệ.

Gia Cát Nguyên Hồng đứng trước một căn nhà, cười kêu.

'Két', cửa phòng mở ra. Chính Viên Lan ra mở cửa.

- A, tông chủ. Mời vào, mời vào.

Viên Lan cười quay đầu lại gọi.

- Phàm ca, tông chủ tới này.

- À, tông chủ hả?

Đằng Vĩnh Phàm hai tay lăn bánh xe, cũng đi ra khỏi nhà.

Khi vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đứng cạnh Gia Cát Nguyên Hồng, họ đều hơi nghi hoặc. Dung mạo của Đằng Thanh Sơn khác với lần trước họ gặp Đằng Thanh Sơn khi hắn lần đầu tiên về Quy Nguyên Tông. Đây là dung mạo của thân phận Kinh Ý. Hai người họ cũng không thể nhận ra.

Nhưng họ cảm giác được... thanh niên thần bí trước mắt, có một khí tức làm họ cảm thấy rất thân thiết.

- Vị này là ai?

Đằng Vĩnh Phàm cười hỏi.

- Các ngươi chính là cha và mẫu thân của Thanh Sơn huynh đệ à.

Đằng Thanh Sơn cố nén kích động, hỏi.

- Đúng! Đúng!

Viên Lan lập tức trở nên kích động, đến cả Đằng Vĩnh Phàm cũng vội lăn ghế lăn tới gần, có vẻ rất kích động.

- Các hạ biết Thanh Sơn nhà chúng ta à?

- Thanh Sơn sao rồi?

Đằng Vĩnh Phàm còn bình tĩnh, chứ hai mắt Viên Lan đã có nước mắt. Con cái ra ngoài bặt tin làm bà đêm đêm đều lo lắng, chờ đợi.

Nhìn cha mẹ tóc đã lốm đốm, Đằng Thanh Sơn tâm tình rất xúc động. Hắn cố nén lòng, nói:

- Bá phụ, bá mẫu. Đúng, tại hạ biết Thanh Sơn, đã gặp hắn rồi.

- Thật à, Thanh Sơn bây giờ như thế nào rồi?

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều kích động, mặt ửng đỏ.

- Hắn rất tốt.

Đằng Thanh Sơn gật đầu bảo:

- Bây giờ đang trên một hòn đảo yên tĩnh ở hải ngoại tiềm tu.

Hắn bảo ta khi nào về Cửu Châu, nói cho hai người một tiếng là Thanh Sơn rất khỏe. Hy vọng hai người tự chiếu cố cho bản thân mình.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm ứa nước mắt.

- Thật tốt quá! Tạ ơn ông trời, Thanh Sơn hắn không có việc gì.

Viên Lan không kìm hãm được nước mắt chảy ròng ròng.

- Khóc gì mà khóc, hài tử tốt mà, khóc gì mà khóc.

Đằng Vĩnh Phàm vội kêu lên.

Đột nhiên Đằng Vĩnh Phàm giật mình, nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ chần chờ:

- Thanh Sơn thật ở trên hòn đảo ở hải ngoại à? Các hạ... các hạ không gạt chúng ta chứ?

Đằng Thanh Sơn nói:

- Thanh Sơn dạy cho tại hạ một bộ quyền pháp do hắn tự nghĩ ra. Hắn nói, tại hạ diễn lại bộ quyền pháp này là các người sẽ tin ngay.

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn lập tức lui ra phía sau hai bước, thi triển 'Hổ Quyền'. Đây là quyền pháp mà Đằng Thanh Sơn năm đó giao cho tông tộc họ Đằng.

Vừa thấy quyền pháp, hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều kích động đến không thể khống chế được.

...

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan lưu Đằng Thanh Sơn lại một canh giờ, sau đó Đằng Thanh Sơn không thể ở lại được nữa, hắn sợ mình không khống chế được tâm tình, vội ra khỏi nhà.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Con không có việc gì.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai cùng đi.

- Sư phụ, con chuẩn bị thu một nhóm đệ tử.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng ngơ ngác, rồi cười:

- Đây là chuyện tốt. Nói đi, muốn điều kiện gì, đã có nội kình chưa? Mấy tuổi?

- Không cần có nội kình, thiếu niên mười tuổi có gân cốt tốt không khiếm khuyết gì là được.

Đằng Thanh Sơn nói.

Không cần nội kình? Gia Cát Nguyên Hồng thở phào một hơi. Loại thiếu niên này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Trước hết giúp con tìm một ngàn đứa. - Đằng Thanh Sơn nói.

Đằng Thanh Sơn tự nhận, cho dù trước mặt 'Hạt Tử Kiếm Thánh', bằng vào Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, hắn cũng có thể tự bảo vệ được. Do đó, việc phát dương quang đại nội gia quyền nhất mạch cũng nên chính thức bắt đầu rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 48

Niềm Vui Bất Ngờ

Ha ha… Thanh Sơn, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu thiếu niên muốn học được nội kình. Huống chi là do hư cảnh dạy lại càng cầu cũng không cầu được.

Gia Cát Nguyên Hồng cười vui vẻ:

- Cứ yên tâm, đừng nói một ngàn, ngay cả năm ngàn cũng là việc rất dễ dàng.

- Một ngàn là đủ rồi, e rằng ba tháng sau, trong một ngàn này phần lớn đều sẽ bị đào thải. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

Tu luyện nội gia quyền có yêu cầu rất cao về cả tư chất lẫn nhận thức. Tuy nói thiên địa linh khí ở Cửu Châu Đại Địa rất sung túc, rất thích hợp với việc tu luyện hơn thế giới của Đằng Thanh Sơn kiếp trước nhiều. Nhưng cho dù như thế thì trong một ngàn, cũng giỏi lắm chỉ có khoảng một trăm người thích hợp với nội gia quyền đã là không tệ rồi. Hơn nữa cũng chỉ có hai người là Đằng Thanh Sơn và đại đồ đệ 'Đằng Thú' là có thể dạy được nội gia quyền. Có quá nhiều đệ tử cũng không có cách nào dạy hết.

- Ừm, nghiêm khắc một chút cũng tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên trịnh trọng dặn dò:

- Thanh Sơn, sau này con không được tiết lộ quá nhiều với cha

mẹ con.

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn chủ động tiết lộ tin tức, nói cho cha mẹ là nhi tử của họ bây giờ vẫn còn bình an, Gia Cát Nguyên Hồng mặc dù cũng chấp nhận được nhưng cũng hơi bất an.

Lúc trước ở chỗ Đằng Vĩnh Phàm, Gia Cát Nguyên Hồng đã dặn dò vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, phải vì nhi tử của họ 'Đằng Thanh Sơn' mà đừng nói ra việc này.

- Để cha mẹ an tâm thì con mới cảm giác yên ổn được.

Đằng Thanh Sơn thầm than. Vừa nghĩ tới nước mắt của cha mẹ, hắn đã cảm thấy áy náy rồi.

- Không đề cập tới việc này nữa.

Đằng Thanh Sơn cố nở nụ cười.

- Kinh Ý tiền bối.

Đột nhiên một tiếng gọi vang truyền đến.

Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng đều ngẩng đầu nhìn lại, chính là Đằng Thanh Hổ đang đi tới.

- Tông chủ, Kinh Ý tiền bối.

Đằng Thanh Hổ rất nhiệt tình chào. Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu:

- Đằng Thanh Hổ, đúng không? Trên tường thành tại hạ đã gặp huynh.

Một câu này làm Thanh Hổ vô cùng kích động. Đây là cường giả hư cảnh chứ bộ. Đằng Thanh Sơn lại chỉ một thiếu niên bên cạnh đang nâng một khối đá nặng hơn mười cân:

- Đằng Thanh Hổ, huynh bảo tên tiểu gia hỏa đó tới đây một chút.

- Ừm, được.

Đằng Thanh Hổ vội gọi về phía bên đó.

- Tiểu Hầu Tử, tới đây.

- Nhị thúc.

Thiếu niên đó vội chạy tới. Nó hiển nhiên rất sùng bái Đằng Thanh Hổ, vừa nghe lời là tới ngay. Đằng Thanh Hổ chỉ vào Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn nói:

- Tiểu hầu tử, hai vị này đều là tiền bối đại nhân rất tài ba đó.

- Hồng Hầu bái kiến hai vị đại nhân. - Thiếu niên hành lễ rất cung kính.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười. Trong dòng họ Đằng, xét về bối phận, ông nội của Đằng Thanh Sơn là họ lót Vân, cha là Vĩnh, còn đám người Đằng Thanh Sơn là ‘ Thanh’. Thiếu niên này có chữ ‘Hồng’, nhỏ hơn Đằng Thanh Sơn một lứa.

- Tiểu Hồng Hầu, ngươi nhìn theo ta làm vài động tác nhé.

Đằng Thanh Sơn nói rồi, chân phải nghiêng về một phía, hai tay chống phía sau, một chân đứng vững.

- Bảo trì thời gian mười hơi thở.

- Đơn giản.

Đằng Hồng Hầu cũng làm theo động tác này.

- Làm thêm một cái nữa.

Đằng Thanh Sơn tùy ý làm sáu động tác. Hồng Hầu làm theo khá dễ dàng.

- Ừm, tốt lắm! Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Mười một tuổi. - Hồng Hầu trả lời.

- Đằng Thanh Hổ, huynh giúp tại hạ hỏi cha mẹ hắn. Nếu cha mẹ hắn nguyện ý cho tên tiểu gia hỏa theo tại hạ học võ, tại hạ sẽ mang hắn theo.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói. Tuy nói lúc trước có nói với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng là cần người mười tuổi trở xuống, kỳ thật nội gia quyền cũng không phải quá chú ý tới điểm này.

Lịch sử kiếp trước có không ít người mười lăm, mười sáu tuổi bắt đầu tu luyện, cuối cùng đạt tới tông sư. Giống như Tam đệ tử 'Tiết Tân' của Đằng Thanh Sơn, lúc mới luyện còn lớn tuổi hơn.

- Đồng ý, khẳng định đồng ý! Cha hắn cũng không ngu. Tiền bối có thể dạy hắn là việc cầu cũng không cầu được.

Đằng Thanh Hổ rất kích động. Y đã nhìn trận đấu kinh thiên động địa dưới tường thành... bản thân y cũng muốn bái sư.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Cứ ở nhà đi, hai ngày nữa dẫn hắn tới Quy Nguyên Tông.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng cùng nhau ly khai.

Trên đường phố.

- Sư phụ, thấy rõ con làm sáu động tác không?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

- Chỉ cần là có gân cốt hoặc từ bé đã rèn luyện, đều có thể dễ dàng làm được sáu động tác này. Sư phụ, lúc người giúp con thu một ngàn thiếu niên, cứ dựa theo những động tác này. Ai có thể làm được tốt sáu động tác này là thu ngay.

- Động tác này không khó, vào thời buổi loạn lạc này, hài tử nhà ai từ bé không luyện tập chứ. Phần lớn đều có thể làm được.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Ta lập tức an bài người bắt đầu chọn đám thiếu niên.

- Nhưng vì cần khảo sát sáu động tác của chúng, do đó có thể chậm một chút.

Gia Cát Nguyên Hồng cười giọng chắc chắn:

- Ba ngày sau, hẳn là có thể thu đủ đó.

...

Ngày hôm sau, đầu tháng tư, Quy Nguyên Tông chính thức bắt đầu tuyển những thiếu niên mười tuổi và dưới mười tuổi.

Bên trong Quy Nguyên Tông, đám trưởng lão, hộ pháp nghe thế, lại là do 'Kinh Ý tiền bối' tuyển thiếu niên, ai nấy đều kích động vô cùng. Mọi người đều cho cháu, tằng tôn mình, chỉ cần là có tuổi phù hợp, đều tới tham gia sát hạch. Còn cả Giang Ninh quận thành, và những thôn làng quanh Giang Ninh quận thành, khi nhận được thông cáo, đặc biệt biết không thu bạc, lập tức cũng đưa hài tử tới.

Ngay đầu nhận ba trăm người.

Ngày hôm sau, đặc biệt là những người nhận được tin tức muộn, tỷ như những người ở gia đình bình thường trong Giang Ninh quận thành, phần lớn ngày hôm sau mới đưa hài tử tới. Do đó ngày hôm sau tuyển được rất nhiều.

Vào buổi chiều ngày hôm sau, đã tuyển đủ một ngàn người.

Ngày hai tháng tư, Quy Nguyên Tông phái ra một ngàn binh vệ hộ tống bọn nhỏ tiến về Nghi thành quận Giang Ninh. Quy Nguyên Tông cũng rất yên tâm về vấn đề an toàn. Bởi vì Đằng Thanh Sơn đi cùng với bọn nhỏ tới Nghi thành.

- Tiền bối, bọn nhỏ chịu được việc chạy như vậy không?

Thiên nhân trưởng thiên nhân đội cung kính hỏi.

- E rằng sẽ không chịu nổi đó.

- Ngươi dựa theo tốc độ lúc trước ta phân công mà làm.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh:

- Đồng thời truyền lệnh xuống... Phàm là ai không kiên trì được tới Nghi thành, sẽ trục xuất về nhà.

- Dạ.

Thiên nhân trưởng đáp rất cung kính.

Đằng Thanh Sơn nhìn đám hài tử. Tu luyện nội gia quyền yêu cầu có nghị lực hà khắc hơn tu luyện nội kình rất nhiều. Tu luyện nội kình chỉ cần khoanh chân tĩnh tọa, đắm chìm vào việc tu luyện vài canh giờ. Còn tu luyện nội gia quyền lại rất khô khan, không có lấy một cảnh giới nhất định nào.

Chỉ khi tới cảnh giới cực cao, mới có thể đánh quyền được.

- Ba trăm dặm đường, xem như chặng đầu cho bọn nhỏ tôi

luyện. Không biết một ngàn hài tử, trên con đường ba trăm dặm sẽ bị đào thải bao nhiêu đứa.

Đằng Thanh Sơn cũng đi với bọn nhỏ.

Ba trăm dặm, hài tử đều đeo ba lô nhỏ. Mặc dù nói tố chất thân thể đều không tệ, nhưng theo tốc độ do Đằng Thanh Sơn đặt ra, bọn nhỏ cũng phải cố hết sức.

Ngày đầu, đã có rất nhiều hài tử kêu là chịu không nổi. Nhưng sau khi những sĩ quan tuyên bố, phàm là có người không muốn đi sẽ bị đưa trở về, tất cả những hài tử đều nghiến răng kiên trì.

Dù sao bị đào thải như vậy, khẳng định sẽ bị người nhà mắng.

Nhưng ngày hôm sau, có mười ba hài tử chịu không nổi, sụp đổ, khóc bỏ cuộc.

Ngày thứ ba, có năm mươi sáu hài tử khóc bỏ cuộc.

Ngày thứ tư, có mười một hài tử bỏ cuộc, ngày thứ năm, có thứ sáu hài tử bỏ cuộc.

Giữa trưa ngày thứ sáu, đã đến Nghi thành. Tới một phủ đệ rất lớn do Quy Nguyên Tông chuyên môn an bài, lúc này không ít hài tử khóc ngay tại chỗ. Lộ trình buổi chiều ngày thứ sáu không có một hài tử nào bỏ cuộc.

Nói cách khác, năm ngày rưỡi chạy liên tục, có tám mươi sáu hài tử bỏ cuộc. Một ngàn thiếu niên còn lại chín trăm mười bốn thiếu niên.

- So với ta nghĩ thì tốt hơn một chút.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Năm ngày rưỡi, chạy ba trăm dặm...

Phải biết là đường quan đạo cũng không phải bằng phẳng gì. Năm ngày rưỡi chạy, quả là một sự hanh hạ đối với rất nhiều trẻ con. Song có một bộ phận hài tử lại đi rất nhẹ nhàng.

Rất nhiều thiếu niên ở nông thôn từ bé được rèn luyện, một ngày đi trăm dặm cũng không phải việc khó.

...

Tám tháng tư, chín trăm mười bốn hài tử đều an bài ổn thỏa. Ngày hôm đó để cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút, không có giao việc gì cho chúng cả.

Còn Đằng Thanh Sơn thì cưỡi Lục Túc Đao Trì, dẫn đại đồ đệ 'Đằng Thú' từ Thái A Sơn Mạch trở về.

Hung Thú Bang bây giờ đã có địa vị ổn định ở Thái A Sơn Mạch. Hơn nữa thực lực của 'Dương Đông', 'Tiết Tân' cùng với một đám bang chúng Hung Thú Bang, đã có thể đứng vững, không cần cương kình cường giả Đằng Thú ra tay nữa.

...

Qua đầu tháng tư, trong phủ đệ khổng lồ đặc biệt được san phẳng một cái sân luyện võ cực lớn. Chín trăm mười bốn hài tử ai nấy đều đứng nghiêm. Ở gần đó có hộ vệ Quy Nguyên Tông và đám người hầu được đặc biệt an bài đang cười cười nhìn đám hài tử.

Đằng Thú khoác áo da thú đứng trước mặt trên chín trăm hài tử, ánh mắt Đằng Thú làm bọn nhỏ khiếp vía.

- Sư phụ.

Đằng Thú quay đầu nhìn về phía xa xa.

Đằng Thanh Sơn chợt xuất hiện ở cửa phòng, nhưng chớp mắt

Đằng Thanh Sơn đã biến mất khỏi cửa phòng, rồi xuất hiện cạnh Đằng Thú cách đó trăm trượng.

- Oa!

- Trời ạ.

- Có thần tiên.

Có một vài hài tử không kìm được phải kinh hô. Ai nấy trợn tròn mắt. Đến cả đám hộ vệ, người hầu do Quy Nguyên Tông an bài ai nấy cũng kinh ngạc đến ngây người.

Đằng Thanh Sơn nhìn bộ dáng nhóm hài tử đang khiếp sợ này, không khỏi khẽ mỉm cười. Kỳ thật rất nhiều sư phụ đều ngay từ đầu hơi triển lộ thực lực để cho các đệ tử cố gắng tu luyện.

- Rất nhiều người đều muốn học võ.

Đằng Thanh Sơn thanh âm không lớn, nhưng lại quanh quẩn khắp nơi, vang lên bên tai từng thiếu niên.

- Nhưng ở Quy Nguyên Tông cũng chỉ có một ngàn người có cơ hội tới đây. Trong quá trình chạy, có tám mươi sáu người mất đi cơ hội. Các ngươi tổng cộng là chín trăm mười bốn người.

- Trong chín trăm mười bốn người các ngươi, sau này sẽ có tám trăm người, thậm chí nhiều hơn không chịu nổi bị đào thải phải về nhà.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Đám hài tử này, nhỏ nhất sáu tuổi, lớn nhất mười một tuổi đã hiểu chuyện rồi. Nghe nói có tám trăm người hoặc nhiều hơn có thể bị đào thải, đứa nào đứa nấy đều bị dọa khiếp.

- Nhưng... chỉ cần kiên trì tới cuối cùng, các ngươi sẽ thành cường giả tài ba.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên dậm chân một cái.

Ầm ầm...

Cả mặt đất rung lên. Trên chín trăm hài tử sợ tới mức phải ồ lên, không ít hài tử té ngã xuống. Chỉ thấy dưới chân Đằng Thanh Sơn xuất hiện một cái hố sâu dài chừng hơn mười trượng, sâu hoắm. Dưới sự khống chế của Đằng Thanh Sơn, vết nứt trên mặt đất cũng không kéo dài tới chỗ những hài tử đang đứng.

- Oa.

- Đây là...

Bọn nhỏ đều khiếp sợ nhìn đường nứt sâu hoắm thật lớn. Cho dù là người thường đào vệt nứt đó, cũng phải đào rất lâu.

Một cái dậm chân?

Đừng nói là bọn nhỏ, chính cả đám hộ vệ, người hầu xa xa cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

- Chỉ cần các ngươi khắc khổ tu luyện, sẽ có cơ hội làm được như vậy.

Đằng Thanh Sơn chỉ vào Đằng Thú bên cạnh.

- Từ bây giờ trở đi, các ngươi đều theo đại đệ tử của ta 'Đằng Thú' học tập.

Đằng Thú tiến lên một bước, ánh mắt lãnh liệt.

Đằng Thú cùng ngày cũng nện vài quyền vào hòn giả sơn vô dụng gần đó làm đá nát vụn ra, làm đám trẻ vô cùng sùng bái nhìn Đằng Thú... Một tòa giả sơn đó bằng đá, nặng trên vạn cân, vài quyền đập nát bấy, chúng chưa từng thấy ai lợi hại như vậy cả.

Dựa theo sự phân phó của Đằng Thanh Sơn, Đằng Thú chỉ dạy

cho chúng một chiêu - Tam Thể Thức!

Cẩn thận day tất cả điểm quan trọng và cách hô hấp của Tam Thể Thức, dựa theo thuyết pháp của Đằng Thanh Sơn: 'A Thú, Tam Thể Thức chính là bổn nguyên căn cơ của nội gia quyền ta. Ngay cả ngươi, cũng phải thường xuyên luyện tập. Đừng có xem thường việc dạy bọn nhỏ luyện Tam Thể Thức. Trong lúc dạy chúng, ngươi tự nhiên sẽ ôn cũ biết mới, sẽ có cảm ngộ mới. Phải biết là, dạy người cũng là tu luyện. '

Nghe thế, Đằng Thú lại càng dạy hơn chín trăm hài tử chăm chú hơn.

Cái hay nhất của đại đệ tử 'Đằng Thú' chính là nghe sư phụ. Chỉ cần là Đằng Thanh Sơn giao nhiệm vụ, y đều cẩn thận hoàn thành.

Giữa nội viện của đại phủ đệ, có một luyện võ trường hơi nhỏ. Bình thường ngoại trừ Đằng Thú, Đằng Thanh Sơn cấm bất kỳ hộ vệ, người hầu và đám thiếu niên đi vào. Phàm là có ai dám vào, đám thiếu niên thì đuổi ngay về nhà, đám hộ vệ và người hầu thì bị nhốt vào tù.

Từ đó không ai dám tới quấy rầy nữa.

- Ba tháng, Cửu Châu Đại địa có thiên địa linh khí sung túc, sau khi luyện tập Tam Thể Thức, đứa nào có tư chất tốt hẳn là trong một tháng đã xuất hiện nội kình rồi. Tư chất kém hơn, hai tháng cũng có nội kình mới đúng.

Đằng Thanh Sơn định ra định mức kế tiếp. Trong vòng ba tháng nếu không luyện ra nội kình, coi như đào thải.

Phải biết là năm đó Đằng Thanh Sơn khi chỉ mới là một hài đồng ba tuổi, thân thể còn chưa trưởng thành, một tháng đã thành công rồi.

Nửa tháng sau, trên luyện võ trường ở nội viện.

Lục Túc Đao Trì gục ở cạnh đó, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn đang luyện thương pháp. Lục Túc Đao Trì thỉnh thoảng lại vung đao của mình lên.

- Thân pháp cận chiến của Khai Sơn Tam Thập Lục Thức mặc dù hoàn mỹ, nhưng thích hợp với mình mới là tốt nhất.

Đằng Thanh Sơn căn cứ vào Du Ngư thân pháp, 'địa hành thuật', kết hợp thêm với thân pháp ẩn chứa trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, dần dần sửa chữa, dung hợp thành một bộ thân pháp thích hợp với mình.

Mặc dù không bằng sáng chế hoàn mỹ của Vũ Hoàng, nhưng khi sử dụng Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất thoải mái.

- Xoẹt! Xoẹt!

Luân Hồi thương vung lên, khi thì hóa thành những đóa hoa lê, khi thì hóa thành một cầu vồng vắt ngang bầu trời, khi thì giống như cái máy khoan khổng lồ hủy diệt thiên địa. Tiếng rít đáng sợ thậm chí còn làm đám thiếu niên ở ngoài luyện võ trường sợ tới mức run lên.

- Thống khoái, thống khoái!

Thân pháp phối hợp với thương pháp, đằng Thanh Sơn tựa như một con cá trong nước, lúc lại tựa như một con beo nhanh và mãnh liệt, phối hợp với thương pháp rất thoải mái.

Nhưng Đằng Thanh Sơn đắm chìm trong thương pháp lại không phát hiện ra, lúc nãy Lục Túc Đao Trì còn đang quan sát Đằng Thanh Sơn luyện thương, dần dần bây giờ nó không còn nhìn Đằng Thanh Sơn nữa, mà đắm chìm vào đao pháp của nó. Theo thời gian trôi qua... Đằng Thanh Sơn luyện thương cực kỳ thoải mái, còn chung quanh thân thể Lục Túc Đao Trì bắt đầu dần dần

hiện lên đạo đạo kim quang.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn rốt cục tỉnh lại không luyện thương nữa. Vừa quay đầu lại đã thấy ở góc luyện võ trường, toàn thân Lục Túc Đao Trì xuất hiện kim quang chói mắt, giống như mặt trời kim sắc đang mọc.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì đột nhiên gầm lên như đau đớn thống khổ, lại giống như một tiếng rú điên cuồng thiên địa. Nhất thời kim quang vô tận trong thiên địa điên cuồng tràn vào Lục Túc Đao Trì. Kim quang vô tận giống như vòng xoáy trong đại dương, thậm chí còn làm cho những hòn giả sơn chung quanh bị nghiền thành đá vụn bay tung tóe.

- Chẳng lẽ, Lục Túc Đao Trì nó...

Đằng Thanh Sơn hai mắt sáng lên, trong lòng lại cảm thấy kích động vạn phần.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 49

Lục Túc Đao Trì Hư Cảnh

Lực thiên địa hành Kim như đại dương mênh mông tụ tập lại làm Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy run sợ. Cả nội viện luyện võ trường bị khí vàng sắc bén chém nát cả bãi cỏ, thậm chí còn không ít đá bị vỡ tung bay tóe, những viên đá như cùng một lúc bay bay tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Trên luyện võ trường ở ngoại viện, hơn chín trăm tiểu hài đang đang luyện tập hầu quyền, đứa nào đứa nấy đang nhảy nhót lung tung.

Đột nhiên...

- Hống...

Trong nội viện truyền ra tiếng gầm vang vọng thiên địa làm cho đám hài tử sợ tới mức nhảy lên, đến cả Tổng sư phụ của chúng là Đằng Thú cũng phải kinh hãi. Vừa quay đầu lại đã thấy nội viện tràn ngập đạo đạo kim quang. Hơn nữa, thỉnh thoảng còn còn có những viên đá vỡ bay ra.

- Cẩn thận.

Đằng Thú lao nhanh tới trước người một hài đồng, một quyền đá nát viên đá. Hơn chín trăm hài tử vẫn còn chút ngây thơ, không biết đang phát sinh chuyện gì.

Phốc! Một viên đá nện vào bụng một hài tử. Hài tử này lập tức a lên một tiếng đau đớn, khóe miệng ứa máu.

- Nằm cả xuống!

Đằng Thú gầm lớn.

Một tháng rưỡi qua, đám hài tử này đã quen nghe Đằng Thú ra lệnh, chúng không dám do dự chút nào, tất cả toàn bộ đều nằm xuống.

Vèo! Vèo! Vèo!

Những viên đá, đá vụn từ trong nội viện bắn ra, nhanh chóng lướt qua đầu đám hài tử đang nằm rạp trên mặt đất. Đám hài tử này ai nấy sợ tới mức không dám ngẩng đầu, hai tay che đầu, những đôi mắt mắt đen láy đều cẩn thận dán mắt vào những viên đá bay vụt qua.

Khoảnh khắc sau.

An tĩnh, không còn đá bay ra nữa.

- Ủa, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?

- Dường như trong nội viện có kim quang.

- Không còn đá bay ra nữa.

Đám hài tử này đều ngẩng đầu lên, vô cùng cẩn thận nhìn quanh. Lúc này Đằng Thú vội hét lên:

- Đình chỉ luyện quyền, về chỗ ở các con nghỉ ngơi đi.

- Dạ, sư phụ.

Hơn chín trăm hài tử cùng hô, thanh âm rất trong trẻo. Sau đó hơn chín trăm đứa trẻ như ong vỡ tổ hưng phấn chạy về phía chỗ

ở, cả đám tíu tít.

- Con không có việc gì chứ?

Đằng Thú đến gần hài tử lúc nãy. Hài tử đó chính là người xui xẻo duy nhất bị viên đá đập bị thương.

- Không sao đâu.

Hài tử cắn môi trả lời, mặt trắng bệch.

- Người đâu, người đâu mau tới đây, bảo đại phu tới xem.

Đằng Thú vội kêu hộ vệ, người hầu vốn luôn luôn ở gần đó. Lập tức có hai hộ vệ dìu hài tử đó đưa đến phòng đại phu trong phủ.

Đằng Thú thì quay đầu chạy về phía nội viện, cảm thấy rất nghi hoặc:

- Vừa rồi có chuyện gì thế? Tiếng gầm đó tựa hồ là tiếng gầm của Lục Túc Đao Trì.

...

Trong nội viện hoàn toàn hoang tàn. Chẳng những luyện võ trường biến thành một đống hoang tàn, đến cả những căn nhà gần đó cũng bị những 'vết thương' khắp nơi. Đằng Thú vừa chạy vào, tới cạnh Đằng Thanh Sơn, vội hỏi vẻ kinh ngạc:

- Sư phụ, vừa rồi có chuyện gì thế? Quả trứng vàng to đùng là...

Trên luyện võ trường, đang có một quả trứng vàng thật lớn! Trứng vàng hình bầu dục này dài hơn mười trượng, cao mấy trượng.

- Đây là Lục Túc Đao Trì. - Đằng Thanh Sơn nói.

- Lục Túc Đao Trì? Sao nó biến ra như vậy, chẳng lẽ...? - Đằng Thú cũng đã đoán được.

- Ừm, hẳn là như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào quả trứng vàng hình bầu dục. Vừa rồi hắn thấy rất rõ cảnh này. Kim quang vô tận điên cuồng tụ tập, rồi thu liễm, bao Lục Túc Đao Trì thành một quả trứng vàng hình bầu dục. Nhìn kỹ thì quả trứng vàng khổng lồ này còn có nhiều tia khí vàng sắc bén bốc lên.

- Lục Túc Đao Trì sắp đột phá hư cảnh rồi à? - Đằng Thú lộ vẻ vui mừng.

- Đợt lát nữa sẽ biết.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt cho thấy hắn lúc này cũng rất kích động.

Ngày trở lại Cửu Châu Đại Địa, mặc dù cũng đã giúp được cho Quy Nguyên Tông, nhưng vẫn rất khó chịu.

Dù sao, thực lực của mình vẫn không đủ. Nếu có một con yêu thú hỗ trợ thì lại khác hẳn. Nhưng bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh thì đang học với mẫu thân về một tuyệt học thuộc loại riêng cho bất tử Phượng Hoàng. Dựa theo Phượng Hoàng mẹ nói, ngắn thì nửa năm, lâu là một năm.

Đây là một con số ảo. Kỳ thật tới giờ đã qua nửa năm rồi, nhưng Thiên Vân Sơn vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Nhưng...

Chờ đợi mãi mà bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh không tới, nhưng Lục Túc Đao Trì lại đột phá, thật ra là một sự kinh hỉ bất ngờ. Lục Túc Đao Trì là sinh vật có thể sống dưới đất. Nói về tốc độ phi hành, nó chậm hơn Thanh Loan lúc chưa đột phá một chút,

nhưng nói về khoan đất thì ngay từ ban đầu, Lục Túc Đao Trì lúc chưa đột phá tới hư cảnh thì Thanh Loan cũng không có tài khoan đất bằng Lục Túc Đao Trì được.

- Yêu thú đột phá tới hư cảnh đều sẽ biến dạng. Thanh Loan biến thành bất tử Phượng Hoàng, con Long Quy khổng lồ cũng biến thành Kim Sắc Long Quy nhỏ đi nhiều. Không biết Lục Túc Đao Trì biến thành cái dạng gì.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào quả trứng khổng lồ có khí vàng sắc bén bốc cao trước mắt, trong lòng rất chờ đợi.

Cứ thế mà chờ, cũng không biết qua bao lâu rồi...

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy sắc thái của quả trứng vàng khổng lồ này dần dần nhạt đi, loãng ra.

Đột nhiên, quả trứng vàng khổng lồ thu lại với một tốc độ nhanh chóng, tựa như trái tim co lại!

- Xoẹt!

Khi co rút tới mức độ nhất định.

- Bùng!

Không ít khí vàng sắc bén còn thừa đã bùng nổ tóe ra, hóa thành vô số lực thiên địa hành Kim trở về với thiên địa. Cả nội viện luyện võ trường khôi phục sự yên tĩnh nhưng... trên luyện võ trường đã có thêm một con quái vật rất đặc biệt.

Đúng, là quái vật!

Đây là một quái vật đứng thẳng như con người. Nó cao đại khái hai trượng (năm thước), hai chi dưới giống như hai chân đứng thẳng, nhưng hai chi dưới đó lại vô cùng cường tráng mạnh mẽ, hơn nữa còn rất dài, đặc biệt là gai nhọn ở xuống chi dưới cực

kỳ sắc nhọn, chính là một cây đao!

Ngoài chi dưới, nó còn có những đôi chân khác, đôi chi trên cũng chính là bốn cánh tay! Cánh tay hơi bẹt và rộng một chút, bốn cánh tay căn bản là những thanh đao kỳ dị! Hơn nữa quanh chi dưới và bốn cánh tay còn có những mũi gai bén nhọn, mỗi một mũi gai đại khái dài một thước (hai mươi lăm cm), trên mỗi cánh tay đều có những mũi nhọn xếp chỉnh tề, cuối mỗi cánh tay tháng đều có cả trăm cây mũi nhọn, như tay áo xếp trên cánh tay này vậy.

Từ bộ dáng của nó còn có thể phân biệt nó rất tương tự con Lục Túc Đao Trì lúc trước.

Nhưng...

Lân giáp Lục Túc Đao Trì bây giờ toàn bộ đã biến thành màu đen, mơ hồ còn có chút kim sắc lấm tấm rất rõ. Hai cái chim thu lại trong người, giống như một cái áo choàng. Hai mắt trên cái đầu hình tam giác bây giờ càng biến thành đỏ như máu. Ai bị nó nhìn cũng có cảm giác như lâm vào một biển máu chập chùng.

- Sư phụ, đây là Lục Túc Đao Trì à?

Đằng Thú nuốt nước bọt khan.

Đằng Thanh Sơn nhìn quái vật kim loại trước mắt, cũng không khỏi giật mình. Lục Túc Đao Trì toàn thân bao trùm một tầng lân giáp, đến cả bốn cánh tay và chi dưới cũng đều là ẩn trong lân giáp... Đằng Thanh Sơn có một loại cảm giác, loại lân giáp đen tuyền, mơ hồ có kim sắc lấm tấm này là thứ lân giáp đáng sợ nhất mà hắn gặp qua. Trên lân giáp mơ hồ ẩn chứa khí tức, thậm chí đáng sợ không thua gì Yêu Long Tử Tích năm đó đang ngủ say ở Hàn Đàm.

‘Lân giáp e rằng có khả năng phòng ngự không thua gì lân giáp

của Yêu Long Tử Tích. Dù sao Yêu Long Tử Tích cũng quá lớn... còn thân thể Lục Túc Đao Trì lại nhỏ như thế, quả chính là tinh hoa. Hơn nữa Lục Túc Đao Trì vốn có thân thể phòng ngự rất ghê hồn. Lần đó bị lửa của Thanh Loan đốt mà cũng chỉ bị bỏng thôi... Bây giờ đạt tới hư cảnh, lại thu nhỏ lại. Như vậy uy lực phòng ngự của lân giáp này còn ghê gớm hơn. ‘

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn nghĩ đến...

Lột lân giáp của Lục Túc Đao Trì xuống, chế thành một bộ áo giáp, phòng ngự tuyệt đối mạnh. Nhưng... Lục Túc Đao Trì là động đội bằng hữu của mình.

‘Lục Túc Đao Trì, khí tức khổng lồ sắc bén thật. ‘ Đằng Thanh Sơn cảm giác được trong khu vực có một luồng khí vàng sắc bén tụ tập thành rồi khí tức cường đại.

Cũng là hư cảnh đại thành nhưng khí tức của Yêu Long Tử Tích cường đại hơn Hạt Tử Kiếm Thánh nhiều.

Cùng một đạo lý, Lục Túc Đao Trì sống mấy ngàn năm một khi đột phá đạt tới hư cảnh, khí tức của nó cũng sẽ cường đại ghê hồn!

- Hống...

Lục Túc Đao Trì phát ra một tiếng gầm gừ về phía Đằng Thanh Sơn, con mắt đỏ như máu lại lộ ra sự hưng phấn cùng với chiến ý.

Đằng Thanh Sơn cảm giác được chiến ý của Đao Trì, không khỏi cười to lên:

- Ha ha, sao? Vừa mới đột phá đã muốn ta với tỷ thí à? Đến đây đi!

Lúc này trường thương nâng lên, cười cười. Lục Túc Đao Trì hưng phấn gầm lên một tiếng, hai cánh chấn động, cơ hồ như

thuấn di tới cạnh Đằng Thanh Sơn.

Hoắc! Hoắc!

Bốn cái cương giáp đao trên cánh tay lóe ra ánh sáng lạnh buốt, bổ thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Nhanh thật.

Đằng Thanh Sơn trở tay không kịp, vội cầm ngang thương, lúc này lập tức bị lực đạo cuồng mãnh của Lục Túc Đao Trì đánh bay đi.

...

Sau khi Lục Túc Đao Trì đạt tới hư cảnh, đấu với Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn xem ra đã phải cam bái hạ phong. Ghen tị!

Làm cho người ta buộc phải ghen tị mà. Mới vào hư cảnh đã ghê gớm như vậy.

Yêu thú vốn là như vậy, đặc biệt là yêu thú có thiên phú dị bẩm. Tỷ như 'Thanh Loan' được coi như đứng đầu trong đám yêu thú, tỷ như con 'Lục Túc Đao Trì' cũng rất gần với Thanh Loan. Hơn nữa, chúng vừa vặn lại đột phá 'Hành Hỏa Chi Đạo', 'hành Kim chi đạo', phụ thêm vào thiên phú của chúng.

...

Có Đao Trì giúp, Đằng Thanh Sơn tin tưởng mười phần. Gia Cát Nguyên Hồng cũng tới sống ở Nghi thành, phòng ngừa Hạt Tử Kiếm Thánh tập kích.

Sau khi Đao Trì đột phá nửa tháng.

Trong nội viện.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng ngồi đối diện nhau.

- Ừm, đến giờ hơn chín trăm hài tử đã có bốn mươi hai đứa luyện ra nội kình.

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Cái gì, ít thế à?

Gia Cát Nguyên Hồng nghi hoặc.

- Không ít.

Đằng Thanh Sơn cười. Dựa theo Tam Thể Thức và Hầu Quyền để luyện ra nội kình, khó hơn việc dựa vào nội kình bí tịch luyện ra nội kình nhiều.

- Thêm một tháng nữa, nếu không luyện ra nội kình, sư phụ đưa chúng về Quy Nguyên Tông đi.

Ngay lúc này…

Bên ngoài có một người đi vào, chính là Đằng Thú. Dù sao những người khác cũng không có tư cách tiến vào nội viện.

- Sư phụ, Gia Cát tông chủ, đây là mật tín do Quy Nguyên Tông vừa mới phái người đưa tới. - Đằng Thú vội cung kính đưa ra.

- Mật tín?

Gia Cát Nguyên Hồng mở ra, lập tức sắc mặt đại biến.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Con xem này.

Gia Cát Nguyên Hồng đưa tờ mật tín qua.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 50

Phát Động Toàn Diện

Hả?

Đằng Thanh Sơn vừa thấy nội dung mật tín.

- Đại quân Thiên Thần Sơn quả nhiên đã tiến sát U Châu rồi.

Trên mật tín nói là từ đại thảo nguyên phía bắc, đã xuất hiện vô số quân đội, từ các khu vực tiến sát U Châu. Số lượng quân đội rất nhiều, rất mạnh làm cho người ta kinh ngạc. Căn cứ vào điều tra sơ bộ của Quy Nguyên Tông, quân đội từ bắc đại thảo nguyên lúc này chính là của thế lực lớn nhất bây giờ, quân đội của Thiên Thần Sơn.

Kỳ thật không cần điều tra.

Lúc trước khi Đằng Thanh Sơn ly khai Thiên Thạch Đảo, lúc đó Thiên Thần Sơn đã bắt đầu bắt đầu tiến công 'Tuyết Ưng Giáo' rồi, bắt đầu quá trình thống nhất cả đại thảo nguyên. Với cường thế của Thiên Thần Sơn, bây giờ cả đại thảo nguyên có tới chín phần đã bị khống chế.

Thảo nguyên có thể cử ra đại quân như thế cũng chỉ có Thiên Thần Sơn thôi.

- Căn cứ vào điều tra, họ có trăm vạn đại quân, hơn nữa còn cực kỳ hung hãn.

Gia Cát Nguyên Hồng giọng thán phục:

- U Châu vốn toàn lực phòng ngự công kích từ Thanh Châu, không ngờ từ đại thảo nguyên phương bắc lại có đại quân như thế nên họ trở tay không kịp, lập tức mất đi ba quận.

- Hồng Thiên Thành phải thua.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Bây giờ chỉ xem mất thời gian dài hay ngắn thôi.

- Thanh Sơn, không đơn giản như ngươi tưởng đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng cười.

- Trong thiên hạ, chỉ có Ma Ni Tự mới có thể chiếm lĩnh hai châu! Bất luận là Vũ Hoàng môn, hay Doanh Thị Gia Tộc hoặc Ma Ni Tự, đều sẽ không trơ mắt nhìn Thiên Thần cung lớn mạnh đâu. Họ khẳng định sẽ nhúng tay.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn không khỏi gật đầu.

- Phải xem Thiên Thần cung mạnh bao nhiêu. Nếu rất mạnh, bằng với Hồng Thiên Thành mấy ngàn năm trước đã chinh chiến hơn phân nửa Cửu Châu, Ma Ni Tự cũng chỉ có thể nhìn nó chiếm lĩnh nhiều địa bàn thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng phân tích.

...

Tin tức này không có gì ghê gớm đối với Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn. Họ sớm đã biết nhưng... Thanh Hồ Đảo sau khi có được tin này lại vô cùng hoảng sợ.

...

Thanh Hồ Đảo, trên Kiếm Nhận Sơn.

- Không ngờ 'Thiên Thần Sơn' ở đại thảo nguyên cũng là một bộ phận của Thiên Thần cung.

'Thiết Phiền' với mái tóc vàng óng cau mày.

- Nghe nói Thiên Thần Sơn là một thế lực cực lớn đã đấu với Tuyết Ưng Giáo vài lần. 'Thiên Thần' của Thiên Thần Sơn là đệ nhất cường giả thảo nguyên, nhân vật hư cảnh đại thành.

Lão mù mặc đồ đen khoanh chân ngồi đột nhiên mở lời:

- 'Thiên Thần' của Thiên Thần Sơn còn có một bộ thần giáp.

- Thần giáp?

Cổ Ung đã biết thần giáp lợi hại như thế nào chợt cả kinh.

- Thiên Thần cung quá mạnh.

Thanh âm Hạt Tử Kiếm Thánh hơi khàn đi.

- Lúc trước mặc dù ta lo lắng, nhưng ta vẫn luôn cho rằng Thiên Thần cung có một nhược điểm lớn, đó chính là không có đủ quân đội, không có đủ căn cơ mạnh! Dù sao nó chiếm lĩnh Thanh Châu không tới một năm, nhân mã quá ít.

- Nhưng bây giờ...

- Có Thiên Thần Sơn thảo nguyên, trên đại thảo nguyên, nam nữ khi lên ngựa chính là binh lính dũng mãnh. Phái ra mấy trăm vạn quân đội là việc rất đơn giản.

Hạt Tử Kiếm Thánh biết có phiền toái lớn rồi.

Có cường giả hư cảnh cũng vô dụng. Dù sao cũng không thể để vài cường giả hư cảnh đi chém giết mấy trăm vạn binh lính? Binh lính cũng không ngu, không đứng yên đó cho ngươi giết. Khi ngươi giết chết được mấy vạn người, những binh lính khác sớm đã công thành, chiếm lĩnh trận thế rồi.

Có cường giả hư cảnh cường đại, lại có quân đội mạnh, thế lực như thế là đáng sợ nhất.

Trầm mặc!

Ba người Hạt Tử Kiếm Thánh, Thiết Phiền, Cổ Ung đều trầm mặc. Họ đều biết, một khi Thiên Thần cung thành công công chiếm được U Châu, mục tiêu kế tiếp nhất định là Dương Châu! Dù sao chỉ cần không ngu, khẳng định sẽ không đi công chiếm Yến Châu của Tuyết Ưng Giáo, đối mặt với Doanh Thị gia tộc, uy hiếp Vũ Hoàng môn.

- Sư tổ.

Cổ Ung mặc trường bào vải bố đột nhiên mở lời - Nói đi. - Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm.

- Thiên Thần cung rất mạnh.

Cổ Ung nói:

- Mạnh tới mức Thanh Hồ Đảo ta căn bản không có cách nào chống cự được. Có thể không thể dễ dàng vượt qua kiếp nạn lần này. Chúng ta bây giờ chỉ có thể tận lực cải thiện hoàn cảnh vị trí của Thanh Hồ Đảo chúng ta - Tiếp tục nói. - Hạt Tử Kiếm Thánh sực nghĩ ra.

- Nhược điểm của chúng ta, một là ít hư cảnh, hai là trong Dương Châu còn có một cái đinh, cái đinh của Thiên Thần cung - Quy Nguyên Tông.

- Môi hở răng lạnh, nếu chúng ta bị diệt, Xạ Nhật Thần Sơn sẽ là người chết kế tiếp.

Cổ Ung cất giọng trầm thấp:

- Do đó, Xạ Nhật Thần Sơn khi biết tin tức này cũng sẽ sợ hãi! Cái chúng ta cần làm là liên hợp với Xạ Nhật Thần Sơn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt Quy Nguyên Tông. Ít nhất làm cho Dương Châu ta bền chắc như thép trước.

Hai người Thiết Phiền, Hạt Tử Kiếm Thánh đều hơi hiểu ra.

- Tên Kinh Ý... Con muốn...

Hạt Tử Kiếm Thánh nói trầm trầm.

- Kinh Ý đóng quân ở Quy Nguyên Tông. Làm Quy Nguyên Tông trở thành một trú điểm của Thiên Thần cung ở Dương Châu.

Cổ Ung nói lạnh lùng:

- Sư tổ, người đi Xạ Nhật Thần Sơn mời cường giả hư cảnh cùng với 'Xạ Nhật Thiên Lang' của Xạ Nhật Thần Sơn, rồi điều khiển Ngân Giao quân. Ngân Giao quân từ điểm đóng quân ở biên giới quận Giang Ninh chỉ cần hai canh giờ là có thể tới rồi. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Quy Nguyên Tông, tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

- Nếu Kinh Ý ở Thanh Châu hoặc U Châu, khi hắn nhận được tin bồ câu của Quy Nguyên Tông thì đã chậm. Khi đó Quy Nguyên Tông đã bị diệt, chúng ta đại công cáo thành!

- Nếu Kinh Ý còn ở đó cũng không sao cả. Sư tổ và Xạ Nhật Thần Sơn liên thủ, còn có yêu thú Thiên Lang, giết chết ngay tên 'Kinh Ý'.

Hai mắt Cổ Ung lạnh đi.

- Hừ, đợi khi Thiên Thần cung nhận được tin phái người cứu viện, Quy Nguyên Tông đã bị diệt, Kinh Ý đã chết! Thiên Thần cung đã nhòm ngó Dương Châu ta, giết một cường giả hư cảnh của chúng thì đã sao?

Hạt Tử Kiếm Thánh khẽ gật đầu.

Bây giờ đã là thế cục cá chết lưới rách rồi!

- Thiết Phiền, con lập tức truyền tin cho quân đội Ngân Giao quân đóng ở biên giới quận Giang Ninh.

Hạt Tử Kiếm Thánh phân phó:

- Bảo chúng chuẩn bị, chờ ta mời người tới trực tiếp đánh chúng.

- Cổ Ung, con theo ta đi Xạ Nhật Thần Sơn.

Vươn tay nắm Cổ Ung, lão mù áo đen kéo theo Cổ Ung xé gió bay về phía tây nam.

Xạ Nhật Thần Sơn cao vút trong mây. Trong đám mây, trên núi Xạ Nhật Thần sơn, trước hai tòa nhà gỗ, một con cự lang bộ lông sáng lóe đang nằm ngủ. Hai hán tử thợ săn mặc áo da thú đang nằm ngủ khò khò, tiếng ngáy vang như sấm. Ngay lúc này...

Tên thợ săn tóc đen mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vèo!

Một luồng lưu quang màu đen hạ xuống hóa thành hai người, chính là Hạt Tử Kiếm Thánh và Cổ Ung.

- Thiết hạt tử, sao lại tới?

Tên thợ săn tóc đen cười hắc hắc rồi ngồi dậy. Xạ Nhật Thiên Lang đang nằm trên mặt đất khẽ mở mắt liếc liếc, rồi lại tiếp tục

ngủ.

- Cổ Ung, con nói đi.

Hạt Tử Kiếm Thánh bảo.

- Nhị vị.

Cổ Ung nói hùng hậu.

- Nếu nhị vị tiếp tục như vậy... ngàn năm cơ nghiệp của Xạ Nhật Thần Sơn sợ sẽ bị hủy diệt đó.

Vù!

Hai hán tử thợ săn đều đứng lên lạnh lẽo nhìn Cổ Ung.

- Nói vậy hai vị cũng biết quan hệ giữa Thiên Thần Sơn và Thiên Thần cung.

Cổ Ung không lo lắng chút nào.

- Việc này có nghĩa là gì thì ta không cần nói nhiều. Tại hạ thiết tưởng, Thanh Hồ Đảo mà bị diệt... người kế tiếp chính là Xạ Nhật Thần Sơn. Nếu Thanh Hồ Đảo chúng ta có thể tồn tại, có chúng ta chặn phía trước, Xạ Nhật Thần Sơn các vị tự nhiên bình yên vô sự.

Hai hán tử thợ săn đều cười.

Thanh Hồ Đảo chính là nơi ngăn cách giữa Xạ Nhật Thần Sơn và Thiên Thần cung.

- Các ngươi tới đây làm gì? - Tên thợ săn tóc đen cười nói.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Chỉ một câu thôi. Thân Công Đồ, ông mang theo Xạ Nhật

Thiên Lang cùng ta chỉ huy Ngân Giao quân, nhanh chóng tới Quy Nguyên Tông. Có Kinh Ý ở đó thì giết Kinh Ý, đạp bằng Quy Nguyên Tông. Nếu hắn không ở đó, cứ đạp bằng Quy Nguyên Tông! Trận này cần một chữ 'nhanh'!

- Cho dù Thiên Thần cung nhận được tin cũng không kịp viện binh.

Hạt Tử Kiếm Thánh nói lạnh lùng.

- Cần một chữ nhanh?

Tên thợ săn tóc đen và thợ săn tóc bạc nhìn nhau, họ kỳ thật biết Thiên Thần Sơn đã phái ra mấy trăm vạn đại quân tiến sát U Châu, cũng cảm thấy bất an.

- Sao, tới lúc này mà còn không thấy được dã tâm của Thiên Thần cung à?

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh một tiếng.

Tất cả mọi người đều không ngu.

Bề ngoài Xạ Nhật Thần Sơn đi giúp Thanh Hồ Đảo. Nhưng trên thực tế chính là giúp cho Xạ Nhật Thần Sơn.

- Được, lập tức xuất phát.

Tên thợ săn tóc đen gật đầu.

- Nhưng phải thật nhanh.

- Ta đương nhiên biết việc này.

...

Lần này có thể nói tác chiến nhanh như chớp. Nếu chậm, Thiên Thần cung cử cường giả hư cảnh đến, Thanh Hồ Đảo coi

như toi công.

...

Hạt Tử Kiếm Thánh cùng tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ, mang theo Xạ Nhật Thiên Lang, cùng chạy tới nơi đóng quân của Ngân Giao quân ở biên giới bắc quận Giang Ninh. Đến nơi đóng quân, vì cẩn thận bọn người Hạt Tử Kiếm Thánh đợi tới quá nửa đêm, người đang ngủ say nhất lập tức xuất động quân đội!

Hạt Tử Kiếm Thánh hy vọng Quy Nguyên Tông có thể phát hiện ra Ngân Giao quân chậm một chút!

Ba vạn Ngân Giao quân!

Đều cưỡi thượng đẳng chiến mã, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Giang Ninh quận thành. Lần trước hành quân mất hơn nửa đêm mới đến, nhưng lần này, tốc độ Ngân Giao quân nhanh hơn quân đội bình thường nhiều. Vì muốn nhanh hơn, họ cởi giáp cho ngựa, đám lính cũng chỉ mặc khinh giáp.

Không có gánh nặng mấy trăm cân, chiến mã thượng đẳng chạy như bay.

...

Cộp! Cộp! Cộp!

Mặt đất như rung động, chỉ thấy hai ba thớt kỵ binh chạy song song. Đội quân kỵ binh liếc mắt nhìn không tới cuối điên cuồng lao về phía Giang Ninh quận thành ở phía nam. Tất cả chiến mã đều tung vó chân chạy điên cuồng. Khí thế vạn mã bốc lên làm cho thiên địa trước mặt họ tựa hồ đều như đang run lên.

- Lần này nhất định phải thành công.

Trên bầu trời đại quân, Hạt Tử Kiếm Thánh, tên thợ săn tóc

đen, Xạ Nhật Thiên Lang đều đang phi hành. Xạ Nhật Thiên Lang bị tên thợ săn tóc đen kéo theo mới có thể bay được.

- Từ bắc bộ tới Giang Ninh quận thành, phỏng chừng mất hai canh giờ.

Tên thợ săn tóc đen cười nói:

- Quận Giang Ninh nhận được tin này cũng mất hơn nửa canh giờ. Có bồ câu đưa thư truyền tin cho Thanh Châu... với hai ba ngàn dặm, cho dù là một con bồ câu đưa thư nhất đẳng cũng mất hai ba canh giờ. Đợi Thiên Thần cung biết thì đã chậm rồi.

- Ừm, một trận thành công. Đến khi trời sáng thì Quy Nguyên Tông đã thành một khoảng hoang tàn.

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói:

- Trừ phi tên Kính Ý đang ở quận Giang Ninh, nếu không tuyệt đối không cản nổi...

- Hy vọng hắn không ở Giang Ninh. Như vậy hắn cũng có thể còn mạng sống, chúng ta cũng bớt việc.

Tên thợ săn tóc đen cười.

- Nếu hắn ở đó, không thể trách chúng ta được.

Hai hư cảnh đại thành, thêm vào Xạ Nhật Thiên Lang.

Họ rất tin tưởng việc giết chết Kinh Ý.

...

Ba vạn Ngân Giao quân, từ quá nửa đêm bắt đầu chạy, một mạch chạy mãi, chừng hai canh giờ, lúc này trời đất đã dần sáng.

Ba vạn Ngân Giao quân đã vọt tới bắc tường thành Giang Ninh

quận thành.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 51

Món Khai Vị

Đêm tối.

Đằng Thanh Sơn cầm mật tín do Gia Cát Nguyên Hồng đưa tới, sắc mặt đại biến, giận dữ cười:

- Ha ha… Người của Thanh Hồ Đảo thật là chưa từ bỏ ý định. Xem ra lần trước chúng ta ra tay chưa đủ ác độc. Cũng tốt... đám súc sinh này không đánh đau là không biết sợ.

Đằng Thanh Sơn nổi giận!

Dựa theo tin tình báo, toàn bộ Ngân Giao quân biên giới ở bắc quận Giang Ninh đều đã ngoài! Có tới ba vạn Ngân Giao quân chứ ít gì!

- Muốn công thật nhanh, hành động diệt Quy Nguyên Tông ta. Để Thiên Thần cung không có cách nào cứu được.

Gia Cát Nguyên Hồng suy đoán.

- Sư phụ, giao cho con.

Đằng Thanh Sơn đi nhanh về phía luyện võ trường.

- Đợi sau khi hừng đông, sư phụ hãy về Quy Nguyên Tông cũng không muộn.

Trên Luyện võ trường, thanh Khai Sơn Thần Phủ đang cắm trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn vươn tay cầm lấy.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại gọi một tiếng.

Chỉ thấy trong một căn phòng lớn bên cạnh luyện võ trường, một bóng đen lao mạnh từ một cái cửa hầm' đặc biệt ra ngoài, cuối cùng nó lơ lửng ở phía trên Đằng Thanh Sơn. Chính là Lục Túc Đao Trì thân thể còn chỉ có hai trượng (năm thước), cho dù sau khi đạt tới hư cảnh thân thể nó đã nhỏ đi nhưng nó vẫn lớn hơn Cuồng Phong Ưng không ít.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng Lục Túc ĐaoTrì, cài Khai Sơn Thần Phủ sau lưng, ngón tay chỉ về hướng đông.

Vèo!

Lục Túc Đao Trì nhè nhẹ vỗ hai cánh, xé gió bay đi. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn không cảm giác được kình phong đập vào mặt.

...

Giữa bầu trời đêm, Lục Túc Đao Trì lập tức bay tới quận thành Giang Ninh.

- Việc lạ.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì, giật mình phát hiện... lưng Lục Túc Đao lại hình thành một cái lồng khí vô hình, làm Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng không bị gió thổi vào chút nào.

- Nguyên lai như thế.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận một quan sát một lát mới phát hiện ra.

Con Lục Túc Đao Trì có hai cái cánh đối nhau. Đôi cánh phía trước vừa vặn làm cho khí lưu thổi xéo lên phía trên.

Ba trăm dặm đường.

Chưa tới thời gian uống cạn một chén trà, Đằng Thanh Sơn chỉ vừa mới ngạc nhiên về đôi cánh đặc thù của Lục Túc Đao Trì, thì Giang Ninh quận thành đã xuất hiện trong tầm nhìn.

- Thật nhanh, không hổ là yêu thú phi hành hư cảnh. - Đằng Thanh Sơn thán phục vô cùng.

- Đao Trì, xuống dưới.

Đằng Thanh Sơn vỗ lưng Lục Túc Đao Trì, chỉ dẫn phương hướng.

...

Mặc dù trời còn chưa sáng, nhưng Quy Nguyên Tông vừa mới nhận được tin, đã triệu tập những quân sĩ Quy Nguyên Tông đang ngủ say, các đệ tử vừa rời giường, vội vàng đi lên tường thành.

Trên tường thành phía bắc.

- Kinh Ý tiền bối, đội Ngân Giao quân này từ phương bắc đến đây, khẳng định là đi theo quan đạo phương bắc tới Gia Cát Vân chỉ về hướng bắc, đồng thời cố tình liếc con quái vật đáng sợ cạnh Đằng Thanh Sơn..

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn mà đặc biệt là Lục Túc Đao Trì hiện thân, đã làm cho rất nhiều người hoảng sợ.

Hình dáng Lục Túc Đao Trì quá ghê sợ So với ác ma trong truyền thuyết còn ớn da gà hơn.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phương bắc.

- Tàng Phong, Long Cương vệ chuẩn bị xong chưa.

- Tiền bối, sáu ngàn huynh đệ Long Cương vệ tất cả đều chuẩn bị xong Tàng Phong vội một ưỡn ngực. Hắn biết người trước mắt là cường giả hư cảnh Kinh Ý.

Lúc này đám người Yến trường lão, Nghê trưởng lão đều đứng sau Đằng Thanh Sơn. So với Đằng Thanh Sơn và con Lục Túc Đao Trì lúc này cũng đứng bên cạnh, tất cả mọi người đều thấp hơn một chút.

- Chúng ta nhất định sẽ đánh cho ba vạn Ngân Giao quân thất bại thảm hại Tàng Phong tự tin đáp. Y không biết, hôm nay nếu không có Đằng Thanh Sơn, chỉ cần một con Xạ Nhật Thiên Lang cũng đủ đồ sát Long Cương.

Hừ hừ!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nhìn về phương bắc.

- Nghỉ ngơi đánh bóng binh khí đi. Đừng nóng, từ từ đợi. Đợi khi Thanh Hồ Đảo tới, chúng ta giết một trận?

- Đúng, giết từ từ.

Tất cả mọi người đều tin tưởng mười phần, bởi vì... có cường giả hư cảnh ‘ Kinh Ý ’ cạnh họ.

...

Thùng thùng, thùng thùng...

Mặt đất chấn động, tiếng vó ngựa dày đặc như nện vào lòng người. Chỉ thấy dưới tường thành bắc. Dòng kỵ binh liên miên từ

phương bắc đang chạy như bay đến. Những chiến mã thần tuấn, kỵ sĩ vũ dũng, ngàn vạn người chạy như bay, như nước vỡ đê sôi sục cuộn đến.

- Tới rồi.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười lạnh.

Hành vi tập kích của Thanh Hồ Đảo làm cho Đằng Thanh Sơn rất tức giận. Dù sao một khi hắn ly khai quận Giang Ninh, tỷ như hắn đi Thanh Châu gặp Lý Quân, nhân lúc đó, Thanh Hồ Đảo tới tập kích, hắn sẽ về không kịp. Thanh Hồ Đảo không phải sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông sao? Tông tộc họ Đằng ở quận Giang Ninh không phải cũng sẽ gặp nạn sao?

Thanh Hổ, Gia Cát Vân, muội muội Tiểu Thanh, cha mẹ...

Nếu mọi người chết.

Đằng Thanh Sơn có lẽ sẽ phẫn nộ tới phát điên.

- Tuyệt đối không để cho việc tập kích này tiếp tục phát sinh!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

- Rập rập...

- Rập rập...

Vô số kỵ binh nhanh chóng tập kết dưới tường thành bắc. Cả đám đều nhảy xuống chiến mã, nắm cương ngựa, tập kết rất có hệ thống. Đám kỵ binh này đều là Ngân Giao quân, mặc dù cưỡi ngựa chạy hai canh giờ cũng khá mệt, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba ảo ảnh từ trên trời cao đáp xuống.

- Ba?

Trên tường thành, bọn người Gia Cát Vân sợ tới mức giật bắn người.

Đằng Thanh Sơn thì nhìn ba bóng người giữa Ngân Giao quân, càng thêm phẫn nộ.

- Ha ha...

Ở quân trận đối diện truyền ra tiếng cười.

- Kinh Ý, không ngờ lần trước ta tha cho ngươi không chết. Lần này, ngươi lại tới Quy Nguyên Tông nữa. Ta cho ngươi một cơ hội... bây giờ ngươi cút ngay, ta còn có thể tha cho ngươi không chết, nếu không... chỉ có thể giết chung ngươi với chúng thôi.

Trong ngữ khí Hạt Tử Kiếm Thánh có vẻ cao cao tại thượng. Rõ ràng lần này hắn nắm chắc mười phần.

- Giết ta?

Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ, giận dữ cười.

- Thiết hạt tử, ta không thấy ngươi có được bao nhiêu phần bổn sự, thế mà cũng dám nói mạnh miệng.

- Kinh Ý, ngươi nghĩ rằng ngươi có thêm một con yêu thú là có thể thắng được sao?

Thiết hạt tử lơ lửng trên bầu trời đại quân.

- Nhanh lên.

Tên thợ săn tóc đen bên cạnh thúc dục. Trận này phải đánh thật nhanh!

Hạt Tử Kiếm Thánh vung tay lên, đồng thời thân thể trong

nháy mắt xuất hiện trước tường thành không tới một trượng, miệng quát:

- Tiến lên Giang Ninh quận thành. Tiêu diệt Quy Nguyên Tông. Giết hết cho ta!

Nói rồi, Hạt Tử Kiếm Thánh vung mạnh cây thiết côn nhỏ trong tay. Chỉ thấy liên tiếp chín bóng đen, cùng bắn về phía tường thành Giang Ninh quận thành, tốc độ cực nhanh. Đằng Thanh Sơn trên tường thành căn bản không kịp ngăn trở.

- Ầm ầm!...

Cửa thành dày dưới sự công kích của Hạt Tử Kiếm Thánh, ầm ầm nổ tung ra. Những miếng sắt vụn bay tán loạn, tường thành chấn động răng rắc, vỡ ra những khe hở lớn. Không ít lính Quy Nguyên Tông sau cửa thành đương trường bị đập chết. Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết, thê lương huyên náo không ngừng, máu tươi nhiễm đỏ cả cửa thành.

Trong nháy mắt, cửa thành đã bị phá!

- Giết!

- Giết!

Tiếng trống kịch liệt cũng dồn dập vang lên. Chỉ thấy vô số Ngân Giao quân xoay người lao lên ngựa, thúc chiến mã điên cuồng lao về phía cửa thành.

Trên cổng thành, Đằng Thanh Sơn sắc mặt lạnh lùng và Lục Túc Đao Trì cao hai trượng tựa như hai thiên thạch đồng thời bắn xuống tường thành.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn khẽ quát một tiếng.

Lục Túc Đao Trì còn ở giữa không trung, chưa đáp xuống đất, chỉ thấy trên bốn cánh tay nó truyền ra những tiếng ‘xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt’ dày đặc. Rồi những mũi nhọn dài cả thước, như những cây chủy thủ từ trên tay Lục Túc Đao Trì điên cuồng bay ra. Trên mỗi một cánh tay Đao Trì đều có hàng trăm con dao dày đặc!

Bốn cánh tay bay ra hơn bốn trăm mũi nhọn!

- Giết!

Đám kỵ mã quân sĩ Ngân Giao Quân hai mắt đỏ ké, chạy như bay. Nhưng khi chúng cách tường thành ba mươi trượng, những mũi nhọn với tốc độ nhanh tới mức hóa thành ảo ảnh đã xé gió tấn công tới!

Xì!

Xì!

Giống một cái vòng thịt dê, mũi nhọn sau khi đâm thủng người đầu tiên, lại bắn thủng người thứ hai, thứ ba... Dọc theo một đường thẳng, mũi nhọn một hơi bắn thẳng đến hết đà!

Hơn nữa không phải một mũi nhọn!

Hơn bốn trăm mũi nhọn!

Oang oang... oang oang...

Hơn bốn trăm mũi nhọn tạo thành một khu vực tử vong bao phủ toàn bộ đám lính Ngân Giao quân vừa xung phong lên. Tiếng xì xì giống như tiếng mưa rơi dày đặc xuyên phá áo giáp, cốt nhục liên tục vang lên. Mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân chỉnh tề xông lên hàng đầu liên tiếp bị ngã vật xuống ngựa!

Mấy ngàn người ngã ngựa, cảnh này cực kỳ hoành tráng!

- Rầm rầm ầm...

Chỉ nghe thấy như những tảng đá lớn rơi sầm xuống đất, rất nhiều kỵ sĩ ai nấy đều ngã ngựa. Vì chân còn dính trên bàn đạp, không ít chiến mã cũng đã va chạm vào nhau, trong lúc nhất thời người ngã ngựa đổ, mấy ngàn người ngã trên đất cùng với những thớt ngựa chạy hỗn loạn hoàn toàn ngăn chặn những người phía sau muốn lao lên.

- A!

- Cứu mạng, cứu ta.

- Đại ca.

Tiếng kêu gào từ mấy ngàn người ngã xuống truyền đến. Những mũi nhọn xuyên qua thân thể, ngoại trừ một bộ phận nhỏ xui xẻo bị bắn thủng chỗ yếu hại đã chết thảm tại chỗ, còn lại tuyệt đại bộ phận chỉ là trọng thương. Nhưng, vết thương do những mũi nhọn này tạo thành làm không ngừng chảy máu. Trong lúc nhất thời mùi huyết tinh tràn ngập khắp nơi.

Yên tĩnh! Một khoảng yên tĩnh!

Trên tường thành quân sĩ Quy Nguyên Tông lẫn binh bính Ngân Giao quân ở xa xa còn chưa kịp lao tới, ai nấy đều dại ra nhìn cảnh này. Chỉ một hai một hơi thở, toàn bộ mấy ngàn lính đã ngã xuống đất.

Đây toàn là những Ngân Giao quân tinh anh cả!

Một hơi thở, toàn bộ đều ngã!

- Ác ma, ác ma.

- Không thể, không thể.

- Đây là … đây là thần, là thần phải không?

Phía sau những Ngân Giao quân còn chưa lên kịp bây giờ đã

hoàn toàn tan vỡ, thậm chí còn có một bộ phận nhỏ thét lên, rồi thúc ngựa xoay người bỏ chạy. Đây căn bản không phải là chiến tranh, mà là đồ sát! Đồ sát chỉ một phía!

- Rập rập...

Trên chiến trường trong lúc nhất thời chỉ có những gào thét rên rỉ đau đớn thống khổ của đám lính ngã xuống đất, cùng với vô số tiếng ngựa hí.

Khiếp sợ.

Chẳng những người thường khiếp sợ, đến cả Hạt Tử Kiếm Thánh và tên thợ săn tóc đen đang lơ lửng giữa không trung cũng khiếp sợ. Cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một người một yêu thú đang đứng sừng sững trước đám quân sĩ trọng thương rên rỉ kia.

Vèo! Vèo! Vèo!

Những mũi nhọn dày đặc từ xa xa lại quay vòng, bay trở về bên người Lục Túc Đao Trì, tất cả đều cắm vào bốn cái đao trên cánh tay nó.

- Đao Trì, cám ơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lục Túc Đao Trì bên cạnh. Đằng Thanh Sơn sớm đã biết về năng lực của Lục Túc Đao Trì... Phải biết là nếu bắn ra hai ba ám khí mũi nhọn, chỉ chuyên môn khống chế hai ba cây này thôi, thì đến cả cường giả hư cảnh cũng có thể bị uy hiếp. Một hơi phát ra hơn bốn trăm cây, sẽ tiêu hao rất nhiều ‘ Thần ’, hơn nữa uy lực cũng yếu đi không ít.

Nhưng để đồ lục quân đội thì tuyệt đối là thứ tốt nhất, nhanh nhất!

- Kinh Ý, ngươi...

Hạt Tử Kiếm Thánh giận tới nỗi mặt xạm đi, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì.

- Thiết hạt tử, ngươi không phải nói muốn giết chết ta, muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông sao?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn, trong buổi sáng rạng đông, cơ hồ vang vọng cả chiến trường, không ngừng quanh quẩn trong thiên địa.

- Quy Nguyên Tông ta có tới hơn mười vạn người. Ngân Giao quân của ngươi bây giờ mới chết có mấy ngàn người thôi. Đây chỉ là món khai vị thôi. Nhưng chắc món khai vị này cũng không tệ lắm, ngươi muốn ăn thêm lần nữa không?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 52

Đại Hư Cảnh Kịch Chiến

Hạt Tử Kiếm Thánh giận muốn thổ huyết. Không phải vì Đằng Thanh Sơn nói mà phẫn nộ, mà bởi vì tự nhiên xuất hiện con yêu thú một hơi giết chết hoặc làm bị thương mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân, làm cả Ngân Giao quân hoàn toàn tan vỡ. Nói cách khác, kế hoạch lần này muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông, đã thất bại tới chín thành! Còn có một thành có thể hy vọng là giết chết tên Kinh Ý! Giết chết con con yêu thú đó.

Như vậy sĩ khí Ngân Giao quân mới có thể lên được, mới có thể kích động sùng bái, rồi nghe kỳ hiệu lệnh của Hạt Tử Kiếm Thánh, tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

- Thiết hạt tử, còn chưa động thủ sao?

Hắc y thợ săn truyền âm.

- Ngươi và Xạ Nhật Thiên Lang đi giết con yêu thú đó. Còn Kinh Ý cứ giao cho ta.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Được.

Tên thợ săn tóc đen trả lời rất đơn giản.

- Ngao ngô...

Tên thợ săn tóc đen phát ra một tiếng gầm gừ với con Xạ Nhật Thiên Lang phía dưới.

Vèo! Vèo! Vèo!

Cơ hồ đồng thời cả ba cái bóng đều lao ra rất nhanh.

- Kinh Ý, chết đi!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lên một tiếng lớn.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt ra hiệu cùng động thủ. Ở chung với Đằng Thanh Sơn mấy ngày nay, Lục Túc Đao Trì có thể hiểu một vài ý đơn giản của Đằng Thanh Sơn.

Ầm! Ầm!

Sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bung ra, toàn thân nổi đầy gân xanh, hai mắt lóe ra như điện làm cho người ta không dám nhìn thẳng, trông như một ma thần cái thế cầm Khai Sơn Thần Phủ, điên cuồng lao tới. Những bước chân vô cùng xảo diệu, liên tiếp hai lần lắc người đã đến bên trái Hạt Tử Kiếm Thánh rồi.

- Thiết Ngũ, thưởng thức một búa của ta.

Tiếng quát lớn như tiếng sấm điếc tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

Chỉ thấy trên lưỡi Khai Sơn Thần Phủ có ba luồng hào quang lưu chuyển. Thần phủ lướt qua, không gian méo xệch, tuyệt học do Vũ Hoàng sáng chế sáu ngàn năm trước, sáu ngàn năm sau lại được phô diễn. Khai Sơn Thần Phủ chém xuống, trong lúc nhất thời Hạt Tử Kiếm Thánh căn bản không thể né tránh được chiêu này, chỉ có nước phải ngạnh kháng.

‘Kinh Ý này học phủ pháp này ở đâu nhỉ, ai sáng tạo ra chiêu

mà lợi hại như thế. ‘ Lão mù thầm rủa.

- Hừ.

Bề ngoài thì Hạt Tử Kiếm Thánh vẫn cười lạnh một tiếng, thiết côn nhỏ trong tay nhìn như điểm ra rất tùy ý!

Chỉ một điểm như vậy.

Choang!

Một tiếng vang trong trẻo. Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy một luồng sức mạnh hùng hậu xuyên qua Khai Sơn Thần Phủ nhanh chóng truyền vào người. Hai tay không khỏi tê rần đi. Cả người Đằng Thanh Sơn như một con cá lượn theo một đường cong trôi tuột về phía sau. Liên tiếp hai đạo hào quang màu đen của Hạt Tử Kiếm Thánh phóng tới đều bị Đằng Thanh Sơn né tránh.

‘Thân pháp của tên Kinh Ý này khác với lần trước. ’ Hạt Tử Kiếm Thánh chấn động.

‘Ta một mình muốn giết Hạt Tử Kiếm Thánh, sợ thực lực không đủ. ‘

Trong lúc thoái lui, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu được điểm này...

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn truyền âm quát.

Xạ Nhật Thiên Lang và hư cảnh đại thành cường giả ‘Thân Công Đồ’ cùng đánh với Lục Túc Đao Trì. Vốn Lục Túc Đao Trì vừa giao thủ với ‘Xạ Nhật Thiên Lang’ một chiêu, đánh cho Xạ Nhật Thiên Lang phải rú lên. Đang lúc Thân Công Đồ kéo cung nạp tiễn, cánh cung trông như làm bằng gỗ đã được kéo căng kết cỡ.

Đúng lúc này, Đằng Thanh Sơn truyền âm một tiếng làm Lục

Túc Đao Trì lập tức đập mạnh hai cánh, lượn một vòng cung dễ dàng vòng qua hắn, dùng tốc độ kinh người đánh vào Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Ha ha, Thiết Ngũ, chúng ta trở lại rồi.

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, cùng Lục Túc Đao Trì một trước một sau, đồng thời bổ về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hừ.

Hạt Tử Kiếm Thánh không sợ chút nào.

- Cũng tốt, ta giải quyết con yêu thú này.

Hắn hiển nhiên cho rằng Lục Túc Đao dễ giết hơn Kinh Ý.

Trong lòng nghĩ như thế, nên Hạt Tử Kiếm Thánh vội thi triển thân pháp thoát khỏi Đằng Thanh Sơn, muốn đấu riêng với Lục Túc Đao.

- Muốn tách rời khỏi ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Thân thể chỉ chớp động hai lần, đã áp sát vào cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh. Đằng Thanh Sơn sau khi dung hợp thân pháp trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức với thân pháp do lúc trước mình lĩnh ngộ ra, bây giờ sử dụng cứ như nước chảy mây trôi.

- Khó thật.

Hạt Tử Kiếm Thánh khẩn trương.

Không còn kịp rồi. Lão bị đằng Thanh Sơn, Lục Túc Đao một trước một sau vây chặt. Nhất thời Khai Sơn Thần Phủ của Đằng Thanh Sơn mang theo ba hào quang bổ thẳng vào đầu. Còn Lục Túc Đao thì âm hiểm áp vào người Hạt Tử Kiếm Thánh, bốn lưỡi đao trên cánh tay đồng thời chém vào Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Vù vù...

Mắt Hạt Tử Kiếm Thánh không thấy gì, nhưng lại có thể cảm ứng được cảnh tượng chung quanh.

Trong cảm ứng, không gian chung quanh lão trong lúc nhất thời bị một cái búa, bốn thanh cự đao chém nát. Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ có một cây thiết côn nhỏ, làm sao chống đỡ được tới năm thế công.

- Hát!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát lớn một tiếng, trong lúc nhất thời cả người như một con quay xoay tròn. Cây thiết côn nhỏ đánh mạnh vào Khai Sơn Thần Phủ. Dựa vào lực phản chấn đáng sợ làm cho tốc độ xoay tròn càng thêm nhanh, trong nháy mắt đã ngăn trở được ba đao của Lục Túc Đao.

Đao thứ tư, bị Hạt Tử Kiếm Thánh dùng tay trái rảnh rỗi đập mạnh một cái gạt phắt ra.

- Chết!

Thiết côn nhỏ vung lên, như một luồng hắc mang đâm thẳng vào thân thể Lục Túc Đao, ở chỗ giữa ngực và bụng.

- Hống!

Cặp đồng từ đỏ như máu của Lục Túc Đao lóe lên hồng quang, có vẻ rất âm hiểm - Vù!

...

- Vù!

Hai chân dưới của nó vung mạnh, chân nó là cả một thanh đao. Mũi đao ở đầu xương chân chọc từ dưới lên nửa thân trên của Hạt Tử Kiếm Thánh. Không chỉ như thế, chi trên của Lục Túc

Đao còn đột nhiên bắn ra hai mũi nhọn.

Veo...

Veo...

Bắn rất mạnh, rất gần!

Hai chân Hạt Tử Kiếm Thánh cơ hồ phản xạ có điều kiện co lên rất mạnh, đập vào chi dưới của Lục Túc Đao Trì. Nhưng hai mũi nhọn lại bay quá nhanh, xạ thẳng vào ngực Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Choang! Choang!

Tiếng vang như sắt thép va chạm. Hắc y trên người Hạt Tử Kiếm Thánh bị bắn thủng, lộ ra chiếc áo màu bạc bên trong.

Hạt Tử Kiếm Thánh thối lui rất nhanh. Trán đẫm mồ hôi lạnh.

- Yêu thú này đáng sợ thật, căn bản là được sinh ra để đánh nhau.

Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ giao thủ một lần đã sợ tới mức giật bắn người.

- Bốn chi trên và hai chi dưới, đều sắc bén dị thường, bằng vào sáu thanh đao đồng thời công kích, hơn nữa còn có những mũi nhọn... Không ngờ hai cây vừa bắn ra có uy lực kinh người như thế. Hơn nữa, ta vừa rồi đâm một cái lại không làm nó bị thương... Mặc dù nói là đã bị tập kích của nó làm ảnh hưởng, nhưng một cú đâm này cũng phải có uy lực sáu thành, hẳn lân giáp của nó thật là...

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm ứng rất rõ ràng trong vòng xung quanh mấy trượng.

Lão vừa rồi không phát hiện được lân giáp của Lục Túc Đao

Trì có tổn hại gì cả.

Phòng ngự đáng sợ! Sáu thanh ‘đao’ công kích! Còn có ám khí!

Yêu thú như thế, đích xác đã sinh ra để chém giết.

- Lại để hắn thoát mất.

Đằng Thanh Sơn thấy cảnh này, không khỏi chửi thầm.

Giết Hạt Tử Kiếm Thánh là kế hoạch của Đằng Thanh Sơn sớm đã định ra. Hắn muốn Lục Túc Đao Trì đột nhiên tập kích, đáng tiếc...

- Tên này mặc thần giáp trên người.

Một bộ chiến giáp toàn thân, kể cả giày chiến, bảo vệ tay, mũ trụ, nội giáp. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh này khi đánh nhau, không muốn mặc áo giáp toàn thân, nhưng lão mặc nội giáp, bảo vệ tay, giày chiến. Nguyên nhân chính là nội giáp của thần giáp và giày chiến của thần giáp mới giúp cho lão thoát nạn.

- Thân Công Đồ, ông và Thiên Lang, mau mau giết chết con yêu thú này đi. Lân giáp con yêu thú này có phòng ngự rất mạnh. Dùng âm kình đả thương nội phủ, không nên dùng kình đạo cương mãnh!

Hạt Tử Kiếm Thánh vội truyền âm.

Đích xác, đây là nhược điểm của Lục Túc Đao Trì.

Năm đó Đằng Thanh Sơn chính là dùng ‘Phách Sơn’ mới đánh bại được Lục Túc Đao Trì lúc đó đột phá thành hư cảnh.

- Kinh Ý!

Hạt Tử Kiếm Thánh quát một tiếng, hóa thành một lưu quang màu đen, lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Thiết Ngũ. Ông xem ta giết chết Kinh Ý đây.

Một thanh âm chợt vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh, rồi lập tức tỏ vẻ mừng rỡ:

- Tên Kinh Ý này rất khó đối phó. Chẳng lẽ Thân Công Đồ bỏ ra một cây Phá Hư tiễn à? Nếu không, nó sao dám tin tưởng mười phần như thế.

Tuyệt học của Xạ Nhật Thần Sơn chính là kỹ năng cung tiễn, có thể nói thần tiễn của Xạ Nhật Thần Sơn có uy lực tới cực hạn. Đến cả cường giả hư cảnh đại thành mà gặp phải một tiễn mạnh nhất của Thân Công Đồ cũng phải kiêng kỵ.

- Hống.

Lục Túc Đao Trì gầm lên một tiếng, tựa hồ đang nhắc nhở Đằng Thanh Sơn.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, bất chấp công kích của Hạt Tử Kiếm Thánh. Vì hắn thấy tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ ở ngoài trăm trượng đang kéo tên, trong lúc nhất thời các loại ánh sáng tụ tập vào cây thần cung cổ xưa, đồng thời cũng phát ra kim quang mờ ảo quanh mũi tên. Nó chợt xé rách hư không, để lại một tàn ảnh trong không khi, sau một khắc đã tới trước người Đằng Thanh Sơn, tốc độ nhanh tới ghê rợn!

- Chết đi.

Thân Công Đồ cười lạnh:

- Ta cũng chỉ có mười cây Phá Hư tiễn thôi. Để xem ngươi có chết không.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn đã đưa cây Khai Sơn Thần Phủ để sẵn trước mặt, một tiễn nhanh và mãnh liệt như thế, hắn không thể tránh kịp. Động tác duy nhất là đưa Khai Sơn Thần Phủ che chắn trước người.

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm giác thấy một luồng sức mạnh xuyên thấu rất đáng sợ truyền tới.

- Mạnh thật.

Chỉ thấy cả người Đằng Thanh Sơn tựa như một viên sao băng lùi về phía xa xa, bị đánh bay rất nhanh.

- Vù vù..

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy thấy không khí đang rít lên, cả người điên cuồng bị đánh bay, Đằng Thanh Sơn căn bản không lãng phí khí lực để khống chế mình dừng lại. Hắn chỉ chú ý đề phòng Hạt Tử Kiếm Thánh công kích.

Nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh không tập kích, lão chỉ khiếp sợ nhìn cảnh này.

'Cái gì? Hắn, binh khí của hắn không vỡ à? '

'Búa này khẳng định là do binh khí thiếp thân do một cường giả động hư, dùng lực thế giới của mình luyện mấy trăm năm. ' Hạt Tử Kiếm Thánh kinh ngạc đến ngây người.

Phá hư tiễn có uy lực rất lớn.

Một khi bắn ra, Phá hư tiễn cũng sẽ hỏng luôn. Nhưng bình thường, nó có thể bắn thủng binh khí ngăn cản của địch nhân, giết chết đối thủ.

Nhưng...

Đằng Thanh Sơn dùng một thanh búa để ngăn trở.

Sau khi bay ra xa một hai dặm, hắn lại khéo léo đạp mạnh vào tường thành Giang Ninh quận thành, làm cả tường thành khẽ lắc lư một chút. Hàng vạn lính đang xem cuộc chiến trên tường thành đều lảo đảo, cả đám đều kinh ngạc đến ngây người. Mọi người nhìn xuống những cái hố khổng lồ phía dưới, mặt đất nứt rạn, nói không ra lời.

Xoẹt, xoẹt...

Đằng Thanh Sơn từ đạp thủng tường thành một lỗ rồi bắn ra, cười ha ha nói:

- Đã nghe thần tiễn của Xạ Nhật Thần Sơn lâu rồi, hôm nay vừa thấy, quả thật bất phàm.

- Cái gì.

Thân Công Đồ sắc mặt tái nhợt.

Đằng Thanh Sơn cười to. Mặc dù ngoài miệng thống khoái, nhưng trong lòng thì phát khổ. Hai tay hắn đã bị chấn động đến mức chảy máu.

'May mà có Khai Sơn Thần Phủ '

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, đồng thời nhìn về phía Lục Túc Đao xa xa, một người một yêu cách nhau một hai dặm, chỉ một ánh mắt trao đổi là Lục Túc Đao đã hiểu ý của Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 53

Đánh Cho Ngươi Sợ.

Ầm!

Đạp chân xuống đất, Đằng Thanh Sơn nhảy mạnh lên cao, dùng sức mạnh thân thể cộng thêm với việc khống chế lực thiên địa nhảy cao tới hơn trăm trượng. Đồng thời Lục Túc Đao từ xa hiểu ý Đằng Thanh Sơn.

Vèo!

Lục Túc Đao vỗ hai cánh lượn một vòng hình cung, dùng tốc độ kinh người bay về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn rất nhẹ nhàng đáp xuống lưng Lục Túc Đao.

- Kinh Ý, đừng chạy!

Hạt Tử Kiếm Thánh tức giận quát lớn, hóa thành một luồng lưu quang màu đen bay vù tới.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Lục Túc Đao lóe lên vẻ khinh thường. Nó khẽ vỗ hai cánh vẽ thành một đường cong với độ khó cực cao ở giữa trời, làm Hạt Tử Kiếm Thánh căn bản không có cách nào đuổi theo được. Sau đó Lục Túc Đao hóa thành một luồng ảo ảnh màu đen nhanh chóng bay về phía tên thợ săn tóc đen Thân Công Đồ xa xa.

- Ha ha! Thiết Ngũ, từ từ mà đuổi nhé.

Tiếng cười Đằng Thanh Sơn vẫn còn quanh quẩn bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Tốc độ phi hành của con yêu thú này thật quá cao.

Đôi mắt xám trắng của Hạt Tử Kiếm Thánh lóe lệ mang.

Đứng trên lưng Lục Túc Đao, mục quang Đằng Thanh Sơn lóe lên như điện.

- Chúng ta giải quyết đám này!

Một đối một, mình không thể giết chết hư cảnh cao thủ của Xạ Nhật Thần Sơn. Nhưng... hai đấu một thì có lẽ làm được.

- Ừm, còn dùng cung tiễn nữa à?

Đằng Thanh Sơn vừa thấy Thân Công Đồ kéo dây cung, liền cười to một tiếng.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Lục Túc Đao cũng lóe hàn quang. Chỉ thấy hai cánh nó bắt đầu rung động với tốc độ rất cao, lập tức giữa không trung giống như xuất hiện hai con Lục Túc Đao bay song hành. Cảnh này làm cho Thân Công Đồ vốn chuẩn bị bắn tên cũng giật mình.

- Không ổn!

Tên thợ săn tóc đen 'Thân Công Đồ' biến sắc, với tốc độ phi hành và sự quỷ dị của Lục Túc Đao, khi nó bay với tốc độ cao, Thân Công Đồ cũng không chắc một tiễn có thể bắn trúng.

" Hừ, bản lãnh đảo người thay đổi đường bay với tốc độ cao của Lục Túc Đao, chỉ sợ cả Tiểu Thanh cũng không làm được như thế." Đằng Thanh Sơn thầm nói: "Lục Túc Đao có hai lớp cánh, hơn nữa cánh rất mỏng, mới có thể biến hóa với tần suất cao như thế

được.” Từ khi Lục Túc Đao đột phá thành hư cảnh, khi luận bàn hoặc phối hợp với Lục Túc Đao, hắn đã sớm thử không ít lần.

Dù sao, các đại tông phái trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều cao thủ, đương nhiên Đằng Thanh Sơn phải chuẩn bị đầy đủ.

- Ngao ngô...

Thân Công Đồ vội gầm khẽ một tiếng.

Vèo!

Con cự lang trắng bạc cũng chạy tới bên cạnh Thân Công Đồ. Đằng Thanh Sơn giữa trời cao cưỡi con Lục Túc Đao đã đáp xuống. Lúc này, Đằng Thanh Sơn vận hết sức mạnh, đồng thời hai tay đưa lên cao, Khai Sơn Thần Phủ trong tay thi triển thức thứ mười tám trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức.

- Hả?

Thân Công Đồ rút đoản đao bên hông ra. Đối mặt với một búa của Đằng Thanh Sơn, hắn căn bản chỉ có thể ngạnh kháng, bởi vì hắn có cảm giác cho dù hắn thối lui mấy trượng, cái búa đó vẫn sẽ ở ngay trước mắt mình... Do đó, không bằng đứng tại chỗ gồng mình kháng cự.

So với tiễn pháp, đao pháp của hắn kém hơn nhiều.

” Nhưng ta là hư cảnh đại thành, chẳng lẽ không so được với một tên chưa tới hư cảnh đại thành sao?” Ánh mắt Thân Công Đồ lạnh đi, đoản đao thủ chặt ngay eo lưng, dán mắt nhìn vào búa của Đằng Thanh Sơn.

Cười đểu...

Búa chưa tới, không gian đã chấn động. Song chưởng tráng kiện của Đằng Thanh Sơn mang theo lực thiên địa, dùng toàn bộ

sức mạnh thi triển một búa lôi đình!

- Phá cho ta!

Đằng Thanh Sơn quát lớn phẫn nộ.

" Đúng là lúc này." Trong nháy mắt Thân Công Đồ vung đao!

Một lưu quang lóe sáng giao kích với hào quang trên Khai Sơn Thần Phủ. Thân Công Đồ và Đằng Thanh Sơn đồng thời bị chấn văng ra xa. Ngay vào lúc Đằng Thanh Sơn và Thân Công Đồ giao thủ … Lục Túc Đao muốn công kích Thân Công Đồ đã bị con cự lang trắng bạc Xạ Nhật Thiên Lang ngăn lại.

- Ngao...

Con cự lang trắng bạc gào lên.

- Hống...

Hai mắt màu đỏ của Lục Túc Đao dán mắt vào đối thủ, gầm khẽ một tiếng rồi vọt lên.

Khi Lục Túc Đao đến gần, thân thể con cự lang trắng bạc lao mạnh đi, đồng thời từ chiếc sừng trên trán nó bắn ra một luồng lệ mang màu bạc. Luồng lệ mang màu bạc này tựa như một luồng sét bổ về phía Lục Túc Đao với tốc độ kinh người. Nhưng Lục Túc Đao chỉ vung lên một cái đao..

Một tiếng 'Sập'. Lệ mang màu bạc bị chấn tán đi. Lục Túc Đao hơi khựng lại, rồi tiếp tục tràn tới.

Con cự lang trắng bạc linh hoạt nhảy tại chỗ liên tục ba lượt, lưu lại một ảo ảnh, sau đó lao nhanh về phía Lục Túc Đao mang theo một luồng gió tanh. Hai chân trước con cự lang trắng bạc lóe ra ánh sáng lạnh buốt chụp nhanh thân Lục Túc Đao.

Cũng có lẽ là con cự lang trắng bạc này có tốc độ quá nhanh.

Cũng có lẽ là Lục Túc Đao quá tự tin.

Lục Túc Đao vẫn không tránh mà trực tiếp đánh lại. Nó múa lên bốn cái đao tay, chém vào con cự lang trắng bạc!

Choang! Hừ------

Đao tay và hai móng của con cự lang trắng bạc va chạm thành tiếng va chạm chói tai, thậm chí còn sinh ra điện quang và tia lửa. Nhưng Lục Túc Đao có ưu thế nhiều tay. Cho dù con cự lang trắng bạc cố gắng né tránh, vẫn có một đao tay bổ vào lớp lông trên chi trước của con cự lang.

Tuy lớp da của con cự lang trắng bạc cực kỳ cứng rắn, nhưng đao tay sắc bén vẫn xé được một vết thương dù rất khó khăn. Máu đỏ vừa rỉ ra, con cự lang trắng bạc đã lập tức phong bế ngay vết thương.

- Ngao, ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc như phát khùng, điên cuồng đánh nhau với Lục Túc Đao ở cự ly gần. Nhìn những động tác như điên cuồng, nhưng mỗi một chiêu nó đánh đều nhanh như chớp, hơn nữa đều cực kỳ xảo diệu, trong đó bao hàm cả việc mượn lực, đả lực, các loại tập kích rất khó lòng phòng bị.

- Bùng!

Lục Túc Đao bị con cự lang trắng bạc dùng cái đuôi quất trúng thân, bị ném văng lên.

- Ngao...

Trên người đã có bốn năm vết thương, con cự lang trắng bạc hưng phấn lao tới.

Nhưng Lục Túc Đao ở giữa không trung vỗ nhẹ bốn cánh, lập

tức nhanh chóng khôi phục cân bằng. Trong ánh mắt đỏ ké của Lục Túc Đao tràn đầy sự giận dữ. Nó rốt cục tức giận rồi, bổ thẳng xuống. Bốn cánh tay và đôi chân, sáu thanh “chiến đao” đồng thời huơ lên bổ về phía con cự lang trắng bạc…

Veo! Veo!

Trong khi hai con giao chiến với nhau, còn có hai mũi lao nhọn chợt bắn ra. Lớp da của con cự lang trắng bạc thật sự quá cứng. Lao nhọn cũng chỉ có thể miễn cưỡng đâm vào một nửa, Lục Túc Đao đành khống chế bay về.

Nhưng...

Sáu thanh "chiến đao" của Lục Túc Đao lại vô cùng đáng sợ. Chỉ thấy sáu thanh chiến đao múa lên điên cuồng, nhìn như hỗn loạn, nhưng hàm chứa đao pháp Lục Túc Đao khổ tu mấy ngàn năm. Kì thực đến cả Hạt Tử Kiếm Thánh nắm trong tay lực thiên địa nhiều như vậy hay rất nhiều cường giả hư cảnh đại thành khác cũng gặp thiệt thòi trước Lục Túc Đao.

” Lục Túc Đao nổi khùng rồi.” Đằng Thanh Sơn liếc mắt, không khỏi thất kinh.

Một khi Lục Túc Đao phát điên, nó sẽ dùng bốn cánh khống chế cân bằng, sáu thanh chiến đao sẽ toàn lực tiến công. Khi đó Lục Túc Đao rất đáng sợ, đến cả Đằng Thanh Sơn cũng cam bái hạ phong.

Quả nhiên.

Híc híc! Híc híc!

Hai con hư cảnh yêu thú phát điên chính diện chém giết, vết thương trên người con cự lang trắng bạc càng lúc càng nhiều. Đặc biệt những vết thương trên người con cự lang trắng bạc lúc trước, lại bị Lục Túc Đao chém vào đó lần nữa. Thoáng cái, trên người

con cự lang màu bạc xuất hiện những vết thương rất lớn.

- Ngao ngô...

Dù còn đang phát điên, con cự lang trắng bạc lúc này lập tức gào lên một tiếng, quay đầu nhảy đi, hóa thành một lụồng lưu quang màu bạc nhanh chóng tháo chạy.

Những vết thương tầm thường thì con cự lang trắng bạc này không sợ, nhưng Lục Túc Đao lại cứ dùng đao bổ vào cùng một chỗ... Con cự lang trắng bạc phải sợ thôi.

Kỳ thật toàn thân nó đều không ngừng nhúc nhích và né tránh, muốn chém trúng cùng một chỗ trên thân thể khổng lồ của con cự lang trắng bạc là rất khó. Đáng tiếc Lục Túc Đao có sáu thanh đao, mỗi lần sơ sót là con cự lang trắng bạc trúng chiêu ngay.

- Hống...

Lục Túc Đao hưng phấn bay lên không, lân giáp màu đen trên người nó cũng có một vài vết xước nhỏ, hiển nhiên lợi trảo của con cự lang trắng bạc cũng không phải dễ chịu gì.

Vèo!

Lục Túc Đao xé gió bay đi. Trên mặt đất, con cự lang trắng bạc bỏ chạy. Nói về tốc độ, chạy sao bằng được với Lục Túc Đao phi hành??

- Thiết Ngũ! Xú hạt tử! Nhanh …. Nhanh cứu Thiên Lang!

Bị Đằng Thanh Sơn quấn lấy, Thân Công Đồ vô cùng lo lắng truyền âm.

Nói thì chậm, khi con cự lang trắng bạc và Lục Túc Đao cận chiến, e rằng chỉ chớp mắt đã giao thủ cả trăm chiêu. Do đó con cự lang trắng bạc và Lục Túc Đao cận chiến mới chỉ một hơi thở mà

thôi.

Vèo!

” Tên Thân Công Đồ nóng nảy thật rồi. Nếu con yêu lang này chết tại đây, chắc chắn sẽ gây thù với Xạ Nhật Thần Sơn.” Hạt Tử Kiếm Thánh không dám chần chờ.

Đối với Xạ Nhật Thần Sơn thì một con yêu lang còn quan trọng hơn cả một cường giả hư cảnh.

Hạt Tử Kiếm Thánh bay tới đó, nhưng...

- Ngao...

Trên mặt đất không chạy thoát được, con cự lang trắng bạc vội khoan mạnh xuống đất, thi triển bản lĩnh khoan đất của nó. Năm xưa khi chưa đột phá hư cảnh, con cự lang trắng bạc dựa vào một chiêu khoan đất đã tránh thoát không ít yêu thú phi hành đuổi giết. Lần này, nó cũng thi triển chiêu này!

Khoan đất!

- Hống...

Lục Túc Đao hưng phấn gừ to, chúi mạnh xuống đất.

Vừa vào lòng đất!

Chỉ thấy trong sáu cái đao của Lục Túc Đao, hai chi trên chĩa ra phía trước, hai chi giữa và hai chi dưới áp sát vào thân thể. Rồi những gai nhọn trên sáu chân Lục Túc Đao bắt đầu rung động điên cuồng. Trong nháy mắt, Lục Túc Đao trông tương tự như một con rết có hơn sáu trăm chân.

Hơn sáu trăm gai nhọn bắt đầu xoắn ốc, y như một máy khoan điện.

Vèo!

Cường giả hư cảnh nhân loại dựa vào sức mạnh xông tới, con thú dựa vào bốn móng vuốt lao xuống dưới. Còn Lục Túc Đao chính là một cái máy khoan điện, nó khống chế những mũi nhọn đủ mọi hướng, hình thành lực đạo xoay tròn đáng sợ, hơn nữa còn được lực thiên địa gia tốc.

Nhanh đến cực hạn!

Chỉ trong nháy mắt, con cự lang trắng bạc chạy trốn phía trước đã bị Lục Túc Đao vượt qua!

- Ngao ngô... ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc hoảng sợ đến cực điểm. Nó phát hiện trong khu vực rõ ràng có con Lục Túc Đao đang chạy tới. Con cự lang trắng bạc không ngờ,... một yêu thú phi hành lại khoan đất đáng sợ như vậy. Tuyệt đối là thứ yêu thú khoan đất đáng sợ nhất mà nó gặp qua.

Tính sai!

Vèo!

Con cự lang trắng bạc muốn chạy lên mặt đất.

- Hống...

Nhưng, Lục Túc Đao đã đuổi kịp rồi.

...

Lúc này, bị Đằng Thanh Sơn cuốn lấy căn bản không có cách nào đi giúp được con cự lang trắng bạc, thần tình Thân Công Đồ cuống quít, hắn truyền âm quát:

- Thiết Ngũ, ở dưới đất, nhanh … nhanh!!!

Nếu không thì đã muộn!

Một khi con cự lang trắng bạc tiêu đời, Thân Công Đồ khẳng định sẽ hận Hạt Tử Kiếm Thánh tới chết.

" Ta phải khoan đất à?" Vốn đang ở trên không đợi con cự lang trắng bạc ra ngoài, Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ đành nghiến răng lao xuống đất.

- Ngao ngô...

Một tiếng tru hoảng sợ lẫn đau đớn từ dưới đất vọng lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 9
Chương 54

Kinh Thiên Hạ.

Đám lính thủ vệ trên tường thành phía bắc Giang Ninh quận thành nhìn như đóng đinh vào trận chiến giữa các cường giả hư cảnh dưới thành. Mặc dù tốc độ đối chiến cường giả hư cảnh làm họ hoa cả mắt... nhưng ai chiếm ưu thế, ai rơi vào thế yếu, đám thủ vệ đều có thể thấy được.

" Yêu thú của Kinh Ý tiền bối, con yêu thú hình người cao hai trượng, một chiêu khiến cho mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân ngã gục."

" Kinh Ý tiền bối đấu với tên thợ săn bắn tên có thể bất phân thắng bại, khi đánh với lão mù hắc y thì Kinh Ý tiền bối ở vào thế hạ phong."

Một tên binh vệ đứng trên tường thành đang không ngừng lẩm bẩm trong lòng, chỉ sợ mình quên.

Hắn tên là Hồ Xuyên, là thành viên trong Thành Vệ Quân Giang Ninh quận thành.

Làm một lính Thành Vệ Quân, tiền lương cũng không phải là cao. Muốn sống thoải mái ở Giang Ninh quận thành, muốn cưới được mỹ nữ xinh đẹp, nuôi cha mẹ già, thì chỉ tiền lương là không đủ. Do đó, hắn làm thêm vài thứ... Lần này hắn nhận một việc làm thêm...

Dựa theo người thuê dặn, một khi Giang Ninh quận thành phát sinh đại chiến của cường giả cấp bậc cỡ Kinh Ý tiền bối, phải quan sát kỹ, ghi nhớ lại toàn bộ quá trình này.

Sau đó thuật lại toàn bộ quá trình cho người thuê mình là có thể có được năm trăm lượng bạc!

Năm trăm lượng bạc! Đối với một binh vệ hạng bét, quả là khoản tiền cực lớn. Do đó đương nhiên hắn nhận ngay... Hơn nữa hắn xem ra, sau loại siêu đại chiến này, sẽ có rất nhiều lời bàn luận. Do đó hắn có kể lại cũng không tính là tổn hại tới ích lợi của Quy Nguyên Tông, tiền đó hắn nhận rất thanh thản.

Loại người như Hồ Xuyên, coi như là 'nhân viên thuê ngoài' của một vài tổ chức tình báo của các thế lực lớn.

Dù sao có vài nơi, người của tổ chức tình báo cũng không dễ đi vào được.

Quá trình đối chiến giữa cường giả hư cảnh, cũng coi như là tiết lộ một vài bí mật của cường giả hư cảnh. Do đó tám đại tông phái trong thiên hạ đều rất trọng thị. Giá thu mua loại tin tình báo này rất cao. Binh vệ bình thường quan khán cũng không cố tình nhớ kỹ, có rất nhiều chi tiết sẽ không để ý lắm. Nhưng người được thuê làm sẽ chuyên tâm nghi nhớ.

" Tên thợ săn bắn ra một tiễn, đánh bay Kinh Ý tiền bối tới hai dặm, đập vào trên tường thành. Kinh Ý tiền bối vẫn không việc gì."

" Bang thủ của Kinh Ý tiền bối, con yêu thú hình người phi hành rất nhanh, một cái đã biến thành hai."

" Yêu thú hình người đuổi theo con cự lang trắng bạc, chui vào lòng đất."

Thanh niên Hồ Xuyên đem những gì mình quan sát được ghi

nhớ thật kỹ. Mặc dù hắn không nhìn thấy rõ quá trình giao chiến giữa cường giả hư cảnh, nhưng tin tình báo chỉ yêu cầu hắn đem mọi tin mà hắn quan sát được kể lại thôi...

" Lão mù áo đen cũng chui xuống dưới đất."

" Lão mù và con cự lang trắng bạc đều chạy lên." Hồ Xuyên trợn tròn mắt.

...

Bùng!

Mặt đất vỡ ra, Hạt Tử Kiếm Thánh và con cự lang trắng bạc toàn thân nhiễm máu gần như đồng thời nhảy vọt lên. Bây giờ con cự lang trắng bạc không còn vẻ hùng dũng như lúc trước. Không nói chuyện người nó đầy máu, chỉ nhìn vũ khí rất lợi hại của nó - Cái đuôi. Cái đuôi tuyệt đẹp bây giờ chỉ còn lại có một mẩu nhỏ xíu sát mông.

Đứt đuôi rồi!

Con Xạ Nhật Thiên Lang thành một con yêu lang không có đuôi. Hơn nữa trên đùi nó còn có một vết thương ghê rợn, mơ hồ có thể thấy xương trắng.

- Ầm!

Từ một chỗ khác trên mặt đất, Lục Túc Đao phá đất bay ra. Một cái đao của Lục Túc Đao đang mang theo cái đuôi to bằng cánh tay của con yêu lang. Nó vỗ hai cánh bay về phía Đằng Thanh Sơn... Lúc này, Thân Công Đồ và Đằng Thanh Sơn đồng thời lùi lại.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng Lục Túc Đao, còn Thân Công Đồ lao đến cạnh Xạ Nhật Thiên Lang.

- Ngao, ngao ngô...

Con cự lang trắng bạc tựa vào Thân Công Đồ, rên rỉ đau đớn.

- Ngao, ngao...

Là hư cảnh đại thành, vốn uy danh hiển hách trên Cửu Châu Đại Địa, Thân Công Đồ vội vuốt ve con cự lang trắng bạc. Khi thấy con cự lang trắng bạc chỉ còn lại một mẩu đuôi nhỏ gần sát mông, cùng với vết thương lớn trên đùi, Thân Công Đồ giận tới tím mặt, trong mắt lại rơm rớm.

Thân Công Đồ biết thú ngữ, sống với con cự lang trắng bạc trên ba trăm, tình như huynh đệ. Cũng tương tự người biến thành người què, sẽ bị người khác xem thường.

Trong bầy sói, những con sói không có đuôi đều bị xem thường. Mặc dù con cự lang trắng bạc là yêu thú hư cảnh, nhưng chúng vẫn coi trọng thẩm mỹ.

- Thiết Ngũ! Cả vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn nữa! Không phải hôm nay các ngươi muốn giết chúng ta sao?

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên lưng Lục Túc Đao cười hỏi.

Lục Túc Đao cũng đắc ý nhìn xuống phía dưới.

Con cự lang trắng bạc nhìn về phía Lục Túc Đao với ánh mắt hơi khiếp sợ.

Lúc chưa đánh, con cự lang trắng bạc còn dám chiến đấu với Lục Túc Đao!

Nhưng khi vừa đánh nhau, con cự lang trắng bạc phát hiện ra đấu không lại đối phương. Chạy trốn lại càng trốn không thoát, vừa rồi nếu không có Hạt Tử Kiếm Thánh đâm ra một côn hỗ trợ, e

rằng nó không chỉ mất một cái đuôi.

- Thân Công Đồ, ngươi bắn thêm một mũi “Phá hư tiễn” đi. Lần này đừng bắn Kinh Ý, ngươi nhè con yêu thú đó mà bắn, rất có thể một tiễn bắn chết con yêu thú đó.

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm.

- Phá Hư tiễn đâu có dễ làm?

Thân Công Đồ tức giận truyền âm.

- Hơn nữa... Vừa rồi Thiên Lang đánh nhau với yêu thú đó, ta cũng thấy rất rõ lợi trảo của Thiên Lang chỉ lưu lại vài vết xước trên người yêu thú này, chứ không thể phá vỡ được lân giáp... Có lẽ “Phá Hư tiễn" của ta có thể xuyên thấu người nó, nhưng uy lực sẽ giảm đi rất nhiều. Hơn nữa, con yêu thú này né tránh quá nhanh, rất khó bắn trúng chỗ yếu hại.

Vừa nghĩ tới Lục Túc Đao từ một biến thành hai Lục Túc Đao bay trên không trung, Thân Công Đồ phải thầm phục.

Con yêu thú này né tránh quá nhanh.

- Hai vị, sao, còn muốn đánh thêm một trận nữa không?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Đao, cười nói:

- Nếu còn nhã hứng... Ta không ngại hôm nay cùng ăn thịt chó nướng với nhau!

- Hừ!

Hạt Tử Kiếm Thánh hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt Thân Công Đồ lạnh đi.

Họ cũng biết sự tình lần này rất phiền toái. Bây giờ Đằng

Thanh Sơn ở trên lưng Lục Túc Đao, với tốc độ phi hành của Thân Công Đồ và Hạt Tử Kiếm Thánh, nếu bọn họ tấn công hắn, e rằng Lục Túc Đao sẽ tập kích con cự lang trắng bạc.

- Đấu cũng không thể thắng, chỉ chịu thiệt thòi, còn đấu làm gì?

Thân Công Đồ truyền âm cho Hạt Tử Kiếm Thánh.

Hạt Tử Kiếm Thánh liếc mắt nhìn đại quân, nhìn vô số thi thể Ngân Giao Quân xa xa, không khỏi nổi giận đùng đùng, truyền âm nói:

- Thật là không cam lòng. Lần trước ta bất lực lui quân cũng chỉ vì Cổ Ung. Không ngờ lần này... Tên Kinh Ý này! Vận khí hắn sao lại tốt thế, lại có một con yêu thú giỏi cả phi hành lẫn khoan đất như vậy.

- Một con yêu thú có thể so với hai cao thủ hư cảnh đại thành, quả là làm cho người ta thèm thuồng.

Thân Công Đồ cũng cảm thán một tiếng.

Dựa vào Xạ Nhật Thiên Lang, không ít tông phái đều phải nịnh bợ Xạ Nhật Thần Sơn.

Dù sao hư cảnh yêu thú có tác dụng rất lớn, còn tông phái có thể thu phục hư cảnh yêu thú lại quá ít. Nhưng bây giờ hư cảnh yêu thú của Đằng Thanh Sơn rõ ràng mạnh hơn Xạ Nhật Thiên Lang nhiều.

- Đi!

- Đi!

Hai người Hạt Tử Kiếm Thánh, Thân Công Đồ không do dự gì, mang theo con cự lang trắng bạc bay lên trời. Ba tên đi cùng nhau,

Đằng Thanh Sơn có muốn tập kích cũng chỉ lãng phí sức lực mà thôi.

- Rút, rút về!

Hạt Tử Kiếm Thánh truyền âm cho thống soái Ngân Giao Quân.

- Rút!!!

Trong Ngân Giao Quân lập tức vang lên những tiếng ra lệnh. Lập tức hơn hai vạn Ngân Giao Quân mang theo đồng đội trọng thương hoặc chết, chật vật bỏ đi.

- Thiết Ngũ, cả vị cao thủ Xạ Nhật Thần Sơn nữa, hy vọng không có lần sau nữa. Nếu lần sau các ngươi còn trở lại, ta cũng không ngại mang theo vị hảo huynh đệ này tới tông phái các ngươi chơi vài vòng.

Tiếng truyền âm của Đằng Thanh Sơn vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh, Thân Công Đồ giữa không trung.

Hạt Tử Kiếm Thánh và Thân Công Đồ thầm run lên.

Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao đi đại náo tông phái họ! Lúc đó, quả thực họ chẳng có biện pháp nào đối phó.

- Hừ, đây là chủ ý của ngươi. Sao trước đó bọn ngươi không dò xét cho rõ ràng?

Thân Công Đồ hơi tức giận.

- Sao ta biết chứ?

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng rất bất mãn.

Hai người chia tay giữa đường, trở về tông phái mình.

...

Sau trận lần này, không nói chuyện hơn mười vạn người Quy Nguyên Tông cực kỳ hưng phấn vui mừng, mà loại người như Hồ Xuyên lại càng vui vẻ hơn.

- Ừm, đây là phần của ta lần này.

Trong một gian phòng riêng trong tửu lâu, Hồ Xuyên đưa một mảnh giấy ra.

Một người gầy gò râu cá trê cười hà hà nhận lấy, trải ra xem, không khỏi sáng mắt lên, cười:

- Hồ Xuyên, lần này ngươi làm rất tốt. Ta đã thu được ba báo cáo. Bản của ngươi viết là tốt nhất. Ừm, cho ngươi này.

Nói đến đây, tên râu cá trê đưa ra một xấp ngân phiếu.

Hồ Xuyên hưng phấn tiếp nhận. Nhìn qua thấy đều là ngân phiếu Dương Diêm, trị giá một trăm lượng, đến sáu tờ?

- Sáu trăm lượng!

Hồ Xuyên hơi giật mình. Hắn không tin là người thuê trả sai.

- Ừm, đúng, sáu trăm lượng bạc!

Tên râu cá trê cười nói:

- Lần này ngươi làm tốt lắm! Nên ta thưởng cho người thêm một trăm lượng bạc. Nhớ kỹ, chỉ cần cẩn thận quan sát và nhớ kỹ, làm thật tốt, ta sẽ không bạc đãi ngươi.

- Ha ha!

Hồ Xuyên vui cười hớn hở, nghĩ thầm: ” Có số tiền như vậy, cũng đủ cho ta kiếm được một bà vợ đẹp rồi.”

- Ta đi trước.

Hồ Xuyên lặng lẽ ly khai, không quên đóng cửa phòng lại.

Tên râu cá trê nhìn tờ giấy trong tay, khẽ mỉm cười.

...

Gần như cùng ngày, những phong mật thư từ Giang Ninh quận thành được gửi về khắp mọi nơi ở Cửu Châu Đại Địa: Ung Châu đông nam, U Châu đông bắc, Thanh Châu, còn cả Nhung Châu, Vũ Châu. Những đại tông phái đều sắp đặt nhân thủ tại những nơi trọng yếu...

...

Trên chiến mã, Bùi Tam cưỡi ngựa thong dong lẫn trong đại quân rầm rộ.

" Tên Kinh Ý này thật là lợi hại." Bùi Tam đọc mảnh giấy, không khỏi lộ ra vẻ kinh hỉ. "Hư cảnh yêu thú như vậy mà lại lọt vào tay hắn. Có con yêu thú này... lão tặc giảo hoạt của Tiêu Dao Cung làm sao có thể chạy trốn được?"

...

Ba ngàn dặm Tần Lĩnh, Doanh thị gia tộc, dưới một tòa đại điện u tĩnh ngầm dưới đất, trong đại điện cắm đầy những thanh kiếm. Liếc mắt qua lớp sương mù trong đại điện, mơ hồ có một bóng người mặc cẩm bào, trên trán có một nốt ruồi màu đỏ tươi.

" Yêu thú như thế à?"

" Tên Kinh Ý lại tìm được yêu thú như thế. Nếu Doanh thị gia tộc có yêu thú như thế, năm đó làm sao lại bị Tửu Phong Tử gây gổ, làm trò cười cho thiên hạ chứ?" Giọng của bóng người mặc cẩm bào không che giấu được vẻ kích động.

...

Chỉ trong thời gian ngắn, trên khắp Cửu Châu Đại Địa, rất nhiều siêu cường giả bên ngoài, có lẽ ẩn cư đã lâu, hoặc là những siêu cường giả Lạt Ma ẩn dật của Ma Ni Tự, ai nấy cũng đều biết tin. Yêu thú hư cảnh quá kiêu ngạo. Rất ít khi thu phục được yêu thú hư cảnh, chứ đừng nói yêu thú sở trường cả phi hành lẫn khoan đất. Đến cả việc quần công đồ sát mà con yêu thú này cũng sở trường nốt.

Quả là làm cho người ta thèm thuồng!

Nhưng những đại tông phái cũng biết, cũng giống như yêu thú, tên Kinh Ý này chẳng dễ trêu vào.

May mà...

Tên Kinh Ý này vô môn vô phái.

Nếu hắn có thể gia nhập vào môn phái mình, chẳng phải là một mỹ sự sao?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 10

Chương 1: Vũ Đồng Hải.
Chương 2: Một Bộ Thần Giáp.
Chương 3: Hoãn Xưng Vương
Chương 4: Bùi Tam Gặp Đằng Thanh Sơn
Chương 5: Cửu Châu Đỉnh
Chương 6: Lời Nhắc Nhở Quan Trọng Nhất
Chương 7: Được Làm Vua Thua Làm Giặc
Chương 8: Sinh Và Tử
Chương 9: Bữa Tiệc Của Các Cường Giả Hư Cảnh
Chương 10: Động Hư Chiến Đấu.
Chương 11: Một Màn Bất Ngờ.
Chương 12: Lục Nhĩ Toản Địa Thử.
Chương 13: Hư Cảnh Ngã Xuống
Chương 14: Truy Theo Thần Giáp
Chương 15: Người Có Duyên
Chương 16: Tùy Các Ngươi
Chương 17: Hồng Thiên Thành
Chương 18: Trở Về
Chương 19: Nhập Môn
Chương 20: Bình Tĩnh Chờ Đợi
Chương 21: Nguy Cấp
Chương 22: Vũ Hoàng Môn
Chương 23: Làm Khó Dễ.
Chương 24: Bế Quan
Chương 25: Tùng Dương Sơn
Chương 26: Trở Mặt
Chương 27: Quyết Liệt! Độc Ác!
Chương 28: Chuẩn Bị Chiến Tranh!
Chương 29: Khắp Nơi Tụ Tập
Chương 30: Kiếp Nạn Phủ Xuống
Chương 31: Phá Hư Tiễn, Tiễn Đoạt Mệnh
Chương 32: Hủy Diệt Chi Đạo
Chương 33: Ân Oán Sáu Nghìn Năm
Chương 34: Hỏa Thiêu Thiên Vân Sơn
Chương 35: Dưới Chân Thiên Vân Sơn
Chương 36: Cái Tên Thanh Sơn
Chương 37: Phong Bạo Khởi
Chương 38: Tôn Giả
Chương 39: Gặp Cha Mẹ
Chương 40: Nhục Bạch Cốt
Chương 41: Kinh Sợ.
Chương 42: Nước.
Chương 43: Hỏa Thiêu Thành Hồ Đảo
Chương 44: Chốn Ẩn Náu.
Chương 45: Tiến Công, Tiến Công.
Chương 46: Nửa Giang Sơn

Chương 47: Từng Bước Lập Doanh
Chương 48: Không Đường Nào Chạy Thoát
Chương 49: Đằng Thanh Sơn Và Thiết Ngũ.
Chương 50: Cái Chết Của Hạt Tử Kiếm Thánh
Chương 51: Đề Nghị
Chương 52: Mâu Thuẫn
Chương 53: Lựa Chọn Một Con Đường
Chương 54: Dã Tâm Của Đằng Thanh Sơn
Chương 55: Thần Thoại Cửu Châu
Chương 56: Thanh Sơn Hội Quán
Chương 57: Hổ Hình Quyền
Chương 58: Cuối Cùng Cũng Tới

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 1

Vũ Đồng Hải.

Giang Ninh quận thành, trong thư phòng Gia Cát Nguyên Hồng, chỉ có hai người Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng.

- Ha ha, không phải lo, Quy Nguyên Tông ta không phải lo rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được cười lớn.

- Sư phụ, đúng rồi. Thanh Hồ Đảo không dám tới gây chuyện với Quy Nguyên Tông ta nữa đâu. Nhưng tương lai Thiên Thần cung sẽ tấn công Dương Châu... vẫn có rất nhiều phiền toái.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày đáp.

Mặc dù tự tin, nhưng ít ra Đằng Thanh Sơn không cho rằng mình có thể khiến Thiên Thần cung bỏ qua cả Dương Châu.

Có lẽ, họ chỉ bỏ qua một quận Giang Ninh cho "Quy Nguyên Tông" mà thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng có mưu đồ riêng. Tương lai nội gia quyền nhất mạch muốn phát dương quang đại, một quận Giang Ninh làm sao đủ?

- Không có gì phải lo. Ngươi và Thiên Thần cung cũng có lui tới. Vì Thanh Sơn ngươi, Thiên Thần cung lưu quận Giang Ninh lại cho ngươi, ít nhất cung chủ Thiên Thần cung cũng chẳng ngu,

khẳng định sẽ đáp ứng thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Ta cũng biết, ngươi cho rằng một quận này không đủ để phát triển.

- Nhưng đừng nóng. Bụng to bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu cơm.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đợi khi ngươi có một ngày có thể tung hoành Cửu Châu không ai địch nổi thì tiếp tục khuếch trương cũng không muộn. Tin rằng đến lúc đó, áo giáp Hỏa Lưu Thiết và Bắc Hải Chi Linh sẽ có thể hoàn toàn phát huy tác dụng.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như thế thôi.

- Nhưng Thanh Sơn, lần này ngươi đánh một trận với ba hư cảnh của Xạ Nhật Thần Sơn, Thanh Hồ Đảo. Sau vụ này, nếu ta đoán không sai, e rằng không ít tông phái trên Cửu Châu Đại Địa muốn tìm tới ngươi đó.

Gia Cát Nguyên Hồng nói.

- Tìm con làm gì?

Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng hỏi vừa nở nụ cười.

Hắn cũng không ngốc, cũng hiểu ý sư phụ.

- Đúng, đến cả con yêu lang của Xạ Nhật Thần Sơn cũng bị đánh thê thảm.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Con Đao Trì này, bất luận về khả năng phi hành hay khoan đất, đều mạnh hơn con sói đó nhiều.

- Ha ha! Muốn con hỗ trợ cũng không phải việc khó, để xem họ có trả giá đủ không thôi.

Đằng Thanh Sơn cười quái dị.

- Ngươi đó.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu cười.

Tiếng cười hai thầy trò vang vang trong thư phòng. Hiển nhiên hôm nay là một ngày khiến cho người ta rất vui. Vào buổi chiều cùng ngày, Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì về Nghi thành.

Nghi thành, trong phủ đệ khổng lồ.

Bây giờ đã buổi sáng sau hôm năm đại hư cảnh đánh nhau dưới tường thành bắc Giang Ninh quận. Trong luyện võ trường ở ngoại viện phủ đệ Đằng Thanh Sơn, trên chín trăm thiếu niên chia làm hai đội, một đội có bốn mươi lăm người, đội kia có trên tám trăm người. Trên tám trăm thiếu niên đó thỉnh thoảng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn bốn mươi lăm người kia.

- Sư phụ, đây là bốn mươi lăm người đã luyện được nội kình.

Đằng Thú đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

- À, ta vừa mới đi hai ba ngày, lần trước ngươi nói có bốn mươi hai, bây giờ đã tới bốn mươi lăm rồi.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu hài lòng, nhìn về phía bốn mươi lăm thiếu niên.

Chỉ thấy bốn mươi lăm thiếu niên đang luyện tập Tam Thể

Thức liên tục, đồng thời khống chế hô hấp thổ nạp. Rất rõ ràng, động tác và thổ nạp của bốn mươi lăm thiếu niên này tốt hơn trên tám trăm thiếu niên kia rất nhiều. Thậm chí còn có một loại mỹ cảm, mỹ cảm của tiết tấu.

Bốn mươi lăm thiếu niên này nhìn thấy Đằng Thanh Sơn lại càng luyện tập chăm chú hơn.

- Không tệ, cũng khá!

Đằng Thanh Sơn cười tươi.

Đây là nền móng của mình.

Nền móng của nội gia quyền nhất mạch. Mặc dù bây giờ chúng đều nhỏ tuổi, nhưng mười, hai mươi năm sau, những người này sẽ là những nhân vật trung kiên của nội gia quyền nhất mạch. Nhìn đám thiếu niên, Đằng Thanh Sơn mơ hồ thấy hơn mười năm sau, cả Cửu Châu Đại Địa sẽ dâng lên một cơn sóng tu luyện nội gia quyền.

- Hả?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại trên người một thiếu niên trong nhóm đó.

Đằng Thú nhìn thấy thế, vội giới thiệu:

- Sư phụ, thiếu niên đó là Đằng Hồng Hầu. Mặc dù là một đứa lớn tuổi nhất, nhưng là đứa luyện tập Tam Thể Thức tốt nhất trong đám thiếu niên này. Hầu Quyền cũng đã luyện được rất giỏi. Hắn là đứa đầu tiên luyện ra nội kình.

“Đương nhiên ta biết nó.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: “Đằng Hồng Hầu là cháu trai ta, phỏng chừng lúc ở Đằng gia trang Hồng Hầu cũng đã luyện Hổ Quyền, hơi có cơ sở rồi.”

Đằng Hồng Hầu thấy Đằng Thanh Sơn dán mắt vào mình, những động tác cũng biến dạng. Hắn chỉ biết là... người này là Kinh Ý trong truyền thuyết. Mặc dù hắn tuổi không lớn lắm, cũng không biết về Kinh Ý rõ ràng lắm, nhưng nó được chú Đằng Thanh Hổ cho biết, Kinh Ý là nhân vật đỉnh cao ở cả Cửu Châu Đại Địa. Hơn nữa, cảnh lúc trước Đằng Thanh Sơn dậm chân một cái làm mặt đất rạn nứt, hắn vĩnh viễn không quên được.

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn trời.

- A Thú, ngươi phụ trách dạy chúng, ta về nội viện.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh, rồi đi về nội viện.

...

Lúc này, giữa bầu trời có một lưu quang xé gió bay tới. Khi bay đến bầu trời Nghi thành, tốc độ của nó giảm xuống, hóa thành một bóng người. Người này mặc trường bào màu xanh lam, trên ngón cái còn có một chiếc nhẫn màu xanh lá, tóc hoa râm, nhất là một đôi lông mày chổi xể quái dị. Dưới cặp lông mày chổi xể này là một đôi mắt nhỏ, như cười cười.

Cả người giống như một phú ông nhà giàu.

"Hả?" Lão giả mắt nhỏ nhìn về Nghi thành dưới chân, nhíu mày. "Kinh Ý! Thật là làm bộ làm tịch, phát hiện ta tới mà không ra nghênh đón. Nhưng cũng đúng thôi, có lẽ hắn nghĩ rằng ta chỉ đi ngang qua."

Lão giả truyền âm xuống dưới:

- Kinh Ý huynh.

- Vị lão huynh này là ai thế?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn truyền nhập vào tai lão giả.

...

Giữa nội viện, Đằng Thanh Sơn đang ngửa đầu nhìn trời. Lúc nãy hắn vừa phát hiện ra cường giả hư cảnh xuất hiện trong khu vực mình, Đằng Thanh Sơn đã đoán... có lẽ là người đến tìm mình. Lúc trước, mình và sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng đã suy luận có lẽ sẽ có người vì Đao Trì mà tìm đến mình.

Bây giờ vừa thấy người tới, thì quả nhiên như vậy.

“Cửu Châu Đại Địa không ít hư cảnh đại thành. Không ngờ người tới tìm ta lại là hư cảnh đại thành. Quả là nể mặt ta.” Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: “Không biết hắn đến từ tông phái nào?”

- Ha ha, lão phu Vũ Đồng Hải, đến từ Vũ Hoàng môn.

Thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

“Vũ Đồng Hải?” Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Hắn biết rất ít về những cường giả hư cảnh ở Cửu Châu Đại Địa. Nhưng hiểu hiểu khá rõ về Vũ Hoàng môn. Đặc biệt khi đối phương có họ Vũ.

- Không ngờ Vũ lão huynh ở Vũ Hoàng môn đại giá quang lâm.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cười nói.

Đôi mắt nhỏ của Vũ Đồng Hải đang ở giữa không trung lúc này mới lộ ra chút hài lòng.

Vèo một tiếng, một luồng lục quang trong nháy mắt đáp xuống giữa nội viện, hóa thành một bóng người.

Đằng Thanh Sơn ngưng thần nhìn lại, lúc này mới biết dung mạo Vũ Đồng Hải.

“Lông mày chổi xể, mắt nhỏ?” Đằng Thanh Sơn nhẹ mỉm cười, vội ra đón.

- Kinh Ý huynh, yêu thú của ngươi đâu?

Vũ Đồng Hải đi thẳng vào vấn đề, cười nói:

- Mặc dù ta đang ở Vũ Châu, nhưng nghe nhắc yêu thú của ngươi vẫn luôn luôn cảm thấy rất tò mò. Vậy xin mời triệu hoán nó ra để ta nhìn một chút được không?

- Không thành vấn đề, tới đây. Vũ lão huynh, ngồi đây nhé.

Đằng Thanh Sơn dẫn Vũ Đồng Hải tới một cái đình đài, hai người cùng ngồi đối diện nhau.

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại gọi một tiếng.

Vũ Đồng Hải vội quay đầu nhìn về phía một gian phòng gần đó. Kỳ thật thông qua khu vực, hắn sớm đã biết rằng Lục Túc Đao Trì đang ở trong phòng đó... chỉ thấy con yêu thú toàn thân đen kịt, cặp đồng tử đỏ ké, hai chi dưới và bốn cánh tay, sáu chi tựa như sáu thanh chiến đao. Mới liếc nhìn đã làm cho người ta lạnh người.

Vũ Đồng Hải dán mắt vào cánh tay đao đặc biệt của Lục Túc Đao Trì, nhất là trên trăm cái gai trên đó, trông như cánh tay áo đầy mũi nhọn.

Hắn cũng biết...

Con yêu thú này dựa vào những gai nhọn đó trong nháy mắt đã giải quyết mấy ngàn quân sĩ Ngân Giao Quân.

- Hống...

Hai mắt đỏ như máu của Lục Túc Đao Trì lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Đồng Hải, rồi trở lại chỗ ở của mình.

- Vũ lão huynh, tính tình Đao Trì là như thế đó. Lúc trước, khi ta và hắn vừa kết bạn, cũng phải đại chiến một hồi, sau vài lần đại chiến, cuối cùng mới thành bằng hữu của nó. Huynh đừng để ý tới tính tình nó.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Vũ Đồng Hải vội lắc đầu nói:

- Không để ý đâu. Hư cảnh yêu thú mà, luôn luôn có ngạo khí.

Vũ Đồng Hải cũng hiểu hư cảnh yêu thú kiêu ngạo ra sao, vì trong Vũ Hoàng môn cũng có.

- Kinh Ý huynh, theo Vũ Hoàng môn ta dọ thám, Kinh Ý huynh ngươi hẳn là chưa gia nhập vào một tông phái nào cả.

Vũ Đồng Hải cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ở Thiên Thần cung, Kinh Ý huynh hẳn cũng chỉ là khách khanh "Hô Hòa", ta nói có đúng không?

Đằng Thanh Sơn sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi.

Rất ít người biết Kinh Ý là Hô Hòa. Mặc dù Đằng Thanh Sơn cũng không cố ý dấu diếm, nhưng...

Có thể tra ra Kinh Ý chính là Hô Hòa, đủ thấy năng lực tình báo của Vũ Hoàng môn thật sự đáng sợ.

"Không hổ là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

- Đúng, ta vô môn vô phái.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ha ha, vô môn vô phái thì tốt quá.

Vũ Đồng Hải cười nói:

- Vô môn vô phái, chính là tiêu diêu tự tại, đặc biệt là Kinh Ý huynh ngươi bây giờ có một con hư cảnh yêu thú lợi hại như vậy. Cửu Châu Đại Địa rộng lớn, Kinh Ý huynh có thể tung hoành không có gì phải sợ cả. Ta quả là rất hâm mộ.

Đằng Thanh Sơn được tâng bốc tới chín tầng mây nhưng không hề váng đầu. Hắn biết, mục đích chính thức của Vũ Đồng Hải vẫn chưa nói ra.

- Nhưng...

- Vô môn vô phái, cũng có chỗ hỏng của vô môn vô phái.

Vũ Đồng Hải thở dài nói:

- Tỷ như làm sao chiếu cố hậu duệ tương lai? Cường giả hư cảnh chúng ta mặc dù sống được năm trăm năm, nhưng khi chúng ta chết thì sao? Dù sao, cho dù là Bất Tử thảo trong truyền thuyết, cũng chẳng có giá trị gì với chúng ta cả. Chúng ta chỉ có thể sống được năm trăm năm.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Bất Tử thảo đích xác không có hiệu quả với cường giả hư cảnh. Trong bộ sách sớm đã ghi lại. Cường giả hư cảnh nhân loại đại hạn năm trăm tuổi. Đây là hạn mức của thiên địa, không thể vượt qua. Đối với cường giả hư cảnh, công hiệu duy nhất của Bất Tử thảo e rằng chỉ là có năng lực trị liệu và bảo vệ tính mạng thôi.

Tiên thiên cường giả, cao thủ hậu thiên, người thường, khi dùng Bất Tử thảo đều có thể sống thêm hai trăm tuổi.

- Hơn nữa khi gặp phải đại cừu gia, có hư cảnh yêu thú cũng chỉ có thể trốn tránh, chứ không thể giết địch.

Vũ Đồng Hải lại than thở.

Đằng Thanh Sơn ngồi một bên chỉ gật đầu.

- Nhưng, nếu gia nhập vào tông phái sẽ khác hẳn.

Vũ Đồng Hải nhìn Đằng Thanh Sơn, hai mắt hơi tỏa sáng.

- Tỷ như Vũ Hoàng môn. Vũ Hoàng môn ta chính là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu Đại Địa... Truyền thừa nhiều năm như vậy, cũng không cần phải ta nói nhiều lời về chỗ tốt thì Kinh Ý huynh cũng hiểu mà.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Vũ Đồng Hải cười, tiếp tục:

- Nếu như Kinh Ý huynh nguyện ý gia nhập vào Vũ Hoàng môn ta, Vũ Hoàng môn ta còn chuẩn bị một đại lễ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 2

Một Bộ Thần Giáp.

Rốt cuộc Vũ Đồng Hải cũng nói mục đích đến đây - Mời Kinh Ý gia nhập Vũ Hoàng môn. Đương nhiên mục đích chân thật là muốn đem Lục Túc Đao Trì phục vụ cho Vũ Hoàng môn.

- Đại lễ?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Vũ Đồng Hải mỉm cười, rất tự tin:

- Nói vậy, Kinh Ý huynh cũng nghe nói về "thần giáp", trong lúc giao thủ với Thanh Hồ Đảo Thiết hạt tử, Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ, huynh cũng đã thưởng thức uy lực của thần giáp rồi chứ.

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Thần giáp?

Vũ Đồng Hải tiếp tục:

- Ở Vũ Hoàng môn chúng ta, thần giáp cũng rất hiếm. Nhưng chỉ cần Kinh Ý huynh gia nhập vào Vũ Hoàng môn ta, cho dù những Thái thượng trưởng lão khác của Vũ Hoàng môn ta không được mặc thần giáp, cũng sẽ nhượng Kinh Ý huynh một bộ thần giáp. Có thần giáp, giao chiến với cường giả hư cảnh sẽ an toàn

hơn nhiều.

- Thần giáp rốt cuộc là cái gì?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở lời.

Vũ Đồng Hải giật mình ngơ ngác, tựa hồ vô cùng sửng sốt.

- Kinh... Kinh Ý huynh, ngươi không biết à?

Vũ Đồng Hải hơi xấu hổ.

Đằng Thanh Sơn rất thản nhiên gật đầu nói:

- Vũ lão huynh, ta vô môn vô phái, cũng chưa nghiên cứu gì về thần giáp, ta không biết thật mà. Ta chỉ biết là thần giáp có lực phòng ngự rất cao.

- À.

Vũ Đồng Hải mỉm cười híp mắt gật đầu.

- Kinh Ý huynh, để ta nói cho ngươi nghe. Cường giả hư cảnh, sau khi đạt tới hư cảnh đại thành, một khi có đột phá sẽ bước vào cảnh giới động hư. Điểm này thì ngươi chắc đã biết?

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tới cảnh giới động hư, bên trong thân thể sẽ sinh ra một ‘ hư không ’. Hư không này, cũng chính là thiên địa.

Vũ Đồng Hải cười nói:

- Với thần làm trung tâm, trong nê hoàn cung sẽ sinh ra một hư không. Đến lúc đó, cường giả động hư tuyệt không sử dụng lực thiên địa của Cửu Châu, mà là thế giới lực của mình.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra, rồi ghi tạc trong lòng.

Lực thế giới mình?

Lúc trước ở thủy cung ngầm ở Đại Duyên Sơn, trong hình ảnh do Vũ Hoàng lưu lại cũng đã nói về việc trong cơ thể cường giả động hư sẽ sinh ra một Thế giới thiên địa rất sơ lược. Quá trình tu luyện của cường giả động hư chính là hoàn thiện Thế giới thiên địa của chính mình. Đến ngày nào đó, Thế giới thiên địa trong cơ thể mình có thể chống cự được lực áp bách của Cửu Châu Đại Địa thì thế giới thiên địa đó đã hoàn thiện.

Lúc đó, cũng đã tới cảnh giới chí cường giả rồi.

- Cường giả động hư bị Cửu Châu Đại Địa áp chế. Nhưng họ lại có thể sử dụng thế giới lực của mình.

Vũ Đồng Hải nói tiếp:

- Thế giới lực có năng lực rất thần kỳ. Tỷ như, dùng thế giới lực trường kỳ luyện hóa một bộ áo giáp, hao phí hơn mười năm thậm chí mấy trăm năm, bộ áo giáp này còn cứng hơn mấy chục tới cả trăm lần so với những bộ giáp sử dụng những loại quặng vật liệu tốt nhất trên Cửu Châu Đại Địa.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

Kỳ thật, bản khắc đá Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cũng như Thần Tiên Ngọc Bích do Lý Thái Bạch lưu lại, tỷ như cả tòa thủy cung do Vũ Hoàng lưu lại. Tất cả đều là họ tùy ý mà lưu lại, chưa hề chú tâm luyện hóa. Nhưng bản khắc đá, Ngọc Bích, Thủy Cung đều có năng lực tự động sửa chữa.

Còn Khai Sơn Thần Phủ, là binh khí thiếp thân của Vũ Hoàng, lại càng cứng rắn đến cực hạn.

Lúc trước Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ sử dụng Phá Hư tiễn muốn giết mình, đã bị mặt của Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở, thế mà Khai Sơn Thần Phủ chẳng có một vết xước.

- Chiến giáp thiếp thân do cường giả động hư hao phí mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, dùng thế giới lực luyện ra, chính là thần giáp.

Vũ Đồng Hải giải thích tiếp:

- Thần giáp có lực phòng ngự kinh người. Cường giả hư cảnh bình thường rất khó phá vỡ thần giáp, trừ phi thần giáp là loại thần giáp cấp thấp.

- Hả, thần giáp cấp thấp?

Đằng Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

- Ha ha!

Vũ Đồng Hải cười nói rất nhiệt tâm:

- Kinh Ý huynh, thần giáp cũng có thể bị hỏng nữa.

Một là thần giáp hơi có liên quan với chất liệu làm ra nó. Nhưng đã là cường giả động hư, chất liệu của áo giáp trên người đều không tệ, nên điều này cũng không phải là quan trọng lắm.

Thứ hai là thời gian luyện thần giáp dài hay ngắn. Thần giáp luyện hóa vài chục năm, và thần giáp luyện hóa hai ba trăm năm sẽ có uy lực khác nhau.

Điều thứ ba, liên quan tới thực lực của bản thân cường giả động hư. Giữa cường giả động hư cũng chia ra thực lực cao thấp. Có người vừa mới tiến vào cảnh giới động hư, cũng có động hư đỉnh cao, còn cách chí cường giả một bước.

- Tỷ như thần giáp do Hồng Thiên Thành, Đông Bắc Vương "Hồng Thiên" năm đó lưu lại, gọi là Hồng Thiên thần giáp, được coi là thần giáp số một số hai trong số những thần giáp.

Vũ Đồng Hải giải thích.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đã hiểu.

- Vũ lão huynh, tứ đại chí cường giả cũng hẳn có lưu lại thần giáp chứ?

Đằng Thanh Sơn mở lời.

Vũ Đồng Hải cau mày, trong lòng có chút mất hứng, thầm nhủ: "Áo giáp chí cường mà để cho ngươi mặc à?"

Trong lòng tuy bất sảng, nhưng miệng lão vẫn đáp:

- Đương nhiên. Áo giáp chí cường giả lưu lại, không phải gọi là thần giáp, mà là "chí cường thần giáp". Trên Cửu Châu Đại Địa, theo ta được biết, khai sơn thuỷ tổ Vũ Hoàng của Vũ Hoàng môn ta, còn có Tần Lĩnh Thiên Đế của Doanh Thị Gia Tộc, cùng với Phật Tông Thích Gia tổ sư, hẳn là lưu lại chí cao thần giáp. Về phần Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch... Lý Thái Bạch tiền bối phiêu hốt vô định, lại không có truyền nhân, bao nhiêu năm qua, chưa hề nghe nói có lưu lại chí cao thần giáp.

- Thần giáp quả rất tốt. Nhưng, binh khí của động hư cường giả thì sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi:

- Động hư cường giả dựa vào thế giới lực, hao phí rất lâu luyện ra binh khí, cũng phải là bảo vật chứ.

- Binh khí thì làm gì được?

Vũ Đồng Hải lắc đầu nói:

- Đao thương côn bổng, chỉ cần có thể phát huy ra công kích của cường giả hư cảnh là được. Đối với một hài tử, dao sắt bình thường so với đao rèn bằng huyền thiết, ngươi nói xem có gì khác nhau không?

Đằng Thanh Sơn chỉ cười cười.

Chỉ cần binh khí có thể chịu được sức mạnh lớn nhất của người sử dụng, chất liệu dù tốt hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Do đó binh khí của cường giả động hư, chí cường giả, chưa đủ khiến cho người trong thiên hạ cạnh tranh. Đương nhiên nó rất có giá trị kỷ niệm.

...

Vũ Đồng Hải và Đằng Thanh Sơn hàn huyên một lúc lâu. Rốt cục, Vũ Đồng Hải không kìm được phải hỏi:

- Kinh Ý huynh, ngươi cũng đã thấy thành ý của Vũ Hoàng môn ta rồi đó. Bây giờ, ngươi nói xem... có nguyện ý gia nhập Vũ Hoàng môn ta không? Yên tâm, ta biết thê tử ngươi là Thánh nữ Tuyết Liên Giáo của Thiên Thần cung. Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ không làm khó ngươi, tuyệt sẽ không để tương lai ngươi đối phó với Thiên Thần cung đâu.

- Vũ lão huynh.

Đằng Thanh Sơn áy náy nói:

- Vũ Hoàng môn chính là tông phái xa xưa nhất Cửu Châu, nếu ta muốn gia nhập vào một tông phái, e rằng sẽ chọn Vũ Hoàng môn. Chỉ là, ta thích tiêu diêu tự tại, nhất thời cũng không muốn gia nhập vào một tông phái nào. Lần này để Vũ lão huynh một chuyến tay không rồi, rõ là...

Vù!

Vũ Đồng Hải đứng phắt lên, chắp tay nói:

- Được, Kinh Ý huynh, không cần nhiều lời. Ta đã hiểu rõ ràng. Đợi khi nào ngươi muốn gia nhập Vũ Hoàng môn, cứ đi Vũ Thành nhé.

- Nhất định.

Đằng Thanh Sơn cũng đứng lên.

Vũ Đồng Hải bước ra khỏi đình, hóa thành một luồng lục quang bay lên trời, chẳng mấy chốc đã bay khỏi khu vực của Đằng Thanh Sơn.

...

Trên trời cao, cặp mắt nhỏ dưới đôi lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải lóe hàn quang:

- Tên Kinh Ý này thật là làm bộ làm tịch. Ta nói ngon ngọt như vậy mà chẳng nể mặt ta, lại còn phải nói với hắn lâu như vậy... Rõ là phí nước miếng.

Phất tay áo, Vũ Đồng Hải dùng tốc độ cao nhất biến mất cuối trời phía bắc.

...

“Mời ta gia nhập vào Vũ Hoàng môn à?”

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Mình há có thể gia nhập vào tông phái khác?

Không phải là ngươi muốn gia nhập vào một tông phái là gia nhập. Ngươi muốn phản lại là phản lại. Muốn trước gia nhập lấy thần giáp, sau đó phản lại à? E rằng Vũ Hoàng môn sẽ phát điên mà đuổi giết ngươi khắp thiên hạ. Đối với người phản tông, họ có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Đương nhiên Đằng Thanh Sơn năm đó phản lại Quy Nguyên Tông lại là chuyện khác hẳn. Tất cả những người sáng suốt, đến cả những người trong Quy Nguyên Tông vẫn hãnh diện về Đằng Thanh Sơn.

“Thần giáp.”

“Nếu thật sự có một bộ thần giáp, khi giao thủ cường giả hư cảnh...” Nghĩ tới cảnh đó, Đằng Thanh Sơn rất trông mong.

Đáng tiếc, thần giáp quá hiếm. Đến cả Vũ Hoàng môn xa xưa, cũng đều không dám nói cho tất cả cường giả hư cảnh của mình mặc thần giáp.

Ngay lúc này...

“Ủa? Thiết Phiền? Thiết Phiền của Thanh Hồ Đảo? Hắn là đảo chủ của Thanh Hồ Đảo, làm gì lại lần mò tới Nghi thành ta. Không sợ ta giết hắn à?” Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc. Trong khu vực của mình, hắn đã phát hiện rõ ràng trên quan đạo ngoài thành Nghi thành, Thiết Phiền đang cưỡi một con chiến mã thượng đẳng một mình một người đi về phía cửa thành Nghi thành.

...

Thiết Phiền tóc vàng, danh khí rất lớn. Trên Cửu Châu Đại Địa được xưng là Kim mao hùng sư Thiết Phiền. Ngày hôm nay, Thiết Phiền lại cắt mất mái tóc vàng, chỉ còn lại có ba tấc. Hơn nữa còn dùng cái mũ đội trên đầu, qua bề ngoài căn bản nhìn không ra hắn tóc vàng.

Sau khi vào Nghi thành, Thiết Phiền rất rành rẽ cưỡi chiến mã tới trước phủ đệ của Đằng Thanh Sơn.

- Người phương nào đó?

Thủ vệ phủ đệ ngăn lại.

- Đây là danh thiếp của ta. Xin truyền bẩm một chút. Ta muốn gặp Kinh Ý tiền bối.

Thiết Phiền nói xong, lấy từ trong ngực ra một danh thiếp đã chuẩn bị sẵn, trên thiếp còn có một tấm ngân phiếu.

Thủ vệ vừa thấy đã sáng mắt lên, liền cười nhận ngay:

- Ừm, chờ một chút, ta giúp ngươi đưa danh thiếp vào, nhưng... có rất nhiều người muốn gặp Kinh Ý tiền. Kinh Ý tiền bối có muốn gặp ngươi không thì ta không dám nói.

Thủ vệ nhìn tấm ngân phiếu trước mặt, giảng giải rất kỹ.

Lập tức, tên thủ vệ đưa mắt ra hiệu cho một thủ vệ khác bên cạnh, rồi lập tức chạy vào trong phủ đệ.

Trong nội viện.

- Sư phụ, sư phụ!

Đằng Thú chạy vào.

Đằng Thanh Sơn ném Luân Hồi thương trong tay ra, cắm vào giá binh khí gần đó.

- Sư phụ, người biết ai tới không?

Đằng Thú cười cầm một danh thiếp.

- Đảo chủ Thanh Hồ Đảo "Thiết Phiền", đúng không?

Đằng Thanh Sơn cười bước tới.

Đằng Thú giật mình:

- Quên mất sư phụ có thể phát hiện chung quanh ba mươi bốn dặm.

- Ngươi cho hắn vào đi. Ta muốn xem đảo chủ Thanh Hồ Đảo đến chỗ ta làm gì.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

- Dạ!

Đằng Thú vội chạy ra.

Đằng Thanh Sơn đi đến đình đài, ngồi xuống rót cho mình một chén trà, thong dong uống trọn một hơi. Lúc này, Thiết Phiền đã xuất hiện ở cửa nội viện. Thiết Phiền đã bỏ mũ ra, bộ tóc vàng ngắn ngủn của hắn làm hắn có vẻ rất bưu hãn. Nhưng cả người hắn đi lại rất cẩn thận, không dám bước đi mạnh mẽ như ở Thanh Hồ Đảo.

- Thiết Phiền bái kiến Kinh Ý tiền bối.

Thiết Phiền đứng ở cửa đình, cung kính hành lễ.

Đằng Thanh Sơn bưng chén trà, liếc xéo, đột nhiên ánh mắt lạnh đi, lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng gan lắm, dám tới chỗ ta. Tên Thiết hạt tử không sợ ta giết ngươi à?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 3

Hoãn Xưng Vương

Mặc dù Thiết Phiền là đảo chủ Thanh Hồ Đảo, nhưng trước mặt cường giả hư cảnh, đặc biệt là đứng trước mặt cường giả hư cảnh đối địch, trán hắn không khỏi đổ mồ hôi.

- Kinh Ý tiền bối, ta biết Thanh Hồ Đảo ta và Kinh Ý tiền bối từng có vài lần tranh đấu với nhau.

Thiết Phiền cảm thấy khẩn trương, nhưng nói chuyện vẫn rất rành mạch.

- Trong đó, đích xác sư tổ ta có chỗ không đúng. Lần này ta tới là lấy thân phận đảo chủ Thanh Hồ Đảo nhận lỗi với Kinh Ý tiền bối.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

" Nhận lỗi với mình? Thiết Hạt Tử cũng cúi đầu à?"

- Kinh Ý tiền bối, lúc trước sư tổ công kích Quy Nguyên Tông, đã đánh với tiền bối... Ông ấy làm như vậy cũng là lo cho Thanh Hồ Đảo.

Thiết Phiền cung kính:

- Xin tiền bối đại nhân đại lượng, đừng để ý tới việc này.

- Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của Thanh Hồ Đảo ta.

Nói rồi Thiết Phiền lấy từ trong ngực ra một tờ thiếp, kính cẩn đưa cho Đằng Thanh Sơn.

Vù!

Một trận gió thổi tới, cuộn thiếp bay lên, đáp xuống bàn cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mở ra:

- Ba cân loan ngọc, hai đóa tam sắc hoa...

Thiếp là danh mục quà tặng, trên đó kể lại vài chục loại bảo vật. Những bảo vật này gần như đều vô giá. Đằng Thanh Sơn vừa nhìn cũng chấn động, Thanh Hồ Đảo thật là giàu.

- Việc giữa Tiền bối và Thanh Hồ Đảo ta hy vọng có thể kết thúc.

Thiết Phiền nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ trông chờ.

- Bỏ qua à?

Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo nhìn Thiết Phiền.

Thiết Phiền quýnh lên.

Hắn đã được sư tổ Hạt Tử Kiếm Thánh cho biết. Sau hai lần đại chiến, Kinh Ý và Hạt Tử Kiếm Thánh sớm đã như nước với lửa, nếu song phương một ai có đủ năng lực, khẳng định sẽ giết chết bên kia ngay. Hai người đối địch như thế mà muốn sửa chữa quan hệ, để song phương xóa bỏ thù hận coi như bình thường thì quá khó!

” Chính như Cổ Ung sư huynh nói, cường giả hư cảnh đều là người rất sĩ diện. Tới địa vị họ, thể diện là vô cùng trọng yếu! Sư tổ và Kinh Ý hai lần ba phen đối địch, hai người thế như thủy hỏa.” Thiết Phiền cảm thấy lo lắng. “Mà bây giờ, tin tức về hư cảnh yêu thú đã được mọi người trong thiên hạ biết cả. Khẳng định không ít tông phái muốn giao hảo với Kinh Ý.”

” Tên Kinh Ý này dùng yêu thú đưa điều kiện để đối phương hỗ trợ giết chết sư tổ. Việc này tuyệt đối rất có khả năng!” Thiết Phiền hiểu rõ điểm này.

Kỳ thật... ngay khi Hạt Tử Kiếm Thánh trở về, sau khi hết giận, lão lập tức hiểu được tình thế.

Cổ Ung là người đầu phát hiện ra nguy cơ.

Nguy cơ Thanh Hồ Đảo bị diệt sạch!!!

Giả thiết có người mượn “Lục Túc Đao Trì” của Đằng Thanh Sơn để dùng, Đằng Thanh Sơn chỉ cần đưa ra một điều kiện - Hỗ trợ liên thủ giết chết Hạt Tử Kiếm Thánh! Lúc đó, e rằng Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc đều không cự tuyệt.

Vì Hạt Tử Kiếm Thánh chết đi, Thanh Hồ đảo sẽ không có hư cảnh, không có lấy một điểm uy hiếp ngược lại.

Loại việc này cũng không quá khó khăn, khẳng định các siêu cường giả sẽ đáp ứng!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng hiểu, trên Cửu Châu Đại Địa còn những cường giả có thể giết chết mình!

Không đề cập tới cường giả động hư, chỉ cần hai hư cảnh đại thành cùng phối hợp với Lục Túc Đao là có thể giết chết Hạt Tử Kiếm Thánh rồi!

” Sư tổ vừa chết, Thanh Hồ Đảo ta coi như tiêu!”

Bây giờ, Cổ Ung sư huynh còn chưa đột phá hư cảnh. Hắn muốn đột phá cũng không biết mất mười năm hoặc hai mươi năm, thậm chí còn lâu hơn. Thiết Phiền quả thật rất lo lắng, sợ hãi.

Đột nhiên...

Vèo!

Tờ danh mục quà tặng từ trên đài ném xuống, đập vào mặt Thiết Phiền.

Thiết Phiền run lên: “Hết rồi à?”

Hắn không cam lòng ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, lo lắng nói:

- Tiền bối, lần này Thanh Hồ Đảo ta có thành ý mà. Chúng ta tuyệt đối sẽ không trở lại tiến công Quy Nguyên Tông đâu.

- Hừ, chỉ với số này mà muốn mua ta à?

Đằng Thanh Sơn ngồi trên đỉnh đài, nhìn xuống Thiết Phiền phía dưới trán đầy mồ hôi.

- Thiết Phiền, những đồ vật đích xác xem như thiên địa linh bảo, nhưng chẳng có tác dụng gì với ta cả. Về phần Thiết hạt tử... Hừ, bảo hắn cứ ở nguyên Thanh Hồ Đảo, đừng có động tác gì, ta có lẽ chẳng thèm đối phó với hắn đâu. Nhưng nếu hắn hơi rục rịch, vậy đừng trách ta vô tình.

- Tiền bối đại lượng!

Thiết Phiền kêu lên vẻ kích động.

Hắn đã hiểu, chỉ cần Hạt Tử Kiếm Thánh không có động tĩnh gì, đối phương cũng không thèm để ý tới Thanh Hồ Đảo.

- Còn không đi?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

Thiết Phiền vội cười nói:

- Văn bối đem cái này đi, những đồ vật một lát nữa sẽ...

- Ta nói ta không muốn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt trầm xuống:

- Còn không lăn đi sao!

Thấy Đằng Thanh Sơn tức giận, Thiết Phiền sợ tới mức run rẩy, không dám nói gì nữa, vội chắp tay chào, quay đi.

Thiết Phiền biến khỏi tầm mắt, Đằng Thanh Sơn nâng chung trà lên, nhè nhẹ uống một hơi, cười lạnh: “Tên Thiết hạt tử này thật thông minh... Đích xác, bây giờ ta hoàn toàn có thể dựa vào 'Lục Túc Đao Trì' nhờ tông phái khác phái cường giả hư cảnh tới hỗ trợ giết hắn.”

“Nhưng còn chưa phải lúc.”

Đằng Thanh Sơn sớm đã tính toán rồi.

Hậu quả giết Hạt Tử Kiếm Thánh là gì?

Thanh Hồ Đảo tan vỡ!

Đến lúc đó ai nắm Dương Châu trong tay? Quy Nguyên Tông sao? E rằng, kết quả sẽ là Thiên Thần cung, Vũ Hoàng môn tới xẻo một miếng.

Quy Nguyên Tông muốn chiếm lĩnh Dương Châu sẽ càng khó thêm.

“Trước hết để cho Thanh Hồ Đảo các ngươi đứng ngăn trước mặt đi.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: “Chẳng bao lâu nữa, khoảng

vài tháng nữa là được rồi. Đợi Tiểu Thanh tới, với tốc độ của Tiểu Thanh, ngay cả con Lôi Điện thần ưng chỉ biết có Lôi Điện chi đạo, e rằng cũng không bằng được Tiểu Thanh."

"Đến lúc đó... giải quyết cả đám!"

Có Lục Túc Đao Trì, lại có cả Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh còn mạnh hơn cả Lục Túc Đao Trì hỗ trợ, đến lúc đó, cho dù mình chiếm cứ cả Dương Châu, tin chắc trên Cửu Châu Đại Địa cũng không ai dám nói gì.

Dù sao, tổ hợp của Lục Túc Đao Trì, Tiểu Thanh và Đằng Thanh Sơn, e rằng còn khó dây vào hơn tổ hợp hai đại tông phái Thanh Hồ Đảo, Xạ Nhật Thần Sơn có bốn hư cảnh nhiều.

"Hơn nữa Tiểu Thanh còn học tập tuyệt chiêu của mẫu thân nó." Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất chờ mong: "Dựa theo Phượng Hoàng mẹ nói lúc trước, Tiểu Thanh vừa đột phá tới hư cảnh còn chưa thể tung hoành ở Cửu Châu Đại Địa. Sau khi học tuyệt chiêu do nó tìm hiểu mấy ngàn năm mới ngộ ra được, Tiểu Thanh mới có thể tung hoành, có bản lĩnh bảo vệ tính mạng."

Đằng Thanh Sơn rất chờ mong. Tiểu Thanh mạnh hơn nữa không biết sẽ ra như thế nào đây.

Hơn nữa...

Sau lưng Tiểu Thanh có thể là Phượng Hoàng mẹ đáng sợ. Đó là một thế lực ngầm đáng kể.

"Bây giờ nhận một chút lễ vật, sau này sẽ không tiện diệt Thanh Hồ Đảo."

"Trước hết nói vài câu hòa hoãn, từ từ đợi Tiểu Thanh đến!"

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi.

Không nói tới việc năm đó Thanh Hồ Đảo bá đạo, ngông cuồng đuổi giết hắn khắp thiên hạ. Cha hắn năm đó thiếu chút nữa chết thảm, còn cả Thanh cô nương, Thanh cô nương thiện lương chất phác.

" Nhanh thôi, nhanh thôi. Đã qua hơn nửa năm rồi, Tiểu Thanh có muộn cũng dăm ba tháng nữa cũng sẽ tới." Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nói: "Đó là lúc kết sổ thanh toán!"

Tất cả đúng như Đằng Thanh Sơn dự đoán.

Sau khi biết Đằng Thanh Sơn có yêu thú đáng sợ sở trường cả phi hành lẫn khoan đất, các đại tông phái đều phái cường giả hư cảnh tới bái phỏng Đằng Thanh Sơn. Có tông phái biết không thể mời Đằng Thanh Sơn gia nhập, liền tới lập quan hệ, kết giao.

Còn có tông phái, dùng rất nhiều bảo bối lễ vật để hấp dẫn Đằng Thanh Sơn gia nhập.

Trong bốn thế lực cường đại nhất Cửu Châu là Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn, Doanh Thị Gia Tộc, Thiên Thần cung, thì Ma Ni Tự và Thiên Thần cung không tới bái phỏng Đằng Thanh Sơn. Còn theo cảm nhận của Đằng Thanh Sơn, trong những đại tông phái đến gặp hắn, thành ý nhất là Doanh Thị Gia Tộc!

" Xem ra Doanh Thị Gia Tộc rất muốn có một yêu thú hư cảnh trấn thủ gia tộc." Đằng Thanh Sơn đang trên luyện võ trường, tay cầm Luân Hồi thương. "Ngoại trừ việc nguyện ý cho ta một bộ thần giáp động hư, còn có ý đưa trọng bảo của Doanh Thị Gia Tộc - Thiên Đế Thần Giám - Cho ta mượn tìm hiểu."

" Nếu là cường giả hư cảnh nhàn tản bình thường, e rằng sẽ động tâm."

Tứ đại thần điển Cửu Châu, trừ Thanh Liên Kiếm Ca truyền thuyết là không có ai truyền thừa, còn Kim Thân Phật Đà của Ma

Ni Tự, Cửu Đỉnh Thiên Thư của Vũ Hoàng môn, Thiên Đế Thần Giám của Doanh Thị Gia Tộc, đều là những tuyệt học đủ để làm cho cường giả hư cảnh phải động tâm.

Tỷ như Đằng Thanh Sơn, vừa bước vào hư cảnh.

Nhưng, hắn lại có thể khống chế bảy thành lực thiên địa (bao hàm sức mạnh thân thể), phát huy uy lực gần tới tám phần lực thiên địa, chính là dựa vào tuyệt học cực mạnh của Vũ Hoàng - Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Nếu không có bộ tuyệt học này, với bảy thành lực thiên địa, Đằng Thanh Sơn e rằng chỉ có thể phát huy được sáu thành rưỡi!

Như vậy, chênh lệch gần hai thành lực thiên địa!

Đối với hư cảnh đại thành thì hiệu quả của Thần Điển rất cao!

Giống như Thân Công Đồ của Xạ Nhật Thần Sơn, mặc dù cũng là hư cảnh đại thành, nhưng thông qua đao pháp, mười thành lực thiên địa của hắn chỉ có thể phát huy chín thành mà thôi.

Nếu như có một bản Thần Điển để hắn tìm hiểu.

Hắn có thể phát huy cả mười thành lực thiên địa, thậm chí còn có thể phát huy mười hai thành! Như vậy, chênh lệch tới ba thành lực thiên địa. Do đó một quyển Thần Điển còn tốt hơn cả việc cảm ngộ thêm một Đạo.

****

Đằng Thanh Sơn đang chuyên tâm ẩn dật ở Nghi thành, tiềm tu thương pháp, cảm ngộ Hành Thủy Chi Đạo, đồng thời suy nghĩ mọi cách thử nghiệm tìm cánh cửa bước vào “Hành Mộc chi đạo”.

Thanh Châu, Hổ Dược quận, tổng đàn Tuyết Liên Giáo.

- Sư phụ!

Lý Quân mặc áo tím cung kính hành lễ với Tuyết Liên giáo chủ.

- Tiểu Quân, đây chính là cung chủ.

Tuyết Liên giáo chủ cung kính nói.

Lý Quân nín thở: "Ông ta, ông ta chính là cung chủ à? Cung chủ Thiên Thần cung?"

Lý Quân liếc trộm nam nhân đứng cạnh Tuyết Liên giáo chủ. Đây là một trung niên tươi cười, vô cùng thân mật, da trắng nõn, hơi mập. Ánh mắt hắn cũng như tinh không vô hạn, có thể làm cho người ta chìm đắm vào đó.

- Tiểu Quân!

Tuyết Liên giáo chủ vội quát khẽ một tiếng.

Lý Quân lúc này mới bừng tỉnh, vội hành lễ:

- Bái kiến cung chủ!

- Ha ha, thú ngữ đại sư của Thiên Thần cung chúng ta lại trẻ như vậy à. Hơn nữa, trẻ như vậy đã bước vào tiên thiên. Quả là khó lường.

Bùi Tam tán thưởng.

- Hơn nữa còn có một trượng phu rất lợi hại. Lý Quân, ngươi có biết trượng phu ngươi có một yêu thú hư cảnh chứ?

- Thuộc hạ vừa mới biết.

Lý Quân cung kính trả lời một cách tự hào. Nàng tự hào vì Đằng Thanh Sơn. Nàng âm thầm nghĩ: "Hừ, có gì mà ghê? Nếu biết Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn, e rằng mắt các ngươi sợ tới lồi cả ra ấy chứ!"

- Ừm.

Bùi Tam cười khẽ gật đầu.

- Trượng phu ngươi là khách khanh của Thiên Thần cung ta. Thế mà ta lại chưa bao giờ gặp hắn cả. Đi thôi, Lý Quân, theo sư phụ ngươi và ta, cùng đi gặp trượng phu ngươi nhé.

Bùi Tam cười khẽ nói. Vốn kế hoạch của hắn là tiêu diệt Hồng Thiên Thành xong mới gặp Kinh Ý. Nhưng Kinh Ý có một con yêu thú lợi hại nên hắn phải hành động sớm hơn.

- Gặp Hô Hòa?

Lý Quân chấn động.

- Tiểu Quân! Còn không đi!

Tuyết Liên giáo chủ vội bước tới kéo đồ đệ.

Nhóm Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, dẫn đầu là Bùi Tam, xé gió bay về phía Dương Châu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 4

Bùi Tam Gặp Đằng Thanh Sơn

Trên bầu trời cách Nghi thành mấy trăm dặm, một luồng lưu quang xám đục mờ ảo lóe ra điện quang đang hoàn toàn che kín cả Bùi Tam, Tuyết Liên giáo chủ và Lý Quân, đang bay tới Nghi thành với một tốc độ kinh người.

Ba người giữa hào quang trông như thần tiên.

- Cha, phía trước chính là Nghi thành.

Tuyết Liên giáo chủ cười nói.

Bùi Tam mỉm cười nhìn về phía Nghi thành.

Lý Quân hơi có vẻ khẩn trương.

Tuy nói là mấy trăm dặm, nhưng với tốc độ phi hành của Bùi Tam chỉ trong chốc lát luồng lưu quang đã tới trên bầu trời Nghi thành, rồi dừng lại. Lúc này hoàn toàn có thể thấy được rõ ràng ba bóng người.

Bùi Tam nhìn xuống phía dưới, cười nói:

- Vận khí chúng ta không tệ, đúng là Kinh Ý đang ở Nghi thành.

Nghi thành, trong nội viện giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vốn đang đang luyện tập quyền pháp, đột nhiên dừng lại ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ vẻ khó hiểu: “Sao Tiểu Quân lại tới, hơn nữa không cưỡi chim ưng. Không đúng, không phải lực thiên địa màu đen, mà là... hắc động? Đây … đây là cái gì?” Đằng Thanh Sơn lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn cảm ứng được khí tức đang bay trên trời. Nhưng cũng chỉ có hai luồng khí tức. Một của Lý Quân, một của Tuyết Liên giáo chủ.

Đồng thời, hắn còn phát hiện khí tức Lý Quân và Tuyết Liên giáo chủ tựa như đang ở giữa hắc động. Lực thiên địa Cửu Châu Đại địa điên cuồng tụ tập chung quanh “hắc động” này với mật độ kinh người. Vốn Đằng Thanh Sơn cho rằng “hắc động” cũng là một loại lực thiên địa cấu thành, nhưng khi hắn cẩn thận cảm ứng, lại khiếp sợ phát hiện hắc động này không phải là lực thiên địa của Cửu Châu!

Đằng Thanh Sơn đã tiếp xúc với khá nhiều cường giả hư cảnh, cũng có loại sức mạnh màu đen như của Hạt Tử Kiếm Thánh. Nhưng lực thiên địa màu đen của Hạt Tử Kiếm Thánh lại khác hẳn “hắc động” kỳ dị này.

“Làm sao Tiểu Quân và Tuyết Liên giáo chủ có thể bay tới đây được? Bên cạnh hai người cũng không có yêu thú phi hành, ta cũng không cảm giác được có linh hồn khí tức của cường giả hư cảnh.”

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn khiếp sợ, đột nhiên...

Vèo!

“Hắc động” bao kín cả Lý Quân, Tuyết Liên giáo chủ hơi dừng lại giữa không trung, rồi sau đó như một thiên thạch giáng xuống, nhanh chóng rơi vào luyện võ trường trong nội viện của Đằng Thanh Sơn.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì cũng nhảy đến cạnh Đằng Thanh Sơn, hai mắt đỏ ké cũng tràn đầy vẻ cảnh giác. Nó hiển nhiên cũng phát giác ra "hắc động" này rất lạ lùng.

- Ủa?

Khi Hắc động trong khu vực cảm ứng đã xuất hiện trong phạm vi tầm mắt, rồi dừng lại giữa nội viện, Đằng Thanh Sơn giật mình phát hiện đó là một khối xám đục kỳ dị mờ ảo có điện quang lóe sáng. Giữa khối lực lượng này có ba người: Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, cùng với một thân trung niên áo choàng màu nâu, da trắng trẻo.

"Hắn, nàng..."

Dù Đằng Thanh Sơn trầm ổn tới mấy cũng không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Hắc hắc, Lý Quân, trượng phu ngươi vừa thấy ta đã kinh ngạc ghê chưa!

Bùi Tam cười nói.

- Hô Hòa.

Lý Quân vội chạy đến cạnh Đằng Thanh Sơn, đồng thời giới thiệu:

- Đây chính là cung chủ đại nhân của Thiên Thần cung.

- Cung chủ?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy khó tin. "Ta đã gặp nam nhân này rồi, ta gặp rồi. Là hắn... Bùi Tam! Chính là phú ông thần bí Bùi Tam năm đó mua cô Mộng Đỗ Quyên ở Vũ An quận thành. Bùi Tam có tiên thiên cao thủ hộ vệ! Là tên Bùi Tam dám

can đảm không nể mặt Cổ Thế Hữu!”

Mặc dù năm đó Đằng Thanh Sơn cảm thấy Bùi Tam rất thần bí, nhưng trước giờ không ngờ... địa vị của Bùi Tam lại lớn như vậy!

Bùi Tam!

Cung chủ Thiên Thần cung!

Chẳng trách Bùi Tam không nể mặt Cổ Thế Hữu, hơn nữa khẩu khí lại lớn đến thế. Đúng vậy... Cho dù cả Thanh Hồ Đảo cũng không đáng kể gì với cung chủ Thiên Thần cung này. “Nhưng lúc đó, mặc dù Bùi Tam xem thường Cổ Thế Hữu, nhưng lại có gì đó quan tâm đến ta, còn cho hộ vệ tới khảo nghiệm ta, như vậy là vì sao?”

Vẫn còn nghi vấn, nhưng bề ngoài Đằng Thanh Sơn đã khôi phục lại vẻ bình thường.

- Ra mắt cung chủ.

Đằng Thanh Sơn vội chắp tay.

Bùi Tam cười khẽ, ra vẻ rất thân thiết cười nói:

- Ta xưng hô với ngươi là Kinh Ý, hay là Hô Hòa khách khanh đây?

- Gọi là Hô Hòa đi.

Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Bùi Tam gật gật đầu:

- Hô Hòa khách khanh, vừa rồi nhìn thấy ta, hình như ngươi rất kinh ngạc... Vì sao thế?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Cung chủ, thứ nhất, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ gặp cung chủ cả. Thứ hai, lần đầu biết ngài là cung chủ, ta đương nhiên giật mình. Thứ ba, cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất, là vừa rồi trong khu vực của mình, ta cảm ứng được chung quanh cung chủ lại có một thứ dường như 'Hắc động', hơn nữa cảm ứng không thấy khí tức của cung chủ, do đó ta khiếp sợ vạn phần.

Cho dù Bùi Tam lúc này đứng ngay trước mặt Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cảm ứng chung quanh thân thể Bùi Tam vẫn y nguyên là một hắc động!

- Hắc động? Miêu tả của ngươi không sai.

Bùi Tam mắt lóe sáng cười nói:

- Xem ra Hô Hòa khách khanh chưa bao giờ gặp cường giả động hư cả.

Bùi Tam không còn hoài nghi gì nữa. Cường giả hư cảnh bình thường, đặc biệt là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả động hư, đều phải giật mình. Bởi vì bọn họ chỉ cảm giác được "hắc động", chứ không phải là linh hồn khí tức chói sáng như mặt trời.

- Đúng vậy.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Đợi ngày nào đó Hô Hòa từ hư cảnh đại thành đột phá đến cảnh giới động hư, ngươi cũng giống như thế thôi.

Bùi Tam cười khẽ, giải thích:

- Cảnh giới động hư sử dụng thế giới lực của mình, sẽ bị Cửu Châu Đại Địa bài xích.

- Khu vực của cường giả hư cảnh là dung nhập lực thiên địa,

quan sát người khác.

Bùi Tam tiếp tục nói:

- Còn ta sử dụng thế giới lực của riêng mình. Lực thiên địa Cửu Châu Đại địa căn bản không thể dò xét sức mạnh của ta. Do đó, trong cảm ứng của ngươi, chỉ thấy một khoảng tối đen hư vô.

Đằng Thanh Sơn lặng yên quan sát, đúng là không cảm ứng, chỉ là một khoảng hư vô tối đen.

“Quả nhiên là động hư!”

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

Trước mắt trung niên hơi mập mạp này, nhìn tới nhìn lui không thể làm cho người ta có cảm giác đáng sợ. Nhưng trong khu vực cảm ứng của mình lại nói cho mình rất rõ... người trước mắt là loại người không thể trêu vào được.

- Thì ra là như thế!

Đằng Thanh Sơn xấu hổ cười.

- Ta quả là cô lậu quả văn, chưa bao giờ gặp cường giả động hư cả, để cung chủ chê cười rồi! Cung chủ, xin qua bên này ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đằng Thanh Sơn đi trước dẫn đường, đưa bọn người Bùi Tam tới đình đài. Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn đi vào trong.

- Tiểu Liên, ngươi và Lý Quân ngồi cả xuống đi.

Bùi Tam không làm bộ chút nào.

- Dạ, cha.

Tuyết Liên giáo chủ kéo tay đồ đệ, cũng ngồi xuống.

“Bùi Tam này năm đó đã từng gặp ta. Nhưng xem ra, bây giờ hắn cũng không nhận được ta. Ừm... cường giả cảnh giới động hư, về phương diện năng lực nhận diện người khác cũng chẳng mạnh hơn cường giả hư cảnh bao nhiêu.” Đằng Thanh Sơn trấn tĩnh lại. Điều này thì Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn sai. Kỳ thật nói về nhận diện người khác, cường giả động hư có năng lực mạnh hơn nhiều.

Bởi vì cường giả động hư, không phải chỉ dựa vào lực thiên địa của Cửu Châu để phát hiện, mà là dựa vào lực thế giới của họ để quan sát.

Cường giả hư cảnh dựa vào lực thiên địa Cửu Châu, vì họ đều là sinh mạng bên trong thiên địa, chỉ có thể xem như mượn lực thiên địa Cửu Châu, do đó chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được một luồng khí tức sinh mạng thôi.

Nhưng cường giả động hư lại khác!

Thế giới lực của họ quét qua, cũng giống như mắt của mình nhìn vậy. Đây là nguyên nhân vì sao năm đó lúc ở Hổ Dược quận, Bùi Tam sử dụng thế giới lực của mình có thể nhìn xuyên qua cái rương của Đằng Thanh Sơn, phát hiện ra Khai Sơn Thần Phủ và hai đoạn Luân Hồi thương trong đó.

Một là dùng cảm ứng.

Một là nhìn như có mắt. Đây là chênh lệch giữa cường giả hư cảnh và cường giả động hư.

Nhưng...

Cường giả động hư không thể làm như cường giả hư cảnh, thời khắc nào cũng quan sát phương viên ba mươi bốn dặm. Vì bọn họ đã bị lực thiên địa bài xích, chỉ khi họ cần mới có thể phóng ra chút lực thiên địa, giống như một đường dây quét qua quan sát một khoảng khu vực nào đó.

Họ không thể tùy ý cho thế giới lực của mình lan ra nhằm đồng thời quan sát cả trên dưới đông tây nam bắc. Chỉ có thể phóng ra một lực thiên địa quét qua, như thế sẽ tiết kiệm nhất.

Hơn nữa...

Phóng ra thế giới lực dài ngắn cũng có liên quan tới cảnh giới của cường giả động hư. Người mới vào động hư so với động hư đỉnh cao, sẽ có năng lực rất khác nhau về chiều dài đường quét mà họ phóng ra. Thực lực càng mạnh thì phóng ra càng xa. Nếu đạt tới cảnh giới chí cường giả, có thể hoàn toàn chống cự được áp chế Cửu Châu, vậy có thể quan sát một phạm vi rất rộng.

Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn tùy ý ngồi cạnh nhau nói chuyện, Tuyết Liên giáo chủ thi thoảng xen vào một vài câu.

Đột nhiên...

- Hô Hòa khách khanh! Lúc trước Thiên Thần cung ta tiêu diệt Tiêu Dao Cung, chiếm lĩnh cả Thanh Châu, nhưng lại để cho lão tặc Tiêu Dao Cung may mắn chạy thoát. Từ đó tới nay, lão tặc đó đã ba lượt tập kích những chỗ trọng yếu trong Thiên Thần cung ta. Đã có mấy tiên thiên cao thủ của Thiên Thần cung ta chết trong tay hắn. Còn không ít nhân vật tinh anh nữa. Quả là đáng giận.

Bùi Tam ngoài miệng nói tức giận, nhưng vẻ mặt thì vẫn bình thường, chỉ trong hai mắt có lóe ra những tia chớp như sét đánh, rất hãi nhân.

Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn cảm giác được trên người Bùi Tam đột nhiên khí thế tăng vọt.

“Bùi Tam này đã nổi giận thật sự.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: “Nhưng Bùi Tam quả thật âm trầm, có giận tới mấy thì khi nói chuyện vẫn bình tĩnh như vậy.”

- Sở dĩ không bắt được hắn, là vì Thiên Thần cung ta không có

yêu thú hư cảnh có thể khoan đất.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa, lần này ta tới, một là thăm khách khanh, dù sao ngươi cũng chưa gặp ta bao giờ.

Bùi Tam đích xác không nhận ra Đằng Thanh Sơn.

Thân thể Đằng Thanh Sơn đã biến hóa, dung mạo cũng thay đổi, hơn nữa dung mạo là dựa vào việc khống chế cơ bắp, gân cốt mà ra. Tuyệt không phải là mặt nạ da người hoá trang. Do đó Bùi Tam cũng không thể nhận ra Đằng Thanh Sơn.

Hơn nữa đạt tới hư cảnh, linh hồn khí tức lại hoàn toàn khác trước.

Bùi Tam tuy nói là cường giả động hư, cũng không thể nhìn thấu được.

- Thứ hai, là tới mời ngươi làm một việc, mượn hư cảnh yêu thú của ngươi sử dụng.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta nghe nói, hư cảnh yêu thú của ngươi khoan đất rất giỏi, thừa sức đuổi kịp con yêu lang ở Xạ Thần Nhật Thần Sơn, còn cắt của nó một cái đuôi nữa.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu. Điểm này thì không cần phủ nhận, có rất nhiều người biết rồi.

- Cung chủ, việc ngươi muốn mượn Đao Trì dùng thì ta không thể tự mình chấp nhận được, phải tự Đao Trì đồng ý thôi.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Ừm, hư cảnh yêu thú đều tự đại.

Bùi Tam cười gật đầu.

- Ngươi và Lý Quân, hai vợ chồng giúp ta khuyên con yêu thú đó đi... Các ngươi giúp ta việc này, coi như Bùi Tam ta thiếu các ngươi một ân huệ! Bùi Tam ta rất ít nợ người khác, sau này các ngươi có thể dùng ân huệ này nhờ ta giúp các ngươi làm một việc. Dù bảo ta đi Vũ Hoàng môn, đi Ma Ni Tự giết người giúp các ngươi cũng không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn cả kinh, không khỏi nhìn qua Lý Quân.

Ân tình của Bùi Tam?

Ân tình của cung chủ Thiên Thần cung? Điều đó rất có giá trị.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 5

Cửu Châu Đỉnh

Cung chủ, việc này để tại hạ và Tiểu Quân đến hỏi Đao Trì rồi nói sau.

Đằng Thanh Sơn lập tức đứng dậy. Nói là làm, hắn cùng Lý Quân đi thẳng về phía chỗ ở của Lục Túc Đao Trì.

Trong đình.

- Cha, làm việc này mà thiếu hắn một cái ơn à?

Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tuyết Liên nhìn cha. Theo Tuyết Liên giáo chủ thấy, cha nàng là nhân vật tài ba nhất Địa, tài hoa nhất trên cả Cửu Châu Đại. Cho dù dùng một cái ơn mời hư cảnh yêu thú ở những tông phái khác cũng không là việc khó.

Cho dù Bùi Tam không muốn cúi đầu trước các tông phái khác, nhưng Bùi Tam cũng biết thú ngữ!

Bản lĩnh của Ô Hầu Thú Vương đều là do Bùi Tam truyền lại.

Đã biết thú ngữ, Bùi Tam hoàn toàn có thể đi tìm một vài yêu thú hư cảnh độc lập, dùng thân phận cường giả động hư, dùng một cái ơn mời hư cảnh yêu thú tới hỗ trợ, e rằng ngay cả hư cảnh yêu thú đại thành, tới tám chín chúng cũng sẽ đồng ý.

Nhưng…

Bùi Tam lại mời tên Hô Hòa.

Bùi Tam cười nhìn nàng, truyền âm nói:

- Tiểu Liên, đúng! Cha thật sự có biện pháp khác. Nhưng thiếu một cái ơn cũng là một thủ thuật. Có đôi khi thiếu nhân tình không phải là chuyện xấu... Bây giờ cha thiếu Hô Hòa một cái ơn, cũng rất tự nhiên hắn sẽ có quan hệ tốt với cha, quan hệ sẽ gần gũi hơn không ít. Cho dù không thể kéo hắn vào Thiên Thần cung nhưng hắn sẽ có quan hệ càng gần gũi hơn với Thiên Thần cung ta.

Tuyết Liên giáo chủ giật mình.

- Thi ân cùng người, ân huệ quá ngược lại trở thành thù nhân. Cũng một đạo lý, thiếu nhân tình ngược lại trở thành bằng hữu tốt hơn.

Bùi Tam quay đầu nhìn về phía phòng của Lục Túc Đao Trì.

- Hy vọng Hô Hòa có thể khuyến phục được con yêu thú đó. Lão tặc Tiêu Dao Cung chẳng khác con bọ chét, luôn nhảy vọt ra rất đáng ghét.

...

Trong phòng.

Đằng Thanh Sơn khống chế lực thiên địa, ngưng kết không gian chung quanh làm thanh âm nơi này không truyền ra ngoài.

- Hô Hòa đại ca, một cái ơn đó…

Lý Quân rất vui nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Đây là chuyện tốt.

- Ừm, có được một cái ơn của lão đích xác có không ít chỗ tốt.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Tiểu Quân, muội nói với Đao Trì đi.

Kỳ thật với những gì hắn hiểu về tính cách Lục Túc Đao Trì, việc này Lục Túc Đao Trì chắc sẽ đồng ý giải quyết. Bởi vì, Lục Túc Đao Trì là một con yêu thú vô cùng hiếu chiến.

- Hậu.. hống hống...

Trong yết hầu Lý Quân phát ra tiếng gầm gừ, lúc cao lúc thấp, thanh âm có tiết tấu nhất định.

Lục Túc Đao Trì dán mắt vào Lý Quân, trong cặp đồng tử đỏ ké loé ra vẻ vui mừng.

Hiển nhiên rất lâu không gặp Lý Quân, chắc nó cũng gầm gừ hỏi thăm Lý Quân.

Một lát sau...

- Hô Hòa đại ca.

Lý Quân vẫn rất cẩn thận, vì Bùi Tam ở ngày bên ngoài nên nàng không dám gọi tên Thanh Sơn.

- Lục Túc Đao Trì nói là để nó hỗ trợ việc giết người thì đơn giản thôi. Nó đồng ý rồi, nhưng...

- Nhưng gì? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

Lý Quân cười hì hì:

- Lục Túc Đao Trì nói, nó rất mê được đánh với cao thủ. Nhưng... nếu địch nhân quá mạnh, thì đừng để nó đi, nó còn chưa muốn chết.

- Ha ha.

Đằng Thanh Sơn cười lớn.

- Tiểu Quân nói cho nó biết, sau này nếu trong khu vực cảm ứng cảm ứng được một cái hắc động như người ngồi bên ngoài thì phải cẩn thận cảnh giác, không đánh, lập tức phải quay đầu bỏ chạy. Đó là cường giả động hư.

Cũng như Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Đao Trì cũng lần đầu tiên cảm ứng được cường giả động hư.

- Ừm.

Lý Quân vội nhắc nhở Lục Túc Đao Trì.

Sau này có cảm ứng được hắc động, Lục Túc Đao Trì sẽ biết... đối phương là cường giả động hư.

...

- Cung chủ, việc này đã xong.

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân đi ra rồi ngồi xuống.

- Đao Trì đã đồng ý rồi.

- À, đã xong rồi à.

Bùi Tam đứng phắt lên.

- Hô Hòa, Lý Quân, các ngươi chuẩn bị một chút, mang theo Lục Túc Đao Trì theo ta cùng đi U Châu.

- Đông bắc U Châu, bây giờ hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Đương nhiên là bây giờ.

Tuyết Liên giáo chủ bên cạnh cất tiếng:

- Hô Hòa khách khanh, lão cung chủ Tiêu Dao Cung rất giảo hoạt. Ai biết hắn khi nào thì tập kích? Chúng ta chỉ có thể thủ chu đãi thỏ. Nếu ngươi ở Nghi thành, đợi đến khi chúng ta phát hiện ra lão cung chủ Tiêu Dao Cung, không biết hắn sớm đã chạy trốn tới đâu rồi.

- Cậu theo chúng ta cùng đi, cả con yêu thú tên là Lục Túc Đao Trì cũng. Đến lúc đó, một khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung xuất hiện, các người lập tức ra tay đánh chết tên đó ngay.

Mắt Tuyết Liên giáo chủ lóe lên hàn quang.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ý của đối phương.

- Hắc hắc… Cũng tốt, dù sao tại hạ bây giờ cũng không làm gì ở Nghi thành.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Hơn nữa bây giờ nghe nói đại quân Thiên Thần cung ở U Châu khí thế như chẻ tre, đã chiếm lĩnh hơn phân nửa U Châu. Ước chừng vài ngày nữa cũng sắp công chiếm được Hồng Thiên Thành. Trận này nhất định phải xem mới được.

- Ừm.

Bùi Tam mỉm cười gật đầu.

- Vậy đi ngay bây giờ.

Đằng Thanh Sơn mang theo hộp gỗ chứa Khai Sơn Thần Phủ, cùng Lý Quân và Lục Túc Đao Trì cũng theo Bùi Tam, Tuyết Liên giáo chủ ly khai Nghi thành. Trước khi đi, Đằng Thanh Sơn cũng dặn dò đại đồ đệ Đằng Thú một việc.

Sau khi đạt tới hư cảnh, hình thể Lục Túc Đao Trì cũng không lớn lắm, đặc biệt là độ rộng trên lưng nó. Do đó, trên lưng Lục Túc

Đao Trì cũng chỉ miễn cưỡng ngồi được ba người thôi.

Lúc này Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân, Đằng Thanh Sơn đều ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì. Chỉ có Bùi Tam cùng ngự không phi hành một bên. May mà Lục Túc Đao Trì đã giảm bớt tốc độ, bảo trì cùng tốc độ với Bùi Tam. Nếu không Lục Túc Đao Trì sớm đã bứt xa Bùi Tam rồi. Mặc dù Bùi Tam có thực lực rất mạnh, nhưng tốc độ phi hành của lão vẫn thua xa hư cảnh yêu thú phi hành.

Trên tầng mây cao vạn trượng.

Bốn người một yêu thú cùng bay về phương bắc.

- Hô Hòa.

Bùi Tam bay một bên, vừa bay vừa cười vừa nói:

- Tương lai Lý Quân là giáo chủ Tuyết Liên Giáo Thiên Thần cung chúng ta. Còn Hô Hòa thì vô môn vô phái. Bùi Tam ta, lấy thân phận cung chủ Thiên Thần cung, hôm nay mời cậu gia nhập vào Thiên Thần cung. Cậu thấy được không?

Đằng Thanh Sơn giật mình quay đầu nhìn lại. Trong ánh mắt Bùi Tam chứa đầy thành ý.

Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự một mình, không có dã tâm, việc gia nhập Thiên Thần cung quả thật là một chuyện tốt. Nhưng hắn còn có rất nhiều việc phải làm. Quy Nguyên Tông cũng phải nhờ hắn chống đỡ. Hắn há có thể gia nhập Thiên Thần cung, chịu sự điều khiển của người khác?

- Làm cung chủ thất vọng rồi.

Đằng Thanh Sơn uyển chuyển cự tuyệt:

- Nói vậy chắc với tình báo của Thiên Thần cung, sớm đã biết

ở chỗ tại hạ có không ít thiếu niên. Kiếp này tại hạ chỉ đem sở học và những cảm ngộ truyền cho những thế hệ kế tiếp.

Bùi Tam nhướng mày một cái, chỉ cười khẽ rồi nói một câu:

- Khai tông lập phái, là chuyện tốt.

Rồi không nói thêm gì nữa.

Lão có thân phận như thế nào chứ?

Chính thức mời đối phương mà bị cự tuyệt, Bùi Tam sẽ không lằng nhằng.

...

Phi hành hồi lâu, rốt cục cũng tiến vào địa giới U Châu.

- Ở phía dưới.

Lưu quang màu xám đục chung quanh thân thể Bùi Tam đột nhiên phồng lên, bao cả Đằng Thanh Sơn, Tuyết Liên giáo chủ, Lý Quân vào, - Chúng ta xuống dưới.

Rồi lão kéo cả mấy người cùng bổ xuống phía dưới. Lục Túc Đao Trì cũng bay theo phía sau... nhưng lúc này...

Bùi Tam biến sắc, nhìn Đằng Thanh Sơn bên cạnh thật sâu.

Trên đời này việc có thể làm cho Bùi Tam biến sắc quả là rất ít.

Vì vừa rồi, Bùi Tam thừa dịp đưa bọn người Đằng Thanh Sơn, Tuyết Liên giáo chủ xuống dưới, cũng trong nháy mắt dò xét kỹ càng toàn thân Đằng Thanh Sơn một chút!

Cường giả động hư muốn dò xét, phải phóng ra một chút thế giới lực của mình. Trong cảm ứng của cường giả hư cảnh, thế giới

lực chính là sợi tơ tối đen. Lúc trước Bùi Tam đi mời Đằng Thanh Sơn làm việc, tự nhiên sẽ không dùng một sợi tơ thế giới lực đi dò xét Đằng Thanh Sơn. Làm như vậy quá thất lễ.

Mãi tới giờ, thừa dịp lúc bổ xuống, lão nhìn như tùy ý dùng thế giới lực của mình bao lấy mấy người cùng xuống dưới, mới quan sát kỹ được Đằng Thanh Sơn!

'Hắn, hắn lại có... ' Bùi Tam cảm thấy rất khiếp sợ.

Lão tuyệt không phải khiếp sợ vì Khai Sơn Thần phủ trong hộp gỗ của Đằng Thanh Sơn. Thế giới lực chỉ giống như có mắt, có thể quan sát thôi, chứ không thể phân tích vật chất thực tế. Do đó, khi lão quan sát, khai sơn thần phủ chỉ là một binh khí lợi hại. Về bộ dáng tổng quan cũng không giống khi trước.

Hắn cũng không thấy Khai Sơn Thần Phủ có gì đặc thù.

Cái chính thức làm hắn khiếp sợ là...

Một cái hộp ngọc trong lòng Đằng Thanh Sơn, cùng với một tiểu đỉnh!

Trong hộp ngọc để hai gốc Bất Tử thảo. Trước ngực Đằng Thanh Sơn đang đeo Cửu Châu đỉnh. Bất Tử thảo... Đằng Thanh Sơn mang bên mình hai gốc Bất Tử thảo, cũng để ngừa khi chiến đấu lỡ xuất hiện cái gì bất ngờ, có thể sử dụng được ngay. Dù sao Bất Tử thảo có thể cứu mạng vào thời điểm quyết định.

Tỷ như Lý Quân bị người đâm thủng chỗ nguy hiểm nhất định sẽ chết, không thể đợi Đằng Thanh Sơn chạy về lấy Bất Tử thảo được. Mang theo bên mình là việc rất trọng yếu!

Tiểu đỉnh, trước giờ vẫn là vật thiếp thân do Đằng Thanh Sơn luôn mang theo bên mình.

'Bất Tử thảo? Hắn lại có Bất Tử thảo? ' 'Cửu Châu đỉnh? Đến

cả loại bảo vật này mà hắn cũng có? ‘ Bùi Tam hoàn toàn khiếp sợ.

‘Bất Tử thảo này cũng chỉ có con bất tử Phượng Hoàng giữa Bắc Hải mới có được. Năm đó, ta chạy khắp Man Hoang, đi khắp Cửu Châu, cuối cùng mới tìm đến được con bất tử Phượng Hoàng ở giữa Bắc Hải! Con bất tử Phượng Hoàng này đi theo chí cường giả Lý Thái Bạch, đến cả ta cũng chỉ có thể lấy được của nó một gốc cây Bất Tử thảo thôi! ‘

Bùi Tam hiểu rõ sự đáng sợ của bất tử Phượng Hoàng!

Bất tử Phượng Hoàng, riêng nói về thiên phú, trong số yêu thú hư cảnh đã được xếp vào loại đỉnh cao nhất rồi. Số có so được với bất tử Phượng Hoàng là cực nhỏ.

Hơn nữa, con bất tử Phượng Hoàng lại là hư cảnh đại thành, đây đã là cực hạn của yêu thú rồi.

Tiếp theo, bất tử Phượng Hoàng, đi theo chí cường giả ‘ Lý Thái Bạch ’ khá lâu. Lý Thái Bạch đương nhiên giúp bất tử Phượng Hoàng, chỉ đường cho bất tử Phượng Hoàng làm sao lợi dụng được ưu thế của mình để thi triển ra ra uy lực cực mạnh.

Hơn nữa bất tử Phượng Hoàng lại tìm hiểu mấy ngàn năm, bất tử Phượng Hoàng bây giờ đích xác có thể nói là con đáng sợ nhất trong số hưu cảnh yêu thú. Bùi Tam mặc dù tự ngạo, nhưng sau khi giao thủ ngắn ngủi với bất tử Phượng Hoàng, song phương đều cảm thấy đối phương không dễ đối phó. Cũng nhờ Bùi Tam khách khí, bất tử Phượng Hoàng mới cho hắn một gốc Bất Tử thảo.

‘Hai gốc Bất Tử thảo? Đúng, Hô Hòa, quả thật đã xuất hải phiêu bạt. ’ Bùi Tam khẳng định. ’ Hắn có thể có tới hai gốc Bất Tử thảo, với thực lực hắn, việc dùng sức mạnh khẳng định là không thể làm được. Với tốc độ của bất tử Phượng Hoàng... Trừ phi chí cường giả, nếu không không ai có thể dùng sức mạnh với con bất

tử Phượng Hoàng cả. ‘

‘Vậy cho thấy, hắn có quan hệ rất tốt với bất tử Phượng Hoàng. Nếu không bất tử Phượng Hoàng sao lại cho hắn hai gốc Bất Tử thảo, tới ta cũng chỉ có được một gốc thôi. ‘ Bùi Tam thầm nghĩ, hắn không biết... Đằng Thanh Sơn có được chín gốc.

‘Còn có Cửu Châu đỉnh. ‘

Bùi Tam thầm nhủ. ’ Chẳng trách, Hô Hòa tu luyện tốc độ kinh người như thế. Cho dù hắn có thiên phú kinh người, nếu không có Cửu Châu đỉnh, e rằng tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn mấy lần. ‘

...

Nhóm bốn người và Lục Túc Đao Trì đã đáp xuống đất.

- Cha đang nghĩ gì thế?

Tuyết Liên giáo chủ thấy Bùi Tam tựa hồ ngẩn người. Cảnh này rất ít khi xảy ra. Trong trí nhớ và cũng chỉ phát sinh rất ít lần thôi.

- Không có gì.

Bùi Tam cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa.

- Hả? Cung chủ? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

Bùi Tam mình tựa hồ vô tình sờ xuống ngực, chỉ thấy một tiểu đỉnh từ trong áo của lão lộ ra.

Mắt Đằng Thanh Sơn co rụt lại, nhìn chằm chằm vào ngực Bùi Tam...

Kiếp trước mình đeo một Cửu Châu đỉnh. Kiếp này mình cũng

đeo, tuyệt đối không lầm. Bùi Tam trước mắt cũng đeo tiểu đỉnh trước ngực...

- Cửu Châu đỉnh, giống với Cửu Châu đỉnh của ta. - Đằng Thanh Sơn hơi kinh sợ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 6

Lời Nhắc Nhở Quan Trọng Nhất

Bùi Tam này sao lại có Cửu Châu đỉnh?

Đẳng Thanh Sơn phát hiện ra Bùi Tam lúc này nhìn hắn với nụ cười thần bí.

- Sư phụ.

Xa xa truyền đến một thanh âm.

Bùi Tam và Đẳng Thanh Sơn cơ hồ đồng thời quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy đang chạy tới hai người, một người có khuôn mặt lạnh lùng áo đen mày trắng, chính là tông chủ Kiếm Tông Lý Triều. Còn người còn lại trông như dã nhân, tóc xõa tung, hai mắt lăng lệ, chính là người từ có giao tình với Đẳng Thanh Sơn, Thú Vương Ô Hầu.

Chỗ đám người Đẳng Thanh Sơn hạ xuống chính là trong tổng bộ tạm thời của Thiên Thần cung tại U Châu.

- Hô Hòa, đợi lát nữa chúng ta bàn lại chuyện Cửu Châu đỉnh nhé.

Bùi Tam truyền âm cho Đẳng Thanh Sơn, rồi quay đầu nhìn về phía hai đại đệ tử.

- A Hầu, chắc con lần đầu gặp Hô Hòa khách khanh rồi.

- Nguyên lai là cậu cưới Tiểu Quân à.

Ô Hầu nhìn Đằng Thanh Sơn, quan sát rất cẩn thận.

- Sớm nghe qua đại danh Thú Vương Ô Hầu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Ô Hầu. Ô Hầu cơ hồ có thể xem như sư phụ của Lý Quân... hơn nữa Đằng Thanh Sơn từng tiếp xúc với Ô Hầu, Đằng Thanh Sơn cũng hiểu tính tình thẳng thắn của Ô Hầu.

- Cái gì mà đại danh, có tên trong Thiên Bảng đệ nhất à? Ha ha, bao nhiêu năm không đột phá tới hư cảnh, cái này mà gọi là đại danh à, xú danh thôi.

Ô Hầu cười ha ha, lập tức hắn đưa mắt nhìn Lục Túc Đao Trì cao chừng hai trượng, toàn thân đen kịt mờ ảo có kim sắc lấm tấm, hai mắt đỏ ké đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

- Đây là con yêu thú trong truyền thuyết đó à, thoạt nhìn đã biết lợi hại rồi.

Ô Hầu đã được xưng là Thú Vương, đương nhiên cực kỳ thích yêu thú.

- Xoẹt, xoẹt!

- Khà khà, tính tình kiêu ngạo thế. - Ô Hầu nhếch miệng cười.

- Đi, đừng đứng ở chỗ này.

Bùi Tam cười khẽ. Lão vừa ra lệnh, bọn người Ô Hầu, Lý Triều đều ngoan ngoãn nghe lời, cùng đi vào phòng khách.

...

Đằng Thanh Sơn lần này đến đây lại được Bùi Tam nhiệt tình hoan nghênh. Loại mức độ hoan nghênh này đến cả Lý Triều, Ô Hầu là đệ tử Bùi Tam cũng cảm thấy giật mình.

- Với tính tình sư phụ, tại sao lại nhiệt tình với Hô Hòa như thế?

Lý Triều và Ô Hầu sóng vai đi trong hoa viên, Ô Hầu nhíu mày nói:

- Đại sư huynh, cho dù Hô Hòa có một con yêu thú lợi hại, cũng không đến mức làm cho sư phụ đối đãi như thế chứ... Đệ không hiểu lắm.

- Ừm Lý Triều lạnh lùng gật đầu.

- Sư phụ bình thường trông rất hòa nhã, kì thực tâm cao khí ngạo. Trên Cửu Châu Đại Địa chẳng có mấy ai được người để vào mắt. Ta cũng không hiểu.

...

Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên tiếp xúc với Bùi Tam. Khi Bùi Tam nhiệt tình với hắn như vậy, hắn cũng không phát giác có gì không ổn, còn tưởng rằng Bùi Tam vốn là người luôn luôn thân mật nhiệt tình như thế.

Trong thư phòng Bùi Tam.

- Hô Hòa, ngồi đi.

Bùi Tam mỉm cười châm trà. Lúc này bên trong thư phòng chỉ có hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam.

- Cung chủ...

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Cậu có phải là luôn nghi hoặc chuyện Cửu Châu đỉnh không?

Bùi Tam nói ngay.

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn không hề phủ nhận.

Bùi Tam nâng chung trà lên, mũi nhè nhẹ ngửi hương thơm của trà:

- Trà này không tệ, chúng ta vừa uống vừa nói. Trên Cửu Châu Đại Địa tổng cộng có chín Cửu Châu đỉnh. Nhưng mỗi một Cửu Châu đỉnh đều có năng lực khó tin, hơn nữa có linh tính đặc hữu. Bình thường hai Cửu Châu đỉnh rất khó chạm mặt nhau.

Đằng Thanh Sơn hiểu, Bùi Tam biết chuyện mình có Cửu Châu đỉnh rồi.

- Hô Hòa, cậu hẳn là biết tác dụng của Cửu Châu đỉnh chứ? - Bùi Tam nhìn hắn.

- Không biết. - Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Không biết à?

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Theo ta được biết, Vũ Hoàng là chí cường giả đầu tiên của Cửu Châu Đại Địa đúc ra Cửu Đỉnh. Rồi sau đó Cửu Đỉnh sinh ra linh tính, biến mất tăm. Vị chí cường giả thứ hai là 'Tần Lĩnh Thiên Đế' đeo một cái Cửu Châu đỉnh bên người. Còn vị chí cường giả thứ ba 'Lý Thái Bạch' lại lấy Cửu Châu đỉnh làm vò dựng rượu uống. Nhưng vị chí cường giả thứ tư Thích Già Tổ Sư thì không tra được hắn có đeo Cửu Châu đỉnh không.

- Năm đó trước ngực Đông Bắc Vương 'Hồng Thiên' tung hoành thiên hạ cũng lộ ra một cái Cửu Châu đỉnh. Việc này thì ta biết.

- Còn nữa, ba ngàn năm trước, nhân vật thiên tài của Vũ

Hoàng môn, cũng là cường giả đạt tới cảnh giới động hư 'Liễu Vân', mặc dù là một nữ tử, nhưng cũng đeo Cửu Châu đỉnh trước ngực.

Bùi Tam vừa nói vừa nhìn vẻ mặt Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không kìm được, lộ vẻ khiếp sợ.

Tứ đại chí cường giả, người đầu sáng tạo ra Cửu Đỉnh, trong ba người kia có hai người đeo Cửu Châu đỉnh.

- Cửu Châu đỉnh này ….

Đằng Thanh Sơn rất khiếp sợ.

- Hắc hắc, Hô Hòa, sợ chưa?

- Không ngờ lại ghê gớm như vậy Bùi Tam không kìm được phá ra cười ha hả.

- Đúng, những nhân vật anh hùng trong lịch sử Cửu Châu, không ít người đeo Cửu Châu đỉnh. Nhưng còn có nhiều nhân vật anh hùng khác không đeo Cửu Châu đỉnh. Cậu phải biết rằng, có tới chín cái đỉnh này!

- Một người sống lâu nhất là năm trăm năm! Trên sáu ngàn năm chứ ít gì. Cho dù năm trăm năm đổi một chủ nhân, chín Cửu Châu đỉnh cũng phải có gần trăm chủ nhân rồi. - Bùi Tam nói.

- Nhưng... chỉ có bốn chí cường giả. Lúc Vũ Hoàng trở thành chí cường giả thì không có Cửu Châu đỉnh.

Bùi Tam nói:

- Có những người có Cửu Châu đỉnh chỉ mới đạt tới tiên thiên thôi.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cười.

Cửu Châu đỉnh trên người mình chính là từ một bộ hài cốt. Bản thân hài cốt khi còn sống chỉ là cao thủ tiên thiên.

- Ngay cả đồ đệ ta cũng chưa từng có Cửu Châu đỉnh.

Bùi Tam tiếp tục nói:

- Theo ta dò xét, Cửu Châu đỉnh có năng lực khó lường, đặc biệt là lúc tu luyện. Người có Cửu Châu đỉnh, tốc độ tu luyện ngộ đạo sẽ nhanh hơn, nhưng cũng chỉ là nhanh hơn thôi. Gặp phải nút chặn, vẫn phải tự mình đột phá!

- Có người cho dù có Cửu Châu đỉnh, bị chặn ở tiên thiên kim đan, cả đời cũng không đến hư cảnh, bởi vì hắn không có cách nào đột phá được nút chặn.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Nếu không có Cửu Châu đỉnh, việc ngộ đạo có thể mất trăm năm. Có Cửu Châu đỉnh, phỏng chừng ba tới năm mươi năm là thành rồi.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Kỳ thật không ít người trong thiên hạ biết bí mật này.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Nhưng biết thì sao?

Bùi Tam lắc đầu cười.

- Cửu Châu đỉnh có linh tính. Nó sẽ chọn chủ cho mình. Cho dù một ai đó đoạt Cửu Châu đỉnh đi... Cửu Châu đỉnh tự mình cũng sẽ biến mất. Trong lịch sử, Doanh Thị gia tộc có một vị cường giả động hư phát hiện ra Cửu Châu đỉnh, đoạt lấy của người khác. Rồi sao? Cửu Châu đỉnh đã biến mất ngày hôm sau, trở lại chủ nhân trước kia.

- Cửu Châu đỉnh này cũng chơi đùa như hài tử.

Bùi Tam nắm tiểu đỉnh trước ngực.

- Chúng sẽ lựa chọn chủ nhân của mình, không ai có thể can dự.

- Ha ha, cung chủ.

Đằng Thanh Sơn thật ra rất bình tĩnh, xoa tiểu đỉnh trong lòng.

- Cửu Châu đỉnh đã đi theo chúng ta... vậy, chúng ta sẽ không thể để cho chúng thất vọng. Mấy ngàn năm qua trên Cửu Châu Đại Địa, có bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Có người không có Cửu Châu đỉnh mà vẫn có thể đạt tới cảnh giới động hư. Chúng ta...

Bùi Tam sáng mắt lên, gật đầu:

- Đúng, có Cửu Châu đỉnh tự nhiên phải tiến thêm một bước! Trở thành chí cường giả thứ năm từ cổ chí kim trên Cửu Châu Đại Địa!

Đằng Thanh Sơn không nói nhiều. Trong lòng hắn cũng có khát vọng như thế.

- Hô Hòa. - Bùi Tam cất tiếng.

- Hả? - Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Ta nhắc nhở cậu một câu, cậu ngàn vạn lần phải nhớ kỹ. Một trăm năm sau cũng phải nhớ kỹ. - Bùi Tam trịnh trọng nói.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn thấy Bùi Tam trịnh trọng như thế, lập tức nghiêm mặt lắng nghe.

- Bất luận làm sao, cho dù cậu nhìn thấy tứ đại Thần Điển, cậu

cũng không được học. Cho dù dựa theo Thần Điển để ngộ đạo, thì bây giờ cũng dừng lại cho ta.

Bùi Tam trịnh trọng nói:

- Cậu đừng xem bất kỳ Thần Điển bí tịch gì. Cậu phải tự mình sáng tạo ra một loại 'Đạo' hoàn toàn thuộc về mình.

- Có lẽ như vậy rất khó, nhưng cậu phải làm như vậy. - Bùi Tam trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Mặc dù hắn tham khảo Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, nhưng Đằng Thanh Sơn cũng không hề rập khuôn, mà chỉ nghiên cứu, rồi chuyển hóa thành lĩnh ngộ cho mình, hơn nữa dùng quyền pháp để biểu đạt.

Lúc trước quan sát 'Thần Tiên Ngọc Bích', mỗi lần Đằng Thanh Sơn đều chỉ cảm thụ một lát, rồi không dám xâm nhập sâu hơn nữa.

Như vậy, mình sẽ hoàn toàn sa vào kiếm đạo, không thể tiếp tục tu luyện thương đạo.

- Có lẽ cậu đã học 'Đạo' của cổ nhân. Như vậy tiến bộ rất nhanh.

Bùi Tam cười khẩy một tiếng.

- Tỷ như Vũ Hoàng môn dựa vào Cửu Đỉnh Thiên Thư, một khi đạt tới hư cảnh, họ mất vài chục năm là cơ hồ đều có thể đạt tới hư cảnh đại thành. Nhưng chúng đều đi theo con đường do Vũ Hoàng vẽ ra cho họ. Con đường nhanh nhất, gọn nhất.

- Đừng tham nhanh.

Bùi Tam trịnh trọng nói:

- Cậu bây giờ tu luyện đã nhanh như vậy, hẳn là theo con đường của cổ nhân?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Đường cũ?

Có ai dựa vào quyền pháp, thương đạo để tiến vào hư cảnh.

- Ta không nói thêm nữa. Nhớ kỹ, đi theo 'Đạo' của mình, có lẽ như vậy sẽ rất khó, thậm chí còn rất khó thay đổi từ 'Đạo' lúc trước. Nhưng như vậy mới có lợi với cậu.

Bùi Tam nói xong, vung tay lên.

- Ta nói thế thôi, cậu đi đi.

- Cảm ơn cung chủ.

Đằng Thanh Sơn chắp tay, lập tức rời đi.

Bùi Tam nhìn theo hình bóng Đằng Thanh Sơn: 'Ta nói thế thôi, Hô Hòa, hy vọng cậu đừng làm ta thất vọng. '

Thời gian trôi qua, Đằng Thanh Sơn đã tới U Châu, đảo mắt đã qua nửa tháng. Trong nửa tháng này, đại quân Thiên Thần cung phía nam và đại quân Thiên Thần Sơn phương bắc cùng áp tới, số lượng binh lính càng tăng nhiều. Trong cả U Châu, bây giờ chỉ còn lại có một quận cuối cùng - Hồng Thiên quận, nơi Đông Bắc Vương ' Hồng Thiên ' năm đó quật khởi là còn nằm trong tay Hồng Thiên Thành.

'Bùi Tam nói rất có lý. '

'Lúc trước ta dùng Khai Sơn Thần Phủ. Khi luyện tập Khai Sơn Tam Thập Lục Thức, cả người đắm chìm trong 'Đạo' phủ pháp. Khi ta nghiên cứu thương đạo thì chợt cảm giác thấy không thoải mái. Bùi Tam không nói ta cũng chẳng biết, nguyên lai là như thế... nếu

muốn đi đến đỉnh cao, chỉ có thể đi một con đường. ‘ Lúc Đằng Thanh Sơn ở U Châu, chuyên tâm nghiên cứu quyền pháp.

Mỗi ngày đều luyện tập Tam Thể Thức.

- Vù!

- Xoẹt!

Cho dù thân là cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn vẫn thấy đi theo Hình Ý Quyền, lấy Tam Thể Thức làm gốc vẫn ẩn chứa ‘Đạo’ khôn lường được.

Bên cạnh luyện võ trường, Lý Quân đang mỉm cười bưng nước trà tới.

Đột nhiên...

- Ầm!

Xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt về hướng nam.

- Nhanh, mau dẫn Đao Trì tới. Lão tặc Tiêu Dao Cung đã xuất hiện rồi.

Thanh âm Bùi Tam truyền nhập vào tai Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn biến sắc, lập tức hét lớn một tiếng:

- Đao Trì!

Vèo!

Đao Trì lập tức chạy tới. Đằng Thanh Sơn vươn tay lăng không chụp lấy Khai Sơn Thần Phủ bên cạnh, nhảy đến người Lục Túc

Đao Trì chỉ về phía nam. Lục Túc Đao Trì hóa thành một bóng đen biến mất khỏi luyện võ trường.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 7

Được Làm Vua Thua Làm Giặc

Lục Túc Đao Trì như một tia chớp bay về phía nam. Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Đao Trì rõ ràng cảm ứng được một 'hắc động' bên cạnh đang lao về phía Lục Túc Đao Trì.

- Hô Hòa, chạy theo A Triều, nhanh.

Bùi Tam đáp xuống trên lưng Lục Túc Đao Trì.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn mặc dù không cảm ứng được khí tức xa lạ mơ hồ của cường giả hư cảnh của lão cung chủ Tiêu Dao Cung, nhưng lại cảm ứng được khí tức của Lý Triều, lúc này chỉ dẫn Lục Túc Đao Trì. Lục Túc Đao Trì vỗ hai cánh, tốc độ đạt tới cực hạn, trên lưng tự nhiên hình thành một lồng khí, nên Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam không bị ảnh hưởng chút kình phong nào.

Những thành trì chứ thế trôi qua vùn vụt.

Bay qua núi rừng, đồi núi, sông ngòi, trong khu vực của Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được Lý Triều cùng với một khí tức xa lạ.

- Họ chạy xuống dưới đất rồi. - Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Khoan đất là thứ mà Lục Túc Đao Trì sở trường nhất. Lúc này

Lục Túc Đao Trì cũng phát hiện ra khí tức của Lý Triều và một cường giả hư cảnh xa lạ. Do đó, căn bản không cần Đằng Thanh Sơn chỉ điểm, nó tự mình đuổi theo.

- Ha ha, tên tiểu tặc lông mày trắng kia. Muốn đuổi theo lão phu à. Ngửi khói của lão phu đi.

Lão già toàn thân bao phủ trong áo giáp, đội mũ trụ, từ gương mặt lộ ra có thể mơ hồ thấy được mái tóc trắng bạc. Hai mắt rất sắc bén. Đây là lão cung chủ Tiêu Dao Cung. Lúc này lão nhanh chóng chui xuống đất.

- Hừ, Đinh lão tặc. Lần này ngươi trốn không thoát đâu.

Toàn thân Lý Triều xuất hiện kiếm quang lao thẳng xuống đất.

Xuống đất, toàn thân lão cung chủ Tiêu Dao Cung không ngừng lóe ra lưu quang xanh biếc, nhanh chóng xé toang nền đất, không ngừng chạy xuống. Cả người Lý Triều hóa thành một thanh kiếm, không ngừng khoan xuống dưới đất... Nói về tốc độ khoan đất, hai người họ đều khoan đất với tốc độ cực hạn của cường giả đạt tới hư cảnh.

Mấy lần trước, lão cung chủ Tiêu Dao Cung tập kích xong, lập tức khoan điên cuồng xuống đất, chẳng lẽ Lý Triều truy theo một ngày một đêm à?

Chỉ là đua nhau về kiên nhẫn.

Lý Triều biết đuổi không kịp, cuối cùng sẽ có một khắc bỏ qua. Lúc đó lão cung chủ Tiêu Dao Cung coi như đã thành công.

- Tiểu tặc lông mày trắng, lần này chuẩn bị truy theo lão phu vài ngày à? Ba ngày, hay mười ngày? Lão phu không quan tâm, ta có đủ thời gian chơi với ngươi.

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung không ngừng khoan xuống dưới

đất. Lão có kinh nghiệm... Tối thiểu cũng phải khoan tới bảy tám mươi dặm xuống đất mới có thể làm Lý Triều đuổi giết phía sau không thể liên lạc với mặt đất được.

Ngay lúc này...

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung biến sắc.

- Lão tặc, cười đi, bây giờ không cười nữa sao?

Lý Triều cười lạnh truyền âm.

- Các ngươi, các ngươi lại mời được yêu thú khoan đất.

Lão cung chủ biết lần này gay go rồi. Trong khu vực của lão kỳ thật đã phát hiện ra khí tức của ba hư cảnh. Mặc dù tốc độ phi hành rất cực nhanh, nhưng lúc nãy lão không để ý. Dù sao yêu thú phi hành hư cảnh, khi khoan đất thì tốc độ chẳng vào đâu cả.

Đây là nguyên nhân vì sao Lôi Điện thần ưng, không có cách nào truy theo được. Loại yêu thú có thể so được với thần thú bất tử Phượng Hoàng quả là quá ít.

Lúc trước lão không quan tâm.

Nhưng...

Lục Túc Đao Trì đang khoan đất với tốc độ kinh người. Tốc độ khoan xuống đất nhanh hơn lão quá nhiều.

- Sao, chẳng lẽ để ngươi lần lượt giết tinh anh của Thiên Thần cung à?

Lý Triều cười lạnh truyền âm.

- Lão tặc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

- Ha ha...

Lão cung chủ ngông cuồng cười to, cơ hồ đồng thời vang lên bên tai cả Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam, Lý Triều. Đồng thời, lão cung chủ Tiêu Dao Cung lập tức đổi hướng chạy, lại chạy lên nơi đóng quân của Thiên Thần cung trên mặt đất.

...

- Ầm ầm...

Trong dung nham nóng rực, như một máy khoan điện khổng lồ, Lục Túc Đao Trì trong nháy mắt xuyên qua dung nham, rồi lại xuyên qua tầng đá, đuổi lên trên mặt đất.

- Hai lần chui vào dung nham lrồi.

Mặc dù trên người Đằng Thanh Sơn không dính chút dung nham nào, nhưng nhiệt độ cao chừng mấy trăm độ vẫn làm Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam không thoải mái. Bùi Tam thậm chí còn hiện ra những đạo lưu quang, khí lạnh giá tràn ngập, làm giảm nhiệt độ xuống.

- Ở đằng kia!

Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam đều lộ ra nụ cười.

Tốc độ Lục Túc Đao Trì thật là kinh người. Mặc dù ngay từ đầu còn cách khá xa, nhưng khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung thay đổi phương hướng, nó thậm chí còn còn phải đi vòng một vòng lớn, nhưng Lục Túc Đao Trì vẫn đuổi theo kịp.

Sáu dặm, bốn dặm, hai dặm...

- Vù!

Đất đá phía trước lướt về phía sau, Đằng Thanh Sơn đã cảm ứng được lão cung chủ Tiêu Dao Cung đang ở phía trước.

Hưu! Hưu!

Những mũi nhọn trên cánh tay Lục Túc Đao Trì đang khoan xuống đất, đột nhiên bắn nhanh ra. Lục Túc Đao Trì toàn lực khống chế hai mũi nhọn. Mũi nhọn này đến cả lớp da của con Xạ Nhật Thiên Lang cũng bị bắn thủng. Nếu cường giả hư cảnh bình thường không có binh khí hoặc thần giáp ngăn cản, thân thể khẳng định sẽ bị xuyên thủng.

- Choang!

- Choang!

Lão cung chủ Tiêu Dao Cung không lo tới hai mũi nhọn này, mà chỉ hơi điều chỉnh phương hướng thân thể, mặc cho hai mũi nhọn đâm vào lưng lão.

- Phập!

Dựa vào lực đạo mạnh mẽ mũi nhọn, tốc độ lão cung chủ Tiêu Dao Cung không giảm mà ngược lại tăng lên, cấp tốc vọt lên phía trên.

- Tên này thật ghê gớm, không sợ thần giáp trên người hỏng mất.

Bùi Tam ngược lại cười lớn.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì tức giận.

Vèo!

Nó lại gia tốc. Lần này không bắn ra mũi nhọn, mà trực tiếp cả thân thể khổng lồ vọt tới trước mặt lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- Thiên Thần cung này mượn đâu ra một con yêu thú lợi hại như vậy, tốc độ khoan đất kinh người như thế.

Tiêu Dao Cung lão cung chủ nhăn nhó. Đang lúc lão thấy mình sắp nhảy tới doanh trại của Thiên Thần cung trên mặt đất, đột nhiên...

- Ầm!

Một con yêu thú đáng sợ dữ tợn tựa như rèn bằng kim loại đen thui, phất chiến đao khổng lồ bổ về phía lão cung chủ Tiêu Dao Cung, có tới sáu thanh chiến đao!

'Thứ quái gì thế này! ' Lão cung chủ sợ tới mức biến sắc.

- Bùng!

Dùng vào một kiếm ngăn trở ba đao, bảo vệ được mặt và những nơi yếu hại, đồng thời mượn lực lập tức lao ra xa né tránh ba thanh chiến đao khác. Nhưng sáu thanh đao của Lục Túc Đao Trì thật sự quá dài. Lão cung chủ mượn lực né tránh, nhưng cái đao tay dài nhất vẫn bổ vào vai lão cung chủ, đánh lão cung chủ lọt xuống đất.

Một cú đập như vậy!

Tốc độ cả người Lão cung chủ từ cực nhanh thoáng cái bay ngược trở xuống. Điều này làm Lý Triều đang đuổi giết phía dưới, cùng Bùi Tam, trong nháy mắt đã vây chặt lão cung chủ.

- Đinh lão tặc, ngươi không thể trốn được đâu.

Lý Triều lạnh lùng dán mắt vào lão.

- Lão tặc thật ghê gớm.

Bùi Tam nhìn lão cung chủ Tiêu Dao Cung trước mắt:

- Ngươi lại không sợ chết, hai ba lần tới tập kích đệ tử Thiên Thần cung ta.

Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ cùng Lục Túc Đao Trì đứng một bên, nhìn lão cung chủ Tiêu Dao Cung không còn đường chạy trốn. Lão cung chủ này toàn thân mặc áo giáp dày, đi giày chiến, thậm chí còn còn đội mũ trụ trên đỉnh đầu, sắc mặt hồng nhuận, cả người có vẻ rất cường tráng. Lúc này hai mắt lão như điện, chút thấy vẻ mệt mỏi nào.

Xoẹt xoẹt... ngoài thân mấy đại cường giả hư cảnh đã bốc ra lực thiên địa, làm cho đất đá chung quanh văng lên, hình thành một huyệt động.

- Sợ chết à?

Thanh âm Lão cung chủ oang oang…

- Từ khi Tiêu Dao Cung ta bị diệt, ta đã chết rồi!

Lão cung chủ lập tức cười lạnh nhìn Bùi Tam Lý Triều, lại liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hừ hừ, Thiên Thần cung quả nhiên rất nhiều cường giả hư cảnh. Có thêm một tên lạ hoắc nữa.

- Những đời sau của Tiêu Dao Cung ta, sớm đã tiềm phục ở các nơi trong Cửu Châu Đại Địa. Đây là thời kỳ tiềm phục, nên lão gia hỏa ta có ở đó cũng vô dụng. Chỉ có thể gây nên tai họa cho chúng.

Lão cung chủ cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua mấy người ở đây:

- Ta đã vô dụng, cũng cách đại hạn còn có vài chục năm, cứ đi làm việc cho thoải mái đi.

- Thế nào, đã chết mất nhiều đệ tử như vậy, ngươi có đau lòng không?

Lão cung chủ cười lạnh hỏi.

Lý Triều sắc mặt lạnh đi.

Lão hèn hạ giảo hoạt này. Mấy tháng qua tới tập kích đã làm Thiên Thần cung tổn thất mấy tiên thiên cao thủ, thậm chí còn có đệ tử của Lý Triều! Bồi dưỡng ra một đệ tử tốt cũng không dễ dàng. Lý Triều cũng muốn có đệ tử truyền thừa nhất mạch Kiếm Tông của hắn.

- Coi như ngươi cũng là một nhân vật thiên tài.

Bùi Tam vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhìn lão cung chủ:

- Làm cường giả hư cảnh cuối cùng của Tiêu Dao Cung, biểu hiện của ngươi cũng không tệ, mặc dù hơi hèn. Nhưng cũng là phương pháp trả thù làm cho Thiên Thần cung ta tổn thất lớn nhất. Tốt lắm, ngươi đã nói xong, cũng nên chết rồi.

- Ta ngược lại muốn xem, cường giả động hư mạnh bao nhiêu.

Lão cung chủ quát lớn một tiếng, lao vút ra, một kiếm trong nháy mắt sinh ra trăm ngàn ảo ảnh. Nhất thời làm cho người ta khó có thể phân rõ bóng kiếm nào mới là thật.

Bùi Tam cũng không sử dụng binh khí gì, chỉ vung hữu chưởng, bàn tay trắng trẻo, trắng nõn như ngọc.

Nhưng bàn tay vừa lật, trong nháy mắt lại hóa thành đại ấn thiên địa, đấm thẳng vào bóng kiếm đang đâm tới của lão cung chủ.

- Ầm!!!

Những đất đá chung quanh nổ tung ra, kình khí mãnh liệt phá vỡ một hố lớn dưới đất rộng cỡ chừng vài chục trượng, thậm chí còn làm những kiến trúc trên mặt đất phải rung rinh, có những cái bị chấn động đến sụp đổ.

- A.

Bàn tay như ngọc chụp chính xác vào kiếm ảnh thật. Lão cung chủ Tiêu Dao Cung kêu lên đau đớn, thần kiếm trong tay bắn văng đi. Trên bàn tay lão đầy những vết nứt, máu rỉ ra, bàn tay bị chấn động đến mức rách bươm. Còn bàn tay của Bùi Tam thì như thuấn di chợt xuất hiện ngay trên áo giáp trước ngực lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- A!

Thân thể lão cung chủ Tiêu Dao Cung run lẩy bẩy.

Thần giáp không tổn thương chút nào.

- Phốc.

Lão cung chủ miệng phun ra những nội tạng vỡ vụn. Lão cung chủ Tiêu Dao Cung trợn tròn mắt nhìn Bùi Tam - Quả nhiên lợi hại. Chính diện giao thủ với ngươi một chiêu đã thất bại, có thể còn cách thần giáp đánh chết ta. Cường giả động hư, bội phục, bội phục.

Nói rồi, trong miệng lão không ngừng rỉ máu.

Lực sinh mạng của cường giả hư cảnh còn ghê gớm hơn cả cường giả vừa bước vào cảnh giới tông sư của nội gia quyền.

Sinh cơ thân thể đã tuyệt, nhưng nhờ vào 'Thần' cường đại của họ, lại có thể duy trì trong một khoảnh khắc. Trừ phi một kiếm đâm thủng nê hoàn cung ấn đường mới có thể trong nháy mắt mất mạng.

- A a…

Sắc mặt lão cung chủ trong nháy mắt đỏ mọng lên, gào lên một tiếng - Thiên Thần cung, Tiêu Dao Cung ta nhất định sẽ vùng

dậy!!! Người diệt Tiêu Dao Cung các ngươi sẽ là truyền nhân Tiêu Dao Cung ta!!!

Sau khi gầm lên, lão cung chủ trừng mắt như muốn rách, cuối cùng thở hắt ra, không nói thêm gì nữa.

Cả người mềm oặt, rồi ngã xuống đất.

- Đợi xem ai có thể diệt Thiên Thần cung ta. Người đó phải có thực lực rất mạnh. Nhưng hôm nay Thiên Thần cung ta mới là người mạnh.

Bùi Tam cười khẽ:

- Cũng chỉ là được làm vua thua làm giặc thôi!

Nói rồi mở thần giáp ra. Bùi Tam nhướng mày:

- Lão tặc này quả thật là như thế, chỉ mặc thần giáp ngoài thôi. Còn nội giáp, mảnh che tay, thì lại không mặc vào.

- A Triều.

Bùi Tam gọi.

- Sư phụ.

Lý Triều lập tức tiến lên.

- Bộ thần giáp này mặc dù không được đầy đủ, con cứ thu lấy đi. Ít nhất bộ thần giáp này coi như không tệ.

Bùi Tam lạnh nhạt nói. Lý Triều gật gật đầu rồi tiến lên, trong tay chợt xuất hiện một luồng kiếm quang hùng mạnh. Kiếm quang trong nháy mắt chấn thi thể lão cung chủ thành phấn, rồi như một dòng cát chảy xuống. Cuối cùng chỉ còn lại có mũ trụ, thần giáp, giày chiến trống rỗng.

Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn cảnh này, trong lòng quanh quẩn câu nói vừa rồi của Bùi Tam ‘Cũng chỉ là được làm vua thua làm giặc thôi‘.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 8

Sinh Và Tử

'Trên Cửu Châu Đại Địa điều này còn rõ ràng hơn cả kiếp trước. Được làm vua thua làm giặc! ' Đằng Thanh Sơn càng kiên định với bản thân mình. Cần phải mạnh lên!

Trở thành người nắm vận mệnh người khác, chứ không phải bị người khác khống chế vận mệnh mình.

...

Buổi sáng sau ngày giết chết lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

Đằng Thanh Sơn đang tiếp tục chậm rãi luyện tập Tam Thể Thức. Vào lúc này, trên còn đường cách chỗ ở Đằng Thanh Sơn đĩnh không xa, hai trung niên tướng mạo hơi giống nhau, một người mặc trường bào màu nâu là Bùi Tam, người kia mặc áo bào trắng, thoạt nhìn hơi già, dung mạo cực kỳ giống với Bùi Tam.

- Tam ca.

Trung niên áo bào trắng cười hỏi:

- Hô Hòa mà ca nói đang ở trong đình viện phía trước à?

- Đúng, chính hắn. - Bùi Tam cười trả lời.

Khi tới trước cửa đình viện Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam từ xa đã cười vang:

- Hô Hòa.

Thủ vệ cửa đình viện không dám ngăn trở Bùi Tam, mặc cho hai người tiến vào giữa đình viện.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn đã ngưng luyện quyền.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc nhìn người cạnh Bùi Tam. Lúc trước hắn cảm ứng được cạnh Bùi Tam có một vị cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn còn tưởng rằng lại là một vị cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung. Lúc đó hắn chỉ cảm thán một tiếng, Thiên Thần cung có rất nhiều cường giả.

Nhưng trước mắt vừa thấy người này, dung mạo rất tương tự với Bùi Tam, chỉ hơi già một chút.

- Hô Hòa, ta giới thiệu cho cậu.

Bùi Tam cười khẽ giới thiệu:

- Vị này chính là ngũ đệ của ta, tên là Bùi Hạo. Hắn là thân huynh đệ, cùng một cha mẹ sinh ra đó.

Bùi Hạo cảm thấy hơi lạ. Lão vốn biết Tam ca mình nhìn như khiêm tốn nhã nhặn, kì thực tâm cao khí ngạo, bây giờ lại nói ra những lời kiểu như ‘cùng cha mẹ sinh ra ’, chỉ khi nào gặp hảo hữu chính thức, hoặc là người thân cận mới có thể nói ra như vậy.

- Ra mắt Bùi Hạo lão huynh.

Đằng Thanh Sơn vội chắp tay chào, trong lòng cảm thán...

Thân huynh đệ?

Một cảnh giới động hư, một cường giả hư cảnh? Bùi gia huynh đệ thật là lợi hại.

- Đáng tiếc mấy người đại ca đều đã mất. Nếu đại ca nhị ca lão tứ còn sống, năm huynh đệ chúng ta…

Bùi Tam bên cạnh lắc đầu cảm thán một tiếng.

Bùi Hạo cười nói:

- Tam ca, mấy người đại ca ai nấy đều là mỉm cười ly khai nhân thế cả. Nghĩ nhiều như thế làm gì, đợi khi đại hạn tới, chúng ta cũng không thoát...

- Đại hạn gì mà đại hạn, nói gì mấy lời bi đát đó. - Bùi Tam sầm mặt lại.

Bùi Hạo giật mình, vuốt mũi, rồi không dám nói gì.

Tam ca lão từ bé là người sáng nhất Bùi gia. Là một nhân vật phong hoa tuyệt đại nhất. Cũng đích xác, Bùi gia cũng nhờ Bùi Tam mới trở nên cường đại như vậy.

- Hô Hòa, cậu vừa rồi luyện cái gì thế? Ta cảm thấy thiên địa linh khí biến hóa rất đặc biệt. - Bùi Hạo vội lảng sang chuyện khác.

- Chính là một loại quyền pháp. - Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Hả?

Bùi Hạo sáng mắt.

- Luyện lại ta xem nhé?

Đằng Thanh Sơn còn chưa trả lời, Bùi Tam bên cạnh vội cản lại:

- Ngũ đệ, đệ tự mình lĩnh ngộ là đủ rồi. Tham ăn khó tiêu, đạo

lý này đệ không biết sao?

Kỳ thật Bùi Tam thấy Đằng Thanh Sơn bây giờ đến cả hư cảnh đại thành cũng chưa tới, cho dù cao quyền pháp giỏi thì làm gì được?

Còn phương pháp lão dạy cho đệ đệ, Bùi Tam tự thấy là biện pháp tốt nhất rồi. Lão không bắt buộc đệ đệ đi theo một con đường, nhưng cũng chỉ ra cho đệ đệ không đi những con đường vòng.

Bùi Hạo không giận, cố ý nháy nhó về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bùi Hạo tính hơi trẻ con. - Đằng Thanh Sơn cười.

- Hô Hòa.

Bùi Tam nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, cười khẽ nói:

- Theo ta được biết, cậu đã lĩnh ngộ về Hành Hỏa chi đạo và hành Kim chi đạo rồi phải không?

Kỳ thật đồ đệ lão là ' Lý Triều ' đã nói cho lão về tin tức này. Lý Triều đã gặp mặt Đằng Thanh Sơn mấy lần.

- Đúng. - Đằng Thanh Sơn gật đầu - Hành Thủy chi đạo thì sao? - Bùi Tam lại hỏi.

- Chưa.

Đằng Thanh Sơn thành thực.

Bùi Tam cười to lên:

- Hô Hòa, ta chỉ dẫn cho cậu một loại phương pháp. Có thể cho làm cậu ngộ ra Hành Thủy chi đạo rất nhanh. Hơn nữa, còn có thể làm lực thiên địa bất đồng tiêu hao ít nhất.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn trong lòng tò mò.

- Cung chủ xin nói ra.

Bùi Tam như sư phụ dạy đệ tử, nói rõ ràng từng chữ một:

- Thiên địa đại đạo, phân ra sinh và tử! Tử chi đạo, chính là đạo của tất cả những thứ tử vong, tiêu vong, hủy diệt. Còn Sinh chi đạo, là đề cập tới một sinh mạng được ra đời, tới khi sinh ra vạn vật sinh linh, thậm chí tràn ngập khắp cả thiên địa, đó là Sinh chi đạo.

Đằng Thanh Sơn một giật mình. Hắn rất ngây thơ không biết gì nhiều về Sinh Tử chi đạo - Sinh chi đạo và Tử chi đạo, tạo thành Thiên Địa chi đạo.

- Trong đó, Sinh chi đạo là hành Mộc chi đạo, hành Thổ chi đạo và một bộ phận của Hành Thủy chi đạo dung hợp lại một khối.

- Còn Tử chi đạo, là 'Hành Kim chi đạo', 'Hành Hỏa chi đạo' công kích cực mạnh và một bộ phận Hành Thủy chi đạo dung hợp lại một khối, trở thành Tử chi đạo. - Bùi Tam vừa nói vừa nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy chấn động, bây giờ đã sáng tỏ hơn.

Hắn sớm lĩnh ngộ 'Hành Kim chi đạo' và 'Hành Hỏa chi đạo', cũng rõ ràng, hai đạo này là sắc bén nhất. Công kích của hai đạo này cực mạnh. Tử chi đạo trong truyền thuyết, kỳ thật chính là Hủy Diệt chi đạo.

'Muốn hủy diệt, tự nhiên cần công kích cực mạnh. '

'Lúc trước Vân Mộng Chiến Thần từng nói qua, chí cường giả

Đoan Mộc Vũ của Mục Gia chính là từ Lôi Hỏa, Hủy Diệt chi đạo mà nhập đạo. Mới vừa vào Đạo đã có thể khống chế năm thành lực thiên địa. ‘ Đằng Thanh Sơn cảm thấy giật mình. ’Đúng, Lôi Hỏa, Lôi Hỏa, Lôi vốn là do hơi nước và hành Kim sinh ra, kết hợp với hỏa... Chẳng trách Lôi Hỏa chi đạo của hắn cũng chính là Hủy Diệt chi đạo. ‘

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ra.

- Hô Hòa.

Bùi Tam cười khẽ phân tích:

- Hành Kim chi đạo, Hành Hỏa Chi Đạo của cậu cũng đã có thành tựu, chỉ cần cảm ngộ một bộ phận của Hành Thủy chi đạo. Việc nghiên cứu ‘Tử chi đạo’ cũng rất đơn giản. Một khi hiểu được liền lĩnh ngộ ra ngay. Lĩnh ngộ được Tử chi đạo, đến lúc đó tập hợp Tử chi đạo, ngược lại sẽ rất dễ dàng làm cho Hành Thủy chi đạo đại thành!

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười.

Phương pháp do Bùi Tam nói là bảo Đằng Thanh Sơn trước hết lĩnh ngộ Tử chi đạo. Tử chi đạo nắm trong tay năm thành lực thiên địa. Lúc này Hành Hỏa chi đạo, hành Kim chi đạo vốn đã có bốn thành lực thiên địa. Đằng Thanh Sơn làm như vậy sẽ gia tăng thêm một thành lực thiên địa.

Trước hết gia tăng một thành.

Rồi sau đó nhờ sự giúp đỡ của Tử chi đạo, ngộ ra Hành Thủy Chi Đạo, lại gia tăng thêm một thành nữa.

Đến lúc đó... chỉ còn lại có một cái là hành Mộc chi đạo.

- Cảm ơn cung chủ. - Đằng Thanh Sơn cảm kích.

- Ha ha... - Bùi Tam cười.

Ở chỗ Đằng Thanh Sơn chơi một chút, Bùi Tam cùng Bùi Hạo ly khai.

...

- Tam ca, tại sao huynh giúp Hô Hòa như vậy? - Bùi Hạo hơi nghi hoặc.

- Hô Hòa tiến bộ cực nhanh. Có lẽ, tương lai hắn có thể trở thành bệ đỡ cho ta, giúp ta thành tựu đại đạo.

Bùi Tam cười khẽ:

- Hơn nữa cũng có ích với hắn mà, không phải sao? Đáng tiếc... tên Đằng Thanh Sơn năm đó không biết đã chạy đi đâu rồi. Với tư chất của hắn không tới hai mươi tuổi đã có thể giao thủ với tiên thiên kim đan, sẽ là bệ đỡ tốt nhất cho ta.

'Chết là hủy diệt, một đấm xuất ra, diệt sạch tất cả. ' Đằng Thanh Sơn đánh ra một quyền, không gian mờ ảo rung động, rồi sau đó Đằng Thanh Sơn thu lại quyền vào người. 'Sinh, là súc tích tất cả lực để thai nghén vạn vật sinh linh, một chiêu thu lại, lực toàn thân tất cả đều co lại. '

Tam Thể Thức, một chiêu thu vào, một chiêu đánh ra.

Hai chiêu thay nhau, giống như sinh tử luân hồi.

Đằng Thanh Sơn vốn có Hành Kim chi đạo, Hành Hỏa chi đạo đều đạt tới đại thành. Đến cả Hành Thủy chi quyền cũng đã sáng chế ra quyền thứ bảy. Cảnh giới như thế mà nghiên cứu Tử chi đạo, có thể nói đã lĩnh ngộ được chín thành rồi, chỉ có một điểm cuối cùng thôi, còn phải tự mình đột phá đốn ngộ.

'Sau khi hiểu được Sinh Tử chi đạo, Ngũ Hành chi đạo đại

thành sẽ nhanh hơn nhiều. ‘

Đằng Thanh Sơn dừng lại, hơi nghi hoặc. ’Vì sao Bùi Tam giúp ta như vậy? ‘ Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, những chỉ điểm này nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng nếu không có ai chỉ điểm, Đằng Thanh Sơn sẽ y như một người mù, mò mẫm từ từ ngộ ra Hành Thủy chi đạo. Loại chỉ điểm này thật ra là vô giá.

Với những kiếp này Đằng Thanh Sơn trải qua kiếp trước, cũng hiểu một điểm - Vô sự giúp đỡ, không phải gian thì trộm!

‘Sao lão lễ độ với ta, còn chỉ điểm cho ta tu luyện? ‘

‘Hừ, ai cần biết lão hảo tâm, hay có ý xấu. ‘ Đằng Thanh Sơn rất kiên định. ’ Nếu đối đãi với ta tốt, tương lai ta cũng tốt lại với lão. Nếu có ý đồ riêng... Ta xem lão có thể lợi dụng được ta không? ‘ Lập tức Đằng Thanh Sơn lại tiếp tục đắm chìm vào cảm ngộ quyền pháp.

...

Tám ngày sau khi lão cung chủ Tiêu Dao Cung chết, cũng chính là ngày tám tháng bảy.

Sau khi cường công hơn nửa tháng, địa bàn cuối cùng của Hồng Thiên quận là Hồng Thiên cũng hầu như hoàn toàn bị chiếm lĩnh, chỉ còn lại có một thành trì cuối cùng - Hồng Thiên Thành! Bây giờ, dưới trướng Thiên Thần cung, kể cả ngàn đại quân Thiên Thần sơn, đã vây chặt cả Hồng Thiên Thành.

Sáng sớm ngày tám tháng bảy.

Ngoài thành Hồng Thiên Thành biển người đông nghịt, trên trăm vạn đại quân từ bốn phương tám hướng hoàn toàn khóa chặt Hồng Thiên Thành.

Giữa quân doanh đại quân Thiên Thần cung.

Trong một tòa đại trướng chính là chỗ ở của hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Về phần Lục Túc Đao Trì, nó đang nằm sâu dưới đất ngủ say, cách chỗ Đằng Thanh Sơn vài chục trượng.

- Hôm nay chính là ngày Hồng Thiên Thành, một trong tám đại tông phái bị tiêu diệt? - Lý Quân hơi cảm thán.

- Cũng khó nói lắm.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Những đại tông phái như Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn sẽ không để Thiên Thần cung dễ dàng thành công đâu. Chậc chậc… Hôm nay quả không ít cường giả hư cảnh tới nơi này.

- Kinh Ý huynh.

Một thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

Chỉ thấy một lưu quang từ phương xa bắn tới, rồi dừng lại trước người Đằng Thanh Sơn. Chính là nam tử tuấn tú tóc bạc, mặc tử y.

- Lý Hàng huynh.

Đằng Thanh Sơn cũng cười ra nghênh đón. Lúc trước, Lý Hàng sau khi nghe danh khí Đằng Thanh Sơn, đã đi tới Nghi thành gặp hắn. Đây là một cường giả hư cảnh nhàn tản duy nhất tới gặp hắn.

- Vị này chính là phu nhân à. - Lý Hàng cười hỏi.

Ngay lúc này...

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba nhân ảnh từ xa bắn tới, đồng thời dừng lại trước đại trướng Đằng Thanh Sơn. Hai trong ba người mặc trường bào màu tím sậm. Còn có một người mặc trường bào kim sắc. Ấn đường

của nam tử áo vàng này có một nốt ruồi màu đỏ tươi. Ba người vừa đến, Đằng Thanh Sơn và Lý Hàng đều ngưng không nói chuyện nữa.

- Kinh Ý huynh.

Một nam tử mặc trường bào tím sậm cười đi tới.

- Mấy ngày không gặp rồi.

- Ha ha, Doanh lão ca.

Đằng Thanh Sơn cười. Người này chính là một vị cường giả hư cảnh Doanh Thị gia tộc trước đó vài ngày đã lôi kéo Đằng Thanh Sơn gia nhập, tên là 'Doanh Hải Đồng'.

Tâm tư Đằng Thanh Sơn lại nhìn vào nam tử áo vàng.

Nam tử áo vàng đứng đó lại làm cho Đằng Thanh Sơn cảm thấy lạnh người. Dùng mắt nhìn tựa hồ thấy một thanh cự kiếm ngút trời. Còn nhắm mắt lại... chỉ cảm ứng được 'hắc động', giống như của Bùi Tam vậy.

- Kinh Ý huynh, tại hạ giới thiệu cho huynh một chút...

Doanh Hải Đồng vừa mở miệng.

Đột nhiên...

Vèo! Vèo! Vèo!

Bùi Tam mặc trường bào trắng nhạt, Lý Triều áo đen, cùng với Đại hòa thượng mặc tăng bào màu đỏ đồng thời hạ xuống.

- Hô Hòa khách khanh, nhân duyên của cậu rất không tệ nhỉ.

Bùi Tam cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 9

Bữa Tiệc Của Các Cường Giả Hư Cảnh

Cũng vừa mới quen mấy ngày trước." Đẳng Thanh Sơn cười trả lời.

"Hô Hòa, sắp bốn năm không gặp rồi nhỉ." Đứng bên cạnh Bùi Tam, một hòa thượng mặc tăng bào màu hồng híp mắt, cười ha ha, nhìn Đẳng Thanh Sơn.

"Thiên Thần." Đẳng Thanh Sơn cười gật đầu, "cũng bốn năm rồi."

Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn và vị Thiên Thần của Thiên Thần Sơn đang nói chuyện, nhưng những hư cảnh cường giả đang có mặt đều cảm giác được giữa phe Thiên Thần Cung và phe Doanh Thị ẩn chứa sự đối lập, đặc biệt là Bùi Tam đang cười mỉm và nam tử mặc ào màu hoàng kim (kim bào nam tử) có gương mặt lạnh lùng. Khí chất hai người này ẩn chứa sự đối kháng.

"Đây là sự tranh đấu của "Thần"?" Đẳng Thanh Sơn cảm thấy được áp lực không lời, trong lòng tự nhủ.

"Kinh Ý huynh." Doanh Hải Đồng của Doanh thị gia tộc đi tới, vốn không nhìn Bùi Tam mà cười híp mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn, "Tới đây, để tại hạ giới thiệu với huynh."

Đẳng Thanh Sơn áy náy nhìn hòa thượng, sau đó bước tới.

Doanh Hải Đồng chỉ nam tử thân hình gầy còm cũng mặc bộ trường bào màu tím than: "Vị này, là Thái thượng trưởng lão của gia tộc ta 'Vương Thông'." Hư cảnh cường giả thân hình gầy còm này hướng Đằng Thanh Sơn mang bộ mặt tươi cười, tỏ ra thân thiện: "Kinh Ý, tại hạ tuy rằng ở gia tộc rất ít khi ra ngoài, nhưng cũng đã nghe được đại danh của huynh."

"Quá khen."Đằng Thanh Sơn trả lời.

"Vị này." Doanh Hải Đồng lại dẫn Đằng Thanh Sơn tới trước mặt nam tử mặc áo màu hoàng kim.

Đứng ở trước mặt nam tử mặc áo hoàng kim, Đằng Thanh Sơn không nhịn được nín thở, đây chính là sự tồn tại của cảnh giới động hư.

Nhìn mặt nam tử mặc áo hoàng kim này rõ ràng là rất ít cười, bởi vì cả con người đều rất lạnh lùng. Nhưng khi Đằng Thanh Sơn đi tới, vị kim bào nam tử liền khó khăn mang theo một bộ mặt tươi cười, khóe miệng cố gắng nhếch lên, hễ nhìn liền tạo cho người khác cảm giác người này cười rất khó chịu.

"Kinh Ý, tại hạ tên Tần Thập Thất." Kim bào nam tử cười nhìn Đằng Thanh Sơn nói, "Huynh không phiền gọi ta một tiếng Tần huynh là được rồi."

"Người này cười thật khó chịu." Đằng Thanh Sơn tự nhủ, hắn thấy được siêu cấp cường giả tên 'Tần Thập Thất' trước mặt này rất ít cười, có thể đã quên luôn cười là như thế nào. Vì thế mà nụ cười mới khó chịu như vậy. Nhưng chính vì nụ cười khó chịu này, Đằng Thanh Sơn cảm giác được, vị siêu cấp cường giả này đối với bản thân rất có thiện ý.

Tất nhiên, loại tuyệt thế cường giả cô độc và kiêu ngạo này không hề giả tạo.

Hễ y đã cười thì chính là thật lòng có hảo cảm đối với mình.

"Tần huynh." Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rõ, Tần Thập Thất này có thể làm bạn.

"Kinh Ý, nghe nói vị huynh đệ này của tại hạ lần trước mời huynh gia nhập Tần thị gia tộc, huynh có điều gì khó xử à?" Kim bào nam tử lúc này cũng mặc kệ Bùi Tam, tập trung chú ý lên người Đằng Thanh Sơn, "Gia tộc Tần thị chúng ta đối với Kinh Ý huynh, thật sự rất có thành ý, mong huynh suy nghĩ suy nghĩ, như thế nào?"

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài...

Cường giả này dù là động hư cường giả, đối với bản thân lại không hề có tí gì ngạo mạn, ngược lại còn dùng lễ đối đãi như vậy.

"Tần huynh." Đằng Thanh Sơn suy nghĩ một lúc, nhìn hư động cường giả 'Tần Thập Thất' với ánh mắt kỳ vọng này, chỉ có thể nói "Ta tạm thời không có nghĩ qua sẽ gia nhập bất kỳ tông phái nào. Ngay cả Thiên Thần Cung, ta cũng chỉ là đảm nhận chức vị khách khanh. Nếu như ngày nào đó ta muốn gia nhập tông phái, sẽ chọn các người đầu tiên, được không?"

"Doanh thị gia tộc chúng ta có thể là đầu tiên, lời nói này của huynh, ta nhớ rồi." Tần Thập Thất không hề nổi giận, ngược lại càng vui vẻ.

Chính ngay lúc này.

Sưu! Sưu!

Một đạo ảo ảnh xuất hiện bên cạnh, đây là một con phi hành yêu thú làm người thất kinh. Con yêu thú phi hành này toàn thân cao khoảng ba trượng, từ miệng tới đuôi, thân thể thon thả, phủ ngoài một lớp lông tơ, dưới lớp lông tơ là từng miếng lân phiến màu nâu đen giống như long lân, đôi mắt yêu thú phi hành này có

màu lục.

Trên lưng yêu thú phi hành này còn có hai người, một người Đằng Thanh Sơn nhận ra là cường giả hư cảnh Vũ Hoàng Môn, Vũ Đồng Hải, hư cảnh cường giả còn lại Đằng Thanh Sơn không biết.

Có lẽ, cũng là người của Vũ Hoàng Môn. Đằng Thanh Sơn cẩn thận nhìn hư cảnh phi hành yêu thú đó: "Trong truyền thuyết, Vũ Hoàng Môn có hư cảnh yêu thú, không lẽ chính là con trước mặt?

"Ha ha... Tần Thập Thất!" Vũ Đồng Hải với cặp lông mày chổi xể, ha ha cười nhảy khỏi lưng hư cảnh yêu thú, "Ông nói Kinh Ý huynh nếu gia nhập tông phái, sẽ gia nhập Tần thị gia tộc ông đầu tiên? Cái này ông sai rồi. Lúc đầu, Kinh Ý huynh từng nói với tại hạ, nếu gia nhập tông phái, đầu tiên sẽ gia nhập Vũ Hoàng Môn ta."

Tần Thập Thất mặt biến lạnh, lườm Vũ Đồng Hải không nói gì.

Đằng Thanh Sơn lông mày khẽ nhăn: "Vũ Đồng Hải, tại sao nói như vậy?"

Bất kể là đối với Vũ Hoàng Môn, hay là Tần thị gia tộc, Đằng Thanh Sơn đều từ chối đối phó. Nhưng giữa hai tông phái, nếu nói là có hảo cảm, Đằng Thanh Sơn đối với Tần thị gia tộc luôn giữ thái độ thân thiện rất có hảo cảm. Về mặt thân thiện, trong lòng tuyệt không có hảo cảm với Vũ Hoàng Môn ngạo mạn.

"Kinh Ý huynh, tại hạ nói đúng không?" Vũ Đồng Hải cười cười đi tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn.

Vũ Hoàng Môn trên Cửu Châu đại lục đã quen kiêu ngạo, coi như đối đãi hư cảnh cường giả có thể coi là bình đẳng, nhưng lời nói việc làm, trong xương tủy đều ngạo mạn! Vũ Đồng Hải lần trước mời gọi Đằng Thanh Sơn không thành công, tận đáy lòng đối với Đằng Thanh Sơn đã có cảm giác căm ghét, bất mãn.

Xem ra lão...

Vũ Hoàng Môn tới mời gọi, đặc biệt là lão - Vũ Đồng Hải, một hư cảnh đại thành cường giả tới mời, Kinh Ý này dám không nể mặt?

Với lại...

Vũ Hoàng Môn đối với Kinh Ý và Lục Túc Đao Trì, không hề không có không được. Nên thái độ tự nhiên là cao cao tại thượng.

"Vũ lão huynh." Đằng Thanh Sơn nhìn lão, cười rất thuần phác, "Vũ lão huynh, huynh nói cái gì? Tại hạ có nói qua sẽ gia nhập Vũ Hoàng Môn các người đầu tiên, tại hạ tại sao lại nghĩ không ra..."

Vũ Đồng Hải sắc mặt thay đổi, sắc mặt chợt lạnh: "Kinh Ý, ngươi..."

Trên mặt những người của Tần thị gia tộc và Thiên Thần Cung đều mang theo nét cười. Bọn họ ai cũng biết Vũ Hoàng Môn có loại suy nghĩ ngạo mạn cho rằng: Vũ Hoàng Môn chúng ta là đệ nhất tông phái của Cửu Châu đại địa, tổ sư khai sơn tông phái chúng ta là đệ nhất chí cường giả Vũ Hoàng, tông phái chúng ta là tông phái cổ lão nhất.

Rất nhiều người bất mãn.

Nhưng mà không có cách nào, năm đó Vũ Hoàng để lại cho Vũ Hoàng Môn rất nhiều chỗ dựa, nên Vũ Hoàng Môn tới nay vẫn như trước cường đại vô cùng.

"Chẳng lẽ ta có nói qua?" Đằng Thanh Sơn vỗ đầu, liền nói, "A, thật xin lỗi, con người tại hạ trí nhớ thật không tốt. Vũ lão huynh, huynh đừng để ý."

"Ta không để ý đâu."

Vũ Đồng Hải cười mà nét mặt lại lạnh lùng liền nói mấy lời, không nói thêm.

Cùng với sự có mặt của người của Vũ Hoàng Môn, các hư cảnh cường giả quen biết liền nói chuyện với nhau.

Nhưng lúc này, Lý Triều đi tới bên cạnh Đằng Thanh Sơn, truyền âm nói: "Hô Hòa huynh, huynh tại sao lại đấu võ miệng với người của Vũ Hoàng Môn? Người của Vũ Hoàng Môn, tính khí vốn xấu, đắc tội bọn họ không phải là chuyện tốt." "Vũ Hoàng Môn các đời đều thế này à?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

"Tính ra các đời trước không phải như thế này, có lẽ cũng có phẩm hạnh tốt. Nhưng mà trong suy nghĩ của Vũ Hoàng Môn thì cho rằng Vũ Hoàng Môn bọn họ là tông phái lâu đời nhất, chính tông nhất, cường đại nhất. Thời gian lâu dần, đệ tử trong môn đều bị ảnh hưởng." Lý Triều lắc đầu, "nhưng Vũ Hoàng Môn quả thật rất mạnh. Ngay cả sư phụ cũng không muốn va chạm Vũ Hoàng Môn."

"Tông phái thế này? Vậy mà không suy bại?" Đằng Thanh Sơn không hiểu.

"Bọn họ đối với người ngoài đều như thế, nội bộ Vũ Hoàng Môn rất đoàn kết." Lý Triều truyền âm nói.

Những hư cảnh cường giả có mặt, rất rõ ràng chia làm mấy trận doanh: Thiên Thần Cung, Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc ba phương, còn có Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng, một hư cảnh cường giả của Tuyết Ưng giáo, mấy người hư cảnh cường giả các nơi.

"Kinh Ý huynh, huynh xem." Lý Hàng cười đứng cạnh Đằng Thanh Sơn.

"Xem cái gì?" Đằng Thanh Sơn không hiểu.

Lý Hàng truyền âm nói: "Huynh có phát hiện, Vũ Hoàng Môn

và Tần thị gia tộc tuy rằng không có hảo cảm, nhưng hôm nay bọn họ có vẻ nhắm vào Thiên Thần Cung. Tại hạ nghĩ bọn họ đang đợi đội nhân mã cuối cùng của Ma Ni Tự." "Ủa?" Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên trời.

"Người của Ma Ni Tự tới rồi." Đằng Thanh Sơn nhỏ giọng cười nói.

Chỉ thấy trên trời có ba tia sáng bay tới, xuyên qua bầu trời, sau đó rơi xuống chính giữa Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, ba người tới, đều mặc hoàng sắc tăng bào, trên tay áo của tăng bào thêu hoa văn ba thanh đao màu tím. Trong ba hòa thượng đầu trọc này, một người có lông mi màu trắng rủ xuống. Còn có một người vạm vỡ, cao gần một trượng, cuối cùng là tăng nhân Ma Ni Tự, là một tăng nhân thiếu niên mập mạp, xem ra tuổi còn trẻ.

"Ba người này nếu như mình đoán không sai, đều là hư cảnh đại thành." Đằng Thanh Sơn than.

Ma Ni Tự không hổ là tông phái được mọi người công nhận là đệ nhất, đương nhiên là Vũ Hoàng Môn không thừa nhận điều này.

Ở xa, tăng nhân Ma Ni Tự và người của Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc đang nói chuyện thân mật, những tăng nhân này đều có vẻ hòa nhã.

"Lý Hàng huynh, huynh có biết tại sao Tần Thập Thất lại có cái tên này không?" Đằng Thanh Sơn tò mò truyền âm hỏi, hắn đối với hư cảnh cường giả của Cửu Châu đại địa biết rất ít.

Lý Hàng truyền âm nói: "Kinh Ý huynh, Tần Thập Thất này... là thế này. Trong Tần thị gia tộc, hễ có thể trở thành cường giả của Tần thị gia tộc, có hai loại người, một loại vốn là tộc nhân của Tần thị gia tộc, còn loại khác chính là đệ tử thu nhận ở Ung Châu, những đệ tử gia nhập Tần thị gia tộc này, chỉ cần trở thành người trong nội bộ Tần thị gia tộc, tất cả đều được ban cho họ Tần."

"Tần?" Đẳng Thanh Sơn cũng biết. Năm đó Tần Lĩnh thiên đế thống nhất thiên hạ, quốc hiệu chính là Tần.

"Ừ, chẳng qua vì nội bộ đệ tử quá nhiều, bị một người phụ trách của Tần thị gia tộc, là một người lười biếng tùy ý đặt tên bằng số, từ Tần Nhất, Tần Nhị... Cứ như thế mà truyền xuống. Một hơi lấy liền tám mươi bảy cái tên, Tần Thập Thất chính là cái tên bị đặt cho lúc đó."

"Chẳng lẽ khi hắn trở thành tiên thiên, hư cảnh cũng không đổi tên à?" Đẳng Thanh Sơn nghi hoặc.

"Theo lý mà nói thì nên đổi tên, cũng có thể đổi tên." Lý Hàng cười nói: "Nhưng Tần Thập Thất rất quật cường, nghe nói hắn là người rất cao ngạo, nghe đồn trong Tần thị gia tộc, hắn rất ít để ý người khác. Cho tới khi trở thành hư cảnh cường giả, y vẫn giữ cái tên Tần Thập Thất."

"Nhưng nói tên hắn, thiên hạ không ai không giơ ngón tay cái (ý nói number one)?" Lý Hàng khen ngợi.

Ngay khi Lý Hàng nói, đột nhiên... "Ủa?" Đẳng Thanh Sơn, Lý Hàng hầu như đồng thời quay đầu lại.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 10

Động Hư Chiến Đấu.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn và Lý Hàng đều cảm giác được hai luồng chiến ý. Đằng Thanh Sơn quay đầu lại xem, chỉ thấy những hư cảnh cường giả lúc đầu vẫn hòa khí chuyện trò giờ đã tự nhiên chia làm hai bên, bên trái là Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, Ma Ni Tự, bên phải là Thiên Thần Cung.

Ở đây đang tụ tập hơn mười cường giả hư cảnh, trong đó chỉ có động hư cường giả là Tần Thập Thất và Bùi Tam!

"Vừa rồi ai cũng hòa khí, nay muốn động thủ là lập tức động thủ." Đằng Thanh Sơn lại rất trông đợi.

- Chà chà, ngày hôm nay ở đây sợ rằng có hơn một nửa số cường giả hư cảnh của Cửu Châu.

Lý Hàng có chút hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn đảo mắt nhìn qua, nhận thấy Doanh thị gia tộc tới ba vị, Ma Ni Tự tới ba vị, Vũ Hoàng môn tới hai vị cùng với một hư cảnh yêu thú, Thiên Thần Cung đứng ở đây ba người, còn có Lôi Điện Thần Ưng đang bay quanh bầu trời. Còn có Đằng Thanh Sơn, Lý Hàng, một vị Tuyết Ưng giáo và Lục Túc Giao Trì.

Tổng cộng ở đây có mười bốn vị cùng ba hư cảnh yêu thú.

Hơn nữa đồ đệ của Bùi Tam, Thú Vương Ô Hầu cùng với Bùi

Hạo đang ở giữa đại quân, trong Hồng Thiên thành cũng có hư cảnh cường giả.

Đúng là có thể nói ngày hôm nay, tại đây, tụ tập quả nửa cường giả hư cảnh của Cửu Châu Đại Địa.

Mười mấy người này so với trăm vạn đại quân trùng điệp lại càng đáng sợ hơn. Đằng Thanh Sơn nhắm mắt lại, cảm nhận được rõ ràng từng khí tức như mặt trời chói mắt cùng với hai "hắc động" không ngừng lay động. Khí tức của trăm vạn đại quân chỉ như bãi cát vô tận, chả đáng kể gì so với thái dương.

Đột nhiên có âm thanh lạnh lẽo vagn lên:

- Bùi Tam! Ta ngộ đạo đã lâu, còn một số điều chưa rõ, thỉnh ngươi chỉ giáo một chút!

- Ha Ha! Tần Thập Tấn! Nhìn khắp Cửu Châu đại địa, số người có thể giao thủ với ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tuy nhiên ngươi là một trong số đó.

Bùi Tam sang sảng cười đáp, đầy chiến ý.

Tất cả cường giả hư cảnh chung quanh đều trầm lắng, lắng lặng quan sát.

Mọi người đều biết Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc đến đây lần này không thể nào trơ mắt nhìn Thiên Thần cung diệt Hồng Thiên Thành. Họ đến đây là để ngăn cản Thiên Thần cung. Dương nhiên, nếu thực lực Thiên Thần cung quá mạnh, thì Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự, Doanh thị gia tộc sẽ buông xuôi.

Tần Thập Thất đánh với Bùi Tam một trận, chính là để kiểm tra thực lực của Thiên Thần cung.

Dù sao cường giả động hư cũng có phân cao thấp.

Vèo Vèo! Chung quanh thân thể Bùi Tam áo trắng cùng với Tần Thập Thất áo vàng tự nhiên sinh ra một vòng xoáy. Một đạo lưu quang mờ tối ẩn ẩn điện quang từ thân Bùi Tam phóng ra, cuồn cuộn tràn tới người Tần Thập Thất. Trên người Tần Thập Thất cũng phát ra một đạo lưu quang mãnh liệt hình thanh kiếm hai màu trắng đen cuốn tới Bùi Tam.

Trong chớp mắt hai loại lực thế giới bất đồng va chạm vào nhau, không khí chung quanh bọn họ bắt đầu rung động như sóng, lan ra chung quanh.

- Lui! Lui nhanh!

Lý Triêu quát to.

- Lui!

Đằng Thanh Sơn ôm chầm Lý Quân, bay vọt ra sau.

Gần như đồng thời, tất cả cường giả hư cảnh đang quan sát trận chiến đều nhanh chóng bay ngược ra sau, cách xa hai cường giả động hư tối thiểu một dặm. Chung quanh Kiếm tông tông chủ Lý Triêu đang có binh lính đứng rất đông, bọn chúng cũng cấp tốc rút lui, nhưng hơi chậm một chút.

Những rung động không gian y như sóng biển lan tràn khắp bốn phương tám hướng trên một trăm trượng. Sóng lan đến đâu, bất kể núi đá, cây cối, cũng gồm cả mười mấy tên quan sĩ xui xẻo chậm chân, chỉ trong nháy mắt bị biến thành bụi phấn. Mọi vật trong vòng trăm trượng đều bị nghiến nát.

“Quả nhiên là thế, quả nhiên là thế!” Đứng bên cạnh Lý Hàng, Đằng Thanh Sơn hơi hưng phấn.

- Lý Hàng huynh! Vừa rồi sao lại như thế.

Đằng Thanh Sơn kinh hãi, hắn đã từng thấy Bùi Tam xuất thủ,

uy thế không hề dữ dội như vậy.

Lý Hàng liền giải thích:

- Truyền thuyết nói rằng, khi hai cường giả động hư chiến đấu, họ đều sử dụng lực thiên địa của chính họ. Một khi hai lực thế giới bất đồng va chạm với nhau, lập tức xảy ra hủy diệt, khiến cho lực thiên địa đang ổn định của Cửu Châu cũng bắt đầu chấn động. Việc này chỉ xảy ra khi hai cường giả động hư chiến đấu với nhau, còn nếu một bên là cường giả hư cảnh bình thường thì không thể xảy ra sức hủy diệt lớn như thế!

Mau nhìn!

Hai mắt Lý Hàng sáng lên.

Đồng tử Đằng Thanh Sơn co lại, chỉ thấy hai cường giả động hư đang ở giữa không gian chấn động đang đồng thời sử dụng kiếm pháp!

Tần Thập Thất cầm thần kiếm màu tím.

Mà Bùi Tam tay phải thành kiếm chỉ, đầu ngón tay ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh u ám.

- Cuồng vọng!

Một tiếng quát giận dữ phát ra từ miệng Tần Thập Thất.

- Thắng ta trước hãy nói.

Bùi Tam cười nhẹ đáp.

Hai cường giả động hư trong phút chốc nhào vô đánh nhau, chỉ trong thoáng chốc đã giao thủ mấy trăm chiêu. Mỗi khi kiếm ảnh va chạm, đạo kiếm ảnh do Bùi Tam ngưng kết lại lúc thì đổ vỡ, lúc thì ngưng tụ, lúc thì mau chóng biến dài... Tuy rằng vũ khí không bằng đối thủ, nhưng lại đánh ngang tay với Tần Thập Thất.

Không gian chấn động, từng đạo thế giới lực bị tan vỡ bắn ra kịch liệt.

Uỳnh uỳnh...

Bầu trời chấn động, đại địa rung chuyển, bụi bay đầy trời, không ai có gan tới gần.

- Kiếm đạo thật lợi hại.

Lý Hàng ngây ngốc.

"Chuyện gì vậy?" Đằng Thanh Sơn cau mày nghi hoặc, "Bùi Tam từng nói với mình chỉ nên tu luyện theo một đường thôi. Lần trước xem chưởng pháp của y, chưởng có thể ngạnh kháng (cứng đối cứng) với một kiếm toàn lực của hư cảnh đại thành, giết chết lão Cung chủ Tiêu Dao Cung. Rõ ràng chưởng pháp của y đạt tới chí cực. Làm thế nào kiếm đạo y cũng mạnh thế này?

……

- Bùi Tam!

Tần Thập Thất đang chiến đấu, quát to một tiếng, thần kiếm màu tím trong tay đột nhiên bộc phát từng tia sáng tím. Trong tích tắc Đằng Thanh Sơn đếm được có chín mươi chín tia sáng, tạo thành chín mươi chín tia sáng xoắn ốc bao vây Bùi Tam.

Bùi Tam lúc này quát nhẹ:

- Kiện!

Lập tức, tay phải Bùi Tam bỗng biến thành quyền, một quyền cứng rắn như có thể đập tan trời đất. Giống như chày sắt, quyền này đánh ra làm cho không gian xung quanh bị khóa chặt, thậm chí ngay khi quyền phát xuất, trời đất xung quanh dường như có tiếng tiếng niệm phật (phật âm thiền xướng).

- Oành!

Tất cả chín mươi chín tia sáng tím đều bị đập tan.

- Cái gì!

Người của Vũ Hoàng Môn sắc mặt đại biến.

- Không thể nào!

Thậm chí 3 tăng nhân lúc nào cũng cười mỉm của Ma Ni Tự cũng la lên.

- Hắn...

Đằng Thanh Sơn cũng ngơ ngác.

Sáu đại chân ngôn danh tiếng cực lớn của Phật tông là "đốn, ma, ni, bá, mễ, kiện"

Quyền Bùi Tam vừa đánh ra đúng là tuyệt học Phật tông bất truyền. Rõ ràng... khi Bùi Tam thi triển, chiêu này càng có uy lực lớn không kể xiết. Thậm chí tự nhiên tạo ra tiếng niệm phật, điều này đủ để Phật tông tôn xưng là Phật rồi.

Theo như thứ tự cảnh giới Phật tông, hư cảnh cường giả là Bồ Tát, theo lý mà nói thì chỉ có chí cường giả mới xưng được là Phật Đà.

Nhưng hiện giờ trong Ma Ni Tự, đối với danh xưng Phật yêu cầu không cao, tất cả những người chuyển thế thành công đều được tôn kính coi là hoạt phật, mà người đạt tới cảnh giới động hư là Phật!

- Hắn làm thế nào mà vừa tu luyện kiếm đạo, vừa tu luyện đạo Phật tông?

Đằng Thanh Sơn không dám tin.

Mà lúc này, hai cường giả động hư đang kịch chiến cũng không dừng lại.

- Hay!...

Tiếng rống giận dữ hùng hồn đầy lực, thanh tử sắc thần kiếm trong tay Tần Thấp Thất đột nhiên biến thành u ám, giống như hư ảo, giống như có hai vòng sáng trắng đen vây quanh.

- Định!

Bùi Tam cười mỉm, mười ngón giao nhau, trong đó hai ngón cái cong lại, hóa thành một cái lồng vô hình bao vây thanh kiếm, hai tay hợp lại kẹp chặt tử sắc thần kiếm. Trong tích tắc, ánh mắt Bùi Tam phát sáng, trở nên hùng hồn, khác nào một con dã thú.

- Hống...

Tiếng sư tử gầm vang làm chấn động trời đất, thân thể Bùi Tam ẩn ước xuất hiện ảo ảnh một con hổ to lớn, cực kỳ dọa người.

Bùi Tam mạnh mẽ xông ra, hai tay giống như móng vuốt dã thú muốn đem Tần Thập Thất xé xác.

- Phá!

Tần Thập Thất hết sức hét to, nốt ruồi đỏ ở ấn đường lại phồng to như huyết châu.

Hô!

Tử sắc thần kiếm trong tay Tần Thập Thất trong thoáng chốc biến thành to lớn vô cùng, với vòng sáng hai màu trắng đen ở trên, thần kiếm to lớn cứ thế như tia chớp chém ngang về phía Bùi Tam. Lúc này trong mắt Bùi Tam lộ vẻ vui mừng, cười mỉm vỗ nhẹ vào mặt thanh kiếm, giống như tiên nữ mộng ảo, thân hình thoáng cái

dễ dàng tránh thoát khỏi chiêu này.

- Khá lắm, khá lắm, Tần Thập Thất, ngươi không làm ta thất vọng.

Bùi Tam hai mắt phát sáng, nói rồi lại tiếp tục ra tay.

- Dừng!

Tần Thập Thất lui mạnh ra ngoài, thâm trầm nhìn Bùi Tam, quay đầu bay về phía hai cường giả hư cảnh của Tần thị gia tộc.

- Không thể hiểu được.

- Sao thế?

Những hư cảnh cường giả đang đứng coi trận chiến đều bị kích thích.

- Mật tông đại thủ ấn của Cung chủ quả nhiên lợi hại. Mỗi lần xem đều khiến cho ta có chút cảm ngộ.

Hòa thượng của Thiên Thần Cung cười ha ha.

- Tại sao như thế?

Lý Hàng đang đứng cạnh Đằng Thanh Sơn kinh ngạc:

- Có người tu kiếm đạo, có người tu luyện chưởng đạo, có người tu đao đạo... Y làm sao lại...

Ngoại trừ đệ tử của Bùi Tam, mọi người có mặt đều bị chấn kinh.

Người tu luyện ai cũng biết đã tu luyện loại binh khí nào thì phải chuyên tâm vào loại binh khí đó. Đằng Thanh Sơn cũng có loại cảm giác này... Nếu phân tâm hoàn thiện phủ pháp, khi tu luyện thương pháp sẽ có cảm giác bị ảnh hưởng. Nếu hắn dồn hết

tâm trí vào thương pháp thì mới là tốt nhất, cũng đạt được thành tựu cao nhất.

“Bùi Tam nói với mình, kêu mình tu luyện một đạo duy nhất, nhưng làm sao y lại thế?

Đằng Thanh Sơn rất không hiểu.

“Trung thành với một đạo, tuyệt đối không sai.”

“Vũ Hoàng dùng búa, Lý Thái Bạch lại dùng kiếm.”

Đằng Thanh Sơn rất rõ điểm này.

“Bọn họ đều chuyên tu một đạo. Nhưng vừa rồi, lúc đầu Bùi Tam dùng kiếm, sau lại dùng pháp môn Phật tông. Sau đó, y lại dùng Mật tông thủ ấn. Tiếp theo, cả người biến thành giống như dã thú, chắc là đạo dã thú... Cuối cùng thân pháp né tránh của y, lại là một loại mê hoặc lực.”

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nghĩ tới một điểm...

Thiên Thần Cung không ít chi mạch, như Thiên Thần Sơn, Tuyết Liên giáo, Kiếm tông, Vạn Thú Cốc.

“Không lẽ, những chi mạch này luyện cái gì, Bùi Tam đều giỏi cái đó?

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam ở đằng xa.

……

Trong số những cường giả hư cảnh có mặt, người kinh ngạc nhất sợ rằng chính là ba tăng nhân của Ma Ni Tự.

Vị lão tăng lông mày trắng trong nhóm đó bước qua, chắp tay hỏi:

- Bùi Tam! Xin hỏi, Lục Tự Chân Ngôn của ngài học được từ đâu? Trong Ma Ni Tự của ta, chỉ có "Ma Kha" mật điển mới ghi lại kỹ càng cách tu luyện Lục Tự Chân Ngôn, người học được từ đâu?

Những tăng nhân hòa nhã của Ma Ni Tự đều sốt ruột.

Tuy rằng địa vị "Ma Kha" mật điển không bằng thần điển "Kim Thân Phật Đà", nhưng trong Ma Ni Tự, người tu luyện "Ma Kha" thành hư cảnh cường giả nhiều hơn so với người tu luyện Kim Thân Phật Đà. Kim Thân Phật Đà hết sức thâm ảo. Ma Kha ghi lại rất nhiều phương pháp tu luyện, trong đó Lục Tự Chân Ngôn chính là quan trọng nhất. Chỉ cần tu luyện một tự chân ngôn trong đó, một khi thành công liền có thể đạt tới hư cảnh. Sự quan trọng của "Ma Kha" có thể nghĩ được.

- Học được ở đâu?

Bùi Tam cười nhẹ nhìn lão tăng lông mày trắng:

- Thế nào, Thích Già sư tổ các ngươi năm đó sáng tạo "Ma Kha", lẽ nào người khác không thể sáng tạo được?

Lão tăng lông mày trắng tức giận trợn mắt.

- Các vị, mọi người muốn làm gì thì làm.

Bùi Tam lướt mắt nhìn đám người Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, - Thứ lỗi Thiên Thần Cung không có thời gian tiếp đãi.

- A Triều!

Bùi Tam gọi.

- Sư phụ.

Lý Triều cung kính đứng bên cạnh.

- Truyền lệnh lập trận, chuẩn bị công thành.

Bùi Tam hạ lệnh.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 11

Một Màn Bất Ngờ.

Vâng, sư phụ!

Lý Triều thân ảnh mơ hồ, hóa thành một luồng sáng hướng doanh trại trung quân bay nhanh.

Mà lúc này, lão tăng lông mày trắng Ma Ni Tự bị câu nói của Bùi Tam chọc tức không nói nên lời. Lão nén giận đi về chốn tập trung những hư cảnh cường giả ba phương Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn và Doanh thị gia tộc.

Tuy rằng trong quá khứ bọn họ thường tranh đấu, nhưng mục đích hôm nay giống nhau.

- Sư bá!

Lão tăng lông mày trắng nhìn tăng nhân trẻ tuổi mập mạp, không kìm được lửa giận nói:

- Bùi Tam này thật ngạo mạn! Lục Tự Chân Ngôn mà y sử dụng rõ ràng là tuyệt học của Ma Ni Tự chúng ta, vậy mà y lại dám dùng trước mặt chúng ta, thật là...

- Sư bá, bây giờ làm sao?

Tăng nhân vạm vỡ bên cạnh hai mắt lóe lên, cũng hỏi tăng nhân trẻ tuổi.

Tăng nhân trẻ tuổi không đáp, đi về phía Doanh thị gia tộc, cười chào Tần Thập Thất, cười nói:

- Tần huynh, huynh vừa rồi cùng Bùi Tam tỉ thí qua. Huynh nói, Bùi Tam này thực lực thế nào? Ta dù sao vẫn không phải là động hư cường giả, khó có thể hiểu rõ.

Người của Vũ Hoàng Môn cũng nhìn Tần Thập Thất.

Bọn họ đều hiểu rõ, Tần Thập Thất này rất kiêu ngạo, sẽ không vì Bùi Tam mà nói dối.

- Ta không rõ thực lực của hắn.

Tần Thập Thất hạ giọng đáp - Tuy rằng ta và hắn có tỉ thí, nhưng không liều mạng, cũng không dùng chiêu mạnh nhất. Hiện giờ chúng ta có thể nhận định Bùi Tam này sở học rất bác tạp. Khắp Cửu Châu, ta chưa từng nghe qua có ai phân tâm nhiều đạo mà có thể đạt tới cảnh giới động hư.

Vừa học đao pháp, lại học kiếm pháp, rồi học cả Phật tông tuyệt học, sau đó lại nghiên cứu một đạo dã thú nhất đạo, phân tâm nhiều môn như thế, loại người này cũng có. Nhưng nếu có thể đạt tới tiên thiên, xem như không tệ rồi, đừng nói tới hư cảnh. Từ trước tới nay, chưa từng nghe qua có ai phân tâm tu luyện nhiều môn như vậy mà vẫn có thể đạt tới động hư. Người phân tâm hai đạo, đạt tới động hư cũng có.

Nhưng mà Bùi Tam, tinh thông nhiều thứ quá.

- Bác tạp khó tinh.

Tần Thập Thất lạnh lùng nói:

- Nhưng hắn có thể đạt tới cảnh giới động hư. Ta chỉ có thể nói hắn không yếu hơn ta.

Tất nhiên lần này không phải là đi liều mạng, Tần Thập Thất cũng sẽ không mang tính mạng ra chém giết.

” Không yếu hơn ta.” Phán đoán của Tần Thập Thất làm cho đám người Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự đều nhíu mày lại.

Bọn họ đều biết Tần Thập Thất không phải mới đạt tới cảnh giới động hư. Tính ra trong những cường giả động hư trong lịch sử Cửu Châu đại lục, e rằng Tần Thập Thất là một người tương đối lợi hại.

- Các vị, chuẩn bị làm gì?

Lão giả tóc đen của Vũ Hoàng Môn đứng bên cạnh Vũ Đồng Hải nhìn đám người Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự.

- Đều không thể chọi lại, có thể làm gì?

Tăng nhân trẻ tuổi mập mạp cười nhẹ đáp.

- Xem thôi!

Tần Thập Thất chỉ thốt hai chữ.

Rõ ràng Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự, Doanh thị gia tộc đều thống nhất quyết định buông xuôi. Giả sử hôm nay Bùi Tam chỉ mới bước vào cảnh giới động hư, ba thế lực lớn như Ma Ni Tự khẳng định sẽ liên thủ trực tiếp tiêu diệt, không cho phép lại xuất hiện một thế lực có thể uy hiếp bọn họ.

Nhưng mà, thực lực Bùi Tam quá mạnh. Nếu như lấy cứng đối cứng, được không bằng mất.

- Phù! Tạm thời cho hắn đắc ý một chút thì đã sao?

Vũ Đồng Hải hấp háy mắt, cười giễu:

- Năm đó Đông bắc vương Hồng Thiên chinh phục hơn nửa

Cửu Châu, nhưng về sau lại co đầu ở mảnh đất U Châu, hôm nay lại gặp phải họa diệt thành. Ngàn năm trở lại đây, xuất hiện cường giả động hư quật khởi chiếm cứ ba châu không phải là không có. Nhưng chết cũng có, địa bàn thu hẹp cũng có. Thiên Thần Cung này, tạm thời cho hắn hoành hành trăm năm, trăm năm sau nhìn lại hắn, coi xem làm thế nào mà hoành hành.

Vũ Đồng Hải liếc mắt nhìn người của Thiên Thần Cung ở đằng xa.

Người của Vũ Hoàng Môn thường hay nói "đợi trăm năm sau sẽ biết" như thế. Bởi vì Vũ Hoàng Môn bọn họ là tông phái cổ xưa nhất, có tư cách để nói như thế.

- Thêm vào đó, hôm nay Thiên Thần cung muốn diệt Hồng Thiên Thành cũng không phải là một việc dễ dàng.

Vũ Đồng Hải nở nụ cười thần bí:

- Hồng Thiên thành này có thể có hơn ngàn năm lịch sử, được cho là tông phái dũng mãnh, điên cuồng nhất, không phải dễ trêu chọc.

Những hư cảnh cường giả khác cũng nhìn về chiến trường ở phía xa.

Trước đại quân khổng lồ, một cường giả tiên thiên đứng một mình, nhìn Hồng Thiên thành ở phía xa, sang sảng nói to:

- Hồng Thiên thành! Đại quân hùng hậu của Thiên Thần Cung chúng ta đã bao vây trùng trùng, các ngươi không còn đường thoát. Bây giờ chỉ có hai con đường: đầu hàng hoặc chết! Cho các ngươi thời gian mười hơi thở, nếu không đầu hàng, sẽ bắt đầu công thành.

- Mười!

- Chín!

Từng tiếng, từng tiếng, giống như tiếng chùy khổng lồ đánh mạnh vào lòng mọi đệ tử của Hồng Thiên thành.

Đằng Thành Sơn, Lý Quân đứng cùng nhau, Lý Hàng tóc bạc áo tím cười đứng bên cạnh.

Trong khi quân đội lập trận ở tiền tuyến, Thiên Thần Cung Cung chủ Bùi Tam đi tới chỗ Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn nghênh đón.

- Đợi lát nữa giao chiến.

Bùi Tam cười nói:

- Người ở U Yến, nguyện chết không phục. Muốn diệt Hồng Thiên thành chỉ sợ phí không ít công phu. Mà Hồng Thiên thành này cũng có hai cường giả hư cảnh, lịch sử Hồng Thiên thành cũng rất lâu đời, ngoại trừ tổ sư Đông Bắc Vương, còn có một vị cường giả đổng hư. Vì thế, trong Hồng Thiên thành ắt có hai bộ thần giáp. Trong đó có bộ chí cao thần giáp "Hồng Thiên thần giáp". Hô Hòa, ngươi cho ta mượn Đao Trì dùng, đợi giết chết hai hư cảnh cường giả, đoạt được hai bộ thần giáp. Hồng Thiên thần giáp ta có việc cần dùng, bộ còn lại, xem như là vì cảm ơn ngươi cho mượn Đao Trì, được không?

Lời Bùi Tam làm mọi người chấn kinh.

Cho mượn Lục Túc Đao Trì một lần, thu được một bộ thần giáp?

Đương nhiên, đầu tiên là phải lấy được thần giáp.

- Đương nhiên được.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, Lý Quân lập tức gầm lên 1 tiếng.

Sưu!

Mặt đất rung mạnh, một đạo ảo ảnh xuyên mặt đất chui ra, tạo nên một hố lớn, ảo ảnh rơi xuống mặt đất, toàn thân xanh thẫm, là Lục Túc Đao Trì với bốn tay đao, hai chân đao, đôi mắt màu đỏ máu lướt qua mọi người có mặt, sau đó rống nhẹ với Lý Quân.

Lý Quân cũng trò chuyện với nó.

- Ừ, nó đồng ý rồi.

Bùi Tam mỉm cười.

Bùi Tam cũng hiểu thú ngữ. Thú Vương chính là do y dạy dỗ. Bùi Tam cũng nhìn Lục Túc Đao Trì gầm nhẹ.

Lục Túc Đao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn nhẹ gật đầu.

Sưu! Sưu!

Bùi Tam và Lục Túc Đao Trì đồng thời hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất.

- Ha ha, Kinh Ý huynh.

Lý Hàng bên cạnh không nhịn được cười nói:

- Kinh Ý huynh có Lục Túc Đao Trì, có thể nói là có được bảo tàng a. Huynh xem Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, Ma Ni Tự,

lần này bọn họ tới đều có ý tranh đoạt thần giáp của Hồng Thiên thành. Nhưng huynh thì không cần ra tay, liền có ngay một bộ.

-Tranh đoạt thần giáp?

Đằng Thanh Sơn bất giác nhìn nhân mã mấy người phe Vũ Hoàng Môn.

- Đương nhiên.

Lý Hàng cười nói:

- Hôm nay bọn họ tới, nếu ngăn được Thiên Thần Cung thì ngăn, nếu làm không được, tự nhiên sẽ nhân tiện hôi của. Nếu không, mấy người Vũ Hoàng Môn mang hư cảnh yêu thú Liệt Phong Long Chuẩn (chim cắt) tới làm gì? Liệt Phong Long Chuẩn, theo như ta biết, là yêu thú phi hành nhanh nhất trên Cửu Châu đại địa. Ài, có lẽ Bất Tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết có thể vượt qua nó. Nhưng Bất Tử Phượng Hoàng đã mấy ngàn năm nay không thấy rồi.

-Liệt Phong Long Chuẩn?

Đằng Thanh Sơn nhìn yêu thú phi hành dáng thon ở phía xa, nhận ra thân hình một loại thú thiên về phi hành.

- Liệt Phong Long Chuẩn này có lẽ là con đã theo Vũ Hoàng năm xưa. Sau khi Vũ Hoàng không còn, Liệt Phong Long Chuẩn liền ở lại Vũ Hoàng Môn cho tới tận bây giờ.

Lý Hàng nói tiếp.

- A?

Ánh mắt Đằng Thành Sơn, Lý Quân, Lý Hàng đột nhiên đều hướng tới Hồng Thiên thành phía xa.

- Một!

Đã đếm tới số cuối cùng.

Ầm ầm... Cửa thành đông của Hồng Thiên thành đột nhiên mở toang, khiến cho những người đứng xem đều ngạc nhiên, không lẽ Hồng Thiên thành đầu hàng? Bằng không, họ mở thành làm gì.

Cửa thành đã mở.

Hí! Hí!

Tiếng ngựa hí vang rộn lên, chỉ thấy từng kị sĩ mặc hắc sắc trọng giáp, cỡi chiến mã mang chiến giáp đen xông ra. Một lượng lớn kị sĩ từ trong thành xông ra, không có ai lên tiếng, tất cả kị sĩ đều chỉnh tề đứng thứ tự bên ngoài tường thành.

Đội hình chữ Nhất kéo dài ba dặm!

Hồng Thiên thành nổi danh về thiết kị, bên ngoài bốn tường thành đều đầy kị binh bình tĩnh đứng.

Một hàng dài ba dặm, mà xếp hơn mười hàng.

" Chỉ tính riêng ngoài cửa thành đông đã có hai, ba vạn kị binh." Đằng Thanh Sơn đứng xa nhìn, cảm giác được khí thế bức nhân. Trên vạn người như biển người xếp thành hàng dài ba dặm, đủ xếp hơn mười hàng, giống như hồng thủy đáng sợ không ngừng tích tụ. Chỉ trong chốc lát đã tạo thành một con đê hai, ba vạn kị sĩ.

Kỵ sỹ mười hàng đầu đều mặc hắc sắc trọng giáp, chiến mã cũng mang hắc sắc giáp.

Ở giữa là hơn mười hàng kị binh, đều mặc huyết sắc chiến giáp, chiến mã cũng mang huyết sắc giáp.

Đứng cuối cùng là hàng hàng kị binh, mặc chiến giáp màu xanh (lục) đậm, chiến mã cũng có giáp màu xanh (lục) đậm.

Cà hai, ba vạn kị binh không ai nói lời nào, yên tĩnh như đã chết. Điều giống nhau trên thân bọn họ là trên tay trái mỗi người đều mang vải trắng, những cặp mắt so với ác lang còn đáng sợ hơn. Trong đôi mắt đầy sát khí, tử khí, cũng có sự cuồng bạo muốn thôn phệ tất cả.

Hai đạo ánh sáng từ Hồng Thiên thành bay ra.

Oanh! Oanh! Giống như hai khối thiên thạch, hai đạo ánh sáng đáp xuống trước trận tiền, thẳng lưng mà đứng.

Một người mặc huyết hồng sắc thần giáp, tay cầm hai thanh thiết côn.

Người còn lại mặc thanh sắc thần giáp, tay cầm chiến đao. Hai người đều mang vải trắng ở bên cánh tay trái, trước trán có một nhúm tóc.

- Thiên Thần Cung!

Hán tử hói đầu tay cầm thiết côn, mặc huyết sắc thần giáp thanh âm sôi sục, giống như tiếng Lôi thần:

- Hai huynh đệ chúng ta ở đây!

-Trọng sơn kị mươi một ngàn lẻ hai người!

Một kị binh toàn thân hắc sắc trọng giáp dưới tường thành phía đông cao giọng báo.

-Huyết sắc kị bảy ngàn sáu trăm mười tám người!

Một kị binh toàn thân huyết sắc chiến giáp dưới tường thành phía đông cao giọng.

- Thiết yến kị sáu ngàn hai trăm sáu mươi bảy người!

Một kị binh mặc chiến giáp màu xanh lục sẫm dưới tường

thành phía đông cao giọng báo.

Lúc này, ở ba phía tường thành khác đều có những giọng nói tương tự vang lên.

Trong đám kị binh này có rất nhiều người trên mặt đầy nếp nhăn, có rất nhiều người già.

- Tất cả đệ tử Hồng Thiên thành của ta đều đã di tản, đây đều là những người tự nguyện ở lại cùng Hồng Thiên thành cùng sống chết. Trọng sơn kị, huyết sắc kị, thiết yến kị, ba đội kị quân, tổng cộng có bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai thiết kị.

Thanh âm của hán tử hói đầu mặc huyết sắc thần giáp vang rền:

- Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai vị huynh đệ, thêm hai huynh đệ bọn ta, thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

- Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

Mọi kị binh hô vang, có người già, có tráng hán.

- Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành! Thề sống chết cùng Hồng Thiên thành!

Tiếng hô vang trời, giống như cả trời đất đều run rẩy trước gần tám vạn kị binh.

- Đánh đi, không ai có thể dễ dàng tiêu diệt Hồng Thiên thành của chúng ta!

Tráng hán hói mặc huyết sắc thần giáp quát to.

- Đánh! Đánh!

Gần tám vạn người hò hét vang trời, tiếng hô giống như sóng lớn quét sạch cả đất trời, thậm chí làm cho không ít quân sĩ phe

Thiên Thần Cung trong lòng phát lạnh.

Nhìn đội quân cảm tử thật là đáng sợ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 12

Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Tuyết, gió rít lên, cát bụi cuồn cuộn bốc lên vô tận.

Bên ngoài Hồng Thiên Thành, từng hàng kỵ binh dài liên miên ba dặm rất kinh người. Ai nấy đều quyết tử. Binh sĩ quyết tử cũng chưa đáng sợ, nhưng binh quyết tử lại có thực lực mạnh, hơn nữa số lượng nhiều, chiến giáp, chiến mã cũng đều là thượng đẳng, còn có hai đại hư cảnh thống lĩnh.

Binh lính quyết tử như vậy quả là đáng sợ!

Lúc này chiến ý của bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai kỵ binh như ngưng kết thành một khối. Trong lòng mọi người đều gầm thét, chỉ muốn giết chết đám người xâm lược! Giết một tên là hòa vốn, giết hai tên là lời rồi, giết được mười có chết cũng mỉm cười!

- Chiến!

- Chiến!

- Chiến!

Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai tiếng gầm, chấn động lòng người.

Đại doanh của trung quân Thiên Thần cung, bọn người Tuyết

Liên giáo chủ, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân đều ở đây.

- Không ổn.

Tuyết Liên giáo chủ xinh đẹp tuyệt trần giật mình.

- Nhuệ khí đại quân Thiên Thần cung chúng ta đã bị ảnh hưởng rồi.

Ai cũng sợ người liều mạng.

Tinh thần đại quân Thiên Thần cung sao có thể không hạ xuống chứ?

- Nhìn kìa!

Đằng Thanh Sơn hướng mắt ra phía trước.

- Đại hòa thượng Thiên Thần tới trận tiền rồi.

Trước trận tiền nơi hai quân giằng co, Đại hòa thượng mặc trường bào đỏ đứng cười tủm tỉm trước trận, vừa mở miệng, thanh âm trở thành tiếng sấm không ngừng ầm ì trong thiên địa:

- Bọn nhỏ Hồng Thiên Thành may mắn còn sống nghe đây. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, Thiên Thần cung nam bắc hợp công Hồng Thiên Thành, thế như chẻ tre. Tới bây giờ, cũng chỉ còn lại có một thành trì cuối cùng. Mấy tháng qua, Hồng Thiên Thành đã chết rất nhiều người rồi.

Thanh âm của Thiên Thần có một luồng ma lực kỳ dị, khoan vào đầu người khác.

Cho dù lúc trước, có rất nhiều quân sĩ Hồng Thiên Thành nhất quyết tử, lúc này cũng có không ít người bị ảnh hưởng, nhớ tới con cái, họ hàng.

- Biến!

Một hán tử đầu trọc mặc chiến giáp màu đỏ, cầm song kiếm quát lớn một tiếng, thanh âm như nện vào lòng người. Hắn trợn hai mắt, như một pho tượng chiến thần.

- Tô Mông Khắc, đại quân Thiên Thần Sơn ngươi trong mấy tháng ngắn ngủn đã giết chết không biết bao nhiêu đệ tử Hồng Thiên Thành ta. Bây giờ lại làm bộ người tốt. Đồ lừa trọc, biến đi!!

Một tráng hán hói đầu cầm chiến đao cạnh hắn cũng trừng mắt quát:

- Hán tử Hồng Thiên Thành, là hán tử đỉnh thiên lập địa nhất trong thiên địa. Ta thề, sinh là người Hồng Thiên Thành, chết là quỷ Hồng Thiên Thành!

- Hồng Thiên Thành chúng ta mấy ngày qua đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

- Bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai huynh đệ, còn có ta Diệm Thiên Trường nữa.

Tráng hán hói đầu cầm trường đao gầm to:

- Cùng với huynh trưởng ta Vưu Thạch Kim, hai huynh đệ ta chỉ huy bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai huynh đệ, đã chuẩn bị chôn theo Hồng Thiên thành rồi. Hôm nay không uống máu địch nhân, ta còn mặt mũi nào đi gặp sư tổ nữa?

- Sư tổ có dạy nam nhân phải giết người, không dạy nam nhân có tâm địa đàn bà.

- Giết! Giết! Giết! Giết!

Bảy vạn tám ngàn kỵ binh đều gầm to, hai mắt cuồng như sói điên.

Đột nhiên.

- Ầm ầm Mặt đất giữa trận tiền chợt rung rinh, rồi lập tức mặt đất bùng nổ ra, đồng thời một con quái vật khổng lồ từ dưới đất chui lên. Toàn thân quái vật này đều đầy gai.

Thoạt nhìn, nó trông hơi giống nhím. Đầu nó rất nhọn, đặc biệt nhất là nó có sáu cái tai rõ ràng, lắc lư rất khéo léo.

Con quái vật này cao ba trượng, trên đầu nhọn có đôi mắt đen láy đang bốn phía.

- Hống!

Con quái vật gầm lên một tiếng chấn động lòng người - Ha ha...

- Ha ha...

Hai cường giả hư cảnh Hồng Thiên Thành lúc này lại phát ra tiếng cười to khoái trá. Quái vật trông như con nhím này đang đứng giữa hai đại cường giả hư cảnh, ánh mắt âm lãnh đảo qua đám người Thiên Thần cung. Đám người Bùi Tam, Lý Triều đang đứng giữa đại quân Thiên Thần cung đều biến sắc.

- Lại là Lục Nhĩ Toản Địa Thử!

(wm: Lục Nhĩ Toản Địa Thử - Con chuột sáu tai khoan đất)

- Nó cũng tới à.

Sắc mặt bọn người Bùi Tam đại biến. Còn xa xa, một đám cường giả hư cảnh đang xem cuộc chiến thì tặc lưỡi tán thưởng.

- Lại là Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Đằng Thanh Sơn đang ở giữa trung quân cũng chấn động.

- Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này là một trong tứ đại thần thú ở Cửu Châu Đại Địa. Hồng Thiên Thành lần này xem ra trả giá thật

đắt, mới con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này tới đây.

Trên Cửu Châu Đại Địa, hư cảnh yêu thú phần lớn đều giấu mình ở các nơi, rất ít ra ngoài.

Nhưng...

Trong hư cảnh yêu thú cũng vẫn có ngoại lệ. Những hư cảnh yêu thú ngoại lệ không cam lòng ở trong rừng hoang thâm sơn, cũng không cam lòng sống ở một nơi cụ thể nào đó. Chúng tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm. Tỷ như... ăn thịt người, hoặc như giết chóc.

Trên Cửu Châu Đại Địa có bốn con thần thú danh khí rất lớn, đến cả cao thủ hậu thiên bình thường cũng biết.

Gọi "thần thú" là do người thường sợ hãi mà cường đại chúng lên nên mới cho chúng là thần thú. Kỳ thật, tứ đại thần thú cũng chỉ là yêu thú hư cảnh... Nói về thực lực, không nhất định mạnh hơn những hư cảnh yêu thú khác.

Yêu thú có rất nhiều chủng loại, chỉ rất ít con mới có thể được coi là "thần thú" thôi. Chỉ có con thực lực mạnh mới có thể được trở thành thần thú.

Tứ đại thần thú danh khí rất lớn trên Cửu Châu. Chúng đều tự do, không bị nhân loại khống chế. Nhưng chúng cũng có dục vọng của mình... Hơn nữa, trí tuệ chúng không thua nhân loại chút nào. Do đó, nhân loại có thể dưa vào dục vọng của chúng, tới mời yêu thú hỗ trợ.

Trong tứ đại thần thú thì con mời xuống núi dễ nhất là Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử có hang ổ ở tây nam Cửu Châu, trong vùng Nhung Châu. Lục Nhĩ Toản Địa Thử cực kỳ thích ăn... nó thích nhất ăn một loại trái cây - Long Viêm Quả. Nhưng loại

Long Viêm quả này vô giá, rất trân quý và hiếm có, rất khó hái. Lục Nhĩ Toản Địa Thử mặc dù cường đại nhưng cũng chỉ có một, rất khó tìm tới Long Viêm Quả.

Do đó --

Bình thường chỉ cần tặng nó đủ Long Viêm Quả là có thể mời được Lục Nhĩ Toản Địa Thử làm việc.

Hư cảnh yêu thú mặc dù tham lam, tàn nhẫn, nhưng khẳng định một điều: chúng rất thủ tín! Chúng đều rất cao ngạo, hư cảnh yêu thú nói được làm được. Lần này Hồng Thiên Thành gặp phải họa diệt thành, liền tới Vũ Hoàng môn, hao phí vô số thiên địa linh bảo, xin Vũ Hoàng môn hỗ trợ, đổi lấy không ít Long Viêm Quả.

Sau đó, thông qua Long Viêm Quả, hơn nữa trong Vũ Hoàng môn lại có người biết thú ngữ, mời họ đi trò chuyện với Lục Nhĩ Toản Địa Thử, nhờ đó mới mời được Lục Nhĩ Toản Địa Thử!

Lục Nhĩ Toản Địa Thử không có gì lợi hại, chỉ có một điểm lợi hại nhất là... khoan đất!

Nó được xưng là có tốc độ khoan đất đệ nhất Cửu Châu Đại Địa.

- Ha ha, có Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Bùi Tam mà muốn tiêu diệt Hồng Thiên Thành cũng khó.

Vị tăng nhân thiếu niên mập mạp của Ma Ni Tự cười phá lên như hài tử, chẳng có phong phạm gì của một cao tăng.

- Lục Nhĩ Toản Địa Thử khoan đất rất nhanh. Hai huynh đệ Hồng Thiên Thành, có Lục Nhĩ Toản Địa Thử phụ trợ, hoàn toàn có thể có thể dễ dàng xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào trên chiến trường. Như thế, Thiên Thần cung sẽ lọt vào hoàn cảnh xấu.

Ba đại cường giả Doanh Thị Gia Tộc hứng thú xem cuộc chiến.

Thiên Thần cung bất lợi, họ mới cao hứng.

- Mọi người từ từ xem đi, xem Thiên Thần cung ứng phó ra sao.

Vũ Đồng Hải nhếch miệng cười, rồi liếc mắt trao đổi với một cường giả hư cảnh cạnh hắn. Do Vũ Hoàng môn hỗ trợ, Hồng Thiên Thành mới có thể mời con Lục Nhĩ Toản Địa Thử tới được. Họ đương nhiên biết rõ.

...

Trước quân trận, đại quân song phương đứng đối lập nhau.

Bùi Tam sắc mặt khó coi, lạnh lùng nhìn chằm chằm về hai huynh đệ Hồng Thiên Thành đang đứng ngạo nghễ xa xa.

- Lại bị chúng mời được Lục Nhĩ Toản Địa Thử tới.

Bùi Tam tính tình dù tốt đến mấy cũng có chút tức giận.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Lúc này Lý Triều đã mặc một bộ áo giáp truyền âm hỏi. Thần giáp này chính là lấy được trên người lão cung chủ Tiêu Dao Cung.

- Ha ha, Thiên Thần cung. Các ngươi không phải muốn tiêu diệt Hồng Thiên Thành ta à?

Hán tử hói cầm thiết giản, mặc chiến giáp huyết sắc cười ha ha.

- Muốn diệt Hồng Thiên Thành ta thì làm đi, coi chừng bị người Hồng Thiên Thành ta cắn ngược lại đó. Hai huynh đệ ta, còn có Lục Nhĩ Toản Địa Thử ở đây. Muốn đánh thì đến đây đi!

- Ha ha, đánh đi!

Hán tử tên là Diệm Thiên Trường cũng cười to.

- Hống...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng ngửa đầu gào to một tiếng.

Lập tức, đại quân Hồng Thiên Thành phát ra tiếng hô 'Chiến' ngập trời, hiển nhiên nhuệ khí đã lên tới đỉnh cao.

- Diễm Thiên Trường, Vưu Thạch Kim!

Bùi Tam đứng xa xa, thanh âm lạnh buốt vang vọng cả chiến trường.

- Các ngươi Hồng Thiên Thành hôm nay tất diệt, tới lúc này còn muốn cắn ngược à? Rõ là nằm mơ.

Vẻ mặt Bùi Tam dày đặc sát khí, hắn vung tay lên, quát:

- Công!

Lập tức...

- Đùng!

- Đùng!

- Đùng!

...

Những cái trống lớn từ bốn phương tám hướng Hồng Thiên Thành đều được đánh vang. Tiếng trống rung trời, tất cả quân sĩ Thiên Thần cung đều nắm chặt binh khí trong tay, ai nấy nhìn thẳng về phía trước. Trước mặt đại quân liều chết như thế, họ đều biết... không muốn chết, phải bất khuất, cứ xông thẳng về phía trước!

- Xung phong!

- Xung phong!

Những đội quân Thiên Thần cung, dưới sự chỉ huy của đám sĩ quan, thế như nước vỡ bờ điên cuồng lao về phía đại quân Hồng Thiên Thành.

- Các huynh đệ!

Nam tử mặc chiến giáp huyết sắc ngẩng cao đầu, mặt nổi gân xanh, gầm lên:

- Vưu Thạch Kim ta hôm nay cùng bảy vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi hai vị huynh đệ cùng nhau giết địch. Giết một là đủ vốn. Giết hai có lời. Giết mười, ha ha, chúng ta coi như thắng.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Bốn phía dưới chân Hồng Thiên Thành, gần tám vạn kỵ binh vung binh khí trong tay, thúc chiến mã điên cuồng xông lên phía trước. Giống như cơn lũ sắt thép, họ điên cuồng xung phong tiến lên.

- Hống...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng gầm to. Hai đại cường giả hư cảnh hầu như đồng thời nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Xoẹt xoẹt!

Lục Nhĩ Toản Địa Thử từ trên mặt đất nhảy lên đón lấy hai đại cường giả hư cảnh, rồi trong nháy mắt chui vào đất. Chỉ trong tích tắc, nó đã ở ngoài ba dặm, chui vào giữa đại quân Thiên Thần

cung.

- Ầm ầm...

Mặt đất vỡ ra, chỉ thấy Lục Nhĩ Toản Địa Thử mang theo hai đại cường giả hư cảnh đồng thời xuất hiện.

- Giết chết chúng đi.

Bùi Tam vận áo bào trắng, Lý Triều mặc thần giáp còn Đại hòa thượng cầm một cây chày sắt kim sắc, mang giày chiến, trường bào màu đỏ. Ba đại cường giả cùng nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì.

Vù...

Lục Túc Đao Trì vỗ hai cánh, lập tức bay tới.

Cuộc chém giết tanh máu đã bắt đầu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 13

Hư Cảnh Ngã Xuống

Đại doanh trung quân Thiên Thần cung, Tuyết Liên giáo chủ, Đằng Thanh Sơn. Lý Quân, Thú Vương, Bùi Hạo, đều ở đây quan sát.

Trên chiến trường lúc này cơn gió tanh mưa máu đã diễn ra.

Chỉ thấy hai đại cường giả hư cảnh của Hồng Thiên Thành cưỡi Lục Nhĩ Toản Địa Thử xông thẳng vào giữa đại quân Thiên Thần cung, công khai đồ sát quân sĩ chung quanh. Khi vừa phát hiện ba người Bùi Tam, Lý Triều và Đại hòa thượng Tô Mông Đặc, cưỡi Lục Túc Đao Trì xông tới, hai huynh đệ Hồng Thiên Thành không dám nghênh chiến, nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử ngay.

Xoẹt xoẹt... Lục Nhĩ Toản Địa Thử lại khoan đất biến mất.

- Truy!

Bùi Tam ra lệnh một tiếng. Lục Túc Đao Trì cõng ba người cũng chui xuống đất. Còn trên trời cao, con Lôi Điện thần ưng đang liệng quanh.

- Ủa?

Bùi Hạo, Thú Vương đều biến sắc.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Thông qua khu vực, Đằng Thanh Sơn rõ ràng phát hiện, Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Lục Túc Đao Trì đều chui xuống dưới đất, một trước một sau khoan đất lướt tới cực nhanh. Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Lục Túc Đao thân thể đều có kết cấu là sở trường khoan đất... Nhưng khi xuống đất chênh lệch giữa song phương rõ ràng rất lớn!

- Tốc độ khoan đất của Đao Trì không bằng Lục Nhĩ Toản Địa Thử...

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

- Quả là phiền toái.

Thú Vương cũng sầm mặt lại.

- Làm sao vậy, dưới đất làm sao vậy?

Tuyết Liên giáo chủ vội hỏi - Ngũ thúc, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Bùi Hạo nhíu mày lắc đầu trả lời:

- Khi xuống đất, con yêu thú Đao Trì của Hô Hòa có tốc độ khoan đất chậm hơn Lục Nhĩ Toản Địa Thử nhiều. Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử không hổ là được gọi là yêu thú khoan đất đứng đầu Cửu Châu, tốc độ rõ là kinh người. Tam ca gặp phiền toái lớn rồi.

Đúng thật là phiền toái.

Chỉ thấy hai vị cường giả hư cảnh Hồng Thiên Thành Diệm Thiên Trường, Vưu Thạch Kim, dựa vào Lục Nhĩ Toản Địa Thử điên cuồng tiến công tập kích các khu vực trọng yếu trong đại quân Thiên Thần cung. Trong lúc nhất thời làm đại quân Thiên

Thần cung căn bản không thể toàn tâm toàn lực chém giết thiết kỵ Hồng Thiên Thành.

- Đại quân Thiên Thần cung ta chỉ nói về số lượng cũng đã vượt xa chúng. Nói về tinh anh, đại quân Thiên Thần cung ta có thể so với quân đội thiết kỵ của Hồng Thiên Thành. Hơn nữa, rất nhiều thiết kỵ Hồng Thiên Thành đều là lão nhân mặc chiến giáp đi chiến đấu.

Thú Vương giọng trầm trầm.

- Nhưng bây giờ hai đại cường giả hư cảnh Diệm Thiên Trường, Vưu Thạch Kim điên cuồng tiến công nơi có quân đội tinh anh của Thiên Thần cung, làm đại quân chúng ta hỗn loạn.

Thắng làm vua thua làm giặc!

Hồng Thiên Thành từ dưới lên trên, cộng với hai đại cường giả hư cảnh đều quyết tử, chỉ cầu cho Thiên Thần cung chết càng nhiều càng tốt. Cần gì quan tâm tới thể diện!

Sát!

Sát!

Chỉ khoảnh khắc, khi đại quân Thiên Thần cung và thiết kỵ của Hồng Thiên Thành đã xông vào nhau.

Máu tung tóe, chân tay đầy đất!

Tiếng hí của chiến mã, tiếng gào thét của quân sĩ trộn lẫn với nhanh thành một khoảng hỗn độn. Lúc này, đại quân Thiên Thần cung đã đụng vào hàng thiết kỵ đầu của Hồng Thiên Thành hoàn toàn hòa trộn với nhau, nhất thời bắt đầu cuộc chém giết điên cuồng nhất. Lúc này hai đại cường giả hư cảnh Diệm Thiên Trường Vưu Thạch Kim cuối cùng cũng dừng tay.

- Mấy tên tiểu tặc Thiên Thần cung, ha ha…. Muốn giết hai huynh đệ ta hả, tới đây.

Hai người Vưu Thạch Kim và Diệm Thiên Trường mặt nổi gân xanh, ai nấy đều có vẻ điên cuồng.

Vù!

Ba người Bùi Tam cùng với Lục Túc Đao Trì, Lôi Điện thần ưng đã vây lại.

Lúc này cường giả hư cảnh Thiên Thần cung và Hồng Thiên Thành rốt cục chính diện chiến đấu, Đằng Thanh Sơn thấy thế cũng không khỏi hít mạnh một hơi.

- Thật điên cuồng.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

- Vưu Thạch Kim và Diệm Thiên Trường quả thực không cần mạng nữa.

Vưu Thạch Kim, Diệm Thiên Trường cố ý tránh xa Bùi Tam, mà chỉ đánh với Đại hòa thượng Tô Mông Khắc và Kiếm Tông tông chủ Lý Triều. Lý Triều vung kiếm sắc bén đâm vào Diệm Thiên Trường, Diệm Thiên Trường này lập tức vung đao chém lại, y cũng không cản kiếm mà bổ thẳng vào chỗ yếu hại của Lý Triều.

Muốn lấy mạng đổi mạng!

- Chúng điên cuồng cũng không lạ.

Tuyết Liên giáo chủ cười lạnh.

- Hai người đó mặc dù vùng vẫy nhưng cũng biết Hồng Thiên Thành số đã tận! Những người may mắn còn sống của Hồng Thiên Thành sẽ tiềm phục ở các nơi trên Cửu Châu, mặc dù họ là hư cảnh cũng không dám sống gần những người đó. Nếu không chẳng

phải sẽ nói rõ ràng cho ngoài khác biết những người đó đang ẩn náu ở đâu à - Do đó, hai người họ hẳn phải chết.

- Mạng Đại sư huynh ta còn quí hơn mạng chúng nhiều.

Tuyết Liên giáo chủ tự tin hướng mắt nhìn cuộc chiến giữa những cường giả hư cảnh phía xa trên chiến trường.

- Có cha ta, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Những cường giả hư cảnh khi giao thủ có tốc độ rất quá nhanh. Đằng Thanh Sơn mới nói thời mấy câu, họ đã giao thủ trên ngàn chiêu. Chỉ cần một kình khí tản ra xung quanh cũng trở thành khu vực tử vong, một khoảng bụi mù mịt, không có bất kỳ binh lính nào dám can đảm đến gần khu vực này.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có kiếm quang sắc bén, đao mang bay ra khỏi khu vực đó, lan đến tới một vài binh lính.

- Không ổn!

- Không ổn!

Hai người Bùi Hạo, Thú Vương cơ hồ đồng thời khiếp sợ kêu lên. Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Chỉ thấy một kiếm của Kiếm tông Tông chủ Lý Triều đã xuyên qua khe nối giữa thần giáp Diệm Thiên Trường ở vùng eo lưng, đâm vào trong người. Thần giáp dù sao cũng lấy những bộ giáp làm căn cơ. Cường giả động hư dùng thế giới lực luyện hóa năm tháng từ từ thay đổi, mới trở thành thần giáp. Nhưng ít nhất thì kết cấu, bộ dáng cũng không khác gì áo giáp bình thường. Nó cũng có những khe hở mép nối.

- A a a...

Diệm Thiên Trường gào lên, lại điên cuồng ôm chặt lấy cánh

tay phải của Lý Triều, ôm cứng lại.

- Cút ngay.

Lý Triều đạp một cước rất mạnh vào người Diệm Thiên Trường. Thần kiếm trong tay cũng lóe hào quang, thiêu đốt nội tạng trong người Diệm Thiên Trường. Nhưng cho dù thân thể cường giả hư cảnh đã mất sinh cơ, chỉ dựa vào Thần khống chế vẫn có thể sống thêm một thời gian.

- Chết đi!

Vưu Thạch Kim mặc thần giáp huyết sắc, cầm thiết đồng, ngạnh kháng một thiết chày của Đại hòa thượng Tô Mông Đặc. Thừa dịp va chạm, hai thiết đồng đồng thời bổ về phía đầu của Lý Triều.

- Veo!

Một lưu quang từ trong tay Bùi Tam bắn ra, bắn về phía Vưu Thạch Kim.

- A Triều!

Vẻ mặt Bùi Tam rất lo lắng, tốc độ cũng chỉ tương đương với cường giả hư cảnh bình thường thôi.

- Choang!

Một cây thiết đồng bị lưu quang đánh bay.

- Ầm!

Một đạo lôi điện của Lôi Điện Thần ưng cũng bổ vào người Vưu Thạch Kim. Vưu Thạch Kim dựa vào thần giáp ngạnh kháng, vung một cây thiết đồng khác, thừa dịp Lý Triều không thể né tránh, bổ tới. Lựa chọn duy nhất của Lý Triều là dùng cánh tay trái lên ngăn trở công kích đáng sợ này.

- Ầm!

Vưu Thạch Kim như một tên điên, thiết đồng trong tay cơ hồ trong nháy mắt nện thẳng vào cánh tay trái Lý Triều.

Vù! Vù! Vù!

Vưu Thạch Kim dùng tốc độ nhanh nhất liên tiếp bổ ra sáu lần. Hoặc là đập dọc, hoặc là chém ngang, tóm lại nhất định phải giết chết cho được đối phương. Cánh tay phải Lý Triều bị Diệm Thiên Trường ôm chặt, y vội vung cánh tay trái cố gắng ngăn trở hết đòn này tới đòn khác.

Nếu tình huống bình thường, cánh tay trái của Lý Triều e rằng sẽ bị một thiết đồng đập nát, hai thiết đồng đập vỡ đầu chết rồi.

Mày mà trên người Lý Triều mặc thần giáp.

Mặc dù Vưu Thạch Kim điên cuồng nhưng thần giáp có hiệu quả rất tốt! Mặc dù xương cánh tay trái Lý Triều hoàn toàn bị cường giả hư cảnh toàn lực đánh, chấn động nát bấy nhưng thần giáp cũng chỉ lõm xuống, không vỡ ra. Chỉ cần nhìn độ lõm của thần giáp cũng biết cánh tay trái của Lý Triều hoàn toàn bị phế.

- A Triều!

- Lý Triều.

Bùi Tam và Thiên Thần Tô Mông Đặc cùng vọt tới.

Vèo! Vèo!

Diệm Thiên Trường và Vưu Thạch Kim đồng thời thối lui.

- Thiên Trường!

Vưu Thạch Kim ôm lấy huynh đệ. Ánh mắt Diệm Thiên Trường đã dần dần ảm đạm, chỉ cố gắng nhếch miệng cười, thanh âm

khàn khàn theo máu ồ ồ chảy ra:

- Đại ca, đáng tiếc không giết chết được tên nào.

Vừa nói xong, hai mắt Diệm Thiên Trường hoàn toàn mất đi dương quang.

Cường giả hư cảnh Diệm Thiên Trường đã chết!

Ngũ tạng và não trong thân thể y đã nát bấy. Nếu không phải là cường giả hư cảnh, căn bản không thể kiên trì lâu như vậy.

Nói thì chậm, kỳ thật rất nhanh!

Từ khi Lý Triều một kiếm đâm thủng khe thần giáp Diệm Thiên Trường, tới khi Lý Triều bị đập nát một cánh tay trái, rồi Diệm Thiên Trường và Vưu Thạch Kim lùi lại, tổng cộng chưa tới một giây. Cường giả hư cảnh giao thủ thật sự quá nhanh.

- A Triều, A Triều.

Bùi Tam ôm cánh tay trái Lý Triều.

- Cái này...

- Sư phụ, cánh tay bị phế rồi.

Lý Triều nghiến răng nói. Chỉ thấy tay gẫy, xương vỡ, thịt vụn của Lý Triều không ngừng từ mảnh che tay chảy ra. Mảnh che tay cánh tay bị lõm xuống không thành hình gì nữa, cánh tay người bình thường căn bản không thể mặc vào được.

Bùi Tam nổi điên, sắc mặt âm trầm.

Ầm!

Bùi Tam rít một tiếng, Lôi Điện thần ưng từ trên bầu trời cơ hồ đồng thời cùng đánh về phía Vưu Thạch Kim đang ôm thi thể

huynh đệ.

- Hống...

Vưu Thạch Kim vội phát ra một gầm lên giận dữ. Đây là thanh âm duy nhất mà hắn học được, đó là tiếng gầm triệu hoán Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Dưới đất, Lục Nhĩ Toản Địa Thử nhanh chóng phá đất chui ra.

Nhưng lúc này, Lôi Điện thần ưng đã bổ xuống tới chỗ Vưu Thạch Kim. Chỉ thấy liên tiếp từng đạo lôi điện trắng xanh bổ xuống. Vưu Thạch Kim cúi đầu dùng thần giáp huyết sắc trên người ngạnh kháng lôi điện. Lôi Điện thần ưng như nổi điên, rít mạnh một tiếng, một đạo lôi điện thuần túy màu trắng bổ vào người Vưu Thạch Kim.

Phát ra một luồng lôi điện màu trắng xong, Lôi Điện thần ưng tựa hồ cũng kiệt sức.

- Bùng!

Toàn thân Vưu Thạch Kim run lên, tựa như người thường bị điện giật.

Trong nháy mắt, Bùi Tam đã vọt tới.

- Chịu chết đi.

Bùi Tam giận dữ vung một chưởng đánh ra.

- Biến!

Hai mắt Vưu Thạch Kim ửng đỏ, một tay ôm lấy huynh đệ, tay kia vung cây thiết đồng đập vào chưởng của Bùi Tam.

- Chát!

Một chưởng của đánh bay cây thiết đồng ngay lập tức, sau đó bàn tay đó trực tiếp đập vào ngực Vưu Thạch Kim.

Ầm!

Vưu Thạch Kim cả người bị ném văng lên giữa không trung, Vưu Thạch Kim hóa thành một luồng lưu quang, đáp xuống lưng con Lục Nhĩ Toản Địa Thử gần đó. Nhưng khi Vưu Thạch Kim vừa mới đáp xuống lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, Bùi Tam đã vọt tới cực nhanh quát lên một tiếng lớn:

- Chết đi!

Veo! Veo! Veo!

Ba luồng lưu quang từ tay Bùi Tam bắn ra, ba luồng lưu quang đồng thời đâm vào Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

- Hống...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử toàn thân rụt lại, tránh thoát được một lưu quang, đồng thời lập tức chui xuống đất.

- Vèo!

- Vèo!

Hai luồng lưu quang tất cả đều đâm trúng Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Một luồng đâm trúng lưng, luồn còn lại đâm trúng cái chân ngăn ngủn trùm đầy lân giáp. Cú đánh này làm Lục Nhĩ Toản Địa Thử phát ra một tiếng gào đau đớn. Tựa hồ cảm giác được sự đáng sợ của Bùi Tam, Lục Nhĩ Toản Địa Thử không quản gì nữa, cứ thế mà chui nhanh xuống đất.

Xoẹt xoẹt!

Nó khoan sâu vào đất rồi biến mất.

- Truy, Vưu Thạch Kim trúng phải một chưởng của ta hẳn phải chết. Mau đuổi theo.

Thanh âm Bùi Tam vang vọng bên tại tất cả cường giả hư cảnh Thiên Thần cung - Truy lấy cho được kia hai bộ thần giáp!

- Đao Trì.

Bùi Tam triệu hoán Lục Túc Đao Trì.

Nhưng ngay lúc này, Lục Túc Đao Trì chỉ vỗ hai cánh, rồi bay về phía Đẳng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 14

Truy Theo Thần Giáp

Lục Túc Đao Trì sở dĩ bay về phía Đằng Thanh Sơn là vì Đằng Thanh Sơn truyền âm cho Lục Túc Đao Trì. Vừa nghe thanh âm Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Đao Trì lập tức bay trở về.

'Thực lực của Bùi Tam cường đại như thế nào. Lúc trước lão một chưởng đánh vào thần giáp ngoài thân lão cung chủ Tiêu Dao Cung đã làm cho lão cung chủ này sinh cơ đoạn tuyệt mà chết. ' Đằng Thanh Sơn không khỏi nín thở ' Tên Vưu Thạch Kim cũng trúng phải một chưởng của Bùi Tam, chắc cũng sẽ chết thôi. Trên người lão bây giờ có tới hai bộ thần giáp! '

Một bộ thần giáp cũng đủ để làm cho đám cường giả hư cảnh ùa lại cướp. Hai bộ thần giáp còn có một bộ là Hồng Thiên thần giáp chí cao, có thể tưởng tượng được lực hấp dẫn như thế nào.

Đằng Thanh Sơn cũng rất động tâm.

Vèo! Vèo!

Hai người Bùi Hạo, Thú Vương cơ hồ chui xuống tiến vào dưới đất.

'Hai người họ? ' Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã đoán được 'Họ khẳng định là được Bùi Tam truyền lệnh bảo họ đi chặn đứng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, lấy cho được hai bộ thần giáp. Nhưng Bùi Tam không hề truyền âm cho ta' Đằng Thanh Sơn cũng

hiểu, Bùi Tam vẫn chưa coi Đằng Thanh Sơn chính thức trở thành nhân mã của Thiên Thần cung.

Vù!

Lục Túc Đao Trì đã bay đến cạnh Đằng Thanh Sơn.

Bùi Tam nhìn thấy cảnh này hơi nhíu mày, nhưng ngay sau đó cũng vội truyền âm cho Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa, Vưu Thạch Kim trúng phải một chưởng của ta... chắc chắn sẽ chết. Mau mau đuổi theo, con Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng đã bị thương, tốc độ khoan đất khẳng định không nhanh, cậu cưỡi Lục Túc Đao Trì hẳn là có thể đuổi theo được. Nếu cậu đuổi theo tìm được hai bộ thần giáp, cậu tự mình lấy một bộ, còn một bộ để lại cho Thiên Thần cung, ta tất có hậu tạ!

Thanh âm của lão còn quanh quẩn bên tai Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn đã nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì rồi.

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống dưới đất.

Xoẹt xoẹt!

Lục Túc Đao Trì nhanh chóng xé đất, chui sâu xuống dưới đất.

Xa xa Bùi Tam, Lý Triều trọng thương cùng với Thiên Thần Tô Mông Đặc đứng cạnh nhau. Đại hòa thượng Tô Mông Đặc quay đầu nhìn về phía Bùi Tam, có vẻ không hài lòng nói:

- Cung chủ, con Đao Trì vừa rồi đột nhiên bay trở về, khẳng định là bị Hô Hòa triệu hoán rồi. Hắn không cho chúng ta đuổi theo, chứng tỏ hắn muốn tự mình đuổi theo. Tên Hô Hòa này hơi...

Bùi Tam lạnh lùng cười:

- Hắn là khách khanh, chứ không phải là người trong Thiên Thần cung, ta há có thể ra lệnh cho hắn? Huống hồ con Lục Túc Đao Trì là yêu thú hư cảnh, cũng không phải là người hầu của ta, để ta có thể tùy ý điều khiển.

Tuy nói như thế, lý là như thế.

Nhưng trong mắt bọn người Thiên Thần Tô Mông Đặc, cung chủ của họ Bùi Tam là người cao cao tại thượng, khách khanh Hô Hòa làm như vậy quả là không biết điều.

- Sau này, các ngươi và Hô Hòa nếu không thành bằng hữu cũng chẳng sao nhưng không được trở thành địch nhân.

Bùi Tam truyền âm nhắc nhở - Mặc dù Thiên Thần cung ta không sợ hắn, nhưng nếu trở thành địch nhân của hắn thì sẽ có không ít chuyện phiền toái.

Trong đầu Bùi Tam hiện lên hình ảnh con bất tử Phượng Hoàng trên hòn đảo giữa khơi.

Phượng Hoàng mẹ đích xác làm cho Bùi Tam rất kiêng kỵ. Dù sao tốc độ của Phượng Hoàng mẹ quá nhanh, muốn tập kích gây rối thì Bùi Tam chẳng có chút biện pháp nào. Hơn nữa nói về thực lực, Phượng Hoàng mẹ cũng cực kỳ đáng sợ.

Bùi Tam không muốn vì một tên Hô Hòa mà đối địch với Phượng Hoàng mẹ.

- Dạ, cung chủ (sư phụ).

Hai người Lý Triều, Tô Mông Đặc mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn tuân lệnh.

Xuống dưới đất, Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì, sáu chân Lục Túc Đao Trì duỗi dài, sáu đao bọc kín toàn thân Lục Túc Đao Trì. Những mũi nhọn dày đặc hình thành một vòng xoáy. Nhất

thời Lục Túc Đao Trì hóa thành một máy khoan điện khổng lồ không ngừng khoan xuống đất, lướt tới với tốc độ vô cùng đáng sợ.

Vèo! Vèo!

- Ha ha, quả nhiên.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn: 055:

- Tốc độ của Lục Nhĩ Toản địa Thử rõ ràng không được nhanh như trạng thái hoàn hảo. Lúc này còn chậm hơn tốc độ của Đao Trì một chút. Trong khu vực Đằng Thanh Sơn, rõ ràng cảm ứng được phạm vi đại khái mười dặm dưới đất. Linh hồn khí tức kia cường đại đại biểu cho Lục Nhĩ Toản địa Thử đang khoan đất không ngừng lướt tới. Trên khí tức này còn có một khí tức của cường giả hư cảnh khác hơi kém một chút, hẳn chính là tên Vưu Thạch Kim.

Hiển nhiên, khoảng cách giữa song phương không ngừng ngắn lại.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Đằng Thanh Sơn nheo nheo mắt.

- Hống..

Lục Túc Đao Trì cũng phát ra một tiếng gầm hưng phấn. Hiển nhiên lúc trước việc đuổi không kịp Lục Nhĩ Toản Địa Thử làm nó rất bất mãn.

- Không ổn.

Cường giả hư cảnh Vưu Thạch Kim đang cưỡi Lục Nhĩ Toản Địa Thử mặt mày tái nhợt, ôm chặt thi thể huynh đệ y là Diệm Thiên Trường, nằm rạp trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử thầm hoảng hốt:

‘Tốc độ con yêu thú phía sau thật nhanh. Tốc độ của Lục Nhĩ Toản Địa Thử còn chậm hơn nó một chút. ‘

Y rõ ràng cảm ứng được hai khí tức hư cảnh phía sau đang không ngừng đến gần.

Lúc trước, Thú Vương và Bùi Hạo sớm đã bị y bỏ rơi. Bây giờ chỉ còn có Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì đuổi theo.

‘Chính là do tên cung chủ Thiên Thần cung đã đánh Lục Nhĩ Toản Địa Thử bị thương, nếu không con yêu thú đó há có thể đuổi theo chứ. ‘ Vưu Thạch Kim rất lo lắng.

- Phốc!

Vì lo lắng, y không ngăn được một dòng máu phun ra.

Vưu Thạch Kim quẹt máu ở khóe miệng, sắc mặt càng thêm tái nhợt:

- Cung chủ Thiên Thần cung đích xác rất cường đại. Nếu không phải nhờ ta mặc chí cao chiến giáp ‘Hồng Thiên thần giáp’, mà là thần giáp bình thường, e rằng một chưởng đó đủ để cách một lần thần giáp đánh chết ta rồi. Đến cả Hồng Thiên thần giáp ngăn cản mà vẫn làm ta bị chấn thương nặng.

‘Nếu không giao thủ kịch chiến, e rằng cũng chỉ có thể duy trì tính mạng nửa canh giờ thôi. ‘ Vưu Thạch Kim hiểu rõ điểm này.

Chỉ suy nghĩ một chút như vậy, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì đuổi theo phía sau đã chỉ còn cách họ năm dặm.

‘Chỉ có thể như vậy thôi ‘

Vưu Thạch Kim nghiến răng, cúi đầu nhìn huynh đệ trong lòng ‘Thiên Trường ca, đệ xin lỗi. ‘ Nói rồi, hai tay Vưu Thạch Kim từ từ xuất hiện một ngọn lửa, thẩm thấu vào thi thể Diệm Thiên

Trường. Cường giả hư cảnh dùng ngọn lửa lấy từ lực hành Hỏa thật ghê gớm. Chỉ nghe ‘ xoẹt’ một tiếng, thi thể Diệm Thiên Trường trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Chỉ còn lại có một bộ thần giáp màu xanh lá sậm trống rỗng.

Lúc này... song phương chỉ còn lại có bốn dặm.

- Hừ!

Vưu Thạch Kim cầm lấy mũ trụ thần giáp màu xanh sậm ném mạnh đi. Mũ trụ như một sao băng lao thẳng về phía sau. Nền đất cơ hồ không còn lực cản gì khi bị mũ trụ ẩn chứa lực thiên địa bắn vào, trong nháy mắt mũ trụ đã vọt tới trước người Đằng Thanh Sơn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được một lực thiên địa cường đại bắn nhanh tới.

Đằng Thanh Sơn vung Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở. ‘keng! ‘ một tiếng, thần giáp mũ trụ bị Khai Sơn Thần Phủ đánh bạt, Đằng Thanh Sơn vội đưa một tay ra bắt lấy.

- Ủa? Đây là?

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đoán ra, mũ trụ thần giáp hẳn là của tên Diệm Thiên Trường đã chết từng mặc.

- Ha ha ngươi không phải muốn thần giáp sao? Ha ha, lấy đi.

Thanh âm Vưu Thạch Kim ngông cuồng vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn. Đồng thời, một bộ phận thần giáp khác ẩn chứa lực thiên địa bắn về phía Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lại một lần nữa dùng Khai Sơn Thần Phủ đánh bạt.

Đây là một mảnh che tay: ‘Một mảnh che tay à? ‘

Lúc này Đằng Thanh Sơn chỉ còn cách Vưu Thạch Kim hai dặm.

Vèo!

Lại là một bộ phận thần giáp ẩn chứa lực thiên địa bay qua. Nhưng lần này, tuyệt không phải bay về phía Đằng Thanh Sơn, mà là bay về phía cách Đằng Thanh Sơn đại khái vài chục trượng.

- Xoẹt xoẹt...

Lục Túc Đao Trì rất thông minh, tâm ý vừa chuyển, lập tức rẽ qua một khúc quanh, ngăn chặn bộ phận thần giáp đó lại, Đằng Thanh Sơn nhận bộ phận này, chỉ là một chiếc giày chiến xanh sậm.

'Một giày chiến? Chẳng lẽ ta chỉ đi có một chiếc giày? ' Đằng Thanh Sơn cảm thấy điều gì đó không ổn.

Bởi vì rẽ qua vài chục trượng làm khoảng cách song phương kéo dài hơn.

Vèo!

Lại là một bộ phận thần giáp ẩn chứa lực thiên địa bay tới. Nhưng lần này bộ phận thần giáp này bắn về phía bên cạnh Đằng Thanh Sơn tầm hai ba trăm trượng. Lục Túc Đao Trì lại một lần nữa rẽ thành một khúc quanh. Đằng Thanh Sơn không hề ngăn cản, lần này hắn lại thu hoạch được một kiện bộ phận thần giáp.

Là một giáp che chân ' Hừ, Vưu Thạch Kim quả nhiên không có hảo ý. Cho ta mấy thứ đó làm quái gì,... Chỉ giày chiến, một mảnh che tay, một mảnh giáp chân. Tận lực không để cho ta tập hợp thành một bộ. Hơn nữa, khoảng cách càng lúc càng xa. ' Đằng Thanh Sơn hoàn toàn hiểu ra.

'Bây giờ, sao ta lại để ngươi được như ý. '

Đằng Thanh Sơn không lo lắng chút nào.

Lúc này song phương còn cách ba dặm, Lục Túc Đao Trì đang không ngừng kéo gần khoảng cách.

Vèo!

Lại một bộ phận thần giáp được lực thiên địa bọc kín bắn tới cực nhanh xuyên, nhưng lần này còn cách Đằng Thanh Sơn xa hơn nữa, đại khái khoảng hai dặm.

Lục Túc Đao Trì lại muốn quanh.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn vội truyền âm, đồng thời chỉ phương hướng.

Lục Túc Đao Trì hiểu ý. Đằng Thanh Sơn cũng không ngu ngốc, Đằng Thanh Sơn chỉ một ngón tay như vậy, nó cũng hiểu được lúc trước nó đã trúng kế của người kia. Dùng những bộ phận thần giáp hấp dẫn, dần dần kéo dài khoảng cách... tới ba mươi bốn dặm, muốn truy theo quả rất khó khăn.

Vưu Thạch Kim cảm ứng được Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì phía sau không hề thay đổi phương hướng để đuổi theo thần giáp, không khỏi cả kinh, lập tức lại ném ra một mảnh che tay khác về phía cách Đằng Thanh Sơn đại khái một dặm.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn đuổi theo phía sau căn bản không để ý tới, tiếp tục đuổi theo.

Khoảng cách song phương đã thu ngắn lại còn một dặm rưỡi.

- Sao, không thèm thần giáp à?

Thanh âm Vưu Thạch Kim truyền vào tai Đằng Thanh Sơn,

đồng thời, lại là một bộ phận thần giáp mang theo lực thiên địa chỉ bay cách Đằng Thanh Sơn vài chục trượng - Cái này là nội giáp của thần giáp.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn vội bảo Lục Túc Đao Trì bay tới.

Vù!

Vài chục trượng mà thôi. Lục Túc Đao Trì lượn một vòng cung, Đằng Thanh Sơn đã quơ được một cái nội giáp của thần giáp.

Nội giáp thần giáp màu xanh lá sậm. Cầm trên tay thấy rất lạnh. Nội giáp là bộ phận mà cường giả hư cảnh thích mặc nhất. Bởi vì nội giáp có thể mặc ở bên trong y phục. Dưới tình huống bình thường, cường giả hư cảnh cũng không muốn toàn thân mặc thần giáp. Do đó nội giáp có thể so với non nửa kiện thần giáp rồi.

- Vài chục trượng mà thôi.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cười khẩy một tiếng - Vưu Thạch Kim, dụng tâm của ngươi đã bị ta nhìn thấy rồi. Ngươi đừng mơ bỏ ta lại sau.

- Người của Thiên Thần cung kia, đừng mong có được thần giáp.

Vưu Thạch Kim giận dữ truyền âm.

- Ta không phải người của Thiên Thần cung. Lúc trước ta cũng không ra tay đánh ngươi.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

- Mơ gạt ta à.

Vưu Thạch Kim truyền âm cả giận nói:

- Con yêu thú này lúc trước đã tham chiến. Ngươi nói vừa rồi chưa ra tay đánh ta, e rằng là vì ngươi chưa phải là hư cảnh đại thành. Do đó cung chủ Thiên Thần cung không cho ngươi ra tay.

Vừa truyền âm, khóe miệng Vưu Thạch Kim vừa không kìm được lại phun ra một ngụm máu.

Đằng Thanh Sơn nhận thấy được Vưu Thạch Kim nói chuyện không ổn, tựa hồ bị thương rất nghiêm trọng.

- Vưu Thạch Kim, ta khuyên ngươi đừng chạy nữa. Bây giờ e rằng ngươi rất gần tử vong rồi. Đừng có vùng vẫy nữa.

Đằng Thanh Sơn truyền âm.

Lúc này, song phương chỉ còn cách nhau có nửa dặm!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 15

Người Có Duyên

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên Lục Túc Đao Trì, truy theo con Lục Nhĩ Toản Địa Thử chạy phía trước, đồng thời lặng lẽ ghi nhớ: ‘ Phía trên mười ba dặm có vô số sinh mạng khí tức, có thể là tổ rắn. Bên trái năm dặm cũng có ba đạo sinh mạng khí tức khá mạnh. Có thể là sinh vật dưới đất nào đó. ‘

Những đại khái phương vị sâu dưới đất được Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhớ kỹ.

‘Hừ, Vưu Thạch Kim ném những bộ phận thần giáp khắp nơi, gần như những nơi này ta đều nhớ đại khái chỗ rơi. ‘ Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ ‘ Bây giờ không có thời gian tới lấy. Đợi việc này chấm dứt, khi nào có thời gian sẽ từ từ móc lên. Mất chút thời gian tập hợp đủ một bộ thần giáp. Ngay cả cường giả động hư cũng sẽ muốn có nó. ‘

Dọc theo đường đi, Đằng Thanh Sơn... lặng lẽ ghi nhớ một những chỗ tham chiếu.

Thậm chí thỉnh thoảng, Đằng Thanh Sơn lại chém ra một búa, lưu lại một vài ấn ký dưới tầng đá, coi như là vật tham chiếu.

Có vô số vật tham chiếu, khi quay lại sẽ rất dễ dàng tìm được đường.

- Đây là giáp chân này.

Thanh âm Vưu Thạch Kim truyền đến, lại là một bộ phận thần giáp mang theo lực thiên địa ném tới cách Đằng Thanh Sơn đại khái trăm trượng, rồi lập tức dừng lại ở một khoảng đất.

Đằng Thanh Sơn không đuổi theo, đáy lòng chỉ lặng lẽ nhớ kỹ vị trí.

Lúc Vưu Thạch Kim ném giáp chân của thần giáp, thân thể y run bắn, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc.

- Phốc!

Một đám sương máu phun ra. Vưu Thạch Kim cười khổ: 'Không ngờ ta đã yếu quá rồi, tụ tập chút lực thiên địa ném bộ phận thần giáp mà cũng tới nông nỗi này. ' Vưu Thạch Kim cảm giác vừa rồi y liên tiếp ném những bộ phận thần giáp đã làm cho tình huống tạng phủ trong cơ thể y càng càng chuyển theo chiều hướng xấu hơn.

Đầu óc mê muội làm Vưu Thạch Kim phải nghiến răng.

- Bất luận làm sao, cho dù chết Hồng Thiên thần giáp cũng tuyệt đối không thể rơi vào tay Thiên Thần cung. Nếu không ta sẽ là tội nhân của Hồng Thiên Thành.

Vưu Thạch Kim ngồi trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, cố nén nội thương, nhanh chóng lột ra chiến giáp Hồng Thiên thần giáp màu máu trên người.

Trọn vẹn bộ thần giáp Hồng Thiên.

'Tổ sư Hồng Thiên Thành là nhân vật tuyệt thế từng chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu. ' Vưu Thạch Kim hít sâu một hơi 'Tổ sư, hậu bối đệ tử không thể bảo trụ cơ nghiệp, thẹn với tổ sư. Tổ sư nếu có linh thiêng, hy vọng để cho người hữu duyên tìm được bộ Hồng Thiên thần giáp này! '

Thì thầm vài câu, Vưu Thạch Kim cầm bộ Hồng Thiên thần giáp vung mạnh sang bên cạnh. Lần này hắn không sử dụng lực thiên địa, mà thuần túy dựa vào sức mạnh thân thể.

Vèo!

Trọn vẹn cả Hồng Thiên thần giáp chìm vào bùn đất bên cạnh, rồi bị lớp bùn lặng lẽ nuốt chửng. Bảo vật tuyệt thế chỉ sau chí cao thần giáp Hồng Thiên thần giáp bị dấu ở đây, ngoại trừ Vưu Thạch Kim không ai biết nữa.

Vì không hề sử dụng lực thiên địa bao bọc, nên Đằng Thanh Sơn truy kích phía sau cũng không phát hiện ra chút gì.

Dù sao bất luận là Hồng Thiên thần giáp hay Khai Sơn Thần Phủ, về bản chất đều là một thứ đồ vật.

Khu vực của cường giả hư cảnh căn bản không cảm ứng được chúng.

Xoẹt! Xoẹt xoẹt!

Tốc độ khoan đất của Lục Nhĩ Toản Địa Thử đột nhiên bắt đầu tăng lên, thậm chí một mạch tăng lên tới mức tương đương với Lục Túc Đao Trì.

‘Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này. ‘ Vưu Thạch Kim đã rất suy yếu cười khổ một chút ‘Lúc trước bị thương, luôn không chịu toàn lực chạy. Nghỉ ngơi mãi đến giờ mới chịu tăng tốc. ‘Vưu Thạch Kim mặc dù thầm hận Lục Nhĩ Toản Địa Thử ngay từ đầu không gia tốc, nhưng y cũng biết lúc trước Lục Nhĩ Toản Địa Thử bị thương khá nặng, bây giờ phỏng chừng mới ổn định.

Lục Nhĩ Toản Địa Thử lúc này cũng chỉ đẩy tốc độ tăng lên tương đương với Lục Túc Đao Trì thôi, hiển nhiên không muốn thương thế chuyển biến xấu.

‘Thôi, thôi. ‘

‘Hồng Thiên thần giáp đã chìm sâu xuống hơn mười dặm dưới đất, không biết năm nào tháng nào mới có thể một lần nữa xuất thế. ’

Trên tay Vưu Thạch Kim bây giờ chỉ còn lại có một mảnh ngoại giáp cuối cùng màu xanh sậm. Vưu Thạch Kim cố gắng mặc thứ ngoại giáp này vào.

- Thiên Trường, đại ca tới gặp đệ đây.

Mặc ngoại giáp, Vưu Thạch Kim nằm gục trên người Lục Nhĩ Toản Địa Thử, mắt từ từ nhắm lại.

Lúc trước khi phát hiện ra tốc độ Lục Nhĩ Toản Địa Thử tăng lên, Đằng Thanh Sơn đã cảm thấy không ổn.

‘Ừm, khí tức của Vưu Thạch Kim yếu đi rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn cả kinh. Giữa khu vực hắn rõ ràng có thể cảm ứng được, linh hồn khí tức vốn sáng chói như mặt trời đang không ngừng suy yếu với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã trở thành cấp độ tương đương với một cao thủ tiên thiên bình thường, rồi tiếp tục suy yếu đi...

Cho đến lúc hoàn toàn biến mất khỏi vùng cảm ứng.

‘Chết rồi. Vưu Thạch Kim chết rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn thầm thở dài một tiếng.

Đằng Thanh Sơn rất có hảo cảm với Vưu Thạch Kim. Hắn cảm giác thấy huynh đệ Hồng Thiên Thành thật sự là những hán tử tâm huyết. Nhưng Cửu Châu Đại Địa thế đạo vốn là như thế, được làm vua thua làm giặc. Trên Cửu Châu Đại Địa e rằng thời khắc nào cũng xảy ra việc như vậy.

‘Có trách, chỉ trách Hồng Thiên Thành ngươi không đủ mạnh.

Nếu Hồng Thiên Thành có cường giả động hư, hoặc có một con yêu thú hư cảnh đại thành, cũng đã đủ để làm cho Thiên Thần cung phải kiêng kị ‘ Cửu Châu Đại Địa, bất luận là những sơn trang hàng năm bị mã tặc cường đạo bình thường uy hiếp, hay những tông phái nhất đẳng như Quy Nguyên Tông luôn luôn bị tám đại tông phái ức hiếp, thậm chí cả Hồng Thiên Thành, cũng đều như nhau cả. Đều phải trở nên mạnh lên. Sơn trang bình thường xuất hiện một cao thủ hậu thiên cực hạn có thể đảm bảo an toàn cho một sơn trang. Quy Nguyên Tông có hai cường giả hư cảnh, đủ để chấn nhiếp Thanh Hồ Đảo. Còn Hồng Thiên Thành, còn phải mạnh hơn nữa.

Phải có động hư hoặc yêu thú hư cảnh đại thành mới có thể có địa vị vững chắc. ‘

‘Muốn chiếm địa vị cao phải có đủ thực lực. Nếu không kết quả chỉ có nước là bị người ta tiêu diệt. ‘

Đằng Thanh Sơn càng hiểu rõ thêm điểm này. Thực lực mình bây giờ còn chưa đủ, nếu dựa vào tu luyện e rằng còn phải vài chục năm nữa. Còn bây giờ cách gia tăng nhanh nhất là thế lực bên mình: ‘... Tiểu Thanh và ta chia tay đã hơn nửa năm cũng gần tới một năm rồi. Theo lý thuyết Tiểu Thanh cũng sắp tới. ‘

‘Ừm, chạy lên trên à? ‘

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc, rồi kinh hỉ ‘Lục Nhĩ Toản Địa Thử, đột nhiên khoan lên trên mặt đất sao? Tới mặt đất, tốc độ phi hành của Lục Túc Đao Trì tuyệt đối vượt qua tốc độ khoan đất Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Đồng Lăng Sơn Mạch, ở vừa biên thuỳ phía tây nam U Châu, là một mạch núi phương viên bốn mươi dặm.

Trên trời, con yêu thú hư cảnh thật lớn Liệt Phong Long Chuẩn hai cánh dang ra, nó dùng tốc độ kinh người bay lượn trên trời

cao. Trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đang có hai người. Chính là Vũ Đồng Hải và một trung niên mặt vuông mặc một bộ trường bào rộng thùng thình. Hai người đang cười đùa nói chuyện vui vẻ.

- Đồng Hải, lúc trước con Lục Nhĩ Toản Địa Thử chạy trốn, ta đã truyền âm bảo nó chạy tới Đồng Lăng Sơn Mạch hội ngộ với chúng ta. Lục Nhĩ Toản Địa Thử lúc đó cũng đã đáp ứng rồi.

Trung niên mặt vuông mỉm cười.

- Ha ha, Liễu sư huynh, Vưu Thạch Kim lúc đó mang theo cả hai bộ thần giáp. Thần giáp huyết sắc trên người hắn là Hồng Thiên thần giáp trong truyền thuyết đó. Nếu Vũ Hoàng môn ta tìm được...

Vũ Đồng Hải có vẻ rất chờ mong.

- Ha ha, chúng ta có thể sẽ lập công lớn đấy.

Lúc trước, Hồng Thiên Thành trả giá đắt, mời người Vũ Hoàng môn đi thuê Lục Nhĩ Toản Địa Thử tới.

Người đó chính là trung niên mặt vuông tên là Liễu Hạ này..

- Hãy chờ xem, Lục Nhĩ Toản Địa Thử sẽ tới vùng Đồng Lăng Sơn Mạch rộng lớn này.

Lúc này, Liệt Phong Long Chuẩn từ trên đám mây đáp xuống, đáp xuống giữa Đồng Lăng Sơn Mạch, chọn một ngọn núi nghỉ ngơi.

Trên núi, Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ, hai cường giả đại hư cảnh đứng sóng vai nhau.

- Sư huynh, nếu tên Vưu Thạch Kim không hề bị thương, chúng ta mà muốn giết hắn quả là hơi phiền toái.

Vũ Đồng Hải nhíu mày.

- Yên tâm, lúc đó nhờ Liệt Phong Long Chuẩn hỗ trợ, đệ và ta huynh người liên thủ, chẳng lẽ một tên Vưu Thạch Kim cũng không giết chết được à?

Liễu Hạ tự tin cười.

- Giết hắn, hai bộ thần giáp đều là của Vũ Hoàng môn chúng ta cả. An tâm mà đợi đi, người đã tới rồi.

Mặc dù lúc trước Vũ Hoàng Môn từng giúp Hồng Thiên Thành, nhưng cũng chỉ là nể mặt đống bảo vật của Hồng Thiên Thành thôi.

Bây giờ?

Những việc đánh rắn giập đầu, bỏ đá xuống giếng như thế này thì ai không muốn làm chứ?

- Tới rồi!

Liễu Hạ lộ vẻ vui mừng.

- Hả? Sao lại chỉ có một khí tức của Lục Nhĩ Toản Địa Thử, còn khí tức Vưu Thạch Kim đâu?

Liễu Hạ hơi nghi hoặc.

- Chẳng lẽ đã chết rồi?

Vũ Đồng Hải hơi hoài nghi. Trúng phải một chưởng của Bùi Tam mà chết ngay à. Hồng Thiên thần giáp chắc không yếu đến như vậy chứ.

Y không biết không phải là Hồng Thiên thần giáp yếu, mà một chưởng của Bùi Tam có uy lực quá lớn.

Vèo! Vèo!

Lúc này Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải lao từ trên núi cao xuống dưới, tới nghênh đón Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

- Không ổn.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải đều biến sắc.

Họ rõ ràng cảm ứng được, phía dưới Lục Nhĩ Toản Địa Thử còn có hai khí tức nhanh chóng lao lên.

- Là Kinh Ý và con yêu thú khoan đất rất lợi hại đó.

Vũ Đồng Hải biến sắc.

- Chúng đuổi theo à.

Liễu Hạ lập tức ngẩng đầu hót vang một tiếng. Con Liệt Phong Long Chuẩn đang nghỉ ngơi trên núi lập tức đáp xuống. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhảy thót lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn trí tuệ cực cao, nó lẳng lặng liệng quanh trên bầu trời, tùy thời chuẩn bị bổ xuống.

Khí tức của Lục Nhĩ Toản Địa Thử và khí tức của Kinh Ý Lục Túc Đao Trì đang tới gần hơn.

Dưới đất hai mươi dặm, mười dặm, hai dặm.

- Bùng!

Những tảng đá trên mặt đất bị va chạm nát bấy. Toàn thân Lục Túc Đao Trì bao bọc trong lực thiên địa vọt ra. Liệt Phong Long Chuẩn sớm đã lẳng lặng chờ đợi ở phía trên cùng Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, đồng thời đánh xuống phía dưới.

- Hống...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử lập tức gầm lên một tiếng về phía Liễu Hạ, đồng thời mũi gai trên lưng đang cắm cứng thi thể của Vưu

Thạch Kim bị bắn tung ra.

- Vèo!

Thi thể Vưu Thạch Kim lập tức bị ném văng lên. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ cơ hồ đồng thời túm lấy thi thể này.

Lúc này tầng đá trên mặt đất một lần nữa nứt toác ra. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ đứng trên lưng Lục Túc Đao cũng xông ra.

- Không.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ nắm được thi thể Vưu Thạch Kim, hoàn toàn trợn tròn mắt. Chỉ thấy trên người Vưu Thạch Kim chỉ mặc một áo giáp che nửa người màu xanh thẫm. Đừng nói là Hồng Thiên thần giáp, cho dù đó là loại thần giáp nhất đẳng thì cũng chỉ còn lại có cái ngoại giáp.

- Không thể.

Hai người Vũ Đồng Hải vội mở ngoại giáp ra, xem kỹ thi thể phía trong, hy vọng có thể thấy nội giáp của Hồng Thiên thần giáp.

Nhưng chẳng có gì.

'Hả? ' Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Đao Trì lơ lửng gần đó cũng nhíu mày nhìn cảnh này ' Không đúng, lúc Vưu Thạch Kim chạy trốn, ta đã từng thấy hắn mặc Hồng Thiên thần giáp, dọc theo đường đi chẳng lẽ...? ' Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh hãi ' Đúng, nhất định là hắn trên đường đã nhân lúc ném những bộ phận thần giáp, rồi lặng lẽ ném Hồng Thiên thần giáp vào một chỗ nào đó. May mà ta còn nhớ đại khái đường đuổi theo hắn. '

- Không có, không có.

- Một bộ phận nhỏ trên Hồng Thiên cũng chẳng có...

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ đều nổi giận.

- Không thể không có, hắn mang theo hai bộ thần giáp chui xuống dưới đất mà.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cơ hồ đồng thời nhìn về phía Đằng Thanh Sơn gần đó.

- Kinh Ý!

Vũ Đồng Hải quát lên một tiếng lớn.

- Đừng tưởng rằng giấu kỹ Hồng Thiên là chúng ta không biết ngươi lấy nó. Mau mau giao Hồng Thiên thần giáp ra đây thì việc này bỏ qua. Bằng không đừng trách Vũ Đồng Hải ta không niệm tình nghĩa!

Trong mắt Vũ Hoàng môn, Kinh Ý đã thấm vào đâu?

- Nhanh, giao ra đây.

Liễu Hạ cũng quát lên một tiếng lớn.

Con ngươi màu xanh lá âm lãnh của con Liệt Phong Long Chuẩn cũng dán mắt vào Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 16

Tùy Các Ngươi

Gió núi rít lên. Hai đại cường giả hư cảnh Vũ Hoàng môn và một con yêu thú được xưng là có tốc độ đệ nhất Cửu Châu Liệt Phong Long Chuẩn đều thèm thuồng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn:

- Hống...

Lục Túc Đao Trì cũng lơ lửng gầm lên dữ tợn về phía Vũ Hoàng môn. Cặp mắt đỏ như máu lạnh lùng lướt qua đối thủ. Đằng Thanh Sơn tay trái cầm nửa bộ thần giáp màu xanh lá đậm, tay phải nắm Khai Sơn Thần Phủ, mỉm cười đứng trên Lục Túc Đao Trì - Ha ha, hai vị.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha…

- Chẳng lẽ các ngươi không thấy câu hỏi của các ngươi buồn cười sao? Nếu ta tìm được Hồng Thiên thần giáp, tội gì đuổi theo Lục Nhĩ Toản Địa Thử chứ? Chẳng lẽ chỉ để cướp lấy thi thể Vưu Thạch Kim sao?

Đằng Thanh Sơn nói dõng dạc, không khẩn trương chút nào.

- Hừ!

Cặp mắt nhỏ tí dưới hàng lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải nheo lại, tựa như độc xà nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn -

Chúng ta không biết gì hết. Chúng ta chỉ biết là lúc trước Vưu Thạch Kim mang theo hai bộ thần giáp chui xuống đất. Còn chỉ có ngươi đuổi theo thôi. Bây giờ Vưu Thạch Kim đã chết rồi, Hồng Thiên thần giáp đã biến mất, không phải ngươi giữ thì ai giữ?

- Kinh Ý, mau giao ra Hồng Thiên thần giáp, đừng có giảo biện nữa.

Liễu Hạ lạnh lùng nói.

Hai đại cường giả hư cảnh chỉ đích danh cưỡng bức Đằng Thanh Sơn.

- Ta nói không có là không có.

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhìn nhau.

Họ hiểu, con yêu thú Lục Túc Đao Trì biết khoan đất. Còn bây giờ Lục Nhĩ Toản địa Thử sớm đã bỏ chạy ra xa rồi. Nếu họ làm căng, Kinh Ý hoàn toàn có thể cưỡi Lục Túc Đao Trì khoan đất nhanh chóng bỏ đi, họ căn bản không có biện pháp gì cả.

Muốn đối phó với Kinh Ý, cũng chỉ có thể sau này từ từ nghĩ biện pháp.

Như vậy phiền toái còn lớn hơn.

- Hai vị, ta xin cáo từ trước.

Đằng Thanh Sơn chắp tay, muốn rời đi.

- Chậm đã!

Liễu Hạ vội quát lớn một tiếng.

- Còn có chuyện gì nữa?...

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì, quay đầu nhìn Liễu Hạ.

- Kinh Ý.

Liễu Hạ mỉm cười nói.

- Từ cổ chí kim, từ khi Vũ Hoàng lập ra Vũ Hoàng môn, Vũ Hoàng môn ta cũng đã không ít lần từng bị khiêu khích. Xa thì như năm ngàn năm trước có cường giả hư cảnh 'Hồng Sơn', gần thì trăm năm trước 'Trịnh Nhung', tổng cộng có ghi lại mười hai vị hư cảnh, ngoại trừ một người trốn ra xa tận hải ngoại, mười một vị hư cảnh khác tất cả đều bị mất mạng.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Ý của Liễu Hạ có nghĩa là nếu ai đắc tội với Vũ Hoàng môn đều chết cả!

- Kinh Ý, giao Hồng Thiên thần giáp ra, ngươi vẫn là bằng hữu của Vũ Hoàng môn ta.

Vũ Đồng Hải cũng mỉm cười. Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn Đằng Thanh Sơn, có vẻ rất hữu hảo.

Nhưng ý uy hiếp thì rất trần trụi!

- Mười hai người khiêu khích Vũ Hoàng môn các ông à?

Đằng Thanh Sơn chợt nhíu mày nghi hoặc hỏi.

- Theo ta được biết, năm đó lúc Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng môn các ông đến cả sơn môn cũng bị mất. Mãi sau này khi Tần Lĩnh Thiên Đế ly thế, các ông mới tới Vũ Thành xây lại Vũ Hoàng môn mà.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ biến sắc.

Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng môn tự nhiên phải mai danh ẩn tích. Chỉ sau khi Tần Lĩnh Thiên Đế ly thế, mới có thể xây lại.

- Hơn nữa, năm đó Đông Bắc Vương 'Hồng Thiên Thành' chinh phục hơn phân nửa Cửu Châu, Vũ Hoàng môn các ông co đầu rút cổ ở Vũ Châu, căn bản không dám quản. Mặc cho quân đội Đông Bắc Vương đi qua cảnh nội Vũ Châu các ngươi mà.

Đằng Thanh Sơn giả vờ không biết nên hỏi tiếp.

- Không biết, đại quân rầm rộ xuyên qua cảnh nội Vũ Châu các ông, có tính là khiêu khích với Vũ Hoàng môn không?

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ càng khó coi hơn.

Trong lịch sử đương nhiên có chuyện khiêu khích Vũ Hoàng môn, hơn nữa Vũ Hoàng môn cũng không có biện pháp làm gì được đối phương. Tên này không phải cường giả cấp bậc động hư, mà là chí cường giả. Vũ Hoàng môn cũng không thể đánh được hắn mà.

- Kinh Ý, ngươi có ý gì đây?

Ánh mắt Liễu Hạ lạnh đi.

Vũ Đồng Hải cũng phẫn nộ quát.

- Ngươi rốt cuộc có giao Hồng Thiên thần giáp hay không đây?

- Vũ Hoàng môn, ta không muốn đối địch với các ông.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói. Vẻ mặt Vũ Đồng Hải Liễu Hạ hơi buông lỏng, Đằng Thanh Sơn lại nói tiếp:

- Nhưng, ta cũng nói rõ là ta chẳng tìm được dù chỉ là một bộ phận của Hồng Thiên thần giáp. Các ông có tin hay không thì tùy! Về phần Vũ Hoàng môn các ông muốn khai chiến với ta...

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Tùy các ông!

- Nếu các ông coi thường người khác quá đáng, ta cũng sẽ liều mạng phụng bồi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo nhìn Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ.

- Hai vị, Kinh Ý cáo từ!

- Đao Trì, đi.

Đằng Thanh Sơn dùng ngón tay chỉ phương hướng, Lục Túc Đao Trì lập tức chui sâu xuống đất.

Xoẹt xoẹt!

Núi đá như đậu phụ, bị Lục Túc Đao Trì khoan thủng. Chỉ trong chớp mắt, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì đã chui sâu vào đất vài dặm. Chỉ một lát sau, đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khu vực của Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải.

Trên Đồng Lăng Sơn Mạch.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ tức giận.

- Kinh Ý thật là kiêu ngạo.

Liễu Hạ trầm giọng nói.

- Hừ, nếu hắn không phải có con yêu thú lợi hại kỳ lạ gọi là ‘Đao Trì’ đó, vừa rồi chúng ta trực tiếp giết hắn rồi.

Vũ Đồng Hải cũng không cam tâm.

- Kinh Ý quả có vận khí tốt, có thể có được một con yêu thú

vừa có thể phi hành, lại sở trường khoan đất. Nhưng việc này tuyệt đối không thể bỏ qua.

- Liễu sư huynh, chúng ta trở về nói cho sư bá. Sư bá nhất định có biện pháp.

Vũ Đồng Hải hừ lạnh.

Liễu Hạ lại lắc đầu:

- Việc này không thể sốt ruột. Bây giờ chúng ta mặc dù đã trở mặt với Kinh Ý, nhưng ít nhất còn chưa động thủ. Không động thủ thì thôi, khi đã động thủ nhất định phải giết hắn ngay. Nếu không thì hậu hoạn vô cùng! Hơn nữa Kinh Ý và Thiên Thần cung còn có quan hệ vô cùng chặt chẽ...

Đối với Thiên Thần cung.

Vũ Hoàng môn cũng phải đối xử rất cẩn thận.

- Chúng ta trở về.

Liễu Hạ lúc này bay lên trên người Liệt Phong Long Chuẩn.

Vũ Đồng Hải tụ tập lực thiên địa hành Hỏa, hình thành một ngọn lửa bọc lấy thi thể Vưu Thạch Kim. Giữa ngọn lửa này, thân thể Vưu Thạch Kim nhanh chóng hóa thành tro bụi, chỉ để lại kia một bộ ngoại giáp che nửa người.

Vũ Đồng Hải cúi đầu nhìn bộ ngoại giáp trong tay, bất mãn hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn xuống đất, rồi bay lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn.

Vèo!

Liệt Phong Long Chuẩn lóe lên một luồng lưu quang, bay về phía tây nam, hướng Vũ Thành.

- Nhị thúc, thấy không?

Trên Đồng Lăng Sơn Mạch, cách chỗ con Liệt Phong Long Chuẩn chừng hai dặm, trên một đỉnh núi, hơn mười tên thợ săn đang nhìn ngây ngốc.

- Thần điểu to thật, còn lớn hơn cả nhà của chúng ta nữa.

- Còn có hai người đang ngồi trên đó!

Những thợ săn bình thường ai nấy đều kích động vạn phần:

Dưới đất.

Theo ấn ký lúc trước mình lưu lại, Đằng Thanh Sơn rất dễ dàng tìm được lộ tuyến của mình lúc trước.

- Đao Trì, chậm lại, đừng quá nhanh.

Đằng Thanh Sơn lúc này đã nhảy xuống khỏi Lục Túc Đao Trì, cùng Lục Túc Đao Trì từ từ lướt đi trong đất, không ngừng truy tìm chung quanh. Vừa tìm Đằng Thanh Sơn vừa suy nghĩ ' Vũ Hoàng môn trừ phi nắm chắc vạn phần, nếu không tuyệt đối sẽ không động thủ. ' Trên Cửu Châu Đại Địa, giữa cường giả hư cảnh cũng có một quy tắc ngầm.

Bình thường, giữa hai siêu đại tông phái, khi song phương đều có cường giả hư cảnh. Hai cường giả hư cảnh của đại tông phái có thể giao thủ để chấm dứt ân oán. Nhưng lại cấm giết tiên thiên đệ tử của đối phương. Nếu làm như vậy, cường giả hư cảnh của song phương đều sẽ giết chết đệ tử tiên thiên của đối phương. Nếu làm như vậy thì ai cũng thiệt cả, trừ phi hai siêu tông phái xảy ra chiến tranh thì mới phát sinh việc cường giả hư cảnh của một tông phái đi đồ lục cao thủ tiên thiên của một tông phái khác.

Một khi chiến tranh, kết quả khẳng định là một tông phái sẽ diệt vong!

Do đó, hai siêu đại tông phái không đánh thì thôi, đã đánh là một sống một chết!

Còn quan hệ giữa siêu đại tông phái và cường giả hư cảnh nhàn tản lại khác hẳn.

Cường giả hư cảnh nhàn tản không có gì ràng buộc. Người như thế, siêu đại tông phái rất không muốn trêu vào. Một khi lỡ trêu vào thì một là phải hóa thù thành bạn, hai là giết chết. Nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng!

'Thân phận ta bây giờ chính là một cường giả hư cảnh nhàn tản. Hơn nữa, ta còn có Lục Túc Đao Trì. Muốn giết ta …'

Đằng Thanh Sơn chỉ thầm cười lạnh.

Đằng Thanh Sơn không sợ bất kỳ ai khiêu chiến. Từ lúc vừa vào tiên thiên đã dám đấu với một đám cao thủ tiên thiên Thanh Hồ Đảo rồi. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều không phải là người dễ khuất phục.

Đằng Thanh Sơn lục soát rất cẩn thận dưới đất.

Quá tình tìm kiếm khá là khó khăn. Vì bộ phận thần khí chỉ là một thứ đồ vật, khu vực của cường giả hư cảnh căn bản không thể dò xét ra được. Nếu Đằng Thanh Sơn bổ vỡ từng khối đá, lật từng miếng đất để tìm, e rằng mười bữa nửa tháng căn bản cũng chưa chắc tìm được tất cả những bộ phận này. Mày mà cường giả hư cảnh có lực thiên địa bổ sung, cương kình trong cơ thể là vô cùng vô tận.

- Veo! Veo!

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn chạy lướt nhanh trong lòng đất, lưng đeo Khai Sơn Thần Phủ, hai tay thì vung ra từng luồng kiếm quang xuyên qua đất đá. Luồng kiếm quang mà đánh vào cường giả hư cảnh thì uy lực cũng không lớn, nhưng khi đánh vào đất đá

thì quá mạnh, dễ dàng phá vỡ ra.

Nửa bộ thần giáp đang đặt trên lưng Lục Túc Đao Trì. Lục Túc Đao Trì dùng tốc độ chậm rãi lướt tới từng chút một. Sáu cái đao của Đao Trì chém ra từng luồng lưu quang bốn phương tám hướng.

'Nơi này chính là chỗ miếng giáp chân rơi xuống, cẩn thận tìm thật kỹ. ' Đằng Thanh Sơn giảm bớt tốc độ, tìm rất cẩn thận.

Từng luồng kiếm quang bắn ra!

- Xoảng!

Đằng Thanh Sơn nghe một tiếng thanh âm.

Đằng Thanh Sơn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

- Dừng.

Rồi hắn vội quay đầu nói với Lục Túc Đao Trì phía sau, ra hiệu cho nó dừng lại. Sau đó Đằng Thanh Sơn bắn mình nhanh chóng về phía phát ra thanh âm va chạm. Chỉ thấy một cái giáp chân màu xanh sậm đang nằm giữa đống đất đá vụn.

'Tìm được kiện thứ nhất rồi! ' Đằng Thanh Sơn không khỏi mỉm cười, rồi trở lại cạnh Lục Túc Đao Trì, ném cái giáp chân lên lưng Lục Túc Đao ' Cuối cùng cũng gom đủ một đôi giáp chân. '

- Tiếp tục!

Đằng Thanh Sơn cảm thấy tự nhiên trong lòng dâng lên niềm vui thú khi đi tìm bảo vật.

Từ khi ở Hồng Thiên Thành tới khi tới Đồng Lăng Sơn Mạch, đã chạy dưới đất cả ngàn dặm. Còn từ khi Vưu Thạch Kim bắt đầu ném những bộ phận thần giáp tới khi hắn không còn ném những bộ phận thần giáp nữa, cũng trải qua lộ trình năm sáu trăm dặm.

Nếu tìm tỉ mỉ trong phạm vi lộ trình năm sáu trăm dặm, thì khẳng định rất mất thời gian.

Mày mà, Đằng Thanh Sơn nhớ tới những vị trí những món đồ áo giáp bị ném đi.

Tới vị trí đó, hắn từ từ cẩn thận tìm tòi. Những nơi khác thì chỉ đi qua rất nhanh, tùy ý phóng ra vài luồng kiếm quang mà thôi.

Một lúc lâu sau.

'Ha ha, cuối cùng cũng tập hợp đủ rồi. Đằng Thanh Sơn nhìn trọn vẹn bộ chiến giáp màu xanh sậm trên lưng Lục Túc Đao Trì, kể cả mũ trụ và nội giáp, giày chiến ' Ngoại trừ ngoại giáp che nửa người, những bộ phận khác đều đủ cả. Nhưng lúc bình thường cũng căn bản không cần mặc ngoại giáp. ' Tìm được gần như trọn vẹn thần giáp, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng, Đằng Thanh Sơn nhìn chung quanh vùng đất đá tối thui dày đặc ' Vậy bộ Hồng Thiên thần giáp ở đâu đây? '

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 17

Hồng Thiên Thành

‘Ta đi tìm nãy giờ căn bản không phát hiện ra Hồng Thiên Thần Giáp. ‘ Đằng Thanh Sơn vẫn ở sâu dưới lòng đất, một mình suy nghĩ. Còn Lục Túc Đao Trì thì lười nhác nằm dài trong đất đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn. Thấy Đằng Thanh Sơn nhất thời không nhúc nhích gì, Lục Túc Đao Trì nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

‘Hồng Thiên Thần Giáp này khẳng định là ở trên đường mà mình đuổi theo hắn. ‘ Đằng Thanh Sơn cau mày ‘ Rốt cuộc, tên Vưu Thạch Kim đó dấu Hồng Thiên Thần Giáp ở đâu đây? ‘

‘Có thể ngay từ đầu khi ném bộ phận thần khí chỉ là hỏa mù, nhân cơ hội đó ném ra Hồng Thiên Thần Giáp không? ‘ Đằng Thanh Sơn nhất thời không thể xác định được địa điểm Vưu Thạch Kim ném ra Hồng Thiên Thần Giáp. Nếu muốn tìm thì phạm vi thật sự quá lớn, khó khăn rất cao.

‘Nếu ta là Vưu Thạch Kim, tự biết sắp chết khẳng định sẽ muốn đưa Hồng Thiên Thần Giáp cho người còn may mắn còn sống của Hồng Thiên Thành. ‘

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ ‘Nếu phát hiện có người truy đuổi sau lưng, chắc chắn hắn muốn cắt đuôi ngay! Do đó, nên nghĩ ra việc dùng những một bộ của bộ thần giáp nhất đẳng kia hấp dẫn địch nhân, làm địch nhân đuổi không kịp. Sau đó thương thế càng ngày càng nặng, tự biết không thể đưa Hồng Thiên Thần Giáp cho người của mình, khẳng định là không muốn để ta phát hiện và lấy

mất. Do đó, khi ném Hồng Thiên Thần Giáp tuyệt đối sẽ không dùng lực thiên địa bao lấy. Nếu làm như vậy sẽ bị ta phát hiện nên hắn không dám mạo hiểm. ‘ Đằng Thanh Sơn càng chắc chắn hơn.

‘Vậy thì ngay từ đầu những bộ thập thần giáp hấp dẫn, Hồng Thiên Thần Giáp hẳn là còn chưa quyết định. Lúc đó, hắn còn muốn kiên trì, kiên trì để tìm được người đưa lại Hồng Thiên Thần Giáp. ‘

‘Ừm, ta nhớ lúc cuối cùng Vưu Thạch Kim nói chuyện có vẻ thều thào không rõ, hiển nhiên đã trọng thương. Khi đó lại còn đối thoại với ta, hẳn là muốn lừa ta. ‘

‘Vậy! ‘

‘Vưu Thạch Kim ném Hồng Thiên Thần Giáp hẳn là ở đoạn đường đó. ‘

‘Sau khi ném ra Hồng Thiên Thần Giáp, không bao lâu sau Vưu Thạch Kim cũng đã chết. ‘ Trong nháy mắt trong lòng Đằng Thanh Sơn đã xác định được vị trí ‘Nói cách khác đoạn đường đó có xác suất cao nhất. ‘

Mặc dù không chắc trăm phần trăm nhưng cũng rất có thể là như vậy.

- Đao Trì, Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn lập tức gọi Lục Túc Đao Trì dậy.

Lục Túc Đao Trì mở mắt hấp háy, con ngươi đỏ như máu như nhăn nhó nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đi, quay đầu lại.

Đằng Thanh Sơn chỉ về hướng ngược lại. Lục Túc Đao Trì chán nản để Đằng Thanh Sơn nhảy lên lưng nó, sau đó Lục Túc Đao Trì

hóa thành một cái máy khoan điện khổng lồ dễ dàng xé toang đất đá, dùng tốc độ kinh người chạy về phía tây nam.

'Đây là chỗ ta lấy được mảnh che tay. '

Hắn vừa lướt tới, căn cứ vào nơi mình lưu lại ấn ký do thần phủ chém xuống, cùng với một vài vật tham chiếu đặc thù, Đằng Thanh Sơn nhanh chóng phán định một chỗ đặc biệt.

- Dừng!

Đằng Thanh Sơn lại nhảy xuống khỏi Lục Túc Đao Trì, thấy nơi đó bị Khai Sơn Thần Phủ chém ra liên tiếp hai dấu 'Chính là bắt đầu cẩn thận tìm từ nơi này, phỏng chừng lộ trình khoảng ba bốn mươi dặm dưới đất. ' Vừa nghĩ tới thần giáp chỉ sau thần giáp chí cao Hồng Thiên thần giáp, Đằng Thanh Sơn tràn ngập sự hăng hái.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn vội ra hiệu cho con Lục Túc Đao Trì tiếp tục làm 'cu-li'.

- Hống!

Lục Túc Đao Trì bất mãn gầm khẽ một tiếng, sáu đao tay phát ra đao mang sáng lòe.

Veo! Veo! Veo!

Kiếm quang và đao mang lần lượt đâm qua những khu vực chung quanh con đường, đâm thủng những tầng đất đá. Ngoài thân Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao đều có lực thiên địa bao phủ, ngăn những lớp nước trong vùng đất bùn sang một bên. Cứ như vậy, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao bắt đầu quả trình khổ cực tìm thần giáp.

Tìm dưới đất một hồi lâu.

‘Căn bản không xác định được vị trí chuẩn xác, chỉ có thể tìm từng tấc một. ‘ Hai tay Đằng Thanh Sơn không ngừng bắn ra những luồng kiếm quang. Nếu không cẩn thận bỏ qua một khu vực nào đó, không biết chừng Hồng Thiên thần giáp lại ở chính chỗ đó. Dù sao đây là ở dưới đất, cho dù gần mấy trượng, nhưng bị đất đá ngăn trở tầm nhìn nên cũng nhìn không tới.

Lục Túc Đao Trì cũng có chút mệt mỏi, sáu đao tay tùy ý vung lên, đao mang tung tóe ra bốn phía.

Phốc! Phốc! Phốc!

Những tiếng đâm qua đất đá không ngừng vang lên. Nghe thế Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất thất vọng.

- Xoảng!

Một tiếng vang trong trẻo cao vút vang lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn thoáng cái đã lên tinh thần, mắt sáng lên.

Cái đầu tam giác của Lục Túc Đao Trì cũng quay phắt lại, nhìn về phía nơi truyền đến thanh âm. Một người một yêu thú nhìn nhau, trong mắt vui như mở hội.

Đằng Thanh Sơn rất vui vì có thể tìm được Hồng Thiên thần giáp.

Lục Túc Đao vui vì không cần phải làm cu li đào mỏ nữa.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì đồng thời lao về phía đó, dễ dàng đập nát một tầng đá, rốt cục cũng tìm tới mục tiêu.

- Đây là…

Đằng Thanh Sơn nhìn như đóng đinh vào những bộ phận bày vung vãi trong vùng đất bùn trước mắt. Chỉ thấy mũ trụ, nội giáp, giày chiến đều bày tung ở chung quanh. Mỗi một bộ phận thần giáp đều có màu máu, cả thần giáp như có một luồng ma lực kỳ dị, chỉ cần dùng mắt nhìn cũng không khỏi nhiệt huyết sôi lên, có một loại cảm giác muốn giết chóc.

'Đây là Hồng Thiên thần giáp, chiến giáp đứng sau chí cao. ' Đằng Thanh Sơn vội ngồi xổm xuống, nhanh chóng thu lấy tất cả các bộ phận.

Chỉ ba giây, một bộ Hồng Thiên thần giáp đã hoàn toàn được thu về.

'Lúc trước Vưu Thạch Kim thật ra đã cố tình sắp xếp cho cả một bộ thần giáp hoàn chỉnh ở đây. ' Vẻ mặt Đằng Thanh Sơn hơi động tâm, nhìn kỹ vào phía trong. Chỉ thấy trên nội giáp Hồng Thiên thần giáp mờ ảo có bốn chữ chữ viết 'Hồng Thiên thần giáp. '

'Hồng Thiên Thành e rằng cũng lo là Hồng Thiên Thần Giáp chỉ đứng sau chiến giáp chí cao sẽ bị người ta coi nó là loại chiến giáp bình thường, nên cố ý ghi chữ vào bên trong. ' Đằng Thanh Sơn không suy nghĩ gì nhiều, lúc này hì hục mặc vào.

Xỏ giày chiến, mặc nội giáp huyết sắc. Từng bộ phận thần giáp được Đằng Thanh Sơn đóng cả vào người 'Hả? Vóc người Đông Bắc Vương Hồng Thiên hẳn là to hơn ta, mặc vào hơi rộng. ' Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục mặc bộ thần giáp này vào.

Mặc xong, chỉ có hai tay lộ ra bên ngoài.

'Hồng Thiên thần giáp kết hợp với lực thiên địa, phòng ngự

này…. ‘ Ngoài thân Đằng Thanh Sơn nhanh chóng tụ tập lực thiên địa. Cương kình và lực thiên địa chỉ vừa xâm nhập vào giữa thần giáp và thân thể, ngay lúc này chợt ‘ Xoẹt xoẹt ‘ Hồng Thiên thần giáp vốn hơi rộng một chút lại tự nhiên thu lại, áp sát vào người rất dễ chịu. Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cảm thấy những lỗ chân lông có thể xuyên qua thần giáp hấp thu không khí ở ngoại giới. Thậm chí còn lúc này cảm giác không thấy sức nặng thần giáp, không ảnh hưởng gì tới các loại động tác công kích chút nào.

‘Không hổ là thần giáp. ‘ Đằng Thanh Sơn thi triển thân pháp. Nhất thời trong lòng đất bỗng xuất hiện vài chục bóng người, rồi sau đó ngưng kết thành một.

‘Chẳng ảnh hưởng chút nào. Thân pháp vẫn linh hoạt. Đằng Thanh Sơn nhìn Hồng Thiên thần giáp trên người, càng có vẻ tự đắc.

Một tay bắt lấy Khai Sơn Thần Phủ bên cạnh, rồi chém mạnh vào cánh tay trái!

Sập! Sập! Sập!

Mặc dù không dùng nhiều khí lực, nhưng liên tiếp ba búa, thần giáp bao cánh tay không hề có một chút dấu vết.

‘Chậc chậc… Không hổ là Hồng Thiên thần giáp. ‘ Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất sung sướng.

‘Cũng tới lúc về Hồng Thiên Thành rồi. ‘ Đằng Thanh Sơn mặc Hồng Thiên Thần Giáp, cầm Khai Sơn Thần Phủ, nhảy xuống lưng Lục Túc Đao Trì.

Xoẹt! Xoẹt!

Lục Túc Đao Trì lao thẳng về phía phía trên, đến khi phá tầng đất, bèn vỗ hai cánh hóa thành một luồng lưu quang nhanh chóng bay về phía Hồng Thiên Thành.

Tốc độ khoan đất của Lục Túc Đao Trì tuy rất nhanh, nhưng cũng chỉ so với tốc độ khoan đất của yêu thú khác thôi. Nói về tốc độ tuyệt đối thì tự nhiên khoan đất vẫn thua xa phi hành.

Khi Lục Túc Đao Trì bay đến ngoài thành Hồng Thiên Thành thì trời đã khuya. Hồng Thiên Thành lúc này đã khôi phục lại sự yên lặng.

Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ngoài thành Hồng Thiên Thành có vô số quân doanh. Lần này Thiên Thần Sơn đem theo rất nhiều quân đội, chỉ có nước đóng quân ở ngoài thành.

'Mùi máu tanh thật. ' Đằng Thanh Sơn ngửi thấy mùi máu ngút trời, thị lực trong đêm làm hắn thấy rõ ràng trên mặt đất có những vệt màu nâu. Đó là vết máu của vô số binh lính. Vừa nghĩ tới gần tám vạn kị binh điên cuồng liều chết của Hồng Thiên Thành, chắc là cả đám đã chết sạch. ' Mặc dù Đằng Thanh Sơn không được quan sát, nhưng chắc là sự thật cũng phải là như thế.

Gần tám vạn thiết kỵ toàn bộ đã chết, đến cả những binh lính trọng thương không binh khí cũng đều tự sát mà chết, Thiên Thần cung không có được một tù binh nào.

Hồng Thiên Thành mặc dù đã chết gần tám vạn thiết kỵ nhưng Thiên Thần cung còn tổn thất lớn hơn nữa.

- Ô ô…

Giữa những quân doanh liên miên có người nức nở khóc đồng đội, có tiếng người nói chyện mừng thắng lợi, cũng có người trọng thương đau đớn rên rỉ. Những âm thanh này kết hợp với mùi máu tanh làm Đằng Thanh Sơn chỉ biết thở dài một tiếng.

'Cả Cửu Châu Đại Địa muốn ít tai hoạ nhất, cách tốt nhất chính là tận lực duy trì sự bình tĩnh. Muốn bảo trì sự thống nhất

vĩnh cửu thì không thể làm được. ‘ Đằng Thanh Sơn không dừng lại, mà cưỡi Lục Túc Đao Trì bay xuống trong Hồng Thiên Thành, đồng thời cũng cảm ứng rõ ràng khí tức của cường giả hư cảnh Thiên Thần cung.

Trong một đình viện lịch sự tao nhã.

- Hả?

Bọn người Bùi Tam Thiên Thần Tô Mông Đặc, Lý Triều, Thú Vương, Ô Hầu, Bùi Hạo và Tuyết Liên giáo chủ đang tụ tập tại cùng nhau nói chuyện, đều dừng lại.

- Hô Hòa về rồi.

Tô Mông Đặc mỉm cười nói.

- Đến giờ mới đến, e rằng đã tìm được thần giáp rồi dấu ở đâu đó, sau đó mới về.

Tuyết Liên giáo chủ hừ một tiếng.

- Chắc chắn sẽ loanh quanh một phen. Nói rằng căn bản không tìm được thần giáp.

- Tiểu Liên.

Bùi Tam lập tức trừng mắt nhìn con gái.

- Nhớ kỹ, Kinh Ý là khách khanh, tuyệt không phải thuộc hạ Thiên Thần cung.

Bùi Tam truyền âm cho mấy người ở đây. Ý của Bùi Tam rất minh xác: cường giả hư cảnh đều có tôn nghiêm, không phải là loại người ngươi có thể hò hét. Đã không phải là thuộc hạ, Lục Túc Đao Trì là của người ta, việc đi tìm thần giáp dựa vào cái mà phải cho Thiên Thần cung mượn, để Thiên Thần cung ngươi đi tìm thần giáp?

Người ta tự mình đi tìm, không có gì đáng trách.

- Hừ!

Tuyết Liên giáo chủ không nói thêm gì nữa. Trong mắt đám người Tuyết Liên giáo chủ, với quan hệ giữa Lý Quân và Thiên Thần cung, không ít người trong tiềm thức đều cho rằng Đằng Thanh Sơn chính là thành viên của Thiên Thần cung, do đó hẳn phải nghe lệnh.

Dù sao, trong tam đại khách khanh của Thiên Thần cung thì hai khách khanh khác khi đứng trước mặt cung chủ Bùi Tam cũng phải dạ dạ thưa thưa, hoàn toàn xem mình trở thành thuộc hạ của Bùi Tam. Biết sao được, Thiên Thần cung quá mạnh, họ đương nhiên muốn dựa vào đó.

'Không phải chỉ là có một con Đao Trì thôi sao. ' Tuyết Liên giáo chủ trong lòng thầm nghĩ 'Muốn tham ô thần giáp hử, ai chẳng nhìn ra chứ? '

Vèo!

Một luồng lưu quang phủ xuống trong đình viện, chính là Đằng Thanh Sơn cước đạp Lục Túc Đao Trì, mặc huyết sắc Hồng Thiên thần giáp, cầm Khai Sơn Thần Phủ, một tay ôm một bộ thần giáp khác.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 18

Trở Về

Ha ha… Bùi Tam tươi cười ra đón. Xem ra Hô Hòa khách khanh mã đáo thành công, lấy được hai bộ thần giáp rồi. Bộ đang mặc trên người chắc là Hồng Thiên thần giáp. Bộ thần giáp này rất là hợp với khí chất của Hô Hòa khách khanh.

Đằng Thanh Sơn kiếp trước là sát thủ, kiếp này cũng từng trải không ít.

Cả người hắn khí chất rất lăng lệ, rất hợp với bộ Hồng Thiên thần giáp nồng nặc sát lục khí tức.

- Cung chủ quá khen rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn bàn tiệc trả lời.

-Xem ra Cung chủ và các vị đều đang ăn mừng chiến thắng lấy được U Châu.

Tuyết Liên giáo chủ kế bên nói xen vào, tiếng cười trong trẻo vang lên:

- Là gặt hái được đại thắng, chiếm toàn bộ U Châu. Sau này, đông bộ Thanh Châu, đông bắc U Châu và bắc phương đại thảo nguyên hợp nhất. Đây đương nhiên là chuyện mừng. Chẳng qua, lần diệt Hồng Thiên thành này, đáng ghét nhất là để cho Vưu Thạch Kim mang thần giáp bỏ trốn. May mà Hô Hòa khách khanh

giúp chúng ta lấy thần giáp về.

-Tiểu Liên. Bùi Tam nhăn mặt.

Tuyết Liên giáo chủ là con gái của Bùi Tam, từ nhỏ rất được chiều chuộng. Khi nổi tính bướng bỉnh, lời của Bùi Tam nàng cũng mặc kệ.

- Hô Hòa khách khanh, cậu đến đây là để tặng thần khí phải không?

Tuyết Liên giáo chủ cười hi hi ướm lời.

- Lần này Hô Hòa khách khanh lập được đại công, Thiên Thần Cung chúng ta sẽ ghi nhớ.

Đằng Thanh Sơn lần nói chuyện này thể hiện không được tốt, thật ra lần đánh Hồng Thiên thành này tâm tình của Tuyết Liên giáo chủ không tốt lắm. Đặc biệt là chuyện sư huynh Lý Triều bị cụt tay. Lý Triều và Tuyết Liên giáo chủ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như huynh muội. Tuyết Liên giáo chủ đã sớm bực bội trong lòng.

Với lại vì nàng là con gái của Bùi Tam, mấy người Lý Triều đều nhường nhịn nàng ta. Bùi Tam vì cái chết của vợ đã cảm thất có lỗi với con gái nên rất cưng chiều, làm cho Tuyết Liên giáo chủ từ nhỏ đã rất bá đạo. Nàng ta cho rằng, Kinh Ý lần này đoạt được thần giáp không phải là cướp thức ăn trong miệng hổ sao?

Dám đoạt bảo bối trên tay Thiên Thần Cung của nàng ta?

Thêm vào một bụng tức giận hôm nay, tự nhiên sẽ bộc phát ra.

- Tuyết Liên giáo chủ, ý của người là tại hạ đưa ra thần giáp, là lập công?

Đằng Thanh Sơn nhăn mặt.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn nhình Thiên Thần Cung Cung chủ Bùi Tam. Tuyết Liên giáo chủ lần này nói những lời bá đạo, âm hiểm làm hắn rất tức giận. Nếu như Thiên Thần Cung Cung chủ Bùi Tam cũng là loại người này?

Cùng lắm thì bỏ chạy. Dẫu sao không có Lục Túc Đao Trì, Thiên Thần Cung lần này bị động, đừng hòng mơ tưởng tới thần giáp.

- Hô Hòa khách khanh, cậu đương nhiên là lập đại công.

Bùi Tam đi tới, che trước mặt Tuyết Liên cung chủ, cười nói:

- Khi ta để cậu đuổi theo Lục Túc Đao Trì đã từng nói qua, sau khi lấy được hai bộ thần giáp, cậu chọn một bộ, bộ còn lại để cho Thiên Thần Cung của ta, Thiên Thần Cung sẽ có trọng tạ.

- Hô Hòa khách khanh, xem ra cậu đã chọn Hồng Thiên thần giáp rồi. Ha ha, đều đã mặc lên người rồi.

Bùi Tam nhìn bộ thần giáp màu xanh sẫm Đằng Thanh Sơn ôm trên tay nói: Bộ thần giáp này, chính là bộ cậu muốn đưa à?

Lập tức, Thiên Thần Tô Mông Đặc, Kiếm Tông Tông chủ Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu, Bùi Hạo cùng với Tuyết Liên giáo chủ, những người đang có mặt đều nhìn Đằng Thanh Sơn, bao gồm cả bản thân Bùi Tam.

Rõ ràng câu này của Bùi Tam nói rõ Thiên Thần Cung nhất định phải có một bộ thần giáp.

Đằng Thanh Sơn lấy Hồng Thiên thần giáp, bọn họ lấy bộ còn lại, đây là giá chót.

Nếu Đằng Thanh Sơn quá tham lam, Bùi Tam e rằng cũng không vui. Bùi Tam mà không vui chắc chắn hậu quả rất là nghiêm trọng.

Giao hay không giao?

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ:

Lúc đầu đã nói rõ, tại hạ đương nhiên đồng ý. Tại hạ đã có Hồng Thiên thần giáp, bộ thần giáp này có cũng vô dụng, chẳng qua… (xưng là ta để chứng minh DTS xem mình ngang hàng TTC?)

(Duyên: xưng là tại hạ cũng được bác ạ, gần ngang hàng rồi. Ý bác thế nào?)

- Chẳng qua cái gì?

Mấy người Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Chẳng qua, bộ thần giáp này thiếu giáp ngoài thân trên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu bảo.

Xem ra, Vưu Thạch Kim nghĩ cách không cho ta lấy được thần giáp, thậm chí sớm đã cấu kết với Vũ Hoàng Môn. Tại hạ cũng bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể đoạt được thần giáp. Còn giáp ngoài thân trên đã bị hai người Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng Môn đoạt đi. Vì đoạt được thần giáp, tại hạ cũng gây thù với Vũ Hoàng Môn.

Đằng Thanh Sơn bất đắc dĩ cười nói.

- Vũ Hoàng Môn?

Bùi Tam cười nhạt:

- Nhìn thấy Lục Nhĩ Toản Địa Thử thì ta đã đoán ra việc có liên quan đến Vũ Hoàng Môn. Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử này thích ăn nhất là Long Viêm quả Vũ Hoàng Môn có rất nhiều, vì thần giáp mà kết thù oán. Cậu yên tâm, đừng thấy Vũ Hoàng Môn đôi lúc tùy

tiện, nhưng mà Vũ Hoàng Môn rất thận trọng. Vì có Thiên Thần Cung của ta nhúng tay, bọn họ sẽ không ra tay đâu.

- Còn về thần giáp này, thiếu một cái giáp ngoài cũng chẳng hề gì.

Bùi Tam không để tâm nói.

- Thần giáp lợi giáp, vốn là rất ít khi mặc.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn cười đưa qua.

Bùi Tam thấy vậy mới lộ ra nét cười, mấy người Thiên Thần Tô Mông Đặc, Bùi Hạo đứng bên cạnh len lén thở ra, vui vẻ.

- A Hầu. Bùi Tâm quay đầu phân phó.

- Sư phụ. Thú Vương Ô Hầu tiến lên một bước.

- Bộ thần giáp mầu xanh sẫm này, theo như ta biết là thần giáp do một vị động hư tiền bối của Hồng Thiên thành Yến Vũ Sơn để lại, từ nay đưa cho con.

Bùi Tam trịnh trọng đưa bộ thần giáp qua, Thú Vương Ô Hầu hai mắt tỏa sáng, y hít mạnh một hơi kích động nhận lấy.

Đối với hư cảnh cường giả mà nói, bảo bối có thể làm cho họ động tâm thật quá ít. Thần giáp chính là một trong những thứ đó.

- Thì ra Bùi Tam cần thần giáp là để cho đồ đệ mặc.

Đằng Thanh Sơn nói thầm.

Khó trách không cưỡng cầu Hồng Thiên thần giáp. Nếu để cho tự thân lão mặc, xem chừng yêu cầu càng cao hơn, sẽ đòi lấy Hồng Thiên thần giáp. Nhưng mà lão là động hư cảnh giới, có thể tự

mình luyện hóa thần giáp. Tự mình luyện hóa thần giáp, đương nhiên so với thần giáp do các động hư cường giả khác trong lịch sử để lại thì thích hợp với bản thân hơn nhiều.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn quét qua người Bùi Tam nhưng không hề nhìn thấy thần giáp:

- Có lẽ là mặc bên trong y phục.

- Hô Hòa.

- Ừ? Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, cười nhẹ nói:

- Ta lúc trước có nói qua, cậu đưa cho Thiên Thần Cung ta một bộ thần giáp, Thiên Thần Cung ta nhất định có trọng tạ. Nói đi, cậu muốn cái gì?

- Trọng tạ cái gì? Đằng Thanh Sơn suy nghĩ.

- Nói đi, Thiên Thần Cung của ta không nhỏ mọn như cậu đâu.

Tuyết Liên giáo chủ nhìn Đằng Thanh Sơn. Thật ra, từ khi Đằng Thanh Sơn và Lý Quân từ Đoan Mộc đại lục trở về, lần đầu gặp Tuyết Liên giáo chủ, Tuyết Liên giáo chủ đã không vừa mắt. Bây giờ càng không có bao nhiêu hảo cảm.

Đằng Thanh Sơn nhìn Tuyết Liên giáo chủ, đột nhiên nhếch miệng cười:

- Cung chủ, nếu không thì Thiên Thần Cung đánh hạ Dương Châu, sau đó mang Dương Châu tặng lại cho tại hạ, thế nào?

Bùi Tam ngẩn mặt ra.

Những hư cảnh cường giả khác đều bị đề nghị của Đằng Thanh Sơn hù dọa.

Đánh hạ Dương Châu? Đưa cho hắn?

Đó chính là một trong Cửu Châu, hơn nữa còn được cho là một trong hai châu phồn hoa nhất, chỉ có Vũ Châu có thể so sánh được.

- Cậu…

Bùi Tam cũng không tự chủ lắc đầu cười:

- Kinh Ý ơi là Kinh Ý, cậu nên biết rằng muốn công chiếm một châu hao phí bao nhiêu nhân lực, vật lực không? Thiên Thần Cung của ta cũng chuẩn bị mấy trăm năm, tới bây giờ mới có thể dùng cách bẻ cây khô, đánh củi mục công phá Thanh Châu, U Châu. Như lần này chỉ là đánh chiếm U Châu, Thiên Thần Cung của ta đã tử thương hơn trăm vạn. Tiền bạc thì không thể kể hết. Hơn nữa, A Triều cũng vì thế mà mất cánh tay. Lần trước tiêu diệt Tiêu Dao Cung, tuy rằng đã sớm chiếm được Thanh Châu, nhưng sự báo thù của lão tặc Tiêu Dao Cung vẫn làm cho Thiên Thần Cung tổn thất rất lớn.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Muốn ta đưa Dương Châu cho cậu cũng được, cậu đưa lại cho ta năm bộ thần giáp, thêm năm cây bất tử thảo, cộng thêm nhân tình ta thiếu cậu lần trước, thế nào?

- Năm bộ thần giáp, năm cây bất tử thảo? Thêm vào nhân tình lần trước? Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Thật ra lời nói lần trước chỉ là một câu nói đùa thôi.

Vùng đất của một châu nói đưa là đưa, chỉ sợ là chỉ có chí cường giả mới có sức hấp dẫn như thế. Bùi Tam dù lợi hại hơn, cũng không nỡ tặng đi một châu. Vì chiếm được một châu giá phải trả thật là lớn.

- Cung chủ, năm bộ thần giáp, năm cây bất tử thảo? Giết tại

hạ cũng không có đưa ra được. Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói. Nói tới trọng tạ, nhất thời tại hạ thật ra vẫn chưa nghĩ ra.

- Nếu vẫn chưa nghĩ ra, vậy chờ tới khi cậu nghĩ ra rồi nói. Bùi Tam cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Cung chủ, tại hạ rời Nghi thành cũng mấy ngày rồi, tại hạ đã đến lúc phải cáo biệt! Còn nữa, tại hạ tính đưa tiểu Quân đi về luôn. Cung chủ, các vị không cần đưa tiễn.

Dưới ánh mắt đưa tiễn của mấy người Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì nhanh chóng bay khỏi đình viện, đi tới nơi ở khác trong thành đón thê tử Lý Quân.

Đêm đó hắn lập tức trở về Dương Châu, Giang Ninh quận, Nghi thành.

Trên bầu trời đêm.

Lục Túc Đao Trì phá không bay đi.

Đằng Thanh Sơn ngồi bắt chéo chân trên thân Lục Túc Đao Trì, Lý Quân nửa người nằm trong lòng Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu ngắm sao trời.

- Thanh Sơn, huynh thật đã cho một bộ thần giáp? Lý Quân có chút kinh ngạc, ngồi bật dậy.

- Đương nhiên.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Nếu không đưa, sợ rằng Tuyết Liên giáo chủ, sư phụ của muội sẽ xé xác huynh ra.

- Muội biết, huynh là vì muội. Lý Quân quay đầu nhìn Đằng

Thanh Sơn, áy náy nói. Nếu không phải là muội, Thanh Sơn huynh vốn không cần chung thuyền với Thiên Thần Cung. Con người sư phụ thì muội hiểu rõ, có chút bá đạo. Thanh Sơn, cho đi thần giáp có phải huynh không vui?

- Không vui? Đằng Thanh Sơn không để ý cười nói khẽ:

- Tiểu Quân, có mất thì mới có được! Huynh xá chi một bộ thần giáp vốn không dùng tới, tối thiểu lần này lại được thêm một lời hứa trọng tạ của Thiên Thần Cung. Hơn nữa, điều phiền phức với Vũ Hoàng Môn, huynh hoàn toàn có thể nhờ người Thiên Thần Cung đi đối phó.

-Bây giờ là lúc Đằng Thanh Sơn xây dựng cơ sở. Tại Cửu Châu đại địa, căn cơ của huynh quá yếu. Nên biết là xây dựng căn cơ, tự nhiên phải bỏ ra chút gì đó.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Không bỏ ra chút gì, thực lực lại không đủ vậy mà đòi hô phong hoán vũ sao? Nằm mơ đi.

Lý Quân gật đầu.

- Thanh Sơn, vậy đợi khi tiểu Thanh tới, chúng ta sẽ không cần thế này nữa ha?

Mắt Lý Quân sáng lên.

Muội tuy rằng đang là quyền giáo chủ của Tuyết Liên giáo, rất có uy phong. Nhưng muội luôn cảm thấy bản thân là con tin bị Thiên Thần Cung giam giữ, Thiên Thần Cung dùng để uy hiếp, tác động tới huynh.

Đằng Thanh Sơn vươn tay, kéo Lý Quân vào lòng:

- Đừng gấp! Điều đó sẽ rất nhanh thôi, rất nhanh, không ai có

thể ảnh hưởng chúng ta. Ngày mai là mùng chín tháng bảy, là kỳ hạn ba tháng chín trăm mười bốn hài tử luyện nội gia quyền. Sẽ biết nội gia quyền nhất mạch của huynh đời thứ ba có bao nhiêu đệ tử.

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng thì thầm, nội gia quyền đời thứ nhất chỉ có mình Đằng Thanh Sơn, đời thứ hai là Đằng Thú có ba người, đời thứ ba là những hài tử này.

Ngồi trên Lục Túc Đao Trì, bay trên chín tầng mây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Trong mơ hồ ước chừng như thấy được tương lai, người tu luyện nội gia quyền như sao trời, nhiều không đếm hết.

- Nhất định sẽ có ngày đó. Đằng Thanh Sơn thầm nhủ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 19

Nhập Môn

Thượng tuần tháng bảy, Nghi thành, trên luyện võ trường rộng lớn thuộc ngoại viện phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

- Hồng Hầu ca, hôm nay là ngày chín rồi.

- Ừm, ngày chín.

Đằng Hồng Hầu gật gật đầu, nhìn một thiếu niên hơi gầy gò bên cạnh.

Học tập luyện quyền trong phủ đệ Đằng Thanh Sơn có chín trăm mười bốn thiếu niên, nên mỗi phòng có sáu thiếu niên ở. Đằng Hồng Hầu và thiếu niên này là bạn cùng phòng.

Sau ba tháng gần gũi, hai thiếu niên xem nhau như huynh đệ.

- A Tín, đừng nhụt chí. Chỉ cần có một chút hy vọng cũng không được bỏ qua. Ta cũng đã nói cho ngươi rõ những yếu điểm về luyện tập Tam Thể Thức và Hầu quyền rồi. Bây giờ ngươi đã làm tốt lắm rồi. Không biết chừng, hôm nay luyện quyền ngươi có thể đột phá.

Đằng Hồng Hầu liên tục cổ vũ thiếu niên gầy gò.

Phương Tín năm nay chín tuổi, nhưng thân thể thì gầy yếu hơn những bạn cùng lứa tuổi. Lúc trước từ Giang Ninh quận thành

chạy tới Nghi thành, dù cả chân Phương Tín sưng vù lên, nó vẫn luôn cắn răng chịu đựng.

Nhưng, tiên thiên của thân thể nó khá là yếu. Do đó, nó vẫn chưa luyện được nội kình. Đằng Hồng Hầu sau mỗi lần tập luyện quyền đều ngồi riêng với Phương Tín, tranh thủ 'trợ giúp' người bạn tốt này. Dưới sự trợ giúp của Đằng Hồng Hầu, Phương Tín đã luyện được Hầu quyền và Tam Thể Thức vượt qua cả Đằng Hồng Hầu.

Nhưng, nó luyện mãi cũng không sinh ra nội kình.

Trong ba tháng luyện nội gia quyền, tố chất thân thể thiếu niên tên là Phương Tín này có hơi tăng lên, da dẻ cũng đã sạm đen.

" Nhất định có thể đột phá."

" Nhất định có thể đột phá. Ta nhất định, nhất định phải thành một cường giả giống như Kinh Ý tiền bối."

Phương Tín siết chặt nắm tay, thầm nhủ. Những tao ngộ lúc nhỏ đã làm hắn rất muốn được trở thành cường giả tuyệt đối. Lần này Đằng Thanh Sơn tuyển nhận đệ tử, hiển nhiên là một thông đạo thênh thang để chúng trở thành cường giả!

Bỏ qua cơ hội như thế, e rằng những trẻ đồng lứa đều sẽ hối hận!

" Đã tới ngày chín tháng bảy rồi. Tính ra cũng đã ba tháng rồi."

" Ừm, hôm nay là ngày cuối cùng luyện quyền. Nếu vẫn luyện không được nội kình, ngày mai sẽ phải xách bị trở về thôi."

Những thiếu niên vẫn còn trên luyện võ trường, thì thầm tự chủ. Trong số họ không ít người đã buông hy vọng rồi.

- Sư phụ tới rồi!

- Sư phụ tới kìa!

Gần như trong nháy mắt luyện võ trường trở nên yên lặng, không có thiếu niên nào đủ can đảm hó hé. Lúc này, Đằng Thú mặc quần dài, Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng cùng Lý Quân vận xiêm y tím cùng ra khỏi nội viện, đi tới luyện võ trường ở ngoại viện. Nếu nói cả người Đằng Thú đều có một luồng khí tức dã thú, thì Đằng Thanh Sơn như một thanh kiếm giấu kín trong vỏ, có vẻ rất tao nhã.

- Là Kinh Ý tiền bối.

- Nhìn kìa. Rõ là Kinh Ý tiền bối.

Chín trăm mười bốn thiếu niên không kìm được phát ra một tiếng ồ lớn. Bị ánh mắt lạnh lẽo của Đằng Thú đảo qua, tất cả những thiếu niên lại lập tức trở nên yên lặng. Nhưng họ đều dùng ánh mắt rừng rực nhìn Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, trông như một công tử.

Những thiếu niên đều biết Kinh Ý tiền bối. Người này còn mạnh hơn cả tiên thiên cường giả trong truyền thuyết rất nhiều.

Ở hàng đầu luyện võ trường.

Đằng Thú cung kính đứng cạnh Đằng Thanh Sơn, thấp giọng báo:

- Sư phụ! Trong những thiếu niên này, những người tới nay đã luyện ra nội kình đứng ở bên trái, tổng cộng có chín mươi hai thiếu niên. Trong số đó, số cuối tháng thứ nhì, và đầu tháng thứ ba luyện ra nội kình là nhiều nhất. Sau nửa tháng thứ ba, số người luyện ra nội kình càng ngày càng ít. Ngày hôm kia và ngày hôm qua thì chẳng có ai đột phá cả.

- Chín mươi hai người?

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới. Chín trăm mười bốn thiếu niên chia làm hai nhóm. Những đệ tử luyện ra nội kình đứng cùng nhau. Những đệ tử không luyện ra nội kình đứng thành một nhóm khác. Song khi Đằng Thanh Sơn nhìn qua thì cơ hồ tất cả thiếu niên đều cố gắng ưỡn ngực hết cỡ, ai nấy hai mắt đều tỏa sáng.

Từ những ánh mắt này Đằng Thanh Sơn đều nhìn ra sự kích động, sùng bái và khát vọng của những thiếu niên trước mặt.

Khát vọng có thể trở thành cường giả!

Lúc trước có thể báo danh, hơn nữa lại có thể từ Giang Ninh quận thành chạy bộ tới Nghi thành. Không có khao khát trở thành cường giả há có thể chịu được gian nan cực khổ đó?

" Tốt hơn ta tưởng nhiều, chín mươi hai người" Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười "Gần như đạt tới tỉ lệ mười trên một. À, lúc đó khi Quy Nguyên Tông hỗ trợ tuyển chọn, cũng đã đào thải những thiếu niên có thân thể mất cân đối, không dẻo dai. Nếu tính cả những người báo danh nhưng không qua được đợt kiểm tra thì tỷ lệ này thấp hơn. Nói cách khác, trong hai mươi thiếu niên, đại khái có một người thích hợp với việc luyện tập nội gia quyền."

Tỉ lệ này làm Đằng Thanh Sơn rất hài lòng.

Dù sao xã hội kiếp trước, khi luyện tập nội gia quyền ra nội kình, tỉ lệ thành công thấp hơn rất nhiều.

Một là tố chất thân thể của người thường ở kiếp trước không bằng dân chúng Cửu Châu Đại Địa, hai là kiếp trước thiên địa linh khí không đủ.

Những điều này tạo thành sự hai khác biệt giữa hai thế giới.

- Ngày tám tháng tư!

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn mở lời, thanh âm không lớn, nhưng lại vang vọng mãi bên tai từng thiếu niên. Tất cả các thiếu niên đều nín thở lắng nghe.

- Các ngươi đều qua hơn ba trăm dặm đường, chạy tới đây. Ngày chín tháng tư bắt đầu. Các ngươi tổng cộng có chín trăm mười bốn người bắt đầu được ta truyền cho một bộ quyền pháp tu luyện cho tới ngày hôm nay. Ngày chín tháng bảy là ngày cuối cùng các ngươi luyện tập quyền pháp. Dựa theo lời ta nói từ trước, hôm nay các ngươi vẫn luyện tập như thường ngày. Cũng có sư phụ các ngươi Đằng Thú ở đây dạy dỗ cho các ngươi.

- Ngày mai, chín trăm mười bốn người các ngươi, phàm ai không luyện ra nội kình, sẽ được gửi về lại Giang Ninh.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lành lạnh đảo qua từng người:

- Nhớ kỹ, ngày cuối cùng, ở lại theo ta tu luyện hay trở về, dựa vào ngày cuối cùng này đó.

Thanh âm Đằng Thanh Sơn như có ma lực kỳ dị, cứ vang vọng mãi trong đầu các thiếu niên này, không ít thiếu niên nắm chặt nắm tay, dâng lên khát vọng cực độ.

- Bắt đầu luyện quyền!

Đằng Thanh Sơn phân phó cho Đằng Thú, rồi dẫn Lý Quân quay đầu bước đi, ra khỏi ngoại viện.

- Hát!

- Cáp!

Trở vào trong nội viện, Đằng Thanh Sơn rõ ràng nghe thấy những tiếng hét, tiếng thở của đám thiếu niên ở ngoại viện tựa hồ đều mạnh lên không ít.

- Thanh Sơn, vừa rồi chàng…?

Lý Quân cười nói.

- Cũng chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi.

Đằng Thanh Sơn cười.

Câu cuối cùng, bằng vào 'Thần' cường đại của mình, hắn đã gần như thôi miên đám thiếu niên này, thức tỉnh khát vọng trong lòng họ, khuếch đại khát vọng trong lòng họ. Thật ra thuật thôi miên chỉ là tiểu thuật, cũng như Đại hòa thượng "Tô Mông Đặc", Thiên Thần của Thiên Thần Sơn. Chỉ cần ánh mắt đã có thể ảnh hưởng tới cả cường giả tiên thiên.

Lúc trước ở ngoài Hồng Thiên Thành, "Tô Mông Đặc" dựa vào tiếng nói làm cho gần tám vạn kị binh Hồng Thiên Thành đang quyết tử cũng phải dao động. Sau cũng nhờ vào hai huynh đệ "Vưu Thạch Kim" dựa vào thanh âm mới thức tỉnh thủ hạ binh lính mình.

Đằng Thanh Sơn thi triển một chút tay nghề ảnh hưởng tới đám hài tử cũng chẳng phải là việc khó.

Đợi đến lúc hoàng hôn.

- Sư phụ, sư phụ.

Đằng Thú kinh hỉ chạy đến cạnh Đằng Thanh Sơn đang khoanh chân tĩnh tọa trên luyện võ trường nội viện.

- Chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn mở mắt nhìn.

- Sư phụ, hôm nay có tới bốn thiếu niên đột phá.

Đằng Thú liền nói:

- Có thể là những lời của sư phụ đã có tác dụng, vào ngày cuối cùng có tới bốn người sinh ra nội kình trong cơ thể.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Ba tháng cố gắng, tới ngày cuối cùng thì áp lực tâm lý đương nhiên rất lớn. Còn đám bị mình hơi thôi miên, dẫn dắt đã làm cho những thiếu niên này dâng lên khát vọng cực độ. Có bốn người đột phá cũng nằm trong dự tính của mình.

Trong chỗ ở của đám thiếu niên.

Những chiếc giường dài chừng ba trượng trường, cơ hồ đã chiếm cứ một nửa diện tích cả phòng. Ngoại trừ phần ngoài cùng dùng để những vật phẩm linh tinh, thì cả sáu thiếu niên ngủ trên giường.

- Ha ha, ta thành công rồi, rốt cục đã đột phá.

Một thiếu niên tuấn tú ở trong ký túc xá nhảy tưng tưng.

Hắn chính là một trong bốn người đột phá hôm nay. Ngày cuối cùng mà đột phá thì quả là vui nhất.

Còn Đằng Hồng Hầu lúc này đang ở cùng Phương Tín thân thể gầy gò. Phương Tín cuộn tròn trên giường, dựa vào vách tường, nước mắt vòng quanh.

Đằng Hồng Hầu bên cạnh thấp giọng an ủi:

- A Tín, đừng đau khổ.

Kỳ thật Đằng Hồng Hầu cũng muốn nói gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết phải nói gì.

Ngày mai, hắn sẽ chia tay với Phương Tín.

Trong hai người, một người sau này sẽ trở thành một cường giả ở Cửu Châu, còn người kia có lẽ trở thành một nhân vật tầng dưới chót Cửu Châu.

- Hồng Hầu ca, đừng nói nữa!

Phương Tín lắc đầu, bặm miệng.

Đằng Hồng Hầu sực nghĩ ra, liền nói:

- Ngày mai mới là ngày quyết định cuối cùng ai đi ai ở. Tối hôm nay, không biết chừng ngươi sẽ đột phá đó.

- Đêm nay à?

Phương Tín ngẩng đầu, mắt sáng lên.

Tối ngày chín tháng bảy, rất nhiều thiếu niên không hề ngủ mà luyện quyền trong bóng đêm. Họ đều khát vọng trước giờ phán định kết quả ngày mai sẽ luyện ra nội kình.

Sáng sớm ngày mười tháng bảy, nắng sớm rất ấm áp. Trong đám thiếu niên có người có tâm trạng rất tốt, nhưng tuyệt đại đa số thiếu niên đều cảm thấy rất khó chịu. Mặc dù thức đêm luyện quyền, nhưng cả đám thiếu niên không có lấy một ai buồn ngủ, tất cả mọi người đều tập hợp cả trên luyện võ trường.

Một khoảng yên tĩnh!

Có bốn người ở đầu luyện võ trường. Một là sư phụ chúng, Đằng Thú cùng với người mà chúng sùng bái Kinh Ý tiền bối, đứng cạnh Kinh Ý tiền bối là phu nhân. Còn có tông chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng.

- Hôm nay ngày mười tháng bảy!

Đằng Thanh Sơn nhìn bọn thiếu niên, cất cao giọng:

- Trong số các ngươi ai luyện ra nội kình thì có thể lưu lại, sẽ được tu luyện quyền pháp thâm ảo hơn, có thực lực mạnh hơn. Còn trong các ngươi ai không luyện ra nội kình, sẽ phải về lại Quy Nguyên Tông. Từ tối hôm qua đến giờ, có ai luyện ra nội kình không?

Không ít thiếu niên nhìn quanh.

Yên tĩnh, một khoảng yên tĩnh.

Đêm hôm qua, không ai có thể đột phá.

" Quả thế." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng. " Áp lực tinh thần lớn đến thế, không có ta dùng thôi miên phụ trợ, sao có thể đột phá chứ?"

- Được, nói cách khác, trong số các ngươi tổng cộng có chín mươi sáu người luyện ra nội kình. Còn tám trăm mười tám người khác ta sẽ giao các ngươi về Quy Nguyên tông Giang Ninh.

Đằng Thanh Sơn vừa dứt lời, trên luyện võ trường không ít thiếu niên cứ đứng như thế mà chảy nước mắt, thậm chí có những thiếu niên bật khóc thành tiếng.

Cố gắng ba tháng!

Luôn luôn khát vọng trở thành cường giả!

Thất bại rồi!

Dù sao ngoại trừ Đằng Hồng Hầu, đứa lớn nhất cũng chỉ mới mười tuổi.

- Nam nhân đổ máu không đổ lệ!

Đằng Thú quát một tiếng lớn, lập tức không ít thiếu niên ngưng khóc.

- Ba tháng.

Đằng Thanh Sơn mở lời:

- Các ngươi tới đây ba tháng, hôm nay tất cả chín trăm mười bốn thiếu niên, và sư phụ các ngươi Đằng Thú, cùng với ta, chúng ta cùng nhau luyện tập Tam Thể Thức. Luyện một lần cuối cùng!

Đằng Thanh Sơn bắt đầu chiêu mở đầu của Tam Thể Thức.

Lập tức Đằng Thú cũng múa thức mở đầu Tam Thể Thức. Chín trăm mười bốn thiếu niên ở đây ai nấy nhất tề múa lên thức mở đầu.

- Hát!

- Cáp!

Kể cả Đằng Thanh Sơn, ai nấy từng chiêu từng thức không ngừng luyện tập, không ít thiếu niên vừa luyện tập vừa cố nén nước mắt. Tám trăm mười tám thiếu niên đều biết mình đã thất bại rồi, bị phán 'tội chết' rồi. Bây giờ trong lòng chúng thoải mái trước đó chưa từng có, không còn gánh nặng, áp lực gì nữa. Đặc biệt dưới sự chỉ dẫn của Đằng Thanh Sơn, quyền pháp của mọi người đều luyện tốt hơn hẳn khi trước.

Về cảnh giới, Đằng Thanh Sơn hiển nhiên cao hơn Đằng Thú rất nhiều.

Một quyền, lại một quyền.

- Một lần cuối cùng.

Thiếu niên gầy gò Phương Tín, cũng đắm chìm trong quyền pháp. Đã biết mình thất bại rồi, không có áp lực tâm lý, lúc này quyền pháp hắn lại bắt chước Đằng Thanh Sơn, chợt mờ ảo có chút ý vị.

Trong lúc vô tình, chút nội kình đã sinh ra trong cơ thể hắn, - Hát!

- Cáp!

Những tiếng hét của những thiếu niên vang dội, vang vọng cả luyện võ trường, xông thẳng tới tận trời cao.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 20

Bình Tĩnh Chờ Đợi

Ngày mười tháng bảy là ngày buồn vui lẫn lộn. Rất nhiều thiếu niên buồn bã rời đi, nhưng cũng có vài người lại vô cùng kinh hỉ. Có hai thiếu niên dưới sự dẫn dắt luyện quyền của Đằng Thanh Sơn lần cuối cùng, đã luyện ra nội kình, trong đó có thiếu niên Phương Tín. Cả hai thiếu niên này đều sau khi luyện quyền xong mới phát hiện ra mình có nội kình. Hai người kích động khóc ngay tại chỗ.

Từ đó, đệ tử đời thứ ba của nội gia quyền nhất mạch tổng cộng có chín mươi tám người. Còn tám trăm mười sáu người còn lại được Gia Cát Nguyên Hồng cử quân đội hộ tống về Quy Nguyên Tông. Tám trăm mười sáu thiếu niên này sẽ ở lại Quy Nguyên Tông, cũng sẽ được cơ hội học tập bí tịch nội kình. Nếu thành công luyện ra nội kình, họ có thể trở thành đệ tử Quy Nguyên Tông. Nếu tu luyện nội kình bí tịch mà cũng thất bại, thì chỉ có thể ly khai Quy Nguyên Tông thôi.

Buổi chiều cùng ngày, mây đen kín trời, thời tiết oi bức, thi thoảng nghe tiếng ve sầu véo von.

Trong nội viện.

- Sư phụ.

- Sư phụ.

Đằng thú và Tiết Tân thân thể đều cực kỳ cường tráng, cung kính đứng trước người Đằng Thanh Sơn.

- Tiết Tân, ngươi và Nhị sư huynh ngươi dạo này phát triển Hung Thú Bang ở Thái A Sơn Mạch như thế nào rồi?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi. Tiết Tân cung kính trả lời:

- Sư phụ, Hung Thú Bang tất cả đều rất chuẩn mực. Bây giờ trong bang phái có tổng cộng tám ngàn hảo hán. Dựa theo nhị sư huynh bảo, tạm thời sẽ không khuếch trương nữa, duy trì số lượng tám ngàn người. Ở dãy núi Thái A, bang phái có hơn tám ngàn người cộng với Cuồng Phong Ưng, vậy cũng không phải sợ bang phái nào cả.

Bây giờ Cuồng Phong Ưng bình thường ở cả hai nơi Nghi thành và Thái A Sơn Mạch.

Trong Hung Thú Bang, kể cả Dương Đông cầm đầu tám ngàn cường đạo, cả bang đối xử với Cuồng Phong Ưng rất lễ độ.

Các loại thịt thà dã thú đều dâng cho Cuồng Phong Ưng ăn. Còn lưu ý mời những đầu bếp xịn chuẩn bị mỹ thực cho Cuồng Phong Ưng. Bây giờ Cuồng Phong Ưng sống ở Hung Thú Bang rất thoải mái, cứ như cá gặp nước.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu:

- Tiết Tân, từ hôm nay trở đi, ngươi ở đây với ta, cùng Đại sư huynh ngươi dạy những thiếu niên này. Tổng cộng có khá nhiều thiếu niên, một nửa đã bái Đại sư huynh ngươi làm sư phụ, còn một nửa thiếu niên khác sẽ bái ngươi làm sư phụ. Dạy những thiếu niên này là việc rất quan trọng, ngươi nhất thiết không thể sơ ý.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên.

- Dạ, sư phụ!

Tiết Tân vội đáp.

- Quyền pháp của ngươi không bằng Đại sư huynh, nhưng để dạy những thiếu niên này thì đã dư dả rồi. Các ngươi mỗi người thu bốn mươi mốt đệ tử. Đợi mười năm sau, khi những thiếu niên này trưởng thành, ta muốn xem trong hai người ai là người dạy môn hạ đệ tử tốt nhất. Người nào dạy tốt hơn, ta sẽ thưởng cho trọng bảo.

Đằng Thanh Sơn vừa nói thế, khiến cho hai người Đằng Thú, Tiết Tân dâng lên tâm lý hiếu thắng.

Thứ mà sư phụ gọi là 'trọng bảo' tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

- Đại sư huynh, thực lực ta không bằng ngươi, nhưng dạy đệ tử chưa chắc gì thua ngươi đâu. Đại sư huynh, ngươi phải cẩn thận đó.

Tiết Tân chắp tay cười nói.

Đằng Thú chỉ là chắp tay, nhưng không nói gì.

Sau khi giao nhiệm vụ dạy đám thiếu niên cho hai đại đệ tử, Đằng Thanh Sơn cũng yên tâm. Sáng sớm hôm sau, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đi dạo trên con đường ngoại viện.

- Sư phụ, Quy Nguyên Tông ta có an bài người ở Thiên Vân Sơn Thanh Châu không?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Yên tâm!

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói - Ta đã phái mười người ở dưới núi Thiên Vân Sơn, bảo họ mỗi ngày chú ý tới Thiên Vân Sơn. Một khi có đại hỏa đốt Thiên Vân Sơn, Quy Nguyên Tông ta nhất định sẽ nhận được tin nhanh nhất. Hơn nữa ta cũng dặn lập tức truyền tin tức về ngay cho quận Giang Ninh, sau đó phải truyền nhanh nhất tới Nghi thành.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Hôm nay đã là ngày mười một tháng bảy. Theo lý, bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh có thể tới Cửu Châu bất kỳ lúc nào rồi.

- Thanh Sơn, đợi khi bất tử Phượng Hoàng đến, Quy Nguyên Tông ta...

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn.

- Ừm, khi bất tử Phượng Hoàng đến chính là lúc ra tay.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên:

- Dù sao nếu chỉ dựa vào mình con, rất khó chiếm lĩnh được Dương Châu, bảo vệ cho cả Dương Châu.

Cho dù là Bùi Tam của Thiên Thần cung cũng phải cần rất nhiều cường giả hư cảnh phụ trợ, hắn mới có thể đánh đâu thắng đó như vậy.

Nếu chỉ dựa vào một người, chắc chắn không làm được.

- Quy Nguyên Tông này đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi:

- Thanh Sơn, ta cũng rất chú ý tới Thiên Vân Sơn, yên tâm đi.

Cùng ngày Gia Cát Nguyên Hồng trở về Giang Ninh quận thành.

Mùa hè nóng rực, giữa trưa mặt trời chói chang.

Đằng Thanh Sơn mặc một bộ quần áo xanh, đang ở trong nội viện không ngừng luyện thương pháp. Trong lúc nhất thời bóng người, bóng thương hỗn hợp cùng nhau, dùng mắt căn bản thấy không rõ được. Chung quanh mờ ảo từng đợt không gian chấn động, lực thiên địa bị thương pháp của Đằng Thanh Sơn hấp thụ vờn quanh, hào quang tụ lại.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn!

Lý Quân cau mày đi ra khỏi phòng.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn dừng tập, vội chạy tới:

- Tiểu Quân, làm sao vậy?

- Bụng muội không thoải mái lắm, có chút không ổn.

Lý Quân đáp.

Đằng Thanh Sơn nghe thế sực nghĩ ra.

Có khi nào là mang thai không?

Nhưng, trong khu vực của mình, bụng Lý Quân cũng đâu có linh hồn khí tức.

" Có lẽ vừa mới hơi đậu thai, còn chưa có sinh mạng khí tức?" Đằng Thanh Sơn nghĩ thầm.

Dù sao Lý Quân đã bước vào tiên thiên. Tiên thiên cường giả cảm giác thân thể rất nhạy cảm, hơn người bình thường nhiều. Nếu mang thai, cho dù là vừa mới bắt đầu, Lý Quân cũng có thể phát hiện ra có gì không hợp lý.

Mang thai?

Sinh hài tử?

Đằng Thanh Sơn cũng lờ mờ. Cho dù là kiếp trước, hắn cũng chẳng có tí kinh nghiệm gì, cho dù đoán được một chút, Đằng Thanh Sơn cũng vẫn hơi hoảng hốt - Tiểu Quân, tới đây!

Đằng Thanh Sơn vội dìu Lý Quân về phía đình viện.

- Không cần dìu muội, muội có thể tự đi được.

Lý Quân hơi nghi hoặc.

- Không! Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Đằng Thanh Sơn có vẻ rất cẩn thận.

- Thanh Sơn, làm sao vậy?

Lý Quân thật ra không nghĩ mình mang thai, có vẻ hơi khó chịu.

Đằng Thanh Sơn không nói gì, chỉ bảo Lý Quân ngồi xuống cẩn thận. Trước hết hắn thăm mạch Lý Quân một chút, cũng không có cảm giác được mạch đập của trẻ con. Sau đó Đằng Thanh Sơn đưa tay nhè nhẹ xoa bụng Lý Quân, lực thiên địa hành Thủy mờ ảo dịu dàng thẩm thấu trong cơ thể Lý Quân. Những tia lực thiên địa rất có ích với vạn vật sinh linh. Đằng Thanh Sơn cũng không dám dùng cương kình dò xét loạn.

Bằng vào việc khống chế lực thiên địa, Đằng Thanh Sơn mờ ảo cảm giác được trong bụng Lý Quân đích xác hơi có gì không ổn.

- Gì thế?

Tiểu Quân hơi nghi hoặc.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ về kết cấu thân thể con người. Bằng vào lực thiên địa, trong đầu Đằng Thanh Sơn tự nhiên hiện ra các bộ vị trên thân thể Lý Quân - Cái này...

Đằng Thanh Sơn cảm thấy một thứ kỳ lạ rất nhỏ, e rằng còn nhỏ hơn một ngón tay nhiều.

- Sao vậy? Thanh Sơn?

Lý Quân có vẻ sợ hãi.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Lý Quân, bất lực cười:

- Tiểu Quân, ta cũng không thể xác định được. Hẳn là muội đã mang thai rồi. Nhưng, ta không thấy mạch đập của trẻ con. Nhưng lại cảm giác được trong cơ thể muội...

Đằng Thanh Sơn nhất thời không biết nói gì.

- Như vậy đi, đợi thêm bảy ngày nữa mới có thể xác định được.

- Thanh Sơn, huynh nói, muội có tin vui à?

Lý Quân trợn tròn mắt.

- Chưa xác định, thêm bảy ngày nữa hẳn là có thể xác định.

Đằng Thanh Sơn đáp.

- Muội... muội...

Lý Quân cũng sững sờ.

- Đừng hoảng, đừng hoảng. Thêm mấy ngày nữa mới biết được.

Đằng Thanh Sơn liền trấn an.

Hai vợ chồng đều chẳng có kinh nghiệm gì, cho dù một người là quyền giáo chủ Tuyết Liên Giáo, một người là cường giả hư cảnh, vẫn rất bối rối. Vừa kinh hỉ vừa chờ mong, cũng hơi sợ hãi lo lắng. Lo lắng là Đằng Thanh Sơn đã dò xét sai.

Thời gian từng ngày trôi qua, hầu như mỗi ngày Đằng Thanh Sơn đều kiểm tra thân thể Lý Quân một chút.

- Ủa, hơi lớn rồi nè!

Đằng Thanh Sơn hơi ngạc nhiên.

Dựa theo những gì mà Đằng Thanh Sơn hiểu về thân thể con người, có một thứ gì nho nhỏ trong tử cung của Lý Quân, nhỏ tí tẹo. So với một lóng ngón tay còn nhỏ hơn. Nhưng tốc độ sinh trưởng thì lại rất nhanh.

" Lúc này mới sáu ngày, sáu ngày qua lớn lên liên tục. Mà sau sáu ngày lại lớn lên tới gấp đôi." Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã hơi xác định.

Từ sau khi Đằng Thanh Sơn phát hiện ra dường như Lý Quân mang thai, ngoại trừ lúc ngộ đạo tu luyện, hơn phân nửa tâm tư đều để trên người Lý Quân.

Ngày thứ tám, Lý Quân hơi khẩn trương ngồi cạnh đình đài. Đằng Thanh Sơn đang thăm mạch Lý Quân, cảm ứng rất cẩn thận.

- Như thế nào, có mạch chưa?

Lý Quân vội hỏi.

Cảm ứng của Đằng Thanh Sơn sao không cẩn thận cho được chứ? Dần dần, Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng nhận được một thứ mạch rất mỏng manh dưới mạch đập cường đại của Lý Quân. Tuy

mỏng manh nhưng đập rất đều. Điều này làm Đằng Thanh Sơn trở nên kích động vô cùng, mặt đỏ bừng lên. Lý Quân bên cạnh sợ hãi khẩn trương vô cùng.

- Thanh Sơn, sao, sao?

Lý Quân vội hỏi.

- Có, có, có!

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa, vẻ mặt cũng trở nên kỳ lạ, như cười như khóc.

Có hài tử?

Mình sẽ có hài tử?

Những cảnh kiếp trước kiếp này liên tục hiện lên trước mắt. Hắn đã sớm quen một mình một người, trước giờ không hề được làm cha. Nhưng bây giờ biết mình sắp làm cha rồi. Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trong đầu đã mờ đi, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Lúc này, trên bầu trời, mây đen truyền đến những tiếng sấm ì ầm nặng trĩu. Chẳng mấy chốc, sét đánh ầm một tiếng, làm Đằng Thanh Sơn vội kéo Lý Quân:

- Nhanh, trời sắp mưa rồi, vào nhà đi.

- Ừm.

Cũng là lần đầu tiên, nên tâm tình Lý Quân hơi khiếp sợ.

Trong phòng.

Đằng Thanh Sơn dìu Lý Quân lên giường, đắp chăn cho nàng.

- Tiểu Quân, từ hôm nay trở đi, muội không được luyện tiên pháp nữa. Lo bảo dưỡng thân thể.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Ừm.

Lý Quân gật đầu, mặt đỏ bừng.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên đứng thẳng dậy, nói thầm:

" Rốt cuộc mang thai phải chú ý cái gì nhỉ? Ta phải đi hỏi mới được."

- Tiểu Quân, muội nghỉ ngơi trước đi.

Nhẹ giọng dặn dò xong, Đằng Thanh Sơn mở cửa chạy ra khỏi phòng.

- Rào rào...

Lúc này mưa như trút nước. Đằng Thanh Sơn đi giữa màn mưa, nhưng tâm tình hắn lại hưng phấn vô cùng.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngửa đầu nhìn trời, hai tay giơ lên cao, cười lớn - Ông trời, tổ tiên, đời này, người cuối cùng cũng cho ta một hài tử rồi. Ha ha, ta cũng có hài tử rồi. Ha ha!

Lúc này Đằng Thanh Sơn còn vui sướng kích động hơn cả lúc đốn ngộ đạt tới hư cảnh.

Lúc trước khi nhận được mạch đập mỏng manh, Đằng Thanh Sơn giật mình còn hơn bị một luồng sét đánh trúng.

- A, còn phải đi hỏi thăm đại phu nữa.

Đằng Thanh Sơn hóa thành một đạo lưu quang, biến mất giữa nội viện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 21

Nguy Cấp

Trong phủ đệ đã chuẩn bị sẵn đại phu.

Vị đại phu này đã tới kiểm tra một lần nhưng không hề phát hiện Lý Quân có "hỷ mạch", nhưng vào ba ngày sau, bào thai lớn lên thêm một chút, vị đại phu này cuối cùng đã bắt được hỷ mạch.

Lập tức cả phủ đệ đều tràn ngập một bầu không khí vui vẻ, Đằng Thanh Sơn cả ngày đều cười suốt.

Sau khi biết tin, Gia Cát Nguyên Hồng tự thân tới thăm hỏi.

Ngày hai mươi tám tháng bảy.

Lý Quân đang nằm trên ghế, cười trong vắt nhìn Đằng Thanh Sơn đang tu luyện Tam Thể Thức hòng nghiên cứu Sinh Tử chi đạo.

"Biết Lý Quân có thai, không ngờ luyện quyền ngộ đạo lại có vẻ thuận lợi không ít."

Đằng Thanh Sơn dừng lại, nhắm mắt, hồi tưởng lại một số ảo diệu vừa mới lĩnh ngộ được. Mở mắt hắn nhìn Lý Quân đang ở bên cạnh luyện võ trường. Vừa nhìn thấy, Đằng Thanh Sơn sững người: Lý Quân đang thoải mái nằm, trên mặt hiện lên một chút sắc thái của từ mẫu.

” Khó trách có người nói phụ nữ đang mang thai là xinh đẹp nhất.” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ. Hắn liền bước qua bên ấy.

- Thanh Sơn, luyện xong chưa?

Lý Quân cười nói.

- Muội vừa rồi đang suy nghĩ, con chúng ta sinh ra nên đặt tên là gì. Sau này còn phải dạy con thế nào nữa!

- Tên?

Đằng Thanh Sơn ngẫm nghĩ:

- Ta lót là chữ “Thanh”, con sẽ lót chữ “Hồng”. Đằng Hồng Đào? Đằng Hồng Ninh, Đằng Hồng Nghiên? Nam nữ đều không chưa biết, rốt cuộc nên đặt tên thế nào đây? Cái này từ từ nghĩ. Vậy đi, khi nào sinh ra hãy tính, sau này có gì thì hỏi cha, mẹ.

Lý Quân nhất thời ngớ ra, gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, nên hỏi cha mẹ.

“Cha và mẹ đều chưa biết.” Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới cha mẹ, bất giác mặt lộ ra nụ cười.

Phụ thân Đằng Vĩnh Phàm, là một người cha rất truyền thống.

Năm đó bản thân hắn sắp mười sáu tuổi, phụ thân liền kêu mau thành thân lấy vợ sinh con. Hơn nữa còn muốn mình lấy vài người vợ. Trong mắt phụ thân, đàn ông có bản lĩnh phải lấy ba, bốn bà vợ.

Hương hỏa truyền thừa, trong mắt cha mẹ rất quan trọng.

” Nhanh thôi, tới lúc đó, trước mặt cha mẹ nói rõ thân phận. Lại cho cha mẹ biết mình cưới vợ rồi, còn có con nữa.” Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới, bất giác vui vẻ chờ mong nhìn thấy tâm

trạng của cha mẹ lúc đó.

Đằng Thanh Sơn ngồi chồm hổm, áp tai vào bụng Lý Quân.

- Tiểu Quân, đợi con ra đời rồi, nếu là nữ, ta nhất định dạy nó thành người hiểu biết, dịu dàng mê người. Ừm, con gái không cần quá mạnh, nhưng ít nhất cũng phải là tiên thiên cao thủ. Nếu như là trai, thì càng cần phải mạnh mẽ hơn, bồi dưỡng nó thành cường giả hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn vừa áp vào bụng Lý Quân nghe, vừa nói.

Lý Quân không khỏi che miệng cười không ngừng: Tiên thiên, hư cảnh?

- Thế nào, nàng không tin à?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu lên.

- Tin, tin.

Lý Quân gật đầu liên tục.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa trang viện có tiếng gõ cửa "binh, binh".

- Thánh nữ điện hạ, trong giáo có việc cần Thánh nữ điện hạ phê duyệt.

Một giọng nói dễ nghe vang lên.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, tự mình đi ra mở cửa trang viện.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo lục cầm một xấp giấy dày khoảng thước tàu đứng ở cửa. Lý Quân là quyền giáo chủ Tuyết Liên giáo, nhiều chuyện trong Tuyết Liên giáo đều cần đến nàng phê duyệt.

- Đại nhân!

Lục y thiếu nữ hành lễ.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Mấy chuyện vặt này không cần lại đến làm phiền Thánh nữ điện hạ của các người. Nàng ấy thân thể có bệnh. Lần trước ta không có mặt, các người đem nhiều văn kiện thế này tới để cho nàng phê duyệt. Lần này ta đích thân cho các ngươi biết, đem mấy thứ này đi đi. Sắp tới không được ta cho phép, không được tới làm phiền Thánh nữ điện hạ nữa, biết chưa?

- Nhưng, nhưng giáo chủ…

Lục y thiếu nữ có chút ngập ngừng.

- Thánh nữ có bệnh, không thể tiếp tục phê duyệt mấy thứ này. Ngươi có thể trực tiếp báo lại như thế với giáo chủ các ngươi.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh.

Lục y thiếu nữ ngớ người một lát, rồi hành lễ:

-Vâng, đại nhân.

Tay mang chồng giấy dày cộm đó, Lục y thiếu nữ nhanh chóng rời đi.

*****

U Châu, trong một gian thư phòng u ám, một ngọn nến nhỏ đang lập lòe cháy. Bùi Tam mặc hắc bào đang ngồi trước bàn, đang xem một bản thư tịch bìa màu lam.

- Cung chủ!

- Cha!

Bên ngoài có tiếng gọi.

- Vào đi!

Bùi Tam bỏ quyển sách xuống.

Bùi Tuyết Liên mặc áo tím và một đại hòa thượng mặc tăng bào màu hồng mở cửa đi vào.

- Tô Mông Đặc!

Bùi Tam ngẩng đầu nhìn đại hòa thượng, hạ lệnh:

- Thiên Thần Sơn nhất mạch của ngươi, Thần Vệ Quân, bây giờ chắc là đã vào U Châu hết rồi nhỉ.

- Cung chủ.

Thiên Thần Tô Mông Đặc gật đầu đáp:

- Mười vạn quân sĩ Thần Vệ Quân đã vào U Châu rồi, hơn nữa đã cùng bốn vạn quân Huyết Liên Quân của Tuyết Liên giáo của Tuyết Liên tiểu thư tập hợp. Tổng cộng là mươi bốn vạn quân sĩ.

Bùi Tam nhìn Bùi Tuyết Liên.

Bùi Tuyết Liên cười nói:

- Cha, chuyện của Thanh Châu lần này con tự có an bài. Nha đầu tiểu Quân hiện đang ở cùng Hô Hòa. Còn nữa, thân thể có bệnh, căn bản không lo đến chuyện trong giáo. Tại Thanh Châu, tám mươi vạn đại quân nghỉ ngơi dưỡng sức mấy tháng nay đã nhắm biên giới Thanh Châu, Dương Châu xuất phát. Ước chừng trong vòng 1 tháng, có thể tập kết đầy đủ.

- Binh lính bình thường, tốc độ thật là chậm.

Bùi Tam lắc đầu:

- Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân đã chiêu mộ người tốt chưa?

Bùi Tuyết Liên bĩu môi bất lực đáp:

- Lão hòa thượng Tô Mông Đặc này có cả đại thảo nguyên làm cơ sở, mấy trăm năm chẳng qua mới có được mươi vạn Thần Vệ Quân. Tuyết Liên giáo của con tại Thanh Châu mới có hơn trăm năm, chỉ mới có bốn vạn Huyết Liên Quân.

Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân có thể so sánh với Ngân Giao quân, Hắc Giáp quân. Quân sĩ đều có nội kình.

Bùi Tam đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ.

Bùi Tam mặc hắc bào được phản chiếu bởi ánh nến u ám càng làm người khác kinh sợ, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Tiểu Liên! Đồ Nguyên Vệ do Thiên Thần Cung chúng ta quản lý cũng nên ra tay rồi. Con tự đi sắp xếp, đem hết một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ tới đi. Lần này, phải hạ Dương Châu chỉ trong một trận.

“Đồ Nguyên Vệ?” Nghe thế, Bùi Tuyết Liên vui mừng. Hòa thượng Tô Mông Đặc cũng thất kinh.

Thiên Thần Cung chia ra làm mấy chi mạch lớn, trong đó Thiên Thần Sơn có nhân số nhiều nhất.

Nhưng mà Huyết Liên Quân, Thần Vệ Quân đều là nhân mã của các chi mạch. Còn Đồ Nguyên Vệ chính là quân đội tinh anh nhất trực thuộc Thiên Thần Cung. Nghe nói, người trong Đồ Nguyên Vệ ai cũng mặc thượng đẳng chiến giáp, hơn nữa, mỗi một quân sĩ Đồ Nguyên Vệ đều là nhất lưu võ giả. Đây là một đạo quân hoàn toàn do nhất lưu võ giả tạo nên.

Bùi Tuyết Liên nhủ thầm: “Nếu năm đó sư huynh không đi một chuyến tới Đại Duyên Sơn, Đồ Nguyên Vệ này cũng không nhiều

như vậy. Nhưng mà, tiến đánh Thanh Châu, U Châu, cha đều không phái Đồ Nguyên Vệ, nhưng công đánh Dương Châu lại…"

Bùi Tuyết Liên rất tin tưởng lần này nhất định sẽ nhanh chóng đánh hạ Dươgn Châu.

Diệt Đông bộ Thanh Châu, chính là dựa vào cơ sở ban đầu của Thiên Thần Cung ở Thanh Châu.

Diệt Đông bộ U châu, chỗ dựa chính là đại quân thảo nguyên hung hãn của Thiên Thần Sơn, quân đội đông đảo, thêm vào hư cảnh cường giả đủ để nuốt trọn U Châu.

- Quân sĩ đều đã sớm kiệt sức rồi.

Bùi Tam đứng bên cửa sổ, trầm thấp giọng nói:

- Thêm nữa Thanh Hồ đảo khẳng định sẽ học theo Hồng Thiên thành, dùng các đội quân nhỏ đánh lén. Nên lần này diệt Dương Châu phải dùng dùng quan đội tinh anh. Mười bốn vạn Tuyết Liên Quân, Thần Vệ Quân đủ để đối kháng trăm vạn đại quân. Còn có Đồ Nguyên Vệ, mọi Đồ Nguyên Vệ đều là nhất lưu võ giả, một vạn hai ngàn người. Không có thành trì nào có thể ngăn cản bọn họ.

- Một cú là tan.

- Để đội quân tinh anh nhất này đi trước, dẫn theo tám mươi vạn lính phổ thông, quét ngang cả Dương Châu.

Khóe miệng Bùi Tam nổi lên một tia tiếu ý, giống như cả Dương Châu, dưới công kích của đại quân Bùi Tam đã hoàn toàn tan vỡ.

- Các người đi ra đi! Tiểu Liên, tám mươi vạn đại quân phải tập kết tại biên giới trong thời gian nhanh nhất.

Bùi Tam phẩy tay nói.

- Vâng!

Bùi Tuyết Liên, Thiên Thần Tô Mông Đặc hai người đều cung kính lui ra.

Trong thư phòng chỉ còn một mình Bùi Tam đứng trước cửa sổ. Bùi Tam ánh mắt nheo lại, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo làm người kinh sợ: "Ma Ni Tự, Ma Ni Tự, đừng gấp, rất nhanh, rất nhanh thôi."

Đằng Thanh Sơn lúc này đang trầm mình trong niềm vui sắp được làm cha, hầu như không biết một trường huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) đang tới.

*****

Giang Ninh quận thành, trong thư phòng của Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng.

- Gia chủ, đây là tình báo khẩn cấp từ Thanh Châu báo về.

Một lão giả tóc bạc, áo xanh cung kính mang một xấp giấy để lên trên bàn của Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng bình thản nhận lấy, xem qua, càng xem sắc mặt càng khó coi. Hu. Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên.

- Ngươi ra ngoài trước.

Gia Cát Nguyên Hồng phẩy tay.

- Vâng.

Sau khi lão giả lui ra, Gia Cát Nguyên Hồng đóng cửa thư phòng, đóng cửa sổ, rồi lập tức chạy tới giá sách bên cạnh, lấy ra năm tờ giấy từ một quyển thư tịch dày.

Mang năm trang giấy này để chung với sáu trang giấy vừa mới

nhận được.

“Thì ra là thế.” Gia Cát Nguyên Hồng xem nội dung ghi trên mười một trang giấy.

” Xem ra tốc độ đi đường cực nhanh. Quân đội vừa mới xuất hiện ở biên giới Thanh Châu, Dương Châu chắc là quân đội tinh anh cỡ Hắc giáp quân, chỉ có thế mới có thể giải thích được.”

Hóa ra điều binh như vậy là do còn có thâm ý thế này. Từ sau khi Thanh Châu bị Tuyết Liên giáo thống lĩnh, Tuyết Liên giáo tiến hành sắp xếp lượng lớn quân đội đầu hàng vốn là quân đội của Tiêu Dao Cung, rồi đưa đi tới nơi khác. Chính bởi vì mỗi lần chuyển quân trong giai đoạn này đều nhận được tin tình báo, Gia Cát Nguyên Hồng tuy rằng cảm thấy không đúng, nhưng cũng không dám khẳng định.

Nhưng căn cứ vào hai lần tình báo hợp lại, Gia Cát Nguyên Hồng dựa vào những dấu vết để lại, đưa ra một kết luận ghê người: trong thời gian ngắn sắp tới, Thiên Thần Cung sẽ tiến công Dương Châu.

Trán Gia Cát Nguyên Hồng đầy mồ hôi. E rằng tuyệt đại bộ phận Cửu Châu đại địa đều cho rằng sau khi diệt Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên thành, chiếm lĩnh hai châu trong Cửu Châu đại địa, Thiên Thần Cung sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức. Hơn nữa các loại tình báo đều cho thấy, đại quân thảo nguyên phần lớn đều bắt đầu lui về thảo nguyên. Không có đại quân thảo nguyên, Thiên Thần Cung dùng gì để đánh những nơi khác?

Cho nên, mọi người bây giờ đều như thế mà hưởng thụ sự bình yên. Chỉ sợ đợi đến khi Thiên Thần Cung dùng cách bẻ cành khô, xé củi mục tấn công tới mới tỉnh ngộ.

Gia Cát Nguyên Hồng đang đêm ly khai Giang Ninh quận thành, đi tới Nghi thành.

- Binh. Binh!

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

- Đêm khuya thế này, vì sao sư phụ lại tới đây.

Đằng Thanh Sơn mặc áo, từ trong phòng chạy ra.

Bên ngoài chính là Gia Cát Nguyên Hồng, giữa lông mày hiện rõ sự nôn nóng.

- Sư phụ, nhanh vào trong.

Đằng Thanh Sơn vừa đưa Gia Cát Nguyên Hồng vào, vừa hỏi:

- Có chuyện gì mà sư phụ tới giờ này?

Giờ phút này cửa thành đã đóng từ lâu rồi, Gia Cát Nguyên Hồng đã nhảy qua tường thành vào.

- Con xem cái này trước đi.

Gia Cát Nguyên Hồng không nói nhiều, đưa ra một xấp giấy.

- Ta đã khoanh tròn những tin tình báo quan trọng trên đó rồi.

- Đây là…

Mấy bữa nay Đằng Thanh Sơn đều rất vui vẻ, nhưng hiện giờ lòng hắn lại nặng chĩu. Vẻ mặt của sư phụ khiến Đằng Thanh Sơn ý thức được sự tình e rằng rất nghiêm trọng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 22

Vũ Hoàng Môn

Trong đêm khuya không trăng, hầu như xòe tay không thấy ngón, nhưng Đẳng Thanh Sơn lại mở to mắt nhìn như đóng đinh vào xấp giấy trên tay. Đọc xong mảnh này lập tức lật sang tờ khác ngay, chủ yếu nhìn vào những vòng tròn Gia Cát Nguyên Hồng đã khuyên.

Càng xem, vẻ mặt Đẳng Thanh Sơn càng khó coi:

- Không ngờ Bùi Tam có dã tâm lớn như vậy. Vừa mới vất vả tiêu diệt Hồng Thiên Thành ở U Châu, bây giờ lại chuẩn bị tiến công Dương Châu!

Vốn hôm nay, Đẳng Thanh Sơn đang rất vui, cùng thê tử chờ đợi hài tử ra đời.

Ai có thể tưởng lại xuất hiện việc này cơ chứ.

- Sư phụ!

Đẳng Thanh Sơn gấp giấy lại, nhìn Gia Cát Nguyên Hồng:

- Dựa theo tin tình báo, đích xác là Thiên Thần cung muốn động thủ tiến công Dương Châu rồi. Người nói chúng ta bây giờ phải làm sao cho tốt?

- Có thể làm gì chứ?

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu:

- Thiên Thần cung đã quyết định xuất binh rồi. Đừng nói Quy Nguyên Tông ta, cho dù là Thanh Hồ Đảo cũng căn bản không ngăn được. Bây giờ biện pháp duy nhất là dựa vào Thanh Sơn ngươi. Thanh Sơn, ngươi cũng quen với những cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung?

- Dạ, con biết cả.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Những người khác thì còn đỡ, nhưng con gái cung chủ Thiên Thần cung, cũng chính là giáo chủ Tuyết Liên Giáo, lại có thành kiến với con.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu.

Thật ra trong lúc chạy tới đây, ông đã từng suy nghĩ rốt cuộc nên làm gì, làm sao ứng phó được với kiếp nạn này, nên trong lòng cũng có một vài kế hoạch.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng.

- Sư phụ, người nói đi, con nghe.

Đằng Thanh Sơn cũng cẩn thận lắng nghe.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Bây giờ, chúng ta không thể dùng sức mạnh ngăn cản được Thiên Thần cung. Do đó, phải nhờ vào ngươi ra tay thôi. Thanh Sơn... Ngươi tốt nhất đưa Lý Quân đi Thanh Châu. Nói chuyện với những người khác cũng vô dụng, mà phải gặp cung chủ Thiên Thần cung, tự mình đàm phán với cung chủ Bùi Tam!

- Nói gì cơ?

Đằng Thanh Sơn cũng rất lo lắng.

Bùi Tam không phải là người bình thường.

Hơn nữa, đã ẩn nhẫn mấy trăm năm, một khi bộc phát, trước hết diệt Tiêu Dao Cung Thanh Châu, sau đó diệt Hồng Thiên Thành U Châu. Bây giờ muốn nam hạ đánh Dương Châu. Uy thế như thế, chẳng lẽ mình chỉ nói vài câu lại có thể ngăn được à?

- Trong lần đàm phán này, đầu tiên ngươi cần biết rõ Bùi Tam vì sao phải vội vàng tiến công như thế? Mục đích của cuộc tiến công này là gì? Muốn thỏa mãn dã tâm, hay có mục đích khác. Tóm lại, ngươi cần phải biết hắn muốn làm gì! Sau đó tùy góc độ mà khuyên bảo hắn, nói cho hắn hiểu bây giờ mà xuất binh là rất bất lợi. Hơn nữa Thanh Sơn, ngươi hẳn là cũng đã nhìn ra được rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày:

- Nếu bình thường muốn chiếm lĩnh nhiều địa bàn, làm Thiên Thần cung càng thêm huy hoàng, lực ảnh hưởng lớn, thì căn bản không làm như thế. Bởi vì nếu không có đủ thời gian mười hai mươi năm, Thiên Thần cung căn bản không có cách nào cai trị được sáu ức dân chúng ở Thanh Châu và U Châu được.

- Lúc này họ mà tiến công thì phải dựa vào thực lực mấy trăm năm âm thầm chuẩn bị.

- Biện pháp ổn thoả nhất là họ nghỉ ngơi mười mấy, hai chục năm. Huấn luyện được mấy trăm vạn đại quân trung thành ở Thanh Châu và U Châu. Sau đó, lấy ưu thế của Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên, xua ngàn vạn đại quân quét ngang Dương Châu, Viêm Châu, thậm chí còn có thể tranh dành cao thấp với Ma Ni Tự.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Thanh Châu, U Châu vừa bị đánh hạ, nhưng Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành vốn có lịch sử lâu đời, các thành trì, các vùng miền đều có nhân mã của họ, sớm đã là rắc rối thâm căn cố đế rất khó gỡ. Tình thế hiện tại, ở khắp chốn trên Thanh Châu, U Châu đều có rất nhiều nhân mã bên ngoài của Tiêu Dao Cung và Hồng Thiên Thành.

Thiên Thần cung muốn chính thức nắm chặt địa bàn này, đích xác phải cần mười mấy tới hai mươi năm quản lý.

- Nếu không quản lý tốt, vậy có đánh hạ địa bàn cho nhiều thêm nữa thì cũng chẳng để làm gì!

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày nói:

- Do đó, ta hoài nghi Thiên Thần cung có lẽ có mục đích khác. Đương nhiên cũng không loại trừ Thiên Thần cung tự tin mười phần, muốn nhân dịp này kích động tinh thần chiếm hết cả ba châu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu lia lịa.

- Được, sư phụ, con chuẩn bị một chút, rồi lập tức đưa Tiểu Quân đi Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn nói ngay.

- Ừm, việc này rất cấp bách.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng:

- Thanh Sơn, nếu Thiên Thần cung đáp ứng để Quy Nguyên Tông ta ở lại quận Giang Ninh, vậy cũng coi là được. Ta không muốn ngươi quyết liệt với Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hắn biết việc nặng nhẹ, nhưng hắn cũng có pháp bảo để chiến

thắng.

- Tiểu Quân, Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn vội chạy lên tầng trên, kể cho Lý Quân biết tình hình hiện tại. sau khi biết, Lý Quân cũng chấn động. Nàng hiểu rõ kế hoạch của Đằng Thanh Sơn, do đó không hề do dự, lập tức mặc quần áo, rời giường, cùng Đằng Thanh Sơn ly khai.

Đêm khuya ngày một tháng tám, Đằng Thanh Sơn mặc Hồng Thiên Thần Giáp, đưa Lý Quân và Lục Túc Đao Trì ly khai Nghi thành, bay về phương bắc, chạy tới Thanh Châu.

Đằng Thanh Sơn đi để quyết định vận mạng của gần ba ức nhân dân Dương Châu. Dương Châu, nơi phồn hoa nhất Cửu Châu, rốt cuộc trở thành thiên hạ của ai? Còn gần ba ức dân chúng Dương Châu đều đang sống những ngày yên ổn. Họ không biết tí gì về việc Dương Châu bây giờ đang lâm vào cục diện nguy hiểm nhất.

*****

Vũ Châu, thành trì cổ xưa nhất Vũ Thành, nằm giữa Cửu Châu. Bởi vì Vũ Dương Đại Vận Hà là một yếu đạo, nên Vũ Thành trở thành thành trì phồn hoa nhất Cửu Châu.

Còn ở giữa Vũ Thành, đó là Cung Điện Vũ Hoàng cổ xưa xa xỉ. Trải qua hơn ngàn năm duy tu, giữ gìn, mở rộng, cả cung điện đều rất có khí phách, những thương nhân, đám vũ giả tới Vũ Thành, phàm là đã đi qua Cung Điện Vũ Hoàng, ai nấy đều phải chặc lưỡi thán phục.

Đối ngoại, Vũ Hoàng môn tuyên bố nơi này là thủ đô của mình. Đích xác, môn chủ Vũ Hoàng môn hầu như đều ở đây.

Nhưng chỉ có rất ít người trong số đệ tử nòng cốt của Vũ Hoàng môn mới biết được dãy núi ngoài Vũ Thành mới là căn cơ

của Vũ Hoàng môn. Dãy núi này được những dân bản xứ vùng ngoại ô Vũ Thành gọi là Hùng Hạt Tử sơn mạch. Bởi vì trong núi này có không ít con gấu chó, hơn nữa thông thường những gấu chó này toàn thân đen kịt, hai tròng mắt có màu tím. Mỗi một con gấu chó đều có cự lực kinh người, hơn nữa trong tộc gấu chó còn có yêu thú nữa.

Do đó, những thợ săn bình thường căn bản không dám vào Hùng Hạt Tử sơn mạch, giỏi lắm cũng chỉ ở bên bìa rừng mà săn bắn thôi.

Tộc gấu chó trở thành căn cơ tốt nhất cho Vũ Hoàng môn, sâu trong sơn mạch, có liên tiếp trên mười cung điện. Những cường giả hư cảnh Vũ Hoàng môn và con Liệt Phong Long Chuẩn phần lớn thời gian đều ở đây. Thỉnh thoảng bọn họ mới đi vào trong thành một chuyến, hơn nữa nơi này cách thành rất gần.

Một khi có động tĩnh gì, họ cũng có thể nhanh chóng trợ giúp.

- Tiểu hắc.

- Đại Hắc.

Một thiếu nữ lục y ném hai trái cây về phía hai con gấu đen gần đó. Hai chú gấu đen này, một con hơi to, một con hơi nhỏ một chút. Hiển nhiên chúng đều là những con gấu trẻ con, trông rất thật thà, chạy tới nhặt lấy trái cây ăn. Cảnh này làm thiếu nữ lục y không khỏi lộ ra nụ cười.

Ở gần đó, có một vài con gấu chó khổng lồ đi quanh cung điện. Có con gấu chó còn chà chà cái mông to đùng vào vách tường cung điện, có vẻ rất thong dong tự tại, phần lớn những con gấu chó đó đều cao tới hai trượng.

Nhưng đám gấu chó ở chung với con người rất hữu hảo, căn bản chúng không tấn công người nơi này.

- Sư muội, sư muội!

Một thanh niên áo bào trắng nhanh chóng đi tới.

- Sư huynh?

Thiếu nữ lục y nghi hoặc nhìn thanh niên này.

- Ta muốn gặp Liễu sư tổ, ngươi có biết Liễu sư tổ ở đâu không?

Thanh niên áo bào trắng liền nói.

- Sư tổ? Ta thấy Liễu sư tổ đi thánh điện rồi.

Thiếu nữ lục y chỉ vào một tòa cung điện cao nhất trong số trên mười cung điện.

- Sư huynh, ngươi từ từ nhé.

- Thánh điện à?

Thanh niên áo bào trắng cả kinh - Hoàng sư tổ không phải đã có nghiêm lệnh, nghiêm cấm tiến vào thánh điện sao? Xảy ra đại sự gì à?

*****

Trong tầng thứ bảy Thánh điện.

Chỉ thấy ba người đang khoanh chân tĩnh tọa trên bồ đoàn. Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ đều căng thẳng nhìn thiếu niên anh tuấn mặc áo vàng. Nhưng ở thái dương thiếu niên anh tuấn này đã có tóc bạc. Hôm trước Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ đã tới tìm sư bá họ, nhưng sư bá của họ đang bế quan, mãi đến hôm nay mới xuất quan.

- Sư bá, lần này có thể có đột phá không?

Vũ Đồng Hải mặc dù lo lắng, nhưng vẫn hỏi.

- Cửu Đỉnh Thiên Thư bác đại tinh thâm.

Thiếu niên áo vàng mở hai mắt, cười khẽ nói.

- Nhưng cũng vì nó bác đại tinh thâm, nên muốn thoát khỏi trói buộc của Cửu Đỉnh Thiên Thư đạt tới cảnh giới động hư, lại càng thêm khó. Trước hết phải thông hiểu Cửu Đỉnh Thiên Thư, sau đó mới thoát được!

- Lần này, ta đã ngộ ra một chút.

- Có lẽ, lần sau có thể đạt đến cảnh giới động hư.

Thiếu niên áo vàng có vẻ rất bình tĩnh. Tới cấp độ hắn, một lần bế quan mà có thể có được lĩnh ngộ đượccoi như không tệ rồi.

- Các ngươi lần này tới làm gì?

Thiếu niên áo vàng nhìn hai người.

Liễu Hạ mở lời:

- Sư bá, lần trước chúng con đi Hồng Thiên Thành, muốn ngăn trở Thiên Thần cung. Thế nhưng, cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam chính là cường giả động hư. Đến cả Tần Thập Thất cũng không làm gì được. Do đó, chúng con chỉ có thể bỏ qua, trơ mắt nhìn Thiên Thần cung tiêu diệt Hồng Thiên Thành.

- À, Bùi Tam mạnh thế à?

Thiếu niên áo vàng khẽ gật đầu:

- Các ngươi làm không sai.

- Sư bá.

Bên cạnh, Vũ Đồng Hải liền nói:

- Nhưng lần đó, dựa theo kế hoạch của chúng con, Vưu Thạch Kim mang theo hai bộ thần giáp hẳn sẽ rơi vào tay chúng ta. Nhưng ai ngờ, Lục Nhĩ Toản Địa Thử lại bị Bùi Tam dùng phi đao công kích bị thương. Còn Kinh Ý cưỡi yêu thú, đào xuống đất truy theo Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Hai bộ thần giáp bị Kinh Ý đoạt rồi. Lúc đó chúng con cũng ngăn Kinh Ý lại, nhưng Kinh Ý lại nói là hắn không tìm được thần giáp.

- Hồng Thiên Thần Giáp, bị hắn đoạt rồi à?

Thiếu niên áo vàng nhướng mày.

- Dạ đúng!

Vũ Đồng Hải hai mắt lóe lên:

- Sư bá, căn cứ vào tìn tình báo của chúng ta, từng có người thấy Kinh Ý mặc chiến giáp màu máu, đưa thê tử Lý Quân đi. Chiến giáp huyết sắc đó chính là Hồng Thiên Thần Giáp. Theo chúng con suy đoán, bộ thần giáp kia hẳn là hắn đã đưa cho Thiên Thần cung rồi. Đáng hận là thằng này lại còn giảo biện trước mặt ta và Liễu sư huynh.

- Hừ!

Thiếu niên áo vàng ánh mắt lạnh đi, sát khí ẩn hiện:

- Tên Kinh Ý này quả là gan lớn!

- Sư bá, chúng ta...

Vũ Đồng Hải muốn mở lời.

- Nhưng Kinh Ý và Thiên Thần cung quan hệ rất mật thiết.

Thiếu niên áo vàng nhíu mày nói:

- Đừng nóng, Thiên Thần cung càng kiêu ngạo, sẽ càng diệt vong sớm. Đợi đến khi Thiên Thần cung diệt vong, sẽ đối phó với Kinh Ý cũng không muộn.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ nhìn nhau.

“Quả nhiên...”

Vị sư bá này của họ vẫn cái loại tính tình này, không nắm chắc thì tuyệt đối không làm.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 23

Làm Khó Dễ.

Đêm khuya, Lục Túc Đao Trì đang bay trên bầu trời Thanh Châu.

Gió đêm thật mát.

- Tới rồi.

Đằng Thanh Sơn ôm Lý Quân, nhìn xuống mặt đất trải dài vô tận phía dưới.

Lý Quân liền gầm gừ một tiếng, Lục Túc Đao Trì nghe được bèn nhắm phía dưới lao xuống, như một tia chớp bay thẳng tới tổng đàn Tuyết Liên giáo ở Thanh Châu, Hổ Dược quận.

Nơi ở của Lý Quân tại tổng đàn Tuyết Liên giáo.

Sưu.

Lý Quân, Lục Túc Đao Trì đột nhiên xuất hiện trong trang viện hào hoa, làm không ít thân vệ tuần tra trong đêm giật mình.

- Người nào?

Thân vệ tay xách lồng đèn lập tức tới gần, Lý Quân nhíu mày, nhẹ giọng thốt:

- Là ta.

Hơn mười thân vệ tới gần thấy được người tới là hai vợ chồng quyền giáo chủ và một con yêu thú đáng sợ, liền quỳ xuống hành lễ:

- Điện hạ.

- Gọi Hoa Nhược tới đây.

Lý Quân ra lệnh, Hoa Nhược là trợ thủ của Lý Quân.

- Vâng.

Lập tức có hai thân vệ chạy đi, còn những thân vệ khác cũng đi ra xa, tiếp tục tuần tra xung quanh trang viện.

- Thanh Sơn?

Lý Quân nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, lắc đầu nói:

- Trong tổng đàn chỉ có sư phụ muội Tuyết Liên giáo chủ và con Lôi Điện Thần Ưng.

Ngoài ra không có hư cảnh cường giả nào khác, nói chi đến Bùi Tam.

Ngay khi tới nơi, có lĩnh vực rộng ba mươi bốn dặm Đằng Thanh Sơn nắm rõ tình hình tổng đàn.

- Vậy phải làm sao?

Lý Quân ngơ ngác.

Lần này tới đây, chính là Đằng Thanh Sơn muốn gặp Bùi Tam.

- Đừng lo, nàng kiểm tra thông tin trước, xem thử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ trinh thám của Quy Nguyên Tông chỉ dựa vào dấu tích để lại, muốn biết rõ hành động của Thiên Thần Cung phải nhờ Tuyết Liên giáo. Chỉ có biết được mục đích chân chính của kế hoạch mới có thể xác định được cách nào để thuyết phục Bùi Tam.

Chỉ một lát sau.

Một thiếu nữ mặc y phục ngân sắc, thắt lưng màu tím, thể hiện rõ tư thế oai hùng hiên ngang chạy vội tới, thấy cửa thư phòng mở rộng, trong có ánh đèn, liền bước vào. Khi gặp Lý Quân và Đằng Thanh Sơn, nàng liền cung kính hành lễ:

- Điện hạ! Đại nhân!

Lý Quân ngồi trước bàn sách hỏi:

- Hoa Nhược! Mấy ngày này ta không có ở đây, trong giáo có xảy ra chuyện lớn gì không?

- Trong giáo hình như điều động Huyết Liên Quân.

Hoa Nhược cung kính trả lời, khẽ nhíu mày:

- Hình như cũng có điều động chút binh mã. Tình huống cụ thể thế nào, thuộc hạ không rõ. Điện hạ cũng biết, thuộc hạ không có quyền xem mật thư đi lại.

Lý Quân từ thắt lưng lấy ra một khối tử sắc hồng phiến, đưa cho Hoa Nhược, phân phó: -- Hoa Nhược, ngươi mang lệnh bài của ta đi tới nhà kho một chuyến, nhanh chóng mang đầy đủ tất cả mật thư trong vòng một tháng nay tới đây, ta muốn xem.

- Vâng, điện hạ.

Hoa Nhược nhận lấy lệnh bài, lập tức cung kính rời khỏi, đi tới nhà kho.

Tuyết Liên tổng đàn, trong một tòa trang viện hào hoa khác, Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tuyết Liên đang ở cùng với Lôi Điện thần ưng.

- Trần thúc.

Bây giờ vẫn là giữa khuya, Bùi Tuyết Liên lại đang ngồi bên cạnh Lôi Điện thần ưng, nghi hoặc hỏi:

- Trần thúc, có người tới à?

Vừa rồi nàng ta đang ngủ thì tiếng kêu của Lôi Điện thần ưng lại trực tiếp vang bên tai. Bùi Tuyết Liên biết chỉ có trong tình huống đặc biệt thì Lôi Điện thần ưng vốn thân như huynh đệ với phụ thân nàng mới đánh thức nàng ta dậy.

Chỉ lát sau, 'binh, binh', tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Bùi Tuyết Liên nói.

Chỉ thấy một trung niên phụ nhân bước vào, cung kính hành lễ:

- Bẩm cáo giáo chủ, Thánh nữ điện hạ đã trở về rồi.

- Đứa trẻ Lý Quân này, ta còn cho rằng nó đã quên rằng nó là quyền giáo chủ của Tuyết Liên giáo ta rồi.

Bùi Tuyết Liên vừa mừng vừa giận nói. Cả ngày ở chung với đàn ông, sắp quên luôn sư phụ ta rồi.

- Giáo chủ, thánh nữ điện hạ vừa mới ra lệnh thuộc hạ Hoa Nhược đi tới nhà kho lấy mật thư trong một tháng gần đây.

Trung niên phụ nhân thấp giọng báo cáo tiếp:

- Cùng về với Thánh nữ điện hạ lần này còn có Hô Hòa khách khanh và một con yêu thú toàn thân đen bóng, đôi mắt màu đỏ máu.

- Hô Hòa.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh:

- Tên gia hỏa này mà nỡ mang thê tử tới, ra là lấy mật thư trong một tháng gần đây.

“Tiểu Quân muốn tiếp tục thay ta quản lý Tuyết Liên giáo, không đúng, dù muốn quản thì cũng không cần gấp đến nửa đêm trở lại. Gấp như vậy, chắc là có việc khó nói, là vì cha đang chuẩn bị tiến đánh Dương Châu?”

Trong tích tắc ý niệm hiện lên trong đầu, Bùi Tuyết Liên liếc mắt nhìn trung niên phụ nhân:

- Ngươi lui xuống trước đi.

- Vâng, giáo chủ.

Sau khi trung niên phụ nhân rời khỏi. Bùi Tuyết Liên nhảy ngay lên lưng Lôi Điện thần ưng, chỉ tay, chính là hướng nơi ở Lý Quân.

Trong thư phòng của Lý Quân.

Ánh nến lập lòe, hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều đang xem những mật thư một tháng qua.

- Thì ra là thế.

Đằng Thanh Sơn xem thư trong tay. Lần trước ta lấy làm lạ, Thiên Thần Cung muốn diệt Hồng Thiên thành, tại sao chết nhiều binh sĩ thế. Thì ra là không nỡ mất Thần Vệ quân tinh anh nhất trên đại thảo nguyên. Tình báo mà Gia Cát Nguyên Hồng có được ít

đến thảm thương.

Mà những mật thư trước mắt đem nói rõ mọi chuyện.

- Cái gì!

Lý Quân đọc tới một trang giấy, kinh hãi la lên.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn tới gần Lý Quân, cùng đọc trang giấy trong tay nàng.

- Đồ Nguyên Vệ? Một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ? Lý Quân, lần trước tới tìm chúng ta là thống lĩnh tên Tào Nham. Đồ Nguyên Vệ này rốt cuộc là thế nào?

- Thanh Sơn! Đồ Nguyên Vệ là quân đội thuộc Thiên Thần Cung, cũng là quân đội tinh anh nhất của cả Thiên Thần Cung, có thể trở thành binh sĩ Đồ Nguyên Vệ ít ra phải là nhất lưu võ giả. Vốn là số lượng quân sĩ không nhiều, theo em biết cũng chỉ có ba bốn ngàn người. Nhưng tại sao bây giờ…

- Nhất lưu võ giả?

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ sự đáng sợ của nhất lưu võ giả.

Nhất lưu võ giả nhảy một cái cao mười trượng. Cho dù là tường thành kiên cố, chỉ cần cắm vào một ít chủy thủ, tên các loại để mượn lực, nhất lưu võ giả liền có thể nhảy hai lần liên tục là có thể vào thành.

Tường thành cao to trong mắt nhất lưu cường giả không có chút tác dụng. Thông thường, mấy trăm nhất lưu võ giả xông lên liền có thể dễ dàng nhanh chóng đột phá một khuyết khẩu cho binh lính tràn vào.

Khi xưa tại Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn giao cho sư phụ

Gia Cát Nguyên Hồng hai đỉnh Bắc Hải chi linh. Sau này, Gia Cát Nguyên Hồng lại thán phục rằng có hai đỉnh Bắc Hải chi linh, có thể xây dựng quân đội với hơn một vạn nhất lưu võ giả, đủ để càn quét cả Dương Châu.

- Lúc đầu không nhiều, hiện tại lại nhiều lên?

Đằng Thanh Sơn trong lòng chợt hiểu.

- Tiểu Quân, chắc là Thú Vương lần đó tại Đại Duyên Sơn đã lấy được Bắc Hải chi linh.

- Bắc Hải chi linh?

Lý Quân bừng tỉnh.

Đằng Thanh Sơn đọc thư, nhíu mày nói:

- Mười vạn Thần Vệ quân, bốn vạn Tuyết Liên quân. Riêng mười bốn vạn quân tinh anh này đã hơn trăm vạn đại quân. Còn có thêm một vạn hai ngàn Đồ Nguyên Vệ tinh anh nhất còn đáng sợ hơn trăm vạn đại quân. Mười lăm vạn hai ngàn người này đủ để càn quét Dương Châu. Huống chi còn có tám mươi vạn quan do Tuyết Liên giáo huấn luyện chuẩn bị.

- Khó trách Thiên Thần Cung dám làm như thế.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Đại quân thế này tấn công, vốn Dương Châukhông thể chống cự. Trừ phi, lấy Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp để cho Long Cương Vệ của Quy Nguyên Tông mặc vào.

Nhất lưu võ giả kết hợp Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp tạo nên quân đội Tiên thiên thiết kị mới có thể ngăn cản Đồ Nguyên Vệ, thậm chí đánh bại Đồ Nguyên Vệ. Dù sao, đẳng cấp của chiến giáp hai bên chênh lệch quá lớn.

Ta toàn lực một kiếm chém chết ngươi, ngươi toàn lực chém một kiếm không thể phá giáp.

Hai bên làm sao mà đấu?

Nhưng mà Hỏa Lưu Thiết Chiến giáp vẫn chưa tới lúc để lộ ra.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại.

- Sao thế?

Lý Quân cả kinh.

- Sư phụ nàng đến rồi.

Đằng Thanh Sơn bỏ thư xuống, nhìn ra sân ngoài cửa, Lý Quân cũng lập tức rời bàn, đón sư phụ Tuyết Liên giáo chủ.

Soạt.

Lôi Điện thần ưng và Tuyết Liên giáo chủ đồng thời xuất hiện ở trong sân.

Tuyết Liên giáo chủ cười khanh khách đi tới:

- Ủa, Hô Hòa khách khanh! Không phải các hạ nói là tiểu Quân có bệnh, không cho tiểu Quân tiếp tục quản lý chuyện giáo phái chúng ta sao? Tại sao hôm nay nửa đêm lại tới xem mật thư trong một tháng gần đây. Lúc này ta cũng không hiểu rõ, chẳng lẽ Hô Hòa khách khanh không quan tâm tới sức khỏe của tiểu Quân à?

Tuyết Liên giáo chủ lời nói như có dao.

- Giáo chủ.

Đằng Thanh Sơn cười đáp:

- Thật sự có việc gấp nên mới gấp rút tới đây.

- Ủa, chuyện gì có thể làm cho Hô Hòa khách khanh cho là chuyện gấp nhỉ?

Tuyết Liên giáo chủ mang theo bộ mặt ngạc nhiên:

- Nói ra xem nào, để coi ta có thể giúp Hô Hòa khách khanh ngươi không.

Đằng Thanh Sơn cũng không quanh co:

- Tuyết Liên giáo chủ, không biết Cung chủ hiện nay ở đâu? Tại hạ có việc cần gặp người.

- Cha của ta, ông ấy giờ bận lắm, không có thời gian gặp ngươi.

Tuyết Liên giáo chủ một câu từ chối ngay.

- Sư phụ.

Lý Quân thấp giọng hô.

- Hừ!

Tuyết Liên giáo chủ trách:

- Hài tử ngươi đó, càng lúc càng không nghe lời.

- Đồ đệ gả đi như nước đã đổ đi mà.

Lý Quân cười hì hì nói, Tuyết Liên giáo chủ lúc này biểu tình mới chút biến chuyển, Lý Quân lại thấp giọng nói:

- Sư phụ, Hô Hòa huynh ấy thật sự có việc cần gặp Cung chủ. Sư phụ người giúp đỡ, nói cho biết Cung chủ hiện đang ở đâu đi.

Tuyết Liên giáo chủ sắc mặt trầm xuống, trong lòng lửa giận

bùng lên.

Từ nhỏ tới lớn, Tuyết Liên giáo chủ chưa từng bị chọc giận.

Bà ta cực kỳ yêu quí Lý Quân, nhưng bây giờ sự thật là Lý Quân đã theo hẳn Đằng Thanh Sơn. Cứ theo như "lấy gà theo gà, lấy chó theo chó", Lý Quân làm thế cũng là bình thường thôi. Nhưng Tuyết Liên giáo chủ không giống người thường. Bà ta là con gái Thiên Thần Cung Cung chủ, cả đời chưa từng bị chọc giận.

Từ lần đầu tiên gặp Đằng Thanh Sơn, bà ta đã khôgn có hảo cảm với hắn. Nhất là khi trước, Đằng Thanh Sơn lấy Hồng Thiên thần giáp đi, càng làm cho nàng ta có ác cảm đối với Đằng Thanh Sơn.

Bây giờ, đệ tử lại giúp Đằng Thanh Sơn, làm cho Tuyết Liên giáo chủ có cảm giác đồ đệ yêu quí của mình bị Đằng Thanh Sơn cướp đi.

Tuyết Liên giáo chủ vung tay áo, giận dữ:

- Tiểu Quân, con bây giờ càng lúc càng không nghe lời sư phụ nữa. Một lòng chỉ có giúp cho tên Hô Hòa này.

- Hô Hòa!

Tuyết Liên giáo chủ lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn, có vẻ cao cao tại thượng:

- Ngươi nửa đêm nửa hôm tới đây, không nói ta cũng biết chắc chắn là ngươi muốn điều tra việc Thiên Thần Cung của ta tấn công Dương Châu. Ta nói thật cho ngươi biết: đúng, Thiên Thần Cung của ta là muốn đánh Dương Châu, hơn nữa chỉ trong trong thời gian ngắn nữa thôi.

- Lần tiến đánh Dương Châu này chính là do ta và Tô Mông Đặc đại hòa thượng mấy người điều khiển.

Tuyết Liên giáo chủ lạnh lùng:

- Mọi chuyện ta đều nói với ngươi rồi. Sau này muốn biết cái gì, cứ việc hỏi. Đừng cứ dở trò cũ rích nhờ vả Lý Quân, tới rình mò tìm hiểu tình báo của Thiên Thần Cung ta.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 24

Bế Quan

Lén lút rình mò?

Lời này khiến Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi. Nếu là bọn người Tông chủ Kiếm Tông Lý Triều, Thú vương Ô Hầu chắc là đối với Tuyết Liên giáo chủ đang nổi giận cũng chỉ cười xòa là xong. Đám người Lý Triều đều biết tính khí ngang ngược này của Tuyết Liên giáo chủ, có điều bọn họ quan hệ thân cận với Tuyết Liên giáo chủ, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, coi nhau như huynh muội ruột thịt, tự nhiên có thể coi như không nghe thấy gì.

Nhưng Đằng Thanh Sơn và Tuyết Liên giáo chủ quan hệ còn chưa có thân cận đến mức cười đùa chửi mắng lẫn nhau được.

"Sư phụ." Lý Quân vội nói.

"Tiểu Quân, ngươi ngậm miệng lại cho ta." Tuyết Liên giáo chủ vênh mặt nhìn Đằng Thanh Sơn "Hô Hòa, ngươi phải nhớ kỹ ngươi chỉ là khách khanh của Thiên Thần Cung ta, không phải là người Thiên Thần Cung. Những tin tình báo ngươi còn chưa có tư cách xem."

"Tuyết Liên giáo chủ, tại hạ không quấy rầy nữa."

Đằng Thanh Sơn cố nén tức giận, chắp tay quay đầu dắt Tiểu Quân đi.

"Đừng đi vội."

Tuyết Liên giáo chủ tươi cười lộ ra vẻ thắng lợi:

"Hô Hòa, ta chẳng qua lấy thân phận là sư phụ của Tiểu Quân nói ngươi vài câu. Ngươi cũng là một đại anh kiệt. Đừng làm cái trò lén lút rình mò này, mất mặt lắm! Trước thì nói Tiểu Quân thân thể có bệnh nhẹ không cho nó quản lý sự vụ, bây giờ lại để nó giúp tìm tin tình báo. Quả là đến tận bây giờ ta không có nhìn ra thân thể Tiểu Quân có bệnh gì."

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn Tuyết Liên giáo chủ, hừ lạnh một tiếng.

"Tuyết Liên giáo chủ, bà là nữ nhi của cung chủ, lại là sư phụ của Lý Quân, tại hạ tôn trọng bà." Đằng Thanh Sơn ánh mắt băng lãnh.

"Bất quá! Lời bà nói rất đúng, tại hạ không phải người Thiên Thần Cung, tại hạ là khách khanh! Cho nên, bà cũng đừng ở trước mặt tại hạ lên mặt sai khiến, tại hạ chẳng phải là người hầu của bà."

"Cho dù ở trước mặt cung chủ, tại hạ cũng là khách khanh." Đằng Thanh Sơn hai mắt sắc bén.

Tuyết liên giáo chủ sững người "Ngươi, một kẻ..."

Bao năm nay, ai dám tranh luận cùng bà ta?

"Về tin tình báo, lúc trước không phải Thiên Thần Cung các ngườii để Tiểu Quân đảm nhận quyền giáo chủ sao? Quyền giáo chủ tự nhiên có quyền xem tin tình báo, tại hạ là trượng phu của nàng, nàng nói cho tại hạ biết chẳng lẽ không được?"

Đằng Thanh Sơn thừa hiểu lúc trước Thiên Thần Cung để Lý Quân đảm nhiệm quyền giáo chủ, chính là muốn cột hắn vào cùng

con thuyền lớn Thiên Thần Cung này.

"Ngươi, ngươi"

Tuyết Liên giáo chủ muốn nói gì đó, nhưng Đằng Thanh Sơn dựa trên lý mà nói, bà có tức giận cũng không biết làm sao bẻ lại.

"Còn nữa." Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói tiếp.

"Tiểu Quân thân thể hiện tại đích xác cần điều dưỡng, nàng hiện giờ đã có thai, cho nên tại hạ mới tạm thời không để nàng quản việc Tuyết Liên Giáo. Trong trường hợp Tiểu Quân quản chuyện Tuyết Liên Giáo của bà, biết được tin tình báo của Tuyết Liên Giáo rồi sau đó nói cho tại hạ biết, khiến cho bà mất hứng đến thế, tại hạ cũng chẳng có cách nào. Tiểu Quân là thê tử của tại hạ, tại hạ là trượng phu của nàng. Nàng đương nhiên có thể nói cho tại hạ biết."

"Để không tiết lộ tình báo của Thiên Thần Cung, vừa không làm khó cho Tiểu Quân, từ hôm nay trở đi chức "Quyền giáo chủ" này Tiểu Quân thôi không làm nữa."

Đằng Thanh Sơn chắp tay.

"Tuyết Liên giáo chủ, lời tại hạ nói tới đây đã tận, chuyện tìm cung chủ cũng không nhọc công người nữa. Cáo từ!"

Nói xong, Đằng Thanh Sơn kéo Lý Quân còn đang định nói gì đó nhảy thẳng lên Lục Túc Đao Trì.

"Đi!"

Đằng Thanh Sơn chỉ phía đông.

"Hống…" Lục Túc Đao Trì gào lên một tiếng, nhanh chóng bay lên trời.

"Hô... Hô Hòa này, Hô Hòa này!" Tuyết Liên giáo chủ tức giận

đỏ bừng cả mặt, bộ ngực không ngớt phập phồng thở hổn hển.

"Tên gia hỏa này quá, quá,..." biết bao năm nay, ai dám nói với bà ta như thế.

"Mang thai? Nói Tiểu Quân có thai? Ta nào có thấy bụng Tiểu Quân to lên."

"Nói láo cũng không tìm lý do hay ho một chút."

Tuyết Liên giáo chủ tức giận đứng tại chỗ một lúc, đợi cơn giận dữ dần dần qua đi, đầu óc mới tỉnh táo linh hoạt trở lại.

Tuyết Liên giáo chủ ngẩng đầu nhìn về hướng đông.

"Hắn đi về phía đông? Hừ hừ xem ra đầu óc cũng không ngu lắm, biết chạy đến đó tìm cha ta. Bất quá ngươi muốn gặp cha ta, ta lại khiến ngươi không gặp được."

"Một Hư Cảnh nhàn tản, cũng dám ở trước mặt ta nghênh ngang như vậy." Tuyết Liên giáo chủ tức giận nghiến răng.

Đi theo cha lâu như vậy, nhãn quang tự nhiên cũng cao. Một Hư Cảnh cường giả, Tuyết Liên giáo chủ đích xác không để vào mắt. Lúc này bà ta vẫn không có ý thức được là chính mình kiêu ngạo.

"Trần thúc, đi."

Tuyết Liên Giáo cũng nhảy lên Lôi Điện Thần Ưng, chỉ hướng đông nơi xa xa.

"U ~~~", Lôi Điện Thần Ưng kêu vang một tiếng, hướng phía đông cấp tốc bay đi.

Giữa trời cao.

Lục Túc Đao Trì đang xé gió bay đi, cuồng phong rít gào xung

quanh, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân ngồi ở trên.

"Tiểu Quân, huynh sẽ không làm khó cho muội. Cùng lắm thì sau này huynh tận lực tránh gặp mặt sư phụ của muội. Thế chẳng phải là xong sao?"

Đằng Thanh Sơn cười khều tay Lý Quân.

"Nhưng thực ra mà nói sư phụ của nàng thấy huynh thực sự thấy ngứa mắt, còn huynh cũng vậy thấy bà chẳng vừa mắt chút nào. Sư phụ này của muội tuổi cũng lớn rồi, có điều sao ta thấy bà ấy hình như một chút đối nhân xử thế cũng không biết, cứ như chưa từng cảm thụ qua nhân tình thế thái gì hết."

"Sư phụ là nữ nhi của cung chủ, tự nhiên cao cao tại thượng, trước giờ hẳn chưa từng chịu ủy khuất gì cả."

Lý Quân đoán.

Đằng Thanh Sơn trong lòng không biết làm sao. Số lần tiếp xúc với Tuyết Liên giáo chủ đó tuy ít nhưng lại rất dễ thấy được Tuyết Liên giáo chủ này là một người có sao nói vậy, đối với người mình ưa thích thì rất ưa thích, tỷ như đối với Lý Quân. Có điều là cho dù đối với người mình ưa thích thì muốn răn dạy quở mắng là răn dạy quở mắng, hoàn toàn coi mình là trung tâm.

Bất mãn với ai thì cũng biểu lộ ra ngoài, nói năng không một chút lưu tình.

Tuy rằng trước đó khó chịu như vậy khiến Đằng Thanh Sơn lửa giận đầy bụng, thế nhưng hắn cũng hiểu, dạng người phổi bò bất kể phẫn nộ, hoan hỉ, bất mãn đều biểu lộ ra ngoài cũng không có uy hiếp gì.

"Tiểu Quân có sư phụ kiểu như vậy, dù sao so với một sư phụ âm hiểm đầy bụng âm mưu quỷ kế vẫn tốt hơn nhiều." Đằng Thanh Sơn tự giễu cười.

"Tiểu Quân, tới trước mặt là đến rồi." Đằng Thanh Sơn mở miệng nói.

"Cung chủ ở đó sao?" Lý Quân không chắc chắn hỏi.

"Huynh cũng không rõ." Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

"Dựa theo tin tình báo xem lúc trước, Huyết Liên Quân, Thần Vệ Quân, Đồ Nguyên Vệ, ba nhánh quân đội tối trọng yếu này đều tập kết tại đây. Như vậy, dù rằng cung chủ Bùi Tam không ở đây, ít nhất đám người thiên thần Tô Mông Đặc cũng ở đây. Bọn họ ít ra sẽ không tranh hơi như Tuyết Liên giáo chủ."

Trước đó không dò ra từ miệng Tuyết Liên giáo chủ Bùi Tam ở đâu. Đằng Thanh Sơn trong lòng máy động liền tới nơi này.

Đây là một tòa quân doanh sâm nghiêm khổng lồ. Thần Vệ Quân, Huyết Liên Quân cùng với Đồ Nguyên Vệ, hiện tại đều đóng quân tại đây.

Khi Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cưỡi Lục Túc Đao Trì đáp xuống, phía chân trời đã có một chút tang tảng sáng, bầu trời ở rìa phía đông đã có một tia sáng trắng bạc.

Vù!

Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân hạ xuống giữa một tòa đình viện rất lịch sự tao nhã.

"Ha ha, Hô Hòa tiểu đệ, ngọn gió nào đem cậu tới vậy?" Bùi Hạo toàn thân áo bào trắng cười dài đi ra. Bùi Hạo so với ca ca Bùi Tam của lão thiếu một chút ngạo khí lại hơn một phần đôn hậu.

"Bùi Hạo lão huynh." Đằng Thanh Sơn chắp tay cười.

Vù! Vù!

Phảng phất như thuấn di, hai đạo lưu quang xuất hiện ở giữa

đình viện rồi hóa thành hai người, chính là đại hòa thượng Tô Mông Đặc mặc tăng bào hoàng sắc rộng thùng thình, cùng với thú vương Ô Hầu trong mặc thần giáp ngoài khoác áo choàng thanh sắc. Hai người vừa xuất hiện, đều cười hướng Đằng Thanh Sơn chắp tay.

"Hô Hòa huynh."

"Tô Mông Đặc, Ô Hầu huynh." Đằng Thanh Sơn chắp tay cười.

"Ha ha chúc mừng Hô Hòa." Ô Hầu ánh mắt rơi vào trên người Lý Quân.

"Xem ra, huynh sắp làm cha rồi."

Hiện nay thai nhi trong bụng Lý Quân đã có tim thai, mạch đập cũng đã có một chút khí tức sinh mệnh. Tuy rằng cực kỳ yếu ớt thế nhưng tại trường toàn hư cảnh cường giả đương nhiên cảm ứng được.

"Hô Hòa đệ, đây chính là đại hỷ sự." Bùi Hạo cũng ha ha cười rộ lên, đại hòa thượng cũng cười đến híp cả mắt.

"Chính bởi vì Tiểu Quân có thai, cho nên trong khoảng thời gian này tại hạ một mực ở bên nàng. Bất quá lần này có chuyện quan trọng nên mới tới đây." Đằng Thanh Sơn chắp tay nói.

"Ba vị, tại hạ muốn hỏi một chút, cung chủ người hiện tại ở đâu. Tại hạ có chuyện quan trọng muốn gặp người."

"Cung chủ?"

Đại hòa thượng Tô Mông Đặc và Ô Hầu nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Bùi Hạo. Bùi Hạo cười mở miệng.

"Hô Hòa, tam ca ta hắn hiện đang tĩnh tu tại một địa phương bí mật của U Châu, bởi vì lần công đả Dương Châu này, phải đợi

tám mươi vạn đại quân đó tập kết. Đại khái vẫn còn thời gian hơn nửa tháng."

"Với lại, khi mới bắt đầu đánh cũng không cần tam ca ra mặt. Đợi đến giai đoạn cuối mới cần tam ca đứng ra." Bùi Hạo mỉm cười.

"Cho nên, tam ca hắn nhân cơ hội này chuẩn bị bế quan một tháng. Trong lúc Tam ca bế quan tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối, Hô Hòa muốn gặp cung chủ, thật là có chút phiền phức."

"Bế quan?" Đằng Thanh Sơn giật mình, có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng biết, đám hư cảnh cường giả hầu như mỗi ngày đều tu luyện. Dù rằng thê tử Tiểu Quân mang thai, ngoại trừ chiếu cố Tiểu Quân ra Đằng Thanh Sơn chỉ luyện quyền. Điều này đã thâm nhập vào trong xương tủy bọn họ!

Mà Bùi Tam là động hư cường giả. Tự nhiên cũng khát vọng có thể đạt tới cảnh giới tối cao Chí cường giả!

Cửu Châu đại địa từ trước tới nay, động hư cường giả có rất nhiều. Có thể động hư cường giả trong giai đoạn mấy trăm năm nào đó thanh danh cực lớn, thế nhưng đợi mấy nghìn năm sau, đám người đời sau nhớ lại nhiều nhất thì cũng chỉ chặc chặc tán thán vài câu mà thôi. Mọi người sùng bái nhất vẫn là Chí cường giả!

Bốn đại Chí cường giả Vũ Hoàng, Tần Lĩnh thượng đế, Lý Thái Bạch, Thích Già Tổ Sư, danh tự người nào lại chẳng như thái dương chói lóa?

Đám người động hư cường giả ai chẳng muốn đột phá, đạt tới cảnh giới Chí cường giả?

"Bùi Tam bế quan một tháng." Đằng Thanh Sơn cau mày. Hắn

hiểu nếu như là hắn cũng sẽ không lãng phí thời gian, thế nhưng hắn hiện tại lại muốn gặp Bùi Tam gấp. Mệnh lệnh công đả Dương Châu là do Bùi Tam phát ra. Bản thân hiện tại dù nói với đám người Thú vương, Bùi Hạo, bọn họ cũng vô pháp làm chủ, nhất định phải đi tìm Bùi Tam.

"Không biết cung chủ hiện giờ ở đâu?" Đằng Thanh Sơn dán mắt vào Bùi Hạo.

"Điều này" Bùi Hạo có chút ngần ngừ.

Bỗng nhiên Bùi Hạo, Thú vương Ô Hầu, Thiên thần Tô Mông Đặc, cả Đằng Thanh Sơn nữa đều ngẩng đầu nhìn trời. Một đạo điện quang lóe lên rồi rơi vào giữa đình viện, Lôi Điện Thần Ưng thân hình khổng lồ chiếm hết cả một góc đình viện, Tuyết Liên giáo đầy vẻ ung dung nhảy xuống.

"Ta biết là ngươi ở đây." Tuyết Liên giáo chủ nhìn thoáng qua Đằng Thanh Sơn, sau đó chạy đến bên Bùi Hạo.

"Ngũ thúc, Hô Hòa này muốn gặp cha phải không?" Tuyết Liên giáo chủ mở miệng hỏi. Bùi Hạo gật gật đầu, Tuyết Liên giáo chủ lại nói tiếp:

"Cha hiện đang bế quan, các người cũng đều biết cha bế quan là cấm bất luận kẻ nào quấy rối. Cho nên các người ai cũng không được nói cho Hô Hòa này."

Tuyết Liên giáo chủ nói rồi ánh mắt nhìn về phía thiên thần Tô Mông Đặc cùng thú vương Ô Hầu, hai gã hư cảnh cường giả này không khỏi nhìn nhau cười bất đắc dĩ (ND: có vẻ hơi vô lý vì có chương gần đây nói Ô Hầu tự nhận là chưa tới hư cảnh).

"Giáo chủ..." Đằng Thanh Sơn cau mày nói.

"Hừ." Tuyết Liên giáo chủ thấy bộ dáng kinh ngạc của Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thấy vui sướng.

"Gọi giáo chủ cũng vô dụng thôi, vừa rồi còn nói Tiểu Quân có thai, ngươi nghĩ rằng ta dễ bị lừa đến vậy sao?" Nói rồi, ánh mắt Tuyết Liên giáo chủ cố tình quét qua bụng Lý Quân vài lần.

Bùi Hạo ở cạnh kéo tay Tuyết Liên giáo chủ.

"Hừ, Ngũ thúc?" Tuyết Liên giáo chủ có chút nghi hoặc quay đầu lại.

Bùi Hạo dở khóc dở cười thấp giọng nói.

"Tuyết Liên à, Lý Quân này quả thực có thai, chúng ta đều có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh yếu ớt trong bụng nó."

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 25

Tùng Dương Sơn

Thật sự có thai à?

Tuyết Liên giáo chủ vừa nghe đã giật mình. Bà lập tức không kìm được phải vuốt mí mắt mình, làm bộ một bộ trong mắt có vướng bụi. Bùi Hạo cười thầm trong lòng. Cháu gái của lão bình thường khi bị mất mặt hoặc khó chịu đều sẽ dụi mắt.

Tuyết Liên giáo chủ lúc này đích xác trong lòng rất khó chịu.

- Tuyết Liên giáo chủ rõ là...

Đằng Thanh Sơn trong lòng cười thầm.

Nhưng Tuyết Liên giáo chủ ứng biến cũng cực nhanh, sau khi dụi mắt liền làm bộ kinh ngạc nhìn về phía Lý Quân, cười mắng:

- Tiểu Quân, con đã có mang thai, đại sự như vậy mà lại không nói cho sư phụ biết. Con còn có coi ta là sư phụ không.

- Sư phụ, lúc trước con... - Lý Quân hơi xấu hổ.

Lúc trước khi ở tổng đàn Tuyết Liên Giáo, Tuyết Liên giáo chủ giáo huấn Đằng Thanh Sơn một phen, Đằng Thanh Sơn lại đấu khẩu một chút, rồi sau đó kéo Lý Quân bỏ đi. Nào có thời gian, cũng chẳng có cơ hội nào để Lý Quân nói là mình có thai.

- Tiểu Quân có thai, việc dưỡng thai là quan trọng nhất. Ta đồng ý với việc con tạm thời không làm chức quyền giáo chủ. Nhưng sau khi con sinh xong hài tử, chức quyền giáo chủ của Tuyết Liên Giáo vẫn phải là con làm.

Tuyết Liên giáo chủ liếc mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, miệng nói:

- Đệ tử của Bùi Tuyết Liên ta có làm chức quyền giáo chủ hay không thì trượng phu nó không được xen vào.

Đằng Thanh Sơn chỉ cười, cũng không đấu khẩu với Tuyết Liên giáo chủ.

- Bùi Hạo lão huynh.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Hạo - Tại hạ có chuyện quan trọng muốn gặp cung chủ, mong người nói cho tại hạ biết cung chủ rốt cuộc bây giờ đang ở đâu!

- Cha ta bế quan, vì sao ngươi phải gặp ông ấy?

Tuyết Liên giáo chủ nhíu mày.

- Tự nhiên là có việc trọng yếu.

Đằng Thanh Sơn không nhiều lời, có nói cũng chỉ lãng phí thời gian.

- Vậy lại càng không thể gặp được.

Tuyết Liên giáo chủ cũng nói với Đằng Thanh Sơn rất hăng say:

- Cha ta bế quan chính là việc trọng yếu. Nếu cha ta đang trong lúc đốn ngộ khẩn yếu quan đầu, bị ngươi cắt ngang vậy thì phải làm sao? Ngươi bồi thường được tổn thất của cha ta sao?

Nghe Tuyết Liên giáo chủ nói như vậy, Bùi Hạo cũng có chút

do dự.

Đích xác, nếu là trong lúc ở cửa quan đốn ngộ mà bị cắt ngang thì rất phiền toái.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn sầm mặt lại, rốt cuộc không thèm khuyên bảo nữa, hắn liền nói thẳng:

- Tuyết Liên giáo chủ, người hẳn phải biết... cha của bà thiếu tại hạ một cái ơn. Còn thiếu của tại hạ một lời hứa hẹn sẽ hậu tạ.

Đám người Tuyết Liên giáo chủ, Bùi Hạo đều giật mình, việc này họ đều biết.

- Tại hạ bây giờ chính là muốn cha người trả lại nhân tình!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Sao... bà không để cha trả nhân tình à?

Nhân tình là thứ nợ khó trả nhất. Bây giờ Đằng Thanh Sơn chỉ nói là muốn Bùi Tam trả lại nhân tình, những người ở đây ai nấy đều bối rối.

Trong lúc nhất thời Bùi Hạo, Thú Vương Ô Hầu, Thiên Thần Tô Mông Trì đều nhìn nhau. Sau đó vẫn là Bùi Hạo cười nói:

- Hô Hòa huynh, đã có việc trọng yếu muốn mời cung chủ ra tay, vậy cũng tốt... Ừm, Ô Hầu, con theo Hô Hòa huynh đi một chuyến, đi gặp sư phụ đi.

Thú Vương Ô Hầu cười đi tới:

- Hô Hòa, xin mời.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Tiểu Quân, chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cùng leo lên Lục Túc Đao Trì, còn Thú Vương, Ô Hầu thì khoanh chân ngồi trên vùng trước của Lục Túc Đao Trì.

Ba người đều ngồi cả trên lưng Đao Trì đích xác là hơi chật chội.

May mà vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều dựa sát vào nhau.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì gầm khẽ một tiếng, lập tức phóng lên cao, lao thẳng về phương bắc.

Ngẩng đầu nhìn theo Lục Túc Đao Trì, Thiên Thần Tô Mông Trì cũng bỏ đi. Trong đình viện cũng chỉ còn lại có Bùi Hạo và Tuyết Liên giáo chủ, cùng với Lôi Điện thần ưng đang ngồi ở một góc của đình viện.

- Tuyết Liên, lần này con sao thế?

Chung quanh không có ai, Bùi Hạo mới nhíu mày giáo huấn:

- Con không phải rất hiểu quy củ... Sao lần này lại thất thố như vậy.

Mặc dù Bùi Tuyết Liên tính tình ngang ngược, nhưng cũng là một người đứng đầu một giáo. Nhiều năm như vậy, hẳn cũng biết không ít quy củ.

- Ngũ thúc.

Bùi Tuyết Liên hừ một tiếng - Thất thố hả? Hừ, bây giờ còn hòa nhã được với Hô Hòa sao?

- Lúc trước cha muốn tìm mọi cách muốn Hô Hòa gia nhập vào Thiên Thần cung. Nhưng kết quả thì sao? Hô Hòa đã tìm mọi cách cự tuyệt.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh một tiếng - Sau đó, con cho Tiểu Quân làm chức quyền giáo chủ Tuyết Liên Giáo, cũng tính qua đó lôi kéo Hô Hòa... về sau con còn tiếp đãi Hô Hòa cũng rất thân thiện.

- Nhưng...

Mắt Bùi Tuyết Liên chợt lóe hàn quang.

- Nhưng Hô Hòa khi ở ngoài Hồng Thiên Thành, bảo con Lục Túc Đao Trì căn bản không đem hết toàn lực... Nếu không Đại sư huynh sao lại mất tay chứ?

Đích xác, lúc đó Bùi Tam và Lôi Điện thần ưng đều muốn tìm mọi cách ngăn trở. Còn Lục Túc Đao Trì thì không hề liều mạng thi triển mũi nhọn. Trong mắt Lục Túc Đao Trì... bằng hữu của nó chỉ có mỗi Đằng Thanh Sơn và Lý Quân. Hơn nữa với trí tuệ của nó, nó cũng biết là người của Thiên Thần cung cũng không cùng đường với Đằng Thanh Sơn. Do đó lúc đó nó mặc dù hỗ trợ, nhưng lại không đem hết toàn lực.

- Cho dù có dùng hết sức, mũi gai đó cũng không thể bắn thủng được Hồng Thiên Thần Giáp của Vưu Thạch Kim mà.

Bùi Hạo biện bác.

- Bất luận làm sao, Lục Túc Đao Trì cũng không làm hết sức.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh một tiếng - Chỉ việc này thì con cũng chưa mức giận đến mức đá chó đánh mèo. Nhưng khi Vưu Thạch Kim chạy trốn, cha ta đánh Lục Nhĩ Toản Địa Thử bị thương nặng. Lúc đó cha ta triệu hoán con Lục Túc Đao Trì đi hỗ trợ, nhưng Lục Túc Đao Trì thì sao, nó lại bay về phía Hô Hòa.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh liên tục nói:

- Tên Hô Hòa này có tư tâm rất nặng! Từ đầu tới đuôi, hắn căn bản không coi hắn trở thành người của Thiên Thần cung. Cho dù đoạt được hai bộ thần giáp, hắn cũng chỉ tặng lại một bộ cho cha ta. Nhưng lại lưu lại cho mình Hồng Thiên Thần Giáp! Bộ này là chiến giáp chỉ sau chí cao thôi.

Bùi Tuyết Liên rất khinh thường.

- Ngay từ đầu con đã biết, đáy lòng tên Hô Hòa đã sớm phân rõ giới hạn với Thiên Thần cung. Đưa một bộ thần giáp mà còn lấy được một lời hứa hẹn hậu tạ. Con biết chắc cha không hề cam lòng.

Bùi Hạo giật mình.

- Ngũ thúc. Đối với người như vậy, trong lòng cũng không bao giờ nghĩ tới việc gia nhập vào Thiên Thần cung. Hơn nữa Thiên Thần cung ta cũng đem lại cho hắn không ít chỗ tốt. Đối với người như vậy, con việc gì phải hòa nhã với hắn? Mắng hắn vài câu thì đã sao? Không mắng hắn, hắn không gia nhập vào Thiên Thần cung. Mắng hắn, chẳng lẽ hắn dám làm phản sao?

Bùi Tuyết Liên cười khẩy một tiếng.

Bùi Hạo thầm than. Lão đã biết tính cháu gái, lão cũng hiểu rõ cháu mình.

Một khi nhận định Hô Hòa không thể gia nhập vào Thiên Thần cung, thái độ lập tức biến đổi ngay. Một bang phái theo ta, ta sẽ bảo hộ ngươi. Một khi không theo ta, ta đạp ngươi vài đạp thì đã sao?

- Con đó, làm như vậy quá đắc tội với người khác. Cha con đã nói, đừng có đối địch với Hô Hòa mà.

Bùi Hạo lắc đầu.

- Con thật không hiểu, cha rốt cuộc sợ hắn cái gì. Một tên chưa tới hư cảnh đại thành, hơn nữa chỉ là một con yêu thú thôi? Cha ta là một nhân vật chỉ cần ra lệnh một tiếng là thống lĩnh vài Châu rồi. Cần gì phải nói nhảm với Hô Hòa này. Tâm tư của Hô Hòa căn bản không để ở Thiên Thần cung.

Bùi Tuyết Liên lắc đầu, đột nhiên Bùi Tuyết Liên cười:

- Ngũ thúc, thúc đoán xem lần này hắn vì sao tới tìm cha?

- Hắn là có liên quan tới lần này chúng ta tấn công Dương Châu. - Bùi Hạo nói.

- Đúng!

Bùi Tuyết Liên tự tin cười:

- Tên Hô Hòa này mấy lần liên tục trợ giúp Quy Nguyên Tông, hơn nữa căn cứ vào tình báo của ta, nghe nói Quy Nguyên Tông từng có ân với tên Hô Hòa này. E rằng trong lòng Hô Hòa, tầm quan trọng của Thiên Thần cung không bằng được với Quy Nguyên Tông đâu!

- Chúng ta muốn đánh Dương Châu, hắn phỏng chừng cũng đang lo lắng cho Quy Nguyên Tông, do đó phải tới cầu cha.

Bùi Tuyết Liên cười lạnh:

- Ngũ thúc, thúc nói xem, người như thế sao có thể gia nhập vào Thiên Thần cung ta chứ. Cho dù gia nhập, cũng chỉ là vào làm một tên gian tế thôi.

Bùi Tuyết Liên nói đúng. Đằng Thanh Sơn căn bản không coi mình trở thành người của Thiên Thần cung. Phân rõ giới hạn từ sớm thì tương lai cũng tốt thôi. Nếu không song phương sẽ giao du

không minh bạch, tương lai Đằng Thanh Sơn muốn nắm cả Dương Châu sẽ trực tiếp đối đầu với Thiên Thần cung, sẽ rất mất thể diện.

Nếu là người âm hiểm.

Bây giờ cứ gia nhập vào Thiên Thần cung, trộn lẫn vào trong, khiến Thiên Thần cung không đề phòng.

Đợi đến đủ lông đủ cánh, lập tức một cước đá bay Thiên Thần cung, chiếm cứ Dương Châu, như vậy đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng Đằng Thanh Sơn không làm được như vậy. Cái hắn có thể làm được là song phương ngay từ đầu phân rõ giới hạn.

Ở cảnh nội U Châu. Buổi sáng hôm nay trời đầy mây. Lục Túc Đao Trì không ngừng phi hành trong sương mù.

- Xem kìa, quả núi phía trước tên là Tùng Dương Sơn. Chính là nơi sư phụ bế quan.

Thú Vương Ô Hầu phía về đám sương mù mông lung, phía trước, nơi có một hòn núi cao vút trong mây. Theo Lục Túc Đao Trì phi hành cực nhanh, quả núi Tùng Dương Sơn càng lúc càng lớn trong tầm nhìn.

- Hả? Lý Triều huynh cũng ở đây à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nói, hắn đã cảm ứng được khí tức của hai cường giả hư cảnh trong Tùng Dương Sơn.

- Ừm.

Ô Hầu thở dài một tiếng - Đại sư huynh mất một tay, kiếm pháp đã bị ảnh hưởng. Lần này theo sư phụ cùng bế quan cũng để thay đổi kiếm pháp, thích ứng với người cụt tay.

Lời còn chưa dứt, Lục Túc Đao Trì đã phủ xuống giữa sườn núi

Tùng Dương Sơn.

Tùng Dương Sơn có mây vờn quanh, cảnh sắc rất đẹp.

Lúc này mới vừa vào mùa thu, ở Dương Châu phía nam còn hơi nóng nhưng ở U Châu phương bắc buổi sáng đã rất lạnh, trên núi cỏ cây đều ẩn ẩn thấy những giọt băng.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Thú Vương, Ô Hầu, cùng với Lục Túc Đao cùng bay về phía Bùi Tam, Lý Triều đang bế quan. Người chưa tới, nhưng họ đã cảm ứng được những luồng kiếm khí sắc bén, chung quanh vô số cây cối bị chặt gãy, cây cỏ dứt gọn, lá vụn bay tán loạn, trên khoảng đất trống giữa sườn núi, một nam tử cụt một tay, lông mày trắng đang thi triển kiếm pháp.

Một chiêu một thức, kiếm không nhanh, cũng không quán thâu chân nguyên, nhưng lại có một loại cảm giác sắc bén tới mức như muốn xé rách cả thiên địa, không gian chung quanh đều xuất hiện đầy kiếm khí.

Vù!

Thở phào một hơi, nam tử mày trắng cụt một tay đút kiếm vào vỏ, nhìn về phía mấy người đang đi tới, cười vang nói:

- Hô Hòa huynh, sao lại đi tới nơi này. Ồ, chúc mừng.

Lý Triều kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Quân:

- Không ngờ mấy ngày không gặp, Hô Hòa huynh sắp làm cha rồi.

Nhắc tới việc này, trong lòng Đằng Thanh Sơn tự nhiên cảm thấy rất vui, tươi cười nhìn Lý Quân đi cạnh.

- Lý Triều huynh, tại hạ có việc muốn gặp cung chủ, cung chủ ông ấy...

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Triều.

- Sư phụ đang bế quan, việc này...

Lý Triều cũng chần chờ.

Đột nhiên!

- Ha ha… Hô Hòa, cậu sắp trở thành cha rồi. Không ở nhà đợi hài tử xuất thế, lại chạy đến chỗ ta làm gì., xem ra cậu có đại sự rồi.

Bùi Tam áo choàng trắng rộng thùng thình, tóc xõa tung, từ trong một cái hang động âm u đi nhanh ra ngoài, vẻ mặt tươi cười đang nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 26

Trở Mặt

Đằng Thanh Sơn để Lý Quân, Lục Túc Đao Trì ở bên ngoài, lưng mang Khai Sơn thần phủ cùng với Bùi Tam đi vào trong động.

Men theo động huyệt sâu thẳm đi một hồi lâu, đến một gian phòng yên tĩnh, mơ hồ có một tia sáng từ vết nứt trên tường chiếu vào.

- Mời ngồi.

Bùi Tam khoanh chân ngồi trước bàn đá thấp.

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống trước mặt Bùi Tam.

- Nói đi, có chuyện gì? Bùi Tam cười nhẹ hỏi.

- Cung chủ.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói.

Nghe nói Cung chủ điều động đại quân, đặc biệt còn điều động Thần Vệ quân, Huyết Liên quân và Đồ Nguyên Vệ, chuẩn bị nam hạ công kích Dương Châu?

- Đúng! Có chuyện này.

Bùi Tam gật đầu.

- Cung chủ, ba nhánh quân đội tinh anh thật sự rất mạnh mẽ, đặc biệt là Đồ Nguyên Vệ một vạn hai ngàn nhất lưu võ giả, thực lực cực kỳ khủng bố. Nếu như tại hạ tính không sai, Đồ Nguyên Vệ này hẳn là dựa vào Bắc Hải chi linh mới có thể tạo ra.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Năm đó trên Đại Diên Sơn đồn rằng có không ít Bắc Hải chi linh xuất hiện.

Năm đó, tuy rằng các đại tông phái vì Bắc Hải chi linh mà tranh đoạt là bí mật, nhưng đối với hư cảnh cường giả mà nói chuyện đó không xem là bí mật.

- Đúng vậy.

Bùi Tam vẫn như cũ gật đầu.

- Cung chủ, Đồ Nguyên Vệ thực lực rất mạnh. Thực lực của Thiên Thần Cung, tại hạ cũng phải giơ ngón tay cái lên (tỏ ý khen ngợi, hoặc là số một).

Đằng Thanh Sơn lời này cũng làm cho Bùi Tam cười ra mặt, ai cũng thích nghe lời khen nhưng Đằng Thanh Sơn bỗng chuyển đề tài.

- Nhưng mà theo như tại hạ biết, năm đó hẳn là không chỉ mình Cung chủ người lấy được Bắc Hải chi linh.

Bùi Tam mặt khẽ nhăn lại.

- Lần này Cung chủ diệt Thanh Châu Tiêu Dao Cung, rồi diệt U Châu Hồng Thiên Thành. Như bây giờ lại muốn đánh Dương Châu. Người nói xem người thiên hạ sẽ nghĩ gì?

Không nói những tông phái khác, đầu tiên Thanh Hồ đảo ở Dương Châu nhất định thề chết đối đầu. Mà ‘thỏ tử hồ bi’ (thỏ

chết cáo buồn: vì sợ thợ săn quay ra giết cáo), sợ rằng Xạ Nhật thần sơn biết một khi Thanh Hồ đảo tiêu tùng, Xạ Nhật thần sơn bọn họ cũng không xong. Nên hai hư cảnh cường giả, một hư cảnh yêu thú của Xạ Nhật thần sơn giúp Hạt tử kiếm thánh cũng không có gì lạ. Đằng Thanh Sơn trịnh trọng phân tích.

Bùi Tam cười cười gật đầu:

- Đúng!

- Cung chủ, người bây giờ đã có Bắc bộ Đại thảo nguyên, U Châu, Thanh Châu ba nơi, thống lĩnh gần một tỉ dân. Vũ Hoàng Môn, Tần thị gia tộc, Ma Ni Tự đã sớm chuẩn bị. Cung chủ diệt Dương Châu, lại có ý với Viêm Châu. E rằng Ma Ni Tự ở cực nam cũng không nhịn được nữa.

- Luận binh lực, năm đó có mấy nhà lấy được Bắc Hải chi linh. Người ta cũng có thể tạo được quân đội mạnh mẽ với nhất lưu võ giả. Thêm vào Vũ Hoàng Môn, Ma Ni Tự… hỗ trợ Xạ Nhật thần sơn, Thanh Hồ đảo. Như thế, xuất hiện hơn một vạn quân đội nhất lưu cường giả tuyệt không phải là chuyện khó.

- Luận hư cảnh cường giả. Xạ Nhật thần sơn và Thanh Hồ đảo có bốn. Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn nếu nhịn thì cũng được đi, nhưng nếu bọn họ nhịn không được chắc chắn sẽ bùng nổ. Như vậy, chỉ sợ là không chỉ có bốn hư cảnh cường giả, mà là bảy đến tám người, có thể hơn mười hư cảnh cường giả.

- Quân đội không ít hơn, lại chiếm địa lợi. Nếu như Ma Ni Tự cũng ra tay, sợ rằng…

Đằng Thanh Sơn thở dài:

- Cung chủ, lần trước Lý Triều huynh đứt tay, địch quân chỉ là Hồng Thiên thành thôi. Nhưng lỡ như lần này lại đánh Dương Châu, một khi Ma Ni Tự … bạo phát, e rằng Thiên Thần Cung cũng

có hư cảnh đi tong (ngã xuống), thậm chí không chỉ một người. Cung chủ, người nhẫn tâm như vậy sao?

Bùi Tam nhíu mày, Lý Triều bị cụt tay thật sự là một vết dao trong lòng Bùi Tam.

Lý Triều từ nhỏ được Bùi Tam bồi dưỡng, gần như được đối đãi như con. Lý Triều bị cụt tay, Bùi Tam cũng tức giận không thôi.

Phải thừa nhận rằng lời này của Đằng Thanh Sơn đã đâm vào chỗ yếu của Bùi Tam.

- Cung chủ, nếu người có thể nhẫn nhịn mười mấy hai mươi năm.

Đằng Thanh Sơn lại nói.

- Với sự rộng lớn cũng như nhân khẩu đông đúc của Thanh Châu, U Châu, Đại thảo nguyên, sau mười mấy hai mươi năm, cơ sở vững chắc. Ba nơi xuất ra ngàn vạn đại quân, đều không phải là chuyện khó. Tới lúc đó, ngàn vạn đại quân nam hạ, thế như chẻ tre, có ai cản nổi?

Tính luôn Ma Ni Tự, nếu nói về địa bàn, cũng không bằng Thiên Thần Cung.

Mà hai mươi năm sau, biết đâu Cung chủ lại có đột phá. Tới lúc đó, thực lực càng mạnh, điều khiển đại quân thống nhất thiên hạ, càng nắm chắc hơn.

Mà nếu ẩn nhẫn hơn trăm năm, lấy sự hưng thịnh của ba châu, Thiên Thần Cung lại có thêm hai ba hư cảnh cũng không phải không thể, tới lúc đó thế của Thiên Thần Cung càng lớn, còn lớn hơn Ma Ni Tự.

- Không chiến đã thắng rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Cung chủ, người tự suy nghĩ đi. Là bây giờ đổ máu, thậm chí có thể chết vài hư cảnh. Nếu ẩn nhẫn đợi thực lực mạnh mẽ, một đường bẻ cành khô, thế như chẻ tre lấy được thắng lợi. Một trong hai đường, Cung chủ tự mình chọn.

Bùi Tam nhíu mày.

Lời Đằng Thanh Sơn nói thật sự có đạo lý, nhưng góc độ suy nghĩ của Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn không giống nhau, việc lão muốn làm không phải là Đằng Thanh Sơn có thể nghĩ ra.

- Ha ha, Hô Hòa.

Bùi Tam đột nhiên cười.

- Cung chủ đã có chọn lựa?

Đằng Thanh Sơn ngược lại khá bình tĩnh.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hư cảnh cường giả thường xuyên bế quan, những chuyện đàm phán thế này không phải sở trường, nhưng ta xem Hô Hòa đối với phương diện thuyết khách, đàm phán có chút tinh thông đó. Ta thừa nhận, ta cũng có bị những lời nói của cậu làm lay động.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh.

Tình huống không ổn.

- Hô Hòa cậu tới khuyên ta chắc là vì Quy Nguyên Tông. Ta nghe nói cậu và Quy Nguyên Tông khá có giao tình. Bùi Tam không trả lời, mà còn hỏi ngược lại.

- Đúng! Quy Nguyên Tông năm đó có ân với tại hạ.

Đằng Thanh Sơn thừa nhận.

Bùi Tam gật đầu:

- Tri ân đồ báo là chuyện tốt. Hô Hòa, nói thực với cậu, lần này đánh Dương Châu ta đã lên kế hoạch hết rồi, tự nhiên là không thể thay đổi. Nhưng mà đối với các tình huống phát sinh ta cũng tính cả rồi.

Nụ cười trên mặt Bùi Tam làm Đằng Thanh Sơn nhìn không thấu.

- Quy Nguyên Tông đối với tại hạ có ân. Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói. Tại hạ không muốn thấy nó diệt tông.

- Nếu ta huy quân nam hạ, đánh thẳng tới. Khi đánh tới Giang Ninh quận, cậu có phải sẽ ra tay đối địch với ta?

Bùi Tam hai mắt như lóe lên, nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đối địch?

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, miệng thốt ra một chữ:

- Phải.

- Tốt!

Bùi Tam cười gật đầu.

- Vậy mới là hảo hán, vì ân dám đối đầu với Thiên Thần Cung của ta. Nhưng ta có thích cậu hơn cũng vô dụng.

Bùi Tam cười khẽ nói.

- Nam hạ chiếm Dương Châu, Thiên Thần Cung của ta tính toán cả trăm năm, chờ đợi cả trăm năm, bây giờ bạo phát chính là vì chiếm lĩnh mấy châu.

- Mấy trăm năm ẩn nhẫn, há vì lời nói của cậu, vì ta xem trọng cậu mà thay đổi? Hô Hòa, cậu đi đi, cậu bây giờ có thể để người của Quy Nguyên Tông di tản hết, tiềm phục chuẩn bị Đông Sơn tái khởi.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt có chút khó coi.

- Cung chủ, người thiếu tại hạ một nhân tình.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói.

- Đúng!

Bùi Tam gật đầu.

- Tại hạ dùng cái nhân tình này, hy vọng Cung chủ người không tấn công Dương Châu.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

- Dùng cái nhân tình này để ta không tấn công Dương Châu?

Bùi Tam ngớ ra, cười khổ:

- Xem ra là ta mua dây tự trói mình rồi.

Đằng Thanh Sơn nín thở dán mắt vào Bùi Tam.

- Ha ha…

Bùi Tam bất giác bật cười sang sảng, tiếng cười phản xạ trong phòng làm chấn động khiến không ít đá vụn rơi xuống. Chỉ thấy Bùi Tam đứng mạnh dậy, Đằng Thanh Sơn cũng liền đứng dậy theo.

Bùi Tam lấy bình rượu để ở góc phòng ngẩng đầu uống một ngụm, lão lập tức quay đầu, hai mắt sáng như điện nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Hô Hòa, cậu quá coi trọng Bùi Tam ta rồi. Nhân tình của Bùi Tam ta, không thể so được với sự quan trọng của tấn công Dương Châu. Cậu có thể nhờ ta giúp cậu giết người. Nhưng để ta ngừng tấn công Dương Châu, chỉ với nhân tình mà ta thiếu cậu vẫn còn chưa đủ.

- Vậy thêm lời hứa trọng tạ ngườii thiếu tại hạ.

Đằng Thanh Sơn thấp giọng nói tiếp.

- Vẫn không đủ.

Bùi Tam tóc bỗng bay lên, lão lạnh lùng nhìn Bùi Thanh Sơn:

- Cậu tới giờ vẫn chưa hiểu? Công thành, chiếm đất, thống lĩnh một châu, đây là cơ nghiệp ngàn năm. Một cái nhân tình, một lời hứa hẹn thì so thế nào được? Nên đánh chiếm Dương Châu, việc này ta phải làm. Cậu không cần phải uổng phí tâm sức nữa.

Đằng Thanh Sơn giận đến xanh mặt.

Bùi Tam này đích thực là nhân vật kiêu hùng, nhân tình, hứa hẹn? Chỉ dùng một câu, nhân tình không bì kịp với sự quan trọng của đánh chiếm Dương Châu thì có thể lẩn tránh quá khứ. Loại người này nếu Đằng Thanh Sơn nhờ lão làm chuyện lão không muốn, lão cũng có thể dùng một câu: ‘Cái nhân tình này vẫn không đáng để ta làm. ’

Nhân tình cuối cùng nặng thế nào, đều do miệng của Bùi Tam mà ra.

- Nhưng nhân tình và lời hứa này cũng có thể đổi lấy một quận, bảo đảm Quy Nguyên Tông truyền thừa, cậu nói được không?

Bùi Tam cười mỉm nói.

- Nhân tình cộng thêm lời hứa trọng tạ, đổi lấy một quận? Đằng Thanh Sơn thoáng chần chờ, rồi nhìn Bùi Tam:

- Cung chủ, quyết định vậy đi.

- Tốt!

Bùi Tam gật đầu.

- Như vậy thì trong Dương Châu, ở Sở quận phía Bắc, hoặc là phía Nam tiếp giáp Man Hoang, Nam Man quận. Hai quận này cậu chọn một nơi để Quy Nguyên Tông trú ngụ.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn ngây người.

- Cung chủ, nơi tại hạ nói là Giang Ninh quận. Để Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận.

- Ha ha… Giang Ninh quận?

Bùi Tam vừa cười vừa nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hô Hòa, cậu không ngốc lẽ nào không hiểu? Giang Ninh quận này là toàn bộ trung bộ của Dương Châu, là nơi phồn hoa nhất. Hơn nữa, Vũ Dương Đại Vận hà cũng từ trong đó mà ra, vị trí trọng yếu như thế ta làm sao để cho tông phái khác chiếm giữ? Muốn chọn thì chọn cực bắc Sở quận, hoặc cực nam Nam Man quận. Một cái nhân tình cộng một lời hứa cũng chỉ đáng giá một trong hai quận đó thôi.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn sắc mặt biến lạnh.

Lòng cũng trở nên lạnh đi.

Đối với một tông phái, quan trọng nhất là gì? Là căn cơ.

Như Thiên Thần Cung tuy rằng bây giờ chiếm được Thanh Châu, U Châu, nhưng căn bản vẫn chưa kinh doanh, sức khống chế vẫn rất yếu mỏng.

Đối với Quy Nguyên Tông cũng như thế, Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận đã hơn ngàn năm, có thể nói là căn thâm đế cố. Đến ngay cả một sơn thôn xa xôi cũng biết 'Trời' của Giang Ninh quận là Quy Nguyên Tông. Lực kết tụ này, không phải mười mấy hai mươi năm có thể có, mười mấy hai mươi năm nhiều nhất là khống chế, nhưng muốn được lòng người (nhân tâm sở hướng), thì cần đời này tới đời kia, mấy trăm tới cả ngàn năm.

Bỏ Giang Ninh quận, chạy tới nơi xa lạ Nam Man quận hoặc Sở quận?

- Sư phụ lúc đầu có nói, có thể để Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận là được rồi. Không ngờ tới Bùi Tam lại độc ác như thế này. Đằng Thanh Sơn tức giận.

- Cùng lắm thì đánh thôi. Thiên Thần Cung diệt Thanh Châu cần vài tháng, diệt Hồng Thiên thành cũng gần nửa năm mới xong. Diệt Dương Châu Thanh Hồ đảo, sợ rằng càng tốn nhiều thời gian. Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, theo như ước định ban đầu, hẳn là chậm lắm thì tới trong vòng một hai tháng. Đánh thì đánh. Đợi tiểu Thanh tới, với tốc độ của tiểu Thanh, khả năng đánh tập thể, cộng thêm Lục Túc Đao Trì, Thiên Thần Cung chỉ có khóc. Đằng Thanh Sơn không còn cách nào khác.

Chỉ có thể cược.

Cược, bất tử phượng hoàng có thể tới trước khi Quy Nguyên Tông bị đánh.

- Chỉ là nếu không đến kịp, mình cùng Lục Túc Đao Trì đi

Phượng Hoàng đảo một chuyến, trực tiếp mời họ đến. Đằng Thanh Sơn quyết định.

Quyết liệt.

Vì Quy Nguyên Tông, chỉ có thể như thế.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 27

Quyết Liệt! Độc Ác!

Đằng Thanh Sơn không phải người lằng nhằng. Trong lòng đã quyết định phải làm gì khi Thiên Thần cung đưa ra lựa chọn bất lợi, hắn cũng không còn do dự nữa:

- Sao, quyết định chưa?

Bùi Tam cười khẽ nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cung chủ, việc này Quy Nguyên Tông không thể đáp ứng được.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, trong giọng nói lộ vẻ hơi giận:

- Nói vậy cung chủ cũng biết, Quy Nguyên Tông đã hoạt động ở quận Giang Ninh quá ngàn năm, há có thể bỏ qua như vậy?

- Hừ, đối với một phú ông không còn gia sản, sắp chết đói tới nơi, tìm được miếng cơm đã là may lắm rồi!

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Nếu không có Hô Hòa, Quy Nguyên Tông chỉ có con đường diệt tông thôi. Còn bây giờ, ta cho nó một con đường sống. Cho nó đi Nam Man quận hoặc Sở quận, rồi sau đó một lần nữa phát triển. Cơ hội như vậy cho Quy Nguyên Tông mà còn bất mãn gì nữa? Nếu còn bất mãn, có diệt vong cũng đáng đời.

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn giận điên, nhưng bề ngoài thì trên sắc mặt hơi khó coi chỉ hiện lên một chút do dự. Bản lĩnh giả tạo này vốn Đẳng Thanh Sơn rất tinh thông ở kiếp trước.

Bùi Tam mỉm cười nhìn cảnh này.

- Cung chủ, ngươi nói cũng có đạo lý. Có địa bàn, còn tốt hơn việc diệt tông.

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu:

- Nhưng, Quy Nguyên Tông không nhất định đáp ứng. Ta vốn nợ Quy Nguyên Tông một đại ân, tự nhiên phải trả... Chà, lần này ta tới đây xem như thất bại quay về rồi. Ta phải đến hỏi tông chủ Quy Nguyên Tông xem việc này rốt cuộc nên làm như thế nào.

- Nếu Quy Nguyên Tông đáp ứng việc di dời, vậy cũng miễn cho việc dùng đao kiếm giết chóc.

- Nhưng nếu là hắn không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể báo ân, cùng Quy Nguyên Tông đứng trên một chiến tuyến thôi.

Trong ngữ khí Đẳng Thanh Sơn vẫn thể hiện chút giận dữ.

- Cung chủ, ta cáo từ.

Đẳng Thanh Sơn chắp tay, nói xong lập tức bước đi.

- Không tiễn.

Bùi Tam vẫn mỉm cười.

Ngoài hang động, Đẳng Thanh Sơn đeo Khai Sơn Thần Phủ đi ra. Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu đều cười tới nghênh đón. Đẳng Thanh Sơn chỉ khẽ gật đầu, liền kéo tay Lý Quân, nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì.

- Đi.

Đằng Thanh Sơn chỉ về phương nam.

Lục Túc Đao Trì xé gió lướt đi, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Trên những tầng mây trên trời cao vạn trượng, bầu trời trong xanh, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân cưỡi Lục Túc Đao Trì. Lúc này Đằng Thanh Sơn đang mặt mày cau có.

- Thanh Sơn, sao vậy?

Lý Quân thấp giọng hỏi.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn Lý Quân.

- Hả?

Lý Quân ngơ ngác.

Đằng Thanh Sơn cười khổ trong lòng. Lý Quân trước mặt hắn là người thua thiệt nhất. Ở Thiên Thần cung, Lý Quân có sư phụ, cũng có sư phụ thú ngữ "Ô Hầu". Còn bây giờ mình làm như vậy, nhất định Lý Quân cũng phải hoàn toàn quyết liệt với Thiên Thần cung rồi, sẽ đối đầu với những sư phụ của nàng.

- Rốt cuộc làm sao?

Lý Quân liền hỏi.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm:

- Vừa rồi ta và Bùi Tam đã đàm phán. Nhưng Bùi Tam lại tâm chí rất kiên định, đã quyết định là tuyệt đối không sửa đổi. Hơn nữa, ta dùng việc lão thiếu ta một cái ơn và một lời hứa hẹn để

yêu cầu hắn. Hắn cũng chỉ hứa đáp ứng là cung cấp cho Sở quận hoặc Nam Man quận, tùy Quy Nguyên Tông chọn lấy.

- Việc này... việc này sao được?

Lý Quân trợn tròn mắt.

- Như thế không phải là buộc huynh...

- Đúng, ta không chọn cái nào hết!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt khó coi.

- Bùi Tam đưa ra quyết định là không thể sửa đổi... nhưng, bất luận làm sao, ta cũng phải bảo trụ cho Quy Nguyên Tông. Do đó, tiểu Quân, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không còn là Thánh nữ của Tuyết Liên Giáo nữa, cũng quyết liệt với đám sư phụ ngươi.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân.

Lý Quân cắn môi, trong lòng cũng rất giằng co. Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn Lý Quân.

- Thanh Sơn!

Lý Quân nắm tay Đằng Thanh Sơn, thấp giọng nói:

- Từ khi muội ly khai Thiên Thần Sơn, ra biển với huynh... muội đã quyết định rồi. Muội sẽ đi với huynh cả đời. Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Thanh Sơn, muội... muội chỉ hy vọng tương lai, huynh đừng giết sư phụ muội, cũng đừng giết nhị sư bá.

Trong Thiên Thần cung, người có ân với Lý Quân nhất chính là Bùi Tuyết Liên và Ô Hầu. Nếu để người Thiên Thần cung biết Lý Quân cầu "Hô Hòa khách khanh" đừng giết Bùi Tuyết Liên và Ô Hầu, e rằng Thiên Thần cung sẽ nghĩ rằng đây là chuyện đùa. Nhưng Lý Quân biết đây không phải là lời nói đùa. Vì thân phận đích thực của Hô Hòa khách khanh là "Đằng Thanh Sơn", một quái

vật mới hai mươi mốt tuổi đã tiến vào hư cảnh.

- Yên tâm!

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, ôm chặt Lý Quân vào lòng.

Vù! Vù!

Cuồng phong rít lên, Lục Túc Đao Trì cõng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nhanh chóng biến mất cuối trời phía nam...

Trong hang động ở Tùng Dương sơn.

- Sư phụ! dường như tâm tình Hô Hòa khách khanh không ổn lắm.

Lý Triều và Thú Vương Ô Hầu đi tới.

- Đương nhiên là không thoải mái rồi. Từ hôm nay trở đi, Hô Hòa không còn là khách khanh của Thiên Thần cung nữa.

Những lời này làm hai người Lý Triều và Ô Hầu đều chấn động. Bùi Tam lại chỉ cười nhạt, tiếp tục nói:

- A Triều, A Hầu, đi! Chúng ta đi Thanh Châu.

- Sư phụ, người không bế quan à?

Lý Triều hơi giật mình.

- Ừm, bây giờ xuất phát ngay.

Bùi Tam ra lệnh một tiếng, rồi sau đó ba người Bùi Tam, Lý Triều, Ô Hầu liền xé gió lướt đi, bay về phía Thanh Châu.

Trong quân doanh của ba đạo quân Thanh Châu, Thần Vệ Quân, Tuyết Liên quân, mặt trời đã lên cao rồi. Một lưu quang xám đục từ trên trời giáng xuống, đáp thẳng tới chỗ đình viện của Bùi

Hạo. Chính là ba người Bùi Tam, Lý Triều và Ô Hầu.

Trong đình viện, Thiên Thần Tô Mông Đặc và Tuyết Liên giáo chủ cũng đã tới rất nhanh.

- Ta cần nói vài việc.

Bùi Tam nhìn quanh những người ở đây. Năm người Tô Mông Đặc, Bùi Tuyết Liên, Bùi Hạo, Lý Triều, Ô Hầu đều lắng nghe.

- Từ hôm nay trở đi, Hô Hòa không còn là khách khanh của Thiên Thần cung nữa.

Bùi Tam vừa mở lời, lập tức làm bọn người Bùi Tuyết Liên, Bùi Hạo chấn động, nhưng Bùi Tam lại nói tiếp:

- Lần này Thiên Thần cung ta nam hạ tiến công Dương Châu. Hô Hòa khẳng định sẽ đứng ở chiến tuyến với Nguyên Tông. Do đó...

- Tiểu Liên, Tô Mông Đặc!

Bùi Tam trịnh trọng nói.

- Cha!

- Cung chủ!

Bùi Tuyết Liên và Tô Mông Đặc đều cung kính nghe lệnh.

- Quân đội đóng tại đây tạm thời bất động. Về phần việc tập kết tám mươi vạn đại quân ở Thanh Châu, từ bây giờ lập tức đình chỉ lệnh tập kết. Đồng thời phải tung hỏa mù, để tám mươi vạn đại quân an bài thành việc đổi nơi đóng quân, coi như điều quân trong nội bộ rất bình thường. Tô Mông Đặc, việc này ngươi giúp cho Tiểu Liên, cần phải làm cho tốt.

- Cha, ngươi yên tâm. Bây giờ Thanh Châu chính là đang chỉnh

biên. Việc đổi nơi đóng quân phỏng chừng không ít tông phái vẫn chưa phát hiện ra chúng ta muốn tập kết tám mươi vạn quân đội đâu. Cho dù có hoài nghi, tuyệt đối cũng sẽ không phát hiện ra.

Bùi Tuyết Liên tự tin nói.

Dù sao, bây giờ việc tập kết cũng vừa mới bắt đầu. Nếu đã tập kết được nửa tháng, muốn che dấu cũng không thể che dấu được.

- Ừm.

Bùi Tam gật đầu.

- Huyết Liên Quân, Đồ Nguyên Vệ, Thần Vệ Quân mặc dù đều tập kết tại đây, nhưng hơn mười vạn người cũng sẽ không khiến cho các đại tông phái chú ý. Tạm thời như thế... Từ hôm nay trở đi, việc tiến công Dương Châu hết thảy tạm dừng. Phải để cho người trong thiên hạ đều cho rằng chúng ta đang muốn quản lý tốt Thanh Châu, U Châu đã.

- Cha, người sao...

Bùi Tuyết Liên khó hiểu.

- Ngươi đừng quan tâm tới cái này.

Bùi Tam nhíu mày nói:

- Còn nữa, từ hôm nay trở đi, chức Thánh nữ Tuyết Liên Giáo cũng huỷ bỏ.

Bùi Tuyết Liên giật mình:

- Cha nói Tiểu Quân à?

- Ừ. Hủy bỏ Thánh nữ.

Bùi Tam tiếp tục ra lệnh:

- Tin tức này được truyền bá công khai. Còn nữa, ba vị khách khanh của Thiên Thần cung đổi thành hai vị khách khanh. Chuyện Hô Hòa trở mặt với Thiên Thần cung ta lặng lẽ cho một vài thân vệ cố ý thảo luận. Hơi truyền bá chút đỉnh ra ngoài. Chắc chắn thám tử các đại tông phái có thể tra được.

Mấy người ở đây đều khẽ gật đầu.

" Hô Hòa..."

Bùi Tam thầm nhủ trong lòng: "Ngươi nghĩ rằng sau lưng ngươi có con bất tử Phượng Hoàng là ta sẽ không dám động vào ngươi à? Cũng tốt... bây giờ ta tạm dừng tiến công Dương Châu. Còn tin tức ngươi trở mặt với Thiên Thần cung ta sẽ truyền ra, hơn nữa Lý Quân bị mất chức Thánh nữ. Các đại tông phái khẳng định sẽ biết được rất nhanh thôi."

" Vũ Hoàng môn có thù tất báo. Lúc trước còn lo Thiên Thần cung ta, do đó không dám trả thù ngươi."

" Nhưng ngươi và Thiên Thần cung ta đã quyết liệt. Bây giờ, Thiên Thần cung ta lại chưa tấn công Dương Châu. Vũ Hoàng môn tuyệt đối không ngại đi giết ngươi, cướp lấy Hồng Thiên Thần Giáp."

" Bất tử Phượng Hoàng tới đây thì sao?"

" Một con yêu thú hư cảnh không hiểu tiếng người, làm sao biết được chỗ huyền bí chứ." Bùi Tam hầm hừ: "Ngươi đã lựa chọn đối địch với ta, vậy lo mà ứng phó với công kích đợt đầu đi. Nếu đến cả việc chống đỡ lại cũng không thể làm được, vậy ngươi cũng không có tư cách trở thành bệ đỡ cho ta thành đạo được."

Liên tiếp mấy chiêu mượn đao giết người...

Chỉ đêm khuya ngày hôm sau.

Rào!

Rất nhiều bồ câu đưa thư từ Thanh Châu, đã bay vào giữa Vũ Hoàng môn. Không bao lâu sau, lúc nửa đêm về sáng, đã có người lập tức ly khai Vũ Hoàng môn, ra khỏi Vũ Thành, đi tới dãy núi Hùng Hạt Tử ở ngoài Vũ Thành tìm đến chỗ cường giả hư cảnh của Vũ Hoàng môn, dâng lên những mật tín vừa nhận được...

Ở phương bắc xa xôi, trên Bắc Hải cuộn sóng khôn cùng vô bờ.

- Rào rào...

Sóng biển dập dờn, chỉ thấy ánh mặt trời mờ ảo nổi lên những vảy vàng lấp lánh ngoài khơi xa. Từ xa xa ẩn ẩn có một luồng hào quang như ảo ảnh đang chạy từ ngoài khơi, nhanh chóng tới gần.

'Hả? '

Lưu quang dừng lại, hóa thành một bóng người. Lão giả lưng hùm vai gấu, thân mặc áo trắng như tuyết, đầu đội một cái mũ nỉ, trên người hắn đang vác một thanh chiến đao đầu sói khổng lồ.

" Không ngờ ta ly khai Đoan Mộc Đại Lục, lướt sóng mà đi, một đường về phía nam. Nghe nói cường giả hư cảnh ở Cửu Châu Đại Địa rất nhiều. Lần này ly khai Đoan Mộc Đại Lục làm tâm tình của ta rất kích thích. Thật không ngờ lại có thể làm ta ngộ thêm một đạo. Bây giờ chỉ cách hư cảnh đại thành có một thành cuối cùng thôi."

Lão giả lưng hùm vai gấu chân đạp sóng, nhưng không hề chìm xuống nước, nhìn về phía nam: "Ừm, dựa theo lời Thanh Sơn lão đệ nói, Đoan Mộc Đại Lục và Cửu Châu cách xa trên mười vạn dặm. Bây giờ ta cũng mới đi được non nửa. Phía trước có hòn đảo, tới đó nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi sẽ đi tiếp."

Hải dương rộng lớn.

Đối với cường giả hư cảnh thì việc đạp sóng lướt đi cũng như giẫm trên đất bằng thôi. Nhưng đi xa như vậy thì cũng cảm thấy thấy tinh thần mệt nhọc. Cần phải nghỉ ngơi.

- Hả?

Khi tới gần hoang đảo phía trước, trên mặt lão giả vác chiến đao đầu sói khổng lồ lộ ra chút ngạc nhiên: "Ủa, trên đảo lại có khí tức của con tiểu Thanh bất tử Phượng Hoàng cường đại bên người Thanh Sơn. Cạnh nó còn có một khí tức cường đại kinh người."

U...

Một thanh âm vang dội từ trong hoang đảo xuyên thấu tận trời cao. Hắn phát hiện ra bất tử Phượng Hoàng, bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh cũng phát hiện ra hắn.

Vèo!

Một luồng hỏa quang từ trong hoang đảo bay tới, rồi sau đó dừng lại trước người lão giả này, ngọn lửa bốc rừng rực trôi nổi giữa không trung.

- Ha ha... Lâu rồi không gặp.

Lão giả ha ha cười nói:

- Ngươi đã mời ta, ta đương nhiên phải tới chỗ ngươi làm khách rồi.

Đoạn lão giả theo bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh cùng tiến vào Đảo Phượng Hoàng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 28

Chuẩn Bị Chiến Tranh!

Tại Nghi thành, trong phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Phía nam Dương Châu, cho dù là vào buổi chiều tiết đầu thu, trời vẫn oi bức như mùa hè. Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng lúc này một mình lặng lẽ đứng cạnh hồ nước trong nội viện, lão đã đứng cả canh giờ rồi.

'Chẳng biết ông trời có thể giúp cho Quy Nguyên Tông ta tránh được đại kiếp nạn này không! ' Gia Cát Nguyên Hồng thầm nhủ.

Ở Cửu Châu Đại, mỗi khi có một nhân vật hào kiệt tuyệt đối quật khởi, bình thường đều sẽ đưa đến những trận gió tanh mưa máu. Lần này Thiên Thần cung quật khởi, quả là một kiếp nạn chấn động cả Cửu Châu Đại Địa. Không biết bao nhiêu tông phái cổ xưa sẽ bị tiêu diệt vì kiếp nạn lần này.

'Thanh Sơn. ' Gia Cát Nguyên Hồng lặng lẽ đợi.

Đột nhiên 'Vèo! '

Một luồng lưu quang mang theo trận kình phong quét qua luyện võ trường trong nội viện, làm bụi bốc lên mù mịt.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn lại, người vừa tới chính là hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cưỡi trên Lục Túc Đao Trì. Nhưng vừa thấy vẻ mặt đồ đệ 'Đằng Thanh Sơn' mà lão kiêu

hãnh nhất, Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy có điều bất ổn.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều nhảy xuống khỏi lưng Đao Trì, cả hai cùng đi tới.

- Qua đây, qua bên này ngồi.

Gia Cát Nguyên Hồng dẫn Đằng Thanh Sơn tới một cái bàn cạnh đình viện.

- Thanh Sơn, con đi Thiên Thần cung. Vậy cung chủ Thiên Thần cung rốt cuộc nói như thế nào?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn trong lòng khổ sở. Hắn đương nhiên biết niềm hy vọng của sư phụ. Đáng tiếc, mình lại làm sư phụ thất vọng. Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Sư phụ, Thiên Thần cung ẩn nhẫn mấy trăm năm cũng chỉ để bộc phát lần này! Con tới khuyên bảo Bùi Tam, nhưng cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam căn bản không nghe con.

- Lão ta không phải còn thiếu con một cái ơn và một lần hậu tạ sao?

Gia Cát Nguyên Hồng sớm đã có chuẩn bị, nên chỉ biết cau mày.

- Lão nói, một cái ơn và một lời hậu tạ chỉ có thể để lại một quận,. Hơn nữa, chỉ có thể là Sở quận ở tít phương bắc, Nam Man quận ở tít phía nam.

Đằng Thanh Sơn nhăn trán vẻ bực dọc:

- Nói cách khác, nếu đáp ứng Quy Nguyên phải di chuyển ly

khai khỏi Giang Ninh.

Vù!

Gia Cát Nguyên Hồng đứng bật dậy, thân thể không khống chế được khẽ run lên.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Mình có lẽ có cảm tình với Quy Nguyên Tông, nhưng tuyệt đối không thể sâu sắc như sư phụ. Mình coi trọng Quy Nguyên Tông là coi trọng một vài bằng hữu trong Quy Nguyên Tông, như em rể Gia Cát Vân con trai của Gia Cát Nguyên Hồng. Cũng vì hắn cảm thấy có lỗi với Thanh cô nương, cùng với những huynh đệ Hắc Giáp quân kề vai sát cánh chiến đấu lúc trước.

Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng thì khác!

Gia Cát gia tộc là một gia tộc cổ xưa nhất Quy Nguyên Tông. Bao nhiêu thế hệ truyền thừa rồi. Đệ tử Gia Cát gia tộc và Quy Nguyên Tông hoàn toàn hòa với nhau. Còn Gia Cát Nguyên Hồng thì từ bé đã được bồi dưỡng, bây giờ là gia chủ của Quy Nguyên Tông. Có thể nói, vì Quy Nguyên Tông lão có chết cũng nguyện ý!

- Ta không có việc gì đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng nói trầm trầm, nhưng sắc mặt lại rõ ràng hơi nhợt đi.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng lại nói.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận lắng nghe.

- Ý của tên Bùi Tam là nếu Quy Nguyên Tông chúng ta muốn ở lại quận Giang Ninh, muốn bảo trụ được lãnh thổ ở quận Giang Ninh, chỉ có một con đường – đánh, đúng không?

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn hơi chần chờ, sau đó gật đầu thật mạnh:

- Đúng!

- Nếu đánh, chắc chắn được mấy thành?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Muốn đánh tan Thiên Thần cung thì khó lắm.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Nhưng con phỏng chừng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bây giờ cũng sắp học xong tuyệt kỹ của mẫu thân nó rồi. Cũng sắp tới đây! Cho dù bắt đầu chiến tranh mà Tiểu Thanh vẫn chưa tới, con cũng sẽ cưỡi Đao Trì đi đi Đảo Phượng Hoàng mời Tiểu Thanh, thậm chí còn cả mẫu thân nó tới giúp.

- Dù có Tiểu Thanh cũng khó mà đánh bại được Thiên Thần cung. Nhưng việc bảo trụ Quy Nguyên Tông thì nắm chắc chín thành.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Nếu mẫu thân nó tới, có thể đánh bại được Thiên Thần cung! Việc bảo trụ Quy Nguyên Tông tuyệt đối không thành vấn đề.

Đằng Thanh Sơn nói rất có lực.

Gương mặt tái nhợt của Gia Cát Nguyên Hồng có vẻ dãn ra.

Gia Cát Nguyên Hồng Vươn tay vỗ nhẹ vào vai Đằng Thanh Sơn, giọng trầm xuống:

- Có thể có nắm chắc chín thành thì còn muốn gì nữa chứ? Đã như vậy, Thanh Sơn, chúng ta cũng nên nghênh chiến đi!

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng bốc lên ngọn lửa, ngọn lửa tràn ngập chiến ý.

- Lần này làm con thiệt thòi quá.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Bên bờ gió tanh mưa máu, Cửu Châu Đại Địa có thể sẽ có không ít tông phái bị tiêu diệt. Nhưng đồng dạng trong lúc chiến tranh cũng sẽ có những anh hùng hào kiệt không ngừng quật khởi thành danh. Thời điểm này cũng sẽ có những tông phái nhân cơ hội này quật khởi.

Kiếp nạn đã tới, có người bị diệt, có người phát triển.

Tùy người!

Kiếp nạn lần này Quy Nguyên Tông có Đằng Thanh Sơn!

Từ ngày đó, cả Quy Nguyên Tông bắt đầu âm thầm tiến hành chuẩn bị. Quy Nguyên Tông là một tông phái cổ xưa có ngàn năm lịch sử, là tông phái ở trung tâm Dương Châu giàu có, hơn nữa còn khống chế mỏ Tử kim, nhân lực vật lực Quy Nguyên Tông quả là phi thường mạnh mẽ.

Một khi tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, cơ hồ mỗi một thành trên cả Dương Châu, thậm chí một vài sơn trang đều có thám tử của Quy Nguyên Tông.

Quy Nguyên Tông đã chuẩn bị xong tất cả!

Nếu nói cả Cửu Châu Đại Địa, người bây giờ sợ hãi Thiên Thần cung nhất, không nghi ngờ gì chính là Thanh Hồ Đảo!

Sau khi tiêu diệt Hồng Thiên Thành, mọi người chỉ nghĩ một chút là có thể biết, Thiên Thần cung một khi muốn khuếch trương, chỉ có cách đánh về phương nam, tiến công Dương Châu. Còn Dương Châu chính là địa bàn của Thanh Hồ Đảo. Tuy nói Quy Nguyên Tông cũng là ở Dương Châu, nhưng dù sao Quy Nguyên Tông vẫn còn ở sâu trong Dương Châu.

Cho dù Thiên Thần cung khai chiến, e rằng cũng phải đánh mấy tháng thì đại quân Thiên Thần cung mới có thể đánh tới Giang Ninh, nơi cách biên giới phía bắc gần hai ngàn dặm.

Thanh Hồ Đảo ở trên Kiếm Nhận Sơn.

Vì bây giờ đang ở thời kỳ rất gay go, do đó quyền lực cả Thanh Hồ Đảo đều chuyển về Kiếm Nhận Sơn. Đến cả đảo chủ Thanh Hồ Đảo Thiết Phiền, cũng ở lại Kiếm Nhận Sơn xử lý các loại tin tức tình báo.

Hạt Tử Kiếm Thánh là người đầu tiên biết những tin tình báo có liên quan với Thiên Thần cung.

Nói về số lượng nhân viên tình báo, mức độ bao phủ của Thanh Hồ Đảo thì mạnh hơn Quy Nguyên Tông nhiều. Do đó, tin tình báo cũng chi tiết hơn.

- Vù.

Thiết Phiền nhìn tờ tin trong tay, thở phào một hơi.

- Thiết Phiền, Thiên Thần cung sắp dụng binh rồi à?

Gần đó Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên hỏi.

Thiết Phiền ngồi ở dưới đình đang vô số tin tình báo, quay đầu lại cười nói:

- Sư tổ, mấy hôm trước chúng ta nghi là Thiên Thần cung sắp dụng binh, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải. Chúng ta nghi hai đội quân, nhưng họ cũng chỉ là đổi nơi đóng quân và chỉnh biên rất bình thường. Ít nhất, biên giới bây giờ không có quân đội tập kết!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng thở phào một hơi.

Thiên Thần cung muốn đánh Dương Châu, vậy tối thiểu cũng phải tập kết quân đội ở biên giới. Bây giờ căn bản không thấy quân đội tập kết, đương nhiên bất tất phải lo lắng.

- Đúng vậy, đại quân thảo nguyên Thiên Thần cung đã từ từ lui về đại thảo nguyên. Xem ra, Thiên Thần cung tiêu diệt Tiêu Dao Cung, Hồng Thiên Thành xong cũng đau đớn ê ẩm. Phải nghỉ ngơi để lấy lại sức, từ từ quản lý Thanh Châu, U Châu.

Thanh âm khàn khàn của Hạt Tử Kiếm Thánh vang lên.

- Nhưng Thiết Phiền, con ngàn vạn lần không thể sơ ý. Bây giờ chúng không động thủ, nhưng tương lai sẽ động thủ, lúc đó còn đáng sợ hơn. Do đó phải dò xét mọi động tĩnh của Thiên Thần cung. Thanh Hồ Đảo ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

- Sự tồn tại của Thiên Thần cung tựa như một tòa núi lớn ầm ầm ép tới, làm Thanh Hồ Đảo không dám buông lỏng.

Hai đại tông phái ở Dương Châu đều khẩn trương, nhưng Vũ Hoàng môn, môn phái cổ xưa nhất Cửu Châu Đại Địa lại chẳng khẩn trương chút nào. Các đệ tử vẫn tiêu sái tự tại như lúc trước, có vẻ rất thong dong.

Theo họ, Thiên Thần cung cường đại thì đã sao? Có khi nào dám tấn công Vũ Hoàng môn không chứ?

Tất cả đệ tử Vũ Hoàng môn đều có sự tự tin mù quáng.

Ngoài Vũ Thành, sâu trong Hùng Hạt Tử sơn mạch.

- Hống!

Những con hắc hùng, có con là hắc hùng khổng lồ đã trưởng thành cao tới hai trượng, hoặc có con tiểu hắc hùng dáng điệu thơ ngây, cả đám đang đi lại, hoặc leo trèo, đùa giỡn chung quanh mười cung điện. Giữa những con hắc hùng, thi thoảng có một vài tuấn nam mỹ nữ đi lại.

Tại đây dã thú và con người rất thân thiện.

Giữa thánh điện cao nhất trong hơn mười cung điện.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ như một luồng gió ập vào tầng thứ bảy của thánh điện, lướt nhanh theo thang lầu, chẳng mấy chốc đã lướt đến tầng thứ bảy.

- Sư bá thật sự quá cẩn thận. Hai ngày trước, tin tình báo đều nói là Thiên Thần cung đã bỏ tên của Kinh Ý ra khỏi vị trí khách khanh. Sư bá vẫn còn lo…

Vũ Đồng Hải cảm thấy bất mãn, nhưng lúc bay đến tầng thứ bảy, mặt y lập tức hiện ra nụ cười, không dám biểu hiện tí bất mãn nào.

Tầng thứ bảy. Đây là nơi tĩnh tu của Hoàng Thiên Cần, người có bối phận cao nhất Vũ Hoàng môn.

- Ngồi đi.

Cường giả hư cảnh Hoàng Thiên Cần trông trẻ măng, mặc áo vàng, mái tóc bạc ở thái dương, đang khoanh chân ngồi, lạnh nhạt mở miệng.

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải nhìn nhau, rồi đều ngồi xuống.

- Điều tra rõ rồi chứ?

Hoàng Thiên Cần hỏi.

- Vâng!

Vũ Đồng Hải gật đầu báo cáo:

- Sư bá, hai ngày trước tình báo không rõ, bây giờ đã hoàn toàn xác định rồi. Kinh Ý có thể do tính tình quá cứng đầu, nên đã chống lại cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam, khiến cho Bùi Tam giận dữ. Bùi Tam triệt mất vị trí khách khanh, thậm chí còn bỏ vị trí Thánh nữ của thê tử Kinh Ý là Lý Quân.

- Hả?

Hoàng Thiên Cần khẽ gật đầu.

- Không biết vì chuyện gì mà Kinh Ý chống lại Bùi Tam nhỉ?

- Chẳng biết.

Vũ Đồng Hải lắc đầu, rồi lập tức cười.

- Nhưng sư tổ, Bùi Tam là cường giả động hư và cũng là cung chủ Thiên Thần cung. Khẳng định hắn rất cao ngạo... Lần trước tên Kinh Ý đoạt được hai bộ thần giáp, nhưng lại lấy bộ tốt cho mình, đưa bộ kia cho Thiên Thần cung. Điều đó khẳng định khiến cho Bùi Tam không vui. Với cá tính Kinh Ý, việc song phương trở mặt cũng không lạ.

- Sư bá, hai bộ thần giáp đó vốn nên phải thuộc về Vũ Hoàng môn.

Liễu Hạ cũng trầm giọng tiếp lời:

- Nếu không có Kinh Ý truy đuổi, Lục Nhĩ Toản Địa Thử mang theo Vưu Thạch Kim tới, tự nhiên rơi vào tay chúng ta rồi. Đáng

hận, Kinh Ý thân là cường giả hư cảnh lại không có sĩ diện. Dám nói là không tìm được thần giáp.

Trên mặt Hoàng Thiên Cần lộ ra nụ cười lạnh, nhẹ giọng nói:

- Đoạt bảo của Vũ Hoàng môn ta, tuyệt không thể buông tha.

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cũng đồng ý.

- Không động thủ thì thôi.

Giọng Hoàng Thiên Cần lạnh buốt:

- Nếu động thủ, nhất định phải để Kinh Ý hào vô lực hoàn thủ, giết chết ngay.

- Tên Kinh Ý này có con yêu thú giỏi về phi hành và khoan đất. Các ngươi có phương pháp ứng phó không?

Hoàng Thiên Cần nhìn hai người.

Vũ Đồng Hải nheo mắt, tự tin:

- Sư bá, con có phương pháp nắm chắc mười thành có thể diệt trừ được Kinh Ý, đoạt được Hồng Thiên Thần Giáp.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 29

Khắp Nơi Tụ Tập

Chương hai mươi chín: Khắp Nơi Tụ Tập.

- Ồ, nói nghe xem nào?

Hoàng Thiên Cần sáng mắt lên. Muốn giết Kinh Ý không phải là việc dễ dàng.

Vũ Đồng Hải mỉm cười nói:

- Sư bá, muốn giết Kinh Ý, để Kinh Ý không đường chạy thoát, thứ nhất cần phải có Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Nhĩ Toản Địa Thử,.

- Không được.

Hoàng Thiên Cần lắc đầu:

- Chúng ta có thể mời Lục Nhĩ Toản Địa Thử tới. Nhưng... Liệt Phong chỉ sở trường phi hành, Lục Nhĩ Toản Địa Thử lại chỉ sở trường khoan đất. Chúng chỉ sở trường có một thứ, còn nghe nói yêu thú Đao Trì của Kinh Ý thiện nghệ cả hai. Nếu đầu tiên nó dựa vào phi hành bỏ rơi Lục Nhĩ Toản Địa Thử, loanh quanh với Liệt Phong Long Chuẩn một chút, đợi đến khi bỏ rơi được Lục Nhĩ Toản Địa Thử xong, con yêu thú Đao Trì này khoan đất chạy trốn thì Liệt Phong Long Chuẩn cũng không có biện pháp truy theo được.

Cái lợi hại của Lục Túc Đao Trì chính là ở điểm này.

Sở trường cả hai phương diện.

Cũng có thể là trước hết nó khoan đất chạy trốn thi với Lục Nhĩ Toản Địa Thử, căn bản không để Liệt Phong Long Chuẩn nhận thấy chúng ở đâu, sau đó chui ra ngoài, nhanh chóng bay đi.

- Sư bá, ha ha, con còn chưa nói xong. Giết Kinh Ý, thứ nhất phải có Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Nhưng nếu con yêu thú Đao Trì đó trợ giúp Kinh Ý, chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức. Do đó chúng ta còn phải mời một người nữa.

Vũ Đồng Hải mỉm cười:

- Thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ!

- Ồ, ngươi nói là...?

Hoàng Thiên Cần sực nghĩ ra.

Liễu Hạ bên cạnh cũng gật đầu nói:

- Đúng, con yêu thú hoàn hảo Đao Trì trợ giúp tên Kinh Ý, đích xác chúng ta không thể giết Kinh Ý được. Do đó, chỉ có thể trước hết giết Đao Trì, hoặc trước hết đả thương Đao Trì, sau đó mới giết Kinh Ý.

Thật sự cường giả hư cảnh và cường giả động hư trên Cửu Châu Đại Địa có phương pháp khiến yêu thú hư cảnh bị thương.

Tốc độ không đuổi kịp, thì dựa vào viễn công!

Nếu là cường giả động hư, thì cường giả động hư sẽ vận dụng thế giới lực của mình, lực công kích vốn lại rất mạnh, dù có sử dụng ám khí thì vẫn giữ nguyên uy lực. Nếu cường giả hư cảnh sử dụng ám khí, e rằng khó làm bị thương yêu thú hư cảnh. Nhưng cường giả động hư lại khác. Lúc trước Thiên Thần cung cung chủ,

Bùi Tam, dựa vào tuyệt kỹ phi đao, một đao đã cắt đứt một cây thiết đồng trong tay Vưu Thạch Kim.

Có thể chấn đứt được binh khí trong tay cường giả hư cảnh đại thành, cũng phải biết uy lực đáng sợ như thế nào!

Sau đó lại dựa vào phi đao đánh bị thương Lục Nhĩ Toản Địa Thử, làm cho Lục Nhĩ Toản Địa Thử chạy chậm lại.

- Cường giả động hư rất khó mời. Nhưng thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ thì chúng ta vẫn có thể mời được.

Vũ Đồng Hải tự tin nói tiếp.

- Uy lực của thần tiễn Thân Công Đồ, đặc biệt là 'Phá Hư tiễn', thì đến cả cường giả động hư cũng phải cẩn thận. Cho dù là yêu thú hư cảnh cũng có thể một tiễn bị bắn xuyên thân!

Uy lực Phá Hư tiễn cực kỳ đáng sợ.

Lúc trước Đằng Thanh Sơn dựa vào Khai Sơn Thần Phủ mới ngăn cản được một tiễn, nhưng vẫn bị chấn động đến mức bị ném văng ra sau hai dặm, sau đó va vào tường thành thành một cái lỗ thủng to rồi mới dừng lại được. Hai tay Đằng Thanh Sơn đều chấn động đến mức đổ máu. Có thể tưởng tượng được uy lực của Phá Hư tiễn ghê gớm như thế nào.

- Có Thân Công Đồ ra tay thì dễ dàng hơn.

Hoàng Thiên Cần nở nụ cười.

- Không phải dễ dàng, mà là tuyệt đối có thể hoàn thành.

Vũ Đồng Hải cười ha ha nói.

- Ta nghe nói yêu thú Đao Trì sở trường né tránh, từng phi hành cực nhanh, một hóa thành hai?

Hoàng Thiên Cần hỏi.

- Sở trường né tránh thì sao?

Vũ Đồng Hải trong lòng sớm đã chuẩn bị, liền nói đĩnh đạc:

- Sư bá, nếu Thân Công Đồ đứng ở xa bắn tên, đương nhiên không nắm chắc mười phần bắn chết hoặc bắn bị thương yêu thú Đao Trì. Nhưng, ở khoảng cách gần, Thân Công Đồ làm sao lại không thể bắn trúng chứ?

Tốc độ Phá Hư tiễn rất kinh người, bình thường cho dù một hai dặm cũng chỉ trong nháy mắt là tới rồi.

- Đến lúc đó, để Thân Công Đồ đứng trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn bay tới, nhanh chóng áp sát Đao Trì. Cách nhau vài chục trượng thì với tốc độ của Phá Hư tiễn, tuyệt đối yêu thú Đao Trì không tránh thoát được đâu.

Đồng Hải tự tin cười nói...

- Đao Trì nếu chui xuống đất, để Thân Công Đồ leo trên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử truy theo. Tóm lại, Đao Trì không đường nào chạy trốn được.

Liễu Hạ gật đầu chêm thêm, đồng thời nhìn thiếu niên áo vàng Hoàng Thiên Cần,.

Hoàng Thiên Cần cũng hài lòng nở nụ cười.

Hai đại yêu thú phối hợp với thiên hạ đệ nhất thần tiễn, tuyệt đối có thể thành công.

- Được!

Hoàng Thiên Cần đứng lên, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng vội đứng lên.

- Liễu Hạ, ngươi biết thú ngữ, mang theo Long Diễm Quả đi Nhung Châu, tìm Lục Nhĩ Toản Địa Thử, mời nó hỗ trợ một chuyến. Nhất định phải mời cho được.

Hoàng Thiên Cần trịnh trọng hạ lệnh.

- Sư bá yên tâm, Lục Nhĩ Toản Địa Thử và con giao tình thâm hậu, lần này lại là đi đối phó với con yêu thú Đao Trì. Lục Nhĩ Toản Địa Thử có cừu oán với yêu thú Đao Trì, nhất định sẽ ra tay.

Liễu Hạ mỉm cười.

- Ừm.

- Đồng Hải!

Hoàng Thiên Cầm nhìn Vũ Đồng Hải:

- Việc đi Xạ Nhật Thần Sơn mời Thân Công Đồ, ta giao cho ngươi. Thân Công huynh đệ ở Xạ Nhật Thần Sơn có tiễn pháp đều là thiên hạ số một số hai cả. Nhưng trong hai huynh đệ, lão đại Thân Công Đồ mạnh hơn một chút.

- Vũ Hoàng môn ta mời hắn, là việc hắn muốn tìm cũng tìm không thấy. Làm sao dám không đến?

Trên mặt Vũ Đồng Hải đầy ngạo khí.

- Việc này không nên chậm trễ, bây giờ hai ngươi lập tức xuất phát.

Hoàng Thiên Cần ra lệnh một tiếng.

Hai đại cường giả hư cảnh Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ lúc này lập tức ly khai.

Tốc độ làm việc của Vũ Hoàng môn cực nhanh. Chỉ sau khi Liễu Hạ ly khai vẻn vẹn mấy canh giờ, hắn đã mang Lục Nhĩ Toản

Địa Thử trở lại, từ trên trời cao vạn trượng đáp xuống giữa "Hùng Hạt Tử sơn mạch".

Sau núi Hùng Hạt Tử có một khoảng đất trống. Hoàng Thiên Cần mặc áo vàng cười cười nhìn Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Liễu Hạ vừa đáp xuống.

- Hống...

Lục Nhĩ Toản Địa Thử vừa rơi xuống đất, liền phát ra một tiếng gầm thân thiết.

Hoàng Thiên Cần, cũng há mồm phát ra một tiếng gầm.

Một người một yêu thú trò chuyện với nhau vài câu.

Loại thú ngữ này, đối với thường nhân thì cần có thiên phú. Trong trăm vạn người bình thường cũng khó có thể tìm được một người học được thú ngữ. Nhưng, đối với cường giả hư cảnh thì chỉ cần một cường giả hư cảnh nguyện ý hao phí thời gian đi học, đồng thời có người nguyện ý dạy, cơ hồ ai cũng có thể học được cả.

Vì sao!

Bởi vì việc phát âm thú ngữ và ngôn ngữ con người trên bản chất là khác nhau. Do đó người bình thường sẽ cảm thấy không tự nhiên. Căn bản không nghe được, dường như chỉ là một tiếng gầm, rốt cuộc có gì khác nhau đâu.

Họ không hiểu. Cho dù hiểu, nhưng bản thân cũng không thể khống chế được mức độ giọng nói, nên không thể phát âm thú ngữ một cách chính xác.

Nhưng cường giả hư cảnh lại khác!

Cường giả hư cảnh có thể truyền âm, có thể nghe được thanh

âm trong khu vực, chính là dựa vào cảm ứng sóng âm. Họ có thể cảm ứng rõ ràng được mỗi một chấn động, sau đó lập lại đúng theo những chấn động này, sinh ra sóng âm bên tai đối phương. Đây là thủ đoạn truyền âm của một cường giả hư cảnh, tự nhiên họ cũng có thể cảm ứng được thú ngữ! Cảm ứng được rõ ràng từng câu, từng tiếng thú ngữ khác nhau.

Do đó, cường giả hư cảnh mà học tập thú ngữ thì ít khó khăn hơn.

Nhưng phải có người dạy!

Các đại tông phái đều coi người biết thú ngữ là chí bảo, sao lại truyền ra ngoài? Như Doanh thị gia tộc mãi cho tới bây giờ vẫn không có lấy một người nào biết thú ngữ.

- Thương thế của Lục Nhĩ Toản Địa Thử xem ra đã khôi phục rồi.

Hoàng Thiên Cần cười nhìn nhìn Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

- Tốc độ yêu thú khôi phục thương thế nhanh hơn so với chúng ta nhiều.

Liễu Hạ cười đáp.

- Nó biết lần này sẽ đối phó với nhân loại và yêu thú lúc trước đuổi giết nó, nên chẳng nói năng gì, cũng không đòi nhiều long diễm quả hơn. Thu lấy mấy thứ long diễm quả con tặng, rồi theo con tới đây luôn.

- Bây giờ, chỉ cần đợi Đồng Hải thôi.

Hoàng Thiên Cần lẳng lặng chờ đợi.

Thiên hạ đệ nhất thần tiễn "Thân Công Đồ", hiển nhiên khó mời hơn một chút. Khoảng hơn một canh giờ, Vũ Đồng Hải mới

trở lại dãy núi Hùng Hạt Tử.

- Tới rồi.

Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Chỉ thấy hai luồng lưu quang từ phía chân trời bay tới, lóe lên một đường cong, rồi dừng lại trước mặt hai người Hoàng Thiên Cần. Chính là Vũ Đồng Hải và Thân Công Đồ tóc đen mặc áo da thú, vác một cái cung thần.

- Thân Công huynh!

Hoàng Thiên Cần cười, bước tới nghênh đón.

- Ha ha, Hoàng huynh!

Thân Công Đồ bước lại gần, cười nói:

- Vũ Hoàng môn các ngươi không động thì thôi, đã động nhất định rất kinh người. Tên Kinh Ý có con yêu thú Đao Trì là khó vây nhất. Lần trước ta và Thiết hạt tử liên thủ, thế mà chẳng làm gì được tên Kinh Ý đó, cảm thấy luôn bực mình. Lần này, phải nhờ vào Hoàng huynh và Vũ Hoàng môn các ngươi giúp ta bớt giận rồi.

- Lần này chắc chắn giết được Kinh Ý.

Hoàng Thiên Cần cười khẽ nói.

- Sư bá.

Vũ Đồng Hải bên cạnh truyền âm cho Hoàng Thiên Cần:

- Lúc mời Thân Công Đồ, con đã hứa hẹn khá nhiều. Đây là việc nhỏ, nhưng hắn bảo là để đối phó với yêu thú Đao Trì, phải sử dụng tới Phá Hư tiễn. Con hứa là hắn dùng hết bao nhiêu Phá Hư tiễn, Vũ Hoàng môn chúng ta sẽ đền bù lại bấy nhiêu cho hắn.

Luyện chế Phá Hư tiễn cực khó. Ở Xạ Nhật Thần Sơn cũng chỉ có một số lượng Phá Hư tiễn khá ít ỏi.

- Thân Công huynh.

Hoàng Thiên Cần nhìn Thân Công Đồ.

- Hả?

Thân Công Đồ hơi nghi hoặc.

- Lần này huynh đem theo mấy cây Phá Hư tiễn?

Hoàng Thiên Cần mở lời.

- Như bình thường thôi. Ba cây.

Thân Công Đồ cười nói.

- Ba cây là thiếu.

Hoàng Thiên Cần nói:

- Khi chúng ta xuất phát đi giết Kinh Ý, trước hết các huynh về lại Viêm Châu một chuyến. Huynh đem theo vài cây Phá Hư tiễn nữa để ngừa vạn nhất.

- Hoàng huynh, Phá Hư tiễn của ta chính là thiên hạ đệ nhất thần tiễn. Ba cây là đủ rồi. Nếu ba cây mà giết không chết địch nhân, có nhiều hơn cũng vô dụng.

Xem ra Thân Công Đồ không đành lòng bỏ ra quá nhiều bảo bối.

Hoàng Thiên Cần nhướng mày:

- Ta đã bảo là huynh nên đem nhiều hơn. Yên tâm, sau này Vũ Hoàng môn ta sẽ bù đủ Phá Hư tiễn cho huynh.

Vũ Hoàng môn cổ kính giàu nứt đố đổ vách.

- Ha ha, được!

Thân Công Đồ đáp ứng cực kỳ thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: "Được đền bù đủ à? Rất khó kiếm được một lần sử dụng Phá Hư tiễn thoải mái, vậy cứ thoải mái mà dùng đi. Kinh Ý lão huynh, lần này phải xin lỗi ngươi rồi." Thân Công Đồ còn nhớ mình thiệt thòi như thế nào trong trận Giang Ninh quận thành.

Cừu này báo được rồi!

- Bây giờ Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Thân Công huynh đều đã đến.

Hoàng Thiên Cần cười ha ha nói:

- Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công huynh! Ba người các ngươi cùng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, Liệt Phong Long Chuẩn cùng nhau xuất phát. Tin rằng nhất định mã đáo thành công!

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ chính là cường giả hư cảnh đại thành của Vũ Hoàng môn, đều tinh thông Cửu Đỉnh Thiên Thư.

Cùng nắm mười thành lực thiên địa, thông qua tuyệt chiêu trong Thần Điển, hai người Vũ Đồng Hải có thể phát huy gần được mười hai thành lực thiên địa. Đây là phát huy cực hạn của một hư cảnh đại thành.

Cả hai người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, chỉ lấy một đối một cũng đều có thể dễ dàng đối phó với Đằng Thanh Sơn rồi.

Hơn nữa, còn có Liệt Phong Long Chuẩn đã tồn tại từ thời Vũ Hoàng, cùng với thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ phụ trợ,
- Việc này không nên chậm trễ, các ngươi cũng xuất phát ngay đi.

Hoàng Thiên Cần trịnh trọng:

- Ta ở đây chờ các ngươi thành công trở về.

Ba người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ chắp tay cáo biệt, sau đó dẫn Lục Nhĩ Toản Địa Thử, Liệt Phong Long Chuẩn xé gió lướt đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 30

Kiếp Nạn Phủ Xuống

Cao trên mây mù, ánh mặt trời vàng rực chiếu khắp đỉnh núi Xạ Nhật Thần Sơn cao vút trong mây. Thân thể khổng lồ của Liệt Phong Long Chuẩn lơ lửng trên trời, khẽ vỗ hai cánh, bộ lông màu nâu lẫn những sợi màu đen ánh lên dưới nắng mặt trời phát ra màu vàng lợt làm cho người ta lạnh người. Bên cạnh nó, Lục Nhĩ Toản Địa Thử toàn thân đầy gai, cùng với Liễu Hạ vác một thanh chiến phủ, Vũ Đồng Hải vác một thanh lợi kiếm trôi nổi đứng đó, trông oai phong như thần linh.

Vèo!

Một luồng hào quang từ đỉnh núi Xạ Nhật Thần Sơn bay lên, rồi dừng cạnh hai hư cảnh loài người, hai hư cảnh hai yêu thú. Chính là Thân Công Đồ đeo một cây cung thần. Bầu tên sau lưng hắn nạp tới mười sáu mũi tên.

- Ha ha, Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh, ta mang theo sáu cây Phá Hư tiễn. Đến cả loại Liệt Hư tiễn nhất đẳng mà ta cũng đem theo tới mười cây.

Thanh âm Thân Công Đồ vang vọng.

- Xem ra, có Thân Công huynh ra tay, e rằng hai người chúng ta không cần phải ra tay rồi.

Liễu Hạ cũng mỉm cười nói.

Trong mắt Thân Công Đồ lóe lên vẻ tự tin:

- Năm đó Liệt Phong Long Chuẩn là thần thú làm bạn với Vũ Hoàng, tốc độ phi hành thuộc loại thiên hạ đệ nhất trên Cửu Châu. Còn Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng là yêu thú hư cảnh khoan đất đệ nhất ở Cửu Châu. Có chúng phụ trợ..., lại phối hợp với sáu cây Phá Hư tiễn của ta, đừng nói là hư cảnh đại thành, cho dù là cường giả động hư, sáu cây Phá Hư tiễn này nếu không giết được thì cũng phải khiến y trọng thương tới tàn phế! Nếu là hư cảnh đại thành, sáu cây Phá Hư tiễn mà không giết chết được hắn thì ta đây chỉ có nước tự sát, tạ tội với tổ sư Xạ Nhật Thần Sơn cho rồi.

- Thân Công huynh nói đùa rồi.

Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng đều nở nụ cười.

Phá Hư tiễn uy lực kinh người, đại biểu cho vũ khí cực hạn của Xạ Nhật Thần Sơn.

Nó được cường giả hư cảnh trong thiên hạ tôn là "thiên hạ đệ nhất tiễn". Tiễn pháp này chắc chắn có thể uy hiếp tới cả cường giả động hư. Đằng Thanh Sơn cũng từng giao thủ với không ít cường giả hư cảnh, khi chịu công kích toàn lực của đối phương, nhiều nhất hắn cũng chỉ lui về phía sau khoảng vài chục mét. Người có thể khiến hắn lui về sau hai ba chục trượng thì xem như đã rất lợi hại rồi.

Nhưng Phá Hư tiễn lại làm Đằng Thanh Sơn phải bay lùi xa hai dặm, lại đập vào tường thành tới lũng thành.

Uy lực của nó vô cùng đáng sợ!

- Nhưng Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh! các ngươi cũng đều là cường giả đại thành đã tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư. Chỉ một người cũng đủ để giết chết Kinh Ý.

Thân Công Đồ cười nói:

- Lần này, trong ba người chúng ta xem ai giết được Kinh Ý trước, xem ai giết chết con yêu thú cả người đầy đao đó trước.

- Được, để xem ai giết chết trước.

Vũ Đồng Hải cười ha ha.

- Có lẽ là Liệt Phong đó. Liệt Phong còn mạnh hơn chúng ta một chút.

Liễu Hạ cũng cười lớn.

Ba người vừa nói chuyện vừa cười nói rất tự tin.

Ba cường giả hư cảnh cùng với hai yêu thú hư cảnh hóa thành một luồng lưu quang thật lớn bay trên chín tầng trời, lao về phía đông bắc.

*****

“Nghe nói cường giả hư cảnh Kinh Ý và Thiên Thần cung đã đoạn tuyệt rồi? Xem ra Kinh Ý rất trọng thị Quy Nguyên Tông. Ừm, có Kinh Ý ở Dương Châu, thật ra là chuyện tốt đối với Dương Châu ta, cũng ngăn cản một phần lực lực của Thiên Thần cung. Nhưng bất luận như thế nào, trong vùng Dương Châu này, giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo ta nhất định sẽ có một ngày quyết định ai sinh ai tử. Kinh Ý bảo vệ Quy Nguyên Tông, quả là không phải chuyện tốt với Thanh Hồ Đảo ta.”

“Hơn nữa có hắn ở Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo chúng ta muốn điều khiển quân đội thống nhất Dương Châu, ngăn cản Thiên Thần cung xâm lấn cũng khá là phiền toái.”

Sau khi biết Kinh Ý và Thiên Thần cung đã trở mặt, Hạt Tử Kiếm Thánh chẳng biết nên vui hay nên lo nữa.

Đột nhiên.

- Thiết hạt tử!

Một thanh âm sang sảng vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hả?

Hạt Tử Kiếm Thánh cả kinh. Lão rõ ràng cảm giác được trên bầu trời Thanh Hồ Đảo có năm khí tức cường đại, mỗi một khí tức đều không hề yếu hơn Hạt Tử Kiếm Thánh hắn. Thậm chí còn có một luồng khí tức như có vô số lệ mang màu xanh biếc tụ tập, làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy rất khiếp sợ.

"Khí tức đó là của Liệt Phong Long Chuẩn của Vũ Hoàng môn." Hạt Tử Kiếm Thánh kinh hãi.

- Thiết hạt tử! Ngươi mau chuẩn bị đi! Bây giờ ta theo người của Vũ Hoàng Môn đi giết Kinh Ý và con yêu thú đó. Thanh Hồ Đảo ngươi lo mà cấp tốc chuẩn bị đi. Đợi đến khi ta tiêu diệt xong Kinh Ý, ngươi có thể điều quân đạp bằng Quy Nguyên Tông rồi.

Thanh âm vừa rồi lại vang lên bên tai Hạt Tử Kiếm Thánh - Thiết hạt tử! Việc này xem như ngươi thiếu ta một cái ơn.

Hạt Tử Kiếm Thánh vẻ mặt quái dị, bị tin tức vừa rồi làm ngẩn người ra.

Vũ Hoàng môn và Thân Công Đồ liên thủ muốn diệt trừ Kinh Ý?

- Ha ha... Thân Công huynh, ta sẽ nhớ kỹ nhân tình này của ngươi.

Hạt Tử Kiếm Thánh vội truyền âm, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Bây giờ trên trời, ba người hai yêu thú, đã bay ra khỏi phạm vi ba mươi bốn dặm, nhanh chóng bay về phía quận Giang Ninh.

"Muốn diệt Quy Nguyên Tông mấy lần rồi mà không thành

công.”

Hạt Tử Kiếm Thánh kích động vạn phần. “Chính là vì có Kinh Ý ở đó phá hỏng và ngăn trở. Bây giờ, Vũ Hoàng môn ra tay rồi. Ha ha... Vũ Hoàng môn không ra tay thì thôi, khi ra tay nhất định sẽ thành công.”

- Thiết Phiền!

Hạt Tử Kiếm Thánh vội gọi lớn.

- Sư tổ.

Thiết Phiền tĩnh tu gần đó giật mình nhảy lên, vội chạy tới, trong lòng đầy nghi hoặc khó hiểu:

“Sao sư tổ lại cao hứng tới thất thố như vậy?”

- Thiết Phiền, ngươi cấp tốc chuẩn bị một chút. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay có thể xua quân đạp bằng Quy Nguyên Tông rồi.

Hạt Tử Kiếm Thánh hạ lệnh.

- Sư tổ, nhưng Kinh Ý...

Thiết Phiền hơi chần chờ, dù sao hắn đã thất bại không chỉ một lần.

- Ha ha, yên tâm.

Hạt Tử Kiếm Thánh cười vang:

- Qua hôm nay sẽ không còn Kinh Ý nữa rồi!

Không nói chuyện về Thanh Hồ Đảo đang bắt đầu chuẩn bị. Họ chuẩn bị sau khi Kinh Ý chết, sẽ tiêu diệt Quy Nguyên Tông không có cường giả hư cảnh bảo vệ.

Lúc này,... Ba người hai yêu thú dùng họ tốc độ kinh người đã bay vào tới cảnh nội quận Giang Ninh.

- Đi! Đi Nghi thành. Tên Kinh Ý ở Nghi thành.

Vũ Đồng Hải chỉ về phía trước.

- Ha ha! Các vị, cần phải đại khai sát giới rồi.

Ba cường giả hư cảnh đều có vẻ hơi hưng phấn. Trên Cửu Châu Đại Địa, giết một cường giả hư cảnh là việc rất thành công, chứ đừng nói là đi giết một cường giả hư cảnh vẫn có tiếng là không dễ đối phó.

Vèo! Vèo! Vèo!

Lưu quang khổng lồ trong nháy mắt lướt qua phía chân trời, bổ thẳng về phía Nghi thành.

*****

Nghi thành, giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vừa luyện quyền, người đầy mồ hôi, đang cười cười đi đến ngồi bên bờ ao cạnh Lý Quân. Lý Quân ngồi cạnh bờ ao, xinh đẹp như một đóa hoa sen đang nở rộ.

- Luyện xong rồi à?

Lý Quân quay đầu nhẹ giọng cười hỏi.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm, cười xoa xoa bụng Lý Quân - Để ta nghe một chút. Xem thử hài tử của Đằng Thanh Sơn bây giờ đang làm gì... Chậc chậc, ta có thể nghe được mạch đang đập đều. Nhỏ như vậy mà khí tức đã mạnh như vậy rồi. Xem ra, sau này nhất định là mầm non thích hợp với việc luyện nội gia quyền tuyệt đỉnh

rồi.

Một hài tử do một cường giả hư cảnh và một tiên thiên cường giả sinh ra, khí huyết tiên thiên sẽ mạnh hơn trẻ bình thường nhiều.

- Thanh Sơn, chàng dạy con cho tốt, đem quyền pháp dạy cho nó.

Lý Quân cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

- Ừm, đợi sau khi xong những việc này, không còn phải bận rộn với những việc ở đây, đợi sau khi hài tử ra đời, ta sẽ dạy nó chu đáo.

Lúc này, tâm tình Đằng Thanh Sơn rất khó diễn tả. Tận đáy lòng hắn đang dâng lên sự cảm kích khó hiểu. Cảm kích ông trời có thể ban cho hắn một thê tử luôn luôn chăm sóc yêu thương hắn, cũng ban cho hắn một đứa con...

Có những thứ đó đã là đủ rồi.

- Ầm ầm..

Trên bầu trời chợt vang lên tiếng sấm bí hiểm.

- Sắp trở trời rồi à?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời vốn trong xanh thăm thẳm, lúc này thoáng cái đã phủ đầy mây đen, sấm rền đùng đoàng, thi thoảng còn có từng đợt kình phong rít lên.

- Rào rào..

Đến cả mặt nước ao vốn yên lặng cũng cuộn sóng, từng cơn sóng vỗ bờ gây nên những tiếng động lạ tai.

Đột nhiên Đằng Thanh Sơn biến sắc, hắn rõ ràng cảm ứng

được trong khu vực của hắn, ở phía nam, có năm luồng khí tức cường đại đang bay tới Nghi thành với một tốc độ cực cao. Năm luồng khí tức đó, không kể Liệt Phong Long Chuẩn cực mạnh, thì bốn khí tức còn lại cũng đều vượt xa bản thân hắn.

Hơn nữa hắn biết cả năm khí tức này. Trong nháy mắt hắn đã phán định ra thân phận đối phương: Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải Vũ Hoàng môn, cùng với Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ. Còn có con Lục Nhĩ Toản Địa Thử khoan đất cực nhanh, hơn nữa còn cả yêu thú đáng sợ của Vũ Hoàng môn - Liệt Phong Long Chuẩn.

“Không ổn!” Thân thể Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hóa thành một tàn ảnh, đồng thời xuất hiện trên luyện võ trường, vươn tay chụp lấy thanh Khai Sơn Thần Phủ.

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, trong nháy mắt truyền nhập vào phòng Lục Túc Đao Trì. Thật ra khi cảm ứng được năm khí tức cường đại, Lục Túc Đao Trì liền tỉnh lại ngay. Bây giờ nghe Đằng Thanh Sơn gọi một tiếng, nó lập tức gầm khẽ một tiếng, lao thẳng ra khỏi phòng đến luyện võ trường.

- Cái gì...

Lý Quân kinh sợ.

- Tiểu Quân, trước hết muội vào nhà đi.

Đằng Thanh Sơn vội truyền âm.

Đồng thời Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì. May mà bình thường trên người Đằng Thanh Sơn đều mặc Hồng Thiên Thần Giáp gồm cả giày chiến, mảnh che tay, nội giáp. Ngoại trừ mũ trụ và và ngoại giáp, những thứ còn lại hắn đều đã mặc cả trên người, căn bản không phải phí thời gian mặc vào.

- Vũ Đồng Hải lão huynh, ba người các ngươi tới Nghi thành ta làm gì?

Thanh âm vang dội của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt vang lên bên tai ba người Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ đang tới tập kích.

Do tốc độ phi hành của ba người nhanh như gió, nên tiếng cười phát ra vang vọng cả thiên địa.

Cả Nghi thành ai ai cũng đều như run lên trong tiếng cười này.

- Kinh Ý, hôm nay ta tới đây để lấy mạng ngươi!

Vũ Đồng Hải hét lớn một tiếng. Tiếng hét trong nháy mắt vang vọng cả Nghi thành, làm không ít dân chúng trong Nghi thành bị dọa khiếp.

Giữa phủ đệ Đằng Thanh Sơn.

Vốn chín mươi tám thiếu niên đang luyện quyền cùng với Đằng Thú và Tiết Tân đều chấn động.

- Muốn giết Thanh Sơn?

Đang ở tại đây, trong nháy mắt Gia Cát Nguyên Hồng cũng lao ra khỏi phòng, ngửa đầu nhìn trời.

- Ai tới giết Thanh Sơn?

Lý Quân mang thai cũng ngửa đầu nhìn trời, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn. Họ đều hiểu rõ, bây giờ cái tên Kinh Ý, và cái tên Lục Túc Đao Trì được truyền bá là những nhân vật lợi hại như thế nào. Nếu không nắm chắc, ai dám kiêu căng tới tìm giết Đằng Thanh Sơn như vậy?

- Đao Trì, đi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi. Vốn vì quan hệ với Vũ Hoàng, nên hắn cũng có chút hảo cảm với Vũ Hoàng môn, lúc này toàn bộ đã biến mất.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì vỗ hai cánh, dùng tốc độ kinh người nhanh chóng bay về phía bắc Nghi thành.

Đại Duyên Sơn cơ hồ rộng tới hơn nửa cảnh nội Nghi thành. Phía nam Đại Duyên Sơn lại giáp với Nghi thành. Lục Túc Đao vừa vỗ hai cánh, đã bay ra khỏi phạm vi Nghi thành, tiến vào giữa Đại Duyên Sơn.

- Muốn giết ta, phải xem các ngươi có mấy phần bổn sự!

Tiếng hét phẫn nộ của Đằng Thanh Sơn vang lên giữa Đại Duyên Sơn.

Ầm...

Tốc độ Liệt Phong Long Chuẩn rõ ràng nhanh hơn Lục Túc Đao Trì một bậc, lưng cõng Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Thân Công Đồ xông thẳng vào Đại Duyên Sơn. Về phần con Lục Nhĩ Toản Địa Thử thì lao thẳng từ trên cao xuống cực nhanh, sau khi rơi xuống Đại Duyên Sơn, nó chúi xuống một chút đã hoàn toàn biến mất trong lòng đất Đại Duyên Sơn

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 31

Phá Hư Tiễn, Tiễn Đoạt Mệnh

Phá hư tiễn, tiễn đoạt mệnh.

Lúc này đang vào tháng tám, thực vật trong Đại Duyên Sơn rất tươi tốt, còn trên không trung giăng đầy vẫn mây, tiếng sấm đì đùng, nhưng trời trong có sấm không có mưa, nhất thời không khí cả Đại Duyên Sơn đều có vẻ cực kỳ nặng nề. Trong Đại Duyên Sơn đâu đâu cũng có thể mơ hồ nghe được rất nhiều tiếng rống nôn nóng của dã thú.

Sưu.

Lục Túc Đao Trì dán sát vào bề mặt của Đại Duyên Sơn, linh hoạt bay trốn trong Đại Duyên Sơn.

"Vũ Hoàng Môn này thật là đang cay cú báo thù." Đằng Thanh Sơn biết rõ bản thân đã đến lúc sống chết. Không hay, con Liệt Phong Long Chuẩn bay nhanh quá. Trong phạm vi lĩnh vực của mình, Đằng Thanh Sơn cảm ứng được con Liệt Phong Long Chuẩn đang chở theo ba hư cảnh cường giả chỉ trong thoáng chốc đã đuổi đến nơi rồi.

Mà con Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng từ trong rừng đuổi tới nơi.

Đằng Thanh Sơn khẽ quay đầu nhìn, không kiềm chế được sắc mặt thay đổi, chỉ thấy hơn trăm trượng phía sau, trên thân của Liệt Phong Long Chuẩn to lớn, người đang đứng đầu tiên trên lưng Liệt

Phong Long Chuẩn chính là Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ. Lúc này Thân Công Đồ đang giương một cây thần cung cổ, tạo thành hình trăng tròn, từng đạo từng đạo ánh sáng ẩn hiện trên thân cung.

Mũi tên khiến Đằng Thanh Sơn cảm thấy quen thuộc, đặc biệt ánh sáng băng lạnh đầu mũi tên, càng làm cho lòng hắn nổi lên một trận băng hàn.

Thân Công Đồ đang lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn.

“Không ổn, có nhiều cây phá hư tiễn.” Đằng Thanh Sơn liền chỉ Lục Túc Đao Trì:

- Đao Trì, dưới đất.

Nhưng vì không hiểu thú ngữ, tốc độ chỉ tay không thể bằng tốc độ mũi tên của Thân Công Đồ.

Kéo cung cài tên, khí thế của Thân Công Đồ lên tới đỉnh điểm.

Vũ Đồng Hải đứng sau lưng Thân Công Đồ cười lạnh:

- Kinh Ý, ngươi vẫn không chịu chết à?

Rang. Thân Công Đồ hai mắt như điện, tay phải buông dây cung, lập tức mũi Phá Hư Tiễn giống như thuấn di trực tiếp biến mất khỏi dây cung. Với nhãn lực, tốc độ phản ứng của Đằng Thanh Sơn, cũng không thể thấy được bản thân mũi tên, chỉ thấy được mũi Phá Hư Tiễn đó tại không trung để lại tàn ảnh màu vàng. Bằng vào cảm ứng của lĩnh vực đối với mũi tên chứa đầy lực thiên địa đáng sợ, giống như phản xạ có điều kiện, Đằng Thanh Sơn bước lên một bước nhỏ, Khai Sơn thần phủ che chắn trước người.

- Xoảng.

Phá Hư tiễn trực tiếp bắn lên Khai Sơn thần phủ, trong chớp mắt, bản thân mũi tên Phá Hư tiễn đáng sợ đó bị đánh thành bụi phấn. Đồng thời, hai tay đang cầm Khai Sơn thần phủ của Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn động đến nỗi cổ tay chảy máu.

Oanh đùng đùng... choang. Bản thân vốn không có tí lực lực phản kháng, ngay lúc mũi Phá Hư tiễn chứa lực lượng đáng sợ tới trước mặt, chỉ cảm thấy hai bên tai cuồng phong gào thét, cả người Đằng Thanh Sơn liền không thể khống chế rơi ra khỏi lưng của Lục Túc Đao Trì. Chỉ nghe một loạt tiếng "Bùng! Bùng! Bùng", một cây đại thụ to lớn bị đụng đổ, một loạt cây cối bị quét ngang qua. Quét qua sườn một ngọn núi nhỏ, sau khi làm vỡ ra không ít đá, Đằng Thanh Sơn mới xoay người dừng lại.

- Vậy mà không chết. Cái búa của Kinh Ý sợ là do Động Hư cường giả luyện chế.

Vũ Đồng Hải va Liễu Hạ nhìn Đằng Thanh Sơn bay ngược ra đều thất kinh. Sư tổ Vũ Hoàng Môn Vũ Hoàng dùng búa nên hư cảnh cường giả đời sau của Vũ Hoàng Môn cũng có không ít người dùng búa.

Đối với vũ khí búa khá lợi hại, Vũ Hoàng Môn tuy rằng có không ít, thêm một cái không nhiều, thiếu một cái không ít. Nhưng có thể kiếm được một cái, bọn họ cũng rất thích.

"Đợi lát nữa, phải lấy cho được." Liễu Hạ nhủ thầm.

- Lần trước bắn bay Kinh Ý, lần này, là giết yêu thú Đao Trì.

Khi Lục Túc Đao Trì bay về hướng Đằng Thanh Sơn bị đánh bay, Thân Công Đồ lại một lần nữa kéo cung, lại là một mũi Phá Hư tiễn. Một tên đánh bay Đằng Thanh Sơn, mũi thứ hai lại đi giết Lục Túc Đao Trì.

Đây chính là dự tính của hắn.

-Hô!

Đằng Thanh Sơn vừa mới đứng vững, quay đầu nhìn lại.

- Ngao!

Lục Túc Đao Trì bay về phía Đằng Thanh Sơn, hai mắt màu máu nhìn Đằng Thanh Sơn có chút nông nóng. Là một con yêu thú rất kiêu ngạo nhưng cô độc, Lục Túc Đao Trì rất ít quen biết yêu thú cùng loại, chứ đừng nói tới con người. Nhưng khi đã chấp nhận quen biết rồi, Lục Túc Đao Trì liền xem là bằng hữu thật sự.

Nó muốn cứu Đằng Thanh Sơn.

- Đao Trì, cẩn thận!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến, la to truyền âm cảnh báo.

Thân Công Đồ lại giương cung, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào Lục Túc Đao Trì, ánh sáng lượn lờ quanh cây cung trên tay hắn, sau đó tập trung vào mũi Phá Hư tiễn. Phá Hư tiễn như hàm chứa kim quang, đầu mũi tên băng lãnh có sắc lạnh lẽo làm người khác run sợ.

Thân Công Đồ nhếch mép, tay phải buông ra.

- Ông!

Phá Hư tiễn trong nháy mắt biến mất khỏi cây cung.

Cảm ứng được khí tức lăng lệ nhanh chóng bao phủ bay đến, Lục Túc Đao Trì vốn đã chuẩn bị đầy đủ trong nháy mắt hai cặp cánh rung động, thân thể lập tức biến thành hai.

- Phụp!

Một mũi Phá Hư tiễn trong nháy mắt xuyên qua cánh bên trái của Lục Túc Đao Trì, đồng thời xuyên qua lân giáp ngăm đen bên

trái thân thể, sau đó, mũi tên lộ ra phía dưới bả vai của Lục Túc Đao Trì.

- Hống...

Rống lên một tiếng đau đớn, Lục Túc Đao Trì không kiểm soát được thên thể, nghiêng mạnh, thân thể đâm vào một cây đại thụ bên cạnh làm cây đại thụ vỡ tan thành bụi gỗ. Mà khi những cây bị những cái cánh so với lưỡi đao còn sắc bén hơn của nó liếm qua, lập tức bị chém gãy ngang.

- Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến.

- Nhanh, nhanh chui vào đất.

Đằng Thanh Sơn thét lớn, chỉ vào mặt đất.

Lúc này trên không trung, Thân Công Đồ đang ở trên thân Liệt Phong Long Chuẩn lại giương cung, rõ ràng là muốn bắn tiếp mũi tên thứ ba.

- Xuy xuy...

Lục Túc Đao Trì cũng không ngốc, ngay sau khi thân thể đập ngã một số lớn cây cối, lập tức sáu thanh đao vung lên, mau chóng biến mất khỏi mặt đất. Lần này tuy là bị bắn trúng, nhưng do Lục Túc tránh kịp nên Phá Hư tiễn không bắn trúng nơi yếu hại, nhưng do cánh bị thương, tốc độ bay, độ linh mẫn đều giảm mạnh.

- Liễu huynh, Đồng Hải huynh. Hai người và Liệt Phong Long Chuẩn đi giết Kinh Ý. Yêu thú Đao Trì này, ta đi giải quyết.

Thân Công Đồ tự tin nói.

Sau đó, sưu...

Thân Công Đồ nhảy lên lưng Lục Nhĩ Toản Địa Thử mới tới. Hiểu thú ngữ, lão chỉ gầm nhẹ mấy câu, Lục Nhĩ Toản Địa Thử nhanh chóng khoan đất, đi truy sát Lục Túc Đao Trì đã bị thương.

- Không hay!

Đằng Thanh Sơn ở đằng xa sắc mặt đại biến. Tốc độ Đao Trì trong đất vốn không bằng Lục Nhĩ Toản Địa Thử, bây giờ lại bị thương, mà Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Thân Công Đồ lại liên thủ. "Thân Công Đồ!" Đằng Thanh Sơn căm hận, nếu không có Thân Công Đồ, với tốc độ né tránh và khả năng phòng ngự của Đao Trì, phần lớn hư cảnh cường giả gần như là không thể giết được Đao Trì.

- Ha ha, Kinh Ý huynh! Huynh đệ ta đưa huynh một đoạn.

Liệt Phong Long Chuẩn, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải hai người một thú mang theo một trận cuồng phong, chấn nát một lượng lớn cây cối xông tới.

"Chúng muốn giết ta!" Đằng Thanh Sơn nhanh chóng chạy trốn trong rừng, từ khi bắt đầu vào Đại Duyên Sơn, y đã xác định rõ mục tiêu để chạy trốn. Mục tiêu chính là Bích Hàn Đàm. Bởi vì dưới đáy hàn đàm có một con yêu long và một con kim sắc long quy.

- Tới lúc này mà vẫn còn muốn chạy? Ha ha, Kinh Ý, ngươi nên biết, thần giáp của Vũ Hoàng Môn ta, không phải cứ thế mà lấy đi.

Tiếng cười của Vũ Đồng Hải trực tiếp vang vào tai Đằng Thanh Sơn, nhưng vào lúc này, Liệt Phong Long Chuẩn đã ở trên đầu Đằng Thanh Sơn.

- Không hay.

Đằng Thanh Sơn lập tức cắm đầu chui xuống đất.

- Sưu.

Liệt Phong Long Chuẩn với đôi mắt xanh lè chỉ mở nhẹ miệng, một đạo ám khí bằng không khí sắc nhọn vô hình trong nháy mắt phá không bắn tới.

- Phóng ám khí bằng miệng!

Đằng Thanh Sơn lập tức dùng Khai Sơn thần phủ che chắn.

Bùng một tiếng.

Không ít hoa văn trên mặt Khai Sơn thần phủ bị chấn bay, chỉ có hoa văn trên cán búa và lưng búa con nguyên. Nhưng trong lúc kịch chiến, mấy người Liễu Hạ làm gì quan tâm đến hoa văn trên búa. Bọn họ chỉ biết Đằng Thanh Sơn bị đánh văng sâu vào trong lòng đất.

Sưu. Sưu.

Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải hai người, một người cầm búa, một người cầm kiếm cùng lúc giống như nhảy vào mặt nước, trực tiếp tiến vào trong đất.

Vèo. Vèo. Hai người mau chóng khoan đất mà đi.

- Lần trước bị Phá Hư tiễn đánh, lần này lại là của Liệt Phong, hắn không chết nhưng tay chắc là đã bị thương.

Vũ Đồng Hải truyền âm:

-Liễu sư huynh, lần này xem hai chúng ta, ai giết được Kinh Ý trước.

- Được.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ mau chóng đuổi theo.

Mà lúc này, trong lòng đất còn có một trận chiến khác. Tuy rằng Lục Túc Đao Trì dựa vào sự linh hoạt trong đất của sau cánh tay đao, nhưng tốc độ giữa nó và Lục Nhĩ Toản Địa Thử không ngừng gần lại, lúc này đây chỉ còn cách năm mươi trượng, mà cự li cứ bị rút ngắn dần.

- Hừ, súc sinh, lần nay ngươi còn không chết.

Thân Công Đồ lại giương cung, thiên địa chi lực tập trung trên thần cung, dựa vào quy luật kỳ dị dung hợp lại, một phần hình thành lực trong suốt tụ lại trên thân cung, một bộ phận khác hình thành lực màu vàng kim tụ lại trên mũi tên. Thân Công Đồ kéo cung, nhắm mắt lại.

Hắn cảm ứng rõ ràng một đạo khí tức mạnh mẽ ở hơn bốn mươi trượng trước mắt.

- Kia rồi.

Mặc kệ việc gì xảy ra, phát tên này của Thân Công Đồ trực tiếp nhằm vào giữa luồng khí tức mà bắn đi.

- Sưu.

Cự li ngắn ngủi hơn bốn mươi trượng, đối với Phá Hư tiễn đất đá không hề ảnh hưởng, nháy mắt Phá Hư tiễn đã xuyên qua. Mà trong đất, tốc độ né tránh của Lục Túc Đao Trì rõ ràng không bằng khi ở trong không trung. Thêm vào khoảng cách thực sự quá gần, Lục Túc Đao Trì chỉ là cố gắng vỗ cánh.

- Vèo.

Phá Hư tiễn trực tiếp xuyên qua gốc cánh bên phải, sau đó xuyên qua lân giáp, xuyên qua ngực Lục Túc Đao Trì.

Cú này gần như là một cú chí mạng.

- Hống... Lục Túc Đao Trì rống lên cực kỳ đau đớn, thậm chí có chút thê lương.

Ồ ồ... Máu tươi màu xanh làm người khác sợ hãi từ trong miệng Lục Túc Đao Trì không ngừng tuôn ra, trong đôi mắt màu máu lộ vẻ phẫn nộ, cuồng bạo và đau đớn.

Cũng bị đánh cắm vào lòng đất, Đằng Thanh Sơn đang khoan về hướng Lục Túc Đao Trì. Trong lĩnh vực của mình, hắn cảm ứng được khí tức đáng sợ của Phá Hư tiễn, nháy mắt bắn trúng Lục Túc Đao Trì.

Hống... hắn nghe được tiếng rống thê lương.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn sầm lại, trong lòng giống như bị đâm một nhát.

Đau.

Áy náy.

Lục Túc Đao Trì đi theo mình, rất ít khi yêu cầu gì, chỉ là xem mình luyện quyền, tìm hiểu đạo của nó. Nhưng vì mình, Lục Túc Đao Trì phải lâm vào tuyệt cảnh.

- Đao Trì! Đao Trì! Không!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt dữ tợn, trong lòng tràn đầy ý niệm hủy diệt điên cuồng. “Vũ Hoàng Môn, Vũ Hoàng Môn, Đằng Thanh Sơn ta không để yên các ngươi.”

- Oanh.

Đằng Thanh Sơn liều mạng khoan về phía Lục Túc Đao Trì:

- Không thể chết! Đao Trì, ngươi nhất định không được chết!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 32

Hủy Diệt Chi Đạo

Vai bị xuyên qua một tiễn, giữa ngực lại bị xuyên thêm một tiễn nữa. Đặc biệt là tiễn thứ hai đã đâm thủng nội phủ trọng yếu của Lục Túc Đao Trì. Nhưng yêu thú vốn có sinh mạng lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu không phải nê hoàn cung bị đâm thủng thì không thể đương trường mất mạng được, nên nó vẫn có thể gượng được.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì gào lên một tiếng, máu từ miệng không ngừng phun ra, đồng thời nó liều mạng lết tới gần chỗ của Đẳng Thanh Sơn.

- Đao Trì!

Gần đó, Đẳng Thanh Sơn cũng liều mạng lao tới.

- Ha ha… Nghiệt súc, ngươi còn chưa chết à?

Chỉ thấy đất cát nứt bung ra, con yêu thú Lục Nhĩ Toản Địa Thử tựa như cái dùi khổng lồ, trên lưng nó chính là Thân Công Đồ uy phong lẫm liệt, y đang lấy ra một cây Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm. Trong mắt Thân Công Đồ, Lục Túc Đao Trì lúc này đã sắp chết, không tư cách để y tiêu hao một cây Phá Hư tiễn.

- Cho dù ta không động thủ thì con nghiệt súc này nội phủ đã bị trọng thương, sợ là không bao lâu nữa nó cũng sẽ mất

mạng thôi.

Rồi y kéo mạnh thần cung.

Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm vừa đáp vào dây cung, thần cung vừa được kéo căng ra, Thân Công Đồ nhíu mày:

- Tên Kinh Ý chạy tới đây nhanh thật, như thế cũng tốt. Hai người Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cũng đã đến. Đến lúc đó ba phương liên thủ, Kinh Ý không thể chạy trốn được. Kinh Ý ơi Kinh Ý! Ngươi vì con yêu thú mà không quản tới cả tính mạng mình à.

Xoẹt xoẹt...

- Mũi Liệt Hư tiễn màu vàng sẫm bắt đầu ẩn ẩn có những vết nứt không gian hình xoắn ốc không ngừng xoay tròn. Thân Công Đồ không còn phân tâm, mặc cho Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì hội hợp, y chỉ chuyên tâm vào mũi tên, khí thế càng lúc càng mạnh.

- Ầm ầm...

Đằng Thanh Sơn va vỡ một khối đá ngầm lớn dưới đất, tựa như một viên thiên thạch chạy theo một đường thẳng tắp, vọt tới trước người Lục Túc Đao Trì.

- Xoẹt xoẹt...

Lực thiên địa hùng hậu điên cuồng tràn ngập chung quanh Đằng Thanh Sơn làm căng phồng đất đá trong phạm vi mấy trượng chung quanh hắn. Bây giờ điều xuất hiện trong phạm vi tầm mắt Đằng Thanh Sơn là Lục Túc Đao Trì đã bị thương rất nặng. Hai cây Phá Hư tiễn cũng nứt rạn.

Máu Đao Trì có màu xanh lục cũng rỉ ra khóe miệng và trước ngực nó.

- Hống...

Con ngươi đỏ như máu của Lục Túc Đao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn trân trối.

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn thấy mũi tên lòi ra trước ngực Lục Túc Đao Trì, vốn trong lòng hắn đã tràn ngập sự phẫn nộ như muốn trào ra ngoài, trong lúc nhất thời trong lòng hắn lại tràn ngập thêm niềm sát ý vô tận, như muốn hủy diệt tất cả. Đằng Thanh Sơn luôn luôn khổ luyện mài giũa Tam Thể Thức để ngộ cho được Tử chi đạo, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu chút gì đó. Lúc này trong nháy mắt đã đột phá tầng trở ngại kia.

- Ầm...

Lực thiên địa chung quanh Đằng Thanh Sơn chấn động dữ dội, cơ hồ trong nháy mắt, một luồng hắc lực nồng nặc, hỗn tạp với Đại Địa lực vờn quanh thân thể Đằng Thanh Sơn. Hành Hỏa chi đạo, hành Kim chi đạo cùng với một bộ phận hành Thủy chi đạo, dung hợp thẳng thành Tử chi đạo, còn gọi là 'Hủy Diệt chi đạo'.

Tự nhiên, Đằng Thanh Sơn vốn nắm được lực hành Hỏa, lực hành Kim cũng trực tiếp dung hợp hóa thành Tử lực chiếm cứ cả năm thành lực thiên địa.

Trong nháy mắt, từ việc nắm sáu thành lực thiên địa, bây giờ hắn tăng lên tới bảy thành lực thiên địa!

Hơn nữa sức mạnh thân thể của Đằng Thanh Sơn có thể so với một thành lực thiên địa. Như vậy là có tám phần! Rồi lại thông qua Khai Sơn Tam Thập Lục Thức bộc phát ra tuyệt chiêu cực mạnh, tuyệt đối có thể đạt tới chín thành rưỡi, uy lực đáng sợ rất gần mười thành.

'Hủy Diệt chi đạo, nguyên lai như thế! Giết! Giết hết tất cả gì

người cản trở, phải để chúng chết hết!!! ‘

Đằng Thanh Sơn từ sau khi được Bùi Tam chỉ dẫn, tâm tình vẫn luôn khá là bình tĩnh, chưa bao giờ có tâm lý phẫn nộ muốn giết chóc như thế. Khi ngộ ra Hủy Diệt chi đạo, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn mới biết được, Hủy Diệt - Tử chi đạo, cái quan trọng nhất chính là phải có tâm lý kiên quyết quyết đoán muốn hủy diệt!

Giết hết tất cả! Hủy diệt tất cả!

Nhưng ngay lúc này hắn rõ ràng cảm ứng được tầm ngoài hai mươi trượng, Thân Công Đồ đang ở cùng với Lục Nhĩ Toản Địa Thử, đồng thời giữa hai tay đã tụ tập một luồng lực thiên địa đáng sợ.

Có thể phán đoán là y lại muốn bắn tên. Đằng Thanh Sơn giận tới mức trợn như muốn rách mắt.

Lục Nhĩ Toản Địa Thử còn đang đi dần về phía này.

Khoảng cách giữa song phương không ngừng thu nhỏ lại. Hơn hai mươi trượng, hơn mười trượng.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì liều mạng muốn né tránh.

- Thân Công Đồ, chết đi!!!

Đằng Thanh Sơn quát lên một tiếng lớn, chẳng những không chạy trốn với Lục Túc Đao Trì, ngược lại xoay người bổ về phía Thân Công Đồ. Vốn là một đuổi một chạy, khoảng cách giữa song phương sẽ thu hẹp chậm hơn. Nhưng khi Lục Nhĩ Toản Địa Thử và Đằng Thanh Sơn chạy về phía nhau thì, khoảng cách mười trượng hơn chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt!

- Hả?

Hai mắt Thân Công Đồ trợn trừng như có điện quang lóe ra, không hề do dự chút nào, y nhè nhẹ buông tay phải ra.

- Muốn chết!

Một mũi tên màu vàng sẫm trong nháy mắt xuyên phá đất đá trở ngại.

Chỉ nghe 'Xoảng' một tiếng!

Một tiễn đáng sợ với khoảng cách gần như thế, Đằng Thanh Sơn có phản ứng có nhanh tới đâu cũng không có tác dụng. Khai Sơn Thần Phủ cũng có thể dùng để ngăn trở tiễn này, Đằng Thanh Sơn lại không nghĩ tới việc dùng Khai Sơn Thần Phủ để ngăn cản!

- Giết ta, muốn giết ta chỉ bằng ngươi à!!!

Khi mũi tên vừa bắn ra, Đằng Thanh Sơn nắm chặt Khai Sơn Thần Phủ cũng điên cuồng bổ ra, mang theo một tàn quang hình chiến phủ khổng lồ. Chỉ cần khí tức đáng sợ ẩn chứa trong phủ này cũng đủ làm cho Thân Công Đồ chấn động:

- Không đúng...

Y chỉ có thể vội vung thần cung trong tay về phía trước mặt cố cản một búa này.

Một tiếng 'Bùng' vang lên, cả người Thân Công Đồ đã bị chém bay đi.

Còn Đằng Thanh Sơn chỉ khẽ lui về phía sau hai bước.

- Hừ!

Hắn cúi đầu nhìn xuống trước ngực, chỉ thấy bị tổn hại áo ngoài nhưng bộ nội giáp Hồng Thiên Thần Giáp bên trong thì chỉ

có một điểm xước trắng trên đó.

'Không dùng Phá Hư tiễn mà cũng muốn làm thương tổn ta à? 'Đằng Thanh Sơn cả người mặc Hồng Thiên Thần Giáp, chỉ sau Chí Cao thần giáp, lúc này tin tưởng mười phần.

Bị một phủ của Đằng Thanh Sơn chém bay ra xa, Thân Công Đồ cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Y cùng Đằng Thanh Sơn đã từng giao thủ, mặc dù về phòng ngự y quả có chút chênh lệch, nhưng y vẫn tự nhận là thực lực Đằng Thanh Sơn cũng không mạnh hơn y. Nhưng cảnh vừa rồi khi Đằng Thanh Sơn dùng một búa với uy lực ghê gớm, rõ ràng mạnh hơn trận chiến ở dưới thành Giang Ninh quận thành nhiều lắm.

- Liễu Hạ huynh, Đồng Hải huynh, Kinh Ý tựa hồ có đột phá. So với tên Thiết Hạt Tử thì phỏng chừng cũng không chênh lệch đáng kể.

Thân Công Đồ lo lắng truyền âm.

Lúc này, hai người Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải đã đến gần Đằng Thanh Sơn.

- Cho dù hắn là Thiết Hạt Tử, không có yêu thú Đao Trì trợ giúp, cũng chắc chắn sẽ chết.

Vũ Đồng Hải tự tin mười phần truyền âm cho Thân Công Đồ.

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ đều có thể phát huy gần như mười hai thành lực thiên địa.

Thực lực như thế, trên bầu trời lại có Liệt Phong Long Chuẩn, dưới đất có Lục Nhĩ Toản Địa Thử.

Còn bên Đằng Thanh Sơn thì Lục Túc Đao Trì đã bị thương nặng, lên trời xuống đất tất cả đều không đường nào có thể chạy trốn.

Đằng Thanh Sơn dùng một búa chém lui Thân Công Đồ, liền lập tức chạy tới chỗ Lục Túc Đao Trì. Hắn rõ ràng cảm ứng được khí tức của Lục Túc Đao Trì đang yếu dần.

'Thương thế tới chỗ nguy hiểm rồi. '

Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

- Hống...

Thấy Đằng Thanh Sơn tới, Lục Túc Đao Trì quay đầu lại. Hai cặp mắt đỏ như máu trên cái đầu tam giác nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, còn Đằng Thanh Sơn lúc này không quản việc gì khác, nhanh như chớp móc ra một cái hộp ngọc từ trong ngực, mở hộp ngọc, rồi nhanh chóng lấy ra một trong hai lá Bất Tử thảo. Bất Tử thảo có bảy lá, mờ ảo có bảy sắc hào quang lưu chuyển.

Chỉ cần đứng gần Bất Tử thảo hít sâu một hơi, đã cảm giác được thân thể tựa hồ dễ chịu hơn nhiều.

Hắn luôn luôn mang bên mình Bất Tử thảo, chủ yếu để ngừa vạn nhất.

'May mà có mang theo. '

- Đao Trì.

Đằng Thanh Sơn làm gì còn quan tâm tới sự quí giá của Bất Tử thảo, lấy ngay một gốc Bất Tử thảo ném cho Lục Túc Đao Trì. Trong cặp mắt màu đỏ của Lục Túc Đao Trì có chút khát vọng, khát vọng được sống, vội há miệng tớp ngay toàn bộ gốc Bất Tử thảo rồi nuốt trọn.

Vừa nuốt vào, cơ hồ trong nháy mắt, khí tức của Lục Túc Đao Trì rõ ràng đã tăng vượt bậc.

'Quả thật có công dụng kỳ diệu. ' Đằng Thanh Sơn vội nhảy

lên lưng Lục Túc Đao Trì, đồng thời chỉ về phía trước.

- Hống...

Lục Túc Đao Trì vô cùng sung mãn, kêu lớn một tiếng, rồi lập tức bay lên phía trên cực nhanh.

Con Lục Nhĩ Toản Địa Thử rất nhát gan và cẩn thận. Khi Thân Công Đồ bị đánh bay, nó cũng không tới chỗ Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì tử chiến, mà là tới gần Thân Công Đồ, lại để Thân Công Đồ leo lên lưng nó. Chỉ một chút như vậy, Đằng Thanh Sơn đã có đủ thời gian cho Lục Túc Đao Trì phục dụng một gốc Bất Tử thảo rồi!

Cũng không trách Lục Nhĩ Toản Địa Thử. Lần trước nó đi giúp Hồng Thiên Thành đã bị lỗ nặng. Do đó nó cứ nhớ mãi.

Hôm nay nhiệm vụ của nó là hỗ trợ truy đuổi, chứ không phải là chém giết. Nó đương nhiên không đem thân đi mạo hiểm.

Vèo! Vèo!

Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ, cơ hồ chỉ một cái bóng Lục Túc Đao Trì cực nhanh lướt lên phía trên.

Chỉ thiếu chút nữa là hai người bọn họ đuổi tới kịp.

- Sao nhanh như vậy, khí tức Lục Túc Đao Trì lại mạnh lên không ít?

- Không rõ ràng lắm, mặc kệ nó đi, bây giờ con yêu thú Đao Trì đã bị trọng thương, mau mau nhân cơ hội giải quyết nó.

Hai người Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ khoan lên phía trên.

Chát! Chát! Chát!

Trên tầng mây đen dày đặc, trời lúc này đang mưa to. Cả Đại

Duyên Sơn tràn đầy một màn nước mưa. Giữa trời cao, một con yêu thú phi cầm khổng lồ đang liệng quanh. Đây là con yêu thú hư cảnh từng đi theo Vũ Hoàng 'Liệt Phong Long Chuẩn'. Nó đang trầm tĩnh dán mắt xuống phía dưới, miệng đã mở sẵn ra.

'Bùng'

Mặt đất ẩm ướt trong vùng núi chợt bùng nổ, trên núi có hai cây đại thụ bị mặt đất sụt ra đổ sầm xuống, kéo theo cả một khoảng rừng cây ngã theo.

- Hống...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 33

Ân Oán Sáu Nghìn Năm

Sao có thể như vậy chứ!

‘Không thể, cánh nó không thể còn nguyên được. ‘ Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải cũng vô cùng kinh sợ.

Lúc trước Thân Công Đồ bắn Lục Túc Đao Trì họ đã đích thân nhìn thấy. Nhưng bây giờ trên lưng Lục Túc Đao Trì, kể cả cái cánh không hề có chút thương tích nào.

Lân giáp từ ngực xuống dưới không có một điểm tổn hại, chứ đừng nói là vết thương.

‘Bất Tử thảo, cho dù người vừa mới chết, chỉ cần thần còn chưa tán đi đều có thể trong nháy mắt cứu sống lại. Quả là nhất đẳng linh bảo trong thiên địa. Dược hiệu của nó há phải là trò đùa! ‘ Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Lần đầu tiên sử dụng Bất Tử thảo quả là có công hiệu hữu dụng.

- Đao Trì, đi!

Đằng Thanh Sơn vội chỉ phương hướng. Lục Túc Đao Trì đắc ý gào lên một tiếng, hai lớp cánh vỗ mạnh, liền lượn thành một vòng cung gần như hoàn mỹ, bay về phía xa xa.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người Thân Công Đồ, Vũ Đồng Hài, Liễu Hạ đồng thời nhảy lên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, - Mau đuổi theo!

Vũ Đồng Hải vội vàng kêu. Còn Liễu Hạ cũng thấp giọng phát ra tiếng chim kêu. Liệt Phong Long Chuẩn hóa thành một luồng hào quang làm cho người ta hoa cả mắt, rồi nhanh chóng bám theo Đằng Thanh Sơn.

Giữa núi rừng con Lục Nhĩ Toản Địa Thử cũng chạy như bay.

'Rõ là nhanh. ' Đằng Thanh Sơn không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm ứng được rõ ràng phía sau có khí tức hư cảnh đang lao tới cực nhanh, xem ra sắp đuổi kịp rồi.

Vù!

Hai lớp cánh của Lục Túc Đao Trì vỗ mạnh, lượn quanh khu vực tạo thành một hình vuông khổng lồ. Loại phi hành cực nhanh rồi đột nhiên vòng vèo đòi hỏi yêu cầu về mức độ khống chế linh hoạt rất hà khắc đối với yêu thú hư cảnh. Liệt Phong Long Chuẩn vỗ hai cánh, rồi khựng lại một chút, trong nháy mắt nó đổi hướng ngay lập tức.

Tuy hơi chậm hơn Đao Trì, nhưng cũng cho thấy thực lực của con yêu thú hư cảnh có tốc độ phi hành đệ nhất ở Cửu Châu Đại Địa.

'Không ổn. ' Đằng Thanh Sơn đang ngồi trên lưng Lục Túc Đao chợt biến sắc 'Tốc độ của con Liệt Phong Long Chuẩn thật sự quá nhanh. Chỉ riêng nói về tốc độ bay thẳng nó đã vượt xa Đao Trì rồi. Cho dù Đao Trì có vượt lên một chút cũng sẽ bị nó nhanh chóng đuổi theo. Cho dù Đao Trì trong nháy mắt có thể thay đổi phương hướng, nhưng Liệt Phong Long Chuẩn cũng phương hướng thay đổi cực nhanh, chỉ hơi chậm hơn một chút thôi. Trong vòng một hơi thở là có thể đền bù cho khoảng cách này. ' Hơn nữa, khi khoảng cách giữa song phương càng gần, Thân Công Đồ

đang ngồi trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn có thể bắn Phá Hư tiễn... ‘ Đằng Thanh Sơn hiểu rõ sự đáng sợ của Phá Hư tiễn. Mặc dù bây giờ đã ngộ ra ‘Tử chi đạo’ thực lực tăng lên không ít, nhưng đối diện với Phá Hư tiễn, cho dù mình có thể dựa vào Khai Sơn Thần Phủ ngăn trở vẫn bị đánh bay như thường!

Một khi mình bị đánh bay, gặp phải rất nhiều hư cảnh vây công Đao Trì, mình vẫn lâm vào tuyệt cảnh.

‘Rốt cuộc nên làm gì, phải làm sao bây giờ? ‘ Đằng Thanh Sơn lo lắng vạn phần.

Vù vù...

Lục Túc Đao Trì cũng rõ ràng thấy nguy cơ, nó không dám bay thẳng, khi khoảng cách giữa song phương thu nhỏ lại tới năm sáu mươi dặm, nó lập tức đột nhiên biến hướng. Thậm chí còn còn bay hoàn toàn ngược lại, hoặc là là gần như trong nháy mắt bay thẳng lên cao, dựa vào tính linh hoạt mà cố gắng bảo trì khoảng cách giữa song phương.

‘Không ổn. ‘ Đằng Thanh Sơn đã cảm ứng được, Thân Công Đồ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đã đứng thẳng lên, giương cung đặt tiễn, mũi tên đó chính là thứ làm cho người ta phải kinh hãi - Phá Hư tiễn.

‘Lục Túc Đao Trì có linh hoạt tới mấy cũng chỉ có thể kéo dài khoảng cách ra năm sáu mươi trượng thôi. ‘Đằng Thanh Sơn vô cùng nóng lòng‘ Đối với Thân Công Đồ thì khoảng cách năm sáu mươi trượng hoàn toàn có thể phát huy sự đáng sợ của Phá Hư tiễn. Nếu có thể để Lục Túc Đao Trì bay nhanh thêm một chút nữa, có thể tương dứt bỏ con Lục Nhĩ Toản Địa Thử đang chạy phía dưới ra khỏi phạm vị ba mươi bốn dặm. ‘ Lục Túc Đao cũng biết phương pháp khoan đất rất giỏi!

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ rơi được Lục Nhĩ Toản

Địa Thử. Đáng tiếc người của Vũ Hoàng Môn cũng không ngu ngốc, họ sẽ không lãng phí thời gian với Đằng Thanh Sơn. Do đó, Thân Công Đồ nhất định bắn ra Phá Hư tiễn.

- Kinh Ý, ngươi trốn không thoát đâu! Ngươi nên bó tay chịu trói, giao ra Bất Tử thảo.

- Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ một trước một sau truyền âm. Họ đều không phải người ngu, vừa phát hiện ra Lục Túc Đao Trì bỗng nhiên không tổn thất một cọng lông, nhất thời trong đầu họ lập tức nghĩ đến một thứ thiên địa linh bảo Bất Tử thảo! Mặc dù trong thiên địa còn có Vân Mộng Bạch Quả cũng có hiệu quả như vậy. Nhưng người trên Cửu Châu Đại Địa chỉ biết là có Bất Tử thảo mới có được hiệu quả kì diệu này.

Một gốc Bất Tử thảo có thể sống thêm trăm năm, cũng có thể để người vừa mới chết, Thần chưa tiêu tán trong nháy mắt sống lại. Trân bảo như thế, làm gì mà Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ không động tâm. Trong lịch sử Cửu Châu Đại Địa, Bất Tử thảo xuất hiện quá ít, chỉ có bất tử Phượng Hoàng trong truyền thuyết mới có Bất Tử thảo.

Đến cả Thiên Thần cung Bùi Tam cũng phải đi tìm bất tử Phượng Hoàng, chỉ vì muốn có được một gốc cây Bất Tử thảo. Điều này có thể tưởng tượng được sự trân quý của nó.

- Chỉ bằng vào các ngươi mà cũng đòi Bất Tử thảo à, nằm mơ đi!

Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ, đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì, xoay người xông thẳng tới con Liệt Phong Long Chuẩn đang đuổi giết. Con Liệt Phong Long Chuẩn lắc mình hạ độ cao, làm độ cao của Liệt Phong Long Chuẩn thấp hơn Lục Túc Đao Trì không ít.

Trong nháy mắt.

- Hừ!

Thân Công Đồ ánh mắt lạnh lẽo, tay phải buông ra.

Hưu!

Chỉ cảm giác được giữa không trung lưu lại một luồng tàn ảnh kim quang.

'Quả là âm hiểm. ' Trong khu vực, Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được luồng lực thiên địa sắc bén đại biểu cho Phá Hư tiễn, từ xéo phía dưới bắn thẳng về phía bụng Lục Túc Đao.

Nếu từ phía trên bắn tên, rất dễ dàng bị Đằng Thanh Sơn ngăn trở.

Mặc dù một tiễn đủ để đánh bay Đằng Thanh Sơn, nhưng dù sao lần này hắn cũng chỉ đem theo có sáu cây Phá Hư tiễn. Lúc trước đã dùng ba mũi rồi mà vẫn không giết chết được Lục Túc Đao Trì. Bây giờ Thân Công Đồ cũng không dám sơ ý, mục đích duy nhất của hắn là đánh trọng thương hoặc giết chết Lục Túc Đao Trì.

- Hống!

Lục Túc Đao Trì gào lên một tiếng, sáu tay đao cơ hồ đồng thời phất lên.

- Choang!

Một tiếng nổ rung trời. Cả thân thể Lục Túc Đao Trì đều bị chấn động đến mức bắn lên phía trên cực nhanh gần trăm trượng. Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Đao Trì nhìn xuyên qua cái cánh mỏnh như cánh ve nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy một tay đao của Lục Túc Đao Trì đã bị Phá Hư tiễn xuyên qua. Bản thân cây Phá Hư tiễn cũng bị rạn vỡ.

Răng rắc, răng rắc. Phá Hư tiễn vỡ vụn, rơi lả tả xuống phía dưới.

- Tay đao của Đao Trì đã bị thương. Làm như vậy tốc độ khoan đất của Đao Trì khẳng định sẽ giảm đi.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, cho dù một con sói nếu mất đi một chân, còn lại có ba chân lành lặn, tuyệt không phải nói tốc độ của nó không phải còn lại bảy tám phần, chỉ e rằng tốc độ chưa tới một nửa như trước.

Còn Lục Túc Đao Trì một cái tay đao bị trọng thương, vậy những cây mũi nhọn lúc trước khoan đất rất hoàn mỹ đã thiếu mất một vòng không còn hoàn mỹ nữa, tốc độ tự nhiên giảm đi.

- Hống!

Lục Túc Đao lại phát ra tiếng gầm đắc ý.

'Con yêu thú Lục Túc Đao Trì này sao lại cứng thế nhỉ? ' Thân Công Đồ bắn ra một tiễn xong lúc này giật mình kinh sợ. Lúc trước y bắn thủng Lục Túc Đao hai lần. Hai lần đó, Phá Hư tiễn đều xuyên qua thân thể Lục Túc Đao Trì. Đáng tiếc, y không biết trên toàn thân Lục Túc Đao Trì chỗ cứng rắn nhất chính là sáu cái tay đao!

Sáu cái tay đao thậm chí còn dám liều mạng với Đằng Thanh Sơn cầm Khai Sơn Thần Phủ.

Một là Đằng Thanh Sơn không đủ thần lực, nên Khai Sơn Thần Phủ trong tay hắn cũng chỉ tương đương với một binh khí khá sắc bén.

Hai là tay đao của Lục Túc Đao thật sự rất cứng.

Uy lực Phá Hư tiễn cũng chỉ miễn cưỡng bắn thủng một cây đao, rồi sức mạnh hoàn toàn tiêu tán.

‘Đao tay bị thương sẽ ảnh hưởng với việc khoan đất, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới phi hành. ‘ Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hiểu ra nguyên nhân vì sao Lục Túc Đao vui sướng ‘Túi tên sau lưng Thân Công Đồ còn có hai cây Phá Hư tiễn. Những thứ khác đều là thứ thần tiễn nhất đẳng thôi. Bây giờ, còn phải qua hai lần thử thách. ‘ Lúc này, Thanh Sơn không dám có sơ ý chút nào, cầm Khai Sơn Thần Phủ, tùy thời chuẩn bị hỗ trợ ngăn cản.

Có thể ngăn trụ một lần là tiêu hao của đối phương một cây Phá Hư tiễn.

- U hoa…

Liệt Phong Long Chuẩn đột nhiên phát ra tiếng kêu to phẫn nộ. Trong lúc nhất thời, từng đạo lưỡi khí vô hình từ cái mỏ nhọn của con Liệt Phong Long Chuẩn bắn ra. Vài chục lưỡi khí trong nháy mắt bao trùm cả lộ tuyến bay của con Lục Túc Đao Trì phía trước, không có biện pháp né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng!

- Keng! Keng! Keng!

Liên tiếp vang lên những tiếng leng keng. Lục Túc Đao Trì và Khai Sơn Thần Phủ của Đằng Thanh Sơn phát ra mấy tiếng kêu trong trẻo. Tốc độ và sự linh hoạt của Lục Túc Đao thoáng cái đã bị quấy nhiễu.

- Ô ngao…

Một tiếng gầm trầm thấp làm cho cả núi rừng Đại Duyên Sơn run lên, tiếng gầm từ trong đất truyền ra. Vốn Liệt Phong Long Chuẩn còn đuổi giết Lục Túc Đao Trì cực nhanh, lập tức cảnh giác nhìn xuống phía dưới. Chỉ nghe nổ ầm một tiếng, mặt đất nứt toác, một tàn ảnh mơ hồ hiện lên.

Vốn mưa to mưa như trút nước, thế mà lúc này trong phương viên gần mười dặm, toàn bộ mưa đều dừng cả lại.

Trong tầng mây đen dày nặng lại xuất hiện một đám mây thật lớn. Giữa đám mây, có một vật khổng lồ tựa như một con cự xà đang uốn lượn thân hình mềm mại, bơi giữa đám mây. Nhất thời, khi thì thấy một mảnh vảy rồng có mày tím sậm, khi thì thấy long trảo hãi nhân, khi thì thấy long vĩ uốn lượn nhịp nhàng. Rồi đột nhiên, một cái đầu rồng với hai cái sừng rộng phân nhánh thật lớn từ giữa đám mây nhô ra. Bộ râu rồng trắng bạc tinh khiết, cặp đồng tử màu vàng đang nhìn xuống Liệt Phong Long Chuẩn giữa không trung phía dưới.

Liệt Phong Long Chuẩn cũng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào con yêu long ở trên cao.

- U…

Liệt Phong Long Chuẩn trong nháy mắt kêu lên một tiếng chói tai. Bộ lông bên ngoài trong nháy mắt dán chặt vào lân giáp. Từ đám lông mềm mại trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng rắn. Chung quanh con ngươi kia màu xanh lá của Liệt Phong Long Chuẩn cũng mờ ảo làm cho không gian hơi chấn động. Hai con yêu thú đáng sợ sống trên vượt qua sáu ngàn năm lúc này đang giằng co.

- Hống…

Trong cặp đồng tử kim sắc của Yêu Long Tử Tích có vẻ như bị xúc phạm uy nghiêm, như muốn nổi điên lên.

Năm đó Liệt Phong Long Chuẩn đi theo Vũ Hoàng thống nhất thiên hạ, từng đánh một trận với Yêu Long Tử Tích. Mặc dù Yêu Long Tử Tích cuối cùng phải cúi đầu trước Vũ Hoàng, chịu đựng vì thực lực mình không bằng. Nhưng nó vẫn căm hận con Liệt Phong Long Chuẩn liên thủ với Vũ Hoàng bắt nạt mình. Con Yêu Long Tử Tích vẫn ghi nhớ và thù ghét.

Chỉ là yêu long có tôn nghiêm của yêu long. Sau khi Vũ Hoàng

chết, nó cũng không đến mức vi phạm lời hứa lúc trước đi tìm Liệt Phong Long Chuẩn.

Nhưng hôm nay, Liệt Phong Long Chuẩn lại mò tới hang ổ nó diễu võ dương oai, nó há có thể nhẫn nhịn chứ?

- Hống…

Yêu Long Tử Tích từ trên đám mây cao cao bổ xuống. Thân thể khổng lồ to hơn Liệt Phong Long Chuẩn không biết bao nhiêu lần làm cho người ta phải run sợ.

Đằng Thanh Sơn đứng xa xa thấy có cơ hội tốt, không khỏi mừng rỡ, vội thấp giọng bảo:

- Đao Trì, chúng ta đi.

Đồng thời chỉ phương hướng.

Vèo!

Lục Túc Đao Trì cũng không ngốc. Lúc này không còn để tâm xem cuộc chiến, lập tức chạy trốn ra xa.

- U…

Liệt Phong Long Chuẩn luôn luôn chú ý tới Lục Túc Đao. Lúc này không khỏi hót lên một tiếng cao vút, lập tức lượn thành một vòng cung, tránh xa khỏi Yêu Long Tử Tích, đuổi theo Lục Túc Đao Trì.

Yêu Long Tử Tích cực kỳ phẫn nộ.

Nó tự mình ra tay, mà con chim đê tiện này dám coi thường nó, chỉ đuổi theo một con yêu thú hư cảnh khác? Loại coi thường không thèm giao thủ này làm cho Yêu Long Tử Tích phẫn nộ gào lên một tiếng, tiếng gầm chấn động trời đất. Sau đó nó hóa thành một ảo ảnh mơ hồ, mang theo mây mù trong nháy mắt đuổi theo

ngay.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 34

Hỏa Thiêu Thiên Vân Sơn

'Không ổn, Liệt Phong đã đuổi tới rồi ' Đằng Thanh Sơn cả kinh ' Con Liệt Phong Long Chuẩn xem ra không để ý tới con Yêu Long Tử Tích trong truyền thuyết này. ' Vốn tưởng rằng danh khí của Yêu Long Tử Tích thật lớn, có thể ngăn trở được Liệt Phong Long Chuẩn trong khoảnh khắc, như vậy hắn và Lục Túc Đao Trì có thể cắt đuôi đối phương.

Dù sao chỉ cần bỏ rơi chúng xa tầm ba mươi bốn dặm để đối phương không cảm ứng tới mình là được.

Đáng tiếc, lần này Vũ Hoàng môn nhất định muốn giết cho được Đằng Thanh Sơn.

- U ~~.

Tiếng rít phẫn nộ vang lên, Liệt Phong Long Chuẩn đuổi theo nhanh như chớp, hai mắt phóng ra tia giận dữ. Cái mỏ một lần nữa phun ra những lưỡi khí vô hình, những lưỡi khí mạnh đó theo một quy luật nhất định trong nháy mắt bao phủ cả chung quanh phạm vi Lục Túc Đao Trì, làm nó căn bản không thể né tránh.

'Lại chiêu này. ' Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Liên tiếp những tiếng leng keng. Sự linh hoạt và tốc độ của

Lục Túc Đao Trì đã bị ảnh hưởng. Khoảng cách song phương trong nháy mắt đã thu hẹp lại còn ba mươi dặm.

- Kinh Ý, còn muốn chạy trốn? Hôm nay, ngươi hẳn phải chết!

Thanh âm lạnh lùng của Thân Công Đồ truyền nhập vào tai Đằng Thanh Sơn.

Thân Công Đồ đứng trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, thần cung trong tay đã kéo căng hết cỡ, cây Phá Hư tiễn thứ năm đã đáp vào dây cung. Lưu quang bảy màu đang không ngừng lưu chuyển dọc thân cung. Bản thân Phá Hư tiễn cũng mờ ảo có hào quang lãnh kim. Sắc mặt Thân Công Đồ đột nhiên chuyển thành nghiêm túc.

- Ầm ầm!

Trong đám mây mù vờn quanh, một đạo hàn mang màu xanh lam từ trong miệng Yêu Long Tử Tích phun ra làm cho cả thiên địa rung động. Đạo hàn mang này bay ra, trong nháy mắt không gian như hoàn toàn bị đóng băng. Ba người Thân Công Đồ, Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn cảm giác thấy nhiệt độ trong đã hạ xuống tới một mức làm họ run lên.

Nhiệt độ giảm xuống trong nháy mắt như vậy làm Liệt Phong Long Chuẩn rùng mình, nó cũng ảnh hưởng tới Thân Công Đồ đang muốn bắn Phá Hư tiễn. Liệt Phong Long Chuẩn ngoái ra phía sau, há mồm phun ra một hơi.

- Phốc…

Một thanh âm rất nhỏ vang lên. Luồng khí vô hình sắc nhọn va chạm với hàn mang màu xanh lam làm cả hai nứt vỡ.

- Rầm rầm…

Chỉ thấy hàn mang màu xanh lam vỡ vụn, bắn tung tóe ra

chung quanh. Vì trời mưa to, khiến cho hơi nước trong thiên địa đều bị hoàn toàn đông cứng lại, lan ra bốn phương tám hướng. Đến cả tán cây rậm rạp của một gốc đại thụ phía dưới trong nháy mắt cũng bị kết thành băng, rồi sau đó không ngừng lan xuống phía dưới. Một cây đại thụ trong nháy mắt đã bị một tầng băng màu trắng bạc bao trùm, đến cả không ít những hoa cỏ đang đung đưa trong gió cũng trong nháy mắt bị đông cứng.

Trong nhất thời, tất cả cây cối và thảm thực vật đã bị đông thành đá, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

'Con yêu long này làm gì thế? ' Thân Công Đồ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn có vẻ tức giận, nhưng khi y cảm ứng được linh hồn khí tức cực mạnh, Thân Công Đồ lại không dám phát ra công kích với con Yêu Long Tử Tích. Phải biết là đây là con quái vật yêu thú đáng sợ từ thời đại bộ lạc năm đó có thể cùng đánh với Vũ Hoàng một trận'

Tuy nói Vũ Hoàng lúc đó con chưa đạt tới Chí Cường giả, nhưng Yêu Long Tử Tích vẫn vô cùng đáng sợ. Đại danh của nó sớm đã được ghi lại trong không ít bộ sách của những tông phái cổ xưa.

- U...

Liệt Phong Long Chuẩn quay đầu căm tức liếc mắt nhìn Yêu Long Tử Tích, rồi tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Lục Túc Đao Trì.

- Hống hống…

Bộ râu trắng muốt của Yêu Long Tử Tích lắc lư, trong đồng tử kim sắc thật lớn tràn đầy vẻ phẫn nộ. Nó bay nhanh trong đám mây mù truy theo Liệt Phong Long Chuẩn. Thoạt nhìn tốc độ của nó tựa hồ không chậm hơn so với Liệt Phong Long Chuẩn.

‘Con Liệt Phong Long Chuẩn cứ bám riết lấy chúng ta. ‘

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được Yêu Long Tử Tích truy đuổi Liệt Phong Long Chuẩn, còn Liệt Phong Long Chuẩn truy đuổi mình.

Đằng Thanh Sơn thấy tình thế không ổn, đột nhiên phúc chí tâm linh (phúc tới thì sáng lòng)

‘Hả? Yêu long truy theo Liệt Phong Long Chuẩn, Liệt Phong Long Chuẩn truy theo chúng ta. Con Liệt Phong Long Chuẩn này tránh con yêu long không dám đánh. Nhưng... đúng... đúng thế. Ta... ta có thể làm cho nó không thể không đánh. Chủ ý quá hay, rất có thể thành công. ‘ Rồi hắn vội ra hiệu chỉ dẫn.

Chính là ra hiệu cho yêu thú Đao Trì bay vòng vèo.

Lục Túc Đao cũng cực kỳ thông tuệ, nó hiểu ngay ý của Đằng Thanh Sơn.

- Vù!

Liên tiếp ba lượt cấp tốc chuyển hướng, đồng thời bảo trì khoảng cách với Liệt Phong Long Chuẩn, Lục Túc Đao Trì bay sượt qua cạnh Yêu Long Tử Tích vài chục trượng.

- Phiền toái rồi.

- Gay go!

Đám ba người Vũ Đồng Hải trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn đồng thời biến sắc.

- Tên Kinh Ý này rõ là giảo hoạt, lại vòng vèo nép phía sau yêu long. Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi đuổi buộc phải đi vòng qua yêu long. Với tốc độ yêu long, rất dễ dàng có thể chặn lại được.

Liễu Hạ cau mày, còn Vũ Đồng Hải thì càng nóng ruột.

- Liễu sư huynh, bây giờ phải làm sao?

Lúc này ở giữa không trung, giữa hai đại yêu thú hư cảnh Lục Túc Đao Trì và Liệt Phong Long Chuẩn lại có thêm một Yêu Long Tử Tích.

- Ngao hống…

Yêu Long Tử Tích gầm lên, vang vọng không ngừng khắp núi rừng. Còn thân mình nó thì trong nháy mắt phi hành về phía Liệt Phong Long Chuẩn. Liệt Phong Long Chuẩn phẫn nộ hót lên một tiếng bất mãn cao vút, nó mưu toan bằng vào ưu thế trên không trung để né tránh, cố gắng đi vòng qua con Yêu Long Tử Tích.

Vèo!

Liệt Phong Long Chuẩn lướt qua một vòng cung quỷ dị, tránh thoát khỏi long trảo của Yêu Long Tử Tích.

'Hay lắm. ' Đằng Thanh Sơn ở gần đó luôn luôn chú ý, lúc này lộ vẻ vui mừng 'Long vĩ quả là lợi hại! '

Vù!

Khi Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi vòng qua Yêu Long Tử Tích, long vĩ của Yêu Long Tử Tích như một cái roi sắt khổng lồ quất mạnh xuống. Long vĩ vung lên như làm cho cả thiên địa đều run rẩy, chỉ có thể mơ hồ thấy tàn ảnh lưu lại giữa không trung. Long vĩ đã quật mạnh vào trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn né tránh không kịp.

- Xoẹt…

Liệt Phong Long Chuẩn quất tung lên một khối lông. Đến cả lớp vảy xấu xí cũng bị xé rách, làm xuất hiện các vết nứt.

Liệt Phong Long Chuẩn chỉ bị quất chìm xuống một chút, sau

đó lập tức lao xéo lên trên, tiếp tục lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ không đến lượt các ngươi giết ta.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Lục Túc Đao Trì phi thường thông tuệ lại một lần nữa làm theo kế cũ., lúc Liệt Phong Long Chuẩn đuổi theo, Lục Túc Đao Trì lướt qua một vòng tròn, nép vào phía bên kia Yêu Long Tử Tích, cách đó chừng trăm trượng.

Lục Túc Đao Trì phi hành vòng qua thì Yêu Long Tử Tích không ngăn trở gì.

Nhưng Liệt Phong Long Chuẩn muốn đi vòng qua, Yêu Long Tử Tích vô cùng phẫn nộ lập tức ngăn trở ngay.

Do đó, Lục Túc Đao Trì có thể né tránh dễ dàng, đảm bảo mình ở một bên, còn Liệt Phong Long Chuẩn ở bên kia, giữa chúng thủy chung vẫn có Yêu Long Tử Tích luôn luôn làm cho người ta đau đầu chen vào.

- Kinh Ý!!!

Vũ Đồng Hải giận tới mức phát cuồng, truyền âm:

- Chỉ biết tránh ở phía sau yêu long thì ăn thua quái gì. Ngươi có phải là cường giả hư cảnh không?

- Vũ Đồng Hải, đầu ngươi bị bò đá hóa ngu à. Có khi nào ta không né tránh để cho ngươi giết sao?

Ở bên kia Yêu Long Tử Tích, Đằng Thanh Sơn trên lưng Đao Trì truyền âm cười lạnh nói. Hắn cũng cảm giác được khi nói ra như vậy, chứng tỏ Vũ Đồng Hải hiển nhiên đã tức giận đến sắp phát điên rồi.

Đằng Thanh Sơn chỉ tránh sau lưng Yêu Long Tử Tích, họ làm sao giết được nếu tiếp tục như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ bị Yêu

Long Tử Tích công kích không ngừng.

‘Diều hâu bắt gà con? ‘ Trong đầu Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hiện lên một cảnh. Đó là cảnh kiếp trước hồi nhỏ ở cô nhi viện, chơi diều hâu bắt gà con. Bây giờ, cũng là diều hâu bắt gà con. Người của Vũ Hoàng Môn là diều hâu, Yêu Long Tử Tích là gà mái bảo vệ gà con. Nhưng, gà mái này mạnh hơn diều hâu nhiều. ‘

Lúc này có vẻ thế cục trên bầu trời Đại Duyên Sơn đã bắt đầu trở nên giằng co, thì đột nhiên:

- Hống hống hống...

Liễu Hạ trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn gầm lên gì đó với Yêu Long Tử Tích.

Sự phẫn nộ trong hai mắt Yêu Long Tử Tích dần dần bình tĩnh lại.

- Hống hống hống hống...

Liễu Hạ vội khuyên nhủ gì đó Yêu Long Tử Tích.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh, hướng mắt nhìn Liễu Hạ cách hai trăm trượng, trông có vẻ khá là nhỏ bé ‘Liễu Hạ biết thú ngữ, không biết chừng có thể điều đình giải quyết mâu thuẫn tạm thời giữa Liệt Phong Long Chuẩn và yêu long. ‘ Bây giờ Đằng Thanh Sơn rất lo lắng. Nếu chạy thẳng Liệt Phong Long Chuẩn hoàn toàn có thể dựa vào tính linh hoạt vòng qua yêu long, rồi sau đó truy theo.

Căn bản trốn không thoát.

Do đó, chỉ có thể không ngừng nép ở phía sau Yêu Long Tử Tích.

Cảnh nội Nghi thành.

Một lão già tóc bạc mặc thanh bào, đang dùng một tốc độ kinh người lao về phía tường thành phía bắc Nghi thành. Ngắn ngủn chỉ hai ba dặm, cường giả hậu thiên cực hạn này chỉ cần mười hơi thở đã lao tới trên tường thành rồi. Lúc này, ở trên tường thành đang có vài cao thủ đang đứng, ai cũng có vẻ lo lắng.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mưa lớn như trút nước, mấy người đang đứng ở cổng lầu đều ướt sũng.

- Tông chủ.

Lão già tóc bạc mặc thanh bào vội vàng lao tới.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng vốn luôn chú ý tới động tĩnh ở phương bắc Đại Duyên Sơn, lập tức quay đầu nhìn qua.

Lúc này ở hướng Đại Duyên Sơn, đang thỉnh thoảng vang lên từng đợt tiếng hót cao vút, hoặc là tiếng gầm phẫn nộ. Đồng thời chung quanh Nghi thành, vùng có mưa to càng lúc càng lớn.

- Bẩm báo tông chủ, Thanh Châu truyền tin về. Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Lão già tóc bạc mặc thanh bào vội kêu lên, nói xong, lão già tóc bạc mặc thanh bào mới lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi. Gia Cát Nguyên Hồng có nghiêm lệnh, một khi phát hiện ra hỏa thiêu Thiên Vân Sơn, phải dùng tốc độ nhanh nhất, không tiếc tất cả lập tức báo cho hắn và Kinh Ý tiền bối.

Bẩm báo xong, lão giả thanh bào mới cảm giác được trên người mình cũng đã ướt đẫm.

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn?

Lý và Đằng Thú ở bên cạnh đều chấn động, rồi trở nên hớn hở.

Gia Cát Nguyên Hồng xoay phắt người lại, nhìn về Đại Duyên Sơn ở phương bắc, hít sâu một hơi, há miệng kêu lớn:

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn!

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Gia Cát Nguyên Hồng kêu lên một hơi ba lần. Gia Cát Nguyên Hồng đã đạt tới tiên thiên kim đan cực hạn, nên thanh âm như tiếng sấm cuồn cuộn, không ngừng truyền về phương bắc, rồi vang vọng không dứt giữa núi rừng Đại Duyên Sơn.

Trên bầu trời Đại Duyên Sơn, Liễu Hạ thành khẩn khuyên bảo Yêu Long Tử Tích. Y là người của Vũ Hoàng Môn. Còn đối với Vũ Hoàng, Yêu Long Tử Tích cảm thấy vẫn rất khâm phục. Bất luận là về tấm lòng của y, hay là thực lực không thể địch nổi của y. Hơn nữa Liễu Hạ cũng rất biết cách nói chuyện. Y chắp nối những giao tình cũ, lại phân tích tình thế lúc này. Tóm lại là một câu như thế này:

- Yêu long tiền bối, người ngàn vạn lần đừng để hai tên gian tặc này lợi dụng.

- Hống…

Yêu Long Tử Tích phát ra một tiếng gầm đầy uy nghiêm, đồng thời còn liếc nhìn Liệt Phong Long Chuẩn vẻ đe dọa, sau đó chui xuống dưới đất.

- Không ổn.

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

- Chạy trốn.

Lục Túc Đao Trì trong nháy mắt bắn ra xa, còn Liệt Phong Long Chuẩn cũng đồng thời truy đuổi theo.

- Kinh Ý, xem thử bây giờ không có yêu long, còn có ai có thể cứu ngươi!

Vũ Đồng Hải truyền âm.

Đột nhiên…

- Hỏa thiêu Thiên Vân Sơn rồi!

Thanh âm cuồn cuộn không ngừng truyền tới. Đằng Thanh Sơn đang bỏ chạy nghe được rất rõ ràng, trong mắt lập tức bắn ra những ánh sáng hồ hởi: ‘ Rốt cục cũng đã tới! ‘

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 35

Dưới Chân Thiên Vân Sơn

Đao Trì, mau.

Đằng Thanh Sơn liền chỉ về phía bắc, Lục Túc Đao Trì rống một tiếng, hai cặp cánh rung động, hóa thành một tàn ảnh phiêu hốt rất nhanh bay về phía bắc.

- Đuổi theo, đuổi theo, đuổi theo.

Vũ Đồng Hải nôn nóng nói liên hồi.

Liễu Hạ mặt đanh lại, Thân Công Đồ một tay cầm thần cung, một tay cầm Phá Hư tiễn, chuẩn bị sẵn sàng bắn tiếp Phá Hư tiễn. Ba tên trước vốn đã có thể giết Lục Túc Đao Trì, nhưng Đằng Thanh Sơn lại có Bất tử thảo. Còn mũi tên thứ tư, Thân Công Đồ từ phía dưới bắn vào bụng Lục Túc Đao Trì, nhưng do độ cứng tay đao của Lục Túc Đao Trì đã làm Thân Công Đồ tính sai.

- Mũi thứ năm này không thể lại thất bại. Hai mắt Thân Công Đồ giống như sói hoang săn mồi, liên tục tìm có hội tốt nhất để bắn tên.

Vù. Vù.

Hai con hư cảnh yêu thú một trước một sau điên cuồng bay đuổi, giống như tia chớp.

Thông thường yêu thú tiên thiên kim đan phi hành, một ngày có thể bay từ Đại thảo nguyên tới Dương Châu của Cửu Châu. Hai ngàn dặm đường (~1000km) đối với yêu thú tiên thiên kim đan loại phi hành, một thời thần (2h) là đủ rồi. Mà tốc độ của yêu thú hư cảnh loại phi hành nhanh hơn gần mười lần, thậm chí còn hơn một ít.

Hai ngàn dặm đường, đối với Lục Túc Đao Trì và Liệt Phong Long Chuẩn đang bay thục mạng lúc này chỉ có thể coi như là khoảng cách ngắn.

- Từ đây tới Thiên Vân Sơn đi đường thẳng khoảng hai ngàn dặm. Đằng Thanh Sơn tay cầm Khai Sơn thần phủ, lúc nào cũng cẩn thận đề phòng. Chỉ cần vượt qua hai ngàn dặm đường này, ta mà không chết thì chính là tới lượt các ngươi đó.

Khoảng cách giữa Liệt Phong Long Chuẩn và Lục Túc Đao Trì dần dần rút ngắn.

- Sao thế này, tốc độ của Long Chuẩn hình như chậm lại? Vũ Đồng Hải kinh ngạc.

- Đúng, chậm lại rồi. Thân Công Đồ kế bên cũng nhăn mặt. Lúc trước đuổi theo con yêu thú người đầy đao đó, tốc độ của Long Chuẩn nhanh hơn nhiều. Bây giờ chỉ nhanh hơn một tí, khoảng cách giữa hai bên rút ngắn rất chậm.

Liễu Hạ liền ngồi xổm trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, xem xét cánh của nó rồi thấp giọng nói: Vừa rồi đuôi của con yêu long hung hăng đập vào lưng của Liệt Phong, làm cánh Liệt Phong Long Chuẩn bị thương, không thể bay với tốc độ cao nhất được.

Nói xong, Liễu Hạ sờ vết rách của lân giáp trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn.

- Thì ra là thế.

Vũ Đồng Hải và Thân Công Đồ nhớ lại cái đập của đuôi yêu long.

Yêu long đầy uy lực thật sự đáng sợ.

Ngay cả Liệt Phong Long Chuẩn và ba hư cảnh đại thành liên thủ, đứng trước yêu thú hư cảnh số một số hai cũng rất đau đầu.

- Gần rồi, gần rồi, gần năm mươi trượng rồi.

Vũ Đồng Hải nheo mắt.

Lúc này, Thân Công Đồ cũng nín thở từ từ lấy ra thần cung, lắp tên vào.

Chỉ có khoảng cách năm mươi trượng, hơn nữa không ngừng rút ngắn lại.

- Liều, chỉ có thể liều. Không phải là bọn chúng chết chính là ta chết.

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Thân Công Đồ đã kéo cung, lắp tên.

Mà Thân Công Đồ vì mũi tên thứ tư chỉ bắn xuyên một cánh tay đao sẽ không lặp lại sai lầm, hơn nữa y cũng sẽ không bắn Đằng Thanh Sơn. Y nhất định sẽ sử dụng tốt từng mũi tên trong hai cái Phá Hư tiễn còn dư.

Sưu.

Liệt Phong Long Chuẩn bỗng nhiên vẽ một đường cong nhẹ, chính ngay lúc khoảng cách hai bên chỉ có bốn mươi hai trượng, Thân Công Đồ trong nháy mắt phát hiện thời cơ tốt nhất, hai mắt lóe lên tia lạnh, không chút do dự y buông tay phải, mũi Phá Hư tiễn trên cung trực tiếp biến mất không thấy.

- Thân Công Đồ.

Một tiếng quát giận dữ vang lên.

Oanh.

Ngay lúc Thân Công Đồ bắn tên, Đằng Thanh Sơn lại đạp mạnh lưng Lục Túc Đao Trì, cùng với việc đạp cho Lục Túc Đao Trì bay ra xa, cả người mượn lực phản xạ bắn về phía trước với tốc độ đáng sợ, Khai Sơn thần phủ trong tay ngang nhiên chặn mũi tên đáng sợ.

Phá Hư tiễn bắn trúng bề mặt của Khai Sơn thần phủ lập tức hóa thành bụi phấn.

Đằng Thanh Sơn tức khắc bay ra xa.

- Vẫn còn tốt. Đằng Thanh Sơn cắn răng thầm nhủ, cố nén cảm giác tê dại và chấn động do lực lượng đáng sợ men theo hai tay và hai cánh tay truyền đi toàn thân. Kiểm soát thêm một thành lực thiên địa, phòng ngự Phá Hư tiễn tuy rằng rất khó khăn, nhưng vẫn tốt hơn hai lần trước.

- Cái gì?

- Sao lại thế. Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải ba người đều giật mình, mũi tên vừa rồi rất xảo quyệt. Theo lý mà nói, Lục Túc Đao Trì vốn không thể dùng tay đao để ngăn cản, mà Đằng Thanh Sơn trên lưng Lục Túc Đao Trì vốn cũng không đủ. Nhưng ai ngờ được, Đằng Thanh Sơn này lại nhảy ra ngăn cản mũi tên này.

- Đúng là tìm chết.

- Vẫn chưa đại thành, không thể phi hành mà lại dám ở trên không nhảy ra khỏi lưng Đao Trì. Ha ha….

Ba người Thân Công Đồ đầu tiên giật mình, sau đó lại cười to.

Trên không trung, Đằng Thanh Sơn không biết phi hành sau

khi nhảy ra, rõ ràng trở thành bia nhắm.

- Ài!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng, khống chế thiên địa chi lực, làm giảm tốc độ bản thân.

Giống như thiên thạch, rơi xuống rất nhanh.

Còn Lục Túc Đao Trì bị đạp văng lúc trước cũng lập tức gầm lên bay về phía Đằng Thanh Sơn. Đồng thời ba người Liễu Hạ, Thân Công Đồ, Vũ Đồng Hải cùng với Liệt Phong Long Chuẩn không muốn bỏ qua cơ hội tốt, hóa thành bốn tia sáng, từ các hướng khác nhau bay về phía Đằng Thanh Sơn. Ba người bọn Thân Công Đồ đều là hư cảnh đại thành, đều có thể hư không phi hành.

Có thể phi hành trên bầu trời tốc độ rất cao.

Không thể phi hành thì giống như Đằng Thanh Sơn, ngây ngốc tìm cách tăng tốc độ rơi, mau chóng đáp xuống mặt đất.

- Ha ha… Kinh Ý, lần này coi ngươi có chết không.

Vũ Đồng Hải xông tới đầu tiên, kiếm trong tay nháy mắt giống như ánh mặt trời ẩn hiện trong một phiến tối đen, là một kiếm nhìn rất nhu hòa nhưng không thể đối địch, làm Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô lực, làm trong lòng nổi lên một cảm giác tuyệt vọng và muốn bỏ cuộc.

Xoảng.

Không có phòng thủ, Đằng Thanh Sơn hay tay nắm chắc Khai Sơn thần phủ che trước người, làm thành khiên chắn.

Kiếm này chứa đựng lực đạo đáng sợ, sau khi xuyên qua Khai Sơn thần phủ, làm hai tay Đằng Thanh Sơn tê rần, nhưng hắn lại rất bình tĩnh ngược lại mượn lực tăng cường tốc độ rơi.

Sưu.

Mượn sức một kiếm đáng sợ này, bùng một tiếng, liền chìm vào trong một con sông rộng bên dưới, bắn lên bọt nước trắng xóa.

- Làm sao có thể, vẫn có thể thủ được? Liên tục cản hai lần Phá Hư tiễn, lại đối phó một phát Diệt Không Thích (nôm na là cú đâm gió), với thực lực chưa tới đại thành của hắn, coi như binh khí có thể đỡ được, nhưng lực chấn động đáng sợ như thế sớm phải làm cho hai tay mất cảm giác, nội tạng chấn thương rồi. Làm thế nào vừa rồi vẫn có thể yên ổn như thế? Một màn này hoàn toàn ra ngoài ý liệu của ba người Vũ Đồng Hải, bọn họ biết đối phương mặc Hồng Thiên thần giáp nên cho rằng hiệu quả phòng ngự của chiến phủ không thể hơn được.

Nên một kiếm đâm vào búa chứ không đâm vào thần giáp.

Hồng Thiên thần giáp, danh tiếng quá lớn. Hư cảnh đại thành vẫn không thể làm hư Hồng Thiên thần giáp.

Đáng tiếc bọn họ không biết, cái búa đó là vũ khí tùy thân cực kỳ cứng rắn của Vũ Hoàng.

Sưu! Sưu! Sưu!

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng về mặt hành động ba cường giả hư cảnh này gần như không có một chút ngưng lại mà cùng xông vào trong con sông bên dưới. Mà lúc này, Lục Túc Đao Trì đang ở trên không trung muốn giúp đỡ Đằng Thanh Sơn thì bị Liệt Phong Long Chuẩn chặn lại. Lúc này nó liền rung động bốn cánh, lượn một vòng không theo quy luật cũng chui vào dòng sông.

Chốc lát sau.

Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì xuyên qua mặt đất, rồi cưỡi lên Lục Túc Đao Trì bay lên không.

- Vũ Đồng Hải, chỉ dựa vào mấy người mà muốn đuổi theo ta. Cho các ngươi biết, ha ha… Hôm nay ta không chết, chính là các ngươi chết.

Tiếng nói của Đằng Thanh Sơn liên tục xuyên qua mặt đất truyền vào tai ba cường giả hư cảnh đại thành.

- Tên khốn.

Vũ Đồng Hải tức giận nghiến răng nghiến lợi, Liễu Hạ, Thân Công Đồ sắc mặt cũng khó coi.

Từ trong lòng đất, tốc độ bọn họ chỉ tương đương Đằng Thanh Sơn, muốn bắt Đằng Thanh Sơn khó khăn không ít. Vừa rồi lại bị Đằng Thanh Sơn nhân một lúc không cẩn thận gặp được Lục Túc Đao Trì, phá đất chui ra.

- Kinh Ý này có Hồng Thiên thần giáp lại có chiến phủ.

Liễu Hạ thấp giọng nói.

- Tuy rằng tại hạ không hiểu hắn tại sao liên tục chống được công kích mạnh như thế, nhưng rõ ràng là dùng một chiêu thì không được. Muốn giết Kinh Ý, cách đơn giản nhất là hai người ra tay. Đồng Hải, lúc nãy nếu huynh không ra tay trước mà cùng ra tay với tại hạ, hắn chỉ có một cái búa chỉ có thể cản được một người. Ngăn cản huynh, tại hạ liền có thể nhân cơ hội giết hắn. Chiêu này thật độc.

Sai lầm một lần liền lập tức tìm ra vấn đề. Tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy lần nữa.

- Một lần cơ hội giết hắn đã bỏ qua rồi.

Vũ Đồng Hải căm hận không thôi.

Lúc này, ba người bọn họ đã trở lại lưng Liệt Phong Long

Chuẩn, tiếp tục đuổi theo.

- Thân Công Đồ chỉ còn dư một mũi Phá Hư tiễn cuối cùng, không thể thất bại nữa. Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ hai người đều nhìn Thân Công Đồ.

- Ừ!

Thân Công Đồ cảm thất áp lực rất lớn.

Mang theo sáu cây Phá Hư tiễn, mà năm cây không thành công, mặc dù là do Bất tử thảo.

- Tay đao của Đao Trì bị thương mất đi một cái, vốn không thể hình thành mũi khoan khoan đất, trong lòng đất chỉ có thể dùng cách giống hư cảnh nhân loại khoan đất. Đằng Thanh Sơn nôn nóng tự nhủ. Mà mũi tên cuối cùng của Thân Công Đồ, trên không Lục Túc Đao Trì tránh né nhanh, còn như chui vào trong đất rất dễ trúng tên. Đằng Thanh Sơn không dám mạo hiểm để Lục Túc Đao Trì chui vào trong đất.

Mà Thân Công Đồ cũng không dễ dàng bắn mũi tên cuối cùng.

U! U!

Chỉ có Liệt Phong Long Chuẩn tức giận không cam tâm không ngừng đuổi theo, nhưng bị Lục Túc Đao Trì linh hoạt chiếm thượng phong hết lần này tới lần khác tránh né.

Khoảng cách hai bên tuy rằng tối đa chỉ có hơn sáu mươi trượng, gần nhất chỉ có hơn ba mươi trượng. Nhưng mà bây giờ chủ công là Liệt Phong Long Chuẩn, Thân Công Đồ hỗ trợ.

Viu!

Lại một đạo vô hình Diệt Không Thích. Lục Túc Đao Trì vung hai chân đao, cố gắng ngăn trở. Mỗi lần ngăn cản, trên chân đao

lại xuất hiện vết thương, máu tươi màu xanh từ từ chảy ra.

- Liệt Phong Long Chuẩn thật là khó chơi, nếu không phải yêu long làm bị thương, tốc độ giảm mạnh sợ rằng phiền phức càng nhiều. Đằng Thanh Sơn trong lòng hiểu rõ, may là Diệt Không Thích của Liệt Phong Long Chuẩn uy lực yếu hơn một tầng so với Phá Hư tiễn, Lục Túc Đao Trì chỉ bị thương nhẹ, không bị trọng thương như trước.

- Chỉ hơn hai ngàn dặm, bình thường Đao Trì rất nhanh là tới. Nhưng hôm nay thật là cửu tử nhất sinh.

- Tới Thiên Vân Sơn rồi.

Đằng Thanh Sơn bỗng nhiên nhìn thấy ở xa một ngọn núi cao, chỉ là phía trên ngọn núi giống như bị cháy đen một mảng.

Trên Thiên Vân Sơn, đỉnh núi vốn cảnh sắc đẹp đẽ đã hoàn toàn biến mất, cả nửa ngọn núi đều bị đốt thành phế tích, trên đỉnh núi vẫn như lập lòe ánh lửa, hai con thần điểu to lớn toàn thân bao trùm trong ngọn lửa giống như chỉ có trong truyền thuyết mới có thể có đứng trên núi đá cháy đen. Ở bên cạnh chúng, chính là Vân Mộng chiến thần tinh thần sảng khoái, lưng vác chiến đao to lớn hình đầu sói.

- Ủa?

Vân Mộng chiến thần mắt sáng lên, quay đầu nhìn về phía nam. Thanh Sơn lão đệ đến rồi.

- U...

Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh càng hưng phấn lập tức bay lên, Vân Mộng chiến thần nhanh chóng nhảy lên lưng tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Lục Túc Đao Trì giống như một trận cuồng phong, xông về hướng Thiên Vân Sơn. Lúc này Lục

Túc Đao Trì ngoại trừ hai tay đao trước, bốn tay đao khác đều bị trọng thương, rõ ràng rất chật vật.

- Ủa, Mục Đào lão ca cũng đến rồi. Đằng Thanh Son lộ ra nét cười.

Chỉ thấy trên không hai luồng lửa rực sáng rực một trước một sau nhanh chóng từ trên Thiên Vân Sơn bay xuống, trên lửa rực sáng đi đầu thậm chí còn nhảy xuống một bóng người.

- Ha ha… Thanh Sơn lão đệ, đã lâu không gặp.

Thanh âm hào sảng của Vân Mộng chiến thần từ không trung truyền xuống.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 36

Cái Tên Thanh Sơn

Cảm ứng được Phượng Hoàng mẹ và Tiểu Thanh, thậm chí còn có cả Mục Đào đều tới, trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy nhẹ nhàng hẳn đi. Nhưng khi nghe Vân Mộng Chiến Thần gọi mình, hắn không khỏi tặc lưỡi, thầm nói: ‘ Mục Đào lão ca rõ là, lão chắc là vừa tới Cửu Châu Đại Địa, cũng không biết chuyện của ta. ‘

Mục Đào vừa gọi như vậy, nhất định hắn không thể tiếp tục lợi dụng thân phận cường giả hư cảnh nhàn tản nữa.

‘Nhưng cũng không cần, Tiểu Thanh và Mục Đào lão ca đều tới, bên ta có thế lực tăng lên rất nhiều. Ở Cửu Châu Đại Địa tuyệt đối đủ tư cách có chỗ đứng. Còn tốt hơn những gì ta nghĩ lúc trước nhiều! ‘ Cố nén kích động trong lòng, Đằng Thanh Sơn cưỡi Lục Túc Đao Trì bay về phía Vân Mộng Chiến Thần.

- Ha ha, Mục Đào lão ca!

- Ha ha, Thanh Sơn lão đệ!

- Đã lâu không gặp, chúc mừng Mục Đào lão ca lại đột phá.

- Thanh Sơn lão đệ, sự tiến bộ của đệ còn lớn hơn ta nhiều.

Hai đại cường giả hư cảnh gặp mặt giữa không trung. Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào cũng leo lên lưng Lục Túc Đao Trì.

Mục Đào cảm thấy vô cùng thán phục: ‘Cửu Châu không hổ mới chính thức là một đại địa thật sự. Cả Đoan Mộc Đại Lục, cho dù lúc trước cộng cả Thanh Sơn lão đệ, cũng chỉ mới có ba cường giả cấp chiến thần. Ngày hôm nay dưới chân Thiên Vân Sơn... có tới bốn đại hư cảnh đang đuổi theo Thanh Sơn! ‘

Khi vừa phát hiện ra Đằng Thanh Sơn, Mục Đào đương nhiên cũng phát hiện ra đám nhân mã Vũ Hoàng môn cách Đằng Thanh Sơn không xa.

Trong đám Vũ Hoàng môn, Lục Nhĩ Toản Địa Thử sớm đã bị bỏ rơi lại phía xa. Nhưng cho dù như thế, nếu kể cả Liệt Phong Long Chuẩn, bên đó cũng có bốn đại hư cảnh!

Nếu cộng cả Đằng Thanh Sơn, Lục Túc Đao Trì, mẹ con bất tử Phượng Hoàng cùng với Mục Đào, hôm nay tổng cộng có chín hư cảnh ở đây! Dưới Thiên Vân Sơn có chín hư cảnh cường giả!

‘Chín hư cảnh sống cùng một thời đại à? Đoan Mộc Đại Lục ta tuyệt đối không thể có được. Chỉ có Cửu Châu mênh mông mới có được. Ha ha, đây mới là thế giới mà cường giả hư cảnh chờ đợi, nơi có những người cực mạnh tồn tại. Trong lòng Mục Đào dâng lên ngọn lửa nhiệt tình, nhiệt huyết sôi sục, lão không còn có cảm giác cao thủ tịch mịch nữa.

Bởi vì, nơi này là Cửu Châu!

Mục Đào là rất chấn động. Nhưng phe Vũ Hoàng môn đuổi giết Đằng Thanh Sơn gồm ba người Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Thân Công Đồ, kể cả con Liệt Phong Long Chuẩn mới thật sự tròn mắt lên. Lúc trước khi phát hiện dưới Thiên Vân Chiến Thần sơn có tới ba đại hư cảnh đang lao về phía Kinh Ý, họ đã rất khiếp sợ.

Nhưng khi nghe tới ‘Ha ha, Thanh Sơn lão đệ, lâu rồi không gặp’ thì ba cường giả hư cảnh đại thành trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn cho dù đã qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, tâm trí có kiên

định tới mấy, cũng hoàn toàn ngẩn người ra.

- Thanh Sơn?

- Kinh Ý này tên là Thanh Sơn à? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là Đằng... Đằng Thanh Sơn?

- Việc này... việc này.

Đôi mắt nhỏ tí dưới cặp lông mày chổi xể của Vũ Đồng Hải trợn tròn lên. Trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. So với khi thấy Vũ Hoàng môn bị diệt môn còn kinh hãi hơn. Thế gian này không có tông phái vĩnh hằng không suy bại. Cho dù Vũ Hoàng môn bị diệt, Vũ Đồng Hải cũng chỉ cho rằng là thịnh cực nhi suy là do đối thủ quá đáng sợ.

Nhưng Đằng Thanh Sơn? Hắn, hắn năm nay hắn là... hắn là mới hai mươi hai mà. Năm ngoái, đúng... năm ngoái hắn đã là cường giả hư cảnh. Hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh! ‘ Vũ Đồng Hải hoàn toàn ngẩn ra. Hắn cảm thấy rất nhiều những lý thuyết vững chắc trong lòng trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, căn bản không thể giải thích được việc hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh!

- Ông trời, sao có thể như vậy chứ?

Trên trán Thân Công Đồ đổ mồ hôi ròng ròng.

Mặc dù trên Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều người trùng tên, nên có rất nhiều Thanh Sơn.

Nhưng trong đám tiên thiên cường giả, cũng chỉ có một người gọi là Thanh Sơn thôi.

Họ không nghĩ tới người nào khác, chỉ nghĩ ngay tới một người... Đằng Thanh Sơn!

‘Thanh Sơn, Thanh Sơn, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn còn có ai? Năm đó khi hắn trốn chết đã có thể chịu được công kích của tiên thiên kim đan Triệu Đan Trần mà không chết, rồi chạy thoát. Quái vật, quái vật. Lúc trước hắn hẳn là chính là tiên thiên kim đan. ‘ Liễu Hạ cảm thấy tim mình như đang run lên.

- Tên của ta, là Đằng Thanh... Sơn!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn cuồn cuộn, vang vọng khắp thiên địa. Giống như hắn đem bao nhiêu khó chịu áp lực tận đáy lòng bây giờ hoàn toàn phóng thích ra.

Ta chính là Đằng Thanh Sơn!

Từ hôm nay trở đi, bất tất phải mai danh ẩn tích nữa.

- Ngươi... mặt ngươi...

Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ, Thân Công Đồ trong lòng đại loạn.

- Mặt ta hả? Đúng, các ngươi không có năng lực thay đổi dung mạo. Nhưng ta có thể!

Đằng Thanh Sơn đứng giữa không trung, cơ mặt, gân cốt chợt phát sinh thay đổi rất nhỏ. Chỗ nào cũng có thay đổi, rồi cuối cùng đã thay đổi một gương mặt khác, chính là gương mặt chính thức của hắn, Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn.

Ba người bọn Vũ Đồng Hải nhìn nhau.

Đột nhiên - U...

Một tiếng kêu lớn bất mãn truyền vào tai Đằng Thanh Sơn. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy đó chính là Phượng Hoàng mẹ. Phượng Hoàng mẹ lần này đưa hài tử tới, nhưng nó không ngờ lại chạm mặt tới người đuổi giết Đằng Thanh Sơn. Với trí tuệ của

Phượng Hoàng mẹ, trong nháy mắt đã phán đoán một việc. Bằng hữu nhân loại của con gái nó, Đằng Thanh Sơn, hiển nhiên gây thù hằn không ít trên Cửu Châu Đại Địa.

Con gái đi theo Đằng Thanh Sơn e rằng cũng phải gặp nhiều nguy hiểm.

Nếu bỏ con gái ra như vậy nó thật sự rất lo lắng.

Do đó, Phượng Hoàng mẹ trong lòng vốn chỉ lo cho con gái mình, tự nhiên đưa ra quyết định phải giết gà dọa khỉ! Con gà này đương nhiên chính là người của Vũ Hoàng Môn trước mắt.

- Ô ô...

Liệt Phong Long Chuẩn đối diện luôn luôn âm trầm, lúc này vội phát ra những tiếng hót về phía Phượng Hoàng mẹ.

Phượng Hoàng mẹ không đáp lại, chỉ lạnh buốt nhìn thoáng qua Liệt Phong Long Chuẩn.

- U...

Phượng Hoàng mẹ phát ra tiếng kêu lớn với Tiểu Thanh bên cạnh.

- Không ổn, đi mau. Bất tử Phượng Hoàng muốn giết chết chúng ta.

Liễu hạ hiểu thú ngữ, lúc này sắc mặt đại biến.

Chỉ nghe thấy tiếng hót cao vút hưng phấn. Con bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đã học với mẹ nó gần một năm,, lúc này trong nháy mắt hóa thành lưu quang, phóng thẳng tới. Cạnh nó, còn có một luồng lửa đỏ rực khác của Phượng Hoàng mẹ cũng hóa thành lưu quang, tốc độ còn nhanh hơn cả Tiểu Thanh.

- Nhanh!

- Đi!

Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải vốn biết rất nhiều bí mật, đối mặt với Phượng Hoàng mẹ năm đó đi theo Lý Thái Bạch, chúng căn bản không dám phản kháng, mà là chia ra chạy trốn. Còn Thân Công Đồ kém kiến thức hơn một chút lại vừa chạy trốn, vừa kéo cung thần, đặt cây Phá Hư tiễn cuối cùng vào dây cung.

- Hừ!

Thân Công Đồ tức giận hầm hừ, đang muốn bắn tên.

- Đừng đấu! Chia ra chạy trốn đi. Chạy trốn được ai hay người nấy.

Liễu Hạ vội truyền âm nói.

Chỉ thấy lưu quang đỏ rực của Phượng Hoàng mẹ đang nhanh chóng bổ về phía Thân Công Đồ. Rồi sau đó nhanh chóng rẽ một chút. Đồng thời, một ngọn lửa màu vàng tím từ miệng Phượng Hoàng mẹ phun ra. Ngọn lửa này tựa như một tia chớp, trong nháy mắt bao phủ cả hư cảnh đại thành Thân Công Đồ, lực thiên địa hùng hậu ngoài thân của y, có tới cả mười thành lực thiên địa lúc này chợt ‘ xoẹt xoẹt... ‘ cơ hồ trong nháy mắt đã bị ngọn lửa màu vàng tím đốt vỡ.

- A!

Thân Công Đồ phát ra kêu thảm thiết thê lương.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 37

Phong Bạo Khởi

Ngay lúc mười thành thiên địa bên ngoài thân bị lửa thiêu phá vỡ, Thân Công Đồ cũng đã hiểu được tại sao Liễu Hạ và Vũ Đồng Hải chiến ý đều tan biến, sợ tới mức phải phân ra chạy trốn. Nhưng là y hiểu được thì đã quá chậm! Trong khoảnh khắc tử vong, y hồi tưởng lại lúc mình còn trẻ tuổi ở Xạ Nhật Thần Sơn tung hoành, cho đến khi có địa vị cao, trở thành cường giả mạnh nhất của Xạ Nhật Thần Sơn.

Từng tràng cảnh trôi qua trong trí nhớ.

"A!" Thân Công Đồ sắc mặt sợ hãi, điên cuồng gào thét.

Khi kim sắc hỏa diễm vừa chạm vào thân thể y, đồng thời vầng sáng rực rỡ trên Mãn Nguyệt thần Cung theo tiếng kêu thê lương của y mà bay ra. Đây là mũi tên cuối cùng trong đời y.

Véo!

Một đạo tàn ảnh như lưu tinh phá không, mang theo ý niệm cuối cùng của đệ nhất thần tiễn Thân Cung Đồ. Phá Hư Tiễn xuyên qua mười trượng khoảng cách, bắn trúng vào đoàn hỏa diễm Phượng Hoàng mẹ. Chỉ nghe như tiếng va chạm kim thiết vang lên.

"A?" Giờ phút này Đẳng Thanh Sơn đang ở trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhìn chằm chằm, tuy rằng hắn đối với

Phượng Hoàng mẹ tràn ngập tin tưởng, nhưng tựa hồ vẫn có chút lo lắng.

“Phượng Hoàng mẹ né tránh rất nhanh, tuy là Thân Công Đồ trực tiếp ngắm vào đầu, nhưng chỉ bắn trúng cánh trái, sự linh hoạt của nó so với Lục Túc Đao cũng hơn nhiều.”

Vài cái lông chim màu đỏ từ giữa không trung rơi xuống, có vài cái vỡ vụn hẳn ra. “Xuy, xuy!”

Phá Hư Tiễn bị gãy thành hai đoạn, từ giữa không trung rơi xuống.

Vết thương trên cánh trái của Phượng Hoàng mẹ bị vây trong kim sắc hỏa diễm, nhìn mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ nhanh chóng được chữa trị.

“Bất Tử Phượng Hoàng, Bất Tử Phượng Hoàng, quả nhiên đáng sợ.” Đằng Thanh Sơn vừa kinh ngạc vừa mừng.

“Phá Hư Tiễn bắn thủng, không ngờ có thể chữa trị nhanh như vậy. Khó trách… Cũng chỉ có Bất Tử Phượng Hoàng mới có thể nuôi dưỡng ra được báu vật nghịch thiên Bất Tử Thảo.”

Bất Tử Thảo có thể tăng thêm tuổi thọ, Bất Tử Phượng Hoàng quả nhiên rất thần kỳ.

“Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi giết ta, chính là sẽ cùng Vũ Hoàng Môn chân chính đối địch!”

“Vũ Hoàng Môn ta có thể cùng ngươi giảng hòa! Chúng ta có thể trở thành minh hữu.” Thanh âm Vũ Đồng Hải vang lên trong đầu Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Tiểu Thanh, nhìn thấy Vũ Đồng Hải chật vật chạy trốn, chỉ lạnh lùng cười:

“Vũ Đồng Hải, Vũ Hoàng Môn của ngươi giết ta, ta lại không thể giết ngươi sao?”

Vừa rồi Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải cùng Liệt Phong Long Chuẩn phân tán ra chạy trốn.

Nếu là cùng nhau trốn, chỉ sợ đều sẽ bị Phượng Hoàng mẹ tận diệt.

Phân tán trốn, tỷ lệ sinh cơ lớn hơn nhiều.

Vốn Phượng Hoàng mẹ không nghĩ muốn giết Thân Công Đồ, nhưng là do Thân Công Đồ giương cung chọc giận, vì thế Phượng Hoàng mẹ trực tiếp tiêu diệt. Đằng Thanh Sơn trên lưng Tiểu Thanh lựa chọn cũng lựa chọn đuổi giết Vũ Đồng Hải.

“Trốn thật nhanh.”

“Mục Đào trên lưng Lục Túc Đao Trì cũng gấp đến độ ánh mắt đỏ lên, trơ mắt nhìn Liệt Phong Long Chuẩn cùng Liễu Hạ đào tẩu. Lão không có cách nào truy đuổi bởi vì Lục Túc Đao đã bị thương, mà Mục Đào cũng chưa phi hành được.”

“Thanh Sơn lão đệ, giết tên mi dài.” Mục Đào truyền âm kêu lên, chính mình giết không được, chứng kiến Đằng Thanh Sơn giết cũng là thống khoái rồi.

“Được!”

Đằng Thanh Sơn vui sướng cười to, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh liền đuổi theo Vũ Đồng Hải.

“Vù, vù, một đạo tử diễm bay ra, Phượng Hoàng mẹ phun ra kim sắc hỏa diễm mà Tiểu Thanh thực lực yếu chỉ có thể phun ra tử diễm. Mà tử diễm lúc trước cũng dễ dàng đem Thiên Phong Chiến Thần thiêu sống.

“Không!”

Vũ Đồng Hải tránh không kịp, trực tiếp bị tử diễm bao phủ.

“Không, ta không thể chết được.”

Vũ Đồng Hải vừa rồi cũng nhìn thấy tình cảnh Thân Công Đồ bị thiêu chết.

“Xuy xuy.” Tử diễm thiêu đốt bên ngoài thân Vũ Đồng Hải.

“A.” Vũ Đồng Hải rùng mình.

“Ha ha… Ta không chết. Hỏa diễm này tựa hồ không đáng sợ.”

Mười thành thiên địa chi lực bên ngoài thân Vũ Đồng Hải điên cuồng vận chuyển, tuy rằng không ngừng bị tiêu hao nhưng là tốc độ bổ sung cũng rất nhanh, không ngờ có thể kháng trụ được tử diễm.

“Chạy mau! Không thể để con Bất Tử Phượng Hoàng kia tới.”

Vũ Đồng Hải cưỡng chế sự hưng phấn, điên cuồng hướng phía trước bay.

Ở trên lưng Tiểu Thanh, Đằng Thanh Sơn cũng âm thầm gật đầu:

“Quả nhiên, hỏa diễm của Tiểu Thanh còn không thể thiêu đốt Hư Cảnh đại thành. Chỉ là không biết, trong một năm vừa qua, Tiểu Thanh rốt cuộc đã học được tuyệt chiêu gì của mẫu thân nó.”

Giờ phút này Tiểu Thanh tựa hồ đối với công kích không hiệu quả của mình mà tức giận.

“U…”

Một tiếng kêu cao vút vang vọng khắp bầu trời, hỏa diễm bên

ngoài thân Tiểu Thanh bắt đầu thu nhỏ lại, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được hỏa hành chi lực chấn động, chỉ thấy Tiểu Thanh hé miệng ra, một đạo tử diễm ẩn chứa kim sắc hỏa diễm bay ra, phảng phất như mũi tên bap phủ lây Vũ Đồng Hải.

“Không đúng!” Vốn đang liều mạng chạy trốn, không để ý đến hỏa diễm, trong khoảnh khắc này Vũ Đồng Hải cảm thấy không ổn.

Đáng tiếc, quá chậm.

Đạo hỏa diễm đã làm cả người Vũ Đồng Hải bốc cháy, một khi bị thiêu đốt, Vũ Đồng Hải căn bản không thể dập tắt được.

“Không!” Vũ Đồng Hải lập tức chui xuống đất.

“Oanh!”

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh theo sát phía sau, tiến vào trong lòng đất.

Ở trong tông phái có lưu truyền, Vũ Đồng Hải cũng biết Bất Tử Phượng Hoàng tốc độ trên không lẫn dưới đất cũng cực kỳ kinh người.

Nhưng giờ phút này y không để ý, không còn lòng dạ nào quan tâm, bởi vì y đã cảm giác được mùi vị của tử vong.

“Xuy, xuy.” Đạo hỏa diễm kim sắc không ngừng thiêu đốt thiên địa chi lực xung quanh thân Vũ Đồng Hải.

Sau khi va chạm, hai chân Vũ Đồng Hải nhanh chóng bị hỏa diễm bao phủ, trong khoảnh khắc hai chân y bốc cháy, khoảng từ đầu gối trở xuống hóa thành tro bụi, đồng thời còn hường phía trên lan tới rất nhanh.

“Vèo.” Không chút do dự, một đạo ánh đao xẹt qua.

Hai chân Vũ Đồng Hải từ bắp đùi trở xuống hoàn toàn bị chặt đứt. Hai đoạn chân kia vừa rơi xuống lập tức hóa thành tro bụi.

“Trốn là chết, quay lại chiến đấu mới có thể sống. Bất Tử Phượng Hoàng này so với con kia yếu hơn một chút.”

Sau khi Vũ Đồng Hải chặt đứt hai chân, ngăn cản hỏa diễm lan truyền, không ngờ y liều lĩnh, cắn răng chuyển thân, hóa thành lưu quang hướng phía Tiểu Thanh đánh tới.

“Không để cho ta con đường sống sao?” Vũ Đồng Hải sắc mặt dữ tợn, y cảm ứng được Phượng Hoàng mẹ cũng phun ra một luồng kim sắc hỏa diễm hướng xuống đất.

Xuy! Xuy!

Đất cát dưới kim sắc hỏa diễm cũng giống như không khí, kim sắc hỏa diễm xuyên qua hơn trăm trượng khoảng cách bao phủ Vũ Đồng Hải.

“Đằng Thanh Sơn, ngươi thắng mà không vinh.” Một tiếng thét thê lương, cả người Vũ Đồng Hải lập tức hóa thành tro bụi.

“Thắng mà không vinh?” Đằng Thanh Sơn đáy lòng cười lạnh, “Vũ Hoàng Môn của người dựa vào phi cầm yêu thú, lại dựa vào đào đất yêu thú. Còn mời thiên hạ đệ nhất thần tiễn Thân Công Đồ hợp lực giết ta, thắng mà không vinh?”

Vũ Đồng Hải thật âm hiểm độc ác, trong đám người Vũ Hoàng Môn, Đằng Thanh Sơn muốn giết nhất chính là người này.

Oanh!

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lao ra khỏi mặt đất.

“Hống.” Tiểu Thanh bay đến bên cạnh Phượng Hoàng mẹ, Phượng Hoàng mẹ tựa hồ có chút bất mãn nhìn nó. Hiển nhiên

Phượng Hoàng mẹ đối với biểu hiện của hài tử thì rất không hài lòng.

Dù sao, một năm trước Tiểu Thanh cũng học rất nhiều tuyệt chiêu của nó.

Vừa rồi có thể phun ra hỏa diễm uy lực mạnh, chính là một chiêu trong đó.

“Thật đáng tiếc, để cho hai tên khác chạy thoát.” Đằng Thanh Sơn không cảm ứng được Liễu Hạ và Liệt Phong Long Chuẩn.

Dù sao đối phương phi hành cực nhanh, bốn phía chạy trốn. Đằng Thanh Sơn lo đối phó Vũ Đồng Hải, bọn họ đương nhiên trốn xa.

“Thanh Sơn lão đệ.” Mục Đào ở trên lưng Lục Túc đao bay tới gần.

“Hống, hống.” Lục Túc Đao Trì nhìn Đằng Thanh Sơn, trong ánh mắt cũng có một tia hưng phấn, hiển nhiên hắn cũng bị người của Vũ Hoàng Môn truy đuổi thê thảm, rốt cuộc cũng trả được thù. Miệng vết thương trên chân so với lúc trước tốt hơn một ít. Hư Cảnh yêu thú khôi phục vết thương so với nhân loại mạnh hơn nhiều.

“Mục Đào lão ca.” Đằng Thanh Sơn cười to.

“Chậc, chậc… Hai hư cảnh, hơn nữa còn là hư cảnh đại thành bị giết như vậy. Thật sự là…” Nét mặt già nua của Mục Đào kích động, ẩn hiện ánh hồng, “Đoan Mộc đại lục rất khó có hư cảnh, không thể cùng Cửu Châu so được.”

“Ha ha, thống khoái, thống khoái. Cửu Châu mới là nơi thích hợp cho hư cảnh chúng ta.”

“Ô, ô.” Phượng Hoàng mẹ hướng Đằng Thanh Sơn kêu to mấy

tiếng.

“Ách?” Đằng Thanh Sơn cười khổ.

Chính mình không biết thú ngữ.

Phượng Hoàng mẹ bất mãn nhìn Đằng Thanh Sơn.

Cuối cùng Phượng Hoàng mẹ đành phải theo Đằng Thanh Sơn đi Dương Châu. Dù sao tới Dương Châu mới có thể nhờ Lý Quân giải thích, lúc đó Phượng Hoàng mẹ mới có thể nói chuyện cùng Đằng Thanh Sơn.

Liền đó năm hư cảnh hướng về phía Dương Châu bay đi.

Dưới chân Thiên Vân Sơn.

“Đằng Thanh Sơn? Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn?”

“Nguyên lai Kinh Ý là Đằng Thống Lĩnh.”

Vài tên hán tử xem tràng cảnh Hư Cảnh đại chiến chính là người của Quy Nguyên Tông an bài tại đây.

“Thì ra là Đằng Thống Lĩnh.”

“Ha ha, nhanh báo cho tông chủ tin tức này.”

Mấy tên thám tử hưng phấn vô cùng, thậm chí có người còn kích động rơi lệ.

“Đằng Thống Lĩnh là người của Quy Nguyên Tông.”

Dưới chân Thiên Vân Sơn, ngoại trừ Quy Nguyên Tông còn có thám tử Thiên Thần Cung. Lúc trước là do Lý Quân khi còn làm giáo chủ Tuyết Liên Giáo đã phân phó bọn họ tại đây. Một khi Thiên Vân Sơn bị hỏa thiêu lập tức báo tin, cho nên Thiên Thần Cung cũng biết được chuyện này.

Ngoại trừ thám tử của hai phái, bởi vì sự kiện hỏa thiêu Thiên Vân Sơn quá mức kinh khủng cho nên cũng có không ít dân bản xứ chứng kiến.

Bởi vậy, tin tức trận chiến ở Thiên Vân Sơn nhanh chóng lan truyền.

Trong đó tin tức làm cho người ta sợ hãi nhất: Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn. Người mà lúc trước bị Thanh Hồ Đảo truy sát khắp thiên hạ.

Không ngờ Đằng Thanh Sơn giờ đã là hư cảnh cường giả.

Trên Cửu Châu đại lục không ngờ đã sinh ra được một hư cảnh cường giả hai mươi mốt tuổi. Đây đúng là chuyện chấn động thiên địa, chưa từng thấy. Tin tức đủ để làm cho hư cảnh của bất kỳ tông phái nào kinh ngạc.

Một hồi phong ba bởi vì vậy mà sắp nổi lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 38

Tôn Giả

Nghi thành, giữa nội viện phủ đệ của Đằng Thanh Sơn.

- Ầm ầm!

Trên bầu trời đầy mây đen chợt vang lên những tiếng kêu. Những tia chớp như những sợi dây leo uốn éo đánh xuống, mưa mịt mù kín cả trời đất. Trong lúc nhất thời cả thiên địa vô tận cùng tựa như chìm cả trong mưa. Giữa nội viện cả Gia Cát Nguyên Hồng, Đằng Thú, Lý Quân, Tiết Tân đều đứng ở hành lang, trên mặt bốn người đều không dấu được vẻ ưu tư.

- Sư mẫu, sư phụ nhất định sẽ không sao đâu, đừng lo.

Tiết Tân chịu không nổi không khí áp lực, vội thầm thì trấn an.

- Ừm.

Lý Quân nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng, cất nhẹ giọng:

- Gia Cát gia chủ, người nói Thanh Sơn …

- Lý Quân, con yên tâm! Thanh Sơn có Lục Túc Đao Trì hỗ trợ. Hơn nữa, hắn còn có Bất Tử thảo. Kỳ bảo cỡ này, cho dù không giết được địch nhân, cũng có thể tự bảo vệ được bản thân mình. Đều chủ yếu nhất là chạy tới được Thiên Vân Sơn thì coi như không sao rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng nói như vậy, nhưng bản thân ông cũng cảm thấy không có sức thuyết phục. Trong lòng ông cũng không chắc chắn lắm.

Sự kỳ dị của Lục Túc Đao Trì đã sớm bị truyền bá.

Địch nhân dám can đảm tới đây, chứng tỏ có biện pháp đối phó với Lục Túc Đao Trì và Đằng Thanh Sơn.

'Thanh Sơn, con nhất định không thể chết được, không thể chết được! ' Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng thầm kêu.

Lý Quân nhè nhẹ xoa bụng mình. Trong bụng nàng đang có một tiểu sinh mạng còn chưa xuất thế, trong lòng cũng thầm nói: ' Thanh Sơn, hài tử chúng ta còn chưa xuất thế, muội không muốn hài tử chúng ta sinh ra lại không có cha. Huynh mau trở về đi! Van huynh, hãy mau trở về đi. ' Trong hai mắt nàng đã rơm rớm nước.

'Sư phụ. '

Đằng Thú, Tiết Tân cũng ngẩng đầu lặng lẽ chờ đợi.

Họ không thể giúp gì cho Đằng Thanh Sơn, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng mưa rơi trên mặt đất lộp bộp, liên tục không dứt vang mãi bên tai, cả thiên địa tựa như chỉ còn có âm thanh này.

- U...

Một tiếng hót cao vút vang dội, vui vẻ kích động từ một nơi vô cùng xa xôi xuyên qua màn nước mưa vô tận, truyền thẳng tới giữa nội viện.

Thanh âm quen thuộc trong nháy mắt làm cho hai người Lý Quân, Đằng Thú lộ ra vẻ vui mừng.

- Là Tiểu Thanh.

Đằng Thú vội ngẩng đầu nhìn lên.

- Tiểu Thanh tới rồi, Tiểu Thanh tới rồi Lý Quân thậm chí còn bất chấp nước mưa, vọt thẳng ra luyện võ trường trống trải vội ngẩng đầu nhìn lên, đồng thời tiếng miệng phát ra một tiếng hót vang.

- Ô ô.. ô ô u...

Thanh âm bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lại vang lên, đồng thời giữa trời mưa như trút nước mờ ảo có một đạo lưu quang đỏ rực đang bay tới rất nhanh.

Lý Quân quay phắt đầu lại, mái tóc dài bị nước mưa làm ướt đẫm chợt bắn nước ra tung tóe. Nàng vui mừng nói với Đằng Thú và Gia Cát Nguyên Hồng:

- Thanh Sơn không có việc gì, Thanh Sơn không có việc gì rồi, huynh ấy bình an.

Nói xong nàng lại vội ngẩng đầu lên nhìn trời cao, chỉ thấy mấy đạo lưu quang cơ hồ trong nháy mắt cùng phủ xuống giữa luyện võ trường.

Hai đầu thần điểu khổng lồ tắm mình trong ngọn lửa màu đỏ rực, uy áp tự nhiên của bất tử Phượng Hoàng làm cho không khí cả nội viện đều ngưng đọng lại.

- Xoẹt xoẹt...

Nước mưa chung quanh lập tức hóa thành sương mù. Những giọt nước mưa không thể chạm được vào bất tử Phượng Hoàng. Trong lúc nhất thời, cả luyện võ trường bốc lên màn sương mù mù mịt. Giữa sương mù chợt xuất hiện Lục Túc Đao Trì, thương thế của nó đã đỡ nhiều, cùng với Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào vác

chiến đao khổng lồ đầu sói còn có Đằng Thanh Sơn vác Khai Sơn Thần Phủ.

- Thanh Sơn...

Lý Quân vừa thấy Đằng Thanh Sơn mắt đã đỏ lên, lập tức chạy như bay tới đón, ôm chầm lấy Đằng Thanh Sơn, vùi đầu vào lòng hắn. Lúc trước dù chờ đợi trong lo lắng sợ hãi nàng vẫn nín lặng không khóc, nhưng lúc này vừa thấy Đằng Thanh Sơn bình an trở lại, nàng lại không kìm được lại bật khóc.

- Tiểu Quân, huynh không sao đâu, không có việc gì mà.

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ vuốt mái tóc Tiểu Quân rồi mỉm cười.

Trên mặt Lý Quân nước mắt lẫn với nước mưa, hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu lên nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, muội sợ quá, muội sợ quá, sợ huynh không chạy kịp đến Thiên Vân Sơn. Khoảng cách giữa Đại Duyên Sơn và Thiên Vân Sơn xa như vậy. Nếu huynh … muội … muội cũng không sống nổi nữa. Còn có hài tử chúng ta chưa xuất thế.

- Không sao đâu.

Đằng Thanh Sơn cất nhẹ giọng, nói rất từ từ nhưng vô cùng kiên định:

- Sau này sẽ không tái diễn việc này nữa.

- U...

Một tiếng tiếng kêu vang dội có vẻ bất mãn. Một con chim tựa như đội vương miện trên đầu, đôi mắt như mộng ảo sắc thái có vẻ bất mãn đang nhìn chằm chằm vào Lý Quân.

- Tiểu Thanh.

Lý Quân vừa thấy liền vội đưa tay ôm lấy bất tử Phượng Hoàng, ôm cổ Tiểu Thanh, ve vuốt vẻ thương yêu, dùng mặt cọ vào bộ lông ở cổ bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

Lúc này bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mới vui vẻ kêu lên. Mặc dù lúc trước đi theo Đằng Thanh Sơn, căn cứ vào quyền pháp Đằng Thanh Sơn để tìm hiểu 'Đạo', nhưng dù sao thì Lý Quân cũng biết thú ngữ. Đối với Đằng Thanh Sơn, bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh coi là bằng hữu, trở thành người có ơn với mình. Có đối với Lý Quân thì bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mới coi là một bạn thân.

- Thanh Sơn.

Gia Cát Nguyên Hồng đi tới, mỉm cười chào.

Chỉ nhìn Gia Cát Nguyên Hồng lúc này không thể tưởng tượng được lúc trước trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng lo lắng ra sao.

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

- Sau này không có việc gì nữa đâu. Sư phụ, con giới thiệu với người một chút …

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn đi tới bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bên cạnh:

- Sư phụ, đây là bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mà con thường nói với người, năm đó cùng con lênh đênh phiêu bạc trên biển, tiến vào Đoan Mộc Đại Lục. Còn đây là con bất tử Phượng Hoàng mà lịch sử Cửu Châu Đại Địa có ghi lại. Chính là bất tử Phượng Hoàng đi theo chí cường giả Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rất thiện ý gật đầu chào Gia Cát Nguyên Hồng.

Nhưng Phượng Hoàng mẹ chỉ lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, rồi không để ý nữa, nó có vẻ rất kiêu ngạo.

- Bất tử Phượng Hoàng … lại có hai con à.

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng cũng thán phục vô cùng. Không hổ là thần thú trong truyền thuyết đã từng đi theo chí cường giả.

- Sư phụ, vị này chính là người mà ta từng nói với người, Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào ở Đoan Mộc Đại Lục. Cũng là bạn tốt của con đã kết giao ở Đoan Mộc Đại Lục. Mục Đào, vị này chính là sư phụ đệ - Gia Cát Nguyên Hồng.

Đằng Thanh Sơn cười giới thiệu.

Mục Đào bạc đầu cười ha ha rồi chắp tay:

- Gia Cát huynh thật là lợi hại, có thể dạy ra được môn đồ khó lường như thế, bội phục bội phục.

- Môn đồ?

Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng nghi hoặc, nhưng ông vẫn cười chắp tay.

- Mục tiền bối có thể ra tay giúp cho Thanh Sơn, Gia Cát này vô cùng cảm kích.

- Ha ha, không đáng để nhắc tới. Hơn nữa, ta cũng không động thủ. Việc giết chết hai hư cảnh đại thành đó chẳng quan hệ gì tới ta. Là nhờ vào sự lợi hại của hai con bất tử Phượng Hoàng.

Mục Đào cười.

- Giết chết hai hư cảnh đại thành?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình, nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn gật đầu nói:

- Dưới Thiên Vân Sơn, chủ yếu là dựa vào Phượng Hoàng mẹ đã giết chết Thân Công Đồ của Xạ Nhật Thần Sơn. Còn có cả Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng môn nữa. Thực lực của Phượng Hoàng mẹ thật sự vô cùng lợi hại. Chỉ phun ra hai luồng hỏa diễm đã làm cho hai cường giả hư cảnh đại thành bị đốt thành tro bụi - Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải...

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng như cuộn sóng - Họ … chết rồi à?

Trên Cửu Châu Đại Địa cường giả hư cảnh cực kỳ khó chết, chứ đừng nói là hư cảnh đại thành.

Muốn giết hư cảnh đại thành bình thường đều phải nhờ động hư ra tay, hoặc là nhờ yêu thú hư cảnh đại thành ra tay. Hoặc dựa vào vài hư cảnh đại thành liên thủ. Nói tóm lại là vô cùng khó khăn. Chứ đừng nói một lần giết hai hư cảnh đại thành, mà có một người đến từ Vũ Hoàng môn nữa.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn nhìn vẻ mặt sư phụ, liền trịnh trọng nói:

- Giết hai người bọn chúng đã thấm vào đâu. Chẳng lẽ, chỉ cho chúng tới giết ta, mà không cho chúng ta giết chúng sao?

- Thanh Sơn, sư phụ không trách con, sư phụ chỉ có chút không dám tin thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn bất lực cười:

- Sư phụ, kỳ thật chỉ là việc nhỏ... Lần này chuyện lớn nhất, mà là...

- Chuyện gì?

Gia Cát Nguyên Hồng phát hiện có điểm không hợp lý.

- Bởi vì Mục Đào huynh vừa mới tới Cửu Châu không biết thân phận của con, do đó lúc gặp liền gọi con một tiếng là 'Thanh Sơn lão đệ'. Do đó Liễu Hạ Vũ Hoàng môn đã chạy mất cũng biết thân phận thực của con. Nói cách khác, từ hôm nay trở đi con rốt cuộc không thể ngụy trang thân phận, phải khôi phục lại thân phận thật.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

- Cái gì?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh.

Hư cảnh hai mươi mốt tuổi. Việc này chấn động ra sao thì cả bát đại tông phái ai mà chẳng biết.

- Việc này cũng là chuyện tốt.

Gia Cát Nguyên Hồng hít sâu một hơi:

- Con cũng không thể vĩnh viễn che dấu tên mình được. Bây giờ, cũng là một cơ hội tốt để công khai. Từ hôm nay trở đi Thanh Sơn cứ khôi phục lại tên cũ Đằng Thanh Sơn là được.

- Vâng, sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Ta bây giờ lo nhất là Vũ Hoàng môn.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày lo lắng:

- Vũ Hoàng môn có thể tồn tại vượt qua sáu ngàn năm, là tông phái cổ xưa nhất cả Cửu Châu, tuyệt đối không thể đơn giản như

bề ngoài đâu... còn thân phận của Thanh Sơn đã bị họ biết rồi. Không biết họ sẽ làm như thế nào.

.....

Ngoài thành Vũ Thành, trong Hùng Hạt Tử sơn mạch.

Trong Thánh điện.

- Chết rồi à? Đồng Hải đã chết à?

Hoàng Thiên Cần mặc hoàng bào sắc mặt đại biến.

- Ừm, chúng ta căn bản không có biện pháp.

Liễu Hạ cũng nghiến răng, hai mắt ửng đỏ:

- Sư bá, hai con bất tử Phượng Hoàng đồng thời xuất hiện, đặc biệt có một con bất tử Phượng Hoàng vô cùng lợi hại. Chỉ một luồng lửa đã đốt Thân Công Đồ thành tro, không có chút lực hoàn thủ nào. Chúng con lúc đó phân tán ra chạy trốn, Đồng Hải bị đuổi theo, trước mặt bất tử Phượng Hoàng hắn chắc chắn phải chết.

Sắc mặt Hoàng Thiên Cần rất khó coi.

Vũ Đồng Hải có địa vị đặc thù ở Vũ Hoàng môn. Trong Vũ Hoàng môn mặc dù nhận rất nhiều đệ tử, trong ba người đạt tới hư cảnh là Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ, Vũ Đồng Hải, Hoàng Thiên Cầm và Liễu Hạ mặc dù từ bé đã được bồi dưỡng, nhưng tuyệt không phải là huyết mạch của Vũ Hoàng! Còn Vũ Đồng Hải lại là huyết mạch của Vũ Hoàng! Trong Vũ Hoàng môn, y có địa vị rất đặc biệt.

- Hơn nữa, Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn!

Liễu Hạ trầm giọng nói.

- Cái gì?

Hoàng Thiên Cần sững sờ.

- Chính là Đằng Thanh Sơn lúc trước bị Thanh Hồ Đảo khắp thiên hạ đuổi giết. Năm ngoái hắn mới hai mươi mốt tuổi đã trở thành cường giả hư cảnh.

Liễu Hạ sầm mặt xuống.

- Sư bá, cho dù là tứ đại Chí cường giả cũng không ai đáng sợ như vậy.

Vẻ mặt Hoàng Thiên Cần không ngừng biến ảo.

Từ tái nhợt trở nên xám đi, rồi sau đó lại trở về vẻ âm trầm như ban đầu - Con ra ngoài trước đi.

Hoàng Thiên Cần quát khẽ.

Liễu Hạ không dám nhiều lời, quay đầu ra ngoài.

Tĩnh thất trong Thánh điện chỉ còn lại có Hoàng Thiên Cần. Hoàng Thiên Cần cung kính khom người về phía trước rất sùng bái, giọng thầm thì:

- Tôn giả, tôn giả, đệ tử có chuyện mời tôn giả chỉ điểm.

- Hả? Tại sao lại gọi ta dậy.

Một âm thanh trầm thấp, giống như từ sâu dưới đất truyền lên, hùng hậu vang vọng trong tĩnh thất.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 39

Gặp Cha Mẹ

Hoàng Thiên Cần cung kính thấp giọng báo:

- Bẩm Tôn Giả, Vũ Hoàng Môn chúng ta kết thù với một hư cảnh cường giả nhàn tản tên là Kinh Ý. Kinh Ý này có một con hư cảnh yêu thú. Hôm nay, thuộc hạ cho hai người là Vũ Đồng Hải, Liễu Hạ cùng với Liệt Phong Long Chuẩn, Lục Nhĩ Toản Địa Thử, thêm vào Xạ Nhật Thần Sơn Thân Công Đồ cùng nhau liên thủ đi giết Kinh Ý. Ai ngờ, giữa chừng Kinh Ý này lại được Bất tử phượng hoàng năm đó đi theo Chí cường giả Thi Kiếm Tiên giúp đỡ.

- Hỏa Phụng? Thanh âm trầm thấp hùng hậu, mang theo sự ngạc nhiên.

- Vâng, Bất tử phượng hoàng này giết chết Thân Công Đồ, giết luôn Vũ Đồng Hải của Vũ Hoàng Môn chúng ta. Hơn nữa, thuộc hạ còn phát hiện thân phận thật sự của tên gọi là Kinh Ý này. Hắn chính là một thanh niên mới hai mươi hai tuổi tên là Đằng Thanh Sơn mà năm đó bị cả thiên hạ đuổi giết. Năm ngoái, hắn đã trở thành một hư cảnh cường giả rất lợi hại. Nói cách khác, Đằng Thanh Sơn hai mươi mốt tuổi đã là hư cảnh, nói không chừng còn có thể sớm hơn. Xin làm phiền Tôn Giả chỉ điểm, Vũ Hoàng Môn chúng ta giờ nên làm như thế nào?

Khung cảnh bỗng trở nên trầm mặc.

Lão Tôn giả nọ hồi lâu không trả lời, Hoàng Thiên Cần cũng không dám dò hỏi.

Cuối cùng:

- Thiên Cần, trời cao biên rộng, chúng ta dùng cách giống như năm đó đối phó Tần Lĩnh Thiên đế là lùi một bước. Còn nữa, mang thân phận Đằng Thanh Sơn của Kinh Ý lặng lẽ truyền ra ngoài, truyền khắp Cửu Châu. Sau đó phát sinh chuyện gì chỉ việc đứng xem là được. Thanh âm trầm thấp hùng hậu quanh quẩn trong gian phòng yên tĩnh, lập tức biến mất, không bị dội lại.

Hoàng Thiên Cần tỏ vẻ ngạc nhiên, thầm nhủ: Cách năm đó đối phó Tần Lĩnh Thiên đế? Tôn Giả lại lùi bước, không lẽ là bởi vì con Bất tử phượng hoàng đó?

Tuy rằng vẫn còn đầy nghi vấn nhưng Hoàng Thiên Cần trong lòng liền bình ổn lại ngay.

Lệnh của Tôn Giả, Vũ Hoàng Môn tự nhiên tuân theo.

Hôm đó Hoàng Thiên Cần cho người mang tin tức kinh thiên Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn năm ngoái chạy trốn khắp thiên hạ truyền ra ngoài.

Sang buổi chiều mưa to vừa tạnh, hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn, Lý Quân liền cưỡi Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh bay về phía đông nhắm về Giang Ninh quận thành.

- Thanh Sơn, huynh thật là nôn nóng quá!

Lý Quân cười nhẹ.

- Đương nhiên là nôn nóng rồi.

Đằng Thanh Sơn nhìn xa xa phía đông.

Huynh rời nhà quá lâu quá lâu rồi, từ khi trở về từ Đoan Mộc

đại lục gặp cha mẹ cũng chỉ có thể làm như không thấy. Huynh một mực không dám để lộ thân phận, chỉ có thể để hai người vì đứa con là huynh đây mà đau lòng. Nếu thân phận của huynh đã không cần phải bảo mật nữa, việc đầu tiên bây giờ là phải báo cho cha mẹ.

Giọng nói rất bình tĩnh nhưng Đằng Thanh Sơn cảm thấy được mình sắp nghẹn lời.

Khẩn trương, thấp thỏm, áy náy, hưng phấn. Trong lòng hắn chứa đựng tất cả các loại cảm xúc.

- Thanh Sơn, đừng lo lắng. Cha mẹ thấy huynh nhất định sẽ rất vui, rất vui đó.

Lý Quân cười bảo.

- Đã gọi cha mẹ rồi.

Đằng Thanh Sơn hứng thú nhìn Lý Quân, Lý Quân mặc ửng hồng, bất giác trừng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, không khí giữa hai người trở nên ấm áp không ít.

Bất tử phượng hoàng tùy ý mà bay, thỉnh thoảng lại nhìn xuống mặt đất trải dài vô tận, tỏ ra rất kinh ngạc.

Lát sau trên mặt đất rộng lớn xuất hiện một tòa thành trì to lớn - Giang Ninh quận thành.

- Tiểu Thanh.

Lý Quân chỉ xuống dưới, đồng thời gầm gừ hướng dẫn tiểu Thanh. Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh lập tức lao xuống, để lại trên bầu trời một đạo tàn ảnh đỏ rực lửa, đã tới Quy Nguyên Tông ở Giang Ninh quận vốn là nơi ở của Vũ trưởng lão. Để tiểu Thanh ở lại chỗ ở của Vũ trưởng lão, còn Đằng Thanh Sơn, Lý Quân liền thi triển khinh công hướng về phía nơi ở của vợ chồng Đằng Vĩnh

Phàm.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm bình thường đều ở trong trang viện bên trong Quy Nguyên Tông. Như vậy sẽ thường nhìn thấy con gái Thanh Vũ với cháu trai, cháu gái.

Đây là một trang viện cũ kỹ, yên tĩnh, trên tường đều có rêu xanh. Ở trên tường nội viên leo đầy dây nho, ở trong góc còn khai khẩn một mảnh ruộng nhỏ trồng một số loại rau. Ở hành lang của gian chính, Đằng Vĩnh Phàm đang nằm trên ghế dựa, lúc thì nhìn trang viện, lúc thì bầu trời trong xanh sau cơn mưa.

Ẳng! Ẳng!

Trong phòng củi chạy ra một con hắc cẩu lớn, lát sau nó đã chạy tới trước Đằng Vĩnh Phàm.

- Tới đây.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha ha bắt lấy hai chân trước con chó, để nó đứng thẳng lên.

Mà lúc này Viên Lan đang nổi lửa trong bếp, lúc thì nhìn Đằng Vĩnh Phàm đang trợn mắt cười bên ngoài.

Mọi thứ đều rất bình lặng.

Đây chính là cuộc sống của hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm. Đột nhiên…

- Ủa? Đằng Vĩnh Phàm đang nằm trên ghế dựa, ông phát hiện có gì đó liền quay đầu nhìn về phía cửa, trong trang viện vốn không đóng cửa đã tiến vào hai người, một nam một nữ. Nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp.

Cạch!

Đằng Vĩnh Phàm sững sờ buông hai tay, con chó rơi xuống mặt

đất nhưng Đằng Vĩnh Phàm vẫn ngây ngốc nhìn hai người đang bước vào trong nhà, ông nhịn không được hai mắt mắt rưng rưng.

Đằng Thanh Sơn thấy cha như vậy, trong lòng quặn thắt, liền bước lên hai bước.

- Bộp.

Hắn quỳ mạnh xuống nền đá vẫn còn ướt sũng nước trong sân, mắt nhìn cha đã có nếp nhăn trên mặt, tóc lốm đốm sợi bạc, một thanh âm vang lên từ tận phế phủ:

- Cha!

'Cha' Một tiếng này làm cho Đằng Vĩnh Phàm hai tay nắm chặt ghế dựa muống đứng lên.

Phốc, thông!

Xe lăn trượt từ hành lang tới sân rồi ngã xuống, Đằng Vĩnh Phàm cũng bị ngã theo, ông liền dùng tay cố chống đỡ.

- Sao vậy? Sao vậy?

Viên Lan đang ở trong bếp chạy ra.

Nhưng Đằng Vĩnh Phàm dường như không biết, dùng hai tay đầy sức mạnh của mình chống đỡ trên đất, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, hai mắt đỏ hồng, ngân ngấn nước mắt, khàn khàn nói:

- A Lan, A Lan, con chúng ta trở về rồi, Thanh Sơn nó về rồi.

Viên Lan đã đi ra khỏi phòng. Bà cũng nhìn thấy thanh niên đang quỳ trong sân, mắt trong chốc lát đã đầy nước mắt. Bà cố gắng nhìn dung mạo rất giống với hồi đó, chỉ là có thêm sự thành thục và nội liễm.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn mẹ.

- Mẹ!

Đằng Thanh Sơn giọng nói có chút run run.

Viên Lan dụi dụi mắt mình, sau đó giống như liều mạng lao tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, ngồi ngay xuống nắm chặt bàn tay, sau đó lại sờ mặt của hắn.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn, con cuối cùng trở về rồi.

Viên Lan nhịn không được, ôm chầm lấy Đằng Thang Sơn, run rẩy òa khóc.

Bà vĩnh viễn nhớ rõ, năm đó con trai mình lưng cõng người chồng tàn phế, sau khi đưa về nhà thì ngay lập tức quay lại Đại Duyên Sơn.

Từ đó về sau không còn gặp lại con trai nữa.

Bà nghe nói, trận chiến Đại Duyên Sơn con trai mình đã giết không ít tiên thiên cường giả, bị người thiên hạ giật mình mà gọi là thiên tài năm trăm năm mới có một.

Bà cũng nghe nói, con trai mình chạy thoát khỏi tay của cao thủ tiên thiên kim đan.

Tất cả những thứ đó bà chẳng quan tâm. Bà chỉ muốn con trai mình bình an, con trai mình có thể bình an trở về.

- Thanh Sơn, Thanh Sơn, mẹ không phải là đang nằm mơ chứ.

Viên Lan cắn môi, cố nén nước mắt, chăm chú nhìn mặt của Đằng Thanh Sơn.

Đằng Vĩnh Phàm nắm chặt tay và ngồi lại lên xe lăn. Ông là một người đàn ông rất kiên cường, trừ một lần thất thố đầu tiên,

lúc này đã hoàn toàn kiểm soát bản thân, ngược lại thấp giọng dỗ dành:

- A Lan, xem bà kìa! Đừng khóc nữa. Thanh Sơn rời nhà đã sắp năm năm rồi, còn không để Thanh Sơn đi vào trong ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện. Sau này sẽ có thời gian cho mẹ con bà nói chuyện.

- Vâng! Sau này còn có nhiều thời gian.

Viên Lan liên tục gật đầu.

- Thanh Sơn, mau đứng lên. Viên Lan kéo Đằng Thanh Sơn.

Đối với cha mẹ Đằng Thanh Sơn vô cùng áy náy, mặc kệ mọi thứ Đằng Thanh Sơn cứ thẳng lưng quỳ, sau đó hướng cha mẹ dập đầu ba cái.

Binh! Binh! Binh!

Ba tiếng thật to Sau đó hắn ngẩng đầu, hai mắt chứa đầy nước mắt nhìn cha mẹ:

- Cha, mẹ, con bất hiếu. Từ nay trở đi con sẽ không rời đi nữa. Sẽ không như vậy nữa.

- Tốt, tốt.

Vợ chồng hai người Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan kéo Đằng Thanh Sơn dậy.

- Thanh Sơn, vị cô nương này là….

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều chú ý tới Lý Quân đang rất ngoan ngoãn đứng sau lưng Đằng Thanh Sơn. Bởi vì Đằng Thanh Sơn phục hồi lại tướng mạo của mình, thêm vào ánh mắt và sự thân thiết ẩn chứa trong huyết mạch làm cho Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan vừa nhìn là nhận ra ngay con trai của mình.

Nhưng bọn họ chưa từng gặp qua Lý Quân.

- Cha, mẹ!

Đằng Thanh Sơn kéo tay Lý Quân.

- Đây là con dâu con cưới khi phiêu dạt ngoài biển, gọi là Lý Quân.

- Con dâu?

Viên Lan lập tức hai mắt sáng rỡ.

- Con dâu của Đằng gia chúng ta? Đằng Vĩnh Phàm liền tỉ mỉ đánh giá Lý Quân.

Lý Quân cũng ngoan ngoãn khấu đầu xuống lạy ba lạy với vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, nói:

- Con ra mắt cha mẹ.

- Tốt, tốt.

Viên Lan bối rối.

- Ta cũng không có chuẩn bị gì cả. Việc này…

Viên Lan nhất thời không thể tìm thấy thứ gì trên người để tặng con dâu, bà tằn tiện quen rồi, tuy rằng Thanh Vũ từng tặng bà một số trang sức, nhưng cũng bị bà bỏ vào trong rương.

- Cha, mẹ, không cần đâu.

Đằng Thanh Sơn liền nói.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan trong mắt đầy nước mắt vui vẻ, có thể thấy con trai, còn có thể thấy con trai có vợ tự nhiên là rất vui mừng.

- Cha mẹ, tiểu Quân hiện giờ cũng đã có thai rồi.

Đằng Thanh Sơn lại nói thêm một câu, làm vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm càng vui mừng.

- Ha ha, ha ha….

Đằng Vĩnh Phàm nhịn không được cười to.

Ngay lúc này.

- Cha đang cười gì vậy. Ở bên ngoài từ xa đã nghe tiếng cười của cha rồi, có chuyện gì vui à?

Ngoài vườn vang lên giọng nói quen thuộc.

- Tiểu Vũ đến rồi.

Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều quay đầu lại nhìn.

Đằng Thanh Sơn thật ra đã sớm nhận ra khí tức của em gái, nhưng thân phận bản thân dù sao cũng đã công khai đương nhiên là không né tránh. Vì thế hắn chỉ cười nhìn ra cửa sân, chỉ thấy Thanh Vũ trang điểm như thiếu phụ mặc áo màu lục, tóc búi đang nắm tay hai đứa trẻ, cười đi vào sân.

- Cha, mẹ, con hôm nay…

Đang nói đột nhiên nàng dừng lại.

Thanh Vũ sững sờ nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng trong sân, đặc biệt là thân ảnh lưng đeo túi thương quen thuộc, đó là thân ảnh từ nhỏ đã cực kỳ quyến luyến.

- Ca?

Có chút thấp thỏm, có chút e sợ là nằm mộng, cũng có chút cực kỳ mong đợi, Thanh Vũ nhẹ nhàng thốt ra một tiếng.

- Thanh Vũ. Đằng Thanh Sơn tươi cười có vẻ cưng chiều, giống như hồi nhỏ gọi Thanh Vũ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 40

Nhục Bạch Cốt

Ca ca!

Nhìn thấy nụ cười thân thuộc đó, nghe được âm thanh thân quen đó, rốt cuộc Thanh Vũ không cầm được nước mắt, lao vào lòng Đằng Thanh Sơn.

- Ca, cuối cùng huynh đã trở về. Muội nhớ huynh đến chết đi được, thậm chí nằm mơ cũng thấy huynh.

Thanh Vũ ôm chặt lấy Đằng Thanh Sơn như một đứa trẻ không nỡ bỏ rơi món đồ chơi của mình. Luận cảm tình, từ nhỏ Đằng Thanh Sơn đã chiếu cố nàng, thậm chí trong lòng Thanh Vũ, ca ca của nàng chính là một ngọn núi cao, một ngọn núi to lớn mà nàng có thể dựa vào mãi mãi.

- Ca, mấy năm nay huynh đã đi đâu?

Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Có thể đi đâu được chứ! Bị truy sát nên chỉ có thể chạy trốn khắp thiên hạ.

Đăng Thanh Sơn trêu, vừa véo mũi muội muội vừa cười nói.

Thanh Vũ nhíu mũi, cố ý trừng mắt với Đằng Thanh Sơn.

Tuy nhiên động tác thân mật giữa huynh muội bọn họ cũng khiến cho tim của Thanh Vũ cảm thấy thanh thản một lúc.

- Xem hai con kìa!

Viên Lan nhìn hai con, cười lớn rồi nói:

- Vũ à! Ca của con đã về, còn không giới thiệu mấy đứa tiểu Sơn với ca con đi!

- Ca!

Thanh Vũ khẽ nghiêng người, nhẹ cầm lấy tay một bé trai chừng bốn tuổi, cười nói:

- Đây là con trai của muội và Gia Cát Vân, tên là Gia Cát Ngọc Sơn.

Sau đó nàng lại kéo tay một bé gái khác:

- Đây là con gái, tên là Gia Cát Ngọc Đình, hai đứa nhỏ sinh đôi. Tiểu Sơn là ca ca, Đình Đình là muội muội. Tiểu Sơn, Đình Đình, mau gọi cữu cữu (cậu) đi con!

Cặp em bé trông hết sức xinh xắn này hiếu kỳ nhìn ngắm người lạ đang đứng ở trước mặt.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Nụ cười của hắn lập tức khiến cho hai em bé dấy lên một cảm giác thân thiết với Đằng Thanh Sơn. Bé trai thưa lớn:

- Cữu cữu!

Bé gái đứng ở bên như thể cũng muốn cạnh tranh, liền vội gọi:

- Cữu cữu!

- Cữu cữu! Cữu cữu! Cữu cữu!

Bé trai vội gọi lớn ba tiếng rồi liếc bé gái, như đã giành được thắng lợi.

- Cữu cữu! Cữu cữu! Cữu cữu!

Bé gái gọi không ngừng.

Trông thấy sự ngây thơ, hồn nhiên của bọn chúng, Đằng Thanh Sơn, Thanh Vũ, Lý Quân và phu thê hai người Đằng Vĩnh Phầm cũng bật cười.

- Ha ha, gọi ai là cữu cữu đó? Thanh Hổ đang ở đây à?

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

- Là Tiểu Vân.

Thanh Vũ lập tức nhận ra người đang đến.

Người vừa vào đích thật là Gia Cát Vân bị tiếng nói của hai con hấp dẫn mà đến. Khi Gia Cát Vân bước chân vào sân, hai em bé đồng thanh gọi:

- Cha!

Bước vào sân, mặt vẫn còn tươi cười, Gia Cát Vân vừa mở miệng thưa Đằng Vĩnh Phàm:

- Nhạc phụ,...

Ánh mắt hắn vừa quét qua Đằng Thanh Sơn, giọng nói bỗng dưng khựng lại.

- Thanh, Thanh Sơn đại ca!

Gia Cát Vân trợn tròn mắt.

- Tiểu Vân, đã lâu không gặp.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười chào.

- Huynh, huynh đã về rồi!

Gia Cát Vân nửa ngạc nhiên, nửa vui mừng, ánh mặt lộ vẻ khó tin.

Hắn cẩn thận quan sát người đang đứng trước mặt. Đằng Thanh Sơn hôm nay so với Đằng Thanh Sơn nổi bật lúc thiếu thời đã biến đổi nhiều. Càng thêm thành thục, nội liễm, đứng ở đó như đại địa mênh mông vô tận, khiến người ta có cảm giác tin cậy, lại khiến người ta tự dưng nảy sinh lòng kính trọng.

Mặc dù Gia Cát Vân đã gặp qua Kinh Ý, song vì dung mạo của Đằng Thanh Sơn lúc này là dung mạo thật, nên bất luận là Gia Cát Vân hay Thanh Vũ cũng đều không nhận ra Đằng Thanh Sơn chính là Kinh Ý mà bọn họ đã gặp qua.

Về phần Lý Quân.

Trong khoảng thời gian trở về Cửu Châu, Lý Quân từng ở trên đảo Cửu Lang Hồ, cũng từng ở trong Nghi Thành. Phần lớn thời gian nàng lại ở tổng đàn Tuyết Liên Giáo ở Thanh Châu quận, thế nên bất kể là Gia Cát Vân hay Thanh Vũ cũng đều chưa từng gặp Lý Quân, cũng không biết Lý Quân là thê tử của Kinh Ý, vì vậy hiển nhiên không đoán ra được Kinh Ý chính là Đằng Thanh Sơn.

(Ba_Van: Có lẽ tác giả nhầm chăng? Vì Đằng Thanh Vũ lẫn Gia Cát Thanh Vân đều chưa gặp Lý Quân, cũng không biết Đằng Thanh Sơn quen Lý Quân!)

Đứng bên cạnh, Thanh Vũ bật cười:

- Đứng ngây ra đó nhìn cái gì, chính là ca thiếp đó! Chàng có nhìn thêm chục, trăm lần nữa thì vẫn là ca thiếp! Không phải là

thấy ca thiếp về rồi, sợ là sau này thiếp sẽ tìm ca ca khi chàng ăn hiếp thiếp đó chứ?

Gia Cát Vân không khỏi cười khổ:

- Ta nào dám ăn hiếp nàng!

- Ha ha!

Đằng Vĩnh Phàm sảng khoái cười nói:

- Vào trong hết đi, đừng đứng ở ngoài! Hiếm khi đại gia đình đều tụ tập, vào trong nhà rồi nói.

Hôm nay là một ngày mà Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan cực kỳ cao hứng. Con gái, con rể, cả cháu cũng đều đến, con trai mất tích gần năm năm cũng đã dẫn theo con dâu đang mang bầu trở về rồi.

Phận làm cha mẹ còn ao ước gì hơn?

Vợ chồng hai người Đằng Thanh Sơn, vợ chồng hai người Gia Cát Vân cùng với hai đứa nhỏ cộng lại gần mười tuổi Tiểu Sơn và Đình Đình bước vào sảnh chính cùng hàn huyên không lâu, đột nhiên bên ngoài vọng vào thanh âm lo lắng:

- Gia Cát thống lĩnh!

- Hử?

Gia Cát Vân vội bước ra ngoài sảnh, đứng ở hàng hiên nhìn ra ngoài:

- Chuyện gì vậy?

- Yến trưởng lão triệu tập rất đông trưởng lão. Xin thống lĩnh hãy mau đến đại điện, có đại sự cần thương lượng.

Đệ tử bên ngoài cung kính lên tiếng, bẩm báo xong liền rời

khỏi.

- Sao?

Gia Cát Vân thất kinh.

Khoảng thời gian gần đây, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn ở Nghi Thành, thành thử tại Giang Trữ quận thành, sự tình trong tông Quy Nguyên Tông đều do chấp pháp trưởng lão Yến Mạc Thiên quản lý hộ. Chỉ việc đại sự mới chuyển đến Nghi Thành cho Gia Cát Nguyên Hồng. Vì vậy Yến Mạc Thiên trưởng lão rất ít khi triệu tập nhân viên cấp cao của Quy Nguyên Tông.

"Xảy ra đại sự gì vậy?" Gia Cát Vân trong lòng nghi hoặc, liền quay sang mọi người trong phòng, áy náy báo tin:

- Trong tông có đại sự, ta đi đến đại điện trước đây.

- Có đại sự gì vậy?

Thanh Vũ hơi bất mãn, bực bội hỏi.

Bấy lâu nay nàng là một người hết sức ân cần, hôm nay ca ca mất tích mấy năm trở về, cả gia đình tề tựu là chuyện rất quan trọng, rất đáng ăn mừng. Giờ Gia Cát Vân muốn đi giải quyết công việc, đương nhiên nàng có chút không vui.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Tiểu Vân! Đệ đi đi! Lo xong công chuyện tối về cùng ăn chung. Đồ ăn mẹ nấu còn ngon hơn cả đầu bếp của tửu lâu nấu!

Viên Lan liếc con trai cười, cười đến híp cả mắt.

Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng. Lo lắng mấy năm, hôm nay gặp được con, Viên Lan cảm thấy thật ngọt ngào.

- Được, tối về nhất định sẽ đến.

Gia Cát Vân không dám lãng phí thời gian, lập tức rời nhà, chạy đến đại điện.

Trong sảnh phòng, phu phụ hai người Đằng Vĩnh Phàm vui vẻ trò chuyện cùng hai con.

- Cha! Lần này con vượt sông vượt biển, tìm được một bảo vật.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở miệng nói.

- Bảo vật?

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả:

- Cha con ăn uống ngủ nghỉ có mẹ con lo cho, còn có bảo vật gì nữa. Có bảo vật thì mấy đứa tụi con dùng đi. Chúng ta không cần đâu.

- Ca, là bảo vật gì vậy?

Thanh Vũ lại lấy làm hiếu kỳ.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong người ra một hộp ngọc, nhìn cha mẹ nói:

- Con phiêu lưu khắp chốn, gặp được một hảo hữu, và cùng hảo hữu lấy được bảo vật gọi là Vân Mộng Bạch Quả! Một phần Vân Mộng Bạch Quả này đã được hảo hữu dùng, hôm nay Vân Mộng Bạch Quả còn lại một nửa. Vân Mộng Bạch Quả này có công dụng thần kỳ, “khởi tử nhân nhục bạch cốt” (cải tử hoàn sinh, khiến xương khô mọc da thịt).

- Cái gì chứ?

Trong sảnh đường, cả cha mẹ và Thanh Vũ đều thất kinh.

- Có thể cứu sống người đã chết?

Thanh Vũ cả kinh, gặn hỏi.

Lúc này, bọn họ vẫn chưa hiểu ý nghĩa chân chính của Vân Mộng Bạch Quả.

- Người vừa chết, thần chưa tiêu tán, dùng xong Vân Mộng Bạch Quả thì có thể sống lại! Đó là khởi tử nhân, còn "nhục bạch cốt" nghĩa là không cần biết cụt chân cụt tay, dùng Vân Mộng Bạch Quả thì đều có thể mọc dài ra trở lại.

Nói đến đây, giọng của Đằng Thanh Sơn có chút run run, cách một tiếng, hộp ngọc mở ra!

- Chân cụt có thể mọc dài ra?

Viên Lan, Thanh Vũ, mẹ con hai người đều nín thở, mà thân thể Đằng Vĩnh Phàm đang ngồi trên xe đẩy càng run rẩy, nhìn Đằng Thanh Sơn với vẻ mặt không dám tin:

- Thanh Sơn, ý con là...

Mất đi đôi chân rồi mới sẽ biết có thể đi lại được là một niềm hạnh phúc như thế nào.

Trong mơ, Đằng Vĩnh Phàm cũng mơ đứng dậy được. Nhưng mà Gia Cát Vân và Thanh Vũ sớm đã lục khắp các thư tịch ghi chép về kỳ linh dị bảo, thậm chí ngay cả Bất Tử Thảo trong truyền thuyết cũng không có năng lực mọc dài tứ chi.

Đằng Vĩnh Phẩm sớm đã cam chịu số phận, không nghĩ đến đời này mình còn có thể đứng dậy được nữa.

Đằng Vĩnh Phàm sực tỉnh, vội nói:

- Thanh Sơn, loại linh bảo này nhất định rất trọng yếu. Cha con đã già rồi, loại linh bảo mà Cửu Châu khó tìm này dùng cho tấm thân quê mùa của ta sẽ rất lãng phí.

- Cha!

Đằng Thanh Sơn liền lắc đầu:

- Nếu linh bảo trong cả Cửu Châu có thể chữa lành cho chân cha, cho dù phải chinh chiến khắp Cửu Châu, thống nhất Cửu Châu, con cũng sẽ tìm hết mọi linh bảo về. Cha! Cha hãy ăn Vân Mộng Bạch Quả này đi.

- Cha! Cha ăn ngay đi cha!

Thanh Vũ cũng thúc giục.

- Phàm ca!

Viên Lan mất kiên nhẫn kêu lên.

Đằng Vĩnh Phàm nhìn con trai, lại cúi đầu nhìn xuống trái cây nằm trong chiếc hộp ngọc đang mở, loáng thoáng có hình dạng hài nhi, rốt cuộc không kềm được cười nói:

- Được, Thanh Sơn! Vậy cha sẽ ăn!

Cố dằn lấy cảm xúc dâng trào trong lòng, Đằng Vĩnh Phàm đưa tay cầm lấy một phần trái cây, tự bỏ vào miệng, nhai rào rạo vài miếng rồi nuốt xuống bụng.

- Hử?

Mặt Đằng Vĩnh Phàm bất chợt đỏ lựng.

Răng rắc... Từ cơ thể Đằng Vĩnh Phàm phát ra âm thanh kỳ dị.

- Chân của ta, mặt của ta!

Đằng Vĩnh Phàm tròn mắt nhìn vào cặp giò mình, nhìn ống quần teo tóp của cặp giò.

Bỗng dưng ngay bắp đùi, nơi ống quần vốn teo tóp trống rỗng, tuy không nhìn thấy rõ nhưng có thể cảm giác rõ được dường như chân đang mọc ra. Viên Lan, Thanh Vũ mắt đều trợn tròn. Đợi đến khi công hiệu giảm đi, Đằng Thanh Sơn liền đưa tiếp miếng thứ hai cho cha. Muốn mọc đủ cả hai chân, cần phải ăn đến miếng thứ ba mới đủ.

Xì xì... chỉ thấy hai cẳng chân to lớn của đàn ông trắng trẻo nhưng khoẻ khoắn vạm vỡ từ chỗ bắp đùi mọc dài ra, mắt thường có thể thấy rõ đầu ngón chân cũng đang mọc dài ra.

*****

Quy Nguyên Tông, chính giữa đại điện.

"Hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì, Yến trưởng lão triệu tập nhiều người như vậy để làm gì?" Gia Cát Vân ngồi trong đại điện tự hỏi. Chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão cùng với Vực Phong Thịnh trưởng lão của Quy Nguyên Tông, còn có rất nhiều trưởng lão, thống lĩnh Hắc giáp quân, và tứ đại thống lĩnh của Long Cương quân, cũng đều tề tựu giữa đại điện, hết thảy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Đột nhiên:

- Yến trưởng lão đến!

Mọi người đều lập tức yên lặng.

Yến trưởng lão Yến Mạc Thiên vẻ mặt hơi đỏ, trán nổi gân xanh; vừa bước vào đại điện lão liền nhìn quanh.

- Yến trưởng lão, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nghê trưởng lão mất kiên nhãn hỏi.

- Các vị!

Yến Mạc Thiên hít sâu một hơi, cao giọng nói:

-Ta vừa mới nhận được tình báo từ Thiên Vân Sơn chuyển đến, báo rằng Kinh Ý tiền bối dẫn theo vài yêu thú hư cảnh cùng một cường giả hư cảnh đã đại chiến với vài cường giả hư cảnh ở phe khác.

Một tốp cường giả hư cảnh đại chiến?

Những người có mặt đều hít vào một hơi lạnh.

- Song thám tử của chúng ta lại phát hiện một bí mật động trời.

Sắc mặt Yến Mạc Thiên không khỏi lộ ra vẻ kích động:

-Kinh Ý tiền bối chính là Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông ta năm xưa!

-Hả?

- Cái gì?!

Dường như tất cả mọi người đều đứng bật dậy, hoàn toàn ngây người.

- Hơn nữa, tin tức này đã được trên ngàn người ở Thiên Vân Sơn lúc đó nghe được, tuyệt đối trong một thời gian rất ngắn sẽ lan truyền khắp cả Cửu Châu.

Yến Mạc Thiên liền nói tiếp:

- Tông chủ cũng nên biết tin này. Vì vậy hôm nay dự định mau chóng trở về, nhất định phải báo để tông chủ cũng biết Kinh Ý tiền bối chính là người của Quy Nguyên Tông chúng ta, là Đằng Thanh Sơn của Quy Nguyên Tông chúng ta!

Bị tin tức động trời đó làm ngớ người một hồi lâu, cuối cùng

Gia Cát Vân đang ngồi cũng sực tỉnh lại.

- Yến trưởng lão.

Gia Cát Vân chợt cất tiếng.

- Hử?

Mọi người trong đại điện quay qua nhìn hắn.

Gia Cát Vân thấp giọng nói:

- Ta không biết Kinh Ý tiền bối rốt cuộc có phải là Đằng Thanh Sơn hay không. Nhưng mà ta biết, Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn huynh ấy hiện giờ đang ở ngay trong tông chúng ta.

- Trong tông? Ở đâu?

Yến Mạc Thiên buột miệng hỏi.

- Chỗ cha vợ ta.

Gia Cát Vân đáp.

-_____

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 41

Kinh Sợ.

Ở trong phòng của hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm.

- Chân, chân của ta!

Đằng Vĩnh Phàm nhìn thấy sự biến đổi ở chân, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin được.

Hai mẹ con Viên Lan và Thanh Vũ cũng lộ vẻ ngạc nhiên cùng kích động.

- Ông ngoại! Ông ngoại đã có chân lại.

Con của Thanh Vũ vui mừng la lớn, dáng rất kinh ngạc.

- Ha ha… Đúng, đúng!

Đằng Vĩnh Phàm cười to.

- Cha đứng lên đi lại một chút xem sao!

Đằng Thanh Sơn liền đề nghị.

- Đúng, đứng lên đi thử một chút.

Viên Lan cố nén kích động thúc giục.

Đằng Vĩnh Phàm hít sâu một hơi nhìn vợ con đang đứng bên

cạnh. Ông buông hai tay chống trên xe lăn ra, nhẹ nhàng đặt hai chân xuống đất, cơ đùi thoáng rung lên một chút.

Đứng lên thật dễ dàng.

- Tốt lắm, thật tốt quá!

Đằng Vĩnh Phàm cảm thụ được cảm giác được bước đi trên mặt đất, mắt đỏ lên, có chút ươn ướt. Một người hai chân bị tàn tật không thể đứng lên, nếu một ngày nào đó có thể đứng lên được lần nữa thì niềm vui sướng này không thể diễn tả bằng lời được. Đằng Vĩnh Phàm không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn thử nhảy lên hai ba cái.

- Không có một chút khó khăn nào, giống như là chưa bị gãy chân.

Đằng Vĩnh Phàm đạp đạp hai chân xuống đất:

- Thương thế lúc trước cũng đã khỏi hẳn, so với xưa kia còn tốt hơn nhiều.

Giờ phút này Đằng Vĩnh Phàm giống như một đứa nhỏ, không ngừng hoạt động hai chân.

Viên Lan và Thanh Vũ cũng lộ vẻ tươi cười.

- Thanh Sơn!

Lý Quân nhẹ nhàng nắm cánh tay của Đằng Thanh Sơn, hai vợ chồng cùng nhìn nhau mỉm cười.

Nhìn thấy cha có thể đi đứng trở lại, có thể nhìn thấy em gái và mẹ vui vẻ, Đằng Thanh Sơn cảm thấy mọi gian khổ đều được đáp đền xứng đáng.

- Ha ha! Thanh Sơn, Tiểu Vũ!

Đằng Vĩnh Phàm giờ phút này thật hoạt bát, không giống như người tàn tật lúc trước, mà đã trở lại thành hảo hán của Đằng gia trang, hào khí lại nổi lên lần nữa. Dù sao luận về tuổi tác, Đằng Vĩnh Phàm mới chỉ vượt quá năm mươi tuổi, ông đã dùng Chu Quả Tửu, có thể dễ dàng sống đến một trăm năm mươi tuổi.

Cũng chưa trải qua một nửa đời người.

Tuổi này có thể hoàn toàn xem như là một tráng niên.

- Hôm nay cha của các con sẽ đích thân xuống bếp.

Đằng Vĩnh Phàm ha ha cười vui vẻ:

- Ta sẽ dùng sở trường nấu các món ngon cho mọi người ăn.

- Cha! Người nấu ăn ư?

Thanh Vũ bĩu môi trêu chọc.

- Thật mà! Con không tin sao?

Đằng Vĩnh Phàm mở to mắt.

- Tiểu Vũ! Khi xưa cha con chính là một đầu bếp giỏi. Do mẹ đã từng ăn đồ ăn cha con nấu cho nên mới bị cha con bắt lấy, cả đời đi theo.

Đằng Vĩnh Phàm cười rộ lên:

- Lâu quá chưa từng nấu ăn, nhưng ta vẫn chưa quên tay nghề.

- A Lan, nàng nhóm lửa! Thanh Sơn, Tiểu Vũ chuẩn bị gạo và đồ ăn!

- Dạ!

Hai huynh muội Đằng Thanh Sơn và Thanh Vũ cười đáp, lập

tức đứng dậy, Lý Quân cũng đi theo.

Lúc này mọi người đều tập trung tại nhà bếp. Viên Lan đang nhóm lửa, Vĩnh Phàm đang trổ tài nấu nướng, Đằng Thanh Sơn, Thanh Vũ thì gọt rau quả, chuẩn bị nguyên liệu.

- A, thật thơm!

Nghe mùi thơm tràn ngập trong nồi, Đằng Thanh Sơn buột miệng khen.

- Tay nghề của cha con cũng không phải là tệ!

Đằng Vĩnh Phàm đi hai chân trần, đứng trước nồi thịt cười nói.

- Cha!

Đằng Thanh Vũ ở một bên bĩu môi:

- Cha mang giầy vào đi! Dưới đất toàn nước mưa, không nên đi chân đất.

- Ta thích đi chân đất, đi chân đất thoải mái hơn.

Cho đến giờ phút này, Đằng Vĩnh Phàm cảm thấy như mình vẫn đang nằm mơ. Chỉ có đi chân trần mới có thể làm cho ông cảm giác được hai chân tồn tại, để cho ông hiểu rằng đây không phải là giấc mơ.

Bỗng nhiên:

- Binh, binh, binh!

Tiếng đập cửa vọng vào.

-Tiểu Vũ, mở cửa!

Bên ngoài vọng đến tiếng của Gia Cát Thanh Vân.

Thanh Vũ cảm thấy lạ, nhìn xuyên qua cửa sổ phòng bếp:

- Ca! Bên ngoài có rất nhiều người.

Đừng nói Thanh Vũ, ngay cả người không luyện nội kình như Viên Lan cũng nghe tiếng rất nhiều người xì xào.

- Có không ít người.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh cười nói:

- Là chấp pháp trưởng lão, trưởng lão của tông phái và các vị thống lĩnh.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được khí tức của không ít người quen.

- Chấp pháp trưởng lão, trưởng lão, thống lĩnh?

Đằng Vĩnh Phàm cả kinh.

- Tiểu Vũ mau đi mở cửa, không thể để họ đợi ở bên ngoài.

Đối với hán tử nông thôn như Đằng Vĩnh Phàm, chấp pháp trưởng lão là tiên thiên cường giả, cần phải tôn kính, đâu được bê trễ.

- Vâng! Thưa cha!

Thanh Vũ chạy ra cổng đình viện, kéo thanh chặn cửa.

"Nhiều người quá!" Thanh Vũ sợ tới mức nhảy dựng lên.

Chỉ thấy ngoài cửa đình viện có Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão, cùng với Vực Phong Thịnh trưởng lão, ba đại chấp pháp trưởng lão đứng phía trước, Gia Cát Vân cũng sóng vai đứng kề.

Phía sau bọn họ còn rất đông trưởng lão, các thống lĩnh Long Cương quân, Hắc Giáp quân xếp hàng đứng ngay ngắn.

Ngay cả bọn Yến trưởng lão cũng đứng rất nghiêm trang.

- Yến trưởng lão, chuyện này là thế nào?

Thanh Vũ bị thái độ của bọn họ dọa cho ngây người. Ở Quy Nguyên Tông, cho dù đối mặt với tông chủ, bọn họ cũng không trang nghiêm như thế.

Dù sao trên Cửu Châu đại địa đều dùng thực lực nói chuyện. Gia Cát Nguyên Hồng là cường giả tiên thiên kim đan, mà bọn chấp pháp trưởng lão này cũng là cường giả tiên thiên kim đan, luận thực lực cũng là ngang hàng.

- Thanh Vũ, nghe nói ca của con đã trở về?

Yến trưởng lão cất lời hỏi.

- A!

Thanh Vũ trợn tròn mắt nhìn Gia Cát Vân bên cạnh Yến trưởng lão rồi quay lại gật đầu cười đáp:

- Yến trưởng lão! Ca ca của tiểu nữ đã trở về, đang ở trong nhà.

- Chúng ta muốn gặp ca ca con. Thỉnh cầu con đi vào bẩm báo.

Yến trưởng lão nói tiếp.

" Thỉnh cầu bẩm báo." Thanh Vũ ngây ngốc cả người.

Trong Quy Nguyên Tông, nhóm người chấp pháp trưởng lão, thống lĩnh này cùng đi gặp một người mà cũng cần bẩm báo sao?

- Muốn gặp thì đi vào, cần gì bẩm báo!

Thanh Vũ trả lời.

- Quy củ không thể bỏ.

Nghê trưởng lão bên cạnh nói.

Hiện giờ trong lòng Nghê trưởng lão, Yến trưởng lão và đám cao cấp thống lĩnh, Đằng Thanh Sơn chính là nhân vật danh tiếng nhất Cửu Châu đại địa. Hai mươi mốt tuổi là hư cảnh cường giả. Cho dù là tứ đại chí cường giả trong truyền thuyết cũng không so được. Chỉ cần là cường giả hư cảnh cũng đủ để làm cho mọi người kinh sợ, chứ chưa nói đến ở phía sau cụm chữ "cường giả hư cảnh" còn có thêm bốn chữ "hai mươi mốt tuổi".

Hơn thế nữa, lúc trước ở Đại Duyên Sơn, Đằng Thanh Sơn còn tuyên bố ly khai Quy Nguyên Tông. Tuy rằng có không ít người trong lòng vẫn xem Đằng Thanh Sơn là người của Quy Nguyên Tông, nhưng dù sao thực tế Đằng Thanh Sơn cũng không còn là người của Quy Nguyên Tông nữa.

Đối mặt với người không phải là đệ tử của Quy Nguyên Tông.

Đối mặt với cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi.

Đối mặt với một người từng ba bốn lần cứu viện Quy Nguyên Tông, giúp Quy Nguyên Tông vẫn còn tồn tại.

Đám người Yến trưởng lão, Nghê trưởng lão này không thể bất kính. Nếu như quá tùy tiện, gọi to một tiếng "Thanh Sơn" như đã quen miệng khi xưa, không phải quá kiêu ngạo, không lễ phép sao? Dù sao thân phận đối phương cũng là Hư Cảnh cường giả cao cao tại thượng, có được Hư Cảnh yêu thú, và năm nay chỉ mới hai mươi mốt tuổi.

- Yến trưởng lão! Nghê trưởng lão! Không cần phải khách khí như thế, tất cả đều vào đi.

Đằng Thanh Sơn từ trong phòng bếp bước ra, tươi cười chào.

” Nếu như là thường nhân có được thành tựu như thế này hẳn là rất kiêu ngạo.” Nhưng biểu hiện của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên khiến cho bọn trưởng lão thầm khen trong lòng.

Dù sao, đây cũng là nhân vật vĩ đại nhất từng xuất hiện ở Quy Nguyên Tông từ trước tới nay. Kỳ thật, cũng có thể nói đây chính là thiên tài trong thiên tài của Cửu Châu từ trước tới nay.

- Các vị trưởng lão! Mời ngồi.

Viên Lan và Đằng Vĩnh Phàm đi ra, chào mời.

-A?

Không ít người chú ý đến hai chân của Đằng Vĩnh Phàm đều giật mình. Đằng Vĩnh Phàm gãy chân lại có thể đi đứng bình thường!

- Không cần, không cần!

Một vị trưởng lão đứng phía sau đáp lời.

- Chúng ta đến đây để bái kiến Kinh Ý tiền bối, cũng chính là Đằng Thanh Sơn đại nhân.

Lão là hậu thiên cao thủ, ở trước mặt hư cảnh tự nhiên phải cung kính xưng hô một tiếng đại nhân. Dù sao lúc trước Đằng Thanh Sơn cũng đã là chấp pháp trưởng lão.

Địa vị rất cao.

- Kinh Ý?

Thanh Vũ nghi hoặc hỏi.

- Các vị nói gì? Kinh Ý tiền bối cùng ca ca ta có quan hệ gì?

- Các vị trưởng lão, các người nói xem, Kinh Ý tiền bối và con ta có quan hệ thế nào?

Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày hỏi.

Đại danh của Kinh Ý sớm đã lan truyền khắp Quy Nguyên Tông. Cả Đằng thị gia tộc đều biết vị tiền bối đó đã cứu giúp Quy Nguyên Tông trong lúc nguy nan, trở thành đại ân nhân của gia tộc. Mọi người đều biết vị tiền bối cao nhân đó có thực lực cực mạnh.

- Đằng đại nhân chính là Kinh Ý tiền bối.

Một gã thống lĩnh nói rõ.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều nhìn Thanh Sơn, bọn họ không thể tin được vị tiền bối cao nhân ba bốn trăm tuổi chính là con trai của mình.

- Cha!

Đằng Thanh Sơn cười khổ, sờ vào mặt, đồng thời gân cốt trong cơ thể thoáng biến hóa một chút, hắn trở thành Kinh Ý.

- A!!!

Ở đây có nhiều người biết Đằng Thanh Sơn là Kinh Ý nhưng kỹ thuật biến hóa nhân dạng của hắn thật sự làm cho bọn họ sợ ngây người.

- Kinh Ý là tên giả của con.

Đằng Thanh Sơn vuốt mặt lần nữa, thân thể phát ra những tiếng kêu lách cách, liền khôi phục hình dạng Đằng Thanh Sơn.

- Kinh Ý… là con ta, Thanh Sơn?

Đằng Vĩnh Phàm chớp chớp mắt mấy cái, rồi quay sang nhìn

vợ cũng đang ngây người giống mình. Bọn họ biết con trai mình lợi hại nhưng không ngờ lại đến bực này.

******

Dương Châu, ở nơi cao nhất Thanh Hồ đảo.

Hạt Tử Kiếm Thánh khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên khối đá màu đen, đáy lòng cũng không còn bình tĩnh như thường lệ. Ngày hôm qua, khi đám người Thân Công Đồ đi giết Kinh Ý đã truyền âm cho lão bảo lão sẵn sàng san bằng Quy Nguyên Tông. Cho đến bây giờ lão cũng chưa nhận được tin Kinh Ý chết.

- Xoảng!

Tiếng đổ bể chợt vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, Thiết Phàn đang cầm mật tín trong tay, sơ ý đánh rơi chén trà.

- Sao lại như thế?

Hạt Tử Kiếm Thánh quát hỏi.

- Sư tổ! Có tin!

Sắc mặt Thiết Phàn khó coi.

- Nói mau!

Hạt Tử Kiếm Thánh hỏi dồn:

- Có phải Kinh Ý đã chết?

- Có cường giả hư cảnh chết nhưng không phải Kinh Ý.

Thiết Phàn báo.

- Tại sao lại như vậy?

Hạt Tử Kiếm Thánh nhíu mày hỏi:

- Vũ Hoàng Môn đã ra tay, không thể thất bại được.

Sắc mặt Thiết Phàn càng lúc càng khó coi:

- Sư tổ! Theo tin tình báo, lần này Kinh Ý có cường giả hư cảnh giúp đỡ, dựa theo miêu tả có thể chính là Bất Tử Phượng Hoàng. Đồng thời trong mật tin còn cho biết, ở dưới chân Thiên Vân Sơn có một cường giả cầm thần cung bị thiêu sống. Có lẽ là hư cảnh đại thành Thân Công Đồ.

- Thân Công Đồ đã chết? Kinh Ý có Bất Tử Phượng Hoàng giúp đỡ? Là Bất Tử Phượng Hoàng đi theo chí cường giả Lý Thái Bạch?

Hạt Tử Kiếm Thánh buột miệng kinh hô, tin tức này thật dọa người.

- Sư tổ, Kinh Ý chỉ là tên giả, thân phận thật sự của hắn chính là…

Giọng nói của Thiết Phàn càng lúc càng run rẩy.

- Là ai?

Hạt Tử Kiếm Thánh cảm thấy không ổn.

- Đằng Thanh Sơn!

Thiết Phàn cắn răng thốt ra mấy tiếng.

Cả người Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên cứng đơ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 42

Nước.

Tên tiểu tử Đẳng Thanh Sơn khi xưa của Quy Nguyên Tông?

Đầu óc Hạt tử kiếm thánh nổi lên vài luồng suy nghĩ, nhưng tức khác trở nên trống rỗng, giống như bị hàng ngàn, hàng vạn lôi điện đánh tan, đầu óc không còn cách chi suy nghĩ gì được. Cứ ngây ngốc ngồi mãi như thế, hồi lâu sau Hạt tử kiếm thánh mới thở dài nặng nề.

- Sư tổ, sư tổ!

Thiết Phàn cảm giác có chút không lành.

- Thiết Phàn!

Giọng Hạt tử kiếm thánh khàn khàn:

- Thanh Hồ đảo chúng ta tiêu vong rồi.

Thiết Phàn ngẩn người.

- Hết rồi, hết rồi!

Giọng Hạt tử kiếm thánh giống như nguyền rủa, không ngừng vang lên.

Vũ Hoàng Môn đã huy động ba hư cảnh đại thành, thêm yêu thú Liệt Phong Long Chuẩn bay nhanh nhất Cửu Châu cùng với yêu

thú Lục Nhĩ Toản Địa Thử khoan đất nhanh nhất. Nhưng kết quả vẫn là thất bại, còn khiến cho Thân Công Đồ bị thiêu sống. Ngay cả Vũ Hoàng Môn cũng chịu thiệt thòi, Thanh Hồ đảo chúng ta làm sao ngăn cản, làm thế nào để ngăn cản? Sắc mặt Thiết Phàn biến thành trắng bệch.

- Thật giỏi chịu nhẫn nhịn. Hư cảnh hai mươi mốt tuổi mà lại kiên cường che dấu thân phận, không hề tiết lộ tin tức cho người trong tộc.

Hạt tử kiếm thánh nghiến răng cắn lợi. “Đằng Thanh Sơn, nhịn tốt, nhịn tốt! Không, ngươi muốn diệt Thanh Hồ đảo của ta! Cũng phải xem Đằng Thanh Sơn hắn nuốt được không, đừng có mà căng vỡ bụng đó.”

Chi trong chốc lát, Hạt tử kiếm thánh đã có quyết định:

- Thiết Phàn, truyền lệnh của ta.

****

Sau khi trở về Quy Nguyên Tông gặp cha mẹ, tối hôm đó, Đằng Thanh Sơn liền đi gặp ông ngoại Đằng Vân Long, bàn về việc liên quan đến gia tộc họ Đằng. Tới sáng hôm sau, người ngựa gia tộc họ Đằng ùn ùn tiến về Đại Duyên Sơn, còn có một lĩnh nhân mã Hắc giáp quân đi cùng.

Giữa trưa, ánh nắng thu sưởi ấm cơ thể thật thoải mái.

Đoàn người gia tộc họ Đằng giống như một con rồng không ngừng tiến tới.

- Cuối cùng có thể trở về nhà rồi.

Giọng nói già nua của Đằng Vân Long tràn đầy hạnh phúc:

- May mà có Thanh Sơn! Vĩnh Phàm, con sinh được một đứa

con thật tốt.

Đằng Vân Long đang cưỡi ngựa, cười nhìn vợ chồng Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cũng đang cưỡi ngựa bên cạnh.

- Ha ha.

Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh, nhịn không được cười phá lên.

- Ta từ nhỏ sống trong thôn, gia tộc họ Đằng của ta cũng đã trải qua hơn ngàn năm lịch sử. Ai ngờ, tới tay ta lại bị ép buộc phải rời khỏi quê nhà.

Đằng Vân Long ánh mắt mờ ảo:

- Nhưng ai ngờ lại có một ngày, gia tộc họ Đằng ta lại có thể trở về. Hơn nữa, còn xây dựng một thôn trang còn lớn hơn xưa.

Mảnh đất dưới chân núi Đại Duyên Sơn là gốc rễ của tông tộc họ Đằng, đời đời sống ở đó, sớm đã đầy tình cảm. Tuy rằng ở trong thành rất tốt, nhưng nhờ thế lực của Đằng Thanh Sơn hiện nay, sống ở dưới chân núi Đại Duyên Sơn cũng giống như thế, không có phỉ tặc nào dám mon men. Được bảo đảm an toàn, tự nhiên nơi sinh sống đời đời của tổ tiên càng hấp dẫn gia tộc họ Đằng.

Đêm hôm trước, trong khi bàn luận, ngay khi Đằng Vân Long biết rõ địa vị của Đằng Thanh Sơn, lão lập tức đưa ra đề nghị này.

Biết được tin này, cả gia tộc họ Đằng đều rất vui mừng.

Đến chiều tối hôm đó, hơn hai ngàn người ngựa của gia tộc họ Đằng mới tới được Đằng gia trang đã bị hoang phế. Tuy suốt mấy năm qua họ chưa từng quay trở lại, nhưng do các công trình trong Đằng gia trang được xây dựng kiên cố nên tuy có vẻ tiêu điều nhưng ít ra không có căn nhà nào bị sập đổ.

Hơn nữa lần này còn có hơn một ngàn năm trăm quân sĩ Hắc giáp quân cùng tới, từ nay về sau, sẽ vĩnh viễn trở thành lĩnh quân đội đóng bên cạnh Đằng gia trang.

Đêm tối như mực, trên luyện võ trường của Đằng gia trang từng cây đuốc được thắp sáng.

- Sư phụ!

Hai người Đằng Thú, Tiết Tân dẫn theo mấy thiếu niên cung kính đứng. Mấy người này cũng được lệnh của Đằng Thanh Sơn trở về Đằng gia trang. May mắn, Đằng Hồng Hầu biết vị trí nhà cũ nên bọn chúng mới tới nơi dễ dàng.

- Phòng ốc xây dựng tốt chưa?

Đằng Thanh Sơn hỏi Đằng Thú.

- Dạ, chúng con tới đây chiều hôm nay. Con lấy không ít đá lớn trên Đại Duyên Sơn, xây dựng không ít thạch ốc ở rừng cây phía tây cạnh gia trang, đủ cho đám thiếu niên này ở tạm. Chúng con cũng mang theo kha khá đồ ăn, đám đệ tử này cũng đã ăn tối xong.

Đằng Thú cung kính trả lời.

Đằng Thanh Sơn vừa ý gật đầu:

- Ừ, cho tất cả đệ tử nghỉ ngơi đi. Có nhiều chuyện ngày mai cần làm.

Đêm nay, cả Đằng gia trang cực kỳ nhiệt náo. Ai cũng rất vui vẻ.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân ở trên giường dựa sát vào nhau.

- Bây giờ cứ tạm thời như vậy.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Đợi tới sáng mai, huynh sẽ chọn một ngọn núi gần bên cạnh Đại Duyên Sơn. Trên núi cho người bắt đầu xây dựng một tòa cung điện. Sau này đó chính là cơ sở nội gia quyền nhất mạch của ta. Chúng ta cũng lên đó sống. Ngọn núi được chọn cách Đằng gia trang vài dặm. Như vậy hoàn toàn có thể biến Đằng gia trang thành một bộ phận của nội gia quyền nhất mạch.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Theo kế hoạch, Đại Duyên Sơn tương lai sẽ trở thành cơ sở của nội gia quyền nhất mạch. Mà Đằng gia trang sẽ tiến hành mở rộng, đem cả gia trang nâng thành một tòa thành hoặc một thành nhỏ. Làm cho Đằng gia trang thành nơi của nội gia quyền nhất mạch.

- Thanh Sơn! Nội gia quyền nhất mạch này cũng sẽ mạnh mẽ giống như Phật gia nhất mạch, Đạo gia nhất mạch?

Lý Quân thấp giọng hỏi.

- Đương nhiên.

Đằng Thanh Sơn tự tin đáp.

- Huynh vẫn còn trẻ, chính là có thời gian. Huống chi nội gia quyền nhất mạch của ta so với Phật tông, Đạo gia không kém chút nào. Tuy rằng yêu cầu đối với tư chất khá cao, nhưng một khi thành công, thực lực so với Phật tông, Đạo gia cùng đẳng cấp mạnh hơn không ít. Chỉ dựa vào điểm này, nội gia quyền nhất mạch càng có thể hưng thịnh. Mà việc huynh muốn làm, chính là vì nội gia quyền đánh hạ lãnh thổ đủ để phát dương quang đại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cùng với Vân Mộng chiến thần cùng nhau vào Đại Duyên Sơn, bắt đầu tìm kiếm mảnh đất thích hợp. Tối hôm trước, Mục Đào cùng với Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, Phượng hoàng chi mẫu, Lục Túc Đao Trì đều ở tại mảnh rừng phía tây Đằng gia trang nghỉ ngơi.

- Thanh Sơn lão đệ, Đại Duyên Sơn này vốn là ngọn núi chẳng có to lớn đặc biệt gì, đều là các ngọn núi nhỏ.

Mục Đào lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn cũng nhíu mày, đứng trên đỉnh núi chỉ cao có trăm trượng.

Nhìn ra xung quang, cả Đại Duyên Sơn phạm vi cực lớn nhưng không có ngọn núi nào đặc biệt to cao, vốn không thể chứa nổi mấy vạn người.

- Thanh Sơn! Huynh xem!

Lý Quân mắt sáng lên, chỉ về phía trước, bên trái, phía sau:

- Xung quanh nơi này, núi cao thì khoảng hơn trăm trượng, thấp một tí thì cao mấy chục trượng. Xung quanh đây diện tích cũng vài dặm, có núi, cũng có hẻm núi. Cung điện không nhất thiết phải xây trên đỉnh, trong hẻm núi cũng được. Đem xung quanh nơi này đều xây dựng cả thì đủ để chứa mấy vạn người rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ gật đầu.

- Nhưng muốn thật sự ở đây khai sơn lập phái, Đằng Thanh Sơn cười nói, phải nói chuyện xong với Yêu long tử tích và Kim sắc long quy.

Đại Duyên Sơn là nơi Đằng Thanh Sơn từ nhỏ thường xuyên lui tới. Nên khi muốn khai sơn lập phái, nơi đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Đại Duyên Sơn.

Đằng Thanh Sơn liếc thấy môi Lý Quân đã khô, liền cười nói:

- Lý Quân, nãy giờ cũng lâu rồi, khát rồi phải không? Huynh đi lấy chút nước cho muội.

Nói rồi, Đằng Thanh Sơn tay phải biến thành đao quang chặt

đứt một cây trúc trên núi, dễ dàng chế thành một ống đựng nước. Chân nhấn nhẹ, hắn hóa thành một đạo thiểm điện bay về phía thác nước cách hơn trăm trượng.

Lý Quân nhẹ nhàng cười nhìn theo, mặt lộ sự ngọt ngào.

Bên cạnh thác nước, ầm bùng bùng...

Thác nước cao mấy chục trượng từ trên đổ xuống, hung hăng đập vào đầm nước, bắn lên bọt nước trắng xóa.

Đằng Thanh Sơn quỳ gối, uống trước vừa múc lên.

- Thật là trong mát, sảng khoái!

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ gật đầu.

Hắn lấy đầy một ống nước, quay đầu tính đi tới chỗ Lý Quân ở xa, nhưng dư quang khóe mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên phát hiện, nước trong đầm từ thác nước rơi xuống, men theo một con suối chầm chậm chảy, hai bên suối có không ít thực vật các loại, trong nước có thể thấy được cá tôm, mà bên bờ còn có thể thấy được một ít kiến...

- Ủa?

Phong cảnh này khiến lòng Đằng Thanh Sơn dấy lên một nổi xúc động khó tả.

- Nước?

- Nước cực mềm nhưng lại bền bỉ vô cùng, nước chảy đá mòn, ta lợi dụng sức xuyên phá chế ra chiêu Độc Long Toản.

Khi Đằng Thanh Sơn ngộ được Tử chi đạo, ảnh hưởng ngược lại Thủy hành chi đạo nên hắn chế được quyền thứ tám của Thủy hành chi quyền. Nhưng bất luận thế nào, hắn vẫn không thể quán triệt Thủy hành chi đạo.

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, tay biến thành đao quang vung lên.

Soạt... Tay đao chém vào mặt nước, nước tự nhiên bị dạt ra, nhưng sau khi tay đao đi qua, nước lại hợp lại làm một.

- Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh. Đạo lý này ta hiểu. Nhưng Thủy hành chi đạo, tuyệt không thể nông cạn như thế này.

Đằng Thanh Sơn nhìn tôm cá trong suối, nhìn thực vật bên bờ suối.

- Nước và đất giống nhau.

- Sinh sôi vạn vật, tạo phúc vạn vật.

- Nước có thể chui vào khoảng trống, gột rửa vạn vật.

- Nước ở trong đầm sâu, nhìn thì trong suốt, nhưng sâu không thể lường.

- Đây chính là nước, xem thì thấy bình thường, nhưng vẫn cứ cùng tồn tại với thiên địa vạn vật.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cảm giác được nước, là sự tồn tại gần nhất với Đạo: "Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật nhi bất tranh" (nghĩa là: Thủy là tốt nhất, làm lợi cho vạn vật mà không tranh giành, đòi hỏi). Nghĩ đi nghĩ lại, Đằng Thanh Sơn để ống trúc sang một bên, bắt đầu tập quyền.

Vì bị ảnh hưởng của Tử chi đạo nên ý cảnh “Thủy hành chi quyền” khá là tàn nhẫn.

Tuy rằng có chút lĩnh ngộ, nhưng hết lần này tới lần khác diễn luyện Thủy hành chi đạo, Đằng Thanh Sơn vẫn không thể đột phá.

Oanh, bùng, bùng... Thác nước không ngừng đổ xuống bề mặt

nước, bắn tung tóe bọt nước. Khóe mắt liếc nhìn cảnh này, Đằng Thanh Sơn trong lòng vui mừng.

- Vân vụ.

- Vũ Thủy.

- Hàn Băng.

- Thể rắn, thể lỏng, thể khí biến ảo khôn lường, tùy ý mà chuyển đổi. Nhưng thực chất đều là nước. Đây chính là nước... làm lợi vạn vật, nhưng vốn vô hình. Có thể tiếp nhận vạn vật, phần lớn trong trăm sông ngàn biển là nước, một mực bao dung, chứa đựng thiên địa vạn vật.

Sau khi Đằng Thanh Sơn thoải mái đánh xong tám quyền, tiện đà, hắn tiếp tục phát ra quyền thứ chín.

Quyền như vân vụ ảo ảnh, nhìn rất nhu hòa.

Lại giống như có thể chứa đựng mọi thứ bên trong, làm người ta suy xét không thấu.

- Đây chính là nước.

Đằng Thanh Sơn vui mừng: “Ta phải cảm tạ Bùi Tam, nhắc nhở của hắn thật sự rất quan trọng.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 43

Hỏa Thiêu Thành Hồ Đảo

A?

Ở cách đó không xa, Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào đứng trên đỉnh núi kinh dị nhìn Đằng Thanh Sơn đang ở bên cạnh thác nước đánh Thủy Hành Chi Quyền.

"Thanh Sơn lão đệ lại có đột phá? Sao lại nhanh như vậy?"

Hắn rõ ràng cảm ứng được linh hồn khí tức của Đằng Thanh Sơn có một tia vân vụ huyền ảo.

"Theo lý thuyết thì càng về sau càng khó đột phá mà?" Mục Đào lộ vẻ khó hiểu.

Vèo!

Phía xa xa, Đằng Thanh Sơn nhảy một cái liền bay qua khoảng cách trăm trượng, đáp ngay trên đỉnh núi.

- Chúc mừng Thanh Sơn lão đệ!

Mục Đào cười nói.

Đằng Thanh Sơn tươi cười. Lúc trước Bùi Tam chỉ dẫn mình trước tiên hãy tu luyện Tử Chi Đạo, tiến một bước nhỏ rồi sau đó mới tìm hiểu Thủy Hành Chi Đạo, lại tiến thêm một bước nhỏ nữa.

Hai bước nhỏ hợp lại thành một bước lớn, đủ hai thành lực thiên địa.

Hiện giờ ngoại trừ Mộc Hành Chi Đạo, bốn đạo khác hắn đều hiểu thấu. “Nếu không có Tử Chi Đạo dẫn dắt, không biết phải hao phí bao lâu mới có thể hiểu rõ được Thủy Hành Chi Đạo?”

Đằng Thanh Sơn trong lòng âm thầm cảm động, hiện giờ chính mình nắm trong tay tám thành lực thiên địa, cùng với lực lượng của thân thể tương đương với Hư Cảnh cường giả khác có chín thành lực thiên địa.

Chín thành lực thiên địa, nếu dựa vào tuyệt học của Vũ Hoàng “Khai Sơn Tam Thập Lục Thức” thì uy lực sẽ tiếp cận mười một thành.

- Mục Đào lão ca, người cũng đừng khen ta. Ngũ hành chi đạo hiện giờ ta chi hiểu thấu bốn đạo. Còn Mộc Hành Chi Đạo, ngay cả cánh cửa bước vào quyền thứ tám còn chưa thấy, chứ đừng nói có thể ngộ được.

Đằng Thanh Sơn cũng biết, đạo không thể ngộ ra dễ dàng như vậy. Đôi khi thuận buồm xuôi gió, nước lên thuyền lên, trực tiếp ngộ một đạo. Nhưng cũng có đôi khi vướng ở một cửa, đến khi chết cũng chưa thể đột phá qua.

Bởi vì có Tử Chi Đạo làm cầu dẫn cho nên Thủy Hành Chi Đạo của Đằng Thanh Sơn mới có thể tu luyện mau như vậy. Nếu không có Bùi Tam chỉ điểm, chỉ sợ hắn phải tu luyện Thủy Hành Chi Đạo rất lâu.

“Hy vọng ta không dừng lại ở cửa Mộc Hành Chi Đạo quá lâu.” Đằng Thanh Sơn lo lắng nhất là điều này.

Vướng mắc tại một cửa ải khó khăn trên trăm năm không phải là chuyện kỳ quái. Hơn nữa xem ra Đằng Thanh Sơn cũng không có

thiên phú tu luyện Mộc Hành Chi Đạo, nếu không sao ngay cả cánh cửa tầng thứ tám cũng chưa vượt qua.

*****

Bãi đất trống phía Tây Đằng gia trang.

Đằng Thanh Sơn cầm trong tay Luân Hồi Thương, bóng thương loang loáng, trong lúc nhất thời thân ảnh Đằng Thanh Sơn trở nên mơ hồ, từng đạo thương ảnh mông lung, huyền ảo giống như mây mù.

-Gừm!

Từ trong bóng thương ảnh mông lung đột ngột vang lên tiếng rít gào, mơ hồ có sấm rền vang dội, mơ hồ có tia chớp quấn quanh, ngọn hỏa diễm bén nhọn bốc cháy rực rỡ như xé rách thiên địa. Đột nhiên tia chớp, ngọn lửa đều ngừng lại, hết thảy hào quang đều tiêu tán, nhìn qua tưởng đó chỉ là một cây thương bình thường.

“Quả nhiên nếu thật sự lĩnh ngộ được bản chất của Thủy Hành Chi Đạo, tuy rằng khó có thể khống chế được hết một chút sóng giao động của lực thiên địa, nhưng vẫn có thể khiến cho không hao tổn nội lực.” Đằng Thanh Sơn tươi cười.

Nước chính là dung nhập vạn vật, chứa đựng vạn vật, chính là làm lợi vạn vật, …

Mềm mại không thể phá và có thể tùy ý biến hóa các loại hình thái, nguyên nhân chính là vì nó có thể bao hàm, biến ảo. Cho nên thông qua Thủy Hành Chi Lực sẽ bao hàm được các thiên địa chi lực khác, tương hỗ lẫn nhau làm cho lực thiên địa không bị hao tổn. Ví dụ như mười thành lực thiên địa đều có thể phát huy được cả mười thành.

“Đây mới chính là bản chất.”

“Có người thông qua bí tịch của tiền nhân lưu lại mà ngộ đạo. Nhưng ngộ đạo như thế sẽ không đủ thâm sâu nên sẽ không thể vận dụng tinh diệu Thủy Hành Chi Lực.” Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ, cho dù cùng là ngộ đạo nhưng cũng sẽ có mức độ khác nhau.

Có người hiểu thiên đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa nhưng chỉ có thể phát huy được tám chín thành.

Có người hiểu thiên đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa lại có thể phát huy được mười một thành, thậm chí cực hạn mười hai thành uy lực.

Nhưng vẫn có người hiểu được thiên đạo, nhưng nhận thức lại sâu sắc hơn, thậm chí còn có thể trực tiếp đột phá, sáng chế thế giới của chính mình, tiến vào Động Hư cảnh giới.

“Dựa vào một quyển bị tích, được bí tịch chỉ dẫn, cảm ngộ rất nhanh, có thể đúng! Nhưng nhận thức của đạo cũng bị ảnh hưởng. Đọc sách của người, hiểu rõ được quyển sách đó, đúng là không phải dựa vào chính mình ngộ đạo. Mà tự viết ra sách thì nhận thức sẽ càng khắc sâu hơn.” Đằng Thanh Sơn hiểu được vì sao mà Bùi Tam nói vậy.

Bỗng nhiên - Thanh Sơn!

Từ xa đi tới 1 người.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn thu Luân Hồi Thương lại, người đi tới chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

- Nghê trưởng lão, bọn họ đều đã tới rồi sao?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Chấp pháp trưởng lão đều đã tới.

Lại nhìn khí thế ngất trời của Đằng gia trang hiện giờ, lão không khỏi cười nói:

- Thanh Sơn, hiện giờ Đằng gia trang đang xây dựng. Sau một, hai tháng nữa việc xây dựng sẽ hoàn thành. Lúc đó Đằng gia trang cũng đủ cho hơn mấy vạn người ở.

Đằng Thanh Sơn cũng lộ vẻ tươi cười.

- Thanh Sơn!

Vẻ mặt Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng hẳn lên.

- Dạ!

Thanh Sơn kinh ngạc.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Trước đây một canh giờ, theo thám tử của Quy Nguyên Tông điều tra, rất nhiều tinh anh của Thanh Hồ Đảo đã ly khai. Ta đoán, Hạt Tử Kiếm Thánh cũng đã ly khai khỏi Thanh Hồ Đảo. Thanh Sơn, con muốn giết hắn chỉ sợ có chút khó khăn, rất khó tìm được hắn.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Sư phụ, không cần lo lắng.

Hạt Tử Kiếm Thánh thật đúng là con rùa đen rút đầu, đối với việc Quy Nguyên Tông chiếm lĩnh Dương Châu cũng không để ý.

- Một khi hắn xuất thủ, tiết lộ tin tức, để cho con và Tiểu Thanh bắt gặp, chắc chắn hắn phải chết thôi.

Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Chỉ riêng thực lực hiện giờ của mình, Đằng Thanh Sơn đã không sợ Hạt Tử Kiếm Thánh, chứ đừng nói đến có Bất Tử Phượng Hoàng liên thủ. Ngay cả Vũ Đồng Hải có thể vận dụng được mười hai thành lực thiên địa cũng phải bị bức phải tự chặt hai chân chứ đừng nói đến Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Sư phụ, nếu như tiên thiên cao thủ của Quy Nguyên Tông đều rời khỏi Giang Ninh quận, tạm thời ở Đằng gia trang của con. Phượng Hoàng mẹ, Lục Túc Đao Trì cũng đang ở đây, như vậy sẽ không có nguy hiểm gì.

Đằng Thanh sơn cười nói:

- Con cùng với Tiểu Thanh có thể bắt đầu hành động. Buổi chiều hôm nay, con và Tiểu Thanh sẽ đi Thanh Hồ Đảo.

Đúng!

San bằng Thanh Hồ Đảo.

Để thực hiện kế hoạch này, vì cẩn thận cho nên Đằng Thanh Sơn đem Đằng gia trang, đệ tử đời thứ ba của nội gia quyền nhất mạch, tinh anh Quy Nguyên Tông tụ tập cùng một chỗ. Có Phượng Hoàng mẹ, Lục Túc Đao Trì bảo vệ sẽ không xảy ra vấn đề gì. Sau đó mới bắt đầu đáng giết Thanh Hồ Đảo.

Hiện giờ Quy Nguyên Tông thực lực cường thịnh, không cần dùng mưu kế gì, chỉ cần dựa vào thực lực, một bước tiến công, không để cho Thanh Hồ Đảo trở tay, chiếm lĩnh toàn bộ Dương Châu.

- Được, Thanh Sơn, chiều nay ngươi xuất phát đi Thanh Hồ Đảo, một vạn hai ngàn Long Cương Quân của Quy Nguyên Tông ta cũng đã chuẩn bị tốt. Chờ ngươi thành công, Long Cương Quân sẽ dẫn đầu mười vạn đại quân tiến công.

Gia Cát Nguyên Hồng tươi cười:

- Một vạn hai ngàn nhất lưu võ giả cùng với Hỏa Lưu Thiết Chiến Giáp, tuyệt đối tung hoành vô địch.

Uy lực của hơn một vạn nhất lưu võ giả có thể so với một trăm vạn đại quân.

Hơn nữa, mỗi người còn mặc Hỏa Lưu Thiết Chiến Giáp, chỉ sợ là Đồ Nguyên Vệ của Thiên Thần Cung cũng sẽ bị đánh tan.

- Thanh Sơn, khi nào Phượng Hoàng mẹ rời khỏi đây?

Gia Cát Nguyên Hồng dò hỏi. Có Phượng Hoàng mẹ ở đây như có định hải thần châm (*).

(*): Xem Tây Du ký.

- Theo như nàng ta nói, năm ngày sau sẽ đi.

Đằng Thanh Sơn tiếc nuối đáp.

Sở dĩ Phượng Hoàng mẹ ở lại đây vài ngày chính là để chấn nhiếp các tông phái có tâm tư. Bất quá, hiện giờ Tiểu Thanh đã học được không ít tuyệt chiêu của Phượng Hoàng Mẹ. Nàng cũng là tạm yên tâm để Tiểu Thanh ở lại Cửu Châu.

Buổi chiều hôm đó.

- Tiểu Quân, côgn việc ở Đằng gia trang giao cho nàng. Một khi phát hiện tình thế không ổn, hãy gọi Đao Trì cùng Phượng Hoàng mẹ.

Đằng Thanh Sơn đeo cây thương cùng một túi hộp gỗ từ biệt Lý Quân.

- Muội không xảy ra việc gì đâu, huynh hãy yên tâm.

Lý Quân nói.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hôm nay đến đưa tiễn Đằng Thanh Sơn chỉ có Lý Quân, Gia Cát Nguyên Hồng hai người. Vì phòng ngừa cha mẹ lo lắng cho nên Đằng Thanh Sơn không báo.

Không một tiếng động, Đằng Thanh Sơn cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh ly khai Đằng gia trang.

Vù, vù, Tiểu Thanh hóa thành một ánh lửa hồng phi hành lên chín tầng trời.

Hơn ngàn dặm lộ trình, không quá mất nhiều thời gian, Thanh Hồ Đảo đã hiện ra trong mắt Thanh Sơn.

- Tiểu Thanh, xuống dưới!

Đằng Thanh Sơn chỉ dẫn phương hướng.

Hai cánh Tiểu Thanh khẽ đập liền vẽ thành một hình vòng cung, lao xuống phía Thanh Hồ Đảo.

Tiểu đảo cổ xưa này là căn cơ của Thanh Hồ Đảo, có rất nhiều kiến trúc cổ xưa cùng với rất nhiều di tích của tiền bối. Tuy rằng Thanh hồ Đảo đã thu xếp rất nhiều tinh anh đệ tử rời khỏi nhưng trên đảo vẫn có hơn mười vạn người ở lại.

- Nhìn kìa!

- Đó là cái gì?

Hơn vạn đệ tử Thanh Hồ Đảo ngửa đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một con thần điểu dài hơn bốn trượng đắm chìm trong hỏa diễm đang lượn nhẹ trên không, lông chim toàn thân một màu lửa đỏ thánh khiết, mỗi lần phe phẩy hai cánh đều làm cho hỏa diễm bốc lên. Mà trên lưng thần điểu chính là 1 người toàn thân áo trắng – Đằng Thanh Sơn.

- Bọn người ở Thanh Hồ Đảo nghe đây.

Một đạo thanh âm hùng hậu từ trên cao truyền xuống vang vọng khắp đảo, tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn.

- Hãy cút khỏi Thanh Hồ Đảo cho nhanh, sau thời gian một chén trà, ta sẽ hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo. Ở trên đảo, hẳn là phải chết.

Thanh âm lạnh lùng của Đằng Thanh Sơn vọng xuống.

Nhất thời, rất nhiều đệ tử của Thanh Hồ Đảo tức giận, mắng chửi, kêu gào.

Đương nhiên cũng có không ít đệ tử Thanh Hồ Đảo chạy ra xa, nếu thấy tình thế không ổn sẽ nhảy xuống hồ.

Giữa trời cao.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn xuống dưới: “Hạt Tử Kiếm Thánh quả thực quyết đoán, tự mình chạy khỏi hang ổ. Tuy nhiên, nếu Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo khai chiến, tất sẽ có một bên bị diệt. Hỏa thiêu Thành Hồ Đảo chính là một kích trí mạng. Trước thiêu hủy đảo, sau hãy tìm Hạt Tử.”

- Tiểu Thanh!

Đằng Thanh Sơn khẽ gọi.

- U...

Một tiếng hót to cao vút, lúc này Bất tử Phượng Hoàng tồn tại trong truyền thuyết phe phẩy hai cánh, vô tận hỏa diễm màu đỏ từ trên trời lan xuống. Giống như thiên tai, vô số ngọn lửa không ngừng rơi xuống Thanh Hồ Đảo.

Bộ sách của Vạn Tượng Môn ghi lại:

Buổi chiều, ngày 28 tháng 8.

Đằng Thanh Sơn cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, ngọn lửa kéo dài ba ngày ba đêm mới tắt. Thanh Hồ Đảo có ngàn năm lịch sử, rốt cuộc chỉ còn là vùng đất cháy đen.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 44

Chốn Ẩn Náu.

Đằng Thanh Sơn khoanh chân ngồi trên lưng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, nhìn Thanh Hồ Đảo phía dưới đã hóa thành một biển lửa, hai mắt lóe hàn quang: "Thanh Hồ Đảo, năm đó ngươi không phải rất cường đại, bá đạo à? Hôm nay, ta cho một mồi lửa bắt đầu chôn vùi Thanh Hồ Đảo các ngươi! Thiết hạt tử, ngươi nghĩ rằng ngươi trốn là ta không tìm thấy ngươi sao?"

- Tiểu Thanh!

Đằng Thanh Sơn chỉ phương hướng cho bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Lúc này bất tử Phượng Hoàng vỗ hai cánh, liền bay về phía xa xa.

Mặc dù hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, nhưng Đằng Thanh Sơn hiểu rõ chắc chắn trước đó lão mù đã đem đệ tử tinh anh, những nhân vật trọng yếu cùng với rất nhiều bảo vật của Thanh Hồ Đảo ly khai cả rồi. Còn lại trên đảo chỉ là cái xác rỗng thôi. Thiêu hủy nó chẳng ảnh hưởng gì tới thực lực Thanh Hồ Đảo cả.

Nhưng, lại ảnh hưởng rất lớn tơi nhuệ khí.

Cơ sở đầu não trải qua hơn một ngàn năm mà bị thiêu hủy như vậy thì e rằng bất kỳ một đệ tử Thanh Hồ Đảo nào cũng rất tự nhiên mà cho rằng: " Đến cả đảo chủ, Thái thượng trưởng lão cũng phải bỏ chạy khỏi đảo, để mặc cho địch nhân thiêu hủy, vậy

khẳng định là đảo chủ tự nhận thấy không phải là đối thủ của Quy NGuiyên Tông".

Có ý nghĩ như vậy, e rằng sẽ có rất nhiều đệ tử ý chí không kiên định sẽ đầu hàng khi chiến tranh xảy ra.

- A!

- Không, không, không phải!

Trong Thanh Hồ, có rất nhiều người đang bơi ra hồ, tìm những vật bám víu, nổi bập bềnh trên mặt nước. Ai nấy đều nhìn Thanh Hồ Đảo hóa thành một biển lửa. Có vài ông già tóc đã bạc, cả đời này sống trên đảo, sự trung thành với Thanh Hồ Đảo đã xâm nhập vào linh hồn họ.

Hôm nay, Thanh Hồ Đảo bị thiêu hủy như vậy, quả chẳng khác gì trời sập đối với họ.

Bờ Thanh Hồ, giữa đám cỏ dại, có hai thanh niên đứng xa xa nhìn hòn đảo giữa hồ. Vẻ mặt hai người đều cực kỳ khó coi.

- Thanh Hồ Đảo bị đốt rồi.

Một thanh niên có vẻ trung hậu nói trầm trầm.

- Quy Nguyên Tông này thật độc ác.

Một thanh niên khác nghiến răng nói.

- Đây là chiến tranh, không phải ngươi chết thì ta vong. Không tính là ai ác hơn ai đâu.

Thanh niên trung hậu thấp giọng đáp.

- Sư đệ, chỉ là thiêu hủy Thanh Hồ Đảo. Trong Thanh Hồ Đảo bây giờ chỉ còn lại lão nhược tàn binh. Chiến tranh giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo ta vừa mới bắt đầu. Rốt cuộc ai

thắng ai bại cũng chưa biết được!

- Ừm, cấp tốc đem tin báo cho đảo chủ biết.

Hai thám tử Thanh Hồ đảo lặng lẽ bỏ đi.

Ở Ôn Thành, một tiểu thành cách Thanh Hồ Đảo khoảng ngàn dặm, trong một phủ đệ nhìn như rất bình thường.

Trong thư phòng âm u, cánh cổng chợt chấn động.

Một nam tử áo vàng mặc áo tro đang ngồi khoanh chân. Người này chính là đảo chủ Thanh Hồ Đảo một trong bảy đại tông phái ở Cửu Châu bây giờ, 'Thiết Phiền'. Hắn đang lẳng lặng ngồi trong thư phòng. Hồi lâu sau.

- Đảo chủ!

Có tiếng gọi từ bên ngoài.

- Vào đi.

Thiết Phiền nói trầm trầm.

- Cót két!

Cửa thư phòng mở ra. Một tia nắng mặt trời xạ vào, làm Thiết Phiền hơi nheo mắt lại.

Nam tử hói đầu vừa vào trong thư phòng, lại vội đóng cửa lại ngay, sau đó cung kính đưa lên một tờ mật tin:

- Đảo chủ, đây là tin mới từ Thanh Hồ Đảo gửi về.

Thiết Phiền hít sâu một hơi, nhận tờ mật tín.

Trải tờ giấy ra, Thiết Phiền vừa nhìn vào, lập tức sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên.

- Đằng Thanh Sơn!!! Ngươi khinh người quá đáng!!!

Thiết Phiền không kìm được gầm khẽ một tiếng. Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng hắn vẫn giận tới mức thân thể run lên.

- Ngươi ra ngoài!

Thiết Phiền hét lên.

- Dạ, đảo chủ.

Nam tử hói đầu lập tức lùi lại, bước ra, đóng chặt cửa phòng.

Thiết Phiền nhìn kỹ bức tin tình báo, nhìn đi nhìn lại mãi. Trên tin tình báo này chỉ miêu tả rất đơn giản.

" Một người cưỡi hỏa diễm thần điểu, phun ra ngọn lửa vô tận phủ xuống Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo hóa thành biển lửa."

Nhìn như đơn giản, nhưng dù sao hòn đảo này cũng là căn cứ địa chính của Thanh Hồ Đảo!

Căn cơ bị hủy, Thiết Phiền giận tới mức xiết chặt hai nắm đấm.

Từ chiều cho đến lúc trời tối.

Trên con đường ngoài thành, đại khái chừng trăm dặm sâu dưới đất, giữa một một khối đá, đã xuất hiện một lỗ thủng rất lớn. Lão mù áo đen đang khoanh chân tĩnh tọa tại đây! Xuống đất sâu trăm dặm, cho dù Đằng Thanh Sơn có lục soát cả Dương Châu cũng không thể tìm được Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Hả?

Đôi mắt xám trắng của Thiết hạt tử chợt lóe lên lệ mang.

Vèo!

Như một luồng kiếm bắn thẳng lên trời, cắm nát cả đất đá, thậm chí còn cắm cả vào dung nham. Một lát sau, Thiết hạt tử đã vọt ra khỏi nên đất dưới thư phòng Thiết Phiền.

Bùng! Đất đá vụn vẹt sang một bên, Thiết hạt tử đã đứng trong thư phòng.

- Sư tổ.

Thấy người vừa tới, Thiết Phiền vội đứng lên.

- Hôm nay có động tĩnh gì không?

Lão mù áo đen lạnh lùng nói.

Từ khi biết được mối nguy hiểm, mỗi ngày Hạt Tử Kiếm Thánh đều chui xuống dưới đất, vô cùng cẩn thận. Thật ra đối với một lão mù thì trên mặt đất hoặc ở dưới đất cũng không khác nhau là bao. Dù sao mắt họ cũng chẳng thấy gì.

- Sư tổ!

Thiết Phiền trầm trầm báo cáo:

- Tên Đằng Thanh Sơn dựa vào bất tử Phượng Hoàng, thiêu hủy cả đảo rồi.

Thân thể lão mù áo đen khẽ run lên, rồi sau đó đứng vững.

- Quy Nguyên Tông, rốt cục tuyên chiến với chúng ta rồi.

Lão mù áo đen nói trầm trầm.

Mồi lửa này đã bắt đầu cuộc chiến tranh!

- Chà, năm đó nếu biết Đằng Thanh Sơn lợi hại như thế, ta đã không tiếc mọi giá nhất định phải giết cho được hắn.

Thiết Phiền không kìm được hối hận thốt lên. Thật sự năm đó nếu để cường giả hư cảnh Thiết hạt tử tự mình ra tay đối phó với Đằng Thanh Sơn còn chưa tiến vào hư cảnh, tuyệt đối Đằng Thanh Sơn không thể trốn thoát.

Nhưng, thứ nhất, khi phái Triệu Đan Trần đi Vũ Châu đuổi giết Đằng Thanh Sơn, lúc đó người của Thanh Hồ Đảo đã chắc ăn lắm rồi.

Thứ hai, nếu để một cường giả hư cảnh đại thành đuổi giết một tiên thiên, quả là quá đáng. Không ai là tiên tri có thể biết trước tương lai. Bây giờ có hối hận cũng đã muộn.

- Hối hận cũng vô dụng.

Lão mù áo đen lạnh lùng nói - Chúng ta bây giờ cũng có ưu thế lớn. Đó là số lượng quân đội bình thường, quân đội tinh anh. Về mặt này chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối so với Quy Nguyên Tông.

Quy Nguyên Tông, dù sao cũng chỉ có căn cứ ở một quận. Có thể đưa ra bao nhiêu quân đội chứ? Xuất ra được đội quân mười vạn người xem như là lợi hại lắm rồi.

- Đối với Dương Châu rộng lớn thì mười vạn quân là cái quái gì? Dương Châu có mười ba quận, chỉ cần đóng ở quận thành, đừng nói công thành. Chỉ đóng ở một quận, cũng phải có đội quân một hai vạn người. Quân đội đóng mười hai quận cần phải có trên mười vạn người. Quy Nguyên Tông, đến cả lực lượng quân đội đóng quân mà cũng không đủ. Ngược lại, Thanh Hồ Đảo ta có đội quân hơn hai trăm vạn, chỉ đánh từ từ cũng giết chết chúng.

- Có bao giờ mà Quy Nguyên Tông cứ cho hư cảnh ra tay mãi chứ? Quá buồn cười. Cho dù mười hai quận Dương Châu tạm thời đầu hàng, đợi đến khi hư cảnh vừa đi, quân đội đầu hàng mà bạo loạn chẳng lẽ chỉ bằng một nhúm người bọn chúng mà trấn áp được hai trăm vạn đại quân à?

Lão mù áo đen rất tự tin. Việc thống trị một châu tuyệt không phải cứ cường giả hư cảnh thật mạnh là được, mà còn phải có cơ sở.

Dù sao hư cảnh có lợi hại tới mấy cũng chỉ có một người, không thể quản lý chi tiết ở mọi nơi. Đây cũng là lý do vì sao Thiên Thần cung phải ẩn nhẫn lâu như vậy, tích góp cho đủ quân đội cơ sở mới quật khởi được.

Đêm đen kịt.

Trên trời cao mấy ngàn trượng, bất tử Phượng Hoàng dang cánh bay lượn. Đằng Thanh Sơn cưỡi trên lưng nó, liên tục thông qua cảm ứng mà tìm hiểu khí tức khu vực phía dưới.

" Thiết hạt tử này trốn kỹ thật, ta tìm lâu như vậy rồi mà cũng không tìm được chút tung tích nào của hắn." Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Từ chiều tìm mãi đến khi trời tối mà cũng không tìm được Thiết hạt tử.

Khí tức cường giả hư cảnh so với người thường cũng tương tự như so mặt trời với cát sỏi vậy.

Khí tức hư cảnh rất cường đại, chỉ cần khu vực của Đằng Thanh Sơn bao trùm là có thể trong nháy mắt phát hiện ra ngay.

Về phần tìm Thiết Phiền và Cổ Ung thì khó khăn hơn nhiều. Bởi vì Thiết Phiền, Cổ Ung đều không phải hư cảnh, cũng không có Thần dung thiên địa, nên khí tức chênh lệch so với hư cảnh rất nhiều. Chỉ mạnh hơn so với người bình thường mà thôi. Giữa vô số linh hồn khí tức, tra ra được một khí tức mãnh liệt như mặt trời thì đương nhiên rất dễ dàng. Còn khi tìm khí tức của tiên thiên cường giả chỉ mạnh hơn một chút so với người bình thường sẽ rất khó khăn.

Dù sao, nếu trong một đống cát mà phải tìm một quả cầu sắt to

bằng cái sọ người thì liếc mắt là có thể tìm ra.

Nhưng ở trong đống cát, muốn nhặt ra hạt đậu nành to hơn hạt cát một chút thì mất nhiều thời gian hơn.

Cùng một đạo lý, muốn tìm tiên thiên giữa đám đông người, chỉ có thể dừng lại mỗi nơi một chút, mất rất nhiều công!

Tìm cường giả hư cảnh, Đằng Thanh Sơn có thể cho bất tử Phượng Hoàng lướt qua khắp nơi, chỉ cần lướt qua từng khu vực là có thể biết được chỗ đó có hư cảnh không.

Muốn tìm tiên thiên, e rằng phải cho bất tử Phượng Hoàng phi hành thật chậm. Mỗi một khu vực đều phải mất thời gian một vài hơi thở mới phân biệt được. Như vậy... với sự rộng lớn của Dương Châu, ai biết phải tìm tới khi nào.

- Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn chỉ xuống phía dưới.

Trong đêm tối, bất tử Phượng Hoàng bổ xuống, tiến vào Đằng gia trang. Buổi tối cùng ngày, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ tới gặp Gia Cát Nguyên Hồng để bàn bạc.

" tí tách... "

Cây nến phát ra một quầng sáng mờ ảo.

Hai thầy trò ngồi đối diện nhau, vừa uống rượu vừa trò chuyện - Ha ha, ta sớm đã đoán trước.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói:

- Tên Hạt Tử Kiếm Thánh đó trốn là việc rất bình thường. Hắn thật sự muốn ẩn mình, ngươi muốn tìm được cũng rất khó khăn. Nhưng Thanh Sơn, lần này ngươi đi Thanh Hồ Đảo, hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo. Như vậy là mục đích của chúng ta đã đạt được rồi.

Năm ngày sau, đại quân có thể xuất phát.

- Năm ngày sau?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

- Đúng, năm ngày sau!

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu - Hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, đã làm ảnh hưởng lớn tới nhuệ khí đại quân Thanh Hồ Đảo. Đặc biệt là đối với những địa phương vốn không trung thành bao nhiêu, e rằng đại quân ta vừa đến là họ sẽ mở cửa thành đầu hàng. Do đó đợi sau khi tin tức hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo lan truyền khắp Dương Châu, chúng ta sẽ động thủ. Năm ngày cũng đủ lan ra khắp nơi rồi.

- Mở cửa thành đầu hàng?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

- Trong mười ba quận Dương Châu, có Từ Dương quận, Thiên Nam Quận, với Sở quận của Thiết Y Môn lúc xưa hỗn loạn nhiều năm. Ba quận này chưa hề trung thành với Thanh Hồ Đảo, có thể đoạt được rất dễ dàng những quận thành này. Đương nhiên, trận chiến đầu tiên của chúng ta nên đánh cho Thanh Hồ Đảo phải sợ, đánh tới mức người trong thiên hạ phải khiếp sợ! Đánh cho cả Dương Châu đều biết Quy Nguyên Tông chúng ta chẳng những có cường giả hư cảnh lợi hại, đến cả quân đội cũng cường đại vô cùng.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Được rồi, sư phụ. Hỏa Lưu Thiết có giới hạn thôi, Long Cương quân có tới cả vạn người. Chắc không đủ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nghĩ đến điều này.

Dựa theo tính toán, chừng đó Hỏa Lưu Thiết cũng chỉ có thể chế tạo ba ngàn bộ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp.

- Đúng là không đủ.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

- Ta lấy một phần lớn Hỏa Lưu Thiết chế được tổng cộng hai ngàn bộ chiến giáp hoàn toàn do Hỏa Lưu Thiết, tạo thành Hỏa Lưu chiến giáp.

Đồng thời, phần quặng Hỏa Lưu Thiết còn lại trộn thêm những thứ quặng khác như Hàn Thiết làm thành hợp kim, cũng chế tạo được một vạn năm ngàn làm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

- Năm ngày sau, chính là lúc Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp, cùng với Long Cương quân triển lộ thực lực của Quy Nguyên Tông ta cho người trong thiên hạ rõ!

Gia Cát Nguyên Hồng hai mắt tỏa sáng.

Quy Nguyên Tông cũng sẽ trở thành một trong những đại tông phái trên Cửu Châu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 45

Tiến Công, Tiến Công.

Thanh Sơn, ta có một việc cần ngươi làm.

Vẻ mặt Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

- Sư phụ, người nói đi.

Đằng Thanh Sơn liền đáp.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm thấp nói:

- Thanh Sơn, nói vậy ngươi cũng thây được Quy Nguyên Tông ta so với Thanh Hồ Đảo, nhược điểm lớn nhất hiện giờ chính là nhân thủ không đủ! Mười ba quận Dương Châu ước chừng có hai ba trăm triệu dân cư. Chỉ riêng việc khống chế được mười hai quận khác, tối thiểu cũng cần hơn mười vạn nhân mã. Nhưng là, Quy Nguyên Tông ta ngoại trừ quân đội tự bảo vệ chính mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra Long Cương quân cùng với mười vạn quân đội bình thường.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, gật gật đầu.

Vấn đề này thật khó giải quyết.

Dù sao Quy Nguyên Tông cũng chỉ khống chế một quận, đương nhiên nhân thủ không thể so với Thanh Hồ Đảo, càng không thể so với Thiên Thần cung.

- Cho nên Thanh Sơn, ngươi hãy đi dãy núi Thái A một chuyến.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Dãy núi Thái A ở nam bộ Dương Châu, trải dài cả mấy quận! Không phải ở đó ngươi đã sớm an bài một đạo nhân mã - Mãnh Thú Bang sao? Lần này ngươi đi, hãy làm cho nhân mã đó mở rộng thế lực. Đến lúc tấn công nam bộ Dương Châu sẽ cần bọn họ hỗ trợ.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, trong lòng hiểu được ý tứ của sư phụ.

- Sư phụ, con cần năm trăm bộ Hỏa Lưu Chiến Giáp, cùng với một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Được, con lấy đi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười lớn, gật đầu:

- Con không nói, ta cũng sẽ cho người mang chiến giáp đến. Có chiến giáp, hơn nữa còn còn có hai bình Bắc Hải chi linh có thể tạo nên một chi tinh anh quân đội. Tuy nhiên, Thanh Sơn, tốt nhất nên tiết kiệm Bắc Hải chi linh. Dù sao sự trung thành của cường đạo cũng không bằng đệ tử trong tông ta.

- Con hiểu được, sư phụ. Con sẽ tuyển ra năm trăm người, cho bọn họ dùng Bắc Hải chi linh.

Về phần sự trung thành, sư phụ yên tâm. Bọn cường đạo, đạo tặc này rất dũng mãnh. Đồ nhi của con ở trong Mãnh Thú Bang cũng chỉ tuyển những hán tử có tâm huyết.

Đằng Thanh Sơn biết rõ bọn đạo tặc này mỗi ngày liếm máu trên lưỡi đao, so với thành vệ quân đều phải dũng mãnh gan dạ

không kém.

Một khi nhận định một người là thủ lĩnh, không bị bức bách đến đường cùng, bọn họ sẽ không dễ phản bội.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đằng Thanh Sơn cùng với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rời khỏi Đằng gia trang. Trước tiên hắn đi đến Giang Ninh quận thành lấy Hỏa Lưu Chiến Giáp và Hỏa Vũ chiến giáp, tổng cộng hai ngàn bộ, sắp xếp vào trong một cái hòm sắt lớn. Đằng Thanh Sơn nâng cái hòm sắt, đứng ở trên lưng Tiểu Thanh bay đến dãy Thái A.

Vù. Vạn trượng trời cao, trên tầng mây.

Ánh sáng mặt trời tỏa ra bốn phía, Đằng Thanh Sơn nâng cái hòm sắt ước chừng nặng hơn hai mươi vạn cân như chỉ cầm một cái bao nhỏ, rất thoải mái.

- Tiểu Thanh, đến rồi.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được phía dưới là dãy núi Thái A, hơn nữa cũng phát hiện sào huyệt của Mãnh Thú Bang.

Vù! Từ lưng Tiểu Thanh Đằng Thanh Sơn nhảy thẳng xuống, bằng tốc độ kinh người từ trên cao hạ xuống giống như một viên vẫn thạch. Sau khi thân thể dung nhập lực thiên địa, tốc độ Đằng Thanh Sơn lại càng thêm mau. Đợi đến khi rơi gần đến mặt đất, tốc độ mới đột ngột giảm mạnh.

Vù, vù! Không khí dường như đều mơ hồ chấn động.

Đáp người thẳng trên núi đá, sau khi đặt hai chân xuống, Đằng Thanh Sơn nhìn hòm sắt lớn trong tay, không khỏi mỉm cười: “Mang nặng hai mươi vạn cân, muốn hạ xuống nhẹ nhàng thật cũng có chút khó khăn.”

Nói xong Đằng Thanh Sơn lập tức vác hòm sắt, hóa thành một

đạo ảo ảnh, lắc thân vài cái đã tiến nhập trọng địa của Mãnh Thú Bang.

Dương Đông cầm trong tay một thanh kiếm màu đỏ sậm, đang ở luyện võ trường luyện tập kiếm pháp do Đằng Thanh Sơn dạy hắn. Trong phút chốc cả người hắn giống như cùng với kiếm hòa thành một thể, phảng phất có một cỗ âm lãnh, ý cảnh quỷ dị.

"A?"

Khóe mắt Dương Đông thoáng thấy trong luyện võ trường đột ngột xuất hiện một bóng người, trong lòng sợ tới mức nhảy dựng. Đợi đến khi nhìn kỹ:

- Sư phụ.

Dương Đông lập tức dừng việc luyện kiếm, cung kính bước tới.

- A Đông, kiếm pháp luyện khá lắm.

Đằng Thanh Sơn cười, buông hòm sắt ra, cái hòm sắt hơn hai mươi vạn cân rơi trên mặt đất, làm mặt đất hơi chấn động.

- Lần này đến đây, ta muốn ngươi thi hành một việc.

- Sư phụ! Mời nói.

Ánh mắt Dương Đông tỏa sáng.

Ở tại đây trong lòng hắn rất ngứa ngáy. Tại dãy núi Thái A, căn bản hắn không có đối thủ.

Hô!

Một bóng xám đột ngột xuất hiện, Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn, chính là Cuồng Phong Ưng...

- Tiểu Hôi!

Cũng đã nhiều ngày không gặp Đằng Thanh Sơn, Cuồng Phong Ưng tỏ vẻ rất hưng phấn, lập tức bay đến, còn dùng cái đầu cọ cọ vào cánh tay Đằng Thanh Sơn, ra vẻ vô cùng thân thiết.

- Này Tiểu Hôi, ngươi ăn của ta nhiều thịt như thế mà cũng không nể mặt ta. Sư phụ vừa đến, nó đã tỏ vẻ thân thiết như vậy.

Dương Đông bĩu môi nói.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn cười, vuốt ve Cuồng Phong Ưng, rồi sau đó nói với Dương Đông:

- A Đông, sắp tới đại quân Quy Nguyên Tông bắt đầu tiến công các quận của Thanh Hồ Đảo. Khi đến thời điểm tấn công nam bộ Dương Châu, sẽ cần ngươi hỗ trợ. Ta ra lệnh cho ngươi: "Chậm nhất trong vòng ba tháng phải trở thành bang phái mạnh nhất ở trong dãy Thái A, nhân số cũng phải nhiều nhất."

- A?

Dương Đông tròn mắt, liền cười khổ:

- Sư phụ, Mãnh Thú Bang hiện giờ là bang phái số một số hai ở dãy Thái A. Nhưng là, Mãnh Thú Bang hiện giờ cũng mới có tám ngàn hảo hán. Bang phái lớn nhất dãy Thái A hiện giờ có gần mười vạn người. Sư phụ nói con "thà thiếu chứ không tuyển ẩu", nay cho con tìm mười vạn hảo hán chân chính, rất khó ạ...

Loảng xoảng!

Đằng Thanh Sơn mở hòm sắt, lộ ra rất nhiều áo giáp, mũ giáp cùng nhiều vật phẩm.

- Trong này có năm trăm bộ Hỏa Lưu Thiết chiến giáp, cùng

với một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Hỏa Lưu Thiết?

Dương Đông trợn tròn mắt, đương nhiên hắn biết sự lợi hại của Hỏa Lưu Thiết.

Đằng Thanh Sơn lấy từ trong lòng ra một lọ bình ngọc màu đen:

- A Đông, trong bình ngọc có khoảng một ngàn giọt Bắc Hải chi linh. Mỗi một giọt Bắc Hải chi linh đều có thể tạo nên một gã võ giả nhất lưu! Mãnh Thú Bang hiện giờ có tám ngàn hảo hán, ngươi tuyển ra năm trăm người tín nhiệm nhất, cho bọn họ dùng Bắc Hải chi linh và cho bọn họ mặc Hỏa Lưu Thiết chiến giáp!

- Sư phụ, lúc đó bảo con công kích một quận thành, cũng là chuyện đơn giản thôi.

Dương Đông buột miệng.

Năm trăm tên võ giả nhất lưu, phối hợp Hỏa Lưu Thiết chiến giáp.

Tuyệt đối không có sức mạnh nào địch nổi.

- Năm trăm tiên thiên tinh anh chiến kỵ, cùng với năm trăm giọt Bắc Hải chi linh thừa và một ngàn năm trăm bộ Hỏa Vũ chiến giáp, ngươi sử dụng như thế nào, tất cả tùy ý ngươi.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Dựa vào những thứ này, ngươi thống nhất toàn bộ dãy núi Thái A, không vấn đề gì chứ?

- Không thành vấn đề! Mãnh Thú Bang vốn là bang phái số một

số hai tại đây, có những thứ này, bang phái của con có thể đi diệt những bang phái khác.

Dương Đông cười hắc hắc:

- Tuy nhiên, con có chút luyến tiếc phải diệt bớt những thủ hạ tương lai của con. Sư phụ, người yên tâm, hãy xem con thống lĩnh toàn bộ dãy núi Thái A.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Dãy núi Thái A trải mình khắp mấy quận nam bộ, cường đạo hơn trăm vạn. Hoàn toàn có thể từ đó tuyển được một chi quân đội tinh anh nhất. Đến lúc đó, có thể phát huy tác dụng. Dù sao quân đội của Quy Nguyên Tông cũng chỉ là quân đội bình thường.

Hiện giờ trên Cửu Châu đại địa, không ít tông phái đều đang quan sát Dương Châu. Từ việc hỏa thiêu Thanh Hồ Đảo, bọn họ cũng đều biết nhất định Thanh Hồ Đảo sẽ khai chiến với tông phái Quy Nguyên Tông mới quật khởi.

“Giá!” “Giá!”, giá!”

Ngoại trừ hai ngàn Long Cương Quân trấn giữ hậu cứ, hơn một vạn quân sĩ thuộc Long Cương Quân dẫn theo mười vạn quân đội bình thường nhằm phương bắc tiến quân!

Biên giới phía bắc Giang Ninh quận nguyên là nơi đóng quân của Thanh Hồ Đảo. Hiện giờ quân đội Thanh Hồ Đảo đã sớm chạy đến thành nhỏ Phụng An. Gọi là thành nhỏ nhưng trong đó dân cư cũng có thể chứa hơn mười vạn người. Nhưng hiện giờ cùng với quân đội của Thanh Hồ Đảo, toàn bộ nhân khẩu bên trong thành đã vượt qua hai mươi vạn.

“Đã đánh thì phải đánh thật mạnh.”

Trên mấy ngàn trượng trời cao, trong mây mù, Đằng Thanh

Sơn ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, tốc độ tương đương với tốc độ di chuyển của quân đội, tiến đến Phụng An Thành. Bên trong Phụng An Thành có hai vạn Ngân Giao Quân, mười vạn quân đội bình thường. Với lực lượng cực mạnh của Giang Ninh quận thành, điều cần làm là phải tiêu diệt thành Thụng An một cách nhanh nhất, hoàn mỹ nhất.

Lần này đi theo quân đội, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng, còn có Vân Mộng Chiến Thần Mục Đào.

Mục Đào hiện giờ đang ở lẫn trong đại quân, hắn rất khát vọng có thể gặp được Hạt Tử kiếm thánh.

Bộ sách Vạn Tượng Môn ghi lại:

Mùng 3 tháng 9, đại quân Quy Nguyên Tông xuất phát.

Rạng sáng mùng 4 tháng 9, đại quân Quy Nguyên Tông phát động tấn công mãnh liệt Phụng An Thành. Dẫn đầu là một đội quân tinh anh mặc chiến giáp đỏ như máu, tấn công tường thành.

Rất dễ dàng, đội quân đó đã nhảy lên trên tường thành Phụng An Thành, nơi nào đội quân đi qua, không ai có thể cản được.

Chiến trận vẻn vẹn trong thời gian chén trà nhỏ liền chấm dứt.

Hai vạn Ngân Giao Quân cùng mười vạn quân đội bình thường hoàn toàn sụp đổ. Đánh trận thứ nhất này, toàn bộ đội quân cực mạnh của Quy Nguyên Tông đều là võ giả nhất lưu. Trước mặt Long Cương Quân, không có đội quân nào, thành trì nào có thể ngăn trở bước tiến bọn họ.

Trận chiến mùng 4 tháng 9 đã khiến mọi tông phái trên Cửu Châu sợ ngây người.

Đám Thanh Hồ Đảo cao cấp, cùng với người tại những quận thành Thanh Hồ Đảo đang khống chế khác đều biết hai vạn Ngân

Giao Quân cùng với mười vạn quân đội bình thường phòng thủ thành trì chỉ trong thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ đã sụp đổ. Tất cả đều bị dọa sợ đến sững người. Hoàn toàn là trận chiến không cùng một cấp bậc! Có thể nói căn bản giống như là người lớn đánh nhau với trẻ con.

Cán cân nghiêng hẳn về một phía!

Đã có lúc Thanh Hồ Đảo còn hy vọng dùng tinh anh quân đội và quân đội phổ thông áp chế đối phương. Nhưng do sự kiện này mà hy vọng đã tiêu tan, không ít nhân vật cao cấp Thanh Hồ Đảo đều suy sụp. Thậm chí còn có vài nhân vật cao cấp của quận thành phát mật tín muốn đầu hàng Quy Nguyên Tông.

Đương nhiên tin tức này cũng rơi vào tay nhóm có dã tâm đối với Dương Châu nhất, chính là Thiên Thần Cung.

- Cha! không ngờ Quy Nguyên Tông cũng có đội quân gồm toàn võ giả nhất lưu.

Tuyết Liên Giáo chủ nói với Bùi Tam:

- Hơn nữa, theo tin tình báo, quân sĩ Ngân Giao Quân căn bản không phá được chiến giáp trên người của nhất lưu võ giả Quy Nguyên Tông. Hiển nhiên, đội quân này so với Đồ Nguyên Vệ của chúng ta còn mạnh hơn nhiều.

- Quy Nguyên Tông mạnh như thế, muốn giải quyết chúng để chiếm lĩnh Dương Châu phải khó khăn hơn nhiều. Cha, chúng ta làm thế nào bây giờ?

Tuyết Liên Giáo chủ lo lắng hỏi.

- Mạnh, không phải tốt hơn sao?

Bùi Tam mỉm cười.

-_____

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 46

Nửa Giang Sơn

Bùi Tam lạnh nhạt cười, thay vì trả lời cho con gái ngược lại còn cảm thán hai tiếng: "Đằng Thanh Sơn, không nghĩ tới ngay cả Bùi Tam ta cũng bị hắn lừa. Có ý tứ thật có ý tứ."

Bùi Tuyết Liên không hiểu trong thâm tâm cha rốt cuộc là nghĩ gì, chỉ sợ trong thiên hạ người hiểu được tâm tư của Bùi Tam chẳng có bao nhiêu.

Sáng sớm ngày mùng năm tháng chín, Đằng gia trang vừa kiến lập Tây viện.

"Phượng hoàng mẹ đang muốn trở về." Đằng Thanh Sơn nhìn thấy Phượng hoàng mẹ đang trò chuyện với tiểu Thanh. Trong lòng hắn tuy rất muốn Phượng hoàng mẹ lưu tại đây nhưng chính là hắn cũng không có biện pháp giữ lại.

Đột nhiên Phượng hoàng mẹ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, gáy to một tiếng trong trẻo.

"Huh?" Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân.

"Thanh Sơn, Phượng hoàng mẹ nói là nó để con của nó ở lại đây. Nhưng tuyệt đối không hy vọng tiểu Thanh xảy ra chuyện gì, nếu có xảy ra chuyện thì cũng đừng trách nó vô tình." Lý Quân nghe được sắc mặt khẽ biến, Đằng Thanh Sơn không vì thế mà tức giận, hắn hiểu được đến Phượng hoàng mẹ quan tâm đến Tiểu

Thanh vì thế liền cười hướng Phượng hoàng mẹ gật gật đầu.

Phượng hoàng mẹ đưa mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, không nói thêm gì.

"U ~~" Giang hai cánh, Bất tử Phượng hoàng tiểu Thanh vỗ nhẹ một chút, sau đó Phượng hoàng mẹ hai cánh giang rộng, thân mình nó chìm đắm trong lửa đỏ trực tiếp nâng người lên không, nhanh chóng hướng phương bắc bay đi. Trong chớp mắt hòa vào thiên địa.

"Đi rồi." Gia Cát Nguyên Hồng trầm tư nhẹ giọng nói.

"Uhm, đi rồi." Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Phượng hoàng mẹ lúc ở lại chấn giữ cũng như Định Hải Thần Châm (côn sắt do vua Đại Võ đi trị thủy dùng làm trái đo để biết nơi sâu cạn, sau khi đo xong, bỏ nơi đáy biển cho bớt sóng), một chút cũng không cần lo lắng. Dù sao cũng tồn tại thế lực đủ giết chết hư cảnh đại thành. Đằng Thanh Sơn nghĩ đến Phượng hoàng mẹ xuất thân thiên phú tốt vô cùng, hơn nữa lại đạt đến cực hạn của yêu thú là hư cảnh đại thành. Chỉ có thể do cực mạnh cường giả điểm hóa.

Có yêu thú hư cảnh như thế tồn tại, sợ rằng nhân loại động hư cường giả như Bùi Tam, Tần Thập Thất nhìn thấy cũng sẽ đau đầu.

Có Phương hoàng mẹ, không ai dám đến tìm phiền toái.

Chính lúc Phượng hoàng mẹ vừa đi "Về sau ta và Tiểu Thanh cần phải cùng nhau chống lại." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. "Cửu Châu cường giả như mây, Thiên Thần Cung, Ma Ni Tự, Vũ Hoàng Môn đều như hổ rình mồi. Mặc kệ như thế nào, ta nghĩ nên tại Cửu Châu đánh lấy một mảnh giang sơn, trước tiên nên chiếm lĩnh cả Dương Châu rồi nói sau." Đằng Thanh Sơn tuy rằng tự tin

nhưng không tự đại.

Ma Ni Tự, đệ nhất tông phái có được động hư cường giả ẩn trong gia tộc, Thiên Thần Cung cường đại thì không cần phải nói. Vũ Hoàng Môn là môn phái từ thời cổ xưa, Đằng Thanh Sơn tuy chưa biết con bài tẩy, khả dĩ cũng có thể khẳng định đó là con bài lợi hại. Bằng không Vũ Hoàng Môn há có thể truyền lại đời đời lâu như thế đươc?

Ăn cơm phải ăn từ từ, đường cũng phải từ từ đi.

Muốn tiếp tục đánh giang sơn phải truyền bá nhất mạch nội gia quyền, hiện tại bất quá mới bước bắt đầu thôi.

Trong sâu nội tâm của Đằng Thanh Sơn, chỉ một mảng Dương Châu hiển nhiên không thỏa mãn hắn đươc. Bất quá hiện giờ thực lực vẫn còn chưa đủ, không thể như Bùi Tam trực tiếp chiếm lĩnh đại thảo nguyên, Thanh Châu, U Châu tam địa.

Ba ngày đầu tháng chín, Quy Nguyên Tông đại quân bắt đầu xuất phát, tất cả ánh mắt toàn Cửu Châu đều tập trung tại đây.

Quy Nguyên Tông Long Cương Quân thật mạnh làm người ta run sợ.

Thành công dễ dàng!

Thời gian công thành phá trại hao phí rất nhỏ, trong khi hành quân dùng lượng thời gian lớn và khống chế các quận thành.

Ngày mười hai tháng chín, đánh hạ thành Từ Dương Quận.

Ngày mười tám tháng chín, đánh hạ thành Phong Sơn Quận.

Ngày mười một tháng mười, đánh hạ thành Thiên Nam Quận.

Ngày hai mươi tám tháng mười, đánh hạ phương Bắc thành Sở Quận.

Dương Châu Bắc bộ, bên trong Giang Ninh quận tổng cộng sáu thành lớn. Gần hai tháng hầu như hoàn toàn bị Quy Nguyên Tông nắm trong tay. Thế công dễ dàng đạt được làm cho cả đất Cửu Châu kinh hô. Trong nhất thời các nơi cả Cửu Châu đàm luận về Quy Nguyên Tông. Các cuộc đàm luận mang sắc thái truyền kỳ về Đằng Thanh Sơn tùy ý có thể nghe được.

Quy Nguyên Tông một khi quật khởi liền chiếm lĩnh Dương Châu nửa giang sơn.

Mà Đằng Thanh Sơn chạy trốn chối chết trốn mất bốn năm, khi trở về liền dùng tên giả là "Kinh Ý" làm ra nhiều đại sự. Khi đến thân phận Đằng Thanh Sơn bại lộ, người trong thiên hạ mới hiểu được lúc trước khó trách Kinh Ý đi Thanh Hồ Đảo tìm phiền toái. Thanh Hồ Đảo năm đó tìm khắp thiên hạ đuổi giết Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn sao lại không trả thù!

Không ngờ "thù" lại tìm đến!

Trên các đường lớn ngỏ nhỏ đem rượu ra tiếp các người kể truyện, biện soạn rất nhiều chuyện xưa của Đằng Thanh Sơn. Tưởng tượng ra việc trải qua trong bốn năm biến mất của Đằng Thanh Sơn, nói cho đến nước bọt văng tung tóe. Toàn Cửu Châu cũng có rất nhiều anh hùng thiếu niên, trong lòng đều hướng về Đằng Thanh Sơn!

Trước nay chưa từng bàn đến nhân vật nào như vậy!

Cơ hồ dựa vào sức của bản thân, xóa đi sự tồn tại của siêu cấp tông phái là Thanh Hồ Đảo. Cửu Châu tràn đầy nhiệt huyết, các anh hùng lớp lớp xuất hiện, hiển nhiên chỉ có thời đại này. Tất cả anh hùng đều hiểu đây là thời đại của Đằng Thanh Sơn. Không cần nói hào quang của Đằng Thanh Sơn làm chói mắt, chỉ nói có bao nhiêu tuổi đầu đã là hư cảnh cường giả. Chỉ cần hiểu được hàm nghĩa "hư cảnh cao thủ", đều sợ hãi than không thôi.

Đêm khuya, tại Lộ thành, giữa thư phong âm trầm.

Hắc Y Hạt Tử cùng Thiết Phàn đang ngồi đối diện.

"Ngắn ngủn hai tháng." Hạt Tử Kiếm Thánh thanh âm khàn khàn, thân thể nhẹ run rẩy "Ngắn ngủn hai tháng, giang sơn Thanh Hồ Đảo của ta bị mất đi một nửa! Thiết Phàn, sao lại thế này? Như thế nào Quy Nguyên Tông như thế dễ dàng chiếm hoàn toàn năm quận? Không phải ngươi ở trong tối cầm quân phải kích lại hay sao? "khích kính."???????

"Sư tổ."

Hai trong mắt Thiết Phàn chợt đỏ: "Dương Châu bắc bộ sở quận vốn là của Thiết Y Môn, Thanh Hồ Đảo ta tàn sát Thiết Y Môn, nên trong lòng nhiều người Sở Quận đã sớm đối với chúng ta đầy cừu oán. Đáng lý phải hao phí hơn mười năm mới có thể chặt chẽ khống chế được Sở Quận. Khả dù sao thời gian quá ngắn để có thể ẩn núp tại Sở Quận để phản công. Căn bản là không làm được." "Từ dương quận, Thiên Nam quận, cũng chưa nắm được bao lâu." "Về phần Phong Sơn cùng hai quận là của Thanh Hồ Đảo ta trường kỳ khống chế, nhưng Bắc Dương Châu nằm trong tay Thanh Hồ Đảo chúng ta sức còn rất yếu. Quy Nguyên Tông ở hai thành này đều lưu lại ba vạn quân mã, hơn nữa bọn họ tại bản địa chiêu mộ binh lính, ý của chúng ta muốn dựa vào đó ẩn núp một ít qân để phản công thật rất khó!" Thiết Phàn trán giật giật: "Hơn nữa, tên Gia Các Nguyên Hồng hỗn đản kia còn chế định luật "liên tọa". Một khi bọn họ hợp nhất quân đội, một người phạm tội, một đội trăm người sẽ có tội như nhau! Hoặc là bị đày khổ sai cả đời, hoặc sẽ bị trực tiếp xử tử." Đưa đi khổ sai so với trực tiếp xử tử còn đáng sợ hơn.

"Tội liên tọa?" Hạt Tử Kiếm Thánh thở vào một hơi: "Gia Cát Nguyên Hồng thật ngoan tâm thủ lạt!" Một người phản loạn, cùng đội một trăm người toàn bộ xử tử!

Thi hành lệnh "liên tọa" thì đội quân trăm người tất cả sẽ giữ gìn nhau trung thành, không dám có một tia lơi lỏng. Bình thường luật "liên tọa" đối với dân chúng rất phản cảm, chỉ có thời kỳ loạn lạc mới có thể thi hành.

"Bất quá sư tổ an tâm." Thiết phàn trầm giọng: "Phía bắc Dương châu chịu sự khống chế của Thanh Hồ Đảo rất yếu. Như tại phía nam Dương Châu, Thanh Hồ Đảo chúng ta khống chế bền chắc như thép. Qua ngàn năm, chúng ta Thanh Hồ Đảo có rất nhiều gia tộc, đều ở tại Vũ An quận, Nam Tinh quận cùng các nơi đã thâm căng." Hơn nữa, Quy Nguyên Tông tại Phong Sơn cùng hai quận để lại sáu vạn đại đội. Cộng thêm Thiên Nam quận cùng ba quận kia mỗi quận một vạn quân đội. Nói cách khác, trong năm quận bọn họ hao phí chín vạn đại quân!" "Giang Ninh Quận có bao nhiêu quân đội?" "Bọn họ cho dù Long Cương Quân lợi hại có thể phá được quận thành, nhưng với gì có thể khống chế các thành trì đó?" Thiết Phàn mắt lộ ra hàn quang "Nam bộ bảy quận, bọn họ tới một người, chúng ta có thể nuốt một người! Trừ phi hắn có trăm vạn đại quân, nếu không, với số quân đội đáng thương của Giang Ninh quận, cũng không đủ cho bảy quận nuốt trọn." Bị mất nửa giang sơn, Thanh Hồ Đảo tự nhiên tức giận, nam bộ bảy quận tự sẽ chờ cùng Quy Nguyên Tông sống mái một trận".

Ngày một tháng mười một.

Tuyết lớn trắng như lông ngỗng phủ xuống, đem cả Đại Duyên Sơn phủ lên một màu bạc.

"Thanh Sơn." Đằng Thanh Sơn đang thong thả thi triển thương pháp chiêu đầu tiên đột ngột quay đầu dừng lại.

Lý Quân mình vận bộ áo da trắng như tuyết mỉm cười đi tới, hiện giờ bụng Lý Quân đã có chút nhô lên.

"Đi Nghi Thành một chuyến đã mua được những gì?" Đằng Thanh Sơn buông trường thương hỏi.

"Muội mua chút thức ăn để cúng." Lý Quân đã chạy tới cầm lấy tay Đằng Thanh Sơn" Thanh Sơn, muội thấy hôm nay tại Nghi Thành trà quán không ít người đàm luận đến huynh. Thêm nữa không ít người từ các quận thành khác đem con chính mình tặng cho Quy Nguyên Tông của chúng ta. Chắc là muốn gia nhập tông phái của chúng ta." "Ý nàng nói là muốn đem con giao cho Quy Nguyên Tông?" Đằng Thanh Sơn ngẩn người.

"Dân chúng Nghi Thành đều tự hào, họ đều nói huynh chính là Nghi Thành, đề huynh ngang với thiên địa có gì là lạ." Lý Quân nhịn không được vui vẻ cười rộ lên, người khác khen ngợi trượng phu nàng thì đương nhiên nàng cao hứng.

Đằng Thanh Sơn cũng cười theo.

Nghi Thành từ xưa đến nay không có nhân vật nào gọi là xuất chúng. Mà giờ xuất hiện Đằng Thanh Sơn, hiển nhiên đáng giá cho dân chúng Nghi Thành kiêu ngạo, cho dù mấy ngàn năm sau, dân Nghi Thành cũng có thể nói chúng ta cùng "Đằng Thanh Sơn" cùng quê hương.

"Thanh Sơn." Gia Cat Nguyên Hồng từ xa đi tới.

"Tiểu Quân, muội vào phòng tạm nghỉ." Đằng Thanh Sơn liền nói, Lý Quân nhu thuận gật đầu liền bước vào phòng.

Đằng Thanh Sơn hướng sư phụ đi đến: "Sư phụ."

"Ừ, Thanh Sơn. Long Cương Quân hiện tại bằng vào tốc độc nhanh nhất từ sở quận đánh Giá Châu vào chiều ngày mai là có thể trở về." Gia Cát Nguyên Hồng nói" Lúc trước ta phái ra mười vạn đại quân, cơ hồ đều đã an bài tại năm quận. Vội vàng chỉnh đốn lại quân đội năm quận, quét sạch phản tặc trong năm quận, đem năm quận nắm chắc trong tay." Đằng Thanh Sơn nghe được gật đầu.

"Sư phụ, chúng ta khi nào thì tấn công bảy quận nam bộ?" Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đối với Thanh Hồ Đảo, Đằng Thanh Sơn tận đáy lòng cũng không để vào mắt.

Đứng trên cao nhìn xuống thế giới sẽ khác.

Trong quá khứ Đằng Thanh Sơn một lòng nghĩ muốn đối phó với Thanh Hồ Đảo, cho rằng Thanh Hồ Đảo là quái vật lớn, bất quá sau mấy lần trải qua hư cảnh đại chiến, hiện giời trong mắt hán Thanh Hồ Đảo bất quá chỉ là con hổ giấy mà thôi.

Chân chính có sức uy hiếp vẫn là tàn ẩn thâm sâu Ma Ni Tự và Vũ Hoàng Môn làm cho người ta cảm giác thần bí, cùng với Doanh Thị gia tộc và Thiên Thần Cung một theo khuông phép cổ xưa, một thì ngang ngược thiên hạ.

Đối thủ tương lai của mình chính là họ. Thanh Hồ Đảo không có bao nhiêu ý khiêu chiến.

"Tấn công bảy quận nam bộ?" Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 47

Từng Bước Lập Doanh

Sư phụ, ý của người là? Đằng Thanh Sơn nhìn vẻ mặt của Gia Cát Nguyên Hồng có chút khổ sở. Đột nhiên trong lòng máy động, hỏi:

- Sư phụ người lo lắng Thiên Thần Cung?

Thiên Thần Cung tham vọng tràn trề, luôn muốn tấn công Dương Châu.

- Không.

Gia Cát Nguyên Hồng tự tin cười nói:

- Thanh Sơn, Thiên Thần Cung không phải là kẻ ngốc, như bây giờ có Bất tử phượng hoàng bên cạnh con, ngay cả Vũ Hoàng Môn cũng chịu thiệt thòi, Thiên Thần Cung sẽ không ngu ngốc đến vậy. Hơn nữa, Thiên Thần Cung bọn họ tốc độ không thể vượt được Bất tử phượng hoàng, mà khoan đất bọn họ cũng không hơn được Đao Trì. Nếu như liều chết cùng chúng ta đối với Thiên Thần Cung rất bất lợi.

Gia Cát Nguyên Hồng phân tích.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, hắn cũng có nghĩ tới điểm này.

Nhưng mà…

- Vậy sư phụ tại sao đối với việc tấn công bảy quận phía nam dường như có chút nghi ngại?

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ:

- Thanh Sơn, hiện nay quả thật Quy Nguyên Tông chúng ta chiếm được thượng phong. Nhưng con ngàn vạn lần đừng quên, phía nam và phía bắc khác nhau. Thanh Hồ đảo vốn là ở phía nam Dương Châu. Trong sáu quận ở phía bắc Dương Châu, Giang Ninh quận là của Quy Nguyên Tông chúng ta, Sở quận năm đó là của Thiết Y môn. Từ Dương quận, Thiên Nam quận lúc trước càng không ai có thể thống nhất. Sáu tỉnh phía bắc, bốn quận đã như vậy, có thể thấy được khống chế của Thanh Hồ đảo đối với phía bắc rất yếu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng bảy quận phía nam Dương Châu, Thanh Hồ đảo vững như bàn thạch. Đối với bảy quận phía nam này không thể sử dụng cách tấn công năm quận phía bắc.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói.

- Sư phụ có cách chưa?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

- Từng bước lập doanh.

Trong mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe lên một tia lệ mang: Giọng nói của Gia Cát Nguyên Hồng làm cho Đằng Thanh Sơn khẽ rùng mình.

Hắn hiểu rõ ý của sư phụ. Một khi sư phụ hạ lệnh, tới lúc đó nhất định sẽ có ngàn vạn cái đầu bị chém xuống.

Nhưng… Tranh bá thiên hạ chính là như vậy. Đặc biệt là Quy

Nguyên Tông, vào lúc thiếu hụt nhân thủ càng không thể nương tay, nếu không chỉ có lưu lại đại hoạ.

- Quy Nguyên Tông của ta nếu muốn tạo ra cơ nghiệp ngàn năm bây giờ không được nương tay.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh nhạt nói.

- Chỉ có bây giờ ra tay tàn độc đem tất cả mầm mống diệt sạch, tương lai mới càng không có nhiều người chết.

- Vâng.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Gia tộc lâu đời Thanh Hồ đảo bởi vì mệnh lệnh của Gia Cát Nguyên Hồng mà phải nhận lấy họa diệt tộc.

Ngày sáu tháng mười một.

Một vạn quân sĩ Long Cương quân sau khi nghỉ ngơi bốn, năm ngày. Vào lúc sáng sớm dưới sự đưa tiễn của đông đảo người Quy Nguyên Tông lên đường chinh phục phía nam. Đi theo quân còn có Vân Mộng chiến thần, Mục Đào. Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng lo lắng, Hạt Tử Kiếm Thánh đột nhiên xuất hiện đồ sát Long Cương quân. Có Mục Đào, Đằng Thanh Sơn cũng yên tâm.

Vân Mộng chiến thần Mục Đào tuy rằng chỉ nắm được chín thành lực thiên địa, nhưng lão là cường giả mạnh nhất Đoan Mộc đại lục, hậu nhân của Đoan Mộc Vũ, tuyệt học chính là Lôi đao cửu chuyển. Chín thành lực thiên địa, lão liền có thể phát huy gần mười một thành lực thiên địa.

Ngược lại có thể áp chế Hạt tử kiếm thánh.

- Thanh Sơn.

Trên đầu tường thành thành đông Giang Ninh quận, Gia Cát

Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn sóng vai đứng, mắt nhìn quân sĩ Long Cương quân như một con rồng dài nhanh chóng rời đi.

- Phía Thái A sơn mạch chuẩn bị thế nào rồi?

- Đồ đệ của con là Dương Đông có yêu thú Cuồng Phong ưng giúp đỡ, thêm vào tiên thiên chiến kỵ, rất dễ dàng dọa mấy đương gia của mấy bang phái lớn trong Thái A sơn mạch.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ trả lời, thổ phỉ đối diện yêu thú cấp tiên thiên, đối diện tiên thiên chiến kỵ, thật sự không có chút sức phản kháng. Thêm vào đó, lời hứa của Quy Nguyên Tông chúng ta khiến đám thổ phỉ này ai cũng rất hưng phấn. Làm một tên thổ phỉ làm sao so được với làm thành chủ.

Đầu tiên là dùng sức mạnh uy hiếp, kế tiếp lại dùng cao quan hậu lộc dụ dỗ. Mấy đương gia của đám thổ phỉ, có ai là kẻ ngốc, ba bang phái mạnh nhất đều đồng ý. Ba đại bang phái này cộng thêm Hung thú bang đều hợp lại làm một, mấy bang phái nhỏ tự nhiên không ai dám làm ngược với ý muốn của Hung thú bang. Nhưng bang phái nàm dám làm ngược lại, năm trăm tiên thiên chiến kỵ dễ dàng giết sạch.

- Lấy Hung thú bang của đồ đệ con, thêm ba đại bang phái, tinh nhuệ nhất có hai mươi vạn quân thổ phỉ. Còn thổ phỉ phân tán ở phần lớn các bang phái nhỏ không có quân kỷ, nhưng số người lại cực lớn, vượt quá năm mươi vạn.

Đằng Thanh Sơn khẽ lắc đầu.

Số người tuy đông nhưng chỉ là một đống hỗn độn, vốn không thể dựa vào bọn chúng để mà đánh trận được. Mà tập hợp hai mươi vạn đại quân của Hung thú bang và ba đại bang phái cũng rất mạnh.

Đằng Thanh Sơn đã từng tới Thái A sơn mạch vài lần, đã từng

thấy qua thói quen của thổ phỉ.

Ba đại bang phái đó có thể như Cửu lang bang lúc trước tồn tại hơn trăm năm đều biết quân kỷ là quan trọng. Còn mấy cái bang phái nhỏ, hôm nay mạnh, ngày mai tiêu tùng, làm gì có thời gian mà quân với chả kỷ.

- Đủ rồi.

Gia Cát Nguyên Hồng cười khẽ gật đầu:

- Như vậy cứ theo kế hoạch, trước tiên để cho Long Cương quân một hơi đánh hạ Nam Tinh quận và Mạnh Phong quận. Sau đó để hai mươi vạn Hung thú quân, mỗi quận đồn trú mười vạn quân. Kiểm tra hai quận này triệt để, hễ có quân đội tiềm ẩn, có khả năng uy hiếp đều quét sạch. Xử lý không được thì để Long Cương quân xử lý.

- Còn năm mươi vạn thổ phỉ rải rác kia cũng mặc kệ đi.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói tiếp:

- Năm mươi vạn thổ phỉ đó là đến từ mấy bang phái lớn nhỏ khác nhau, một khi cho bọn chúng đi các nơi thanh tra, càn quét, sợ rằng sẽ làm cho người trời cùng oán (thiên nộ dân oán).

Gia Cát Nguyên Hồng biết, quân đội mà không có quân kỷ chỉ đem đến tai họa.

Trên quan đạo của Thái A sơn mạch, thổ phỉ đông đến nỗi liếc mắt không thấy hết tận cùng, lưng đeo hành lý, dẫn theo nữ nhân, cưỡi ngựa, mặc giáp, còn có không ít người mang theo cả trẻcon.

Tóm lại, vô số thổ phỉ đều mang gia sản, chuẩm bị rời khỏi Thái A sơn mạch.

- Ha ha, đại ca, nhị ca, tam ca.

Dương Đông thân mặc Hỏa Lưu chiến giáp, cưỡi Thanh Tông Đạp Tuyết mã trông rất uy phong. Thủ hạ của ta giờ đều đã tập trung, từ nay về sau, chúng ta không phải là thổ phỉ nữa, chúng ta đã là Thành Vệ quân rồi.

- Ha ha… Lão tứ, đệ nói hay lắm. Đồng Thiết Đao ta cũng có ngày làm thành chủ, ha ha...

Một tráng hán trọc đầu chỉ có một bên tai, mặc một bộ Hỏa Vũ chiến giáp, nhưng không hề mang theo mũ.

- Năm đó lão tử đi vào thành một chuyến, tên họ Vương kia thật là ngạo mạn. Nếu lão tử không phải chạy vào trong núi, chắc bị hắn dẫn binh tới giải quyết rồi. Bây giờ, ta cũng đi tìm tên họ Vương đó.

- Nhị ca nói đúng.

- Lão nhị, tới lúc đó, trước mặt anh em, cắt lưỡi tên họ Vương đó, xả giận cho huynh.

Một tên trung niên nam tử nho nhã cười nói.

- Ba vị ca ca. Không còn sớm nữa, nên xuất phát rồi.

Dương Đông cười nói.

- Được, xuất phát.

Sau khi đầu lĩnh bốn đại bang phái Thái A sơn mạch hạ lệnh, rầm rộ rời khỏi Thái A sơn mạch. Từ nay trở đi, hai mươi vạn quân này cũng không còn là thổ phỉ mà thành Thành Vệ quân. Thật ra rất nhiều người cũng là do bị cuộc sống ép không còn cách nào mới đi làm thổ phỉ. Nếu có thể sống tốt, ai lại muốn đi sống dưới lưỡi đao?

Bình minh ngày tám tháng mười một, một vạn Long Cương

quân tới dưới thành Nam Tinh quận, lại thể hiện thực lực đáng sợ của mình. Mỗi một quân sĩ Long Cương quân, nhảy một cái là cao mười trượng, xa hơn mười trượng, ai cũng sức mạnh vô cùng. Những binh sĩ phổ thông phần lớn chỉ mới là tam lưu võ giả, thậm chí có người còn chưa đạt tới tam lưu võ giả, trước mặt Long Cương quân vốn là không có sức phản kháng.

Trong thời gian uống hết một tách trà.

Nam Tinh quận quận thành liền bị công phá.

Nói ra cũng lạ, quân đội phòng ngự Nam Tinh quận quận thành không thể nói là nhiều, chỉ có vài vạn binh lính phổ thông.

Sau khi chiếm được Nam Tinh quận, quân sĩ Long Cương quân ở lại Nam Tinh quận thành mà không đi, đợi tới mười ngày sau, một đội quân thổ phỉ lên tới mười vạn người do Dương Đông lãnh đạo ùn ùn kéo tới Nam Tinh quận, Long Cương quân mới rời khỏi, tiếp tục tiến về phía nam, giết về hướng quận thành khác, Mạnh Phong quận.

Ngày hai mươi mốt tháng mười một, Long Cương quân chiếm được Mạnh Phong thành.

Lại có một đội quân thổ phỉ mười vạn người đồn trú ở Mạnh Phong thành.

Sau đó, quân đội Quy Nguyên Tông lấy hai mươi vạn đại quân Hung thú hỗ trợ, một vạn Long Cương quân làm chủ bắt đầu tiến hành càn quét đẫm máu ở hai quận này. Nhất thời một phần quân đội tiềm ẩn ở các sơn thôn, hoặc là một ít quân đội tinh anh tiềm phục trong thành, nhất nhất bị phát hiện. Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận cuộn lên một trận mưa máu gió tanh.

Hàng ngàn hàng vạn thủ cấp bị chặt. Lượng lớn quân tạo phản trực tiếp bị bắt đi làm khổ sai cả đời.

Dương Châu, trong một phủ đệ yên tĩnh ở Lộ thành vào lúc chạng vạng.

Một người mù mặc hắc y đang nghe đảo chủ Thiết Phàn thuật lại việc phát sinh trong những ngày này.

Sau khi chiếm được Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận, Long Cương quân cùng với hai mươi vạn đại quân đột nhiên xuất hiện kia ở hai quận đó bắt đầu không ngừng lùng sục và thanh trừng đẫm máu. Hiện nay, mấy vạn nhân mã tiềm phục của chúng ta hoặc là bị giết, hoặc là bị bắt. Bây giờ ở hai quận người của Thanh Hồ đảo chúng ta chỉ còn không tới một ngàn. Thiết Phàn thấp giọng nói.

- Hai mươi vạn đại quân? Rốt cuộc từ đâu chui ra? Hắc y hạt tử lạnh lùng hỏi.

Tất cả không giống như kế hoạch của y.

Thanh Hồ đảo vốn không muốn cùng Quy Nguyên Tông mặt đối mặt, không có bất cứ quân đội nào có thể cùng Long Cương quân, Bất tử phượng hoàng đối kháng.

Người dù nhiều, nhưng lửa của Bất tử phượng hoàng đều có thể đốt làm cho toàn quân sụp đổ. Long Cương quân có thể giết đến nỗi toàn quân suy sụp.

Cho nên trong kế hoạch của Thanh Hồ đảo, chuẩn bị dựa vào ưu thế của mình, mạng lưới nhân sự vững chắc bố trí lượng lớn người, dùng các loại thủ đoạn tàn độc như hạ độc để đối phó Long Cương quân. Theo bọn họ, sau khi chiến lĩnh năm quận phía bắc, Quy Nguyên Tông vốn không thể lấy đâu ra người để càn quét các quận thành phía nam. Vì vậy, kế hoạch chắc chắn thành công.

Đáng tiếc lại lòi ra hai mươi vạn đại quân. Hơn nữa Quy Nguyên Tông cực kỳ cẩn thận, không hề ham nhiều mà trước tiên

chiếm Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận, bắt đầu càn quét điên cuồng.

- Từng bước lập doanh.

Hạt tử kiếm thánh thấp giọng nói:

- Quy Nguyên Tông này, từng bước lập doanh, từng bước một, muốn từng chút từng chút nuốt chửng bảy quận phía nam của ta. Bây giờ đã nuốt hai quận, đợi khi Nam Tinh quận, Mạnh Phong quận đều nắm chắc rồi lại nuốt hai quận... Nếu cứ như thế...

- Không thể tiếp tục như thế. Thiết Phàn nhịn không được kêu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 48

Không Đường Nào Chạy Thoát

Thiết Phiền, con có biện pháp à?

Hạt Tử Kiếm Thánh giọng trầm trầm, nhưng trong thanh âm lại có một chút chờ mong khó có thể che dấu.

Thiết Phiền giật mình, rồi lộ ra nụ cười khổ.

Có biện pháp gì chứ?

Nói về cường giả hư cảnh, bên Quy Nguyên Tông tuyệt đối áp đảo Thanh Hồ Đảo.

Nói về quân đội tinh anh, Long Cương quân của Quy Nguyên Tông quả là một lực lượng đáng sợ trên khắp Cửu Châu Đại Địa.

Nhược điểm duy nhất của Quy Nguyên Tông chính là không đủ nhân thủ! Không có đủ nhân thủ mà đi mở rộng chiếm lĩnh địa bàn cũng rất khó. Nhưng thứ nhất, bây giờ lại xuất hiện hai mươi vạn đại quân. Thứ hai, Quy Nguyên tông không tham chút nào, mà vô cùng thận trọng làm đến nơi đến chốn. Chiếm lĩnh một nơi là lập tức càn quét thẳng tay, cần phải hoàn toàn nắm thật chắc.

- Không có biện pháp, căn bản không có biện pháp.

Thiết Phiền lắc đầu.

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng thở dài một tiếng:

- Thế thì phải lặn thật sâu, những cơ sở đều đã an bài xong rồi chứ?

- Vâng! Hôm rời khỏi Thanh Hồ Đảo, không ít đệ tử tinh anh đã được thu xếp đi khắp nơi trên Cửu Châu.

Thiết Phiền lắc đầu:

- Đằng Thanh Sơn bây giờ mới hai mươi hai tuổi. Chỉ cần hắn tồn tại một ngày Thanh Hồ Đảo ta muốn lại quật khởi thì căn bản không thể làm được. Nói cách khác, trong vòng năm trăm năm Thanh Hồ Đảo ta không thể quật khởi.

Chưa tính thắng đã tính bại, bất kỳ một tông phái nào trên Cửu Châu đều không để tông phái mình tuyệt chủng. Kiểu gì cũng cố lưu lại vài mạch, mục đích để truyền thừa tiếp tục.

- Hai mươi hai tuổi!

Hạt Tử Kiếm Thánh lặp lại, không khỏi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hư cảnh hai mươi hai tuổi! Thế mà có thể đánh chính diện với lão, một hư cảnh đại thành!

Hơn nữa sinh mạng cũng vô cùng quái vật, mới sống có hai mươi hai năm thôi. Nếu so với cuộc đời năm trăm năm giới hạn thì cũng chỉ là vừa mới bắt đầu! Tương lai chắc chắn sẽ càng thêm chói loá.

- Làm gì còn có cơ hội cho Thanh Hồ Đảo ta quật khởi.

Hạt Tử Kiếm Thánh vốn hy vọng vào việc Quy Nguyên Tông sẽ liều lĩnh. Bảy quận phía nam, khắp nơi đều là nanh vuốt của Thanh Hồ Đảo. Thanh Hồ Đảo có thể dùng thủ đoạn âm hiểm, giết

sạch Long Cương quân! Một khi diệt trừ xong Long Cương quân, chỉ có cường giả hư cảnh thôi, Quy Nguyên Tông không thể chiếm lĩnh được Dương Châu!

Một khi tiêu diệt xong Long Cương quân, coi như chặt đứt một chân của Quy Nguyên Tông. Đáng tiếc, Quy Nguyên Tông rất cẩn thận.

Đông đi xuân tới. Xuân qua, hè đến.

Vừa chuyển mắt đã tới đầu hạ.

Đằng gia trang bây giờ đã xây thành một tòa thành nhỏ. Phía tây Đằng gia trang, trong một tòa phủ đệ chiếm diện tích rất rộng, bên bờ hồ nước Lý Quân dựa sát vào Đằng Thanh Sơn, nhìn những con cá tung tăng trong hồ.

- Thanh Sơn, huynh nói xem hài tử chúng ta là nam hay nữ?

Lý Quân thỉnh thoảng vuốt ve bụng mình.

Đằng Thanh Sơn cũng cười nhìn bụng thê tử. Lúc này bụng Lý Quân lớn hơn lúc trước nhiều, trông rất tròn, đi đường đã phải giữ eo. Dựa theo đại phu nói, trung tuần tháng tới là hài tử có thể xuất thế.

- Thời gian trôi thật nhanh, đã là tháng tư rồi. Hài tử của Đằng Thanh Sơn ta cũng sắp xuất thế.

Trong khoảng thời gian này Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng đi về bảy quận phía nam. Cố tìm cách có thể phát hiện ra Hạt Tử Kiếm Thánh. Nhưng phần lớn thời gian thì hắn chỉ ở Đằng gia trang, càng tới gần ngày hài tử xuất thế tính tình Lý Quân thỉnh thoảng lại có chút khó chịu. Dựa theo lão nương Viên Lan nói, phụ nữ khi mang thai đều như vậy cả. Viên Lan còn bảo mình phải bỏ ra thời gian ở chơi với thê tử.

‘Hài tử sắp xuất thế rồi. Còn bây giờ, chiến tranh giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo cũng đang tới mấu chốt. ‘

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng lo lắng ‘Tên Thiết hạt tử không chết, cuối cùng chẳng biết khi nào thì lão tới quấy rối. Bây giờ Tiểu Quân mang thai, nếu vì lão tới quấy rối mà dẫn đến việc sinh non thì rất nguy! ‘ Phụ nữ mang thai không chịu được những sự đả kích. Tên Hạt Tử Kiếm Thánh e rằng chỉ cần dùng một đạo kiếm quang, cho dù Đằng Thanh Sơn có hỗ trợ ngăn trở, nhưng không khí chấn động mãnh liệt cũng có thể làm cho Lý Quân bị thương, đồng thời cũng có thể động bụng làm đứa trẻ yếu ớt sẽ sinh non.

‘Ừm‘

‘Bất luận như thế nào, cần sớm giải quyết tên Thiết hạt tử đó. ‘ Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên quyết tâm.

Vì hài tử sắp sinh ra, phải sớm giải quyết dứt điểm Thiết hạt tử.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn gọi.

- Hả?

Lý Quân đang tưởng tượng tới hài tử tương lai, lúc này thanh tỉnh lại:

- Thanh Sơn, chuyện gì?

- Sắp tới, huynh chuẩn bị ra ngoài xem xét. E rằng sẽ có vài ngày không thể ở cùng muội...

Đằng Thanh Sơn báo tin.

- Chuyện gì?

Lý Quân vội hỏi.

Đằng Thanh Sơn giải thích:

- Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ của Thanh Hồ Đảo bây giờ đang trốn tránh. Lão không chết, huynh cũng thấy lo lắng! Huynh lo lão sẽ tới Đằng gia trang ta quấy rối. Mặc dù nói trong trang có Lục Túc Đao Trì phòng thủ. Nhưng tốc độ yêu thú có nhanh tới mấy cũng không nhanh bằng kiếm quang. Huynh lo lão có thể ảnh hưởng đến muội...

Lý Quân cũng biến sắc:

- Vậy hài tử...

Nàng không lo cho mình mà lo cho hài tử.

Hoài thai lâu như vậy, Lý Quân đã có cảm tình rất sâu với thai nhi trong bụng.

- Do đó, huynh chuẩn bị bắt đầu đi tìm tên Thiết hạt tử tới nghiêng trời lệch đất.

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm.

- Thanh Sơn, huynh không phải đã đi tìm mà không tìm được sao?

Lý Quân nhíu mày.

- Lúc trước huynh không tìm được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Lúc trước là huynh tìm với tốc độ nhanh! Nhưng lần này huynh sẽ từ từ tìm. Huynh tìm Thiết Phiền và Cổ Ung! Tin rằng từ Thiết Phiền và Cổ Ung không biết chừng có thể tìm được Thiết hạt tử. Đã không tìm thấy Thiết hạt tử, chỉ có thể đi đường vòng, từ

hai người Thiết Phiền tìm từ từ vậy.

- Thiết Phiền và Cổ Ung khẳng định cũng ẩn náu khá kỹ. Hơn nữa, việc tìm tiên thiên cường giả tựa hồ mất thời gian khá dài.

Lý Quân liền nói.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Việc truy tìm cường giả hư cảnh huynh có bảo bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bay với tốc độ nhanh nhất. Nhưng tìm tiên thiên thì tốc độ của Tiểu Thanh sẽ giảm xuống nhiều. Trong phạm vi ba mươi bốn dặm, huynh đều phải truy tìm mất vài hơi thở. Dương Châu có chiều dài đại khái hơn hai ngàn dặm. Lục soát một lần có thể điều tra khu vực rộng hơn sáu mươi dặm, dài hơn hai ngàn dặm... Muốn lục soát cả Dương Châu phải cần qua lại bốn mươi lượt!

- Vì tốc độ truy tìm giảm xuống, do đó chạy một lượt qua lại bốn ngàn dặm đại khái mất hai canh giờ! Một ngày huynh mất mười canh giờ, có thể lục soát năm lần! Muốn hoàn toàn truy tìm hết, đại khái phải mất thời gian tám ngay.

Đằng Thanh Sơn nói. Một ngày mười hai canh giờ ta lục soát mười canh giờ, còn hai canh giờ phải về nhà nghỉ ngơi, chơi với thê tử.

Dù sao nếu xa nhà liên tục, e rằng trong lúc mang thai Lý Quân sẽ vì lo lắng cho Đằng Thanh Sơn mà bị ảnh hưởng.

- Cả tám ngày à?

Lý Quân khẽ gật đầu.

Bình thường yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan trong sáu canh

giờ có thể bay hơn một vạn dặm! Mỗi mười canh giờ bình thường đều bay trên hai ngàn dặm. Còn tốc độ bất tử Phượng Hoàng là yêu thú hư cảnh, quả là tốc độ vương giả. Một canh giờ, cho dù không để dùng cực hạn tốc độ nhưng cũng có thể đạt tới hai ba vạn dặm. Do đó đối với Bất từ Phượng hoàng thì một lần quét qua lại mất hai canh giờ là rất chậm rồi.

- Có lẽ không tới tám ngày đâu.

Đằng Thanh Sơn chợt khựng lại 'Thiết Phiền và Cổ Ung có lẽ cũng không ở Dương Châu, mà là lánh ở châu khác! ' Chỉ một Dương Châu mà muốn tìm tiên thiên cường giả, cũng phải mất tám ngày hầu như không nghỉ ngơi. Vậy truy tìm cả Cửu Châu, cho dù không kể cả Man Hoang, Tây Vực, Đại Thảo Nguyên thì cũng phải tám lần chín gần bảy mươi hai ngày rồi.

Không muốn thê tử nghĩ quá nhiều, Đằng Thanh Sơn cũng không nói gì thêm.

Dù sao.

Vì để có thể truyền đạt mệnh lệnh, cùng với việc Thanh Hồ Đảo có gốc sâu rễ dày ở Dương Châu, đám Thiết Phiền rất có thể vẫn còn ẩn náu ở Dương Châu.

Ngày ba tháng tư.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng bay cao khoảng một trượng, còn Đằng Thanh Sơn thì lại hóa thành một luồng hào quang, tiến lướt trên khắp vùng Dương Châu mênh mông.

Chạy trên mặt đất để tìm kiếm còn xa hơn bay trên trời nhiều.

Tốc độ cứ hai canh giờ lướt qua một khu cũng không phải là quá khó với những hư cảnh như Đằng Thanh Sơn.

- Nếu vận khí tốt, không biết chừng chỉ ngày thứ nhất hoặc hoặc thứ hai là có thể tìm được Thiết Phiền, Cổ Ung rồi.

Đằng Thanh Sơn đi từng bước, lướt trên những vùng đồi núi xa xa, khi thì lướt trên những con sông. Cứ như vậy, Đằng Thanh Sơn bắt đầu truy tìm từng tấc đất trên cả Dương Châu. Hơn nữa vì đi trên mặt đất, Đằng Thanh Sơn còn có thể thăm dò những vùng sâu dưới đất ba mươi bốn dặm.

Đằng Thanh Sơn lướt đi trên mặt đất, còn bất tử Phượng Hoàng thì bay trên trời cao duy trì tốc độ bằng với Đằng Thanh Sơn.

Dù sao một khi gặp Thiết hạt tử, có bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phụ trợ mới có thể làm Hạt Tử Kiếm Thánh không thể chạy thoát.

Hoàng hôn.

Đằng Thanh Sơn đang ở cùng Lý Quân, cùng nhau ăn cơm chiều. Giữa đình viện có Lục Túc Đao Trì và bất tử Phượng Hoàng.

- Đêm nay còn ra ngoài nữa à?

Lý Quân hơi không đành lòng. Đằng Thanh Sơn đã mệt nhọc như vậy ba ngày liền rồi. Mỗi ngày đều trở về ăn cơm nói chuyện với nàng, sau đó lại tiếp tục đi truy tìm.

- Ừm! Còn phải ra ngoài.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Tiểu Quân, không thể không nói Thanh Hồ Đảo giấu người khá là có bổn sự. Huynh tìm kỹ từng chút một như vậy, ba ngày mà vẫn không hề tìm được gì nhưng chắc cũng nhanh thôi. Chắc chẳng mấy chốc là có thể tìm được rồi. Ừm, không còn sớm nữa, huynh phải đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng khẽ ôm thê tử một chút, Đằng Thanh Sơn bước ra khỏi nhà.

- Tiểu Thanh.

Đưa mắt trao đổi với bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh một chút. Tiểu Thanh rất thông tuệ bay thẳng lên trời, nhanh chóng chìm vào giữa trời cao.

Vèo! Đằng Thanh Sơn cũng hóa thành một luồng hào quang rồi biến mất.

Giữa trưa ngày thứ sáu.

- Vù vù...

Tuy mới là đầu hạ, có thể đi vì Dương Châu ở phía nam, giấc trưa đã rất nóng. Từng đợt gió nóng rít lên. Ở phía nam Dương Châu, trong một thư phòng u tĩnh ở một phủ đệ trong Lộ Thành cửa sổ vẫn đóng chặt.

'Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? '

Hai mắt Thiết Phiền lộ ra những tơ máu, nhìn rất nhiều mật tín trước bàn, trên đó ghi lại dày đặc những tin tức về những giao phong giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo trong khoảng thời gian này. Bây giờ song phương giao phong đủ thứ từ trực diện tới ngấm ngầm. Đáng tiếc đại thế bây giờ lại thuộc về bên Quy Nguyên Tông, một vài Thành Vệ đội thậm chí còn trực tiếp đầu hàng Quy Nguyên Tông.

'Qua hai tháng, Quy Nguyên Tông lại nuốt mất của ta hai quận. Bây giờ trong tay Thanh Hồ Đảo chúng ta chỉ còn lại có ba quận. '

'Dựa theo tốc độ như vậy, thêm một hai tháng, Quy Nguyên Tông khẳng định một hơi nuốt trọn ba quận cuối cùng. Đến lúc đó

cả Dương Châu chính là của Quy Nguyên Tông rồi. Ta cũng sẽ trở thành đảo chủ lưu vong của Thanh Hồ Đảo. ‘ Thiết Phiền suốt ruột tới mức sắc mặt rất khó coi. Hơn nửa năm nay, y vẫn luôn quan tâm tìm mọi phương thức thử cứu vãn.

Nhưng các loại âm mưu quỷ kế lại bị Quy Nguyên tông dưới sự an bài cẩn thận của Gia Cát Nguyên Hồng phá vỡ, chỉ có số rất ít có hiệu quả thôi. Cũng không ảnh hưởng tới đại cục.

Đột nhiên!

- Cót két!

Thư phòng cửa phòng mở ra.

- Ai, ta không phải đã nói rồi à. Không được ta cho phép, không cho bất luận kẻ nào đi vào!!!

Thiết Phiền nổi giận đùng đùng, ngoái đầu nhìn về phía người vừa mở cửa mắng lớn. Nhưng đợi đến khi mắt y vừa thấy người mở cửa, y không khỏi chết lặng đi.

Chỉ thấy một người áo bào trắng, trên y bào mờ ảo có những bụi bặm, đang mỉm cười đứng đó.

- Ngươi…

Thiết Phiền lặng người đi. Y đã thấy không biết bao nhiêu lần chân dung người này trên những bức họa. Thanh Hồ Đảo bị rơi vào hoàn cảnh này đều là do người trước mắt đưa đến.

- Thiết đảo chủ, giận gì ghê thế?

Người vừa tới mỉm cười.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 49

Đằng Thanh Sơn Và Thiết Ngũ.

Đằng... Thanh... Sơn!

Từng chữ rít qua kẽ răng Thiết Phàn.

- Thiết đảo chủ, dường như đảo chủ rất hận tại hạ?

Đằng Thanh Sơn nở nụ cười lạnh:

- Cũng đúng thôi, cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Hồ đảo các người bị hủy bởi ta. Ta hỏa thiêu Thanh Hồ đảo của ngươi. Hiện nay, Quy Nguyên Tông của ta lại sắp thống nhất Dương Châu. Ngươi hận ta, thật sự là hợp đạo lý, đúng lý phải như thế.

- Thế nào, chẳng lẽ hận cũng không được?

Thiết Phàn cười lạnh trả lời, tới lúc này rồi, chẳng lẽ hắn lại cúi đầu?

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe hung quang:

- Đương nhiên có thể. Ta cũng hận Thanh Hồ đảo của ngươi, từng hận tới mức muốn ăn thịt, uống máu Cổ Ung.

- Ta cũng hận muốn ăn thịt, uống máu ngươi.

Thiết Phàn lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn liền nhếch mép cười:

- Ta hiểu, thế giới này chính là như thế. Hận một người, có đủ sức mạnh mới có thể khiến kẻ thù đau khổ. Nếu như không có đủ thực lực, e rằng trong mắt kẻ thù chỉ như con sâu cái kiến mà thôi, không đủ tư cách để được để ý đến.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Thiết Phàn:

- Lúc đầu trong mắt Hạt tử kiếm thánh, ta e rằng chỉ là một con kiến, con sâu, nhưng ngươi hiện tại trong mắt ta cũng giống như vậy, chỉ là con sâu cái kiến.

- Khi Thanh Hồ đảo các ngươi xưng bá Dương Châu, đã từng làm đủ chuyện ác. E rằng ngàn năm nay không biết bao nhiêu người muốn đạp bằng Thanh Hồ đảo của ngươi, muốn thiêu rụi Thanh Hồ đảo của ngươi. Chỉ vì Thanh Hồ đảo ngươi quá mạnh nên vẫn chưa có ai có thể báo thù.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói. Thù hận là một loại sức mạnh, loại sức mạnh làm con người mạnh mẽ tiến lên.

- Cả ngàn năm vẫn chưa có ai có thể diệt Thanh Hồ đảo của ngươi, nhưng ta làm được rồi.

- Nếu như không có thù hận với Thanh Hồ đảo của ngươi, e rằng Đằng Thanh Sơn ta cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy. Cũng không thể khổ luyện không ngừng, không hề lơi lỏng tí nào.

Đằng Thanh Sơn nhớ lại những khổ luyện không ngừng trong mấy năm vừa qua, không có một ngày nào bản thân dám ngưng trệ. Tại sao? Còn không phải là do ngọn núi lớn Thanh Hồ đảo không lúc nào gây áp lực lên bản thân hay sao!

Nói xong, Đằng Thanh Sơn đi tới cái ghế bên cạnh bàn, điềm nhiên ngồi xuống.

- Ngươi không giết ta?

Thiết Phàn nhíu mày hỏi.

- Muốn chết sớm vậy sao?

Đằng Thanh Sơn liếc hắn, lấy hai khúc Luân hồi thương trong túi đựng thương ở sau lưng, nhàn nhã nối lại.

Tuy sắc mặt Thiết Phàn vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng y rất lo lắng: “Sư tổ đang ở dưới đất, nếu bị Đằng Thanh Sơn phát hiện thì hỏng mất. Tuy sư tổ không sợ Đằng Thanh Sơn, nhưng chắc chắn không phải một mình Đằng Thanh Sơn tới đây, nhất định còn có yêu thú lợi hại cùng đi.

Trong lòng nghĩ thế, Thiết Phàn liền cười lạnh:

-Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi không bắt ta thì ta đi đây.

Nói rồi Thiết Phàn liền đi ra ngoài.

Bùng. Một đạo thương ảnh quét tới.

Thiết Phàn muốn né tránh nhưng trong lòng vừa có ý niệm né tránh, thân thể vẫn chưa kịp di động, 'hô' một tiếng liền bị đánh trúng khuỷu chân, cả người không tự giác té quỳ trên mặt đất.

- Đừng gấp, ta chưa cho ngươi đi, tốt nhất ngươi đừng rời khỏi thư phòng này. Nếu không, ngươi ráng chịu đi.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh ngồi trên ghế, lạnh lùng nói.

Thiết Phàn quay đầu giận dữ nhìn Đằng Thanh Sơn, lạnh giọng châm chọc:

- Ngươi làm thế này mà còn là hư cảnh cường giả ư? Còn so sánh với các nhân vật phong hoa tuyệt đại như tứ đại chí cường giả gì chứ? Phì, thật là mất mặt hư cảnh cường giả. Chỉ biết khi

dễ một tiên thiên như ta, có bản lãnh thì trực tiếp giết ta đi.

Thiết Phàn không ngừng chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Bởi vì y hiểu rõ ở sâu dưới đất chính là sư tổ, Hạt tử kiếm thánh.

Nếu y có thể chọc giận Đằng Thanh Sơn, sau khi Đằng Thanh Sơn nổi giận giết y, rất có khả năng sẽ rời khỏi ngay.

- Để ta đoán xem, ngươi chọc tức ta như vậy cuối cùng là vì cái gì?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười ngồi tại chỗ, bưng tách trà trên bàn lên:

- Nếu ta đoán không sai, Thiết hạt tử đó chắc vẫn có liên lạc thường xuyên với ngươi. Lão mù đó trốn suốt ngày, chỉ lâu lâu ghé ngươi lấy tin, đúng không?

Thiết Phàn thất kinh trong lòng.

Đằng Thanh Sơn nhìn Thiết Phàn đang ra vẻ cười lạnh, bất giác cười nói:

- Đừng giả vờ nữa! Nói rõ cho ngươi biết, ta ở đây chính là để đợi Thiết hạt tử tới.

Theo như Đằng Thanh Sơn phán đoán, Thiết hạt tử này nhất định là trốn ở nơi cực kỳ bí mật, phỏng chừng mỗi ngày hoặc vài ngày mới tới liên lạc với Thiết Phàn một lần.

Cho nên, cách tìm Thiết hạt tử đơn giản nhất cũng trực tiếp nhất chính là ôm cây đợi thỏ.

- Ngươi yên tĩnh ngồi đó đi, đợi sau khi Thiết hạt tử tới, có lẽ ta sẽ nhân từ đưa ngươi lên đường. Như vậy ngươi không phải chịu tội, ta cũng thoải mái.

Đằng Thanh Sơn hờ hững nói.

Giọng nói hờ hững này làm lòng Thiết Phàn thấp thỏm, đồng thời cũng rất nghi ngờ: “Thanh niên năm nay mới hai mươi hai tuổi, lại trường kỳ bế quan tu luyện, làm thế nào lại có tính cách thành thục, lạnh lùng như thế, suy nghĩ cũng kín kẽ, tinh tế như thế?”

Hắn nào biết, kiếp trước Đằng Thanh Sơn đã trải qua biết bao tôi luyện, tuy rằng không phải là một sát thủ mưu trí nhưng cũng không phải như phần lớn người trên Cửu châu đại lục, chỉ biết luyện võ, giết người, rất vụng về trong cách cư xử, tính kế.

- Sư tổ!! Mau chạy!!!

Rất đột ngột, Thiết Phàn đang ở trong thư phòng hét to lên.

Chân nguyên của tiên thiên kim đan cường giả hoàn toàn bộc phát, tiếng hét đáng sợ thậm chí làm cho không khí dao động rõ rệt, làm cho không ít giấy trong thư phòng trực tiếp 'bùng' một tiếng, nổ tung. Tách trà trong tay Đằng Thanh Sơn cũng bị chấn vỡ, sóng âm đáng sợ điên cuồng lan ra.

Một tiếng quát đột nhiên, mạnh mẽ, quyết liệt. Thiết Phàn hoàn toàn liều mạng rồi.

- Chạy!!! Rõ ràng dư âm cuối cùng của tiếng la đã bị vỡ. Khóe miệng Thiết Phàn cũng có tia máu.

Tiếng rống cực hạn này đã làm cho cổ họng cùng khí quản của y bị thương.

Trong lỗ hổng trong lòng nham thạch ở cực sâu trong lòng đất là nơi Thiết hạt tử khoanh chân tĩnh tọa. Hắc y hạt tử không hề có chút phản ứng nào với tiếng rống giận dữ của Thiết Phàn, ngồi yên như cũ.

Trong thư phòng.

- Ủa?

Thiết Phàn khẽ nhăn trán.

- Có phải là ngươi cảm thấy rất kỳ quái...

Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi yên trên ghế, mỉm cười nhìn Thiết Phàn:

- Tiếng rống cực hạn của tiên thiên kim đan cường giả mà tại sao ngay cả cửa sổ của thư phòng cũng không phá nổi, thậm chí không hề rung động. Tại sao sau tiếng rống của ngươi cũng không có ai trong phủ chạy tới?

- Ngươi...

Sắc mặt Thiết Phàn đại biến.

Đằng Thanh Sơn cười nhẹ:

- Thiết Phàn, vì để đề phòng sơ xảy, khi ta vào đây đã hoàn toàn ngưng kết không gian thư phòng. Như vậy, âm thanh vốn không thể truyền ra ngoài. Cho dù ngươi hét vỡ cả cổ họng, ừm, ngươi đã hét hư cổ họng rồi. Cho dù như vậy, hắc y hạt tử cũng không nghe được gì đâu.

" Hu."

Đằng Thanh Sơn đứng dậy.

- Ngươi định làm gì?

Lòng Thiết Phàn hoàn toàn rối loạn.

- Cũng phải cám ơn ngươi.

Đằng Thanh Sơn nhếch mép cười, nhìn Thiết Phàn:

- Vì tiếng rống này của ngươi, ta đã biết Thiết Ngũ chắc chắn đang ở trong vòng vài chục cho đến trăm dặm quanh đây. Vì tiếng rống của ngươi, dù phá hư cổ họng, cự ly truyền đi xa nhất cũng chỉ đạt tới trăm dặm. Cho nên, Thiết Ngũ phải ở trăm dặm quanh đây.

- Ngươi!

Thiết Phàn trợn to mắt, hắn không ngờ Đằng Thanh Sơn lại phản ứng nhanh như thế.

- Vì đề phòng ngươi quấy rối, nhắc nhở hắc y hạt tử, ta bất đắc dĩ phải dùng chút thủ đoạn. Cho nên, xin lỗi nha!

Đằng Thanh Sơn cười đi tới, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh băng không chút do dự, cán Luân hồi thương giống như ảo ảnh nhoáng lên. Căn bản Thiết Phàn không thể né tránh, bị đánh trúng bụng.

- Bùng!

Thân hình Thiết Phàn run lên, sắc mặt tái mét, khóe miệng ứa máu, đơn điền của hắn đã bị hủy.

- Bây giờ, ngươi cùng ta đi gặp tên mù Thiết Ngũ một chuyến nào.

Đằng Thanh Sơn xách Thiết Phàn, dưới áp lực của lực thiên địa to lớn, Thiết Phàn đã bị phế không thể động đậy được chút nào. Đằng Thanh Sơn liền rời khỏi thư phòng, thân ảnh loáng cái đã biến mất khỏi cửa thư phòng.

Đằng Thanh Sơn một tay nắm Luân Hồi thương, một tay xách Thiết Phàn, nhảy lên lưng Bất tử phượng hoàng đang lao nhanh xuống.

- Phía dưới.

Đằng Thanh Sơn chỉ mũi Luân hồi thương xuống dưới đất.

Không chút nghi ngờ, bản thân khổ cực truy tìm mà vẫn không thấy Thiết Ngũ, với lại, tiếng rống lo lắng của Thiết Phàn chỉ rõ Thiết Ngũ đang ở trong phạm vi trăm dặm. Vậy thì chỉ có một nơi: dưới lòng đất.

Thật ra Thiết Phàn cũng không còn cách nào khác. Nếu hắn không rống lên, Đằng Thanh Sơn cứ ngồi chờ như vậy, tới tối Hạt tử kiếm thánh cũng sẽ tới.

Tới lúc đó, Đằng Thanh Sơn nhờ vào lĩnh vực sẽ phát hiện Hạt tử kiếm thánh.

Xuy xuy...

Bất tử phượng hoàng toàn thân rực lửa, bên ngoài là lửa trắng, bên trong là lửa đen không ngừng lao xuống trong lòng đất. Dưới ngọn lửa trắng cùng ngọn lửa đen, cho dù là nham thạch cứng rắn hơn nữa cũng trong nháy mắt bị hóa thành tro bụi. Tốc độ của Bất tử phượng hoàng trong lòng đất quả thật làm người ta kinh sợ.

- Ủa? Dừng!

Trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn phát hiện cách khoảng ba mươi bốn dặm trong lòng đất có khí tức to lớn quen thuộc tiềm ẩn.

Khí tức này, là do từng đạo ánh sáng màu đen tập hợp lại, mạnh mẽ nhưng súc tích.

Chính là Hạt tử kiếm thánh Thiết Ngũ.

Viu.

Hầu như Bất tử phượng hoàng Tiểu Thanh không chút do dự,

lập tức xông tới.

Đang tĩnh tọa trong lòng đất, tay nắm thiết côn hẹp dài, đột nhiên Hạt tử kiếm thánh cảm thấy hai luồng khí tức hư cảnh to lớn xâm nhập vào phạm vi lĩnh vực của mình.

- Không hay! Chính là Kinh Ý.

Trong tiềm thức của Hạt tử kiếm thánh vẫn còn nhớ thân phận Kinh Ý này. Không hề do dự, Hạt tử kiếm thánh lập tức bay lên trên.

" Vậy là Đằng Thanh Sơn đến rồi. Khí tức hư cảnh còn lại nóng bỏng như lửa, chắc là Bất tử phượng hoàng trong truyền thuyết. Nhưng khí tức linh cảnh này tuy mạnh mẽ nhưng không mạnh như ta tưởng. Còn thua Yêu long ở Đại Duyên Sơn rất xa." Trong khi bỏ chạy, trong lòng Hạt tử kiếm thánh thắc mắc.

Trong tưởng tượng của lão, Bất tử phượng hoàng trong truyền thuyết phải là đứng đầu trong những yêu thú hư cảnh. Dù khí tức linh cảnh không bằng Yêu long Tử tích, nhưng theo lý mà nói cũng không khác mấy. Nhưng bây giờ lão cảm ứng rõ ràng yếu hơn rất nhiều. Thậm chí gần bằng với cường giả hư cảnh đại thành như lão ta.

Linh hồn khí tức mạnh yếu trong một trình độ nào đó cũng phản ánh thực lực.

- Thiết Ngũ! Ngươi đừng chạy nữa, chạy không thoát đâu!

Giọng Đằng Thanh Sơn vang trong tai Hạt tử kiếm thánh.

Khoảng cách hai bên bị thu hẹp với tốc độ kinh người.

" Nhanh quá, nhanh quá rồi." Sắc mặt Hạt tử kiếm thánh rất khó coi.

Bùng. Bùng.

Ngay khi Hạt tử kiếm thánh phá đất bay ra, gần như cùng lúc Bất tử phượng hoàng lưng chở Đằng Thanh Sơn cũng bay ra khỏi mặt đất.

- Ủa?

Hạt tử kiếm thánh sững người, cảm thấy hai luồng khí tức cường đại cản ngay trước mặt.

Chỉ thấy một con thần điểu to lớn như tắm mình trong ngọn lửa, toàn thân lông vũ màu lửa đỏ, chính là Bất tử phượng hoàng trong truyền thuyết.

Trên lưng Bất tử phượng hoàng, một thanh niên mặc áo trắng, tay cầm một cây thương tua đỏ đang đứng. Trong tay y còn xách theo một người, chính là đảo chủ Thanh Hồ đảo, Thiết Phàn.

- Thiết Ngũ! Ân oán giữa ta và ngươi, ân oán giữa ta và Thanh Hồ đảo kết thúc ở đây đi! Giọng Đằng Thanh Sơn vang lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 50

Cái Chết Của Hạt Tử Kiếm Thánh

U...

Tiếng phượng hót thánh thót vang vang, quanh quẩn dội mãi trên bầu trời.

- Đằng Thanh Sơn!

Hai mắt ảm đạm của Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ mặc dù nhìn không thấy gì, nhưng lão lại cảm ứng được khí tức đối phương, không khỏi cười lạnh nói:

- Ngươi quả thật che dấu kỹ thật. Đã trở về mà vẫn cố nén nhịn, một mạch không dám khôi phục tên thật mà dùng cái tên Kinh Ý. Hư cảnh hai mươi mốt tuổi! Hay lắm. Thiết Ngũ ta không ngờ trước ngày đại hạn lại có thể chạm mặt được một đối thủ bực này.

- Ta cũng không ngờ, ở Cửu Châu đại địa, ta và Thanh Hồ Đảo ngươi lại kết một mối thù hận như thế. Tất phải có một bên bị diệt, mới có thể chấm dứt thù hận được!

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng bất tử Phượng Hoàng, than thở.

Hai đại cường giả hư cảnh, lúc này không hẹn mà cùng thu mình.

Song phương đều chuẩn bị đánh một trận!

- Sư tổ, chạy mau!

Thiết Phàn bị Đằng Thanh Sơn nắm trong tay không kìm được vội vàng kêu to.

Đằng Thanh Sơn vung tay, ném Thiết Phàn xuống đất. Độ cao cũng chỉ vài chục trượng. Thiết Phàn như một tảng đá vỡ rơi tòm xuống. Khi gần tới mặt đất, hắn vội linh hoạt uốn mình cố gắng làm tản bớt lực công kích. Rồi 'phốc' một tiếng, hắn phun ra một ngụm máu, sau đó đứng thẳng lên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời hai đại cường giả hư cảnh đang nhìn chằm chằm vào đối thủ.

" Sư tổ," Thiết Phàn vô cùng lo lắng, "sao không chạy đi?"

Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ cũng từng nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng xuống đất thì tốc độ của bất tử Phượng Hoàng cũng nhanh hơn lão. Còn ở giữa không trung thì vừa rồi đã thấy bất tử Phượng Hoàng chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt lão rồi. Bất luận là dưới đất hay trên không trung, tốc độ bất tử Phượng Hoàng đều vô cùng kinh người. Điều đó chứng tỏ Hạt Tử Kiếm Thánh hôm nay trốn không thoát được.

Đã trốn không thoát, vậy không bằng đánh một trận!

" Ta chính là hư cảnh đại thành! Còn tên Đằng Thanh Sơn này hiển nhiên còn chưa tới hư cảnh đại thành. Ta không tin ta không giết chết được hắn!"

"Mặc dù hắn có bất tử Phượng Hoàng giúp, nhưng mà nếu hôm nay có thể giết chết được Đằng Thanh Sơn… Khi bẻ được mũi nhọn mạnh nhất của Quy Nguyên Tông, Thanh Hồ Đảo ta còn có hy vọng khôi phục lại Dương Châu!"

Hạt Tử Kiếm Thánh hiểu rõ phe Quy Nguyên Tông có yêu thú hư cảnh, nhưng những yêu thú hư cảnh ấy đều là do Đằng Thanh Sơn cầm đầu.

Đằng Thanh Sơn mà chết, những con yêu thú ấy sao lại giúp cho Quy Nguyên Tông chứ?

Do đó Hạt Tử Kiếm Thánh chỉ có một con đường.

" Đưa mình vào đất chết để tìm cái sống!" Hạt Tử Kiếm Thánh trong nháy mắt tâm chí kiên định như đá tảng, trong hai mắt ảm đạm lóe lên lệ mang màu đen, rồi trong nháy mắt thu nhỏ thành hai điểm đen, tựa như hai đồng tử.

- Đằng Thanh Sơn, nghe nói thương pháp ngươi rất khá. Lần này, đánh với ta một trận, chẳng biết ngươi định dùng phủ pháp hay thương pháp đây?

Hạt Tử Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

- Đã đấu với Thiết Ngũ ngươi một trận cuối cùng, vậy ta tự nhiên sẽ dùng thương pháp rồi!

Đằng Thanh Sơn hai tay cầm Luân Hồi thương, để xéo trước người.

- Thiết Ngũ ta tung hoành thiên hạ hơn bốn trăm năm, hôm nay đánh một trận với ngươi, một cường giả hư cảnh trẻ nhất từ cổ chí kim. Để xem rốt cuộc ai sống ai chết!

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh nói.

- Đương nhiên nếu ngươi cảm thấy không công bình, vẫn có thể cho con bất tử Phượng Hoàng của ngươi hỗ trợ cùng đánh với Thiết Ngũ ta cũng được!

- Đối phó với ngươi, chỉ một mình ta là đủ rồi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn ngưng trọng, chiến ý không ngừng bốc lên, hoàn toàn tiến vào trạng thái một trận sống mái.

" Từ khi ngộ ra hành Thủy chi đạo cũng đã hơn nửa năm rồi. Hơn nửa năm qua, tiến bộ của mình như thế nào thì phải xem trận này rồi! Ta có Hồng Thiên Thần Giáp, cũng tổng kết không ít tuyệt học từ Khai Sơn Tam Thập Lục Thức. Còn có bất tử Phượng Hoàng lược trận cho ta, về mặt khí thế thì hoàn toàn áp đảo đối thủ. Nếu như thế mà vẫn không giết chết được Hạt Tử Kiếm Thánh thì ta còn mưu toan truyền bá nội gia quyền nhất mạch làm gì nữa?"

" Không phải hắn chết," Hạt Tử Kiếm Thánh trong lòng cuộn sóng, "thì ta vong!"

Tâm niệm song phương đều vô cùng kiên định!

An tĩnh!

Hai đại cường giả hư cảnh ngưng tụ khí thế đến cực hạn, đó là luồng khí thế nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại có thể cảm nhận được uy áp, giống như đêm trước khi mưa to oi bức làm cho trong lòng người ta cảm giác thấy áp lực. Còn lúc này... một mảng mây đen lớn cũng vừa che mất mặt trời, trong không trung tiếng ve inh ỏi cũng biến mất trong nháy mắt, lúc này không gian trở thành một khoảng yên ắng chết chóc!

Chỉ có Thiết Phàn đứng trên mặt đất ngẩng đầu lên trời.

- Hát!

Đằng Thanh Sơn trên lưng bất tử Phượng Hoàng quát lớn một tiếng, như tiếng sấm mùa xuân, cả người như một con hùng ưng nhảy vọt lên, lao lên giữa không trung, rồi bổ xuống, tay giơ lên cao cây Luân Hồi thương. Trong lúc nhất thời Đằng Thanh Sơn trông tựa như một vị thần linh khai thiên tích địa.

Hạt Tử Kiếm Thánh lơ lửng giữa không trung cầm một cây

thiết côn nhỏ, bình tĩnh đứng chờ.

- Ầm ầm...

Từ trên cao Đằng Thanh Sơn vung Luân Hồi thương đánh xuống, lập tức cả thiên địa đều biến sắc.

- Buồn cười.

Khóe miệng Hạt Tử Kiếm Thánh nhếch lên, nhanh như chớp đâm thẳng thiết côn nhỏ lên trên.

Một cú đâm rất đơn giản!

Thiết côn nhỏ đâm vào cán Luân Hồi thương rất tinh diệu, nhưng một luồng dao động quỉ dị trong không gian đến mắt thường cũng có thể thấy được lại truyền dọc theo thiết côn nhỏ nhanh chóng bắn về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh hơi biến sắc, thiết côn nhỏ không thể chịu được liên tiếp bị chấn động mấy lần. Bản thân Hạt Tử Kiếm Thánh cũng bị lảo đảo loạng choạng ngã xuống, rồi rơi xuống mặt đất, sắc mặt đỏ bừng.

- Chiêu "Phách Sơn" của ta thế nào?

Đằng Thanh Sơn cười sang sảng, từ trên cao bắn xuống cực nhanh.

Bùng!

Vừa rơi đến mặt đất, trong nháy mắt Đằng Thanh Sơn đã đứng thẳng lên, rồi như một con lươn khổng lồ, hắn nhanh chóng biến mất khỏi vị trí hiện tại, rồi lại xuất hiện cạnh Hạt Tử Kiếm Thánh. Cán Luân Hồi Thương xoay tròn, cả cán thương chợt cong lên như một con gà đang ấp ngẩng đầu mổ tới.

Hạt Tử Kiếm Thánh cười lạnh, xuất ra ba chiêu nhanh như chớp.

Phốc! Phốc! Phốc!

Bị thiết côn nhỏ liên tiếp đâm vào ba lần vào đầu thương, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy chiêu Xích Kim Hổ Pháo đang sắp thi triển, chợt bị phá hỏng hết tiết tấu.

Không chút do dự, hắn vội đạp mạnh ba bước, mỗi một bước đều xa vài chục trượng. Chỉ thấy thân hình hắn lóe lên thành hình chữ chi, còn hai mắt ảm đạm của Hạt Tử Kiếm Thánh chợt lóe lên lệ mang, lão cũng nhanh chóng bay theo. Trong chớp mắt, liên tiếp bảy đạo quang tuyến màu đen đâm thẳng vào Đằng Thanh Sơn.

Một người lùi, một người công.

- Ha ha!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên cười phá lên rất ngông cuồng, rồi không lui về phía sau nữa, ngược lại hắn lắc mình một cái, lao về phía Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Xoẹt xoẹt...

Mũi Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn chuyển động. Trong nháy mắt mũi thương như sinh ra những tia hoa lửa, xé rách cả thiên địa, mang theo một luồng lực xoay tròn kỳ dị, như một cái máy khoan điện khổng lồ khoan cả trời đất, khoan thẳng về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Uy lực ghê gớm, chỉ cần cảm thụ khu vực cũng đã làm Hạt Tử Kiếm Thánh phải biến sắc.

Đây là Lôi Hỏa Độc Long Toản, một trong hai đại tuyệt chiêu mà hắn khổ luyện rất lâu mới ngộ ra được!

Hạt Tử Kiếm Thánh cũng quát to:

- Chết đi!!!

Cây thiết côn nhỏ trong nháy mắt hóa thành chín luồng ánh

sáng mơ hồ, làm cho người ta trong lúc nhất thời không phân rõ được cái nào là thật, cái nào là giả! Khi chín đạo quang tuyến màu đen lần lượt giao kích với cây thương sắc bén trong tay Đằng Thanh Sơn, lại không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Không đỡ!

Hạt Tử Kiếm Thánh không đỡ mũi thương, mà Đằng Thanh Sơn cũng không đỡ cú đâm đáng sợ của Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Xoảng...

Cái quỷ dị chính là, giữa tay trái của Hạt Tử kiếm thánh lại xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen nhanh chóng đâm trúng vào mũi của Luân Hồi thương đang bốc lửa phừng phừng.

- Gục cho ta!!!

Đằng Thanh Sơn rống lên một tiếng.

Mũi thương đáng sợ ẩn chứa kình đạo xoay tròn, làm cho Hạt Tử Kiếm Thánh không khỏi tê rần cánh tay trái, hổ khẩu vỡ ra, máu tươi đầm đìa. Còn đoản kiếm màu đen cũng bị ném văng lên. Mũi Luân Hồi Thương xoay tròn của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt xuyên qua cánh tay trái Hạt Tử Kiếm Thánh! Cũng trong lúc này, thiết côn nhỏ của Hạt Tử Kiếm Thánh đã đâm thẳng vào ngực Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

- Bùng!

Hai người đều bị chấn động đến mức phải thoái lui. Mặt đất như bị hai đại ma thần đạp đến mức chấn động, vỡ ra thành những vết nứt.

- Ha ha Thiết hạt tử, ngươi thật là lớn mật. Dám liều chết với

ta, lại còn không thèm mặc thần giáp nữa.

Đằng Thanh Sơn quẹt máu dính ở khóe miệng, đồng thời cười to, nhưng hai mắt lại vô cùng lạnh lùng sắc bén như đao. Rồi hắn lại bước từng bước nhanh chóng lao về phía Hạt Tử Kiếm Thánh. Vừa rồi song phương đều công kích trúng đối thủ. Nhưng Đằng Thanh Sơn ỷ vào Hồng Thiên Thần Giáp, tiếp được một kích.

Nhưng Hạt Tử Kiếm Thánh thì lại bị chặt mất một cánh tay.

- Sao ngươi chẳng bị gì hết?

Hạt Tử Kiếm Thánh không kìm được phẫn nộ quát:

- Ta dùng Chấn Tự Quyết! Ngươi dùng thần giáp cũng không thể ngạnh kháng một kích mà không chết được.

- Bản lĩnh của ta không phải thứ mà ngươi có thể tưởng tượng ra đâu!

Đằng Thanh Sơn cười to.

Dám ngạnh kháng một cú đâm của Hạt Tử Kiếm Thánh, ngoại trừ Hồng Thiên Thần Giáp ra, cái mà hắn dựa vào lớn nhất là thân thể đạt tới mức trong ngoài đều hoàn mỹ, đến cả lục phủ ngũ tạng cũng cứng rắn tới độ còn mạnh hơn cả huyền thiết. Thân thể như thế, Hạt Tử Kiếm Thánh muốn dựa vào một chiêu Chấn Tự Kiếm quyết mà giết chết Đằng Thanh Sơn thì chỉ là nằm mơ.

- Ha ha, tiếp của ta thêm mấy chiêu Lôi Hỏa Độc Long Toản nữa này!

Đằng Thanh Sơn tiến lên như sét đánh, trông như một thần linh thời viễn cổ, nhanh chóng xông tới. Hắn không để ý phòng ngự, mà điên cuồng dùng thương đâm Hạt Tử Kiếm Thánh.

Thương như sét đánh.

Nhanh như thiểm điện.

Trong chớp mắt, lôi điện không dứt, bao trùm cả Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh cũng không dám bất chấp phòng ngự mà liều mạng nữa.

- Xoảng!

- Choang!

- Choang!

Hạt Tử Kiếm Thánh thoái lui, tiếp được liên tiếp chín thương của Đằng Thanh Sơn!

Nhưng thương pháp với khí thế nuốt cả sông núi này, cũng đã làm cho khí thế Đằng Thanh Sơn lên tới đỉnh cao. Trong lòng Hạt Tử Kiếm Thánh lập tức cảm thấy không ổn:

" Không xong! Tiếp tục như vậy, khí thế của hắn sẽ tăng đến cực hạn, lúc đó thì nguy rồi."

Nhưng sự linh hoạt và tốc độ của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn không thua gì lão. Hơn nữa tốc độ công kích của cây Luân Hồi thương thật sự quá nhanh, căn bản không cho Hạt Tử Kiếm Thánh kịp né tránh ra xa.

- Ha ha...

Liên tiếp chín thương, Đằng Thanh Sơn đã hưng phấn tới đỉnh cao, gầm lớn một tiếng:

- Thiết Ngũ, tiễn ngươi một đoạn đường!

Chỉ thấy trong nháy mắt mũi thương Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn chợt có những lệ mang màu đen vờn quanh, trong nháy mắt cả thiên địa như tối sầm lại, yên tĩnh vô cùng. Trong thiên địa ngoại trừ Đằng Thanh Sơn và một cây thương thì không

còn vật gì nữa. Những tua màu đỏ tươi cũng không ngừng xoay tròn bay múa. Lập tức cả không gian như run lên.

- A a!

Một tiếng gào trầm thấp từ yết hầu của Hạt Tử Kiếm Thánh bật ra. Cây thiết côn nhỏ trong tay hắn trong nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm màu đen, ngạnh kháng mũi thương dữ dội của Đằng Thanh Sơn.

- Bùng!

Mũi Luân Hồi Thương khi vừa chạm vào cự kiếm màu đen, trong nháy mắt lại dùng hai lực công kích ẩn chứa vô cùng đáng sợ làm cho cự kiếm màu đen bị chấn động tới gần như tiêu tán, đồng thời chỉ một cú xoay tròn đã đi vòng qua cự kiếm màu đen, nhanh chóng đâm thẳng tới.

Phốc!

Mũi Luân Hồi Thương chợt nhô ra sau gáy Hạt Tử Kiếm Thánh. Những tua thương màu đỏ tươi đang dần thấm đẫm máu.

Đây là tuyệt chiêu cực mạnh mà Đằng Thanh Sơn vừa khổ cực ngộ được - Diệt Thế Phá Diệt Thương! (thương phá sụp cả thế giới)

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 51

Đề Nghị

Lôi Hỏa Độc Long Toản và Diệt Thế Phá Diệt Thương là hai đại tuyệt chiêu mà Đằng Thanh Sơn đã ngộ được trong nửa năm qua. Từ khi lĩnh ngộ được Thủy hành chi đạo, cộng với sức mạnh thân thể, Đằng Thanh Sơn đã nắm trong tay tương đương chín thành lực thiên địa. Vậy, hắn cần những tuyệt chiêu thích hợp với lực thiên địa này.

Lôi Hỏa Độc Long Toản là một chiêu lấy Độc Long Toản làm nguyên mẫu. Uy lực không lớn lắm, không mất mát nhưng cũng không tăng thêm, có uy lực đúng chín thành lực thiên địa.

Còn Diệt Thế Phá Diệt Thương thì khác hẳn.

Khai Sơn Tam Thập Lục Thức vốn là phủ pháp có mục đích hủy diệt giết chóc đáng sợ. Nếu ba mươi thức đầu lần lượt đối ứng với ngũ hành, thì từ thức ba mươi mốt tới thức ba mươi sáu lại là phủ pháp với những chiêu thức thi triển từ góc độ tử diệt tử vong. Lĩnh ngộ Hủy Diệt chi đạo xong, khi nhìn lại sáu thức đó, Đằng Thanh Sơn cũng có chút lĩnh ngộ. Sau đó hắn dung nhập tất cả vào trong thương pháp, sáng chế ra chiêu Diệt Thế Phá Diệt Thương!

Lấy cảnh giới Hủy Diệt làm chủ, một thương sắc bén với chín thành lực thiên địa lại phát huy tới mười thành, thậm chí còn hơn một chút!

- Vèo!

Đằng Thanh Sơn rút mạnh Luân Hồi thương. Từ yết hầu Hạt Tử Kiếm Thánh máu bắn ra tung tóe. Cả người lão vô lực quì sụp xuống, trong ánh mắt vẩn đục mờ ảo vẫn còn chút lệ mang lưu chuyển, rồi sau đó tán đi, trên khóe miệng ứa máu vẫn còn cố phun ra vài thanh âm mơ hồ, sau đó gục đầu, không nhúc nhích nữa.

- Sư tổ!!!

Một tiếng kêu thê lương gần đó vang lên. Chính là đảo chủ Thanh Hồ Đảo, Thiết Phàn.

- Kết thúc, đều kết thúc rồi.

Đằng Thanh Sơn một tay cầm Luân Hồi thương, mũi thương và tua đỏ đều lờ mờ vết máu Hạt Tử Kiếm Thánh.

- Thù hận giữa ta và Thanh Hồ Đảo rốt cục đã chấm dứt!

Chỉ tích tắc, trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện ra rất nhiều người bị chết vì tay Thanh Hồ Đảo: Thanh cô nương, Đằng Vĩnh Tương, còn có rất nhiều huynh đệ Hắc Giáp quân ngã xuống dưới làn tên, rồi cả hư cảnh Quy Nguyên Tông, Vũ trưởng lão…

- Rốt cuộc Thanh Hồ Đảo bị diệt! Dương Châu sẽ thuộc về Quy Nguyên Tông ta.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng:

- Nhưng, mới chỉ là khởi điểm thôi.

Đằng Thanh Sơn vác Luân Hồi thương, một tay xách thi thể Hạt Tử Kiếm Thánh, một cái lắc người đã tới bên cạnh Thiết Phàn lúc này đã tuyệt vọng suy sụp hoàn toàn.

Lúc Đằng Thanh Sơn và Hạt Tử Kiếm Thánh chiến đấu, Thiết

Phàn căn bản không nghĩ tới việc chạy trốn. Một là, cường giả hư cảnh có thể phát hiện rõ ràng trong phạm vi ba mươi bốn dặm. Đan điền hắn bị phế rồi, muốn chạy ra ngoài ba mươi bốn dặm, tối thiểu cũng mất nửa canh giờ. Thứ hai, Hạt Tử Kiếm Thánh mà chết, hắn cho dù chạy thoát còn có ý nghĩa gì nữa?

- Tiểu Thanh!

Tay này xách thi thể Hạt Tử Kiếm Thánh, tay kia xách Thiết Phàn, Đằng Thanh Sơn nhảy lên trên cao trăm trượng.

- U…

Bất tử Phượng Hoàng hưng phấn hót vang một tiếng vui mừng, rồi liệng tới. Đằng Thanh Sơn vừa vặn đáp xuống lưng nó, bất tử Phượng Hoàng vỗ hai cánh lao thẳng về phương bắc. Chỉ còn một vũng máu lưu lại giữa vùng đất hoang dã khôn cùng.

Gia Cát Nguyên Hồng đang ngồi dưới một mái đình ở tây viên Đằng gia trang, văng vẳng có thể nghe được tiếng hò hét chỉnh tề đều nhịp của một đám thiếu niên bên ngoài luyện võ trường.

Tây viên chiếm diện tích cực rộng. Ngoại trừ chỗ ở của hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn, còn có chỗ ở của đám thiếu niên nữa. Ngoài ra còn phòng của bọn người Đằng Thú cùng với chỗ lưu trú cho khách.

- Vù!

Một luồng lưu quang đỏ rực từ trên trời hạ xuống, đáp cạnh ngôi đình.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng đứng lên, nhưng vừa thấy trong tay Thanh Sơn có hai người, Gia Cát Nguyên Hồng không kìm được lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đằng Thanh Sơn thả thi thể Hạt Tử Kiếm Thánh xuống bãi cỏ. Sau đó ném người còn sống - Thiết Phàn – sang một bên.

- Đây là... đây là Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ?

Gia Cát Nguyên Hồng vội đi tới, cẩn thận quan sát thi thể Hạt Tử Kiếm Thánh. Hạt Tử Kiếm Thánh mặc áo đen, nơi yết hầu có vết thương ghê rợn, còn chưa hết rỉ máu.

- Ở con đường ngoài thành, bị con đánh chết đó.

Đằng Thanh Sơn gật đầu đáp.

Gia Cát Nguyên Hồng dán mắt vào thi thể Thiết Ngũ trong chốc lát, rồi sau đó ngẩng đầu cười ha hả:

- Chết hay lắm, chết hay lắm!

Phốc một tiếng, Gia Cát Nguyên Hồng quỳ sụp xuống, hướng về phía đông, dập đầu liên tục trên mặt đất, rồi sau đó ngẩng đầu, thanh âm khẽ run lên:

- Sư tổ! Thanh Sơn đã báo thù cho người rồi, người thấy không. Thiết hạt tử, hắn đã chết rồi!

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng rưng rưng.

Gia Cát Nguyên Hồng chính là do Vũ trưởng lão một tay nuôi dạy nên, nói là sư tổ nhưng tình như thầy trò.

Cái chết của Vũ trưởng lão làm Gia Cát Nguyên Hồng luôn áy náy, nhưng lão không có năng lực báo thù, chỉ có thể nhịn nhục!

- Gia Cát Nguyên Hồng, ngươi đắc ý cái gì, gọi cái gì? Bất luận làm sao, thì cái tên hư cảnh của Quy Nguyên Tông ngươi cũng chẳng phải đã chết trước cả gia sư tổ của ta sao?

Trong lòng Thiết Phàn rất đau đớn, không kìm được phải châm

chọc một chút.

- Hừ.

Gia Cát Nguyên Hồng liếc mắt nhìn hắn, nhưng lại cười khẽ nói:

- Thiết đảo chủ! Người đứng đầu một đảo đã diệt vong, còn có lòng chú ý tới việc ai chết trước ai chết sau nữa à.

- Thiết Phàn, ngươi hãy nghe cho kỹ đây!

Gia Cát Nguyên Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Trong vòng mười ngày, cả Dương Châu sẽ thuộc về Quy Nguyên Tông ta. Không còn chỗ cho Thanh Hồ Đảo các ngươi đâu. Ngươi mở to hai mắt mà nhìn!

Cái chết của Hạt Tử Kiếm Thánh quả có đả kích rất lớn đối với những nhân vật lãnh đạo của Thanh Hồ Đảo.

Còn đảo chủ Thiết Phàn lại bị Quy Nguyên tông bắt sống, cũng là đả kích rất lớn đối với vô số đệ tử, quân đội của Thanh Hồ Đảo. Chỉ bảy ngày, Long Cương Quân lần lượt chiếm lĩnh ba quận thành Dương Châu rất nhanh. Tầng lớp lãnh đạo tan rã, lớp đệ tử tầng dưới không còn nhuệ khí, Thanh Hồ Đảo không còn tinh thần chiến đấu nữa.

Từ đó, mười ba quận Dương Châu đều lọt vào tay Quy Nguyên Tông.

Phía nam Dương Châu, ở trong một sơn thôn gần Nam Man.

Vèo Vèo Vèo!!!

Một ảo ảnh mơ hồ từ bên bờ Man Hoang thoát ra, sau đó dùng tốc độ kinh người lướt tới, chẳng mấy chốc đã lao vào giữa sơn thôn. Tiến thẳng vào một căn nhà rất bình thường giữa sơn trang.

- Hả?

Trong phòng có một lão già tóc bạc chợt cả kinh, nhưng vừa nhìn thấy người mới tới, lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, vội cung kính khom người:

- Đại nhân!

- Tình báo đâu.

Người vừa tới, mặc áo vải bố màu xám, mái tóc dài, đi chân trần, tựa như một dã nhân. Chính là đảo chủ tiền nhiệm Thanh Hồ Đảo, Cổ Ung.

- Đại nhân.

Lão già tóc bạc đau đớn đưa ra một xấp tin, vội vàng báo:

- Thái thượng trưởng lão đã bị giết, đảo chủ bị Quy Nguyên Tông bắt sống. Đến cả ba quận cuối cùng của Thanh Hồ Đảo chúng ta cũng bị Quy Nguyên Tông đoạt rồi. Thanh Hồ Đảo chúng ta đã... đã hết rồi. Đại nhân, chúng ta nên làm gì đây?

Thanh Hồ Đảo tiềm phục ở các nơi, những người may mắn còn sống đều kinh hoàng.

Còn bây giờ, người có thể chỉ huy họ, có thể chỉ còn có Cổ Ung!

Cổ Ung lật xem những tin tình báo, nhìn những văn tự trên giấy, tay khẽ run lên. Hắn không lên tiếng. Sau khi đọc tất cả tin tình báo, hắn buông tay xuống.

- Đại nhân, chúng ta rốt cuộc nên làm gì?

Lão già tóc bạc vội hỏi.

- Dựa theo cách lúc trước, tiềm phục.

Cổ Ung lạnh lùng nói:

- Bồi dưỡng những đệ tử Thanh Hồ Đảo ta, hy vọng qua mấy trăm năm, Thanh Hồ Đảo ta có thể một lần nữa quật khởi. Về phần ta, các ngươi không cần tìm ta nữa.

Nói xong, Cổ Ung hóa thành một ảo ảnh, biến mất khỏi tầm mắt tuyệt vọng của lão già tóc bạc về phương nam xa xa.

Sâu trong Man Hoang.

Cổ Ung một mình quỳ gối cạnh khe suối, thân thể run rẩy, miệng phát ra những âm thanh nức nở.

- A a a rn…!!

Sau khi gào lên một tiếng khàn khàn đáng sợ cùng với những tiếng như thịt bị xé rách.

Đột nhiên…

Cổ Ung đang quì trên đất ngẩng phắt đầu lên. Chỉ thấy gương mặt lão đầy vết cào ghê rợn, huyết nhục bầy nhầy, một gương mặt dữ tợn chợt xuất hiện. Lão hoàn toàn huỷ hoại dung nhan rồi! E rằng người thường chỉ cần nhìn qua gương mặt này là gặp ác mộng rồi, thậm chí còn căn bản không được coi là một gương mặt nữa.

- Quy Nguyên Tông! Đằng Thanh Sơn! Ta nhất định còn có thể trở về, nhất định sẽ về!!

Sau khi gào to như dã thú trong cơn tuyệt vọng, Cổ Ung lao thẳng về phía sâu trong Man Hoang, biến mất.

Khi dư nghiệt Thanh Hồ Đảo đang tuyệt vọng, những gia tộc vẫn hô phong hoán vũ của Thanh Hồ Đảo đều hoặc là lẩn trốn, hoặc là bị bắt, hoặc là đầu hàng. Tóm lại khắp nơi vang lên tiếng

khóc ai oán. Còn vài chục vạn đệ tử bên phe Quy Nguyên Tông thì ai nấy đều hoan hô nhảy nhót. Quy Nguyên Tông rốt cục đã trở thành đệ nhất đại tông phái của cả Dương Châu rồi!

Có tên trong bảy đại tông phái ở Cửu Châu!

Bên trong Quận Giang Ninh, các tửu lâu, các cửa hàng, thậm chí còn ở ngoài ruộng đồng, đều có thể nghe đủ loại tiếng bàn tán. Cả Dương Châu ai cũng đều biết, bây giờ thời tiết đã thay đổi, trời không còn là của Thanh Hồ Đảo nữa, mà là của Quy Nguyên Tông. Chính là nhờ Quy Nguyên Tông đã sinh ra một nhân vật chưa từng có từ trước tới nay - Đằng Thanh Sơn. Trong nháy mắt, rất nhiều sự tích về Đằng Thanh Sơn, hoặc là những chuyệt có thật, hoặc là hoàn toàn bịa đặt, tóm lại đủ loại truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn đang được không ngừng truyền bá khắp cả Cửu Châu Đại Địa.

Thiếu niên tràn ngập hy vọng, nghe chuyện về Đằng Thanh Sơn cũng bắt đầu cố gắng hăng hái, muốn một ngày có thể nổi tiếng thiên hạ.

Bây giờ bên trong Đằng gia trang cũng đầy không khí vui mừng khôn xiết. Trong phương viên trăm dặm, có cô nương ở thôn trang nào mà không muốn gả cho Đằng gia trang chứ? Đối với các nàng thì gả cho Đằng gia trang chính là không cần lo ăn mặc, cũng không lo tới nguy hiểm nữa, còn sướng hơn cả ở nhà với mẹ. Việc này cũng làm các hán tử ở Đằng gia trang rất vui, đồng thời rất nhiều bọn trẻ cũng cố gắng luyện Hình Ý thập nhị quyền.

Hình Ý thập nhị thức và Tam Thể Thức đã thành thứ mà đàn ông Đằng gia trang phải có rồi.

Mười sáu tháng tư, trong Đằng gia trang vốn đang có sắc thái truyền kỳ.

Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng sóng vai đứng ở một góc luyện võ trường, hướng mắt nhìn đám thiếu niên luyện tập

quyền pháp.

- Thanh Sơn, quyền pháp do ngươi sáng chế quả thật như thế thì còn gì phải nói nữa? Không cần khoanh chân luyện nội kình, chỉ cần luyện quyền như vậy mà có thể luyện ra nội kình. Còn có thể làm sức mạnh thân thể tăng lên rất nhiều nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe Đằng Thanh Sơn kể lại về ưu thế nội gia quyền, không khỏi hơi không dám tin.

- Vừa có nội kình, mà thân thể lại mạnh lên. Việc này không phải còn mạnh hơn cả đạo gia lão Phật Tông sao?

- Có ưu cũng có khuyết.

Đằng Thanh Sơn tự tin nói:

- Sư phụ, nội gia quyền có yêu cầu về tư chất cực cao. Thông thường trong hai mươi thiếu niên mới chỉ có thể tuyển ra được một người có thể luyện nội gia quyền. Yêu cầu tư chất cao, hơn nữa, còn phải đả thông tất cả kinh mạch toàn thân mới đạt tới cảnh giới tông sư, cũng chính là cảnh giới tiên thiên, là việc cực khó.

- Nhưng, một khi thành công, sẽ xuất hiện cương kình có tác dụng như tiên thiên chân nguyên, cộng với sức mạnh thân thể kinh người. Đánh nhau với người ngang cấp, cường giả nội gia quyền ta tuyệt đối áp đảo đạo gia lẫn Phật Tông.

Đằng Thanh Sơn nói với vẻ tự tin mười phần.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe thế vô cùng thán phục, nhưng ngay sau đó hơi biến sắc.

- Thanh Sơn!

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng trở nên nghiêm túc.

- Sư phụ?

Đằng Thanh Sơn giật mình, quay đầu nhìn lại.

- Ngươi nói thật xem...

Gia Cát Nguyên Hồng trầm giọng:

- Có phải ngươi chuẩn bị khai tông lập phái, để truyền thừa cho nội gia quyền nhất mạch của ngươi không?

Đằng Thanh Sơn khẽ sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày:

- Ngươi muốn khai tông lập phái, vậy sẽ đặt Quy Nguyên Tông ta vào đâu?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 52

Mâu Thuẫn

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất khó chịu, trái tim như chìm xuống. Đây chính là toàn bộ vấn đề đau đầu nhất đối với hắn.

Bất luận là nội gia quyền kiếp trước, hay các đại tông phái thời này, đâu đâu cũng rất coi trọng tông phái.

" Một ngày là thầy, suốt đời là thầy". Việc phản tông sẽ bị người trong thiên hạ chê cười.

Rất nhiều quan niệm sớm đã xâm nhập vào lòng người:

Chiến đấu vì tông phái, chết vì tông phái!

Rất nhiều gia tộc có bao nhiêu thế hệ đều là thành viên của tông phái, những hài tử vừa mới sinh cũng được đóng ấn ký của tông phái! Trên Cửu Châu Đại Địa, những tông phái cũng giống như những quốc gia ở kiếp trước! Phản tông chính là phản quốc! Đằng Thanh Sơn muốn khai sơn lập phái, cũng như ở ngay trong quốc gia mình mà lập ra một quốc gia mới.

Cho dù Gia Cát Nguyên Hồng có tốt với Đằng Thanh Sơn đến mấy, nhưng làm sao có thể đáp ứng chứ?

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, cân nhắc một chút rồi trình

bày:

- Cả đời này, con muốn điều thứ nhất là gia đình được bình an hạnh phúc. Thứ hai là muốn đem Nội Gia Quyền nhất mạch phát dương quang đại, truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa. Làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con vĩnh viễn hưng thịnh trên Cửu Châu Đại Địa! Do đó, con nhất định phải khai sơn lập phái.

Đây là khát vọng, là mục đích!

Nếu không thể thực hiện mục đích, bao nhiêu cố gắng của mình đều chẳng còn ý nghĩa nữa.

- Nói tiếp đi.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ lắng nghe.

- Quy Nguyên Tông có ân với con, cũng có ân với Đằng gia trang con.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Nhưng, con vẫn luôn luôn nghĩ tới việc phát dương quang đại Nội Gia Quyền nhất mạch. Do đó, con luôn rất buồn, không biết nên làm sao xử lý việc này cho tốt, nhất là giữa môn phái mà con muốn khai sáng với Quy Nguyên Tông. Nhưng sau khi tiếp xúc với Thiên Thần cung, trong lòng con có một biện pháp.

Gia Cát Nguyên Hồng nhíu mày.

- Con mong muốn tông phái do con sáng tạo đứng song song với Quy Nguyên Tông, hợp lại thành một tông phái. Cũng tương tự như Thiên Thần cung, dưới trướng họ có Tuyết Liên Giáo, Thiên Thần Sơn, Kiếm Tông, Vạn Thú Cốc. Tông phái chúng ta, sau này cũng có thể có hai mạch. Một mạch là Quy Nguyên Tông, một mạch là tông phái do con khai sáng. Hai bên ngang hàng!

Đằng Thanh Sơn nói ra ý nghĩ trong lòng.

Kỳ thật khi Đằng Thanh Sơn vừa nhắc tới Thiên Thần cung, Gia Cát Nguyên Hồng đã hiểu ý Đằng Thanh Sơn rồi.

- Ngươi,...

Gia Cát Nguyên Hồng muốn cất tiếng, rồi lại thở dài một tiếng.

Lão nuôi bao nhiêu khát vọng, lão rất trông mong Thanh Sơn giúp cho Quy Nguyên Tông hưng khởi, để Nội Gia Quyền nhất mạch của Đằng Thanh Sơn trở thành một bộ phận của Quy Nguyên Tông. Tất cả đều chỉ phục vụ cho Quy Nguyên Tông, đẩy địa vị của Quy Nguyên Tông lên mức có thể có thể được so với Ma Ni Tự. Nhưng còn chưa kịp mở lời, Gia Cát Nguyên Hồng cũng đã biết là không thể được!

Trên Cửu Châu Đại Địa, phàm là hạng người phong hoa tuyệt đại, ai mà không có dã tâm? Ai không có khát vọng?

Vũ Hoàng thống nhất Cửu Châu, lưu lại Vũ Hoàng môn, hoàn thiện sáng chế ra đạo gia nhất mạch.

Tần Lĩnh Thiên Đế cũng thống nhất Cửu Châu, lưu lại Doanh Thị Gia Tộc.

Còn Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, là hạng người tiêu dao, không cống hiến sức lực cho bất kỳ tông phái nào khác.

Thích Già Tổ Sư Phật Tông, sáng tạo ra Phật Tông nhất mạch Ma Ni Tự.

Tứ đại chí cường giả này, không hề có ai cống hiến cho tông phái khác. Chính là vì có khát vọng, nên những nhân vật kiêu hùng tuyệt thế mới có thể sáng tạo được những thành tựu làm cho người người phải ngưỡng vọng. Đằng Thanh Sơn năm mới gần hai mươi mốt tuổi đã tiến vào hư cảnh. Sáng chế ra Nội Gia Quyền

nhất mạch nằm ngoài Phật Tông, Đạo Gia!

Nhân vật như thế, sao lại cam tâm đem tất cả dâng lên cho Quy Nguyên Tông chứ? Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng không phải từ bé đã sống ở Quy Nguyên Tông, thời gian ở Quy Nguyên Tông cũng không dài.

- Chà…

Lại thở dài một hơi, Gia Cát Nguyên Hồng không biết nên mở lời như thế nào.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn cũng không biết nên nói như thế nào.

Kiếp trước phương pháp tu luyện nội gia quyền mà đạt tới đỉnh cao là tông sư cảnh giới. Đằng Thanh Sơn còn nhớ, khi vừa mới sáng chế ra Hành Thổ Chi Quyền trên đại thảo nguyên, hắn đã vô cùng hưng phấn. Khi đó, hắn cũng biết mình đã tìm được phương pháp tu luyện cao nhất của Nội Gia Quyền nhất mạch. Bước từng bước, hắn luyện tới Hành Hỏa Chi Quyền, Hành Thủy Chi Quyền vân vân.

Khi đó, hắn kiên định quyết tâm, muốn làm cho nội gia quyền truyền lại đời đời kiếp kiếp.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn vội kính cẫn lắng nghe:

- Sư phụ, xin người nói đi.

- Việc này, thật sự liên quan quá lớn.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng:

- Mặc dù ta là tông chủ Quy Nguyên Tông, nhưng cũng không thể làm chủ được. Hôm nay ta sẽ lập tức về Quy Nguyên Tông, mời tất cả trưởng lão, hộ pháp, thống lĩnh và gia chủ vài gia tộc chủ yếu trong Quy Nguyên Tông họp lại, thương nghị thật kỹ việc này.

Việc này quan hệ tới tương lai Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng cũng không có quyền quyết định.

- Sư phụ, con hiểu.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Ừm.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu, không nói gì, quay đầu rời đi.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo hình bóng Gia Cát Nguyên Hồng, thầm than một tiếng, không khỏi quay đầu nhìn luyện võ trường. Những thiếu niên tinh thần phấn chấn mạnh mẽ đang hét lớn những tiếng "hát! cáp", tập trung luyện tập Hình Ý Quyền. Nhìn đám thiếu niên này, Đằng Thanh Sơn như lờ mờ thấy được cảnh tượng trong tương lai Nội Gia Quyền nhất mạch của mình sẽ hưng thịnh ra sao.

Nghĩ đến việc ấy, trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên một niềm hào khí, thầm nhủ:

" Cuộc đời này, ta sẽ đẩy nội gia đến mức đỉnh cao! Đem Nội Gia Quyền nhất mạch truyền tới thiên thu muôn đời."

Đêm ngày mười sáu tháng tư, Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh.

- Ký lão đầu, ngươi cũng tới rồi à?

Một lão già tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn mặc hắc bào cười hà hà đi tới.

Ký Hồng cụt tay nhưng có vẻ rất cường tráng cũng cười đi tới:

- Tông chủ triệu tập, ta há có thể không đến? Nhưng, Vương lão đầu, ngươi không phải sớm đã không quản mọi việc nữa, chuyên ở nhà dưỡng già rồi sao. Tông chủ cũng mời ngươi à?

- Ừm, ta cũng thấy kỳ quái. Ta còn cách đại hạn không tới mười năm, không biết lúc nào sẽ chết. Sao lại mời ta.

Mặt đầy nếp nhăn, Vương lão giả nghi hoặc nói.

Hai người này cùng đi tới bên ngoài đại điện Quy Nguyên Tông, rồi theo cầu thang tiến vào đại điện. Vừa tiến vào đại điện, đã thấy cảnh rất náo nhiệt.

- Ha ha, Kí Hồng sư huynh.

- Vương Can sư bá, người cũng tới à.

Những âm thanh già nua vang lên khắp nơi trong đại điện, người tới đại điện càng lúc càng nhiều. Ngoại trừ những trưởng lão, hộ pháp, thống lĩnh Hắc Giáp quân, thống lĩnh Long Cương Quân còn đương chức, còn có nhiều những người già, rất nhiều người đã rời khỏi vị trí trưởng lão không màng tới sự vụ, những lão gia hỏa hơn trăm tuổi cũng tới đây.

- Thanh Hổ, hôm nay có nhiều tiền bối tới thật.

Gia Cát Vân thì thầm.

- Ừm, rất nhiều, đều là những tiền bối có bối phận rất cao.

Đằng Thanh Hổ cũng không kìm được cảm thán một tiếng.

Làm thống lĩnh Hắc Giáp quân, hai người họ hôm nay chỉ được

ngồi ở vào hàng cuối cùng trong đại điện. Lúc này, trong đại điện tụ tập trên ba mươi sáu người, tuyệt đại đa số đều là những ông lão tóc bạc phơ, trông như sắp xuống lỗ.

- Ha ha, chúng ta khó mà gặp được một lần như thế này. Không ngờ đời này, ta trước khi chết còn có thể thấy Quy Nguyên Tông ta có thể có tên trong bảy đại tông phái Cửu Châu. Ha ha, cho dù chết, tới gặp lại những tiền bối các thế hệ trước cũng có thể thẳng lưng rồi. Trong đại điện vô cùng nhiệt náo, tất cả mọi người đều đàm luận những chuyện phát sinh gần đây.

Việc Quy Nguyên Tông trở thành một trong bảy đại tông phái Cửu Châu làm những lão già ở đây hiển nhiên cực kỳ cao hứng.

Đột nhiên…

- Tông chủ tới...!!

Chẳng mấy chốc cả đại điện đã im lặng. Chỉ thấy Gia Cát Nguyên Hồng mặc trường bào rộng thùng thình màu xanh nhạt, tóc xõa tung đi vào đại điện, đi thẳng lên cao, ngồi vào ghế chủ vị.

- Tông chủ, người kêu chúng ta tới có chuyện gì thế?

- Ha ha, có phải là sau khi trở thành một trong bảy đại tông phái Cửu Châu, phải trùng tu mở rộng Quy Nguyên Tông một chút?

Những lão gia hỏa này ai nấy đều cười đùa.

Gia Cát Nguyên Hồng hơi khó nói. Khi lão vừa sinh ra, những cụ già này đã là nguyên lão trụ cột của Quy Nguyên Tông rồi. Hắn hít sâu một hơi, cất tiếng:

- Các vị!

Cả Đại điện lập tức yên lặng, tất cả mọi người đều phát hiện

vẻ mặt tông chủ không ổn lắm.

- Quy Nguyên Tông ta vừa mới tiêu diệt Thanh Hồ Đảo, hơn nữa chiếm lĩnh cả Dương Châu.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong đại điện:

- Tin rằng mọi người cũng biết. Lần này, Quy Nguyên Tông ta có thể đạt đến bước này, là nhờ vào Thanh Sơn lập được công lớn!

Những nguyên lão trong đại điện vừa muốn mở lời phụ họa, thì Gia Cát Nguyên Hồng lại tiếp tục nói:

- Nhưng mọi người cũng biết, Thanh Sơn năm gần hai mươi mốt tuổi đã tiến vào hư cảnh, tuyệt đối là nhân vật phong hoa tuyệt đại nhất trên Cửu Châu từ trước tới nay. So với tứ đại chí cường giả cũng không thua gì.

- Hiện nay, trên Cửu Châu ta có hai mạch là Đạo Gia, Phật Tông.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng:

- Còn Thanh Sơn, hắn sáng chế ra một mạch khác - Nội Gia Quyền nhất mạch!

Trong đại điện nhất thời ồ lên.

- Thật à?

- Mạch thứ ba đứng ngoài Phật, Đạo?

Tin tức này vô cùng chấn động.

Gia Cát Nguyên Hồng lại tiếp tục nói trầm trầm:

- Nhưng Thanh Sơn luôn muốn làm một việc, đó là muốn làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của hắn phát dương quang đại. Do

đó, hắn nhất định sẽ khai sơn lập phái!

Ta triệu tập các vị tới, chính là muốn cho các vị bàn xem, khi Thanh Sơn khai sơn lập phái thì Quy Nguyên Tông ta nên làm sao!

Yên tĩnh!

Một khoảng yên tĩnh. Những nguyên lão vốn luôn cười hà hà, bây giờ tất cả đều ngây dại ra.

- Khai sơn lập phái?

Lập tức một ông lão gần như rụng hết cả răng chợt đứng lên, phản đối:

- Tông chủ, tuyệt đối không thể được! Đằng Thanh Sơn muốn khai sơn lập phái. Vậy lấy đâu ra địa bàn, đâu ra nhân mã? Tự nhiên là muốn phân chia Dương Châu rồi. Hôm nay chia Dương Châu, sợ là sau này còn chiếm đoạt cả Quy Nguyên Tông ta nữa.

- Đúng đó, tông chủ!

Lại có một người đứng lên, hai mắt đỏ ngầu, vội vàng cản:

- Chúng ta không thể trở thành tội nhân của Quy Nguyên Tông được!

- Tông chủ, tuyệt đối không thể như vậy. Đây là việc làm có hại cho Quy Nguyên Tông ta.

Những nguyên lão liên tiếp đứng lên.

Gia Cát Nguyên Hồng âm trầm an vị ở ghế tông chủ, không nói một tiếng, lẳng lặng nghe những vị nguyên lão phát biểu ý kiến.

- Đằng Thanh Sơn không thể không nghĩ tới tình cũ.

Cũng có người cất tiếng, nhưng lại có người lập tức mắng:

- Không nhớ tình cũ thì sao? Cho dù hắn nhớ tình cũ, cho Quy Nguyên Tông ta sinh tồn tiếp tục. Nhưng truyền nhân thì sao? Tới khi tông phái hắn lớn mạnh, đến lúc đó sẽ chiếm đoạt lấy Quy Nguyên Tông chúng ta.

Bùng!

Một ông lão tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, xô mạnh ghế, quỳ mạnh xuống nền đại điện, ngẩng đầu khàn giọng kêu lớn:

- Quy Nguyên ta, các thế hệ tiền bối, truyền qua bao nhiêu thế hệ mới sáng tạo ra cục diện như thế. Bây giờ đã đạt tới đỉnh cao, khống chế cả Dương Châu. Tông chủ ngàn vạn lần đừng làm cho tâm huyết của các thế hệ tiền bối bị bỏ mặc. Nếu không, tương lai khi chúng ta chết, tới âm phủ, làm sao gặp mặt lại các thế hệ tiền bối chứ?

Nói đến đây, ông lão đã nhòa lệ.

- Tông chủ...

...

Cả đám nguyên lão đều khóc lóc kể lể, cũng có người cực kỳ phẫn nộ.

Tóm lại ở đây không có lấy một nguyên lão nào đáp ứng việc này.

Đám thanh niên như Gia Cát Vân, Đằng Thanh Hổ lại càng không dám mở lời.

Gia Cát Nguyên Hồng ngồi trên ghế tông chủ, nghe phía dưới rất nhiều nguyên lão nói ầm ĩ, không nói một tiếng nào. Hồi lâu sau...

- Các vị!

Lập tức cả đại điện đều yên lặng, tất cả trưởng lão đều chăm chú nhìn tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng.

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài nói:

- Quy Nguyên Tông ta có cục diện này, chủ yếu nhờ vào Thanh Sơn, hắn chẳng hề có lỗi gì. Ta chỉ muốn nói, chúng ta bây giờ có hai con đường.

- Một là, không đáp ứng Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái. Vậy, Đằng Thanh Sơn sẽ ly khai Quy Nguyên Tông ta, tự mình khai tông lập phái! Đến lúc đó, Quy Nguyên Tông không có cường giả hư cảnh trợ giúp, há có thể giữ được Dương Châu? Chúng ta sẽ trở thành miếng thịt trước miệng sói, hậu quả không cần ta nhiều lời.

- Con đường thứ hai, là đáp ứng cho Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái.

- Hai con đường, chư vị, các người chọn đi.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong đại điện, tất cả mọi người đều trầm tư.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 53

Lựa Chọn Một Con Đường

Toàn bộ mọi người trong đại điện Quy Nguyên Tông từ những trưởng lão cho tới đám thanh niên, thống lĩnh, hộ pháp ai cũng đều trầm tư.

Thật là khó chọn.

Không cho Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái coi như bức Đằng Thanh Sơn bỏ đi. Nếu cho hắn khai sơn lập, cũng như đem những thành quả của Quy Nguyên Tông từ trước tới nay dâng một nửa lên cho đối phương. Cái đáng sợ là tương lai của Quy Nguyên Tông rất có thể bị tông phái mới do Đằng Thanh Sơn sáng lập chiếm đoạt mất. Không ai hoài nghi nhất mạnh của Đằng Thanh Sơn truyền lại sẽ hưng thịnh như thế nào.

- Tông chủ.

Một thanh âm khàn khàn vang lên.

Tất cả mọi người trong đại điện nhìn lại. Người vừa nói chính là đệ nhất thống lĩnh Hắc Giáp quân năm đó - Kí Hồng.

- Không biết Đằng Thanh Sơn tự mình nói gì?

Ký Hồng dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nói:

- Thanh Sơn nói là tông phái do hắn sáng lập sẽ đứng song song với Quy Nguyên Tông. Nếu lo lắng việc chiếm đoạt nhau thì sẽ phỏng theo mô hình của Thiên Thần cung! Dưới trướng Thiên Thần cung có Tuyết Liên Giáo, Vạn Thú cốc, Kiếm Tông. Thiên Thần Sơn có nhiều nhánh, nhưng tông phái hắn sáng lập trong tương lai sẽ không phân biệt cao thấp với Quy Nguyên Tông ta, sống thành một cộng đồng giúp đỡ lẫn nhau - Một khối mà hai mạch à?

Vài trưởng lão ở đây chợt thở phào một hơi.

Nếu ngay từ đầu đã định như vậy, chắc sẽ không lo lắng việc mình bị nuốt sống.

Dù sao bên trong Thiên Thần cung, Tuyết Liên Giáo há có thể chiếm đoạt Thiên Thần Sơn?

- Tông chủ một khối hai mạch nghe thì hay lắm, nhưng Quy Nguyên Tông ta không phải sẽ trở thành một chi dưới trướng Đằng Thanh Sơn sao? Tông phái Đằng Thanh Sơn sáng lập và Quy Nguyên Tông chúng ta song song tồn tại, vậy tông phái mới sẽ gọi là gì? Ít nhất sẽ không phải có tên là Quy Nguyên Tông rồi.

Lão giả họ Vương cười lạnh:

- Đằng Thanh Sơn làm như vậy không phải chẳng làm cho Quy Nguyên Tông ta trở thành một chi mạch dưới trướng hắn sao?

- Như vậy sao được.

Lập tức đám nguyên lão ùa vào phụ họa.

- Các vị!

Kí Hồng nhíu mày nói:

- Mặc dù Quy Nguyên Tông ta có trở thành một chi mạch dưới

trướng hắn thì các vị đừng quên Quy Nguyên tông ta vốn chỉ là một tiểu tông phái thống lĩnh có một quận Giang Ninh thôi. Nếu theo Đằng Thanh Sơn, đợi tương lai tông phái chúng ta cường đại, một chi mạch Quy Nguyên Tông ta thống lĩnh một châu cũng là việc bình thường. Tuy là dưới trướng hắn vẫn còn khá hơn bây giờ nhiều.

Đích xác như Thiên Thần Sơn ở đại thảo nguyên. Tuy là một chi mạch của Thiên Thần cung, nhưng nói về địa vị của Thiên Thần Sơn thì đương nhiên cao hơn Quy Nguyên Tông lúc trước chỉ chiếm lĩnh một quận Giang Ninh nhiều.

- Hừ!

Chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão cười lạnh nói:

- Cho dù chỉ có Giang Ninh, Quy Nguyên Tông cũng không muốn dưới trướng Đằng Thanh Sơn! Quy Nguyên Tông ta hà tất phải chịu sự che chở của người khác!

- Quy Nguyên Tông ta có yếu tới mấy cũng là do các thế hệ tiền bối sáng lập. Quy Nguyên Tông không cho phép một ngoại nhân sai bảo. Còn việc trở thành một chi mạch dưới trướng Đằng Thanh Sơn, cho dù cường đại cũng là dưới trướng người khác, bị người khác ra lệnh.

Lập tức những nguyên lão khác cũng ùa vào phụ họa.

- Các vị muốn trở mặt với Đằng Thanh Sơn à?

Cũng có người căn cứ vào tình thế bây giờ phản đối loại thuyết pháp này.

Lần này hội nghị đại điện trên Quy Nguyên Tông, có rất nhiều nguyên lão cãi cọ nhau, thậm chí chửi bới nhau. Có nguyên lão đưa ra tên các thế hệ tiền bối ra bài xích đối phương. Tóm lại cả hội nghị trên đại điện trở nên ầm ĩ mãi tới khuya. Cuối cùng vẫn vì

một vị nguyên lão vì tuổi tác đã cao, trong lúc tâm tình kích động đã ngất ngay đương trường. Lúc này, hội nghị mới tạm dừng.

Dưới chân núi Đại Duyên Sơn, trong Đằng gia trang.

Buổi sáng ngay sau khi hội nghị ồn ào trên đại điện Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn đã nhận được một phong thư. Chính là thư của biểu ca Đằng Thanh Hổ ở Giang Ninh, ngay đêm qua ghi lại tất cả những gì phát sinh ở trong đại điện nhất nhất ghi lại gửi cho Đằng Thanh Sơn biết.

Vù.. vù..

Thời tiết bây giờ thật ra khá là mát mẻ. Đằng Thanh Sơn ngồi trên một cành cây lớn dưới một gốc cây đại thụ, trong tay cầm vài tờ giấy, chính là bức thư do Đằng Thanh Hổ gửi tới.

'Sao lại như vậy? ' Đằng Thanh Sơn nhìn nội dung bức thư rồi nhíu mày.

'Đến cả hai bên ngang hàng mà đám nguyên lão cũng không đồng ý sao? ' Đến lúc Đằng Thanh Sơn thấy phong thư mới phát hiện ra ý nghĩa tông phái quan trọng như thế nào đối với đám nguyên lão. Mặc dù Đằng Thanh Sơn sớm biết rằng tông phái là rất trọng yếu, nhưng hắn gia nhập vào Quy Nguyên Tông trong một thời gian rất ngắn, căn bản không cảm thụ được cảm tình sâu sắc.

Do đó hắn tự nhận là hai bên ngang hàng hẳn phải được sự đồng ý mới phải.

'Thà Quy Nguyên Tông chỉ ở quận Giang Ninh cũng không muốn làm một Quy Nguyên Tông nắm cả Dương Châu dưới trướng Đằng Thanh Sơn ta' Đằng Thanh Sơn nhìn những lời trong bức thư này, cau mày lại.

- Thanh Sơn!

Đột nhiên một thanh âm già nua vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một lão già tóc bạc lưng hùm vai gấu đang cười hà hà, bước tới rất mạnh mẽ.

- Ngoại công.

Đằng Thanh Sơn từ cành cây nhảy xuống.

- Đang làm gì thế? Nhìn con mặt mũi âu sầu kìa!

Đằng Vân Long cười ha ha:

- Bây giờ đã đạp bằng Thanh Hồ Đảo, Thanh Sơn nên cao hứng mới phải.

Đằng Vân Long nhìn quanh, gương mặt tràn ngập nụ cười.

- Nhìn xem, đám thiếu niên tông tộc họ Đằng chúng ta đều cố gắng luyện quyền. Đàn ông luyện chế binh khí, lên núi săn bắn. Đây là những ngày tốt đẹp nhất sau nhiều năm ở Quy Nguyên Tông chúng ta.

Đằng Thanh Sơn không khỏi bị niềm vui của ngoại công ảnh hưởng.

Thoả mãn sự vui vẻ thường ngày.

Đối với Đằng Vân Long đã làm tộc trưởng vài chục năm, việc tông tộc họ Đằng có thể có được ngày hôm nay, lão đã rất hài lòng rồi.

- Nên cao hứng. Nhưng bây giờ ta cũng không biết phải làm sao mới đúng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu. Đằng Vân Long nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn rồi cười:

- Thanh Sơn, nếu con không không ngại thì nói cho ngoại công nghe. Ngoại công mặc dù không có bổn sự gì, nhưng cả đời này đã chịu đựng rất nhiều cực khổ, cũng gặp vô số phiền toái, có lẽ có thể chỉ điểm một chút cho cao thủ hư cảnh tài ba đó.

- Cái gì hư cảnh chứ!

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười, rồi đưa bức thư ra:

- Đây là thư do Thanh Hổ đưa tới, ông xem sẽ biết.

Đằng Vân Long nhận thư, càng đọc vẻ mặt càng nghiêm túc.

- Thanh Sơn!

Đằng Vân Long ngẩng đầu nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Con muốn khai sơn lập phái à?

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn gật đầu lập tức cười khổ:

- Nhưng bây giờ thì hơi phiền toái.

- Đúng việc này kỳ thật rất đơn giản.

Đằng Vân Long cười:

- Quy Nguyên Tông vì sự tồn tại của Thanh Sơn mà có thể trở nên cường thịnh. Bây giờ đã trở thành đệ nhất đại tông phái Dương Châu. Do đã lên được xe rồi rất khó xuống, họ rất khó chấp nhận sau khi đã trở nên cường đại, Quy Nguyên Tông lại trở nên nhỏ yếu!

- Quy Nguyên Tông mong muốn nhất chính Đằng Thanh Sơn ngươi chuyên tâm cống hiến sức lực cho Quy Nguyên Tông. Như vậy bọn họ mới hài lòng.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng gật đầu đồng ý.

- Ý con thì sao?

Đằng Vân Long cười:

- Ta biết trong thiên hạ, cơ hồ tất cả mọi người đều có giấc mộng giống nhau. Con cũng muốn khai sơn lập phái, muốn sáng chế ra một tông phái của mình như bọn người Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế. Dù sao cống hiến sức lực cho dù một tông phái, cho dù tông phái có lợi hại tới mấy cũng không phải là do con sáng lập ra. Cái con muốn làm nhất là truyền thừa Nội Gia Quyền nhất mạch, con muốn tông phái của Đằng Thanh Sơn vĩnh viễn được truyền lưu, đúng không?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

- Đúng!

Mặc dù luôn không nói, nhưng Đằng Thanh Sơn thừa nhận ánh mắt ngoại công rất sắc bén, chỉ liếc mắt đã nhìn thấu vấn đề.

Một vũ giả truy tìm cực hạn, muốn đạt tới cực hạn võ đạo, cũng mong khai sơn lập phái cho mình, hơn nữa một tông phái của mình vĩnh viễn được truyền lưu. Đây là một dã tâm trong lòng mọi nam nhân.

- Ngoại công nói con bây giờ nên làm gì?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Đằng Vân Long cười:

- Con là một vũ giả luôn luôn truy tìm cực hạn! Cho nên mới có giấc mộng này. Nếu không có dã tâm này mới là lạ. Nhưng ngoại công bây giờ đã già, so với đám thanh niên các con thì góc độ nhìn sự việc cũng khác. Nhân sinh gặp phải rất nhiều lựa chọn,

kỳ thật cũng chỉ là cho và nhận!

- Có cho mới nhận được!

- Thanh Sơn, nếu con thật sự muốn mở một đại tông phái ở ngoài Quy Nguyên Tông, tương lai Đằng Thanh Sơn có lẽ có thể đạt tới cấp độ của Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, lúc đó sử sách cũng sẽ coi ngươi như thần linh, không ai dám nói bậy gì về con cả. Nhưng có vài người như sư phụ con Gia Cát Nguyên Hồng, cũng như nhiều đệ tử Quy Nguyên Tông sẽ cảm thấy khó chịu khi con làm như vậy. Thành tựu của con đồng thời cũng làm cho họ thất vọng.

- Nếu con bỏ được cái tâm danh lợi mà cam tâm gia nhập Quy Nguyên Tông, con có thể lập một chi mạch lưu truyền Nội Gia Quyền nhất mạch cho con trong Quy Nguyên Tông. Tương lai Quy Nguyên Tông danh khí ngút trời, còn Đằng Thanh Sơn con sẽ được ghi lại là người làm cho Quy Nguyên Tông hưng thịnh, đồng thời cũng là tổ sư nội gia nhất mạch. Cái tiếc nuối duy nhất chính là con không phải khai tông tổ sư của Quy Nguyên Tông.

Đằng Vân Long cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Cho hay nhận đã do con tự mình chọn lấy.

- Là bỏ đi danh phận tổ sư của con, nhưng lại lấy được cảm tình của đám người Quy Nguyên Tông.

Đằng Vân Long mỉm cười:

- Tất cả những việc đều phải do con tự mình lựa chọn. Cũng như năm đó ta vì sự tồn tại của Đằng gia trang chỉ có thể trơ mắt nhìn những phụ nữ trong trang bị đám cường đạo cưỡmg đoạt đi, chứ không dám mở lời đấu tranh! Rốt cuộc là bỏ qua hay đọat lấy là do con tự mình chọn.

Nói xong Đằng Vân Long cười rồi bỏ đi.

‘Bỏ qua... ‘

‘Dành lấy‘

Đằng Thanh Sơn vốn đã nghĩ rất lung, nhưng sau khi được ngoại công phân tích như vậy, rõ ràng chỉ điểm ra tất cả những điểm mắc mứu. Mọi việc đã rất rõ ràng, việc lựa chọn làm sao hoàn toàn dựa vào quyết định của Đằng Thanh Sơn.

Trong thư phòng của tông chủ Quy Nguyên Tông, Quận Giang Ninh.

Lúc này mặc dù trời khá nóng nhưng cửa sổ thư phòng vẫn đóng chặt.

Mùi hương tràn ngập khắp thư phòng. Gia Cát Nguyên Hồng khoanh chân tĩnh tọa giữa thư phòng. Những việc xảy ra ở hội nghị trên đại điện tối hôm qua làm cho Gia Cát Nguyên Hồng rất đau đầu.

- Chà!

Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng thật sâu. Gia Cát Nguyên Hồng há không biết ý nghĩ của Đằng Thanh Sơn? Nhưng ông căn bản không có cách nào mở lời. Lướt mắt Cửu Châu Đại Địa, ai không muốn có được thanh danh vô tận?

Khai sáng tông phái của riêng mình!

Truyền thừa việc tu luyện nhất mạch của mình! Được hàng tỉ đệ tử khắp thiên thu tung hô là khai tông tổ sư!

E rằng vô số thiếu niên trên Cửu Châu Đại Địa đều có giấc mộng này.

Ông không thể cưỡng ép để Đằng Thanh Sơn bỏ sức cho Quy Nguyên Tông của ông. Dù sao Quy Nguyên Tông có được hôm nay

đều là do Đằng Thanh Sơn dốc sức làm ra.

- Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên như đập vào trái tim Gia Cát Nguyên Hồng.

- Sư phụ, là con.

Một thanh âm quen thuộc vang lên.

- Thanh Sơn?

Gia Cát Nguyên Hồng vội đứng lên.

- Thanh Sơn nhanh vào đi!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 54

Dã Tâm Của Đằng Thanh Sơn

Két Đẩy cửa phòng ra, Đằng Thanh Sơn mỉm cười bước vào phòng.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng thấy vẻ mặt Đằng Thanh Sơn, không khỏi sực nghĩ ra. Hiển nhiên Đằng Thanh Sơn lúc này đã có chủ ý rồi mới có thể thoải mái như thế.

- Thanh Sơn, ngồi đi.

Gia Cát Nguyên Hồng cùng ngồi với Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, người nói việc ta khai tông lập phái phải hỏi những nguyên lão trong tông, bây giờ đã có kết quả chưa?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, rồi nói:

- Thanh Sơn, kỳ thật con cũng biết lúc này Quy Nguyên Tông mặc dù đã chiếm lĩnh Dương Châu, một châu trong Cửu Châu, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào lực uy hiếp của con mới có thể chấn trụ được những tông phái khác ở Cửu Châu Đại Địa. Đám nguyên lão cũng có vài ý kiến, nhưng tất cả vẫn phải xem vào con thôi.

- Thanh Sơn, con quyết định nên làm như thế nào?.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Trong tông hẳn là có chút giới hạn chứ?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu, trịnh trọng nói:

- Điểm đầu tiên, chính là tên Quy Nguyên Tông không thể sửa được! Điểm thứ hai, Quy Nguyên Tông không muốn trở thành một chi mạch dưới trướng tông phái khác! Nếu con không hài lòng những việc đó, Quy Nguyên Tông thà chỉ là Quy Nguyên Tông ở quận Giang Ninh, mười hai quận khác ở Dương Châu, con tự mình quản đi.

- Ồ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Kỳ thật từ bức thư của Thanh Hổ, hắn cũng biết được không ít việc. Hiển nhiên trong Quy Nguyên Tông có rất nhiều người rất cố chấp.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng cẩn thận nghe. Dù sao quyền quyết định vẫn trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Sư phụ, kỳ thật trong suy nghĩ của con, việc khai tông lập phái căn bản cũng không phải việc con muốn làm bây giờ.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Dù sao, đám tam đại đệ tử của Nội Gia Quyền nhất mạch đều còn quá nhỏ. Nếu không phải sư phụ nhắc tới, e rằng bây giờ con cũng sẽ không nói tới những chuyện này.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu.

Dưới trướng Đằng Thanh Sơn quả thật lèo tèo vài con mèo lớn mèo nhỏ, nhân thủ quá ít.

- Nhưng cũng vì sư phụ nhắc nhở, con cũng đã nghĩ kỹ rồi. Con cũng nói chuyện với thê tử Tiểu Quân, còn được ngoại công cũng chỉ điểm một chút. Hôm nay, con cuối cùng cũng đã hoàn toàn có chú ý.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Bây giờ, Quy Nguyên Tông chỉ mới chiếm lĩnh được Dương Châu. Còn trong kế hoạch của con tuyệt không ngừng lại ở một châu. Đợi đến khi con có căn cơ vững chắc, thực lực lại có đột phá mới sẽ tiến công Viêm Châu. Chiếm được châu thứ hai trong Cửu Châu, Viêm Châu!

- Viêm Châu?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh. Quy Nguyên Tông co đầu rút cổ ở quận Giang Ninh trên ngàn năm, bây giờ có thể chiếm được Dương Châu, ai nấy sớm đã vô cùng kích động rồi. Nào biết Đằng Thanh Sơn chẳng thèm quan tâm tới việc này.

- Đúng! Nếu không có Thiên Thần cung, lãnh địa mà con chiếm lĩnh sợ còn nhiều hơn nữa.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn, con rốt cuộc nghĩ gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng hỏi.

- Trong Quy Nguyên Tông đã thương nghị, việc con khai sơn lập phái cũng nên làm sớm.

Đằng Thanh Sơn nói.

Trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng cuộn lên, hắn thật sự muốn khai sơn lập phái à?

- Nhưng sư phụ cũng đừng lo.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Khi con sáng lập Nội Gia Quyền nhất mạch, đã nghĩ tới việc muốn làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con phải được truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa! Vốn lúc trước, con muốn khi còn sống chiếm lĩnh thật nhiều địa bàn. Thậm chí còn như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế nhất thống cả thiên hạ. Làm cho Nội Gia Quyền nhất mạch của con truyền khắp các nơi.

- Nhất thống?

Gia Cát Nguyên Hồng nín thở.

- Nhưng việc này rất khó.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Hơn nữa, như vậy sẽ chết rất nhiều người!

- Sau khi cẩn thận suy nghĩ, con bây giờ đã thay đổi lại.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Con phải làm cho nội gia quyền truyền khắp cả Cửu Châu Đại Địa, căn bản không phải nhất thống thiên hạ! Thậm chí trong kế hoạch có thể tông phái mà con sắp sáng lập sẽ khác hẳn với những bảy đại tông phái trên Cửu Châu Đại Địa.

- Khác hẳn à?

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình.

- Vâng!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Đúng, các đại tông phái trên Cửu Châu Đại địa đều đều chiếm cứ một khối địa bàn. Song chỉ dạy đệ tử trong những địa bàn này. Còn con lại khác hẳn, con sắp sáng lập ra tông phái học tập mô hình của Mục Gia ở Đoan Mộc Đại Lục. Hoặc nói cách khác là con học của Vạn Tượng Môn ở Cửu Châu.

- Vạn Tượng Môn?

Gia Cát Nguyên Hồng cũng hơi hiểu một chút.

- Nhưng tông phái của con vẫn có chỗ khác với họ.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Khác nhau?

Gia Cát Nguyên Hồng kỳ thật cũng đã hiểu đại khái rồi.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói"

- Bây giờ trong số mười ba quận Dương Châu, con chỉ cần năm quận! Chính là lấy quận Giang Ninh làm trung tâm, mở rộng ra bốn hướng ngàn dặm. Năm quận giữa Dương Châu, Từ Dương quận, Phượng Sơn quận, Mạnh Phong quận, Nam Tinh quận, Giang Ninh quận. Con chỉ cần năm quận này thôi!

- Dương Châu có mười ba quận, tám quận khác đều thuộc về quy nguyên tông cả! Hơn nữa, tương lai sau khi đánh hạ Viêm

Châu, cũng là của Quy Nguêyn tông luôn.

Đằng Thanh Sơn nói một hơi.

- Cái gì?

Gia Cát Nguyên Hồng cả kinh.

Hoàn toàn bị của quyết định Đằng Thanh Sơn làm vô cùng kinh sợ.

Gia Cát Nguyên Hồng không nghi ngờ những gì đệ tử ông nói chút nào. Lấy thiên phú của Đằng Thanh Sơn, việc đánh hạ Viêm Châu cơ hồ là một việc chắc chắn làm được. Hơn nữa Đằng Thanh Sơn một khi trở thành cường giả động hư, phối hợp với bất tử Phượng Hoàng, vậy đích xác có đủ lực để chấn nhiếp cả thiên hạ. Lực uy hiếp còn hơn cả Thiên Thần cung một bậc.

Một khi Đằng Thanh Sơn trở thành chí cường giả thứ năm từ trước tới nay trên Cửu Châu, việc thống nhất thiên hạ cũng chỉ là việc rất đơn giản.

- Năm quận … con cần cả quận Giang Ninh à?

Gia Cát Nguyên Hồng bị quyết định của Đằng Thanh Sơn làm chấn động đến mức đầu óc hơi loạn lên. Quận Giang Ninh dù sao cũng là căn cơ của Quy Nguyên Tông.

- Sư phụ, tương lai Quy Nguyên Tông thống lĩnh tám quận Dương Châu cùng với cả Viêm châu. Nơi tốt nhất là chỗ giao giới giữa Viêm Châu và Dương Châu. Hơn nữa làm một siêu đại tông phái, vốn cũng phải tái kiến thành trì mới cho tông phái mình.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Sư phụ, nói vậy chư vị nguyên lão chắc không tới nỗi không đáp ứng với quyết định này chứ.

Sao có thể không đáp ứng?

Không bắt Quy Nguyên Tông dưới trướng bất luận kẻ nào, lại gần như chiếm cứ hai châu.

Trời ạ!

Sự vinh hiển này đủ để làm cho đám nguyên lão đó phải phát cuồng. Hơn nữa, một khi chiếm cứ được hai châu, với địa vị của Quy Nguyên Tông khi đó, cũng không thích hợp nằm ở quận Giang Ninh gần kề Đông hải nữa. Bởi vì khoảng cách giữa quận Giang Ninh và Viêm Châu quá xa, việc quản lý cũng không tiện. Đến lúc đó tự nhiên phải di dời.

Loại di chuyển này là việc di chuyển do địa vị của tông phái tăng lên, chứ không phải là do Thiên Thần cung cưỡng bức như trước, bụôc Quy Nguyên Tông dời tới Sở quận hoặc Nam Man quận.

- Được, không thành vấn đề. - Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu.

Điều kiện của Đằng Thanh Sơn còn tốt hơn những người của Quy Nguyên Tông nghĩ rất nhiều. Bây giờ quyền quyết định nằm trong tay Đằng Thanh Sơn.

- Tốt lắm!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Nhưng việc di chuyển tông phái cũng phải có thời gian.

Gia Cát Nguyên Hồng hơi khó xử.

- Sư phụ, việc này không vội. Bây giờ Nội Gia Quyền nhất mạch của con có bao nhiêu người chứ? Quy Nguyên Tông bây giờ có thể từng bước di chuyển, trong vòng mười năm ly khai là được.

Hôm nay trước khi đi, trong đầu Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn

nghĩ thông suốt.

Vì đã nghĩ thông suốt, nên trong lòng hắn rất dễ chịu, vui vẻ.

Vì dựa theo tài năng của hắn bây giờ, nội gia quyền nhất mạch sau này sẽ sẽ truyền khắp Cửu Châu với tốc độ cực nhanh!

Hơn nữa, mức độ hưng thịnh sau này sẽ đạt tới một cực hạn, sức sống cũng rất bền lâu! Hơn nữa, tông phái do hắn sáng lập sau này sẽ vượt qua bảy đại tông phái trên Cửu Châu, trở thành một tông phái siêu việt ở ngoài vòng!

- Sư phụ, con còn có một việc nhờ người giúp cho.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh ngạc.

- Nghề vẽ của sư phụ quả là rất khó lường trong cả thiên hạ. Con muốn nhờ sư phụ vẽ lại quyền pháp do con luyện.

Đằng Thanh Sơn nói.

Gia Cát Nguyên Hồng cười ha ha:

- Việc này rất đơn giản.

- Bộ quyền pháp của con tên là Hổ Hình quyền.

Đằng Thanh Sơn lúc này đứng giữa thư phòng.

- Sư phụ chuẩn bị xong chưa, con bắt đầu luyện quyền đây.

Cùng ngày, Đằng Thanh Sơn ở lại trong thư phòng, luyện tập Hổ Hình quyền, hơn nữa còn chờ Gia Cát Nguyên Hồng vẽ cho xong. Sau đó Đằng Thanh Sơn mang một xấp bức họa chiêu thức

Hổ Hình quyền đi.

Đằng gia trang, Tây viện.

Hoàng hôn, lúc này gió rất mát mẻ. Lý Quân mặc bạch y rộng thùng thình nằm trên ghế, thỉnh thoảng vuốt ve bụng.

- Ha ha!

Lý Quân đột nhiên nghe tiếng cười to, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy Đằng Thanh Sơn vừa cười vừa đi vào sân.

- Huynh đã nói xong với Gia Cát tông chủ chưa? Sao vui thế?

Lý Quân đứng lên, vác bụng đi qua.

- Muội mau ngồi xuống đi.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận đỡ Lý Quân, dìu Lý Quân ngồi xuống. Lý Quân có vẻ sốt ruột hỏi:

- Thanh Sơn, nói nhanh lên. Huynh rốt cuộc nói gì với sư phụ. Đêm hôm qua, huynh không phải rất sầu mi khổ kiểm sao?

Đêm qua, Lý Quân cũng cho Đằng Thanh Sơn không ít đề nghị.

Đằng Thanh Sơn cười ha ha:

- Cũng nhờ ngoại công chỉ điểm cho huynh về cho và nhận!

- Cho và nhận à? - Lý Quân nghi hoặc.

- Đúng! Bỏ qua việc tranh bá thiên hạ, ngược lại có thể làm cho nội gia quyền của huynh truyền khắp thiên hạ.

Đằng Thanh Sơn tự tin nói.

Lý Quân càng mù mờ.

- Kỳ thật địa bàn có lớn tới mấy căn bản cũng vô dụng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Bất luận là Thanh Hồ Đảo, Tiêu Dao Cung, hay Hồng Thiên Thành, gặp phải lúc tiến công cũng không thể khống chế hoàn mỹ một được. Dù sao một châu cũng quá lớn! Do đó, huynh chỉ cần năm quận!

- Năm quận có chừng một ức dân chúng.

Đằng Thanh Sơn đầy tự tin.

- Năm quận này chính là căn cơ nội gia quyền! Huynh muốn cho khắp Cửu Châu Đại Địa, những nước ở sa mạc Tây Vực, đại thảo nguyên phương bắc, thậm chí những hải đảo ở phương đông đều học tập nội gia quyền.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười:

- Sau đó, phàm là ai có điều thành tích về tu luyện nội gia quyền đều sẽ về thánh địa của nội gia quyền ở Đằng gia trang, Đại Duyên Sơn. Tới chỗ chúng ta, sau khi nhập môn chúng ta, huynh sẽ truyền họ quyền pháp còn cao thâm hơn.

Lý Quân cũng hơi hiểu.

- Thanh Sơn, ý của huynh là … - Mắt Lý Quân tỏa sáng.

- Như Mục Gia ở Đoan Mộc Đại Lục.

Đằng Thanh Sơn cả người khí thế dâng lên rất cao.

- Mặc dù Nội Gia Quyền nhất mạch không tranh bá thiên hạ, song lại từ từ lan ra không một tiếng động, lấy Cửu Châu làm căn cơ, hấp thu vô số anh tài nội gia quyền. Cũng làm cho năm quận ở Dương Châu tuyệt đối bền chắc như thép. Hơn nữa còn có nhân mã mạnh nhất trên khắp Cửu Châu! Trở thành một thế lực bàng

quan trên Cửu Châu. So với Ma Ni Tự, Vũ Hoàng môn còn mạnh hơn.

- Tuy không tranh thiên hạ, nhưng thiên hạ lại không một tông phái nào có thể tranh được với Nội Gia Quyền nhất mạch!

- Huynh...

Lý Quân giật mình.

- Một tháng sau, muội sẽ hoàn toàn hiểu.

Đằng Thanh Sơn tungtung xấp giấy trong tay … những bức họa ‘ Hổ Hình quyền’.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 55

Thần Thoại Cửu Châu

Bóng đêm mông lung, trong ánh nến chập chờn Đằng Thanh Sơn đang ngồi trước bàn cầm bút lông viết rất nhanh.

Ở cạnh đó bày những bức họa do sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng vẽ lúc trước.

- Thanh Sơn, đang làm gì thế?

Lý Quân mặc áo ngủ đi đến, nhìn xem rồi cười.

- Muội đi ngủ trước đi, đợt lát nữa huynh sẽ vào.

Đằng Thanh Sơn tự mình cũng vẽ ra một bộ Hổ Hình Quyền, sau đó đơn giản dưới mỗi bản vẽ lại ghi lên đó một vài chữ, hoặc đơn giản chỉ một hai câu, hoặc một hai câu ca quyết, nói những chỗ quan trọng trên bản vẽ.

- Hả? Thanh Sơn, huynh làm gì thế?

Lý Quân kinh ngạc.

- Chỉ biên soạn bí tịch thôi mà.

Đằng Thanh Sơn cười rồi không nói gì nữa. Hắn từ thức thứ nhất Hổ Hình Quyền không ngừng viết mãi, đến tận tới bức họa cuối cùng. Sau đó lại lấy ra xấp giấy do sư phụ Gia Cát Nguyên

Hồng vẽ, cũng lưu lại những dòng chữ trên tờ tranh đó. Nhưng lần này miêu tả của hắn rõ ràng cẩn thận hơn nhiều. Nếu nói một cách nôm na là quyển sách bí tịch Hổ Hình Quyền đơn giản miêu tả chỉ có một hai câu thoại hoặc ca quyết. Còn bản bí tịch Hổ Hình Quyền này mỗi một chiêu thức đều có vô số chú giải. So với quyển bí kíp trước thì kỹ lưỡng hơn thập bội.

- Thanh Sơn, hai bộ bí tịch này sao lại viết khác nhau thế, bản đầu tiên rõ ràng rất thô sơ?

Lý Quân càng lúc càng không hiểu.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại cười với nàng nhưng không nói gì.

Ngày hai mươi tháng tư, trong Nam Tinh quận thành.

- Mạnh thiếu, đi đâu ăn cơm đây?

- Đi, tới Xuân Vũ Tửu Gia ở phía trước ấy.

Chỉ thấy ba gã thiếu niên công tử bột đang dẫn một đám người hầu hộ vệ nghênh ngang đi trên đường phố. Một thiếu niên cầm đầu môi hồng răng trắng, hiển nhiên gia cảnh rất tốt. Y còn xách cái lồng chim, trong lồng chim là một con chim nhỏ có bộ lông xanh biếc, chốc chốc lại hót ríu rít vài tiếng.

Chúng đi trên đường rất nghênh ngang nhưng không ai dám trêu vào ba thiếu niên công tử bột này. Chỉ cần đám hộ vệ sát khi đằng đằng sau lưng chúng cũng biết thân phận chúng không tầm thường rồi.

- Mạnh thiếu gia, mời vào.

Vừa thấy người đến, chưởng quỹ Xuân Vũ Tửu Gia vội tự mình ra đón.

- Trên lầu còn có một nhã gian đấy ạ.

- Ừm!

Thiếu niên họ Mạnh gật gật đầu, nhìn vào lầu một tửu lâu một chút, y thấy trong đó đủ mọi hạng người náo nhiệt vô cùng, liền cười nói - Chưởng quỷ, lầu một được rồi. Hôm nay chúng ta cũng ăn ở lầu một. Lão nhị, lão tam, các ngươi thấy sao?

- Đương nhiên nghe theo Mạnh thiếu rồi.

Hai thiếu niên khác cũng vui vẻ đáp.

- Chưởng quỷ, đưa những món cũ lên!

Đám người thiếu niên họ Mạnh thoáng cái đã chiếm lấy ba cái bàn ở ngoài cùng.

Trong lầu một Xuân Vũ Tửu Gia, những khách nhân đến từ trời nam đất bắc, ai nấy vẫn đột lớn tiếng nói chuyện. Họ chẳng quản gì đám thiếu gia này, có loại người nào mà đám giang hồ này chưa thấy qua?

- Các vị! Các người cũng biết từ lúc khai thiên tích địa tới nay, cường giả hư cảnh trẻ nhất trên Cửu Châu chúng ta là Đằng Thanh Sơn, dựa vào cái gì mà đã tiến vào hư cảnh khi còn trẻ như vậy?

Một thanh âm từ trong tửu lâu rất hùng hồn vang lên.

- Hả?

Thiếu niên họ Mạnh và hai công tử bột khác đều quay đầu nhìn lại.

- Hả, hư cảnh là cái quái gì?

Nhất thời có người hô.

- Ha ha, ngươi không biết à.

- Ngươi đúng là cô lậu quả văn. Trên cường giả hậu thiên chính là tiên thiên cường giả. Trên tiên thiên cường giả là hư cảnh cao cao tại thượng!

Nhất thời có người nói xen vào. Từ khi Thiên Thần cung quật khởi, Cửu Châu Đại Địa loạn, trong thiên hạ đám cường giả hư cảnh liên tiếp ra tay trước mặt người thường.

Do đó, hư cảnh không còn là bí mật.

Lúc hòa bình, trong thiên hạ có rất nhiều người không biết hư cảnh. Nhưng thiên hạ đại loạn, phần lớn người trong thiên hạ lại đều biết.

- Ngươi nói xem, Đằng Thanh Sơn đại nhân sao lại là hư cảnh khi còn trẻ như vậy?

- Ăn được bảo bối gì sao?

Nhất thời một thanh âm rất lớn vang lên.

- Các vị, nghe ta nói.

Lão già râu dê cất lời vẻ đắc ý:

- Trên Cửu Châu Đại Địa, khi Vũ Hoàng giáng thế đã sáng lập ra đạo gia nhất mạch! Sau đó phần lớn các đại tông phái đều dùng phương pháp tu luyện của đạo gia nhất mạch! Nhưng tổ sư Ma Ni Tự là Thích Già Tổ Sư nhờ vào thiên phú dị bẩm, sáng chế ra Phật Tông, một phương pháp tu luyện khác hẳn với đạo gia!

- Chúng ta đều biết hai mạch Đạo Phật.

- Đừng nói dài dòng nữa, nói thẳng xem Đằng Thanh Sơn đại nhân sao mà đạt được tới hư cảnh nào.

Có người sốt ruột kêu lên.

- Cửu Châu Đại Địa có câu hai mạch Phật Đạo.

Lão già râu dê vuốt râu cười nói.

- Còn bây giờ, Đằng Thanh Sơn đại nhân đã sáng chế ra mạch thứ ba là Nội gia quyền nhất mạch!

- Nội gia quyền?

- Đạo gia Phật Tông, sao lại còn có Nội gia quyền nhất mạch nữa?

Không ít người vô cùng hoài nghi.

- Lão đầu, ông đừng có khoác loác đấy nhé.

Nhất thời có người hô lên.

Lão giả râu dê trừng mắt:

- Ta không nói khoác! Địa giới Nam Tinh quận chúng ta cách quận Giang Ninh không xa, phỏng chừng những người có tin tức linh thông đều biết, năm ngoái Quy Nguyên Tông từng tuyển vô số thiếu niên, cho chúng theo Đằng Thanh Sơn đại nhân học quyền pháp. Ba tháng sau cơ hồ đều bị loại bỏ. Chỉ có một số lượng rất ít được đi theo Đằng Thanh Sơn đại nhân! Nhi tử của thằng cháu ta cũng vào đó. Nó đã nghe nói qua về quyền pháp đó gọi là nội gia quyền!

- Việc này thì ta biết. Năm ngoái Quy Nguyên Tông tuyển một một đám thiếu niên cho Đằng Thanh Sơn đại nhân. Khi đó, mọi người còn tưởng rằng Đằng Thanh Sơn đại nhân là Kinh Ý tiền bối. Lúc đó lão tử vừa biết tin lập tức đưa thằng con tới ngay, nhưng Quy Nguyên Tông lại bảo là đã đủ người rồi.

Nhất thời trong tửu lâu có người phụ họa.

- Đúng, có việc này thật.

Không ít người thừa nhận.

Lão già râu dê cười đắc ý:

- Nội gia quyền này không phải là phương pháp tu luyện bình thường. Không phải ngồi thiền để tu luyện nội kình, mà là một loại phương pháp tu luyện khác. Một khi có chút thành công là tốc độ tiến bộ cực nhanh. Đại đồ đệ của Đằng Thanh Sơn đại nhân tên là Đằng Thú cũng được ghi lại trong bộ sách của Vạn Tượng Môn, đó là một thanh niên có thực lực tiên thiên. Nhìn hình dáng thì còn rất trẻ. Hắn chính nhờ vào tu luyện nội gia quyền mới thành công thành tiên thiên cường giả.

- Nội gia quyền lợi hại như vậy à?

- Còn phải nói? Từ khi Cửu Châu Đại địa khai thiên tích địa tới nay, ngươi gặp qua ai mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh chưa? Cả Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế cũng đều không đạt đến sớm như vậy.

- Hắn mới hai mươi mốt tuổi, vậy hắn thu đệ tử lúc mới mấy tuổi chứ. Đệ tử hắn tu luyện nội gia quyền được bao nhiêu năm chứ? Đến cả đệ tử hắn cũng đã đạt tới tiên thiên, vậy nội gia quyền quả là vô cùng lợi hại rồi.

Bên trong cả tửu lâu đều ồ lên thán phục.

Từ sau khi đại danh Đằng Thanh Sơn truyền khắp Cửu Châu Đại Địa thì sớm đã có người hoài nghi, không biết tại sao Đằng Thanh Sơn lại lợi hại như vậy? Thiên phú rất tốt sao? Nhưng vô số năm qua, trên Cửu Châu Đại Địa có biết bao nhiêu người có thiên phú dị thường.

Nhưng tại sao Đằng Thanh Sơn lại khó lường như vậy? Có khi nào là nhờ vào ông trời yêu mến đặc biệt hắn?

- Nguyên lai là nội gia quyền.

Không ít người ở đây ùa theo cảm thán.

- Nhưng việc tu luyện nội gia quyền có yêu cầu cực kỳ hà khắc.

Lão già râu dê chậc chậc giọng cảm thán:

- Lúc trước bao nhiêu người tới học cơ hồ đều bị đuổi về cả. Chỉ có một số cực nhỏ mới có thể thành công.

Phương pháp tu luyện nội gia thần kỳ như vậy, nếu có yêu cầu về tư chất không hà khắc mới là lạ.

- Nhất thời có người kêu lên.

- A, nội gia quyền lợi hại như vậy. Ta cũng muốn đưa thằng con nhà ta tới thử xem sao.

- Thôi đi. Lúc trước Đằng Thanh Sơn đại nhân thu một nhóm đệ tử rồi, bây giờ không thu đệ tử nữa đâu. Ngươi tưởng nội gia quyền là thứ ai muốn học đều được à?

Nghe những tiếng thảo luận ồn ào, thiếu niên họ Mạnh một mạchn ngồi ở góc tửu lâu lẩm bẩm nói:

- Đằng Thanh Sơn đại nhân? Đệ tử hắn cũng là tiên thiên! Nội gia quyền?

Xem ra y đang suy nghĩ rất nhiều.

- Lão nhị, lão tam, hôm nay tới thế thôi. Ta về trước đây.

Thiếu niên họ Mạnh chẳng ăn một miếng nào, đứng lên ngay rồi dẫn đám người hầu, hộ vệ ly khai.

- Mạnh thiếu.

Hai thiếu niên công tử khác nhìn nhau, vẻ rất nghi hoặc.

Giống như một trận gió, khắp trong Dương Châu xuất hiện đủ mọi lời đồn đoán về nội gia quyền nhất mạch. Vốn ai cũng luôn tò mò vì sao Đằng Thanh Sơn tu luyện nhanh như thế. Người trong thiên hạ cũng luôn luôn tò mò không hiểu Đằng Thanh Sơn mất tích bốn năm rốt cuộc làm gì, lúc này lập tức hiểu ra. Họ đều đã hiểu.

Nguyên lai Đằng Thanh Sơn nhờ vào thiên phú dị bẩm đã sáng chế ra Nội gia quyền nhất mạch, một phương pháp tu luyện thứ ba, khác hẳn với Đạo Gia, Phật Tông.

Họ cũng biết nội gia quyền nhất mạch thần kỳ phi thường. Đệ tử Đằng Thanh Sơn đều là tiên thiên cao thủ cả. Đằng Thanh Sơn còn có thể được xưng là cường giả hư cảnh trẻ nhất từ trước tới nay!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều muốn bái Đằng Thanh Sơn làm sư phụ, học phương pháp nội gia quyền thần kỳ đó.

Nhưng Đằng gia trang lại từ chối không tiếp khách. Đằng Thanh Sơn cũng căn bản không thu đệ tử.

Truyền thuyết về nội gia quyền, chẳng những Dương Châu truyền tung, mà tin này con lan đi khắp những vùng khác trên Cửu Châu. Dù sao đây cũng là Cửu Châu! Thế giới của cường giả. Một người có thiên phú kinh người, tốc độ tu luyện có thể so được với Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Già Tổ Sư, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, tự nhiên làm mọi người đều chú ý.

Khác hẳn với đạo gia, Phật Tông, Nội gia quyền nhất mạch tự nhiên càng làm cho người ta thán phục, tò mò.

Mạnh phủ trong Nam Tinh quận thành.

- Cái này gọi là Tam Thể Thức sao?

Thiếu niên họ Mạnh đang đứng giữa đình viện, liên tục đánh Tam Thể Thức - Quá đơn giản, chỉ thu thế, chuẩn bị, rồi ra quyền. Lại thu thế, lại ra quyền... cứ như vậy nhiều lần. Việc luyện mãi như vậy để làm quái gì nhỉ?

Thiếu niên họ Mạnh luyện tập hồi lâu, rồi bỏ qua luôn.

Từ ngày nghe người ta đàm luận về Đằng Thanh Sơn, nghe về nội gia quyền, đại thiếu gia Mạnh phủ ' Mạnh Lộ Đồng' bị ảnh hưởng rất lớn. Ngày nào y cũng mơ màng, kỳ thật y đã chán ngấy đời sống thiếu gia công tử mấy năm nay rồi. Y cũng có khát vọng có nhiệt huyết!

Y cũng khát vọng được uống rượu thoải mái, ăn thịt nhồm nhoàm! Làm hảo hán bước chân vào giang hồ với lưỡi dao đẫm máu!

Còn lần này, Y rốt cục đã tỉnh ngộ.

Y vứt bỏ lồng chim, ly khai đám bạn xấu, trịnh trọng tuyên bố với cha y một câu:

- Cha! Con học nội gia quyền, con muốn trở thành cao thủ chân chính!

Lúc trước Đằng Thanh Sơn loại ra hơn tám trăm thiếu niên. Sau đó vô tình truyền bộ Tam Thể Thức ra ngoài.

Dù sao chiêu thức của Tam Thể Thức cũng quá đơn giản, quá dễ dàng. Do đó Mạnh Lộ Đồng cũng có được Tam Thể Thức, nhưng chỉ là Tam Thể Thức bề ngoài, không có phương pháp khống chế hô hấp thổ nạp.

- Lộ Đồng, Lộ Đồng.

Đột nhiên một thanh âm vang lên.

Mạnh Lộ Đồng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên khá mập mạp chạy tới, tay phất phất một một quyển sách:

- Lộ Đồng, con xem cha mua gì cho con này.

- Cái gì vậy?

Mạnh Lộ Đồng kinh ngạc nhìn lại.

- Đây là quyển bí tích mà cha bỏ hơn một ngàn lượng bạc mới mua được. Đây là bí tịch Hổ Hình Quyền từ Đằng gia trang truyền ra ngoài!

Trung niên mập mạp bất chấp mồ hôi trên mặt, nâng niu quyển sách như rất quí giá ấy cho nhi tử.

Mạnh Lộ Đồng nhìn thấy ba chữ lớn trên quyển sách này - Hổ Hình Quyền.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 56

Thanh Sơn Hội Quán

Hổ Hình Quyền? Hổ Hình Quyền mà trước nay Đằng gia trang không truyền ra ngoài, làm sao mà có được bí tịch này cơ chứ.

- Đúng! Cha rất vất vả mới mua được đấy.

Trung niên mập mạp lúc này mới đưa tay lau mồ hôi trán.

Mạnh Lộ Đồng vội mở bản bí tịch ra xem. Y nhanh chóng lướt sơ qua các trang, chỉ thấy trên từng tờ giấy, bên cạnh những tranh vẽ đều là một hai câu hướng dẫn, từ tờ đầu một mạch lật xem tới tờ cuối cùng, hai mắt Mạnh Lộ Đồng tỏa sáng, kinh hỉ kêu lên:

- Đây mới là nội gia quyền chứ. Tam Thể Thức là cái quái gì, đúng là gạt người. Những chiêu thức này mới đúng.

- Ha ha. ..

Trung niên mập mạp lộ ra vẻ vui mừng.

Mạnh Lộ Đồng bất chấp cha y còn ở một bên, lập tức mở bí tịch ra ngay, bắt đầu chiếu theo tranh vẽ luyện tập.

Từ sau khi bản đầu tiên của Hổ Hình Quyền bị tiết lộ, sau đó ở rất nhiều vùng trên Dương Châu, có không ít những nhân vật có quyền thế đều từ mọi kênh khác nhau tìm được bí tịch Hổ Hình Quyền. Chỉ mấy ngày mà bản Hổ Hình Quyền lộ ra ngoài đã gây

nên những làn sóng rất lớn. Quy Nguyên Tông thậm chí còn tuyên bố nếu có người nào buôn bán Hổ Hình Quyền là bị bắt giam bằng hết!

Sau khi Quy Nguyên Tông ra lệnh được ba ngày.

Ngày bốn tháng năm.

Ở khắp mười ba quận vùng Dương Châu, đâu đâu cũng có một hội quán mới khai trương, hội quán có tên là Thanh Sơn hội quán!

Trong Nam Tinh quận thành, trên một đường phố phồn hoa, mấy trăm người đang vây quanh một tòa phủ đệ cỡ lớn, trên bảng hiệu phủ đệ này vẫn còn treo vải đỏ, trên bảng hiệu có bốn chữ to 'Thanh Sơn hội quán'!

- Thanh Sơn hội quán? Lại có hội quán dám dùng tên này à? Không sợ đắc tội với Quy Nguyên Tông sao?

- Hắc, ngươi biết chậm thế. Sáng hôm nay hội quán khai trương. Khi đó cũng có người của Quy Nguyên Tông đó.

- Hội quán này sao lại đặt tên như vậy nhỉ? Có khi nào Đằng Thanh Sơn đại nhân cũng mở hội quán không? Muốn buôn bán à?

Nhiều người rất nghi hoặc hỏi thầm.

Trong lòng họ, Quy Nguyên Tông bây giờ căn bản là nhờ vào Đằng Thanh Sơn suất lĩnh mới có uy thế như bây giờ. Mặc dù Đằng Thanh Sơn không phải là tông chủ Quy Nguyên Tông, nhưng địa vị lại còn hơn cả tông chủ Quy Nguyên Tông.

Họ không hiểu một cường giả hư cảnh mà mở một hội quán như vậy để làm gì.

Thời gian trôi qua, hàng người tụ tập trước hội quán càng nhiều.

- Nghe nói chiều nay Thanh Sơn hội quán có đại sự sẽ tuyên bố.

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cũng sắp tuyên bố rồi.

- Lúc khai trương buổi sáng, hội quán đã nói là buổi chiều này có đại sự tuyên bố mà.

Trước hội quán dòng người tụ tập càng nhiều. Đợi đến sau giờ ngọ một nửa canh giờ, bên ngoài Thanh Sơn hội cơ hồ đứng đầy người.

Đột nhiên!

Đùng! Cắc! Đùng!

Vô số quân sĩ mặc áo giáp Quy Nguyên Tông từ trong hội quán bước ra, sau đó đứng rất nghiêm trang trước Thanh Sơn hội quán, duy trì trật tự. Sau đó, trong Thanh Sơn hội quán có ba người đi ra. Ba người này lần lượt là quận chủ Nam Tinh quận bây giờ, tướng quân Thành Vệ Quân, cùng với quán trưởng của Thanh Sơn hội quán.

- Ha ha, các vị.

Một lão già một thân trường bào màu xanh sậm chắp tay cười:

- Tại hạ là quán trưởng Vũ Ngũ của Thanh Sơn hội quán Nam Tinh quận. Hôm nay ngày Thanh Sơn hội quán khai trương, theo như tại hạ đã nói, buổi chiều sẽ tuyên bố đại sự.

Nhất thời mọi người vây xem đều vểnh tai nghe, tiếng ầm ĩ cũng lập tức giảm xuống nhiều.

Quán trưởng Vũ Ngũ cất cao giọng:

- Đại sự này có quan hệ tới Đằng đại nhân, cũng có liên quan tới nội gia quyền!

Nhất thời ở dưới lại ồ lên.

Giữa đám người, có tên Mạnh Lộ Đồng đi theo cha tới đây, lúc này đang được đám hộ vệ bảo vệ.

Tai y đang vểnh lên nghe rất cẩn thận. Chỉ thấy quán trưởng Vũ Ngũ nhìn đám người chung quanh, cất cao giọng nói:

Vài ngày trước Hổ Hình Quyền, thứ mà Đằng đại nhân sáng chế khi còn thiếu niên, cũng là căn cơ của nội gia quyền ngẫu nhiên bị tiết lộ ra ngoài! Khi biết tin này Đằng đại nhân rất tức giận!

- Tất cả mọi người ở đây đều rì rầm thấp giọng thảo luận, có người mỉm cười.

Sao lại không giận cơ chứ. Lướt mắt nhìn cả Cửu Châu Đại Địa, các đại tông phái ai mà không giữ gìn bí tịch thật kỹ?

Cấm đệ tử truyền ra ngoài?

- Nhưng Đằng đại nhân lòng dạ rất rộng lượng.

Quán trưởng Vũ Ngũ nói tiếp:

- Ngài suy nghĩ kỹ lưỡng rồi cũng hiểu ra. Ngài sáng chế ra nội gia quyền chính là muốn truyền cho đệ tử. Bây giờ đã lộ ra ngoài, coi như ông trời muốn như thế. Biết đó là ý trời, nên ngài mới đem bản Hổ Hình Quyền mà mình sáng chế ra bán công khai cho mọi người trong thiên hạ bán với tgiá thấp, để mọi người trong thiên hạ ai có chí muốn học nội gia quyền đều có thể được học.

- Cái gì!

Nhất thời mọi người lại ồ lên.

Loạn, loạn rồi!

Từ khi Cửu Châu Đại địa khai thiên tích địa tới nay, có tông phái nào mà không bo bo giữ bí tịch làm của quí? Nếu đem bí tịch của mình truyền ra ngoài, các tông phái khác mà học được, không phải làm cho đối phương có thực lực mạnh hơn sao?

- Bán bí tịch cho mọi người trong thiên hạ?

- Đằng Thanh Sơn đại nhân rốt cuộc nghĩ gì thế?

- Đằng Thanh Sơn đại nhân vẫn còn trẻ, năm nay cũng mới hai mươi ba thôi.

- Trẻ như thế mà đã đạt tới đỉnh cao, tâm tính cũng không ổn lắm. Thích khoe khoang cũng là việc bình thường. Đáng tiếc quá. Bí tịch trân quý như thế cần phải truyền cho đệ tử mới đúng.

Không ít người ở đây vừa vui vẻ vừa thở dài. Vui vì họ có thể có được bí tịch Hổ Hình Quyền, thở dài vì thất vọng Đằng Thanh Sơn quá lỗ mãng.

- Quán trưởng, rốt cuộc giá thế nào? Đừng có lấy mấy vạn lượng bạc một quyển đó, chúng ta không mua nổi đâu.

Có người kêu.

- Bí tịch nội gia quyền một quyển bán mấy vạn lượng cũng không đắt. Mua không nổi thì đừng mua.

Cũng có người khác hét lên. Ngoài Thanh Sơn hội quán trở nên vô cùng ầm ĩ.

- Các vị trật tự nào.

Thanh âm quán trưởng Vũ Ngũ vang vọng khắp nơi, những người đang thảo luận đều lập tức im lặng lại.

- Nội gia quyền tu luyện không dễ.

Quán trưởng cao giọng nói:

- Cho dù có bí tịch tu luyện, trong một trăm người sợ cũng khó mà có được một người tu luyện thành.

Những lời này là thật cả. Lúc trước trong số hai mươi có bọn người Đằng Thú dạy, chỉ có một người tu luyện ra nội kình thôi. Nếu không có sư phụ dạy, chỉ dựa vào bí tịch khó khăn sẽ cao hơn rất nhiều.

- Chúng ta biết, quyền pháp thần kỳ như vậy, yêu cầu tư chất rất cao cũng là việc bình thường.

Có người đang vây xem kêu lên.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười:

- Theo Đằng đại nhân nói... lúc trước tiết lộ bị bí tịch, là bí tịch cơ sở trong Đằng gia trang thôi, bản đó rất sơ lược! Bây giờ, Thanh Sơn hội quán chúng ta định giá bán một quyển bí tịch Hổ Hình Quyền là một trăm lượng bạc.

- Cái gì?

- Chỉ một trăm lượng bạc sao?

- Sao rẻ thế?

Mọi người ở đây đều giật mình.

Trên Cửu Châu Đại Địa muốn học được nội kình rất tốn kém. Phải biết rằng, đến cả chỉ quyển Tiềm Long Bảng hoặc Sồ Phượng Bảng cũng đã bán một trăm lượng bạc rồi. Một quyển bí tịch nội kình bình thường ở ngoài lúc này được định giá một ngàn lượng bạc. Về phần một quyền 'bí tịch' nội gia quyền nguyên bản, nếu bán một quyển mấy ngàn lượng bạc cũng tuyệt đối không lạ.

Một trăm lượng!

Cho dù ở thôn trang nông thôn bình thường, những thôn dân trong cả thôn trang cùng nhau gom lại cũng có thể dễ dàng gom được một trăm lượng bạc. Nói cách khác giá một trăm lượng, là giá để những thôn dân bình thường cũng có thể mua được, học được Hổ Hình Quyền.

- Cho ta một quyển.

Lập tức có người kêu lên.

- Ta cũng mua hai bản.

Lập tức không ít người hô lên. Giá rẻ thế, mua hai ba bản, tặng bằng hữu cũng tốt.

- Được.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười cất cao giọng nói:

- Một quyển bí tịch Hổ Hình Quyền giá một trăm lượng bạc một quyển. Mỗi người nhiều nhất được mua mười bản. Nhưng như đã nói trước, bí tịch Hổ Hình Quyền tuy là thật, nhưng cũng chỉ là bí tịch cơ sở trong Đằng gia trang, phương pháp tu luyện trong đó rất sơ lược.

Nghe thế, thiếu gia Mạnh Lộ Đồng trong đám người lập tức gật đầu. Mấy ngày nay y tu luyện Hổ Hình Quyền, có đôi khi một bức đồ cũng chỉ có được hai câu ca quyết, làm y cảm giác hơi mơ hồ, không thể xác định chiêu này phải thi triển như thế nào.

- Nghĩ tới điểm này, Đằng đại nhân đã tự mình biên soạn một bản bí tàng Hổ Hình Quyền, chuyên cho Quy Nguyên Tông in ấn.

Quán trưởng Vũ Ngũ trình bày:

- Bên trong bản bí tàng Hổ Hình Quyền này vẽ cực kỳ cẩn thận và chính xác. Mỗi một chiêu thức đều được miêu tả cực kỳ tinh tế

tỉ mỉ. Có thể nói, cũng y như được sư phụ tự mình dạy vậy! Hơn nữa là do Đằng đại nhân tự mình viết ra.

Nhất thời không ít người ở đây tròn mắt.

Bộ sách do cường giả hư cảnh tự mình viết?

- Bản bí tàng?

Mạnh Lộ Đồng trong đám người lập tức hai mắt sáng lên.

- Đây là bí tàng bản Hổ Hình Quyền.

Nói rồi, quán trưởng Vũ Ngũ lấy từ phía sau ra một quyển sách bìa vàng rất dày. Bản bí tàng Hổ Hình Quyền này nếu so với bản bí tịch sơ lược Hổ Hình Quyền lúc trước thì dày gấp năm lần! Cầm trong tay to như một cục gạch lớn.

Trên bìa sách vàng có ba chữ to màu đen 'Hổ Hình Quyền'! Chữ của người viết như rồng bay phượng múa, giống như một con cọp đang bay ra.

- Có một bản bí tàng, cũng như có một danh sư chỉ dạy.

Quán trưởng Vũ Ngũ mỉm cười:

- Nhưng việc chế tạo bản bí tàng không dễ, hơn nữa Đằng đại nhân đã dặn, Dương Châu tổng cộng có mười ba quận, cũng có mười ba Thanh Sơn hội quán. Một hội quán, mỗi ngày nhiều nhất chỉ bán mười bản bí tàng này. Hôm nay ngày bốn tháng năm, bán tới ngày mười sáu tháng năm thôi là hết hạn! Nói cách khác, sau ngày mười sáu tháng năm, căn bản không bán bản bí tàng Hổ Hình Quyền nữa!

- Nhưng hôm nay là ngày Thanh Sơn hội quán khai quán, do đó không hạn chế gì cả. Ngày mai bắt đầu, nhiều nhất một ngày mười bản thôi.

Quán trưởng Vũ Ngũ vừa nói xong, lập tức không ít người liền hỏi:

- Bản bí tàng rốt cuộc một quyển bao tiền?

Vũ Ngũ mỉm cười nói:

- Một quyển bí tàng bản Hổ Hình Quyền giá một ngàn lượng hoàng kim!

Giá này làm cho không ít người ở đây hít mạnh một hơi lãnh khí.

Một ngàn lượng hoàng kim? Như vậy là mười vạn lượng bạc! Đây là giá không phải người thường có thể mua được.

- Đắt thế.

- Quá đắt.

Không ít người không kìm được phải kinh hô.

- Mua phiên bản Hổ Hình Quyền bình thường hay bí tàng bản Hổ Hình Quyền là do mọi người tự quyết định lấy. Nếu mua, xin mua sớm. Sau ngày mười sáu tháng năm, các Thanh Sơn hội quán cũng không bán hội bí tàng bản Hổ Hình Quyền nữa.

Quán trưởng Vũ Ngũ cười khẽ.

- Bí tàng này vốn định bán một trăm bản. Chút tiền bạc này đối với Đằng đại nhân cũng là gì cả. Lần này bán bí tàng bản, tới ngày hết hạn mười sáu tháng năm là ngưng. Bởi vì ngày đó chính là ngày Đằng đại nhân khai sơn lập phái.

- Bán bí tàng bản Hổ Hình Quyền cũng coi như mừng Đằng đại nhân khai tông lập phái.

Tất cả mọi người ở đây lại ồ lên.

Khai sơn lập phái?

Ngày mười sáu tháng năm, Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái?

- Mặc dù khai tông lập phái. Nhưng Đằng đại nhân lại không mở cửa thu đồ đệ.

Quán trưởng Vũ Ngũ cười khẽ nói:

- Nếu ai có thể dựa vào bí tịch Hổ Hình Quyền tu luyện ra nội kình, chứng tỏ có tư chất tu luyện nội gia quyền, sẽ được tới Đằng gia trang ở Đại Duyên Sơn học tập quyền pháp nội gia quyền cao thâm hơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 57

Hổ Hình Quyền

Sự ảnh hưởng của việc bí tịch Hổ Hình Quyền ngoại truyền hiển nhiên không ghê gớm bằng việc ngày mười sáu tháng năm Đằng Thanh Sơn khai tông lập phái.

Nhất thời các đại quận thành trên Dương Châu, ở những nơi đông đúc như thanh lâu, tửu điếm khắp nơi đều thấy có người đàm luận việc Đằng Thanh Sơn khai tông lập phái. Còn trước khi mười ba Thanh Sơn hội quán công khai chuyện này, thiếp mời Đằng Thanh Sơn khai tông lập phái đã được giao đến năm trong số bảy đại tông phái trên Cửu Châu bây giờ là Thiên Thần cung, Tuyết Ưng Giáo, Doanh Thị Gia Tộc, Ma Ni Tự cùng với Quy Nguyên Tông!

Tuy quan hệ giữa Quy Nguyên Tông và Đằng Thanh Sơn rất gần gũi, nhưng việc đưa thiếp mời là quy củ không thể bỏ được.

Về phần hai tông phái khác trên Cửu Châu là Vũ Hoàng môn và Xạ Nhật Thần Sơn thì vì cái chết của Thân Công Đồ và Vũ Đồng Hải đã sớm làm Đằng Thanh Sơn kết oán với hai đại tông phái này. Cho dù đưa thiếp mời thì đối phương cũng sẽ không tới.

Tự nhiên không hơi đâu làm cho mệt.

Ma Ni Tự ở nơi giao giới giữa Nhung Châu, Lương Châu, chiếm diện tích rất rộng.

Một ngôi chùa có thể nói lớn nhất trên cả Cửu Châu, những tăng nhân quy y và tục gia đệ tử sống tại Ma Ni Tự phải trên trăm vạn người. Một ngôi chùa lớn như thế, sáng sớm mỗi ngày đều vang lên tiếng tụng kinh, thậm chí còn truyền ra xa hàng trăm dặm. Mỗi ngày đều có vô số người tới đây bái lạy.

Bên trong Ma Ni Tự, trong núi Phật Đà.

Phật Đà sơn này chính là nơi năm đó Thích Già Tổ Sư diện bích chín năm, sau đó ngộ ra Kim Thân Phật Đà viên mãn. Hiện bây giờ, chỉ có người đạt đến hư cảnh đại sư trong Phật Tông mới có tư cách tiến vào Phật Đà sơn.

Lúc này, một lão tăng mày trắng bay vào trong một huyệt động trong Phật Đà sơn.

- Sư tổ!

Lão tăng mày trắng chấp tay cung kính.

Chỉ thấy trong huyệt động đang có một tăng nhân mặc áo màu vàng khoanh chân ngồi đối diện với vách núi trước mặt.

- Chuyện gì?

Một tiếng nói đầy thiện tâm chợt vang lên, vọng khắp nơi.

- Sư tổ.

Lão tăng mày trắng cung kính bẩm:

- Năm ngoái Đằng Thanh Sơn thanh danh đại chấn, hắn cũng chính là Đằng Thanh Sơn hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh, vừa phái người đưa thiếp mời tới. Nói là chuẩn bị ngày mười sáu tháng năm sẽ tiến hành khai sơn lập phái, cử hành lễ đại điển. Chẳng biết sư tổ có muốn đi không?

- Ta không đi.

Thanh âm bình tĩnh truyền ra:

- Việc này các ngươi tự quyết định lấy là được.

- Dạ, sư tổ.

Lão tăng mày trắng chắp tay khom người, rồi lùi ra ngoài ly khai. Lúc này chỉ còn thân ảnh gầy gò vẫn một mạch ngồi diện bích.

Phàm là những tông phái nhận được thiếp mời của Đẳng Thanh Sơn, do cũng chưa hề có thù hận gì bao nhiêu với Đẳng Thanh Sơn, ai nấy đều đương nhiên nể tình, cử người tới mừng. Mặc dù Thiên Thần cung coi như đã không còn quan hệ gì với Đẳng Thanh Sơn nữa, nhưng ít nhất song phương cũng không chính thức trở mặt. Bùi Tam giở thủ đoạn cũng chỉ là thủ đoạn âm thầm mà thôi.

Biết quan hệ giữa Đẳng Thanh Sơn và bất tử Phượng Hoàng, nếu không cần thiết, Bùi Tam cũng không muốn đấu với Đẳng Thanh Sơn làm gì.

Chiều ngày mười lăm tháng năm, ở Đại Duyên sơn.

Năm ngoái Đại Duyên sơn đã bắt đầu rầm rộ đốn gỗ. Cho tới bây giờ đã xây xong một tòa đủ để của tông phái có thể dung nạp gần mười vạn người. Ngày mai sẽ cử hành đại điện lập phái, nên lúc này, nơi nơi đều được canh phòng rất nghiêm. Khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người bận rộn chuẩn bị, bận rộn kiểm tra các nơi, chuẩn bị lễ đại điển lập phái ngày mai Đẳng Thanh Sơn đỡ Lý Quân chậm rãi đi lại trong tông phái. Lý Quân lúc này cũng chỉ còn tám chín ngày nữa là sinh con rồi.

- Sư phụ!

Chỉ thấy gần đó có ba người vội cung kính hành lễ. Chính là Đẳng Thú, Dương Đông, Tiết Tân. Đã sắp khai tông lập phái,

Dương Đông tự nhiên dẫn theo tám ngàn người Hung Thú bang về đây. Vì có Bắc Hải Chi Linh, nên trong Hung Thú bang cũng có cả ngàn vũ giả nhất lưu.

Đội nhân mã này bây giờ trở thành quân đội hộ vệ tông phái.

- Đã chuẩn bị xong cả chưa?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

Dương Đông liền nói:

- Sư phụ, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng rồi.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu. Việc này để nhị đệ tử Dương Đông phụ trách là đảm bảo thành công.

Ba người Dương Đông, Đằng Thú, Tiết Tân nhìn nhau rồi hành lễ rất nghiêm trang, sau đó lùi lại và rời đi.

- Thanh Sơn, sao huynh lấy tên tông phái là Hình Ý môn?

Lý Quân nhìn chung quanh, không khỏi thắc mắc.

- Những môn phái khác như Vũ Hoàng môn do Vũ Hoàng lưu lại. Còn môn phái của Tần Lĩnh Thiên Đế thì trực tiếp dùng luôn Doanh Thị gia tộc. Năm đó Đông Bắc Vương Hồng Thiên thì lưu lại cái tên Hồng Thiên thành. Thanh Sơn, tông phái của huynh sao không gọi là Thanh Sơn tông? Thanh Sơn môn? Mà là Hình Ý môn?

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên vầng nguyệt tròn trên bầu trời.

Hình Ý môn?

Quyền pháp này chính là do sư phụ kiếp trước Đằng Bá Lôi

truyền lại. Còn Hình Ý quyền của mình thì do kiếp trước đã không biết bao nhiêu thế hệ anh hùng hào kiệt hoàn thiện. Mình cũng vì tới được Cửu Châu đại địa, nơi linh khí sung túc hơn kiếp trước không biết bao nhiêu lần, mới có thể đột phá khỏi cảnh giới tông sư!

- Huynh đã có rất nhiều rồi, bất tất phải tham lam nhiều hơn.

Đằng Thanh Sơn từ tốn trả lời.

- Hình Ý môn, môn nội gia quyền trong Hình Ý môn vốn là là từ Hình Ý quyền. Hình Ý môn, rất thích hợp để đặt tên cho môn phái.

- Sao lại thích hợp? Ừm, muội cũng không hiểu nội gia quyền gì lắm.

Lý Quân cũng không truy vấn nhiều.

Nàng không biết lúc này trong lòng Đằng Thanh Sơn sóng đang cuộn trào.

'Hình Ý môn! Ta phải làm cho Cửu Châu Đại Địa, đến thiên thu muôn đời vĩnh viễn phải truyền lưu nội gia quyền pháp của ta! Ngày mai, ngày mai là ngày Hình Ý môn lập phái. '

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khoảng cách giữa mình và mục tiêu gần lại một bước.

'Nhưng chủng loại quyền pháp trong nội gia quyền của ta quá ít. Đáng tiếc là với cảnh giới của ta, lúc này muốn sáng tạo ra nhiều quyền pháp thích hợp hơn cho hậu thiên hoặc tiên thiên cường giả thì thật sự là rất khó. Nếu ta đạt tới cảnh giới động hư sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nếu ta có thể đạt tới cảnh giới chí cường giả! E rằng việc sáng tạo một bộ quyền pháp cũng coi như tiện tay làm mà thôi.

Một tông phái sở dĩ cường thịnh chính là dựa vào nội bộ của mình. Vũ Hoàng môn, Ma Ni tự sở dĩ mạnh chính là nhờ có rất nhiều các loại bí tịch. Cho dù không có nhiều người tốt có thiên phú, có nhiều bí tịch, thế nào cũng có bí tịch thích hợp. Như thế... Một tông phái mới có thể cường thịnh được. ‘

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ.

Nếu Nội Gia quyền nhất mạch muốn đứng song song được vói Phật tông, Đạo tông, Đằng Thanh Sơn cũng phải đạt tới cảnh giới của Vũ Hoàng, Thích Già Tổ Sư mới được.

‘Năm trăm năm, ta không dám lơi là chút nào, chỉ cầu một ngày đạt đến cảnh giới chí cường giả! ‘

Đằng Thanh Sơn nhìn vầng trăng tròn, trong lòng dâng lên tín niệm kiên định.

Đêm tối đã qua, ngày mới bắt đầu.

Hình Ý môn trên Đại Duyên sơn đầy không khí vui mừng. Cả Đại Duyên sơn, vô số thị nữ và lính hộ vệ rải rác khắp nơi. Trên hai ngàn nam nữ trẻ con Đằng gia trang, còn có vạn người của Quy Nguyên tông hôm nay tới đây, tràn ngập khắp nơi trên Hình Ý môn Đại Duyên sơn.

- Hôm nay nhiều người thật.

Đằng Thanh Sơn đứng trước đại điện Hình Ý môn nhìn xuống đám người đứng ở quảng trường phía dưới. Cạnh hắn là ba đại đệ tử Đằng Thú, Tiết Tân, Dương Đông.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái. Hắn rõ ràng cảm ứng được một khí tức cường đại của một hư cảnh đang không ngừng tới gần.

- Người của Tuyết Ưng giáo tới rồi.

Điều này làm trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng có chút hảo cảm với Tuyết Ưng giáo. Với một tông phái, ngày khai sơn lập phái là ngày lớn nhất. Những tông phái khác có thể tới sớm là coi trọng tông phái đang khai sơn lập phái.

Một lát sau.

- Tuyết Ưng giáo tới!

Rất tiếng hô cao vút từ dưới chân núi truyền lên.

- Người của Tuyết Ưng giáo tới à.

Dương Đông vui mừng.

- Thật là nhanh.

Tiết Tân không kìm được buột miệng.

- Không hổ là tông phái có Tuyết Ưng, có thể cưỡi Tuyết Ưng bay tới nên tốc độ đương nhiên nhanh hơn.

Trong năm đại tông phái được mời, ngoại trừ Quy Nguyên tông, Tuyết Ưng giáo là người đầu tiên tới.

Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới.

Chẳng mấy chốc, đã thấy một lão giả Tuyết Ưng giáo mũi ưng mặc hắc bào dẫn vài chục người từ cửa chính quảng trường phía dưới tiến tới.

- Đi, theo ta xuống dưới nghênh đón.

Đằng Thanh Sơn ra lệnh. Ba đại đệ tử lập tức đi theo.

- Ha ha, hẳn là Thanh Sơn huynh rồi.

Lão giả mũi ưng hắc bào cười nói.

- Ô huynh, đưng có đùa tại hạ mà.

Đằng Thanh Sơn cũng cười nói:

- Lúc trước cũng là do bất đắc dĩ mới làm như vậy thôi.

Lão già hắc bào mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn quanh bốn phía:

- Thanh Sơn huynh, Hình Ý môn của huynh đúng là rất khá... lúc trước huynh bán bí tịch Hổ Hình quyền, tại hạ cũng đã nhìn ra rồi. Mặc dù tại hạ bây giờ vẫn chưa hiểu hết nội gia quyền rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cũng nhìn ra được nội gia quyền của huynh rõ ràng khác hẳn Đạo gia, Phật tông.

- Ô huynh, nội gia quyền của tại hạ đơn giản lắm. Các người tĩnh tọa luyện nội kình. Còn nội gia quyền thì đánh quyền pháp luyện ra nội kình.

Đằng Thanh Sơn thuận miệng nói.

Lão già hắc bào cười cười, sau đó nhẹ giọng thì thào:

- Thanh Sơn, huynh truyền bí tịch Hổ Hình Quyền truyền ra ngoài, rốt cuộc làm gì thế?

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Lão già hắc bào không chờ Đằng Thanh Sơn trả lời, lại nói:

- Huynh dùng giá chỉ một trăm lượng bạc đem bí tịch bán ra ngoài. Việc này hiển nhiên là muốn đưa Hổ Hình quyền truyền khắp cả Cửu Châu. Huynh làm như vậy không phải muốn cướp người từ khắp các nơi trên Cửu Châu sao? Không nói Tuyết Ưng giáo có đáp ứng hay không. E rằng, Thiên Thần cung, Ma Ni tự cũng đều sẽ không đáp ứng đâu.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được chiêu này của Đằng Thanh Sơn.

Rõ ràng là chiêu cướp đệ tử!

Nhưng chiêu này cũng chỉ có Đằng Thanh Sơn mới có thể sử dụng!

Bởi vì, Cửu Châu đại địa bất luận Đạo gia hay Phật tông, hay Nội Gia quyền nhất mạch của Đằng Thanh Sơn, khi vừa mới bắt đầu đều phải luyện nội kình! Lúc luyện ra nội kình, hoàn toàn có thể chuyên tu bí tịch của tông phái khác! Bí tịch mà tung ra khắp thiên hạ như vậy, thứ nhất sẽ làm thiên hạ náo động. Hai là, những tông phái khác có thể lợi dụng. Như vậy chẳng ai làm thế cả.

Nhưng Đằng Thanh Sơn thì khác hẳn!

Đích xác người tu luyện nội gia quyền sau khi luyện ra nội kình cũng có thể tu luyện bí tịch của Đạo đia hoặc Phật tông. Chỉ là nội gia quyền dưới sự âm thầm an bài của Đằng Thanh Sơn, đã được truyền bá là vô cùng kì diệu!

Hơn nữa bản thân Đằng Thanh Sơn, một cường giả hư cảnh hai mươi mốt tuổi. Với chiêu bài như vậy, cộng thêm việc tuyên truyền, trong một trăm người mới có một người có thể luyện ra nội kình. Một khi luyện ra nội kình, thành tựu khẳng định sẽ cao hơn Đạo gia Phật tông nhiều. Được nghe tuyên truyền như thế, nên nếu có ai luyện ra nội kình, tự nhiên sẽ rất mong đi tới Hình Ý môn của Đằng Thanh Sơn!

Việc này sẽ làm cho những tông phái khác ở Cửu Châu bực mình. Làm như vậy không phải cướp người ngay trên địa bàn của người ta sao?

- Ô huynh, về việc này đợi sau khi lễ đại điển xong, tại hạ sẽ

nói kỹ lại với các vị nhé.

Đằng Thanh Sơn cười trấn an.

- Người của Thiên Thần cung tới.

- Thiên Thần cung tới nhanh thật.

Lão già hắc bào cũng cảm ứng được.

Chỉ thấy Bùi Tam một thân trường bào màu trắng rộng thùng thình, mang theo con gái Bùi Tuyết Liên. Hai cha con cũng đi trên sơn đạo rộng rãi.

- Cha nhìn kìa.

Bùi Tuyết Liên kinh ngạc nhìn về phía trước. Ở cửa Hình Ý môn có một tấm bia đá rất lớn.

Bùi Tam nhìn lại, chỉ thấy trên tấm bia đá có khắc những chữ như rồng bay phượng múa.

'Trọng hình khinh ý (hình nặng ý nhẹ)

Trọng hình thư trọng ý (trọng hình nhưng lại trọng ý)

Kiến kỳ hình thủ kỳ ý khinh hình nhi trọng ý. (thấy hình thì lấy ý của nó, coi nhẹ hình mà nặng về ý)

Đây là ba cảnh giới quan trọng. Nếu đạt được coi như đã đạt tới tinh túy của đại đạo Hình Ý nội gia Đằng Thanh Sơn! '

Mấy dòng trên tấm bia đá làm Bùi Tam trong lòng cả kinh, vì mỗi một chữ này đều như một con dã thú, chốc chốc trông như mãnh hổ hung dữ, chốc chốc tựa như hầu tử giảo hoạt, chốc chốc như yêu long tàn bạo... luồng khí thế đập vào mặt mà tới, làm cho Bùi Tam thầm thán phục:

- Nội gia quyền quả nhiên bất phàm.

Lập tức Bùi Tam ngẩng đầu chỉ ra xa, thấy trên cửa chính đang treo một tấm bảng trên cao, có mấy chữ từ phải sang trái Hình Ý môn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 10
Chương 58

Cuối Cùng Cũng Tới

Sau khi Thiên Thần cung tới, một lát sau thì Doanh Thị gia tộc và Ma Ni tự cũng tới. Năm đại tông phái mà Đằng Thanh Sơn mời đều đã tới đủ.

- Bùi cung chủ, chư vị, tại hạ trước hết xin bái tế thiên địa.

Đằng Thanh Sơn chắp tay, rồi tạm thời tách khỏi đám cường giả hư cảnh.

Chỉ thấy trong đại điện Hình Ý môn, trên quảng trường rộng rãi, lúc này đã có hai ngàn người đang đứng nghiêm chỉnh tề. Đứng đầu là Đằng Thanh Sơn, phía sau hắn lần lượt là ba đại đệ tử Đằng Thú, Dương Đông, Tiết Tân. Sau ba đại đệ tử, là những đệ tử đời thứ ba, cùng với mọi người trong Đằng gia trang.

Khi Đằng Thanh Sơn sáng lập ra Hình Ý môn, mọi người trong Đằng gia trang đều là thành viên của Hình Ý môn.

- Nhạc khởi!

Đằng Thanh Sơn lành lạnh hô lớn.

Nhất thời, trên quảng trường chợt vang lên tiếng chuông. Những tiếng chuông với âm vực rất dày như nện vào lòng người khiến cho chấn động cả tâm linh. Cả quảng trường đều tựa như run lên. Sau khi liên tiếp chín chín tám mươi mốt tiếng chuông

chấm dứt, lập tức tiếng trống nhạc bắt đầu. Nhất thời bên trong quảng trường đều tràn ngập cả tiếng trống nhạc.

Hồi lâu, tiếng trống nhạc ngừng lại.

- Hiến tế.

Đằng Thanh Sơn lành lạnh hô.

Nhất thời một đội ngũ đại hán ai nấy cao gần như nhau, đầu đeo vải đỏ, lưng trần, đang cầm những cái khay khổng lồ. Bên trong khay hoặc là một cái đầu trâu nướng, hoặc là một đầu dê nướng, còn có đủ loại trái cây, bánh trái. Đồ tế rất nhiều, do tám mươi mốt đại hán ở trần đang nâng đồ hiến tế đi lên.

Đằng Thanh Sơn nhận ba cây hương lớn từ tên tư chúc đứng một bên, cao giọng hô:

- Quỳ!

Ào ào..

Hai ngàn người chỉnh tề toàn bộ đều quỳ xuống. Tất cả mọi người đều cung kính, không ai dám lên tiếng. Trước quảng trường là một cái đại đỉnh rất lớn. Đến cả bọn người Thiên Thần cung Bùi Tam tính tình cao ngạo lúc này cũng toàn bộ im lặng. Cả quảng trường có rất nhiều đàn bà trẻ con, nhưng không hề nghe tiếng ồn nào.

- Trên có trời, xin làm chứng!

Tên tư chúc đứng cạnh Đằng Thanh Sơn đang cầm bài văn tế tế thiên bắt đầu đọc, thanh âm vang vọng không ngừng.

Đằng Thanh Sơn cầm cây hương, nhìn đại đỉnh phía trước, lắng tai nghe đọc.

Hồi lâu sau!

Tên tư chúc đã hoàn toàn đọc xong.

- Thắp hương.

Tư chúc hô.

Mọi người đều quỳ, chỉ có Đằng Thanh Sơn đứng lên, cung kính đi đến trước đại đỉnh, cắm ba cây hương lớn vào trong.

Sau đó Đằng Thanh Sơn lui ra rồi lại quỳ xuống.

- Bái!

Đằng Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, mọi người tất cả đều quỳ lạy.

Sau khi tiến hành ba quỳ chín bái, rồi đưa vô số đồ tế tới cạnh cái bếp lò sớm đã được chuẩn bị sẵn sàng, bỏ những đồ tế ấy đốt cháy hết, coi như thiên địa đã hưởng xong. Cuối cùng, một lần nữa lại tấu nhạc, đợi sau khi tiếng trống nhạc chấm dứt, đại điển xem như đã kết thúc - Thanh Sơn, sau khi tế thiên thông cáo với trời xanh, từ giờ trở đi Hình Ý môn của cậu coi như đã chính thức lập phái rồi.

Bùi Tam cười.

Đằng Thanh Sơn cũng cười, nhưng trong lòng lại thầm lắc đầu.

Chịu ảnh hưởng kiếp trước, đối với việc tế thiên và các thứ thần linh hắn không thể nào tin được. Nhưng trên Cửu Châu đại địa này, cho dù là loại người cao ngạo như Bùi Tam, lúc tế thiên cũng phải rất quy củ. Trên Cửu Châu đại địa, cơ hồ bất kỳ ai cũng rất trọng thị việc thờ cúng.

Do đó, Đằng Thanh Sơn cũng phải y theo quy củ, toàn bộ phải thực hiện hết.

Ngày lập phái, cả Hình Ý môn khách khứa đều tề tụ, chúc mừng việc lập phái phát đạt.

Đợi đến sau khi rượu tàn, những nhân vật đại biểu năm đại tông phái cũng kéo nhau vào một căn phòng khách u tĩnh. Năm người này lần lượt là Thiên Thần cung Bùi Tam, Doanh Thị gia tộc Doanh Hải Đồng, Tuyết Ưng giáo Ô La, Ma Ni tự Phàm Không, cùng với Đẳng Thanh Sơn! Mặc dù tông chủ của Quy Nguyên tông là Gia Cát Nguyên Hồng.

Nhưng cả Quy Nguyên tông lại không có lấy một ai là hư cảnh. Theo lý căn bản không thể khống chế được một châu.

Trong mắt các đại tông phái, người đầu lĩnh Quy Nguyên tông chính là Đẳng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, huynh hẳn là biết chúng ta muốn nói chuyện gì rồi.

Doanh Hải Đồng cười khổ.

- Lần này, huynh đem bí tịch Hổ Hình quyền truyền bá, quả thật là..

- Huynh làm như vậy khiến cho vô số dân chúng trong thiên hạ đều có thể có được một bộ quyền pháp. Một khi tập luyện thành công, sợ tuyệt đại đa số đều sẽ tới Hình Ý môn của huynh. Sau này, Cửu Châu đại địa đều thành địa bàn tuyển đệ tử của Hình Ý môn. Huynh nói xem, tại hạ và các đại tông phái nên làm gì đây?

- Tại hạ cũng lần đầu tiên gặp phải việc như thế này.

Lão già hắc bào của Tuyết Ưng giáo cười nói.

Những việc như thế này cũng chỉ có Đẳng Thanh Sơn mới có thể làm, người khác muốn học cũng không thể học được.

- Thanh Sơn nói đi, cậu muốn làm gì?

Bùi Tam cười khẽ nhắc.

Lão hòa thượng bạch mi Phàm Không cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

Ý của bốn nhà đều chỉ có một.

Họ không ngu, cũng không thể nhìn Đằng Thanh Sơn làm như vậy được. Mặc dù nói, nếu người trong thiên hạ âm thầm lặng lẽ học nội gia quyền, các đại tông phái cũng không có cách nào cưỡng ép ngăn cản. Nhưng cũng có biện pháp làm suy yếu ảnh hưởng. Thậm chí còn liên thủ áp chế Hình Ý môn.

- Các vị!

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Hình Ý môn tới nay có rất ít người. Đối với các vị căn bản không có lấy một chút uy hiếp.

- Tương lai có thể có uy hiếp đấy!

Bùi Tam mỉm cười.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Tại hạ rất tự tin về Nội Gia Quyền nhất mạch. Nhưng Đằng Thanh Sơn là người khai sơn lập phái Hình Ý môn, nên tại hạ có thể thề: Hình Ý môn tuyệt đối không tranh bá thiên hạ. Chỉ ở nguyên trong năm quận Dương Châu. Ngoài năm quận này, Hình Ý môn sẽ không chiếm thêm bất kỳ quận nào nữa.

- Không tranh bá?

Ở đây những lãnh đạo của bốn phương đều cả kinh.

Không tranh bá, chỉ khi tự biết mình khó có thể tranh bá mới có thể làm như vậy. Như Vạn Tượng môn chẳng hạn. Vạn Tượng môn vốn thực lực không mạnh, mới chọn con đường đi như vậy. Có lẽ qua biết bao nhiêu năm tháng, họ tích lũy không ít thực lực. Nhưng cũng không tranh bá thiên hạ được. Một khi làm như vậy sẽ khiến cho người trong thiên hạ nổi giận.

Nhưng Hình Ý môn bất đồng!

Đằng Thanh Sơn tiềm lực vô hạn, tương lai không biết chừng có thể trở thành một chí cường giả. Do đó, có thể từ từ đợi tới một ngày, cho dù Đằng Thanh Sơn tương lai không đạt đến mức độ của Vũ Hoàng, nhưng cũng có thể đạt tới địa vị như Đông Bắc Vương Hồng Thiên chứ.

Tại sao bây giờ Đằng Thanh Sơn lại tự bịt chặt đường đi của mình?

- Năm quận thôi là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Các vị yên tâm, việc không tranh bá thiên hạ, tại hạ sẽ đặt ở điều thứ nhất trong môn quy của Hình Ý môn ta! Hơn nữa, tại hạ sẽ đem việc này tuyên cáo khắp thiên hạ rất nhanh, để cho người trong thiên hạ ai cũng đều biết. Các vị, tại hạ làm như thế mọi người hẳn là yên tâm rồi chứ.

- Hơn nữa việc tu luyện nội gia quyền ta cực kỳ hà khắc. Trong một trăm người khó có một người có thể thành công.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói tiếp:

- Cho dù quyền pháp có truyền ra cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới căn cơ các đại tông phái các vị.

Mấy người Bùi Tam, Doanh Hải Đồng nhìn nhau rồi khẽ mỉm

cười.

Trong trăm người khó có một người có thể đạt được yêu cầu.

Theo họ, người tu luyện nội gia quyền trên Cửu Châu đại địa, chắc tuyệt đối phải ít hơn nhiều Đạo gia, Phật tông. Như vậy cũng không ảnh hưởng gì tới căn cơ của họ. Hơn nữa Hình Ý môn sẽ công khai tuyên bố không tranh bá thiên hạ trên khắp cả Cửu Châu đại địa cũng như Vạn Tượng môn. Như vậy căn bản không có uy hiếp gì.

Dù sao một tuyên bố về việc này cho người trong thiên hạ, không ai dám làm ngược lại. Nếu không sẽ bị tất cả người trong thiên hạ vây đánh. Hơn nữa bản thân tông phái mình cũng cảm thấy không ổn.

'Hừ, các ngươi nào biết được ý nghĩ của ta? '

Đằng Thanh Sơn cười thầm trong lòng ' nội gia quyền ta và Phật tông, Đạo gia căn bản khác nhau xa. Chỉ cần tu luyện có thành tựu một chút, cho dù chỉ chút thành tựu, nhưng sức mạnh thân thể cũng phải đạt tới ba bốn ngàn cân khí lực. Về phần kinh mạch, tiểu thành nội gia quyền, những kinh mạch cho dù không hoàn toàn đả thông, cũng đã đả thông một bộ phận. Một khi chuyển sang tu luyện bí tịch nội kình, chẳng mấy chốc sẽ có nội kình khá hùng hậu. '

Lúc trước Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Hổ tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực quyết cũng thế, Thanh Hổ mặc dù chỉ có chút thành tựu nội gia quyền, nhưng Mãng Ngưu Đại Lực quyết cũng có thể có chút thành tựu.

'Sức mạnh thân thể mấy ngàn cân, hơn nữa nội kình mấy ngàn cân! Hoàn toàn có thể đạt tới lực bộc phát một vạn cân. Cũng chính là vũ giả nhất lưu! ' Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Đây là ưu thế của nội gia quyền! Sức mạnh thân thể kết hợp với nội kình!

‘Chút thành tựu của nội gia quyền là có thể so được với vũ giả nhất lưu. Còn nếu thành tựu cao hơn chút, tuyệt đại đa số kinh mạch được đả thông, Mãng Ngưu Đại Lực quyết có thể một hơi tu luyện tới bảy tám tầng! Sức mạnh thân thể phối hợp với nội kình, hoàn toàn có thể có lực bộc phát mấy vạn cân. ‘ Đằng Thanh Sơn thầm tự tin, ‘ Dương Châu có hai ba ức dân chúng, vài chục năm sau, trong số hai ba ức này có thể bồi dưỡng ra mấy trăm vạn cao thủ nội gia quyền rồi. ‘

‘Mấy trăm cao thủ vạn nội gia quyền, loại yếu thì phải là vũ giả nhị lưu! Bình thường đều là vũ giả nhất lưu. ’

‘Nói cách khác, Hình Ý môn ta có thể dễ dàng hình thành một quân đội vũ giả nhất lưu vượt qua mười vạn người. ‘ Đằng Thanh Sơn sớm nghĩ tới điểm này.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng hiểu rất rõ:

‘Nếu Nội Gia quyền nhất mạch quá cường đại sẽ dẫn đến nội bộ phân tán! Cũng tương tự như Đạo Gia phân tán thành rất nhiều môn phái. Nội Gia quyền nhất mạch ta nếu cũng có dã tâm, cũng sẽ phân tán thành nhiều môn phái. Do đó, biện pháp tốt nhất chính là cắt đứt cái tâm tranh bá của Hình Ý môn. Không có tâm tranh bá, thực lực Hình Ý môn ta lại siêu cường. Vậy tự nhiên sẽ trở thành một thánh địa bàng quan. ‘

Vì không có tâm tranh bá, tất cả những người trong Hình Ý môn cho dù có chút dã tâm chút, cũng không thể nào lợi dụng được Hình Ý môn. Dù sao đây cũng là tổ sư đã di ký lại.

Hơn nữa đã tuyên bố cho khắp cả thiên hạ rồi.

Ba là cả Hình Ý môn, bất kỳ ai cũng đều phải công nhận điểm

này.

Đến lúc đó, thực lực Hình Ý môn với thực lực không thể nghi ngờ là đệ nhất thiên hạ, trở thành thánh địa vượt qua tất cả tông phái khác trên Cửu Châu.

Mặc dù không tranh bá thiên hạ!

Song thiên hạ cũng không có lấy một thế lực nào có thể tranh được!

'Nhưng tất cả phải cần thời gian. Còn phải có vô số bí tịch nội gia quyền. ' Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Con đường đi còn rất dài, tất cả đều phải chờ Đằng Thanh Sơn là khai sơn tổ sư dốc sức làm.

Ngay khi Hình Ý môn xuất hiện tại Cửu Châu đại địa thì ở phía nam xa xôi, sâu trong Man Hoang.

- Ha ha, rốt cục thành công rồi, rốt cục thành công rồi.

Một thanh âm khàn khàn vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo tro, trên mặt có vết sẹo dữ tợn, đang hóa thành một luồng hào quang nhanh chóng lao về phía nam. Sau khi nhi tử chết, tông phái bị tiêu diệt, lại huỷ hoại dung nhan của chính mình, lúc này Cổ Ung rốt cục cũng đốn ngộ, hiểu được một tầng ngăn trở cuối cùng, đạt đến hư cảnh.

Tốc độ của cường giả hư cảnh rất kinh người.

Cũng không biết trải qua bao lâu...

Cổ Ung mặt đầy vết sẹo, một cặp mắt u lãnh nhìn về núi rừng xa xa phía trước. Chỉ thấy giữa núi rừng phía trước, đặc biệt là trên những cây đại thụ có vô số những ngôi nhà. Những ngôi nhà này đều dựng trên cây. Rất nhiều tiếng trò chuyện ồn ào vang lên. Số lượng người ở nơi này lại nhiều kinh người.

Hơn nữa người ở nơi này, ai nấy đều cao tới một trượng (hai thước rưỡi), giống như những người khổng lồ. Thậm chí còn bộ phận cực nhỏ cao hơn thế nhiều.

‘Chính là đây, rốt cục tới rồi! ‘ Cổ Ung lặng lẽ thầm nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 11

Chương 1: Một Bản Danh Sách
Chương 2: Ngũ Hành Chi Mộc
Chương 3: Mười Sáu Năm Sau.
Chương 4: Thanh Sơn Xuất Quan
Chương 5: Tình Thế Chuyển Xấu.
Chương 6: Vũ Châu
Chương 7: Bá Đạo
Chương 8: Chuyển Lời
Chương 9: Diêm Đan Thần
Chương 10: Mật Tín.
Chương 11: Giết Chóc
Chương 12: Chân Tướng?
Chương 13: Hết Sức Căng Thẳng.
Chương 14: Hỏi Tội.
Chương 15: Lực Áp Vũ Hoàng Môn.
Chương 16: Đánh!
Chương 17: Cảnh Giới Động Hư?
Chương 18: Tôn Giả Của Vũ Hoàng Môn
Chương 19: Tôn Giả
Chương 20: Bồi Thường
Chương 21: Âm Mưu
Chương 22: Tung Tích
Chương 23: Mục Tiêu Của Thiên Thần Cung
Chương 24: Gặp Mặt.
Chương 25: Quyết Định.
Chương 26: Bái Tế.
Chương 27: Âm Mưu Đã Lộ.
Chương 28: Uy Hiếp.
Chương 29: Động Thủ, Giết!
Chương 30: Cảnh Tượng Bất Ngờ
Chương 31: Thần Miếu Bí Mật
Chương 32: Thế Lực Cực Mạnh
Chương 33: Cổ Ung
Chương 34: Dùng Thế Ép Người
Chương 35: Cảnh Giới Động Hư
Chương 36: Luyện Hóa Thần Giáp
Chương 37: Trưởng Lão Quy Nguyên Tông
Chương 38: Nổi Trận Lôi Đình
Chương 39: Lửa Giận
Chương 40: Đổ Dầu Vào Lửa
Chương 41: Chửi Mắng Ngập Trời
Chương 42: Công Khai Chân Tướng
Chương 43: Chủ Mưu Chính Thức
Chương 44: Giết Sạch
Chương 45: Nói Cho Ta Biết!
Chương 46: Tin Từ Cổ Ung

Chương 47: Bùi Tam Đến
Chương 48: Một Chưởng
Chương 49: Thần Miếu Đẫm Máu
Chương 50: Chí Cường Chiến Giáp
Chương 51: Muốn Giết Ta À!
Chương 52: Đây Là Ai?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 1

Một Bản Danh Sách

Tại Đông Hoa uyển trong Hình Ý môn, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân hiện tại đang sống tại đây.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng vội vàng đi vào Đông Hoa uyển. Vừa vào đã thấy gần đó có hai người Đằng Thanh Sơn cùng với ngoại công - Đằng Vân Long đang ngồi ở cạnh chiếc bàn đá,.

- Gia Cát tông chủ.

Đằng Vân Long cười ha ha đứng lên, chắp tay chào.

- Đằng lão bá.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng chắp tay cười nói, rồi lập tức nhìn sang Đằng Thanh Sơn, giọng có chút lo lắng:

- Thanh Sơn, ta vừa mới nghe nói là Hình Ý môn của con tương lai vĩnh viễn không tranh bá thiên hạ? Sao con hồ đồ thế! Con thông cáo thiên hạ như vậy, không phải làm cho đệ tử đời sau của ngươi vĩnh viễn chỉ có thể co đầu rút cổ ở năm quận thôi sao?

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Con có ý nghĩ của con.

- Con... chà!

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài:

- Con lúc trước cũng từng nói là Hình Ý môn cũng gần như Vạn Tượng môn. Nhưng... con cũng bất tất phải thông cáo thiên hạ! Làm như vậy không phải tự chặt mất đường đi của mình sao?

Thông cáo thiên hạ không phải là chuyện đùa.

Làm như vậy coi như bị vạn dân thiên hạ giám sát, một khi Hình Ý môn mưu toan mở rộng địa bàn, coi như đã vi phạm lòng dân, sẽ bị người trong thiên hạ cười chê. Nếu đại quân Hình Ý môn khuếch trương ra ngoài, chỉ bước một bước đầu tiên cũng đã không đứng vững được. Sĩ khí tự nhiên sẽ giảm, nội bộ không ổn, như thế căn bản không có cơ hội mở rộng.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn chỉ lắc đầu:

- Tranh bá thiên hạ gây nên việc gì?

- Bất luận là Tần Lĩnh thiên đế, hay Vũ Hoàng, cuối cùng cũng chỉ là xưng bá thiên hạ nhất thời. Họ vừa chết thiên hạ cũng tan rã theo! Lúc xưng bá thì thiên hạ chết vô số. Còn khi thiên hạ phân tán thì lại làm chết vô số người. Sau khi nhất thống rồi lại chia ra! Như vậy chẳng tốt đẹp gì cho thiên hạ cả, cũng không tốt đẹp gì cho tông phái.

- Tội gì phải thống nhất thiên hạ?

Đằng Thanh Sơn hướng mắt nhìn xuống phía nam:

- Thích Già tổ sư đã nhìn thấu. Sau khi ông đạt tới cảnh giới Chí cường giả đã sáng tạo ra rất nhiều bí điển Phật tông. Hơn nữa,

còn cho Phật tông dùng hình thức tôn giáo để rải rác khắp Nhung châu, Lương châu! Làm cho dân chúng Nhung châu, Lương châu tuyệt đối trung thành với Ma Ni tự. Làm như thế mới là cái đạo trường thịnh!

Tôn giáo có ảnh hưởng cực kỳ kinh người.

- Thanh Sơn, nhưng con là Hình Ý môn, tuyệt không phải là tôn giáo.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu nói. Ông cho rằng cho dù không tranh bá thiên hạ cũng bất tất phải thông cáo thiên hạ. Như thế mới có cơ hội quay đầu lại.

- Thôi, không nói nữa.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng biết bây giờ có nói cái gì giữa đã muộn.

Đằng Thanh Sơn cười không nói gì thêm, chỉ thầm nghĩ 'Đợi mười năm, hai mươi năm sau, nhìn Hình Ý môn lúc đó thì người trong thiên hạ mới biết đặc thù của Nội gia quyền. '

- Đằng lão bá, viết gì thế?

Gia Cát Nguyên Hồng đi đến cạnh Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long đứng trước bàn đá, chỉ chỉ vào bản danh sách trên bàn đá, cười bảo:

- Người trong Đằng gia trang cũng đều là đệ tử Hình Ý môn. Do đó ta và Thanh Sơn cùng lập bản danh sách Đằng gia trang, hoàn toàn thêm vào bản danh sách của Hình Ý môn. Chủ yếu là phân chia đệ tử đời thứ hai, đệ tử đời thứ ba một chút.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Không sai.

- Rất phiền toái.

Đằng Vân Long than thở:

- Năm đó khi Thanh Sơn còn nhỏ đã sáng chế ra Hổ Hình quyền, trở thành quyền pháp bí truyền của Đằng gia trang, truyền nam bất truyền nữ, tuyệt không truyền ra ngoài. Nam đinh bên trong trang phần lớn đều đã luyện qua. Bây giờ muốn chia làm đệ tử đời thứ hai hay thứ ba quả thật khá khó khăn.

Đằng Thanh Sơn cũng gật đầu cười:

- Giống mấy người như Vĩnh Lôi thúc là trưởng bối của con, còn Thanh Hổ lại cùng cấp. Những người thuộc lớp 'Hồng' thì thuộc tầm vãn bối. Đây rõ ràng thuộc về ba bối phận, nhưng lại phải xếp vào và loại đệ tử đời thứ hai hay thứ ba. Đích xác rất khó.

Là một tông phái.

Ngoài tổ sư khai sáng thì không hề tranh cãi, cái quan trọng là các thế hệ đệ tử.

Còn thế hệ đệ tử đầu tiên, cũng chỉ có khai sơn tổ sư mới có tư cách được ghi. Nếu không, sao lại gọi là tổ sư?

Do đó.

Bên trong Đằng gia trang cho dù bối phận cao hơn Đằng Thanh Sơn, chỉ cần luyện tập nội gia quyền thành công, giỏi lắm cũng chỉ là đệ tử đời thứ hai. Còn có rất nhiều người bị liệt vào loại đệ tử đời thứ ba.

- Thanh Hổ là nhị đại đệ tử?

Gia Cát NGuyên Hồng kinh ngạc nhìn danh sách.

- Đúng vậy, lúc trước Thanh Hổ là một nhóm luyện Hổ Hình

quyền sớm nhất, đã luyện ra nội kình.

Đằng Vân Long cười hà hà. Ông còn nhớ cảnh năm đó một đám hán tử đi theo thiếu niên Đằng Thanh Sơn học quyền. Khi đó, ai có thể nghĩ đến một cá thiếu niên ở sơn trang lại có thể trở thành tông sư khai sơn lập phái.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn áy náy nhìn Gia Cát Nguyên Hồng - Cho bọn Thanh Hổ thoái xuất khỏi Hắc Giáp quân, việc này...

- Thầy trò mà còn nói nhiều vậy sao? Thanh Sơn, con giúp Quy Nguyên tông ta quá nhiều. Nếu không có con, Thanh Hổ đảo sớm đã tiêu diệt Quy Nguyên tông rồi. Bây giờ, chỉ để hơn mười người Đằng gia trang thoái xuất khỏi tông, gia nhập vào Hình Ý môn thôi mà.

Gia Cát Nguyên Hồng cười nói, kỳ thật nói về lý Gia Cát Nguyên Hồng cũng thấy mình thiếu nợ Đằng Thanh Sơn.

Nói về ân huệ.

Ông tự mình cũng chẳng dạy cho Đằng Thanh Sơn cái gì. Nội gia quyền chính là do Đằng Thanh Sơn tự luyện.

Ngược lại Quy Nguyên tông lại chịu rất nhiều ơn của Đằng Thanh Sơn.

Lần trước Đằng Thanh Sơn muốn khai tông lập phái, rất nhiều nguyên lão đều cực kỳ phẫn nộ, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng áy náy. Thân là tông chủ Quy Nguyên Tông, ông phải lo cho Quy Nguyên tông. Nhưng ông cũng biết Đằng Thanh Sơn đã làm cho Quy Nguyên tông nhiều hơn nhiều.

- Sư phụ.

Đằng Thanh Sơn nói tiếp:

- Quy Nguyên tông cũng bắt đầu từng bước di chuyển tới phía tây về Vĩnh Yên quận. Đến lúc đó, khi Quy Nguyên tông ở Vĩnh Yên quận, Hình Ý môn ở Đại Duyên Sơn bên này sẽ cách nhau khá xa, con cũng không thể bất kỳ thời khắc nào trấn thủ Vĩnh Yên quận. Nhưng sư phụ cũng đừng lo lắng, con sẽ an bài việc này cho tốt.

Mặc dù là môn chủ Hình Ý môn, nhưng có nhiều việc trong Hình Ý môn phần lớn được Đằng Thanh Sơn giao cho nhị đệ tử Dương Đông xử lý. Còn mình thì ngoại trừ việc tu luyện chỉ ở cùng thê tử Lý Quân.

- Dựa theo đại phu nói, hai ngày tới Tiểu Quân ngàn vạn lần không được đi lung tung... tùy thời có thể sinh con bất kỳ lúc nào.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân đi bách bộ trong Đông Hoa uyển.

- Không sao đâu mà.

Lý Quân lại không để ý gì, cười trấn an:

- Được rồi, Thanh Sơn. Hình Ý môn chúng ta không tranh bá thiên hạ, vậy Thiên Thần cung, Doanh Thị gia tộc, Ma Ni tự chắc sẽ an tâm rồi chứ? Theo huynh nói, muội xem như đã hiểu rồi. Người tu luyện nội gia quyền nếu phát triển tiếp tục như vậy sau này sẽ rất đáng sợ. Thiên Thần cung có trơ mắt thấy chúng ta lớn mạnh không?

- Đương nhiên là không.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Nhưng bây giờ bọn Thiên Thần cung, Ma Ni tự chỉ biết rất mơ hồ về nội gia quyền. Cũng không biết nội gia quyền, cho dù chỉ

có chút thành tựu, nếu tiếp tục tu luyện bí tịch nội kình, hai thứ phối hợp nhau khẳng định sẽ đạt tới vũ giả nhị lưu. Nếu là thành tựu cao hơn một chút, có thể đạt tới cánh cửa vũ giả nhất lưu. Còn một vài tinh anh, thậm chí còn có tư cách so với người trong Địa Bảng bây giờ.

- Họ không biết. Do đó, mới an tâm.

- Chờ bọn họ phát hiện nội gia quyền đáng sợ. Khi đó, họ khẳng định sẽ có vài động tác.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

'Nhưng chờ khi bọn họ phát hiện ra điều đó khẳng định là người tu luyện nội gia quyền đã có không ít thành tựu rồi. Khi đó, e rằng cũng đã mấy năm sau. Hình Ý môn chúng ta cần làm nhất chính là phát triển thật nhanh và mạnh trong vài năm tới đây.

Vài năm tới đây, phải nhanh chóng chiêu nhân.

Đến khi họ phát hiện, muốn áp chế thì Hình Ý môn chúng ta đã có căn cơ mạnh.

Đằng Thanh Sơn cười.

'Họ có thể làm khó dễ gì được ta? Dù sao, lúc trước họ ai cũng đã gật đầu đáp ứng rồi mà. '

Đằng Thanh Sơn thật ra đã lừa gạt, để những tông phái khác hiểu rất ít về nội gia quyền.

'Bây giờ thật là phiền toái, sư phụ chỉ có thể dạy được quá ít đệ tử. '

Đằng Thanh Sơn bất lực lắc đầu.

'May mà trong Đằng gia trang ta, có không ít người tinh thông Hổ Hình quyền. Đợi một thời gian nữa, đợi cho đệ tử thanh niên

đời thứ ba lúc này có đủ kinh nghiệm, có thể lấy thân phận sư huynh mà dạy cho những đệ tử vừa vào sư môn. ‘

Nếu không có sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng nhắc tới việc khai sơn lập phái, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ nghĩ từ từ mà tiến.

Bây giờ làm như vậy cũng tốt.

Mặc dù giai đoạn đầu khuếch trương rất nhanh, phải bận rộn nhiều nhưng Hình Ý môn cũng sẽ sớm trở nên cường đại.

- A.

Lý Quân đột nhiên ôm bụng.

- Làm sao vậy, tiểu Quân?

Đằng Thanh Sơn vừa thấy bộ dáng Lý Quân, làm gì không đoán được vấn đề ở chỗ nào.

- Có thể, có thể sắp sinh rồi.

Trán Lý Quân chảy đầy mồ hôi, lắp bắp nói.

- Muội chịu đựng một chút, huynh lập tức gọi người.

Đằng Thanh Sơn lập tức truyền âm bảo đám bà đỡ sớm chuẩn bị sẵn sàng. Vừa truyền âm, một đám người sớm đã trực tại Đông Hoa uyển lập tức cầm đủ loại công cụ chạy tới.

Một lát sau.

Trong sương phòng ở Đông Hoa uyển đã tụ tập một đám người. Hai người Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan, còn có Thanh Vũ mấy ngày nay đều sống ở đây cũng chạy tới. Bên ngoài tụ tập trên mười người.

- Nhanh! Nhanh!

- Nước nóng, nhanh.

Xa xa những nữ đệ tử bưng nước nóng, đều là người có công phu, bưng chậu gỗ đựng nước nóng là thân nhẹ như yến, lướt nhanh về phía sương phòng.

Còn Đằng Thanh Sơn thì ở ngoài cửa sương phòng, không ngừng đi đi lại lại, miệng lẩm bẩm nói gì đó.

- Ha ha, Thanh Sơn, đừng đi nữa. Con cũng là người đứng đầu một phái, trầm ổn một chút, ngồi xuống đi.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha ha khuyên bảo.

Đằng Thanh Sơn nhìn cha ‘ trầm ổn? ’

Dù trường kỳ tôi luyện qua sinh tử, lúc này cũng căn bản không thể trầm ổn được.

- Vĩnh Phàm, con đừng nói là Thanh Sơn.

Đằng Vân Long cười ha ha - Năm đó lúc A Lan sinh Thanh Sơn, con còn loạn hơn cả Thanh Sơn ấy chứ.

- Con... con khác nó.

Đằng Vĩnh Phàm cười phản đối.

- Con cũng chỉ là một thợ rèn. Thanh Sơn là tông chủ.

- Gặp việc này, tông chủ hay thợ rèn cũng chẳng khác gì nhau.

Đằng Vân Long cười nói.

Ngoài sương phòng, tiếng cười râm ran.

- Ầm!

Đang mùa hè oi bức, đột nhiên chợt có một tiếng sấm làm cho

Đằng Thanh Sơn cũng phải rùng mình. Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên bầu trời xám đục, chỉ trong chốc lát những giọt mưa to bằng hạt đậu lộp bộp rơi xuống kín cả trời đất. Trận mưa to này vừa tới, làm cho đám người ở ngoài sương phòng lập tức vọt tới hành lang.

- Trận mưa rào này tới thực nhanh.

- Sớm không sinh lại ngay lúc này, oa nhi này cũng sắp sinh rồi, ngay dưới mưa.

Đám người Đằng Vân Long ngẩng đầu nhìn trời. Lúc này mưa đã ngập cả thiên địa, mưa rào rơi bộp bộp thành một bản nhạc vui tai.

- Ta thấy con Thanh Sơn cũng khác thường. Sinh ra ngay lúc trời mưa.

Đám người Đằng Vĩnh Phàm lúc này rất hớn hở đàm luận.

Đằng Thanh Sơn thì lại càng thêm lo lắng, rối hết cả tâm trí.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mưa to không ngừng rơi đều.

- Ầm ầm...

Giữa những tầng mây trên bầu trời mờ ảo có tiếng sấm rền, mưa lại càng nặng hạt.

- Oa..

Một tiếng khóc trẻ con cao vút đột nhiên vang lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn dừng phắt lại, nhìn chằm chằm vào cửa

sương phòng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 2

Ngũ Hành Chi Mộc

Sinh rồi, sinh rồi.

Trên hành lang, đám người Đẳng Vân Long, Đẳng Vĩnh Phàm và Viên Lan, cùng Thanh Vũ, ai nấy đều kích động chờ mong. Đẳng Thanh Sơn không dám nháy mắt, dán mắt vào cửa phòng.

- Cót két!

Cửa phòng mở ra, một luồng khí nóng tràn ra. Bà đỡ đang ôm một đứa trẻ được bao bọc cẩn thận đi ra ngoài.

- Chúc mừng môn chủ.

Bà đỡ đứng trước mặt Đẳng Thanh Sơn rất thận trọng:

- Là thiên kim.

- Nữ à?

Đẳng Vĩnh Phàm đứng bên cạnh tròn mắt. Viên Lan trừng mắt liếc nhìn ông tỏ vẻ bất mãn. Bình thường ở nông thôn việc trọng nam khinh nữ là rất bình thường. Dù sao con gái tương lai sẽ lấy chồng bên ngoài. Đây cũng là lí do vì sao Đẳng gia trang lúc trước quy định, Hổ Hình quyền chỉ truyền nam không truyền nữ.

Nhưng Đẳng Thanh Sơn lại không quan tâm tới điểm này.

- Đưa ta.

Đằng Thanh Sơn vội đưa tay ôm lấy rất cẩn thận, còn cẩn thận hơn lúc trước cầm Vân Mộng Bạch quả hoặc Bất Tử thảo nhiều.

- Mắt đen láy.

Đằng Thanh Sơn đang bế cốt nhục của mình thấy cảm giác rất kỳ diệu. Vốn tiểu hài nhi vừa lớn tiếng khóc lúc này lại nín dần. Một đôi mắt nhỏ đang cố mở to nhìn Đằng Thanh Sơn. Con 'người khổng lồ' trước mắt này dường như có gì hấp dẫn nó. Lúc này chắc nó cũng chẳng biết thế nào là cha.

- Kỳ diệu quá!

Ôm con gái, Đằng Thanh Sơn cảm thấy mình có cái gì đó có liên lạc với tiểu hài nhi này.

Đúng, là cảm giác huyết mạch tương liên.

'Trong cơ thể nó có huyết mạch của Đằng Thanh Sơn ta. '

Đằng Thanh Sơn nhìn đứa bé trong lòng.

'Còn tương lai, nó cũng sẽ đem huyết mạch của ta truyền cho hài tử của nó. Hài tử nó, cũng sẽ đem huyết mạch này tiếp tục truyền lại đời sau. Người cuối cùng cũng tới ngày gặp đại hạn! Không ai có thể trường sinh bất tử. Nhưng thượng thiên lại có phương pháp như thế, huyết mạch vĩnh cửu được truyền lại, sinh sôi không dứt. '

Huyết mạch tương liên với nữ nhi đột nhiên làm cho Đằng Thanh Sơn ngộ ra một thứ gì đó đang ' Sinh sôi không dứt'. Có đôi khi cho dù biết đạo lý này nhưng không tự mình cảm thụ được cảm giác đó, cũng vĩnh viễn không có cách nào chính thức hiểu được.

‘ Là như thế! ’

Đằng Thanh Sơn một tay ôm nữ nhi, tay kia bất giác thi triển quyền pháp.

- Thanh Sơn!

Chợt có tiếng hét lớn.

Đằng Thanh Sơn giật mình cả kinh, thanh tỉnh lại. Vừa quay đầu lại thấy người vừa hô là cha hắn Đằng Vĩnh Phàm. Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt cả giận:

- Ôm con mà ngươi còn luyện quyền hả, nếu con ngươi bị rơi thì sao.

Ông vừa nói thế, Viên Lan bên cạnh cũng lập tức giằng lấy con gái trong lòng Đằng Thanh Sơn.

- Oa...

Tiểu hài cũng sợ khóc thét lên.

- À à, ngoan nào, đừng khóc.

Viên Lan nựng tiểu hài.

Đằng Thanh Sơn gặp phải ánh mắt cha mẹ không khỏi xấu hổ gãi đầu. Kỳ thật vừa rồi hắn vừa đụng đến hành Mộc chi đạo, vốn khổ công suy nghĩ mãi mà không sờ được tới cánh cửa, nên không khỏi đắm chìm vào đó, bắt đầu diễn luyện quyền pháp. Nhưng nếu so với an toàn của nữ nhi thì hành Mộc chi quyền từ từ nghiên cứu sau cũng được.

Mặc dù nói mình đã bỏ qua một lần cơ hội đốn ngộ.

- Ít nhất, ta cũng hiểu được cảm giác. Tìm được cánh cửa rồi!

Đằng Thanh Sơn đã có vừa ý niệm về quyền đầu tiên của hành Mộc chi quyền.

- Rào rào...

Vốn trời mưa rất to, lúc này chợt nhỏ dần.

- Ngoan nào, lúc oa nhi sắp sinh thì trời mưa ghê hồn. Bây giờ oa nhi đã sinh ra, mưa cũng đã dứt.

Đằng Vân Long ngẩng đầu nhìn trời, quay đầu lại cười cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, xem ra nữ nhi của con cũng khác người.

- Vâng! phải khác chứ.

Đằng Thanh Sơn thầm bổ sung một câu ‘ Ôm con mới cho ta cảm giác đột phá cánh cửa hành Mộc chi đạo. ‘

Ngay lúc này hậu.

- Cót két!

Cửa phòng mở ra.

Chỉ thấy Lý Quân sắc mặt khá nhợt nhạt, từ từ đi ra.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn vội tới đỡ nàng. Lý Quân cười lắc đầu:

- Muội không sao đâu, chỉ là thân thể hơi suy yếu một chút. Nhưng không ảnh hưởng gì lớn.

Dù sao đi nữa Lý Quân cũng là tiên thiên cường giả, lại từng phục dụng Chu quả tửu.

- Tiểu Quân.

Viên Lan cười đưa đứa bé gái cho Lý Quân:

- Lại đây, mẹ ôm một cái.

Lý Quân ôm nữ nhi, cười híp cả mắt.

- Thanh Sơn, đặt tên cho con chưa?

Lý Quân ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Họ đã sớm nghĩ ra rất nhiều tên cho hài tử tương lai.. Đằng Thanh Sơn nhìn nữ nhi ngẩng đầu nhìn trời, lúc này mưa cơ hồ đã tạnh. Cơn mưa rào mùa hè đến nhanh, đi cũng nhanh.

- Nó đã sinh ra lúc trời mữa. Hơn nữa, cũng làm huynh ngộ ra hành Mộc chi đạo. Vậy tiểu nữ này gọi là Lâm đi. Trên có chữ vũ, phía dưới là mộc. Vũ rơi xuống rừng, làm cây cối không ngừng phát triển, sinh sôi không dứt.

Đằng Thanh Sơn bỏ qua những cái tên từ trước, đặt một cái tên mới.

Đằng Hồng Lâm!

Tên con gái.

- Đằng Hồng Lâm? Lâm Lâm.

Lý Quân hài lòng gật đầu, cúi đầu nhìn nữ hài trong lòng, cười nhẹ:

- Lâm Lâm, đây là cái tên do cha con đặt đó, hay không?

Đằng Thanh Sơn đứng một bên không kìm được, thì thào vào tai Lý Quân:

- Tiểu Quân, muội chiếu cố cho Lâm Lâm nhé. Huynh … huynh phải bế quan đây. Lúc này vừa có lĩnh ngộ, cần một thời gian khá lâu.

Lý Quân giật mình, bế quan?

Hài tử vừa sinh ra, cha đã bế quan?

- Vâng, huynh đi đi.

Lý Quân cũng hiểu, khi ngộ đạo thì lúc vừa đốn ngộ phải lập tức cảm ngộ ngay mới là tốt nhất. Thời gian qua càng lâu, ký ức cảm giác này sẽ càng mơ hồ.

Chỉ nói mấy câu, thế mà cảm giác đốn ngộ của Đằng Thanh Sơn đã yếu bớt đi rất nhiều.

Vèo!

Đằng Thanh Sơn lập tức nhảy vọt lên rồi ly khai, chạy về phía một mật thất được thiết kế riêng cho hắn tu luyện - Thanh Sơn, con làm gì thế?

Đằng Vĩnh Phàm lúc nãy không nghe kịp, không khỏi kêu lên.

- Huynh ấy có việc trọng yếu.

Lý Quân liền nói.

- Tiểu nữ mới ra đời, còn gì mà trọng yếu chứ?

Đằng Vĩnh Phàm có vẻ bất mãn.

Như thế …

Con gái Đằng Thanh Sơn, Đằng Hồng Lâm mới ra đời ngày đầu tiên, Đằng Thanh Sơn đã bế quan khổ tu rồi.

Con gái Đằng Thanh Sơn xuất thế là một việc rất vui. Trong những ngày hè sau đó, rất nhiều người quen và bằng hữu của Đằng Thanh Sơn, bất luận là Đằng gia trang hay Quy Nguyên Tông, không ít người đều tới đây thăm viếng và xem mặt con gái Đằng

Thanh Sơn. Nhưng điều làm họ kinh ngạc là cái tên làm cha - Đằng Thanh Sơn lại không có mặt.

- Thanh Sơn thật kỳ cục, hài tử mới xuất thế đã đi lo chuyện của mình rồi.

Không ít lão nhân trong Đằng gia trang trách móc.

Ngày thứ bảy sau khi hài tử xuất thế.

Lý Quân đang ngồi ở bờ hồ, bên cạnh bày một cái nôi lắc. Trong nôi là con gái của nàng. Lý Quân nhè nhẹ lắc nôi, cười cười nhìn con gái. Bên cạnh hai thị nữ cũng cười nói với Lý Quân.

- Sư mẫu, sư mẫu.

Chỉ thấy hai người Đằng Thú và Dương Đông cùng chạy lại.

- Hả?

Lý Quân thắc mắc nhìn hai người - A Thú, các con tới đây có chuyện gì không?

- Có vài việc ạ.

Đằng Thú vừa định bẩm báo thì Dương Đông đã cắt ngang, vội cười nói:

- Sư mẫu, sư phụ đã xuất quan chưa?

- Chưa.

Lý Quân lắc đầu.

Trán Dương Đông nhăn lại có vẻ hơi thất vọng, nhưng y vẫn thấp giọng nói:

- Sư mẫu, đợi sư phụ xuất quan, lệnh cho người báo cho chúng

con một tiếng.

- Ừm, được. Ta sẽ nói cho sư phụ các con.

Lý Quân gật đầu nhận lời.

Dương Đông lúc này kéo Đằng Thú cùng rời đi.

- Phu nhân, tựa hồ có việc trọng yếu à?

Bên cạnh một thị nữ dáng người khá cao mở miệng hỏi. Lý Quân gật đầu nhìn về phía mật thất Đằng Thanh Sơn, trong lòng nàng không khỏi lo lắng. Bế quan lâu như vậy rồi mà vẫn không ra ngoài? Có khi nào, giống như lúc ở cấm địa Minh Nguyệt đảo, một lần bế quan phải mấy tháng ròng?

Lý Quân chỉ có thể đợi, tiếp tục ru hài tử.

Đợi đến khi sắc trời đã tối, một bóng người chợt từ xa đi tới.

- Thanh Sơn.

Lý Quân vội đứng dậy, sáng mắt lên.

- Hôm nay thật sự xin lỗi.

Đằng Thanh Sơn cười đi tới. Đầu tiên là cúi đầu nhìn hài tử mình trong nôi, không kìm được chậc chậc tán thưởng - Tiểu Quân, Lâm Lâm đẹp hơn lúc mới sinh nhiều, muội nhìn khuôn mặt trái xoan kìa. Còn cái mũi nữa.

- Hài tử lúc này thay đổi rất nhanh. À, Thanh Sơn, bảy ngày qua huynh bế quan như thế nào?

Lý Quân hỏi.

Đằng Thanh Sơn khom lưng cẩn thận ôm lấy hài tử, đồng thời nói:

- Bảy ngày qua bế quan không kịp đốn ngộ ra bất kỳ hiệu quả gì tốt lắm. Huynh khổ sở suy nghĩ bảy ngày, cũng chỉ mới sáng chế thức thứ nhất và thức thứ hai hành Mộc chi quyền. Thức thứ ba thì ta vẫn sao có thể sáng chế ra được. Đáng tiếc, nếu lúc đốn ngộ không bị cắt ngang.

- Không bị cắt ngang … có phải lúc huynh luyện quyền, suyt nữa ném bay cả Lâm Lâm không? Lý Quân không khỏi tức giận nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đương nhiên, Lâm Lâm quan trọng hơn.

Đằng Thanh Sơn khẽ nhíu mày:

- Nhưng, trong ngũ hành chi đạo thì ta không hiểu hành Mộc chi đạo nhất. Lần này mặc dù dựa vào cảm ngộ lúc trước, hơn nữa suy nghĩ mấy năm nay, cuối cùng cũng một hơi sáng chế ra hai thức. Nhưng chín thức quyền pháp thì những chiêu đầu đều dễ dàng nhất, càng về sau càng khó.

- Dựa theo tốc độ của ta bây giờ, huynh cảm giác muốn ngộ ra hành Mộc chi đạo chậm gấp mười lần so với hành Hỏa chi đạo, hành Thổ chi đạo.

Đằng Thanh Sơn bất lực thở dài.

Cho dù Đằng Thanh Sơn từng luyện quyền ở kiếp trước.

Cho dù hắn đã quan sát Thần Tiên ngọc bích và Khai Sơn Tam Thập Lục thức, nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể thành công với mọi thứ trong ngũ hành dễ dàng như nhau được.

- Chậm hơn mười lần, vậy cần bao lâu mới có thể thành công?

Lý Quân lo lắng.

- Không biết được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Cũng như hành Thủy chi đạo, nếu không có Bùi Tam chỉ điểm cho huynh đi từ Sinh Tử chi đạo, e rằng ta phải mất hai ba năm ròng. Về phần hành Mộc chi đạo, riêng nhập môn mà đã khó khăn như thế, sau này e rằng mỗi lần sáng tạo ra một thức đều gặp rất nhiều khó khăn.

- Trừ phi huynh lại tiếp tục gặp đốn ngộ vài lần.

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười. Hiển nhiên hắn cười mình vì những lời này.

Đốn ngộ là khả ngộ bất khả cầu, há có thể dễ dàng gặp như vậy.

- Chứng tỏ thực lực của huynh trong thời gian ngắn rất khó đề cao?

Lý Quân nói.

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Huynh bây giờ nắm được tám phần lực thiên địa. Cộng thêm sức mạnh thân thể cũng nhỉnh hơn một thành. Muốn đề cao hơn chỉ có nước thông qua hành Mộc chi đạo. Nhưng theo huynh ước tính, với tốc độ loại cảm ngộ này nếu không phải mười năm hoặc hai mươi năm cũng rất khó có thể làm cho hành Mộc chi đạo đại thành được.

Lý Quân không khỏi thừa nhận.

- Cọn đường ngộ đạo chỉ có thể làm đến nơi đến chốn, bước từng bước.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói:

- Bây giờ, mục đích của huynh là ngộ ra hành Mộc chi đạo. Khi ngũ hành chi đạo tất cả đều công thành, lúc đó huynh mơi có cách cố gắng nghĩ xem phương thức tiến vào cảnh giới động hư được.

Con đường tu luyện càng về sau càng khó.

Còn bây giờ, Đằng Thanh Sơn phải đi hết con đường ngũ hành chi đạo, lúc này là thứ khó khăn nhất với hắn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 3

Mười Sáu Năm Sau.

Từ khi Đẳng Thanh Sơn khai sơn lập phái, thành lập Hình Ý Môn, Cửu Châu Đại Địa vốn loạn lạc không ngừng, đột nhiên lại trở nên yên lặng. Đến cả Thiên Thần cung cũng không có động tĩnh gì lớn. Nhất thời, Cửu Châu Đại Địa được hưởng một thời gian hòa bình.

Thời gian như thoi đưa, sang xuân tới hạ, một năm rồi lại một năm.

Mười sáu năm sau.

Vũ An Quận quận thành.

Trong hầu hết các đại quận thành ở Dương Châu đều có thể tìm được tửu lâu. Lúc này đã vào lúc giữa trưa. Trong Xuân Vũ Tửu Gia, ở lầu một đầy khách nhân từ khắp trời nam đất bắc cùng ăn uống, tiếng nói chuyện ồn ào không dứt. Nhưng có một điều kỳ lạ là trong tiệm rượu, những vị khách nhân trời nam đất bắc này lại có rất nhiều người mang theo trường thương bên mình.

Thương là một loại binh khí rất khó luyện.

Trên Cửu Châu Đại Địa, người dùng thương vốn rất ít. Bình thường đa số đều đeo đao mang kiếm. Nhưng, lúc này trong Xuân Vũ Tửu Gia xem ra số khách mang trường thương nhiều hơn số đeo đao kiếm nhiều.

- Ha ha, Vương huynh! Chúng ta vốn cách xa nhau mấy ngàn dặm lại có thể gặp nhau như thế này quả thật là có duyên phận. Nào, chúng ta cạn chén.

- Nào, Lý huynh, cạn!

Hai thanh niên cụng bát, ngẩng đầu nốc cạn. Những người này cũng mang theo trường thương, đặt bên cạnh bàn.

Hai người này, một người mặc áo vải đơn giản, bên hông mang một miếng da cọp, tóc xõa. Còn thanh niên kia mặc một bộ thanh bào, có vẻ tuấn tú tiêu sái.

- Vương huynh, xem ra, chúng ta bây giờ cũng tới Vũ An Quận rồi. Cách Đại Duyên Sơn cũng không xa nữa.

Thanh niên thanh bào cười nói:

- Đi đường tới mấy ngàn dặm, cuối cùng cũng sắp đến Đại Duyên Sơn rồi. Trong Hình Ý Môn ở Đại Duyên Sơn nghe nói có tới hơn mười vạn người tu luyện nội gia quyền. Mười vạn huyết lang quân! Rõ là nằm mơ cũng muốn tới đó.

- Ừm, vài chục vạn người luyện nội gia quyền, cảnh này…

Thanh niên mặc quần da hổ hai mắt tỏa sáng.

- Ta cũng sẽ là một trong số đó - Ừm, huynh đệ chúng ta đều như vậy.

Thanh niên áo xanh nâng chén rượu một lần nữa:

- Nào, cạn thêm một chén nữa!

- Cạn.

Thanh niên mặc quần da hổ ngẩng đầu lên uống cạn chén rượu.

- Nói thật chứ...

Thanh niên mặc quần da hổ nói giọng căm hận - Tam đệ của ta cũng thật là thiếu ý chí! Hắn luyện Hổ Hình Quyền, luyện tới mức có thực lực rất khá. Năm đó ta từng nói với Tam đệ, muốn tương lai có thực lực mạnh hơn, phải đi mấy ngàn dặm tới Đại Duyên Sơn, bái làm môn hạ Hình Ý Môn! Học được nội gia quyền cao thâm, trở thành cao thủ. Nhưng tam đệ ta lại bị Vũ Hoàng môn hấp dẫn, gia nhập vào Vũ Hoàng môn. Hừ! Người tu luyện nội gia quyền, chuyển sang tu Đạo Gia nhất mạch. Cho dù lợi hại cũng chỉ là lợi hại tạm thời. Sau này thành tựu cũng chỉ có hạn!

- Đúng thế!

Thanh niên áo xanh cũng đồng ý:

- Vũ Hoàng môn mà so với Hình Ý Môn thì chẳng thấm vào đâu. Mười vạn huyết lang quân Hình Ý Môn, những người tệ nhất cũng là vũ giả nhị lưu. Nghe nói muốn tranh chức ngũ trưởng phải là vũ giả nhất lưu mới mong! Đó mới là đại quân vô địch thiên hạ thật sự! Lần này ta đi Hình Ý Môn, cũng nhất định muốn vào huyết lang quân.

- Đúng, chúng ta cùng vào huyết lang quân.

Thanh niên mặc quần da hổ nâng chén rượu lên.

- Nào, Lý huynh, cùng tiến vào huyết lang quân, cạn thêm một chén.

- Cạn.

Hai thanh niên nhiệt huyết đều từ những châu xa xôi cách ngàn dặm, vượt bao gian khổ tới đây. Hoặc là vào làm hộ vệ cho những thương đoàn, hoặc là làm những việc khác. Đi mãi rốt cục mới tới được nơi này. Mục tiêu của họ chỉ có một, tiến về Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn, thánh địa của tất cả người tu luyện nội gia

quyền trên Cửu Châu Đại địa!

- Hai vị!

Đột nhiên có tiếng gọi.

Một tiếng 'Bùng', bàn rượu bị một chưởng đánh rung lên.

Hai thanh niên đang uống rượu, không khỏi quay đầu nhìn về phía người vừa tới. Chỉ thấy một thanh niên cao lớn mặc áo tím, vác một thanh chiến đao, ánh mắt nội liễm đứng trước bàn rượu, nhìn lướt qua hai người, cười lạnh nói:

- Vừa rồi ta vào cửa, nghe nhị vị nói cái gì Vũ Hoàng môn không bằng Hình Ý Môn? Coi chừng đó, lời này không thể nói lung tung được đâu!

- Sao vậy!

Thanh niên mặc quần da hổ đứng bật dậy, vóc dáng còn cao hơn cả đối phương, chằm chằm dán mắt vào đối thủ, quát:

- Hai huynh đệ ra nói chuyện ở đây, mắc gì tới ngươi! Vũ Hoàng môn rất mạnh, nhưng Hình Ý Môn chúng ta, là nơi những người nội gia quyền tu luyện. Mười vạn huyết lang quân, thiên hạ ai có thể ngăn được chứ?

- Khai sơn tổ sư của Hình Ý Môn là người trẻ nhất từ trước tới nay tiến vào hư cảnh đó.

- Đại sư huynh Hình Ý Môn chúng ta, ngoại hiệu là Mãnh Thú, tuổi còn trẻ mà lúc này đã có tên trong Thiên Bảng. Tuy còn non trẻ, nhưng Đại sư huynh chúng ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn nữa, chỉ ngắn ngủn mười sáu năm, Hình Ý Môn chúng ta bây giờ đã có mười vạn huyết lang quân tài ba nhất Cửu Châu Đại Địa!

Thanh niên áo xanh bên cạnh cũng liếc mắt khiêu khích nhìn

người này:

- Tu luyện nội gia quyền mới là có tiền đồ nhất.

- Hừ.

Thanh niên vác chiến đao sắc mặt lạnh đi, cười khẩy. Một môn phái chỉ mới mười sáu năm lịch sử, người khai sáng cũng chỉ là hư cảnh, cũng dám so với Vũ Hoàng môn, một môn phái cổ xưa nhất, do Chí Cường Giả Vũ Hoàng khai sáng!

- Chà. Nếu Vũ Hoàng môn mạnh, tại sao còn dùng chút ơn huệ nhỏ để thu hút vô số người tu luyện nội gia quyền gia nhập vào Vũ Hoàng môn?

Thanh niên mặc quần da hổ cười quái dị:

- Không cần nhiều, chỉ mười sáu năm. Hình Ý Môn đã mạnh hơn cả Vũ Hoàng môn. Đây mới gọi là thực lực. Hiểu chưa?

Thanh niên vác chiến đao càng tức giận.

- Hừ! Có bổn sự, chúng ta giao thủ một trận xem.

Thanh niên áo tím tức giận rút chiến đao ra đánh choang một tiếng.

- Đấu thì đấu, ai sợ ai?

Thanh niên mặc quần da hổ nắm lấy trường thương bên cạnh bàn.

- Các vị khách quan! các vị khách quan...

Thấy tình thế không ổn, chưởng quỹ lập tức chạy tới.

- Tránh ra! Nếu đánh hư đồ vật, ta bồi thường cho ngươi là được!

Thanh niên áo tím lạnh lẽo nhìn lão. Chưởng quỹ cười cười vài tiếng rồi không dám nhúng tay vào. Trong tửu lâu vốn có rất nhiều khách nhân đang ăn cơm, ai nấy đều e thiên hạ bất loạn nhất thời ồ cả lên. Đồng thời ai cũng hơi lui ra sau, dẹp rộng bàn ghế, đứng một bên xem cuộc chiến.

Trong thành cấm giết người, nhưng tỷ đấu đọ sức bình thường thì thật ra không sao.

Hơn nữa cao thủ chính thức giết người, giết xong là bỏ đi. Thành Vệ Quân có tới cũng đã muộn.

- Cho ngươi xem, Phá Sơn đao pháp của Vũ Hoàng môn!

Thanh niên áo tím cầm chiến đao, lạnh lùng nói.

- Thương pháp chúng ta, chỉ dùng để đánh cọp, giết heo rừng mà thôi. Chỉ dùng ở nông thôn thôi.

Thanh niên mặc quần da hổ cầm ngang trường thương, đoạn nói:

- Lý huynh, ngươi đứng một bên nhìn. Xem ta thu thập tên tiểu tử trâng tráo này như thế nào.

Chành thanh niên họ Lý mỉm cười rồi tránh qua một bên. Hai người họ đã cùng làm hộ vệ cho một đội buôn, đều biết thực lực của nhau.

Hắn cũng phải thừa nhận thương pháp của thanh niên mặc quần da hổ này đích xác mạnh hơn hắn một chút.

- Ra tay đi!

Thanh niên áo tím tự tin nói.

- Hả?

Thanh niên quần da hổ cười - Xem thương!

Nói rồi đại thương trong tay hắn xoay tròn rất mạnh, giống như một con rắn lớn xuất động bắn mạnh về phía đối thủ.

- Xoảng!

Chiến đao thanh niên áo tím nhanh như điện, chém mạnh ra.

Thương Đao giao kích.

- Hừ.

Thanh niên mặc quần da hổ chấn động đến mức phải lui về phía sau một bước, sau đó thân thể cố đứng vững, lúc này quét ngang một cái. Thanh niên áo tím nhẹ như lông hồng, lại nhảy vọt lên.

- Choang!

Trường thương trong tay thanh niên mặc quần da hổ thuận thế đâm mạnh một cái.

- Phá! Phá! Phá!

Thanh niên áo tím quát lớn. Chiến đao trong tay với khí thế kinh người bổ xuống, liên tiếp điên cuồng chém ra ba đao. Đao đầu gạt trường thương dạt ra, đao thứ hai bổ thẳng tới trước người thanh niên mặc quần da hổ.

Thanh niên mặc quần da hổ vội vung mạnh trường thương trong tay, trường thương đâm thẳng tới.

Đồng thời hung quang lộ ra, giống như một con mãnh hổ nhảy dựng lên.

Xoảng! Đao thứ hai bổ thẳng, đánh bay trường thương. Đao thứ ba chém vào đầu thanh niên mặc quần da hổ. Thân thể thanh

niên mặc quần da hổ này chợt vặn vẹo một cách quỷ dị, muốn liều mạng dùng tay đánh lại.

- Xoẹt!

Thanh niên áo xanh vươn trường thương đỡ lấy đao thứ ba.

- Xoảng!

Đao thứ ba của thanh niên áo tím bị đánh bạt ra, nhưng hắn cũng mượn lực né tránh trảo của thanh niên mặc quần da hổ, rồi cười ha ha chế diễu:

- Còn nói Hình Ý Môn mạnh hơn Vũ Hoàng môn. Ta thấy, ngươi cũng chỉ tương đương tuổi với ta. Vừa rồi nếu không có tên không biết xấu hổ đó đánh lén một cú, tiểu tử, ngươi không chết cũng bị tàn phế.

- Hừ! Ta tàn phế, ngươi cũng phải chết!

Thanh niên mặc quần da hổ như một con mãnh hổ. Cận chiến của nội gia quyền vốn vang danh Cửu Châu Đại Địa.

- Hắc, tên mặc áo tím kia, ngươi đã gia nhập vào Vũ Hoàng môn, học được mấy thứ yếu quyết xấu xa đó lâu rồi. Còn hai người này vẫn chưa gia nhập Hình Ý Môn. Chỉ là tự học Hổ Hình Quyền mà thôi. Ngươi thắng một chiêu nửa thức, có gì mà đắc ý. Nhưng Dương Châu không phải là Vũ Châu của ngươi.

Chỉ thấy một thiếu nữ lục y cau mũi, cười chế diễu từ thang lầu bước xuống.

Thiếu nữ này trông dung mạo rất bình thường, chỉ hơi thanh tú thôi.

- Không cần ngươi xen vào việc của người khác.

Thanh niên aó tím nhướng mày.

- Ta chỉ nói vài câu, người của Vũ Hoàng Môn cũng đừng có kiêu ngạo ở Dương Châu chúng ta.

Nói rồi, lục y thiếu nữ khẽ nhấn xuống đất trước cây đại thương bị đánh bay khi nãy. Cây trường thương vọt lên, chỉ thấy thiếu nữ cầm trường thương bằng một tay, dùng sức một chút, cây trường thương như có sinh mạng đâm thẳng về phía thanh niên áo tím.

- Chẳng biết tự lượng sức.

Thanh niên áo tím cười lạnh rồi nghiêng mình, chém ra một đao rất sắc bén.

- Xoẹt!

Mũi trường thương và tay đao chạm nhau trong nháy mắt. Thanh niên áo tím biến sắc, hắn cảm thấy một luồng lực đạo xoay tròn kỳ dị làm cho chiến đao hắn hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Phốc!

Mũi trường thương chỉ thẳng vào yết hầu thanh niên áo tím. Thanh niên áo tím mặt trắng bệch. Một chiêu, chỉ một chiêu mà hắn đã thất bại.

- Hay!

- Vũ Hoàng môn mà dám kiêu ngạo ở Dương Châu chúng ta.

- Hảo thương pháp.

Lập tức trong tửu lâu không ít người cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Người Cửu Châu có quan niệm về địa phương rất nặng. Ở Dương Châu mọi người lấy Hình Ý Môn, Quy Nguyên Tông mà kiêu hãnh.

- Hừ, ngươi còn kém lắm!

Lục y thiếu nữ nói xong, ném cây thương cho thanh niên mặc quần da hổ lúc này đang sáng mắt lên, rồi tiếp tục lộp cộp, lững thững bước lên lầu hai.

...

Giữa một gian phòng thanh nhã ở lầu hai.

Lục y thiếu nữ và một thiếu nữ áo lam đang ngồi với nhau.

Thiếu nữ áo lam có vẻ mặt đau khổ:

- Tiểu thư, chúng ta đã trốn ra ngoài, ngươi cũng chớ có gây chuyện. Hay là chúng ta... chúng ta về Đại Duyên Sơn đi.

- Không!

Lục y thiếu nữ cười hắc hắc:

- Khó tìm được cơ hội cha bế quan, nói là muốn sáng tạo ra quyền thứ chín. Ta mới nhân cơ hội này trốn ra đây. Bản Đại tiểu thư sao có thể dễ dàng trở về chứ? Yên tâm, tuyệt kỹ dịch dung của bản Đại tiểu thư đã được học từ người cha thiên tài bậc nhất đó. Cho dù mẹ ta có ở trước mặt cũng không nhận ra ta và ngươi đâu!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 4

Thanh Sơn Xuất Quan

Ồ!

Thiếu nữ áo lam chỉ có thể gật đầu, lập tức thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư, môn chủ bế quan sang tạo ra quyền pháp lợi hại à? Tiểu nữ nhớ ba năm trước môn chủ đã bế quan khá lâu.

- Ta cũng không biết.

Lục y thiếu nữ cau mày, khẽ lắc đầu...

- Nhưng vài năm nay cha đã bế quan vài lần, đều là để sáng tạo quyền thứ chín. Tựa hồ quyền pháp này cực kỳ khó sáng tạo. Thôi đi! Chúng ta đừng để ý nữa. Ừm, đợi ăn cơm xong, chúng ta trước tiên đi chơi ở Vũ An quận, ngày mai hãy ly khai Vũ An quận.

Thiếu nữ áo lam cũng gật đầu:

- Ly khai Vũ An Quận rồi đi đâu tiếp?

- Đến lúc đó rồi tính.

Lục y thiếu nữ tùy ý cười nói.

Veo!

Một con bạch điểu nhỏ từ cửa sổ bay vào, đứng lại trên bả vai

lục y thiếu nữ.

- Tiểu bạch nhất định là đói bụng rồi.

Thiếu nữ áo lam cười nhìn con bạch điểu.

- Tiểu bạch.

Lục y thiếu nữ dùng đôi đũa đưa một cục thịt nhỏ cho con bạch điểu này. Con bạch điểu nhỏ này há mỏ, mổ lấy cục thịt, sau đó nuốt xuống.

Con chim này là con chim mà lục y thiếu nữ lúc còn nhỏ đã nuôi, nó rất nghe lời.

Quận Giang Ninh Đại Duyên sơn. Bây giờ đang lúc giữa trưa, dưới chân núi Đại Duyên sơn có dòng người qua lại không dứt, quan đạo đã mở rộng ra nhiều so với lúc trước. Thậm chí dưới Đại Duyên sơn còn có không ít những phủ đệ xa xỉ, trông có vẻ rất phồn hoa. Đại Duyên sơn bây giờ có danh khí rất lớn ở Cửu Châu đại địa.

Bởi vì nơi này là thánh địa của những người tu luyện nội gia quyền!

Một nơi đặc thù trong Hình Ý môn ở Đại Duyên sơn trong Đông Hoa uyển.

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Một thiếu niên khí khái anh hùng mười phần đi giữa Đông Hoa uyển. Những thị nữ trong Đông Hoa uyển vừa nhìn thấy thiếu niên này đều cười và gọi có vẻ rất quen thuộc, nhưng vẫn có phân biệt chủ tớ. Thiếu niên cũng cười chào hỏi những thị nữ bên cạnh:

Xuân Lan tỷ, tỷ hấp dẫn hơn lần trước nhiều.

- Thiếu gia thật ngọt miệng.

Đám thị nữ cũng đùa lại.

- Mẹ ta đâu.

Thiếu niên dò hỏi.

- Trong vườn hoa bên kia, đang đợi môn chủ xuất quan.

Thị nữ tên là Xuân Lan trả lời.

Thiếu niên gật đầu liền đi về phía vườn hoa. Y từ bé đã lớn lên ở đây, Đông Hoa uyển không có chỗ nào y không biết. Ngay cả nhắm hai mắt lại y cũng có thể tìm được chỗ vườn hoa. Chẳng mấy chốc, y đã đi qua một hành lang, tiến vào một cánh cửa, rồi đi tới vườn hoa muôn hồng nghìn tía. Trong sân, những bông hoa màu tím được trồng ở một cụm, những hoa màu vàng lại trồng ở nơi khác.

Vừa tiến vào sân, có cảm giác như tiến vào hải dương đầy hoa.

Chỉ thấy một nữ tử mặc bạch y rộng rãi đang ở giữa vườn hoa đang diễn luyện một bộ quyền pháp như một nàng tiên đang hái hoa.

- Mẹ.

Thiếu niên vội kêu.

Nữ tử đang luyện quyền lập tức hạ thân, phiêu dật bước tới một nơi lát thanh thạch. Nữ tử mặc bạch y chính là Lý Quân. So với mười sáu năm trước, Lý Quân bây giờ có vẻ trưởng thành hơn. Ánh mắt cũng ôn hòa hơn, cả người mềm mại dịu dàng như ngọc bích, làm cho người ta cảm thấy trong lòng yên tĩnh.

- Hồng Vũ, về rồi à?

Lý Quân cười đi tới, trong mắt có chút thương yêu cưng chiều.

Năm đó sau khi sinh hạ con gái Hồng Lâm. Không lâu sau Lý Quân lại một lần nữa mang thai, sinh hạ được nhi tử 'Hồng Vũ'. Đặt tên là Vũ. Đây là một kỷ niệm lúc trước hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân gặp nhau ở Vũ An quận. Thứ hai, cũng là ký thác hy vọng! Đàn ông trên Cửu Châu Đại Địa phải có vũ lực tuyệt thế.

Đằng Thanh Sơn cũng hy vọng nhi tử có thể có vũ lực tuyệt cường.

Nhưng có đôi khi sự việc phát triển khác với dự tính.

Con gái Hồng Lâm, trước mặt cha Đằng Thanh Sơn thì rất nghe lời nhưng lại nghịch ngầm.

Nhưng không thể phủ nhận Hồng Lâm rất có khiếu học nội gia quyền.

Từ bé luyện quyền, luyện vài chục năm quyền pháp, Hồng Lâm cũng đạt tới hậu thiên cực hạn. Chỉ thiếu một chút là kinh mạch chưa được đả thông.

Hơn nữa, Hồng Lâm lại rất sở trường về trình độ quyền pháp tấn công. Giữa Hình Ý Ngũ Hành quyền, con gái Hồng Lâm sở trường nhất là Băng quyền,.

Đằng Thanh Sơn ký thác hy vọng rất lớn vào nhi tử Hồng Vũ.

Nhưng Hồng Vũ mặc dù cũng chăm chú luyện quyền, nhưng càng lớn Hồng Vũ ngược lại càng thích làm việc ở Thanh Sơn hội quán. Thanh Sơn hội quán bây giờ chính là một tổ chức buôn bán siêu cấp trên cả Cửu Châu đại địa. Có Hình Ý môn sau lưng ủng hộ, hơn nữa vô số người tu luyện nội gia quyền rải rác Cửu Châu.

Hơn nữa, căn cơ ở Dương Châu cũng phồn hoa. Thanh Sơn hội

quán bây giờ kinh doanh tửu lâu, muối, tiêu cục… Hồng Vũ luyện quyền mặc dù không bằng những gì Đằng Thanh Sơn mong muốn, nhưng cũng coi là có tư chất. Hơn nữa y có sư phụ nổi danh Đằng Thanh Sơn tự mình dạy, nhờ vào hoàn cảnh tốt nên thành tựu cũng coi như không tệ. Thực lực đã gần tiếp cận với vũ giả nhất lưu.

Đương nhiên, so với tỷ tỷ của y thì hiển nhiên thua không ít.

Nhưng về buôn bán Hồng Vũ lại rất có thiên phú.

- Nỗ lực của con người của không thể bằng được với số trời. Con phát triển làm sao cũng không phải được như tâm ý cha mẹ.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể bất lực than thở.

- Mẹ, cha còn chưa xuất quan à?

Hồng Vũ nhìn về phía căn phòng lớn ở luyện võ gần đó - Ừm.

Lý Quân cười nhìn thoáng qua luyện võ phòng mới xây lại mười năm trước - Cha con bế quan cũng tầm mười hai ngày rồi. Nhưng ai biết khi nào thì hắn xuất quan. Nhưng... khi tròn một tháng cho dù cha con không thành công cũng sẽ xuất quan thôi.

Để sáng chế ra quyền thứ chín trong hành Mộc chi đạo, Đằng Thanh Sơn đã bế quan mấy lần. Hiển nhiên trong ngũ hành chi đạo, Đằng Thanh Sơn phải cố sức nhiều nhất cho hành Mộc chi đạo.

- Mẹ.

Hồng Vũ nhìn chung quanh:

- Lần này con về, không thấy tỷ tỷ đâu cả?

- Tỷ của con à?

Lý Quân lắc đầu, cười:

- Con còn không biết tính tình tỷ của con. Khi cha con ở nhà, nó căn bản không dám quậy phá, cha con có thể dễ dàng bắt nó lại. Nhưng cha con vừa bế quan cũng không rảnh mà quản nó. Ta chỉ sơ sẩy một chút, không ngờ con quỷ nha đầu này kéo tiểu Tiêu chạy mất...

Hồng Vũ cũng cười: Đột nhiên.

- Hả?

Lý Quân quay đầu lại vẻ kinh ngạc, nhìn về phía luyện võ trường.

- Làm sao vậy, mẹ?

Hồng Vũ nghi hoặc.

- Không hợp lý.

Lý Quân cẩn thận dán mắt vào phòng luyện võ. Từ khe cửa phòng luyện võ, nàng mờ ảo có thể thấy được hào quang màu lam yếu ớt cơ hồ không thể phát hiện ra lóe ra...

Ngay lúc này.

- Ha ha…

Một tràng tiếng cười to sang sảng vang lên từ phòng luyện công truyền ra. Tiếng cười quanh quẩn mãi trong Đông Hoa uyển.

- Hống! Kỷ!

Từ Đại Duyên Sơn xa xa cũng truyền đến một tiếng gầm.

- Là Đao Trì thúc.

Hồng Vũ kinh ngạc nhìn về phía xa.

Còn Lý Quân hai mắt sáng rực, dán mắt vào cánh cửa đá khổng lồ của phòng luyện võ. Chỉ nghe "Ầm ầm…" một tiếng, hai cánh cửa đá thật lớn bắt đầu từ từ mở sang hai bên. Giữa căn phòng luyện võ đen thui bỗng có một thân ảnh cao lớn đi ra. Hắn mặc áo choàng đen rộng, tóc dài xõa tung, khuôn mặt kiên nghị.

Chính là Đằng Thanh Sơn!

So với mười sáu năm trước, hắn cũng không có biến hóa gì lớn. Chỉ là nội liễm trầm ổn hơn, thỉnh thoảng giữa hai mắt mờ ảo có quang mang bức nhân. Bao lâu rồi hắn ngồi trên ghế cao, bây giờ có địa vị rất cao trên Cửu Châu đại địa, khai sơn tổ sư của Hình Ý môn. Hơn nữa một trong bảy đại tông phái Cửu Châu, Quy Nguyên tông cũng là do hắn đầu lĩnh. Ở địa vị cao lâu ngày, hơn nữa được người trong thiên hạ kính trọng tôn là một Đại tông sư, nên khí chất của Đằng Thanh Sơn tự nhiên từ từ biến hóa.

- Tiểu Quân.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn thê tử, sau đó nhìn về phía nhi tử:

- A Vũ, về lúc nào thế?

- Hôm nay con vừa về.

Hồng Vũ trả lời.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu, trong hai đứa con, mặc dù Hồng Vũ nhỏ hơn nhưng cách làm người, đối nhân xử thế, nhi tử này rõ ràng trưởng thành hơn con gái rất nhiều, hơn nữa cũng không làm mình phải bận tâm.

- Lâm Lâm lại chạy ra ngoài chơi à...?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Đúng, huynh vừa bế quan là nó trốn luôn...

Lý Quân vừa đi tới vừa nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Huynh đang luyện công cũng đã cảm ứng được nó bỏ đi nhưng cũng không có biện pháp. Thôi đi... muội tra được nó bây giờ chạy đến đâu chưa?

- Muội hỏi qua tiểu Thanh.

Lý Quân trả lời,...

-Tiểu Thanh cũng hỏi thuộc hạ nó, chắc vài ngày là có kết quả.

- À, ồ.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hồng Vũ bên cạnh không kìm được liền thì thào:

- Cha, có phải là chc đã sáng chế ra quyền thứ chín trong hành Mộc chi quyền không?

- Ha ha…

Đằng Thanh Sơn không kìm được lại cười ha ha.

Nhìn cha con cười như vậy, con còn không nhìn ra à?

- Lý Quân cũng không nén được nụ cười, nàng cũng vui cho Đằng Thanh Sơn. Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng đã khổ tu hành Mộc chi đạo mất thời gian rất nhiều, đặc biệt là quyền thứ chín đã phải bế quan mấy lần, mãi tới hôm nay mới chính thức hoàn toàn đột phá.

Hắn hao phí mười sáu năm trong hành Mộc chi đạo, rốt cục đột phá đến đại thành. Từ nay, Đằng Thanh Sơn cũng rốt cục cũng đạt tới hư cảnh đại thành!

- Mười thành lực thiên địa, phối hợp với sức mạnh thân thể. Lướt mắt nhìn khắp Cửu Châu đại địa, e rằng cũng chỉ có cường giả động hư mới có thể mạnh hơn ta.

Đằng Thanh Sơn rất tự tin. Mười sáu năm khổ tu, hắn không chỉ hao phí thời gian vào hành Mộc chi đạo, mà cũng bỏ nhiều tinh lực nghiên cứu thương pháp. Lúc này, Đằng Thanh Sơn cho rằng, những người dưới động hư không ai có thể vượt qua hắn!

- Ta bây giờ đã là hư cảnh đại thành. Còn hư cảnh đại thành mà tiến thêm một bước là đã động hư rồi.

- Rốt cuộc làm sao mới có thể đạt tới được cảnh giới động hư?

Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ.

Cùng ngày, Đằng Thanh Sơn, Lý Quân và nhi tử Hồng Vũ, lâu lắm mới đoàn tụ cùng ăn cơm với nhau.

Ban đêm, trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn chốc chốc lại diễn luyện quyền pháp trong thư phòng, chốc chốc lại đi đến bên bàn viết, ghi chép những chú giải về quyền pháp.

- Thanh Sơn, lại sáng tạo quyền pháp à?

Lý Quân từ cửa thư phòng đi vào, cười hỏi.

- Ừm! Có cũ mới có mới. Kỳ thật lúc sáng tạo ra quyền pháp, cũng làm huynh hiểu hơn về ngũ hành chi đạo.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Hôm nay hành Mộc chi đạo của huynh vừa thành công. Cũng làm cho Băng quyền trong Hình Ý Ngũ Hành quyền được giải thích thêm không ít. Nghĩ đến phương pháp tập luyện hai loại Băng quyền bất đồng, trước hết hoàn thiện một chút rồi ghi chép lại.

Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía nam.

- Sao vậy?

Lý Quân giật mình.

- Tiểu Thanh tới rồi.

Đằng Thanh Sơn cười đi nhanh về phía cửa thư phòng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 5

Tình Thế Chuyển Xấu.

Két…

Cửa thư phòng mở ra.

Một trận gió thổi qua, một con thần điểu tựa như một ngọn lửa đã xuất hiện trước thư phòng, chính là Tiểu Thanh.

- U…

Đằng Thanh Sơn mở miệng phát ra một tiếng kêu lớn. Việc học tập thú ngữ cần phải có thiên phú, nhưng cường giả hư cảnh có thể khống chế thanh âm cực kỳ tinh tế. Mặc dù tâm tư Đằng Thanh Sơn đều bỏ cả vào thương pháp và ngộ đạo, nhưng cũng học được chút ít từ Lý Quân, nhất là một vài câu thú ngữ đơn giản. Mặc dù vẫn không thể trò chuyện với yêu thú bình thường được, nhưng việc chào hỏi và nói vài câu đơn giản thì không thành vấn đề.

Trong đôi mắt Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tràn đầy vẻ vui mừng, cũng vui vẻ hót vang một tiếng.

Lúc này hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn cùng với bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang đứng giữa đình viện.

- Tiểu Quân, muội hỏi Tiểu Thanh xem đã tra được bây giờ Lâm Lâm ở đâu chưa?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Được.

Lý Quân vội quay về phía bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hót vài tiếng. Tiểu Thanh cũng trả lời rất nhanh.

- Thanh Sơn!

Lý Quân khẽ mỉm cười, nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Tiểu Thanh đã hỏi thuộc hạ nó rồi, đã điều tra ra được nơi Lâm Lâm. Hiện giờ con nó đang ở cùng Tiếu Tiêu ở Toàn An Thành ở Vũ Châu.

- Đến tận Vũ Châu à, thật là to gan.

Đằng Thanh Sơn dở khóc dở cười.

Mười sáu năm qua, phần lớn thời gian bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh sống ở Man Hoang, nhưng cũng thường xuyên tới Đại Duyên Sơn. Đối với một con yêu thú hư cảnh thích phi hành thì dù sao Đại Duyên Sơn cũng quá nhỏ. Hơn nữa địa vị bất tử Phượng Hoàng cao quý, giữa Man Hoang mênh mông, dưới trướng Tiểu Thanh cũng có không ít thuộc hạ chim chóc, và những tộc yêu thú phi hành.

- Con bé Lâm Lâm trước mặt huynh thì rất vâng lời, nhưng nó trời sinh gan lớn. Không phải huynh không biết.

Lý Quân lườm Đằng Thanh Sơn:

- Chẳng phải là vì người cha này sao... Hồi nhỏ quá cưng chiều nó!

Đằng Thanh Sơn cười bất lực.

Sau đó hắn liếc mắt ra phía ngoài, hô:

- Người đâu!

Lập tức một thị nữ chạy tới, trộm liếc nhìn Đằng Thanh Sơn, hành lễ:

- Môn chủ.

- Ngươi đi mời Tông Lộ trưởng lão tới đây.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Dạ.

Thị nữ cung kính thối lui, nhanh chóng đi mời Tông Lộ, trưởng lão Hình Ý Môn.

- Đêm khuya rồi, huynh bảo Tông trưởng lão tới làm gì? Việc gì cũng để đến ngày mai nói cũng không muộn mà.

Lý Quân khẽ nhíu mày.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Tông trưởng lão quen thức đêm, lúc này ông ta chưa ngủ đâu. Nếu không ta cũng sẽ không giao việc thu thập tin tình báo cho ông...

Tông Lộ là một thành viên Đằng gia trang.

Cửu Châu Đại Địa loạn lạc không ngừng, mỗi ngày đều có rất nhiều người cửa nát nhà tan. Tông Lộ là người lúc còn thiếu niên, trong lúc trốn chết được Đằng gia trang nhận nuôi. Kỳ thật có rất nhiều người giống như Tông Lộ, được người trong trang nhận nuôi. Như mẫu thân 'Viên Lan' của Đằng Thanh Sơn cũng chính là người được lão tộc trưởng Đằng Vân Long nhận nuôi.

Bây giờ Tông Lộ cũng đã hơn năm mươi tuổi. Năm xưa cũng đã từng thấy Đằng Thanh Sơn trưởng thành, Đằng Thanh Sơn rất

tín nhiệm Tông Lộ.

Dù sao tuy là họ Tông, nhưng cũng không khác gì tộc nhân Đằng gia trang cả.

Đăng! Đăng! Đăng!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ. Sau đó một bóng người mặc thanh bào xuất hiện trước cửa viện, chính là Tông Lộ. Tông Lộ mặc dù trên năm mươi, nhưng đầu vẫn lại không một sợi tóc bạc, hơn nữa cũng từng phục dụng một chút chu quả tửu, nên thân thể trông rất khỏe mạnh.

- Tông thúc, vào đi.

Đằng Thanh Sơn cười gọi.

- Môn chủ.

Tông Lộ đang cầm một xấp hồ sơ dày, cười nói:

- Giữa trưa hôm nay, ta nghe thấy tiếng cười của môn chủ. Đoán là môn chủ lần này bế quan có nhiều thu hoạch. Thuộc hạ xin được chúc mừng.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể bất lực cười.

Trong Đằng gia trang, từ bé quen gọi Tông thúc rồi. Nhưng bây giờ Tông Lộ lại nói là quy củ không thể phế. Nên trước mặt Đằng Thanh Sơn luôn tự xưng là thuộc hạ.

- Tông chủ, đây là tin tình báo hơn mười ngày qua từ các nơi đưa về. Hơn nữa có mấy cái rất trọng yếu.

Tông Lộ vội xấp hồ sơ đưa tới.

- À.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy.

Bằng vào Thanh Sơn hội quán rải rác khắp các nơi trên Cửu Châu, hơn nữa người tu luyện nội gia quyền ngày càng xâm nhập sâu vào khắp các nơi, mặc dù bây giờ lưới tình báo của Hình Ý Môn đã thoát ly khỏi Quy Nguyên Tông, nhưng hiệu suất tình báo vẫn cực cao. Hơn nữa bây giờ Cửu Châu Đại Địa luôn luôn có những mạch ngầm mãnh liệt, nên Đằng Thanh Sơn đều muốn tự mình phê duyệt mọi tin tình báo.

- Được rồi, Tông thúc.

Đằng Thanh Sơn nhận tin tình báo rồi phân phó:

- Con bé Lâm Lâm mới đây lại trốn ra ngoài rồi. Tông Lộ lắc đầu nói:

- Hiện giờ thuộc hạ cũng chưa tìm thấy.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Ta đã điều tra rồi, bây giờ Lâm Lâm đang ở Toàn An thành Vũ Châu. Còn có Tiểu Tiêu đi theo. Tông thúc, hẳn là có thể tìm được rồi đó.

- Ha ha, biết ở Toàn An thành thì dễ rồi.

Tông Lộ cười ha ha:

- Toàn An thành chỉ là một thành nhỏ, mỗi ngày cũng chẳng bao nhiêu người ở nơi khác lui tới. Muốn tìm hai nữ tử cũng không khó.

Bất luận là con gái Đằng Thanh Sơn Hồng Lâm hay cô bé Tiểu Tiêu, trong lưới tình báo cũng đều biết một vài đặc tính riêng của hai cô này.

Ví như...

Đi theo Đằng Hồng Lâm là một con chim nhỏ màu trắng. Chỉ cần phát hiện con chim nhỏ màu trắng, là có thể khẳng định Đằng Hồng Lâm ở quanh đó, trong vòng vài chục trượng. Đây là một trong những hình tính rõ ràng nhất. Nhưng con chim rất bé, nên khi Hồng Lâm cố ý che giấu, cũng rất khó tìm.

Nhưng còn có một biện pháp khác. Thị nữ Tiếu Tiêu luôn luôn đeo một giới chỉ trông rất bình thường. Đương nhiên, chỉ là nhìn thì như bình thường thôi. Đây cũng là một trong những biện pháp tìm kiếm.

- Ừm, tìm được rồi lập tức báo lại cho ta biết.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Tông thúc, ngươi đi nghỉ ngơi đi.

- Thuộc hạ cáo lui.

Tông Lộ cười rồi rời đi.

Đằng Thanh Sơn cầm xấp tin tình báo dày cộp đi về phía thư phòng, còn Lý Quân ở lại cùng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh trong đình viện tán gẫu. Nhất thời tiếng chim hót không ngừng vang lên, rất êm tai.

Trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn ngồi xuống, lật xem những tin tình báo, chăm chú đọc từng tin một. Đặc biệt những tin liên quan tới những động tĩnh của những đại tông phái khác, hắn lại càng cẩn thận xem xét. Sau những tin tình báo này, đều có những phụ lục phân tích của nhân viên tình báo Hình Ý Môn.

- Hả?

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ vui mừng.

- Thanh Sơn, có gì mà cao hứng vậy?

Lý Quân cười đi tới.

- Ha ha, Hình Ý Môn ta lại có thêm một vị tiên thiên, sao ta không vui chứ?

Đằng Thanh Sơn cầm một tờ tin tức, không kìm được cười to lên. Nội gia quyền khác với Đạo Gia, Phật Tông. Muốn đạt tới cảnh giới tông sư, không yêu cầu quá cao về 'Thần'. Nhưng lại yêu cầu về lĩnh ngộ quyền pháp cực cao!

Kiếp trước, Đằng Thanh Sơn cũng trải qua sinh tử, cuối cùng đạt tới cảnh giới tông sư Hình Ý Quyền. Kiếp trước, không ít người mới trên hai mươi tuổi đã đạt tới nội gia quyền tông sư rồi.

Kỳ thật quyền pháp cần trẻ trung. Phần lớn những người đột phá tới tông sư, đều là người trẻ tuổi. Nếu đến hơn năm mươi tuổi, lại rất ít hy vọng!

Bởi vì sau năm mươi tuổi, thân thể gân cốt và lục phủ ngũ tạng cũng thoái hoá, nên ảnh hưởng không nhỏ tới nội gia quyền. Khác với Đạo Gia nhất mạch và Phật Tông nhất mạch, chú trọng tới 'thần'. Tuổi càng lớn, Thần càng mạnh, nên càng dễ dàng đạt tới cảnh giới tiên thiên. Đương nhiên nếu tuổi quá lớn, Thần đều bắt đầu hao mòn, tự nhiên cũng không cách nào đạt tới tiên thiên.

Trong mười sáu năm qua.

- Tam đệ tử Đằng Thanh Sơn, Tiết Tân, có thiên phú cao, hơn nữa Đằng Thanh Sơn tự mình chỉ dạy. Sau khi Hình Ý Môn khai sơn lập phái chín năm, cũng đã đạt tới cảnh giới tông sư (tiên thiên).

- Còn nhị đệ tử mình là Dương Đông, không am hiểu nội gia quyền, đi theo Đạo Gia nhất mạch. Mặc dù đang có địa vị rất cao ở Hình Ý Môn, nhưng sau khi Hình Ý Môn khai sơn lập phái mười

lăm năm, mới đạt tới cảnh giới tông sư. Lúc này, trong đám đệ tử đời thứ ba đã có hai người đạt tông sư rồi. Đích xác Dương Đông hơi mất mặt.

- Ai thế?

Lý Quân vội đọc tin, kinh ngạc:

- Mạnh Lộ Đồng? Chính là người đầu tiên tham gia Hình Ý Môn sau khi chúng ta khai môn lập phái phải không?

- Đúng, chính là hắn. Ta vốn tưởng rằng hắn xuất thân phú quý, không chịu khổ sở bao giờ, rất khó có được thành tựu cao. Ai ngờ, lại thành người thứ ba đạt tới thiên tiên trong đám đệ tử đời thứ ba.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cảm thán. Bây giờ Hình Ý Môn có vài chục vạn đệ tử, nếu tính cả Cửu Châu Đại Địa, thậm chí còn bị những môn phái khác chiêu mộ những đệ tử đã từng luyện nội gia quyền.

E rằng, người tu luyện nội gia quyền đã vượt qua trăm vạn!

Mười sáu năm qua, bây giờ những người tu luyện trên hai mươi ba mươi tuổi là dễ dàng đột phá nhất, có thành tựu cao nhất!

- Mạnh Lộ Đồng này thật kiên nhẫn.

Lý Quân gật đầu cười nói:

- Có kiên nhẫn đương nhiên có thành tựu.

- Ừm, bây giờ Hình Ý Môn ta, trong đệ tử đời thứ hai có bốn người là tiên thiên. Trong đệ tử đời thứ ba có ba người là tiên thiên. Trong đệ tử đời thứ tư có hai người là tiên thiên. Còn đám đệ tử đời thứ năm chẳng có ai.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu - Tổng cộng chín tiên thiên. Trong đó có hai Đạo Gia nhất mạch. Bảy người còn lại đều là Nội Gia Quyền nhất mạch.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui:

- Đợi thêm một thời gian nữa, ta tự mình đi gặp Mạnh Lộ Đồng. Xem hắn rốt cuộc thích hợp với việc tu luyện thứ quyền pháp nào nhất.

Nội gia quyền phàm là người đạt tới cảnh giới tông sư, liền có tư cách được Đằng Thanh Sơn tự mình truyền thụ.

Đằng Thanh Sơn cầm lấy một tin khác. Vừa đọc, hắn đã không khỏi nhướng mày, sắc mặt rất khó nhìn.

- Việc này...

Lý Quân cũng đọc, sắc mặt cũng rất xấu:

- Vũ Hoàng môn sao lại vô sỉ như vậy?

- Hừ, bây giờ trong bảy đại tông phái khác ở Cửu Châu, Vũ Hoàng môn là vô sỉ nhất.

Đằng Thanh Sơn rất bực mình. Tin tình báo này nói là, bây giờ Vũ Hoàng môn chẳng những dùng các loại ân huệ, quyền lợi, để hấp dẫn một vài người tu luyện nội gia quyền trong cảnh nội Vũ Châu đã học Hổ Hình Quyền thành công. Thậm chí còn ngăn cản rất nhiều người tu luyện nội gia quyền có thiên phú cực cao, hơi có danh khí, muốn đi Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn!

Mềm không được thì dùng bạo lực!

- Muốn bắt tất cả người tu luyện nội gia quyền ở cảnh nội Vũ Châu à.

Đằng Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng.

- Từ sau khi các đại tông phái phát hiện ra uy lực nội gia quyền...

Lý Quân nhíu mày:

- Các đại tông phái bắt đầu dùng các loại danh lợi hấp dẫn người tu luyện nội gia quyền trong châu của mình. Những thiếu niên đó, vì không muốn ly khai quê nhà, cũng muốn trợ giúp cho gia đình, không ít người gia nhập vào hàng ngũ họ, thành thành viên của môn phái họ.

Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung, Tuyết Ưng Giáo, Doanh Thị Gia Tộc, đều làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng không có biện pháp nào đối phó, chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng người tu luyện nội gia quyền gia nhập vào Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung, Tuyết Ưng Giáo, chỉ có thể chuyển sang tu Đạo Gia nhất mạch, thành tựu cũng rất có hạn.

- Nếu chỉ dùng danh lợi, ân huệ để hấp dẫn, để những người tu luyện nội gia quyền tự nguyện theo họ, việc này cũng thôi. Không ngờ Vũ Hoàng môn bây giờ mềm không được lại dùng bạo lực. Ngăn trở những thiếu niên chuyên tâm muốn học nội gia quyền cao thâm hơn.

Đằng Thanh Sơn không kìm được nghiến răng:

- Hừ! Lúc trước Vũ Đồng Hải chết trong tay bất tử Phượng Hoàng. Việc này cũng dẫn đến việc Vũ Hoàng môn rất căng thẳng với Hình Ý Môn.

- Thanh Sơn, chàng xem này...

Lý Quân mở ra một tin tình báo khác, giật mình vội nói:

- Tình huống không ổn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 6

Vũ Châu

Thế nào rồi?

Đằng Thanh Sơn cũng bị thái độ của Lý Quân làm cho giật cả mình, hắn liền cầm lấy tin tức tình báo xem.

Tin tình báo nói về sự điều động binh mã ở hai nơi U Châu và Thanh Châu trong thời gian gần đây.

Thiên Thần cung muốn làm cái gì? Đằng Thanh Sơn giật mình giận dữ. Xem ra bọn họ muốn tập kết quân đội tới U Châu? Đối với tác giả năm đó bắt đầu gây nên sự hỗn loạn của cả Cửu Châu là Thiên Thần cung này, mười sáu năm qua Đằng Thanh Sơn luôn quan tâm đến nhất cử nhất động của bọn họ. Bởi vì có Đằng Thanh Sơn mà Thiên Thần cung không có cách nào đánh về phía nam tấn công Dương Châu. Cho nên, Thiên Thần cung đã im lặng suốt mười sáu năm đã là một điều khó khăn.

Mười sáu năm đủ làm cho một trẻ sơ sinh thành người trưởng thành.

- Thiên Thần cung này muốn làm lớn đây.

Đằng Thanh Sơn lo lắng nói.

- Vâng, rất có thể.

Lý Quân gật đầu.

- Lúc đầu khi muội ở Tuyết Liên giáo đã biết rồi, cung chủ dường như có một kế hoạch lớn. Lúc đó chuẩn bị tấn công Dương Châu cũng chỉ là một bước của kế hoạch. Mười sáu năm nghỉ ngơi dưỡng sức, sức khống chế của Thiên Thần cung đối với Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên nhất định lớn hơn rất nhiều.

- Thanh Châu dân số đông nhất, U Châu là vùng đất lạnh lẽo, dân chúng dũng mãnh, đại thảo nguyên càng khỏi cần nói. Quân đội ba nơi tập kết lại tuyệt đối là quân đội mạnh nhất trên toàn Cửu Châu.

Giọng Lý Quân lo lắng:

- Chỉ là không biết Thiên Thần cung cuối cùng có bao nhiêu dã tâm.

- Nếu như chỉ đánh chiếm một, hai châu thì dừng lại...

Đằng Thanh Sơn khẽ lắc đầu.

- Huynh sợ rằng họ có ý muốn bắt chước Đông Bắc vương, lấy Đông Bắc làm gốc, đánh khắp Cửu Châu.

Nếu như muốn thống nhất thiên hạ, Hình Ý môn cũng trở thành địch nhân của Thiên Thần cung.

Nếu nói về quân đội, thiên hạ không có bất kỳ tông phái nào có thể sáng bằng Thiên Thần cung. Đằng Thanh Sơn rất lo lắng, dân số Thanh Châu, U Châu và đại thảo nguyên gần một tỷ người. Đại thảo nguyên lại là ai cũng có thể thành chiến sĩ. Từ ba nơi này, Thiên Thần cung hoàn toàn có thể tập hợp đội quân vô địch gần mười triệu người.

Hơn nữa, theo lời Phượng hoàng mẹ khi rời đi, lúc đầu lấy được một gốc Bất tử thảo từ nó, e rằng chính là Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn tin rằng có thể cùng Phượng hoàng mẹ giao chiến cũng chỉ có cường giả cấp động hư.

Lúc đó, cùng một động hư khác là Tần Thập Thất giao chiến, Bùi Tam này có vẻ rất thoải mái, liên tục sử dụng các đạo khác nhau: Phật tông, Mật tông, dã thú... các loại. Nếu nói, nhìn khắp Cửu Châu, bản thân cố kị nhất là ai, thì không chút suy nghĩ, chính là Bùi Tam làm cho ai cũng nhìn không thấu đó.

Lúc phóng ra ám khí liền có thể đánh trọng thương yêu thú hư cảnh phòng ngự cực mạnh Lục Nhĩ Toản địa thử.

Có vô địch đại quân, thêm vào thực lực của lão ta.

Đằng Thanh Sơn cũng bất giác cảm thấy áp lực.

Nhưng địa bàn của Hình Ý môn của ta nhỏ, lão muốn tranh bá thiên hạ, kẻ địch lớn nhất chính là Vũ Hoàng môn cổ lão, Doanh Thị gia tộc, còn có Ma Ni tự.

Việc điều quân của Thiên Thần cung, thật ra cũng làm cho các tông phái lớn trên Cửu Châu đại địa căng thẳng.

So về Hình Ý môn chỉ có năm quận địa bàn, Thiên Thần cung với gần một tỷ dân mới là tông phái làm cho các đại tông phái lo lắng nhất, e ngại nhất.

Hai ngày sau.

Hêy! Ha!

Trong Đại Duyên sơn xa xa truyền lại từng trận âm thanh tiếng hô luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn cũng đang ở trong sân tùy ý luyện quyền, khi thì đánh thoái bộ Băng quyền, khi thì chuyển sang Thủy hành chi quyền uyển chuyển như mãng xà, các loại quyền pháp tùy ý thi

triển. Sau một khoảng thời gian, một thị nữ bưng tách đứng ở xa, lúc thì cảm thấy Đằng Thanh Sơn giống như núi lửa đáng sợ, khi thì giống như thác lũ dữ dội, làm cho ả quay đầu không dám nhìn.

Quyền pháp của Đằng Thanh Sơn đã có thể ảnh hưởng tới 'thần' của người khác.

- Trưởng lão, Môn chủ đang luyện quyền.

Thị nữ nhỏ giọng nói.

Lúc này, Tông Lộ cũng tĩnh lặng đứng bên thị nữ, bình tĩnh chờ đợi.

Hô!

Thở ra một hơi dài, Đằng Thanh Sơn đứng yên lại.

- Tông thúc!

Đằng Thanh Sơn quay đầu cười, đi tới lấy ly trà thị nữ đưa, uống hai hớp rồi bỏ xuống.

- Mới sáng sớm Tông thúc đã tới, có phải có chuyện quan trọng? Tìm thấy Lâm Lâm rồi à?

- Vẫn là Môn chủ lợi hại.

Tông Lộ gật đầu trả lời.

- Đã tìm thấy tiểu thư, hiện đang gia nhập một thương đội lớn trong địa bàn Vũ Châu.

- Hử? Thương đội.

Đằng Thanh Sơn gật gù.

- Thuộc hạ đã an bài người vào trong thương đội, từng lúc báo

cáo hành tung của tiểu thư về.

Tông Lộ nói, đồng thời đưa tới một bản tình báo.

- Đây là thông tin chi tiết.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy mở ra xem một lát rồi ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời sáng sớm mùa thu ngược lại rất thoải mái.

- Bây giờ thời tiết thật tốt, ta chuẩn bị cùng tiểu Quân đi ra ngoài chơi. Tới lúc đó nhân tiện đón Lâm Lâm về.

- Môn chủ đích thân đi tự nhiên là hoàn hảo, thuộc hạ yên tâm rồi.

Tông Lộ cười bảo.

Chờ tới sáng, Đằng Thanh Sơn liền tìm Lý Quân đang du ngoạn trên Đại Duyên sơn cùng Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh.

- Đi ra ngoài chơi?

Mắt Lý Quân sáng rực.

- Ừ, cả năm nay chưa từng cùng muội đi chơi.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu.

- Chúng ta cùng với tiểu Thanh trước tiên tới Vũ Châu, gia nhập thương đội, xem xem con gái chúng ta rốt cuộc đang quậy phá cái gì, cũng coi như là nhân tiện thư giãn. Đi chơi vài ngày rồi dẫn Lâm Lâm về.

Đằng Thanh Sơn tuy rằng tinh lực dường như đều dành cho tu luyện nhưng mỗi năm đều cùng vợ con đi chơi các nơi nổi tiếng của Cửu Châu.

- Được! Không cần trì hoãn, chúng ta lập tức lên đường.

Ánh mắt Lý Quân đầy kỳ vọng.

- Đừng gấp, dị dung một tí đừng để con gái nhận ra.

Đằng Thanh Sơn cười, dung mạo lập tức thay đổi.

Hôm đó, Đằng Thanh Sơn thay đổi dung mạo, Lý Quân cũng đeo mặt nạ da người.

Vợ chồng hai người cưỡi Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh, sau khi dặn dò Quyền môn chủ Dương Đông một tiếng liền rời khỏi Đại Duyên sơn, bay về hướng Vũ Châu.

Giữa trưa mười sáu tháng tám, trên một con đường thuộc Vũ Châu, lúc này khí trời sảng khoái, thích hợp để lên đường.

Một thương đội đông đảo lên tới hơn ngàn người đang từ từ đi trên đường. Thương đội này là do mấy thương đội nhỏ hợp lại, cộng thêm một số thương nhân đơn độc hoặc một số người thích độc hành. Đương nhiên, trong hơn ngàn người có gần ba mươi phần trăm đều là hộ vệ.

Chi a!

Chỉ thấy trong thương đội có một cặp vợ chồng và một trung niên mặc áo màu tro mặt luôn cười đang cưỡi ngựa đi.

- Môn chủ, tiểu thư đang ở trước mặt.

Trung niên thấp giọng báo.

- Ừ!

Đằng Thanh Sơn gật đầu. Thật ra bản thân hắn đã sớm ngưng kết không gian chung quanh, âm thanh vốn không thể truyền ra ngoài.

- Trên đường đi Lâm Lâm nó có gì đặc biệt không? Đằng Thanh

Sơn hỏi.

- Môn chủ, có tin này thuộc hạ muốn báo với môn chủ.

Thanh niên áo màu tro liền nói.

- Giữa trưa hôm qua, có hơn mười gia nhập thương đội này, trong đó có một thanh niên có chút tiếng tăm ở Vũ Châu tên là Ngụy Giang. Tiểu thư đối với hắn dường như có hảo cảm, dọc đường luôn đi cùng nhau.

- Ngụy Giang?

Lý Quân ở bên cạnh giật mình.

Đằng Thanh Sơn khẽ nhíu mày, thân là cha thấy con gái cùng thanh niên khác gần gũi, có chút khẩn trương.

- Ngươi có biết lai lịch của tên Ngụy Giang này không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Bẩm môn chủ.

Trung niên áo màu tro lộ ra vẻ cười.

- Ngụy Giang này là người Vũ Châu. Khi còn nhỏ nhà hắn là một gia trang nhỏ tên gọi Ngụy gia trang và bị thổ phỉ tới cướp đoạt, cả gia trang chết không ít người mà tan rã. Từ đó Ngụy Giang trở thành cô nhi nhưng về sau, hắn may mắn học được Hổ Hình quyền. Mà gã Ngụy Giang này thiên tư rất cao, trước đây không lâu hắn một người một thương mà quét sạch ba sơn trại lớn, đem cả ba sơn trại này đánh cho tan nát, ba trại chủ đều bị giết chết báo thù cho thân nhân, cho Ngụy gia trang của mình.

- Ba sơn trại lớn?

Đằng Thanh Sơn thất kinh.

Một người tự học nội gia quyền mà có thể đạt được như vậy?

- Đúng, là ba sơn trại lớn. Nghe nói, Ngụy Giang này không tra rõ được lúc đầu là sơn trại nào hủy diệt quê nhà của hắn, nên cả ba đều bị hắn hủy.

Trung niên mặc áo màu tro cười báo tiếp:

- Môn chủ, đó cũng chỉ là đang đêm đánh lén, không hề quang minh chính đại. Nhưng Ngụy Giang này có thực lực nhất lưu võ giả là không sai. Ha ha, một người đánh ba trại, cũng chỉ có nội gia quyền nhất mạch chúng ta có thể làm. Đạo gia nhất mạch, phật tông nhất mạch một khi nội kình hết sạch thì chỉ có thể bó tay chịu trói thôi.

Một trong những ưu thế của nội gia quyền chính là sức mạnh cơ thể có thể kiên trì rất lâu.

- Lâm Lâm là một đứa mê võ.

Đằng Thanh Sơn nhìn ra xa phía trước, ẩn ước có một bóng dáng yêu kiều. Biết được Ngụy Giang này nhờ Hổ hình quyền mà luyện tới mức này tự nhiên là tò mò, cho nên nhất thời gần gũi cũng không có gì lạ.

- Thanh Sơn, huynh đừng có qua quýt.

Lý Quân lập tức trừng mắt một cái.

Lâm Lâm hiện nay cũng đã mười bảy tuổi, nói ra cũng chưa hiểu biết nhiều.

Hơn nữa, có thể trở thành con rể của nhất đại tông sư Đằng Thanh Sơn là mộng tưởng của rất nhiều người. Nhưng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều cho rằng làm ngoài con gái đồng ý, phải có sự đồng ý của hai vợ chồng bọn họ nữa mới được.

- Ngụy Giang.

Đằng Thanh Sơn cảm ứng được thanh niên bên cạnh con gái, cười nói.

- Tiểu tử này thần có thể coi là khá mạnh, xem ra đối với Hổ Hình quyền thành tựu cực cao. Ha ha, Lý Quân muội đừng nói... nếu con gái đối với tên Ngụy Giang này không tồi, mà Ngụy Giang này cách làm người cũng được đó, có thể thành một đôi chứ.

Lý Quân không biết làm thế nào, chỉ có thể nhìn hắn.

Trong thương đội, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nghe những thương nhân xung quanh nói chuyện lạ khắp nơi. Ngắm cảnh vật xung quanh, đôi lúc chú ý chuyện của con gái và thanh niên Ngụy Giang, thật là tiêu dao tự tại.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Thương đội mới vừa ở ngoài thành tập hợp đi được vài dặm...

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Chuyện gì vậy?

Lý Quân cũng nhìn lại phía sau hỏi hắn.

- Là Vũ Hoàng môn, bọn họ tới làm gì?

Trung niên áo tro bên cạnh nghi hoặc, nhưng y không hề lo lắng, dù sao bên cạnh y cũng là tổ sư Hình Ý môn. Ở Cửu Châu là nhân vật mà một câu nói có thể là rung động ba lần.

Chỉ thấy trong thành một đội kỵ binh đông đảo, đây chính là quân đội của Vũ Hoàng môn. Trước mặt quân đội, thương đội tự nhiên ngoan ngoãn đứng sang một bên, để cho quân đội đi trước.

- Mọi người tránh ra.

- Mau tránh sang bên.

Người tổ chức thương đội lập tức hét to.

Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!

Chiến mã chạy như bay, đông đảo kỵ sĩ mau chóng tới trước mặt thương đội, lập tức... những kỵ binh này lập tức dừng chặn thương đội lại.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 7

Bá Đạo

Các vị đại nhân.

Một lão già tóc hoa râm là người tổ chức thương đội từ trong đội ngũ chắp tay cười nói. Lão phu là Cửu mã thương hãng...

- Lão già.

Một tiếng quát mạnh mẽ bất mãn vang lên.

Chỉ thấy thanh niên mặc chiến giáp vảy cá màu đen, là thủ lĩnh của đội kỵ binh ngồi trên lưng ngựa cao to nhìn xuống lão già bất mãn nói:

- Đừng lắm chuyện! Bản tướng quân tới đây là để bắt người, Cửu Mã thương hãng của ngươi ngoan ngoãn nghe lệnh là được rồi. Nếu không, bản tướng quân không nề hà bắt luôn ngươi vào ngục.

Lời này làm cho lão già lập tức lắc đầu, lùi xuống. Cả thương đội lập tức yên tĩnh, tất cả đều cẩn thận nhìn đội kỵ binh này.

- Ai là Ngụy Giang bước ra ngay.

Một tiếng quát vang khắp cả thương đội.

- Ủa?

Đằng Thanh Sơn đang ngồi gần cuối thương đội khẽ nhíu mày. Tuy rằng hắn không hiểu rõ người tên là Ngụy Giang này lắm, nhưng một là Ngụy Giang này thiên tài tu luyện nội gia quyền, đương nhiên thiên tài muốn biến thành cao thủ thật sự còn phải cố gắng rèn luyện; hai là con gái và Ngụy Giang này có vẻ rất gần gũi. Đằng Thanh Sơn đối với Ngụy Giang cũng có chút hảo cảm.

- Ai là Ngụy Giang?

Lại một tiếng quát lớn.

- Tướng quân, ở đây.

Lập tức có quân sĩ nhận ra.

Chỉ thấy gần phía đầu thương đội, một thanh niên cao lớn đứng bên cạnh hai thiếu nữ, lưng mang một cây thiết thương đi ra, thanh âm thâm trầm hùng hậu:

- Các người tìm ta có chuyện gì?

Thân hình Ngụy Giang này cao lớn gần tám trượng, y có cặp mắt hổ giống như mắt lôi thần, cả người đứng đó tự nhiên có khí tức bá đạo, cũng giống như mãnh hổ bàn cư (cọp canh giữ địa bàn?) nhưng chỉ nhìn dung mạo thì rất thanh tú, rõ ràng tuổi tác không lớn.

- Hử? Ngươi chính là Ngụy Giang? Gã tướng quân trẻ tuổi đang cưỡi ngựa đó cẩn thẩn tra xét Ngụy Giang một lượt, cười lạnh:

- Xem dáng ngươi có vẻ có chút bản lĩnh, nhưng ngươi dù có bản lĩnh cũng không thể ỷ có võ mà làm bậy. Người đâu, bắt hắn.

- Vâng.

Lập tức có mười quân sĩ vây lại.

- Ai dám bắt ta!

Hai mắt Ngụy Giang tức giận mở to, cây thiết thương màu đen trong tay dài cả trượng. Cây thiết thương màu đen này phối hợp với khí chất đó của Ngụy Giang rõ ràng rất có lực uy hiếp.

Mười tên lính đó tuy rằng bao vây nhưng lại không dám tới gần.

- Xéo đi.

Trường thương trong tay Ngụy Giang mạnh mẽ quét ngang, chỉ nghe 'hu' một tiếng, đất bằng bỗng nhiên nổi lên cơn gió nhẹ làm cho mười tên lính hoảng sợ thối lui.

Đứng ở xa nhìn, Đằng Thanh Sơn vui vẻ:

- Lực khí không tồi. Cây thiết thương màu đen này e rằng nặng mấy chục cân, có thể một tay dễ dàng đánh ra tốc đột thế này, lực tay thật kinh người.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn dùng cặp mắt nhìn đồ đệ để tra xét.

- Vị tướng quân này, người nói ta ỷ có võ làm bậy, không biết là làm cái gì bậy?

Thanh âm của Ngụy Giang đầy hữu lực, nhìn gã tướng quân trẻ tuổi phía xa.

- Hừ! Gần đây, trong thành Liên An có một nhà mười ba người đều chết thảm. Căn cứ trên điều tra trên thi thể hoàn toàn là vết thương do trường thương đâm. Hơn nữa, lúc đầu còn có người chính mắt nhìn thấy ngươi. Chính là ngươi, Ngụy Giang gây án.

Mặt gã tướng quân trẻ đầy phẫn nộ, nói tiếp:

- Một nhà mười ba người, còn là giết người trong thành, dù

chạy tới chân trời góc bể cũng vô dụng. Loại người độc ác như ngươi, ta có thể không bắt sao?

- Không có, ta không giết.

Ngụy Giang gầm lên phản đối.

- Đừng hòng giảo biện.

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh:

- Ngươi ỷ võ lực hơn người, quân sĩ của ta không dám bắt ngươi? Tốt, để bản tướng quân xem, ngươi có bao nhiêu cân lượng?

Chỉ nghe 'choang' một tiếng.

Gã tướng quân trẻ tuổi tay cầm một thanh trọng kiếm màu xanh đen từ trên ngựa giống như một con hùng ưng bay xuống. Trên không trung liên tiếp lộn ba lần, bay xa hơn mười trượng, rơi xuống cách Ngụy Giang không tới ba trượng. Chỉ bằng vào khinh công này khiến cho Ngụy Giang sắc mặt thay đổi.

- Gã tướng quân trẻ tuổi này thực lực không tồi.

Đằng Thanh Sơn đứng trong thương đội thầm nói. Có thể bay hơn mười trượng, hơn nữa còn mặc trọng giáp, tuyệt đối là nhất lưu võ giả. Còn trẻ tuổi mà có thể trở thành tướng quân Thành Vệ quân... cũng không phải tầm thường.

- Chỉ một mình ta đã đủ để bắt ngươi.

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, trọng kiếm trong tay trong nháy mắt hóa thành đạo đạo ảo ảnh hình cánh quạt bao phủ lấy Ngụy Giang.

- Hừ!

Ngụy Giang tức giận hừ một tiếng, hai chân giống như gốc cổ thụ cắm chặt vào đất, thiết thương màu đen trong tay giống như mãnh hổ gào thét mạnh mẽ đánh ra.

Bùm!

Lấy lực phá xảo.

Một thương trực tiếp đánh tan kiếm ảnh của gã tướng quân trẻ tuổi, nhưng thân pháp tướng quân trẻ tuổi quá ngụy dị, chỉ khẽ lắc người, lại một kiếm đáng sợ giống như bôn lôi công tới.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân trong thương đội cười nói bàn luận.

- Gã Ngụy Giang này võ đạo không tồi, thương pháp cũng có ý cảnh của Pháo quyền.

Đằng Thanh Sơn cười gật đầu nói:

- Hơn nữa toàn thân xoay chuyển liên tục, trong lòng luôn có một con hổ. Cả người đã đem "hổ hình" hoàn toàn luyện tới gân cốt, tới tâm lý rồi. Chỉ đáng tiếc là thương pháp hơi thô một tí.

Lý Quân cũng gật đầu:

- Gã tướng quân trẻ tuổi đó rõ ràng là được danh sư chỉ dạy. Kiếm pháp này là mật điển địa cấp của Vũ Hoàng môn, là Tử Lôi kiếm điển.

- Nếu tay không đánh nhau Ngụy Giang chắc thắng.

Đằng Thanh Sơn cũng ngầm thở dài. Đây cũng là sơ hở của rất nhiều người luyện nội gia quyền chỉ luyện qua Hổ hình quyền.

- Thanh Sơn, nếu huynh có thể chỉ điểm hắn nửa ngày, với tư chất của hắn nhất định có thể tiến bộ nhảy vọt, để để đánh bại tên Vũ Hoàng môn đó.

Lý Quân ánh mắt cũng rất tinh tường, nàng có thể thấy được Ngụy Giang này là một viên ngọc thô, Hổ Hình quyền thành tựu cực cao, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn chuyển hóa thành thương pháp.

- Nhưng Ngụy Giang giết một nhà mười ba người...

Lý Quân nhíu mày tư lự.

Trung niên áo tro bên cạnh cung kính nói:

- Phu nhân, Môn chủ và phu nhân rất ít ra ngoài đối với việc này không rõ. Thật ra, hiện nay Vũ Hoàng môn dùng đủ loại thủ đoạn ngan cản những thiên tài tu luyện nội gia quyền muốn gia nhập Hình Ý môn chúng ta. Vu oan giá họa không gì không làm. Hôm nay Vũ Hoàng môn rõ ràng là muốn dẫn Ngụy Giang đi.

- Đúng là vô sỉ!

Lý Quân sắc mặt khẽ biến.

- Hừ!

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cũng trầm xuống. Tuy rằng lúc trước hắn có biết qua tin tình báo, nhưng nhìn thấy tận mắt nhất thời không nghĩ ra.

- Vũ Hoàng môn này thật là không tiếc thủ đoạn nào dẫn người tu luyện nội gia quyền đi. Đặc biệt là người có thiên tư cực cao như Ngụy Giang chẳng hạn... Thông qua sự chỉ dạy của ta đạt tới cấp 'địa bảng' tuyệt đối không có vấn đề. Có lẽ thêm vài năm nữa đều có thể bước vào cảnh giới tông sư.

Đằng Thanh Sơn trong lòng đại nộ.

Nhân tài như Ngụy Giang này rất hiếm. Trong Hình Ý môn rất khó gặp được một người có thể luyện Hổ hình quyền tới cảnh giới

này chứ đừng nói tới người tự học. Không phải là nhân tài như thế, Vũ Hoàng môn cũng sẽ không để một nhóm quân đội rầm rộ tới bắt người.

Bùm!

Mặt đất rung động, chỉ thấy Ngụy Giang ở xa liên tiếp lùi chín bước. Mỗi bước đều lưu lại dấu chân rất sâu, thậm chí làm cho mặt đất nứt vỡ.

Choang! Thiết thương bị chấn bay rơi xuống bên cạnh.

- Dẫn đi!

Gã tướng quân trẻ tuổi, thầm cười mỉa. Vốn tưởng một thương đánh tan ba sơn trại lớn thì mạnh, tông phái sắp xếp sư phụ đi cùng ta đề phòng vạn nhất. Nhưng... người tự học cũng chỉ thế này thôi. Việc gã tướng quân đánh bại Ngụy Giang làm cho người không mặc chiến giáp duy nhất trong đội kỵ binh này là một lão già đầu trọc mỉm cười, vuốt râu gật gù.

Mà Đằng Thanh Sơn đang ở trong thương đội nhíu mày, chuẩn bị ra tay dẫn Ngụy Giang đi.

Đột nhiên...

- Thì ra các ngươi không biết vô sỉ như thế này.

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Đằng Thanh Sơn sờ sờ đầu nhìn Lý Quân bên cạnh cười.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo lục phi thường linh hoạt, hung mãnh xuất vài chiêu đánh bay mấy quân sĩ chuẩn bị bắt Ngụy Giang. Sau đó, lục y thiếu nữ khẽ vung chân liền dễ dàng nhấc thiết thương nặng gần mười cân. Tay phải tùy ý chụp lấy xuất ra một thương, gật đầu nói:

- Cũng được.

Rồi rất lão luyện vung ngang trước người, liếc nhìn tướng quân trẻ tuổi trước mặt cất giọng cười nhạo:

- Ta lúc trước vẫn cho rằng Ngụy Giang đại ca giết người. Nhưng không ngờ nghe người ta nói... thì ra Vũ Hoàng môn các ngươi lại vô sỉ thế này.

- To gan.

Gã tướng quân trẻ tuổi sắc mặt trầm xuống.

- Ngươi to gan.

Lục y thiếu nữ Hồng Lâm quát to một tiếng:

- Thì ra Vũ Hoàng môn các ngươi đã làm qua việc này rất nhiều lần. Thế nào, người tu luyện nội gia quyền không gia nhập Vũ Hoàng môn các ngươi liền bị biến thành tội phạm giết người, biến thành cái gì mà hái hoa đại tặc? Vũ Hoàng môn các người vẫn còn muốn lừa gạt. Hôm nay có ta ở đây, các ngươi đừng mơ dẫn Ngụy Giang đại ca đi.

- Hiểu Hồng.

Ngụy Giang hoảng sợ biến sắc kêu lên.

- Ngụy Giang đại ca, huynh đứng bên cạnh xem là được rồi.

Hồng Lâm tay cầm trường thương trông rất là uy phong. Nói xong y liền mau chóng xông tới Hồng Lâm. Bộ pháp của y mỗi bước có vẻ dài rộng không đều, tạo nên một tiết tấu quái dị, chớp mắt, trọng kiếm đã tới trước người Hồng Lâm.

Gã tướng quân trẻ tuổi rõ ràng không xem thường Hồng Lâm, lấy tuyệt chiêu dấu dưới đáy hòm ra.

- Hừ!

Hồng Lâm hừ một tiếng, hai chân sau khi đứng vững, vừa nắm chặt thương vừa đâm.

Vù! Vù! Vù!

Thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' của Hình Ý ngũ hành thương rất có hỏa hầu. Nháy mắt, từng đạo thương ảnh xoắn ốc bao phủ tướng quân trẻ tuổi này. Sắc mặt gã tướng quân trẻ tuổi đại biến, sắc mặt lão già đầu trọc trong đội quân cũng đại biến.

Cheng! Cheng! Cheng!

- Không hay.

Chỉ miễn cưỡng cản được ba thương, cuối cùng gã tướng quân trẻ tuổi liền đem trọng kiếm chắn ngang, cố gắng chặn thương thứ tư.

Bùng!

Cả người y bị nện bay lên, va vào đám quân sĩ ở xa.

- Ồ!

- Nữ hiệp này thật lợi hại.

Trong thương đội vang lên một tràng tiếng hô. Ai cũng không nghĩ tới thiếu nữ này lại mạnh tới bực này.

Đằng Thanh Sơn trong thương đội tươi cười:

- Hồng Lâm đối với Ngũ Hành quyền, giỏi nhất là Băng quyền. Thương pháp cũng giỏi nhất là ' Như Ảnh Tùy Hình', đã có thực lực của địa bảng rồi.

Chỉ nói thành tựu, Hồng Lâm tự nhiên không được như Đằng

Thanh Sơn năm đó, nhưng thương pháp 'Như Ảnh Tùy Hình' Hồng Lâm học là do Đằng Thanh Sơn nhiều lần cải chính. So với 'Như Ảnh Tùy Hình' Đằng Thanh Sơn hồi mười tuổi sáng chế ra ở Đằng gia trang tinh diệu hơn nhiều, uy lực cũng tăng không ít.

- Ngươi là con gái nhà ai mà không hiểu quy củ? Không có giáo dục.

Một đạo thân ảnh từ trong đội quân xông ra.

- Lão phu chính là tới dạy ngươi quy củ.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân sắc mặt khó coi.

Con mình bị nói là không có quy củ, không có giáo dục? Chẳng qua chỉ là tiên thiên cao thủ mà ngạo mạn như vậy.

Vù! Vù!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân gần như đồng thời di động. Nhưng Đằng Thanh Sơn tốc độ kinh nhân, giống như thuấn di liền xuất hiện trước thương đội.

- Ngươi là cái giống gì mà dám nói con gái ta không có giáo dục.

Một thanh âm âm trầm đột nhiên vang lên. Đồng thời thanh âm này như sóng xung kích vô hình, trực tiếp đánh lên đạo thân ảnh mơ hồ đó, đạo thân ảnh mơ hồ đó với tốc độ còn nhanh hơn bị đánh bay đi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 8

Chuyển Lời

Ngươi là cái thá gì mà cũng dám nói con gái ta không có giáo dục.

Bên tai văng vẳng tiếng quát, nhưng đám quân sĩ đội kỵ binh ai nấy đều mở to mắt, sắc mặt khó tin nhìn thấy bóng người vốn bay ra rất nhanh lại bay trở về với tốc độ còn nhanh hơn.

" Oành bùm bùm..." Bóng người đó trực tiếp bị đánh lên lưng chiến mã lão cưỡi.

"Hí..." Chiến mã bị đánh bay hí lên một tiếng, sau đó nó văng mạnh vào đám chiến mã xung quanh, nhất thời làm hơn mười kỵ binh bị ngựa ngã đè. Mà lão già trọc đầu bị đánh văng ngược lại 'phụt' một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, té ngã dưới đất, cả người dính đầy bùn đất.

- Ai, là ai?

Trong lòng lão già đầu trọc đầy hoảng sợ, lão vốn chưa hề nhìn thấy đối thủ thì đã cảm nhận được một sức mạnh vô hình đánh tới người, nếu không phải lão có tiên thiên chân khí bảo vệ, e rằng đã bị đánh chết tại chỗ.

- Sư phụ, làm sao có thể?

Gã tướng quân trẻ tuổi trố mắt, há hốc mồm. Lần này sở dĩ để

sư phụ đi là lo lắng Ngụy Giang một thương quét sạch ba sơn trại lớn quá lợi hại, cho nên đã mời sư phụ là tiên thiên hư đan tới. Dù sao tên Ngụy Giang đó tự mình học Hổ Hình quyền mà có thể đạt tới trình độ này đã cho thấy kinh mạch trong cơ thể nhất định tuyệt đại đa số đã thông suốt rồi.

Một khi tu luyện nội kình bí tịch, thông thường nếu có thể luyện tới mức cao nhất, có vài vạn cân lực bạo phát không khó. Cho nên lần này để một tiên thiên cường giả tọa trấn tới bắt Ngụy Giang.

- Đây là...

Gã tướng quân trẻ tuổi nhìn bóng người mặc áo bạch bào đứng đó giống như một cây thương. Hắn là ai?

- Chưa thấy người ta đã thua rồi. Điều này, dù là tiên thiên kim đan cũng không thể. Chẳng lẽ là...

Lão già đầu trọc bị trọng thương thổ huyết tên là Hồ Chung nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đứng không xa. Là cấp bậc hư cảnh, Hồ Trung lăn lộn giang hồ cả đời cũng chưa từng gặp qua hư cảnh, lão vốn đã quen hoành hành.

- Sư phụ.

Gã tướng quân trẻ tuổi lập tức chạy tới, nâng lão già đầu trọc dậy.

Trên đường, thương đội một bên, cùng với đám kỵ binh một bên đều nhỏ tiếng bàn luận.

Đằng Thanh Sơn lười nhác liếc lão già đầu trọc, quay đầu nhìn con gái Hồng Lâm, thấp giọng quát khẽ:

- Còn không qua đây.

- Cha.

Hồng Lâm le lưỡi, lập tức ngoan ngoãn chạy lại.

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn lúc này không phải là mặt thật, nhưng Hồng Lâm từ bé đã đi theo cha, chỉ cái bóng lưng cũng có thể nhận ra Đằng Thanh Sơn, huống chi dáng người và giọng nói Đằng Thanh Sơn không hề thay đổi. Tì nữ đứng ở xa, Tiếu Tiêu cũng liền chạy lại không dám nhìn Đằng Thanh Sơn, chỉ đứng bên cạnh Hồng Lâm.

- Cám ơn Hiểu Hồng cô nương ra tay giúp đỡ.

Ngụy Giang bên cạnh chắp tay hành lễ, sau đó lại hành lễ với Đằng Thanh Sơn.

- Ngụy Giang xin ra mắt tiền bối.

Trong lòng Ngụy Giang rất rõ một điều: 'Đây là cao nhân, cao nhân chân chính. Nhưng mà đáng tiếc mình tu luyện nội gia quyền, mình muốn vào Hình Ý môn đi theo tiền bối Đằng Thanh Sơn học nội gia quyền. ' Nếu không có ý này, e rằng Ngụy Giang sớm đã nghĩ cách bái người trước mắt làm thầy rồi.

- Ừ.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn y khẽ gật đầu, liền cười nhìn con gái:

- Hiểu Hồng?

- Hi hi…

Hồng Lâm hấp háy đôi mắt, cái tên Hiểu Hồng này rõ ràng là tên giả Hồng Lâm tự nghĩ ra.

- Thật là hư mà.

Lý Quân đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hồng Lâm, khi Hồng Lâm nhìn sang bên cạnh cô giật cả mình quay đầu lại nhìn có chút nghi hoặc, rõ ràng cô không quen Lý Quân đang đeo mặt nạ, nhưng khi nhìn dây chuyền nơi cổ Lý Quân liền nhận ra.

- Mẹ.

Hồng Lâm ngoan ngoãn gọi.

- Vị tiền bối này...

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão già đầu trọc đứng bên cạnh tướng quân trẻ tuổi. Lão già đầu trọc này chắp tay nói:

- Tiền bối, thanh niên đó bên cạnh người tên Ngụy Giang vốn là yếu phạm Vũ Hoàng môn truy nã. Hắn ở Liên An thành một lần giết sạch một nhà mười ba người, mong huynh đài cho Vũ Hoàng môn chúng ta bắt hắn về quy án.

- Ngươi tên là gì?

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt hỏi.

Lão già đầu trọc nghẹn lời, sau đó cung kính trả lời:

- Tại hạ Hồ Chung.

'Hồ Chung, Hồ Chung' Đằng Thanh Sơn cười nhạt liếc nhìn lão:

- Vừa rồi, ta nghe được ngươi nói là cái gì không có giáo dục, không có quy củ?

Lão già đầu trọc rõ ràng rất xấu hổ, gã tướng quân trẻ tuổi bên cạnh càng không dám mở miệng, y hiểu rõ người mà ngay cả sư

phụ hắn là tiên thiên cường giả chưa nhìn rõ thì đã bị đánh bay, còn cung kính nói một tiếng tiền bối thì y làm sao có thể đùa vào?

- Tiền bối, tại hạ không hiểu quy củ.

Lão già đầu trọc giọng đầy ân hận.

- Hừ.

Một tiếng hừ nhẹ làm lão già đầu trọc trong lòng hoảng sợ.

Lý Quân ở bên cạnh cười lạnh:

- Hồ Trung lão đầu, con gái ta cũng có thể để ngươi nói là không có quy củ, không có giáo dục? Ha ha…

- Việc này là tại hạ không đúng.

Hồ Trung lại chắp tay nói, sau đó chỉ Ngụy Giang.

- Nhưng tên Ngụy Giang này là yếu phạm giết một nhà mười ba người. Vũ Hoàng môn lệnh cho tại hạ dẫn đại quân đi bắt. Mong tiền bối mang tên tiện nhân này giao cho Vũ Hoàng môn, kẻ táng tận lương tâm như vậy chết không đáng tiếc.

Gã tướng quân trẻ tuổi bên cạnh cũng chắp tay nói:

- Tiền bối, đây là mệnh lệnh do chính Vũ Hoàng môn đưa ra, để sư phụ vãn bối tự bắt người. Chắc rằng tiền bối cũng hiểu rõ, Vũ Hoàng môn chúng tôi rất coi trọng chuyện này.

Thầy trò Hồ Chung hai người này rõ ràng là mang Vũ Hoàng môn ra ép người.

Vũ Hoàng môn ở trên Cửu Châu đại địa rất có tác dụng. Dù là hư cảnh cường giả, nếu không cần thiết cũng sẽ không va chạm với tông phái cổ lão này.

- Người này rốt cuộc là ai? Thế mà tướng quân của Vũ Hoàng môn cũng cung kính như vậy!

- Hồ Chung đó chính là nhân vật nổi danh trên Cửu Châu đại địa, nghe nói đã là tiên thiên cao thủ. Hắn lại kêu nam tửu áo trắng này một tiếng tiền bối. Chẳng lẽ là cao thủ tiên thiên kim đan, là siêu cấp cường giả có tên trong Thiên bảng?

Không ít người trong thương đội, đội kỵ binh tự hỏi.

Nhưng không ai có thể nhận ra.

- Giết người?

- Còn là một nhà mười ba người? Còn là giết người trong thành?

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ gật đầu. Đây chính xác là mạo phạm Vũ Hoàng môn các người, các ngươi tới bắt người, đích xác là có đạo lý.

Ngụy Giang ở bên cạnh nhịn không được, nhìn chằm chằm Hồ Trung quát:

- Mấy tên Vũ Hoàng môn các ngươi thật là quá vô sỉ, ta vốn không đồng ý gia nhập Vũ Hoàng môn các ngươi. Không ngờ tới ta một mạch xuyên rừng vượt núi, giữa đường còn gia nhập thương đội, các ngươi lại nhanh như vậy tìm tới nơi. Ta ngay cả Liên An thành cũng chưa vào, làm sao giết người?

- Còn giảo biện?

Gã tướng quân trẻ tuổi cười lạnh.

- Nhân chứng vật chứng đều có, ngươi nói gì cũng vô dụng.

Lão già đầu trọc chắp tay hành lễ với Đằng Thanh Sơn:

- Tin rằng tiền bối nhìn rõ tên tiểu nhân gian trá này.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn lão:

- Đúng, ta nhìn rõ tiểu nhân gian trá.

Lão già đầu trọc cười tủm tỉm.

- Ngươi mới chính là tiểu nhân gian trá.

Đằng Thanh Sơn liên tục cười nói, vẻ mặt lão già đầu trọc cứng lại.

- Tiền bối, Vũ Hoàng môn chúng ta... Lão già đầu trọc muốn tiếp tục lấy Vũ Hoàng môn ra ép người.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng trầm xuống, lạnh giọng:

- Hồ Chung, ngươi nghe cho rõ. Quay về nói với hai Thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn các ngươi, dùng ân huệ nhỏ nhoi để cướp đệ tử nội gia quyền cũng được đi. Nhưng đệ tử nội gia quyền nhất mạch của ta không muốn gia nhập Vũ Hoàng môn các ngươi thì đừng dùng cách xấu xa bẩn thỉu vu oan giá họa này mà cưỡng ép cướp người. Truyền ra ngoài thật mất mặt. Không chỉ mất mặt Vũ Hoàng môn các ngươi, mà mất luôn mặt của khai sơn tổ sư, tiền bối Vũ Hoàng.

Lão già đầu trọc sắc mặt phút chốc tím lại.

- Ngươi...

Lão già tóc bạc hoàn toàn ngây ngốc.

- Hừ, mang nguyên vẹn lời của ta nói cho hai tên Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần.

Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo bảo.

- Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Nội gia quyền của ngươi? Ngươi là ai?

Lão già đầu trọc nhịn không được hỏi liên tục.

Tất cả mọi người trong thương đội, trong đội kỵ binh đều nghi hoặc.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới nghĩ về vấn đề dung mạo, liền nhè nhè sờ mặt, giống như thay đổi một gương mặt khác, liền phục hồi diện mạo Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi là Đằng, Đằng...

Lão già đầu trọc bị dọa cho khiếp vía.

- Là Đằng Thanh Sơn.

Gã tướng quân trẻ tuổi đó bất giác hét lên.

Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra mạch thứ ba, Nội gia quyền nhất mạch khác xa Đạo gia, Phật tông hai nhà, thêm vào là hư cảnh cường giả hai mươi mốt tuổi trẻ tuổi nhất từ khi khai thiên lập địa. Tất cả làm cho Cửu Châu đại địa điên cuồng truyền đi những tin tức liên quan đến Đằng Thanh Sơn. Hình ảnh của Đằng Thanh Sơn cũng sớm được truyền đi.

Trong không ít sơn thôn dán hình Đằng Thanh Sơn lên, sau đó cho tất cả đám thiếu niên trong thôn luyện Hổ hình quyền bái làm tổ sư.

- Đằng Thanh Sơn. Tổ sư khai sơn Hình Ý môn Đằng Thanh Sơn?

- Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra nội gia quyền nhất mạch?

Bất kể thương đội hay là quân sĩ trong quân đội Vũ Hoàng môn bên cạnh, tất cả đều sôi sục.

- Trời ạ!

Đằng Thanh Sơn ở Cửu Châu đại địa có vô số, đếm không hết kẻ sùng bái, dù sao mười sáu năm trở lại đây, ảnh hưởng của nội gia quyền quá lớn. Ngay cả các tông phái Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung đều nghĩ cách thu hút người luyện nội gia quyền gia nhập tông phái mình. Chính trong Vũ Hoàng môn, người luyện nội gia quyền cũng không ít. Rất nhiều thiếu niên tu luyện nội gia không thành, mới chuyển sang tu luyện đạo gia hoặc phật tông nhất mạch.

Trong lòng họ tự nhiên sùng bái Đằng Thanh Sơn, người sáng tạo ra nội gia quyền này.

- Đằng tiền bối.

Lão già đầu trọc có chút hoảng sợ.

- Lời của ta, ngươi nghe rõ rồi chứ?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn lão.

- Mang lời Đằng Thanh Sơn ta, giữ nguyên không đổi nói cho Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần. Nói với họ đừng lại làm mất mặt Vũ Hoàng môn các ngươi, cũng đừng làm mất mặt Vũ Hoàng tiền bối.

Lão già đầu trọc trán đẫm mồ hôi lạnh.

- Chúng ta đi.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nói với Lý Quân và con gái Hồng Lâm, khi nhìn tới Ngụy Giang, cười bảo:

- Ngụy Giang, nếu ngươi muốn gia nhập Hình Ý môn thì cùng đi theo ta.

- Vãn bối, vãn bối đồng ý.

Ngụy Giang kích động giọng lắp bắp.

Vậy mà... y quen biết cha của Hiểu Hồng, nam tử bạch bào trước mặt vậy mà lại chính là Đằng Thanh Sơn, người sáng tạo nội gia quyền nhất mạch mà y tôn thờ nhất.

- Đằng tiền bối, vãn bối cũng muốn gia nhập Hình Ý môn.

Từ trong thương đội cũng chạy ra một người lưng mang một cây trường thương màu bạc, rõ ràng là một thanh niên can đảm.

- Vãn bối cũng muốn.

Lại một thiếu niên trẻ tuổi hơn, trông rất vạm vỡ tay cầm trường thương xông ra. Trong thương đội này, rõ ràng không chỉ mình Ngụy Giang muốn thuận đường tới Dương Châu gia nhập Hình Ý môn.

Đằng Thanh Sơn nhìn rồi cười gật đầu:

- Được, cùng đi nào.

Quanh thân thể Đằng Thanh Sơn xuất hiện ánh sáng ngũ sắc mau chóng bao phủ mấy người xung quanh, hắn hô một tiếng, ánh sáng lóe lên, mấy người Đằng Thanh Sơn hoàn toàn biến mất. Chỉ lưu lại những người vẫn kích động như cũ của thương đội và không ít người sùng bái Đằng Thanh Sơn trong quân đội Vũ Hoàng môn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 9

Diêm Đan Thần

"Loại thủ đoạn xấu xa này của Vũ Hoàng môn cũng chỉ Đằng đại nhân mới dám nói, Cho dù người khác có tức giận mà không dám nói gì."

"Hừ, để xem Vũ Hoàng môn làm gì bây giờ."

Ở trong thương đội có không ít người nhỏ giọng nghị luận.

Hành vi của Vũ Hoàng môn, những việc này các thương nhân chạy khắp trời nam đất bắc đã gặp qua nhiều, cả đám đều biết, Vũ Hoàng môn dùng thủ đoạn vu oan giá họa để bắt người. Nhưng không ai dám đi đắc tội với Vũ Hoang môn! Mà hiện tại, Đằng Thanh Sơn nói lần này chẳng khác nào trên mặt Vũ Hoàng môn xáng một cái tát! Vũ Hoàng môn sau này vẫn còn không biết xấu hổ làm như vậy sao?

"Sư phụ." Gã thanh niên tướng quân nhìn lão già đầu hói "Lời này, chúng ta..."

"Báo, đương nhiên phải báo. Các thái thượng trưởng lão làm như thế nào, cứ để thái thượng trưởng lão quyết đinh." Lão giả hói đầu cũng tức giận nghiến răng nói: "Ta cũng không tin, Vũ Hoàng môn lại đấu không lại Hình Ý môn mới có mười sáu năm lịch sử!"

Vũ Dương Đại Vận hà, huyện Dương Châu, Vũ thôn trở nên giàu có nhất nhị châu trên toàn bộ cửu châu chính nhờ con sông

lớn này.

Một chiếc du thuyền đang ở giữa kênh đào lướt sóng chạy.

Trên du thuyền chính là đoàn người Đằng Thanh Sơn, sau khi từ chỗ thương đoàn rời đi, Đằng Thanh Sơn cũng không trực tiếp quay về quận Giang Trữ mà mang theo mọi người đi tới bến sông Vũ Dương Đại Vận hà, trước tiên là mua một chiếc du thuyền sau đó mọi người ngồi du thuyền, xuôi đường chạy thẳng hướng Dương Châu tiến tới.

" Cảnh sắc thật đẹp." trên lầu hai du thuyền, Lý Quân ngồi trên ghế tựa, trông thấy cảnh sắc hai bên bờ sông, cười nói: "Thực sự là chưa từng thử đi dọc theo Vũ Dương Đại Vận hà lần nào."

"Lần này chỉ có việc ngắm cảnh thôi." Đằng Thanh Sơn cười.

Lần này ra ngoài, một là đưa Lâm Lâm về nhà, hai là cùng thê tử dạo chơi.

Vũ Dương Đại Vận hà này, bắt đầu từ tây bắc Vũ Châu, dọc theo hướng đông nam, không ngừng kéo dài xuyên suốt một nửa Dương Châu sau đó lại từ thành nội Giang Trữ quận thành mà qua. Đằng Thanh Sơn bọn họ ngồi du thuyền, chỉ cần xuôi dòng xuống, rất nhanh sẽ đến Giang Ninh.

"Cha." Hồng Lâm có vẻ rất hưng phấn "Cha xem bên kia, Ngụy Giang đại ca luyện Pháo quyền như thế nào?"

"Lâm Lâm, con đừng có chỉ loạn lên." Đằng Thanh Sơn liền dặn dò một tiếng, sau đó cười nhìn xuống sàn du thuyền phía dưới, đang luyện quyền chính là Ngụy Giang, Ngụy Giang cùng với hai gã thanh niên khác, có thể may mắn cùng theo Đằng Thanh Sơn đi Đại Duyên sơn Hình Ý môn, tự nhiên cũng sẽ nhận được chỉ điểm của Đằng Thanh Sơn.

Hổ hình quyền của hai người khác cũng đã có chút căn cơ,

Đằng Thanh Sơn để hai người kia, một người luyện Phách quyền trong Ngũ Hành quyền. Một người luyện Băng quyền.

Đương nhiên cũng sẽ dạy cho bọn họ luyện pháp đặc biệt.

Về phần Ngụy Giang, Đằng Thanh Sơn lại để y trước tiên chuyên luyện Pháo quyền. Bởi vì Đằng Thanh Sơn bản thân hôm nay đã là hư cảnh đại thành, đối với Ngũ Hành chi đạo nghiên cứu sâu đậm. Sở dĩ, nguyên bản Hình Ý Ngũ Hành quyền, cũng đã bị Đằng Thanh Sơn cải tiến. Thậm chí hắn còn sáng chế ra không ít loại luyện pháp, đấu pháp đặc biệt.

"Ngụy Giang đích thật là thiên tài luyện tập nội gia quyền." Đằng Thanh Sơn quan sát, nhịn không được lại một lần nữa cảm thán, "Dù cho ở trong Hình Ý môn ngoài tam đại đệ tử, có thể có được ngộ tính như hắn không vượt quá mười người!"

"Hừ, Vũ Hoàng môn." Vừa nghĩ tới nếu như không phải là mình, nhân tài bậc này đã bị bắt đi, Đằng Thanh Sơn không khỏi một trận tức giận.

Tại Cửu Châu đại địa, mấy nghìn năm qua, sớm đã có truyền thống quy củ.

Người nào bái nhập một tông phái nào đó, toàn bằng võ giả tự nguyện. Căn bản không có áp dụng mạnh yêu cầu kiểu này. Tỷ như Đằng Thanh Sơn năm đó, có thể lựa chọn bái nhập Quy Nguyên tông. Cũng có thể lựa chọn bái nhập Thanh Hồ đảo hoặc là một tông phái khác! Việc này ở trên Cửu Châu đại địa là rất bình thường. Mỗi một thế hệ tiếp theo, luôn luôn là như vậy.

Tông phái hắn khi trước, dùng đủ loại chỗ tốt để hấp dẫn mọi người tu luyện nội gia quyền, cũng chỉ như vậy mà thôi. Dù sao những người tu luyện nội gia quyền cũng là tự nguyện gia nhập.

Không nghĩ tới.

Vũ Hoàng môn, lại dùng thủ đoạn vu oan giá họa như vậy. Việc này khiến cho Đẳng Thanh Sơn nổi giận.

"Vũ Hoàng môn này đã quá đáng rồi." Lý quân cũng nhịn không được nói.

Hồng Lâm thì có chút lo lắng nói: "Cha, mẹ. Cha hôm trước nói như vậy, không phải... không phải giống như đánh vào mặt Vũ Hoàng môn người ta sao? Như vậy có phải hơi quá không?" "Từ đó về sau, Hình Ý môn cùng Xạ Nhật thần sơn, Vũ Hoàng môn quan hệ vẫn luôn rất kém."

“Lúc trước Hình Ý môn khai sơn lập phái, bọn họ cũng chẳng hề tới qua." Đẳng Thanh Sơn cười, "Nếu hai bên có cừu oán thì tông phái cũng đối lập. Bọn chúng hận không thể giết được cha, cha còn cần cấp cho bọn chúng mặt mũi sao?"

"A, là như thế sao?"

Hồng Lâm thất kinh, cô đã nghe qua cố sự Đẳng Thanh Sơn cùng Lý Quân năm đó vượt biển, bất quá đối với việc Đẳng Thanh Sơn cùng hư cảnh cường giả trên Cửu Châu đại địa có thù hận, biết rất ít.

"Lần này, cha tại thương đoàn hướng tới mọi người nói. Cha xem Vũ Hoàng môn tiếp chiêu như thế nào." Đẳng Thanh Sơn cười nhạt một tiếng "Trừ khi cuối cùng bọn chúng ngay cả thể diện cũng không cần nữa.!"

Đích xác, lúc này lão già đầu hói Hồ Chung, đem y nguyên lời nói của Đẳng Thanh Sơn ghi chép vào trong một phong thư, rồi gửi về cho Vũ Hoàng môn. Sau đó, Vũ Hoàng môn lại lập tức đưa đến Hùng Hạt Tử sơn mạch bên ngoài thành, trình cho hai vị thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần xem.

Trong Hùng Hạt Tử sơn mạch, có một tòa cao lung chính là

thánh điện nhất lâu. (cao lung là tòa nhà cao hình mái vòm, lung là cái lồng ^ ^)

"Sư tổ, đây là lời Đằng Thanh Sơn khi ở Vũ Châu cảnh nội của con, mang đi một gã tu luyện nội gia quyền, lưu lại nói. Đã được người ghi lại y nguyên để cáo tố cho hai vị sư tổ." Một trưởng lão Vũ Hoàng môn, cung kính đứng ở ngoài đại điện, trình ra thư tín trong tay.

"Hả?"

"Đằng Thanh Sơn?" Liễu Hạ cùng Hoàng Thiên Cần hai người liếc mắt nhìn nhau, đều khẽ nhíu mày. Đối với Đằng Thanh Sơn, hai người bọn họ tự nhiên là nhanh chóng muốn giết chết. Nhưng Đằng Thanh Sơn hôm nay không phải bọn họ có thể tùy tiện trêu trọc vào.

"Để xem hắn nói cái gì." Liễu Hạ mở thư tín.

Hai cường giả hư cảnh đại thành này, đầu tiên là cười nhạt xem nội dung thư tín, nhưng lập tức, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ lên, sau đó càng thêm đanh lại.

Liễu Hạ nắm thư tín, tay phải tức giận không ngừng run run.

Nội dung thư tín là:

“Quay về nói với hai Thái thượng trưởng lão Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn các ngươi, dùng chút ân huệ nhỏ nhoi để cướp đệ tử nội gia quyền cũng không sao. Nhưng đệ tử nội gia quyền nhất mạch của ta không muốn gia nhập Vũ Hoàng môn các ngươi thì đừng dùng cách xấu xa bẩn thỉu vu oan giá họa này mà cưỡng ép cướp người. Truyền ra ngoài thật mất mặt. Không chỉ mất thể diện Vũ Hoàng môn, mà còn mất luôn thể diện của khai sơn tổ sư của các ngươi, tiền bối Vũ Hoàng.”

Quả thực là y nguyên, một chữ cũng không thiếu!

"Khinh người quá đáng!" Liễu Hạ nhịn không được, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Đằng Thanh Sơn!!!" Hoàng Thiên Cần sắc mặt càng thêm tím lại.

Hai người đều cảm giác được một cỗ lửa giận trực tiếp vọt tới bách hội huyệt trên đỉnh đầu, dường như muốn phun ra.

Chờ một hồi lâu, hai thái thượng trưởng lão trong đại điện mới tỉnh táo lại. Liếc mắt nhìn nhau đều cảm giác được nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của đối phương, Đằng Thanh Sơn lần này nói quả thực như là ở trên mặt họ đánh một cái tát. Việc này so với trực tiếp tát lên mặt họ còn muốn tàn nhẫn hơn.

Bởi vì, nói như thế trước mặt mọi người!

Sẽ truyền bá ra ngoài!

Trên Cửu Châu đại địa, hàng tỉ người dân rất nhanh sẽ biết đến lời này. Đều sẽ cười nhạo Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần hai người, dám bỏ qua mặt mũi của khai môn tổ sư Vũ Hoàng môn.

"Không có biện pháp." Liễu Hạ cười khổ lắc đầu.

"Hiện tại Đằng Thanh Sơn vây cánh đã lớn mạnh." Hoàng Thiên Cần lắc đầu nói: " Ngay cả Tôn giả, cũng không nguyện đi trêu chọc tên Đằng Thanh Sơn này. Không có khả năng đi đối phó với Đằng Thanh Sơn. Hơn nữa Vũ Hoàng Môn chúng ta, căn bản cũng chịu không nổi sự đồ sát của Bất Tử phượng hoàng!" Vừa nghĩ đến trong thư tịch ghi chép về sự đáng sợ của Bất Tử phượng hoàng, Hoàng Thiên Cần liền không rét mà run.

Ngay cả Tôn giả, cũng không nguyện đi trêu chọc.

"Hiện tại chúng ta làm gì bây giờ?" Liễu Hạ hỏi qua Hoàng Thiên Cần.

"Bây giờ có thể làm gì hả? Thứ nhất. Mọi người cần giữ bình tĩnh, trước thế trảo của đối phương, chúng ta đích thật là mang tội tại thân. Một mực phải bình tĩnh, bất kể là có chuyện gì. Thứ hai, về sau đừng cưỡng bách những người tu luyện nội gia quyền nữa. Cho dù gặp phải thiên tài cực kỳ cá biệt, trước tiên mời, mời không được, âm thầm trực tiếp giết đi. Không được phép lưu lại đầu mối." Hoàng Thiên Cần nói ra mệnh lệnh. (câu thứ hai đầu đoạn này dịch theo ý hiểu, không biết có chính xác hay không ~ ~)

Lời nói lần này của Đằng Thanh Sơn, trải qua sự truyền bá của chi thương đội kia, một truyền mười, mười truyền trăm.

Vẻn vẹn thời gian hai tháng, hầu như trên toàn bộ Cửu Châu đại địa đều đàm luận về việc đó. Trong nhất thời, điều này đã khiến Vũ Hoàng môn trở thành trò cười. Các tông phái khác thấy thủ đoạn Vũ Hoàng môn như vậy, dã tâm bừng bừng, cũng lên kế hoạch sử dụng thủ đoạn cường hành, nay đã sợ đến nỗi không dám dùng mánh khóe nữa.

Người sống trên đời, cầu chính là cái gì? Đối với những siêu cấp cường giả mà nói, thể diện là trọng yếu nhất. Mà thể diện của một tông phái, lại càng trọng yếu!

Trừ khi bị vây trong tình thế sinh tử tồn vong, bằng không sẽ không thể để mất thể diện.

Nhóm ba người Ngụy Giang, dưới sự hướng dẫn của Đằng Thanh Sơn, tự nhiên là dễ dàng gia nhập Hình Ý môn. Hai người khác, đều trở thành đệ tử đời thứ năm. Mà Ngụy Giang, bởi vì thiên phú cực tốt, hôm nay đã được đại đệ tử đời thứ hai, Đằng Thú trực tiếp thu làm môn hạ, trở thành đệ tử đời thứ ba!

Hình Ý môn đích xác là có quy củ như vậy.

Chỉ cần thiên phú thực sự phi thường tốt, là có thể bái làm

môn hạ của đệ tử đời thứ hai. Hoặc giả là làm môn hạ của tiên thiên cường giả. Đương nhiên muốn bái nhập làm môn hạ của Đằng Thanh Sơn là không có khả năng. Cho dù là Mạnh Lộ Đồng chờ đạt được đến cảnh giới tông sư (tiên thiên), tối đa cũng chỉ được sự chỉ điểm của Đằng Thanh Sơn mà không được trực tiếp bái sư.

Đằng Thanh Sơn chỉ có ba đệ tử thân truyền là Đằng Thú, Dương Đông và Tiết Tân.

Trời đông giá rét, lạnh lẽo nhất tự nhiên là phải nói tới tận cùng đông bắc, U Châu.

U Châu cảnh nội, một quận tên Huyết Đao quận, bên trong quận thành, một tòa nhà nhìn giống như là phủ đệ bình thường, tuy rằng trên bầu trời đã có hoa tuyết nhẹ rơi, nhưng người thanh niên tướng mạo tuấn lãng, có một cỗ khí thế lạnh lùng nghiêm nghị đang ở trên luyện võ tràng không ngừng đi qua đi lại, tựa hồ đang chần chờ suy nghĩ sự tình gì đó.

"Lão gia, tuyết đã rơi lớn rồi!" thị nữ đi tới cung kính nói.

"Lui ra!" Thanh niên này lạnh nhạt phân phó.

"Vâng!" Thị nữ lập tức thối lui.

Người thanh niên hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói: "Bọn họ làm như vậy là lần thứ hai đẩy Thanh Hồ đảo của ta vào nơi nguy hiểm. Đằng Thanh Sơn đâu có dễ trêu chọc vào như thế? Đằng Thanh Sơn, ngươi diệt Thanh Hồ Đảo ta, làm sư huynh đệ ta tử thương vô số. Nhưng là, ngươi năm đó lại có đại ân với ta."

"Ta không thể để bọn họ làm như vậy! Trả thù Đằng Thanh Sơn, với Thanh Hồ Đảo ta không có lợi, chỉ càng thêm hỏng việc." Bước vào tiên thiên chi cảnh, hôm nay đã làm nhất mạch cao tầng

của Thanh Hồ Đảo, hắn cũng rất lo lắng.

"Đằng Thanh Sơn! Lần này xem như Diêm Đan Thần ta báo ân. Sau lần này, ta và ngươi coi như là thanh toán xong. Ta chỉ hy vọng trong những năm còn sống, có thể làm cho Thanh Hồ Đảo quật khởi lại lần nữa." Người thanh niên không còn do dự, nhanh chóng tiến nhập vào trong thư phòng, sau khi đóng cửa thư phòng, lập tức múa bút thành văn, viết hạ một phong mật tín.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 10

Mật Tín.

Vù vù...

Đại Duyên Sơn hôm nay tựa như mặc thêm một tầng ngân trang, những bông tuyết lớn như lông ngỗng bay khắp trời đất mênh mông. Bất quá bên trong Đại Duyên sơn Hình Ý môn, các đệ tử nội gia quyền lại không hề chú ý đến những điều này, rất nhiều người đều vẻn vẹn chỉ mặc một chiếc áo mỏng, ở ngay dưới tuyết mà khổ luyện quyền pháp. Những âm thanh thổ khí hít thở vang lên khắp nơi trong Hình Ý môn. Còn có rất nhiều đệ tử hai bên đối luyện, "Bồng bồng" âm thanh nhục quyền va vào nhau, cũng tùy ý có thể nghe thấy được.

Ở Hình Ý môn, bên trong có một đỉnh núi Long Hổ Sơn, trên đỉnh núi có một tòa phủ đệ u tĩnh.

Nơi đây chính là nơi ở của quyền môn chủ, Dương Đông.

Trên hành lang lầu ba một mãnh các u tĩnh bên trong phủ đệ. Dương Đông một thân tử bào đứng ở hành lang, nguyên nhân phủ đệ ở trên đỉnh Long Hổ sơn, cho nên y từ trên cao liếc mắt nhìn là thấy được rất nhiều địa phương dưới chân núi, tràng cảnh ngàn vạn đệ tử đang luyện quyền pháp. Hôm nay Dương Đông đã cưới vợ sinh con, so với năm đó thì thành thục hơn nhiều, cũng đã có thêm hai chòm râu.

"Năm đó ta chỉ muốn làm đại thủ lĩnh của cường đạo thổ phỉ. Không nghĩ tới, hôm nay có thể làm trưởng quản một môn phái lớn như thế." Dương Đông trên cao nhìn xuống, nhàn rỗi xem ngàn vạn đệ tử luyện quyền, trong lúc nhất thời bỗng nhiên hào khí nổi lên.

Dù sao Đằng Thanh Sơn cũng đứng bên ngoài, với sự tình của tông phái rất ít khi tham gia vào.

Hơn nữa trên phương diện quản lý, chính là sở trường của Dương Đông.

"Hả?" Dương Đông nhíu mày, nhìn phía dưới đình viện.

"Đại nhân, đại nhân, có một mật tín quan trọng gửi đến từ U châu." Ngoài cửa đình viện có người hô, trong đình viện bên dưới phủ đệ, thị nữ ngẩng đầu nhìn về phía Dương Đông, Dương Đông khẽ gật đầu, thị nữ liền mở đại môn ra.

Hô!

Dương Đông trực tiếp từ lầu ba nhẹ nhàng lướt xuống, hạ vào giữa đình viện phủ đệ.

"Mật tín gì mà vội vã như vậy, sao lại phải trực tiếp mang đến đây cho ta?" Dương Đông nhíu mày.

"Đại nhân, ngài xem!" Thanh niên đệ tử này lập tức cung kính đưa ra phong mật tín.

Dương Đông sau khi nhận lấy, mở mật tín ra, nhưng vừa nhìn vào sắc mặt đã đại biến.

'Kẻ nào dám to gan như vậy!" Dương Đông ánh mắt phát lạnh.

"Ngươi lui ra!" Dương Đông phất tay nói.

"Vâng!" Thanh niên đệ tử lui về phía sau.

Dương Đông ở giữa tuyết địa suy nghĩ chốc lát, liền hướng ra ngoài rời đi. Lúc này một thiếu phụ áo trắng mỹ lệ đi tới, cười nói: "A Đông, sắp ăn cơm trưa rồi. Còn ra ngoài sao?"

"Ừ, đi tìm sư phụ một chút. Đợi lát nữa ta quay về." Dương Đông nói một tiếng, liền lập tức cấp tốc ly khai.

"Đi gặp môn chủ?" Thiếu phụ nghi hoặc nhìn trượng phu mình rời đi "Các sự tình trong môn A Đông đều có thể giải quyết mới phải. Rất ít khi làm phiền đến môn chủ, có chuyện gì mà phải đi thỉnh ý kiến của môn chủ vậy?"

Dưới đình tử, bên một chiếc bàn gỗ ám hồng sắc được chế tạo cực kỳ tinh xảo, một nhà bốn người Đằng Thanh Sơn đang ngồi ăn bữa trưa. Ở dưới đình ăn cơm trưa, trông thấy xung quanh hoa tuyết nhẹ nhàng, cũng tính là một chuyện vui vẻ.

"Sư phụ!" Dương Đông đi tới.

"A Đông!" Đằng Thanh Sơn cười để đũa xuống "Đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì cùng ăn nào."

Dương Đông từ chối, trịnh trọng trình ra một bức thư: "Sư phụ, người xem cái này đi."

"Hả?"

Đằng Thanh Sơn nhận thấy biểu tình của Dương Đông không đúng, không quan tâm đến việc khác nữa, lập tức tiếp nhận phong mật tín. Bên cạnh Lý Quân cùng với Hồng Lâm, Hồng Vũ đều hiếu kỳ nhìn qua. Hồng Lâm lại thầm thì: "Thần thần bí bí, chuyện gì vậy nhỉ?"

Soạt!

Đằng Thanh Sơn mở ra thư tín nhìn một lần, thư tín là từ U Châu Huyết Đao quận, Thanh Sơn hội quán, quán chủ tự mình

viết, nói rằng ban đêm ngày hôm qua, một gã tiên thiên cao thủ thần bí đã tới gặp quán chủ Thanh Sơn hội quán, tên tiên thiên cao thủ này che mặt, thoáng triển lộ một chút thực lực, lưu lại một phong thư liền rời đi.

Tiên thiên cao thủ thần bí đưa mật tín này có nói. Ngay trong một tháng sắp tới, tại cảnh nội Viêm Châu trong Cửu Châu, sẽ phát sinh một sự kiện chặn giết nhằm vào những người tu luyện nội gia quyền.

"Cái gì?" Đằng Thanh Sơn biến sắc.

"Viêm Châu?" Lý Quân bên cạnh thấy thư tín cũng thất kinh "Thanh Sơn, Hình Ý môn chúng ta ở Viêm Châu cảnh nội có rất nhiều Thanh Sơn hội quán, thông thường cũng đều trực tiếp thu nhận không ít người tu luyện muốn bái nhập Hình Ý môn, sau đó hộ tống tất cả bọn họ đến Dương Châu. Mỗi một lần đều có mấy trăm, thậm chí hơn cả ngàn người. Một khi... "

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

"Sư phụ, chuyện này không thể không đề phòng." Dương Đông liền nói: "Mặc dù nói nhiều năm như vậy, Viêm Châu cảnh nội cũng chưa từng xuất hiện qua chuyện này. Nhưng tin tức này chính là từ U Châu truyền đến. Hơn nữa còn do một tiên thiên cao thủ thần bí đưa tin. Không thể khinh thường."

Nếu là người thường đến mật báo, sợ rằng cũng chẳng truyền được tới Quyền môn chủ Dương Đông.

Nhưng một thần bí tiên thiên cao thủ mật báo. Việc này ý nghĩa lại bất đồng.

"Ta rõ rồi." Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

"Rốt cuộc là kẻ nào tàn nhẫn như vậy, lại muốn đồ sát môn nhân nội gia quyền chúng ta?" Đằng Thanh Sơn nghi hoặc.

Cần biết Viêm Châu kia có tới hai ba ức nhân khẩu, trong đó học tập nội gia quyền cũng rất nhiều, cộng thêm Viêm Châu là nơi cách Dương Châu gần nhất, đó là nguyên nhân rất nhiều người tu luyện nội gia quyền theo tới Viêm Châu!

Gần Dương Châu nhất là Viêm Châu cùng Thanh Châu. Mà Thanh Châu chính là trong sự khống chế của Thiên Thần cung. Thiên Thần cung quá mạnh mẽ, lực không chế cũng lớn. Hàng năm người từ Thanh Châu, U Châu hai nơi tới gia nhập Hình Ý môn, mặc dù có, cũng không tính là nhiều lắm.

Mà Viêm Châu lại bất đồng, bởi vì Xạ Nhật Thần Sơn e ngại Đằng Thanh Sơn! Từ sau khi Thân Công Đồ chết đi, Xạ Nhật Thần Sơn chỉ còn lại có một hư cảnh cùng với Xạ Nhật Thiên Lang. Nếu như Đằng Thanh Sơn trợ giúp Quy Nguyên tông, có thể dễ dàng tiêu diệt Xạ Nhật Thần Sơn, cho nên Xạ Nhật Thần Sơn không dám chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Thanh Sơn hội quán ở Viêm Châu cảnh nội, trực tiếp thu nhận không ít người. Sau đó mấy trăm đến hơn nghìn người này được hộ tống một lượt đi đến Dương Châu.

Qua nhiều năm như vậy, Xạ Nhật Thần Sơn cũng không dám có hành động gì. Chỉ sợ Đằng Thanh Sơn mượn cơ hội bạo khởi, giận dữ diệt đi Xạ Nhật Thần Sơn.

"Xạ Nhật Thần Sơn không dám động thủ!" Dương Đông lắc đầu nói "Trong các môn phái khác, phần lớn cùng Hình Ý môn ta quan hệ không tệ. Còn có Vũ Hoàng môn cùng Ma Ni tự, bất quá Ma Ni tự cũng chỉ để ý đến ba tấc đất của bản thân. Như vậy, chỉ còn lại có Vũ Hoàng môn."

"Vũ Hoàng môn?" Đằng Thanh Sơn trong lòng khẽ động.

"Sư phụ người lần trước nói ra lời tàn nhẫn như thế. Vũ Hoàng môn này ghi hận trong lòng, nói không chừng lại dùng đến

thủ đoạn âm hiểm." Dương Đông sau khi nói xong lại nhíu mày "Bất quá, thực sự là Vũ Hoàng môn có thù tất báo như vậy sao?"

Đằng Thanh Sơn hai con mắt hơi nheo lại.

"A Đông!" Đằng Thanh Sơn trầm giọng gọi.

"Sư phụ!" Dương Đông liền chắp tay nói.

"Con đi mời đại sư huynh của con lại đây" Đằng Thanh Sơn phân phó nói "Đi ngay đi!"

"Vâng!" Dương Đông không dám chần chờ, liền rời đi.

Ở giữa Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn đã không còn tâm tình ăn uống nữa.

"Thanh Sơn. Vũ Hoàng môn kia thực sự độc ác như vậy sao?" Lý Quân nhịn không được hỏi.

"Hừ, huynh lần trước nói lời tàn nhẫn, khiến cho bọn chúng mất mặt. Nói không chừng bọn chúng liền báo thù." Đằng Thanh Sơn lắc đầu "Bất quá, chuyện này không có chứng cứ, tạm thời bỏ qua. Nhưng bất kể ra làm sao, Viêm Châu chính là địa phương Hình Ý môn chúng ta thu nhiều đồ đệ nhất trong tám châu kia. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Dù sao, nếu như bị đồ sát một nhóm, vậy cũng chính là mất đi hơn một nghìn người tu luyện nội gia quyền."

Vừa nghĩ tới những thiếu niên có giấc mộng hứng thú tu luyện nội gia quyền, hơn một nghìn người bị tàn sát hết.

Đằng Thanh Sơn trong lòng cơn tức giận đã dâng lên: "Lại dám bắt đám thiếu niên này hạ thủ!"

Không có lửa làm sao có khói, tin tức này đưa tới một cách kỳ quái, Đằng Thanh Sơn không dám cho rằng việc này không xảy ra.

"Đao Trì!" Đằng Thanh Sơn truyền âm một tiếng.

"Rống ~~ "

Ở sâu trong Đại Duyên sơn truyền đến một tiếng gầm nhẹ, rất nhanh một đạo lưu quang lóe lên, bồng một tiếng liền đã đáp xuống giữa đình viện, thân thể to lớn, hai tròng mắt đỏ như máu, sáu cánh tay đao, hai đôi cánh phảng phất như chiếc phi phong. Chính là Lục Túc Đao Trì.

"Sư phụ!" Từ bên ngoài cũng chạy tới một đạo thân ảnh.

Một hán tử có vẻ rất cường tráng, một thân hắc bào đi đến, chính là đại sư huynh của toàn bộ môn nhân Hình Ý môn. Cũng chính là nội gia quyền nhất mạch ngoại trừ Đằng Thanh Sơn, có tu vi cao nhất! Đằng Thanh Sơn mắt nhìn Đằng Thú, trong lòng âm thầm khen ngợi. Mười sáu năm nay, bản thân đại đệ tử, từ cương kình tiền kỳ đã tu luyện đến cương kình hậu kỳ.

Tuy rằng hao phí đủ mười lăm năm, nhưng tốc độ tiến bộ này, Đằng Thanh Sơn đã rất hài lòng rồi.

"A Thú!" Đằng Thanh Sơn ném ra mật tín trong tay "Con trước tiên xem qua cái này đi!"

Đằng Thú nghi hoặc tiếp nhận, cẩn thận xem kỹ, biến sắc ngẩng đầu nói: "Sư phụ!"

"Ta chung quy vẫn cảm giác chuyện này không thích hợp." Đằng Thanh Sơn phân phó nói "Để ngừa vạn nhất, ngay bây giờ, con liền cùng Đao Trì xuất mã đi Thanh Sơn hội quán tại Viêm Châu cảnh nội, ta sẽ hạ lệnh cho bọn họ đều thay đổi thời điểm đưa đệ tử đi. Phải đảm bảo trong cùng một thời gian, chỉ có một chi đội ngũ hộ tống đệ tử. Đến lúc đó, ngươi liền che giấu tung tích, xen lẫn vào giữa đội ngũ. Ta sẽ cho Đao Trì một đường âm thầm theo sau các con, một khi gặp phải nguy hiểm, lập tức chiêu

hô để Đao Trì hỗ trợ!"

"Vâng!" Đằng Thú liền nói.

"Nhớ kỹ, nếu như thật có người đến chặn giết đội ngũ đệ tử của Thanh Sơn hội quán. Tốt nhất hãy lưu lại mấy người còn sống." Đằng Thanh Sơn trầm giọng nói "Ta cần tra ra, rốt cuộc là kẻ nào ở sau lưng phá rối!"

Dưới sự an bài của Đằng Thanh Sơn, vào xế chiều hôm đó, Lục Túc Đao Trì cùng Đằng Thú đã chuẩn bị thỏa đáng, ly khai Đại Duyên Sơn. Cùng lúc đó Hình Ý môn cũng hướng tới các Thanh Sơn hội quán tại Viêm Châu cảnh nội truyền đạt mệnh lệnh. Hiển nhiên Đằng Thanh Sơn tại Viêm Châu đã bày ra một cái lưới lớn. Chỉ việc chờ người của đối phương xuất hiện!

Thời gian thoáng qua, liền đã tới ngày niên tế rồi. Ngày niên tế này, toàn bộ Hình Ý môn đều long trọng cử hành hoạt động chúc mừng, buổi tối toàn bộ môn phái lại cử hành đại yến hội.

"Sư phụ!"

Lúc ban đêm, Dương Đông cùng Đằng Thanh Sơn đi bên trong môn phái, nghi hoặc nói: "Đại sư huynh đã đi Viêm Châu hơn nửa tháng. Nhưng một điểm tin tức cũng không có. Tin mật báo này có phải là thật hay không?"

"Đừng nóng vội." Đằng Thanh Sơn lắc đầu "Trong mật tín nói là một hai tháng sắp tới. Để đại sư huynh ngươi nán lại Viêm Châu ba tháng. Nếu như sau ba tháng vẫn không có một chút động tĩnh nào. Vậy hãy để các Thanh Sơn hội quán chia ra làm nhiều lần hộ tống đệ tử. Mỗi lần đưa đệ tử đi không được quá một trăm danh."

"Vâng!" Dương Đông khẽ gật đầu.

Đằng Thú từ sau khi đi tới Viêm Châu, cơ hồ một mực bôn ba vất vả ở đó, không hề có một khắc thời gian thư giãn. Nhưng đã

tròn một tháng, y cũng không phát hiện ra bất kì kẻ nào đến cướp giết cả.

"Sư phụ nói, cần lưu lại ba tháng." Đằng Thú thầm nghĩ trong lòng.

Giờ đây, Đằng Thú đang ở giữa một thương đội khổng lồ trùng trùng điệp điệp gần hai ngàn người. Chi thương đội này chính là thương đội của Thanh Sơn hội quán, trong đó có một ngàn người tu luyện nội gia quyền muốn bái nhập Hình Ý môn, chân chính là thương nhân thật ra lại ít hơn.

"Hả?" Đằng Thú lông mi đột nhiên khẽ động.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 11

Giết Chóc

‘Có động tĩnh. ‘ Là một người tu luyện nội gia quyền tu luyện tới cương kình hậu kỳ, tai của Đằng Thú linh mẫn đến cực điểm.

Y cẩn thận lắng nghe.

- Huynh nói chúng ta bao lâu nữa thì có thể tới Hình Ý Môn.

- Ha ha, đừng nóng. Chúng ta đều đã ở thương đội của hội quán rồi. Mười bữa nửa tháng nữa là có thể tới Đại Duyên sơn. Đến lúc đó đệ sẽ thấy cái gì gọi là thánh địa của nội gia quyền. Đệ chỉ mới có chút công phu, mà đã xưng bá ở làng chúng ta. Tới Đại Duyên sơn, đệ sẽ biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Giữa thương đội có hơn một ngàn thiếu niên đều đang không ngừng thảo luận ầm ĩ, mỗi người đều cảm thấy rất cao hứng về việc sắp được tiến vào Hình Ý Môn ở Đại Duyên sơn, họ không biết một trận tai kiếp sắp xảy ra.

- Hả?

Hai tai Đằng Thú giật giật. Y loại trừ thanh âm trong thương đội, cuối cùng cũng nghe được xa xa có một vài tiếng nói chuyện rất yếu ớt. Vì đây là ở nơi hoang dã, gió lạnh rít vù vù nên cũng nghe không rõ lắm.

‘Có người, hơn nữa không ít. ‘ Ánh mắt Đằng Thú nhìn ra xa,

nơi đó có một núi hoang đầy tuyết.

Sau lưng núi hoang này có một đám vũ giả, tất cả đều mặc áo giáp màu bạc, ai nấy đều nín thở đợi lệnh của tên thủ lĩnh.

- Chư vị, dưỡng quân ngàn ngày, sử dụng nhất thời. Hôm nay phải trông vào chư vị rồi.

Tên thủ lĩnh đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua đám người chung quanh, giọng trầm trầm:

- Giữa thương đội của Thanh Sơn hội quán, có hơn một ngàn người tu luyện nội gia quyền muốn gia nhập vào Hình Ý môn. Chúng ta lần này chỉ có một kết quả.

- Chúng ta mà không chết, chúng sẽ phải chết!

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng nghiêm nghị vang vọng cả vùng núi hoang.

- Rõ!

Hơn trăm người đều gật đầu, ánh mắt ai nấy đều rất lăng lệ.

- Động thủ!

Tên thủ lĩnh ra lệnh một tiếng. Hơn trăm vũ giả tất cả đều mặc chiến giáp màu bạc, đeo cung tiễn lập tức từ sau vùng núi hoang lao ra như chớp.

Thương đội như một hàng dài, từ từ tiến lên trên quan đạo. Còn sự tập trung của Đằng Thú hoàn toàn để vào giữa vùng núi hoang.

- Vù.. vù...

Gió lạnh rít lên trong vùng hoang dã.

Đột nhiên tiếng bước chân nhanh chóng chợt vang lên.

- Có cường đạo! Cẩn thận.

Đằng Thú gầm lớn một tiếng. Tiếng gầm trong nháy mắt xé toang sự yên tĩnh, cả thương đội cơ hồ cùng rào một tiếng. Mọi người bắt đầu dồn lại với nhau rất thành thuộc, đồng thời đám hộ vệ thương đội, ai nấy đều rút ra binh khí của mình, hoặc là cầm cung tiễn, trong nháy mắt đã kết thành trận thế.

Thương đội gặp phải cường đạo là việc rất bình thường, do đó họ đều rất quen thuộc.

Đằng Thú không muốn thương đội hoảng loạn, nên kêu lớn:

- Cường đạo!

- Cường đạo mà cũng dám đánh cướp chúng ta à?

- Rõ là muốn chết.

Ở đây có không ít thiếu niên nhiệt huyết. Phần lớn đều cầm trường thương, một bộ phận nhỏ cầm đao kiếm, ai nấy đều nóng lòng muốn thử. Trông như mãnh thú đang nhìn con mồi, dán mắt vào hơn trăm vũ giả xa xa đang lao tới, tất cả đều mặc chiến giáp màu bạc.

- Cường đạo lại đều mặc chiến giáp. Hơn nữa, không phải là loại áo giáp kém cỏi gì.

Các đệ tử nội gia quyền này chẳng mấy chốc trở nên cảnh giác.

- Vù!

Chỉ thấy một nam tử vóc dáng hơi cao mặc chiến giáp màu bạc, giơ cao tay phải lên. Nhất thời, hơn trăm người trong nháy mắt cùng dừng lại. Kỷ luật nghiêm minh này làm cho thương đội

Thanh Sơn hội quán chấn động. Đang chạy băng băng rất nhanh, thế mà có thể chú ý tới hiệu lệnh của thủ lĩnh, quả không phải là đội ngũ tinh anh bình thường có thể làm được - Phản ứng rất nhanh.

Nam tử mặc chiến giáp màu bạc cất giọng trầm trầm. Vốn y tưởng chỉ cần xông lên giết chóc là được, ai ngờ đối phương lại phát hiện nhanh như vậy, hơn nữa ứng đối rất nhanh.

Đã không thể phục kích để chúng trở tay không kịp, vậy chính diện mà chém giết!

Rào!

Hơn trăm vũ giả, đồng thời cầm trường cung sau lưng, trong nháy mắt kéo dây cung, gắn tên. Tất cả những mũi tên đều chĩa về phía thương đội. Còn trong hộ vệ thương đội, có không ít hộ vệ cũng cầm cung tiễn, tùy thời chuẩn bị bắn.

- Các huynh đệ, đây là thương đội Thanh Sơn hội quán! Mau cấp tốc thối lui, ta miễn cho khỏi việc gặp phải đao kiếm.

Tên đầu lĩnh thương đội lãnh thanh quát.

- Không ổn, trên mũi tên chúng có độc!

Đột nhiên trong thương đội có người hô. Hiển nhiên, trên những mũi tên của đám vũ giả đó mờ ảo có màu xanh lam.

Nghe chữ ‘có độc’, tên đầu lĩnh thương đội sắc mặt trầm xuống, lập tức quát:

- Bắn tên!

Hưu! Hưu! Hưu!

Nhất thời mấy trăm mũi tên xé gió lao tới. Hơn trăm vũ giả nghiêng người né tránh. Chỉ có hai phần vũ giả bị những mũi tên

bắn trúng, nhưng tất cả đều phát ra những tiếng choang choang. Những mũi tên sau khi lướt qua vài chục trượng, căn bản không thể bắn thủng được những vũ giả vốn mặc chiến giáp màu bạc kín mít.

Tên thủ lĩnh cười lạnh một tiếng:

- Các huynh đệ, giết sạch chúng đi!

Vừa ra lệnh một tiếng.

Nhất thời, hơn trăm vũ giả đồng thời bắn tên, những mũi tên lóe ra độc quang màu, trong nháy mắt đã bắn tới đám người - Hống...

Một tiếng gầm từ dưới đất truyền ra, làm cho người ta phải rùng mình run sợ, rồi cứ thế vang mãi giữa vùng hoang dã. Đồng thời, một ảo ảnh mơ hồ trong nháy mắt chợt hiện lên phía trước thương đội, rồi tự nhiên tạo ra một cơn lốc. Cơn lốc cường đại điên cuồng làm bốc lên vô số tuyết đọng và đất đá, cuộn tới trên trăm tên vũ giả.

Những mũi tên gặp phải cơn lốc này lập tức giảm tốc độ, rồi sau đó thậm chí vài mũi tên bị bị thổi bay trở về.

Chỉ có một bộ phận những mũi tên còn ở xa mới không bị ảnh hưởng.

Vù.. vù..

Cơn lốc rít lên, cả một khoảng cát bay đá chạy. Đám vũ giả vốn tự tin vô cùng, lúc này vô cùng chấn động. Dưới cơn lốc này, họ căn bản không thấy rõ phía trước, thậm chí có vũ giả còn bất giác bị thổi bốc cả người lên, phải liên tục thi triển thiên cân trụy mà cũng rất khó đứng vững.

- Quái phong ở đâu ra thế?

Không ít vũ giả hơi kinh loạn.

- Phân tán ra!

Tên thủ lĩnh luống cuống quát - Chạy tới sau núi hoang.

Hơn trăm vũ giả lập tức nhanh chóng chạy về phía sau núi hoang. Dù sao cơn lốc cũng không thể thổi bay một quả núi được.

Lúc trước cơn lốc xuất hiện rất quỷ dị, rất cuồng loạn, bây giờ lại chợt biến mất.

- Hả?

Cảm giác thấy cơn lốc biến mất, không ít vũ giả mặc chiến giáp màu bạc đã vọt ra tới sườn núi hoang, lúc này rất nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Lục Túc Đao Trì trôi nổi trước thương đội. Nó mới chỉ dùng đôi cánh mỏng hai lớp đã làm dấy lên cơn lốc đáng sợ, thổi tan vô số mũi tên. Những mũi đao trên bốn cánh tay cùng với hai chân chắc khỏe của Lục Túc Đao Trì đều lóe ra ánh sáng lạnh buốt. Cặp mắt đỏ như máu càng làm cho người ta lạnh mình - Là yêu thú hư cảnh, Đao Trì,!

Sắc mặt tên thủ lĩnh trong nháy mắt trắng bệch đi, gào lên:

- Chạy mau!!!

- Từ từ mà chạy.

Đằng Thú đứng giữa thương đội lộ ra nụ cười lãnh khốc.

- Hống...

Hai mắt đỏ như máu của Lục Túc Đao Trì lóe lên dữ tợn, sau đó chỉ thấy những mũi nhọn trên những cây đao dày đặc trên cánh tay tất cả đều bay ra, trôi nổi trước người nó. Tới cả trăm mũi

nhọn, mười mũi nhọn một hàng, tổng cộng mười hàng, cứ như vậy mà lo lửng. Rồi ngay sau đó.

- Vù Một trăm mũi nhọn trong nháy mắt xé gió lướt tới.

Tốc độ của những mũi nhọn này đâu dễ dàng né tránh chứ? Chỉ thấy hơn trăm vũ giả mặc chiến giáp màu bạc đứng cạnh núi hoang đều hãi hùng - Vèo!

- Vèo!

Những mũi nhọn trong nháy mắt bắn thủng chiến giáp. Trước mặt mũi nhọn của Lục Túc Đao Trì, những chiến giáp yếu ớt như một tờ giấy. Máu cũng từ những lỗ thủng bắn ra.

Phốc! Phốc!

Từng tên vũ giả ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng phạm vi bao trùm công kích của những mũi nhọn từ Lục Túc Đao Trì, cũng có giới hạn. Nó nhắm đại khái một phạm vi, sau đó chỉ duy nhất khống chế trăm mũi nhọn bắn thẳng vào đó. Nó không làm được việc phân biệt khống chế từng cây một. Vì thế chiêu này của Lục Túc Đao Trì mà áp dụng với một quân đội dày đặc thì có hiệu quả tốt nhất.

Quân đội phân tán khó hơn, một trăm mũi nhọn e rằng chỉ có thể giết mười mấy hai mươi người.

Còn lần này, làn sóng mũi nhọn của Lục Túc Đao Trì bắn ra đã giết chết mười tám người.

- Vù!

Một trăm mũi nhọn lại một lần nữa tu tập lại, lại một lần nữa bắn vù tới. Đám vũ giả như những cái bia để nó ngắm bắn.

- Sao lại có yêu thú hư cảnh ở đây.

- Sao lại như thế.

Không ít vũ giả vẫn luôn luôn trầm tĩnh, chợt phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

- Có người mật báo!

- Ai phản bội chúng ta!

Tiếng gào thét phẫn nộ không ngừng vang lên.

- Giết!

- Giết!

Đám vũ giả mặc chiến giáp màu bạc điên cuồng. Tên nào tên nấy gầm lên, rồi phân tán ra, sau đó điên cuồng phóng mình về phía thương đội, đồng thời những mặc chiến giáp màu bạc may mắn còn sống, đều kéo cung tiễn, nhắm vào khối quân đội gần hai ngàn người.

Veo! Veo! Veo!

Đồng thời trong lúc Lục Túc Đao Trì đồ lục chúng, những mũi tên cũng bắn về phía thương đội.

Bởi vì phạm vi bắn quá rộng, Lục Túc Đao Trì cũng không kịp ngăn trở.

Vèo!

Vèo!

Một trăm mũi nhọn của Lục Túc Đao Trì, lại bắn ra hai lần nữa. Vốn đám vũ giả có hơn trăm người, bây giờ chỉ còn lại có trên mười người còn chạy được.

- Ai phản bội chúng ta!

- Là ai!

Đám vũ giả vô cùng phẫn nộ gào lên, đồng thời lấy trong ngực ra một viên cầu, sau đó ném mạnh về phía thương đội.

- Nín hơi.

Một tiếng hét cơ hồ vang vọng cả thương đội.

Chỉ thấy không ít sương mù màu vàng tràn ngập.

Lục Túc Đao Trì hóa thành một ảo ảnh, thời gian chỉ một hơi thở đã giết sạch mười người đó. Từ đầu tới giờ, đám vũ giả tuy rất có thực lực, nhưng căn bản không dám cận chiến với thương đội. Biết sao được, tốc độ Lục Túc Đao Trì thật sự quá nhanh hơn nữa năng lực quần công quá kinh người.

Thương đội chẳng mấy chốc đã ổn định.

- Thế nào?

Đằng Thú nhíu mày hỏi. Đầu lĩnh thương đội tỏ vẻ giận dữ, nhưng vẫn cung kính nói:

- Đám vũ giả này ghê gớm thật. Độc tiễn của chúng đều là thứ mà ai trúng phải là dính độc ngã ngay. Trong thương đội chúng ta có hai hộ vệ, một thương nhân, cùng với hai thiếu niên nội gia quyền bất hạnh bị chết.

Đằng Thú biến sắc.

- Hơn nữa, trên đao kiếm của chúng đều có độc.

Tên đầu lĩnh thương đội nghiến răng nói:

- Nếu không phải nhờ có đại nhân, e rằng bọn chúng chỉ cần trăm người, tuyệt đối có thể giết sạch thương đội chúng ta rồi.

Họ đều thấy được, trăm người đó là tinh anh trong tinh anh, tuyệt không phải là thứ mà những thiếu niên vừa học nội gia quyền có thể so được - Lúc trước vài tên trọng thương chưa chết, chúng ta đã bắt sống. Thế mà có ba hộ vệ, không cẩn thận bị chúng giết chết.

Tên đầu lĩnh thương đội cố nén phẫn nộ:

- Sau đó, tất cả những người sống đều tự tử cả.

Sắc mặt Đằng Thú càng thêm khó coi.

- Tra kỹ cho ta, từ hình dạng mà tra ra thân phận chúng.

Đằng Thú cất giọng:

- Ta không tin, một đám cao thủ như vậy tên yếu nhất cũng là vũ giả nhị lưu, hơn nữa lại có trên trăm người, mà không tra ra được một chút tung tích nào. Còn đao kiếm, chiến giáp của chúng nữa, tra kỹ cho ta.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 12

Chân Tướng?

Đêm.

Trong Đông Hoa uyển Hình Ý Môn, cây nến trong thư phòng Đằng Thanh Sơn vẫn còn sáng, từ ngoài thư phòng có thể thấy ánh sáng mờ ảo.

Trong thư phòng.

Đằng Thanh Sơn ngồi trên bàn viết, xem xét cẩn thận những thông tin vừa được đưa tới, trên đó ghi lại sự kiện phát sinh lần này, cùng với một vài nội dung có tính suy đoán: “Ác độc thật. Binh khí, lợi tiễn lại bôi đầy chất độc. Hiển nhiên là muốn giết sạch cả thương đội. Đám thiếu niên này đều chỉ mười mấy tuổi, thế mà đám người đó cũng quyết hạ thủ cho được.”

” Đã có cừu oán với Đằng Thanh Sơn ta thì cứ tìm thẳng tới Đằng Thanh Sơn ta, lại giở thủ đoạn vô sỉ như thế.”

Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên từng cơn sát khí dữ dội, hai mắt lóe hàn quang.

Đám vũ giả liều giết này lại càng làm cho Đằng Thanh Sơn rùng mình. Chúng thà tự tử chứ không muốn bị bắt làm tù binh!

Càng thấy đối thủ tàn nhẫn, Đằng Thanh Sơn càng phẫn nộ.

” Đừng để ta tra được, một khi ta điều tra rõ rốt cuộc là ai dám hạ độc thủ sau lưng ta... hừ!” Huống chi, Đằng Thanh Sơn bây giờ, lướt mắt nhìn cả thiên hạ cũng không có ai chính thức làm cho hắn phải kiêng kỵ.

Hình Ý Môn lập tức phát động sức mạnh lớn nhất, bắt đầu không ngừng điều tra chân tướng của hơn trăm tên đã chết đó. Phải biết, cả trăm bộ chiến giáp cực tốt, còn có rất nhiều binh khí, cùng với chất độc, đều là những mấu chốt có thể đột phá tìm ra manh mối! Hơn nữa, cả trăm vũ giả lợi hại, không thể ai nấy đều là hạng người vô danh được.

Ngắn ngủn bảy ngày, đã có một kết quả làm người ta kinh ngạc.

Buổi trưa, trong viện Đông Hoa uyển, chỉ thấy một thiếu nữ một thân trang phục màu tím đang cầm một thanh trường thương không ngừng luyện tập thương pháp. Đằng Thanh Sơn đang cười cười đứng nhìn bên cạnh.

- Cha, thấy con luyện thế nào?

Hồng Lâm dừng lại, khuôn mặt đỏ ửng, cười cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hơi có hình dáng, nhưng Như Ảnh Tùy Hình thương của con, mặc dù đã có ý liên miên không dứt, nhưng lại thiếu một chút ngoan kình.

Đằng Thanh Sơn vươn tay, trường thương vốn trong tay Hồng Lâm liền bị cách không nhiếp vật, rơi thẳng vào tay Đằng Thanh Sơn.

- Nhìn rõ đây. Băng Quyền như tiễn! Như Ảnh Tùy Hình thương cũng phải như tên rời cung.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn một tay dễ dàng bắt lấy thanh trường

thương giơ ngang mặt đất, sau đó xoay tròn, rồi đâm ra!

Vèo!

Không khí như bị đâm xuyên qua chia làm hai nửa - Lâm Lâm.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Bây giờ Băng Quyền của con đã được một nửa như ảnh tùy hình rồi, thương pháp cũng coi như có chút thành tựu. Từ hôm nay trở đi, lúc con luyện tập Băng Quyền, hai chân bất luận là tiến lên hay lùi xuống, đều chỉ di chuyển nửa bước thôi!

- Nửa bước? Ngắn thế không thể phát kình đủ lực được.

Hồng Sương lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Nếu con không quen, dùng xích sắt cột hai chân lại, bất luận tiến lên hay lùi xuống, chỉ có nửa bước! Khi nào chỉ cần bước nửa bước, thì Băng Quyền sẽ chính thức luyện thành. Con cũng có thể đạt tới cảnh giới tông sư tiên thiên rồi.

Con trai không có thiên phú về mặt võ đạo, vậy mình chỉ có thể bồi dưỡng cho con gái vậy.

Hồng Lâm gật gật đầu.

- Sư phụ!

Lúc này, từ xa có một người đi tới, chính là Dương Đông.

- Dương sư huynh!

Hồng Lâm cười chào hỏi.

Dương Đông cười gật đầu, sau đó thấp giọng nói với Đằng

Thanh Sơn:

- Sư phụ, bên kia có tin đưa tới rồi.

- Tra được rồi à?

Đằng Thanh Sơn động lòng.

Đằng Thanh Sơn kéo đồ đệ theo, tới thư phòng - Két!

Sau khi đóng cửa lại, Dương Đông lập tức cung kính lấy ra một tờ mật tin.

- Sư phụ, đây là tin tức do Đại sư huynh đưa tới. Sư phụ, xem này.

Đằng Thanh Sơn nghiêm mặt, nhận tin tình báo từ tay đồ đệ.

Theo như tờ tin ghi, đã điều tra từ binh khí chiến giáp, thân phận của những vũ giả. Nhưng hiển nhiên điều tra binh khí rất khó khăn, còn hơn trăm tên vũ giả đó có ba người đã điều tra được thân phận!

- Ba người.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

Cửu Châu Đại Địa có rất nhiều vũ giả. Rất nhiều người thuộc về những tông phái chẳng có tiếng tăm gì. Mà lưới tình báo của Hình Ý Môn có thể tra ra được thân phận ba người, đã xem như rất khá rồi.

- Quách Kiệt Tu? Cam Tử Đào?

Đằng Thanh Sơn nhìn hai cái tên đầu tiên chợt biến sắc.

Theo tin tình báo, hai người này đều là người trong Vũ Hoàng môn!

” Vũ Hoàng môn!”

Đằng Thanh Sơn nổi giận “Dùng những món lợi nhỏ hấp dẫn đệ tử Nội Gia Quyền nhất mạch ta thì thôi. Thủ đoạn vu oan hãm hại cũng coi như tạm được, không ngờ chúng lại quá đáng đến thế, dám tàn sát cả đệ tử Hình Ý Môn ta! Không có bất kỳ một khai sơn tổ sư nào, khi bị người ta dùng thủ đoạn âm hiểm để tàn sát cả ngàn đệ tử mà còn có thể bình tĩnh cho được! Còn gì là thể diện!”

Chỉ phải dựa vào nắm tay mà nói chuyện thôi!

Dương Đông đứng cạnh chợt thấy sư phụ Đằng Thanh Sơn hai mắt chợt lóe như lôi điện, rất hãi nhân. Sát khí làm hắn rất kinh ngạc.

- Hả? Đây là...

Sau khi cẩn thậnđọc chút giới thiệu về hai người Quách Kiệt Tu và Cam Tử Đào, lật đến mảnh giấy thứ ba, vừa thấy tên người, Đằng Thanh Sơn không khỏi chấn động “Mạch Tinh Long? Thanh... Thanh Hồ Đảo?” Vốn hai người lúc trước làm hắn vô cùng tức giận, thậm chí còn muốn tới Vũ Hoàng môn tính sổ, bây giờ Đằng Thanh Sơn tựa như giữa trời mùa đông bị một thùng nước lạnh dội vào.

- Thanh Hồ Đảo?

Đằng Thanh Sơn cau mày:

- Sao lại có người của Thanh Hồ Đảo?

- Sư phụ.

Dương Đông chắp tay nói:

- Lúc trước đệ tử đã thấy rồi. Con cũng nghi hoặc trong ba người này sao lại có người của Thanh Hồ Đảo.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, nhíu mày nói:

- Năm đó, Hạt Tử Kiếm Thánh của Thanh Hồ Đảo bị ta giết chết. Tên đảo chủ Thiết Phiền cũng bị ta bắt sống, sau đó cả Thanh Hồ Đảo đều tan rã, hoàn toàn sụp đổ. Ngoại trừ một bộ phận trung thành tiềm phục tới các nơi, chuẩn bị vùng dậy, tuyệt đại đa số đều phân tán, sinh sống như bình thường.

- Nhưng, lần này, sao lại có cái tên Mạch Tinh Long nhỉ?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Sư phụ.

Dương Đông trịnh trọng nói:

- Theo con thấy, có hai loại khả năng.

- Thứ nhất, sau lưng việc lần này có thể có dư nghiệt của Thanh Hồ Đảo tổ chức, muốn trả thù. Do đó triệu tập một vài người, trong đó có Quách Kiệt Tu, Cam Tử Đào hai người của Vũ Hoàng Môn. Tuy nói như vậy, nhưng Vũ Hoàng môn cũng khó tránh khỏi chịu trách nhiệm.

- Hai là việc lần này hoàn toàn là sự trả thù của Vũ Hoàng môn! Lúc trước Thanh Hồ Đảo đã bị diệt, không ít đệ tử Thanh Hồ Đảo lúc trước đều đã ly khai Dương Châu. Hoặc là trở thành binh lính của Vũ Hoàng môn, hoặc là gia nhập vào tông phái khác. Mạch Tinh Long này có thể gia nhập vào Vũ Hoàng môn sau khi Thanh Hồ Đảo diệt vong. Hơn trăm người lần này, đều là do Vũ Hoàng môn tổ chức!

Dương Đông đưa ra hai khả năng.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, hàm nghiến chặt, cau mày, lòng đầy nghi hoặc.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Dương Đông hỏi.

- Chuyện này, ngay từ đầu đã có nhiều quỷ dị.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói - Một tiên thiên cao thủ thần bí mật báo cho chúng ta biết. Sau đó xuất hiện chuyện này! Mặc dù quỷ dị, nhưng chuyện này không khỏi liên can với Vũ Hoàng môn.

Bởi vì vẫn còn nghi vấn, Đằng Thanh Sơn không lập tức tìm đến Vũ Hoàng môn.

- Tiếp tục điều tra!

- Những chiến giáp, binh khí, còn có trên trăm người lúc trước rốt cuộc ở đâu xuất hiện? Truy cho được hành tung của họ.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

Mặc dù rất giận Vũ Hoàng môn, nhưng Đằng Thanh Sơn trước khi chưa biết rõ, cũng không muốn làm lớn chuyện.

Thời gian thấm thoắt, đã tới tháng ba.

Tháng ba, cả Dương Châu khắp nơi chim hót hoa nở, còn ở dưới chân Đại Duyên Sơn, lại càng có nhiều du khách mộ danh kéo đến than quan thánh địa nội gia quyền.

Dưới chân Đại Duyên Sơn, cũng tự nhiên hình thành một thành trấn phồn hoa.

- Huynh đệ, ba chúng ta lúc trước từ Vũ Châu trải qua gian khó, chạy tới Đại Duyên Sơn, bái nhập vào làm môn hạ Hình Ý Môn cho tới bây giờ, cũng đã tám năm rồi. Lần này sư đệ trở về thăm người thân, cũng hỗ trợ thăm hộ cha và mẹ ta. Đây là chút bạc, ngươi giúp cho nhé.

Chỉ thấy trong một tửu lâu, ba thanh niên đang cùng nhau uống rượu tâm sự.

Trong đó một thanh niên đẹp trai mặc thanh bào gật gật đầu, cảm thán một tiếng:

- Tám năm rồi! Cũng không biết, nghĩa phụ lão nhân gia, tám năm vừa rồi sống ra sao. Nói chứ ta cũng quả là bất hiếu. Tám năm mà không có ở nhà. Chỉ đưa người hỗ trợ chút bạc thôi.

- Huynh đệ, ngươi xem như là người lợi hại nhất trong ba chúng ta. Là người có tiền đồ nhất. Bây giờ đã là ngũ trưởng Huyết Lang Quân rồi. Nghĩa phụ ngươi mà biết, sợ cao hứng còn không hết ấy chứ.

- Cung Vũ sư đệ.

Một nam tử mập mạp cười nói:

- Đàn ông chí tại tứ phương mà. Nghĩa phụ ngươi lúc trước cũng để ngươi đi với chúng ta. Đáng tiếc chúng ta không phải cứ muốn về thăm người thân là có thể về được.

- Bất luận ở bất kỳ một tông phái nào, chỉ cần là đệ tử nhập môn, cũng rất hạn chế việc về nhà thăm người thân. Nhà càng xa, thì lại càng hạn chế. Dù sao có nơi cách xa nhau cả vạn dặm, chỉ cần một lần đi về là có thể mất hơn nửa năm. Lâu như vậy thì còn làm ăn gì nữa? Nếu để cho họ một năm thăm người thân một lần có khác nào một năm đã bỏ ra hơn nửa năm đi qua đi lại rồi.

- Được rồi, hai vị sư huynh. Không nói nhiều nữa. Bây giờ cũng đã muộn, hội quán thương đội cũng đã tập kết rồi.

Người tên là Cung Vũ vội đứng lên.

Người đưa tiễn cũng đứng lên.

- Không cần tiễn đưa, hai vị sư huynh, Cung Vũ xin đi trước một bước.

Cung Vũ chắp tay chào.

- Đi đường cẩn thận!

Hai người còn lại đưa mắt nhìn Cung Vũ này ly khai.

Trên thành trấn, đang có thương đội của Thanh Sơn hội quán tập kết. Lần này, Cung Vũ đi theo thương đội rời Dương Châu, đi về Vũ Châu, về quê hương thăm người thân.

- Người tới đủ rồi, xuất phát!

Tên đầu lĩnh thương đội ra lệnh một tiếng.

Lập tức thương đội gần một ngàn người liền lên đường rời Đại Duyên Sơn, tiến về phía Vũ Châu.

Trên quan đạo hoang vu.

Thanh niên có tên Cung Vũ đang cưỡi ngựa, theo thương đội đang từ từ di chuyển. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Đại Duyên Sơn. Bây giờ khoảng cách với Đại Duyên Sơn đã khá xa, nơi đó đã mơ mơ hồ hồ không thấy rõ nữa rồi, Cung Vũ lặng lẽ nói "Hình Ý Môn! Sư phụ, chư vị sư huynh đệ, xin lỗi. Không thể trách ta, muốn trách, thì trách tên Đằng Thanh Sơn đi!!!"

" Tám năm!"

" Tám năm... tám năm nay ta là đệ tử Hình Ý Môn, là ngũ trưởng Huyết Lang Quân. Còn từ nay về sau, ta không còn là người đó nữa!" Trong mắt Cung Vũ lóe hàn quang.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 13

Hết Sức Căng Thẳng.

Lúc này việc xảy ra với thương đội Thanh Sơn hội quán lúc trước vẫn đang được điều tra. Hình Ý Môn bỏ ra rất nhiều tinh lực thăm dò nhưng cuối cùng cũng không tìm thêm được tin tức nào hữu dụng.

Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể cố nén lửa giận, đồng thời ra lệnh cho thám tử Hình Ý Môn tiếp tục gia tăng giám sát mọi hoạt động của Vũ Hoàng môn.

Ngày mùa hè nắng chói chang. Trong phòng luyện võ Đông Hoa uyển.

Phòng luyện võ dài mười trượng, rộng tám trượng, cao năm trượng, cửa luôn luôn đóng chặt, chỉ có một tia sáng nhỏ từ khe cửa lọt vào. Trong phòng luyện võ hiện chỉ có Đằng Thanh Sơn mặc một chiếc áo đơn rộng thùng thình, đi chân trần cầm một thanh Luân Hồi thương, mắt nhắm chặt lẳng lặng suy nghĩ về thương đạo!

Veo!

Một luồng hàn quang lạnh buốt chợt lóe lên trong phòng rồi biến mất. Luân Hồi thương đột nhiên hóa thành một con đại mãng xà điên cuồng múa lên, sau đó trong cả phòng luyện võ đều tựa như biến thành một hải dương ngập trời.

Một con giao long vảy bạc đang bay lượn giữa hải dương, lúc thì xé rách cả bầu trời, chốc chốc lại lao vào giữa hải dương Đột nhiên cả hải dương như bị khuynh đảo, hơn nữa, rất quỷ dị là nước biển vô tận đều quay chung quanh một thanh trường thương. Cả thiên địa trong nháy mắt chỉ còn lại một thanh trường thương Phốc!

Thiên địa tựa như bị phá vỡ tung.

Giữa phòng luyện võ kín mít đen thui, Đằng Thanh Sơn không ngừng suy nghĩ về thương đạo, hoàn thiện thương đạo.

Mười bảy năm qua, hắn vẫn một mạch khổ tu như thế. Kể từ năm ngoái, sau khi đại thành Mộc hành chi đạo, đương nhiên tất cả ngũ hành đều đã đại thành, Đằng Thanh Sơn vẫn luôn suy nghĩ làm sao để lực thiên địa ngũ hành hoàn toàn kết hợp với nhau hình thành một thương cực mạnh.

Mười thành lực thiên địa nếu ở trạng thái hoàn mỹ nhất hẳn là có thể phát huy tới uy lực mười hai thành!

Trong Khai Sơn Tam Thập Lục Thức đã có một chiêu có thể phát huy uy lực như thế, nhưng đó là dùng búa.

Đằng Thanh Sơn bây giờ đã sớm bỏ búa chuyên tâm tiềm tu thương pháp. Mười sáu năm trước khi chưa đạt tới hư cảnh đại thành, hắn vẫn tận tâm suy nghĩ mài giũa; sau khi hư cảnh đại thành, qua một năm khổ tu về ngũ hành đại đạo, thương pháp chính thức làm hắn hài lòng lại chỉ có một chiêu!

Trong vòng ngũ hành, có tương sinh tương khắc. Thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim lại sinh thủy.

Thủy trở lại sinh mộc, vòng đi vòng lại hình thành sự tuần hoàn hoàn mỹ, như đạo âm dương tuần hoàn không ngớt. Nhưng đạo lý này ai mà chẳng biết. Đằng Thanh Sơn vẫn luôn luôn mài

giữa để đạt cho được mức lực thiên địa ngũ hành có tác dụng lớn nhất vào một chiêu.

Lúc này hắn mới hài lòng có một chiêu mà thôi Mục tiêu của hắn là muốn tạo ra đủ năm chiêu thương pháp!

Trong phòng luyện công tối đen, Đằng Thanh Sơn ném Luân Hồi thương lên giá vũ khí.

Mười bảy năm khổ tu, lấy thủy làm chủ, sáng chế hình thành ra một đạo tuần hoàn hoàn mỹ. Một thương cực mạnh. Một thương lấy hành Thủy làm chủ, cùng kết hợp với ngũ hành để phát huy. Chiêu này được Đằng Thanh Sơn đặt tên là Ngũ Hành Độc Long Toản. Dựa theo suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn, hắn là có năm chiêu đều ẩn chứa lực ngũ hành, đó hắn phải là Ngũ Hành Xích Hổ Bào, Ngũ Hành Phách, Ngũ Hành Như Ảnh Tùy Hình, Ngũ Hành Hỗn Nguyên Nhất Khí Tên tục khí thì đơn giản. Kỳ thật bất luận đặt cho cái tên có hoa lệ tới mấy thì cũng vẫn chỉ là một chiêu thức mà thôi "Thủy sinh ra vạn vật, ta có thể lấy hành Thủy làm chủ để sáng chế ra Ngũ Hành Độc Long Toản, nhưng lại chưa sáng chế được bốn chiêu khác '

Đằng Thanh Sơn lắc đầu thầm than "Điều này nói rằng ta còn chưa cảm ngộ thấu triệt về Thiên Địa chi đạo. Nếu ngay cả bốn đạo kia mà ta cũng có thể sáng chế ra được thương pháp cực mạnh, hắn là có thể bước vào cảnh giới Động Hư rồi."

Điều Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ tới lại sai rồi!

Hắn đã có thể đem sở ngộ trong đạo Ngũ Hành chuyển sang cảm ngộ quyền pháp đạt tới mức độ cực cao!

Như vậy mới có thể chỉ mất mười bảy năm đã sáng chế ra một chiêu đạt tới đỉnh cao như vậy! Có thể sáng chế ra một chiêu như thế đã rất biến thái rồi. Nếu muốn sáng tạo ra cả năm chiêu, chứng tỏ đã hiểu cực điểm về thiên đạo... chính là Chí Cường Giả rồi!

Muốn sáng chế ra năm chiêu, trên ngũ hành đều hiểu rõ đến cực hạn, chỉ có Chí Cường Giả mới có thể làm được thôi.

Nhưng Đằng Thanh Sơn không được ai dạy bảo, tất cả đều dựa vào tự mình suy nghĩ, đương nhiên hắn không hiểu điểm này. Bây giờ hắn vẫn muốn cố gắng sáng chế ra bốn chiêu khác.

"Tập trung suy nghĩ đạo Ngũ Hành, cảm ngộ càng sâu, chứng tỏ ta càng gần cảnh giới động hư."

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

"Hả?"

Đằng Thanh Sơn nhướng mày. Hắn cảm ứng được khí tức nhị đệ tử Dương Đông đang tới gần.

"A Đông tới đây làm gì?"

Đằng Thanh Sơn không chần chờ, thay bộ quần áo để sẵn trong phòng luyện công, xỏ giày vào, rồi mở cửa phòng luyện công ra.

Hai cánh cổng phòng luyện công từ từ kéo sang hai bên. Ánh sáng bên ngoài cũng chiếu vào. Một luồng khí nóng bức mùa hè cũng lập tức tràn ngập vào. Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã thấy Dương Đông có vẻ mặt lo lắng đang đứng bên ngoài. Còn con trai mình Hồng Vũ cũng ở bên cạnh, tựa hồ cũng đang sốt ruột.

- Sư phụ!

- Cha!

Dương Đông và Hồng Vũ vội kêu.

- Xảy ra chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Sư phụ!

Dương Đông đưa một bức thư trong tay ra, đồng thời báo tin:

- Chúng ta vừa mới có được một thông tin. Trong Vũ Hoàng môn lại có bí tịch tu luyện Pháo Quyền của Hình Ý Môn ta. Người tu luyện Nội Gia Quyền nhất mạch chúng ta đã có không ít người tới Vũ Hoàng môn tu luyện Pháo Quyền rồi Mặc dù Dương Đông đã đưa mật tín, nhưng hắn hiển nhiên không kìm được vẫn phải nói to.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn cũng sắc mặt đại biến, vội mở bức thư ra xem.

- Bí tịch sao lại tiết lộ ra ngoài?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, có vẻ hơi lo lắng:

- Là Pháo Quyền trong Ngũ Hành Quyền bí tịch à?

Trong Nội Gia Quyền nhất mạch, tuy nói mười hai hình là cơ sở, nhưng chỉ dựa vào Hổ Hình Quyền mà muốn phát triển tới đỉnh cao là việc không thể làm được. Tỷ như Ngụy Giang đã tu luyện Hổ Hình Quyền tới một cực hạn, nhưng cũng chỉ là vũ giả nhất lưu thôi.

Nhưng Ngũ Hành Quyền lại khác hẳn!

Cho dù là những nhân vật tông sư nổi danh nhất trong Hình Ý Quyền kiếp trước đều phải dựa vào chiêu số của Băng Quyền, Phách Quyền, Pháo Quyền, thì mới có hy vọng tu luyện Ngũ Hành Quyền đạt tới cảnh giới tông sư!

Do đó ở Hình Ý Môn, năm loại quyền Băng Quyền, Pháo Quyền này không dễ dàng gì mà truyền cho đệ tử. Cho dù có truyền cũng

không thể toàn bộ truyền thụ, mà là truyền từng bước. Trước hết dạy cơ sở, dần dần mới luyện sâu cho đến lúc cuối cùng.

“Ai tiết lộ Pháo Quyền bí tịch?” Đằng Thanh Sơn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Dựa vào hai bản bí tịch Hổ Hình Quyền và Pháo Quyền, hoàn toàn có thể giúp một người tu luyện nội gia quyền đạt đến cảnh giới tông sư.

- A Đông! Ta sớm đã có nghiêm lệnh rồi!

Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm vào Dương Đông.

- Trong Hình Ý Môn ta chỉ có đệ tử tinh anh mới được truyền thụ loại Ngũ Hành Quyền pháp như Băng Quyền. Việc truyền thụ cũng phải dần dần mà làm. Hơn nữa, chỉ có người có thân thế trong sạch, trung thành tuyệt đối, tư chất rất tốt mới có thể được hoàn toàn truyền thụ. Ngươi nói xem, Vũ Hoàng môn tìm đâu ra bí tịch Pháo Quyền chứ?

Phương pháp luyện Pháo Quyền được Thanh Sơn hoàn thiện sửa chữa, sau đó hệ thống hóa lại thành chín loại.

- Sư phụ, theo mật tín nói thì Pháo Quyền bị tiết lộ ở bộ thứ hai.

Dương Đông đáp.

Đằng Thanh Sơn cố nén kích động, cẩn thận lật đi lật lại xem tờ tin tức.

- Ngươi nói kỹ xem nào!

Đằng Thanh Sơn quát lớn.

- Theo con dò xét, hẳn là quyền pháp Cửu Hoàng trong Pháo Quyền.

Dương Đông trả lời.

- Cửu Hoàng Pháo Quyền?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Trong Hình Ý Môn ta cũng chẳng có bao nhiêu người được truyền Cửu Hoàng Pháo Quyền. Đã tra ra được chưa?

- Chưa, con vừa nhận được tin lập tức chạy tới đây rồi.

Dương Đông trả lời.

- Nhưng con đã bảo Tông trưởng lão lập tức đi điều tra. Sau khi có tin tức sẽ lập tức báo cho sư phụ.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể cố nén sự lo lắng.

Thời tiết rất nóng. Trong lòng Đằng Thanh Sơn càng nóng nảy hơn. Hắn rất lo lắng việc bí tịch bị tiết lộ ra ngoài sẽ gây họa như thế nào.

Nếu những tông phái như Vũ Hoàng môn, Thiên Thần cung có một quyển bí tịch bị tiết lộ ra ngoài thì cũng thôi. Vì Đạo Gia nhất mạch đã rải rác các nơi, không đáng để giữ bí mật. Nhưng Nội Gia Quyền nhất mạch bây giờ chỉ có một Đằng Thanh Sơn! Một khi những quyền pháp như Băng Quyền bị tiết lộ ra ngoài, e rằng sẽ có một tông phái Nội Gia Quyền nhất mạch thứ hai xuất hiện.

- Cha, uống trà đi!

Hồng Vũ bưng nước trà tới.

- Ta không có lòng dạ nào mà uống.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa. Chẳng mấy chốc một bóng người đã xuất hiện trước cửa. Chính là Tông Lộ trưởng lão.

- Tông thúc đã tra được chưa?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Môn chủ! Người xem...

Tông Lộ trưởng lão đưa tới một tờ giấy, đồng thời báo - Trong Hình Ý Môn ta, đại đa số đệ tử vẫn còn đang khổ tu cơ sở Hình Ý Thập Nhị Hình. Chỉ có một bộ phận nhỏ đệ tử được truyền Ngũ Hành Quyền. Tổng cộng có ba ngàn hai trăm mười tám người được truyền Pháo Quyền. Còn được truyền Cửu Hoàng Pháo Quyền thì chỉ có hai trăm chín mươi mốt người.

Đằng Thanh Sơn nhìn tờ giấy một chút.

- Trong hai trăm chín mươi mốt người này, Tông Lộ tiếp tục nói:

- Có hai trăm tám mươi ba người có thân thế cực kỳ trong sạch. Tám người còn lại cũng có thân thế trong sạch vừa vừa. Tám người này đều đã từng là cô nhi hoặc khất cái. Theo lý thuyết hẳn là không thành vấn đề. Nhưng tháng ba năm nay, trong tám người này có một người tên là Cung Vũ...

Tông Lộ nhíu mày nói tiếp:

- Ba tháng trước hắn về nhà thăm người thân rồi - Thăm người thân à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Quê hắn ở đâu?

- Người thân hắn ở Vũ Châu! Hơn nữa từ bé hắn là cô nhi lưu lạc, rồi sau đó được nghĩa phụ hắn là một tên lưu manh nhận nuôi. Khi ở thôn đã học được Hổ Hình Quyền.

Tông Lộ đáp:

- Nhưng môn chủ yên tâm. Dựa theo hồ sơ ghi lại, sở học Cửu Hoàng Pháo Quyền của Cung Vũ bây giờ nhiều nhất cũng chỉ xem như có chút thành tựu. Hơn nữa vì thân thế hắn chưa rõ ràng, nên sư phụ hắn còn chưa đem những tinh túy cao thâm truyền thụ cho hắn.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Trong Hình Ý Môn mà muốn học được đầy đủ những pho Ngũ Hành Quyền như Pháo Quyền là rất khó. Vì đều là do sư phụ tận tay chỉ dạy, chứ không có văn bản bí tịch gì cả. Sư phụ chỉ từng bước tùy vào thực lực của người luyện mà truyền cho tới khi cảnh giới đạt tới rất cao.

Dù sao tham ăn khó tiêu. Truyền nhiều hơn cũng vô dụng Truyền thụ ít cũng phòng ngừa việc tiết lậu ra ngoài.

- Chỉ dựa vào một chút Cửu Hoàng Pháo Quyền què quặt mà Cung Vũ tìm được, kết hợp với Hổ Hình Quyền thì dù tu luyện tới đâu, nhiều nhất cũng chỉ là vũ giả nhất lưu thôi.

Tông Lộ khẳng định. Lúc này Đằng Thanh Sơn mới thở phào một hơi.

Xem ra việc lúc trước hắn qui định sách lược về truyền thụ võ công là rất đúng. Đúng là đảm bảo không có kẽ hở!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn lạnh đi. Hôm nay Vũ Hoàng môn lấy đi một môn Pháo Quyền. Ngày khác những tông phái khác lại học trộm một môn quyền pháp khác. Nếu tiếp tục như vậy thì còn gì là bí mật nữa? Hơn nữa Cung Vũ dám can đảm phản bội Hình Ý Môn, vậy Hình Ý Môn ta nếu không xử lý tên đệ tử phản bội đầu tiên thì làm sao răn đe thiên hạ được!

Đây là lần đầu tiên có người phản môn ăn cắp bí tịch.

Phải xử lý thẳng tay!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 14

Hỏi Tội.

Đúng, không thể xử trí đơn giản được!

Dương Đông là quyền môn chủ, cũng hiểu việc này quan trọng ra sao, trịnh trọng nói:

- Pháo Quyền bí tịch chính là tuyệt kỹ không truyền ra ngoài của Hình Ý Môn ta. Lần này tiết lộ ra ngoài, nhất định phải mạnh tay xử trí. Chấn trụ các tông phái thiên hạ, đảm bảo sau này những việc như thế sẽ không phát sinh nữa. Biện pháp tốt nhất chính là khai đao với Vũ Hoàng môn!

Lập tức Dương Đông xấu hổ nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Sư phụ, có cần phải lấy Vũ Hoàng môn để khai đao lần đầu không?

Vũ Hoàng môn, là tông phái cổ xưa nhất Cửu Châu.

Đâu dễ trêu vào chứ?

- Môn chủ, muốn đối phó với Vũ Hoàng môn thì cần bàn bạc thật kỹ.

Tông Lộ nhíu mày nói.

Trên Cửu Châu Đại Địa, nhắc tới Vũ Hoàng môn, ai không cảm

thấy tôn trọng? Tông phái cổ xưa nhất do Vũ Hoàng sáng lập, có thể tồn tại cho tới bây giờ, há có thể không có át chủ bài chính thức?

- Cha!

Hồng Vũ suy nghĩ rồi nói:

- Cha, cha muốn xuống tay với Vũ Hoàng môn thật à? Theo con thấy, trước hết điều tra rõ ràng việc này, xem thử nắm chắc được bao nhiêu phần. Không để xảy ra việc trộm gà không được, lại mất cả nắm thóc. Còn nữa, nếu việc này không thành công, hậu quả làm sao, Hình Ý Môn ta có thể chịu được không? Thành công thì có chỗ tốt nào?

Đằng Thanh Sơn, không khỏi cười liếc mắt nhìn con trai.

Nói về tâm tư kín đáo, con trai mình rất sở trường trong việc buôn bán, mạnh hơn con gái mình rất nhiều. Thậm chí còn rất nhiều việc, có đôi khi mình cũng không nhìn thấu suốt bằng con trai.

- Sư phụ, việc này cần xem xét kỹ, để xem thử có nên làm không.

Cho dù Dương Đông vốn có tính rất thổ phỉ, nhưng loại đại sự như gây chuyện với tông phái cổ xưa nhất ở Cửu Châu này thì hắn cũng không dám làm bừa.

Đằng Thanh Sơn cau mày, buộc mình khôi phục tỉnh táo.

Dương Đông, Tông Lộ trưởng lão và Hồng Vũ nhìn nhau, không dám nói gì quấy rối suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn. Mọi người chỉ có thể đứng một bên lẳng lặng chờ đợi. Dù sao Đằng Thanh Sơn là môn chủ Hình Ý Môn, tổ sư khai sáng ra Nội Gia Quyền nhất mạch. Ở Hình Ý Môn, Đằng Thanh Sơn có quyền lực tuyệt đối nói một không hai.

Hình Ý Môn, chính là thuộc về Đằng Thanh Sơn.

Hắn nói làm, tự nhiên ba người kia đều phải làm, ai nấy đều đợi Đằng Thanh Sơn.

“Nói về thực lực dưới động hư, hiện không có hư cảnh nào là địch thủ của ta cả.”

“Nói về tốc độ, với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, một khi sử dụng tuyệt kỹ do mẹ nó dạy, có thể nói là đệ nhất Cửu Châu rồi. So với ta thì Vũ Hoàng môn bất lợi hơn nhiều. Nếu chính thức đấu, ta cùng Tiểu Thanh liên thủ, hoàn toàn có hy vọng giải quyết cả Liễu Hạ lẫn Hoàng Thiên Cần.” Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên nhiều tính toán.

Hắn bây giờ không nắm chắc nhất là cái gì khiến Vũ Hoàng môn có thể dựa vào để tồn tại sáu ngàn năm?

“Hừ, bất luận bằng vào cái gì, nhưng theo ta thấy, nhiều năm như vậy, Vũ Hoàng môn vẫn một mạch co đầu rút cổ ở Vũ Châu thôi. Năm đó Đông Bắc Vương Hồng Thiên chinh chiến thiên hạ, không phải Vũ Hoàng môn cũng co đầu rút cổ ở một mẩu của mình, không dám trêu vào Hồng Thiên sao?” Đằng Thanh Sơn suy ra “Con át chủ bài này cho dù lợi hại, ta cũng bất tất quá sợ hãi. Nếu không, khi Vũ Đồng Hải bị bất tử Phượng Hoàng đốt chết, Vũ Hoàng môn sao không có phản ứng gì chứ?”

“Làm!”

“Cái gì phải làm là làm!”

“Đã muốn chấn nhiếp Cửu Châu Đại Địa, muốn cho các đại tông phái không dám trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta. Muốn để cho chúng biết, trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta sẽ có kết quả xấu ra sao! Vậy, chọn tông phái cổ xưa nhất mà khai đao. Như vậy mới có thể chấn nhiếp người khác được.” Trong nháy mắt trong lòng

Đằng Thanh Sơn ra quyết định.

Giữa đình viện, ba người Dương Đông, Tông Lộ cùng với Hồng Vũ đều lặng lẽ cùng đợi Đằng Thanh Sơn đang nhắm mắt suy nghĩ, không ai dám quấy rầy Đằng Thanh Sơn.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở ra.

- Cha?

- Sư phụ?

- Môn chủ?

Hầu như ba người đồng thời kêu lên.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười với họ, mắt lại ánh lên sáng quắc, thanh âm mạnh mẽ:

- Việc tổ chức muốn tiêu diệt thương đội của Thanh Sơn hội quán trước đây, Vũ Hoàng môn không thoát khỏi liên quan. Bây giờ lại trộm bí tịch Hình Ý Môn ta. Hình Ý Môn há có thể cúi đầu chứ? Hừ, lần này, ta sẽ tự mình tới Vũ Hoàng môn.

Ba người Dương Đông, Tông Lộ, Hồng Vũ nhìn nhau, mù mờ không rõ.

Muốn thật sự đánh nhau với Vũ Hoàng môn à?

- Tông thúc!

Đằng Thanh Sơn nhìn Tông Lộ.

- Thuộc hạ có mặt.

Tông Lộ vội đáp.

- Thúc đi chuẩn bị mọi chứng cớ về việc lần trước Vũ Hoàng

môn phái người đánh giết thương đội Thanh Sơn hội quán ở Viêm Châu. Ta sẽ đem nó tới Vũ Hoàng môn, hỏi thẳng chúng xem sao.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ mình phải có bằng cớ chính xác.

- Dạ.

Tông Lộ lập tức đi chuẩn bị chứng cớ.

Đằng Thanh Sơn truyền âm cho thê tử Lý Quân.

- Thanh Sơn.

Lý Quân chẳng mấy chốc chạy tới, cười nói:

- Chuyện gì thế...

- Tiểu Quân, muội bảo Đao Trì đi Man Hoang, gọi Tiểu Thanh tới đây.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Chuyện gì, sao gấp thế?

Lý Quân cười liếc mắt nhìn hắn, nhưng vẫn ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm. Chẳng mấy chốc sâu trong Đại Duyên Sơn cũng truyền đến tiếng gầm trầm trầm của Lục Túc Đao Trì. Rất nhanh, Lục Túc Đao Trì đã xé gió bay tới.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Dương Đông.

- A Đông.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Đệ tử có mặt.

Dương Đông cung kính đáp.

- Cung Vũ là người đầu tiên phản lại Hình Ý Môn! Tuyệt đối không thể tha được. Không tiếc mọi giá phải bắt hắn trở về. Ta muốn để những đệ tử Hình Ý Môn đều biết, tiết lộ bí tịch tông môn, phản bội môn phái có kết quả ra sao!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn đầy sát khí. Nếu một đệ tử vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà phản môn thì cũng thôi, trong lòng mỗi người đều có một cán cân! Đằng Thanh Sơn lúc trước phản lại Quy Nguyên Tông thì ai cũng hiểu là vì Đằng Thanh Sơn không muốn bứt dây động rừng (nguyên văn: lưu quả trứng thối làm hỏng cả ổ), không muốn Thanh Hồ Đảo lấy cớ tìm tới diệt tông.

Nhưng, loại phản môn tiết lộ bí tịch như Cung Vũ, vậy rõ là có muôn lần chết cũng không thể hết tội.

- Dán bố cáo khắp nơi trên Cửu Châu Đại Địa, treo giải thưởng khắp thiên hạ bắt cho được Cung Vũ. Sống phải thấy người, chết phải lấy xác.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Dạ.

Dương Đông lập tức đi ngay.

Họ đều hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này. Đây là lần đầu tiên có việc phản môn tiết lộ bí tịch. Đây là lần đầu. Nếu lần này xử trí không nghiêm, không thể chấn nhiếp các đại tông phái, vậy sau này e rằng sẽ có các loại bí tịch khác bị ngoại truyền. Trên Cửu Châu Đại Địa, Nội Gia Quyền nhất mạch sẽ xuất hiện rất nhiều môn phái như Đạo Gia nhất mạch.

Đến lúc đó, Hình Ý Môn đừng mong nói tới việc đề cao thực lực, e rằng chỉ muốn duy trì thực lực bây giờ cũng khó.

Chỉ có khiến cho Hình Ý Môn chính thức trở thành một tông phái Hình Ý Quyền duy nhất, trở thành thánh địa của người tu

luyện nội gia quyền, mới có thể làm cho tất cả người tu luyện nội gia quyền trong thiên hạ hướng tới.

Như vậy, nơi này mới có thể tụ tập vô số cao thủ nội gia quyền. Ngắn ngủn mười bảy năm, Hình Ý Môn đã có một quân đội đáng sợ như Huyết Lang Quân, căn cơ thực lực còn vượt cả Vũ Hoàng môn một bậc!

Chính là vì Nội Gia Quyền nhất mạch chỉ có một! Đệ tử nội gia quyền trong cả thiên hạ đều đua nhau tìm tới đây. Hình Ý Môn sao không mạnh cho được cơ chứ?

Hoàng hôn cùng ngày, Lục Túc Đao đã gọi được bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tới.

Còn trong giới lãnh đạo Hình Ý Môn, các chư vị trưởng lão cũng đều biết chuyện. Ai nấy đều chấn động, toàn bộ đều thấp thỏm, trong lòng mọi người đều chờ mong mình có thể thật sự đại náo Vũ Hoàng môn, như vậy cũng đủ để tự ngạo rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời đỏ ối vừa nhô lên ở phương đông. Trong Đông Hoa uyển đã tụ tập trên mười người, đều là những nhân vật lãnh đạo của Hình Ý Môn. Đằng Thanh Sơn hôm nay mặc một bộ áo bào trắng, vác một thanh trường thương tua đỏ chính là "Luân Hồi thương", cưỡi bất tử Phượng Hoàng toàn thân mờ ảo có ngọn lửa bốc cao.

- Cha, đi cẩn thận.

Hồng Vũ trịnh trọng dặn dò.

Đằng Thanh Sơn cười liếc nhìn con trai, vuốt đầu Hồng Vũ. Con gái mười bảy tuổi, con trai mười lăm tuổi. Nhưng xem việc xử thế làm người, sao hắn lại có cảm giác con trai mình mười bảy tuổi, còn con gái mới mười lăm tuổi?

- Cha.

Hồng Sương cũng nhíu mày nói:

- Ừm, đáng tiếc Mục lão bá vẫn còn ở Vĩnh Yên quận. Nếu Mục lão bá và cha cùng đi, sẽ tốt hơn nhiều - Mục lão bá của ngươi trấn thủ Quy Nguyên Tông, há có thể tùy tiện ly khai chứ?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Thanh Sơn... Cẩn thận một chút.

Lý Quân không kìm được phải nói. Đối tượng lần này dù sao cũng là môn phái cổ xưa nhất - Vũ Hoàng môn!

Đằng Thanh Sơn cười, nhìn nhìn thê tử, nhìn hai con, sau đó nhìn quanh các trưởng lão Hình Ý Môn xung quanh, cười vang nói:

- Các vị, lúc trước Vũ Hoàng môn giết chóc thương đội hội quán của ta, bây giờ lại trộm bí tịch! Đây là lần đầu tiên, cũng phải là lần cuối cùng. Hình Ý Môn ta đã đánh là đánh cho uy phong, đánh cho khí thế!

- Làm cho những tông phái trong thiên hạ không dám có chủ ý xâm phạm Hình Ý Môn ta nữa.

Khí thế Đằng Thanh Sơn trở nên sắc bén, như một cây trường thương bén nhọn.

- Đúng, đánh cho chúng không dám nghĩ tới việc này.

- Môn chủ, phải cẩn thận.

Các trưởng lão ồn ào trả lời.

Dưới mắt của các vị trưởng lão, Lý Quân và hai con, Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, vác Luân Hồi thương, nhảy lên không, đáp xuống lưng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Tiểu

Thanh vỗ hai cánh, liền hóa thành một luồng lưu quang màu đỏ rực phóng vút lên cao, dưới ánh triều dương đỏ rực, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đằng Thanh Sơn trên lưng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, chẳng mấy chốc đã tiến vào đất Vũ Châu.

Bên tai cuồng phong rít lên. Đằng Thanh Sơn vẫn ngồi vững vàng như ngồi trên mặt đất.

- Vũ Hoàng môn, chắc chắn dựa vào cái gì đó rất lợi hại.

- Lần này ta đánh tới nơi. Chắc hẳn con át chủ bài của Vũ Hoàng môn phải bộc lộ ra rồi.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười:

- Cũng tốt. Nếu không có át chủ bài, với thực lực của ta bây giờ, chỉ có hai tên Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần thì quả rất chán. Ta khổ tu mười bảy năm, mười bảy năm rồi không chính thức ra tay lần nào.

- Lần này, cũng xem thử mười bảy năm qua, thực lực ta khổ tu tới đâu.

- Không biết con át chủ bài của họ ngon, làm ta phải chịu thua Vũ Hoàng môn, hay là Vũ Hoàng môn phải cúi đầu trước trường thương của ta?

Đối mặt với Vũ Hoàng môn cổ xưa, lòng Đằng Thanh Sơn cũng không chắc chắn. Nhưng, vì không chắc thắng nên hào khí trong lòng hắn dâng lên vạn trượng.

Chẳng mấy chốc Đằng Thanh Sơn đã thấy phía dưới xuất hiện một tòa thành trì cổ xưa rộng lớn – "Vũ Thành". Lúc này ánh nắng sớm chiếu xuống một cung điện hào hoa lấp lánh rực rỡ ở giữa Vũ Thành. Cung điện xa xỉ được xây trong thành. Đó là tông phái cổ

xưa nhất Cửu Châu, do Chí Cường Giả thứ nhất “Vũ Hoàng” sáng lập nên.

Vũ Hoàng môn!

- U...

Bất tử Phượng Hoàng hót vang dội tận chân trời, chở Đằng Thanh Sơn nhanh chóng bổ xuống!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 15

Lực Áp Vũ Hoàng Môn.

Trong một thành nhỏ, bên trong có khá nhiều đệ tử Vũ Hoàng môn. Nhưng trong tòa thành lại có một trúc xá u tĩnh được rào quanh, đến cả một thị nữ hoặc một đệ tử cũng chẳng có.

Trong trúc xá có một người trung niên tuấn tú mặc trường bào màu tía, mái tóc có vài sợi bạc, mặt nhẵn nhụi đang khoanh chân tĩnh tọa. Vị này chính là một cao thủ thiên tài của Vũ Hoàng môn, vừa mới đột phá hư cảnh trong mười bảy năm qua, "Vũ Phụng". Bây giờ y chính là cường giả hư cảnh thứ ba của Vũ Hoàng môn.

- Hả?

Vũ Phụng biến sắc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đông nam.

- Không ổn!

Hắn rõ ràng cảm ứng được hai linh hồn khí tức cường đại đang nhanh chóng lao về phía Vũ Hoàng môn. Khí tức hung mãnh, mạnh hơn người vừa mới vào hư cảnh như hắn rất nhiều.

Cùng lúc đó:

- Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần, ra đây cho ta!!!

Một tiếng hét lớn hừng hực, như tiếng Thiên Thần phẫn nộ,

trong nháy mắt vang vọng cả Vũ Vương Thành. Bên trong Vũ Vương Thành có mấy trăm vạn dân chúng, còn có rất nhiều lữ khách nam bắc, thương nhân, ai nấy đều kinh ngạc dừng mọi chuyện của mình, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này có rất nhiều người đều thấy trên bầu trời Vũ Vương Thành có một con thần điểu bốc lên ngọn lửa rất lớn đang lơ lửng trên không. Cho dù ở quá xa, không ít người vẫn có thể thấy rõ trên lưng thần điểu có một người.

- Bất tử Phượng Hoàng, là bất tử Phượng Hoàng!

- Thần thú Hỏa Phượng!

Nhất thời vô số người kinh hô, nháo nhác.

- Bất tử Phượng Hoàng tới rồi, vậy nhất định Đằng Thanh Sơn cũng đã tới!...

Hầu như trong nháy mắt, ở những nơi trống trải cả Vũ Vương Thành đầy những người dân ngẩng đầu quan sát. Mười bảy năm qua, truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ai mà chẳng biết, ai mà không hiểu quan hệ giữa Đằng Thanh Sơn và bất tử Phượng Hoàng?

Giống như năm đó bất tử Phượng Hoàng đi theo Chí Cường Giả Lý Thái Bạch.

Bây giờ, khi nhắc tới bất tử Phượng Hoàng, tự nhiên mọi người đều liên tưởng đến Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng bất tử Phượng Hoàng, nhìn xuống thành trì thật lớn phía dưới, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Bên trong Vũ Hoàng môn chợt có một luồng hào quang nhanh chóng xuyên qua những kiến trúc trong thành, bay nhanh ra ngoài thành.

- Hừ.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười. Lần này hắn tới đây chính là muốn giết gà dọa khỉ! Khai đao với Vũ Hoàng môn là để chấn nhiếp những tông phái trong thiên hạ. Nếu không làm cho lớn chuyện, để cho nhiều người biết, sao có thể ra oai với những tông phái khác, có tác dụng giết gà dọa khỉ được?

- Không hổ là tông phái cổ xưa nhất. Không ngờ mười bảy năm qua, Vũ Hoàng môn lại có thêm một vị hư cảnh. Nhưng xem khí tức thì chỉ mới sơ ngộ hư cảnh thuộc hành Thủy chi đạo thôi.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể dựa vào tốc độ bất tử Phượng Hoàng giết hắn.

Nhưng, hắn không làm như vậy.

- Khẳng định hắn phải đi tìm Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ rồi.

Bất tử Phượng Hoàng vỗ nhẹ hai cánh, nhanh chóng bay theo tên hư cảnh vừa mới ra khỏi Vũ Hoàng môn. Ngoài thành Vũ Hoàng môn chính là dãy núi Hùng Hạt Tử. Thật ra căn cứ chính thức của Vũ Hoàng môn là ở chỗ này.

Giữa mười mấy tòa cung điện nhìn như bình thường...

- Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần, ra đây cho ta!!!

Tiếng quát cũng vọng tới dãy núi Hùng Hạt Tử.

- Hả?

Liễu Hạ mặc thanh bào, cùng với Hoàng Thiên Cần mặc hoàng bào, đồng loạt lao ra khỏi thánh điện, lơ lửng giữa không trung.

Họ liếc mắt đã thấy một luồng hào quang đang nhanh chóng lao tới chỗ bọn hắn. Bây giờ hư cảnh thứ ba của Vũ Hoàng môn, Vũ Phụng, cũng tới chỗ hai người, rồi phi thân lên đỉnh một ngọn

núi.

- Liễu Hạ trưởng lão, Hoàng trưởng lão.

Vũ Phụng căm tức nhìn về phía đông nam, nơi có lưu quang đỏ rực đang bay tới.

- Chỗ đó hẳn là bất tử Phượng Hoàng, là Đằng Thanh Sơn tới đây rồi!

- Đúng, là Đằng Thanh Sơn.

Ánh mắt Hoàng Thiên Cần lạnh đi.

Liễu Hạ bên cạnh sắc mặt âm trầm, giọng trầm trầm:

- Tên Đằng Thanh Sơn này ở ngay Vũ Vương Thành, dám gọi thẳng tên sư bá và tên ta. Việc này thật sự là quá xem thường Vũ Hoàng môn ta! Lần này, nếu không giáo huấn thật mạnh Đằng Thanh Sơn, khẳng định người trong thiên hạ khắp Cửu Châu Đại Địa sẽ xem thường Vũ Hoàng môn ta.

- Lần này, ta muốn xem Đằng Thanh Sơn dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy!

Hoàng Thiên Cần cũng nổi giận đùng đùng.

Lần này, Đằng Thanh Sơn làm như vậy còn làm họ khó chịu hơn nhiều so với việc phái người truyền lời!

Để xảy ra cảnh bị người đến tận nhà to tiếng gào thét, vậy còn gì là mặt mũi tổ sư.

- Ha ha!

Xa xa chợt vang đến tiếng cười to. Chỉ thấy bất tử Phượng Hoàng trôi nổi giữa không trung, Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, chân đạp bất tử Phượng Hoàng, tay cầm Luân Hồi thương,

hướng mắt nhìn ba vị cường giả hư cảnh Vũ Hoàng môn đứng trên một quả núi.

- Liễu Hạ, Hoàng Thiên Cần, hai ngươi hẳn là biết ta lần này tới đây là vì chuyện gì rồi chứ!

Đằng Thanh Sơn từ xa xa nhìn chằm chằm vào ba người. Rất hiển nhiên, sắc mặt ba người đều rất khó coi.

Trong đó người đứng đầu là Hoàng Thiên Cần, hắn cất giọng trong trẻo lạnh lùng:

- Đằng Thanh Sơn, Hình Ý Môn ngươi nước giếng không phạm nước sông với Vũ Hoàng môn ta. Đằng Thanh Sơn ngươi chỉ có một người mà dám khiêu khích ba người Vũ Hoàng môn. Ngươi nghĩ rằng Vũ Hoàng môn ta dễ bắt nạt như vậy sao? Hôm nay, nếu ngươi nói không được nguyên do ngươi tới đây, đừng mơ tưởng tới việc sống sót mà ra khỏi dãy núi này.

Hai người kia cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Lúc này, một phe gồm ba người đứng trên một đỉnh núi, còn một phe là Đằng Thanh Sơn trên lưng bất tử Phượng Hoàng giữa không trung.

Còn ở giữa dãy Hùng Hạt Tử, không ít yêu thú cùng với những đệ tử tinh anh của Vũ Hoàng môn đều ngẩng đầu nhìn lên bốn người trên trời cao. Lúc này mặc dù đã trưa, ánh nắng gay gắt chói chang, cả dãy núi đang dâng thêm một luồng nhiệt khí, nhưng các đệ tử đều ngẩng đầu nhìn trời.

- Nguyên do?

Đằng Thanh Sơn cười giận dữ.

- Hôm nay, ta tới đây là vì vài nguyên cớ.

- Năm ngoái, Vũ Hoàng môn các ngươi dùng thủ đoạn vu oan hãm hại, cưỡng ép cưỡng đoạt những đệ tử tu luyện Nội Gia Quyền nhất mạch của ta. Từ cổ chí kim, ta thật chưa từng nghe qua có một tông phái nào thu đồ đệ mà lại cưỡng ép cưỡng đoạt như vậy.

Đằng Thanh Sơn vừa nói ra, Liễu Hạ đã không kìm được quát lớn:

- Đằng Thanh Sơn, việc này đã qua rồi. Hơn nữa chúng ta bắt người, đều có nhân chứng vật chứng.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười.

Nhân chứng vật chứng?

Đối với cường giả hư cảnh đứng trên đỉnh cao Cửu Châu mà nói, nhân chứng vật chứng hoàn toàn có thể là bịa đặt. Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng hiểu ý của Vũ Hoàng môn. Năm ngoái đối phương hiển nhiên bị mình chửi một lần, đã mất mặt rồi. Vũ Hoàng môn người ta cũng không phản kích, hiển nhiên ý là song phương đã thanh toán xong rồi.

- Được, việc này tạm thời không nói tới!

- Đầu năm nay, trong vùng Viêm Châu. Một thương đội của Thanh Sơn hội quán chuyên hộ tống người tu luyện nội gia quyền, trong đó có trên ngàn người muốn gia nhập làm đệ tử Hình Ý Môn. Nhưng nửa đường lại gặp phải một đội quân thần bí giết chóc...

Đằng Thanh Sơn vừa nói ra những lời này, ba người Vũ Hoàng môn xa xa đều sửng sốt, hiển nhiên có vẻ rất ngạc nhiên.

- Những đệ tử ấy, đều là những thiếu niên mới mười mấy tuổi! Họ đều là những thiếu niên có mộng anh hùng, còn chưa chính thức tu luyện. Không ngờ, Vũ Hoàng môn các ngươi cũng hạ thủ được.

Đằng Thanh Sơn nổi giận nói.

- Nói bậy, Vũ Hoàng môn ta không làm việc này!

Hoàng Thiên Cần từ xa quát to.

- Hừ, ngươi còn giảo biện?

Đằng Thanh Sơn lấy trong ngực ra một xấp giấy, ném mạnh đi. Được lực thiên địa che phủ, xấp giấy tựa như một quang cầu bắn về phía ba người Vũ Hoàng môn xa xa - Hình Ý Môn ta đã điều tra rõ ràng. Đội quân muốn tàn sát hơn một ngàn đệ tử Hình Ý Môn ta có hai người cầm đầu tên là "Quách Kiệt Tu" và "Cam Tử Đào". Ngươi có dám nói hai người này không phải là người của Vũ Hoàng môn ngươi?

Ba người Hoàng Thiên Cần nhận tờ giấy, đều nghi hoặc lật xem.

- Không ngờ Vũ Hoàng môn các ngươi lại lòng dạ độc ác như thế!?

- Không kể chuyện thứ hai, còn có chuyện thứ ba!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng gầm lớn:

- Gần đây, Vũ Hoàng môn các ngươi trộm bí tịch trọng yếu Cửu Hoàng Pháo Quyền của của Hình Ý Môn ta. Bây giờ, trong Vũ Hoàng môn các ngươi còn có không ít người đang tu luyện Cửu Hoàng Pháo Quyền này. Vừa rồi, ta đứng giữa trời, đã thấy trong Vũ Hoàng môn ngươi có người luyện Cửu Hoàng Pháo Quyền. Việc này, ngươi dám nói là không có không?

Đằng Thanh Sơn liên tiếp nói ra hai "sự thật" làm cho ba người trên đỉnh núi xa xa, trong lòng cảm thấy phẫn nộ và khó chịu.

Trong dãy Hùng Hạt Tử, không ít đệ tử ngẩng đầu nhìn trời. Ai nấy đều kinh ngạc nghi ngờ:

- Trong môn phái có người thật sự giết chóc ngàn thiếu niên nội gia quyền à?

- Không thể nào!

Bất kỳ một người tu luyện nào đều có những giấc mơ cao vời. Do đó đồ sát một đám thiếu niên còn chưa chính thức bắt đầu tu luyện là việc bị người đời chế nhạo. Đám đệ tử tinh anh của Vũ Hoàng môn cũng không dám tin.

Đằng Thanh Sơn liên tiếp chất vấn, khí thế nghiêm trang, nhưng chẳng mấy chốc, bên Vũ Hoàng môn đã đáp lại.

- Ha ha, Đằng Thanh Sơn. Ngươi nói người của Vũ Hoàng Môn ta đi giết ngàn tên thiếu niên của Nội Gia Quyền nhất mạch ngươi à? Điều này thuần túy là giả dối! Cho dù Quách Kiệt Tu và Cam Tử Đào thật sự có ở trong đó, cũng có thể hai người này bị ngoại nhân mua chuộc. Huống chi chứng cớ cũng chỉ có ngươi đưa ra. Ta hoài nghi việc này chỉ do Hình Ý Môn ngươi biên soạn ra.

Hoàng Thiên Cần cười lạnh nói.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn trầm xuống.

Vũ Hoàng môn, quả thật nói năng lươn lẹo.

- Nhưng, việc ngươi ăn trộm bí tịch của Hình Ý Môn ra thì có gì để nói không?

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vọng ra xa.

- Trộm?

Hoàng Thiên Cần cười lạnh, nói:

- Năm đó Hình Ý Môn ngươi tự truyền bá một quyển bí tịch tên là Hổ Hình Quyền, hơn nữa bán rất đắt. Vũ Hoàng môn ta lúc trước cũng bỏ tiền mua một quyển Hổ Hình Quyền. Còn lần này bản Cửu Hoàng Pháo Quyền này cũng là do Vũ Hoàng môn bỏ ra một số tiền lớn mua được đó.

- Sao, lần trước Vũ Hoàng môn chúng ta mua bí tịch. Lần này, chúng ta mua thêm lần nữa. Chúng ta không ăn trộm, không ăn trộm, có gì sai chứ?

Hoàng Thiên Cần khí thế lẫm liệt.

- Không biết liêm sỉ!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên quát lớn một tiếng. Hoàng Thiên Cần giận dữ đến mặt mũi đỏ bầm.

- Cửu Hoàng Pháo Quyền này chính là do Đằng Thanh Sơn ta sáng chế.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh:

- Đây là quyền pháp của ta. Ta không cho phép ngươi luyện. Đứng trước mặt ta, mà Vũ Hoàng môn ngươi lại còn kiêu ngạo như thế, dám nói như vậy nữa. Rõ là chẳng biết liêm sỉ!

Đằng Thanh Sơn không phải là ai khác. Hắn chính là người sáng lập ra Nội Gia Quyền nhất mạch!

Quyền pháp chính là do hắn sáng tạo ra!

Ba người Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ, Vũ Phụng đều giận tới mức chẳng biết phải nói cái gì.

- Bí tịch này là do Vũ Hoàng môn ta bỏ ra một số tiền lớn mua được. Không thẹn với người! Đằng Thanh Sơn, ngươi chớ có tới Vũ Hoàng môn ta gây náo loạn.

Liễu Hạ quát.

Hoàng Thiên Cần lạnh lùng chêm vào:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi nhìn rõ đi. Đây là Vũ Hoàng môn, chứ không phải là nơi Đằng Thanh Sơn ngươi giương oai.

Yên tĩnh... cả dãy núi vô cùng yên tĩnh. Đến cả những con gấu đen, tựa hồ cũng bị khí thế của cường giả hư cảnh chấn trụ.

Không có lấy một con nào dám gầm gừ.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn áo bào trắng, đứng trên lưng bất tử Phượng Hoàng, trầm tư hồi lâu, rồi nhếch miệng cười:

- Các ngươi đã không nói lý. Vậy xem ra ta phải dựa vào nắm tay rồi.

- Hả?

Bọn ba cường giả hư cảnh Hoàng Thiên Cần lập tức sắc mặt đại biến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 16

Đánh!

Trong lịch sử sáu ngàn năm qua của Vũ Hoàng Môn, đích xác cũng có người tới tận cửa Vũ Hoàng môn lý sự. Nhưng, chính thức dám động thủ hoặc đại náo ở Vũ Hoàng môn thì chỉ có rất ít. Trước tiên song phương đều chỉ động khẩu, nhưng nếu một khi động thủ thì đã có thể sẽ liên can tới tính mạng. Hơn nữa trên Cửu Châu Đại Địa, mọi người cũng rất kiêng kỵ Vũ Hoàng môn.

Không mấy người dám đến đại náo Vũ Hoàng môn.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi muốn làm gì?

Hoàng Thiên Cần không kìm được quát to. Liễu Hạ và Vũ Phụng cũng đều chuẩn bị sẵn sàng, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Làm gì?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười, chỉ đám ba người Hoàng Thiên Cần:

- Đằng Thanh Sơn ta tuyệt không phải người gây chuyện. Nhưng, cũng không phải để người ta bắt nạt. Các ngươi hãy nghe rõ cho ta. Đằng Thanh Sơn ta sáng chế ra Nội Gia Quyền nhất mạch bí tịch, ngoại trừ Hổ Hình Quyền công khai, các bí tịch khác đều là những bí tịch của riêng Hình Ý Môn ta, không truyền ra ngoài. Ai học trộm nội gia quyền bí tịch của ta, coi như đối địch

với Hình Ý Môn!

- Hôm nay Vũ Hoàng môn các ngươi trộm bí tịch của Hình Ý Môn, ngày mai tông phái khác ăn trộm một bộ khác. Cứ thế mãi, còn gì là bí tịch nữa?

Đằng Thanh Sơn giơ cao trường thương:

- Vũ Hoàng môn ngươi đã trộm bí tịch của Hình Ý Môn. Hôm nay, trước hết ta hủy diệt Thánh Điện Vũ Hoàng môn các ngươi, sau đó đập nát các cung điện của Vũ Hoàng môn.

Vừa nói xong, Đằng Thanh Sơn phát ra một tiếng gầm lớn. Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lập tức bay về phía Thánh Điện gần đó rất nhanh.

- Láo xược!

- Lớn mật!

- Dừng tay!

Hầu như ba người Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ, Vũ Phụng đồng thời quát to.

Hủy diệt Thánh Điện, đập nát các cung điện?

Quả là quá đáng?

- Vũ Phụng, ngươi lui qua một bên!

Hoàng Thiên Cần truyền âm quát. Vũ Phụng vừa tiến vào hư cảnh, nếu đánh nhau với Đằng Thanh Sơn thì căn bản là đi tìm chết.

Vừa truyền âm, Hoàng Thiên Cần cũng đồng thời lập tức cầm lấy một thanh chiến đao màu đen sống dày, còn Liễu Hạ thì cầm một cây búa lớn kinh người, cùng loại với Khai Sơn Thần Phủ.

Vù! Vèo!

Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ cầm thần binh của mình, quát lớn một tiếng cùng bay tới Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha, hay lắm.

Đằng Thanh Sơn từ trên lưng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh nhảy xuống, đồng thời truyền âm quát:

- Sao, muốn hai đánh một à? Cũng tốt!

- Hừ, ngươi còn chưa có tư cách đó.

Thân thể Hoàng Thiên Cần đứng sừng sững, ngăn đường Đằng Thanh Sơn tiến về Thánh Điện, đồng thời cười lạnh nói:

- Đằng Thanh Sơn... Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi nếm mùi uy lực của Cửu Đỉnh Thiên Thư truyền đời của Vũ Hoàng môn ta.

Liễu Hạ bên cạnh cầm một thanh chiến phủ sớm đã bay lên đón đầu Đằng Thanh Sơn.

Một đối một!

Mãi đến lúc này, người của Vũ Hoàng Môn vẫn còn rất sĩ diện. Hơn nữa họ cũng không phải tự đại một cách mù quáng. Họ tu luyện Cửu Đỉnh Thiên Thư, khi đạt tới hư cảnh đại thành hoàn toàn có thể phát huy ra toàn bộ lực cực hạn, có uy lực mười hai thành lực thiên địa! Đây là cực hạn của hư cảnh đại thành. Nếu gặp một hư cảnh đại thành khác, theo lý thuyết, thì họ không thể thua được!

Đáng tiếc họ gặp phải Đằng Thanh Sơn!

Đằng Thanh Sơn cũng có thể phát huy uy lực mười hai thành lực thiên địa, hơn nữa hắn còn hơn một thành lực thiên địa nhờ vào uy lực của sức mạnh thân thể. Nói cách khác, cực hạn của

Đằng Thanh Sơn là mười ba thành lực thiên địa. Chỉ một thành như vậy cũng đã là cọng rơm cuối cùng khiến ép chết con ngựa!

- Hừ!

Liễu Hạ trong không trung như một ánh sao băng, trông như Bàn Cổ đang khai thiên tích địa trong chuyện thần thoại, hai tay giơ cao thần phủ. Trong nháy mắt lực thiên địa hùng hậu dường như làm cho cả thiên không xung quanh đều trở nên hôn ám hỗn loạn. Cả thiên địa chỉ còn lại có Liễu Hạ hai tay đang giơ cao thanh thần phủ, trên lưỡi phủ còn có rất nhiều hào quang lưu chuyển rất lạ mắt.

- Phá cho ta!

Đằng Thanh Sơn gầm khẽ một tiếng.

Luân Hồi thương trong tay quẫy mạnh!

Ầm ầm...

Hống...

Lập tức cả sơn mạch đều vang vọng tiếng hổ rống. Mũi Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn mờ ảo bốc lên một hư ảnh hình đầu hổ, ngang nhiên ngạnh kháng một búa cực kỳ uy mãnh của Liễu Hạ.

Ngũ Hành thương Xích Hổ Bào!

Trong năm chiêu Ngũ Hành thương của Đằng Thanh Sơn, hiện nay chỉ có một chiêu Độc Long Toản là có thể phát huy được uy lực đỉnh cao nhất - Mười hai thành lực thiên địa phối hợp với sức mạnh thân thể, đạt tới mười ba thành! Còn bốn chiêu khác đều chỉ có thể phát huy khoảng chừng mười một thành lực thiên địa, cộng thêm sức mạnh thân thể vào cũng chỉ là mười hai thành!

Chiêu Xích Hổ Bào này, lúc này có uy lực mười hai thành lực thiên địa!

- Bùng!

Trường thương và thần phủ giao kích giữa không trung Trong thinh không chợt nổ bùng tiếng vang, sóng xung kích mãnh liệt như những gợn sóng lan về bốn phương tám hướng. Cả không gian đều rung lên bần bật, cây cối hoa cỏ cùng với các loại cự thạch, trong nháy mắt bị đánh tan thành bụi phấn.

Chung quanh đỉnh núi như bị gọt đầu, tầng ngoài cùng bị cắt trụi một lớp khá dày, chỉ còn lại có một mỏm núi trọc lóc.

- Mau tránh ra!

- Tránh ra.

Vốn đám đệ tử tinh anh Vũ Hoàng môn và những con hắc hùng ngu ngơ đang ngẩng đầu xem cuộc chiến, lúc này sợ tới mức ai nấy đều vội chạy tán loạn ra chung quanh, cố tránh né chiến trường giữa hai cường giả hư cảnh đại thành. Còn cường giả hư cảnh Vũ Phụng thì vội ra lệnh:

- Tránh ra xa một chút, cách họ tối thiểu là một dặm.

Sau chiêu này, Đằng Thanh Sơn và Liễu Hạ đều bị văng ra. Hai người lùi lại vài chục trượng, rồi lăng không mà đứng.

- Đằng Thanh Sơn, không ngờ thương pháp của ngươi lại ghê gớm như thế.

Liễu Hạ cố nén khí huyết chấn động trong cơ thể, cười ha ha tán thưởng. Dù sao trong lịch sử chưa có Chí Cường Giả nào sử dụng trường thương. Hiển nhiên thương pháp lợi hại này là do Đằng Thanh Sơn tự nghĩ ra. Liễu Hạ cũng không thể không bội phục, thầm khen Đằng Thanh Sơn quả thật là một nhân vật thiên

tài khó tin.

- Phủ pháp của ngươi cũng không tệ.

Thân hình Đằng Thanh Sơn vừa động, lập tức từ trên cao lao xuống cực nhanh về phía Liễu Hạ.

" Cái gì? Hắn chẳng thèm nghỉ ngơi điều khí à?"

Liễu Hạ chấn động. Vừa rồi dùng mười hai thành lực thiên địa chính diện va chạm nhau, lực phản chấn rất ghê gớm. Nếu y không liều mạng khống chế, có thể đã phun ra một ngụm máu rồi.

Cũng tương tự như hai người bình thường, cùng vung thiết côn toàn lực đập về phía đối thủ. Thiết côn va chạm sẽ gây nên luồng lực đạo chấn động, cả người bị chấn động đến mức cực kỳ khó chịu.

Liễu Hạ biết Đằng Thanh Sơn sáng chế ra nội gia quyền vốn có thân thể cường hãn. Nhưng đối với nội gia quyền, Liễu Hạ cũng chỉ biết là người tu luyện bình thường có thể có thêm mấy ngàn cân khí lực. Nhưng loại lực phản chấn này có tác dụng vào lục phủ ngũ tạng. Bình thường người tu luyện nội gia quyền, thân thể mạnh tới mấy cũng chỉ là mạnh ở cơ bắp. Cho dù đạt tới cảnh giới tông sư, cũng chỉ tu luyện tới cơ bắp, gân cốt, cùng với việc có thể khống chế được khí huyết thôi.

Lục phủ ngũ tạng, vẫn không thể cường hóa được.

Chỉ có sức mạnh thân thể đạt tới tám mươi vạn cân, đạt tới cương kình hậu kỳ, lúc đó lục phủ ngũ tạng mới có thể được cường hóa cứng rắn mạnh mẽ tương đương với gân cốt cơ bắp. Còn cứng hơn cả huyền thiết. Lúc đó mới là thân thể hoàn mỹ thực sự, trong ngoài tất cả đều hoàn mỹ. Như thế lục phủ ngũ tạng mới có thể chẳng hề hao tổn gì dưới lực phản chấn mười hai thành lực thiên địa.

Cho dù đại đệ tử của Đằng Thanh Sơn, 'Đằng Thú', đã là cương kình hậu kỳ, nhưng sức mạnh thân thể bây giờ cũng vừa trên năm mươi vạn cân, vẫn chỉ từ từ tăng trưởng, còn chưa đạt đến hoàn mỹ.

Do đó, rất ít người biết về bí mật thân thể hoàn mỹ. Ít nhất, người của Vũ Hoàng Môn hoàn toàn không biết.

Chỉ thấy trong bầu trời dãy Hùng Hạt Tử, Đằng Thanh Sơn như một ma thần đang nổi điên, cầm một thanh thần thương, điên cuồng không ngừng tiến công Liễu Hạ. Một thương tiếp một thương! Như nước thiên hà vỡ đê đổ sập xuống, liên miên không dứt.

- Phốc!

Chỉ miễn cưỡng chống cự được ba thương, ngay thương thứ tư, Liễu Hạ đã bị chấn động đến mức phun ra một dòng máu đỏ tươi.

" Sao hắn chẳng bị chút ảnh hưởng gì thế?"

Liễu Hạ không kìm được phải thầm rên lên, rồi bất chấp mặt mũi, quay đầu bỏ chạy.

- Liễu Hạ, đừng chạy!

Đằng Thanh Sơn quát lớn, đuổi theo cực nhanh.

" Chuyện gì thế?"

Cường giả hư cảnh đại thành Hoàng Thiên Cần đang đứng một bên xem cuộc chiến, lúc này chợt biến sắc, lập tức nhanh chóng vọt tới, đứng song song với Liễu Hạ. Hai đại cường giả hư cảnh đại thành rốt cục đã phải liên thủ.

Đằng Thanh Sơn dừng lại giữa không trung.

Ba đại hư cảnh đại thành đang đứng đối đầu nhau giữa không trung.

- Sao, lại liên thủ à?

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua hai người:

- Không phải mới vừa nói là một người đủ để đối phó ta rồi sao. Còn nói là ta không có tư cách để các ngươi liên thủ?

Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ xạm mặt lại.

- Liễu Hạ, chuyện gì thế? Sao ngươi thất bại thế?

Hoàng Thiên Cần truyền âm hỏi. Lúc trước đứng một bên quan khán, Hoàng Thiên Cần căn bản không thấy uy lực công kích giữa Đằng Thanh Sơn và Liễu Hạ.

- Quái thai.

Sắc mặt Liễu Hạ rất khó coi, truyền âm:

- Sư bá, chiêu thứ nhất vừa rồi, con đã sử dụng tuyệt chiêu ngay, muốn ngay chiêu đầu đánh bại Đằng Thanh Sơn. Nhưng không ngờ thương pháp Đằng Thanh Sơn lại cũng có uy lực tới mười hai thành lực thiên địa.

- Cái gì?

Hoàng Thiên Cần chấn động.

- Không chỉ như thế, hắn còn sử dụng thương pháp có uy lực mười hai thành, mà có thể đánh liên tục, liên miên không dứt. Lực phản chấn rất cường đại mà xem ra hắn chẳng có chút cảm giác gì cả. Cũng tương tự … cũng tương tự … Đúng! Cũng tương tự như cường giả động hư.

Liễu Hạ đáp.

- Cường giả động hư, dùng thế giới lực của mình để cường hóa thân thể, đạt đến cực điểm.

Hoàng Thiên Cần cũng không dám tin:

- Rõ ràng Đằng Thanh Sơn không phải cường giả động hư.

Hai người họ đều cảm ứng được khí tức của Đằng Thanh Sơn. Khí tức của cường giả hư cảnh khác hẳn khí tức cường giả động hư

- Hai người các ngươi, muốn ra tay như thế nào đây?

Đằng Thanh Sơn nhìn hai người Hoàng Thiên Cần, trường thương trong tay đưa ra, mũi Luân Hồi thương lấp lánh lạnh buốt dưới ánh mặt trời chói chang.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi đừng quá kiêu ngạo.

Hoàng Thiên Cần cười lạnh một tiếng.

Vèo! Vèo!

Gần như đồng thời hai người Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ từ hai góc độ khác nhau nhằm thẳng về phía Đằng Thanh Sơn. Rốt cục họ cũng bất chấp thể diện, cùng liên thủ với nhau. Bất luận là bên Đằng Thanh Sơn hay bên Vũ Hoàng môn, cùng không để yêu thú hư cảnh bên mình ra tay. Hiển nhiên song phương đều tự tin về bản thân mình.

- Hai tên ta cũng đánh bại!

Đôi tay vạm vỡ của Đằng Thanh Sơn, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trông như rèn bằng sắt.

Hắn múa Luân Hồi thương, lập tức từng thương ảnh giống như mặt đất mênh mông, đột nhiên sinh ra một tán cây tràn ngập sinh cơ của thực vật. Thương ảnh của Đằng Thanh Sơn như đập

vào mặt người ta, đồng thời cũng làm cho hai người Liễu Hạ và Hoàng Thiên Cần cảm nhận luồng sinh cơ đó như đập vào mặt mình, tựa hồ bị rừng rậm vô tận bao phủ.

- Vèo!

- Vèo!

Hai tay Đằng Thanh Sơn cuồn cuộn, thi triển chiêu Như Ảnh Tùy Hình không hề kiêng nể gì!

Hơn nữa mỗi một chiêu, Đằng Thanh Sơn đều gần như bộc phát ra uy lực cực mạnh.

- Bùng!

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn như phát điên, tùy ý công kích hai người Liễu Hạ và Hoàng Thiên Cần liên thủ. Dưới thế công của Đằng Thanh Sơn, cả hai người đều có vẻ lung lay như muốn gục ngã.

- Phốc!

Liễu Hạ vốn đã bị thương, lúc này lại phun ra một ngụm máu, bị chấn động đến mức bị ném văng ra xa, nện vào trên đỉnh núi xa xa.

- Ngươi cũng cút đi!

Đằng Thanh Sơn gầm lên.

Thương pháp vừa chuyển, lập tức thi triển chiêu Phách Sơn.

Hai tay hắn giơ Luân Hồi thương lên cao, đập mạnh về phía Hoàng Thiên Cần sắc mặt đã đỏ bừng!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 17

Cảnh Giới Động Hư?

Hoàng Thiên Cần cố nén khí huyết cuộn trào trong cơ thể, khi vừa thấy thương ảnh nện xuống, lập tức sắc mặt lão đại biến:

- Không ổn, là âm kình!

Nhưng khi gặp phải loại âm kình này, Hoàng Thiên Cần đương nhiên biết mình nên làm như thế nào. Lúc này chiến đao màu đen dày cộp chợt xoay tròn, dùng sống của chiến đao nghênh đón một thương của Đằng Thanh Sơn.

- Phụp!

Tiếng va chạm quỷ dị vang lên.

Hoàng Thiên Cần nghiến răng, sắc mặt càng đỏ bừng. Sống của chiến đao chợt xuất hiện hào quang gợn sóng, thật sự triệt tiêu toàn bộ âm kình của Đằng Thanh Sơn.

- Phốc!

Việc ngăn cản âm thầm này so với những luồng công kích cương mãnh lúc trước càng làm cho Hoàng Thiên Cần khó chịu hơn. Lúc này lão phun ra một luồng máu tươi, cả người thối lui ra sau, xem ra cũng đã bị thương.

Liễu Hạ biến sắc:

- Sư bá!

Rồi vội bay tới đỡ lấy.

Giữa Hùng Hạt Tử sơn mạch, ánh mặt trời càng mãnh liệt hơn.

Nhưng trong lòng rất nhiều đệ tử tinh anh Vũ Hoàng môn lại như lạnh đi, ai nấy đều không dám tin:

- Thua à? Hai vị sư tổ liên thủ mà cũng thua sao?

- Sao lại thất bại?

Cường giả hư cảnh Vũ Phụng cũng không dám tin 'Đối thủ chỉ là hư cảnh, chứ không phải là động hư. Từ cổ chí kim Vũ Hoàng môn ta chưa bao giờ phát sinh việc như vậy cả. Bị một hư cảnh đại thành đánh thualiểng xiểng như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì một hư cảnh đại thành, mà phải mời tôn giả ra tay à? '

Đằng Thanh Sơn từ giữa không trung đáp xuống mặt đất, nhìn lướt qua hai người Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ sắc mặt tái nhợt đang đứng cạnh nhau.

- Trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta, còn không thừa nhận...

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười:

- Đúng vậy, Vũ Hoàng môn các ngươi bá đạo quen thói sáu ngàn năm qua. Nhưng Đằng Thanh Sơn ta không bao giờ để người khác bắt nạt, ngồi lên đầu lên cổ ta.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, lao thẳng về phía Thánh điện cao tới bảy tầng.

Trước hết muốn hủy diệt Thánh điện. Sau đó tiến vào Vũ Vương thành, phá nát những cung điện của Vũ Hoàng môn! Đây là ý muốn của Đằng Thanh Sơn.

Muốn đánh phải đánh thật đau.

Cho các đại tông phái trong thiên hạ biết trộm bí tịch của Hình Ý Môn sẽ có hậu quả ra sao.

- Dừng tay.

Hoàng Thiên Cần không kìm được quát.

- Sao, ngươi còn dám ngăn ta?

Đằng Thanh Sơn cũng không vội, mà hắn chỉ dùng tốc độ đi bộ rất bình thường, đi về phía Thánh điện:

- Có bổn sự tới đây mà ngăn cản. Nếu ngươi muốn chết, ta không ngại tiễn ngươi một đoạn đường!

Đằng Thanh Sơn vừa nói vừa đi về phía Thánh Điện, đồng thời cẩn thận chú ý bốn phương tám hướng, khu vực thời khắc nào cũng cẩn thận quan sát.

Con át chủ bài của Vũ Hoàng môn!

Đằng Thanh Sơn không dám sơ ý chút nào, mình đi hủy diệt Thánh điện, con át chủ bài Vũ Hoàng môn e rằng phải lộ ra rồi.

- Rốt cuộc con át chủ bài là gì mà có thể làm cho Vũ Hoàng môn tồn tại trên sáu ngàn năm?

- Hơn nữa năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất thiên hạ, Vũ Hoàng môn mai danh ẩn tích. Đợi đến sau khi Tần Lĩnh Thiên Đế rời khỏi trần thế, Vũ Hoàng môn lại nhanh chóng quật khởi. Rốt cuộc dựa vào vào cái gì?

Đằng Thanh Sơn vừa đi về phía Thánh điện, vừa tự hỏi.

Biết rõ Đằng Thanh Sơn muốn hủy diệt Thánh điện, nhưng nhất thời căn bản chẳng có một ai chặn lại Đằng Thanh Sơn cả.

- Sao lại như thế?

- Thánh điện, chẳng lẽ Thánh điện cũng thật sự bị thể bị hủy diệt?.

Những đệ tử tinh anh trong lòng hơi rối loạn. Trong đầu họ từ bé đã được biết việc Vũ Hoàng môn là vô cùng cường đại, là một tông phái không thể suy chuyển. Nhưng cảnh hôm nay, quả đã làm cho tư tưởng vốn ăn sâu vào óc họ bắt đầu dao động.

- Sư bá!

- Hoàng trưởng lão.

Hai hư cảnh Liễu Hạ và Vũ Phụng đều lo lắng nhìn Hoàng Thiên Cần. Muốn mời tôn giả phải nhờ vào Hoàng Thiên Cần đồng ý mới được. Hoàng Thiên Cần là thủ lĩnh của Vũ Hoàng môn đời này.

Hoàng Thiên Cần nắm chặt tay nhắm mắt, trong lòng đau đớn thống khổ. Dù không dùng mắt, lão vẫn có thể rõ ràng cảm ứng được khí tức mạnh mẽ đại biểu cho Đằng Thanh Sơn đang dần dần tiến về phía Thánh điện:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta phải mời tôn giả ra tay thật sao? Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm rồi. Tới đời này, ta lại phải mời tôn giả à?

Trong lịch sử Vũ Hoàng môn, phàm là những người bị buộc phải mời tôn giả ra tay, chứng tỏ đệ tử Vũ Hoàng môn đời đó quá vô dụng.

Bị buộc phải mời tôn giả ra tay là một điều sỉ nhục ở Vũ Hoàng môn! Chứng tỏ lão vô năng!

- Bây giờ ta cũng phải mời tôn giả sao?

- Ta Hoàng Thiên Cần, đối mặt với một hư cảnh đại thành mà bị bức tới phải mời tôn giả à?

Hoàng Thiên Cần không ngừng tự hỏi chính mình, trong lòng cực kỳ thống khổ. Nếu Bùi Tam của Thiên Thần cung tới đây, Hoàng Thiên Cần sẽ không đau đớn tự trách như thế. Nhưng đối phương chỉ là một hư cảnh đại thành thôi... trong lịch sử Vũ Hoàng môn chưa hề có việc bị một hư cảnh đại thành mà phải bức bách mời tôn giả ra tay!

- A … không … không!

Trong đầu Hoàng Thiên Cần nhất thời có hàng vạn, hàng nghìn suy nghĩ hỗn loạn, các loại tâm tình tràn ngập.

Phẫn nộ, nhục nhã, hối hận.

Đằng Thanh Sơn cầm cây Luân Hồi thương, bước từng bước về phía Thánh điện.

- Đứng lại.

Một tiếng quát chói tai.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua phía trước một thanh niên trẻ tuổi đang ngăn mình lại, không khỏi nhếch miệng cười:

- Tiểu tử, đừng cố làm anh hùng ở đây. Không phải lúc làm anh hùng đâu.

Nói rồi Đằng Thanh Sơn căn bản không thèm để í tới thanh niên trẻ tuổi chặn mình lại, vẫn bước từng bước đi thẳng tới, chung quanh thân tràn ngập lực thiên địa cường đại. ‘bùng’ một tiếng dễ dàng ném văng tên ngăn cản đi, đẩy y ngã xoài xuống đất.

- Sư huynh.

- Sư đệ...

Lập tức không ít người lao tới, nâng tên thanh niên đó dậy.

Đằng Thanh Sơn chẳng thèm nhìn, tiếp tục đi về phía Thánh điện.

Chỉ còn lại có năm mươi trượng!

Bốn mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng!

Khoảng cách không ngừng ngắn lại, rất nhiều đệ tử tinh anh mắt vằn lên đầy tức giận.

- Con át chủ bài đâu? Át chủ bài của Vũ Hoàng môn đâu?

Đằng Thanh Sơn càng tới gần, thần kinh cả người càng khẩn trương, thời khắc nào cũng chuẩn bị ra tay.

Mười lăm trượng... Mười trượng...

Chín trượng, tám trượng...

Cánh cổng Thánh điện đã ở ngay trước mắt. Đằng Thanh Sơn đã đạp lên bậc thang, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đột nhiên!

- Thanh niên, dừng lại!

Một thanh âm trầm thấp hùng hậu, vang lên khắp cả vùng chung quanh.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn trong lòng cả kinh. Thanh âm đó tuyệt đối không phải là của Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ, Vũ Phụng. Nhưng rõ ràng là truyền âm. Tối thiểu phải là cường giả hư cảnh mới có thể làm được.

- Ngươi hẳn là …

Đằng Thanh Sơn nhìn quanh:

- Chính là nhân vật làm cho Vũ Hoàng môn tồn tại sáu ngàn năm, vẫn đứng sừng sững không ngã.

Đằng Thanh Sơn không chú ý tới, khi thanh âm hùng hậu vừa vang lên, Hoàng Thiên Cần đang nhắm hai mắt có vẻ đau đớn thống khổ, cả thân thể lão chợt run lên.

- Chỗ dựa đứng mãi không ngã à?

Thanh âm hùng hậu tiếp tục vang lên - Cứ xem như vậy đi.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, quay đầu nhìn về phía Hoàng Thiên Cần. Giữa khu vực, khí tức của Hoàng Thiên Cần chợt biến hóa. Từ khí tức hùng hồn lúc trước dần dần trở nên mịt mờ, nhanh chóng phát triển về phía ‘ hắc động’.

- Tôn giả!

Đột nhiên một thanh âm vang lên:

- Không cần ngươi ra tay.

Vốn Hoàng Thiên Cần đang nhắm mắt đột nhiên mở to ra, nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Chúc mừng sư bá, rốt cục đã đại công cáo thành rồi.

Liễu Hạ bên cạnh kinh hỉ nói.

- Chúc mừng Hoàng trưởng lão.

Vũ Phụng cũng vô cùng kích động.

Vũ Hoàng môn đời này sở dĩ để Hoàng Thiên Cần lãnh đạo chính là vì Hoàng Thiên Cần thật ra có tư chất tốt nhất. Lúc trước từ rất lâu trước khi Vũ Đồng Hải và Liễu Hạ đạt tới hư cảnh, lão đã là hư cảnh đại thành. Đạt tới hư cảnh đại thành xong, Hoàng Thiên Cần vẫn không ngừng khổ tu, thường xuyên có lĩnh ngộ, không ngừng tiến bộ.

Nhưng vẫn không thể đạt tới động hư.

Không ngờ...

Lần này tinh thần bị áp bách, cùng với tôn giả lên tiếng, cảm thấy vô cùng 'thoải mái', bao nhiêu áp bách được buông ra, lại làm lão thấu triệt được cửa cuối cùng, rốt cục đột phá trở ngại hư cảnh đại thành, đạt tới cảnh giới động hư!

- Động hư.

Đằng Thanh Sơn quan sát Hoàng Thiên Cần.

Hoàng Thiên Cần lúc này không còn khí tức hư cảnh, mà là tương tự như Bùi Tam, Tần Thập Thất, là khí tức hắc động. Nhưng so với họ thì khí tức hắc động của Hoàng Thiên Cần chỉ là mới hình thành thôi.

Rõ ràng nhỏ hơn hai người Tần Thập Thất và Bùi Tam rất nhiều.

- Không ngờ.

Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Thiên Cần khẽ mỉm cười, không ngờ ngươi thật sự có thể ngay lúc này đột phá hư cảnh đại thành, tới cảnh giới động hư. Bội phục bội phục.

- Ta cũng phải cảm tạ ngươi.

Hoàng Thiên Cần nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cảm tạ ta?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Hoàng Thiên Cần. Kỳ thật ta luôn luôn tự hỏi, thực lực của cảnh giới động hư sẽ như thế nào. Theo ta được biết, khi vừa mới tiến nhập động hư thân thể là căn bản không kịp cường hóa, nói cách khác yếu hơn thân thể bọn Bùi Tam nhiều. Như vậy chỉ có thể xem như vừa mới tiến nhập cảnh giới động hư thôi.

- Cho dù vừa bước vào động hư, cho dù thân thể còn chưa trở nên vững mạnh, ta vẫn có thể đánh bại ngươi.

Mắt Hoàng Thiên Cần lộ ra tinh quang, cầm chiến đao màu đen vung lên.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng lên chiến ý, nhiệt huyết trong cơ thể như nổi lên cuồn cuộn.

Vừa rồi đánh bại Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ, mình căn bản không sử dụng chiêu cực mạnh là Ngũ Hành Độc Long Toản,.

Lão chỉ mới vào cảnh giới động hư. Hơn nữa cường giả động hư sẽ bị áp chế của Cửu Châu đại địa. Hơn nữa, thân thể lão lại chưa cường hóa.

- Trong lòng Đằng Thanh Sơn tính toán.

Còn ta thì vẫn xem như là hư cảnh đại thành mạnh nhất từ trước tới nay. Thân thể ta cũng tương tự như cường giả động hư, cũng rất mạnh. Cộng thêm Hồng Thiên thần giáp, cũng đủ để đánh với lão một trận.

Cho dù là Bùi Tam.

Một chưởng đánh vào cường giả hư cảnh của Hồng Thiên Thành Vưu Thạch Kim, thế mà Vưu Thạch Kim cũng chống đỡ

được hồi lâu mới chết. Ta có Hồng Thiên thần giáp, thân thể mạnh hơn Vưu Thạch Kim không biết bao nhiêu lần. Cho dù là Bùi Tam dùng một chưởng đánh vào người ta, cũng không thể làm ta chết được, chứ đừng nói là Hoàng Thiên Cần.

- Cơ hội khó tìm được! Cơ hội giao thủ với cường giả động hư!

- Đánh với động hư yếu nhất một trận, trước hết cảm thụ động hư rốt cuộc như thế nào một chút. Có lẽ sẽ có lợi cho ta tiến nhập động hư cảnh giới.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra tinh quang, mặt tràn đầy chiến ý. Liễu Hạ, Vũ Phụng đứng phía xa kinh ngạc nhìn nhau, lại có hư cảnh đại thành dám khiêu chiến với động hư?

- Đằng Thanh Sơn, ta sẽ cho ngươi biết, cho dù là mới vào động hư cũng có thể đánh bại một hư cảnh đại thành.

Hoàng Thiên Cần thu mình lại, nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn.

- Ha ha, có chiêu số gì cứ việc lấy ra đi!

Đằng Thanh Sơn cũng hai tay cầm ngang trường thương, mũi thương chỉ vào Hoàng Thiên Cần.

Cường giả hư cảnh đại thành cực mạnh, đánh với cường giả động hư yếu nhất, ai mạnh ai yếu?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 18

Tôn Giả Của Vũ Hoàng Môn

Tất cả mọi người thối lui, lùi ra xa một chút.

Cường giả hư cảnh 'Vũ Phụng' vội phân phó những đệ tử tinh anh của Vũ Hoàng môn.

Đám đệ tử tinh anh mặc dù trong lòng có sự nghi hoặc, vì sao sư tổ lúc trước thất bại bây giờ lại muốn đánh nữa. Còn mình phải lui về phía sau thật xa.

Bất luận là hư cảnh đối chiến, hay hư cảnh và động hư đối chiến thì kình khí lan ra chẳng phải là thứ những đệ tử tinh anh hậu thiên này có khả năng chịu đựng nổi.

Trước Thánh điện, Đằng Thanh Sơn và Hoàng Thiên Cần, một người là hư cảnh đại thành mạnh nhất, một người vừa tiến nhập động hư đã chuẩn bị ra tay.

Hai đại hư cảnh Vũ Phụng và Liễu Hạ, ở trên bậc thang Thánh điện, phòng ngừa khi chiến đấu kình khí sẽ lan đến làm tổn thương Thánh điện.

- Hư cảnh đại thành, lại dám giao chiến với cường giả động hư, rõ là liều lĩnh.

Liễu Hạ tự tin vạn phần về sư bá của y.

- Nhìn Đằng Thanh Sơn mất mặt ra sao.

Vũ Phụng rất thoải mái.

Trước nay kinh nghiệm cho thấy, động hư và hư cảnh giao chiến, động hư tất thắng!

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên hai mắt sáng ngời, khí thế đột nhiên bộc phát, thân ảnh trong nháy mắt mờ đi, chỉ lưu lại một tàn ảnh từ từ tiêu tán tại chỗ, còn bản thân hắn thì cầm cây Luân Hồi thương, dùng khí thế dũng mãnh như vạn mã chồm lên vọt thẳng tới trước người cường giả động hư Hoàng Thiên Cần, lúc này cũng đang chuẩn bị đánh ra!

Trường thương đâm ra như xuất hiện một vòng xoáy giữa không khí!

- Chẳng biết tự lượng sức.

Hoàng Thiên Cần mỉm cười tràn ngập tự tin, huy động chiến đao đen sống dầy trong tay. Nhất thời chiến đao lướt qua một vòng cung huyền diệu, nháy mắt đã bổ vào trên trường thương của Đằng Thanh Sơn, đồng thời đao thế của chiến đao hơi biến đổi, lại muốn đồng thời chặt vào tay trái đang cầm lấy trường thương của hắn.

- Quả nhiên khác hẳn.

Mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng, lùi nhanh về phía sau, đồng thời một chiêu 'Như Ảnh Tùy Hình' lập tức chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Nhất Khí,.

Chợt như xuất hiện giữa không trung một lá chắn thật lớn, tựa như mặt đất sâu nặng.

- Xoảng!

Lá chắn này ngăn trở một đao của Hoàng Thiên Cần.

Đằng Thanh Sơn đã lùi lại tới vài chục bước. Còn Hoàng Thiên Cần thì căn bản không lùi một bước.

Cao thấp đã phân!

- Hay.

- Thống khoái.

Hai người Liễu Hạ, Vũ Phụng bên cạnh đang xem cuộc chiến lộ ra vẻ vui mừng.

- Đằng Thanh Sơn này quá kiêu ngạo, cũng nên cho hắn biết, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên.

Liễu Hạ cười lạnh liếc qua Đằng Thanh Sơn.

Sau khi Đằng Thanh Sơn thối lui, rồi lại cười lớn một tiếng:

- Hảo đao pháp, không hổ là cường giả động hư.

- Thương pháp của ngươi cũng không tệ.

Hoàng Thiên Cần cười nhạt:

- Nhưng hôm nay, ngươi nhất định phải thua.

Nói rồi Hoàng Thiên Cần cả người nhoáng lên, lao về phía Đằng Thanh Sơn, hơn nữa so với lúc trước, thân pháp Hoàng Thiên Cần càng thêm quỷ dị huyền diệu.

- Ầm!

Đằng Thanh Sơn một lần nữa đỡ đòn!

- Bùng!

- Bùng!

- Bùng!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Đằng Thanh Sơn lần lượt bị đánh lui, nhưng mỗi một lần lui hắn lại một lần xông lên giao chiến với cường giả động hư Hoàng Thiên Cần. Tất cả mọi người đều thấy, Đằng Thanh Sơn rõ ràng là rơi vào thế hạ phong.

- Ta mới vừa vào cảnh giới động hư, thân thể còn chưa mạnh. Thực lực chỉ đề cao một thành so với lúc còn hư cảnh đại thành, quả là đáng tiếc! Nếu cho ta một đến hai năm, đem thân thể hoàn toàn cường hóa, vậy sức mạnh thân thể cũng có thể so với một thành lực thiên địa. Đến lúc đó cũng có thể bất chấp lực phản chấn, điên cuồng công kích đánh chết Đằng Thanh Sơn.

- Bây giờ chỉ có thể đánh bại. Nhưng không cách nào đánh chết!

Trong lòng Hoàng Thiên Cần thầm thở dài.

Đích xác cường giả động hư có thực lực tăng lên, cũng chỉ tăng từng bước thôi. Từ hư cảnh đại thành tới tiến nhập động hư, cũng chỉ tăng lên không nhiều lắm. Nhưng cho dù không nhiều lắm, nếu phối hợp với thân thể đã được cường hóa thành công, có thể chính diện đánh chết hư cảnh đại thành.

- Ầm ầm…

Vô số kình khí chung quanh bắn ra, Đằng Thanh Sơn bị đẩy lui.

- Đằng Thanh Sơn, chịu thua đi.

Thanh âm Hoàng Thiên Cần vang vọng khắp núi rừng.

- Đằng Thanh Sơn, đã đánh tới đây rồi mà ngươi còn không chịu thua à?

Liễu Hạ đứng xa xa cũng quát lớn.

- Hả?

Hoàng Thiên Cần đột nhiên phát hiện ra, Đằng Thanh Sơn vốn bị giày xéo, thế mà lúc này trên mặt hắn lại mỉm cười.

- Hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vô cùng hớn hở:

- Từ hư cảnh đại thành đột phá tới động hư. Hóa ra là phải làm như vậy! Viên mãn hoàn toàn, cân đối, kim mộc thủy hỏa thổ phải như một quả cầu, từ lúc bắt đầu tới giai đoạn kết thúc, rồi lại quay lại điểm bắt đầu. Viên mãn nhu hòa hoàn toàn.

Đằng Thanh Sơn tuyệt không phải là người thích bị ngược đãi.

Hắn lần lượt xông lên, chính diện giao thủ với Hoàng Thiên Cần là vì muốn cảm thụ đặc thù của cường giả động hư!

- Vận khí, vận khí.

- Rõ là gặp may. Lần này ta tới Vũ Hoàng môn, thu hoạch lớn nhất là có thể đánh với Hoàng Thiên Cần một trận.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn kích động vạn phần:

- Hoàng Thiên Cần vừa mới tiến nhập cảnh giới động hư. Cảnh giới của lão cũng chỉ hơi cao hơn ta một chút, nhờ đó ta mới có thể dựa vào lão lần lượt chính diện giao thủ mà cảm thụ được cảnh giới của lão.

- Nếu người nào cao hơn ta quá nhiều, ta căn bản không hiểu được.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ điểm này.

Cũng tương tự một đứa hài đồng, vừa mới học đếm một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Lúc đó mà dạy nó mười một, mười hai, mười ba... Đương nhiên dễ dàng.

Nhưng nếu đột nhiên dạy nó bài toán cực kỳ phức tạp, tự nhiên nó không hiểu.

Cùng một đạo lý. Nếu Bùi Tam giao thủ với Đằng Thanh Sơn, cho dù không đả thương Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn cũng căn bản không hiểu chiêu thức cảnh giới Bùi Tam.

Nhưng Hoàng Thiên Cần vừa mới tiến nhập động hư, vừa vặn cao hơn Đằng Thanh Sơn một chút.

Đằng Thanh Sơn cẩn thận cảm ngộ, hoàn toàn có thể suy ra một điểm manh mối.

- Ha ha, trở lại đây. Chẳng lẽ ngươi sợ?

Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, tay cầm Luân Hồi thương một lần nữa xông lên.

- Đồ điên.

Hoàng Thiên Cần chửi thầm trong lòng, cố gắng thi triển đao pháp cực mạnh, muốn tìm mọi cách đánh bại Đằng Thanh Sơn. Nhưng không ngờ Đằng Thanh Sơn càng thêm hưng phấn.

- Đây là cảnh giới động hư. Sau khi ta trở về, nhất định phải bế quan, tin rằng ta chỉ còn cách điểm đột phá cảnh giới động hư cũng không xa!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn ngược lại kích động vạn phần. Hắn đích xác cách cảnh giới động hư không xa... Có thể đem ngũ hành chi đạo dùng vào quyền pháp biểu cũng đã kinh người rồi.

Rồi lại nghiên cứu ra Ngũ Hành Độc Long Toản. Đằng Thanh Sơn cách cảnh giới động hư, kỳ thật chỉ có một bước. Nhưng hắn luôn tỉnh tỉnh mê mê, không biết phải làm sao mới đột phá được.

Mà bây giờ Hoàng Thiên Cần lại chỉ dẫn phương hướng cho Đằng Thanh Sơn, nói cho Đằng Thanh Sơn ngươi đi theo phương hướng này này. Đi qua một bước ngươi chính là động hư rồi. Đằng Thanh Sơn há có thể không hưng phấn cho được - Bế quan, sau khi trở về nhất định phải bế quan.

Đằng Thanh Sơn bây giờ cũng đã muốn bế quan bắt đầu tu luyện.

Sắc mặt Hoàng Thiên Cần vô cùng âm trầm, bắt đầu trở nên phẫn nộ.

Lão chưa thấy một hư cảnh không biết xấu hổ như vậy, tình thế rất rõ ràng. Hoàng Thiên Cần đã áp đảo Đằng Thanh Sơn, thế mà Đằng Thanh Sơn vì có thể kháng trụ được lực phản chấn, do đó lần lượt bị đánh lui, ngược lại vẫn không có việc gì.

Việc này làm Hoàng Thiên Cần cho dù đánh nữa, cũng không giết chết được Đằng Thanh Sơn. Như vậy đánh mãi, căn bản là lãng phí thời gian.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi không phải đối thủ của ta, hà tất phải càn quấy như vậy?

Hoàng Thiên Cần quát.

- Ha ha..., Đằng Thanh Sơn cười lớn.

- Hoàng Thiên Cần, ta không phải là đối thủ của ngươi à. Vậy ngươi tiếp thêm một thương của ta thử xem!

Vừa dứt lời, tinh thần cả người Đằng Thanh Sơn hoàn toàn ngưng tụ vào Luân Hồi thương.

- Hả?

Hoàng Thiên Cần sắc mặt hoãn biến.

Trong lúc nhất thời, giống như chung quanh đều trở thành hải dương gầm thét, nước biển vô tận gầm lên, giữa biển nước mênh mông chỉ còn lại có một thanh trường thương, một thanh trường thương mang theo lực đạo hùng hồn của cả hải dương vô tận, khí thế xé rách thiên địa vô cùng đáng sợ, lao thẳng về phía Hoàng Thiên Cần.

- Hừ.

Hoàng Thiên Cần tức giận hừ một tiếng, hai tay nắm chặt đao.

Đao thương giao kích!

- Bùng!

Như tiếng trống trầm thấp vang lên.

Hoàng Thiên Cần cả người bị chấn động đến mức bay ra xa, sau đó va người vào một cung điện đã bị tổn hại từ trước, máu phun thành dòng.

- Ầm ầm...

Cả tòa cung điện ầm ầm sụp đổ, trong lúc nhất thời bụi tung lên mù mịt.

- Bùng!

Đằng Thanh Sơn cũng chấn động phải bay ra xa, va vào hòn núi đá gần đó, làm hòn núi đá bị nổ tung ra. Đằng Thanh Sơn lại tựa như không việc gì, lập tức đứng lên.

Hùng Hạt Tử sơn mạch, vốn vẫn còn những tiếng cười tự tin của phe Vũ Hoàng môn, giống như bị người ta chặn yết hầu, ai

nấy đều trợn tròn mắt nói không nên lời.

Đằng Thanh Sơn và Hoàng Thiên Cần, đều bị chấn động đến mức bị bay ra xa?

Nhưng Hoàng Thiên Cần thổ huyết, còn Đằng Thanh Sơn đứng lên chẳng có việc gì cả.

- Không thể!

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên. Hoàng Thiên Cần trong đống cung điện hoang tàn đứng lên, căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Vừa rồi là chuyện gì thế? Đằng Thanh Sơn, ngươi nói đi, rốt cuộc là chuyện gì thế? Ngươi chỉ là một hư cảnh đại thành. Tuyệt đối không thể đánh bại được ta. Tuyệt đối không thể được!

Hoàng Thiên Cần vốn không tin lại phát sinh việc như vậy.

- Sự thật xảy ra ngay trước mắt ngươi, mà ngươi còn chưa tin à? Sao, còn muốn đánh thêm lần nữa à?

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng nhìn lão.

- Không, không thể.

Hoàng Thiên Cần không ngừng lắc đầu.

Lão mới vào cảnh giới động hư, lại chưa cường hóa thân thể, chỉ có thể bộc phát ra uy lực mười ba thành lực thiên địa.

- Ngũ Hành Độc Long Toản.

Cũng có uy lực mười ba thành lực thiên địa.

Còn lực phản chấn thì hiển nhiên Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng kháng trụ, nhưng Hoàng Thiên Cần thì bị chấn động đến mức bị thương.

- Hừ!

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua, nhìn hai người Liễu Hạ, Vũ Phụng cũng đang có vẻ mặt khó có thể tin, sau đó ánh mắt hắn dừng lại trên Thánh điện:

- Lần này tới Vũ Hoàng môn, có thể biết được làm sao bước được bước cuối cùng, tiến nhập cảnh giới động hư. Đây là thu hoạch rất lớn, nhưng ta phải xem cho ra tôn giả rốt cuộc là ai!

-... Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn gọi một tiếng.

Vèo!

Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh giữa không trung vội đáp xuống, nhanh chóng dừng cạnh Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười. Cho dù là tôn giả thật sự lợi hại, cũng không phải chuyện lớn, cứ dựa vào Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh mà bỏ chạy quách là xong.

- Vừa rồi, Hoàng Thiên Cần gọi ngươi là tôn giả!

- Không biết, tôn giả ngươi có thể hiện thân không?

Đằng Thanh Sơn nhìn Thánh điện, cười vang:

- Nếu không ta phải hủy diệt Thánh điện đấy. Ta thấy bây giờ ba người họ cũng không ngăn được ta.

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua ba người Hoàng Thiên Cần. Hoàng Thiên Cần giận tới mức thân thể run lên.

Chỉ cần cho lão chút thời gian, lão không cần cảnh giới quá cao, chỉ cần thân thể cường hóa xong, cũng đủ để đánh bại Đằng Thanh Sơn rồi!

- Thanh niên, xem ra ngươi rất muốn thấy ta.

Thanh âm hùng hậu, quanh quẩn khắp cả núi rừng.

- Ngươi cứ tiến vào Thánh điện đi.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, cùng Bất tử phượng hoàng bay thẳng vào Thánh điện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 19

Tôn Giả

Bây giờ vô số cung điện trong Hùng Hắc sơn mạch bị hư hỏng. Đằng Thanh Sơn và Hoàng Thiên Cần giao chiến làm không ít cung điện hư hỏng.

Ba người Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ nhìn bốn phía.

- Tất cả hộ pháp, trưởng nhóm các đệ tử mau đi xem cung điện các nơi, xem ở đâu bị hư hỏng.

Vũ Phụng đứng trên bậc Thánh điện, sang sảng hạ lệnh. Nhất thời có mười người, hoặc là trung niên, hoặc là lão giả khom người tuân lệnh. Lập tức những người đó lãnh đạo, dẫn đệ tử tinh anh hơi trong lòng đang bị loạn rời khỏi.

- Đi thôi, vào đi.

Hoàng Thiên Cần than một tiếng:

- Thật không biết có thể sửa lại được như cũ không.

Liễu Hạ cũng lắc đầu, nói vẻ thê thảm.

Vũ Phụng thì không hề lên tiếng đi theo Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ cùng tiến vào Thánh điện.

Trong đại điện Thánh điện.

Đằng Thanh Sơn và Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh đang đứng giữa đại điện, nhìn bốn phía xung quanh nhưng căn bản không thấy tôn giả.

- Tôn giả, sao không hiện thân?

Đằng Thanh Sơn cất cao giọng gọi.

Lúc này, ba trưởng lão Vũ Hoàng môn đều lên cầu thang, đi vào giữa đại điện. Đồng thời Vũ Phụng đi tới đóng cửa đại điện.

- Kẹt kẹt…

Cánh cửa cao lớn màu đồng ầm ầm đóng lại.

Cả đại điện chìm vào bóng tối.

- Đằng Thanh Sơn, muốn gặp tôn giả không cần phải sốt ruột.

Liễu Hạ lạnh nhạt nói một tiếng, rồi đi đến cạnh đại điện châm đèn ở hai bên. Trong lúc nhất thời, trong đại điện u ám chỉ có hai ngọn đèn chiếu rọi, lúc mờ lúc tỏ.

- Thần bí thế à?

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười, nhìn lướt quanh bốn phía.

Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ thì có vẻ rất quy củ đứng một bên.

Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh cạnh Đằng Thanh Sơn cũng có vẻ hơi sốt ruột, nó nhúc nhích hai cánh. Hỏa diễm vốn đã thu liễm lại chợt bốc cao, trong lúc nhất thời quang mang còn sáng hơn cả hai ngọn đèn.

- Tôn giả rốt cuộc ở đâu?

Đằng Thanh Sơn trong lòng rất nghi hoặc:

- Hả?

Đằng Thanh Sơn chợt cảm giác được một luồng khí tức hùng hồn hắc ám từ phía sau núi lao mạnh đến gần, cơ hồ trong nháy mắt, cỗ khí tức đó đã từ cửa sổ tầng thứ bảy Thánh điện lao tới, rồi sau đó rơi thẳng xuống dừng lại giữa đại điện. Đằng Thanh Sơn đã cảm giác được luồng khí tức hắc ám hùng hồn này rồi.

Không đúng, cỗ khí tức này còn có cả khí tức của con Liệt Phong Long Chuẩn nữa, đều rất mạnh. Khí tức này hẳn phải là yêu thú hư cảnh mới đúng.

Đằng Thanh Sơn ngưng thần nhìn lại.

- Chẳng lẽ tôn giả này là…?

Giữa đại điện hôn ám.

Một thân ảnh cao lớn mơ hồ đang đứng đó. Toàn thân y mặc hoàng y chiến giáp, nổi lên rất rõ trong đại điện tối mờ. Chỉ thấy một thân hỉnh cao tới cả hai trượng, mặt đội một mũ trụ cũng màu vàng sẫm trông rất dữ tợn, mặt nạ hoàn toàn bịt chặt cả gương mặt, đến cả cũng che bớt đi.

- Bái kiến tôn giả.

Ba người Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ đều cung kính chào.

- Tay to thật.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn vào hai tay khổng lồ của người này.

Thân cao hai trượng, nhưng tỉ lệ cánh tay thì còn lớn hơn người bình thường nhiều, giống như hai khối cự thạch vậy. Nắm tay này còn đeo một quyền sáo màu vàng sẫm thật lớn.

Trên quyền sáo còn có một loạt những mũi nhọn dữ tợn. Tin rằng một quyền nện xuống, cả một tòa tiểu sơn chắc sẽ bị đấm thủng một lỗ.

- Thanh niên, không phải ngươi muốn gặp ta à, sao không nói gì thế?

- Ông chính là tôn giả?

Đằng Thanh Sơn nhìn nhân vật toàn thân đều bao phủ trong chiến giáp, đến cả mặt mũi cũng không hề lộ ra ngoài. Nhìn qua giống như một con rô bốt trong phim khoa học viễn tưởng kiếp trước. Lạ nhất là Đằng Thanh Sơn thấy Hoàng Thiên Cần bây giờ đã là cảnh giới động hư, nhưng tôn giả đứng trước mặt mình lại có khí tức rõ ràng là hư cảnh, thế mà Hoàng Thiên Cần khi nhìn thấy tôn giả, lại cung kính chào ‘ bái kiến tôn giả’. Việc này quả là quái lạ.

- Ta không phải là tôn giả thì là ai?

Thanh âm hùng hậu lại vang lên.

- Chẳng biết tôn giả có thể mở mặt nạ và mũ trụ ra không?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Có thể.

Thanh âm của tôn giả chợt vang lên. Chỉ thấy y dùng tay phải đang đeo quyền sáo thật lớn, vươn tay ra nắm lấy mũ trụ, dễ dàng cởi mũ trụ ra lộ ra diện mạo thật.

Đằng Thanh Sơn thấy bộ mặt tôn giả lộ ra bộ răng trắng ởn.

- Không thể.

- Sao ngươi là tôn giả được Đằng Thanh Sơn hoàn toàn giật mình đến ngây người.

Tôn giả này sau khi cởi mũ trụ lộ ra một cái đầu một con đại hùng. Đúng, chính là gấu, quả là một con đại hùng đầu to có đôi mắt bé tí, nhưng lại mờ ảo có chút kim quang.

Khó trách hai tay to như vậy, còn cánh tay, đùi lại thô như thế.

- Đằng Thanh Sơn lúc trước đã cảm giác thân thể tôn giả có tỉ lệ không hợp lý, không giống tỷ lệ của con người. Bây giờ thấy cái đầu đại hùng đã hoàn toàn hiểu ra. Đây căn bản là là một con hùng yêu thú đạt tới cảnh giới hư cảnh đại thành.

- Lạ lắm à?

Thanh âm hùng hậu lại một lần nữa vang lên. Hùng tôn giả sao lại có thể mở miệng nói chứ - Ngươi, sao ngươi lại nói được?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu - Yêu thú, không thể nói mà - Tại sao không nói được?

Hoàng Thiên Cần bên cạnh cười lạnh một tiếng - Đằng Thanh Sơn, ngươi đúng là vô tri, nếu ngươi nghe từ khoảng cách hai ba mươi dặm, vậy ngươi làm sao nghe được?

Đằng Thanh Sơn sực nhớ ra.

Truyền âm là đem những chấn động của tiếng nói, mô phỏng tần suất âm thanh bên tai đối phương, rồi sinh ra một câu đồng dạng.

Còn nghe trong vòng hai ba mươi dặm, cũng cùng một đạo lý. Đem những chấn động của cuộc nói chuyện của ai đó trong vòng hai ba mươi dặm mô phỏng sinh ra những chấn động bên tai.

Chấn động sẽ tạo ra thanh âm nghe được.

- Cường giả hư cảnh có thể khống chế sinh ra các loại chấn động thanh âm.

Hoàng Thiên Cần cười nhạt:

- Bằng vào việc này có thể khống chế thanh âm rất nhỏ. Do đó, bất kỳ một cường giả hư cảnh nhân loại nào, chỉ cần muốn học thú ngữ, bỏ ra chút thời gian tâm tư, là hoàn toàn có thể học được thú ngữ Đằng Thanh Sơn gật đầu, hắn biết đạo lý này.

Yêu thú hư cảnh chỉ cần có người dạy, nói cho chúng một câu nói của nhân loại, đối ứng với thú ngữ của nó. Làm như vậy, chúng cũng có thể biết tiếng nói nhân loại.

Hoàng Thiên Cần nói:

- Mặc dù rất ít có cường giả nhân loại nguyện ý hao phí thời gian đi dạy yêu thú. Nhưng, đây là việc hoàn toàn có thể làm được.

Đằng Thanh Sơn giật mình. Đúng, yêu thú hư cảnh có trí tuệ không thua nhân loại.

Như Lý Quân hoàn toàn có thể ngược lại đi dạy một con yêu thú, để con yêu thú có thể nghe hiểu được tiếng người.

- Hoàng Thiên Cần, nghe hiểu thì nghe hiểu. Nhưng yêu thú vẫn không thể phát ra thanh âm nhân loại được.

Đằng Thanh Sơn không tin.

Đây là hạn chế về thanh quản. Thanh quản của nhân loại có thể phát ra rất nhiều loại thanh âm, nhưng thanh quản của yêu thú lại bị hạn chế, chúng không thể phát ra ngôn ngữ phức tạp của nhân loại.

- Tuy không nói được, nhưng yêu thú hư cảnh có thể tạo ra thanh âm chấn động, sinh ra thanh âm.

Hoàng Thiên Cần nói.

- Vậy à!

Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi sóng, đưa mắt nhìn Hùng tôn giả cao lớn với vẻ khó có thể tin.

Thông qua việc khống chế chấn động không khí sinh ra thanh âm. Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết. Cường giả hư cảnh nhân loại, khống chế không khí chấn động để tiến hành truyền âm. Việc này căn bản chỉ là phục chế lại, đem những chấn động thanh âm nói chuyện bình thường phục chế lại là được. Nghe được tiếng nói cách hai ba mươi dặm, cũng là quá trình phục chế chấn động.

Thanh âm chấn động trong không khí rất phức tạp.

Chỉ phục chế là việc đơn giản. Nhưng phải nhớ kỹ chấn động mỗi thanh âm, rồi sau đó tạo thành từ ngữ. Như Hùng tôn giả không nói lời nào, lại có thể khống chế thanh âm sinh ra những câu nói. Việc này vô cùng khó khăn.

- Thanh niên, ta biết ngươi đang nghi hoặc việc gì.

Hùng tôn giả cao lớn khẽ cúi đầu, mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Đích xác, chỉ dựa vào việc khống chế chấn động không khí để nói từng câu một, so với việc học thú ngữ thì việc học tiếng nhân loại nói khó gấp trăm lần ngàn lần. Năm đó, ta và Đại Vũ học ngôn ngữ nhân loại cũng phải mất mười năm. Nhưng việc ta muốn nói ra lời, phát ra âm thanh lại hao phí hơn một ngàn năm mới hoàn toàn học xong.

- Hơn một ngàn năm?

Đằng Thanh Sơn hít mạnh một hơi, sau đó có vẻ rất khâm phục Hùng tôn giả trước mắt.

Có người dạy yêu thú hư cảnh học được ngôn ngữ nhân loại, mất mười năm là có thể thành công.

Nhưng nói ra những lời nhân loại, thông qua chấn động mà sinh ra thanh âm, Hùng tôn giả lại bỏ ra hơn một ngàn năm. Có thể thấy được việc này khó khăn ra sao.

Giữa đại điện hôn ám, Đằng Thanh Sơn và Hùng tôn giả cao lớn đang đứng đối diện.

- Nó hẳn là hài tử của con phượng hoàng kia.

Hùng tôn giả cười nhìn thoáng qua Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh - Còn nhớ năm đó ta giao thủ với con phượng hoàng đó. Mới thoáng cái đã mấy ngàn năm qua rồi.

- Tôn giả, năm đó người đi cùng Vũ Hoàng à?

Đằng Thanh Sơn trừng mắt kêu lên. Trong đầu hắn đột nhiên nổi lên những ký ức đã đọc trong bộ sách về những gì có liên quan tới Vũ Hoàng.

Trong lịch sử có ghi lại.

Vũ Hoàng di thủy, việc nổi tiếng nhất là có một con hắc hùng hư cảnh trợ giúp Vũ Hoàng phá núi mở đường. Trong dân gian thậm chí còn có truyền thuyết, nói Vũ Hoàng hóa thân làm hắc hùng, bổ ra cả một tòa núi lớn.

'Chẳng lẽ Hùng tôn giả, chính là con hư cảnh họ nhà gấu năm đó? ' Đằng Thanh Sơn lòng thầm nghĩ.

Hoàng Thiên Cần bên cạnh khẳng định:

- Đúng, năm đó tổ sư Vũ Hoàng môn khi di lý những sông ngòi trong thiên hạ, những quả núi lớn khắp thiên hạ ngăn trở, lúc đó ngoại trừ lần tổ sư dùng Khai Sơn thần phủ bổ vỡ một quả núi lớn, chính là tôn giả đây đã giúp tổ sư đập tan những quả núi lớn. Lướt mắt nhìn cả thiên hạ, trong những yêu thú hư cảnh, không có lấy một con nào mạnh hơn tôn giả được.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng giật mình.

Hùng tôn giả cười khẽ lắc đầu:

- Năm đó con Hỏa Phượng đó mặc dù hơi yếu hơn ta một chút. Nhưng khi đó nó còn chưa đạt đến cực hạn. Với thiên phú của nó, hơn nữa nếu nó chạy trốn thì ta cũng không truy theo được.

Đằng Thanh Sơn nghe thế cũng hiểu, hiển nhiên năm đó phượng hoàng mẹ từng thua dưới tay Hùng tôn giả.

Cũng khó trách tại sao phượng hoàng mẹ có điều kiêng kỵ Cửu Châu. Nhưng phượng hoàng mẹ năm đó cũng không giống như phượng hoàng mẹ bây giờ.

- Tỷ như con yêu long ở Đại Duyên sơn, ở tại chỗ đó trấn trụ. Năm đó Đại Vũ cũng luyện chế bộ chiến giáp này cho ta.

Hùng tôn giả khẽ nắm chặt nắm tay.

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn cảm thấy không khí như bị đánh vỡ ra. Nhưng Hùng tôn giả lập tức cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta biết tên ngươi là Đằng Thanh Sơn năm đó đã mở ra Thiên Thủy cung, tuổi rất trẻ đã thành công rực rỡ?

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

- Tin rằng tôn giả cũng biết lần này tại hạ đến vì chuyện gì.

Đằng Thanh Sơn cũng không vòng vo, nhìn về phía đám ba người Hoàng Thiên Cần bên cạnh Hùng tôn giả:

- Các ngươi nói đi, việc này ra sao?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 20

Bồi Thường

Hoàng Thiên Cần rất giận:

- Tôn giả, nghe Đằng Thanh Sơn nói thì Vũ Hoàng môn chúng ta phái ra người âm thầm giết chóc nhân mã của Hình Ý Môn nhà hắn. Việc này căn bản là nói bậy! Còn nói cái gì mà Vũ Hoàng môn chúng ta trộm bí tịch của Hình Ý Môn. Hừ, bí tịch đó căn bản là do Vũ Hoàng môn ta bỏ ra một số tiền lớn mua được.

Đằng Thanh Sơn giận tới mức sắc mặt xạm lại, quát lạnh một tiếng:

- Hoàng Thiên Cần, ngươi còn thể diện nữa không?

- Ngươi…

Hoàng Thiên Cần bị Đằng Thanh Sơn nói như vậy, giận tím mặt lại.

- Trong đám người giết nhân mã của Hình Ý Môn ta, Quách Kiệt Tu và Cam Tử Đào chẳng lẽ không là người của Vũ Hoàng môn ngươi? Còn nữa! Bí tịch Chấn Cửu Hoàng Pháo quyền chỉ có Hình Ý Môn mới có, là do Đằng Thanh Sơn ta tự mình sáng chế ra. Bí tịch của ta, bây giờ lại rơi vào tay các ngươi. Các ngươi còn nói cái gì bỏ một số tiền lớn ra mua? Hừ! Bí tịch Ta tự nghĩ ra, ngươi dựa vào cái gì mà cho người của Vũ Hoàng Môn các ngươi tu luyện?

Đằng Thanh Sơn phẫn nộ quát.

Ba người Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ đều nổi giận.

Đây là đâu?

Thánh điện! Còn có cả Hùng tôn giả bên cạnh!

Theo ba người Hoàng Thiên Cần, có Hùng tôn giả ở đây, Vũ Hoàng môn tự nhiên có lực áp đảo đối phương. Đằng Thanh Sơn nên biết quy củ mới đúng.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi quả là không có chừng mực!

Liễu Hạ hét to.

- Hùng tôn giả.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Hùng tôn giả hình thể khổng lồ:

- Nói vậy, Hùng tôn giả cũng đã hiểu việc này rồi. Hùng tôn giả nói đi, chuẩn bị giải quyết việc này như thế nào?

Đích xác, này hùng tôn giả có thực lực rất mạnh, Đằng Thanh Sơn cũng có thể cảm nhận được. Chỉ cần không thua con yêu long Tử Tích, chỉ khí tức linh hồn cũng đủ nói rõ thực lực đối phương.

Năm đó thời đại Vũ Hoàng, Hùng tôn giả có thể dễ dàng bổ vỡ những quả núi, có thể thấy được thực lực của nó.

Nhưng thực lực mạnh thì đã sao? Hùng tôn giả không phải là yêu thú phi cầm, trong việc phi hành thì tuyệt không thể vượt qua được Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn lần này đánh cược, Hùng tôn giả của Vũ Hoàng môn đã tồn tại sáu ngàn năm nay không thể là loại dã man không giảng đạo lý được. Hơn nữa một khi Hùng tôn giả trở mặt

với Đằng Thanh Sơn, rất có thể bị Đằng Thanh Sơn điên cuồng tấn công trả thù. Hùng tôn giả đương nhiên cũng biết hơn thiệt!

- Ta đã hiểu việc này.

Thanh âm hùng hậu chợt vang lên.

Hùng tôn giả vẫn tỏ ra bình tĩnh trông có vẻ dửng dưng, nhìn nhìn ba người Hoàng Thiên Cần.

- Bí tịch này bất luận là các ngươi tìm được ra sao, nếu không phải là do Đằng Thanh Sơn tự nguyện cho các ngươi, như vậy là xâm phạm bí tịch. Việc các ngươi tìm được Cửu Hoàng Pháo quyền quyển hạ rồi để môn hạ tu luyện là sai! Các ngươi ngẫm lại rồi bồi thường cho Đằng Thanh Sơn ra sao đi.

- Tôn giả...

Ba người Hoàng Thiên Cần giật mình.

Theo họ, tôn giả là phe của Vũ Hoàng môn, theo lý thuyết, nên bảo vệ họ mới đúng.

- Hừ, không nghe à?

Đôi mắt gấu nhỏ tí của Hùng tôn giả lóe ra những tia sáng.

Ba người không dám chống lại. Trong Vũ Hoàng môn, các thế hệ cường giả hư cảnh đều biết lại lịch Vũ Hoàng môn, đều phải tuân mệnh Hùng tôn giả! Nhưng vì Vũ Hoàng môn rất ít gặp phải nguy nan lớn, do đó số lần Hùng tôn giả ra tay có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ba người Hoàng Thiên Cần cũng chẳng hiểu gì về quy tắc xử sự của Hùng tôn giả cho lắm.

- Đằng Thanh Sơn, tôn giả đã bảo ta bồi thường... ngươi nói đi, chúng ta bồi thường làm sao thì ngươi mới hài lòng?

Hoàng Thiên Cần nhìn Đằng Thanh Sơn, lạnh lùng bảo.

- Bồi thường như thế nào, các ngươi nghĩ gì, nói thử nghe xem nào?

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, cười khẽ nói.

Lần này tới đây, vốn liếng của hắn chính là dựa vào tốc độ của Bất tử phượng hoàng, hoàn toàn có thể vòng qua Hùng tôn giả, làm cho Vũ Hoàng môn bị vô số tổn thất. Cho nên mới có thể thẳng thắn đàm phán với con yêu thú này... Huống chi, lần đầu tiên bí tịch tiết lộ ra ngoài, việc này tuyệt không thể làm qua loa, hoặc cúi đầu một cách mềm yếu. Nếu không tương lai Hình Ý Môn khẳng định sẽ không ngừng suy bại.

- Vũ Hoàng môn ta trả lại bí tịch Chấn Cửu Hoàng Pháo quyền quyển hạ cho Hình Ý Môn các ngươi. Hơn nữa, lệnh cho người trong Vũ Hoàng môn không cho phép bất luận kẻ nào tiếp tục tu luyện Cửu Hoàng Pháo quyền quyển hạ. Đồng thời, Vũ Hoàng môn ta sẽ dâng lên trăm vạn lượng hoàng kim để bồi tội.

Hoàng Thiên Cần nói một hơi, sau đó dán mắt vào Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi nghĩ như thế nào?

Trả lại bí tịch, cấm môn hạ tu luyện, tặng trăm vạn lượng hoàng kim?

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng.

- Hoàng Thiên Cần, ngươi lừa ta à?

Hoàng Thiên Cần biến sắc, Vũ Phụng quát:

- Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng môn ta đã nói việc bồi thường mà. Sao, ngươi không hài lòng chỗ nào?

- Trả lại bí tịch?

Đằng Thanh Sơn cười chế diễu.

- Bí tịch này có không ít người trong Vũ Hoàng môn đã bắt đầu tu luyện rồi. Bí tịch Cửu Hoàng Pháo quyền các ngươi âm thầm sao chép lại thì sao chứ? Hơn nữa cho dù không chép lại, nhưng những người tu luyện ấy hoàn toàn có thể làm ra bản sao của bí tịch! Do đó việc này chẳng ăn thua gì. Nếu những người tu luyện không chết hết, có trả lại bí tịch này căn bản cũng không thể nào giữ được.

- Ngươi muốn những người tu luyện chết cả à?

Vũ Phụng kinh hãi.

- Ta không ác như vậy.

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua ba người - Những người tu luyện nội gia quyền ấy hoàn toàn vô tội. Huống chi, cho dù họ có chết, Vũ Hoàng môn các ngươi làm gì mà không sao chép lại vài bản bí tịch Cửu Hoàng Pháo quyền chứ? Không ai có thể chứng minh được. Do đó, trả lại bí tịch, hừ.. ta căn bản không tin.

- Về phần cấm môn hạ đệ tử tu luyện.

- Ha ha, Vũ Hoàng môn ngươi rất rộng... Cả Vũ Châu có lãnh thổ mênh mông. Có vài đệ tử lánh mình ở một vài chỗ bí ẩn tu luyện thì làm sao ta biết? Do đó việc nào cũng chỉ là nói nhảm.

Đằng Thanh Sơn cười chế diễu.

- Về phần hoàng kim trăm vạn lượng... Các ngươi cũng đâu có ngu, hẳn cũng biết kim tiền đối với tông phái thì chỉ là chuyện đùa?

Tông phái cao cao tại thượng, quyền thế cực mạnh.

Còn quan tâm gì tới tiền bạc?

- Do đó, việc trả lại bí tịch rồi cấm tu luyện, cùng với trăm vạn lượng hoàng kim, kiểu gì cũng là nói nhảm...

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt qua hai người...

- Là khinh Đằng Thanh Sơn ta ngu ngốc.

Hoàng Thiên Cần xạm mặt lại.

Khi hắn nói những lời ấy đích xác có tâm lừa gạt. Chỉ cần Đằng Thanh Sơn không chú ý tới chỗ ảo diệu sẽ bị lừa gạt. Một khi song phương định ra ước định, sau này cũng không có cách nào nói ngược lại.

- Thanh niên, ngươi tự mình nói đi, họ phải làm như thế nào. Truyền nhân của Vũ Hoàng môn, những thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Hùng tôn giả thở dài một tiếng.

Ba người Hoàng Thiên Cần vừa nghe 'thế hệ sau không bằng thế hệ trước' càng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi nói xem.

Hoàng Thiên Cần nghiến răng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Nói vậy Vũ Hoàng môn cũng biết tầm quan trọng của Cửu Hoàng Pháo quyền.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Ta muốn Vũ Hoàng môn các ngươi phải bồi tín. Một là, dâng lên ba bản thiên cấp bí điển. Hai là, cấm môn hạ tu luyện Cửu Hoàng Pháo quyền. Nếu bị Hình Ý Môn ta phát hiện một lần, sẽ

bồi thường mười vạn lượng hoàng kim.

- Ngươi muốn giết người à!

Hoàng Thiên Cần không kìm được quát.

- Ba bản Thiên cấp bí điển.. ngươi... ngươi...

Ba người Vũ Phung, Liễu Hạ, giận tới mức mắt vằn lên.

Đằng Thanh Sơn đưa ra hai điều kiện rất nặng.

Điều kiện thứ hai, cấm tu luyện Pháo quyền không phải là cấm đơn thuần. Môn hạ sẽ có người trộm luyện, nếu bị phát hiện một lần là bồi thường mười vạn lượng hoàng kim! Mười lần có thể cả trăm vạn lượng hoàng kim, quá kinh người. Nhưng nói cách khác, vẫn có thể cãi được. Dù sao khi luyện quyền cho dù ngươi có bắt quả tang, Vũ Hoàng môn vẫn có thể lắc đầu phủ nhận.

Này hai điều kiện này, cái chính thức khó khăn chính là điều thứ nhất!

Ba bản thiên cấp bí điển!

Đối với một tông phái thì thiên cấp bí điển là cực kỳ trọng yếu. Như Ma Ni Tự chẳng hạn. Ở Ma Ni Tự, những người tu luyện bản thiên cấp bí điển 'Ma Hà' nhiều hơn người luyện ' Kim Thân Phật Đà'! Thiên cấp mật điển có tính phổ biến lớn, thì khi luyện sẽ ít khó khăn hơn. Hơn nữa hoàn toàn có thể giúp cho người ta tu luyện tới hư cảnh!

- Ba bản thì nhiều quá.

Hùng tôn giả bên cạnh khẽ nhíu mày, thanh âm hùng hậu chợt vang lên.

- Tôn giả.

Ba người Hoàng Thiên Cần không kìm được nhìn về phía Hùng tôn giả.

Ý của Tôn giả hiển nhiên là đáp ứng đưa ra thiên cấp bí điển à.

- Nể mặt tôn giả, như vậy đi. Hai bản thiên cấp bí điển cũng được.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói tiếp:

- Nói vậy các ngươi cũng biết tầm quan trọng của Cửu Hoàng Pháo quyền đối với người tu luyện nội gia quyền. Lấy hai bản thiên cấp bí điển của các ngươi cũng không nhiều lắm! Hơn nữa, Vũ Hoàng môn các ngươi qua bao nhiêu năm rồi, chắc cũng tích lũy không ít thiên cấp bí điển.

Ba người Hoàng Thiên Cần nhìn nhau, rồi sau đó lại nhìn Hùng tôn giả, Hùng tôn giả khẽ gật đầu.

- Được rồi.

Hoàng Thiên Cần nghiến răng:

- Hai bản thiên cấp bí điển.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Ở Hình Ý Môn có rất nhiều người tu luyện nội gia quyền. Nhưng rất ít người đạt tới cảnh giới tông sư. Do đó, không ít người tu luyện nội gia quyền, một khi khổ tu không thể đạt tới cảnh giới tông sư, sẽ chuyển sang tu bí tịch Đạo gia. Còn những bí tịch trong Hình Ý môn thì chỉ có mấy thứ bí tịch mà Đằng Thanh Sơn lấy được trong bảo tàng của gia tộc Thiên Phong từ Đoan Mộc đại lục năm đó mang về.

Bí tịch tuy có rất nhiều!

Nhưng bí tịch có thể giúp người tu luyện tới hư cảnh, lại vẻn

vẹn chỉ có một bản. Hơn nữa là bản không hoàn thiện. Dù sao gia tộc Thiên Phong cũng chỉ có rất ít người đạt tới cảnh giới chiến thần (hư cảnh) chứ đừng nói đạt tới hư cảnh đại thành. Điều Hình Ý môn thiếu nhất, chính là thiên cấp bí điển!

- Ngoại trừ thiên cấp bí điển, còn có một việc muốn hỏi Vũ Hoàng môn.

Đằng Thanh Sơn lại nói.

- Đằng Thanh Sơn, đừng có tham quá, rắn không nuốt nổi voi đâu.

Hoàng Thiên Cần hầm hầm tức giận.

- Ta muốn biết lúc trước Vũ Hoàng môn các ngươi có được bí tịch Cửu Hoàng Pháo quyền từ đâu!

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Chuyện này thì chúng ta cũng không rõ lắm. Nhưng vị hộ pháp lúc trước mua được bí tịch này hẳn là biết.

Hoàng Thiên Cần có vẻ thoải mái hơn, lạnh nhạt trả lời.

- Đi thôi! Ngươi đã muốn có thiên cấp bí tịch, lại muốn tìm người. Vậy theo ta đi tới Vương Thành.

Nói rồi Hoàng Thiên Cần trước hết chắp tay chào Hùng tôn giả, sau đó dẫn đầu mở cổng Thánh điện, bay ra khỏi Thánh điện.

- Tôn giả, cáo từ.

Đằng Thanh Sơn hành lễ.

- Không tiễn.

Thanh âm Hùng tôn giả vang lên.

Đằng Thanh Sơn thấy Hùng tôn giả rất có thiện ý. Từ đầu tới đuôi cũng không hề dùng lực ép người, ngược lại chỉ buộc Vũ Hoàng môn bồi thường, điều này làm Đằng Thanh Sơn rất có hảo cảm với Hùng tôn giả. Hơn nữa, việc Hùng tôn giả đã bỏ ra cả ngàn năm luyện tập việc thông qua chấn động không khí để học nói, cũng làm cho Đằng Thanh Sơn rất bội phục.

Đằng Thanh Sơn và Bất tử phượng hoàng tiểu Thanh ly khai đại điện, Vũ Phụng, Liễu Hạ hai người theo sát phía sau.

Trong đại điện trống trải, chỉ còn lại có Hùng tôn giả thân hình mờ đi.

- Truyền nhân của Vũ Hoàng môn thật sự quá kiêu ngạo.

- Nhưng liên quan quái gì tới ta? Năm đó Đại Vũ nói, bảo ta bảo trụ truyền thừa của Vũ Hoàng môn là được. Đằng Thanh Sơn mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh, sáng chế ra Nội gia quyền nhất mạch, bây giờ lại đánh bại cả Hoàng Thiên Cần vừa mới tiến nhập động hư. Thiên phú này quả là kinh dị.

- Dựa theo Đại Vũ nói, đã không thể tiêu diệt, vậy không thể đắc tội với người như thế.

- Nếu không đợi đến khi hắn đạt tới chí cường giả, chắc chắn sẽ là tai nạn cho Vũ Hoàng môn. Tặng hai bản thiên cấp bí điển giao hảo với hắn. Lúc trước hắn tới Thiên Hồng Thủy Cung, chịu ơn của Đại Vũ rồi. Nói như vậy, cho dù hắn đạt tới chí cường giả cũng sẽ nể mặt Vũ Hoàng mà lưu Vũ Hoàng môn lại.

Thân ảnh Hùng tôn giả từ từ biến mất khỏi đại điện.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 21

Âm Mưu

Trung tâm Vũ Vương thành, trong Vũ Hoàng môn.

- Ba vị, ta xin cáo từ.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ liếc mắt nhìn ba người Hoàng Thiên Cần.

- Đừng quên ước định giữa chúng ta. Nếu Hình Ý Môn ta phát hiện đệ tử Vũ Hoàng môn các ngươi có người tu luyện Cửu Hoàng Pháo Quyền thì không ổn đâu.

Nói xong, Đằng Thanh Sơn và bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hóa thành một luồng hào quang, biến mất về phía chân trời đông nam.

Ba vị Thái thượng trưởng lão Hoàng Thiên Cần, Vũ Phụng, Liễu Hạ, hướng mắt về phía chân trời.

- Chuyện gì thế? Lần này, sao tôn giả lại giúp Đằng Thanh Sơn?

Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn khuất hẳn, Liễu Hạ không kìm được phải nhíu mày hỏi.

- Đúng, có chút kỳ quái.

Hoàng Thiên Cần nghi hoặc:

- Vốn tưởng rằng tôn giả sẽ giúp ta, nhưng tôn giả lại thay mặt chúng ta đáp ứng điều kiện của Đằng Thanh Sơn. Đúng vậy, lúc trước những truyền thuyết về tôn giả đều được ghi lại trong sách. Ta cũng chỉ thỉnh thoảng tâm sự với tôn giả vài câu, nên chẳng hiểu gì nhiều về tính cách của tôn giả.

Dù sao Vũ Hoàng môn từ khi khai tông lập phái tới nay, số lần Hùng tôn giả ra tay cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Nhị vị trưởng lão, theo ta nghĩ, Vũ Phụng nhíu mày:

- Hùng tôn giả năm xưa được lệnh của Vũ Hoàng tổ sư, chỉ cần bảo vệ truyền thừa cho Vũ Hoàng môn thôi! Chứ không phải làm cho Vũ Hoàng môn ta mạnh hơn. Do đó trong những lúc như thế này, Hùng tôn giả sẽ cố dàn xếp ổn thoả, chứ không muốn gây sự với Đằng Thanh Sơn. Cũng tương tự năm đó ngài đối đãi với Tần Lĩnh Thiên Đế vậy, cũng lấy lễ mà đãi. Do đó năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế cũng không đuổi tận giết tuyệt Vũ Hoàng môn ta.

- Ừm!

Hai người Hoàng Thiên Cần, Liễu Hạ sực tỉnh.

Kỳ thật đạo lý này rất đơn giản, chỉ vì họ luôn luôn cho rằng Hùng tôn giả là át chủ bài của Vũ Hoàng môn, nhưng họ quên mất một điểm, kỳ thật Hùng tôn giả hoàn toàn tự do, tuyệt không phải là thành viên của Vũ Hoàng môn, chỉ được Vũ Hoàng ủy thác thôi.

- Thôi, đừng nói nữa. Lần này tới đây, Đằng Thanh Sơn nói Vũ Hoàng môn ta từng phái người giết đệ tử Hình Ý Môn của hắn, hơn nữa còn có chứng cớ rõ ràng.

Hoàng Thiên Cần nhíu mày nói:

- Nhưng, vừa rồi ta đã hỏi chuyện này, Vũ Hoàng môn ta căn

bản không hề làm việc này. Ta cũng tin Đằng Thanh Sơn không đến mức dựng chuyện vô căn cứ.

- Ừm, có điều không hợp lý..

Liễu Hạ gật gật đầu.

- Không phải là người của chúng ta, vây ai động thủ đây?.

Vũ Phụng nhíu mày hỏi.

- Ta cảm giác bên trong có âm mưu gì đó Vẻ mặt Hoàng Thiên Cần trở nên nghiêm túc, phân phó:

- Vũ Phụng, ngươi truyền lệnh điều tra rõ ràng cho ta.. hai người Quách Kiệt Tu, Cam Tử Đào tại sao lại giết người của Hình Ý Môn?

- Dạ.

Vũ Phụng gật gật đầu.

- Dám gài Vũ Hoàng môn ta.

Ánh mắt Hoàng Thiên Cần lạnh đi, sát khí ẩn hiện.

- Liễu Hạ, Vũ Phụng. Vũ Hoàng môn tạm thời để hai người các ngươi quản lí. Ta vừa mới tiến nhập cảnh giới động hư, phải bế quan một thời gian đã. Trước hết luyện hóa thân thể một phen. Cũng đảm bảo quen thuộc với thế giới lực một chút..

Hoàng Thiên Cần mỉm cười nói tiếp:

- Lần này Đằng Thanh Sơn tới gây chuyện, có thể khiến ta đạt tới cảnh giới động hư, cũng là niềm vui bất ngờ.

Liễu Hạ, Vũ Phụng cũng mỉm cười.

Cảnh giới động hư... trong môn phái có người cảnh giới động hư, đích xác sẽ càng tự tin hơn nhiều.

- Sư bá thân thể ngươi trở nên mạnh lên, củng cố cảnh giới một chút, việc đánh bại Đằng Thanh Sơn là điều đương nhiên.

Liễu Hạ cười nói.

- Đến lúc đó sao ta có thể để Đằng Thanh Sơn kiêu ngạo chứ?

Hoàng Thiên Cần cười lạnh một tiếng.

Phân phó thỏa đáng xong, Hoàng Thiên Cần liền bắt đầu bế quan, chuẩn bị củng cố cảnh giới một chút, rồi đề cao thực lực.

Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn, quận Giang Ninh, Dương Châu.

Sau buổi sáng Đằng Thanh Sơn cùng bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh tiến về Vũ Hoàng môn, mọi lãnh đạo Hình Ý Môn môn đều luôn lo lắng, cùng đợi ở Đông Hoa Uyển. Dù sao lần này ra ngoài, môn chủ Đằng Thanh Sơn của họ cũng chuẩn bị khai đao với Vũ Hoàng môn, muốn giết gà dọa khỉ!

Đây là đại sự, hơn nữa khá nguy hiểm.

- Đừng có nói xui xẻo. Môn chủ có bất tử Phượng Hoàng, tuyệt đối không có việc gì đâu.

- Ta cũng chỉ nói thôi mà.

Các trưởng lão đàm luận, khiến cho Lý Quân phải nhướng mày, liếc nhìn về phía bọn họ. Còn môn chủ tạm thời Dương Đông quát khẽ một tiếng:

- Qua ngồi một bên đi. Đừng có lớn tiếng láo nháo.

Nói xong, Dương Đông lập tức quay đầu nhìn về phía Lý Quân và hai chị em Hồng Vũ, Hồng Lâm cười nói:

- Sư mẫu, theo con thấy sư phụ lúc này cũng sắp trở lại rồi. Chúng ta uống chén trà nhé, uống xong trà là người về tới đó..

- Ừm.

Lý Quân gật gật đầu.

- Cha, cha, mau trở về đi..

Hồng Lâm cắn môi, nhìn như đóng đinh về hướng tây bắc.

Đằng Thanh Sơn là một cột trụ!

Là cột trụ của nhà này, cũng là cột trụ của cả Hình Ý Môn. Mọi người sao có thể không lo lắng chứ?

- Chị...

Hồng Vũ vừa định mở lời an ủi chị.

- Cha đã trở về.

Hồng Lâm lập tức kêu lớn, chỉ về phía tây bắc xa xa.

Rào!

Hầu như tất cả mọi người đều cùng một loạt ngẩng đầu hướng mắt nhìn về phía tây bắc, chỉ thấy một luồng lưu quang màu đỏ rực lóe lên ở phía chân trời, với tốc độ kinh người nhanh chóng lao đến, rồi lượn thành một vòng cung, rơi thẳng vào giữa đình viện Đông Hoa Uyển, hóa thành một thanh niên áo bào trắng cùng với một con thần điểu cả thânbao phủ trong ngọn lửa.

- Cha!

Hồng Lâm là người đầu tiên nhào vào lòng Đằng Thanh Sơn.

- Mọi người ở đây cả à?

Đằng Thanh Sơn cười nhìn quanh bốn phía.

- Sư phụ!

Ba người Đằng Thú, Tiết Tân, Dương Đông đều cung kính hành lễ.

- Môn chủ!

Tông Lộ và chư vị trưởng lão cũng vội hành lễ.

Đằng Thanh Sơn cười, đưa mắt nhìn Lý Quân. Lúc này Lý Quân mới khẽ mỉm cười, đến gần nhẹ giọng:

- Không có việc gì chứ?

- Muội nhìn xem, huynh giống như có việc gì sao?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Chư vị trưởng lão, chấp pháp trưởng lão, rất nhiều sự tình trong môn phái còn chờ các vị. Các vị xin nghỉ ngơi đi..

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Thanh Hổ, A Thú, Tiết Tân, và A Đông nữa, các ngươi lưu lại đây!

Thân phận ở Hình Ý Môn đã tham khảo từ Quy Nguyên Tông. Đạt tới Cảnh giới tông sư, (Cảnh giới tiên thiên), sẽ được trao tặng thân phận chấp pháp trưởng lão.

Các trưởng lão đều cười hà hà rời đi. Chỉ còn lại có Đằng Thanh Hổ và ba đệ tử Dương Đông lưu lại.

- Sư phụ, lần này rốt cuộc là như thế nào?

Dương Đông không kìm được nóng lòng hỏi.

- Đúng đó. Thanh Sơn. Nói mau đi..

Thanh Hổ cũng không kìm được.

Đằng Thanh Hổ bây giờ là Tướng quân của Huyết Lang Quân, Hình Ý Môn. Địa vị cực cao.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Việc này còn phải hỏi?

Nói rồi Đằng Thanh Sơn lấy từ trong ngực ra hai bản bí tịch được để hộp gỗ đậy chặt, đặt trên chiếc bàn đá một bên.

- Các ngươi tới nhìn xem đi..

- Đây là cái gì?

Bọn người Đằng Thú, Dương Đông, kể cả hai con Đằng Thanh Sơn, cũng đều vội chạy tới mở hộp gỗ ra xem.

- Thiên Ương Tâm Điển?

- Ba Quang Kính?

Kể cả Lý Quân, tất cả mọi người khi thấy hai bản bí điển đều vô cùng chấn động. Vũ Hoàng môn có lịch sử rất lâu đời, những thiên cấp bí điển trong Vũ Hoàng môn luôn luôn làm cho người trong thiên hạ thèm thuồng, đương nhiên có uy danh rất lớn.

- Là thiên cấp bí điển à?

Dương Đông kinh hỉ vội nói:

- Thật tốt quá! Có thiên cấp bí điển, rất nhiều đệ tử chuyển sang tu Đạo Gia nhất mạch trong Hình Ý Môn, nếu tu luyện tới cảnh giới tiên thiên xong mà có bí điển thượng đẳng để tu luyện tiếp thì quá tốt. Những quyển này còn tốt hơn cả bí điển của gia

tộc Thiên Phong.

- Vũ Hoàng môn sao có thể bỏ ra bí điển bực này chứ?

- Sư phụ. Cái này ở đâu ra thế?

Ai nấy đều vô cùng kích động.

Nội gia quyền có một ưu thế rất trọng yếu chính là có thể vừa tu luyện nội gia quyền, vừa tu luyện Đạo Gia nhất mạch. Cũng tương tự như lúc trước Đằng Thanh Sơn tu luyện Mãng Ngưu Đại Lực Quyết vậy. Trong Hình Ý Môn, không thể nghi ngờ, có không ít người kiêm tu cả hai môn. Tuyệt đối cũng sẽ có người dựa vào Đạo Gia nhất mạch mà đạt tới tiên thiên.

Thiên cấp bí điển, có thể làm cho những đệ tử Hình Ý Môn có thể có được bí tịch tốt nhất.

- Đương nhiên là của Vũ Hoàng môn rồi, còn phải hỏi!

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Thôi! A Đông! Hai bản bí tịch này, ngươi tự mình sao lại đi. Sau khi sao lại, lấy một bản để ở Tàng vũ điện. Còn bản chính thì đưa lại cho ta - Dạ, sư phụ..

Dương Đông khom người tuân lệnh.

- Qua việc này, chắc chắn những tông phái khác trên Cửu Châu Đại Địa sẽ biết sự tình đại khái! E rằng cũng không có tông phái nào dám can đảm trộm bí tịch của Hình Ý Môn ta nữa.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày:

- Nhưng A Đông, trong lúc dạy Ngũ Hành Quyền trong Hình Ý Môn, phải cực kỳ nghiêm mật. Ngàn vạn lần không thể truyền lại những gì mà y chưa được luyện!

- Dạ. Sư phụ..

Dương Đông cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Đằng Thanh Sơn lại nhíu mày nói tiếp:

- Thật ra lần này ta đi Vũ Hoàng môn lại phát hiện một việc. Lần trước giết nhân mã Hình Ý Môn ta, e rằng chẳng quan hệ gì tới Vũ Hoàng môn cả.

- Cái gì..

Mấy người ở đây đều chấn động.

- Cha, không quan hệ gì với Vũ Hoàng môn. Vậy chuyện này... khẳng định là có người giở trò...

Hồng Vũ liền nói.

- Ừm. Ta cũng cảm giác có một âm mưu..

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Lúc trước trong số ba người tra được lai lịch, có hai người là người của Vũ Hoàng môn, còn có một người là Thanh Hồ Đảo.

- Chẳng lẽ là Thanh Hồ Đảo?

Trong đầu Đằng Thanh Sơn lóe lên một ý nghĩ, rồi cau mày:

- Không đúng, mười bảy năm rồi Thanh Hồ Đảo chưa từng một chút động tĩnh gì. Có khi nào, môn phái đã tan tành, nguyên khí đại thương, mà còn dám bất chấp tất cả tới đây gây chuyện?

Một khi tông phái bị diệt, những người may mắn còn sống phải ẩn dật mới đúng chứ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 22

Tung Tích

Sau khi trở về, truyền đạt mệnh lệnh cho mọi người xong, Đằng Thanh Sơn liền bắt đầu bế quan, mong đạt tới cảnh giới động hư.

Còn những tông phái trên Cửu Châu Đại Địa, kể cả Thiên Thần cung, ai cũng nhận được tin Đằng Thanh Sơn đánh tới tận cửa Vũ Hoàng môn. Với lưới tình báo của họ, chẳng mấy chốc đã tra ra không ít tin tức.

Các đại tông phái đều khiếp sợ sự điên cuồng của Đằng Thanh Sơn, đồng thời của hiểu vì sao Đằng Thanh Sơn gây lớn chuyện như vậy.

Các đại tông phái đều đoán ra, Vũ Hoàng môn chắc là có ngoài nào đó không biết lợi hại làm việc bậy bạ gì đó.

oOo Cảnh nội Viêm Châu, giữa một thành nhỏ bình thường, trong một phủ đệ yên lặng.

- Đại nhân, đây là mật tín tới từ U Châu.

Một nam tử áo xanh cung kính đưa ra một bức thư.

Một người thần bí tóc dài xõa tung, mặc trường bào vải bố rộng, đeo mặt nạ vàng, nhận lấy bức thư, phất phất - ra đi..

- Dạ..

Tên hạ nhân nhanh chóng thối lui.

Nam tử thần bí đến cạnh chiếc bàn rồi ngồi xuống, mở bức thư ra đọc.

- Lần trước tàn sát chúng thất bại. Còn lần này Đằng Thanh Sơn lại chẳng tổn hao gì, trở lại Hình Ý Môn. Vũ Hoàng môn sao vô dụng như vậy chứ! Môn phái tồn tại sáu ngàn năm mà chẳng có cao thủ gì lợi hại cả sao? Để Đằng Thanh Sơn ung dung ra về!?

Nam tử thần bí oán hận đưa tay vò nát bức thư, ném lên bàn đá. Chiếc bàn đá hơi rung lên.

Rào rào.

Tâm của bàn đá, kể cả bức mật tín, đều hóa thành cát nát bét, chảy xuống mặt đất đình viện. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, quang mang phản xạ trên mặt nạ vàng làm cho người ta phải lạnh người.

o0o Từ sau khi Đằng Thanh Sơn mang theo hai bản thiên cấp bí điển trở về Hình Ý Môn, hắn bắt đầu thường xuyên bế quan.

Mỗi một lần bế quan bình thường cũng phải khoảng chừng một tháng. Cho dù cứ ba tới năm ngày lại ra ngoài một lần, xử lý một vài việc trong Hình Ý Môn, chơi với thê tử hài tử xong, lại lập tức bế quan... Loại tần suất này, đến cả thê tử Lý Quân cũng phải chấn động. Dù sao, nếu bế quan không có thu hoạch, tiếp tục cưỡng ép cố bế quan không những không có lợi, ngược lại còn ảnh hưởng tới tâm tình.

Hình Ý Môn, trong Đông Hoa Uyển.

Lý Quân đang đứng ở hồ nước, ném những miếng mồi cho những chú cá trong hồ nước ăn. Những con cá tranh nhau chen lấn

ăn, chốc chốc có con nhảy vọt lên khỏi mặt nước.

- Phu nhân, môn chủ còn chưa xuất quan đâu.

Cạnh Lý Quân, là thị nữ thân cận của nàng, có tên là Thu Cúc.

- Ừm, phỏng chừng còn phải nửa tháng nữa.

Lý Quân lắc đầu.

Thu Cúc cũng ngồi xuống một bên, nói chuyện với Lý Quân.

- Ầm ầm...

Trong phòng luyện công gần đó, hai cánh cổng từ từ kéo ra. Nghe thế Lý Quân quay phắt đầu lại, chỉ thấy từ cánh cổng phòng luyện công có một người đang đi ra.

- Thanh Sơn!

Lý Quân kinh hỉ vội chạy tới.

- Tiểu Quân.

Trên mặt Đằng Thanh Sơn tràn đầy vẻ tươi cười.

- Lần này nhanh hơn rất nhiều. Thanh Sơn lại rất vui, nhất định là có nhiều thu hoạch rồi? Sao, đột phá tới cảnh giới động hư rồi à?

Lý Quân không có "khu vực", nên không thể cảm ứng được khí tức của Đằng Thanh Sơn có biến hóa gì không - Sao dễ đột phá thế?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, đồng thời tay trái nhè nhẹ khoa một vòng, như đang tung ra hàng vạn hàng nghìn giọt cam lồ, không gian chung quanh đều tràn ngập khí tức sinh mạng - Lần này, huynh ngộ được "Sinh chi đạo". Bây giờ huynh đã hiểu được

cả hai đạo Sinh Tử. Có thể ngộ thông được hai đạo Sinh Tử, huynh cũng lĩnh ngộ ngũ hành cao hơn được một bậc.

Hành Kim, hành Hỏa cùng với một bộ phận của hành Thủy dung hợp thành "Tử chi đạo", cũng chính là Hủy Diệt chi đạo.

Còn hành Mộc, hành Thổ cùng với một bộ phận của hành Thủy dung hợp, liền thành "Sinh chi đạo".

Từ khi giao thủ với Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn, tính tới bây giờ đã tròn một năm. Trong một năm này, gần như mỗi lần Đằng Thanh Sơn bế quan đều cảm giác mình có chút tiến bộ. Cho đến hôm nay, hắn rốt cục ngộ được Sinh chi đạo. Hiểu được Sinh Tử chi đạo, cũng không hề làm tăng thực lực của hắn.

- Huynh đã rất gần với trạng thái "viên" (hoàn chỉnh) của Ngũ Hành rồi. Thật ra bây giờ huynh cảm giác chỉ cách cảnh giới động hư có một chút nữa thôi.

- Thậm chí sau khi ngộ được Sinh Tử chi đạo, huynh muốn tiếp tục bế quan liên tục không dừng tiến nhập cảnh giới động hư. Nhưng... Vừa mới hiểu được Sinh Tử chi đạo, tâm tình không ổn, nên không thể tiếp tục tu luyện được.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Nên huynh nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ tiếp tục tĩnh tu. Cố gắng, liên tục không dừng đột phá đến động hư.

Dục tốc tắc bất đạt.

Loại cảnh giới tăng lên, tuyệt không phải muốn đạt tới là có thể đạt được.

- Hồng Vũ và Lâm Lâm đâu?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày hỏi:

- Không có ở đây à?

- Chúng nó ở Vĩnh Yên quận.

Lý Quân trả lời.

- Ừm.

Từ khi cảm giác được việc giết chóc đội ngũ đệ tử nội gia quyền là có âm mưu, Đằng Thanh Sơn trở nên vô cùng cẩn thận. Hắn ra lệnh cho con mình, tốt nhất ở nguyên ở Đại Duyên Sơn, hoặc đi Vĩnh Yên quận! Ngoại trừ hai nơi này, tuyệt đối không cho phép đi những nơi khác, cho đến khi nguy cơ được giải trừ.

Đại Duyên Sơn, là đại bản doanh của Đằng Thanh Sơn.

Còn Vĩnh Yên quận, là trung tâm của Quy Nguyên Tông, có Vân Mộng Chiến Thần "Mục Đào" trấn thủ ở đó. Đằng Thanh Sơn đương nhiên phải yên tâm rồi.

Ngày Đằng Thanh Sơn xuất quan vào đúng giờ ngọ.

- Sư phụ, sư phụ.

Nhị đệ tử Dương Đông vội vàng chạy đến.

Đằng Thanh Sơn đang ngồi ở bờ hồ uống nước trà, ngắm cá bơi lội trong hồ nước.

- A Đông, chuyện gì mà cuống thế?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Mỗi lần xuất quan, bình thường Dương Đông cũng chọn những chuyện tình phát sinh trong thời gian gần một tháng bẩm báo cho Đằng Thanh Sơn. Nhưng rất ít khi gã lại vội vàng như thế.

- Sư phụ!

Dương Đông vội nói:

- Con nghe nói sư phụ xuất quan, liền lập tức chạy tới... Bây giờ quả thật có một việc trọng yếu.

- Nói đi!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Hai ngày trước, Hình Ý Môn chúng ta đã tìm trên cả Cửu Châu, rốt cục có người phát hiện ra Cung Vũ đang mai danh ẩn tích ở một thành nhỏ phía đông bắc U Châu.

Dương Đông báo cáo.

- Cung Vũ?

Đằng Thanh Sơn mắt lóe sáng.

Tên đệ tử phản môn này vẫn là cây gai trong lòng Đằng Thanh Sơn! Nếu không bắt được tên đệ tử phản môn đầu tiên, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn tới uy tín môn phái.

- Bắt được hay chưa?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi.

- Con đã lệnh là phải toàn lực cố bắt sống.

Dương Đông vội nói:

- Xin sư phụ yên tâm, chung quanh thành nhỏ đó có vô số nhân mã của Hình Ý Môn ta đã tới nơi... Hơn nữa, việc bắt Cung Vũ ở U Châu, chúng ta cũng đã nhờ Thiên Thần cung hỗ trợ. Tin rằng Cung Vũ nhất định trốn không thoát đâu.

Từ khi treo giải thưởng khắp Cửu Châu, Hình Ý Môn tự nhiên đã giao hảo với các đại tông phái rồi.

- Hay lắm, phải bắt cho được Cung Vũ.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Đệ tử biết rồi.

Dương Đông cũng đã giận tới mức ngứa răng rồi.

Đệ tử phản môn cả năm trời mà chưa bị bắt, nếu lần này để chạy thoát, hắn là quyền môn chủ quả thật mất mặt.

Ba ngày sau.

Đông Hoa Uyển.

Gia đình bốn người Đằng Thanh Sơn đang tụ tập cùng nhau.

- Hai người các ngươi cũng biết đường mò về nhà à?

Đằng Thanh Sơn cười nhìn con trai và con gái.

- Cha, chúng con không phải là đi chơi, là đi làm chính sự.

Hồng Lâm liền đáp.

- Ngươi là láu cá nhất.

Đằng Thanh Sơn cười, sau đó ánh mắt dừng lại chỗ nhi tử Hồng Vũ.

- Hồng Vũ, lần này ở Vĩnh Yên quận, tới gặp Tiểu cô nương Lôi gia như thế nào rồi? Nếu các ngươi đều có tâm, ta sẽ phái người đến thăm đề nghị kết thông gia, cũng thương lượng với người của Lôi gia một chút, xem các ngươi khi nào thì thành thân.

- Cha... Tiểu Như còn chưa hết tang mà.

Hồng Vũ liền đáp.

- À, xem đầu óc ta kìa, quên béng mất.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

Con trai và con gái bây giờ đều đã lớn.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên cũng rất chú ý tới chung thân đại sự của con. Dù sao, việc thành thân đại sự không thể qua loa được. Còn lúc này, nhi tử Hồng Vũ đang thích một cô nương. Đằng Thanh Sơn ngầm ra lệnh tìm hiểu nhân thân, những việc có liên quan, nhất nhất phải điều tra cho rành mạch. Mặc dù Lôi gia này không phải là một đại gia tộc, nhưng cũng có tài sản. Nhưng trong mắt Đằng Thanh Sơn, tiền tài căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

Gia thế trong sạch, con gái đức hạnh ngoan ngoãn là đủ rồi.

Đằng Thanh Sơn thầm nhủ:

" Vẫn là Hồng Vũ rất biết tính toán. Tìm một cô gái, cũng tìm rất chuẩn."

Bây giờ Đằng gia tuyệt đối là gia tộc đỉnh cao trên Cửu Châu Đại Địa. Rất nhiều người mưu toan gia nhập vào Đằng gia trang, chứ đừng nói là gả cho nhi tử Đằng Thanh Sơn.

Do đó, Đằng Thanh Sơn không dám sơ ý.

" Lâm Lâm tiểu nữ, rõ là..." Đằng Thanh Sơn thầm thở dài trong lòng.

Lúc đầu, nàng đã gặp được thanh niên tên là Ngụy Giang, bây giờ đang là nhân vật tinh anh được Hình Ý Môn bồi dưỡng. Đáng tiếc, Lâm Lâm lúc trước cũng chỉ hơi tò mò về Ngụy Giang, hơn nữa sau khi vào Hình Ý Môn, Ngụy Giang chỉ tu luyện nội gia quyền như si như cuồng, căn bản không chủ động tiếp xúc với Lâm Lâm.

Tự nhiên, song phương chẳng thể sinh ra cảm tình, giữa họ chỉ có thể xem như quan hệ sư huynh sư muội thôi.

” Có khi nào, con gái ta, cũng sẽ giống như con gái Bùi Tam, cả đời không lấy chồng?” Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: “Nhưng, nghe Tiểu Quân nói, sư phụ nàng Bùi Tuyết Liên, tựa hồ bị nam nhân lừa gạt, mới cả đời không thèm lấy chồng. Ta cũng không muốn để Lâm Lâm phải chịu cảnh như vậy.”

Trong khi Đằng Thanh Sơn đang tự hỏi, thì Lý Quân đang tâm sự với con.

- Mẹ, con nói cho mẹ một việc.

Hồng Vũ đột nhiên nói.

- Chuyện gì?

Lý Quân kinh ngạc hỏi.

- Kỳ thật, bây giờ tỷ của con cũng có người trong lòng rồi.

Hồng Vũ cười hắc hắc nói.

- A!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều chấn động, kinh ngạc nhìn về phía con gái Hồng Lâm. Hồng Lâm đỏ mặt, nhưng vẫn ra vẻ tỉnh bơ như không có việc gì.

Trước tiên nàng liếc nhìn đệ đệ Hồng Vũ, đưa ra ánh mắt cảnh cáo, rồi cười ha hả:

- Cha, mẹ! Người trên đời có thể làm cho ta kính trọng cũng không nhiều lắm. Các người yên tâm đi, người con muốn kết hôn, tối thiểu cũng phải đánh bại được con. Nếu không, con sẽ xem thường.

- Bây giờ, chỉ mới là hàn huyên vài câu mà thôi. Bát tự còn chưa được một nét.

Hồng Lâm tự tin nói.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn nhau, đều nở nụ cười.

" Ừm, đợi chút nữa lệnh điều tra cho kỹ, xem thử thanh niên thân cận với Hồng Lâm rốt cuộc là ai." Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ. Bây giờ hắn không dám sơ ý chút nào.

- Hả? A Đông?

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm thấy Dương Đông đang tức giận, nhanh chóng chạy về phía Đông Hoa Uyển.

- A Đông tới rồi!

Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Nhị sư huynh sao lại tới đây?

Hồng Vũ và Hồng Lâm cũng kinh ngạc, lập tức nhìn về phía cửa.

Chẳng mấy chốc, thân ảnh Dương Đông đã xuất hiện ở ngoài cửa.

- Sư phụ, sư phụ!

Dương Đông từ xa đã hô hoán.

- Sao, bắt được Cung Vũ rồi à?

Đằng Thanh Sơn vội hỏi. Bây giờ hắn quan tâm nhất chính là việc này.

- Tên Cung Vũ phản môn à?

Hồng Vũ kinh ngạc hỏi.

- Tìm được cái tên khốn khiếp đó rồi à?

Hồng Lâm trừng mắt.

Dương Đông nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, lộ vẻ mặt khổ sở, rồi sau đó đưa ra mật tín trong tay:

- Sư phụ, tin tức đây.

Đằng Thanh Sơn thấy vẻ mặt Dương Đông, cũng cảm thấy có gì không ổn, cau mày nhận lấy tờ tin, lật xem rất cẩn thận.

- Nhị sư huynh, kể nhanh đi!

Hồng Lâm không kìm được thúc giục.

Dương Đông đứng một bên, thuật với Hồng Lâm, Hồng Vũ, Lý Quân:

- Đêm hôm qua, người của chúng ta đã tìm được nơi Cung Vũ ẩn thân, hơn ba dặm chung quanh đó đều bị chúng ta vây quanh tầng tầng lớp lớp. Cung Vũ căn bản là không thể chạy trốn được. Nhưng... hắn căn bản không chạy trốn. Khi chúng ta xông vào muốn bắt hắn, ngay trước khi chúng ta đến, Cung Vũ đã tưới dầu lên người rồi. Chúng ta vừa xông vào, hắn đã châm lửa vào người tự thiêu.

Y còn nói lớn...

- Đằng Thanh Sơn, ngươi đừng hòng có được thi thể hoàn hảo của ta.

Dương Đông nói xong những lời này, không khỏi quay nhìn Đằng Thanh Sơn.

Hai người Hồng Vũ và Hồng Lâm bên cạnh, vừa nghĩ tới một

người dùng lửa tự thiêu rồi gào lên những lời như vậy, tưởng tượng ra vẻ mặt dữ tợn oán độc của người đó, liền không rét mà run.

- Người nọ điên à.

- Tên Cung Vũ này bao nhiêu tuổi chứ, sao lại có cừu oán với cha?

Hồng Vũ và Hồng Lâm không kìm được phải hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn những dòng chữ trên mật tín.

Tự thiêu, cũng không để mình tìm được thi thể nguyên vẹn. Như vậy Đằng Thanh Sơn căn bản không thể chứng minh thi thể đó chính là Cung Vũ.

- Chính thức có cừu oán với ta, đương nhiên không phải là tên thanh niên này, mà là cha hắn, hoặc sư phụ hắn! Cũng có thể là một môn phái!

Đằng Thanh Sơn chậm rãi nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 23

Mục Tiêu Của Thiên Thần Cung

Môn phái?

Lý Quân và Dương Đông đều cả kinh.

- Sư phụ, người nói là... Thanh Hồ Đảo à?

Cặp mắt Dương Đông lóe lên chút hàn quang.

Đằng Thanh Sơn gật đầu:

- Từ khi ta trở lại Cửu Châu tới nay, chỉ có Vũ Hoàng môn, Xạ Nhật Thần Sơn cùng với Thanh Hồ Đảo là thực sự có thù hận với ta! Nhưng Vũ Hoàng môn và Xạ Nhật Thần Sơn đều nhà to nghiệp lớn, họ sẽ không làm việc ngu xuẩn như thế! Đương nhiên cũng không loại trừ họ có thể động thủ, nhưng, khả năng lớn nhất là tàn dư của Thanh Hồ Đảo muốn trả thù!

- Tàn dư Thanh Hồ Đảo?

Hai chị em Hồng Vũ và Hồng Lâm, đều mù mờ.

Lúc họ sinh ra, Thanh Hồ Đảo sớm đã bị diệt rồi, nên đương nhiên họ cảm thụ không sâu về Thanh Hồ Đảo.

- Tàn dư Thanh Hồ Đảo...

Lý Quân nhíu mày:

- Lúc trước Thanh Sơn đã giết chết Hạt Tử Kiếm Thánh, toàn bộ tinh anh của Thanh Hồ Đảo chẳng phải đã tan vỡ, rồi chạy tứ tán rồi sao? Rất nhiều cao thủ không hề bị chúng ta tuyệt diệt. Nếu những cao thủ Thanh Hồ Đảo đó tụ tập lại với nhau, lực lượng này đích xác rất kinh người.

- A Đông!

Đằng Thanh Sơn quát lớn.

- Sư phụ!

Dương Đông vội thưa.

- Truyền lệnh xuống cho ta, nếu Cung Vũ có thể trốn được một năm ở U Châu, như vậy khẳng định hắn có người giúp đỡ. Tìm hiểu cho ta xem một năm vừa qua Cung Vũ tiếp xúc với người nào, rốt cuộc thuộc về thế lực nào!

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Hơn nữa, người lúc trước bí mật nhắc nhở Hình Ý Môn ta, chính là một tiên thiên thần bí ở cảnh nội U Châu. Nếu không phải có hắn, Nội Gia Quyền nhất mạch tối thiểu cũng chết hơn một ngàn đệ tử.

- Cung Vũ ở U Châu, tiên thiên thần bí cũng ở U Châu. U Châu nhất định có đại bí mật! Tìm hiểu rõ ràng cho ta.

- Còn nữa, trên toàn bộ Cửu Châu Đại Địa, tìm mọi cách điều tra những tàn dư Thanh Hồ Đảo đang tiềm phục, điều tra xem bọn chúng đang có âm mưu gì.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

Bây giờ Hình Ý Môn là một thế lực khổng lồ ở Cửu Châu Đại Địa, cũng có những kẻ cung cấp tin trong đám tàn dư của Thanh

Hồ Đảo.

- Dạ, sư phụ!

Dương Đông cung kính tuân lệnh.

Đằng Thanh Sơn trong lòng nổi sát khí, thầm nghĩ: “Thanh Hồ Đảo, vốn ta định tha cho đệ tử còn sót lại của các ngươi. Nhưng, nếu các ngươi thật sự có âm mưu lén lút trả thù, vậy là do các ngươi muốn chết.”

Lúc trước tên đầu đảng Hạt Tử Kiếm Thánh đã bị mình giết, còn Cổ Ung thì tìm khắp thiên hạ mà không thấy.

Đối với những người khác của Thanh Hồ Đảo, Đằng Thanh Sơn căn bản cũng không có sát ý bao nhiêu.

Nhưng, dám âm mưu đối đầu với mình thì tuyệt không thể lưu được.

Năm ngày sau, ban đêm.

Đằng Thanh Sơn đang ở trong thư phòng. Trưởng lão Tông Lộ tự mình tới bẩm báo.

- Môn chủ, U Châu có tin tức.

Tông Lộ đang cầm một xấp giấy dày.

- Đây đều là những tin có liên quan tới Cung Vũ trong vòng một năm qua. Tất cả mọi sự tình lớn nhỏ đều ghi chép lại trong hồ sơ.

Đằng Thanh Sơn nhìn xấp giấy dày, khẽ nhíu mày. Nếu mình phải xem hết e rằng tới hơn nửa đêm, hắn liền nói ngay:

- Tông thúc, các người đã tìm ra tin tức gì, cứ nói thẳng cho ta biết.

- Dạ.

Tông Lộ cung kính nói rất nhanh:

- Chúng ta đã tra được những người giao tiếp với Cung Vũ ở U Châu, tổng cộng có mười tám người. Trong mười tám người này, ngoại trừ bốn người không có có gì khả nghi, mười bốn người khác đều rất khả nghi. Chúng ta đã phái người đi bắt mười bốn người này, nhưng khi người của chúng ta tới nơi thì mười bốn người này đều đã chết rồi!

- Đều chết rồi à?

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

- Đúng, chẳng những mười bốn người đều đã chết, đến cả thân nhân họ cũng đều mất mạng.

Tông Lộ trả lời.

Đằng Thanh Sơn không khỏi hít mạnh một hơi lãnh khí.

Thế lực sau lưng muốn đối phó mình đích xác rất ghê gớm. Vì không muốn bị bộc lộ thân phận, đến cả người của mình, kể cả thân nhân mười bốn người đó cũng đều giết sạch. Dù sao người chết cũng không còn nói được nữa.

- Đầu mối dính líu tới Cung Vũ đã hoàn toàn đứt đoạn rồi.

Tông Lộ cung kính nói - Môn chủ, bây giờ chúng ta chỉ có thể phán định một việc. Lúc trước Cung Vũ lẻn vào Hình Ý Môn ta học quyền pháp, aau đó tiết lộ quyền pháp ra ngoài, thật ra là rất khả nghi! Vì từ đó tới nay, hắn luôn luôn sống rất bình dị. Hơn nữa cũng rất ít đi tới những nơi nhiều người. Hiển nhiên việc phản bội Hình Ý Môn tuyệt không phải vì tiền tài, hoặc vì danh lợi.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Tất cả đều có thể xác định được sau lưng Cung Vũ đích xác có một thế lực lớn, luôn luôn nhằm vào mình!

- Tốt lắm, Tông thúc, không có việc gì nữa thì thúc về nghỉ ngơi đi.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Dạ.

Tông Lộ cung kính thối lui.

Đằng Thanh Sơn một mình một người trong thư phòng trầm tư hồi lâu, rồi truyền âm gọi Lý Quân tới.

- Thanh Sơn, chuyện gì thế?

Lý Quân cười đi vào thư phòng.

- Lí Quân! Muội lập tức bảo Đao Trì đi Man Hoang gọi Tiểu Thanh về. Từ hôm nay trở đi, Hình Ý Môn ta phải giới nghiêm. Đồng thời ta cũng sẽ cho Tiểu Thanh ở vùng Đại Duyên Sơn một thời gian dài.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói.

- Nghiêm trọng vậy sao?

Lý Quân chấn động.

- Ừm. Đáng tiếc.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- U Châu tuyệt không phải là địa bàn của Hình Ý Môn ta, mà là địa bàn của Thiên Thần cung. Hình Ý Môn ta cũng có khá ít người ở đó. Mặc dù ta biết thế lực đó khẳng định có không ít người tiềm phục ở U Châu, nhưng bất luận làm sao, Hình Ý Môn ta cũng

không thể nợ nhân tình của Thiên Thần cung được.

Đằng Thanh Sơn không muốn nhờ người của Thiên Thần cung hỗ trợ.

- Chúng ta nên ở xa Thiên Thần cung một chút.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm, muội cũng có cảm giác Thiên Thần cung bây giờ càng ngày càng nguy hiểm.

Lý Quân gật đầu đồng tình.

- Vốn quân đội họ tập kết ở U Châu, huynh còn tưởng rằng họ sẽ động binh với Tuyết Ưng Giáo. Nhưng ai ngờ quân đội tinh anh Thanh Châu, U Châu vừa tập hợp, lại vượt mấy ngàn dặm, tiến vào đại thảo nguyên, cùng quân đội tinh anh của đại thảo nguyên tập kết. Bây giờ tất cả đều đã tới vùng cực nam của đại thảo nguyên rồi bắt đầu tiến vào sa mạc.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Đúng, Thiên Thần cung thật là dám nghĩ dám làm!

Từ hai năm trước, Thiên Thần cung dần dần điều khiển quân đội từ từ tập kết trăm vạn quân đội tinh anh Thanh Châu, U Châu. Sau đó hội quân với quân đội tinh anh của đại thảo nguyên. Rồi cùng nhau hành quân trên vạn dặm, bây giờ đã tiến vào sa mạc mênh mông!

Vạn dặm sa mạc!

Nơi đó không có sinh mạng! Giữa sa mạc thiếu nước nghiêm trọng, hơn nữa ngựa mà hành quân trong sa mạc thì tốc độ rất chậm. Hơn nữa sa mạc thật sự quá lớn, hành quân vô cùng khó khăn.

- Rất hiển nhiên, Thiên Thần cung muốn xuyên qua vạn dặm sa mạc, vòng qua các nước Tây Vực, sau đó dọc theo con đường hoàng kim đánh tới Ma Ni Tự!

Đằng Thanh Sơn không kìm được phải cảm thán một tiếng:

- Lúc hành quân cần rất nhiều thức ăn nước uống. May mà Thiên Thần cung chỉ phái ra quân đội tinh anh, cộng ba đội lại thì tổng đại quân cũng chỉ trên một trăm vạn mà thôi.

Với địa bàn Thiên Thần cung đã khống chế gần mười ức dân chúng, quân đội một trăm vạn tuyệt đối phải là rất tinh nhuệ.

- Hai tông phái cường đại nhất Cửu Châu Đại Địa sắp sống mái rồi.

Lý Quân mỉm cười.

Từ sau khi đại quân Thiên Thần cung tập kết ở sa mạc, các đại tông phái trên Cửu Châu cũng đã hiểu ý của Thiên Thần cung.

Ngoại trừ tấn công Ma Ni Tự, không có khả năng thứ hai nào cả!

Kỳ thật còn có một biện pháp đơn giản khác là tiêu diệt Doanh Thị Gia Tộc, theo Ung Châu, rồi sau đó kéo vào Nhung Châu, Lương Châu của Ma Ni. Nhưng Doanh Thị Gia Tộc ở Ung Châu có ba ngàn dặm Tần Lĩnh, muốn công phá thì khó khăn quá lớn. Lần này Thiên Thần cung hiển nhiên không muốn đối đầu với Doanh Thị Gia Tộc.

Thà đi đường vòng vạn dặm sa mạc!

- Lúc trước, khẳng định tính toán của Thiên Thần cung là tiêu diệt Thanh Hồ Đảo, rồi sẽ tiêu diệt Xạ Nhật Thần Sơn, như thế cũng có thể tấn công Ma Ni Tự!

Đằng Thanh Sơn không kìm được nói.

- Đúng, lộ tuyến này nhẹ nhất giữa ba con đường. Thanh Hồ Đảo và Xạ Nhật Thần Sơn đều có thực lực khá là yếu.

Lý Quân gật đầu.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Chiến tranh à? Chúng muốn tấn công Ma Ni Tự thì sẽ khiến cho Ma Ni Tự phải từ từ mà lo, chứ chúng ta chẳng liên quan gì! Bây giờ, ta phải điều tra rõ rốt cuộc là ai đứng sau lưng ám hại Hình Ý Môn ta.

Những ngày kế tiếp, những tin tình báo không ngừng đưa đến Hình Ý Môn, được đặt trên bàn Đằng Thanh Sơn.

Nhưng, tin tình báo cũng không có giá trị cao, căn bản không điều tra được tàn dư Thanh Hồ Đảo có âm mưu gì đặc biệt.

- Ta dùng phương pháp bất biến ứng vạn biến, từ từ sẽ biết ai ám hại ta.

Đằng Thanh Sơn trấn thủ Đại Duyên Sơn, bất tử Phượng Hoàng, Tiểu Thanh, và Lục Túc Đao Trì cũng ở tại Đại Duyên Sơn, căn bản không sợ bất luận kẻ nào.

Cửu Châu Đại Địa được hưởng những ngày bình yên một cách quỷ dị. Đại quân Thiên Thần cung đang từ từ hành quân trong sa mạc vạn dặm mênh mông, còn Cửu Châu Đại địa lúc này hoàn toàn không có động tĩnh gì lớn.

Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn.

- Ầm ầm...

Trong phòng luyện công ở Đông Hoa Uyển của Đằng Thanh Sơn, hai cánh cổng ầm ầm mở ra. Đằng Thanh Sơn đi ra. Bây giờ

cả Đông Hoa Uyển đều phủ một tầng trắng bạc, mặt đất đầy tuyết.

- Thanh Sơn.

Lý Quân tới đón.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân, bất lực lắc đầu:

- Huynh vẫn cảm thấy mình cách cảnh giới động hư rất gần. Nhưng mỗi lần bế quan, lại phát hiện ra mình vẫn có chỗ thiếu hụt. Mỗi lần đều hơi có cảm ngộ, hơi đề cao một tí.

Đằng Thanh Sơn cũng rất bất lực. Cũng tương tự như phía trước mình đã thấy một quả núi. Nhưng sao đi mãi mà quả núi vẫn ở phía trước.

Thấy đã tới, nhưng lại với không tới.

- Nhưng không thể bỏ lửng Đằng Thanh Sơn lắc đầu - Tựa như sư phụ, ông muốn ngộ Sinh chi đạo. Khổ sở ngộ mãi cho tới bây giờ mà vẫn chưa thành công.

- Gia Cát tông chủ rất bền lòng.

Lý Quân lắc đầu nói:

- Ông hoàn toàn có thể hiểu được đạo khác. Nhưng ông vẫn mặc kệ, chỉ chuyên tâm muốn hiểu hết cả Sinh chi đạo. Như vậy khi thành công có thể nắm trong tay năm thành lực thiên địa!

Gia Cát Nguyên Hồng và Mục Đào trấn thủ Quy Nguyên Tông có quan hệ rất gần gũi.

Từ khi biết được Đoan Mộc Vũ ở Đoan Mộc Đại Lục ngay khi tiến vào hư cảnh đã nắm trong tay năm thành lực thiên địa, Gia Cát Nguyên Hồng được Mục Đào trấn thủ tông phái, cũng tĩnh tâm cố tìm hiểu Sinh chi đạo.

- Sư phụ làm như vậy mới có lợi! Ông chưa tiến vào hư cảnh, nếu có thể một hơi cảm ngộ Sinh chi đạo, như vậy việc cảm ngộ thiên đạo sau này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lần này Đằng Thanh Sơn xuất quan không lâu, Tông Lộ trưởng lão chịu trách nhiệm về tình báo đã đến nơi.

Lúc này Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đang ngồi đối diện trong phòng khách, cùng nhau ăn cơm trưa.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tông Lộ đạp trên tuyết nhanh chóng đi tới.

- Tông thúc!

Đằng Thanh Sơn tươi cười tiến ra cửa phòng khách nghênh đón.

- Môn chủ, biết người xuất quan, ta liền lập tức chạy tới ngay.

Tông Lộ lập tức lấy từ trong ngực ra một xấp giấy.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 24

Gặp Mặt.

Tin về Lâm Lâm.

Tông Lộ nói.

- Chuyện của Lâm Lâm?

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn sang Lý Quân bên cạnh, rồi đưa tay nhận xấp giấy:

- Tông thúc, người đi trước đi. Chúng ta từ từ xem tin tình báo này.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều rất xem trọng chuyện về con gái Hồng Lâm.

Hai ngày sau, ở Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn, trong Đông Hoa Uyển.

- Cha!

- Mẹ!

Hồng Lâm ăn mặc rất đẹp, chạy như bay trong viện trạch từ xa đã cao giọng gọi, vẻ mặt hưng phấn. Mặc dù mặt đất ngập tuyết, nhưng Hồng Lâm vẫn lướt nhanh như bay, xông thẳng vào giữa đình viện.

- Lâm Lâm, ngươi chỉ biết cha mẹ ngươi. Chẳng gọi lấy một tiếng ông nội.

Đằng Vĩnh Phàm tóc đã không ít sợi bạc, tinh thần rất mạnh mẽ, cười nói. Viên Lan bên cạnh, cũng nhìn cháu gái mình vẻ cưng chiều:

- Lâm Lâm, phải hơn một tháng rồi không gặp ngươi. Ừm, có vẻ cao hơn một chút rồi. Không biết tiểu tử nào có phúc cưới được Lâm Lâm nhà chúng ta.

- Ông nội, bà nội.

Hồng Lâm lập tức gọi hai tiếng rất ngọt.

Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan vẻ mặt tươi cười, vội gật đầu lia lịa.

- Cha!

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Bây giờ Lâm Lâm đã có ý trung nhân rồi.

- Hả? Ai?

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan đều giật mình, vội kinh hỉ nhìn về phía Hồng Lâm.

Hồng Lâm sờ sờ mũi, liếc nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Cha, là đệ đệ nói cho cha à?

- Ta biết, tiểu tử may mắn đó tên là Phàn An Nhiên. Lâm Lâm, ta nói đúng không?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Lý Quân đứng bên cạnh cười nói:

- Nhưng ta nghe nói, con gái ta ban ngày ban mặt cùng nắm tay Phàn An Nhiên ngồi thuyền bơi hồ nữa.

Hồng Lâm mắc cở mặt đỏ bừng lên.

- Nắm tay à?

Đằng Vĩnh Phàm chấn động.

Trên Cửu Châu Đại Địa, khoảng cách giữa nam nữ phải giữ gìn. Không được dắt tay nhau. Cho dù lúc trước, khi còn ở Quy Nguyên Tông, Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Thanh cũng chưa bao giờ nắm tay nhau, chứ đừng nói giữa ban ngày ban mặt mà nắm tay.

Việc này có ý nghĩa không bình thường chút nào.

- Phàn An Nhiên này ở đâu ra thế?

Đằng Vĩnh Phàm không kìm được hỏi.

- An Nhiên là đệ tử Quy Nguyên Tông, bây giờ là một đô thống Hắc Giáp quân.

Hồng Lâm thú thực.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Xưng hô là An Nhiên rồi à?

Cách xưng hô này quá thân mật.

- Lâm Lâm!

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ta và mẹ ngươi, còn cả ông nội bà nội ngươi, đều muốn gặp tiểu tử tên là Phàn An Nhiên này. Khi nào thì ngươi đưa hắn tới nhà đây.

- Đưa về nhà à?

Hồng Lâm nháy nháy mắt.

- Ừm, hai ngày nữa là tới Tết rồi. Đợi đến sau Tết, ngươi đưa Phàn An Nhiên tới nhà để ta và mẹ ngươi nhìn xem.

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Nếu Phàn An Nhiên muốn kết hôn với khuê nữ của ta thật, cũng phải qua cửa của ta chứ. Nếu không ta sẽ không đồng ý đâu. Ta nuôi con gái đã trên hai mươi năm rồi.

Hồng Lâm cười hì hì.

Nàng hiểu rõ tính tình cha mình. Hắn không quan tâm tới giàu nghèo, chỉ quan tâm tới đối phương làm người như thế nào thôi.

- Dạ, dạ được!

Hồng Lâm gật gật đầu:

- Ăn tết xong, con sẽ dẫn hắn tới gặp cha mẹ. Cha mẹ, các người dạy dỗ hắn nhé.

Ban đêm, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều đã lên giường.

- Thanh Sơn, dựa theo tin tình báo lúc trước, tiểu tử Phàn An Nhiên này có thân phận tốt. Nhưng cha hắn có thân phận không xác định lắm.

- Ừm. Cha hắn mười lăm năm trước mới đến Vĩnh Yên quận. Trước đó, theo điều tra thì hắn xuất thân mã tặc. Những việc khác không tra được.

Cửu Châu Đại Địa này quá loạn, cho dù là lưới tình báo của Hình Ý Môn cũng khó mà tra ra được việc xảy ra mười lăm năm trước xem một bang phái mã tặc có tồn tại hay không.

- Cha hắn xuất thân không trong sạch thì thôi. Trước hết xem tiểu tử An Nhiên này rốt cuộc là người như thế nào.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Nếu Phàn An Nhiên, qua khảo nghiệm của chúng ta thấy rất khá thật, cũng có thể để hắn sống với Lâm Lâm cũng tốt. Hơn nữa Lâm Lâm cũng đến tuổi dựng vợ gả chồng rồi.

- Ừm, vào tuổi nó, muội sớm đã thành thân với chàng rồi.

Hiển nhiên hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn rất coi trọng chuyện của con gái.

Chẳng mấy chốc đã qua Tết. Hồng Lâm cũng ly khai Hình Ý Môn, tới Vĩnh Yên quận.

Vĩnh Yên quận, lầu hai một trà lâu, trên một bàn gần cửa sổ, một thanh niên tướng mạo bình thường, ánh mắt rất sáng, đang cùng Hồng Lâm ngồi đối diện. Đây là thời gian rất ít khách nhân tới uống trà, cả lầu hai chỉ có dăm ba người khách thưa thớt.

- Cái gì?

Thanh niên chấn động.

- Tới nhà muội à?

- Ừm, cha mẹ muội muốn gặp huynh.

Hồng Lâm gật đầu đáp.

Thanh niên này giật mình, chớp mắt mấy cái:

- Cha … muội bảo ta đi gặp ngài à?

Thanh niên này cảm thấy nhịp thở của mình nhanh hơn. Hồng Lâm không khỏi phá ra cười to. Nàng biết Phàn An Nhiên rất kính ngưỡng Đằng Thanh Sơn. Kỳ thật trên Cửu Châu Đại Địa, tuyệt đại đa số thanh niên đều đã và đang nghe truyền thuyết về Đằng Thanh Sơn.

- Yên tâm đi, An Nhiên, cha muội sẽ không ăn thịt huynh đâu.

Hồng Lâm che miệng cười.

- Phù.

Phàn An Nhiên thở phào một hơi - Lâm Lâm, cha muội… đi gặp cha muội…việc này … việc này. Mặc dù biết cha muội là Đằng Thanh Sơn tiền bối, nhưng … nhưng chưa từng gặp ngài bao giờ, nên cũng không có cảm giác gì. Nhưng, vừa nghĩ tới việc phải gặp mặt, huynh cảm thấy hơi khẩn trương. Còn hồi hộp hơn lúc tuyển bách phu trưởng ở Quy Nguyên Tông lúc trước.

- Trông hình dáng huynh vô dụng kìa. Trước mặt cha muội, huynh phải có khí khái nam nhi. Cha muội xem thường người nào mềm yếu.

Hồng Lâm cố ý nói.

Phàn An Nhiên gật gật đầu:

- Yên tâm đi, trước mặt cha muội, huynh tuyệt đối sẽ không để muội mất mặt đâu.

- Hừ, huynh nên nhớ, nếu lần này không qua được cửa của cha muội, huynh đừng mơ tưởng cưới muội.

Hồng Lâm nói thẳng.

- A…!

Phàn An Nhiên tỏ vẻ khổ sở.

Hồng Lâm thấy thế, không khỏi cười phá lên.

Đôi tiểu tình nhân liếc mắt đưa tình bên nhau, những người uống trà khác nhíu mày nhìn nhìn, rồi ly khai rất nhanh. Cả lầu hai chỉ còn lại có hai người Hồng Lâm, Phàn An Nhiên.

- Chuẩn bị một chút, ngày mốt chúng ta sẽ xuất phát.

Hồng Lâm đưa ra quyết định.

- Được.

Phàn An Nhiên gật đầu.

- Đi gặp cha muội, huynh cũng phải chuẩn bị gì đó. Đi. Chúng ta đi, xem thử có thể mua được chút gì không.

Hồng Lâm đứng dậy.

Đôi tình nhân chuẩn bị chút lễ vật, ngày hai mươi mốt tháng giêng cùng nhau tới Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn.

Trong phòng khách.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, Hồng Lâm, cùng với Phàn An Nhiên mang theo không ít lễ vật, đang ngồi ăn cơm trưa cùng nhau.

- An Nhiên!

Đằng Thanh Sơn cười nhìn chàng thanh niên:

- Chỉ ăn cơm trắng thôi à? Không cần ta giúp ngươi gắp đồ ăn đó chứ.

Mặt Phàn An Nhiên ửng đỏ, trán, chóp mũi đều đổ mồ hôi. Hiển nhiên hắn rất hồi hộp vì ngồi cùng bàn với Đằng Thanh Sơn.

- Không cần, không cần.

Phàn An Nhiên vội tự mình gắp đồ ăn.

- Cha.

Hồng Lâm tức giận trừng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn - An Nhiên lần đầu tiên tới đây, hơi hồi hộp thôi.

Đằng Thanh Sơn cười, quay sang nhìn Lý Quân ngồi cạnh.

Tiếp xúc bước đầu, hai vợ chồng cũng khá hài lòng về chàng thanh niên có tên là Phàn An Nhiên này.

Cơm trưa xong.

- An Nhiên, ngươi theo ta tới đây!

Đằng Thanh Sơn đứng dậy đẩy cửa ra ngoài.

Phàn An Nhiên giật mình.

- Còn không đi mau đi.

Hồng Lâm nhỏ giọng nói, đẩy hắn một chút.

Phàn An Nhiên lúc này mới bừng tỉnh, vội đi theo Đằng Thanh Sơn rời phòng. Trong phòng khách cũng chỉ còn lại có hai mẹ con Lý Quân, Hồng Lâm.

- Mẹ, không có vấn đề gì chứ?

Hồng Lâm nhìn Lý Quân.

- Hiện giờ xem ra cũng không tệ lắm.

Lý Quân mỉm cười gật đầu:

- Đợt lát nữa, cha ngươi nói chuyện một chút với Phàn An

Nhiên. Nếu qua được cửa của cha ngươi, chuyện hai người các ngươi coi như xong. Nhưng nếu không qua được cửa cha ngươi, mẹ cũng không có biện pháp.

Hồng Lâm hầm hừ:

- Nhất định là An Nhiên có thể qua được cửa của cha rồi.

- Két!

Đằng Thanh Sơn đẩy cửa thư phòng, đi vào, tiến về phía chiếc ghế, ngồi xuống. Còn Phàn An Nhiên lúc này mới tiến vào thư phòng. Thư phòng Đằng Thanh Sơn rõ ràng khá rộng, dài rộng chừng bốn năm trượng. Phàn An Nhiên vừa đi vào có vẻ hơi thận trọng.

- An Nhiên!

Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Bá phụ!

Phàn An Nhiên cung kính đáp.

- Ngươi ở Quy Nguyên Tông dùng binh khí gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Tiểu điệt dùng thương.

Phàn An Nhiên đáp nhanh.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười, tay phải đánh về phía đối diện một chiêu. Chỉ thấy một nhánh cây đại thụ giữa đình viện gãy gập, tất cả những cành nhỏ đều bị tước sạch tạo thành một cây mộc côn, bay thẳng vào giữa thư phòng, rơi vào tay Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi đem thương pháp lợi hại nhất của ngươi thi triển ta

xem nào. Nơi này có thi triển được không?

Đằng Thanh Sơn cười ném mộc côn qua.

Phàn An Nhiên thuần thục đưa tay nhận lấy, hít sâu một hơi rồi chắp tay nói:

- Bá phụ, xin chỉ điểm.

Nói xong, Phàn An Nhiên cả người khí thế khác hẳn, nhất thời tựa như một thanh lợi kiếm sắc bén. Chỉ nghe một tiếng 'bộp', Phàn An Nhiên bắt đầu thi triển thương pháp. Thương pháp của Phàn An Nhiên cực kỳ nhanh và mãnh liệt, mỗi chiêu đều ác độc như dã lang cắn xé, nhất thời cả thư phòng đều tràn ngập thương ảnh.

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Từ thương pháp đó có thể thấy được tính cách con người. Phàn An Nhiên tuyệt đối là hạng người có nội tâm kiên nghị, nếu không thương pháp không thể có khí thế như thế.

Dụng tâm mới có thể luyện được thương pháp tốt.

Tương tự, từ thương pháp cũng có thể nhìn ra một phần nội tâm một con người.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn khẽ cau mày.

Là người có thể nói là có thương pháp đệ nhất trên Cửu Châu Đại Địa, Đằng Thanh Sơn từ thương pháp của Phàn An Nhiên đã cảm giác được chút gì đó rất thô bạo mờ mịt.

- Sâu trong lòng Phàn An Nhiên có ẩn tàng một luồng khí thô

bạo? Có khi nào, hồi nhỏ hắn chịu một tai nạn nào đó hành hạ?

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

- An Nhiên, dùng chiêu thức lợi hại nhất của ngươi!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn đột nhiên hơi quỷ dị, mờ ảo mang theo một luồng dao động kỳ dị. Đằng Thanh Sơn kiếp trước vốn cũng khá tinh thông thuật thôi miên. Bây giờ 'thần' của hắn cực mạnh, nên càng tinh thông nguyên lý thôi miên. Muốn thôi miên một người chưa tới tiên thiên là việc vô cùng dễ dàng.

Phải biết là lúc trước, thậm chí Thiên Thần ở Thiên Thần Sơn còn có thể dựa vào thanh âm ảnh hưởng đến tám vạn đại quân quyết tử của Hồng Thiên Thành.

Cho dù Đằng Thanh Sơn không bằng Thiên Thần, nhưng để thôi miên Phàn An Nhiên thì quá dễ dàng.

Vì con gái, hiển nhiên Đằng Thanh Sơn phải điều tra kỹ lưỡng xem trong lòng Phàn An Nhiên có ý nghĩ gì!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 25

Quyết Định.

Nghe thanh âm Đẳng Thanh Sơn, Phàn An Nhiên hai mắt mờ ảo hiện lên huyết quang, điên cuồng thi triển thương pháp, đồng thời yết hầu phát ra một tiếng gầm gừ phẫn nộ:

- Giết, toàn bộ chết hết, toàn bộ đi tìm chết đi, một tên cũng trốn không thoát! Các ngươi không ai thoát hết, toàn bộ phải chết hết!!!

Trong lúc nhất thời, thương pháp phát ra kình khí dữ dội lan ra bốn phía.

- Xoẹt xoẹt...

Lực thiên địa năm màu trong nháy mắt tràn ngập cả thư phòng. Trường thương Phàn An Nhiên sắp công kích tới những vật phẩm trong thư phòng thì tự nhiên bị lực thiên địa này đánh bạt.

- Gừ gừ...

Phàn An Nhiên như một con dã thú, trong yết hầu phát ra những thanh âm quái dị.

“ Hả?”

Vẻ mặt Đẳng Thanh Sơn trở nên rất nghiêm nghị:

“Không ngờ tên Phàn An Nhiên này, sâu trong nội tâm lại ẩn dấu sự thô bạo điên cuồng như thế.”

Vốn Đằng Thanh Sơn nghĩ rằng, đáy lòng Phàn An Nhiên cho dù có chút bi thương oán hận, có lẽ cũng không quá mãnh liệt. Nhưng bây giờ xem ra luồng khí thô bạo phải nói là cường đại kinh người.

“Việc lạ, việc lạ!”

“Phàn An Nhiên nói là muốn giết người, toàn bộ phải giết chết, rốt cuộc là muốn giết ai?”

“Còn nữa... lúc trước ở trước mặt ta, hắn biểu hiện rất mộc mạc, ta cảm thấy hắn cũng khá là thiện lương. Nhưng đáy lòng lại che khí chất thô bạo như thế. Một người bề ngoài và nội tâm sao lại tương phản nhiều như thế?”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy không muốn nhận thanh niên tên là Phàn An Nhiên này. Nội tâm và bề ngoài cho dù có khác biệt, cũng không nên quá lớn.

Đeo mặt nạ trong cuộc đời là việc rất bình thường.

Nhưng tương phản như Phàn An Nhiên thì quả là bất bình thường. Chứng tỏ, Phàn An Nhiên có năng lực ẩn nhẫn rất mạnh, đem tất cả giấu kỹ sâu trong nội tâm.

Đột nhiên bên ngoài vọng đến tiếng bước chân.

- Sao vậy?

- Chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn nhìn lướt ra phía ngoài. Lý Quân và Lâm Lâm đều chạy tới, Đằng Thanh Sơn cũng cố ý không ngăn cách thanh âm, để con gái thấy cảnh Phàn An Nhiên điên cuồng thô bạo.

- Việc này, việc này...

Hồng Lâm kinh ngạc nhìn cảnh trước mắt, không dám tin nam tử điên cuồng như dã thú này chính là người trong mộng.

- An Nhiên!

Hồng Lâm gọi lớn.

Tiếng gọi như một thùng nước lạnh dội vào người Phàn An Nhiên, làm Phàn An Nhiên bừng tỉnh.

- Ta... ta có chuyện gì thế?

Phàn An Nhiên hơi bối rối.

- An Nhiên, vừa rồi huynh rốt cuộc làm sao vậy, làm sao vậy?

Hồng Lâm hơi kinh loạn.

Còn Phàn An Nhiên thì nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Hồng Lâm cũng quay đầu nhìn về phía cha mình, lo lắng hỏi:

- Cha, cha! Vừa rồi An Nhiên rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? An Nhiên sao lại biến thành người như vừa rồi? Cha, người mau nói cho con biết đi.

Đằng Thanh Sơn nhìn con gái Hồng Lâm:

- Không có gì, chỉ là để những gì sâu trong nội tâm Phàn An Nhiên biểu lộ ra thôi.

Nói rồi đưa ánh mắt lạnh buốt nhìn Phàn An Nhiên.

Phàn An Nhiên cảm thấy trong nháy mắt mình như rơi vào hố sâu.

Hoảng sợ.

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt nhìn thấu ánh mắt Phàn An Nhiên: “Hắn kinh sợ? Kinh hoảng điều gì? Kinh hoảng thất thố, hay sợ những gì sâu trong nội tâm hắn bị ta phát hiện?”

- Bá phụ, người, người rốt cuộc làm gì tiểu điệt, vừa rồi tiểu điệt làm sao vậy?

Phàn An Nhiên nhìn Đằng Thanh Sơn, lập tức quay đầu nhìn về phía Hồng Lâm:

- Lâm Lâm, vừa rồi huynh làm sao vậy?

- Hình dáng huynh vừa rồi như muốn giết người, trông như dã thú điên loạn ấy.

Hồng Lâm lo lắng.

Lý Quân bên cạnh nhíu mày nhìn Phàn An Nhiên.

- Thanh niên!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng:

- Ngươi có thể giải thích, vừa rồi là chuyện gì không?

Phàn An Nhiên nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn, nhìn nhìn Hồng Lâm vẻ mặt lo lắng, hít sâu một hơi rồi nói:

- Lâm Lâm, ta nói thật cho muội biết. Cha ta, lúc trước cũng không phải một người thợ rèn. Thật ra lúc trước ông là một mã tặc. Còn ta, là một nhi tử của mã tặc!

- Mã tặc?

Hồng Lâm giật mình.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày, điểm này hắn đã sớm tra được rồi.

Ừm.

Phàn An Nhiên khẽ gật đầu - Lúc ta còn rất nhỏ, ta ở trong ổ mã tặc.

Phàn An Nhiên tựa hồ chìm vào hồi ức.

- Mặc dù ở trong ổ mã tặc, nhưng những thúc thúc bá bá đều đối xử với ta rất tốt. Nhưng, khi ta bảy tuổi, bang phái mã tặc của cha ta bị một bang phái khác tiến công!

Thân thể Phàn An Nhiên khẽ run lên.

- Trận tai ương ngút trời đó, bang phái của cha ta bị tiêu diệt, tất cả đều biến mất! Đại đương gia, còn những đại bá, thúc thúc, ai nấy đều chết, hoặc chạy trốn. Còn mẹ ta nữa...

Phàn An Nhiên cắn răng:

- Ngay từ đầu, mẹ ta đã bị một mũi tên bắn chết. Những phụ nữ khác trong ổ mã tặc, hoặc là bị giết, hoặc là bị cưỡng đoạt mang đi. Còn cha ta lúc đó mang ta đi, hốt hoảng bỏ chạy, cuối cùng giữ được tính mạng. Sau đó ta và cha cùng tới Vĩnh Yên quận. Lúc trước cha ta ở ổ mã tặc, thường xuyên chế tạo binh khí, nên cũng có tay nghề làm thợ rèn. Dựa vào tay nghề này, cuối cùng cũng ổn định ở Vĩnh Yên quận.

Hai mắt Phàn An Nhiên lóe lên ánh oán giận:

- Nhưng bang phái mã tặc lúc trước hại chết mẹ ta, những chú bác ta, ta vẫn luôn luôn nghĩ cách báo thù chúng!

Nhưng sau đó ta mới biết, năm ta mười tuổi, bang phái đó đã bị một bang phái khác tiêu diệt rồi. Ta muốn báo thù cũng không thể làm được!

Thân thể Phàn An Nhiên run lên.

- Đừng quá khổ sở.

Hồng Lâm vội tới gần, kéo tay An Nhiên.

Phàn An Nhiên lộ vẻ cảm kích.

- Thanh niên!

Thanh âm Đằng Thanh Sơn vang lên.

- Bá phụ!

Phàn An Nhiên nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Chuyện này, tuyệt không phải là xấu. Vì sao ngươi luôn giấu diếm?

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn.

Phàn An Nhiên cười khổ nói:

- Tới Vĩnh Yên quận, cha tiểu điệt tìm mọi cách để đưa tiểu điệt vào Quy Nguyên Tông. Đại đa số đệ tử trong Quy Nguyên Tông, hoặc là xuất thân nhà giàu, hoặc là xuất thân nông thôn. Họ rất xem thường mã tặc cường đạo, nếu để cho họ biết cha mình là mã tặc, khẳng định tiểu điệt sẽ bị xem thường.

- Hồi nhỏ, không muốn bị người ta xem thường, nên tiểu điệt luôn không nói với ai. Thời gian trôi qua, rồi tiểu điệt cũng không muốn nói nữa.

- An Nhiên.

Hồng Lâm nghĩ đến cuộc sống của mình, lại liên tưởng tới cuộc đời bi thảm của Phàn An Nhiên, không khỏi càng bênh Phàn An Nhiên hơn.

- Cha, thôi đi.

Hồng Lâm bất mãn nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Để An Nhiên đi nghỉ ngơi đi.

Đằng Thanh Sơn phân phó.

Đưa mắt nhìn con gái và Phàn An Nhiên cùng rời đi, sắc mặt Đằng Thanh Sơn chợt trầm xuống.

Trong thư phòng chỉ còn lại có hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn.

- Thanh Sơn, sao?

Lý Quân dò hỏi.

- Không thích hợp.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Một người bình thường, nếu hồi nhỏ gặp phải gian nan như thế, bảy tuổi đã gặp kiếp nạn, tám tuổi hắn vào Quy Nguyên Tông. Muội nói xem, hắn đúng ra phải như thế nào?

Lý Quân ngơ ngác, nói:

- Ừm, gặp gian nan như vậy, lúc đó lại rất nhỏ, tính tình hẳn là phải quái dị, hoặc lạnh lùng quái gở.

Nhưng theo tình báo điều tra, Phàn An Nhiên từ bé đã vào Quy Nguyên Tông, luôn luôn là một hài tử rất tốt, rất nghe lời. Hơn nữa sống rất thuận hòa với các sư huynh đệ. Nhắc tới Phàn An Nhiên, các sư huynh đệ đều ngợi khen.

Đằng Thanh Sơn cười - Vừa mới trải qua đại tai nạn, một hài đồng gia nhập vào Quy Nguyên Tông, lại có thể nghe lời như thế, quan hệ rất tốt với các sư huynh đệ? Muội nói xem có lạ không?

Lý Quân khẽ gật đầu.

- Hơn nữa vừa rồi trong thư phòng, theo kinh nghiệm của ta, ta cảm giác thấy Phàn An Nhiên hẳn là còn có việc gì đó muốn dấu chúng ta.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Người như vậy, không thích hợp với Lâm Lâm.

Vào lúc hoàng hôn.

- Cha, người nói không thích hợp à?

Sau khi ăn cơm chiều, ba người đang ở một chỗ. Khi nghe Đằng Thanh Sơn nói như vậy, Hồng Lâm chợt chết lặng.

- Đúng!

Đằng Thanh Sơn, gật gật đầu:

Phàn An Nhiên này rất không bình thường. Không thích hợp với ngươi.

- Cái gì mà không bình thường?

Hồng Lâm nổi giận. Nàng giận tới mức ngực phập phồng - An Nhiên từ bé gặp phải đại nạn, mẹ chết sớm. Trong lòng hắn đương nhiên phải thống khổ, cừu hận. Nhưng hắn vẫn chỉ có thể chôn trong lòng, không dám nói với người nào khác. Lần này cha dẫn xuất cừu hận ẩn khuất sâu trong nội tâm hắn ra ngoài. Cha, người còn nói An Nhiên không bình thường nữa!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Bên cạnh Lý Quân liền nói:

- Lâm Lâm, ngồi xuống. Sao dám nói với cha ngươi như vậy?

Hồng Lâm hít sâu một hơi, ngồi xuống.

- Lâm Lâm.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn con gái - Nếu con tin những gì cha nói, thi không nên lui tới với Phàn An Nhiên nữa.

- Cha...

Hồng Lâm nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ đau đớn.

Trong lòng Hồng Lâm, nàng sùng bái nhất chính là cha. Lúc còn bé, nàng đã nghe truyền thuyết vĩ đại về Đằng Thanh Sơn. Mặc dù có đôi khi nghịch ngợm, nhưng Đằng Thanh Sơn chỉ cần nói, chỉ cần nghiêm túc yêu cầu, Hồng Lâm tuyệt đối không dám làm ngược lại. Nhưng lần này lại liên quan đến người vô cùng quan trọng trong lòng nàng.

- Cha, đừng mà!

Mắt Hồng Lâm đã rơm rớm nước.

- Phàn An Nhiên không thích hợp với con. Nếu muốn chứng cớ, trong vòng một năm, cha sẽ đưa chứng cớ ra cho con xem.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Bây giờ, không lui tới gì với hắn nữa.

Hồng Lâm không dám lên tiếng, chỉ trầm tư rất lâu.

- Cha, con đi ngủ.

Hồng Lâm đi thẳng một mạch.

Đằng Thanh Sơn nhìn theo Hồng Lâm rời đi, không khỏi nhíu mày. Hắn cũng không biết nên nói như thế nào để thuyết phục con gái cho tốt. Lý Quân cũng có vẻ lo lắng.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng.

Trong Đông Hoa Uyển, khuê phòng Hồng Lâm.

Hai người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cùng đến đó.

- Lâm Lâm đi rồi! Sao huynh không cản nó lại?

Lý Quần nhíu mày bất mãn nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, chỉ về phía bàn trang điểm gần đó:

- Đêm qua, Lâm Lâm ngồi trước bàn trang điểm suốt một đêm. Nó không ngủ. Ta biết Lâm Lâm rất cố chấp. Ta ép nó không được đâu. Nó muốn đi, vậy cứ cho nó đi thôi. Có Tiểu Thanh âm thầm đi theo, sẽ không xảy ra sự cố gì đâu.

Đêm qua Đằng Thanh Sơn cũng không nghỉ ngơi. Thời khắc nào hắn cũng cảm ứng phương vị của con gái, cố đoán tâm tư con gái.

- Hả?

Lý Quân đi đến bàn trang điểm - Ở đây có hai phong thư. Thanh Sơn, phong này là cho huynh, còn phong khác là cho muội.

Đằng Thanh Sơn nhận bức thư.

- Phụ thân đại nhân thân kính mến!

Đằng Thanh Sơn mở phong thư, lấy bức thư. Vừa nhìn, Đằng Thanh Sơn thầm run lên, trên giấy còn có thể thấy những vệt nước mắt.

Cả hai tờ giấy viết đặc những chữ.

Đọc một lượt, sắc mặt Đằng Thanh Sơn càng thêm khó coi, thậm chí cuối cùng còn tái nhợt đi.

- Sao vậy?

Lý Quân tới, vừa thấy bức thư trong tay Đằng Thanh Sơn, cũng không khỏi tức giận, buột miệng:

- Con bé này, sao có thể nói như vậy được!

- Thanh Sơn, đừng giận! Cũng chỉ vì Lâm Lâm nóng đầu nên mới viết những lời này thôi.

Lý Quân liền nói.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu xem bức thư, trong lòng đau xót, rồi lập tức cười khổ lắc đầu:

- Huynh cũng muốn xem rốt cuộc là huynh nhìn người chính xác, hay là con gái ta có ánh mắt tốt hơn!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 26

Bái Tế.

” Cha, Từ nhỏ đến trước khi có chuyện này, trong lòng con gái của cha luôn luôn coi cha là người anh minh nhất. Hơn nữa, lúc trước cha còn nói với con là tương lai khi con muốn lấy chồng, cha chỉ hỏi về nhân phẩm, chứ không quan tâm tới xuất thân. Chỉ cần người đó không tệ là cha sẽ đồng ý. Còn nói tuyệt đối sẽ không như những cha mẹ khác cưỡng ép hôn sự của con.

Nhưng hôm nay con mới biết cha cũng giống nhưng những cha mẹ khác, cha cũng là ‘hôn nhân đại sự do cha mẹ làm chủ’

Cha xem, An Nhiên làm người như thế nào thì có hàng ngàn vạn người ở Quy Nguyên Tông biết An Nhiên, có ai nói An Nhiên là người xấu đâu. Chẳng lẽ ngàn vạn người ở Quy Nguyên Tông đều mù cả sao. Con gái của cha biết hắn gần một năm nay, chẳng lẽ cũng mù mờ. Cha chỉ gặp và ở chung với hắn một lúc, cha lại nhận định hắn không thích hợp với con. Con gái cũng hiểu, chắc chắn cha hiểm việc An Nhiên là xuất thân mã tặc, cho rằng cha đường đường là khai sơn tổ sư Hình Ý Môn, đường đường là người sáng lập Nội Gia Quyền nhất mạch mà để con gái thành thân với con nhà mã tặc thì còn đâu là mặt mũi. Cha có thừa nhận hay không thì con cũng biết sự việc là như thế, càng là cường giả thì càng coi trọng thể diện. Việc này con cũng thông cảm.

Có lẽ hạnh phúc của con cũng không bằng thể diện của cha.

Năm đó mẹ vì hạnh phúc mà theo cha phiêu dương quá hải

(vượt biển vượt sông) cũng không hề hối hận.

Bây giờ con vì hạnh phúc cũng cam nguyện đi theo con trai mã tặc thành thân.

Con gái Hồng Lâm lưu tự"

Những hàng chữ trong phong thư đều chứa đựng sự phẫn uất bất bình. Hiển nhiên Đằng Thanh Sơn cưỡng ép không cho nàng lui tới 'Phiền An Nhiên' làm cho Hồng Lâm cảm thấy rất đau đớn, rất phẫn nộ. Nàng không cam lòng, lại đắm chìm trong tình yêu, nên không hề dùng tới lý trí, thậm chí còn khăng khăng chỉ cho rằng Đằng Thanh Sơn vì thể diện mới làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Đứa con gái ngoan ngoãn mà từ bé hắn thương yêu cưng chiều, không ngờ lại nhìn mình như vậy - Tiểu Quân. Muội thấy chưa? Lâm Lâm học muội đó. Nói là lúc trước muội không tiếc tất cả, phiêu dương quá hải theo đuổi hạnh phúc. Bây giờ nó cũng muốn theo đuổi hạnh phúc của nó.

Đằng Thanh Sơn nhìn thê tử.

- Nó điên rồi!

Lý Quân lắc đầu:

- Thanh Sơn, Lâm Lâm nói như thế rồi, huynh cũng đừng để trong lòng.

Sao không để trong lòng chứ?

Từ bé nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa (nguyên văn: ngầm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rơi). Hồi còn nhỏ, đúng là Hồng Lâm rất được thương yêu. Hơn nữa hắn vẫn luôn luôn cho rằng thương con gái thì phải nghiêm khắc một chút. Đằng Thanh Sơn trước nay trước giờ không hề có ý nghĩ gì khác. Ai có thể ngờ,

kết quả là con gái lại chạy theo một nam nhân, vứt bỏ cha lại.

- Lâm Lâm lúc này không thể khuyên bảo được.

Đằng Thanh Sơn mặc dù đau lòng, nhưng chỉ lắc đầu nói:

- Chỉ có thể để nó vấp phải trắc trở, nó mới nhận rõ lòng người. Ta nắm chắc tám phần là Phiền An Nhiên đang giả dối, chỉ là hắn giả dối rất cao minh thôi.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn làm gì?

Hắn là sát thủ.

Chính vì hắn tinh thông ngụy trang, nên Phiền An Nhiên vẫn còn kém Đằng Thanh Sơn một chút. Nhưng không ai rõ được lòng người, nên Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể nói là nắm chắc tám phần thôi.

- May mà, ta cho Tiểu Thanh đi theo.

Đằng Thanh Sơn cũng thầm yên tâm.

- Nhưng Thanh Sơn, những gì huynh nói với Tiểu Thanh có vẻ quá độc ác đó!

Lý Quân nhíu mày.

- Ác gì mà ác? Dám can đảm uy hiếp con gái ta, đương nhiên đáng chết rồi.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào làm thương tổn tới thân nhân hắn.

Lý Quân cười:

- Nhưng, nếu lần này huynh nhìn nhầm thì sao.

- Ta mà nhìn lầm á?

Đằng Thanh Sơn cười tự giễu.

- Nếu thật sự như vậy, thì quá tốt. Bị con gái cười nhạo vài tiếng, nhưng con gái có thể vui vẻ thì càng tốt. Sợ là sợ ta không nhìn nhầm.

o0o - Giá!

- Giá!

Hai thớt Thanh Tông Đạp Tuyết mã chạy như bay trên quan đạo. Trên hai thớt Đạp Tuyết Mã, chính là Phiền An Nhiên và Hồng Lâm. Kỳ thật những năm gần đây, dưới trướng bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh có vài con yêu thú phi cầm. Do đó ở Đại Duyên Sơn, cũng có trên mười con yêu thú phi cầm quanh quẩn. Những con yêu thú phi cầm này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Bình thường hai chị em Hồng Lâm và Hồng Vũ, khi qua lại giữa Đại Duyên Sơn và Vĩnh An quận, đều cưỡi phi cầm.

Tốc độ nhanh, lại an toàn.

Nhưng lần này, Hồng Lâm hờn dỗi, nên cưỡi ngựa.

- Lâm Lâm, chậm một chút, chậm một chút.

Phiền An Nhiên đuổi theo phía sau.

Còn Hồng Lâm vẫn thúc ngựa chạy như bay, một mình phi nhanh phía trước. Từ khi ly khai Đại Duyên Sơn, Hồng Lâm cảm thấy rất đau đớn. Ngay từ đầu nàng đã rất giận. Hình tượng Đằng Thanh Sơn chói lọi trong lòng nàng lúc trước đã bị sụp đổ. Thì ra cha nàng và những cha mẹ khác cũng y như nhau, can thiệp bá đạo vào việc hôn nhân của con gái như thế.

” Cha, người thật làm cho người ta thất vọng.”

Hồng Lâm kêu thầm trong lòng.

Tốc độ ngựa rốt cục cũng giảm xuống.

- Lâm Lâm, Lâm Lâm!

Cuối cùng Phiền An Nhiên cũng đuổi kịp.

- Gì thế?

Hồng Lâm liếc mắt nhìn hắn.

Phiền An Nhiên nở nụ cười:

- Lâm Lâm! Huynh biết, cha muội không thích huynh, nhưng muội vẫn đi theo huynh, cám ơn!

Hồng Lâm nín khóc mỉm cười, trừng mắt liếc nhìn hắn, rồi khẽ mỉm cười:

- Coi như huynh có lương tâm!

- Chà, vốn huynh đã tưởng cha muội có thể thích huynh. Không biết tại sao lại trở nên như vậy.

Phiền An Nhiên có vẻ hơi buồn rầu.

- Thôi đi, tâm tư của cha muội, làm sao huynh có thể đoán được?

Hồng Lâm lắc đầu nói.

- Nhưng, An Nhiên, huynh không được phụ lòng muội.

Hồng Lâm nhìn như đóng đinh vào hắn.

- Sẽ không đâu.

Phiền An Nhiên nhẹ giọng cười nói.

- Hừ, huynh mà phụ lòng muội, muội sẽ giết huynh.

Hồng Lâm cố ý hừ một tiếng, nói tiếp:

- Huynh không phải là đối thủ của muội.

- Được, được, được, đại nữ hiệp, tiểu sinh sợ rồi.

Phiền An Nhiên cố ý ra vẻ cầu xin.

Hồng Lâm không khỏi phá ra tràng cười thanh thót vui vẻ.

Tiếng cười vang vọng hai bên quan đạo, hai người cưỡi ngựa với tốc độ kinh người nhanh chóng chạy về phía tây nam. Phía trên cách hai người vào khoảng vài ngàn trượng, có một đám mây hồng mờ mờ dài năm sáu trượng cũng từ từ di động. Trong đám mây này, có bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh toàn thân đỏ rực. Tiểu Thanh có thể dễ dàng nhìn qua đám mây thấy hai người phía dưới.

Thậm chí còn có thể thấy con chim màu trắng trên thớt ngựa của Hồng Lâm.

Từ sau khi Hồng Lâm và Phiền An Nhiên, trở lại Vĩnh An quận, Quy Nguyên Tông, gần như mỗi ngày đều có tin tức của họ được đưa đến án thư của Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn không lúc nào không chú ý tới con gái.

Nhưng, tất cả đều rất an bình.

Chớp mắt đã qua ba tháng.

Trong quận thành Vĩnh An quận, trong sân một ngôi nhà rất bình thường, chính là nhà của Phiền An Nhiên.

- Phàn thúc!

Hồng Lâm cười tủm tỉm xách một cái làn đầy trái cây.

- Nha đầu, ngươi đã đến rồi à, còn mua trái cây nữa sao? Phí tiền, không bằng mua chút rượu ngon. Ta thích nhất là uống rượu.

Một lão đầu say rượu khật khừ tới độ hai mắt đỏ lừ, lẩm bẩm, cố gắng lắc lư người đứng lên.

- Cha, sao người lại uống rượu, hơn nữa uống nhiều thế!

Phiền An Nhiên trách, vẻ hơi bất mãn.

- Ha ha!

Lão đầu này lắc đầu.

- Không sao, chính vì nghĩ đến mẹ ngươi. An Nhiên, còn nửa tháng nữa là ngày giỗ mẹ ngươi rồi. Ngươi chuẩn bị một tí, theo ta ra khỏi thành đi bái tế mộ mẹ ngươi.

- Ừm.

Phàn An Nhiên gật gật đầu.

Lão đầu say lắc lư đứng dậy đi vào phòng mình.

- An Nhiên, huynh muốn đi bái tế mẹ huynh à? Khi nào thì đi?

Hồng Lâm dò hỏi.

- Thêm bảy tám ngày nữa là phải đi rồi.

Phiền An Nhiên thở dài nói:

- Thật ra phần mộ mẹ ta nằm trong một ngôi mộ tập thể. Phần mộ này nằm gần ổ mã tặc năm đó ta sống, thuộc Viêm Châu. Mặc dù Vĩnh An quận thuộc cảnh nội Dương Châu, là một quận gần kề nhất với Viêm Châu, nhưng chạy một mạch cũng phải mất bốn

năm ngày mới tới. Sớm đi một chút là tốt nhất.

Phiền An Nhiên lúc này có vẻ có chút thương cảm.

- Ừm.

Hồng Lâm cũng gật gật đầu.

- Lâm Lâm!

Đột nhiên Phiền An Nhiên mắt sáng lên.

- Muội này, hay là muội và huynh cùng đi bái tế mộ mẹ huynh, được không? Mẹ huynh nếu có thể gặp muội cùng với huynh bái tế bà, thấy con dâu nhà họ Phàn, nhất định mẹ có ở dưới suối vàng cũng sẽ rất vui vẻ.

- Bà xã?

Hồng Lâm trừng mắt.

Phiền An Nhiên lại dày mặt cười:

- Đến lúc đó, cùng đi bái tế mẹ với huynh nhé, được không?

- Muội ư?

Hồng Lâm giật mình, tâm hơi động, rồi lắc đầu.

- Không được, cha muội không cho phép chạy loạn.

- Cùng huynh đi bái tế mẹ huynh cũng là chạy loạn sao?

Phiền An Nhiên hơi tức giận, lập tức lắc đầu thở dài nói:

- Được rồi, thôi bỏ đi. Không đi thì không đi.

- An Nhiên, không phải mà -----

Hồng Lâm trong lòng giằng co một chút, rồi lập tức quyết định, gật đầu cười to.

- Được rồi. An Nhiên, muội đi cùng huynh. Muội cũng muốn đi bái tế bái mẹ huynh.

- Thật à?

Phàn An Nhiên có vẻ rất kinh hỉ.

- Đương nhiên, sao vậy? Kinh ngạc vậy sao?

Hồng Lâm cười đắc ý.

- Cám ơn.

Phàn An Nhiên nắm tay Hồng Lâm, cảm kích nhẹ giọng nói.

Mặt Hồng Lâm hơi đỏ lên, không vùng vẫy, mặc cho Phiền An Nhiên nắm tay.

Ngay lúc này...

Giữa Quy Nguyên Tông, trong một phủ đệ, bất tử Phượng Hoàng đang ngủ gục ở đó —nhưng thời khắc nào khu vực nó cũng tập trung cảm ứng Hồng Lâm.

Ngày hai mươi tám tháng ba.

Hồng Lâm và Phiền An Nhiên cùng cha Phiền An Nhiên là "Phiền Ô Đồng" cùng ly khai khỏi Vĩnh An quận từ lúc sáng sớm.

Vào lúc hoàng hôn, trong một phủ đệ ở "Tân An thành", một thành nhỏ ở Nam Tinh quận, Dương Châu, có một lão già tóc bạc đang nhanh chóng chạy sâu vào trong phủ đệ. Chạy chốc lát dọc theo hành lang, qua cửa viện, rồi đi tới một tiểu viện u tĩnh. Chạy tới cửa tiểu viện này, lão già không khỏi gần nín thở.

Chờ đợi một chút, lão mới cung kính gọi:

- Đại nhân, có mật tín từ Vĩnh An quận.

- Vào đi.

Một thanh âm trầm thấp vọng ra.

Lão già tóc bạc lúc này mới cẩn thận đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy giữa đình viện, có một nam tử thân hình cao lớn đang đứng.

Chân trần, mặc áo vải bỗ, tóc dài xõa tung, cả người có một mị lực quỷ dị, đặc biệt nhất là trên mặt hắn mang một chiếc mặt nạ vàng.

- Ừm. Người ra đi.

Nam tử thần bí mặt nạ vàng, một tay nhận mật tín, một tay vẫy lui.

- Dạ.

Lão già tóc bạc cung kính lui ra.

Kẻ thần bí mới mở mật tín ra nhìn nhìn qua. Vì gương mặt hắn bị khuất dưới mặt nạ vàng nên căn bản thấy không rõ vẻ mặt hắn, nhưng hắn lại đột nhiên phát ra một tràng cười quái dị:

- Thoát được một lần, hai lần! Đằng Thanh Sơn! Ta xem ngươi làm sao tránh thoát được lần thứ ba đây!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 27

Âm Mưu Đã Lộ.

Do điển tích: Kinh Kha mang địa đồ nước Yên (bằng vải, cuộn lại) trong có dấu dao găm) cùng với đầu của Phàn Vu Kỳ dâng cho Tần Thủy Hoàng. Được vua Tần tiếp kiến, trong khi vua Tần xem địa đồ, Kinh Kha đứng cạnh chỉ trỏ. Xem đến gần cuối, chuôi dao găm lộ ra, Kinh Kha cầm dao găm để hành thích vua Tần nhưng thất bại.

Hai mươi tám tháng ba, lúc hoàng hôn.

Trong Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn.

Một con chim lông xanh nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ to bằng nắm đấm, như một mũi tên từ hướng tây nam bổ xuống cực nhanh, bay vào một phủ đệ thuộc Hình Ý Môn mà chúng đã quen sống. Bên trong phủ đệ lập tức có đệ tử Hình Ý Môn chạy đến bên cạnh con chim, lấy trên lưng chim ra một mật tín trong ống trúc được phong kín.

Trên ống trúc này có hình ba thanh kiếm kim sắc.

- Mật tín ba kiếm?

Tên đệ tử giật nảy người. Đây là mật tín cao nhất trong Hình Ý Môn. Mật tín bình thường thì đưa cho mấy người phụ trách dưới trướng Tông Lộ trưởng lão xem xét, còn mật tín cao nhất sẽ trình thẳng cho Tông Lộ trưởng lão.

- Mau mau bẩm báo cho trưởng lão.

Đệ tử thanh niên này lập tức chạy như bay về phía chỗ ở của Tông Lộ.

Một lát sau, trong Đông Hoa uyển.

Đằng Thanh Sơn đang nghiên cứu quyền pháp trên một khoảng đất trống. Vì luôn luôn đau đáu về chuyện con gái, nên cả tháng nay Đằng Thanh Sơn căn bản không cách nào có thể bế quan.

- Môn chủ, môn chủ!

Bên ngoài vọng đến thanh âm của Tông Lộ trưởng lão.

- Vù.

Đằng Thanh Sơn thu thế, từ từ thở phù một hơi.

- Tông thúc, chuyện gì mà luống cuống thế?

Đằng Thanh Sơn cười quay đầu nhìn lại.

Trên mặt Tông Lộ trưởng lão đầy vẻ lo lắng, vội đưa mật tín trong tay ra:

- Môn chủ, đại sự không ổn! Đây là mật tín từ Vĩnh An quận đưa tới. Trong mật tín nói là Lâm Lâm... Lâm Lâm đã ly khai Vĩnh An quận.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn cả kinh:

- Lâm Lâm ly khai Vĩnh An quận làm gì?

Lúc này Đằng Thanh Sơn mới nhận mật tín từ Tông Lộ trưởng lão, mở ra đọc.

Tông Lộ trưởng lão không nói gì.

Đọc xong mật tín, sắc mặt Đằng Thanh Sơn cũng trở nên rất khó coi.

- Theo tên Phàn An Nhiên, cả cha hắn tên là Phàn Ô Đồng, cùng ly khai Vĩnh An quận à? Theo dự đoán thì đi bái tế mẹ Phàn An Nhiên à?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất tức giận. Việc này có vẻ cũng rất bình thường, nhưng năm đó Đằng Thanh Sơn đã ra lệnh cho con gái và con trai tạm thời chỉ được quanh quẩn ở hai nơi là Đại Duyên Sơn, Vĩnh An quận. Không cho phép tùy tiện ra ngoài, nếu muốn tới các nơi khác, phải được Đằng Thanh Sơn đồng ý!

Từ đó tới nay, hai con đều tuân thủ nghiêm túc.

Nhưng bây giờ con gái lại căn bản không thông báo cho mình mà đi theo Phàn An Nhiên ra khỏi nơi đây...

Đằng Thanh Sơn hiểu, rất hiển nhiên con gái đang giận mình, đồng thời cũng thấy rằng, con gái mình thật sự đã rất tín nhiệm thanh niên tên là Phàn An Nhiên này.

" Khuê nữ của ta chẳng nhạy bén chút nào cả." Đằng Thanh Sơn lắc đầu thầm nghĩ.

- Môn chủ, Lâm Lâm đi xa như vậy, thuộc hạ lo thế lực đang có âm mưu đối phó với Hình Ý Môn ta sẽ ra tay.

Tông Lộ trưởng lão có vẻ lo lắng:

- Không thể lơ là tính mạng của Lâm Lâm được. Nếu bị thế lực đó biết được tin thì rất phiền toái rồi!

- Yên tâm!

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên chút hàn quang:

- Nếu thế lực đó thực sự hiện thân, có lẽ là chuyện tốt! Lần này, ta đã sớm để Tiểu Thanh luôn luôn đi theo Lâm Lâm, âm thầm bảo vệ cho Lâm Lâm. Nếu Lâm Lâm lâm vào tình thế nguy hiểm thật, không biết chừng còn có thể tìm được thế lực sau lưng! Hừ bao nhiêu lần dám phá hoại ta rồi, bây giờ nếu còn đụng đến ta con gái ta...

- Ta nhất định sẽ diệt trừ tận gốc!

Đằng Thanh Sơn hận nhất là địch nhân uy hiếp sinh mạng thân nhân mình.

- Từ từ để xem.

- Nếu Phàn An Nhiên thật sự bái tế mẹ nó, coi như xong. Nếu trong đó có âm mưu, ta sẽ nhìn xem sau lưng nó rốt cuộc là ai.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn chợt lóe hàn quang, tay phải không kìm được bóp mạnh, tờ mật tín trong tay bị bóp nát thành tro.

o0o Ba mươi tháng ba, trời đã hoàng hôn.

- Giá!

- Giá!

Chỉ thấy trên quan đạo rộng lớn ở Viêm Châu, ba con tuấn mã đang phóng như bay, lần lượt lướt qua, bắn tung lên những lớp bụi mù mịt.

- Lâm Lâm, trời sẩm tối rồi, phía trước không có thôn làng khách điếm. Huynh thấy hôm nay chúng ta phải ở tạm đâu đó rồi, miễn cưỡng ở tạm một bữa đi.

Phàn An Nhiên vác một thanh trường thương, cưỡi ngựa song hành với Hồng Lâm.

- Ừm.

Hồng Lâm nhìn sắc trời, mặt trời đã xuống núi, sắc trời chạng vạng, hiển nhiên trời sắp tối đến nơi.

- An Nhiên, như vậy đi. Chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở bãi đất hoang bên đường phía trước.

- Được.

Phiền An Nhiên mỉm cười gật đầu, quay nhìn Phàn Ô Đồng cưỡi ngựa phía sau, gọi:

- Cha, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi.

- Ừm.

Lão đầu say lên tiếng.

Chỉ nghe thấy một tràng những tiếng ngựa hí, ba con tuấn mã dừng lại giữa bãi đất hoang.

Việc đầu tiên là buộc kỹ ba con tuấn mã ở một gốc đại thụ ven đường.

- Chà.

Lão đầu Phàn Ô Đồng vung vẩy hai tay, rung đùi đắc ý:

- Lớn tuổi rồi. Không ngờ lần này mới chạy tới ngày thứ ba, mà gân cốt đã lung lay, ê ẩm rồi. Hồi còn làm mã tặc, suốt ngày ta đều ở trên lưng ngựa. Già lão rồi, thân thể càng ngày càng xấu đi.

Nói rồi, Phàn Ô Đồng ngồi bệt thoải mái trên một bãi cỏ dại.

- Lâm Lâm! Cha! Ăn chút gì nhé!

Phàn An Nhiên mở bao, đặt trên bãi đất hoang. Trong bao mang theo không ít đồ ăn.

- Lâm Lâm, đêm nay chịu khổ một chút nhé!

Phàn An Nhiên cười nói.

- Không sao đâu, đợi lát nữa có cơ hội, không biết chừng chúng ta có thể bắt được vài con chim quanh đây.

Hồng Lâm đưa mắt về bốn phía, con ngươi đảo lia lịa, có vẻ rất nghịch ngợm.

An Nhiên nhìn bốn bề.

- Nơi này là vùng hoang vu dã ngoại, muốn bắt được chim trĩ thì quả thật khó.

Nói xong hắn nhai nhồm nhoàm vài miếng bánh, rồi lấy bên hông ra một bình nước đưa cho Hồng Lâm, cười nói.

- Lâm Lâm! Tới đây uống nước này. Chạy một thời gian dài rồi mà chưa uống nước, giọng đã khàn rồi kìa!

- Ừm, khát quá.

Hồng Lâm cố ý ho khan vài tiếng, Phàn An Nhiên không khỏi cười ha ha.

- Các ngươi ở đó đi, ta qua bên này.

Lão đầu Phàn Ô Đồng nháy nháy mắt, rồi tránh sang chỗ khác.

Hai thanh niên Hồng Lâm và Phàn An Nhiên nhìn nhau, đều cười hắc hắc. Hồng Lâm lập tức bắt lấy bình nước, ngẩng đầu uống ngay.

- Ực ực...

Tiếng ừng ực làm Phàn An Nhiên nhìn tới thất thần. Thanh âm Hồng Lâm uống nước nghe rõ ràng trong tai hắn.

- Chà...

Phàn An Nhiên thở dài một tiếng.

- An Nhiên, than thở gì? Nghe như ông già ấy.

Hồng Lâm buông bình nước, gạt khóe miệng, rồi cười hì hì nói.

- Không có gì, chỉ là hơi khó chịu thôi.

Phàn An Nhiên tiện tay nhận lấy bình nước, cúi đầu nhìn xuống bình nước, rồi lập tức lại nhìn Hồng Lâm, trong ánh mắt có vẻ rất lạ, lúc thì có vẻ thương cảm, lúc thì yêu thương, lúc thì phẫn hận.

Hồng Lâm giật mình ngơ ngác.

- Sao lại nhìn muội như vậy, ghê quá.

- Hả?

Hồng Lâm đột nhiên biến sắc, nhướng mày.

- An Nhiên.

Hồng Lâm vội gọi - An Nhiên, đừng uống nước, nước trong bình có gì là lạ, có độc!

Nói rồi, cả người lẫn sắc mặt Hồng Lâm đều trở nên tái nhợt.

- Đúng là có độc.

Phàn An Nhiên lạnh nhạt nói, cúi đầu nhìn bình nước trong tay. Hắn lắc đầu cười, rồi tiện tay ném đi. Bình nước vẽ thành một vòng cung, rồi rơi xuống bãi đất hoang, bắn tung tóe Nước trong bình không ngừng chảy ra.

- Độc này tên là Nhuyễn cốt tán. Uống vào cũng không chết được. Nhưng, tay chân cả người đều sẽ trở nên mềm xèo vô lực, nội kình cũng không điều động được. E rằng đánh không lại cả một đứa bé con.

Phàn An Nhiên đứng lên. Còn từ xa, lão đầu say Phàn Ô Đồng cũng đứng lên. Vốn lão già say lúc nào cũng có vẻ mơ mơ màng màng, thoáng cái tinh thần đã khác hẳn, trở nên hung mãnh rất nhiều.

- Nhuyễn cốt tán?

Hồng Lâm nhìn như đóng đinh vào Phàn An Nhiên, thoạt nhìn cũng không tuấn tú, chỉ là hơi đẹp trai thanh tú một chút.

Cho dù là người ngu tới đâu thì tới lúc này, cũng nên hiểu rồi.

- An Nhiên, An Nhiên... tại sao... tại sao?

Hồng Lâm mãi đến lúc này vẫn không dám tin.

- Cô nương ngốc.

Lão đầu Phàn Ô Đồng cúi đầu nhìn Hồng Lâm, cười khẩy:

- Đằng Hồng Lâm, ngươi muốn trách, thì trách cha ngươi đi.

- Trách cha ta?

Hồng Lâm lắc đầu, vẫn dán mắt vào Phàn An Nhiên - An Nhiên, ngươi nói cho ta biết xem. Nói cho ta biết đi, tại sao, tại sao ngươi làm như vậy. Những gì ngươi nói với ta lúc trước, tất cả đều giả cả à?

Lúc này mặc dù toàn thân mềm yếu vô lực, nhưng Hồng Lâm vẫn như một con sư tử giận dữ, nhìn chằm chằm đầy oán hận vào nam nhân mà nàng yêu dấu rất lâu.

- Đằng Hồng Lâm!

Phàn An Nhiên nhìn nàng, lắc đầu cười:

- Ta cũng chẳng có bao nhiêu cừu hận với ngươi, nhưng cũng không có hảo cảm bao nhiêu. Ta chẳng hề có tình ý gì với con gái của một cừu nhân làm ta cửa nát nhà tan.

Đằng Hồng Lâm lạnh mình.

Con gái cừu nhân?

Không có chút tình ý nào? Cho dù biết là Phàn An Nhiên hạ độc, nhưng Đằng Hồng Lâm vẫn không dám tin. Một năm nay đều là diễn kịch cả à?

- Phải thừa nhận, Đằng Thanh Sơn chính là Đằng Thanh Sơn! Là một nhân vật rất tài ba trên Cửu Châu Đại Địa. Ta tự nhận đã làm rất tốt. Đến cả nghĩa phụ ta cũng căn bản không nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại có thể nhìn ra sơ hở.

Phàn An Nhiên cười nhạt:

- Đáng tiếc, dù nhân vật anh minh tới mấy thì sinh ra con gái cũng không nhất định là thông minh cho lắm.

- Nghĩa phụ, thông báo cho họ đi.

Phàn An Nhiên nói.

Lão đầu Phàn Ô Đồng gật đầu, chẳng mấy chốc lấy lệnh tiễn từ trong bao ra.

- Xoẹt xoẹt...

Sau khi châm lửa.

- Veo!

Lệnh tiễn xé gió bay lên, phát ra thanh âm chói tai.

- An Nhiên, An Nhiên... ngươi... ngươi sao lại..

Hồng Lâm vẫn không dám tin:

- Ngươi là đệ tử Quy Nguyên tông mà, ngươi sao lại...

Nàng vẫn không dám tin một người từ bé sống ở Quy Nguyên Tông, thế mà tất cả đều là giả dối - Mười lăm năm. Ta và nghĩa phụ sống giả dối ở Vĩnh An quận mười lăm năm. Không đúng, nói đúng ra là nghĩa phụ ngụy trang mười lăm năm. Còn ta, chỉ ngụy trang mười năm. Mười năm trước, sau khi ta biết chân tướng, Phàn An Nhiên ta đã biết rốt cuộc ta phải làm gì.

Mắt Phàn An Nhiên trở nên độc ác, sắc bén. Lúc trước hắn bắt đầu gia nhập vào Quy Nguyên Tông, đích xác không hề ngụy trang.

Vì khi đó, hắn căn bản không biết rõ thân thế. Sau này hắn mới biết được mọi việc.

- Ta và nghĩa phụ ta, mười lăm năm nay sống ngụy trang chính vì cái ngày này. Có thể bắt được ngươi cũng là đủ rồi.

Hai mắt Phàn An Nhiên lóe ra quang mang khiếp người.

- Không, không...

Hồng Lâm vẫn không dám tin.

Lúc trước nam nhân còn ngọt ngào với nàng, thậm chí còn chuẩn bị cưới nàng, trong nháy mắt lại biến thành người như vậy. Đây là một cơn ác mộng! Cơn ác mộng mà nàng không muốn tin.

- Hả? Người đã tới rồi.

Hai người Phàn An Nhiên, Phàn Ô Đồng hướng mắt nhìn ra quan đạo xa xa, ở đó đã văng vẳng có tiếng vó ngựa vọng đến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 28

Uy Hiếp.

Hai con tuấn mã cùng với một chiếc xe ngựa đang lướt nhanh.

- Hồ nước khô!

Xa xa vọng đến tiếng quát.

Lão đầu Phàn Ô Đồng lập tức cao giọng đáp:

- Thanh Sơn biến sắc!

- Rập rập...

Đoàn người lập tức dừng lại. Người cầm đầu có thân thể cao lớn, vác một thanh chiến đao, có một cái tai rất to. Người này hai mắt như điện, hiển nhiên thực lực kinh người, nhìn lướt qua Phàn An Nhiên, Phàn Ô Đồng, cùng với Hồng Lâm lúc này đang ngã xoài xuống đất, căn bản không có chút khí lực, cười khẩy nói:

- Hai vị, chúc mừng, các ngươi là lập được công lớn!

Phàn An Nhiên, Phàn Ô Đồng mỉm cười.

- Bắt người.

Lệnh vừa ra, lập tức từ trong xe ngựa chạy ra hai thiếu nữ, ai cũng cầm xích sắt, đi tới bên người Hồng Lâm, trói quặt hai tay

Hồng Lâm ra sau lưng, hai chân cũng dùng xích sắt buộc lại.

Trong ánh mắt Hồng Lâm có vẻ phẫn hận, cũng có vẻ đau đớn thống khổ.

- Có bổn sự thì giết ta đi, giết ta đi.

Hồng Lâm nhìn về phía Phàn An Nhiên quát.

- Không vội, còn chưa tới lúc.

Phàn An Nhiên căn bản không để ý tới ánh mắt Hồng Lâm, lạnh lùng nói.

Chẳng mấy chốc, Hồng Lâm đã bị hai thiếu nữ đưa lên thùng xe ngựa. Bọn người Phàn Ô Đồng, Phàn An Nhiên, cũng đều đi theo xe ngựa, giữa bóng đêm mông lung nhanh chóng bỏ đi.

Trên trời cao cả ngàn trượng.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh được đám mây bao bọc đang nhìn như đóng đinh xuống cảnh phía dưới.

Trí tuệ của Tiểu Thanh chẳng thua sút con người, đương nhiên nó hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra việc gì. Dựa theo Đằng Thanh Sơn phân phó, chỉ cần con gái không bị nguy hiểm tới sinh mạng, không bị nguy hiểm về tàn tật, thì bất tất phải sốt ruột. Đến khi phát hiện ra thế lực sau lưng mới động thủ.

Phía dưới, xe ngựa và tuấn mã cùng lướt tới. Trên trời cao bất tử Phượng Hoàng vẫn tiếp tục theo dõi.

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa đã ly khai quan đạo, đi vào một con đường nhỏ bình thường, đường đi gập ghềnh, đợi tới lúc trời hoàn toàn đen kịt, rốt cục cũng đi tới một sơn trang thần bí kiến tạo giữa núi rừng.

Trong sơn trang.

- Bắt được ai thế, sao thần bí vậy?

Trong sơn trang có một vài hán tử, hiển nhiên không biết ai là người đang bị bắt tới.

- Mặc kệ, lo làm việc đi.

Tên đầu lĩnh quát.

Xe ngựa đứng giữa tiền viện của sơn trang. Trong tiền viện đang có một cái lồng chó bằng sắt rất to. Một tráng hán ở trần, đầu trọc, bước tới "xoảng" một tiếng đã mở cửa lồng sắt ra.

Sau đó, hai thiếu nữ từ trong thùng xe ngựa áp giải Hồng Lâm thân thể nhũn ra, chân không bước được tới trước cửa lồng sắt.

Đẩy mạnh!

Hồng Lâm cả người uể oải, lăn vào trong lồng sắt.

- Đốt đuốc!

Tên đầu lĩnh có tai rất to quát lớn.

- Xoẹt xoẹt...

Cả tiền viện trong nháy mắt đã được đốt tám cây đuốc, làm sáng trưng cả tiền viện. Tên đầu lĩnh nhìn vào những người chung quanh, hét:

- Từ bây giờ trở đi, sáu người một nhóm, đều đứng gác lồng sắt cho ta, quản thật chặt thiếu nữ này. Không được xảy ra sơ xuất! Mỗi ba canh giờ, sẽ đổi người. Cứ thế luân phiên!

- Nhớ kỹ, phải coi chừng. Nếu thiếu nữ này thoát đi, mọi người chúng ta, đến cả ta cũng chắc chắn sẽ chết.

Thanh âm tên đầu lĩnh trở nên băng hàn.

Phần lớn những người ở tầng thấp thì không rõ về thiếu nữ này cho lắm.

Khi nghe thủ lĩnh họ nói thế, ai nấy đều cảm thấy khiếp sợ.

- Yên tâm đi, đại ca. Bị giam trong lồng sắt, chúng ta ai cũng thấy cả. Tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố gì đâu.

Tên tráng hán đầu trọc ở trần vỗ ngực kêu.

- Ừm, nếu ai mệt, muốn ngủ, không thức được, trực tiếp nói ra, ta sẽ cho người ra thay. Ngàn vạn lần không được ngủ trong lúc canh gác thiếu nữ này. Nhưng nếu có người ngủ, chỉ cần bị ta phát hiện một lần, ta sẽ lấy mạng ngay. Lúc này, không thể xẩy ra sơ xuất gì.

Tên đầu lĩnh vừa nói thế, mọi người ai nấy đều run sợ.

Chỉ ngủ gật là mất mạng.

- Ha ha, các ngươi không phải sợ cha ta sao?

Hồng Lâm trong lồng sắt, tóc xõa tung, sắc mặt tái nhợt phát ra một tràng cười lạnh.

- Câm miệng.

Tên đầu lĩnh quát.

- Ngươi câm miệng cho ta. Còn nói gì lắm thế. Có bổn sự thì giết ta đi? Cha ta sẽ cho các ngươi chết không yên lành.

Hồng Lâm như một con sói cái điên cuồng, sau đó nhìn như đóng đinh vào Phàn An Nhiên bên cạnh.

Lúc này, một con chim nhỏ màu trắng xuyên qua song lồng sắt, đáp xuống vai Hồng Lâm.

- Tiểu Bạch.

Hồng Lâm nhìn con chim nhỏ trên vai, vẻ mặt chua xót.

- Con chim nhỏ đó là gì thế?

Tên đầu lĩnh nhíu mày quát.

Phàn An Nhiên bên cạnh nói nhỏ:

- Con chim nhỏ này là thứ đồ chơi mà nàng nuôi mà thôi, không có việc gì đâu.

- Hừ, nuôi chim, quả nhiên là tiểu thư quan gia, rõ là rảnh việc.

Tên đầu lĩnh cười chế diễu, rồi bước qua một bên, khoanh chân ngồi xuống đất.

Hai người Phàn An Nhiên, Phàn Ô Đồng, cũng khoanh chân ngồi xuống đất.

Ở lầu ba sơn trang, có một hắc y nhân nhìn qua cửa sổ thấy mọi cảnh trong tiền viện, lộ ra nụ cười nhạt.

- Rốt cục cũng bắt được con gái Đằng Thanh Sơn.

Lập tức hắn lấy ra từ lồng chim bên cạnh một con bồ câu đưa thư. Chân con bồ câu đưa thư này buộc chặt một tờ mật tín đã được chuẩn bị từ trước. Con bồ câu đưa thư lập tức từ trong cửa sổ bay ra, nhanh chóng lao về phía Dương Châu, rồi biến mất trong bóng đêm.

Dương Châu. Trong Tân An thành ở Nam Tinh quận, vẫn trong phủ đệ rất bình thường.

Đêm khuya.

- Ngươi ra ngoài đi.

Nam tử thần bí mặt nạ vàng nhìn mật tín trong tay, phất tay. Lão già tóc bạc cung kính thối lui. Bên trong đình viện chỉ còn lại có nam tử mặt nạ vàng.

- Rốt cục đã bắt đầu rồi.

- Đằng Thanh Sơn, ta chẳng hứng thú gì với con gái ngươi cả. Giết chết nó thì thật sự quá tiện nghi cho ngươi rồi.

Nam tử thần bí thấp giọng lẩm bẩm, rồi cười quái dị như bị bệnh thần kinh, đi vào phòng mình.

Trong phòng, chỉ có ánh sáng của cây nến miễn cưỡng chiếu sáng lập lòe.

Hắn cầm bút lông, nhanh chóng viết một bức mật thư trên tờ giấy trải rộng. Sau đó, hắn cẩn thận gấp tờ mật tín vào bao thư.

Cầm tờ mật tín, nam tử mặt nạ vàng đi ra khỏi phòng, như một trận gió dễ dàng chớp lên, lập tức tới giữa hậu viện phủ đệ. Trong hậu viện tối đen, lúc này đang có một con yêu thú phi cầm dài chừng ba trượng, toàn thân đen kịt đang nằm ngủ. Con yêu thú phi cầm này đột ngột mở hai mắt hai đỏ như máu, như mang theo một luồng huyết tinh.

Con yêu thú phi cầm khổng lồ rất thuần thục dùng đầu nhè nhẹ cọ cọ vào cánh tay nam tử mặt nạ vàng.

- U... ô ô...

Trong miệng nam tử mặt nạ vàng này liên tiếp vọng ra những tiếng chim hót.

Con yêu thú phi cầm khổng lồ bay vù lên trời.

- Vèo!

Nam tử mặt nạ vàng nhảy lên cao vài chục trượng, đáp xuống lưng con yêu thú phi cầm màu đen này.

- Đằng Thanh Sơn!

- Lần này, ta muốn cho ngươi thống khổ cả đời, hối hận cả đời.

Đem theo mật tín, nam tử mặt nạ vàng ngồi trên lưng yêu thú phi cầm màu đen, nhanh chóng lao về phía Đại Duyên Sơn. Chẳng mấy chốc Con yêu thú này đã biến mất trong màn đêm.

Ngày một tháng tư, mặt trời đã lên cao.

Giữa sơn trang thần bí, lão đầu Phàn Ô Đồng bưng một khay cơm. Trên khay cơm có không ít đồ ăn, đưa thẳng tới trước lồng sắt, rồi để trên mặt đất.

- Hắc, tỉnh lại, đừng ngủ nữa.

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Phàn Ô Đồng dùng chân đá vào lồng sắt, thanh âm chát chúa. Trong nháy mắt, Hồng Lâm đã giật mình tỉnh lại.

- Hả?

Hồng Lâm hấp háy mở mắt, ngẩn người - Ta.. ta đang ở đâu?

Ngày hôm qua nàng thức mãi đến đêm khuya, tới khi gần sáng mới ngủ được. Bây giờ đột nhiên bị đánh thức, cả người Hồng Lâm nhất thời không phản ứng kịp. Khi thấy sơn trang âm lãnh chung quanh, còn có rất nhiều người canh gác nhìn chằm chằm vào nàng, nàng lập tức tỉnh táo lại.

- Nguyên là thực, không phải là nằm mộng.

Hồng Lâm bây giờ vô cùng đau khổ, chua xót.

- Tại sao lại thành như vậy?

- Phàn An Nhiên!

Hồng Lâm nhìn chằm chằm vào Phàn An Nhiên đang đứng xa xa. Nhưng Phàn An Nhiên chỉ nói chuyện phiếm với những người khác, căn bản chẳng thèm nhìn nàng.

- Cha, cha!

Mắt Hồng Lâm rơm rớm nước mắt. Con gái sai rồi, trách oan cha rồi. Không biết đời này, con gái còn nhìn lại được cha nữa không.

Hồng Lâm mãi đến lúc này mới bừng tỉnh, hoàn toàn tỉnh ra khỏi mộng đẹp, thấy rõ tất cả mọi việc. Biết cha nàng Đằng Thanh Sơn chỉ vì muốn tốt cho nàng mới làm như vậy.

Đằng Thanh Sơn cũng không biết khốn cảnh của con gái, nhưng, sớm ngày đầu tháng tư, đã nhận được một phong mật tín trọng yếu.

- Sư phụ, sư phụ.

Dương Đông nhanh chóng chạy vào.

- Sư phụ, đại sự không ổn, đại sự không ổn rồi.

Dương Đông có vẻ rất kinh hoảng.

Đằng Thanh Sơn lúc này đang luyện quyền, Lý Quân đang ngồi một bên.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn có vẻ rất tỉnh táo, còn Lý Quân thì vội hỏi:

- Đại sự gì không ổn?

- Lâm Lâm sư muội, Lâm Lâm sư muội bị bắt.

Dương Đông vội vàng đáp.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn, Lý Quân đều rất nghiêm trọng, đưa mắt nhìn nhau. Thật ra ngay khi con gái Hồng Lâm đi theo Phàn An Nhiên ly khai Vĩnh An quận, hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân từng đoán ra sẽ phát sinh những việc thế này. Do đó, trong lòng hai người cũng chỉ lo lắng và tức giận, nhưng không bất ngờ.

- Đưa cho ta.

Đằng Thanh Sơn nhận mật tín.

- Sư phụ, mật tín từ Thanh Sơn hội quán ở quận Giang Ninh đưa tới. Nói là một cao thủ lợi hại lưu bức thư lại. Sau khi biết nội dung, họ giữa đêm lập tức đưa tới đây.

Dương Đông nói.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Bức thư đã mở, chỉ có mấy câu:

" Đằng Thanh Sơn, con gái ngươi đang trong tay ta! Nếu ngươi muốn cứu con gái ngươi, chỉ có một biện pháp! Mang theo bí tịch Ngũ Hành Quyền Hình Ý Môn, giữa trưa ngày một tháng tư, đến Điền Lan Sơn ở Viêm Châu. Nếu quá hạn, cứ chờ mà nhặt xác con gái ngươi đi! "

Đằng Thanh Sơn không hề kinh ngạc về nội dung bức thư này.

Nhưng trong lòng thì lửa giận bừng bừng.

- Ngày đầu tháng tư? Không phải chính là hôm nay sao?

Lý Quân không kìm được hỏi:

- Thanh Sơn, bây giờ Lâm Lâm đi chung với tên Phàn An Nhiên ra ngoài, chẳng lẽ chúng thật sự ra tay sao?

- Hắn dám nói như vậy, chắc không giả đâu.

Đằng Thanh Sơn có vẻ rất trấn tĩnh.

- Sư phụ, sư phụ! Tính mạng Hồng Lâm sư muội quan trọng hơn.

Dương Đông có vẻ rất vội vàng.

Hắn không biết, Đằng Thanh Sơn đã sắp xếp Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh âm thầm đi theo Lâm Lâm rồi.

- Yên tâm.

Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười lạnh:

- Hôm nay ta muốn xem, rốt cuộc là ai đứng sau lưng giở trò!

Đằng Thanh Sơn cảm giác chẳng mấy chốc tất cả những việc này sẽ lộ ra chân tướng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 29

Động Thủ, Giết!

A Đông, nhớ kỹ, trong một canh giờ nữa, lúc ta ly khai Hình Ý môn, ngươi hãy huy động tất cả đệ tử tinh anh, tiên thiên cao thủ lập tức phân tán, đừng tụ tập!

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Vâng thưa sư phụ!

Dương Đông cung kính đáp.

- Tiểu Quân, đợt lát nữa nàng cũng bảo Đao Trì tới đây, để nó trấn thủ Hình Ý môn! Một khi phát hiện có hư cảnh công kích Hình Ý môn, lập tức để cho nó ra tay!

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Hừ! Nếu ta đoán không sai, có khả năng địch nhân sẽ nhân lúc ta không có mặt mà tập kích Hình Ý môn.

- Tập kích?

Dương Đông lắp bắp kinh hãi:

- Sư phụ, trong bức thư không phải nói là muốn sư phụ đi Điền Lan sơn Viêm châu sao?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

- A Đông! Nếu sư muội Lâm Lâm của ngươi thật sự rơi vào tay hắn, nếu ta không chuẩn bị trước cũng sẽ chạy tới Điền Lan sơn. Nhưng ta đã cho Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh hỗ trợ, luôn luôn ngầm bảo vệ cho Lâm Lâm, để phòng chuyện bất ngờ thậm chí còn cho Tiểu Thanh mang theo một gốc Bất Tử thảo. Tuyệt đối không sao đâu.

Bất Tử thảo, cho dù người vừa chết, chỉ cần thần chưa tiêu tán phục dụng Bất Tử thảo xong là có thể sống lại.

Đằng Thanh Sơn không thể để mất con gái, nên rất cẩn thận để Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh mang theo một gốc Bất Tử thảo.

- À!

Dương Đông thở phào một hơi, lập tức nở nụ cười:

- Sư phụ đã có chuẩn bị, tự nhiên không cần phải đi Điền Lan sơn rồi.

- Hơn nữa ta và Thanh Sơn đều hoài nghi, đây là kế điệu hổ ly sơn.

Lý Quân nói:

- Dù sao Lâm Lâm cũng ở với Phàn An Nhiên một thời gian khá lâu, nếu Phàn An Nhiên muốn giết Lâm Lâm thì có rất nhiều cơ hội, nhưng hắn vẫn không giết, ngược lại còn mang Lâm Lâm ra khỏi thành để làm gì?

Dương Đông nở nụ cười.

- Đúng, làm con tin.

- Lâm Lâm sư muội nằm trong tay họ, họ muốn lợi dụng để uy hiếp sư phụ.

Dương Đông cũng là người thông minh.

- Gian tế có thể che dấu, ẩn mình ở Quy Nguyên Tông hơn mười năm, hơn nữa còn có thể theo đuổi con gái ta, xem ra thế lực không phải là nhỏ.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Có hai khả năng, thứ nhất đây là một thế lực lớn ẩn tàng, cũng giống như Thiên Thần cung tiềm phục năm đó, muốn có được bí tịch Ngũ Hành quyền của Hình Ý môn để thế lực bọn họ trở nên cường đại hơn.

- Khả năng thứ hai là dư nghiệt của Thanh Hồ Đảo trả thù ta.

Đằng Thanh Sơn nói.

Cửu Châu đại địa quá rộng, Đằng Thanh Sơn cũng không dám nói không có nhân mã khác ẩn náu ở đâu đó, chẳng hạn như Vạn Tượng môn luôn luôn không tranh bá thiên hạ hay như tài thần Chu Đồng phú khả địch quốc. Tài thần Chu Đồng có mạng lưới buôn bán rải khắp thiên hạ, trong những thủ hạ kinh doanh tửu lâu, bố trang, không biết chừng có ẩn tàng cao thủ. Dù sao những thế lực lớn chính thức cũng không nhất định phải dùng hình thức tông phái.

- Nếu là khả năng thứ nhất, ta không để chúng nắm được gáy, tự nhiên là không phải chịu sự khống chế của chúng.

- Nếu là khả năng thứ hai, ta sẽ nhân cơ hội quét sạch dư nghiệt tinh anh của Thanh Hồ Đảo.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Đợt lát nữa ta sẽ rời khỏi Hình Ý môn, sau đó sẽ chui xuống đất trở về, lẻn vào dưới đất bốn mươi dặm sâu bên dưới Đại Duyên sơn.

- Sư phụ, người…

Dương Đông cả kinh.

Sau khi rời khỏi đây lập tức trở về à?

Trong phút chốc, Dương Đông đã hiểu ý của Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Quân, đợt lát nữa nàng hãy bảo Đao Trì, một khi có hư cảnh tiến tới Hình Ý môn ta, lập tức phát ra một tiếng gầm để ta biết!

Đằng Thanh Sơn nói:

- Đến lúc đó ta sẽ lập tức phá đất chui ra, liên thủ với Đao Trì. Nếu như địch nhân thật sự cường đại, cũng có thể nhờ hàng xóm của chúng ta là "Yêu Long Tử Tích" lão huynh hỗ trợ.

Đã lập căn cứ ở Đại Duyên sơn, Đằng Thanh Sơn đương nhiên phải đi bái phỏng Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy.

Kim Sắc Long Quy cũng biết Đằng Thanh Sơn nên rất dễ dàng kết giao.

Vốn lúc trước Đằng Thanh Sơn nghĩ rằng kết giao với Yêu Long Tử Tích rất khó, nhưng không ngờ Yêu Long Tử Tích lại có thái độ rất tốt đối với hắn. Mặc dù Yêu Long Tử Tích thích ngủ, hơn nữa một khi đã ngủ vài năm cũng là chuyện bình thường, nhưng trong thời gian mười chín năm Đằng Thanh Sơn ở đây cũng đã gặp được nó ba lần. Nếu gặp phải nguy hiểm, có thể mời Yêu Long Tử Tích tới hỗ trợ. Đằng Thanh Sơn tin rằng việc này hẳn là không thành vấn đề.

Nhưng khi không cần, Đằng Thanh Sơn cũng không muốn quấy rầy Yêu Long Tử Tích. Hắn hiểu rõ Yêu Long Tử Tích rất ghét người khác quấy rầy khi nó ngủ.

- Ừm, được, thiếp sẽ nói cho Đao Trì.

Lý Quân gật đầu nói.

Một canh giờ trôi qua, Đằng Thanh Sơn nhìn mặt trời đã lên cao.

- Tiểu Quân, việc ở Hình Ý môn giao cho nàng và Đao Trì!

Đằng Thanh Sơn nhắc nhở một tiếng, sau đó dưới cái nhìn của thê tử Lý Quân, hóa thành một luồng hào quang bay về phía tây nam. Phi hành không bao lâu, hắn đã bay ra xa ngàn dặm, tiếp đó lao thẳng xuống, chui vào ẩn mình sâu dưới lòng đất, sau đó quay trở lại.

Chạy dưới đất chậm hơn phi hành nhiều.

Đến lúc này, sau khi mất khoảng gần nửa canh giờ, Đằng Thanh Sơn đã về tới dưới lòng đất Đại Duyên sơn, khoảng chừng bốn mươi dặm.

“Chỗ này nóng quá.” - Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa giữa những lớp đá. Lực thiên địa đã tạo ra một cái vòng chung quanh, còn cách hắn chừng vài chục trượng là một vùng dung nham nóng rực.

“Không biết là dư nghiệt Thanh Hồ Đảo hay là thế lực thật sự muốn có được bí tịch Ngũ Hành quyền của Hình Ý môn ta.” - Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nghĩ, sau đó nhắm mắt tĩnh tọa, im lặng chờ đợi.

oOo Ở Viêm châu, trong sơn trang kiến tạo giữa núi rừng.

Theo thời gian trôi qua, Hồng Lâm trong lồng sắt cảm thấy thể lực từ từ khôi phục được một chút. Nhuyễn cốt tán không thể phong bế kinh mạch một thời gian quá dài.

“Bây giờ thực lực ta đã khôi phục khoảng hai thành, càng về sau khôi phục càng nhanh, phỏng chừng tới buổi tối là có thể khôi phục toàn bộ.” - Hồng Lâm lặng lẽ ngồi trong lồng sắt, môi khô ráp, cả người giống như vô lực.

“Ghê tởm, dùng xích, lại là thứ xích luyện chế bằng huyền thiết.” – Hai tay Hồng Lâm bị xích sắt bằng huyền thiết đặc chế trói ra sau, căn bản không thể bộc phát đủ lực đạo.

“Cho dù là lúc mạnh nhất ta cũng không có biện pháp bứt đứt dây xích huyền thiết, trừ phi là ta luyện tới nửa bước Băng quyền đại thành, đạt tới cảnh giới tông sư, lúc đó có lẽ sẽ thành công.” - Hồng Lâm cảm thấy lo lắng.

Đột nhiên!

- Đại nhân!

- Quan nhân!

Đám người canh gác, kể cả tên đầu lĩnh có cái tai to đều nhìn về phía một người áo đen đang từ xa xa đi tới, cung kính hành lễ. Đến cả Phàn An Nhiên và nghĩa phụ Phàn Ô Đồng của hắn cũng khom mình hành lễ.

“Người này là ai? Tựa hồ địa vị rất cao?” - Hồng Lâm ngẩng đầu nhìn lên.

Người này mặc áo bào đen, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt như mắt cá chết, cả người có một luồng khí tức âm lãnh.

- Hồng Lâm cô nương!

Người áo đen nói với thanh âm lạnh buốt.

- Hừ!

Đằng Hồng Lâm lạnh lùng nhìn hắn.

- Chậc chậc, tới bây giờ mà còn tính tình đại tiểu thư nữa à? Hồng Lâm cô nương, nơi này không phải là Hình Ý môn của ngươi.

Người áo đen cười lạnh vài tiếng.

Đằng Hồng Lâm lắc đầu quay sang chỗ khác, chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn.

- Người đâu!

Người áo đen chỉ vào lồng sắt:

- Mở cửa lồng sắt cho ta!

“Hả?” - Hồng Lâm cả kinh.

- Dạ, quan nhân!

Tên đầu lĩnh tai to tự mình chạy tới, dùng chìa khóa mở khóa sắt, sau đó “xoảng” một tiếng, mở cánh cửa sắt ra.

Hồng Lâm nhìn chằm chằm vào người áo đen:

- Ngươi muốn làm gì?

Người áo đen chỉ nhìn nhìn nàng.

- Còn một canh giờ nữa là tới giữa trưa. Ừm, có thể động thủ rồi. Phàn An Nhiên, ngươi tới đây!

- Quan nhân!

Phàn An Nhiên có vẻ rất cung kính trước mặt người áo đen.

- Ngươi bây giờ dùng thanh đao này!

Người áo đen lật tay lấy ra một thanh đoản đao, sau đó chỉ vào Hồng Lâm, lạnh lùng nói:

- Tự mình rạch nát mặt ả cho ta, phải rạch đủ mười chín đao, không được thiếu một đao nào, cũng không thừa đao nào!

Phàn An Nhiên cả kinh.

Hủy dung?

- Ngươi, ngươi…

Hồng Lâm cũng khiếp sợ nhìn người áo đen.

Đối với một cô gái trẻ tuổi, ai cũng rất coi trọng dung mạo. Hồng Lâm mặc dù không phải là người quá đẹp, nhưng có di truyền của Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân, dung mạo cũng coi như là thượng đẳng, hơn nữa còn tu luyện nội gia quyền nên có làn da rất mềm mại.

Lúc này nàng đang ở cái tuổi đẹp nhất.

- Hừ?

Sắc mặt người áo đen chợt trầm xuống.

- Dạ, đại nhân!

Phàn An Nhiên hít sâu một hơi, nhận lấy đoản đao, nhìn về phía Hồng Lâm trong lồng sắt.

- An Nhiên, ngươi, ngươi thật sự muốn…

Hồng Lâm vừa nghĩ tới việc người trước kia có tình cảm chân thành với mình tự tay rạch mặt mình, nàng cảm thấy muốn phát điên.

- Ngươi đừng trách ta, muốn trách thì trách cha của ngươi đi!

Phàn An Nhiên trầm giọng nói, sau đó cầm đoản đao, từng bước một tiến vào lồng sắt, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh.

Hồng Lâm muốn giằng ra khỏi xích sắt, nhưng vì mới khôi phục hai thành khí lực nên căn bản không làm được.

- Phàn An Nhiên!

Hồng Lâm nghiến răng.

- Hừ!

Phàn An Nhiên lao thẳng về phía Hồng Lâm. Vài chục người chung quanh, kể cả tên áo đen đều cười lạnh đứng nhìn.

Nhưng đột nhiên!

“Véo!”

Một luồng sáng trắng trong nháy mắt xuyên qua vị trí trái tim trên ngực Phàn An Nhiên. Phàn An Nhiên trợn tròn mắt, lập tức cúi đầu nhìn xuống ngực, chỉ thấy một lỗ thủng đẫm máu đã xuất hiện ở đó.

- Chuyện này… chuyện này…

Khóe miệng Phàn An Nhiên không ngừng ứa máu, sau đó ngã xuống giữa lồng sắt. Hắn đã chết.

Hồng Lâm cũng khiếp sợ nhìn cảnh này.

- A!

- A!

- A!

Liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Chỉ thấy giữa tiền viện, đám người kể cả Phàn Ô Đồng đều là bị một luồng sáng trắng bắn thủng, sau đó ngã gục xuống, không một ai có thể ngăn được.

“Choang!”

Tên áo đen bổ một đao vào luồng sáng trắng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh sợ.

Luồng sáng trắng lơ lửng giữa không trung, thì ra chính là con chim nhỏ màu trắng luôn đi theo Hồng Lâm, lúc này nó đang nhìn chằm chằm vào người áo đen.

“Yêu thú, yêu thú cấp tiên thiên sao?” - Người áo đen không dám tin, một con chim nhỏ nhìn chỉ giống như một con chim sẻ, sao lại là một con yêu thú phi cầm lợi hại? Hắn đường đường là cao thủ tiên thiên thực đan, thế mà một đao cũng chẳng đả thương được con yêu thú này.

- Tiểu Bạch!

Hồng Lâm cũng sững người, trong đầu lập tức hiện ra cảnh lúc còn thơ bé.

“Lâm Lâm, Hồng Vũ! Hai con chim nhỏ này rất đáng thương, cha mẹ vừa bắt được trong núi, hai người các con phải chiếu cố cho chúng thật tốt đó!”

Từ đó, hai chị em Hồng Lâm, Hồng Vũ vẫn luôn chiếu cố cho hai con chim này, vì quanh năm suốt tháng ở cùng nhau nên rất có tình cảm với bọn chúng. Trước giờ bọn họ đều không biết, con chim nhỏ nhìn như những con chim mà những công tử phú gia nuôi trong lồng lại là một yêu thú phi cầm tiên thiên không hề được nghi trong sách vở.

- Con vật này, xem ta giết ngươi như thế nào đây!

Ánh mắt của người áo đen lạnh đi.

“Ầm!”

Đột nhiên, một luồng khí tức nóng rực trong nháy mắt bao trùm cả tiền viện.

Người áo đen ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thần điểu to lớn toàn thân tắm mình trong ngọn lửa hừng hực đang từ từ hiện lên.

- Bất Tử Phượng Hoàng!

Người áo đen tái mặt, rụng rời tay chân.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 30

Cảnh Tượng Bất Ngờ

Hỏa Phượng?

Hồng Lâm trong lồng sắt giật mình: “Bất Tử Phượng Hoàng tới, chẳng lẽ cha cũng tới rồi?”

Hồng Lâm không khỏi nhìn lên trời, nhưng lại căn bản không tìm được bóng dáng của cha mình.

- Không!

Người áo đen gầm lên một tiếng không cam lòng.

Bị uy của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đè xuống, lực hành hỏa cường đại chung quanh thậm chí còn làm cho người áo đen cảm thấy không thể động đậy.

“Bùng!”

... Một luồng kình khí màu đỏ rực tràn tới bụng người áo đen. Sắc mặt người áo đen trắng bệch, hắn biết hắn tiêu rồi, đan điền của hắn đã bị phế rồi.

- U...

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh dùng vuốt sắc nhè nhẹ quắp lấy tên áo đen đã bị phế, sau đó nhìn về phía Hồng Lâm.

Chỉ thấy Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh há mỏ ra.

“Hưu!”

Một vệt sáng sắc bén màu tím đã dễ dàng cắt đứt dây xích trên hai tay và một chân của Hồng Lâm.

Hồng Lâm khôi phục tự do, lập tức đứng lên. Lúc này con chim nhỏ màu trắng cũng bay đến trên vai nàng.

- Tiểu Bạch, cảm ơn!

Hồng Lâm nhè nhẹ vuốt con chim nhỏ màu trắng. Nàng cũng hiểu, cha nàng rất lo lắng cho nàng, người không nói cho hai chị em về đặc thù của con chim nhỏ, là không muốn cho chi em mình ỷ vào yêu thú tiên thiên bảo vệ mà quá lớn mật. Làm như vậy, chính thức gặp lúc nguy hiểm, con chim nhỏ cũng có thể tạo được tác dụng xuất kỳ bất ý.

Kỳ thật con chim nhỏ này ngay từ đầu đã muốn cứu Hồng Lâm rồi.

Nhưng được lệnh của Bất Tử Phượng Hoàng, nó không dám làm như vậy. Bất Tử Phượng Hoàng vốn định câu cá to, nhưng người áo đen lại muốn hủy diệt dung mạo của Hồng Lâm, nên nó không thể đợi được, liền hạ lệnh cho con chim nhỏ màu trắng động thủ.

- Phàn An Nhiên!

Hồng Lâm cúi đầu nhìn Phàn An Nhiên đã chết trong lồng sắt. Lúc này nàng không biết nên hận hay nên bi thống. Bất luận như thế nào, Phàn An Nhiên cũng đã chết rồi, nàng hận thì biết hận ai?

“Tất cả đều là giả, đều là giả.”

“Thề non hẹn biển, đều là giả.”

Nhất thời hàng vạn hàng nghìn những câu nói vang lên trong lòng Hồng Lâm.

- U…

Bất Tử Phượng Hoàng thúc giục hót vang một tiếng.

Hồng Lâm tỉnh lại, lúc này liền nhảy lên lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

“Vù!”

Vỗ hai cánh, Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cõng Hồng Lâm, vuốt sắc quắp tên áo đen cấp bậc tiên thiên đã bị phế bay về phía Dương Châu.

- Lúc này Đằng Thanh Sơn khẳng định đã xuất phát rồi.

Trên trời cao vạn trượng, nan tử thần bí mang mặt nạ vàng đang khoanh chân ngồi trên một con yêu thú phi cầm màu đen. Toàn thân yêu thú phi cầm đen kịt, hơi giống như loài quạ, nhưng nó có đôi mắt đỏ như máu.

- Đằng Thanh Sơn, đợi đến khi ngươi đi Viêm châu, sẽ biết đó chỉ là uổng công... Hừ! Khi ngươi trở lại Đại Duyên sơn, ngươi sẽ phát hiện Hình Ý môn của ngươi đã tiêu tan rồi, cao thủ chết vô số, đến cả bí tịch Hình Ý môn của ngươi cũng bị thiên hạ biết cả.

Nam tử mang mặt nạ vàng hiểu rõ, chỉ cần bí tịch trọng yếu của Hình Ý môn bị lộ ra, vậy thiên hạ sẽ không chỉ có một tông phái Nội Gia quyền.

Đến lúc đó, Hình Ý môn cũng không thể hấp dẫn người tu luyện nội gia quyền tụ tập nhiều như vậy nữa.

- Mười chín năm khổ công, chỉ một lát đã bị huỷ! Đợi đến khi ngươi sắp phát điên, con gái ngươi bị đưa trả về. Ngươi sẽ phát

hiện, con gái ngươi đã bị hủy dung, tinh thần băng hoại trở nên si ngốc ngớ ngẩn.

Nam tử mặt nạ vàng cười khẩy một tiếng:

- Tông phái tiêu tan, con gái trở nên như thế. Ta xem Đằng Thanh Sơn sẽ trở thành loại người nào.

- Ngươi sẽ hoài nghi ta dùng chiêu điệu hổ ly sơn ư?

- E rằng cho dù có nghi, ngươi cũng phải đi cứu con gái ngươi.

Nam tử mặt nạ vàng hiểu rõ điểm này.

Lập tức, hắn phát ra một tiếng kêu to.

Con yêu thú phi cầm cõng nam tử mang mặt nạ vàng nhanh chóng bay về phía Đại Duyên sơn, chỉ một lát sau đã bay qua hơn một ngàn dặm, đến vùng núi Đại Duyên Sơn.

Con yêu thú phi cầm hư cảnh không hề chậm lại mà bay lướt qua bầu trời Đại Duyên Sơn khoảng hai ba chục dặm, bay một hơi về phía tây bắc cách đó năm sáu trăm dặm mới dừng lại trên một cây đại thụ.

- Ha ha, quả nhiên!

- Trong Đại Duyên sơn chỉ có ba khí tức của hư cảnh.

- Nếu ta đoán không sai, chính là con Kim Sắc Long Quy và Yêu Long Tử Tích, về phần con đứng tại Hình Ý môn hẳn là Lục Túc Đao Trì rồi.

Nam tử mang mặt nạ vàng lộ ra một nụ cười.

- Đằng Thanh Sơn và Bất Tử Phượng Hoàng quả nhiên không có ở đây. Ha ha... với thực lực Hắc Ô là hư cảnh đại thành, nếu đơn đả độc đấu thì hoàn toàn không sợ con Lục Túc Đao Trì.

- Có lẽ đánh nhau trong phạm vị nhỏ Hắc Ô không bằng được Lục Túc Đao Trì, nhưng luận về tốc độ trực tuyến thì Hắc Ô chỉ đứng sau Liệt Phong Long Chuẩn thôi.

- Đằng Thanh Sơn và Bất Tử Phượng Hoàng đều vắng mặt, việc này đã thành công một nửa rồi.

- Đằng Thanh Sơn, mười chín năm rồi, mười chín năm rồi! Cho ngươi hạnh phúc mười chín năm, cũng tới lúc bị trả thù rồi! Ta sẽ cho ngươi đau đớn hối hận cả đời!

Trong giọng nói của nam tử mặt nạ vàng tràn đầy hàn ý.

Lục Túc Đao Trì vốn đang nằm dài nhắm mắt, trong nháy mắt bỗng ngẩng đầu, vọt lên giữa trời cao, đồng thời gầm lên một tiếng phẫn nộ vang vọng cả Đại Duyên sơn.

- Grào...

Tiếng gầm kinh thiên động địa, dưới sự khống chế của Lục Túc Đao Trì truyền thẳng xuống dưới đất.

Sâu bên dưới lòng đất.

Đằng Thanh Sơn đang nhắm mắt, chợt cảm ứng được thanh âm chấn động, lập tức mở mắt ra.

"Ầm!"

Cả người hắn lao thẳng về phía trên.

Phá tan những tầng đá, vượt qua dung nham, Đằng Thanh Sơn dùng tốc độ nhanh nhất lao thẳng ra khỏi mặt đất.

- Hả?

Khi Đằng Thanh Sơn vừa nhảy ra khỏi mặt đất đã bị cảnh đang xảy ra làm cho vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy một con yêu thú phi

cầm toàn thân đen thui đang đánh nhau với Lục Túc Đao Trì giữa không trung, thỉnh thoảng con yêu thú phi cầm còn cố ý làm lan ra từng luồng cuồng phong, lan đến những cung điện của Hình Ý môn phía dưới.

Chỉ nghe những tiếng ầm ầm vang lên, không ít phủ đệ cung điện ầm ầm sụp đổ, vô số đệ tử nháo nhác chạy ra ngoài. Thế nhưng…

Lục Túc Đao Trì thân mình cũng đã có tổn hại, những vết máu màu xanh lá loang lổ trên thân thể nó.

“Không ổn, Đao Trì rơi vào hạ phong.”

- Nghiệt súc!

Đằng Thanh Sơn quát lên một tiếng lớn, nhanh chóng xông lên.

Con yêu thú phi cầm hư cảnh Hắc Ô vừa thấy Đằng Thanh Sơn xông tới, đặc biệt khi cảm ứng được khí tức cường đại của Đằng Thanh Sơn, không dám chậm trễ vội vàng lui lại.

- Grào...

Lục Túc Đao Trì cũng phát ra một tiếng gầm hưng phấn.

Đằng Thanh Sơn nhảy thẳng lên lưng Lục Túc Đao Trì. Lục Túc Đao Trì vỗ mạnh đôi cánh, trong nháy mắt đã xuất hiện mấy đạo ảo ảnh, làm cho con yêu thú hư cảnh Hắc Ô căn bản không thể tránh ra xa...

Lục Túc Đao Trì căn bản không đuổi giết con yêu thú Hắc Ô này mà lại dùng phương pháp đơn giản nhất cũng là hữu hiệu nhất.

Một là, khi bị đến gần quấn lấy, sự linh hoạt của Hắc Ô yêu thú tuyệt đối không bằng Lục Túc Đao Trì.

Hai là, một khi cách xa, Lục Túc Đao Trì đều ở phía dưới con yêu thú Hắc Ô này. Yêu thú Hắc Ô muốn công kích Hình Ý môn thì phải hạ xuống dưới, Lục Túc Đao Trì hoàn toàn có thể chặn được, dù sao việc dùng lực bộc phát thì Lục Túc Đao Trì rất sở trường.

- U thù..

Con yêu thú phi cầm phát ra một tiếng gầm.

- Nghiệt súc, chết đi!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, chân đạp Lục Túc Đao Trì, Luân Hồi thương trong tay trong nháy mắt múa lên.

- Như Ảnh Tùy Hình!

Nhất thời bóng thương cuồng mãnh, nháy mắt đã bao trùm về phía yêu thú phi cầm hư cảnh.

“Choang!”

Con yêu thú phi cầm gọi là Hắc Ô này dùng vuốt sắc chống lại Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn.

Con Hắc Ô vừa giao thủ đã biết không ổn, vội vàng muốn vọt lên không.

Nhưng Lục Túc Đao Trì một lần nữa lại vây chặt.

Xung quanh chỗ nào cũng có nó và thanh Luân Hồi thương đáng sợ của Đằng Thanh Sơn.

- Ngũ Hành Độc Long Toản!

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên vẻ ác độc.

Chỉ thấy những tua đỏ trên Luân Hồi thương tung lên, nhất thời con yêu thú phi cầm Hắc Ô không thể tránh kịp, chỉ có thể

dùng cuốt sắc chống đỡ.

“Xoảng!”

Uy lực một thương này vượt xa dự tính của con yêu thú phi cầm.

“Vút!”

Thương của Đằng Thanh Sơn lướt qua vuốt sắc, đâm trúng vào một trong hai cánh của Hắc Ô.

- U...

Một tiếng gào đau đớn vang lên, con yêu thú phi cầm Hắc Ô này cuối cùng bất chấp mọi thứ, vết thương nơi cánh phải trong nháy mắt đã khép kín, đồng thời muốn bỏ chạy thật xa.

- Trốn không thoát đâu!

Đằng Thanh Sơn chân đạp Lục Túc Đao Trì, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh. Lục Túc Đao Trì cũng phát ra tiếng gầm, điên cuồng đuổi theo.

Nếu nói ngay từ đầu con yêu thú Hắc Ô muốn chạy trốn, bằng vào ưu thế tốc độ của nó thì còn có thể chạy thoát được, nhưng bây giờ cánh nó đã bị thương, tốc độ cũng bị ảnh hưởng, tốc độ trái lại trở thành yếu điểm.

Bị con yêu thú hư cảnh Hắc Ô từ xa phóng ra những đợt cuồng phong, cả Hình Ý môn vô cùng náo loạn.

Nhưng bọn người Lý Quân, Dương Đông, Đằng Thú đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hư cảnh giao thủ như sấm sét, vô cùng nhanh chóng. Vừa chuyển mắt, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì bay nhanh đuổi theo con yêu thú phi cầm đen thui đó.

- Thắng rồi.

Dương Đông khẽ mỉm cười.

- Ừm!

Lý Quân cũng thở phào một hơi.

- Nhìn kìa!

Đằng Thú kinh hô.

Chỉ thấy xa xa giữa núi rừng Đại Duyên sơn bỗng bay ra một ảo ảnh thật lớn, ảo ảnh này chợt lao ra chặn đứng Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích uốn lượn giữa không trung, vừa kinh sợ vừa khó hiểu. Vì Yêu Long Tử Tích ngăn trở nên chậm mất một chút, làm cho con yêu thú phi cầm hư cảnh bị thương kia đã chạy ra ngoài phạm vi khu vực, căn bản không có biện pháp đuổi giết nữa.

- Grào...

Lục Túc Đao Trì phát ra một tiếng gầm bất mãn.

- Tử Tích lão ca, ngươi muốn làm gì?

Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích, nhất thời không biết phải hỏi ra sao.

Yêu Long Tử Tích có quan hệ với mình không tệ mà.

Vì sao lại ngăn trở mình?

- Ngao...

Yêu long uốn lượn phát ra tiếng gầm trầm trầm. Lục Túc Đao Trì nghe hiểu được tiếng gầm này lập tức quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn vẻ nghi hoặc.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” - Đằng Thanh Sơn càng thêm nghi hoặc.

- Hả?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn đầy nghi hoặc, đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc. Vừa quay đầu nhìn lại chỉ thấy một luồng hào quang màu đỏ rực nhanh chóng bay tới, chính là Bất Tử Phượng Hoàng. Trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng là Hồng Lâm có vẻ hơi suy sụp, lúc này trong mắt nàng đã ngập đầy nước mắt.

- Cha!

Thanh âm của Hồng Lâm từ xa xa truyền đến.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 31

Thần Miếu Bí Mật

Lâm Lâm!

Đằng Thanh Sơn nhìn bóng người quen thuộc trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Hồng Lâm ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, nhìn thân ảnh của cha cùng với Yêu Long và Lục Túc Đao Trì trôi nổi giữa không trung, không kìm được nước mắt. Trong lòng áy náy với cha, cộng với ngoài mặt luôn giữ vẻ bình tĩnh nhưng bên trong lại vô cùng bi thương, bây giờ nhìn thấy người thân, lúc này nàng đã hoàn toàn bộc phát ra mọi ủy khuất trong lòng.

"Vù!"

Đằng Thanh Sơn vội bay về phía Bất Tử Phượng Hoàng, chỉ liếc mắt nhìn tên áo đen bị cặp vuốt sắc bén của Tiểu Thanh chộp cứng: "Người áo đen kia hẳn là một trong những người bắt Lâm Lâm đi."

Đằng Thanh Sơn lúc này cũng không thèm để ý đến một kẻ như thế, liền đáp xuống lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

- Cha!

Hồng Lâm nhào vào lòng Đằng Thanh Sơn, ôm chặt lấy hắn, không kìm được khóc òa lên. Đằng Thanh Sơn ôm con gái, khóe

miệng lộ ra nụ cười vui mừng. Hắn không khỏi nghĩ đến lúc trước khi con gái còn nhỏ, vẫn chơi đùa với em trai ở Đại Duyên sơn, bị ong vò vẽ đốt đau, liền lập tức chạy về ôm lấy mình khóc ầm lên. Mặc dù con gái đã lớn, nhưng loại tình cảm này vẫn còn tồn tại y như lúc trước.

Bên ngoài bị ủy khuất là lại về tìm cha.

Dù sao, cha mẹ vĩnh viễn là con chỗ nương tựa vững chắc nhất cho con.

- Đừng khóc, tốt rồi, đừng khóc nữa!

Đằng Thanh Sơn vỗ nhè nhẹ vào lưng con gái.

- Ừm!

Hồng Lâm vùi đầu vào ngực cha, tìm được sự an ủi tinh thần, lúc này nàng buông cha ra, ngước mắt nhìn lê, nhẹ giọng nói:

- Cha, con xin lỗi!

- Ha ha, tốt rồi!

Cho dù Đằng Thanh Sơn lúc trước có giận tới đâu, lúc này bao nhiêu bực dọc cũng đã tan thành mây khói cả.

- Đi!

Hắn nắm lấy tay con gái, chỉ cho Tiểu Thanh bay về phía Yêu Long Tử Tích và Lục Túc Đao gần đó.

- Hống…

Cái đầu khổng lồ của Yêu Long khẽ gật đầu với Đằng Thanh Sơn, rồi phát ra một tiếng gầm khẽ.

- Hống hống…

Đằng Thanh Sơn cũng phát ra một tiếng gầm khẽ.

Hắn chỉ biết vài câu thú ngữ đơn giản. Câu này là có ý mời Yêu Long Tử Tích.

“Vèo! Vèo! Vèo!”

Tam đại yêu thú Bất tử Phượng Hoàng, Yêu Long Tử Tích, Lục Túc Đao Trì, cùng với Đằng Thanh Sơn dắt tay con gái, lao thẳng xuống dưới, bay vào trong Đông Hoa uyển của Hình Ý môn.

Hình Ý môn bị con yêu thú phi cầm đáng sợ Hắc Ô tấn công, cuồng phong lan đến làm không ít cung điện phủ đệ sụp đổ, làm bị thương không ít đệ tử Hình Ý môn.

- Xem kìa!

- Con thần long to quá kìa! Còn Bên kia là Bất Tử Phượng Hoàng!

- Bên cạnh chính là môn chủ!

Không ít đệ tử Hình Ý môn ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt tỏa sáng. Bất luận là Yêu Long hay Bất Tử Phượng Hoàng, thậm chí đến cả môn chủ Đằng Thanh Sơn, trong lòng đám đệ tử Hình Ý môn này đều là những truyền thuyết cả. Bây giờ có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế, cả đám đều kích động khó có thể khống chế được tâm tình.

- Mất rồi!

- Hình như là bay vào Đông Hoa uyển.

Không ít đệ tử trong lòng cảm thấy hụt hẫng, mắt đăm đăm nhìn về phía Đông Hoa uyển xa xa. Đó là nơi ở của môn chủ họ, tổ sư khai sáng nội gia quyền Đằng Thanh Sơn, trong Hình Ý môn cũng rất ít người có tư cách đi vào đó.

- Cả đám đứng ngây ra đó làm gì, mau mau đi giúp vác đá đi!

Lập tức có đệ tử lên tiếng hô lớn.

- Bên này, bên này, mau tới thêm hai người! Vương sư đệ bị đè ở phía dưới kìa, nhanh!

- Dẹp mớ loạn thạch bên này đi, nó chặn cứng cả đường sá!

Tiếng huyên náo không ngừng vang lên khắp Hình Ý môn, là tiếng những người cố gắng cứu những đệ tử xui xẻo bị phủ đệ sup xuống đè phải.

Trong Đông Hoa uyển của Hình Ý môn, giữa sân luyện võ trường Vũ viện, vì nơi này có một luyện võ trường chiếm diện tích rất lớn, do đó cái sân này là sân lớn nhất trong trong Đông Hoa uyển.

Lúc này, giữa luyện võ trường đang có một con yêu long hình thể khổng lồ, hai con mắt màu vàng thô lố như hai cái bánh xe, hơi thở phun ra làm cho không khí chung quanh đóng băng.

- Hồng Vũ, đưa Lâm Lâm về phòng nghỉ ngơi đi!

Đằng ThanhSơn lại chỉ Lí Quân nói:

- Nàng giúp ta hỏi Tử Tích huynh một chút, lúc trước ta và Đao Trì đuổi theo con yêu thú phi cầm đó, tại sao Tử Tích lão ca lại ngăn trở chúng ta!

- Ừm! Hồng Vũ, con cùng với chị về nhà đi!

- Vâng!

Hồng Vũ gật đầu lia lịa.

Lý Quân lúc đó cũng nhìn thấy cảnh này trên bầu trời Hình Ý môn, cũng cảm thấy nghi hoặc không hiểu tại sao yêu long lại

ngăn trở bọn Đằng Thanh Sơn, liền quay đầu nhìn về phía yêu long, phát ra một tràng tiếng gầm. Yêu Long Tử Tích nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, đôi mắt màu vàng to đùng hiện lên vẻ thiện ý, phát ra mấy tiếng gầm gừ. Tiếng gầm quanh quẩn vang vọng mãi trong sân, nhưng những đệ tử trong Hình Ý môn lại căn bản không nghe được bất kỳ thanh âm nào. Vì cả không gian Vũ viện đã được ngưng kết hoàn toàn, dao động thanh âm căn bản không thể truyền ra ngoài.

- Hả?

Lý Quân có vẻ hơi kinh ngạc.

- Cái gì thế?

Đằng Thanh Sơn không kìm được lên tiếng hỏi.

- Thanh Sơn, Tử Tích lão ca nói y đang giúp chàng đó.

Lý Quân tỏ vẻ cổ quái.

- Giúp ta?

Đằng Thanh Sơn trừng mắt, dở khóc dở cười.

- Hắn chỉ cản trở ta thì có, giúp ta cái gì! Tử Tích lão ca thật là… Nàng hãy hỏi một chút, tại sao ngăn chúng ta mà lại bảo là giúp ta!

Lý Quân cũng nghi hoặc, vội hỏi Yêu Long Tử Tích. Cái đầu khổng lồ của con yêu long lắc lư rồi phát ra những tiếng gầm gừ.

- Ồ!

Lý Quân có vẻ giật mình, làm ĐằngThanh Sơn càng thêm nghi hoặc.

Lập tức, Lý Quân nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, giải thích:

- Thanh Sơn! Vừa rồi Yêu Long Tử Tích lão ca nói… con yêu thú phi cầm hư cảnh đó tên là "Hắc Ô", mặc dù thiên phú rất xoàng, nhưng cũng là một yêu thú phi cầm hư cảnh đã sống mấy ngàn năm. Thực lực của nó chỉ có thể xem như loại trung bình trong đám yêu thú hư cảnh, nhưng nếu như chàng giết chết con yêu thú hư cảnh này, lúc đó sẽ chọc vào một đại địch. Con yêu thú hư cảnh đó tuyệt đối không thể giết được…

- Đại địch?

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hiểu ý của Yêu Long Tử Tích.

Hiển nhiên con yêu thú Hắc Ô này có lai lịch rất bất phàm, giết nó sẽ rước đại họa.

- Rốt cuộc chọc vào đại địch gì? Tiểu Quân, nàng hỏi một chút xem con yêu thú phi cầm hư cảnh tên là Hắc Ô rốt cuộc có lai lịch gì!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Ta hoài nghi… thế lực sau lưng nó chính là người có âm mưu đối phó với Hình Ý môn ta.

- Ừm!

Lý Quân cũng tỏ vẻ rất nghiêm túc, một lần nữa quay sang hỏi Yêu Long Tử Tích.

Lần này, Yêu Long Tử Tích nói với Lý Quân một hồi, có vẻ như giảng giải… rất nhiều tin tức. Đằng Thanh Sơn chỉ nhìn thấy Lý Quân lúc thì kinh ngạc, lúc thì gật đầu, lúc thì ra vẻ kinh dị, hồi lâu lại giật mình. Nhất thời hắn cũng cảm thấy đầy nghi hoặc không hiểu rốt cục Yêu Long Tử Tích đang nói cái gì.

- Tiểu Quân, nói xem là chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn đứng bên cạnh liền nói. Dương Đông cùng với tỷ đệ Hồng Vũ, Hồng Lâm cũng đứng một bên nhìn chằm chằm vào Lý Quân.

Lý Quân không kìm được phải cảm thán một tiếng:

- Thanh Sơn, thiếp cuối cùng cũng xem như hiểu rồi.

- Rốt cuộc là hiểu cái gì? Sau lưng con yêu thú phi cầm hư cảnh tên là Hắc Ô đó rốt cuộc là thế lực nào?

- Thanh Sơn, con yêu thú phi cầm tên là Hắc Ô này kỳ thật là thần thú trong Thần Miếu Man tộc, hoặc có thể nói là thần thú của Thần Miếu Cự Nhân tộc.

Lý Quân trả lời.

Đằng Thanh Sơn chớp mắt.

Hai chị em Hồng Lâm, Hồng Vũ bên cạnh, thậm chí cả Dương Đông đều ngơ ngẩn.

Thần Miếu? Thần Miếu Man tộc hoặc có thể nói là Thần Miếu Cự Nhân tộc?

- Thần Miếu là gì, sao ta chưa bao giờ nghe qua?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Lý Quân cười nói:

- Không biết cũng bình thường thôi. Man Hoang ở phía nam Dương châu chúng ta vô cùng rộng lớn. Sâu trong Man Hoang đại khái gần vạn dặm, nơi đó có một bộ tộc nhân loại sinh sống. Bất kỳ người bình thường nào trong tộc người này hầu hết đều cao một trượng (hai thước năm), trong đó có người còn cao to hơn, do đó họ được gọi là Cự Nhân tộc hoặc gọi là Man tộc.

- Gì cơ?

Đằng Thanh Sơn cảm thấy khó tin.

- Man tộc? Cự Nhân tộc?

Hồng Lâm, Hồng Vũ và Dương Đông đều vô cùng kinh ngạc đến ngây người.

Ai cũng biết Man Hoang cực kỳ nguy hiểm, càng đi sâu vào trong thì càng nguy hiểm. Đến cả võ giả nhất lưu, đi sâu vào Man Hoang ba bốn ngàn dặm cũng không thể sinh tồn lâu được. Độc trùng độc thú rải rác khắp nơi. Càng xâm nhập sâu vào Man Hoang càng nguy hiểm… vào sâu gần vạn dặm mà lại tồn tại một bộ tộc nhân loại à?

- Theo như Yêu Long Tử Tích lão ca nói.

Lý Quân cảm thán:

- Năm đó vào thời đại bộ lạc, lúc Vũ Hoàng chưa thống nhất thiên hạ phân chia Cửu Châu, thậm chí khi đó Vũ Hoàng còn chưa sinh ra, cả đại địa luôn luôn có lũ lụt và hồng thủy tàn phá, rất nhiều bộ lạc bị bức tới mức phải không ngừng di chuyển, trong đó có không ít bộ lạc, toàn bộ tộc nhân vài chục vạn người thậm chí còn nhiều hơn cùng tiến vào giữa Man Hoang.

- Giữa vùng rừng rậm Man Hoang, lại không hề có lũ lụt.

Đằng Thanh Sơn nghe thế vô cùng kinh ngạc.

Sớm đã nghe nói, thời đại bộ lạc có nạn lụt lội, sau đó Đại Vũ thống nhất thiên hạ, trị lũ, được mọi người trên cả Cửu Châu đại địa tôn thờ, thậm chí khi cúng bái đời ở những đời sau, đều trước hết phải nói một câu “Vũ Hoàng tại thượng”, sau đó mới nói ra những điều mà họ cầu xin.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được mọi người cảm kích Vũ Hoàng ra sao.

Cũng từ đó có thể thấy được nạn lụt đáng sợ như thế nào, thậm chí còn làm cho vài bộ lạc cả tộc đều phải vào vào Man Hoang trốn lũ.

- Năm đó không ít bộ lạc lục tục tiến vào giữa Man Hoang.

- Mặc dù trong Man Hoang rất nguy hiểm, nhưng năm đó vào thời đại bộ lạc cũng có không ít dũng sĩ lợi hại. Hơn nữa, khi đó rất người người tiến vào Man Hoang, dựa vào số đông, không ngừng xâm nhập, giao đấu với độc trùng mãnh thú… Dọc theo đường đi, không ít tộc nhân bộ lạc bị chết, nhưng bộ lạc vẫn tiến bước. Họ phải tìm ra một nơi thích hợp để sinh tồn. Trong Man Hoang có rất nhiều trùng độc mãnh thú, bọn họ phải đấu tranh với tử vong, không ngừng tiến bước.

- Cả bộ lạc có cả phụ nữ trẻ em và cả hài tử, tốc độ di chuyển của bọn họ rất chậm, giữa đường cũng chết rất nhiều người.

- Rốt cuộc, sâu trong Man Hoang, họ tìm được một chỗ mà độc trùng mãnh thú ít hơn nhiều. Ở đây, rất nhiều bộ lạc trải qua bao nhiêu tai nạn, cuối cùng chỉ còn lại những tinh anh cuối cùng, những người còn sống cuối cùng. Những tinh anh này đều chiến đấu với rất nhiều dã thú thậm chí cả yêu thú, bị độc trùng cắn mà không chết. Từ đó những người này tiếp tục sống ở sâu trong Man Hoang, giữ lại thói quen sống của thời đại bộ lạc.

- Bởi vì sống rất lâu trong Man Hoang, cùng một vài nguyên nhân đặc thù, Man tộc (Cự Nhân tộc) này trở nên rất khác biệt với chúng ta, những dân chúng được sống ở Cửu Châu dồi dào tài nguyên.

- Lúc trước đã nói “Thần Miếu” thống trị cả Man tộc.

Thanh âm của Lý Quân vang vọng trong sân.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 32

Thế Lực Cực Mạnh

Man tộc, thì ra cũng như châu thứ mười của Cửu Châu.

Hồng Vũ cảm thán:

- Sáu bảy ngàn năm qua, sống cách biệt khác hẳn chúng ta, quả là kỳ lạ.

Đằng Thanh Sơn lại không thấy có gì kỳ quái.

Tiến hóa theo hoàn cảnh.

Kỳ thật lúc trước nhiều bộ lạc di chuyển trong Man Hoang vô tận, chính là một quá trình đào thải. Cuối cùng những người sống sót hầu hết đều là những người ưu tú nhất. Hơn nữa sống bao năm tại Man Hoang, uống nước Man Hoang, sống chung với dã thú độc trùng, qua mấy ngàn năm, nếu không biến hóa gì thì mới là việc lạ.

- Sư mẫu, Thần Miếu rất mạnh à?

Dương Đông không kìm được hỏi:

- Man tộc trong Man Hoang có bao nhiêu người, có thể có bao nhiêu cao thủ? Hình Ý môn chúng ta trên Cửu Châu đại địa cũng không phải sợ ai mà, sao đến cả con yêu thú hư cảnh Hắc Ô đó mà cũng không thể giết?

- Rất mạnh.

Lý Quân trịnh trọng nói:

- Yêu Long Tử Tích lão ca nói, từ thời đại bộ lạc cho tới giờ, số nhân khẩu ở Man tộc cũng từ từ gia tăng. Khi Tử Tích lão ca đi qua đó mấy trăm năm trước, theo nó đoán chừng, cả Man tộc đại khái có chừng trăm vạn người.

- Trăm vạn người?

Đằng Thanh Sơn không kìm được phải nhíu mày. Một Nghi thành cũng có dân cư trên trăm vạn rồi. Hơn nữa chẳng phải là thời đại bộ lạc, đã có rất nhiều bộ lạc cùng tiến vào Man Hoang sao. Khi đó dân cư phỏng chừng cũng phải trên vạn người, không ngừng sinh sôi, sáu bảy ngàn năm, mà sao mới có được trăm vạn?

Lý Quân lắc đầu nói:

- Không đúng. Tử Tích lão ca nói, người Man tộc khác với người ở Cửu Châu đại địa chúng ta nhiều.

- Ta cũng nghi hoặc hỏi Tử Tích lão ca. Tử Tích lão ca nói, trẻ con của Man tộc sinh ra đều phải đưa tới Thần Miếu, trải qua Thần đỉnh rửa tội, sau khi rửa tội không chết mới xem như là Man tộc chính thức.

Lý Quân giải thích.

- Sau khi sinh, rửa tội Thần đỉnh?

Đằng Thanh Sơn lắp bắp kinh hãi.

- Ừm! Còn nữa, Thần đỉnh rửa tội theo như Yêu Long Tử Tích lão ca nói, chính là một cái Cửu Châu đỉnh trong truyền thuyết.

Lý Quân trịnh trọng nói.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Cửu Châu đỉnh?

Cửu Châu đỉnh có sức mạnh rất thần kỳ, đồng thời cũng có linh tính của mình. Không ngờ lại có một cái Cửu Châu đỉnh ở đó, được đặt giữa Thần Miếu Man tộc, được cung phụng thành "Thần đỉnh".

- Bất kỳ một người Man tộc nào, sau khi trải qua lễ rửa tội, khi họ trưởng thành đều có lực lượng rất lớn.

Lý Quân thán phục nói:

- Xé xác hổ báo là chuyện nhỏ. Dựa theo Yêu Long Tử Tích lão ca miêu tả, e rằng cho dù người Man tộc bình thường nhất cũng có thực lực bằng với võ giả nhất lưu rồi. Hơn nữa cái đặc thù nhất chính là, người Man tộc có thể sống lâu hai trăm tuổi.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Sống lâu trên hai trăm tuổi?

- Ta cũng không hiểu tại sao, nhưng bất kỳ người Man tộc bình thường nào, chỉ cần không bị giết hầu hết đều có thể sống đến hai trăm tuổi.

Lý Quân gật đầu nói:

- Trong số hơn trăm vạn người Man tộc cơ hồ cứ một vạn người là có một người đạt tới cảnh giới tiên thiên. Còn khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, ở Man tộc được tôn là dũng sĩ Man tộc.

Dương Đông cùng với hai chị em Hồng Vũ Hồng Lâm đều khiếp sợ.

Một vạn người sinh ra một tiên thiên? Xác suất này rất cao. Phải biết là cả Dương châu có hai ba trăm triệu dân cư, cộng lại có thể có ba mươi vị tiên thiên cao thủ là coi như không tệ rồi. Gần như giữa ngàn vạn người mới xuất hiện một người.

- Bình thường Man tộc có lực lượng rất mạnh, có thể so với võ giả nhất lưu. Dũng sĩ Man tộc cũng có thể so với tiên thiên.

Đằng Thanh Sơn không khỏi gật đầu.

Ông trời rất công bình.

Giữa Man Hoang, Man tộc sống rất gian khổ, dân cư tuy ít, nhưng có thực lực kinh người không thể hoài nghi.

- Còn đạt tới hư cảnh mới có tư cách trở thành trưởng lão của Thần Miếu Man tộc.

Lý Quân nói:

- Kỳ thật trong cả Man tộc, cái kỳ lạ nhất tuyệt không phải là những việc này, mà là thú ngữ.

- Thú ngữ?

Bọn người Đằng Thanh Sơn đều nhíu mày.

- Đúng, thú ngữ.

Lý Quân gật đầu khẳng định:

- Vì Man tộc đã sống ở Man Hoang rất lâu, bọn họ thường làm bạn với chim thú. Man tộc hiểu rất rõ tập tính của điểu thú, càng có không ít người biết thú ngữ, có thể nói thú ngữ. Hầu như bên người mỗi một dũng sĩ Man tộc đều có người biết thú ngữ giúp đỡ, hỗ trợ quản lý tộc nhân dưới trướng.

- Theo như Yêu Long Tử Tích lão ca nói, năm đó Vũ Hoàng

cũng học được thú ngữ ở Thần Miếu Man tộc này.

- Tổ sư Tuyết Ưng giáo cũng học thú ngữ ở Thần Miếu Man tộc.

Lý Quân trả lời.

Đằng Thanh Sơn không khỏi thán phục. - Vũ lực cường đại nhất của Thần Miếu Man tộc, tuyệt không phải là trưởng lão Man tộc, mà là thần thú Man tộc.

Lý Quân tiếp lời Vì trong Man tộc có nhiều người biết thú ngữ, hơn nữa Man tộc sống sâu trong Man Hoang, do đó không ít yêu thú là bằng hữu của Man tộc, thông qua Man tộc thu được những yêu thú mà chúng muốn.

- Man tộc và đám yêu thú trợ giúp lẫn nhau.

- Ở Man tộc, yêu thú là bằng hữu của họ. Họ cấm giết yêu thú.

- Có yêu thú cấp bậc tiên thiên, cuối cùng lột xác thành yêu thú hư cảnh. Những yêu thú hư cảnh này nguyện ý gia nhập vào Thần Miếu Man tộc, trở thành thần thú Man tộc, được Man tộc cung phụng.

Lý Quân trả lời. Vì tuyệt đại đa số yêu thú hư cảnh đều sống rất lâu, qua thời gian dài, thần thú của Thần Miếu Man tộc cũng dần dần gia tăng.

Đằng Thanh Sơn nghe thế hít một hơi lạnh.

Một đám yêu thú giao hảo làm bằng hữu với nhân loại, một đám người trường kỳ sống ở Man Hoang, hơn nữa sống tới sáu bảy ngàn năm. Thần Miếu Man tộc này e rằng là nơi tìm được nhiều yêu thú hư cảnh nhất cả Cửu Châu đại địa.

- Tiểu Quân, Thần Miếu Man tộc có bao nhiêu thần thú? Hai,

ba, bốn?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Dương Đông, Hồng Vũ Hồng Lâm cũng nhìn Lý Quân.

- Mấy trăm năm trước, lúc Yêu Long Tử Tích đi đến Thần Miếu Man tộc, khi đó nó ở lại Man tộc khá lâu. Lúc đó có năm con thần thú Man tộc.

Lý Quân trả lời.

- Năm con?

Đằng Thanh Sơn thầm run lên.

Bây giờ trên Cửu Châu đại địa, không có một thế lực nào có đến năm yêu thú hư cảnh.

- Đây chỉ là những con ở thường xuyên trong Man tộc. Theo Yêu Long Tử Tích nói, yêu thú hư cảnh giữa Man Hoang cơ hồ đều có quan hệ cực tốt với Man tộc. Còn nữa, ngoài những con yêu thú hư cảnh thường xuyên, những con khác phân tán khắp nơi trong Man Hoang. Nếu Thần Miếu Man tộc gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn có thể mời những con yêu thú hư cảnh phân tán ở các nơi tới hỗ trợ.

Lý Quân trịnh trọng nói.

Vẻ mặt Đằng Thanh Sơn trở nên ngưng trọng.

Có thể nói Thần Miếu Man tộc là thế lực có yêu thú hư cảnh cực mạnh. Họ có thể dựa vào năm con yêu thú hư cảnh, và cả vài con phân tán ở Man Hoang.

- Dựa theo Yêu Long Tử Tích lão ca nói, trên cả Cửu Châu đại địa, cơ hồ hơn phân nửa yêu thú hư cảnh đều có giao tình với Man Hoang. Mặc dù vì quan hệ với Vũ Hoàng, Yêu Long Tử Tích và

Thần Miếu Man tộc cũng không có quan hệ tốt lắm, nhưng trong Thần Miếu Man tộc có một con thần thú yêu long khác, cũng chính là bạn tốt của Yêu Long Tử Tích, do vậy nó cũng đi tới đó chơi vài lần.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Man Hoang là nơi có yêu thú nhiều nhất Cửu Châu, ở đó có nhiều yêu thú hư cảnh nhất cũng không có gì lạ.

- Con yếu thú hư cảnh trên là Hắc Ô đó là một trong năm con luôn luôn ở trong Thần Miếu Man tộc.

Lý Quân trả lời.

- Con Hắc Ô này đời trước chỉ là một con yêu thú tiên thiên, Huyết Ô Nha, sau đó lột xác trở thành yêu thú hư cảnh. Nhưng vì thiên phú rất bình thường, cho dù là hư cảnh đại thành, cũng chỉ mạnh hơn hư cảnh đại thành nhân loại bình thường một chút mà thôi.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Yêu thú hư cảnh tuyệt không phải con nào cũng biến thái được như Bất Tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đao Trì, Yêu Long.

Còn có một vài con yêu thú, như Thiên Lang ở Xạ Nhật, như Lục Nhĩ Toản Địa Thử, thậm chí còn cả Hắc Ô, chúng có thiên phú rất bình thường, cho dù đạt tới hư cảnh đại thành, cũng chỉ hơi manh hơn hư cảnh đại thành nhân loại bình thường một chút. Gặp người có thể bộc phát ra mười ba thành lực thiên địa như Đằng Thanh Sơn, con yêu thú Hắc Ô cũng phải bị thương bỏ chạy.

- Thế nhưng, Yêu Long Tử Tích đại ca nói, con yêu thú hư cảnh Hắc Ô này chỉ là con yếu nhất trong số năm con thần thú thường xuyên ở Thần Miếu Man tộc. Trong đó có một con cực mạnh, là bạn của Tử Tích lão ca, xuất thân là giao long.

Lý Quân trịnh trọng nói:

- Con yêu long đó có thực lực gần bằng với Tử Tích lão ca.

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc.

- Trong năm con thần thú này, có một con Tử Mao Thần Viên, tốc độ hơi chậm, nhưng thực lực cực kỳ cường hãn.

Lý Quân nói:

- Tử Mao Thần Viên có thực lực gần bằng con yêu long. Hai con này là hai con mạnh nhất trong năm con thần thú.

- Trong Thần Miếu Man tộc, bình thường cũng chỉ có trưởng lão Thần Miếu mới có thể mời thần thú ra tay.

Lý Quân trịnh trọng nói:

- Hơn nữa Man tộc rất coi trọng thần thú của họ. Nếu chàng thật sự giết chết con Hắc Ô này, coi như là chính thức đắc tội với Thần Miếu Man tộc.

Đằng Thanh Sơn lúc này mới hoàn toàn hiểu ra tại sao Yêu Long Tử Tích phải ra tay ngăn trở mình.

“Thật là thiếu chút nữa!”

“Nếu thật sự giết chết con Hắc Ô, ta cũng không sợ Thần Miếu Man tộc, nhưng Hình Ý môn của ta…”

Đằng Thanh Sơn nghĩ một lát cũng thấy hơi sợ. Nếu Thần Miếu ManTộc thật sự phát động những con yêu thú hư cảnh khác, tuyệt đối có thể nói là thế lực mạnh nhất trên cả Cửu Châu đại địa.

Nhưng đám yêu thú đó cũng không ngu, e rằng cũng sẽ không vì Thần Miếu Man tộc mà liều mạng chinh chiến khắp thiên hạ.

- Tử Tích lão ca, cảm ơn ngươi!

Đằng Thanh Sơn nhìn Yêu Long Tử Tích thân hình khổng lồ chiếm hết cả luyện võ trường, phát ra một tiếng gầm gừ cảm kích.

- Hống…

Yêu Long Tử Tích cũng phát ra một tiếng gầm khẽ, khẽ gật gật đầu.

- Hống hống… hống hống xán!

Yêu Long Tử Tích phát ra những tiếng gầm khẽ liên tục, rồi lập tức bay lên trời, biến mất khỏi tầm mắt Đằng Thanh Sơn.

- Tử Tích lão ca đã trở về rồi. Nó dặn Thanh Sơn đừng đắc tội với Thần Miếu Man tộc.

Lý Quân cười nói:

- Nhưng cũng không cần phải sợ. Trong số yêu thú của Thần Miếu Man tộc, không một con nào có tốc độ vượt qua được Bất Tử Phượng Hoàng đâu. Hơn nữa Thần Miếu Man tộc là một nơi rất hiếu khách.

- Gặp người mới tới họ đối xử rất tốt. Nếu chàng thật sự tới đó, đừng mang theo địch ý nhé! Thần Miếu Man tộc sẽ không chủ động công kích đâu.

Đằng Thanh Sơn nghe xong khẽ gật đầu.

Yêu Long Tử Tích sống rất lâu, đích xác biết rất nhiều bí mật.

Trên Cửu Châu đại địa, biết được sự tồn tại của Thần Miếu Man tộc e rằng cũng chỉ có vài người thôi.

Trong luyện võ trường, mọi người lúc này đang đắm chìm vào việc Thần Miếu Man tộc cường hãn, ai nấy đều chấn động. Đột

nhiên…

- Ngao hống hống…

Lục Túc Đao Trì phát ra từng tràng gầm gừ.

- Hả?

Lý Quân cả kinh.

- Sao vậy?

Đằng Thanh Sơn dò hỏi.

Lý Quân trịnh trọng nói:

- Thanh Sơn! Đao Trì nói, trước khi con yêu thú phi cầm Hắc Ô tiến công, nó từng cõng một nhân loại hư cảnh bay trên bầu trời Đại Duyên sơn ta. Nhưng lúc công kích, lại chỉ có con Hắc Ô yêu thú thôi, không phát hiện ra nhân loại hư cảnh đó.

- Nhân loại hư cảnh?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày:

- Đi chung với thần thú Man tộc, có khi nào là trưởng lão Thần Miếu Man tộc?

- Sao họ lại muốn công kích Hình Ý môn ta?

- Không ổn!

Đằng Thanh Sơn lập tức hiểu ra, người của Man Hoang Thần Miếu đã coi hắn là địch nhân rồi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 33

Cổ Ung

Không hợp lý.

Dương Đông bên cạnh cũng nhíu mày:

- Hình Ý môn chúng ta và Thần Miếu Man tộc căn bản không hề lui tới, sao họ lại đến công kích Hình Ý môn chúng ta?

- Nhưng, việc này đã xảy ra.

Hồng Vũ một bên có vẻ rất trầm ổn, hai mắt lóe lên chút ánh sáng:

- Vô cớ mà tới xum xoe, không gian thì cũng là trộm. Cùng một đạo lý, nếu không có cừu hận mà thần thú của Thần Miếu Man tộc vô duyên vô cớ tới đây công kích Hình Ý môn ta, khẳng định là có nguyên nhân. Hơn nữa, lúc trước tên nhân loại hư cảnh đi cùng con yêu thú này khi công kích Hình Ý môn lại không hề hiện thân. Cha, nếu con đoán không sai, nguyên nhân nhất định nằm trên người tên nhân loại hư cảnh. Hồng Vũ tỉnh táo nói.

Đằng Thanh Sơn tán thưởng nhìn nhi tử.

Xem ra, việc buôn bán đích xác có thể rèn luyện con người.

Hắn nhìn nhi tử, lại nhìn con gái. Hai chị em này về tuổi tác và sự từng trải thì hoàn toàn tương phản với nhau.

- Đúng, chỉ cần tìm được tên nhân loại hư cảnh này, có lẽ sẽ hiểu được mọi việc.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Nhưng Thanh Sơn, bây giờ phiền toái lớn nhất của chúng ta là không biết đi đâu để tìm tên nhân loại hư cảnh này.

Lý Quân lắc đầu bất lực.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đột nhiên nhìn vào bất tử Phượng Hoàng đang đậu gần đó. Lúc này tên áo đen đang bị lực thiên địa cường đại ép sát trên mặt đất.

- Đây là…

Đằng Thanh Sơn đi tới đó.

- Cha, đây là đại nhân vật đứng sau lưng đám người bắt con đó.

Hồng Lâm mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào người áo đen, trong hai mắt lóe ra sự giận dữ:

- Chính là hắn! Hắn còn bảo Phàn An Nhiên phải tự mình rạch nát mặt con, phải rạch đủ mười chín đao. Nếu như không có Tiểu Bạch và Hỏa Phượng xuất hiện, chắc con đã…

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn về phía người áo đen trở nên lạnh buốt.

- Ha ha! Đúng, chính là ta hạ lệnh, vậy thì sao? Ha ha!

Tựa hồ nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đang chăm chú nhìn hắn, tên áo đen đã bị phá đan điền liền điên cuồng quát lên.

- Có trách thì trách tên Phàn An Nhiên thật sự quá vô dụng, đúng là một tên phế vật! Đưa một phụ nữ ra khỏi nhà, lại khiến

cho ngươi chú ý, phái bất tử Phượng Hoàng theo dõi!

Đằng Thanh Sơn đi đến trước mặt người áo đen kia, lạnh lùng nhìn hắn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc.

- Đằng Thanh Sơn, có bổn sự giết ta đi! Lão tử chết rồi có thành quỷ cũng không buông tha cho ngươi!

Người áo đen nghiến răng, trừng mắt gầm lên.

- Ngụy Hàn!

Đằng Thanh Sơn chợt mở miệng gọi.

Người áo đen biến sắc.

- Ngụy Hàn, năm đó là một trong những tiên thiên cường giả của Thanh Hồ đảo, ta không nhận lầm đó chứ? Ngụy Hàn cảm thấy ớn lạnh.

- Ngụy Hàn!

Đằng Thanh Sơn từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Ngụy Hàn.

- Thật không ngờ, Thanh Hồ đảo các ngươi còn dám can đảm báo phục Hình Ý môn ta, rõ là muốn chết! Nói đi… cái tên cường giả hư cảnh khống chế yêu thú phi cầm rốt cuộc là ai.

- Giết ta đi! Có bổn sự thì giết ta ngay đi!

Người áo đen Ngụy Hàn ghiến răng, khóe miệng chảy cả máu ra, gầm lên.

- Đừng mơ tưởng lão tử nói ra một chữ!

- Giết ngươi à?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng cười:

- Giết ngươi làm gì? Ngụy Hàn, bây giờ ta cho ngươi cơ hội để nói. Chỉ cần ngươi nói ra cường giả hư cảnh khống chế yêu thú phi cầm đó là ai, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt dư nghiệt Thanh Hồ đảo các ngươi. Nhưng nếu ngươi cắn răng không mở miệng, ta sẽ ra lệnh toàn diện đuổi giết tất cả dư nghiệt Thanh Hồ đảo các ngươi trên cả Cửu Châu đại địa.

- Có một giết một, có một vạn giết một vạn, không để lại một tên nào!

Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ đến việc con gái bị hủy dung, Hình Ý môn bị hủy diệt, không thể áp chế sát khí trong lòng.

Đằng Thanh Sơn vừa nói ra, sắc mặt Ngụy Hàn liền trở nên tái nhợt.

- Có nói không?

Đằng Thanh Sơn cười lạnh một tiếng - Đợt lát nữa, ngươi muốn nói ta cũng không thèm nghe!

Vẻ mặt Ngụy Hàn không ngừng biến hóa, trong lòng lưỡng lự.

Hắn không sợ chết.

Nhưng vừa nghĩ tới ngàn vạn đệ tử Thanh Hồ đảo tiềm phục các nơi, hắn cũng cảm thấy lo lắng. Hình Ý môn bây giờ không phải là Hình Ý môn lúc vừa mới khai sơn lập phái, Hình Ý môn bây giờ hoàn toàn có năng lực tiến hành điên cuồng giết chóc những người của Thanh Hồ đảo trên cả Cửu Châu đại địa.

- A Đông, truyền lệnh, trên cả Cửu Châu…

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Ta nói! Ta nói!

Ngụy Hàn vội kêu.

Đằng Thanh Sơn dừng lại, lạnh lùng nhìn Ngụy Hàn, cũng không mở miệng, chỉ đứng đó chờ y nói.

Ngụy Hàn hít sâu một hơi:

- Vốn các đệ tử Thanh Hồ đảo còn sống cũng không có tư tưởng trả thù, nhưng vào một ngày, có một vị cường giả hư cảnh thần bí tìm đến chỗ chúng ta, nói hắn là bạn của Thiên Nhãn Kiếm Thánh sư tổ, vừa mới trở về Cửu Châu. Biết sư tổ bị Đằng Thanh Sơn giết chết, hắn quyết định báo thù cho sư tổ, do đó bảo chúng ta đi hỗ trợ.

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Thanh Hồ đảo chúng ta lúc vừa diệt vong cũng có không ít người muốn báo thù, còn sắp đặt không ít gian tế ở Quy Nguyên Tông, thậm chí là ở Hình Ý môn. Nhưng thời gian quá dài, không ít người đã nhạt lòng cừu hận, thế hệ thanh niên không còn muốn báo thù nữa. Hơn nữa Hình Ý môn càng ngày càng mạnh, chúng ta cũng không đấu lại.

- Lúc bạn của Thiên Nhãn Kiếm Thánh tới gặp Thanh Hồ đảo chúng ta, những lãnh đạo còn sống cũng chia thành hai phái. Một phái muốn báo thù, còn một phái khác thì không muốn đối đầu với Hình Ý môn ngươi, cho rằng đó là việc lấy trứng chọi đá.

Ngụy Hàn từ từ nói.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nói:

- Lúc trước chặn giết những thiếu niên Nội Gia quyền nhất

mạch của ta ở Viêm châu, còn cả việc tiết lộ bí tịch ra ngoài, đều là do Thanh Hồ đảo các ngươi gây ra à? Quả thật là hết hi vọng có thể thay đổi rồi.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi là người thông minh, ta không nói ngươi cũng biết. Đúng, đây là do chúng ta làm.

Ngụy Hàn lắc đầu nói:

- Nhưng trong lần đầu tiên chặn giết, hiển nhiên có người mật báo. Trong những đệ tử Thanh Hồ đảo còn sống, có một bộ phận chủ chiến, có một bộ phận không muốn đánh. Chúng ta sớm đã nghĩ tới, khẳng định là do phái bên kia mật báo.

Đằng Thanh Sơn không lên tiếng.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi muốn giết ta thì cứ việc giết, chỉ hi vọng ngươi lưu lại Thanh Hồ đảo nhất mạch của ta!

- Mười chín năm đã qua, bây giờ rất nhiều thanh niên không còn liên quan tới chuyện năm đó, hi vọng ngươi hãy tha cho bọn họ.

Ngụy Hàn nói thẳng.

Lý Quân luôn đứng cạnh Đằng Thanh Sơn đột nhiên hỏi:

- Ngụy Hàn, vị nhân loại hư cảnh đó có bộ dáng ra sao?

- Hắn đeo mặt nạ vàng, ta cũng không biết hắn.

Ngụy Hàn lắc đầu nói.

Thẩm vấn tỉ mỉ Ngụy Hàn xong, Đằng Thanh Sơn cũng biết thêm nhiều tin tức.

Đằng Thanh Sơn cho tỷ đệ Hồng Lâm Hồng Vũ về phòng nghỉ ngơi, còn Dương Đông cũng cáo lui đi xử lý việc cứu chữa những

người của Hình Ý môn bị thương tổn. Lúc này chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn và Lý Quân.

- Tiểu Quân, nàng đoán xem hư cảnh nhân loại đeo mặt nạ vàng tự xưng là bạn của Hạt Tử Kiếm Thánh đó là ai?

Đằng Thanh Sơn mở lời.

- Chắc là trưởng lão của Thần Miếu Man tộc.

Lý Quân nói có vẻ không chắc.

- Có phải là trưởng lão của Thần Miếu không thì ta không biết, nhưng ta nắm chắc chín thành, người này hẳn chính là Cổ Ung.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên vẻ tàn khốc.

Lý Quân kinh ngạc nói:

- Cổ Ung?

- Đầu tiên là chặn giết nhân mã Hình Ý môn, sau đó tiết lộ bí tịch của Hình Ý môn để Vũ Hoàng môn đối đầu với ta, tiếp theo là muốn hủy diệt cả Hình Ý môn. Thủ đoạn chiêu sau tàn nhẫn hơn chiêu trước, không có cừu hận thì sao lại làm như vậy? Vừa vặn Cổ Ung có cừu hận không đội trời chung với ta.

- Nếu Hạt Tử Kiếm Thánh thật sự có một bằng hữu hư cảnh lợi hại, năm đó khi Thanh Hồ đảo bị diệt vong, sao Hạt Tử Kiếm Thánh không mời hắn tới hỗ trợ? Do đó căn bản chỉ là nói láo.

- Hơn nữa, có thể dễ dàng tìm được nơi đệ tử Thanh Hồ đảo tiềm phục, nếu là người ngoài thì không thể dễ dàng làm như vậy được.

- Huống hồ, năm đó ta tìm khắp cả Cửu Châu đại địa cũng không tìm được Cổ Ung. Mười chín năm nay, hắn rốt cuộc chạy trốn tới nơi nào? Trốn mười chín năm, một khi hiện thân sao lại

không báo thù chứ?

- Quan trọng nhất chính là, Cổ Ung có nhận thức tương đồng với sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của ta. Sư phụ ta nếu không phải cưỡng cầu muốn một lần hiểu được "Sinh chi đạo" thì e rằng sớm đã đạt tới hư cảnh rồi. Cổ Ung và sư phụ cũng giống nhau, hơn nữa trải qua rất nhiều gian khổ, tới bây giờ mà Cổ Ung không tiến vào hư cảnh thì mới là việc lạ.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân:

- Tiểu Quân, nàng nói xem người này không phải là Cổ Ung thì còn có thể là ai?

Lý Quân nghe Đằng Thanh Sơn nói thế, cũng hoàn toàn bị thuyết phục, không khỏi khẽ gật đầu.

- Nhưng thế sự vô thường, ya cũng chỉ có thể nắm chắc chín thành mà thôi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Trước khi vạch trần tên thần bí mang mặt nạ vàng, ta không dám hoàn toàn khẳng định đó chính là Cổ Ung.

- Tiểu Quân! Lúc trước Đao Trì từng cảm ứng được khí tức của nhân loại hư cảnh thần bí cưỡi con yêu thú hư cảnh Hắc Ô, bây giờ ta cùng Đao Trì lục soát khu vực chung quanh thử xem, nếu như vận khí tốt, không biết chừng có thể tìm được hắn.

Đằng Thanh Sơn không dám buông lỏng một chút nào, không tìm ra người thần bí đó thì hắn không thể an tâm.

- Ừm, cẩn thận một chút!

Lý Quân gật gật đầu.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía con Lục Túc Đao Trì gần đó…

- Đao Trì!

Lúc này Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì, nhanh như chớp biến mất khỏi tầm mắt Lý Quân.

Buổi chiều.

Trên trời cao trong vắt vạn dặm, Đằng Thanh Sơn cưỡi trên lưng Lục Túc Đao Trì bay lượn trên trời cao.

“Quả thật rất cẩn thận.”

“Đầu tiên là chặn giết nhân mã Nội Gia quyền nhất mạch của ta, thành công thì tốt, còn nếu như thất bại, hai đệ tử Vũ Hoàng môn được sắp đặt trong đó cũng làm ta tưởng lầm, cho là Vũ Hoàng môn đã làm việc này. Rõ ràng là có kế hoạch dự phòng cẩn thận.”

“Lần thứ hai, tiết lộ bí tịch cho Vũ Hoàng môn, làm cho ta đấu với Vũ Hoàng môn, muốn mượn đao của Vũ Hoàng môn giết ta.”

“Lần thứ ba, chỉ để con yêu thú hư cảnh tới tàn phá hủy diệt, cho dù thất bại, hắn vẫn còn có cơ hội khác.”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy lòng nặng trĩu.

Địch nhân này, mỗi một lần xuống tay trả thù đều không lộ ra át chủ bài, như vậy cho dù có thất bại một lần, vẫn còn có vốn để ngóc đầu tiếp tục trả thù.

Có địch nhân như vậy, Đằng Thanh Sơn không thể ngủ ngon được.

“Phải tìm được hắn, giết chết hắn!” - Đằng Thanh Sơn trong lòng thầm nhủ.

Đột nhiên hắn đã tới vùng Đại Duyên sơn mênh mông. Lúc trước hắn và Lục Túc Đao Trì đã tìm suốt hai canh giờ, căn bản không sót một chỗ nào. Đằng Thanh Sơn chỉ biết, nhân loại hư cảnh thần bí đó rất cẩn thận, e rằng không để cho mình có thể dễ dàng tìm được.

- Đao Trì, xuống dưới!

Đằng Thanh Sơn chỉ phương hướng.

Lục Túc Đao Trì lập tức lao xuống, tiến vào trong Đại Duyên sơn.

Đằng Thanh Sơn vừa vào Đông Hoa uyển, lập tức phát hiện ra Dương Đông đang đợi giữa đình viện.

- Sư phụ!

Dương Đông vừa thấy Đằng Thanh Sơn, lập tức chạy tới.

- Sư phụ!

Dương Đông vội cung kính nói:

- Đã tra xong tổn thất rồi.

- Nói đi!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Dương Đông cung kính nói:

- Hôm nay con yêu thú hư cảnh Hắc Ô công kích, làm nhiều cung điện và phủ đệ của Hình Ý môn bị sụp đổ, đã vụn tung tóe. Có vài chục vạn người trong Hình Ý môn bị thương, trong đó có trên hai mươi người bị tàn phế, chín người bị đá đè chết. Trong chín người này, có sáu người là đệ tử nữ, ba người là đệ tử nam, họ đều bị đá to đè chết.

Đằng Thanh Sơn nghe thế trong lòng càng phẫn nộ.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn miễn cưỡng gật đầu:

- Hậu táng cho họ, rồi báo cho gia đình của họ biết.

- Dạ!

Dương Đông cũng cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy Lý Quân đang đang đi ra khỏi khuê phòng của Hồng Lâm. Vừa thấy Đằng Thanh Sơn, nàng lập tức đi tới:

- Thanh Sơn, đã về rồi à, không tìm được sao?

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Lâm Lâm thế nào rồi?

- Vừa mới ngủ.

Lý Quân bất lực lắc đầu:

- Con bé Lâm Lâm, từ bé đã y như con trai, trông thì kiên cường, nhưng trong lòng thì… chà, e rằng…

Đằng Thanh Sơn cũng biết, lần này đã làm cho con gái bị đả kích quá lớn.

- Không thể trì hoãn nữa, phải lập tức tìm cho được nhân loại hư cảnh thần bí đó.

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc không thể chịu được:

- Tiểu Quân, A Đông! Ta chuẩn bị lập tức đi Man Hoang, tới Thần Miếu Man tộc bái phỏng họ một lần.

- Thần Miếu Man tộc?

Lý Quân lắp bắp kinh hãi.

- Không tìm được tên chủ mưu, ta không yên tâm.

Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Quân hít sâu một hơi, cũng khẽ gật đầu. Nàng cũng không phải không đau đầu.

- Ta sẽ đi cùng Tiểu Thanh tới Thần Miếu Man Hoang, để Đao Trì ở đây trấn thủ.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Tiểu Quân, nàng cũng không cần lo lắng! Nếu có chuyện gì, Yêu Long Tử Tích lão ca cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Cùng ngày, Đằng Thanh Sơn lẳng lặng cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rời khỏi Đại Duyên sơn, bay về Man Hoang phía nam.

“Vù!”

Tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng rất kinh người, nhanh chóng bay qua đồng bằng sông ngòi, chẳng mấy chốc đã tiến vào khu vực Man Hoang, hạ thấp xuống núi rừng vô tận phía dưới.

Đằng Thanh Sơn có thể dễ dàng cảm ứng được trong Man Hoang bên dưới có khí tức của vô số mãnh thú độc trùng. Hắn cầm Luân Hồi thương, chỉ lặng lẽ quan sát.

Hồi lâu, đợi đến khi hoàng hôn.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã nhận thấy giữa núi rừng phía dưới có vô số khí tức, hơn nữa những khí tức này mạnh hơn mãnh thú độc trùng bình thường nhiều. Trong đó cũng không ít linh hồn khí tức có thể so với tiên thiên cường giả, thậm chí còn có cả khí tức của cường giả hư cảnh. Trong đó có vài đại cường giả hư cảnh đang tụ tập một chỗ.

- Tới rồi, nơi cường giả hư cảnh tụ tập hẳn là Thần Miếu.

Đằng Thanh Sơn vội nói cho bất tử Phượng Hoàng.

- U…

Bất Tử Phượng Hoàng lập tức đáp xuống, chẳng mấy chốc đã lao xuống khu rừng phía dưới.

“Vèo! Vèo!”

Hai bóng người từ giữa cánh rừng vọt lên, sau đó lơ lửng giữa không trung, nhìn Bất Tử Phượng Hoàng và Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cũng quan sát người hai người vừa tới, chỉ thấy hai người này đều đi chân trần, mặc vải bố giống như những người khổ hạnh trên Cửu Châu đại địa, vẻ mặt tươi cười.

- Khách nhân từ xa tới, xin hoan nghênh tới Thần Miếu Man tộc…

Một lão già gầy gò mặt đầy nếp nhăn khẽ gật đầu cười nói.

- Ô ô u kỷ..

Một tiếng hót cao vút phẫn nộ chợt vang lên.

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc. Theo khí tức thì đó chính là con yêu thú Hắc Ô.

- Hùm, là các ngươi làm bị thương thần thú Hắc Ô à?

Lão giả mặt đầy nếp nhăn sắc mặt hơi giận - Hống…

- Ô ô…

Nhất thời Đằng Thanh Sơn nhận thấy có một khí tức hư cảnh cường đại từ phía dưới Thần Miếu điên cuồng vọt lên, có vẻ đầy địch ý.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 34

Dùng Thế Ép Người

“Không ổn!” - Đằng Thanh Sơn lập tức hiểu ra người của Man Hoang Thần Miếu đã xem hắn là địch nhân.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy trong núi rừng Man Hoang, ở chính giữa là một lão giả thân thể gầy gò đầy nếp nhăn, bên cạnh là một người khổng lồ đầu trọc trông như một ma thần cao chừng một trượng tám (bốn thước rưỡi năm). Phía dưới hai người là một con rết khổng lồ dài chừng hai mươi trượng, toàn thân màu đen bóng loáng, những cái càng hung ác làm cho người ta phải run sợ. Trên người con rết khổng lồ màu đen này có một lão già tóc bạc xõa tung đang khoanh chân ngồi.

Ngoại trừ ba người và một yêu thú hư cảnh ra, bên trái họ là con yêu thú hư cảnh Hắc Ô đã giao thủ Đằng Thanh Sơn. Đôi mắt đỏ như máu của con yêu thú Hắc Ô nhìn như đóng đinh vào Đằng Thanh Sơn. Phía sau họ là con con yêu long đang ngẩng cao đầu bay lượn trên bầu trời, từ đầu tới đuôi đều màu đen, đôi mắt lại có màu vàng sậm, đôi lông mày trắng rũ xuống.

“Con yêu thú này...” - Về mặt khí thế, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn bị lép vế so với nó.

“Đùng!”

Núi rừng phía dưới rung lên.

Một con quái vật như một quả núi nhỏ, vác một cây đại thụ khổng lồ bay đến cạnh con giao long. Đây là một con yêu thú khổng lồ có bộ dáng viên hầu, thân cao mười trượng (hai mươi lăm thước), có bộ lông màu tím. Chỉ thấy đôi tay đầy lông xù nhưng vẫn lóe ra móng vuốt sắc bén nhè nhẹ vung lên, tất cả cành cây đại thụ đều bị gọt đứt.

“Đây nhất định là con Tử Mao Thần Viên mà Tử Tích lão ca nói là có thực lực tiếp cận với yêu long rồi.” - Ánh mắt Đằng Thanh Sơn đảo qua bốn con yêu thú hư cảnh: “Con rết khổng lồ và con yêu thú phi cầm Hắc Ô hẳn là thực lực hơi yếu, còn con viên hầu và con yêu long chắc là hai con mạnh nhất trong bốn con yêu thú hư cảnh này.”

- Các vị! Tại hạ là Đằng Thanh Sơn, tới đây không hề có địch ý.

Đằng Thanh Sơn nói sang sảng.

- Hừ!

Người khổng lồ đầu trọc cao chừng một trượng tám hừ lạnh một tiếng, thanh âm vang vọng trong lồng ngực khổng lồ.

- Thần Miếu Man tộc chúng ta mặc dù không muốn tùy tiện ra ngoài, nhưng chỉ cần là địch nhân của Man tộc chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không tha. Ngươi bó tay chịu trói, hay là muốn chúng ta động thủ?

- Bó tay chịu trói đi!

Lão già tóc bạc đang khoanh chân ngồi trên lưng rết khổng lồ chợt đứng lên, cao cũng phải tới một trượng hai (ba thước).

Man tộc quả xứng là Cự Nhân tộc.

Cho dù là tộc nhân bình thường cũng cao đến một trượng, trong đó có vài tinh anh còn cao kinh người hơn. Chiều cao một

trượng hai cũng không xem là đặc biệt ở Man tộc. Người khổng lồ đầu trọc cao một trượng tám mới được xem như là một trong những người có chiều cao cực hạn trong Cự Nhân tộc.

- Bó tay chịu trói à? Nếu ta muốn giết con yêu thú tên là Hắc Ô này thì nó sớm đã chết rồi.

- Cũng vì Tử Tích lão ca bảo ta dừng tay, ta mới không giết nó.

Đằng Thanh Sơn quát lớn.

- Tử Tích?

Ba gã trưởng lão Thần Miếu hơi kinh hãi.

- Ngươi đánh Hắc Ô thần thú bị thương, đương nhiên phải bị trừng phạt.

Lão giả gầy gò đầy nếp nhăn nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Cho dù là bằng hữu của Yêu Long Tử Tích cũng phải bị trừng phạt.

- Ngao ngô!

Con Tử Mao Thần Viên trừng mắt nhìn. Đằng Thanh Sơn liền cảm thấy một luồng áp lực tinh thần cường đại ép tới. Cánh tay đầy lông mượt lóe ra móng vuốt của con Tử Mao Thần Viên cầm cây gậy tùy ý phất vài cái về phía Đằng Thanh Sơn, nhe răng lộ ra hàm răng sắc nhọn.

- U...

Bất Tử Phượng Hoàng hót vang một tiếng chói tai, ngọn lửa toàn thân bừng lên.

Đằng Thanh Sơn cũng cầm chắc Luân Hồi thương.

Bất luận là Đằng Thanh Sơn hay Bất Tử Phượng Hoàng đều cảm thấy áp lực cường đại, dù sao đối phương cũng quá mạnh. Một con Hắc Sắc Yêu Long có thể so với Yêu Long Tử Tích, cùng với một con Tử Mao Thần Viên thực lực tiếp cận với Hắc Sắc Yêu Long, chỉ cần hai con này cũng đủ để làm cho Đằng Thanh Sơn phải bỏ chạy như chuột rồi.

- Ba trưởng lão Thần Miếu Man tộc! Sao, chẳng lẽ con yêu thú Hắc Ô của Thần Miếu các người đi tới môn phái ta trắng trợn giết chóc thì được à? Đằng Thanh Sơn ta không cừu không oán với các người, hôm nay tới đây chính là muốn hỏi một chút, không hiểu vì sao Thần Miếu Man tộc các người lại công kích môn phái ta?

Đằng Thanh Sơn quát lên.

- Công kích môn phái của ngươi à? Không thể nào!

Tên cự hán như ma thần cao một trượng tám quát to.

- Ồ...

Lão già gầy gò phát ra những tiếng hót về phía yêu thú Hắc Ô.

- Ô ô u..

Yêu thú hư cảnh Hắc Ô cũng liên tiếp phát ra những tiếng hót.

- A!

Ba vị trưởng lão Thần Miếu đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Xin hỏi ba vị trưởng lão, có việc này không?

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng trên trời cao quát lên.

- Đúng là có việc này.

Lão giả gầy gật đầu thừa nhận.

- Đằng Thanh Sơn không cừu không oán với các ngươi, không biết vì sao lại như vậy?

Đằng Thanh Sơn quát lên.

- Hừ!

Cự hán đầu trọc cao một trượng tám hét lên:

- Theo Hắc Ô thần thú nói thì ngươi có đại cừu với Kim trưởng lão của Thần Miếu chúng ta, còn giết chết thân nhân và bằng hữu của Kim trưởng lão. Thần thú Hắc Ô là bằng hữu của Kim trưởng lão, do đó nó ra tay giúp đỡ. Thần Miếu chúng ta luôn không nhúng tay vào việc bên ngoài. Việc này đã có nguyên nhân, như thế thì coi như thôi, ngươi mau thối lui đi!

Thần thú đi tới tông phái người ta gây sự giết người.

Thần Miếu lúc này cũng tự biết mình đuối lý.

- Kim trưởng lão?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày nói:

- Kim trưởng lão mà các người nói hẳn không phải là người của Man tộc các người rồi.

- Đích xác là không phải.

Lão già gầy gò gật đầu nói:

- Nhưng Kim trưởng lão có cống hiến lớn cho Man tộc ta, được coi như là ngoại tộc trưởng lão... Kim trưởng lão là ngoại tộc trưởng lão, nhưng dựa theo quy luật của các tiền bối Thần Miếu, thù hận của y ở bên ngoài chúng ta sẽ không nhúng tay vào.

Đằng Thanh Sơn vội hỏi:

- Kim trưởng lão mười chín năm trước mới tới đây à?

Ba người nhóm lão giả gầy nhìn nhau.

- Đúng, là mười chín năm trước.

Cự hán đầu trọc cáo một trượng tám cao giọng nói:

- Kim trưởng lão có cống hiến lớn với Man tộc, lại không có tư tâm, cả Man tộc trên dưới đều cảm kích, mới phá lệ cho y trở thành ngoại tộc trưởng lão của Thần Miếu. Gần tám ngàn năm qua, lịch sử Thần Miếu chúng ta cũng chỉ có sáu ngoại tộc trưởng lão thôi.

Quả nhiên là mười chín năm trước!

Đằng Thanh Sơn càng xác định, thân phận người này chính là Cổ Ung.

- Không biết Kim trưởng lão hiện đang ở đâu?

Đằng Thanh Sơn liền nói.

- Mau đi đi!

Cự hán đầu trọc quát.

Lão già tóc bạc cũng nhíu mày nói:

- Kim trưởng lão không có ở Thần Miếu, cho dù có, chúng ta cũng sẽ không cho ngươi động thủ đánh y.

- Mau mau lui đi, nếu không, chúng ta chỉ còn cách đánh nhau thôi!

Lão giả đầy nếp nhăn cũng lạnh lùng nói.

Thần Miếu Man tộc rất hiếu khách, nhưng trong mắt họ thì cường giả hư cảnh này có đại cừu với ngoại tộc trưởng lão của Thần Miếu, tự nhiên không thể là bằng hữu của họ, họ cũng không cần nể mặt làm gì.

- Hống...

Con mắt thô lố màu vàng tối của con Hắc Sắc Yêu Long nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, có ý cảnh cáo. Tử Mao Thần Viên bên cạnh cũng đập đập cây đại thụ, giống như đe dọa Đằng Thanh Sơn. Nhất thời bên phía Man Hoang Thần Miếu, những nhân loại hư cảnh và yêu thú hư cảnh đều nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

- Đã thế thì cáo từ!

Đằng Thanh Sơn phất tay áo.

- Đi!

Bất Tử Phượng Hoàng nhìn về phía đám người Thần Miếu Man tộc, có chút phẫn nộ, sau đó lập tức hót lên một tiếng cao vút, vỗ hai cánh hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ nhanh chóng bay đi.

Bên Thần Miếu Man tộc cũng trở về nơi ở.

Đối với Đằng Thanh Sơn, Thần Miếu Man tộc căn bản không hề quan tâm, chỉ hơi kinh ngạc về con Bất Tử Phượng Hoàng mà thôi.

Lúc này trời đã tối.

Bất Tử Phượng Hoàng đang bay liệng trên rừng núi Man Hoang. Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, sắc mặt có vẻ không tốt. Trong Man Hoang Thần Miếu bị đối phương dùng cường thế bức lui, hắn lại không có một chút biện pháp nào.

Man Hoang Thần Miếu mạnh hơn hắn quá nhiều. Thực lực không bằng người ta, Thần Miếu Man tộc cho dù có đuối lý cũng có thể xem thường ngươi.

“Nếu là cường giả động hư như Bùi Tam lúc trước, Thần Miếu Man tộc cũng sẽ không dám kiêu ngạo như vậy, ít nhất có thể được đối đãi ngang hàng.” - Đằng Thanh Sơn thầm lắc đầu.

- U...

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đột nhiên phát ra một tiếng kêu to.

- Hả? Tiểu Thanh, tới về tổ của ngươi rồi à?

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn xuống núi rừng Man Hoang phía dưới. Phía dưới có một sơn mạch rất lớn, đây chính là nơi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đóng đô ở Man Hoang.

- Đúng vậy, mấy hôm vừa rồi ngươi luôn luôn bảo vệ cho Lâm Lâm, cũng không có về ổ của mình. Đi, tiếp tục xuống dưới đi!

Đằng Thanh Sơn biết Tiểu Thanh đang lo về những biểu hiện dưới trướng của nó.

Tiểu Thanh hót vang, lập tức đáp xuống giữa ổ của nó.

Đây là một sơn mạch thế ngoại đào nguyên, nơi này có vô số phi cầm. Trong đám phi cầm này, Bất Tử Phượng Hoàng hiển nhiên là con mạnh nhất.

“Ầm ầm...”

Thác nước bên cạnh giống như một cái thớt luyện, nước chảy xuống, rồi sau đó đánh thẳng vào giữa hồ. Đằng Thanh Sơn ngồi bờ hồ sâu, mắt nhìn về hướng đỉnh núi gần đó. Vô số yêu thú phi cầm tụ tập, sau đó đều lạy chầu Bất Tử Phượng Hoàng. Trong

những yêu thú phi cầm này, phần lớn đều là yêu thú bình thường, cũng không ít yêu thú cấp bậc tiên thiên, thậm chí còn có con yêu thú phi cầm cấp tiên thiên kim đan.

Có những con thân thể khổng lồ, có con thì bé nhỏ, bộ lông đủ loại màu sắc; có con hót chói tai, cũng có con hót rất trong trẻo, tiếng kêu linh hoạt kỳ ảo.

“Bách điểu triều phượng?” - Đằng Thanh Sơn thầm thì.

Đằng Thanh Sơn cũng không tiếp tục nhìn Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang có vẻ rất vui mà lại nằm xuống, ánh mắt dừng lại nơi hồ nước sâu thẳm bên cạnh cùng với thác nước đang đổ xuống.

Lúc này đã là ban đêm.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn dừng lại giữa hồ sâu. Vì thác nước đánh vào gặp phải những tảng đá ở giữa hồ và bờ hồ, cho nên hình thành những vòng xoáy. Có những vòng xoáy lớn, cũng có những vòng xoáy nhỏ, chốc chốc sinh ra, chốc chốc lại tiêu tán, rải rác khắp nơi. Còn có những bọt nước khi thác nước đánh vào thì bắn tung lên, không ngừng tan biến, sau đó thác nước lại tiếp tục đánh vào bắn ra bọt nước.

Đằng Thanh Sơn nhìn vòng xoáy, lại nhìn bọt nước.

“Chẳng lẽ là như vậy?”

“Bỏ qua sao?”

Đằng Thanh Sơn đứng lên, lại bắt đầu luyện năm loại quyền pháp mà hắn tự nghĩ ra. Một năm gần đây, hắn liên tục tìm kiếm đột phá, muốn tiến vào cảnh giới động hư. Hắn rõ ràng cảm giác được chỉ thiếu một bước, nhưng lại không thể đột phá, lần lượt bế quan mặc dù cũng có chút lĩnh ngộ, nhưng vẫn không thể thành công.

Đêm tối đã qua, ban ngày lại đến.

Đằng Thanh Sơn vẫn đang luyện quyền.

Mặt trời lên, mặt trời lặn, đêm tối thay thế ban ngày.

Bất Tử Phượng Hoàng cũng dừng bên cạnh hồ, nhìn Đằng Thanh Sơn đang luyện quyền vẻ mê hoặc.

Suốt năm ngày, cho đến sáng sớm ngày thứ sáu.

Khi mặt trời mọc lên.

"Ầm ầm..."

Thác nước vốn ầm ầm đổ xuống hồ sâu lại cuồn cuộn dâng lên, vô số nước chảy về phía Đằng Thanh Sơn. Hoa cỏ cây cối, cự thạch chung quanh cũng đều nổi giữa không trung, xoay tròn vờn quanh người hắn. Trong lúc nhất thời, lấy Đằng Thanh Sơn làm trung tâm, dòng nước chảy, núi đá, hoa cỏ, hình thành một vòng xoáy cực to.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 35

Cảnh Giới Động Hư

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đang nghỉ trên cây ngô đồng rất lớn, lúc này lập tức bay lên ngọn cây.

- U… u…

Nhất thời trong cả sơn mạch, hàng ngàn vạn yêu thú phi cầm chung quanh, bất luận là yêu thú cấp tiên thiên hay là những yêu thú phi cầm bình thường, từ khắp các nơi đều bay về phía vòng xoáy ở giữa hồ, kinh ngạc nhìn xuống. Nhiều đá núi, nước chảy, cỏ cây đang không ngừng uốn lượn. Ở giữa vòng xoáy, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người đang luyện quyền. Đằng Thanh Sơn mỉm cười, hoàn toàn đắm chìm trong quyền pháp ảo diệu.

“Vù!”

“Ầm!”

Thân hình chớp lên, quyền pháp bổ ra có thể làm cả không gian chấn động. Nhất thời tiếng nổ đùng đoàng liên miên không dứt, bất luận là hành Thổ, hành Hỏa, hay hành Thủy, hành Kim, hành Mộc, toàn bộ Ngũ Hành quyền đều được Đằng Thanh Sơn tiện tay phóng ra. Lúc này, Ngũ Hành quyền đã được hắn hoàn toàn hình thành một khối.

Đằng Thanh Sơn đã hiểu rõ về ý cảnh ngũ hành tương sinh tương khắc.

Kiếp trước khổ tu hai mươi năm, kiếp này lại khổ tu trên bốn mươi năm, cảm ngộ thiên đạo, sấng tạo ra Ngũ Hành quyền, mãi đến hôm nay rốt cuộc cũng thông hiểu được đạo lí, Ngũ Hành hợp nhất.

- Ha ha!

Một tiếng cười sang sảng như tiếng cười của thiên thần vang vọng cả sơn mạch.

“Ngũ Hành Ngũ Hành, Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ, hà tất phải phân ra rõ ràng ra như vậy làm gì, căn bản chính là một khối. Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ không cái nào có thể thiếu được, có cái nào có thể tồn tại một mình chứ?”

Trong tiếng cười thỏa mãn, Đằng Thanh Sơn khẽ lắc người, thu lại quyền pháp, sau đó hít sâu một hơi.

Nhất thời chung quanh lực thiên địa vô tận điên cuồng tụ tập lại. Đằng Thanh Sơn hít một hơi, như nuốt lực thiên địa vô tận vào trong bụng mình.

Sau đó từ từ thở ra.

Thu thế!

Đằng Thanh Sơn mở mắt ra.

- Đây là cảnh giới động hư, thấm nhuần hư không thiên địa.

Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm nói.

“Ầm ầm…”

Dòng nước, đá núi, cỏ cây vốn bị cuộn lên giữa không trung lúc này ầm ầm rơi xuống, bắn tung ra bốn phía. Phàm là những thứ rơi gần thân thể Đằng Thanh Sơn đều tự nhiên trượt xuống.

- Ô ô…

Bất Tử Phượng Hoàng tắm mình trong ngọn lửa, trong hai mắt có vẻ vui mừng, hót vang về phía Đằng Thanh Sơn.

- Tiểu Thanh!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên ánh sáng.

- Động hư, ta rốt cuộc đạt tới cảnh giới động hư rồi.

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được mình bây giờ khác hẳn trước kia. Đây là một loại lột xác, thoát thai hoán cốt, cũng có thể tùy tiện cảm nhận được lực áp chế bài xích của Cửu Châu đại địa lên mình. Điều này làm Đằng Thanh Sơn hiểu được.

Nếu như nói cường giả hư cảnh là con cưng của Cửu Châu đại địa, vậy thì cường giả động hư đã thoát ly khỏi Cửu Châu đại địa rồi.

“Bây giờ ta đã đạt tới cảnh giới động hư, trước hết phải củng cố cảnh giới một chút.”

- U…

Đằng Thanh Sơn phát ra một tiếng kêu lớn về phía Bất Tử Phượng Hoàng, nhắc nhở một tiếng, sau đó khoanh chân tĩnh tọa.

Nhắm mắt lại, hắn rõ ràng cảm ứng được nê hoàn cung.

Nê hoàn cung là vị trí của “thần”. Lúc trước, “thần” trong nê hoàn cung rất hư vô mơ hồ, còn lúc này, nê hoàn cung lại từ hư vô hóa thành thực chất. Thế giới thực chất sinh ra giữa một tia hào quang năm màu, từng luồng hào quang năm màu lan ra cả nê hoàn cung, còn cả nê hoàn cung cũng trở nên khôn cùng vô tận, mênh mông cuồn cuộn.

“Lực năm màu chính là thế giới lực của ta.”

Đằng Thanh Sơn tự nhiên hiểu ra.

“Bây giờ, cái ta phải làm là luyện hóa vô số lực thiên địa ngoại giới, chuyển thành thế giới lực cho ta.”

Đằng Thanh Sơn bất chấp những việc khác, lúc này dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu hấp thu lực thiên địa từ ngoại giới. Trong lúc nhất thời, trong sơn mạch nơi Bất Tử Phượng Hoàng ở, vô số lực thiên địa điên cuồng tràn về phía hắn, thậm chí còn hình thành những luồng màu thực chất.

Đồng thời tiểu đỉnh màu đen trước ngực Đằng Thanh Sơn cũng phát ra ánh sáng mông lung. Nhất thời, lực thiên địa ngoại giới đang điên cuồng tràn tới đột nhiên tăng lên trên mười lần, cả một khoảng thiên địa quanh sơn mạch chấn động, gió nổi mây vần, làm rất nhiều yêu thú phi cầm hoảng sợ, con nào con nấy bay tán loạn.

“Nhanh thật!”

Tinh thần của Đằng Thanh Sơn hoàn toàn tụ ở nê hoàn cung, kinh hỉ phát hiện ra trong nê hoàn cung đang chuyển hóa thành những đạo hào quang năm màu với tốc độ kinh người, nhất thời cả nê hoàn cung đầy những hào quang năm màu. Theo thời gian, cả nê hoàn cung trông như tiên cảnh, khắp nơi đều là hào quang vờn quanh.

- Hả?

“Thế giới lực nhiều lên, áp lực lên thân thể ta cũng lớn hơn.”

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được điểm này.

Lúc này Đằng Thanh Sơn khống chế những đạo thế giới lực từ nê hoàn cung bắn ra, sau đó chạy khắp toàn thân.

Gân cốt cơ bắp, bì mô xương cốt, lục phủ ngũ tạng, thậm chí là những mạch máu ẩn sâu, Đằng Thanh Sơn cảm thấy thân thể

mình giống như một quả núi khô cạn đã lâu đột nhiên có được một trận mưa, quả núi không ngừng hấp thu nước, lại tràn ngập sinh cơ. Thế giới lực dung nhập vào thân thể Đằng Thanh sơn chỉ mất một thời gian rất ngắn.

Thời gian rất ngắn, sức mạnh thân thể Đằng Thanh Sơn cũng không hề tăng lên.

Nhưng Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy, những tế bào sâu trong cơ thể tựa hồ tràn ngập lực sinh mạng.

“Đây là một loại biến đổi.”

“Lúc trước thân thể ta đã rất mạnh, nhưng sau khi hấp thu lực thiên địa ngoại giới, bây giờ lại hấp thu thế giới lực của mình, hiển nhiên lực thế giới của ta có công hiệu tốt với thân thể mình hơn.”

Đằng Thanh Sơn không ngừng duy trì việc thu nạp lực thiên địa bên ngoài vào nê hoàn cung, chuyển thành thế giới lực của mình.

“Chẳng lẽ khi đạt tới cường giả động hư là phải cường hóa thân thể?”

“Thu nạp quá nhiều thế giới lực quả thật lực ép lên thân thể cực lớn. Nếu thân thể mình không đủ mạnh, trong nê hoàn cung căn bản không thể súc tích được đủ thế giới lực.”

Đằng Thanh Sơn cũng biết, người vừa mới đột phá cảnh giới động hư phải bế quan thật lâu để hoàn toàn cường hóa thân thể, việc này cần không ít thời gian.

Hấp thu! Luyện hóa!

Hấp thu! Luyện hóa!

Đằng Thanh Sơn cứ thế tiến hành. Nê hoàn cung giống như một cái động không đáy, không ngừng hấp thu lực thiên địa bên ngoài.

“Ầm ầm…”

Trong sơn mạch chỗ ở của Bất Tử Phượng Hoàng, lúc này hình thành vòng xoáy năm màu, vô số lực thiên địa không ngừng tràn vào với tốc độ kinh người. Tốc độ hút này nếu so với lần hút lực thiên địa của Lục Túc Đao và Bất Tử Phượng Hoàng khi vừa tiến vào hư cảnh thì còn kinh người hơn.

Mặt trời dần dần lên cao, cho đến lúc qua đỉnh đầu.

Đằng Thanh Sơn vẫn luôn duy trì một tốc độ cực hạn, hấp thu lực thiên địa.

Tới buổi chiều.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn thấy thân thể khẽ run lên.

Trong nê hoàn cung của hắn…

Nê hoàn cung khôn cùng lúc này đã hóa thành một không gian rộng lớn tràn ngập hào quang năm màu, rất dày đặc. Nhưng lúc này không gian cả nê hoàn cung đều chấn động liên tục, không ngừng lắc lư như động đất.

“Hấp thu đến cực hạn rồi.”

“Thế giới hư không của mình đang biến hóa.”

Đằng Thanh Sơn đã nhận ra, hắn không dám làm gián đoạn quá trình này.

Chỉ thấy trong lúc không gian nê hoàn cung chấn động, chợt

thu nhỏ lại dần dần.

Tốc độ rất chậm.

Nê hoàn cung vốn vô hình vô chất, chỉ có thể cảm ứng được, bây giờ lại dần dần có màu sắc, cho đến lúc cả nê hoàn cung hóa thành một viên trứng năm màu hình bầu dục.

“Thành rồi. Ta hẳn xem như đã tới cảnh giới động hư, nhưng chỉ mới có chút thành tựu thôi.”

Bây giờ bên trong nê hoàn cung đã không còn hào quang năm màu nữa. Hào quang năm màu vì quá trình nê hoàn cung thu nhỏ lại đã hóa thành chất lỏng tỏa hào quang năm màu, trông như thủy ngân, đồng thời những giọt thủy ngân năm màu này không ngừng lưu động. Bốn phía tầng ngoài tỏa ra những quang tuyến năm màu nhìn như cực quang.

“Động hư tiểu thành?”

Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm giác được, loại quang tuyến năm màu này có uy lực mạnh hơn, ngưng tụ hơn so với hào quang năm màu lúc trước.

“Lúc trước Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn bước vào cảnh giới động hư, thế giới lực của hắn hẳn là hào quang năm màu của ta lúc nãy. Muốn chính thức củng cố, hơn nữa có chút thành tựu, tối thiểu cũng phải cường hóa thân thể tới cấp độ hoàn mỹ.”

Đằng Thanh Sơn lòng đầy vui sướng, hắn vô cùng tự tin.

Nếu gặp phải hư cảnh đại thành, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết!

Đằng Thanh Sơn tuyệt đối là người từ cảnh giới động hư sơ nhập đạt tới động hư tiểu thành nhanh nhất trong lịch sử cả Cửu

Châu từ thời khai thiên tích địa.

Vì thân thể của hắn sớm đã đạt tới cấp bậc hoàn mỹ, do đó cũng không cần phải lãng phí thời gian.

Lại có Cửu Châu đỉnh tăng lực hút lực thiên địa, chỉ mất một ngày hắn đã hấp thu luyện hóa đủ lực thiên địa.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn đứng lên.

“Hả? Việc này…”

Vốn Đằng Thanh Sơn đang tự đắc, chợt kinh ngạc thấy mặt trời mọc ở phương đông, đỏ ối một khoảng.

“Gì cơ, sáng rồi à?”

Nhìn màu sắc này, hiển nhiên đã bắt đầu một ngày mới rồi.

“Ta hấp thu lực thiên địa, luyện hóa thành thế giới lực, hẳn là không dài.”

“Sao ta lại mất tới một ngày một đêm nhỉ?”

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Hắn không biết, tuy thời gian hấp thu lực thiên địa ngắn, nhưng quá tình nê hoàn cung hư vô hóa thành thế giới năm màu gần như thực chất, trong cảm giác của Đằng Thanh Sơn thì rất nhanh, nhưng thực tế thì mất tới tám canh giờ.

“Kệ nó.”

“Bây giờ cần phải trở về.”

Đằng Thanh Sơn bây giờ thần thanh khí sảng. Sau khi nê hoàn

cung lột xác, áp lực cường đại trên thân thể cũng biến mất.

- Tiểu Thanh.

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh kêu to.

- U u!

Bất Tử Phượng Hoàng vội lao xuống.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, nhảy lên cao rồi đáp xuống trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, sau đó dưới ánh mắt của ngàn vạn phi cầm, cả hai cùng biến mất về phương bắc.

oOo Cảnh nội Vũ châu, trong một sơn mạch hoang vu, một nam tử mặc áo vải bố, đeo mặt nạ vàng đang khoanh chân ngồi.

- May mà ta cẩn thận, nếu ta cùng với Hắc Ô đi công kích Hình Ý Môn, e rằng thật sự mất mạng rồi.

Nam tử mang mặt nạ vàng lẩm bẩm nói:

- Đến cả Hắc Ô cũng bị thương. Đằng Thanh Sơn thật sự đã phát triển quá nhanh. Tin tức thu được từ Xạ Nhật thần sơn quả nhiên không giả, bây giờ Đằng Thanh Sơn đã là hư cảnh đại thành rồi. Bằng vào ta bây giờ, căn bản không giết chết được hắn.

Nam tử mang mặt nạ vàng luôn buồn rầu về vấn đề này.

“Không có biện pháp khác. Đằng Thanh Sơn quá mạnh, bằng vào mình ta thì căn bản không làm được, chỉ có thể mượn đao giết người. Mấy tên Thần Miếu Man tộc đều quá ngang bướng, vẫn không chịu ra mặt, chỉ có thể tìm cách khác… mượn đao.” - Nam tử mặt nạ vàng suy nghĩ một chút: “Với thực lực hư cảnh đại

thành của Đằng Thanh Sơn, chỉ có tìm được yêu thú hư cảnh đại thành lợi hại, hoặc là cường giả động hư mới có thể đối phó được."

Thân hình nam tử mang mặt nạ vàng mờ đi, biến mất khỏi quả núi hoang vu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 36

Luyện Hóa Thần Giáp

Trong hàn đàm sâu thẳm, Yêu Long Tử Tích đang nằm dài mà ngủ, từ lỗ mũi phun ra từng đạo hàn khí làm nước chung quanh chốc chốc lại ngưng kết, lúc thì bắn tung ra.

- Ngao hống...

Yêu Long Tử Tích bỗng nhiên mở bừng đôi mắt màu vàng to như bánh xe, lộ ra vẻ ngưng trọng. Nó cảm giác được rõ ràng có hai luồng khí tức, một luồng là khí tức quen thuộc của Bất Tử Phượng Hoàng, còn luồng kia là một hắc động. Khí tức mà nó không thể chạm đến, đương nhiên nó nghĩ đó là hắc động.

Yêu Long Tử Tích đã sống rất lâu, cho nên trong nháy mắt nó hiểu ra hắc động này đại biểu cho một cường giả động hư.

"Cường giả động hư?" - Yêu Long Tử Tích kinh hãi, trong nháy mắt biến mất khỏi đáy nước.

Hình Ý môn tại Đại Duyên sơn, trong Đông Hoa uyển.

- Thanh Sơn sao còn chưa về?

- Mẹ, đừng sốt ruột! Cha nhất định là có việc gấp.

Lý Quân và hai con đang ở cùng nhau. Hiển nhiên việc Đằng Thanh Sơn đi lâu không về làm co nàng cảm thấy rất bất an.

Đột nhiên...

- Hống...

Một tiếng gầm kinh sợ vang lên.

Lục Túc Đao Trì đang nằm dài trên bãi cỏ ngủ say chợt kinh hãi ngẩng đầu, phát ra một tiếng gầm sợ hãi phẫn nộ. Nó cũng nhận thấy được, ngoài khí tức của Bất Tử Phượng Hoàng còn có một hắc động đi sau. Là cường giả động hư, nó làm sao không sợ hãi?

- Không ổn!

Lý Quân biết thú ngữ sắc mặt đại biến.

"Vù! Vù!"

Một đạo lưu quang màu đỏ rực và một đạo ánh sáng năm màu gần như đồng thời đáp xuống trong Đông Hoa uyển.

- Hống... kỷ...

Lục Túc Đao Trì hai mắt tràn đầy vẻ hung ác, khi vừa thấy ánh sáng năm màu biến thành Đằng Thanh Sơn thì hơi sửng sốt. Hiển nhiên khí tức của Đằng Thanh Sơn đã biến thành hắc động, điều này làm cho nó không kịp phản ứng.

- Ha ha, Đao Trì, muốn làm gì, muốn đấu với ta một hồi à?

Đằng Thanh Sơn cười đi tới, vỗ vỗ lân giáp của Lục Túc Đao Trì.

Trong hai mắt đỏ kè của Lục Túc Đao Trì lúc này mới lộ ra vẻ kinh hỉ.

- Ha ha, mới mấy ngày không gặp, thế mà quên mất cả ta rồi.

Đằng Thanh Sơn cười ha hả nói.

- Thanh Sơn!

Lý Quân vội đi tới.

Nhi tử Hồng Vũ bên cạnh liền nói:

- Cha! Người đi Thần Miếu Man tộc đã bảy ngày rồi, ngày nào mẹ cũng lo lắng cho người.

- Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn áy náy cười.

- Kỳ thật ta cũng không nghĩ sẽ đi lâu như vậy, thế nhưng...

"Ầm! Ầm!"

Hai luồng khí tức cực mạnh, một trước một sau gần như đồng thời hạ xuống trong Đông Hoa Uyển, làm cho những thị nữ xa xa sợ tới mức nhảy dựng lên. Chỉ thấy một con thần long dài chừng hai mươi trượng, cùng với một con Kim Sắc Long Quy nhỏ hơn rất nhiều, cả hai đều đáp xuống bãi đất trống gần đó. Con Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy đều lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn.

Nhưng ngay sau đó hai con yêu thú chợt sững người. Lần này Đằng Thanh Sơn đi Thần Miếu Man tộc, sớm đã nhắc hai con yêu thú này, nếu có cường địch tới thì phải hỗ trợ.

Cảm ứng được sự tồn tại của động hư, Yêu Long Tử Tích cũng không dám chậm trễ, lập tức lao tới.

- Tiểu Quân, giúp ta cám ơn bọn họ!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ồ!

Lý Quân hơi nghi hoặc, phát ra tiếng gầm gừ với Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy.

- Hống hống...

Trong mắt Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy đều lộ ra vẻ vui mừng, phát ra một loạt tiếng gầm, muốn biểu đạt sự chúc mừng tới Đằng Thanh Sơn.

Lý Quân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, chàng… chàng đạt tới cảnh giới động hư rồi à?

- Động hư?

Hồng Lâm dạo này luôn u buồn cũng không kìm được phải kinh hô.

- Là cường giả cảnh giới động hư giống như cung chủ Thiên Thần cung à?

Hồng Vũ trợn tròn mắt. Sống trong một nhà, chị em Hồng Vũ và Hồng Lâm được nghe rất nhiều về cảnh giới tu luyện và những cường giả ở ở Cửu Châu đại địa, họ hiểu rõ cường giả động hư có nghĩa là gì.

Khi chí cường giả chưa sinh ra, cường giả động hư có nghĩa là mạnh nhất.

- Lần này đúng là nhân họa đắc phúc. Ở Thần Miếu Man Tộc ta bị đóng cửa đuổi khách, nhưng giữa Man Hoang tại nơi ở của Tiểu Thanh lại ngẫu nhiên cảm ngộ, mất gần bảy ngày, rốt cuộc cũng có thể đạt đến động hư tiểu thành.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Lúc này Lý Quân và hai chị em Hồng Lâm Hồng Vũ căn bản không biết động hư tiểu thành khác với động hư sơ nhập như thế nào.

Cho dù không hiểu, họ cũng rất khiếp sợ.

Đằng Thanh Sơn trở thành cường giả động hư là một đại hỉ sự khó lường. Phàm là một tông phái xuất hiện một cường giả động hư, chứng tỏ tông phái này sẽ đứng sừng sững, không ai dám trêu vào. Nếu như nói Hoàng Thiên Cần là động hư sơ nhập thì cũng chỉ mạnh hơn hư cảnh đại thành một chút thôi.

Còn Đằng Thanh Sơn đã tới động hư tiểu thành thì cường đại hơn nhiều.

Nếu không phải vì Bùi Tam năm đó còn nể mặt Phượng Hoàng mẹ, thì bây giờ cho dù không có Phượng Hoàng mẹ, với thực lực bản thân Đằng Thanh Sơn hắn cũng sẽ không dễ dàng tới chọc vào.

Cùng ngày, bên trong Đông Hoa Uyển.

Yêu Long Tử Tích, Kim Sắc Long Quy, Bất Tử Phượng Hoàng, Lục Túc Đao Trì, cùng với gia đình Đằng Thanh Sơn ngồi với nhau, đàm luận hồi lâu. Đợi đến lúc hoàng hôn, con Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy mới trở về.

Hoàng hôn, Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy đã trở về đất và đáy thuỷ vực. Với hai con yêu thú hư cảnh ở trong Thiên Hồng hồ, quả là bá chủ tuyệt đối.

- Hống hống...

- Hống, hống hống hống...

Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy gầm gừ với nhau, trò chuyện liên tục.

Yêu Long Tử Tích hiển nhiên rất vui.

Lúc trước dưới sự tiến cử của Kiim Sắc Long Quy, Đằng Thanh Sơn mới có thể bái phỏng Yêu Long Tử Tích.

Yêu Long Tử Tích cũng biết truyền kỳ về Đằng Thanh Sơn, cho nên mới kính trọng hắn. Nó cho rằng một thiên tài tuyệt thế mới hai mươi mốt tuổi đã tiến vào hư cảnh như Đằng Thanh Sơn rất có hy vọng trở thành chí cường giả, cho nên trước giờ đối xử rất tốt. Nên biết là trên đời này, cũng chỉ có Hùng tôn giả và Bất Tử Phượng Hoàng là có thể áp đảo Yêu Long Tử Tích.

Như Hùng tôn giả của Vũ Hoàng Môn, đó là do được đi theo chí cường giả Vũ Hoàng, nên được Vũ Hoàng chỉ điểm.

Còn Bất Tử Phượng Hoàng thì đi theo chí cường giả Lý Thái Bạch, được Lý Thái Bạch chỉ điểm. Nói về thiên phú, Yêu Long Tử Tích có lẽ yếu hơn bất tử Phượng Hoàng một chút, nhưng lại không thể yếu hơn Hùng tôn giả được. Có điều thực lực của nó lại yếu hơn hai con kia một chút, là vì nó chỉ vùi đầu vào lĩnh ngộ mà không được chí cường giả chỉ điểm.

Lần này, Yêu Long Tử Tích đã đánh bạc, đặt cược vào Đằng Thanh Sơn. Nó cho rằng đây là nhân vật khó lường, có lẽ sẽ có thể thành công.

Quả nhiên, sau khi khai tông lập phái không tới hai mươi năm, Đằng Thanh Sơn đã tiến vào cảnh giới động hư. Loại tốc độ tiến bộ này làm cho Yêu Long Tử Tích đã sống thật lâu, đã thấy vô số cường giả, cũng phải vô cùng thán phục. Có lẽ nhân loại mà nó chấm - Đằng Thanh Sơn - thật sự có thể bước vào cảnh giới chí cường giả.

Đương nhiên chỉ là có khả năng mà thôi. Phải biết là từ sau khi vị chí cường giả thứ tư Thích Già tổ sư xuất hiện, mãi cho tới bây giờ, đã trên hai ngàn năm rồi, cả Cửu Châu đại địa không hề

xuất hiện một cường giả nào khác. Trong quá trình này, cũng có vài người đạt tới cảnh giới động hư, nhưng không một người nào có thể đạt tới cảnh giới chí cường giả.

Chí cường giả, thật sự quá khó đạt tới được.

oOo Ban đêm.

- Thanh Sơn, sao vậy?

Vừa ăn cơm chiều xong, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân ngồi trong đình viện nói chuyện. Thấy Đằng Thanh Sơn vẻ mặt bần thần, nàng không khỏi hỏi một tiếng.

- Vừa rồi, ta thử đem thế giới lực dung nhập vào Hồng Thiên thần giáp, không ngờ lại bị Hồng Thiên thần giáp phản kháng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười khổ:

- Ta coi như đã hiểu, tại sao cường giả động hư đều phải tự mình luyện chế một bộ thần giáp, chứ không dùng thần giáp của cổ nhân.

Lý Quân suy nghĩ rồi nói:

- Thanh Sơn! Hồng Thiên thần giáp là do Đông Bắc Vương "Hồng Thiên" lúc trước dùng thế giới lực luyện chế mà thành, do đó nó kháng cự thế giới lực của chàng.

- Thế giới lực của ta không thể quán nhập vào thần giáp, vậy thì cho dù mặc nó vào hiệu quả cũng yếu đi rất nhiều.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Đã như thế, ta không mặt Hồng Thiên thần giáp nữa mà luyện chế một bộ thần giáp cho riêng mình.

Đằng Thanh Sơn lập tức ra lệnh, từ Hình Ý môn đến các nơi

trên Cửu Châu, lập tức đem rất nhiều quặng trân quý đến cho Hình Ý môn.

Yêu Long Tử Tích và Kim Sắc Long Quy cũng hỗ trợ.

Thủy Nhu Tinh Phi, Vạn Niên Hàn Thiết, những thứ mà có tiền bạc cũng khó mua đều được đưa tới. Đây là chỗ tốt của thế lực rải khắp thiên hạ. Đằng Thanh Sơn an bài một thợ rèn nhất đẳng về rèn binh khí trên Cửu Châu đại địa, thuộc dòng họ Âu Nghiệp, tên là Âu Nghiệp Mặc Tương tự mình tới luyện chế.

Được rèn binh khí bằng rất nhiều vật liệu trân quý là ước mơ của một thợ binh khí.

Cha Đằng Thanh Sơn là Đằng Vĩnh Phàm và ngoại công Đằng Vân Long đều kích động đến quan khán, nhìn xem quá trình luyện chế chiến giáp của thợ rèn binh khí nổi tiếng thiên hạ.

Cả một bộ chiến giáp, kể cả giày chiến, giáp tay, giáp chân, nội giáp... vân vân, mất tám ngày bảy đêm mới hoàn toàn luyện chế thành công. Sau khi luyện chế thành công, Âu Nghiệp Mặc Tương đại sư cả ngày vô cùng kích động không ngủ được, đợi đến khi cảm thấy mệt rã rời, mới ngủ liên tục suốt ba ngày.

Bộ chiến giáp này được Đằng Thanh Sơn đặt tên là “Luân Hồi”.

- Thương là Luân Hồi, chiến giáp cũng là Luân Hồi?

Lý Quân hơi nghi hoặc:

- Thanh Sơn, tại sao dùng chữ luân hồi này?

- Vì thích thôi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Những gì trải qua ở kiếp trước, Đằng Thanh Sơn không muốn nói cho bất cứ ai, kể cả người thân.

- Bây giờ Luân Hồi chiến giáp mới chỉ vừa luyện chế thành, tuy nói có nhiều vật liệu trân quý vô cùng, đến cả cường giả hư cảnh cũng phải hao phí rất nhiều khí lực mới có thể phá được, nhưng dù sao cũng chỉ có thể xem như chiến giáp của phàm nhân thôi, muốn trở thành thần giáp, còn phải dùng thần lực quanh năm suốt tháng luyện hóa.

Đằng Thanh Sơn bây giờ đã thay Hồng Thiên thần giáp bằng Luân Hồi chiến giáp.

Tu luyện bình thường, sống hằng ngày, Đằng Thanh Sơn đều mặc nó như thường mặc Hồng Thiên thần giáp lúc trước, chỉ có mũ và giáp ngoài là rất ít mặc.

“Chẳng trách thần giáp của cường giả hư cảnh chỉ có giáp trong là được coi trọng nhất. Đây không phải vì tiện lợi, mà chủ yếu là vì thời gian cường giả động hư mặc giáp trong là dài nhất.”

Trong lúc mặc cũng chính là quá trình luyện hóa.

- Thanh Sơn!

Lý Quân cùng Đằng Thanh Sơn đi dạo trong Đông Hoa uyển:

- Cô gái mà Hồng Vũ thích bây giờ cũng đã mãn tang, chúng ta cũng…

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa xa:

- Mục Đào lão ca, sao lại tới đây?

Một luồng hào quang chợt hạ xuống, hóa thành một người, chính là Vân Mộng Chiến Thần “Mục Đào” tóc bạc khôi ngô vác chiến đao đầu sói khổng lồ. Mục Đào vẻ mặt kinh dị, nhìn kỹ một lần rồi mới kinh hô:

- Thanh Sơn lão đệ, ngươi… ngươi… ngươi đã...

- Ha ha, lão ca, ngẫu nhiên ngộ ra, đã đột phá rồi!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ta tới Cửu Châu đại địa trên hai mươi năm, cũng có chút thành tựu, đạt tới hư cảnh đại thành. Còn Thanh Sơn lão đệ…

Mục Đào vốn có chút tự đắc, nhưng nhìn thấy sự tiến bộ của Đằng Thanh Sơn thì hoàn toàn bị đả kích.

- Mục Đào lão ca, sao huynh rảnh rỗi tới đây thế?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

- Ha ha, sư phụ não thối của ngươi rốt cuộc cũng đã đột phá, đương nhiên ta cũng không cần phải trấn thủ ở đó nữa.

Mục Đào cười ha hả nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 37

Trưởng Lão Quy Nguyên Tông

Sư phụ đột phá rồi à?

Đằng Thanh Sơn vừa kinh vừa vui.

Gia Cát Nguyên Hồng được Mục Đào cho biết Lôi Đao Thiên Thần Đoan Mộc Vũ vừa đột phá hư cảnh đã ngộ ra Hủy Diệt chi đạo, nắm được năm thành lực thiên địa. Gia Cát Nguyên Hồng cũng chuyên tâm muốn ngộ ra Sinh chi đạo.

Hao phí thời gian rất lâu, rốt cuộc cũng ngộ thông đột phá, mãi tới bây giờ mới vào hư cảnh, nắm được năm thành lực thiên địa.

- Thanh Sơn, đây là việc vui, chúng ta nên chúc mừng một phen!

Lý Quân nói ngay.

- Đúng, đúng! Gần hai mươi năm qua, sư phụ luôn tiềm tu, bây giờ đã thành công, rất đáng chúc mừng.

Đằng Thanh Sơn cũng mừng cho sư phụ. Trong lòng hắn, địa vị sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng có thể so với thân nhân.

- Đúng rồi, Tiểu Quân, nàng vừa rồi nói cô gái mà Hồng Vũ thích đã mãn tang rồi à?

- Ừm!

Lý Quân cười gật đầu lia lịa:

- Hài tử đó tên là Tiểu Như, đã mãn tang rồi, bây giờ đã có thể đón dâu. Chúng ta cũng nên chọn một ngày tốt đến thăm và hỏi cưới.

Đằng Thanh Sơn đấm vào lòng bàn tay, cười ha hả nói:

- Hay lắm! Ta lập tức đi tìm ông ngoại. Ông loại luôn quan tâm tới việc hôn nhân của Hồng Vũ, để ông tự mình giúp chọn một ngày tốt. Hơn nữa ta tiến vào cảnh giới động hư mà sư phụ vẫn còn chưa biết, lần này cũng có thể tiện đường nói cho sư phụ.

- Những năm gần đây, sư phụ chỉ huy quân đội tấn công Xạ Nhật thần sơn ở Viêm châu, nhưng thực lực của chúng ta căn bản chưa đủ bá chiếm hai châu. Bây giờ cũng nên nói chuyện này rồi.

Đằng Thanh Sơn vẫn không quên ước định lúc trước. Huống hồ, lúc trước Xạ Nhật thần sơn vì cái chết của Thân Công Đồ khẳng định sẽ ghi cừu hận tận đáy lòng. Bọn họ luôn ẩn nhẫn không dám phát tác, nhưng không có nghĩa là sẽ quên cừu hận.

Dù sao bây giờ hư cảnh ở Xạ Nhật thần sơn chính là đệ đệ của Thân Công Đồ.

Đằng Thanh Sơn cũng không muốn để địch nhân cứ tiếp tục lớn mạnh như vậy.

- Đúng. Lúc trước Thân Công Đồ muốn đưa chàng vào chỗ chết, cuối cùng hắn lại mất mạng. Xạ Nhật thần sơn tuyệt đối sẽ không quên cừu hận này đâu.

Lý Quân cũng gật đầu.

- Thanh Sơn lão đệ, xem ra ta vừa về Đại Duyên sơn, các ngươi

đã muốn có hành động lớn rồi nhỉ.

Mục Đào cười ha ha nói.

- Cũng chẳng phải là hành động lớn gì đâu.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười:

- Chỉ là giúp sư phụ một tay. Ta sẽ ra tay giải quyết hư cảnh của Xạ Nhật thần sơn, còn việc tấn công Viêm châu thì vẫn phải dựa vào nhân mã của Quy Nguyên tông. Việc chiếm lĩnh Viêm châu phải là việc của Quy Nguyên tông. Mặc dù nói lúc trước Hình Ý môn tuyên bố không tranh bá thiên hạ, nhưng cũng không có nghĩa là cường giả hư cảnh của Hình Ý môn sẽ co đầu rút cổ, để người khác bắt nạt cũng không dám phản kháng. Hình Ý môn không tranh bá, nhưng cường giả hư cảnh của bổn môn đấu với cường giả hư cảnh tông phái khác cũng không thể tính là tranh bá thiên hạ, chỉ có thể xem như ân oán giữa hai bên.

oOo Mười ngày trôi qua như thoi đưa, đã là ngày hai tháng chạp.

Gió lạnh thấu xương, trên tầng mây cao vạn trượng, Đằng Thanh Sơn thân mặc áo bào trắng và Lý Quân mặc áo tím, hai vợ chồng sóng vai bay về phía tây nam.

Trên những đám mây, ánh nắng rất chói chang, ánh mặt trời ngày đông làm người ta cảm thấy rất ấm áp.

- Hồng Vũ luôn ở quận Vĩnh An, e rằng nó vẫn chưa biết việc hai ta hỏi cưới cho nó.

Đằng Thanh Sơn không kìm được phải khẽ mỉm cười.

Lý Quân cũng cười khanh khách nói:

- Tiểu tử Hồng Vũ này, nhớ năm ba bốn tuổi nó ngoan ngoãn

hơn chị Lâm Lâm của nó nhiều, chỉ cần cho vài viên kẹo là được. Nó chẳng hề quậy phá gì, lại còn rất nghe lời.

- Ha ha! Đúng, lúc trước ta buộc nó luyện quyền buổi sáng, có đôi khi thống khổ ủy khuất, chỉ chảy nước mắt, nhưng không dám phản kháng tiếng nào, lại tiếp tục luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn không kìm được thở dài một tiếng:

- Không ngờ, chỉ nháy mắt Hồng Vũ đã sắp thành thân rồi. Điều duy nhất ta không hài lòng là tiểu tử Hồng Vũ này chỉ thích buôn bán, không thích luyện võ. Nếu đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc luyện võ, thành tựu sau này cũng khó nói.

Đằng Thanh Sơn rất hài lòng về nhi tử mình, nhưng hiển nhiên, hắn cũng hi vọng nhi tử có thể kế thừa y bát, có điều đây là việc khó thực hiện được.

Hai vợ chồng trên tầng mây cao vạn trượng, hóa thành một luồng hào quang mờ ảo, chẳng mấy chốc đã tới địa giới quận Vĩnh An.

- Quận Vĩnh An!

Từ trên cao nhìn xuống, trong quận thành Vĩnh An có núi non, còn ở ngoài thành lại có những dãy núi lớn, thoạt nhìn cả quận Vĩnh An giống như một con voi siêu lớn có vây lưng vô cùng hung mãnh.

Một luồng ánh sáng năm màu từ giữa những tầng mây rơi thẳng vào quận Vĩnh An.

Bên trong quận thành Vĩnh An có hai phần là đất, đều là đất của Quy Nguyên tông, là trụ sở của một siêu tông phái thống lĩnh cả tám quận Dương châu. Bây giờ số lượng đệ tử của Quy Nguyên tông rất kinh người, nơi đóng quân của tông phái đương nhiên chiếm diện tích rất rộng.

- Sư phụ, người đang bận à?

Đằng Thanh Sơn vừa hạ xuống Quy Nguyên tông đã phát hiện ra sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng đang cùng mấy vị tiên thiên cường giả thương nghị việc gì đó, vội truyền âm nói.

- Thanh Sơn, là ngươi sao?

Gia Cát Nguyên Hồng truyền âm tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Kỳ thật khi vừa phát hiện một khí tức hắc động cùng với khí tức của Lý Quân đồng thời xuất hiện, Gia Cát Nguyên Hồng đã tràn đầy nghi hoặc. Ở đâu ra một cường giả động hư đi cùng với thê tử Đằng Thanh Sơn tới đây? Đầu tiên y nghĩ tới Bùi Tam, khả năng thứ hai là nghĩ đến Đằng Thanh Sơn đã đột phá tới cảnh giới động hư, nhưng y cũng không dám tin vào khả năng thứ hai này.

- Thanh Sơn, ngươi đạt tới cảnh giới động hư rồi à? Ha ha...

Gia Cát Nguyên Hồng có vẻ rất vui.

- Ngẫu nhiên ngộ được thôi.

Đằng Thanh Sơn cười truyền âm:

- Sư phụ, người cứ làm việc với mấy vị chấp pháp trưởng lão cho xong đi! Đợt lát nữa, đệ tử sẽ nói chuyện với sư phụ nhiều hơn, có rất nhiều việc cần nói.

- Được, đợt lát nữa ta sẽ tới.

Gia Cát Nguyên Hồng truyền âm nhắc nhở một tiếng, sau đó tiếp tục nói chuyện với mấy vị chấp pháp trưởng lão Quy Nguyên tông.

Đằng Thanh Sơn cũng không muốn nghe đối phương đàm luận việc gì.

- Tiểu Quân! Sau khi Quy Nguyên tông kiến thành, mặc dù lúc trước ta đã tới hai lần, nhưng đều là để gặp mặt sư phụ, không hề dạo chơi trong Quy Nguyên tông. Bây giờ, thừa dịp sư phụ có việc, chúng ta đi dạo chơi Quy Nguyên tông một chuyến, Xem thử Quy Nguyên tông ở quận Vĩnh An và Quy Nguyên tông năm đó có gì khác nhau.

- Ít nhất so với Quy Nguyên tông năm đó thì lớn hơn nhiều, đệ tử cũng nhiều hơn, phồn hoa hơn rất nhiều.

Lý Quân cười nói.

- Không phồn hoa, chẳng lẽ suy bại à?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Kỳ thật Quy Nguyên tông cũng phải cảm tạ Thanh Sơn. Nếu không phải có chàng, Quy Nguyên tông há có thể có được như bây giờ?

Lý Quân cười nói.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Ta và sư phụ vốn là quan hệ thầy trò, đồ đệ làm chút việc cho sư phụ cũng là chuyện đương nhiên thôi, nói gì cảm tạ với không cảm tạ.

Ở trên một quả đồi, hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân bước chầm chậm.

Quy Nguyên tông còn lớn hơn cả Nghi thành.

Bên trong tông có đồi núi, hồ nước, sông ngòi.

- Nghê trưởng lão, ngươi bớt nói những chuyện tế nhị này đi!

Ở một đám cây trên đồi gần đó truyền đến tiếng nói chuyện.

- Vương trưởng lão! Cái gì mà ít nói chuyện tế nhị chứ? Việc này ở Quy Nguyên tông ta ai ai chẳng biết. Năm đó, tông chủ đem Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp cho Đằng Thanh Sơn mượn, để hắn chỉ huy nhân mã hỗ trợ những quận phía nam. Nhưng sau này, Đằng Thanh Sơn lại độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp. Ít nói ư? Đây là sự thật, còn không cho nói à?

Hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân nghe thấy giọng nói trong rừng đều nhướng mày.

Vấn đề sở hữu Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp gây nên không ít mâu thuẫn trong nội bộ Hình Ý môn và Quy Nguyên tông.

Vì Quy Nguyên tông luôn luôn không công khai xuất xứ của Hỏa Lưu Thiết. Dù sao Đằng Thanh Sơn mà có nhiều Hỏa Lưu Thiết như vậy, không một người bình thường nào dám tin cả. Một khi công khai, sẽ làm các đại tông phái khác biết được, họ sẽ liên tưởng đến việc Hỏa Lưu Thiết là do Đằng Thanh Sơn sau khi mất tích mấy năm mới tìm được. Nếu là Thiên Thần cung, khẳng định sẽ nghĩ đến hải ngoại.

Quy Nguyên tông và Đằng Thanh Sơn đều không muốn vì chuyện này mà làm cho các đại tông phái bỏ tinh lực đi Bắc Hải tìm kiếm, cũng không muốn làm lộ ra Bắc Hải đại lục.

Nhưng như vậy cũng tạo thành một vấn đề, người của Quy Nguyên tông lại cho rằng Hình Ý môn độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp mà không trả.

Còn lãnh đạo Hình Ý môn, giống như Dương Đông, Đằng Thú, đều muốn đem hết tất cả Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp từ Quy Nguyên tông về, để làm cho Hình Ý môn cường đại hơn.

- Nghê trưởng lão, độc chiếm thì đã sao? Đằng Thanh Sơn đại

nhân có đại ân với Quy Nguyên tông ta, đem Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp cho y có gì là không được? Coi như báo đại ân của y đi.

- Hừ! Vương trưởng lão, ngươi coi Đằng Thanh Sơn là ân nhân, nhưng người ta thì không quan tâm tới ngươi. Năm đó Đằng Thanh Sơn không hề niệm tình, bức bách Quy Nguyên tông rời khỏi Giang Ninh. Quy Nguyên tông chúng ta ở quận Giang Ninh cả ngàn năm, rất nhiều người phải rời quê hương đi tới quận Vĩnh An. Việc này thì thôi, theo cha ta cho biết, năm đó Đằng Thanh Sơn đã hứa trợ giúp Quy Nguyên tông chúng ta chiếm lĩnh Viêm châu. Nhưng còn bây giờ thì sao? Đã hai mươi năm rồi, cả một cái bóng cũng không thấy.

Giọng nói của Nghê trưởng lão trở nên châm chọc - Vương trưởng lão nhân gia, bây giờ hắn là môn chủ Hình Ý môn, rất tiêu sái tự tại, ai còn quan tâm tới Quy Nguyên tông chúng ta? E rằng hắn đã quên lúc trước hắn chính là đệ tử Quy Nguyên tông chúng ta. Bây giờ thời thế biến hoá, hắn là môn chủ Hình Ý môn rồi.

- Nghê trưởng lão, nhỏ giọng một chút!

Hai trung niên từ xa xa đi tới, rồi họ đột nhiên nhìn thấy hai người phía trước.

- A!

Hai trưởng lão đều biến sắc, một gã trung niên mắt hẹp dài sắc mặt trắng bệch.

- Đằng...

- Ra mắt đại nhân!

Trưởng lão hơi mập mạp vội hành lễ.

- Ra mắt đại nhân!

Trung niên mắt hẹp dài cũng vội hành lễ.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn vào trưởng lão họ Nghê có đôi mắt hí.

Sắc mặt Đằng Thanh Sơn rất xấu, nhưng hắn không nói gì, mà chỉ dắt Lý Quân quay đầu bước đi.

- Sao mà gặp phải Đằng Thanh Sơn cơ chứ?

Trán Nghê trưởng lão đẫm mồ hôi.

- Đã bảo đừng nói lung tung. Hy vọng Đằng Thanh Sơn đại nhân rộng lượng.

Vương trưởng lão nhìn thoáng qua lão hữu bên cạnh:

- Nếu Đằng Thanh Sơn đại nhân muốn trừng phạt ngươi, ngươi coi như tiêu rồi.

- Hừ! Trừng phạt ta? Ta không tin! Ta nói nói mấy câu như vậy, ai dám trừng phạt ta? Huống hồ lời ta nói là sự thật.

Nghê trưởng lão trừng mắt nói, dù sao cha hắn cũng là chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên tông.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đi lang thang trong Quy Nguyên tông, nhưng hắn cũng không còn chút tâm tình nào nữa.

Rất giận!

Hắn suy nghĩ cho Quy Nguyên tông rất nhiều, cũng luôn luôn nhớ tới việc đối phó Viêm châu.

Chỉ là chưa tới cảnh giới động hư, Đằng Thanh Sơn cũng không dám để Quy Nguyên tông chiếm cứ hai châu. Bây giờ đã đạt tới cảnh giới động hư, hắn cũng chuẩn bị thương lượng với sư phụ, không ngờ lại có người nói như vậy.

Đằng Thanh Sơn rất giận.

- Hừ!

Đằng Thanh Sơn không kìm được phát ra một tiếng hừ nhẹ.

- Thanh Sơn, tức giận à?

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Không có việc gì.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Thanh Sơn!

Một giọng nói vang lên, một luồng lưu quang màu xanh biếc chợt lóe lên, đã đến phía trước Đằng Thanh Sơn, hóa thành một bóng người, chính là Gia Cát Nguyên Hồng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 38

Nổi Trận Lôi Đình

Thật là không ngờ Thanh Sơn lại đạt tới cảnh giới động hư nhanh như vậy.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đẳng Thanh Sơn, trong hai mắt sáng rực, thán phục nói:

- Theo ta được biết, từ hư cảnh đại thành muốn đạt tới cảnh giới động hư là việc rất khó, nhưng Thanh Sơn ngươi lại... quả là khó tin.

- Sư phụ, chỉ cần thành công đạo của hành mộc trong đạo của ngũ hành, mất mười sáu năm mới có thể tiến vào cảnh giới động hư. Cũng phải cảm tạ Hoàng Thiên Cần Vũ Hoàng môn, nếu không có hắn e rằng ta còn phải tiêu phí mười năm hai mươi năm nữa ấy chứ.

Đẳng Thanh Sơn nói.

- Hoàng Thiên Cần à?

Gia Cát Nguyên Hồng kinh hãi.

Đẳng Thanh Sơn khẽ gật đầu. Mặc dù trò chuyện với sư phụ, nhưng lúc này tâm tình của hắn thật sự không tốt. Vừa rồi hai trưởng lão đàm luận đích xác có ảnh hưởng rất lớn tới Đẳng Thanh Sơn, làm cho hắn không khỏi ngẫm nghĩ.

“Nếu Quy Nguyên tông có nhiều người nghĩ như vậy, cho rằng việc Đằng Thanh Sơn ta giúp Quy Nguyên tông là đương nhiên, ta hà tất phải cố hết sức làm chuyện lấy lòng!”

Khó chịu!

Giận dữ!

Huống hồ, Đằng Thanh Sơn luôn không để ý tới chuyện Hỏa Lưu Thiết. Kỳ thật nếu ngẫm kỹ, Hỏa Lưu Thiết là do hắn lấy được từ Đoan Mộc đại lục, bây giờ Huyết Lang Quân của Hình Ý môn chỉ có một chút Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp, trong mắt Quy Nguyên tông lại thành việc báo ơn, bảo mình độc chiếm.

Những lời như thế mà lọt vào tai rất khó chịu.

Vì Quy Nguyên tông, Đằng Thanh Sơn đã đại chiến bao nhiêu trận dưới chân thành Quy Nguyên tông, Lục Túc Đao Trì cũng cùng chiến đấu, sau đó lại giải quyết cả Thanh Hồ Đảo.

Trong quá trình, mình không tiếc đối chọi với Thiên Thần cung, thê tử mình cũng không còn qua lại với sư phụ nàng Bùi Tuyết Liên. Việc này làm Đằng Thanh Sơn luôn cảm thấy thê tử mình bị thiệt thòi.

Trong quá trình này, thậm chí mình còn thiếu chút nữa bị chết, Lục Túc Đao Trì cũng đã tới cửa quỷ môn quan, sau đó phải dựa vào Bất Tử thảo mới được cứu sống.

Cuối cùng, phải nhờ Bất Tử Phượng Hoàng hỗ trợ mới ngăn được cơn sóng dữ.

Lúc trước, chính vì lo lắng cho đám hậu bối Hình Ý môn của mình, cho nên mới không theo Quy Nguyên tông. Đằng Thanh Sơn không hề nghi ngờ về mức độ cường đại của Hình Ý môn sau này, do đó mới hạ lệnh nói mình vĩnh viễn không tranh bá. Kỳ thật với thiên phú của Đằng Thanh Sơn, hoàn toàn có thể đi theo con

đường của Vũ Hoàng và Tần Lĩnh Thiên Đế, trước hết tích tụ thực lực, không vội khai tông lập phái, hoãn việc xưng vương.

Đợi đến khi thực lực cường đại, sẽ xưng bá thiên hạ.

Thống nhất thiên hạ!

Cũng vì Quy Nguyên tông, mình phải làm nhiều việc như thế, nhưng ai ngờ cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Thật làm cho người ta giận dữ!

Gia Cát Nguyên Hồng cũng phát hiện tâm tình Đằng Thanh Sơn tựa hồ không ổn lắm, liền cười nói:

- Thanh Sơn, đi, chúng ta tới đại sảnh nói chuyện! À, ngươi cũng có một thời gian không gặp muội muội Thanh Vũ và hai cháu trai của ngươi rồi.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn nghĩ đến muội muội và cháu mới khẽ mỉm cười.

Lý Quân bên cạnh đương nhiên hiểu rõ tâm tình của Đằng Thanh Sơn. Kỳ thật nàng luôn luôn cho rằng Đằng Thanh Sơn không đáng phải làm như vậy, nhưng nàng là thê tử, đã là thê tử thì phải ủng hộ trượng phu, do đó nàng chỉ là lặng lẽ ủng hộ chồng mình.

Trong khi Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân và Gia Cát Nguyên Hồng đang nói chuyện với nhau, ở trong Tam Trọng lâu thuộc quận thành Vĩnh An.

Tam Trọng lâu là tửu lâu có danh khí rất lớn trong quận thành Vĩnh An. Tửu lâu có hình vuông, khách nhân ở lầu một, lầu hai thậm chí là lầu ba, đều có thể nhìn thấy khán đài giữa đình viện ở

dưới lầu. Sân khấu này nằm giữa đình viện, do đó những người ở ba tầng lầu đều có thể quan sát được.

Trên sân khấu, ngày ngày đều mời một vài nữ nhạc công tuyệt đẹp sở trường những nhạc cụ tới diễn tấu, hoặc là mời một vài họa sĩ vẽ ngay tại chỗ, thậm chí còn thỉnh thoảng cử hành một màn vũ đấu, rất hấp dẫn với khách nhân.

- Hồng Vũ, ngươi có phải là nam nhân không? Có bổn sự thì lên đây, chúng ta một đấu một đánh một trận!

Chỉ thấy lúc này trên sân khấu đang có một thanh niên áo lam thân hình cao lớn, ngẩng đầu nhìn lên một chiếc bàn trên lầu hai phẫn nộ quát.

- Nghê Mạnh Trọng, ngươi say rồi.

Trên lầu hai, một thanh niên mặc áo bông màu xám, đang ngồi cùng một thiếu nữ mặc áo trắng, nhíu mày nhìn xuống phía dưới nói. Thanh niên mặc áo bông màu xám này chính là nhi tử Đằng Hồng Vũ của Đằng Thanh Sơn. Khi ra ngoài, Đằng Hồng Vũ bình thường đều nói mình họ Hồng, tên Vũ. Thân phận là nhi tử của Đằng Thanh Sơn thật sự quá dọa nhân.

Vì Đằng Thanh Sơn muốn giữ bí mật, cũng đã nói với Vạn Tượng môn, do đó tên con gái con trai hắn cũng không được truyền lưu.

Nhưng những người để ý thì vẫn biết.

Ở quận thành Vĩnh An, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất yên tâm.

- Uống nhiều à? Ta không uống nhiều.

Thanh niên áo lam ngẩng đầu quát:

- Hồng Vũ, ngươi lề mề hả, sao giống như đàn bà thế? Nếu là

một hán tử thì xuống đi.

Cả tửu lâu đều ồ lên tiếng trầm trồ khen ngợi, còn có cả tiếng cười.

Đều là loại người sợ thiên hạ khôngs loạn.

- Hồng Vũ ca, đừng có chấp đại ca!

Thiếu nữ áo trắng kéo tay Hồng Vũ nói.

- Ha ha! Ta thấy, vị thiếu gia tên Hồng Vũ này có lẽ là cha mẹ hắn đã sinh lộn, hắn không nên là nam nhân, phải là phụ nữ mới đúng. Ha ha!

Trong tửu lâu lập tức có một đại hán sặc sụa mùi rượu cười phá lên. Nhất thời cả tửu lâu đều vang dội tiếng cười. Xem ra ai cũng muốn Hồng Vũ phải đánh.

Hồng Vũ không khỏi nắm chặt hai tay.

Hắn rất tỉnh táo, nhưng hắn rất khó chịu khi người khác nhắc tới cha mẹ hắn. Hắn luôn luôn cảm thấy tự hào vì là nhi tử của Đằng Thanh Sơn.

- Hồng Vũ, ngươi...

Thanh niên áo lam Nghê Mạnh Trọng phía dưới vừa mở miệng.

“Vù!”

Từ lầu hai, một bóng người lướt qua lan can, nhảy thẳng xuống sân khấu phía dưới, chính là Đằng Hồng Vũ sắc mặt nghiêm túc.

- À, cuối cùng xuống rồi!

Nghê Mạnh Trọng cười lạnh một tiếng.

- Không phải ngươi muốn giao thủ với ta sao?

Hồng Vũ làm ra thức mở đầu của Tam Thể Thức:

- Ra tay đi!

- Được!

Nghê Mạnh Trọng cười lạnh một tiếng, bước lên một bước, tay phải hóa thành trảo chộp vào đầu Hồng Vũ.

“Bùng!”

Hồng Vũ xoay người tránh được một trảo này, thân thể cực kỳ linh hoạt, lắc mình qua, sau đó dậm mạnh một cái, đồng thời đánh ra một chiêu Pháo quyền. Cú dậm chân này làm toàn bộ sân khấu làm bằng Hạc Hoàng Nham rung lên bần bật, bên ngoài xuất hiện một vài vết nứt.

Một chiêu Pháo quyền này mang theo ý cảnh như tiếng hổ gầm thét Nội gia quyền của Hồng Vũ được Đằng Thanh Sơn truyền thụ, mặc dù không bằng chị mình, nhưng cũng đã bước vào cảnh giới võ giả nhất lưu.

- A!

Nghê Mạnh Trọng quát lên một tiếng lớn, trừng mắt, hai tay đan chéo trước ngực, ngạnh kháng một quyền này.

“Bùng!”

Nắm tay đánh vào cánh tay, Nghê Mạnh Trọng không khỏi lùi lại ba bước, mỗi một bước đều chấn động đến mức làm sân khấu rung lên.

- Hay lắm!

- Hồng Vũ thiếu gia quả nhiên lợi hại!

Nhất thời trong tửu lâu trầm trồ khen ngợi.

Trên lầu hai, thiếu nữ áo trắng, trên vai có một con chim màu trắng lo lắng hô:

- Nghê đại ca, Hồng Vũ ca, các huynh đừng đánh nữa, mau dừng lại!

Nghê Mạnh Trọng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy càng giận hơn.

“So về quyền pháp, ta đương nhiên không bằng hắn. Nhưng ta có nội kình của võ giả nhất lưu, càng có đao pháp do ông nội tự mình truyền thụ. Cho dù hắn là nhi tử của Đằng Thanh Sơn, nhưng cũng nhỏ tuổi hơn ta nhiều. Ta không tin không đánh lại hắn. Lần này nhất định phải dạy dỗ hắn một lần.” - Nghê Mạnh Trọng thầm nghĩ trong lòng, đồng thời “xoảng” một tiếng, rút ra một thanh loan đao mỏng như cánh ve đeo bên hông.

Nhìn thấy đối thủ rút đao, Hồng Vũ hơi biến sắc.

- Nghê Mạnh Trọng!

Hồng Vũ quát lớn.

- Sao, sợ à?

Nghê Mạnh Trọng cười khẩy một tiếng.

- Được, ngươi tự tìm khổ đó.

Hồng Vũ xem ra không ưa gì Nghê Mạnh Trọng. Hắn dù sao cũng là thanh niên, cũng có nộ khí, lúc này lắc mình một cái, tới ven sân khấu, rút ra một cột cờ cắm ở biên sân khấu. Tay hóa thành đao, chém mạnh xuống, cắt đứt cột cờ một đoạn.

Côn gỗ còn lại khoảng chừng một trượng.

- Đến đây đi!

Hồng Vũ bước tới, cầm trường côn, chỉ vào đối thủ.

- Thiếu gia, đánh họ Hồng đi!

Cạnh sân khấu đang có một đám thanh niên quơ tay quơ chân. Trong tửu lâu lúc này cũng vang lên những tiếng thảo luận.

- Hồng Vũ thiếu gia xem ra gặp phải xui xẻo rồi. Nghê Mạnh Trọng là ai chứ? Đó là bách phu trưởng Long Cương quân của Quy Nguyên tông, là võ giả nhất lưu. Nghê gia nhà hắn là một thế lực rất lớn trong Quy Nguyên tông, đao pháp không còn gì phải bàn.

- Lão ca nói đúng đó. Cao thủ Quy Nguyên tông không am hiểu quyền cước, còn đao kiếm thì rất lợi hại. Thiếu niên đối diện rõ ràng là luyện nội gia quyền, nên quyền cước lợi hại một chút.

- Nghê Mạnh Trọng, ai chẳng biết là người tàn độc chứ? Thanh niên tên là Hồng Vũ này xem ra sợ rồi. Nghê Mạnh Trọng mấy hôm trước vừa phế một người. Ở trong thành hắn không dám giết người, nhưng việc phế một người thì rất bình thường. Thanh niên Hồng Vũ này gặp xui xẻo rồi.

Ở quận thành Vĩnh An, ai chẳng biết đại danh của Nghê Mạnh Trọng?

Tự thân có thực lực mạnh, thế lực của nhà hắn cũng rất mạnh, ai dám trêu vào?

“Vèo!”

Nghê Mạnh Trọng và Hồng Vũ, một người cầm loan đao, một người cầm trường côn, đều lao về phía đối phương.

“Phập!”

“Phập!”

Một tấc dài một tấc mạnh!

Ỷ vào trường côn dài, Hồng Vũ liên tiếp thi triển thương pháp Như Ảnh Tùy Hình, làm cho Nghê Mạnh Trọng vô cùng chật vật. Nhưng trường côn chỉ là côn gỗ bình thường, chỉ vài cú đã bị chém đứt một nửa.

- Xem ngươi còn dựa vào cái gì đây?

Nghê Mạnh Trọng cười lạnh rồi xông lên, chém một đao vào đầu.

- Chấm dứt đi!

Hai mắt Hồng Vũ lóe lên ánh sáng sắc bén, nửa côn gỗ trong tay ẩn chứa nội kình mạnh mẽ giao kích với loan đao. Chỉ nghe “bùng” một tiếng, côn gỗ liền gãy ra. Hồng Vũ đã tính toán trước, đồng thời lao nhanh về phía Nghê Mạnh Trọng. Thanh loan đao bén ngọt xẹt qua một vòng cung sắc lẹm.

“Xoẹt!”

Hồng Vũ né tránh nhanh nhưng cánh tay trái vẫn bị chém một vết thương nhỏ.

- Ngươi thất bại.

Hồng Vũ vừa bị thương, đồng thời cũng dùng một quyền nện thẳng vào trước ngực Nghê Mạnh Trọng. Cả người Nghê Mạnh Trọng bị đánh văng ra sau mấy trượng, sau đó nằm dài trên sân khấu.

Hồng Vũ nhìn thoáng qua Nghê Mạnh Trọng, rồi lắc đầu.

“Ta thua sao?” - Nghê Mạnh Trọng ngã trên mặt đất không dám tin, cắn răng nhìn Hồng Vũ phía trước.

Nhưng đột nhiên!

Sắc mặt Hồng Vũ trong nháy mắt trở nên đen kịt, cả người mềm nhũn, "ầm" một tiếng, đã ngã xuống lăn xuống sân khấu.

- Hồng Vũ ca!

Thiếu nữ áo trắng trên lầu hai la lớn, bất chấp tất cả từ trên lầu hai nhảy xuống sân khấu, thậm chí còn ngã lăn ra.

- Có độc!

- Nghê Mạnh Trọng hạ độc!

Không ít người trong lầu một đều thấy máu nơi vết thương trên cánh tay của Hồng Vũ đã có màu đen.

- Không... không thể!

Nghê Mạnh Trọng trợn tròn mắt.

Cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám hạ độc nhi tử của Đằng Thanh Sơn - U...

Một luồng sáng trắng lóe lên, xuyên thấu qua ngực Nghê Mạnh Trọng. Nghê Mạnh Trọng cúi đầu kinh ngạc nhìn xuống, chỉ thấy ngực mình đã xuất hiện một lỗ máu, sau đó đầu óc choáng váng, cả người ngã sầm xuống.

Ở trong đại sảnh của nhà Gia Cát Nguyên Hồng thuộc Quy Nguyên tông, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đang nói chuyện với đám người Gia Cát Nguyên Hồng, Gia Cát Vân, Thanh Vũ.

- Không!

Đằng Thanh Sơn sắc mặt đại biến. Hắn rõ ràng cảm thấy bên trong khu vực, linh hồn khí tức của nhi tử Hồng Vũ đang suy yếu, trong ngực không khỏi dâng lên một cơn giận điên cuồng, hai mắt

đều đỏ lên.

"Vù!"

Đằng Thanh Sơn biến mất khỏi phòng khách. Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng cũng đại biến, nhưng y vẫn khá trầm ổn, vội cầm lấy tay Lý Quân rồi hư không biến mất.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 39

Lửa Giận

Tửu lâu "Tam Trọng lâu" đầy những tiếng huyên náo, trong nháy mắt òa ra.

- Giết người rồi!

- Thiếu gia Nghê Mạnh Trọng của Nghê gia chết rồi!

- Hồng Vũ thiếu gia chết rồi!

Cả tửu lâu vô cùng lộn xộn. Rất nhiều người đều thấy, một luồng sáng trắng bắn vào ngực Nghê Mạnh Trọng, đục thủng một lỗ, sau đó biến thành một con chim nhỏ màu trắng, không ngừng kêu lớn quanh thân thể Hồng Vũ. Con chim nhỏ có thể trong nháy mắt giết chết một võ giả nhất lưu, không nghi ngờ tuyệt đối phải là yêu thú.

Một thanh niên có thể được yêu thú bảo vệ, há lại là người bình thường?

- Hồng Vũ ca! Hồng Vũ ca!

Trên mặt thiếu nữ áo trắng nhòa nước mắt, sắc mặt trắng bệch, lại quay đầu nhìn Nghê Mạnh Trọng nằm trên mặt đất gần đó, tiếng khóc càng lớn.

Sao lại trở nên như vậy?

Nàng không hiểu.

“Ầm!”

Một luồng sóng khí mạnh mẽ chợt sinh ra, gạt thiếu nữ áo trắng sang một bên. Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn hai mắt lóe hồng quang, vừa xuất hiện bên người Hồng Vũ đã lập tức nhét Bất Tử thảo vào miệng nhi tử. Vừa đi tới đây, hắn cũng đồng thời lấy sẵn Bất Tử thảo luôn mang theo bên mình.

- Hồng Vũ! Hồng Vũ!

Đằng Thanh Sơn run lên.

Đứa con từ bé ngoan ngoãn, ăn một viên kẹo là không khóc không nghịch, buổi sáng bị hắn buộc luyện quyền, cho dù rơi lệ cũng chịu đựng. Hắn đối đãi với con gái có chút cưng chiều, còn con trai thì lại khá nghiêm khắc, nhưng sâu trong lòng, không hề có sự khác biệt nào cả.

Đằng Thanh Sơn run lên, vuốt ve nhìn nhi tử.

Bất Tử thảo vừa vào miệng là tan.

Sức mạnh thần kỳ trong nháy mắt lan ra cả thân thể Hồng Vũ. Sắc mặt Hồng Vũ vốn đã biến thành màu đen, da thịt cũng biến thành màu đen, lúc này nhanh chóng khôi phục màu sắc khỏe mạnh. Hô hấp vốn đã đình chỉ cũng dần dần khôi phục, trên mặt cũng hiện lên vẻ hồng hào. Cả vết thương trên cánh tay cũng nhanh chóng khép lại, sau đó biến mất giống như chưa bao giờ tồn tại, chỉ có những vết máu sậm trên làn da là chứng tỏ rằng có việc vừa xảy ra.

- Hồng Vũ!

Gia Cát Nguyên Hồng và Lý Quân cùng xuất hiện, cũng kinh hô lên, rồi đi đến trước người hắn.

- Hồng Vũ!

Nước mắt Lý Quân rào ra.

Con là máu thịt trong lòng mẫu thân.

“Phù...”

Hô hấp đã đình chỉ lúc này lại khôi phục. Một tiếng thở vang lên, Hồng Vũ từ từ mở mắt, nhìn nhìn mẫu thân Lý Quân rơi lệ, nhìn cha “Đằng Thanh Sơn” một bên hai mắt ửng đỏ, ẩn hiện có nước mắt nhưng lại cố nén. Hồng Vũ từ bé tới giờ chưa thấy cha mẹ như vậy bao giờ, trong lòng hắn cha là người kiên cường nhất.

- Cha! Mẹ!

Hồng Vũ nói.

- Không sao đâu, không có việc gì rồi! Cha sẽ không để cho bất cứ ai làm thương tổn con!

Đằng Thanh Sơn nói xong, lửa giận trong lòng lại bùng cháy, hắn như muốn phát điên, đầu cũng nóng lên.

Nếu lần này không phải hắn và thê tử tới đây.

Cho dù Gia Cát Nguyên Hồng ở đây, nếu không có Bất Tử thảo, cũng căn bản không cách nào cứu được nhi tử mình.

- Khốn khiếp!

Trong lòng Đằng Thanh Sơn dâng đầy sát ý, hai mắt đỏ kè khiếp người:

- Bất luận là ai, chỉ cần dám động vào nhi tử ta, đều phải chết! Bất luận là ai, toàn bộ chết hết!

Đằng Thanh Sơn cảm nhận được nhi tử thiếu chút nữa đã xa

mình, thiếu chút nữa mình lại trở thành người đầu bạc tiễn người đầu xanh, thậm chí mình còn không tính là tóc bạc.

Đây là sự bi ai lớn nhất cả đời người.

Tuyệt đối không để xảy ra!

- Gia Cát tông chủ, ta cần biết rốt cuộc là ai làm!

Giọng nói của Đằng Thanh Sơn lạnh lẽo khiếp người. Sự phẫn nộ thậm chí còn làm hắn không gọi là sư phụ, mà gọi là Gia Cát tông chủ.

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng cũng tái nhợt, trong lòng cũng cực kỳ giận dữ. Y không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nhi tử của Đằng Thanh Sơn thiếu chút nữa đã chết? Nếu như không có Bất Tử thảo, cho dù cường giả hư cảnh ở đây cũng căn bản không thể cứu sống được Hồng Vũ.

Một tiếng Gia Cát tông chủ làm cho Gia Cát Nguyên Hồng thầm run lên.

Y biết...

Giao tình giữa Quy Nguyên tông và Hình Ý môn là dựa vào cảm tình của Đằng Thanh Sơn gắn bó với Quy Nguyên tông, việc lần này mà xử lý không ổn, rất có thể quan hệ của song phương sẽ trở nên căng thẳng.

- Người sống lại à!

- Linh thảo bảy sắc mà Hồng Vũ thiếu gia vừa ăn vào, chính là Bất Tử thảo!

Trong tửu lâu cũng có không ít người kinh hô.

- Chết mà sống lại!

- Hồng Vũ thiếu gia có thân phận gì mà lại có thể phục dụng Bất Tử thảo?

Từ cổ chí kim, cả Cửu Châu đại địa có được bao nhiêu gốc Bất Tử thảo chứ? Người bình thường không thể được phục dụng Bất Tử thảo, cho dù là cường giả hư cảnh, thậm chí là cường giả động hư cũng rất khó có được một gốc Bất Tử thảo.

Ngay lúc này!

Vô số binh vệ nhanh chóng từ ngoài tửu lâu xông vào.

- Ai giết Mạnh Trọng thiếu gia?

- Ở đâu?

Hiển nhiên không ít tiếng kêu của khách nhân đã lọt vào tai đám binh vệ Quy Nguyên tông tuần tra bên ngoài. Cái chết của Nghê Mạnh Trọng là chuyện vô cùng đáng sợ. Cha của Nghê Mạnh Trọng là trưởng lão của Quy Nguyên tông, ông nội lại là chấp pháp trưởng lão của tông phái, bây giờ là một trong hai vị chấp pháp trưởng lão đạt đến tiên thiên kim đan.

- Tông chủ!

Tên chỉ huy binh vệ vừa xông tới, vừa thấy người bên trong lập tức hành lễ.

- Truyền lệnh của ta, mọi người bên trong tửu lâu không cho phép ra ngoài, ai đi giết không tha!

Gia Cát Nguyên Hồng sầm mặt lại, quát lên.

- Rõ!

Bách phu trưởng cung kính đáp.

- Mau, vây tửu lâu, không cho phép một ai rời khỏi, ai đi là

giết!

Bách phu trưởng lập tức quát lớn. Nhiều khách nhân đang ồn ào xem náo nhiệt trong tửu lâu ai nấy đều sợ đến ngây người, thậm chí còn không dám lớn tiếng nói chuyện. Vừa nghe người này chính là tông chủ Quy Nguyên tông, bọn họ liền biết việc này đã chọc tới trời rồi.

Bên ngoài tửu lâu Tam Trọng lâu.

- Nhanh!

- Nhanh!

- Phong tỏa chung quanh, không cho phép bất kỳ ai rời khỏi!

Những binh vệ nghe tin kéo đến, là quân sĩ Hắc Giáp quân, thậm chí có bộ phận Long Cương quân, ai nấy đều lập tức nghe lệnh phong tỏa hết cả những đường phố gần Tam Trọng lâu. Những người đi đường trong khu vực bị phong tỏa, khi thấy đao kiếm hàn quang lạnh buốt, ai nấy đều sợ tới mức không dám lên tiếng.

Người nào dám phản kháng sẽ bị giết không tha!

Những người đi đường đều biết, một tông phái làm như vậy, nhất định là đã xảy ra một việc đáng sợ. Không ai dám đối kháng với một siêu tông phái.

- Không thể nào! Không thể nào!

Không ít hộ pháp trưởng lão cũng nhanh chóng lao tới.

- Trọng nhi! Trọng nhi!

Hàn Sơn trưởng lão nhanh chóng chạy tới, hai mắt đầy vẻ hoảng sợ.

- Không thể nào!

Giữa tửu lâu một phiến chết chóc, vô số khách nhân không ai dám tự tiện mở lời.

- Ngươi nói đi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Một hán tử sắc mặt trắng bệch, bị một tướng quân Long Cương quân quát lớn gọi tới.

Hán tử này vội trả lời:

- Đại nhân! Là như thế này, Nghê Mạnh Trọng thiếu gia đã chọc thiếu gia Hồng Vũ, không ngừng khiêu khích khiêu chiến. Sau đó Hồng Vũ thiếu gia không kìm được đã nhảy xuống sân khấu, động thủ với hắn. Ngay từ đầu, hai người đều dùng quyền, Hồng Vũ thiếu gia chiếm được thượng phong.

- Sau đó, Nghê Mạnh Trọng thiếu gia rút loan đao bên hông ra, Hồng Vũ thiếu gia cũng lấy cái cọc gỗ ở cột cờ bên cạnh, hai người tiếp tục giao thủ. Nghê Mạnh Trọng thiếu gia dựa vào loan đao sắc bén, một đao chém trúng cánh tay của Hồng Vũ thiếu gia, còn Hồng Vũ thiếu gia thì dùng một quyền đánh bay Nghê Mạnh Trọng thiếu gia.

- Theo lý thuyết, lúc này chuyện cũng nên kết thúc. Nhưng ngay lúc đó, sắc mặt của Hồng Vũ thiếu gia đột nhiên biến thành màu đen, vết thương trên cánh tay cũng chảy ra máu đen, cả người ngã xuống.

- Ngay lúc này, một luồng sáng trắng bỗng bắn thủng ngực Nghê Mạnh Trọng thiếu gia, Nghê Mạnh Trọng thiếu gia cũng đã chết.

Thanh âm hán tử hơi run lên.

- Tiếp tục đi!

- Ngươi, tới đây!

Tên tướng quân gọi một người nữa tới.

Đằng Thanh Sơn đứng một bên, nghe nhi tử Hồng Vũ thuật lại cho mình.

“Đao có độc.” - Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn vào thanh loan đao còn đang bị Nghê Mạnh Trọng nắm chặt. Thoạt nhìn, căn bản không thể nhìn không ra đao nhiễm độc.

“Độc này có thể trong nháy mắt làm cho người ta mất mạng, hơn nữa không thấy gì trên mặt đao, không phải là loại độc bình thường. Việc này khẳng định là có mục đích!” - Đằng Thanh Sơn vừa nghĩ đến đây, lửa giận càng bốc cao, hai mắt đỏ đến kinh người.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Không ít lãnh đạo Quy Nguyên tông chạy tới, lập tức hành lễ với Gia Cát Nguyên Hồng, sau đó lại cung kính hành lễ với Đằng Thanh Sơn:

- Ra mắt đại nhân!

Những khách nhân bị khống chế trong tửu lâu, kỳ thật vừa thấy vị thiếu gia tên gọi Hồng Vũ này có thể được phục dụng Bất Tử thảo, đã liên tưởng đến Bất Tử Phượng Hoàng. Vừa nghĩ đến Bất Tử Phượng Hoàng tự nhiên nghĩ đến Đằng Thanh Sơn. Hơn nữa với quan hệ giữa Đằng Thanh Sơn và Quy Nguyên tông, không ít mọi người đã đoán ra thanh niên mang áo bào trắng khí thế nhiếp ngươi đó là ai.

Chính là tổ sư Nội Gia quyền nhất mạch trong truyền thuyết.

Chính là tổ sư Hình Ý môn.

Cũng chính là thiên tài tiến vào hư cảnh sớm hơn cả tứ đại chí cường giả, một nhân vật phong hoa tuyệt đại, Đằng Thanh Sơn.

Nhân vật trong truyền thuyết đang đứng trước mắt họ. Không ít người dùng ánh mắt nóng rực nhìn Đằng Thanh Sơn, có thể nhìn thấy Đằng Thanh Sơn là đủ để họ kích động vạn phần rồi.

- Trọng nhi! Trọng nhi!

Đột nhiên một tiếng khóc vang lên.

Chỉ thấy một trung niên gục bên cạnh thi thể Nghê Mạnh Trọng, nhìn thấy lỗ thủng trên ngực Nghê Mạnh Trọng, không khỏi chảy nước mắt, khóc òa lên:

- Trọng nhi... con... con sao lại...

- Tàng Phong tướng quân, ai giết con ta?

Nghê Hàn Sơn quay phắt nhìn về phía Tàng Phong.

Tàng Phong hỏi một người trong tửu lâu.

Nghe tên phục vụ nói, Nghê Hàn Sơn trừng mắt, quay đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn gần đó, hai mắt trợn tròn:

- Đằng... Đằng Thanh Sơn! Ngươi là một đại tông sư, lại... lại dung túng con hành hung. Con ta tuy không bằng con ngươi, nhưng cũng là nhi tử của ta.

- Lui ra!

Gia Cát Nguyên Hồng sầm mặt, hét một tiếng.

- Tông chủ!

Nghê Hàn Sơn nổi gân xanh trên trán, chỉ về phía Đằng Thanh Sơn nói:

- Là nhi tử của Đằng Thanh Sơn giết chết nhi tử của ta, là hắn dung túng con hành hung! Nhìn xem, những người này còn nói con ta dùng độc giết nhi tử hắn! Đằng Thanh Sơn, tất cả đều là nói bậy, đều là sợ hắn! Nhi tử của hắn chẳng phải còn sống sờ sờ đó sao? Còn con ta đã...

- Người khác sợ, nhưng ta không sợ, ta cần cho nhi tử ta một công đạo!

Nghê Hàn Sơn căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn luôn ở cạnh nhi tử, đột nhiên vung tay áo lên.

“Bùng!”

Nghê Hàn Sơn như bị một viên thiên thạch đánh vào, cả người bắn mạnh ra xa, va vào một cây cột của tửu lâu, đập gãy cả cây gỗ. Lúc này, một tàn ảnh chợt lóe lên, ôm lấy Nghê Hàn Sơn dừng trên đất.

Người đến chính là một trong hai đại chấp pháp trưởng lão tiên thiên kim đan của Quy Nguyên tông, Nghê trưởng lão.

Trong cả tửu lâu, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Đằng Thanh Sơn trông như một ma thần đang bộc phát cơn giận. Hai mắt Đằng Thanh Sơn đỏ kè, nhìn thoáng qua sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng, sau đó truyền âm:

- Gia Cát tông chủ, ta cần biết sau lưng rốt cuộc là ai!

Một câu tràn ngập sát khí làm sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng rất khó coi.

- Đi!

Đằng Thanh Sơn mang theo thê tử và nhi tử, hóa thành một luồng hào quang trực tiếp biến mất giữa tửu lâu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 40

Đổ Dầu Vào Lửa

Cả tửu lâu Tam Trọng lâu hoàn toàn bị phong tỏa, vô số quân sĩ canh gác. Giữa một căn phòng của tửu lâu, Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt rất khó coi đang ở cùng với Yến trường lão, Nghê trưởng lão và Tàng Phong. Quy Nguyên tông bây giờ có tám vị chấp pháp trưởng lão.

Trong đó năm vị kia đều là những người vừa mới đột phá trong hai mươi năm gần đây.

- Sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng tái nhợt, nhìn lướt qua những người chung quanh.

- Tông chủ!

Yến trường lão trịnh trọng nói:

- Việc này, hiển nhiên sau lưng có người âm thầm bày ra.

- Ngu mới nhìn không ra!

Gia Cát Nguyên Hồng giận dữ nói:

- Trong quận thành Vĩnh An của ta, lại để nhi tử của Thanh Sơn bị người ta dùng độc giết chết. Nếu không phải Thanh Sơn có

Bất Tử thảo, hơn nữa lại vừa vặn tới quận Vĩnh An, e rằng nhi tử của hắn đã chết rồi. Một khi xảy ra việc như vậy, Hình Ý môn và Quy Nguyên tông có thể...

Chấp pháp trưởng lão đều ớn lạnh.

Quy Nguyên tông có thể được như bây giờ, kỳ thật đều dựa vào Đằng Thanh Sơn chống lưng. Mặc dù trên Cửu Châu đại địa đều biết Đằng Thanh Sơn là môn chủ Hình Ý môn, nhưng đồng dạng cũng biết nếu đối phó với Quy Nguyên tông thì chính là đối phó với Đằng Thanh Sơn, do đó Quy Nguyên tông mới có thể bình yên vô sự suốt hai mươi năm qua.

Đối với một người công thành danh toại thì nhi tử là hương khói truyền thừa, tầm quan trọng của nó không cần phải nói. Một khi nhi tử chết đi, cho dù Đằng Thanh Sơn không trở mặt với Quy Nguyên tông, nhưng chỉ cần hai phương đoạn tuyệt qua lại, vậy thì Quy Nguyên tông sẽ trở thành miếng mồi ngon trong mắt những tông phái khác ở Cửu Châu đại địa.

- Thanh Sơn đã nói với ta, một hai năm gần đây cũng khá nhiều nguy hiểm, do đó chỉ để nhi tử và con gái ở Đại Duyên sơn hoặc là quận Vĩnh An của ta.

Gia Cát Nguyên Hồng trầm giọng nói:

- Ta cũng đã hạ nghiêm lệnh, thanh tra thật kỹ quận Vĩnh An, tuyệt đối không để cho bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện. Thế mà bây giờ lại có người mượn tay Nghê Mạnh Trọng của Nghê gia ra tay độc chết Hồng Vũ.

Gia Cát Nguyên Hồng rất giận.

Ai cũng thấy là sau lưng có người bày ra việc này.

Dù sao muốn chính diện giết chết Hồng Vũ thì phải là tiên thiên cường giả mới làm được. Nhưng tiên thiên cường giả vừa

tiến vào quận thành Vĩnh An thì sẽ bị hư cảnh phát hiện ra ngay, do đó chỉ có thể dùng một vài âm mưu thủ đoạn. Có điều người bình thường căn bản không thể đến gần Hồng Vũ, chỉ có rất ít người làm được.

Bên người Hồng Vũ cũng có cao thủ bảo vệ, người xa lạ căn bản không thể đến gần. Nghê Mạnh Trọng thân là cháu của chấp pháp trưởng lão Quy Nguyên tông nên phải biết thân phận Hồng Vũ.

Do đó người âm thầm bảo vệ Hồng Vũ không hề hoài nghi Nghê Mạnh Trọng lại dám hạ sát thủ. Nhưng ai ngờ lại xuất hiện việc này.

- Quy Nguyên tông ta, hơn nữa còn ở ngay trong quận thành quận Vĩnh An của ta, mà đến cả một người cũng không bảo vệ được.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng nói:

- Ngươi nói xem, Đằng Thanh Sơn sao có thể yên tâm để nhi tử và con gái ở lại quận Vĩnh An của ta? Truyền lệnh, thanh tra toàn bộ những người của Nghê gia từ trên xuống dưới, kể cả những người có lui tới Nghê gia!

- Đặc biệt là những người có thể đụng chạm vào thanh loan đao của Nghê Mạnh Trọng, càng phải điều tra cho rõ!

- Ta phải biết sau lưng rốt cuộc là ai!

Gia Cát Nguyên Hồng nghiến chặt hàm răng.

- Rõ!

Sắc mặt Nghê trưởng lão rất khó coi, nhưng vẫn cung kính nói:

- Tông chủ yên tâm, việc này ta nhất định sẽ trình bày lại cho

tông chủ.

- Những người có liên quan tới âm mưu muốn giết nhi tử Đằng Thanh Sơn, toàn bộ phải bắt hết.

Gia Cát Nguyên Hồng lạnh lùng nói.

- Rõ!

Mọi người cùng hô to.

Tất cả mọi người đều biết, việc này quan hệ quá lớn, vì chuyện này mà Quy Nguyên tông đang ở địa vị cao cao tại thượng rất có thể sẽ sụp đổ.

Sự kiện Tam Trọng lâu làm cho không khí cả quận Vĩnh An trở nên rất áp lực. Vô số quân đội, nhân mã Quy Nguyên tông, hoặc sáng hoặc tối, bắt đầu tiến hành điều tra khắp nơi. Trong lúc nhất thời, trong quận Vĩnh An đều trở nên đề phòng, không ai dám vi phạm. Tất cả mọi người đều thấy rõ Quy Nguyên tông đang rất nóng nảy.

oOo Trong Thanh Sơn hội quán.

- Thanh Sơn! Thiếp thấy, sau này Hồng Vũ và Hồng Lâm tạm thời không thể ở quận thành Vĩnh An được.

Trên mặt Lý Quân đầy vẻ lo lắng:

- Quận thành Vĩnh An cũng không phải nơi an toàn.

Đằng Thanh Sơn nổi trận lôi đình trong tửu lâu, muốn điên cuồng giết người.

Bây giờ trong hội quán, hắn đã tỉnh táo lại.

- Trên Cửu Châu đại địa, các đại tông phái luôn luôn giằng co, do đó không ai dám làm thương tổn thân nhân đối phương. Loại

chuyện này...

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra ánh sáng lạnh:

- Vì vậy, các đại tông phái hẳn là không dám làm những chuyện thế này, mười phần thì tám chín phần là tên Cổ Ung.

- Quy Nguyên tông thật sự làm ta rất thất vọng.

- Thanh Hồ đảo đã tiêu tan, chỉ còn sót lại một vài nhân vật mà thôi.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Không ngờ dư nghiệt của Thanh Hồ đảo lại có thể ở trong sào huyệt của Quy Nguyên tông, làm ra chuyện như thế này. Quy Nguyên tông thật sự không biết phải thanh lý trụ sở của mình như thế nào sao?

Trụ sở của một tông phái thì bình thường phải có gốc sâu rễ dày.

Quận thành Vĩnh An cũng chỉ có vài chục vạn người.

Còn đệ tử Quy Nguyên tông thì cơ hồ chiếm ba phần dân cư của quận thành Vĩnh An. Cha mẹ thân nhân của đám đệ tử cũng ở tại quận Vĩnh An. Có thể nói, cả quận thành Vĩnh An hơn phân nửa đều có quan hệ với Quy Nguyên tông. Gốc sâu rễ dày như thế, nếu muốn cấm người ngoài đến, chỉ cần có người lạ tới khẳng định sẽ dễ dàng bị phát hiện ra ngay.

Tình huống như thế, lại còn phát sinh loại chuyện như thế này.

Đường đường là Nghê gia mà cũng bị xâm nhập. Việc này làm sao không khiến cho Đằng Thanh Sơn giận dữ? Giận dữ vì Quy Nguyên tông không cẩn thận. Dù sao một hai năm trước hắn đã

từng có chuyện trục trặc, khoảng thời gian này rất nguy hiểm, cho nên chỉ để nhi tử và con gái mình ở tại Đại Duyên sơn và quận thành Vĩnh An. Thế mà bây giờ...

- Thanh Sơn, Quy Nguyên tông căn bản không coi trọng tính mạng con chúng ta!

Lý Quân không kìm được buột miệng nói.

Đằng Thanh Sơn giận Quy Nguyên tông không cẩn thận, thứ hai là giận người đứng sau.

- Môn chủ!

Bên ngoài có người hô:

- Gia Cát tông chủ tới rồi.

- Sư phụ...

Đằng Thanh Sơn lắc đầu, phân phó:

- Để sư phụ ta vào đi!

Đằng Thanh Sơn cũng biết, sư phụ nhờ người thông báo cũng là có ý xin lỗi. Hiển nhiên Gia Cát Nguyên Hồng cũng cảm thấy áy náy về việc này.

- Tiểu Quân, chúng ta ra cửa nghênh đón!

Đằng Thanh Sơn nói.

- Thanh Sơn?

Lý Quân hơi bất mãn.

- Đợt lát nữa, xem sư phụ nói như thế nào đã!

Đằng Thanh Sơn lúc ở tửu lâu đã nổi nóng, bây giờ mặc dù

vẫn còn rất giận dữ, nhưng cũng tỉnh táo lại không ít.

Tại cổng đại sảnh.

Gia Cát Nguyên Hồng mặc một bộ bào xanh một mình đi tới.

- Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng nói, vẻ mặt cũng có chút áy náy.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn gọi.

Gia Cát Nguyên Hồng nghe một tiếng "Sư phụ", trong lòng cảm thấy ấm áp, không khỏi thở dài. Hai thầy trò nhìn nhau, đều hiểu rõ ý của người kia. Kỳ thật Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng tuy là quan hệ thầy trò, nhưng Gia Cát Nguyên Hồng cũng không hề dạy dỗ Đằng Thanh Sơn, có điều Đằng Thanh Sơn vẫn rất kính trọng Gia Cát Nguyên Hồng.

Một phần là vì quan hệ với Gia Cát Thanh, cũng có phần là do mị lực của bản thân sư phụ.

- Thanh Sơn, việc này là ta sai.

Gia Cát Nguyên Hồng áy náy nói:

- Lúc trước ngươi nói với ta là một hai năm gần đây có người âm thầm đối phó với ngươi. Lúc đó ta đã hạ lệnh, thế nhưng lại không giám sát tốt, chỉ chuyên tâm ngộ đạo.

Gần hai mươi năm qua, Gia Cát Nguyên Hồng đều đắm chìm vào ngộ đạo.

Rất nhiều việc đều để người dưới xử lý.

- Nhưng đến bây giờ, ta vẫn tin tưởng vào chấp pháp trưởng

lão của Quy Nguyên tông ta.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Ta nghĩ việc này tuyệt không phải là do dư nghiệt của Thanh Hồ đảo âm thầm bày ra.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc:

- Không phải người của Thanh Hồ đảo à?

- Đúng.

Gia Cát Nguyên Hồng gật đầu:

- Từ sau khi Quy Nguyên tông ta dời về quận Vĩnh An, lúc đó ta đã xử lý một lần. Dư nghiệt của Thanh Hồ đảo còn lại ở quận Vĩnh An chỉ là con số cực nhỏ. Hơn nữa nhiều năm như vậy, Quy Nguyên Tông chúng ta không hề buông lỏng, đặc biệt là sau khi ngươi thông báo ta lại càng cẩn thận điều tra. Nếu là dư nghiệt Thanh Hồ đảo làm, ta không tin là bọn chúng có thể thâm nhập vào Nghê gia, hơn nữa còn có thể xếp đặt để Nghê Mạnh Trọng khiêu khích Hồng Vũ.

- Vậy ý của sư phụ là ai?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

- Quận Vĩnh An, là giao giới giữa Dương châu và Viêm châu.

Gia Cát Nguyên Hồng trịnh trọng nói:

- Quận thành Vĩnh An là căn cơ của Quy Nguyên tông, tuy nhiên ở Viêm châu bên cạnh lại có Xạ Nhật thần sơn. Cũng chỉ có Xạ Nhật thần sơn mới có thể sắp đặt không ít nhân mã ở quận Vĩnh An, đến cả Quy Nguyên tông chúng ta cũng không phát hiện

ra.

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Sư phụ nói cũng có chút đạo lý. Ở ngay sát nách, Xạ Nhật thần sơn có thể đã sớm cài rất nhiều nhân mã ở quận Vĩnh An từ rất lâu rồi. Có rất nhiều người đã sống tại quận thành Vĩnh An không biết bao nhiêu năm rồi, cho nên căn bản không thể tra ra. Hơn nữa dựa vào thực lực của Xạ Nhật thần sơn, muốn làm việc này đích xác là không phải không thể làm được.

- Bây giờ chỉ là suy đoán.

Gia Cát Nguyên Hồng áy náy nói.

- Sư phụ!

- Chỉ cần là kẻ đứng sau âm mưu bày ra việc giết chết con ta, bất luận là ai, liên quan tới ai, hi vọng sư phụ cũng đừng che chở!

Sát khí của Đằng Thanh Sơn sớm đã phủ mờ, trầm giọng nói:

- Ta muốn để cho Cửu Châu đại địa phải biết, ai dám động đến người của ta, có một người ta giết một người, có mười vạn người ta giết mười vạn người, có một tông phái ta cũng diệt cả tông phái! Ta muốn cho hắn biết, dám đụng đến nhi tử ta là sai lầm lớn nhất cả đời hắn!

Đằng Thanh Sơn hai mắt tràn ngập sát khí.

oOo Cả Quy Nguyên tông, dưới áp lực này cũng lan truyền lời đồn đại.

Có người nói, Đằng Thanh Sơn dung túng con hành hung, giết chết Nghê Mạnh Trọng; cậy mạnh hiếp yếu, đánh trưởng lão Nghê Hàn Sơn của Quy Nguyên tông tới mức trọng thương phải nằm dài; dùng cường thế bức bách cả Quy Nguyên tông phải điều tra

cho hắn.

Cũng có người nói, có người hạ độc với nhi tử Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn giận dữ, bắt đầu bức bách cả Quy Nguyên tông.

Trong lúc nhất thời.

Trong Quy Nguyên tông có không ít người vì việc Hỏa Lưu Thiết chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp chưa được trả lại, cũng vì Đằng Thanh sơn chiếm quận Giang Ninh, sớm đã có bất mãn, lúc này càng trở nên tức giận hơn. Những người này rì rầm, cho rằng Đằng Thanh Sơn thực lực mạnh mẽ nên trở nên kiêu ngạo, đã quên mất hắn cũng xuất thân từ Quy Nguyên tông.

Cũng có người cho rằng, Đằng Thanh Sơn dựa vào công lao, quá mức bá đạo.

Mặc dù thảo luận khắp nơi, nhưng không ai dám tới Thanh Sơn hội quán quấy rối.

Giữa Thanh Sơn hội quán.

Đằng Thanh Sơn, Lý Quân, nhi tử Hồng Vũ và cả thiếu nữ tên là tiểu Như, bốn người đang cùng ăn cơm trưa. Đằng Thanh Sơn nhìn thiếu nữ Tiểu Như mà nhi tử chọn, không khỏi mỉm cười.

- Môn chủ! Môn chủ!

Bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

- Chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quán chủ của Thanh Sơn hội quán, trên mặt đầy vẻ lo lắng, vội lớn tiếng nói:

- Không ổn rồi, môn chủ! Cha của Nghê Mạnh Trọng là trưởng lão Nghê Hàn Sơn, bị đánh trọng thương nằm ở nhà, bây giờ, đã chết rồi!

- Chết rồi à?

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều nhướng mày.

- Đúng, đúng! Nghe nói... nghe nói là giận tới mức thổ huyết mà chết.

Quán chủ liền nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 41

Chửi Mắng Ngập Trời

Giận tới mức thổ huyết mà chết?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

Hồng Vũ bên cạnh biến sắc, nói:

- Cha, không ổn! Trưởng lão Nghê Hàn Sơn giận tới mức thổ huyết mà chết, như vậy rất nhiều đệ tử Quy Nguyên tông nhất định sẽ đem cừu hận đổ lên đầu cha, nói là vì cha ngang ngược, ỷ mạnh hiếp yếu, mới làm cho trưởng lão Nghê Hàn Sơn giận tới mức thổ huyết mà chết.

- Hừ!

Lý Quân không kìm được hừ lạnh một tiếng.

- Việc nhỏ này bất tất phải để ý.

Đằng Thanh Sơn phất tay, bảo quán chủ lui ra.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn bây giờ chỉ muốn tra ra người đứng sau lưng bày ra việc này, sau đó trừng trị mạnh tay.

Đối với một vài người có thành kiến ở Quy Nguyên tông, Đằng Thanh Sơn cũng không thèm để ý tới. Dù sao nhân sinh trên đời không thể làm cho tất cả mọi người đều tán thưởng mình, luôn

luôn có người chửi bới ngươi.

oOo Tại phủ đệ Nghê gia thuộc quận thành Vĩnh An.

Nghê gia là một nhất đẳng đại gia tộc ở quận thành Vĩnh An. Trong Quy Nguyên tông, gốc rễ của Nghê gia không hề thấp hơn Gia Cát gia chút nào. Hiện nay người đứng đầu Nghê gia là Nghê trưởng lão, một trong hai vị tiên thiên kim đan chấp pháp trưởng lão của Quy Nguyên tông.

Mặc dù lúc này đang giữa trưa, mặt trời lên cao, nhưng trong phủ đệ Nghê gia lại bao phủ trong một bầu không khí áp lực, đến cả đám thị nữ đi lại trong phủ đệ cũng phải nhẹ chân, sợ phát ra tiếng động lớn. Cả phủ đệ Nghê gia đầy những tấm vải màu trắng, còn có rất nhiều người mặc đồ tang, càng đến gần đại sảnh càng có thể nghe những tiếng nức nở.

Hai hài đồng đều mặc đồ tang, bên hông cuộn tơ gai màu đỏ, quỳ gối bên thiêu hồ.

- Hu hu, lão gia, sao người lại đi như vậy!

- Lão gia!

Chỉ thấy vài người đàn bà đang quỳ gối khóc lóc. Nghê gia là đại gia tộc, chấp pháp trưởng lão Nghê trưởng lão có ba nam hai nữ. Còn Nghê Hàn Sơn là trưởng lão lại chỉ có một nhi tử, hai con gái. Cái chết của nhi tử duy nhất Nghê Mạnh Trọng hiển nhiên đã đả kích y rất lớn, cho nên mới giận tới mức thổ huyết mà chết.

Cạnh linh đường bên tế điện, bên cạnh cỗ quan tài có một trung niên khuôn mặt lãnh khốc, một lão giả vẻ mặt lạnh lùng lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn cỗ quan tài trước mắt.

Trung niên lãnh khốc là chấp pháp trưởng lão lớn tuổi nhất bây giờ của Nghê gia, Nghê trưởng lão.

- Nghê sư thúc, đừng quá bi thương!

Chốc chốc lại có không ít người nghe tin đến viếng, một vài lão giả cung kính nói với trung niên lãnh khốc này.

Trung niên lãnh khốc khẽ gật đầu, không nói gì.

oOo Trong Quy Nguyên tông, một vài đệ tử vừa mới ăn xong cơm trưa, đang tụ năm tụ ba hành tẩu trong tông.

- Sư huynh, ngươi nói như vậy về Đằng đại nhân là quá phận rồi, dù sao Đằng đại nhân cũng có đại ân với Quy Nguyên tông chúng ta.

- Quá phận? Đúng, vị Đằng đại nhân này là người có đại ân với chúng ta, nhưng có ân đức cũng không thể kiêu ngạo như vậy. Độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp, Hỏa Vũ chiến giáp của Quy Nguyên tông chúng ta thì thôi, ngươi xem lần này, đến cả con trưởng cháu đích tôn của Nghê gia là Nghê Mạnh Trọng mà cũng mất mạng. Chưa từng có một người nào dám đứng ra cho Nghê gia. Tên Đằng Thanh Sơn này còn bức Quy Nguyên tông ta phải đưa ra câu trả lời cho hắn. Nói cũng không có biện pháp, người ta thực lực mạnh, lại có thế lực rất lớn, Quy Nguyên tông chúng ta cũng chỉ có thể cúi đầu.

Hai đệ tử đi trên đường, ai nấy đều có thể nghe thấy oán khí trong giọng nói của tên đệ tử thấp lùn.

- Thôi đi, đệ tử tiểu bối chúng ta thì biết gì!

Một tên lắc đầu nói.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một thanh niên vác một thanh chiến đao đi tới, vừa thấy hai người liền nói:

- Lục sư đệ, Thất sư đệ! Đại sự không ổn rồi. Nghê gia trưởng lão Nghê Hàn Sơn sau khi trọng thương đã nằm liệt giường, hôm

nay giận tới mức thổ huyết mà chết.

- Cái gì!

Hai người này đều chấn động.

- Chà!

Thanh niên đeo chiến đao không kìm được phải lắc đầu - Nghê Hàn Sơn trưởng lão chỉ có một con trai độc nhất, nhi tử chết rồi, lại không ai lấy lại công đạo cho y. Lúc đó y lại bị Đằng Thanh Sơn đánh trọng thương, sau khi trở về, vừa giận lại thương tâm về cái chết của con, hơn nữa còn bị trọng thương, cũng khó trách giận tới mức thổ huyết mà chết.

- Việc này… này …

Tên đệ tử hơi thấp không kìm được lộ ra sắc mặt giận dữ, nói:

- Hiếp người quá đáng, hiếp người quá đáng! Con của Đằng Thanh Sơn là con trai, nhi tử của Nghê trưởng lão Quy Nguyên tông ta không phải là con trai à? Hiếp người quá đáng!

- Làm gì được chứ? Người ta là môn chủ Hình Ý môn, Quy Nguyên tông chúng ta còn phải dựa vào người ta.

Thanh niên đeo chiến đao lắc đầu bất lực.

- Hừ!

Đệ tử hơi thấp giận dữ nói:

- Làm người phải có cốt khí, thà chết đứng cũng không sống quỳ. Đằng Thanh Sơn thì sao? Quy Nguyên tông ta có một vạn Long Cương quân, ba vạn quân sĩ Hắc Giáp quân, còn có gần trăm vạn đệ tử bình thường, tổng cộng trên trăm vạn người. Không có Đằng Thanh Sơn hắn, Quy Nguyên tông chúng ta chẳng lẽ tự mình không chống không nổi một khoảng trời à?

- Để người ta chèn ép nhục nhã, không bằng Quy Nguyên tông chúng ta tự mình đánh hạ một khoảng trời, thà địa bàn nhỏ một chút cũng không cần phải chịu uất ức.

Tên đệ tử hơi thấp cả giận nói.

- Đúng, Lục sư huynh nói đúng.

Một đệ tử bên cạnh cũng bị lời nói làm dâng lên nhiệt huyết:

- Hà tất phải chịu uất ức! Đằng Thanh Sơn mạnh, nhưng hắn thuộc Hình Ý môn, chẳng quan hệ gì tới Quy Nguyên tông. Đằng Thanh Sơn lúc trước là đệ tử Quy Nguyên tông, nhưng đã phản tông từ lâu, bây giờ không phải là người của chúng ta nữa.

- Hai vị, nhỏ giọng một chút!

Thanh niên đeo chiến đao vội nhìn bốn phía.

- Sợ cái gì mà sợ! Cái lý đúng thì sợ ai!

Tên đệ tử hơi thấp trừng mắt quát:

- Cho dù có trưởng lão, tông chủ ở đây, ta cũng dám nói như vậy. Nghê Hàn Sơn trưởng lão bị tức chết, chẳng những không ai cho y công đạo, còn muốn phong tỏa phủ đệ Nghê gia, nói là phải điều tra mọi người Nghê gia, quả thật làm cho người ta thất vọng. Bất luận như thế nào… cũng phải buộc Đằng Thanh Sơn đưa ra lời giải thích.

- Đúng, phải có giải thích!

Trên Cửu Châu đại địa, đám võ giả phần lớn đều rất nhiệt huyết, đều dễ nóng đầu, dám rút kiếm chém giết ngay. Lúc trước Quy Nguyên tông có không ít người luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng nghe Nghê Hàn Sơn trưởng lão giận tới mức thổ huyết mà chết, mà phủ đệ Nghê gia bây giờ còn bị phong tỏa, người trong phủ đệ

Nghê gia ai nấy đều bị điều tra nên tự nhiên càng tức giận thêm.

Cũng có thể vì nhiệt huyết, có lẽ cũng có người trong đó châm lửa thổi gió, trong lúc nhất thời không ít đệ tử luôn luôn lấy Quy Nguyên tông làm niềm kiêu hãnh đều giận dữ. Vô số đệ tử tụ năm tụ ba, không ngừng chửi bới, còn có rất nhiều đệ tử đi về phía đại điện Quy Nguyên tông.

- Tông chủ, chúng ta thà chết đứng cũng không muốn sống quỳ!

- Tông chủ, Quy Nguyên tông chúng ta không thể cúi đầu trước Hình Ý môn!

Chỉ thấy ngàn vạn đệ tử cuồn cuộn như nước biển mãnh liệt tràn vào quảng trường đại điện, không ít người cao giọng gào lên.

Giữa đám người.

- Chúng ta kêu gào ở đây làm gì, theo ta thấy, đi thẳng tới Thanh Sơn hội quán mà kêu, buộc Đằng Thanh Sơn kia đưa ra một câu trả lời, cho chúng ta một công đạo.

Có đệ tử nói:

- Hừ, ngươi ngu quá! Đi tới Thanh Sơn hội quán hả? Đúng là ngu ngốc!

Các đệ tử Quy Nguyên tông mặc dù nhiệt huyết, phẫn nộ, nhưng nhiều người cũng biết nặng nhẹ. Bây giờ chỉ là bị lôi kéo tình cảm quần chúng, nhờ lãnh đạo Quy Nguyên tông đưa ra câu trả lời là được rồi, nhưng một khi vô số người thật sự tới Thanh Sơn hội quán làm ầm ĩ, vậy thì sẽ thành chuyện lớn. Do đó rất ít người bị tác động.

Tuy nói rất ít người bị tác động, nhưng dù sao không phải ai cũng là người tỉnh táo cả. Quy Nguyên tông có quá nhiều đệ tử,

hơn nữa lại có một vài đệ tử âm thầm gây xích mích, châm lửa thổi gió, cuối cùng cũng có đến hơn trăm người tới Thanh Sơn hội quán kêu gào.

- Đằng đại nhân, xin cho Quy Nguyên tông một câu trả lời!

- Đằng đại nhân, con của ngươi là con trai, con của Nghê Hàn Sơn trưởng lão cũng là con trai. Bây giờ ngươi còn bức bách Nghê gia, thật sự rất quá đáng, thế mà từ bé ta còn luôn cho rằng ngươi là đại anh hùng đại hào kiệt.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi đừng quên lúc trước cũng là đệ tử Quy Nguyên tông, đừng có kiêu ngạo như vậy! Ngươi làm như vậy là hiếp người quá đáng!

- Hiếp người quá đáng!

Trên trăm người chửi bới ầm lên.

“Rào! Rào! Rào!”

Vô số mặc quân sĩ Hắc Giáp quân nai nịt áo giáp lao tới, vây quanh mọi người. Đi đầu là một trong chấp pháp trưởng lão, Gia Cát Vân, thân mặc áo giáp, sắc mặt khó coi phất tay nói:

- Áp giải những người này trở về, nhốt vào địa lao!

- Rõ!

Trước vô số quân sĩ Hắc Giáp quân xông lên, đám trên trăm đệ tử hầu hết không hề phản kháng, nhưng cũng có vài người gầm lên:

- Huynh đệ Hắc Giáp quân! Sao? Các ngươi bây giờ cũng làm việc cho Hình Ý môn à? Tới bắt huynh đệ sao?

- Huynh đệ Hắc Giáp quân, chúng ta đều là Quy Nguyên tông, các ngươi làm như vậy quả là khiến cho người ta thất vọng.

Vài người kêu lên như vậy, vốn không tính là phản kháng, chỉ là giận dữ mà gào lên thôi.

Thực lực chênh lệch quá xa, đám người này chẳng mấy chốc đã bị áp giải đi.

Còn trước đại điện Quy Nguyên tông lúc này có tới trên mười vạn người. Đám người này tựa như vô cùng vô tận, bịt kín toàn bộ quảng trường trống trải trước đại điện Quy Nguyên tông. Rất nhiều người đứng trên tảng cỏ, thậm chí còn vài người đứng trên các cành cây.

- Tông chủ tới rồi.

- Tông chủ xuất hiện rồi.

Đám người vốn phát ra những âm thanh huyên náo, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ thời gian vài hơi thở, gần mười vạn người đã trở nên yên lặng, không có một chút tạp âm nào.

Chỉ thấy trước đại điện Quy Nguyên tông, Gia Cát Nguyên Hồng mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, phía sau còn có ba chấp pháp trưởng lão.

- Đệ tử Quy Nguyên tông nghe đây!

Thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng lan ra, tất cả đệ tử đều nghe rất rõ ràng.

- Việc này liên quan rất rộng, bên trong có không ít âm mưu quỷ kế. Đệ tử Quy Nguyên tông tuyệt đối không thể trúng kế địch nhân.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng đột nhiên cao lên:

- Gia Cát Nguyên Hồng tại đây nói với các đệ tử, vào ngày chín

tháng chạp lúc mặt trời mọc, ta sẽ đem tất cả chân tướng công khai tại đây.

Câu nói này đích xác rất hữu hiệu.

Ngày mốt là biết rõ chân tướng. một câu nghe như đinh đóng cột, rất nhiều đệ tử vốn đang xúc động phẫn nộ, nghe vậy cũng đều thối lui tản ra. Trong lòng bọn họ hầu như đều rất trung thành với Quy Nguyên tông.

Sau khi an ổn lòng người trong tông phái, Gia Cát Nguyên Hồng lập tức đi đến Thanh Sơn hội quán.

“Lại có người đến Thanh Sơn hội quán gây huyên náo à?” - Gia Cát Nguyên Hồng cũng lo lắng quan hệ với Đằng Thanh Sơn trở nên căng thẳng.

Bên trong phòng khách Thanh Sơn hội quán - Thanh Sơn!

Gia Cát Nguyên Hồng đi vào phòng khách.

- Ha ha, sư phụ, người quả là chật vật!

Đằng Thanh Sơn chỉ cười ha hả.

Nhìn thấy nụ cười của Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng mới thở phào một hơi, lập tức cười khổ lắc đầu:

- Đúng là chật vật.

- Sư phụ, ta cũng không ngờ bên trong Quy Nguyên tông lại có đích nhân ẩn nấp như vậy.

Đằng Thanh Sơn cười lắc đầu:

- Vô cùng huyên náo, bao nhiêu người tề tụ trước đại điện, thậm chí còn có người đến tận Thanh Sơn hội quán của ta.

Gia Cát Nguyên Hồng gật gật đầu:

- Nếu không có gian tế, không thể nào phát sinh việc này. Không lạ, cũng là do ta ham mở rộng địa bàn. Không có cách nào khác, Quy Nguyên tông từ một tông phái chỉ khống chế một quận, muốn phát triển thành một siêu tông phái trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi, phải thu rất nhiều người ở cảnh nội Dương châu, việc vàng thau lẫn lộn cũng rất khó tránh khỏi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 42

Công Khai Chân Tướng

Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu đồng ý.

Hình Ý môn của mình, chủ yếu thu hút rất nhiều tinh anh nội gia quyền khắp Cửu Châu đại địa, thu đồ đệ khắp cả Cửu Châu. Đặc biệt là Hình Ý môn chỉ vừa mới bắt đầu vài năm, những đại tông phái của Cửu Châu đại địa cũng chưa ý thức được đặc thù của nội gia quyền, cho nên cũng không ngăn trở những đệ tử chạy tới Hình Ý môn.

Đợi đến khi phát hiện ra đặc thù của nội gia quyền, các đại tông phái lại dùng các loại phương pháp để thu hút đệ tử nội gia quyền trong địa bàn của mình thì đã chậm, lúc đó căn cơ của Hình Ý môn đã thành.

Với tinh anh cả Cửu Châu tạo thành Hình Ý môn, tự nhiên là thu hút được nhiều nhân tài hơn Quy Nguyên tông.

- Thanh Sơn! Ta về trước, đợi sự tình xử lý xong, ta sẽ đem mọi việc nói cho ngươi biết.

Sau khi ổn định tâm lý cho Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng lập tức bỏ đi.

“Két!”

Lý Quân từ cửa hông phòng khách đi ra.

- Thanh Sơn, sư phụ chàng đi rồi, y nói gì thế?

- Sư phụ lo ta tức giận.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói.

- Chàng không giận thì ta cũng giận.

Lý Quân tuy cười nhưng mặt đầy vẻ giận dữ"

- Đám đệ tử tới tận hội quán chửi bới, Quy Nguyên tông thật sự quá kỳ cục, căn bản là lấy oán trả ơn.

Đằng Thanh Sơn cầm tay Lý Quân, nhìn thê tử.

- Thế gian có nhiều người mơ hồ lắm, rất ít người có thể chân chính hiểu được sự thật. Nàng giận họ, e rằng mỗi ngày đều giận tới mức ăn không ngon. Việc chúng ta cần làm bây giờ là tra ra chân tướng, tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này, sau đó hành động diệt trừ.

- Được rồi Tiểu Quân! Hồng Vũ đâu?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ở sau viện luyện quyền.

Nhắc tới nhi tử, Lý Quân liền khẽ mỉm cười.

- Luyện quyền à?

Đằng Thanh Sơn hơi ngạc nhiên.

- Đi, đến xem!

Đằng Thanh Sơn cùng thê tử về phía hậu viện.

Giữa hậu viện, Hồng Vũ trên mặt vẫn còn có chút sắc giận dữ. Lúc trước hắn cũng nghe thấy tiếng đám người đến trước Thanh Sơn hội quán chửi bới.

“Dám nói cha ta ngang ngược à! Nói cha ta là đệ tử phản tông, không nhớ tình cũ à!”

Hồng Vũ cắn răng. Hắn luôn luôn tự hào vì cha, trong lòng hắn, Đằng Thanh Sơn cha hắn là nhân vật phong hoa tuyệt đại cao cao tại thượng. Bây giờ cha hắn lại là nạn nhân của tin đồn đại bậy bạ, bị người ta chửi bới.

Đằng Thanh Sơn có thể không giận, nhưng Hồng Vũ thì giận.

Giận dữ thay cho cha!

“Đều do ta không lo học quyền. Trong thiên hạ không biết bao nhiêu người mộng có thể được cha ta tự mình dạy quyền. Trong môn phái, những người đạt tới cảnh giới tông sư cũng chỉ thỉnh thoảng mới có thể được cha ta dạy. Còn ta có thể tùy thời được cha dạy, lại căn bản không chịu học, ngược lại muốn đi buôn bán.”

Hồng Vũ bây giờ đã hối hận.

“Nếu ngay từ đầu ta chăm luyện quyền, mỗi ngày bỏ nhiều thời gian hơn để luyện quyền, không biết chừng đã bước vào cảnh giới tông sư. Đến lúc đó, có thể khống chế khí huyết, làm sao có thể trúng độc chứ? Huống hồ, căn bản sẽ không bị đao đả thương.”

Hồng Vũ hoàn toàn hối hận.

Hắn luôn luôn sống dưới đôi cánh của cha, do đó hắn có thể làm thứ mà hắn muốn làm là buôn bán. Song Cửu Châu đại địa có vô số anh hùng hào kiệt, ai nấy đều ra sức chém giết, không có vũ lực muốn buôn bán cũng không thể làm được.

“Phải có chỗ đứng!”

“Đừng dựa vào cha mẹ, phải giống như cha, trở thành cao thủ chân chính!”

“Chờ ngày nào đó ta trở thành cao thủ chân chính, quay trở lại buôn bán cũng không muộn.”

Trong lòng Hồng Vũ rốt cuộc đã có quyết tâm, chính thức mong ước trở thành cường giả tuyệt thế, lập tức ở trong hậu viện chăm chú luyện quyền.

- Phù!

Hồi lâu, Hồng Vũ rốt cuộc thu thế lại.

- Cha! Mẹ!

Hồng Vũ nhìn thấy cha mẹ đang đứng gần đó khá lâu rồi.

- Hồng Vũ, khó thấy con luyện quyền buổi chiều nhỉ.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc cười.

- Cha!

Hồng Vũ hít sâu một hơi, nhìn Đằng Thanh Sơn:

- Con nghĩ rồi, phải tập trung luyện quyền, toàn tâm luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn giật mình, lập tức lộ ra vẻ mặt không dám tin, nhìn thê tử Lý Quân bên cạnh. Hai vợ chồng đều giật mình.

Đằng Thanh Sơn khi vừa sinh con trai đã đặt nhiều hi vọng vào nó, từ bé đã giúp nó mở rộng gân cốt, buộc nó luyện quyền.

Nhưng Đằng Thanh Sơn cũng có một ý nghĩ, sau khi con trai

lớn lên, muốn làm gì là do nó tự quyết định lấy.

Theo Đằng Thanh Sơn, khi còn nhỏ nhi tử không có năng lực phán đoán thị phi, cha có thể cưỡng ép buộc luyện quyền. Nhưng khi hài tử đã lớn, có thể tự mình suy nghĩ, khi đó bức bách cũng không tốt.

Nếu muốn chính thức có được thành tựu lớn, phải tự mình có khát vọng.

Nhi tử muốn buôn bán, Đằng Thanh Sơn mặc dù thất vọng nhưng cũng không ngăn trở. Hắn biết, cưỡng ép bức bách nhi tử luyện quyền, nhưng trái tim của nhi tử không đặt ở quyền pháp, căn bản không thể có thành tựu lớn được. Chỉ có chính thức chuyên tâm vào quyền pháp, nếu có thể chăm chỉ cố gắng, hơn nữa có một chút nhận thức, đặc biệt là được Đằng Thanh Sơn tự mình chỉ dạy, không có thành tựu mới là chuyện lạ.

- Hồng Vũ, con thật sự muốn toàn tâm luyện quyền, không phải hùng hổ nhất thời đó chứ?

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng hỏi.

- Cha!

Hồng Vũ nhìn Đằng Thanh Sơn, hai mắt tỏa sáng:

- Con nghĩ rồi, đây là Cửu Châu, cường giả như mây, không có tuyệt thế vũ lực thì làm gì cũng không thể có thành tựu đỉnh cao. Hơn nữa cũng vì cha, con không muốn cha vì con mà bị người ta chửi, chịu những lời đồn bậy.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy ấm áp, nhi tử nói như vậy còn làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn bất kỳ linh đan diệu dược nào.

- Hay lắm Hồng Vũ!

Đằng Thanh Sơn hai mắt tỏa sáng:

- Chỉ cần con chuyên tâm luyện quyền, cha sẽ toàn lực bồi dưỡng cho con, nhưng có được đại thành hay không thì phải dựa vào chính mình. Cha sẽ là sư phụ tốt nhất, đối thủ tốt nhất, dạy quyền pháp tốt nhất cho con. Sau này, con rốt cuộc có thể đi đến bước nào thì phải trông vào con thôi.

- Cha, con sẽ không cho cha thất vọng đâu!

Trong lòng Hồng Vũ cũng dâng lên một luồng hào khí.

Đằng Thanh Sơn rất thoải mái.

Mình có hai đứa con. Nói về tâm tính, nhi tử rõ ràng tốt hơn con gái nhiều. Con gái mặc dù có thiên phú về việc luyện quyền, mặc dù cũng thích luyện quyền, nhưng hiển nhiên nghị lực hơi yếu.

Trong quan niệm của Đằng Thanh Sơn, tâm tính còn quan trọng hơn thiên phú.

oOo Quy Nguyên tông có truyền thống thu đồ đệ hai ngày, ngày sáu tháng chạp và ngày mười tháng sáu. Nhưng ngày sáu tháng chạp lần này, mặc dù không ít võ giả từ trời nam đất bắc đã tề tụ ở Vĩnh An quận, hoặc có vài cha mẹ đưa hài tử đến đây, nhưng lần này Quy Nguyên tông lại tuyên bố hoãn lại một tháng.

Ngày sáu tháng một sẽ tiến hành nhập tông sát hạch, thu đệ tử.

Đêm khuya ngày tám tháng chạp, trong mật thất âm u của Quy Nguyên tông.

Trong địa lao, chỉ có những cây đuốc cắm vào hai bên vách tường thông đạo, ánh lửa chập chờn rọi xuống, chốc chốc lại chiếu sáng những phạm nhân bẩn thỉu trong địa lao, soi sáng những vết

máu dính trên vách tường.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong địa lao, mãi không tan.

“Xoẹt!”

Thanh âm tương tự như thịt mỡ bị nướng trên dầu chợt phát ra.

Nơi này chính là nơi giam phạm nhân quan trọng của Quy Nguyên tông.

Gia Cát Nguyên Hồng đứng trong đại sảnh địa lao chuyên dùng hình phạt. Một lão giả cung kính nói:

- Tông chủ, đây là những việc đã tra được.

Nói rồi lão giả đưa ra một xấp giấy. Gia Cát Nguyên Hồng nhận lấy, dưới ánh đuốc u ám chiếu rọi, lấy lên một tờ sau đó lật xem.

Trong đại sảnh tra khảo vô cùng yên tĩnh.

Bên cạnh là mật thất tra khảo, chốc chốc lại vang lên một vài tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta run sợ.

Hồi lâu sau.

- Ừm, làm tốt lắm!

Gia Cát Nguyên Hồng khẽ gật đầu.

- Đem nguyên nhân chính thức cái chết của hắn nói cho Nghê trưởng lão đi!

Gia Cát Nguyên Hồng phân phó.

- Vâng thưa tông chủ!

Lão giả bên cạnh gật đầu nói.

Nghê Hàn Sơn trưởng lão, tuyệt không phải là tức chết.

Nên biết Nghê Hàn Sơn vốn là cao thủ nội kình, hơn nữa còn đang tuổi tráng niên, cũng có vợ tuyệt đẹp, hoàn toàn có thể sinh thêm hài tử, há có thể giận tới mức thổ huyết mà chết? Dựa vào phẩm hạnh của Nghê Hàn Sơn, cũng căn bản không phải là loại người này. Quả nhiên, những tin tức do Quy Nguyên tông tra ra đã nói lên tất cả.

“Rõ là thủ đoạn ghê gớm!” - Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng lạnh đi.

Ngày chín tháng chạp, trời dần sáng, không ít đệ tử chạy tới quảng trường trước đại điện.

- Tông chủ nói hôm nay sẽ tuyên bố tất cả chân tướng. Sư đệ, ngươi nói xem ở đây có chân tướng gì?

- Ai mà biết! Ta lo là tông chủ sẽ gỡ tội cho Đằng Thanh Sơn.

Một bộ phận đệ tử Quy Nguyên tông trong lòng sớm đầy oán giận. Quy Nguyên tông bị đuổi ra khỏi Giang Ninh, di chuyển tới Vĩnh An quận, Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp bị cướp đi không trả về, tất cả những việc này làm đám đệ tử sớm đã hậm hực trong lòng. Hơn nữa ở Dương châu, bây giờ thanh thế của Hình Ý môn rõ ràng là áp đảo Quy Nguyên tông, càng làm cho họ phẫn uất.

Theo họ, Đằng Thanh Sơn vốn là đệ tử Quy Nguyên tông, phản tông ra sáng lập ra Hình Ý môn thì thôi, còn quay trở lại áp chế bọn họ.

Uất ức!

Khó chịu!

Bọn họ cho rằng Đằng Thanh Sơn thật sự hiếp người quá đáng.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người tới. Vô số đệ tử, hoặc có oán khí với Đằng Thanh Sơn, hoặc là ủng hộ Đằng Thanh Sơn đều chạy đến. Ở Quy Nguyên tông, trong vài chục vạn đệ tử cũng có không ít đệ tử luôn luôn cho rằng Đằng Thanh Sơn làm không sai, cho rằng Đằng Thanh Sơn có đại ân đức với Quy Nguyên tông.

Về việc đem Hỏa Lưu chiến giáp đi cũng chỉ là việc nhỏ.

- Đừng nói nữa, đợt lát nữa xem tông chủ nói như thế nào!

- Sợ là sợ tông chủ sẽ nói cho Đằng Thanh Sơn.

Cả quảng trường rì rào, giống như một nồi nước sôi, không ngừng huyên náo. Khi Gia Cát Nguyên Hồng mặc một bộ quần áo xanh dẫn đầu, tám chấp pháp trưởng lão đều mặc y phục màu tím đi sau xuất hiện ở cửa đại điện Quy Nguyên tông thì tiếng ầm ĩ phía dưới đã giảm xuống nhanh chóng. Chỉ thời gian vài hơi thở, toàn bộ đã hoàn toàn yên tĩnh.

Yên tĩnh không một tiếng động.

Thậm chí còn có thể nghe tiếng gió mùa đông lạnh lẽo rít lên. Những đệ tử không thể đếm hết đều ngẩng đầu nhìn lên Gia Cát Nguyên Hồng đứng trên cửa đại điện.

- Chư vị đệ tử Quy Nguyên tông!

Thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng trong thiên địa.

- Hiện nay, vì việc ở Tam Trọng lâu, mọi người vẫn luôn bất mãn với Đằng Thanh Sơn, thậm chí còn không ít người tới gây

huyên náo ở Thanh Sơn hội quán. Sau khi ta biết được việc này, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói thế, phía dưới lại ồ lên. Tông chủ nói xấu hổ không chịu nổi? Các đệ tử quả không dám tin.

- Ta và Thanh Sơn vốn là thầy trò, rất nhiều việc các ngươi không biết mà ta thì biết.

- Nếu nói lúc trước Thanh Sơn muốn khai sơn lập phái, chư vị trưởng lão Quy Nguyên tông thương nghị, đều lo Thanh Sơn sau khi khai sơn lập phái ngược lại sẽ chiếm đoạt Quy Nguyên tông. Tin rằng mọi người cũng thấy sự cường thịnh của Hình Ý môn.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói như thế, liền đụng đến vết thương trong lòng nhiều người.

Hình Ý môn thật ra là rất mạnh, quá mạnh.

Mười vạn Huyết Lang quân đều là võ giả nhất lưu, đến cả ngũ trưởng cũng phải là võ giả nhất lưu, quân đội như thế đủ để tung hoành thiên hạ rồi.

- Thanh Sơn nghĩ tới ngày hôm nay, do đó lúc trước đã tuyên bố, Hình Ý môn của y vĩnh viễn không tranh bá thiên hạ, vĩnh viễn không ra khỏi phạm vi năm quận.

Thanh âm vang vọng của Gia Cát Nguyên Hồng vang lên bên tai các đệ tử.

- Hình Ý môn không tranh bá thiên hạ, tự nhiên Quy Nguyên tông ta không cần phải lo.

Không ít đệ tử nghe thế giật mình. Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng chợt rơm rớm:

- Lần đó, con gái ta Thanh Thanh chết đi. Lần đó, Quy Nguyên

tông ta vì muốn bảo vệ Thanh Sơn mà còn trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều tông phái. Quy Nguyên tông lúc đó chỉ là Quy Nguyên tông ở một quận, quận Giang Ninh, há có thể chống lại những tông phái như Ma Ni Tự, Doanh Thị gia tộc? Do đó, Thanh Sơn buộc phải phản tông… tuyên bố tất cả việc này không quan hệ gì với Quy Nguyên tông. Đằng Thanh Sơn lúc đó bắt đầu đào vong khắp thiên hạ, bị Thanh Hồ đảo đuổi giết khắp nơi. Còn Quy Nguyên tông ta thì sao? Không hề trợ giúp gì được cho y, hơn nữa ngược lại còn nhận được Bắc Hải Chi Linh.

Vài chục vạn đệ tử phía dưới ồ lên.

Bắc Hải Chi Linh?

Một giọt Bắc Hải Chi Linh đủ để làm cho người ta đạt tới cảnh giới võ giả nhất lưu sao?

Kỳ thật việc xuất hiện Long Cương quân, các đại tông phái trên Cửu Châu đại địa đã biết, Quy Nguyên tông khẳng định đã có được Bắc Hải Chi Linh rồi. Việc này không còn là bí mật, do đó cũng không cần giữ bí mật nữa - Đúng, chính là Bắc Hải Chi Linh chỉ một giọt có thể làm cho người ta đạt tới cảnh giới võ giả nhất lưu. Thanh Sơn lưu lại cho Quy Nguyên tông ta Bắc Hải Chi Linh, nhờ đó Quy Nguyên tông ta mới có Long Cương quân hoàn toàn do võ giả nhất lưu tạo thành. Ta chỉ có một quận Quy Nguyên tông mà có thể tiêu diệt Thanh Hồ đảo, tất cả đều nhờ có Bắc Hải Chi Linh mà Thanh Sơn lưu lại. Còn Thanh Sơn, lúc đó lại chạy trốn tận chân trời góc bể. Ta làm sư phụ cảm thấy rất xấu hổ.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói thế, những người phía dưới đều yên lặng.

Việc này cũng không còn là bí mật với các đại tông phái, nhưng với những đệ tử bình thường thì rất ít người biết.

- Việc này thì thôi.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài nói:

- Mấy năm sau Thanh Sơn trở về, lấy thân phận cường giả hư cảnh trở về, giúp cho Quy Nguyên tông ta bao nhiêu lần sinh tử dưới Giang Ninh quận thành, chắc mọi người đều biết.

Ngàn vạn đệ tử phía dưới đều trầm tư.

Những người lúc trước chửi mắng Đằng Thanh Sơn, cũng nghĩ tới việc Đằng Thanh Sơn đánh nhau với những hư cảnh.

- Thanh Sơn liều mạng bảo vệ Quy Nguyên tông ta, Gia Cát Nguyên Hồng ta luôn luôn cảm kích. Nhưng cái làm cho ta xấu hổ nhất, không chịu nổi chính là… mấy năm nay, Quy Nguyên tông ta luôn luôn truyền lưu một lời đồn rằng Đằng Thanh Sơn độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp của Quy Nguyên tông, không trả về.

Gia Cát Nguyên Hồng than:

- Ta nghe thế…

Gia Cát Nguyên Hồng nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ biết cười một tiếng.

- Lại nói việc chế tạo ra Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp. Trên cả Cửu Châu đại địa, những tông phái khác không hề có Hỏa Lưu Thiết, chỉ có Quy Nguyên tông và Hình Ý môn mới có, đó là vì sao? Lúc đó Quy Nguyên tông ta chỉ là một tông phái nhỏ chỉ chiếm được một quận. Đến cả Thiên Thần cung lẫn Vũ Hoàng môn cũng không có một chút Hỏa Lưu Thiết nào, Quy Nguyên tông dựa vào cái gì mà có?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn xuống rất nhiều đệ tử phía dưới, nhất thời rất nhiều đệ tử đều khiếp sợ.

Đúng!

Quy Nguyên tông năm đó chỉ chiếm có một quận, dựa vào cái gì mà có được Hỏa Lưu Thiết?

- Hỏa Lưu Thiết này chính là một thứ đặc thù mà ở nơi của phượng hoàng sống mới có. Thanh Sơn năm đó chạy trốn tận chân trời góc bể, ngẫu nhiên kết bạn với Bất Tử Phượng Hoàng.

Thanh âm Gia Cát Nguyên Hồng vang vọng bên tai các đệ tử:

- Bất Tử Phượng Hoàng tặng cho Thanh Sơn Hỏa Lưu Thiết, sau đó Thanh Sơn trở về, liền đem Hỏa Lưu Thiết giao cho Quy Nguyên tông ta, bảo Quy Nguyên tông luyện áo giáp.

- Cái gì!

- Hỏa Lưu Thiết là do Đằng Thanh Sơn giao cho à?

Các đệ tử đều sững người.

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn xuống vô số đệ tử phía dưới.

- Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp hầu hết đều ở Quy Nguyên tông, chỉ có chút ít ở Hình Ý môn. Mấy năm nay có được chiến giáp, ta luôn luôn cảm kích Thanh Sơn. Nhưng không ít đệ tử lại nói là Thanh Sơn độc chiếm Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp của Quy Nguyên tông ta. Ta cảm thấy rất xấu hổ.

- Y để tông phái của mình vĩnh viễn không tranh bá, đánh nhau sống chết cho Quy Nguyên tông ta, lưu lại Bắc Hải Chi Linh cho Quy Nguyên tông bồi dưỡng ra Long Cương quân, còn lưu lại kỳ bảo Hỏa Lưu Thiết. Hỏa Lưu Thiết vốn là của người ta, các ngươi lại nói là người ta độc chiếm của Quy Nguyên tông.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu thở dài không thôi.

Ngàn vạn đệ tử phía dưới ngây ra.

Con người ai cũng có thể diện.

Luôn nói là người ta độc chiếm Hỏa Lưu Thiết, kết quả là Quy Nguyên tông độc chiếm của người ta, hơn nữa lúc trước còn được hưởng bao nhiêu ân huệ.

“Lúc trước ta còn chửi Đằng Thanh Sơn.”

Vừa nghĩ tới việc lúc trước mình cao giọng chửi Đằng Thanh Sơn là vô sỉ, hiếp người quá đáng, mấy chục vạn đệ tử ai nấy đều ngẩn người ra.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 43

Chủ Mưu Chính Thức

Trên quảng trường trống trải trước đại điện Quy Nguyên tông, vài chục vạn đệ tử tụ tập, xếp hàng kéo dài đến những đồi núi xa xa, nhưng thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng vẫn vang vọng bên tai mỗi người.

- Là như vậy sao!

- Hỏa Lưu Thiết, thì ra là của Bất Tử Phượng Hoàng tặng cho Đằng Thanh Sơn tiền bối, sau đó Đằng Thanh Sơn tiền bối lại cho Quy Nguyên tông ta…

Các đệ tử cũng không ngu, ngay khi biết được bí mật này, ai nấy đều thay đổi suy nghĩ. Kỳ thật trong lòng họ, Đằng Thanh Sơn vốn đã là cao cao tại thượng, là một nhân vật đại tông sư. Nhân vật khai sáng Nội Gia quyền nhất mạch đứng chung với Đạo Gia, Phật Tông như thế thì có thanh niên nào trên Cửu Châu đại địa không sùng bái kính ngưỡng?

Cũng chỉ vì Hỏa Lưu Thiết bị độc chiếm mà đám đệ tử Quy Nguyên tông mới sinh ra bất mãn với Đằng Thanh Sơn.

Còn việc giết người ở Tam Trọng lâu lần này, thậm chí sau đó Nghê Hàn Sơn giận tới mức thổ huyết mà chết, mới làm dấy lên cao trào. Bây giờ biết được chân tướng, hình tượng Đằng Thanh Sơn trong lòng họ lại một lần nữa thay đổi.

- Thì ra là Đẳng Thanh Sơn tiền bối cho Quy Nguyên tông Hỏa Lưu Thiết, lại chịu bao nhiêu lời đồn đại nhảm nhí như thế mà không hề biện giải, đó mới là tiền bối cao nhân.

Ngàn vạn đệ tử không khỏi càng cảm thấy xấu hổ, đồng thời cũng càng khâm phục Đẳng Thanh Sơn hơn.

- Hàng vạn hàng ngàn người chửi bới mà không thèm giải thích.

Trong lòng vài chục vạn đệ tử Quy Nguyên tông sinh ra một cơn dao động, rồi nhỏ giọng thì thầm thảo luận cảm thán với những sư huynh đệ cạnh mình. Gia Cát Nguyên Hồng đứng trước đại điện Quy Nguyên tông cũng ngừng nói, để cho đám đệ tử Quy Nguyên tông có đủ thời gian để nghĩ thông suốt việc này, đồng thời cũng đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Xa xa, trong cảnh nội Quy Nguyên tông… tại một căn lầu yên tĩnh trong một tửu lâu huyên náo, thoạt nhìn không có một bóng người.

Thế nhưng, Gia Cát Nguyên Hồng thông qua khu vực rõ ràng cảm giác được ở đó có một hắc động. Khí tức đích xác ở trên lầu ba của căn nhà này, nơi đó có hai người Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân. Kỳ thật bình thường khi đạt tới hư cảnh đại thành thì có thể ẩn thân, làm cho người ta không thể dùng mắt nhìn thấy. Phương pháp này rất đơn giản, đối với hư cảnh đại thành thì việc khống chế mười thành lực thiên địa, khống chế ánh sáng không cho phát ra ngoài cũng là khá dễ.

Đối với cường giả động hư lại càng dễ hơn, thông qua thế giới lực, đồng dạng cũng có thể làm được việc này.

- Thanh Sơn! Sư phụ chàng lần này cũng hi sinh cho chàng không ít.

Lý Quân không kìm được cảm thán.

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Vì ta, vừa rồi người đã tô vẽ không ít.

Những lời vừa rồi của sư phụ, chỉ nghe đã thấy mình đích xác rất hoàn mỹ. Còn việc trọn đời không tranh bá.

Một mặt là vì hắn lo cho Quy Nguyên tông, không muốn đấu đá với Quy Nguyên tông, mặt khác cũng là vì hắn nghĩ tới phương pháp làm Hình Ý môn mạnh hơn, bây giờ xem ra hiệu quả rất không tệ.

- Nhưng Thanh Sơn, chàng cũng đích xác đã hi sinh rất nhiều cho Quy Nguyên tông.

Lý Quân buột miệng nói.

- Nàng cũng thế.

Đằng Thanh Sơn nắm tay thê tử, trong mắt có chút áy náy.

Lý Quân cảm thấy ấm áp. Kỳ thật gần hai mươi năm qua, ngoại trừ lần khai tông lập phái gặp sư phụ "Bùi Tuyết Liên", thời gian khác nàng chưa hề được gặp. Thiên Thần cung và Hình Ý môn, mặc dù không tính là địch nhân, nhưng cũng không giống như lúc trước khi Đằng Thanh Sơn vừa từ Bắc Hải trở về.

Thấy tiếng xôn xao thảo luận của mấy chục vạn đệ tử bên dưới dần dần giảm xuống, Gia Cát Nguyên Hồng đứng trên đại điện mới lên tiếng:

- Việc này là việc đã qua. Lại nói về việc gần đây xảy ra chuyện giết người ở Tam Trọng lâu.

Nhất thời, vài chục vạn người đều yên lặng.

Việc giết người ở Tam Trọng lâu cũng là một thắc mắc trong lòng đệ tử Quy Nguyên tông. Các đệ tử đều ngẩng đầu nhìn lên Gia Cát Nguyên Hồng đứng trên đại điện xa xa.

- Việc giết người ở Tam Trọng lâu.

Vẻ mặt Gia Cát Nguyên Hồng trở nên rất nghiêm túc:

- Theo Quy Nguyên tông ta điều tra đã phát hiện, Nghê Mạnh Trọng của Nghê gia trên thực tế đã bị người ta lợi dụng, trên binh khí loan đao bị bôi chất độc Mỹ Nhân Lệ, làm cho nhi tử của Thanh Sơn đương trường trúng độc. May mà Thanh Sơn và ta lúc đó đều ở gần đó, cho nên mới có thể cứu sống nhi tử của Thanh Sơn.

Nhất thời… tiếng xì xầm lại nổi lên.

- Cái gì?

- Dùng độc? Thật sự có người dùng độc à?

Dù sao cũng đã có những lời đồn, bây giờ lại trở thành sự thật.

Đám đệ tử Quy Nguyên tông nghe qua nhiều lời đồn, căn bản không thể xác định. Nhưng họ luôn luôn rất tin tưởng tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng. Đường đường là tông chủ của Quy Nguyên tông, trước mặt vài chục vạn đệ tử, nếu nói láo về những việc thế này thì quá buồn cười.

Sắc mặt của Gia Cát Nguyên Hồng rất khó coi, nói to:

- Không chỉ như thế. Cha của Nghê Mạnh Trọng, cũng chính là trưởng lão Nghê Hàn Sơn của Quy Nguyên tông cũng tuyệt không phải giận tới mức thổ huyết mà chết, mà là mỗi ngày trong lúc y uống thuốc, những thứ dược liệu được đưa ra với tỉ lệ không

đúng, làm cho vết thương của Nghê Hàn Sơn trưởng lão chẳng những không tốt lên, ngược lại còn nặng thêm, sau đó thổ huyết mà chết.

Phía dưới càng thêm huyên náo.

- Rốt cuộc là ai?

- Tông chủ, rốt cuộc là ai làm?

- Lại là như vậy sao!

Ngàn vạn đệ tử bàn tán vô cùng huyên náo.

- Cuối cùng ta đã tra ra.

Giọng nói của Gia Cát Nguyên Hồng lại vang lên. Đám đệ tử đều yên lặng, ngẩng đầu nhìn lên.

- Cuối cùng ta đã tra ra, chủ mưu sau lưng tất cả lại chính là Xạ Nhật thần sơn ở Viêm châu!

Trên mặt Gia Cát Nguyên Hồng cũng đỏ lên, giận dữ quát lớn:

- Đám Xạ Nhật thần sơn dám đến Quy Nguyên tông âm thầm gây sóng gió, hại chết trưởng lão Quy Nguyên tông ta, thật sự không coi Quy Nguyên tông ta vào đâu!

Tiếng gầm lớn làm đám đệ tử phía dưới luôn lấy Quy Nguyên tông là niềm vinh dự đều đỏ mắt.

Đường đường Quy Nguyên tông, địa vị không thua gì Xạ Nhật thần sơn.

Xạ Nhật thần sơn lại dám gây sóng gió như vậy, thậm chí còn mượn tay Quy Nguyên tông hại chết nhi tử của môn chủ Hình Ý môn Đằng Thanh Sơn, lại còn âm thầm hại chết trưởng lão của Quy Nguyên tông.

Những người có tâm huyết ở đây đều không thể khoan dung được. Các đệ tử vốn vì việc của Đằng Thanh Sơn mà cảm thấy áy náy, lúc này ai nấy đều rất phẫn nộ.

- Tông chủ, không thể bỏ qua như vậy!

- Tông chủ, Xạ Nhật thần sơn thật quá đáng!

Vô số đệ tử đều lớn tiếng gào lên.

Còn lúc này, Đằng Thanh Sơn đang ở trên lầu ba, sắc mặt chợt tái nhợt đi.

Lý Quân cũng tỏ vẻ giận dữ, không kìm được nói:

- Lại là Xạ Nhật thần sơn! Bọn chúng lại dám động tới Hồng Vũ!

Đối với một người là mẫu thân, khi thấy nhi tử mình có thể nói là đã đi qua quỷ môn quan, cho dù có phải liều mạng cũng tuyệt đối không thể tha thứ. Lý Quân giận tới mức thân thể run lên.

- Xạ Nhật thần sơn! Hóa ra là các ngươi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra ánh sáng lạnh kinh người trước giờ chưa từng có, trông như một mũi đao lạnh buốt.

Lần trước Gia Cát Nguyên Hồng đã nói đến việc loại trừ thủ phạm là Thanh Hồ đảo, Đằng Thanh Sơn đã coi Xạ Nhật thần sơn là khả năng lớn nhất.

Một khi nhi tử của mình thật sự chết.

Cho dù Đằng Thanh Sơn biết rõ trong đó có âm mưu, e rằng cũng không thể tiếp tục bảo trì quan hệ hữu hảo với Quy Nguyên tông. Hắn không coi là địch nhân thì cũng không thể chinh chiến cho Quy Nguyên tông được. Một khi xảy ra việc như vậy, không có

Đằng Thanh Sơn hỗ trợ, Quy Nguyên tông căn bản không thể tiêu diệt được Viêm châu. Còn Hình Ý môn thì đã tuyên bố là không tranh bá thiên hạ.

Xạ Nhật thần sơn tự nhiên sẽ duy trì được thế độc chiếm thiên hạ.

Tính toán như vậy, Xạ Nhật thần sơn một khi ra tay, nhất định phải giết cho được nhi tử của Đằng Thanh Sơn.

Đáng tiếc là trời không hại Hồng Vũ. Khi đó vợ chồng Đằng Thanh Sơn cũng vừa vặn đi tới Quy Nguyên tông, cho nên mới có thể cứu được nhi tử.

Bằng không, nếu như Đằng Thanh Sơn vẫn còn ở Hình Ý môn, một khi biết nhi tử bị chết, trong lòng có thể nào không hận Quy Nguyên tông?

- Tính toán ghê thật!

Lý Quân giận tới mức thở hổn hển.

- Dám đụng đến con ta!

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía Gia Cát Nguyên Hồng xa xa.

Đứng trước đại điện, đối mặt với vài chục vạn đệ tử, Gia Cát Nguyên Hồng lúc này cũng xúc động giận dữ nói:

- Từ khi Quy Nguyên tông ta chiếm được tám quận Dương châu tới nay, luôn luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, không chinh chiến với bên ngoài. Cho dù lúc trước Xạ Nhật thần sơn đã từng đến tận dưới thành Giang Ninh, phái cường giả hư cảnh giúp Thanh Hồ đảo công kích Quy Nguyên tông, hai mươi năm qua Quy Nguyên tông ta cũng không có gì bất thiện với Xạ Nhật thần sơn. Nhưng không ngờ, bọn chúng lại dám quá phận như thế!

- Hôm nay, bọn chúng dám mượn đao của Quy Nguyên tông giết con trai của môn chủ Hình Ý môn, lại còn âm thầm hại chết trưởng lão của Quy Nguyên tông. Ngày mai, sợ rằng bọn chúng còn dám đánh thẳng vào Quy Nguyên tông ta!

Gia Cát Nguyên Hồng gầm lên, khiến cho không ít đệ tử phía dưới cũng đỏ mắt.

- Quy Nguyên tông ta muốn cho người trong thiên hạ biết, chúng ta không phải dễ bắt nạt... Quy Nguyên tông ta muốn cho người trong thiên hạ biết, nếu dám phạm vào Quy Nguyên tông, cho dù máu có chảy thành sông cũng phải báo thù.

- Giết!

- Giết!

Ngàn vạn đệ tử nhiệt huyết bêna dưới ai nấy đều gầm lên.

Hai mắt Gia Cát Nguyên Hồng lóe sáng, hét to:

- Ngày mai, đại quân của Quy Nguyên tông ta sẽ xuất phát, trực chỉ Xạ Nhật thần sơn.

- Vực Phong tướng quân, trưa hôm nay ngươi hãy suất lĩnh Long Cương quân làm tiên phong, giúp đại quân ta phá núi phá thành.

- Rõ thưa tông chủ!

Vực Phong đứng một bên lập tức đáp lời rất mạnh mẽ.

- Chiến!

- Chiến!

Ngàn vạn đệ tử phía dưới ai nấy đều gầm lên. Ở Cửu Châu đại địa, chỉ cần bị đối phương nhục mạ e rằng sẽ giận dữ rút đao

chém giết ngay, đừng nói đến một siêu tông phái. Gặp phải chuyện như vậy, không còn cách nào khác, chỉ có một con đường là dùng máu đối phương chuộc tội.

Dùng máu của đối phương để biểu thị sự tôn nghiêm của mình.

Chiến!

Giết!

Sau khi Gia Cát Nguyên Hồng nói ra chủ mưu phía sau màn chính là Xạ Nhật thần sơn, Đằng Thanh Sơn trong lòng vốn đã có sát khí mãnh liệt. Khi Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói ra việc muốn công kích Viêm Châu, hắn liền truyền âm cho Gia Cát Nguyên Hồng.

- Sư phụ, Xạ Nhật thần sơn quả thật là chủ mưu sau lưng sao?

- Đúng.

Gia Cát Nguyên Hồng truyền âm với vẻ chắc chắn.

- Ta tin sư phụ.

- Bây giờ ta phải đi lấy đầu hư cảnh của Xạ Nhật thần sơn xuống. Về phần tấn công Viêm Châu, phải nhờ vào đại quân dưới trướng của sư phụ rồi!

Đằng Thanh Sơn truyền âm xong, lập tức nhanh chóng đưa thê tử đến Thanh Sơn hội quán, sau đó cầm thanh Luân Hồi trường thương, hóa thành một ảo ảnh bay thẳng về phía Man Hoang.

Thám tử của Xạ Nhật thần sơn nhận được tin, muốn truyền đến được Xạ Nhật thần sơn thì tốc độ cũng tuyệt đối không bằng được Đằng Thanh Sơn. Tốc độ của cường giả động hư rất nhanh.

“Xạ Nhật thần sơn…”

“Các ngươi dám động tới con ta, đó là mưu kế ngu xuẩn nhất của các ngươi.”

Đằng Thanh Sơn sát khí ngút trời, nhanh chóng bay về phía Man Hoang, biến mất ở cuối trời.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 44

Giết Sạch

Giữa Man Hoang, Bất Tử Phượng Hoàng đang ở trong cái tổ xây trên cây ngô đồng tráng kiện thật lớn. Chung quanh là sơn mạch, các loại yêu thú phi cầm rải rác khắp nơi. Đây là vương quốc của phi cầm.

"Ầm!"

Một hào quang từ xa xa bắn nhanh đến.

- Tiểu Thanh!

Một thanh âm truyền thẳng đến.

- U...

Bất Tử Phượng Hoàng vốn đang nghỉ ngơi lập tức xòe đôi cánh thật lớn, xé gió bay thẳng lên, hội hợp với đạo hào quang kia.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, đứng trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, chỉ về phía Xạ Nhật thần sơn, hai mắt sát khí ẩn hiện, khẽ quát một tiếng:

- Tiểu Thanh, đi!

"Vù!"

Bất Tử Phượng Hoàng lóe lên một tàn ảnh màu đỏ rực, sau đó

biến mất khỏi tầm mắt của rất nhiều yêu thú phi cầm. Sơn mạch của Xạ Nhật thần sơn ở sát ngay Man Hoang.

Xạ Nhật thần sơn cao vút trong mây, đỉnh núi ở giữa những đám mây. Trên đỉnh núi phía sau Xạ Nhật thần sơn, một lão già thợ săn tóc bạc mặc áo da thú khoanh chân ngồi tĩnh tọa trước căn nhà gỗ, trước người đặt một cây cung cổ kính đen bóng. Cạnh hắn có một con sói lớn màu trắng bạc đang nằm bẹp trên đất nghỉ ngơi.

- Ở Quy Nguyên tông, tên Gia Cát Nguyên Hồng nói hôm nay sẽ công khai chân tướng à?

Tên thợ săn tóc bạc hai mắt lóe lên tia sáng, cười lạnh một tiếng:

- Hắn có thể công khai được chân tướng gì chứ?

- Những người chấp hành kế hoạch đều là tử sĩ. Hai người mấu chốt sớm đã biến mất, đến cả thi thể cũng bị hỏa táng thành tro, Quy Nguyên tông làm sao có thể tra ra mọi việc đều do Xạ Nhật thần sơn ta làm chứ?

Tên thợ săn tóc bạc Thân Công Phục này là cường giả hư cảnh duy nhất ở Xạ Nhật thần sơn, cũng là người trực tiếp thi triển kế hoạch này, đương nhiên không dám có chút sơ hở nào.

Do đó hắn vốn đã cẩn thận lại càng cẩn thận hơn.

Đảm bảo vạn không lọt một.

- Đáng tiếc, thời cơ tốt như vậy, không ngờ lúc động thủ giết chết nhi tử Đằng Hồng Vũ thì Đằng Thanh Sơn lại ở quận thành Vĩnh An.

Thân Công Phục không khỏi lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng - Đằng Thanh Sơn, ngươi hại chết đại ca ta, lần này lại

để ngươi thoát nạn! Hừ, coi như là ngươi may mắn!

Thân Công Phục luôn hận Đằng Thanh Sơn tận xương, nhưng hắn vẫn không dám làm gì.

- Nếu nhi tử Đằng Thanh Sơn chết đi, lại chết trong tay của Quy Nguyên tông, lúc đó Đằng Thanh Sơn nhất định sẽ gây chuyện với Quy Nguyên tông. Cho dù không quyết liệt, cũng không thể nào chinh chiến cho bọn chúng, như vậy Xạ Nhật thần sơn ta sẽ không cần lo lắng. Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy mà lại để hỏng. Nhi tử của Đằng Thanh Sơn thật là mạng lớn!

Trong lòng Thân Công Phục vẫn không cam lòng.

Về phần kế hoạch lần này thất bại, thật sự hắn cũng không quá lo lắng sẽ lộ ra chủ mưu sau lưng là Xạ Nhật thần sơn, bởi vì hắn tự nhận không hề lưu lại một chút đầu mối nào, Quy Nguyên tông cũng không có một chút chứng cớ nào.

- Hả?

Thân Công Phục chợt biến sắc. Hắn rõ ràng cảm ứng được trong khu vực bỗng nhiên xuất hiện một khí tức hư cảnh cường đại, đồng thời còn có một luồng khí tức hắc động khác, không khỏi sợ đến mức quay đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một luồng lưu quang đỏ rực đang nhanh chóng bay đến.

- Không hay, là Bất Tử Phượng Hoàng!

Thân Công Phục cực kỳ hoảng sợ, vội phát ra một tiếng gầm khẽ, thông báo cho Xạ Nhật Thiên Lang bên cạnh cấp tốc chạy đi.

“Vèo! Vèo!”

Một người một yêu lang nhanh chóng chạy về hai hướng.

Trước tốc độ kinh người của Bất Tử Phượng Hoàng, nếu Thân Công Phục và Xạ Nhật Thiên Lang cùng nhau chạy trốn sẽ chẳng có một chút hi vọng nào sống sót.

- Tiểu Thanh, diệt trừ yêu lang!

Đằng Thanh Sơn chỉ về phía Xạ Nhật Thiên Lang, đồng thời cũng từ trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng nhảy lên cao, hóa thành một luồng ánh sáng nhanh chóng bắn về phía Thân Công Phục.

- U...

Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh phát ra tiếng kêu cao vút, liền cùng với Đằng Thanh Sơn chia làm hai đường. Nó đuổi theo Xạ Nhật Thiên Lang, còn Đằng Thanh Sơn thì đuổi theo Thân Công Phục!

Xạ Nhật Thiên Lang chính là một con yêu thú hư cảnh có từ khi Xạ Nhật thần sơn quật khởi.

Nếu như nó không chết, Xạ Nhật thần sơn nhất định sẽ có một ngày tro tàn lại cháy. Đối với Đằng Thanh Sơn thì loại yêu thú hư cảnh tuyệt đối trung thành với một tông phái còn có uy hiếp hơn nhân loại hư cảnh nhiều.

Bởi vì yêu thú hư cảnh phần lớn đều sống lâu hơn nhân loại.

Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn chết đi, Xạ Nhật Thiên Lang có thể sẽ quật khởi, không chừng sẽ còn trả thù. Hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xảy ra.

- Vũ trưởng lão, ngươi trên trời có linh thiêng thì hãy nhìn Xạ Nhật Thiên Lang chết như thế nào nhé!

Đằng Thanh Sơn lúc này lòng tràn đầy sát khí, điên cuồng lao về phía Thân Công Phục.

Thân Công Phục đã bay ra khỏi Xạ Nhật thần sơn, đồng thời như một viên thiên thạch nhanh chóng lao xuống mặt đất.

Kỳ thật mười năm qua hắn đã có chút đột phá, đạt tới hư cảnh đại thành, cũng có thể lăng không phi hành. Nhưng phi hành giữa không trung, một khi bị Bất Tử Phượng Hoàng chạy tới, hắn sẽ không có đường nào trốn thoát.

- Đằng Thanh Sơn, là ngươi!

Thân Công Phục lao xuống cực nhanh, đồng thời quay đầu nhìn lại. Khi thấy Đằng Thanh Sơn mặt đầy sát khí, trong lòng không khỏi cả kinh. Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cảnh giới động hư sao?

Cường giả động hư, trên Cửu Châu đại địa là hạng người cực kỳ đáng sợ.

- Dám giết con ta! Hôm nay, Thân Công Phục, ngươi hãy chịu chết đi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe sáng.

“Xoẹt!”

Thân Công Phục như chìm xuống nước, lao thẳng vào đá thổ nhưỡng. Đằng Thanh Sơn cũng theo sát phía sau, lao thẳng vào đá núi.

Dưới đất hoàn toàn tối đen.

Thân Công Phục chạy trốn phía trước, Đằng Thanh Sơn đuổi theo phía sau.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi nói ta giết con ngươi sao? Đừng nói oan cho ta!

Thân Công Phục truyền âm phẫn nộ quát.

- Còn không thừa nhận à?

Đằng Thanh Sơn truyền âm nói.

- Hừ! Ta tuyệt đối không hề phái người giết con ngươi. Mười năm qua, Xạ Nhật thần sơn ta rất có chừng mực. Hình Ý môn trắng trợn thu đệ tử ở Viêm châu, Xạ Nhật thần sơn cũng chưa bao giờ nhúng tay vào. Xạ Nhật thần sơn ta sao lại phái người giết con ngươi?

Thân Công Phục lo lắng nói.

- Chính miệng sư phụ ta nói như thế, còn có thể giả sao?

Đằng Thanh Sơn tiếp tục đuổi theo.

Cường giả động hư rất mạnh, nhưng về tốc độ thì không nhanh hơn hư cảnh.

Đằng Thanh Sơn chỉ có thể duy trì khoảng cách với Thân Công Phục, sau đó thông báo cho Bất Tử Phượng Hoàng tới chặn lại. Còn Thân Công Phục thì muốn xuống càng sâu càng tốt, làm cho Đằng Thanh Sơn không thể thông báo cho Bất Tử Phượng Hoàng.

- Đây là kế một mũi tên hạ hai chim của Gia Cát Nguyên Hồng. Quy Nguyên tông hắn luôn luôn có dã tâm với Xạ Nhật thần sơn ta. Lần này, nhất định là hắn nhân cơ hội cố ý nói láo, dùng Đằng Thanh Sơn ngươi làm quân cờ bán mạng cho Quy Nguyên tông hắn.

Thân Công Phục liên tục truyền âm giải thích. Những lời này quả thật rất có lực mê hoặc.

Nhưng Đằng Thanh Sơn không động tâm chút nào. Là do hắn ngu ngốc sao?

Đương nhiên là không phải!

Sau khi nghe sư phụ tuyên bố trước mặt ngàn vạn người ở Quy Nguyên tông, lúc đó Đằng Thanh Sơn còn hoài nghi là sư phụ cố ý nói như vậy trước mặt hắn, để hắn trở thành một con dao trong tay sư phụ.

Vì vậy, lúc đó hắn đã hỏi lại một câu:

- Sư phụ! Xạ Nhật thần sơn quả thật là chủ mưu sau màn sao?

Gia Cát Nguyên Hồng trả lời chỉ có một chứ:

- Đúng...

- Ta tin sư phụ!

Đằng Thanh Sơn đã nói như vậy.

Thân Công Phục trong lúc vội vàng chạy trốn vẫn nói:

- Gia Cát Nguyên Hồng có đưa cho ngươi chứng cớ gì không? Ngươi đừng để bị hắn lừa gạt, trở thành quân cờ trong tay hắn, bị hắn lợi dụng!

Đột nhiên!

- Ngao ngô...

Một tiếng sói tru đau đớn truyền xuống dưới đất, nhanh chóng lan ra, thậm chí còn khiến cho cả đại địa chấn động.

- Thiên Lang!

Thân Công Phục biến sắc.

Đằng Thanh Sơn đang đuổi giết, lập tức khống chế thế giới lực, cố gắng kéo dài về phía thanh âm truyền tới. Thế giới lực hóa thành một cây kim, nhanh chóng kéo dài ra. Hắn dựa vào Động Hư tiểu thành, thế giới lực trong cơ thể cũng khá hùng hậu, đủ kéo dài

năm sáu mươi dặm. Đồng thời ở cuối tia thế giới lực phát ra một thanh âm:

- Tiểu Thanh!

Giữa ngọn lửa màu tím bao trùm, Xạ Nhật Thiên Lang đau đớn thống khổ tru lên vang vọng khắp nơi. Nhưng ngay sau đó, kể cả núi đá thổ nhưỡng chung quanh đều hóa thành tro.

- Tiểu Thanh!

Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Bất Tử Phượng Hoàng toàn thân bốc cao ngọn lửa màu trắng, nhanh chóng bay về phía nơi phát ra thanh âm, đồng thời cũng phát ra một tiếng hót chói tai. Sau khi phi hành đuổi theo mấy trăm dặm, Bất Tử Phượng Hoàng rốt cục cũng bị một tia thế giới lực của Đằng Thanh Sơn quét trúng.

“Vù!”

Bất Tử Phượng Hoàng thông qua tia thế giới lực này nhanh chóng đuổi theo.

Đã xuống dưới đất rất sâu, trong vùng dung nham mãnh liệt sôi sục. Chung quanh mặc dù nóng rực, nhưng Thân Công Phục lại cảm thấy trong lòng lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch: “Không ổn!”

Hắn đã phát hiện ra Bất Tử Phượng Hoàng đã tiến vào phạm vi khu vực.

- Thiên Lang chết rồi, nếu ta cũng chết, Xạ Nhật thần sơn của ta có thể...

Thân Công Phục lo lắng vạn phần.

Nhưng dù có lo lắng cũng vô dụng. Bất Tử Phượng Hoàng đã nhanh chóng đến gần.

- Đằng Thanh Sơn, Xạ Nhật thần sơn ta thật sự không giết con ngươi.

Thân Công Phục chết đến trước mắt vẫn muốn thuyết phục Đằng Thanh Sơn. Hắn không sao nghĩ ra Gia Cát Nguyên Hồng có thể tìm được chứng cứ gì.

- Chết tới nơi còn giảo biện!

Thanh âm của Đằng Thanh Sơn truyền đến.

"Ầm!"

Khí tức của Bất Tử Phượng Hoàng hóa thành một vòng cung ngăn chặn trước mặt Thân Công Phục. Thân Công Phục lập tức bị buộc phải rẽ sang ngang. Dung nham và những hòn đá rất cứng bên trong đều bị hắn va vào làm vỡ tung. Vì hắn rẽ ngang, cho nên khoảng cách giữa hắn và Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã thu nhỏ lại không ít.

Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn đạt tới khoảng cách có thể công kích.

- Còn muốn trốn sao!

Tay phải Đằng Thanh Sơn xuất hiện một thanh phi đao.

Hắn quán thâu thế giới lực vào rồi ném mạnh đi.

"Vút!"

Một đạo hào quang nhanh chóng lóe lên.

"Vút!"

Tốc độ phi đao cực nhanh, không thua gì so với cung tiễn. Thân Công Phục không tránh kịp, thậm chí còn không kịp phòng ngự, ngực bị xuyên thẳng qua. Cường giả hư cảnh thi triển ám khí

thì không có uy hiếp gì nhiều đối với cường giả hư cảnh cùng cấp bậc, nhưng cường giả động hư thì lại khác.

Đằng Thanh Sơn là động hư tiểu thành, lực xuyên thấu phóng ra phi đao cũng tương tự như một kích toàn lực của hư cảnh đại thành Đây cũng là lý do vì sao phi đao của Bùi Tam lại có thể đánh yêu thú hư cảnh bị thương nặng.

"Ầm!"

Sóng nhiệt cường đại tràn ngập. Bất Tử Phượng Hoàng một lần nữa tới phía trước Thân Công Phục.

- Không!

Sắc mặt Thân Công Phục càng tái nhợt hơn.

Phía sau hắn, Đằng Thanh Sơn cũng đã xuất hiện. Một trước một sau đều bị chặn lại, Thân Công Phục thân mình bị thương nặng, căn bản không thể không thoát.

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhìn Thân Công Phục trước mắt. Dung nham nóng rực chung quanh hoàn toàn bị thế giới lực của hắn đánh dạt ra, phồng lên một không gian lớn.

Sắc mặt Thân Công Phục trắng bệch, ôm lấy ngực.

Hắn không muốn chết.

Hắn mà chết, tông phái cổ xưa Xạ Nhật thần sơn cũng coi như xong đời.

- Đằng Thanh Sơn!

Thân Công Phục vội vàng nói:

- Nếu ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết chủ mưu muốn giết nhi tử ngươi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 45

Nói Cho Ta Biết!

“Chủ mưu chính thức?” - Trong đầu Đẳng Thanh Sơn vừa động, lóe lên mấy ý nghĩ, nhưng bề ngoài thì vẫn cầm Luân Hồi thương, cười lạnh nói:

- Ngươi chính là chủ mưu, chết tới nơi còn muốn kéo người khác xuống nước sao?

“Xoẹt xoẹt!”

Dung nham nóng rực mãnh liệt bị dạt ra, bốn phía không ngừng tỏa ra những luồng khí nóng. Bất Tử Phượng Hoàng phía sau Thân Công Phục toàn thân bốc cao ngọn lửa, nhiệt độ càng vượt xa dung nham. Cả người chìm vào một cái lò thật lớn, Thân Công Phục ngược lại cảm thấy rất lạnh. Hắn nhìn thấy Đẳng Thanh Sơn lóe ra sát khí, biết chắc chắn sẽ chết, trong lòng vô cùng giận dữ.

“Tên Kim Thắng lão tặc, bày ra chủ ý này cho ta! Nếu như ta không nghe, cũng không đến mức phải thế này. Bây giờ... bây giờ...”

Thân Công Phục hận Đẳng Thanh Sơn.

Nhưng cũng hận người lúc trước đã bày vẽ cho hắn chủ ý này.

- Sao không nói gì thế? Có phải là muốn kéo ai đó xuống nước,

cũng không nghĩ ra à?

Vẻ mặt Đằng Thanh Sơn đột nhiên trở nên lạnh lùng:

- Đã như thế thì ta xin tiễn ngươi một đoạn!

- Đằng Thanh Sơn!

Thân Công Phục trừng mắt, tóc bạc dựng lên như phát điên, trán nổi gân xanh:

- Thân Công Phục ta thừa nhận, nhi tử của ngươi là do ta âm thầm xếp đặt diệt trừ. Năm đó ngươi hại chết đại ca ta, ta nằm mơ cũng muốn giết chết ngươi. Lần này con ngươi mạng lớn, chỉ đáng hận là ông trời không giúp ta!

- Con ngươi trúng độc, ngươi lại vừa vặn đi tới Vĩnh An quận. Đây là ông trời giúp ngươi! Không phải Thân Công Phục ta không muốn giúp Xạ Nhật thần sơn, chỉ là trời muốn tiêu diệt ta!

Thân Công Phục như phát điên gầm lên.

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng đứng nghe.

Chung quanh là dung nham vô tận quay cuồng.

- Thế nhưng... việc xuống tay với nhi tử ngươi, tuyệt không phải chủ ý của ta.

Thân Công Phục nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn:

- Ta thừa nhận, Đằng Thanh Sơn ngươi là thiên tài, hơn nữa còn trưởng thành rất nhanh. Ta vốn đã bỏ qua ý định trả thù. Vì bảo vệ Xạ Nhật thần sơn, ta chỉ âm thầm gieo rắc vài lời đồn ở Quy Nguyên tông, để cho người ta chửi bới ngươi, âm thầm châm lửa thổi gió để quan hệ giữa Quy Nguyên tông và Hình Ý môn ngươi trở nên bất thiện.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra.

Kỳ thật những năm gần đây, quan hệ giữa Quy Nguyên tông và Hình Ý môn quả thật đang xấu dần. Đệ tử của Hình Ý môn cho rằng Quy Nguyên tông dựa vào tổ sư của họ là Đằng Thanh Sơn, do đó lúc nào cũng có cảm giác cao cao tại thượng. Còn Quy Nguyên tông thì cho rằng Đằng Thanh Sơn chỉ muốn phản lại Quy Nguyên tông, nuốt mất Hỏa Lưu chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp.

Hai bên vốn đã có cố kỵ, Xạ Nhật thần sơn lại âm thầm châm lửa thổi gió, làm cho hai bên càng trở nên nghi kỵ.

- Nhưng năm ngoái, ta gặp được một cao thủ hư cảnh, tên hắn là Kim Thắng.

Khóe mắt Thân Công Phục co rút lại:

- Tên Kim Thắng lão tặc này thuyết phục ta, để ta coi hắn là bạn tốt. Hắn đàm luận về quan hệ giữa Hình Ý môn, Quy Nguyên tông và Xạ Nhật thần sơn. Hắn rằng nói bây giờ ta làm như vậy, mặc dù xuất hiện kẽ hở giữa Hình Ý môn và Quy Nguyên tông, nhưng Đằng Thanh Sơn ngươi và Gia Cát Nguyên Hồng vẫn có quan hệ tốt. Đến lúc mấu chốt, Gia Cát Nguyên Hồng mời ngươi tới hỗ trợ, ngươi tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. Đến lúc đó... Xạ Nhật thần sơn ta vẫn sẽ bị tiêu diệt.

Đằng Thanh Sơn nghe vậy cũng cảm thấy đồng ý về điểm này.

- Kim Thắng lão tặc? Thân Công Phục, ngươi bịa đặt cũng giỏi thật! Ta chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Đằng Thanh Sơn cười lạnh nói, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán.

Kim Thắng? Họ Kim, còn nam tử thần bí đeo mặt nạ vàng tại Thần Miếu Man tộc ở Man Hoang cũng được gọi là Kim trưởng lão.

- Ta tự biết sẽ chết, lừa ngươi làm gì?

Thân Công Phục cười lạnh liếc nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngươi nói xem, hắn có hình dạng như thế nào?

Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Việc này thì ta chẳng biết, hắn đeo mặt nạ vàng.

Thân Công Phục lắc đầu nói.

Đằng Thanh Sơn càng thêm xác định.

Đeo mặt nạ vàng, tự xưng là Kim Thắng!

- Đến cả dung mạo của hắn mà ngươi cũng chẳng biết, còn dám đứng đây nói sao?

Đằng Thanh Sơn ngoài miệng vẫn chỉ cười lạnh.

- Hừ!

Thân Công Phục hừ lạnh một tiếng:

- Ta không biết diện mạo hắn thì đã sao! Đợi sau này ngươi gặp hắn thì ngươi sẽ biết. Lúc đó Kim Thắng lão tặc nói với ta, ta làm như vậy là ngồi chờ chết, nhất định sẽ bị Đằng Thanh Sơn giết chết.

- Do đó, hắn giúp ta nghĩ ra một biện pháp là lợi dụng nhi tử của ngươi. Nhi tử của ngươi thường xuyên ở quận Vĩnh An quận, chỉ cần làm cho người của Quy Nguyên tông giết chết nhi tử của ngươi là được. Nhi tử duy nhất bị chết, mà lại chết trong tay người của Quy Nguyên tông, chết giữa sào huyệt của Quy Nguyên tông, ngươi há có thể không hận Quy Nguyên tông hay sao?

- Cho dù ngươi không đối đầu với Quy Nguyên tông, lẽ nào lại

có thể làm việc cho Quy Nguyên tông? Tự nhiên nguy cơ của Xạ Nhật thần sơn ta cũng được giải trừ.

- Lúc đó Kim Thắng lão tặc bày ra kế này, ta cũng rất do dự. Ta biết một khi thất bại sẽ xảy ra tai vạ.

Thân Công Phục không kìm được cười ha hả.

- Nhưng!

Trong hai mắt Thân Công Phục lại hiện lên vẻ điên cuồng.

- Lúc đó Kim Thắng lão tặc nói... bất luận làm gì đương nhiên đều có nguy hiểm. Làm thì sẽ có hy vọng giúp cho Xạ Nhật thần sơn ta tồn tại thêm một ngàn năm nữa. Nếu như không làm, không lâu sau Xạ Nhật thần sơn ta nhất định sẽ mất. Đúng, hắn nói có đạo lý!

Thân Công Phục vẻ mặt dữ tợn.

- Lúc đó ta cho rằng như vậy rất đúng. Không làm, nhất định sẽ bị diệt vong. Còn nếu làm, sẽ có hi vọng rất lớn. Do đó ta liền hạ lệnh, cho người bắt đầu bố trí, cần phải làm kín đáo không một chút sơ hở.

Thân Công Phục nhìn Đằng Thanh Sơn, cười lạnh vài tiếng.

- Đằng Thanh Sơn, nhi tử của ngươi thoát nạn, nhưng sau đó những kẻ có thể tiết lộ chủ mưu phía sau đều đã bị ta giải quyết. Tên Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không tìm được chứng cớ, hắn cũng không thể khẳng định được.

Đằng Thanh Sơn vẫn làm mặt lạnh, khẽ mỉm cười.

- Sư phụ ta đã nói là có căn cứ đảm bảo chính xác.

- Chứng cứ? Không thể nào!

Thân Công Phục trợn tròn mắt, gầm lên.

“Vù!”

Một luồng lưu quang lóe lên. Thân Công Phục chỉ kịp vung thần đao hơi chạm vào một chút, đã bị lực đạo xoay tròn mạnh mẽ đánh bay.

“Vút!”

Luân Hồi thương xuyên thẳng qua nơi trái tim yếu hại trước ngực Thân Công Phục, thế giới lực bên trong cơ hồ trong nháy mắt đánh nát tạng phủ trong cơ thể hắn thành bột phấn. Máu đỏ tươi từ đầu Luân Hồi thương chảy ra, sau đó bị tua đỏ hút sạch.

“Không thể có chứng cớ! Rốt cuộc là... vì sao...”

Thân Công Phục nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn. Mặc dù “thần” rất mạnh, nhưng thân thể hắn đã bị phá đến cực hạn, cổ họng thậm chí còn không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn vẻ không cam lòng, sau đó vô lực gục đầu xuống...

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn rút Luân Hồi thương ra. Ngọn lửa của Bất Tử Phượng Hoàng lập tức bao phủ lấy thân thể Thân Công Phục, kể cả cung thần cũng bị cháy sạch.

Nhìn thi thể Thân Công Phục bị thiêu đốt thành tro bụi, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương nhiễm máu, thấp giọng nói:

- Sư phụ ta quả thật đã nói với ta... đó là căn cứ chính xác nhất! Sư phụ đã trả lời là “đúng”, ta sẽ không hoài nghi, bởi vì, ta thiếu nợ người.

- Tiểu Thanh!

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh, sau đó thân thể hóa thành một ảo ảnh nhảy lên lưng Bất Tử Phượng Hoàng.

- U..

Bất Tử Phượng Hoàng vỗ hai cánh, dung nham mãnh liệt dưới đất lập tức bị dạt ra, sau đó nhanh chóng bay vút lên, xuyên qua dung nham, đất đá, thổ nhưỡng, cho đến lúc bay lên trời cao vạn trượng.

Sau đó liền bay về phía quận Vĩnh An ở Dương châu.

Mặc dù ánh mặt trời chói chang, nhưng nhiệt độ lại cực thấp, gió lạnh rít lên.

Khi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh bay đến bầu trời quận thành Vĩnh An, Đằng Thanh Sơn nhìn xuống phía dưới, đã thấy cả quân đội quận Vĩnh An đang nhanh chóng được điều động, đặc biệt là trên giáo trường của Quy Nguyên tông còn có những Long Cương Quân mặc hỏa Lưu Chiến giáp và Hỏa Vũ chiến giáp đang tập kết.

“Quy Nguyên tông muốn động binh với Viêm châu rồi.”

Đằng Thanh Sơn lập tức đưa mắt nhìn xuống Thanh Sơn hội quán phía dưới.

“Vù!”

Lưu quang đỏ rực lóe lên thành một vòng cung mĩ lệ, nhanh chóng rơi vào giữa Thanh Sơn hội quán, nơi ở của Đằng Thanh Sơn.

Từ sau khi Đằng Thanh Sơn rời khỏi, Lý Quân vốn cả đời luôn chờ đợi vẫn lặng lẽ ở giữa đình viện chờ hắn. Khi thấy trên bãi đất trống xuất hiện Bất Tử Phượng Hoàng cùng với Đằng Thanh Sơn

mặc áo bào trắng...

- Thanh Sơn!

Lý Quân vội đứng lên chạy tới.

- Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn đi tới, mỉm cười nắm tay thê tử.

- Hồng Vũ đâu?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

Lý Quân cười lắc đầu:

- Chàng đi Xạ Nhật thần sơn lo việc Thân Công Phục, thiếp vẫn không nói cho Hồng Vũ biết, miễn cho nó khỏi lo... Lúc này e rằng nó còn đang luyện võ.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Được rồi, đi Xạ Nhật thần sơn thế nào rồi?

Lý Quân vội vàng hỏi. Nàng đương nhiên không lo cho Đằng Thanh Sơn, dù sao bây giờ hắn cũng đã là cường giả cảnh giới động hư. Điều nàng lo là Xạ Nhật thần sơn có cá lọt lưới. Nếu như có một cường giả hư cảnh đơn thân đối địch, đích xác sẽ phiền toái không ít.

- Giải quyết rồi. Thân Công Phục và con yêu lang, toàn bộ đã được giải quyết.

Đằng Thanh Sơn trả lời.

Lý Quân thở phào một hơi.

Trên Cửu Châu đại địa, nếu chỉ là dư nghiệt bình thường của một tông phái thì có lẽ cũng không thèm quan tâm, bởi vì xác xuất để bọn chúng sinh ra một cường giả hư cảnh là quá nhỏ. Nhưng nếu đã đạt tới hư cảnh thì nhất định phải diệt trừ, để lại sẽ là mối họa vô tận. Chẳng hạn như Cổ Ung đã khiến cho Đằng Thanh Sơn gặp rất nhiều phiền não.

- Thanh Sơn, khi chàng đi Xạ Nhật thần sơn, thiếp đã tỉnh táo rồi ngẫm lại. Có gì đó rất lạ.

Lý Quân nhíu mày nói:

- Sư phụ chàng nói Xạ Nhật thần sơn là hung thủ, nhưng ngay từ đầu lại không đưa cho chúng ta chứng cớ. Còn lúc trước khi đệ tử Quy Nguyên tông đại náo, sư phụ chàng lại tuyên bố ngày chín tháng chạp sẽ công khai, có vẻ tin tưởng mười phần. Đã dám nói ngày chín tháng chạp sẽ công khai việc này, hẳn là đã sớm tra ra được tin gì rồi, nếu không sao lại dám tuyên bố tự tin như vậy?

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 46

Tin Từ Cổ Ung

Trưa cùng ngày, trên tường thành cửa thành nam quận Vĩnh An.

Gió lạnh thấu xương, Gia Cát Nguyên Hồng đứng trên đầu tường, hướng mắt nhìn đoàn kỵ binh như nước lũ đỏ như máu đang nhanh chóng hành quân, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Cha, có chuyện gì mà mất hứng thế, nói cho con nghe được không?

Gia Cát Vân đứng bên cạnh nhìn cha mở miệng hỏi.

- Không có việc gì đâu.

Gia Cát Nguyên Hồng lắc đầu.

Vừa rồi, sau khi Đằng Thanh Sơn trở về, Gia Cát Nguyên Hồng đã truyền âm hỏi. Được báo là Thân Công Phục và Xạ Nhật Thiên Lang đều đã chết, lúc này y mới an tâm phái quân đội đi, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy hơi bất lực.

“Nói vậy Thanh Sơn cũng đã đoán ra là ta không có chứng cớ, chỉ nói suông mà thôi.”

Gia Cát Nguyên Hồng quả thật không có chứng cớ xác thực. Lúc trước khi Đằng Thanh Sơn hỏi có phải Xạ Nhật thần sơn là

chủ mưu sau lưng không, y cũng biết là Đằng Thanh Sơn đã đoán được sự ảo diệu bên trong.

Đằng Thanh Sơn mặc dù không giỏi về tâm kế, nhưng lại cực kỳ thông tuệ.

Hai thầy trò chưa từng nói toạc việc này ra, nhưng ai cũng đều hiểu.

“Thanh Sơn, ta vì Quy Nguyên tông, xin lỗi!” - Gia Cát Nguyên Hồng trong lòng thầm nói.

“Chỉ cần chiếm được Viêm châu. Viêm châu cộng thêm tám quận Dương châu cũng có vài trăm triệu dân chúng, Quy Nguyên tông ta chỉ cần thêm trăm năm nữa là có thể trở thành một siêu tông phái cường đại chân chính. Đến lúc đó, cũng không cần phải dựa vào Thanh Sơn nữa.”

Ngày chín tháng chạp, Long Cương quân của Quy Nguyên tông đã xuất phát.

Chẳng mấy chốc, tông chủ Gia Cát Nguyên Hồng sau khi an bài các công việc bề bộn, cũng tự mình đi hội hợp với Long Cương quân, suất lĩnh Long Cương quân một đường hành quân. Ngoài ra còn có một bộ phận Hắc Giáp quân cùng với vô số quân đội bình thường cũng nhanh chóng được điều động hành quân về phía cảnh nội Viêm châu.

Nhất thời, mọi ánh mắt ở Cửu Châu cơ hồ đều tập trung về đây.

Mặc dù một trận chiến tranh đã dấy lên, nhưng trong quận Vĩnh An lại diễn ra một đại hỉ sự. Tổ sư Nội Gia quyền nhất mạch Đằng Thanh Sơn đã tới Lôi gia ở quận thành quận Vĩnh An hỏi cưới cho nhi tử mình, còn Lôi gia thì lập tức mừng rỡ đáp ứng. Song phương cũng định ngày hôn lễ, đó là ngày mười tám tháng

giêng.

Trong quận thành Vĩnh An, ngoài phủ đệ Lôi gia không ít xe ngựa tấp nập.

- Thật không ngờ, Lôi Lạc Thiên cũng có ngày vươn mình lên.

Trong một chiếc xe ngựa sang trọng có hai nam tử, lần lượt mặc áo lông đen và áo lông tím đang trò chuyện.

- Từ sau khi vợ chồng anh hắn chết, Lôi gia như rơi xuống vực thẳm. Không ngờ Lôi Lạc Thiên lúc trước được che anh hắn che chở, bây giờ con gái của y lưu lại lại giúp cho Lôi Lạc Thiên vươn mình.

- Cái này gọi là tốt số. Lần trước ta cũng đã thấy, cô gái đó rất ôn nhu yếu ớt, không ngờ lại có thể cưới được đứa con bảo bối của Đằng Thanh Sơn. Lần này Lôi gia quả thật là phát đạt rồi.

Hai nam tử này vừa nhìn qua là biết con nhà giàu, họ đều là hai nhà buôn muối nổi tiếng Dương châu. Bên ngoài chiếc xe ngựa xa xỉ chỉ có hơn mười hộ vệ đi theo, nhưng ai nấy đều là võ giả nhất lưu. Mỗi một võ giả nhất lưu đều phải bỏ ra vô số tiền bạc mới mời tới được. Hai người cộng lại có thể có tới hơn mười võ giả nhất lưu hộ vệ, chắc chắn không phải là loại diêm thương bình thường.

- Lão gia, tới rồi!

Xe ngựa dừng lại.

- Tới rồi, xuống thôi!

Nam tử áo lông cáo đen cười nói.

- Không ngờ ta lại có ngày giao hảo với Lôi Lạc Thiên!

Nam tử áo lông tím lắc đầu cười khổ:

- Rõ là còng lưng cày bừa khổ cực trăm năm, cũng không bằng con gái lấy chồng một lần.

- Vậy còn phải xem là cưới ai, cưới nhà nào.

Hai phú thương này vừa xuống xe, đám hộ vệ chung quanh lập tức đi theo.

- Chậc chậc, xem kìa! Không ít xe ngựa ngoài cửa, hơn nữa xem ra đều không phải là gia tộc bình thường. Lôi gia bây giờ không phải là Lôi gia ngày xưa nữa. Hai huynh đệ ta đã tới chậm rồi.

Hai phú thương nhìn nhau cười rồi dẫn theo thủ hạ đi về phía cánh cổng của phủ đệ Lôi gia.

Với người thường trên Cửu Châu đại địa, những diêm thương là những nhân vật rất khó lường.

Cho dù là Đằng gia trang khi còn chưa phát đạt, một thủ lĩnh hộ vệ dưới trướng một diêm thương cũng đã làm cho Đằng gia trang phải vô cùng cẩn thận, bị ăn chặn bạc khi chế tạo binh khí cũng đành phải nhẫn nhịn, chứ đừng nói tới diêm thương.

Nhưng bây giờ, diêm thương lại phải lo nịnh bợ chỉ một thông gia của Đằng Thanh Sơn.

Dù sao thân phận của họ cũng không tư cách kết giao với Đằng Thanh Sơn vốn đứng trên đỉnh cao Cửu Châu đại địa, chỉ có thể cố mà kết giao với thông gia của hắn.

Ngày mười chín tháng giêng.

- Cha, mẹ, mời uống trà!

Đằng Thanh Sơn và thê tử Lý Quân đều ngồi trên ghế, còn tân nương và trượng phu Hồng Vũ đang phụng trà.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều lần lượt nhận trà.

- Hồng Vũ, đưa Tiểu Như đi đi!

Lý Quân nhìn tân nương có vẻ hơi hồi hộp, phân phó.

- Dạ!

Hồng Vũ dẫn thê tử mới cưới ra ngoài.

Một lát sau Đằng Thanh Sơn và Lý Quân cũng tới luyện võ trường trong Đông Hoa uyển. Bên trong Đông Hoa uyển hôm nay vẫn còn lưu lại những dấu vết hồ hởi của ngày náo nhiệt hôm qua. Hôm qua nhi tử đại hôn, vô số người có giao tình với Đằng Thanh Sơn trên Cửu Châu đại địa đều tới uống chén rượu mừng.

- Đằng môn chủ!

Một giọng nói sang sảng vang lên.

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại hán râu ria, vẻ mặt hơi méo cười hà hà đi tới, chắp tay nói:

- Quấy rầy đã nhiều ngày, việc hôn nhân của Tiểu Như đã xong, ta tới đây cáo từ Đằng môn chủ!

- Lạc Thiên lão đệ, làm gì sốt ruột thế?

Đằng Thanh Sơn cười nói:

- Ở thêm mấy ngày nữa, chung quanh trong vùng Đại Duyên sơn của ta có rất nhiều nơi đệ chưa đi qua mà.

- Không được rồi, trong nhà còn có việc.

Lôi Lạc Thiên cười khà khà nói.

Lôi Lạc Thiên này cao lớn thô kệch, thoạt nhìn thì có vẻ lớn tuổi hơn Đằng Thanh Sơn, nhưng tuổi thật của y thì lại nhỏ hơn Đằng Thanh Sơn một chút, chỉ là Đằng Thanh Sơn thoạt nhìn trông không khác gì người trên hai mươi tuổi. Mỗi khi nghĩ đến, Lôi Lạc Thiên đều rất thán phục. Đây mới chính là cao thủ chính thức, thoạt nhìn trông chỉ như người thường, người khác không nói, ai mà biết đây chính là Đằng Thanh Sơn? Không ngờ lão Lôi ta cũng có ngày được nói chuyện với Đằng Thanh Sơn, thậm chí còn được xưng huynh gọi đệ.

Khi Lôi Lạc Thiên còn ở tuổi thiếu niên thì đã nghe danh tiếng Đằng Thanh Sơn chấn động thiên hạ rồi.

- Đã thế thì ta không giữ nữa!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

Sau đó đưa mắt nhìn theo đại hán này rời đi.

- Tiểu Quân! Hôn sự của Hồng Vũ cũng xong, ta cũng có thể an tâm tu luyện rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Thanh Sơn! Bây giờ thiếp cảm thấy lo nhất một việc.

Lý Quân nhíu mày nói:

- Dựa theo chàng nói, tháng chạp năm ngoái ở quận Vĩnh An, mặc dù Xạ Nhật thần sơn độc sát con chúng ta, nhưng kẻ chủ mưu lại là nam tử mang mặt nạ vàng. Thiếp chung quy cảm giác tên nam tử mang mặt nạ vàng này là một âm hồn bất tán, không thể an tâm được.

- Ta cũng không thể an tâm, nhưng nhất thời cũng không có biện pháp. Người này thật sự quá thận trọng, căn bản không thể tìm ra hắn.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Tiểu Quân, nàng cũng đừng lo! Bây giờ Hồng Vũ và Lâm Lâm đều ở Hình Ý môn, lo làm gì? Chúng ta ở ngoài sáng, còn hắn thì ở trong tối. Bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng bất biến ứng vạn biến thôi. Hình Ý môn chúng ta phòng thủ rất kiên cố.

- Chỉ cần tên nam tử mang mặt nạ vàng mà ta nghi ngờ là Cổ Ung có động tĩnh gì, ta nhất định sẽ nhanh chóng ra tay, nắm lấy cơ hội giết chết hắn. Đến lúc đó ta nhất định phải vạch trần mặt nạ, nhìn xem hắn có phải là Cổ Ung không!

Đằng Thanh Sơn nói trầm trầm. Thân phận của nam tử mang mặt nạ vàng này dù sao cũng chỉ suy đoán của hắn.

Cho dù nắm chắc, khi chưa nhìn thấy gương mặt thật sau mặt nạ, cũng vẫn chỉ là suy đoán.

oOo Giữa sa mạc vô tận của Tây Vực.

Ánh nắng chói chang, sa mạc giống như đang vặn vẹo. Một thương đội đang từ từ tiến lên giữa sa mạc. Những người này đều cưỡi lạc đà, di chuyển chậm chạp.

- Hả? Bên kia hình như có người.

- Ngươi đúng là hoa mắt, làm gì có người.

- Thật mà, có một người, chỉ lóe lên nên nhìn không có.

- Ngươi nhất định là hoa mắt rồi. Lần trước ta còn thấy một tòa núi cơ, lúc đến gần thì căn bản không có gì.

Người trong thương đội tùy ý tán gẫu.

Cách bọn họ trăm dặm đích xác có một bóng người thần bí mặc áo bào đen, đeo mặt nạ vàng, mỗi một lần lóe lên đều đi xa gần trăm trượng, chỉ hai lần chớp động thân thể đã biến mất khỏi

tầm mắt người nhìn.

“Bây giờ ta chỉ có thể làm như vậy thôi!”

Ánh mắt nam tử mang mặt nạ vàng mặc áo bào đen rất u lãnh, vừa đi trong lòng vừa suy nghĩ.

“Các loại phương pháp đều đã nghĩ tới rồi, thế mà chẳng cái nào thành công. Lúc trước Xạ Nhật thần sơn độc sát Đằng Hồng Vũ, quả thật ông trời đã chiếu cố Đằng Thanh Sơn, cho nên hắn mới có mặt tại quận thành Vĩnh An. Lướt mắt nhìn cả thiên hạ, những người ta có thể mời thì không giết được Đằng Thanh Sơn, người có thể giết chết Đằng Thanh Sơn thì ta lại mời không được hoặc không tác động được.”

Nam tử mang mặt nạ vàng mặc áo bào đen cũng rất đau đớn.

Hắn đã nghĩ tới mọi biện pháp để mời các môn phái trên Cửu Châu, bất luận là Ma Ni Tự hay Doanh Thị Gia Tộc, đến cả những hải đảo ngoài Đông hải hắn cũng đi tìm những cao thủ chính thức. Đáng tiếc, tất cả đều chỉ gần thành công thôi. Chẳng hạn như đệ nhất yêu thú hư cảnh của Thần Miếu Man tộc, con yêu long màu đen có thực lực rất mạnh.

Nhưng ở Thần Miếu Man tộc trên mười năm, con yêu long màu đen đó căn bản không để ý tới hắn.

Hắn cũng chỉ có giao tình với yêu thú Hắc Ô, trở thành bạn tốt của nó thôi.

“Đưa mình vào đất chết để tìm cái sống! Lấy mạng ta để đổi mạng Đằng Thanh Sơn cũng đáng.”

“Lần này là một chiêu cuối cùng. Hai lần trước không làm gì được, hi vọng lần này có thể thành công. Thất bại ta coi như sẽ chết. Dù sao còn sống mà không có cách báo thù, sống cũng chỉ là chịu hành hạ mà thôi.”

Ánh mắt nam tử mang mặt nạ vàng rất u lãnh, chẳng mấy chốc thân ảnh hắn đã biến mất cuối sa mạc Tây Vực.

Sâu trong sa mạc Tây Vực cũng có không ít vương quốc được kiến tạo giữa sa mạc, đương nhiên cũng có vài ốc đảo.

Trong đó một cái khá lớn, đó là vương thành của Đạt Sa Nhĩ Vương.

Một tòa đền chùa đỉnh tròn màu vàng, hơi giống phong cách kiến trúc của Phật Tông Ma Ni Tự, được dân chúng vương thành gọi là Thần Cung. Nhìn từ xa chỉ là một kiến trúc đỉnh tròn màu vàng, nếu có thể đi vào bên trong thì sẽ phát hiện đây là một quần thể cung điện chiếm diện tích cực lớn, tòa tháp đỉnh tròn màu vàng Thần Cung là nơi cao nhất. Trước Thần Cung có một cái hồ rất lớn.

Giữa sa mạc nơi này quả là thượng lưu.

- Cung chủ!

Trong Thần Cung, một thiếu nữ mặc quần áo theo phong cách Tây Vực cung kính hành lễ.

Bùi Tam mặc trường bào màu vàng rộng rãi, Mộng Đỗ Quyên đi theo sau, cùng tiến vào giữa Thần Cung.

Ngay lúc này...

- Cung chủ, cung chủ!

Bên ngoài có một người chạy vào.

- Hả?

Bùi Tam nhìn về phía hắn.

Người này là một lão giả Tây Vực có mái tóc quăn tự nhiên,

cung kính nói:

- Cung chủ, vị khách mang mặt nạ vàng lúc trước tới chỗ chúng ta làm khách bây giờ đã đi rồi. Nhưng trước khi đi, hắn lưu lại một bức thư.

- Hả?

Bùi Tam sực nghĩ ra.

Hắn vung tay một cái, bức thư trong tay lão giả Tây Vực liền bay vào tay. Hắn lấy tờ giấy bên trong, mở ra đọc...

“Bùi cung chủ! Lúc trước ta nói dối là tấm bia đá do chí cường giả Lý Thái Bạch ghi lại đã mất tích, nhưng thật ra ta đã tìm được nó. Nếu ngài muốn tấm bia đá này, xin hãy lấy cái đầu của Đằng Thanh Sơn rồi tới Thần Miếu Man tộc trao đổi với ta. Thấy đầu Đằng Thanh Sơn, ta sẽ hai tay dâng lên tấm bia đá này.”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 47

Bùi Tam Đến

Bia đá của chí cường giả?

Hai mắt Bùi Tam lóe lên một đạo hàn quang, như một mũi đao lóe ra ánh sáng lạnh buốt làm cho người ta phải run sợ.

Lão giả Tây Vực và hai nữ tử Tây Vực đứng ở cửa Thần Cung bị sát khí đột nhiên phát ra của Bùi Tam làm cho sợ đến mức sắc mặt trắng bệch. Hai nữ tử thậm chí còn nhũn cả chân ra.

Nhìn thấy cảnh này, Mộng Đỗ Quyên trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng chỉ nhẹ giọng nói:

- Cung chủ, chúng ta về Thần Cung đi!

- Ừm!

Bùi Tam khẽ gật đầu, phất tay áo một cái, sau đó dẫn theo Mộng Đỗ Quyên tiến vào trong Thần Cung.

Lầu hai Thần Cung rất rộng, nhưng lại trống rỗng, chỉ có một chiếc thảm màu đỏ trong phòng. Bùi Tam khoanh chân tĩnh tọa, còn Mộng Đỗ Quyên thì ngoan ngoãn ngồi một bên.

- Kim Thắng này quả là thú vị!

Bùi Tam ngược lại mỉm cười.

- Cung chủ, Kim Thắng nói gì thế?

Mộng Đỗ Quyên mở lời.

Hai mươi năm qua Mộng Đỗ Quyên luôn đi theo Bùi Tam, mặc dù không có danh phận gì, nhưng trên dưới Thiên Thần cung đều đã coi nàng là nữ nhân của Bùi Tam. Quanh năm suốt tháng ở cùng nhau, Bùi Tam và thị nữ thiếp thân có quan hệ rất thân cận.

- Đỗ Quyên, ngươi nhìn xem!

Bùi Tam cười khẽ, đưa bức thư ra.

Mộng Đỗ Quyên nhận lấy, vừa cúi đầu nhìn, không khỏi thất sắc.

Nàng biết bia đá của chí cường giả là thứ gì. Thời gian trước, vị hư cảnh thần bí suốt ngày đeo mặt nạ vàng có tên là Kim Thắng đến từ Thần Miếu Man tộc xa xôi tới bái phỏng Thiên Thần cung, rồi sống ở đây một thời gian. Khi đó Bùi Tam chỉ hỏi mấy câu, đã xác nhận đối phương đúng thật là trưởng lão của Thần Miếu Man tộc.

Do đó cũng lấy lễ mà đãi.

Sau vài lần tiếp xúc, Kim Thắng cũng nhắc tới một tấm bia đá trong truyền thuyết. Tấm bia đá đó chính là do Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch năm đó sau khi trở thành chí cường giả đã lưu lại. Nên biết là Lý Thái Bạch vốn rất giỏi về thư pháp thi từ, sau khi đạt tới cảnh giới chí cường giả, tấm bia đá mà y viết há có thể bình thường được?

Mộng Đỗ Quyên cũng biết, Bùi Tam cực kỳ muốn có được tấm bia đá đó.

- Quan khán Thần Cấp Bí Điển là những chiêu thức cổ nhân để lại, chỉ là miêu tả cảm ngộ thôi.

Bùi Tam cảm thán:

- Còn Lý Thái Bạch thì thư pháp tung hoành thiên hạ, đạo mạnh nhất của y hoàn toàn có thể thông qua thư pháp mà truyền lại. Nếu ta có thể xem được tấm bia đá thần bí đó...

Bùi Tam không biết, kỳ thật ở Minh Nguyệt đảo xa xôi cũng có một một vách đá được xưng là Thần Tiên Ngọc Bích.

- Cung chủ, ngài muốn giết Đằng Thanh Sơn sao?

Mộng Đỗ Quyên chần chờ hỏi.

- Đỗ Quyên, ngươi thấy sao?

Bùi Tam mỉm cười.

Mộng Đỗ Quyên lắc đầu nói:

- Đỗ Quyên không biết nữa. Sau lưng Đằng Thanh Sơn có Phượng Hoàng mẹ, nếu giết hắn cũng rất phiền.

Bùi Tam chỉ mỉm cười không nói gì.

Sáng sớm hôm sau.

- U...

Một tiếng hót cao vút vang lên giữa tòa vương thành của vương quốc Đạt Sa Nhĩ cổ xưa. Một con thần ưng thật lớn vút thẳng lên trời, sau đó một bóng người mặc trường bào màu vàng nhạt cũng phóng lên cao, cả hai lập tức hợp làm một. Chỉ thấy Bùi Tam mỉm cười, chân đạp Lôi Điện Thần Ưng, miệng phát ra một tiếng kêu to.

Lôi Điện Thần Ưng hiểu chỉ thị, liền hóa thành một luồng điện quang như tia chớp biến mất về phía đông nam.

oOo Hình Ý môn, Đại Duyên sơn Lúc này là mùa xuân, cả Hình Ý môn tràn ngập sinh cơ bất tận, có thể nghe thấy từng đợt tiếng hô. Thanh âm của vài chục vạn đệ tử luyện quyền làm chấn động cả Đại Duyên sơn.

- Hây!

- Hô!

Hồng Vũ mặc áo lót, đang ở trên luyện võ trường ở Đông Hoa uyển chăm chú luyện quyền. Thê tử mới cưới Tiểu Như thì ngồi một bên lẳng lặng nhìn, chốc chốc lộ ra nụ cười ngọt ngào.

- Hồng Vũ ca, nghỉ ngơi một chút đi, đợt lát nữa hãy luyện!

Thấy trượng phu dừng lại, Tiểu Như vội bưng chén trà tới.

- Không sao đâu.

Hồng Vũ uống cạn một hớp nước trà, quẹt mồ hôi trên trán, cười lắc đầu:

- Lúc này mới luyện được một canh giờ, không cần nghỉ đâu. Nàng thấy cha ta không, tiến vào phòng luyện công mười hai canh giờ mà vẫn còn đang luyện quyền trong đó.

Lôi Tiểu Như nghe thế, không khỏi gật đầu nhìn về phía phòng luyện công đặc chế ở xa xa.

Phòng luyện công tối đen, toàn bộ đóng kín, giống như một bếp lò bằng sắt thật lớn.

“Ầm... ầm...”

Loáng thoáng có thể nghe thấy trong phòng luyện công truyền ra những âm thanh chấn động làm cho người ta ớn lạnh.

Trong phòng luyện công, cánh cửa đá thật lớn đóng chặt. Tuy

nói là đóng chặt, nhưng vẫn có chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào. Giữa phòng luyện công tối đen, nhờ chút ánh sáng mỏng manh đó lại loáng thoáng có thể thấy một cái bóng mơ hồ.

"Ầm ầm! Vù!"

Chốc chốc lại vang lên những tiếng nổ đùng đoàng, lúc thì lại là cuồng phong cuồn cuộn.

Ẩn ước có thể thấy một người chỉ mặc quần dài, cởi trần thân trên đang không ngừng luyện quyền. Quyền pháp cứ tập đi tập lại nhiều lần, nhưng vĩnh viễn vẫn là "Tam Thể thức". Hắn vẫn luyện mãi tới mức mồ hôi toàn thân bốc lên thành sương mù, lởn vởn chung quanh.

Khi chiêu thức chẩn bị đánh ra, khí lưu trong cả phòng luyện công như đều mãnh liệt cuộn trào tụ về phía Đằng Thanh Sơn.

Tiến lên ra quyền.

Vừa đánh ra, phòng luyện công lập tức rung lên. Một khi ra quyền, không gian cũng gầm lên giống như lôi thần đang tức giận.

Cứ như vậy liên tục... thức chuẩn bị... tiến lên ra quyền... rồi lại chuẩn bị, tiến lên ra quyền, thu thế rồi bộc phát.

Một sinh cơ vô tận không ngừng xuất hiện, ẩn chứa năng lượng vô tận. Một thứ giống như năng lượng vô tận trong nháy mắt bộc phát ra, như hủy thiên diệt địa. Trong phòng luyện công tối đen, Đằng Thanh Sơn luyện quyền trông như Bàn Cổ giữa hỗn độn, không ngừng thu thế, không ngừng bộc phát.

"Ầm ầm!"

Đằng Thanh Sơn lại đánh ra một quyền.

Đây là lần thứ chín hắn bế quan để luyện Tam Thể thức. Lần

này đã luyện quá hai mươi canh giờ, liên tục không dừng.

Đằng Thanh Sơn đứng trong bóng tối, khi tập trung thức chuẩn bị thì hai mắt lặng yên như mặt hồ không nổi sóng, nhưng khi tiến lên ra quyền thì hai mắt lại sắc bén như dã thú cuồng mãnh, muốn xé rách cả thiên địa.

Ánh mắt, khí tức, thậm chí là cả khí chất cũng theo quá trình luyện quyền không ngừng biến đổi. Trong chốc lát tràn ngập sinh cơ, sau đó lại biến thành sát khí hủy diệt vô tận.

“Ta có thể cảm giác được!”

“Muốn từ động hư tiểu thành tiếp tục đột phá đạt đến động hư đại thành, ta phải từ “Tam Thể thức” suy nghĩ mài giũa ra phương pháp ngũ hành hóa thành hai đạo sinh tử.” - Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nhủ: “May mà lúc trước ta tới hư cảnh đã ngộ ra hai đạo sinh tử. Phải làm thế nào mới có thể làm cho thế giới lực ngũ hành của ta hóa thành thế giới lực sinh tử đây?”

Kỳ thật trong quá trình luyện quyền, đặc biệt là lần bế quan luyện tập Tam Thể thức này, Đằng Thanh Sơn đã kinh hỉ phát hiện ra việc luyện tập Tam Thể thức đã làm cho thế giới lực trong nê hoàn cung của mình, vốn như thủy ngân, lực năm màu lưu động từ từ, lúc này lại sinh ra một chút khí đen nhẹ như sương khói. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, thế giới lực ẩn chứa trong luồng khí đen còn ngưng tụ hơn thế giới lực năm màu.

Đằng Thanh Sơn hiểu rằng, con đường mà hắn phải đi bây giờ, chính là đem thế giới lực ngũ hành hóa thành thế giới lực sinh tử.

“Tam Thể thức không hổ là bản nguyên do các tiền bối Hình Ý quyền ngàn năm qua mài giũa.” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ Quả thật là huyền ảo không lường được.

Tiến thêm một bước sẽ là động hư đại thành.

Đằng Thanh Sơn không ngừng luyện quyền, không ngừng cảm ngộ sự ảo diệu.

Kiếp trước đến kiếp này, từ lúc mới theo con đường tu luyện nội gia quyền, tới bây giờ đạt đến cảnh giới động hư, Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy mỗi lần luyện tập Tam Thể thức đều có thu hoạch.

“Vù!”

Cuồng phong rít lên, như những vòng xoáy dồn vào hai tay Đằng Thanh Sơn.

“Ầm!”

Lại một lần nữa nổ tung ra.

Đằng Thanh Sơn như một ma thần, trong phòng luyện công tối đen không ngừng luyện đi luyện lại, làm cả phòng luyện công rung lên.

Đột nhiên quyền pháp dừng lại, tiếng cuồng phong đùng đoàng cũng đình chỉ.

“Hả? Bùi Tam tới đây làm gì?”

Khi một đạo thế giới lực quét qua, Đằng Thanh Sơn liền phát hiện ra hai đạo khí tức. Một là của con Lôi Điện Thần Ưng, còn người kia thì thế giới lực của hắn lại bị cản lại, không thể nhìn thấy khuôn mặt đối phương. Thế giới lực đặc thù của đối phương khiến cho trong nháy mắt nhận định người này chính là cung chủ Bùi Tam của Thiên Thần cung.

Biết Bùi Tam đến, hắn lập tức dừng luyện quyền.

Mồ hôi đầy người trong nháy mắt khô ran, Đằng Thanh Sơn mặc quần áo và Luân Hồi nội giáp, tay cầm Luân Hồi thương, mở

cửa phòng luyện công ra.

“Vù!”

Lôi Điện Thần Ưng từ trên cao đáp xuống, bay thẳng về phía Đông Hoa uyển của Hình Ý môn.

“Người này là ai?”

“Cảnh giới động hư?”

Gương mặt vốn lạnh lùng của Bùi Tam lúc này lộ ra vẻ kinh hãi.

“Hình Ý môn sao lại có cường giả động hư? Rốt cuộc là ai? Thế giới lực này hiển nhiên là động hư tiểu thành, chắc không phải là Đằng Thanh Sơn. Cho dù Đằng Thanh Sơn có tiến vào động hư, cũng sẽ không đạt tới động hư tiểu thành nhanh như vậy.”

Lúc nhi tử thành thân thì Đằng Thanh Sơn cũng không mời các đại tông phái tới. Dù sao so với khai sơn lập phái thì việc nhi tử thành thân cũng không cần thiết phải làm ầm ĩ, mời những cường giả Cửu Châu tới làm gì.

Hai mươi năm qua, Bùi Tam chỉ đến một lần lúc Đằng Thanh Sơn khai sơn lập phái, do đó hắn cũng không biết Đằng Thanh Sơn đã tiến vào cảnh giới động hư.

Nhưng theo tin tình báo, Đằng Thanh Sơn hẳn chỉ là hư cảnh mà thôi, thậm chí chỉ mới đạt tới hư cảnh đại thành không lâu.

- U!

- Ngao hống!

Chỉ thấy ngoài phòng luyện công Đông Hoa uyển trong nháy mắt hiện ra hai con yêu thú hư cảnh, chính là Lục Túc Đao Trì một thân lân giáp, hai mắt đỏ như máu, cùng với Bất Tử Phượng

Hoàng toàn thân tựa như ngọn lửa hừng hực. Hai đại yêu thú hư cảnh đều cảnh giác nhìn Lôi Điện Thần Ưng và Bùi Tam vừa đáp xuống bãi đất trống bên ngoài phòng luyện công phòng.

Ánh mắt Bùi Tam nhìn chằm chằm vào cửa phòng luyện công.

“Ầm ầm!”

Hai phiến cửa đá khổng lồ từ từ dạt sang hai bên. Trong bóng tối mờ ảo, một thân ảnh mặc áo bào trắng cầm một thanh trường thương tua đỏ bước ra.

- Cha!

- Thanh Sơn!

Lý Quân và Hồng Vũ đều tới đón.

- Đằng Thanh Sơn, là ngươi à?

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn trước mắt, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn đã sớm coi Đằng Thanh Sơn là một thiên tài, nhưng Đằng Thanh Sơn chìm trong đạo của hành mộc rất lâu mà vẫn không đột phá, việc này quả thật làm Bùi Tam hơi thất vọng, cho rằng Đằng Thanh Sơn cũng tới lúc gặp phải khó khăn rồi.

“Đằng Thanh Sơn vừa mới tiến vào hư cảnh đại thành không lâu mà!” - Bùi Tam thầm nghĩ.

- Bùi cung chủ!

Đằng Thanh Sơn cười chắp tay - Chẳng biết Bùi cung chủ tới đây là vì chuyện gì?

Bùi Tam mỉm cười.

“Vù!”

Thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 48

Một Chưởng

Bất chấp Đằng Thanh Sơn vẫn còn đang ngạc nhiên không hiểu vì sao đối phương động thủ, một cú chém đã đánh tới.

“Choang!”

Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn vung lên đỡ một kích này. Hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể địch nổi xuyên qua cán thương truyền đến, cả người bị bắn mạnh ra xa.

Bùi Tam vẫn tiếp tục đánh tới.

“Không ổn!”

Luân Hồi thương đâm mạnh một nhát vào góc tường phòng luyện công, đục thủng góc tường thành một lỗ hổng lớn. Đằng Thanh Sơn mượn lực nghiêng người bắn tung lên cao vài chục trượng.

“Vù!”

Bùi Tam cũng lao thẳng lên trời đuổi theo.

- Cha!

- Cung chủ, ngài muốn làm gì?

Lý Quân ngẩng đầu kêu lên, còn Hồng Vũ thì tỏ ra vô cùng lo

lắng.

Giữa không trung, Đằng Thanh Sơn vừa muốn lên tiếng hỏi, lại thấy Bùi Tam nở nụ một cười dữ tợn, hai mắt lóe sáng tựa như dã thú điên cuồng. Giữa không trung đột nhiên vang lên tiếng gầm như một con gấu lớn, đồng thời cả người Bùi Tam cũng trở nên mờ ảo hiện ra hư ảnh của một con gấu.

- Bùi cung chủ!

Đằng Thanh Sơn vừa mở lời, chỉ thấy Bùi Tam cười lên.

- Tiếp chiêu thứ hai của ta!

Tay phải của Bùi Tam lập tức giơ lên cao, trông như một con gấu khổng lồ đang đập xuống.

“BùiTam này muốn làm gì?”

Con gấu gây ra cho Đằng Thanh Sơn một áp lực gần như không thở nổi, giống như gặp phải Hùng tôn giả của Vũ Hoàng môn, phải nói là còn ghê gớm hơn, bàn tay màu vàng tối trong nháy mắt làm lực thiên địa chung quanh dạt ra.

Chỉ một chưởng như vậy!

Nhìn giống như một chưởng đánh hờ xuống!

“Hừ! Ta muốn xem thử Bùi Tam ngươi mạnh như thế nào!”

Trong lòng Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ, sau đó nghiến răng. Luân Hồi thương trong tay lắc qua, quang tuyến năm màu trong cơ thể xoay tròn dung nhập vào trong thương. Nhất thời Luân Hồi thương trở nên tràn đầy ánh sáng ngọc, quang tuyến năm màu không ngừng xoay tròn, trên mũi thương chỉ có một chút quang mang màu xanh lam lóe lên, thanh trường thương trong nháy mắt như hóa thành một cơn sóng biển ngập trời.

Đây là tuyệt chiêu mà lần đầu tiên Đằng Thanh Sơn toàn lực thi triển sau khi đạt tới động hư tiểu thành.

“Bùng!”

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy ngực mình đờ ra, tai cũng ù lên, giống như có hàng ngàn hàng vạn tiếng sét nổ ngay trong tai.

“Phụt!”

Căn bản không thể kìm được, một dòng máu đỏ từ trong miệng Đằng Thanh Sơn phun ra, sau đó cả người hắn bị bắn tung đi.

Phía dưới Đông Hoa uyển, Lý Quân và Hồng Vũ chỉ thấy hai đạo lưu quang va vào nhau, một đạo là ánh sáng năm màu, còn một đạo là ánh sáng màu xám đục.

Một lần va chạm!

Sóng xung kích cường đại làm cả không gian như sóng biển quay cuồng, dạt mạnh ra bốn phương tám hướng, thậm chí đến cả lực thiên địa của Cửu Châu đại địa cũng rối loạn. Bất Tử Phượng Hoàng và Lục Túc Đao đã vọt tới giữa không trung đều bị luồng sóng xung kích đáng sợ này chặn lại.

“Vù vù..”

Ngọn lửa vô tận từ hai cánh Bất Tử Phượng Hoàng bừng lên, bầu trời Đông Hoa uyển như xuất hiện biển lửa ngập trời, ngăn cản luồng sóng xung kích đáng sợ này.

Sóng xung kích dạt ra bốn phương tám hướng, mặc dù đã ngọn lửa đã ngăn trở phương hướng Đông Hoa uyển của Hình Ý môn, nhưng sóng xung kích lại lan đến khắp vùng Đại Duyên sơn. Nhất thời những cây đại thụ khổng lồ và những hòn đá tảng đều bị chấn vỡ thành mảnh vụn, mặt đất chung quanh một dặm như bị

bóc đi một tầng.

- Cha!

- Thanh Sơn!

Lý Quân và Hồng Vũ đều nhìn thấy rõ ràng vòi máu phun ra.

- U!

Sau khi chặn lại làn sóng xung kích, Bất Tử Phượng Hoàng liền hót vang một tiếng, vội bay về phía Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam.

Từ sau khi Đằng Thanh Sơn tiến vào hư cảnh, mặc dù đã gặp không ít đối thủ, nhưng tất cả đều không mạnh hơn hắn bao nhiêu, do đó hắn luôn luôn không có cảm giác có chênh lệch quá lớn. Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Bùi Tam chỉ cần một chưởng vô cùng đơn giản, đánh vào Hồng Thiên thần giáp vốn chỉ đứng sau Chí Cao chiến giáp, mà lại có thể làm Vưu Thạch Kim bị chấn động đến mức gần như đoạn tuyệt sinh cơ. Đây là thực lực đáng sợ như thế nào!

“Mạnh thật!”

“Sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?”

Chính diện đối kháng một lần, Đằng Thanh Sơn chẳng những phun ra một vòi máu, đến cả hai tai cũng rỉ máu ra.

Nếu nói chiêu thứ nhất của Bùi Tam chỉ là nhắc nhở Đằng Thanh Sơn, để Đằng Thanh Sơn tiến vào trạng thái chiến đấu, chứ không xuất ra thực lực chính thức, vậy thì chiêu thứ hai màu Bùi Tam đã dùng đến thực lực.

- Tiếp chiêu thứ ba của ta!

Một giọng nói lanh lảnh vang vọng trong đầu Đằng Thanh Sơn.

Bùi Tam vốn tràn ngập khí tức dã thú, lúc này khí tức lại đại biến, trở nên giống như một cao tăng đắc đạo. Hắn đứng giữa không trung, mỉm cười bước tới gần, nụ cười giống như có mị lực làm rung động lòng người, làm cho người ta muốn đắm chìm trong nó. Lần này hai tay hắn lại tạo thành hình chữ thập trước ngực.

Trong đó tay phải lật lên, giống như một thủ ấn đập xuống Đằng Thanh Sơn.

“Rầm!”

Bên trong chưởng ẩn chứa một luồng thiền tông chân ngôn. Đối mặt với một chưởng này, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy bầu trời tựa hồ trong nháy mắt tối sầm lại, giống như bị đại thủ ấn này hoàn toàn che kín; uy thế bàn tay bao trùm trời đất không thể địch nổi khiến cho hắn vô cùng kinh hãi, bên tai còn loáng thoáng nghe được những thanh âm như mờ ảo như vô số tăng nhân đang niệm kinh.

“Chưởng này không thể tiếp được!”

Thân thể Đằng Thanh Sơn liền hóa thành một luồng ánh sáng năm màu bắn vọt ra xa.

- U!

Bất Tử Phượng Hoàng lượn một vòng trên không, Đằng Thanh Sơn lập tức đáp xuống lưng nó.

Sau khi đánh ra một đại thủ ấn hủy thiên diệt địa, Bùi Tam lại lật tay hoàn toàn thu chiêu lại, đứng nhìn Đằng Thanh Sơn Muốn tùy tiện thu hồi tuyệt chiêu là một chuyện rất khó. Chẳng hạn như một người có khí lực bình thường khoảng trăm cân, bổ ra đại đao mười mấy cân, có lẽ sẽ có thể trong nháy mắt thu hồi lại; nhưng nếu người này bổ ra đại đao trăm cân, một đao đã bổ xuống mà muốn thu lại thì gần như không thể. Tuyệt chiêu của Đằng Thanh

Sơn là Ngũ Hành Độc Long Toản, khi toàn lực đâm ra cũng không thể tùy tiện thu hồi được.

“Một chưởng vừa rồi của Bùi Tam vừa hẳn chưa phải là cực hạn của hắn.”

Đằng Thanh Sơn bừng tỉnh.

Hắn vốn tưởng rằng đạt tới cảnh giới động hư, khi đối mặt với Bùi Tam, cho dù không hơn được thì cũng có thể giằng co, nhưng ai ngờ hắn căn bản lại không phải là đối thủ.

“Động hư đại thành mạnh hơn động hư tiểu thành rất nhiều. “

Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt đã vượt qua sự kinh hãi, trái lại xem đó là động lực vô tận. Cường giả có lợi hại tới đâu thì cũng đều từ một người bình thường từng bước mạnh lên!

“Bùi Tam tu luyện sớm hơn ta không biết bao nhiêu năm. Chờ khi ta hiểu thấu Tam Thể thức, đạt tới động hư đại thành, đến lúc đó... nhất định có thể so tài cao thấp với hắn. “

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam, không kìm được khẽ mỉm cười.

Khóe miệng và tai Đằng Thanh Sơn đều rỉ máu, nhưng hắn vẫn cười, cảnh này làm Bùi Tam không khỏi lắc đầu cười lớn: “Tiểu tử này!”

Đằng Thanh Sơn, Bất Tử Phượng Hoàng cùng với Bùi Tam, Lôi Điện Thần Ưng, kể cả Lục Túc Đao Trì đều đáp xuống Đông Hoa uyển.

- Thanh Sơn, không việc gì chứ!

Lý Quân tỏ vẻ lo lắng.

- Không sao đâu.

Đằng Thanh Sơn cười.

Vừa khi tiếp chiêu thứ hai, mặc dù hắn đã bị thương, nhưng thân thể đã đạt đến hoàn mỹ thì chút chấn thương như vậy rất dễ dàng khống chế; hơn nữa dưới sự xoa dịu của lực thế giới, hắn đã nhanh chóng khôi phục lại.

- Bùi cung chủ, vì sao ngài lại đột nhiên ra tay thế?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Tốc độ của cường giả động hư là tương đương, mình hoàn toàn có thể né tránh, Bùi Tam tuyệt đối không đuổi kịp.

Muốn giết Đằng Thanh Sơn thì nên kéo Bất Tử Phượng Hoàng ra xa trước.

Hoặc là đợi khi Đằng Thanh Sơn và Bất Tử Phượng Hoàng không ở cùng nhau, dựa vào tốc độ bình thường Đằng Thanh Sơn căn bản không thể trốn không thoát, sau đó giết chết Đằng Thanh Sơn.

- Không có gì.

Bùi Tam mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Chỉ là thấy Đằng Thanh Sơn ngươi tiến vào cảnh giới động hư nhanh như vậy, lại là động hư tiểu thành, ta thấy rất kinh ngạc, do đó thử xem ngươi có thực lực ra sao.

Bùi Tam lần này tới đây, đương nhiên là không chuẩn bị giết Đằng Thanh Sơn. Nếu như muốn giết, không thể nào chỉ đánh qua loa như thế.

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười bất lực.

Lần giao thủ này cũng làm cho hắn hiểu được mình không nên tự cao tự mãn, còn phải đi một quãng đường rất dài.

- Không biết cung chủ đến đây có chuyện gì?

Đằng Thanh Sơn nghi hoặc mở lời.

- Ngươi xem này!

Bùi Tam lấy lấy từ trong ngực ra một bức thư rồi ném tới.

Đằng Thanh Sơn tiếp lấy, cúi đầu đọc, trong lòng không khỏi cả kinh. Hắn cũng hiểu Bùi Tam lần này tới đây không phải là muốn giết hắn, dù sao chỉ cần Bất Tử Phượng Hoàng ở đây, Bùi Tam căn bản không thể nào giết được. Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Tam.

- Bùi cung chủ, ai muốn cái đầu Đằng Thanh Sơn ta thế?

- Ngươi không biết ai có cừu oán với ngươi sao?

Bùi Tam hỏi lại.

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ, mở lời nói:

- Có phải là một gã hư cảnh đeo mặt nạ vàng, tên là Kim Thắng?

- Đúng, là hắn.

Bùi Tam gật đầu.

- Kim Thắng?

Lý Quân biến sắc, vội nói:

- Thanh Sơn, là gã đó à?

- Nàng xem này!

Đằng Thanh Sơn đưa tờ giấy qua.

Nếu nói bây giờ hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn và Lý Quân muốn giết nhất là ai, thì không nghi ngờ gì đó chính là Cổ Ung hư hư thực thực, nhưng lại dùng tên giả là Kim Thắng, ngoại tộc trưởng lão của Thần Miếu Man tộc.

- Tên này lại gây sóng gió.

Trên mặt Lý Quân không khỏi lộ ra sát khí.

Nàng hận người này đến tận xương.

Bày mưu bắt con gái nàng, bày mưu giết nhi tử nàng, muốn hủy diệt Hình Ý môn, bây giờ lại muốn xuống tay với Đằng Thanh Sơn, tất cả những việc này Lý Quân đều không thể tha thứ được.

- Bùi cung chủ, lần này ngài tới để làm gì?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Ta cũng không nghĩ tới việc giết ngươi.

Bùi Tam mỉm cười:

- Nhưng ta cũng rất muốn có được tấm bia đá do chí cường giả lưu lại. Có điều tấm bia đá đó bây giờ lại ở trong tay người tên Kim Thắng, bây giờ hắn đang ở Thần Miếu Man tộc, muốn lấy được nó từ trong tay hắn quả thật là rất khó. Đằng Thanh Sơn, chắc là ngươi cũng muốn giết hắn, ngươi hiểu ý của ta chứ?

Đằng Thanh Sơn sực nghĩ ra, liền cười to lên.

- Bùi cung chủ, khi nào thì đi?

Nụ cười của Bùi Tam càng tươi hơn.

- Việc này không nên chậm trễ, bây giờ đi là tốt nhất.

- Hay lắm!

“Lần trước ta đi Thần Miếu Man tộc không tìm được tên kia, bây giờ hắn đang ở đó... Ta sẽ đến đó một phen, xem thử dưới cái mặt nạ của hắn rốt cuộc là cái thứ gì.”

Áp lực và sát khí trong lòng Đằng Thanh Sơn không ngừng bốc cao. Tên nam tử thần bí mang mặt nạ vàng kia chính là tâm bệnh của hắn.

Không diệt trừ kẻ này, hắn không thể an tâm.

Thế nhưng thế lực của Thần Miếu Man tộc quả thật rất mạnh. Còn lần này, nhân việc Bùi Tam muốn lấy tấm bia đá của chí cường giả, Đằng Thanh Sơn tự nhiên cũng không ngại cùng ra tay.

- Tiểu Quân! Ta đi Thần Miếu Man tộc một chuyến, giải quyết cho xong việc này.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nói.

- Ừm, đi cẩn thận nhé!

Lý Quân vội dặn dò.

Đằng Thanh Sơn cười, lập tức gọi Bất Tử Phượng Hoàng một tiếng.

“Vù! Vù!”

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam phân biệt nhảy lên lưng Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng, sau đó hóa thành hai luồng hỏa quang và điện quang biến mất ở phía chân trời phía nam.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 49

Thần Miếu Đẫm Máu

Ở Man Hoang, Man tộc (Cự Nhân tộc) sống trong rừng sâu. Những dãy nhà san sát, kiến trúc cổ xưa màu đỏ sậm, đây chính là Thần Miếu, thánh địa lâu đời của cả Man tộc. Ở giữa bãi trống trong Thần Miếu có một pho tượng Thần Đỉnh thật lớn, đây là một trong cửu đỉnh lúc trước do Vũ Hoàng rèn ra.

Ánh mặt trời rọi vào những cây đại thụ cành lá rậm rạp, chỉ có chút ít ánh sáng xuyên qua chiếu xuống mặt đất.

Thần Miếu dưới những tàng đại thụ dày đặc có vẻ rất u tĩnh.

Cứ mỗi bảy ngày, Thần Miếu sẽ có một ngày gọi là lễ rửa tội. Vào ngày này, cả Man tộc sẽ đem những đứa trẻ con vừa mới sinh ra không lâu tới đây tiến hành lễ rửa tội. Chỉ những đứa trẻ trải qua lễ rửa tội mới là người Man tộc chính thức.

- Trưởng lão!

Chỉ thấy một người khổng lồ thân cao một trượng tám, đầu trọc lóc đang hành tẩu giữa Thần Miếu. Bất kỳ người Man tộc nào thấy hắn đều cung kính hành lễ, trong hai mắt hiện lên hâm mộ khó có thể che dấu.

- Ừm!

Nhân vật đầu trọc to như ma thần này đi đến pho tượng Cửu

Châu đỉnh.

- Hả?

Đột nhiên, sắc mặt của hắn đại biến.

- Hống!

Người khổng lồ đầu trọc lập tức phát ra một tiếng gầm, thanh âm mặc dù trầm thấp nhưng lại hùng hậu vang dội phi thường, giống như tiếng sấm rền giữa bầu trời, truyền ra xa mấy trăm dặm.

Phía trước Thần Miếu.

Bất Tử Phượng Hoàng toàn thân bốc cao ngọn lửa cùng với Lôi Điện Thần Ưng lưu chuyển điện quang lượn quanh bầu trời, Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam thì cúi đầu nhìn xuống.

- Họng to thật!

Đằng Thanh Sơn nghe tiếng người khổng lồ đầu trọc gầm lên bèn bình luận.

- Nghe rồi chứ?

Bùi Tam cười nhạt:

- Tên đầu trọc đó đang triệu hoán yêu thú hư cảnh tới đây. Bọn chúng cảm ứng được khí tức của hai cảnh giới động hư chúng ta nên cũng sợ.

Hai cường giả động hư liên thủ, đến cả Thần Miếu Man tộc cổ xưa nhất cũng cảm thấy kinh sợ.

Chỉ thấy từng luồng sáng lóe ra, cùng với thân ảnh của những yêu thú hư cảnh khổng lồ phóng lên cao. Cường giả hư cảnh của Thần Miếu Man tộc và yêu thú hư cảnh rốt cuộc cũng đã hiện

thân. Đập vào mắt trước tiên buộc người ta phải nhìn là một con rết khổng lồ toàn thân màu đen bóng loáng, uốn lượn xoay quanh, ba gã trưởng lão Man tộc đều đứng trên lưng con rết này.

- Là ngươi à!

Người khổng lồ đầu trọc cả kinh.

- Cảnh giới động hư?

Lão già tóc bạc và lão giả cơ bắp đầy nếp nhăn nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ. Phải biết là năm ngoái khi Đằng Thanh Sơn tới Thần Miếu Man tộc cũng chỉ là hư cảnh đại thành, năm nay khi hắn tới đây thì đã là động hư rồi.

Hư cảnh đại thành muốn đạt tới cảnh giới động hư quả thật là khó khăn rất lớn.

- Đúng, là ta, ta lại tới.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói, đồng thời quay đầu nói với Bùi Tam bên cạnh:

- Bùi cung chủ, đã phát hiện ra Kim Thắng chưa?

- Đằng môn chủ, Kim Thắng ở phía dưới.

Bùi Tam mỉm cười.

- Hả?

Thế giới lực của Đằng Thanh Sơn kéo dài ra, quét qua toàn bộ Thần Miếu Man tộc, lập tức phát hiện ra tên nam tử thần bí mặc áo bào đen đeo mặt nạ vàng. Nam tử mang mặt nạ vàng đang nhảy lên lưng yêu thú phi cầm Hắc Ô, trong chớp mắt đã bay đến cạnh ba trưởng lão Thần Miếu Man tộc.

- Đại trưởng lão!

Nam tử mang mặt nạ vàng gật đầu chào ba người.

“Xoát!”

Một bóng dáng màu tím thật lớn xuất hiện bên cạnh con rết màu đen, chính là Tử Mao Thần Viên cao trên mười trượng. Tử Mao Thần Viên nhìn lướt qua hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, bộ lông trên người dựng lên, nhe răng phát ra thanh âm gừ gừ, giống như đang đe dọa hai người.

Còn Tử Mao Thần Viên cũng nhận thấy Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam rất khó dây vào.

- Thanh Sơn! Trong tam đại yêu thú, Tử Mao Thần Viên khó chơi nhất.

Bùi Tam truyền âm.

- Ừm, còn có một con yêu long màu đen, nhưng hôm nay dường như vắng mặt.

Đằng Thanh Sơn ngoài miệng nói, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào tên nam tử mang mặt nạ vàng mặc áo đen, quan sát cẩn thận. Có điều trong lúc nhất thời hắn cũng không thể xác định được thân phận kẻ này, hơn nữa ngoài thân người này có lực thiên địa bốc cao, ngăn trở hắn xâm nhập xem xét.

Chỉ cảm giác khí tức thì Đằng Thanh Sơn căn bản không nhận ra thân phận kẻ này.

- Ba vị trưởng lão! Tai hoạ lần này là do ta gây nên. Nam tử cầm trường thương mặc áo bào trắng tên là Đằng Thanh Sơn, hắn thừa dịp ta rời khỏi quê nhà tới Man Hoang đã giết hại thân nhân ta, mối thù này không đội trời chung. Việc này đã làm Thần Miếu bị quấy nhiễu, Kim Thắng rất lấy làm xấu hổ!

Nam tử mang mặt nạ vàng cung kính khom người.

Sau đó hắn đứng thẳng dậy, nói:

- Thực lực của Đằng Thanh Sơn rất mạnh, ta vốn đã bỏ qua việc báo thù, trở lại Thần Miếu, chuẩn bị lo tĩnh tu. Nhưng không ngờ bọn chúng vẫn đuổi tới. Vì ta nên mới khơi nên tai hoạ, hãy để ta xử lý vậy!

- Ta cũng không cầu xin gì, chỉ hy vọng ba trưởng lão có thể nhận nuôi mười ba hài tử của ta, chiếu cố cho chúng khôn lớn.

Nam tử mang mặt nạ vàng một lần nữa khom người.

"Vù!"

Sau đó hắn lập tức lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Kim trưởng lão!

Một cánh tay tráng kiện mạnh mẽ chắn ngang trước người nam tử mang mặt nạ vàng. Cự hán đầu trọc nhìn nam tử mang mặt nạ vàng, căm tức nói:

- Kim trưởng lão, ngài cho người Man tộc chúng ta là ai? Hơn mười năm qua ngài có đại ân với Man tộc, chúng ta đều ghi nhớ trong lòng. Kim trưởng lão hãy tự mình chiếu cố cho mười ba hài tử A Hổ đi! Hai kẻ này đừng mơ tưởng có thể đả thương ngài trước mặt Thần Miếu Man tộc chúng ta!

- Kim trưởng lão, ngài lùi ra sau đi!

Lão giả Man tộc tóc bạc cũng nói.

- Giao cho chúng ta!

Lão già cơ bắp nhìn Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng giữa không trung.

- Lần đó ngươi tới Thần Miếu Man tộc, chúng ta đã thả ngươi

đi, còn hiện giờ Kim trưởng lão đã bỏ qua việc báo thù, ngươi hà tất phải lằng nhằng nữa? Mau mau rời đi, chúng ta sẽ bỏ qua việc này, nếu không thì...

- Các ngươi có biết Kim Thắng rốt cuộc là ai không?

Đằng Thanh Sơn quát lạnh:

- Các ngươi có biết trước khi hắn tới Thần Miếu rốt cuộc làm gì trên Cửu Châu không? Có biết khi hắn ly khai Thần Miếu thì đã làm gì không? Các ngươi hoàn toàn không biết đúng không?

Ba vị trưởng lão Thần Miếu nhíu mày.

- Chỉ bằng một lời của hắn mà tin hắn như vậy à?

Đằng Thanh Sơn nói:

- Chư vị trưởng lão Thần Miếu! Đằng Thanh Sơn ta rất khâm phục Man tộc các ngươi có thể xuyên qua Man Hoang vạn dặm rồi sống ổn định tại đây, nhưng hôm nay, tên Kim Thắng này thật sự là một kẻ thần bí giả danh không dám cho người ta biết, ta nhất định phải diệt hắn!

Đột nhiên!

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Một luồng khí tức hùng hồn từ dưới đất lao thẳng lên, sau đó uốn lượn xoay mình giữa không trung, hào quang trên vảy rồng toàn thân lóe sáng một cách kỳ dị. Yêu Long đen giương cặp mắt rồng nhìn qua Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam.

Bùi Tam cũng hơi biến sắc, truyền âm nói:

- Không ngờ con yêu long này lại ở đây! Lần này phiền toái rồi!

- Phiền toái?

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

- Ừm! Đằng Thanh Sơn, đợt lát nữa ta sẽ ngăn chặn con yêu long này, những yêu thú khác thì do ngươi đối phó.

Bùi Tam truyền âm:

- Nhanh chóng dựa vào tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng bắt tên Kim Thắng trưởng lão.

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn Bùi Tam, không nói gì.

Bùi Tam ngăn cản Yêu Long đen, những con khác để mình xử lý? Dựa theo những gì con Yêu Long Tử Tích nói lúc trước, con Tử Mao Thần Viên kia cũng có thực lực gần bằng với con Yêu Long đen rồi.

- Hống...

Yêu Long đen phát ra một tiếng gầm khẽ.

- Hống… gừ gừ…

Tử Mao Thần Viên cũng phát ra những thanh âm uy hiếp.

Khí tức lão già cơ bắp đột nhiên dâng lên, gầm gừ nói:

- Thần long và Thần Viên nói, bảo các ngươi mau mau rời đi. Đằng Thanh Sơn, ta thấy ngươi nên biến nhanh lên!

Người khổng lồ Man tộc đầu trọc bên cạnh cùng với lão giả Man tộc tóc bạc có vẻ tự tin mười phần. Họ chưa bao giờ hoài nghi về thực lực của Yêu Long đen và Tử Mao Thần Viên.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam nhìn nhau...

Trên núi rừng, giữa không trung, Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đứng giằng co với Thần Miếu Man tộc.

Trước sự uy hiếp của thần long và Thần Viên, Đằng Thanh Sơn cầm chắc Luân Hồi thương, chỉ vào lão già cơ bắp, thanh âm vang vọng cả núi rừng:

- Trưởng lão Thần Miếu! Ta tôn trọng Thần Miếu các ngươi, nhưng đây là do các ngươi ngu xuẩn, chỉ tin vào kẻ tiểu nhân, ta cũng không có biện pháp. Bây giờ cho các ngươi hai con đường, một là giao Kim Thắng ra, thứ hai là huyết chiến thôi!

Ba vị trưởng lão Thần Miếu đều sầm mặt lại gầm lên.

- Ngao hống…

Con Yêu Long đen ngẩng cao đầu, lạnh lùng nhìn hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam.

- Ha ha... Con giun, cẩn thận ta xé ngươi ra thành hai nửa đấy!

Bùi Tam chỉ vào Yêu Long đen, cười ha hả nói.

Ba vị trưởng lão Thần Miếu nghe được đều vô cùng giận dữ.

- Thần Miếu Man tộc không chịu nhục, thần thú Man tộc cũng không chịu nhục! Kẻ nào dám nhục mạ thần long phải chết!

Người khổng lồ Man tộc đầu trọc giận dữ hét lên.

- Nhục mạ thì đã sao?

Bùi Tam cười khiêu khích.

Ba vị trưởng lão Thần Miếu đều sầm mặt xuống.

- Muốn chết? Vậy cho ta thấy thủ đoạn đi!

Hai mắt Đằng Thanh Sơn chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, gầm lên một tiếng. Bất Tử Phượng Hoàng vỗ mạnh hai cánh, tạo thành một luồng hào quang, trong nháy mắt lao vào giữa phe Thần Miếu Man tộc.

Bùi Tam cười ha hả:

- Chờ ta với chứ!

Lôi Điện Thần Ưng cũng chở Bùi Tam lao vào giữa trận doanh của Thần Miếu Man tộc.

Nhất thời, giữa không trung lập tức trở nên hỗn loạn.

“Bình… Vù..”

Bất Tử Phượng Hoàng trong nháy mắt xông tới, há mồm phun ra ngọn lửa ngập trời. Vô số ngọn lửa màu tím tràn ngập, cả không trung trong nháy mắt hóa thành biển lửa. Một ngọn lửa màu vàng tím bắn về phía nam tử mang mặt nạ vàng mặc áo bào đen.

- Phù!

Trong hoàn cảnh ngọn lửa ngập trời, chỉ thấy con rết khổng lồ màu đen vẫn có thể dễ dàng chống lại, đồng thời cái đuôi rết thật lớn quất mạnh về phía Đằng Thanh Sơn.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sắc như dao.

- Cút ngay!

Hai tay Đằng Thanh Sơn giơ cao Luân Hồi thương, đâm thẳng một chiêu Phách Sơn. Cán Luân Hồi thương nện vào đuôi con rết khổng lồ màu đen, khiến cho nó chấn động đến mức toàn thân co lại, đồng thời một dòng máu tươi màu xanh lá chảy ra từ khe hở giữa lân giáp. Con rết khổng lồ màu đen lập tức nhanh chóng lao đi.

Cường giả cấp bậc động hư không phải là thứ mà đám gia hỏa như nó hoặc yêu thú phi cầm Hắc Ô có thể chống lại được.

“Bùng!”

Chỉ thấy gần đó, Bùi Tam và con Tử Mao Thần Viên cùng xuất ra một quyền. Một nắm đấm bé tí và một nắm đấm khổng lồ chính diện va chạm, sóng xung kích cuồng bạo làm cho núi rừng chung quanh bị nghiền nát, còn Bùi Tam cũng bị chấn động đến mức bay ngược lại. Lúc này một tiếng rồng ngâm bỗng vang lên, con Yêu Long đen liền lao về phía Bùi Tam. Tử Mao Thần Viên thấy thế, liền bước một bước giữa không trung, đi xa cả trăm trượng, đến thẳng trước mặt Đằng Thanh Sơn.

- Gừ gừ...

... Tiếng gầm gừ vang lên.

Tử Mao Thần Viên vung bàn chân khổng lồ lên đạp mạnh vào người Đằng Thanh Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 50

Chí Cường Chiến Giáp

Xem chân ngươi cứng hay là mũi Luân Hồi Thương của ta sắc!

Thân thể Đằng Thanh Sơn rụt lại, hai tay vững vàng nắm lấy Luân Hồi thương, mũi thương chĩa lên phía trên. Hắn căn bản không hề né tránh, mặc cho bàn chân khổng lồ hạ xuống, dẫm thẳng vào mũi Luân Hồi thương.

"Xoẹt!"

Luân Hồi thương chỉ lưu lại trên lớp da dày một điểm trắng. Cả người Đằng Thanh Sơn bị đạp rơi xuống cực nhanh, va vào làm gãy gập hai cây đại thụ. Giữa âm thanh đại thụ ầm ầm đổ xuống, Đằng Thanh Sơn vội lui về chín bước mới hoàn toàn hóa giải được luồng lực công kích đó.

- Ha ha! Đằng Thanh Sơn, đừng có so sức mạnh với con đại gia hỏa đó! Ta mà dùng sức mạnh cũng không thể thắng được nó, ngươi còn dám chơi như vậy à?

Tiếng cười của Bùi Tam liên tục vang lên.

Chỉ thấy giữa không trung, vuốt rồng của còn Yêu Long đen cũng đánh Bùi Tam bay đi.

- Còn cười ta à! Có điều con Đại Viên Hầu này quả thật có lực

đạo rất lớn.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, Tử Mao Thần Viên là thứ yêu thú có thiên phú dị thường, lúc còn tiên thiên kim đan đã có lực lượng rất lớn, một khi đột phá tới hư cảnh, thân thể sẽ thay đổi về bản chất, sức mạnh thân thể càng kinh người hơn.

Giống như Lục Túc Đao Trì, vừa vào hư cảnh đã có thể so được với Hạt Tử Kiếm Thánh vốn là hư cảnh đại thành có thể phát huy mười thành lực thiên địa. Đương nhiên là nó rơi vào thế hạ phong, nhưng so với hư cảnh nhân loại thì mạnh hơn rất nhiều.

Huống hồ... còn đại viên hầu này lại có thiên phú không yếu hơn Lục Túc Đao Trì, hơn nữa đã là hư cảnh đại thành, đủ để đánh một trận với cường giả động hư.

- Gừ…

Tử Mao Thần Viên phát ra âm thanh quái dị, gập người xuống, cánh tay tay phải vừa dài vừa to vung mạnh lên, giống như một cây cột nhà thật lớn nện xuống.

“Vèo!”

Đằng Thanh Sơn chui thẳng vào đất. Tay phải của con Tử Mao Thần Viên chợt xoay ngược lại, bàn tay lông lá khổng lồ vỗ thẳng xuống đất.

“Ầm ầm...”

Mặt đất bị lõm xuống hơn mười trượng. Lực chấn động cường đại làm cho những tảng đá phía dưới đều bị chấn vỡ thành từng mảnh nhỏ. Đằng Thanh Sơn đang chui xuống đất cũng bị chấn động đến mức thân thể tê rần.

“Ta không tin không đối phó được với con đại viên hầu này! Thân thể nó to, còn ta thì nhỏ. Tốc độ của ta không bằng nó,

nhưng di động trong phạm vi nhỏ thì lại linh hoạt hơn, nó không thể nào vượt qua ta được.”

Trong khi Đằng Thanh Sơn đang chật vật, Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng cũng gặp phiền toái.

“Vù vù...”

Ngọn lửa của Bất Tử Phượng Hoàng có tính uy hiếp rất lớn đối với cường giả hư cảnh đại thành nhân loại, nhưng gặp phải yêu thú hư cảnh đại thành thì lại là chuyện khác.

Chỗ lợi hại của yêu thú là ở thân thể, nếu so với nhân loại cùng cấp thì thân thể của chúng mạnh hơn rất nhiều. Đến cả cường giả động hư có thân thể hoàn mỹ cũng kém xa thân thể của yêu thú hư cảnh. Phòng ngự thân thể cường hãn, có thể khống chế mười thành lực thiên địa, muốn ngăn cản Bất Tử Phượng Hoàng chỉ mới vào hư cảnh tuyệt không phải là việc khó.

Hai đại yêu thú hư cảnh đại thành là yêu thú phi cầm Hắc Ô cùng với con rết khổng lồ, căn bản không sợ lửa của Bất Tử Phượng Hoàng.

“Bộp!”

“Bộp!”

Lôi điện của Lôi Điện Thần Ưng cũng không làm thương tổn được hai con yêu thú hư cảnh đại thành này. Cũng không thể trách, Lôi Điện Thần Ưng và Bất Tử Phượng Hoàng còn nhỏ tuổi, đều mới vào hư cảnh không lâu, còn yêu thú phi cầm Hắc Ô và con rết đen thì đã sống mấy ngàn năm rồi.

“Hừ, muốn giết ta à?”

Được yêu thú phi cầm Hắc Ô và yêu thú hư cảnh rết đen bảo vệ, nam tử mang mặt nạ vàng cười lạnh.

“Hai con yêu thú chỉ vừa mới vào hư cảnh mà dám so với hai con yêu thú hư cảnh đại thành à!”

Nam tử mang mặt nạ vàng đột nhiên thấy một luồng hào quang từ xa xa bay tới, chính là một trong ba trưởng lão Thần Miếu Man tộc lúc này vừa bỏ đi. Chỉ thấy trưởng lão cơ bắp đó bây giờ mặc một bộ chiến giáp đỏ như máu, đầu đội mũ giáp cũng đỏ như máu. Bộ chiến giáp này vừa xuất hiện đã làm cho nam tử mang mặt nạ vàng khẽ run lên.

“Vèo!”

Đại trưởng lão lao thẳng về phía Bất Tử Phượng Hoàng, đồng thời truyền âm nói:

- Kim trưởng lão, yên tâm, cứ giao con Bất Tử Phượng Hoàng này cho ta!

Nam tử mang mặt nạ vàng thầm mắng trong lòng: “Giao cho ngươi? Nếu ta có một bộ chí cường chiến giáp, ta cũng dám đi.”

Đúng!

Man tộc Đại trưởng lão đang mặc chí bảo của Thần Miếu Man tộc - Sát Lục chiến giáp. Lướt mắt nhìn khắp Cửu Châu đại địa, vì chỉ có bốn vị chí gường giả, do đó nhiều nhất cũng chỉ có bốn bộ chí cường chiến giáp. Một bộ ở Vũ Hoàng môn, nhưng Đằng Thanh Sơn đến đánh tận nơi mà người của Vũ Hoàng Môn cũng không hề mặc nó vào. Lúc trước hắn tới đó cũng là muốn kiến thức một chút chí cường chiến giáp, nhưng lại không được thấy. Sau này hắn đoán là chí cường chiến giáp rất có thể được Hùng tôn giả thủ hộ.

Bộ chí cường chiến giáp thứ hai tự nhiên là ở Doanh Thị gia tộc.

Bộ chí cường chiến giáp thứ ba, không hề nghi ngờ chính là ở Ma Ni Tự. Còn chí cường chiến giáp của Thi Kiếm Tiên Lý Thái

Bạch trong truyền thuyết có lưu lại ở nhân thế hay không thì là một chuyện bí mật.

Nhưng bí mật này cũng có vài người trên Cửu Châu đại địa biết.

Năm đó Lý Thái Bạch không có đệ tử, sau khi đạt tới cảnh giới chí cường giả, lại đem tuyệt học của y và chí cường chiến giáp giao cho Thần Miếu Man tộc. Các trưởng lão Thần Miếu Man tộc sở dĩ có thể mau chóng đạt tới hư cảnh đại thành chính là dựa vào tuyệt học "Thanh Liên Kiếm Ca" của Lý Thái Bạch. Còn Lý Thái Bạch mặc dù là một người tiêu dao tự tại, nhưng năm đó cũng là loại người một lời bất hòa là vung kiếm chém giết ngay.

"Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành." (Mười bước giết một người, ngàn dặm không dừng chân)

Đây là những câu do Lý Thái Bạch năm đó viết. Vừa uống rượu vừa giết người không phải là thoải mái sao? Chiến giáp của y cũng hút không ít máu, được y đặt tên là "Sát Lục chiến ciáp", lưu lại ở Thần Miếu Man tộc.

Nan tử thần bí mang mặt nạ vàng nói với Bùi Tam là ở Thần Miếu Man tộc từng có một tấm bia đá do Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch sau khi đạt tới cảnh giới chí cường giả viết. Biết được tin này, Bùi Tam không hề hoài nghi gì, bởi vì hắn biết, nếu nói trong thiên hạ nơi nào có thể có di vật của Lý Thái Bạch thì nơi đó phải là Thần Miếu Man tộc.

"Vù..."

Thấy trưởng lão Thần Miếu mặc Sát Lục chiến giáp đánh tới, Bất Tử Phượng Hoàng hưng phấn phun lửa ra.

Ngọn lửa của nó rất lợi hại với hư cảnh nhân loại. Mặc chiến giáp thì sao? Những bộ chiến giáp bao giờ cũng có khe hở, dựa vào

đó có thể thiêu hủy thân thể.

“Xoẹt xoẹt...”

Dưới ngọn lửa thiêu đốt, trưởng lão Thần Miếu không hề tổn hại chút nào. Chí cường chiến giáp đã đạt tới hình thái chiến giáp hoàn mỹ, có thể tự động co dãn phù hợp với thân thể người mặc. Sau khi mặc Sát Lục chiến giáp vào, đến cả một khe hở nhỏ cũng không hề có, cho dù có ở mặt nạ bảo hộ thì lực thiên địa quán thâu trong đó cũng hình thành một tầng hào quang mông lung bảo vệ.

Đây là chí cường chiến giáp.

“Ầm ầm!”

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn bị Tử Mao Thần Viên tát một cái bay đi, máu phun có vòi.

“Thần Viên này mạnh quá.”

Đằng Thanh Sơn sau khi bị đánh văng ra ngoài cũng chú ý tới tình thế khó khăn của Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh.

“Thần giáp mà Thần Miếu trưởng lão mặc tựa hồ còn mạnh hơn cả Hồng Thiên thần giáp.”

Thế giới lực ngũ hành của Đằng Thanh Sơn đảo qua, lập tức phát hiện ra chỗ bất phàm của chiến giáp trên người trưởng lão Thần Miếu.

“Đây mới chiến giáp hoàn toàn bảo vệ thân thể thật sự. Hồng Thiên thần giáp đã là thứ thần giáp tốt nhất, rất gần với chí cường thần giáp. Chiến giáp này còn hoàn hảo hơn cả Hồng Thiên thần giáp, chẳng lẽ là…”

Đang lúc Đằng Thanh Sơn khiếp sợ.

“Ầm ầm...”

Một bàn tay đập mạnh tới.

- Đại viên hầu!

Đằng Thanh Sơn vốn chỉ quanh quẩn bên người Tử Mao Thần Viên, cầm chân nó để Tiểu Thanh có thể giết được Kim Thắng trưởng lão.

Nhưng Tiểu Thanh lại thất bại, cộng thêm sức mạnh của Tử Mao Thần Viên làm cho hắn càng giận dữ.

- Gừ..

Tử Mao Thần Viên há miệng phát ra tiếng gầm hung ác, lao nhanh tới, cánh tay dài đến đầu gối không ngừng phất quá đập lại, hoặc là bổ tới, hoặc là chộp vào.

So với việc con Thần Viên cao mười trượng (hai mươi lăm thước), Đằng Thanh Sơn quả thật chỉ là một gã tí hon.

Nhưng thân thể lớn đôi khi cũng có phiền toái.

“Phốc!”

Đằng Thanh Sơn lắc người tránh được một trảo của Tử Mao Thần Viên, sau đó vọt sang bên cạnh nó.

“Vèo! Vèo!”

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng nhảy lên lưng Tử Mao Thần Viên, còn Tử Mao Thần Viên thì tức giận nhanh chóng lắc người ra xa trăm trượng, móng vuốt sắc bén chộp thẳng vào Đằng Thanh Sơn phía sau lưng.

“To như vậy mà linh hoạt phết.”

Đằng Thanh Sơn cố né tránh trảo này, nhưng thân mình ở giữa không trung vừa mới tránh được một trảo, lại bị một trảo khác chộp trúng.

“Không ổn!”

Đằng Thanh Sơn bị hai tay của Tử Mao Thần Viên liên tục công kích, cuối cùng không né tránh được, bị đánh bay đi. Dù sao tốc độ có nhanh tới mấy cũng không thể so được với vuốt sắc
“Vù!”

“Vù!”

Hai bàn tay to đầy lông lá liên tục đập về phía Đằng Thanh Sơn, mỗi một lần những móng vuốt đều chìa ra. Con Tử Mao Thần Viên cũng phát hiện nếu chỉ chụp trúng, dưới sự tá lực của Luân Hồi thương, nhiều nhất cũng chỉ làm nhân loại này bị thương, căn bản không thể giết chết, chỉ có dùng vuốt sắc xé rách thành hai nửa mới có tác dụng.

“Vù!”

Đằng Thanh Sơn rơi xuống cực nhanh, đồng thời cố gắng né tránh đôi tay to đùng.

- Ủa?

-

Đằng Thanh Sơn sau khi gian nan tránh thoát một cái tát, lại không thấy cái tát thứ hai chụp xuống.

Chỉ thấy hai mắt Tử Mao Thần Viên đỏ lên, bàn tay vốn đã rất kinh người chợt hiện lên ánh tím, bắt đầu to lên. Nắm tay vốn có thể xem như to bằng quả núi nhỏ, trong nháy mắt đã to lên gấp đôi.

Ánh tím lưu chuyển trên những sợi lông rất lớn, tựa như những lôi điện màu tím, mang theo tiếng ầm ầm đập về phía Đằng Thanh Sơn.

“Nhanh quá!”

Đằng Thanh Sơn trong lúc rơi xuống đất, vẻ mặt lập tức kinh hãi. Tốc độ nắm đấm này cực nhanh, nếu chỉ dựa vào tốc độ di động của cường giả động hư thì căn bản không thể tránh được. Hơn nữa cường độ của nắm đấm căn bản không cho hắn cơ hội để né tránh phản kháng, chỉ có một lựa chọn duy nhất là ngạnh kháng.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn sắc như dao.

Hắn biết, nếu không chống được, hắn không chết cũng bị trọng thương tàn phế.

“Liều thôi!”

Đằng Thanh Sơn lập tức chuyển người.

Bế quan luyện tập Tam Thể thức đã lâu, giữa thế giới nê hoàn cung mới sinh ra một chút sương mù màu đen. Trong lúc sinh tử, Đằng Thanh Sơn ngưng tụ lực lượng tới cực điểm, giữa nê hoàn cung vốn chỉ có một chút thế giới lực hủy diệt màu đen lúc này liền điên cuồng dũng mãnh tràn vào Luân Hồi thương.

Lúc này, trong đầu Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hiện lên không ít phủ pháp Khai Sơn tam thập lục thức, cũng hiện lên những văn tự tiêu sái của Thần Tiên Ngọc Bích, sau đó tất cả đều tiêu tán. Trong đầu hắn chỉ còn lại cảnh mình ở trong phòng luyện công tối tăm, luyện tập Tam Thể thức, một chiêu thu thế, một chiêu ra quyền, rồi thu thế, rồi lại ra quyền, “Ra quyền!”

Đằng Thanh Sơn giống như luyện Tam Thể thức liên tục hai mươi canh giờ không nghỉ, trong lúc sinh tử này, đối mặt với nắm

tay hủy thiên diệt áp xuống…

“Xuất thương!”

Đằng Thanh Sơn vừa đáp xuống đất, chợt từ từ nhắm hai mắt lại, mặc kệ đất cát đè ép, đâm thẳng ra một thương mạnh nhất của hắn.

“Ầm!”

Xa xa Bùi Tam nhìn thấy tình thế không ổn liền biến sắc, tốc độ phi hành của hắn căn bản không đủ để cứu Đằng Thanh Sơn. Hơn nữa cảnh này đến quá đột ngột, ngay cả Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng không phản ứng kịp. Nam tử thần bí mặt nạ vàng đang được con yêu thú phi cầm Hắc Ô và con rết đen bảo vệ lại run cả người vì kích động, miệng phát ra những âm thanh vô thức: “giết chết hắn, giết chết hắn!”, ánh mắt dữ tợn điên cuồng!

Nhất thời, lực chú ý đều dồn vào nắm tay của con Tử Mao Thần Viên.

“Ầm!”

Một tiếng nổ đáng sợ làm mặt đất chấn động rung lên bần bật.

- Hống…

Tử Mao Thần Viên phát ra một tiếng gầm đau đớn.

Giống như trời đất bị xé rách, một luồng lưu quang màu đen từ dưới đất bắn mạnh lên cao. Bàn tay khổng lồ của Tử Mao Thần Viên đã thu nhỏ lại, một lỗ thủng đầy máu xuất hiện trên bàn tay lông lá.

“Vù!”

Một bóng người phá đất bay ra. Chỉ thấy áo bào trắng trên người hắn rách nát tả tơi, chỉ còn lại Luân Hồi nội giáp màu xanh

sậm, trên người cũng đầy vết máu, nhưng lúc này toàn thân lại bốc lên những luồng khí lưu màu đen, trên mũi Luân Hồi Thương cũng có vết máu.

- Đại viên hầu, có giỏi thì đến đây!

Tiếng cười lớn từ giữa vùng khí lưu màu đen vang lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 51

Muốn Giết Ta À!

Gì cơ!

Thân thể của nam tử thần bí mang mặt nạ vàng chấn động tới mức run lên, trong mắt lộ ra vẻ khó tin. Để đối phó với Đằng Thanh Sơn, hắn đã bố trí một loạt những chiêu liên hoàn, chiêu cuối cùng lại có tới hai đại sát thủ.

Đầu tiên là để Bùi Tam động thủ. Theo như nam tử thần bí mang mặt nạ vàng thấy, Bùi Tam cũng biết thực lực của Thần Miếu Man tộc, biết rõ không thể cướp được, nếu như thật sự quá thèm muốn bia đá của chí cường giả, rất có thể sẽ giết chết Đằng Thanh Sơn để trao đổi.

Ngược lại, nếu như Bùi Tam lo lắng về Bất Tử Phượng Hoàng sau lưng Đằng Thanh Sơn mà bỏ qua việc này, như vậy rất có thể sẽ thông báo cho Đằng Thanh Sơn, cho Đằng Thanh Sơn một ơn huệ.

Làm như vậy, Đằng Thanh Sơn sẽ biết Kim Thắng đang ở Thần Miếu Man tộc.

Kim Thắng lấy mình làm mồi. Hắn cho rằng chỉ cần Đằng Thanh Sơn đến giết hắn sẽ lọt vào công kích của Thần Miếu Man tộc, mượn tay Thần Miếu Man tộc giết chết đối phương.

Hắn đã không còn đường nào để đi.

Dựa vào chính mình thì căn bản không thể giết được Đằng Thanh Sơn.

Đây là con đường cuối cùng của hắn, là đường chết, nhưng cũng có thể đưa mình vào chỗ chết để tìm đất sống.

Lúc này, thiếu chút nữa hắn đã thành công rồi.

“Tại sao không chết, tại sao còn không chết?” - Nam tử áo đen mang mặt nạ vàng trong lòng gào lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn xa xa lúc này khí lưu màu đen liên tục vờn quanh.

- Cái gì, hắn làm bị thương cả Thần Viên sao!

Kể cả đại trưởng lão Man tộc mặc chí cường thần giáp, cùng với hai trưởng lão khác đứng xa xa, ai nấy đều kinh ngạc nhìn vết thương trên nắm tay Tử Mao Thần Viên. Lúc trước ai cũng nhìn thấy rõ ràng Đằng Thanh Sơn bị Thần Viên đánh rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể chật vật chống đỡ, nhưng sao chỉ trong nháy mắt lại phát sinh biến cố này?

- Lại có đột phá sao?

Bùi Tam nhìn cảnh này khẽ mỉm cười:

- Đột phá hay lắm, càng ngày càng tiến nhanh!

- Gừ gừ...

Tử Mao Thần Viên cao mười trượng, đôi mắt lóe ra hung quang nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, cái miệng rộng chốc chốc lại phát ra những âm thanh quái dị. Nhưng nó hiển nhiên cũng đã cẩn thận khi đối phó với Đằng Thanh Sơn, không dám ngông cuồng kiêu ngạo như lúc trước nữa. Chỉ có thực lực tuyệt đối vượt xa đối thủ mới dám kiêu ngạo như vậy.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, lơ lửng giữa không trung, hai mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Thật là nhân họa đắc phúc.”

“Lúc ta bế quan, lần lượt luyện tập Tam Thể thức, không biết đã luyện bao nhiêu vạn lần, nhưng thỉnh thoảng mới có thể sinh ra một chút thế giới lực hủy diệt, đó là vì ta căn bản không biết gì nên phải luyện tập nhiều lần như vậy mới thỉnh thoảng gặp may.”

Đằng Thanh Sơn cũng hiểu, hắn luyện quyền có thể sinh ra một chút lực thế giới hủy diệt rất nhỏ, chứng tỏ hắn sở trường về hủy diệt chi đạo nhiều hơn sinh chi đạo. Cũng không lạ, năm đó khi đạt đến hư cảnh, hắn cũng ngộ ra hủy diệt chi đạo trước, đợi đến khi hư cảnh đại thành mới ngộ ra sinh chi đạo.

“Xoẹt xoẹt!”

Thế giới trong nê hoàn cung của Đằng Thanh Sơn vốn đầy những lực ngũ sắc lóng lánh như thủy ngân mênh mông, lúc này không ngừng biến hóa, từng luồng sương mù màu đen nhanh chóng sinh ra. Căn cơ của cả thế giới nê hoàn cung là lực năm màu như thủy ngân vô tận mênh mông, nhất thời phía trên hải dương đó lại xuất hiện sương mù màu đen, không ngừng được sinh ra. Hơn nữa bản thân nê hoàn cung vốn có hình quả trứng năm màu, bây giờ cũng bắt đầu có những vết màu đen.

“Thế giới lực ngũ hành hóa thành thế giới lực sinh tử, bây giờ ta đã thành công một nửa!”

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất vui mừng.

Chỉ cần tiến thêm một bước.

Khi sinh ra thế giới lực về sinh đạo sẽ là động hư đại thành. Đạt tới mức độ đó, cho dù có đánh với Bùi Tam cũng không chênh lệch đáng kể.

- Gừ gừ..

Con Tử Mao Thần Viên gầm lớn một tiếng, cánh tay trái khổng lồ tạt mạnh về phía Đằng Thanh Sơn, va vào quạt bay đi trên mười cây đại thụ. Những cây đại thụ to chắc bị Tử Mao Thần Viên quẹt trúng giống như làm bằng đậu phụ, vừa đụng vào đã nát bét. Khi bàn tay khổng lồ vung lên, vuốt sắc cũng lòi ra.

“Xoẹt xoẹt...”

Vuốt sắc xé không khí, trong nháy mắt tới trước người Đằng Thanh Sơn.

- Con vượn kia, còn muốn đánh nữa sao?

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng.

Chỉ thấy trường thương trên tay hắn như du long không ngừng thoát ra, liên tục va chạm với vuốt sắc ba lần. Mũi thương và móng tay va chạm xuất hiện những tia lửa, sau đó sinh ra từng luồng khí lưu cuồng mãnh làm cho cây cối và núi đá chung quanh dập dềnh như nước, chấn động tới mức hóa thành tro bụi.

Sau lần va chạm thứ ba, Đằng Thanh Sơn mượn lực lao xuống đất, đồng thời áp sát Tử Mao Thần Viên.

- Gừ gừ..

Cặp mắt Tử Mao Thần Viên lóe lên hung quang, nhe răng ra, vuốt sắc trên hai tay không ngừng chộp tới.

“Xoảng!”

Một lần nữa vuốt sắc lại bị đánh bạt ra.

Đằng Thanh Sơn như một con lươn, linh hoạt lách đến gần Tử Mao Thần Viên. Tử Mao Thần Viên vội phóng ra xa, muốn tránh khỏi Đằng Thanh Sơn. Đối với một con vật khổng lồ, khi bị một

người tí hon đến gần, sẽ gặp nhiều rất nhiều bất lợi.

- Đại viên hầu, là ngươi tự mình tìm khổ đó!

Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn múa lên. Những người đang ở xa xa xem cuộc chiến chỉ cảm thấy hai luồng lưu quang màu đen chợt lóe lên rồi biến mất.

“Vút!”

“Vút!”

Bàn chân của Đại Viên Hầu cùng với cánh tay trái đang vung lên đều xuất hiện những lỗ thủng, máu không ngừng bắn ra ngoài. Tử Mao Thần Viên giận dữ, bất chấp thương thế, vung hai tay điên cuồng đánh về phía Đằng Thanh Sơn. Lợi trảo càng tỏ ra vô cùng sắc bén, đánh mạnh vào Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn.

Đáng tiếc thân thể Đằng Thanh Sơn quá nhỏ, quá linh hoạt.

Chỉ thấy một lớn một nhỏ đánh nhau giữa núi rừng. Những nơi đi qua, núi đá sụp đổ, cây cối liên tiếp hóa thành bột phấn. Chốc chốc cả hai lại lại phát ra những tiếng gầm, một người một yêu thú đánh nhau điên cuồng đến cực điểm.

Nam tử mang mặt nạ vàng nắm chặt hai tay, môi mím lại: “Giết chết hắn đi!”

Chỉ trong thời gian một hơi thở.

Một người một yêu thú đã tách ra.

- Gừ gừ... hống...

Tử Mao Thần Viên tránh ra xa, không ngừng giận dữ đấm vào ngực mình, căm tức nhìn Đằng Thanh Sơn. Trên người nó lúc này đầy thương thế, bộ lông màu tím đã biến thành màu đỏ, mặc dù vết thương do Luân Hồi thương lưu lại chỉ là những vết thương

nhỏ đối với thân hình khổng lồ của nó.

Nhưng mũi thương của Đằng Thanh Sơn có lực xuyên thấu rất mạnh, Tử Mao Thần Viên cảm thấy rất đau đớn.

- Đại viên hầu, còn muốn đánh nữa không?

Trên người đã không còn áo bào trắng, Đằng Thanh Sơn chỉ còn lại Luân Hồi thần giáp.

Tử Mao Thần Viên mặc dù phẫn nộ, nhưng ánh mắt nó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cũng có chút sợ hãi. Nó rốt cuộc phát hiện ra yêu thú hư cảnh đại thành vẫn còn chênh lệch với nhân loại động hư rất nhiều.

Vũ khí! Áo giáp!

Lúc trước Tử Mao Thần Viên có thể đùng nắm tay đánh với Bùi Tam, đó là vì Bùi Tam chỉ dùng tay không.

Còn Đằng Thanh Sơn lại dùng Luân Hồi thương. Sau khi được lực thế giới luyện hóa, Luân Hồi thương bây giờ vô cùng cứng rắn sắc bén, lực công kích ngưng tụ ở mũi thương rất mạnh. Hắn vốn chỉ còn nửa bước là tiến vào động hư đại thành, uy lực của thương căn bản không phải thứ mà lớp da dày của Tử Mao Thần Viên có thể ngăn cản được.

Chỉ có vuốt sắc là có thể ngăn cản.

Đáng tiếc thân thể của nó quá lớn, trên người căn bản không có áo giáp bảo vệ. Còn Đằng Thanh Sơn lại có Luân Hồi thần giáp dùng thế giới lực luyện thành.

- Gừ gừ...

Tử Mao Thần Viên nhe răng về phía Đằng Thanh Sơn, sau đó lui về phía sau một bước, hiển nhiên không muốn tiếp tục giao

chiến.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Bùi Tam xa xa.

Trên bầu trời.

Bùi Tam thân mặc trường bào màu vàng nhạt đang đánh với con Yêu Long đen. Trận đánh có vẻ chật vật, y phục trên người hắn đã rách ra. Nhìn thấy Đằng Thanh Sơn đã thắng, hắn không khỏi cười phá lên:

- Ha ha! Thanh Sơn, lần này ngươi đúng là nhân họa đắc phúc! Ta đánh với con Yêu Long này chẳng hề có chút đột phá nào cả, đánh bằng hai tay không quả thật là bất lợi.

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy ảo ảnh lóe lên, hai tay Bùi Tam đột nhiên biến thành màu trắng, thỉnh thoảng lại lóe ra kim quang.

“Bao tay!” - Đằng Thanh Sơn cảm thấy kinh ngạc.

Binh khí của Bùi Tam lại là một đôi bao tay luyện hóa đặc thù.

Bùi Tam đeo bao tay vào, khí thế toàn thân trong nháy mắt biến đổi. Đột nhiên, chung quanh thân thể hắn hiện lên hư ảnh một con quái vật khổng lồ đầu rùa đuôi rắn, cặp mắt mờ ảo đỏ như máu. Sau khi phát ra một tiếng gầm quái dị, cả người Bùi Tam lập tức lao về phía Yêu Long đen.

- Hống!

Yêu Long đen cũng nổi giận gầm lên.

Nó chính là một con yêu thú, há có thể bị nhân loại tu luyện thú đạo đánh bại?

Chỉ thấy hư ảnh quái vật khổng lồ của Bùi Tam cùng với thân thể to lớn của Yêu Long đen đánh nhau giữa không trung. Nhất thời cả thiên địa đều biến sắc, núi rừng sụp đổ.

- Giai...

Một tiếng gầm quái dị cao vút vang lên.

“Bùng!”

Sau một tiếng nổ chấn động cả thiên địa, con Yêu Long đen bị đánh văng lên, máu rồng màu vàng bắn tung tóe giữa không trung.

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người đều im phăng phắc. Chỉ thấy Bùi Tam lơ lửng giữa không trung, trên hai bao tay dính đầy những vết máu màu vàng.

- Trong những yêu thú trong thiên hạ, ngươi cũng chỉ đứng thứ ba hay thứ tư thôi.

Bùi Tam nhìn Yêu Long đen, lạnh lùng nói.

Đằng Thanh Sơn nhìn thấy cảnh này đột nhiên tỉnh ngộ.

Lúc trước khi Bùi Tam tới Hình Ý môn, e rằng đã hạ quyết tâm đánh tới Thần Miếu Man tộc rồi.

Khi đó Bùi Tam căn bản không biết mình đã đạt đến cảnh giới động hư, nhưng hắn lại nắm chắc một mình một người cũng có thể đoạt được bia đá của chí cường giả tại Thần Miếu Man tộc.

“Không hổ là người dám xua quân tấn công Ma Ni Tự. Thực lực của Bùi Tam thật mạnh!” - Đằng Thanh Sơn cảm thấy thất kinh.

Lúc trước khi tỷ thí với Tần Thập Thất của Doan Thị gia tộc,

Bùi Tam căn bản không dùng binh khí bao tay.

Trên bầu trời Man tộc, bên phía Thần Miếu Man tộc đều hoàn toàn sững sờ. Không ai ngờ được Thần Viên và Thần Long mạnh nhất lại lần lượt bị đánh bại.

“Sao lại như vậy...”

Nam tử mang mặt nạ vàng được đại trưởng lão Man tộc và yêu thú phi cầm Hắc Ô bảo vệ, lúc này hai mắt chợt dại đi.

“Bao nhiêu năm rồi, tại sao lại như vậy? Đằng Thanh Sơn mới tu luyện chưa được bao nhiêu năm, sao lại có thể mạnh như thế?

- Đại trưởng lão!

Nam tử mặt nạ vàng đột nhiên lên tiếng.

- Kim trưởng lão!

Đại trưởng lão mặc Sát Lục chiến giáp quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy nam tử mang mặt nạ vàng phi thân đứng trên người yêu thú phi cầm Hắc Ô, khom mình hành lễ với đại trưởng lão Thần Miếu, sau đó nhìn về phía Đằng Thanh Sơn xa xa, trầm gọng nói:

- Đằng Thanh Sơn, có phải ngươi rất muốn giết ta? Muốn biết ta là ai? Đáng tiếc, ngươi sẽ không bao giờ làm được.

Cả người nhiễm máu, Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương trông rất dữ tợn, bay nhanh tới, lạnh lùng nói:

- Ngươi nghĩ rằng còn có thể thoát được sao?

Đại trưởng lão Man tộc muốn động cũng không dám động.

Không ai dám ngăn cản.

- Ha ha...

Nam tử mặt nạ vàng ngẩng đầu phát ra tiếng cười thê lương, sau đó lập tức vung mạnh tay lên, đánh mạnh vào trán mình, lực xuyên thấu xuyên thẳng qua nê hoàn cung.

Máu tươi từ khóe miệng nam tử mang mặt nạ vàng chảy ra.

Đằng Thanh Sơn đang bay tới kinh ngạc nhìn cảnh này. Chỉ thấy nam tử mang mặt nạ vàng đã vô lực ngã gục xuống, rơi khỏi người con yêu thú phi cầm Hắc Ô. Nhất thời ở nơi này, bất luận là Bùi Tam hay Thần Miếu Man tộc, thậm chí cả Bất Tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng cũng đều dán mắt vào nam tử mang mặt nạ vàng đang ngã gục xuống dưới.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 11
Chương 52

Đây Là Ai?

Khi nam tử mặc hắc bào đeo mặt nạ vàng ngã gục xuống, nhưng đôi mắt xấu xí của y vẫn mở trừng trừng. Trong ánh mắt điên cuồng đó chợt xuất hiện vẻ buồn bã... Từ bé, y chính là nhân vật thiên tài của tông phái.

Hồi ức lại ngày xưa, y và Gia Cát Nguyên Hồng đều được xưng nhị đại thiên kiêu của Dương Châu. Hai người đều có tên trong Thiên Bảng trước năm mươi tuổi. Gia Cát Nguyên Hồng là tông chủ Quy Nguyên Tông, y lúc đó là đảo chủ Thanh Hồ Đảo, một trong bát đại tông phái. Lướt mắt nhìn cả thiên hạ cũng là một nhân vật nắm quyền, đứng trên đỉnh cao trên Cửu Châu.

Tất cả đều thay đổi từ khi một thiên tài tên là Đằng Thanh Sơn xuất thế. Làm một người người chèo thuyền bình thường quả rất mất mặt đối với một cường giả Thiên bảng.

Nhưng sau đó y đã quen, bỏ hẳn mặt nạ, lấy gương mặt thật chèo thuyền qua lại Thanh Hồ, đưa những đệ tử bình thường của Thanh Hồ Đảo qua lại. Trên Cửu Châu Đại Địa xuất hiện những tiếng thảo luận, thảo luận y đường đường là một cường giả Thiên bảng mà lưu lạc đến mức đó... Nhưng trong lòng y vẫn vững như bàn thạch. Về mặt võ đạo, y bắt đầu đột nhiên tăng mạnh.

Đột nhiên tất cả đều biến đổi!

Năm đó Đằng Thanh Sơn bị đuổi giết khắp thiên hạ chợt quay trở lại. Đầu tiên là lấy thân phận Kinh Ý làm cả thiên hạ khiếp sợ. Sau đó cưỡi bất tử Phượng Hoàng, cộng với Lục Túc Đao Trì, lấy thế bá đạo, áp bức Vũ Hoàng môn, giết chết Xạ Nhật Thần Sơn và cường giả hư cảnh đại thành của Vũ Hoàng môn. Tuyên cáo hắn đã trở về! Một thiên tài đáng sợ mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh!

Y lo lắng, sợ hãi!

Quả nhiên, không lâu sau Quy Nguyên Tông phát động tiến công Thanh Hồ Đảo. Trong lòng y, một Quy Nguyên Tông nho nhỏ căn bản chẳng là cái gì. Một tiểu tông phái chỉ có chỗ đứng ở một quận, há có thể rung chuyển được Thanh Hồ Đảo vốn đã có gốc rễ lâu dài? Nhưng lần này lại có một thiên tài tuyệt thế từ cổ chí kim Đằng Thanh Sơn phụ trợ.

Y rất muốn để Thanh Hồ Đảo thắng lợi. Nhưng kết quả là sư tổ cũng chẳng còn! Cả Thanh Hồ Đảo bị diệt! Rất nhiều sư huynh đệ hoặc chết hoặc chạy trốn!

Dưới sự tuyệt vọng, y lại tiến thêm một bước cuối cùng, đạt tới hư cảnh! Lúc đó, y muốn còn sinh tồn ở thế giới này chỉ có một mục đích: báo thù!

Y tự hủy dung mạo, đi vào Man Hoang tìm Man tộc trong truyền thuyết, bắt đầu sắp xếp, hai mươi năm sắp xếp!

Y được cả Man tộc tôn trọng. Y trở thành người có đại ân chính thức với Man tộc, trở thành ân nhân của họ.

Y đi khắp Cửu Châu, đi khắp Đông hải, Thảo Nguyên, Tây Vực, tìm tới các loại cường giả muốn báo thù. Các loại mưu kế nhất nhất đều đã thi triển. Y nghĩ nhiều biện pháp.

Nhưng thiên tài Đằng Thanh Sơn năm đó bây giờ cũng đã

thành bá chủ một phương!

Dưới trướng Hình Ý môn có hai mươi vạn Huyết Lang Quân danh chấn thiên hạ. Vô số đệ tử Nội Gia Quyền trên Cửu Châu Đại Địa đều tín ngưỡng Đằng Thanh Sơn, muốn đối phó với Đằng Thanh Sơn quả là gặp quá nhiều khó khăn!

Mọi mưu kế, lợi dụng nhiều nhân vật, thậm chí còn dùng tới chiêu cuối cùng mà y tự tin nhất 'Thần Miếu Man Tộc'. Nhưng... vẫn thua!

Y tuyệt vọng! Sau khi đạt đến hư cảnh, chỉ hai mươi năm đã tiến nhập cảnh giới động hư, hơn nữa có thể đánh bại cả yêu thú hư cảnh đại thành có thiên phú rất mạnh là Tử Mao Thần Viên. Thực lực như thế làm y vô cùng tuyệt vọng!

Y biết, y không có cách nào có thể chạy trốn được tốc độ của bất tử Phượng Hoàng. Nhất định y lần này mà không giết chết được Đằng Thanh Sơn thì hẳn phải chết!

Chết!

Cũng không thể chết trong tay Đằng Thanh Sơn được! Thậm chí còn muốn cho Đằng Thanh Sơn vĩnh viễn không biết y đích thực là ai!

Y chỉ hận, chỉ hận ông trời bất công!

Không phải y không liều mạng, không nghĩ kỹ, mà là Đằng Thanh Sơn tiến bộ quá nhanh!

Bùng!

Thi thể rơi xuống dưới đất làm cả một khoảng núi rừng trở nên hoang tàn. Không có lấy một chút vinh quang nào. Kiếp trước bất luận y quang vinh bao nhiêu, sau khi chết cũng chỉ là một nắm đất vàng.

-... Vèo!

Đằng Thanh Sơn hóa thành một luồng hào quang, dừng cạnh nam tử mặt nạ vàng mặc hắc bào này.

- Tự sát rồi à?

Hai mắt Đằng Thanh Sơn chấn động. Một cường giả hư cảnh tự sát! Phải phẫn hận như thế nào, tuyệt vọng bao nhiêu mới có thể tự sát lựa chọn được!

Luồng hào quang chợt hạ xuống, hóa thành một bóng người, chính là Bùi Tam.

- Kim Thắng này…

Bùi Tam đưa mắt nhìn thi thể, cười khẽ nói:

- Lúc trước ta còn xem thường hắn, chỉ biết dùng mưu kế. Thế mà bây giờ hắn lại tự sát. Ta thật ra cũng cảm thấy có chút bội phục. Một cường giả hư cảnh cũng dám tự sát? Đằng Thanh Sơn, xem ra cái gã gọi là Kim Thắng đó có cừu hận với ngươi hả?

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Muốn hủy Hình Ý Môn, muốn hại chết hắn, hại con gái con trai hắn. Nếu không có thâm cừu đại hận sao lại làm như vậy?

- Để ta xem, hắn rốt cuộc là ai!

Đằng Thanh Sơn cúi đầu, nắm lấy mặt nạ vàng.

Vù!

Tháo mặt nạ ra!

- Hả?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, trong lòng không kìm được liền cả kinh. Đây là gương mặt dữ tợn xấu xí, mặt đầy những vết sẹo cào. Ngoại trừ đôi mắt, Đằng Thanh Sơn cơ hồ nhìn không thấy chỗ nào trên gương mặt còn hoàn hảo. Thậm chí nếu không nhìn, rất khó nhận định đây là một gương mặt!

- Hủy dung?

Bùi Tam kinh ngạc nói:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi có thể nhận ra chứ, Hắn là ai vậy?

- Đúng! Hắn là ai?

Đằng Thanh Sơn nhìn vào gương mặt xấu xí, cùng với cặp mắt hơi điên cuồng, lắc đầu thở dài:

- Tại hạ luôn luôn cho rằng, thân phận chính thức của trưởng lão Kim Thắng là Cổ Ung củaThanh Hồ Đảo.

- Nhưng không thấy gương mặt thật của hắn, tại hạ cũng không dám khẳng định. Chưa nói bây giờ, chẳng riêng khuôn mặt thì tại hạ cũng không thể hoàn toàn xác định được.

- Trưởng lão Kim Thắng hư hư thực thực là Cổ Ung à?

Bùi Tam không kìm được phá ra cười.

- Người chết giống như đèn đã tắt, tất cả chấm dứt rồi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói, cảm thấy không thoải mái. Đằng Thanh Sơn vẫn còn một thắc mắc. Dù sao mình vẫn không chính thức biết được khuôn mặt của người này, chỉ nhìn thấy một gương mặt xấu xí cực kỳ.

Chỉ thấy bất tử Phượng Hoàng và Lôi Điện thần ưng cũng dừng ở lại phía sau Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam.

Ở giữa không trung, con Ngô công khổng lồ màu đen, con yêu thú phi cầm Hắc Ô, cùng với Tử Mao Thần Viên, Hắc Sắc Yêu Long, còn có ba trưởng lão Thần Miếu lúc này đang ngồi trên lưng con Ngô công khổng lồ. Tâm tình họ cũng rất phức tạp. Đại trưởng lão mặc Sát Lục Chiến Giáp, cất giọng trầm thấp:

- Hai vị, người thì cũng đã chết rồi. Các người có thể ly khai.

- Các ngươi không được động vào thi thể Kim trưởng lão.

Người khổng lồ đầu trọc trịnh trọng:

- Kim trưởng lão có ơn với Man tộc, chúng ta sẽ đưa hắn về hậu táng ở Lăng trưởng lão.

- Theo các ngươi, ai có hứng thú với một thi thể chứ?

Bùi Tam nói vẻ không quan tâm.

Đằng Thanh Sơn mặc dù rất hận người này, nhưng có đúng không có hận ý với một thi thể.

- Bùi cung chủ, bây giờ nên trở về chứ?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Tam, Bùi Tam cũng nhìn Đằng Thanh Sơn, cười nói:

- Đằng Thanh Sơn, ta và ngươi cùng tới, giúp ngươi đánh chết Kim trưởng lão Cổ Ung. Ngươi xem như đã đạt tới mục đích rồi, nhưng ta tới đây là muốn tìm khối bia đá. Ta mời Đằng Thanh Sơn giúp ta tìm, không biết có hứng thú không?

Đằng Thanh Sơn giật mình, rồi cười trả lời:

- Cung chủ đã lên tiếng, tại hạ nào dám không tòng mệnh?

- Ha ha, tiểu tử ngươi…

Bùi Tam không nhịn được phá ra cười lớn.

Đạt tới cảnh giới của Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam bây giờ, lướt mắt nhìn cả thiên hạ, người có thể làm họ có vài phần kính trọng cũng chỉ bấm tay là có thể đếm được thôi. Đằng Thanh Sơn bội phục thực lực của Bùi Tam. Bùi Tam có thể một người mà đều đạt tới thành tựu cực cao về Thú Đạo, Phật Tông, Kiếm Đạo. Đằng Thanh Sơn không thể không khâm phục. Bùi Tam cũng bội phục Đằng Thanh Sơn. Lúc cùng tuổi, ông ta yếu hơn Đằng Thanh Sơn bây giờ nhiều.

Bất luận là sáng chế ra Nội Gia Quyền nhất mạch, hay khi tuổi còn trẻ, mà đã chỉ thiếu có một bước là bước vào cảnh giới động hư đại thành. Những việc này đều làm Bùi Tam không thể không thán phục.

- Được, chúng ta sẽ tìm khối bia đá.

Bùi Tam cười nói.

- Bắt đầu thôi.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đồng thời bay lên trời, sau đó một luồng quang mang xám đục mờ ảo mang theo điện quang chợt lóe ra rồi bắn xuống chung quanh Thần Miếu Man tộc phía dưới, quét ngang một vòng. Còn có một luồng quang mang mờ ảo màu đen hỗn hợp với hào quang ngũ sắc cũng quét xuống phía dưới. Hai đại cường giả động hư, trực tiếp lục soát cả Thần Miếu Man tộc.

Tình trạng này làm Thần Miếu Man tộc có chút tức giận.

- Hai vị, các người làm gì thế?

Đại trưởng lão quát.

Bùi Tam liếc nhìn lão, cười khẩy một tiếng:

- Ông già, ta khuyên ông đừng lên tiếng. Nếu không, hôm nay ta sẽ đạp bằng cả Thần Miếu Man tộc, lấy đi Chí Cường thần giáp đấy.

Những lời này làm Man tộc Đại trưởng lão cả kinh. Mặc dù tức giận nhưng lại không dám phản ứng.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, hai đại cường giả động hư không ngừng lục soát chung quanh Thần Miếu Man tộc.

- Bùi cung chủ, chúng ta tìm lâu như vậy rồi mà vẫn không ra phát hiện thạch bia của Chí Cường. Có khi nào là ông bị lừa chăng?

Đằng Thanh Sơn nhìn về phía Bùi Tam. Bùi Tam cũng đang phi hành giữa không trung liếc mắt, cười khẽ nói:

- Nói về việc mị hoặc lòng người, việc điều tra người khác xem nói có thật không thì lướt mắt nhìn cả thiên hạ, không ai có thể so được với ta. Ta xác định, tên Kim trưởng lão Cổ Ung hư hư thực thực đó khi nói những lời này thì tuyệt đối nói thật.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi giúp ta cùng lục soát ba ngày. Nếu ba ngày mà không tìm thấy, vậy thì thôi.

Bùi Tam cười khẽ:

- Đằng môn chủ, được không?

Đằng Thanh Sơn cười.

- Cũng được, ba ngày thì ba ngày.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam lấy Thần Miếu Man tộc làm trung tâm, dần dần mở rộng ra bốn phía, cũng xâm nhập sâu xuống dưới đất.

Hoàng hôn ngày hôm sau, trên một quả núi cao vút ở sâu trong

Man Hoang, nơi có một thác nước rủ xuống.

Thác nước ầm ầm đổ xuống như một tấm màn vải, dưới ánh trời chiều chiếu xuống, mang một sắc thái thần kỳ.

- Đằng Thanh Sơn!

Một thanh âm xa xa truyền lại.

Chỉ thấy một lưu quang, một trước một sau, cơ hồ cùng lúc trôi nổi trước màn thác.

- Cuối cùng cũng tìm được rồi.

Bùi Tam mỉm cười nhìn thác nước.

- Dấu xa như vậy à.

Đằng Thanh Sơn cũng cười lớn.

Hai người này đều thông qua thế giới lực, đảo qua đã phát hiện sau thác nước giữa một núi đá có giấu kín một khối bia kỳ lạ, không phải ngọc cũng không phải đá, hơn nữa loại ba động kỳ lạ này, với nhãn giới của Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam thì trong nháy mắt đã phán định ra ngay đây là vật phẩm do Chí Cường giả để lại.

Bùi Tam đưa tay, chỉ thấy giữa không khí bỗng hiện lên một trảo ảnh thật lớn.

Trảo ảnh khổng lồ xé rách thác nước, lấy khối bia kỳ lạ ra ngoài. Sau đó lọt vào tay Bùi Tam. Khối bia này cũng tương tự như Thần Tiên Ngọc Bích mà Đằng Thanh Sơn đã thấy, toàn bộ phủ vầng sáng mờ ảo màu xanh lá, dưới quang mang trời chiều chiếu xuống, càng có vẻ bất phàm.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, đều nhìn về phía tấm bia.

- Đại Vũ, Doanh Chính đạt đến Chí Cường, phá toái hư không mà đi. Thế mà không có một người nào trở về. Không ai biết sau bước đi này thì phía trước rốt cuộc là cái gì. Cũng được, cũng được. Thế gian này đã không còn gì lưu luyến, không bằng uống một chén rượu nồng, tiêu sái bước đi.

Những chữ viêt trên tấm bia đá rất mãnh liệt, ẩn chứa kiếm ý như đập vào mặt.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam hoàn toàn bị những lời này hấp dẫn, trầm tư hồi lâu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị

Quyển 12

Chương 1: Ước Định
Chương 2: Chiến Tranh
Chương 3: Đuổi Đi
Chương 4: Va Chạm Cực Mạnh
Chương 5: Sinh Và Tử
Chương 6: Bùi Tam Lột Xác
Chương 7: Ba Phong Thư
Chương 8: Bốn Cường Giả Đương Thời
Chương 9: Cuộc Chiến Đỉnh Cao Đầu Tiên
Chương 10: Xuất Phát, Minh Nguyệt Đảo
Chương 11: Ngọc Bích Biến Mất
Chương 12: Trong Động Không Ngày Tháng
Chương 13: Lại Là Một Năm
Chương 14: Tần Thập Thất
Chương 15: Đột Phá Trong Chiến Đấu
Chương 16: Rãnh Trời
Chương 17: Nhận Rõ Nội Tâm
Chương 18: Một Năm Sau
Chương 19: Làm Người Ngoài
Chương 20: Trong Cuộc Sống
Chương 21: Lột Xác, Cảm Ngộ.
Chương 22: Kỳ Cảnh.
Chương 23: Nâng Cốc Dạ Đàm
Chương 24: Trên Hồ Bạch Mã
Chương 25: Cửu Đỉnh Luân Hồi

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 1

Ước Định

Trời chiều ngả về tây, tiếng thác nước vẫn ào ào không dứt.

Nhưng trong lòng Đằng Thanh Sơn vẫn tự hỏi:

- Một khi bước đi thì phía trước rốt cuộc sẽ là gì? Phía trước rốt cuộc là gì đây?

Đằng Thanh Sơn đạt tới cấp độ này cũng hiểu rõ, một khi đạt tới cảnh giới Chí Cường giả, hắn có thể hoàn toàn chống cự được áp chế của Cửu Châu Đại Địa, dùng thế giới lực của mình mà phá vỡ thế giới Cửu Châu.

Cũng chính là phá toái hư không!

Sau khi phá toái hư không, rồi ly khai thiên địa này, sẽ là gì nhỉ?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng nổi lên những nghi vấn như thế. Nguyên vốn tưởng rằng sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường giả là có thể biết được sau khi phá toái hư không sẽ tới nơi nào. Nhưng từ khi thấy tấm bia đá do Thi Kiếm Tiên 'Lý Thái Bạch' để lại, sau khi Chí Cường giả phá toái hư không thì cũng chẳng biết mình đi đâu.

- Ha ha, ha ha…

Đột nhiên tiếng cười to sang sảng vang lên.

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn về phía Bùi Tam bên cạnh đang cười to, không khỏi hỏi:

- Bùi cung chủ, ông cười gì thế?

- Cao hứng thôi!

Bùi Tam cười nhìn về phía Đằng Thanh Sơn:

- Vì cao hứng, nên mới bật cười. Chẳng lẽ không đúng à?

- Có gì mà đáng giá?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Bùi Tam mỉm cười, nhìn tấm bia đá trong tay:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi nhìn này. Khối bia đá này chính là do Chí Cường giả Lý Thái Bạch để lại. Hắn nói 'Một khi bước đi thì không ai biết phía trước rốt cuộc là gì. ' Ha ha… lúc trước ta luôn luôn nghĩ rằng, sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường giả, sau khi phá toái hư không, sẽ là cái gì? Ta luôn luôn cho rằng sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường giả có lẽ sẽ biết.

- Nhưng bây giờ xem ra, Lý Thái Bạch cũng không biết.

Bùi Tam mỉm cười:

- Ta ngược lại rất vui. Đã không ai biết, vậy chẳng phải sẽ tốt hơn à!

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Bùi Tam nhìn mặt trời ngả xuống phía tây, cười khẽ nói:

- Cuộc sống của con người sở dĩ có thể sống thống khoái, sống

hấp dẫn, chính là vì không ai biết được tương lai. Nguyên nhân vì không thể biết được sau khi phá toái hư không là gì, mới làm cho ta càng chờ mong hơn.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, rồi mỉm cười.

Mình cũng vậy...

Đối với việc sau khi phá toái hư không sẽ là gì, hắn cũng khát vọng chờ mong. Là một thế giới hỗn độn? Là một thế giới song song kỳ lạ? Hoặc là một nhân sinh mới? Không ai biết! Chỉ biết là những Chí Cường giả ai nấy đều ly khai Cửu Châu.

Thác nước ầm ầm bên cạnh không ngừng oanh kích vào hồ nước.

Còn bất tử Phượng Hoàng, Lôi Điện Thần Ưng lúc này cũng từ xa bay tới. Hai con yêu thú phi cầm hư cảnh, hai ngày vừa rồi thấy Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam không ngừng tìm kiếm tấm bia đá, do đó cũng chẳng muốn chạy loạn theo. Nhưng khi phát hiện ra hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam hai người đình chỉ lục soát, tụ tập với nhau, chúng biết ngay hẳn là đã tìm được Thạch bia của Chí Cường rồi.

- Đáng tiếc.

Bùi Tam không kìm được lắc đầu:

- Năm đó Lý Thái Bạch lúc viết tấm bia đá này phỏng chừng cũng không có đem tất cả giác ngộ chi đạo của hắn quán thâu vào đó.

Đằng Thanh Sơn cũng nhìn khối bia đá.

Trên tấm bia đá viết mấy câu, kiếm ý cực kỳ cường đại, chỉ tìm hiểu kỹ một chút, cũng có thể rõ ràng cảm ứng được kiếm ý huyền bí. Một Chí Cường giả tinh thông Thư pháp chi đạo, không

thể mỗi lần viết chữ đều ẩn chứa tất cả đạo mà hắn giác ngộ. Nhiều nhất là chỉ đưa một vài kiếm ý thôi. Chứ đem mọi giác ngộ hoàn toàn quán thâu vào vài hàng chữ thì khó khăn cực cao.

Cũng tiêu hao tâm thần thật lớn.

Chí Cường giả không phải là người thích tự hành hạ. Cũng không đâu mà hao phí tâm thần, đem Đạo viết ra mấy hàng chữ.

- Lý Thái Bạch tiền bối.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Năm đó khi ngài viết những dòng chữ này cũng chỉ là viết một cách tùy ý. Nhưng cho dù viết một cách tùy ý thì chỉ nhìn kiếm ý, cũng có thể thấy được kiếm đạo của Lý Thái Bạch tiền bối cao thâm như thế nào.

- Nhưng cao tới đâu, mà nhìn không thấu thì có tác dụng gì?

Bùi Tam lắc đầu, cười:

- Xem như một chuyến tay không. Ừm, nhưng tấm bia đá này là của Lý Thái Bạch viết, đem nó về cho con gái ta, chắc nó cũng rất mừng.

Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

Hắn phát hiện ra mình và Bùi Tam có cùng một điểm: đều thương yêu con gái. Điều này làm Đằng Thanh Sơn cũng hảo cảm hơn đối với Bùi Tam.

- Đáng tiếc, không thể quan sát được kiếm đạo của Lý Thái Bạch tiền bối. Nếu có thể quan sát được thì có lẽ có thể làm ta giác ngộ được gì đó.

Bùi Tam lắc đầu thở dài một tiếng. Kỳ thật khi đã đạt tới cảnh giới của ông, chỉ cách cảnh giới Chí Cường giả thiếu có một chút,

có thể quan sát được đạo của một Chí Cường giả trong lịch sử là vô cùng hữu ích.

Thần điển bí tịch bình thường cũng chỉ là văn tự miêu tả thôi.

Bùi Tam cần là thứ mà tự mình có thể cảm nhận được ý cảnh.

- Hả?

Thấy Bùi Tam như thế, Đằng Thanh Sơn lại sực nghĩ ra. Hắn nhớ tới lúc trước khi phiêu dương quá hải, khi ở Minh Nguyệt Đảo đã phát hiện ra Thần Tiên Ngọc Bích. Thần Tiên Ngọc Bích đó là sau khi Lý Thái Bạch đạt tới Chí Cường giả đã kích động viết xuống. 'Lúc trước ta quan sát cảm ngộ, sợ không tới một phần mười! Thần Tiên Ngọc Bích rất có thể ẩn chứa tất cả đạo của Lý Thái Bạch. '

Đằng Thanh Sơn nghĩ vậy, không khỏi cảm thấy trong lòng nóng lên.

Năm đó Đằng Thanh Sơn chưa nhập hư cảnh, không dám nghiên cứu kiếm đạo sâu, sợ ảnh hưởng với đạo của mình.

Nhưng bây giờ, chỉ còn một bước là tiến vào động hư đại thành. Đạo của mình đã khá là hoàn thiện. Quan sát đạo của Chí Cường giả sẽ có tác dụng làm giác ngộ, chứ không ảnh hưởng tới đạo của tự thân vốn đã rất vững chắc.

'Đợi đến khi ta củng cố xong được lĩnh ngộ sau lần này, tranh thủ vài tháng đi tới Minh Nguyệt Đảo. ' Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Sau đó, Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cưỡi bất tử Phượng Hoàng, Lôi Điện Thần Ưng, cùng ly khai Man Hoang.

Trên đường về, bất tử Phượng Hoàng và Lôi Điện Thần Ưng bay với tốc độ cực kỳ kinh người. Kỳ thật cho dù tốc độ cực hạn,

Lôi Điện Thần Ưng cũng chỉ hơi chậm hơn bất tử Phượng Hoàng một chút thôi.

- Đằng Thanh Sơn.

Bùi Tam lên tiếng:

- Ngươi hẳn là biết, đại quân Thiên Thần Cung ta sắp tiến công Ma Ni Tự.

Đằng Thanh Sơn đứng trên lưng bất tử Phượng Hoàng, nhìn về phía Bùi Tam, truyền âm trả lời:

- Vâng, tại hạ đương nhiên biết. Trăm vạn đại quân tinh anh của Bùi cung chủ gây nên chấn động rất lớn. Cả thiên hạ sợ chẳng bao nhiêu người không biết đến.

- Lần này ta nhất định phải tiêu diệt Ma Ni Tự.

Bùi Tam lóe lên ánh sáng lăng lệ như đao, trầm trầm nói:

- Nhưng Ma Ni Tự dù sao cũng có căn cơ thâm sâu, không ít cường giả hư cảnh. Muốn một lưới bắt hết thật sự là rất khó. Do đó ta đề nghị Đằng Thanh Sơn cho ta mượn bất tử Phượng Hoàng để sử dụng.

Bất tử Phượng Hoàng bất luận về phi hành hay khoan đất, đều cực kỳ sở trường.

Có bất tử Phượng Hoàng, bất luận là chạy trốn, hay đuổi giết đều có nhiều ưu thế.

- Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi nguyện ý hỗ trợ, có bất tử Phượng Hoàng phụ trợ, ta nắm chắc mười phần có thể diệt Ma Ni Tự.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn - Chẳng biết Thanh Sơn nguyện ý không?

Đằng Thanh Sơn cười.

Năm đó vì Quy Nguyên Tông mình đã trở mặt với Bùi Tam. Lần đó, mình chỉ muốn cho Quy Nguyên Tông có một quận Giang Ninh thôi. Nhưng Bùi Tam lại không đáp ứng. Tuy nói là Bùi Tam thiếu một nhân tình của Đằng Thanh Sơn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ cho Quy Nguyên Tông di chuyển tới quận Nam Man hoặc Sở quận.

- Bùi Tam này lại mặt dày thế à, còn dám mượn bất tử Phượng Hoàng nữa chứ.

Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: 'Huống chi, Ma Ni Tự đại chiến với Thiên Thần cung, một bên là căn cơ sâu nhất, vô số cường giả Ma Ni Tự. Một bên là Thiên Thần cung khí thế đang lên. Ta nhúng tay vào làm gì? Nếu Tiểu Thanh bị thương thì... '

Trong lòng hiện lên mấy luồng ý nghĩ.

Đằng Thanh Sơn bề ngoài vẫn mỉm cười nói:

- Bùi cung chủ, việc này liên quan quá lớn. Thiên Thần cung của ông và Ma Ni Tự đều là những thế lực có nhân mã nhiều nhất trên trên Cửu Châu Đại Địa. Hai đại tông phái các người mà đấu, tại hạ thật sự không tiện nhúng tay.

- Ngươi không muốn cho mượn à?

Bùi Tam nhướng mày.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

- Bùi cung chủ, việc này tại hạ không có cách nào có thể giúp được. Huống chi lúc trước mẹ của Tiểu Thanh là Phượng Hoàng mẹ khi cho Tiểu Thanh đi theo, đã bảo tại hạ phải cam đoan về việc an toàn cho nó. Phượng Hoàng mẹ tuyệt đối không cho phép Tiểu Thanh dính vào những việc như thế này đâu.

Bùi Tam nhìn nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn lại Bùi Tam.

Thông qua ánh mắt, Bùi Tam hiểu, năm đó Đằng Thanh Sơn còn rất non nớt, bây giờ đã không phải là thứ ông có khả năng áp bức được. Dù sao sau khi Đằng Thanh Sơn đạt tới cảnh giới động hư, việc phối hợp với bất tử Phượng Hoàng cũng đủ để uy hiếp bất kỳ một đại tông phái nào.

- Đúng vậy.

Bùi Tam nở nụ cười - Phượng Hoàng mẹ đã nhắc nhở, ngươi làm như vậy là đúng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Nhưng Đằng Thanh Sơn không cho ta mượn bất tử Phượng Hoàng thì Thiên Thần cung cũng không cần. Nhưng ta muốn nói, ngươi cũng không được đem bất tử Phượng Hoàng cho Ma Ni Tự mượn.

Bùi Tam cười nói:

- Ta không muốn thấy, các tăng nhân của Ma Ni Tự cưỡi bất tử Phượng Hoàng, chiến đấu với Thiên Thần cung ta đâu.

Bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng đã học được vài tuyệt chiêu từ mẫu thân.

Một khi liều mạng, trong nháy mắt bộc phát tốc độ được coi là đệ nhất Cửu Châu.

- Không cho Ma Ni Tự mượn à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày một cái.

Bùi Tam nhíu mày nói:

- Đằng Thanh Sơn, ta nhớ rằng lúc Nội Gia Quyền nhất mạch của ngươi truyền bá trên Cửu Châu Đại Địa, nơi chống cự kịch liệt nhất hẳn là Ma Ni Tự! Khắp Cửu Châu Đại Địa, chắc hẳn Nhung châu và Lương châu dưới quyền Ma Ni Tự là hai địa phương có ít người học Nội Gia Quyền nhất. Họ chẳng hề nể mặt gì ngươi cả.

Đằng Thanh Sơn giật mình, trong lòng không khỏi cười khổ. Bùi Tam vì thuyết phục mình không cho Ma Ni Tự mượn bất tử Phượng Hoàng mà đến cả việc này cũng nói ra.

Nhưng đây là sự thật.

Ma Ni Tự, thống lĩnh Nhung châu, Lương châu. Đó là thống trị tuyệt đối, hơn nữa rất bài ngoại! Hơn nữa, thủ đoạn thống trị của Ma Ni Tự là dùng tôn giáo. Ở hai châu đó, cơ hồ mọi nhà đều tín ngưỡng Phật giáo, ai ai cũng đều tin phật. Do đó ở Nhung châu, Lương châu, nếu học đạo gia nhất mạch, hoặc học Nội Gia quyền, sẽ bị coi trở thành người phản bội Phật giáo! Về điểm này thì Ma Ni Tự tiến hành không ngừng truyền giáo trong hai châu dưới trướng, quán thâu mọi tin tức. Việc học đạo gia, Nội Gia Quyền nhất mạch, đều bị gọi là dị giáo đồ!

Nhung châu, Lương châu rất xem thường Dị giáo đồ, thậm chí còn bị bắt nạt.

Do đó…

Nội Gia Quyền của Đằng Thanh Sơn không có cách nào truyền bá được ở Nhung châu, Lương châu. Mặc dù có người học, nhưng chỉ là số cực nhỏ.

Đằng Thanh Sơn cũng khá bất mãn với việc Ma Ni Tự coi những người tu luyện Nội Gia Quyền nhất mạch của mình là dị giáo đồ.

Trong lòng hắn rất bất mãn nhưng không có biện pháp. Ma Ni

Tự chính là một khối xương, bao nhiêu năm qua cũng không ai dám trêu vào.

Song nhiều năm qua rồi...

Từ sau khi Thích Già Tổ Sư khai tông lập phái, kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay rốt cục cũng đã phủ xuống Ma Ni Tự.

- Bùi cung chủ, đương nhiên tại hạ đã nói rồi, tại hạ không nhúng tay vào là không nhúng tay. Tại hạ cũng sẽ không đem bất tử Phượng Hoàng cho Ma Ni Tự mượn đâu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 2

Chiến Tranh

Tâm tình của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên đang rất tốt.

Dọc theo đường đi, Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn chuyện trò vui vẻ. Đến khi hai bên sắp chia tay, một người phải đi Tây Vực, một người phải về Hình Ý môn, Bùi Tam mới cười nói:

- Đằng Thanh Sơn, đợi đến khi đại quân của Thiên Thần cung ta đánh tới ngoài sơn môn Ma Ni Tự, lúc đó ngươi nên đến xem. Theo ta suy đoán, Ma Ni Tự sợ rằng cũng có cường giả động hư. Nếu ngươi được xem cường giả động hư đối chiến, có lẽ sẽ có lợi ích đấy.

- Nhất định rồi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu.

- Vậy xin cáo từ!

Bùi Tam chắp tay, đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, nhanh chóng bay về phía tây bắc.

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn Bùi Tam rời đi.

“Cường giả động hư đối chiến? Không biết cường giả động hư của Ma Ni Tự có thực lực như thế nào.”

Đằng Thanh Sơn lập tức cười, khoanh chân ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, bay về phía Đại Duyên sơn thuộc quận Giang Ninh.

Tốc độ của Bất Tử Phượng Hoàng hiển nhiên rất nhanh.

Khi đến Đại Duyên sơn, mặt trời cũng chỉ vừa xuống núi. Những trấn nhỏ và thôn xóm dưới chân Đại Duyên sơn cũng đã có khói bếp bốc lên.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn bay trên trời cao nhìn xuống, liếc mắt đã thấy bên trong Đông Hoa uyển phía dưới, thê tử Lý Quân đang đi lại vẻ bất an, chốc chốc lại nhìn lên trời. Con gái Lâm Lâm cũng ở cùng với Lý Quân. Nhìn thấy cảnh này, Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất ấm áp, hắn cảm thấy năm đó quyết định cưới Lý Quân ở Đoan Mộc đại lục là lựa chọn sáng suốt nhất trong đời này.

“Vèo!”

Khi thấy luồng lưu quang màu đỏ rực hạ xuống cực nhanh, trên mặt Lý Quân và Lâm Lâm đều lộ vẻ kinh hỉ.

- Thanh Sơn!

- Cha!

Khi Đằng Thanh Sơn vừa đáp xuống đất, một mẹ con đều chạy tới. Vừa thấy y phục của Đằng Thanh Sơn đã rách nát, chỉ còn lại chiến giáp, Lý Quân không khỏi kinh hãi biến sắc. Đến khi phát hiện ra thân thể Đằng Thanh Sơn không có thương thế gì, nàng mới thở phào một hơi, nói:

- Thanh Sơn, xem ra lần này chàng đi Thần Miếu Man tộc đã gặp phải phiền toái rồi.

Đằng Thanh Sơn cười bất lực.

- Tiểu Quân, nàng còn giễu cợt ta à! Mau đưa y phục sạch ra đây, ta tắm rửa thay quần áo rồi từ từ nói.

Sau khi tắm rửa, thay đổi y phục xong.

Đến tối, gia đình năm người Đằng Thanh Sơn tề tụ cùng nhau ăn cơm, đồng thời cũng thuật lại mọi việc đã trải qua. Theo như Đằng Thanh Sơn tính toán lúc trước, muốn cho cha mẹ cùng ở lại đây, nhưng Đằng Vĩnh Phàm cha hắn sau khi chân mọc dài ra, căn bản không chịu nhàn được, thường xuyên buộc các thanh niên trong Đằng gia trang tập luyện. Cha và mẹ đều đã phục dụng chu quả tửu nên thân thể rất tốt.

Do đó, Đằng Thanh Sơn chỉ đành thỉnh thoảng đến thăm cha mẹ, đồng thời cũng cho Hồng Lâm, Hồng Vũ thường xuyên tới gặp ông bà nội.

- Rốt cuộc cũng giết chết được tên khốn khiếp đó.

Hồng Lâm nghe Đằng Thanh Sơn thuật lại, không kìm được siết chặt nắm tay.

Nàng hận thấu xương kẻ đứng sau lưng âm thầm xếp đặt này.

- Chết hay lắm!

Hồng Vũ cũng không kìm được buột miệng nói.

- Cha!

Hồng Lâm liền nói:

- Kẻ đó rốt cuộc là ai, sao lại có cừu hận lớn với Đằng gia chúng ta như vậy, hết lần này tới lần khác muốn đối phó với chúng ta?

Lý Quân Bên cạnh cũng vội hỏi:

- Đúng, Thanh Sơn, tên đó rốt cuộc là ai? Lúc trước chàng đã đoán là Cổ Ung mà!

Đằng Thanh Sơn bất lực lắc đầu:

- Cho dù ta đã mở mặt nạ kẻ này ra, cũng không biết thân phận chính thức của hắn.

- Mở mặt nạ ra mà cũng không biết à, chẳng lẽ là người lạ?

Lý Quân không kìm được hỏi. Hồng Vũ, Hồng Lâm cùng với thê tử của Hồng Vũ là Lôi Tiểu Như cũng đều nhìn vào Đằng Thanh Sơn.

- Không.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Vì hắn đã hủy dung.

- Hủy dung?

Mọi người trong nhà đều lặng đi.

- Do đó mới nói, ta chỉ có thể nghi ngờ Kim Thắng trưởng lão này là Cổ Ung mà thôi.

Đằng Thanh Sơn vui vẻ cười vang:

- Thôi, bất luận hắn là ai, bây giờ cũng đã chết rồi, chuyện này coi như xong.

Sau khi trở lại Hình Ý môn, Đằng Thanh Sơn cùng gia đình sống ba ngày vui vẻ, qua ngày thứ tư mới tiến vào phòng luyện công bế quan, bắt đầu tĩnh tu.

Lần này tới Thần Miếu Man Tộc, hắn đã thu hoạch được không ít.

Đặc biệt là đem thế giới lực ngũ hành chuyển hóa thành thế giới lực hủy diệt,.

Dựa theo suy nghĩ của Đằng Thanh Sơn: "Củng cố cảnh giới trước, sau đó tìm hiểu về thế giới lực hủy diệt… Trong Tam Thể thức, mỗi một lần thu thế và ra quyền chia làm sinh và tử. Bây giờ tử đã thành công, vậy ta hoàn toàn có thể thông qua Tam Thể thức, dùng tử để cảm ngộ mặt trái của nó là ý cảnh về sinh.

Đằng Thanh Sơn chuyên tâm tiềm tu.

Cả Hình Ý môn trở nên yên lặng. Trong quá trình Đằng Thanh Sơn tiềm tu, ở Viêm châu lại phát sinh một trận chiến khốc liệt. Mặc dù cường giả hư cảnh của Xạ Nhật thần sơn đã chết, nhưng bọn họ đã ở Viêm châu rất lâu, hơn nữa đệ tử của Xạ Nhật thần sơn đều sở trường thần kỹ cung tiễn, khiến cho Quy Nguyên tông rất đau đầu.

Dù sao, cũng chỉ có rất ít cao thủ không sợ cung tiễn của Xạ Nhật thần sơn mà thôi.

May mà Quy Nguyên tông có một cường giả hư cảnh là Gia Cát Nguyên Hồng, hơn nữa còn có Long Cương quân rất mạnh.

Từ cuối năm ngoái bắt đầu kịch chiến, thông thường khi Long Cương quân vừa mới công phá xong một thành trì, đợi đến khi Long Cương quân vừa rút đi, thành trì này lại bị người của Xạ Nhật thần sơn thu hồi.

Năm đó Quy Nguyên tông có thể diệt Thanh Hồ đảo, công lao lớn nhất là Long Cương quân.

Công lao thứ hai là nhờ Đằng Thanh Sơn và Bất Tử Phượng Hoàng. Kỳ thật đối với một đại tông phái có mấy trăm vạn nhân

mã dưới trướng thì sự uy hiếp của cường giả hư cảnh nhân loại cũng không phải quá cao, dù sao một hư cảnh nhân loại một lần cũng chẳng giết được bao nhiêu người. Uy hiếp chính thức là những yêu thú hư cảnh đáng sợ như Bất Tử Phượng Hoàng.

Một lần phun lửa có thể đốt chết ngàn vạn người.

Giống như Yêu Long Tử Tích, một hơi hàn khí làm chết cóng trên vạn quân sĩ. Đó mới là thứ đả kích vào sĩ khí nhất, làm cho quân đội sợ hãi.

Nhưng Quy Nguyên tông không có yêu thú hư cảnh.

Do đó Xạ Nhật thần sơn chỉ cần tránh xa mũi nhọn Long Cương quân, xé lẻ, tiềm phục ở các nơi, giành giật tranh đoạt với Quy Nguyên tông từng tấc đất. Thất bại giai đoạn đầu làm cho Gia Cát Nguyên Hồng chỉ có thể lựa chọn thận trọng bước từng bước, từ từ nuốt chửng Viêm châu, sau khi nắm chắc trong ngoài mới công kích một nơi khác.

Kỳ thật Gia Cát Nguyên Hồng còn có một biện pháp khác là mời Đằng Thanh Sơn hỗ trợ.

Đáng tiếc vì chuyện lần trước, Gia Cát Nguyên Hồng cũng có lòng tự tôn. Hơn nữa theo như y thấy: “Có ưu thế rất lớn trước một một đối thủ không có cả cường giả hư cảnh, vậy mà Quy Nguyên tông vẫn không lấy được Viêm châu, vậy thì có tư cách gì chiếm lĩnh Viêm châu chứ?”

Do đó, Gia Cát Nguyên Hồng cũng coi trận chiến này là cơ hội để rèn luyện quân đội mình.

Từ cuối năm ngoái cho tới tháng tư thứ năm sau, về mặt thực lực và sĩ khí, cường giả hư cảnh đều chiếm được ưu thế. Quy Nguyên tông mất tới bốn tháng ròng, chết mất trên ba mươi vạn người mới hoàn toàn chiếm được cả Viêm châu.

Mặc dù chiếm được Viêm châu, nhưng các nơi vẫn còn có dư nghiệt.

Nhưng bọn chúng cũng đã không còn ảnh hưởng tới đại cuộc nữa.

Khi Quy Nguyên tông thống nhất Viêm châu, cộng thêm tám quận Dương châu, thì lúc này…

Một trận chiến lớn hơn nữa, hấp dẫn mọi sự chú ý của cả Cửu Châu đại địa đã xảy ra. Đại quân của Thiên Thần cung rốt cuộc cũng tiến vào Tây Vực và Lương châu, dọc theo con đường hoàng kim đánh vào biên cảnh Lương châu.

Thiên Thần cung là một tông phái dưới trướng có cả tỉ dân, thủ lĩnh Bùi Tam vô địch đáng sợ. Lần này đại quân tập kết, vòng qua đường sa mạc tiến vào Tây Vực, sau đó theo con đường hoàng kim đánh vào Lương châu.

Mất thời gian rất lâu, nhưng quân đội Thiên Thần cung rất cường đại, thiên hạ không có bất luận kẻ nào dám hoài nghi.

Nổi lên hai mươi năm, trong một tỉ dân chúng chọn lựa ra những tinh anh.

Còn Ma Ni Tự, dưới trướng có hai châu, cũng có năm sáu trăm triệu dân chúng, cộng thêm lịch sử rất lâu đời, Nhung châu và Lương châu cũng là hai châu có mật độ dân số rất đông trên Cửu Châu, tông phái lại được chí cường giả lưu lại vô số bí tịch, nên tự nhiên cũng có rất nhiều cường giả.

Hai bên va chạm tuyệt đối sẽ rất kinh người. Đến cả Đằng Thanh Sơn cũng không muốn dính vào việc này.

oOo Trời chiều ngả về phía tây, một vệt ửng hồng.

Ma Ni Tự, trong Phật Đà sơn.

Phật Đà sơn chính là cấm địa của Ma Ni Tự, chỉ có đại sư của Phật Tông đạt tới hư cảnh mới có tư cách tiến vào. Lúc này, một vị tăng nhân trông như một thiếu niên mập mạp từ xa bay tới, bay vào huyệt động giữa sườn núi Phật Đà sơn. Trên tay tăng nhân thiếu niên này có chín đạo tử văn huyền ảo.

- Sư thúc!

Tăng nhân thiếu niên chắp tay tạo thành chữ thập nói.

Chỉ thấy trong huyệt động đang có một tăng nhân mặc áo bào màu vang khoanh chân ngồi diện bích.

- Phàm Không, ngươi đã đến rồi à!

Thanh âm của tăng nhân áo vàng rất nhu hòa, loáng thoáng còn mang theo thiện âm, có tác dụng an tĩnh lòng người một cách thần kỳ:

- Quân đội của Thiên Thần cung bây giờ thế nào rồi?

- Quân đội Ma Ni Tự ở biên giới căn bản không thể cản được chúng.

Tăng nhân thiếu niên lắc đầu nói:

- Hai mươi năm trước Thiên Thần cung đã có quân đội cực kỳ tinh nhuệ lợi hại, còn hai mươi năm nay, từ ba nơi đại thảo nguyên, U châu và Thanh châu, bọn chúng đã thu nạp vô số đệ tử, từ đó chọn lựa ra những đệ tử tinh anh. Đặc biệt là ở U châu, Thanh châu và đại thảo nguyên đều có vô số người tu luyện Nội Gia quyền, trong đó có rất nhiều người được Thiên Thần cung thu nạp.

- Nội Gia quyền chỉ cần có chút thành tựu, cộng thêm phụ trợ của bí tịch nội kình thì đã xem như là một võ giả nhị lưu rồi. Nếu như thành tựu của Nội Gia quyền cao hơn, cộng thêm nội kình, có

thể tương đương võ giả nhất lưu.

- Nguyên nhân chính là nhờ có Nội Gia quyền, nên đã bồi dưỡng ra rất nhiều quân sĩ tinh anh cho Thiên Thần cung, làm cho trên trăm vạn đại quân Thiên Thần cung, đều yếu nhất là vũ giả tam lưu, tuyệt đại đa số đều là vũ giả nhị lưu.

Tăng nhân thiếu niên lắc đầu thở dài:

- Sớm biết như thế, Ma Ni Tự ta cũng đã cho dân chúng ở Nhung châu và Lương châu đi học Nội Gia quyền. Mặc dù có một bộ phận sẽ bái nhập Hình Ý môn, nhưng cũng sẽ có đại bộ phận quyến luyến quê nhà, gia nhập vào Ma Ni Tự ta.

Lời này làm tăng nhân áo vàng khoanh chân tĩnh tọa trầm tư hồi lâu.

Ma Ni Tự ở Nhung châu và Lương châu có địa vị độc tôn, cho nên đã bài trừ tất cả phương pháp tu luyện không phải của Ma Ni Tự.

- Sư thúc, đại nạn lần này không phải chuyện đùa đâu.

Tăng nhân thiếu niên không kìm được vội vàng nói.

- Chà…

Tăng nhân áo vàng thở dài một tiếng.

- Phàm Không, ngươi hãy dẫn hai trưởng lão trong Trưởng Lão điện đi Hình Ý môn một chuyến.

Tăng nhân áo vàng chậm rãi nói:

- Nói với Đằng Thanh Sơn là sau này gần sáu trăm triệu dân chúng ở Nhung châu và Lương châu có thể được học Nội Gia quyền, Thanh Sơn hội quán của hắn cũng có thể được mở trong hai châu, có thể chiêu nạp người tu luyện Nội Gia quyền bái nhập

Hình Ý môn, chỉ hi vọng hắn có thể đem con Bất Tử Phượng Hoàng cho Ma Ni Tự mượn dùng một chút.

- Sư thúc…

Tăng nhân thiếu niên giật mình.

Từ sau khi Thích Già Tổ Sư khai tông lập phá, Ma Ni Tự có khi nào lại phải cúi đầu thấp như vậy?

Họ không đấu với Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc, nhưng tận đáy lòng họ đều cực kỳ cao ngạo. Ma Ni Tự không thể nghi ngờ là tông phái đứng đầu trên Cửu Châu đại địa! Trong địa bàn Ma Ni Tự, cấm tiệt bất kỳ một phương pháp tu luyện nào khác được truyền bá. Sự bá đạo tuyệt đối này cũng nói lên ngạo khí của Ma Ni Tự.

Ai là đệ nhất tông phái, không phải mở miệng nói, mà là dựa vào thực lực của mình.

Vũ Hoàng môn có lớn tiếng đến mấy thì có tác dụng gì? Người trong thiên hạ vẫn đều công nhận Ma Ni Tự là nơi có thực lực mạnh nhất.

Nhưng bây giờ Ma Ni Tự lại phải cúi đầu trước người khác.

- Sư thúc! Lúc trước chúng ta đã không lưu tình gì với Đằng Thanh Sơn, đến cả Thanh Sơn hội quán cũng không được mở, Nội Gia quyền lại càng bị cấm truyền vào. Chúng ta đi như vậy, chỉ sợ…

Tăng nhân thiếu niên cảm thấy hơi khó chịu.

- Đi đi!

- Lúc này đã là lúc sinh tử tồn vong của Ma Ni Tự, cúi đầu trước Đằng Thanh Sơn một chút thì có thấm vào đâu!

Tăng nhân áo vàng thở dài nói:

- Phàm Không, nhất định phải mời cho được Bất Tử Phượng Hoàng tới.

Tăng nhân thiếu niên hít sâu một hơi, rốt cuộc chắp tay nói:

- Vâng thưa sư thúc!

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 3

Đuổi Đi

Ngày hai mươi sáu tháng tư, trong Đại Duyên sơn cũng không có nhiều du khách. Khí trời mùa hè rất nóng.

Buổi sáng, trên luyện võ trường Đông Hoa uyển trong Hình Ý môn.

Hồng Lâm và Hồng Vũ đều đang chăm chỉ luyện tập Ngũ Hành Quyền. Hồng Lâm chuyên tu Băng quyền, còn Hồng Vũ thì lại luyện tất cả Ngũ Hành quyền. Đằng Thanh Sơn và Lý Quân thì đứng một bên quan sát.

- Hồng Vũ, Hoành quyền chuyển thành Phách quyền, con xem ta làm như thế nào đây!

Đằng Thanh Sơn nhíu mày quát một tiếng. Hồng Vũ lập tức ngoan ngoãn dừng lại. Chỉ thấy khi Đằng Thanh Sơn thi triển Hoành quyền thì cả người tựa như hóa thành đại địa vô tận, làm cho người ta không thể rung chuyển. Đến khi đột thành Phách quyền thì tựa như sức mạnh cả đại địa trong nháy mắt thu liễm, rồi tập hợp thành một thanh Khai Sơn thần phủ, sau đó đột nhiên đánh xuống.

- Ngũ Hành quyền, Ngũ Hành quyền, quyền nối tiếp quyền. Ta không mong con có thể đạt tới uy lực này, nhưng phải có được quyền ý liền nhau.

Đằng Thanh Sơn nhìn Hồng Vũ nói:

- Tập đi!

Hồng Vũ lại một lần nữa chăm chú luyện quyền.

Đằng Thanh Sơn nhìn con trai chăm chú luyện quyền, khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

Lý Quân bên cạnh thấy bộ dáng của Đằng Thanh Sơn, không khỏi cười lớn:

- Thanh Sơn, bây giờ Hồng Vũ còn chưa đạt tới cảnh giới tông sư, chàng cũng không cần phải hà khắc quá!

- Nàng không biết, Hồng Vũ kỳ thật rất thông minh. Có lẽ thiên phú của nó không bằng Lâm Lâm, nhưng hiểu biết lại rất nhanh, qua quá trình luyệt tập phát hiện ra sai sót của mình, tiến hành sửa chữa đề cao. Bây giờ chính là lúc luyện quyền tốt nhất, làm sao có thể buông lơi được?

Đằng Thanh Sơn nói, trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

Thỏa mãn vì có người kế thừa.

Ở lâu trên Cửu Châu đại địa, Đằng Thanh Sơn cũng đã bị ảnh hưởng. Việc truyền võ công, tự nhiên để cho huyết mạch kế thừa là tốt nhất.

- Đúng rồi Thanh Sơn, ngày hôm qua có tin đưa tới nói là đại quân của Thiên Thần cung đã tiến sát Lương châu rồi, quân đội của Ma Ni Tự ở biên giới Lương châu căn bản không thể chống được.

Lý Quân khẽ mỉm cười.

- Tăng nhân của Ma Ni Tự luôn luôn rất cao ngạo, trên Cửu Châu đại địa không coi trọng bất kỳ một tông phái nào. Có lẽ ngoài

miệng không nói ra, nhưng hành vi thì lại tuyệt đối bá đạo. Lần này xem họ xử lý như thế nào.

- Cũng phải cho bọn họ mất mặt một lần.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

Hai vợ chồng Đằng Thanh Sơn vốn chẳng có hảo cảm gì với Ma Ni Tự.

Việc thành lập Thanh Sơn hội quán, lướt mắt nhìn cả Cửu Châu, cũng chỉ có địa bàn dưới trướng Ma Ni Tự là bị cấm. Với uy thế của Hình Ý môn bây giờ, nhìn khắp Cửu Châu đại địa, có ai không nể mặt ba phần. Nhưng chỉ có Ma Ni Tự là không nể tình, trước mặt thì luôn giở bộ dáng cao tăng đắc đạo, nhưng khi làm việc thì vẫn khăng khăng cố chấp.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Sao vậy?

Lý Quân nghi hoặc hỏi.

- Nói đến là đến. Người của Ma Ni Tự đã đến rồi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói, sau đó đột nhiên nhướng mày, sắc mặt trở nên rất xấu.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, ba tăng nhân hư cảnh của Ma Ni Tự đang tới lại lao thẳng về phía Đông Hoa uyển.

“Hừ, thật không biết quy củ!” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ trong lòng.

Cũng giống như khi tiến vào nhà người khác, phải gõ cửa một tiếng.

Tiến vào một tông phái khác, bình thường cũng phải để đệ tử trông cửa bẩm báo, khi được cho phép mới có thể đi vào.

Nhưng Ma Ni Tự chính là đệ nhất tông phái trên Cửu Châu đại địa. Nếu chỉ là đệ tử bình thường tới bái phỏng Hình Ý môn thì thông báo cũng được, nhưng lần này là cường giả hư cảnh tới, sao có thể xin thông báo?

Ba cường giả hư cảnh mà lại nhờ đệ tử coi cửa của Hình Ý môn thông báo, quả thật là hơi mất mặt.

Nhưng Ma Ni Tự đã quên.

Hình Ý môn bây giờ không phải là nơi mà Ma Ni Tự có thể coi thường.

- Đằng môn chủ!

Một thanh âm truyền đến.

Ba luồng lưu quang lập tức đáp xuống bên cạnh luyện võ trường Đông Hoa uyển.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt nhìn, chỉ thấy ba tăng nhân đều mặc tăng bào màu tím sậm rất trang trọng. Tăng nhân dẫn đầu là một thiếu niên mập mạp. Hai người kia một người là lão tăng tóc bạc, còn một người lại là lão tăng tóc đen. Lúc này trên mặt ba người đều lộ ra vẻ kinh sợ.

“Không ngờ Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cảnh giới động hư rồi, không hổ là thiên tài tuyệt thế trên cả Cửu Châu đại địa từ khi khai thiên tích địa tới nay.”

Ba tăng nhân trong lòng đều thất kinh.

Thiếu niên mập mạp mỉm cười chắp tay nói:

- Phàm Không ra mắt Đằng môn chủ!

- Phàm Không đại sư, lần trước chúng ta từng có duyên gặp mặt ở ngoài thành Hồng Thiên rồi.

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói:

- Chẳng biết ba vị tới Hình Ý môn ta là vì chuyện gì?

Vẻ mặt của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên là đang mất hứng.

"Không tốt!" - Thiếu niên mập mạp Phàm Không giật mình, nhưng hắn vẫn mỉm cười nói:

- Đằng môn chủ, lần này ta và hai vị sư điệt cùng tới đây cầu kiến Đằng môn chủ là vì...

- Nếu là việc có liên quan đến Ma Ni Tự các ngươi và Thiên Thần cung thì xin đừng nói nữa!

Đằng Thanh Sơn lạnh nhạt nói.

Ba tăng nhân đều biến sắc.

Lão tăng tóc đen có thanh âm khàn khàn mở lời nói:

- Đằng môn chủ, lần này sư bá ta tự mình cùng với chúng ta tới đây gặp Đằng môn chủ là có thành ý mười phần.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua mấy người con, phất tay nói:

- Lâm Lâm, Hồng Vũ, hôm nay các con luyện đến đây thôi, nghỉ ngơi đi!

Hồng Vũ và Hồng Lâm thấy cha và ba tăng nhân trò chuyện, lập tức đáp:

- Vâng thưa cha!

- Tiểu Quân, nàng cũng nghỉ ngơi đi!

Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Quân và Đằng Thanh Sơn đưa mắt trao đổi với nhau. Hai người luôn có oán khí với Ma Ni Tự vì tính cố chấp nước lửa không xâm của họ, hơn nữa hôm nay người của Ma Ni Tự tới đây, lại không để cho đệ tử Hình Ý môn thông báo, cứ nghênh ngang bay thẳng vào nhà Đằng Thanh Sơn.

Nếu đã như vậy, Đằng Thanh Sơn mà còn giúp Ma Ni Tự thì quả thật sẽ bị coi thường.

- Đằng môn chủ!

Thấy Đằng Thanh Sơn bảo mọi người trong nhà lui ra, ba tăng nhân cảm giác bầu không khí bắt đầu trở nên căng thẳng, lão tăng tóc bạc vội mở lời phá vỡ sự yên lặng.

Đằng Thanh Sơn đi lại vài bước, ngồi xuống một chiếc ghế đá, ngẩng đầu nhìn ba người trước mắt:

- Ba vị, các vị có biết Đông Hoa uyển này là nơi nào? Là chỗ ở của Đằng Thanh Sơn ta! Không thông báo một tiếng mà xông thẳng vào là sao?

Ba tăng nhân đều sững sờ.

Họ đã có chút hối hận vì vừa rồi không tới cửa sơn môn nhờ đệ tử coi cửa thông báo. Nhưng mấy năm nay họ đã quen rồi, gặp bất kỳ cường giả hư cảnh nào cũng bay thẳng tới, còn thông báo làm gì nhiều cho phiền toái? Đây đã là thứ trong "tiềm thức" rồi. Thế nhưng lúc này lại bị Đằng Thanh Sơn nắm lấy, rõ ràng là muốn mượn cớ đuổi ba người đi.

"Sư bá, Đằng Thanh Sơn này cao ngạo quá." - Lão tăng tóc đen truyền âm nói.

“Ngươi thì biết cái gì! Đằng Thanh Sơn dùng chuyện bé xé ra to, muốn để chúng ta giận mà rời khỏi, như vậy hắn tự nhiên sẽ dễ dàng phủi sạch mọi việc với chúng ta. Đừng nói nhảm nữa!” - Thiếu niên mập mạp truyền âm quát, sau đó lại mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Đằng môn chủ, ngài chính là kỳ tích trong lịch sử Cửu Châu đại địa mà ai cũng biết. Phàm Không ta luôn kính trọng Đằng môn chủ.

- Phàm Không cũng sống mấy trăm năm rồi, cũng đã chuyển kiếp một lần, nhưng tới bây giờ vẫn chưa tiến vào được cảnh giới động hư, thật là xấu hổ. Việc này cũng khiến cho ta càng thêm bội phục Đằng môn chủ.

Thiếu niên mập mạp nịnh Đằng Thanh Sơn một phen, rồi cười nói:

- Về phần không báo mà vào, ha ha, khi chúng ta bay tới thì Đằng môn chủ cũng đã phát hiện ra chúng ta rồi. Nếu như Đằng môn chủ không muốn gặp chúng ta thì sớm đã truyền âm đuổi chúng ta đi rồi. Đằng môn chủ đã không đuổi chúng ta đi, hiển nhiên là đã đáp ứng gặp chúng ta rồi còn gì. Cũng không thể xem như chúng ta không báo mà vào được.

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

Thiếu niên mập mạp này từng chuyển kiếp một lần, xem ra không phải là người tu luyện tới mức đầu óc ngu muội, trái lại rất nhanh trí.

- Ma Ni Tự ta luôn bội phục Đằng môn chủ.

Thiếu niên Phàm Không mỉm cười nói:

- Nhưng Ma Ni Tự ta từ khi khai sơn lập phái tới nay, đều chỉ cho truyền phật hiệu ở Lương châu và Nhung châu, không cho

phép bất kỳ một phương pháp nào khác truyền bá vào. Hai ba ngàn năm nay, các đệ tử môn hạ đều đã quen, cho nên mới tuân theo lời dặn của tổ sư, cấm Lương châu và Nhung châu tu luyện Nội Gia quyền do Đằng môn chủ sáng tạo. Nhưng lần này Trưởng Lão điện của chúng ta đã thương lượng, cảm thấy Nội Gia quyền và phương pháp tu luyện Phật Tông có chỗ bù trừ, nên đã cho phép mở rộng cửa Lương châu và Nhung châu. Lần này chúng ta tới đây, chính là muốn nói cho Đằng môn chủ biết việc này.

Đằng Thanh Sơn nhìn Phàm thiếu niên Phàm Không:

- Lương châu và Nhung châu cũng cho dân chúng học tập Nội Gia quyền à?

- Đúng.

Phàm Không mỉm cười nói:

- Nội Gia quyền tu luyện thân thể, Phật Tông thì luyện tâm, bù trừ lẫn nhau. Hơn nữa Phật Tông ta cũng nói về việc tâm linh tự do. Trong tương lai những người tu luyện Nội Gia quyền nếu nguyện ý đi Hình Ý môn, Ma Ni Tự ta sẽ tuyệt không ngăn trở.

Đằng Thanh Sơn cười mà như không cười nhìn Phàm Không.

Phàm Không quả thật rất thông minh.

Nếu là cao thủ bình thường chỉ biết tu luyện, tự nhiên sẽ rất cao hứng khi quyền pháp của mình có thể được truyền bá. Hắn nắm lấy chỗ yếu của người khác, đợt lát nữa muốn cự tuyệt cũng không ổn.

- Không cần.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Hình Ý môn cũng chỉ dựa vào duyên phận. Có duyên thì học

Nội Gia quyền của ta, vô duyên thì không cần. Về phần dân chúng Lương châu và Nhung châu có học Nội Gia quyền của ta hay không ta cũng không quản… Nếu không có việc gì, ta xin tiễn ba vị rời đi. Hôm nay ta còn có chuyện quan trọng phải làm.

Thiếu niên Phàm Không và hai lão tăng khác đều giật mình.

Phàm Không cảm thấy rất thất vọng.

Cao thủ tu luyện bình thường, khi bị lời nói của mình thuyết phục, đều rất dễ mắc bẫy. Đáng hận là Đằng Thanh Sơn hiển nhiên không phải là loại người chỉ biết tu luyện.

Đằng Thanh Sơn nói đơn giản như vậy, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng: "Ba vị, các vị nên ngoan ngoãn rời đi thì còn có chút thể diện, các người mà không đi, ta sẽ tống các người đi."

Thiếu niên Phàm Không không cam lòng, vẫn cố nặn ra một nụ cười rồi nói:

- Đằng môn chủ, ta nghe nói môn chủ có… Bất Tử Phượng Hoàng, ta cũng… rất muốn nhìn thấy, không biết có được cơ hội này không.

- Bất Tử Phượng Hoàng không thích tiếp xúc với người ngoài.

Đằng Thanh Sơn đứng dậy nói.

Phàm Không và hai lão tăng khác nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể chắp tay cáo từ, bất lực rời đi với vẻ không cam lòng.

Trên trời cao vạn trượng, ba tăng nhân đều nhăn nhó.

- Sư bá, Đằng Thanh Sơn thật tự không nể mặt Ma Ni Tự ta chút nào cả.

Lão tăng tóc đen tức giận nói.

Thiếu niên Phàm Không lạnh lùng nói:

- Không nể mặt à? Cho dù hắn động thủ đuổi thẳng chúng ta ra, chẳng lẽ ngươi đối phó được sao?

Lão tăng tóc đen sững sờ.

- Thể diện không phải do người ta cho mình mà là do mình kiếm lấy.

Thiếu niên Phàm Không lạnh lùng nói:

- Đợi đến sư thúc ra tay đánh bại tên Bùi Tam, dùng thực lực nói cho thiên hạ biết Ma Ni Tự ta chính là tông phái đệ nhất thiên hạ. Đến lúc đó, tên Đằng Thanh Sơn cho dù có cao ngạo tới mấy thì trước mặt Ma Ni Tự ta cũng phải cúi đầu ba phần.

- Sư tổ đã ra tay, nhất định có thể đánh bại Bùi Tam.

Lão tăng tóc bạc cũng chắp tay nói.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 4

Va Chạm Cực Mạnh

Hai mươi tám tháng tư…

Đại quân Thiên Thần cung công phá phòng tuyến trọng yếu ở quận thành Lê Phượng … giết chết gần hai mươi vạn nhân mã Ma Ni Tự. Thiên Thần cung tổn thất không tới một vạn.

Mười một tháng năm, đại quân Thiên Thần cung đã tới Liệt Thiên cốc quan. Trận chiến này trong số ba mươi vạn quân sĩ của Ma Ni Tự đã chết mất trên mười vạn, những người khác đều chạy tán loạn. Thiên Thần cung chết và bị thương ba vạn.

Vô cùng dễ dàng!

Đại quân Thiên Thần cung, tập trung tinh anh tuyệt đối trong số một tỉ dân chúng của Thanh châu, U Châu và đại thảo nguyên, hơn nữa còn có thêm những tinh anh của Tây Vực gia nhập, tổng cộng một trăm năm mươi vạn người; được Bùi Tam, Thiên Thần, Tô Mông Đặc, Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu, Bùi Hạo, Tây Vực vương Đồ Tán Khắc và nhiều cường giả hư cảnh khác chỉ huy, dùng con đường ngắn nhất tiến thẳng về phía Ma Ni Tự.

Không chiếm lĩnh thành trì.

Không đi vòng qua những vùng dân cư.

Đại quân Thiên Thần cung chỉ tiến theo con đường ngắn nhất,

gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, dọc theo đường đi, liên tiếp đánh hạ sáu phòng tuyến lớn, nhưng cũng không lưu lại quân đội.

Tất cả đại quân đều tiếp tục tiến lên.

Mười hai tháng sáu, đại quân Thiên Thần cung đã đến dưới chân núi Ma Ni Tự.

Đêm mùa hè nóng nực.

- Tiểu Quân! Một trăm năm mươi vạn đại quân Thiên Thần cung không hề chiếm thành trì mà lại một đường đánh hạ mọi trở ngại, xông thẳng tới Ma Ni Tự, xem ra không giống như chiếm đoạt lãnh thổ của Ma Ni Tự nhỉ.

Đằng Thanh Sơn nhìn tin tức trong tay, không kìm được thở dài.

Lý Quân bên cạnh cười nói:

- Thiếp lại thấy giống như muốn báo thù hơn.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Hai thế lực lớn đánh nhau, nếu như muốn chiếm đất, sau khi chiếm được địa bàn khẳng định là sẽ phái quân đóng giữ, củng cố địa bàn vừa chiếm được.

Nếu không, chiếm được một chỗ mà không để lại binh mã thì chẳng phải để người ta chiếm lại à?

- Thanh Sơn! Bây giờ đại quân của Thiên Thần cung gần một trăm bốn mươi vạn người đã đến ngoài sơn môn Ma Ni Tự rồi. Còn đám tăng nhân Ma Ni Tự cũng phải đến gần trăm vạn, hơn nữa còn có sáu mươi vạn tăng quân tinh anh, tổng cộng có trên một trăm vạn cao thủ. Trên một trăm vạn đấu với trên một trăm vạn,

hơn nữa đều là tinh anh, trận này khẳng định rất thảm, vô cùng thảm.

Lý Quân không kìm được phải cảm thán.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu. Lướt mắt nhìn cả Cửu Châu, không có thế lực thứ ba nào có thể so về binh mã được với Thiên Thần cung và Ma Ni Tự.

Nếu nói về mức độ tinh anh, có lẽ Huyết Lang quân của Hình Ý môn có thể vượt qua Thiên Thần cung và Ma Ni Tự, nhưng về số lượng thì vẫn kém hơn một bậc.

- Năm đó Hồng Thiên thành bị đánh tan, còn lại tám vạn thiết kỵ tử chiến.

- Nhưng Ma Ni Tự so với Hồng Thiên thành thì quá mạnh. Hơn nữa các tăng nhân của Ma Ni Tự rất tự tin, không giống như Hồng Thiên Thành, chưa chiến đã biết bại rồi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Tiểu Quân, ngày mai ta và Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh sẽ đi đến chân núi Ma Ni Tự một chuyến, xem trận đại chiến này. Hơn nữa, bên trong Ma Ni Tự rất có thể có cường giả động hư. Hai đại cường giả động hư chiến đấu sinh tử là việc không thể bỏ qua được.

Bất luận là quân đoàn tinh anh của hai đại tông phái cường đại nhất đánh nhau, hay là đại cường giả động hư đối chiến, tất cả đều hấp dẫn Đằng Thanh Sơn.

- Trở về nhớ kể cho thiếp nghe!

Lý Quân cười nói.

Nàng cũng biết, chiến trường mấy trăm vạn người giết chóc là

vô cùng hỗn loạn, nếu nàng đi thì Đằng Thanh Sơn lại phải phân tâm chiếu cố cho nàng.

- Yên tâm đi!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười đáp.

Sáng ngày mười ba tháng sáu, Đằng Thanh Sơn cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh rời khỏi Đại Duyên sơn Dương châu bay về phía tây, bay qua khu vực Viêm châu đến khu vực Nhung châu.

Giao giới giữa Lương châu và Nhung châu có một sơn mạch nối liền, chính là nơi Ma Ni Tự được kiến tạo. Từ khi chí cường giả Thích Già Tổ Sư kiến tạo tới nay, Ma Ni Tự ngày càng thịnh vượng, là ngôi chùa lớn nhất trên cả Cửu Châu đại địa. Bình thường dung nạp gần trăm vạn tăng nhân, vô số tục gia đệ tử tinh anh, còn có những quân sĩ tinh anh đều tập hợp tới Ma Ni Tự. Có đến sáu mươi vạn tinh anh cùng với gần trăm vạn tăng nhân xuất gia.

Đây là căn cơ của Ma Ni Tự.

“Vù... vù...”

Gió hè nóng bức thổi qua. Dưới chân sơn môn Ma Ni Tự, quân đội phân bố đóng quân thành vòng tròn mênh mông, như những hải dương sắt thép nhìn không tới bờ. Đó là đại quân tinh anh của Thiên Thần cung, thế lực lớn nhất trên Cửu Châu đại địa bây giờ. Quân đội như hải dương vô tận đủ để làm cho người ta cảm thấy khó thở.

Mà phía trên những ngọn núi của Ma Ni Tự, đồng dạng cũng có rất đông tăng nhân tay cầm binh khí, giống như vô cùng vô tận.

Hai bên giằng co.

- Nhiều người như vậy, thật là có ý tứ.

Một nam tử tóc bạc thân mặc y phục màu tím đứng ở phía xa, lúc thì nhìn quân đội vô tận trên đại địa, lúc thì lại nhìn vô số tăng nhân trên dãy núi:

- Lý Hàng ta sống đời này, cũng chưa từng thấy qua nhiều tinh anh chém giết nhau như vậy. Có ý tứ! Có ý tứ!

- Lý Hàng huynh!

Một giọng nói vang lên bên tai.

Lý Hàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo lưu quang từ xa xa bay đến, rơi xuống mặt đất, hiện ra một lạo giả tai to mặt lớn. Hắn liền lộ ra vẻ tươi cười:

- Khương huynh, huynh cũng đến đây, xem ra Vạn Tượng môn của huynh gần đây cũng rảnh rỗi nhỉ!

- Có bận cũng phải đến.

Lão giả mập mạp cười ha hả nói.

- Người của Vũ Hoàng môn đến?

Lão giả mập mạp nhìn hai người sóng vai từ xa xa bay lại, đúng là Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ.

Qua một lúc sau, cường giả hư cảnh của các phương thế lực, thậm chí một số cường giả hư cảnh nhàn tản cũng lần lượt đến đông đủ. Bất luận là những thế lực mạnh như Doanh Thị gia tộc, Vũ Hoàng môn, hay là thế lực yếu hơn như Tuyết Ưng giáo, Quy Nguyên tông đều có người tới. Một đám cường giả hư cảnh tụ tập lại, cười nói với nhau.

- Lại là một vị cường giả động hư!

- Mau nhìn bên kia!

Nhóm cường giả hư cảnh này đều quay đầu nhìn lại, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên. Chỉ thấy xa xa Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, lưng đeo Luân Hồi thương cưỡi trên Bất Tử Phượng Hoàng bay đến. Chẳng những kinh hãi vì Đằng Thanh Sơn là cường giả động hư, bọn họ phát hiện còn có một con yêu long ngoằn ngèo cưỡi mây đi cùng với hắn.

Yêu long này toàn thân có màu tím đen, vảy rồng lớn chừng bàn tay, đôi mắt to lớn màu vàng giống như hai bánh xe.

- Yêu Long Tử Tích!

Mọi người đều hít một hơi lạnh.

- Đằng Thanh Sơn đạt tới cảnh giới động hư?

Vẻ tươi cười của Hoàng Thiên Cần lập tức cứng đờ, kinh ngạc nhìn Đằng Thanh Sơn. Lần trước thua thua trong tay Đằng Thanh Sơn, hắn đã một lòng chuyên tâm củng cố cảnh giới của mình, rốt cuộc thân thể cũng cường hóa, đạt tới động hư tiểu thành. Lần này đến đây hắn vốn muốn trấn áp Đằng Thanh Sơn một phen, dẹp bỏ vẻ cao ngạo của Đằng Thanh Sơn.

- Sư bá.

Liễu Hạ nhìn về Hoàng Thiên Cần bên cạnh:

- Này Đằng Thanh Sơn cũng...

- Đừng nói nữa!

Sắc mặt Hoàng Thiên Cần rất khó coi.

Mà lúc này, Đằng Thanh Sơn xuất hiện cũng khiến cho không ít cường giả hư cảnh bước tới nghênh đón.

- Ha ha! Đằng huynh, mới đó mà Đằng huynh đã đạt tới cảnh giới động hư rồi. Bội phục! Bội phục!

Lý Hàng tóc bạc cười nói.

- Lý Hàng huynh!

Đằng Thanh Sơn cũng đáp xuống đất, mỉm cười đi tới.

Lý Hàng thấy Đằng Thanh Sơn khách khí như vậy, không khỏi cảm thấy rất có thể diện. Dù sao Đằng Thanh Sơn hiện nay cũng đã là cường giả động hư, dưới trướng còn có thế lực đáng sợ Hình Ý môn. Lần này hắn mang theo Bất Tử Phượng Hoàng cùng Yêu Long Tử Tích đến, ngay cả Vũ Hoàng Môn và Doanh Thị gia tộc đều cảm thấy áp lực không nhỏ, địa vị của Đằng Thanh Sơn trong lòng lại cao thêm một ít.

Thân phận như vậy, lại khách khí với mình, Lý Hàng tự nhiên rất cao hứng.

- Đằng môn chủ!

Một vị lão giả mập mạp chắp tay.

- Khương trưởng lão!

Đằng Thanh Sơn cũng cười chắp tay.

- Đằng huynh đệ!

Chỉ thấy xa xa, một nam tử lạnh lùng mặc kim bào, lưng đeo một thanh thần kiếm, mi tâm có nốt đỏ, đúng là Tần Thập Thất của Doanh Thị gia tộc năm đó đã từng giao thủ với Bùi Tam.

Tần Thập Thất chắp tay:

- Chúc mừng Đằng huynh đệ đã bước vào cảnh giới động hư! Yêu Long Tử Tích này cũng đến cùng huynh đệ, quả thật là hiếm

có. Hiếm khi được nhìn thấy yêu long này một lần.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Tử tích lão ca theo ta, biết lần này Ma Ni Tự cùng Thiên Thần Cung đại chiến, cho nên cũng muốn đến xem.

Cách đó không xa, hai người Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ của Vũ Hoàng môn nhìn một đám người trò chuyện với Đằng Thanh Sơn, lại nhìn Yêu Long Tử Tích giữa không trung cùng với Bất Tử Phượng Hoàng, đều cảm thấy tức giận.

- Đằng Thanh Sơn này vận khí tốt thật, đến cả Yêu Long Tử Tích cũng trở thành bằng hữu của hắn.

Liễu Hạ không kìm được buột miệng nói.

- Thịnh cực nhi suy. Ta xem Đằng Thanh Sơn có thể đắc ý được bao lâu!

Hoàng Thiên Cần vốn tưởng hôm nay tưởng có thể áp chế được Đằng Thanh Sơn, nhưng khi thấy Đằng Thanh Sơn đã đạt tới cảnh giới động hư, lại mang theo Bất Tử Phượng Hoàng và Yêu Long Tử Tích, khí thế của đám Vũ Hoàng môn ngược lại hoàn toàn bị lép vế.

Hơn nữa, nói về nhân duyên.

Nhân duyên của Đằng Thanh Sơn hiển nhiên tốt hơn Vũ Hoàng Môn nhiều.

Mặt trời mọc lên, nắng buổi sáng nóng rực.

Đại quân trên đại địa vô tận và vô số tăng nhân trên đỉnh núi đứng giằng co nhau.

Xa xa, những cường giả hư cảnh đứng xem cuộc chiến chỉ trỏ đàm tiếu.

- Nhìn kìa!

Lý Hàng chỉ về phía Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn và tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời của đại quân Thiên Thần cung, những bóng người chợt bay lên. Đầu lĩnh là Bủi Tam mặc trường bào màu vàng nhạt, đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng. Cạnh hắn là Thiên Thần Tô Mông Đặc và Lý Triều cụt một tay, còn có huynh đệ của Bùi Tam là Bùi Hạo; Thú Vương Ô Hầu cùng với Tây Vực vương Đồ Tán Khắc phân biệt ngồi trên lưng một con yêu thú phi cầm tiên thiên kim đan.

Nhóm người này đang lơ lửng trên trời cao.

Đồng thời một giọng nói lạnh lùng vang vọng cả thiên địa:

- Từ nay về sau, trên Cửu Châu đại địa không còn Ma Ni Tự nữa.

Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong trong thiên địa, vang vọng bên tai các quân sĩ Thiên Thần cung và Ma Ni Tự.

- Truyền lệnh của ta!

Bùi Tam lạnh lùng nói:

- Tiến công, đạp bằng Ma Ni Tự!

Nhất thời dòng sắt thép vô tận phía dưới truyền đến những tiếng hô rung trời.

- Bùi Tam! Ma Ni Tự ta không oán không cừu với ngươi, việc này hãy nói cho rõ rồi đánh cũng không muộn.

Chỉ thấy năm tăng nhân mặc áo bào tím xuất hiện, ai nấy đều phi hành giữa không trung. Người lên tiếng chính là tăng nhân

thiếu niên Phàm Không.

Bên phía Ma Ni Tự quả thật rất khó chịu. Thiên Thần cung vô duyên vô cớ đánh tới, bây giờ chẳng nói một câu đã lập tức phát lệnh tấn công.

Ma Ni Tự cảm thấy mù mờ.

- Hừ!

Bùi Tam hừ lạnh một tiếng.

Vừa rồi đại quân Thiên Thần cung đã gầm lên, lúc này các cánh quân đều tiếp tục hét vang. Chỉ thấy vô số quân sĩ mênh mông cuồn cuộn lao về phía Ma Ni Tự, như hồng thủy vỡ đê tràn đến.

- Các vị, giết đi!

Bùi Tam lạnh lùng nói.

Hắn đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, giục Lôi Điện Thần Ưng lao về phía Ma Ni Tự. Các cường giả hư cảnh cũng nhất nhất đánh tới.

Trong tai Đằng Thanh Sơn chỉ nghe những tiếng hò hét như những làn sóng, làm cả đại địa như rung lên.

Khi đại quân Thiên Thần cung xông vào sơn đạo, rất nhiều tăng nhân và tăng binh của Ma Ni Tự trên đỉnh núi vung đao kiếm chặn lại. Máu tươi tung tóe, một trận chiến điên cuồng đẫm máu khốc liệt đã xảy ra.

- Bùi cung chủ, Phật Tông là thánh địa, ngươi chớ có láo xược!

Một giọng nói đột ngột vang lên, vang vọng trong tai mỗi người như tiếng sấm.

Chỉ thấy trên đỉnh núi xa xa, một con yêu thú phi cầm hư cảnh Kim Sí Đại Bàng thật lớn đang giương cánh đáp xuống cực nhanh. Trên lưng nó là một tăng nhân đi chân trần, mặc tăng bào màu vàng bình thường, toàn thân có hào quang màu vàng kim mờ ảo vờn quanh, oáng thoáng còn có tiếng thiện âm vang lên.

- Ha ha!

Bùi Tam phát ra một tiếng cười ngông cuồng, chân đạp Lôi Điện Thần Ưng tới đón đầu.

Cơ hồ trong nháy mắt, Bùi Tam và tăng nhân áo vàng đi chân trần đều nhảy lên.

- Hống…

“Ầm...”

Va chạm trong nháy mắt, một luồng hào quang màu vàng kim mơ hồ lan ra bốn phía. Một bàn tay màu vàng mờ ảo đẩy Bùi Tam bắn xuống đất. Còn tăng nhân áo vàng thì lại đáp xuống lưng Kim Sí Đại Bàng.

- U…

Lôi Điện Thần Ưng lập tức lượn một vòng, đón lấy Bùi Tam giữa không trung. Bùi Tam chật vật đáp xuống lưng của thần ưng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 5

Sinh Và Tử

Cường giả hư cảnh của các đại tông phái và những cường giả hư cảnh nhàn tản đang ở xa xa xem cuộc chiến đều không khỏi hít sâu một hơi.

- Ma Ni tự mạnh thật, lại còn ẩn dấu cường giả tuyệt thế bậc này.

- Tăng nhân áo vàng này rốt cuộc là ai mà lại có thể một chưởng đánh lui Bùi Tam?

Các cường giả hư cảnh ở đây, kể cả Đằng Thanh Sơn đều cảm thấy khiếp sợ. Trong cảm giác của mọi người, cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam tuyệt đối là ma đầu vô địch trên Cửu Châu đại địa.

Đằng Thanh Sơn nheo mắt, nhìn như đóng đinh vào hai người phân biệt đứng trên Kim Sí Đại Bàng và Lôi Điện Thần Ưng, trong lòng cảm thấy khiếp sợ: "Bùi Tam vừa rồi mặc dù không sử dụng binh khí bao tay, nhưng uy lực một quyền cũng cực kỳ đáng sợ, thế mà vẫn thất bại, bị tăng nhân áo vàng áp đảo."

Trong lòng Đằng Thanh Sơn đã sớm nhận định, trong hàng ngũ nhân loại trên Cửu Châu đại địa, Bùi Tam có thể xưng là đệ nhất.

Nhưng vừa rồi lại...

- Ha ha! Thống khoái!

Một tiếng cười to ngông cuồng từ trên trời vàng lên. Chỉ thấy Bùi Tam mặc trường bào màu vàng nhạt đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, lưu quang màu xám đục xoay tròn vờn quanh, cả người giống như một pho tượng ma thần. Hắn nhìn tăng nhân áo vàng đối diện đang lạnh nhạt đứng trên Kim Sí Đại Bàng, toàn thân kim quang mờ ảo, bỗng cất tiếng cười vang vọng cả thiên địa:

- Không ngờ Ma Ni tự bây giờ lại có người chính thức luyện thành Kim Thân Phật Đà.

- Kim Thân Phật Đà?

Xa xa, những cường giả hư cảnh đang xem cuộc chiến đều nghi hoặc. Kim Thân Phật Đà chính là thần cấp bí điển của Ma Ni tự, theo lý thuyết thì những đại sư Phật tông hư cảnh cũng có tư cách tu luyện. Chẳng lẽ tu luyện thành Kim Thân Phật Đà có gì đặc biệt sao?

- Xem ra Bùi cung chủ hiểu rất nhiều về Ma Ni tự.

Tăng nhân áo vàng đứng trên lưng Kim Sí Đại Bàng, chắp tay mỉm cười nói:

- Ta diện bích tìm hiểu mười tám năm, may mắn có chút lĩnh ngộ, tu thành Kim Thân Phật Đà. Bùi cung chủ có vẻ rất quen thuộc với những bí ẩn của Ma Ni tự, ta lại nghe nói Bùi cung chủ còn hiểu được Lục Tự Chân Ngôn của Ma Ni tự ta, cũng có thành tựu cực cao, không biết Bùi cung chủ học được từ nơi nào thế?

Thanh âm của tăng nhân áo vàng rất đều đều, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy yên bình.

- Phật gia thì đã sao? Ta có một bộ thủ ấn Mật tông. Nghe nói phương pháp thủ ấn của Kim Thân Phật Đà rất đặc biệt, Bùi Tam ta muốn được mở rộng tầm mắt.

Bùi Tam tràn ngập chiến ý, vừa nói xong, khí thế cả người hoàn toàn biến đổi, trở nên giống như một pho tượng cổ phật điêu khắc, vô cùng nghiêm trang.

Tăng nhân áo vàng biến sắc, lúc này tay kết ấn quyết, toàn thân kim quang bừng lên.

- Tiếp một chiêu Đại Uy Diệt Thế Ấn của ta!

Bùi Tam nói xong, cả người liền hóa thành một tia chớp bắn về phía tăng nhân áo vàng. Nhất thời thiên địa chung quanh đều tràn ngập áp lực.

Quân đội Thiên Thần cung và Ma Ni tự, còn cả những cường giả hư cảnh đang đánh nhau, tất cả đều đều đặt sự chú ý vào Bùi Tam và tăng nhân áo vàng. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, thực lực căn cơ và cường giả hư cảnh của hai bên đều tương đương, vậy thì kết quả chiến đấu giữa Bùi Tam và tăng nhân áo vàng sẽ quyết định thắng bại của cuộc chiến sinh tử giữa hai thế lực lớn này.

“Phốc!”

“Hoắc!”

Từng thanh âm trầm thấp không ngừng vang lên giữa không trung. Không gian phát ra những gợn sóng đến mức mắt thường có thể thấy được, không ngừng lan ra. Ngay cả những cường giả hư cảnh cũng không dám đến gần hai đại cường giả động hư.

Người thường căn bản không thể nhìn thấy hai người, chỉ có thể miễn cưỡng thấy một luồng kim quang và một luồng hào quang màu xám lần lượt biến đổi vị trí.

“Thủ đoạn tỷ thí giữa hai người xem ra chẳng phải là chiến đấu sinh tử!” - Đằng Thanh Sơn nhíu mày nhìn cảnh này. Với thực lực và nhãn giới của hắn hiện giờ có thể phán đoán ra, Bùi Tam và tăng nhân áo vàng giao thủ giữa không trung tựa hồ rất kịch liệt,

nhưng hiển nhiên hai bên đều chỉ so tài về thủ đoạn tinh diệu.

Dần dần bọn họ bắt đầu thi triển những chiêu thức với uy lực càng mạnh hơn.

Những chiêu thức như hiện giờ thì Đằng Thanh Sơn tự nhận cũng có thể đỡ được.

“Hả?” - Đằng Thanh Sơn hơi biến sắc.

“Đánh thật rồi.” – Hắn khẽ mỉm cười.

Chỉ thấy giữa không trung, hai vầng sáng màu xám và màu vàng chợt lan ra, hai bóng người phân biệt lơ lửng trên không.

- Phương pháp Mật tông thủ ấn của Bùi cung chủ thật là tinh diệu. Bội phục!

Tăng nhân áo vàng khí định thần nhàn, chắp tay mỉm cười nói.

- Ngươi diện bích tìm hiểu ở Phật Đà sơn, xem ra cũng không phải là tìm hiểu suông.

Khí thế của Bùi Tam lại biến hóa.

Từ một cao tăng đắc đạo lúc trước, bắt đầu chuyển thành khí tức hung dữ, đồng thời sau lưng Bùi Tam bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh thật lớn. Hư ảnh này chính là một con Hắc Mao Thần Viên (vượn lông đen), tuy là mờ ảo, nhưng có thể thấy được gương mặt dữ tợn và chiếc miệng há to.

“Xoẹt xoẹt!”

Ánh sáng lóe lên giữa hai tay Bùi Tam, binh khí bao tay đã đeo vào.

- Thích Già tổ sư của Ma Ni tự mặc dù lợi hại, nhưng hậu bối các ngươi thì thế hệ sau lại không bằng được thế hệ trước.

Giọng nói của Bùi Tam trở nên nghông cuồng hung ác, giống như một con mãnh thú hình người đang nói chuyện:

- Chỉ biết làm theo phương pháp của cổ nhân, không hiểu con đường của mình đi. Hòa thượng áo vàng, Vạn Thú đạo chính là thứ mà ta hao phí bao nhiêu tâm huyết mới sáng tạo ra, ngươi hãy xem thử đi!

Tăng nhân áo vàng mỉm cười chắp tay:

- Phương pháp tổ sư truyền lại bác đại tinh thâm, ta còn chưa hoàn toàn hiểu được, nào dám tham lam tự sáng tạo phương pháp tu luyện cho mình! Mặc dù ta chỉ được một hai phần của tổ sư, nhưng để đối phó với Bùi cung chủ thì như vậy cũng đủ rồi.

- Chẳng biết tự lượng sức!

Bùi Tam cười lạnh một tiếng.

- Hống...

Hư ảnh Hắc Mao Thần Viên cao lớn phía sau Bùi Tam phát ra một tiếng gầm động trời. Thân hình Bùi Tam nhoáng lên, giống như một con viên hầu xông thẳng vào. Đôi bao tay kim quang như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, lao thẳng về phía tăng nhân áo vàng.

Trên mặt tăng nhân áo vàng mờ ảo kim quang, trong lòng bàn tay phải ngưng tụ thành một chữ vạn màu vàng.

- Phá!

Bùi Tam phát ra một tiếng gầm hung dữ điên cuồng, đôi mắt đỏ kè đầy dã tính.

- Đốt!

Tăng nhân áo vàng từ từ vung tay phải ra, giống như đẩy một

vật rất nặng.

Một nắm tay lưu chuyển lưu quang màu xám và một bàn tay mang chữ "vạn" lưu chuyển kim quang đánh mạnh vào nhau.

Vô thanh vô tức, nhưng ngay sau đó.

Như thiên địa đã vào thời khắc hủy diệt, toàn bộ trời đất đều vang lên một tiếng gầm. Một luồng sóng xung kích còn mạnh hơn lúc trước lan ra với tốc độ cực nhanh, căn bản không cho người ta có cơ hội né tránh, lan thẳng xuống đất. Không ít quân sĩ không kịp bị né tránh chấn thành thịt vụn. Mặt đất rung lên, tạo thành những hố sâu khủng khiếp.

Đằng Thanh Sơn ở phía xa luôn chú ý quan sát, lúc này chợt nhướng mày một cái.

"Rắc!"

"Bộp!"

Hai tiếng vang rất nhẹ, cơ hồ bị xóa nhòa trong tiếng nổ đùng đoàng, nhưng Đằng Thanh Sơn lại nghe rất rõ ràng: "Hả? Gãy xương à? Hơn nữa phát ra hai tiếng, là hai người đều gãy xương, hay một người gãy hai xương? Hay là tiếng của thứ gì đó bị gãy?"

- Ha ha!

Bùi Tam phát ra tiếng cười ngông cuồng, khóe miệng có vết máu, một lần nữa phóng về phía tăng nhân áo vàng. Người thường thì không thấy rõ, nhưng Đằng Thanh Sơn lại thấy tay phải Bùi Tam để ở sau lưng, cẳng tay vẹo đi rất quỷ dị, hiển nhiên xương cánh tay phải đã bị gãy, căn bản không thể động thủ lần nữa.

- Bùi cung chủ, đây là ngươi tự tìm cái chết, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường!

Giọng nói của tăng nhân áo vàng trở nên lạnh buốt, sắc mặt hơi tái nhợt, hơn nữa bàn tay phải cũng méo xệch một cách quỷ dị, cũng đã bị trọng thương.

Lúc này, hai người đều dùng tay trái công kích.

- Hự...

- Cáp!

- Chát..

Bùi Tam phát ra một thanh âm như dã thú, đồng thời hư ảnh phía sau cũng lần lượt biến ảo, có hư ảnh Thần Viên, có hư ảnh Long Quy quỷ dị; tay trái lúc thì biến thành trảo, úc thì biến thành nắm đấm, lúc lại thành chưởng, giống như một con dã thú điên cuồng phát động đủ loại công kích về phía tăng nhân áo vàng.

Thậm chí cả hai chân, vai, đầu gối, cùi tay cũng trở thành các thủ đoạn công kích của Bùi Tam.

So với các loại công kích điên cuồng của Bùi Tam, tăng nhân áo vàng mặc dù cũng điên cuồng, nhưng rõ ràng việc sử dụng cùi tay và đầu gối để tấn công thì thua xa Bùi Tam.

“Vèo!”

“Rắc!”

Hai luồng lưu quang điên cuồng quấn lấy nhau chém giết giữa không trung, chốc chốc lại có một khối thịt vụn bị ném văng lên, máu tươi văng tung tóe.

Nín thở! Yên tĩnh!

Tất cả các cường giả hư cảnh đang xem cuộc chiến, kể cả cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung và Ma Ni tự đều dừng lại, nhìn chằm chằm vào cuộc chiến giữa hai đại cường giả động hư

giữa không trung.

“Hai người này mạnh thật!” - Trong lòng Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất áp lực, mắt nhìn như đóng đinh vào không trung.

Một trảo sắc bén của Bùi Tam đủ để phá núi, một quyền đủ để chấn động thiên địa, cứ thế xoay tròn, giống như một con yêu long đang quất đuôi, mỗi một chiêu đều vô cùng sắc bén và hung mãnh.

Mỗi chiêu đều giống như một con mãnh thú tuyệt thế đang công kích.

Vị tăng nhân áo vàng mặc dù cũng liều mạng, thực lực cũng rất mạnh, nhưng rõ ràng về mặt khí thế thì đã bị khí thế vạn thú điên cuồng của Bùi Tam hoàn toàn áp chế, chốc chốc lại bị Bùi Tam dùng một trảo xé bay một khối huyết nhục, đánh tới thổ huyết. Đương nhiên hắn cũng thỉnh thoảng đánh trọng thương Bùi Tam.

“Rắc!”

Chỉ nghe một tiếng giòn giã vang lên.

Đầu gối Bùi Tam thúc mạnh vào ngực tăng nhân áo vàng, cho dù có thần giáp bảo vệ, vẫn nghe được tiếng gãy xương rõ ràng.

“Vù!”

Tay trái của Bùi Tam giống như đao sắc, như tia chớp cắt thẳng vào cổ tăng nhân áo vàng. Trong tiếng gào điên cuồng của tăng nhân áo vàng, chỉ thấy đầu của hắn bị chém văng thẳng lên trời.

“Bùng!”

Bùi Tam cũng bị tăng nhân áo vàng trước khi lâm tử đánh cho một kích, thổ huyết rồi bắn ra xa.

- Ha ha, ha ha! Liễu Nguyên, cuối cùng thì ngươi cũng chết trên tay ta!

Toàn thân Bùi Tam nhuộm máu, y phục nát bấy, dữ tợn nhìn chằm chằm vào cái đầu bị ném văng xa xa.

Đầu của Tăng nhân áo vàng bị ném văng ra, nhưng vì nê hoàn cung còn chưa bị phá, nên vẫn còn chưa chết hẳn.

- Ngươi là ai, sao lại biết tên ta?

"Thần" cường đại của tăng nhân áo vàng xuyên qua thế giới lực phát ra tiếng kêu hoảng sợ và phẫn nộ.

- Ha ha, nói cho ngươi biết, tên ta là...

Bùi Tam trong nháy mắt xông tới, ghé vào tai tăng nhân áo vàng nói nhỏ.

- Ngươi, ngươi là...

Cái đầu của tăng nhân áo vàng trợn trừng đôi mắt.

Bùi Tam vung vuốt sắc trên tay trái bấm thủng đầu tăng nhân áo vàng thành bốn lỗ, xuyên thẳng vào thế giới "nê hoàn cung" trong đầu. Thế giới nê hoàn cung vừa vỡ, "thần" của tăng nhân áo vàng lập tức tiêu tán, ý thức cũng tiêu tán theo, cuối cùng hoàn toàn chết hẳn. Cường giả động hư cho dù sinh cơ đoạn tuyệt, chỉ cần dựa vào "thần" cường đại trong nê hoàn cung vẫn có thể duy trì một lúc lâu mới chết.

- Ha ha...

- Ha ha...

Bùi Tam toàn thân nhuộm đầy máu, nắm lấy cái đầu, đứng giữa không trung ngẩng đầu cười cuồng dại, sau đó chỉ vào đống chùa chiền xa xa, quát:

- Đạp bằng Ma Ni tự cho ta! Giết sạch! Giết! Giết sạch...

Lời lão còn chưa dứt, Bùi Tam đột nhiên biến sắc, phun ra một vòi máu.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 6

Bùi Tam Lột Xác

Sư thúc!

Tăng nhân thiếu niên Phàm Không hơi run lên.

- Sư tổ!

Nhìn thấy cái đầu trong tay Bùi Tam, các trưởng lão hư cảnh trong Trưởng Lão điện của Ma Ni tự đều lộ ra vẻ phẫn nộ và hoảng sợ. Sư tổ vốn luôn bế quan ở Phật Đà sơn bị chết, các trưởng lão trong Trưởng Lão điện đều bi thống, nhưng cũng rất hoảng sợ, vì bọn họ biết, sư tổ chết có nghĩa là kết quả cuộc chiến giữa Thiên Thần cung và Ma Ni tự gần như đã rõ ràng.

- Các vị, hãy phân tán nhau chạy trốn đi, đợi đến ngày khác, nhất định phải xây lại Ma Ni tự!

Lão tăng tóc bạc vội truyền âm cho bốn tăng nhân khác.

- Đi!

- Các vị hãy đi trước! Ta còn cách đại hạn không xa, sẽ cùng tồn vong với chùa.

Một lão tăng đầu trọc có cặp lông mày dài lạnh lùng nói.

Nhất thời năm vị trưởng lão trong Trưởng Lão điện đều đưa ra

lựa chọn của mình. Có ba vị chia ra lao về ba phía khác nhau, còn có hai vị thì ở trên giữa sườn núi Ma Ni tự, lạnh lùng nhìn xuống đại quân Thiên Thần cung đang xông lên.

- Toàn bộ giết chết, không cho một kẻ nào chạy trốn!

Thanh âm điên cuồng của Bùi Tam lại vang lên.

Chỉ thấy Bùi Tam chân đạp Lôi Điện Thần Ưng, bắn nhanh về phía một vị lão tăng tóc đen đang chạy trốn. Vị lão tăng tóc đen kia lập tức lao xuống đất, muốn xuyên đất chạy trốn. Còn tam đại hư cảnh đại thành Lý Triều, Thiên Thần Tô Mông Đặc và Bùi Hạo cũng nhanh chóng bay ra xa.

Trên mặt đất chợt xuất hiện một con yêu thú hư cảnh, chính là "Lục Nhĩ Toản Địa Thử".

Trước trận này, Bùi Tam đã đặc biệt đi tìm Lục Nhĩ Toản Địa Thử, qua quá trình dụ dỗ, còn dùng thực lực chấn nhiếp, Lục Nhĩ Toản Địa Thử đã ngoan ngoãn đáp ứng hỗ trợ hắn một lần.

"Xoẹt"!

Lão tăng tóc đen vừa chui vào lòng đất chợt cảm thấy phía sau có một luồng khí tức sắc bén nhanh chóng bắn nhanh về phía mình.

Căn bản không kịp né tránh!

"Vèo!"

Trên đầu lão tăng tóc đen chợt xuất hiện một lỗ thủng to đùng, máu tươi ồ ồ chảy ra. Nhất thời hắn cảm thấy sinh cơ nhanh chóng xói mòn, tốc độ rất nhanh.

- Muốn chết!

Bùi Tam một cước đá thẳng vào đầu lão tăng tóc đen, làm cả

đầu lão nổ tung ra.

- Hừ!

Trong mắt Bùi Tam lóe ra hung quang rùng rợn.

Đám người Đằng Thanh Sơn đang xem cuộc chiến cũng thất kinh vì sự hung dữ của Bùi Tam.

- Đằng huynh đệ, ngươi nói xem Bùi Tam và Ma Ni tự rốt cuộc có thù oán gì mà điên cuồng như vậy, không để cho Ma Ni tự một con đường sống nào cả?

Lý Hàng đứng cạnh Đằng Thanh Sơn nghi hoặc hỏi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Nhưng mấy năm nay những gì Bùi Tam làm, hiển nhiên là chuẩn bị để diệt Ma Ni tự. Hao phí bao nhiêu nghị lực, tuyệt đối không phải là thù oán nhỏ.

- Ừm!

Lý Hàng gật gật đầu:

- Đáng tiếc, chùa cổ ngàn năm thế mà hôm nay lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy.

- Thịnh cực thì suy, mệnh đến phải đến thôi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu cười.

Còn cảnh tượng trên chiến trường lại càng điên cuồng.

Khí thế của Thiên Thần cung lên đến tận đỉnh, còn bên phía Ma Ni tự thì toàn là ai binh. Các tăng nhân rất nhiều người đều không sợ chết, tình nguyện sống chết với chùa. Trong lúc nhất thời, trên núi Ma Ni tự khắp nơi đều là giết chóc, làm cho cả ngọn

núi đều nhiễm máu đỏ rực. Phật môn thánh địa lúc trước bây giờ lại thành a tỳ địa ngục.

Hơn nữa có sự trợ giúp của cường giả động hư Bùi Tam, trong trận chiến cường giả hư cảnh, Thiên Thần cung có ưu thế tuyệt đối.

Năm đại cường giả hư cảnh của Ma Ni tự chỉ có một người chạy thoát.

- Phàm Không!

Bùi Tam tay cầm lấy đầu tăng nhân áo vàng, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lóe ra lại hung quang, phát ra thanh âm vang vọng khắp thiên địa:

- Bây giờ cả Ma Ni tự chỉ còn lại có một hư cảnh là ngươi thôi. Ta nhất định phải diệt trừ Ma Ni tự, nhưng Phật tông do Thích Đà tổ sư truyền lại thì ta sẽ không để nó đoạn tuyệt. Nếu như ngươi nguyện ý, ngươi có thể gia nhập vào Thiên Thần cung của ta. Ta sẽ cho ngươi thống lĩnh Thiền tông nhất mạch dưới trướng Thiên Thần cung ta.

Thanh âm không ngừng lan ra khắp nơi...

- Cái gì?

- Bùi Tam rốt cuộc muốn làm gì?

Những cường giả hư cảnh xa xa còn đang thầm than cho việc sụp đổ của Ma Ni tự, nhưng nghe Bùi Tam nói thế, ai cũng kinh ngạc đến ngây người.

Cho cừu nhân là Phàm Không gia nhập vào Thiên Thần cung? Lại còn thống lĩnh Thiền tông nhất mạch dưới trướng Thiên Thần cung sao?

“Bùi Tam này rốt cuộc muốn làm gì? Hủy diệt Ma Ni tự, rồi lại không để đoạn tuyệt truyền thừa của Phật tông, ngược lại đặt vào Thiền tông dưới trướng mình?” - Đằng Thanh Sơn vô cùng nghi hoặc.

- Thiền tông?

Lý Hàng bên cạnh nở nụ cười:

- Nghe nói trên đại thảo nguyên, Thiên Thần sơn được gọi là Mật tông. Bây giờ hắn lại đem Phật tông truyền thừa sửa thành Thiền tông, xem ra muốn đem Thiền tông và Mật tông đặt ngang hàng, làm hai mạch dưới trướng Thiên Thần cung. Thật là tự đại, dám đặt Mật tông của hắn ngang với truyền thừa do Thích Già tổ sư lưu lại.

Lão già mập mạp của Vạn Tượng Môn bên cạnh cười nói:

- Lý huynh! Thích Già tổ sư cực mạnh thì đã sao? Đó đã là quá khứ rồi. Bây giờ Bùi Tam chính là nhân vật số một số hai trên Cửu Châu đại địa. Hắn diệt Ma Ni tự, còn muốn lưu lại truyền thừa cho Phật tông nhất mạch, nhất định là nghĩ cho Thiền tông. Cho dù việc này hơi khác thường, nhưng có ai dám phản kháng đây?

Lý Hàng vuốt mũi, cười hà hà:

- Đúng vậy, nắm đấm ai to, lời người đó là hữu hiệu nhất.

“Hả? Bùi Tam đã giết tăng nhân áo vàng rồi, sao vẫn còn xách cái đầu của hắn?” - Đằng Thanh Sơn nhíu mày. Giết chết một người thì thôi, hà tất còn phải xách đầu người ta?

Vừa rồi Bùi Tam triển lộ thực lực, quả thật đã làm cho hắn cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có: “Ta và Bùi Tam còn có chênh lệch không ít. Thực lực tăng nhân áo vàng mạnh hơn ta, thế mà cũng bị giết chết.”

“Ta nhất định phải sớm ngộ thông sinh và tử, đạt tới động hư đại thành.”

Lúc này Bùi Tam xách đầu tăng nhân áo vàng, đứng trên lưng Lôi Điện Thần Ưng, chỉ về hướng Ma Ni tự, quát lên:

- Mọi người Thiên Thần cung nghe lệnh! Nhân mã của Ma Ni tự ai đầu hàng thì miễn chết, nếu ngoan cố chống lại, giết không tha!

Nhất thời quân sĩ của Thiên Thần cung khí thế càng mạnh hơn, tiếng tuân lệnh vang lên rung trời.

Một đám lính mặc chiến giáp, như hồng thủy mãnh liệt tiến thẳng vào ngọn núi của Ma Ni tự. Trăm vạn nhân mã Ma Ni tự dù sao không phải ai cũng đều liều chết, vẫn có một bộ phận lựa chọn đầu hàng, nhưng tỉ lệ liều chết cũng chiếm hơn một nửa. Dưới tình huống chắc chắn phải chết, tất cả đều liều mạng đánh một trận, có thể thấy được mức độ trung thành của tăng nhân Ma Ni tự ra sao.

“Vèo!”

“Rắc!”

Huyết nhục bay tán loạn, máu tươi nhiễm đỏ cả mặt đất, bắn vào vách tường của chùa. Không chỉ riêng Ma Ni tự tử vong thảm trọng, mà bên phía Thiên Thần cung cũng tổn thất cũng rất lớn. Vì vậy cường giả hư cảnh của Thiên Thần cung cũng vội hỗ trợ, giải quyết những mũi nhọn của Ma Ni tự, giúp cho tổn thất của Thiên Thần cung giảm xuống thấp nhất.

Lúc này, Bùi Tam bay đến chỗ đám người Đằng Thanh Sơn.

- Các vị!

Bùi Tam đáp xuống mặt đất, nhìn quanh.

- Bùi cung chủ!

Không ít người chắp tay hành lễ.

Bùi Tam mỉm cười gật đầu, cười cười với Đằng Thanh Sơn, sau đó nhìn về phía hai người Hoàng Thiên Cần và Liễu Hạ của Vũ Hoàng môn.

- Vũ Hoàng môn, còn cả Doanh Thị gia tộc nữa.

Ánh mắt Bùi Tam cũng nhìn vào Tần Thập Thất.

- Thiên Thần cung ta cũng không có hứng thú với địa bàn của Ma Ni tự. Sau khi trận chiến này chấm dứt, đại quân của Thiên Thần Cung ta sẽ hội binh chia làm hai đường. Một đường mượn đường Vũ châu tiến về Thanh châu và U châu. Còn một đường khác là muốn mượn Ung châu của Doanh Thị gia tộc tiến về bắc bộ đại thảo nguyên. Không biết, Hoàng Thiên Cần, Tần Thập Thất, các ngươi có đáp ứng không?

“Cái gì?”

Đằng Thanh Sơn và những người khác đều giật mình.

Không có hứng thú với địa bàn của Ma Ni tự?

Khổ cực chết biết bao nhiêu người, đánh tới đây chỉ để diệt Ma Ni tự thôi sao?

Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất liếc mắt nhìn nhau.

- Bùi cung chủ yên tâm! Chỉ cần trên đường không gây rối cho dân chúng Vũ châu thì không thành vấn đề.

Hoàng Thiên Cần mỉm cười gật đầu.

- Có thể.

Tần Thập Thất chỉ gật đầu nói hai chữ.

Lúc trước khi Thiên Thần cung muốn tấn công Ma Ni tự, khi đó Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc đều không thể giúp Thiên Thần cung, như vậy sẽ đắc tội với Ma Ni tự. Nhưng bây giờ Ma Ni tự đã bị diệt, Thiên Thần cung có mượn đường rời đi thì bọn họ cũng không có gì phải lo lắng.

Hơn nữa.

Họ tự tin, Thiên Thần cung sẽ không ngu xuẩn tới mức vừa khó khăn tiêu diệt được Ma Ni tự lại trêu vào Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc.

- Địa bàn Lương châu và Nhung châu ở sát biên giới với Quy Nguyên tông, Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc, các ngươi ai có bổn sự thì cứ việc tranh đi!

Bùi Tam nói xong, liền quay đầu rời đi.

Trong lúc nhất thời, cường giả hư cảnh của các đại tông phái ở đây đều nhìn nhau.

Lương châu và Nhung châu?

Đây là hai châu, Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc tự nhiên là sáng mắt lên. Bây giờ Quy Nguyên tông đã chiếm được Viêm châu, có thể nói là ở gần nhất, nhưng thực lực thì lại yếu hơn rất nhiều.

“Ừm!” - Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, thầm nghĩ: “Sau khi trở về, mở những Thanh Sơn hội quán ở hai châu này, để cho mọi người ở đây học tập Nội Gia quyền.”

Hắn cũng không muốn tranh bá. Dù sao Ma Ni tự cho dù đã diệt vong, nhưng Lương châu và Nhung châu vẫn còn rất nhiều tăng nhân.

Muốn chinh phục hai nơi này thì khó khăn không nhỏ.

Ngày mười ba tháng sáu, một trận máu tanh.

Cho dù có ưu thế tuyệt đối, nhân mã Thiên Thần cung vẫn chết gần bốn mươi vạn, còn Ma Ni tự thì chết gần trăm vạn, còn lại trở thành hàng binh. Trận chiến máu me này cũng làm cho một khoảng Phật tông thánh địa của Ma Ni tự quanh năm đều nồng nặc mùi máu, cho dù vài chục năm sau thì trên núi vẫn có không ít tảng đá còn những vết máu màu nâu.

Mười bốn tháng sáu, trời chiều ngả về phía tây.

Ở Thanh châu, trong hậu viên một tòa phủ đệ bình thường, nhưng lại có một lăng mộ chiếm diện tích cực lớn. Lúc này Bùi Tam một mình xách đầu của Liễu Nguyên đứng trước bia mộ.

"Sột!"

Bùi Tam vuốt ve tấm bia đá, thanh âm rất nhu hòa:

- Nhiều năm như vậy, ta cũng đã quên là bao lâu rồi. Ta nói rồi, ta sẽ đi tiếp con đường của nàng, nhưng năm đó ta làm chưa xong. Ta đã thề trước bia mộ nàng, ta sẽ tiêu diệt Ma Ni tự, tự cắt đầu của Liễu Nguyên đặt trước bia mộ nàng. Ta đã làm được. Lâu lắm rồi, lâu lắm rồi...

Bùi Tam đặt chiếc đầu sang một bên, ngồi bên cạnh bia mộ, dựa sát vào bia mộ, thấp giọng thì thào nói rất nhiều.

Bất giác, nước mắt của hắn chảy xuống.

Mặt trời lên rồi lại lặn.

Suốt chín ngày, Bùi Tam vẫn ở bên cạnh bia mộ.

Lăng mộ này chính là cấm địa của Bùi Tam. Cho dù là con gái Tuyết Liên, cho dù là thân truyền đệ tử, hắn cũng tuyệt đối không

cho đến. Bất cứ kẻ nào dám tiến vào lăng mộ, thậm chí năm đó có một thủ hạ trọng yếu, cũng bị Bùi Tam phát cuồng lên tự mình giết chết. Từ đó không ai dám vào nữa.

Việc giữ gìn lăng mộ này đều do Bùi Tam tự mình làm.

Ngày thứ mười, Bùi Tam rời khỏi lăng mộ, bắt đầu một việc mà hắn đã lâu chưa từng làm, đó là bế quan.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 7

Ba Phong Thư

Sau khi Bùi Tam bế quan, cả Cửu Châu đại địa cũng yên lặng. Chỉ có tây bộ Nhung châu và Lương châu thỉnh xả ra một trận chiến quy mô nhỏ. Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc tiếp giáp với hai châu đều phái nhân mã của mình bắt đầu đánh hạ những địa bàn của hai châu, đến cả Quy Nguyên tông thực lực không mạnh cũng chiếm vài quận gần kề Viêm châu.

Trở ngại duy nhất của ba đại tông phái này chính là dư nghiệt của Ma Ni tự.

Ma Ni tự ở hai châu đã thâm căn cố đế, các nơi đều có không ít quân đội còn sót lại, hơn nữa dân chúng ở cả hai châu đều tin phật, việc thống nhất khó khăn rất lớn.

So với ba đại tông phái thì Hình Ý môn lại rất thoải mái. Thanh Sơn hội quán có thể dễ dàng mở ở mọi quận thành.

Dù sao ba đại tông phái đều không muốn vì một việc nhỏ như Thanh Sơn hội quán mà đối đầu với Hình Ý môn. Những dư nghiệt còn sót lại của Ma Ni tự lại càng không dám trêu vào.

Nhất thời, Thanh Sơn hội quán lại là thế lực mở rộng nhanh nhất ở cả Nhung châu và Lương châu. Hơn nữa Thanh Sơn hội quán còn bán bí tịch Hổ Hình quyền, càng làm cho Nội Gia quyền nhanh chóng được truyền bá.

Mặc dù Cửu Châu đại địa có những cuộc chiến nhỏ, nhưng đám cường giả hư cảnh thì đều yên lặng, có người bế quan, có người thì dạy đồ đệ.

oOo Mới đó đã nửa năm, đến mùa đông khắc nghiệt.

“Vù...”

“Hống...”

Gió lạnh rít lên như một con dã thú vô hình gầm rú, những bông tuyết trắng như lông ngỗng rơi lả tả, cả thiên địa đều trở thành một thế giới tuyết.

Bên trong Thiên Thần cung tại cảnh nội Thanh châu, Bùi Tuyết Liên mặc áo lông cừu màu trắng hoa lệ ung dung từ trong phòng mình đi thẳng ra ngoài, như một tiên nữ nhanh chóng phiêu dật bay đi.

“Cha sắp xuất quan rồi à?” - Vẻ mặt Bùi Tuyết Liên rất vui mừng, vội vàng đi về nơi Bùi Tam bế quan.

“Vèo! Vèo!”

Bên trong Thiên Thần cung, hai bóng người cùng lao tới, lần lượt là Bùi Tuyết Liên và Kiếm tông Lý Triều. Hai sư huynh muội ngừng lại trước một căn lầu tao nhã.

- Cha bế quan lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng sắp xuất quan.

Bùi Tuyết Liên tỏ vẻ vui mừng.

- Sư muội, muội nói xem lần này sư phụ bế quan sẽ có đột phá gì?

Trong mắt Lý Triều lóe lên ánh sáng:

- Với thành tựu của sư phụ, nếu tiếp tục đột phá, không biết

chừng... không biết chừng có thể đạt tới cảnh giới Chí cường giả đó.

- Chí cường giả?

Bùi Tuyết Liên khẽ giật mình, sau đó lập tức gật đầu lia lịa:

- Rất có thể. Cha đã lâu rồi không bế quan, lần này nhất định sẽ có thu hoạch.

Đột nhiên!

Cánh cửa gỗ tựa như bị một bàn tay vô hình mở ra, Bùi Tam mặc trường bào rộng màu vàng bước ra. Trên mặt hắn lúc này đầy râu, nhưng đôi mắt lại như hai viên ngọc thạch màu đen, da mặt mờ ảo có một vầng sáng, giống như ngọc thạch tốt nhất, trong suốt rực lỡ.

- Chí cường giả à? Tuyết Liên, chí cường giả không phải dễ đạt tới như vậy đâu.

Bùi Tam mỉm cười.

- Cha?

Bùi Tuyết Liên lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Sư phụ?

Lý Triều cũng thất kinh.

Họ đều đã đi theo Bùi Tam trên trăm năm, cũng hiểu rất rõ Bùi Tam. Bùi Tam đối đãi với đồ đệ và con gái mặc dù không tệ, nhưng khi Bùi Tuyết Liên và Lý Triều đứng trước mặt Bùi Tam thì đều cảm thấy dưới mặt nạ ôn hòa của hắn ẩn tàng một luồng khí tức cực kỳ hung dữ đáng sợ.

Biết rõ sư phụ (cha) sẽ không làm thương tổn họ, nhưng tận

đáy lòng, sư huynh muội bọn họ đều có chút sợ hãi Bùi Tam.

Nhưng hôm nay, họ đột nhiên phát hiện Bùi Tam trước mắt đã không còn khí tức luôn làm cho người ta kinh sợ như lúc trước, thay vào đó là khí tức ôn hòa không có chút tham lam nào, cả người giống như một trưởng bối hiền lành. Chỉ cần sự biến hóa về khí thế này cũng làm cho Lý Triều và Bùi Tuyết Liên biết được Bùi Tam nhất định là đã có thu hoạch lớn.

- Tuyết Liên! A Triều!

Bùi Tam lấy ra ba tờ giấy trong tay ra:

- Các ngươi hãy xem ba phong thư này trước đi!

- Vâng thưa sư phụ!

- Được thưa cha!

Lý Triều cụt một tay và Bùi Tuyết Liên nhận tờ giấy. Bùi Tuyết Liên nhận hai tờ, còn Lý Triều nhận một tờ. Ánh mắt hai người đều dán vào tờ giấy, muốn xem thử Bùi Tam rốt cuộc viết những gì.

- Cái gì!

- Không, sư phụ người...

Bùi Tuyết Liên và Lý Triều đều nhìn Bùi Tam, giống như đang gặp quỷ, cực kỳ khiếp sợ và kinh ngạc.

-... Cha, người... người làm như vậy...

Bùi Tuyết Liên vội ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Tam.

- Không cần hỏi nhiều!

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Các ngươi cứ theo như lời ta nói, bảo người dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến ba đại tông phái.

Bùi Tuyết Liên và Lý Triều nhìn nhau, đều lộ ra vẻ lo lắng.

- Hử?

Bùi Tam nhướng mày.

Bùi Tuyết Liên và Lý Triều đều biết, Bùi Tam đã ra lệnh thì không ai có thể thay đổi được.

- Vâng thưa sư phụ (cha)!

Bùi Tuyết Liên và Lý Triều lập tức nhận lấy ba phong thư, sau đó truyền lệnh.

oOo Phía nam Dương châu xa xôi, trong vùng Đại Duyên sơn, tại Đông Hoa uyển nơi ở của Đằng Thanh Sơn môn chủ Hình Ý môn.

Gió lạnh thổi vù vù, nhưng trên luyện võ trường, mười ba tinh anh của Hình Ý môn đang nghe Đằng Thanh Sơn dạy dỗ. Mười ba người này, ngoại trừ tám người Nội Gia quyền đã đạt tới cảnh giới tông sư, năm người kia đều là những nhân vật thiên tài nhất, được Hình Ý môn bồi dưỡng trọng điểm.

Trong mười ba người này, có cả Mông Hồng là đệ tử của đại sư huynh Hình Ý môn Đằng Thú, lúc này gần mười bốn tuổi.

- Ngươi luyện ba thức đầu của Hành Kim cửu thức trong Ngũ Hành Chân Giải một lần xem nào!

Đằng Thanh Sơn phân phó.

- Vâng!

Một tráng hán hình thể cao lớn, mặc trang phục màu xám cung

kính lên tiếng, sau đó đi tới luyện võ trường, bắt đầu diễn luyện ba thức đầu của Hành Kim Cửu Thức.

Ngũ Hành Chân Giải chính là bảo điển chí cao trong Hình Ý môn hiện giờ, do Đằng Thanh Sơn đem năm loại quyền pháp như Hành Kim chi quyền, Hành Mộc chi quyền, cách khống chế hô hấp, thân hình, ý cảnh và mọi yêu cầu khác đều ghi lại trong một quyển bí tịch. Còn Hành Kim Cửu Thức cũng chính là Hành Kim chi quyền, nhưng Đằng Thanh Sơn truyền quyền pháp thì truyền từng bước một.

Đạt tới cảnh giới tông sư, sẽ truyền ba thức đầu.

Luyện ra cương kình, sẽ truyền sáu thức đầu.

Nếu có thể đạt tới cương kình trung kỳ, sẽ được học đủ chín thức.

Nhìn thấy cao thủ vừa đạt tới cảnh giới tông sư diễn ba thức đầu, Đằng Thanh Sơn không khỏi khẽ lắc đầu, phân phó:

- Ngươi luyện không đúng, mặc dù chỉ sai chút xíu, nhưng hiệu quả thì lại sai ngàn dặm. Ngươi hãy trở về, cẩn thận luyện lại Âm Dương Pháo quyền trong Pháo quyền, đợi đến khi hiểu rõ được Âm Dương Pháo quyền, hãy luyện ba thức đầu của Hành Kim cửu thức này!

- Rõ!

Tráng hán trái lại trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội khom người nói.

Cao thủ bên trong Hình Ý môn đều rất quý trọng cơ hội được Đằng Thanh Sơn chỉ bảo. Có đôi khi bọn họ khổ sở không tìm ra được, nhưng cảnh giới của Đằng Thanh Sơn thì cao hơn họ rất nhiều, thông thường chỉ liếc mắt đã nhìn ra vấn đề ở đâu, đồng thời chỉ ra biện pháp giải quyết rất nhanh.

Thoạt nhìn, Pháo quyền và Hành Kim cửu thức tựa hồ chẳng liên quan gì. Nhưng theo tráng hán này thấy, Đằng Thanh Sơn đã nói ra chắc chắn phải có đạo lý. Trong Hình Ý môn, không ai dám hoài nghi lời nói của Đằng Thanh Sơn.

- Người kế... tên là Mông Hồng đúng không?

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nhìn về phía thiên tài mới quật khởi trong Hình Ý môn.

- Môn chủ!

Thiếu niên đầy cơ bắp đứng trước mặt Đằng Thanh Sơn, có vẻ hơi khẩn trương kích động.

- Ngươi luyện...

Đằng Thanh Sơn vừa mở lời, đột nhiên lại nhíu mày, quay đầu nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy quyền môn chủ Hình Ý môn là Dương Đông đang chạy tới. Bình thường khi Đằng Thanh Sơn chỉ dạy tinh anh của Hình Ý môn, nghiêm cấm bất luận kẻ nào quấy rầy, cho dù có tin tình báo bí mật cũng không được sốt ruột, trừ phi là có chuyện lớn xả ra.

- A Đông, chuyện gì thế?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Sư phụ, sư phụ, người xem này!

Sắc mặt Dương Đông không dễ xem chút nào, có vẻ hơi tái nhợt, vội đưa ra thư mật trong tay.

Đằng Thanh Sơn nhận lấy tờ giấy. Chỉ thấy trên bìa phong thư lóe lên ánh tử kim, đây là giấy tử kim quý giá nhất trên Cửu Châu đại địa. Nên biết là tử kim đắt hơn hoàng kim nhiều lần, chỉ cần một phong thư, e rằng có thể mua được một phủ đệ không nhỏ

trong một thành trì rồi.

- Hả?

Nhìn thấy phong thư, Đằng Thanh Sơn chợt nhướng mày "Thư của Bùi Tam sao?"

"Xoạt!"

Hắn mở phong thư, lấy tờ giấy bên trong ra.

Chỉ thấy trên giấy là vài hàng chữ như rồng bay phượng múa:

"Đằng Thanh Sơn! Sáu năm sau, vào ngày mười tám tháng chạp, trên Bạch Mã hồ quận Giang Ninh Dương châu, ngươi hãy đánh với ta một trận! Lướt mắt nhìn khắp thiên hạ, người có thể giao thủ với Bùi Tam ta cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Đằng Thanh Sơn ngươi là một trong số đó. Ngươi và ta đều có thể nhân cơ hội này ngộ ra huyền cơ, đạt đến chí cường. Hi vọng đến lúc đó ngươi sẽ tới, nếu không ta chỉ có thể tự mình đến Hình Ý môn khiêu chiến mà thôi."

Ở dưới cùng, chỉ có một hàng chữ "Bùi Tam lưu tự".

"Sáu năm sau, khiêu chiến?" - Đằng Thanh Sơn nhướng mày.

So với Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn tự biết mình đích xác không phải là đối thủ.

"Bùi Tam tuy nói là khiêu chiến, nhưng lại là bức chiến. Nói rằng đến Bạch Mã hồ đánh với ta một trận, nhưng ta mà không đi, hắn sẽ tự mình đánh tới tận cửa."

Đằng Thanh Sơn vốn đang rất vui, thoáng chốc đã bị bức thư này làm khó chịu.

Sáu năm sau? Trên Bạch Mã hồ đánh với Bùi Tam một trận?

- Sư phụ!

Dương Đông nhìn Đằng Thanh Sơn, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

- Đi đi! Ta tự có chủ trương.

Đằng Thanh Sơn cất bức thư, phân phó.

oOo Không chỉ riêng Hình Ý môn mà cả Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc ở Ung châu cũng nhận được một bức thư như vậy.

- Cái gì!

Trong Hùng Hạt Tử sơn mạch, Hoàng Thiên Cần nhìn bức thư trong tay, sắc mặt rất khó coi.

“Một năm sau, muốn đánh với ta một trận à? Bùi Tam này rốt cuộc muốn làm gì? Ta mà không đi, hắn sẽ tự mình tới Vũ Hoàng môn ta, vậy không phải là bức chiến sao. Hừ... Nếu ta đấu với hắn, căn bản không thể thắng được, chỉ sẽ mất mặt mà thôi.”

“Hừ! Ta không tiếp chiến, xem hắn làm thế nào!”

Hoàng Thiên Cần oán hận ném tờ giấy xuống đất. Giấy còn chưa rơi xuống đã hóa thành bụi.

oOo Trong Doanh Thị gia tộc ở Tần Lĩnh sơn mạch.

Sâu thẳm trong lăng mộ.

Tần Thập Thất mặc trường bào màu vàng tím, mở phong thư, lấy bức thư ra. Sau khi đọc nội dung trong thư, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, nụ cười có vẻ cứng ngắc: “Thú vị, thú vị! Không ngờ Bùi Tam lại tới khiêu chiến! Bây giờ ta cũng đã đạt tới cảnh giới động hư đại thành, khoảng cách với cảnh giới chí cường giả cũng chỉ thiếu một bước.”

“Nhưng một bước này lại khó như lên trời.”

“Đấu với Bùi Tam, biết đâu ta có ngộ ra một bước cuối cùng, đạt đến cảnh giới chí cường giả.”

Trong đôi mắt Tần Thập Thất mờ ảo có kiếm quang bắn ra.

“Ba năm sau, mười hai tháng chạp, trên Thanh Long sơn thuộc Tần Lĩnh sơn mạch. Tốt lắm, ba năm sau ta muốn xem thủ Bùi Tam và ta rốt cuộc là ai hơn ai!”

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 8

Bốn Cường Giả Đương Thời

Trên quận thành Châu Giang Ngưu quận, bây giờ mới vừa qua tết, trong thành có nhiều võ giả tới du ngoạn, hoặc là tụ tập ở những trà lâu nhỏ bên đường nói chuyện.

- Việc này mà giả sao? Vừa rồi ta nghe trên tửu lâu nói đó. Cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam trực tiếp hạ chiến thư với Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc và Hình Ý môn ở Dương châu chúng ta. Hai người kia là ai thì không nhớ, nhưng Hình Ý môn có Đằng môn chủ của chúng ta. Bùi Tam muốn lần lượt khiêu chiến với ba người.

Một tên công tử mặt trơn nhẵn như bôi phấn huênh hoang nói.

- Lão Tam nói đúng, ta cũng nghe nói như vậy.

Một thiếu niên tuấn mỹ da nhợt nhạt, nhưng có vẻ rất "lão đại" nói:

- Bây giờ trong sáu đại tông phái trên Cửu Châu, cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam là mạnh nhất. Hắn có thể tiêu diệt cả Ma Ni tự. Bùi Tam hạ chiến thư với Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn, Tần Thập Thất của Doanh Thị gia tộc cùng với Đằng Thanh Sơn của Hình Ý môn chúng ta; phân biệt là ngày sáu tháng chạp mùa đông năm nay, rồi mười hai tháng chạp hai năm sau, cuối cùng là ngày mười tám tháng chạp năm năm sau; địa điểm lần

lượt là ở Thiên Đảo hồ thuộc Vũ châu, Thanh Long sơn trong Tần Lĩnh sơn mạch Ung châu, cùng với Bạch Mã hồ ở Giang Ninh Dương châu chúng ta.

- Đúng đúng đúng! Đúng là những người này.

Tên công tử nhà giàu mặt mập mạp trông như bôi phấn vội kêu lên:

- Lão đại nói đúng. Chính là tên Hoàng gì đó, cùng với Tần Thập Thất, còn có cả Đằng môn chủ chúng ta. Bùi Tam quả là lớn gan, dám khiêu chiến Đằng môn chủ của chúng ta, muốn chết à!

- Tam ca, ngươi nói như vậy là không đúng. Bùi Tam là cung chủ Thiên Thần cung...

Một phú gia công tử mặc áo vàng bên cạnh vừa mở lời, tên công tử mặt phấn liền trừng mắt quát:

- Lão Lục, Đằng môn chủ của chúng ta là loại người nào? Lướt mắt nhìn cả Cửu Châu đại địa, có người nào là đối thủ của Đằng môn chủ chứ? Ngươi nhìn xem, chờ ta luyện Nội Gia quyền ra được nội kình, nhất định phải bái nhập Hình Ý môn. Ta nằm mơ cũng muốn gặp Đằng môn chủ.

- Hôm nay lão Tam uống hơi nhiều.

Thiếu niên tuấn mỹ không khỏi cười.

Mấy công tử bột cùng đàm tiếu. Trên trà lâu, tửu lâu, thậm chí là những tiệm binh khí đều nghe được đủ loại thảo luận.

- Xem ra trong mắt Bùi Tam, trên Cửu Châu đại địa cũng chỉ có ba người này là đáng để hắn khiêu chiến.

Trên đường phố cũng có thể nghe những tiếng đàm luận.

- Đúng! Ta thấy Cửu Châu đại địa hiện giờ cũng chỉ có bốn

người mạnh nhất. Bùi Tam ở Thanh châu, Tần Thập Thất ở Ung châu, Hoàng Thiên Cần ở Vũ châu cùng với Đằng Thanh Sơn của chúng ta ở Dương châu.

Tiếng thảo luận ồn ào.

Không ai biết tin tức bốn vị cường giả đương thời sắp quyết chiến được truyền bá từ đâu ra, nhưng có cảm giác, dường như trong vòng một ngày, cả Cửu Châu đại địa đều có người đàm luận về việc này. Thậm chí đến cả tên của bốn người, địa điểm, thời gian sắp quyết chiến đều vô cùng rõ ràng.

oOo Trong Đông Hoa uyển thuộc Hình Ý môn, một nhà Đằng Thanh Sơn đang cùng nhau ăn cơm.

- Rốt cuộc là ai truyền tin tức này ra?

Hồng Lâm giận tới mức mặt đỏ bừng:

- Bây giờ gần như cả thiên hạ đều biết việc này rồi.

- Chị, ngồi xuống đi!

Hồng Vũ cười nói:

- Chị giận cái gì thế? Người sáng suốt đều nhìn ra được, tin tức này khẳng định là do Thiên Thần cung sau lưng âm thầm truyền ra, làm cho vô số dân chúng trên Cửu Châu đại địa đều biết có một loạt những trận đại chiến sắp xảy ra trên Cửu Châu.

- Đúng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật đầu:

- Dù sao Hình Ý môn ta, còn có cả Vũ Hoàng môn và Doanh Thị gia tộc, phỏng chừng đều chỉ biết mình bị khiêu chiến chứ không biết hai bên kia. Do đó, người có thể truyền ra thông tin như vậy cũng chỉ có Thiên Thần cung. Ta cũng từ những tin đồn này mới

biết địa điểm quyết chiến của hai người kia.

- Ngày sáu tháng chạp năm nay, Thiên Đảo hồ ở Vũ Châu.

- Hai năm sau, ngày mười hai tháng chạp, Thanh Long sơn trên Tần Lĩnh sơn mạch Ung Châu.

- Năm năm sau, đánh với ta ở Bạch Mã hồ thuộc Nghi thành Dương châu.

- Bùi Tam chọn người, cũng chỉ chọn những cường giả đạt đến cảnh giới động hư trên Cửu Châu đại địa hiện giờ. Lướt mắt nhìn cả Cửu Châu, e rằng cũng hỉ có bốn người chúng ta là động hư.

Đằng Thanh Sơn hiểu rất rõ những thế lực trên Cửu Châu đại địa hiện gờ.

Dù sao mạng lưới tình báo của Hình Ý môn cũng đã rất mạnh.

Đằng Thanh Sơn thậm chí còn tra ra, hai anh em Bùi Tam và Bùi Hạo đều có xuất xứ từ Vạn Tượng môn, Bùi gia vốn là một gia tộc trong Vạn Tượng môn.

Nhưng sau đó, bởi vì Bùi Tam nên Bùi Gia mới ra khỏi Vạn Tượng môn.

Dù sao Vạn Tượng môn cũng không tranh bá thiên hạ.

Căn cứ vào đó, Đằng Thanh Sơn mới hiểu được vì sao Bùi Tam có thể quật khởi một cách thần bí, không một tiếng động nhanh như thế. Thì ra là sau lưng hắn có Vạn Tượng môn âm thầm trợ giúp. Vạn Tượng môn không tranh bá thiên hạ, nhưng việc hỗ trợ thì không có vấn đề gì.

- Cha, trong bốn người ai mạnh nhất thế?

Hồng Lâm không kìm được buột miệng hỏi.

- Trong bốn người chúng ta, Bùi Tam hẳn là mạnh nhất.

Đằng Thanh Sơn suy nghĩ rồi nói:

- Ta vẫn không xác định được thực lực của Tần Thập Thất, nhưng theo đánh giá thì hắn vẫn yếu hơn Bùi Tam. Bây giờ ta hẳn là người thứ ba. Còn tên Hoàng Thiên Cần là người yếu nhất.

Hồng Vũ liền nói:

- Cha, người quyết chiến với Bùi Tam...

- Đừng lo, còn cả gần sáu năm nữa mà.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Bùi Tam cũng có chút thủ đoạn. Hắn lo lắng chúng ta sẽ lánh đi không đánh, do đó mới công khai truyền bá tin tức, làm cho mọi người trên Cửu Châu đại địa đều biết. Làm như vậy, ba người chúng ta không chỉ đại biểu cho riêng mình, mà còn đại biểu cho cả tông phái mình.

- Nếu ta lánh đi không đánh, thanh danh của Hình Ý môn, thậm chí là của Dương châu sẽ bị khinh thường.

- Mà hai người khác cũng phải bận tâm đến điểm này.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ, đây là mượn thế của ức vạn dân chúng để bức người tiếp chiến.

Lý Quân lo lắng nhỏ giọng nói:

- Thanh Sơn, việc quyết chiến giữa chàng và Bùi Tam...

- Thật ra ta cũng có thể đoán được vài phần suy nghĩ trong lòng Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn cười nói: - Hơn nữa sắp xếp trật tự quyết

chiến cũng có gì đó huyền bí.

Đằng Thanh Sơn cười.

Hồng Lâm bên cạnh đoán:

- Có huyền bí sao? Cha, dựa theo cha nói, Hoàng Thiên Cần là người yếu nhất trong bốn người, vậy sao lại đánh đầu tiên, còn cha lại là người cuối cùng?

- Cách sắp xếp này không phải dựa vào thực lực cao thấp, mà là theo kỳ vọng cao thấp của Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn nói - Trong lòng Bùi Tam, hắn đặt kỳ vọng vào Hoàng Thiên Cần thấp nhất, do đó lần ước chiến đầu tiên là để chấn nhiếp ta và Tần Thập Thất. Còn đối với Tần Thập Thất, hắn kỳ vọng khá cao. Riêng đối với ta, cõ lẽ hắn cho rằng tốc độ tiến bộ của ta rất nhanh, do đó mới cho ta gần sáu năm. Đến lúc đó, hắn hi vọng ta đủ sức đánh với hắn một trận, có thể làm cho hắn ngộ ra trong lúc chiến đấu, đạt đến Chí cường giả.

Thậm chí ngay cả Lôi Tiểu Như vốn lẳng lặng ngồi nghe bên cạnh Hồng Lâm và Hồng Vũ cũng giật mình gật đầu.

Theo Lôi Tiểu Như, những gì Đằng Thanh Sơn nói có lực hấp dẫn rất lớn.

Bởi vì... bốn người này là những người mạnh nhất trên Cửu Châu hiện giờ.

Mặc dù cảm thấy áp lực do Bùi Tam gây ra, nhưng ý chí chiến đấu của Đằng Thanh Sơn ngược lại dâng cao.

Kiếp trước và kiếp này, hắn chưa bao giờ sợ chiến.

Việc này ngược lại càng làm hắn mài giũa "Tam Thể thức" một cách si mê, muốn làm thế giới lực ngũ hành chuyển thành thế giới

lực sinh.

Trên Cửu Châu, tin tức bốn cường giả đỉnh cao quyết chiến đã được truyền ra đúng một tháng.

- Cha, cha, người xem này!

Hồng Lâm lao tới, tay nắm một quyển bí tịch.

Đằng Thanh Sơn quay đầu lại, liếc mắt đã thấy bộ sách trong tay Hồng Lâm, có tên là "Cuộc Chiến Đỉnh Cao".

- Cha, đây là quyển sách do Vạn Tượng môn vừa mới phát hành hôm nay, trong đó có viết về cha cùng với ba người kia. Người nhìn xem!

Hồng Lâm hưng phấn đưa tới.

Đằng Thanh Sơn biết, bộ sách do Vạn Tượng môn phát hành chỉ trong một ngày đã xuất hiện trên những tiệm buôn khắp cả Cửu Châu đại địa.

Trước đó, đến cả Hình Ý môn cũng không biết Vạn Tượng môn sắp xuất bản một quyển sách.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn nhận lấy, vừa mở ra.

"Trên Cửu Châu, từ khi khai thiên tích địa tới nay, những chuyện trong ba mươi năm vừa qua, xét về mức độ rung chuyển hỗn loạn trên cả Cửu Châu thì có thể xem như xếp thứ ba trong lịch sử Cửu Châu. Đằng Thanh Sơn và Thiên Thần cung trước sau quật khởi. Đằng Thanh Sơn sáng tạo ra Nội Gia quyền nhất mạch, rải rác khắp cả Cửu Châu, bây giờ trong bảy mươi hai người Địa bảng thì có đến bốn mươi chín người tu luyện Nội Gia quyền. Còn Thiên Thần cung càng triển lộ ra thực lực đáng sợ, chiến lĩnh toàn

bộ Thanh châu, U châu và đại thảo nguyên bắc bộ; trăm vạn đại quân, xuyên qua sa mạc vạn dặm tới Tây Vực, theo con đường hoàng kim đánh vào Ma Ni tự, tiệu diệt tông phái mạnh nhất trên Cửu Châu là 'Ma Ni tự'."

"Bây giờ, cung chủ Thiên Thần cung, Bùi Tam thần bí cường đại đã gởi chiến thư đến tam đại cường giả, muốn tiến hành quyết chiến."

"Vạn Tượng môn đem những tin tức trong vòng mấy trăm năm về bốn vị cường giả này biên soạn lại, xuất bản quyển 'Cuộc Chiến Đỉnh Cao' này."

Đằng Thanh Sơn hứng thú xem tiếp.

Quyển sách này lần lượt viết về Hoàng Thiên Cần, Tần Thập Thất, Bùi Tam và một vài quá trình trong cuộc đời của mình. Rất nhiều việc ngay cả bản thân Đằng Thanh Sơn cũng đã quên, thế mà Vạn Tượng môn lại viết rất rõ ràng rành mạch.

Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất, mấy trăm năm trước cũng là những người có thanh danh rất lớn.

Bùi Tam mặc dù thần bí, nhưng Vạn Tượng môn đã lộ ra một vài "đại sự" làm Đằng Thanh Sơn cũng vô cùng thán phục.

Khi Đằng Thanh Sơn đọc quyển sách này, những bản sách "Cuộc Chiến Đỉnh Cao" cũng nhanh chóng truyền bá khắp cả Cửu Châu đại địa. Vô số vọ giả, thậm chí là đám phú hào, trong lúc trà dư tửu hậu đều thi nhau thảo luận. Nhờ nó tất cả mọi người đều hiểu rõ hơn về tứ đại cường giả này, cũng biết rõ hơn về sự lợi hại của bọn họ.

- Bùi cung chủ nhất định có thể thắng, một người dám ước chiến ba người, không có thực lực thì sao dám làm như thế?

- Ta thấy Tần Thập Thất có thể thắng. Từ khi y xuất đạo tới

nay cũng gần bốn trăm năm rồi, nhưng cứ đánh là thắng. Ngươi nhìn xem sách nói thế nào, mười bảy tuổi đã xuất quan rồi.

- Đằng Thanh Sơn, nhất định là Đằng Thanh Sơn thắng. Y có thể sáng tạo ra Nội Gia quyền nhất mạch ngang hàng với Phật tông nhất mạch và Đạo Gia nhất mạch, ai trong ba người kia có thể so sánh được?

- Nếu trên trăm năm nữa, Đằng Thanh Sơn nhất định là có thể thắng, nhưng bây giờ y chỉ mới chừng đó tuổi, quá bất lợi.

Nhất thời, trên Cửu Châu đại địa ai ai cũng thảo luận về bốn vị cường giả. Vô số người sùng bái Bùi Tam, Hoàng Thiên Cần, Tần Thập Thất và Đằng Thanh Sơn. Vô số võ giả trên Cửu Châu đại địa có mong chờ cuộc chiến đỉnh cao này.

Trong lúc chờ đợi...

Khát vọng!

Cãi cọ!

Mọi dân chúng trên Cửu Châu đại địa đều chờ đến ngày sáu tháng chạp.

Ngày này chính là trận đấu đầu tiên trong ba "cuộc chiến đỉnh cao" giữa Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 9

Cuộc Chiến Đỉnh Cao Đầu Tiên

Sáng sớm ngày đầu tháng sáu, mặt đất trên đình viện đều kết một tầng băng mỏng.

Trong gian nhà giữa, gia đình Đằng Thanh Sơn đang dùng điểm tâm. Những người khác đều đã ăn xong, chỉ còn lại Đằng Thanh Sơn là ăn rất chậm.

“Két!”

Hồng Lâm mở cánh cửa gian nhà giữa ra.

Nhất thời một trận khí lạnh bức người từ ngoài tràn vào.

- Cha, ăn nhanh lên đi! Hôm nay phải đi tới Thiên Đảo hồ Vũ châu xem Bùi Tam của Thiên Thần cung đấu với Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn.

Hồng Lâm không nhịn được, vội thúc giục.

- Con nghe nhiều đệ tử trong Hình Ý môn đàm luận về Hoàng Thiên Cần nhưng chưa bao giờ thấy cả, lần này phải xem y là thần thánh phương nào. Cha, người ăn nhanh lên đi!

Hồng Lâm tỏ vẻ mất hứng.

Đằng Thanh Sơn lại cứ ung dung húp cháo.

- Thanh Sơn, con cái đã ăn xong rồi đấy!

Lý Quân cũng đứng lên.

Hôm nay là ngày diễn ra trận đầu trong ba cuộc chiến đỉnh cao, lúc này trên cả Cửu Châu đại địa đã có không ít võ giả đã tiến về Thiên Đảo hồ rồi.

Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu cười:

- Tiểu Quân, nàng và Hồng Vũ, Lâm Lâm, còn cả Tiểu Như nữa, cùng cưỡi Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh đi đi! Hôm nay ta không đi.

- Không đi?

Lý Quân giật mình.

- Cha, lần này là cơ hội tốt để quan sát thực lực Bùi Tam mà!

Hồng Lâm nói ngay:

- Trong tương lai người cũng phải đánh với Bùi Tam một trận đó.

- Ta biết thực lực của Hoàng Thiên Cần, chỉ bằng hắn, không đủ để Bùi Tam dùng hết sức đâu.

Đằng Thanh Sơn cười dửng dưng. Lúc trước khi Bùi Tam đấu với tăng nhân Ma Ni tự, hắn đã quan sát rất cẩn thận, hơn nữa cũng đã loáng thoáng hiểu được một vài điểm về phương pháp tu luyện của Bùi Tam.

Nhưng, chỉ là có chút không dám tin.

Còn về phần Hoàng Thiên Cần.

Không có tư cách để Bùi Tam xuất ra tuyệt chiêu chính thức,

do đó có đi hay không cũng không có ý nghĩa gì.

- Các người đi xem, khi về nói cho ta biết là được rồi.

Đằng Thanh Sơn nói.

Lý Quân, Hồng Lâm, Hồng Vũ cùng Lôi Tiểu Như, không thể thay đổi được quyết định của Đằng Thanh Sơn, đanh phải cùng nhau rời khỏi.

Hồng Lâm còn nói thầm: "Thế mà cũng nói được! Cường giả động hư đại chiến, cơ hội hiếm có như vậy mà lại bỏ qua.".

Một lát sau, Bất Tử Phượng Hoàng cõng mấy người cùng rời khỏi Đại Duyên sơn, bay về phía Vũ châu.

"Hoàng Thiên Cần!" - Đằng Thanh Sơn bước ra khỏi nhà, ngẩng đầu nhìn trời: "Với thực lực của Hoàng Thiên Cần, nếu thật sự chiến đấu với Bùi Tam, đó chỉ là tìm chết, vì vậy sẽ không có chiến đấu thật sự."

"Nhưng trận này qua đi, trận sau chính là cuộc chiến giữa Bùi Tam và Tần Thập Thất."

"Sau trận của Tần Thập Thất chính là trận giữa ta và Bùi Tam. Bất luận ra sao, trận này nhất định phải đánh. Còn có năm năm, năm năm nữa."

Hai mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra ánh sáng như hai thanh kiếm sắc.

Còn lúc này ở Vũ Hoàng môn, Liễu Hạ và Hoàng Thiên Cần đều cưỡi Liệt Phong Long Chuẩn bay về phía Thiên Đảo hồ.

"Vù..."

Kình phong sắc như dao.

Hoàng Thiên Cần ngồi trên lưng Liệt Phong Long Chuẩn, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Liễu Hạ có chút bất an nói:

- Sư bá, lần này người ngàn vạn lần nhất định phải cẩn thận! Thực lực Bùi Tam thật sự quá mạnh.

- Ta đương nhiên biết là hắn mạnh.

- Yên tâm đi!

Hoàng Thiên Cần cười nhạt nói:

- Là một võ giả, nếu lâm vào tình huống hẳn phải chết, hoặc là thực lực chênh lệch không lớn, đương nhiên phải liều chết một trận. Nhưng tốc độ phi hành của Bùi Tam không thể nhanh hơn ta, ta sẽ không lâm vào cảnh phải liều mạng đâu. Hơn nữa khi không có chút phần thắng nào, trừ phi là rất ngu, nếu không sao ta có thể tử chiến chứ? Với tốc độ của cường giả động hư, người bình thường căn bản thấy không rõ. Đến lúc đó ta sẽ thua một cách tuyệt đẹp.

Liễu Hạ lúc này mới thở phào một hơi.

Vũ Hoàng môn khó có được một cường giả động hư. Nếu như Hoàng Thiên Cần dưới cái nhìn của ngàn vạn người mà nóng nảy, biết rõ mình không phải là đối thủ mà vẫn chiến đấu, kết quả sẽ rất thảm.

Lúc này ở Thiên Đảo hồ nơi Vũ châu xa xôi có không ít người ở Cửu Châu đang tụ tập. Còn ở Đại Duyên sơn Dương châu, lúc này đang có mưa.

Mưa lạnh buốt, bay tung khắp trời.

Đằng Thanh Sơn ngồi trong đình, trên chiếc bàn trước mặt bày

một bầu rượu, trong tay cầm một chén rượu, cứ thế nhìn mưa, chốc chốc lại hớp một ngụm rượu.

“Sinh và tử!”

“Sinh ra, trưởng thành, già đi, rồi chết…”

Trong đầu Đằng Thanh Sơn không ngừng hiện ra những chiêu quyền pháp, suy nghĩ rồi lại không ngừng bài xích. Khác với những người khác, Đằng Thanh Sơn ngộ đạo đều dựa vào quyền pháp, dùng quyền pháp để biểu thị cho “đạo”.

Đột nhiên ánh mắt của hắn lóe sáng, liền ngẩng đầu uống cạn chén rượu, cả người như một con thú bắn ra, một lần lao đi đến hai mươi trượng (năm mươi thước), đáp xuống luyện võ trường trống trải xa xa. Chung quanh mặc dù vẫn có mưa lắc rắc, nhưng lúc này hắn chỉ nghĩ đến việc bắt đầu diễn luyện quyền pháp.

Nước mưa không ngừng rơi.

Đằng Thanh Sơn tắm mình trong màn nước mưa, không ngừng luyện quyền. Những giọt mưa đó căn bản không thể chạm vào thân thể hắn. Dần dần, quyền pháp của hắn chuyển hóa, lại hóa thành “Tam Thể thức’ căn bản. Lần này luyện tập Tam Thể thức tựa hồ hơi khác với những lần trước.

Có biến hóa một chút về mặt ý cảnh.

Trong lúc luyện quyền, thời gian trôi qua cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, trời đã tạnh mưa.

Thậm chí sau đó, mặt trời lại ló ra. Đến gần giữa trưa. một luồng lưu quang màu đỏ từ phía tây bắc bay tới, nhanh chóng đáp xuống Đông Hoa uyển bên cạnh luyện võ trường, chính là đám người Lý Quân và Hồng Lâm xem xong cuộc chiến từ Thiên Đảo hồ trở về. Ai nấy mặt đều đỏ bừng, xem ra rất hưng phấn.

- Đừng nóng!

Lý Quân thấp giọng nói:

- Cha con đang luyện quyền, chúng ta ở bên cạnh yên lặng mà xem.

- Ừm!

Hồng Vũ, Hồng Lâm và Lôi Tiểu Như bên cạnh đều ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù bọn họ có rất nhiều thứ muốn nói cho Đằng Thanh Sơn, nhưng đều cố nén, chỉ xem Đằng Thanh Sơn luyện quyền. Còn bản thân Đằng Thanh Sơn cũng không để ý. Vừa rồi mặc dù cảm ứng được Bất Tử Phượng Hoàng đã trở về, nhưng hắn vẫn không dừng lại mà tiếp tục đắm chìm vào quyền pháp Tam Thể thức.

Quan sát Đằng Thanh Sơn luyện quyền, dần dần Hồng Vũ và Hồng Lâm đều bị hấp dẫn.

- Tam Thể thức vô cùng đơn giản, thế mà khi cha sử dụng lại giống như cả thiên địa đều cuộn lên.

Hai mắt Hồng Vũ tỏa sáng.

- Đệ có thể được một hai phần của cha thì đã sớm đạt tới cảnh giới tông sư rồi.

Hồng Lâm bên cạnh chế giễu.

Hồng Vũ chỉ nhếch miệng cười, không cãi với chị hắn.

Một canh giờ trôi qua.

Đằng Thanh Sơn rốt cuộc cũng thu thế dừng lại.

- Ừm!

Trên mặt Đằng Thanh Sơn có vẻ tươi cười.

- Cha, sao rồi?

Hồng Vũ là người đầu tiên không kìm được, vội hỏi.

Đằng Thanh Sơn nhìn con trai:

- Hơi có cảm ngộ thôi. Lĩnh ngộ là việc chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Do đó muốn đột phá, phải lần lượt có những cảm ngộ nhỏ tích lũy lại mới có thể hình thành.

Từ khi nhận được bức thư khiêu chiến đã một năm qua, Đằng Thanh Sơn cũng có không ít đột phá nhỏ.

Bây giờ, ở nê hoàn cung của hắn thậm chí đã có chút thế giới lực sinh.

Nhưng, cũng giống như lúc trước khi vừa luyện hóa ra một chút thế giới lực tử vong, Đằng Thanh Sơn cũng không chính thức lĩnh ngộ được thực chất của vấn đề để luyện hóa cuồn cuộn không dứt.

Nhưng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, có thể tiến bộ một chút cũng là rất vui rồi.

- Cha, lần này người không đi Thiên Đảo hồ, rõ là phí phạm.

Hồng Lâm không kìm được lắc đầu nói, hai mắt tỏa sáng:

- Hôm nay ở Thiên Đảo hồ vô cùng náo nhiệt, thậm chí còn có vô số thuyền trên hồ, rất nhiều người đều lên thuyền xem cuộc chiến. Nhưng chúng ta có Bất Tử Phượng Hoàng, bay thẳng tới giữa hồ, đậu trên một hòn đảo nhỏ, nhìn thấy rất hấp dẫn.

- Hấp dẫn?

Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Với thực lực chênh lệch giữa Bùi Tam và Hoàng Thiên Cần, hẳn là trong nháy mắt đã phân định thắng bại rồi. Nếu người thường mà xem, có lẽ chỉ trong nháy mắt đã chấm dứt rồi. Đám người quan sát hẳn là chửi trời chửi đất, tại sao ại nói là "hấp dẫn"?

- Quả thật rất hấp dẫn.

Hồng Vũ bên cạnh cũng gật đầu lia lịa:

- Chỉ thấy hai luồng lưu quang không ngừng lần lượt qua lại giữa không trung, những luồng sức mạnh đáng sợ tung tóe làm cho cả Thiên Đảo hồ như bị tách ra, lộ cả đáy hồ. Quả thật là lợi hại.

- Lần lượt qua lại à?

Đằng Thanh Sơn càng kinh ngạc. Có khi nào, chỉ ngắn ngủn một hai năm, Hoàng Thiên Cần đã đạt đến động hư đại thành?

- Giữa lúc cuộc chiến đang kịch liệt, Bùi Tam chợt dùng ám khí.

Lý Quân thán phục lắc đầu nói:

- Kết cuộc cuối cùng của Hoàng Thiên Cần là bị đánh tới sinh cơ đoạn tuyệt, chỉ kịp giận dữ chửi một câu... rồi bị Bùi Tam đục thủng nê hoàn cung, chết ngay đương trường.

- Cái gì, mất mạng à?

Đằng Thanh Sơn càng trợn tròn mắt.

Tất cả đều hoàn toàn khác hẳn với những gì hắn dự đoán.

Nếu Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam có thể đánh ngang nhau, cuối cùng bị giết chết, vậy thì thật là đáng sợ, tốc độ tiến bộ của Hoàng Thiên Cần quá kinh người.

Nếu Hoàng Thiên Cần có thực lực yếu hơn Bùi Tam nhiều, làm sao mà liều mạng được? Muốn bảo vệ tính mạng thì rất đơn giản, tại sao lại rơi vào kết cục chết tươi thế?

- Không đúng, không đúng!

Đằng Thanh Sơn không khỏi lắc đầu:

- Hoàng Thiên Cần không chết mới đúng!

- Thanh Sơn, hối hận rồi à?

Lý Quân cười nói.

- Đáng tiếc lúc đó cha không đi xem, bây giờ tiếc cũng vô dụng.

Hồng Lâm bên cạnh làm mặt quỷ với Đằng Thanh Sơn.

- Không hợp lý.

Đằng Thanh Sơn vội lắc đầu:

- Tiểu Quân, các ngươi...

Đằng Thanh Sơn muốn hỏi, nhưng chỉ có thể cười bất lực. Thê tử là tiên thiên, nhi tử và con gái còn chưa vào tiên thiên, bọn họ căn bản không thấy rõ tình huống chiến đấu của cường giả động hư, chỉ có thể nhìn thấy hai luồng lưu quang lần lượt qua lại không ngừng.

Khi nhìn sang Bất Tử Phượng Hoàng bên cạnh, ánh mắt Đằng Thanh Sơn sáng lên, nói:

- Tiểu Quân!

- Gì cơ?

Lý Quân giật mình.

- Các ngươi căn bản không thấy rõ trận chiến giữa Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam, thế nhưng... Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh thì khẳng định thấy rất rõ. Tiểu Quân, nàng giúp ta hỏi một chút, xem thử trận giữa Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Đằng Thanh Sơn vội hỏi. Hắn bây giờ cũng rất tò mò.

Lý Quân ngạc nhiên.

- Cha, chúng ta nói mà người không tin sao?

Hồng Lâm bên cạnh bất lực nói:

- Cả ngàn vạn người đều thấy, Hoàng Thiên Cần đúng là bị giết chết mà. Một cường giả hư cảnh khác của Vũ Hoàng môn lúc đó vô cùng phẫn nộ gào lên, rồi đem thi thể của Hoàng Thiên Cần bay đi.

- Nàng trước hết hỏi Tiểu Thanh đã!

Đằng Thanh Sơn nhắc Lý Quân - Được!

Lý Quân lúc này liền phát ra một tràng tiếng chim với Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh. Bất Tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh cũng phát ra một tràng tiếng hót trả lời câu hỏi của Lý Quân. Nghe qua, vẻ mặt của nàng trở nên vô cùng cổ quái.

Đợi đến khi Bất Tử Phượng Hoàng nói xong.

Đằng Thanh Sơn vội hỏi:

- Thế nào, lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lý Quân cười khổ với Đằng Thanh Sơn:

- Hoàng Thiên Cần, chết rất oan.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 10

Xuất Phát, Minh Nguyệt Đảo

Chết rất oan?

Hồng Vũ, Hồng Lâm cùng với Lôi Tiểu Như bên cạnh đều kinh ngạc nhìn qua.

Lý Quân nhìn con ruột và con dâu, gật đầu bất lực nói:

- Cường giả động hư giao thủ, chúng ta đích xác không thấy rõ được. Nhưng vừa rồi hỏi lại Tiểu Thanh ta mới biết, trận này kỳ thật không hấp dẫn như chúng ta tưởng tượng, mà là rất khôi hài.

- Khôi hài?

Hồng Vũ, Hồng Lâm và Lôi Tiểu Như càng thêm nghi hoặc.

Còn Đằng Thanh Sơn thì vẫn bảo trì trầm tư, hắn sớm đã đoán ra nhất định là có chuyện.

- Là như thế này, trận này ngay từ đầu, lúc Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam vừa giao chiến, Hoàng Thiên Cần đã luôn dựa vào tốc độ lần lượt thay đổi qua lại chỗ Bùi Tam, nhưng hắn lại không chính thức giao thủ với Bùi Tam. Hơn nữa Hoàng Thiên Cần còn cố ý phát ra từng đạo thế giới lực lan đến mặt hồ, làm cho mặt hồ Thiên Đảo hồ chấn động.

- Cái gì?

Hồng Vũ, Hồng Lâm và Lôi Tiểu Như đều trừng mắt.

- Có thể Bùi Tam vì việc Hoàng Thiên Cần không động thủ với hắn mà phẫn nộ, đã truyền âm nói gì đó, nhưng chúng ta không nghe được. Sau đó Bùi Tam sử dụng ám khí phi đao đánh trọng thương Hoàng Thiên Cần, khiến cho tốc độ của Hoàng Thiên Cần bị giảm mạnh, còn Bùi Tam đã nổi điên nhân cơ hội hạ sát thủ, đánh chết tươi Hoàng Thiên Cần.

Lý Quân vừa nói xong, vẻ mặt rất cổ quái.

Hồng Vũ, Hồng Lâm và Lôi Tiểu Như bên cạnh càng cực kỳ kinh ngạc.

- Ha ha...

Đằng Thanh Sơn vẫn trầm tư lắng nghe, lúc này không khỏi lắc đầu cười phá lên:

- Rõ là chết oan. Có thể tên Hoàng Thiên Cần khi vừa mới bắt đầu đã nói với Bùi Tam là hắn chịu thua, sau đó cố ý diễn kịch cho đám võ giả trên Cửu Châu đại địa chung quanh xem. Đáng tiếc là Bùi Tam không muốn chơi trò này, hai người đánh một lúc, Bùi Tam liền giận dữ giết chết Hoàng Thiên Cần.

Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể tưởng tượng được quá trình đó.

Kỳ thật cũng không thể trách Hoàng Thiên Cần. Dù sao cũng vì Thiên Thần cung âm thầm châm lửa, ba trận chiến đỉnh cao sớm đã trở thành đích ngắm của cả Cửu Châu. Nếu trận này mà Hoàng Thiên Cần chỉ một chiêu đã bại thì còn gì là thể diện của Vũ Hoàng môn, do đó hắn phải diễn kịch, thua cũng phải thua đẹp.

Bùi Tam vốn không muốn buông tha, lại giận dữ vì hành vi của Hoàng Thiên Cần, cho nên mới hạ sát thủ.

“Hoàng Thiên Cần rõ là chết oan.” - Đằng Thanh Sơn nghĩ tới việc này, mặc dù có mâu thuẫn với Hoàng Thiên Cần, nhưng vẫn thầm thở dài: “Cùng là động hư, thế mà ám khí phi đao của Bùi Tam lại có thể đánh trọng thương Hoàng Thiên Cần, chứng tỏ thực lực hai người chênh lệch rất lớn.”

Thực lực phát huy ám khí, nếu chỉ bằng một nửa lực công kích mạnh nhất của bản thân, coi như không tệ rồi.

Chẳng hạn như Đằng Thanh Sơn thi triển ám khí, cũng chỉ có thể đối phó với hư cảnh đại thành. Còn đối phó với động hư, vẫn còn thiếu một chút.

Nhưng Bùi Tam, chỉ dùng ám khí mà có thể đánh trọng thương Hoàng Thiên Cần.

“Xem ra Hoàng Thiên Cần vẫn chỉ là động hư tiểu thành, cũng chưa đột phá. Còn Bùi Tam thì thực lực quá mạnh. Quan trọng nhất là Bùi Tam rất coi trọng trận này, nếu không thì cũng sẽ không vì việc Hoàng Thiên Cần dùng mưu mẹo mà giận dữ thẳng tay giết chết đối phương.” - Đằng Thanh Sơn lặng lẽ gật đầu: “Xem ra Bùi Tam thật sự muốn mượn cuộc chiến động hư để hiểu được đạo chí cường.”

Chỉ có thể vì muốn thông qua trận giao chiến với động hư để hiểu được đạo chí cường, hắn mới trở nên điên cuồng như thế.

Dù sao có thể đạt tới động hư, phải tự mình lĩnh ngộ.

Bùi Tam không hiểu được, không có nghĩa là người khác cũng không hiểu được.

Đây cũng là lý do vì sao Bùi Tam phải khiêu chiến với cả ba người, từ thực lực mạnh yếu của mọi người, hắn có thể phát hiện ra một vài chỗ có thể làm cho có lĩnh ngộ.

“Hắn rất khát vọng đạt tới Chí Cường, vì vậy mới điên cuồng

không tiếc đối phó mọi đối thủ, xuống tay bức bách đối thủ sử dụng tuyệt chiêu.” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ: “Trận kế tiếp, hắn đấu với Tần Thập Thất e rằng sẽ là quyết chiến sinh tử chính thức. Nếu như đánh với Tần Thập Thất mà hắn không có đột phá, hơn nữa cũng không chết, vậy thì sau này trong trận chiến với ta, hắn sẽ không nương tay mà sẽ hạ sát thủ bức ta xuất ra toàn bộ bản lĩnh.”

Ba trận chiến đỉnh cao, đã có kết quả của trận đầu tiên giữa Hoàng Thiên Cần của Vũ Hoàng môn và Bùi Tam của Thiên Thần cung.

Việc này làm cho mọi người trên Cửu Châu đại địa đều truyền tụng.

Thán phục một trận đấu hấp dẫn. Chỉ cần sức mạnh tỏa ra ngoài cũng đủ để phá vỡ cả hồ nước Thiên Đảo hồ, lộ ra tận đáy hồ. Đối với chân tướng thật, cũng chỉ có những cường giả đạt tới cấp bậc hư cảnh mới có thể nhìn ra, bọn họ đều hiểu Hoàng Thiên Cần cố tình làm như vậy. Bây giờ Hoàng Thiên Cần đã chết, còn lật tẩy làm xấu đi thanh danh người ta làm gì?

Cái chết của Hoàng Thiên Cần có sắc thái bi kịch được truyền tụng khắp Cửu Châu đại địa.

Tất cả mọi người đều cảm thán, vậy là trong tứ đại cường giả đã mất đi một người!

Bây giờ chỉ còn lại có ba người là Bùi Tam, Tần Thập Thất và Đằng Thanh Sơn.

Từ lần thấy Bùi Tam giao chiến với Tần Thập Thất, Đằng Thanh Sơn đã nhận thức được sự điên cuồng của Bùi Tam, biết rằng đến lúc đó Bùi Tam sẽ không nương tay, cho nên càng cố gắng luyện quyền ngộ đạo.

Xuân đi thu lại đến, mới đó đã đến cuối thu.

“Rào rào...”

Gió thổi lá vàng bay.

“Ầm ầm...”

Cánh cửa đá khổng lồ của phòng luyện công ở Đông Hoa uyển ầm ầm mở ra, Đằng Thanh Sơn mặt đầy râu ria từ bên trong bước ra.

Nghe tiếng cửa đá mở ra, không ít người trong Đông Hoa uyển đều chạy tới.

Lý Quân, Hồng Lâm, hai vợ chồng Hồng Vũ cùng với cha mẹ Đằng Thanh Sơn là vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm. Hai vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm dạo này đều ở đây, nhưng Đằng Thanh Sơn lại bế quan hơn hai tháng. Bọn họ đều biết Đằng Thanh Sơn sắp gặp phải một trận đại chiến, do đó cũng không dám quấy nhiễu hắn.

- Thanh Sơn!

Lý Quân nhìn Đằng Thanh Sơn bế quan hơn hai tháng, không khỏi cười:

- Xem chàng kìa, trông thật xơ xác!

Đằng Thanh Sơn nhếch miệng cười.

- Cha! Mẹ!

Đằng Thanh Sơn vội nhìn về phía cha mẹ mình.

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan nhìn con trai của mình, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Đối với địa vị của con trai ở Cửu Châu hiện giờ, bọn họ vô cùng tự hào. Dù sao chỉ việc sáng chế ra Nội Gia quyền nhất mạch cũng đã làm cho địa vị của Đằng Thanh Sơn

chỉ đứng sau tứ đại chí cường giả, còn cao hơn Đông Bắc Vương Hồng Thiên lúc trước một bậc.

Sinh được con trai như thế, hai vợ chồng sau khi chết tự nhiên cũng được lưu danh sử sách.

- Thanh Sơn, có chắc đối phó được với Bùi Tam không?

Đằng Vĩnh Phàm vỗ vai nhi tử mình.

Đằng Thanh Sơn cười cười:

- Được chứ.

- Vậy thì tốt.

Đằng Vĩnh Phàm cùng Viên Lan thở phào một hơi.

Đằng Thanh Sơn lại cảm thấy bất lực.

Đối phó với Bùi Tam đâu dễ dàng như vậy! Vừa rồi chỉ vì hắn không muốn cha mẹ lo lắng mà thôi. Dù sao cha mẹ có lo lắng thì cũng không giúp gì được mình, nên trấn an hai vị lão nhân gia thì tốt hơn.

- Hồng Vũ!

Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn về phía Hồng Vũ và tiểu Như.

- Cha!

Hồng Vũ đáp.

Đằng Thanh Sơn đảo mắt, thấy bụng của tiểu Như đã hơi cao lên:

- Hồng Vũ, con và tiểu Như sắp có hài tử rồi, cha e rằng đến lúc đó không thể ở cạnh con.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm nhíu mày nói:

- Hồng Vũ sắp có hài tử, con không ở nhà mà đi đâu?

Đám người Lý Quân, Hồng Vũ và Hồng Lâm cũng nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ta chuẩn bị đi một hòn đảo ở hải ngoại, tên là Minh Nguyệt đảo.

Đằng Thanh Sơn nói.

Vừa nghe, Lý Quân nhất thời hiểu ngay.

- Lần này ta đi Minh Nguyệt đảo... chậm thì năm ba tháng, lâu thì cũng khó nói.

Đằng Thanh Sơn áy náy nhìn nhi tử:

- Do đó, khi tiểu tử ra đời, khi đầy tháng, trăm ngày, ta tuy làm ông nội nhưng e rằng cũng không thể ở gần nó được.

Đối với hài tử của Hồng Vũ - cháu ruột của mình - Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy rất chờ mong.

Thế nhưng...

So với việc quyết chiến với Bùi Tam, hắn không có một thời khắc nào dám buông lỏng.

- Chuyện của chàng quan trọng hơn.

Lý Quân liền nói:

- Chuẩn bị khi nào thì đi?

Nàng làm thê tử, cũng thường xuyên nói đủ thứ với Đằng

Thanh Sơn trên giường, biết Bùi Tam đáng sợ như thế nào, do đó nàng rất ủng hộ Đằng Thanh Sơn cố gắng khổ tu.

- Ngày mai.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Gấp thế?

Vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm hơi giật mình. Viên Lan liền nói:

- Thanh Sơn, lúc nào thì trở về?

- Nhất định, trước ngày mười hai tháng chạp sang năm sẽ trở về.

Đằng Thanh Sơn nói.

Ngày mười hai tháng chạp sang năm chính là ngày mà Bùi Tam và Tần Thập Thất quyết chiến.

Nếu nói Đằng Thanh Sơn không coi trọng trận chiến giữa Hoàng Thiên Cần và Bùi Tam, vậy thì trận giữa Tần Thập Thất và Bùi Tam hắn lại rất trông chờ. Lúc trước bên ngoài Hồng Thiên thành, Tần Thập Thất và Bùi Tam đều chỉ triển lộ một chút thực lực khi giao thủ, tuy chỉ lộ ra một vài tin tức, nhưng Đằng Thanh Sơn có thể phán đoán ra, Tần Thập Thất lúc trước còn mạnh hơn mình bây giờ.

Hai người này giao thủ, hắn làm sao có thể bỏ qua?

“Bùi Tam và Tần Thập Thất...”

Cha mẹ, thê tử và con cái đều đợi đến sáng sớm hôm sau.

- Cha, cẩn thận nhé!

Đám người Hồng Vũ, Hồng Lâm đều đưa mắt nhìn Đằng Thanh

Sơn. Biết sư phụ sắp đi xa rất lâu, đám đệ tử Đằng Thú, Dương Đông và Tiết Tân đều tới tiễn đưa.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

- Tiểu Quân, ta không có ở nhà, tất cả giao cho nàng.

Đằng Thanh Sơn nhìn thê tử.

- Thiếp chờ chàng trở về.

Lý Quân nhẹ giọng nói.

Đằng Thanh Sơn cười cười, sau đó phát ra một tiếng gầm. Từ xa xa, một đạo kim quang lập tức phóng tới. Đằng Thanh Sơn liền nhảy lên lưng Lục Túc Đao Trì. Lần này đi Minh Nguyệt đảo hắn chỉ mang theo Lục Túc Đao Trì, dù sao nếu nói về thực lực, Bất Tử Phượng Hoàng mà ở lại Hình Ý môn thì hắn cảm thấy an tâm hơn.

"Vù..."

Một trận cuồng phong thổi qua làm bốc lên đám bụi mù.

Lục Túc Đao Trì cõng Đằng Thanh Sơn nhanh chóng bay về phía bắc, trong nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

Năm đó Lục Túc Đao Trì chưa đạt tới hư cảnh, từ Đoan Mộc đại lục bay đến Cửu Châu đại địa mất đúng nửa tháng. Nhưng bây giờ nó đã đạt tới hư cảnh, cõng Đằng Thanh Sơn xuất phát từ sáng sớm, đến hoàng hôn thì Đằng Thanh Sơn nhìn xuống hải vực dưới chân đã thấy được Minh Nguyệt đảo.

- Lúc trước cưỡi con thuyền Ô Mộc phiêu bạt trên Bắc Hải thật lâu mới từ Cửu Châu tới được Minh Nguyệt đảo.

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thán.

Lúc đó để rời khỏi Minh Nguyệt đảo, Đằng Thanh Sơn phải vác

dây xích, dựa vào sức mạnh thân thể kéo con thuyền Ô Mộc ra khỏi Cửu Khúc Quỷ ở Minh Nguyệt đảo.

“Rào rào...”

Hoàng hôn, trời chiều ngả về phía tây. Hải vực Cửu Khúc Quỷ vực vẫn vô cùng quỷ dị, làm cho người ta không khỏi cảm thán sự thần kỳ của thiên địa.

- Đao Trì, bên kia!

Đằng Thanh Sơn chỉ phương hướng.

Lục Túc Đao Trì lập tức bổ xuống, lao thẳng về phía Minh Nguyệt đảo.

Ở đó có hai quả núi trông cực kỳ giống một hòn núi bị một búa bổ vỡ. Kỳ thật hai quả núi đó trên thực tế cũng là do năm xưa Lý Thái Bạch ngộ ra được cảnh giới chí cường giả, dùng một kiếm chém một quả núi lớn thành hai bộ phận. Bây giờ, một quả núi là cấm địa, còn một quả núi là Kiếm Lâu.

Lục Túc Đao Trì cõng Đằng Thanh Sơn, hóa thành một luồng kim quang bay tới.

Cách xa gần ba mươi năm, Đằng Thanh Sơn lại lần nữa đi đến cấm địa trên Minh Nguyệt đảo.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 11

Ngọc Bích Biến Mất

Gió núi rít lên. Đằng Thanh Sơn ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì lao thẳng về phía cấm địa, nơi huyệt động mà năm đó Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch ngộ đạo đạt tới chí cường.

"Vèo!"

Khí lưu màu đen ngoài thân Đằng Thanh Sơn lan đến miệng huyệt động. Huyệt động đã được lâu chủ Kiếm Lâu tự mình an bài bịt kín, một lần nữa bị Đằng Thanh Sơn đánh tan, những tảng đá vỡ vụn bay tán loạn bắn sâu vào trong huyệt động. Sau đó Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì liền bay bên trong.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn đưa mắt nhìn qua.

Năm đó hắn đã bế quan khổ tu ở huyệt động này khá lâu, tự nhiên không nhận lầm.

Nhưng bây giờ huyệt động hoàn toàn tối đen, cả vách của huyệt động đều trụi lủi, vị trí Thần Tiên Ngọc Bích lúc trước bây giờ cũng không còn gì.

Thần Tiên Ngọc Bích đã biến mất rồi.

- Bên trong có tiếng động.

- Tiếng vang lớn như vậy, người nào tới cấm địa học kiếm pháp nhỉ, sao lại dám tàn phá cấm địa?

- Vẫn còn ở bên trong.

Đằng Thanh Sơn nghe tiếng bước chân dày đặc nhanh chóng đến gần. Mặc dù Thần Tiên Ngọc Bích đã biến mất, nhưng trong cấm địa vẫn còn rất nhiều kiếm pháp do các thế hệ đệ tử tinh anh của Kiếm Lâu mấy ngàn năm qua lưu lại, vì vậy vẫn rất trọng yếu. Còn vừa rồi, Đằng Thanh Sơn lại phá huyệt động được bịt kín bằng loạn thạch, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên sẽ khiến cho mọi người chú ý.

Một đám thanh niên nam nữ cầm kiếm sắc, kẻ cả những cao thủ kiếm đạo già cỗi, ai nấy đều vọt tới.

- Cái gì thế?

Đám người này vừa liếc mắt đã thấy, giữa huyệt động có một con quái thú con ngươi đỏ như máu, chân và lân giáp xạ ra ánh sáng lạnh càng cho người ta sợ hãi. Chỉ cần nhìn bộ dáng của con yêu thú này, đám cao thủ kiếm đạo cũng biết nó là một loại yêu thú tuyệt đối cực kỳ đáng sợ. Lúc này con yêu thú lợi hại đó đang đứng phía sau một thanh niên mặc áo bào trắng.

- Ngươi là ai, lại dám xông vào cấm địa Kiếm Lâu chúng ta?

Một trung niên áo xám lập tức nổi giận nói.

- Chư vị sư huynh, chúng ta xông lên bắt người này lại!

Mặc dù cảm giác được thanh niên mặc áo bào trắng này là một cao thủ, nhưng Kiếm Lâu vốn là lãnh tụ ở Minh Nguyệt đảo đã quen thói rồi.

“Choang!”

“Choang!”

...

Rất nhiều thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, thủ thế chuẩn bị bắt giữ người mặc áo bào trắng xa lạ này.

- Dừng tay!

Một lão giả gù lưng tóc bạc bỗng quát to.

- Trưởng lão?

Nhất thời những cao thủ Kiếm Lâu ở đây đều nghi hoặc nhìn lão giả gù lưng. Tự tiện xông vào cấm địa, cho dù là đệ tử Kiếm Lâu cũng là tử tội, huống hồ là người ngoài. Bọn họ động thủ bắt người chẳng lẽ là sai?

Khi những cao thủ Kiếm Lâu đang nghi hoặc nhìn, lão giả gù lưng lại tiến lên vài bước, nhìn kỹ vào gương mặt người mặc áo bào trắng.

- Ngươi là...

Lão già gù lưng trợn tròn mắt.

- Là... ma đầu!

- Ma đầu?

Đám cao thủ Kiếm Lâu vốn đang nghi hoặc nhất thời đều biến sắc. Trong lịch sử của Kiếm Lâu tại Minh Nguyệt đảo, lần mất mặt duy nhất chính là ba mươi năm trước, một nam tử thần bí cưỡng đại cưỡi trên lưng thần ưng, sử dụng một cây thương, dùng sức một người chấn nhiếp cả Kiếm Lâu.

Người đó độc chiếm cấm địa, còn Kiếm Lâu thì chỉ có thể ngoan ngoãn nhẫn nhịn.

Sau lưng, mọi người của Kiếm Lâu đều gọi nam tử sử dụng thần thương đó là ma đầu. Mọi người đều nói về hắn, nhưng đó đã chuyện ba mươi năm trước, đã sớm thành truyền thuyết rồi. Bây giờ, thanh niên Kiếm Lâu không ai gặp tên ma đầu này cả.

Dù sao lúc trước cũng chỉ có rất ít người thấy khuôn mặt thật của Đằng Thanh Sơn.

- Thần Tiên Ngọc Bích là bị Hoàng Phủ Ngọc Giang giấu đi à?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, sau đó nam tử mặc áo bào trắng quay đầu, ánh mắt đảo qua đám người ở đây.

Những cao thủ kiếm đạo ở đây đều có ý chí kiên định, mới có thể tiến vào cấm địa nghiên cứu kiếm pháp, song khi bị người được Minh Nguyệt đảo gọi là ma đầu này nhìn một cái, ai cũng cảm thấy tâm thần kinh hãi, giống như lâm vào tuyệt cảnh tử vong, thời khắc nào cũng có thể chết. Loại cảm giác sợ hãi này làm cho đám cao thủ kiếm đạo đều sắc mặt trắng bệch.

- Không nghe ta hỏi à?

Đằng Thanh Sơn nhìn lão giả gù lưng, thu hồi áp chế tinh thần.

Đám người lúc này mới tỉnh lại.

Năm đó lúc Đằng Thanh Sơn đào vong tới thảo nguyên, trước mặt Thiên Thần Tô Hào Đặc của Thiên Thần sơn, chỉ ánh mắt của đối phương cũng đã khiến cho hắn bị ảnh hưởng. Khi đó Đằng Thanh Sơn mới là cường giả tiên thiên kim đan, còn bây giờ hắn là siêu cường giả, chỉ một bước nữa đã tiến vào động hư đại thành.

Còn những người trước mắt thì sao? Hầu như đều là hậu thiên, chỉ có một tiên thiên.

Một ánh mắt của Đằng Thanh Sơn tự nhiên có thể làm ảnh

hưởng tới "thần" của họ.

"Thần" tán chính là chết.

Nê hoàn cung của Đằng Thanh Sơn đã hình thành thế giới của mình, với "thần" mạnh như thế, chỉ một ánh mắt đích xác cũng có thể giết chết cao thủ bình thường.

- Tiền bối!

Lão già còng lưng hít sâu một hơi, áp chế cảm giác sợ hãi:

- Về chuyện Thần Tiên Ngọc Bích, nếu nói đã mất e rằng tiền bối không tin, nhưng thật sự là vãn bối cũng không biết nó ở đâu.

Trong mắt lão giả gù lưng, tuổi của siêu cường giả không thể nhìn từ bề ngoài.

Huống gồ địa vị cao thấp là dựa vào thực lực mà phân định, đương nhiên phải xưng hô là tiền bối, tự xưng mình là vãn bối.

- Ngươi không biết, Hoàng Phủ Ngọc Giang hẳn phải biết.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt.

"Không ngờ ba mươi năm không gặp, Hoàng Phủ Ngọc Giang đã đạt tới hư cảnh rồi."

Thế giới lực của Đằng Thanh Sơn quét qua một chút, đã phát hiện ra khí tức của lâu chủ Kiếm Lâu Hoàng Phủ Ngọc Giang lúc trước, như một luồng kiếm sắc bén nhanh chóng bắn về phía này.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang? Hoàng Phủ Ngọc Giang là ai?

Trong đám cao thủ kiếm đạo, có một thanh niên rất thanh tú thấp giọng hỏi.

- Sư đệ, đến cả người này mà ngươi cũng không biết à? Đó là

lâu chủ tiền nhiệm của Kiếm Lâu, hiện là Thái thượng trưởng lão Kiếm Lâu.

Lập tức có người thấp giọng đáp. Thanh niên thanh tú sợ tới mức nhảy lên. Hoàng Phủ Ngọc Giang năm đó rất có tiếng tăm, nhưng sau khi đánh với Đằng Thanh Sơn, chẳng mấy chốc đã thoái vị ẩn mình phía sau màn, hơn nữa sau khi đạt tới hư cảnh, đã trở thành Thái thượng trưởng lão.

Địa vị như thế, đích xác rất ít khi lộ diện ra tay ở Minh Nguyệt đảo.

Đám đệ tử thanh niên có lẽ biết những việc về tiền nhiệm Lâu Chủ, nhưng thật sự rất ít người biết được tên thật của hắn. Dù sao Hoàng Phủ Ngọc Giang có địa vị cực cao, bình thường khi đệ tử Kiếm Lâu đàm luận cũng không dám gọi tên thật hắn ra.

Một đạo kiếm quang lao về phía sườn núi, tốc độ kinh người.

Hoàng Phủ Ngọc Giang mặc áo bào tím, mặt trắng lạnh lùng, cầm một thanh thần kiếm, vẻ mặt nghi hoặc:

- Cao thủ ở đâu tới, lại dám tới Minh Nguyệt đảo của ta?

“Vèo!”

Hắn lao thẳng vào trong cấm địa.

Đằng Thanh Sơn vác bao đựng trường thương, đứng ở đó như một cây thương thẳng tắp, nhìn đám cao thủ Kiếm Lâu trước mắt như không có.

“Vèo!”

Một bóng người màu tím xuất hiện giữa huyệt động.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra nụ cười nhạt. So với ba mươi năm trước, dung mạo của Hoàng Phủ Ngọc Giang cơ hồ không có biến hóa gì, chỉ là khí chất lại càng hung hiểm kinh người hơn.

- Thái thượng trưởng lão!

Lão giả gù lưng vội cung kính khom người hành lễ.

- Bái kiến Thái thượng trưởng lão!

Những cao thủ Kiếm Lâu khác cùng quỳ rạp xuống. Trong Kiếm Lâu, chỉ có Thái thượng trưởng lão mới có tư cách để những đệ tử bình thường quỳ xuống hành lễ. Đàn ông dưới gối có hoàng kim, nhưng trên cả Minh Nguyệt đảo, một khi đạt tới cấp bậc hư cảnh sẽ có địa vị cao hơn hẳn mọi người ở Minh Nguyệt đảo.

Có thể thấy Thái thượng trưởng lão, quỳ gối trước mặt Thái thượng trưởng lão, đã là giấc mơ của không biết bao nhiêu người.

Đám cao thủ Kiếm Lâu đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang.

- Là ngươi!

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang đọng lại:

- Đằng Thanh Sơn!

- Lâu rồi không gặp.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt nói:

- Không ngờ Hoàng Phủ lâu chủ bây giờ đã là Thái thượng trưởng lão rồi. Hoàng Phủ Ngọc Giang, lúc trước ta đã xem Thần Tiên Ngọc Bích, ngươi cũng không cần phải dấu Thần Tiên Ngọc Bích làm gì.

- Hừ!

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Thần Tiên Ngọc Bích chính là trọng bảo của Kiếm Lâu ta, há có thể để người bên ngoài nói xem là xem!

Nói xong, Hoàng Phủ Ngọc Giang không khỏi liếc mắt nhìn Lục Túc Đao Trì - con yêu thú hư cảnh luôn làm cho người ta phải run sợ - đang ở bên cạnh Đằng Thanh Sơn. Không biết vì sao, hắn có cảm giác con yêu thú hư cảnh này rất mạnh.

"Bộ dáng đặc thù như thế, khí tức cũng mạnh, thực lực của con yêu thú hư cảnh này rất kinh người. Vận khí của Đằng Thanh Sơn sao lại tốt như thế? Lần trước hắn mang theo một con yêu thú hùng ưng, còn lần này lại mang theo một con yêu thú hư cảnh." - Hoàng Phủ Ngọc Giang thầm than: "Hắn có hai, còn ta một con cũng chẳng có."

Đằng Thanh Sơn cười khẽ nói:

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, phiền ngươi dẫn đường, ta muốn quan sá Thần Tiên Ngọc Bích một thời gian!

Theo như Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, mình đã là cường giả động hư, lại có Lục Túc Đao Trì đứng một bên, Hoàng Phủ Ngọc Giang nếu không phải đầu óc không bình thường thì phải biết nên làm thế nào.

- Muốn quan sát Thần Tiên Ngọc Bích cũng không phải không được.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt cực kỳ sắc bén:

- Nhưng ta có một điều kiện.

- Điều kiện?

Đằng Thanh Sơn hơi nghi hoặc:

- Ngươi nói đi!

- Rất đơn giản.

Trong hai mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang lóe lên chiến ý:

- Ngươi hãy so tài với ta. Nếu như ngươi thắng, có thể đi quan sát Thần Tiên Ngọc Bích của Kiếm Lâu ta, hơn nữa Kiếm Lâu ta còn phái người chiêu đãi ngươi như thượng khách. Nếu như ngươi bại trong tay ta, mời ngươi rời khỏi đây. Ngươi có dám đáp ứng không?

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Đấu với mình sao?

Một tên rõ ràng vừa tiến vào hư cảnh không lâu, đến cả hư cảnh đại thành cũng chưa đạt tới, lúc trước chạy tới cấm địa đều là dựa vào di chuyển trên đất, lại dám đưa ra đề nghị tỉ thí với cường giả động hư sao?

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, ngươi không nói giỡn đó chứ? Muốn dựa vào tốc độ chạy đua với ta à?

Đằng Thanh Sơn nhướng mày nói.

- Hừ! Hoàng Phủ Ngọc Giang ta không phải là loại người vô sỉ.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn Đằng Thanh Sơn, cười lạnh nói:

- Sao? Đằng Thanh Sơn, ngươi không dám so tài à? Ta muốn xem, ba mươi năm qua ngươi đã tiến bộ bao nhiêu rồi.

- Thái thượng trưởng lão tất thắng.

- Thái thượng trưởng lão khẳng định có thể thắng ma đầu.

Những cao thủ Kiếm Lâu bên cạnh không dám lớn tiếng, chỉ có thể hô thầm, ai nấy hai mắt đều tỏa sáng. Nên biết, Kiếm Lâu từ xưa đến nay, trong lịch sử cũng chỉ có vài người đạt tới cấp bậc hư cảnh. Rất lâu rồi cả Minh Nguyệt đảo không có lấy một hư cảnh, do đó đạt tới hư cảnh, trở thành Thái thượng trưởng lão thì đã là "Thần" trong lòng đệ tử Kiếm Lâu rồi.

Theo họ, thân phận Thái thượng trưởng lão đại biểu cho hư cảnh, chính là vô địch. Trong lịch sử Kiếm Lâu đáng thương chưa bao giờ xuất hiện cường giả động hư, do đó những cao thủ Kiếm Lâu này căn bản không biết khí tức của cường giả động hư là thứ gì. Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ phát hiện ra khí tức của Đằng Thanh Sơn tựa như một hắc động, còn tưởng rằng Đằng Thanh Sơn đang tu luyện một loại "đạo" đặc biệt nào đó.

- Ha ha! Được!

Đằng Thanh Sơn không khỏi cười phá lên:

- Nếu ngươi đã muốn tỷ thí, được, ta thấy chúng ta nên chọn một nơi không có ai thì tốt hơn.

- Cuộc chiến giữa ta và ngươi là cơ hội rất hiếm để đệ tử Kiếm Lâu ta quan sát. Hai đại hư cảnh tỷ thí, trong lịch sử Kiếm Lâu chưa từng có, đại sự như thế nếu tỷ thí ở nơi không có ai thì có gì nghĩa gì.

Hoàng Phủ Ngọc Giang quát:

- Lý trưởng lão, truyền lệnh xuống, bảo tất cả đệ tử Kiếm Lâu trong vòng nửa canh giờ tới luyện võ trường dưới chân núi.

- Vâng thưa Thái thượng trưởng lão!

Lão giả gù lưng cũng vô cùng kích động, mắt đỏ lên, vội cao

giọng đáp.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 12

Trong Động Không Ngày Tháng

“Sau khi ta tiến vào hư cảnh, tìm hiểu Thần Tiên Ngọc Bích, cảm ngộ đã tăng mạnh. Bây giờ ta đã ngộ ra hai đạo, còn Đằng Thanh Sơn căn bản không có những loại bảo vật như Thần Tiên Ngọc Bích. Ba mươi năm trước thực lực hắn mạnh hơn ta một chút, nhưng bây giờ hắn thật sự không bằng ta.”

“Hắn có khí tức rất kỳ lạ, rất tinh thuần, nhưng lại chỉ ngộ ra một loại đạo mà thôi, còn ta lại lĩnh ngộ tới hai loại đạo.”

Lúc Hoàng Phủ Ngọc Giang truyền lệnh, trong lòng lại nghĩ như thế.

Chuyện ba mươi năm trước là sỉ nhục của Kiếm Lâu, cũng là sỉ nhục của Hoàng Phủ Ngọc Giang hắn, hắn tự nhiên muốn phục thù.

- Đằng Thanh Sơn, trước tiên ngươi và ta hảy vào phòng khách nghỉ ngơi!

Hoàng Phủ Ngọc Giang nói.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang!

Đằng Thanh Sơn muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên phì cười, rồi khẽ gật đầu.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn và Lục Túc Đao Trì cùng theo Hoàng

Phủ Ngọc Giang nháy mắt rời khỏi huyệt động, đi về chỗ của Hoàng Phủ Ngọc Giang.

Hai người một yêu thú rời đi làm cho những cao thủ Kiếm Lâu trong huyệt động ồ lên.

- Thái thượng trưởng lão đại chiến với ma đầu Đằng Thanh Sơn, khẳng định là Thái thượng trưởng lão sẽ thắng.

- Thái thượng trưởng lão của Kiếm Lâu chúng ta chưa từng thất bại.

- Sư điệt, đợt lát nữa khi xem cuộc chiến các ngươi nên xem cho cẩn thận, rồi quay lại kể cho ta!

Các cao thủ phải canh gác cấm địa cũng cảm thấy bất lực.

Lúc lão giả lưng còng truyền lệnh, Đằng Thanh Sơn tiến vào đình viện mà Hoàng Phủ Ngọc Giang đang cư trú một mình.

- Mời ngồi!

Hoàng Phủ Ngọc Giang nói rất khách khí.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, ngươi hãy xem cho cẩn thận!

Trong lúc đi vào phòng khách, khí thế của Đằng Thanh Sơn đột nhiên chuyển biến, cả người giống như một thanh trường thương, khí thế cực kỳ sắc bén. Một luồng khí tức tử vong hủy thiên diệt địa trong nháy mắt tràn ngập. Đến cả Hoàng Phủ Ngọc Giang đã đạt tới hư cảnh, "thần" của hắn trong nháy mắt cũng bị lực hủy diệt khổng lồ tử vong của Đằng Thanh Sơn làm rung chuyển.

"Vèo!"

Thân hình Đằng Thanh Sơn vọt tới trước, nắm tay giống như một viên thiên thạch xé gió đánh tới.

- Hừ!

Hoàng Phủ Ngọc Giang hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên né tránh.

“Choang”

Thần kiếm trên lưng đã vào tay, Hoàng Phủ Ngọc Giang lúc này thầm giận: “Tên Đằng Thanh Sơn này, sợ đứng trước công chúng bị ta đánh bại sẽ không còn thể diện gì, do đó bây giờ lại ra tay, ở chỗ không người này lại đột ngột công kích ta. Nhưng... “đạo” của hắn dường như rất mạnh.”

Đằng Thanh Sơn cố ý đánh chậm.

“Cuồng vọng!” – Ánh mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang lạnh đi.

“Vút!”

Giống như một vầng trăng hiện lên, kiếm quang mang theo vẻ thê mỹ lạnh lùng, lao thẳng về phía đầu Đằng Thanh Sơn.

Khóe miệng Đằng Thanh Sơn hiện lên nụ cười, tay phải lật lại, chộp tới trước.

“Cái gì!” - Hoàng Phủ Ngọc Giang càng kinh ngạc đến ngây người.

Tay không mà dám tiếp kiếm sắc của hư cảnh! Cho dù có thực lực mạnh hơn một bậc, bình thường cũng không dám dùng tay không nghênh chiến với đối thủ. Trừ phi thực lực chênh lệch rất lớn mới có thể việc cuồng vọng như vậy, chẳng hạn như tiền bối chỉ đạo vãn bối, sư phụ dạy đệ tử.

“Thật ngông cuồng!” - Hoàng Phủ Ngọc Giang rất tức giận.

“Bùng!”

Bàn tay Đằng Thanh Sơn mờ ảo có ánh sáng đen, lại quỷ dị chụp trúng vào thân kiếm của Hoàng Phủ Ngọc Giang. Kiếm quang ẩn chứa trong bản thân thần kiếm bị ánh sáng đen trong tay hắn dễ dàng đánh tan.

Khi tay Đằng Thanh Sơn chụp trúng thần kiếm, Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ cảm thấy một sức mạnh không thể địch nổi chấn động truyền vào tay mình, không thể chống cự được.

Đau nhức!

“Vù!”

Thần kiếm trong tay Hoàng Phủ Ngọc Giang bị chấn động đến mức văng đi, bay xéo về phía trước, đâm vào nóc nhà đục thủng một lỗ to, sau đó mới bị ném văng ra xa.

“Sạt sạt...”

Nóc nhà bị đục một lỗ thủng, không ít bụi bặm và mảnh vỡ rơi xuống. Có những mảng bụi rơi xuống người Hoàng Phủ Ngọc Giang, nhưng hắn lại sững sờ nhìn tay phải của mình. Hổ khẩu (giữa ngón cái và ngón trỏ) tay phải đã bị xé rách, ngón tay đang run nhè nhẹ. Vừa rồi sức mạnh không thể địch nổi đó trong nháy mắt đã vượt quá sức chịu đựng của tay phải, do đó hổ khẩu mới bị xé rách, cả kiếm sắc cũng bị đánh văng đi.

“Sao lại như thế?”

“Không thể nào!”

Trong mắt Hoàng Phủ Ngọc Giang, tất cả đều đều rất khó tin.

“Hắn cũng là hư cảnh sao lại mạnh hơn ta nhiều thế, yay không đánh tan kiếm quang trên kiếm của ta, còn đánh bay cả binh khí?”

Loạn! Trong đầu Hoàng Phủ Ngọc Giang vô cùng loạn. Sự tự tin ba mươi năm trong nháy mắt đã hoàn toàn tan vỡ.

“Đằng Thanh Sơn, rốt cuộc là chuyện gì?” - Hoàng Phủ Ngọc Giang nghi hoặc nhìn Đằng Thanh Sơn “Không đúng! Không đúng!” - Đầu óc Hoàng Phủ Ngọc Giang hoàn toàn mù mờ.

Hắn nhận định Đằng Thanh Sơn là hư cảnh, hơn nữa chỉ cảm ngộ một đạo, do đó không thể tiếp nhận chuyện này.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, ngươi có biết cái gì là hư cảnh đại thành không, trên hư cảnh đại thành là gì không?

Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang, thầm lắc đầu. Lần này tới đây là muốn quan sát Thần Tiên Ngọc Bích, do đó hắn cũng không muốn làm Hoàng Phủ Ngọc Giang mất mặt. Nếu ngay trước đám đông, Thái thượng trưởng lão của Minh Nguyệt đảo lại bị Đằng Thanh Sơn một chiêu đánh bại thì thật sự quá khó coi.

Cả Minh Nguyệt đảo đều mất mặt, e rằng Hoàng Phủ Ngọc Giang sẽ thổ huyết vì nhục nhã.

Đằng Thanh Sơn không muốn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

- Ta đương nhiên biết hư cảnh đại thành.

Hoàng Phủ Ngọc Giang dán mắt vào Đằng Thanh Sơn:

- Trong thiên địa có rất nhiều loại lực thiên địa. Khi ngộ thông được vô số đạo, có thể nắm trong tay tất cả lực thiên địa, đến lúc đó thậm chí có thể ngự không phi hành. Đó là hư cảnh đại thành, muốn đạt tới rất khó. Về phần trên hư cảnh đại thành...

Hoàng Phủ Ngọc Giang lắc đầu.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Đột nhiên cả người Đằng Thanh Sơn khẽ bay lên ba thước,

như treo trên bầu trời.

Mặc dù không bay quá cao, nhưng Hoàng Phủ Ngọc Giang thấy rõ, Đằng Thanh Sơn thật sự là đang treo lơ lửng.

Hoàng Phủ Ngọc Giang vừa thấy thế, vẻ mặt hoảng sợ, kinh ngạc đến ngây người.

Hư cảnh đại thành?

Các thế hệ tiền bối Kiếm Lâu có ghi chép lại, đều nhận định rất khó mới có thể đạt tới cảnh giới hư cảnh đại thành? Còn Đằng Thanh Sơn sao có thể đạt tới sớm như vậy? Muốn đạt tới hư cảnh đại thành phải ngộ được rất nhiều đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa. Nhưng sự thật trước mắt, Đằng Thanh Sơn quả thật đang ngự không chứ không phải mượn lực duy trì để bay lên trong một thời gian ngắn.

- Ngươi... ngươi là hư cảnh đại thành rồi à?

Hoàng Phủ Ngọc Giang không dám tin, lập tức cười khổ:

- Chẳng trách ta lại thua thảm như vậy.

- Hư cảnh đại thành?

Đằng Thanh Sơn lắc đầu:

- Ta không phải.

- Ủa, không phải?

Hoàng Phủ Ngọc Giang trừng mắt.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang! Vừa rồi ta có hỏi ngươi, xem ngươi có biết trên hư cảnh đại thành là gì không, ngươi lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Sau khi tiến vào hư cảnh, ngộ thông tất cả đạo, nắm trong tay mười thành lực thiên địa, tiến thêm một bước chính là không còn sử dụng lực thiên địa, mà là ở giữa nê hoàn cung của mình hình thành thiên địa của riêng mình.

- Thiên địa của mình?

Hoàng Phủ Ngọc Giang hoàn toàn chấn động, cẩn thận lắng nghe.

Đằng Thanh Sơn từ từ nói:

- Thiên địa này khôn cùng, phi thường phức tạp. Cho dù chúng ta đạt tới hư cảnh đại thành, kỳ thật cũng chỉ biết các loại đạo, nhưng chưa đạt đến cực hạn. Khi hiểu biết thiên địa càng sâu thêm, có thể tự cấu tạo một thế giới thuộc về mình, lúc này sức mạnh sử dụng là thế giới lực của mình.

- Cảnh giới này gọi là động hư.

- Trên động hư là chí cường giả, cũng là đỉnh cao nhất.

Đằng Thanh Sơn nhìn Hoàng Phủ Ngọc Giang.

- Hoàng Phủ Ngọc Giang, sức mạnh mà ta sử dụng chính là thế giới lực của ta.

- Ngươi, ngươi...

Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy cả người run rẩy:

- Ngươi đạt tới động hư rồi à?

“Ầm!”

Ngoài thân Đằng Thanh Sơn chợt tràn ra khí lưu màu đen, thế

giới lực hủy diệt cuồng mãnh trong nháy mắt áp chế Hoàng Phủ Ngọc Giang. Hoàng Phủ Ngọc Giang chỉ cảm thấy mình như lâm vào địa ngục, căn bản không thể chính diện đối kháng. Đối mặt với cường thế như vậy, hắn chỉ có thể xoay người bỏ chạy.

- Đây là thế giới lực.

- Còn ngươi sử dụng linh lực thiên địa, về độ tinh thuần thì thua xa thế giới lực của ta.

Đằng Thanh Sơn nói.

Trong đầu Hoàng Phủ Ngọc Giang nhất thời hiện lên hàng vạn hàng ngàn ý nghĩ, có xấu hổ, cũng có cảm kích Đằng Thanh Sơn. Hắn bây giờ mới hiểu Kiếm Lâu của hắn chỉ ở Minh Nguyệt đảo mà nhìn trời. Nhưng các thế hệ tiền bối Kiếm Lâu cũng chỉ có vài người đạt tới hư cảnh, trong hiểu biết của họ hư cảnh đã là vô địch rồi.

Về phần trên hư cảnh? Họ cũng không nghĩ ra được.

Dù sao đối với họ thì hư cảnh đại thành chính là cửa ải khó nhất rồi.

“Động hư, động hư.”

“Thì ra là ếch ngồi đáy giếng.”

Hoàng Phủ Ngọc Giang vừa nghĩ tới, nếu dưới sự quan sát của vô số đệ tử Kiếm Lâu, hắn bị Đằng Thanh Sơn một chiêu đánh bại, truyền thuyết Thái thượng trưởng lão bất bại sẽ bị hủy trên tay hắn, vậy thì sẽ vô cùng xấu hổ.

Hoàng Phủ Ngọc Giang hít sâu một hơi, nói:

- Đằng Thanh Sơn, cảm ơn!

Vô số đệ tử Kiếm Lâu vốn đang tụ tập, lúc này lại bị đuổi cả

đi. Đa số đệ tử đều mơ mơ màng màng, nghi hoặc không biết vì sao triệu.

Biết Thái thượng trưởng lão và ma đầu Đẳng Thanh Sơn đã ước chiến, những cao thủ tinh anh vẫn còn rất nghi hoặc, nhưng sau đó họ cũng nhận được lệnh cấm đàm luận về chuyện này.

- Đẳng huynh, sau này huynh có thể ở trong này bế quan tu luyện. Trong thạch thất yên tĩnh này, ta đã an bài đệ tử chuyên môn ở đây hầu hạ huynh, nếu ngươi muốn ăn gì thì cứ việc dặn dò.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhiệt tình nói.

- Cảm ơn!

Đẳng Thanh Sơn cười.

Cửa đá đóng lại. Trong mật thất tối đen chỉ có vầng sáng xanh đầy sức sống của Thần Tiên Ngọc Bích. Đẳng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa, mắt nhìn Thần Tiên Ngọc Bích. Lục Túc Đao Trì cũng đứng một bên.

Khi "thần" cảm ứng Thần Tiên Ngọc Bích...

"Ầm!"

Trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn thấy được những hình ảnh hiện lên, những thân ảnh màu xanh đều thi triển một thứ kiếm pháp huyền diệu, cực kỳ mênh mông. Nếu nói năm đó Đẳng Thanh Sơn dễ dàng bị ý cảnh kiếm pháp này bao phủ, thì bây giờ hắn đã có thể đứng ở một địa vị gần như ngang hàng, dùng thân phận người đứng xem để quan sát kỹ lưỡng.

Lúc đầu, Đẳng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn thấu các loại kiếm pháp, rất đơn giản, nhưng càng về sau, hắn quan sát bóng kiếm phải suy nghĩ một chút mới có thể hiểu. Loại cảm thụ này...

“Lý Thái Bạch tiền bối quả thật tuyệt vời. Chí cường giả không hổ là đỉnh cao chân chính.”

Đằng Thanh Sơn xem đến phần cuối, chốc chốc lại suy tư, chốc chốc lại đứng dậy thi triển thương pháp, có khi lại đánh quyền như si mê. Có Thần Tiên Ngọc Bích để tham khảo, sự cảm ngộ thiên địa của hắn dần dần tăng lên.

Chẳng trách Bùi Tam cũng rất muốn có được những chiêu thức ẩn chứa “đạo” của Lý Thái Bạch.

Trong động không ngày tháng, thời gian thấm thoắt trôi qua.

Đằng Thanh Sơn vốn đã chạn đến thế giới lực “sinh’, chỉ một chút nữa là tới. Trong những suy nghĩ si mê, hắn đã hoàn toàn lĩnh hội được. Thế giới lực trong cơ thể đã hoàn toàn hóa thành thế giới lực sinh tử, tiến vào cảnh giới động hư đại thành.

Nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn tiếp tục say mê cảm thụ Thần Tiên Ngọc Bích. Mỗi lần cảm ngộ một chút rồi tập hợp lại sẽ có một tiến bộ này nho nhỏ, mỗi một tiến bộ nhỏ tập hợp lại sẽ thành một lần đột phá.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 13

Lại Là Một Năm

"Sinh và tử, đối lập lẫn nhau, nhưng dựa theo kiếm pháp của Lý Thái Bạch tiền bối, sinh tử hẳn là hóa thành một kiếm." - Đằng Thanh Sơn rõ ràng cảm ứng được vô địch kiếm đạo ẩn chứa trong Thần Tiên Ngọc Bích. Một bóng người màu xanh đang đứng trước mắt hắn thi triển kiếm pháp huyền ảo khó lường.

"Sinh và tử, làm sao có thể tương sinh, thậm chí còn hợp thành một khối?" - Trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên đủ loại quyền pháp.

"Không đúng, không đúng!" - Đằng Thanh Sơn đứng phắt dậy, bắt đầu luyện quyền trong mật thất u ám. Chỉ thấy bóng quyền như sóng, cả người hắn giống như si mê.

"Vẫn không đúng! Tam Thể thức, thức mở đầu và thế xuất thủ, một là sinh còn một là tử. Theo lý thuyết hẳn là tương sinh, liên hợp với nhau. Nhưng thế hiới 'sinh' và thế giới 'tử' làm sao tương sinh với nhau được?" - Trong mắt Đằng Thanh Sơn thỉnh thoảng lại lóe ra hung quang, khi thì như ẩn chứa sinh cơ vô tận.

Khí chất cả người không ngừng biến hóa.

Rất lâu, Đằng Thanh Sơn vẫn hoàn toàn chìm vào say mê nghiên cứu Thần Tiên Ngọc Bích, hơn nữa không ngừng mài giũa, đem lực thế giới "sinh" và "Tử" tu luyện đến một mức cực hạn. Giữa nê hoàn cung lúc này chỉ còn lại chất lỏng màu trắng xoá vô

tận tựa như mây mù, cùng với chất lỏng như thủy ngân tràn ngập tử khí màu đen.

Một đen, một trắng.

Một tràn ngập tử khí, một tràn ngập sinh cơ vô tận.

Một làm cho người ta run sợ, còn một lại làm cho người ta vui vẻ hạnh phúc.

Đối lập tuyệt đối.

Nếu nói khi chưa hiểu rõ sinh tử, Đằng Thanh Sơn còn có thể làm cho sinh tử giao hòa với nhau, nhưng bây giờ khi nghiên cứu sinh và tử tới một cảnh giới cao thâm, hắn lại kinh ngạc phát hiện ra sinh và tử hoàn toàn đối lập, cho dù ở bất cứ phương diện nào thì chúng đều đối lập tuyệt đối.

Rõ ràng từ "đạo" trên Thần Tiên Ngọc Bích, biết nếu muốn đề cao thêm một tầng thì phải đem sinh tử chuyển đổi, để hòa chúng thành một khối.

Nhưng, hắn không làm được.

Đã biết đáp án, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn hoàn toàn không thể giải thích được.

"Tại sao, tại sao? Sinh và tử hoàn toàn đối lập, đối lập tuyệt đối, sao có thể hòa thành một khối? Làm sao mới có thể đạt được bước đó?" - Đằng Thanh Sơn như một người điên. Kỳ thật vấn đề khó khăn này cũng đã làm biết bao nhiêu nhân vật anh hùng hào kiệt trên Cửu Châu trong lịch sử phải khốn đốn.

Chính thức có thể hợp nhất sinh tử, hóa thành một khối, trong lịch sử Cửu Châu bao gồm cả Đoan Mộc Ngọc ở Bắc Hải đại lục cũng chỉ có năm người, đó là năm đại Chí cường giả.

“Bình!”

“Bình!”

“Bình!”

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa này không lớn, nhưng trong mật thất an tĩnh lại làm cho Đằng Thanh Sơn thầm run lên, trong nháy mắt đã thoát khỏi trạng thái si mê như điên dại, hoàn toàn thanh tỉnh.

“Phù! Phù!

Trán Đằng Thanh Sơn chảy đầy mồ hôi, thở hổn hển, lúc này mới khôi phục lại.

“Đáng tiếc!” - Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua Thần Tiên Ngọc Bích: “Vẫn không đột phá được cửa khẩu trọng yếu.”

Lúc này hắn đã sớm đạt tới động hư đại thành, thế giới lực sinh tử đã tới gần hoàn mỹ.

Điều hắn muốn làm, chính là làm sao để sinh và tử dung hợp với nhau.

“Nếu như ta có thể vượt qua bước này, cho dù không thể hợp nhất sinh tử, thành tựu đại đạo, nhưng chỉ cần dung hợp một bộ phận, đã có lực liều mạng với Bùi Tam rồi.” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

Hắn lập tức đi qua một bên, cầm lấy gáo nước, múc một gáo nước lạnh trong vại nước hất lên mặt.

“Rào... rào...”

Nước lạnh có vài tảng băng nhỏ chảy khắp toàn thân, Đằng Thanh Sơn bỗng rùng mình chấn tan bụi đất dơ bẩn khắp người,

sau đó toàn thân bốc lên một màn sương mù, nung những hạt nước băng giá thành hơi nước. Tiếp đó hắn thay đổi một bộ y phục sạch sẽ.

“Kẹt...”

Cửa đá mở ra.

Chỉ thấy ngoài cửa đang có một thanh niên áo xanh đang đứng, cung kính nói:

- Tiền bối, hôm nay cách lần trước tiền bối xuất quan đã một tháng lẻ sáu ngày rồi. Dựa theo tiền bối phân phó, đến ngày này tôi phải đánh thức tiền bối.

- Ừm!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười gật gật đầu. Thanh niên này là người Kiếm Lâu an bài chuyên môn hầu hạ trong lúc mình bế quan.

“Một tháng lẻ sáu ngày.”

Đằng Thanh Sơn đi dọc theo sơn động, rồi đi luôn ra ngoài.

Ánh nắng nhạt chiếu xuống, ra khỏi động núi này là một vách đá dựng đứng. Đằng Thanh Sơn nhìn không gian chung quanh, chỉ thấy mặt đất vô tận phía dưới đã phủ kín một tầng màu bạc. Khí lạnh thấu xương tràn ngập khắp nơi, hiển nhiên lúc này đã vào tiết trời cực kỳ giá rét.

“Một tháng lẻ sáu ngày, hôm nay hẳn là ngày một tháng chạp rồi. Nhanh thật, mới đó mà đã đến tháng chạp rồi.”

Đằng Thanh Sơn nhìn mặt đất phủ đầy tuyết trắng vô hạn.

“Cần phải trở về!”

“Đã hơn một năm không gặp đám người Tiểu Quân rồi.”

Đằng Thanh Sơn trong hơn một năm này hầu hết thời gian đều trong trạng thái si mê nghiên cứu, chuyên tâm đi sâu vào kiếm đạo trong Thần Tiên Ngọc Bích, đồng hành trên con đường giác ngộ.

Lúc này hắn liền xoay người đi về phía mật thất.

- Không biết tiền bối muốn ăn chút gì không?

Thanh niên áo xanh cung kính hỏi.

- Không cần.

Đằng Thanh Sơn tiến vào mật thất, lấy Luân Hồi thương tháo rời ra bỏ vào bao đựng thương, sau đó nhìn thoáng qua thanh niên áo xanh:

- Tiểu huynh đệ! Ta ở nơi này hơn một năm, đã làm phiền ngươi phải chiếu cố ta. Mặc dù ta cũng thỉnh thoảng chỉ điểm cho ngươi mấy chiêu kiếm pháp, nhưng trước khi đi, ta sẽ thi triển rất cẩn thận một bộ kiếm pháp cho ngươi xem, có thể học được bao nhiêu thì học.

Thanh niên áo xanh kinh hãi:

- Tiền bối phải đi ư?

Hắn đã hầu hạ Đằng Thanh Sơn hơn một năm. Lúc Đằng Thanh Sơn xuất quan nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại chỉ điểm, làm cho hắn được lợi rất hắn, cũng làm cho hắn thêm cảm kích vị thượng khách thần bí mà thái thượng trưởng lão cũng phải tôn trọng này.

- Nhìn cho kỹ!

Ngón trỏ và ngón giữa của Đằng Thanh Sơn biến thành kiếm chỉ.

“Vèo!”

Một luồng sáng trắng từ kiếm chỉ của Đằng Thanh Sơn xuất hiện, như một thanh kiếm quang.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn bắt đầu múa một bộ kiếm pháp, cả người giống như thần linh chìm vào kiếm. Những chiêu kiếm pháp tuyệt vời không ngừng thi triển, tổng cộng là mười tám chiêu. Điều quỷ dị là mười tám chiêu kiếm pháp này Đằng Thanh Sơn tổng cộng thi triển ba lần, lần đầu thanh niên áo xanh có thể nhớ kỹ, nhưng khi nhìn lần thứ hai thì lại cảm thấy nghi hoặc, còn nhìn lần thứ ba thì chẳng hiểu gì về kiếm pháp này cả.

- Cái này... cái này...

Thanh niên áo xanh liếc mắt nghi hoặc.

- Bộ kiếm pháp này tổng cộng có năm mươi bốn chiêu.

Đằng Thanh Sơn nhìn thoáng qua thanh niên áo xanh:

- Tổng cộng chia làm ba thiên, mỗi thiên mười tám chiêu. Mỗi một thiên đều có sự khác nhau, ngươi hãy cố mà lĩnh ngộ! Coi như là lễ vật cho lần chúng ta gặp nhau.

Đằng Thanh Sơn nói xong liền vác bao đựng thương, lướt ra khỏi cửa động.

- Hống...

Một thanh âm vang lên khắp không trung.

Một luồng kim quang lập tức từ xa xa phóng tới. Đằng Thanh Sơn cũng bay bổng lên không, đáp xuống trên lưng Lục Túc Đao Trì.

- Đằng huynh!

Một giọng nói sang sảng vang lên:

- Huynh phải đi rồi à?

- Hoàng Phủ huynh! Thần Tiên Ngọc Bích đã vô dụng đối với ta rồi. Nếu có duyên thì sau này còn có thể gặp lại. Xin cáo từ!

Giọng nói của Đằng Thanh Sơn còn đang truyền đến thì thân ảnh của hắn đã cùng Lục Túc Đao Trì nhanh chóng biến mất ở chân trời phía nam.

“Vèo!”

Thân ảnh Hoàng Phủ Ngọc Giang dừng lại ở cửa động. Còn thanh niên áo xanh kia thì vẫn đứng tại chỗ, có vẻ sững sờ.

- Sư tổ!

Thanh niên áo xanh tỉnh lại, lập tức chào.

- Vừa rồi ngươi đang nghĩ cái gì?

Hoàng Phủ Ngọc Giang hỏi.

- Sư tổ! Vị tiền bối đó vừa truyền cho đệ tử một bộ kiếm pháp, nhưng đệ tử suy nghĩ không ra.

Thanh niên áo xanh lắc đầu nói:

- Vị tiền bối đó nói, bộ kiếm pháp này chia làm ba thiên, mỗi thiên mười tám chiêu. Nhưng không hiểu sao đệ tử vẫn cảm thấy, tuy nói là ba thiên, nhưng lại là cùng là một thiên, chỉ thi triển ba lượt mà thôi. Lúc đệ tử xem kiếm pháp, càng xem lại càng không hiểu, rất lạ lùng.

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhíu mày:

- Ngươi cảm thấy ba thiên này là cùng một thiên à? Nhưng

càng xem lại càng không hiểu?

- Đúng.

Thanh niên áo xanh gật đầu lia lịa.

- Lo mà tìm hiểu bộ kiếm pháp này cho tốt đi!

Hoàng Phủ Ngọc Giang nhìn đệ tử:

- Nếu ngươi có thể hiểu được một hai phần, việc bước vào tiên thiên tuyệt không thành vấn đề. Nếu như hiểu được toàn bộ, thành tựu của ngươi nhất định sẽ rất cao.

Hoàng Phủ Ngọc Giang hiểu rõ cảnh giới của Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cũng nói Thần Tiên Ngọc Bích đã vô dụng với hắn rồi.

Cảnh giới như thế, lưu lại một bộ kiếm pháp há phải trò đùa?

Ngồi trên lưng Lục Túc Đao Trì, giữa trên chín tầng trời, Đằng Thanh Sơn khẽ mỉm cười.

“Không được tham lam, lần này thu hoạch của ta đã rất lớn rồi.”

“Ta đã hiểu gần hết Thanh Liên Kiếm Ca. Chỉ là phần cuối cùng, mặc dù ta hiểu được phải thi triển ra sao, nhưng ‘đạo’ ảo diệu ẩn chứa trong đó thì vẫn không hiểu.” - Đằng Thanh Sơn biết rõ Thần Tiên Ngọc Bích đã vô dụng với mình, dù sao nó vẫn chỉ là những kiếm chiêu mà thôi.

Không phải có chí cường giả chỉ dạy là có thể đạt tới chí cường.

Muốn đạt tới chí cường là một việc rất khó, cực kỳ khó.

Tất cả vẫn phải dựa vào chính mình. Thần Tiên Ngọc Bích chỉ

có tác dụng tham khảo mà thôi.

oOo Tại Dương châu thuộc đông nam Cửu Châu.

Trên Đại Duyên sơn, trong Đông Hoa uyển của Hình Ý môn.

- Phàm ca, ông nói xem sao Thanh Sơn vẫn còn chưa trở lại?

Trên đầu Viên Lan đã có vài sợi tóc bạc, trong lòng ôm một đứa trẻ, nhìn lên trời.

- Bà sốt ruột làm gì!

Đẳng Vĩnh Phàm trừng mắt:

- Đừng nóng! Thanh Sơn đã nói khi Bùi Tam đấu với Tần gì đó sẽ trở về, nhất định nó sẽ về. Chẳng lẽ ta không hiểu nhi tử của ta à?

- Ông lớn tiếng với tôi làm gì!

Viên Lan hơi bất mãn:

- Tôi thấy ông già rồi, nên ở trong tộc dạy đám tiểu bối rèn hay luyện quyền đi!

- Hừ!

Đẳng Vĩnh Phàm không nói gì, chỉ chốc chốc lại nhìn lên bầu trời.

Hai vợ chồng Đẳng Vĩnh Phàm đều cảm thấy hơi lo lắng cho Đẳng Thanh Sơn.

Đột nhiên một đạo kim quang từ xa lao tới, bắn xuống đất cực nhanh.

- Phàm ca, Thanh Sơn về rồi!

Viên Lan đột nhiên kinh hỉ nói.

- Nhất định là bà lại nhìn lầm rồi. Lần trước bà cũng bảo Thanh Sơn về, hóa ra chỉ là con phượng hoàng.

Đột nhiên Đằng Vĩnh Phàm ngừng nói, đứng phắt lên.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng, tóc xõa tung, mỉm cười đứng trước mặt cha mẹ.

- Cha! Mẹ!

Đằng Thanh Sơn mỉm cười chào.

- Thanh Sơn!

Viên Lan vội chạy tới. Lúc này ở một góc đình viện khác, bọn người Lý Quân, Hồng Lâm và Hồng Vũ cũng chạy tới.

- Cha, không ở trong tộc dạy đám tiểu bối luyện quyền, rèn sắt à?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

Đằng Vĩnh Phàm lắc đầu, nói vẻ không quan tâm:

- Đám tiểu bối ấy quá đáng ghét, chẳng hiểu gì cả. Ở Đông Hoa uyển của ngươi an tĩnh hơn, không ai tới làm phiền ta, sống những ngày thanh tịnh.

Viên Lan liếc mắt nhìn trượng phu mình. Rõ ràng là lo lắng cho con trai nên mới tới đây, đúng là chỉ được cái mạnh miệng!

Đằng Thanh Sơn thấy cha mẹ như thế, không khỏi mỉm cười.

- Đây là...

Đằng Thanh Sơn nhìn đứa trẻ trong lòng mẫu thân.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 14

Tần Thập Thất

Cha!

Lúc này Hồng Vũ đi theo Lý Quân vội chạy tới, kêu lên:

- Nó tên là Cẩm Tú, là mẹ đặt tên đó.

- Cẩm Tú?

Đằng Thanh Sơn đưa tay ôm lấy bé gái.

Dựa theo bối phận ở Đằng gia trang, sau thế hệ chữ Thanh là thế hệ chữ Hồng, sau chữ Hồng là chữ Cẩm.

- Cẩm Tú? Tú Tú?

Đằng Thanh Sơn nhìn bé gái. Bé gái cũng chớp đôi mắt to đen lúng liếng, tò mò nhìn "đại nhân" trước mắt. Nó rất thích khí tức của người lớn xa lạ này, làm cho nó rất thoải mái, không khỏi phát ra một tiếng cười khúc khích.

- Thanh Sơn, chàng quả là thiên tài đó. Tú Tú đầy tháng, trăm ngày, đều đã qua cả rồi.

Lý Quân cũng đi tới.

Đằng Thanh Sơn cùng mọi người trong gia đình vui vẻ với nhau, đàm luận những việc đã xảy ra hơn một năm qua. Đối với

gia đình này, Đẳng Thanh Sơn chính là trời, là trụ cột. Đẳng Thanh Sơn trở về, trong Đông Hoa uyển lại tràn ngập tiếng cười.

Những ngày Đẳng Thanh Sơn sống với gia đình trôi qua rất nhanh, cùng trò chuyện với cha mẹ, dạy cho con cái, chơi đùa với Tú Tú.

Đảo mắt đã là ngày mười một tháng chạp.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ. Cả Hình Ý môn hầu như khắp nơi đều đàm luận về trận chiến ngày mai giữa Tần Thập Thất của Doanh Thị gia tộc và Bùi Tam của Thiên Thần cung diễn ra trên Thanh Long sơn ở Tần Lĩnh sơn mạch. Đây là hai trong số ba đại cường giả trên Cửu Châu hiện giờ.

Ai lại không quan tâm đến trận chiến này?

Hơn nữa trận này qua đi, Đẳng môn chủ của họ sẽ đấu với Bùi Tam.

- A Lan! A Lan!

Trong phòng, Đẳng Vĩnh Phàm vội thấp giọng nói.

- Chuyện gì?

Viên Lan đang lau bàn quay đầu lại nhìn Đẳng Vĩnh Phàm.

- A Lan, bà nói xem, Thanh Sơn nhà chúng ta đấu với Bùi Tam của Thiên Thần cung thì ai sẽ thắng?

Đẳng Vĩnh Phàm hơi thấp thỏm.

Viên Lan trừng mắt, vội nói:

- Đương nhiên là Thanh Sơn nhà chúng ta rồi. Phàm ca, ông đừng nghĩ lung tung!

Đằng Vĩnh Phàm nhướng mày, thấp giọng quát:

- Lão bà tử như bà thì biết cái gì? Ta cũng nghĩ là Thanh Sơn có thể thắng, nhưng ta đã hỏi qua rồi, cũng đã đọc quyển "Trận Chiến Đỉnh Cao". Tên Bùi Tam đó không phải dễ trêu vào đâu, đến cao thủ Ma Ni Tự và Vũ Hoàng môn mà cũng bị hắn tiêu diệt. Ngay cả Thanh Sơn nhà mình cũng nói trong bốn người thì Bùi Tam là mạnh nhất. Ta bây giờ rất lo lắng.

Viên Lan ném cái khăn trong tay sang một bên, ngồi thừ trên ghế, mắt hơi ửng đỏ.

- A Lan, bà làm sao vậy?

Đằng Vĩnh Phàm liền nói.

- Phàm ca!

Viên Lan hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói:

- Ông nói xem, Thanh Sơn không đấu với Bùi Tam có được không?

- Thiên hạ đều truyền bá rồi, người sống cần có thể diện.

Đằng Vĩnh Phàm hơi chần chờ.

- Nếu như thật sự đấu không thắng, vậy đi đấu không phải là chịu chết à?

Viên Lan vội vàng nói.

Đằng Vĩnh Phàm nghiến răng.

- Đúng, bà nói đúng!

Đằng Vĩnh Phàm nắm chặt tay, đi qua lại trong phòng, sau đó sáng mắt lên, nói:

- A Lan, hay là như thế này! Ngày mai chẳng phải chính là ngày Tần Thập Thất đấu với Bùi Tam sao? Chúng ta bảo Thanh Sơn cùng đi Thanh Long sơn ở Tần Lĩnh sơn mạch xem cuộc chiến này nhé!

- Chúng ta phải xem Bùi Tam rốt cuộc mạnh tới đâu, cũng có thể từ miệng Thanh Sơn thăm dò xem sao.

Đằng Vĩnh Phàm suy nghĩ rồi nói:

- Nếu Thanh Sơn nắm chắc thì nhất định ta sẽ không ngăn cản nó. Nhưng nếu chẳng hề nắm chắc gì, ta có chết cũng phải ngăn nó lại.

- Ừm! Hy vọng ngày mai Bùi Tam sẽ chết trận.

Viên Lan đột nhiên nói.

- Lão bà tử, đúng là ác tâm mà.

Đằng Vĩnh Phàm trừng mắt, lập tức gật đầu:

- Nhưng nếu thật như vậy thì cũng không tệ.

- Bên ngoài nghe nói Bùi Tam là đại ma đầu đó.

Viên Lan nói.

Đợi đến giữa trưa.

- Cha, mẹ, ngày mai hai người cũng muốn đi à?

Đằng Thanh Sơn kinh ngạc nhìn cha mẹ. Cha mẹ sống bao nhiêu năm ở Đằng gia trang, không hề có hứng thú gì với cuộc đại chiến giữa các cường giả trên Cửu Châu, lần này lại muốn đi xem cuộc chiến sao?

- Đương nhiên! Hai lão già chúng ta nghe mỏi cả tai về chuyện

giữa Bùi Tam và Tần Thập Thất rồi, ta cũng muốn nhìn xem đối thủ của con trai mình ra sao.

Đằng Vĩnh Phàm nói thẳng. Viên Lan đứng bên cạnh gật đầu, xem ra là rất muốn đi xem.

Thấy cha mẹ như thế, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có thể gật đầu.

- Được, ngày mai chúng ta cùng nhau đi.

Mười hai tháng chạp, tràn ngập mây mù. Lúc này cả Hình Ý môn đều vang lên những tiếng luyện quyền ồn ào.

- Cha, lần trước Bùi Tam đấu với Hoàng Thiên Cần người không đi, lần này chắc cũng không đi chứ?

Hồng Lâm cười trêu chọc.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bất Tử Phượng Hoàng từ giữa Đại Duyên sơn bay tới cực nhanh, cười nói:

- Lâm Lâm! Thực lực của Hoàng Thiên Cần chênh lệch quá lớn so với Bùi Tam, nhưng Tần Thập Thất thì lại khác. Trận này sao ta có thể bỏ qua được chứ?

Bùi Tam và Tần Thập Thất, ai sẽ thắng?

Đằng Thanh Sơn không dám khẳng định. Dù sao thực lực của hai người đều rất mạnh, tùy thời đều có thể xuất hiện tình huống bất ngờ, trong lúc chiến đấu có thể đột phá Tần Thập Thất cũng có thể đột phá, đánh bại thậm chí là đánh chết Bùi Tam.

- Tiểu Thanh tới rồi. Đi, mọi người cùng lên đường!

Đằng Thanh Sơn để năm người cha mẹ và Hồng Lâm, Hồng Vũ, Lôi Tiểu Như ngồi trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, còn mình thì nắm tay Lý Quân, thế giới lực vờn quanh bay vút lên trời.

Lưu quang lóe lên giữa vùng sương mù, nhanh chóng xé gió lướt đi, bay về phía Tần Lĩnh sơn mạch ở Ung châu.

Ba ngàn dặm Tần Lĩnh chính là chướng ngại thiên nhiên của Doanh Thị gia tộc. Có ba ngàn dặm này, muốn dựa vào quân đội để tiêu diệt Doanh Thị gia tộc là chuyện vô cùng khó khăn.

- Thanh Sơn, đây là Tần Lĩnh sơn mạch à? Dài thật, nghe nói phải tới ba ngàn dặm.

Giữa trời cao, trên lưng Bất Tử Phượng Hoàng, Đằng Vĩnh Phàm tò mò nhìn xuống phía dưới. Ung châu không có sương mù dày đặc, từ trên cao có thể nhìn thấy rõ ràng dãy Tần Lĩnh hùng vĩ uốn lượn đến vô tận.

- Ông nội!

Hồng Vũ bên cạnh cười nói:

- Năm đó Tần Lĩnh Thiên Đế chính là lập nghiệp từ đây.

- Việc này ta đương nhiên biết.

Đằng Vĩnh Phàm cười ha hả.

Đằng Thanh Sơn chỉ về phía trước:

- Phía trước chính là Thanh Long sơn rồi. Trận này sẽ diễn ra ở Thanh Long sơn. Nhưng chúng ta tới xem cuộc chiến, không thể đến Thanh Long sơn được.

Thanh Long sơn chính là chiến trường. Lúc này, trên những đỉnh núi và hẻm núi chung quanh Thanh Long sơn đã có rất nhiều dân chúng và võ giả trên Cửu Châu đại địa.

Biển người đông nghịt.

- Thật là không có chỗ trống.

Đằng Thanh Sơn bực mình. Mình nên đứng đâu xem cuộc chiến này đây?

- Thanh Sơn, lên giữa không trung đi!

Lý Quân cũng nhìn xuống phía dưới, cười nói:

- Phía dưới nhiều người quá, căn bản không còn chỗ.

- Được!

Dưới chân Đằng Thanh Sơn lập tức xuất hiện khí lưu màu trắng, hình thành một "đám mây" màu trắng chừng mười trượng - Cha! Mẹ! Hồng Vũ! Lâm Lâm! Các người nên ngồi xuống nghỉ ngơi. Nơi này cách Thanh Long sơn chỉ nửa dặm, có thể thấy rất rõ.

- Cha, đây là đám mây à?

Hồng Lâm hưng phấn nhảy lên nhảy xuống, ngồi trên đám mây làm bằng thế giới lực sinh mệnh.

Với thế giới lực do Đằng Thanh Sơn khống chế, tự nhiên không thương tổn tới người của mình.

Huống hồ, Đằng Thanh Sơn còn cẩn thận sử dụng thế giới lực sinh mệnh, cho dù vô ý phun ra ngoài một chút thì đối với thân thể người thường ngược lại sẽ có vài chỗ tốt.

Lúc này người trong gia đình đều ngồi trên đám mây giữa không trung, hướng mắt nhìn xuống đỉnh Thanh Long sơn gần như bằng phẳng phía trước. Thân thể khổng lồ của Bất Tử Phượng Hoàng cũng ở giữa đám mây màu trắng, nhìn thấy khá rõ.

- Nhìn kìa! Trên đó là gì vậy?

- Hình như có người.

- Đám mây bay tới kìa! Đó là Bất Tử Phượng Hoàng! Ta thấy

rồi, chính là Bất Tử Phượng Hoàng!

- Bất Tử Phượng Hoàng ở đây, trên đám mây đó khẳng định là Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn tới rồi.

Trên những đỉnh núi khác, không ít võ giả tới sớm để chiếm vị trí tốt, cùng với rất nhiều người thường, ai ai cũng kích động. Từ trên mây nhìn xuống mặt đất? Đây là việc biết bao võ giả thiết tha ước mơ.

Trên đám mây, người trong gia đình Đằng Thanh Sơn cười nói, có vẻ rất cao hứng.

- Thanh Sơn, phía dưới đông nghịt, toàn là người.

Viên Lan nhìn xuống phía dưới.

- Thật nhiều người.

- Thanh Sơn, Bùi Tam và Tần Thập Thất còn chưa tới sao?

Đằng Vĩnh Phàm nhìn về phía đỉnh núi Thanh Long sơn.

Nhưng trên đỉnh núi đó không có một bóng người nào.

- Cha đừng nóng! Đợt lát nữa sẽ tới thôi.

Đằng Thanh Sơn đứng trên đám mây nhìn về phía Thanh Long sơn chờ đợi.

Trên bầu trời Tần Lĩnh sơn mạch, một đạo kiếm quang chợt xé gió bay về phía Thanh Long sơn.

Bên trong kiếm quang là Tần Thập Thất áo vải, cầm một thanh tử kiếm, đi cùng với cường giả hư cảnh của Doanh Thị gia tộc là Doanh Hải Đồng, còn có một thanh niên mặc áo choàng màu xanh.

- Phía trước chính là Thanh Long sơn rồi.

Ánh mắt Tần Thập Thất lạnh lùng.

- Sư phụ!

Thanh niên mặc áo choàng xanh đá, trong mắt hơi lo lắng.

- Người ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Tần Thập Thất nhìn thanh niên, lạnh nhạt nói:

- Không đạt tới chí cường, vĩnh viễn không thể thoát khỏi khống chế, vẫn chịu sự áp chế của thiên địa Cửu Châu, đến khi đại hạn đến thì vẫn phải chết. Chết bây giờ so với việc chờ đến hạn mà chết thì cũng như nhau, không bằng đánh cược một trận.

- Phá vỡ áp chế của thiên địa! Bài trừ tất cả trở ngại!

- Hải Dương, ngươi là người có thiên phú tốt nhất mà ta thấy, ngoại trừ Đằng Thanh Sơn ra.

Giọng nói của lạnh lùng Tần Thập Thất vang lên đều đều:

- Nhưng muốn đạt tới chí cường... trái tim phải chịu đựng được sự tịch mịch, chịu được cực khổ. Năm đó Đằng Thanh Sơn đào vong khắp nơi, bị cả thiên hạ đuổi giết, sau đó đạt tới hư cảnh, khai sáng ra Hình Ý môn, vẫn không ngừng tiềm tu, không có một khắc nào buông lỏng.

- Cường giả chính thức, chẳng những cần có thiên phú, còn phải có một trái tim cường giả kiên định như sắt đá.

Tần Thập Thất nhìn thanh niên trước mắt.

Thanh niên này hít sâu một hơi, gật gật đầu:

- Sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không để cho người thất vọng đâu.

- Ừm!

Tần Thập Thất khẽ gật đầu.

- Sư huynh, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt.

Doanh Hải Đồng không kìm được nói.

Tần Thập Thất lắc đầu.

- Cuộc đời này, ta phải truy tìm kiếm đạo.

- Lần này... là cơ hội của ta. Cũng như Bùi Tam, khó có thể gặp được đối thủ.

- Trận chiến này là trận sinh tử, vào sinh tử để tìm một chút cơ hội. Nếu như ta có thể lĩnh ngộ được bước cuối cùng, sẽ đạt tới chí cường, đạt được thành tựu chí cao; còn nếu thất bại, chính là phải chết.

Ánh mắt Tần Thập Thất cực kỳ kiên định.

Trái tim hắn cũng vô cùng kiên định.

Trận này... nếu sống, có thể đạt tới chí cường; còn nếu không, chỉ có con đường chết.

Chỉ thấy lưu quang hai màu đen trắng lao thẳng về phía đỉnh núi Thanh Long sơn xa xa, để lại Doanh Hải Đồng cùng với đệ tử của Tần Thập Thất với vẻ mặt lo lắng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 15

Đột Phá Trong Chiến Đấu

Mùa đông này cực kỳ lạnh lẽo, nhưng chung quanh Thanh Long sơn lại như một cái bếp lò. Ngàn vạn võ giả cùng rất nhiều người thường đều tụ tập ở đây, chờ đợi để chiêm ngưỡng một trận chiến kinh thiên động địa.

- Có người tới.

- Là kiếm quang, hẳn là là Kiếm Thần Tần Thập Thất rồi.

Kiếm Thần là danh hiệu của khi Tần Thập Thất còn trẻ, vào mấy trăm năm trước khi hắn danh chấn thiên hạ.

Nếu không nhờ lần này Vạn Tượng môn xuất bản quyển Trận Chiến Đỉnh Cao, trên Cửu Châu đại địa e rằng cũng không có bao nhiêu người biết được danh hiệu của Tần Thập Thất lúc trước.

"Vù!"

Một luồng kiếm quang cực nhanh bắn về đỉnh Thanh Long sơn, kiếm quang tiêu tán, hóa thành một cường giả mặc áo vải cao ngạo lạnh buốt, cầm một thanh tử kiếm, chính là Tần Thập Thất tuyệt thế kiếm đạo. Lúc này trên đỉnh Thanh Long sơn cũng chỉ có một mình hắn, đối thủ Bùi Tam vẫn chưa tới.

Tần Thập Thất nhắm mắt lại, như một tảng đá trên đỉnh núi, lặng yên đứng đó.

Gió núi thổi vù vù, nhưng không thể thổi được áo và tóc hắn.

- Bùi Tam tới rồi.

Trên đám mây xa xa, Đằng Thanh Sơn sáng mắt lên. Chỉ thấy từ phía xa, một luồng lưu quang màu xám đục xé gió bay đến. Phía trên đó, Lý Triều, Thú Vương Ô Hầu và Bùi Tuyết Liên của Thiên Thần cung đều đứng giữa không trung. Còn Bùi Tam lại không hề ngừng lại, đáp thẳng xuống đỉnh Thanh Long sơn.

Trên những đỉnh núi và hẻm núi khác chung quanh nhất thời vang lên thanh âm như thủy triều. Vô số dân chúng trên Cửu Châu đều vô cùng kích động.

“Phốc!”

Tần Thập Thất mở to mắt, như trong thiên địa trăm tối chợt lóe lên một luồng sáng rực, nhìn thẳng vào Bùi Tam.

Bùi Tam chỉ mỉm cười từ từ nhắm hai mắt lại, bước từng bước từ xa xa tiến đến gần Tần Thập Thất. Bước chân nhìn có vẻ như đơn giản, nhưng lại có một tiết tấu kỳ dị, mỗi một bước đều khiến cho đỉnh núi khẽ rung động. Loại tiết tấu này càng lúc càng rõ ràng, cả đỉnh núi bắt đầu rung động ầm ầm.

Kịch liệt như động đất, làm rất nhiều đá trên Thanh Long sơn lăn xuống.

Bùi Tam vẫn đi tới như vậy, mỗi một bước làm đất rung núi chuyển.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên hiên ngang, cắt đứt tiết tấu kỳ dị này.

Tần Thập Thất ánh mắt lạnh buốt, nhìn chằm chằm vào Bùi

Tam.

Bùi Tam rốt cuộc mỉm cười mở mắt, nhìn đối thủ trước mắt. Khi thấy ánh mắt Tần Thập Thất lạnh buốt kiên định, nụ cười của hắn càng thêm tươi rói, rốt cuộc mở lời:

- Tần Thập Thất! Trong ba người ta ước chiến, ta biết khi ngươi đánh với ta một trận, nhất định sẽ không như tên Hoàng Thiên Cần, sợ tới mức không dám giao thủ.

- Ngươi còn chưa đủ tư cách làm cho ta sợ.

Tần Thập Thất lạnh lùng nói.

- Tốt lắm!

Bùi Tam vặn người, nụ cười tươi như hoa:

- Kỳ thật ta luôn chờ mong có thể gặp được một đối thủ chính thức để chiến đấu sinh tử một trận. Ngươi chính là một người như thế. Chỉ có đối thủ như vậy mới có thể làm cho ta đạt đến cực hạn, trong cực hạn mới có thể đột phá bước cuối cùng, đạt đến cảnh giới chí cường giả.

- Kết quả.

Tần Thập Thất lạnh lùng nói:

- Người đạt tới chí cường giả sẽ là ta.

- Ngươi càng tự tin thì càng tốt.

Bùi Tam mỉm cười nói:

- Kỳ thật, có thể ngươi sẽ là bệ đỡ cho ta đạt tới chí cường giả, khi đó ta cũng không cần phải giao thủ với Đằng Thanh Sơn nữa. Nếu đến cả ngươi cũng không làm được, ta chỉ có thể tìm Đằng Thanh Sơn thôi.

Nói xong, Bùi Tam liền nhìn về phía Đằng Thanh Sơn ở trên đám mây xa xa.

Bùi Tam không kìm được phải cảm khái:

- Đằng Thanh Sơn này thật ra là đối thủ đáng sợ nhất mà ta từng gặp, so với lần trước hắn lại có tiến bộ.

Tần Thập Thất cũng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn xa xa.

Đằng Thanh Sơn nhìn hai người sắp đối chiến.

Lúc này trên Cửu Châu đại địa, tam đại cường giả động hư đều cảm thấy chiến ý của nhau. Tam đại cường giả, cho dù người trẻ nhất là Đằng Thanh Sơn cũng đã là động hư đại thành, chênh lệch giữa ba người không lớn lắm.

Bùi Tam và Tần Thập Thất chuyển ánh mắt về phía đối phương.

Ánh mắt Bùi Tam từ từ biến hóa, trở nên lạnh buốt.

Chiến ý của hai người giả cũng không ngừng tăng lên. “Thần” cường đại của hai người làm cho lực thiên địa chung quanh bay tung tóe. Nhất thời không khí chung quanh chấn động, cuồng phong gầm thét, đá núi lăn xuống. Ở xa xa, vô số võ giả đang quan sát đều yên lặng, không một người nào nguyện ý bỏ qua thời khắc quan trọng nhất này.

“Ầm!”

Lực thiên địa chấn động dữ dội, một hư ảnh Long Quy khổng lồ xuất hiện phía sau Bùi Tam, trên tay hắn cũng đã đeo cặp bao tay lóe ra kim quang màu trắng.

“Choang!”

Trên bầu trời lôi điện lóe lên, tử kiếm rơi vào tay Tần Thập

Thất.

Trong nháy mắt, hai đại cường giả đồng thời vạch nên hai tàn ảnh lưu quang.

- Quác!

Tiếng gầm quái dị giống như muốn chọc vỡ màng nhĩ chợt vang lên. Những người bình thường, thậm chí ngay cả tiên thiên cường giả cũng không thấy rõ. Chỉ có Đằng Thanh Sơn ở xa xa nhìn thấy rõ ràng, Bùi Tam hai mắt đỏ như máu phát ra một tiếng gầm quái dị, hai cánh tay khẽ uốn lượn giống như hai càng cua, còn hai bàn tay thì trở thành móng vuốt.

Cả người hắn dùng bộ dáng ghê sợ này phóng mạnh về phía Tần Thập Thất.

Khí lưu đen trắng vờn quanh thân Tần Thập Thất. Hào quang trên tử kiếm như hai con giao long, ánh sáng đen trắng quấn quanh ngưng tụ trên thân kiếm. Trên mũi kiếm, hai luồng ánh sáng đen trắng không ngừng hòa quyện vào nhau, không gian chung quanh cũng không ngừng chấn động phát ra từng làn sóng gợn.

“Thủ đoạn tinh diệu thật, có thể khống chế âm dương lực.” - Đằng Thanh Sơn thầm nghĩ.

“Con đường của Tần Thập Thất chính là âm dương chi đạo, còn đường của ta lại là sinh tử chi đạo. Hiển nhiên hắn cũng chưa dung hợp âm dương, nhưng lại có thể vận dụng tinh xảo như thế.” - Đằng Thanh Sơn phán đoán.

Trải qua lần tìm hiểu đột phá ở Thần Tiên Ngọc Bích, thực lực của hắn và Tần Thập Thất cũng đã rất gần nhau.

“Xoảng...”

Một cú va chạm làm đất rung núi chuyển. Khi một kiếm sắc

bén va chạm với thân thể của Bùi Tam, hai cánh tay Bùi Tam vốn như hai cái càng cua chợt khép mạnh lại, cặp vuốt móng trên tay lại dùng một tư thế quái dị chộp lấy một kiếm vô cùng đáng sợ này. Bùi Tam lập tức gầm lên một tiếng điên cuồng, giật mạnh lấy tử kiếm của Tần Thập Thất.

- Buông tay!

Sắc mặt Tần Thập Thất tím đi, quát lớn.

“Xoẹt xoẹt...”

Chiêu thứ nhất của Bùi Tam là đoạt kiếm, nhưng khi không đoạt được kiếm, cả người hắn trong nháy mắt giống như một con rùa thật to quất mạnh một cái, tay phải khẽ uốn cùi chỏ đập mạnh về phía Tần Thập Thất.

Tần Thập Thất chỉ kịp dùng tay trái cố gắng ngăn cản.

Chỉ nghe những tiếng xương vỡ răng rắc vang lên.

“Bùng...”

Cả người Tần Thập Thất bị đánh bay đi, xương tay trái bị gãy vụn, đồng thời thần giáp trước ngực cũng vỡ ra. Hắn phun ra một vòi máu.

“Vù!”

Khí thế của Bùi Tam đột nhiên biến đổi. Hư ảnh Long Quy phía sau chợt tiêu tán, lại xuất hiện một hư ảnh yêu hồ. Con yêu hồ kiều mị này vừa xuất hiện, thân ảnh Bùi Tam dường như trở nên mờ đi, cả người lắc lư rất quỷ dị đuổi theo Tần Thập Thất. Chiêu thức công kích của hắn cũng trở nên âm lãnh sắc bén.

- Ha ha!

Tiếng cười điên cuồng vang lên.

Tần Thập Thất vốn bị đánh bay đi, lúc này liền đạp mạnh vào vách núi Thanh Long sơn làm đá núi nứt rạn, cả người hòa với kiếm thành một đạo kiếm quang. Lúc này bản thân hắn giống như đã hóa thành một thanh kiếm, trong mắt cũng mờ ảo có một luồng khí thế điên cuồng, không tiếc tất cả.

- Hả?

Thân hình Bùi Tam lắc lư rất xảo diệu, vuốt sắc khẽ gõ vào tử kiếm, lập tức mượn lực tránh xa lưỡi kiếm bén nhọn. Đằng Thanh Sơn căn bản không hiểu rõ về "đạo" của Bùi Tam.

"Tần Thập Thất gay go rồi." - Đằng Thanh Sơn nhìn thấy rất rõ ràng.

Quả nhiên, Bùi Tam vừa tránh được một kiếm liều chết của Tần Thập Thất, thân thể lại lắc lư áp tới.

"Ầm ầm..."

Trong mắt ngàn vạn dân chúng Cửu Châu đại địa, chỉ thấy trên Thanh Long sơn lóe ra du quang, thế giới lực lan ra khắp nơi, đánh tan tất cả. Những đá núi chung quanh không ngừng bị chấn vỡ, hoặc đổ xuống, hoặc hóa thành bột phấn. Thiên địa giống như sắp sụp đổ, làm cho không ít người kích động sáng mắt lên.

- Mạnh như vậy à? Con người mà có thể mạnh như vậy sao?

Đằng Vĩnh Phàm ngồi giữa đám mây, vừa nhìn đã hết hồn, không dám tin con trai Đằng Thanh Sơn của mình có thể đánh một trận với đối thủ như thế.

Đằng Thanh Sơn bình tĩnh nhìn Thanh Long sơn.

- Tần Thập Thất, vẫn yếu hơn so với Bùi Tam.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Mặc dù có thể kiên trì một lúc khá lâu, nhưng kết quả thì nhiều nhất chỉ có thể làm cho Bùi Tam bị thương mà thôi.

Đằng Thanh Sơn thầm thở dài, Tần Thập Thất kia hiển nhiên là không muốn lùi bước.

Trên Thanh Long sơn, hai đại cường giả động hư chỉ mới hơn mười hơi thở đã làm cho ngàn vạn người chung quanh nín thở. Lúc này không ai dám lên tiếng, đều nhìn chăm chú lên núi. Đây chính là trận quyết đấu đỉnh cao nhất trên Cửu Châu đại địa, cuộc đời này có thể thấy một lần cũng không có gì hối hận nữa rồi.

- Tần Thập Thất, ngươi thật làm ta thất vọng.

Giọng nói của Bùi Tam vang lên bên tai Tần Thập Thất.

Chỉ thấy đôi mắt Bùi Tam đỏ như máu, hư ảnh Long Quy sau lưng trôi nổi, hai tay hóa thành vuốt sắc muốn xông tới xé xác Tần Thập Thất.

- Hừ...

Đôi mắt Tần Thập Thất đỏ lên, thần giáp trên người vỡ vụn, bên trong máu chảy đầm đìa. Cánh tay trái gần như đã bị phế, nhưng tay phải vẫn còn tốt; đây là tay hắn sử dụng kiếm, do đó hắn vẫn còn nhiều chiến lực.

“Không đột phá sẽ là chết!” - Trong lòng Tần Thập Thất gầm lên.

“Xoảng!”

Bùi Tam cuồng bạo và Tần Thập Thất lại lần nữa chính diện giao phong.

“Xoẹt xoẹt...”

Lần này kiếm phong do thế giới lực đen trắng trên tử kiếm của

Tần Thập Thất hóa thành lại giống như quấn quanh xoay tròn, thậm chí còn có một bộ phận lực đen trắng dung hợp, hình thành sức mạnh màu xám đục.

Lần này Bùi Tam không thể bắt được kiếm phong của Tần Thập Thất.

Theo tiếng đất rung núi chuyển dần dần nhỏ đi, bụi mù cũng lắng xuống, Thanh Long lại sơn khôi phục an tĩnh. Ngàn vạn người đều thấy rõ hai đại cường giả được thế giới lực vờn quanh.

Chung quanh thân thể Bùi Tam có sức mạnh màu xám đục vờn quanh, mờ ảo còn có điện quang lóe ra. Còn Tần Thập Thất cũng có sức mạnh xám đục vờn quanh, hòa lẫn với hai màu đen trắng, lặng lẽ nhìn đối thủ.

- Ha ha...

Bùi Tam ngẩng đầu phát ra tiếng cười kích động:

- Thống khoái, thống khoái! Tần Thập Thất, ngươi thật không làm cho ta thất vọng. Như vậy mới thú vị, mới có thể làm cho ta cảm thấy uy hiếp, làm cho ta tiếp cận tử vong, làm cho ta tiếp cận với cảnh giới Chí cường giả. Ha ha!

Bùi Tam kích động như điên.

- Ta nói rồi, người đạt tới chí cường giả sẽ là ta.

Giọng nói của Tần Thập Thất lạnh buốt, nhưng ẩn ước lại có chút kích động.

Hắn đã cảm giác được chỉ thiếu một chút, chỉ một chút nữa chính là cảnh giới chí cường giả, thậm chí còn cảm nhận được khí tức của chí cường giả một cách mờ hồ. Bây giờ hắn đã cùng một cấp bậc với Bùi Tam rồi, đều đã đến rất gần với Chí cường giả.

“Đột phá sao?” - Đằng Thanh Sơn ở trên đám mây xa xa, cẩn thận quan sát.

“Thực lực của Tần Thập Thất bây giờ mạnh hơn ta rồi, chênh lệch không đáng kể so với Bùi Tam, rốt cuộc là ai sẽ thắng đây?”

Đây là một trận chiến sinh tử.

Mục đích chỉ có một: trong chém giết sinh tử, trong chiến đấu cực hạn, đạt tới Chí Cường. Không thành công chỉ có chết.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 16

Rãnh Trời

Đám hư cảnh bên phía Thiên Thần cung vốn luôn thoải mái, lúc này lại bắt đầu lo lắng.

- Không ổn, Tần Thập Thất đột phá, sư phụ gặp phiền toái rồi.

Trong mắt Lý Triều có vẻ hơi lo lắng.

Bùi Tuyết Liên bên cạnh vừa nghe thế, càng biến sắc:

- Sư huynh, cha muội không sao…

Bên phía Thiên Thần cung lo lắng, còn bên phía Doanh Thị gia tộc thì lại khẽ thở phào một hơi.

Trong số người xem chung quanh cũng lẫn vào vài cường giả hư cảnh.

- Bùi Tam và Tần Thập Thất đánh một trận đỉnh cao, nếu Bùi Tam chết thì không có trận ba năm sau với Đằng Thanh Sơn nữa.

Trong đám người, Vân Mộng Chiến Thần tóc bạc mỉm cười nhìn trận này. Sau khi không cần trấn thủ ở Vĩnh An quận thành, y đã có thể tự do đi thăm những nơi khác trên Cửu Châu đại địa.

Cảm thụ tình hình các nơi trên Cửu Châu đại địa, trước ngày đại hạn có thể sống như vậy quả là rất ung dung, Vân Mộng chiến

thần cũng cảm thấy rất tự tại.

“Đợi ngày đại hạn đến, sẽ về quê hương Đoan Mộc đại lục.”

Vân Mộng Chiến Thần cũng đã có kế hoạch.

Trên đỉnh núi Thanh Long sơn, Tần Thập Thất và Bùi Tam không hề để ý tới những người đang xem cuộc chiến, sự chú ý của bọn họ đều dồn vào người đối thủ.

- Tần Thập Thất! Trong vạn thú đạo của ta, đạo mạnh nhất là thần viên đạo. Ngươi đã có tư cách để ta sử dụng thần viên đạo rồi.

Chiến ý của Bùi Tam không ngừng tăng lên, lúc này đã sử dụng tới tuyệt chiêu mạnh nhất.

Chỉ thấy một hư ảnh Thần Viên cao lớn màu đen xuất hiện phía sau Bùi Tam, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh, khí tức hung dữ tràn ngập.

Hai hàng lông mày của Tần Thập Thất như kiếm, nốt ruồi đỏ ở ấn đường mơ hồ như chảy máu.

Chiến ý không ngừng dâng lên.

- Bùi Tam, chết đi!

Tần Thập Thất quát to một tiếng, mặt tím lại, một giọt máu từ nốt ruồi đỏ ở ấn đường chảy xuống mặt. Chỉ thấy tử kiếm trong tay hắn trong nháy mắt hóa thành những bóng kiếm, giống như những mũi tên, hình thành một chuỗi những bóng kiếm xám đục lẫn vào trong đen trắng, trong nháy mắt cắt qua bầu trời.

“Oang...”

Thiên địa như bị một chuỗi bóng kiếm cắt vụn.

- Phá!

Đôi mắt Bùi Tam tràn đầy hung quang, quát to một tiếng, cả người như một con đại viên hầu xông tới nhanh như chớp, mười ngón tay linh hoạt bắn ra từng đạo kiếm ảnh. Chỉ nghe những tiếng tiếng nổ đùng đoàng long trời lở đất vang lên, những bóng kiếm liên tục lao tới đều bị Bùi Tam chỉ dựa vào mười ngón tay phá tan tất cả Tần Thập Thất hơi biến sắc.

- A...

Tần Thập Thất bỗng nhiên ngẩng đầu gầm lên.

Chỉ thấy vô số sức mạnh màu xám đục tràn ngập, hóa thành từng bóng kiếm nhanh chóng bọc lấy Tần Thập Thất.

Khi mấy trăm bóng kiếm dày đặc bao phủ, cả người Tần Thập Thất chợt ngưng kết thành một thanh kiếm lớnmơ hồ, tay phải cầm tử kiếm bỗng trở thành mũi nhọn của thanh kiếm khổng lồ này.

Đôi mắt dữ tợn của Bùi Tam lóe ra ánh sáng lạnh, hai tay đột nhiên hóa thành quyền, xông thẳng tới.

“Vèo!”

Tần Thập Thất cũng cũng bắn lên phía trước, thanh kiếm lớn mơ hồ lóe ra mấy trăm bóng kiếm. Những luồng thế giới lực uốn lượn không ngừng dung nhập vào tử kiếm trong tay.

Lúc này, thanh kiếm lớn bao phủ của Tần Thập Thất lại giống như một tiểu thiên địa, mà trung tâm của tiểu thiên địa này chính là thanh tử kiếm.

“Ầm ầm...”

Bùi Tam như một viên thiên thạch từ ngoài xông đến, lực công

kích vô tận tập trung vào đôi nắm tay.

Nắm tay và mũi kiếm!

"Ầm!"

Cả không trung cuộn lên như sóng nước, tiếng va chạm ầm ầm như sấm rền từ từ vang lên. Một lớp đá của Thanh Long sơn cao chừng mười trượng bị chấn thành bụi, thấp đi một đoạn.

Cảnh này làm ngàn vạn người đang quan sát hoàn toàn nín thở, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Một cú đánh làm cho cả Tần Thập Thất lẫn Bùi Tam đều văng ra hai bên, chấn động đến mức phun ra một vòi máu, sau đó lại như đang nhập ma, lập tức lao về phía đối phương.

- Chết đi!

Lần này nốt ruồi đỏ trên ấn đường Tần Thập Thất lại có một dao động vô hình dung nhập vào giữa tử kiếm.

Cảnh này làm Đằng Thanh Sơn kinh hãi: "Tần Thập Thất không cần mạng rồi sao, lại đem 'thần' dung nhập vào kiếm như vậy?"

Lúc đạt tới tiên thiên, có thể thông qua "thần" tiến hành khống chế phi đao chuyển hướng. Còn đối với cường giả động hư, lực khống chế "thần" còn mạnh hơn.

Bình thường, không ai đem "thần" quán nhập trực tiếp vào giữa binh khí như vậy.

Điều này sẽ tạo thành thương tổn rất lớn tới nê hoàn cung, nhưng hiển nhiên Tần Thập Thất muốn phát ra tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, muốn liều mạng.

- Hống...

Trong mắt Bùi Tam đầy vẻ điên cuồng. Lần này tay trái hóa thành trảo, tay phải thành quyền. Hư ảnh Thần Viên màu đen phía sau lại thu nhỏ lại một chút, càng thêm ngưng tụ, giống như một con Thần Viên chính thức. Cái đuôi của hư ảnh Thần Viên cũng rút ngắn một chút, trở nên rất cô đọng rõ ràng.

“Oang oang...”

Tần Thập Thất cầm kiếm, giống như một người bình thường đâm về phía Bùi Tam, chỉ là tốc độ lại nhanh hơn người bình thường gấp ngàn vạn lần. Quỷ dị nhất là mũi kiếm trong tay không ngừng biến ảo phương hướng với một tần suất kinh người, làm cho người ta căn bản không thể suy đoán được rốt cuộc hắn sẽ công vào đâu.

Trong nháy mắt...

Hai luồng lưu quang va chạm.

Nếu như chậm đi trăm ngàn lần, có thể phát hiện ra, khuôn mặt Tần Thập Thất đầy máu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đối thủ Bùi Tam. Lúc này, hắn đã thi triển ra một kiếm giản dị nhất, cũng là một kiếm mạnh nhất đời mình.

“Vèo!”

Kiếm xuất trong nháy mắt.

Quyền phải quỷ dị của Bùi Tam trong nháy mắt nổ tung ra, như tràn ngập cả trời đất. Thiên địa đều bị một nắm đấm này che phủ. Tử kiếm và nắm tay của Bùi Tam chính diện va chạm với nhau.

“Rắc!”

Tử kiếm khẽ rung lên, thân kiếm xuất hiện một vết nứt.

“Xoẹt...”

Bao tay trên quyền phải của Bùi Tam cũng vỡ ra.

“Xoảng!”

“Ầm...”

Hai bóng người lần lượt đan xen.

Bụi mù tràn ngập. Sắc mặt hai người đều trắng bệch. Bao tay trên tay phải của Bùi Tam hoàn toàn vỡ ra.

“Bộp!”

“Bộp!”

Những giọt máu xuyên qua khe hở rơi xuống đất, nhỏ xuống đá núi.

Tần Thập Thất nắm lấy thanh kiếm gãy, che ngực, trầm giọng nói:

- Bùi Tam! Nếu như tay trái không bị thương, kẻ thua chưa chắc đã là ta.

“Ta không cam lòng!”

“Không cam lòng!”

“Thiếu chút nữa, chỉ một chút thôi! Bốn trăm năm rồi, hơn bốn trăm năm rồi!”

Trong đầu Tần Thập Thất hiện ra những cảnh tượng đáng nhớ. Từ năm xưa ở Doanh Thị gia tộc học kiếm thuật, lúc đó hắn đã si mê kiếm thuật, đã coi kiếm trở thành sinh mạng thứ hai, luôn theo đuổi cực hạn của kiếm, mong ước có một ngày trường kiếm phá vỡ hư không, phá vỡ gông cùm xiềng xích của Cửu Châu đại địa,

đạt tới cảnh giới chí cường.

Cả đời này, vì kiếm, hắn bỏ qua rất nhiều...

“Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa!”

Thân thể Tần Thập Thất run lên. Bụi mù đã tiêu tán, ngàn vạn người đang quan sát, đặc biệt là những người ở trên đỉnh núi xa xa đều ồ lên.

“Ầm!”

Như một ngọn núi sụp đổ, thân thể Tần Thập Thất từ từ ngã xuống, lăn lông lốc trên đá núi. Lúc này mọi người mới phát hiện ra, nơi ngực bị tay hắn che đi có một lỗ thủng rất lớn, trái tim đã không còn nữa.

- Tại sao, tại sao...

Bùi Tam cũng máu chảy đầm đìa, nơi ngực có một vết thương to, áo giáp đã bị tử kiếm đâm vỡ, máu tươi nhiễm đỏ ra ngoài thân. Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, không ngừng lẩm bẩm thấp giọng thì thào:

- Tại sao lại không đột phá? Tại sao ta lại không đột phá? Ta đã cảm nhận được tử vong rồi, tại sao... chỉ thiếu chút nữa!

Bùi Tam và Tần Thập Thất chỉ cách cảnh giới chí cường giả một chút, nhưng một chút này lại như một khe nước vô tình, khiến cho bọn họ vẫn chỉ là nhân loại, vẫn chịu sự áp chế, không thể phá vỡ gông cùm của Cửu Châu. Một bước cuối cùng này khó như lên trời.

Hai siêu cường giả đấu một trận sinh tử.

Chết, tự nhiên là thất bại.

Nhưng cho dù còn sống, cũng không có nghĩa là đến đích.

Cảnh giới chí cường không phải có thể dễ dàng đạt tới như vậy. Từ cổ chí kim, trong các thế hệ cường giả động hư không ít người đã đến rất gần chí cường giả, nhưng lại bị ngăn ở một bước cuối cùng, khiến cho bọn họ cuối cùng cũng phải chết khi đại hạn tới.

Đằng Thanh Sơn trên đám mây lặng lẽ nhìn, trong lòng rất bi thương.

Lại là một siêu cường giả ngã xuống.

Bùi Tam và Tần Thập Thất đều muốn đạt tới chí cường giả, đã dùng sinh mạng để đặt cược, nhưng có đôi khi, không phải cứ liều mạng là được.

- Sư phụ!

Thanh niên áo xanh đang đứng cạnh Doanh Hải Đồng xem cuộc chiến bỗng gào lên một tiếng thê lương, vô lực quỳ xuống, thân thể run rẩy nức nở.

Tần Thập Thất đã chết.

Trận chiến đỉnh cao đầu tiên, Bùi Tam đấu với Hoàng Thiên Cần, Hoàng Thiên Cần chết.

Trận chiến đỉnh cao thứ hai, Bùi Tam đối chiến với Tần Thập Thất, Tần Thập Thất cũng chết.

Trong vô số người đang xem cuộc chiến xuất hiện những lời bàn tán như thủy triều, ai nấy đều thán phục trận vừa rồi.

- Ha ha, ha ha ha...

Một tiếng cười cực kỳ ngông cuồng, chấn động cả thiên địa vang dội bên tai, giống như quanh quẩn mãi trong linh hồn mọi người. Không biết vì sao vừa nghe tiếng cười, ai nấy đều cảm thấy trong lòng bi phẫn như muốn nấc lên.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, người đang cười chính là Bùi Tam trọng thương toàn thân nhuộm máu, như đang phát điên ngẩng đầu cười lớn.

Trên đám mây, Đằng Thanh Sơn trầm mặc nhìn cảnh này.

Thông qua tiếng cười, hắn cảm giác được trong lòng Bùi Tam đang vô cùng bi phẫn. Bùi Tam khát vọng đạt tới chí cường giả, nhưng trải qua sinh tử lần này, hắn vẫn không thể thành công.

Đột nhiên, tiếng cười ngừng lại.

Đôi mắt Bùi Tam đỏ như máu, trong lòng gầm lên: "Cửu Châu, ta nhất định sẽ phá vỡ hư không, nhất định sẽ như vậy! Ngươi không ngăn được ta đâu, không ngăn được ta đâu!"

Niềm tin mãnh liệt muốn đạt tới chí cường đã dồn nén không biết bao nhiêu năm không ngừng vang lên trong đầu, làm cho khát vọng trong lòng Bùi Tam đạt đến cực hạn.

Thanh Long sơn một mảnh hoang tàn.

Còn chung quanh, mọi người đều nhìn vào Bùi Tam cả người nhuộm máu đang đứng trên Thanh Long sơn. Trong mắt chúng nhân, Bùi Tam cơ hồ chính là đệ nhất cường giả trên Cửu Châu đại địa hiện giờ, có lẽ chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn mới có tư cách so tài cao thấp với hắn.

- Đằng Thanh Sơn!

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong thiên địa. Chỉ thấy Bùi Tam ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn phía đám mây xa xa, nơi Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đang đứng.

- Hoàng Thiên Cần đánh với ta, hắn đã chết. Tần Thập Thất đánh với ta, cũng đã bị diệt rồi.

Bùi Tam nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn, đôi mắt như có lửa.

- Muốn trở thành Chí cường giả rất khó. Phải toàn lực ứng phó, không được có tạp niệm, bất chấp tất cả liều chết một trận, mới có thể dưới tình huống toàn thân lâm vào cực hạn đột phá được.

- Ba năm sau, Đằng Thanh Sơn, ngươi sẽ đấu với ta! Kết quả, có lẽ sẽ là ngươi chết, cũng có lẽ sẽ là ta chết.

- Nếu như ngươi sợ hãi, sợ đấu với Bùi Tam ta, vậy thì có thể không đến.

- Người sợ hãi, không có tư cách chiến đấu sinh tử với ta.

Bùi Tam lạnh lẽo nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ba năm sau, vào ngày mười tám tháng chạp, ở Bạch Mã hồ Dương châu, ta sẽ đợi ngươi. Đến hay không là do ngươi.

Giọng nói như tiếng của thiên thần vang vọng mãi trên bầu trời Tần Lĩnh sơn mạch, quanh quẩn bên tai ngàn vạn người.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 17

Nhận Rõ Nội Tâm

Gió núi gầm thét dữ dội, hàng ngàn hàng vạn người tụ tập trên sơn mạch lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có thanh âm Bùi Tam vang vọng không ngừng.

Trên đám mây trắng do lực thế giới 'Sinh' tụ thành.

Đằng Thanh Sơn đứng trên đám mây nhìn Bùi Tam bị trọng thương nhuộm máu đang đứng trên đỉnh núi phía xa. Đối mặt với lời khiêu khích của Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn không hề hồi đáp.

'Sợ hãi à? ' Đằng Thanh Sơn trong lòng tự hỏi bản thân mình 'Ta sợ hãi à? Ta bây giờ đang chần chừ! Tại sao lại chần chừ? '

'Ta không đành. '

'Ta lo lắng! '

Đằng Thanh Sơn nháy mắt đã nhận rõ nội tâm mình 'Đúng, vừa rồi ta thấy Tần Thập Thất đấu với Bùi Tam. Tần Thập Thất sau đó đột phá, thực lực mạnh hơn cả ta. Song ngay cả đột phá xong Tần Thập Thất đánh với Bùi Tam, mà cuối cùng Tần Thập Thất vẫn chết! Tần Thập Thất đã chết. Bây giờ nếu ta đấu với Bùi Tam. Trừ phi giống như được như Hoàng Thiên Cần chủ động né tránh, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ gì! '

'Nếu ta chết thì cha mẹ, Tiểu Quân, còn cả Hình Ý Môn nữa'

Trong lòng có quá nhiều việc phải lo.

Đằng Thanh Sơn không buông tay được!

Đằng Thanh Sơn trầm tư không đáp lại, trong lòng có rất nhiều ý nghĩ hiện lên. Còn xung quanh đỉnh núi, tại hẻm núi Thanh Long Sơn, vô số dân chúng Cửu Châu đều rì rầm vang lên tiếng thảo luận như làn sóng thủy triều. Họ thán phục sự hung hãn của Bùi Tam, đồng thời không ít người cũng thảo luận về Đằng Thanh Sơn.

- Đằng Thanh Sơn sợ thật à? Bây giờ trong thiên hạ chỉ có Đằng Thanh Sơn là có tư cách đấu với Bùi Tam thôi.

- Đằng Thanh Sơn sao lại sợ? Hắn quả thực là một thiên tài không thua gì tứ đại Chí cường giả mà.

- Sợ thế cũng không có gì là lạ, Đằng Thanh Sơn mới tu luyện bao nhiêu năm? Bùi Tam đã tu luyện bao nhiêu năm?

- Đằng môn chủ nhất định có thể giết tên ma đầu đó! Báo thù rửa hận cho Phật tông ta.

Một vài dân chúng đến từ Lương Châu, Nhung Châu, cơ hồ ai ai đều tin phật. Họ hận Bùi Tam thấu xương, người đã tiêu diệt Ma Ni Tự, trong lòng luôn muốn có người tới tiêu diệt hủy diệt tên ma đầu của Phật tông. Nhưng tứ đại cường giả đương thời đã chết mất hai, chỉ còn lại có Đằng Thanh Sơn có tư cách đấu với Bùi Tam. Hy vọng của họ đều hoàn toàn đặt vào người hắn.

- Đằng môn chủ, nhất định có thể thắng ma đầu.

Phía dưới hết đợt này đến đợt khác, đủ loại thanh âm, hoặc là chửi bới Đằng Thanh Sơn, hoặc là ủng hộ Đằng Thanh Sơn. Bản thân Đằng Thanh Sơn không thèm để ý, hắn chỉ tự hỏi mình.

- Hừ!

Bên cạnh Đằng Thanh Sơn, Hồng Vũ lại tức giận hừ một tiếng - Tên Bùi Tam rõ là hèn hạ, trước mặt vô số người lại lớn tiếng thách thức cha ta. Làm như vậy khiến người trong thiên hạ ai nấy đều biết cả. Bây giờ thời gian còn cách trận ở Bạch Mã hồ ba năm. Trong ba năm đó, người trong thiên hạ nhất định sẽ chờ đợi trận chiến, vô cùng chờ đợi.

- Nếu ba năm sau cha ta không đi ứng chiến, khẳng định sẽ bị người trong thiên hạ chê cười, nhục mạ. Thanh danh bị hủy diệt!

Hồng Vũ giận tới mức nắm chặt hai nắm tay.

Hồng Vũ vừa dứt lời, Hồng Lâm cũng tỉnh ngộ gật đầu, cô tức giận nói:

- Tên Bùi Tam này dùng đại thế người trong thiên hạ để ép cha.

- Hồng Vũ, Lâm Lâm, không cần phải nhiều lời.

Đằng Thanh Sơn giọng lạnh nhạt.

Đột nhiên…

Chỉ thấy phía trước đỉnh Thanh Long Sơn hoang tàn, một luồng hào quang bay tới. Đó chính là cường giả hư cảnh của Doanh thị gia tộc 'Doanh Hải Đồng' đem theo thân truyền đệ tử của Tần Thập Thất bay tới. Chỉ thấy thanh niên áo xanh đó vừa đáp xuống đống hoang tàn, đã nhanh chóng chạy vọt tới gục xuống bên thi thể của Tần Thập Thất.

- Sư phụ!

Thanh niên áo xanh quì sụp xuống, nức nở cạnh thi thể sư phụ y.

- Hải Dương.

Doanh Hải Đồng bên cạnh cất giọng buồn bã - Đừng quá đau buồn. Sư phụ con suốt đời lao tâm khổ tứ để truy tìm Đạo chí cường. Nhưng muốn đạt tới Chí cường giả thật sự quá khó, có thể đấu sinh tử với cường giả như Bùi Tam một trận, trong quyết chiến lại có thể đột phá như vậy cũng đã đủ rồi.

- Người đã chết rồi thì thôi. Hải Dương, điều con cần làm chính là phát dương quang đại kiếm đạo của sư phụ con.

Doanh Hải Đồng thấp giọng khuyên nhủ.

- Dạ.

Thanh niên áo xanh nằm mọp xuống, sau đó nâng thi thể sư phụ Tần Thập Thất lên, y phẫn hận nhìn thoáng qua Bùi Tam lúc này đã rời khỏi Thanh Long Sơn, bay đi cùng Lý Triều, Bùi Tuyết Liên của Thiên Thần cung.

Đằng Thanh Sơn nhìn thanh niên ôm thi thể Tần Thập Thất cùng Doanh Hải Đồng rời đi, trong lòng không khỏi cảm thán:

- Ba năm sau, nếu ta chết. E rằng Hồng Vũ, Tiểu Quân cũng sẽ mang thi thể của đi! Nhưng nếu ta thành công, thì có thể đạt tới đỉnh cao của Chí cường.

Giằng co.

Đằng Thanh Sơn trong lòng đích xác đang có sự giằng co.

'Tại sao ta muốn hiểu rõ mình? ' Đằng Thanh Sơn trong lòng đột nhiên nổi lên một minh ngộ ' Bùi Tam vội vã muốn đạt tới cảnh giới Chí cường giả, nhưng ta khác hắn xa. Sinh mạng ta còn rất dài, có thể sống thêm hơn bốn trăm năm nữa. Cho dù không có Bùi Tam, cho dù không dánh với hắn, ta cũng có hy vọng đạt tới cảnh giới Chí cường giả! '

'Ta có thể nhất định trong vòng ba năm sau phải đạt tới Chí

Cường không? ‘

‘Có lẽ ba năm sau ta không tham chiến, người trong thiên hạ sẽ nói Đằng Thanh Sơn sợ Bùi Tam, xem thường Đằng Thanh Sơn ta. Nhưng ta hà tất phải quan tâm tới người trong thiên hạ! ‘

‘Chẳng lẽ thật sự vì người trong thiên hạ mà bắt buộc được mình đi đánh nhau sao. Thực lực chênh lệch quá lớn, nếu ta chết. Tiểu Quân, Hồng Vũ và Lâm Lâm, còn có cha mẹ ta‘ Đằng Thanh Sơn rốt cục nhận rõ được nội tâm. Hắn không khỏi cảm thán ‘Miệng người làm chảy cả đá vàng‘ Một khi bị hàng ngàn, hàng vạn người người đàm tiếu, vô hình trung sẽ sinh ra áp lực rất lớn, có thể làm một siêu cường giả rối loạn nội tâm.

Đằng Thanh Sơn nhận rõ mình.

‘Ta cũng muốn đạt tới Chí cường! ‘

‘Nhưng không nhất thiết phải trong vòng ba năm đạt tới Chí cường. Do đó, ta không cần làm bệ đỡ cho Bùi Tam? Tần Thập Thất đã hơn bốn trăm tuổi rồi, nhưng ta lại khác hẳn, còn hơn bốn trăm năm nữa có thể suy nghĩ về Đạo chí cường‘ Trong lòng Đằng Thanh Sơn hoàn toàn đưa ra quyết định.

‘Ba năm, còn có ba năm nữa! ‘

‘Trong vòng ba năm, ta đem tất cả tinh lực đặt vào võ đạo. Nếu ta trong vòng ba năm này có thể bắt đầu dung hợp giữa Sinh và Tử, có thể đủ thực lực đấu với Bùi Tam, đến lúc đó ta sẽ đánh với hắn. Nếu ba năm mà ta không có chút đột phá, đến lúc đó cũng không phải chuyện lớn, chứ chịu nhận thua là xong. ‘

Đằng Thanh Sơn đưa ra cho mình hai con đường.

Nhân sinh trên đời sống là sống cho mình, là sống cho thân nhân mình. Chứ không phải sống vì ánh mắt của hàng ngàn hàng vạn người trong thiên địa.

Không nhất thiết phải ép mình đi tìm đường chết!

'Bùi Tam, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu. ' Đằng Thanh Sơn không đến mức khi biết rõ mình không phải là đối thủ, mà vẫn chiến đấu. Nhưng hắn vẫn có khát vọng lớn lao, ba năm nữa có thể đánh với Bùi Tam một trận' Ba năm, trong vòng ba năm nếu ta đột phá, cũng đủ để đấu với hắn một trận. '

Trong lòng Đằng Thanh Sơn vô cùng kiên định.

Bùi Tam đã tới cạnh đám người Thiên Thần cung.

- Cha không có việc gì chứ?

Bùi Tuyết Liên lo lắng hỏi.

- Không có việc gì.

Bùi Tam ôm ngực:

- Kiếm của Tần Thập Thất không đâm vào chỗ nguy hiểm. Cha chỉ cần trở về nghỉ ngơi mấy tháng là có thể hoàn toàn khôi phục.

Ngoài miệng nói thì dễ, nhưng với sức của ông phải mấy tháng mới khôi phục. Vết thương này căn bản không nhẹ, đặc biệt là thương thế đáng sợ trên nắm tay ông.

Thanh lợi kiếm đâm thủng tay, gân cốt gãy vụn, các cơ bị xé rách.

Muốn khôi phục hoàn toàn là rất khó.

- Sư phụ vừa rồi nói như vậy, Đằng Thanh Sơn chẳng có phản ứng gì là sao?

Bên cạnh Lý Triều cau mày hỏi.

- Hừ.

Bùi Tam lạnh lùng trả lời:

- Ta biết tính cách Đằng Thanh Sơn. Bấy giờ ta nói như vậy để cho người trong thiên hạ biết, chỉ dùng nó làm lý do để người trong thiên hạ trông chờ. Vô hình trung điều đó làm ảnh hưởng tới 'Thần'. Trong thiên hạ, cái đáng sợ nhất chính là miệng người. Miệng lưỡi thiên hạ có thể nung chảy vàng, có thể hủy hoại con người. Nếu là người bình thường bị người trong thiên hạ nói, e rằng bản thân sẽ băng hoại, thậm chí giận tới mức thổ huyết mà chết.

Lý Triều đương nhiên biết đạo lý chúng khẩu đồng kim, tích hủy tiêu cốt (Ý nói miệng lưỡi thiên hạ có thể nung chảy cả kim loại, hủy diệt được cả mọi thứ).

Người sống trên đời không thể tránh được việc bị những người khác đàm tếu làm ảnh hưởng. Cho dù tâm tính vững như đá, nhưng một khi bị trăm vạn người trong thiên hạ chửi bới, e rằng cũng phải suy sụp.

- Có mấy lời nói, cùng với áp lực của người trong thiên hạ. Nếu Đằng Thanh Sơn muốn đánh với ta, trong vòng ba năm sẽ cố gắng liều mạng tu luyện. Một khi có đột phá, Đằng Thanh Sơn khẳng định sẽ đấu với ta. Nếu là không có đột phá nhưng vì áp lực của người trong thiên hạ, thà chết vẫn đánh với ta, ta cũng không thèm đánh với hắn.

- Tại sao?

Bùi Tuyết Liên thắc mắc hỏi:

- Cha, hắn liều chết một trận, cha ngược lại mất hứng là sao?

- Niềm tin, là căn cứ vào thực lực.

Bùi Tam nói khẽ:

- Nếu hắn không đột phá, thực lực rõ ràng không đủ. Nhưng lại vì chịu áp lực của miệng lưỡi thế gian mà liều chết với ta. Chứng tỏ rằng tâm của hắn còn chưa đủ kiên định. Đến cả mình cũng không có nhận rõ, không chiến thắng bản thân mình, còn muốn theo đuổi Đạo chí cường sao?

Mấy người xung quanh nghe thế đều gật đầu.

Họ đều biết, giống như trên chiến trường, một khi chung quanh có ngàn vạn người điên cuồng xông lên, cho dù người tỉnh táo cũng sẽ nóng đầu, hoàn toàn bị cuốn vào trận chiến, cũng sẽ gầm lên xông vào chém giết. Đây là áp lực vô hình của quần chúng mang tới.

Còn Đằng Thanh Sơn phải chịu áp lực của hàng triệu, hàng vạn người trên cả Cửu Châu.

Có thể chịu được áp lực, nhận rõ nội tâm, đi con đường của mình, như thế mới có thể có thành tựu lớn.

Nếu không chịu được áp lực mà nóng đầu lên, muốn đánh một trận nhằm đổi lấy thanh danh sau khi chết, nhiều nhất cũng chỉ được xem như không sợ chết, nhưng lại không tính là cường giả chính thức. Không có cái tâm của cường giả chính thức!

Ngàn vạn người giữa sơn mạch phía dưới thảo luận ồn ào, nhưng trên đám mây, Đằng Thanh Sơn vẫn rất bình tĩnh.

- Cha, tên Bùi Tam nói như thế, người không đáp lại sao?

Hồng Lâm rõ ràng rất tức giận.

- Không cần phải đáp lời hắn.

Đằng Thanh Sơn cười nhạt:

- Trận này chấm dứt, Tần Thập Thất đã chết. Chúng ta cũng

xem xong rồi, cần phải trở về. Cha, mẹ đứng lên lưng Tiểu Thanh đi.

Đằng Thanh Sơn lập tức an bài, cho vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan, cùng với Hồng Vũ, Hồng Lâm, Lôi Tiểu Như ba người đều bước lên lưng bất tử Phượng Hoàng.

Đằng Thanh Sơn nắm tay Lý Quân.

- Thanh Sơn, ba năm sau, trận đó … huynh…

Lý Quân không kìm được, nàng thấp giọng dò hỏi.

- Huynh sẽ đi.

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng đáp.

- Hả?

Lý Quân cả kinh, nàng không khỏi run lên cầm tay Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhìn Lý Quân mỉm cười, nụ cười của hắn có sức ảnh hưởng rất lớn. Lý Quân không thể không buông lỏng tâm tình khẩn trương, Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng:

- Tiểu Quân, muội yên tâm. Nếu không nắm chắc tý gì, huynh cũng không đi chịu chết đâu mà lo.

Lý Quân thở phào, nhưng rồi lại lập tức giọng lo lắng:

- Đến lúc đó người trong thiên hạ …

Lúc này Lý Quân đã nghe những tiếng thảo luận phía dưới.

- Những lời đó cứ để cho nó qua.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Vèo!

Lưu quang xé gió lướt đi, người trong gia đình Đằng Thanh Sơn bay về phía Đại Duyên Sơn.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 18

Một Năm Sau

Người trong gia đình Đằng Thanh Sơn đến Hình Ý Môn tại Đại Duyên Sơn, rồi bay vào Đông Hoa Uyển.

Hồng Vũ, Hồng Lâm, Lôi Tiểu Như cùng với cha mẹ Đằng Thanh Sơn đều nhảy xuống khỏi lưng bất tử Phượng Hoàng.

- Hồng Vũ, đệ cứ việc nhìn mà xem.

Hồng Lâm nói với Hồng Vũ đầy vẻ tự tin:

- Đệ đừng đem người khác nâng cao mà diệt mất uy phong của mình. Đừng xem Bùi Tam bây giờ không ai bì nổi như vậy, nhưng đợi ba năm sau khi giao thủ với cha, cha mình khẳng định đánh hắn phải cúi xuống đất mà mò răng! Cha, con nói đúng không?

Hồng Lâm nhìn về phía Đằng Thanh Sơn cười.

Đằng Thanh Sơn không kìm được cười phá lên.

- Thanh Sơn, theo ta qua đây một chút.

Đằng Vĩnh Phàm đột nhiên gọi.

- Cha, mẹ?

Đằng Thanh Sơn hơi phân vân nhưng vẫn bước theo cha mẹ, đi tới phòng của họ ở.

Vừa tiến vào nhà, Đằng Vĩnh Phàm liền nói ngay:

- A Lan, đóng cửa.

- Két!

Cửa phòng gian giữa đóng lại.

Cả gian giữa chỉ có ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào. Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan một người ngồi một người đứng, đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Cha, bảo con tới đây làm gì?

Đằng Thanh Sơn trong lòng cũng lờ mờ đoán ra vài phần.

- Thanh Sơn, cha đã nhìn con khôn lớn.

Đằng Vĩnh Phàm hít sâu một hơi, từ tốn nói:

- Nhưng tiểu tử nhà ngươi từ bé đã thông tuệ giống như một người lớn. Cho tới bây giờ, con cũng là đại nhân vật trên Cửu Châu đại địa, nói một câu có thể làm chấn động cả Cửu Châu. Nhưng hôm nay cha mẹ đều thấy, cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam không giống một người cường đại, mà như một thần linh, một ma đầu.

- Cha yên tâm.

Đằng Thanh Sơn vừa mở miệng.

- Nghe ta nói.

Đằng Vĩnh Phàm cắt ngang lời Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn lập tức ngoan ngoãn lắng nghe.

- Ta muốn hỏi một chút, với thân phận làm cha ta hỏi con, con

cũng đừng có giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta! So về thực lực, con và Bùi Tam chênh lệch thế nào?

Đằng Vĩnh Phàm nhìn chằm chằm vào Đằng Thanh Sơn chờ đợi.

- Mẹ con cũng ở đây. Hai người chúng ta đều hỏi con như vậy, con cũng đừng có lừa một lão già như ta.

Đằng Thanh Sơn giật mình, nhìn mẫu thân đứng bên cạnh. Viên Lan cũng đang nhìn hắn.

Đằng Thanh Sơn cảm thấy rất khó xử.

Vốn muốn nói vào lời qua quít với cha mẹ một chút cho xong, nhưng cha mẹ hỏi nghiêm túc như vậy, hơn nữa thái độ thế, Đằng Thanh Sơn cũng không thể tùy ý nói bậy.

- Cha.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng gật đầu thừa nhận:

- Thực lực của con đích xác không bằng Bùi Tam! Chính diện đấu với hắn, con không nắm chắc chút nào.

Đằng Vĩnh Phàm ngồi bên cạnh cả kinh. Viên Lan thân thể lảo đảo.

- Mẹ, cẩn thận.

Đằng Thanh Sơn vội chạy tới nâng.

- Mẹ không sao đâu.

Viên Lan nắm thành ghế rồi ngồi xuống.

Đằng Thanh Sơn liền trấn an:

- Cha, mẹ! Con bây giờ không nắm chắc, nhưng còn có ba năm nữa! Hai người cũng biết tốc độ tiến bộ của con như thế nào, con không có sư phụ chuyên môn dạy, mới hai mươi mốt tuổi đã đạt tới hư cảnh. So với tứ đại Chí cường giả thì nhanh hơn nhiều! Ba năm của con bằng với người bình thường cả trăm năm. Bây giờ con cũng chỉ yếu hơn Bùi Tam một chút mà thôi, con không tin ba năm tới không có một chút tiến bộ nào. Chỉ cần hơi tiến bộ một chút, con đã nắm chắc đánh được với hắn. Do đó, cha mẹ không cần phải lo lắng.

Vì muốn trấn an cha mẹ, Đằng Thanh Sơn cũng liều mạng khoa trương bản thân mình, nâng thực lực lên.

Trên thực tế Đằng Thanh Sơn hiểu rõ... Càng về sau lại càng khó. Nếu không trong lịch sử đã không ít Chí cường giả như vậy. Tần Thập Thất cũng phải tới lúc sinh tử cực hạn mới có chút đột phá. Còn Bùi Tam đã rất tiếp cận với Chí cường giả, đã có thể gần như vậy rồi, lại vẫn như bị một vách ngăn ngăn lại. Sự khó khăn của lần đột phá này có thể tưởng tượng được.

Nhưng cha mẹ mình cũng không hiểu, hắn là có thể lừa được.

- Thanh Sơn...

Đằng Vĩnh Phàm nhìn Đằng Thanh Sơn đầy ngưng trọng:

- Con là nhi tử Đằng Vĩnh Phàm ta! Là nhân vật tài ba nhất Đằng gia trang từ trước tới nay. Ta làm cha, có thể là hơi quan tâm quá đối với con. Nhưng ta muốn nói một câu rồi thôi! Không được lỗ mãng. Về phần con đưa ra quyết định như thế nào cha không ngăn cản.

- Sao ông lại nói như thế?

Viên Lan bên cạnh giận tới mức đứng bật dậy nhìn và vội nắm lấy tay hắn.

- Thanh Sơn, nghe mẹ một câu. Con không nắm chắc thì ngàn vạn lần đừng tới quyết chiến với Bùi Tam. Nếu con gặp bất trắc gì, mẹ cũng không sống nổi đâu.

Nói rồi Viên Lan mắt đã đỏ lên.

- Đừng khóc.

Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh cau mày quát.

Mắt Viên Lan vẫn tràn lệ, bà không quan tâm tới Đằng Vĩnh Phàm.

Đằng Thanh Sơn hiểu rõ.

Cha và mẹ đều không phải là người đọc nhiều sách, trải qua nhiều sóng gió.

Cha chính là một thợ rèn, chỉ trải qua một vài sóng gió. Còn mẫu thân là một phụ nữ mộc mạc ở nông thôn. Điều mà đôi vợ chồng đời này kiêu hãnh nhất cũng chính là có một người con trai như vậy.

Năm đó Đằng Thanh Sơn mất tích, vợ chồng không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt.

Nếu Đằng Thanh Sơn thật sự đã chết, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, hai vợ chồng sợ rằng không chịu nổi.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn rất xúc động, cảm kích cha mẹ vô cùng, run giọng nói:

- Cha, mẹ.

Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

- Con cam đoan với cha mẹ, nếu ba năm sau không nắm chắc chút nào, tuyệt đối sẽ không đi chịu chết.

Đằng Thanh Sơn cam đoan.

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan lúc này mới hơi thở phào một hơi.

Nhi tử dám nói như vậy, họ cũng an tâm.

Họ lo lắng nhất chính là nhi tử vì theo đuổi cực hạn cái gì gì 'Võ đạo', mà bất chấp tính mạng.

- Cha, mẹ nghỉ ngơi trước đi, đợt lát nữa cùng nhau ăn cơm trưa. Con xin cáo lui trước.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ừm, đi đi. Con hãy đi lo việc của con.

Viên Lan nói ngay.

Đợi đến khi Đằng Thanh Sơn rời khỏi.

Viên Lan không kìm được quay đầu lại nhìn về phía Đằng Vĩnh Phàm:

- Lão già này, lúc trước còn nói với ta, chết cũng phải ngăn hài tử lại. Sao vừa rồi ông lại...

- Bà là phận nữ nhi, bà biết gì. Đầu Thanh Sơn còn lớn hơn đầu của hai chúng ta! Suy nghĩ việc gì cũng rõ ràng hơn chúng ta. Đừng nói quá nhiều, chỉ hơi đề cập đến Thanh Sơn đã hiểu cả rồi.

Đằng Vĩnh Phàm nói ngay.

An ủi xong cha mẹ, Đằng Thanh Sơn về phòng mình.

- Huynh tới an ủi hai ông bà?

Lý Quân bưng nước trà tới hỏi.

- Muội đoán được à?

Đằng Thanh Sơn không khỏi bật cười.

- Bao nhiêu năm rồi, sao có thể không đoán được.

Lý Quân ngồi một bên Đằng Thanh Sơn.

- E rằng không chỉ riêng là ông bà, xem trận lần này, đến cả Hồng Lâm, Hồng Vũ cũng cảm thấy rất lo lắng.

Đằng Thanh Sơn nhìn nhìn thê tử Lý Quân, không khỏi đưa tay nắm lấy tay nàng.

Lý Quân không khỏi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Hai vợ chồng đều cảm giác được suy nghĩ trong lòng nhau.

- Mùa đông này, có thể rằng huynh rất ít thời gian có thể ở cùng với muội.

Đằng Thanh Sơn dịu dàng nói.

- Muội không sao đâu.

Lý Quân lắc đầu mỉm cười.

Được ở cạnh Lý Quân, Đằng Thanh Sơn cảm thấy con tim mình trở nên vô cùng bình thản.

Từ sau trận Bùi Tam Thiên Thần cung đấu với Tần Thập Thất Doanh thị gia tộc trên Thanh Long Sơn ở Tần Lĩnh sơn mạch, cả Cửu Châu đại địa đều thảo luận vô cùng cuồng nhiệt.

Còn có không ít người tưởng tượng là dựa vào bản thân mình, cùng với vài tình cảnh lúc đó mà tùy ý bình luận.

Nhưng trên Cửu Châu đại địa, ai cũng có chung một điểm!

Có thể đấu với ma thần ‘Bùi Tam’ bây giờ chỉ còn lại có một người ‘Đằng Thanh Sơn’!

Còn Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, ba năm sau sẽ đánh một trận, ai thắng, ai thua, việc này càng khiến cho người trong thiên hạ tranh luận nhiều hơn.

Bùi Tam đại biểu cho vô địch, bá đạo, Đằng Thanh Sơn đại biểu cho kỳ tích khó tin!

Lúc cả thiên hạ đang háo hức, vài chục vạn đệ tử Hình Ý Môn cũng không thể tránh khỏi việc thường xuyên thảo luận việc này. Đã là đệ tử Hình Ý Môn, ai nấy đều nói cho Đằng Thanh Sơn. Chỉ là cũng thường xuyên lo cho môn chủ của họ ‘Đằng Thanh Sơn’, dù sao Bùi Tam cũng thật sự quá mạnh.

Ba lượt chiến đỉnh cao, đã tiến hành hai lượt, chết mất hai người. Đều là đối thủ chết, Bùi Tam sống.

Lần thứ ba thì sao?

Không ai nắm chắc mười phần, nhận định Đằng Thanh Sơn nhất định thắng.

Bản thân Đằng Thanh Sơn cũng cũng không nắm chắc. Do đó, từ sau trận chiến đỉnh cao lần thứ hai chấm dứt, Đằng Thanh Sơn sống trong Đông Hoa Uyển, chuyên tâm tiềm tu, chuyên chú cố gắng nghiên cứu Đạo chí cường.

Ai biết, Đằng Thanh Sơn cũng đột phá như Tần Thập Thất.

Bởi vì Đằng Thanh Sơn thường xuyên bế quan.

Đảo mắt, thời gian đã cách lần trận chiến đỉnh cao thứ hai một năm.

Trong Đông Hoa Uyển.

Bây giờ con gái Đẳng Thanh Sơn là Đẳng Hồng Lâm, đã luyện Nửa Bước Băng Quyền thành công, trở thành tông sư Nội Gia Quyền, thêm một bước nữa là có thể luyện ra cương kình rồi. Đã là tông sư, Đẳng Hồng Lâm hiện giờ cũng có vài đệ tử trong Hình Ý Môn.

'Cha lần này bế quan đã đã hơn hai tháng, không biết khi nào thì xuất quan. ' Đẳng Hồng Lâm vừa mới dạy đệ tử về, nhăn trán tự hỏi.

Đẳng Hồng Lâm trông thật đẹp.

Nhưng trước mặt đệ tử Hình Ý Môn, nàng thường xuyên ra vẻ lạnh lùng. Hơn nữa nàng là con gái Đẳng Thanh Sơn, làm không ít người tự nhận không bằng, không dám theo đuổi. Mấy năm nay, Đẳng Hồng Lâm cũng không thích bất kỳ nam nhân thứ hai nào.

- Hả?

Tai Đẳng Hồng Lâm máy động.

Bên cạnh truyền đến một thanh âm:

- Sư huynh nói bậy. Môn chủ từ khi xuất đạo tới nay, những chuyện người làm có cái nào không phải là khó tin, là kỳ tích chứ? Lúc trước không ai tin! Nhưng môn chủ cuối cùng cũng đều làm được. Lần này đấu với Bùi Tam cho dù không thắng được, cũng có thể đánh ngang tay.

- Sư đệ cũng luyện Nội Gia Quyền, chẳng lẽ đệ không biết càng lên cao càng khó? Môn chủ tuy lợi hại, nhưng lúc trước ở Tần Lĩnh sơn mạch, Bùi Tam ngang nhiên nói ra như thế, mà môn chủ căn bản cũng không đáp lại. Đệ có biết nói lên điều gì không?

- Nói lên cái gì?

- Môn chủ không đáp lại, vậy ta hỏi đệ, nếu thực lực ta tương

đương với đệ, ta dám nói những lời kiêu ngạo như vậy không? Đệ có nén giận mà không phản ứng không? Bùi Tam dám nói như vậy, chính là vì Bùi Tam nhận định rằng hắn tuyệt đối mạnh hơn môn chủ. Còn môn chủ không đáp lại, thật ra cũng là vì thực lực yếu hơn một bậc. Ta kính ngưỡng môn chủ, nhưng việc này cũng rất dễ đoán ra.

Hai giọng thảo luận này làm thân thể Đằng Hồng Lâm khẽ chấn động.

Trước nay, đệ tử Hình Ý Môn không ai dám đứng trước mặt Đằng Hồng Lâm đàm luận về môn chủ. Hơn nữa bản thân Đằng Thanh Sơn càng tận lực tránh những chuyện đàm luận này, Đằng Hồng Lâm luôn không nghĩ ra. Nhưng bây giờ nghe như vậy. Đúng rồi, Bùi Tam dám nói như vậy, khẳng định là cảm thấy hắn mạnh hơn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn không đáp lại, tự nhiên là thực lực không bằng người ta.

- Ầm...

Cánh cửa đá phòng luyện công ầm ầm mở ra.

Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng rộng đi ra khỏi phòng luyện công, thở sâu một hơi. Khi bế quan bên ngoài mới là mùa thu, bây giờ đã là mùa đông, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn nhiều.

- Hả?

Tai Đằng Thanh Sơn vừa động.

Đằng Thanh Sơn biến mất khỏi chỗ vừa đứng.

Sau đó xuất hiện trên một tòa nhà gần bờ hồ nước, nơi con gái Hồng Lâm đang ầm thầm khóc.

- Đừng khóc.

Một thanh âm vang lên bên tai Hồng Lâm.

Hồng Lâm quay đầu lại, thấy Đằng Thanh Sơn đang mỉm cười nhìn nàng.

- Cha xuất quan rồi?

Hồng Lâm mắt ửng đỏ, lộ ra vẻ vui mừng.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 19

Làm Người Ngoài

Ừm, Lâm Lâm vừa luyện ra cương kình rồi à?

Đằng Thanh Sơn hỏi.

- Chưa.

Hồng Lâm lắc đầu.

- Tới đây, thi triển hành Mộc Cửu Thức mà con vừa học một lần cho ta nhìn xem nào. Xem thử Lâm Lâm hai tháng qua đã đi đến bước nào rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói, Hồng Lâm cũng nhoẻn miệng cười. Cô lúc này nhảy lên đứng trên bãi đất trống bên cạnh, lập tức bắt đầu thi triển hành Mộc chi quyền mà Đằng Thanh Sơn đã sáng chế.

Chẳng mấy chốc, Lý Quân cùng với Hồng Vũ, Lôi Tiểu Như và cả tiểu hài tử Tú Tú cũng chạy tới. Đám người này ở một bên đàm tiếu, nhìn Đằng Thanh Sơn chỉ điểm cho Hồng Lâm.

- Tỷ, một chiêu mà tỷ lĩnh hội mãi không ra?

Khi Đằng Thanh Sơn chỉ điểm, Hồng Vũ đứng bên trêu chọc.

- Hừ!

Tiểu Vũ, đệ đến cả cảnh giới tông sư cũng chẳng đạt tới. Còn

nói gì ta?

Hồng Lâm cố ý châm chọc lại.

Hồng Vũ nhất thời vuốt vuốt mũi.

Không có cách nào. Tỷ tỷ đã đạt tới cảnh giới tông sư trước một bước, y đích xác không thể làm gì khác được nhưng cũng không thể trách y. Dựa theo thuyết pháp của Đằng Thanh Sơn, Hồng Vũ hiểu nhiều và hay tự hỏi, lại rất thông minh. Nhưng Hồng Vũ lại luyện toàn bộ Ngũ Hành Quyền gồm Băng Quyền, Pháo Quyền, Phách Quyền, Hoành Quyền, Toản Quyền, còn vừa luyện năm loại quyền pháp, vừa so sánh đối chiếu không ngừng.

Ở Hình Ý Môn, rất nhiều quyền pháp do Đằng Thanh Sơn sáng tạo, đệ tử bình thường đều khó có thể tu luyện được một loại.

Hồng Vũ lại được Đằng Thanh Sơn an bài điều kiện tốt nhất. Nhưng nguyên nhân chính vì phân tâm quá nhiều, do đó chậm hơn tỷ tỷ Hồng Lâm khá nhiều.

- Lâm Lâm, nhớ kỹ những gì ta nói. Lo mà luyện cho tốt. Cho con thời gian một tháng, cũng đủ để luyện ra cương kình rồi.

Đằng Thanh Sơn cười nói, Lý Quân không kìm được tủm tỉm xen vào:

- Thanh Sơn, huynh đã hơn hai tháng rồi mới xuất quan. Sao không nghỉ đi, cơm trưa vừa xong. Ăn cơm nhé!

Lúc này người trong gia đình cùng ăn cơm. Về phần cha mẹ, vì Đằng Thanh Sơn bế quan rất lâu, vợ chồng Đằng Vĩnh Phàm đã về Đằng gia trang rồi. Ở đó, họ có nhiều bạn cùng lứa tuổi hơn.

Hai tháng qua đắm chìm vào việc tìm hiểu ‘Đạo’ khó mà có được thời gian sum họp ăn cơm với gia đình. Đằng Thanh Sơn ăn cơm rất vui, trên bàn ăn tiếng cười không ngớt. Đặc biệt là Tú Tú

Tiểu nha đầu vừa tập tễnh biết đi, lại bập bẹ gọi ông nội.

Trên Cửu Châu Đại Địa, mười sáu tuổi đã thành thân, năm sau sinh con cái là việc rất bình thường. Do đó, rất nhiều người hơn ba mươi tuổi đã là ông nội.

Chiều ngày Đằng Thanh Sơn xuất quan.

Trong thư phòng.

Trước mặt Đằng Thanh Sơn bày biện một đống các tin tình báo đủ loại, có một vài tin khá trọng yếu, Đằng Thanh Sơn mỗi lần xuất quan đều lướt qua xem một chút.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn khẽ ngẩng đầu, cười cất giọng:

- Vào đi.

Két!

Cửa thư phòng mở ra. Chỉ thấy Đằng Thú, Dương Đông, Tiết Tân cùng nhau đi đến rất cung kính. Là ba đại đệ tử thân truyền của Đằng Thanh Sơn, ba người Đằng Thú có địa vị rất cao ở Hình Ý Môn. Hơn nữa nhiều năm qua, ba người Đằng Thú đều còn là những thanh niên không hiểu chuyện đời nữa, mỗi người đều đã trải qua rất nhiều năm tháng tôi luyện, trưởng thành lên rất nhiều.

- Sao hôm nay ba người lại tới đây? Có chuyện gì, nói đi.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ hỏi.

Ba đệ tử nhìn nhau, sau đó đại đệ tử Đằng Thú tiến lên một bước.

- Sư phụ.

Đại đệ tử Đằng Thú cung kính bẩm báo:

- Bây giờ đã là tháng chạp. Trận chiến với cung chủ Thiên Thần cung Bùi Tam và sư phụ chỉ còn lại có hai năm. Con và hai vị sư đệ thương lượng rồi, cho rằng đây là một mưu kế của Thiên Thần cung. Họ biết thực lực của sư phụ có tốc độ tiến bộ kinh người. Nên … muốn tiêu diệt tất cả, cho nên mới khiêu chiến.

Dương Đông bên cạnh lập tức tiến lên một bước, nói theo:

- Đúng, sư phụ! Bùi Tam của Thiên Thần cung già hơn người nhiều. Nếu cùng tu luyện mấy trăm năm, hắn căn bản không phải là đối thủ của sư phụ. Một người tu luyện mấy trăm năm, một người tu luyện vài chục năm, sao mà so sánh với nhau chứ?

- Sư phụ, Hình Ý Môn chúng ta hoàn toàn có thể …

Tiết Tân bên cạnh cũng muốn nói gì.

- Thôi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu chặn lại:

- Không cần nhiều lời.

Ba đệ tử ngơ ngác.

- Ta biết, các con đều lo lắng ta sẽ theo con đường của Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất.

Đằng Thanh Sơn liếc mắt đã nhìn thấu rồi.

- Sư phụ.

Đằng Thú, Dương Đông, Tiết Tân ba người đều quỳ sụp xuống, ba người đều mắt ngấn nước. Trong số họ, đại đệ tử Dương Thú vốn bị người ta nuôi như nuôi dã thú, thậm chí còn không biết tiếng người. Nhờ Đằng Thanh Sơn giải cứu truyền cho Nội Gia

Quyền, mới biến Đằng Thú từ 'thú' biến thành người. Có thê tử, có hài tử.

Dương Đông lúc trước chỉ là một tên tiểu mao tặc trong ổ thổ phỉ. Đi theo Đằng Thanh Sơn, bước từng bước trở thành quyền môn chủ của Hình Ý Môn trên Cửu Châu.

Tiết Tân, cũng từ một thanh niên chạy trốn khắp thiên hạ, ngụy trang thành một tiêu sư để báo thù, cho tới bây giờ bản thân đã là lãnh đạo Hình Ý Môn. Đằng Thanh Sơn có ơn truyền nghề, có ơn chỉ dẫn, trong lòng họ, địa vị của sư phụ không hề thấp hơn cha mẹ. Tự nhiên không muốn thấy Đằng Thanh Sơn đánh với Bùi Tam.

- Sư phụ, đánh như vậy không công bình. Cho dù có đánh, khi nào thì đánh cũng phải để chúng ta định đoạt.

Dương Đông liền nói.

- Bất tất nhiều lời, sư phụ các con tự có tính toán.

Đằng Thanh Sơn phất tay:

- Đi đi.

Ba đệ tử nhìn nhau.

- Đều lui ra đi.

Đằng Thanh Sơn lại bảo.

- Dạ, sư phụ.

Ba đệ tử lúc này mới thở dài lui ra.

Đợi đến sau khi đọc xong mọi tin tình báo, lúc này đã nửa đêm.

- Két!

Cửa thư phòng mở ra, một trận gió lạnh thổi vào. Đằng Thanh Sơn đi ra ngoài, lúc này trong Đông Hoa Uyển có ánh đèn lồng mờ mờ chiếu xuống. Còn bầu trời thì đen thẳm, mờ ảo có những điểm trắng do tuyết rơi xuống, dừng lại trên mặt Đằng Thanh Sơn nhanh chóng tan thành nước.

Ngẩng đầu nhìn trời.

'Tuyết rơi. ' Đằng Thanh Sơn lặng lẽ tự nhủ.

Lúc trước ba đệ tử tới, Đằng Thanh Sơn đương nhiên biết tâm tư của các đệ tử. Kỳ thật trên Cửu Châu, chỉ cần là người có lý trí, tuyệt đại đa số đều cho rằng Đằng Thanh Sơn không phải là đối thủ của Bùi Tam. Dù sao từ nội dung mà Bùi Tam nói lúc trước, cũng hoàn toàn có thể đoán ra được.

Còn nếu cho rằng Đằng Thanh Sơn có thể thắng, cũng chỉ dựa vào việc Đằng Thanh Sơn có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Nhưng sáng tạo kỳ tích, đều nhất định phải có nguyên nhân.

'Một năm rồi. ' Đằng Thanh Sơn nhìn những hoa tuyết nho nhỏ bay bay. ' Một năm qua bế quan khổ tu tìm hiểu, cơ bản không thể đột phá. Sinh và Tử, ta suy nghĩ đến cực hạn rồi. Sinh và Tử, căn bản tuyệt đối đối lập. Không có lấy một điểm có thể hòa hợp. Rốt cuộc nên làm sao mới dung hợp được đây? '

Bùi Tam làm được, Tần Thập Thất trong lúc sinh tử cũng đã làm được.

Đương nhiên, mấy người đó chỉ dung hợp bộ phận, chứ không hoàn toàn dung hợp thành một, thành Đạo chí cường.

'Không được, như vậy không được. '

‘Ta khổ tu như vậy, một năm qua chẳng thu hoạch được gì cả. Nếu tiếp tục như vậy, cho dù có thêm hai năm nữa, e rằng ta cũng sẽ không đột phá được cửa khẩu. ‘ Đằng Thanh Sơn khổ tu một năm, hắn hiểu phương pháp này không thể thực hiện được.

Đứng giữa trời đêm, mặc cho những bông tuyết rơi xuống trên người, Đằng Thanh Sơn không ngừng khổ nghĩ, phải làm sao mới có thể đột phá cửa này.

Rất lâu, rất lâu...

- Thanh Sơn, sao huynh đứng ở ngoài tuyết thế? Sắp tuyết lớn rồi, nhanh chạy vào nhà đi.

Lý Quân đứng xa xa trên hành lang, không khỏi gọi to.

Đằng Thanh Sơn đã đứng gần một canh giờ, chợt bừng tỉnh.

Đứng trên tuyết, Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn trời, tuyết đã lớn lên nhiều, rơi xuống đầy cả trời đất.

‘Đúng, ta bây giờ ở giữa gió tuyết, hẳn phải ly khai gió tuyết mới được. ‘ Trong đầu Đằng Thanh Sơn lóe ra ý nghĩ ‘Ta phải ngộ thông được Đạo chí cường. Đạo chí cường chính là thiên đạo viên mãn. Cái gì gọi là thiên đạo? Đó là Đạo mà Cửu Châu đại địa vận chuyển. Chia xuống có thể chia làm âm dương, có thể chia làm sinh tử, lại chia ra kim mộc thủy hỏa thổ. Nhưng về bản chất, ‘ thiên đạo’ chính là Đạo mà thiên địa vận hành. Ta muốn hiểu được Đạo chí cường, sao không thoát ly thiên địa, sau đó cẩn thận quan sát thiên địa? ‘

‘Ta thấy không rõ, chính là vì, ta luôn luôn đang trong thiên địa. ‘

Trong đầu Đằng Thanh Sơn lập tức hiện lên một biện pháp.

Một biện pháp có lẽ làm được.

- Ha ha…

Đằng Thanh Sơn lắc người đã tới cạnh Lý Quân, hưng phấn ôm lấy nàng hôn mạnh một cái.

- Làm gì thế?

Lý Quân giật mình nhảy lên, lập tức mặt hồng lên.

- Vợ chồng già rồi, huynh còn...

- Ha ha… Tiểu Quân, muội đã giúp ta nghĩ đến một biện pháp, có lẽ là biện pháp sử dụng được đấy.

Tâm tình Đằng Thanh Sơn rất vui.

- Biện pháp gì cơ?

Lý Quân vui vẻ hỏi.

- Cũng sắp Tết rồi, đợi qua Tết huynh chuẩn bị tạm thời rời khỏi Đại Duyên Sơn.

Đằng Thanh Sơn nói:

- Huynh chuẩn bị một mình đi khắp Cửu Châu đại địa mênh mông, tìm hiểu rõ Cửu Châu Đại Địa.

- Rời khỏi Đại Duyên Sơn?

Lý Quân sửng sốt.

Qua Tết, ngày sáu tháng giêng.

Cha mẹ Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan. Thê tử Lý Quân, con gái Đằng Hồng Lâm, cùng với vợ chồng con trai Đằng Hồng Vũ, hơn nữa còn có cả Tú Tú tới tiễn Đằng Thanh Sơn.

- Cha, lần này đi không mang theo binh khí à?

Đằng Hồng Lâm vội hỏi.

- Ta không đi để giết chóc, không muốn luyện thương pháp, đâu cần phải mang binh khí theo?

Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng rộng rãi, xõa tung tóc, chân để trần. Chỉ có đi chân trần áp xuống mặt đất mới có thể hiểu rõ, cảm ứng được sức mạnh của đại địa.

Đằng Thanh Sơn chào hỏi mọi người.

- Thanh Sơn, khi nào thì về?

Lý Quân không kìm được hỏi.

- Đạo thành, tự nhiên trở về. Nếu không thành, tháng chạp sang năm huynh cũng sẽ trở về.

Đằng Thanh Sơn nói, sang năm mười tám tháng chạp, chính là ngày Bùi Tam ước chiến với Đằng Thanh Sơn ở Bạch Mã hồ.

- Tiểu Quân, việc trong nhà giao cho muội.

Đằng Thanh Sơn lập tức xoay người, phất tay.

- Khởi tiễn.

Thân thể hắn mờ dần, rồi hoàn toàn biến mất như chưa thấy.

Trên quan đạo có không ít tuyết.

Đằng Thanh Sơn một thân áo bào trắng đi chân trần, một mình hành tẩu. Nhưng mỗi một bước của hắn lại không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên tuyết. Còn lúc này, chỉ nghe những tiếng vó ngựa không ngừng vang lên. Vài chục kỵ sĩ từ xa chạy như bay đến, tựa hồ không có ai thấy được Đằng Thanh Sơn, điên cuồng lao thẳng như trước. Giống như một trận cuồng phong, vài chục kỵ sĩ cưỡi chiến mã chạy như bay xuyên qua, sau đó biến mất trên quan đạo

phía xa.

Chính xác họ không thấy Đằng Thanh Sơn!

Vì Đằng Thanh Sơn sử dụng thế giới lực làm ánh sáng chung quanh bị vặn vẹo. Cường giả hư cảnh đại thành có thể ẩn thân, còn cường giả động hư lại càng dễ dàng hơn.

‘Coi như trong thiên địa không có ta. ‘

‘Người trần cũng nhìn không thấy ta. ‘

‘Làm như thế, lấy thân phận người ngoài, thử nhìn xem thiên địa Cửu Châu như thế nào. ‘

Đằng Thanh Sơn cứ như vậy lặng lẽ hành tẩu khắp thiên hạ.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 20

Trong Cuộc Sống

Dựa vào đôi chân, Đẳng Thanh Sơn lội qua ruộng đồng, băng qua sông, muốn đi đâu thì đi, hoàn toàn tùy tâm sở dục.

Không ai có thể trông thấy hắn!

Hắn cũng không nói một câu, cứ như vậy lặng lẽ nhìn những việc phát sinh trên Cửu Châu đại địa.

Đảo mắt đã là mùa hè, trong quận thành Sở quận ở Dương Châu. Đẳng Thanh Sơn một thân áo bào trắng, vẫn chân trần mà đi. Đường phố quận thành Sở quận luôn luôn có rất nhiều khách lai vãng, nhưng không có một ai thấy mặt Đẳng Thanh Sơn. Cho dù có người nhìn về phía Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ vô thức rẽ sang, còn bản thân họ lại cho rằng mình đang đi đường thẳng.

'Hả? ' Đẳng Thanh Sơn bỗng dưng quay đầu nhìn về phía một tòa nhà cao cửa rộng.

Đẳng Thanh Sơn bèn bước vào tòa nhà này.

Giữa hậu viện tòa phủ đệ xa xỉ, một lão già béo ị mặc cẩm y, đang đuổi một thiếu phụ mặc áo vải vá víu, sắc mặt tái nhợt, miệng lão cười hỉ hả:

- Ta nói này, cô là vợ Lý gia, cô cứ theo lão gia ta đi. Ở với lão gia, cô không còn sống khổ sở mặc áo vá, không phải giặt giũ.

- Lão gia, xin người tự trọng.

Người đàn bà áo vải gầy gò, hấp tấp vội né người đi.

Song cửa hậu viện sớm đã bị lão già đóng chặt, nên thiếu phụ này không ra được.

- Hắc, ta xem cô có thể chạy đến chỗ nào.

Lão béo quyết không tha, không ngừng truy đuổi với vẻ rất hứng thú.

Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đứng trên nóc nhà, nhìn xuống giữa đình viện phía dưới, xem chuyện phát sinh.

- Vù, vù.

Lão béo cũng thở hổn hển, vuốt đầu một cái, hất hất đầu, ngược lại càng cười to.

- Vợ Lý gia, chạy giỏi thật. Lão gia ta thích cô như vậy! Nào, nào... Chạy nữa, chạy nữa!

Lão béo nói xong liền lao mạnh tới, vươn tay bắt được tấm áo của thiếu phụ bần cùng này.

Rách rồi!

Y phục bị xé một miếng, người thiếu phụ lộ ra cánh tay trắng nõn. Việc này nhất thời làm lão béo mắt sáng như sao, càng thêm hưng phấn. Cô vợ Lý gia mặc dù cuộc sống không khá giả, mặt mũi nhợt nhạt, trông khá yếu đuối, nhưng nhìn kỹ thì đích xác cũng khá xinh. Mặc dù thoạt nhìn thì tuổi cũng không trẻ nữa, sợ cũng phải ba mươi, nhưng lại có phong vận của thiếu phụ.

Cũng chẳng trách thiếu phụ này làm lão béo bị tinh trùng lên não. (Ý nói nổi cơn d*m dê)

- Lão gia, tha cho nô gia đi, cho nô gia đi thôi. Nô gia không cần tiền mua y phục nữa.

Cô vợ Lý gia mắt đã đỏ ửng, hai tay che chỗ áo rách, liều mạng chạy trốn.

- Tiền? Lão gia, lão gia ta có nhiều lắm!

Lão béo giận dữ thở hổn hển:

- Theo ta, ta cho cô một trăm lượng bạc!

Một trăm lượng bạc quả là một con số lớn.

- Nô gia không cần bạc, lão tử thả nô gia ra đi.

Cô vợ Lý gia nước mắt ràn rụa.

- Phù, phù.

Lão béo dừng lại, thở hổn hển không ngừng:

- Cô mau chân thế! Quả là, quả là chạy nhanh thật!

Một đại lão gia nhà giàu, ra đường là ngồi kiệu, xe ngựa, ở nhà cũng có người hầu hạ. Việc chạy ào ào thì sao so được với người thiếu phụ bần cùng làm đủ thứ việc? Tên đại lão gia nhà giàu hiển nhiên không chạy nổi rồi.

- Người đâu.

Lão béo hô to.

Vèo!

Cánh cửa viện đang đóng chợt mở ra, lập tức có hai hán tử xông vào.

- Lão gia.

Y cung kính hành lễ.

- Cô ả…

Lão béo thở hổn hển, chỉ vào nữ tử y phục rách rưới:

- Các ngươi, các ngươi…

Lão vừa nói vừa thở gấp:

- Các ngươi bắt ả cho ta, trói lại, đưa vào trong phòng bên cạnh!

- Dạ, lão gia.

Hai người hầu vội tuân theo.

Hai hán tử cường tráng hiển nhiên biết nội kình, tuy không phải cao thủ gì, nhưng cũng linh hoạt nhanh nhẹn. Hai người một tả một hữu, lao về phía vợ Lý gia. Vợ Lý gia như phát điên chạy loạn xạ, nhưng chỉ trong nháy mắt chỉ nghe 'Bùng' một tiếng, đã bị một hán tử cường tráng chụp lấy rồi vật xuống.

- Thả ta ra, lão gia, xin ông mà.

Vợ Lý gia kêu lên thê lương.

- Thả cô à?

Lão báo chống nạnh đi tới, tới vuốt mặt thiếu phụ đó, cười đểu giả:

- Đợt lát nữa lão gia chơi với cô một chút, rồi sẽ thả cô. Đừng nóng!

Đang khi nói chuyện, hai tay vợ Lý gia bị trói chặt lại.

Y phục bị rách lộ ra cái yếm trắng tinh.

- Các ngươi đều lui ra.

Lão béo bảo.

- Dạ.

Hai hán tử cường tráng liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng ngoan ngoãn thối lui. Họ cũng biết tính tình lão gia mình. 'Két' một tiếng, cửa viện lại đóng lại. Lão béo ôm lấy hai tay vợ Lý gia, người đàn bà này vừa gầy yếu, cũng không nặng lắm.

Mặc cho này thiếu phụ này giãy dụa, nhưng sợi dây trói rất chặt.

Lão béo cười hềnh hệch, ôm thiếu phụ vào phòng bên cạnh. Đứng trên nóc nhà, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ nhìn từ đầu tới đuôi, khẽ cau mày.

- Lại có chuyện này à?

Đằng Thanh Sơn thầm than.

Từ khi ly khai Đại Duyên Sơn bắt đầu hành tẩu thiên hạ, Đằng Thanh Sơn đã thấy rất nhiều việc trong cuộc sống.

Thỉnh thoảng gặp một vài chuyện tức giận, cũng làm hắn không kìm được muốn ra tay. Nhưng vừa nghĩ tới việc mình muốn đặt vào vị thế người ngoài đứng xem, nếu mình không có ở đó, rất nhiều việc vẫn sẽ phát sinh. Có ý nghĩ như vậy, nên Đằng Thanh Sơn phần thời gian đều nhịn mà không nhúng tay vào.

Chỉ có một vài chuyện người người oán trách, Đằng Thanh Sơn thật sự không kìm được, mới nhúng tay:

- Vũ nhục vô lễ với một người đàn bà. Đã có gia tài bạc triệu, thê thiếp hàng đàn, vì sao còn vô lễ với một người đàn bà nữa?

- Cứu mạng!

- Cứu mạng!

Đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng kêu thê lương.

Thế giới lực Đằng Thanh Sơn quét qua, dễ dàng phát hiện ra lúc này lão béo đã bắt đầu xé y phục vợ Lý gia.

- Ra tay không?

- Ta là một người đứng xem. Nếu hôm nay ta không có ở đây, việc như vậy cũng sẽ phát sinh mà.

- Nhưng...

Đằng Thanh Sơn cau mày, đây không phải lần đầu tiên hắn gặp được loại việc như thế này. Nhưng vẫn cảm thấy khó giải quyết!!!

Đột nhiên 'Bùng! ' một tiếng, cửa viện mở tung ra.

Chỉ thấy một thiếu niên cơ bắp, thoạt nhìn cũng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trông rất khỏe mạnh, tay cầm một thanh đao xông thẳng vào, gầm lên:

- Chu lão tặc, Chu lão tặc!

Phía sau gã là ba hộ vệ nhanh chóng đi theo, nhưng cơ thiếu niên bắp mắt vằn lên, lao thẳng vào phòng.

- A! Tên tiểu tặc ngươi.

Một tiếng kêu đau đớn.

Lập tức lão béo ôm lấy cánh tay đầy máu chảy ròng ròng, vội chạy ra ngoài. Còn tên hộ vệ xông vào vội hấp tấp hỏi:

- Lão gia, lão gia người không có việc gì chứ?

- Nhanh, mau đi gọi đại phu.

- Các ngươi ăn cái thứ gì thế?

Lão béo quát:

- Nhanh, bắt tên tiểu tặc đó cho ông. Ông muốn lột da nó!

Ngay lúc này, thiếu niên cơ bắp cầm đao, đang kéo tay người thiếu phụ:

- Mẹ, chúng ta đi mau.

Vợ Lý gia mắt đã đỏ ửng. Bà không ngờ nhi tử là một thiếu niên ngoan ngoãn, lại có thể vào lúc mấu chốt xông vào.

- Bắt lấy nó.

Lão béo vội quát.

Nhất thời ba hộ vệ cùng tiến lên.

- Cút ngay! Ai tới, ta chém chết hắn.

Thiếu niên cơ bắp mắt vằn đỏ, giống như một người điên liều mạng lao ra ngoài, lưỡi đao đâm thẳng về phía trước, hơn nữa đâm loạn rất nhanh. Trong lúc nhất thời, đám hộ vệ thực lực cũng không phải là cao, căn bản không dám cận thân, chỉ dám né qua một bên. Thiếu niên cơ bắp dựa vào sự dũng mãnh, thật sự kéo mẹ nó chạy ra khỏi hậu viện.

- Phế vật, phế vật.

Lão béop giận tới mức gầm lên, rồi sau đó lại ôm cánh tay.

- Lão gia, hắn trốn không thoát đâu. Còn có người bịt kín bên ngoài rồi.

Trong đó một hộ vệ vộ báo.

Đích xác, ở đây còn có nhiều người hơn.

Đằng Thanh Sơn đứng trên nóc nhà nhìn xuống, chỉ thấy thanh niên gầy gò cầm đao, đang liều mạng kéo mẹ gã. Vợ Lý gia lúc này ở phía sau cũng chạy rất nhanh, không dám cản trở tay chân con mình. Song trong phủ đệ Chu gia có không ít hộ vệ, hơn nữa trong đám hộ vệ cũng có cao thủ.

- Ai ngăn cản ta, là ta giết!

Cơ bắp thanh niên cuộn lên. Đằng Thanh Sơn trên nóc nhà cúi đầu nhìn xuống, hắn đã nhìn ra , thanh niên gầy gò đó hắn đã học Hổ Hình quyền. Bây giờ trên Cửu Châu đại địa, Hổ Hình quyền hắn được xem là thứ được lưu hành nhiều nhất, rất nhiều người bần cùng khốn khổ có thể học được. Dù sao Thanh Sơn hội quán mặc dù bán một trăm lượng bạc một quyển, nhưng một vài người nghèo, trong thôn làng, cũng sao lại thành nhiều bản.

Đúng, Thanh Sơn hội quán cũng không ngăn trở.

Việc này cũng làm cho Hổ Hình quyền truyền lưu nhanh hơn.

- Tiểu tặc, còn chạy trốn à!

Một hộ vệ vạm vỡ quát lên một tiếng lớn, một thanh đại khảm đao trong tay bổ mạnh tới. Thanh niên cơ bắp vừa né ra, gã hộ vệ vạm vỡ lại lật tay, khảm đao đã chém mạnh vào người thanh niên gầy gò.

Bùng!

Thanh niên gầy gò lập tức lùi lại ba bước, sau đó phun ra một ngụm máu.

- Lượng nhi, Lượng nhi.

Người thiếu phụ luống cuống.

- Đại lão gia, Đại lão gia, van ông thả Lượng nhi nhà nô gia.

Vợ Lý gia vội cầu khẩn lão béo đứng ngoài vòng vây.

Lão béo sắc mặt lạnh buốt, trong mắt lóe lên hung quang, cả giận nói:

- Thằng nhãi này dám vung đao với lão gia ta, không cần mạng rồi. Đánh nó cho ta, đánh tới chết luôn. Không lột da hắn, trong lòng lão gia ta không nguôi giận được.

- Dạ.

Đám hộ vệ đồng thanh đáp.

Dưới loạn côn, thiếu niên cơ bắp một lần nữa bị đánh cho thổ huyết lăn lộn, người thiếu phụ đó đầy nước mắt.

- Chu lão tặc, Chu lão tặc!!!

Thiếu niên cơ bắp nghiến răng, dán mắt vào lão béo, nhưng gã không thể đứng dậy.

- Hừ!

- Loạn côn đánh chết cho ta.

Lão béo hung tợn quát.

- Chu lão gia, ngươi muốn đánh chết ai đó?

Một thanh âm truyền tới. Nhất thời mọi người đều im lặng.

Chỉ thấy vài nam tử mặc quân phục Thành Vệ Quân, cùng xông vào phủ đệ. Một nam tử đầu lĩnh mặt vuông, cười chế diễu:

- Trong địa giới Quy Nguyên Tông chúng ta, trong thành đã có

quy củ là cấm đánh chết người mà. Ta đang đi trên đường lại có thể nghe Chu lão gia muốn giết người sao, không có cách nào nói được à.

Lão béo có vẻ hơi xấu hổ, lẫn khó chịu.

- Tiểu tử, còn không đi?

Nhân vật đầu lĩnh đám Thành Vệ Quân, nháy mắt nói.

Người thiếu phụ vội nâng dậy nhi tử mình dậy, hướng về phía đầu lĩnh Thành Vệ Quân liên tục cảm kích, rồi sau đó rời đi.

- Chu lão gia, sau này không được như vậynữa. Nếu không, huynh đệ ta cần phải bắt ngươi vào đại lao.

Nhân vật đầu lĩnh Thànhh Vệ Quân dọa.

Lão béo vội cười xòa, rồi nói vài câu xum xoe.

- Huynh đệ ta còn có việc, không có nhiều thời gian đâu. Đi đi!

Mấy quân sĩ Thành Vệ Quân vung tay lên, rồi nghênh ngang rời đi.

Nhìn Thành Vệ Quân rời đi sắc mặt lão béo rất khó coi, thấp giọng mắng:

- Thằng nhãi Tiểu Khắc. Chẳng lẽ lại là bằng hữu của Thành Vệ Quân?

Chu lão gia rất phẫn nộ.

Bên cạnh có một hộ vệ xốc vác, lão bảo:

- Tối hôm nay ngươi đưa vài người tới, tới thẳng tương tiểu tử nhà Lý đánh chết, ném xuống sông cho ta, phải làm sạch sẽ!

- Yên tâm, lão gia.

Đằng Thanh Sơn đứng giữa không trung lặng lẽ nhìn, hồi lâu thở dài một hơi, liền biến mất.

Đây chỉ là một mặt trong cuộc sống.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục bắt đầu lịch trình, trên đại địa mỗi ngày đều có chuyện tốt, chuyện ác, việc vui, việc buồn phát sinh. Đằng Thanh Sơn cố hết sức đặt mình vào vị trí một người đứng xem, quan sát tất cả.

Ly khai Dương Châu, tiến vào Thanh Châu, rồi sau đó lại tiến thẳng vào Đông hải, đi một vòng qua rất nhiều hải đảo ở Đông hải. Thời gian trôi qua, Đằng Thanh Sơn cuối cùng cũng làm được, hắn không nhúng tay vào bất kỳ việc gì.

Nhìn trẻ con sinh ra.

Nhìn lão già chết.

Nhìn việc vui xuất hiện.

Nhìn bi kịch phát sinh.

Tất cả tất cả, trên thiên địa Cửu Châu, chỉ là những cơn sóng nho nhỏ mà thôi.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 21

Lột Xác, Cảm Ngộ.

Hoặc là vào giữa chốn thanh lâu, đồng cảm với những cô gái lầu xanh bán rẻ nụ cười một cách chua xót.

Hoặc là làm một hộ vệ thương đội, cảm thụ sự khổ cực của con người.

Hoặc là gặp thiếu niên muốn bái danh sư, chỉ điểm cho chúng một chút...

Trong quá trình này, Đằng Thanh Sơn có đôi khi rất vui vẻ, có đôi khi rất phẫn nộ, có đôi khi lại chỉ có thể thở dài... nhưng có đôi khi trên mặt nở một nụ cười khó hiểu... Hắn hoàn toàn để mình đắm chìm vào đó, cảm thụ cuộc sống của người khác, cảm thụ tình cảm của động vật, thậm chí của cả cỏ cây.

Chớp mắt đã là cuối thu, còn hơn ba tháng là đến thời điểm Đằng Thanh Sơn đấu với Bùi Tam.

Một thân một mình, y phục rách nát, Đằng Thanh Sơn vừa đi trên đường vừa ư ử một giai điệu thường nghe ở kiếp trước. Bây giờ tinh thần của Đằng Thanh Sơn đã có biến hóa rõ rệt so với lúc vừa rời khỏi Đại Duyên Sơn, giống như một trái tim lạnh giá đã được tẩy lớp bụi bên ngoài, hòa tan tầng băng cứng bao bọc nội tâm.

Nội tâm của Đằng Thanh Sơn trở nên trong suốt, trong suốt

tựa như ngọc.

Kiên định!

Lúc này nội tâm của Đằng Thanh Sơn đã trải qua hai kiếp. Hơn nữa, ban đầu hắn chỉ làm người ngoài cuộc bàng quan nhìn cuộc sống trên Cửu Châu, trái tim đã càng trở nên khô cứng, sau đó hắn lại để mình dung nhập vào...

Loại xuất thế rồi nhập thế này làm cho tâm linh của Đằng Thanh Sơn trở nên hết sức chân thành!

“Còn có ba tháng nữa là phải so tài với Bùi Tam rồi!”

Đằng Thanh Sơn chợt mỉm cười. “Đáng tiếc, đã hơn một năm rồi ta vẫn chưa từng đột phá một chút nào. Xem ra ba tháng nữa chỉ có nước chịu thua thôi.” Nghĩ vậy, Đằng Thanh Sơn lại không có lấy một điểm bất mãn hoặc không cam lòng nào. Đã hòa mình vào trong cuộc sống, chỉ có việc chịu thua thì đã làm sao.

“Nhưng đã hơn một năm du lịch thực sự cũng đáng giá.”

“Bao năm nay ta chuyên tâm chìm vào tu luyện, nhưng quên mất rốt cuộc người ta tu luyện để làm gì trên đời này?”

“Mục đích của tu luyện là muốn bảo vệ thân nhân, là muốn mình có chỗ đứng trên thế giới này, là muốn truyền thừa Nội Gia Quyền nhất mạch.”

“Còn bây giờ, thực lực của ta hoàn toàn có thể bảo vệ thân nhân, Nội Gia Quyền nhất mạch cũng đã được truyền thừa. Mục đích tu luyện của ta đã đạt, ta nên hưởng thụ khoái lạc thế gian, và ở chơi với thê tử, con cái”

Rốt cuộc qua bao nhiêu năm, Đằng Thanh Sơn đã tỉnh ngộ. Đằng Thanh Sơn cũng có mục tiêu đạt tới Chí Cường Giả.

Nhưng Dã tâm con người là vô cùng, thời gian lại có hạn. Đem thời gian có hạn phục vụ cho dã tâm vô tận, khi chết sẽ hối hận không kịp.

Thoả mãn những việc bình thường, thì thực lực của mình cũng đã đủ rồi. Sau này, cũng không cần vì dã tâm mà để cho thê tử con cái lo lắng.

“Nơi này là địa giới Sở quận, cứ đi thẳng một đường sẽ trở về Đại Duyên Sơn.” Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Đối với Đằng Thanh Sơn, việc du lịch hơn một năm khiến tư tưởng lột xác còn vui hơn việc cảm ngộ ‘thiên đạo’ để đột phá.

Đột nhiên …

Đằng Thanh Sơn nghe trên quan đạo phía trước loáng thoáng vọng đến tiếng chém giết.

“Cường đạo phỉ đồ,” Đằng Thanh Sơn lắc đầu “đôi khi cũng bị bức bách không thể làm khác, mới đành phải đi con đường này. Song đám thương nhân vẫn liều mạng đi kiếm tiền.”

Trong hơn một năm qua, có lúc Đằng Thanh Sơn lần vào trong ổ cường đạo, biết trong cường đạo cũng có không ít những người không còn đường để đi mới phải làm nghề cướp bóc.

Cũng không quản tới cuộc giết chóc phía trước, Đằng Thanh Sơn lướt rất nhanh về phía trước.

- Tha mạng!

- Xin các vị hảo hán tha mạng! hàng hóa vàng bạc đều để lại cho các vị, tha mạng cho ta đi!

Lúc này việc giết chóc đã đình chỉ, một đại thương nhân trong đám thương nhân đang cầu xin vẻ sợ hãi.

Đằng Thanh Sơn sáng mắt lên: “Ủa, không phải là Chu lão gia lúc trước sao?”

Lúc trước Chu lão gia muốn cường nhục vợ Lý gia, sau đó bị một thiếu niên họ Lý ngăn lại. Lần đó, Đằng Thanh Sơn đã từng chứng kiến:

- Đáng tiếc, lúc trước, Chu lão gia âm thầm ra lệnh cho người đi giết thiếu niên họ Lý đó. Lúc đó ta tâm tình khô cằn, nên không hề giúp họ.

Lúc này, vị Chu lão gia mập mạp, mồ hôi đầy đầu, đang cầu xin tha chết.

- Chu lão tặc, nhìn xem ta là ai?

... tiếng quát chói tai vang lên.

Chu lão gia ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn lại, không khỏi biến sắc:

- Là ngươi, Lý Lượng? Không...

- Lúc trước trời không diệt ta. Hôm nay, Chu lão tặc, ta sẽ tiễn đưa ngươi...

Thanh niên tên Lý Lượng xốc thanh đao trong tay đâm mạnh vào người Chu lão gia.

Sột…

Chu lão gia trợn tròn mắt không dám tin. Cuộc đời của hắn lại kết thúc trong tay một tiểu tặc họ Lý như vậy sao?

Vèo! Đao rút mạnh.

Lập tức máu phun tung toé.

- Các vị huynh đệ, ta cũng có ngày giết được cừu nhân, cảm ơn các vị huynh đệ.

Thân hình Đằng Thanh Sơn lắc người lướt qua. Nhưng Đằng Thanh Sơn thấy rõ ánh mắt không cam lòng của Chu lão gia, nụ cười thoải mái của chảng thanh niên Lý Lượng.

- Quả thật kỳ diệu không thể nói hết.

“Rốt cuộc Chu lão gia này cũng mất mạng trong tay Lý Lượng.” Đằng Thanh Sơn mỉm cười, nhưng đột nhiên trong lòng nổi lên một chút minh ngộ: “Cái này gọi là thiên đạo tuần hoàn, báo ứng đây mà!”

“Thiên đạo tuần hoàn?”

Bất giác Đằng Thanh Sơn xé gió bay lên trời cao, một mạch bay trên ngàn trượng mới dừng lại. Giữa trời cao, Đằng Thanh Sơn nhìn xuống mặt đất phía dưới khôn cùng, trong đầu trong nháy mắt hiện lên những cảnh tượng, những chuyện cảm động mà hắn tự mình cảm thụ, cùng với những việc mà hắn quan sát thấy khi tâm tính khô cằn.

Tâm tình của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt lâm vào một tâm lí kì lạ.

Đang ở một nơi xa rời, trong đầu hắn lóe lên những vùng hoa thơm cỏ lạ, chim bay cá nhảy cùng rất nhiều việc của nhân loại. Loại cảm tình trong lòng hắn không ngừng sinh sôi nảy nở, như có một sợi dây vô hình nối liền mọi việc với nhau, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

“Thiên đạo tuần hoàn.”

Đằng Thanh Sơn từ từ hạ xuống giữa núi rừng, bên cạnh một gốc quế cao lớn già cỗi. Trong lòng tiếp tục cảm ngộ, Đằng Thanh Sơn khoanh chân tĩnh tọa.

“Sinh trưởng, già đi.”

“Trong thiên địa, tất cả sinh mạng đều có lúc vinh lúc nhục, cũng đều có lúc sinh, có lúc diệt. Người già chết đi, trẻ con sinh ra.”

Đằng Thanh Sơn tiếp tục tĩnh tọa suy nghĩ, hắn nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên những cảm ngộ khác nhau...

Giữa nê hoàn cung, vốn chất lỏng màu đen như thủy ngân tràn ngập tử khí và chất lỏng màu trắng tràn ngập sinh cơ tách biệt rõ ràng, nay cả hai đều mọc dài những sợi khí. Những sợi khí lưu đen và khí lưu trắng dần dần quấn lại với nhau, rồi từ từ sinh ra vài sợi màu xám...

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 22

Kỳ Cảnh.

Thế giới lực của Đẳng Thanh Sơn cũng tương tự như của Tần Thập Thất lúc trước, biến thành màu xám pha lẫn hai sắc hắc bạch, nhưng hai màu trắng đen của Đẳng Thanh Sơn khác với hai màu của Tần Thập Thất. Bản chất khác nhau. Một cái đại biểu cho sinh tử, còn bên kia đại biểu cho âm dương. Đẳng Thanh Sơn càng cảm ngộ nhiều thì trong thế giới lực của hắn, tỉ lệ sức mạnh màu xám càng từ từ nâng cao, tỉ lệ hai sắc hắc bạch dần dần hạ xuống.

- Tiểu Tam! Theo sát mấy người chú của ngươi ấy. Bây giờ đang là mùa đông, sói trên núi rất đói, cũng là lúc chúng liều lĩnh nhất.

Một đại hán mang cung tên, cầm trường thương, mặc áo da thú đang dẫn dắt hơn hai mươi người cẩn thận đi lên núi. Vì có nhiều sói nên quả núi này được dân bản xứ gọi là Dã Lang Sơn!

- Yên tâm đi, đại bá!

Một thiếu niên đang hưng phấn cầm một thanh thiết thương nhìn quanh, như muốn tìm xem có con sói đói nào không hòng chứng minh thực lực của mình.

Bước chân thận trọng, nhóm thợ săn từ từ tiến lên núi.

Một lúc lâu sau.

Bọn họ săn được khá nhiều thú, cũng đã có vài thợ săn thu hoạch rất khá, cả bọn theo một sơn đạo khác đi xuống núi, cũng muốn tiện đường có thể săn được thêm vài con thú nữa.

- Hả? Đại bá, bên kia dường như có sương mù!

Thiếu niên thấy gì đó, chợt kêu lên.

- Mọi người cẩn thận một chút.

Đại hán mặc da thú có vẻ kinh hãi, kêu lớn.

- Bên kia có mù đó.

Cũng đã có vài thợ săn khác phát hiện ra.

Ở nơi hoang vắng hiếm có vết chân người này, đội thợ săn hiểu rõ khi gặp phải tình huống đặc biệt tuyệt đối không thể sơ ý. Cảnh tượng kỳ dị thường đại biểu cho một tình huống đặc biệt, không biết chừng chính là một mối nguy hiểm nào đó.

Đại hán cường tráng mặc da thú thấp giọng:

- Các ngươi ở đây, ta đến gần nhìn xem sao. Một khi thấy không ổn, lập tức chia làm ba đội tránh ra xa.

- Biết rồi.

- Yên tâm đi, đại ca.

Những người trong đội thợ săn đều đồng ý.

- Ừm.

Đại hán mặc da thú hạ thấp thân hình, cầm chắc trường thương, vô cùng cẩn thận đi về phía trước. Đến khi di chuyển được ước chừng mười lăm mười sáu trượng, núp vào một gốc rễ cây mục nhìn ra, đại hán mặc da thú đã thấy rõ phía trước rốt

cuộc là cảnh gì.

- Trời!

Đại hán da thú sững sờ, dụi mắt không tin:

- Là... là thần tích?

Đại hán mặc da thú hoàn toàn ngẩn ra. Gã ngẩn người, còn những thợ săn khác thì vô cùng nóng ruột. Lập tức có ba thợ săn cường tráng nhanh chóng lặng lẽ lẻn tới, một người thì thầm:

- Đại ca, sao lại...

Nói được một nửa, hắn cũng ngơ ngác dán mắt nhìn cảnh phía trước.

Bốn người đều kinh ngạc đến ngây người. Điều này khiến những thợ săn khác đều nghi hoặc chạy đến. Phàm là thợ săn nào thấy cảnh tượng trước mắt đều kinh ngạc đến ngây người.

- Là thần à!

- Thần tích!

- Quả thật có thần.

Ai nấy đều ngây người lẩm bẩm.

Trước mắt họ là vô số sương mù xám đục pha lẫn với những làn sương hai màu đen trắng đang không ngừng xoay tròn, bao phủ một bóng người. Vì chung quanh đầy sương mù, nên hình dáng nhân vật thần bí này có vẻ mơ hồ, căn bản không thấy rõ được. lạ nhất vòng sương mù xoay tròn lại như bao phủ cả người này lẫn cây quế sau lưng.

Cây quế bị sương mù vờn quanh, lại chốc chốc từ từ sinh trưởng, mắt thường cũng có thể thấy được cây mọc thêm những

cành cây, nảy chồi đâm lộc, thậm chí còn ra hoa, có thể ngửi thấy mùi hoa quế thơm lừng.

Nhưng chỉ một lát sau, tất cả nhành cây lẫn lá cây quế này lại bắt đầu khô héo, rơi rụng, cả cây trụi lủi.

Sinh trưởng!

Khô héo!

Ngắn ngủn trong khoảnh khắc, cây quế đã trải qua chu kỳ một kiếp.

- Thần, là Thần!

Đám thợ săn hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, nhìn trên thân cây quế mọc những cành mới, chồi biếc đâm ra, thậm chí còn nở hoa. Tất cả những việc này đều chỉ xảy ra trong thời gian vài hơi thở. Rồi sau đó lại nhanh chóng khô héo rơi rụng, cũng chỉ trong thời gian vài hơi thở.

- Thần!

Nhiều thợ săn lập tức quỳ xuống, dập đầu tôn kính người thần bí được sương mù vờn quanh.

Tin tức đội thợ săn phát hiện có "Thần" trên Dã Lang Sơn bắt đầu từ thôn của họ truyền đi các thôn khác. Chỉ trong vòng mười ngày, đã làm cho không ít thôn làng chung quanh biết được tin tức. Việc này cũng khiến không ít người trong thôn kéo đi Dã Lang Sơn để bái kiến thần linh.

Cây quế vẫn chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủn đã tiến hóa đủ vòng luân hồi từ sinh trưởng tới khô héo rồi sinh trưởng… Cảnh này càng khiến những người chiêm ngưỡng được "thần linh" càng thêm kích động, tin tức càng được truyền bá nhanh hơn.

Lúc đầu tin tức lan truyền còn chậm, nhưng càng về sau càng nhanh.

Mười ngày trước, mới truyền ra vài thôn chung quanh.

Nhưng sau đó, chỉ trong ba ngày, tin đã được truyền bá nhanh một cách điên cuồng, thậm chí thế lực mạnh nhất ở Dương Châu là Hình Ý Môn cũng đã nhận được tin này.

Dương Châu, Đại Duyên Sơn, trong Đông Hoa Uyển của Hình Ý Môn.

- Thanh Sơn đã ra ngoài du lịch thiên hạ hơn một năm rồi. Còn cách mười tám tháng chạp chỉ ba tháng nữa thôi mà Thanh Sơn vẫn còn chưa về.

Lý Quân ở bên cạnh luyện võ trường, nắm bàn tay nhỏ bé của Tú Tú, vừa đi đi lại lại vừa nghĩ. Đã hơn một năm, gần hai năm trôi qua, nàng chưa gặp mặt Đằng Thanh Sơn.

Nói không nhớ là dối lòng, nàng cơ hồ mỗi ngày đều nhớ.

Nhưng nàng cũng biết, Đằng Thanh Sơn bây giờ đang khổ tu tìm hiểu, chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mười tám tháng chạp.

- Mẹ, mẹ!

Bên ngoài vọng đến tiếng gọi.

Chỉ thấy Hồng Lâm và quyền môn chủ Dương Đông cùng lao vào, Hồng Lâm có vẻ rất kinh hỉ.

- Chuyện gì thế?

Lý Quân sực tỉnh, vội hỏi.

- Sư mẫu, chúng ta nhận được tin.

Dương Đông vội báo:

- Trên Dã Lang Sơn ở Sở quận, dân bản xứ phát hiện giữa vùng rừng núi xuất hiện một kỳ cảnh. Một người thần bí toàn thân sương mù vờn quanh khoanh chân tĩnh tọa dưới một gốc cây quế, còn cây quế đó vì bị sương mù vờn quanh, nên sinh trưởng nhanh chóng, đâm chồi nảy lộc, thậm chí ra hoa. Tất cả quá trình này chỉ xảy ra trong thời gian vài hơi thở, rồi cây quế lập tức lại khô héo, tất cả cành lá đều khô héo cả.

- Hả?

Lý Quân kinh hãi biến sắc.

- Người của chúng tôi cũng phát hiện ra, sương mù vờn quanh người thần bí này chủ yếu có màu xám đục, chen lẫn với không ít luồng khí trắng, đen.

Dương Đông nói ngay.

Hồng Lâm nói nhanh, vẻ hưng phấn:

- Mẹ, người có thể làm ra những việc kỳ lạ như thế, e rằng cũng chỉ có cha và Bùi Tam thôi. Không phải cha đã nói sức mạnh Bùi Tam xen lẫn một chút lôi điện sao, còn thế giới lực của cha là màu trắng đen. Có lẽ cha bây giờ…

Hồng Lâm còn chưa nói xong, Lý Quân đã bảo ngay vẻ kích động:

- Các ngươi theo ta, lập tức đi Dã Lang Sơn.

Giao bé gái Tú Tú cho thị nữ, Lý Quân thậm chí còn không gọi cả mấy người Hồng Vũ, mở miệng gọi bất tử Phượng Hoàng Tiểu Thanh lại.

Lý Quân, Hồng Lâm cùng với Dương Đông, lập tức cưỡi bất tử

Phượng Hoàng, bay về phía Sở quận.

Sở quận, Dã Lang Sơn.

Từ sau khi Dã Lang Sơn có Thần linh, không ít người chung quanh tò mò tới đây. Vì ưu thế địa lý, ba đại tông phái gồm Quy Nguyên Tông và Hình Ý Môn, cùng với đám chuyên sưu tầm những chuyện cổ quái Vạn Tượng Môn là những tông phái cử người tới sớm nhất.

- Không có ai được tới gần, lui ra phía sau.

Những người của Quy Nguyên Tông và Hình Ý Môn là tới sớm nhất, tự phát liên thủ, dẹp những người thường qua một bên.

- Chúng ta tới đây bái thần linh, các ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản?

Không ít vũ giả đều rất bất mãn. Nhưng nhân mã của Quy Nguyên Tông và Hình Ý Môn, cũng không phải là thứ mà người bình thường dám trêu vào.

- Nhìn, lưu quang.

Không ít người ngẩng đầu nhìn trời. Chỉ thấy một luồng hào quang từ xa hạ xuống nhanh chóng, chớp mắt hóa thành con thần điểu Bất tử Phượng Hoàng toàn thân tắm mình trong ngọn lửa, đã đứng cách cây quế chỉ mười trượng. Còn ba người Lý Quân, Hồng Lâm, Dương Đông đều lập tức nhảy xuống, cẩn thận nhìn về phía có màn sương mù.

- Là bất tử Phượng Hoàng.

- Là Hình Ý Môn, bất tử Phượng Hoàng tới rồi, Đằng Thanh Sơn nhất định cũng tới.

- Thanh niên đó, có phải là Đằng Thanh Sơn không?

- Rất có thể chính là Đằng Thanh Sơn.

Chung quanh lập tức vọng đến những tiếng ồn ào kích động. Hiển nhiên, bất tử Phượng Hoàng và Đằng Thanh Sơn là hai cái tên có sức ảnh hưởng rất mạnh. Đáng tiếc chẳng có bao nhiêu người chính thức thấy gương mặt thật của Đằng Thanh Sơn, nên không ít người tưởng Dương Đông là Đằng Thanh Sơn.

- Các ngươi chẳng có kiến thức gì, đó là quyền môn chủ Hình Ý Môn. Không phải Đằng Thanh Sơn.

- Đúng, Đằng Thanh Sơn cao hơn hắn một chút.

Có những vũ giả biết việc lập tức phản bác. Lúc này, Lý Quân, Đằng Hồng Sương, Dương Đông đang quan sát cẩn thận chung quanh Đằng Thanh Sơn. Qua màn sương mù, họ miễn cưỡng căn cứ vào hình dáng lờ mờ của người bên trong cùng với đặc thù về thế giới lực, phán đoán người trước mắt chính là Đằng Thanh Sơn.

- U...

Bất tử Phượng Hoàng một bên phát ra một tiếng hót vang lừng.

- Là Thanh Sơn, là Thanh Sơn.

Lý Quân vô cùng kích động. Nàng đã tiếp xúc rất nhiều lần với khí tức của Đằng Thanh Sơn, khí tức của thế giới lực. Hơn nữa bất tử Phượng Hoàng bên cạnh, cũng nói cho Lý Quân biết người được gọi là thần linh, chính là Đằng Thanh Sơn!

- A Đông!

Lý Quân liền ra lệnh:

- Truyền lệnh xuống, phong tỏa chung quanh toàn bộ, cấm mọi người đến gần.

- Dạ.

Dương Đông vội đáp lời.

Dương Đông vừa ra lệnh, lập tức những nhân mã Hình Ý Môn ở đây vốn nãy giờ chỉ làm theo cảm tính, lập tức trở nên rất kỷ luật. Chúng lập tức phong tỏa toàn bộ phạm vi trăm dặm chung quanh nơi Đằng Thanh Sơn tĩnh tu, cấm bất kỳ ai đến gần. Ai dám can đảm vi phạm, đao thương vô tình!

oOo Thanh Châu, trong một tòa lầu u tĩnh ở Thiên Thần cung.

Mộng Đỗ Quyên mặc một cái áo trắng tinh đang đánh đàn. Tiếng đàn rất thong dong. Bùi Tam bên cạnh nhắm mắt, một tay bưng chén trà, một tay để trên đùi nhịp theo tiếng đàn.

- Sư phụ, sư phụ!

Một luồng hào quang bay thẳng vào. Chính là Thú Vương Ô Hầu.

- Chuyện gì!

Bùi Tam vẫn nhắm mắt, thuận miệng hỏi.

- Sư phụ, ở cảnh nội Sở quận Dương Châu, vùng Dã Lang Sơn, có người phát hiện có một người thần bí ngồi dưới một gốc cây quế. Chung quanh thân thể kẻ này này có sương mù vờn quanh, còn cây quế này lại cứ thời gian một hơi thở, thì khai chồi nảy lộc, nở hoa. Sau đó trong vài hơi thở hoàn toàn khô héo. Hơn nữa, người của Hình Ý Môn cưỡi bất tử Phượng Hoàng đã tới đó. Sau đó họ còn phong bế cả khu vực, cấm bất kỳ kẻ nào đi vào.

Ô Hầu nói ngay.

Bùi Tam cả người vẫn ngồi yên, không hề nhúc nhích.

Bộp!

Chén trà trong tay Bùi Tam rơi thẳng xuống, nện vào chiếc bàn bên cạnh, văng xuống đất choang một tiếng, vỡ tan, nước trà văng tung tóe.

- Hay, hay!

Hai mắt Bùi Tam tỏa sáng, giống như trong đêm đen đột nhiên xuất hiện một mặt trời chói mắt.

- Hay lắm!

Bất giác Bùi Tam vỗ bàn, đứng dậy.

- Chuyển hoán Sinh Tử, chuyển hoán Sinh Tử. Đằng Thanh Sơn, Đằng Thanh Sơn! Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi! Ha ha!

Bùi Tam ngẩng đầu thoải mái cười lớn. Tiếng cười hùng hồn vang vọng khắp Thiên Thần cung.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 23

Nâng Cốc Dạ Đàm

Cha!

Khi Bùi Tam đang kích động sảng khoái vui vẻ cười lớn thì Bùi Tuyết Liên cũng cười khanh khách đi lên lầu. Vừa tới nơi, Tuyết Liên đã hỏi:

- Việc gì khiến cha mừng như vậy, nói cho con nghe nào!

Thú Vương Ô Hầu cười nói:

- Sư muội. Ở cảnh nội Sở quận Dương Châu, vùng Dã Lang Sơn có một người thần bí, chung quanh thân thể có sương mù vờn quanh, được dân bản xứ truyền là Thần linh. Vì người này ngồi dưới một gốc cây quế, còn cây này thì không ngừng đâm chồi nảy lộc, thậm chí nở hoa. Sau đó, cây quế này lại khô héo nhanh chóng.

Nghe thế, Bùi Tuyết Liên vô cùng chấn động.

Ô Hầu cười nói tiếp:

- Người của Hình Ý Môn cũng đã tới đó phong tỏa cả khu vực. Dựa theo phán đoán của chúng ta, người thần bí đó chính là Đẳng Thanh Sơn.

- Đúng, khẳng định là Đẳng Thanh Sơn.

Bùi Tam cười ha ha:

- Trên đời này, người có thể đạt tới chuyển hoán Sinh Tử trong nháy mắt, cũng chỉ có ta và Đằng Thanh Sơn! Thật không ngờ, trước ngày mười tám tháng chạp Đằng Thanh Sơn lại có thể đột phá thật. Không làm ta thất vọng, không làm ta thất vọng!

- Chúc mừng cha!

Bùi Tuyết Liên vội cười nói.

Bùi Tam mỉm cười.

- Được rồi, cha, Đằng Thanh Sơn so với Tần Thập Thất lúc trước thì ai lợi hại hơn?

Bùi Tuyết Liên vội hỏi.

- Đương nhiên là Đằng Thanh Sơn!

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Vào lúc chiến đấu sinh tử Tần Thập Thất mới có thể đột phá. Nhưng mức độ dung hợp âm dương lực của Tần Thập Thất cũng không phải là cao. Lúc đó là chiến đấu sinh tử, hắn cũng không có nhiều thời gian để tìm hiểu củng cố. Còn Đằng Thanh Sơn khác hẳn. Hắn cảm ngộ trong khổ tu, hơn nữa xem ra còn đang tiếp tục tìm hiểu, tiếp tục đề cao mức độ dung hợp, tới mức hoàn toàn quen thuộc. Mức độ dung hợp thế giới lực Sinh Tử chi đạo của Đằng Thanh Sơn sau này sẽ vượt qua Tần Thập Thất! Lúc đó mới là đối thủ chính thức của ta!

Bùi Tuyết Liên chấn động:

- Cha, Đằng Thanh Sơn lợi hại như vậy sao? Cha có chắc thắng không?

Trận trước, Tần Thập Thất đã đánh trọng thương Bùi Tam,

làm Bùi Tam phải dưỡng thương mất mấy tháng. Tuy như vậy, nhưng Bùi Tam kỳ thật vẫn nắm chắc phần thắng.

Nhưng Đằng Thanh Sơn còn lợi hại hơn Tần Thập Thất, vậy Bùi Tam có còn chắc thắng nữa không?

- Không nắm chắc, có lẽ xem ra hiên nay ta còn mạnh hơn hắn một chút, nhưng đến ngày mười tám tháng chạp, còn tới ba tháng nữa. Ba tháng, đủ để hắn đạt tới mức giống như ta. Rất tiếp cận với cảnh giới Chí Cường Giả!

Bùi Tam lắc đầu đi đến lan can, nhìn thiên địa khôn cùng, trong mắt có một luồng ánh sáng chói mắt.

“Đối thủ! Lúc này mới thật là đối thủ! Không nắm chắc mới tốt, không có lấy một chút chắc chắn nào, không biết sinh tử. Chỉ có như thế, mới có thể tiến vào cực hạn chính thức, tinh thần tăng lên tới cực hạn, mới có thể bước vào Chí Cường Giả!”

Nhìn cha đứng ngoài lan can hướng mắt nhìn lên thiên địa rộng mở, Bùi Tuyết Liên không khỏi cắn môi. Từ khi hiểu biết, Bùi Tam trong lòng bà cũng giống như một tòa núi cao hùng vĩ, có thể ngăn trở tất cả nguy hiểm. Không có việc gì mà cha bà không làm được. Còn trong lòng bà cũng luôn luôn sùng bái cha cực độ. Cho dù cha muốn tiêu diệt thiên hạ đệ nhất tông phái “Ma Ni Tự”, bà vẫn tin tưởng cha mười phần. Ma Ni Tự quả nhiên bị cha bà tiêu diệt.

Cha bà đưa ra việc ước chiến với tam đại cường giả trong thiên hạ, nhưng Bùi Tuyết Liên xem ra tam đại cường giả đó chắc chắn sẽ bị cha bà đánh bại. Hơn nữa cha bà ‘Bùi Tam’ luôn luôn tự tin mười phần. Đích xác, Hoàng Thiên Cần, Tần Thập Thất đều trước sau bị hạ. Còn cha bà trở thành người thắng lợi cuối cùng.

Nhưng... cha bà vừa nói ‘ không hề nắm chắc ’.

Bùi Tam luôn tin tưởng mười phần, đối mặt với tất cả nguy hiểm đều chuyện trò vui vẻ, mọi việc đều tính trước kỹ càng, lúc này lại không hề chắc chắn khi đánh với Đằng Thanh Sơn!

Trong đầu Bùi Tuyết Liên không khỏi hiện lên hình ảnh của Đằng Thanh Sơn. Đối với nam tử luôn luôn tràn ngập đủ loại kỳ tính truyền kỳ này lại cướp đi ái đồ bên người mình, Bùi Tuyết Liên mặc dù không thích, nhưng cũng phải thừa nhận, tên Đằng Thanh Sơn đó, thật ra là một trong những nhân vật phong hoa tuyệt đại bậc nhất trong lịch sử Cửu Châu.

Song!!!

Cha bà, lại là người mạnh nhất Cửu Châu! "Cha không có việc gì đâu, nhất định sẽ thắng", "Nhất định sẽ thắng!" Bùi Tuyết Liên không ngừng thầm nhủ trong lòng.

- Cha!

Bùi Tuyết Liên đột nhiên gọi to.

Bùi Tam dựa lan can, quay đầu cười cười nhìn con gái.

Bùi Tuyết Liên hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào cha, trịnh trọng:

- Cha, ngày mười tám tháng chạp, người nhất định phải thắng! Nhất định phải thắng!!!

Bùi Tam nhìn con gái, trong mắt lệ quang lóe ra, lòng không khỏi thầm run lên.

- Tuyết Liên, tới đây!

Thanh âm Bùi Tam trở nên nhu hòa.

Bùi Tuyết Liên bước tới.

Bùi Tam đưa tay nhè nhẹ kéo con gái vào ngực. Bùi Tuyết Liên ôm cha, vùi đầu vào ngực cha, không kìm được nước mắt.

Bùi Tam ôm con gái, nhẹ giọng:

- Tuyết Liên! Cha hứa, ngày mười tám tháng chạp, cha nhất định sẽ thắng!

- Ừm.

Bùi Tuyết Liên nhè nhẹ gật đầu, càng ôm chặt cha hơn.

Hai cha con như một bức tượng, ôm nhau hồi lâu.

Dương Châu Vĩnh An quận, trong Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời có vài sợi mây nhỏ phiêu đãng.

“Ngồi dưới tàng cây quế sinh trưởng rồi khô cằn trong nháy mắt. Thanh Sơn đột phá rồi.” Gia Cát Nguyên Hồng tự nhủ. “Xem ra Thanh Sơn sẽ không bỏ qua trận mười tám tháng chạp. Hắn đã đột phá rồi. Như vậy, đến lúc đó e rằng sẽ thật sự đánh với Bùi Tam một trận rồi! Hắn đánh với Bùi Tam không biết sinh tử như thế nào?”

Vì Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng dưới tình huống không chứng cớ gì lợi dụng tay của Đằng Thanh Sơn diệt Xạ Nhật Thần Sơn thôi. Mặc dù nói Gia Cát Nguyên Hồng là vì Quy Nguyên Tông, nhưng trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng vẫn cảm thấy hơi áy náy với Đằng Thanh Sơn. Dù sao ông đã nhìn Đằng Thanh Sơn trưởng thành, đặc biệt là khi Đằng Thanh Sơn còn ở Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng đã cố tình bồi dưỡng Đằng Thanh Sơn thành tông chủ của Quy Nguyên Tông, thậm chí còn muốn gả con gái Gia Cát Thanh cho Đằng Thanh Sơn.

Con rể bằng nửa con trai.

Gia Cát Nguyên Hồng chẳng phải không coi Đằng Thanh Sơn như nhi tử của mình sao? Nhưng thế sự trêu người.

“Không biết sẽ sinh tử thế nào...” Gia Cát Nguyên Hồng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trên Cửu Châu, Gia Cát Nguyên Hồng vô cùng kiêng kỵ Bùi Tam, người luôn luôn được coi là sức mạnh tuyệt đối, đồng thời thần bí khôn lường. Lần lượt Hoàng Thiên Cần, rồi Tần Thập Thất bị giết, càng làm cho Gia Cát Nguyên Hồng khiếp sợ sự cường đại của Bùi Tam. “Xem ra, Đằng Thanh Sơn sẽ quyết chiến với Bùi Tam rồi. Đợi Thanh Sơn chấm dứt tu luyện dưới tàng cây quế, trở về Đại Duyên Sơn, ta sẽ đến thăm hắn.” Gia Cát Nguyên Hồng thầm nghĩ.

Cảnh nội Sở quận Dương Châu, vùng Dã Lang Sơn.

Một đám đệ tử Hình Ý Môn cường tráng như những bức tượng sắp hàng dài, chỉ là đôi mắt chốc chốc đảo qua những người tò mò từ các nơi đổ về. Những người này vì nghe nói về câu chuyện thần linh, rồi lại biết “bất tử Phượng Hoàng” của Hình Ý Môn cũng đến, nên lại càng hấp dẫn người từ các nơi tìm tới. Ai nấy đều trò chuyện ồn ào, nhưng không dám xúc phạm vào nhân mã Hình Ý Môn.

Khu vực do vô số đệ tử Hình Ý Môn bao quanh phong tỏa, ở giữa chợt có mùi hoa quế nồng đậm tràn ngập. Bất tử Phượng Hoàng, Lý Quân cùng với Hồng Lâm, hai vợ chồng Hồng Vũ, kể cả cha mẹ Đằng Thanh Sơn Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan đều đứng một bên chờ đợi.

- Cha, khi nào thì ông nội tỉnh lại a?

Thanh âm non nớt từ một cô bé mặc áo bông màu đỏ bên cạnh Hồng Vũ vang lên.

- Tú Tú, để cha đưa con về nhà nhé?

Hồng Vũ cười.

- Không.

Tiểu nha đầu lắc đầu lia lịa.

Lúc này, chung quanh vùng núi đầy tuyết. Nhóm Lý Quân đã tới nơi đây đợi một tháng rồi, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn chìm trong cảm ngộ. Bởi vậy bọn họ chỉ có thể lặng lẽ cùng nhau chờ đợi.

Cây quế lần lượt sinh trưởng, khô héo. Mỗi một lần sinh trưởng, đều phả ra mùi hoa quế thơm lừng. Bây giờ, đến cả trong phạm vi phương viên một hai dặm cũng có thể ngửi được mùi hoa. Trong mùa đông lạnh lẽo, có thể ngửi được mùi hoa quế quả là một kỳ sự.

Sinh...

Tử.

Trong thế giới lực xám đục ẩn chứa chút khí hắc bạch, song 'Sương mù' lúc này bắt đầu nhanh chóng thu vào người Đằng Thanh Sơn. Chỉ trong nháy mắt, 'sương mù' đã hoàn toàn tràn vào trong cơ thể Đằng Thanh Sơn. Còn cây quế phía sau Đằng Thanh Sơn cũng đình chỉ ở giai đoạn nẩy mầm.

- Thanh Sơn!

- Cha!

- Sư phụ!

Đám người Lý Quân đều vội đứng lên. Chờ đợi ở đây trên một tháng, họ cuối cùng cũng chứng kiến rõ ràng mọi diễn biến của Đằng Thanh Sơn. Lúc này y phục trên người Đằng Thanh Sơn đã

rách nát tả tơi, rất bẩn thỉu. Trên mặt đầy râu ria, thoạt nhìn như một tên khất cái lưu lạc.

Đặc thù duy nhất là da Đằng Thanh Sơn trông trong suốt rực lỡ giống như châu ngọc.

“Sinh tử hỗ trợ lẫn nhau.”

“Không có sinh, sao có tử chứ?”

“Không có tử, sao lại có sinh?”

Đằng Thanh Sơn từ từ mở đôi mắt, trong mắt mờ ảo có quang mang kỳ dị lưu chuyển, ẩn chứa ma lực đặc thù hấp dẫn con người. Vốn đám người đang kích động Lý Quân, Hồng Vũ cùng nhìn về phía Đằng Thanh Sơn, đều không tự chủ được bị đôi mắt của Đằng Thanh Sơn ảnh hưởng, thần trí hơi không tỉnh táo được. Đằng Thanh Sơn lúc này mới bừng tỉnh, đôi mắt khôi phục lại vẻ bình thường.

- Tiểu Quân!

Đằng Thanh Sơn đứng lên.

- Thanh Sơn.

Vẻ mặt kích động, Lý Quân vội chạy tới vươn tay ôm chặt lấy Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn nhanh chóng chấn bay toàn bộ bụi bẩn bám trên y phục hóa thành một đống đất bùn rơi xuống đất.

- Ông nội.

Một thanh âm trong trẻo vang lên. Đằng Thanh Sơn quay đầu nhìn lại.

Một em bé gái mặc áo bông màu đỏ đang mở to con mắt đen

lúng liếng nhìn Đằng Thanh Sơn rồi nói:

- Mắt người đẹp lắm, nhìn rất xinh!

Đằng Thanh Sơn giật mình.

Đám đồ đệ Đằng Thú bên cạnh ai nấy không kìm được há miệng cười phá lên.

- Mắt tuyệt đẹp?

Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên gặp người đánh giá mình như vậy.

- Tú Tú lại đây, hai năm không gặp mà lớn như vậy rồi.

Đằng Thanh Sơn cười bước tới, vươn tay ôm lấy em bé. Trong lòng Đằng Thanh Sơn, Tú Tú giơ tay giật giật râu Đằng Thanh Sơn, rất kinh hỉ nói:

- Râu của ông nội thật dài. Râu phụ thân không dài như vậy.

Đám người chung quanh phì cười.

- Cha, mẹ!

Đằng Thanh Sơn chào cha mẹ, - Hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ?

- Hôm nay đã là mười sáu tháng mười rồi. Còn cách mười tám tháng chạp hai tháng nữa.

Đằng Vĩnh Phàm đáp.

- Hai tháng...

Mình còn có hai tháng sẽ đánh với Bùi Tam của Thiên Thần cung một trận!

Nhưng sau lần cảm ngộ này, Đằng Thanh Sơn cũng không hề e

ngại Bùi Tam nữa.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, nhìn chung quanh, cười nói:

- Đi thôi, chúng ta về nhà!

Đằng Thanh Sơn vừa ly khai, đám đệ tử Hình Ý Môn vốn phong tỏa khu vực này tự nhiên cũng bắt đầu ly khai. Điều này làm những người tò mò vội vọt tới cạnh cây quế. Nhưng cả đám đều thất vọng khi phát hiện ra vị "Thần linh" đã tự nhiên biến mất. Cây quế cũng không còn nhanh chóng sinh trưởng, hoặc khô héo nữa.

Đám người Đằng Thanh Sơn rầm rộ về tới Hình Ý Môn Đại Duyên Sơn.

Đêm, trong Đông Hoa Uyển.

Hai người Đằng Thanh Sơn, Lý Quân cùng lẳng lặng đi bách bộ trong Đông Hoa Uyển.

- Thanh Sơn, mười tám tháng chạp, huynh sẽ đánh một trận với Bùi Tam thật à?

Lý Quân không kìm được hỏi.

- Ừ

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

- Nắm chắc được bao nhiêu phần?

Lý Quân liền hỏi tiếp.

Đằng Thanh Sơn cầm tay thê tử xiết nhẹ, cười nói:

- Yên tâm đi, Tiểu Quân! Xem ra ngoại trừ Chí Cường Giả, không ai có thể giết chết được ta!

Lúc trước dưới tàng cây quế, khi vừa mới bắt đầu tìm hiểu thì cảnh giới Đằng Thanh Sơn cũng tương đương với Tần Thập Thất khi vừa đột phá. Còn sau khi trải qua thời gian tìm hiểu và củng cố hơn một tháng, Đằng Thanh Sơn thấy mình đã vô cùng tiếp cận với Chí Cường Giả rồi!

- Ta thậm chí còn có thể cảm giác được, cái gì gọi là Chí Cường Giả nữa, sự cường đại, tự do, tránh thoát được ràng buộc của thiên địa.

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lóe ra chút hy vọng.

Lý Quân nghe mà cũng chỉ tỉnh tỉnh mê mê.

- Nhưng.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Thấy rồi, nhưng không cảm giác được. Ta nói tóm lại là như thế này. Ta có thể cảm giác được Chí Cường Giả, nhưng lại không thể tự mình đạt tới được. Vẫn còn một cửa khẩu cuối cùng! Ta nghĩ, tên Bùi Tam cũng gặp phải một cửa khẩu cuối cùng. Đông Bắc Vương Hồng Thiên trong lịch sử, và một vài nhân vật cường giả cảnh giới động hư lợi hại trong các thế hệ lịch sử, sợ cũng không ít người bị khựng lại ở cửa này.

Lý Quân liền nói:

- Thanh Sơn, xem ra còn cách ngày đại chiến hai tháng nữa. Hai tháng này, huynh có thể đột phá không?

- Ha ha... Cửa cuối cùng này! Đừng nói là hai tháng, không biết chừng cả hai trăm năm sợ cũng không thể đột phá. Chỉ có thể dựa vào kỳ ngộ.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Ta chuẩn bị từ ngày mai bắt đầu đem cảm ngộ về ‘đạo’ của ta chuyển thành một bộ quyền pháp. Bộ quyền pháp này sẽ vô cùng hữu ích cho Hình Ý Môn ta!

Bổn nguyên của Hình Ý Quyền là Tam Thể Thức.

Đằng Thanh Sơn từ lúc đạt cảnh giới rất gần với Chí Cường Giả cho tới bây giờ, sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ Sinh và Tử có thể hỗ trợ lẫn nhau, tiếp xúc lẫn nhau dù ý cảnh khắc chế, mới đem Tam Thể Thức mài giũa tìm hiểu thấu đáo! Tam Thể Thức vừa thành công, Hình Ý Quyền trong mắt Đằng Thanh Sơn rốt cuộc không còn gì bí mật nữa.

Sáng tạo ra quyền pháp là việc rất dễ dàng.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm và vui chơi với vợ con, trò chuyện với cha mẹ, còn thời gian khác Đằng Thanh Sơn đều ở trong thư phòng, chốc chốc thì diễn luyện quyền pháp, chốc chốc ghi lại toàn bộ một bộ quyền pháp. Ôn cố tri tân, sau khi giác ngộ “đạo”, trong quá trình chuyển thành quyền pháp, một lần nữa Đằng Thanh Sơn lại được tinh luyện.

Ngày một tháng mười một.

Trong thư phòng ở Đông Hoa Uyển.

Đằng Thanh Sơn đang vẽ lại quyền pháp trên giấy, đôi khi cũng chua lại một vài chú thích. Đột nhiên Đằng Thanh Sơn ngẩng đầu, trong mắt có vẻ kinh hỉ:

- Sư phụ tới à?

Hắn đã lâu không gặp sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng.

Đằng Thanh Sơn vội buông giấy bút, ra khỏi thư phòng. Còn lúc này, Gia Cát Nguyên Hồng mang theo nhi tử Gia Cát Vân và Thanh Vũ, vừa vào Đông Hoa Uyển.

- Ca!

Thanh Vũ từ thật xa đã thấy Đằng Thanh Sơn, vội chạy tới.

- Tiểu Vũ.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn muội muội. Xem ra bây giờ muội muội cũng trở nên trưởng thành hơn nhiều. Dù sao con của Thanh Vũ cũng sắp thành thân rồi.

- Ca, hai năm qua anh luôn luôn vắng mặt ở Đại Duyên Sơn. Lúc em về thăm cha mẹ, tìm anh mà không gặp...

Thanh Vũ nắm tay Đằng Thanh Sơn, thanh âm đột nhiên thấp đi.

- Ca, mười tám tháng chạp, anh phải đánh với Bùi Tam một trận thật à?

Thanh Vũ nhìn anh, trong ánh mắt có chút lo lắng.

- Tiểu nha đầu...

Đằng Thanh Sơn cười vuốt đầu muội muội.

- Yên tâm, phải tin ca ngươi chứ...

- Dạ...

Thanh Vũ gật gật đầu.

- Tiểu Quân, muội đưa Thanh Vũ vào nhà ngồi chơi đi.

Thấy Lý Quân bước ra, Đằng Thanh Sơn vội nói một tiếng. Lý Quân đưa Gia Cát Vân, Thanh Vũ vào nhà, còn Đằng Thanh Sơn và sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng đi với nhau.

Quan hệ giửa hai thầy trò khá là kỳ diệu.

Nói là thầy trò, kỳ thật Gia Cát Nguyên Hồng cũng không hề truyền tài nghệ gì cho Đằng Thanh Sơn, nên cũng không có gì ràng buộc dù có danh nghĩa là thầy trò. Nhưng Đằng Thanh Sơn và Gia Cát Nguyên Hồng đều quý tình cảm của nhau. Gia Cát Nguyên Hồng sớm đã coi Đằng Thanh Sơn là đồ đệ, thậm chí còn trở thành con rể.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên cũng rất kính trọng Gia Cát Nguyên Hồng.

- Nắm chắc chứ?

Gia Cát Nguyên Hồng mở lời hỏi.

- Tàm tạm. Đấu với Bùi Tam, không ai dám nói nắm chắc cả.

Đằng Thanh Sơn cười khẽ.

Gia Cát Nguyên Hồng quay đầu nhìn Đằng Thanh Sơn, cười nụ:

- Thanh Sơn, chúc ngươi thành công.

- Ừm, sư phụ! Đến lúc đó người cứ xem!

Đằng Thanh Sơn cũng cười.

Họ trao đổi mấy câu vô cùng đơn giản.

Giữa hai người không cần nói quá nhiều.

Gia Cát Nguyên Hồng chỉ dửng dưng nhìn thế gian bàn tán về việc này. Người ta không hiểu nên tin vào mị lực của Đằng Thanh Sơn. Xem ra bây giờ, Đằng Thanh Sơn là người đỉnh cao trên Cửu Châu Đại Địa, là nhân vật đầy kỳ tích đứng ở đỉnh cao nhất. Chỉ có một tên ma đầu thần bí là Bùi Tam mới có thể so với hắn được.

Trong đầu Gia Cát Nguyên Hồng lại nhớ về những cảnh lúc

trước của Đằng Thanh Sơn.

Khi lão gặp Đằng Thanh Sơn lần đầu tiên, khi đó Đằng Thanh Sơn là một thanh niên mới ra đời, lúc đó hắn mười sáu tuổi, tung hoành trên lôi đài Hắc Giáp quân, không ai địch nổi. Lúc đó Gia Cát Nguyên Hồng đã nói ra một câu như thế này: "người này có tiền đồ vô lượng." Rồi sau đó ông muốn thu hắn làm đệ tử.

Đằng Thanh Sơn khi đó còn trẻ, nhưng đã phát lộ tài năng, có thể có tên trên Địa Bảng.

Bây giờ, hắn đã là cường giả đỉnh cao trên cả Cửu Châu Đại Địa!

"Thanh Thanh, nếu con linh thiêng, nếu con thấy Thanh Sơn có được như ngày hôm nay, hẳn con cũng phải mãn nguyện rồi."

Gia Cát Nguyên Hồng thầm nhủ.

- Sư phụ!

Đằng Thanh Sơn đột nhiên mở lời.

- Hả?

Gia Cát Nguyên Hồng nhìn hắn.

- Trước khi xuất chiến, con muốn đi bái tế Thanh Thanh một lần.

Đằng Thanh Sơn đột nhiên nói.

Gia Cát Nguyên Hồng giật mình, rồi sau đó gật gật đầu.

Hai mắt Đằng Thanh Sơn như mờ đi. Đối với thiếu nữ thanh thuần như tiên nga, không phải người phàm, sâu trong tâm khảm Đằng Thanh Sơn luôn luôn cảm thấy áy náy vô tận. Cho dù đã qua ba mươi năm rồi, Đằng Thanh Sơn vẫn không có cách nào quên

được người thiếu nữ đã mỉm cười chết trong lòng mình.

Thời gian càng trôi qua, càng đến gần tới mười tám tháng chạp. Hâu như trên khắp cả Cửu Châu Đại Địa đều đàm luận về trận cuối cùng trong ba trận chiến đỉnh cao. Đâu đâu cũng bàn về việc Đằng Thanh Sơn với đầy sắc thái truyền kỳ cùng Bùi Tam thần bí đáng sợ nhất, rốt cuộc trong hai người ai có thể thắng, ai là người thất bại trong trận cuối cùng này!

Còn trong Đông Hoa Uyển, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được áp lực của mười tám tháng chạp.

Ngày mười sáu tháng chạp.

Đêm.

Đằng Thanh Sơn còn ở trong thư phòng, viết bí tịch quyền pháp. Trong quá trình sáng tạo quyền pháp này, Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy mình nắm được Nội Gia Quyền sâu hơn một bậc.

- Sàn sạt Trong thư phòng ngoại trừ tàn nến thỉnh thoảng, ngẫu nhiên rơi bộp một tiếng, chỉ còn lại có tiếng bút lông của Đằng Thanh Sơn đang chạy trên giấy.

- Đằng Thanh Sơn, có thể ra ngoài uống với ta một lần không?

Một thanh âm vang lên bên tai Đằng Thanh Sơn.

- Bùi Tam?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc, đã khuya thế này mà Bùi Tam còn tới làm gì.

Nhưng lập tức hắn cười, buông bút lông, đẩy cửa thư phòng đi ra ngoài. Chỉ thấy Bùi Tam ở gần đó, mặc trường bào màu vàng nhạt, đang thong dong tự tại tại vô cùng. Lão đang ngồi ở sân nhà Đằng Thanh Sơn uống rượu, cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Ngồi đi!

Bùi Tam đưa bầu rượu cho Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn bưng bầu rượu, rót cho mình một chén.

- Bùi Tam, vài hôm nữa chúng ta sẽ chiến đấu một trận. Không biết hôm nay ngươi tới đây làm gì?

Đằng Thanh Sơn cười hỏi.

Bùi Tam bưng chén rượu, ngẩng đầu uống cạn, khà một hơi, nhìn Đằng Thanh Sơn, trầm ngâm hồi lâu, mới từ từ nói:

- Đằng Thanh Sơn, ta khiêu chiến ba người. Trong ba người này thì Hoàng Thiên Cần là người ta chỉ mượn để ra oai với ngươi và Tần Thập Thất. Thực sự ta chỉ hy vọng vào ngươi và Tần Thập Thất. Còn trận với Tần Thập Thất, đáng tiếc, hắn không bộc phát ra được thực lực làm cho ta kinh hỉ. Mặc dù có thể uy hiếp ta, nhưng vẫn còn thiếu một chút. Nhưng ngươi khác hẳn hắn, tốc độ ngươi quật khởi là tốc độ kinh người nhất mà ta từng biết...

Bùi Tam cảm thán cười nói:

- Khi đấu với Hoàng Thiên Cần và Tần Thập Thất, ta đều rất tự tin, căn bản không tin mình có thể chết! Nói thật... ngày mốt ta sẽ đánh với ngươi một trận, ta lại cảm giác được trận này rất nguy hiểm. Một chút sơ sẩy, Bùi Tam ta có thể chết.

Đằng Thanh Sơn ngạc nhiên nhìn Bùi Tam. Bùi Tam tiếp tục nói:

- Ta cũng đoán được cảnh giới của ngươi. Có thể đạt tới chuyển hoán Sinh Tử trong nháy mắt, ngươi cảm ngộ về Đạo chẳng kém ta bao nhiêu, đều rất tiếp cận với cảnh giới Chí Cường Giả! Nhưng, ngươi khác với ta, ngươi đi theo đường Nội Gia Quyền, đem Đạo hoàn toàn hóa thành quyền pháp. Điều này làm

ngươi có giải thích rất đặc thù về Đạo. Còn ta, đi theo đặc thù của ta. Nhưng tốc độ tiến bộ của Đằng Thanh Sơn nhà ngươi quá kinh người, không biết chừng, trong trận sinh tử đó, ngươi có thể đột phá, đạt tới cảnh giới Chí Cường.

Bùi Tam cười nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Bùi Tam, ngươi quá khen. Chẳng biết ngươi hôm nay tới đây làm gì?.

- Hôm nay ta tới, là muốn nhờ ngươi vài việc...

Bùi Tam nói.

- Nhờ ta hả?

Đằng Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

Bùi Tam gật gật đầu:

- Trận chiến này không biết sống chết ra sao. Nếu chẳng may Bùi Tam này chết, ta hy vọng Đằng Thanh Sơn ngươi có thể bảo trụ cho Thiên Thần cung nhất mạch của ta không bị diệt tuyệt, cho dù chỉ chiếm một khu vực lãnh thổ nhỏ cũng được. Nhưng, ta không muốn mấy mạch do ta sáng tạo lại biến mất trên Cửu Châu Đại Địa.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Nếu là mình, đương nhiên cũng không muốn Nội Gia Quyền nhất mạch đoạn tuyệt.

- Bùi Tam, nếu ta chết, cũng hy vọng ngươi giúp ta bảo trụ Nội Gia Quyền nhất mạch.

Đằng Thanh Sơn nói.

Kỳ thật hai người đều hiểu rõ, muốn diệt được mạch của mình thì chỉ có đối phương mới làm được!

Nhìn cả Cửu Châu Đại Địa bây giờ, hai người họ chính là những người mạnh nhất!

- Nhất định!

Bùi Tam mỉm cười gật đầu:

- Nào, uống một chén.

Đằng Thanh Sơn cười nâng chén, hai người uống cạn.

- Còn nữa, con gái ta.

Bùi Tam đột nhiên nói:

- Nếu ta chết, với tính cách của Tuyết Liên, có lẽ nó sẽ hận ngươi tận xương. Nếu nó làm vài việc dại dột, hy vọng ngươi đừng so đo với nó.

Đằng Thanh Sơn cười:

- Chỉ với việc bà là sư phụ của Tiểu Quân, ta đã không bao giờ hại bà rồi.

- Ừm.

Bùi Tam gật gù.

Nói xong những việc này, hai người mạnh nhất trên cả Cửu Châu Đại Địa bây giờ liền cùng nhau uống rượu, nói chuyện phiếm thoải mái. Giống như hảo hữu tri giao.

Còn nhóm người Lý Quân, Hồng Vũ cũng phát hiện ra giữa đình đang có một người lạ: Bùi Tam. Hơn nữa Bùi Tam còn uống rượu vui vẻ với Đằng Thanh Sơn.

- Mẹ, chuyện gì thế?

Hồng Lâm nghi hoặc nhìn đình viện xa xa.

Lý Quân nhìn nhìn:

- Đi thôi. Chúng ta về nhà.

Không ai dám quấy rầy hai người Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam.

Đến quá nửa đêm, Đằng Thanh Sơn tùy ý nói một câu:

- Bùi Tam, kỳ thật ta luôn luôn rất làm lạ, ta không nhìn ra ngươi. Ngươi sáng chế vài mạch, khai sáng tông phái cũng không phải việc kỳ quái. Nhưng, ngươi cũng không phải là người muốn tranh bá thiên hạ. Ngươi tranh bá thiên hạ, hẳn chỉ là muốn diệt Ma Ni Tự. Rốt cuộc ngươi và Ma Ni Tự có thâm cừu đại hận gì mà ngươi hao tổn bao nhiêu sức lực trí tuệ để đạt tới mục đích như vậy?

Hơn nữa Bùi Tam, ngươi còn lập Thiền Tông nhất mạch ở Thiên Thần cung, lại có công pháp truyền thừa Phật Tông của Ma Ni Tự, đó là vì sao?

Bùi Tam hơi bần thần. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm vô tận, trầm mặc hồi lâu, uống cạn vài ba chén rượu, mới mở miệng đáp:

- Đằng Thanh Sơn, tâm sự này ta đã để trong lòng lâu lắm rồi. Ngươi đã muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, mỉm cười:

- Đằng Thanh Sơn, ngươi hẳn phải biết, ngàn năm qua, xét về tốc độ đạt tới cảnh giới tiên thiên, thì ngươi là người đứng thứ hai.

- Đúng, đứng đầu là Yêu Tăng Hạng Phàm Trần năm xưa.

Đằng Thanh Sơn nói.

Bùi Tam từ từ nói:

- Ta chính là Hạng Phàm Trần.

- Cái gì!

Đằng Thanh Sơn giật nẩyngười, như có một luồng lôi điện ầm ầm trong đầu. Yêu Tăng Hạng Phàm Trần đầy sắc thái truyền kỳ năm xưa lại là Bùi Tam sao?

- Ngươi …. Hạng Phàm Trần?

Đằng Thanh Sơn vẫn cảm thấy không thể tin.

- Lạ lắm à?

Bùi Tam nhìn về phương tây.

- Tu luyện Phật Tông rất trọng nê hoàn cung, tu luyện được xá lị tử. Khác với đạo gia nhất mạch và Nội Gia Quyền nhất mạch của ngươi. Vì trọng việc tu luyện nê hoàn cung, nên trong Ma Ni Tự có một phương pháp chuyển thế! Ngoài ra, có thể cho người chuyển thế giữ lại ký ức.

Đằng Thanh Sơn cả kinh.

Mình chuyển thế mà vẫn giữ được ký ức. Nhưng, mình từ địa cầu tới.

- Người thành công, được gọi là Lạt Ma chuyển thế!

Bùi Tam cảm thán nói tiếp:

- Loại phương pháp chuyển thế này phi thường nguy hiểm. Đại sư Phật Tông hư cảnh khi tiến hành chuyển sang kiếp khác, e rằng mười người mới có một người thành công! Còn đại sư Phật Tông

cảnh giới động hư khi tiến hành chuyển thế thì thật ra có thể được một nửa thành công.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, thì ra chuyển sang kiếp khác tuyệt không phải trăm phần trăm thành công.

- Đúng vậy, nếu có thể dễ dàng thành công, Ma Ni Tự sẽ rất đáng sợ. Hơn nữa bất luận là ai, nhiều nhất chỉ được chuyển sang kiếp khác một lần. Lần thứ hai chắc chắn sẽ chết.

Bùi Tam thở dài một hơi:

- Có thể đây là hạn chế của thiên địa. Đằng Thanh Sơn, ngươi cũng biết, lúc trước ta diệt Ma Ni Tự, trong đám hư cảnh đó, chỉ duy nhất có một hư cảnh còn sống, hắn tên là Phàm Không.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Hắn cũng là người chuyển thế. Năm xưa lúc ta ở Ma Ni Tự, Phàm Không chính là tiểu sư đệ của ta, có quan hệ rất tốt với ta.. Ngươi cũng đã biết... vì sao lúc đó Phàm Không không chết rồi!

Đằng Thanh Sơn giật mình.

“Sư đệ?”

“Phàm Không, Phàm Trần?”

Thì ra như thế.

- Về phần tăng nhân hoàng bào Liễu Nguyên bị ta giết chết, năm xưa chính là sư thúc ta.

Bùi Tam từ từ nói:

- Ngươi hẳn là biết, kiếp trước, vì sao Hạng Phàm Trần ta bị gọi là Yêu Tăng?

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Hạng Phàm Trần huyết tính hơn những tăng nhân bình thường, ngược lại còn khơi nên một trận gió tanh mưa máu, giết không ít người của Ma Ni Tự.

- Ta hận người của Ma Ni Tự, ta hận nhất là tên Liễu Nguyên đó.

Trong mắt Bùi Tam hàn quang lóe ra.

- Áp chế con người thật, diệt sạch nhân tính. Phật Tông như thế, nên bỏ đi. Năm đó Thích Già tổ sư sáng tạo ra Ma Ni Tự, căn bản không có rất nhiều điều cấm kỵ như thế. Sau này những người thế hệ sau lại không ngừng thêm vào. Ma Ni Tự như vậy... nên diệt đi!

- Đáng tiếc nhất là … năm đó ta tu luyện Kim Thân Phật Đà.

Bùi Tam lắc đầu thở dài:

- Mặc dù đây là Thần Cấp Bí Điển, nhưng đây là Đạo của Thích Già Tổ Sư thành tựu Chí Cường Giả, mà ta không phải là Thích Già tổ sư, chỉ đi theo đường thích hợp với mình mới là tốt nhất. Ta cố tu Kim Thân Phật Đà, cho dù miễn cưỡng đột phá đạt tới cảnh giới động hư, cũng không thể nào đề cao hơn được.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu, hắn đạt tới cảnh giới như thế, nên cũng hiểu rất rõ việc này.

Một quyển sách, ngươi đọc có thấu triệt tới mấy, muốn vượt qua người viết quyển sách là điều không thể làm được.

Do đó, biện pháp tốt nhất là tự mình viết một quyển sách! Đi theo đường mình!

- Việc này cũng là lí do vì sao năm đó ta nhắc nhở ngươi, ngàn

vạn lần không được học Thần Cấp Bí Điển, đừng theo lối đi của người khác. Đó là tai họa cho mình.

Bùi Tam lắc đầu nói tiếp:

- Đáng tiếc, ta tu luyện phương pháp Phật Tông quá sâu rồi, căn bản không thể chuyển sang tu đạo gia...

Do đó ta nghĩ mọi ngoài để thử đi theo con đường của mình.

Vì vậy... mới có Mật Tông.

Bùi Tam cười khẽ:

- Mật Tông, chính là do ta căn cứ vào phương pháp Phật Tông, dùng một vài cảm ngộ của mình mà sáng tạo ra. Ta gọi tu luyện của Ma Ni Tự là thiền tông, cùng với Mật Tông của ta đều là Phật Tông cả.

Đằng Thanh Sơn thầm gật đầu.

- Đáng tiếc, học xong Kim Thân Phật Đà, cho dù ta sáng chế ra phương pháp Mật Tông, nhưng vì chịu ảnh hưởng quá lớn của phương pháp Phật Tông, căn bản không thể đi theo đường của mình đến thành công.

Bùi Tam lắc đầu thở dài nói:

- Khi đó, ta căn bản không phải đối thủ của Liễu Nguyên. Do đó, ta quyết định đánh bạc, chuyển sang kiếp khác.

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Đại sư động hư Phật Tông, chuyển thế cũng chỉ thành công có một nửa.

- Trời không diệt ta. Ta chuyển sang kiếp khác thành công, trở thành đứa con thứ ba trong Bùi gia.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Lúc này nê hoàn cung, đan điền của ta vân vân, đều là của trẻ con bình thường. Ta hoàn toàn có thể lựa chọn tu luyện Phật Tông, hay đạo gia.

Sau đó, ta đi theo Đạo Gia nhất mạch.

Ta tham khảo bí tịch Đạo Gia bình thường, bí tịch đạo gia tiên thiên. Về phần hư cảnh và động hư, ta không hề để ý tới bất kỳ bí tịch gì. Ta đi khắp trời nam đất bắc, quan sát cá chim hoa cỏ, chim bay cá nhảy, ta toàn bộ dựa theo lĩnh ngộ của mình mà sáng tạo ra đường đi cho mình.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Mặc dù ta sáng chế ra nhiều loại đạo nhưng tất cả đều có thể gọi chung là Vạn Thú Đạo!

Cũng là Đạo ta dùng để giết chết tên Liễu Nguyên, tiêu diệt Ma Ni Tự.

Đôi mắt Bùi Tam lóe lên.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 24

Trên Hồ Bạch Mã

Bùi Tam thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Thù hận đã báo, căn cơ Thiên Thần cung cũng đã thành. Ta đã không còn gì khác phải làm nữa, chỉ còn lại có một việc là đạt tới đỉnh cao trên võ đạo.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, ánh mắt sắc bén vô cùng, ẩn chứa chiến ý vô tận.

- Đằng Thanh Sơn, ngày mốt, mười tám tháng chạp, trận đấu trên hồ Bạch Mã, ngươi ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng.

Bùi Tam nói.

Đằng Thanh Sơn hiểu ý Bùi Tam Lúc này thực lực mình đương nhiên là không làm Bùi Tam thất vọng rồi, nhưng nếu đến lúc đó Đằng Thanh Sơn cố ý không ứng chiến, học theo tên "Hoàng Thiên Cần", thì Bùi Tam chẳng biết phải làm gì. Đối phó với Hoàng Thiên Cần, Bùi Tam có thể giết chết. Nhưng nếu Đằng Thanh Sơn không ứng chiến, Bùi Tam căn bản không thể giết chết Đằng Thanh Sơn.

- Ta cũng chờ mong trận chiến ấy.

Đằng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam.

- Tốt lắm.

Vốn đang nghiêm trang, Bùi Tam lại nở nụ cười, uống cạn một chén rượu. Còn Đằng Thanh Sơn cũng rót thêm một chén rượu.

- Hôm nay, chúng ta nói chuyện uống rượu. Nhưng mười tám tháng chạp, đó là ngày quyết chiến sinh tử.

Bùi Tam nâng chén.

- Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam ta rất bội phục ngươi, nào, làm một chén!

- Nào, cạn chén.

Đằng Thanh Sơn cũng nâng chén.

Hai người uống cạn.

Rồi Bùi Tam thoải mái cười to, lướt đi.

Mười bảy tháng chạp, thời tiết âm u, trong một ngôi tháp ở Quy Nguyên Tông, Vĩnh An Quận.

Một tòa nhà hình tháp, bên trong bày biện vô số bình tro cốt. Lúc này một luồng lưu quang màu xám từ không trung nhanh chóng bay đến trước tòa nhà, hạ xuống. Chính là Đằng Thanh Sơn tay cầm làn trúc. Trong làn trúc có hương nến, rượu, bánh bao và rất nhiều đồ tế.

Mặc dù trong toà nhà có binh vệ tuần tra, nhưng binh vệ cứ thế đi qua người Đằng Thanh Sơn, căn bản không thấy Đằng Thanh Sơn.

- Đây rồi!

Thế giới lực của Đằng Thanh Sơn đảo qua, đã phát hiện ra bình tro dùng 'Băng ngọc thạch' đặc thù chế tạo.

Giữa tầng ba mươi mốt trong tòa nhà, Đằng Thanh Sơn lẳng

lặng đứng trước khối bia đá đầu tiên. Trên tấm bia đá có vô số những cái tên dày đặc, cái tên được xếp thứ năm mươi bảy là Gia Cát Thanh.

Ánh mắt Đằng Thanh Sơn nhìn vào đó. Bình tro cốt chế tạo bằng ngọc thạch rất trong gần như có thể thấy được bên trong. Trên bình tro cốt này có ba chữ Gia Cát Thanh, còn ở phía bên phải bình tro cốt còn có chữ 'cha Gia Cát Nguyên Hồng lưu tự'. Trong cả toà nhà hình tháp khí tức rất âm lãnh, chỉ có trước bia mộ có vài cây nến thơm đang cháy.

- Thanh Thanh...

Đằng Thanh Sơn ngồi xổm xuống, tự tay bày biện đồ tế, châm một cây nến.

- Ngày mai ta phải đánh với Bùi Tam rồi.

Đằng Thanh Sơn vừa bày biện đồ tế, vừa nhẹ giọng nói.

- Đợi sau trận đại chiến, ta còn sống sẽ đến thăm ngươi. Nếu... Nếu ta không tới, cũng tốt, chúng ta có thể gặp mặt nhau rồi.

Bày biện xong, hắn lặng lẽ đứng trước bình tro cốt của Gia Cát Thanh nhìn một hồi lâu, đến khi cây nến cháy gần nửa, Đằng Thanh Sơn mới ly khai toà nhà hình tháp.

Mười tám tháng chạp!

Một ngày đủ để làm cả Cửu Châu Đại Địa phát điên!

Trên cả Cửu Châu Đại Địa, vô số vũ giả nằm mơ cũng mong được tới ngày này! Không biết có bao nhiêu người, trước ngày mười tám tháng chạp, đã bắt đầu ào ào tụ tập về hồ Bạch Mã. Bây giờ chung quanh hồ sớm đã tụ tập ngàn vạn người, trong đó có không ít đệ tử Hình Ý Môn.

Khi trên bầu trời đêm đen kịt xuất hiện vài tia nắng sớm, cả Hình Ý Môn bắt đầu dần dần ồn ào, vài chục vạn đệ tử đều biết hôm nay là ngày Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam quyết chiến. Sáng sớm đã có vô số đệ tử đàm luận với nhau, xem thử trận chiến sắp đến sẽ phát sinh việc gì.

Đông Hoa Uyển, chỗ ở của Đằng Thanh Sơn.

Nơi này lại rất yên lặng.

- Tú Tú, ăn thêm một chút.

Trong nhà, Đằng Thanh Sơn và mọi người đang vây quanh bàn ăn điểm tâm. Đằng Thanh Sơn gắp một khối bánh ngọt vào bát Tú Tú.

- Cám ơn ông nội.

Tú Tú kêu lên trong trẻo.

Đằng Thanh Sơn không khỏi bật cười.

- Sau này con muốn được ăn cơm với ông nội. Mẹ luôn luôn không cho con ăn ngọt.

Tú Tú phồng cái miệng nhỏ nhắn lên.

Câu này lập tức làm cả bàn ăn phá lên cười.

Lý Quân vuốt đầu Tú Tú:

- Tú Tú nói đúng, sau này mỗi ngày cứ ăn cơm với ông nội Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Nhìn cha mẹ, vợ, con, cùng với cháu gái bên cạnh, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp.

Đây là gia đình!

Gia đình của Đằng Thanh Sơn!

Cùng nhau ăn điểm tâm, ăn cơm.

- Tốt lắm, cần phải xuất phát rồi.

Đằng Thanh Sơn là người đầu tiên đứng dậy. Bên ngoài lúc này đã có không ít người đang chờ. Ba đại đồ đệ Đằng Thú, Tiết Tân, Dương Đông và người nhà họ. Còn có một đám người như biểu ca Đằng Thanh Hổ, cùng với ông ngoại Đằng Vân Long ở Đằng gia trang, tất cả mọi người ở bên ngoài chờ đợi, không ai quấy rầy gia đình Đằng Thanh Sơn cùng ăn điểm tâm với nhau.

Lục Túc Đao Trì cũng đợi một bên, bên cạnh thậm chí còn còn cả Cuồng Phong Ưng.

Vừa thấy Đằng Thanh Sơn đi tới.

- Sư phụ!

Ba người Đằng Thú, Tiết Tân, Dương Đông đều cung kính hành lễ.

- Các ngươi đợi một chút!

Đằng Thanh Sơn xoay người đi vào thư phòng. Lát sau, hắn mang ra ba bản bí tịch dày đóng thành sách.

- A Thú! Ba người các ngươi nghe đây.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng:

- Ba bản bí tịch này, gồm có Sinh chi đạo, Tử chi đạo, cùng với Tam Thể Thức tường giải. Bí tịch này rốt cuộc nên đặt tên là gì, thì ta cũng không có thời gian nghĩ nhiều. Nhưng ba bản bí tịch này, chính là tinh hoa do ta giác ngộ "Đạo" mà ra.

Ba người Đằng Thú, Tiết Tân, Dương Đông không khỏi nín thở.

Họ sớm đã biết... Tam Thể Thức là bổn nguyên của Hình Ý Quyền, sư phụ họ cũng viết ra Tam Thể Thức tường giải này, có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của bản bí tịch này.

- Ba bản bí tịch này, các ngươi chia nhau mỗi người giữ một quyển, tiến hành sao lại một bản. Sau khi sao lại thì giữ trong Hình Ý Môn., tạm thời giao cho sư mẫu các ngươi giữ.

Đằng Thanh Sơn trịnh trọng nói:

- Nhớ kỹ, các ngươi cần phải tự mình sao lại. Không được mượn tay người khác nhé.

- Dạ, sư phụ.

Ba người lần lượt trịnh trọng nhận quyển bí tịch.

Đằng Thanh Sơn mất gần hai tháng, viết ra ba bản bí tịch, cũng có nghĩa đó là bí tịch đỉnh cao ở Hình Ý Môn bây giờ, được xem là trấn môn chi bảo.

- Ông ngoại!

Đằng Thanh Sơn nhìn ông ngoại đang đứng gần đó, mỉm cười.

- Thanh Sơn.

Đằng Vân Long mặc dù đã sống trên trăm tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất quắc thước, vỗ vai Đằng Thanh Sơn.

- Ta cũng đi xem cuộc chiến, vây ngươi phải đánh cho tuyệt đẹp nhé!

- Ừm.

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

Sau đó, nhóm Hình Ý Môn gần trên vạn người cưỡi ngựa, dưới

sự chỉ huy của Đằng Thanh Sơn, rầm rộ tiến về phía hồ Bạch Mã. Hồ ở cạnh Đại Duyên Sơn, cách Đại Duyên Sơn cũng không xa, lấy tốc độ chiến mã thượng đẳng của Hình Ý Môn, đại khái nửa canh giờ là tới được.

Mặc dù hồ Bạch Mã có phương viên hơn mười dặm, nhưng bây giờ bốn phía ven hồ đã tụ tập vô số người đến từ đủ mọi nơi trên Cửu Châu, còn có không ít người mua thuyền lớn chèo vào hồ Bạch Mã, trực tiếp xem cuộc chiến ở trên thuyền. Mặc dù ở giữa hồ Bạch Mã có một tòa tiểu đảo, nhưng không ai dám lên đó.

Bởi vì... Mọi người cũng sợ, bị làn sóng của hai đại siêu cường giả khi chiến đấu lan đến.

- Hôm nay trời âm u quá, chắc không mưa đó chứ?

- Ai biết được.

Đám thanh niên đã đợi tại đây trên hai ngày đang trò chuyện với nhau, đột nhiên một thanh niên áo da màu xám chỉ về phía xa xa hô:

- Mau nhìn, bên kia là nhân mã của Hình Ý Môn. Oa, thiệt nhiều người. Liếc mắt nhìn không tới cuối!

Chỉ thấy trên quan đạo xa xa một dòng kỵ binh đang uốn lượn nhanh chóng đi tới. Còn nữa, dẫn đầu có quân kỳ Huyết Lang Quân của Hình Ý Môn tung bay phất phới.

Bầu trời trên đầu đội ngũ kỵ binh, còn có Lục Túc Đao Trì, cùng với một con Cuồng Phong Ưng đang bay.

Đằng Thanh Sơn mặc áo bào trắng đang cầm một thanh Luân Hồi thương, vừa đi vừa nói chuyện với Lý Quân.

- Là Đằng Thanh Sơn!

- Chắc chắn là Đằng Thanh Sơn rồi!!!

Lập tức không ít người từ các nơi trên Cửu Châu sớm đã tới hồ Bạch Mã, đều nhộn nhạo lên.

- Đâu? Đằng Thanh Sơn đâu?

Có người cực kỳ kích động.

- Đằng Thanh Sơn!

Vô số vũ giả sùng bái Đằng Thanh Sơn tận nội tâm, hoặc rất nhiều thiếu niên trên Cửu Châu Đại Địa mang theo giấc mộng, vừa thấy Đằng Thanh Sơn, ai nấy đều kích động như điên. Trong lòng họ sớm đã sùng bái Đằng Thanh Sơn như "thần linh". Rất nhiều người có giấc mộng cũng muốn được như Đằng Thanh Sơn.

- Nhìn kìa, người cầm thanh trường thương, mặc áo trắng, chính là Đằng Thanh Sơn.

Một lão già tóc hoa râm, thân thể cường tráng, trên mặt có một vết sẹo gào lên vẻ kích động:

- Đằng Thanh Sơn đã từng xưng huynh gọi đệ với ta đó.

- Ngươi đừng có nói khoác.

Có một người mập mạp cười chế diễu.

- Nói khoác cái gì?

Lão giả cường tráng có vết sẹo trừng mắt, lập tức hơn mười tráng hán phía sau hắn lập tức trừng mắt nhìn lão mập, làm lão sợ tới mức nhảy dựng lên. Một tên trong bọn mười tráng hán này tự hào nói:

- Vị này, là Đại đương gia Bạch Mã Bang chúng ta, Lưu tam gia. Năm xưa Đằng gia trang ở Nghi thành chúng ta. Đằng môn chủ

năm đó đã từng uống rượu với Lưu Tam gia chúng ta, từng xưng huynh gọi đệ đó!

- Bạch Mã Bang Lưu Tam gia?

Chung quanh không ít người nhìn qua.

Lão giả có vết sẹo Lưu Tam gia cười sang sảng, chắp tay vái chung quanh:

- Tại hạ chính là Lưu Tam. Lần này Đằng môn chủ có thể đấu với Bùi cung chủ trên hồ Bạch Mã của ta, ta cũng cảm thấy rất vinh dự, tất cả huynh đệ trên những đảo ở hồ Bạch Mã đều đã triệt thoái cả rồi. Dù sao Đằng môn chủ năm xưa cũng từng xưng huynh gọi đệ với Lưu Tam ta, đừng nói một cái đảo, cho dù phải dốc hết toàn bộ nhân lực vật lực lo liệu cho trận đại chiến lần này, Lưu Tam ta cũng vui lòng.

- Thì ra hồ Bạch Mã là địa bàn của Lưu Tam gia.

- Ha ha, sau này, Bạch Mã Bang đã có thể thanh danh đại chấn rồi.

Chung quanh nổi lên những tiếng thảo luận ồn ào.

Nhất thời chung quanh không ít người tới chào hỏi Lưu Tam gia.

Lưu Tam gia vốn là một Đại đương gia của Bạch Mã Bang ở Nghi thành mà thôi, nói toạc ra, chỉ là một tên thủ lĩnh thổ phỉ. Nhưng bây giờ nhờ vào quan hệ với cường giả đỉnh cao trên Cửu Châu Đại địa Đằng Thanh Sơn, nên địa vị lập tức khác hẳn. Hơn nữa hồ Bạch Mã lại thành chiến trường giữa Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam. Bạch Mã Bang sau này cũng tự nhiên có tính đặc thù.

- Xem kìa, hán tử phía sau Đằng Thanh Sơn chính là cha của Đằng Thanh Sơn, Đằng Vĩnh Phàm. Đó là hảo hán của Đằng gia

trang. Còn cả ông già tóc bạc, chính là Đẳng Vân Long, lão tộc trưởng của Đẳng gia trang. Năm xưa cũng có không ít giao tình với ta.

Lưu Tam gia cười ha ha.

Hồ Bạch Mã trở thành chiến trường làm Lưu Tam gia thực sự rất vui.

Dù sao sau khi đánh nhau xong, những hòn đảo đó vẫn quy về hắn cả.

Trong lúc ngàn vạn người thảo luận, người trong gia đình Đẳng Thanh Sơn đã tới một căn lầu được Hình Ý Môn sớm đã chuẩn bị từ trước.

- Thiên Thần cung còn chưa tới.

Hồng Vũ nhìn nhìn ra bên ngoài.

Còn Đẳng Thanh Sơn bỏ Luân Hồi thương sang bên cạnh. Hắn lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn, bưng chén trà, nhè nhẹ hớp một hớp, bình tĩnh chờ đợi. Lúc này tâm tình Đẳng Thanh Sơn dần dần bình thường, dần dần bắt đầu điều chỉnh lại.

Đang chuẩn bị cho trận đấu đỉnh cao sắp bắt đầu.

- Sao hôm nay không thấy Tiểu Thanh xuất hiện?

- Không biết!

Phía sau vọng đến thanh âm thảo luận.

Trong lúc Đẳng Thanh Sơn lặng lẽ chờ đợi, trên Cửu Châu Đại Địa, không ít cường giả hư cảnh cũng đang đến.

- Đẳng Thanh Sơn và Bùi Tam sắp liều chết rồi, muốn đạt tới Chí Cường Giả à? Chí Cường Giả tưởng là dễ ngộ được vậy sao?

Từ sau khi Thích Già Tổ Sư, đã trên hai ngàn năm rồi mà không ai đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả cả.

Liễu Hạ của Vũ Hoàng môn đứng giữa những tầng mây trên không trung, nhìn xuống phía dưới, cạnh hắn là Vũ Phụng.

- Liễu trưởng lão, người nói trận này, ai chết ai sống?

Vũ Phụng dò hỏi.

Liễu Hạ cười lạnh một tiếng:

- Tên Bùi Tam hại chết sư bá, Đằng Thanh Sơn cũng không phải người tốt gì. Với Vũ Hoàng môn chúng ta, bất luận ai chết cũng đều là chuyện tốt. Hy vọng cả hai đồng quy vu tận.

- Hả?

Vũ Phụng kinh ngạc nhìn về phía xa xa.

- Yêu long?

Liễu Hạ chấn động.

Chỉ thấy xa xa giữa những tầng mây trên không trung đang uốn lượn một con thần long, chính là con yêu long Tử Tích ở Đại Duyên Sơn. Vẩy rồng màu tím giữa những tầng mây cũng phản xạ hàn quang lạnh buốt, làm cho phía dưới không ít người trên Cửu Châu lần đầu thấy yêu long phải kinh hô từng cơn. Không chỉ ở bờ bên này, cả những người ở bờ bên kia hồ Bạch Mã cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy xa xa hai ngọn lửa thật lớn đang phi hành. Nhìn kỹ, chính là hai con bất tử Phượng Hoàng thật lớn.

- Hai con bất tử Phượng Hoàng.

- Lại có hai con à?

- Là bất tử Phượng Hoàng của Hình Ý Môn.

Vô số tiếng kinh hô vang lên. Giữa cái nhìn chăm chú của muôn người, hai bất tử Phượng Hoàng bay về phía tòa lầu mà Đằng Thanh Sơn đang tạm thời ở.

Hiển nhiên sự hiện thân của hai bất tử Phượng Hoàng và yêu long khiến cho những người ở đây vô cùng kích động.

- Nhìn kia, còn có một con yêu long nữa!

- Đúng, ở phía nam, màu đen.

Vô số người nhìn lên trời, cẩn thận quan sát. Quả nhiên họ phát hiện giữa mây mù đang có một con yêu long đen tuyền. Trên lưng con yêu long này đang có một ông lão gầy gò ngồi khoanh chân, chính là Đại trưởng lão Thần Miếu Man Tộc Man Hoang. Ông già đang cúi đầu nhìn xuống hồ Bạch Mã:

“Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam nhất quyết sinh tử sao? Lúc trước, không phải họ liên thủ đánh Thần Miếu ta à?! Lần này lại tự giết lẫn nhau! Ngoại giới quả nhiên là hỗn loạn."

Bên bờ hồ Bạch Mã, giữa đám người liếc mắt nhìn không tới cuối, có lẫn vào không ít cường giả, thậm chí có cả hư cảnh.

- Thanh Sơn, trận chiến này, đối thủ của ngươi là Bùi Tam, hy vọng ngươi có thể thắng.

Vân Mộng Chiến Thần lưng hùm vai gấu, tóc bạc phơ, cũng đang lẫn vào trong đám đông lặng lẽ nhìn.

Cách Vân Mộng Chiến Thần chỉ vào khoảng ba dặm, giữa đám người, có một chỗ trống rỗng, nơi trống trải đó chỉ có một người đứng. Người này một thân trường bào màu xám bạc, lưng đeo một thanh tử kiếm, khuôn mặt lãnh khốc. Cho dù y chỉ đứng yên nhưng lại trông như một thanh cự kiếm, làm cho người ta sợ hãi

không dám đến gần.

Người này chính là Hoàng Phủ Ngọc Giang, Minh Nguyệt Đảo.

Từ sau khi bị Đằng Thanh Sơn đả kích lần thứ hai, Hoàng Phủ Ngọc Giang cảm thấy mình như ếch ngồi đáy giếng. Vì Đằng Thanh Sơn bay về phía nam, nên khi ly khai Minh Nguyệt Đảo hắn cũng một mạch đi về phía nam, rốt cục cũng tới được Cửu Châu Đại Địa. Tới Cửu Châu Đại Địa, hắn mới biết được cái gì là phồn hoa, cái gì là nơi chật hẹp nhỏ bé.

- Trong khu vực của ta, trong phương viên ba mươi bốn dặm, có tới mười sáu vị hư cảnh.

Hoàng Phủ Ngọc Giang trong lòng run lên.

- Đây là Cửu Châu à?

Đạt tới hư cảnh, ở Minh Nguyệt Đảo coi như vô địch rồi.

Nhưng hư cảnh trên Cửu Châu Đại Địa, lại còn thua xa người vô địch.

“Đằng Thanh Sơn!”

Hoàng Phủ Ngọc Giang hướng mắt nhìn tòa lầu xa xa ven hồ.

“Thì ra ngươi đã là cường giả tuyệt đỉnh trên Cửu Châu rồi. Hôm nay, đối thủ của ngươi cũng vô cùng cường đại như ngươi. Nhưng ta tin ngươi hẳn sẽ thắng! “

Hoàng Phủ Ngọc Giang lặng lẽ thầm nhủ trong lòng. Bị Đằng Thanh Sơn liên tục đả kích hai lần, Hoàng Phủ Ngọc Giang sớm đã nhận định Đằng Thanh Sơn là một kỳ tích rồi.

Do đó y rất tin tưởng Đằng Thanh Sơn.

Trên Cửu Châu Đại Địa, hoặc là người thường, hoặc là vũ giả

lợi hại, hoặc là cường giả hư cảnh, thậm chí không ít yêu thú hư cảnh nhận được tin đều tề tụ ở bờ hồ Bạch Mã. Trong lúc nhất thời, bờ hồ Bạch Mã trở thành một biển người đông nghịt, tụ tập hơn phân nửa cường giả tuyệt đỉnh trên cả Cửu Châu.

- Là Thiên Thần cung!

- Người của Thiên Thần cung tới rồi.

Không ít người kinh hô. Chỉ thấy xa xa, Lôi Điện Thần Ưng đang phi hành đến. Bùi Tam mặc bộ trường bào màu vàng nhạt, nắm tay con gái từ từ bay tới, bên cạnh là những đệ tử của Bùi Tam: Tô Mông Đặc, Lý Triều, Ô Hầu, còn có huynh đệ "Bùi Hạo". Về phần Bùi Tam, hiển nhiên khá nhiều người bên bờ hồ Bạch Mã đã gặp y rồi.

Giữa không trung.

Bùi Tam quay đầu nhìn con gái, Bùi Tuyết Liên cũng nhìn cha.

- Cha, con đợi người về. Người mà về, trong vòng ba năm con sẽ lấy chồng.

Bùi Tuyết Liên nói.

Bùi Tam không khỏi cười vui:

- Ngươi cuối cùng cũng chịu lập gia đình rồi.

Trải qua một lần dang dở tình cảm lúc thanh niên nên Bùi Tuyết Liên chưa hề bàn đến việc hôn nhân. Mặc dù bà đã lớn tuổi, nhưng đối với cường giả thì một khi đạt tới tiên thiên, vóc người, dung mạo… hầu như đều có thể bảo trì không chút biến hóa.

Do đó, trong việc kết hôn của tiên thiên cường giả thì tuổi tác cũng không phải là vấn đề lớn.

- Ừm.

Bùi Tuyết Liên gật đầu, nhìn cha.

- Ha ha... A Triều.

Bùi Tam nhìn về phía đồ đệ bên cạnh, cười nói:

- Hay là đợi trận chiến này chấm dứt, ta sẽ tổ chức đám cưới cho hai người các ngươi, như thế nào?

Lý Triều và Bùi Tuyết Liên lập tức hơi sững sờ, liếc mắt nhìn nhau.

Lý Triều mặc dù tuổi rất lớn, nhưng lại luôn luôn cô độc một mình.

Về phần cảm tình giữa hai người... Thật là khó nói rõ, dù sao hai người cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

- Ha ha...

Bùi Tam không khỏi cười to.

- Chờ ta trở lại, ta làm lễ thành hôn cho các ngươi.

Nói xong Bùi Tam quay đầu bay về phía hồ Bạch Mã.

Căn lầu trên bờ hồ Bạch Mã.

Đằng Thanh Sơn vốn đang bình tĩnh ngồi uống trà, thấy Bùi Tam bay về phía hồ Bạch Mã, không khỏi nhìn qua Lý Quân bên cạnh, đưa tay cầm lấy tay Lý Quân.

- Huynh phải đi rồi.

Đằng Thanh Sơn trầm giọng.

- Muội đợi huynh trở về.

Lý Quân nhẹ giọng đáp.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu, đứng lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua cha Đằng Vĩnh Phàm và mẫu thân Viên Lan, cũng nhìn con trai Hồng Vũ, con gái Hồng Lâm, kể cả nha đầu Tú Tú còn chưa biết gì.

Đối mặt với sự quan tâm lo lắng của thân nhân, Đằng Thanh Sơn chỉ mỉm cười:

- Chờ ta trở lại!

Nói xong Đằng Thanh Sơn bước một bước, liền bay ra khỏi căn lầu.

- U...

- Hống...

Chỉ thấy phía trên căn lầu, bất tử Phượng Hoàng tiểu Thanh và Phượng Hoàng mẹ, còn có cả Lục Túc Đao Trì, thậm chí cả Cuồng Phong Ưng đều nhìn Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn chúng khẽ mỉm cười, rồi đáp nhẹ lên mặt nước hồ Bạch Mã.

Lúc này cả bờ hồ Bạch Mã nhanh chóng an tĩnh lại, chẳng mấy chốc không còn một chút thanh âm nào.

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn ở phía nam hồ Bạch Mã, còn Bùi Tam thì ở phương bắc hồ Bạch Mã, hai người đều đi trên mặt nước, bước từng bước tới giữa. Tốc độ hai người không cao, nhưng loại bước chân này lại ẩn chứa ma lực kỳ dị.

- Oang oang...

Trên mặt hồ dợn lên những cơn sóng. Những cơn sóng không ngừng biến hóa, làm cho không ít người đang xem cuộc chiến cảm thấy dường như cả thiên địa đều biến mất, chỉ còn lại có những

làn sóng gợn phức tạp, cùng với hai người Bùi Tam và Đằng Thanh Sơn từ từ đi tới.

- Thủ đoạn thật là lợi hại.

Hoàng Phủ Ngọc Giang kinh ngạc đến ngây người.

- Đây là, thực lực tiếp cận với Chí Cường Giả sao?

Vũ Phụng của Vũ Hoàng môn giữa không trung không khỏi lẩm bẩm.

Mặc dù muốn phản bác, nhưng vừa há mồm ra Liễu Hạ lại không biết phải nói cái gì.

Trên cả bờ hồ Bạch Mã, ngoại trừ những cường giả hư cảnh, thì tinh thần của những tiên thiên dưới hư cảnh và người thường đều bị ảnh hưởng, mắt họ dán vào "mặt nước gợn sóng" ẩn chứa ma lực. Từ hai nơi sinh ra sóng gợn là Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, cả thiên địa tựa hồ đều trở nên không còn màu sắc gì nữa, đều biến thành hư vô.

Vù.. vù...

Đằng Thanh Sơn nghe tiếng gió, cầm thanh Luân Hồi thương, lặng lẽ đi tới.

- Chiến!

Mặc dù Đằng Thanh Sơn không cố ý nhìn đối phương Bùi Tam, nhưng tinh thần lại có thể cảm ứng được khí tức cường đại từ phía đối diện. Trong khi từ từ đạp bước trên mặt hồ, tâm tình Đằng Thanh Sơn cũng từ từ biến hóa, trở nên rất bình tĩnh, trở nên không có lấy một chút rung động nào, còn tinh thần thì hoàn toàn bình tĩnh.

Bước từng bước. Hai người đều đi chầm chậm như thế!

Họ đều biết khi thực lực tương đương, thì trong lúc chiến đấu, tâm tình, trạng thái là vô cùng trọng yếu. Do đó cả hai đều lấy việc bước từng bước chậm rãi để không ngừng điều chỉnh, không ngừng hợp nhất thân khí thần, cho đến lúc đạt tới trạng thái tốt nhất!

Chỉ khi gặp phải đối thủ chính thức, hai người mới phải làm như vậy.

Cũng không biết đã bao lâu.

Dừng lại!

Khi Đẳng Thanh Sơn và Bùi Tam còn cách xa nhau khoảng nửa dặm thì họ đều ngừng lại, nhìn nhau.

Vì đạp nước sinh ra sóng, nên khi Đẳng Thanh Sơn và Bùi Tam dừng bước, những làn sóng dần dần tung tóe rồi tiêu tan. Tinh thần ngàn vạn người nãy giờ bị ảnh hưởng cũng đã tỉnh táo lại. Hầu như trong nháy mắt, vốn thiên địa biến mất vào hư vô, bây giờ đã trở lại cho những người này.

Mọi người đều nhìn nhau khiếp sợ.

- Vừa rồi, ngươi có phát hiện không, thiên địa chung quanh không còn, chỉ còn lại họ và mặt hồ gợn sóng.

- Đúng, ta tưởng là chỉ ta bị ảo giác, ngươi cũng bị như thế à?

Qua trò chuyện, ngàn vạn người hoảng sợ phát hiện được tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng. Ai nấy đều cảm thấy khó tin, lực "mị hoặc" đạt tới mức như thế, quả thực quá ghê gớm.

Trên hồ Bạch Mã.

Gió thổi, tâm tình Đẳng Thanh Sơn và Bùi Tam đều đã đạt tới trạng thái viên mãn hoàn toàn, về mặt tinh thần cũng không còn lo

lắng gì khác, họ chỉ còn lại có một việc: “chiến”!

Xa xa đang xem cuộc chiến, người trong gia đình Đằng Thanh Sơn đều lo lắng cho Đằng Thanh Sơn. Còn bên phe Thiên Thần cung giữa không trung, Bùi Tuyết Liên cùng với mấy người khác cũng đều lo lắng cho Bùi Tam. Họ đều biết rõ mặc dù thân nhân mình là nhân vật tuyệt đỉnh trên Cửu Châu Đại Địa, nhưng hai người lại không hề chắc chắn có thể đánh bại đối thủ.

Trận chiến này sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Không biết tại sao, Đằng Thanh Sơn!

Bùi Tam đạp mặt nước, hướng mắt nhìn Đằng Thanh Sơn, cười khẽ nói:

- Bây giờ mặc dù tâm tình của ta đã viên mãn, nhưng ta lại có một loại cảm giác đặc thù, kích động như lúc ta tham dự kỳ thi Ma Ni Tự tuyển đệ tử khi còn là chú bé ở kiếp trước, thấp thỏm không yên.

- Trận này còn chưa bắt đầu, nhưng ta rất chờ mong, rất thấp thỏm.

Bùi Tam mỉm cười. Tuy là nói như vậy, nhưng vẻ mặt hắn lại vẫn bình tĩnh không đổi.

- Ta cũng giống như vậy. Ngoại trừ Bùi Tam ngươi ra, trên Cửu Châu Đại Địa này không một người nào có thể làm cho ta cảm thấy thấp thỏm.

Đằng Thanh Sơn nói đến đây, tinh thần cũng buông lỏng vô hạn.

Khu vực chung quanh phương viên vài dặm đều nằm trong cảm ứng của Đằng Thanh Sơn, đến cả quỹ tích của gió cũng cảm ứng rõ ràng.

Đột nhiên vù, theo tiếng gió thổi tới, những bông tuyết phiêu đãng rơi xuống. Những bông tuyết dần dần nhiều hơn, nhanh hơn, không ngừng rơi xuống. Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam giống như hai thần linh trong tuyết.

- Vèo!

Bùi Tam trong nháy mắt đeo quyền sáo vào hai tay, mỉm cười:

- Đằng Thanh Sơn, hai quyền sáo này tên là Đồ Phật! Ta phải đi khắp trời nam đất bắc, thu thập vô số vật liệu trân quý luyện chế thành, sau đó dùng thế giới lực luyện hóa hơn trăm năm, mới đạt cấp độ bây giờ.

Binh khí được thế giới lực luyện hóa đều có linh tính.

Cho dù bị tổn hại, khi chủ nhân dùng thế giới lực luyện hóa, cũng có thể sửa chữa. Đương nhiên nếu chủ nhân chết, người khác tìm được lại không thể sửa chữa.

- Thanh trường thương ta tên là Luân Hồi, vốn là do chính tay cha ta và ngoại công ta luyện chế. Sau đó thương hơi bị tổn hại, ta nhờ bạn ta Vân Mộng Chiến Thần "Mục Đào" hỗ trợ luyện chế lại. Sau đó trải qua thế giới lực ta luyện hóa, đạt tới trình độ này.

Đằng Thanh Sơn từ từ nói, đồng thời nhè nhẹ vuốt ve Luân Hồi thương.

Những tua đỏ trên Luân Hồi thương pha lẫn mùi máu tanh lạnh lùng.

Cường giả hư cảnh Hạt Tử Kiếm Thánh Thiết Ngũ của Thanh Hồ Đảo, Thân Công Phục của Xạ Nhật Thần Sơn đều chết trên cây thương này, có vết máu của cường giả hư cảnh.

Nói như vậy xong, hai người không nói gì nữa.

Vù... vù...

Cả bờ hồ Bạch Mã, ngàn vạn người đều dần yên tĩnh, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đều đã cầm binh khí. Mặc dù chưa xuất thủ, nhưng những người đang xem cuộc chiến lại thấy cảm giác hồi hộp càng lúc càng tăng, thậm chí còn làm cho người ta không thể thở được.

Giữa hồ, ngoài thân hai người cũng dần dần tản ra nhiều tia thế giới lực không khống chế được.

Khi thế giới lực vừa mới tỏa ra, hai mắt Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam trong nháy mắt trở nên sắc bén như một tia chớp.

- Hống...

Một hư ảnh Thần Viên màu đen cao lớn xuất hiện sau lưng Bùi Tam, tựa như một con thần viên thật, đến cả mặt của Thần Viên cũng rõ ràng. Có thể thấy cả vài cái răng trong cái miệng rộng hoác. Lúc này con Thần Viên gầm gừ Đằng Thanh Sơn, rồi Bùi Tam với cặp mắt đỏ như máu, giống như một con mãnh thú tuyệt thế trong nháy mắt xông tới!

- Ầm ầm...

Khí thế cuồng mãnh làm cho hồ nước chung quanh trong nháy mắt khuấy bốc lên vài chục trượng, bọt sóng vô tận hòa với bông tuyết trên trời.

Sau khi Bùi Tam động thủ, Đằng Thanh Sơn mới đột nhiên bộc phát!

- Ngang...

Thanh Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn phát ra thanh âm chói tai. Trong nháy mắt cả thiên địa đều giống như bị khoan phá, hồ nước vô tận chung quanh bị mãnh liệt chia thành

mảnh nhỏ. Luân Hồi thương trong tay Đằng Thanh Sơn giống như một con cự long nổi trên mặt nước giữa hồ Bạch Mã, gầm gừ xông về phía Bùi Tam.

Cửu Đỉnh Ký

Ngã Cật Tây Hồng Thị
www.dtv-ebook.com

Quyển 12
Chương 25

Cửu Đỉnh Luân Hồi

Hai tay Bùi Tam khẽ uốn lượn thành đôi trảo cong cong áp lại gần nhau, giống như thiên địa đều bị hai tay hắn bọc lại.

Mũi Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn lại sắc bén đến cực hạn, cho dù là thiên địa chặn lại cũng sẽ bị đâm vỡ.

- Choang!

Tất cả chiến ý của Đằng Thanh Sơn đều ngưng tụ vào ngọn thương này. Trong nháy mắt mũi thương lướt qua, hồ nước phía dưới tự nhiên tách ra, những con sóng vô tận mãnh liệt cuồn cuộn như những thần tử ủng hộ cho thanh Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn. Còn vô số thế giới lực trong cơ thể Đằng Thanh Sơn cũng gia tốc xoay tròn theo tốc độ của Luân Hồi thương, khí thế Luân Hồi thương không ngừng nâng lên, không ngừng đề cao!

- Vù...

Đôi mắt Bùi Tam nheo lại, hư ảnh Thần Viên cao lớn phía sau hắn khẽ khom người. Hai tay Thần Viên cũng khép lại, thế giới lực vô tận tụ tập vào giữa vòng tay.

Một chiêu mạnh nhất!

Vừa động thủ, cả Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đều thi triển chiêu thức có lực công kích mạnh nhất của mình! Cường giả chính

thức giao chiến sẽ không thi triển những chiêu thức yếu, rồi từ từ nâng lên. Thực lực đã tương đương, vậy phải xuất ra tuyệt chiêu mới được, một chiêu phải áp đảo, hoặc đánh bại đối thủ!

- Vèo!

Mũi Luân Hồi Thương mang theo lực xuyên thấu vô tận, chính diện giao phong với hai trảo khép lại của Bùi Tam!

Mũi thương vừa vặn đâm vào giữa hai tay Bùi Tam đang khép lại.

- Hả?

Đằng Thanh Sơn biến sắc, hắn cảm giác thấy một thương của mình như đâm vào một thứ sợi bông tinh khiết nhất, mềm mại tuyệt đối!

Chiêu này của Bùi Tam, không chỉ riêng là nhu!

Đó là cương nhu giao hợp, nhu là phòng ngự, công kích là cương!

- Phá cho ta, phá, phá!!!

Đáy lòng Đằng Thanh Sơn gầm lên, một thương mang theo hành Thủy với hình thức Độc Long Toản, nhưng lại ẩn chứa lực sinh tử kết hợp.

Sinh cùng tử giống như hai luồng sức mạnh hỗ trợ lẫn nhau, uy lực chiêu thương này không ngừng nâng lên, sinh thì tích lũy sức mạnh, tử thì phát ra lực hủy diệt cường đại.

- Buông tay!

Vẻ mặt dữ tợn, Bùi Tam nổi giận gầm to.

- Xoảng!

Ngón tay Bùi Tam, đập mạnh vào mặt Luân Hồi Thương của Đằng Thanh Sơn, lực xung kích cường đại làm không gian chung quanh bị vặn vẹo. Bất luận là lực đạo ẩn chứa trong Luân Hồi thương, hay ngón tay kinh người ẩn chứa lực đạo của Bùi Tam, cả hai đều chính diện giao phong.

Theo tiếng nổ vang vọng thiên địa, mặt hồ Bạch Mã bốc lên những cơn sóng cao tới cả trăm trượng, giống như mấy trăm con cự long bổ ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng bổ xuống. Trong lúc nhất thời cả mặt hồ Bạch Mã đều dập dềnh, cho dù ở bờ hồ, nước cũng dâng lên cao gần một trượng.

- Phốc.

Bị nước tạt ướt lạnh thấu xương, trên vạn người đứng ở ven hồ đều trợn mắt, nhìn về phía giữa hồ.

- Quá lợi hại.

- Một lần giao thủ, cả hồ Bạch Mã đều chấn động như vậy. Không hổ là hai người mạnh nhất trên Cửu Châu Đại Địa.

- Trận này, ta thấy cũng rất khó đoán. Ai thắng ai thua quả thật khó nói.

Mọi người đứng xem ven hồ đều vô cùng kích động.

Trên mặt hồ.

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đứng cách xa nhau một dặm.

Đằng Thanh Sơn khẽ nheo mắt, tay phải cầm cán thương phải hơi buông lỏng, rồi lại nắm chặt:

- Công phu của Bùi Tam quả thật lợi hại, lại có thể đón được thương này của ta. Một chiêu đầu tiên là dùng nhu kình làm tan lực công kích của ta, sau đó dùng lực công kích mạnh mẽ. Quả là

tuyệt vời. Tay phải ta đã tê rần, ta không ngờ Bủi Tam dùng phương pháp này để phá được công kích mạnh nhất của ta.

Còn ở phía đối diện, hai tay Bùi Tam không khỏi khẽ nắm chặt lại.

- Uy lực thương thật mạnh. Ngón tay, bàn tay ta đều đau nhức.

Bùi Tam cũng cảm giác được, dùng hai tay để phòng ngự như vậy, quả hơi bất lợi.

- Một kích của ta lại không chấn bay được Luân Hồi thương.

Hai tay đồng thời bắn ra, lực đạo quỷ dị lần lượt thay đổi, cho dù là Đẳng Thanh Sơn cũng bị chấn động đến mức cả bàn tay run lên.

Ngay lần đầu tiên giao thủ, hai đại cường giả đều ý thức được thẳng thắn dùng chiêu thức mạnh nhất, cứng đối cứng, sợ là không thắng được.

Đôi mắt Đẳng Thanh Sơn chợt lóe hàn quang.

Bùi Tam chỉ nhếch mép cười, hung quang lóe ra:

- Tốt lắm.

Vèo!

Vèo!

Hai người đều lao mạnh về phía đối phương, tốc độ cực kỳ kinh người. Lúc này bất luận là Đẳng Thanh Sơn, hay Bùi Tam, cả hai không hẹn mà cùng sử dụng một phương cách: khoái chiêu! Võ công trong thiên hạ, không gì là không phá được, duy chỉ có nhanh là không phá được! Một khi nhanh đến nỗi đối thủ không kịp phòng ngự, tự nhiên có thể một chiêu đánh trúng đối thủ.

Bình thường hai đối thủ có lực công kích tương đương, đều không dám ngạnh kháng đòn công kích của đối phương.

Dù sao lực chịu đựng của thân thể bình thường cũng không bằng với lực công kích đáng sợ.

- Nhanh, nhanh, nhanh! Chỉ cần ta nhanh hơn hắn một chút, một mũi thương đâm trúng hắn, hắn sẽ bị thương. Đến lúc đó ta sẽ ở vào thế thượng phong.

Đằng Thanh Sơn lướt trên mặt hồ, Luân Hồi thương trong tay cũng quẩy mạnh, trong nháy mắt cả Luân Hồi thương giống như sinh vật sống, tràn ngập sinh cơ vô tận.

Một loạt âm thanh quái dị cao vút vang lên!

Chỉ thấy phía sau Bùi Tam, hư ảnh Thần Viên đã biến mất, xuất hiện một hư ảnh yêu hồ. Lập tức khí chất cả người Bùi Tam đều biến đổi. Huyết quang trong mắt cũng biến mất, mà trở nên âm lãnh. Cả người Bùi Tam hóa thành từng đạo tàn ảnh mơ hồ, nhanh chóng lao về phía Đằng Thanh Sơn đánh tới. Nói về tốc độ di động cấp tốc trong phạm vi nhỏ, rõ ràng Bùi Tam chiếm ưu thế!

- So về nhanh, không phải so sánh về tốc độ di động nhanh, mà là so với tốc độ công kích nhanh!

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn lóe lên.

- Ngươi chạy có nhanh tới mấy, xem có xuất đòn nhanh như ta được không?

Hai cái bóng mơ hồ, trong nháy mắt va chạm!

- Xoảng choang...

- Rắc!

- Vù...

Đủ loại thanh âm không ngừng phát ra. Chỉ thấy cả hồ Bạch Mã dâng lên những làn sóng ngút trời. Giữa những làn sóng này, Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đang kịch liệt giao thủ, hơn nữa không ngừng di động.

Cây Luân Hồi thương của Đằng Thanh Sơn giống như cây cỏ mùa xuân, không ngừng sinh trưởng, tràn ngập sinh cơ vô tận, liên miên không dứt. Một thương nối tiếp một thương, chốc chốc xuất hiện một thương công kích cực kỳ tàn nhẫn sắc bén, sau đó lại nhanh chóng chuyển thành một cú đâm tràn ngập sinh cơ.

Chuyển hoán Sinh Tử, hoàn mỹ vô khuyết.

Còn mười ngón trên hai tay Bùi Tam, thì giống như những dây đàn đàn hồi, vừa nhanh chóng vừa tràn ngập mị lực kỳ dị, cho dù là cường giả hư cảnh e rằng cũng không dám nhìn vào hai tay Bùi Tam. Giai điệu trên những ngón tay đang múa đủ để làm cho tinh thần cường giả hư cảnh bị mê hoặc trí mạng, còn cường giả động hư mặc dù không đến mức bị ảnh hưởng hoàn toàn, nhưng nhất định vẫn bị ảnh hưởng một chút.

Do đó Đằng Thanh Sơn hoàn toàn nội liễm thân thủ, chỉ hết sức phát lực ra mũi thương.

Thương pháp chốc chốc sắc bén, chốc chốc tràn ngập tính hủy diệt. Chuyển hoán Sinh Tử, cực kỳ hoàn mỹ.

- Bùng bùng bùng...

Phàm là nơi nào Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam giao thủ lướt qua, những ngọn sóng cao trăm trượng không ngừng bốc lên, cả hồ Bạch Mã như bị một người khổng lồ thoải mái khuấy động, cho dù những chiếc thuyền đậu ở ven bờ cũng bị lật cả. Đặc biệt là khi Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam một đường đánh tới hòn đảo giữa hồ...

- Không!

Ở xa xa Lưu Tam gia đang xem cuộc chiến. Lúc đầu y còn rất kích động, rồi đột nhiên sắc mặt đại biến.

- Ầm ầm..

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi hai đại cường giả Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam điên cuồng đánh tới hòn đảo giữa hồ, lực thiên địa đập thẳng vào tiểu đảo làm đá văng tung tóe, mặt đất nứt vỡ, bị hồ nước bào mòn. Chỉ một vài hơi thở, Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đã ra khỏi phạm vi tiểu đảo, nhưng cả tiểu đảo đã biến mất non nửa rồi.

Lưu Tam gia trợn tròn mắt nhìn:

- Ta … đảo của ta!

- Đại đương gia, Đại đương gia!

Đám hán tử Bạch Mã Bang đi theo Lưu Tam gia vội kêu lên.

Lưu Tam gia dở khóc dở mếu.

Vốn y nghĩ rằng, cho dù là Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam có là tuyệt thế cường giả, cũng chỉ có thể đánh cho tiểu đảo thành một đống hoang tàn. Dù như vậy hắn cũng không sợ, khi về sẽ cho xây lại. Nhưng bây giờ cả tiểu đảo đã biến mất non nửa, như vậy chẳng có cách nào xây lại được nữa.

- Đằng Thanh Sơn, đại huynh đệ của ta! Đó là hang ổ của ta mà, ngươi nể mặt ta một chút chứ.

Lưu Tam gia thầm gào lên trong lòng.

Rầm...

Khi những sóng nước hạ xuống, bọt nước bắn tung ra bốn

phía, những bông tuyết trên bầu trời cũng bắn văng tung tóe, cuối cùng mọi người cũng thấy được Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đứng trên mặt hồ. Cho dù đã trải qua lần giao thủ khốc liệt vừa rồi, trên người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam vẫn không có chút thương tích, hoàn toàn lành lặn.

Chỉ là hai người hai tay đều nổi gân xanh, mặt vằn lên, mắt hơi ửng đỏ.

Vừa rồi dùng cách đánh nhanh, đích xác rất hao phí tâm lực, cũng hao phí sức mạnh. Một khi một người không cẩn thận, sẽ bị đối thủ nắm lấy cơ hội đánh cho trọng thương.

Nhưng trạng thái của hai người đều gần như hoàn mỹ, cũng không hề phạm sai lầm.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi rất lợi hại!

Trong mắt Bùi Tam lóe lên tinh quang.

- Ngươi cũng không tệ!

Đằng Thanh Sơn cũng cảm thấy đối thủ khó nuốt.

Tuyệt chiêu mạnh nhất, dùng cách đánh nhanh. Hai người vẫn chưa phân thắng bại.

- Đằng Thanh Sơn, còn nhớ đêm hôm trước, chúng ta uống rượu nói chuyện không.

Khí thế Bùi Tam đang từ từ thay đổi.

- Nếu ta chết, nhớ kỹ lời ký thác của ta.

Phía sau người Bùi Tam một lần nữa hiện lên hư ảnh Thần Viên, đồng thời khí thế trở nên điên cuồng bạo ngược, ẩn chứa sự công kích vô tận.

Đôi mắt Đằng Thanh Sơn khẽ nheo lại, hai tay cầm chắc Luân Hồi thương.

Hai người đều hiểu rõ... phần sau phải làm gì!

Tuyệt chiêu mạnh nhất, tuyệt chiêu nhanh nhất cũng đều không phân thắng bại. Vậy chỉ còn có một biện pháp, đó là cận chiến sinh tử! Một khi hai người cận thân điên cuồng chém giết thì rất khó đoán trước kết quả. Lúc trước tăng nhân hoàng bào Ma Ni Tự Liễu Nguyên cùng sinh tử cận chiến với Bùi Tam, nhờ đó mới có được kết quả: Bùi Tam trọng thương, còn Liễu Nguyên bị một cú chém bằng tay bay đầu.

- Cận thân sinh tử chiến!

Trong mắt Bùi Tam vằn lên đỏ như máu, cả người điên cuồng.

- Đằng Thanh Sơn, đây là thứ ta sở trường nhất.

- Ta há sợ ngươi chứ!

Trong mắt Đằng Thanh Sơn cũng có sự điên cuồng của sói.

Kiếp trước Đằng Thanh Sơn dựa vào đôi tay, cận thân giết chóc.

Dù sao hắn học Nội Gia Quyền, mà Nội Gia Quyền cận chiến rất lợi hại! Còn bây giờ có thêm cây Luân Hồi thương, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn có thể có thể kết hợp đánh xa với đánh gần. Về phương diện kỹ xảo cận chiến, Đằng Thanh Sơn tự thấy lướt mắt cả Cửu Châu, không ai có thể so được với mình!

- Hống...

Bùi Tam phát ra một tiếng gầm lớn. Thần Viên như một con vượn đang điên loạn, lao về phía Đằng Thanh Sơn.

- Hát!

Đằng Thanh Sơn nghiến răng, cầm Luân Hồi thương điên cuồng chống lại.

- Xoạt...

Cả người Bùi Tam xông tới, hai tay đánh thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

- Khai!

Đằng Thanh Sơn quát lớn một tiếng, Luân Hồi thương như có linh tính, thập thò chừng vài lần, đánh mạnh vào hai tay Bùi Tam. Nhưng Bùi Tam vẫn điên cuồng lắc người xông sát vào Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn nhếch mép cười, Luân Hồi thương trong tay đâm mạnh ra rồi thu nhanh lại.

- Choang!

- Choang!

Mũi Luân Hồi Thương lại một lần nữa kháng trụ lại hai cú đánh của Bùi Tam. Lúc này, đầu gối Bùi Tam chợt âm hiểm đánh mạnh lên.

- Ầm!

- Ầm!

Đầu gối Đằng Thanh Sơn cũng co lên, còn thuần thục hơn cả Bùi Tam.

Hai người đánh nhau rồi chia ra trong nháy mắt. Chân phải Đằng Thanh Sơn đang đánh chợt như không có xương, cẳng chân như một bánh xe gió xoay tròn, đá mạnh vào eo bụng của Bùi Tam, đạp cho Bùi Tam cả người lùi lại rất mạnh gần một dặm. Thế giới lực cuồng mãnh càng làm cho hồ nước chung quanh chấn động dữ dội rồi vỡ tung ra.

- Phốc!

Bùi Tam phun ra một ngụm máu, ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Thanh Sơn xa xa.

Cảnh này làm đám người Bùi Tuyết Liên đang xem cuộc chiến giữa không trung kinh ngạc đến ngây người.

- Sư phụ, đã cận chiến mà lại bị thương sao?

Lý Triều không dám tin.

- Sao có thể được chứ. Không ai dùng cận chiến mà có thể thắng được cha ta.

Bùi Tuyết Liên không thấy rõ cảnh giao chiến, nhưng đã thấy cha bà thổ huyết.

- Cha không có việc gì đâu, nhất định không việc gì.

Bên Thiên Thần cung vô cùng khiếp sợ lo lắng, còn bên Hình Ý Môn thì lại kinh hỉ như điên.

- Bùi Tam thổ huyết rồi.

Hồng Lâm không kìm được kinh hỉ hô lên.

- Đúng là thổ huyết rồi. Cha ta chẳng sao cả!

Hồng Vũ cũng vội hô.

Đám Đằng Vĩnh Phàm, Viên Lan bên cạnh ai nấy đều trợn tròn mắt nhìn lên.

Còn Lý Quân thì trò chuyện với bất tử Phượng Hoàng bên cạnh.

- Vừa rồi họ cận chiến.

Lý Quân nói:

- Nhưng, Bùi Tam trúng phải một cước của Thanh Sơn.

- Ha ha, tỷ đấu cận chiến, dám so với sư phụ ta à. Sư phụ ta là tổ sư Nội Gia Quyền.

Dương Đông không khỏi cười ha ha nói.

Hai bên Thiên Thần cung và Hình Ý Môn lúc này có tình cảm hoàn toàn khác nhau.

Còn ngàn vạn người đang xem cuộc chiến, lại vô cùng kích động không dám tin.

- Bùi Tam lại thổ huyết à. Lúc trước hắn liên tục giết Hoàng Thiên Cần, Tần Thập Thất. Ta tưởng là hắn lần này sẽ chiếm thượng phong chứ. Không ngờ bị đánh tới thổ huyết.

- Đúng là thổ huyết, Đằng Thanh Sơn chẳng sao cả.

Không ít người đang xem đều ồn ào thảo luận.

Trên Mặt hồ, Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn, có vẻ hơi không dám tin. Vạn Thú Đạo của hắn vốn có thủ đoạn cận chiến cực kỳ điên cuồng.

- Bùi Tam, ngươi không cần sợ.

Đằng Thanh Sơn tự tin cười nói:

- Nội gia Hình Ý Quyền của ta, trên cơ sở chính là Hình Ý Thập Nhị Hình. Mười hai hình này, cơ sở của nó là những đặc thù nhất trong vạn thú. Đối với các loại cận chiến, sớm đã nghiên cứu thấu triệt. Nói về cận chiến, ta thật không sợ bất luận kẻ nào.

Thủ đoạn cận chiến của Nội Gia Quyền không phải là do Đằng Thanh Sơn tự mình sáng chế.

Đây chính là ở kiếp trước Đằng Thanh Sơn, trải qua thế hệ cả ngàn năm, từ những nhân vật thiên tài sáng tạo ra, rồi sau đó tích lũy mà thành Nội Gia Quyền. Quyền pháp của Bùi Tam chỉ do một mình y sáng chế, há có thể so được?

- Ai thắng ai thua, vẫn còn chưa biết đâu.

Thân hình Bùi Tam chợt mờ đi, một lần nữa vọt tới.

Còn Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, lưu lại những tàn ảnh liên tiếp trên mặt hồ, lại xông tới giao thủ với Bùi Tam.

- Choang!

Chỉ thấy Đằng Thanh Sơn trong chốc lát đã tiến vào giữa hồ nước, trông như một con giao long sống trong nước, sau đó thoát ra rất nhanh, xuất quỷ nhập thần. Hơn nữa đôi chân của Đằng Thanh Sơn trở nên mềm dẻo như không xương, khi cận thân chiến đấu đôi chân hắn xuất ra chiêu nào chiêu nấy đều tinh diệu, công kích làm Bùi Tam căn bản không thể tưởng tượng được. Mặc dù nói thân thể Bùi Tam cũng có thể chịu được lực công kích mãnh liệt. Nhưng... hắn căn bản không thể ngờ được. Tỷ như lúc xoay người né tránh, cẳng chân của Đằng Thanh Sơn còn có thể móc lên một chút, chỉ một cú móc như vậy, lại giống như một cây đao sắc bén.

- Rắc!

Đằng Thanh Sơn không như Bùi Tam chỉ sử dụng quyền, đầu gối, những bộ vị công kích cận chiến tốt nhất, mà còn tinh diệu hơn nhiều. Cán cây Luân Hồi thương chốc chốc chấn vào những đốt xương của Bùi Tam, hơn nữa lực đạo Đằng Thanh Sơn sử dụng cũng rất kỳ lạ, mỗi một lần đụng chạm, đều làm cho khớp xương của Bùi Tam như muốn bị rời ra.

- Thân thể lại có thể tinh diệu như thế à?

Khi cận chiến với Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam hoàn toàn chấn động.

Hắn trước giờ không nghiên cứu ra công kích thân thể huyền diệu như thế.

Veo!

Lúc một mũi thương của Đằng Thanh Sơn bắn tới.

- Đốt kỹ (kỹ thuật đánh vào đốt xương)?

Đôi mắt Bùi Tam lóe ra lệ mang.

Hắn không dồn đủ lực phòng ngự, mà sử dụng tay trái đỡ đòn. Còn tay phải bỗng dưng chộp xéo về phía Đằng Thanh Sơn.

- Muốn chết?

Đằng Thanh Sơn nghiến răng.

Uy lực Luân Hồi thương tăng lên. Với uy lực thương pháp của Đằng Thanh Sơn, khi chiến đấu hắn đánh ra toàn lực một thương, Bùi Tam buộc phải phải dựa vào hai tay mới có thể ngăn chặn, một tay căn bản không ngăn được. Còn lần này sự liều mạng của Bùi Tam hiển nhiên chọc giận Đằng Thanh Sơn.

Xoẹt!

Mũi Luân Hồi thương, gạt bay ngón tay của Bùi Tam, sau đó khẽ chấn động một cái, đâm thủng cánh tay trái Bùi Tam.

- Rít!

Mũi thương từ bên kia cánh tay Bùi Tam thò ra.

- Vù!

Hữu trảo của Bùi Tam cũng chộp vào trước người Đằng Thanh Sơn.

Tay phải Đằng Thanh Sơn cầm thương, tay trái vung lên chặn lại. Bằng vào kỹ xảo cận thân, một tay của Đằng Thanh Sơn cũng chắc chắn ngăn được trảo này.

- Bộp!

Tay hai người trong nháy mắt lần lượt thay đổi.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy giác tay trái tê rần. Hữu trảo của Bùi Tam trảo mạnh về phía ngực bụng Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn lập tức vận kình, cơ bắp gân cốt trong cơ thể đều mềm đi, chỗ ngực bụng trũng xuống.

- Rầm...

Một trảo sắc bén của Bùi Tam, vẫn xé rách nội giáp bao bọc cơ thể Đằng Thanh Sơn, tước đi một cục thịt to, máu chảy đầm đìa.

Vèo! Vèo!

Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đều nhanh chóng tách ra.

An tĩnh! Ngàn vạn người chung quanh hồ Bạch Mã đều yên lặng. Còn hai bên Thiên Thần cung và Hình Ý Môn, lại đều vô cùng khiếp sợ.

- Thanh Sơn!

- Sư phụ!

- Cha!

Nhóm người Lý Quân và Đằng Thú, Dương Đông, cả Hồng Vũ, Hồng Lâm đều thấy vùng eo và bụng Đằng Thanh Sơn máu chảy đầm đìa, còn trên người Bùi Tam đối diện, cả người rách nát tả

tơi, không biết bao nhiêu chỗ bị thương. Tay trái vặn vẹo rất quái dị, cánh tay này hiển nhiên đã bị phế rồi.

Đằng Thanh Sơn hít sâu một hơi, khống chế cơ bắp, máu ở eo bụng không chảy nữa, nhưng vết thương to như vậy, cũng hoàn toàn làm cho lực cận chiến của Đằng Thanh Sơn bị ảnh hưởng. Nhưng còn may, Đằng Thanh Sơn đạt tới bậc này, trong cận chiến dựa vào thế giới lực, cơ hồ có thể quên đi sức mạnh thân thể.

Do đó lực công kích cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

- Bùi Tam, ngươi … ngươi lại học được đốt kỹ à?

Đằng Thanh Sơn khiếp sợ nhìn Bùi Tam xa xa.

- Ha ha...

Tuy trọng thương, ngược lại Bùi Tam còn cười to:

- Đằng Thanh Sơn, ta phải cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi. Ngươi cho ta biết, cận thân chiến đấu, không chỉ đánh nhầu như dã thú.

Nói rồi, Bùi Tam bất chấp tay trái không thể sử dụng, cười lớn lại một lần nữa xông về phía Đằng Thanh Sơn.

- Bùi Tam, chịu thua đi!

Đằng Thanh Sơn không chấp nhận việc mình thất bại khi đối diện với Bùi Tam chỉ còn dùng một tay.

Vèo! Vèo!

Hai tàn ảnh trên mặt hồ trong nháy mắt chợt biến mất, rồi sau đó lần lượt thay đổi giữa trung ương hồ.

- Xì!

- Xoẹt!

- Tê...

Công kích của Bùi Tam đầy máu tanh. Hắn căn bản không quản tới thân thể đã trọng thương, thậm chí có đôi khi còn dùng thương tật đổi thương tật. Nhưng cái quỷ dị là, mắt Bùi Tam lại càng lúc càng sáng, tinh thần cả người càng ngày càng hưng phấn.

- Đúng, là như thế này. Ha ha, quá tinh diệu.

Ầm ầm...

Hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam lại một lần nữa tách ra. Lúc này Bùi Tam cả người nhuộm máu, tay phải cũng trọng thương không thể sử dụng.

- Bùi Tam, còn không chịu thua sao, muốn chết sao?

Trên người Đằng Thanh Sơn mặc dù có thương tích, nhưng lại chiếm thượng phong tuyệt đối, dù sao Bùi Tam lúc này cả song chưởng đều không thể sử dụng.

- Cha, cha!

Bùi Tuyết Liên giữa không trung hai mắt rưng rưng.

- Sao lại như thế, sư phụ, sư phụ lại thất bại sao?

Nhìn thấy Bùi Tam mặt lộ ra nụ cười điên cuồng, Lý Triều và Thú Vương Ô Hầu cùng đệ đệ Bùi Hạo đều cảm thấy không dám tin.

- Đằng Thanh Sơn sắp thắng à!

- Bùi Tam sắp thua, đã bị phế rồi.

Ven hồ Bạch Mã, ngàn vạn người đến từ các nơi trên Cửu Châu Đại Địa đều thán phục không thôi. Họ đều cho rằng ma đầu tuyệt thế coi như đã thất bại. Lúc này đích xác Bùi Tam cũng rất

chật vật, hai tay đều không sử dụng được, trên người thương thế khắp nơi. Công phu đều trên tay hắn, còn gì để mà đánh với Đằng Thanh Sơn đây?

Trên hồ Bạch Mã.

Tuyết càng lúc càng lớn, mọi người đứng xem xa xa chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy bóng hai người trên hồ Bạch Mã. Chỉ có đám cường giả mới có thể nhận thấy rõ ràng thương thế hai người.

- Bùi Tam, chịu thua đi!

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương.

- Chịu thua?

Bùi Tam phát ra nụ cười cổ quái.

- Ngươi nói giỡn hả? Đằng Thanh Sơn... Tiếp một chiêu cuối cùng của ta đi!

Vừa dứt lời, khí thế Bùi Tam đại biến, như một thần tiên khai thiên tích địa, cả người nhảy vọt lên, sau đó chân phải vung cao, giống như một cái búa bổ vỡ cả thiên địa.

Oang...

Thiên địa như run lên trước cú đá này.

- Cái gì?

Đằng Thanh Sơn biến sắc.

Cả thiên địa trong nháy mắt đều biến mất, trở nên một khoảng hắc ám. Trong bóng đêm chỉ còn lại có một cái chân đáng sợ đang bổ tới! Đằng Thanh Sơn muốn nhích người né tránh, nhưng cảm giác thân thể di động quá chậm, căn bản không thể né tránh khỏi cái chân khó tin của Bùi Tam. Hắn muốn đâm Luân Hồi thương ra,

lại cảm thấy tốc độ đâm thương vẫn không đủ, quá chậm!

Hình như động tác của mình thoáng cái chậm đi quá nhiều.

Né tránh không kịp, ngăn cản cũng không kịp!

- Ta...

- Nhanh, nhanh nữa.

Đằng Thanh Sơn cầm Luân Hồi thương, liều mạng muốn đâm Luân Hồi thương nhanh lên, ngăn cú đá đáng sợ lại.

Nhưng tốc độ Luân Hồi thương vẫn không đủ.

- Ầm ầm...

Một cú đá chưa tới, nhưng sức mạnh cường đại ẩn chứa làm cho không gian rung lên đã truyền tới người Đằng Thanh Sơn. Đằng Thanh Sơn cảm giác cả người đều phát run lên, cũng tương tự như bị một người khổng lồ trêu đùa một đứa trẻ con, hoàn toàn bất lực, hoàn toàn không thể phản kháng.

Ngày tận thế!

Tử vong, rất gần tử vong.

- Ta không muốn chết, không muốn chết! Cha, mẹ, Tiểu Quân, Hồng Vũ, Lâm Lâm...

Trong đầu Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt hiện ra những hình ảnh của thân nhân. Hắn không muốn chết, nhưng cú đá của Bùi Tam đã làm hắn căn bản không thể chống cự.

- Quá chậm, quá chậm.

Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy Luân Hồi thương quá chậm.

Tuyệt vọng!

Kiếp trước, mình đấu một trận sinh tử với tam đại sừng sỏ Thần Quốc, lần đó mình chết, là vui vẻ mà chết đi. Ít nhất, mình cũng cứu được đệ đệ. Kiếp trước mình không hề có gì ràng buộc.

Tiểu Miêu sớm đã chết, mình không có gì quyến luyến.

Nhưng lần này... Mình không muốn chết thật!

Kiếp trước, kiếp này... như một bọt nước vỡ tan!

- Lại phải chết một lần nữa à?

Đằng Thanh Sơn tuyệt vọng, buồn bã.

Đằng Thanh Sơn cảm giác tương tự như lần sinh tử kiếp trước, lần này mình lại sắp chết rồi. Cảm giác sinh mạng sắp rời đi, cảm giác tử vong đã đến.

Thi triển ra một cước, đồng thời Bùi Tam cũng quan sát Đằng Thanh Sơn. Thấy trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ cam chịu chết chóc, y không khỏi thở dài một hơi tiếc nuối.

Cửu Đỉnh Luân Hồi (hạ).

Khi cả người Đằng Thanh Sơn như lâm vào tử vong, chợt Luân Hồi thương trong tay phải hắn lại trong nháy mắt đạt tới một tốc độ khó tin.

- Bành...

Luân Hồi thương và chân của Bùi Tam giao kích. Cú giao kích này làm cả thiên địa rung mạnh, sau đó rách ra như có có một người khổng lồ xé toang thiên địa.

Cả thiên địa đột nhiên bị đánh vỡ thành một hắc động to chừng mười trượng. Ngàn vạn người đang xem cuộc chiến trên bờ

hồ Bạch Mã ai nấy đều trợn tròn mắt, ngây dại ra, nhìn lỗ đen trên bầu trời hồ Bạch Mã. Hắc động sau đó không ngừng nhanh chóng biến đổi, động khẩu không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

- Phá toái hư không!

- Phá toái hư không!!!

- Là phá toái hư không!

Cả hồ Bạch Mã vang lên những tiếng thét kinh hãi, rồi sau đó ngàn vạn người đều phát ra tiếng hoan hồ ầm ầm như thủy triều, thanh âm rung động cả đất trời. Tất cả mọi người đều hoan hô, cho dù Vũ Hoàng môn vốn cừu hận Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, ai nấy đều dại ra. Hoàn toàn ngẩn người ra.

Tất cả mọi người đều biết, phá toái hư không có nghĩa là gì!

Chí Cường Giả!!!

Đáng sợ nhất là... Hai người giao kích, có thể phá toái hư không, đại biểu cho cái gì?

Hai người đều là Chí Cường Giả!

Hai Chí Cường Giả!!!

Trước đó chưa từng có!

- Sinh và Tử, tử và sinh, một bước cuối cùng, nguyên lai là như vậy.

Đằng Thanh Sơn lẩm bẩm, nhìn Bùi Tam nở một nụ cười.

- Một thương cuối cùng của ta, đã trở thành "luân hồi".

Vào một khắc cuối cùng, Đằng Thanh Sơn ngộ thông chỗ bí ẩn

của sinh tử.

Sinh tử tương hợp, tức là luân hồi.

Vô tận luân hồi, nguyên thủy của mọi thứ.

- Ta cũng luôn nằm trong mê võng.

Bùi Tam mỉm cười.

- Vạn Thú Đạo, Vạn Thú Đạo, linh của Vạn Thú chính là người! Tôn sư vạn thú, cũng là người! Bất luận là Giao Long, Long Quy, Thần Viên vân vân, thiên địa ẩn chứa bí ẩn nhất, trở thành viên mãn, chính là thân thể con người. Thân thể con người, mới là tinh diệu nhất trong vạn thú.

Nói xong những lời này, hai người đều nhắm mắt lại.

Trong Nê hoàn cung.

- Ầm ầm!

Nê hoàn cung của Đẳng Thanh Sơn đang phát sinh biến hóa kịch liệt. Thế giới lực hoàn toàn hóa thành lực hỗn độn màu xám, tất cả sức mạnh không ngừng ngưng tụ. Cả sắc thái của bản thân nê hoàn cung cũng thay đổi, cuối cùng hóa thành một quả "trứng" màu xám, Trong quả trứng này, có lực như thủy ngân vô tận lưu động.

Hỗn độn một khối, trở về nguyên thủy.

Tất cả đều trở về bổn nguyên!

Không sinh không tử!

- Đây là hình thức ban đầu của thế giới.

Đẳng Thanh Sơn từ từ thầm nhủ:

- Cửu Châu Đại Địa cũng giống như một người khổng lồ trưởng thành. Còn thế giới hình thành trong nê hoàn cung của Chí Cường Giả, bây giờ là một quả trứng. Trứng chưa nở. Nhưng đã trở về hỗn độn, trở về nguyên thủy. Nhìn như chết chóc, nhưng lại có sinh cơ vô tận.

Đồng thời lực nguyên thủy hỗn độn vô tận đang nhanh chóng tràn ra khắp toàn thân Đằng Thanh Sơn.

- Xoẹt xoẹt...

- Lạo xạo!

Gân cốt toàn thân Đằng Thanh Sơn bùng nổ, từ những ngóc ngách rất nhỏ trong thân thể, thậm chí cả da cũng đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sức mạnh thân thể không ngừng nâng lên, lần lượt nâng lên đạt tới một trình độ khó tin. Chỉ một cú tát cũng đủ để đánh chết cường giả động hư.

Hơn nữa gân cốt thân thể cũng không ngừng biến hóa, trở nên cứng rắn vô cùng, đạt tới một trình độ khó tin.

Thần giáp trên người, trong tay Luân Hồi thương Đằng Thanh Sơn, cũng phát sinh biến hóa. Nhưng so ra, biến hóa của binh khí không bằng biến hóa kịch liệt của thân thể.

... Hồi lâu...

Tất cả biến hóa rốt cục đã đình chỉ.

Tuyết đã ngừng rơi.

Hai người Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam cơ hồ đồng thời mở mắt, nhìn nhau cười vang.

Vốn song chưởng Bùi Tam hầu như bị phế hoàn toàn, lúc này đã không tổn hao gì, trên người cũng không còn bất kỳ thương thế

nào. Những chỗ bị thương trên người Đằng Thanh Sơn cũng được hoàn toàn chữa khỏi, đến cả vết sẹo cũng chẳng có.

- Chí Cường Giả, cường đại như thế à.

Bùi Tam không kìm được, cảm thán một tiếng, nắm chặt nắm tay, không gian đều run lên.

- Rất mạnh! Đạt tới Chí Cường Giả, mặc dù thế giới chúng ta mới chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cùng cấp độ với thiên địa Cửu Châu.

Cũng tương tự như thiên địa Cửu Châu là một sinh linh. Quả trứng trong nê hoàn cung Chí Cường Giả cũng chính là một sinh linh. Ít nhất cũng cùng một cấp độ về sinh mạng.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Cửu Châu thiên địa đã không thể áp chế chúng ta.

Sinh mạng có đại hạn.

Thân thể có cực hạn.

Đều là những gông xiềng do thiên địa Cửu Châu cấp cho sinh linh sống trong đó. Làm con người ta có sức mạnh mạnh nhất cũng chỉ là tám mươi vạn cân. Kỳ thật dựa theo tu luyện nhân loại, sức mạnh thân thể hoàn toàn có thể mạnh hơn. Nhưng, đây là hạn chế của thiên địa. Còn nếu đạt tới Chí Cường Giả, có thể thoát ly hạn chế này.

Sức mạnh thân thể của Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam, đều đạt tới một trình độ kinh dị.

- Chẳng trách Chí Cường Giả, đều lưu Chí Cường chiến giáp lại.

Bùi Tam cười.

Đằng Thanh Sơn cũng cười:

- Chúng ta như vậy, còn cần gì Chí Cường chiến giáp nữa chứ?

Đằng Thanh Sơn nắm Luân Hồi thương, trong lòng có một loại cảm giác... Chỉ cần đột nhiên phát lực, có thể bóp nát Luân Hồi thương, một thứ "binh khí Chí Cường" này! Thân thể của Chí Cường Giả vượt xa Chí Cường chiến giáp.

Tự nhiên Chí Cường Giả cũng không quan tâm tới chiến giáp, binh khí.

- Hả?

Ven hồ Bạch Mã, tiếng hoan hô ầm ầm bốn phía như thủy triều. Nhưng Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam hầu như đồng thời nhướng mày. Hai người nhìn nhau. Họ đều cảm giác được Cửu Châu Đại Địa vừa truyền cho họ một chỉ thị, mặc dù rất mơ hồ, nhưng bọn họ hiểu cả...

Cửu Châu Đại Địa chỉ thị cho họ trước khi sống tới năm trăm tuổi phải phá toái hư không ly khai Cửu Châu.

Bằng không, Cửu Châu Đại Địa sẽ thẳng tay bài xích họ ra ngoài!

- Ta cuối cùng cũng biết tại sao trên Cửu Châu Đại Địa, Chí Cường Giả nhiều nhất chỉ tồn tại chừng đó năm.

Bùi Tam cười nói.

- Không có biện pháp.

Đằng Thanh Sơn cười.

- Nếu chúng ta không đi, đến lúc đó Cửu Châu Đại Địa sẽ thẳng tay đuổi chúng ta đi.

Ông trời rất linh.

Thiên địa có qui tắc vận hành của mình. Sau khi đạt tới Chí Cường Giả, đã vượt qua hạn chế của nó, vậy nó chỉ có thể buộc Chí Cường Giả trước khi sống tới năm trăm năm phải ly khai. Nếu không ly khai, quy tắc thiên địa sẽ tống thẳng Chí Cường Giả đi.

- Đằng Thanh Sơn, ngươi chuẩn bị khi nào thì phá toái hư không rời khỏi đây?

Bùi Tam cười hỏi.

Đằng Thanh Sơn mỉm cười.

Sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, vùng thiên địa này đã không thể ước thúc được hắn, thậm chí chỉ dùng sức, là có thể phá nát một động khẩu.

- Ta chưa muốn ly khai.

Đằng Thanh Sơn nói.

- Ta định sau khi con gái ta thành thân, ta sẽ phá toái hư không ly khai.

Bùi Tam cười khẽ nói:

- Cửu Châu Đại Địa không có gì hấp dẫn với ta nữa. Sau khi phá toái hư không, rốt cuộc là đi đâu. Ta rất mong chờ, đó mới là nơi Bùi Tam ta nên đi. Đằng Thanh Sơn, hai người chúng ta làm bạn, cùng nhau đi nhé.

Không ai biết con đường sau phá toái hư không. Bùi Tam cũng rất muốn Đằng Thanh Sơn đi cùng hắn.

- Ngươi không quyến luyến với Châu Cửu, nhưng ta còn có rất nhiều thứ để quyến luyến. Ta chưa muốn đi.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu chối bỏ.

Bùi Tam tiếc nuối lắc đầu:

- Cũng được. Lần này chúng ta đánh một trận, cả hai đều được lợi, đều đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả. Ha ha, coi như là viên mãn rồi.

Đằng Thanh Sơn vui vẻ nở nụ cười.

Chí Cường Giả, có thể đạt tới Chí Cường Giả, thoát ly gông cùm xiềng xích Cửu Châu, muốn làm gì thì làm, không có cảm giác hạn chế của Cửu Châu, đích xác rất sung sướng.

Hai người nhìn nhau cười, rồi sau đó lần lượt bay về phía thân nhân mình.

Vèo! Vèo!

Hầu như thân chợt lóe lên, hai người đã xuất hiện bên cạnh thân nhân, tốc độ cực nhanh, so với tốc độ cực hạn của bất tử Phượng Hoàng thì còn nhanh hơn một bước dài. Hơn nữa hai người vẫn chưa đem hết toàn lực. Đây là Chí Cường Giả! Nhân vật vô địch đã thoát ly hạn chế trên Cửu Châu Đại Địa.

Chẳng trách muốn thống nhất thiên hạ là có thể thống nhất thiên hạ!

- Phá toái hư không!

- Chí Cường Giả!

Cả hồ Bạch Mã tựa như nồi nước sôi. Vô số tiếng hoan hô kích động. Cửu Châu Đại Địa đã rất lâu rồi không xuất hiện Chí Cường Giả. Từ sau Thích Già Tổ Sư, đã trên hai ngàn năm, chưa từng xuất hiện một người nào. Lần này qua trận chiến trên hồ Bạch Mã lại xuất hiện hai Chí Cường Giả, thật sự quá khó tin.

- Thanh Sơn!

- Cha!

Khi Đằng Thanh Sơn xuất hiện ở căn lầu bên bờ hồ Bạch Mã, nhóm Lý Quân, Hồng Vũ, Hồng Lâm đều chạy tới, ôm lấy Đằng Thanh Sơn. Người trong gia đình ôm chặt lấy nhau.

- Thanh Sơn!

Đằng Vĩnh Phàm bên cạnh mở tròn mắt, nhìn Đằng Thanh Sơn.

- Cha, mẹ!

Đằng Thanh Sơn cười.

- Ngươi, ngươi...

Đằng Vĩnh Phàm hơi lắp bắp.

- Ngươi trở thành Chí Cường Giả rồi à?

Viên Lan bên cạnh cũng lắp bắp:

- Chí Cường Giả giống như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế à?

Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu.

Đằng Vĩnh Phàm và Viên Lan, hai vợ chồng già nhìn nhau. Viên Lan sững sờ nói:

- Ông lão, con trai ta giống như Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế à?

Đôi vợ chồng ở nông thôn không thể nào tưởng tượng nổi con trai mình thoáng cái đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả trong truyền thuyết của Cửu Châu Đại Địa.

Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Thích Già Tổ Sư là những người

nào? Đó là những người được người bái tế như thần linh.

Đằng Thanh Sơn có Nội Gia Quyền nhất mạch truyền lại đời sau, lại đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, tương lai cũng sẽ được vô số người bái tế như thần linh.

- Ngươi đạt tới trình độ này à?

Đằng Vĩnh Phàm vuốt mặt:

- Ông trời! Ta Đằng … Đằng Vĩnh Phàm, lại có con trai lợi hại như vậy à?

Bọn Đằng Thú, Dương Đông, Tiết Tân bên cạnh cũng kích động như điên.

Còn ở ngoài căn lầu, vô số đệ tử Hình Ý Môn đang tụ tập hoan hô không ngừng. Tiếng hò reo vang vọng tận chân trời. Môn chủ của Nội Gia Quyền, tổ sư của họ đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả. Việc này nhất định sẽ làm Nội Gia Quyền nhất mạch sau này sẽ tiếp tục phát triển, đạt tới một trình độ cường đại vô cùng.

- Ông nội, người là Chí Cường Giả à?

Thanh âm trong trẻo của Tú Tú vang lên.

Đằng Thanh Sơn cúi đầu nhìn xuống, cười ôm lấy nha đầu Tú Tú.

- Nhưng ông nội, Chí Cường Giả là gì thế?

Tú Tú trợn to đôi mắt ngây thơ, nhìn Đằng Thanh Sơn. Hiển nhiên ở tuổi nó căn bản không biết được ý nghĩa của “Chí Cường Giả”.

- Ha ha!

Lập tức tiếng cười vang dội khắp phòng.

Trận đấu mười tám tháng chạp trên hồ Bạch Mã đã qua rất lâu, nhưng trên cả Cửu Châu Đại Địa, vẫn thảo luận về trận đánh truyền kỳ đó. Ở rất nhiều tửu lâu trà tứ, đều có thể thấy không ít người kể chuyện, không ngừng thuật lại trận đánh giữa tuyết bay trên hồ Bạch Mã. Dù sao đó là trận đấu sinh ra hai đại Chí Cường Giả!

Cho dù vạn năm nữa, mười vạn năm nữa, thì cuộc chiến hồ Bạch Mã cũng sẽ vĩnh viễn được thế nhân nhớ kỹ.

Không chỉ riêng như thế, Vạn Tượng Môn còn trước tác riêng một quyển sách "Trận Đấu Đỉnh Cao Trên Bạch Mã Hồ".

Dương Châu, Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn, trong Đông Hoa Uyển.

- Cha, người xem cuốn sách này viết này, thật là thú vị.

Hồng Vũ cầm một quyển sách đi vào thư phòng, cười nói với Đằng Thanh Sơn.

- Sách này viết gì?

Đằng Thanh Sơn buông bút lông, cười hỏi.

- Là như thế này.

Hồng Vũ cười nói:

- Sách này nói, sáu ngàn năm trước, Vũ Hoàng trở thành Chí Cường Giả, năm ngàn năm trước, Tần Lĩnh Thiên Đế trở thành Chí Cường Giả. Bốn ngàn năm trước, Thi Kiếm Tiên Lý Thái Bạch trở thành Chí Cường Giả. Hai ngàn năm trước, Thích Già Tổ Sư trở thành Chí Cường Giả. Bây giờ, một lần sinh ra hai vị Chí Cường Giả. Dựa theo thời gian, chia đều trên một ngàn năm, sẽ phải sinh ra một vị Chí Cường Giả. Còn sau khi Thích Già Tổ Sư, đã trên hai ngàn năm mà không có một Chí Cường Giả nào sinh ra. Do đó

nói... một lần tính tổng cộng đến giờ, lần này phải sinh ra hai vị.

Đằng Thanh Sơn phì cười:

- Tính tổng cộng? Chí Cường Giả còn có thể tính tổng cộng à?

- Nhưng cha, nói như vậy cũng hơi có lý.

Hồng Vũ cười nói.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu:

- Đúng! Thật là hơn một ngàn năm sẽ sinh ra một vị Chí Cường Giả.

- Tốt lắm, ngươi đi luyện quyền đi. Ta viết xong bản bí tịch này rồi nói sau.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Dạ, cha.

Hồng Vũ lập tức ngoan ngoãn rời đi.

Đằng Thanh Sơn tiếp tục viết bí tịch.

Từ sau khi đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, ngộ thông đạo lý hỗn độn nguyên thủy, hắn đã hiểu sâu hơn về Nội Gia Quyền. Hơi bỏ chút tâm tư, là có thể được một quyển bí tịch. Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Ma Ni Tự có nhiều bí tịch như vậy.

Bởi vì, đích xác Chí Cường Giả sáng tạo bí tịch khá là dễ dàng.

Trở thành Chí Cường Giả xong, thật ra Đằng Thanh Sơn rất thong dong. Thăm hỏi người nhà, thỉnh thoảng viết một quyển bí tịch, hoặc chỉ điểm cho một vài tinh anh Hình Ý Môn. Những thiên tài Nội Gia Quyền ấy khi đối mặt với Đằng Thanh Sơn, ai ai cũng thấp thỏm và rất kích động. Đằng Thanh Sơn đã thành Thần linh

của Nội Gia Quyền nhất mạch.

Thoáng chốc, trận hồ Bạch Mã đã qua một năm.

Thanh Châu, trong Thiên Thần cung, ngày mười tám tháng giêng.

Trong Thiên Thần cung khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui mừng vạn phần. Bởi vì hôm nay chính là ngày con gái Bùi Tam Bùi Tuyết Liên thành thân với đại đồ đệ của Bùi Tam Lý Triều. Ngày đó Bùi Tam cũng chỉ nói cho vui, không ngờ khi về việc lại thành.

Hai người thành thân là đại sự của Thiên Thần cung.

Bản thân những nhân vật thượng tầng dưới trướng Thiên Thần cung, mỗi người đều mang theo trọng lễ tới đây. Còn Vũ Hoàng môn, Doanh Thị gia tộc, Quy Nguyên Tông, Tuyết Ưng Giáo cũng đều nhận được thiếp mời. Dù sao Bùi Tam chính là một vị Chí Cường Giả trên Cửu Châu Đại Địa, con gái hắn thành thân ai mà không nể tình?

Cho dù lúc trước Vũ Hoàng môn hơi thù oán với Thiên Thần cung, họ cũng không dám đi ngược lại.

- Doanh Thị gia tộc Doanh Hải Đồng, tới...

Bên ngoài tiếng đón khách vang vọng cả Thiên Thần cung.

- Hải Đồng huynh đệ.

Cường giả hư cảnh đến, chú rể Lý Triều hôm nay tự mình đi nghênh đón.

- Lý huynh, hôm nay ngươi đại hôn, sao lại ở đây?

Trong lúc nhất thời, bên trong Thiên Thần cung tiếng cười vang ra không ngừng. Khá nhiều tiên thiên cường giả, cường giả hư cảnh cũng không ít. Những nhân vật xưng bá một phương các

nơi khi tới đây đều vô cùng ngoan ngoãn.

- Hình Ý Môn Đằng môn chủ, tới...

Cả tiếng của tên chuyên đón khách cũng run lên. Hắn không dám gọi thẳng tên Đằng Thanh Sơn.

- Đằng môn chủ tới rồi!

- Là Đằng Thanh Sơn!

Trên đại điện trống trải của Thiên Thần cung, không ít người nhỏ giọng thảo luận với nhau, có vẻ hơi mong chờ.

- Là Thanh Sơn huynh đệ tới rồi?

Một thanh âm sang sảng vang lên. Những vị khách khác tới đây, "Bùi Tam" chưa từng tự mình hiện thân, bây giờ lại xuất hiện cười cười đi về phía cửa đại điện. Đằng Thanh Sơn một thân áo bào trắng, cùng Lý Quân cũng mặc váy dài lụa màu trắng, giống như thần tiên quyến lữ phiêu diêu đi tới. Bùi Tam từ xa đã chắp tay hô:

- Thanh Sơn huynh đệ.

- Bùi lão ca.

Đằng Thanh Sơn cũng cười chắp tay.

Trên Cửu Châu Đại Địa, bây giờ chỉ có hai Chí Cường Giả! Tự nhiên có cảm giác thân thiết giữa cường giả. Hơn nữa đã đạt tới Chí Cường Giả, Bùi Tam cũng nhờ vào Đằng Thanh Sơn dẫn dắt mới ngộ ra một bước cuối cùng, còn Đằng Thanh Sơn cũng bị uy hiếp của cú đá của Bùi Tam mới lĩnh ngộ ra.

- Đằng môn chủ!

- Đằng môn chủ!

Khi Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam sóng vai đi vào đại điện, trong đại điện những khách nhân khắp nơi đều vội đứng lên hành lễ. Đằng Thanh Sơn cũng mỉm cười gật đầu chào lại. Ở trong đại điện, có một vài thanh niên theo cha mẹ tới thấy Đằng Thanh Sơn lập tức trở nên vô cùng kích động. Muốn đi lên nói chuyện với Đằng Thanh Sơn nhưng lại không dám.

- Đằng môn chủ trẻ quá nhỉ!

Ở góc đại điện, một thiếu nữ theo cha tới dự, mặt mũi kích động tới đỏ bừng lên.

- Khi mười bảy tuổi Đằng môn chủ đã bước vào tiên thiên, tự nhiên trông có vẻ rất trẻ.

Cha nàng đứng bên cạnh cười nói.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên ngồi ghế chủ tọa, chứng kiến cảnh Bùi Tuyết Liên và Lý Triều lạy trời đất. Lần này Bùi Tuyết Liên thành thân, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân đều tới dự. Dù sao Lý Quân là đồ đệ của Bùi Tuyết Liên, lần này nàng tới, cũng làm dịu quan hệ giữa song phương. Đằng Thanh Sơn và Bùi Tam đều đã thành bằng hữu, tự nhiên Bùi Tuyết Liên và Lý Quân cũng không còn gì ngăn cách.

- Cộng nhập động phòng!

Một tiếng hô vang lên rất cao.

Lý Triều liền nắm tay Bùi Tuyết Liên rời khỏi đại điện.

- Ha ha, ha ha!

Bất giác Bùi Tam phát ra từng tràng cười.

- Bùi lão ca, ta rất ít khi thấy ngươi mừng như vậy.

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Tuyết liên thành thân, ta cũng đã đỡ lo.

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

Hai người nói chuyện, trực tiếp ngăn cách không gian chung quanh không cho người khác nghe thấy.

- Thanh Sơn, ta chuẩn bị ngày mai sẽ phá toái hư không, ly khai thiên địa Cửu Châu.

- Ngày mai?

Đằng Thanh Sơn chấn động.

- Nhanh vậy sao?

- Nếu không phải vì con gái ta thành thân, e rằng sau khi ta đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, đã ly khai rất nhanh rồi. Bây giờ con gái đã thành thân, ta cũng không còn gì lo lắng... Thật sự ta rất muốn biết, thiên địa ở ngoài Cửu Châu rốt cuộc là ở đâu. Những người Đại Vũ, Doanh Chính, Lý Thái Bạch đã đi nơi nào rồi.

Trong mắt Bùi Tam có vẻ chờ mong.

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng nổi lên chút tò mò.

Đúng, phá toái hư không xong sẽ đi đâu?

Buổi tối cùng ngày, Đằng Thanh Sơn và Lý Quân không về Hình Ý Môn mà ở lại Thiên Thần cung.

Dù sao ngày mai, Bùi Tam sắp phá toái hư không, ly khai thiên địa Cửu Châu rồi. Tự nhiên Đằng Thanh Sơn muốn đưa tiễn.

- Thanh Sơn!

Lý Quân và Đằng Thanh Sơn đang nằm với nhau, Lý Quân chợt hỏi:

- Bùi Tam phá toái hư không, ly khai thiên địa Cửu Châu. Huynh... huynh chắc không ly khai đó chứ?

- Đừng nghĩ lung tung.

Đằng Thanh Sơn nhè nhẹ ôm Lý Quân.

- Bức ta đi, ta cũng không muốn đi. Ngoài thiên địa Cửu Châu, cũng không hề có được người vợ tốt như vậy, con cái ngoan như vậy.

Lý Quân híc híc cười:

- Đã là Chí Cường Giả rồi, miệng còn bôi mỡ như vậy.

Đằng Thanh Sơn cười cười, không nói gì.

- Được rồi, Thanh Sơn. Huynh nói xem...

Lý Quân nhíu mày:

- Sau khi phá toái hư không, Chí Cường Giả sẽ tới nơi nào?

- Huynh cũng không biết.

Đằng Thanh Sơn lắc đầu.

- Huynh thấy khối đá do Lý Thái Bạch lưu lại, hắn cũng không biết. Đây là một con đường không ai biết, nếu không tự mình đi, thì căn bản là không biết đường này đi thông tới đâu. Nhưng, một khi đi con đường này, có thể không có cách nào quay trở lại.

Lý Quân gật gật đầu.

Trong lịch sử, không có lấy một Chí Cường Giả nào có thể trở về cả.

- Ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung.

Đằng Thanh Sơn nhẹ giọng cười nói.

Đêm tối đã qua, hừng đông.

Trên bãi đất trống ngoài hậu viện Thiên Thần cung, bọn người Đằng Thanh Sơn, kể cả Bùi Tuyết Liên, Lý Triều vừa mới thành thân đều đứng đây. Nhưng "Bùi Tam", người muốn phá toái hư không, lại vắng mặt.

- Đó là cấm địa của cha, cấm bất luận kẻ nào đi vào.

Bùi Tuyết Liên nhìn cửa hậu viện.

- Ta chỉ biết là đó là một lăng mộ, nhưng lại không biết lăng mộ của ai.

- Ngươi được bao tuổi rồi?

Lý Triều bên cạnh cười nói:

- Trước khi ngươi sinh ra, trước khi thu ta làm đồ đệ, sư phụ khẳng định đã trải qua một quá trình gì đó. Mọi người ai cũng có bí mật, không cần suy nghĩ nhiều.

Đằng Thanh Sơn và Lý Quân bên cạnh chỉ lẳng lặng cùng đợi.

Khoảnh khắc sau...

Bùi Tam mặc áo đen từ cửa hậu viện đi ra, nhìn đám người cười cười:

- Thanh Sơn huynh đệ, để ngươi phải đợi lâu.

- Không vội!

Đằng Thanh Sơn cười nói.

- Tuyết Liên!

Bùi Tam nhìn con gái.

Bùi Tuyết Liên không kìm được vùi vào lòng cha. Bà biết... cha bà mà đi, sẽ vĩnh viễn không trở về nữa.

Ôm lấy con gái, để yên cho con gái khóc trong ngực, mắt Bùi Tam cũng hơi rơm rớm. Dù sao đây là con gái ruột của hắn.

- A Triều!

Bùi Tam nhìn Lý Triều, cười nói:

- Ta giao Tuyết Liên cho ngươi, ngươi đừng làm cho ta thất vọng.

- Yên tâm đi, sư phụ.

Lý Triều tự tin cười nói.

Bùi Tam hài lòng gật gật đầu, hắn nhìn Lý Triều rất lâu. Hắn hiểu rõ tính cách Lý Triều.

- Ừm.

Bùi Tam nhìn về phía đệ tử Tô Mông Đặc, Thú Vương Ô Hầu bên cạnh cùng với huynh đệ "Bùi Hạo" của mình...

- Lão Ngũ, ta đi trước đây!

Bùi Hạo khẽ gật đầu, than thở:

- Mấy người đại ca đã đều đi rồi! Nếu họ biết Tam ca có thể đạt tới cảnh giới Chí Cường Giả, nhất định sẽ rất vui.

Bùi Tam gật gật đầu, tâm tình cũng rất phức tạp.

Dù sao cả đám thân nhân, đều đã thay nhau qua đời.

- Thôi, không nói nhiều nữa!

Bùi Tam nhìn Lý Triều, Bùi Tuyết Liên.

- A Triều, binh khí của ta, Chí Cường chiến giáp đều lưu lại cả. Chí Cường chiến giáp, ta giao cho ngươi giữ.

Lý Triều gật gật đầu.

- Cha, người phá toái hư không, rốt cuộc là đi đâu, con... con...

Bùi Tuyết Liên muốn nói gì đó, lại không biết nên nói như thế nào.

- Ngươi hỏi Thanh Sơn huynh đệ xem! Cho dù là Chí Cường Giả, cũng không biết bước qua cửa này, rốt cuộc sẽ đi đâu.

Bùi Tam cười nói:

- Tốt lắm, nhiều bí tịch, Chí Cường chiến giáp vân vân, ta đều lưu lại rồi. Ta chỉ mang theo một thân áo vải, còn có một cái tiểu đỉnh luôn luôn đi cùng ta.

Từ trước ngực Bùi Tam xuất hiện tiểu đỉnh màu đen hầu như giống hệt của Đằng Thanh Sơn.

- Kiếp trước lẫn kiếp này, nó luôn luôn cùng ta. Bảo vật hữu linh, cho các ngươi, nó cũng sẽ đi. Ta đã muốn phá toái hư không, nó cũng không ly khai ta. Nên nó đi cùng với ta.

Đằng Thanh Sơn gật gật đầu.

Hắn nghe hiểu ý. Kiếp trước Bùi Tam Bùi Tam chính là Hạng Phàm Trần, đã có tiểu đỉnh màu đen. Sau khi chuyển sang kiếp khác, tiểu đỉnh màu đen vẫn đi theo hắn.

- Thanh Sơn huynh đệ, ta phải đi rồi. Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi có đồng ý cùng đi với ta, ly khai thiên địa Cửu Châu, cùng lang bạt với ta không?

Bùi Tam nhìn Đằng Thanh Sơn.

Lý Quân không khỏi hơi biến sắc.

Đằng Thanh Sơn cười nhìn Bùi Tam, sau đó quay đầu nhìn vợ. Thấy khuôn mặt lo lắng của vợ, Đằng Thanh Sơn chỉ nắm tay nàng, lập tức cười nhìn Bùi Tam:

- Bùi lão ca, đối với ta thì bất luận ở đâu, cũng không có gì quan trọng bằng gia đình! Nhà của ta ở Cửu Châu, ta sẽ không ly khai.

- Bất luận ở đâu, cũng không có gì quan trọng bằng gia đình?

Bùi Tam lắc đầu thở dài.

- Thôi, đợi năm trăm năm nữa, ngươi muốn hay không cũng phải ly khai rồi. Thanh Sơn huynh đệ, ta xin đi trước một bước.

Hắn lập tức xoay người, tay phải cao giơ lên cao, lực nguyên thủy hỗn độn lập tức quán thâu vào tay phải, bắn ra mạnh mẽ!

Xoạt... lập tức phía trước xuất hiện một lỗ đen dài chừng ba trượng, không gian bên trong lỗ thủng tối đen, căn bản nhìn không thấy gì.

- Con người ta là trần trụi mà tới, lại trần trụi mà đi. Ta sinh ra đã có Cửu Châu đỉnh, bây giờ mang theo Cửu Châu đỉnh rời đi, ha ha...

Bùi Tam cười to, bước lên một bước, lao thẳng vào hắc động. Sau đó hắc động thu nhỏ lại nhanh chóng, cho đến lúc biến thành một điểm đen, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

- Cha!

Bùi Tuyết Liên nhất thời đau đớn kêu lên một tiếng, quỳ xuống.

- Sư phụ.

Lý Triều, Tô Mông Đặc, Thú Vương Ô Hầu cũng đều quỳ xuống.

Hai người Đằng Thanh Sơn và Lý Quân vẫn đứng.

- Thanh Sơn, Bùi Tam đi rồi. Năm trăm năm tới, huynh cũng phải ly khai hả?

Lý Quân vội hỏi dồn.

- Ừm, đúng...

Đằng Thanh Sơn gật đầu.

- Chí Cường Giả không thể vĩnh viễn đứng ở Cửu Châu. Nhiều nhất là sống đến năm trăm tuổi, buộc phải ly khai Cửu Châu. Nếu không, cho dù ta không ly khai